jeesusjalutasallveelaeval.blogspot.com

1. 2010

1.1 May

1.1.1 References (2010-05-07 14:25)

```
<li><a href="URL">REFERENCE</a></li>
<li><a href="URL">REFERENCE</a></li>
<li><a href="URL">REFERENCE</a></li>
<li><a href="URL">REFERENCE</a></li>
<li><a href="URL">REFERENCE</a></li>
<li><a href="URL">REFERENCE</a></li>
<li><a href="URL">REFERENCE</a></li>
<li><a href="URL">REFERENCE</a></li>
<li><a href="URL">REFERENCE</a></li>
<li><a href="URL">REFERENCE</a></li>
```


1. de Man, Paul 1978. The Epistemology of Metaphor. *Critical Inquiry* 5(1): 13-30.
2. Walmsley, Peter 1995. Prince Maurice's Rational Parrot: Civil Discourse in Locke's Essay. *Eighteenth-Century Studies* 28(4): 413-425.
3. Ashworth, E. J. 1984. Locke on Language. *Canadian Journal of Philosophy* 14(1): 45-73.
4. Serjeantson, R. W. 2001. The Passions and Animal Language, 1540-1700. *Journal of the History of Ideas* 62(3): 425-444.
5. Arikha, Noga 2005. Deafness, Ideas and the Language of Thought in the Late 1600s. *British Journal for the History of Philosophy* 13(2): 233-2262.
6. Peaden, Catherine Hobbs 1992. Understanding Differently: Re-Reading Locke's *Essay Concerning Human Understanding*. *Rhetoric Society Quarterly* 22(1): 74-90.
7. Pritchard, Timothy 2013. Locke and the Primary Signification of Words: An Approach to Word Meaning. *British Journal for the History of Philosophy* 21(3): 486-506.
8. Dawson, Hannah 2005. Locke on Language in (Civil) Society. *History of Political Thought* 26(3): 397-425.
9. Aarsleff, Hans 1964. Leibniz on Locke on Language. *American Philosophical Quarterly* 1(3): 165-188.
10. Hacking, Ian 1988. Locke, Leibniz, Language and Hans Aarsleff. *Synthese* 75(2): 136-153.
11. Locke, John 1741b. *An Essay Concerning Human Understanding: In Four Books*. Twelfth Edition. Volume II. London: C. Hitch.

12. Locke, John 1741a. *An Essay Concerning Human Understanding: In Four Books*. Twelfth Edition. Volume I. London: C. Hitch.

13. Kaalep, Ain 1989. Teed jätkates. *Akadeemia* 1: 3-5.

14. Randalu, Hillar 1989. Õigusriik ja suveräänsus. *Akadeemia* 1: 6-19.

15. Tarvel, Peeter 1989. Demokraatia tulevikust. *Akadeemia* 1: 20-44.

16. Kivimäe, Jüri 1989. Peeter Tarvel: Le doyen des historiens estoniens. *Akadeemia* 1: 44-46.

17. Vilms, Jüri 1989. Vabaduse tuleku eel. *Akadeemia* 1: 47-81.

18. Elitis, Odisseas 1989a. Oma luulest. Intervjueerinud Ivar Ivask. Tõlkinud Toivo Pilli. *Akadeemia* 1: 82-95.

19. Elitis, Odisseas 1989b. Luulet. Tõlkinud Kalle Kasemaa. *Akadeemia* 1: 96-100.

20. Csoóri, Sándor 1989a. Riigist ja kirjanikust. Tõlkinud Edvin Hiedel. *Akadeemia* 1: 101-106.

21. Csoóri, Sándor 1989b. Maailma aistiline metafoor. Tõlkinud Edvin Hiedel. *Akadeemia* 1: 107-115.

22. Runnel, Hando 1989. Luuletaja mere ääres. *Akadeemia* 1: 116-135.

23. Sutt, Toomas 1989. Inimene ja loodus I: Imperativus biologicus. *Akadeemia* 1: 136-143.

24. Masing, Uku 1989a. Kiriku osa kultuurimandumisel. *Akadeemia* 1: 144-150.

25. Tillich, Paul 1989. Kuidas on teadus viimase sajandi jooksul muutnud inimese enesemõistmist. Tõlkinud Kalle Kasemaa. *Akadeemia* 1: 151-161.

26. Laidre, Margus 1989. Sõjaväe õiguskorraldusest Eesti- ja Liivimaa KVII sajandil. *Akadeemia* 1: 162-178.

27. Karjahärm, Toomas 1989. Arvustus: Toivo U. Raun. Estonia and the Estonians. Stanford, California, Stanford University, Hoover Institution Press, 1987. 313 pp. *Akadeemia* 1: 179-184.

28. Kaalep, Ain 1989. Editorial Note. *Akadeemia* 1: 185-186.

29. Masing, Uku 1989b. Taevapõdra rahvaste meelest ehk juttu boreaalsest hoiakust. *Akadeemia* 1: 193-223.

30. Iovan, Marțian 2011. The City of the Sun and the Foundations for Social Performance. *Society and Politics* 5(2): 66-74.

31. Alexandrin, Glen 2002. Social economics: a perspective of diversity and community. *International Journal of Social Economics* 29(4): 271-281.

32. Treves, Paolo 1940. The Title of Campanella's "City of the Sun". *Journal of the Warburg and Courtauld Institutes* 3(3/4): 248-251.

33. Campanella, Tommaso 1901. The City of the Sun. In: *Ideal Commonwealths: Comprising More's Utopia*, *Bacon's New Atlantis*, *Campanella's City of the Sun*, *and Harrington's Oceana*. With introduction by Henry Morley. London; New York: The Colonial Press, 141-179.

34. Iamblichus 1818. *Life of Pythagoras*, *or Pythagoric Life*. Accompanied by Fragments of the Ethical Writings of Certain Pythagoreans in the Doric Dialect; and a Collection of Pythagoric Sentences from Stobæus and Others, Which are Omitted by Gale in his Opuscula Mythologica, and Have Not Been Noticed by Any Editor. Translated from the Greek by Thomas Taylor. London: J. M. Watkins.

35. Sterne, Colin C. 1982. Pythagoras and Pierrot: An Approach to Schoenberg's Use of Numerology in the Construction of 'Pierre lunaire'. *Perspectives of New Music* 21(1/2): 506-534.

36. Eliade, Mircea 1972. Zalmoxis. Translated by Willard R. Trask. *History of Religions* 11(3): 257-302.

37. Reiser, Oliver L. 1932. Energy the Soul of Matter. *The Journal of Religion* 12(1): 61-79.

38. Dillon, Matthew 2000. Dialogues with Death: The Last Days of Socrates and the Buddha. *Philosophy East and West* 50(4): 525-558.

39. Arnett, L. D. 1904. The Soul: A Study of Past and Present Beliefs. *The American Journal of Psychology* 15(2): 121-200.

40. Grant, Robert M. 1980. Dietary Laws among Pythagoreans, Jews, and Christians. *The Harvard Theological Review* 73(1/2): 299-310.

41. Runia, David T. 1995. Why Does Clement of Alexandria Call Philo "The Pythagorean"? *Vigiliae Christianae* 49(1): 1-22.

42. Stocks, J. L. 1915. Plato and the Tripartite Soul. *Mind* 24(94): 207-221.

43. Veljan, Darko 2000. The 2500-Year-Old Pythagorean Theorem. *Mathematics Magazine* 73(4): 259-272.

44. Solmsen, Friedrich 1983. Plato and the Concept of the Soul (*Psyche*): Some Historical Perspectives. *Journal of the History of Ideas* 44(3): 355-367.

45. Procopé, J. F. 1990. Democritus on Politics and the Care of the Soul: Appendix. *The Classical Quarterly* 40(1): 21-45.

46. Prowse, K. R. 1964. Numa and the Pythagoreans: A Curious Incident. *Greece & Rome* 11(1): 36-42.

47. Bremmer, J. N. 1992. Symbols of Marginality from Early Pythagoreans to Late Antique Monks. *Greece & Rome* 39(2): 205-214.

48. Tate, J. 1939. Plato, *Phaedo* 92cd. *The Classic Review* 53(1): 2-3.

49. Dillon, J. M. 1969. A Date for the Death of Nicomachus of Geresa? *The Classical Review* 19(3): 274-275.

50. Bennett, Victor 1945. Thoughts from Pythagoras. *Music & Letters* 26(4): 195-200.

51. Harap, Louis 1938. Some Hellenic Ideas on Music and Character. *The Musical Quarterly* 24(2): 153-168.

52. Kingsley, Peter 1994. From Pythagoras to the *Turba Philosophorum*: Egypt and Pythagorean Tradition. *Journal of the Warburg and Courtauld Institutes* 57: 1-13.

53. Keith, A. Berriedale 1909. Pythagoras and the Doctrine of Transmigration. *The Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland* 12: 569-606.

54. Quasten, Johannes 1942. A Pythagorean Idea in Jerome. *The American Journal of Philology* 63(2): 207-215.

55. Skutsch, O. 1959. Notes on Metempsychosis. *Classical Philology* 54(2): 114-116.

56. Minar, Edwin L. Jr. 1944. Pythagorean Communism. *Transactions and Proceedings of the American Philological Association* 75: 34-46.

57. Reiche, Harald A. T. 1993. Heraclides' Three Soul-Gates: Plato Revised. *Transactions of the American Philological Association* 123: 161-180.

58. Stapleton, H. E. 1958. Ancient and Modern Aspects of Pythagoreanism. Translated by G. J. W. *Osiris* 13: 12-53.

59. Knox, Peter E. 1999. Lucretius on the Narrow Road. *Harvard Studies in Classical Philology* 99: 275-287.

60. Brown, C. C. 1970. The Mere Numbers of Henry More's Cabbala. *Studies in English Literature, 1500-1900* 10(1): 143-153.

61. Johnson, Franklin P. 1956. A Philosophic Allegory? *American Journal of Archaeology* 60(1): 57-61.?

62. Morrison, J. S. 1956. Pythagoras of Samos. *The Classical Quarterly* 6(3/4): 135-156.

63. Burnyeat, M. F. 1962. Time and Pythagorean Religion. *The Classical Quarterly* 12(2): 248-251.

64. Morrison, J. S. 1958. The Origins of Plato's Philosopher-Statesman. *The Classical Quarterly* 8(3/4): 198-218.

65. Gide, Charles 1971. Introduction. In: Fourier, Charles, *Design for Utopia: Selected Writings of Charles Fourier*. Translated by Julia Franklin, With an Introduction by Charles Gide, and New Foreword by Frank E. Manuel. New York: Schocken Books, 9-45.

66. Bell, Daniel 1968. Charles Fourier: Prophet of Eupsychia. *The American Scholar* 38(1): 41-58.

67. Roelofs, Joan 2015. Fourier and Agriculture. *World Review of Political Economy* 6(3): 403-424.

68. Bowles, Robert C. 1960. The Reaction of Charles Fourier to the French Revolution. *French Historical Studies* 1(3): 348-356.

69. Silberner, Edmund 1946. Charles Fourier and the Jewish Question. *Jewish Social Studies* 8(4): 245-266.

70. Leopold, David 2011. Education and Utopia: Robert Owen and Charles Fourier. *Oxford Review of Education* 37(5): 619-635.

71. Levi, Jane 2015. Charles Fourier Versus the Gastronomes: The Contested Ground of Early Nineteenth-Century Consumption and Tastes. *Utopian Studies* 26(1): 41-57.

72. Beecher, Jonathan 1985. Parody and Liberation in *The New Amorous World* of Charles Fourier. *History Workshop* 20: 125-133.

73. Butler, Brian E. 2003. Morality, Economy, and the Nature of the World: Fourier and Thoreau. *Studies in Popular Culture* 26(2): 89-108.

74. Zonderman, David A. 1982. George Ripley's Unpublished Lecture on Charles Fourier. *Studies in the American Renaissance* 1982: 185-208.

75. Katsaros, Laure 2012. A New World of Love. *The Massachusetts Review* 53(3): 405-411.

76. Fourier, Charles 1876. *Theory of Social Organization*. New York: C. P. Somerby.

77. Brisbane, Albert 1876. Introduction to Fourier's Theory of Social Organization. In: Fourier, Charles, *Theory of Social Organization*. New York: C. P. Somerby, 1-72.

78. Grice, H. P. 1975. Logic and Conversation. In: Cole, Peter and Jerry L. Morgan (eds.), *Syntax and Semantics*. Vol. 3: Speech Acts. New York, etc.: Academic Press, 41-58.

79. Maudsley, Henry 1889. The Double Brain. *Mind* 14(54): 161-187.

80. Baldwin, James Mark 1896a. The Genesis of Social "Interests". *The Monist* 7(3): 340-357.

81. Baldwin, James Mark 1907a. Thought and Language. *Psychological Review* 14(3): 181-204.

82. Kant, Immanuel 1855. *Critique of Pure Reason*. Translated by John Miller Dow Meiklejohn. London: Henry G. Bohn.

83. Topa, Alessandro 2017. The reemergence of Schiller in Peirce's reminiscences of the Æsthetic Letters: a critical addendum to D. Dilworth's Account of the provenance of Peirce's Categories in Schiller. *Cognitio: Revista de Filosofia* 18(2): 326-343.

84. Topa, Alessandro 2018. The Categories in disguise: a categoriological specification of D. Dilworth's account of the provenance of Peirce's Categories in Schiller. *Cognitio: Revista de Filosofia* 19(1): 160-178

85. Dilworth, David A. 2014. Intellectual Gravity and Elective Attractions: The Provenance of Peirce's Categories in Friedrich von Schiller. *Cognitio: Revista de Filosofia* 15(1): 37-72.

86. Schiller, Friedrich 1845. *The Æsthetic Letters, Essays, and The Philosophical Letters of Schiller*. Translated, with an Introduction, by John Weiss. Boston: Charles C. Little and James Brown.

87. Topa, Alessandro 2012. "A circle of categories of which Kant's form an arc": Zur diagrammatischen Form des topischen Zusammenhangs in der frühen Peirce'schen Kategorienspekulatsion. In: Engel, Franz; Moritz Queisner and Tullio Viola (eds.), *Das bildnerische Denken: Charles S. Peirce*. Berlin: Akademie Verlag, 189-218.

88. Garrett, Philip C. 1887. Memoir of Pliny Earle Chase. *Proceedings of the American Philosophical Society* 24(126): 287-295.

89. Chase, Pliny Earle 1863. Intellectual Symbolism: A Basis for Science. *Transactions of the American Philosophical Society* 12(3): 463-594.

90. Reich, Emil 1890. *Graeco-Roman Institutions, From Anti-Evolutionist Points of View. Roman Law, Classical Slavery, Social Conditions: Four Lectures delivered before the University of Oxford*. Oxford: Parker and Co.

91. Mahaffy, John Pentland 1896. *Greek Antiquities*. With Illustrations. London: Macmillan and Co., Ltd.

92. Stout, G. F.; J. Brough and Alexander Bain 1889-1890. Symposium: Is the Distinction of Feeling, Cognition, and Conation Valid as an Ultimate Distinction of the Mental Functions? *Proceedings of the Aristotelian Society* 1(3): 142-156.

93. Fox, Robert Bradford 1944. *Bronislaw Malinowski: A Critical Analysis*. Masters Thesis Presented to the Faculty of the Graduate School of The University of Texas.

94. Mahaffy, John Pentland 1892. *The Principles of the Art of Conversation*. Second Edition. Philadelphia: The Penn Publishing Company.

95. Senft, Gunter 2009. Phatic Communion. In: Senft, Gunter; Jan Ola Östman and Jef Verschueren (eds.), *Culture and Language Use: Handbook of Pragmatics Highlights* 2. Amsterdam: John Benjamins, 226-233.

96. Nietzsche, Friedrich 1921. *The Genealogy of Morals*. Translated by Horace B. Samuel. New York: Boni and Liveright.

97. Dewey, John 1910. *How We Think*. Boston: D. C. Heath & Co.

98. McKenzie, Jamieson 1984. Accordion Writing - Expository Composition with the Word Processor. *The English Journal* 73(5): 56-58.

99. McDougall, William 1916. *An Introduction to Social Psychology*. Tenth Edition. London: Meuthen & Co.

100. Ward, Lester F. 1894. The Political Ethics of Herbert Spencer. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science* 4: 90-127.

101. Shand, Alexander F. 1914. *The Foundations of Character: Being a Study of the Tendencies of the Emotions and Sentiments*. London: Macmillan and Co.

102. Trotter, Wilfred 1921. *Instincts of the Herd in Peace and War*. London: T. Fisher Unwin Ltd.

103. Freud, Sigmund 1922. *Group Psychology and the Analysis of the Ego*. Translated by James Strachey. New York: Boni and Liveright.

104. Sarles, Harvey B. 1970. An Examination of the Question - Response System in Language. *Semiotica* 2(1): 79-101.

105. Stanosz, Barbara 1970. Formal Theories of Extension and Intension of Expressions. *Semiotica* 2(1): 102-114.

106. Sonesson, Göran 1999. The life of signs in society - and out of it: Critique of the communication critique. *Sign Systems Studies* 27: 88-127.

107. Kull, Kalevi 1999. On the history of joining *bio* with *semio*: F. S. Rothschild and the biosemiotic rules. *Sign Systems Studies* 27: 128-138.

108. Shields, Allan 1967. F. C. S. Schiller: An Unpublished Memorial by John Dewey. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(2): 51-54.

109. Megill, Kenneth A. 1967. Peirce and Marx. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(2): 55-65.

110. Lowrey, Christopher H. and Priya Venkatesan 2008. Making Science Accessible: A Semiotics of Scientific Communication. *Biosemiotics* 1(2): 253-269.

111. Riese, Thomas 2008. On the Real Possibilities of Continuity. *Biosemiotics* 1(2): 271-279.

112. Hénaff, Marcel 2008. The *Mythologiques:* Between linguistics and music. *Cognitive Semiotics* 3: 20-35.

113. Sørensen, Jesper 2008. Magic among the Trobrianders: Conceptual mapping in magical rituals. *Cognitive Semiotics* 3: 36-64.

114. Morawski, Stefan 1970. Mimesis. *Semiotica* 2(1): 35-58.

115. Wykoff, William 1970. Semiosis and Infinite Regressus. *Semiotica* 2(1): 59-67.

116. Sánchez, Manuel Cáceres 1999. Scientific thought and work of Yuri Lotman. *Sign Systems Studies* 27: 46-59.

117. Danesi, Marcel 1999. The dimensionality of metaphor. *Sign Systems Studies* 27: 60-87.

118. Meyers, Robert G. 1967. Peirce on Cartesian Doubt. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(1): 13-23.

119. Cheng, Chung-Ying 1967. Charles Peirce's Arguments for the Non-Probabilistic Validity of Induction. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(1): 24-39.

120. Battail, Gérard 2008. Genomic Error-Correcting Codes in the Living World. *Biosemiotics* 1(2): 221-238.

121. Nualláin, Seán Ó. 2008. Subjects and Objects: Metaphysics, Biology, Consciousness, and Cognition. *Biosemiotics* 1(2): 239-251.

122. Deacon, Terrence W. 2008. Shannon - Boltzmann — Darwin: Redefining information (Part II). *Cognitive Semiotics* 2: 169-196.

123. Holenstein, Elmar 2008. Semiotics as a Cognitive Science. *Cognitive Semiotics* 3: 6-19.

124. Bar-Hillel, Yehoshua 1969. Review of *Introduction to Theoretical Linguistics* by John Lyons. *Semiotica* 1(4): 449-459.

125. Shands, Harley C. 1970. Momentary Deity and Personal Myth: A Semiotic Inquiry Using Recorded Psychotherapeutic Material. *Semiotica* 2(1): 1-34.

126. Torop, Peeter 1999. Cultural semiotics and culture. *Sign Systems Studies* 27: 9-24.

127. Portis-Winner, Irene 1999. The dynamics of semiotics of culture; its pertinence to anthropology. *Sign Systems Studies* 27: 24-45.

128. Madden, Edward H. 1966. James H. Fairchild and the Oberlin Philosophy. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 131-144.

129. Weiner, Philip P. 1967. A Soviet Philosopher's View of Peirce's Pragmatism. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(1): 3-12.

130. Witzany, Guenther 2008. The Viral Origins of Telomeres and Telomerases and their Important Role in Eukaryogenesis and Genome Maintenance. *Biosemiotics* 1(2): 191-206.

131. Kleiner, Karel 2008. The Semantic Morphology of Adolf Portmann: A Starting Point for the Biosemiotics of Organic Form? *Biosemiotics* 1(2): 207-219.

132. Brandt, Per Aage and John Hobbs 2008. Elements in Poetic Space: A cognitive reading. *Cognitive Semiotics* 2: 129-145.

133. Tsur, Reuven 2008. Comparing Approaches to Versification Style in *Cyrano de Bergerac*. *Cognitive Semiotics* 2: 146-168.

134. Freeman, Margaret H. 2008. Reading Readers Reading a Poem: From conceptual to cognitive integration. *Cognitive Semiotics* 2: 102-128.

135. Kjørup, Frank 2008. Grammetrics and Cognitive Semantics: Metaphorical and force dynamic aspects of verse-syntax counterpoint. *Cognitive Semiotics* 2: 83-101.

136. Hoffmeyer, Jesper 2008. The Semiotic Body. *Biosemiotics* 1(2): 169-190.

137. Pattee, H. H. 2008. Physical and Functional Conditions for Symbols, Codes, and Languages. *Biosemiotics* 1(2): 147-168.

138. Holmes, Larry 1966. Peirce on Self-Control. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 113-130.

139. Cheng, Chung-Ying 1966. Peirce's Probabilistic Theory of Inductive Validity. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 86-112.

140. Drechsler, Wolfgang 1998. The philosophy of Hans-Georg Gadamer. *Sign Systems Studies* 26: 425-436.

141. Chebanov, Sergey V. 1998. Totality of semiosphere. *Sign Systems Studies* 26: 417-424.

142. Lowe, Ivan 1969. An Algebraic Theory of English Pronominal Reference (Part I). *Semiotica* 1(4): 397-421.

143. Smith, W. John 1969. Displays and Messages in Intraspecific Communication. *Semiotica* 1(4): 357-369.

144. Ross, Haj 2008. Structural Prosody. *Cognitive Semiotics* 2: 65-82.

145. Collins, Christopher 2008. Palaeopoetics: Prefatory notes toward a cognitive history of poetry. *Cognitive Semiotics* 2: 41-64.

146. Neuman, Yair and Ophir Nave 2008. On the Semio-Mathematical Nature of Codes. *Biosemiotics* 1(1): 99-111.

147. Cowley, Stephen J. 2008. Meaning in Nature: Organic Manufacture? *Biosemiotics* 1(1): 85-98.

148. Fisch, Max and Atwell Turquette 1966. Peirce's Triadic Logic. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 71-85.

149. Melvil, Yuri K. 1966. The Conflict of Science and Religion in Charles Peirce's Philosophy. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(1): 33-50.

150. Randviir, Anti 1998. Sign as an object of social semiotics: evolution of cartographic semiosis. *Sign Systems Studies* 26: 392-416.

151. Bernard, Jeff 1998. Conceptions of life and man - basics of "social communications" (as exemplified by the "Charter on the (re-)presentation of disabled people in the midea"). *Sign Systems Studies* 26: 372-391.

152. Masing, Uku 1969. Review of *The New Comparative Mythology: An Anthropological Assessment of the Theories of Georges Dumézil* by C. Scott Littleton. *Semiotica* 1(3): 339-355.

153. Werner, Oswald 1969. The Basic Assumptions of Ethnoscience. *Semiotica* 1(3): 329-338.

154. Brandt, Line 2008. Literary Studies in the Age of Cognitive Science. *Cognitive Semiotics* 2: 6-40.

155. Deacon, Terrence W. 2007. Shannon – Boltzmann – Darwin: Redefining information (Part I). *Cognitive Semiotics* 1: 123-148.

156. Katz, Gregory 2008. The Hypothesis of a Genetic Protolanguage: an Epistemological Investigation. *Biosemiotics* 1(1): 57-73.

157. Kull, Kalevi; Claus Emmeche and Donald Favareau 2008. Biosemiotic Questions. *Biosemiotics* 1(1): 41-55.

158. Potter, Vincent G. 1966. Peirce's Analysis of Normative Science. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(1): 5-32.

159. Kernan, W. F. 1965. The Peirce Manuscripts and Josiah Royce - A Memoir Harvard 1915-1916. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 90-95.

160. Kull, Kalevi 1998. Semiotic ecology: different natures in the semiosphere. *Sign Systems Studies* 26: 344-371.

161. Nöth, Winfried 1998. Ecosemiotics. *Sign Systems Studies* 26: 332-343.

162. Worth, Sol 1969. The Developement of a Semiotic of Film. *Semiotica* 1(3): 282-321.

163. Schapiro, Meyer 1969. On Some Problems in the Semiotics of Visual Art: Field and Vehicle in Image-Signs. *Semiotica* 1(3): 223-242.

164. Østergaard, Svend 2007. The Dynamics of Interaction and Consciousness. *Cognitive Semiotics* 1: 111-122.

165. Waller, Sara 2007. Dolphin Signature Rhythms and the Non-Cacophonous Coyote: Rhythm, cognition and the animal umwelt. *Cognitive Semiotics* 1: 102-110.

166. Favareau, Donald 2008. The Biosemiotic Turn. *Biosemiotics* 1: 5-23.

167. Farina, Almo 2008. The Landscape as a Semiotic Interface between Organisms and Resources. *Biosemiotics* 1: 75-83.

168. Broyles, James E. 1965. Charles S. Peirce and the Concept of Indubitable Belief. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 77-89.

169. Martin, Richard M. 1965. On Peirce's Icons of Second Intention. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 71-76.

170. Johansen, Jørgen Dines 1998. A semiotic mapping of the study of literature. *Sign Systems Studies* 26: 274-298.

171. Tarasti, Eero 1998. On post-colonial semiotics. *Sign Systems Studies* 26: 115-135.

172. Lieb, Hans-Heinrich 1969. On Explicating "Language" for Linguistics. *Semiotica* 1(2): 167-184.

173. Hiż, Henry 1969. Referentials. *Semiotica* 1(2): 136-166.

174. Adamson, Tim 2007. Cognition and Conflation: Addressing a paradox in cognitive linguistics. *Cognitive Semiotics* 1: 87-101.

175. Violi, Patrizia 2007. Semiosis without Consciousness? An ontogenetic perspective. *Cognitive Semiotics* 1: 65-86.

176. Bruni, Luis Emilio 2008. Hierarchical Categorical Perception in Sensing and Cognitive Processes. *Biosemiotics* 1(1): 113-130.

177. Matsuno, Koichiro 2008. Molecular Semiotics toward the Emergence of Life. *Biosemiotics* 1(1): 131-144.

178. Goudge, Thomas A. 1965. Peirce's Index. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 52-70.

179. Savan, David 1965. Decision and Knowledge in Peirce. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 35-51.

180. Sonesson, Göran 1998. The concept of text in cultural semiotics. *Sign Systems Studies* 26: 83-114.

181. Danesi, Marcel 1998. The "dimensionality principle" and semiotic analysis. *Sign Systems Studies* 26: 42-60.

182. Scholte, Bob 1969. Lévi-Strauss' Penelopean Effort: The Analysis of Myths. *Semiotica* 1(1): 99-124.

183. Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 1969. The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage, and Coding. *Semiotica* 1(1): 49-98.

184. Brandt, Per Aage 2007. On Consciousness and Semiosis. *Cognitive Semiotics* 1: 46-64.

185. Oakley, Todd 2007. Attention and Semiotics. *Cognitive Semiotics* 1: 25-45.

186. Petrilli, Susan and Augusto Ponzio 2008. A Tribute to Thomas A. Sebeok. *Biosemiotics* 1(1): 25-39.

187. Barbieri, Marcello 2008. What is Biosemiotics? *Biosemiotics* 1(1): 1-3.

188. Murphey, Murray 1965. On Peirce's Metaphysics. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(1): 12-25.

189. Lenzen, Victor F. 1965. Reminiscences of a Mission to Milford, Pennsylvania. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(1): 3-11.

190. Sebeok, Thomas A. 1998. The Estonian connection. *Sign Systems Studies* 26: 20-41.

191. Torop, Peeter 1998. Semiotics in Tartu. *Sign Systems Studies* 26: 9-19.

192. Pelc, Jerzy 1969. Meaning as an Instrument. *Semiotica* 1(1): 26-48.

193. Mead, Margaret 1969. From Intuition to Analysis in Communication Research. *Semiotica* 1(1): 13-25.

194. Jakobson, Roman 1957b. Notes on Gilyak. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 71-97.

195. Jakobson, Roman 1949g. The Phonemic and Grammatical Aspects of Language in their Interrelations. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 103-114.

196. Jakobson, Roman 1949f. Comparative Slavic Grammar. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 115-118.

197. Jakobson, Roman 1948a. Russian Conjugation. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 119-129.

198. Jakobson, Roman 1957e. Shifters, Verbal Categories, and the Russian Verb. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 130-147.

199. Jakobson, Roman 1957d. The Relationship between Genitive and Plural in the Declension of Russian Nouns. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 148-153.

200. Jakobson, Roman 1960b. The Gender Pattern of Russian. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 184-186.

201. Jakobson, Roman 1962d. On the Rumanian Neuter. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 187-189.

202. Jakobson, Roman 1966b. Relationship between Russian Stem Suffixes and Verbal Aspects. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 198-202.

203. Jakobson, Roman 1953e. Pattern in Linguistics (Contribution to Debates with Anthropologists). In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 223-228.

204. Jakobson, Roman 1955a. Aphasia as a Linguistic Topic. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 229-238.

205. Jakobson, Roman 1956a. Two Aspects of Language and Two Types of Aphasic Disturbances. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 239-259.

206. Jakobson, Roman 1959e. On Linguistic Aspects of Translation. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 260-266.

207. Jakobson, Roman 1959d. Linguistic Glosses to Goldstein's "Wortbegriff". In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 267-271.

208. Jakobson, Roman 1963e. Parts and Wholes in Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 280-284.

209. Jakobson, Roman 1962f. Anthony's Contribution to Linguistic Theory. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 285-288.

210. Jakobson, Roman 1964b. Toward a Linguistic Classification of Aphasic Impairments. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 289-306.

211. Jakobson, Roman 1966e. Linguistic Types of Aphasia. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 307-333.

212. Jakobson, Roman 1964c. Visual and Auditory Signs. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 334-337.

213. Jakobson, Roman 1967b. On the Relation between Visual and Auditory Signs. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 338-344.

214. Jakobson, Roman 1966d. Quest for the Essence of Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 345-359.

215. Jakobson, Roman 1956c. One of the Speculative Anticipations: An Old Russian Treatise on the Divine and Human Word. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 369-374.

216. Jakobson, Roman 1960c. The Kazan' School of Polish Linguistics and its Place in the International Development of Phonology. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 394-428.

217. Jakobson, Roman 1943a. Polish-Russian Cooperation in the Science of Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 451-455.

218. Jakobson, Roman 1966e. Henry Sweet's Path Toward Phonemics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 456-467.

219. Jakobson, Roman 1944a. Franz Boas' Approach to Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 477-488.

220. Jakobson, Roman 1959e. Boas' View of Grammatical Meaning. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 489-496.

221. Jakobson, Roman 1956d. Sergej Karcevskij: August 28, 1884 - November 7, 1955. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 517-521.

222. Jakobson, Roman 1963d. Efforts Towards a Means-Ends Model of Language in Interwar Continental Linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 522-526.

223. Jakobson, Roman 1965d. An Example of Migratory Terms and Institutional Models (On the Fiftieth Anniversary of the Moscow Linguistic Circle). In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 527-538.

224. Jakobson, Roman 1953d. Results of a Joint Conference of Anthropologists and Linguists. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 554-567.

225. Jakobson, Roman 1961a. Introduction to the Symposium on the Structure of Language and Its Mathematical Aspects. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 568-569.

226. Jakobson, Roman 1961b. Linguistics and Communication Theory. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 570-579.

227. Jakobson, Roman 1963e. Implications of Language Universals for Linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 580-592.

228. Jakobson, Roman 1964d. Results of the Ninth International Congress of Linguists. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 593-602.

229. Jakobson, Roman 1953e. Vestiges of the Earliest Russian Vernacular. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 611-619.

230. Jakobson, Roman 1959f. While Reading Vasmer's Dictionary. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 620-649.

231. Jakobson, Roman 1970b. Tempus ← Rotatio → Adulterium. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 650-652.

232. Jakobson, Roman 1969c. Linguistics in Relation to Other Sciences. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 655-696.

233. Jakobson, Roman 1970d. Language in Relation to Other Communication Systems. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 697-708.

234. Jakobson, Roman 1971d. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 711-724.

235. Jakobson, Roman 1928a. The Concept of the Sound Law and the Teleological Criterion. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 1-2.

236. Jakobson, Roman 1931d. Phonemic Notes on Standard Slovak. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 221-230.

237. Jakobson, Roman 1932a. Phoneme and Phonology. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 231-233.

238. Jakobson, Roman 1937c. On Ancient Greek Prosody. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 262-271.

239. Jakobson, Roman 1949f. Comparative Slavic Phonology. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 413-417.

240. Jakobson, Roman 1949d. On the Identification of Phonemic Entities. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 418-425.

241. Jakobson, Roman and John Lotz 1949e. Notes on the French Phonemic Pattern. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 426-434.

242. Jakobson, Roman 1951a. For the Correct Presentation of Phonemic Problems. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 435-442.

243. Jakobson, Roman 1952a. On Slavic Diphthongs Ending in a Liquid. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 443-448.

244. Jakobson, Roman; E. Colin Cherry and Morris Halle 1953b. Toward the Logical Description of Languages in their Phonemic Aspect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 449-463.

245. Jakobson, Roman and Morris Halle 1956a. Phonology and Phonetics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 464-504.

246. Jakobson, Roman 1957a. Mufaxxama: the 'Emphatic' Phonemes in Arabic. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 510-522.

247. Jakobson, Roman 1958a. Typological Studies and their Contribution to Historical Comparative Linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 523-532.

248. Jakobson, Roman 1959a. A New Outline of Russian Phonology. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 533-537.

249. Jakobson, Roman 1960a. Why "Mama" and "Papa"?. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 438-545.

250. Jakobson, Roman and Morris Halle 1962b. Tenseness and Laxness. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 550-555.

251. Jakobson, Roman 1926a. Contributions to the Study of Czech Accent. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 614-625.

252. Jakobson, Roman 1928c. On the Elimination of Long Consonants in Czech. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 626-628.

253. Jakobson, Roman 1962c. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 629-659.

254. Jakobson, Roman and Morris Halle 1959b. Note on the Tonality Features of Roumanian Consonantal Phonemes. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 661-663.

255. Jakobson, Roman 1963b. A Phonemic Approach to the Structure and Evolution of the Common Slavic Prosodic Pattern. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 687-689.

256. Jakobson, Roman 1964a. The Prosodic Questions of Slavic Historical Phonology Restated. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 690-692.

257. Jakobson, Roman 1965a. Information and Redundancy in the Common Slavic Prosodic Pattern. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 693-699.

258. Jakobson, Roman 1966a. The Role of Phonic Elements in Speech Perception. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 706-717.

259. Jakobson, Roman 1968a. Extrapulmonic Consonants: Ejectives, Implosives, Clicks. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 720-727.

260. Jakobson, Roman and Morris Halle 1968f. The Revised Version of the List of Inherent Features. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 738-742.

261. Jakobson, Roman 1971b. Saussure's Unpublished Reflections on Phonemes. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 743-750.

262. Jakobson, Roman 1971e. Prefatory Letter to Studies in Honor of Eli Fischer-Jørgensen. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 751-752.

263. Waugh, Linda R. and Monique Monville-Burston 2002. Introduction to Roman Jakobson, *Selected Writings*: On Language: The Life, Work and Influence of Roman Jakobson. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Third edition. s-Gravenhage: Mouton, v-lxiii.

264. Krzyżanowski, Ludwik 1959. A Postscript to "Bronislaw Malinowski: An Intellectual Profile". *The Polish Review* 4(1/2): 156-157.

265. Wallace, Anthony F. C. and Raymond D. Fogelson 1961. Culture and Personality. *Biennial Review of Anthropology* 2: 42-78.

266. Webster, Steven 1982. Dialogue and Fiction in Ethnography. *Dialectical Anthropology* 7(2): 91-114.

267. Homans, George C. 1982. The Present State of Sociological Theory. *The Sociological Quarterly* 23(3): 285-299.

268. Kluckhohn, Clyde 1943. Bronislaw Malinowski 1884-1942. *The Journal of American Folklore* 56(221): 208-219.

269. Gregg, Dorothy and Elgin Williams 1948. The Dismal Science of Functionalism. *American Anthropologist* 50(4): 594-611.

270. Kluckhohn, Clyde 1961. Notes on Some Anthropological Aspects of Communication. *American Anthropologist* 63(5): 895-910.

271. Ben-Amos, Dan 1993. "Context" in Context. *Western Folklore* 52(2/4): 209-226.

272. Gardiner, H. N. 1913. Affective phenomena - Descriptive and Theoretical. *Psychological Bulletin* 10(5): 188-193.

273. Gardiner, Alan H. 1919. Some Thoughts on the Subject of Language. *Man* 19: 2-6.

274. Lutkehaus, Nancy Christine 1989. The Use of Another Ethnographer's Field-Notes: Camille Wedgwood's Manam Island Research. *Anthropology Today* 5(6): 9-12.

275. Goldsmith, Michael 1988. Malinowski and Gardiner: The Egyptian Connection. *History of Anthropology Newsletter* 15(1): 5-11.

276. Nerlich, Brigitte 1988. Philipp Wegener's (1848-1916) Theory of Language and Communication. *Henry Sweet Society for the History of Linguistic Ideas Bulletin* 11(1): 11-13.

277. Urry, James 1985. W. E. Armstrong and Social Anthropology at Cambridge 1922-1926. *Man* 20(3): 412-433.

278. Wright, William Kelley 1921. McDougall's Social Psychology in the Light of Recent Discussion. *The Journal of Philosophy* 18(6): 141-152.

279. Malinowski, Bronisław 1911a. Review of *Kwartalink Etnografioncy Lud*. Tom. XVI., zesryt I. Lwów, 1910. *Folklore* 22(3): 382-385.

280. Malinowski, Bronisław 1911b. Review of *La Race Slave* by Lubar Niedrle and Louis Léger. Paris: F. Alcan, 1911. *Man* 11: 64.

281. Malinowski, Bronisław 1912. Review of *Grundlinien einer Vergleichung der Religionen und Mythologien der Austronesischen Völker* by Von. P. W. Schmidt. In *Denkschriften d. K. Akademie d. Wissenschaften in Wien*, 1910. *Folklore* 23(1): 141-143.

282. Malinowski, Bronisław 1913c. Review of *Across Australia* by Baldwin Spencer and F. J. Gillen. 2 vols. Macmillan, 1912. *Folklore* 24(2): 278-279.

283. Malinowski, Bronisław 1916. Baloma; The Spirits of the Dead in the Trobriand Islands. *The Journal of the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland* 46: 353-430.

284. Malinowski, Bronisław 1918. Fishing in the Trobriand Islands. *Man* 18: 87-92.

285. Malinowski, Bronisław 1920a. Classificatory Particles in the Language of Kiriwina. *Bulletin of the School of Oriental Studies, University of London* 1(4): 33-78.

286. Malinowski, Bronisław 1920b. Kula; the Circulating Exchange of Valuables in the Archipelagoes of Eastern New Guinea. *Man* 20: 97-105.

287. Malinowski, Bronisław 1920c. War and Weapons Among the Natives of the Trobriand Islands. *Man* 20: 10-12.

288. Malinowski, Bronisław 1921a. The Primitive Economics of the Trobriand Islanders. *The Economic Journal* 31(121): 1-16.

289. Malinowski, Bronisław 1921b. Review of *The Group Mind* by William McDougall. Cambridge: Cambridge University Press. *Man* 21: 106-109.

290. Malinowski, Bronisław 1922b. Ethnology and the Study of Society. *Economica* 6: 208-219.

291. Thornton, Robert J. and Peter Skalník 1993. Introduction: Malinowski's Reading, Writing, 1904-1914. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press.

292. Malinowski, Bronisław 1993[1904/05]. Observations on Friedrich Nietzsche's *The Birth of Tragedy*. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 67-88.

293. Malinowski, Bronisław 1993[1906]. On the principle of the economy of thought. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 89-116.

294. Malinowski, Bronisław 1993[1910]. Religion and magic: *The Golden Bough*. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 117-122.

295. Malinowski, Bronisław 1993[1911-1913]. Totemism and exogamy. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 123-199.

296. Malinowski, Bronisław 1993[1912a]. Tribal male associations in Australia. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 201-208.

297. Malinowski, Bronisław 1993[1912b]. The economic aspects of the *intichiuma* ceremonies. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 209-227.

298. Malinowski, Bronisław 1993[1913c]. The relationship of primitive beliefs to the forms of social organization. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 229-242.

299. Malinowski, Bronisław 1993[1914]. A fundamental problem of religious sociology. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 243-246.

300. Malinowski, Bronisław 1993[1913-14]. Sociology of the family. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 247-267.

301. Hayakawa, Samuel Ichiye 1949. *Language in Thought and Action*. London: George Allen & Unwin Ltd.

302. Barton, George A. 1920. Salutations. In: Hastings, James (ed.), *Encyclopædia of Religion and Ethics*. Volume XI. New York: Scribner's Sons, 104-108.

303. Malinowski, Boris [*sic*] 1920. Spirit Children. In: Hastings, James (ed.), *Encyclopædia of Religion and Ethics*. Volume XI. New York: Scribner's Sons, 803-805.

304. Radcliffe-Brown, A. R. 1946. A Note on Functional Anthropology. *Man* 46: 38-41.

305. Montagu, Ashley M. F. 1942. Brinoslaw Malinowski (1884-1942). *Isis* 34(2): 146-150.

306. Wax, Murray L. 1972. Tenting with Malinowski. *American Sociological Review* 37(1): 1-13.

307. Paluch, Andrzej K. 1981. The Polish Background to Malinowski's Work. *Man* 16(2): 276-285.

308. Payne, Harry C. 1981. Malinowski's Style. *Proceedings of the American Philosophical Society* 125(6): 416-440

309. Conrad, Joseph 1914. Preface. *The Nigger of the 'Narcissus'*. New YorK: Doubleday & Company, Inc.

310. Darnell, Regna 1977. History of Anthropology in Historical Perspective. *Annual Review of Anthropology* 6: 399-417.

311. Gellner, Ernest 1985. Malinowski Go Home: Reflections on the Malinowski Centenary Conferences. *Anthropology Today* 1(5): 5-7.

312. Thornton, Robert J. 1985. 'Imagine Yourself Set Down...': Mach, Frazer, Conrad, Malinowski and the Role of Imagination in Ethnography. *Anthropology Today* 1(5): 7-14.

313. Lee, Dorothy Demetracopolous 1940. A Primitive System of Values. *Philosophy of Science* 7(3): 355-378.

314. Lee, Dorothy Demetracopolous 1950. Lineal and Nonlineal Codifications of Reality. *Psychosomatic Medicine* 12(2): 89-97.

315. Cohen, Morris R. 1923. Introduction. In: Peirce, Charles S. *Chance, Love and Logic: Philosophical Essays*. London: Kegan Paul, i-xxxiii.

316. Murdock, George Peter 1942. Bronisław Malinowksi. *The Yale Law Journal* 51(8): 1235-1236.

317. Malinowski, Bronisław 1942. A New Instrument for the Interpretation of Law - Especially Primitive. *The Yale Law Journal* 51(8): 1237-1254.

318. Malinowski, Bronisław 1941. Man's Culture and Man's Behavior. *Sigma Xi Quarterly* 29(3): 182-196.

319. Richards, Audrey I. 1943. Bronisław Kaspar Malinowski. *Man* 43: 1-4.

320. Gluckman, Max 1947. Malinowski's 'Functional' Analysis of Social Change. *Africa: Journal of the International African Institute* 17(2): 103-121.

321. Radcliffe-Brown, A. R. 1949. Functionalism: A Protest. *American Anthropologist* 51(2): 320-323.

322. Goldstein, Leon J. 1957. The Logic of Explanation in Malinowskian Anthropology. *Philosophy of Science* 24(2): 156-166.

323. Kimpel, Ben 1968. The Contradictory Aspect of Malinowski's Analyses of Religious Rites. *Journal for the Scientific Study of Religion* 7(2): 259-271.

324. El-Shamy, Hasan M. 1974. On Darwinian Psychological Anthropology. *Current Anthropology* 15(1): 90-92.

325. Hsu, Francis L. K. 1977. Role, Affect, and Anthropology. *American Anthropologist* 79(4): 805-808.

326. Hsu, Francis L. K. 1979. The Cultural Problem of the Cultural Anthropologist. *American Anthropologist* 81(3): 517-532.

327. Symmons-Symonolewicz, Konstantin 1958. Bronisław Malinowski: An Intellectual Profile. *The Polish Review* 3(4): 55-76.

328. Symmons-Symonolewicz, Konstantin 1959. Bronisław Malinowski: Formative Influences and Theoretical Evolution. *The Polish Review* 4(4): 17-45.

329. Symmons-Symonolewicz, Konstantin 1960a. Bronisław Malinowski: Individuality as a Theorist. *The Polish Review* 5(1): 53-65.

330. Symmons-Symonolewicz, Konsantin 1960b. The Origin of Malinowski's Theory of Magic. *The Polish Review* 5(4): 36-44.

331. Mahaffy, John Pentland 1887. *The Principles of the Art of Conversation*. London: Macmillan and Co.

332. Giddings, Franklin Henry 1896. *The Principles of Sociology: An Analysis of the Phenomena of Association and of Social Organisation*. London: Macmillan & Co.

333. Gardiner, Alan H. 1932. *The Theory of Speech and Language*. Oxford: Clarendon Press.

334. Malinowski, Bronisław Kasper 1922a. *Argonauts of the Western Pacific: An Account of Native Enterprise and Adventure in the Archipelagoes of Melanesian New Guinea*. London: Routledge & Kegan Paul, Ltd.

335. Jespersen, Otto 1922. *Language: Its Nature, Development and Origin*. London: George Allen & Unwin Ltd.

336. Sapir, Edward 1921. *Language: An Introduction to the Study of Speech*. New York: Harcourt, Brace and Company.

337. Priest, Eldritch 2018. Earworms, Daydreams and Cognitive Capitalism. *Theory, Culture & Society* 35(1): 141-162.

338. Ling, Rich and Chih-Hui Lai 2016. Microcoordination 2.0: Social Coordination in the Age of Smartphones and Messaging Apps. *Journal of Communication* 66(5): 834-856.

339. Penney, Joel 2017. Social Media and Citizen Participation in "Official" and "Unofficial" Electoral Promotion: A Structural Analysis of the 2016 Bernie Sanders Digital Campaign. *Journal of Communication* 67(3): 402-423.

340. Granovetter, Mark S. 1973. The Strength of Weak Ties. *American Journal of Sociology* 78(6): 1360-1380.

341. Pullin, Patricia 2010. Small talk, rapport, and international communicative competence: Lessons to learn from BELF. *Journal of Business Communication* 47(455-476).

342. Jakobson, Roman 1971[1963d]. Efforts Towards a Means-Ends Model of Language in Interwar Continental Linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 522-526.

343. Porter, James E. 2017. Professional Communication as Phatic: From Classical *Eunoia* to Personal Artificial Intelligence. *Business and Professional Communication Quarterly* 80(2): 174-193.

344. Spencer, Herbert 1876. The Comparative Psychology of Man. *Mind* 1(1): 7-20.

345. Ogden, Charles Kay and Ivor Armstrong Richards 1946[1923]. *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc.

346. Malinowski, Bronisław Kasper 1913b. Review of *Les Formes Élémentaires de la Vie Religieuse* by Émile Durkheim. *Folklore* 24(4): 525-531.

347. Durkheim, Emile 1915. *The Elementary Forms of the Religious Life*. Translated by Joseph Ward Swain. London: George Allen & Unwin Ltd.

348. Malinowski, Bronisław Kasper 1913a. *The Family Among the Australian Aborigines: A Sociological Study*. London: University of London Press.

349. Obeyeskere, Gananath 1969. The Ritual Drama of the Sanni Demons: Collective Representations of Disease in Ceylon. *Comparative Studies in Society and History* 11(2): 174-216.

350. Lewis, I. M. 1962. Historical Aspects of Genealogies in Northern Somali Social Structure. *The Journal of African History* 3(1): 35-48.

351. Lonsdale, J. M. 1968. Some Origins of Nationalism in East Africa. *The Journal of African History* 9(1): 119-146.

352. Wein, Hermann 1957. Trends in Philosophical Anthropology and Cultural Anthropology in Postwar Germany. *Philosophy of Science* 24(1): 46-56.

353. Feuer, Lewis S. 1953. Sociological Aspects of the Relation between Language and Philosophy. *Philosophy of Science* 20(2): 85-100.

354. Sjoberg, Gideon 1955. The Comparative Method in the Social Sciences. *Philosophy of Science* 22(2): 106-117.

355. Spiegelberg, Herbert 1951. Supernaturalism or Naturalism: A Study in Meaning and Verifiability. *Philosophy of Science* 18(4): 339-368.

356. Feuer, Lewis S. 1957. The Principle of Simplicity. *Philosophy of Science* 24(2): 109-122.

357. Hartung, Frank E. 1951. Science as an Institution. *Philosophy of Science* 18(1): 35-54.

358. Sarjanoja, Ari-Heikki; Minna Isomursu and Jonna Häkkilä 2013. Small Talk with Facebook: Phatic Communication in Social Media. *AcademicMindTrek '13: Proceedings of International Conference on Making Sense of Converging Media*. New York: ACM, 118-121.

359. Kirk, David S.; David Chatting, Paulina Yurman and Jo-Anne Bichard 2016. Ritual Machines I & II: Making Technology at Home. *CHI '16: Proceedings of the 2016 CHI Conference on Human Factors in Computing Systems*. New York: ACM, 2474-2486.

360. Chatting, David; David S. Kirk, Paulina Yurman and Jo-Anne Bichard 2015. Designing for family phatic communication: a design critique approach. *British HCI '15: Proceedings of the 2015 British HCI Conference*. New York: ACM, 175-183.

361. Baharin, Hanif and Nadiah Zin 2015. Rhythmic Persuasion Model: Shifting from Phatic to Persuasion. *AM '15: Proceedings of the Audio Mostly 2015 on Interaction With Sound*. New York: ACM, Article No. 1.

362. McNely, Brian J. 2010. Exploring a sustainable and public information ecology. *SIGDOC '10: Proceedings of the 28th ACM International Conference on Design of Communication*. New York: ACM, 103-108.

363. Baharin, Hanif and Salman Khalidi 2015. Fyro: A Symbolic-Based Phatic Technology. *OzCHI '15: Proceedings of the Annual Meeting of the Australian Special Interest Group for Computer Human Interaction*. New York: ACM, 304-308.

364. Makice, Kevin 2009. Phatics and the design of community. *CHI EA '09: CHI '09 Extended Abstracts on Human Factors in Computing Systems*. New York: ACM, 3133-3136.

365. Wadley, Greg; Frank Vetere, Lars Kulik, Liza Hopkins and Julie Green 2013. Mobile ambient presence. *OzCHI '13: Proceedings of the 25th Australian Computer-Human Interaction Conference: Augmentation, Application, Innovation, Collaboration*. New York: ACM, 167-170.

366. Cui, Yanqing; Jari Kangas, Jukka Holm and Guido Grassel 2013. Front-camera video recordings as emotion responses to mobile photos shared within close-knit groups. *CHI '13: Proceedings of the SIGCHI Conference on Human Factors in Computing Systems*. New York: ACM, 981-990.

367. Kim, Chang Won and Tek-Jin Nam 2009. Talkative cushion: a phatic audio device to support family communication. *CHI EA '09: CHI '09 Extended Abstracts on Human Factors in Computing Systems*. New York: ACM, 2631-2634.

368. Haberland, Hartmut 1996. Communion or Communication: A historical note on one of the "founding fathers" of pragmatics. In: Sackmann, Robin and Monika Budde (eds.), *Theoretical Linguistics and Grammatical Description: Papers in Honour of Hans-Heinrich Lieb on the Occasion of His 60th Birthday*. Asterdam: John Benjamins Publishing Company, 163-166.

369. Haberland, Hartmut 1984. A Field Manual for Readers of "The Problem of Meaning in Primitive Languages" by Bronislaw Malinowski. *ROLIG-papir* 31: 17-51.

370. Malinowski, Bronisław Kasper 1923. The Problem of Meaning in Primitive Languages. In: Ogden, Charles Kay and Ivor Armstrong Richards, *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 293-336.

371. Boell, Sebastian K. 2016. Information: Fundamental positions and their implications for information systems research, education and practice. *Information and Organization* 27: 1-6.

372. Mingers, J. C. 1996. An Evaluation of Theories of Information with Regard to the Semantic and Pragmatic Aspects of Information Systems. *Systems Practice* 9(3): 187-209.

373. Schwarz, Andrew; Manjari Mehta, Norman Johnson and Wynne W. Chin 2007. Understanding Frameworks and Reviews: A Commentary to Assist us in Moving Our Field Forward by Analyzing Our Past. *ACM SIGMIS Database: the DATABASE for Advances in Information Systems* 38(3): 29-50.

374. Goldstein, Leon J. 1957. The Logic of Explanation in Malinowskian Anthropology. *Philosophy of Science* 24(2): 156-166.

375. Rex, John 1959. The Plural Society in Sociological Theory. *The British Journal of Sociology* 10(2): 114-124.

376. Lounsbury, F. G. 1965. Another View of the Trobriand Kinship Categories. *American Anthropologist* 67(5): 142-185.

377. Sahlins, Marshall D. 1963. Poor Man, Rich Man, Big-Man, Chief: Political Types in Melanesia and Polynesia. *Comparative Studies in Society and History* 5(3): 285-303.

378. Goody, Jack and Ian Watt 1963. The Consequences of Literacy. *Comparative Studies in Society and History* 5(3): 304-345.

379. Peel, J. D. Y. 1968. Syncretism and Religious Change. *Comparative Studies in Society and History* 10(2): 121-141.

380. Jaspan, M. A. 1965. In Quest of New Law: The Perplexity of Legal Syncretism in Indonesia. *Comparative Studies in Society and History* 7(3): 252-266.

381. Coe, Michael D. 1961. Social Typology and the Tropical Forest Civilizations. *Comparative Studies in Society and History* 4(1): 65-85.

382. Ansell, Aaron 2017. Democracy Is a Blessing: Phatic Ritual and the Public Sphere in Northeast Brazil. *Journal of Linguistic Anthropology* 27(1): 22-39.

383. Porter, John 1955. Elite Groups: A Scheme for the Study of Power in Canada. *The Canadian Journal of Economics and Political Science* 21(4): 498-512.

384. Hexter, J. H. 1968. The English Aristocracy, Its Crises, and the English Revolution, 1558-1660. *Journal of British Studies* 8(1): 22-78.

385. Clark, S. D. 1959. Sociology, History, and the Problem of Social Change. *The Canadian Journal of Economics and Political Science* 25(4): 389-400.

386. MacGaffey, Wyatt 1968. Kongo and the King of the Americans. *The Journal of Modern African Studies* 6(2): 171-181.

387. McCormack, Thelma 1961. Social Theory and the Mass Media. *The Canadian Journal of Economics and Political Science* 27(4): 470-489.

388. Tignor, Robert L. 1966. African History: The Contribution of the Social Sciences. *The Journal of Modern African Studies* 4(3): 349-357.

389. Bradley, J. F. N. 1968. The Russian Secret Service in the First World War. *Soviet Studies* 20(2): 242-248.

390. Ola, Opeyemi 1968. The Study of West African Local Government. *The Journal of Modern African Studies* 6(2): 233-248.

391. Drake, St. Clair 1957. Some Observations on Interethnic Conflict as One Type of Intergroup Conflict. *Conflict Resolution* 1(2): 155-178.

392. Irele, Abiola 1965. Négritude or Black Cultural Nationalism. *The Journal of Modern African Studies* 3(3): 321-348.

393. Blumer, Herbert 1936. Social Attitudes and Nonsymbolic Interaction. *The Journal of Educational Sociology* 9(9): 515-523.

394. Wake, Charles Staniland 1907. *Vortex Philosophy: Or, The Geometry Of Science Diagrammatically Illustrated*. Chicago: C. S. Wake.

395. Jakobson, Roman 1980a. On Poetic Intentions and Linguistic Devices in Poetry: A Discussion with Professors and Students at the University of Cologne. *Poetics Today* 2(1a): 87-96.

396. Jakobson, Roman 1980b. Sign and System of Language: A Reassessment of Saussure's Doctrine. *Poetics Today* 2(1a): 87-96.

397. Thomas, A. P.; Peter Bull and Derek Roger 1982. Conversational exchange analysis. *Journal of Language and Social Psychology* 1(2): 141-156.

398. Mutt, Oleg 1982. Some peripheral (and mostly neglected) areas in the teaching of English conversation at the advanced level. *Methodica: Acta et commentationes Universitatis Tartuensis* 11: 79-83.

399. Mutt, Oleg 1983. Some remarks about spoken English and the improvement of conversational skills at the tertiary level. *Methodica: Acta et commentationes Universitatis Tartuensis* 12: 53-60.

400. Aaen, Janus and Christian Dalsgaard 2016. Student Facebook groups as a third space: Between social life and schoolwork. *Learning, Media and Technology* 41(1): 160-186.

401. Kelly, Ryan; Daniel Gooch and Leon Watts 2016. Technology appropriation as discretionary effort in mediated close personal relationships. In: *Collaborative Appropriation: How Couples, Teams, Groups and Communities Adapt and Adopt Technologies*, 2016.02.27, San Francisco.

402. Madianou, Mirca 2016. Ambient co□presence: transnational family practices in polymedia environments. *Global Networks*, glob.12105.

403. Moe, Hallvard; Thomas Poell and José van Dijck 2016. Rearticulating Audience Engagement. *Television & New Media* 17(2): 99-107.

404. Papailias, Penelope 2016. Witnessing in the age of the database: Viral memorials, affective publics, and the assemblage of mourning. *Memory Studies*, 1750698015622058.

405. Festinger, Leon 1950. Informal Social Communication. *Psychological Review* 57(5): 271-282.

406. Fiordo, Richard 1978a. Kenneth Burke's Semiotic. *Semiotica* 23(1): 53-75.

407. Fiordo, Richard 1990. From sincerity to mendacity in personal rhetoric: A discrete look at continuous feelings. *Semiotica* 80(1): 89-107.

408. Fiordo, Richard 2009. Symbolic Mediation of Experience, Communication, and General Semantics: In Praise of Clearing Mediated Clouds. *ETC: A Review of General Semantics* 142-161.

409. Fiordo, Richard 2011. Contributions to General Semantics from Charles Morris: An Abstract. *ETC: A Review of General Semantics* 68(2): 156-177.

410. Fiordo, Richard 2012. General Semantics, Science, and Medicine: A Quality Approach. *ETC: A Review of General Semantics* 69(4): 364-381.

411. Fiordo, Richard 2013. Midlevel Abstracting: An Undeserved Zone of General Semantics. *ETC: A Review of General Semantics* 70(2): 82-110.

412. Fiordo, Richard 1978b. League's Projection. *Semiotica* 24(3): 371-379.

413. Fiordo, Richard 1986. *Tales from the Smokehouse*: A rhetorical inquiry into erotic didactics. *Semiotica* 60(1): 1-28.

414. Fiordo, Richard 1989. The semiotic SEA of questioning. *Semiotica* 73(1): 25-41.

415. Fiordo, Richard 1991. Time-binding and Native people: A semiotic interpretation. *Semiotica* 84(3): 253-273.

416. Lobinger, Katharina 2016. Photographs as things - photographs of things. A texto-material perspective on photo-sharing practices. *Information, Communication & Society* 19(4): 475-488.

417. van Es, Karin 2016. Social TV and the Participation Dilemma in NBC's *The Voice*. *Television & New Media* 17(2): 108-123.

418. Papacharissi, Zizi 2016. Affective publics and structures of storytelling: sentiment, events and mediality. *Information, Communication & Society* 19(3): 307-324.

419. Papadima, Aspasia and Evangelos Kourdis 2016. Global meets local: typographic practices and the semiotic role of subtitling in the creation of parodies in Cypriot dialect on Internet texts. *Social Semiotics* 26(1): 59-75.

420. Ballantyne, Anne; Victoria Wibeck and Tina-Simone Neset 2016. Images of climate change - a pilot study of young people's perceptions of ICT-based climate visualization. *Climatic Change* 134(1): 73-85.

421. Ledin, Per and David Machin 2016. A discourse-design approach to multimodality: the visual communication of neoliberal management discourse. *Social Semiotics* 26(1): 1-18.

422. Gaspar, Rui; Cláudia Pedro, Panos Panagiotopoulos and Beate Seibt 2016. Beyond positive or negative: Qualitative sentiment analysis of social media reactions to unexpected stressful events. *Computers in Human Behavior* 56: 179-191.

423. Fersini, E.; E. Messina and F. A Pozzi 2016. Expressive signals in social media languages to improve polarity detection. *Information Processing & Management* 52(1): 20-35.

424. Kampf, Zohar 2016. All the Best! Performing solidarity in political discourse. *Journal of Pragmatics* 93: 47-60.

425. Smith, Benjamin 2016. Turning language socialization ontological: Material things and the semiotics of scaling time in Peruvian Aymara boyhood. *Language and Communication* 46: 42-50.

426. Ruesch, Jurgen 1948. Experiments in Psychotherapy: I. Theoretical Considerations. *The Journal of Psychology* 25(1): 137-169.

427. Ruesch, Jurgen 1949. Experiments in Psychotherapy: II. Individual Social Techniques. *The Journal of Social Psychology* 29(1): 3-28.

428. Ruesch, Jurgen 1972[1948a]. Social Technique, Social Status, and Social Change in Illness. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 158-172.

429. Ruesch, Jurgen and A. Rodney Prestwood 1972[1950a]. Interaction Processes and Personal Codification. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 305-344.

430. Parker, Gail Thain 1977. How to Win Friends and Influence People: Dale Carnegie and the Problem of Sincerity. *American Quarterly* 29(5): 506-518.

431. Ashwin, Clive 1984. Drawing, Design and Semiotics. *Design Issues* 1(2): 42-52.

432. Helbo, André 1981. The Semiology of Theater, Or: Communication Swamped. *Poetics Today* 2(3): 105-111.

433. Reiss, Katharina 1981. Type, Kind and Individuality of Text: Decision Making in Translation. *Poetics Today* 2(4): 121-131.

434. Siegert, Bernhard and Geoffrey Winthrop-Young 2007. Cacography or Communication? Cultural Techniques in German Media Studies. *Grey Room* 29: 26-47.

435. Babby, Ellen R. 1982. Alexandre Chenevert: Prisoner of Language. *Modern Language Studies* 12(2): 22-30.

436. Henstra, Sarah 2000. Looking the Part: Performative Narration in Djuna Barnes's *Nightwood* and Katherine Mansfield's "Je Ne Parle Pas Français". *Twentieth Century Literature* 46(2): 125-149.

437. Lombardi, Olimpia; Sebastian Fortin and Leonardo Vanni 2015. A Pluralist View about Information. *Philosophy of Science* 82(5): 1248-1259.

438. Hess, Ursula and Agneta Fischer 2013. Emotional Mimicry as Social Regulation. *Personality and Social Psychology Review* 17(2): 142-157.

439. Stephens, Nicole M.; Stephanie A. Fryberg and Hazel Rose Markus 2012. Social Class Disparities in Health and Education: Reducing Inequality by Applying a Sociocultural Self Model of Behavior. *Psychological Review* 119(4): 723-744.

440. Carter, Dorothy R.; Leslie A. DeChurch, Michael T. Braun and Noshir S. Contractor 2015. Social Network Approaches to Leadership: An Integrative Conceptual Review. *Journal of Applied Psychology* 100(3): 597-622.

441. Bagheri, Hossein; Noor Aireen Ibrahim and Hadina Habil 2012. 'aha, ok, alright' as Phatic Talk: An Analysis on Opening in Multilingual and Multicultural Clinical Consultations. *Procedia - Social and Behavioral Sciences* 66: 8-16.

442. Stenström, Anna-Brita 2014. Avoid silence! Keep talking! Pragmatic markers as phatic devices in teenage conversation. *Functions of Language* 21(1): 30-49.

443. Tudini, Vincenza 2013. Form-focused social repertoires in an online language learning partnership. *Journal of Pragmatics* 50(1): 187-202.

444. Ho, Victor 2014. Managing rapport through evaluation in grounder - A qualitative study. *Journal of Pragmatics* 61: 63-77.

445. Obana, Yasuko 2012. Re-examination of *yoroshiku onegaishimasu* - The routine formula as the linguistic implementation of one's *tachiba*-role. *Journal of Pragmatics* 44(11): 1535-1548.

446. Isurin, Ludmila; Michael Furman and Kate White 2015. Talking to a stranger: Linguistic and non-linguistic behavior of Russian immigrants during 2010 US Census. *Language & Communication* 40: 38-51.

447. Drazdauskienė, Marija Liudvika 2012. The Limits of Implicature in the Phatic Use of English. *Man & the Word / Zmogus ir zodis* 14(3): 4-10.

448. Feenberg, Andrew 1989. The Writter World: On the theory and practice of computer conferencing. In: Masor, Robin and Anthony Kaye (eds.), *Mindweave: Communication, Computers, and Distance Education*. Oxford: Pergamon Press, 22-39.

449. al-Qinai, Jamas B. S. 2011. Translating Phatic Expressions. *Pragmatics* 21(1): 23-39.

450. Burnard, Philip 2003. Ordinary chat and therapeutic conversation: Phatic communication and mental health nursing. *Journal of Psychiatric and Mental Health Nursing* 10(6): 678-682.

451. Rank, Hugh 1984. A Few Good Words for Clichés. *The English Journal* 73(5): 45-47.

452. Cruz, Manuel Padilla 2005. On the Phatic Interpretation of Utterances: A Complementary Relevance-Theoretic Proposal. *Revista Alicantina de Estudios Ingleses* 18: 227-246.

453. Faucher, Kane X. 2013. Thumbstruck: The Semiotics of Lking via the "Phaticon". *Semiotic Review* 3.

454. Lomborg, Stine 2012. Negotiating Privacy Through Phatic Communication. A Case Study of the Blogging Self. *Philosophy & Technology* 25(3): 415-434.

455. Slotta, James 2015. Phatic Rituals of the Liberal Democratic Polity: Hearing Voices in the Hearings of the Royal Commission on Aboriginal Peoples. *Comparative Studies in Society and History* 57(1): 130-160.

456. Radovanovic, Danica and Massimo Ragnedda 2012. Small talk in the Digital Age: Making Sense of Phatic Posts. In: Rowe, Matthew; Milan Stankovic and Aba-Sah Dadzie (eds.), *Proceedings of WWW'12 Workshop on 'Making Sense of Microposts'*, *#MSM2012*. Lyon, France, April 16, 2012.

457. Whiteley, W. H. 1966. Social Anthropology, Meaning and Linguistics. *Man* 1(2): 139-157.

458. Kunreuther, Laura 2006. Technologies of the Voice: FM Radio, Telephone, and the Nepali Diaspora in Kathmandu. *Cultural Anthropology* 21(3): 323-353.

459. Hopkins, Kane 2014. The phatic nature of the online social sphere: Implications for public relations. *PRism* 11(2).

460. Alonso, Carlos J. 2002. Editor's Column: Where Were We? *PMLA* 117(5): 1137-1141.

461. Holba, Annette 2008. A Response to Phatic Communication: Inviting Dialogic Potential. *Florida Communication Journal* 36(1): 35-46.

462. Cruz, Manuel Padilla 2013. An integrative proposal to teach the pragmatics of phatic communion in ESL classes. *Intercultural Pragmatics* 10(1): 131-160.

463. Varis, Piia and Jan Blommaert 2015. Conviviality and collectives on social media: Virality, memes and new social structures. *Tilburg Papers in Culture Studies*, Paper #108.

464. Frosh, Paul 2011. Phatic morality: Television and proper distance. *International Journal of Cultural Studies* 14(4): 383-400.

465. Miller, Vincent 2015. Phatic culture and the status quo: Reconsidering the purpose of social media activism. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies*, 1354856515592512.

466. Nozawa, Shunsuke 2015. Phatic Traces: Sociality in Contemporary Japan. *Anthropological Quarterly* 88(2): 373-400.

467. Ward, Gregory and Laurence R. Horn 1999. Phatic Communication and Relevance Theory: A Reply to Žegarac & Clark. *Journal of Linguistics* 35(3): 555-564.

468. Žegarac, Vlad and Billy Clark 1999b. Phatic Communication and Relevance Theory: A Reply to Ward & Horn. *Journal of Linguistics* 35(3): 565-577.

469. Coupland, Justine 2003. Small Talk: Social Functions. *Research on Language and Social Interaction* 36(1): 1-6.

470. Peace, Adrian 2013. The phatic finger: Public gesture and shared meaning on the highways of the Australian Outback. *The Australian Journal of Anthropology* 24(1): 99-114.

471. Ameka, Felix 1992. The meaning of phatic and conative interjections. *Journal of Pragmatics* 18(2): 246-271.

472. Bazzanella, Carla 1990. Phatic Connectives as Interactional Cues in Contemporary Spoken Italian. *Journal of Pragmatics* 14(4): 629-647.

473. Bullis, Connie and Betsy Wackernagel Bach 1991. An Explication and Test of Communication Network Content and Multiplexity as Predictors of Organizational Identification. *Western Journal of Speech Communication* 55(2): 180-197.

474. Ephratt, Michal 2008. The functions of silence. *Journal of Pragmatics* 40(11): 1909-1938.

475. Faerch, Claus and Gabriele Kasper 1982. Phatic, Metalingual and Metacommunicative Functions in Discourse: Gambits and Repaprs. In: Enkvist, Nils Erik (ed.), *Impromptu Speech: A Symposium. Papers Contributed to a Symposium on Problems in the Linguistic Study of Impromptu Speech (Abo, Finland, November 20-22, 1981)*. ED277223.

476. Kita, Sotaro and Sachiko Ide 2007. Nodding, *aizuchi*, and final particles in Japanese conversation: How conversation reflects the ideology of communication and social relationships. *Journal of Pragmatics* 39(7): 1239-1241.

477. McCarthy, Michael 2003. Talking Back: "Small" Interactional Response Tokens in Everyday Conversation. *Research on Language and Social Interaction* 36(1): 33-63.

478. Placencia, María Elena 2004. Rapport-building activities in corner shop interactions. *Journal of Sociolinguistics* 8(2): 215-245.

479. Placencia, María Elena 2005. Pragmatic Variation in Corner Store Interactions in Quito and Madrid. *Hispania* 88(3): 583-598.

480. Schlieben-Lange, Brigitte 1977. The Language Situation in Southern France. *International Journal of the Sociology of Language* 12: 101-108.

481. Grinker, Roy R. 1956a. Preface. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, v-vii.

482. Ruesch, Jurgen 1956a. Introduction. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, ix-xi.

483. Grinker, Roy R. 1956b. The Intrapersonal Organization. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 3-15.

484. Spiegel, John P. 1956a. A Model for Relationships Among Systems. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 16-26.

485. Shakow, David 1956a. The Psychological System. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 27-35.

486. Ruesch, Jurgen 1956a. The Observer and the Observed: Human Communication Theory. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 36-54.

487. Parsons, Talcott 1956a. The Social System: A General Theory of Action. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 55-69.

488. Thompson, Laura 1956. The Societal System, Culture and the Community. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 70-82.

489. Kluckhohn, Florence 1956. Value Orientations. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 83-93.

490. Henry, Jules 1956a. A System of Socio-Psychiatric Invariants. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 94-109.

491. Grinker (ed.) 1956a. General Discussion Terminating the First Conference. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 110-131.

492. Grinker, Roy R. 1956c. Comparisons between Systems of Organization. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 135-141.

493. Toman, James E. P. 1956a. Multiple Origins of the Uniqueness of Human Society. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 142-146.

494. Emerson, Alfred E. 1956. Homeostasis and Comparison of Systems. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 147-163.

495. Spiegel, John P. 1956b. Comparison of Psychological and Group Foci. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 164-180.

496. Shakow, David 1956b. Comparison of Psychological and Group Foci (*Continued*). In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 181-189.

497. Parsons, Talcott 1956b. The Relation Between the Small Group and the Larger Social System. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 190-200.

498. Frank, Lawrence K. 1956. Social Systems and Culture. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 201-222.

499. Rapoport, Anatol 1956a. Homeostasis Reconsidered. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 225-246.

500. Toman, James E. P. 1956b. Stability Vs. Adaptation: Some Speculations on the Evolution of Dynamic Reciprocating Mechanisms. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 247-263.

501. Henry, Jules 1956b. Homeostasis in a Special Life Situation. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 264-277.

502. Deutsch, Karl 1956. Autonomy and Boundaries According to Communications Theory. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 298-297.

503. Grinker (ed.) 1956b. Concluding Discussion and an Outline for Future Conference Deliberations. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 298-304.

504. Rapoport, Anatol 1956b. Statistical Boundaries. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 307-324.

505. Parsons, Talcott 1956c. Boundary Relations Between Sociocultural and Personality Systems. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 325-339.

506. Ruesch, Jurgen 1956c. Analysis of Various Types of Boundaries. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 340-361.

507. Grinker, Roy R. 1956d. Summary. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 365-375.

508. Abercrombie, David 1956. *Problems and Principles: Studies in the teaching of English as a second language*. London: Longmans.

509. Harkness, Nicholas 2015. The Pragmatics of Qualia in Practice. *Annual Review of Anthropology* 44: 573-589.

510. Lemon, Alaina 2013. Touching the gap: Social qualia and Cold War contact. *Anthropological Theory* 13(1-2): 67-88.

511. Latour, Bruno 2003. What if we Talked Politics a Little? *Contemporary Political Theory* 2: 143-165.

512. François, Charles 1999. Systemics and cybernetics in a historical perspective. *Systems Research & Behavioral Science* 16(3): 203-219.

513. Evans, Annette Henrietta Margaretha 2007. *The Development of Jewish Ideas of Angels: Egyptian and Hellenistic Connections ca. 600 BCE to ca. 200 CE*. Dissertation Presented for the Degree of Doctor of Philosophy.

514. Kosior, Wojciech 2013. The Angel in the Hebrew Bible from the Statistic and Hermeneutic Perspectives. Some Remarks on the Interpolation Theory. *The Polish Journal of Biblical Research* 12(1): 55-70.

515. Fusaroli, Riccardo; Marcus Perlman; Alan Mislove; Alexandra Paxton; Teenie Matlock and Rick Dale 2015. Timescales of Massive Human Entrainment. *PLoS ONE* 10(4): e0122742.

516. Schandorf, Michael 2012. Mediated gesture: Paralinguistic communication and phatic text. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies* 19(3): 319-344.

517. Haverkate, Henk 1988. Politeness strategies in verbal interaction: An analysis of directness and indirectness in speech acts. *Semiotica* 71(1): 59-71.

518. Coupland, Justine; Nikolas Coupland and Jeffrey D. Robinson 1992. "How are you?": Negotiating phatic communion. *Language in Society* 21: 207-230.

519. La Barre, Weston 1954. *The Human Animal*. Chicago: University of Chicago Press.

520. Blanco, Patricia Prieto 2010. Family Photography as a phatic construction. *Networking Knowledge: Journal of the MeCCSA Postgraduate Network* 3(2).

521. Urbanová, Ludmila 2007. Phatic communion and small talk in fictional dialogues. In: Butler, Christopher S.; Raquel Hidalgo Downing and Julia Lavid (eds.), *Functional Perspectives on Grammar and Discourse: In Honour of Angela Downing*. Studies in Language Companion Series 28. Amsterdam; Philadelphia: John Benjamins Publishing Copmany, 349-357.

522. Meltzer, Bernard N. and Gil Richard Musolf 2003. Phatic Communion: Bringing Unfocused Interaction into Focus. In: Musolf, Gil Richard, *Structure and Agency in Everyday Life: An Introduction to Social Psychology*. Second Edition. Lanham; etc.: Rowman & Littlefield Publishers, Inc., 141-154.

523. Genosko, Gary 2000. Phatic (Dys)functions: The Shifting Contour of the TV Screen. Semiotics Institute Online lecture.

524. Žegarac, Vlad and Billy Clark 1999. Phatic interpretations and phatic communication. *Journal of Linguistics* 35(2): 321-346.

525. Dahlberg, Lincoln 2011. Re-constructing digital democracy: An outline of four 'positions'. *New Media Society* 13(6): 855-872.

526. Harris, Roy 1996. *Signs, Language and Communication: Integrational and segregational approaches*. London; New York: Routledge.

527. Licoppe, Chrisitan and Zbigniew Smoreda 2005. Are social networks technologically embedded? How networks are changing today with changes in communication technology. *Social Networks* 27: 317-335.

528. Vetere, Frank; Steve Howard and Martin R. Gibbs 2005. Phatic Technologies: Sustaining Sociability through Ubiquitous Computing. *Proceedings of CHI 2005, April 2-7, Portland, Oregon, USA*.

529. Miller, Vincent 2008. New Media, Networking and Phatic Culture. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies* 14(4): 387-400.

530. Wang, Victoria; John V. Tucker and Kevin Haines 2012. Phatic technologies in modern society. *Technology in Society* 34(1): 84-93.

531. Wang, Victoria; John V. Tucker and Tracey E. Rihll 2011. On phatic technologies for creating and maintaining human relationships. *Technology in Society* 33(1): 44-51.

532. Laver, John 1975. Communicative functions of phatic communion. In: Kendon, Adam; Richard M. Harris and Mary Ritchie Key (eds.), *Organization of Behavior in Face-to-face Interaction*. The Hague: Mouton, 215-238.

533. Brown, Peter C.; Henry L. Roediger III & Mark A. McDaniel 2014. *Make It Stick: The Science of Successful Learning*. Cambridge (Mass.); London: The Belknap Press.

534. Sanders, Bernie 2011. *The Speech: A Historic Filibuster on Corporate Greed and the Decline of Our Middle Class*. New York: Nation Books.

535. Konopka, Jakub 2013. *Technology and Individualism in* The City and The Stars *by A. C. Clarke*. Bachelor thesis. Supervised by Ladislav Vít. Faculty of Arts and Philosophy. University of Pardubice.

536. Piatigorsky, Alexandr M. and Boris A. Uspensky 1975. Personological Classification as a Semiotic Problem. *Semiotica* 15(2): 99-120.

537. Jacobsen, Michael Hviid 2004. From Solid Modern Utopia to Liquid Modern Anti-Utopia? Tracing the Utopian Strand in the Sociology of Zygmunt Bauman. *Utopian Studies* 15(1): 63-87.

538. Jacobs, Naomi 2007. Dissent, Assent, and the Body in Nineteen Eghty-Four. *Utopian Studies* 18(1): 3-20.

539. Lotman, Juri 1977[1970]. *The Structure of the Artistic Text*. Translated by Gail Lenhoff and Ronald Vroon. Ann Arbor: University of Michigan Press.

540. Pugliese, Joseph 2009. Preincident Indices of Criminality: Facecrime and Project Hostile Intent. *Griffith Law Review* 18(2): 314-330.

541. Haywood, Ian 1988. Facecrime: George Orwell and the physiognomy of politics. *Textual Practice* 2(3): 345-366.

542. Clay, Edmund R. 1882. *The Alternative: A Study in Psychology*. London: MacMillan and Co.

543. Lewes, George Henry 1901. *The principles of success in literature*. Edited by WM. Dallam Armes. Boston: Allyn and Bacon.

544. Wright, T. H. 1892. Appendix: The Sound-Element in Verse. In: *The Philosophy of Style; Together with an Essay on Style* by T. H. Wright. With introduction and notes by Fred N. Scott. Second Edition. Boston, Allyn and Bacon, 61-63.

545. Spencer, Herbert 1892. *The Philosophy of Style; Together with an Essay on Style* by T. H. Wright. With introduction and notes by Fred N. Scott. Second Edition. Boston, Allyn and Bacon.

546. Shklovsky, Victor 2006[1917]. Art as Technique. In: Richter, David H. (ed.), *The Critical Tradition: Classic Texts and Contemporary Trends*. Third Edition. Boston: Bedford/St. Martin's, 774-784.

547. Seppälä, Serafim 2003. *In Speechless Ecstasy: Expression and Interpretation of Mystical Experience in Classical Syriac and Sufi Literature*. Helsinki: Finnish Oriental Society.

548. DelMonte, Michael 2009. Empty Thy Mind and Come to Thy Senses: A De-constructive Path to Inner Peace. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 449-479.

549. van Quekelberghe, Renaud 2009. Mindfulness and Psychotherapy: The Revival of Indian Meditative Traditions within Modern Psychology, Psychotherapy, and Medicine. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 435-447.

550. Kreitler, Shulamith 2009. Altered States of Consciousness as Structural Variations of the Cognitive System. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 407-434.

551. Baker, John R. 2009. Psychedelics, Culture, and Consciousness: Insights from the Biocultural Perspective. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 389-405.

552. Eigner, Dagmar 2009. Transformation of Consciousness through Suffering, Devotion, and Meditation. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 369-388.

553. Riboli, Diana 2009. Shamans and Transformation in Nepal and Peninsular Malaysia. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 347-367.

554. Baier, Karl 2009. Meditation and Contemplation in High to Late Medieval Europe. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 321-345.

555. Rastelli, Marion 2009. Perceiving God and Becoming Like Him: Yogic Perception and Its Implications in the Viṣṇuitic Tradition of Pāñcarātra. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 299-317.

556. Schmücker, Marcus 2009. Yogic Perception According to the Later Tradition of the Viśiṣṭādvaita Vedānta. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 283-298.

557. Maas, Philipp André 2009. The So-called Yoga of Suppression in the Pātañjala Yogaśāstra. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 263-282.

558. Almogi, Orna 2009. The Materiality and Immanence of Gnosis in Some rNying-ma Tantric Sources. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 241-262.

559. Wangchuk, Dorij 2009. A Relativity Theory of the Purity and Validity of Perception in Indo-Tibetan Buddhism. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 215-239.

560. Eltschinger, Vincent 2009. On the Career of the Cofnition of Yogins. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 169-213.

561. MacDonald, Anne 2009. Knowing Nothing: Candrakīrti and Yogic Perception. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 133-168.

562. Franco, Eli 2009b. Meditation and Metaphysics: On their Mutual Relationship in South Asian Buddhism. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 93-132.

563. Taber, John 2009. Yoga and our Epistemic Predicament. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 71-92.

564. Franco, Eli 2009a. Introduction. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 1-51.

565. Jaworski, Adam 2008[1993]. The Power of Silence in Communication. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 175-181.

566. Farinelli, Lisa 2008. The Sounds of Seduction and Affection. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 160-168.

567. Kraut, Robert E. and Robert E. Johnston 2008[1979]. Social and Emotional Messages of Smiling. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 139-143.

568. Grumet, Gerald W. 2008[1983]. Eye Contact: The Core of Interpersonal Relatedness. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 119-129.

569. Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 2008[1972]. Hand Movements. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 105-108.

570. Furlow, F. Bryant 2008[1996]. The Smell of Love. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 86-93.

571. Frank, Mark G. and Thomas Gilovich 2008[1988]. Black Uniforms and Aggression in Professional Sports. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 82-85.

572. Kaiser, Susan B. 2008[1997]. Women's Appearance and Clothing within Organizations. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 74-81.

573. Kurzban, Robert & Jason Weeden 2008[2005]. HurryDate: Mate Preferences in Action. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 59-68.

574. Myers, Philip N., Jr., and Frank A. Biocca 2008[1992]. The Effect of Television Advertising and Programming on Body Image Distortions in Young Women. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 50-58.

575. Hecht, Michael L. and Laura K. Guerrero 2008. Perspectives on Nonverbal Research Methods. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 27-43.

576. Spitzberg, Brian H. 2008. Perspectives on Nonverbal Communication Skills. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 21-26.

577. Guerrero, Laura K., Michael L. Hecht and Jospeh A. DeVito 2008. Perspectives on Defining and Understanding Nonverbal Communication. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 3-20.

578. Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.) 2008. *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press.

579. Lotman, Mihhail 2013. Afterword: Semiotics and Unpredictability. In: Pilchikov, Igor and Silvi Salupere (eds.), *The Unpredictable Workings of Culture*. Translated by Brian James Baer. Tallinn: TLU Press, 239-278.

580. Kuzovkina, Tatiana 2013. Afterword to the Russian Edition. In: Pilchikov, Igor and Silvi Salupere (eds.), *The Unpredictable Workings of Culture*. Translated by Brian James Baer. Tallinn: TLU Press, 233-238.

581. Lotman, Juri M. 2013. The Unpredictable Workings of Culture. Translated by Brian James Baer. Edited by Igor Pilchikov and Silvi Salupere. Tallinn: TLU Press.

582. Ivanov, Vyacheslav V. 2013. Preface to the Russian Edition. In: Pilchikov, Igor and Silvi Salupere (eds.), *The Unpredictable Workings of Culture*. Translated by Brian James Baer. Tallinn: TLU Press, 7-16.

583. Mowrer, O. Hobart 1950. On the psychology of "talking birds": A contribution to language and personality theory. In: *Learning theory and personality dynamics: Selected papers*. New York: Ronald, 688-726.

584. Andrews, Edna 1999. Lotman's communication act and semiosis. *Semiotica* 126(1/4): 1-15.

585. Andrews, Edna 2003. Redefining textual boundaries: Torop and the Tartu school of semiotics. *Semiotica* 144(1/4): 377-380.

586. Benjamin, Gail R. and Chet A. Creider 1975. Social distinctions in non-verbal behavior. *Semiotica* 14(1): 52-60.

587. Bilmes, Jack 1976. Meaning and interpretation. *Semiotica* 16(2) 115-128.

588. Bilmes, Jack 1994. Constituting silence Life in the world of total meaning. *Semiotica* 98(1/2): 73-88.

589. Santaella Braga, Maria Lucia 1988. For a classification of visual signs. *Semiotica* 70(1/2) 59-78.

590. Bruneau, Tom 1985. Silencing and stilling processes: The creative and temporal bases of signs. *Semiotica* 56(3/4): 279-290.

591. Butchart, Garnet C. 2011. An excess of signification: Or, what is an event? *Semiotica* 187(1/4): 291-307.

592. Buyssens, Eric 1988. Reference and communication. *Semiotica* 70(3/4): 191-197.

593. Caivano, José Luis 1990. Visual texture as a semiotic system. *Semiotica* 80(3/4): 239-252.

594. Charteris, J. and P. A. Scott 1993. Structuring the domain of human nonverbal behavior: A biological, Popperian perspective from the field of human movement studies. *Semiotica* 95(3/4) 205-234.

595. Chomsky, Noam 1979. Human Language and Other Semiotic Systems. *Semiotica* 25(1/2): 31-44.

596. Chvatík, Květoslav 1981. Semiotics of a literary work of art. Dedicated to the 90th birthday of Jan Mukařovský (1891-1975). *Semiotica* 37(3/4): 193-214.

597. Cook, Mark and Mansur G. Lalljee 1972. Verbal Substitutes for Visual Signs in Interaction. *Semiotica* 6(3): 212-221.

598. Csányi, Vilmos 2000. The 'human behavior complex' and the compulsion of communication: Key factors of human evolution. *Semiotica* 128(3/4): 243-258.

599. Danow, David K. 1984. Lotman and Uspensky: A perfusion of models. *Semiotica* 64(3/4): 343-357.

600. Davidsen, Helle M. 2007. Literary semiotics and cognitive semantics. *Semiotica* 165(1/4): 337-349.

601. Wills, Dorothy Davis 1986. Not in so many words. *Semiotica* 58(3/4): 343-369.

602. Drechsler, Wolfgang 2009. Political semiotics. *Semiotica* 173(1/4): 73-97.

603. Esposito, Joseph L. 1984. Peirce's speculations on the conditions of representability. *Semiotica* 49(1/2): 7-13.

604. Evdoridou, Elissavet 2008. Multiscale textual semiotic analysis. *Semiotica* 171(1/4): 251-264.

605. Fiordo, Richard 1989. Hypersemiotic and hyposemiotic communication: More ado about nothing? *Semiotica* 77(4): 461-479.

606. France, Malcolm N. and Alexander M. Piatigorsky 1976. The existential function of some symbols. *Semiotica* 16(2): 141-158.

607. Gilani, Zulfigar H., Wilma Bucci and Norbert Freedman 1985. The structure and language of a silence. *Semiotica* 56(1/2): 99-113.

608. Goldschläger, Alain 1985. On ideological discourse. *Semiotica* 54(1/2): 165-176.

609. Gorlée, Dinda L. 2007. Vital signs of semio-translation. *Semiotica* 163(1/4): 159-161.

610. Ègorov, Boris F. 1974. Simplest Semiotic Systems and Plot Typology. *Semiotica* 10(2): 131-141.

611. Grossberg, Lawrence 1982. Experience, signification, and reality: The boundaries of cultural semiotics. *Semiotica* 41(1/4): 73-106.

612. Hak, Tony 1989. Developing a text-sociological analysis. *Semiotica* 75(1/2): 25-42.

613. Hayashi, Makoto 2005. Joint turn construction through language and the body: Notes on embodiment in coordinated participation in situated activities. *Semiotica* 156(1/4): 21-53.

614. Heusden, Barend van 2007. Semiosis, art, and literature. *Semiotica* 165(1/4): 133-147.

615. Hoppál, Mihály 1987. Proxemic patterns, social structures, and world view. *Semiotica* 65(3/4): 225-247.

616. Innis, Robert E. 2007. The making of the literary symbol: Taking note of Langer. *Semiotica* 165(1/4): 91-106.

617. Jestrović, Vilvija 2008. Semiotics of nonsemiotic performance. *Semiotica* 168(1/4): 93-107.

618. Kirk, Lorraine and Michael Burton 1976. Physical versus semantic classification of nonverbal forms: A cross-cultural experiment. *Semiotica* 17(4): 315-337.

619. Koneya, Mele 1981. Unresolved theoretical issues in nonverbal communication. *Semiotica* 37(1/2): 1-14.

620. Kuzar, Ron 2011. The subversive agent: Anatomy of personal ideological change. *Semiotica* 185(1/4): 223-234.

621. Lanigan, Richard L. 1979. A Semiotic Metatheory of Human Communication. *Semiotica* 27(4): 293-305.

622. Lepik, Peeter 2002. The anticulture phenomenon in Soviet culture. *Semiotica* 138(1/4): 179-203.

623. Lindenfeld, Jacqueline 1971. Verbal and Non-Verbal Elements in Discourse. *Semiotica* 3(3): 223-233.

624. Lotman, Juri M. 1975. Notes on the structure of a literary text. *Semiotica* 15(3): 199-205.

625. Low, David 2008. Dissent and environmental communication: A semiotic approach. *Semiotica* 172(1/4): 47-64.

626. Mandoki, Katya 2004. Power and semiosis. *Semiotica* 151(1/4): 97-114.

627. Marling, William 1994. The formal ideologeme. *Semiotica* 98(3/4): 277-299.

628. Meerzon, Yana 2005. Body and space: Michael Chekhov's notion of atmosphere as the means of creating space in theatre. *Semiotica* 155(1/4): 259-279.

629. Nadal, José María 1990. Enunciation and narration: World and text. *Semiotica* 81(3/4): 357-384.

630. Ning, Wang 2008. From linguistic semiotics to cultural semioticS: Semiotic and narrative studies in China. *Semiotica* 170(1/4): 139-151.

631. Noakes, Susan 1987. Dante and Orwell: The antithetical hypersign as hallmark in literature and politics. *Semiotica* 63(1/2): 149-161.

632. Poyatos, Fernando 1977. Forms and Functions of Nonverbal Communication in the novel: A New Perspective of the Author-Character-Reader Relationship. *Semiotica* 21(3/4): 295-337.

633. Poyatos, Fernando 1980. Interactive functions and limitations of verbal and nonverbal behaviors in natural conversation. *Semiotica* 30(3/4): 211-244.

634. Rewar, Walter 1989. On hierarchy, extension, and boundary in the cybernetic modeling of the literary text. *Semiotica* 75(3/4): 229-255.

635. Scollon, Ron 1998. Reading as social interaction: The empirical grounding of reading. *Semiotica* 118(3/4): 281-294.

636. Seaford, Henry W. Jr. 1978. Maximizing Replicability in Describing Facial Behavior. *Semiotica* 24(1/2): 1-32.

637. Selg, Peeter and Andreas Ventsel 2010. An outline for a semiotic theory of hegemony. *Semiotica* 182(1/4): 443-474.

638. Siefkes, Martin 2010. Power in society, economy, and mentality: Towards a semiotic theory of power. *Semiotica* 181(1/4): 225-261.

639. Staiano-Ross, Kathryn 2005. Losing myself: Body as icon/body as object(s). *Semiotica* 154(1/4): 57-94.

640. Tantam, Digby 1986. A semiotic model of nonverbal communication. *Semiotica* 58(1/2): 41-57.

641. Vaina, Lucia 1980. Fuzzy sets in the semiotic of text. *Semiotica* 31(3/4): 261-272.

642. van Poecke, Luc 1988. Denotation/connotation and verbal/nonverbal communication. *Semiotica* 71(1/2): 125-151.

643. Veivo, Harri 2007. The new literary semiotics. *Semiotica* 165(1/4): 41-55.

644. Veron, Eliseo 1971. Ideology and Social Sciences: A Communicational Approach. *Semiotica* 3(1): 59-76.

645. Vávra, Vlastimil 1977. The Self and Body Movement Behavior. *Semiotica* 21(1/2): 1-22.

646. Winner, Irene Portis 1983. Some comments on the concept of the human sign: Visual and verbal components, and applications to ethnic research (A wonderful father). *Semiotica* 46(2/4): 263-285.

647. Young, Katharine 2000. Gestures and the phenomenology of emotion in narrative. *Semiotica* 131(1/2): 79-112.

648. Viirpalu, Iiris 2012. *Liikumine ja ruumikasutus Aleksander Pepeljajevi lavastuses "Margarita ja meister"*. Seminaritöö. Juhendaja: Katre Väli. Tartu Ülikool; Filosoofia teaduskond; Semiootika osakond.

649. Ogden, C. Kay and Ivor A. Richards 1946[1923]. *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc.

650. Deledalle, Gérard 2000. *Charles S. Peirce's Philosophy of Signs: Essays in Comparative Semiotics*. Bloomington; Indianapolis: Indiana University Press.

651. Kockelman, Paul 2011. Biosemiosis, Technocognition, and Sociogenesis: Selection and Significance in a Multiverse of Sieving and Serendipity. *Current Anthropology* 52(5): 711-739.

652. Elyachar, Julia 2010. Phatic labor, infrastructure, and the question of empowerment in Cairo. *American Ethnologist* 37(3): 452-464.

653. Corneli, Joseph A. 2014. *Peer Produced Peer Learning: A Mathemathical Case Study*. PhD thesis. Milton Keynes, The Open University.

654. Lanigan, Richard L. 1991. Roman Jakobson's Semiotic Theory of Communication. Revised version of a paper presented at the Annual Meeting of the Speech Communication Association (77th, Atlanta, GA, October 31 - November 3, 1991).

655. Innis, Robert E. 1988. The thread of subjectivity: philosophical remarks on Bühler's language theory. In: Eschbach, Achim (ed.), *Karl Bühler's theory of languages: Proceedings of the Conferences Held at Kirchberg, August 26, 1984 and Essen, November 21-24, 1984*. Amsterdam: John Benjamins Publishing, 77-106.

656. Ogden, Charles K. and Ivor A. Richards 1946[1923]. *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc.

657. Malinowski, Bronislaw 1946[1923]. The Problem of Meaning in Primitive Languages. In: Ogden, C. K. & I. A. Richards, *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 296-336.

658. Bühler, Karl 2011[1934]. *Theory of Language: The representational function of language*. Translated by Donald Fraser Goodwin in collaboration with Achim Eschbach. Amsterdam; Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.

659. Nord, Christiane 2007. The Phatic Function in Translation: Metacommunication as a Case in Point. *Belgian Journal of Linguistics* 21(1): 171-184.

660. Kulkarni, Dipti 2014. Exploring Jakobson's 'phatic function' in instant messaging interactions. *Discourse & Communication* 8(2): 117-136.

661. Gfaller, Georg R. 1993. 'Figuration': The Contribution of Norbert Elias to Group Analysis and the Contribution of Group Analysis to the Social Sciences. *Group Analysis* 26(3): 341-356.

662. Elias, Norbert 2013[1970]. *Mis on sotsioloogia?* Tlk Katrin Kaugver; toim. Sirje Laidre; eessõna Mikko Lagerspetz; kujundanud Sirje Ratso. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus.

663. Elias, Norbert 1978[1970]. *What is Sociology?* New York: Columbia University Press.

664. Lotman, Juri 2000[1969]. Inimesed ja märgid. *Vikerkaar* 1. [Sovetskaja Estonija 27].

665. Ruesch, Jurgen 1972[1968b]. Psychotherapy in the Computer Age. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 763-777.

666. Ruesch, Jurgen 1972[1965]. Psychotherapy for the Well and Psychotherapy for the Ill. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 749-762.

667. Ruesch, Jurgen 1972[1955b]. Transference Reformulated. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 739-748.

668. Ruesch, Jurgen 1972[1955a]. Nonverbal Language and Therapy. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 727-738.

669. Ruesch, Jurgen 1972[1953c]. Social Factors in Therapy: A Brief Review. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 688-726.

670. Ruesch, Jurgen 1972[1956c]. Psychotherapy and Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 679-687.

671. Ruesch, Jurgen 1972[1952]. The Therapeutic Process from the Point of View of Communication Theory. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 667-678.

672. Ruesch, Jurgen 1972[1959b]. Psychotherapy with Schizophrenics. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 648-661.

673. Ruesch, Jurgen 1972[1959a]. The Schizophrenic Patient's Ways of Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 635-647.

674. Ruesch, Jurgen and A. Rodney Prestwood 1972[1950b]. Communication and Bodily Disease: A Stody of Vasospastic Conditions. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 614-634.

675. Ruesch, Jurgen 1972[1953b]. The Interpersonal Communication of Anxiety. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 604-613.

676. Ruesch, Jurgen and A. Rodney Prestwood 1972[1949]. Anxiety: Its Initiation, Communication, and Interpersonal Management. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 577-603.

677. Ruesch, Jurgen 1972[1962]. Human Communication and the Psychiatrist. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 560-571.

678. Ruesch, Jurgen 1972[1948b]. The Infantile Personality: The Core Problem of Psychosomatic Medicine. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 540-559.

679. Ruesch, Jurgen 1972[1961]. Psychosomatic Medicine and the Behavioral Sciences. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 526-539.

680. Ruesch, Jurgen 1972[1951]. Part and Whole: The Sociopsychological and Psychosomatic Approach to Disease. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 503-525.

681. Ruesch, Jurgen 1972[1964]. Clinical Science and Communication Theory. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 486-502.

682. Ruesch, Jurgen 1972[1968a]. Psychoanalysis between Two Cultures. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 466-482.

683. Ruesch, Jurgen 1972[1969b]. A General Systems Theory Based on Human Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 450-465.

684. Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson 1972[1949]. Structure and Process in Social Relations. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 417-449.

685. Ruesch, Jurgen 1972[1969a]. Action Models. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 393-412.

686. Ruesch, Jurgen 1972[1956b]. Communication Difficulties among Psychiatrists. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 378-392.

687. Ruesch, Jurgen 1972[1956a]. Creation of a Multidisciplinary team. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 365-377.

688. Ruesch, Jurgen 1972[1958]. The Tangential Response. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 354-365.

689. Ruesch, Jurgen 1972[1960]. Mass Communication and Mass Motivation. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 345-353.

690. Ruesch, Jurgen and A. Rodney Prestwood 1972[1950a]. Interaction Process and Personal Codification. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 305-344.

691. Ruesch, Jurgen 1972d. Introduction. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 303-304.

692. Ruesch, Jurgen 1972[1967c]. The Social Control of Symbolic Systems. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 177-300.

693. Ruesch, Jurgen 1972[1967b]. Technology and Social Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 160-176.

694. Ruesch, Jurgen 1972[1967a]. Technological Civilization and Human Affairs. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 242-259.

695. Ruesch, Jurgen 1972[1963]. The Healing Traditions. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 227-241.

696. Ruesch, Jurgen; Annemarie Jacobson and Martin B. Loeb 1972[1948b]. Acculturation and Illness. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 173-226.

697. Ruesch, Jurgen 1972[1948a]. Social Technique, Social Status, and Social Change in Illness. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 158-172.

698. Ruesch, Jurgen 1972[1957b]. Values and the Process of Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 143-157.

699. Ruesch, Jurgen 1972[1957a]. Principles of Human Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 125-137.

700. Ruesch, Jurgen 1972[1954]. Psychiatry and the Challenge of Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 95-124.

701. Ruesch, Jurgen 1972[1953a]. Synopsis of the Theory of Human Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 47-94.

702. Ruesch, Jurgen 1972[1966]. Social Process. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 21-46.

703. Ruesch, Jurgen 1972b. Introduction. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 19-20.

704. Ruesch, Jurgen 1972a. Introduction. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 11-15.

705. Jakobson, Roman 1979[1937f]. The Statue in Puškin's Poetic Mythology. In: Rudy, Stephen and Martha Taylor (eds.), *Selected Writings IV: On Verse, Its Masters and Explorers*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 237-280.

706. Jakobson, Roman 1979[1936c]. Metrics. In: Rudy, Stephen and Martha Taylor (eds.), *Selected Writings IV: On Verse, Its Masters and Explorers*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 147-159.

707. Jakobson, Roman 1979[1926b]. Afterword of 1926. In: Rudy, Stephen and Martha Taylor (eds.), *Selected Writings IV: On Verse, Its Masters and Explorers*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 122-130.

708. Jakobson, Roman 1981j. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 765-789.

709. Jakobson, Roman 1981[1971d]. The Dominant. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 751-756.

710. Jakobson, Roman 1981[1934a]. What is Poetry?. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 740-750.

711. Jakobson, Roman 1981[1933b]. Is the Film in Decline?. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 732-739.

712. Jakobson, Roman and Bayara Aroutunova 1981[1972a]. An Unknown Album Page by Nikolaj Gogol'. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 679-695.

713. Jakobson, Roman and Stephen Rudy 1981[1977b]. Yeats' "Sorrow of Love" through the Years. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 600-638.

714. Jakobson, Roman and Peter Colaclides 1981[1966k]. Grammatical Imagery in Cavafy's Poem ΘΥΜΗΣΟΥ, ΣΩΜΙΑ... In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 582-590.

715. Jakobson, Roman 1981[1964f]. The Grammatical Structure of Janko Král's Verses. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 482-498.

716. Jakobson, Roman 1981[1970h]. On the Verbal Art of William Blake on Other Poet-Painters. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 322-344.

717. Jakobson, Roman and Lawrence G. Jones 1981[1970g]. Shakespeare's Verbal Art in "Th'Expence of Spirit". In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 284-303.

718. Jakobson, Roman 1981[1966h]. The Grammatical Texture of a Sonnet from Sir Philip Sidney's *Arcadia*. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 275-283.

719. Jakobson, Roman and Paolo Valesio 1981[1966g]. *Vocabularum constructio* in Dante's Sonnet "Se vedi li occhi miei". In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 176-192.

720. Jakobson, Roman 1981[1970f]. Martin's Codax's Poetic Texture: A Revised Version of a Letter to Haroldo de Campos. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 169-175.

721. Jakobson, Roman 1981a. Notes on the Contours of an Ancient Japanese Poem: the Farewell Poem of 732 by Takapasi Musimarö. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 157-164.

722. Jakobson, Roman 1981[1970e]. Subliminal Verbal Patterning in Poetry. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 136-147.

723. Jakobson, Roman 1981[1966f]. Grammatical Parallelism and its Russian Facet. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 98-135.

724. Jakobson, Roman 1981[1968c]. Poetry of Grammar and Grammar of Poetry. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 87-97.

725. Jakobson, Roman 1981[1964e]. Language in Operation. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 7-17.

726. Jakobson, Roman and Jurij Tynjanov 1981[1928d]. Problems in the Study of Language and Literature. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 3-6.

727. Jakobson, Roman 1971[1970d]. Language in Relation to Other Communication Systems. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 697-708.

728. Jakobson, Roman 1971[1956d]. Sergej Karcevskij: August 28, 1884 - November 7, 1955. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 517-521.

729. Jakobson, Roman 1971[1959b]. On Linguistic Aspects of Translation. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 260-266.

730. Jakobson, Roman 1971d. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 711-724.

731. Jakobson, Roman 1971[1969c]. Linguistics in Relation to Other Sciences. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 655-696.

732. Jakobson, Roman 1971[1964d]. Results of the Ninth International Congress of Linguists. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 593-602.

733. Jakobson, Roman 1971[1960b]. The Kazan's School of Polish Linguistics and Its Place in the International Development of Phonology. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 394-428.

734. Jakobson, Roman 1971[1964b]. Toward a Linguistic Classification of Aphasic Impairments. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 690-692.

735. Jakobson, Roman 1971[1963c]. Parts and Wholes in Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 280-284.

736. Parsons, Talcott and Robert F. Bales 1955. *Family, Socialization and Interaction Process*. In collaboration with James OLds, Morris Zelditch, Jr. and Philip E. Slater. Glencoe, Illinois: The Free Press.

737. Bateson, Gregory 1951a. Information and Codification: A Philosophical Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. New York: Norton, 168-211.

738. Jakobson, Roman 1971[1956b]. Two Aspects of Language and Two Types of Aphasic Disturbances. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 239-259.

739. Jakobson, Roman 1971[1963e]. Implications of Language Universals for Linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 580-592.

740. Jakobson, Roman 1971[1966c]. Linguistic Types of Aphasia. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 307-333.

741. Jakobson, Roman 1971[1961b]. Linguistics and Communication Theory. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 570-579.

742. Jakobson, Roman 1971[1953d]. Results of a Joint Conference of Anthropologists and Linguists. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 554-567.

743. Jakobson, Roman 1971[1955a]. Aphasia as a Linguistic Topic. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 229-238.

744. Jakobson, Roman 1971[1957c]. Shifters, Verbal Categories, and the Russian Verb. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 130-147.

745. Jakobson, Roman 1962c. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 629-659.

746. Jakobson, Roman 1962[1928c]. On the Elimination of Long Consonants in Czech. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 626-628.

747. Jakobson, Roman 1962[1926a]. Contributions to the Study of Czech Accent. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 614-625.

748. Jakobson, Roman and Morris Halle 1962[1956a]. Phonology and Phonetics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 465-504.

749. Jakobson, Roman; Colin E. Cherry and Morris Halle 1962[1953a]. Toward the Logical Description of Languages in their Phonemic Aspects. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 449-463.

750. Courtney, E. 1988. Problems in the Silvae of Statius. *Classical Philology* 83(1): 43-45.

751. Hill, H. 1938. Equites and Celeres. *Classical Philology* 33(3): 283-290.

752. Laidlaw, W. A. 1939. S.V.B.E. *Classical Philology* 34(3): 251-252.

753. Boyd, Barbara Weiden 2000. "Celabitor Auctor": The Crisis of Authority and Narrative Patterning in Ovid "Fasti" 5. *Phoenix* 54(1): 64-98.

754. McDermott, William C. 1970. The Sisters of P. Clodius. *Phoenix* 24(1): 39-47.

755. Posner, Roland 2004. Basics Tasks of Cultural Semiotics. In: Withalm, Gloria and Josef Wallmannsberger (eds.), *Signs of Power - Power of Signs. Essays in Honor of Jeff Bernard*. Vienna: INST, 56-89.

756. Randviir, Anti 2013. Autocommunication in semiotic systems: 40 years after the Theses on the Semiotic Study of Cultures (Tartu Summer School in Semiotics 2013). *Sign Systems Studies* 41(2): 378-382.

757. Barooshian, Vahan D. 1971. Russian Futurism in the Late 1920's: Literature of Fact. *The Slavic and East European Journal* 15(1): 38-46.

758. Lawton, Anna 1976. Russian and Italian Futurist Manifestoes. *The Slavic and East European Journal* 20(4): 405-420.

759. Kiryushchenko, Vitali 2012. Peirce's semiotics and Russian formalism: The story of Oedipus Rex. *Semiotica* 189(1): 255-269.

760. Tihanov, Galin 2007. Gustav Shpet's Literary and Theatre Theory. *CLCWeb: Comparative Literature and Culture* 9(4): Article 3.

761. Sus, Oleg 1972. On the genetic preconditions of Czech structuralist semiology and semantics. An essay on Czech and German thought. *Poetics* 1(4): 28-54.

762. Mandelker, Amy 1983. Russian Formalism and the Objective Analysis of Sound in Poetry. *The Slavic and East European Journal* 27(3): 327-338.

763. Edmunds, Lowell 2003. Roman Jakobson and Mac Hammond. *ANQ: A Quarterly Journal of Short Articles, Notes and Reviews* 16(3): 46-48.

764. Tihanov, Galin 2004. Why Did Modern Literary Theory Originate In Central And Eastern Europe? (And Why Is It Now Dead?). *Common Knowledge* 10(1): 61-81.

765. Ewald, Oscar 1913. German Philosophy in 1912. Translated by E. Jordan. *The Philosophical Review* 22(5): 484-501.

766. Väljataga, Märt 2014. Kirjandus kui mehhanism ja süsteem ehk sada aastat vene formalismi. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 339-365.

767. Tomaševski, Boriss 2014c[1928]. Uus kirjandusajaloo koolkond Venemaal. Tlk Heli Allik. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 285-300.

768. Eichenbaum, Boriss 2014c[1926]. "Vormimeetodi" teooria. Tlk Kajar PRuul. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 246-284.

769. Jakobson, Roman 2014[1935/1978]. Dominant. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 240-245.

770. Tõnjanov, Juri ja Roman Jakobson 2014[1928]. Kirjanduse ja keele uurimise probleemid. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 237-239.

771. Tõnjanov, Juri 2014[1927]. Kirjanduse evolutsioonist. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 220-234.

772. Tõnjanov, Juri 2014[1924]. Kirjandusfakt. Tlk Kajar Pruul. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 199-219.

773. Eichenbaum, Boriss 2014b[1927]. Kirjanduselu. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 189-198.

774. Tomaševski, Boriss 2014[1923]. Kirjandus ja biograafia. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 179-188.

775. Tomaševski, Boriss 2014[1925]. Temaatika. Süžeekonstruktsioon. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 141-174.

776. Propp, Vladimir 2014[1928]. Imemuinasjuttude transformatsioonid. Tlk Aare Pilv. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 116-140.

777. Šklovski, Viktor 2014[1919]. Süžeeloome võtete seos üldiste stiilivõtetega. Tlk Jaan Ross. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 71-115.

778. Eichenbaum, Boriss 2014a[1919]. Kuidas on tehtud Gogoli "Sinel". Tlk Kajar Pruul. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 51-71.

779. Brik, Ossip 2014[1923]. Nn "vormimeetod". Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 46-48.

780. Jakobson, Roman 2014[1921]. Realismist kunstis. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 36-45.

781. Šklovski, Viktor 2014[1917]. Kunst kui võte. Tlk Boris Kabur. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 17-35.

782. Šklovski, Viktor 2014[1914]. Sõna elluärkamine. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 9-16.

783. Winner, Thomas G. 1979. Some Fundamental Concepts Leading to a Semiotics of Culture: An Historical Overview. *Semiotica* 27(1-3): 75-82.

784. Winner, Irene Portis and Thomas G. Winner 1976. The Semiotics of Cultural Texts. *Semiotica* 18(2): 101-156.

785. Lotman, Juri M. and Boris A. Uspenskij 2013[1979]. Heterogeneity and homogeneity of cultures: Postscriptum to the collective theses. In: Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull (eds.), *Beginnings of the semiotics of culture*. Tartu Semiotics Library 13. Tartu: University of Tartu Press, 129-132.

786. Lotman, Juri M.; Vjacheslav V. Ivanov; Aleksandr M. Pjatigorskj; Vladimir N. Toporov and Boris A. Uspenskij 2013[1973]. Theses on the semiotic study of cultures (as applied to Slavic texts). In: Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull (eds.), *Beginnings of the semiotics of culture*. Tartu Semiotics Library 13. Tartu: University of Tartu Press, 53-77.

787. Lotman, Juri M. 2013[1970]. Proposals for the programme of the 4th Summer school on secondary modelling systems. In: Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull (eds.), *Beginnings of the semiotics of culture*. Tartu Semiotics Library 13. Tartu: University of Tartu Press, 41-43.

788. Salupere, Silvi and Peeter Torop 2013. Introduction: On the *Beginnings of the semiotics of culture* in the light of the Theses of the Tartu-Moscow School. In: Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull (eds.), *Beginnings of the semiotics of culture*. Tartu Semiotics Library 13. Tartu: University of Tartu Press, 15-37.

789. Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull 2013. Preface. In: Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull (eds.), *Beginnings of the semiotics of culture*. Tartu Semiotics Library 13. Tartu: University of Tartu Press, 5-10.

790. Lynch, Kevin 1970[1960]. *The Image of the City*. Cambridge; London: The MIT Press.

791. Lotman, Juri M. 1999. *Semiosfäärist*. Koostanud ja tõlkinud Kajar Pruul. Tallinn: Vagabund.

792. Lagopoulos, Alexandros Ph. 1993. From the stick to the region: Space as a social instrument of semiosis. *Semiotica* 96(1/2): 87-138.

793. Nerman, Robert 1991. Kõdurajooni filosoofia. *Akadeemia* 6: 1277-1290.

794. Donskis, Leonidas 1991. Lewis Mumford linnakultuurist ja selle saatusest. Tõlkinud Eva Kont. *Akadeemia* 6: 1257-1276.

795. Shotland, R. Lance and Michael P. Johnson 1978. Bystander behavior and kinesics: The interaction between the helper and victim. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(3): 181-190.

796. Rozelle, Richard M. and James C. Baxter 1978. The interpretation of nonverbal behavior in a role-defined interaction sequence: The police-citizen encounter. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(3): 167-180.

797. Baum, Andrew; Karen Mapp and Glenn E. Davis 1978. Determinants of residential group development and social control. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(3): 145-160.

798. Patterson, Arthur H. 1978. Territorial behavior and fear of crime in the elderly. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(3): 131-144.

799. Gottdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos 1986b. Glossary. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 323-327.

800. Boudon, Pierre 1986b[1978]. Re-writing of a City: The Medina of Tunis. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 303-321.

801. Gottdiener, M. 1986b. Recapturing the Center: A Semiotic Analysis of Shopping Malls. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 288-302.

802. Lagopoulos, Alexandros Ph. 1986b[1975]. Semiological Urbanism: An Analysis of the Traditional Western Sudanese Settlement. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 259-287.

803. Choay, Françoise 1986b[1965]. Urbanism in question. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 241-258.

804. Russell, James A. and Albert Mehrabian 1977. Environmental Effects on Drug Use. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 109-123.

805. Maines, David R. 1977. Tactile relationships in the subway as affected by racial, sexual, and crowded seating situations. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 100-108.

806. Elman, Donald, Duane C. Schulte and Allen Bukoff 1977. Effects of facial expression and stare duration on walking speed: Two field experiments. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 93-99.

807. Berglund, Birgitta, Ulf Berglund, Erland Jonsson and Thomas Lindvall 1977. On the scaling of annoyance due to environmental factors. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 83-92.

808. Sundstrom, Eric and Mary Graehl Sundstrom 1977. Personal space invasions: What happens when the invader asks permission? *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 76-82.

809. Ginsburg, Harvey J., Vicki A. Pollman, Mitzi S. Wauson and Marti L. Hope 1977. Variation of aggressive interaction among male elementary school children as a function of changes in spatial density. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 67-75.

810. Ledrut, Raymond 1986b[1973]. The Images of the City. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 219-240.

811. Gottdiener, M. 1986a. Culture, Ideology, and the Sign of the City. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 202-218.

812. Lagopoulos, Alexandros Ph. 1986a[1983]. Semiotic Urban Models and Modes of Production: A Socio-Semiotic Approach. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 176-201.

813. Choay, Françoise 1986a[1969]. Urbanism and Semiology. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 160-175.

814. Fauque, Richard 1986[1973]. For a New Semiological Approach to the City. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 137-159.

815. Ledrut, Raymond 1986a[1973]. Speech and the Silence of the City. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 114-134.

816. Woolfolk, Robert L., Anita E. Woolfolk and Karen S. Garlinsky 1977. Nonverbal behavior of teachers: Some empirical findings. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(1): 45-61.

817. Firestone, Ira J. 1977. Reconciling verbal and nonverbal models of dyadic communication. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(1): 30-44.

818. Patterson, Miles L. 1977. Tape-recorded cuing for time-sampled observations of nonverbal behavior. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(1): 26-29.

819. O'Neal, Edgar, Christine Caldwell and Gordon G. Gallup 1977. Territorial invasion and aggression in young children. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(1): 14-25.

820. Miller, Stuart and Kathleen M. Nardini 1977. Individual differences in the perception of crowding. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(1): 3-13.

821. Boudon, Pierre 1986a[1977]. Introduction to the Semiotics of Space. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 99-113.

822. Barthes, Roland 1986[1970-71]. Semiology and the Urban. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 87-98.

823. Eco, Umberto 1986[1968]. Function and Sign: Semiotics of Architecture. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 55-86.

824. Greimas, Algirdas Julien 1986[1972]. For a Topological Semiotics. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 25-54.

825. Gottdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos 1986. Introduction. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The City and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 1-22.

826. Aiello, John R. 1977. A further look at equilibrium theory: Visual interaction as a function of interpersonal distance. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(2): 122-140.

827. Kaplan, Kalman J. 1977. Structure and process in interpersonal "distancing". *Journal of Nonverbal Behavior* 1(2): 104-121.

828. Mehrabian, Albert 1977. A questionnaire measure of individual differences in stimulus screening and associated differences in arousability. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(2): 89-103.

829. Schopler, John and Janet E. Stockdale 1977. An interference analysis of crowding. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(2): 81-88.

830. Lotman, Juri M. 2007. *Hirm ja segadus: Esseid kultuurisemiootikast*. Koostanud Mihhail Lotman; Tõlkinud Kajar Pruul. Tallinn: Varrak.

831. Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 1976. Measuring facial movement. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 56-75.

832. McCauley, Clark and James Taylor 1976. Is there overload of acquaintances in the city?. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 41-55.

833. Karlin, Robert A., Dianne McFarland, John R. Aiello and Yakov M. Epstein 1976. Normative mediation of reactions to crowding. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 30-40.

834. Kaplan, Kalman J. and Carl I. Greenberg 1976. Regulation of interaction through architecture, travel, and telecommunication: A distance-equilibrium approach to environmental planning. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 17-29.

835. Argyle, Michael and Jean Ann Graham 1976. The central Europe experiment: Looking at persons and looking at objects. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 6-16.

836. Lee, Randolph M. 1976. Editorial. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 3-5.

837. Schacter, Daniel L., Paul L. Wang, Endel Tulving and Morris Freedman 1982. Functional Retrograde Amnesia: A Quatitative Case Study. *Neuropsychologia* 30(5): 523-532.

838. Chisholm, Roderick M. 1981. Brentano's Analysis of the Consciousness of Time. *Midwest Studies in Philosophy* 6(1): 3-16.

839. Larrabee, M. J. 1993. Inside time-consciousness: Diagramming the flux. *Husserl Studies* 10(3): 181-210.

840. Mukařovský, Jan 1964[1940]. The Esthetics of Language. In: Garvin, Paul L. (ed.), *The Prague School Reader oy Esthetics, Literary Structures, and Style, Selected and Translated from the Original Czech*. Washington, D.C.: Georgetown University Press, 31-69.

841. Mukařovský, Jan 1976[1944]. The Essence of the Visual Arts. In: Matejka, Ladislav and Irwin R. Titunik (eds.), *Semiotics of Art: Prague School contributions*. Cambridge: MIT Press, 229-244.

842. Mukařovský, Jan 1964[1932]. Standard Language and Poetic Language. In: Garvin, Paul L. (ed.), *The Prague School Reader oy Esthetics, Literary Structures, and Style, Selected and Translated from the Original Czech*. Washington, D.C.: Georgetown University Press, 17-30.

843. Mukařovský, Jan 1976[1938]. Poetic Reference. In: Matejka, Ladislav and Irwin R. Titunik (eds.), *Semiotics of Art: Prague School contributions*. Cambridge: MIT Press, 155-163.

844. Mukařovský, Jan 1976[1936]. Art as Semiotic Fact. In: Matejka, Ladislav and Irwin R. Titunik (eds.), *Semiotics of Art: Prague School contributions*. Cambridge: MIT Press, 3-9.

845. Gandelman, Claude 1988. The Dialectical Functioning of Mukařovský's Semiotic Model. In: Tobin, Yishai (ed.), *The Prague School and It's Legacy: In Linguistics, Literature, Semiotics, Folklore, and the Arts*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company, 265-273.

846. Eco, Umberto 1987. The Influence of Roman Jakobson on the Development of Semiotics. In: Krampen, Martin et al. (eds.), *Classics of Semiotics*. New York: Plenum Press, 109-127.

847. Waugh, Linda R. and Monique Monville-Burston 2002[1990]. Introduction to Roman Jakobson, Selected Writings. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Third edition. Introduction by Linda R. Waugh & Monique Monville-Burston. Berlin; New York: Mouton, v-lxiii.

848. Jakobson, Roman and Linda R. Waugh 1987[1979]. Excerpts from The Sound Shape of Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VIII: Major Works 1976-1980. Completion Volume 1*. Berlin; New York: Mouton, 1-315.

849. Jakobson, Roman 1985[1982]. On the Dialectics of Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 377-378.

850. Jakobson, Roman 2002[1959]. Why "Mama" and "Papa"? In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Third edition. Introduction by Linda R. Waugh & Monique Monville-Burston. Berlin; New York: Mouton, 538-545.

851. Jakobson, Roman 1985[1950]. Slavic Gods and Demons. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 3-9.

852. Jakobson, Roman 1987[1959]. Sign and System of Language: A Reassessment of Saussure's Doctrine. In: Krystyna Pomorska & Stephen Rudy (eds.), *Language in Literature*. Cambridge: Harvard University Press, 28-33.

853. Jakobson, Roman 1987[1935]. The Dominant. In: Krystyna Pomorska & Stephen Rudy (eds.), *Language in Literature*. Cambridge: Harvard University Press, 41-46.

854. Gorp, Hendrik Van 2004. Translation and comparable transfer operations. In: Harald Kittel et al. (eds), *Übersetzung: Ein Internationales Handbuch Zur Übersetzungsforschung; An International Encyclopedia of Translation Studies*. Berlin: Gruyter, 62-68.

855. Zilberman, David B. & Robert S. Cohen 1988. Understanding Cultural Traditions Through Types of Thinking. *Boston Studies in the Philosophy of Science* 102: 299-329.

856. Eco, Umberto 1997. *Reis hüperreaalsusse*. Tõlkinud Joel Sang. Tallinn: Vagabund.

857. Geertz, Clifford 1983. *Local knowledge: Further essays in interpretive anthropology*. Harmondsworth: Penguin Books.

858. Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

859. Torop, Peeter 2000. Tõlge ja/kui retseptsioon. In: *Kultuurimärgid*. Tartu: Ilmamaa, 16-26.

860. Jakobson, Roman 2010[1959]. Tõlkimise keelelistest aspektidest. Tõlkinud Elin Sütiste. *Acta Semiotica Estica* VII: 299-306.

861. Holmes, James S. 1988. Forms of Verse Translation and the Translation of Verse Form. In: *Translated!: Papers on Literary Translation and Translation Studies*. Amsterdam: Rodopi, 23-33.

862. Delabastita, Dirk 1993. *There's a Double Tongue: An investigation into the translation of Shakespeare's wordplay, with special reference to Hamlet*. Amsterdam; Atlanta: Rodopi.

863. Griffin, Donald R. 1981. *The Question of Animal Awareness: Evolutionary Continuity of Mental Experience*. Revised and Enlarged Edition. New York: The Rockefeller University Press.

864. Ingold, Tim 1988. The animal in the study of humanity. In: Tim Ingold (ed.), *What is an animal?*. London (etc.): Unwin Hyman, 84-99.

865. Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

866. Geertz, Clifford 1983. *Local knowledge: Further essays in interpretive anthropology*. Harmondsworth: Penguin Books.

867. Lévi-Strauss, Claude 2001[1962]. *Metsik Mõtlemine*. Tõlkinud Kaia Sisask. Tallinn: Vagabund.

868. Chalmers, David J. 1995. Facing up to the problem of consciousness. *Journal of Consciousness Studies* 2(3): 200-219.

869. Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

870. Mulligan, Kevin 2004. Brentano on the mind. In: Jacquette, Dale (ed.), *The Cambridge companion to Brentano*. Cambridge (etc.): Cambridge University Press, 66-97.

871. Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

872. Pjatigorski, Aleksandr 2010[1973]. Mõningatest semiootika teoreetilistest eeldustest. Tõlkinud Silvi Salupere. *Acta Semiotica Estica* VII: 307-309.

873. Ingold, Tim 2008. Anthropology is Not Ethnography. *Proceedings of the British Academy* 154: 69-92.

874. Jakobson, Roman 1985[1979b]. Toward the history of the Moscow Linguistic Circle. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 279-282.

875. Jakobson, Roman 1985[1979c]. From Aljagrov's letters. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 358-361.

876. Jakobson, Roman 1985[1979a]. Einstein and the science of language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 254-264.

877. Jakobson, Roman 1985[1975]. The grammatical buildup of child language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 141-147.

878. Jakobson, Roman 1985[1974]. The twentieth century in European and American linguistics Movements and continuity. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 265-278.

879. Jakobson, Roman 1971[1964/1965]. An example of migratory terms and institutional models On the 50th anniversary of the Moscow Linguistic Circle. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 527-538.

880. Jakobson, Roman 1971[1962b]. Efforts toward a means-ends model of language in interwar continental linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 522-526.

881. Jakobson, Roman 1971[1962a]. Anthony's contribution to linguistic theory. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 284-288.

882. Jakobson, Roman 1981[1960]. Poetry of Grammar and Grammar of Poetry. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris: Mouton, 87-97.

883. Jakobson, Roman 1981[1932]. Is the film in decline? In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris: Mouton, 732-739.

884. Jakobson, Roman 1971[1955]. One of the speculative anticipations An Old Russian treatise on the divine and human word. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 369-374.

885. Graffi, Giorgio 2001. *200 Years of Syntax: A critical survey*. Amsterdam: John Benjamins.

886. Hediger, Heini 1968. *The Psychology and Behaviour of Animals is Zoos and Circuses*. Translated by Geoffrey Sircom. New York: Dover.

887. Wenner, Adrian M. 1969. The Study of Animal Communication: An Overviev. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 232-243.

888. Wolfe, Cary 2010. *What is posthumanism?*. Minnesota; London: University of Minnesota Press.

889. Osborne, Catherine 2007. *Dumb Beasts and Dead Philosophers: Humanity and the Humane in Ancient Philosophy and Literature*. Oxford: Clarendon Press.

890. Rowlands, Mark 2013. Sartre, consciousness, and intentionality. *Phenomenology and the Cognitive Sciences* 12(30: 521-536.

891. O'Toole, Lawrence Michael and Ann Shukman (eds.), 1977. A contextual glossary of formalist terminology. In: *Formalist Theory*. Russian Poetics in Translation, Vol. 4. Oxford: Holdan Books.

892. Pomorska, Krystyna 1983[1980]. Afterword. In: Jakobson, Roman & Krystyna Pomorska, *Dialogues*. Translated by Christian Hubert. Cambridge: The MIT Press, 159-183.

893. Jakobson, Roman & Krystyna Pomorska 1983[1980]. *Dialogues*. Translated by Christian Hubert. Cambridge: The MIT Press.

894. Halle, Morris 1983[1980]. Foreword. In: Jakobson, Roman & Krystyna Pomorska, *Dialogues*. Translated by Christian Hubert. Cambridge: The MIT Press, vii-xii.

895. Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

896. Jakobson, Roman 1985[1980]. My favorite Topics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 371-376.

897. Jakobson, Roman 1985[1980]. Brain and language: Cerebral hemispheres and linguistic structure in mutual light. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 163-180.

898. Jakobson, Roman 1985[1978]. On the linguistic approach to the problem of consciousness and the unconscious. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 148-162.

899. Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

900. Whorf, Benjamin Lee 2010[1956]. *Keel, mõtlemine ning tegelikkus*. Tõlkinud Mihkel Niglas; toimetanud Urmas Sutrop. Tallinn: Pakett.

901. Reichard, Gladys A. 1936. Review of La mythologie primitive: Le Monde Mythique des Australiens et des Papous by Lucien Levy-Bruhl. *American Anthropologist* 38(2): 329-330.

902. Benedict, Ruth 1925. Review of Primitive Mentality by Lucien Levy-Bruhl. *Journal of Social Forces* 3(3): 557-558.

903. Lenoir, Raymond 1939. Review of L'expérience mystique et les symboles chez les primitifs by Lucien Levy-Bruhl. *American Journal of Sociology* 44(4): 580-582.

904. Ames, E. S. 1926. Review of Primitive Mentality by Lucien Levy-Bruhl. *International Journal of Ethics* 36(4): 429-430.

905. Kofoid, Charles A. 1937. Review of Primitives and the Supernatural by Lucien Levy-Bruhl. *Isis* 27(1): 104-105.

906. Wright, William Kelley 1923. Review of La mentalité primitive by Lucien Lévy-Bruhl. *The Philosophical Review* 32(4): 419-421.

907. Benedict, Ruth 1928. Review of L'âme primitive by Lucien Levy-Bruhl. *The Journal of Philosophy* 25(26): 717-719.

908. Kirkpatrick, Clifford 1936. Review of Promitives and the Supernatural by Lucien Lévy-Bruhl. *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 184: 243-244.

909. Lévi-Strauss, Claude 2001[1962]. *Metsik Mõtlemine*. Tõlkinud Kaia Sisask. Tallinn: Vagabund.

910. Lotman, Juri M. 2006[1994]. *Vestlusi vene kultuurist: Vene aadli argielu ja traditsioonid 18. sajandil ja 19. sajandi algul. 1.* Tõlkinud Kajar Pruul; toimetanud Triin Kaalep; kujundanud Endla Toots. Tallinn: Tänapäev.

911. Spolsky, Ellen 1996. Elaborated Knowledge: Reading Kinesis in Pictures. *Poetics Today* 17(2): 157-180.

912. Eco, Umberto 2001. *Experiences in Translation*. Translated by Alastair McEwen. Toronto: University of Toronto Press.

913. Bateson, Gregory 2000[1972]. *Steps to an Ecology of Mind*. Chicago; London: University of Chicago Press.

914. Darwin, Charles 1873. *Expression of the Emotions in Man and Animals*. London: John Murray, Albemarle Street.

915. Sebeok, Thomas 1990b. "Talking" with Animals: Zoosemiotics Explained. In: Danesi, Marcel (ed.), *Essays in Zoosemiotics*. Toronto: Toronto Semiotic Circle, 105-113.

916. Sebeok, Thomas 1990a. Zoosemiotics: At the Intersection of Nature and Culture. In: Danesi, Marcel (ed.), *Essays in Zoosemiotics*. Toronto: Toronto Semiotic Circle, 37-47.

917. Burke, Peter 2006[1997]. *Kultuuride kohtumine: Esseid uuest kultuuriajaloost*. Tõlkinud Ainiki Väljataga. Tallinn: Varrak.

918. Ingold, Tim 2007. Kultuur, loodus, keskkond: Sammud eluökoloogia poole. *Acta Semiotica Estica* 4: 227-248.

919. Jakobson, Roman 1981[1960]. Poetry of grammar and grammar of poetry. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 87-97.

920. Jakobson, Roman 1981[1958]. Linguistics and poetics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 18-51.

921. Jakobson, Roman and J. Tynjanov 1981[1928]. Problems in the study of language and literature. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 3-6.

922. Jakobson, Roman 1981[1935]. The dominant. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 751-756.

923. Jakobson, Roman 1981[1933]. What is poetry? In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 740-750.

924. Berger, Peter L. and Thomas Luckmann 1991[1966]. *The Social Construction of Reality: A Treatise in the Sociology of Knowledge*. Harmondsworth: Penguin Books.

925. Shedletsky, Leonard 1988. Intrapersonal Communication Activities: Representing Experience. Paper prepared for the Annual Meeting of the Speech Communication Association (74th, New Orleans, LA, November 3-6, 1988).

926. Honeycutt, James M. with Kenneth S. Zagacki and Renee Edwards 1987. Intrapersonal Communication and Imagined Interactions. Paper presented at the Annual Meeting of the Speech Communication Association (73rd, Boston, MA, November 5-8, 1987).

927. Roberts, Charles V. 1983. The Definition and Delimitation of Intrapersonal Communication: A Physiological Perspective. Paper presented at the Annual Meeting of the Speech Communication Association (69th, Washington, DC, November 10-13, 1983).

928. Goldberg, Alvin and John Powers 1978. A course in intrapersonal communication. *Communication Education* 27(2): 169-173.

929. Jensen, Marvin D. 1984. Memoirs and Journals as Maps of Intrapersonal Communication. *Communication Education* 33: 237-242.

930. Jemmer, Patrick 2009. Intrapersonal Communication: the Hidden Language. *European Journal of Clinical Hypnosis* 9(1): 37-49.

931. Waugh, Patricia 2003[1984]. *Metafiction: The Theory and Practice of Self-Conscious Fiction*. London; New York: Routledge.

932. Bentley, Arthur F. 1941. The Factual Space and Time of Behavior. *The Journal of Philosophy* 38(18): 477-485.

933. Miller, David L. 1950. The Behavioral Dimension of Prediction and Meaning. *Philosophy of Science* 17(2): 133-141.

934. Bohnert, Herbert Gaylord 1945. The Semiotic Status of Commands. *Philosophy of Science* 12(4): 302-315.

935. Aranguren, José Luis L. 1974. Freedom, Symbols and Communication. *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 412: 11-20.

936. Alston, William P. 1956. Pragmatism and the Theory of Signs in Peirce. *Philosophy and Phenomenological Research* 17(1): 79-88.

937. George, F. H. 1956. Pragmatics. *Philosophy and Phenomenological Research* 17(2): 226-235.

938. Spiegelberg, Herbert 1956. Husserl's and Peirce's Phenomenologies: Coincidence on Interaction. *Philosophy and Phenomenology Research* 17(2): 164-185.

939. Kattsoff, L. O. 1948. What is Behavior? *Philosophy and Phenomenological Research* 9(1): 98-102.

940. Blyth, John. W. 1952. What is a Sign? *Philosophy and Phenomenological Research* 13(1): 28-41.

941. Demos, Raphael 1947. Review of *The Meeting of East and West: An Inquiry Concerning World Understanding* by F. S. C. Northrop. *Philosophy and Phenomenological Research* 8(2): 276-280.

942. Farber, Marvin 1947. Review of *Soviet Philosophy: A Survey of Principles* by John Somerville. *Philosophy and Phenomenological Research* 8(2): 280-283.

943. Kaufmann, Fritz 1957. Review of *An Essay on Man: An Introduction to a Philosophy of Human Culture* by Ernst Cassirer. *Philosophy and Phenomenological Research* 8(2): 283-287.

944. Ducasse, C. J. 1947. Some Comments on Professor Wild's Criticisms of My Views on Semiosis. *Philosophy and Phenomenological Research* 8(2): 234-238.

945. Ducasse, C. J. 1942. Some Comments on C. W. Morris's Foundation of the Theory of Signs. *Philosophy and Phenomenological Research* 3(1): 43-52.

946. Wild, John 1947. An Introduction to the Phenomenology of Signs. *Philosophy and Phenomenological Research* 8(2): 217-233.

947. Ducasse, C. J. 1939. Symbols, Signs, and Signals. *The Journal of Symbolic Logic* 4(2): 41-52.

948. Hering, Jean 1947. Concerning Image, Idea, and Dream. *Philosophy and Phenomenological Research* 8(2): 188-205.

949. Vanderheyden, Jennifer 2004. *The function of the dream and the body in Diderot's works*. New York: Peter Lang.

950. Lotman, Juri M. 1976. The Discrete Text and the Iconic Text: Remarks on the Structure of Narrative. *New Literary History* 6(2): 333-338.

951. Whyte, L. L. 1951. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *The British Journal for the Philosophy of Science* 2(5): 68-71.

952. Rader, Melvin 1957. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* 16(2): 269-270.

953. Johnson, James R. 1993. The Unknown Lnager: Philosophy from the New Key to the Trilogy of Mind. *Journal of Aesthetic Education* 27(1): 63-73.

954. Singer, Milton B. 1943. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *Isis* 34(6): 529-530.

955. Reid, Louis Arnaud 1945. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *Mind* 54(213): 73-83.

956. Parker, DeWitt H. 1943. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *The Philosophical Review* 52(3): 306-307.

957. Garvin, Lucius 1944. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *Philosophy and Phenomenological Research* 4(4): 565-569.

958. Nagel, Ernest 1943. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *The Journal of Philosophy* 40(12): 323-329.

959. Langer, Susanne K. 1956[1942]. *Philosophy in a New Key: A Study in the Symbolism of Reason, Rite, and Art*. New York: New American Library.

960. Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson 1951. *Communication, the social matrix of psychiatry*. New York: W. W. Norton & Co.

961. Hefferline, Ralph Franklin 1955. Communication theory: II. Extension to Intrapersonal Behavior. *Quarterly Journal of Speech* 41(4): 365-376.

962. Barnlund, Dean C. 1962. Toward a meaning-centered philosophy of communication. *Journal of Communication* 12(4): 197-211.

963. Platt, James H. 1955. What Do We Mean - "Communication"? *Journal of Communication* 5(1): 21-26.

964. Washburn, Donald E. 1964. Intrapersonal Communication in a Jungian Perspective. *Journal of Communication* 14(3): 131-135.

965. Barker, Larry L. and Gordon Wiseman 1966. A Model of Intrapersonal Communication. *Journal of Communication* 16(3): 172-179.

966. Macke, Frank 2008. Intrapersonal Communicology: Reflection, Reflexivity, and Relational Consciousness in Embodied Subjectivity. *Atlantic Journal of Communication* 16: 122-148.

967. Salupere, Silvi 2010. Juri Lotmani kultuuritüpoloogiad. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 151-169.

968. Lotman, Juri 2010[1973]. Kahest kommunikatsioonimudelist kultuuri süsteemis. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 127-148.

969. Lotman, Juri 2010h[1970]. Kultuuri tüpoloogilisest uurimisest. Tlk Kaidi Tamm. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 106-121.

970. Lotman, Juri 2010g[1970]. Tekstide tüpoloogia probleemist. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 99-105.

971. Lotman, Juri ja Aleksandr Pjatigorski 2010[1968]. Tekst ja Funktsioon. Tlk Silvi Salupere. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 86-98.

972. Lotman, Juri 2010f[1970]. Kahest kultuuri orienteerituse tüübist. Tlk Kaidi Tamm. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 72-75.

973. Lotman, Juri 2010e[1970]. "Kultuuri õpetamise" probleem kui tüpoloogiline karakteristik. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 60-72.

974. Lotman, Juri 2010d[1970]. Märgi ja märgisüsteemide probleem ja vene kultuuri tüpoloogia XI-XIX sajandil. Tlk Kaidi Tamm. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 36-60.

975. Lotman, Juri 2010c[1970]. Kultuur ja keel. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 30-36.

976. Lotman, Juri 2010b[1970]. Kultuur ja informatsioon. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 26-30.

977. Lotman, Juri 2010a[1970]. Sissejuhatus. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 25-26.

978. Torop, Peeter 2010. Tüpoloogia ja artoonika. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 9-21.

979. Hawkes, Terence 2003[1977]. *Structuralism and Semiotics*. New York: Routledge.

980. Sebeok, Thomas A. 1991. Roman Jakobson's Teaching in America. In: Smith, Iris (ed.), *American Signatures: Semiotic Inquiry and Method*. Norman: University of Oklahoma Press, 133-143.

981. Rudy, Stephen and Linda R. Waugh 1998. Jakobson and Structuralism. In: Posner, Roland, Klaus Rabering and Thomas A. Sebeok (eds.), *Semiotik: Ein Handbuch zu den zeichentheoretichen Grundlagen von Natur und Kultur = Semiotics: a handbook on the sign-theoretical foundations of nature and culture*. Band 13.2. Berlin; New York: Walter de Gruyter, 2256–2271.

982. Danesi, Marcel 2004. *Messages, Signs, and Meanings: A Basic Textbook in Semiotics and Communication Theory*. Third Edition. Toronto: Canadian Scholars' Press Inc.

983. Fiske, John 1990. *Introduction to Communication Studies*. Second Edition. London; New York: Routledge.

984. Shintani, Laura 1999. Roman Jakobson and biology: 'A system of systems'. *Semiotica* 127(1): 103-113.

985. Andrews, Edna 1990. A dialogue on the sign: Can Peirce and Jakobson be reconciled? *Semiotica* 82(1-2): 1-13.

986. Vávra, Vlastimil 1976. Is Jakobson Right? *Semiotica* 17(2): 95-110.

987. Voegelin, Charles F. and Zellig S. Harris 1947. The Scope of Linguistics. *American Anthropologist* 49(4): 588-600.

988. Cassirer, Ernst A. 1945. Structuralism in Modern Linguistics. *Word* 1: 99-120.

989. Kennedy, George A. 1955. Review of Studies in Chinese Thought by Arthur F. Wright. *The Far Eastern Quarterly* 14(3): 406-408.

990. Kock, Christian 1997. The function of poetry in our lives: Roman Jakobson's legacy and challenge to poetics. *Acta Linguistica Hafniensia: International Journal of Linguistics* 29(1): 305-319.

991. Jakobson, Roman 1972. Motor Signs for 'Yes' and 'No'. *Language in Society* 1(1): 91-96.

992. Waugh, Linda R. 1997. Roman Jakobson's work as a dialogue: The dialogue as the basis of language, the dialogue as the basis of scientific work. *Acta Linguistica Hafniensia: International Journal of Linguistics* 29(1): 101-120.

993. Waugh, Linda R. 1998. Marked and unmarked: A choice between unequals in semiotic structure. *Semiotica* 38(3-4): 299-318.

994. Waugh, Linda R. 1980. The Poetic Function in the Theory of Roman Jakobson. *Poetics Today* 2(1): 57-82.

995. Jakobson, Roman 1971[1961]. Introduction to the Symposium on the Structure of Language and Its Mathematical Aspects. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 568-569.

996. Jakobson, Roman 1971[1953]. Pattern in Linguistics (Contribution to Debates with Anthropologists). In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 223-228.

997. Jakobson, Roman 1971[1967]. On the Relation between Visual and Auditory Signs. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 338-344.

998. Jakobson, Roman 1971[1964]. Visual and Auditory Signs. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 334-337.

999. Lotman, Juri M. 1988[1981]. The Semiotics of Culture and the Concept of a Text. *Soviet Psychology* 26: 52-58.

1000. Lotman, Juri M. 1994[1981]. The Text within the Text. Translated by Jerry Leo and Amy Mandelker. *PMLA* 109(3): 377-384.

1001. Jakobson, Roman 1971[1954]. Two Aspects of Language and Two Types of Aphasic Disturbances. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 239-696.

1002. Jakobson, Roman 1985[1975]. A Few Remarks on Peirce, Pathfinder in the Science of Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 248-253.

1003. Jakobson, Roman 1985[1974]. A Glance at the Development of Semiotics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 199-218.

1004. Jakobson, Roman 1971[1968]. Language in Relation to Other Communication Systems. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 697-708.

1005. Jakobson, Roman 1971[1967]. Linguistics in Relation to Other Sciences. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 655-696.

1006. Richards, I. A. 1953. Toward a Theory of Translating. In: Wright, Arthur F. (ed.), *Studies in Chinese Thought*. Chicago: The University of Chicago Press, 247-262.

1007. Ruesch, Jurgen 1972[1953]. Synopsis of the Theory of Human Communication. In: *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 47-93.

1008. Wenner, Adrian M. 1969. The Study of Animal Communication: An Overviev. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 232-243.

1009. Sebeok, Thomas A. 1969. Semiotics and Ethology. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 200-231.

1010. Ramsay, Alexandra 1969. Time, Space, and Hierarchy in Zoosemiotics. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 179-199.

1011. Moulton, James M. 1969. The Classification of Acoustic Communicative Behavior Among Teleost Fishes. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 146-178.

1012. Moles, Abraham A. 1969. The Concept of Language from the Point of View of Animal Communication. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 138-145.

1013. Lenneberg, Eric H. 1969. Problems in the Systematization of Communicative Behavior. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 131-137.

1014. Count, Earl W. 1969. Animal Communication in Man-Science: An Essay in Perspective. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 71-130.

1015. Carpenter, C. R. 1969. Approaches to Studies of the Naturalistic Communicative Behavior in Nonhuman Primates. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 40-70.

1016. Busnel, Marie-Claire 1969. The Psychophysiological Study of Acoustic Communication in Animals. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 31-39.

1017. Bateson, Gregory 1969. Metalogue: What is an instinct? In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 11-30.

1018. Jakobson, Roman 1985[1956]. Metalanguage as a Linguistic Problem. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 113-121.

1019. Jakobson, Roman 1985[1967]. Language and Culture. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 101-112.

1020. Jakobson, Roman 1985[1973]. Communication and Society. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 98-100.

1021. Jakobson, Roman 1985[1969]. The Fundamental and Specific Characteristics of Human Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 93-97.

1022. Jakobson, Roman 1985[1972]. Verbal Communication. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 81-92.

1023. Latif, Israil A. 1934. The Physiological Basis of Linguistic Development and of the Ontogeny of Meaning. Part I. *Psychological Review* 41(1): 55-85.

1024. Sebeok, Thomas A. 1975. The Semiotic Web: A Chronicle of Prejudices. *Bulletin of Literary Semiotics* 2: 1-63.

1025. Wescott, Roger W. 1966. Introducing Coenetics: A Biosocial Analysis of Communication. *The American Scholar* 35(2): 342-354.

1026. Joos, Martin 1950. Description of Language Design. *Journal of the Acoustical Society of America* 22(6): 701-708.

1027. Jakobson, Roman 1971[1965]. Quest for the Essence of Language. In: *Selected Writings II: Word and language*. The Hague; Paris: Mouton, 345-359.

1028. Jakobson, Roman 1971[1960]. Linguistics and Communication Theory. In: *Selected Writings II: Word and language*. The Hague; Paris: Mouton, 570-579.

1029. Jakobson, Roman 1971[1959]. On Linguistic Aspects of Translation. In: *Selected Writings II: Word and language*. The Hague; Paris: Mouton, 260-266.

1030. Jakobson, Roman 1971[1953]. Results of a Joint Conference of Anthropologists and Linguists. In: *Selected Writings II: Word and language*. The Hague; Paris: Mouton, 554-567.

1031. Morris, Charles W. 1938. *Foundations of the Theory of Signs*. Chicago: The University of Chicago Press.

1032. Nöth, Winfried 2006. Yuri Lotman on metaphors and culture as self-referential semiospheres. *Semiotica* 161(1): 249-263.

1033. Nöth, Winfried 2003. Semiotic foundations of the study of pictures. *Sign Systems Studies* 31(2): 377-391.

1034. Morris, Charles 1949. *Signs, Language and Behavior*. New York: Prentice-Hall, Inc.

1035. Mitchell, W.J. Thomas 1986. *Iconology: Image, Text, Ideology*. Chicago; London: The University of Chicago Press.

1036. Aija, Indrek 2002. *Sümboliline tarbimine ja personaalne muljekorraldus*. Bakalaureusetöö. Juhendaja: Peeter Torop. Tartu ülikool, Sotsiaalteaduskond, Semiootika Osakond. Unpublished manuscript.

1037. Torop, Peeter 2002. Locations in Intersemiotic Space. In: Sarapik, V., K. Tüür and M. Laanemets (eds.), *Koht ja Paik II. Place and Location II*. Tallinn: Proceedings of the Estonian Academy of Arts, 59-68.

1038. Broms, Henri and Henrik Gahmberg 1983. Communication to Self in Organizations and Cultures. *Administrative Science Quarterly* 28(3): 482-495.

1039. Steedman, Marek 2006. State Power, Hegemony, and Memory. In: Shönle, Andreas (ed.), *Lotman and Cultural Studies: Encounters and Extensions*. Madison: University of Wisconsin Press, 136-158.

1040. Märtsin, Mariann 2008. Self and Other in Communication and Cognition: The Role of Auto-Communication and Intersubjectivity in Autopoiesis of Psychic Systems. *Integrative Psychological & Behavioral Science* 42(2): 208-211.

1041. Torop, Peeter 2008. Translation as communication and auto-communication. *Sign Systems Studies* 36(2): 375-397.

1042. Saarma, Jüri 1979. Biosfäär, tehnosfäär, psühhosfäär. Kivi, Juhan (ed.), *Teadus ja Tänapäev*. Tallinn: Eesti Raamat, 203-211.

1043. Lotman, Mihhail 2012. *Struktuur ja Vabadus I: Semiootika Vaatevinklist. I.I Tartu-Moskva koolkond: tekstist semiosfäärini*. Lotman, Rebekka (ed.). Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus.

1044. Braddick, Michael J. 2009. Introduction: The Politics of Gesture. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 9-35.

1045. Brubaker, Leslie 2009. Gesture in Byzantium. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 36-56.

1046. Depreux, Philippe 2009. Gestures and Comportment at the Carolingian Court: Between Practice and Perception. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 57-79.

1047. Rubin, Miri 2009. Gestures of Pain, Implications of Guilt: Mary and the Jews. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 80-95.

1048. Walter, John 2009. Gesturing at Authority: Deciphering the Gestural Code of Early Modern England. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 96-127.

1049. Jones, Colin 2009. Meeting, Greeting and Other 'Little Customs of the Day' on the Streets of Late Eighteenth-Century Paris. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 144-171.

1050. Sennefelt, Karin 2009. The Politics of Hanging Around and Tagging Along: Everyday Practices of Politics in Eighteenth-Century Stockholm. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 172-190.

1051. Arnold, David 2009. Salutation and Subversion: Gestural Politics in Nineteenth-Century India. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 191-211.

1052. Hevia, James L. 2009. 'The Ultimate Gesture of Deference and Debasement': Kowtowing in China. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 212-234.

1053. Vincent, Mary 2009. Expiation as Performative Rhetoric in National-Catholicism: The Politics of Gesture in Post-Civil War Spain. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 235-256.

1054. Fulbrook, Mary 2009. Embodying the Self: Gestures and Dictatorship in Twentieth-Century Germany. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 257-279.

1055. Handler, Richard 2009. Erving Goffman and the Gestural Dynamics of Modern Selfhood. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 280-300.

1056. Bohl, Vivian and Nivedita Gangopadhyay 2013. Theory of mind and the unobservability of other minds. Philosophical Explorations: An International Journal for the Philosophy of Mind and Action. Published online.

1057. Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang 2013a. Preface. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, vii-x.

1058. Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang 2013b. Reading People: Introduction to the World of Nonverbal Behavior. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 3-14.

1059. Matsumoto, David and Hyi Sung Hwang 2013a. Facial Expressions. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 15-52.

1060. Frank, Mark G.; Andreas Maroulis and Darrin J. Griffin 2013. The Voice. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 53-74.

1061. Matsumoto, David and Hyi Sung Hwang 2013b. Body and Gesture. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 75-96.

1062. Matsumoto, David and Hyi Sung Hwang 2013c. Cultural Influences on Nonverbal Behavior. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 97-120.

1063. Frank, Mark G. and Elena Svetieva 2013. Deception. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 121-146.

1064. Maccario, Carl Joseph 2013. Aviation Security and Nonverbal Behavior. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 147-154.

1065. Ennett, Joseph 2013. A Cop's Nonverbal Journey. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 155-162.

1066. Moskal, Paul M. 2013. Anomalies and Nonverbal Behavior. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 163-172.

1067. Baxter, Daniel H. 2013. Understanding Body Language and the Polygraph. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 173-181.

1068. Brownell, Scott 2013. Nonverbal Behavior in the Courtroom. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 183-190.

1069. Freshman, Clark 2013. Persuasion, Negotiation, and the Law. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 191-200.

1070. Boughton, Andrew 2013. Negotiation and Nonverbal Communication. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 201-212.

1071. Longford, Steve 2013. Interpersonal Skills and Nonverbal Communication. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 213-224.

1072. Harrington, Nick R. 2013. Nonverbal Communication in Consumer Research. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 225-236.

1073. Sheeler, Robert 2013. Nonverbal Communication in Medical Practice. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 237-246.

1074. Privitera, Michael R. 2013. Nonverbal Behavior and Psychiatric Observation. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 247-258.

1075. Frank, Mark G; Hiy Sung Hwang and David Matsumoto 2013. Synthesis and Conclusion. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 259-282.

1076. Torop, Peeter 2000a. New Tartu Semiotics. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 5-46.

1077. Randviir, Anti 2000. Semiotization: What, Where, How? (The Case of the City). *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 47-69.

1078. Torop, Peeter 2000b. Intersemiosis and Intersemiotic Translation. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 71-100.

1079. Kull, Kalevi 2000. Copy versus Translate, Meme versus Sign: Development of Biological Textuality. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 101-120.

1080. Levčenko, Jan 2000. The Movable Author: On Several Units of Structure in V. Šklovskij's Sentimental Journey. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 181-192.

1081. Avramec, Irina 2000. Mythological Motifs in F. M. Dostoevskij's Story The Landlady. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 193-204.

1082. Pärli, Ülle 2000. The Poem "The Bronze Horseman" by A. Puškin in Estonian Culture. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 205-232.

1083. Turk, Horst 2000. Cultural Text and the Text of Tradition. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 9-36.

1084. Torop, Peeter 2000. Kultuuri tekstuaalsus. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 37-51.

1085. Levtšenko, Jan 2000. Mõned ülestähendused teaduskeele sõnastiku poeetikast. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 52-62.

1086. Veidemann, Rein 2000. Tõlkimine kui avastamine. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 63-70.

1087. Lill, Anne 2000. Antiigitraditsioon ja barokk: 17. sajandi ladinakeelne akadeemiline ülistusluule. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 71-91.

1088. Pärli, Ülle 2000. Tõlkimine kui kultuurimehhanism: 19. sajandi lõpu eestindused vene kirjandusest. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 92-105.

1089. Luukas, Liina 2000. Eesti-Saksa kirjanduslik opositsioonilisus 19. ja 20. sajandi vahetusel. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 106-123.

1090. Kalda, Maie 2000. Redigeerimine kui steriliseerimine (F. Tuglase naitel). In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 124-132.

1091. Lotman, Mihhail and Maria-Kristiina Lotman 2000. Tekst ja mälu (värsistruktuur ja selle semantika). In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 133-150.

1092. Randviir, Anti 2000. Kaart kui kultuuritekst. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 151-171.

1093. Kotov, Kaie 2000. Intersemiootilised mehhanismid sõnas-ja-pildis. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 172-185.

1094. Pilv, Aare 2000. Juhatus autometateksti mõistesse: Skolastiline essee. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst*. 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 186-196.

1095. Meyen, Sergei V. 1988. On the structure of theoretical biology. In: Kull, Kalevi and Toomas Tiivel (eds.), *Lectures in Theoretical Biology*. Tallinn: Valgus, 15-21.

1096. Lotman, Juri 1988. Natural environment and information. In: Kull, Kalevi and Toomas Tiivel (eds.), *Lectures in Theoretical Biology*. Tallinn: Valgus, 45-47.

1097. Lotman, Aleksei 1988. On axiomatic method in ethology. In: Kull, Kalevi and Toomas Tiivel (eds.), *Lectures in Theoretical Biology*. Tallinn: Valgus, 48-54.

1098. Chebanov, Sergei V. 1988. Theoretical biology in biocentrism. In: Kull, Kalevi and Toomas Tiivel (eds.), *Lectures in Theoretical Biology*. Tallinn: Valgus, 159-168.

1099. Schreider, Julius A. 1988. On socio-humanitarian problems of biological knowledge. In: Kull, Kalevi and Toomas Tiivel (eds.), *Lectures in Theoretical Biology*. Tallinn: Valgus, 169-176.

1100. Kull, Kalevi 1996. Biosemiootika: Märkmeid sissejuhatuseks. In: Maiväli Ülo, Kalevi Kull and Tõnu Möls (eds.), *Elu keeled*. Tartu; Tallinn: Teaduste Akadeemia Kirjastus, 8-19.

1101. Randviir, Anti 1996. Semiootika ja biosemiootika: Mõned näited metakeele vallas. In: Maiväli Ülo, Kalevi Kull and Tõnu Möls (eds.), *Elu keeled*. Tartu; Tallinn: Teaduste Akadeemia Kirjastus, 20-28.

1102. Reeben, Mati 1996. Keel ja mälu: Molekulidest neuraalsete võrkudeni. In: Maiväli Ülo, Kalevi Kull and Tõnu Möls (eds.), *Elu keeled*. Tartu; Tallinn: Teaduste Akadeemia Kirjastus, 67-70.

1103. Sebeok, Thomas A. 1989. Preface. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, v-xiv.

1104. Urban, Greg and Benjamin Lee 1989a. Introduction. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 1-13.

1105. Wolf, Ernest S. 1989. The Self in Psychoanalytic Self Psychology. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 15-25.

1106. Urban, Greg 1989. The "I" Of Discourse. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 27-51.

1107. Straus, Terry 1989. The Self in Northern Cheyenne Language and Culture. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 53-68.

1108. Daniel, Valentine E. 1989. The Semeiosis of Suicide in Sri Lanka. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 69-100.

1109. Rosen, Lawrence 1989. Responsibility and Compensatory Justice in Arab Culture and Law. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 101-120.

1110. Varenne, Hervé 1989. A Congusion of Signs: The Semiosis of Anthropological Ireland. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 121-152.

1111. Boon, James A. 1989. Against Coping Across Cultures: The Semiotics of Self-Help Rebuffed. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 153-170.

1112. Leaf, Murray J. 1989. Singer, Kant, and the Semiotic Self. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 171-192.

1113. Lee, Benjamin 1989. Semiotic Origins of the Mind-Body Dualism. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 193-228.

1114. Singer, Milton 1989. Pronouns, Persons, and the Semiotic Self. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 229-296.

1115. Lee, Benjamin and Greg Urban 1989b. Afterthoughts. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 297-303.

1116. Torop, Peeter 1999. *Kultuurimärgid*. Tartu: Ilmamaa.

1117. Booth, Wayne C. 1984. Introduction. In: Emerson, Caryl (trans. & ed.), *Problems of Dostoevsky's Poetics*. Minneapolis; London: University of Minnesota Press, xiii-xxvii.

1118. Emerson, Caryl 1984. Editor's Preface. In: Emerson, Caryl (trans. & ed.), *Problems of Dostoevsky's Poetics*. Minneapolis; London: University of Minnesota Press, xxix-xliii.

1119. Bakhtin, Mikhail 1984. *Problems of Dostoevsky's Poetics*. Translated and edited by Caryl Emerson. Minneapolis; London: University of Minnesota Press.

1120. Kantor, Jacob Robert 1922. Memory: A Triphase Objective Action. *Journal of Philosophy* 19(23): 624-639.

1121. Nielsen, Greg M. 2000. Action and Eros in the Creative Zone: Kant, Weber and Bakhtin. *Dialogism* 4: 34-53.

1122. Koczanowicz, Leszek 2000. Freedom and Communication: The Concept of Human Self in Mead and Bakhtin. *Dialogism* 4: 54-66.

1123. Bonetskaia, N. K. 2004. Mikhail Bakhtin's Life and Philosophical Idea. *Russian Studies in Philosophy* 43(1): 5-34.

1124. Torop, Peeter 2005. Semiosphere and/as the research object of semiotics of culture. *Sign Systems Studies* 33(1): 159-173.

1125. Danesi, Marcel 2013. On the Metaphorical Connectivity of Cultural Sign Systems. *Signs and Society* 1(1): 33-49.

1126. Lateiner, Donald 1996. Nonverbal Behaviors in Ovid's Poetry, Primarily *Metamorphoses* 14. *The Classical Journal* 91(3): 225-253.

1127. Ritchie, Benbow F. 1956. Review of *Theories of Perception and the Concept of Structure…* by Floyd H. Allport. *American Journal of Psychology* 69: 498-501.

1128. Stouffer, Samuel A. 1930. *An Experimental Comparison of Statistical and Case History Methods of Attitude Research*. Doctoral Dissertation, University of Chicago. Unpublished manuscript.

1129. Cooley, Charles Horton 1909. *Social Organization: A Study of the Larger Mind*. New York: Charles Scribner's Sons.

1130. Kulp, Daniel H., II. 1935. Concepts in Attitude Tests With Special Reference to Social Questions. *Sociology and Social Research* 19: 218-224.

1131. Young, Kimball 1930. Language and Social Interaction. In: *Social Psychology: An Analysis of Social Behavior*. New York: Alfred A. Knopf, 203-232.

1132. Rice, Stuart A. 1930. Statistical Studies of Social Attitudes and Public Opinion. In: Rice, Stuart A. (ed.), *Statistics in Social Studies*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 171-192.

1133. Bain, Read 1930. Theory and Measurement of Attitudes and Opinions. *Psychological Bulletin* 27: 357-379.

1134. Mandelker, Amy 1994. Semiotizing the Sphere: Organicist Theory in Lotman, Bakhtin, and Vernadsky. *PMLA* 109(3): 385-396.

1135. Mead, George H. 1915. Natural Rights and the Theory of the Political Institutions. *The Journal of Philosophy, Psychology and Scientific Methods* 12(6): 141-155.

1136. Barsky, Robert F. 1998. Bakhtin as Anarchist? Language, Law, and Creative Impulses in the Work of Mikhail Bakhtin and Rudolf Rocker. *The South Atlantic Quarterly* 97(3): 623-642.

1137. Mead, George H. 1900. Suggestions Toward a Theory of the Philosophical Disciplines. *The Philosophical Review* 9(1): 1-17.

1138. Bakhtin, Mikhail M. 1968. The Role of Games in Rabelais. *Yale French Studies* 41: 124-132.

1139. Mead, George H. 1908. The Philosophical Basis of Ethics. *International Journal of Ethics* 18(3): 311-323.

1140. Renfrew, Alastair 2006. A Word about Material (Bakhtin and Tynianov). *The Slavonic and East European Review* 84(3): 419-445.

1141. Mead, George H. 1910. What Social Objects Must Psychology Presuppose? *The Journal of Philosophy, Psyochology and Scientific Methods* 7(7): 174-180.

1142. Cresswell, James and Ulrich Teucher 2011. The body and language: M.M. Bakhtin on ontogenetic development. *New Ideas in Psychology* 29: 106-118.

1143. Mead, George H. 1912. The Mechanism of Social Consciousness. *The Journal of Philosophy, Psychology and Scientific Methods* 9(15): 401-406.

1144. Cresswell, James and Allison Hawn 2012. Drawing on Bakhtin and Goffman: Toward an Epistemology that Makes Lived Experience Visible. *Forum: Qualitative Social Research* 13(1), Art. 20.

1145. Mead, George H. 1913. The Social Self. *The Journal of Philosophy, Psychology and Scientific Methods* 10(14): 374-380.

1146. Bethea, David M. 1997. Bakhtinian Prosaics versus Lotmanian "Poetic Thinking": The Code and Its Relation to Literary Biography. *The Slavic and East European Journal* 41(1): 1-15.

1147. Leidner, Bernard, Hammad Sheikh and Jeremy Ginges 2012. Affective Dimensions of Intergroup Humiliation. *PLoS ONE* 7(9): e46375.

1148. Snow, David A. 2001. Extending and Broadening Blumer's Conceptualization of Symbolic Interactionism. *Symbolic Interaction* 24(3): 367-377.

1149. Kaplan, Bernard 1961. An Approach to the Problem of Symbolic Representation: Nonverbal and Verbal. *The Journal of Communication* 11(2): 52-62.

1150. Knapp, Mark L., John M. Wiemann and John A. Daly 1978. Nonverbal Communication: Issues and Appraisal. *Human Communication Research* 4(3): 271-180.

1151. Andersen, Peter A., John P. Garrison and Janis F. Andersen 1979. Implications of a Neurophysiological Approach for the Study of a Nonverbal Communication. *Human Comunication Research* 6(1): 74-89.

1152. Ekman, Paul 1976. Movements With Precise Meanings. *Journal of Communication* 26: 14-26.

1153. Young, Richard F. 2009. Foundations for the Study of Practice. *Language Learning* 58(s2): 9-47.

1154. Bergman, Mats 2009. Experience, Purpose, and the Value of Vagueness: On C. S. Peirce's Contribution to the Philosophy of Communication. *Communication Theory* 19: 248-277.

1155. Holloway, Ralph L. Jr. 1992[1969]. Culture: A Human Domain. *Current Anthropology* 33(1): 47-64.

1156. Geertz, Cliffort 1957. Ritual and Social Change: A Javanese Example. *American Anthropologist* 59(1): 32-54.

1157. Liszka, Jakob 1981. Peirce and Jakobson: Towards a Structuralist Reconstruction of Peirce. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 17: 41-61.

1158. Randviir, Anti 1998. Sign as an Object of Social Semiotics: Evolution of Cartographic Semiosis. *Sign Systems Studies* 26: 392-416.

1159. Mills, C. Wright 1940. Situated Actions and Vocabularies of Motive. *American Sociological Review* 5(6): 904-913.

1160. Rochberg-Halton, Eugene 1982. Situation, Structure, and the Context of Meaning. *The Sociological Quarterly* 23(4): 455-467.

1161. Hall, Edward T. 1989. *Beyond Culture*. New York: Anchor Books.

1162. Blau, Peter M. 1964. *Exchange and Power in Social Life*. New York; London; Sydney: John Wiley & Sons, Inc.

1163. Stone, Gregory P. 1977. Personal Acts. *Symbolic Interaction* 1(1): 2-19.

1164. Bonfante, G. and Thomas A. Sebeok 1944. Linguistics and the Age and Area Hypothesis. *American Anthropologist* 46(3): 382-386.

1165. Arensberg, Conrad M. 1972. Culture as Behavior: Structure and Emergence. *Annual Review of Anthropology* 1: 1-27.

1166. Sebeok, Thomas A. 1962. Coding in the Evolution of Signalling Behavior. *Behavioral Science* 7(4): 430-442.

1167. Denzin, Norman K. 1987. On Semiotics and Symbolic Interactionism. *Symbolic Interactionism* 10(1): 1-19.

1168. Dewey, John 1946. Peirce's Theory of Linguistic Signs, Thought, and Meaning. *The Journal of Philosophy* 43(4): 85-95.

1169. Gans, Herbert J. 1999. Participant Observation in the Era of "Ethnography". *Journal of Contemporary Ethnography* 28(5): 540-548.

1170. Newbold, R. F. 1986. Nonverbal Communication and Parataxis in Late Antiquity. *L'Antiquité Classique* 55: 223-244.

1171. Idol, John L. 1991. "A Linked Circle of Three" Plus One: Nonverbal Communication in "The Marble Faun". *Studies in the Novel* 23(1): 139-151.

1172. Halton, Eugene 2004. The Living Gesture and the Signifying Moment. *Symbolic Interaction* 27(1): 89-113.

1173. Landwehr, Margarete 2002. Literature and the Visual Arts: Questions of Influence and Intertextuality. *College Literature* 29(3): 1-16.

1174. Shusterman, Richard 2009. Somaesthetics and C. S. Peirce. *The Journal of Speculative Philosophy* 23(1): 8-27.

1175. Moxley, Roy A. 2004. B. F. Skinner's Adoption of Peirce's Pragmatic Meaning for Habits. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 40(4): 743-769.

1176. Laferrière, Daniel 1979. Making Room for Semiotics. *Academe* 65(7): 434-440.

1177. Fleckenstein, Kristie S. 2001. Bodysigns: A Biorhetoric for Change. *JAC* 21(4): 761-790.

1178. Umiker-Sebeok, Jean and Thomas A. Sebeok 1981. Clever Hans and Smart Simians: The Self-Fulfilling Prophecy and Kindred Methodological Pitfalls. *Anthropos* 76(1/2): 89-165.

1179. Beuchot, Mauricio and John Deely 1995. Common Sources for the Semiotic of Charles Peirce and John Poinsot. *The Review of Metaphysics* 48(3): 539-566.

1180. Kalaga, Wojciechi 1986. The Concept of Interpretant in Literary Semiotics. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 22(1): 43-59.

1181. Atkin, Albert 2005. Peirce on the Index and Indexical Reference. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 41(1): 161-188.

1182. Portch, Stephen R. 1982. Writing Without Words: A Nonverbal Approach to Reading Fiction. *The Journal of General Education* 34(1): 84-101.

1183. Bassett, John E. 1986. Literature's Silent Language: Nonverbal Communication. by Stephen R. Porth. *American Literature* 58(2): 297-299.

1184. Vannini, Phillip 2007. Social Semiotics and Fieldwork: Method and Analytics. *Qualitative Inquiry* 13: 113-140.

1185. Kull, Kalevi 2003. Thomas A. Sebeok and biology: Building biosemiotics. *Cybernetics And Human Knowing* 10(1): 7-20.

1186. Tsouyopoulos, Nelly 1988. The influence of John Brown's ideas in Germany. *Medical History* 32, Supplement 8: 63-74.

1187. Gergen, Kenneth J. 1985. The Social Constructionist Movement in Modern Psychology. *American Psychologist* 40: 266-275.

1188. Keesing, Roger M. 1972. Paradigm Lost: The New Ethnography and the New Linguistics. *Southwestern Journal of Anthropology* 28(4): 299-332.

1189. Keesing, Roger M. 1974. Theories of Culture. *Annual Review of Anthropology* 3: 73-97.

1190. Waldstein, Maxim 2007. Russifying Estonia? Iurii Lotman and the Politics of Language and Culture in Soviet Estonia. *Kritika: Explorations in Russian and Eurasian History* 8(3): 561-596.

1191. Ardent, Hannah 1969. A Special Supplement: Reflections on Violence. *Journal of International Affairs* 27:

1192. Chernov, Igor 1988. Historical survey of Tartu-Moscow Semiotic School. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 7-16.

1193. Hoppal, Mihaly 1988. Ethnosemiotics and semiotics of culture. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 17-33.

1194. Oguibenine, Boris 1988. On the World Tree symbolism: The sources of an analytical pattern. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 35-50.

1195. Piatigorsky, Alexander 1988. Three origins of religious symbolism. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 59-65.

1196. Sebeok, Thomas A. 1988. In what sense is language a "primary modeling system?". In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 67-80.

1197. Shukman, Ann 1988. Towards a poetics of the absurd: The prose writings of Daniil Kharms. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 81-95.

1198. Brohms, Henri and Yuri Lotman 1988. Greetings to the symposium. An interview with Yuri Lotman in Helsinki, June 1987. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 115-123.

1199. Broms, Henri 1988a. Autocommunication - a way to induce visions to the organization. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 125-138.

1200. Posner, Roland 1988. Semiotics vs. antropology: Alternatives in the explication of "culture". In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 151-184.

1201. Toivonen, Pirjo-Maija 1988. Yu. M. Lotman's concept of poetic language and poetic text: The example of Baudelaire's Spleen II. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 191-197.

1202. Yamaguchi, Masao 1988. "Center" and "periphery" in Japanese culture - in light of Tartu semiotics. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 199-219.

1203. Broms, Henri 1988b. Unusual forms of commercial culture. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 223-231.

1204. Danov, David K. 1988. Bakhtin and Lotman: Novel and culture. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 233-244.

1205. Majava, Heikki 1988. On Bakhtin's psychoanalytical views. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 245-254.

1206. Riikonen, H. K. 1988. Menippean satire: Some Bakhtinian aspects. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture*. Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987. Helsinki: Arator Inc., 255-277.

1207. Anderson, Myrdene 1992. Concerning Gaia - Semiosic Production of/in/by/for Our Planet. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 1-13.

1208. Deely, John 1992. Semiotics and Biosemiotics: Are Sign-Science and Life-Science Coextensive? In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 46-75.

1209. Hoffmeyer, Jesper 1992. Some Semiotic Aspects of the Psycho-Physical Relation: The Endo-Exosemiotic Boundary. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 101-123.

1210. Merrell, Floyd 1992. As Signs Grow, So Life Goes. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 251-281.

1211. Uexküll, Thure von 1992. Varieties of Semiosis. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 455-470.

1212. Randviir, Anti 2001. Sociosemiotic perspectives on studying culture and society. *Sign Systems Studies* 29(2): 607-626.

1213. Randviir, Anti 2004b. Spatialization of knowledge: Cartographic roots of globalization. *Semiotica* 150(1-4): 227-256.

1214. Randviir, Anti 2007. On spatiality in Tartu-Moscow cultural semiotics: The semiotic subject. *Sign Systems Studies* 35(1): 137-159.

1215. Cobley, Paul and Anti Randviir 2009. Introduction: What is sociosemiotics? *Semiotica* 173(1-4): 1-39.

1216. Randviir, Anti 2002. Space and place as substrates of culture. In: Sarapik, V., K. Tüür and M. Laanemets (eds.), *Koht ja Paik II. Place and Location II*. Tallinn: Proceedings of the Estonian Academy of Arts, 140-154.

1217. Colapietro, Vincent M. 1985. Inwardness and Autonomy: A Neglected Aspect of Peirce's Approach to Mind. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 21(4): 485-512.

1218. Pape, Helmut 1984. Laws of Nature, Rules of Conduct and their Analogy in Peirce's Semiotics. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 20(3): 209-239.

1219. Kessler, Gary E. 1978. Pragmatic Bodies Versus Transcendental Egos. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 14(2): 101-119.

1220. Short, T. L. 1981. Semeiosis and Intentionality. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 17(3): 197-223.

1221. Meyers, Robert G. 1992. Peirce's New Way of Signs. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 28(3): 505-521.

1222. Joas, Hans 1990. The Creativity of Action and the Intersubjectivity of Reason: Mead's Pragmatism and Social Theory. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 26(2): 165-194.

1223. Deledalle, Gérard 1992. Peirce's "Sign": Its Concept and Its Use. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 28(2): 289-301.

1224. Tejera, V. 1993. Peirce's Semeiotic, and the Aesthetics of Literature. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 29(3): 427-455.

1225. Colapietro, Vincent 1995. Notes for a Sketch of a Peircean Theory of the Unconscious. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 31(3): 482-506.

1226. Petry, Edward S., Jr. 1992. The Origin and Development of Peirce's Concept of Self-Control. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 28(4): 667-690.

1227. Holmes, Larry 1966. Peirce on Self-Control. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2: 113-130.

1228. Bayley, James E. 1976. A Jamesian Theory of Self. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 12(2): 148-165.

1229. Powys, John Cowper 1933. *A Philosophy of Solitude*. New York: Simon and Schuster.

1230. Bookchin, Murray 1986. *Post-Scarcity Anarchism*. Montreal; Buffalo: Black Rose Books.

1231. Bookchin, Murray 1995. *Social Anarchism or Lifestyle Anarchism: An Unbridgeable Chasm*. Edinburg: AK Press.

1232. Lane, Robert 2009. Persons, Signs, Animals: A Peircean Account of Personhood. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 45(1): 1-26.

1233. Geniusas, Saulis 2006. Is the Self of Social Behaviorism Capable of Auto-Affection? Mead and Marion on the "I" and the "Me". *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 42(2): 242-265.

1234. Garnar, Andrew 2006. Power, Action, Signs: Between Peirce and Foucault. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 42(3): 347-366.

1235. Trout, Lara 2010. *The Politics of Survival: Peirce, Affectivity, and Social Criticism*. Bronx: Fordham University Press.

1236. Sommer, Robert 1967. Sociofugal Space. *American Journal of Sociology* 72(6): 654-660.

1237. Berger, Peter L. and Thomas Luckmann 1991. *The Social Construction of Reality: A Treatise in the Sociology of Knowledge*. Harmondsworth: Penguin Books.

1238. Foucault, Michel 1993. About the Beginning of the Hermeneutics of the Self: Two Lectures at Dartmouth. *Political Theory* 21(2): 198-227.

1239. Burrow, J. A. 2002. *Gestures and Looks in Medieval Narrative*. Port Chester: Cambridge Unviersity Press.

1240. Diggle, James 2004. The Nature and Purpose of the *Characters*. In: Diggle, James (ed.), *Theophrastus: Characters*. Cambridge (etc.): Cambridge University Press, 4-26.

1241. Theophrastus 2004. Characters. In: Diggle, James (ed.), *Theophrastus: Characters*. Cambridge (etc.): Cambridge University Press, 61-157.

1242. Hicks, E. L. 1882. On the Characters of Theophrastus. *The Journal of Hellenic Studies* 3: 128-143.

1243. Tucker, Ian 2011. Bio-Somatic-Power. *Outlines. Critical Practice Studies* 13(1): 82-93.

1244. Deledalle, Gérard 2000. *Charles S. Peirce's Philosophy of Signs: Essays in Comparative Semiotics*. Bloomingdon; Indianapolis: Indiana University Press.

1245. Frank, Mark G. 2002. Nonverbal communication. In: Schement, Jorge Reina (ed.), *Encyclopedia of Communication and Information*. New York (etc.): Macmillan Reference USA, 669-677.

1246. Douglas, Mary 1996. *Natural Symbols: Explorations in Cosmology*. 2nd edition. London; New York: Routledge.

1247. Millard, Thomas L. 1962. Human Relations in a Changing Society, Trends and Principles. *Journal of Educational Sociology* 35(5): 228-235.

1248. Gottdiener, M. 1985. Hegemony and Mass Culture: A Semiotic Approach. *American Journal of Sociology* 90(5): 979-1001.

1249. Laclau, Ernesto 2007. Discourse. In: Goodwin, R. E. and P. Pettit (eds.), *A companion to contemporary political philosophy*. 2nd Edition. Oxford: Blackwell, 441-447.

1250. Sylvan, Richard 2007. Anarchism. In: Goodwin, R. E. and P. Pettit (eds.), *A companion to contemporary political philosophy*. 2nd Edition. Oxford: Blackwell, 257-281.

1251. Sparrow, Robert 2007. Anarchism since 1992. In: Goodwin, R. E. and P. Pettit (eds.), *A companion to contemporary political philosophy*. 2nd Edition. Oxford: Blackwell, 282-284.

1252. Ward, Colin 2004. *Anarchism: A Very Short Introduction*. Oxford; New York: Oxford University Press.

1253. Cassirer, Ernst 1932. Kant. In: Seligman, Edwin R. A. and Johnson Alvin (eds.), *Encyclopaedia Of The Social Sciences*. Vol VIII. London: Macmillan and Company Limited, 539-542.

1254. Simon, Linda, Jeff Greenberg and Jack Brehm 1995. Trivialization: The Forgotten Mode of Dissonance Reduction. *Journal of Personality and Social Psychology* 68(2): 247-260.

1255. Gunnery, Sarah D., Judith A. Hall and Mollie A. Ruben 2013. The Deliberate Duchenne Smile: Individual Differences in Expressive Control. *Journal of Nonverbal Behavior* 37(1): 29-41.

1256. Donskis, Leonidas 2005. George Orwell: The anatomy of fanaticism and hatred. In: Baranova, Jūratė (ed.), *Contemporary Philosophical Discourse in Lithuania*. Lithuanian Philosophical Studies IV. Washinton: The Council for Research in Values and Philosophy, 71-95.

1257. Prensky, Marc 2001. Digital Natives, Digital Immigrants. *On the Horizon* 9(5): 1-6.

1258. Schrems, John J. 1967. Ernst Cassirer and Political Thought. *The Review of Politics* 29(2): 180-203.

1259. Ball, Donald W. Ball 1973. *Microecology: Social Situations and Intimate Space*. Indianapolis: The Bobbs-Merrill Company.

1260. Cheung, King-Kok 1993. *Articulate Silences: Hisaye Yamamoto*, *Maxine Hong Kingston*, *Joy Kogawa*. Ithaca, NY: Cornell University Press.

1261. Turner, Bryan S. 2008. *The Body & Society*. Third Edition. Nottingham: Nottingham Trent University.

1262. Mazur, Allan, Eugene Rosa, Mark Faupel, Joshua Heller, Russell Leen and Blake Thurman 1980. Physiological Aspects of Communication Via Mutual Gaze. *American Journal of Sociology* 86(1): 50-74.

1263. Miller, Walter B. 1955. Two Concepts of Authority. *American Anthropologist* 57(2): 271-289.

1264. Synnott, Anthony 1989. Truth and Goodness, Mirrors and Masks - Part I: A Sociology of Beauty and the Face. *The British Journal of Sociology* 40(4): 607-636.

1265. Tiedens, Larissa Z. and Alison R. Fragale 2003. Power Moves: Complementarity in Dominant and Submissive Nonverbal Behavior. *Journal of Personality and Social Psychology* 84(3): 558-568.

1266. Edinger, Joyce A. and Miles L. Patterson 1983. Nonverbal Involvement and Social Control. *Psychological Bulletin* 93(1): 30-56.

1267. Ridgeway, Cecilia L., Joseph Berger and LeRoy Smith 1985. Nonverbal Cues and Status: An Expectation States Approach. *American Journal of Sociology* 90(5): 955-978.

1268. Schwartz, Barry, Abraham Tesser and Evan Powell 1982. Dominance Cues in Nonverbal Behavior. *Social Psychology Quarterly* 45(2): 114-120.

1269. Sherrington, C. S. 1907. On the proprio-ceptive system, especially in its reflex aspect. *Brain* 29(4):467-485.

1270. Cleary, J. 1959. John Bulwer: Renaissance communicationist. *Quarterly Journal of Speech* 45: 391-398.

1271. Tyler, Stephen A. 1985. Ethnography, intertextuality and the end of description. *American Journal of Semiotics* 3(4): 83-98.

1272. Green, Thomas R. and Louis G. Tassinary 2002. The Mechanization of Emotional Expression in John Bulwer's "Pathomyotomia" (1649). *The American Journal of Psychology* 115(2): 275-299.

1273. Smith, Justin E. H. 2010. 'A Corporall Philosophy': Language and 'Body-Making' in the Work of John Bulwer (1606–1656). In: Wolfe, Charles T. and Ofer Gal (eds.), *The Body as Object and Instrument of Knowledge: Embodied Empiricism in Early Modern Science*. Dordrecht: Springer, 169-183.

1274. Wollock, Jeffrey 2012. Psychological Theory of John Bulwer. In: Rieber, Robert W. (ed.), *Encyclopedia of the History of Psychological Theories*. Dordrecht: Springer, 839-856.

1275. Forbes, Clarence A. 1936. Books for the Burning. *Transactions and Proceedings of the American Philological Association* 67: 114-125.

1276. Ritchie, J. M. 1988. The Nazi Book-Burning. *The Modern Language Review* 83(3): 627-643.

1277. Woolston, Howard 1932. Propaganda in Soviet Russia. *American Journal of Sociology* 38(1): 32-40.

1278. Buller, David B. and Judee K. Burgoon 1996. Interpersonal Deception Theory. *Communication Theory* 6(3): 203-242.

1279. Ferrell, Lori Anne 2008. How-To Books, Protestant Kinetics, and the Art of Theology. *Huntington Library Quarterly* 71(4): 591-606.

1280. Graeber, David 2004. *Fragments of an Anarchist Anthropology*. Chicago: Prickly Paradigm Press.

1281. Preziosi, Donald 1979. *Architecture, Language, and Meaning: The Origins of the Built World and its Semiotic Organization*. Hague (etc.): Mouton.

1282. Cushman, Donald P. and Dudley D. Cahn Jr. 1985. *Communication in interpersonal relationships*. Albany: State University of New York Press.

1283. Miller, Derek 1964. *Growth to Freedom: The Psychosocial Treatment of Delinquent Youth*. London: Tavistock Publications.

1284. Hymes, Dell 1977. *Foundations in Sociolinguistic: An Ethnographic Approach*. London: Tavistock Publications.

1285. Ruben, Brent D. and Richard W. Budd 1975. *Human Communication Handbook: Simulations and Games, Volume 1*. Piscataway: Transaction Publishers.

1286. Siegman, Aron W. and Stanley Felstein 1979a. Preface. In: Siegman, Aron W. and Stanley Felstein (eds.), *Of Speech and Time: Temporal Speech Patterns in Interpersonal Contexts*. Hillsdale: John Wiley & Sons, Inc, i-x.

1287. Siegman, Aron W. and Stanley Felstein 1979b. Introduction. In: Siegman, Aron W. and Stanley Felstein (eds.), *Of Speech and Time: Temporal Speech Patterns in Interpersonal Contexts*. Hillsdale: John Wiley & Sons, Inc, 1-16.

1288. Jaffe, Joseph and Samuel W. Anderson 1979. Communication Rhythms and the Evolution of Language. In: Siegman, Aron W. and Stanley Felstein (eds.), *Of Speech and Time: Temporal Speech Patterns in Interpersonal Contexts*. Hillsdale: John Wiley & Sons, Inc, 17-22.

1289. Beebe, Beatrice, Daniel Stern and Joseph Jaffe 1979. The Kinesic Rhythm of Mother-Infant Interactions. In: Siegman, Aron W. and Stanley Felstein (eds.), *Of Speech and Time: Temporal Speech Patterns in Interpersonal Contexts*. Hillsdale: John Wiley & Sons, Inc, 23-34.

1290. Kecskemeti, Paul 1950. Totalitarian Communications as a Means of Control: A Note on the Sociology of Propaganda. *The Public Opinion Quarterly* 14(2): 224-234.

1291. Cohn, Jesse S. 2006. *Anarchism and the Crisis of Representation: Hermeneutics, Aesthetics, Politics*. Cranbury: Associated University Press.

1292. Mills, C. Wright 2000[1959]. *The Sociological Imagination*. With a new Afterword by Todd Gitlin. Oxford (etc.): Oxford University Press.

1293. Scott, J. P. 1948. Dominance and the Frustration-Aggression Hypothesis. *Physiological Zoology* 21(1): 31-39.

1294. Glasel, Daniel 1946. The Sentiments of American Soldiers Abroad Toward Europeans. *American Journal of Sociology* 51(5): 433-438.

1295. Gosnell, Harold F. 1942. Symbols of National Solidarity. *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 223: 157-161.

1296. Joos, Martin 1972. Semantic Axiom Number One. *Language* 48(2): 257-265.

1297. Derrida, Jacques 1979. Scribble (Writing-Power). *Yale French Studies* 58: 117-147.

1298. Ebert, Teresa L. 1986. The Crisis of Representation in Cultural Studies: Reading Postmodern Texts Critical Angles: European Views of Contemporary American Literature by Marc Chenetier. *American Quarterly* 38(5): 894-902.

1299. Silva-Fuenzalida, Ismael 1949. Ethnolinguistics and the Study of Culture. *American Anthropologist* 51(3): 446-456.

1300. Bartsch, Anne and Susanne Hübner 2005. Towards a Theory of Emotional Communication. *CLCWeb: Comparative Literature and Culture* 7(4), article 2.

1301. Milstein, Cindy 2010. *Anarchism and Its Aspirations*. Oakland: AK Press.

1302. Farina, Almo and Andrea Belgrano 2006. The eco-field hypothesis: toward a cognitive landscape. *Landscape Ecology* 21: 5-17.

1303. Nielsen, Soeren Nors 2007. Towards an ecosystem semiotics: Some basic aspects for a new research programme. *Ecological Complexity* 4: 93-101.

1304. Nöth, Winfried 2001. Ecosemiotics and the semiotics of nature. *Sign Systems Studies* 29(1): 71-81.

1305. Uexküll, Jakob von 1982. The Theory of Meaning. *Semiotica* 42(1): 25-79.

1306. Lindahl Elliot, Nils 2006. *Mediating Nature*. London; New York: Routledge.

1307. McIsaac, G. F. and M. 1999. Brün Natural Environment and Human Culture: Defining Terms and Understanding Worldviews. *Journal of Environmental Quality* 28(1): 1-10.

1308. Stables, Andrew 1996. Reading the environment as text: Literary theory and environmental education. *Environmental Education Research* 2(2): 189-195.

1309. Rueckert, William 1996. Literature and Ecology. An experiment in ecocriticism. In: Glotfelty, Cheryll and Harold Fromm (eds.), *The Ecocriticism Reader: Landmarks in Literary Ecology*. Athens: University of Georgia Press, 105-123.

1310. Sebeok, Thomas A. 1992. 'Tell Me, Where is Fancy Bred?': The Biosemiotic Self. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 333-343.

1311. Kull, Kalevi 1992. Evolution and Semiotics. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 221-233.

1312. Csányi, Vilmos 1992. The Brain's Models and Communication. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 27-43.

1313. Hall, Edward T. 2009[1964]. Silent Assumptions in Social Communication. In: Gutman, Robert and Nathan Glazer (Eds.), *People and Buildings*. New Brunswick: Transaction Publishers, 135-151.

1314. Hall, Edward T. 1968. Proxemics. *Current Anthropology* 9(2/3): 83-95.

1315. Birdwhistell, Ray 1968. Comments and Replies to Edward T. Hall's Proxemics. *Current Anthropology* 9(2/3): 95-108.

1316. Leeuwen, Theo Van 2009. Discourses of identity. *Language Teaching* 42(2): 212-221.

1317. Laclau, Ernesto 1996. *Emancipation(s)*. London; New York: Verso.

1318. Schönle, Andreas 2002. Lotman and cultural studies: The case for cross-fertilization. *Sign Systems Studies* 30(2): 429-440.

1319. Foucault, Michel 1980. *Power/Knowledge: Selected Interviews and Other Writings 1972-1977*. Edited by Colin Gordon. New York: Pantheon Books.

1320. Prince, Hugh 1989. Art and agrarian change, 1710-1815. In: Cosgove, Denis and Stephen Daniels (eds.), *The Iconography of Landscape: Essays on the Symbolic Representation, Design and Use of Past Environments*. Cambridge: Cambridge University Press.

1321. Ingold, Tim 2006. *The Perception of the Environment: Essays in livelihood, dwelling and skill*. London, New York: Routledge.

1322. Wichester, Hilary, P. M., Lily Kong and Kevin C. Dunn 2003. *Landscapes: Ways of imagining the world*. Harlow: Pearson Education Limited.

1323. Kõresaar, Ene 2002. The farm as the symbol of the state: Metaphorical depiction of the nation and the state in the childhood memories of older Estonians. In: Jaago, Tiiu (ed.), *Lives, Histories and Identities Vol. II: Individual. Society. Life story*. Tartu: University of Tartu, Estonian Literary Museum, 169-187.

1324. Sooväli, Helen, Hannes Paland and Mart Külvik 2003. The Role of Rural Landscapes in Shaping Estonian National Identity. In: Unwin, Tim and Theo Spek (eds.) *European Landscapes: From Mountain to Sea*. Tallinn: Huma, 114-121.

1325. Palang, Hannes 2010. Time boundaries and landscape change: collective farms 1947-1994. *European Countryside* 2(3): 169-181.

1326. Mauss, Marcel 1973. The Techniques of the Body. *Economy and Society* 2(1): 70-88.

1327. Sharp, Lesley A. 2000. The Commodification of the Body and Its Parts. *Annual Review of Anthropology* 29: 287-328.

1328. Murray, Stephen O. and Marcel Mauss 1989. A 1934 Interview with Marcel Mauss. *American Ethnologist* 16(1): 163-168.

1329. Bertonoff, Deborah 1967. A Comparative Study of the Movement Accentuation of the Body in Different Nations. *Journal of the International Folk Music Council* 19: 53-54.

1330. Lock, Margaret 1993. Cultivating the Body: Anthropology and Epistemologies of Bodily Practice and Knowledge. *Annual Review of Anthropology* 22: 133-155.

1331. Kroeber, A. L. 1956. The Place of Boas in Anthropology. *American Anthropologist* 58(1): 151-159.

1332. Garnett, A. Campbell 1950. In Search of the Miraculous by P. D. Ouspensky. *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 268: 248-249

1333. Gordon, Mel 1978. Gurdjieff's Movement Demonstrations: The Theatre of the Miraculous. *The Drama Review: TDR* 22(2): 32-44.

1334. Mace, C. A. 1931. Faculties and Instincts. *Mind* 40(157): 37-48.

1335. Kenez, Peter 1980. Letters from Russia 1919. by P. D. Ouspensky. *Slavic Review* 39(3): 496-497.

1336. Weitz, Shirley 1974a. Introduction. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 3-10.

1337. Weitz, Shirley 1974b. Facial expression and visual interaction. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 11-19.

1338. Weitz, Shirley 1974c. Paralanguage. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 93-98.

1339. Weitz, Shirley 1974d. Body movements and gestures. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 127-133.

1340. Kendon, Adam 1974. Movement Coordination in Social Interaction: Some Examples Described. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 150-168.

1341. Dittmann, Allen T. 1974. The Body Movement-Speech Rhythm Relationship as a Cue to Speech Encoding. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 169-181.

1342. Scheflen, Albert E. 1974. Quasi-Courtship Behavior in Psychotherapy. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 182-198.

1343. Weitz, Shirley 1974e. Spatial behavior. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 199-204.

1344. Weitz, Shirley 1974f. Multichannel communication. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 263-268.

1345. Harrison, Randall P. 1974. *Beyond Words: An Introduction to Nonverbal Communication*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.

1346. Feibleman, James K. 1950. The Art of the Dance. *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* 8(1): 47-52.

1347. Cohen, Selma Jeanne 1953. Dance as an Art of Imitation. *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* 23(2): 232-236.

1348. Foregger, Nikolai 1975. Experiments in the Art of the Dance. Translated by David Miller. *The Drama Review: TDR* 19(1): 74-77.

1349. Sparshott, Francis 1983. The Missing Art of Dance. *Dance Chronicle* 6(2): 164-183.

1350. Ruyter, Nancy Chalfa 1973. American Delsartism: Precursor of an American Dance Art. *Educational Theatre Journal* 25(4): 420-435.

1351. Arnold, Peter J. 1995. Objectivity, Expression, and Communication in Dance as a Performing Art. *Journal of Aesthetic Education* 29(1): 61-68.

1352. Arnold, Peter J. 2000. Aspects of the Dancer's Role in the Art of Dance. *Journal of Aesthetic Education* 34(1): 87-95.

1353. Davis, Flora 1973. *Inside intuition: what we know about nonverbal communication*. New York: McGraw-Hill.

1354. Eco, Umberto 1984. *The Role of the Reader: Explorations in the Semiotics of Texts*. Bloomington: Indiana University Press.

1355. Harper, Robert G., Arthur N. Wiens, and Joseph D. Matarazzo (Eds.) 1978. *Nonverbal communication: the state of the art*. New York: John Wiley & Sons.

1356. Key, Mary Ritchie 1979. Review of Robert G. Harper, Arthur N. Wiens & Joseph D. Matarazzo, *Non-verbal communication: The state of the art* and Marianne LaFrance & Clara Mayo, *Moving bodies: Non-verbal communication in social relationships*. *Language in Society* 8(2-3): 444-447.

1357. Wichester, Hilary, P. M., Lily Kong and Kevin C. Dunn 2003. *Landscapes: Ways of imagining the world*. Harlow: Pearson Education Limited.

1358. Andrews, Edna 2003. *Conversations with Lotman: Cultural Semiotics in Language, Literature, and Cognition*. Toronto (etc.): University of Toronto Press.

1359. Matejka, L. et al. (Ed.) 1977. *Readings in Soviet semiotics (Russian Texts)*. Edited, with a Foreword and Commentaries by L. Matejka, S. Shishkoff, M. E. Suino and I. R. Titunik. Ann Arbor: Michigan Slavic Publications.

1360. Blacking, John 1977b. Towards an Anthropology of the Body. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 1-28.

1361. Huxley, Francis 1977. The Body and the Play within the Play. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 29-38.

1362. Ekman, Paul 1977. Biological and Cultural Contributions to Body and Facial Movement. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 39-84.

1363. Polunin, Ivan 1977. The Body as an Indicator of Health and Disease. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 85-98.

1364. Strathern, Andrew 1977. Why is Shame on the Skin?. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 99-110.

1365. Lewis, Gilbert 1977. Fear of Sorcery and the Problem of Death by Suggestion. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 111-144.

1366. Skultans, Vieda 1977. Bodily Madness and the Spread of the Blush. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 145-160.

1367. Loudon, J. B. 1977. On Body Products. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 161-178.

1368. Arnold, Katherine 1977. The Introduction of Poses to a Peruvian Brother and Changing Images of Male and Female. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 179-198.

1369. Hanna, Judith Lynne 1977. To Dance is Human. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 211-232.

1370. Lange, Roderyk 1977. Some Notes on the Anthropology of Dance. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 241-252.

1371. Burgoon, Judee K., and Thomas Saine 1978. *The Unspoken Dialogue: An Introduction to Nonverbal Communication*. Boston (etc.): Houghton Mifflin Company.

1372. Lotman, Iu. M. 1976b. Theater and theatricality in the order of early nineteenth century culture. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 33–63.

1373. Uspenskii, B. A. 1976. Historia sub Specie Semioticae. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 64-75.

1374. Meletinskii, E. M. 1976. Primitive sources of verbal art. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 87-152.

1375. Meletenskii, E. M. 1976b. A structural-typological analysis of Paleo-Asiatic mythology. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 153-183.

1376. Toporov, V. N. 1976b. Toward the origin of certain poetic symbols: the Paleolithic Period. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 184-225.

1377. Revzina, O. G. and Revzin, I. I. 1976. Toward formal analysis of plot construction. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 244-256.

1378. Lotman, Iu. M. 1976c. O. M. Freidenberg as a student of culture. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 257–268.

1379. Bakhtin, M. M. 1976. The art of the word and the culture of folk humor (Rabelais and Gogol'). In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 284-296.

1380. Lotman, Iu. M. 1976d. Gogol' and the correlation of "the culture of humor" with the comic and serious in the Russian national tradition. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 297–300.

1381. Lotman, Iu. M. 1976e. On the reduction and unfolding of sign systems (The problem of "Freudianism and semiotic culturology"). In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 301–309.

1382. Ivanov, V. V. 1976b. The significance of M. M. Bakhtin's ideas of sign, utterance, and dialogue for modern semiotics. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 310-367.

1383. Greimas, Algirdas Julien 1982. *Semiotics and Language: An Analytical Dictionary*. Translated by J. Courtés. Bloomington: Indiana University Press.

1384. Portch, Stephen R. 1985. *Literature's Silent Language: Nonverbal Communication*. American University Studies, Vol 19. New York: Peter Lang.

1385. Pechey, Graham 2007. *Mikhail Bakhtin: the word in the world*. London; New York: Routledge.

1386. Alumäe, Helen, Anu Printsman & Hannes Palang 2003. Cultural and historical values in landscape planning: locals' perception. In: Hannes Palang & Gary Fry (Eds.), *Landscape Interfaces: Cultural Heritage in Changing Landscapes*. Dordrecht: Kluwer Academic Publishers, 125-145.

1387. Bunkse, Edmunds 2004. Softly Heaves the Glassy Sea: Nature's Rhythms in an Era of Displacement. In: Tom Mels (Ed.), *Reanimating Places. A Geography of Rhythms*. Aldershot: Ashgate Publishing Company, 71-85.

1388. Certeau, Michel de 1984. *The Practice of Everyday Life*. Berkeley: University of California Press.

1389. Lukes, Steven 2005. *Power: A Radical View*. New York: Palgrave Macmillan.

1390. Lash, Scott 2007. Power after Hegemony: Culture Studies in Mutation? *Theory Culture Society* 24(3): 55-78.

1391. Lotman, Jurij 1977. *The Structure of the Artistic Text*. Translated from the Russian by Gail Lenhoff and Ronald Vroon. Ann Arbor: University of Michigan Press.

1392. Nauta, Doede, Jr. 1972. *The meaning of information*. The Hague; Paris: Mouton.

1393. Goffman, Erving 1974[1955]. On Face-Work: An Analysis of Ritual Elements in Social Interaction. In: Ben G. Blount (Ed.), *Language, Culture and Society: A Book of Readings*. Cambridge, MA: Winthrop Publishers, Inc., 224-249

1394. Birringer, Johannes 1991. Video Art / Performance: A Border Theory. *Performing Arts Journal* 13(3): 54-84.

1395. Jay, Martin 2002. Somaesthetics and Democracy: Dewey and Contemporary Body Art. *Journal of Aesthetic Education* 36(4): 55-69.

1396. Abramović, Marina, Chris Thompson and Katarina Weslien 2006. Pure Raw: Performance, Pedagogy, and (Re)presentaiton. *PAJ: A Journal of Performance and Art* 28(1): 29-50.

1397. Keidan, Lois and Daniel Brine 2005. Live Art in London. *PAJ: A Journal of Performance and Art* 27(3): 74-82.

1398. Phelan, Peggy 2004. Marina Abramović: Witnessing Shadows. *Theatre Journal* 56(4): 569-577.

1399. Cheng, Meiling 2001. Cyborgs in Mutation: Osseus Labyrint's Alien Body Art. *TDR* 45(2): 145-168.

1400. Graver, David 1995. Violent Theatricality: Displayed Enactments of Aggression and Pain. *Theatre Journal* 47(1): 43-64.

1401. Bishop, Claire 2004. Antagonism and Relational Aesthetics. *October* 110: 51-79.

1402. Dickie, George 1975. What Is Anti-Art? *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* 33(4): 419-421.

1403. Scalafani, Richard J. 1975. What Kind of Nonsense Is This? *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* 33(4): 455-458.

1404. Acconci, Vito 1991. Some Notes on Illegality in Art. *Art Journal* 50(3): 69-74.

1405. Judson, William D. 1995. Bill Viola: Allegories in Subjective Perception. *Art Journal* 54(4): 30-35.

1406. Wilson, Martha 1997. Performance Art: (Some) Theory and (Selected) Practice at the End of This Century. *Art Journal* 56(4): 2-3.

1407. Ward, Frazer 1997. Some Relations between Conceptual and Performance Art. *Art Journal* 56(4): 36-40.

1408. Wagner, Anne M. 2000. Performance, Video, and the Rhetoric of Presence. *October* 91: 59-80.

1409. Dworkin, Craig Douglas 2001. Fugitive Signs. *October* 95: 90-113.

1410. Foucault, Michel 1986. Of Other Spaces. Translated by Jay Miskowiec. *Diacritics* 16(1): 22-27.

1411. Foucault, Michel 1982. The Subject and Power. *Critical Inquiry* 8(4): 777-795.

1412. Foucault, Michel 1995. Madness, the absence of Work. Translated by Peter Stastny and Deniz Şengel. *Critical Inquiry* 21(2): 290-298.

1413. Foucault, Michel 2009. Alternatives to the Prison: Dissemination or Decline of Social Control? Translated by Couze Venn. *Theory Culture Society* 26(6): 12-24.

1414. Foucault, Michel 2003. *Society Must Be Defended: Lectures at the Collège de France, 1975–1976*. Translated by David Macey. New York: Picador.

1415. Foucault, Michel 2009. *Security, Territory, Population: Lectures at the Collège de France 1977-1978*. Translated by Graham Burchell. New York: Picador.

1416. Davidson, Arnold I. 2011. In praise of counter-conduct. *History of the Human Sciences* 24(4): 25-41.

1417. Venn, Couze 2007. Culture Theory, Biopolitics, and the Question of Power. *Theory Culture Society* 24(3): 111-124.

1418. Foucault, Michel 1980. *Power/knowledge: selected interviews and other writings 1972-1977*. Translated and edited by Colin Gordon et al.. New York: Pantheon Books.

1419. Punday, Daniel 2000. Foucault's Body Tropes. *New Literary History* 31(3): 509-528.

1420. Odum, Eugene P. 1968. Energy Flow in Ecosystems: A Histprocal Review. *American Zoologist* 8(1): 11-18.

1421. Odum, Eugene P. 1976. Energy, Ecosystem Development and Environmental Risk. *The Journal of Risk and Insurance* 43(1): 1-16.

1422. Fuchs, Stephan 1989. On the Microfoundations of Macrosociology: A Critique of Microsociological Reductionism. *Sociological Perspectives* 32(2): 169-182.

1423. Lukes, Steven 1968. Methodological Individualism Reconsidered. *The British Journal of Sociology* 19(2): 119-129.

1424. Watkins, J. W. N. 1955. Methodological Individualism: A Reply. *Philosophy of Science* 22(1): 58-62.

1425. Miller, Richard W. 1978. Methodological Individualism and Social Explanation. *Philosophy of Science* 45(3): 387-414.

1426. Arrow, Kenneth J. 1994. Methodological Individualism and Social Knowledge. *The American Economic Review* 82(2): 1-9.

1427. Burnham, Linda Rye 1986. "High Performance," Performance Art, and Me. *The Drama Review: TDR* 30(1): 15-51.

1428. Blau, Herbert 1991. The Surpassing Body. *TDR* 35(2): 74-98.

1429. Novakov, Anna 2003. Point of Access: Marina Abramovic's 1975 Performance "Role Exchange". *Woman's Art Journal* 24(2): 31-35.

1430. Rush, Michael 1999. A Noisy Silence. *PAJ: A Journal of Performance and Art* 21(1): 2-10.

1431. Abram, David 1997. *The Spell of the Sensuous: Perception and Language in a More-Than-Human World*. New York: Vintage Books.

1432. Moran, Emilio F. 1984a. Limitations and Advances in Ecosystems Research. In: Emilio F. Moran (Ed.), *The Ecosystem Concept in Anthropology*. Boulder: Westview Press, 3-32.

1433. Golley, Frank B. 1984. Historical Origins of the Ecosystem Concept in Biology. In: Emilio F. Moran (Ed.), *The Ecosystem Concept in Anthropology*. Boulder: Westview Press, 33-50.

1434. Moran, Emilio F. 1984b. The Problem of Analytical Level Shifting in Amazonian Ecosystem Research. In: Emilio F. Moran (Ed.), *The Ecosystem Concept in Anthropology*. Boulder: Westview Press, 265-288.

1435. Ott, Margus 2012. Hõiva! *Vikerkaar* 2012(6): 45-59.

1436. Mouffe, Chantal 2012. Kui tähtis on sidumus riigiga. *Vikerkaar* 2012(6): 70-77.

1437. Zarilli, Philip B. 1984. "Doing the Exercise": The In-Body Transmission of Performance Knowledge in Traditional Martial Art. *Asian Theatre Journal* 1(2): 191-206.

1438. Elsenaar, Arthur and Remko Scha 2002. Electric Body Manipulation as Performance Art: A Historical Perspective. *Leonardo Music Journal* 12: 17-28.

1439. Cohen, Sarah R. Body as "Character" in Early Eighteenth-Century French Art and Performance. *The Art Bulletin* 78(3): 454-466.

1440. Green, Gaye Leigh 1999. The Return of the Body: Performance Art and Art Education. *Art Education* 52(1): 6-12.

1441. Mouffe, Chantal 1992. Citizenship and Political Identity. *October* 61: 28-32.

1442. Mouffe, Chantal, Rosalyn Deutsche, Branden W. Joseph and Thomas Keenan 2001. Every Form of Art Has a Political Dimension. *Grey Room* 2: 98-125.

1443. Tulloch, John C. 1976. Sociology of Knowledge and the Sociology of Literature. *The British Journal of Sociology* 27(2): 197-210.

1444. Jakobson, R., Ju. Tynjanov and H. Eagle 1980. Problems in the Study of Language and Literature. *Poetics Today* 2(1): 29-31.

1445. Manning, Peter K. 1973. Existential Sociology. *The Sociological Quarterly* 14(2): 200-225.

1446. Barton, Michael 1982. The Study of American Everyday Life. *American Quarterly* 34(3): 218-221.

1447. Mills, Trudy and Sherryl Kleinman 1988. Emotions, Reflexivity, and Action: An Interactionist Analysis. *Social Forces* 66(4): 1009-1027.

1448. Shokeid, Moshe 1992. Exceptional Experiences in Everyday Life. *Cultural Anthropology* 7(2): 232-243.

1449. Mitchell, Timothy 1990. Everyday Metaphors of Power. *Theory and Society* 19(5): 545-577.

1450. Jones, Amelia 1997. "Presence" in Absentia: Experiencing Performance as Documentation. *Art Journal* 56(4): 11-18.

1451. Fisher, Jennifer 1997. Interperformance: The Live Tableaux of Suzanne Lacy, Janine Antoni, and Marina Abramovic. *Art Journal* 56(4): 28-33.

1452. Kaplan, Janet A. 1999. Deeper and Deeper: Interview with Marina Abramovic. *Art Journal* 58(2): 6-21.

1453. Green, Charles 2000. Doppelgangers and the Third Force: The Artistic Collaborations of Gilbert & George and Marina Abramovic/Ulay. *Art Journal* 59(2): 36-45.

1454. Uspenskij, B. A., V. V. Ivanov, V. N. Toporov, A. M. Pjatigorskij, Ju. M. Lotman 1998[1973]. Theses on the Semiotic Study of Cultures (As Applied to Slavic Texts). In: Ülle Pärli (Ed.), *Theses on the semiotic study of cultures*. Translated by Silvi Salupere. Tartu: University of Tartu, 33-60.

1455. Caldwell, Pheobe and Jane Horwood 2007. *From Isolation to Intimacy: Making Friends without Words*. London: Jessica Kingsley Publishers.

1456. Devereux, Godfrey 1994. *The Elements of Yoga*. Shaftesbury: Element.

1457. Gregory, Richard L. 1970. *The intelligent eye*. New York: McGraw-Hill Book.

1458. Althusser, Louis 2000[1971]. Ideology interpellates individuals as subjects. In: Paul du Gay, Peter Redman, Jessica Evans (Eds.), *Identity: A Reader*. London, Sage/The Open University, 31-38.

1459. Benveniste, Emile 2000[1971]. Subjectivity in language. In: Paul du Gay, Peter Redman, Jessica Evans (Eds.), *Identity: A Reader*. London, Sage/The Open University, 39-43.

1460. Widgren, Mats 2004. Can landscapes be read? In: Hannes Palang, Helen Sooväli, Marc Antrop, Gunhild Setten (eds), *European cultural landscapes: persistence and change in a globalising environment*. Dordrecht: Kluwer, 455-466.

1461. Krull, Hasso 2011. Mis on luule? *Vikerkaar* 2011(7-8).

1462. Eliot, T.S. 1982[1919]. Tradition and the Individual Talent. *Perspecta* 19: 36-42.

1463. Elsaesser, Thomas 2009. Between *Erlebnis* and *Erfahrung*: Cinema Experience with Benjamin. *Paragraph* 32(3): 292-312.

1464. Rogers, Mary F. 1984. Everyday Life as Text. *Sociological Theory* 2: 165-186.

1465. Adler, Patricia A., Peter Adler and Adrea Fontana 1987. Everyday Life Sociology. *Annual Review of Sociology* 13: 217-235.

1466. Shott, Susan 1979. Emotion and social life: A symbolic interactionist analysis. *The American Journal of Sociology* 84(6): 1317-1334.

1467. Baldwin, John D. 1988. Habit, Emotion, and Self-Conscious Action. *Sociological Perspectives* 31(1): 35-57.

1468. Collins, Randall 1981. On the Microfoundations of Macrosociology. *American Journal of Sociology* 86(5): 984-1014.

1469. Lotman, Yuri M. 1990. *Universe of the mind: a semiotic theory of culture*. Translated by Ann Shukman; introduction by Umberto Eco. London; New York: I.B. Tauris.

1470. McLaughlin, Paul 2012. *Radicalism: a philosophical study*. New York: Palgrave Macmillan.

1471. Schmitt, Carl 1996. *The Concept of Political*. Translation, introduction, and notes by George Schwab; with Leo Strauss's notes on Schmitt's essay; translated by J. Harvey Lomax; foreword by Tracy Strong. Chicago; London: The University of Chicago Press.

1472. Eco, Umberto 1983. Does Counter-culture Exist? Translated by Jenny Condie. In: Robert Lumley (Ed.), *Apocalypse Postponed*. Bloomington: Indiana University Press, 115-128.

1473. Mauss, Marcel 1973. The Techniques of the Body. *Economy and Society* 2(1): 70-88.

1474. Shklovsky, Victor 1994. Art as Technique. In: D. Lodge (Ed.), *Modern Criticism and Theory: A Reader*. London; New York: Longman, 16-30.

1475. Hardesty, Donald L. 1972. The human ecological niche. *American Anthropologist* 74(3): 458-466.

1476. Patrick, Ruth 2000. Biological diversity in ecology. In: Keller, David R. and Frank B. Golley (eds.), *The Philosophy of Ecology: From Science to Synthesis*. Athens: University of Georgia Press, 119-123.

1477. Patten, Bernard C. and Eugene P. Odum 1981. The cybernetic nature of ecosystems. *The American Naturalist* 118(6): 886-895.

1478. Wegner, Daniel M. 2006. Self is Magic. In: Baer, John; James C. Kaufman and Roy F. Baumeister (Eds.), *Are We Free?: Psychology and Free Will*. New York: Oxford University Press, 226-247.

1479. Reicher, Stephen 2004. The Context of Social Identity: Domination, Resistance, and Change. *Political Psychology* 25(6): 921-945.

1480. Butler, Judith 2004. Bodies and Power Revisited. In: Dianna Taylor and Karen Vintges (Eds.), *Feminism and the Final Foucault*. Urbana: University of Illinois Press, 183-194.

1481. Butler, Judith 1989. Foucault and the Paradox of Bodily Inscriptions. *The Journal of Philosophy* 86(11): 601-607.

1482. Iedema, Rick 2003. Multimodality, resemiotization: extending the analysis of discourse as multi-semiotic practice. *Visual Communication* 2(1): 29-57.

1483. Koch, Sigmund 1974. Psychology and Emerging Conceptions of Knowledge as Unitary. In: T. W. Wann (ed.), *Behaviorism and phenomenology: contrasting bases for modern psychology*. Chicago; London: University of Chicago Press, 1-41

1484. MacLeod, R. B. 1974. Phenomenology: A Challenge to Experimental Psychology. In: T. W. Wann (ed.), *Behaviorism and phenomenology: contrasting bases for modern psychology*. Chicago; London: University of Chicago Press, 47-73

1485. Skinner, B. F. 1974. Behaviorism at Fifty. In: T. W. Wann (ed.), *Behaviorism and phenomenology: contrasting bases for modern psychology*. Chicago; London: University of Chicago Press, 79-97.

1486. Rogers, Carl R. 1974. Toward a Science of the Person. In: T. W. Wann (ed.), *Behaviorism and phenomenology: contrasting bases for modern psychology*. Chicago; London: University of Chicago Press, 109-133.

1487. Scriven, Michael 1974. Views of Human Nature. In: T. W. Wann (ed.), *Behaviorism and phenomenology: contrasting bases for modern psychology*. Chicago; London: University of Chicago Press, 163-183.

1488. Danesi, Marcel 1998. *The body in the sign: Thomas A. Sebeok and semiotics*. Ottawa: Legas.

1489. Coleman, James C. 1949. *Facial expressions of emotion*. Washington: American Psychological Association.

1490. Reichenbach, Hans 1957. *The rise of scientific philosophy*. Berkeley; Los Angeles: University of California Press.

1491. Jackson, B. Darrel 1969. The Theory of Signs in St. Augustine's De doctrina christiana. *Revue des Études Augustiniennes* 15: 9-49.

1492. Biedarieva, Svitlana 2010. Reflections in the Umwelt. *Hortus Semioticus* 6: 53-58.

1493. Cherry, Colin 1977[1957]. *On human communication: a review, a survey, and a criticism*. 2nd ed. Cambridge; London: MIT Press.

1494. Deely, John N. 2010. *Semiotics seen synchronically: the view from 2010*. New York: Legas.

1495. Austin, John L. 1970. *Sense and sensibilia*. Reconstructed from the manuscript notes by C. J. Warnock. London: Oxford University Press.

1496. Lee, Dorothy 1959. *Freedom and Culture*. Hemel Hempstead: Prentice Hall.

1497. Scarry, Elaine 1985. *The Body in Pain: the making and umaking of the world*. Oxford; New York: Oxford University Press.

1498. Walzer, Michael 1997. *On Toleration*. New Haven; London: Yale University Press.

1499. Hollywood, John and Diane Synder, Kenneth McKay, John Boon 2004. *Out of the Ordinary: finding hidden threats by analyzing unusual behavior*. Santa Monica: RAND.

1500. Kleinke, Chris L. 1975. *First Impressions: the psychology of encountering others*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.

1501. Heath, Christian 1986. *Body Movement and Speech in Medical Interaction*. Illustrated by Katherine Nicholls. Cambridge: Cambridge University Press.

1502. Mead, George Herbert 1970. *Mind, Self, and Society: From the Standpoint of a Social Behaviorist*. Edited and with an introduction by Charles W. Morris. Chicago: University of Chicago Press.

1503. Merrell, Floyd 2010. *Entangling Forms: Within Semiosic Processes*. Berlin; New York: De Gruyter Mouton.

1504. Fry, Dennis 1977. *Homo Loquens: Man as a Talking Animal*. Cambridge: Cambridge University Press.

1505. Laver, John and Sandy Hutcheson 1972. Introduction. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in Face to Face Interaction: Selected Readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 11-14.

1506. Argyle, M. and A. Kendon 1972. The Experimental Analysis of Social Performance. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in Face to Face Interaction: Selected Readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 19-63.

1507. Abercrombie, D. 1972. Paralanguage. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in Face to Face Interaction: Selected Readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 64-70.

1508. Birdwhistell, R. L. 1972. Paralanguage Twenty-five Years after Sapir. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in Face to Face Interaction: Selected Readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 82-100.

1509. Malinowski, B. 1972. Phatic Communication. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in Face to Face Interaction: Selected Readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 146-152.

1510. La Barre, Weston 1972. The Cultural Basis of Emotions and Gestures. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in Face to Face Interaction: Selected Readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 207-224.

1511. Scheflen, A. E. 1972. The Significance of Posture in Communication systems. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in Face to Face Interaction: Selected Readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 225-246.

1512. Mehrabian, Albert 1973a. A Semantic Space for Nonverbal Behavior. In: Mortensen, David C. and Kenneth K. Sereno (eds.), *Advances in Communication Research*. New York: Harper & Row, 277-287.

1513. Mehrabian, Albert 1973b. Significance of Posture and Position in the Communication of Attitude and Status Relationships. In: Mortensen, David C. and Kenneth K. Sereno (eds.), *Advances in Communication Research*. New York: Harper & Row, 288-303.

1514. Davitz, Joel R. 1964b. A review of research concerned with facial and vocal expression of emotion. In: Davitz, Joel R. (ed.), *The Communication of Emotional Meaning*. New York: McGraw-Hill, 13-30.

1515. Beldoch, Michael 1964. Sensivity to Emotional expression in three modes of communication. In: Davitz, Joel R. (ed.), *The Communication of Emotional Meaning*. New York: McGraw-Hill, 31-42.

1516. Davitz, Joel R. 1964d. Personality, perceptual, and cognitive correlates of emotional sensitivity. In: Davitz, Joel R. (ed.), *The Communication of Emotional Meaning*. New York: McGraw-Hill, 57-68.

1517. Dimitrovsky, Lilly 1964. The ability to identify the emotional meaning of vocal expressions at successive age levels. In: Davitz, Joel R. (ed.), *The Communication of Emotional Meaning*. New York: McGraw-Hill, 69-86.

1518. Davitz, Joel R. 1964d. Auditory Correlates of vocal expressions of emotional meanings. In: Davitz, Joel R. (ed.), *The Communication of Emotional Meaning*. New York: McGraw-Hill, 101-112.

1519. Blau, Sidney 1964. An ear for an eye: sensory compensation and judments of affect by the blind. In: Davitz, Joel R. (ed.), *The Communication of Emotional Meaning*. New York: McGraw-Hill, 113-128.

1520. Turner, John le B. 1964. Schizophrenics as judges of vocal expressions of emotional meaning. In: Davitz, Joel R. (ed.), *The Communication of Emotional Meaning*. New York: McGraw-Hill, 129-142.

1521. Davitz, Joel R. 1964e. Minor studies and some hypotheses. In: Davitz, Joel R. (ed.), *The Communication of Emotional Meaning*. New York: McGraw-Hill, 143-156.

1522. Davitz, Joel R. and Steven Mattis 1964. The communication of emotional meaning by metaphor. In: Davitz, Joel R. (ed.), *The Communication of Emotional Meaning*. New York: McGraw-Hill, 157-176.

1523. Davitz, Joel R. 1964f. Summary and speculations. In: Davitz, Joel R. (ed.), *The Communication of Emotional Meaning*. New York: McGraw-Hill, 177-202.

1524. Mathiesen, Thomas 1974. *The Politics of Abolition: Essays in Political Action Theory*. Scandinavian Studies in Criminology, Volume 4. Oslo: Universitetsforlaget.

1525. Hewitt, John P. 1979. *Self and Society: A Symbolic Interactionist Social Psychology*. 2nd ed. Boston: Allyn and Bacon.

1526. Bauman, Zygmunt 1973. *Culture as Praxis*. London; Boston: Routledge & Kegan Paul.

1527. Lotman, Juri 2009. *Culture and Explosion*. Edited by Marina Grishakova; translated by Wilma Clark. Berlin; New York: Mouton de Gruyter.

1528. Uspenski, Boriss 1983. *A Poetics of Composition: The Structure of the Artistic Text and Typology of a Compositional Form*. Translated by Valentina Zavarin and Susan Wittig. Berkeley: University of California Press.

1529. Waldstein, Maxim 2008. *The Soviet Empire of Signs: A History of the Tartu School of Semiotics*. Saarbrüchen: VDM Verlag.

1530. Winner, Thomas G. 1979. Some Fundamental Concepts Leading to a Semiotics of Culture: An Historical Overview. Portis-Winner, Irene and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Semiotics of Culture: A Special Issue of Semiotica*. Paris; New York: Monton, 75-82.

1531. Portis-Winner, Irene 2002. *Semiotics of Peasants in Transition: Slovene Villagers and Their Ethnic Relatives in America*. Durham: Duke University Press Books.

1532. Lotman, Michail 2000. A Few Notes on the Philosophical Background of the Tartu School of Semiotics. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 23-46.

1533. Lotman, J. M. 1975[1973]. The Discrete Text and the Iconic Text: Remarks on the Structure of Narrative. Translated by Frances Pfotenhauer. *New Literary History* 6(2): 333-338.

1534. Lotman, Yuri M. 1990. *Universe of The Mind: A Semiotic Theory of Culture*. Translated by Ann Shukman. Introduction by Umberto Eco. London; New York: Tauris.

1535. Veltruský, Jiří 1981. The Prague School Theory of Theater. *Poetics Today* 2(3): 225-235.

1536. Veltruský, Jiří 1987. Structure in Folk Theater: Notes Regarding Bogatyrev's Book on Czech and Slovak Folk Theater. *Poetics Today* 8(1): 141-161.

1537. Honzl, Jindřich 1976[1940]. Dynamics of the Sign in the Theater. Matejka, Ladislav and Irwin R. Titunik (eds.), *Semiotics of Art*. Cambridge: MIT Press, 75-94.

1538. Mukařovský, Jan 1978. *Structure, Sign and Function: Selected Essays*. Translated and edited by John Burbank and Peter Steiner. New Haven: Yale University Press.

1539. Lotman, Juri and B. A. Uspensky 1978. Myth — Name — Culture. *Semiotica* 22(3): 211-233.

1540. Lotman, Juri 1976. *Semiotics of Cinema*. Translated by Mark E. Suino. Ann Arbor: University of Michigan Press.

1541. Tynjanov, Yuri 1977. The Fundamentals of Cinema. In: O'Toole, L. M. and Ann Shukman (eds.), *Formalist Theory*. Oxford: Holdan Books, 32-54.

1542. Kull, Kalevi 1999. Towards biosemiotics with Yuri Lotman. *Semiotica* 127(1): 115-131.

1543. Ivanov, Vyacheslav V. 2008. Semiotics of the 20th century. *Sign Systems Studies* 36(1): 185-230.

1544. Saussure, Ferdinand De 2007[1972]. *Course in General Linguistics*. Edited by Charles Bally and Albert Sechehaye. Translated by Roy Harris. Illinois: Open Court.

1545. Bazin, André 1997a. Filmikeele areng I. *Teater. Muusika. Kino.* 10: 44-47.

1546. Metz, Christian 1974. *Language and Cinema*. Berlin: Walter de Gruyter.

1547. Metz, Christian 1990[1978]. *Film Language: A Semiotics of the Cinema*. Translated by Michael Taylor. Chicago: University of Chicago Press.

1548. Barthes, Roland 1977. *Image, Music, Text*. Edited and translated by Stephen Heath. New York: Hill.

1549. Burch, Noël 1982. Narrative/Diegesis: Thresholds, Limits. *Screen* 23(2): 16-33.

1550. Comolli, Jean-Louis 1986[1971]. Technique and Ideology: Camera, Perspective, Depth of Field (Parts Three and Four). In: Erens, Patricia and Philip Rosen (eds.), *Narrative, Apparatus, Ideology: A Film Theory Reader*. New York: Columbia University Press, 421-443.

1551. Bourdieu, Pierre 1990[1980]. *The Logic of Practice*. Translated by Richard Nice. Stanford: Stanford University Press.

1552. Jensen, Klaus Bruhn 1995. *The Social Semiotics of Mass Communication*. London: Sage Publishing.

1553. Leeds-Hurwitz, Wendy 1993. *Semiotics and Communication: Signs, Codes, Cultures*. Hillsdale: Lawrence Erlbaum Associates.

1554. Holý, Ladislav and Milan Stuchlík 1983. *Actions, Norms and Representations: Foundations of Anthropological Inquiry*. Cambridge: Cambridge University Press.

1555. Berger, Peter L. and Thomas Luckmann 1966. *The Social Construction of Reality: A Treatise in the Sociology of Knowledge*. New York: Doubleday.

1556. Taylor, Paul W. 2005[1981]. The Ethics of Respect for Nature. In: Zimmerman, Michael E. *et. al.* (eds.), *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th edition. Upper Saddle River: Pearson Education, 67-81.

1557. Rolston, Holmes III 2005[1991]. Challenges in Environmental ethics. In: Zimmerman, Michael E. *et. al.* (eds.), *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th edition. Upper Saddle River: Pearson Education, 82-101.

1558. Leopold, Aldo 2005[1949]. The Land Ethic. In: Zimmerman, Michael E. *et. al.* (eds.), *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th edition. Upper Saddle River: Pearson Education, 102-115.

1559. Calliott, J Baird 2005[1999]. Holistic Environmental Ethics and the Problem of Ecofascism. In: Zimmerman, Michael E. *et. al.* (eds.), *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th edition. Upper Saddle River: Pearson Education, 116-129.

1560. Gaard, Greta and Lori Gruen 2005. Ecofeminism: Toward Global Justice and Planetary Health. In: Zimmerman, Michael E. *et. al.* (eds.), *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th edition. Upper Saddle River: Pearson Education, 155-177.

1561. Shiva, Vandana 2005[1993]. The Impoverishment of the Environment: Women and Children Last. In: Zimmerman, Michael E. *et. al.* (eds.), *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th edition. Upper Saddle River: Pearson Education, 178-193.

1562. Warren, Karen J 2005. The Power and the Promise of Ecofeminism, Revisited. In: Zimmerman, Michael E. *et. al.* (eds.), *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th edition. Upper Saddle River: Pearson Education, 252-279.

1563. Poyatos, Fernando 2008. *Textual Translation and Live Translation: The total experience of nonverbal communication in literature, theater and cinema*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.

1564. Henley, Nancy M. 1977. *Body Politics: Power, sex and nonverbal communication*. Drawings by D. Patrick. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc.

1565. Bookchin, Murray 2005. *The Ecology of Freedom: The emergence and dissolution of hierarchy*. Oakland, California: AK Press.

1566. Lukes, Steven 2005. *Power: A Radical View*. Second Edition. Basingstoke; New York: Palgrave Macmillan.

1567. Győrfi, Tamás 2009. The Importance of Freedom of Assembly: Three Models of Justification. In: Sajó, András (ed.), *Free to Protest: Constituent Power and Street Demonstration*. Utrecht: Eleven International Publishing, 1-15.

1568. Iancu, Bogdan 2009. Balancing Emotionalism: Contemporary Implicatons of the Impact of Street Demonstrations on Third-Party Interests. In: Sajó, András (ed.), *Free to Protest: Constituent Power and Street Demonstration*. Utrecht: Eleven International Publishing, 17-40.

1569. Gargarella, Roberto 2009. A Dialogue on Law and Social Protests. In: Sajó, András (ed.), *Free to Protest: Constituent Power and Street Demonstration*. Utrecht: Eleven International Publishing, 61-86.

1570. Smilov, Daniel 2009. The Power of Assembled People: The Right to Assembly and Political Representation. In: Sajó, András (ed.), *Free to Protest: Constituent Power and Street Demonstration*. Utrecht: Eleven International Publishing, 87-104.

1571. Scheflen, Albert Edward and Alice Scheflen 1972. *Body Language and Social Order: Communication as behavioral control*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.

1572. Quirk, Joe 2006. *It's Not You, It's Biology: The Science of Love, Sex and Relationships*. Philadelphia: Running Press.

1573. Aldrete, Gregory S. 1999. *Gestures and Acclamations in Ancient Rome*. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press.

1574. Milstein, Cindy 2010. *Anarchism and Its Aspirations*. Oakland: AK Press.

1575. Goldman, Emma 2003[1969]. *Anarchism and Other Essays*. With a new introduction by Richard Drinnon. New York: Dover.

1576. Morris, Charles 1949. Signs, Language and Behavior. New York: Prentice-Hall, Inc.

1577. Pelc, Jerzy 1997. Understanding, Explanation, and Action as Problems of Semiotics. In: Posner, R., K. Robering, and T.A. Sebeok (eds.), *Semiotics: A Handbook on the Sign-Theoretic Foundations of Nature and Culture*. Vol. 1. Berlin: Walter de Gruyter, 644–667.

1578. Bakunin, A. Mikhail 2004. *Marxism, Freedom And The State*. Whitefish: Kessinger Publishing.

1579. Fishbein, Martin and Icek Ajzen 1975. *Belief, Attitude, Intention and Behavior: An Introduction to Theory and Research*. Reading: Addison-Wesley.

1580. Randviir, Anti 2004. *Mapping the World: Towards a sociosemiotic approach to culture*. Tartu: Tartu University Press.

1581. Cicourel, Aaron V. 1974. *Cognitive Sociology: Language and Meaning in Social Interaction*. New York: Free Press.

1582. Hall, Edward T. 1968[1959]. *The Silent Language*. Greenwich: Fawcett.

1583. Goffman, Erving 1959. *The Presentation of Self in Everyday Life*. New York: Doubleday.

1584. Goffman, Erving 1966. *Behavior in Public Places: Notes on the Social Organization of Gatherings*. New York: The Free Press.

1585. Key, Mary Ritchie 1975. *Paralanguage And Kinesics (Nonverbal Communication)*. Metuchen: The Scarecrow Press, Inc.

1586. Graeber, David 2004. *Fragments of an Anarchist Anthropology*. Chicago: Prickly Paradigm Press.

1587. Lange-Seidl, Annemarie 1977. *Approaches to Theories for Nonverbal Signs*. Studies in Semiotics, Volume 17. Lisse: The Peter De Ridder Press.

1588. Ekman, Paul 1973a. Introduction. In: Ekman, Paul (ed.), *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. New York;London: Academic Press, Inc., 1-10.

1589. Chevalier-Skolnikoff, Suzanne 1973. Facial Expression of Emotion in Nonhuman Primates. In: Ekman, Paul (ed.), *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. New York;London: Academic Press, Inc., 11-89.

1590. Charlesworth, William R. and Mary Anne Kreutzer 1973. Facial Expressions of Infants and Children. In: Ekman, Paul (ed.), *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. New York;London: Academic Press, Inc., 91-168.

1591. Ekman, Paul 1973b. Cross-Cultural Studies of Facial Expression. In: Ekman, Paul (ed.), *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. New York;London: Academic Press, Inc., 169-222.

1592. Petrinovich, Lewis 1973. Darwin and the Representative Expression of Reality. In: Ekman, Paul (ed.), *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. New York;London: Academic Press, Inc., 223-256.

1593. Gramigna, Remo 2011. *Augustine On Lying: A Semiotic Analysis*. University of Tartu, Department of Semiotics. Unpublished masters thesis.

1594. Knapp, Mark L. 1972. *Nonverbal Communication In Human Interaction*. New York (etc.): Holt, Rinehart and Winston.

1595. Kendon, Adam 1981a. Introduction: Current Issues in the Study of 'Nonverbal Communication'. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 1-53.

1596. Ekman, P., Friesen, W. V. 1981. The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage, and Coding. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 57-105.

1597. Pyoatos, Gernando 1981b. Forms and Functions of Nonverbal Communication in the Novel: A New Perspective of the Author-Character-Reader Relationship. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 107-149.

1598. Freedman, Norbert 1981. Toward a Mathematization of Kinetic Behavior: A Review of Paul Bouissac's La Mesure des Geses. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 151-164.

1599. Collet, P., Marsh, P. 1981. Patterns of Public Behavior: Collision Avoidance on a Pedestrian Crossing. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 199-217.

1600. Givens, Davis 1981. Greeting a Stranger: Some Commonly Used Nonverbal Signals of Aversiveness. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 219-235.

1601. Schiffrin, Deborah 1981. Handwork as Ceremony: The Case of the Handshake. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 237-250.

1602. Beattie, Geoffrey W. 1981. Sequential Temporal Patterns of Speech and Gaze in Dialogue. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 297-320.

1603. Kendon, Adam 1981b. Some Functions of the Face in a Kissing Round. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 321-356.

1604. Rosenburg, Marc 1981. The Case of the Apple Turnover: An Experiment in Multichannel Communication Analysis. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 357-368.

1605. Poyatos, Fernando 1981b. Gesture Inventories: Fieldwork Methodology and Problems. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 371-399.

1606. Sparhawk, Carol M. 1981. Contrastice-Identificational Features of Persian Gesture. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture : Selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 421-458.

1607. Foucault, Michel 2005[1971]. *Diskursuse kord: Collége de France'i inaugaratsiooniloeng 2. detsembril 1970*. Prantsuse keelest tõlkinud Marek Tamm. Tallinn: Varrak.

1608. Lorenz, Konrad 1966. *On Aggression*. New York: Harcourt, Brace & World, Inc.

1609. Darwin, Charles 1998[1872]. *The Expression of the Emotions in Man and Animals*. With an introduction, afterword, and commentaries by Paul Ekman. 3rd edition. New York: Oxford University Press, Inc.

1610. Ekman, Paul 1998. Introduction to the Third Edition. In: Ekman, Paul (ed.), *The Expression of the Emotions in Man and Animals*. With an introduction, afterword, and commentaries by Paul Ekman. 3rd edition. New York: Oxford University Press, Inc, xxi-xxxvi.

1611. Sebeok, Thomas A. 2001. *The Swiss Pioneer in Nonverbal Communication Studies, Heini Hediger (1908-1992)*. New York; Ottawa: Legas.

1612. Sarles, Harvey 1975. Language and Communication-II: The View from '74. In: Pliner, Patricia (ed.), *Nonverbal Communication of Aggression*. Advances in the Study of Communication and Affect, Vol. 2. New York: Plenum Press, 1-19.

1613. Exline, Ralph V., Ellyson, Steve L. and Barbara Long 1975. Visual Behavior as an Aspect of Power Role Relationships. In: Pliner, Patricia (ed.), *Nonverbal Communication of Aggression*. Advances in the Study of Communication and Affect, Vol. 2. New York: Plenum Press, 21-52.

1614. Ellsworth, Phoebe C. 1975. Direct Gaze as a Social Stimulus: The Example of Aggression. In: Pliner, Patricia (ed.), *Nonverbal Communication of Aggression*. Advances in the Study of Communication and Affect, Vol. 2. New York: Plenum Press, 53-75.

1615. Izard, Carroll E. 1975. Patterns of Emotions and Emotion Communication in "Hostility" and Aggression. In: Pliner, Patricia (ed.), *Nonverbal Communication of Aggression*. Advances in the Study of Communication and Affect, Vol. 2. New York: Plenum Press, 77-101.

1616. Menzen, E. W. Jr. 1975. Communication and Aggression in a Group of Young Chimpanzees. In: Pliner, Patricia (ed.), *Nonverbal Communication of Aggression*. Advances in the Study of Communication and Affect, Vol. 2. New York: Plenum Press, 103-133.

1617. Miller, Robert E. 1975. Nonverbal Expressions of Aggression and Submission in Social Groups of Primates. In: Pliner, Patricia (ed.), *Nonverbal Communication of Aggression*. Advances in the Study of Communication and Affect, Vol. 2. New York: Plenum Press, 135-160.

1618. Ginsburg, Benson E. 1975. Nonverbal Communication: The Effects of Affect on Individual and Group Behavior. In: Pliner, Patricia (ed.), *Nonverbal Communication of Aggression*. Advances in the Study of Communication and Affect, Vol. 2. New York: Plenum Press, 161-173.

1619. Ratner, Stanley R. 1975. Animal's Defenses: Fighting in Predator-Prey Relations. In: Pliner, Patricia (ed.), *Nonverbal Communication of Aggression*. Advances in the Study of Communication and Affect, Vol. 2. New York: Plenum Press, 175-190.

1620. Bauman, Zygmunt 2010[1978]. *Hermeneutics and Social Science*. New York: Routledge Revivals.

1621. Tenjes, Silvi 2010. *Semantika*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

1622. Õim, Haldur 1974. *Semantika*. Tallinn: Valgus.

1623. Lyons, John 1968. *Introduction to Theoretical Linguistics*. Cambridge: Cambridge University Press.

1624. Ventsel, Andreas 2009. *Towards Semiotic Theory of Hegemony*. Tartu University Press.

1625. Ventsel, Andreas 2007. The construction of the 'we'-category: Political rhetoric in Soviet Estonia from June 1940 to July 1941. *Sign System Studies* 35(1/2): 249-267.

1626. Ventsel, Andreas 2009. The role of political rhetoric in the development of Soviet totalitarian language. *Russian Journal of Communication* 2(1/2): 9-26.

1627. Lotman, Juri 2010. *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

1628. Lotman, Juri 2004[1973]. *Filmisemiootika*. Tallinn: Varrak.

1629. Debord, Guy[1967] 1994. *The Society of the Spectacle*. New York: Zone Books.

1630. Cassirer, Ernst 2007[1925]. *Keel ja müüt: Täienduseks jumalate nimede probleemile*. Tallinn: Eesti Keele Sihtasutus.

1631. Foucault, Michel 2005. *The Hermeneutics of the Subject: Lectures at the Collège de France, 1981-1982*. Edited by Frédéric Gros *et al.*. Translated by Graham Burchell. New York: Picador.

1632. Butler, Judith P. 1997. *Excitable Speech: A politics of the performative*. New York: Routledge.

1633. Elkind, David 1971. Cognitive Crowth Cycles in Mental Development. In: Cole, James K. (ed.), *Nebraska Symposium On Motivation, 19*. Lincoln: University of Nebraska Press, 1-31.

1634. Mehrabian, Albert 1971. Nonverbal Communication. In: Cole, James K. (ed.), *Nebraska Symposium On Motivation, 19*. Lincoln: University of Nebraska Press, 107-162.

1635. Exline, Ralph 1971. Visual Interaction: The Glances of Power and Preference. In: Cole, James K. (ed.), *Nebraska Symposium On Motivation, 19*. Lincoln: University of Nebraska Press, 163-206.

1636. Ekman, Paul 1971. Universals and Cultural Differences in Facial Expressions of Emotion. In: Cole, James K. (ed.), *Nebraska Symposium On Motivation, 19*. Lincoln: University of Nebraska Press, 207-286.

1637. Foucault, Michel 2005. *The Hermeneutics of the Subject: Lectures at the Collège de France, 1981-1982*. Edited by Frédéric Gros *et al.*. Translated by Graham Burchell. New York: Picador.

1638. Ainsalu, Annaliisa 2000. *Suhtluse reguleerimine näo- ja pealiigutuste kaudu eestikeelses meediavestluses*. Juhendaja: Silvi Tenjes. Tartu Ülikool, Filosoofiateaduskond, Eesti Keele Õppetool. Bakalaureusetöö.

1639. Foucault, Michel 2005. *The Hermeneutics of the Subject: Lectures at the Collège de France, 1981-1982*. Edited by Frédéric Gros *et al.*. Translated by Graham Burchell. New York: Picador.

1640. Buchanan, Brett 2008. *Onto-Ethologies: The Animal Environments of Uexküll, Heidegger, Merleau-Ponty, and Deleuze*. Albany: SUNY Press.

1641. Merleau-Ponty, Maurice 2004[1948]. *The World of Perception*. Translated by Oliver Davis. London; New York: Routledge.

1642. Birdwhistell, Ray L. 1970. *Kinesic and Context: Essays on Body-Motion Communication*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.

1643. Hunt, Edward E. Jr. 1971. Review of *Kinesics and Context* by Ray L. Birdwhistell. *American Anthropologist* 73(4): 948-950.

1644. La Barre, Weston 1972. Review of *Kinesics and Context* by Ray L. Birdwhistell. *American Journal of Sociology* 77(5): 999-1000.

1645. Kendon, Adam 1972. Review of *Kinesics and Context* by Ray L. Birdwhistell. *The American Journal of Psychology* 85(3): 441-455.

1646. Page, Edaward C. 1985. *Political Authority and Bureaucratic Power: A Comparative Analysis*. Knoxville: The University of Tennessee Press.

1647. Birdwhistell, Ray L. 1971. *Kinesic and Context: Essays on Body-Motion Communication*. London: The Penguin Press.

1648. Mead, Margaret 1969. From Intuition to Analysis in Communication Research. *Semiotica* 1(1): 13-25.

1649. Pelc, Jerzy 1969. Meanins as an Instrument. *Semiotica* 1(1): 26-48.

1650. Ekman, Paul, and Wallace V. Friesen 1969b. The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage, and Coding. *Semiotica* 1(1): 49-98.

1651. Scholte, Bob 1969. Review of *Penelopean Effort: The Analysis of Myths* by Claude Lévi-Strauss. *Semiotica* 1(1): 99-124.

1652. Cushamn, Donald and Cordon C. Whiting 1972. An Approach to Communication Theory: Toward Consensus and Rules. *Journal of Communication* 22(3): 217-238.

1653. Tesser, Abraham; Sidney Rosen and Thomas Batchelor 1972. Some Message Variables and the MUM Effect. *Journal of Communication* 22(3): 239-256.

1654. Wolff, Peter and Joyce Gutstein 1972. Effects of Induced Motor Gestures on Vocal Output. *Journal of Communication* 22(3): 277-288.

1655. Cardiner, James C. 1972. The Effects of Expected and Perceived Receiver Responses on Source Attitudes. *Journal of Communication* 22(3): 289-299.

1656. Baker, Eldon E. 1972. Implictions and Explications. *Journal of Communication* 22(3): 317-319.

1657. Tenjes, Silvi 2001. *Nonverbal Means as Regulators in Communication: Sociocultural Perspectives*. Tartu: Tartu University Press.

1658. Harré, Rom & Secord, P. F. 1976. *The Explanation of Social Behaviour*. Oxford: Blackwell.

1659. Mehrabian, Albert 1972. *Nonverbal Communication*. Los Angeles: University of California Press.

1660. Harrison, Randall P. and Mark L. Knapp 1972. Toward an Understanding of Nonverbal Communication Systems. *Journal of Communication* 22(4): 339-352.

1661. Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 1972. Hand Movements. *Journal of Communication* 22(4): 353-374.

1662. Ellsworth, Phoebe C. and Linda M. Ludwig 1972. Visual Behavior in Social Interaction. *Journal of Communication* 22(4): 375-403.

1663. Dittmann, Allen T. 1972. Developmental factors in Conversational Behavior. *Journal of Communication* 22(4): 404-423.

1664. Rosenfeld, Howard M. 1972. The Experimental Analysis of Interpersonal Influence Processes. *Journal of Communication* 22(4): 424-442.

1665. Watson, O. Michael 1972. Conflicts and Directions in Proxemic Research. *Journal of Communication* 22(4): 443-459.

1666. Nigu, Leenu 2008. *Keha ja Tähendus Nüüdistantsus: Fine5 Tantsuteatri lavastus "Panus"*. Juhendaja: Silvi Salupere. Tartu Ülikool, Filosoofiateaduskond, Semiootika osakond. Magistritöö.

1667. Tenjes, Silvi 1995. *Žestid Eestikeelses Dialoogis*. Juhendaja: Holdur Õim. Tartu Ülikool, Filosoofiateaduskond, Eesti Filoloogia Osakond. Magistritöö.

1668. Gramigna, Remo 2011. *Augustine On Lying: A Semiotic Analysis*. University of Tartu, Department of Semiotics. Unpublished masters thesis.

1669. Argyle, Michael 1975. *Bodily Communication*. London: Methuen.

1670. Lõhmus, Silvi 1991. *Paralingvistiliste vahendite uurimine ja nende kasutamine eestikeelses kõnes*. Juhendaja: Haldur Õim. Tartu Ülikool, Eesti keele kateeder. Diplomitöö.

1671. Randviir, Anti 2004. *Mapping the World: Towards a sociosemiotic approach to culture*. Supervisor: Peeter Torop. University of Tartu, Department of Semiotics. Doctors thesis.

1672. Foucault, Michel 2008. *The Birth of Biopolitics: Lectures at the College de France 1978-1979*. Edited by Michel Senellart. New York: Picador.

1673. Key, Mary Ritchie 1980. Preface. In: Key, Mary Ritche (ed.), *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication*. The Hague; Paris: Mouton Publishers, vii-xii.

1674. Condon, William S. 1980. The Relation of Interactional Synchrony to Cognitive and Emotional Processes. In: Key, Mary Ritche (ed.), *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication*. The Hague; Paris: Mouton Publishers, 49-66.

1675. Leonard-Dolan, Carolyn 1980. A Method for Film Analysis of Ethnic Communication Style. In: Key, Mary Ritche (ed.), *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication*. The Hague; Paris: Mouton Publishers, 93-100.

1676. Bruneau, Thomas J. 1980. Chronemics and the Verbal-Nonverbal Interface. In: Key, Mary Ritche (ed.), *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication*. The Hague; Paris: Mouton Publishers, 101-118.

1677. Heeschen, Volker; Wulf Schiefenhövel and Irenäus Eibl-Eibesfeldt 1980. Requesting, Giving, and Taking: The Relationship Between Verbal and Nonverbal Behavior in the Speech Community of the Eipo, Irian Jaya (West New Guinea). In: Key, Mary Ritche (ed.), *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication*. The Hague; Paris: Mouton Publishers, 139-166.

1678. Fónagy, Ivan 1980. Preverbal Communication and Linguistic Evolution. In: Key, Mary Ritche (ed.), *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication*. The Hague; Paris: Mouton Publishers, 167-184.

1679. Rosenfeld, Howard M. and Margaret Hancks 1980. The Nonverbal Context of Verbal Listener Responses. In: Key, Mary Ritche (ed.), *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication*. The Hague; Paris: Mouton Publishers, 193-206.

1680. Wiener, Morton; Robert Shilkret and Shannon Devoe 1980. 'Acquisition' of Communication Competence: Is Language Enough? In: Key, Mary Ritche (ed.), *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication*. The Hague; Paris: Mouton Publishers, 275-294.

1681. Umiker-Sebeok, Jean D. 1980. Silence is Golden? The Changing Role of Non-Talk in Preschool Conversations. In: Key, Mary Ritche (ed.), *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication*. The Hague; Paris: Mouton Publishers, 295-315.

1682. Szent-Györgyi, Albert M. 1980. Dionysians and Apollonians. In: Key, Mary Ritche (ed.), *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication*. The Hague; Paris: Mouton Publishers, 317-318.

1683. Cloak, F. T. Jr. 1980. Why Electromagnetism is the Only Causal 'Spook' Required to Explain Completely Any Human Behavior or Institution. In: Key, Mary Ritche (ed.), *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication*. The Hague; Paris: Mouton Publishers, 327-349.

1684. Bayard, Pierre 2007. *How to Talk About Books You Haven't Read*. New York: Bloomsbury.

1685. Knapp, Mark L. 1972. *Nonverbal Communication In Human Interaction*. New York (etc.): Holt, Rinehart and Winston.

1686. Morris, Desmond 1969. *The Naked Ape*. New York: Dell Book.

1687. Tenjes, Silvi 2001. *Nonverbal Means as Regulators in Communication: Sociocultural Perspectives*. Tartu: Tartu University Press.

1688. Ruesch, Jurgen and Weldon Kees 1956. *Nonverbal Communication: Notes on the visual perception of human relations*. Berkley; Los Angeles: University of California Press.

1689. Randviir, Anti 2004. *Mapping the World: Towards A Sociosemiotic Approach To Culture*. Tartu: Tartu University Press.

1690. Dijk, Teun Adrianus van 2005. *Ideoloogia: Multidistsiplinaarne Käsitlus*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

1691. Lotman, Juri 1999. *Semiosfäärist*. Tallinn: Vagabund.

1692. Žižek, Slavoj 2003. *Ideoloogia Ülev Objekt*. Tallinn: Vagabund.

1693. Foucault, Michel 2011. *Teadmine, Võim, Subjekt: Valik räägitust ja kirjutatust*. Tallinn: Varrak.

1694. Tomberg, Jaak 2011. *Kirjanduse Lepitav Otstarve*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

1695. Berdyaev, Nicolas 1957. *The Beginning and the End*. New York: Harper Torchbooks.

1696. Lotman, Juri 2010. *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

1697. Petrilli, Susan 2004. From pragmatic philosophy to behavioral semiotics: Charles W. Morris after Charles S. Peirce. *Semiotica* 148: 277–315.

1698. Pavis, Patrice 2003. *Analysing Performance: Theater, Dance and Film*. Translated by David Williams. Ann Arbor: University of Michigan Press.

1699. Baudrillard, Jean 1983. *Simulatons*. New York: Semiotext(e).

1700. Sebeok, Thomas A. 2001. *Signs: An Introduction to Semiotics*. Toronto: University of Toronto Press.

1701. Moore, Richard G. and Anne Garland 2003. *Cognitive Therapy for Chronic and Persistent Depression*. Hoboken: John Wiley & Sons.

1702. Valsiner, Jaan 2000. *Culture and Human Development*. California: Sage Publications.

1703. Lotman, Juri 1991. *Kultuurisemiootika: Tekst - kirjandus - kultuur*. Tallinn: Olion.

1704. Bowden, Mark 2010. *Winning Body Language: Control the Conversation, Command Attention, and Convey the Right Message - Without Saying a Word*. New York: McGraw-Hill.

1705. Smith, Howard A. 2001. *Psychosemiotics*. New York: Peter Lang.

1706. Hall, Edward T. 1969. *The Hidden Dimension*. New York: Anchor Books.

1707. Aro, Viljar 1987. *Emotsioonid, stress ja ängistus tavalises ning matemaatika-füüsika süvaõppega klassis*. Juhendaja: Anne Lange. Tartu Ülikool, Loogika ja psühholoogia kateeder. Diplomitöö.

1708. Deely, John 2009. *Basics of Semiotics*. 5th edition. Tartu: Tartu University Press.

1709. Randviir, Anti 2002. Space and place as substrates of culture. In: Sarapik, V., K. Tüür and M. Laanemets (eds.), *Koht ja Paik II. Place and Location II*. Tallinn: Proceedings of the Estonian Academy of Arts, 140-154.

1710. Blumer, Herbert 2004. *George Herbert Mead and Human Conduct*. Lanham: Altamira Press.

1711. Alekand, Katrin 2008. *Kirjatud Kehad ja Kehakirjad - Henna*. Juhendajad: Myrdene Anderson; Silvi Salupere. Tartu Ülikool, Filosoofiateaduskond, Filosoofia ja semiootika instituut, Semiootika osajond. Magistritöö.

1712. Driver, Janine 2010. *You Say More Than You Think: Use the New Body Language to Get What You Want!, the 7-day Plan*. New York: Crown Archetype.

1713. Fast, Julius 1971. *Body Language*. London: Pan Books.

1714. Buck, Ross and C. Arthur VanLear 2002. Verbal and Nonverbal Communication: Distinguishing Symbolic, Spontaneous, and Pseudo-Spontaneous Nonverbal Behavior. *Journal of Communication* 52(3): 522-541.

1715. Swartz, David 1997. *Culture and Power: The Sociology Of Pierre Bordieu*. Chicago: The University of Chicago Press.

1716. Ventsel, Andreas 2005. *"Meie" konstrueerimine Eesti poliitilises retoorikas 1940.-1953.a*. Juhendaja: Ülle Pärli. Tartu Ülikool, Semiootika osakond. Magistritöö.

1717. Jameson, Frederic 1998. *The Cultural Turn: Selected Writings on the Postmodern (1983-1998)*. Brooklyn: Verso Books.

1718. Verstegen, Ian 2005. *Arnheim, Gestalt and Art: A Psychological Theory*. New York: Springer-Verlag Wien.

1719. Leeuwen, Theo van 2005. *Introducing Social Semiotics*. New York: Routledge.

1720. Randviir, Anti 2004. *Mapping the World: Towards a Sociosemiotic Approach to Culture*. Tartu: Tartu University Press.

1721. Wharton, Tim 2009. *Pragmatics and Non-Verbal Communication*. Cambridge: Cambridge University Press.

1722. Allport, Gordon W. 1970. *The Individual and His Religion: A Psychological Interpretation*. New York: Macmillan Publishing.

1723. Rowlands, Mark 2006. *Body Language: Representation in Action*. Cambridge; London: MIT Press.

1724. Taylor, Charles 2000. *Autentsuse Eetika*. Tõlkinud ja järelsõna: Märt Väljataga. Tallinn: Hortus Litterarum.

1725. Luhmann, Niklas 1995. *Social Systems*. Translated by John Bednarz, Jr. and Dirk Baecker. Foreword by Eva M. Knodt. Stanford: Stanford University Press.

1726. Hobbes, Thomas 1996. *Leviathan*. Edited by Richard Tuck. Cambridge: Cambridge University Press.

Fiction

- Jakobson, August 1928. *Tuhkur Hobune. Vol. 1: Suur Algus*. Tartu: Loodus.
- Gailit, August 1944. *Karge Meri: Romaan*. Tallinn: Koskel.
- Kärner, Jaan 1931. *Moodne Orjus: Tõsielu-romaan*. Tartu: J. Mällo.
- Madarik, Juhan 1955. *Jutustused*. Tallinn: Eesti Riiklik Kirjastus.
- Gailit, August 1928. *Toomas Nipernaadi: romaan novellides*. Tartu: G. Roht.

- Collier, Jeremy 1808. Term-trotters. In: Tripper, Samuel (ed.), *The Satirist, Or, Monthly Meteor*, Vol. II. London: T. Gillet, 279-283.
- Frazer, Sir James George 1931. *Ovid's Fasti. With an English translation*. London: W. Heinemann; New York: G.P. Putnam.
- Kreutzward, Friedrich Reinhold 1922[1885]. *Paar sammukest rändamise teed: üks elupuu küljest nopitud mälestuseleht*. Redigeerinud ja eessõna kirjutanud Fr. Tuglas. Tartu: Postimees.
- Luts, Oskar 1927. *Õpilane Valter: jutustus*. Tartu: J. Mällo.
- Metsanurk, Mait 1932. *Taniel heitleb: jutustis*. Tartu: Postimees.
- Mändmets, Jakob 1921. *Juhisaare kiriku kellamees: Jutt*. Tallinn: W. Ehrenpreis.
- Helbemäe, Gert 1944. *Vana Toomas: Noorsoojutt XIV sajandi Tallinnast*. Tallinn: Vaba Maa.
- Eisen, Matthias Johann 1882. *Esiwanemate warandus: Kohalised Eesti muinasjutud*. Tartu: Schnakenburg.
- Jakobson, August 1935. *Üksiklased: jutustisi*. Tartu: J. Mällo.
- Kreutzwald, Friedrich Reinhold 1922. *Reinuvader-rebane: Üks ennemuistne jutt*. Eesti Kirjanduse Seltsi Koolikirjanduse toimkond. Noorsoo kirjavara nr. 52. Redigeerinud ja eessõna A. Raud. Tartu: H. Laakmann.
- Krusten, Erni 1927. *Kanarbik*. Tartu: G. Roht.
- Kotsar, Kustas 1913. *Paigulised: Jutustused maalt ja linnast*. Tallinn: V. Ehrenpreis.
- Viiding, Paul 1936. *Piinlikult hea tahe: novellid*. Võru: V. Pohlak.
- Tammann, August 1929. *Vidriku parun*. Tartu: G. Roht.
- Vallak, Peet 1935. *Teod pahurpidi*. Tartu: Eesti Kirjastuse Kooperatiiv.
- Pert, Jaan 1928. *Sirp õites: üliõpilaste seiklusi*. Võru: Tähe.
- Roht, Richard 1932. *Vabadus ja vangla: Novellid 1930-1932*. Tartu: Noor-Eesti.
- Orava, Pearu 1936. *Humoreske ja lühijutte*. Tartu: Noor-Eesti.
- Kärner, Jaan 1934. *Soodoma Kroonika*. Tartu: Noor-Eesti Kirjastus.
- Mutt, Mihkel 2006[1994]. *Rahvusvaheline Mees*. Tallinn: Eesti Päevaleht.
- Remsu, Olev 1989. *Kurbmäng Paabelis: sürrealistlik barokkromaan*. Tallinn: Eesti Raamat.
- Orwell, George 1966[1949]. *Nineteen eighty-four*. Harmondsworth: Penguin Books.
- Huxley, Aldous 1932. *Brave New World*. London: Chatto & Windus.
- Bradbury, Ray 1953. *Fahrenheit 451*. New York: Ballantine Books.
- Bradbury, Ray 2005. *451° Fahrenheiti*. Tallinn: Hans Luik ja Tänapäev.

Other

- Faatiline Suhtlus

- PC → CP
- Kuidas pidada lugemisblogi
- Faatiline Osadus
- Allikasortsid (1)
- Leego Hansson 2013. IT juhtimise head tavad koolis.
- Paddit Rhetic
- Blatic Phogs 01
- Artificial intelligence (AI)
- Johannes Aavik "Keeleuuenduse lõpmatu kurv". Anu Lambi teatritekst
- Aavik, Johannes 1924. *Keeleuuenduse äärmised võimalused*. Tartu: Istandik.
- Phatic 2016 (pt. 1)
- Phatic TÜ
- Grinker Companion Notes
- Murrang
- To Un Th Hu Be
- Phatic Jakobson
- StS of CtSMoP
- Thoughts on Peeple app
- Phatic Architecture
- Super 'Phatic!
- Alternatiivimärkmed (1)
- More fragments of phatics
- Fragments of phatics
- Re-design plans (visual scheme)
- Nonverbal everything (reddit)
- Kehakeel (Vikipeedia)
- Maran, Timo 2014. Zoosemiotics: Umwelt and animal communication. Course powerpoint slides.
- Theses of Roman Jakobson
- Remm, Tiit 2014. Lugemismaterjal kursusele "Linnasemiootika" (FLSE.00.244).
- Summary of the Bateson essay
- Randviir, Anti 2014. *Ekspertiishinnang Tartu Ülikooli semiootikaosakonna ekspertidelt KOV 2013 reklaami kohta*.

- Halderman, Alex J.; Harri Hursti; Jason Kitcat; Margaret MacAlpine; Travis Finkenauer; Drew Springall 2014. *Security Analysis of the Estonian Internet Voting System*. Technical report.
- S. 2277 - *A bill to prevent further Russian aggression toward Ukraine and other sovereign states in Europe and Eurasia, and for other purposes*. Congressional Bill of the 113th Congress (2013-2014).
- On Bateson's Problems in Cetacean and Other Mammalian Communication
- Õhtused teesid. 2. aprill 2014.
- Tammemäe, Helen 2014. Juhtkiri: Koosolemise võimalikkusest. Müürileht 17. veebruar 2014.
- Nonverbal World - All about Nonverbal Communication: The Body Seeking Comfort (notes, web)
- Howard, Leslie 1941. *"Pimpernel" Smith*. United Kingdom: British National Films.
- Welcome 2014
- Lingvistiline Mets (netis)
- Long Arm 2011. The Branches feat. Teknical Development (of Obba Supa). On: *The Branches*. Berlin: Project Mooncircle.
- Täär, Veikko 2013. Verbaalsed ja mitteverbaalsed vahendid edukuse tagamisel. Ettekanne tööturukonverentsil "Minu edukas ja ettevõtlik tulevik", 17. oktoobril, Tartus, Atlantise konverentsisaalis.
- FLSE.00.246 *Methodology of the Humanities* loeng 2013.10.15
- Pendlehill, Marvin 1971. *How to Wash a Child's Brain*. London: Pelican Books.
- FLSE.00.246 *Methodology of the Humanities* loeng 2013.10.08
- FLSE.00.148 *Semiotics and Theories of Art* loeng 2013.10.08
- The Web on The Meaning of Culture (notes, web)
- Tsitaatide tohuvabohu (notes, web)
- FLSE.00.148 *Semiotics and Theories of Art* loeng 2013.09.24
- Arutlus vaba tahte teemal (notes)
- FLSE.00.148 *Semiotics and Theories of Art* loeng 2013.09.17
- FLSE.00.148 *Semiotics and Theories of Art* loeng 2013.09.10
- AC: Mihhail Lotman (interview)
- AC: Andreas Ventsel (interview)
- AC: Silvi Salupere (interview)
- AC: Eva Lepik (interview)
- AC: Jelena Grigorjeva (interview)
- Autocommunication (notes, web)
- Whiskey Blanket 2007. *Credible Forces* (music)

- Three years of blogging (meta)
- Academy vs. Activism (zine)
- Understanding communication theory (memo)
- Revolution, Violence, Anti-authoritarianism (zine)
- Puumeister, Ott 2013. Struktuur, dekonstruktsioon ja võim (unpublished)
- Compulsory military service (web)
- Insubordination Now (web)
- Kirjandussemiootika ettevalmistus (notes, web)
- Kehakeele survey (notes, web)
- Semiootika ajaloo lugemine (notes)
- Iconfree #1 (zine)

Quoteless

- Jakobson, Roman and Juri Tynjanov 1980[1928]. Problems in the Study of Language and Literature. Translated by H. Eagle. *Poetics Today* 2(1a): 29-31.
- Vonnegut, Kurt Jr. 1961. Harrison Bergeron
- de Man, Paul 1979. *Allegories of Reading: Figural Language in Rousseau, Nietzsche, Rilke and Proust*. New Haven; London: Yale University Press.
- Barthes, Roland 1985. *The Semiotic Challenge*. Translated by Richard Howard. Berkeley: University of California Press.
- Clay, E. R. 1882. *The Alternative: A Study in Psychology*. London: Macmillan & Co.
- Talvistu, Tiiu (ed.) 2011. *Art Must Be Beautiful: Selected Works by Marina Abramović*. Tartu: Greif.
- Filosoofilise hermeneutika klassikat (unreliable translations)
- Goffman, Erving 1990[1959]. *The Presentation Of Self In Everyday Life*. London: Penguin Books.
- Key, Mary Ritchie 1975. *Paralanguage And Kinesics (Nonverbal Communication)*. Metuchen: The Scarecrow Press, Inc.
- Givens, David 2007. *Armastuse Märgid: Praktiline kurameerimiskeele õpik*. Tallinn: Pilgrim.
- Morris, Desmond 1973. *Intimate Behaviour*. Toronto: Bantam Books.
- Navarro, Joe ja Marvin Karlins 2010. *Kehakeelest: Kehakeele kiirlugemise kursus endise FBI agendi sulest*. Tallinn: Varrak.
- Juri Lotman 2007. *Hirm ja Segadus: Esseid kultuurisemiootikast*. Tallinn: Varrak.
- Lotman, Juri 2010. *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.
- Lotman, Juri 2004[1973]. *Filmisemiootika*. Tallinn: Varrak.

- Lotman, Juri 2010. *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.
- Geake, John G. 2009. *The Brain at School: Educational Neuroscience in the Classroom*. Maidenhead; New York: McGraw-Hill/Open University Press.
- Dimitrius, Jo-Ellan and Mark Mazzarella 1999. *Reading People: How to Understand People and Predict Their Behavior - Anytime, Anyplace*. New York: Random House.
- Easthope, Antony and Kate McGowan (eds.), 2004. *A Critical and Cultural Theory Reader*. 2nd edition. Maidenhead; New York: Open University Press.
- Edwards, Tim (ed.), 2007. *Cultural Theory: Classical and Contemporary Positions*. Los Angeles (etc.): Sage Publications.
- Lotman, Juri 2001. *Kultuur ja Plahvatus*. Tallinn: Varrak.
- Jaskolka, Anna 2005. *Kuidas Lugeda ja Kasutada Kehakeelt*. Tõlkinud Tiia Rinne. Tallinn: Ersen.
- Vaher, Aire; Riste Keskpaik and Külli Keerus (eds.), *Keskkonnaeetika Võtmetekste*. Tartu: Eesti Keele Sihtasutus.
- Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 1975. *Unmasking The Face: A guide to recognizing emotions from facial expressions*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.
- Zweig, Stefan 1998. *Sigmund Freud*. Saksa keelest tõlkinud Airis Erme. Tallinn: Athena.
- Kuhnke, Elizabeth 2010. *Kehakeel Võhikutele*. Inglise keelest tõlkinud Eva-Liisa Pärtel. Tallinn: Ersen.
- Pill, Toivo *et. al*. 2008. *Avatult Avalikust Kõnest*. Tartu: Atlex.
- Morris, Desmond 2002. *Intiimkäitumine*. Tõlkija ja järelsõna: Ilmar Palli. Tallinn: Mondo.
- Cassirer, Ernst 2007. *Keel ja Müüt: Täienduseks jumalate nimede probleemile*. Tallinn: Eesti Keele Sihtasutus.
- Deeley, John 2009. *Semiootika Alused*. Tõlkinud ja järelsõna: Kati Lindström. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.
- Buzan, Tony 1986. *Use Your Memory*. London: Guild Publishing.
- Bandler, Richard 1985. *Using Your Brain: For a change*. California: Real People Press.
- Allik, Jüri *et. al*. 2002. *Psühholoogia Gümnaasiumile*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.
- Bodansky, Steve and Vera Bodansky 2008. *Instant Orgasm: Excitement at first touch*. Alameda: Hunter House Publishers.
- Hayes, Nicky 2002. *Sotsiaalpsühholoogia Alused*. Inglise keelest tõlkinud Aavo Luuk. Tallinn: Külim.
- McHoul, Alec and Wendy Grace 1993. *A Foucault Primer: Discourse, Power and the Subject*. New York: Routledge.
- Bachmann, Talis 2010. *Keha ja Tema Isiksus*. Tallinn: Ilo.
- Ventsel, Andreas 2009. *Towards Semiotic Theory of Hegemony*. Tartu University Press.
- Tuurand, Anne 1999. *Ülekuulatava Kehakeele Qälgimise Metoodika*. Tallinn: Autorikirjastus.
- Bachmann, Talis 2008. *Valetamismärgid: Kuidas tunda ära valetamist*. Tallinn: Äripäev.
- Hunter, Albert (ed.) 1990. *The Rhetoric of Social Research: Understood and believed*. New Brunswick; London: Rutgers University Press.

- Umiker-Sebeok, Jean and Thomas A. Sebeok (eds.) 1987. *Monastic Sign Languages*. Berlin (etc.): Mouton de Gruyter.
- Fawcett, Robin P. (ed.) 1984. *The Semiotics of Culture and Language. Vol. 1, Language as Social Semiotic*. London; Wolfeboro: Pinter.
- Maran, Timo; Silvi Salupere ja Katre Väli (toim.), 2006. *Semiootika Piirid: konverentsi teesid, Tartu, 24.-25.11.2006 = Boundaries of semiotics: conference abstracts, Tartu, 24.-25.11.2006*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.
- Zagura, Natalja 2006. *The functional and formal aspects of the communicative act of request in interlanguage: English and Estonian in institutional context*. Supervisors: Raili Põldsaar; Krista Vogelberg. University of Tartu, Department of English. Master's Thesis.
- Gutting, Gary 2005. *Foucault: A Very Short Introduction*. Oxford: Oxford University Press.
- League, Richard 1977. *Psycholinguistic Matrices: Investigation into Osgood and Morris*. The Hague; Paris: Mouton.
- Ekman, Paul 2003. *Emotions Revealed: Recognizing Faces and Feelings to Improve Communication and Emotional Life*. New York: Henry Holt and Co.
- Steinbeck, John 1950. *Of Mice and Men*. New York: The Modern Library.
- Booth, Charlotte 2007. *Ancient Egyptians For Dummies*. Hoboken: John Wiley & Sons.
- Hoopes, James (ed.) 1991. *Peirce on Signs: Writings on Semiotic by Charles Sanders Peirce*. Chapel Hill: The University of North Carolina Press.
- Fabbrichiesi, Rossella and Susanna Marietti 2008. *Semiotics and Philosophy in Charles Sanders Peirce*. Cambridge: Cambridge Scholars Publishing.
- Reath, Andrews and Jens Timmermann (eds.) 2010. *Kant's Critique of Practical Reason: A Critial Guide*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Machiavelli, Niccolo 2004. *The Prince*. London: Penguin Books.
- Bienert, Dorothee (ed.) 2007. *Don't Worry - Be Curious: Conference at the Pori Art Museum on the occasion of the 4th Ars Baltica Triennial of Photographic Art*. Pori: Pori Art Museum.
- *Death Penaly in China: 2005 Special Report*. Tibetan Centre for Human Rights & Democracy.
- Berkman, Alexander 1945. *ABC of Anarchism*. London: Freedom Press.
- Pinch, Geraldine 2004. *Egyptian Myth: A Very Short Introduction*. Oxford: Oxford University Press.
- Shaw, Ian 2004. *Ancient Egypt: A Very Short Introduction*. Oxford: Oxford University Press.
- Quirk, Joe 2006. *It's Not You, It's Biology: The Science of Love, Sex and Relationships*. Philadelphia: Running Press.
- Vilar, Esther 2005. *The Manipulated Man*. London: Pinter & Martin.
- Walters, Margaret 2005. *Feminism: A Very Short Introduction*. Oxford: Oxford University Press.
- Fitzgerald, Matthew 1999. *Sex-Ploytation: How women use their bodies to extort money from men*. Willowbrook: April House.

- Wainwright, Gordon 2007. *Hot to read faster and recall more: Learn the art of speed reading with maximum recall*. London: How To Books.
- Ostrov, Rick 2003. *Power Reading: The Best Course on Speedreading and Comprehension Improvement Ever Developed! s.l.*: Education Press.
- Sutz, Richard 2009. *Speed Reading For Dummies*. Hoboken: John Wiley & Sons.
- Konstant, Tina 1996. *Teach Yourself: Speed Reading*. New York: McGraw-Hill.
- Scheele, Paul 1996. *The PhotoReading Whole Mind System*. *s.l.*: Learning Strategies Corporation.
- Skousen, Owen D. 1991. *The Alpha-Netics Rapid Reading Program*. *s.l.*: Media Arts International.
- Frank, Stanley D. 1994. *The Evelyn Wood Seven-Day Speed Reading and Learning Program*. New York: Fall Rivers Press.
- Navarro, Joe 2010. *Louder Than Words: Take Your Career from Average to Exceptional with the Hidden Power of Nonverbal Intelligence*. New York: Harper Business.
- Steele, R. Don 1999. *Body Language Secrets: A Guide During Courtship And Dating*. *s.l.*: Steel Balls Press.
- Goman, Carol Kinsey 2008. *The Nonverbal Advantage: Secrets and Science of Body Language at Work*. San Francisco: Berrett-Koehler Publishers.
- Beattie, Geoffrey 2004. *Visible Thought: The New Psychology of Body Language*. New York: Routledge.
- Fast, Julius 1994. *Body Language In The Workplace*. London: Penguin Books.
- Bowden, Mark 2010. *Winning Body Language: Control the Conversation, Command Attention, and Convey the Right Message - Without Saying a Word*. New York: McGraw-Hill.
- Lowndes, Leil 2006. *Undercover Sex Signals: A Pickup Guide For Guys*. New York: Citadel Press.
- Pease, Allan 1988. *Body Language: How to read others' thoughts by their gestures*. London: Sheldon Press.
- Navarro, Joe 2008. *What Every BODY is Saying: An Ex-FBI Agent's Guide to Speed Reading People*. New York: Harper Collins.
- Kuhnke, Elizabeth 2007. *Body Language For Dummies*. Hoboken: John Wiley & Sons.
- Fast, Julius 1977. *The Body Language of Sex, Power and Agression: How to Recognize It and How to Use It*. New York: M. Evans and Company.
- Philip, Christopher 2008. *The Body Language Project: Dating, Attraction and Sexual Body Language*. Web.
- Wainwright, Gordon R. 2003. *Teach Yourself Body Language*. New York: McGraw-Hill.
- Pease, Allan and Barbara Pease 2004. *The Definitive Book of Body Language*. *s.l.*: Pease International.
- Finkelstein, Joanne 2007. *The Art of Self Invention: Image and Identity in Popular Visual Culture*. London; New York: I.B.Tauris.
- Hiiemets, Johannes 1995[1937]. *Assisi Franciscus: Giovanni Francesco Bernardone (rändjutlustaja, katoliku kiriku pühak)*. Tallinn: EELK Konsistooriumi Kirjastusosakond.
- Hiiemets, Johannes 1994[1935]. *Aurelius Augustinus (teoloog ja filosoof)*. Tallinn: EELK Konsistooriumi Kirjastusosakond.

- Blackmore, Susan 2004. *Consciousness: An Introduction*. Oxford: Oxford University Press.
- Mai, Manfred 2004. *Maailma Ajalugu*. Saksa keelest tõlkinud Rita Tasa. Tallinn: Koolibri.
- Lynch, Patricia Ann 2004. *African Mythology A To Z*. New York: Facts On File.
- Helitzer, Mel and Mark Shatz 2005. *Comedy Writing Secrets*. 2nd edition. Cincinnati: Writer's Digest Books.
- Ceram, C. W. 1978. *Esimene Ameeriklane*. Saksa keelest tõlkinud ja järelsõna: J. Selirand. Tallinn: Valgus.
- Gordon, Matthew S. 2001. *Islam*. Inglise keelest tõlkinud Viive Tüür; järelsõna: Amar Annus. Tallinn: Valgus.
- Holma, Harri ja V. Barthol 1994. *Muhamed ja Islam*. Tõlkinud Fr. Tuglas. Tallinn: ECOTALENT.
- Waines, David 2003. *Sissejuhatus Islamisse*. Tõlkinud Üllar Peterson, Heili Einasto. Tallinn: Avita.
- Mannix, Daniel P. ja Malcolm Cowley 1988. *Mustad Lastid: Atlandi Orjakaubanduse Ajalugu 1518-1865*. Tallinn: Eesti Raamat.

A New Series

- A Cultural Sign [Lotman. "Märgi ja märgisüsteemide probleem...", tõlkimine osa 4]
- A New Type of Culture [Lotman. "Märgi ja märgisüsteemide probleem...", tõlkimine osa 3]
- A Singular Meaning [Lotman. "Märgi ja märgisüsteemide probleem...", tõlkimine osa 2]
- A Model of the World [Lotman. "Märgi ja märgisüsteemide probleem...", tõlkimine osa 1]
- A Development of the Soul [Peirce'i märkmete seedimine]
- A Continual Determinator of Form [*The Writings of Charles S. Peirce*, lk 100-200]
- A Sameness of Predicates [*The Writings of Charles S. Peirce*, lk 1-100]
- A Continual Circle [Kanti ja Chase'i märkmete seedimine]
- A Supernal Origin [Iamblichuse märkmete seedimine]
- A Savage Utterance [Malinowski. "Tähenduse Probleem Primitiivsetes Keeltes", alapeatükk 2]
- A Difficult Ethnographer [Malinowski. "Tähenduse Probleem Primitiivsetes Keeltes", alapeatükk 1]
- K &P: Mõtlev pilliroog [Lotman. *Kultuur ja Plahvatus*, peatükk 6]
- K &P: Semantiline lõikumine [Lotman. *Kultuur ja Plahvatus*, peatükk 5]
- K &P: Pidev ja katkendlik [Lotman. *Kultuur ja Plahvatus*, peatükk 4]
- K &P: Järjepidev progress [Lotman. *Kultuur ja Plahvatus*, peatükk 3]
- K &P: Ükskeelne süsteem [Lotman. *Kultuur ja Plahvatus*, peatükk 2]
- K &P: Probleemiasetus [Lotman. *Kultuur ja Plahvatus*, peatükk 1]

1.2 June

1.2.1 Mustad Lastid (2010-06-08 15:47)

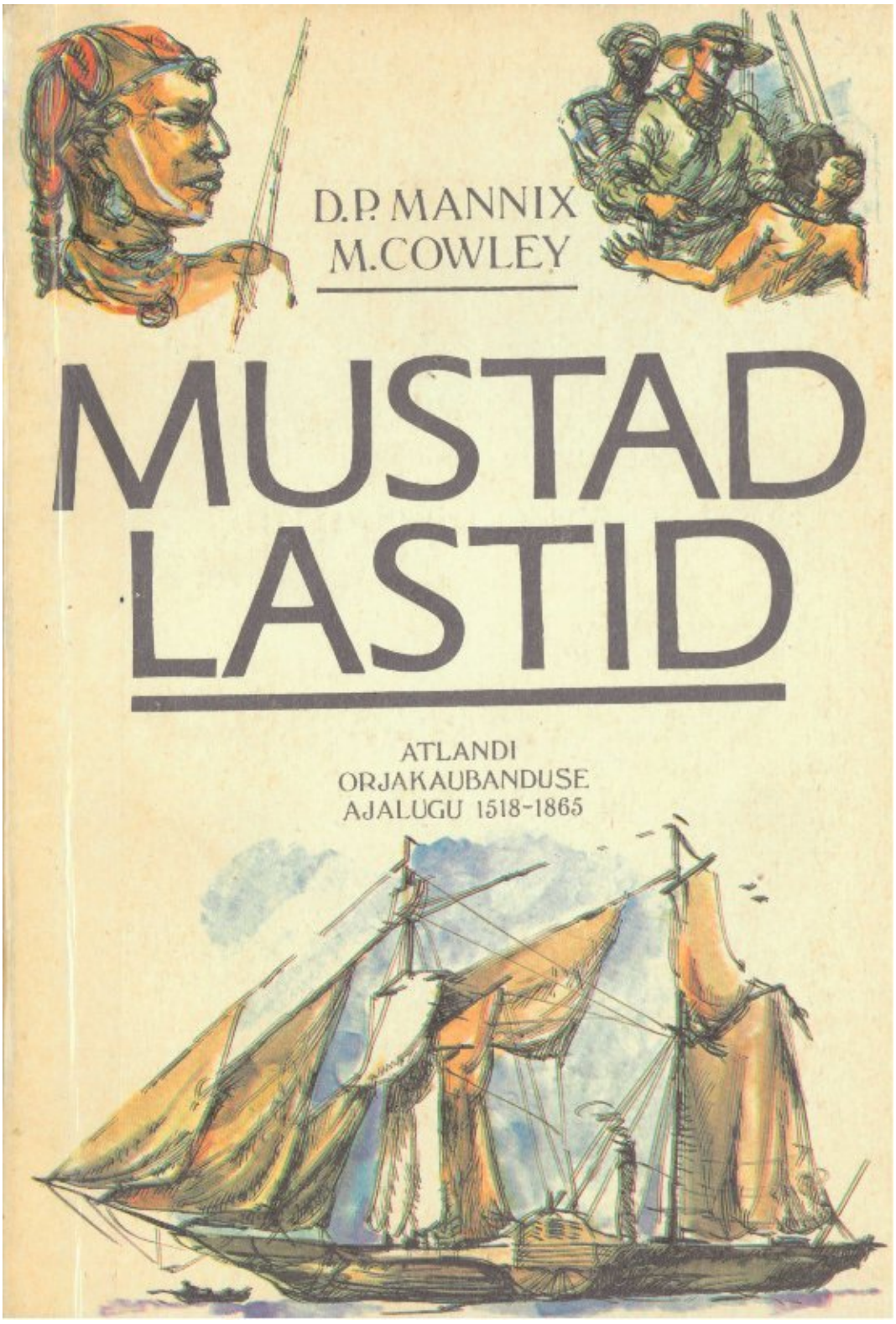

D. P. Mannix & M. Cowley : Mustad Lastid - Atlandi Orjakaubanduse Ajalugu 1518 - 1865

Oma lugemisseeriat alustasin raamatuga, mis jutustab orjakaubanduse ajaloost. Olles suur afro-ameeriklaste kultuuri tarbija, võtsin ma selle raamatu ette suure huviga ja ei pidanud pettuma. Atlandi orjakaubanduse ajalugu saab alguse 16. sajandi algusest, kui eurooplased jõudsid uuele mandrile. Avastanud, et indiaanlased pole orjastamiseks parim valik (on tõrksad, haigestuvad ja surevad kergesti), hakatakse juba varakult tooma Aafrikast laevatäisi vangistatud mustanahalisi. Ameerika kolooniad kosuvad tasuta tööjõu arvel kiiresti ja mustanahalisi orje hakatakse peagi kasutama istandustes, millest kolooniad hiljem satuvad majanduslikku sõltuvusse. Kujuneb välja omalaadne sõltuvussuhe: istandustes toodetakse suhkurt ja siirupit, mida muudetakse brändiks ja vahetatakse Aafrikas kuningatele orjade vastu, et istanduste tööjõudu täiendada. Hispaania, portugali, hollandi, aga eriti prantsuse- ja inglismaa tegelevad orjakaubandusega kõige enam, luues Aafrika rannikule forte ja spetsiaalselt orjakaubanduse jaoks sisse seatud tugipunkte faktooriaid.
Raamat alustab orjakaubanduse algpäevist ja põhjustest, selgitab põhjalikult orjakaubanduse toimimist e marsuute, vahendeid, juhtumeid jne ja lõpuks ka kokkuvõtet orjakaubanduse keelustamisest ning tagajärgedest (15 miljoni mustanahalise sundemigratsioon, Aafrika riikide koloniseerimine jne). Jutustus on sorav ja paeluv, puudutab mitmeid valdkondi (majandust, poliitika, kultuur) ja maalib ilmekaid olustikupilte. Rohked aastaarvud ja ajaloosündmustega seostamine võimaldavad kergesti hoomata raamatu kulgu 16. sajandist 19. sajandisse. Igat sajandit käsitlevad autorid eraldi ja tulemuseks on läbilõige uusaja inimeste suhtumiste aeglasest kuid järjekindlast muutumisest-
Kirjutamisel on kasutatud kättesaadavat lugemismaterjali orjakaubanduse kohta ning ka ajalooallikatest tuuakse mõningaid näiteid. Mitmel korral jutustavad autorid andmusega orjakaubanduse kangelastest ja legendidest, millele on hea kaasa elada. Suurt rõhku asetatakse orjade ja meremeeste olukorrale neil retkedel ning kirjeldatakse kõikvõimalikke haigusi, mis tabasid mõlemat poolt. Kahetsen vaid, et ei lugenud seda raamatut enne ajaloo eksamile minemist. Uusaja mõttelaadi ja sündmuste kohta loob raamat väga värvika ja kergesti meeldejäetava panoraami.
Sain sellest raamatust vastuse mind kaua painanud küsimusele, miks on Jamaical mustanahalised. Vastus on väga lihtne: "Lääne-India" saared avastati Cristph Columbuse enda poolt ja need olid esimesed kohad, kuhu loodi istandused. Samuti selgitab orjakaubanduse ajalugu seda, miks USA lõunaosariikides on tunduvalt rohkem mustanahalisi. Siis, kui orjakaubandus oli juba keelatud, jätkus seal orjade sissetoomine (kasvõi Lääne-Indiast) suure hooga edasi, sest istandused olid väga tulusad. Ühtlasi sain palju targemaks Aafrika kohta ning tean nüüd päris kindlasti, kus räägitakse joruba keelt või mis seos on Dar as-Salamil ja Sansibaril: u tänapäeva Nigeerias; islami kultuuri keskus loodi sinna, kus edenes kõige tõhusam orjakaubandus Ida-Aafrikas.

1.2.2 Sissejuhatus islamisse (2010-06-08 15:48)

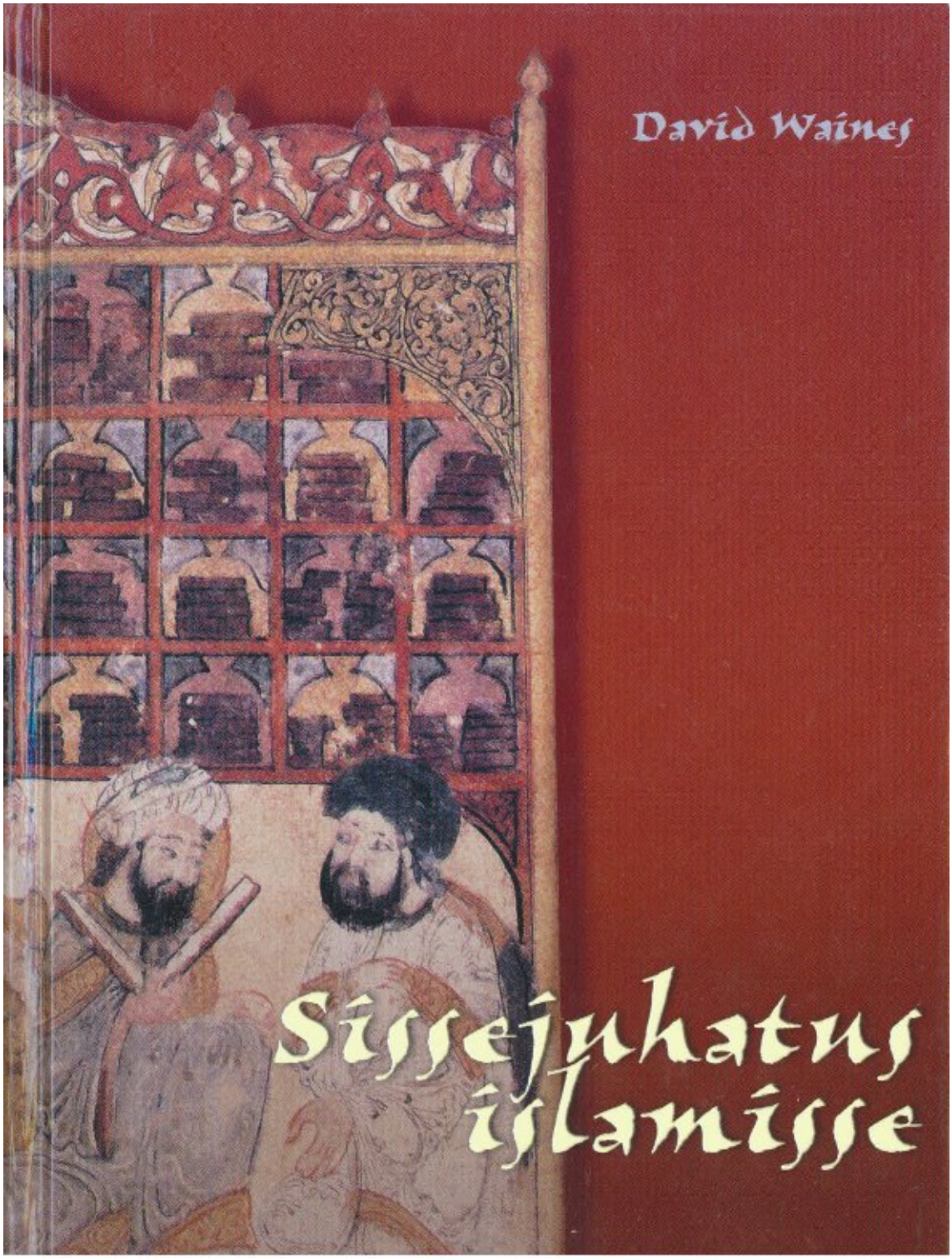

David Waines - Sissejuhatus islamisse. Avita, 2003

Usaldades Cristopher Hitchensi ütlemist, kirjutasin ajalooeksami arutlevas osas lõpetuseks, et "kaitsku lendav spagettikoletis meie armast maamuna, kui islam peaks kord reformatsioonini jõudma". Teemat täielikult valdamata

ei tasu taolisi vihjeid teha. Islami ajaloost selgub, et omamoodi reformatsioon on islamit juba läbinud 19. ja 20. sajandil, mil islam pidi tunnistama sekulaarse euroopa ülemvõimu. David Waines pühendas terve peatüki sellele, kuidas reformimeelsed moslemid üritasid uuendada islamivõimu - millest hiljem sündis nt *Øari'a*st põhiseaduse kasuks loobunud Türgi Vabariik. Aga see selleks.

Raamat ise on tõepoolest täpselt seda, millele nimi viitab: sissejuhatus islamisse. Ütleksin, et kasulik lugemine kellelegi, kes soovib islamisse pöörduda. Üks esimene peatükk on "Pole jumalat peale Allahi...", mis tundub olevat kogu usu põhialus. Minu jaoks seisneb suur erinevus kristluse ja islami vahel selles, et kristlikut jumalat tuleb armastada, islami jumalale aga alluda. Kui oleks vastav kirjandus mis seda soosiks või nõuaks, võiks muidugi ka jõuluvana armastada ja temale alluda, aga sellele ei pööra autor tähelepanu. Keeruliste araabia nimede ja Muhamedi Mediinasse kolimisest alanud ajaarvamise järgi paika pandud aastaarvud teevad mingisuguse ajaloolise kokkuvõtte tegemise raskeks, aga vähemasti üldpilt islamist kujuneb selle raamatu abil välja küll. Järgnevalt tooksin välja asjad, mis mind mingil moel üllatasid.

Lk 133: *"Abiellumine on keelatud ka inimeste vahel, keda lapsepõlves on imetanud sama amm, sest juristide väitel on see võrreldav toitmisega, mis langeb osaks loodetele pärisema kõhus."* See on hea näide, milliste absurdsusteni võib jõuda, kui seadusi tuletatakse pärimusjutukestest (*hadith*idest). Tundub, et keskajal polnud ka kõiketeadval ja kõikvõimsal Allahil teadmisi geneetikast.

Lk 134: *"...[mehe tunnistus omab] kahekordset kaalu kohtus, kus ühe mehe tunnistus võrdub kahe naise tunnistusega."* Veel üks suur ebavõrdsus meeste ja naiste vahel islamimaailmas, mis hoiab tagasi naise ja mehe võrdseks saamist selles maailmajaos. Praktiliselt tähendab see seda, et kui kaalul on üksteist vastustava mehe ja naise tunnistused, siis mehe tunnistus on automaatselt väärtuslikum.

Lk 312: Abu A'la Mawdudi kirjutas eelmisel sajandil nii: *"ilmalik riigikord kujutab moslemitele [...] ohtu, sest islami põhiolemuseks on usuline valitsemine. Poliitika eraldamine religioonist, mis iseloomustab lääne sekulaarseid riike, oleks islamis mõeldamatu."* Raamatu autori väitel on see nii, kuna kristlus tuli Rooma impeeriumis võimule; islam aga lõi kohe pärast tekkimist oma impeeriumi.

Kokkuvõttes oli raamat paks ja üksjagu igav. Tajusin mingisugust ebaobjektiivsust: väga palju ülistati islami usku ja riigikorda, kuid vist kordagi ei mainitud islamis esinevaid julmusi nagu näiteks usutaganejate, abielurikkujate jm ohvriteta kuritegude sooritajate kividega surnuks loopimist. Islami sõjakast laienemisest jäi raamatus mulje kui millesti ilusast ja loomulikust, kristlikust rekonkistast aga kui tülinorijatest. Islami ajaloo tundmise poolest olen nüüd targem, kuid Fr. Tuglase tõlgitud raamatult "Muhamed ja islam", mida loen järgmisena, loodan rohkemat.

1.2.3 Muhamed ja islam (2010-06-10 15:35)

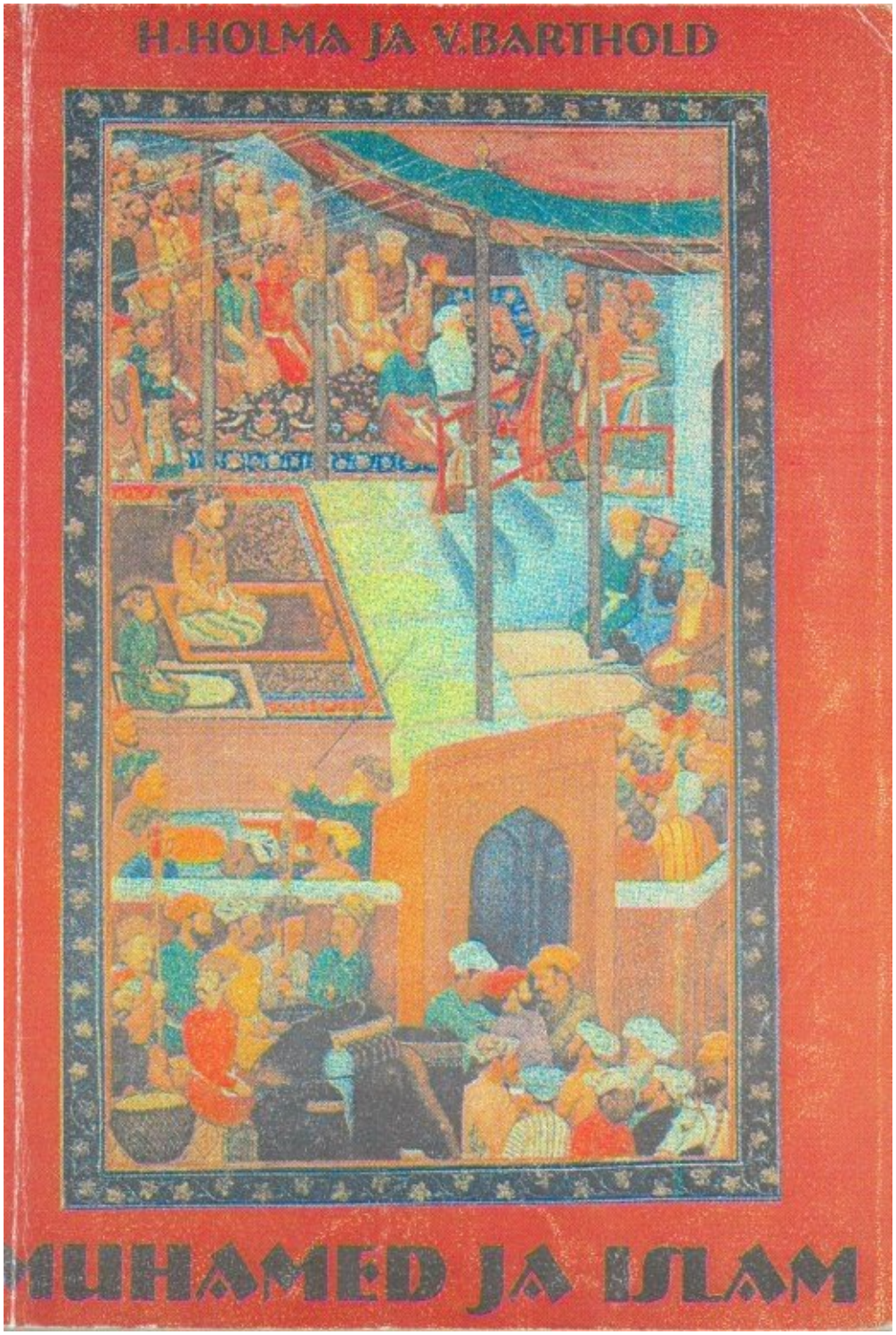

H. Holma, V. Barthol. Muhamed ja islam. Tln, 1993

135-leheküljeline suure kirjatüübiga raamat võttis vaid mõned tunnid, et läbi lugeda, aga oli tasakaaluks objektiivseim raamat Muhamedist ja islamist. Või, noh, nii objektiivne kui sel teemal üldse võimalik on olla. Raamatu on kirjutanud sakslased ja eesti keelde jõudnud Fr. Tuglase tõlketöö tulemusel juba 1933. aastal. Seetõttu on raamatus

rohkesti kentsakaid vanamoelisi sõnu nagu "uperkuuti" ja "kõrverahvas". Pisut harjumist nõudis ka iganenud tegusõnad nagu "pannud" ja "annud". Ja muidugi see "õieti" seal, kus tänapäeval peaks olema "õigesti".
Nimetan raamatut (teistest) objektiivse(ma)ks, kuna see selgelt ei ole kirjutatud moslemite endi poolt ja seetõttu puuduvad ka ülearused ülistused Allahile, millest teised islamiteemalised raamatud kubisevad. Muhamed ja islam räägib ennekõike Muhamedist ja kuidas ta islami formuleerimiseni jõudis. Spekuleeritakse tema noorpõlve üle, jutustatakse tema naisest Hadidšast ja kuidas teda mõjutasid tema sugulussuhted ning teised Mekalased jne. Oluline uus informatsioon minu jaoks oli Muhamedi Mediinasse minek ja tagasitulek, millest teised raamatud kõnelevad Allahi kõiketeadva pühaduse valguses. Käesolev raamat jutustab aga detailselt sellest, kuidas Muhamed tegi uskmatutele järeleandmisi (nt selle nimel et Mekasse jääda tunnistas, et Allah on üks jumal paljudest) ja ümbermõtlemisi; kuidas ta saatis oma järgijaid peitu Abessiiniasse (tänapäeva Eioopia) kust osa neist lihtsalt ei tulnud tagasi; kuidas Muhamed röövis Mediina lähedasi juutide kogukondi ja Meka kaubakaravane... Aga mis kõige tähtsam: see, kuidas Muhamedil õnnestus saavutada sõjaline ülekaal Araabia hõimude vastu. Tol ajal seisnes Araabia sõjapidamine suuresti vastase hirmutamisel e huupi tormijooksu tegemises, kuni vastased õnnestuti põgenema sundida. Muhamed jaotas oma sõjamehed aga salkkondadeks, kes organiseeritult (ja taganemata, tänu usulisele fanatismile) asusid tapma. Oluline uuendus oli ka Mediina ümber kaitsevalli ehitamine, millega suudeti Meka piiramisrõngas 23 päeva vastu pidada.
Raamat pöörab tähelepanu ka Muhamedi usulistele heitlustele ning heidab valgust näiteks Muhamedi suhtumisse naistesse. "Sissejuhatus islamisse" rõhutas korduvalt, et mitmenaisepidamine tehti praktiliselt ebaseaduslikuks, kuna võis omada AINULT nelja naist KUI suutsid neid kohelda võrdselt. "Sissejuhatus islamisse" unustas aga mainida, et Muhamed tegi ühe erandi prohvetile, ehk endale ja tal oli naisi umbes kümmekond. Sealjuures üks neist, Aiša, pandi Muhamedile mehele 6aastaselt ja 9aastaselt kolis ta Muhamedi juurde. Aišast sai hiljem oluline hadithide allikas ning temast sai islamis omamoodi pühak, aga David Waines seda islami ajaloo seisukohast vist oluliseks informatsiooniks ei pidanud. Just selle pärast pean seda raamatut objektiivseks: Holma ja Barthol ei jäta valikuliselt välja huvitavaid detaile. Mulle meeldis see raamat rohkem, kui teised samateemalised, kuid põhjus võib samahästi peituda ka suures kirjatüübis, mille lugemine on mulle meeldiv.

1.2.4 Islam (2010-06-10 15:36)

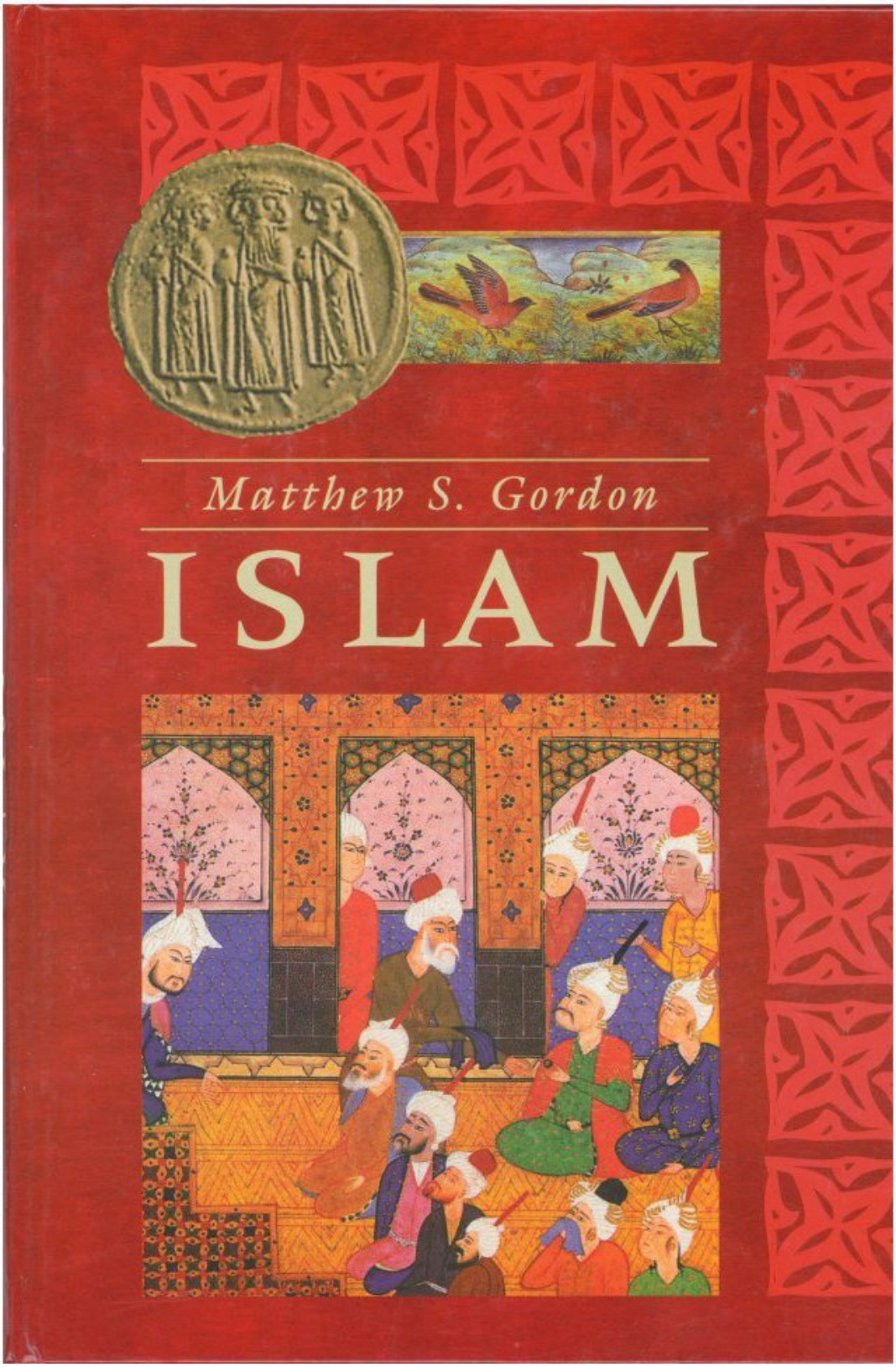

Matthew S. Gordon - Islam. Valgus, 2001

Kolmas islamiteemaline raamat mida lugema juhtusin on põhjalikum kui "Muhamed ja islam", aga pinnapealsem kui "Sissejuhatus islamisse". Taolisi erinevusi põhjustavad erinevad ajastud ja seisukohad, millelt kirjutades lähtuti. Matthew Gordoni "Islam" on kirjutatud Lähis-Ida ajaloolase vaatevinklist, taotletud on erapooletust. Jõudsin seda lugedes arusaamale, et taolise kirjandusega saab tõepoolest vaid ähmase kujutluse sellest, mida islamimaailm endast tegelikult kujutab. Islami mõistmise teevad keerukaks nii araabiakeelset terminid kui ka Euroopa arengust iseseisev ajakäsitlus. Erinevad autorid tõlgendavad isegi nimesid erinevalt (nt ajatollah Khomein või Saddan Hussein). Nüüdseks olen ka kindel, et islamis ongi kombeks siit elust lahkunud inimeste nimede juurde märkida vaid surmaasta (jättes sünniaasta mainimata). Ometi tähistatakse pühakute ja imaamide sünnipäevi. Käesolev raamat rääkis pisut rohkem ka islami ajaarvamisest. Islami aasta on nimelt 11 päeva meie aastast lühem ning seetõttu läbivad nende usutalitused (sh ka mainitud sünnipäevad) u 30 aasta jooksul kõiki aastaaegu.
Suurt tähelepanu on osutatud islami usukommetele ja kuidas need mõjutavad nt turiste, kes satuvad islamimaadesse. Rõhutatakse sotsiaalsetele probleemidele, mis islamimaailmas on samasugused kui kõikjal mujal (vaesus, kuritegevus) ja paeluvalt kirjeldatakse islami reformiliikumist.
Uusi huvitavaid teadmisi islamimaailmast sain raamatust ohtralt: nt ümberlõikuse ja laste hariduse kohta; kuidas tänapäeval korraldatakse palverännakuid; kuidas kujunes välja Saudi-Araabia riik. Mind üllatas fakt, et moslemid ei tohi süüa loomulikku surma surnud loomi (võivad süüa vaid Allahi nimel veristatud loomi) ning Øiiitide kohta lugedes tekkis mul nüüd seos 12 apostli, 12 imaami ja 12 päkapiku vahel. Teades, et see on kõigest üks raamat Gordoni religiooni-seeriast, soovin kunagi lugeda ka tema käsitlust teistest religioonidest. Millegi pärast arvan, et samalaadne raamat kristluse kohta on oluliselt mahukam kui raamat nt shintost.
Kuigi see oli juba kolmas islamiteemaline raamat mille läbisin, tunnen endiselt, et tean islamist liiga vähe. Ennekõike mõjusid need raamatud huviäratajatena: tekitasid soovi teada rohkemat ja täpsemalt. Kõige enam huvitavad mind islami viimased sajandid, mil islamimaailm on pidanud olema tihedas kontaktis euroopaga. Koraani ja suura vastu, pean tõdema, minu huvi oluliselt kasvanud ei ole.

1.2.5 Esimene ameeriklane (2010-06-10 15:37)

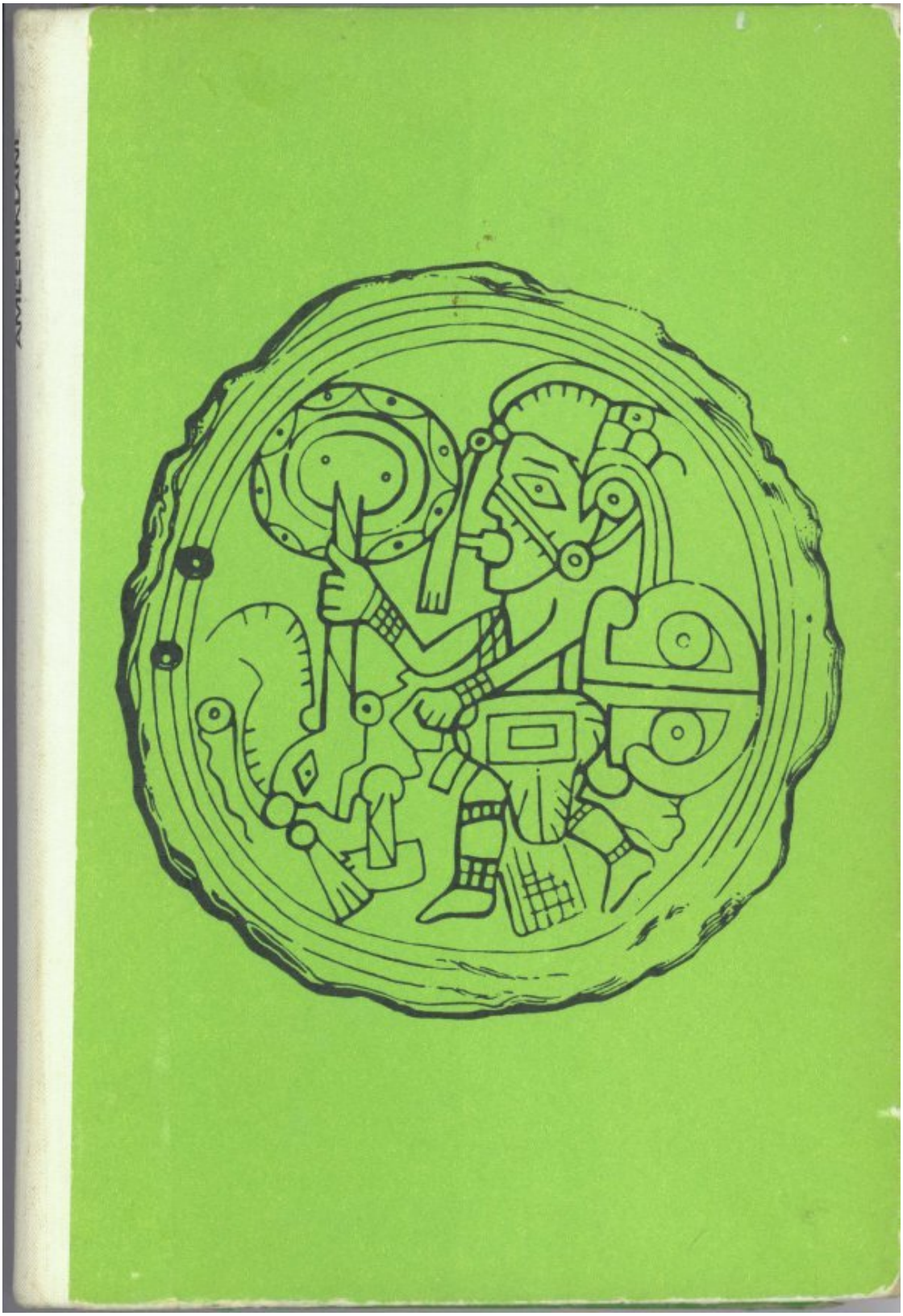

C. W. Ceram. Esimene ameeriklane. Tln, 1978

Nõukogudeaegne, väheste mustvalgete piltide ja üpris väikese kirjaga 270-leheküljeline raamat tundus esmapilgul *intimidating*. Pärast sissejuhatust esimese peatükini jõudes mu arvamus muutus ning edaspidi oli raske seda raamatut käest panna. Cerami käsitlus on sujuv, rohkete huvitavate faktide ja näidetega ning mis kõige parem: hästi kirjutatud. Tihti kasutab ta olulisemate nüansside rõhutamiseks jämedat kirja ning need on harilikust just need kohad, kus peaks inglise keeles olema mõni mahlane väljend. Autor on sakslane, elanud USA-s ja avaldanud ingliskeelse versiooni aasta varem kui saksakeelse. Olulisim mulje sellest raamatust on see, et autor on väga suur asjaarmastaja alal, millest raamat kõneleb: arheoloogia. Võib öelda, et "Esimene ameeriklane" räägib USA territooriumi esiajaloolistest indiaani kultuuridest ja Ühendriikide arheoloogiast.

Raamatu põhiteemadeks on arheoloogilised meetodid, USA edelaosa vallutamine ja pueblod, idaosa maundid (nö kalmekünkad) ning vanimad või olulisemad arheoloogilised leiud. Väärib mainimist, et raamatus sisalduvad asukohakirjeldused tekitavad suurt soovi (kasvõi interneti abiga) ise silmata selliseid kohti nagu Petrified Forest, Azteci pueblo, Gallina torreonid, Cliff Palace jne.

Suure asjahuvilisena selgitab autor üpris ilmekalt selliseid tehnikaid nagu statigraafia, radiosüsinikdateerimine ja dendrokronoloogia - vähemasti nii hästi, kui neid kasutati raamatu kirjutamisel 60ndate lõpus. Näiteid nende tehnikate kasutamisest on kõik USAst ja statigraafiat tutvustab ta esmajoones Thomas Jeffersoni ülistades. Edelast jutustab ta kõige enam ning "Cibola seistme linna" vallutamisest räägib ta pika ja paeluva loo esiteks sellest, kuidas kolm laevahukust pääsenut (kellest üks on mustanahaline) kaheksa aastat indiaanlaste keskel elavad: vahel orjade, vahel sõprade või isegi meditsiinimeestena. Köitev ja südamlik on ka epiloog, "USA viimas kiviaja inimese" Ishi lugu peidus elamisest muusemis suremiseni. Pueblode juures on huvitav see, et mitmekorruselistesse toakärgedesse pääseb vaid redelitega katuseavadest ning neis on "kivad" e ringikujulised pooleldi maa all olevad kogunemisruumid meestele. Samas kui need rahvad ei omanud muid koduloomi kui koer ja kalkun, ei leiutanud kirja ega ratast, olid nad suurepärased korvipunujad ning savinõude põletajad. Märkimist väärivad mimbrite keraamika kaunistused, millel on kujutised loomadest ja putukatest. Omapärane on see, et neil loomadel on justkui erilised tähised peal, mis mulle seostuvad justkui "juhistega", kuidas mingit olndit tappa: hirvel on eriline kujund küljel, karul kõhu juures jne. Meeldejääv on ka see, et kunagi elasid Põhja-Ameerikas hobused, kaamelid, mammutid ja hiigellaisikud, kes surid selleks ajaks välja, kui Vanas Maailmas tsivilisatsioon hakkas tekkima.

Autorile tahaks ette heita vaid seda, et vähe on seostatud aastaarve ja ajastuid nende sündmustega, mis samal ajal toimusid valgete asukatega. Mainitud on vaid esimest ja teist maailmasõda, mis USAd puudutas nende maal vähe. Erandiks on selles raamatus Willard F. Libby, raadiosüsinikdateerimise leiutaja, kes ühtlasi töötas, nagu ma aru saan, ka Manhattani projekti (tuumapommi leiutamise) kallal. Kokkuvõttes siiski väga viis raamat.

1.2.6 Comedy writing secrets (2010-06-29 17:08)

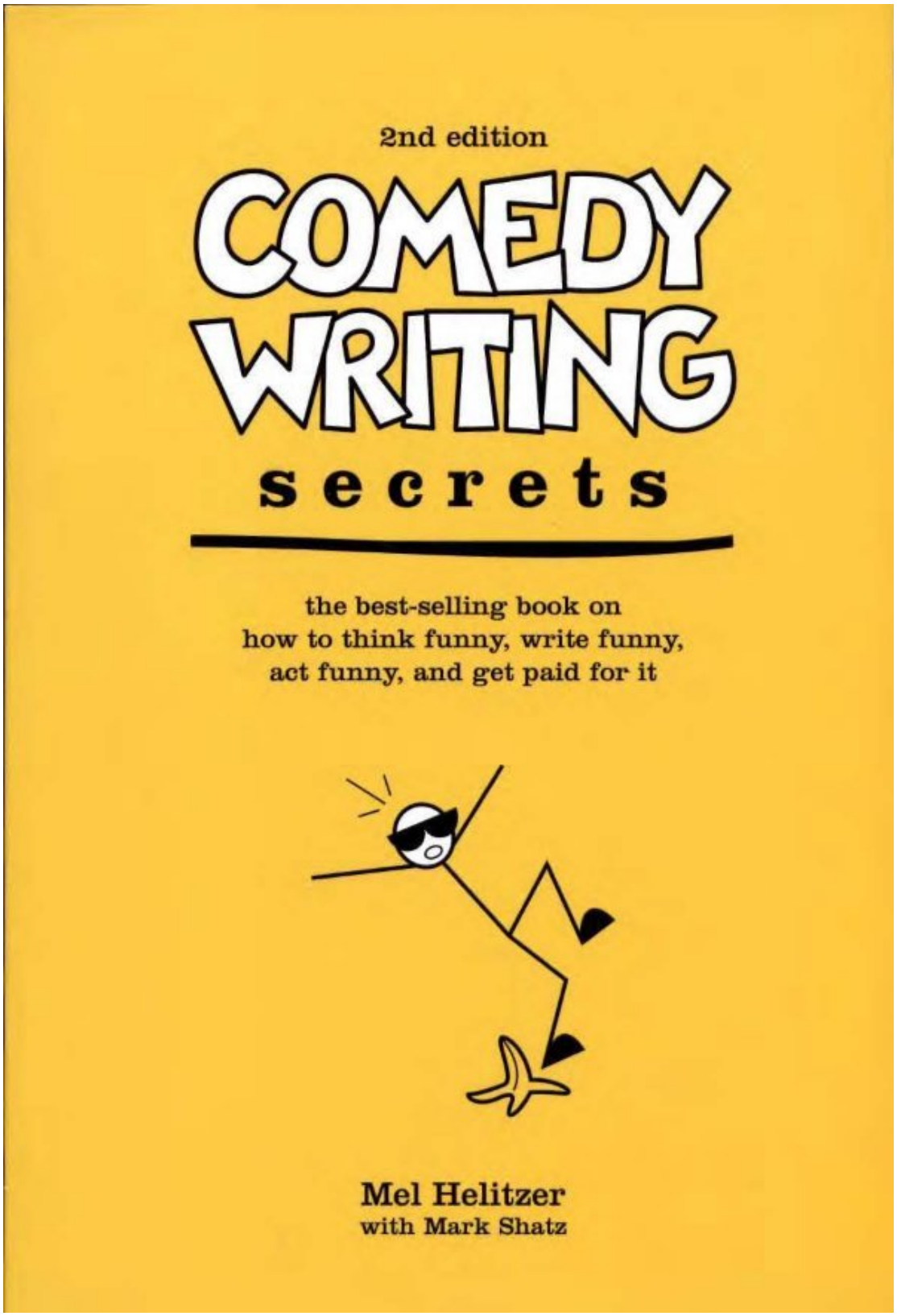

Mel Helitzer with Mark Shatz - Comedy Writing Secrets (2nd Edition). Writer's Digest Books, 2005

Esimene ingliskeelne ja ’varastatud’ raamat antud blogis ja üldsegi mitte ajalooteemaline. Selle raamatuga laiendan blogi mõttelisi piire soovitatud kirjandusest kõigile raamatutele, mida lugema juhtun (s.t. ka elektroonilisel kujul).

Olgugi, et mõeldud olema juhend naljakirjutajale, jääb mulje rohkem kui anekdoodiraamatust: igal leheküljel on vähemalt üks näiteks toodud nali tuntud koomikult, mõnikord isegi raamatu autorilt endale.

Naljad on raamatu selgrooks ja just see teeb lugemise nii paeluvaks, et kord alustanud, pidin 350-leheküljelise raamatu juba järgmiseks päevaks läbi lugema. Kõige meeldejäävamad viited minu jaoks on koomikutele, kelle loominguga olen kõige enam tuttav: George Carlin, Richard Pryor, Lenny Bruce, Chris Rock, Lewis Black, Dave Chapelle jne. Neile koomikutele kindla koomilise karakteri omistamisega on Mel saanud hakkama suurepäraselt. Naljad ei piirdu muidugi vaid anekdootide tsiteerimisega. Sitcom-ide kirjutamise peatükis on mõned tsitaadid ka Simpsonitest ja Kollanokkadest, mille võin paadunud fännina vajadusel ka episoodi täpsusega ära määrata.

Raamat on jagatud kolmeks osaks: Huumori kirjutamise põhimõte (miks me naerame, jne); huumori kirjutamise tehnikad ja viimaks huumori kirjutamine kindlatele turgudele (sitcom-id, kõned, artiklid, koomiksid jne.) Eelviimane peatükk juhendab huumorit kasutama õpetajaid.

Täheldasin raamatus vaid ühe selge vea, mis ilmnes ’kolmede’ peatükis: väites, et kolmede müstilist jõudu on kasutatud juba sajandeid tõi autor Piiblist näideteks kolm tarka meest, kolmainsust ja juutide kolm esiisa (Abraham, Iisak ja Jaakob). Eksimus seisneb selles, et kolmainsust Piiblis kordagi ei mainita: see on kirikunõukogude vaimuvili.

Autor on taibanud raamatu sissejuhatuses hoiatada, et naljade ülesehituste tundmine võib muuta sind inimeseks, kes naljade üle naermise asemel neid analüüsib. Tunnistan, et see on tõsi: huumor pole enam sama, kui enimkasutatud tehnikad on paljastatud. Kõige lihtsam on märgata pinge tõstmiseks "kolmede tehnika" kasutamist, sest seda on absoluutselt kõikjal. Ja muidugi need kaks kõige põhilisemat asja, mis seisavad iga hea nalja taga: **suprise** ja **superiority**.

Ütlen, et raamat on lugemist väärt. Eestikeelses tõlkes läheks kindlasti oluline osa naljast tõlkes kaduma, mistõttu varjamisi loodan, et seda eestikeelseks ei tõlgita. Las eestlastele jäävat Mattias Pöhmi soovitused.

Lõpetuseks tsiteerin raamatu mustmiljonist naljast ühte Dean Martini oma: "*You are not drunk if you lie on the floor without holding on.*"

1.2.7 African Mythology A To Z (2010-06-29 17:09)

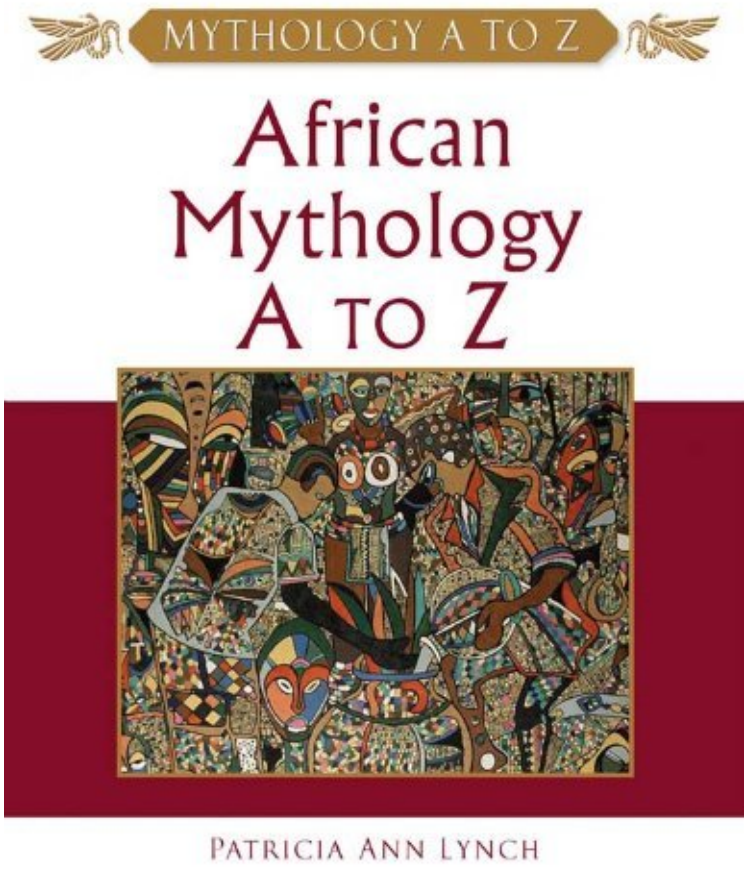

Patricia Ann Lynch - African Mythology A To Z. Facts On File, 2004

Entsüklopeedia vormis kirjutatud raamatust saab vaid segase ülevaate Aafrika mütoloogiast. Jumalused, tegelaskujud jm. on järjestatud tähestikuliselt, panteonid, rahvad ja riigid on aga kõik segamini. Õige pisut aitas müütide jaotusest selgemat pilti saada kaart tänapäevasest Aafrikast, mistõttu vähemasti riikide asukohad on nüüd paremini selged. Olulisim uus teadmine on vist see, et klikkidega rääkivad Aafrika rahvad (Bantud) elavad tänapäeva Angolas ja Namiibias.

Selgus, et Aafrika mütoloogias on kontinendi eri osades väga sarnased motiivid. Vaheldust neile pakuvad vaid Ida-Aafrika kristlikud mõjutused ja Põhja-Aafrika islami mõjutused - neist toodi vaid paar üksikut näidet. Levinuimad motiivid on järgnevad: loomislugu, surma päritolu, taevakehade päritolu, välk ja müristus, side maa ja taeva vahel ning (pea)jumala kaugenemine inimestest. Kõige rohkem on juttu nelja põhilise panteoni (*Abosom* - Ashanti; *Lubaale* - Gadanda; *Orisa* - Yoruba; *Vodun* - Fon) kõikvõimalikest jumalatest. Kuna iga väiksemagi jumala kohta jutustatakse mõni näide, siis kipub tüütuks muutuma uuesti ja jälle nt Mawu-Lisa kohta lugemine. Samuti on raamatus üheksa korda defineeritud mõiste ENFANT-TERRIBLE, e mütoloogia klassifikatsioon imepäraselt sündinud lastest kel on üleloomulikud võimed. Mõni neist ütleb ema kõhus "tahan sündida" ja kasvab pärast sündi kiiresti täiskasvanuks, mõni tuleb ilmale täies sõjavarustuses (ilma komplikatsioonidega muidugi).

Peaaegu igal Aafrika hõimul tundub olevat oma peajumal, kes elab taevas. Jumaluste sekka on sattunud ka mõned eeposed ja jutustused loomadest või *trickster*itest (kust pärinevad ka Onu Remuse jutud). Märkimist väärib ka see, et *Vodun* või voodoo on veel elav religioon Beninis, Kuubal, Haitis ja kohtades kuhu Haitilased asusid (meelde tuleb

USA trio The Fugees).
Tähelepanuväärne on see, kui paljudes müütides esineb ’eksituslik sõnum’. A la Jumal saadab inimestele ühe loomaga sõnumi, et nad elavad igavesti aga mingisugune teine loom jõuab enne kohale ja räägib teistsuguse sõnumi. Variatsioonid esinevad loomades, sõnumi sisus kui ka selles, kas sõnum saadetakse jumalale, või jumal saadab inimestele (mõlemal juhul on esimese sõnumiga lepitud ja teist ei peeta tõeks). Paljuski annab see tunnistust Aafrika rahvaste animismist. Sellal kui judokristlikes religioonides jumal suhtleb inimesega läbi nägemuste või inglite, on Aafrikas vahelülideks loomad või linnud.

1.3 July

1.3.1 Maailma ajalugu (2010-07-02 14:23)

Manfred Mai - Maailma ajalugu. Koolibri, 2004

Maailma ajalugu võib olla üpris raske kirjutada: see peab hõlmama ju tervet maailma, kõiki rahvaid, kultuure, impeeriume, sõdu jne. või seda vähemasti nende koorekihti. Samanimelise raamatu kirjutas keegi inglane u 80 aastat varem ning põhjalikumalt, aga võrrelda neid vist ei tasuks. Sakslase Manfred Mai käsitluse sihtgrupiks on kooliõpilased ja täiskasvanud, kellele koolitundides ajalugu ei imponeerinud, kuid kes ajaloost siiski mingisugust üldist pildi soovivad omada.

Lugemine iseenesest oli lihtne ja huvitav, aga üldistused ja kokkuvõtted muutusid pisut häirivaks: kõik 50 peatükki on vaid mõne lehekülje pikkused ja 170 lehekülge kokkuvõtteid jätavad mitmed olulised seigad ajaloost siiski välja. Kirjutatuna sakslase perspektiivist on raamatus ka mitu omapärast nüanssi. Nimelt hakkab silma, et autor on pööranud tähelepanu just saksa filosoofiale ja poliitikale. Erapooletust sellisest peatükist nagu "Saksamaa tahab maailma parandada" otsida ei maksa. Põhjendamatuks pean autori arvamust holokausti kohta: "*Euroopa juutide holokaust lasub Saksamaa südametunnistusel*, *sõltumata sellest*, *mida täpselt ja kui palju inimesed sellest teadsid*." Taolise argumentatsiooniga on Eesti pinnal tuhatkonna juudi mõrvamine ka eestlaste südametunnistusel, "sõltumata sellest, mida ja kui palju inimesed sellest teadsid". Noriksin ka selle kalla, et Manfredi arvates lõppes külm sõja 70ndate aastate pingelõdvendusega. Jah, ja II Maailmasõda lõppes Stalingradi piiramisrõngaga. Kodumaised üldajalooõpikud väidavad, et külm sõda lõppes siiski Nõukogude Liidu kokkuvarisemisega.

Raamatu viimane peatükk, sentimentaalne "Üks maailm", lõpetab 11. septembri katastroofiga. Ka sellest annab autor oma nägemuse ja kuna raamat kirjutati 2002. aastal, siis ei võinudki autor teada selle sündmuse põhjuseid ja tagajärgi detailsemalt. Silma riivab aga see, et mainitud on vaid ühe lennuki kaaperdamist ja kaksiktornide ründamist. Teatavasti oli kaaperdatud lennukeid ja sihtmärke rohkem.

Nii mõndagi oli ka uut ja huvitavat. Näiteks sain ma vastuse küsimusele, miks juudid üldse Jeruusalemmast lahkusid: meie ajaarvamise kahel esimesel sajandil sundisid roomlased neid lahkuma (usulised ja poliitilised põhjused). Raamat tuletas meelde ka ununenud märkuse sellest, miks poliitikas jaotatakse vaated vasak- ja parempoolseks. Meelde võiks jääda ka Prantsuse revolutsiooni aegne definitsioon: "*Vabadus tähendab õigust teha kõike, mis teisele kahju ei tekita.*"

Ebakõlasid ja üldistusi kõrvale jättes on raamat ülevaatlik ja kergestiloetav. Autor on julgelt kõnelenud Marxi õpetusest ja eurooplaste oopiumiärist. Iseenesest raamat, mida võiks lugeda veel ja veel.

1.3.2 Consciousness An Introduction (2010-07-02 14:26)

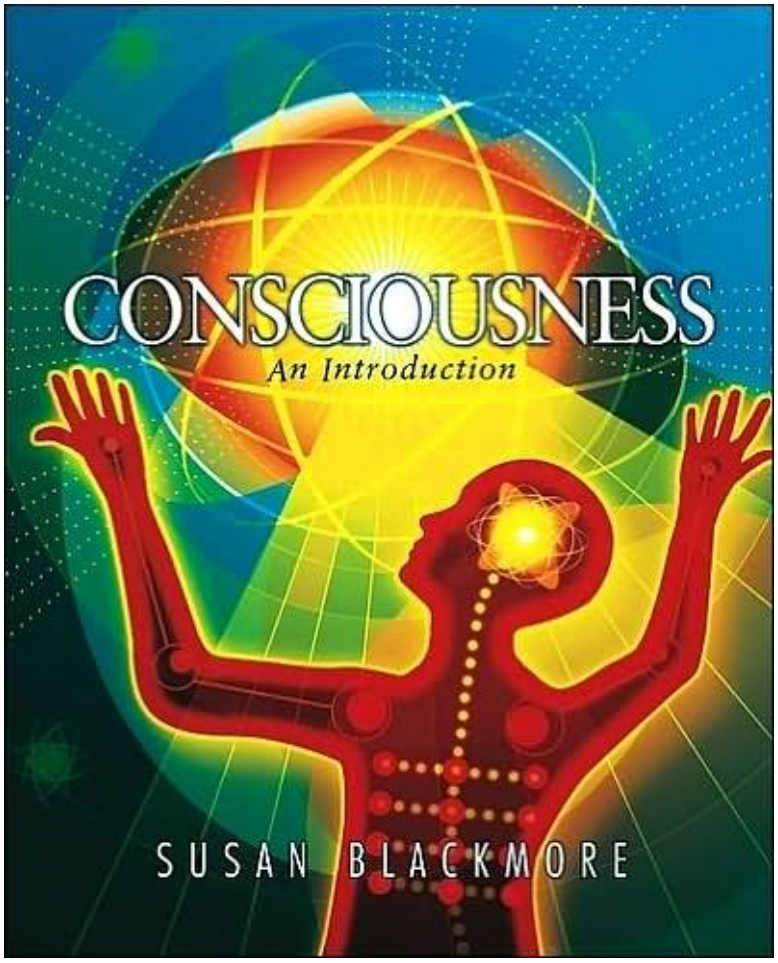

Susan Blackmore - Consciousness - An Introduction. Oxford University Press, 2004

Pikim võõrkeelne raamat, mille lugemisega olen hakkama saanud (476 lk). Raamatu põhiprobleemiks on haigutav kuristik materiaalse aju ja immateriaalse teadvuse vahel. Kirjutatuna õpiku vormis, hõlmab see paljusid erinevaid aspekte inimteadvusest, selgitab teooriaid ning tutvustab ideid. Lugemise teeb raskeks see, et (väga mitmekülgset) erialast *jargon*it on palju. Näiteks võib ühes ja samas lauses kohata selliseid raskestihäälduvaid sõnu nagu *homunculus*, *skein* ja *phlogiston*.
Raamatu parimateks osadeks on arutlused tehisintellekti või masinteadvuse loomisest, erakordsed ajukahjustuste *case*id, uimastid, unenäod ja mediteerimine.
Uimastite peatükk tabas mind üllatusena: autor kirjeldab marihuaanat kui "ilusat taime" ja ülistab psühhedeelist kogemust. Ümber on jutustatud ka LSD avastamise lugu (sh legendaarne jalgrattasõit) ning mainitud Timothy Learyt ning tema kaasaegseid. Väga huvitav on Farthingu nimekiri funktsioonidest, mida uimastid mõjutavad: 1. tähelepanu; 2. taju; 3. kujutlusvõimet; 4. sisemist dialoogi; 5. mälu; 6. kõrgema astme mõtteprotsesse; 7. tähendusi ja tähtsust; 8. ajataju; 9. emotsionaalseid tundmusi ja väljendusi; 10. erutust; 11. enesekontrolli; 12. mõjustatavust; 13. minapilti ja 14. identiteeti.
Teada sain, et **meme** mõiste vermis Dawkins 1976. aastal, et illustreerida Universaalset Darwinismi ja tuua näide muust paljunejast kui geenist (sellest ka sarnane kõlapilt *gene* ja *meme* vahel).
Põhjalikult selgitatakse unenägusid ja REM une erinevust mitte-REM unest. *Lucid Dreaming* on pälvinud terve peatüki ning teada sain kavala nõksu, kuidas seda indutseerida: ühele käele kirjuta D (*Dreaming*) ja teisele A (*Awake*) ning

mitu korda päevas võrdle neid ning otsusta, kummas olekus sa oled - kui niimoodi piisavalt toimida, võib sama komme kaasa tulla unenägudesse ning õige vastusega tulla unenäos teadvusele. Muidugi on ka lihtsamaid meetodeid, nt spetsiaalsed prillid, mis analüüsivad silmade liikumist ning kui oled REM unne jõudnud, toob sind elektrisokiga teadvusele sind äratamata (kannab nime NovaDreamer).
Väärtuslik teadmine on ka see, et alkoholism ja alatoitumine võivad tekitada püsivaid ajukahjustusi mälule (nn Korsakoffi sündroom).
Kokkuvõttes huvitav raamat, mis võtab kokku teadvusealaseid mõtisklusi filosoofidelt, psühholoogidelt ja isegi neuroteadlastelt. Põhjalik ja informatiivne.

1.3.3 Aurelius Augustinus (2010-07-27 13:52)

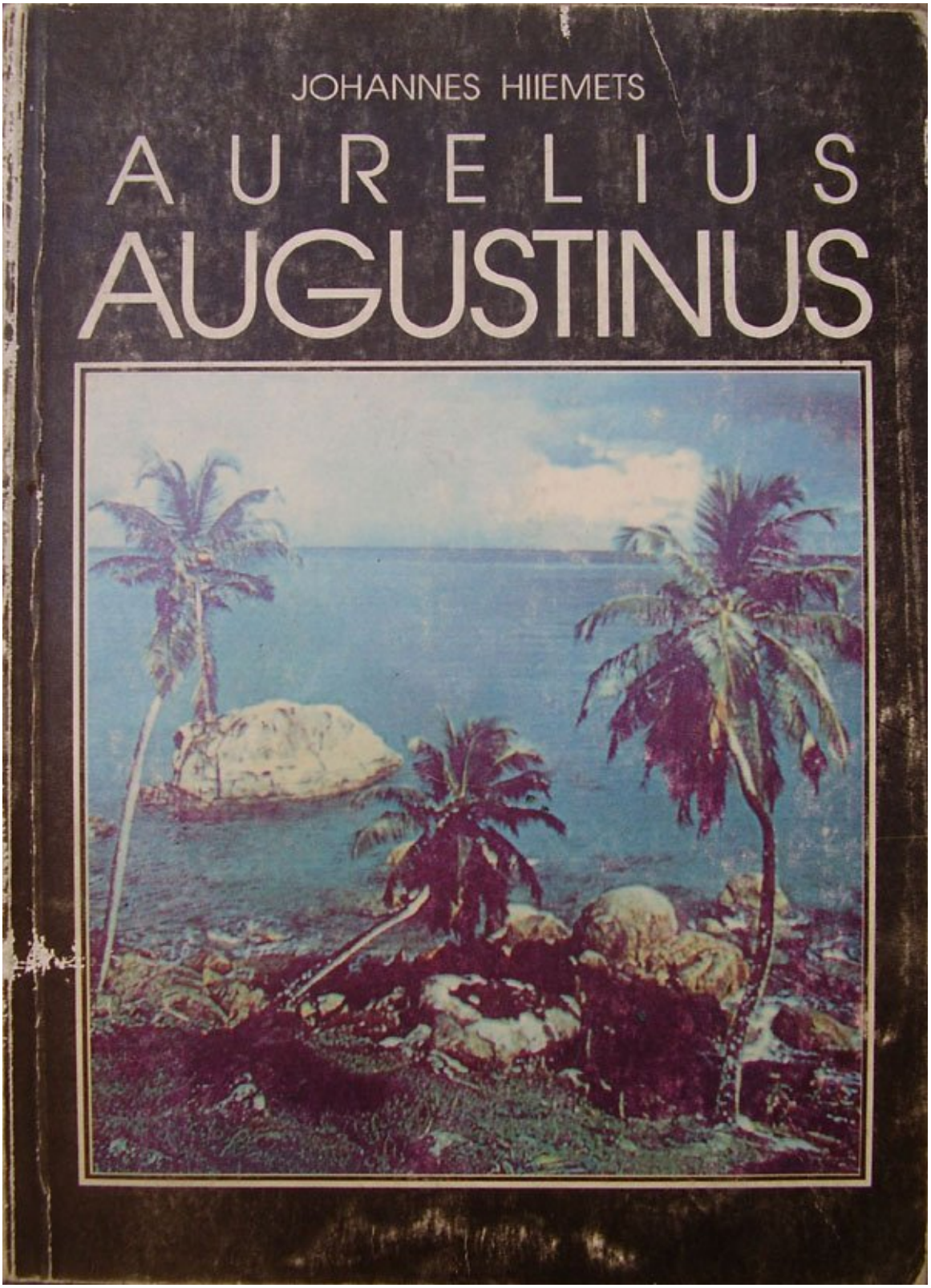

Johannes Hiiemets - Aurelius Augustinus. Tartu, 1935

Enne selle raamatu lugemist ei teinud ma vahet Augustusel ja Augustinusel. Nüüd tean, et esimene oli Rooma Impeeriumi esimene valitseja ja teine oli 4. - 5. sajandi kirikutegelane. Sealjuures üldsegi mitte niivõrd Roomas, kuiet kunagises Kartaagos ja hiljem Milanos. Tema lugu on erakordne, kuna oma elu esimese poole oli ta igatsust ja raskemeelsust propageeriva manihheismi järgija, hiljem aga pöördus ristiusku ning tänu kõrgele haritusele ning järjepidevusele sai temast oluline kirikuisa, kelle kirjutisi peetakse tänaseni tähtsaks.
Raamatus öeldakse, et ta mõjutas oma ideedega järgnevat tuhandet aastat. Nii öeldakse tänu katoliku kiriku alla-jäämisele luterlusele 16. sajandil. Raamatus pühendatakse pikk võrdlus nende kahe tegelase ideede vastandlikkusele. Nimelt olevat lustakat elu elanud Augustinus pöördudes hakanud mungaks. Martin Luther oli vastupidi munk kes abiellus.
Raamatuid tirides avasin suvalise semiootikateemalise raamatu juhuslikust kohast ning vastu vaatas arutlus sellest, kuidas Augustinus mõjutas semiootikat - kui selle raamatuni jõuan, võin täpsustada.
Augustinuse õpetust selgitatakse raamatus hoomamatult. Sain aru vaid nii palju, et ta harrastas predestinatsiooniõpetust. Näiteid tema kirjatööst on raske mõista, kuna need on usulised stiilis: "Issand Jumal, anna meile rahu. Kõik oled Sa meile andnud. Anna meile igavese vaikuse rahu, hingamispäeva rahu, rahu ilma õhtuta. Sest kõik need asjad, väga head oma aulises, ilusas korralduses, lõpevad ära, olles teinud oma töö; nõnda kui neil oli oma hommik, tuleb neile ka õhtu."
Raamat sisaldab 134 lehekülge võrdlemisi suures kirjas teksti. Samast seeriast kavatsen läbi lugeda veel kaks raamatut ja selle iganenud eesti keelega tuleb ilmselt ära harjuda.

1.3.4 **Assisi Franciscus** (2010-07-27 13:53)

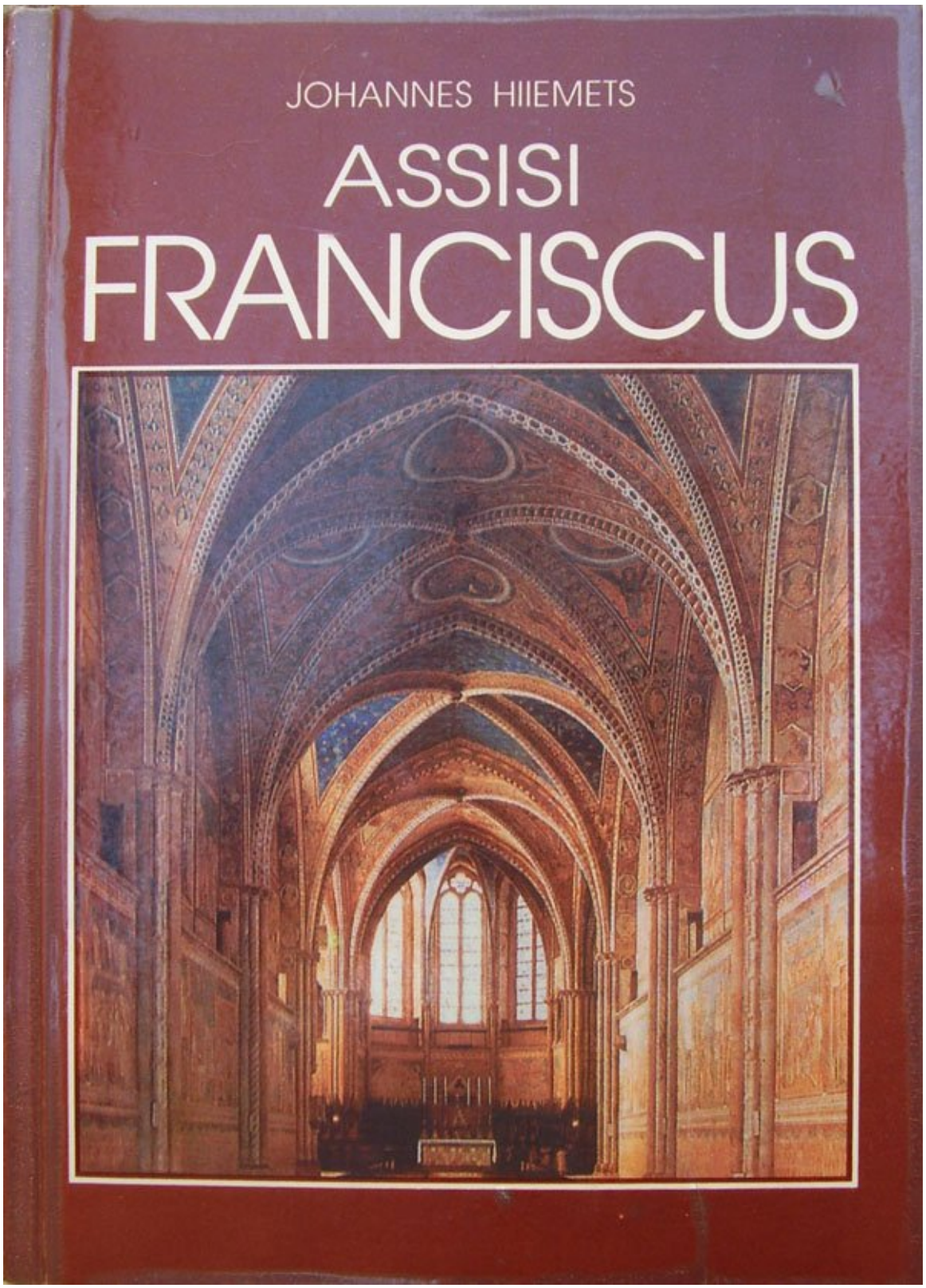

Johannes Hiiemets - Assisi Franciscus. Giovanni Francesco Bernardone. Tallinn, 1937. 130 lk

Pühameeste biograafilise sarja järgmine tegelaskuju on püha Franciscus e frantsiskaani ordu rajaja. Tema eluloost pajatakse, et sündinud kaupmehe perre, olevat ta noorpõli olnud vähemalt majanduslikus mõttes muretu. Ta olevat olnud rõõmus ja seltsiv, lõbustanud tervet Assisi linna. Ta südamesoov oli minna rüütlina ristisõtta, aga viimasel hetkel loobus, sest kinkis oma hea varustuse rüütlile, kel varustust polnud.
Siitpeale sarnaneb tema lugu paljuski Muhamedi omaga: linnalähedases koopas palvetades näeb ta nägemusi. Ta hakkab pöörama tähelepanu vaestele ja pidatõbistele - suudleb nende käsi ja laupu, et näidata ülimat austust. Ta hakkab kerjama ning kerjab kive, et parandada linnalähedast kirikut. Vastandina oma isale, kes müütas kauneid kangaid, riietub Franciscus kõige närusemasse kuube ja seob selle pihal kinni nööriga. Sellest on saanud tänases visuaalses kultuuris munkluse sümbol. Isegi Futurama uues hooajas kasutati seda kliØeed, kui "mõistlikud ja ratsionaalsed" inimesed nagu nemad (Futurama tegelased) hakkasid kuulutama maailma lõppu.
Franciscus igatahes avaldab paljudele oma alandlikkuse, vaesusearmastuse ja pühendumusega paljudele muljet ning tema ümber hakkavad kogunema mehed (hiljem ka naised), kes hülgavad samal kombel oma senise elu, et olla nagu tema. Nii kasvab tema ordu mõjusaks, saab paavsti heakskiidu ja hiljem laguneb veel möödukateks ja äärmuslikeks.
Rännakul Marokosse, mille eesmärgiks oli pöörata sultan ristiusku, nakatub ta silmatõppe, mille läbi kaotab lõpuks oma nägemise. Tema vaevarikkast surmast jutustatakse pikalt ja selle ilusaim koht on kirjeldus tema "muusikamängimisest", mille kirjutasin siia ümber:
"Siis võtis ta mõnikord pahemasse kätte lauatüki otsekui viiuli, paremasse kepi, ja mängis sellega oma laule, oma südame kannatusi, ning ta keha kõikus edasi-tagasi selle tumma mängu juures, mille helisid kuulis ainult tema. Alati voolasid siis pisarad ta põskedele, kuni ta oma viiuli ja poogna ning viimaks ka iseenese heitis maapinnale ning kadus iseenda hinge kui laineisse."
Millist muusikat võis seal küll kuulda ta sisemus? Vist küll seda ülevaimat ja puhtaimat, mida ei saa märkida nootidega. Muusikat, mis ei ole kuuldav.

1.3.5 The Art of Self Invention (2010-07-27 13:54)

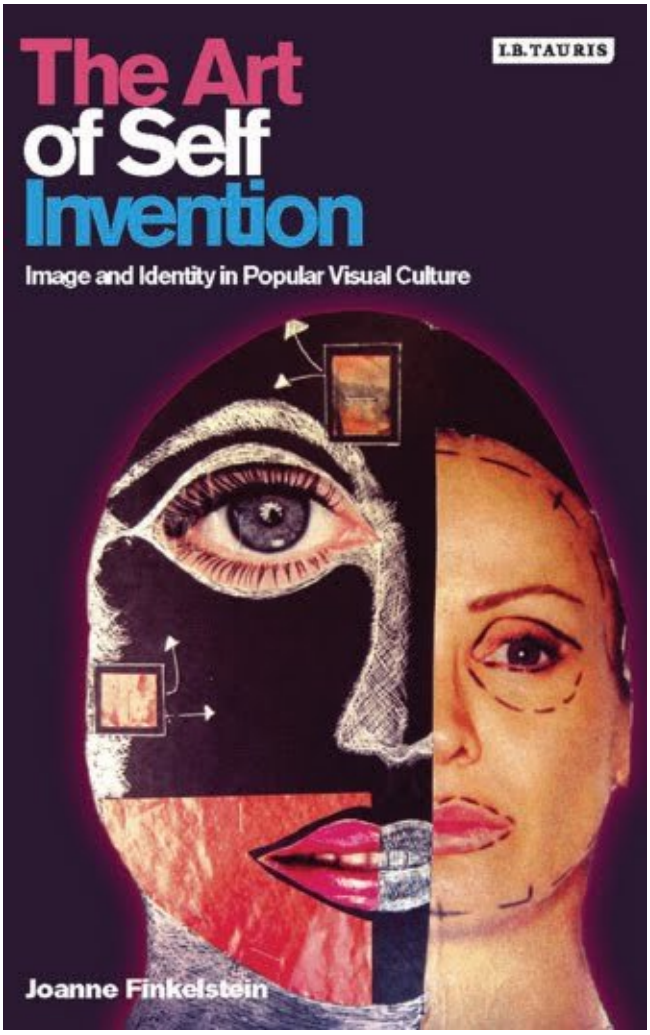

Joanne Finkelstein - The Art of Self Invention - Image and Identity in Popular Visual Culture. I.B.Tauris, 2007. 265 lk

Hiljuti läbi loetud sissejuhatus teadvusesse oli sobiv eellugemine selle teose paremaks mõistmiseks. Teadvust puudutavates sektsioonides viidatakse põhiliselt samadele nimedele. Erinevus seisneb selles, et käesolevas teoses keskendub teadvus põhiliselt enesekujujundamisele - mis on identiteet ja mis seda mõjutavad. Nagu alapealkiri viitab, on analüüs suunatud visuaalsele popkultuurile e filmidele, maalidele, reklaamidele, moele jne.
Õige pisut aitab see raamat mõista ka filmitööstust (lähivõtet hakati kasutama alles 50ndatel), supermarketeid (miks "ma and pa" stiilis poekesed vahetusid pahviks lööva kirevusega supermarketite vastu), reklaamitööstust (müügiartiklite isikustamine: kuulan iPodiga, joon Nescafed ja söön McDonaldsit) ja moetööstust (kõige uuem on kõige parem; Øokitaktika). Paljuski on raamat seotud imagoloogia ja sotsioloogiaga.
Tähelepanu pööratakse sellele, kuidas industrialiseerimine ja lääne kapitalism on muutnud ühiskonna arusaamu välimusest, identiteedist ja preødiisist. Huvitav on see, et kahekümnenda sajandi teisel poolel sai kõrgema klassi tähiseks just madalamate klasside riietuselemendid: (töötava inimese) teksapüksid ja atleedi jalanõud (Nike, Adidas, Puma).
Autor toob ka paar huvitavat näidet identiteedi haprusest, nt transvestiidi Agnese pettuse abil soovahetusoperatsiooni saavutamine ja ühe briti spiooni lugu - keegi ei uskunud, et ta on spioon isegi kui ta seda seltskonnale selle üles tunnistas. Teda lihtsalt ei usutud.

Huvitav on ka nentimine, et välimuse muutmine võib ka isiksust muuta - uued riided või kehalised muutused = uued isikuomadused ja identiteet.
Pisut hirmutav avastus oli FACS e Facial Action Coding System, millega näo lihaspingutused (lihtsustatult näoilmed) on arvutiga tuvastatavad. See pani mõtlema, et kui kaugel me oleme ajast, et iPhone-le või Androidile saab osta programmi, millega võib suunata telefoni kaamera inimese näo poole ning telefon ütleb, mida see inimene sisimas tunneb. Selle kohta pean veel uurima - kas seda programmi on võimalik praegu alla laadida ja kasutada (nt rate piltidel)?
Sain teada, et on olemas selline teadusharu nagu "semiotics of appearance". Suur huvi tekkis Alison Lurie töö vastu, mis peaks selgitama naiste käekottide ja seksuaalsuse seoseid. Taolise tööga tutvumine teeks hariliku tänavapildi kohe metsikult huvitavamaks.

1.4 August

1.4.1 Nonverbalism (2010-08-01 19:12)

Siin on ülevaade mitteverbaalset suhtlemist puudutavatest raamatutest mida olen lugenud. Nimekirjad on koostatud hinnanguliselt, kuid teoste kuulumine ühte või teise kategooriasse on sattumuslik (isiklik suva). Märksõnad: kehakeel, mitteverbaalne suhtlemine, kehaline suhtlemine, sõnatu suhtlemine, kineesika, prokseemika, žestid, käitumine.

Here is an overview of books touching the subject of nonverbal communication that I have managed to read. The list is composed evaluatively, but belonging to one category or another is arbitrary (personal whim). Keywords: body language, nonverbal communication, bodily communication, wordless communication, kinesics, proxemics, gestures, behavior.

Klassika / Classics

- Hall, Edward T. 1969. The Hidden Dimension. Anchor Books
- Ruesch, Jurgen & Kees, Weldon 1956. Nonverbal Communication: Notes on the visual perception of human relations. University of California Press : Berkley and Los Angeles
- Knapp, Mark L. 1972. Nonverbal Communication In Human Interaction. Purdue University [x2]
- Key, Mary Ritchie 1975. Paralanguage And Kinesics (Nonverbal Communication). The Scarecrow Press, Inc. [x2]
- Goffman, Erving 1990 [1959]. The Presentation Of Self In Everyday Life. Penguin Books [x2]
- Argyle, Michael 1975. Bodily Communication. London : Methuen
- Mehrabian, Albert 1972. Nonverbal Communication. University of California, Los Angeles
- Birdwhistell, Ray L. 1971. Kinesic and Context: Essays on Body-Motion Communication. Allen Lane The Penguin Press [x2]
- Darwin, Charles 1998 [1872]. The Expression of the Emotions in Man and Animals. With an introduction, afterword, and commentaries by Paul Ekman. 3rd ed. New York : Oxford University Press, Inc.
- Lorenz, Konrad 1966 [1963]. On Aggression. New York : Harcourt, Brace & World, Inc.
- Lange-Seidl, Annemarie 1977. Approaches to Theories for Nonverbal Signs. Studies in Semiotics, Volume 17. Lisse: The Peter De Ridder Press

- Goffman, Erving 1966. Behavior in Public Places: Notes on the Social Organization of Gatherings. New York: The Free Press.
- Hall, Edward T. 1968 [1959]. The Silent Language. Greenwich (Conn.): Fawcett
- Morris, Charles 1949. Signs, language and behavior. New York: Prentice-Hall, Inc.
- Scheflen, Albert Edward; and Scheflen, Alice 1972. *Body language and social order: communication as behavioral control*. Englewood Cliffs (N.J.): Prentice-Hall.
- Henley, Nancy M. 1977. *Body Politics: power, sex and nonverbal communication*. Drawings by D. Patrick. Englewood Cliggs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc.

Kasulik / Useful

- Rowlands, Mark 2006. Body Language: Representation in Action. Massachusetts Institute of Technology
- Wharton, Tim 2009. Pragmatics and Non-Verbal Communication. Cambridge University Press
- Blumer, Herbert 2004. George Herbert Mead and Human Conduct. Altamira Press
- Pavis, Patrice 2003. Analysing Performance: Theater, Dance and film. The University of Michigan Press
- Tuurand, Anne 1999. Ülekuulatava kehakeele jälgimise metoodika
- Tenjes [Lõhmus], Silvi 1991. Paralingvistiliste vahendite uurimine ja nende kasutamine eestikeelses kõnes. Diplomitöö. Juhendaja prof. H. Õim. Tartu Ülikool, Eesti keele kateeder
- Tenjes, Silvi 1995. Žestid eestikeelses dialoogis. Magistritöö. Tartu : Tartu ülikool
- Tenjes, Silvi 2001. Nonverbal means as regulators in communication: sociocultural perspectives. Tartu: Tartu University Press [x2]
- Ekman, Paul & Friesen, Wallace V. 2003. Unmasking The Face: A guide to recognizing emotions from facial expressions. Malor Books
- Ekman, Paul 2003. Emotions Revealed: Recognizing Faces and Feelings to Improve Communication and Emotional Life. Times Books
- Beattie, Geoffrey 2004. Visible Thought: The New Psychology of Body Language. Routledge
- Ainsalu, Annaliisa 2000. Suhtluse reguleerimine näo- ja pealiigutuste kaudu eestikeelses meediavestluses. Bakalaureusetöö. Juhendaja Silvi Tenjes. Tartu : Tartu Ülikool
- Sebeok, Thomas A. 2001. The Swiss Pioneer in Nonverbal Communication Studies, Heini Hediger (1908-1992). New York ; Ottawa : Legas
- Aldrete, Gregory S. 1999. *Gestures and Acclamations in Ancient Rome*. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press
- Poyatus Fernando 2008. *Textual Translation and Live Translation: The total experience of nonverbal communication in literature, theater and cinema*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.

Artiklikogumikud / Collections of articles

- Holtzmann, Paul D. (ed) 1972. The Journal of Communication, Vol. 22 (3), September 1972

- Harrison, Randall P. & Knapp, Mark L. (edited) 1972. The Journal of Communication, Vol. 22 (4), December 1972
- Semiotica Vol. 1 (1) 1969
- Key, Mary Ritchie (edited) 1980. The relationship of verbal and nonverbal communication. Paris : Mouton Publishers
- Cole, James K. (ed) 1971. Nebraska Symposium On Motivation, 1971. Lincoln : University of Nebraska Press
- Pliner, Patricia (ed) 1975. Nonverbal Communication of Aggression (Advances in the Study of Communication and Affect, Vol. 2). New York : Plenum Press
- Kendon, Adam (ed.) 1981. Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica. Approaches to Semiotics, 41. The Hague [etc.] : Mouton
- Ekman, Paul ed., 1973. Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review. New York and London: Academic Press, Inc.

Seotud / Related

- Foucault, Michel 2008. The birth of biopolitics : lectures at the College de France 1978-1979 / Michel Foucault ; edited by Michel Senellart. New York : Picador, 2008
- Foucault, Michel 2005. The hermeneutics of the subject : lectures at the Collège de France, 1981-1982 / Michel Foucault ; edited by Frédéric Gros … [et al.] ; translated by Graham Burchell. New York : Picador [x2] [x3]
- Harré, Rom & Secord, P. F. 1976. The Explanation of Social Behaviour. Oxford : Blackwell
- Buchanan, Brett 2008. Onto-Ethologies: The Animal Environments of Uexküll, Heidegger, Merleau-Ponty, and Deleuze. State University of New York Press, Albany
- Butler, Judith P. 1997. *Excitable Speech: A Politics of the Performative*. New York: Routledge.
- Ventsel, Andreas 2009. Towards semiotic theory of hegemony. Tartu University Press
- Bauman, Zygmunt 2010 [1978]. Hermeneutics and Social Science. New York : Routledge Revivals
- Gramigna, Remo 2011. Augustine On Lying: A Semiotic Analysis. University of Tartu, Department of Semiotics. Master's Thesis
- Graeber, D. 2004. Fragments of an Anarchist Anthropology. Chicago: Prickly Paradigm Press
- Cicourel, Aaron V. 1974. Cognitive Sociology: Language and Meaning in Social Interaction. New York: Free Press
- Fishbein, Martin & Ajzen, Icek 1975. Belief, Attitude, Intention and Behavior: An Introduction to Theory and Research. Reading: Addison-Wesley.
- Sajó, András (ed.) 2009. *Free to protest: constituent power and street demonstration*. Utrecht: Eleven International Publishing.

Aimekirjandus / Pseudo-science

- Pease, Allan & Barbara 2004. The Definitive Book of Body Language. Pease International
- Wainright, Gordon R. 2003. Teach Yourself Body Language. McGraw-Hill

- Philip, Cristopher 2008. The Body Language Project: Dating, Attraction and Sexual Body Language
- Fast, Julius 1977. The Body Language of Sex, Power and Agression: How to Recognize It and How to Use It. M Evans & Co
- Kuhnke, Elizabeth 2007. Body Language For Dummies. Wiley
- James, Judi 2009. The Body Language Rules: A Savvy Guide to Understanding Who's Flirting, Who's Faking and Who's Really Interested. Sourcebooks
- Navarro, Joe 2008. What Every BODY is Saying: An Ex-FBI Agent's Guide to Speed Reading People. HarperCollins
- Pease, Allan 1988. Body Language: How to read others' thoughts by their gestures. Sheldon Press
- Lowndes, Leil 2006. Undercover Sex Signals: A Pickup Guide For Guys. Citadel Press
- Bowden, Mark 2010. Winning Body Language: Control the Conversation, Command Attention, and Convey the Right Message - without Saying a Word. McGraw-Hill [x2]
- Fast, Julius 1994. Body Language In The Workplace. Penguin Books
- Goman, Carol Kinsey 2008. The Nonverbal Advantage: Secrets and Science of Body Language at Work. Berrett-Koehler
- Steele, R. Don 1999. Body Language Secrets: A Guide During Courtship And Dating. Steel Balls Press
- Navarro, Joe 2010. Louder Than Words: Take Your Career from Average to Exceptional with the Hidden Power of Nonverbal Intelligence. HarperBusiness
- Fast, Julius 1971. Body Language. Pan Books
- Driver, Janine 2010. You Say More Than You Think: Use the New Body Language to Get What You Want!, the 7-day Plan. Crown Archetype
- Morris, Desmond 2002. Intiimkäitumine. Mondo
- Kuhnke, Elizabeth 2010. Kehakeel võhikutele. Ersen
- Jaskola, Anna 2005. Kuidas lugeda ja kasutada kehakeelt. Ersen
- Navarro, Joe & Karlins, Marvin 2010. Kehakeelest : kehakeele kiirlugemise kursus endise FBI agendi sulest. Varrak
- Morris, Desmond 1969. The Naked Ape. Dell Publishing Co., Inc.
- Morris, Desmond 1973. Intimate Behaviour. Bantam Books of Canada Ltd.
- Givens, David 2007. Armastuse Märgid - Praktiline kurameerimiskeele õpik. Pilgrim

Viitamisjuhend / Reference guide

- Raamat / Book: Johansen, Jørgen Dines; Larsen, Svend Erik 2002. *Signs in Use: An Introduction to Semiotics*. London: Routledge.
- Artikkel raamatust / Article from a book: Sebeok, Thomas A. 2001. Nonverbal communication. In: Cobley, Paul (ed.), *The Routledge Companion to Semiotics and Linguistics*. London: Routledge, 14–27.
- Artikkel ajakirjast / Article from a journal: Merrell, Floyd 2001. Lotman's semiosphere, Peirce's categories, and cultural forms of life. *Sign Systems Studies* 29(2): 385–415.

Viited seminaritöös / references in seminar paper

- Ainsalu, Annaliisa 2000. *Suhtluse reguleerimine näo- ja pealiigutuste kaudu eestikeelses meediavestluses*. Bakalaureusetöö. Juhendaja: Silvi Tenjes. Tartu Ülikool, Filosoofiateaduskond, Eesti Keele Õppetool. Unpublished manuscript. Tartu: University of Tartu.
- Aldrete, Gregory S. 1999. *Gestures and Acclamations in Ancient Rome*. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press.
- Alekand, Katrin 2008. *Kirjatud kehad ja kehakirjad - henna*. Magistritöö. Juhendajad: Myrdene Anderson and Silvi Tenjes. Tartu Ülikool, Filosoofiateaduskond, Filosoofia ja semiootika instituut, Semiootika osakond. Unpublished manuscript. Tartu: University of Tartu.
- Argyle, Michael 1975. *Bodily Communication*. London: Methuen.
- Bauman, Zygmunt 2010 [1978]. *Hermeneutics and Social Science*. New York: Routledge Revivals.
- Bakunin, Mikhail A. 2004. *Marxism, Freedom And The State*. *s.l.*: Kessinger Publishing.
- Beattie, Geoffrey W. 1981. Sequential Temporal Patterns of Speech and Gaze in Dialogue. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture: selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 297-320.
- Birdwhistell, Ray L. 1970. *Kinesic and Context: Essays on Body-Motion Communication*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Blumer, Herbert 2004. *George Herbert Mead and Human Conduct*. Oxford: Altamira Press.
- Buck, Ross and C. Arthur VanLear 2002. Verbal and Nonverbal Communication: Distinguishing Symbolic, Spontaneous, and Pseudo-Spontaneous Nonverbal Behavior. *The Journal of Communication*, Vol. 52(3): 522-541.
- Butler, Judith P. 1997. *Excitable Speech: A Politics of the Performative*. New York: Routledge.
- Charlesworth, William R., and Kreutzer, Mary Anne 1973. Facial Expressions of Infants and Children. Paul Ekman (ed.), *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. New York and London: Academic Press, Inc., 91-168.
- Cicourel, Aaron V. 1974. *Cognitive Sociology: Language and Meaning in Social Interaction*. New York: Free Press.
- Condon, William S. 1980. The Relation of Interactional Synchrony to Cognitive and Emotional Processes. In: Mary Ritchie Key (ed.), *The relationship of verbal and nonverbal communication*. Paris: Mouton Publishers, 48-66.
- Danesi, Marcel 2001. Hediger through Sebeok: An Introduction to the Biosemiotic Paradigm. In: Thomas A. Sebeok, *The Swiss Pioneer in Nonverbal Communication Studies, Heini Hediger (1908-1992)*. Volume 19 of Language, media & education studies. New York; Ottawa: Legas, 7-13.
- - 2004. *Messages, Signs, and Meanings: A Basic Textbook in Semiotics and Communication Theory*. Toronto: Canadian Scholars' Press Inc.
- Darwin, Charles 1998 [1872]. *The Expression of the Emotions in Man and Animals*. With an introduction, afterword, and commentaries by Paul Ekman. 3rd ed. New York: Oxford University Press.
- Dijk, Teun A. van 2005. *Ideoloogia: multidistsiplinaarne käsitlus*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

- Ekman, Paul 1957. A Methodological Discussion of Nonverbal Behavior. *The Journal of Psychology*, 43: 141-149.
- - 1971. Universals and Cultural Differences in Facial Expressions of Emotion. In: *Nebraska Symposium On Motivation, 19*. Current Theory and Research In Motivation. Lincoln: University of Nebraska Press, 207-286.
- - 1973. Cross-Cultural Studies of Facial Expression. Paul Ekman (ed.), *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. New York and London: Academic Press, Inc., 169-222.
- Ekman, Paul, and Wallace V. Friesen 1969. The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage, and Coding. *Semiotica* Vol. 1(1): 49-98. Reprinted in: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture: selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 57-105.
- - 1972. Hand Movements. *The Journal of Communication*, Vol. 22(4): 353-374.
- Elkind, David 1971. Cognitive Growth Cycles in Mental Development. In: *Nebraska Symposium On Motivation, 19*. Current Theory and Research In Motivation. Lincoln: University of Nebraska Press, 1-31.
- Ellsworth, Phoebe C. 1975. Direct Gaze as a Social Stimulus: The Example of Aggression. In: *Nebraska Symposium On Motivation, 19*. Current Theory and Research In Motivation. Lincoln: University of Nebraska Press, 53-76.
- Exline, Ralph 1971. Visual Interaction: The Glances of Power and Preference. In: *Nebraska Symposium On Motivation, 19*. Current Theory and Research In Motivation. Lincoln: University of Nebraska Press, 163-206.
- Exline, Ralph V., Ellyson, Steve L., Long, Barbara 1975. Visual Behavior as an Aspect of Power Role Relationships. In: *Nebraska Symposium On Motivation, 19*. Current Theory and Research In Motivation. Lincoln: University of Nebraska Press, 21-52.
- Foucault, Michel 2005. *The hermeneutics of the subject: lectures at the Collège de France, 1981-1982*. Edited by Frédéric Gros. New York: Picador.
- - 2008. *The birth of biopolitics: lectures at the Collège de France 1978-1979*. Edited by Michel Senellart. New York: Picador.
- Ginsburg, Benson E. 1975. Nonverbal Communication: The Effects of Affect on Individual and Group Behavior. In: Patricia Pliner et. al. (eds.), *Nonverbal Communication of Aggression (Advances in the Study of Communication and Affect, Vol. 2)*. New York: Plenum Press, 161-173.
- Givens, Davis 1981. Greeting a Stranger: Some Commonly Used Nonverbal Signals of Aversiveness. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture: selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 219-235.
- Goffman, Erving 1959. *The Presentation of Self in Everyday Life*. New York: Doubleday.
- - 1966. *Behavior in Public Places: Notes on the Social Organization of Gatherings*. New York: The Free Press.
- Hall, Edward T. 1968 [1959]. *The Silent Language*. Greenwich (Conn.): Fawcett.
- Harré, Rom and P. F. Secord 1976. *The Explanation of Social Behaviour*. Oxford: Blackwell.
- Kendon, Adam 1972. Review of Kinesics and Context by R. L. Birdwhistell. *The American Journal of Psychology*, Vol. 85(3), 441-456.
- - 1981a. Introduction: Current Issues in the Study of 'Nonverbal Communication'. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture: selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 1-53.

- - 1981b. Some Functions of the Face in a Kissing Round. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture: selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 321-356.
- Key, Mary R. 1975. *Paralanguage And Kinesics (Nonverbal Communication)*. *s.l.*: The Scarecrow Press
- - 1980. Language and Nonverbal Behavior as Organizers of Social Systems. In: Mary Ritchie Key (ed.), *The relationship of verbal and nonverbal communication*. Paris: Mouton Publishers, 3-36.
- Knapp, Mark L. 1972. *Nonverbal Communication In Human Interaction*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Lange-Seidl, Annemarie 1977. *Approaches to Theories for Nonverbal Signs*. Studies in Semiotics, Volume 17. Lisse: The Peter De Ridder Press.
- Leonard-Dolan, Carolyn 1980. A Method for Film Analysis of Ethnic Communication Style. In: Mary Ritchie Key (ed.), *The relationship of verbal and nonverbal communication*. Paris: Mouton Publishers, 93-100.
- Lotman, Juri 1999 [1987]. Sümbol kultuuris. *Semiosfäärist*. Tallinn: Vagabund, 221-236.
- - 2004 [1973]. *Filmisemiootika*. Tallinn: Varrak.
- - 2010 [1970a]. Kultuur ja informatsioon. *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 26-30.
- - 2010 [1970b]. Kultuur ja keel. *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 30-36.
- - 2010 [1970c]. Märgi ja märgisüsteemide probleem ja Vene kultuuri tüpoloogia XI-XIX sajandil. *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 36-60.
- Lotman, Yuri M. 2005 [1984]. On the semiosphere. Translated by Wilma Clark. *Sign Systems Studies*, 33(1): 205-229.
- Lukes, Steve 2005. *Power: a radical view*. Basingstoke; New York: Palgrave Macmillan.
- Lyons, John 1968. *Introduction to theoretical linguistics*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Mehrabian, Albert 1972. *Nonverbal Communication*. Los Angeles: University of California.
- Milstein, Cindy 2010. *Anarchism and Its Aspirations*. *s.l.*: AK Press.
- Morris, Charles 1949. *Signs, language and behavior*. New York: Prentice-Hall, Inc.
- Nigu, Leenu 2008. *Keha ja tähendus nüüdistantsus: Fine5 Tantsuteatri lavastus "Panus"*. Magistritöö. Juhendaja: Silvi Salupere. Tartu Ülikool, Filosoofiateaduskond, Semiootika osakond. Unpublished manuscript. Tartu: University of Tartu.
- Nöth, Winfred 1995. *Handbook of Semiotics*. Bloomington and Indianapolis: Indiana University Press.
- Pease, Allan 1981. *Body Language - How to read others thoughts by their Gestures*. *s.l.*: Sheldon Press.
- Pelc, Jerzy 1997. Understanding, Explanation, and Action as Problems of Semiotics. In: Roland Posner et. al. (eds.), *Semiotics: A Handbook on the Sign-Theoretic Foundations of Nature and Culture*. Vol. 1. Berlin: Walter de Gruyter, 644–667.
- Petrinovich, Lewis 1973. Darwin and the Representative Expression of Reality. Paul Ekman (ed.), *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. New York and London: Academic Press, Inc., 223-256.
- Rosenburg, Marc 1981. The Case of the Apple Turnover: An Experiment in Multichannel Communication Analysis. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture: selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 357-368.

- Ruesch, Jurgen 1972. *Semiotic approaches to human relations*. Edited by Thomas A. Sebeok. The Hague; Paris: Mouton.
- Ruesch, Jurgen & Weldon Kees 1956. *Nonverbal Communication: Notes on the visual perception of human relations*. Berkley; Los Angeles: University of California Press.
- Scheflen, Albert E. 1972. *Body language and social order: communication as behavioral control*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.
- Sebeok, Thomas A. 2001. *Signs - An Introduction to Semiotics*. Toronto; Buffalo; London: University of Toronto Press.
- Tenjes [Lõhmus], Silvi 1991. *Paralingvistiliste vahendite uurimine ja nende kasutamine eestikeelses kõnes*. Diplomitöö. Juhendaja Haldur Õim. Tartu Ülikool, Eesti keele kateeder. Unpublished manuscript. Tartu: University of Tartu.
- - 1995. *Žestid eestikeelses dialoogis*. Magistritöö. Juhendaja Haldur Õim. Tartu ülikool, Filosoofiateaduskond, Eesti Filoloogia Osakond. Unpublished manuscript. Tartu: University of Tartu.
- - 2001. *Nonverbal means as regulators in communication: sociocultural perspectives*. Tartu: Tartu University Press.
- Tool, Andrus 1997. Saateks. In: Leili Punga (ed.), *Filosoofilise hermeneutika klassikat*. Tartu: Ilmamaa, 251–328.
- Umiker-Sebeok, D. Jean 1980. Silence is Golden? The Changing Role of Non-Talk in Preschool Conversations. In: Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture: selections from Semiotica*. The Hague: Mouton, 295-316.
- Volotskaja et al. 1962. = Волоцкая, З. М.; Николаева, Т. М.; Севал, Д. М.; Цивьян, Т. В. 1962. Жестовая коммуникация и ее место среди других систем человеческого общения. *Симпозиум по структурному изучению знаковых систем. Тезисы докладов.* Москва: Издательство Академии наук СССР, 65-77.
- Wainwright, Gordon R. 2003. *Teach Yourself Body Language*. *s.l.*: Teach Yourself Books.

Referaadid / Term papers (Juhend / Guide)

- Kineesika ja Kontekst (2011)
- Subjekti Hermeneutika (2011)
- Žestid ja hõiked Vana-Roomas (2012)

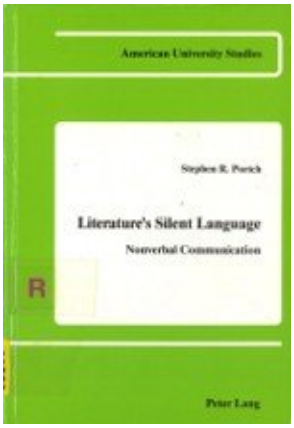

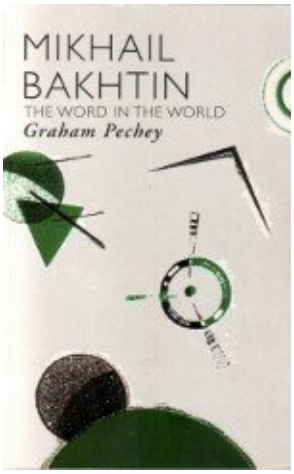

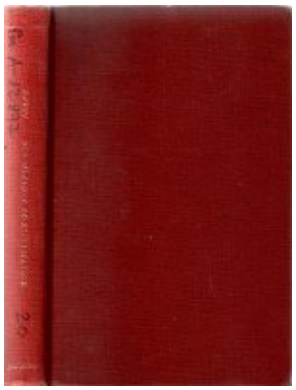

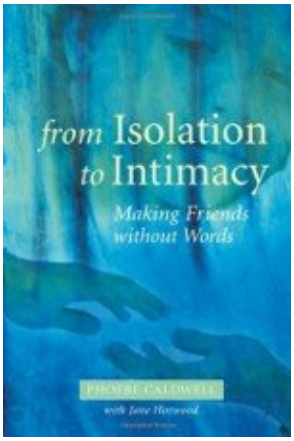

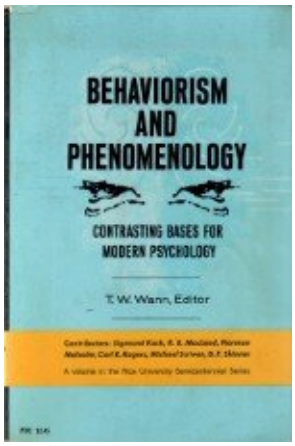
BEHAVIORISM AND PHENOMENOLOGY
CONTRASTING BASES FOR MODERN PSYCHOLOGY
T. W. Wann, Editor

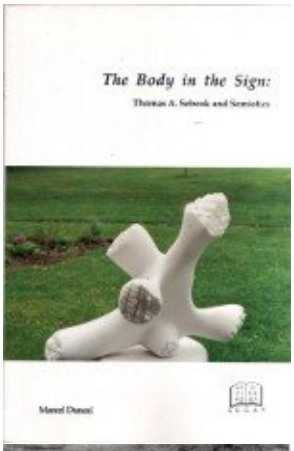
The Body in the Sign:
Thomas A. Sebeok and Semiotics
Marcel Danesi

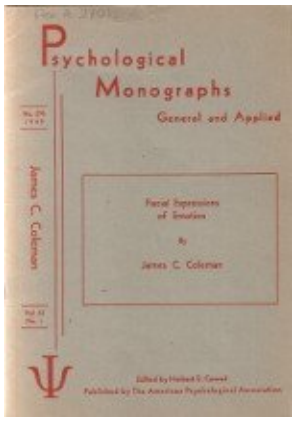
Psychological Monographs
General and Applied
James C. Coleman

On Human Communication
Colin Cherry

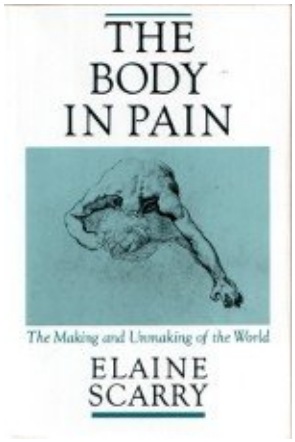
THE BODY IN PAIN
The Making and Unmaking of the World
ELAINE SCARRY

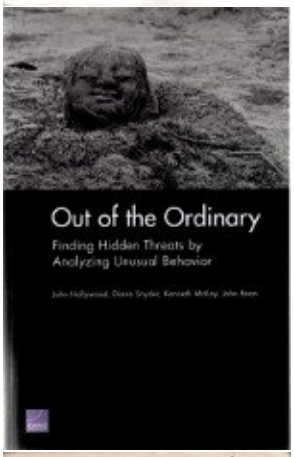
Out of the Ordinary
Finding Hidden Threats by Analyzing Unusual Behavior

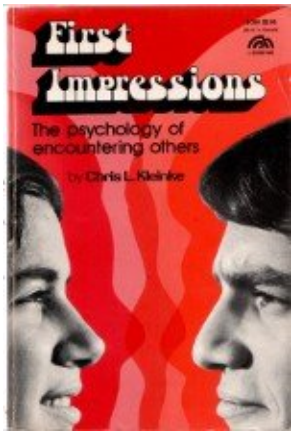
First Impressions
The psychology of encountering others
by Chris L. Kleinke

Body movement and speech in medical interaction
Christian Heath

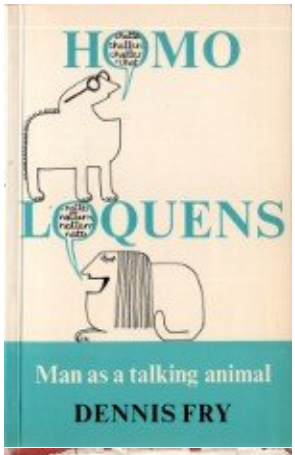
HOMO LOQUENS
Man as a talking animal
DENNIS FRY

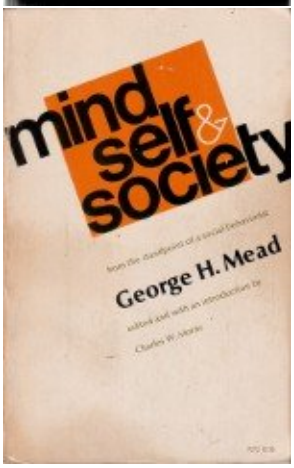
mind self & society
George H. Mead

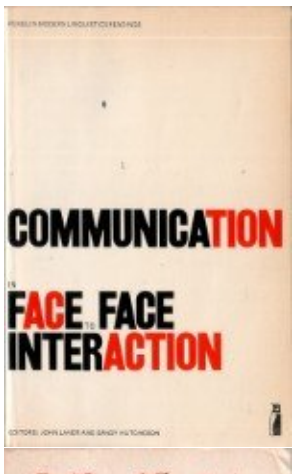
COMMUNICATION
FACE TO FACE
INTERACTION

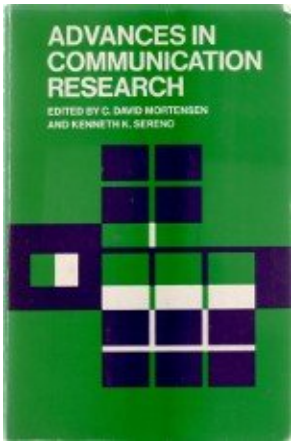
ADVANCES IN COMMUNICATION RESEARCH
EDITED BY C. DAVID MORTENSEN AND KENNETH K. SERENO

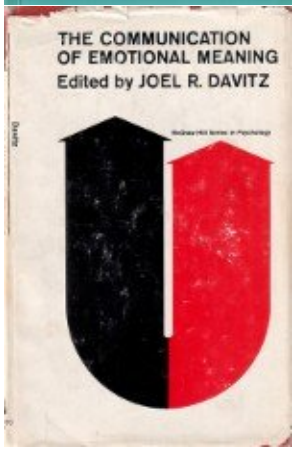
THE COMMUNICATION OF EMOTIONAL MEANING
Edited by JOEL R. DAVITZ

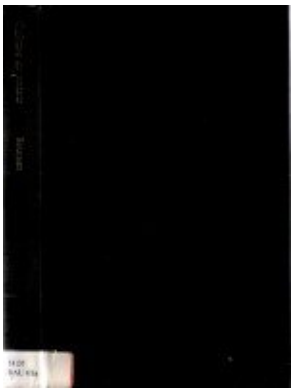

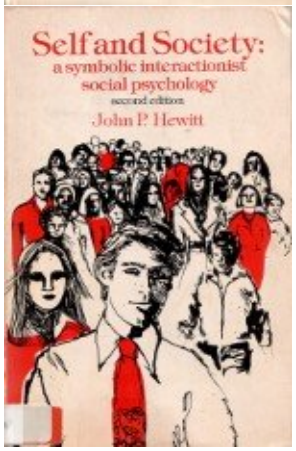
Self and Society:
a symbolic interactionist social psychology
second edition
John P. Hewitt

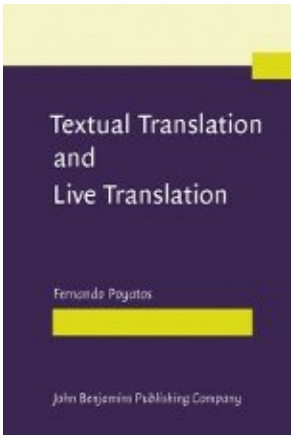
Textual Translation and Live Translation
Fernando Poyatos
John Benjamins Publishing Company

BODY POLITICS

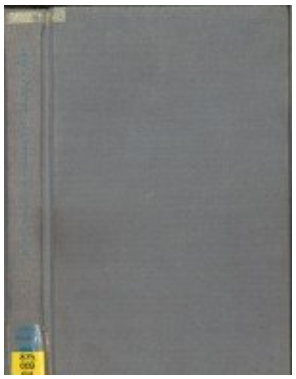

Signs, Language and Behavior

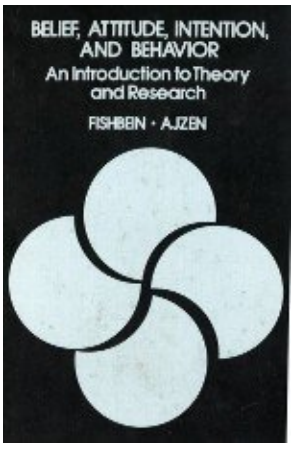
BELIEF, ATTITUDE, INTENTION, AND BEHAVIOR
An Introduction to Theory and Research
FISHBEIN · AJZEN

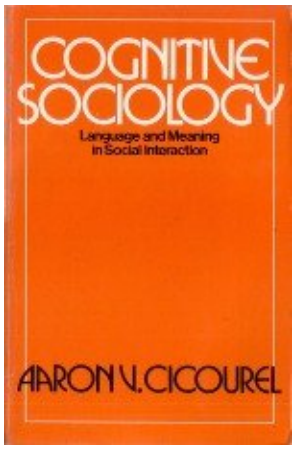
COGNITIVE SOCIOLOGY
Language and Meaning in Social Interaction
AARON V. CICOUREL

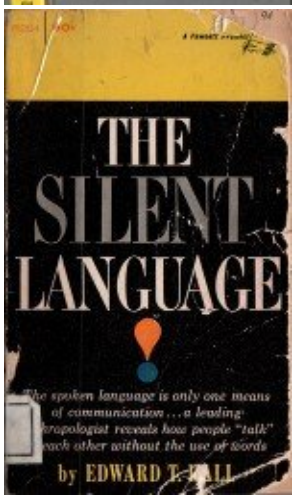
THE SILENT LANGUAGE
by EDWARD T. HALL

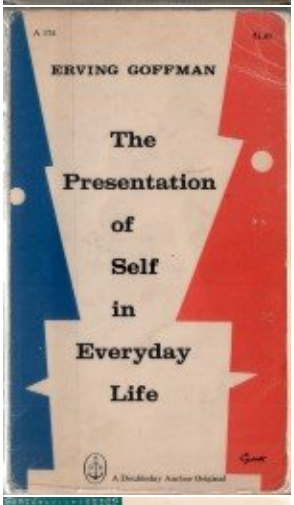
ERVING GOFFMAN
The Presentation of Self in Everyday Life

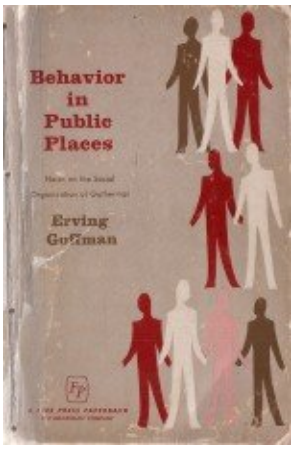
Behavior in Public Places
Erving Goffman

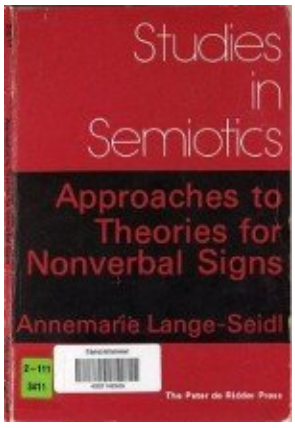
Studies in Semiotics
Approaches to Theories for Nonverbal Signs
Annemarie Lange-Seidl

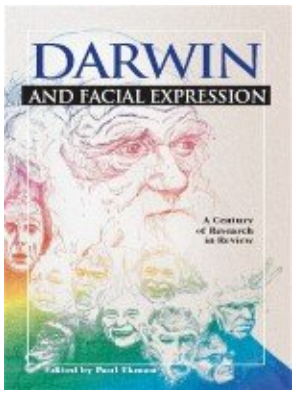
DARWIN
AND FACIAL EXPRESSION

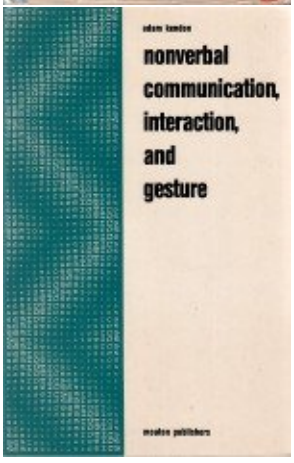
nonverbal communication, interaction, and gesture

On Aggression

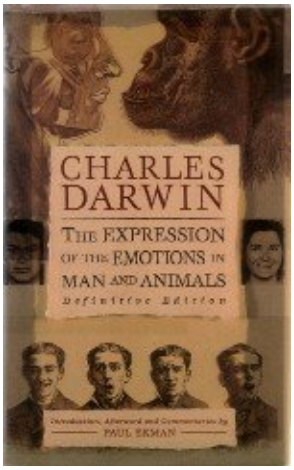
CHARLES DARWIN
THE EXPRESSION OF THE EMOTIONS IN MAN AND ANIMALS
Definitive Edition
PAUL EKMAN

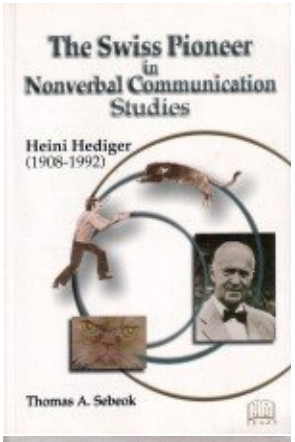
The Swiss Pioneer in Nonverbal Communication Studies
Heini Hediger
(1908-1992)
Thomas A. Sebeok

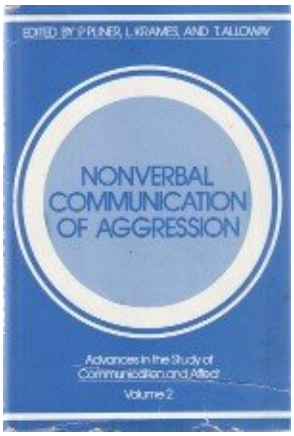
EDITED BY P PLINER, L KRAMES, AND T ALLOWAY
NONVERBAL COMMUNICATION OF AGGRESSION
Advances in the Study of Communication and Affect
Volume 2

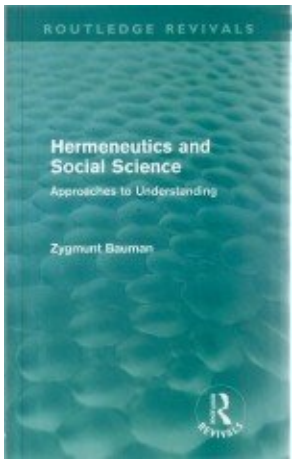
ROUTLEDGE REVIVALS
Hermeneutics and Social Science
Approaches to Understanding
Zygmunt Bauman

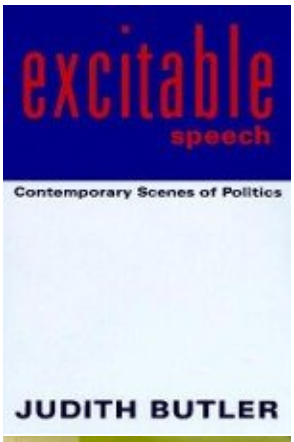
excitable
speech
Contemporary Scenes of Politics
JUDITH BUTLER

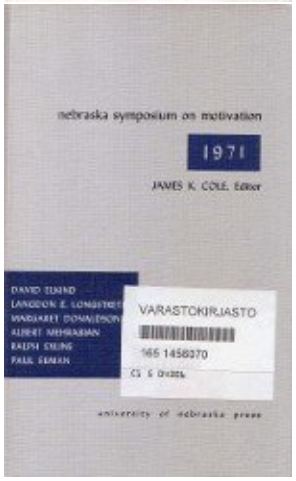
nebraska symposium on motivation
1971
JAMES K. COLE, Editor
VARASTOKIRJASTO
university of nebraska press

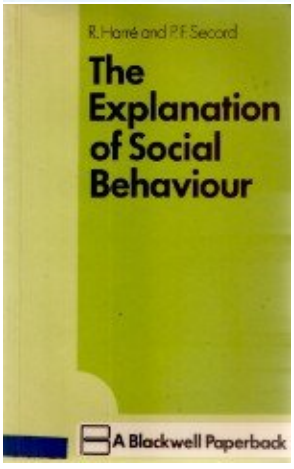
R. Harré and P.F. Secord
The Explanation of Social Behaviour
A Blackwell Paperback

1969
SEMIOTICA
mouton

ONTO-ETHOLOGIES

The Animal Environments of Uexkull, Heidegger, Merleau-Ponty, and Deleuze
BRETT BUCHANAN

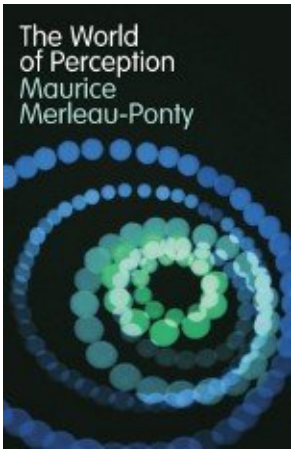
The World
of Perception
Maurice
Merleau-Ponty

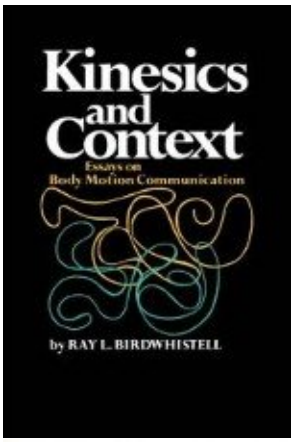
Kinesics
and
Context
Essays on
Body Motion Communication
by RAY L. BIRDWHISTELL

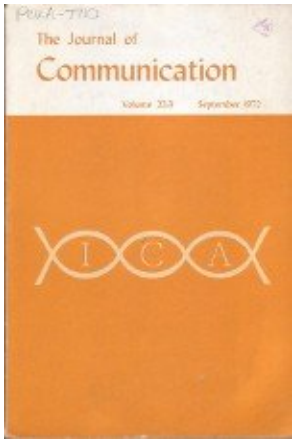
The Journal of
Communication
ICA

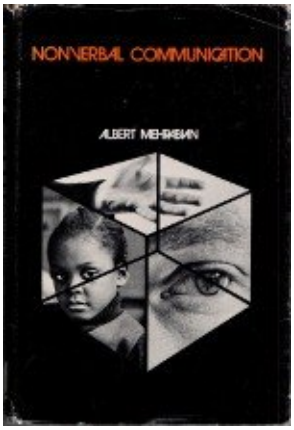
NONVERBAL COMMUNICATION
ALBERT MEHRABIAN

The Journal of
Communication
NONVERBAL COMMUNICATION

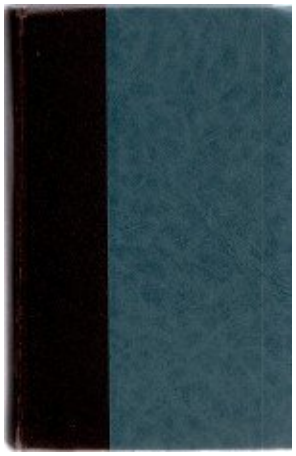

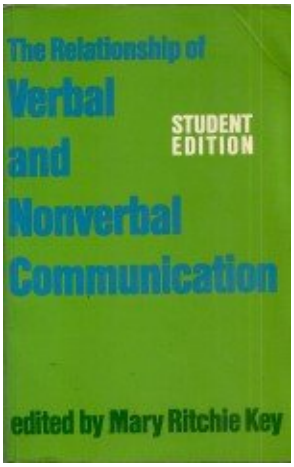
The Relationship of
Verbal
and
Nonverbal
Communication
STUDENT
EDITION
edited by Mary Ritchie Key

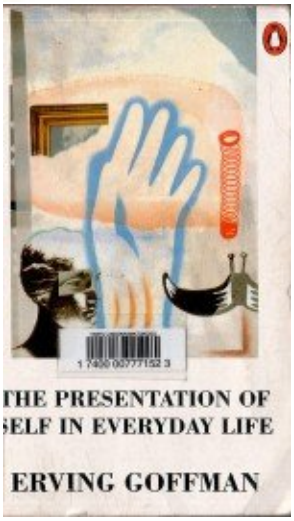
THE PRESENTATION OF
SELF IN EVERYDAY LIFE
ERVING GOFFMAN

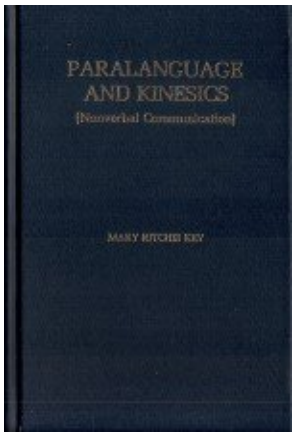
PARALANGUAGE
AND KINESICS
(Nonverbal Communication)

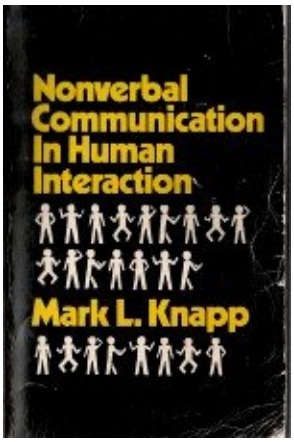
Nonverbal
Communication
In Human
Interaction
Mark L. Knapp

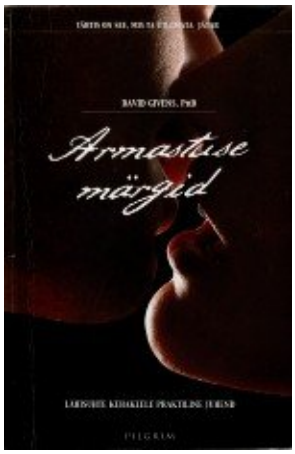
Armastuse märgid

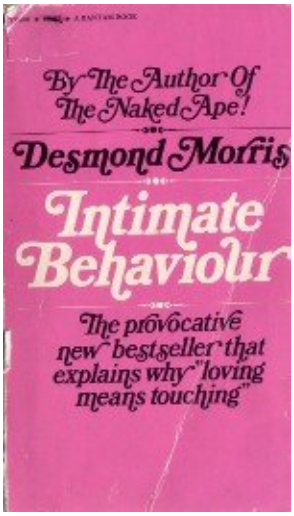
By The Author Of The Naked Ape!
Desmond Morris
Intimate Behaviour
The provocative new bestseller that explains why loving means touching

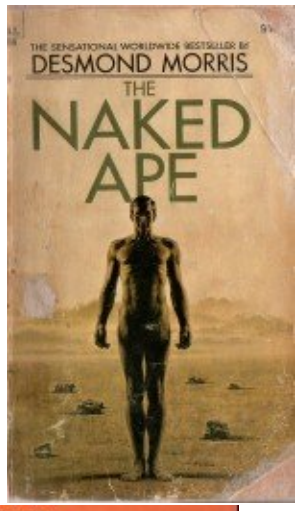
DESMOND MORRIS
THE NAKED APE

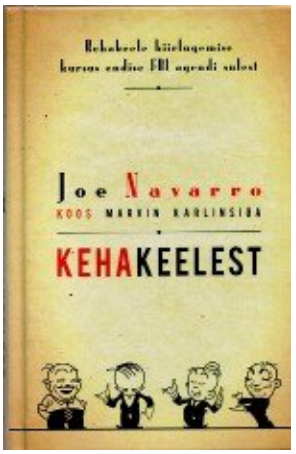
Joe Navarro
KEHAKEELEST

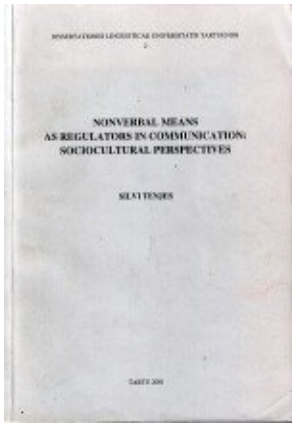
NONVERBAL MEANS AS REGULATORS IN COMMUNICATION: SOCIOCULTURAL PERSPECTIVES

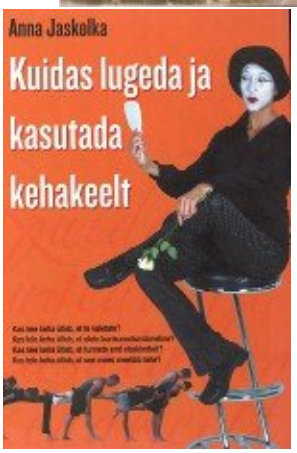
Anna Jaskolka
Kuidas lugeda ja kasutada kehakeelt

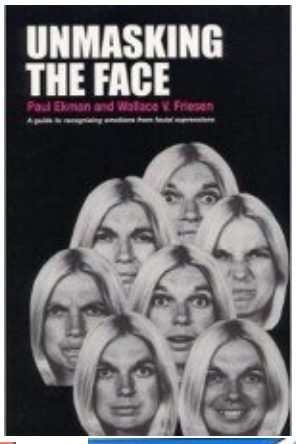
UNMASKING THE FACE
Paul Ekman and Wallace V. Friesen

Kehakeel VÕHIKUTELE

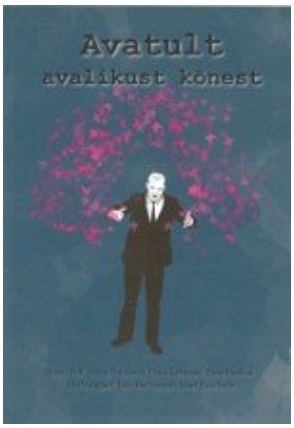
Avatult
avalikust kõnest

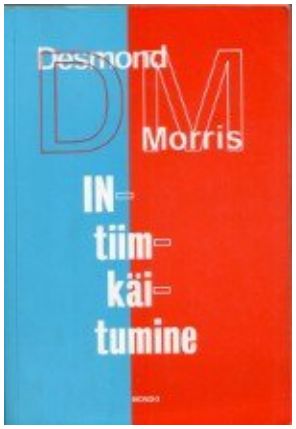
Desmond
DM
Morris
IN-
tiim-
käi-
tumine

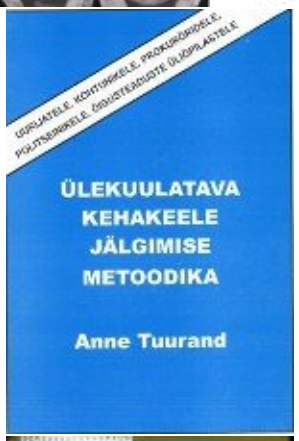
ÜLEKUULATAVA KEHAKEELE JÄLGIMISE METOODIKA
Anne Tuurand

Valetamis-märgid
Äripäev
Talis Bachmann

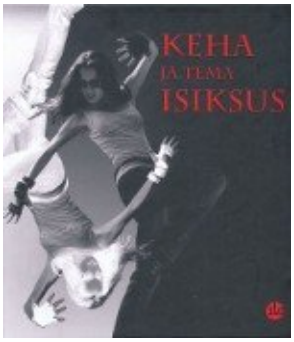
KEHA JA TEMA ISIKSUS

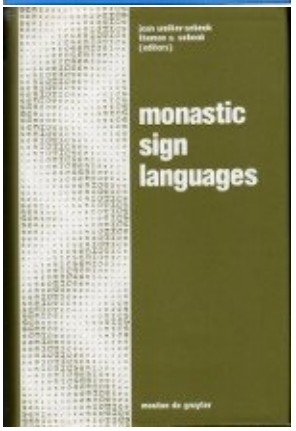
monastic sign languages

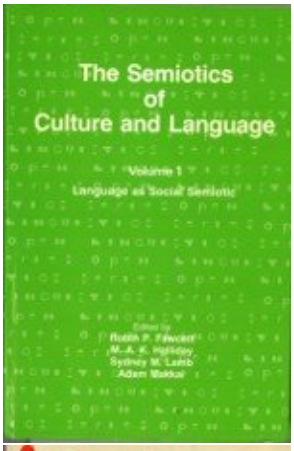
The Semiotics of Culture and Language
Volume 1
Language as Social Semiotic

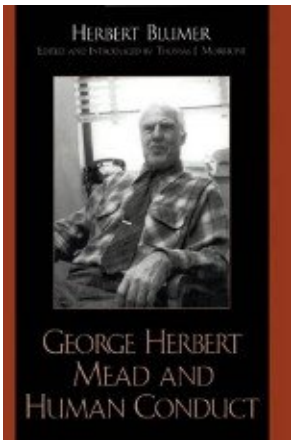
Herbert Blumer
George Herbert Mead and Human Conduct

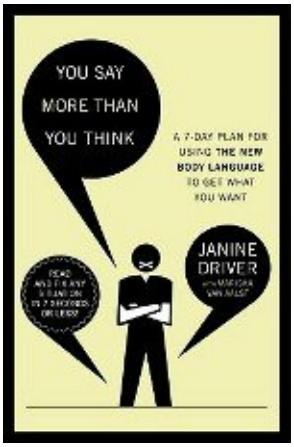
YOU SAY MORE THAN YOU THINK
A 7-DAY PLAN FOR USING THE NEW BODY LANGUAGE TO GET WHAT YOU WANT
JANINE DRIVER

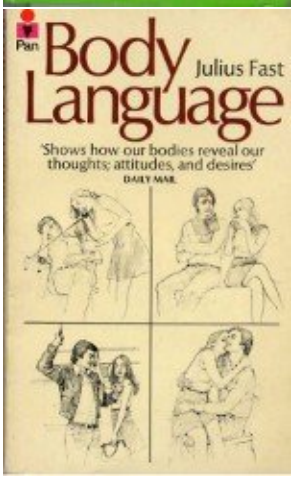
Pan
Body Language
Julius Fast
'Shows how our bodies reveal our thoughts, attitudes, and desires'
DAILY MAIL

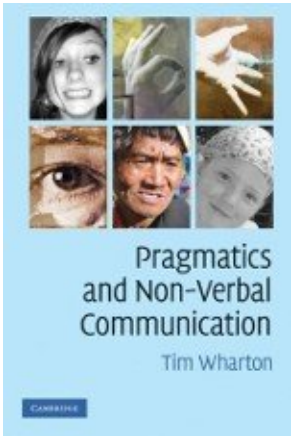
Pragmatics and Non-Verbal Communication
Tim Wharton

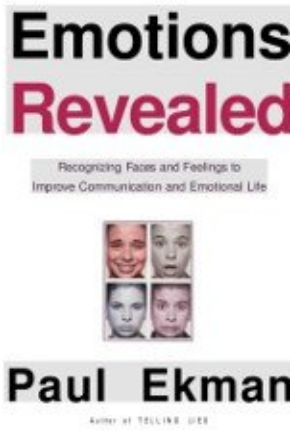
Emotions Revealed
Recognizing Faces and Feelings to Improve Communication and Emotional Life
Paul Ekman

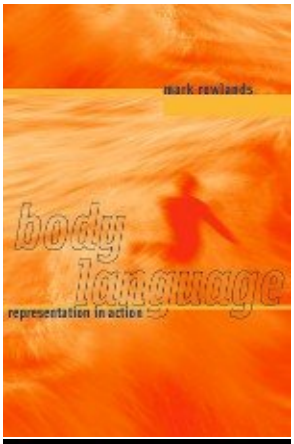
mark rowlands
body language
representation in action

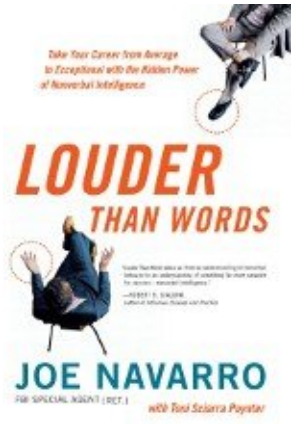
LOUDER THAN WORDS
JOE NAVARRO

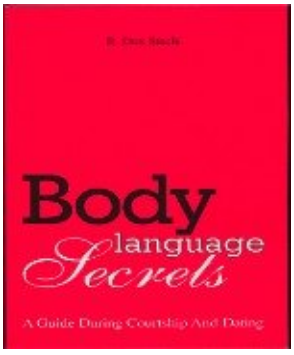
Body language Secrets
A Guide During Courtship And Dating

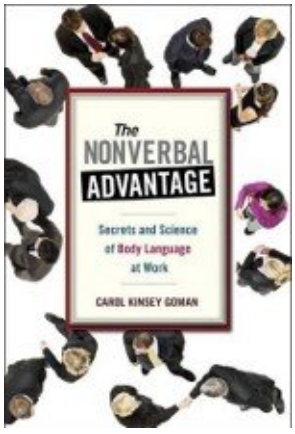
The NONVERBAL ADVANTAGE
Secrets and Science of Body Language at Work
CAROL KINSEY GOMAN

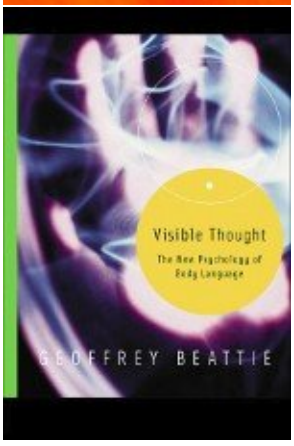
Visible Thought
GEOFFREY BEATTIE

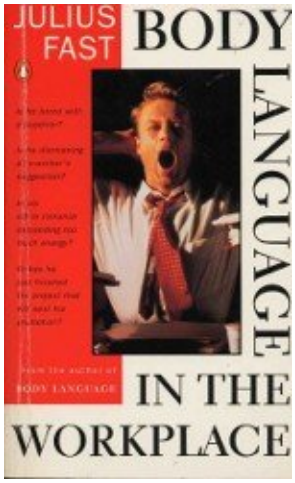
JULIUS FAST
BODY LANGUAGE
IN THE WORKPLACE
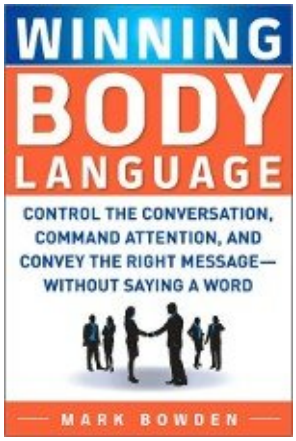
WINNING
BODY
LANGUAGE
CONTROL THE CONVERSATION, COMMAND ATTENTION, AND CONVEY THE RIGHT MESSAGE—WITHOUT SAYING A WORD
MARK BOWDEN
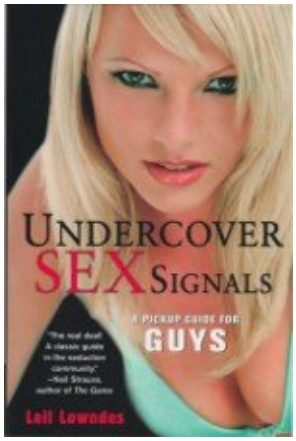
UNDERCOVER
SEX SIGNALS
A PICKUP GUIDE FOR
GUYS
Lell Lowndes

1.4.2 The Definitive Book of Body Language (2010-08-05 20:08)

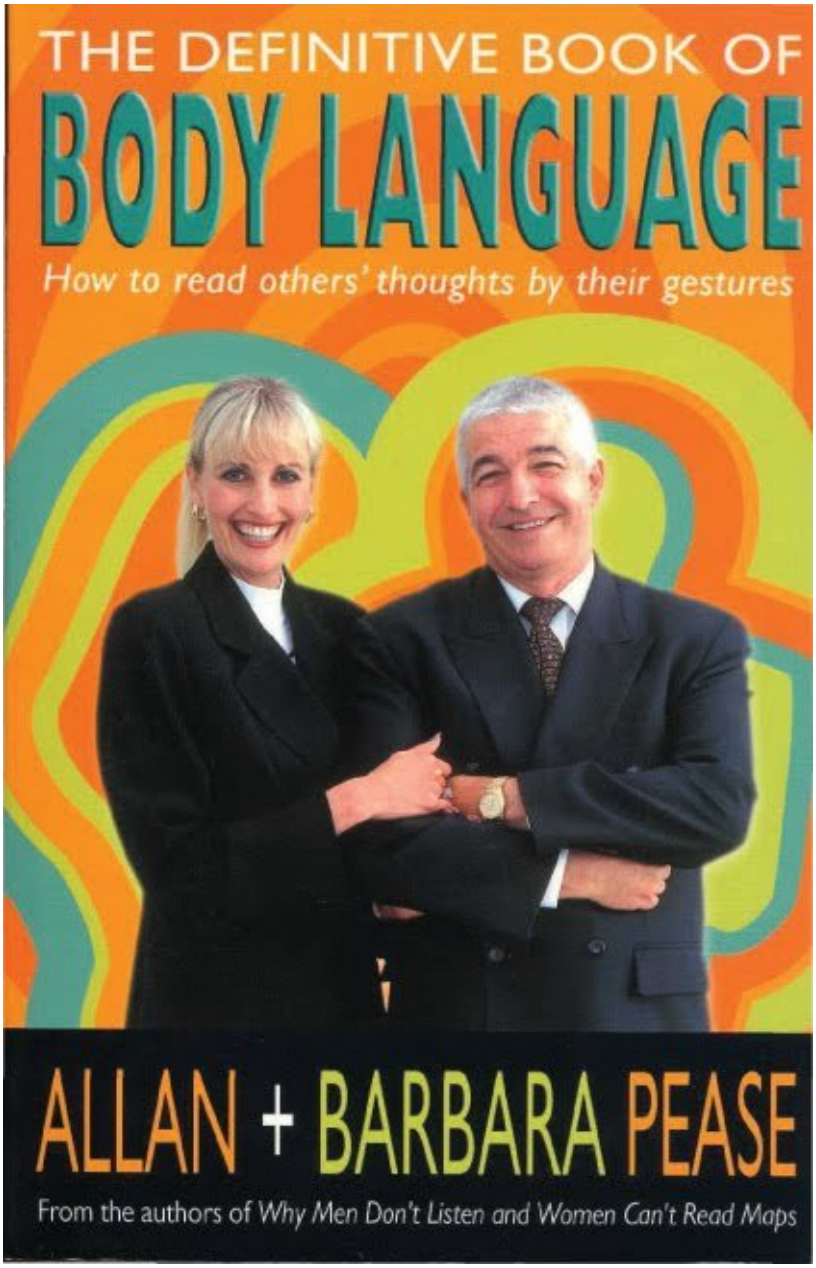

Allan & Barbara Pease - The Definitive Book of Body Language. Pease International, 2004. 404 lk

Esimene kehakeeleteemaline raamat neist kaheksast, mille plaanin käesoleva kuu jooksul läbi lugeda. Kuna see on esimene, on see kindlasti ka kõige mõjusam (ühtlasi üks mahukamaid). Allan Pease kirjutatud on neist kaheksast veel üks, mis on peaaegu kolm korda lühem ja mille kavatsen läbi lugeda viimasena.
Raamat on paeluv, õpetlik ja kergestiloetav. Selgitused on meeldejäävad, osad rikastatud huumoriga, rohkesti on illustratsioone. Paljude asjade puhul jutustatakse natuke ka ajaloost, mis loob üpris hea kujutluse kust kultuurilised nüansid pärinevad. Hea näide on erinevus Lääne ja Jaapani suhtumises nuuskamisse. Põhjus miks me Eurooplased peame nuuskamist igat kombekaks ja ei samasta seda toimingut nt tagumiku pühkimisega peitub tuberkoloosis - Euroopas levis see niivõrd agaralt, et valitsused pidid sekkuma ja nuuskamise muutma aktsepteeritavaks nähtuseks (pean veel uurima kuidas).

Lahti on mõtestatud enamik argiseid poose ja liigutusi, mistõttu pärast raamatu lugemist võib inimestele vaadata täiesti uue pilguga. Tihti võrdlevad autorid inimest ahviga ning toovad esile asju, mis meid eristavad, kuid mis on pärast sadu aastatuhandeid siiski jäänud sarnaseks. Rõhku on asetatud ärikeskkonnas toimimisele. Isegi nii väga, et õpetatakse, kuidas oma kabinetti ümber seadistada, et luua kas õdusat või autoriteetsed keskkonda.
Kokkuvõttes on see köide niivõrd laiahaareline, et puudutab pm kõike alates kaugustest ja lõpetades pupillomeetriaga (mille olemasolu oli paras üllatus). Muidugi viitatakse korduvalt ka Paul Ekmanile ja FACS-ile. Mitmed lõigud raamatust olen enda jaoks ka emakeelde tõlkinud, et paremini meelde jätta. See on raamat, mida varem või hiljem loeks uuesti. Ja siis uuesti. Ja uuesti.

1.4.3 Teach Yourself Body Language (2010-08-05 20:09)

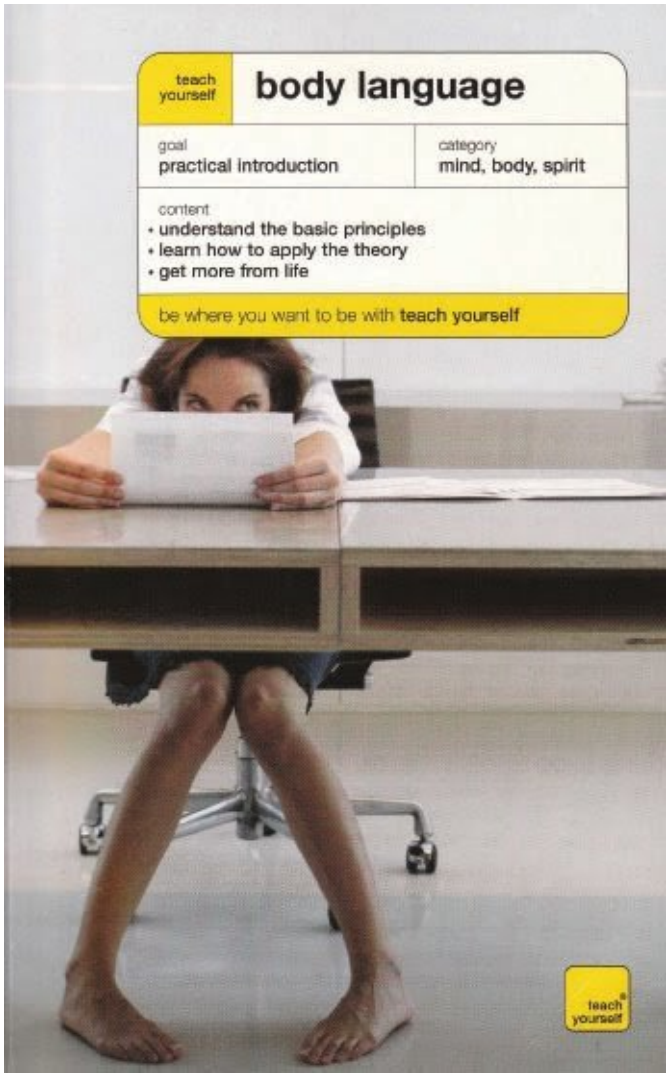

Gordon R. Wainwright - Teach Yourself - Body Language. 183 lk

Algul tundus seda raamatut olevat raske lugeda - seda näisid täitvat keerulised lauseseaded ja enamus tekstist oli arutlev ja ebakindel. Alles raamatu lõpuks hakkasin sellega harjuma ning seda õpetamisviisi mõistma. Ennastimetlevalt pikad laused ja lõigud vahepeal hajutavad tähelepanu ning kohati tundub, et räägitakse asjadest, millest tegelikult pole vaja rääkida. Näide: *"People tend to allow a pleasrurable activity to be prolonged and will try to*

shorten an unpleasant one for fairly obvious reasons."
Needless to say, Allan Pease'i raamatust on see väga erinev. Tema põhjendab oma väiteid uurimustööde ja viidetega, siin aga väidetakse olulisi asju üritamata neid kuidagimoodigi tõendada. Mainitakse kuulsamaid uurijaid ja raamatu lõpus on arvestatav nimekiri soovitatavat kirjandust, kuid mõned järeldused tunduvad olevat liiast. Üks neist häirivatest väidetest on see, et puudutamine suurendab meeldivust. Autor käib selle teemaga kerglaselt ümber ja erinevus Pease'i raamatuga on ilmne: viimane koostas isegi nimekirja, millistes riikides tuleks puudutamist julgelt kasutada ja millistes mitte (Venemaal tuleks, Eestis mitte). Huvitav on täheldada ka mõnda terminoloogilist erinevust, mida kavatsen jälgida ka järgmiste selleteemaliste raamatute juures: *mirroring* on siin *echoing*.
Raamatu ülesehitus on vastav kehakeelemärkide tähtsusel: alustades kõige olulisemast ja liikudes vähemtähtsale. Järjekord, mida raamat soovitab kehakeelt jälgides järgida on järgnev: silmkontakt; näoilmed; pea liikumine; øestid; poos; kaugus ja suund; kehakontakt; väljanägemine; ajastus ja sünkronisatsioon; kõne omadused (vead, rääkimise kiirus, valjusus, toon jne). Viimasele (*paralinguistics*) pööratakse ootamatult suurt tähelepanu. Ja selliseid ootamatuseid on veelgi, kui kehakeelest kõnelev raamat hakkab jutustama aja planeerimisest või eneseleiutamisest.
Autor jagab tihti kriitikat poliitikute suunas. "Kuidas tabada valetajat" peatükk algab naljaga: "Kui poliitik naeratab, räägib ta tõtt. Kui ta osutab süüdistavalt sõrmega, räägib ta tõtt. Aga kui ta avab suu, siis ta valetab". Poliitikute kehakeelt nügas ka Pease, kuid tema tõi konkreetseid näiteid. Meeldib see, et paar peatükki õpetavad spetsiifilist kehakeelt kassapidajatele ja õpetajaile.
Illustreerivaid pilte on ühe käe sõrmede jagu, kuid tasakaaluks algab iga peatükk harjutustega, mida tuleks ise sooritada ja hiljem omi järeldusi teha. On märgata ka, et autor armastab kasutada nimekirju. Seniseid teadmisi see teos täiendas, kuid uuesti lugemiseks peaksin varuma kõvasti tahtejõudu.

1.4.4 The Body Language Project (2010-08-11 12:23)

Christopher Philip - The Body Language Project: Dating, Attraction and Sexual Body Language. Web 2008. 81 lk

Kolmas neist kaheksast on üpris spetsiifiline: kehakeel mis seostub kohtingute, ligitõmbe ja seksuaalsusega. Raamat on lühike ja otsekohene: suunatud meestele, et panna neid märkama detaile naiste kehakeeles. Eelnevatest

raamatutest on see ka teostuslikult erinev, kuna sisaldab peaaegu igal leheküljel ühte kuni mitut fotot. Igal fotol on selgitav *caption* ja nende rohkus jätab raamatust mulje kui selgitustega pildiseeriast.
Raamatu olulisemad punktid on kaugused; lähenemine ja puudutamine. Selgitatakse märke mis näitavad huvitatust ja mis vastupidist. Täiesti uus oli minu jaoks *the tap*, mida teevad ainult vallalised naised. Huvitav nähtus on see, et kallistamise puhul sõbrad ja perekond peaaegu alati patsutavad, *sexually interested people* teevad seda aga üliharva. Pease ütles selle kohta, et seljapatsutus on keelde tõlgituna "lase lahti". Eelmises postituses samastasin asjad, millele see raamat pakub aga täpsema selgituse, sest sisaldab peatükki "Echoing and mirroring". Erinevus seisneb selles, et *echo* puhul võetakse sarnane poos mõne aja (harilikult kuni minut) jooksul, *mirroring* on aga samaaegselt sama poosi võtmine.
Kuna autoril on kehakeele suhtes oma vaatepunkt, teeb ta mõned märkused mida teised autorid endale lubada ei saaks. Näiteks, et kehakeelest mõeldes tuleks kujutada inimesi alasti, sest sellistes tingimustes see keel arenes. Tabu mulje jätab kehakeelest "Kehakeele esimene reegel": ära räägi kehakeelest. Selgituseks jutustab ta, et oli kord seltskonnale rääkinud oma huvist kehakeele vastu ja selle tõttu oli seltskond ülejäänud õhtu püsinud praktiliselt liikumatuna ning tundnud end ebamugavalt. Seda lugedes tundsin pisut häbi, et olen mitmele inimesele rääkinud oma huvist ja avalikus lugemispäevikus kirjutanud sellest kartuseta. Mul on nüüd aga oma reegel: ära räägi kehakeelest inimestele, keda see võiks häirida. Isikud kellele ma olen kehakeelest rääkinud on üldiselt olnud avatud ja huvitatud. Mitteverbaalne suhtlemine on kui huvitav teadusharu, mis selgitab asju mida me nagunii peaksime mingil määral teadma. Seda mõtet jätkates kavatsen pärast raamatuid võtta ette internetis liiklevad teaduslikud uurimustööd.

1.4.5 The Body Language of Sex, Power and Agression (2010-08-12 13:31)

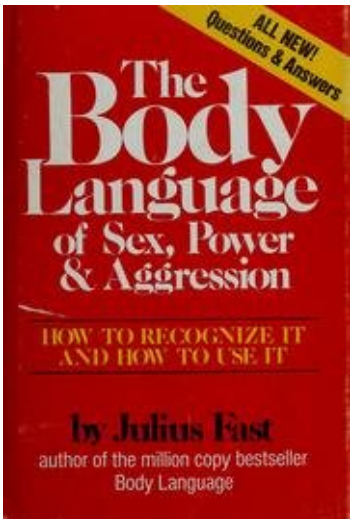

Julius Fast - The Body Language of Sex, Power and Agression: How to Recognize It and How to Use It. M. EVANS AND COMPANY, INC. New York, 1977. 184 lk

Neljas on senistest üks huvitavaim ja kergestiloetavaim. Raamatu ülesehitus on lihtne: autor vastab talle esitatud küsimustele kehakeele kohta. Ta on leidnud, et need küsimused puudutavad üldiselt kolme põhilist valdkonda ja seetõttu on raamat jagatud kolmeks osaks: seks, sugu ja võim.
Meeldib, et autor ütleb kenasti välja: "Ma ei õpeta sulle mitte midagi uut või originaalset. Ma lihtsalt avan su silmad asjadele mida sa juba tead, keelele mida me kõik räägime sujuvalt." Ta teeb huvitava märkuse, KES kõige enam kehakeelest huvituvad: psühholoogid, koreograafid, draamajuhendajad ja imagoloojad. Täpselt sellised inimesed ongi kirjutanud enamuse raamatutest mida käesoleval kuul loen.
Hoolimata raamatu tähelepanuväärsest vanusest (1977 - kord isegi mainitakse kommunistlikke riike) on seda lugedes tajuda, et juba tol ajal sooritati selles valdkonnas ohtrasti teaduslikke uuringuid. Julius Fast teeb nendest huvitavaid tähelepanekuid, et vastata esitatud küsimustele. Võrreldes eelmise kahe raamatuga sisaldab see palju rohkem

informatsiooni, millest varem teadlik ei olnud.
Teen mõned ülestähendused nendest asjadest, mis mind mingil moel üllatasid. Suudlemine tuleneb söögi edasiandmisest. ¦impansid suudlevad ja hoiavad käest kinni. Naised liigutavad pilgutades oma silmi, mehed vaatavad ühes suunas. Ameerika lõunaosariikides kasutatakse pilgutamise ajal silmade liigutamist flirtimiseks. Mehed alustavad naistega juttu alles siis, kui naine on teist korda mehe poole vaadanud. Meeste pupillid suurenevad kui nad vaatavad suurte pupillidega naist. Meeste pupillid ei suurene kui nad vaatavad ükskõik mis suuruses pupillidega meest. Seevastu paljude naiste pupillid suurenevad kui nad vaatavad väikeste pupillidega naist. Puudutamine on seotud staatusega: rikkad puudutavad rohkem vaeseid; vanemad puudutavad rohkem nooremaid ja mehed puudutavad rohkem naisi.
Raamat on *insightful*. Hea meelega loeks kunagi uuesti.

1.4.6 Body Language For Dummies (2010-08-19 14:54)

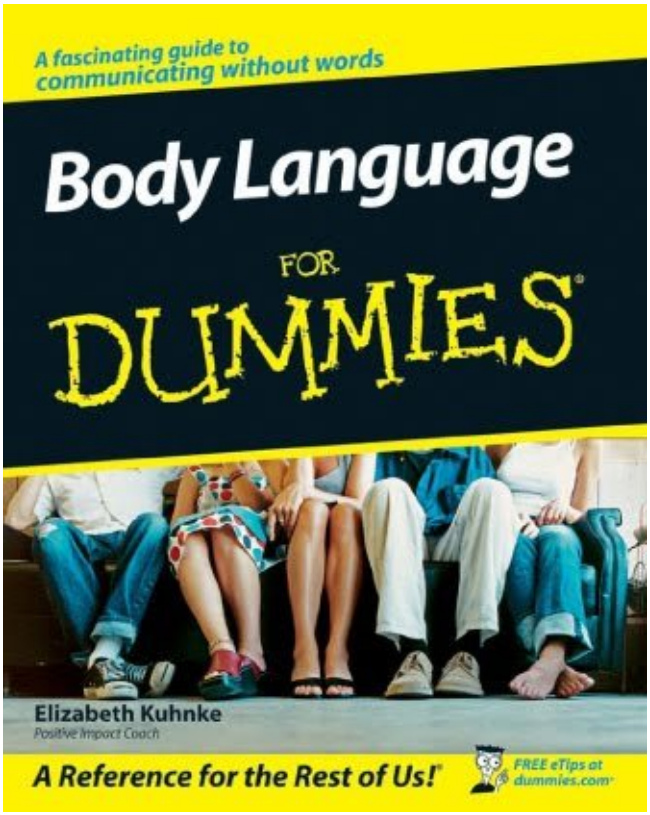

Elizabeth Kuhnke - Body Language For Dummies. Wiley, 2007. 337 lk

Pärast nii mitut kehakeeleteemalist raamatut tundub loomulik, et paljud asjad hakkavad korduma. Mis on aga ootamatu, on korduv seletuste järjekord, subjektiivsus ja isegi sõnakasutus. Minu jaoks oli Body Language For Dummies ümberkirjutatud ja oma jutustustega (nö "anekdootidega") rikastatud versioon The Definitive Book of Body Language-st. Erinevus seisneb vaid raamatu ülesehituses (For Dummies seerial on oma stiil) ja selles, et iga mõne peatüki järel tehakse reklaami veel kahele sama seeria raamatule. Muidu on kõik kas sama või informatsiooni nülitud.
Midagi oli ka head ja uut. Näiteks meeldis mulle, et kauguste (proxemics) puhul on mõõtühikud nii tollides kui ka sentimeetrites ära toodud. Soolise võrdsuse eesmärgil vahelduvad "he" ja "she" peatükkide kaupa, mis teeb lugemise selle faktori jälgimise võrra huvitavamaks. Vahel tundus see ka kentsakas. Toon näite: *"The ancient Chinese gem traders were expert in watching their buyers eyes when negotiating prices. If the pupils dilated, the trader knew* ***she***

was offering too good a deal and had to negotiate harder." Võib olla teeb see minust seksisti, kuid kõhutunne ütleb, et iidse Hiina juveelikaupmeeste hulgas oli täpselt 0 naissoost kaubitsejat. Ah, ja tänapäeva teadus on tõestanud seda mida maalijad, luuletajad ja kirjutajad on väitnud juba tuhandeid aastaid: naise võime meest seksuaalselt rahuldada on mehele tähtsam kui mistahes kaasavara või intellektuaalne võime mida naine võiks omada. Good to know.
Flirtimist selgitab see raamat samuti väga range protsessiga, mis peab olema korrektselt järjestatud. Need astmed on silmkontakt, naeratus, sulgede silumine (preening), rääkimine ja viimaks puudutamine. Sealt edasi võib naine oma võimekust tõestada :/
Raamatu kõige väärtuslikum mõte on see: *"You absorb most from those you admire."* Sellega nõustun. Pärast seda raamatut hingan sügavalt ja avan oma rinna nagu "raamatu mis vajab lugemist" või "lennuki mis tahab õhku tõusta" ja palun kõikvõimsat spagettikoletist, et järgmine raamat oleks parem.

1.4.7 What Every BODY is Saying (2010-08-19 14:55)

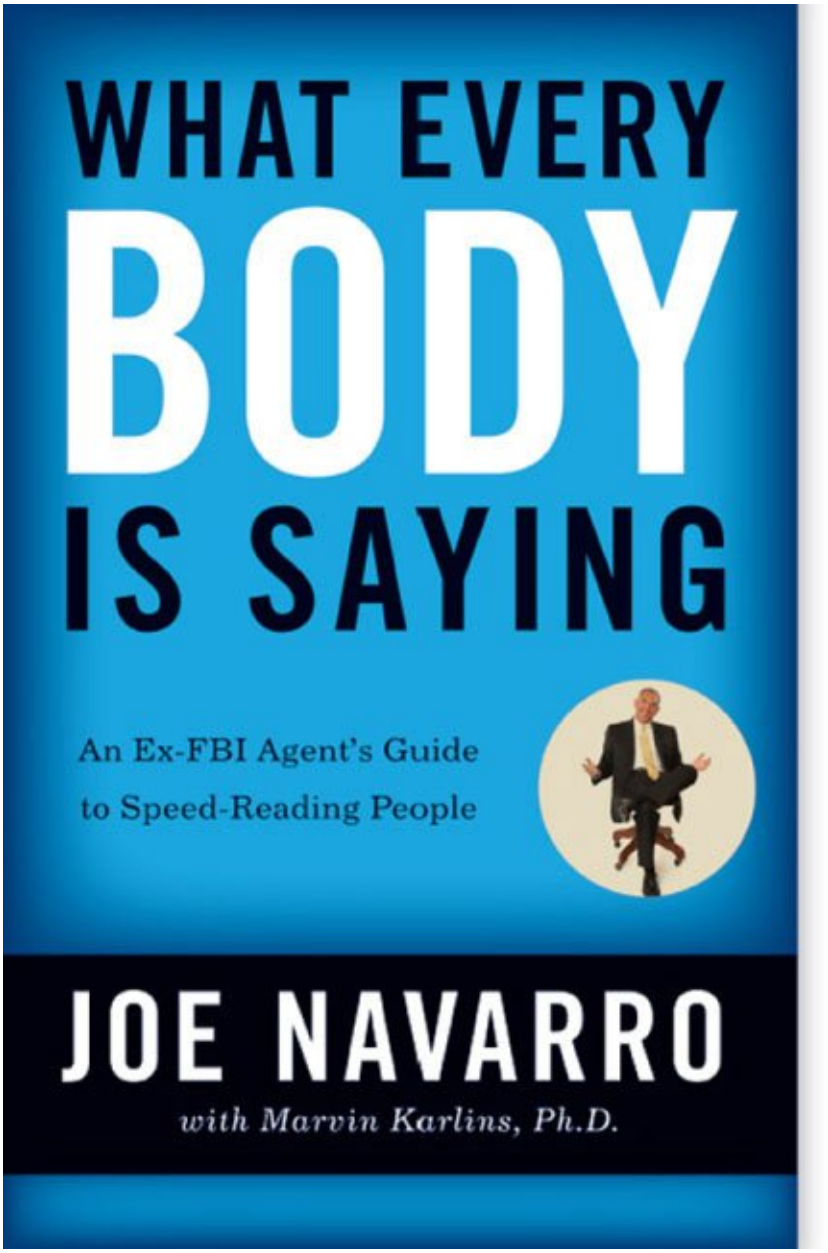

Joe Navarro - What Every BODY is Saying: An Ex-FBI Agent's Guide to Speed Reading People. HarperCollins, 2008. 269 lk

Senistest raamatutest on see olnud kõige lihtsamini mõistetav. Joe Navarro jutustab kehakeelest selgelt ja täpselt, teeb asjalikke üldistusi ja toob kehakeele näiteid kriminaaljuhtumitest. Ta pakub huvitavaid fakte elu kohta, räägib teravmeelselt oma isiklikest kogemustest ning läheneb kehakeelele aju ülesehituse seisukohalt. Tema käsitlus kehakeelest on seotud imetajaajuga. Judi James rõhutas seda, et inimene peab tasakaalustama oma loomalikke tunge ja inimlikku mõistust. Joe Navarro käsitluses on see otseselt seotud konfliktidega imetajaaju ja *neocortex*i vahel.

Kehakeel väljendab tema käsitluses kahte äärmust: mugavust ja ebamugavust. Terve tema käsitlus on üles ehitatud märkama, kummale äärmusele üks või teine øest viitab. *Pacifying* on sõna, mis tema käsitluses on prominentne ja mis võib olla korravalvurite kõnest pärinev. *Pacifying* on igasugune ennastlohutav tegevus mis vallandab kehas endorfiine (kaela sügamine, lauba hõõrumine, reite silumine jne). Teine uus ja huvitav termin on *isopraxism* e teaduslik termin mis tähendab sama mis *mirroring*, *echoing* ja *mimicking*.

Väga oluline täpsustus Navarro poolt puudutab eelmistes raamatutes tihti kasutatud väljendit *fight or flight*, mis tema arvates on ebatäpne - kui me kõigepealt ründaksime ja siis põgeneksime, oleksime kõik alalistes sinikates. Ta täpsustab, et reaalsuses on järjekord *freeze*, *flight and fight*. Suures hädaohus me kõigepealt peatume, siis proovime põgeneda ja alles viimase võimalusena võitleme.

Huvi tekkis näha oma silmaga kindlaid videosalvestisi. Hitler olevat oma käeliigutusi esmalt peegli ees ja siis videosalvestistega parendanud. Osad videod pidavat tänapäevani säilinud olema.

Peatüki mis käsitleb petu märkamist lõpetab ta mõttega, et *"unfortunately, there is no 'Pinocchio effect'."* Body Language for Dummies väidab aga täpselt vastupidist: kui keegi valetab, vallanduvad kemikaalid nimega *catecholamines*, mis panevad tundlikud nina limaskesta kiud paistetama ja selle nimi on *Pinocchio Response*. Navarro kas ei teadnud või ei pidanud väärtuslikuks seda mainida (kehakeemiat puudutab ta väga pinnapealselt).

Kokkuvõttes on see üks parimaid kehakeelealaseid raamatuid: pildid on tabavad, selgitused täpsed, jutustused huvitavad ja puudutatakse kõiki kehaosi. Hea lugemine. [Ka eesti keeles.]

1.4.8 The Body language Rules (2010-08-19 14:55)

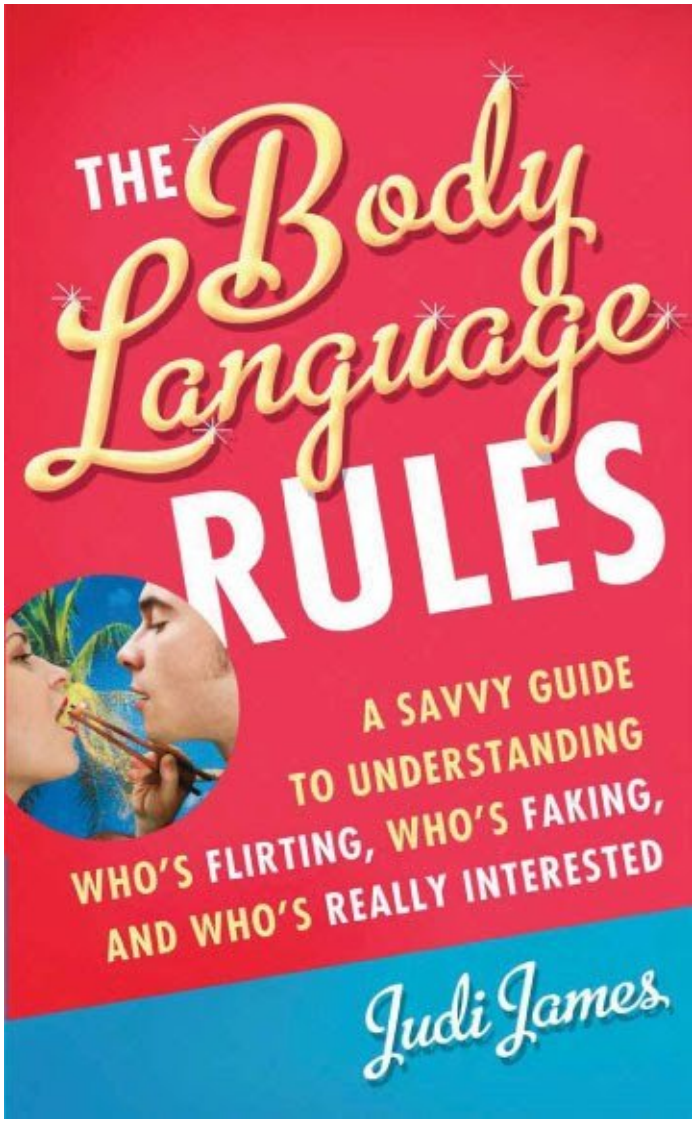

Judi James - The Body Language Rules: A Savvy Guide to Understanding Who's Flirting, Who's Faking and Who's Really Interested. Sourcebooks, 2009. 411 lk

Alustan sellest et *savvy* on tõlkes "arusaadav". Seda see raamat on. Võrreldes raamatuga Body Language for Dummies torkab kohe silma oluline erinevus: for Dummies koosneb põhiliselt üksteisega väga õrnalt seotud lõikudest ja eraldiseisvatest lausetest samas kui käesolev teos on kergestiloetav ja edasiliikuv. The Definitive Book of Body Language-st on raamat uuem (5 aasta jagu), informeeritum ja veel mitmes mõttes parem.
Esimene asi mida võib märgata on see, et raamat sisaldab rohkesti nimekirju. Mis mind Teach Yourself'i juures häiris, on siin hoopis nauditav, sest igale punktile järgneb vajadusel teise kirjatüübiga põhjalik selgitus. Autori lähenemine ainele on psühholoogia vaatepunktist, mistõttu mõjub kohati eneseabiraamatuna ja kohati õpikuna. Sellest annab tunnistust ka fakt, et raamatu lõpus on arvestatav sõnastik erialaste väljenditega. Enamikega neist olen juba tuttav, kuid mitmed on autori enda poolt vermitud ja osad pidin üles kirjutama, et hiljem neid märksõnadena kasutades täiendavat informatsiooni otsida. Kiita võib ka seda, et joonised on läbivalt ühes stiilis ja selgitused käivad nendega kaasas (st neile ei viidata teksti sees).
Kõige enam meeldib see, et kuna raamat on väga uus, sisaldab see ajakohast infot ning mitmes kohas lükkab ümber

Pease'i soovitusi. Autor rõhutab, et kehakeel ei ole täppisteadus, vaid *cognitive algebra* ja just nagu sõnadel on mitu tähendust, on ka øeste võimalik mitmeti mõista. Esimest korda kohtasin siin selliseid termineid nagu *transfix* ja *rictus*. Esimene on vesteldes liikumatuks jäämine kui teine vahele segab - nii hakkad uuesti liikuma siis, kui vahelesekkuja lõpetab. Teine on kange, väljavenitatud naeratus.
Mis mind üllatas, on põhjalik analüüs suudlustest - avastasin, et minu isikliku lemmiku nimi on *the tip-toe kiss*. Pisut üle parda läks autor peatükiga "mida söögikombed ütlevad sinu seksikommete kohta", mis tundub olevat rohkem oletuslik kui tõestatud. Terve peatükk on pühendatud tööintervjuude tarbeks ja põhiprintsiibiks on *"Don't be yourself!"*. Raamatu parim lause: *"Dancing is probably the nearest thing to sex."*
Kui kunagi kordama hakkan ja mõned neist raamatutest üle loen, siis The Body Language Rules on kindlasti üks neist mille vahele jätmine oleks kaotus.

1.4.9 Body Language by Allan Pease (2010-08-24 15:18)

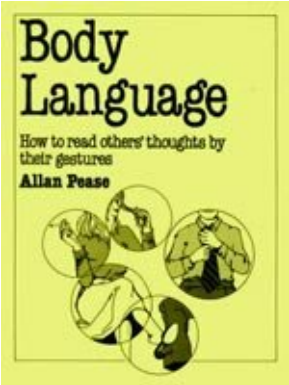

Allan Pease - Body Language: How to read others' thoughts by their gestures. Sheldon Press, 1988. 148 lk

Ja ongi läbi kaheksas raamat, mis pidi olema viimane. Juhtus aga nii, et isegi enam kui sama arv kehakeelest kõnelevaid raamatuid on veel ees ja ma tunnen, et esimesest kaheksast tõepoolest ei piisanud. Nüüd aga sellest kõige populaarsemast kehakeeleraamatust mõni sõna.
"Kuidas lugeda teiste mõtteid neide øestide abil" oli esimene kehakeeleraamat mille ma elus läbi lugesin ja seda 2007. aastal. Siis tundus see (eesti keelde tõlgitud) raamat olevat täis tuubitud väärt teadmisi millel on hiiglaslik praktiline väärtus. Nüüd pärast sama raamatu uuema ja mahukama versiooni (The Definitive Book of Body Language) pluss veel mitme selleteemalise teosega tutvumist leian, et see "esimene" sisaldab ääri-veeri skeletti sellest ainest. Raamatu põhipunktid on Pease'i uuemates teostes sõna-sõnalt samaks jäänud ja ülejäänu tundub lihtsalt tarbetu või liialdatud. Palju asju on isegi teiste raamatute poolt ümber lükatud. Väga selgelt hüppab esile see, et raamatu sihtgrupiks on müügimehed - mistõttu mitmed märkused kehtivad vaid kellelegi, kes soovib oma ideed või toodet teistele maha parseldada. Õnneks on raamat lühike, rohkete piltidega ja teda võib pidada klassikaks, aga millekski enamaks enam mitte.
Ainus uus teadmine, mida varem polnud märganud või tähtsaks pidanud oli märkus, et naiste pupillid suurenevad pornot vaadates veel enam kui meestel. Ja väga armas sentiment oli raamatu sissejuhatuses, milles Pease ütleb, et nii nagu linnuvaatleja tunneb mõnu tiivuliste jälgimisest, nii võib *non-verbalist*il olla hiiglama lõbus lihtsalt istuda ja inimesi vaadelda.

1.4.10 Undercover Sex Signals (2010-08-24 15:19)

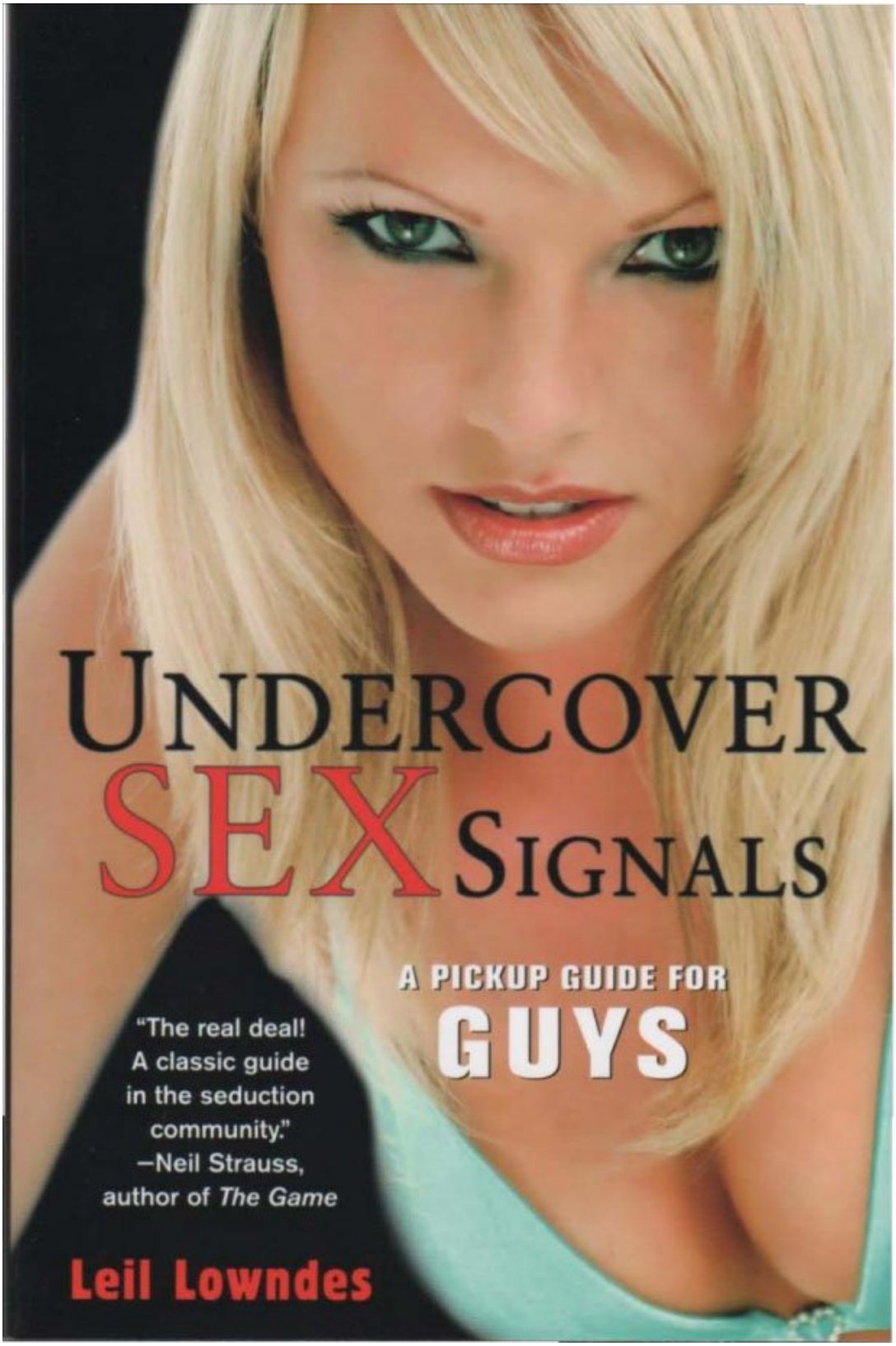

Leil Lowndes - Undercover Sex Signals: A Pickup Guide For Guys. Citadel Press, 2006. 270 lk

See raamat on selgelt suunatud meestele (olgu, see väljendub juba pealkirjas): esimene peatükk kannab nime *"You'll Never Havet to Face Rejection Again"*. Alguses nõuab pisut harjumist, et iga - IGA - lõik lõppeb naljaga, aga kui kord juba lugemist alustad, on raske lõpetada. Tekst on hästi koostatud, sisukas ja humoorikas. Sisaldab rohkesti huvitavaid nüansse ajaloost ja uurimustest ning tõestab autori kadestamist väärt teadlikkus aine kohta. Miinus on vb see, et just nagu mitmed teised kuidas-võrgutada-naisi või kuidas-saada-rikkaks raamatud, laskub ka see raamat (õnneks vaid korraks) eneseimetlusse (räägib eluloo).
Põhja moodustavad 26 seksuaalset kehakeelesignaali, e nö U.S.S.-i mida kujutatakse kui "tähti" mis tuleb selgeks õppida, et naiste flirtimist edukalt lugeda. Neid signaale esitatakse piltidel mille all on selgitused ja raamatu lõpus on nende peale kontrolltöö.
Lugemise teeb huvitavaks see, et pole kuiv kehakeelejutt, vaid räägitakse muustki mis puudutab seksuaalsust ja armastust. Näiteks teised raamatud mainivad mõnda allikat või uurijat (põhiliselt samad nimed: Mehrabian, Ekman, Hall, Morris, Axtell, Hess) - Leil Lowndes jutustab aga pikalt, ladusalt ja värvikalt valdkonda puudutavatest uurimustöödest, sütitades nende vastu huvi. Kahju vaid, et vähesed neist pruugivad neti kaudu kättesaadavad olla. Mis puudutab ajukeemiat, siis väljendile *"It's chemistry"* vastab autor amfetamiini sugulase *PEA*-ga (*phenylethylamine*) ja selgitab selle toimet. Mainimata ei saa jätta ka seda "kõike kõigemat" *line*-i, mis väidetavalt toimib iga naise peal (ja mille õnge üks tuttav hiljuti läks): *"You're the most unique woman I've ever met"*.
Kokkuvõttes üks väga hea raamat. Kehakeele poolest sisaldab vähe sellist, mida eelmistest raamatutest ise ei võiks kokku *piece*ida, aga juba pelgalt autori selgitused ja seosed on väärt seda, et kunagi jälle lugeda.

1.4.11 Winning Body Language (2010-08-24 15:21)

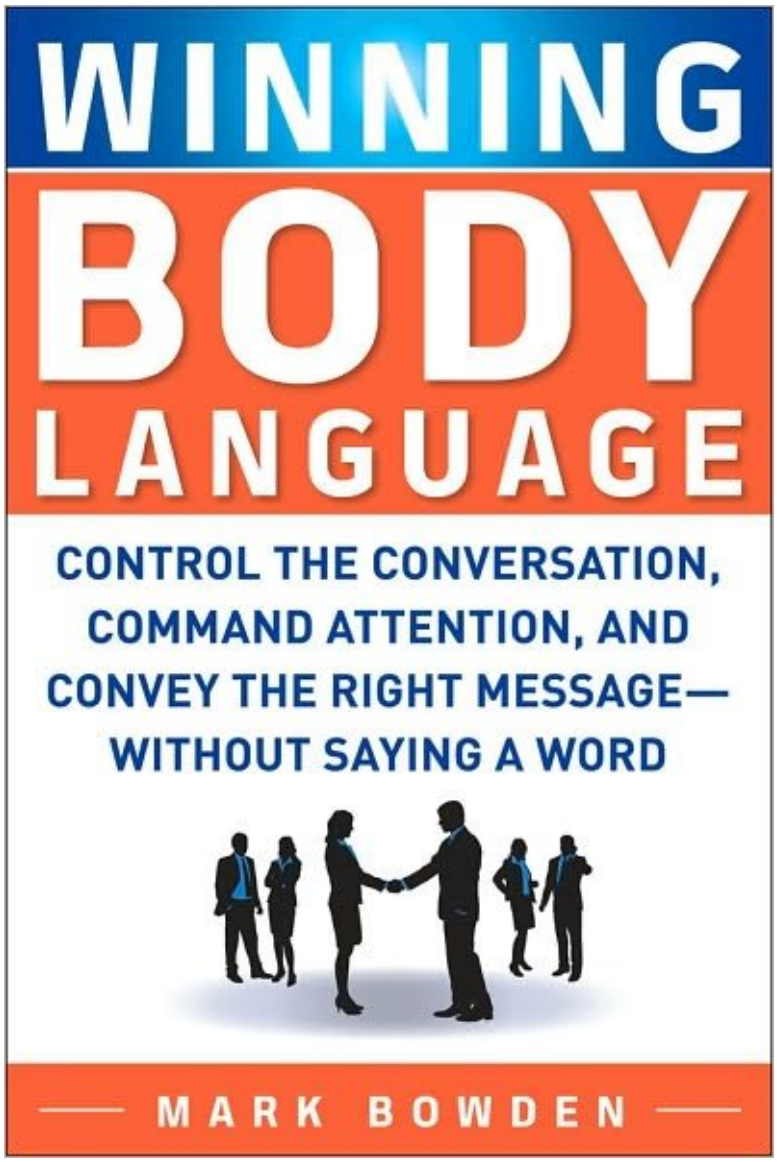

Mark Bowden - Winning Body Language: Control the Conversation, Command Attention, and Convey the Right Message - without Saying a Word. McGraw-Hill, 2010. 257 lk

See raamat on hämmastavalt uus (ilmunud käesoleval aastal) ja hämmastavalt hea. Eelnevate raamatute puhul olen märkinud ära, kas sooviksin raamatut üle lugeda. Teose sissejuhatus tekitas tunde, et raamatu üle lugemine on vististi ainus võimalus kuidas kõigest aru saada. Õnneks oli see petlik esmamulje - juba esimesed peatükid juhendavad, kuidas oma kehaasendit muuta nii, et raamatu (pikkade ja keerukate lausete) sisu mõistmine paraneb.
Autori sihtgrupiks on äriinimesed, mistõttu mõnikord laskub ta detailsetesse arutlustesse asjadest, millest mul ei ole aimugi (nagu *declining equity markets*). Hoolimata spetsiifilisest sihtgrupist on tajuda, et raamat võib sügavalt puudutada igaühte, kes peab elava publiku ees esinema või tunneb vajadust inimesi kehakeelega mõjutada. Ta teeb tähelepanekuid isegi selle kohta millised keemilised muutused toimuvad inimese kehas, kes peab enam kui nelja inimese ees PowerPointi esitlust pidama (*adrenaline* ja *norepinephrine*).
Samas kui eelnevad raamatud pühendasid tähelepanu kaugustele, asenditele ja øestidele siis see raamat paneb need samad asjad perspektiivi ja osutab, kuidas neid kõige paremini rakendada: kuidas võita usaldust, kuidas inspireerida,

kuidas kirgi õhutada jne. Võrreldes eelmiste raamatutega on teravalt tajuda, et rõhk on kvantiteedi asemel asetatud kvaliteedile: raamat õpetab (kehakeele seisukohalt) vähe, kuid kuramus kus õpetab hästi. Mulle meeldis väga, et autor ei pööranud liialt palju tähelepanu kahele mulle kõige vastumeelsemale valdkonnale kehakeeles: näoilmed ja käepigistused. Esimesest tõi ta välja vaid Ekmani 6 universaalset ilmet ja käepigistuste osas soovitas teise staatuse tõstmiseks anda *submissive* pigistus.
Tasub mainida, et The Definitive Book of Body Language on selle teose soovitatavas kirjanduses, aga erinevalt For Dummies raamatust ei kirjuta seda oma sõnadega ümber vaid paneb Pease'i ja paljude teiste tähelepanekud asjalikku konteksti. Autor ei ürita lugejat harida mitte niivõrd kehakeelt lugema kuiet kehakeelt paremini kõnelema. Palju tähelepanu osutatakse sellele kuidas hääletooni juhtimisega saab kuulajate olekut mõjutada. Kehakeeleraamatud on hääletooni olulisust väga õrnalt maininud, mõni NLP raamat on selle kasutamist soovitanud, kuid mitte selgitanud. See teos teeb aga väga hästi selgeks, millist erinevust hääletoonis on võimalik kindla kehakeele abil saavutada. On lausa uskumatu, et varasemates kehakeeleraamatutes polnud hingamise ja hääletooni vahelisest seosest mitte õhkagi.
Nii hea, hariv ja huvitav, et uuesti loeks parima meelega.

1.4.12 Visible Thought (2010-08-24 15:22)

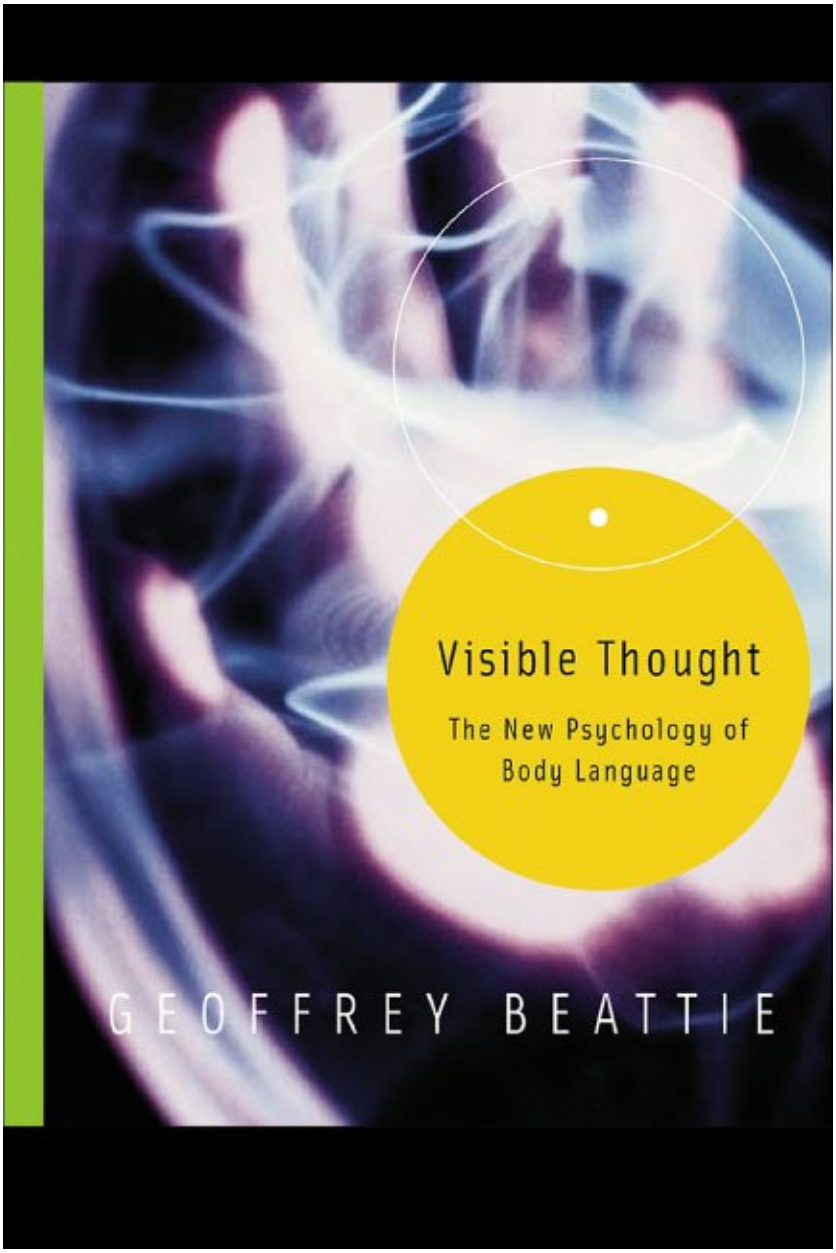

Geoffrey Beattie - Visible Thought: The New Psychology of Body Language. Routledge, 2004. 217 lk

Nagu raamatu kaas reedab, uurib see teos eelkõige käeliigutusi. Populaarteaduslike kehakeeleraamatutega ei saa "nähtavat mõtet" käeliigutuste osas isegi võrrelda. Autor räägib pikalt käeliigutuste uurimise ajaloost ja olulisematest filosoofilistest tekstidest mis seda valdkonda puudutavad, selgitab põhilisi käeliigutuste tüüpe (*emblems*, *iconic gestures*, *metaphoric gestures*, *the beat*), selgitab, et nende taga peituvad mõtteprotsessid ja toob nendest näiteid poliitikast (viies kord kui loen Bill Clintoni tunnistusest) ja briti *reality* telesaatest Big Brother. Sissejuhatuses kordab ta uhkusega oma tiitlit *Big Brother psychologist* ja lubab raamatus tuua palju näiteid sellest saatest, kuid teeb seda vaid kahes või kolmes peatükis. Enamus raamatust tundub olevat hoopis David McNeill'i tsiteerimine, tema väidete tõestamine ja ülistamine.
Lugemine on vaheldumisi huvitav: osad peatükid lugesin läbi suure huviga ja oleksin juurdegi küsinud; mõned on aga

üksluised kirjeldused katsetustest, nende läbiviimisest ja tulemustest. Ta rõhutab, et on *experimental psychologist* ja see võib kõlada hästi, aga kui oled mitmest järjestikust peatükist lugenud praktiliselt ühe ja sama katse erinevatest versioonidest nii põhjalikult hakkab *experimental* omandama negatiivset konnotatsiooni. Ainus vabandus on see, et põhilised katsetused millest ta jutustab on multifilmide ümberjutustamine (mis on laheduselt võrreldav uurimise sooritamisega baarides (Undercover Sex Signals)). Muidugi ei olnud see kõik igav ja tarbetu. Meeldis see, et ta räägib kuidas Mehrabian jõudis arvudeni 7-38-55 ja selgitab, miks need arvud ei pea paika igapäevases suhtluses. Seda kõike on hea teada, sest peaaegu kõik senised raamatud on just nende arvudega hiilanud (üks siiski mainis, et neil arvudel on ka konkurendid) ja väga usaldusväärsed pole need just tundunud (nüüd tean, et mitte alusetult). See ei ole ainus kriitika populaarteaduslike kehakeeleraamatute suunas. Autor toob välja, et need ei esitle kehakeelt pärisajas ja on psühholoogia seisukohast 30 aastat ajast maha jäänud.

Selle kohta peaksin nüüdseks olema võimeline kommenteerima. Pease'i ja teiste kirjutiste kohta võib see pidada paika, AGA ainult selle tõttu, et nad forumuleerisid oma põhiseisukohad üle 30 aasta tagasi ja mis nende jaoks on seni töödanud, selle on nad toonud tänapäeva. Raamatute Winning Body Language ja What Every BODY Is Saying kohta minu arvates selline süüdistus paika ei pea. Isegi kui nad ütlevad *pack mentality* või *isopraxism*, mitte *interactional synchrony* (igaühel tundub sellele nähtusele olevat oma nimetus).

Raamatu põhirõhk on käeliigutustel millel pole otsest e verbaalset tähendust ja pole tihtipeale teadlikult kontrollitavad. Autori seisukoht on, et ikoonilised øestid täiendavad verbaalset suhtlemist ja oma katsetega tõestab ta, et kahemõõtmeline suhtlemine (verbaalne ja øestikulaarne) on kõige mõjusam. Raamatu parima lause pani kirja Edward Sapir aastal 1927: *"We respond to gestures with an extreme alertness and, one might almost say, in accordance with an elaborate and secret code that is written nowhere, known by none, and understood by all."*

1.4.13 Body Language In The Workplace (2010-08-24 15:22)

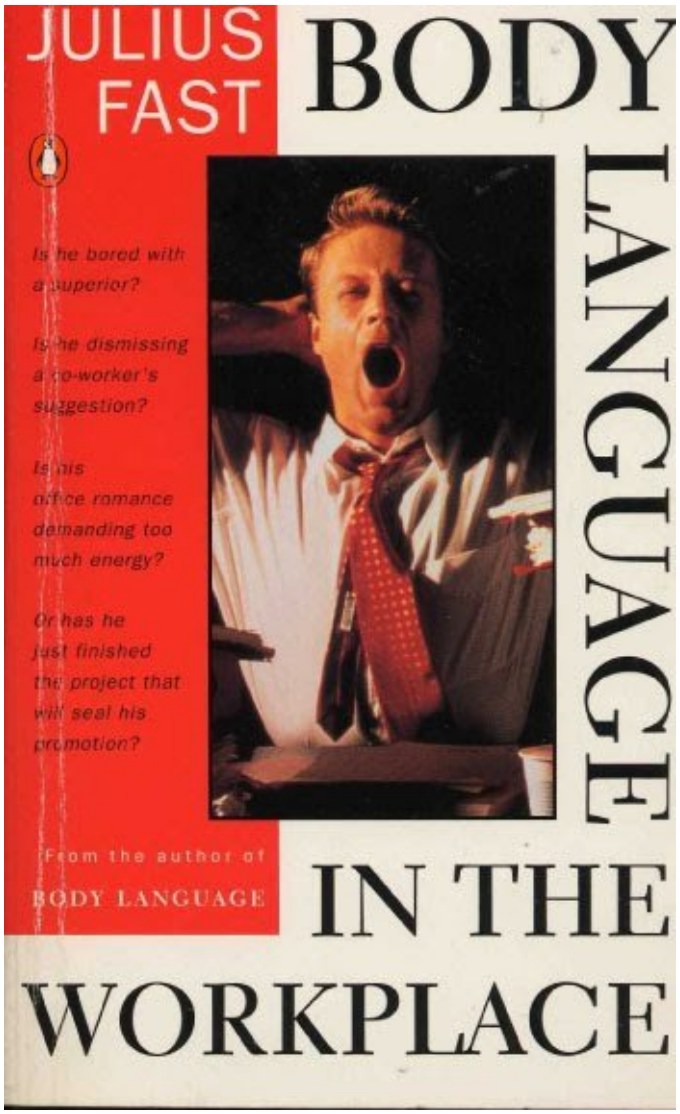

Julius Fast - Body Language In The Workplace. Penguin Books, 1994. 253 lk

Käesolevas raamatus ei räägi Julius Fast otseselt kehakeelest, vaid millestki nimega *subtext*, millest kehakeel on vaid üks osa. Ühel momendil väidab ta, et selle sünonüüm on *aura*, aga üldiselt jääb mulje, et tegu on mitte-verbaalse sõnumiga. Kui ma oleksin selle raamatu ostnud ja oodanud saada uut informatsiooni kehakeele kohta, nõuaksin valjult oma raha tagasi.
Teach Yourself raamatus esitatud kümnest kehakeele omadusest oli väljanägemine tähtsuselt kaheksas. Just väljanägemine on see, millega Julius Fast oma raamatut alustab ja sealt liigub ta TY järjekorras tagasipoole ajastuse ja muude olulisemate asjade juurde täiesti seosetud järjekorras. Häirib, et nii palju juttu on riietumisest - mood on pidevas muutumises ja 90ndate alguse trendid on käibelt läinud. Sama võib öelda nende kommete kohta, mida raamat õpetab. Ja mida raamat kehakeelest töökeskkonnas õpetab? Nagu Dale Carnegie, räägib ka Julius Fast palju näitlikke lugusid. *Don't get me wrong*, lood on vahvad, aga kehakeelega haakuvad neist vähesed.
Mitukümmend lehekülge on (minu arvates) mõttetuid küsitlusi. Jap, järgmine kord kui ma olen Nevadas konverentsil ja mõõdun hasartmänguatuomaadist, ma EI pane sinna oma raha sisse. See tähendab, et ma peaksin riskeerima rohkem ja nt sundima oma sõpru või kaaslast tegema midagi mida mina tahan teha. Tänan, ei.

Olgugi, et teos on tajutavalt eneseabiraamatu hõnguline ning palju teksti tundus olevat suvaline sisutäide, sain ka mõne uue teadmise. Näiteks kuidas õppida tajuma *microexpression*eid: välgutada silme ees fotot kindla näoilmega ja proovida ära arvata mis emotsioon sellel oli. Niimoodi saab umbes saja fotoga endale asja selgeks teha. Korduvalt rõhutab ta silmkontakti tähtsust ja õpetab väga selgelt, et vesteldes silmkontakti pidevalt katkestades on viisakas vaadata alla ja külgedele. Eelmistes raamatutes on sama informatsioon olnud hägusem. Sain teada, et on olemas nö *Janus Factor* - et igal inimesel on kaks nägu: üks alluvatele ja üks ülemustele. Jutu sees mainib ka harjumuspäraseid kehakeeleteadlasi (Hess, Hall, Ekman), aga kahjuks puudub raamatul bibliograafia. Seda... raamatut... vaevaliselt lugedes tekkis tahtmine jätta vahemehed vahelt ja minna otse kehakeeleteadlaste ja *academeez*i juurde. Juliust Fastilt on aga järjekorras veel üks raamat (originaalse pealkirjaga "Body Language"), mille suhtes on mul kõrged ootused. Parem oleks, et mitte asjatud.

1.4.14 The Nonverbal Advantage (2010-08-25 17:49)

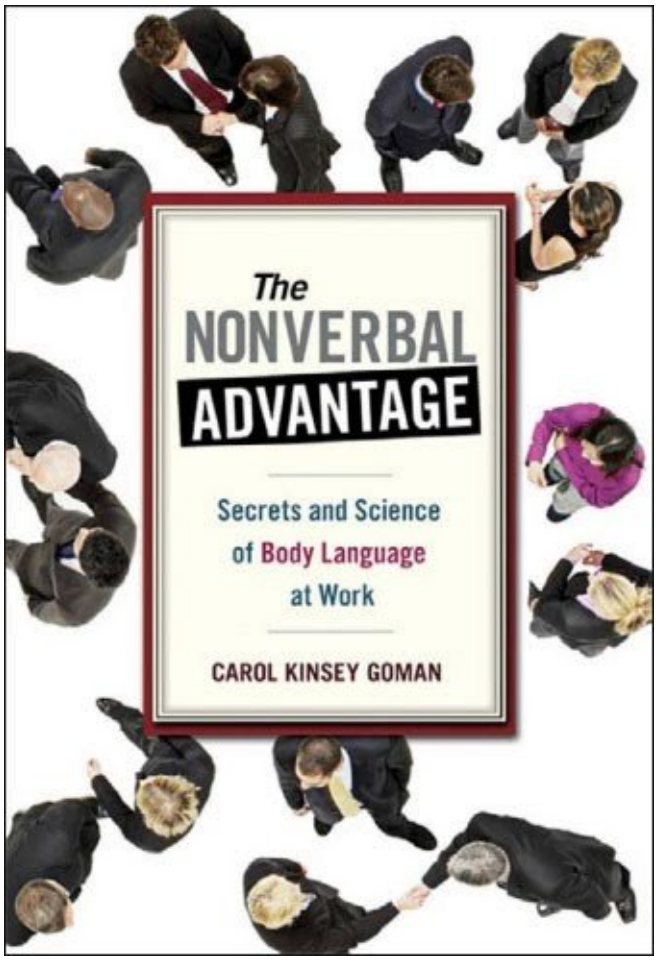

Carol Kinsey Goman - The Nonverbal Advantage: Secrets and Science of Body Language at Work. Berrett-Koehler, 2008. 216 lk

Seda raamatut on lihtne lugeda, see sisaldab piisavalt illustratsioone ja lõigud lõppevad harilikud lehekülgede lõpus (laused poolituvad harva üle lehekülje). Lihtne lugeda ka selle tõttu, et sisaldab peaaegu igas lõigus mõtet või isegi lauset, mis eelnevatest raamatutest on tuttav. Vahel isegi nii tuttav, et võiksin märksõnadega eelmistest raamatutest üles otsida, kust autor "oma mõtted" saanud on. Kahtlustan, et Carol luges enne oma raamatu kirjutamist minuga sarnaselt läbi kõik saadavalolevad teemakohased raamatud ja tegi neist pm oma kokkuvõtte. Sellele viitab

ka fakt, et ta mainib tekstis nii Pease'e kui ka Joe Navarrot. Esimese kohta paljastab ta, et Pease'i paarike kasutas pupillomeetriat, et tõsta mingisuguse huulepulga läbimüüki 49 % ja Navarro kohta mainib ta, et tänapäeval õpetab Joe pokkerimändijaid märkama kehakeelt.

Ükski taoline raamat ei saa aga olla karbonkoopia ja nii mõnigi asi tuli mulle siiski uudisena. *Mirror Neurons*. Itaalia teadlased uurisid *macaque* ahvide ajurakke ja tegid kindlaks milline osa ajust aktiviseerub kui ahv haarab pähklite järele. Kogemata selgus, et samad ajurakud aktiviseerusid, kui teadlased ise võtsid pähkleid. Aju ei tee vahet, kas tegevust sooritab tema ise või ta näeb tegevust sooritatavat. Inimesel on samuti sellised rakud. *Limbic synchrony* on veel üks nimi heale lapsele, keda eelmises raamatus nimetati *interactional synchrony*ks.

Et see raamat on suunatud (keskastme?) juhtidele, sisaldab see ärimaailmas harilikku stampi, mida näen kehakeele kallal esimest korda e *The Five C's of Body Language*. Need on elemendid, mida kehakeelt lugedes tuleb tähele panna: *context*, *clusters*, *congruence*, *consistency* ja *culture*. Kõik need sõnad on eelmistest raamatutest juba liigagi tuttavad aga esmakordselt näen neid rivistatuna. Mida varasemates raamatutes ei olnud või mida ma polnud märganud on see, et inimesed hoiavad hinge kinni moment enne valetamist.

Midagi oli siiski veel, mis mind pisut häiris: kui mitteverbaalne ja verbaalne sõnum lahknevad, siis eelistatakse võtta arvesse mitteverbaalset. Coral väidab, et naised teevad seda meestest enam. See ei ole ainus asi, mida autori sõnul naised teevad tihemini. *In fact*, taolisi ootamatuid tähelepanekuid oli raamatus sama palju kui asju mis tema sõnul on *hardwired* inimese olemusse. Muu hulgas sain teada, et Max Weber oli esimene, kes kasutas tänapäevases tähenduses sõna "karisma". See selgitab, miks Weberi kirjeldus karismaatilisest juhtimisest niivõrd paeluv oli.

Kokkuvõtteks võin öelda, et The Nonverbal Advantage on üks paras kokkuvõte teistest populaarteaduslikest kokkuvõtetest kehakeelest. Mõne teisega võrreldes on see raamat ülimalt pinnapealne ja muuks ta (mulle) hea ei ole kui kordamiseks.

1.4.15 Body Language Secrets (2010-08-28 19:44)

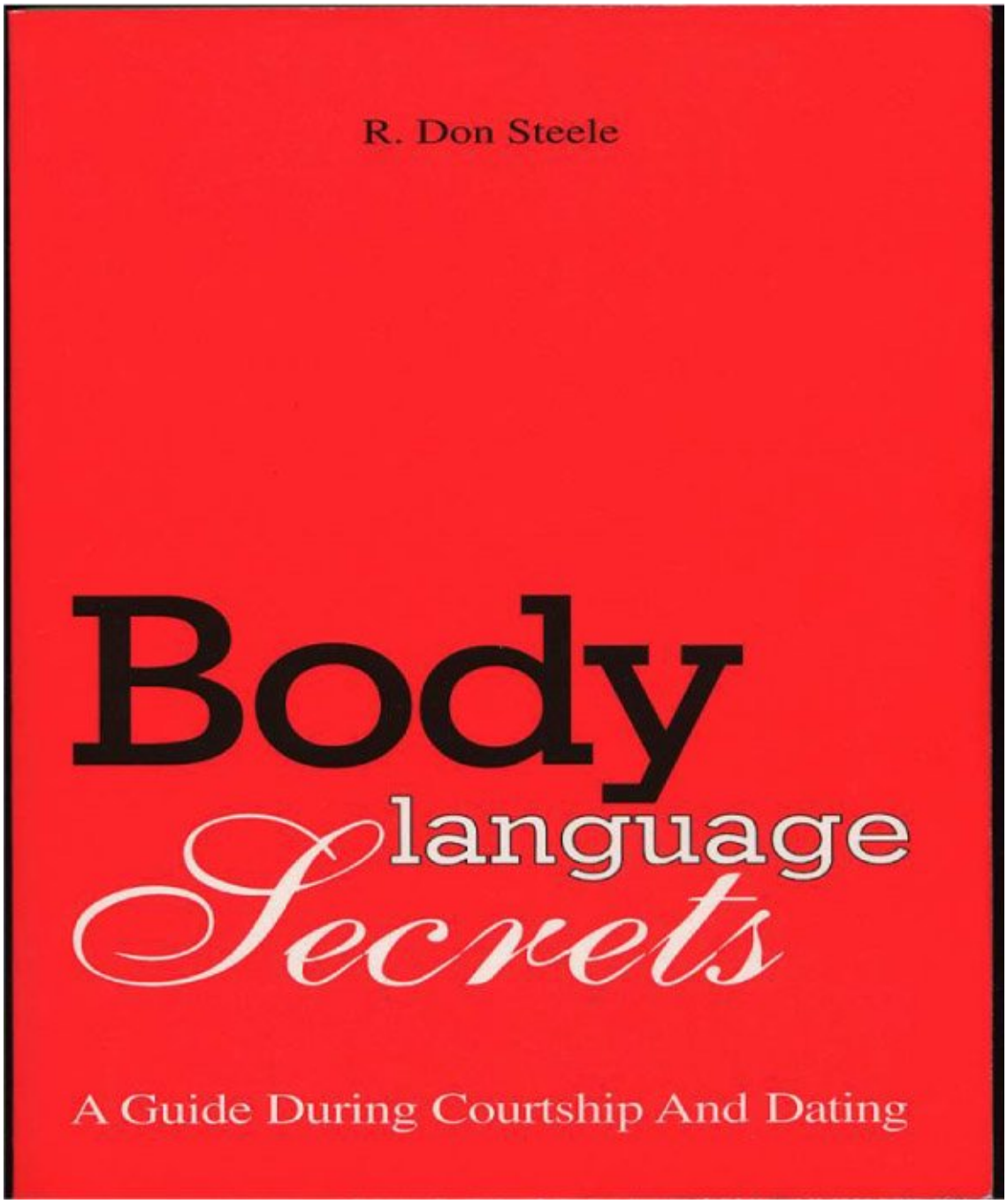

R. Don Steele - Body Language Secrets: A Guide During Courtship And Dating. Steel Balls Press, 1999. 212 lk

Teine raamat, mis käsitleb konkreetselt seksuaalset kehakeelt ja flirtimist. On tajuda, et selle mehe tähelepanekud on vanemad ja ajaproovile vastu pidanud: osad katkendid juba tuttavad tänu uuematele raamatutele, mis on seda ilmselt tsiteerinud. Nii mõndagi lauset olen täpselt sama sõnastusega juba kohanud kasvõi Neil Straussi käsitluses. Pean mainima ka seda, et see raamat on ka The Definitive Book'i soovitatavas kirjanduses.
Autori autobiograafiline ja ennastimetlev (Märt Hennoste sõna)stiil on pisut häiriv: raamatus on nii mitu erinevat enesetutvustust, et on võimatu mitte mäletada, et tal oli selle raamatu kirjutamisel 30 aastat kogemust endast

kaks korda nooremate naiste sebimisel. Selle raamatu pühendas ta 58-aastaselt oma 24-aastasele naisele (kelle täisnime rõhutatakse samuti korduvalt, justkui see peaks lugejale midagi ütlema), kes vististi on selles raamatus ka näidisfotodel. See oli muidugi esimene asi mida ma raamatut esmakordselt läbi sirvides märkasin: raamat mis räägib atraktiivsest kehakeelest sisaldab pilte niivõrd ebaatraktiivsest naisest kelle suunas võib lennutada sõnu *wouldn't hit that with a 2-by-4*.

Raamat on oluliselt detailsem kui The Body Language Project, kuigi viimast eelistaksin kasvõi okserefleksе mitte kõditavate piltide poolest. Steel hoiatab korduvalt inimeste eest, kes esitlevad seksuaalset kehakeelt omaks lõbuks (tal on nende mängude jaoks vastavalt soole kohandatud nimetused *Rape-o* ja *Cavalier*).

Uusi kehakeelealaseid teadmisi sellest raamatust ei saanud. Tegin tähelepaneku, et ta on suhtlemise arvud ümardanud 55-38-7lt 60-30-10le ja jalgade kokkupuute maaga seostab ta Pease'i raamatust juba tuttava kontseptiga ahvidest - ta lisab (või siis Pease *discard*is) neljandaks elemendiks *feel no evil*.

Ei meeldinud see, et mitukümmend lehekülge on kokkuvõtteid tema teistest raamatutest, mis on väga õrnalt või siis üldsegi mitte seotud kehakeelega. Ühes neist kokkuvõtetest soovitab ta enne CV kirjutamist läbi lugeda minimaalselt 10 raamatut CVde kirjutamisest (kas keegi on sellest üldse raamatuid kirjutanud?). Sellega võrreldes on 15 raamatut kehakeelest (mis on mul hetkel käsil) veel üpris sümboolne - vb isegi alla keskmise. Õnneks või kahjuks ei õpi ma Indias, kus kuulduse järgi loetakse iga raamat vähemalt kaks korda järjest läbi. Piiseb sellest, et igas raamatus on enam-vähem sama informatsioon... Ja see raamat kahjuks ei ole erand.

1.4.16 Louder Than Words (2010-08-31 22:55)

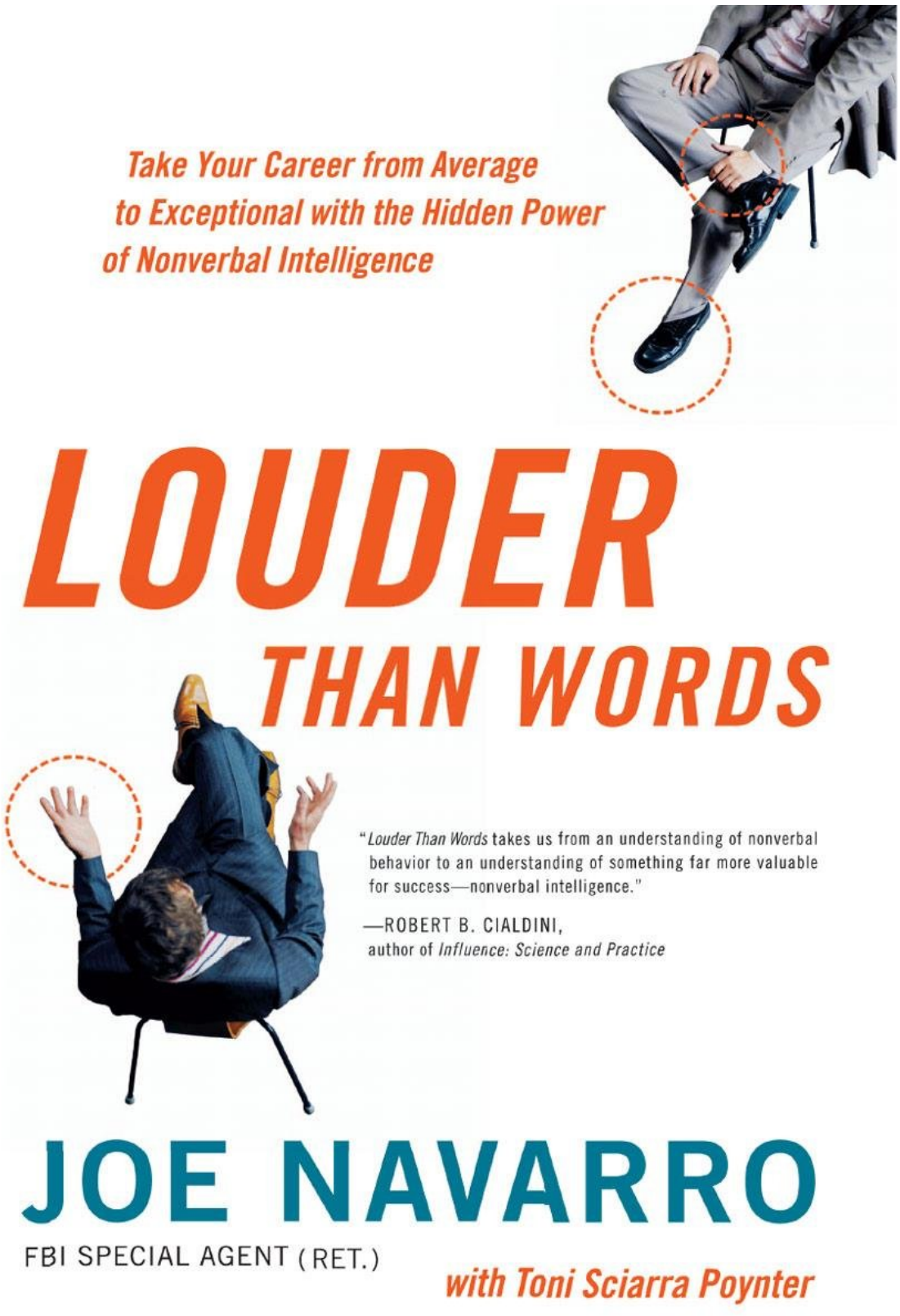

Joe Navarro - Louder Than Words: Take Your Career from Average to Exceptional with the Hidden Power of

Nonverbal Intelligence. HarperBusiness, 2010. 256 lk

Just siis kui hakkan arvama, et kehakeeleteemalised raamatud internetis on otsa saanud, komistan selleaastase raamatu otsa, mille autorilt ühte raamatut olen juba lugenud. Eelmisest on see üpris erinev. On hea, et ta ennast väga ei korda. Selle raamatu sisuks on kehakeele kõrval *nonverbal intelligence*. See võib olla termin, millega ta tuli ise lagedale ja see kõlab nagu aine, mida ülikoolis õppida võiks. Ehk asi liigubki selle poole?
Mitteverbaalne intelligents on sisuliselt iga oluline nüanss mida saab väljendada mitteverbaalselt. See on välimus, suhtumine, käitumine ja veel palju asju. *Nonverbal intelligence* võtab tabavalt kokku asjad, mis eelnevates kehakeeleraamatutes on ekselnud otsesest kehakeelest pisut kaugemale. Näiteks hõlmab see asju, mis ärimaailmas (raamatu sihtgrupp) võivad tunduda vähetähtsad, kuid mis otsustavad ettevõtte edu.
Ta räägib tihti sellisest asjast nagu *thin slice assessment*, mis on inimeste võime teiste kohta kriitilisi järeldusi teha sekundi murdosa jooksul ja seda alateadlikult. Raamatu põhiline sisu tiirleb ümber selle, kuidas seda hinnangut muuta positiivsemaks ja jätta hea esmamulje.
Eelnevate raamatute puhul olen hoolikalt jälginud, mida öeldakse peegeldamise kohta. Navarro on esimene kehakeeleautor kes tutvustab autoritele ka sellist nähtust nagu *verbal mirroring*. See tähendab vestluskaaslase sõnavara peegeldamist. Samade sõnade kasutamine ei ole raske, kuna enamus vestlusi on oma olemuselt korduvad (inimestele meeldib end ja teisi korrata). Üks autor siiski mainis, et kui su püsisuhtes parner hakkab ootamatult kasutama võõrast sõnavara, siis on tõenäoline, et ta on leidnud uue inimese keda imetleda (*We absorb most from those we admire*).
Seda teost lugedes jääb mulje, et selle lühikese ajavahemikuga enne teise raamatu kirjutamist oli ta ennast kõvasti kurssi viinud kiiresti areneva teadusega. Hea oli lugeda. Ühes peatükis selgitab ta põhilisi kehakeele termineid, mis on kordamiseks suurepärane. Sain teada, et puudutus vallandab *oxytocin*i ja puudutuse tähtsust rõhutab ta läbi raamatu korduvalt. Samuti kiidab ta huumorit ja soovitab ka kõige täbaramaski seisus leida midagi, millega tuju üleval hoida - sest see aitab.
Palju räägib häälest. Väidab, et madal hääl on parem ja tähelepanu hoidmiseks soovitab häält tasandada. Sellega olen jällegi päri.
Navarro on ainus autor peale Julius Fasti kes kasutab (korra) väljendit *subtext*. Erinevalt Fastist selgitab Navarro ka selle tähendust: see on kehakeel, mida tajud kahekõnes reaalajas. Viimaks tõdeb Navarro, et inimvaledetektorit pole olemas: heal juhul on eksimisvõimalus 50:50, parimal juhul 60:40. See-eest selgitab ta kuidas mugavuse/ebamugavuse paradigma enda jaoks tööle panna ning probleemsed asjad üles leida. Hea raamat. Sama hea või isegi parem kui Definitive Book.

1.5 September

1.5.1 The Evelyn Wood Program (2010-09-04 23:45)

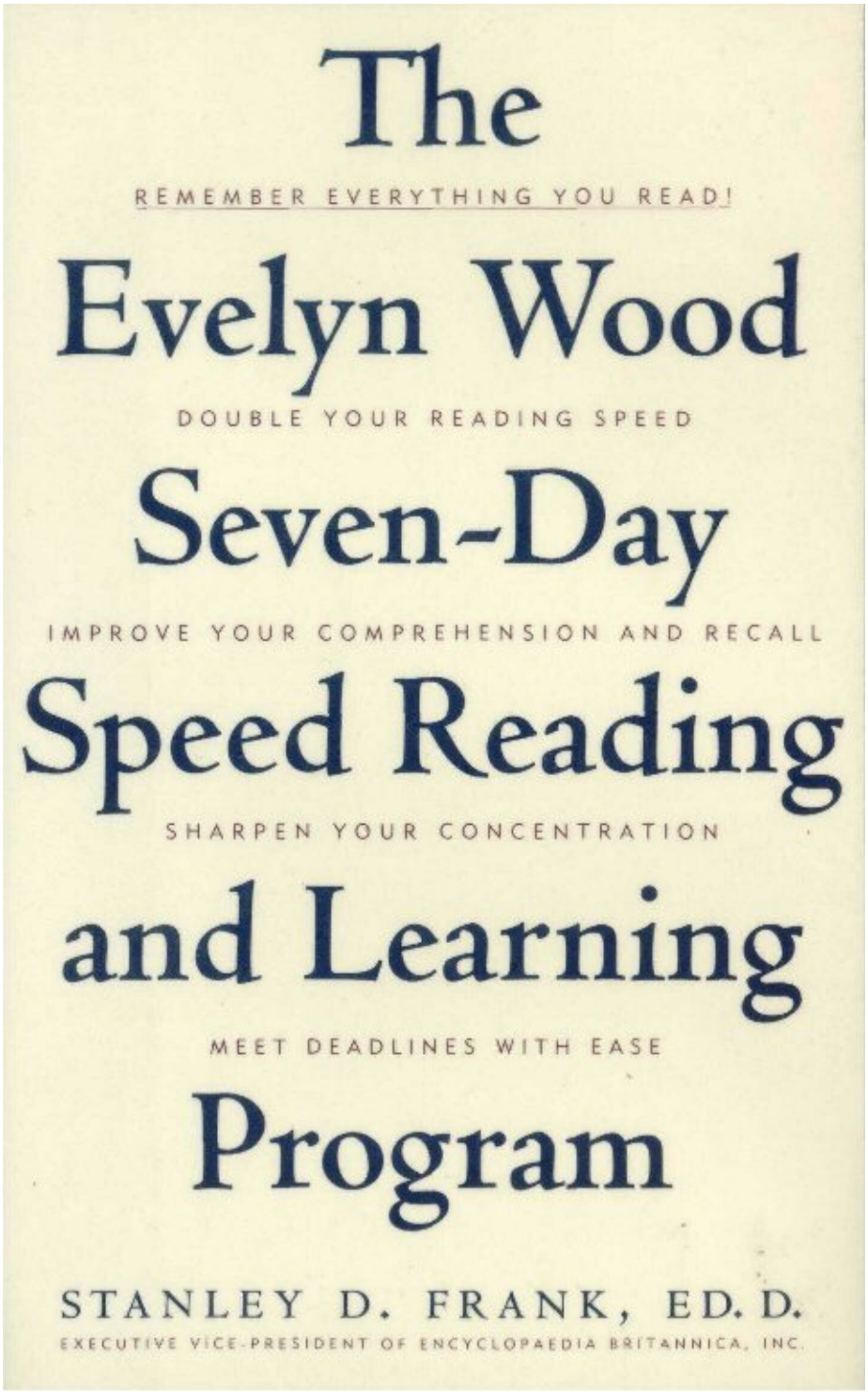

Stanley D. Frank - The Evelyn Wood Seven-Day Speed Reading and Learning Program. Fall Rivers Press, 1994. 224 lk

Esimene kiirlugemise teemaline raamat (jah, neidki tuleb nüüd hulk). Olen kiirlugemise suhtes olnud skeptiline ja mõelnud sellest tehnikast kui millestki üleliigsest. Milleks ennast vaevata? Nüüd aga kui raamatud on muutunud minu põhihuviks, tuleb see tehnika vägagi kasuks ja alustuseks loen ma sama tehnikaga läbi mõned selleteemalised raamatud. Evelyn Wood'i seitsmepäevaline programm oli juhuslik valik. Mind hämmastab pisut, et selle naise õppimisstrateegiatest on kirjutanud keegi teine. Mulle on jäänud mulje, et Evelyn pole sugugi mitte esimene, kes selle kasutusele võttis või isegi seda õpetama hakkas.
Mitu asja selle raamatu juures on häirivad. Nt see, et kasutatakse veidraid termineid nagu *mental soaring* ja *subsonic*. Reklaamtekstidena kõlavad lõigud tahtsin lihtsalt vahele jätta. Peale selle, et raamat õpetab seda tehnikat, üritab ka jätkuvalt tõestada, et see tehnika toimib. Alguses on need lubadused, kuidas minuti jooksul rohkem sõnu lugeda ja pärast on selle tehnika toimimisest pikemaid jutustusi.
Uus teadmine on see, et keskmine õpilane loeb umbes 250 sõna minutis, kuid see sama keskmine õpilane võib mõelda enam kui 50 000 sõna minutis. Kiirlugemisega saab lugemiskiirust tõsta neli kuni kuus korda ja arusaamist samuti suurendada. Oluline märkus oli see, et meie ajud on ehitatud mitte piirama informatsiooni omastamist selle järgi, kuidas sõnad on leheküljel esitatud. Seepärast kirjeldab autor tehnikaid, mis esialgu tunduvad olevat *nonsensical* - nt lugeda paremalt vasakule või ülevalt alla. Jah, ülevalt alla! Seda võib tõlgendada nii, et aju konstrueerib sõnad mõteteks (mitte lauseteks!) nagunii, kui tähelepanelikult neist sõnadest üle vaadata. Kogu selle kiirlugemise tehnika mõte on sõnu mitte vokaliseerida (ei suu kaudu ega ka peas) vaid lasta sõnadel muutuda mõteteks ja kujutluspiltideks.
Peale kiirlugemise on raamatus ka palju soovitusi muudeks akadeemilisteks saavutusteks: kirjutamiseks, märkmete tegemiseks, eksamite sooritamiseks jne. Näiteks, et 10 kuni 15 minutit pärast loengut tasuks endale meelde tuletada, millest loengus kõneleti. Märkmete tegemiseks on raamatus samuti oma tehnika - mitte niivõrd palju kirjutada, kuiet joonistada. Parim tehnika olevat jaotada paber kolmnurkadeks või lihtsalt läbi kriipsutada ja siis hakata teema järgi märkmeid sinna kandma. Nii aitab sõna asetsus ja konteks meelde jätta põhjuse, miks see märge vääris ületähendamist. Ja allajoonimine ei julgusta meelt jätma allajoonitu meelde - see tuli ka üllatusena.
Ausalt öeldes loodan, et leian samal teemal mõne parema raamatu (nagu kehakeeleraamatute puhul avastasin, esimene =/= parim).

1.5.2 The Alpha-Netics Program (2010-09-05 01:43)

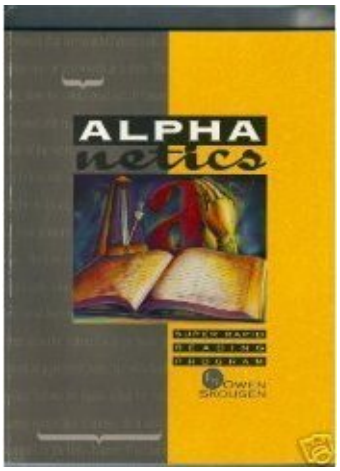

Owen D. Skousen - The Alpha-Netics Rapid Reading Program. Media Arts International, 1991. 114 lk

Esimene mõte: Sa tead, et see peab olema hea, kui see algab piiblitsitaadiga. Iga peatükk algab mõne huvitava tsitaadiga lugemise/õppimise kohta, mõni isegi üllatas.
Raamatuks on seda raske nimetada, sest selle läbilugemine võttis paar tundi. Ta on mõeldud käima kaasa audiokassetiga (oli aasta 1991), mis õpetab kiirlugemist. Mul tekkis küsimus, kas kõik vanemad kiirlugemise raamatud on võtnud endale mingisuguse "programmi" tiitlisse? On see ajastu, asukoha või valdkonna eripära?

Võrreldes esimese kiirlugemisraamatuga on see otsekohesem, selgem ja veel mitmeti parem. Formaadist (audio) tuleneb omapära, et ülearused asjad puuduvad. Autor ei ürita veenda, et asi tegelikult päriselt ka töötab onju. Omapärane on ka see, et teksti sees on juhised ja tihtipeale lõppevad need kolme trükitähtedes sõnaga: DO IT NOW! Erinevalt eelmisest raamatust selgitab see rohkem tehnika tagamõtteid. Eelmine autor mainis kord, et kiirlugemine on lõbujanusele kes tahab lugemisest rohkemat. Käesolev autor on vist samal arvamusel, sest ta kasutab isegi lühendiga mõõtühikut wpm (*words per minute*). Selles raamatus on rõhk asetatud sellele, kuidas pilk peaks liikuma. Mida kiiremini, seda parem. Teisalt hoiatab ta *skim*mimise eest (mis eestikeeli oleks (piima vm) koorimine, üle libisemine või katmine - tõenäoliselt see keskmine). Pilku tuleb kiiresti liigutada, kuid mitte kiirustada. Eesmärk on vaadata kõiki sõnu ja näha kiiremini rohkemat. Väga hea visuaalne näide on loodud looksulgudega, milline erinevus on keskenduda kahele sõnale või tervele lausele. See erinevus hüppab silma.
Veel rõhutab autor seda, et lugemine on oskus ja nagu iga oskust, annab ka seda treenida. Seetõttu käsib ta harjutada, harjutada, harjutada! Ja mis puudutab raamatuid, siis kirjutab ta: *There are no interesting books, only interested readers.*

1.5.3 The PhotoReading System (2010-09-05 04:51)

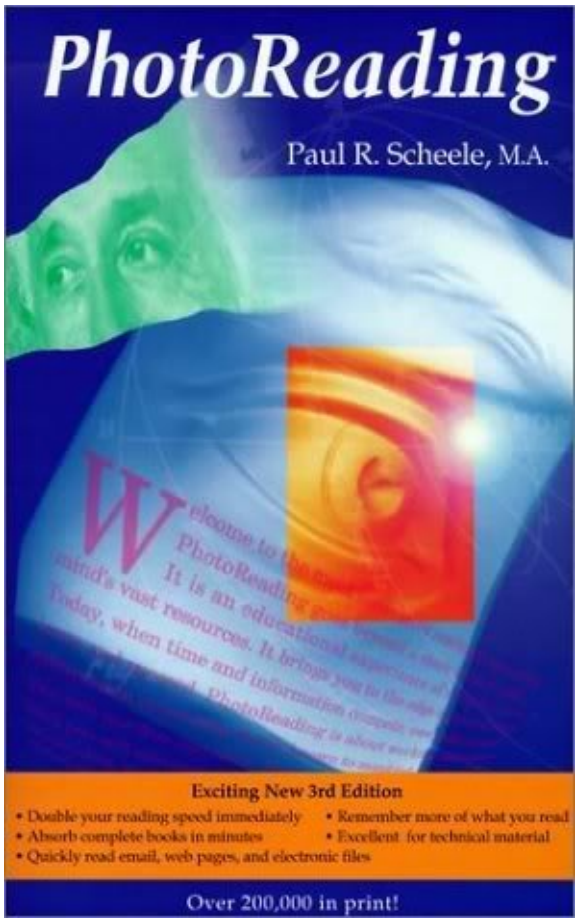

Paul Scheele - The PhotoReading Whole Mind System. Learning Strategies Corporation, 1996. 169 lk

See raamat algab ülistuslausetega inimestelt väga erinevatest paikadest. Ja siis jätkub see ülistusteema mitme peatüki lõpus olevates uskumatutes edulugudes. Kui jätta kõrvale fakt, et reaalseid kiirlugemise juhiseid on vaid mõnikümmend lehekülge siis ülejäänud raamat on pooleldi veenmine ja pooleldi soovitused kuidas seda treidmargitud tehnikat tuleks kasutada (sõna *PhotoReading* tundub olevat igal leheküljel vähemalt kuus korda). Siiski, kõik ei ole paha. Raamatul on hea ülesehitus ja täpselt paika seatud terminid - st kerge lugeda ja mõista.

Autor soovitab mõnda raamatut lugema valmistudes seada endale kindel eesmärk (miks seda loen, millist informatsiooni ma otsin). Siis seada end lugemisvalmis: võtta kasutusele avatud kehakeel ja sügav, ühtlane hingamine. Veel mainib ta seda, et suuremad pupillid lasevad sisse rohkem informatsiooni, mistõttu soovitab lugeda pehmes valguses. Lugema asudes tuleks enne lehekülje läbilugemist vaadata hoolsa pilguga mõned sekundid see läbi, otsida välja sind huvitavad märksõnad ja formuleerida mõned küsimused, millele sa teksti lugedes võid saada vastused. Ja siis alles alustada seda intensiivset lugemist.
See intensiivne lugemine tähendab autori sõnutsi teadlikust tähelepanust "lahti laskmist". Alateadliku ja teadliku meele mahutavus pidavat olema võrreldav kümne miljardiga ühele. Seepärast tuleb loobuda teadlikust lugemisest ja lasta nö taustaprotsessidel teksti sisu mõista (lasta tekstil end "sisse imeda").
Raamatuid soovitab lugeda enne magamaminekut, kuna päeva jooksul vastu võetud informatsioon mängib suurt rolli meie unenägudes. Magamise ajal pidavat aju konstrueerima uuest infost uusi ühendusi ja nii võib enne magaminekut mõne raske tüki kirjandust läbi (kiir)lugeda ja hommikul mõista paremini selle sisu.
Minu nõustuv noogutus kuulub lausele: *Often, in fact, you must read several books on the same subject to gain a deeper understanding*.

1.5.4 Teach Yourself Speed Reading (2010-09-05 22:48)

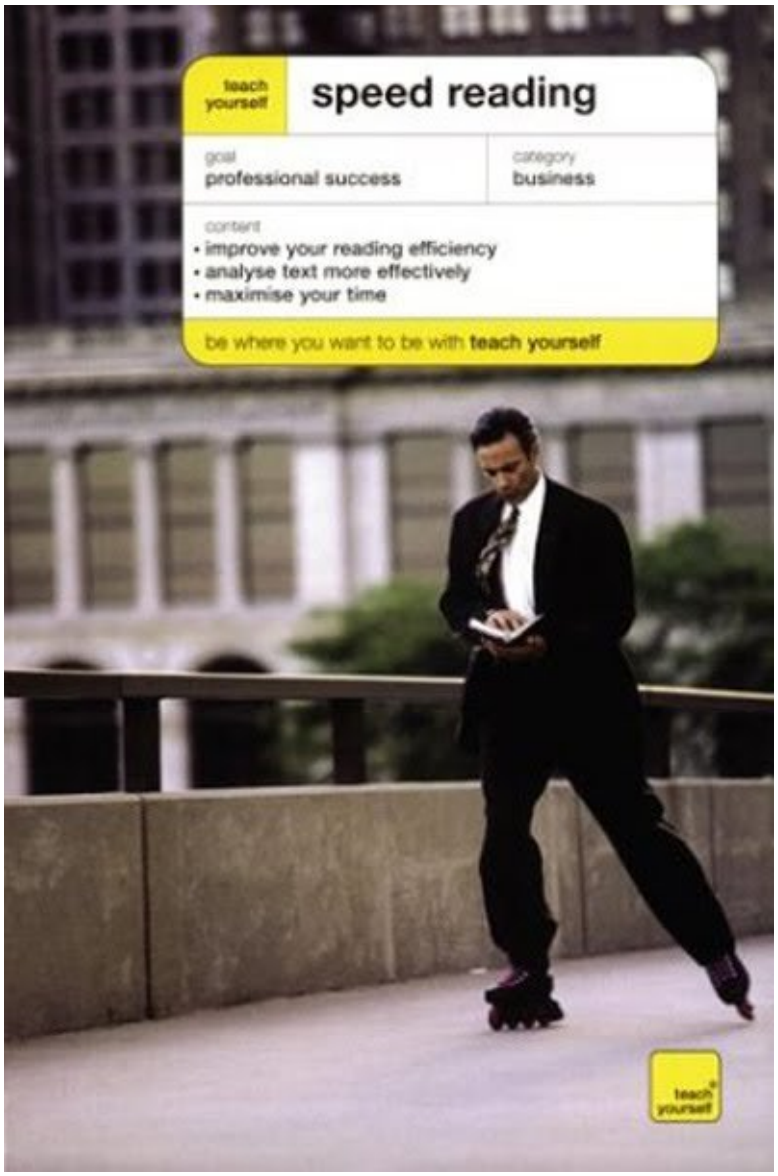

Tina Konstant - Teach Yourself: Speed Reading. McGraw-Hill, 1996. 191 lk

Pean tunnistama, et viimasest (ehk tegelikult esimesest) kokkupuutest Teach Yourself seeriaga ei jäänud mulle sellest kõige parem mulje. See kord oli mulje parem, mis paneb mind arvama, et asi oleneb valdkonnast (või autorist). Sain sellest teosest nii mõnegi uue asja teada ja kokkuvõttes oli hariv lugemine. Kui lõppu jõudsin, olin pisut üllatunud, et nii kiiresti läbi sai (oleksin hea meelega jätkanud).
Selle teose järgi pärsivad kiiremini lugemist kaks asja: et me loeme oma kõrvade mitte silmadega (vokaliseerime) ja et lehekülgedel ning meie ümber olevad asjad tähelepanu nii kergesti kõrvale juhivad.
Ühes kiirlugemise raamatus hoiatati (tekstist) üle libisemise (*skimming*) eest. See raamat aga soovitab seda ära kasutada ja kasutada "skimmimise ja skännimise" tehnikat - otsida leheküljelt vajalikku informatsiooni. Veel soovitab autor kasutada passiivset ja aktiivset lugemist, et leida raamatust kõige olulisemad kohad ja neile pöörata tähelepanu. Nagu eelmisedki, leiab ka see kirjutaja, et raamatut tuleks läbi lugeda/vaadata mitu korda, erinevate süvenemisastmetega. Eelkõige selle sisuga tutvumise eesmärgil.
Hea mõte tundub olevat ka enne tundmatu valdkonna raamatute lugemist läbi lugeda mõni väiksem artikkel või wikipedia lehekülg internetist. Seega tegin õigesti, et enne kiirlugemise raamatute kallale minemist vaatasin üle ühe blogipostituse olulisemate kiirlugemise punktidega (või "lugemise müüdid"). Kui sa loed millegi kohta, millest sa enne lugemist mitte midagi ei teadnud, siis on peaaegu võimatu loetut meelde jätta.
Veel sain teada, et stress vallandab ajus hormooni *cortisol*, mis hävitab glükoosi e "ajutoitu". Selle pärast võib ekstreemse stressi all mitte moodustuda uusi mälestusi ja see "pingeline hetk" läheb meelest. See on huvitav, kuidas kehakeele ja kiirlugemise raamatud võivad rikastada arusaamist kehakeemia kohta.
Tähelepanuväärne on ka see, et see on esimene raamat, mis annab soovitusi kiirlugejatele kes loevad arvutimonitorilt ja kelle emakeel pole inglise keel (tundsin ennast positiivselt puudutatuna). Paberkandjal raamatu (kiir)lugemine on kergem kui vähem pilgutad, monitori jõllitades tuleb tihti ja teadlikult pilgutada.
Minu arvamus: üsna hea.

1.5.5 Speed Reading For Dummies (2010-09-06 17:10)

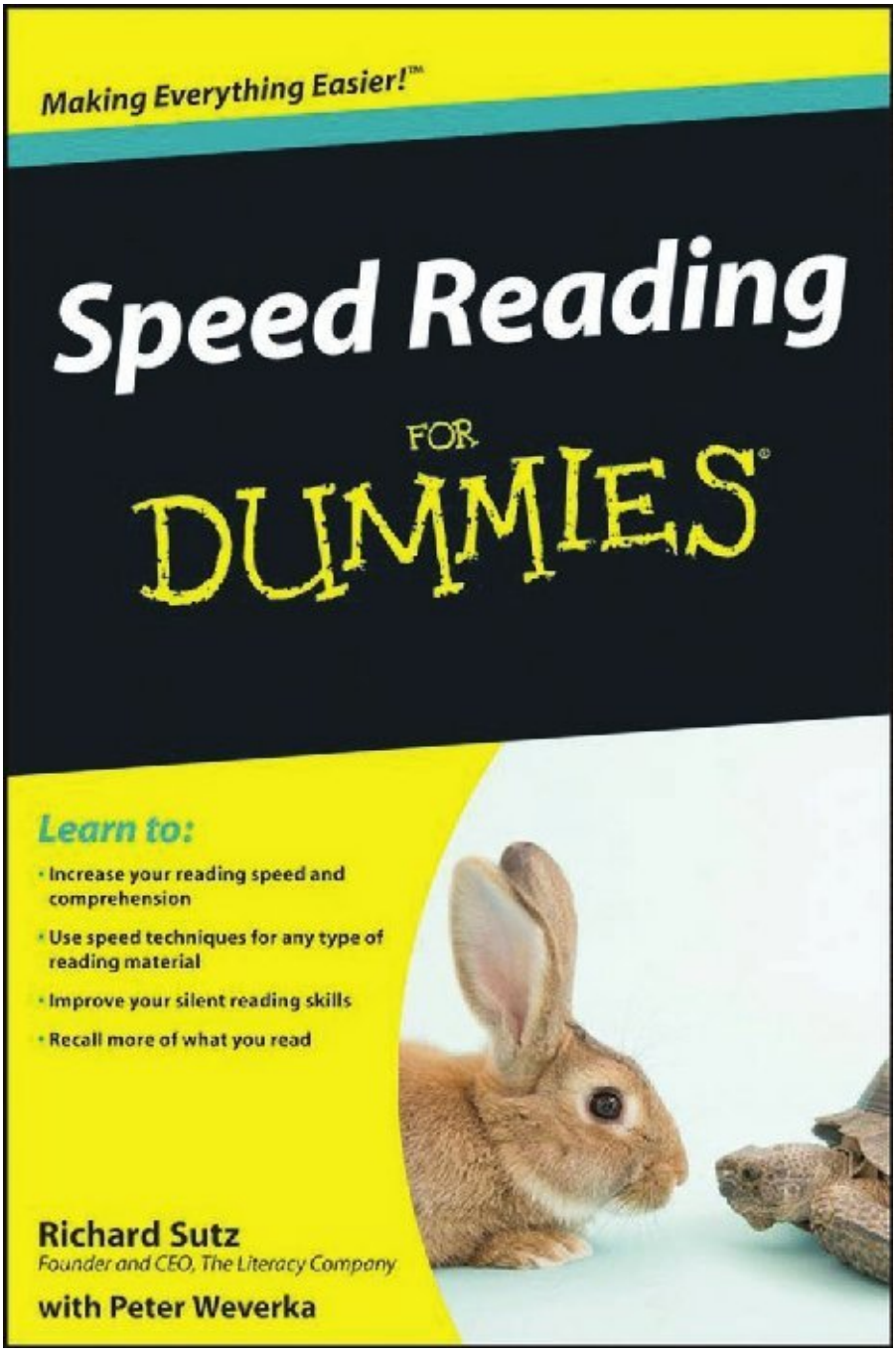

Richard Sutz - Speed Reading For Dummies. Wiley, 2009. 291 lk

Raamatusse suhtumise iva on sama, mis Teach Yourself-i puhul: sama seeria raamat mis puudutas kehakeelt oli teistega võrreldes kehvem, siin aga vastupidi, parem. Seda nähtust võib esile kutsuda ka käesoleva raamatu ilmumisaeg: 2009. aastal ilmunud raamat on loomulikult parem kui need, mis ilmusid üheksakümnendate alguses.
Sissejuhatuses kirjutab autor, et oli Evelyn Wood-i isiklik sõber. Richard hakkas kiirlugemisega tegelema üle 30 aasta tagasi, aga tehnika ise pidavat olema umbes 100 aastat vana.
Selle raamatu tehnika võib kokku võtta kolme punkti: esiteks ära (sub)vokaliseeri, ära astu sammugi tagasi (*regress*)

ja vaata sõnu mitte iseseisvalt, vaid puntratena. Eelmistest raamatutest jäi meelde katse, milles tehti selgeks, et inimene võib korraga meeles hoida umbes seitse mäluühikut (nt telefoninumber) või siinpuhul sõna. Selle raamatu eesmärk on treenida lugejat haarama sõnu puntratena. Tagajärjeks on nähtus, et raamatus on rohkem harjutustekste kui midagi muud. Alguses on puntraharjutused mõne sõnaga, aga mida kaugemale raamatus jõuad, seda suuremaks need puntrad muutuvad.
Skimming and scanning saab samuti tähelepanu. Richard arvab, et see tehnika on vahel vägagi kasulik ja juhendab kuidas jätta lugedes vahele vähetähtsat ja märgata olulist (*propositional phrases* mis vastavad küsimustele mis, kus, kuna, milline ja kuidas). Veel juhendab ta lugejat ära kasutama kirjutamisstruktuuri ja märkama signaalsõnu (*contrast*, *comparison*, *example*, *causation* jne).
Silmade treenimisest oli palju. Mõne neist võtan hea meelega kasutusele: nt silmade pööritamine (lihtne!), erinevatel kaugustel olevaid objekte 10 sekundit vaadata (nn 10-10-10 harjutus) ja muidugi see, et hõõrud käed soojaks ja siis toetad 10-15 minutiks silmadele.
Meeldib see, et raamat ei vajunud lõpus ära nagu mõned eelmised, aga tasakaaluks oli terve raamatu ulatuses justkui lõputult harjutustekste. Raamatu lõpus on 2000 enimkasutatavat inglisekeelset sõna, mis moodustavad 75 % *Project Guternberg*i 13000st raamatust. Nende 2000 enimkasutatud sõna seas olid ka "Israel" ja "Jerusalem", mis minu arvates ütleb midagi Gutenbergi raamatute kohta.
Kokkuvõttes taastas see minu usu For Dummies seeriasse ja nii mõnegi kiirlugemise nüansi kohta sain ka uusi teadmisi. Põial püsti.

1.5.6 Power Reading (2010-09-07 02:17)

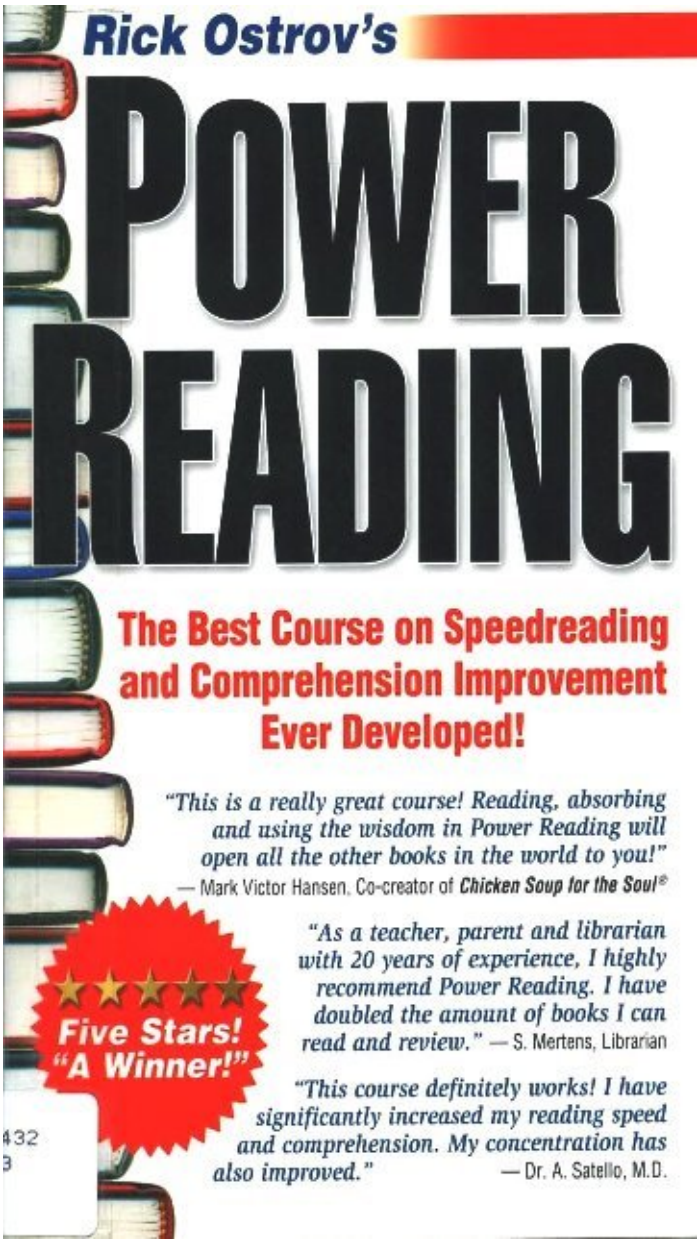

Rick Ostrov - Power Reading: The Best Course on Speedreading and Comprehension Improvement Ever Developed! Education press, 2003. 240 lk

Seda raamatut lugema asudes jätsin kaanepildi ja autoriõiguste osa vahele, sest nende poole pöördun nagunii siis, kui arvustust kirjutama hakkan. Seekord pidin üllatuma, sest raamatu alamtiitel võttis mul sõnad suust: seni läbi loetud kiirlugemisraamatutest on see kõige parem. Järgnevalt selgitan miks ja pean nentima, et põhiargumendid langevad valdkonda "mida see raamat ei sisalda" selmet "mida see raamat sisaldab".
Näidistekstid. *None of that*. Igas kiirlugemise raamatus on oma esialgse kiiruse mõõtmiseks vahendid, aga selles raamatus on meetod kõige lollikindlam: arvutad kokku sõnad mille lugesid 10 minutiga läbi vabalt valitud raamatust ja jagad saadud sõnade arvu kümnega, et saada teada oma *wpm*. Autor soovitab lugeda raamatuid, mis sulle endale huvi pakub. Soovitab ka omalt poolt päris asjalikke teoseid, millest mõned ühilduvad kiirlugemise valdkonnaga ja mõned on lihtsalt (hea) klassika (nagu Animal Farm).

Enesereklaam. Autor kasutab sõnu *Power Reading* nii harva või siis nii kavalalt, et need ei hakka silmade ees virvendama ega häirima.
Lakkamatu eneseõigustus ja tõestamine. Realistlikult tunnistatakse, et kiirlugemise tehnika selgekssaamine võtab mitu kuud tihedat praktiseerimist ja enamus kes kursustel saavadki selle selgeks, unustavad seda jätkuvalt kasutada. Ja paljud muidugi annavad alla.
Suured numbrid. Senised raamatud on kiidelnud üha suuremate ja suuremate lugemiskiirustega. Mõned ütlevad, et 1200 on parim, mõned tõstavad seda 1500-ni ja üks lubas isegi 25 000 sõna minutis (ja jättis mainimata, et seda suutis keegi *autistic savant*?) Rick Ostrov annab mõistliku numbri: kui suudad oma lugemiskiiruse tõsta 300-lt 900-le, oled juba väga kiire lugeja (see on 2-4 lehekülge minutis). Üle selle tähendab juba millegi vahelejätmist ja selle poolt see autor väga ei ole. Ta rõhutab, et kiirlugemine peaks täiendama, mitte asendama normaalset lugemist. Lemmikuid (neid nauditavaid raamatuid) tuleks lugeda aeglaselt. Üldse, kiiruse valimine on tähtis aspekt kiirlugemise juures ja erinevad lõigud/peatükid väärivad erinevaid lugemiskiirusi.
Väga heaks märgiks pean ka seda, et pisut enne raamatu lõppu mainib ta ka kaasaegseid populaarsemaid kiirlugemis-raamatuid. See on midagi, mille tegemist eelnevad *program*, *system* vms. nimetust kandvad teosed pole vististi ärilistel põhjustel endale lubanud.
Järgnevalt tsiteerin katkendit sellest raamatust, mis minu jaoks seostab (kiir)lugemise semiootikaga:
"To a large extent, reading is working with codes. Each symbol stands for something. The author has encoded the information in words and you must decode it. Look these words (e.g. codes, symbols) up in your dictionary if you're not sure what I mean, because it's the key to our code.
Your ease of understanding is your key. If the material makes sense and you can follow it well, then you probably are understanding it correctly. You are decoding it correctly and getting the message. This does not necessarily make what you are reading true, as we shall see later, but it does indiate that you are correctly understanding what the author is saying. The final test of your understanding is how well you can use what you have read.
Vocabulary is your key to accurate reading. Everything said here is generally applicable to all communication. It can help you communicate in listening, speaking and writing as well as reading."
Senistest kiirlugemisraamatutest on see ainus mida loeksin uuesti, kui tuleb aeg korrata.

1.5.7 How to read faster and recall more (2010-09-07 21:53)

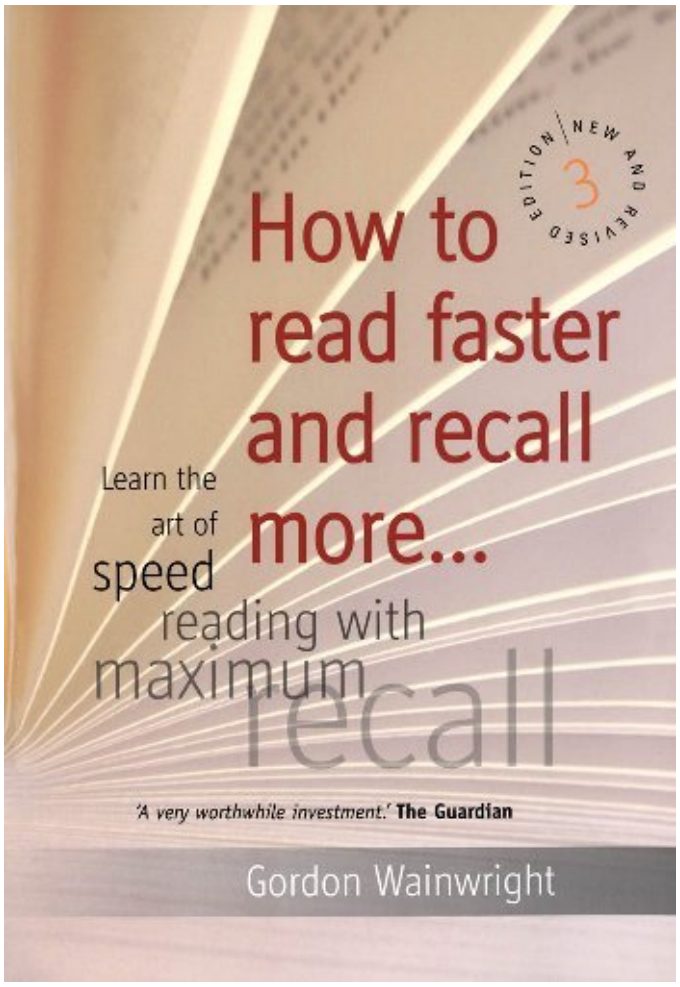

Gordon Wainwright - Hot to read faster and recall more: Learn the art of speed reading with maximum recall. How To Books, 2007. 129 lk

See lühike juhend kirjutati sama mehe poolt, kes kirjutas "Teach Yourself" seeria raamatu kehakeelest. Kumbki neist polnud eriliselt hea lugemine, kuid see raamat kaotas juba esimeste peatükkidega minu austuse tänu sellele, et sisaldab väga rumalat ülesehituse apsakat. Harjutustekstile järgneb harjutustekst ilma, et vahepeal oleks jagatud informatsiooni selle kohta kuidas kiiremini lugeda. Positiivsest vaimsest suhtumise, enesekindluse ja uute prillide vajalikkusest teadmine ei aita lugemiskiirust tõsta.
Raamat on realistlik selles suhtes, et kiirusi ei ülistata taevani. Autori enda tippkiirus on tema sõnul 600 sõna minutis 70 % arusaamisega.
Ühes katses soovitab ta lugeda mõnda kaua järjekorras oodanud lugemismaterjali nii kiiresti kui silmad teksti vaadata suudavad ja siis koostada mandala kinnipüütud informatsioonist. Moraal: pole võimalik lugeda midagi nii, et mitte midagi ei jää meelde.
Skimming on selle autori käsitluses isegi kasulik asi ja ta on selle positiivsed kasutusalad jaganud kolmeks valdkonnaks: *previewing*, *locating* ja *sampling*. Neist toob ta ka näiteid kuidas kasutada.
Raamat lõppeb tsitaadiga, mida kiirlugemisraamatutes kohtan juba vähemalt kolmandat korda: *"Some books are to be tasted, others to be swallower, and some few to be chewed and digested."* Seda raamatut tuleks pigem maitsta või neelata kui läbi närida ja seedida - see lihtsalt ei ole seda väärt.

1.5.8 Sex-Ploytation (2010-09-11 01:23)

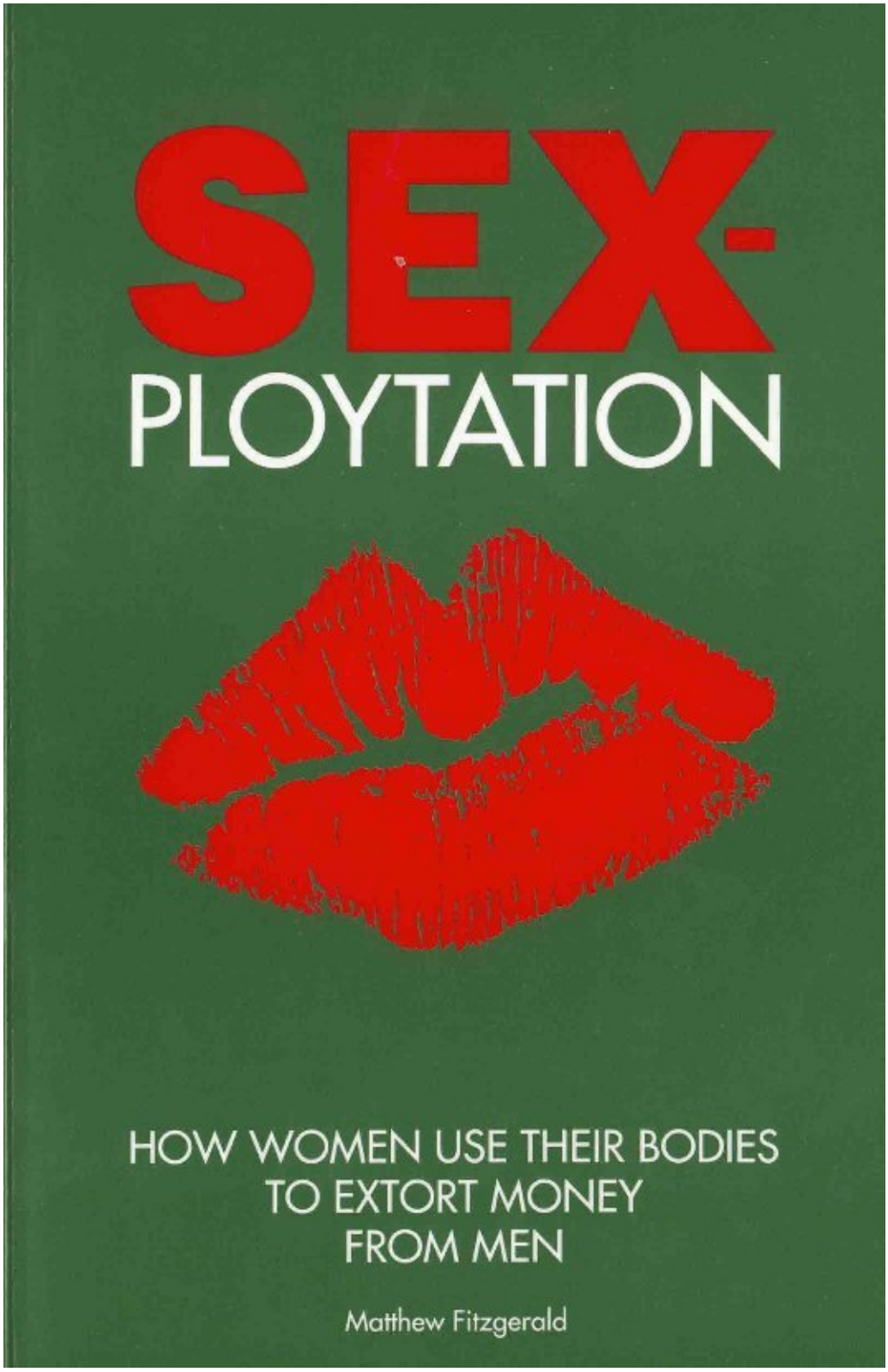

Matthew Fitzgerald - Sex-Ploytation: How women use their bodies to extort money from men. April House, 1999. 120 lk

The average American woman is a whore. Her vagina is a business, and this business is extortion. Esimesed peatüki esimesed laused võtavad suures plaanis kokku selle, millest see raamat kõneleb. Autor väljendab ilmekalt ja vahel ka vaimukalt oma arvamust naistest, kes kasutavad seksi tööriistana. Üldistusi on mitmeid, kuid tagamõte on õige - autor pöörab tähelepanu naise-mehe suhtele minevikus ja osutab sellele, kuidas tänapäeval on tasakaal läinud paigast ja tagajärjeks on seltskond naisi, kes tahavad soolist võrdsust, mis on kallutatud olema naiste suhtes võrdsem. Feminismist on palju juttu ja autor räägib elavalt selle liikumise ajaloost, taotlustest ja isegi põhiväidetest, mida ta siis hoolega ümber lükkab. Mehed ja naised on vaimselt ja füüsiliselt erinevad ja raamatust hõngub mõttelaadi, et tänapäeval ei võeta seda fakti tõsiselt.
Peatükkide lõpus on leheküljed tiitliga "Man on the street", mis toob näiteid suvaliste meeste ütlustest, mis on üpris anekdootlikud. Enamus neist kõnelevad sellest, kuidas naised on rahaahned ja hindavad mehi nende majandusliku väärtuse järgi. Kohtingud ja abielu on prostitutsioon, kuna nende käigus vahendatakse väärtuste (söök, raha) eest seksi.
Mitu korda ostutatakse tähelepanu sellele, et naised tõstavad oma rindu esile kui nad soovivad midagi saada. Uus teadmine on ka see, et rindade suurus pole kuidagi seotud piimakogudega mida nad suudavad toota. Mainimata jääb muidugi see, et ka mehed tõstavad oma rindkere esile atraktiivsete vastassooliste seltskonnas, et näida suurem ja agressiivsem. Aga miks peakski ta seda mainima? Objektiivsusest ei saa selle raamatu puhul kõneleda, sest *controversial* põhiseisukoht on juba esimese peatüki esimeses lauses kirjas. Arutluse asemel on seisukohtade tõestamine. Lugemine on huvitav, sest see tõestamine on teostatud paeluvalt.

1.5.9 Feminism: A Very Short Introduction (2010-09-11 01:24)

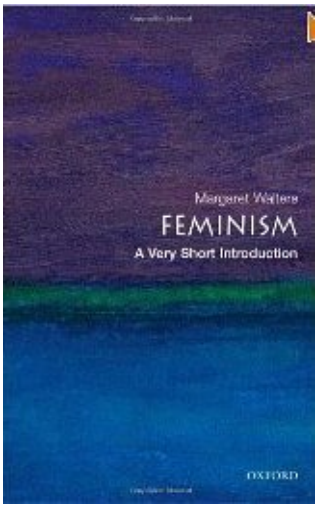

Margaret Walters - Feminism: A Very Short Introduction. Oxford University Press, 2005. 160 lk

Väga lühikeste sissejuhatuste seast on see minu jaoks esimene, kuigi järjekorras ootab juba mitu. Esmamulje seeriast on hea. Feminismist endast väga palju arvata ei oska. Ootasin midagi äärmuslikumat. Ehk ei vastanud see minu ootustele, kuna raamat keskendub inglise feministidele ja seda läbi Oxfordi monokkli. Raamat alustab keskaja erandjuhtumitest e naistest kes avaldasid arvamust kirjasõnas. Ja sealt edasi jätkab Margaret samal lainel ja jutustab 17nda, 18nda ja 19nda sajandi naiskirjanikest, kes oma kirjutistes kõnelesid naiste kannatustest. Alles 19nda sajandi lõpus ja 20nda sajandi alguses läheb asi huvitavamaks, kuna hästiorganiseeritud naised jõuavad tänavale protestima ja rüüstama.
Mida tänapäeval peetakse feminismiks e selle fundamentaalsem (pooleldi lesbiline) vorm 60ndatest ja 70ndatest saadik saab vähem tähelepanu kui oleksin lootnud ja selle tühimiku täitmiseks tuleks lugeda veel mõni raamat fenimismist. Viiteid neile on selles teoses palju, kuna põhirõhk on kirjutajatel. Silma torkas Simone de Beauvoir-i raamat The Second Sex, kuid see on prantsuse keelest inglise keelde tõlgitud konarlikult (alles eelmine aasta tuli uus

tõlge välja, mida niipea mina vist kätte ei saa) ja on 800 lehekülge pikk pluss pooleldi autobiograafiline.
Mitmed teemad tõepoolest haakusid Sex-Ploytationist loetuga: *glass ceiling*, pornograafia, koduvägivald ja naiste-haigused (rinna- ja emakakaelavähk). Paralleele tuua veel ei oska, sest väga lühike sissejuhatus ei kaldunud olema niivõrd radikaalne kui spektrumi teises otsas jalgu trampiv Sex-Ploytation. Soovin sel teemal lugeda veel.

1.5.10 The Manipulated Man (2010-09-12 03:01)

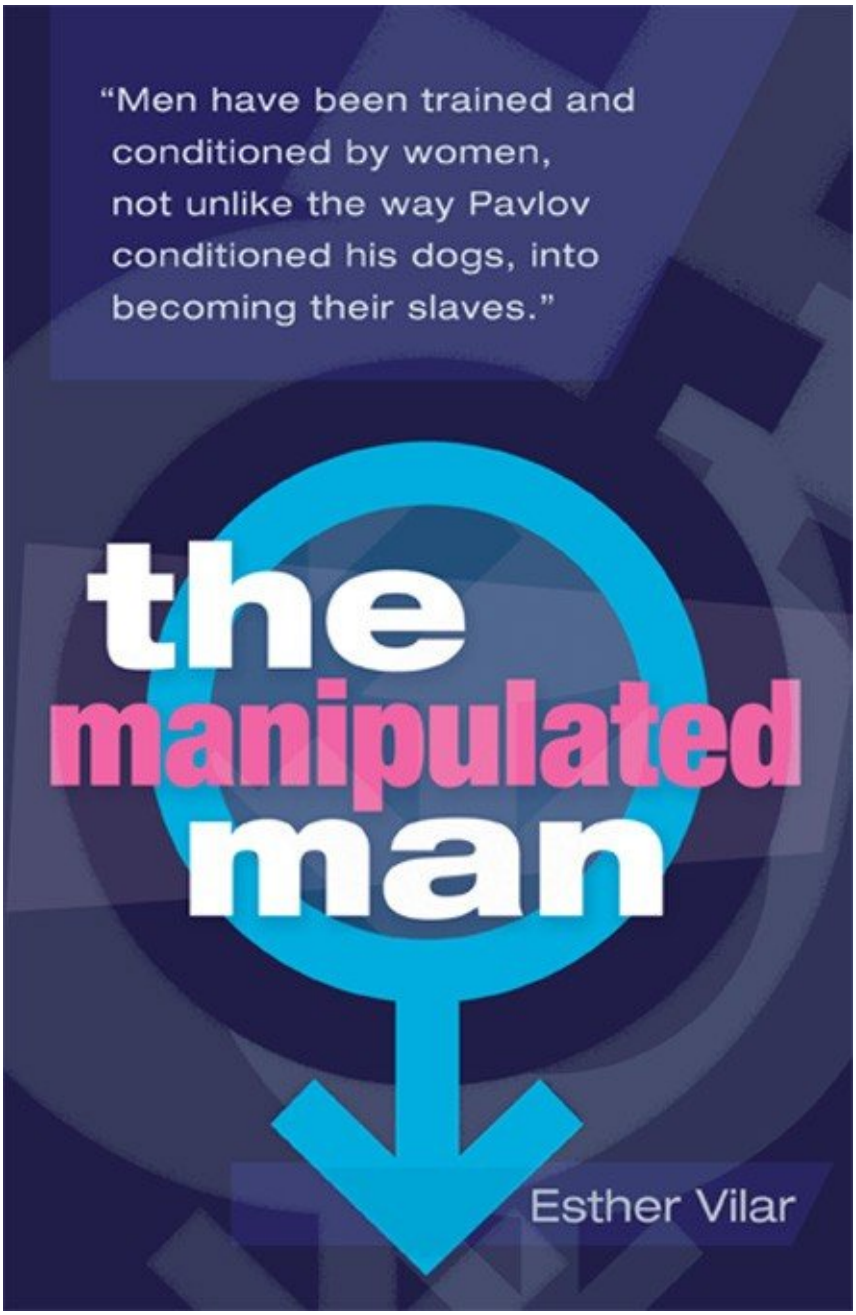

Esther Vilar - The Manipulated Man. Pinter & Martin, 2005. 155 lk

Esmakordselt avaldatud aastal 1971. Käesolev raamat on eellane Sex-Plyotationile ja sisu paljuski kattub. Sisuliselt vaidleb Esther vastu feministidele, kes väitsid, et naist on rõhutud ja ära kasutatud ning selgitab kuidas olukord on

tegelikult hoopis vastupidine. Naine kasutab ära meest ja seda kõige alatumail kombeil.
Esther ütleb, et tänapäva mees vajab feministe rohkem kui tänapäeva naine, kuna feministid kujutavad mehi nii nagu mehed ise: egotsentriliste, võimuhullude, jõhkrate ja piiranguteta kui asi puudutab nende loomalikkude vajaduste rahuldamist. Mehed vajavad taolist brutaalsuse aurat. Osaliselt selleks, et tunda ennast positsioonis kus nad enam ammu ei ole. Naistel on rohkem eeliseid ja väidetavalt ka 80 % maailma rikkustest.
Näiteks tuuakse see, et naistele pole sõjaväeteenistus kohustuslik. Kuigi meeste keskmine elupikkus on lühem, lubatakse neid hiljem pensionile. Mehed võivad "laenata" oma lapsi, naised võivad lapsed endale jätta. Mehed toetavad majanduslikult naisi, naised mehi väga harvadel puhkudel. Ja mida igaüks teab peast: kui vanem naine on seksuaalsuhtes noormehega, siis on ta tema "ära võlunud"; kuid kui vanem mees mängib samasugust mängu alaealise tüdrukuga, siis on tegu seksuaalkuriteoga.
Täielikult nõustuda oskan vaid ühe lausega sellest raamatust: USA majanduslik ülemvõim ei mõjuta mitte ainult poliitikat, teadust ja kultuuri teistes kapitalistlikes riikides aga ka suurel määral nende riikide rahvastiku ühiskondlikku käitumist. Käesoleva raamatu kontekstis tähendab see, et USA-s välja kujunenud soonormid on üle kandunud ka meile Ida-Eurooplastele.
Kuna autor on sotsioloog, on raamatus tegelikult ka nii mõnigi *insightful* tähelepanek, mida varem pole kohanud. Näiteks see, et inimesi huvitavad nümfomaansed naised just tänu nende vähesusele umbes samal kombel nagu enamus filme ja raamatuid kõnelevad rikastest inimestest kuigi nad moodustavad ühiskonnas väga väikese osaku. Kopeerin siia raamatu lõplikku järelduse, mille tähendust on raske mitte väärtustada:
"Only woman can break the vicious circle of man's manipulation and exploitation - but she will not do it. There is absolutely no compelling reason why she should. It is useless to appeal to her feelings, for she is callous and knows no pity. And so the world will go on, sinking deeper and deeper into this morass of kitsch, barbarism, and inanity called femininity. And man, that wonderful dreamer, will never awaken from his dream."

1.5.11 It's Not You, It's Biology (2010-09-12 19:15)

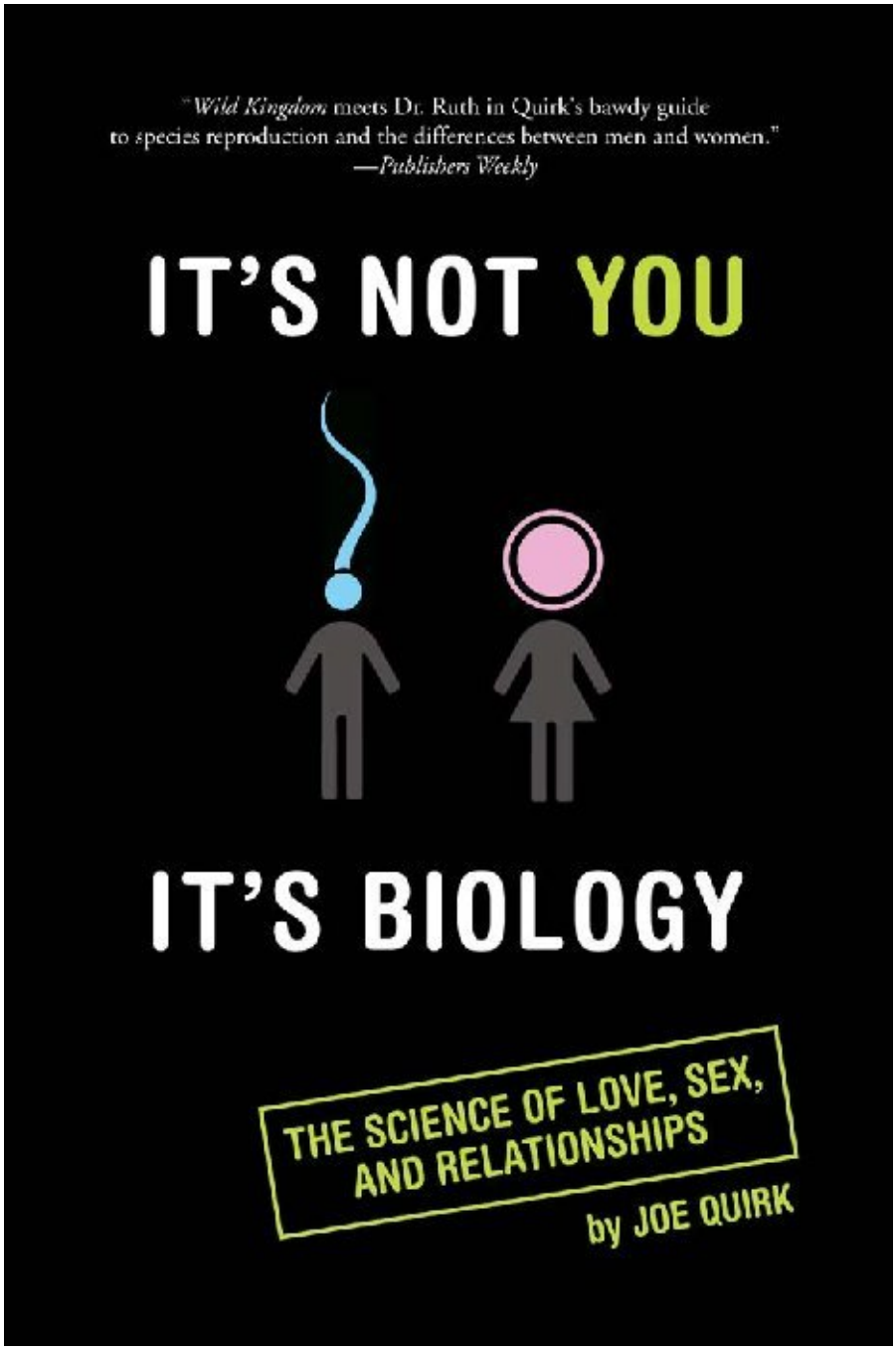

Joe Quirk - It's Not You, It's Biology: The Science of Love, Sex and Relationships. Running Press, 2008. 272 lk

Vaimukas, sorav, hariv. Joe Quirk jutustab naiste ja meeste vahelistest erinevustest evolutsioonilise psühholoogia lainetel. Ta ei jäta raamatus mainimata, et pole hariduselt bioloog, vaid kirjanik. Enne selle raamatu kirjutamist kulutas ta seiste aastat oma raamatutulusid, uurides bioloogiat. Pettumust see raamat ei valmista: lugemine on põnev ja täis vaimukaid detaile, millest lemmikud tähendan siia eesti keeles.
Hominiidide (inimahvide?) munandite suurus on otseselt seotud sellega, kui litsakad on sama liigi emased. Jätkates Sex-Plyotationi lainel võib inimese munandite suurusest järeldada, et vähemasti meie eellaste jaoks oli mitu korda

päevas erinevate parneritega vahekorras olemine normiks.
Huvitav on see, et mees kes kasvatab teadmatult teise mehe last on *cuckold*, aga selle naise jaoks eraldi sõna ei ole ("lits" oleks ligilähedane, aga ikkagi sobimatu). Inimene on ainus imetaja kel pole indlusperioodi. Selle asemel, et muutuda paariks päevaks nümfomaaniks (nagu see toimib teistel hominiididel) on inimnaine terve kuu kergelt erutunud, mistõttu inimnaine on alati uje (*coyness*) ja inimmees on alati teadmatuses (*cluelessness*). Palju tähelepanu on raamatus pühendatud sellele, et (enamuste imetajaliikide, sh ka inim-) naised valivad "püsisuhte" partneriks isase kel on ressursse, kuid rasestuvad enamjaolt hoopis isastest, kellega neil on "üheöösuhe". Sellest tuleneb ka diktum: *Marry for resources, mate for genes.*
Samal teemal tuleks meelde jätta, et pingviinid vahendavad prostitutsiooni kivide eest. Emapingviin ehitab kividest pesa ja isapingviini töö on tuua kive juurde (kakelda teiste isastega kivide pärast). Kui emapingviinil aga hädasti kive vaja on, läheb ta vallalise isase pingviini juurde, heidab selili ja laseb endaga kopuleerida, pärast mida võtab kivi ja läheb ehitab pesa edasi. *What sluts!* :D
Inimese päritolu arutades pajatab autor (tõestamatust) teooriast, et mingil etapil meie evolutsioonilises arenguloos olime me "aqua-ahvid". Erinevalt teistest hominiididest kes vette sattudes koheselt uppuvad, on inimbeebi ilmale tulles kohe võimeline ujuma kuna inimesel on sisseehitatud refleks hoida hinge kinni vee all; meil on vähem kehakarvu ja dushi all olemine on nauding (erinevalt karvadega kaetud ahvidest kes hakkavad samas olukorras ebamugavusest märatsema) ja midagi ütleb meie kohta ka see, et seitsmel protsendil inimpopulatsioonist on *webbed* varbad e kaks (keskmist) varvast mis ei eraldu üksteisest (umbes nagu uimed).
Pisut täiendasin oma teadmisi ka asjade kohta, mida lugesin kehakeeleraamatutest. Näiteks Joe Navarro omistas *freeze, flight or fight response*-i aju limbilisele süsteemile (imetajaajule). Siin jaotatakse ajuprotsessid hoopis mõistlikumalt: *reptilian hypothalamus* vastutab FFF-i eest, imetajaaju kontrollib lootusi, hirme, armastust, viha, suhtlemist ja kõike muud "naiselikku" ja *neocortex* vastutab filosofeerimise ja muu "kõrgema" eest.
Olen korduvalt lugenud Ekmani kuuest universaalsest emotsioonist (kuigi tema enda raamatuni alles jõuan). Käesolevas teoses on neile paar tükki lisatud ja osutatud sellele, kuidas igale põhiemotsioonile vastab filmi- ja kirjandusmaailmas kindel žanr.
Feromoonid - neist kõnelev raamat on järjekorras ja siit sain mingisuguse täiendava alusbaasi: šveitsi bioloogiauurija Claus Wedekind tegi 1995. aastal sellise katse, et lasi 44-l mehel kanda sama t-särki mitu ööd järjest ja asetas need siis kottidesse. Seejärel palus ta naistel nuusutada neid kotte ja öelda oma arvamus. Osad kotid olid eemaletõukavad, aga osad intrigeerisid neid. Wedelkind võttis seejärel neilt naistelt vereproovid ja tuvastas, et kui mehe immuunsüsteem oli liialt sarnane naise enda omale, siis olid mehe feromoonid talle eemaletõukavad. Kuid kui tegu oli immuunsüsteemiga mis oli tema omast erinev (aga mitte liiga erinev), siis pani see neid naeratama ja itsitama. Kõige õudsam asi selle uurimuse juures oli aga see, et beebipillid muutsid naiste eelistused otse vastupidiseks.
Raamatu parim (autobiograafiline) lõik: *"I came of age under Reagan and Stallone. I spent my testosterone-fueled teenagerhood preparing for World War III. After the fall of the Berlin Wall, it took me three years to sleep with a Russian. Not long before, I was prepared to march to war against her brothers. But something about her dogmatic Socialist accent made my genitalia salute, and my decadent Western greed made her raise the Iron Curtain for a forbidden bad boy. We argued about ideology, called each other "commie slave" and "capitalist pig", and then had at each other like rabbits."*

1.5.12 Ancient Egypt: A Very Short Introduction (2010-09-12 23:33)

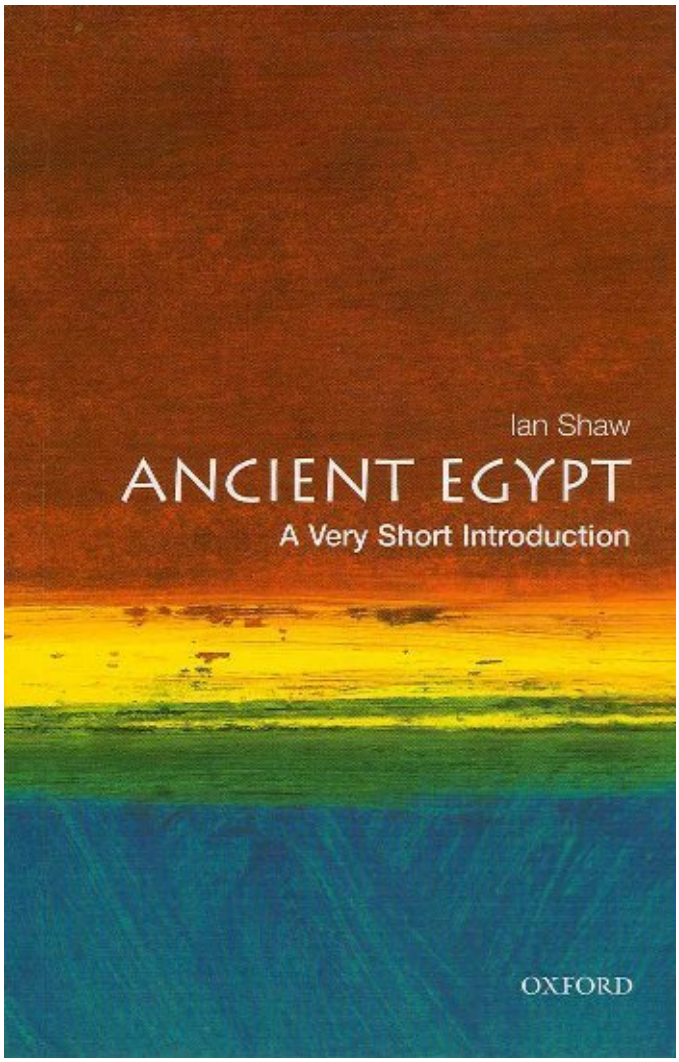

Ancient Egypt: A Very Short Introduction. Oxford University Press, 2004. 209 lk

Iidse Egiptuse teemal on see esimene raamat mille olen läbi lugenud. Neid loen lähiajal kindlasti palju läbi, sest nii õpin ma iidsete tsivilisatsioonide kursuse tarbeks. Pealegi polnud "väga lühike sissejuhatus" rohkemat, kui seeria nimi lubab. Üldpilt iidsest egpitusest, selle uurimisest ja populaarkultuuri sulandumisest on käes, nüüd tuleb põhjalikema raamatutega teadmisi selle najale ehitada. Siinkohal teen mõned ülestähendused, mis aitavad sisu meelde jätta.
Egiptuse riigil oli monarhiliste omadustega valitsus mis koosnes eliidist kes kontrollis ligipääsu veele. Sellist taktikat kasutas USA Mehhiko vastu ühes futuristlikus filmis, kus magedavee varud hakkasid otsa saama ja kohaliku veevaru kasutamise eest pidid vaesed inimesed maksma.
Piltkirjast järeldusi tehes on väga raske eristada reaalsust väljamõeldistest. Olen spekuleerinud, et samasugune nähtus tekiks siis, kui meie tsivilisatsioon sureks välja ja mõne tuhande aasta pärast avastab uus kõrgeltarenenud tsivilisatsioon meie prahi ja teeb järelduse, et Harry Potter on ajalooline allikas.
Iidse Egiptuse kronoloogiat koostatakse kuningate nimekirjadest (*king-lists*). Kuningaid seostati nende eellaste ja järglastega (nii nad tõendasid, et on tähtsad) ja see võimaldab erinevatest allikatest kokku panna enam-vähem täpse nimekirja. Hea on see, et üles märgiti ka nende valitsemisaeg (tõenäoliselt mitu üleujutust juhtus), halb on aga see, et nendest allikatest on säilinud vaid fragmendid (mis on ära jaotatud erinevate muuseumite vahel). Teatavasti ei

olnud iidsetel egiptlastel muud ajaarvamist kui nende kuninga elu- või valitsemisaeg - iga uus valitseja tõi kaasa uue ajaarvamise.
Ka tähendas pulli või kuningat. Foneetiliselt oli see sarnane sõnale, millega viitati kuninga jumalikule osapoolele või teisikule. Iidsete egiptlaste ususüsteemis eksisteeris füüsilisele kehale lisaks veel ka kolm teist olulist elementi, *ka*, *ba* ja *akh*, mida kõiki peeti hädavajalikuks inimese allesjäämisele enne ja pärast surma. Nendele aspektidele lisaks moodustas inimese kui sellise veel ka tema vari ja tema nimi.
Rahvusliku identiteedi osas mainitakse, et iidsed egiptlased määratlesid ennast ühtse rahvusena kultuuri mitte nahavärvi järgi. See läheb aga vastuollu afrotsentristide arvamusega. Nemad usuvad, et egiptoloogia on eurooplaste poolt *tainted* ja iidne egiptuse toponüüm *Kemet* mis tähendab tõlkes "must maa" viitab elanikkonna nahavärvile, mitte viljakale mustale mullale. Selle vaatega olen tutvunud läbi afrotentristliku hip-hop muusika mis väidab, et mustanahalised lõid tsivilisatsiooni ja valged röövisid selle. Naljakal kombel raamatu viimases peatükis isegi mainitakse mingisugust hip-hop albumit "Cleopatra and the tomb of Nefertiti", aga ei last.fm ega discogs.com anna sellest tunnistust. Mina mõtlesin pigem Dead Prez-i ja veel mõnda äärmuslikku räpparit kelle häält mäletan kuid nime mitte. Teen siinkohal ka märkuse, et Nefertiti nime võttis omaks mustanahaline naisräppar, kes 94ndal aastal avaldas isegi muusikavideo "Visions Of Nefertiti" - Nefertiti büsti kujutatakse videos *scratch*-imise ajal. Ennustan, et see teema (*Ancient Egypt*) hakkab mulle veel väga meeldima.

1.5.13 Egyptian Myth: A Very Short Introduction (2010-09-14 01:33)

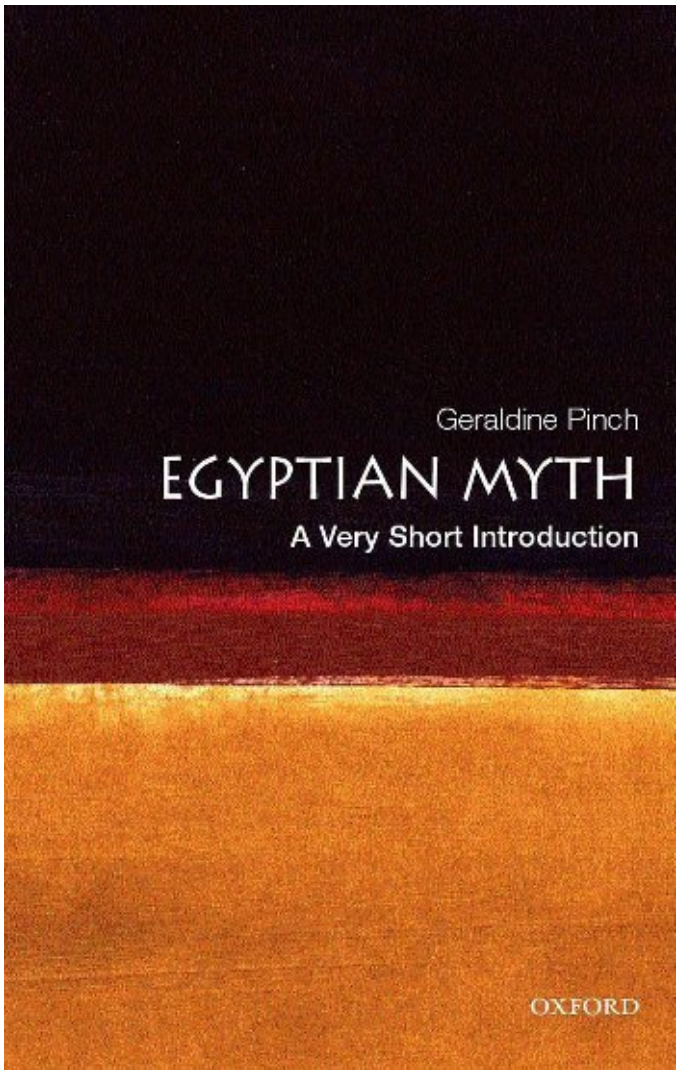

Geraldine Pinch - Egyptian Myth: A Very Short Introduction. Oxford University Press, 2004. 161 lk

Käesolev raamat annab ülevaate Vana-Egiptuse mütoloogiast. Kahjuks on raamat pinnapealne ja annab vaid kõige üldisema pildi sellest, millesse iidsed egiptlased võisid uskuda - võisid, sest mütoloogia ei ole väga täpne teadus ja tänaseni säilinud allikate kaudu võib vaid oletada, millised olid tollased uskumused. Tegin mõned märkmed asjadest, mis mulle rohkem huvi pakkusid.

Nagu näiteks "Kleopatra nõel". Eurooplastel on loll komme transportida obeliske ühest maailma otsast teise. 1881. aastal püstitati Thutmose kolmanda obelisk Central Parkis. Kolm aastat hiljem sai valmis peaaegu pool sajandit ehitatud Washinton Monument, mis imiteeris obeliske Euroopa pealinnades kuid oli neist märksa suurem. Kirjutised Kleopatra nõelal ütleb, et selle valmistada lasknud kuningas Thutmose III pühendas selle jumalale Ra-Atum, kes väidetavalt lõi esimese elu nii, et masturbeeris ja asetas seemnevedeliku endale suhu. On üpris ilmne mida obelisk sümboliseerib.

Ja samas lõppeb raamat mõttega, et "Kleopatra nõel" tähistab (*celebrates*) päikesetõusu (mitte erektsiooni?) ja taassündi (sünd - rasestumine - erektsioon!).

Kui araablased seitsmendal sajandil (tollal kristliku) Egiptuse vallutasid, olid nad Iidse Egiptuse religiooni vastu vaenulikud kuid araabia õpetlased olid huvitatud alkeemiast ja säilitasid mõne näite tekstist mida tunti *Hermetica* nime all. Minu jaoks on see üks *obscure* Argentiina heavy metal bänd 1985ndast aastast, kelle albumikaant ma otsisin kord edutult taga.

Viljakasvatus sõltus viljakast mullast, mida ujutas üle magedavesi Niilusest. Kohtades kus meri oli tõusnud ja pinna soolaga katnud, taimed ei kasvanud. Seepärast räägib üks müüt ahnest merekoletisest kes ähvardas katta kogu maa kui talle ei pühendata rohkem ande. Seth - tugevaim jumal - ajas merekoletise tagasi.

Paljud jõehobud olid roosakaspunased ja punane oli kurjuse värv. Seth olevat võimeline võtma jõehobu kuju, et rünnata oma venda Osirist või tema vennapoega Horust või selleks, et päikesejumala vastu mässata. Horus oli see, kes jahtis Sethi jõehobu kujul ja pussitas teda maagilise harpuuniga igasse kehaossa.

Selleks, et moodustada rahvusriiki, kasutasid varajased kuningad mitmeid meetodeid. Nad süstematiseerisid kirja ja kunsti et luua võimas kujutlus uuest riigist umbes nagu logod ja kaubamärgid reklaamivad tooteid tänapäeval. Teiseks astus kuningas suhtesse kõigi kohalike jumalustega, muutudes religioosseks juhiks kogule riigile. Kolmandaks reklaamis Egiptuse eliit kontsepti "heast võimust", nii et keskvõimu nähti kui osa pühast ettemääratusest.

Sõna *ka* võis pärineda sõnast, mille tõlkeks on *nourishment*. *Ka*-sse suhtuti kui surematusse jõusse mis pesitses iga kuninga kehas. Kuninga *ka* "toitis" (*nourished*) kõiki tema alamaid. Iga kuningas oli kuulu järgi "oma ema pull".

Sage Francis ütleb oma loos "Going back to rehab" sõnad: *"My right eye is sunrise, the left is sunset"* ja nüüd lõpuks oskan seda millegagi seostada. Horuse silm tähendab seda, et tema paremat silma võrreldakse päikese või hommikutähega ja vasakut silma kuu või õhtutähega. Päikeseketast austati kui Ra täideviivat võimu maailmas, kui kõike nägevat silma taevas. Sage Francis on Vana-Egiptuse mütoloogiaga ilmselt tutvunud, sest loos "Sun vs. Moon" ütleb ta: *"God's not a woman, he's a big white guy in the sky, and the deserts are reflections of his eyes"*.

Kokkuvõttes tunnen end egiptuse mütoloogias veel ebakindlalt ja hea meelega loeks veel ja sügavuti. Väga õhukeste sissejuhatustega ongi nii, et parimal juhul nad äratavad huvi teema vastu.

1.5.14 ABC of Anarchism (2010-09-15 23:36)

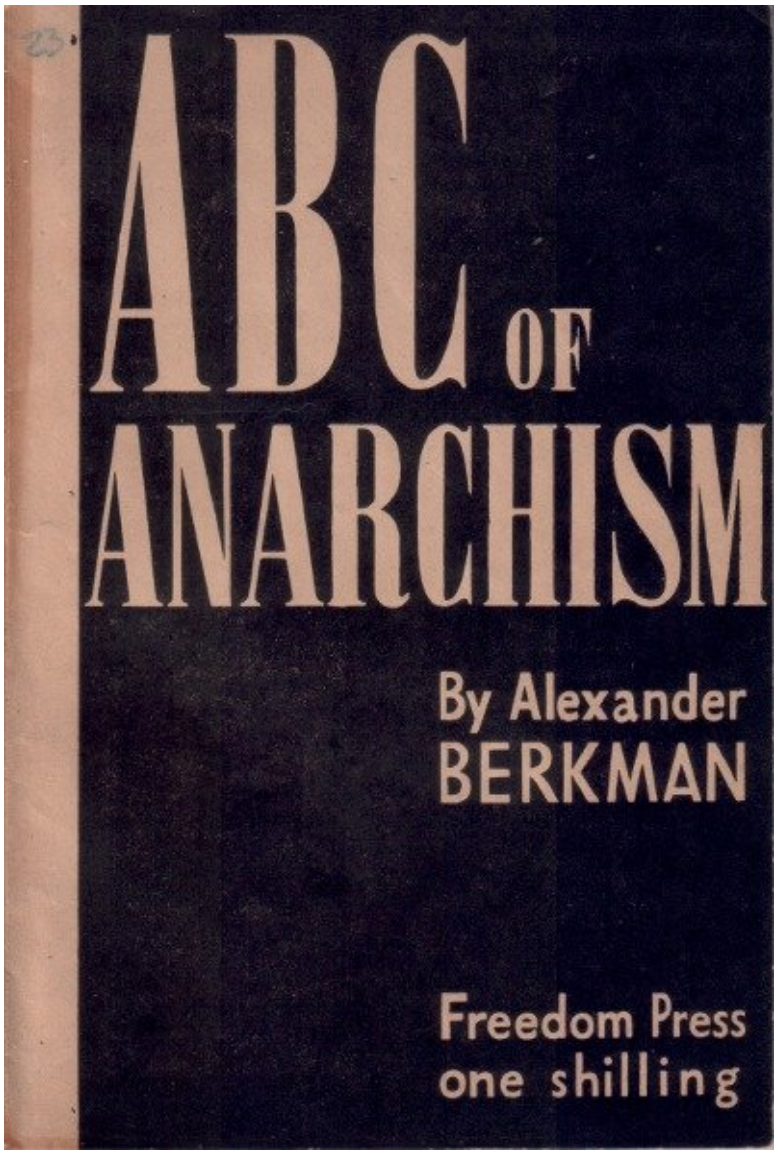

Alexander Berkman - ABC of Anarchism. Freedom Press, 1945. 101 lk

Alexander Berkman oli vene revolutsiooni aegu maalt välja saadetud anarhist, kes sattus pagulasena Ameerikasse ja veetis seal viisteist aastat vanglas (kuna osales "illegaalsetes" vabadusliikumistes). Tõenäoliselt kujunesid vanglas välja tema vaated, millest väljaspool trellidega müüre kujunes terve rida raamatuid, millest on tõenäoliselt pärit mitmeid anarhislikke vaateid. Minagi tundsin ära nii mõnegi argumendi, mida olen kuulnud anarhiateemalistes audioraamatutes (neid pakub Audio Anarchy). Emma Goldman (üks silmapaistev leedu päritolu anarhist) olevat avaldanud kaastunnet, et Berkman ei saanud kaasa elada mõni kuu pärast tema surma Hispaanias diktatuurist vabanenud anarhistidele.

Raamatu - või rohkem nagu brošüüri - eesmärk on tutvustada anarhismi põhimõtteid hästi arusaadavas keeles. Sellega ei tule ta alati toime, sest raamatu lõpuks räägib temagi suuresti abstraktsioonides, aga vähemasti need põhipunktid on arusaadavad. Berkman selgitab anarhismi nii, et lükkab ümber asju, mida "su sõber kindlasti teab" anarhismi kohta ja saavutab niimoodi selle traditsioonilise *good cop - bad cop* situatsiooni: sinu sõber teab üldistusi ja Berkman selgitab siis kuidas asjad tegelikult on. Kõige üldisemas mõttes on anarhism siis vastand kõigele sellele,

mida inimesed anarhismi kohta teavad. Anarhism ei ole vägivald, korralagedus ja pommide loopimine. Anarhism pärsib vägivalda, seab sisse kõigile võrdse korra ja pommide loopimist ei saaks kunagi olla, kui sa sõjaliselt vaid kaitsed end, mitte ei ründa teist.
Meeldejääv näide tänapäeva ühiskonna toimisest oli see, et inimesed muutuvad tööl laisaks, kuna nad ei tee seda, mis pakub neile huvi. Kui sa oled sunnitud midagi tegema, siis loomulikult sa oled laisk seda tehes. Praegune ühiskonnakord ei anna tootmissuhetest ja omandiõigusest vaba voli teha ametialaselt mida igaüks soovib, kuna süsteem on üles ehitatud kasumile. Selle asemel, et lasta kõigil elatist ja leiba teenida, eelistame "kurjategijaid" jälgida, lasta neil varastada ja siis pista pokrisse, kus toidame neid ise (inglise keeles oli argument paremini sõnastatud).
Autor soosib ise kommunistlikku anarhiat, mis erineb kommunismist selle poolest, et puudub riiklik keskvõim ja sundlus. Tema kirjeldustes sellest võrratust ühiskonnast moodustuksid komiteed ja kolleegiumid vabatahtlikest. Nii palju kui see ka sarnaneb kommunismile mida meie oma ajaloost tunneme, oli autor täiesti teadlik bolševike valestitegemistest (ta sai seda omal nahal tunda) ja kirjeldab liigagi täpselt, millega vene kommunistud eksisid. Alternatiivina kommunistlikule anarhismile toob ta välja vaid *mutualistid*. Mida need liigitused täpsemalt tähendavad, seda ma veel ei tea (loodan, et mõni neist A-Raamatukogu raamatutest selgitab paremini). A-Raamatukogu raamatutega olen nüüd ikkagi alguse teinud ja teadmisi anarhia kohta hakkan just sellele ABC-le ehitama (inkrementaalselt).

1.5.15 Death Penalty in China (2010-09-16 02:33)

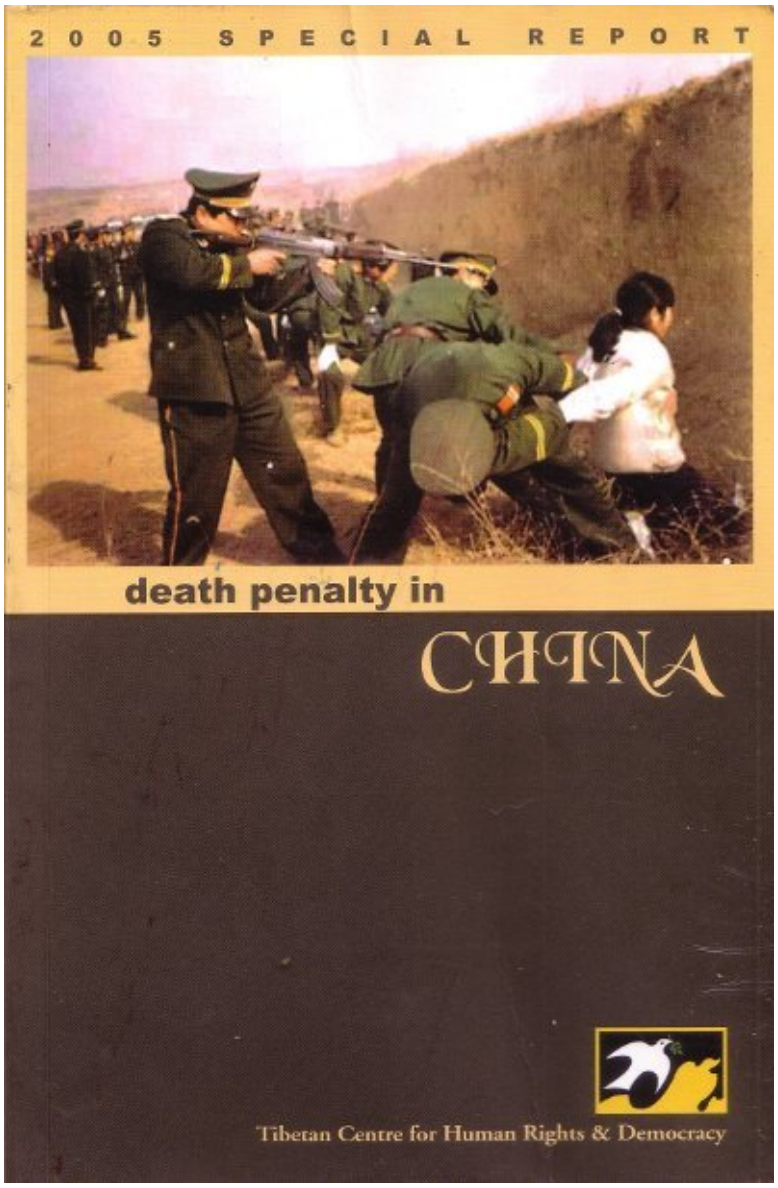

Death Penaly in China: 2005 Special Report. Tibetan Centre for Human Rights & Democracy, 2007. 80 lk

Käesolev aruanne kirjutati 2005. aastal, valmistamaks surmanuhtluse küsimust ette 2006. aasta Rahvakongressiks. Kuna see on 2007. aasta kordustrükk siis võib oletada, et veel vähemalt kolm aastat tagasi olid need andmed õiged. See on omajagu hirmuäratav mõte, sest aruandes kirjutatu kõlab nagu midagi mis võiks vabalt toimuda siin kui Nõukogude Liit poleks kokku varisenud ja eksisteeriks tänapäevani. Hämmastas isegi see, et on olemas selline asi nagu Radio Free Asia - meil Eestis oli Nõukogude ajal Raadio Vaba Euroopa.
Liigume siis asja juurde. Hiinas saadetakse korda 90 % maailma surmanuhtlustest. Neid on erinevatel hinnangutel aastas 3000 - 10 000 ja isegi kõige optimistlikumal hinnangul tähendab see ikkagi, et tänase päeva jooksul võis Hiinas surmanuhtluse läbi elu kaotada u 10 inimest. Miks on see tähelepanuväärne? Sest surmanuhtlust väärib Hiinas 64 kuritegu ja enamus neist ei ole vägivaldsed. Osad neist on isegi avatud tõlgendamisele nagu "riigireetmine" ja "separatistlikud kavatsused", mis annavad vaba voli taga kiusata Tiibeti budiste ja Xinjiang-i moslemeid.
Mis on siis surmanuhtlus Hiina moodi? Kuigi Hiina seadused "kindlustavad", et inimene on süütu kuniks tõestatakse

vastupidist, ei ole süütõendid *apparently* vajalikud, et kohale veeretada surmanuhtlusebuss ja saata inimene teise ilma kaitse või kõrgema kohtu otsuseta. Jah, ma ütlesin surmanuhtlusebuss - see on buss, mis liigub mööda Hiinat ringi ja saadab täide surmanuhtluse otsuseid, mida võivad teha KOHALIKUD kohtud. Google pildiotsing muuseas toob esile mustmiljon pilti ühest ja samast sõiduriistast, kui otsida märksõnu Chinese Mobile Execution Bus. Palju kurtmist on selle üle, et Hiinlased ei järgi seadusi, on korrumpeerunud ja võtavad ohtralt pistiseid, keelavad vahistatutele lähedaste teavitamist, kasutavad piinamist ülestunnistuse saamiseks - ja on veendunud ülestunnistuste olemasolust isegi kui videokaamera sellist asja lindile ei võta - ning kuigi seaduses on selgesõnaliselt selline asi välistatud, pälvivad surmanuhtluse ka alaealised. Taolistest juhtumitest on toodud põhjalikke näiteid, mida on ausalt öeldes südantlõhestav lugeda. Et selline asi toimub 21. sajandil, on hämmastav ja kurvastav.
Kahju on ka sellest, et see on esimene raamat mida ma loen Hiina kohta ja esmamulje sellest riigist on nüüd... noh... *surmanuhtluse hirmus jätan ütlemata*

1.5.16 Don’t Worry - Be Curious (2010-09-19 23:51)

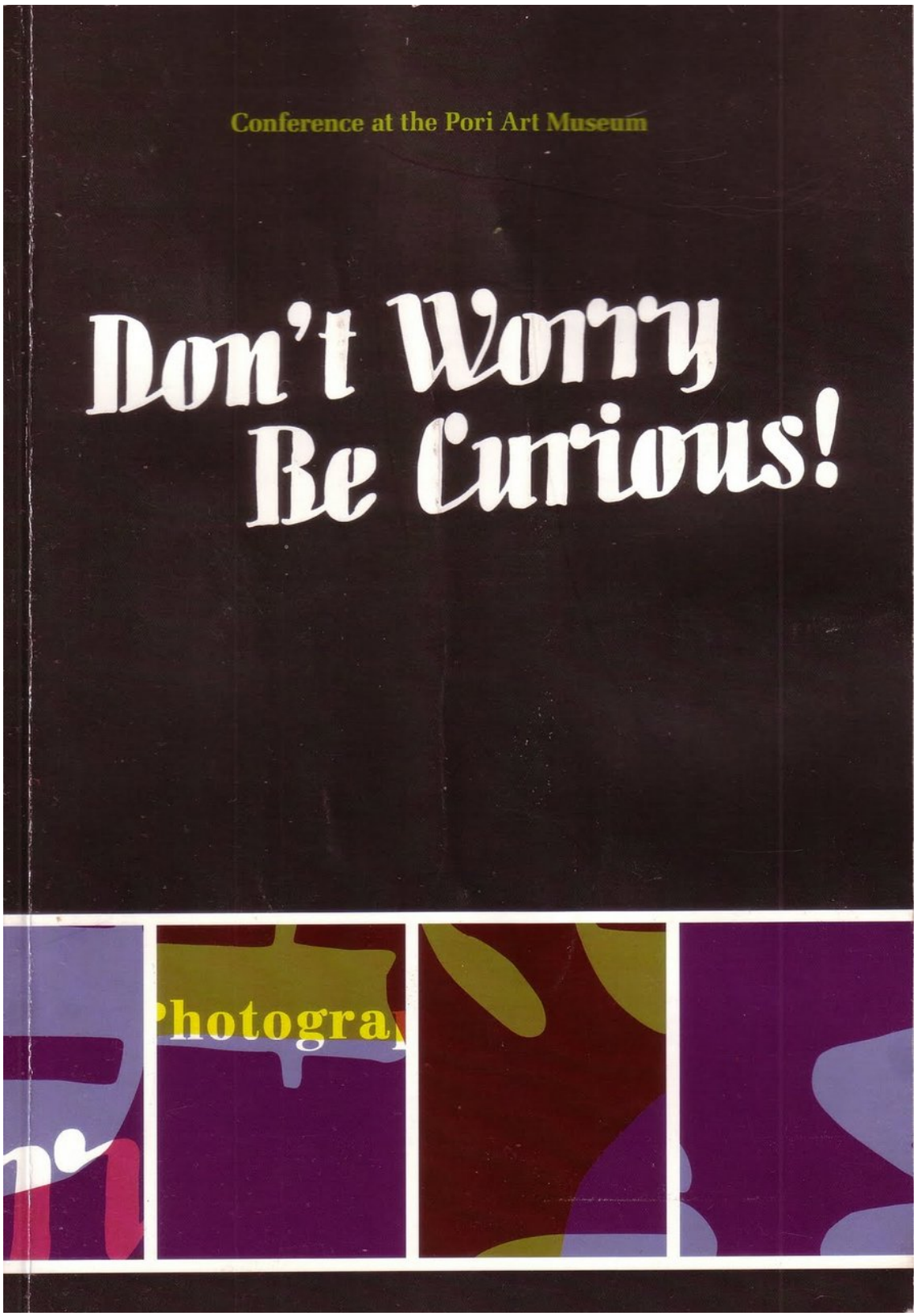

Don’t Worry - Be Curious: Conference at the Pori Art Museum. on the occasion of the 4th Ars Baltica Triennial of

Photographic Art. Pori Art Museum, 2007. 87 lk

Käesolev lektüür maksab sõber interneti sõnul 19 eurot. A-Raamatukogu koopia sisekaanele on keegi aga kleepinud mingisuguse tekstilõigu mida iseloomustaks sõnaga "seosetu" ja sama tegelane on jätnud esimesele leheküljele ka tervituse mis ütleb: "Keegi pole selle eest pennigi makstnud". *Well, I'm glad for that*. Parimal juhul pakub see lektüür mässumeelseid mõtteid mida mõlgutada ühe Tartu-Valga rongisõidu ajaks (ja mitte enamaks). Tegu on kogumiku artiklitega, mis kirjutati mainitud konverentsi tarbeks/järel. Teemad puudutavad eri valdkondi ja eri riike ning ainus element mis neid ühendab on visuaalsus ja ühiskonnakriitilisus.
Eelmainitud uhked sõnad väljenduvad näiteks amatöörfilmi **Imported Crows** arvustus, mis toob ilmsile filmis sisalduva metafoori: Nõukogude ajast sisse toodud varesed, kes inimesi ründavad nagu Hitchcocki filmis - on võrreldavad võõrtööjõuga, kes Nõukogude Liidu lagunedes ei lahkunud. Artikkel on pikk ja arutlev ja täiesti ootamatult tirib autor näilisse kunstikriitikajuttu ka Hobbes-i ja Kant-i. *"Hobbes recognized long ago that sovereign rule relies on fear, that for effective domination "the Passion to be reckoned upon, is Fear". Fear for Hobbes binds and ensures social order, and can be therefore understood as a mechanism of domination and a (what is today more appropriate to say) mechanism of social control"*. See on minu jaoks tähelepanuväärne, sest käesolev raamat lebas enne lugemist spordikotis Hobbes'i Leviathan'i ja Luhmann-i Social Systems-i kõrval. Et need raamatud üksteist nii kummastaval kombel tsiteerivad, on kas kentsakas kokkusttumus või siis ütleb midagi minu lugemishuvi kohta.
Igatahes, edasi. Üks artikkel oli kirjutatud - kui ma nüüd ei eksi - Soome filmiketrajate poolt ja nende reis siiapoole lahte kulmineerus eri rahvusest noorte küsitlemisega aprillirahutuste jms teemadel. Siis oli artikkel retro-konservatiivsusest ja pride-paraadidest Lätis... Ja köite huvitavaim kirjutis, mis käsitles Poola kriitilist kunsti ja selle tagajärgi. Mis mulle kõige enam meeldisid, oli Poola lipule kolmanda - musta, kui kõige kurjakuulutavaima - värvi lisamine, mis teeks sellest trikoloori. Ja muidugi videosalvestis sellest, kuidas kurt-tummad pandi ilusates koorirõivastes ja konduktoriga laulma Bach-i, et emuleerida Poola demokraatiat.
Silmaringi Ida-Euroopa ühiskonnakriitilistest visuaalsetest aktidest laiendas see brošüür küll, aga kas ta A-Raamatukogu riiulitel kohta väärib, selles ma nii kindel ei ole. Olen unistaja, kes parema meelega näeks A-Raamatukogu riiulitel hoopis anarhiateemalisi raamatuid.

1.5.17 The Prince (2010-09-20 00:18)

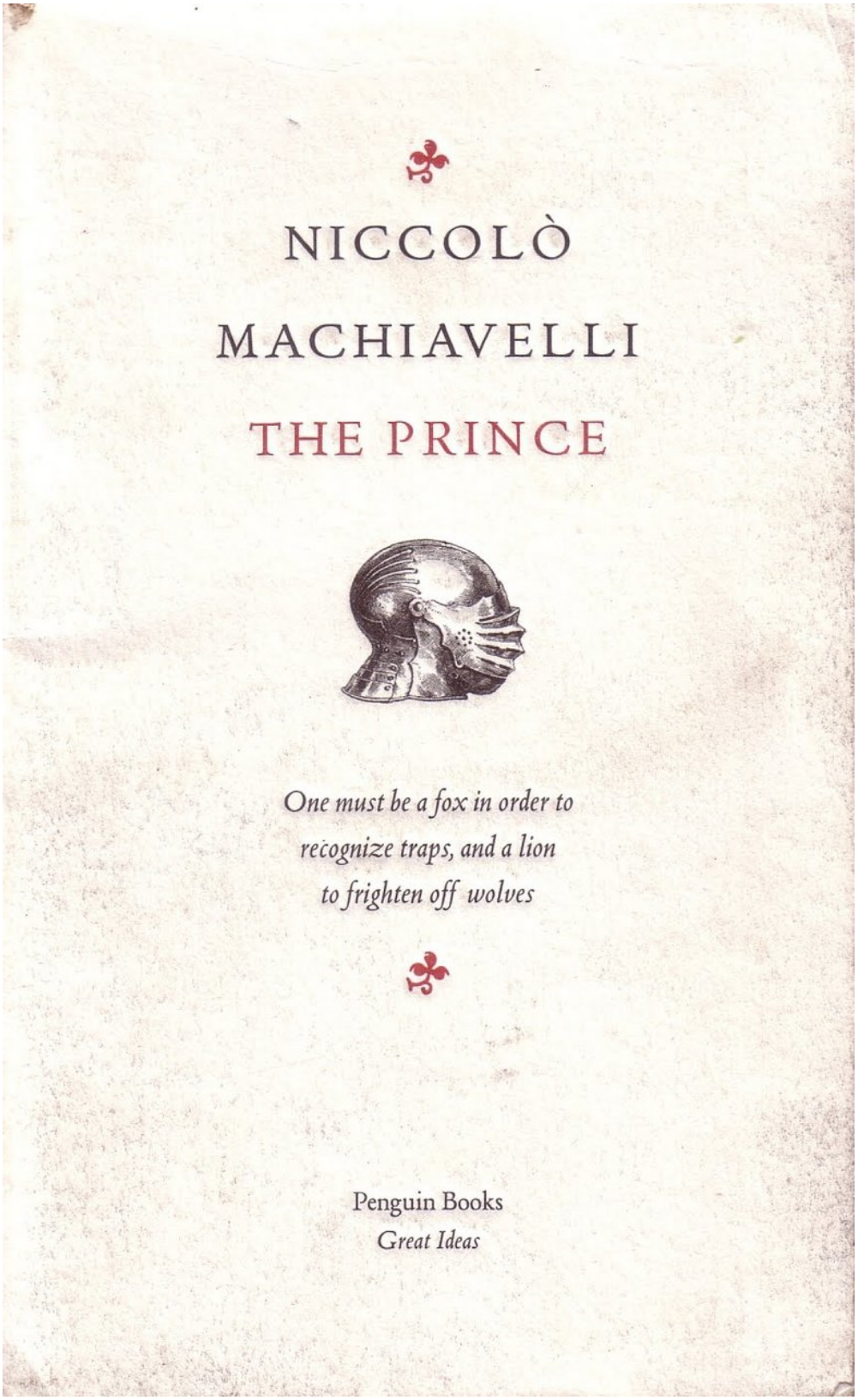

Niccolo Machiavelli - The Prince. Penguin Books, 2004. 113 lk

Pingiiniraamatute suurte ideede seeriast on minu teada A-Raamatukogus kaks raamatut. Teine las jääda saladuseks kuniks ma ta läbi suvatsen lugeda, üks on aga see. On see'p siis kokkusattumus, et Euroopa ideede ajaloos on The Prince soovitatavas kirjanduses?
Mida ma võiksin "Printsi" kohta öelda, mida targad inimesed enne mind pole juba öelnud? Tõenäoliselt mitte palju. Seepärast teen lihtsalt märkmeid asjadest mis meelde jäid või huvitavad tundusid.
Machiavelli soovitab printsil kes on omandanud uue valduse, minna elama sellele valdusele. Kaugelt valitsedes saab ta probleemidest teada siis, kui need on tõsiseks kasvanud ja ühtlasi hoiab ta inimesi oma kohalviibimisega teatava kontrolli all. Palgasõdurite ja liitlasvägede kasutamist soovitab Machiavelli vältida iga hinnaga. Tsiteerides mõnda suvalist paha tegelast teleseriaalist Stargate: *"They are not to be trusted."* Parim variant on omada alalist sõjaväge ja olla rahva poolt armastatud - et need tormaksid printsi valdusi kaitsma, kui aeg saabub. Suurt austust avaldab Machiavelli valitsejale, kes rahuajal ei tegelenud millegi muu kui sõjandusega. Selline valitseja kasutas oma aega selleks, et käia nõunikega läbi oma valdused ja arutleda iga maamärgi juures, kuidas selles asukohas toimida sõjaolukorras. Machiavelli soovitab printsidel käia võimalikult tihti jahil, sest nii tutvub ta oma valdustega.
Näida omavat häid omadusi (heldus, ausus, heatahtlikkus jne) on parem kui päriselt omada neid omadusi. Ja muidugi kõige parem - julmused on soovitatavad, kuna hirmus tehtud lubadusi hoitakse enam kui neid, mis anti niisama. Siin räägib püha tarkus, sest ka tänapäeva eksperimentaalpsühholoogia on tõestanud, et kui tekitada katsealustes hirmu, siis nad loovad omavahel tugevamaid ühendusi.
Seda raamatut lugedes oli vahel raske tabada, milles kogu see poleemika. Machiavelli veenab osavalt ja tema argumentides tundub olevat tõtt. Kui õige on neid taktikaid kasutada, sellele on raske vastata. Küll aga kõneleb selle teose mõjust maailmale näiteks see, et Mussolini kirjutas sellest teosest arutluse (uuris seda sügavuti) ja Stalinil oli väidetavalt koopia öökapil.

1.5.18 Leviathan (2010-09-20 01:47)

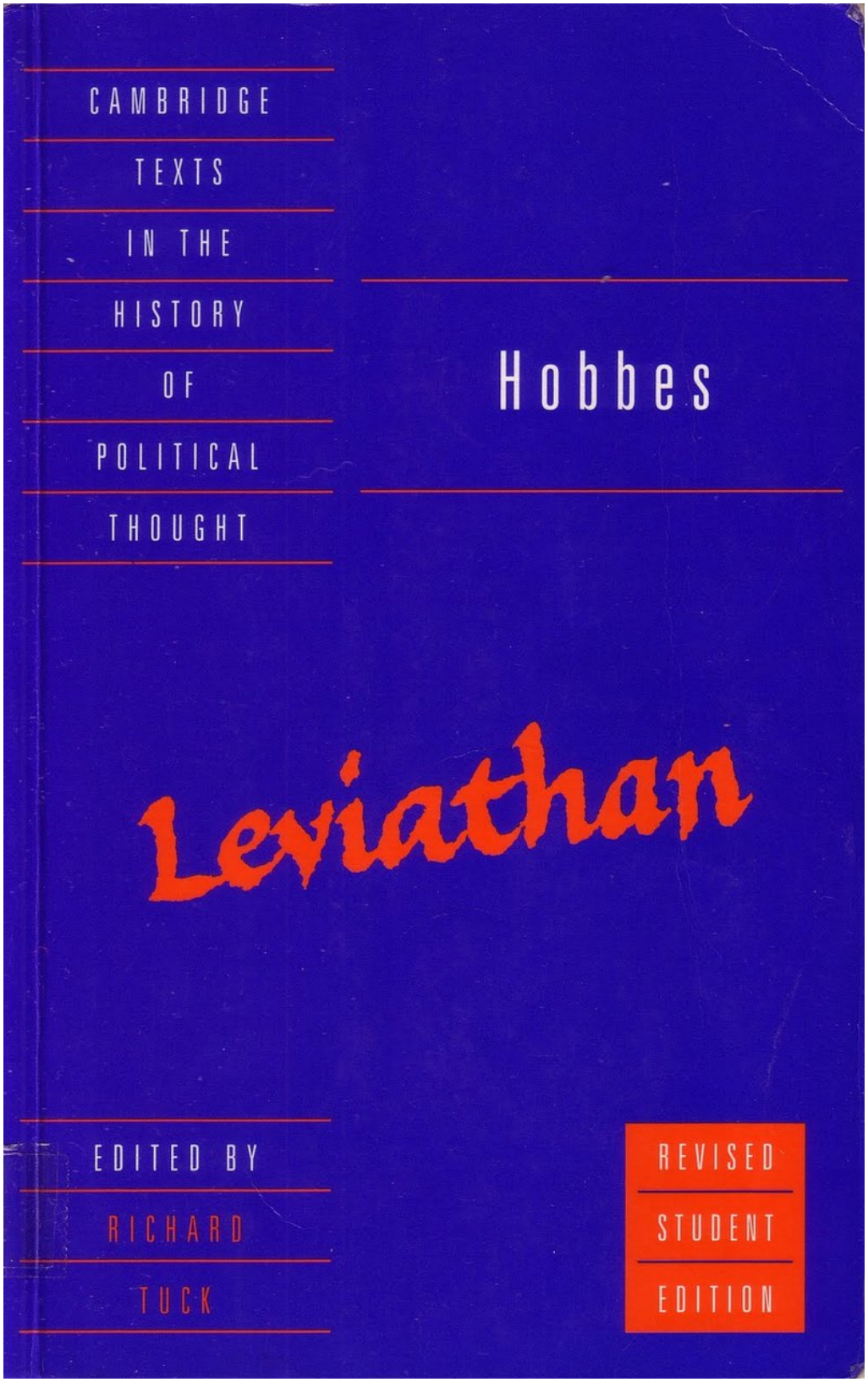

Thomas Hobbes - Leviathan. Cambridge University Press, 1996. 519 lk

Lies. Seda oli oluliselt rohkem kui 519 lehekülge. Richard Tuck-i sissejuhatus ja muu jura mis eelnes tekstile endale ulatus rooma numbrites XCII-ni. See on 519 + 92! Üle kuuesaja lehekülje mitte-nii-väga-kerget lugemist, mis lisaks kõigele on iganenud inglise keeles. Märkisin üles oma lemmiksõnad sellest raamatust: *performeth*, *winneth*, *vertue*, *hoodwinkt*, *voide*, *voyd*, *selleth*, *beleeve*, *warre*, *civill*, *soveraigne* ja *politiques*. Enne selle teose lugemist polnud mul aimugi, millises mahus on sõnu tegelikult ladina keelest inglise keelde laenatud. Siinkohal tuleks ka mainida, et Leviathan-i kirjutas Hobbes kõigepealt ladina keeles ja siis tõlkis inglise keelde. Seetõttu on tihtipeale raske mõista, mida sõnad või fraasid tähendavad. Hea näide: *"Celerity of Fancy"* - mul pole aimugi, millises tähenduses Hobbes neid sõnu kasutas.
Hobbes kirjutas seda raamatut kolm aastat ja mul võttis üks päev, et see läbi lugeda. Kurb on selle juures aga fakt, et valdav enamus sellest, mida Hobbes-i tsiteerivad inimesed peavad tähtsaks, läks minust lihtsalt mööda. Ausalt öeldes hakkasin tõeliselt mõistma teksti alles siis, kui Hobbes jõudis religioonini. Ilmselt on asi selles, et poliitikaga olen vähem tuttav kui religiooniga. Ühega pole mul peaaegu mitte mingisugust kokkupuudet, teist uurisin kutsekoolis nii vahetundide kui ka tundide ajal. Seepärast meeldisid mulle ka Leviathani esialgse kaanepildi analoogiad: loss = kirik; kroon = miter (paavsti müts); kahur = välgunooled; relvad = dogmad; lahinguväli = inkvisitsioonikohus. *It all kinda makes sense when you look at it like that*. Järgnevalt mõned märkmed ja tsitaadid, mis mingil moel tunduvad huvitavad või kasulikud.
lk 61. Hobbes-i põhiline elutöö oli entsüklopeedia teadustest/filosoofiast, mille järelnähus kajastuvad tema "teadmiste" struktuuris. Mis mind paelus oli see: *"Consequences from the Passions of Men - Ethiques"*
lk 65. *"To do those things to another, which he takes for signes of Honour, or which the Law or Costume makes so, is to Honour, because in approving the Honour done by others, he acknowledgeth the power which others ocknowledge. To refuse to do them, is to Dishonour.*
To agree with in opinion, is to Honour; as being a signe of approving hios judgement, and wisdome. To siddent, is Dishonour, and an upbraiding of errour; and (if the dissent be in many things) of folly."
lk 191. *"The written Laws, if they be short, are easily mis-interpreted, from the divers significations of a word, or two: if long, they be more obscure by the diverse significations of many words: in so much as no written Law, delivered in few, or many words, can be well understood, without a perfect understanding of the finall causes, for which the Law was made; the knowledge of which finall causes is in the Legislator."*
lk 201. *"A CRIME, is a sinne, consisting in the Committing (by Deed, or Word) of that which the Law forbiddeth, or the Omission of what it hath commanded. So that every Crime is a sinne; but not every sinne a Crime."*
lk 213. Abielus naisele liiga tegemine on suurem kuritegu kui vallalisele.
lk 245. *"That the condition of meer Nature, that is to say, of absulute Liberty, such as is theirs, that neither are Soveraigns, nor Subjects, is Anarchy, and the condition of Warre: That the Praecepts, by which men are guided to avoyd that condition, are the Lawes of Nature: That a Common-wealth, without Soveraign Power, is but a word, without substance, and cannot stand: That Subjects owe to Soveraigns, simple Obedience, in all things, wherein their obedience is not repugnant to the Lawes of God, I have sufficiently proved, in that which I have already written."*
Absoluutne vabadus ilma valitsejate ja alluvateta on anarhia. Tänu loodusseadustele on selline olek võimatu (ilma sõjata). Olen päris kindel, et A-Raamatukogus on teoseid, mis just sellele mõttele vastu vaidlevad - nendeni jõudes oskan siia tagasi pöörduda.
lk 257. *"For to say that God hath spoken to him in the Holy Scripture, is not to say God hath spoken to him imidiately, but by mediation of the Prophets, or of the Apostles, or of the Church, in such manner as he speaks to all Christian men. To say he hath spoken to him in a Dream,* ***is no more then to say he "hath dreamt" that God spake to him****..."*
Relevantne küsimus: kas Jumal räägib sinuga sinu unenägudes või sa nägid unes, et Jumal räägib sinuga? See on relevantne ka selles suhtes, et mitte kõigile prohvetitele ei avalda Jumal end unenägudes. Vahel räägib Jumal taevase häälega, vahel ilmub valgusena nähtavale, vahel tuvina ja vahel kujutisena sinu kaunviljaroas.
lk 275. Pühad "ilmutused" või "nägemused" pole midagi muud kui *"Accidents of the brain"*. Kuigi seitsmeteistkümnendal sajandil ei teatud midagi neuroteadusest, teadis Hobbes midagi neuroteadusest :)
lk 277. Piiblis on mainitud vaid kahte inglit: Gabriel ja Michael - kes juhtumisi on ka teleseriaalis Supernatural põhilised inglid (selle kolmanda kõrval, kes langes taevast). See on tähelepanuväärne, sest inimesed on kirjutanud jämedaid raamatuid, milles nad nimetavad kümneid kui mitte sadu ingleid (kes ilmusid neile unenägudes ja on otse

loomulikult reaalsed, mitte lihtsalt *Accidents of the brain*), kelledest Gabriel ja Michael on alati peainglid. Igatahes: *"For God needeth not, to distinguish his Celestiall servants by names, which are usefull onely to short memories of Mortalls."* Et võtta see paari sõnaga kokku: inglitel pole nimesid.

lk 415. *"And in the allegation of Scripture, I have endeavoured to avoid such texts as are of obscure, or controverted Interpretations; and to alledge none, but in such sense as is most plain, and agreeable to the harmony and scope of the whole Bible, which was writeen for the re-establishment of the Kingdome of God in Christ. For it is not the bare Words, but the Scope of the writer that giveth the true light, by which any writing is to bee interpreted; and they that insist upon single Texts, without considering the main Designe, can derive no thing from them cleerly; but rather by casting atomes of Scripture, as dust before mens eyes, make every thing more obscure than it is; an ordinary artifice of those that seek not the truth, but their own advantage."* Selle ühe lõiguga võtab Hobbes imekombel kokku kogu Judeo-Kristliku religiooni.

lk 431. *"And it is said besides in many places, that they shall goe into Everlasting fire, Everlasting torments, Everlasting punishments, and that the worm of conscience never dyeth; and all this is comprehended in the word Everlasting Death, which is ordinarily intrepreted Everlasting Life in torments:* ***And yet I can find no where that any man shall live in torments Everlastingly.****"* Sel leheküljel meenus mulle eestikeelne ütlus: "Ja su hing põleb põrgus igavesti". Ma olen sellega tegelikult täitsa okei. Peaasi, et mu *keha* ei põleks põrgus igavesti :D

lk 435. Minu lemmikuim (sealjuures eepilise saundträkiga) religiooniteemaline dokumentaalfilm The God Who Wasn't There arutles muu hulgas ka sel teemal, et Jeesus andestab sulle kõik - sa võid rääkida halba Jumalast, sa võid isegi teotada Jeesust ja kahelda temas. Kuid asi mida ei andestata mitte iial, on Pühas Vaimus kahtlemine. See on Piiblis mitmes kohas ja Hobbes selgitab miks: *"to speake against the Holy Ghost, as being the third Person of the Trinity, is to speake against the Church, in which the Holy Ghost resideth"*.

Kokkuvõttes meeldis Leviathan mulle väga. Vähemasti raamatu teine pool, mis keskendus religioonile. Hobbes võis pärast selle raamatu avaldamist kaotada sõpru pastorite seas oma eluajal, kuid võitis oma mõtetele toetajaid aastasadadeks pärast oma surma.

1.5.19 Social Systems (2010-09-20 02:33)

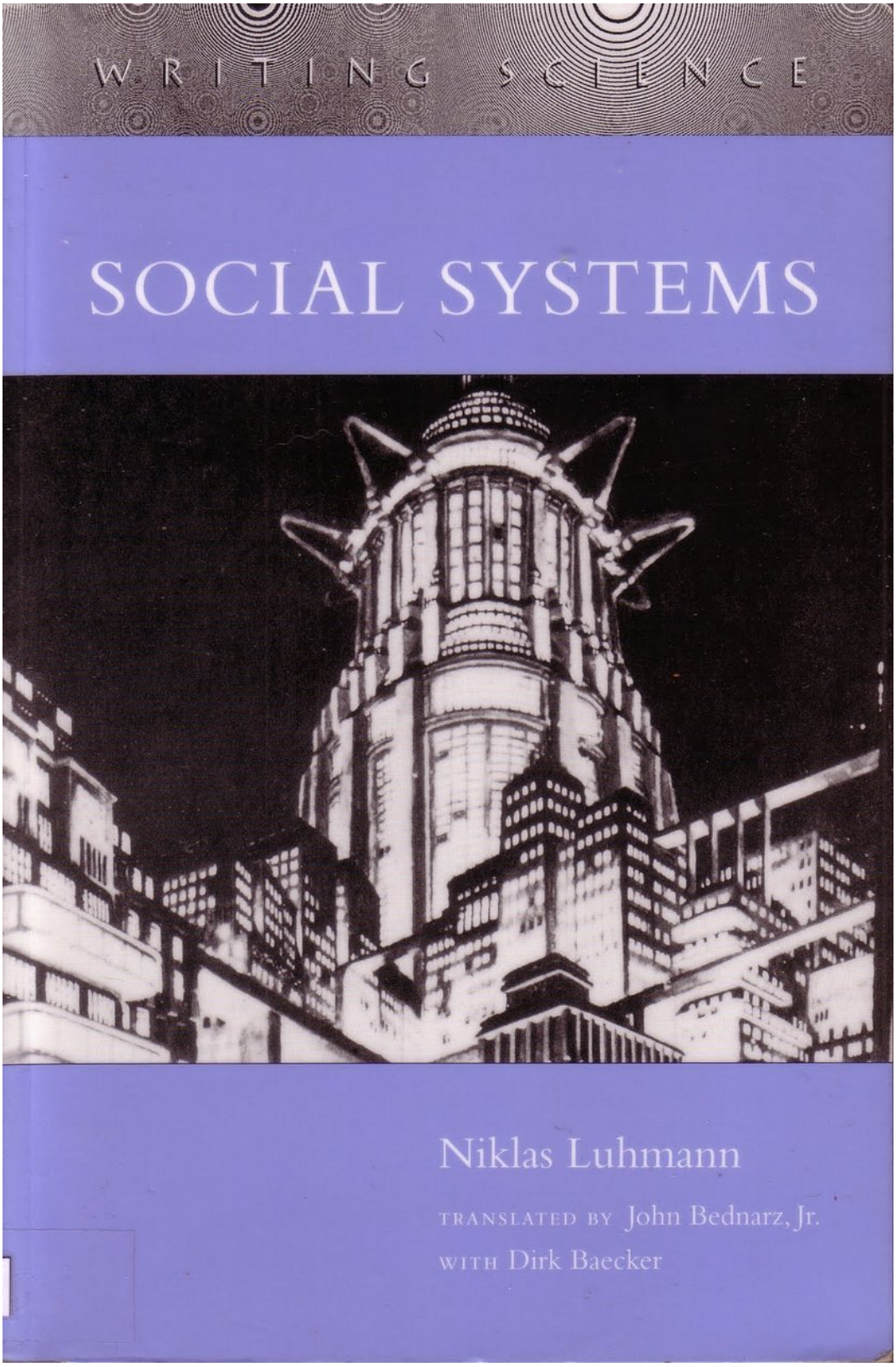

Niklas Luhmann - Social Systems. Stanford University Press, 1995. 627 lk

Mitte kunagi varem pole ma lugenud nii jämedat raamatut, mis ütleks mulle nii vähe. Sama mõtet kandev kirjeldus kehtiks ka õpetajale, kelle aine mõistmiseks ma selle raamatu läbi lugesin (*apparently* tulemusetult). Võib olla olen ma lihtsalt liiga rumal, et mõista seda ainet, mis tegelikult on... noh... minu eriala nimetus. "Üldsüsteemiteooria" ja "sotsiaalsüsteemid" on uhked sõnad - ja ärge saage valesti aru - kunagi tahaksin minagi neid osata kasutada, aga hetkel mõlgub mõttes vali küsisõna MILLEKS?
Võrreldes sellele eelnenud samavõrd paksu raamatuga (Leviathan) oli seda ootamatult kerge lugeda. Sõnad - isegi pikemad ja keerulisemad - on enamjaolt tuttavad, aga neist punutud näiliselt sisutühjad lõigud jäävad minu jaoks (veel) müsteeriumiks. Peirce-i sõna kasutades mõistsin ma seda raamatut "esmaselt". Kasulikku informatsiooni sain vaid nii palju, et *autopoiesis* on *self-organisation* ja *"strictly speaking, complexity cannot be observed"* - mis tegelikult ei tundu tõele vastavat selle sama raamatu lugemise näitel (*complexity of this book can be observed*). Mida veel sellest raamatust kasutada saan on edaspidiseks lugemiseks sotsioloogide ja muude teadlaste nimed (Emile Durkenheim, Talcott Parsons, Humberto Maturana, Spencer Brown + veel mustmiljon tegelast) ja paar ladinakeelset väljendit nagu *etsi Deus non daretur* ja *potestas in se ipsum*. Järgnevalt mõned südamelähedasemad väljavõtted (et selle raamatu lugemine ei läinud täiesti tühja):
lk 87. *"Perhaps the most important evolutionary achievement that has separated meanings from one another is the invention of writing. Writing makes it possible to store communication, independent of the living memory of the interactive partners, indeed, even independent of the interaction. Communication can then reach those who are not present, and the time it arrives can be chosen almost at will, without requiring one to form chains of interactions (messengers, reports, or stories) to bring this about. Although communication still requires action, in its social effect it is detached from the temporal point of its first appearance, of its formulation. Thus capacity for cariation in the uses of what is written can increase because writing is relieved of the immediate urgency of interaction: one formulates communication for unforseeable social situations, whioch do not require one's presence. This also means that an object orientation can be differentiated more sharply from a social one, thus enabling "philosophy" (= communication for the sheer joy of concern) to become possible. Greater degrees of freedom, greater contingency, greater invariance, and grater changeability go hand in hand. What is fixed in writing remains ficed for the time being; one can change it only if one wants to change it; but one may, in fact, want to do so."*
lk 115. *"Hobbes maintained that every human being fears all others and is thereby induced to preventive hostility, which all the more compels the other, who has been calculated into this equation, to try to get a jump on him."*
lk 140. *"The standard concept of information elaborated since Claude E. Shannon and Warren Weaver makes it easy to formulate this. According to today's standard interpretation, information is a selection from a (known or unknown) reperoire of possibilities. Without this selectivity of information, no communication process would emerge (however minimal the news value of the exchanges uttered, even if communication is carried out for its own sake or simply to pass the time)."*
Tõenäoliselt tuleb mul seda raamatut järgneva kolme aasta jooksul lugeda veel. Selleks tuleb mul aga paremini valmistuda - lugeda teoseid autoritelt kellele selles raamatus vihjati (mis tähendab ka Max Weberi teoste ülelugemist) ja ennast ära harjutada akadeemilise kirjastiiliga (vb ka ise seda praktiseerida). Nüüd on mul tunne, et ma olen käinud ära selles "äärmuses" - kohas, kus asjad on tõepoolest raskesti mõistetavad. Olen tulnud tagasi vaatlustega (*observations of complexity*) ja järgmine kord lähen sellesse äärmusesse paremini varustatuna.

1.5.20 Kant's Critique of Practical Reason (2010-09-21 02:37)

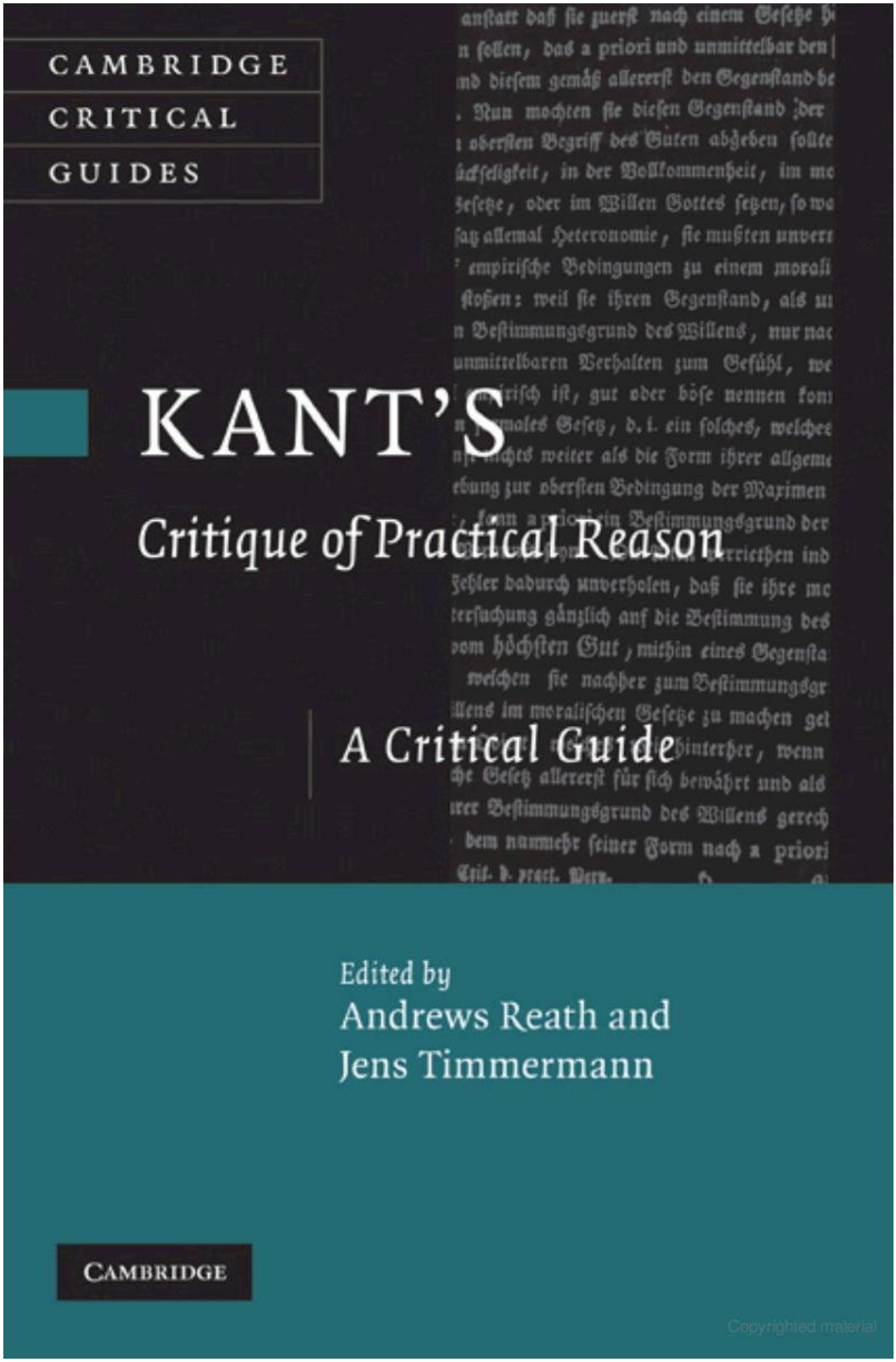

Kant's Critique of Practical Reason: A Critial Guide - edited by Andrews Reath and Jens Timmermann. Cambridge

University Press, 2010. 226 lk

Järgmine kord kui astud käed taskus TÜ Eetikakeskuse raamatukokku ja palud selleaastast raamatut Kantist, siis parem oleks, et sa teaksid raamatu nime või kohaviita! Mina nii ei toiminud ja sain käesoleval aastal avaldatud raamatu Kanti filosoofiast, aga mitte selle mida ma soovisin. Raamatuid Kantist ja Kanti sulest on nii palju, et need autorid ise nimetavad end Kantistideks ja kõrvaltvaatajana võib jääda mulje, et tegu on kultusega. Üks mees pani midagi kirja ja 200 aastat hiljem ikka veel üritatakse mõista, mida ta kirja pani. Käesolev teos on kogumik kommentaare Kanti 1788. aasta kirjutisele "Critique of Practical Reason". Mitmed Kantistid loovad seoseid ka teiste Kanti töödega, aga põhirõhk on ikkagi sellel "teisel Critique"-l.
Targemaks sain nii palju, et Kanti enda lugemine väga hea mõte ei ole, kuna ma pole kunagi lasknud saksa keelel oma kurku kraapida ja inglisekeelsed tõlked tunduvad olevat robustsemad kui saksa keel ise. Esialgu piirdun sellega, et loen võimalusel läbi raamatuid, mis selgitavad Kanti selgitusi.
Käesoleva teose taotlus on järgnev: *"These new essays shed light on the principal arguments of the second Critique and explore their relations to Kant's critical philosophy as a whole."* Sain teada, et kõne all olev Kanti kirjutis keskendub transtsendentaalsetele (kogematutele) küsimustele nagu seda on jumal, vabadus ja (hinge) surematus. Need on küsimused, millele ei saa vastata empiirilisi tõendeid esitades. Seevastu saab avastada võimalikke vastuseid - ja see harjutus on väidetavalt kriitilise mõtlemise arendamiseks väga kasulik. Veel on arutluse all vooruse ja õnne seos ja muu taoline. Mitu peatükki on pühendatud sellele, millises tähenduses Kant kasutab ühte või teist sõna (nt *Factum* või *Triebfeder*). Kantismi avastamisega olen nüüd alguse teinud ja tagasi seda tegu võtta ei saa (või saab? (ei, vist mitte (või siiski? (ei))))

1.5.21 Semiotics and Philosophy in C. S. Peirce (2010-09-21 21:03)

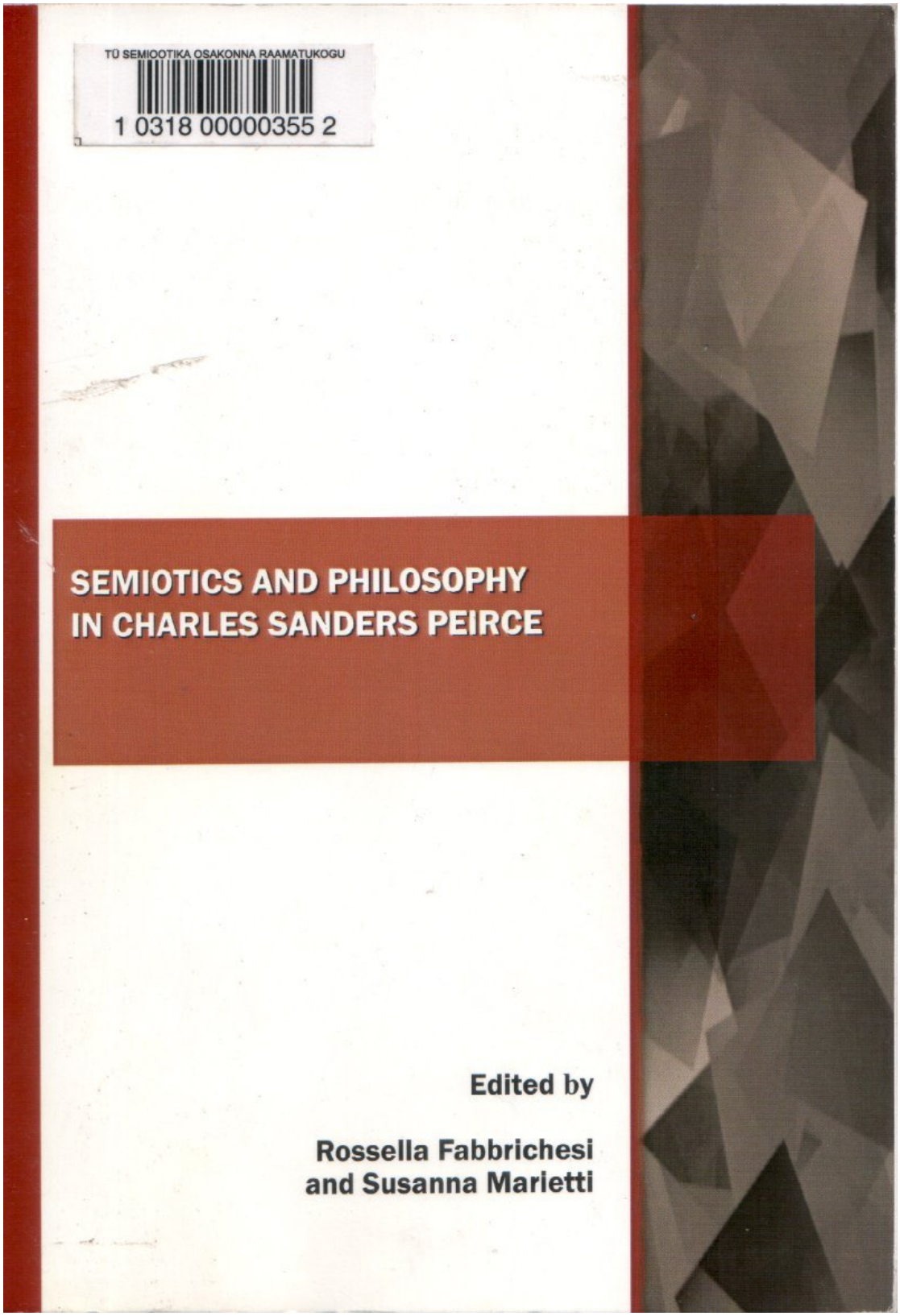

Semiotics and Philosophy in Charles Sanders Peirce - Edited by Rossella Fabbrichiesi and Susanna Marietti.

Cambridge Scholars Publishing, 2008. 209 lk

Eile närisin ennast läbi Kanti kirjutise kriitikast. Täna lugesin samalaadsed teost Peirce-ist. Iroonia seisneb selles, et Peirce pole mitte ainult pragmaatika (kui teaduse) looja, (Ameerika) semiootika isa ja muidu (kirjatööga) viljakas teadusmees, vaid ka fanaatiline Kantist. Semiootika seminaris öeldi, et Peirce kasvas Kanti peal üles. See tähendab, et Peirce pühendas noorena kolme aasta jooksul iga päev kaks tundi Kant-i tööle *Critique of Pure Reason*, mille ta oli lõpuks pähe õppinud kui oma Koraani. See selgitab ka käesolevas kogumikus sisalduvat lauset: *"Peirce's epistemology has sometimes been called a semiotic transformation of Kant's Transcendental Philosophy."* Peirce-i käsitluses on semiootika ikka väga filosoofiline. See tähendab, et Peirce-i mõistmine ei erine minu jaoks Kanti mõistmisest - loen läbi nii palju raamatuid nende "projektidest" kui inimlikult võimalik ja loodan, et ajapikku hakkavad nende mõtted selgemana tunduma.

Käesoleva artiklitekogumikuga ei saanud ma Peirce-i filosoofiast paremat pilti kui eelmise raamatuga Kanti omast. Need on artiklid süvausklike Kantistide ja Peircistide sulest ja nad ei vaevu ümber jutustama kõige põhilisemat, vaid analüüsivad nähtusi mis neid endeid (kui fanaatikuid) huvitavad. Peirce-i filosoofiast sain selle teosega vaid maigu suhu. Nüüd olen teadlik sellest kuidas ja millest Peirce kirjutas, kust sai ta mõjutusti ja palju ta kokku kirjutanud on. Viimasele võin kohe vastata: 100 000 lehekülge. Enamus sellest on organiseerimata märkmed, mida siiamaani pole läbi töödeldud ja avaldatud. Silvi Salupere ütles loengus, et ta ei julge Peirce-i teemal palju kõneleda, sest väidetavalt peab Peirce-i mõistmiseks vähemalt kümme aastat tema tekste lugema. Nii palju mul aega Peirce-le pühendada pole, aga TÜ Semiootika osakonna raamatukogus olevad raamatud Peirce-i kohta suudaksin oma kolme aasta jooksul ehk läbi lugeda küll. Kui piisava mõistmiseni jõuan, tuleks see teos kindlasti uuesti läbi lugeda. Erilist tähelepanu peaksin pöörama peatükile "Peirce, Proper Names, and Nicknames", kuna see kõneleb sellistest märkidest nagu nimed ja hüüdnimed - midagi, mis mind on juba aastaid paelunud.

1.5.22 Peirce on Signs (2010-09-23 02:33)

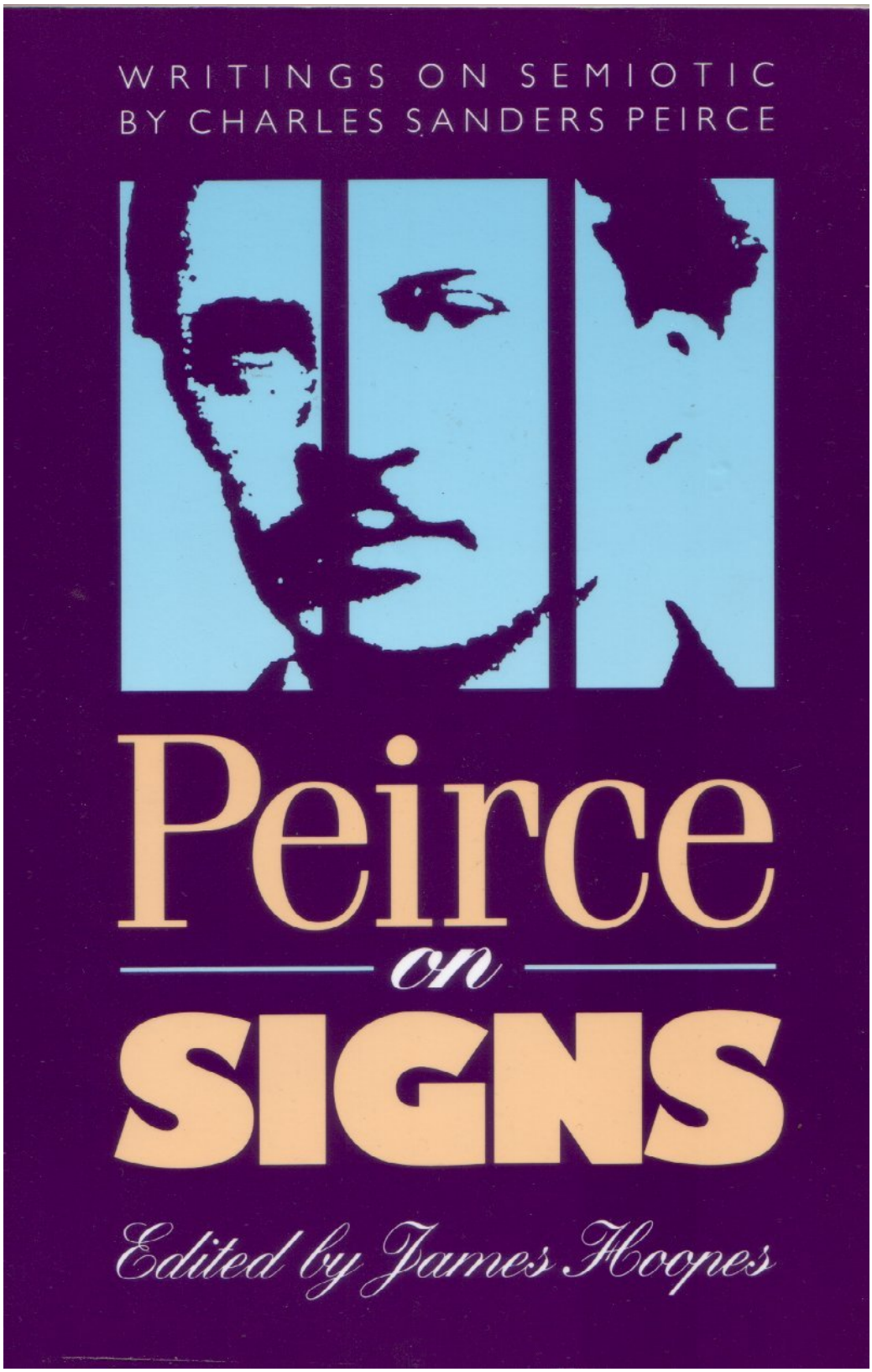

Peirce on Signs: Writings on Semiotic by Charles Sanders Peirce / Edited by James Hoopes. The University of North

Carolina press, 1991. 284 lk

See raamat on oluliselt kergem kui eelmine, mis Peirce'i käsitles. Erinevus seisneb selles, et eelmine kirjutas Peircest ja avaldas kriitikat, käesolev raamat on aga hoopis kogumik Peirce'i kirjutisi (mitmes isegi need, mida eelmises kritiseeriti). Juba sissejuhatuses on tunda, et selle raamatu on kirjutanud inimene mitte filosoof. Jutt on sorav ja filosoofilist *jargon*-it on mõistlikus koguses - selles raamatus ei üritata raskestimõistetavate kontseptidega sind oimetuks lüüa, vaid teha Peirce'i filosoofia arusaadavaks. Iga Peirce'i kirjatüki alguses on hädapärane sissejuhatav informatsioon raamatu koostajalt, mis aitab iga kirjutise sisu ja tausta mõista.
Paljud sellesse raamatusse köidetud Peirce kirjutatud artiklid ja esseed sisaldavad midagi, mida olen juba kohanud kas eelmises raamatus või siis semiootika loengutes. Näiteks ahju mustus - kas ahi on must või ahi sisaldab musta; näide empiirlisest teadusest kui asjade langemise kiiruse uurimisest; laps kes õpib tuld puudutades; punane värv iseenesest on *quale* ja esimene märgitüüp *icon* oli Peirce'i esimestes kirjutistes *likeness* (see sõna selgitab suurepäraselt ikoonilise märgi tähendust).
Sain teada, et Peirce'i filosoofiast tulenevaid uusi metodoloogiaid ühendab rubriik *the interpretive revolution* - midagi, mille kohta sooviks teada rohkemat. Sain teada, et Peirce'i suurimad mõjutused olid Kanti kõrval veel Berkley ja isegi Hobbesi tööga oli ta tutvunud. Samas pole see imekspandav - eelmine raamat väitis, et Peirce oli elu jooksul kogunud peaaegu 300 raamatut loogika teemal. Ja kuramuse palju loogikajuttu oli selles raamatus. Enamus Peirce'i avaldatud kirjutisi olid seotud sellega, mida ta ülikoolides õpetas - formaalse loogikaga. Vähemasti on Peirce mõistev ja tõdeb, et enamusi inimesi ei huvita loogika. Ühes artiklis ütleb ta isegi midagi stiilis "need, kes matemaatikat eriti ei armasta, ei pea nüüd jätma hüvasti - kohtume kolme lõigu pärast uuesti!".
Ühe lõigu kirjutaksin enda jaoks siia ümber:
"The irritation of doubt causes a struggle to attain a state of belief. I shall term this struggle inquiry , *though it must be admitted that this is sometimes not a very apt designation.*
The irritation of doubt is the only immidiate motive for the struggle to attain belief. It is certainly best for us that our beliefs should be such as may truly guide our actions so as to satisfy our desires; and this reflection will make us reject any belief which does not seem to have been so formed as to insure this result. But it will only do so by creating a doubt in the place of that belief. With the doubt, therefore, the struggle begins, and with the cessation of doubt it ends. Hence, the sole object of inquiry is the settlement of opinion. We may fancy that this is not enough for us, and that we seek, not merely an opinion, but a true opinion. But put this fancy to a rest, and it proves groundless; for as soon as a firm belief is reachedwe are entirely satified, whether the belief be true or false. And it is clear that nothing out of the sphere of our knowledge can be our object, for nothing which does not affect the mind can be the motive for a mental effort. The most that can be maintained is, that we seek for a belief that we shall think *to be true. But we think each one of our beliefs to be true, and, indeed, it is mere tautology to say so."*

1.5.23 Ancient Egyptians For Dummies (2010-09-24 23:50)

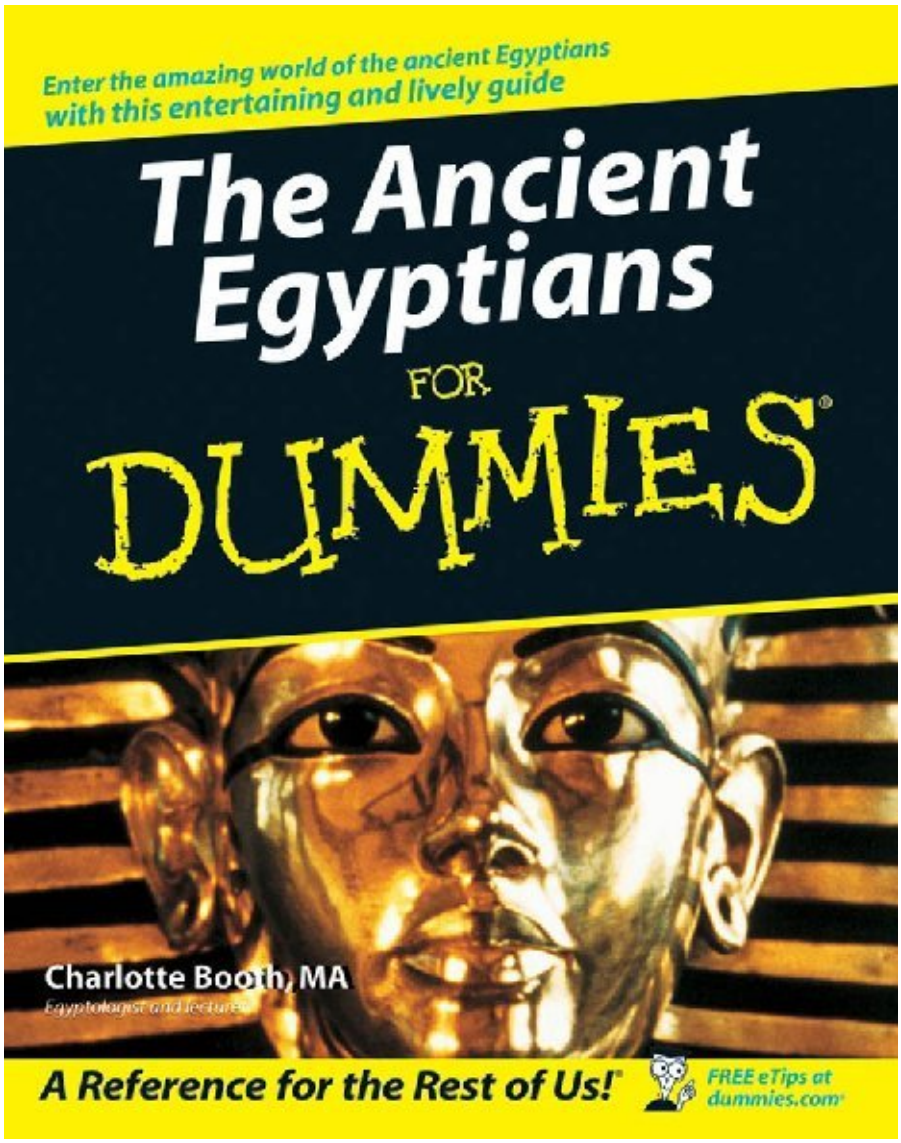

Charlotte Booth - Ancient Egyptians For Dummies. John Wiley & Sons, 2007. 384 lk

For Dummies raamatutest mida seni lugenud olen, on see olnud kõige kasulikum. A Very Short Introduction raamatud andsid mingisuguse üldpildi, For Dummies aitas seda detailsemaks muuta. Järgmistelt selleteemalistelt raamatutelt ootan informatsiooni, mis täpsustaks seniseid teadmisi veel enam. Tegin käesolevast raamatust rohkesti ülestähendusi.
Erinevalt populaarsest arvamusest ei ehitanud püramiide (ainult) orjad. Egiptuse viljakas maa asus Niiluse orus, mis olulise osa aastast oli üleujutatud. Talupoegadel oli vähe teha sel ajal kui nende põllumaad kattis meetrikõrgune veekiht ja nad käisid elatise teenimiseks püramiide ehitamas. Seal surid nad tihtipeale veepuudusesse, kuumapistesse või sattusid nomaadlike hõimude ohvriks. Ainus mida nad püramiidide ehitamisest said oli ära elamine - magamisase ja toit.
Prostituutide meetoditest on (vist roomlaste poolt) salvestatud mõned detailid. Näiteks kirjutasid mõned neist oma sandaalitaldadesse meelitavaid sõnumeid nagu "järgne mulle", mis mudas kõndides jättis eristatava raja.
Egiptuses olid ka professionaalsed leinajad e naised, kes palgati nutma, loopima liiva, rebima oma riideid ja kratsima

oma põskesid. Mulle on jutustatud, et taolisi "leinanaisi" oli vene matusekultuuris palju. Nüüd tean, kust see komme pärineb.
Veel üks põhjus, miks kuningate nimekirju tuleb kombineerida, et saada täpsemat tulemust: ebameeldivate kuningate nimesid kustutati nimekirjadest! Neid nimekirju on kokku seitse. Mõnel kuningal oli ka paha komme kuulutada mõni hiiglaslik ehitis endale kuuluvaks, eemaldades eelmise kuninga sümboolika, asendades selle enda omaga. Ramses III oli kaval ja trotsis seda, süvendadaes oma *insignia* relieefe poole meetri sügavusteks.
Hambaravi suhtes oli iidsetel egiptlastel nii hea kui ka halb aspekt. Hea oli see, et neil ei olnud kaariest, kuna nad ei söönud suhkurt. Halb oli see, et nende toidus oli (tänu tuulele või kehvadele toiduvalmistamise meetoditele) nii palju liiva ja muud kõrbeprahti (nt *Amphibole*), et nende hambad kulusid olematuteks (autš).
Inimene koosnes egiptuse mütoloogias väidetavalt kuuest osisest, mis surma korral eraldusid ja taassünniks tuli need jälle ühendada: (1) *ka* - elujõud mis pani inimese liikuma nagu patareid mänguasja; (2) *ba* - isiksus, mida kujutatakse inimpealise linnuna; (3) *akh* - hing mis tekkis *ba* ja *ka* ühinemisel (see oli ilmselt see osa, mis magades käis tööd tegemas või inimesi aitamas); (4) nimi - igaveseks eluks peavad elavad inimesed seda korrutama (*keeping your name alive*); (5) vari - midagi seoses päikesekultusega; (6) füüsiline keha.
Hieroglüüfide lugemisel pole kindlat suunda. Neid tuleb lugeda selle järgi, kuhu poole näod hieroglüüfidel vaatavad.
Vana-Egiptuse obeliske on tänapäeval alles täpselt 30 ja ainult 7 neist on Egiptuses. 13 tükki on Roomas ja 10 on üle maailma ära jaotatud (Paris, London, New York jne).
Nefertiti kohta teatakse ainult tänu sellele, et kõikidest Vana-Egiptuse kuningatest kirjutati just tema abikaasast kõige rohkem. Nefertiti ise jäi 13ndal abieluaastal salaäraselt kaduma. Tema büsti seostatakse temaga ainult tänu omapärasele kroonile, mida kirjutistest kujutatakse vaid teda kandmas.

1.5.24 Of Mice and Men (2010-09-26 20:18)

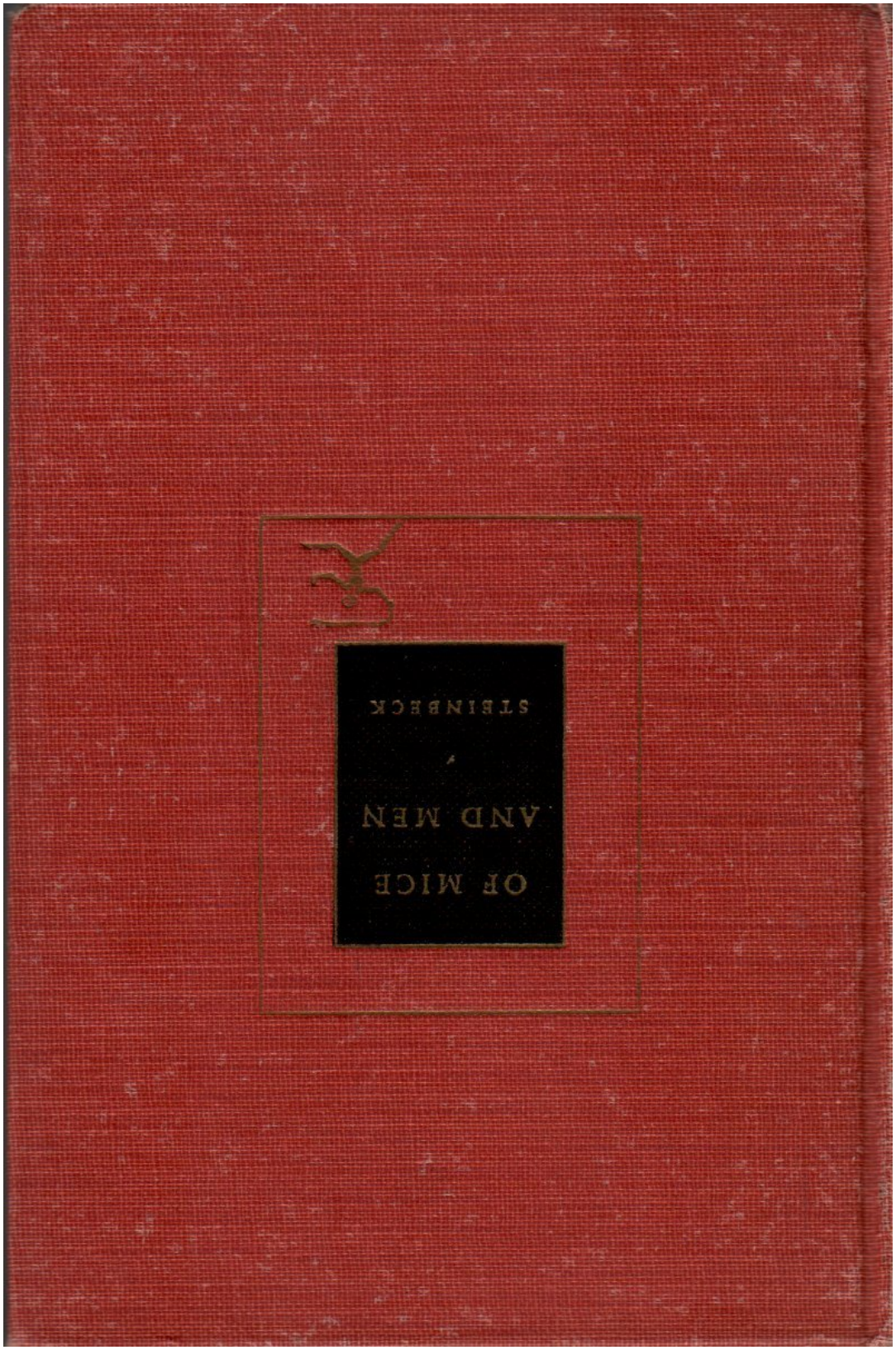

John Steinbeck - Of Mice and Men. The Modern Library, 1950. 186 lk

Käesolevas lugemispäevikus on see esimene ilukirjanduslik teos. Mida ma harilikult ette ei võtaks (ilukirjanduse lugemine) juhtus tänu faktile, et raamat kuulub A-Raamatukogu riiulitele. Ootasin sellelt raamatult mingisugust moraalset tõde ja tagatipuks sain selle ja õige pisut kahetsen. Kadri ütles seda soovitades, et see on raske lugemine. Mitte lugemise enda poolest, vaid pigem raamatu tagamõtte pärast. 1937. aastal (Suure Majanduslanguse ajal) kirjutatud raamat on USA keskkoolides kohustuslik kirjandus ja saanud palju kriitikat ja tsenseerimist. Teisalt on seda rohkesti tsiteeritud Looney Toonsi multifilmides ja loodud samanimeline bänd, mis koosneb poolenisti A Static Lullaby liikmetest.

Lugu räägib kahest rändavast töölisest, kes unistavad oma maalapi omamisest. Minule näib see ajastu paatosena - töötava mehe raskused ajal, mil tööd napib. George Milton on taiplik väike mees, kellega koos rängab Lennie Small - *mentally disabled*, aga füüsiliselt tugev mees, kes võib tööd teha mitme mehe eest ja unistab küülikute eest hoolitsemisest. Lühidalt: üks on väike ja tark, teine on suur ja loll. Loo alguses joovad nad jõe ääres vett ja lähevad ligidalasuvasse farmi tööle. Mis tegemisi nad seal farmis teevad, sellest pole vaja kirjutada. Asun kohe lõpu rikkumise juurde - samas kohas on George sunnitud võtma revolvriga Lenny elu. Olles raamatu läbi lugenud, muutus Hymie's Basementi loo 21st Century Man esimene lause juhuslikest sõnadest *coherent* lauseteks, mida siinkohal tunnen vajadust tsiteerida, kuna minu jaoks kõlab see peaaegu, nagu võtaks terve raamatu kokku ühte lausesse: *"The one true resolve of the flame and the bullet is a pile of flesh like an unmanned puppet."*

1.6 October

1.6.1 Autentsuse eetika (2010-10-04 18:05)

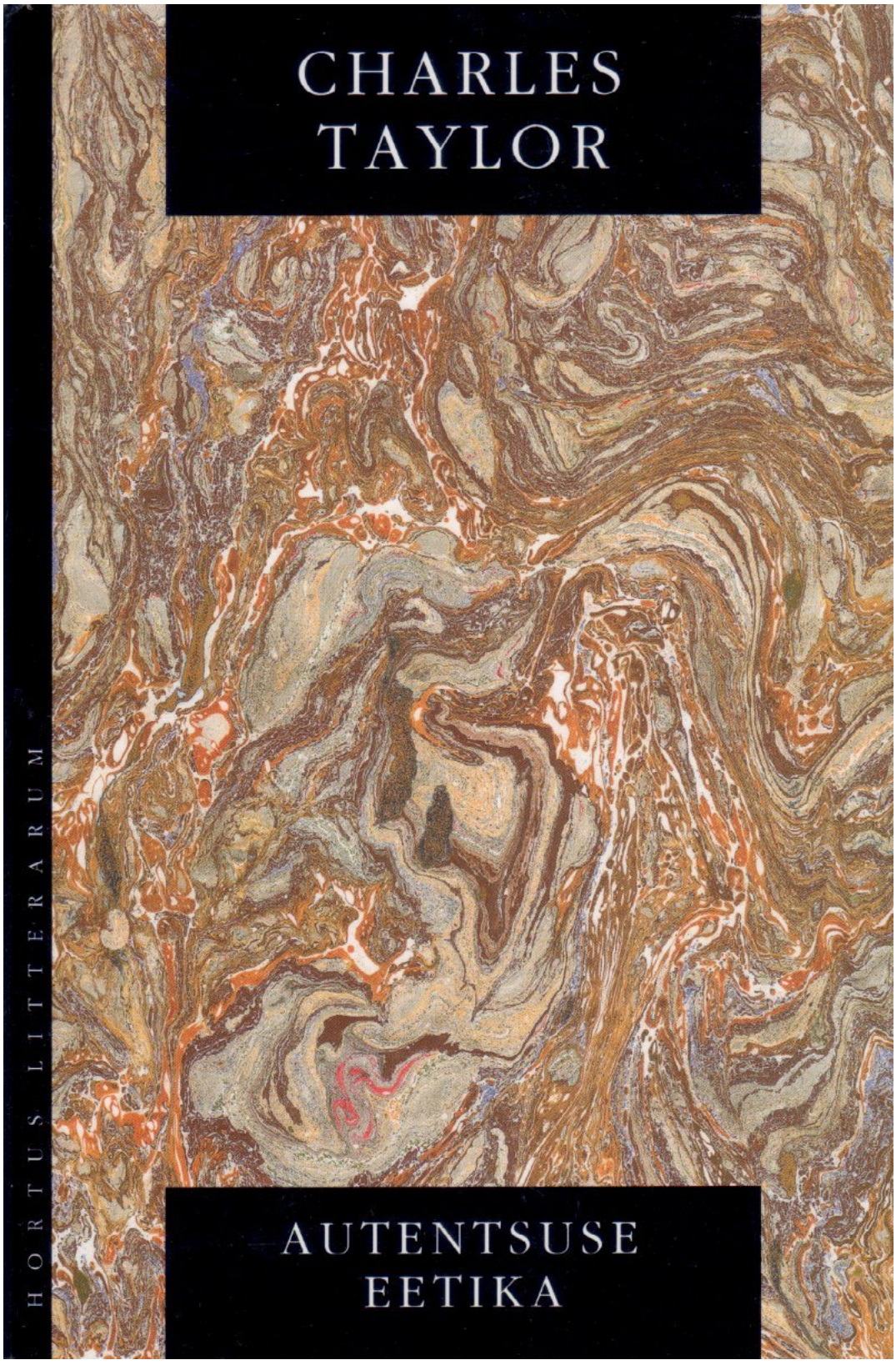

Charles Taylor - Autentsuse eetika. Hortus Litterarum, 2000. 177 lk

Autentsuse eetika ilmus 1991. aastal kanada professori Charles Taylori sulest. Neil lehekülgedel tegeleb ta kolme probleemiga: individualism, lummuse kadumine maailmast ja instrumentaalse mõistuse tagajärjed poliitikale. Pärast raamatu läbilugemist on endiselt raske öelda, mis on instrumentaalne mõistus. Kahjuks pole ka raamatu registris selle mõiste tõlget. Palju sellest raamatust tegeleb inimteadvuse ja Descartese ideedega sellest. On kahju, et Autentsuse eetika ja sissejuhatus teadvusesse (Consciousness, an introduction) tänu erinevale keelekasutusele minu jaoks rohkemas ei seostu. Tuleks kunagi läbi lugeda Taylori 600-leheküljeline teos ""Mina" allikad - moodsa identiteedi kujunemisest" - siis kindlasti seostuks.
Mõistsin raamatust nii palju, et Taylor ei vaata sugugi mitte lahke pilguga individualismile ja subjektivismile. Miks täpselt, seda ma ei mõistnud.
Tõeliselt mõistsin vaid kahte katkendit sellest raamatust:
"Reduktiivne naturalism ei võta arvesse tõsiasja, et inimesed on muuhulgas ennasttõlgendavad loomad ja see, mis me oleme, sõltub suurel määral sellest, kuidas me end mõistame ja kirjeldame."
ja
*"Samuti sõltub see, mis inimene on, suurel määral ka sellest, mis ta arvab end olevat, tema arusaamine iseendast ühtlasi osaliselt konstitueerib teda. Naine, kes arvab, et naised on meestest alamad, **ongi** teistsugune naine, kui see, kes arvab, et naised on meestest paremad."*
Kokkuvõtvalt pole ma veel piisavalt haritud, et härra Taylori žargoonist läbi vupsata ja kõike mõista. Hetkel koperdan iga tundmatu filosoofilise sõna või väljendi (hermeneutika, ennastgenereeriv mõtlemine) otsa ja mõistan väga väikest protsenti tekstist. Tuleb lugeda uuesti kui olen vähe paremal läbikäimisel filosoofiaga.

1.6.2 Representation in Action (2010-10-20 23:04)

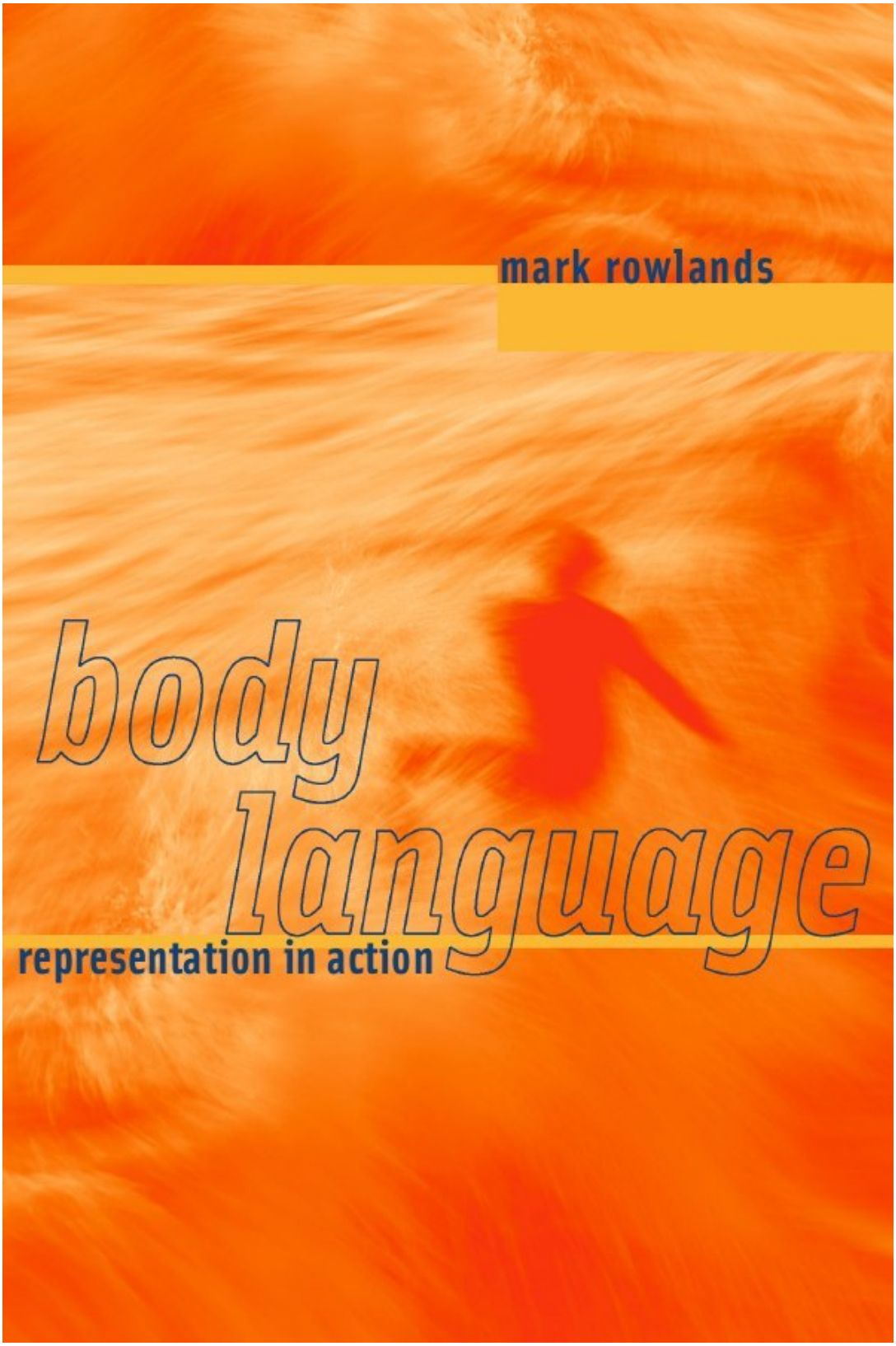

Mark Rowlands - Body Language: Representation in Action. Massachusetts Institute of Technology, 2006. 255 lk

Mäletan oma esimest mõtet seda raamatut sirvides. See juhtus suvel ja see kõlas umbes nagu "nimi on hea, aga sisu mitte". Mulle meeldis, et nimes oli "Body language", kuigi alapealkiri jäi arusaamatuks ning sisukord tundmatute sõnadega nagu *externamlism* ja *teleological* osutus eemaletõukavaks. Eemaletõukavus võis johtuda ka sellest, et soovisin kehakeelest näha visuaalseid näiteid, aga see raamat ei sisalda ühtegi pilti.
Poolteist kuus Ülikoolis käimist hiljem tunnen ennast selle raamatuga aga hoopis koduselt. Just päev varem kirjutasin oma esimeses märgianalüüsis, et naeratamise akt on representatsioon. Käesolev raamat räägib kehakeelest filosoofilis-semiootilises võtmes ja loob teoreetilise raamistiku kehakeelemärkide kui representatsioonide mõistmiseks. Juba sissejuhatavas peatükis on mitmeid lõike ja lausendeid, mida saan kehakeelesemiootilistes arutlustes ära kasutada. Näiteks:
Wittgenstein has taught us that images can, in themselves, mean anything at all. Therefore, in themselves, they can mean nothing at all. To have their meaning constituted, they must have their meaning fixed; and it is interpretation that achieves this.
What is, perhaps, less familiar is that we find a clear analogue of this idea when we think of representation as the sort of thing revealed not by introspection but by empirical investigation of the brain; that is, when we think of representations as neural configurations individuated by way of their higher-order physical or functional properties. Such items can, in themselves mean anything at all. To have meaning, they must be interpreted.
Kõige paeluvam oli minu jaoks kuues peatükk, milles käsitleti tegemise (*doings*) ja tegutsemise (*deeds*) erinevust. Erinevus seisneb laias laastus selles, et tegemine on tahtmatu tegu (*subintentional act*) ja tegutsemine on teadvustamata tegu (*preintentional act*). Esimene on midagi mida teeme ennast üldse teadvustamata nt hingamine või kõnelemise puhul keele liigutamine, teine on midagi mida teeme tahtlikult, kuid mitte teadlikult, nt muusikainstrumendi mängimine või palli püüdmine. See on minu jaoks uudne ja veider eritlus, mis laskub tegude analüüsis üpris sügavale nö kognitiivsele tasemele. Sügavus on hea.
Üldse, see oli üllatavalt meeldiv lugemine, hoolimata kõikidest neist keerulistest terminitest ja teaduslikust jutust. Mitmed näited olid vägagi tuttavad ja mitte kehakeele- vaid hoopis teadvus- või semiootikaraamatutest. Kasulik oleks see raamat üle lugeda siis, kui semiootiline lähenemine on selge. Siis saan representatsiooni selgitusest arvatavasti paremini aru kui praegu.

1.6.3 The Individual and His Religion (2010-10-21 00:29)

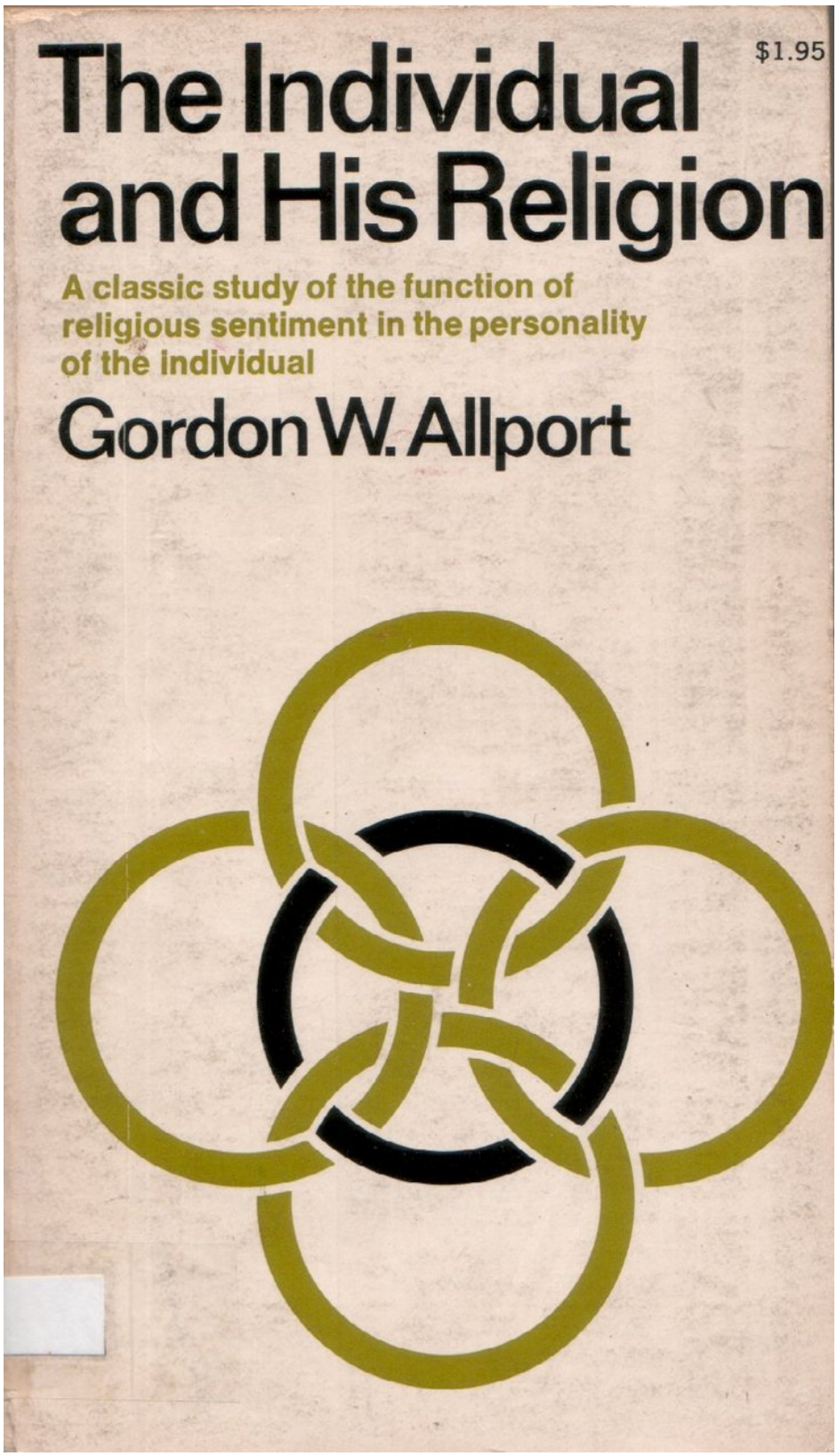

Gordon W. Allport - The Individual and His Religion: A Psychological Interpretation. Macmillan Publishing, 1970.

170 lk

Sotsiaalteaduste osakonna raamatukogust pärit väike vana raamatuke on taskuraamatu formaadis ja kirjutatud 50ndal aastal. Paljud asjad raamatust on *common knowledge*, mis on lihtsalt vahvasti sõnastatud. Näiteks:
"The universe is simply incomprehensible. Fragments of it may be fairly well understood, but not interrelation of these fragments, and certainly not the design as a whole. Every man wonders at times about the void which gave way to creation, and about the successive links that connect this original void to his own momentary state of wonder. To many men, religion is primarily a search for complete knowledge, for unfissioned truth.
This appetite for meaning differs from person to person, and owing to nature's preference for diversity, some are satiated earlier than others. Furthermore, the capacities of individuals for comprehension differ, as do ability and inclination to make use of scientific explanations or of poetic metaphor. No two people have identical intellectual difficulties or powers, and hence no two reach identical solutions."
Mulle meeldis märgi tõlgendamist puudutav katkend, milles kirjeldati väikese Tommy kirikukogemust. Nimelt arvas Tommy, et rist kirikus omab tähendust *"T for Tommy"*. Hiljem võis Tommy tõlgendada seda sama märki kui *"the I, crossed out"*.
Raamatuga populatsioonikasvust ühildub sellest raamatust mõte, et tänapäeva meditsiini võimega eluiga pikendada kaasneb ka negatiivseid nähtusi: *"Prolonging life is a dubious blessing indeed to those who will develop serious mental disorders that they would have otherwise have been spared."*
Kunagi lugesin midagi selle kohta, et religioonist huvituvad ateistid (eriti militantsed) on ikkagi religioossed tänu faktile, et nad huvituvad religioonist. Allport ütleb selle kohta oma tarkusetera: *"By acting so violently against religion, an ardent atheist in reality betrays a deep intrest in the religious mode of life. "Reaction formation" is the term psychologists apply to people who disguise real intrest with violent protest."*
Kõige tabavam asi religiooni kohta selles raamatus kõlab: *"Over and over again in a multidude of ways, the religion of the individual brings to focus the mingled motives and desires of an unfulfilled life."* Minu arvates ütleb see üks lause religiooni kohta kõik, mida religiooni kohta üldse teada tasub.

1.6.4 Emotions Revealed (2010-10-21 02:32)

Emotions Revealed

Recognizing Faces and Feelings to Improve Communication and Emotional Life

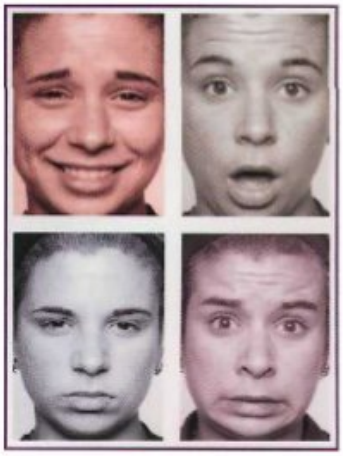

Paul Ekman

Author of TELLING LIES

Paul Ekman - Emotions Revealed: Recognizing Faces and Feelings to Improve Communication and Emotional Life.

Times Books, 2003. 285 lk

Vähemalt kolmandik (seni minu poolt läbi loetud) kehakeeleraamatutest mainivad Ekmani kuute universaalemotsiooni. Lisaks põhineb kehakeelealane krimisari *Lie To Me* Ekmani raamatutel ja uurimustöödel (ja peategelane otseselt Ekmani isikul). *Needless to say*, tema raamatute lugemiseni jõudmist ootasin ma huviga. Mitte asjatult - tal on sorav ja köitev kirjutamisviis, millega isegi kõige teaduslikumad viited saavad ilukirjandusliku maigu.
Käesolevas raamatus selgitab psühholoogi haridusega Paul Ekman emotsioone ja nende toimimist. See, et emotsioonid ilmnevad kindlate lihaste kokkutõmmete läbi meie nägudel, on kõigest jäämäe tipp.
Inimesed näitavad privaatsuses ennast tagasi hoidmata oma kaasasündinud väljendusi, avalikkusele aga hallatud (*managed*) väljendusi. Emotsioon on protsess, nagu kindlat tüüpi hindaja (*automatic appraisal*), mida mõjutab meie evolutsiooniline ja isiklik minevik ja millega me tajume olulisi muudatusi oma heaolus ja mis käivitavad füsioloogilisi muutusi ja emotsionaalseid käitumisi, et situatsiooniga toime tulla. Emotsioonid on arenenud selleks, et aidata meil kõige elulisematel momentidel kiiresti reageerida (emotsioonid mängivad üliolulist rolli otsustamises). Mikroväljendused (*microexpressions*) on väga kiired näolihaste liigutused mis kestavad vähem kui viiendiku sekundist ja mille kaugu tõeline emotsioon "lekib". Inimestel on komme tunda õiget emotsiooni, aga valel tugevusastmel (nt tunda muret, kuid ülereageerida ja olla sügavalt hirmunud). Samuti on inimestel komme tunda mingis situatsioonis valet (ebakohast) emotsiooni (need sõltuvad emotsionaalsetest päästikutest). Emotsioonid võivad valla pääseda ka teiste emotsioone tunnistades (*Facial feedback hypothesis*).
Raamatu põhiosa selgitab kuute universaalset emotsiooni ja nende väljendusi detailselt ja ohtrate näidetega (osad pildid kuulsustest, osad autorist endast ja osad tema tütrest). Need on **kurbus** ja agoonia, **viha** pälvis "kõige ohtlikuma emotsioonina" eraldi peatüki, **üllatus** ja **hirm** mida on üksteisest raske eristada, **jälestus** ja halvakspanu ning viimaks nauditavad emotsioonid e **õnnetunne**. Raamatu lõpus on *The Test* e 14 leheküljesuurust pilti, millega oma näolugemisoskusi proovile panna.

1.6.5 Pragmatics and Non-Verbal Communication (2010-10-23 11:06)

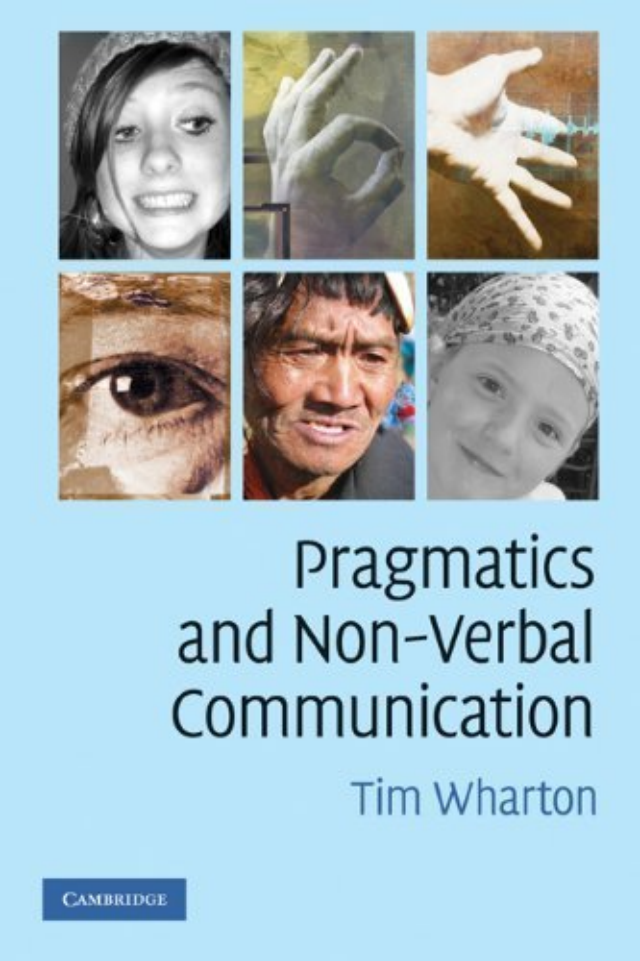

Tim Wharton - Pragmatics and Non-Verbal Communication. Cambridge University Press, 2009. 229 lk

Järjekordne raamat, mille esimese kehakeele uurimise hooga viskasin kõrvale keerukuse tõttu. Nüüd on aeg täpselt paras, et teha selle raamatu sisuga tutvust. Kasutan sõna "tutvust", kuna see tundub kõigist kehakeeleraamatutest olevat just see, mis kõige enam aitab mind kehakeelesemiootikaga (pragmaatika on 1/3 semiootikast) ja nõuab seega mitmekordset lugemist (ülevaatlikku, põhjalikku ja fanaatilist). Inspiratsiooni sain M. Lotmani loengust. Minu tähelepanu hajus täielikult, kui ta näiliselt tähtsusetuid fakte-nähtusi Sapir'i kohta mikrofoni pomises ning hakkasin jälgima/imiteerima hoopis tema käeliigutusi (mida pean väga oluliseks osaks sellest, miks teda peetakse eeskujulikuks õppejõuks, *apart from the beard of course*). Meenutasin nii palju kui suutsin Geoffrey Beattie raamatust ja siis lippasin semiootika osakonna raamatukokku, et küsida David McNeill'i teost kommunikatsioonist. See oli ära kadunud ja läksin McNeill'i kirjutisi otsima Ülikooli raamatukogust, kust leidsin portsu keerulisi paranlingvistilisi teoseid. Ühtlasi avastasin, et kataloogis on üle 80 raamatu kehakeelest ja laenutasin esimese ettejuhtuva Desmond Morrise oma. See eellugu oli vajalik, sest **Pragmatics and Non-Verbal Communication** viitab paljudele minu jaoks juba üpris tuttavatele nimedele nagu näiteks Sapir, McNeill, Peirce, Saussure, Sebeok, (Charles) Morris, Ekman jne. Ja mitte kordagi Pease'ile või Navarrole. See on märk, et ma olen vahelduseks jõudnud sekundaartekstidest kaugemale. **Käesolev raamat on minu Ülikooliõpingute seisukohalt nii relevantne, et võtan seda kui kohustuslikku kirjandust.** Kust mujalt saaksin ma laenata kehakeele kohta taolisi katkendeid:
"Sentences are rarely uttered in a behavioural vacuum. We colour and flavour our speech with a variety of natural vocal, facial and bodily gestures, which indicate our internal state by conveying attitudes to the propositions we

express or information about our emotions or feelings. Though we may be aware of them, such behaviours are often beyond our conscious control: they are involuntary or spontaneous. Almost always, however, understanding an utterance depends to some degree on their interpretation. Often, they show us more about a person's mental/physical state than the words they accompany; sometimes, they replace words rather than merely accompany them."

Kõige enam meeldis mulle neljas peatükk, mis kõneleb hüüdsõnadest (*interjections*), mida Anna Wierzbicka (poola päritolu Austraalia pragmaatik, kelle tööga tuleb mul kindlasti tutvust teha) kirjeldab kui häälelisi žeste (*vocal gestures*). Esitatakse küsimused: mida hüüdsõnad edastavad, kuidas nad edastavad ja kas nad on osa keelest? Keeleoskmatud blogipidajad pahatihti koostavadki oma postitused hüüdsõnadest ja uitmõtetest. See on täiesti mõistlik, kuna eneseväljendusega pahuksis olles on väga kerge kasutada väljendeid, mis on pooleldi loomulikud häälitsused ja pooleldi mitmetähenduslikud hüüded: *"Attitudes interjections communicate are not always propositional. Nor should we be surprised that what they convey is sometimes too nebulous to be paraphrased in determinate conceptual terms: they are partly natural responses."* Ümbersõnastusi (parafraase) on palju nii selles raamatus kui ka paralingvistilistes teostes (Ülikooli raamatukogu riiul nr 81). Selles raamatus on ümbersõnastatavad hüüdsõnad õige natuke koomilised: *"Dentist: I'm going to polish your teeth. Patient: Eh?"*

Interjektsioonide/hüüdsõnade teema on nii huvitav, et jäädvustan siia ka kaks selgitavat lõiku:

"Primary interjections are non-productive in the sense that they do not inflect and are not movable between word-classes. Secondary interjections 'are those words which have an independent semantic value but which can be used . . . as utterances by themselves to express a mental attitude or state' (Ameka 1992, p. 111), e.g. damn and shit."

ja

"One point of agreement between the conceptualists and Goffman is that an interjection is capable of constituting an utterance by itself in a unique, non-elliptical manner. Another point accepted by both camps is that ***interjections are tied to emotional or mental attitudes or states****. From the examples on my introductory list, wow might be said to express excitement, delight, wonder, etc., yuk to express disgust or revulsion, ouch pain, aha surprise etc."*

1.7 November

1.7.1 Mapping The World (2010-11-03 01:34)

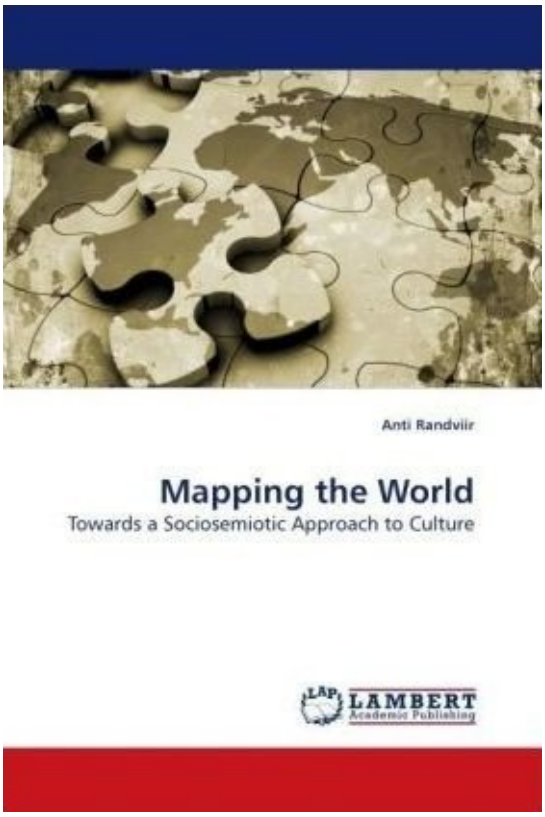

Mapping the World: Towards a Sociosemiotic Approach to Culture. Tartu University Press, 2004. 162 lk

Selle väljaande peale juhtusin juhuslikult, kui otsisin raamatu "Introducing Social Semiotics" kohta infot. Wikipedia artiklist sotsiaalsemiootika kohta leidsin aga viite õppejõule, kes annab Ülikoolis ainet "Ühiskonnateooriad ja semiootika". Tartu Ülikooli Press on selle doktoritöö avaldanud internetis tasuta, kuigi eelmisel aastal avaldas selle dissertatsiooni raamatuna LAP Lambert Academic Publishing. Amazon.com müütab seda 84 dollari eest.

Raamat sisaldab palju tuttavaid nimesid, mitmeid tuttavaid mõisteid ja mõtteid, aga üldiselt on see ikka väga võõras ja keeruline maailm. Anti Randviir kirjutab samavõrd kompleksselt ja teaduslikult kui ta loengus kõneleb. Umbes 140 lehekülge tihket teksti sai ühte õhtuga läbi näritud ja õnneks ei olnud see tühi vaev - nii mõnigi mõiste või teema haakus loengus kuulduga. Sotsiosemiootikat analüüsiv osa tuleks taas üle lugeda. Tegelikult tasuks terve teos üle lugeda siis kui terminid vähe paremini selged on. Põhiosa mis tegeleb kartograafiaga, selgitab mõneti seda, miks Randviiri loeng toimub geograafide kabinetis. Väga palju juttu oli ruumisemiootikast, aga õnnestus ikkagi leida ka mõned väga paeluvad katkendid:

J.C. Risingh describes the city of Tartu as its "[...] shape being almost a circle and is viewable as a human heart, and is therefore worth of adoration" (Risingh 1996:24). In other cases significance is laid upon spatial connotations and associations with an artifact (e.g. the Third Rome, the Eternal City). Textuality is thus viewable on several levels: one can analyse how a Weltanschauung imposes textual ideology on the surroundings in general ("world as text", "life as text"), or analyse a worldview in textual terms, or analyse diverse representations of a worldview as texts (from written texts to rituals, verbalised myths and artefacts).

Bible was a text in a narrow sense of the term, whereas the culture surrounding it can be viewed as a text-code through which cultural circumstances were continuously reproduced, unifying thereby the cultural tradition by relatively limited number of criteria and strict norms.

The structure of these fields is organised according to a more subtle differentiation between research objects (e.g. in the general area of cultural semiotics we can find literary semiotics, semiotics of theatre, semiotics of advertising, cinema, etc.). There are virtually no limitations to the branching of semiotics in this manner and therefore we can even come across such terms as semiotics of traffic signs (e.g. Krampen 1983) or steam iron semiotics (see, e.g., Vihma 1995). Such tendencies of 'refrigerator semiotics' that at least partially freeze holistic semiotic methodology can possibly fragment the domain of semiotics into extremely minute fields that hardly can be regarded as independent disciplines.

1.7.2 Introducing Social Semiotics (2010-11-07 23:12)

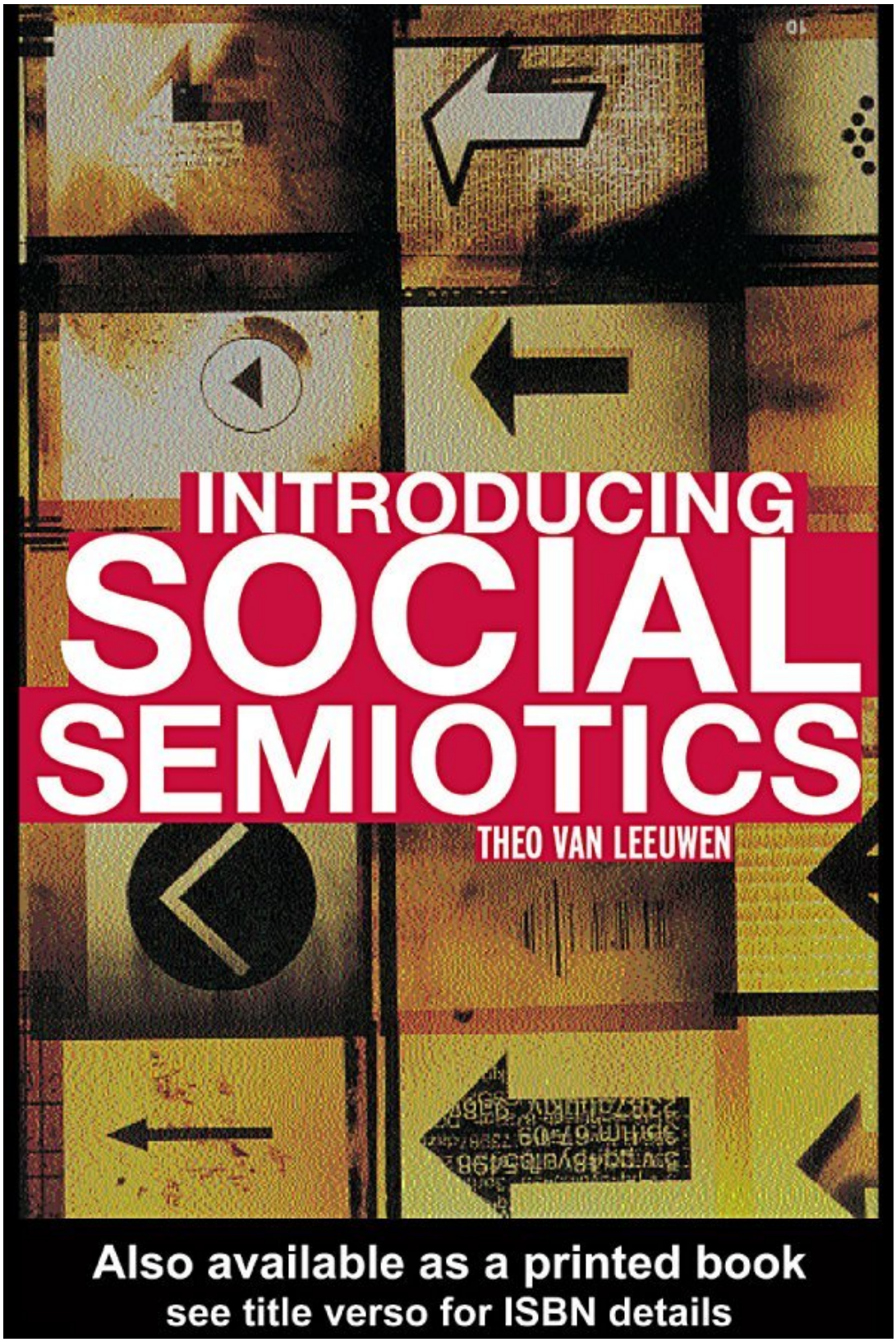

Theo van Leeuwen - Introducing Social Semiotics. Routledge, 2005. 314 lk

Selle raamatu autor on sõnaga *semiotic* üsnagi liberaalne või lihtsalt kasutab seda Hallidaylikus tähenduses ja minul kui Tartu-Moskva koolkonna liikmel on raske mõista miks. Sellised asjandused nagu *Semiotic resources*, *Semiotic inventories*, *Semiotic potential*, *Semiotic innovation* jne tulid õige pisut uudisena. Neid vanu mõisteid uues tähenduses oli selles teoses palju; nt *segregation*, *separation*, *integration*, *overlap*, *rhyme* ja *contrast*.
Leeuwen soovitab luua oma kollektsiooni ajaleheväljalõigetest või reklaamidest, et neid hiljema analüüsida. Minul on selleks nüüd muidugi teised vahendid (20-minutiline video Tartust, hulgaliselt muusikapalasid ja rate.ee pildigalerii).
Sotsiosemiootika seisukohast kannab see teos oma nime väärikalt - see on põgus sissejuhatus ühiskonda puuduta-vatesse semiootilistesse valdkondadesse (kuigi mitte väga akadeemilise maneeriga ja viiteid pole kasutatud leiva peale ja leiva alla nagu seda teevad Randviir ja Cohen).
Kokkuvõttes sain uusi nüansse teada rohkesti. Alustuseks kasvõi see, et ta jagab Barthes'i mütoloogilise süsteemi denotatiivseks ja konnotatiivseks (mitte mõtteks ja vormiks):
Denotation is literal and concrete: 'a black soldier is giving the French salute'. Connotation is a more abstract concept, or rather, mixture of concepts – 'Frenchness and militariness' rolled in one. Järgneb rida tsitaate, mida pean vajalikuks aeg-ajalt üle lugeda:

In time-based modes of communication 'framing' becomes 'phrasing' and is realized by semiotic resources such as the pauses and discontinuities of various kinds - rhythmic, dynamic, etc. – which separate the phrases of speech, of music, of actors' movements, etc. In other words, framing is a common semiotic principle, realized by different semiotic resources in different semiotic modes.

The concept of metaphor is a multimodal concept and can be applied also to semiotic modes other than language. Political cartoons have often represented politicians as animals, or more precisely, as half-animal, half-human, since they have to be recognizable.

Conformity is not quite the same thing as tradition. Rather than doing what 'we' (our group) 'have always done', it is doing 'what everybody else appears to be doing'. It knows neither explicit codes, nor the know-how that comes from the inculcation of tradition, and requires only one thing, an antenna for 'what everyone is doing'.

The material resources of communication may be physiological or technical. Physiological resources include our vocal apparatus and the muscles we use to create the facial expressions, gestures and other physical actions that realize 'non-verbal' communication. Their use is always socially regulated. The voice, for instance, can produce a wide range of sounds. But in most situations it is called on to produce only speech sounds, and only such speech sounds as are appropriate to the given situation, and to the age, gender, class and social role of the speakers involved. The same applies to 'non-verbal' communication.

Social semiotics should look, not just at the actions, at 'What is done here with words (or pictures, or music)?' but also at 'Who does it?', 'For whom?', 'Where?', 'When'?, etc.

The key difference between Cosmopolitan and earlier women's magazines was that women were no longer shown in domestic settings, as (house)wives and mothers. They were either working or in pursuit of adventure and pleasure, more specifically sexual adventure. Like other new US magazines of the 1960s and early 1970s, Cosmopolitan highlighted sexuality in a new and 'liberated' way. Women were portrayed as expressing their freedom and independence essentially by being sexy – and this sexiness, in turn, was expressed essentially by their choice of consumer products.

1.7.3 Arnheim, Gestalt and Art (2010-11-08 19:12)

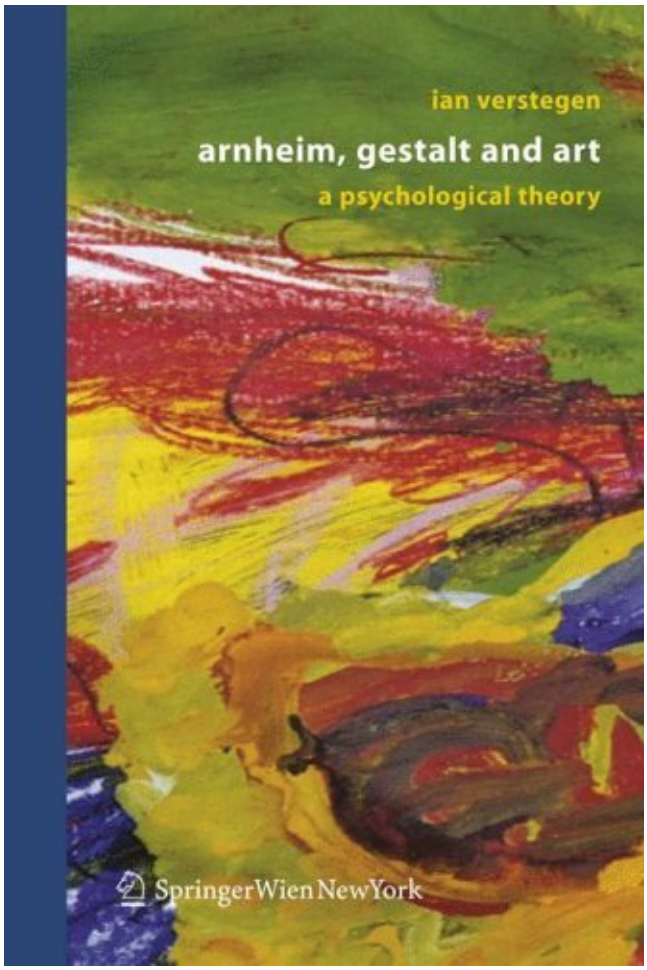

Ian Verstegen - Arnheim, Gestalt and Art: A Psychological Theory. Springer-Verlag Wien, 2005. 189 lk

See raamat võiks Rolandile meeldida väga. Mitte ainult selle pärast, et see räägib kunstist ja Rudolf Arnheim on saksa rahvusest psühholoog, kes põgenes Hitleri võimu eest maalt (kõigepealt Rooma ja siis New Yorki) ja avaldas mitu mõjukad inglisekeelset raamatut. Ian Verstegen on selgelt väga Arnheimlik mõtleja. Raamatus sissejuhatuses on ta tänulik, et tema naine lubas Arnheimi enda ellu (umbes nagu kristlased võtavad Jeesust vastu oma ellu).
Igatahes, raamat on hea. Lühike, kergesti loetav ja samas puudutab väga paljusid minule olulisi teemasid. Võrdleb Arnheimi gestaltpsühholoogilist lähenemist teiste suurte mõttevooludega e tsiteerib nii Peircei kui ka Saussured. "Arnheim, Gestalt and Art" üritab võtta kokku Arnheimi elutööd ja moodustada sellest mõistuspärast tervikut. Just selle laiaulatuslikkuse tõttu olen siia kopipasteerinud rohkesti katkendeid. Samuti tahan siia üles tähendada sõnad, mida kohtan esimest korda või mille tähendust ma enne ei teadnud.

anisotropy - *The degree to which this property is exhibited*
convexity - kumerus
canopied - *covered overhead with (or as if with) a canopy*
paunchy - kõhukas
admix - *To mingle with something else; to mix*
exigencies - (esmatarbe)vahendid
tetrachord - *In music a tetrachord is any set of four different pitch classes*

propitiously - soodsalt, soodsates tingimustes
paragon - täiuseideaal, musterkuju, kroon
graphology - grafoloogia (käekirja uurimine)
kinesthesia - *Sensation or perception of motion*
promontory - *A high point of land extending into a body of water, headland; cliff*
orthogenesis - *A series of similar mutations in successive generations, producing evolutionary change*
extraneous - väline, kõrvaline, mittepuutuv
incessent - *third-person plural future active indicative of incessō (I assault, assail or attack)*
dotard - vanamoodne, (vanadusest) nõdrameelne
cloistered - eraldatud

According to Gestalt thinking, the world and the human mind both share principles of ordering. It is not a matter of imposing order on nature or escaping in our minds an irrational outer world, rather, the ways our minds work is precisely due to the principles that order nature. This thinking is evident in the work on 'physical gestalts' by Arnheim's other teacher Wolfgang Köhler (1920; Arnheim, 1998).

'Pantomimic' is intended to capture both real ('absolute') movement, in which a single body is observed in continuous space, and 'edited' movement, made possible by the technology of film, video and animation. Of absolute movement, we have dance and acting, and both interact with the format of the stage. Similarly, edited action has the frame of the film to work with.

In his essay, "Emotion and feeling in psychology and art" (1966), Arnheim is always careful (as I was above) to use the rationalist term affect that is found in Descartes and Spinoza. 'Emotion' was left as a subsidary level of excitement pertaining to the rational basis of affect. Arnheim's reforms have not been followed in general psychological theory where the term 'emotion' retains its popularity, however, they are particularly apropos in artistic studies because when we view art, we do not experience genuine emotions.

Language, for example, seems to be somewhere between music and vision in terms of abstraction. It is characteristic of Arnheim's thinking that the notion of a symbol is completely perceptual and he dispenses completely with any kind of logical semiotic classification. Anticipating Peirce's discussions of icons, Arnheim responds that images are pictures "to the extent to which they portray things located at a lower level of abstractness than they are themselves" (p. 137). This is his solution to long-standing semiotic difficulties relating to sign, icon and index. It is not based on arbitrary criteria but rather levels of perceptual abstraction; symbols are of a higher level of abstraction, and pictures a lower level of abstraction, than the thought they represent.

The body as a format has its own balancing center. According to Arnheim (1966), this has been intuitively located at the solar plexus. Ultimately, however, this is a matter of style. Historically distinct styles emphasize the upper part of the body and the pelvic area as stylistic poles. La Meri divides Western and Eastern dance along this dichotomy: "The occidental dances from the waist down; the oriental from the waist up" (1964).

Meter refers to (1) the regular time divisions of the beat and (2) the groups into which these beats are organized. More mundanely, music is notated and understood as structured after a meter. We say this piece is in two-four time, three-four time, six-eight time, etc., meaning it has two beats per measure in quarter notes.
The beat arose with polyphony and the need to coordinate multiple voices in time. Arnheim (1974) compares the measured beat to the implicit coordinates of the vertical and horizontal in painting, not literally present but always implicitly so. The deviation of a syncopated tone, in fact, can induce the regular beat in the same way that an off-center element can strengthen the frame in a visual composition. Just as in measured poetry hardly ever is the strict beat adhered to.
What then is rhythm? Rhythm in measured music is time pattern related to a beat. "The wave is the meter; rhythm arises from the different arrangements of the tones on the waves" (p. 172). Following upon his definition of melody

as motion in the dynamic field of the tones, he likewise calls rhythm "motion in the dynamic field of meter" (p. 174).

While Chomsky steered structuralism in one direction, other structuralists steered the theory in the other direction. The fallacy of linguistic determinism lies in positing that naming can either genetically or logically proceed earlier than perceptual discrimination. Characteristic of this thinking is a story that Arnheim takes from Herder (1969, p. 238). According to Herder, a primitive man comes across a lamb, which he has never seen before. He is unable conceptually to represent it, until at last it bleats. The man cries - 'Ah! You are the bleating one!' – and it remains with him. Arnheim has called any theory that makes this mistake – whether it is found in Herder, Humboldt, Cassirer, Sapir or Whorf – the " m y t h of the bleating lamb" (1966).
Today the notion persists in Roland Barthes' and others poststructuralist notion of language. Barthes emphasizes the socalled 'coded' nature of language, which according to him makes it particularly subject to cultural variation. Arnheim (1986) writes that, "Ironically, not even a verbal message is coded, only the means of conveying it. Words are discontinuous signs, reasonably well standardized, but the message they transmit consists in the image that induced the sender to verbalize and is resurrected by the words in the mind of the recipient...What comes across when a person hears 'Fire! Fire!' neither consists of two verbal units nor conveys a standardized image" (p. 112).

Kokkuvõttes üpris meeldiv lugemine. Arnheim õppis omal ajal psühholoogia kõrval ka kunsti ja muusikat (nende kahe valdkonna ristumispaigas on muidugi film, mistõttu wikipedias on tema valdkonnaks määratud filmiteoreetika), mistõttu tema kirjutised tunduvad vähemasti selle raamatu põhjal olevat maru huvitavad.

1.7.4 The Cultural Turn (2010-11-09 00:28)

Frederic Jameson - The Cultural Turn: Selected Writings on the Postmodern (1983 - 1998). Verso, 1998. 218 lk

Lugesin selle raamatu läbi, kuid targemana ennast ei tunne. Parimal juhul võin öelda, et nüüd olen Frederic Jamesoni kirjutamisstiili ja keelekasutusega tuttav. Ühtlasi tean nüüd, kelle tekste ta palju arutleb (põhiliselt Barthes, Althusser, Heidegger, Adorno jne). Raamat kõneleb postmodernismist ja palju ümbernurgajuttu on utoopiast. Sellega seoses analüüsib ta praeguseid linnu ja arhitektuuri. Jäi mulje, et Frederic Jameson on Campanella, kes on tutvunud kapitalismi ja marksismiga. Vististi ainus katkend, mille üle hiljem mõtiskleda tahan:

As far as the concept of totality is concerned, I am tempted to say about it what I once said about Althusser's notion of structure, namely that there is only one of them: something otherwise often known as a 'mode of

production'. Althusserian 'structure' is that, and so is 'totality', at least as I use it. As for 'totalizing' processes, that often means little more than the making of connections between various phenomena: thus, to take an influential contemporary example, although Gayatri Spivak offers her conception of a 'continuous sign-chain' as an alternative to dialectical thought, on my usage that concept would also stand as a specific (and non-dialectical) form of 'totalizing'.

Lugemine oli kuiv. Näen selles raamatus momendil vaid kahte positiivset aspekti: (1) lausesüntaksid on väga loogilised, mistõttu sain lugedes vahel fantaseerida utoopiatest ja (2) sisaldas üpris palju uusi sõnu, millele otsisin ka tähendused:

metonymical - *Of, or relating to, a word or phrase that names an object from a single characteristic of it or of a closely related object*
pastiche - stiilisegu, popurrii, stiili imiteerimine, jäljendus
vernacular - tavakeelne, kohalikus keeles, kohalik, pärismaine
tawdry - odav, labane, kassikullane
milling - *(transitive) To shape, polish, dress or finish using a machine*
repudiation - tagasilükkamine, ümberlükkamine, salgamine
parcel - pakk, pakisaadetis, maatükk ; kleedima
disavow - lahti ütlema, maha salgama, eitama
reification - esemestamine
libidinal - *Relating or pertaining to the libido (Sexual urges or drives)*
quotidian - igapäevane, tavapärane, päevast päeva korduv
somnambulistic - *Of or pertaining to a somnambulist (a sleepwalker)*
anodyne - leebe, leevendav, valutu ; valuvaigisti, leevendus

1.7.5 Psycholinguistic Matrices (2010-11-09 16:40)

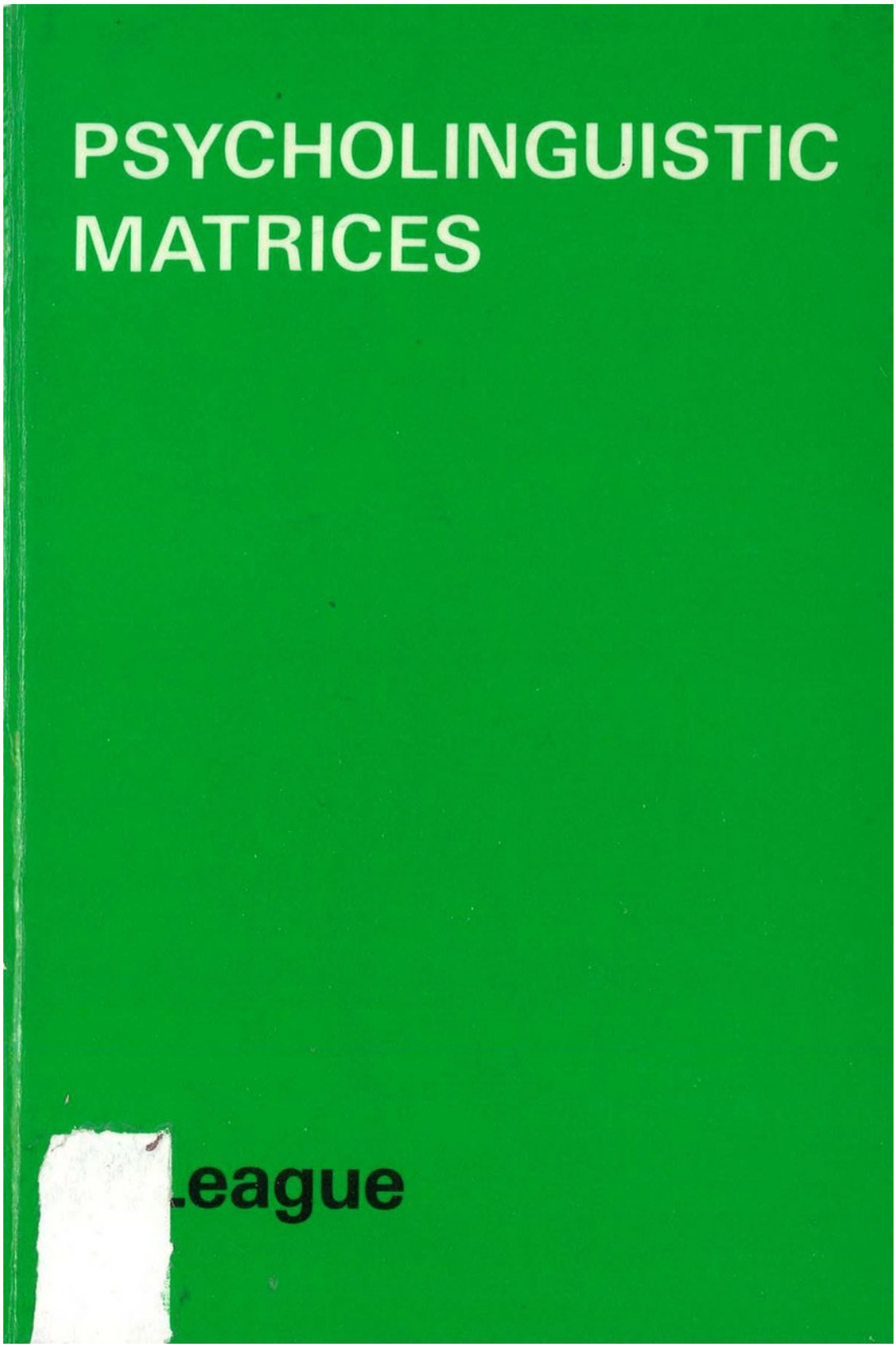

Richard League - Psycholinguistic Matrices: Investigation Into Osgood and Morris. Moutun, 1997. 131 lk

Edited by Thomas A. Sebeok

Leidsin selle teose kataloogiotsingust Osgoodi järgi pärides. Otsisin Ülikooli Raamatukogus taga ja leidsin ta jämeduse järgi paksude raamatute vahele peidetuna. Esimene mõte oli, et see raamat on kohutavalt vana. Kaas on kõvast papist ja natuke kattekilet on sellelt papilt maha kraabitud. Ta on ainus koopia. Lugema asudes üllatusin, et see raamat on seotud väga mõjukate semiootikutega nagu seda on Thomas Sebeok ja Charles Morris.
Raamat räägib sõnade semantilisest ruumis, mis Osgoodi definitsiooni järgi jaguneb kolmeks tähenduslikuks dimensiooniks. Mingi fraasi või lause semantika sõltub sõnade järjekorrast, sõnade valikust ja teistest fraasidest ja lausetest mis pakuvad laiemat leksikaalset konteksti. Semantiline telg hoiustab sõnade võimalikke tähendusi, millest valitakse üks sõltuvalt positsioonist teiste telgede suhtes. Sõnadel on lausetes ja kõnes funktsioon mis toetab üksteist ja millel on vaevuhoomatav aga tahtlik mõju. Sõnade funktsionaalne telg lisab neile selle, mida nad teevad, annab neile eesmärgi, kinnitab nad välise - asjade - maailma või sisemise - ideede - maailma külge. Temaatilised (või tekstuaalsed) sõnad lisavad sõnumile ühtsuse või üleüldise tunde. Temaatilised sõnad võivad kombineeruda, et lisada nägemusi, jutustada lugu või pürgida eesmäri poole. Teemad võivad olla kontrastsed, nagu valgus ja pimedus või hea ja halb. Nad võivad olla teemakohased, kõneledes lastest või koertest vms.
Raamatu põhiline uurimisvaldkond on semantilise ruumi (semantiline, funktsionaalne ja temaatiline telg) kõrval on semantiline küllastus (*satiation* või *saturation*) ehk kognitiivneuroteaduse fenomen milles sõnade kordamine põhjustab sõnade ajutist tähenduse kadumist (kuulaja jaoks). Raamat sisaldab kolme uurimustööd sel teemal ja ainus reaalselt põnev hetk oli siis, kui katsealustel lasti 15 korda korrata mitmeid sõnu. See oli minu jaoks põnev, sest üks neist sõnadest oli *negro* ja teine oli *nu-ka*. Esimene on halvustav sõna mustanahalistele, mida USA kultuuriruumis kasutab stereotüüpne valgenahaline ja teine on omamehelik släng mida teatud tingimustel kasutavad mustanahalised (kõige eredamalt kasutas just seda häädlust räppar Ol' Dirty Bastard).

1.7.6 "Meie" konstrueerimine (2010-11-09 18:37)

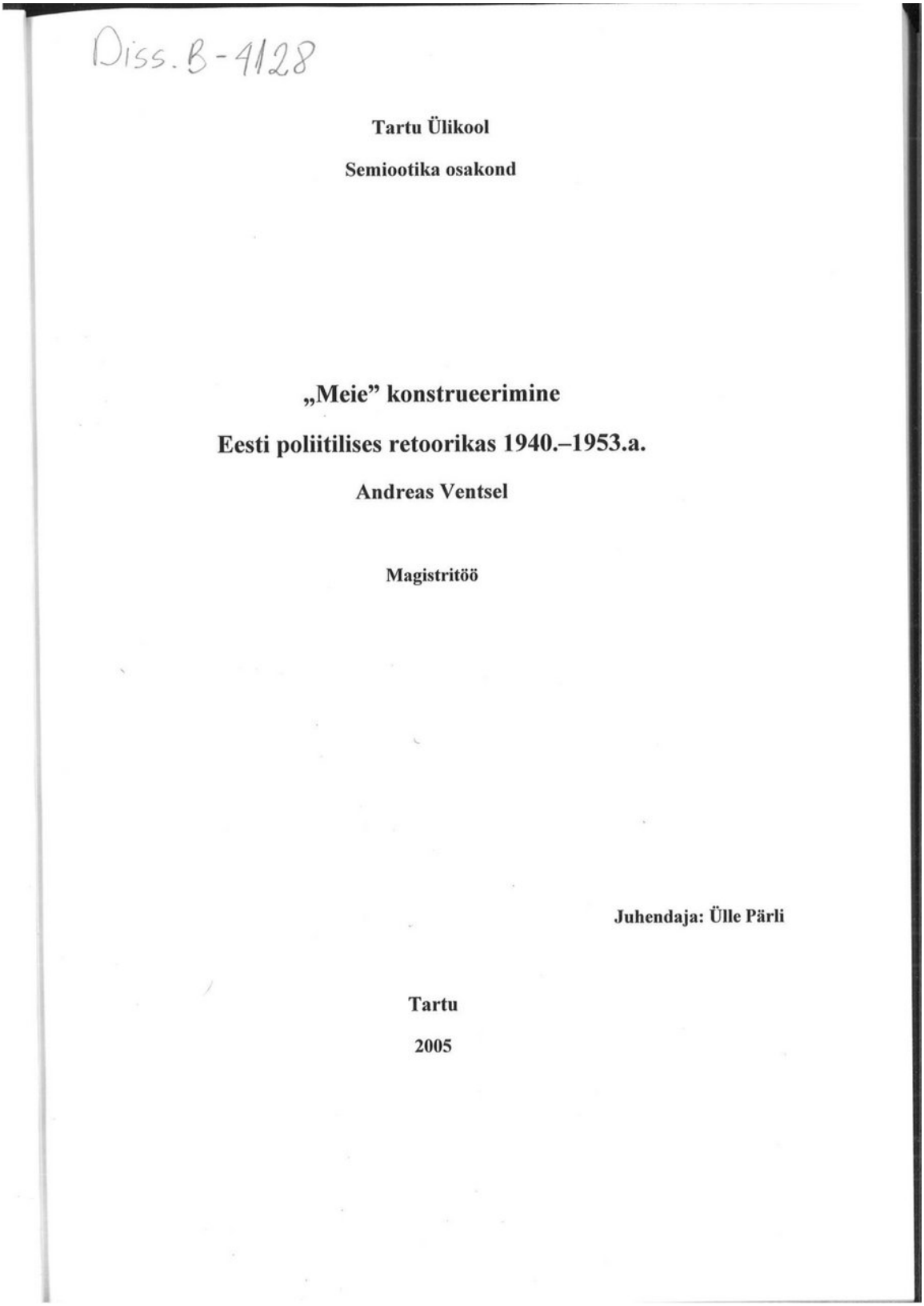

Diss. B-4128

Tartu Ülikool

Semiootika osakond

„Meie" konstrueerimine

Eesti poliitilises retoorikas 1940.–1953.a.

Andreas Ventsel

Magistritöö

Juhendaja: Ülle Pärli

Tartu

2005

Andreas Ventsel - "Meie" konstrueerimine Eesti poliitilises retoorikas 1940.-1953.a. Tartu, 2005. 88 lk

Juhendaja: Ülle Pärli

Otsustasin langeda nii madalale / tõusta nii kõrgele, et asun suva järgi lugema oma õppejõudude avaldatud töid (dissertatsioone, raamatuid). Andreas Ventsel sobib alustuseks hästi, sest temaga on mul momendil ka üpris palju kokkupuutumist ja oma õppejõudude ideede/mõistete tundmine on õppeprotsessile kaasa aitav nähtus.
Kuigi poliitiline retoorika pole seni olnud minu suurim huvi, oli käesolev magistritöö isegi päris huvitav. Sain natukene sellest valdkonnast, millest paremate eksamitulemustega oleksin saanud kõvasti rohkem. Töö läheneb semiootiliselt Teise Maailmasõja kaose keskel kasutatud keelt, spetsiifiliselt seda, kuidas poliitilised juhid kasutavad *oma - võõra* paradigmat ja kuidas see sõja käigus ja pärast sõda muutus.
Kuna see on kõige esimene magistritöö mida ma lugenud olen, siis triivis mõte tihti töö ülesehitusele. Mõtisklesin kuidas ma oma bakalaureusetöö kirjutama, koostama ja vormistama peaksin. 88 lehekülge tundub Andrease sulest tulevat kergesti, aga see on ainult esmamulje. Kahtlemata nägi ta selle kirjutamiseks rohkem vaeva kui ma momendil ette suudan kujutada, kuna minu 25-leheküljeline infotehnoloogiline *babble* millele pookisin "lõputöö" tiitli külge, on magistritöö kõrval nagu (kehv) delfi kommentaar.
Parim osa on muidugi see, et sain teada millist kirjandust Ventsel oma töö kirjutamiseks kasutas (tsiteeris) ja millised on tema lausestused. Tihtipeale ütleb inimese kirjutis tema kohta rohkem kui suuline kõne. Nüüd olen vähemasti tutvunud sellega, mida Andreas Ventsel akadeemikuna endast kujutab.
Tsiteerisiksin siinkohal Ventseli ümbersõnastust Focaultilt: *"diskursused konstitueerivad reaalsuse ja determineerivad inimeksistentsi. Diskursiivsed tähendussüsteemid määravad ära meie mõtlemis- ja tegutsemisviisid, kuigi me reeglina seda ei teadvusta. Diskursuse võim on tavaliselt nähtamatu ning tema edukus justsellel põhinebki."*
Samuti püüdis pilku võrdlus (Eestit ähvardavatest) maailmakäsitustest: *"Klasside antagonism ja proletariaadi võimul tuginev eneseõigustus VERSUS rassiline hierarhia ja aaria rassi ülimuslikkus."*

1.7.7 Culture and Power (2010-11-11 12:47)

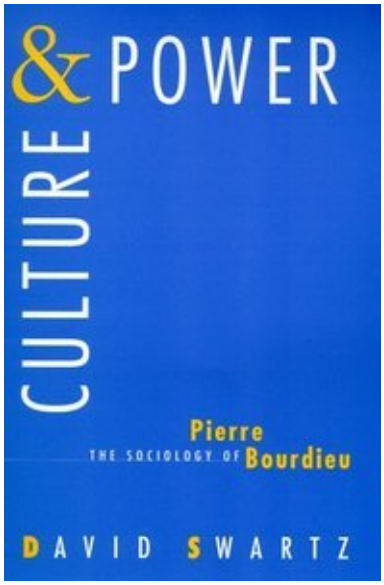

David Swartz - Culture and Power: The Sociology Of Pierre Bordieu. The University of Chicago Press, 1997. 340 lk

Selle asemel, et pureda pähklit, mida katkend Bourdieu enda tekstist kujutas, võtsin seminariküsimustele vastamiseks ette raamatu Bourdieu kohta ja kirjutasin lugemise käigus ümber enda jaoks kõige mõistlikumad vastused. Kuna need katkendid aitasid mul seminaris küsimustele vastata, on neil lisatähendus seoste kujul, mis said kantud samadele katkenditele paberkandjal. See on selline raamat, millest vähemalt need katkendid tuleks üle lugeda ja läbi

analüüsida siis, kui olen Durkenheimi ja Weberiga paremamat tutvust teinud.
Seniks jätan siia need abistavad katkendid

Finally, one can observe Bourdieu adopting Bachelard's "applied rationalism" to argue for a social science situated between two epistemological extremes: idealism and realism. Bourdieu adopts a similar cognitive strategy to Bachelard's in an effort to construct an epistemological consciousness for the social sciences that transcends but incorporates within a broader framework the partial views of what he calls "subjectivism" and "objectivism". By subjectivism, Bourdieu means all those forms of knowledge that focus on individual or intersubjective consciousness and interactions. By objectivism he means all those forms of knowledge that focus on the statistical regularities of human conduct. Both his key concepts, habitus and field display a similar movement of thought. Habitus calls for moving to a conception of action and structure that breaks with and the transcends the traditional dichotomies of subjectivism and objectivism. Field follows a similar movement by situating individuals, groups, and institutions within a broader matrix of structuring relations.

From this initial research experience Bourdieu developed a more formalized conceptual reflection on the relations between internalized dispositions and objective structures. For him, a proper account of practices will require a conteptual language that calls attention to the complex interactions between internalized dispositions and objective structures. Actions will be theorized as a culturally mediated response to structural constraints and change. This problem became formalized in his key concept, habitus.

For transcending the subjective/objective dichotomy, Bourdieu proposes a two-step model of epistemological reflection that integrates subjectivist and objectivist forms of knowledge into a more comprehensive, third form of knowledge which he calls a "general science of practices". The first calls for breaking with subjectivist knowledge of social practices and the second for breaking with objectivist explanation.

As an alternative, Bourdieu advocates a "relational" or "structuralist" mode of thinking, which he identifies as fundamental to all scientific thought. This approach to the study of social life "identifies the real not with sunstances but with relationships". These are "invisible relationships" to the uninitiated eye, "becvause they are obscured by the realities of ordinary sense-experience". They must be construed by science as "a space of positions external to one another and defined by their relative distance to one another".

In spite of its autonomy, the realm of culture remains subordinate to the economy. Bordieu considers that "economic capital is at the root of all the other types of capital," such as cultural capital, social capital, and symbolic capital, and that these are in fact "transformed, disguised forms of economic capital." It is after all economic capital that makes possible the investment in cultural capital. Economic structures shape decisively cultural arenas though Bourdieu seldom sees that causal connection as direct.

The image of cultural capitalist is perhaps fitting for certain professions in the media, the arts, and academe, where individuals with valued cultural resources are able to convert them into economic rewards.

How Bourdieu thinks of symbolic power relates to how he conceptualizes all symbolic systems, whether they be art, religion, science, or language itself. In a sweeping synthesis of several different theoretical traditions, Bourdieu argues that symbolic systems simultaneously perform three interrelated but distinct functions: cognition, communication, and social differentiation.

Structuralist linguistics and semiology focus on the analogical transformation and permutation through which fundamental cultural polarities find expression across various symbolic systems. This type of analysis draws attention to the internal organisation of conceptual systems but leaves unattended the issue of the source of the sign systems. However, following Durkenheim, Bourdieu stresses the connection between social and cognitive structures. He writes that "the cognitive structures which social agents implement in their practical knowledge of the social world are

internalized, 'embodied' social structures". Social structures become internalized into the cognitive structures of individuals and groups who then unwittingly reproduce the social order by classifying the social world with the same categories with which it classifies them.

For Bourdieu, symbolic power resides not in the force of ideas but in their relation to social structure. Symbolic power "is defined in and by a determinate relationship between those who excercise this power and those who undergo it - that is to say, in the very structure of the field in which belief is produced and reproduced".

The third way that Bourdieu distinguishes himself from Marxism is by stressing the specific contributions that "representations of legitimacy make to the exercise and perpetuation of power". He emphasizes that in almost all instances the exercise of power requires some form of justification. It is the power of domination through legitimation that primarily concerns Bourdieu, who maintains that it is the cement of class relations. This is of course the role that Marx assigns to ideology, and Bourdieu affirms this political function of symbolic systems. But Bourdieu stresses the active role played by taken-for-granted assumptions and practices in the constitution and maintenance of power relations. If his theory of practices extends the idea of interest to culture, then his theory of symbolic power extends culture to the realm of interest with the claim that all forms of power require legitimation.

Over time, Bourdieu's concept of habitus evolved from a normative and cognitive emphasis to a more dispositional and practical understanding of action. This shift in emphasis toward the dispositional and practical character of human conduct can be seen in the evolution of his conceptual terminology. An earlier term ethic gives way to ethos, which eventually becomes absorbed by habitus. The more recent language of "disposition" suggests a shift from a linguistic analogy to a perspective centered on socialization and body language.

Bourdieu uses his concept of habitus to make conceptually appealing transitions from micro- to macro-levels of analysis and to generalize through different domains of human activity. Its originality is to suggest that there may be an underlying connection or common imprint across a broad sweep of different types of behaviour, including motor, cognitive, emotional, or moral behaviour. Examples of habitus at work range from "the most automatic gestures of the apparently most insignificant techniques of the body" to very abstract conceptualizations. But this very appealing conceptual versatility sometimes renders ambiguous just what the concept actually designates empirically.

[(habitus) (capital)] + field = practice.

In light of Bourdieu's meta-sociological considerations, what alternative conception of social class does he offer? How does Bourdieu construct his "theoretical" classes? Like both Marx and Weber, Bourdieu thinks of social classes in terms of power and priviledge. But as Brubaker perceptively points out, Bourdieu's concept of class differs from that of both Marx and Weber. Though an affirmed materialist, Bourdieu does not define social class primarily in terms of location in the social relations of production. Nor does his social class represent Weber's "market situation." His constructed classes are defined in terms of "similar positions in social space" that provide "similar conditions of existing and conditioning" and therefore create "similar dispositions" which in turn generate "similar practices". Classes are sets of "biological individuals having the same habitus". In other words, he defines social classes as any grouping of individuals sharing similar conditions of existing and their corresponding sets of dispositions. He also assimilates the idea of social classes with the symbolic and social classification struggle for the "monopoly of the legitimate representation of the social world".

1.7.8 Foucault: A Very Short Introduction (2010-11-12 01:56)

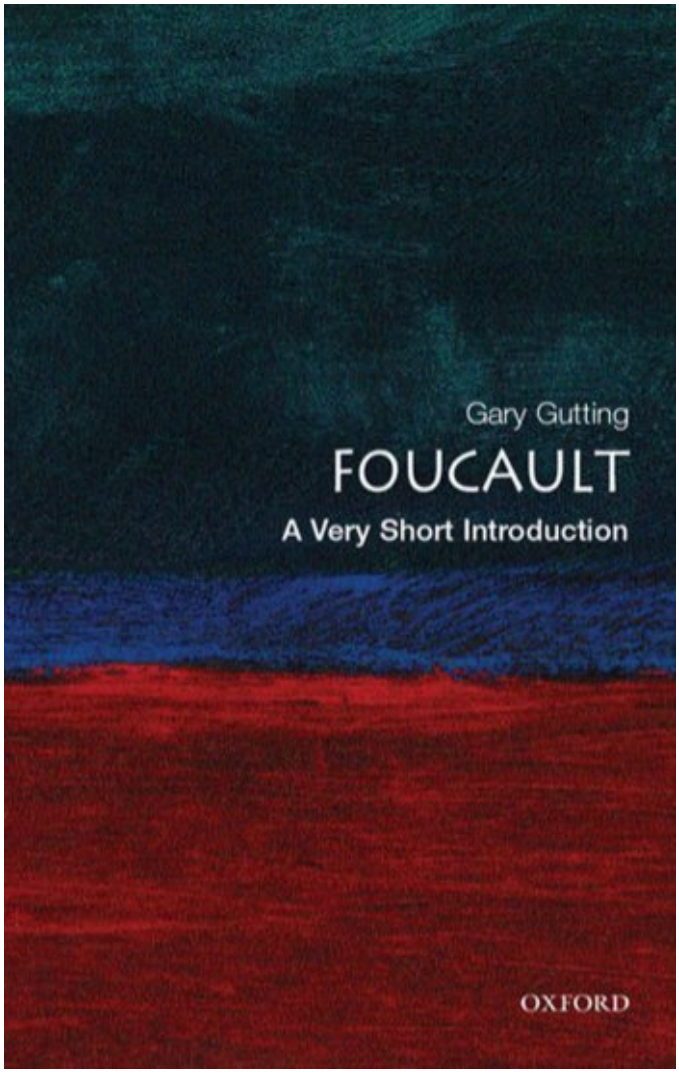

Gary Gutting - Foucault: A Very Short Introduction. Oxford University Press, 2005. 141 lk

AVSI sarja lugemine on lausa nauding. Kirjastiil on kergestimõistetav, lausestus on logiline, peatükid on lihtsate teemadega ja pildid/viited/näited on huvitavad.
Foucaulti kohta tean nüüd nii palju, et ta oli mitmekesine mõtleja/kirjutaja ja mingisugused üldistused on mul ka selle kohta, mida ta kirjutas ja kellest ta eeskuju võttis. Aga kes ta oli? *"Do not ask who I am and do not ask me to remain the same . . . Let us leave it to our bureaucrats and our police to see that our papers are in order."*
Oma dissertatsiooni kirjutades elas-töötas ta Rootsis, Poolas, Saksamaal ja pärast õpetamisest loobumist reisis ta Jaapanisse, Brasiiliasse ja Californiasse. Spekuleeritakse, et sellelt viimaselt reisilt hankis ta endale ka AIDSi. Ta kirjutas akadeemilisi bestsellereid ja sai 20nda sajandi kõige tsiteerituimaks filosoofiks, kirjutades raamatuid vaimuhaigustest ja seksist. Muuseas, see kolmetäheline sõna esineb käesolevas raamatus täpselt 130 korda (enamjaolt väljendites "homosexual" ja "sexual desire").
Kohe kui selle kokkuvõtte ära postitan, asun lugema Foucaulti tekstikatkendit järgmise nädala seminariks. *Lihtsalt niisama* kleebin siia tema kohta käiva sissejuhatava katkendi wikipediast:
Michel Foucault (French pronunciation: [miʃɛl fuˈko]), born Paul-Michel Foucault (15 October 1926 – 25 June 1984), was a French philosopher, sociologist, and historian. He held a chair at the prestigious Collège de France with the

title "History of Systems of Thought," and also taught at the University at Buffalo and the University of California, Berkeley.

Foucault is best known for his critical studies of social institutions, most notably psychiatry, medicine, the human sciences, and the prison system, as well as for his work on the history of human sexuality. His writings on power, knowledge, and discourse have been widely discussed and taken up by others. In the 1960s Foucault was associated with structuralism, a movement from which he distanced himself. Foucault also rejected the poststructuralist and postmodernist labels later attributed to him, preferring to classify his thought as a critical history of modernity rooted in Kant. Foucault's project was particularly influenced by Nietzsche, his "genealogy of knowledge" a direct allusion to Nietzsche's "genealogy of morality". In a late interview he definitively stated: "I am a Nietzschean." In 2007 Foucault was listed as the most cited scholar in the humanities by The Times Higher Education Guide.

1.7.9 Distinguishing Behavior (2010-11-12 02:48)

Verbal and Nonverbal Communication: Distinguishing Symbolic, Spontaneous, and Pseudo-Spontaneous Nonverbal Behavior

By Ross Buck and C. Arthur VanLear

Verbal and nonverbal communication are seen in terms of interacting streams of spontaneous and symbolic communication, and posed "pseudo-spontaneous" displays. Spontaneous communication *is defined as the nonintentional communication of motivational-emotional states based upon biologically shared nonpropositional signal systems, with information transmitted via displays.* Symbolic communication *is the intentional communication, using learned, socially shared signal systems, of propositional information transmitted via symbols.* Pseudo-spontaneous communication *involves the intentional and strategic manipulation of displays. An original meta-analysis demonstrates that, like verbal symbolic communication, nonverbal analogic (pantomimic) communication is related to left hemisphere cerebral processing. In contrast, spontaneous communication is related to the right hemisphere.*

A general theory of communication should account for the natural biologically based aspects of communication as well as its learned and symbolically structured aspects. Further, such a general theory should include a feedback process—explanations of message production alone or message reception alone, although potentially useful, are incomplete. A corollary of these two criteria is that a general theory of communication should account for the coevolution of symbolic and nonsymbolic feedback processes and their integration into systems of communication characteristic of the human species. Whereas the explication of such a general theory is beyond the scope of this article, developmental interactionist theory (Buck, 1984, 1989, 1994) does aim to offer such an integrated view. The current article poses how developmental interactionist theory deals with the topic of this special issue of *Journal of Communication*—the relationship between verbal and nonverbal communication.

Ross Buck (PhD, University of Pittsburgh) is a professor of communication sciences and psychology at the University of Connecticut, where C. Arthur VanLear (PhD, University of Utah) is an associate professor of communication sciences.

Copyright © 2002 International Communication Association

and Pseudo-Spontaneous Nonverbal Behavior. Journal of Communication, september 2002. 20 lk

Veel üks suuremat sorti muudatus/lisandus selles blogis - edaspidi teen kokkuvõtteid ka olulisematest väikse-mamahulistest töödest (artiklitest, uurimustest, kokkuvõtetest jne), mida hakkan sildistama sõnaga *papers*. See on vajalik, et mul oleks hea ülevaade teadustöödest, mida kunagi hiljem oma seminari- või bakatöös kasutada kavatsen.

Käesolev paber uurib mitteverbaalse käitumise modaalsusi ja põhjendab oma järeldus uurimustega afaasia all kannatavate inimeste verbaalsest ja mitteverbaalsest võimekusest. Selles töös eristatakse kolme modaalsust:

1. **spontaanne** - tahtmatu käitumine, mis peegeldab sisemisi motivatsioonilisi või emotsionaalseid olekuid;

2. **pseud-spontaanne** - mitteverbaalse käitumise tahtlik ja strateegiline manipuleerimine;

3. **sümbooliline** - tahtlik mitteverbaalne suhtlemine, mis kasutab õpitud, sotsiaalseid märgisüsteeme.

Kommunikatsiooni defineeritakse Wilsoni (1979) järgi kui ühe individuaali käitumist (*the sender*) mis mõjutab teise individuaali (*the receiver*) käitumist sellises ulatuses, et see vähendab teise käitumise juhuslikkust (*uncertainty*). Mulle tundub, et see on üpris pragmaatiline lähenemine kommunikatsiooniteooriale, aga enne ma rohkemat ei tea, kui H. Lasswelli loen.
Tsiteeritakse härra Eibl-Eibesfeldti ja väidetakse julgesti, et individuaale, kes tunnevad teiste emotsionaalset käitumist ära ja vastavad õigesti, eelistatakse.
Žestide kui märkide osas eristatakse sümboleid ja märke. Randviir selgitas, et see on paljudes distsipliinides nii juba 70 aastat ja minagi ei tea veel, kuidas seda täpselt parandada. See võiks olla minu bakatöö üks probleemidest, mille najale ehitan oma teoreetilise raamistiku (KUI ma selle ehitan). Peegeldamisele, sünkroonsusele ja kajale on käesolevas tükis oma termin: *analogic communication*. Minu arvates tehakse viga sellega, et väidetakse feromoone olevat osa mitteverbaalsest suhtlemisest (semiokemikaalid vb, aga feromoonid?) - ka seda saan ümber lükata, kui olen "The Pheromone Myth"-i läbi lugenud. Ekmani tööst mainitakse embleeme, regulaatoreid ja illustraatoreid.
Palju kõneletakse parema ja vasema ajupoole erinevatest funktsioonidest. Siia kirjutaksin ümber kaks tsitaati: *"An angry face is picked out of a group of happy faces more quickly than a happy face is picked out of a group of angry faces, presumably because of the evolutionary advantage such recognition affords (Hansen & Hansen, 1988)."* ja *"Dimberg, Thunberg, and Elmehed (2000) demonstrated that unconscious presentations of happy and angry facial expressions elicit corresponding unconscious responses in the facial muscles of observers."*
Veel väärib mainimist see, et vasem kõrv tuvastab paremini hääle emotsionaalseid omadusi ja vasemal visuaalsel väljal on tugev üleolek nägudelt emotsioonide lugemisel. Samuti tehakse inimese vasema näopoole järgi rohkem hinnanguid inimese vanuse, meeldivuse, soo ja näoilmete kohta.
Mulle meeldib see, et kuna autorid on psühholoogiaprofessorid, siis sisaldab artikkel palju erialast terminoloogiat ja tänu sellele tähenduslikule kompaktsusele võtab kokku informatsiooni, mille (kõigile) arusaadavasse keelde lahti kirjutamine nõuaks vähemalt 10 korda mahukamat kirjatööd. Mulle meeldis väga. PDF faili saab alla laadida siit.

1.7.10 Body Language by Julius Fast (2010-11-12 05:52)

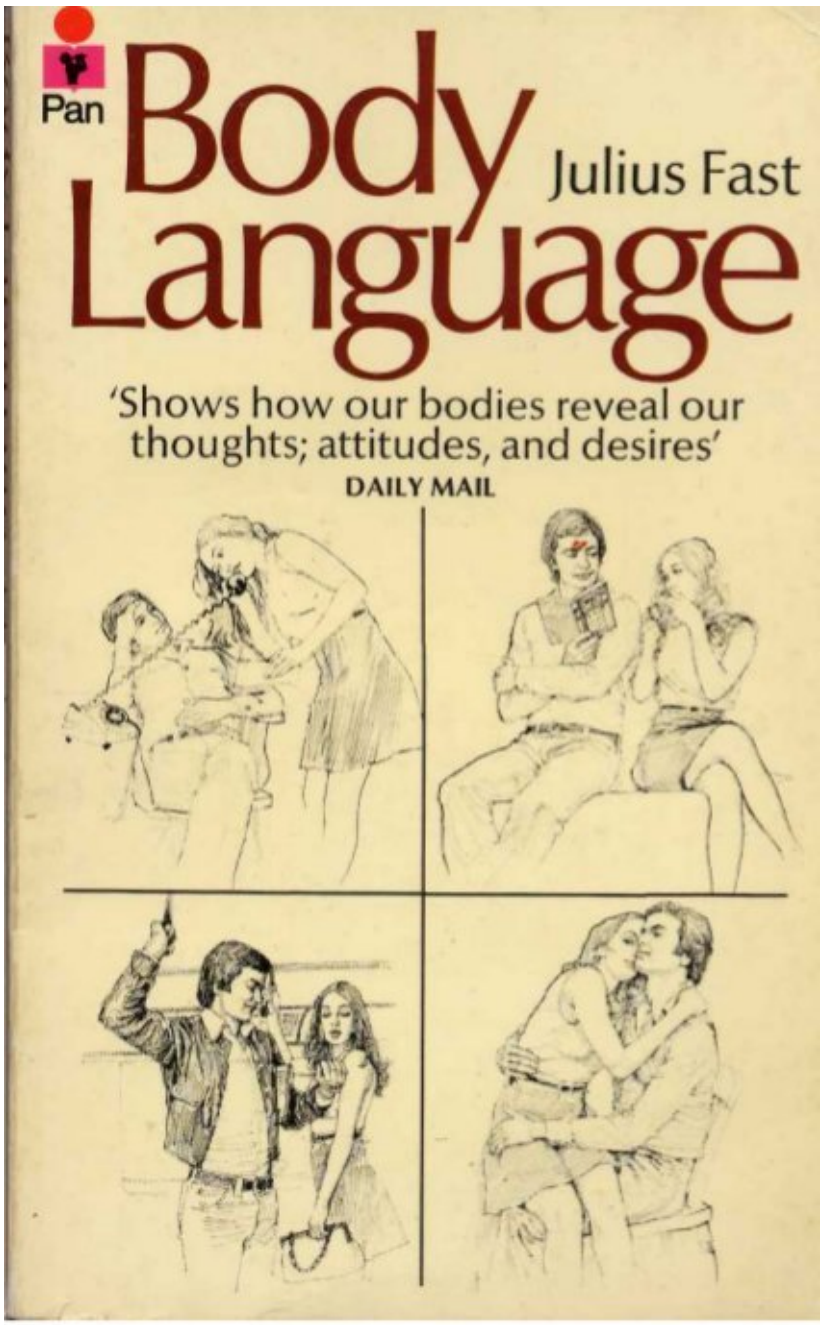

Julius Fast - Body Language. Pan Books, 1971. 200 lk

See on üks vanimaid raamatuid kehakeele teemal, mida ma **seni** lugenud olen. Allan Pease samanimeline ilmus alles kaheksakümnendatel. Julius Fasti raamatu vanusele annab tunnistust juba raamatu esimene lõik, milles ta väidab, et kehakeel on uus ja erutav teadus mis koos kineesikaga (*kinesics*) põhinevad mitteverbaalse suhtlemise käitumismustritel. Kineesika mõiste on ta laenanud Birdwhistellilt ja hiljem jutustab ta ka Birdwhistelli üritusest luua kehakeele jaoks märgisüsteem (*notation system for body language*). See märgisüsteem põhines mõttel, et *"kine"* on kehakeele valdkonnas *smallest recordable movement*. See kontsept võis tunduda vahva, kuid oli oma aja kohta veel noor ja toores. Näiteks väidab ta: *"It doesn't matter which eye is winked. The meaning is the same. Nor does it*

matter if one side of the eye is squinted". Nüüd teame, et kummal näopoolel liikumine toimub, on vägagi oluline. Küll aga pani ta täppi sellega: *"No body position or movement, in and of itself, has a precise meaning"*. Meeldib see, et sel ajal oli juba läbimurre universaalemotsioonides tehtud. Fast mainib Ekmani, Frieseni ja Sorensoni uurimustööd, mis kinnitas Darwini oletust kaasasündinud emotsiooniväljendustest. Siiski, kuna sel ajal polnud veel väga palju uurimusi inimese kehakeelest, tõi Fast palju võrdlusi etoloogiast (võrdles inimese käitumist linnu- ja imetajaliikidega). Või siis lihtsalt tegi järeldusi, mida poleks pidanud. Nagu näiteks:

"Children, in our society, are treated as non-persons quite often and so are servants. We feel, perhaps consciously, perhaps unconsciously, that before these non-persons no mask is necessary. We cannot worry about hurting the feelings of a non-person. How can he have feelings to hurt?
This attitude is usually seen as class-oriented thing. A class in society will apply it to the class beneath; higher-status people will apply it to lower-status people. The boss may not bother to mask in front of his emplyee, nor the lady in front of her maid any more than a father will mask in front of his child."

Sotsiaalsete klasside ja rasside, rahvuste, kultuuride jm humanitaarsete asjadega olid asjad tol ajal selgelt erinevad. Kui erinevad, seda ma ei oska täpselt öelda. Mõned märkused kehtivad tänapäevani. Näiteks see, et jaapani *kabuki* teatris kasutatakse väga keerukalt vormunud sümboolilisi žeste, mis on niivõrd kultuurikesksed, et üle poole sellest läheks lääne publiku jaoks kaduma. Ning nii jaapanlastele kui ka araablastele meeldib olla üksteisele väga lähedal, aga nendes kultuuries on siiski suured erinevused. Jaapanlased hoiavad oma läheduses formaalsust ja on ikkagi jäikade piiridega. Araablased aga tahavad puudutada, tunda ja haista (sellega seoses meenub juhuslik fakt, et Koraan soovitab meestel ennast lõhnastada - "kui lõhnad hästi, oled teinud heateo") ning seepärast astuvad nad üksteisele ka nii lähedale, et saavad nuusutada. Samuti toob ta suurepärase näite sellest kuidas toimib inglise klassiühiskond (füüsiline lähedus on suhtes vähemtähtsam kui ühiskondlik seisus). Siinkohal täheldan, et seda näidet ümber kirjutama ei hakka. Üldse, see raamat on väga mitteametlikus, lausa ilukirjanduslikus, stiilis - "Mitte just väga kaua aega tagasi lõunatasin psühhiaatrist sõbraga. Me istusime meeldivas restoranis stiilse väikese laua taga. Ühel momendil võttis ta välja paki sigarette... blablabla". Õnneks on ta korralikult viidanud, isegi kui need viited on muldvanadele raamatutele - millest osad on isegi Ülikooli Raamatukogu hoidlas olemas. Näiteks neid sooviksin lugeda:

Robert Ardrey - The Territorial Imperative
Edward T. Hall - The Hidden Dimension
Ervin Goffman - Behavior in Public Places
Alexander Lowen - Physical Dynamics of Character Structure
Gerhard Nielsen - Studies in Self-Confrontment

Raamatu enda kohta ütlen, et seda oli väga kerge lugeda. Fast kirjutab nagu kirjanik peaks kirjutama - ladusalt ja lõbusalt. Lisaväärtust annab 70ndatele omane köitmisstiil - mustvalged pildid on koondunud raamatu keskele (ja neil olevad modellid on üpris pentsikult - tähendab, ajakohaselt - riides). Uuteks avastusteks olid kaks mõistet:
Quasi-courtship *- the use of courting or flirting or sex to achieve non-sexual goals*. Selle kontseptiga olin tutvunud R. Don Steele raamatus (nn Rape-o ja Cavalier), aga *quasi-courtship* on palju parem termin (laiem ja mitte nii soospetsifiline).
Congruence-incongruence *covers the ability of members in a group to imitate each other*. Tänase päeva jooksul juba teine uus mõiste täpselt samale kontseptile. Ma ei hakka isegi vaevuma kõiki neid sünonüüme siia üles kirjutada.
Viimaseks märkuseks ütlen, et *in hingsight* oli Fastil seda raamatut kirjutades Washoe suhtes rohkem lootust, kui oleks pidanud, kui ta kirjutas: *"The old Dr. Dolittle idea of talking to the animals may yet be possible with body language"*. Olen lugenud, et Washoele viipekeele õpetamine oli üksjagu farss, sest ta kasutas seda suuresti vaid toidu küsimiseks ehk väga harva "ütles" midagi originaalset (Washoe pidavat pm kordama talle näidatud viipemärke). See raamat oli lugemiseks hea, aga tõsiselt võtmiseks mitte nii hea. Kasulik selles mõttes, et sain informatsiooni kehakeele uurimise ajaloo kohta.

1.7.11 Communicative act of request (2010-11-12 14:35)

Dil. B - 4499

UNIVERSITY OF TARTU
DEPARTMENT OF ENGLISH

THE FUNCTIONAL AND FORMAL ASPECTS OF THE COMMUNICATIVE ACT OF REQUEST IN INTERLANGUAGE: ENGLISH AND ESTONIAN IN INSTITUTIONAL CONTEXT

Master's Thesis

NATALJA ZAGURA

Supervisors:

Lect. Raili Põldsaar
Prof. Krista Vogelberg

TARTU 2006

and Estonian in institutional context. Master's Thesis. Tartu, 2006. 146 lk

Supervisor: Prof. Krista Vogelberg

On ainult kohane, et lõpetan selle dissertatsiooni lugemist ja teen kokkuvõtte kohe pärast Krista Vogelbergi kultuuridevahelise kommunikatsiooni loengut. Vogelberg on selle dissertatsiooni juhendaja ja oma loengus kasutas ta mitmeid väljendeid ja autoreid, mis sellest dissertatsioonist olid mulle tuttavad. Põhilised neist on *conversational analysis* (loengus ütles ta "konversatsioonianalüüs") ja *emic* (kultuuridevaheline, universaalseid seoseid uuriv). Kolmas sõna mida töös esines tihti, aga loengus õnneks mitte nii palju, oli *illocutionary* (illokutiivne akt, lausumisega sooritatav tegu), mille asemel loengus tääkis ta kõneaktist.
Töö uurib vestlusenalüüsi välistudengite jm karvaste-suleliste vahel. Seda suuresti lingvistilisest-pragmaatilisest seisukohast, märkides mitteverbaalsetest suhtlusaspektidest vaid kahte (*social distance* ja *social context*), millest töös endas oli vähe juttu. Täiesti uus sõna minu jaoks oli *infelicitous - inappropriate, ill-chosen, not happy, unfortunate*.
Üles tähendasin ühe katkendi: *"Pragmalinguistic characteristics of their speech, that is, they attempt to convey the intended meaning (including communicative functions, attitudes and propositions)"*. Mõiste *propositional* on minu uurimustöös ka oluline. Ning selle definitsioonid on:
1. Nõustumiseks välja pakutud plaan, ettepanek
2. Tegelemist nõudev asi, ülesanne
3. Isikliku tehingu pakkumine, eriti seksuaalse vahekorra pakkumine
4. Teema, arutlemiseks või analüüsimiseks
5. loogika; a) väide mis kinnitab või lükkab midagi ümber; b) sellise väite väljendatud tähendus, vastandina sellele, kuidas seda väljendati.
6. Matemaatiline teoreem

Sain sellest tööst teada, et Vogelberg kas ise seda teinud või innustanud oma õpilasi salaja lindistama tudengitevahelisi vestlusi.
Veel tahan siia rivistada raamatuid, mida ma *võiksin* kunagi lugeda:

Erving Goffman - The presentation of self in everyday life
Erving Goffman - Interaction ritual : essays on face-to-face behavior
Jürgen Habermas - Moral consciuosness and communicative action
Kenneth L. Pike - Language in relation to a unified theory of the structure of human behavior
John R. Searle - Speech acts : an essay in the philosophy of language

1.7.12 Semiootika piirid (2010-11-12 17:02)

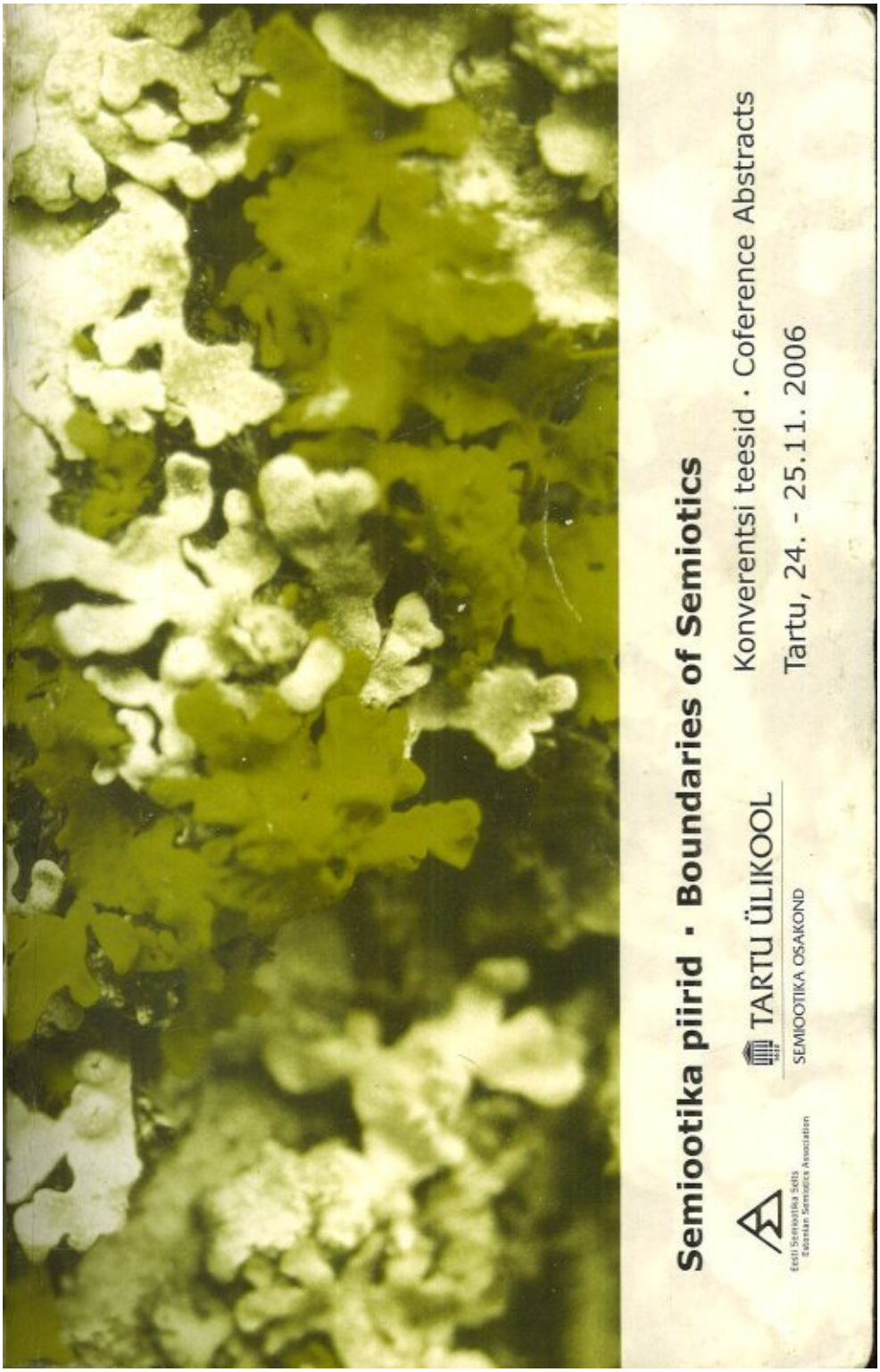

Semiootika piirid : konverentsi teesid, Tartu, 24. - 25.11.2006 = Boundaries of semiotics : conference abstracts, Tartu, 24. - 25.11.2006 / [toimetajad: Timo Maran, Silvi Salupere, Katre Väli]. Tartu Ülikooli Kirjastus, 2006. 63 lk

21 autorit, kõik doktorid, esitavad oma teesid semiootika piiridest. Õigupoolest nad lihtsalt kirjeldavad neid piire läbi valdkondade, mida ise uurivad. Kerge lugemine. Kakskeelne - enamus teese on mingis mahus tõlgitud ka inglise keelde. Kõneleb midagi selle kohta, milline oli Tartu semiootilika valdkonna läbilõige täpselt neli aastat tagasi. Sain teada kaks uut sõna: *antroposemioos* ja *kronesteesia*. Esimene mõiste on osakonna kodulehel põhimõistete ja -mudelite hulgas semioosi selgituseks. On olemas füto-, zoo- ja antroposemioos ehk siis taimed, loomad ja inimesed. Sama mõiste inglise keeles googeldamine tõi tulemiks John Deeley raamatu "Human use of signs, or, Elements of anthroposemiosis", mis on olemas sotsiaalteaduskonna raamatukogus. Midagi mulle? *Chronesthesia* mõiste autoriks on Endel Tulving ja see on inimese hüpteetiline vaimne võime olla teadlik minevikust ja tulevikust. Tulving nimetab seda efekti "vaimseks ajarännuks", et eristada seda teistest mälutüüpidest ja pakub välja, et kronesteesia on inimesele ainuomane omadus mis on instrumentaalne kultuuri edasi andmiseks.

Oluliseks pean Silvi Salupere katkendit, milles ta seostab semioosi neurofüsioloogia ja kognitiivse psühholoogiaga. Ja ümber kirjutan siia Ülle Pärli katkendi: *"On üldlevinud seisukoht, et semiootiline ainekäsitlus on korrastav, süsteemiloov, tähenduslike seoste teke ja toime universaalseid mehhanisme seletada püüdev. Samas suubub meie teadmine maailma ja sellest kõnelemise kohta ikka veelkahte mõõtmatusse - kosmose ja inimteadvuse saladusse."* Lastes raamatu kaant sisse skännida paljundas paljundusmees mulle terve teose. Vb loen seda veel ja otsin nendee teeside järgi lisainformatsiooni "semiootika piiridest".

1.7.13 You Say More Than You Think (2010-11-13 04:06)

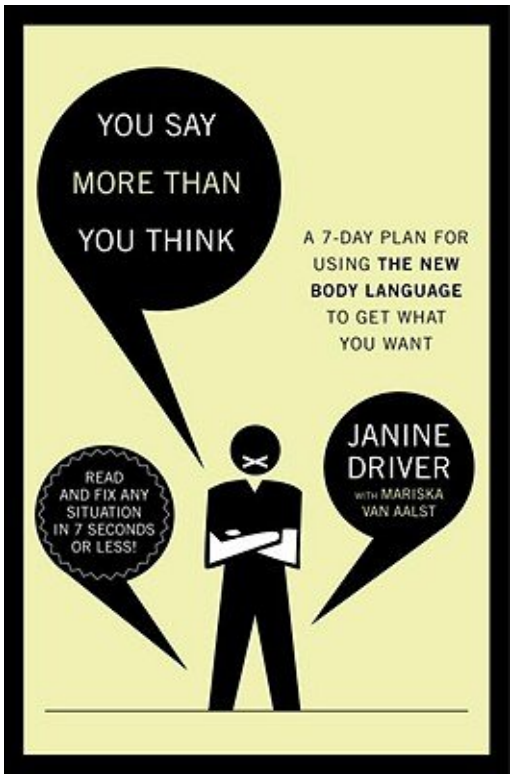

Janine Driver - You Say More Than You Think: Use the New Body Language to Get What You Want!, the 7-day Plan. Crown Archetype, 2010. 240 lk

Üks selleaastastest kehakeeleraamatutest. Midagi väga uut ja üllatavat minu jaoks ei sisaldanud, aga kordamiseks oli hea. Janine Driveri nägu on tänu BBC dokumentaalile kehakeelest nüüd juba üpris tuttav, kuigi ka tema kodulehel olev demo-video oli muljetavaldav. Ta nimetab ennast valjult kehakeeleeksperdiks, kuigi midagi väga uut ta valdkonda kaasa pole toonud. Mingisugused metafoorid, uued näited ja natuke NLPd.

Raamatut lugedes mõtlesin oma uurimustöö peale ja mõtisklesin, kase *kine* ehk kõige väiksem mõõdetav kehaline liigutus võib saada foneemi või grafeemi kombel mõõdetavaks/määratletavaks. Google ütles, et saab: ***kineme*** - *(linguistics) In kinesics, a group of movements with an associated meaning, analogous to a phoneme in spoken language.* Sinna juurde läheb lähevad veel sellised terminid nagu *allokineme* ja *allomorphokinemic*. Sain teada, et ühes raamatus (*Handbook of semiotics*) Ülikooli Raamatukogu semiootika riiulil on igasuguseid kineeme lahatud põhjalikult.
Kopeerisin siia katkendid, mis aitavad mul kultuuridevahelise kommunikatsiooni esseed kirjutada:

The idea for the Belly Button Rule was initially discovered in a study by W. T. James in the 1930s. Through a series of tests that had respondents identifying almost 350 different meanings for various poses from a series of photographs, James was able to determine that the direction of the torso plays a key role in determining a person's level of interest. James separated belly button directionality into four key groups: approach (interest), withdrawal (disinterest), expansion (heightened interest and confidence), and contraction (nervousness and slightly reduced interest). About thirty years later, Dr. Albert Mehrabian further refined James's studies, noting that belly button direction was the most important aspect of reading a person's intention. Numerous studies have appeared since that time, confirming that the Belly Button Rule is one of the most accurate ways of gauging a person's interest and intent.

As part of their grooming standards, Marines cannot put their hands in their pockets while in uniform unless they are getting something out or putting something in their pockets. In contrast, this Woody Allen trademark stance is a popular one for shy or less confident people. These folks may think they're hiding their nervousness by shoving their hands in their pockets. They may think they're seen as more casual or confident because they don't feel compelled to do something overt or "stiff" with their hands. But honestly, any time a person hides a body part—especially something as important as his hands—people see it as a message of nervousness. (P.S.: we can tell when your hands are balled up in fists in your pocket—you're not kidding anybody.)
This move is also considered a self-touch gesture, or what other experts call manipulators, pacifiers, or adapters. It's an often unnoticed movement that we make where one part of our body (in this case the hands) touches another part of our body (upper thighs), usually to soothe ourselves during situations of high mental stress.

self-touching screams insecurity, a lack of confidence, and may even send the message, "Don't talk to me—my insecurity will eventually drive you nuts!" With this body language, you're not likely to score any points with potential contacts.
Our bodies have three vulnerable areas: our neck dimple (the fragile indentation at the front of the neck, below the Adam's apple), our belly button, and our "naughty bits."

When we put only one hand on our hips, it conveys a kind of sarcastic sass that people can use as a weapon. We use it to push away people who've come too close, to counterattack perceived assaults, or to simply keep people at distance.
The person who uses this pose wants to convey confidence, but instead, we register it as deflection and defiance. This pose is like a coiled rattlesnake, saying, "Take one step closer and I'll attack." True confidence, on the other hand—or hip—is more like armor.

If you expand the power steeple as if you were holding an imaginary basketball, you have the added effect of seeming hopeful, likable, dedicated, and firm in your convictions. This is the most powerful steeple to get others to begin to agree with you and to believe in you. It's a power move that can be used for all occasions—weddings, family reunions, motivational speeches, confrontations, and negotiations.

According to a recent Harvard study, sixteen million Americans have a mental disorder you may never have heard of: "intermittent explosive disorder," or IED. People with IED overreact to situations with uncontrollable rage, perhaps because they feel a sense of relief or release during the outburst. At the end of the outburst, they feel remorseful—but it doesn't stop the next outburst. People with IED can freak out over the smallest provocation,

attacking people or things, causing physical injuries or damage to other people's possessions (road rage, anyone?). They are verbal bullies who like to threaten others, and although they are predisposed to depression, anxiety, and drug or alcohol abuse, the disorder is not caused by any of these afflictions.

1.7.14 Kirjatud kehad ja kehakirjad (2010-11-13 16:03)

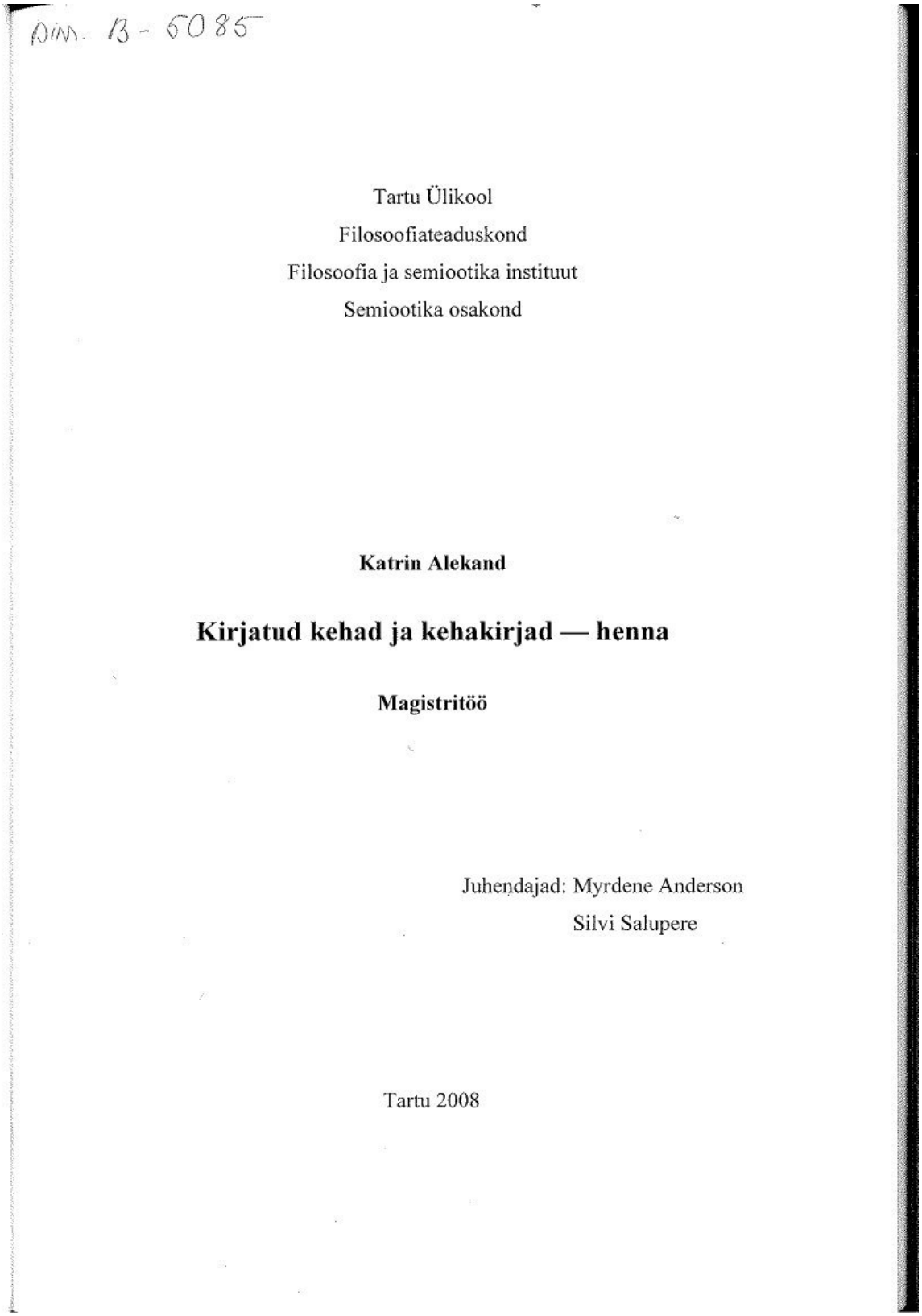

DIM. B - 5085

Tartu Ülikool
Filosoofiateaduskond
Filosoofia ja semiootika instituut
Semiootika osakond

Katrin Alekand

Kirjatud kehad ja kehakirjad — henna

Magistritöö

Juhendajad: Myrdene Anderson
Silvi Salupere

Tartu 2008

Katrin Alekand - Kirjatud kehad ja kehakirjad - henna. Magistritöö. Tartu, 2008. 111 lk

Juhendajad: Myrdene Anderson, Silvi Salupere

Minu enda töö uurib kehakeelt, mistõttu praegu käin ringi ja loen dissertatsioone, mis puudutavad kas keha või keelt. Käesolev magistritöö puudutab esimest. Katrin Alekand kirjutas kehakaunistustest jm vahvadest asjadest ja keskendus sellele, kuidas kasutatakse hennat juuste värvimiseks või ajutiste tatoveeringute tegemiseks.
Sain teada, mis on *hirsutism* - nähtus, milles kehakarvad kasvavad kohtades, kus nad tegelikult ei peaks kasvama. Ja sain teada, et mõned naised katavad rinnavähihaavandid tatoveeringutega, nähtus nimega *mastectomy tattoos*. Kuigi Silvi Salupere oli juhendajaks ja avaldati semiootika osakonnas, on selles töös liiga vähe semiootilist minu maitsele. Kokkuvõte ja muud tsitaadid:

Nahk on piir mis määrab minu ja mitte-minu, oma ja võõra. Seega on nahk omamoodi semiosfäär - kiht või filter, mis ühtaegu eristab inimest muust ilmast, ent samas kannab endal ja endas märke inimese suhtest välisesse, tema kuuluvuse, eneseteadvuse ja loomunglisuse tähistusi. Kehaline käitumine, mis hõlmab oma keha ja naha muutmist on seega kultuuriliselt väga tähenduslik.

Kosmetikavahenditega on läbi aegade loodud või varjatud soolist või ka rassilist kuuluvust või siis püütud jäljendada kultuuriliselt konstrueeritud iluideaali. Kõige sagedamini on dekodeeritud peapiirkond ning ilmete ja emotsioonide väljendamiseks rõhutatakse enim silmi, kulme ja suud.

Emaskulatsiooni läbi teinud (endine) mees, aga ütles oma intervjuus seksusaalsuse kohta järgmist - on väga vale arvata, e tseks on nauding kõigi inimeste jaoks ja et seks kui selline on seotud ainult suguelunditega - inimese kõige võimsam seksuaalne organ on tema aju ning kõige suurem ja tundlikum organ tema nahk.

Henna on taim, mille lehtedest saadud pulbrist ning kergelt happelisest vedelikust moodustuv pasta jätab nahale ruskjalt punase tooni, mis püsib seniks kuni naharakud uuenevad (1-4 nädalat).

Tabel 1. Erinevad kehamuutmispraktikad:
Mitte-invasiivsedInvasiivsedKaunistamined (*Decorating*)Muutmine (*Altering*)**Moonutamine** (*Modifyiong*)**Sandistamine** (*Mutilating*)Haarab ainult marrasnahka ning ei vigasta sedaLäbistab marrasnaha või ka pärisnahaMoonutab kehaosiPatoloogia (Favazza) või isiku vastu suunatuf vägivald (Larratt)Ajutine, valutu, mahapestav, ohutu, pöörduvPüsiv, võib olla valulik ja pöördumatuPüsiv, kudesid lõhkuv, valulik, pöördumatuPüsiv, kudesid lõhkuv, valulik, pöördumatu

1. Kosmeetika
2. Kehamaal
3. Varjumine
4. Henna
5. Indigo
6. Parukad
7. Ajutised kosmeetilised lisandid

1. Tätovrring
2. Augustamine
3. Armistamine

4. Ilukirurgia

5. Infibulatsioon

1. Jalad (Hiina)

2. Kaelad (Birma)

3. Kehamoonutus (korsett)

4. Implantaadid

5. Amputatsioon

6. Kastratsioon

7. Soovahetus

1. Patoloogiline käitumine

2. Laste ümberlõikamine, augustamine jne

Küsimusele sotsiaalse keha kujunemisest, isikliku keha kadumisest ja selle tõlgendamisest (nii kategoriseerimise või vaatepunkti määratlemise seisukohast) pakub Michel Foucault välja idee vaatepunkti assümeetriast: see on ühtaegu nii vaatemäng, selles osalemine kui ka seireobjekt. Kõikjalolev teadvustamatu jälgimine muudab isikliku keha võimu ja teadmiste poolt tähistatud tooteks. Foucault' distsipliini käsitluses hakkab just keha põhiroll mängima uues karistustehnikas, mida Foucault nimetab "poliitiliseks anatoomiaks". Ta märgib: "võimalik, et hierarhiline, pidev ja funktsionaalne kontroll ei olnud XVIII sajandi suur tehniline "leiutis", kuid selle salakaval laienemine on oma tähenduslikkuse eest võlgu sellega kaasnenud võimu mehhanismidele. Tänu sellisele jälgimisele muutus distsipliinivõim "terviklikuks" süsteemiks, mis oli seestpoolt seotud majanduse ja selle asutuse eesmärkidega, mille ta teotses." (Foucault 1999:258)

Valu ja kannatus on koos selliste eluga igapäevastelt kaasas käivate aga ebameeldivate ja -mugavate teemadega nagu sünd/sünnitus, surm/suremine ja seks liigitatud tabuteemade hulka. Ei ole viisakas sellistel teemadel rääkida, eriti veel seltskondlikus ning vabas vormis. Valu on negativiseeritud, demoniseeritud ning sellest on saanud ebavajalik ning soovimatu osa elust, mis on tänu meditsiini arengule kenasti välditav. Ohverdusest on saanud metafoor või sümbol - ohverdatakse oma elu isamaa nimel, ebaõnnestunumatel juhtudel näiteks jalg või osa tervisest; karjäär armastatu või laste nimel või siis lilli altarile, kuid me ei ohverda enam oma keha, ennast.

1.7.15 Human Conduct (2010-11-16 17:46)

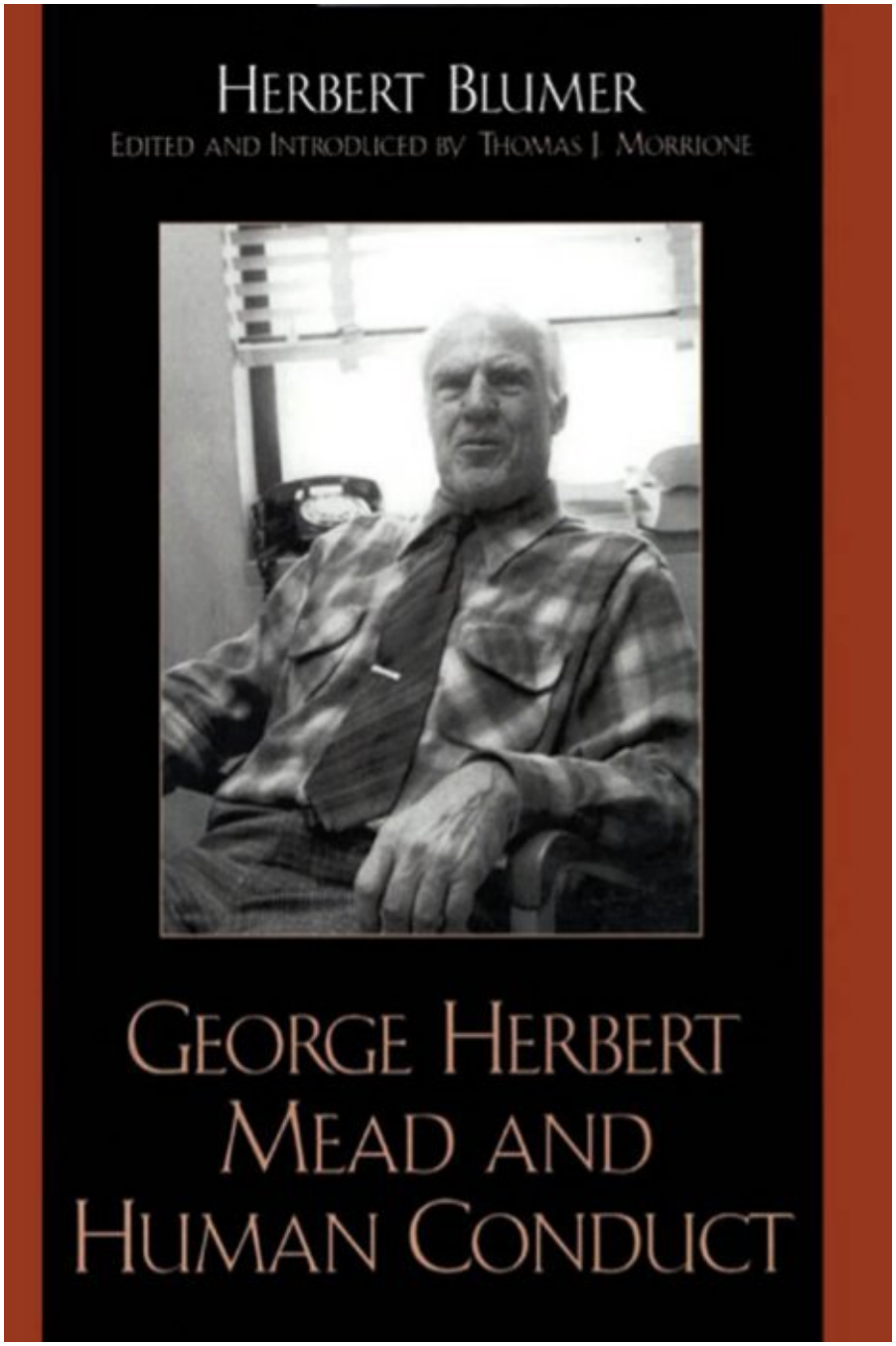

Herbert Blumer - George Herbert Mead and Human Conduct. Altamira Press, 2004. 218 lk

Sain vihje, et George Herbert Meadi kirjutisi tasub lugeda ja asusin otsinguile. Hoobilt leidsin hoopis Herbert Blumeri raamatu ja lugesin sissejuhatusena Meadi töösse selle läbi. Blumer tõlgendas Meadi kirjutisi terve oma akadeemilise karjääri ja arendas välja sellise asja nagu *symbolic interactionism*, mis sisuliselt ütleb, et iga sisendi ja väljundi vahel on tõlgendamine. Sisaldab palju keerulist mõtisklemist just sel teemal, mida ma pean oma uurimustöös lahkama... Aga minu jaoks praegu veel liiga keeruline, et kõigest kasulikust aru saaksin. Pool raamatust on sotsiaalfilosoofiline jutt objektist, subjektist, sotsiaalsest vahekorrast jne ja ülejäänu on Meadi puudutav kirjavahetus Herbert Blumeri ja teiste sotsiaalteadlaste vahel. Vähemasti teoreetiline osa vajab taaskülastamist siis, kui olen kas

Meadi enda tekste lugenud või saanud parema arusaama sellest, mida Meadi terminoloogia sisaldab ja mida mul Meadilt täpselt vaja on. Seniks jätan siia mõned paeluvamad katkendid:

Because they cast the actor in a passive role, Blumer also rejected cultural, social, biological, and environmental determinism, as well as related instinct and behaviorist theories of human action. He accepted the idea of the inseparability and codetermination of the organism and the environment, the actor and the social world, the knower and what is known and, therefore, found no value in theories that disregard the distinctly human process of interpretation and people's ongoing reflective adjustment to the world.

The symbolic interactionists view social interaction as primarily a communicative process in which ... a person responds not to what another individual says or does, but to the meaning of what he says or does. Their view, consequently, might be regarded as inserting a middle term of interpretation into the stimulus-response couplet so that it becomes stimulus-interpretation-response. (Blumer 1937a, 171)

Blumer wrestled with issues in mead's perspective throughout his entire scholarly career. During more than a half century of active scholarship, he engaged in a variety of debates over his interpretations of the relevance of Mead's ideas for developing the theoretical and methodological position of symbolic interactionism.

In accordance with Mead's scheme of analysis, we pick out in each instance two basic factors - an indication, made by the first person to the second person, and an interpretation of the indication, made by the second person, and an interpretation of the indication, made by the second person. For example, the robber's command, "Put up your hands," indicates the type of action the victim is called on to perform; confronted with this command, the victim has to interpret the command (i.e., ascertain its meaning) in order to respond effectively. "Indication" and "interpretation" are the two basic components of symbolic interaction. Indication is the presentation of a meaningful gesture; interpretation is the determination of the meaning of the gesture.

Mead's treatment, accordingly, is to locate the source of the meaning of an object in the way in which one is prepared to act toward it. He declares that the features of definition characteristics that make any object what it is arise only out of the kind of action one is prepared to direct toward the object and the kind of experiences that action would yield if it were carried out.

Scrutiny of any act will show that human beings are engaged in a running sequence o f making notations to themselves of details of their action, of aspects of their own condition, of features of their situation, and of prospects of their action as they project it forward in their imagination in terms of what they might do. T h e act falls inside the process of self-indication. As a consequence, it takes on the character of being forged o r constructed by individuals on the basis of what they note, take into account, evaluate, and decide. It is highly important to recognize that in the process of building up our act, we are acting back on ourselves or, more properly put, we are acting toward those aspects of our act that we note and take into account. In noting any aspect of our developing act, we are making an object of it, defining it, and using our definition of it to guide the formation of the remaining part of the act. Thus, when noting the "motive" of our act, such as our hunger, we are in the position to make a given object of it or define it in different ways; we may view it as something to be satisfied immediately; something to be held in abeyance, suppressed, or ignored; something before which we are helpless; or something to be nursed along or transformed.

1.7.16 Space and place as substrates of culture (2010-11-16 19:30)

SPACE AND PLACE as SUBSTRATES OF CULTURE

Anti Randviir

There is probably no argument in the discourse of contemporary humanities about the semiotic, meaningful nature of space and place. Likewise there can be no uncertainty about the place of space among the study material of semiotics. Different are questions about rendering the extent of meaningfulness embedded in miscellaneous spatial structures, just as well as the realms through which individual disciplines, including semiotics, approach the semiotic dimension of space (see, e.g. Tuan 1979; Greimas 1986; Carter *et al.* 1993; Vanneste 1996; Light, Smith 1997). The immanently meaningful nature of space is closely connected with the semiotic essence of a human being, beginning, on the one hand, from the dependence of the physical well-being of an individual on her/his ability to handle the surrounding space, and, on the other hand, from philosophical discussions on the true nature and aim of human existence as connected with movement of semiotic structures in spatial configurations (e.g. the Platonic discourse). Today we witness contemporary searches for further human existence in (and by the help of) spatial dimensions other than the three known so far. Thus the semiotic aspects are not limited to overtly meaningful characteristics of space (e.g. the much discussed structure of settlement space), but also include routine spatial practices (e.g. proxemics, movement), common concepts used in everyday communication (e.g. *cultural space*, *political landscape*), and mythic, philosophical and scientific interpretation of the origin, history, evolution and status of the human species (e.g. shamanism, Platonism, derivations of Einsteinian physics).

Moving onwards from the already mentioned example concerning Platonism, we can see that the relationships between spatial configurations have and can be used to explain the structure of the humane semiotic reality in general. Besides, this can be done both in the everyday semiotic routine of individuals, just as well as on the scientific level. Focusing on the latter aspect, we can see

Estonian Academy of Arts 10, 2002. lk 140–154

Kokkuvõte:

Otsustasin korralikult süveneda selle õppejõu vanemasse kirjutisse. Midagi lühikest ja kokkuvõttlikku, aga selle mehe kirjutamisstiili tõttu tähendust tihedasti täis pakitud. Taoline kirjatükk, mille 14t lehekülge loed aru saamiseks kauem kui 340leheküljelist teost, sest sõnu peab mõistmiseks veerima. Sellistel puhkudel ma nõustun Corringtoni mööduva märkusega, et semiootika on teadus ja kunst. Pärast mitmekordset lugemist oskan kokkuvõtteks öelda vaid seda, et **ruum mõjutab kultuuri (Randviir) ja kultuur mõjutab käitumist (Kluckhohn)**. Artikli saab alla laadida siit.

Sõnavara:
substrate - substraat, alusmaterjal, põhimik
congeniality - kongeniaalsus, kokkusobivus
delimit - piiritlema, piirama, eristama
oscillate - võnkuma
Weltanschauung - maailmapilt, maailmavaade
fervent - tulihingeline, innukas, aval
demarcation - demarkeerima, eraldusjooned
juxtapose - kõrvutama, kõrvuti paigutama
enunciation - diktsioon, kõne selgus
imbibe - imama, immutama, nina täis tõmbama
metalevel - *The level of discourse that concerns an object itself*
chronotope - *The Russian philologist and literary philosopher M.M. Bakhtin used the term chronotope to designate the spatio-temporal matrix, which governs the base condition of all narratives and other linguistic acts*
noosphere - noosfäär; *Noosphere (; sometimes noösphere), according to the thought of Vladimir Vernadsky and Teilhard de Chardin, denotes the "sphere of human thought". The word is derived from the Greek νοῦς (nous "mind") + σφαῖρα (sphaira "sphere"), in lexical analogy to "atmosphere" and "biosphere".*
Umwelt - omailm; *One's surroundings or environment; the outer world as perceived by organisms within it*

Väljendeid:
semiotic routine
semiotic value
semiotic unit
semiotic phenomena
semiotic intensity
semiotic space
semiotic capacity
semiotic reality
semiotic environment
semiotic dimension
semiotic order
semiotic system
semiotic technique
semiotic content
semiotic sense
semiotic behaviour
integral perspective
descriptive techniques
necessary distinctive features
representational text or discourse

minus device
conceptual reality
comparable notions
terminological content
univocal interpretation
descriptive metacultures
evergreen dynamism
reflective knowledge
conceptual dimension
theoretical inferences
sociocultural anxiety
utopian consciousness
conditional enlargement

Katkendeid:

The immanently meaningful nature of space is closely connected with the semiotic essence of a human being, beginning, on the one hand, from the dependence of the physical well-being of an individual on her/his ability to handle the surrounding space, and, on the other hand, from philosophical discussions on the true nature and aim of human existence as connected with movement of semiotic structures in spatial configurations.

The semiotic aspects are not limited to overtly meaningful characteristics of space (e.g. the much discussed structure of settlement space), but also include routine spatial practices (e.g. proxemics, movement), common concepts used in everyday communication (e.g. cultural space, political landscape), and mythic, philosophical and scientific interpretation of the origin, history, evolution and status of the human species

However, it seems to be important to stress that in order to displace a physical or cultural unit, it has to be placed firsthand. It is through placement of a semiotic unit into a system that provides it with the necessary distinctive features as compared with other elements of the systems.

When turning back to the hierarchy of spatial units, we may conclude that culture is imprinted in landscape and places, while the nature of their semiotic content depends on the general understanding of spatial reality, or the meaningful dimensions of space in both geographic and semiotic perspective.

As known, one of the most popular pairs of spatial notions involves space and place that have usually been regarded as explicitly dissimilar and incongruent.

Of course, space and place coming into the focus of cultural attention has usually been in very evident and strong connection with the abilities, development and possibilities of man's capacity to use space. Such usage can also be split into two, and thus we can make a distinction between the different epochs, keeping in mind which aspects of space have gained importance at the relevant era. The roughly two uses of space are of course physical, material on the one hand, and spiritual on the other.

Culture, man's invented unnecessary luxury, if approaching from such a viewpoint as man as a biological organism whose primary goal is satisfying the needs of physical existence, has been dependent on its ability to adjust to spatial realities.

Kluckhohn's treatments of culture as an abstraction and culture as a theory assume a relevant difference between the object level (including, e.g. individuals' interpretation of "correct" behaviour) and the metalevel (including, e.g. what kind of data is collected by the given researcher). However, just like in a historical perspective (a work

classified as scientific comes into a "normal" cultural text to be analysed alongside with other cultural production), similar intricacies also emerge at defining the metalevel of contemporary chronotopes.

Space is a substrate for culture that can imbibe new knowledge, new domains of knowledge from it in both physical and purely conceptual terms. Places are shaped within the geographic space and the semiotic reality to be used for organising these structures and for framing both physical and semiotic human activity. By discovering new physical spaces, culture also has to adjust its conceptual realm to the new situation, extending thereby its conceptual space.

Both creative, interactive and purely semiotic behaviour, norms for its structure and other guidelines for both overt and covert behaviour are, in turn, embedded in geographic space and places as cultural traces resulted from enacting what constitutes cultural space.

1.7.17 Language as Social Semiotic (2010-11-17 21:32)

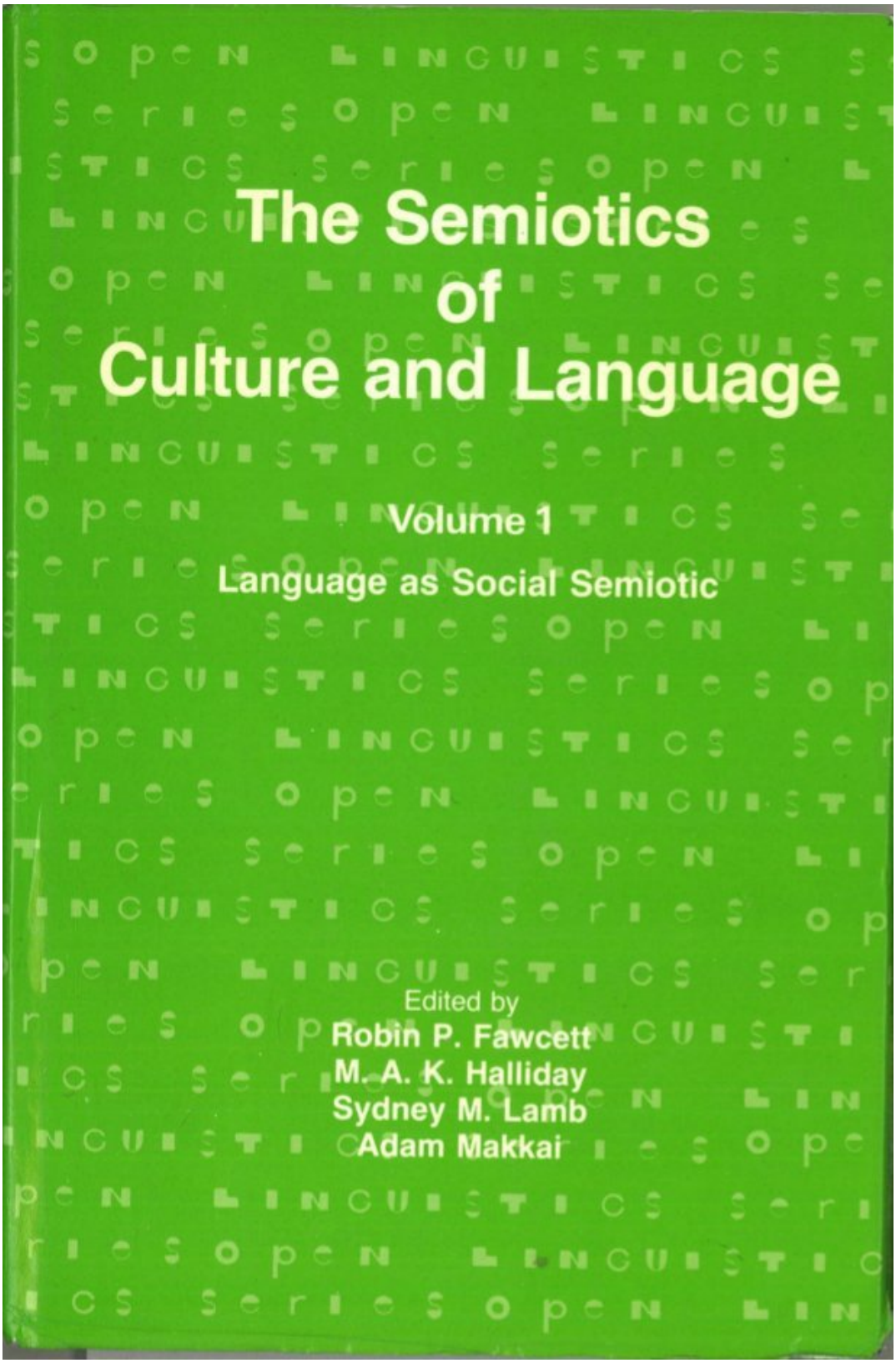

The Semiotics of Culture and Language Volume 1 - Language as Social Semiotic. Edited by Robin P. Fawcett, M. A.

K. Halliday, Sydney M. Lamb, Adam Makkai. Frances Pinter, 1984. 169 lk

Olen pettunud. See raamat on ainus vaste mida kataloogiotsing annab Fawcetti kohta ja tagatipuks on ta selle teose toimetaja. Ise panustab ta alles selle seeria kolmandas köites artikliga, mis kannab pealkirja *"System networks, codes, and knowledge of the universe: a cognitive-systemic approach to the relationship between language and culture"*. Mis mind kõige rohkem sellest seeriast huvitab, on W. C. Watti artikkel *"As to psychosemiotics"*, mis sisaldab peatükke *"to define it"*, *"to defend it"* ja *"to discard it"*. Mulle on kättesaadav aga ainult see esimene köide, kus lähenetakse lingvistikale, mitte mind huvitavatele semiootilistele süsteemidele (nt mitteverbaalne käitumine, mida minu teada Fawcett ise on uurinud).

Täiesti raisku selle raamatu lugemiseks kulunud aeg ei läinud. Sain mõned kasulikud tsitaadid:

The fact is that there is intense interest in language in society at large - and now increasingly in other specific semiotic systems such as body language - bbut relatively little, so far, in the general principles of sign systems.

If we are to discover the true nature of language, we must learn what is has in common with other semiological systems. (Saussure 1916/74: 17)

To say that there is a culture-specific semiotic style is to say that there is a congruence, a parallelism between verbal and nonverbal behaviour, both of which are informed by the same set of beliefs, values and attitudes. (Hasan, 1984)

The limits of my language mean the limits of my world. (Wittgenstein, 1921)

1.7.18 Monastic sign languages (2010-11-17 21:49)

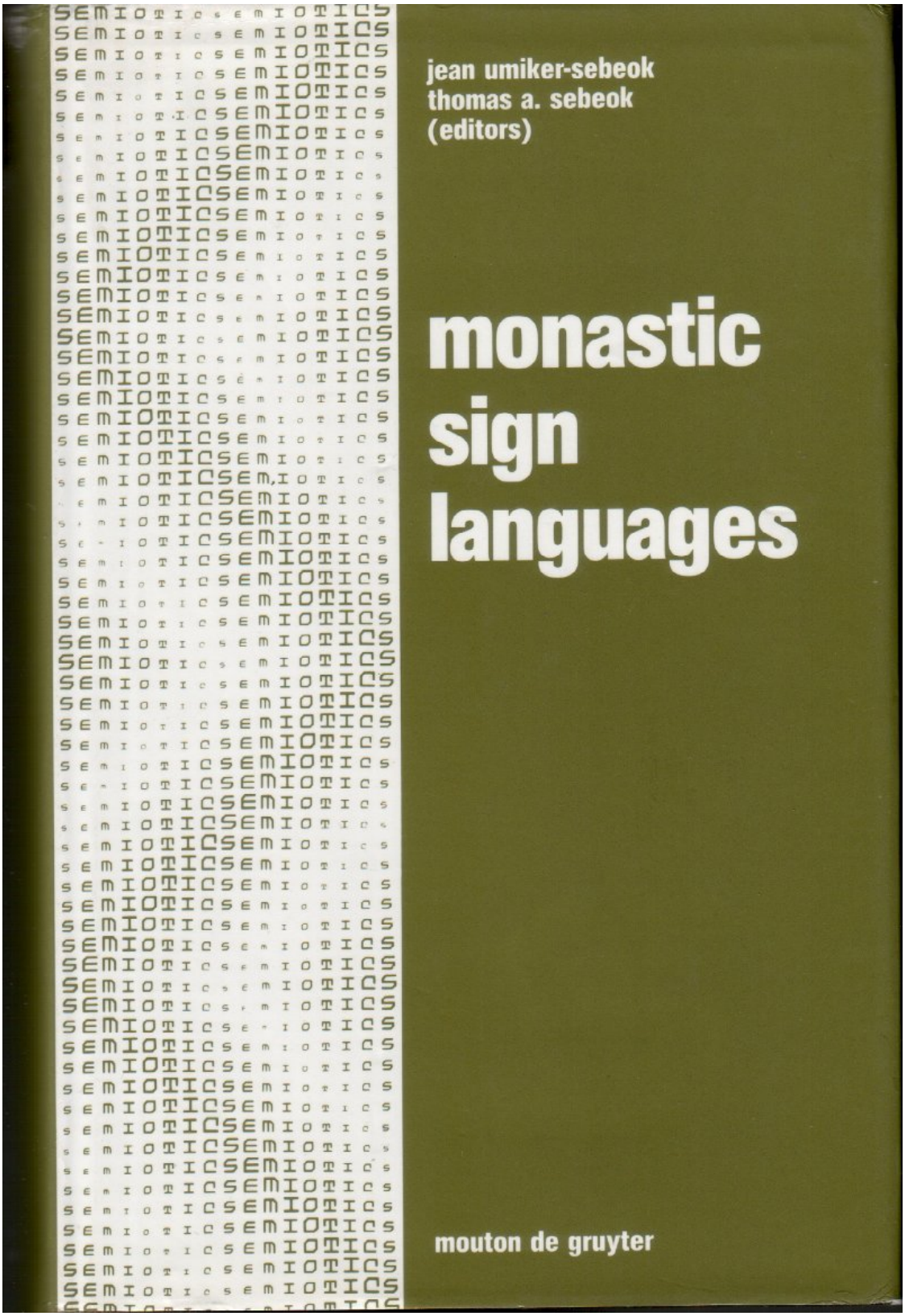

Monastic Sign Languages. Edited by Jean Umiker-Sebeok & Thomas A Sebeok. Mouton de Gruyter, 1987. 618 lk

250

Kohutav, lihtsalt kohutav. Randviir soovitas seda raamatut, et saaksin žestide semiootikaga tutvuda (olgugi, et olen David McNeilli nime juba pähe õppinud). Pidavat olema teednäitav teos rohkete viidetega. Seda ta on, aga minu jaoks kasutute viidetega.

Terve selle paksu teose peale on ainult sissejuhatus ja kolm artiklit inglise keels. Ülejäänu on prantsuse-, ladina- ja minaeiteamis keeles. Lugesin inglisekeelse osa isukalt läbi ja õppisin isegi mõned embleemid (mida siin nimetatakse märkideks) pähe. Loomulikult need lihtsamad - ass, animal ja bad. Vähemasti tean, kuhu pöörduda, kui kunagi tahan mingisugust väljasurevat viipekeelt selgeks õppida.
See oli tegelikult natuke õel. Tõsi, aga õel. *Monastic sign language* koostati selleks, et jäädvustada see - kurtummadele eelnenud - viipekeel. Selles raamatus kõneletakse sellest, kuidas esimese viipekeele lõid mungad, kuna neil oli kloostris keelatud rääkida (midagi sellest, et vaikimine on püha). Laulmine ja söögilauas ühmamine olid vist ainsad helid, mida nad tohtisid teha (nii kahju neist munkadest, kes unes rääkisid). Selleks, et suhelda, pidid nad ennast väljendama mitteverbaalselt ja arendasid välja oma žestikeele. Suur osa nende viiplemisest oli religioosse taustaga - selleks, et tähistada oma vahetus keskkonnas olevaid asju (klooster, abtsiss, Piibel, Uues Testamendis mainitud jõgi jne). See viipekeel ei olnud muidugi kaugeltki täiuslik, kuna tulenes kirjakeeletraditsioonist ning paljuski seotud sõnade häädusega (mistõttu kasutu kurttummadele või teisest keelegrupist pärit inimestele, kes ei tunne kohalikke häädusi). Tagatipuks oli ka munkadel endil üksteisest üpris raske aru saada.
Huvitavaim osa oli märkide liigitamine - kust üks või teine grupp märke tulenes, kuidas pidi neid kombineerima, et väljendada komplekssemaid ideid jne.
Kasulikke viiteid ma sellest teosest ei saanud (ja momendil pole vist vajagi, sest lugemisjärjekord on metsikult pikk), aga hea vaheldus oli küll - rohkem seotud ajaloo ja religiooni, kui otseselt semiootikaga.

1.7.19 The Rhetoric of Social Research (2010-11-18 03:56)

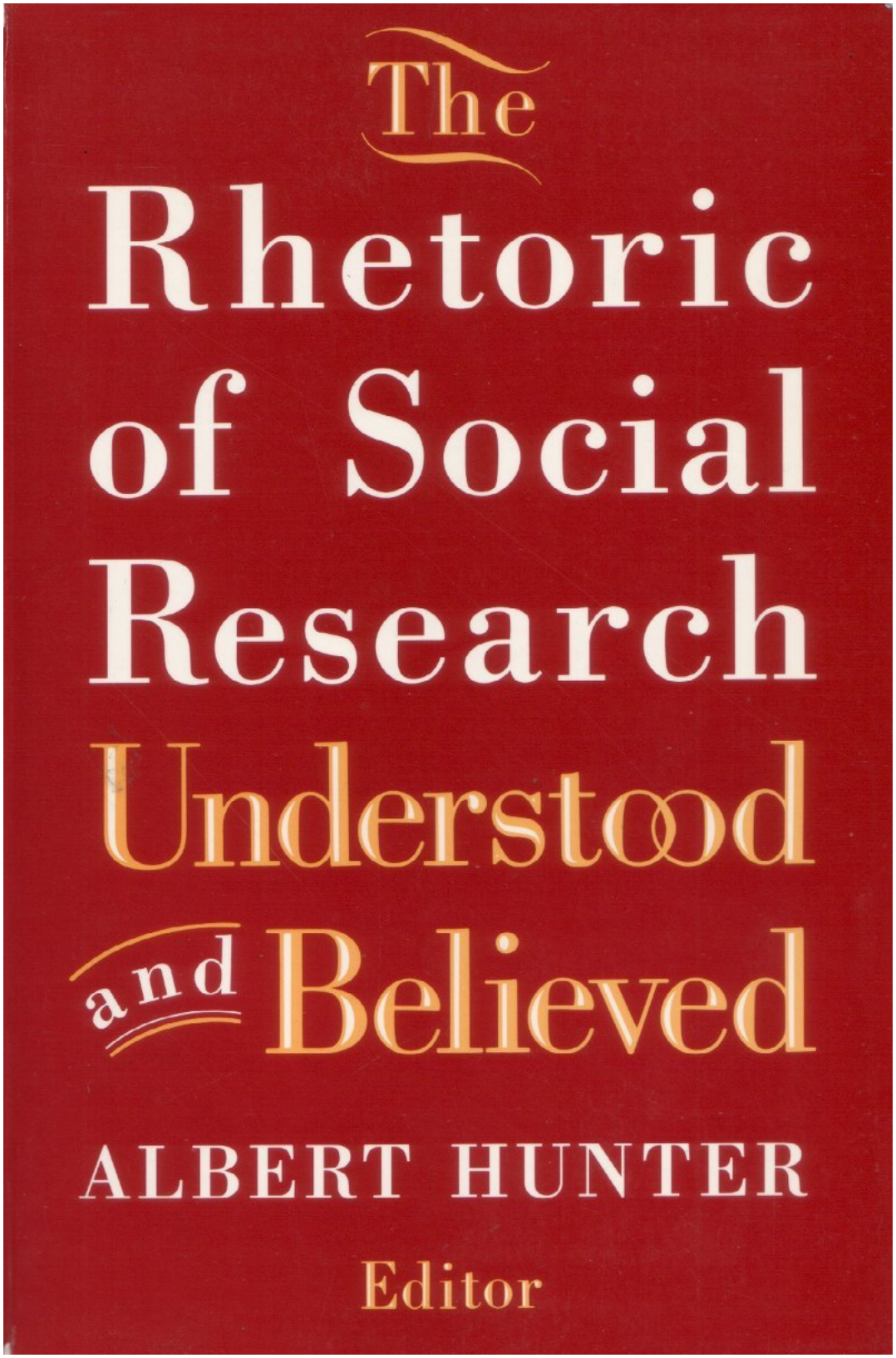

The Rhetoric of Social Research: Understood and believed. Edited by Albert Hunter. Rutgers University Press,

1990. 179 lk

Mul pole enam aimugi, miks ma selle raamatu hoidlast tellida lasin. Võib-olla ma tahtsin teada, mis on retoorika ja selle asemel, et googeldada *define:rhetoric*, pidasin targemaks lugeda läbi terve raamat? Mitte, et ma seda kahetseksin. Nii palju kui ma aru sain, oli huvitav. Enne kui asun raamatut ennast tsiteerima, kleebin siia ka google vastuse: *"using language effectively to please or persuade"*. Iseäralik oli see, et teos sisaldas sõna *sociology* samavõrd ülearuselt nagu mõned semiootikaraamatud kasutavad sõna *semiotic* (Randviiri artikkel kaasa arvatud). Randviiriga seostub veel see, et siin kritiseeritakse sotsioloogidele omast kirjutamisstiili, nö "sotsioloogilist proosat" e *sociologese*.

nomothetic - *relating to or involving the search for abstract universal principles*
heteroscedasticity - *The property of a series of random variables of not every variable having the same finite variance*
enthymeme - *is an argument in which one or more of the propositions is suppressed or taken for granted*
synecdoche - *form of the metaphor in which the part mentioned signifies the whole. A good synecdoche is based on an important part of the whole, the part most directly associated with the subject under discussion.*
bombast - *Pompous or overly wordy; High-sounding but with little meaning; Inflated, overfilled*

To be understood, requires careful communication, to be believed demands persuasive argument.
[—]
In the written language of science the ego dissapears, the scientist is rendered transparent, and the active creative agency of the scientist's "I found" is rendered as the more passive discovery of receiving truth, "It is found". (Albert Hunter)

Setting the scene of a case study is like presenting in words the first impression one gets when entering a theater, what one senses in that momentary pause of actors posed on the stage as the curtain rises and before the action begins. One has come to see a play, actors in action, and one is first confronted with a static physical stage. One senses that things have not yet started, not until the first actor appears moving and talking on the stage. But the stage itself is full of meaning and significance. It is a physical embodiment, a residue of others' action - playwright, stage designer, carpenters, and painters, among others (Becker 1982).

People tend to think taht what makes something scientific is the systematic and logical way information is gathered about some empirical phenomen. But science equally involves the act of communicating this information to others. In order to communicate with another scientist, a scientific writer must adhere to the use of particular representational formats, highly specific schemes for conveying what has been observed. Put another way, a written text can't be taken by a reader to be scientific until it has conformed to the forms of science.
[—]
In general, when a scientific article conforms to standard representational formats, its mere appearance begins to communicate the message that the study was conducted "scientifically". When everything in an article appears as it should - that is, it appears in a prestigious journal, it bows to the appropriate literature, it describes the methods used to gather the data, it has tables, and so forth - readers may assume that everything is "business as usual" and simply go about getting whatever information they want from the article, without conscious concern for the rigor with which the research was conduceted. That is, the readers tend to assume scientific rigor as long as everything is presented the way it should be. (Lawrence T. McGill)

1.7.20 Valetamise märgid (2010-11-18 22:04)

Talis Bachmann - Valetamise märgid: Kuidas tunda ära valetamist. Äripäev, 2008. 148 lk

Tartu Ülikooli kognitiivse ja õiguspsühholoogiat jprofessor Talis Bachmann kirjutas raamatu valetamise psühhofüsioloogilistest nähtudest (nö valetamise "märkidest") ja avaldas selle läbi Äripäeva. Tartu Ülikooli raamatukogu koopia seisab hoidlas.
Iseenesest tore, et kodumaal seda teemat lahatud on, aga midagi olulist uut sellest teada ei saanud. Kõige üldtuntumad ebamugavusele osutavad kehakeelemärgid, midagi Ekmani näoilmetest, valedetektori ajaloost, neuroteaduslikest uurimustest ja füsiognoomiast. Järeldus ikkagi sama: selget, üheselt tunnustatavat, märki valetamist ei ole. See teos uurib usaldusväärsust ja ausust - *the brilliant conclusion is that if you shave and dress well, people will automaticly trust you more*.
Huvitavaim asi selle raamatu juures oli eesti keel. Olen eesti keelset kirjandust kehakeele alal lugenud väga vähe ja mõned lihtsad asjad ikka veel üllatavad mind. Näiteks "sõnatu suhtlemine" või "sõnatu keele märgid" või "mitteverbaalsed indikaatorid". Eesti keeles kõlab kõik see niivõrd külmalt ja tehniliselt. Vähemalt olen nüüd teadlik, millisel määral see tegelane kehakeelt on uurinud ja (endale arusaadavasse keelde) tõlgendanud.

1.7.21 Ülekuulatava kehakeele jälgimise metoodika (2010-11-18 22:28)

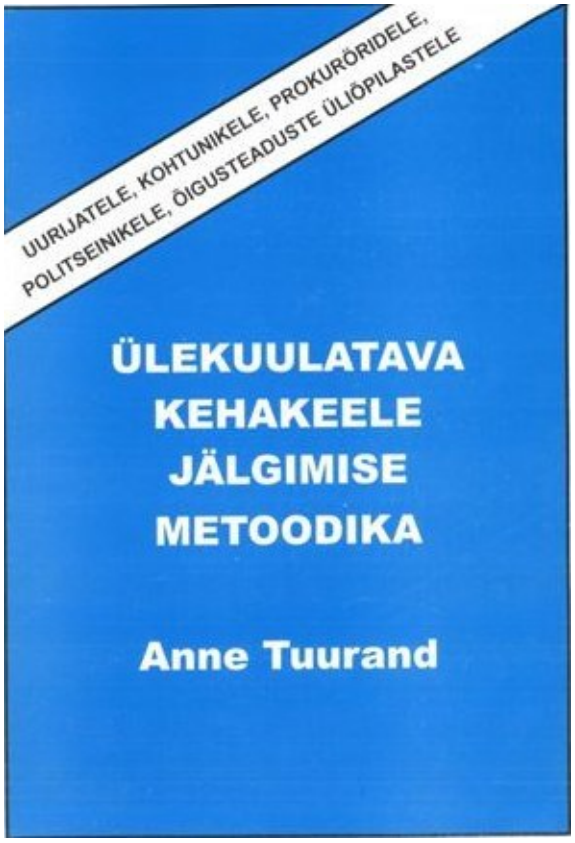

Anne Tuurand - Ülekuulatava kehakeele jälgimise metoodika. Tallinn, 1999. 28 lk

Bachmanni raamat lähtus samuti õiguspsühholoogiast. Ja Katrin Aaslaidi lõputöö empiiriline osa uurimus ka valetamist. Jääb mulje, et eestlased kehakeelega targemat ei oskagi pihta hakata, kui üksteist (veel võimsama vahendiga) kahtlustada.
See kokkuvõtlik traktaat on vististi Anne enda kulude ja kirjadega trükitud ("Anne Tuurand, 1999. Autorikirjastus"). Mahu poolest võiks see olla lõputöö, aga selle asja avaldamise ajal oli Tuurand 52aastane (leidsin kontakti otsides tema cv). Sisu poolest ei oska/taha kommenteerida (kõik on tuttav). Kasutatud kirjanduses on Julius Fast, C.E. Izard, G. I. Nierenberg, Allan Pease ja pisut huvitavamast valikust mingisugused saksa nimed ja paar psühholoogilist teost sellest ajast, kui Tuurand ülikooli lõpetas: Thieremanni "Symbolic Behavior" (1968) ja Anthony Storri "Human Agression" (1970). Kui ma 30 aasta pärast ikka veel Navarrot, Bowdenit ja Driverit tsiteerin, siis palun halastage ja lubage üks kuul läbi mu oimu.
Mis on selle töö juures minu jaoks väärtuslikud, on struktuur ja keelekasutus. Kuna see on mõeldud kriminaalasja eeluurimise ülekuulamise täiustamiseks, siis on kehakeelemärgid jaotataud kolme kategooriasse: süüta, süüdi ja koostööst keelduvate tunnistajate käitumiseks. Need omakorda jagunevad mingisugusteks ähmasteks emotsioonideks:

- **Süüta:** koostöövalmidus, usaldav hoiak, avatus, siirus;
- **Süüdi:** tõrjuv hoiak, kaitseseisund, umbusaldus, valvelolek, vaenulikkus, salatsemine, valetamine, demonstratiivne käitumine (valetamise varjamiseks), rahutus, ärevus, pingeseisund, varjatud kartus, hirm, allasurutud viha;

- **Koostööst keelduv:** uurija umbusaldamine, kättemaksukartus, ükskõiksus, tundevaesus, trotslik, isemeelne keeldumine.

Minu jaoks uudsed tõlkesõnad:
mittesõnalised signaalid - *nonverbal signals*;
emotsioonide reflektoorne iseloom - *reflective nature of emotions*;
sõnatud väljendumisvahendid - *nonverbal expressions*;
üksikliigutused - *single movements*;
žestiklastrid - *gesture clusters*;
tundeseisund - *affective state*;
näopuudutamisliigutused - *facial touch*;

1.7.22 Towards semiotic theory of hegemony (2010-11-19 00:02)

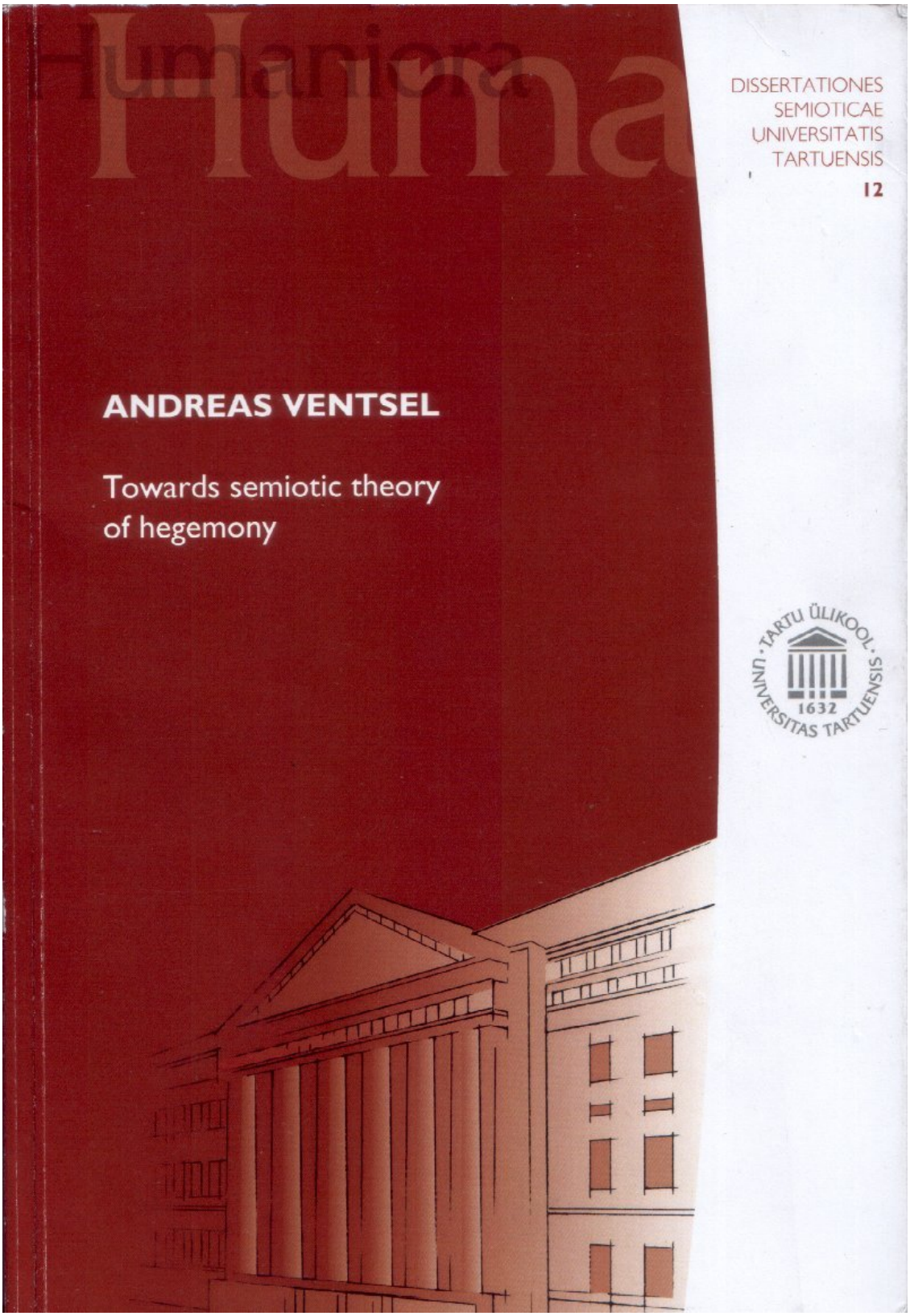

Andreas Ventsel - Towards semiotic theory of hegemony. Tartu University Press, 2009. 172 lk

Pärast Ventseli magistritöö lugemist ruttasin loomulikult ka tema doktoritööd laenutama. Kolmapäevastes loengutes uurisin selle doktoritöö struktuuri, tegin märkmeid ja unistasin oma töö kirjutamisest. Laenasin sissejuhatusest sõnapaari "teoreetiline raamistik" ja mõtisklesin pikalt selle üle, kas mul oleks võimalik oma teemaga toimida analoogselt. Mõtisklused mõtiskluseks, selle teose reaalse lugemiseni jõudsin nädal aega hiljem.
Nüüd läbilugenuna mõistan, et teoreetiline raamistik kui selline nõuab väga palju aega ja vaimutööd, mida mul võib ja võib mitte olla järgneva kolme aasta jooksul. Tööst endast sain nii palju targemaks, et näen nüüd põhjust miks Andreas meile semiootikat õpetades Bourdieu ja Foucaulti tekse söödab. Ka meie seminaritekstid tegelevad võimuga. Pisut kentsakas kokkusattumus on see, et samal teemal mõtiskledes (nii seminaris kui ka kursusekaaslastega) olen toonud näiteid George Orwelli 1984st ja ühes nendest paberitest mida see doktoritöö sisaldab (see paber, mis avaldati vene kommunikatsioonialases väljaandes) täpselt sama näidet *newspeak* nähtuse kohta, mida ma paar päeva tagasi olin sõnadesse seadnud.
Oma teoreetilise raamistiku ehitas ta läbi Ernesto Laclau (Essexi koolkond) ja Juri Lotmani (Tartu-Moskva koolkond) ideede kõrvutamise. Kuna momendil pole ma kummagagi väga tuttav, ei oska sel teemal rohkem kommenteerida. Pigem teen paar pisimärkust: sõna "muulane" on ta tõlkinud inglise keelde kui *"otherian"*. Ja mitteverbaalne suhtlemine on tema sõnakasutuses *"extra-verbal rhetoric"*.
Järgmiseks üritan läbi lugeda samasse valdkonda jääva teose "A Foucault Primer: Discourse, Power and the Subject". Kuna Ventseli töös on diskursuseanalüüs, võim ja "meie" juba käsitletud ja vähemasti pinnapealselt olen asjaga tuttav, siis peaks see järgmine teos teadmisi täiendama.

Hoiustaksin siia Ventseli koostatud sõna *discourse* tähendused:

1. "Speech" in the sense of Ferdninand de Saussure, i.e. every specific parole (1966).
2. A unit higher than phrases, an utterance in a global sentence. Understood as an object of study for the "grammar of the text", it marks the succession and regularity of different utternaces;
3. In speech act theory and pragmatics, discourse is defined as an effect of an utterance on the receiver, and the conditions of expressing this utterance. The best-known representative of this approach is Jürgen Habermas, who in his work *Theory of Communicative Action* (1981) considers mutual understanding and reaching a consensus as the main objectives of communicative action, which both in economy and politics takes place through rationalist-instrumtnal calculation. Thus Habermas does not attach rationality to subjects (as in the Kantian tradition) but uses it to characterise the structure of interpersonal linguistic communication.
4. A conversation, which is observed as a main speech situation.
5. Emile Benviste (1996) refers to discourse as a speech ascribed to the speaker, as opposed to the "story", that proceeds without an explicit presence of the speaker in speech.
6. At times, language and speech/discourse are considered as opposites; on the one hand, as a system of virtual meanings which are relatively undifferentiated and stable, and on the other hand, as a deviation from it, caused by the diversity ways of using a unit of language. Thus studying an element in language and in speech are distinguished (Seriot 1999:26).
7. Discourse is also used in specifying sense, as a function for assembling an indeterminate amount of utterances into a totality, by way of which the diversity of utterance is gathered into the unity of a social or ideological discourse. Thus for example we can talk about feminist discourse as a whole, not just within the frame of a specific work that alone forms but a part of one whole feminist discourse. This is one of the most common definitions of discourse in ordinary and scientific language.
8. Utterance and discourse are distinguished. The former refers to the succession of phrases that are semantically bounded wihtin a speech unit in communication. The latter is an utterance that is observed from the standpoint

of discourse mechanism that determines the formes (Guespin 1971: 10). From this point of view, discourse is not the first or the empirical object in an analysis. Rather, a theoretical (constructed) object is considered that refers to the relations between language and ideology, the real object of analysis.

1.7.23 Keha ja tema isiksus (2010-11-21 22:17)

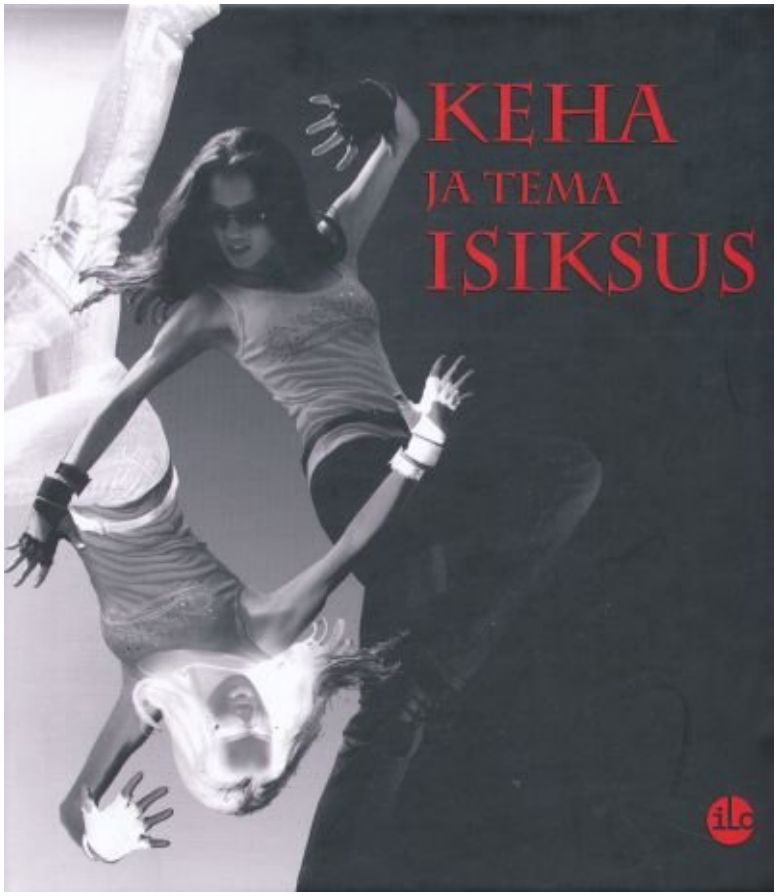

Keha ja tema isiksus. Koostanud Talis Bachmann. Ilo, 2010. 231 lk

Tutvustasin emale Ekmani emotsioonitesti ja ta oli neist asjadest üpris teadlik. Ütles, et loeb sel teemal praegu raamatut. Milline excitement! Haarasin kohe kätte selle väikeseformaadise, aga üpris paksu (sh paksude kaantega) raamatu ja lugesin läbi. See oli kräpp ja nüüd ma olen Bachmannis pettunud. Kui näpud põhjas, siis kõlbab kõigest tekstid tõlkida ja netist pildid võtta? Nüüd pean Tartusse naastes lugema veel mõne tema teose - soovitatavalt mõne akadeemilisema. Kui kõik tema raamatud on sellised - populaarses laadis - võib temast vabalt saada see uurija, keda ma edaspidi dissin.
Lisaks kõigele muule pean ma nüüd oma blogisse lisama veel ühe kasutu sildi: füsiognoomia. Raamat kõneles veel ka frenoloogiast, kriminoloogilisest antropoloogiast jm keeruliste nimedega asjadega, mis kõik viitasid bioloogilisele determinismile. Viimane on sotsiaalpsühholoogia õpiku sõnaseletuses *"reduktsionistliku mõtteviisi koolkond, mis väidab, et bioloogilised tegurid võivad olla igasuguse olulise inimliku tegevuse ja mõtlemise põhjustajaks ning täielikuks seletuseks; nende hulka võivad kuuluda geneetilised või pseudogeneetilised tegurid ja muud füsioloogilised tegurid, nagu näiteks hormoonid (adrenaliin, östrogeen) või aju orgaanilised kahjustused."* Üks sõbranna ütles väga tabavalt ära kõik, mida selle kohta teada on vaja: *"bioloogiline determinism on paha"*.
See raamat sisaldab, nagu Bachmann ise lõppsõnas tunnistab, sotsiaalseid müüte. Raamatu nimi ütleb päris

otsekoheselt, et see raamat uurib inimkeha (väljanägemist, ülesehitust) ja isiksuse vahelist seost. Enamus sellest on kas juba mingil moel ümber lükatud või LIHTSALT NÕUAB JA OOTAB, et keegi tuleks ja ümber lükkaks. Feromoonidest on pajatatud niivõrd täpselt, lausa valkude ühendumise tasemel, et tundub isegi usutavana. Igatahes, kui soovid teada, mida sinu nimetissõrme pikkus ütleb sinu isiksuse ja "suhtlemisvõimaluste" kohta, siis see on raamat just sinule!
Kehakeelest on raamatus nii palju: *"omadused, mis on tuletatavad dünaamilisest infost, nagu liigutuste kiirus, käeliigutuste sagedus, pealiigutuste sagedus, iseenda puudutamise sagedus (autokontakt), jalatõste eripära kõndimisel, kätega laiutamine, sammupikkus, kõnni plastilisus."*
Pisut uurimist vajab üheksa "näo dünaamika tüüpi" leidnud Bammes, kelle näoilmete tüpoloogia on kahtlaselt sarnane Ekmani omale (kuigi mainitud on üheksa, esitletakse seitse pilti ja üks neist on neutraalne).
Olen pettunud.

1.7.24 A Foucault Primer (2010-11-21 22:22)

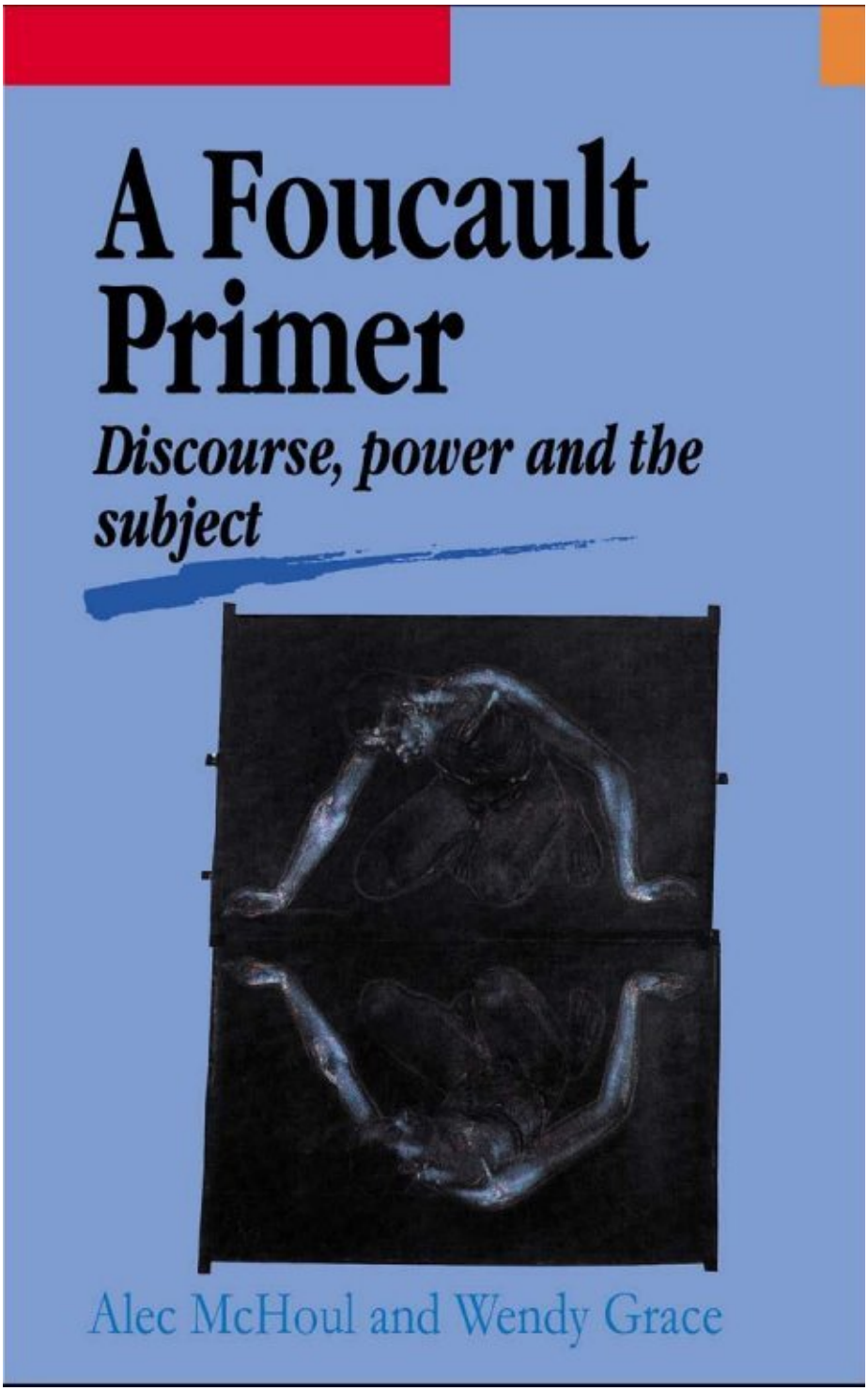

Alec McHoul and Wendy Grace - A Foucault Primer: Discourse, Power and the Subject. Routledge, 1993. 155 lk

Veel üks lühem traktaat Michel Foucaulti kohta. Kui ma Bourdieust rääkivast raamatust üldse midagi õppisin, siis seda, et prantsuse mõtlejate kohta ei ole kasulik väga mahukaid raamatuid lugeda. 150 - 200 lehekülge korraga on piisav. Need teosed peavad mind aitama seminaritöödega, mitte võtma enda alla kõik saadavalolevad kognitiivsed

ressursid.
Sain sellest raamatust teada, et Foucault ei loonud ühtegi selgelteristatavat teooriat. Aga kuna tema kirjutised olid niivõrd mahukad ja põhjalikud, siis on neid edaspidi (tsiteerides) kasutatud palju. See kokkuvõtlik lühiteos on jaotatud kolmeks valdkonnaks: Foucaulti käsitlus diskursusest (mingisugune ümbermõtestatus), võimust (*"An ontology of the present"*) ja subjektist. Kuigi diskursuseanalüüs ja võimukäsitlus peaksid saama kõige rohkem tähelepanu, osutus kõige paeluvamaks osaks ikkagi osa seksuaalsusest. Mõtisklesin seda lugedes, kuidas kümnes käsus on öeldud, et ei tohi "ihaldada naabri naist". See väljend iseenesest on üpris kõnekas sellest, et tol ajal ei peetud, nagu Foucault tõestab, naisi võimeliseks omama ihasid - nad olid alamad objektid, kelle seksuaalne roll oli ja pidi olema passiivne.
Diskursuse kohta sain teada, et Foucault mõtles diskursustest kui teadmiste kehadest (*bodies of knowledge*). Tema käsitlus diskursusest viis selle kaugemale diskursusest kui keelelisest nähtusest - sest teadmised iseenesest võivad eksisteerida ka muul kujul kui öeldistena (*utterance*). Diskursus oli Foucaulti jaoks rohkem seotud distsipliinidega: nt akadeemiliste distsipliinidega (teadus, meditsiin, psühhiaatria, sotsioloogia jne) ja distsiplinaarsete institutsioonidega (vanglad, koolid, (ka vaimu-)haiglad jne). Foucaulti käsitluses osutas diskursus kindlatele teadmiste kehadele ja distsiplinaarsetele praktikatele (sotsiaalne kontroll ja sotsiaalne võimekus). See on üpris erinev arusaam diskursusest kui strukturalistide arusaam diskursusest kui "tekstist".
Võimu osast kõige arusaadavam katkend kõneles sellest, kuidas meie ühiskonnas tegeleb distsiplinaarne võim vähem kehalise kättemaksu ja spektaalitega ning rohkem ümberkasvatamise ja jälgimisega. Lihtsalt öeldes, me ei tapa oma kurjategijaid, vaid lukustame nad järelvalve alla. Väga mõjukas tsitaat ütleb, et märkide mäng tähistab võimu ankurdamist: asi ei ole selles, et individuaali (ilus) täielikkus (totaalsus, vabadus?) amputeeritakse, surutakse alla ja muudetakse sotsiaalse korra poolt, vaid selles, et individuaali tervete jõudude ja kehadega hoolikalt fabritseeritakse. Minu tõlge on konarlik, aga viide (1977a:217) vb aitab kunagi mõistmisele jõuda.

1.7.25 Sotsiaalpsühholoogia alused (2010-11-21 22:25)

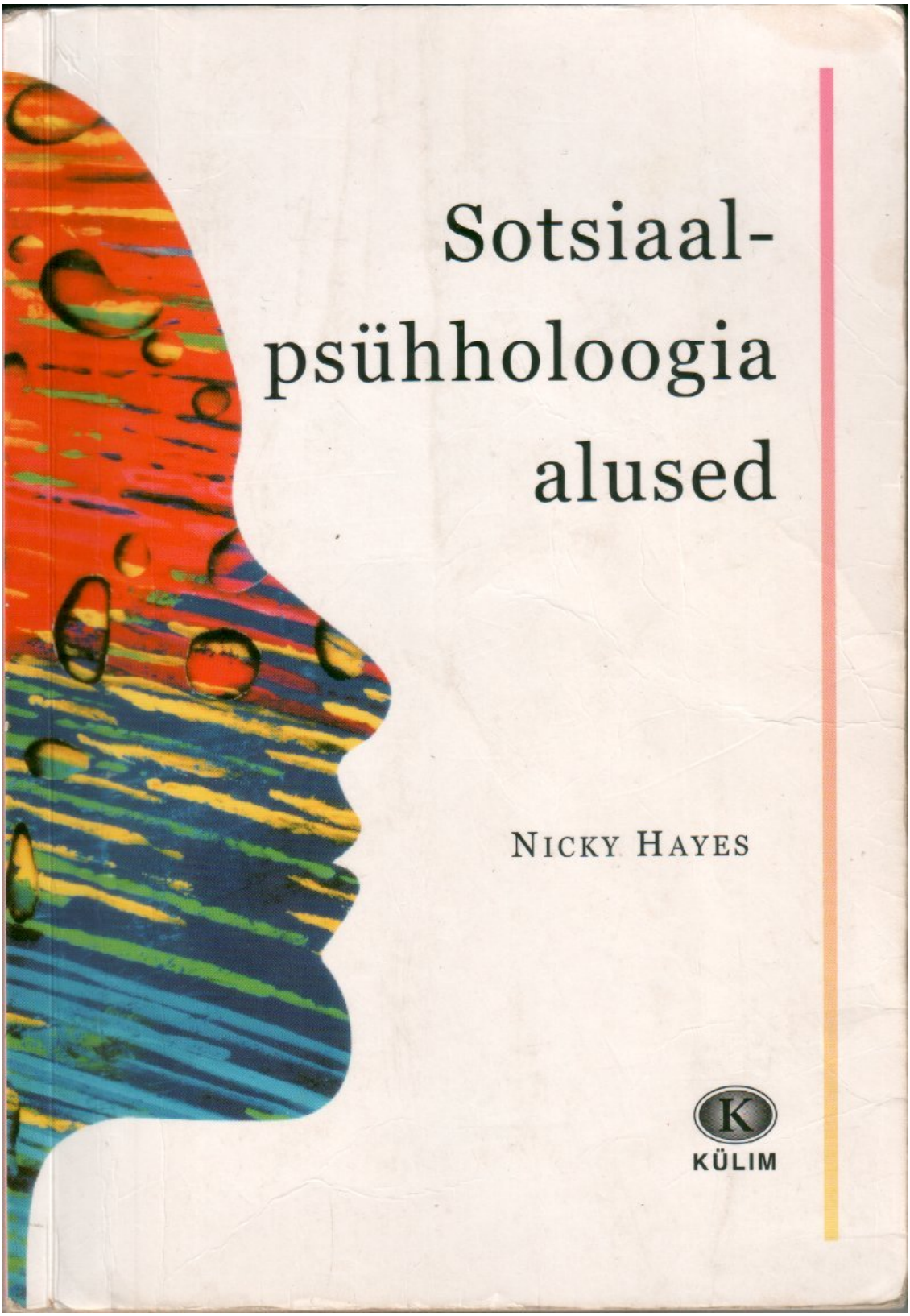

Nicky Hayes - Sotsiaalpsühholoogia alused. OÜ Külim, 2002. 168 lk

Sotsiaalpsühholoogia alused on koos gümnaasiumiastme psühholoogiaõpikuga ühed asisemad teosed, mida käesoleva kuu jooksul lugenud olen. Ka siin oli palju tuttavat. Kasvõi see, et raamat algab sõnadega *"Me kõik oleme sotsiaalsed loomad."* Samade sõnadega selgitasin oma metakommunikatsioonilise müra essees seda, miks inimesed üksteise käitumist peegeldavad. Siin kõneldakse sellest sügavuti konformsuse peatükis ja asetatakse isopraxism modaalsustesse: nõustumine, internaliseerimine ja identifitseerimine (samastumine). See on muidugi pisut üldisem kui käitumuslik sünkronisatsioon, aga hõlmab ka seda. Mulle meeldis, et igasugused muudki nähtused olid võetud osadeks ja üks osa oli tihti käitumine. Näiteks **hoiakud**:

- *tunnetuslik mõõda* - seotud uskumuste ja ideedega, millised on inimesel hoiakud objekti suhes
- *afektiivne mõõde* - seotud sellega, mida inimene tunneb hoiaku objekti suhtes; teisisõnu, nende emotsioonid või emotsionaalsed reaktsioonid
- *tungide* ehk *käitumismõõde* - seotud inimese tendentsiga tegutseda või astuda samme hoiaku objekti suunas

Veel tahaksin siia tuua "Mõistliku toimimise teooriast" Frishbeini kolm uskumuste taset (suitsetamise kohta):

- *teadvustamine* ehk *teadlikolek* - tarbijad olid teadlikud, et terviseametkondade väitel on suitsetamine ohtlik;
- *omaksvõtt* - inimesed uskusid, et üldiselt on suitsetamine ohtlik;
- *isiklik omavõtt* - inimesed uskusid, et suitsetamine on neile isiklikult ohtlik.

Minu valdkonda puudutas peatükk "Vestluse mittesõnalised aspektid", milles põhirõhk oli parakeelel: *"Suhtleme üksteisega paljudel eri viisidel nii sõnaliselt kui sõnadeta. Sõnadeta suhtlemine ehk mitteverbaalne kommunikatsioon võib täita paljusid ülesandeid, mis Argyle'i (1972) hinnangul on jaotatud nelja gruppi: kõnet abistavad, kõnet asendavad, hoiakuist signaliseerivad ja emotsioonidest signaliseerivad mittesõnalise suhtlemise funktsioonid. Käesolevas peatükis huvitume eelkõige mitteverbaalse suhtlemise kasutamisest vestluses, kuid neljandas peatükis vaatame, kuidas mitteverbaalseid signaale kasutatakse huvi väljanäitamiseks. [—]*
Kellegagi vesteldes suhtleme me palju enamatel viisidel kui ainult kasutatava keele kaudu. Me puudutame kaasvestleja sotsiaalseid teadmisi ja oletusi. Kuid me kasutame ka sõnatuid vihjeid, *soodustamaks öeldust arusaamist ja mõnikord me reageerime neile vihjetele tugevamini kui tegelikult öeldud sõnadele. Et osaleda sotsiaalses elus, peame me teadma, kuidas sotsiaalsetele vihjetele reageerida. [—] Arvatavasti üheks kõige ilmekamaks vestluses või diskursuses kasutatavaks mittesõnalise suhtlemise vormiks on* parakeel. *See on üldnimetaja kõnele lisatavatele mitmesugustele dimensioonidele. Kõik oleme kogenud seda, et hääletoon võib väljeöeldu tähendust täielikult muuta - öeldes "Muidugi ma nõustun" võib see tähendada täiesti vastupidist, kui seda tehakse sarkastilise alatooniga - ja me kaldume olema väga tundlikud imeväikeste intonatsiooni muutuste suhtes."*
Kuigi raamat on nüüdseks juba üpris vana, sisaldab ta väga põhjalikku viidete varamut. Kui mul peaks kunagi lugemismaterjal otsa saama (mis niipea ei juhtu), siis tean, kust lisa otsida. See on selline teos, mille loeks hea meelega veel üle ja laseks neil asjadel kinnistuda. Kiidan väga heaks.

1.7.26 Instant orgasm (2010-11-22 04:25)

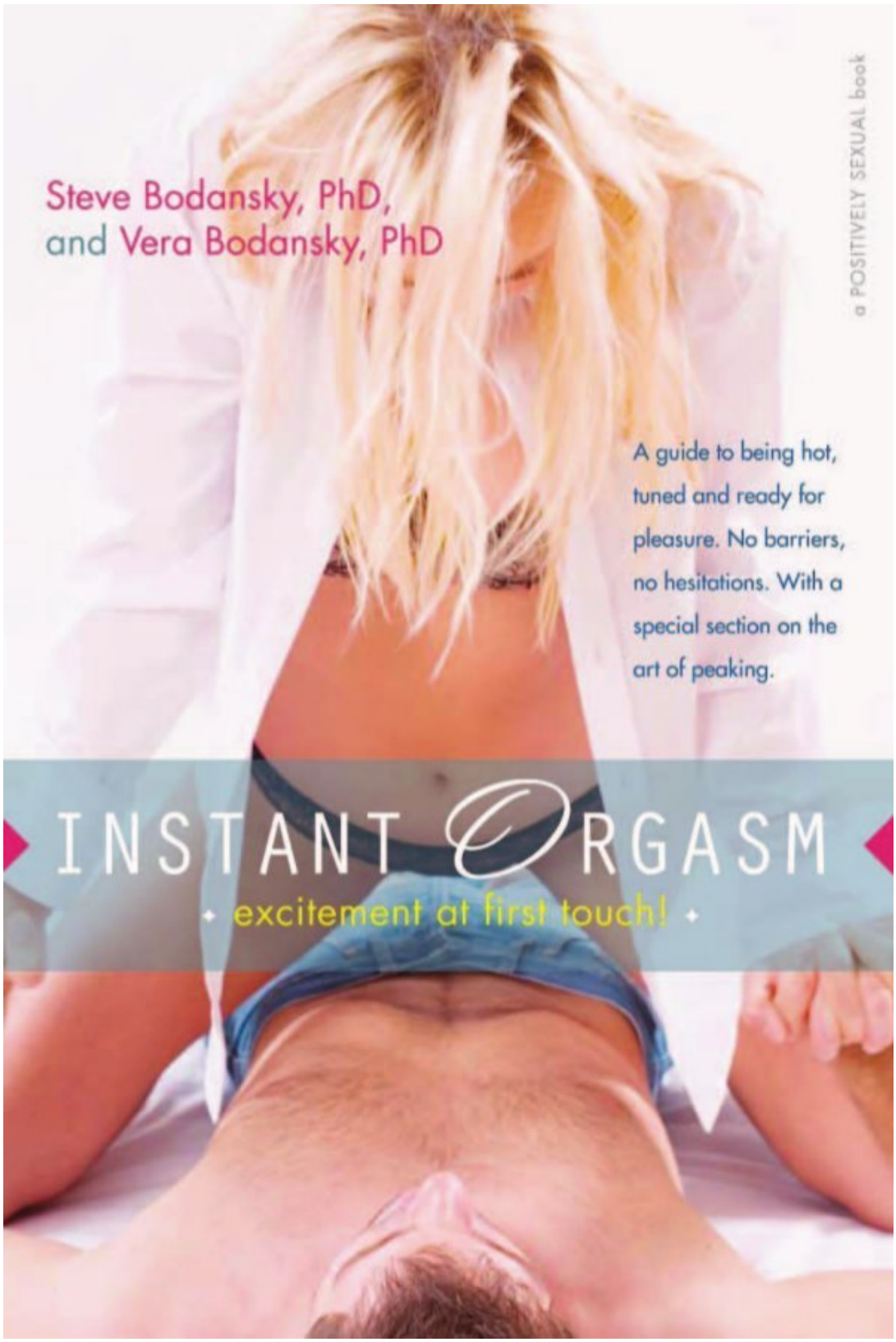

Steve & Vera Bodansky - Instant orgasm - excitement at first touch. Hunter House, 2008. 195 lk

Otsustasin enne keerulisemate/semiootilisemate raamatute juurde pöördumist vaimu lõdvendada ja lugeda midagi kerget. See raamat oli isegi liiga kerge. Ütleksin, et lausa tühi. Järjekordne pettumus. Lugema asudes olin õhinas, et lõpuks midagi, mis õpetab kasutama seksuaalset keelt - kaanele on ju kirjutatud *"With a special section on the art of speaking."* Ilmnes aga, et kõnelemise kunsti all mõtlesid nad seda, et kui partnerit manuaalselt rahuldad, siis küsi küsimusi nagu "kas sulle see meeldib?"
Suured ootused langesid sügavasse ja pimedasse pettumuse kurikustikku kuna arvasin, et see raamat õpetab kasutama seksuaalset diskursust sellisel moel, et esimene puudutus viib orgasmini - umbes, nagu alapealkiri lubab. Tegelikult räägib kogu raamat "manuaalsest rahuldamisest". Põhjalikult. Enamus tekstist keskendub sellele, kuidas lubrikanti peale kanda ja naise genetaaliale sõrmedega läheneda.
Sealjuures on väga eksitav see, et mõlemad autorid kannavad uhkusega tiitlit "PhD", justkui see teeks nende kirjutistest mingisuguse akadeemilise väärtusega asja isegi siis, kui nad kirjutavad sellest, kuidas nad üksteist rahuldavad. Bibliograafia sisaldab peale nende endi raamatute veel 13 raamatut ja üks neist on Dawkinsi "Selfish Gene". Ülejäänud on sellised, mis on lisatud bibliograafiasse justkui moe pärast - mõned tsiteeriti paari filosoofilist tõika, hämati midagi segast ja mindi edasi sellega, kuidas peaks pidama päevikut oma vahekordadest. Olin pärast lugemist kahe vahel, kas üldse mainida selle - raamatu ? - lugemist (see võttis paar tundi), aga pean seda siiski vajalikuks. Olgu see meeldetuletus, et "seks müüb" isegi kõige rämpsumat rämpsu.

"When you meet the right guy, telling him you have herpes won't prevent him from loving you."

1.7.27 Psühholoogia gümnaasiumile (2010-11-23 18:51)

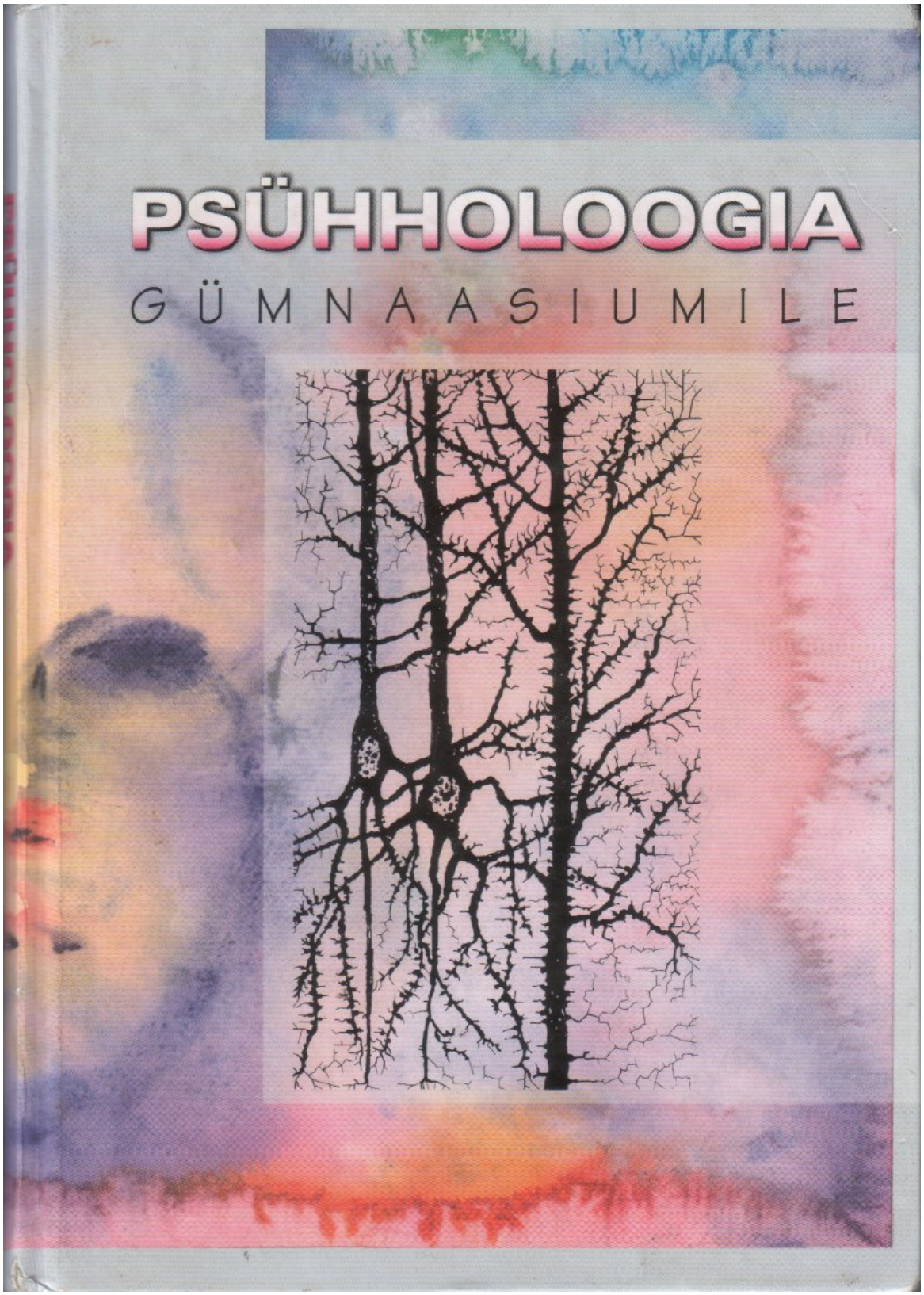

Psühholoogia gümnaasiumile. Retsenseerinud Talis Bachmann, Ly Erg, Eda välja, Inger Kraav; Toimetanud Jüri Allik,

Marika Rauk. Tartu Ülikooli Kirjastus, 2002. 280 lk

Esimene siia postitatud raamat, mille olen enne arvustuse kirjutamist läbi lugenud kaks korda. *It was **that** good.*

Sisaldab palju nimesid, kelledega olen juba hea tuttav või järgnevate aastate jooksul saan paremini tuttavaks: Charles Darwin, Juri Lotman, Immanuel Kant, Paul Ekman, Jaan Panksepp, Gottfried Frege, Sigmund Freud, Endel Tulving jne. Vähe sellest, et teema seostub väga tugevasti sellenädalaste seminaritekstidega (Cassirer ja Huizinga), sisaldab see palju muid asju, millega olen juba mujalt tuttav. Üsna mitmes kohas seostati mõtlemist ja märke (viited semiootikale). Kultuur ja käitumine huvitasid muidugi kõige enam. Viimasest riputan siia ka katkendeid. Pean meelde jätma, et loeksin selle raamatu soovitatavat kirjandust (eriti nägemis-, kuulmis- ja reklaamipsühholoogia raamatud).

***Suhtlemine ja kommunikatsioon**. Loomade seas on levinud mitmesuguseid ühiselu vorme ja ühiseluliste liikide käitumise määramisel on otsustav roll sellisel käitumismehhanismil nagu suhtlemine ehk kommunikatsioon. Suhtlemise eesmärgiks on grupiliikmete liikumise ja ühise tegevuse koordineerimine, liigikaaslaste ja konkreetsete isendi äratundmine, sigimishuvist ja oma suurepärastest väärtustest teadaandmine, jõuvahekordade paikapanemine ning ohu eest hoiatamine. Suhtluskanaleid on sealjuures väga erinevaid ja sõnumid, mida edastatakse, erinevad nii sisult kui ka vormilt. Igal suhtluskanalil - haistmine, kuulmine, võnketundlikkus, kompimine ja nägemine - on erinevates elukeskkondades omad eelised ja puudused, mistõttu vaastavalt edastatava informatsiooni olulisusele ja elukeskkonna omadustele kujunevad liigi piires eelistatumad kanalid. Näiteks inimeste puhul on väga oluline nägemismeele kaudu saadud teave, aga ka kuulmine peab olema terav, et tajuda inimesele omase artikuleeritud kõne peensusi. Inimesed näevad hästi värve ja sellest on kasu eelkõige valgel ajal, pimeduses on inimese nägemistundlikkus üsna kehv. Enamusel loomadest on hea lõhnataju ja nad edastavad väga mitmesuguseid sõnumeid keemiliste signaalidena. Keemilised signaalid on evolutsiooniliselt kõige vanemad suhtlusvahendid, sest nende tootmine ja vastuvõtmine ei eelda keerulise ehitusega spetsiaalseid organeid. Kuulmine on terav eelkõige öise ja nägemine päevase eluviisiga loomadel. Väga paljusid sõnumeid kannavad ka liigutused ja poosid, mis teinekord moodustavad keerukaid käitumismustreid. Tervetest mustritest moodustuvad pooside ja liigutuste komplektid on sagedased paaritumishuvi ja agressiivse suhtumise väljendamisel ning sisaldavad enamasti millestki lähemale või kaugemale liikumist, eriliste tunnustega kehaosade esiletoomist, häälitsusi ja väljendusrikastesse poosidesse tardumist.*

Esialgu piisab sellest. Tõenäoliselt loen seda raamatut veel ning kasutan ka teeviidana psühholoogia põhjalikumaks uurimiseks.

1.7.28 Using Your Brain (2010-11-24 03:45)

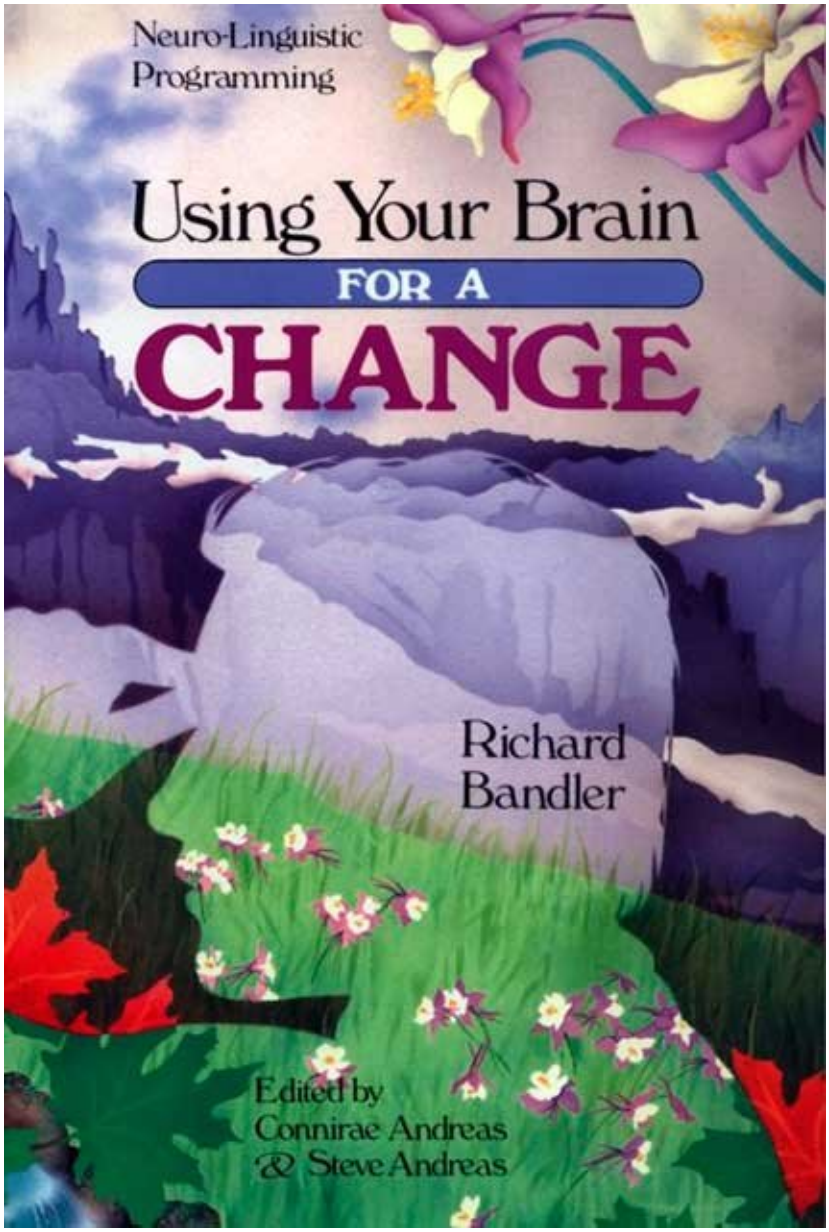

Richard Bandler - Using your brain - for a change. Real People Press, 1985. 175 lk

Richard Bandler on koos John Grinderiga NLP kaasasutaja ja see on esimene tema teos, mille suvatsesin läbi lugeda. Olen mõnevõrra pettunud, aga üldiselt positiivselt meelestatud. See kahepoolne arvamus põhineb faktil, et see raamat imes, aga samas tutvustas mulle üldkontsepti ja terminoloogiat.
Käesolev teos kõneleb submodaalsuste mõjutamisest - kontseptist, millega olin juba ammu tuttav, aga ei näinud suuremat praktilist väärtust. Nüüd aga tajusin selle kontsepti ulatust. Kuigi mulle sellest praegu veel kasu ei ole - kahtlen, kas hakkan inimestele mingisugust pseudo-teaduslikku psühhoteraapia teenuseid pakkuma - saan seda siiski seostada Juri Lotmani teesidega semiootikast. Hooman nüüd vähemasti seda, miks NLP ei ole akadeemiliselt tunnustatud - see põhineb iganenud mõistetel ja oletustel. Kõige usutavam asi selle teose juures on hoopis fakt, et NLP loojad olid/on väga kriitiliselt meelestatud traditsioonilisse "lahkame sinu probleeme" (ehk "kinnistame neid") psühhoterapeudilisse lähenemisse ja õppimishäirete pärast inimestele psühhotroopsete ravimite välja kirjutamisse.

Bandler väidab, et sõltuvuste/harjumuste, foobiate, depressiooni jm taolisega saab täiesti edukalt tegeleda ka inimesega kõneledes ja tema mentaalseid mudeleid mõjutades. Kuna kõigel sellel puudub empiiriline tagapõhi ja kogu NLP asja on teaduslikul järeleproovimisel ka ümber lükatud, võtan seda pigem kui abimeest modelleerivate süsteemide mõistmiseks (nt J. Lotmani sekundaarsed modelleerivad süsteemid ja kunst). Tõsiselt julgen võtta vaid neid aspekte, mis peaksid ühtima tänapäevase neuroteadusega (kui neid aspekte üldse on). Minus on veel lootust, et midagigi NLPst on päriselt rakendatav.

1.7.29 Basics of Semiotics (2010-11-26 15:13)

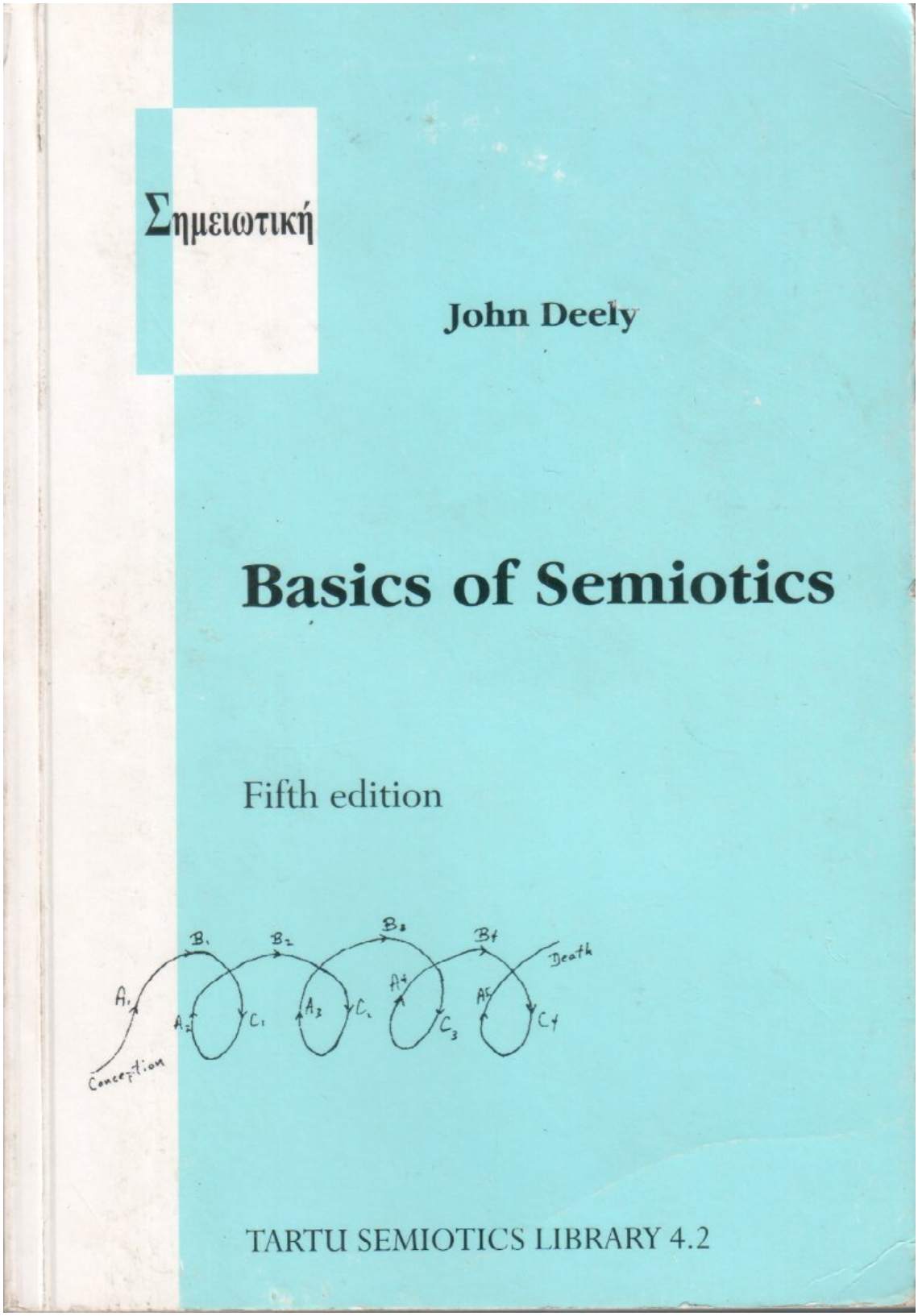

John Deeley - Basics of Semiotics. Fifth Edition. Tartu University Press, 2009. 314 lk

Kohustuslik kirjandus. Plaanisin nagunii selleni varem või hiljem jõuda, aga kuna see on üks kolmest teosest, mida üheks semiootika aineks on vaja lugeda, valisin varem. Avaldatud Tartus, toimetajateks Silvi Salupere ja Kalevi Kull. Eelnev selgitab, miks raamat sisaldab palju viiteid zoo- ja biosemiootikale. Raamatu sissejuhatuses räägitakse Tartu koolkonnast ning tutvustatakse lühidalt Deeley seisukohta: tema jaoks pole semiootika mitte teooria märkidest, vaid märkide doktriin (umbes nagu filosoofia), mis ületab looduse-kultuuri eristuse ja uurib märke nii kunstis kui ka elusloodusest (ning kõiges, mis jääb vahepeale).
Minu jaoks oli lugemine raske. Tundus olevat liiga palju, et praegu veel midagi korralikult hoomata. Rohkesti oli võõraid termineid - mitte ainult ladina ja saksa keeles, vaid ka inglise keeles (neile otsin definitsioone allpool). Suurem huvi tekkis transendentaalsete ja ontoloogiliste suhete erinevuse ja *Humpty Dumpty fallacy* vastu. Viimane tähendab seda, et "võimul" on õigus defineerida sõnu nii, kuidas iganes peetakse vajalikuks (*"When I use a word," Humpty Dumpty said, in rather a scornful tone, "it means just what I choose it to mean – neither more nor less."* ja *"The question is," said Humpty Dumpty, "which is to be master – that's all."*). Loogikas on sama nähtuse nimi *equivocation* - kasutatakse sama sõna samas argumendis kahes erinevas tähenduses, luues sellega segadust.
Raamatu sisu näitlustamiseks esitan kaks väljavõtet: (1) Üks liialt filosoofiline lause, millest ma ei saa mitte midagi veel aru ja (2) lõik inimese postmodernistlikust definitsioonist, mida enam-vähem mõistan.

(1) *For while the question of signs perforce concerns a "mode of being" (the being proper to signs), that mode of being involves the singularity whereby relation* alone *among the modes of* ens reale *remains unaffected in its positive structure as objectively terminating suprasubjectivity regardless of changes of circumstances which make a relation as terminating one moment to have a terminus that exercises also a mind-independent existence and at another moment (often, needless to say, to the suprise of the knower) to have that same terminus but now posessed of existence only mind-dependently.*

(2) *THE POSTMODERN DEFINITION OF HUMAN BEING*
This is a turning point, however, to be not merely celebrated but unmistakably marked. Just as Descartes had marked the turning point to modern philosophy by replacing the ancient definition of the human as animal rationale *with the modern definition of* res cognitas, *so it becomes possible at the turn to postmodernity to mark the passage with a new definition of the human as* animal semeioticum, *the semiotic animal, the only animal that not only uses signs but knows that there are signs. If, therefore, semiotics is that knowledge that arises from observation and reflection upon the action of signs, as biology is that knowledge that arises from observation and reflection upon the activity of organisms; and if semiotics has as its principal upshot the realization that, together with the animal experience upon which human knowledge depends, all of human knowledge in whatever field develops through this action which semiotics thematizes, then we can also see that this definition of human nature that semiotics calls for is precisely in terms of genus and difference - a true definition, not merely a description. Since semiotics is the name that corresponds to the knowledge consequent upon the recognition of the being of signs, and since this being, as ontologically relative, transcends sense-perception in what is proper to call it, calling* homo sapiens sapiens *the "semiotic animal" noy only restores to the* res cognitas *its bodily and animal components but does so by recognizing that cogitation takes place in and develops throughout upon a wider context of the action of signs. This wider context makes imaginary the solipsism with which modern philosophy struggled to the death - its own - in the denial of the animal realism which makes physical reality always a part even though never the whole of objectivity, the objective world, the Umwelt.*

Sõnad:
fulcrum - võll
renvoi - *In Conflict of Laws, renvoi (from the French, meaning "send back" or "to return unopened") is a subset of the choice of law rules and it may be applied whenever a forum court is directed to consider the law of another state.*
gainsay - eitama, vastu vaidlema, vaidlustama, vastustama
bluejay - *The Blue Jay (Cyanocitta cristata) is a passerine bird, and a member of the family Corvidae native to North America*
accrue - juurde kasvama, lisanduma, omandusse minema

risible - naeru-, naerualdis, naermaajav, naerutav, naerev
diamante - *adornment consisting of a small piece of shiny material used to decorate clothing*
bifurcate - kahveljas ; kaheks hargnema
portend - ette kuulutama, märku andma
exaptation - *The use of a biological structure or function for a purpose other than that for which it initially evolved*
stipulate - tingimuseks seadma, sätestama, ette nägema
admixture - *the state of impairing the quality or reducing the value of something*
panoply - täisrelvastus, täisvarustus, uhke rivi ; varustama
febrile - palaviku-, palavikuline
maim - vigastama, sandistama
nascent - tärkav, äsjasündinud, vastne, uus
obtuse - nüri, tömp, tuim, ümar

Üsna pea loen läbi ka sama raamatu eestikeelse tõlke ja kunagi tõenäoliselt pöördun selle teose poole tagasi. Siin on palju mida oleks vaja teada, aga mida mul praegu veel pole võimalik mõista.

1.7.30 Emotsioonid, stress ja ängistus (2010-11-26 15:35)

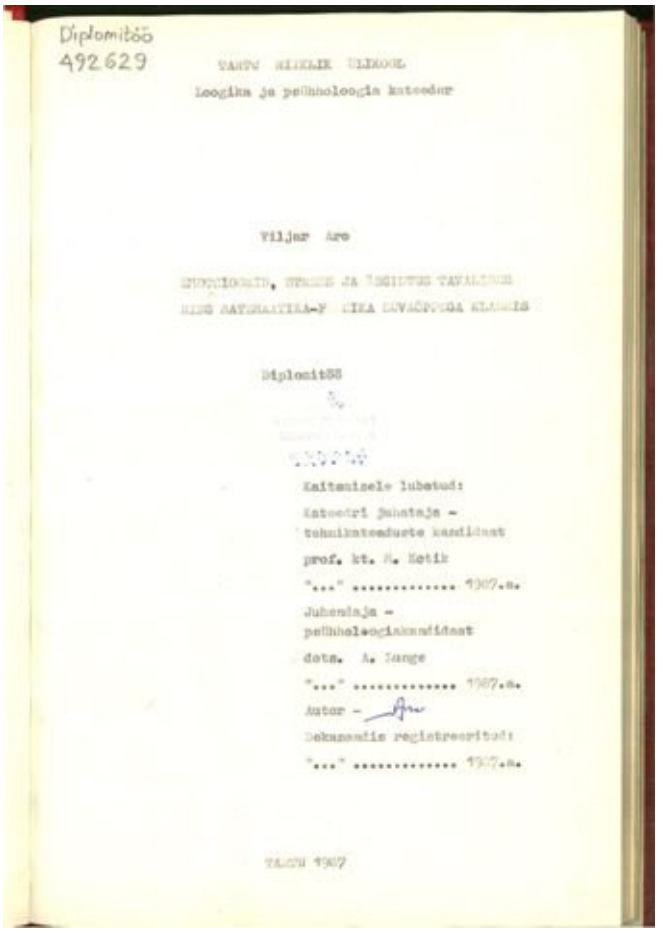
Diplomitöö
492629

Loogika ja psühholoogia kateedr

Viljar Aro

Diplomitöö

Kaitmisele lubatud:
Juhendaja -
prof. kt. A. Kotik
"..." ..... 1987.a.
Juhendaja -
dots. A. Lange
"..." ..... 1987.a.
Autor -
"..." ..... 1987.a.

Viljar Aro - Emotsioonid, stress ja ängistus tavalises ning matemaatika-füüsika süvaõppega klassis. Diplomitöö. Tartu, 1987. 67 lk

Ekslesin kataloogiotsingus "Loogika ja psühholoogia" kateedri dissertatsioonide lõppematus nimekirjas (tegelikult oli neid vist pisut üle 700) ja võtsin lugemisels selle. Kuigi töö väljanägemine oli eemaletõukav (laiali hajunud trükimasina tint ja "huvitavalt" lõhnav paber), ei pettunud ma selle sisus. 1987 ei olnudki nii kaua aega tagasi - olen ju lugenud sellest palju vanemaid sama teemat puudutanud raamatuid. Mõned nimed kellele viitati (Ekman ja Friesen) olid isegi tuttavad.
Emotsioonide liigitus oli töös teine (**huvi** oli millegi pärast emotsioon) ja sellele ma rohkem tähelepanu ei pööraks, kui välja arvata **häbi** selgitus: *"Häbi võib tekkida ükskõik millise vea korral, süü aga on kas moraalse, eetilise või religioosse iseloomuga ja tuleb esile situatsioonides, kus inimene tunneb isiklikku vastutust."* Kahtlustan, et seda katkendit võib mul vaja minna siis, kui religioonisemiootikani jõuan.
Mind isiklikult puudutas "intraverteeritud" ja "ekstraverteeritud" inimeste stressitaluvus: *"Teatud pingsus on inimese tegevuse paratamatu kaaslane. piir, milleni see tegevus soodustab, on individuaalne. Pinge kui stressor muutub ohtlikuks neile, kellel on alaväärsuse kompleks, kes ei usu oma jõusse, kes on liiga kartlikud, impulssiivsed ja introverteeritud. Vastupidavamaks osutuvad inimesed, kes on vähem impulssiivsed, kartlikud, aga aktiivsed, energilised, elurõõmsad, püsivad ja ekstraverteeritud. Stressitaluvus on inimese küpsuse tunnus."*
Veel meeldis mulle värvipsühholoogia osa, millega käis kaasas lause: *"Lüscher väidab, et Freud on unustanud visuaalse erootika, mis vastab kollasele."* Ja siin on see vahva tabel:
VÄRVTUNDMUSKÄITUMINEENESETUNNEPUNANEtekitab erutuseaktiivsuseneseusaldus, oma jõu tunnetamineSININEtekitab rahurahulolu ROHELINEtekitab kindlusepüsivusenesevääarikusKOLLANEtoob lahendusemuutuminevabadusSinise värvi tekitatav enesetunne jäi ümber kirjutamata, sest kellaaeg ligines raamatukogu sulgemisele ja valju instrumentaalne muusika hakkas keskendumist segama. Las see jääda siis saladuseks. Diplomitöö iseenesest oli üpris huvitav. Pärast lugemist meeldis mulle isegi see köitmisviis pisut (suuremad tabelid olid käsitsi külge liimitud). Nüüd tean, et ka vanematele õpilastöödele võib julgelt läheneda - hoolimata ajastu vaimust, on midagi huvitavat neis ikkagi.

1.7.31 Use Your Memory (2010-11-27 03:59)

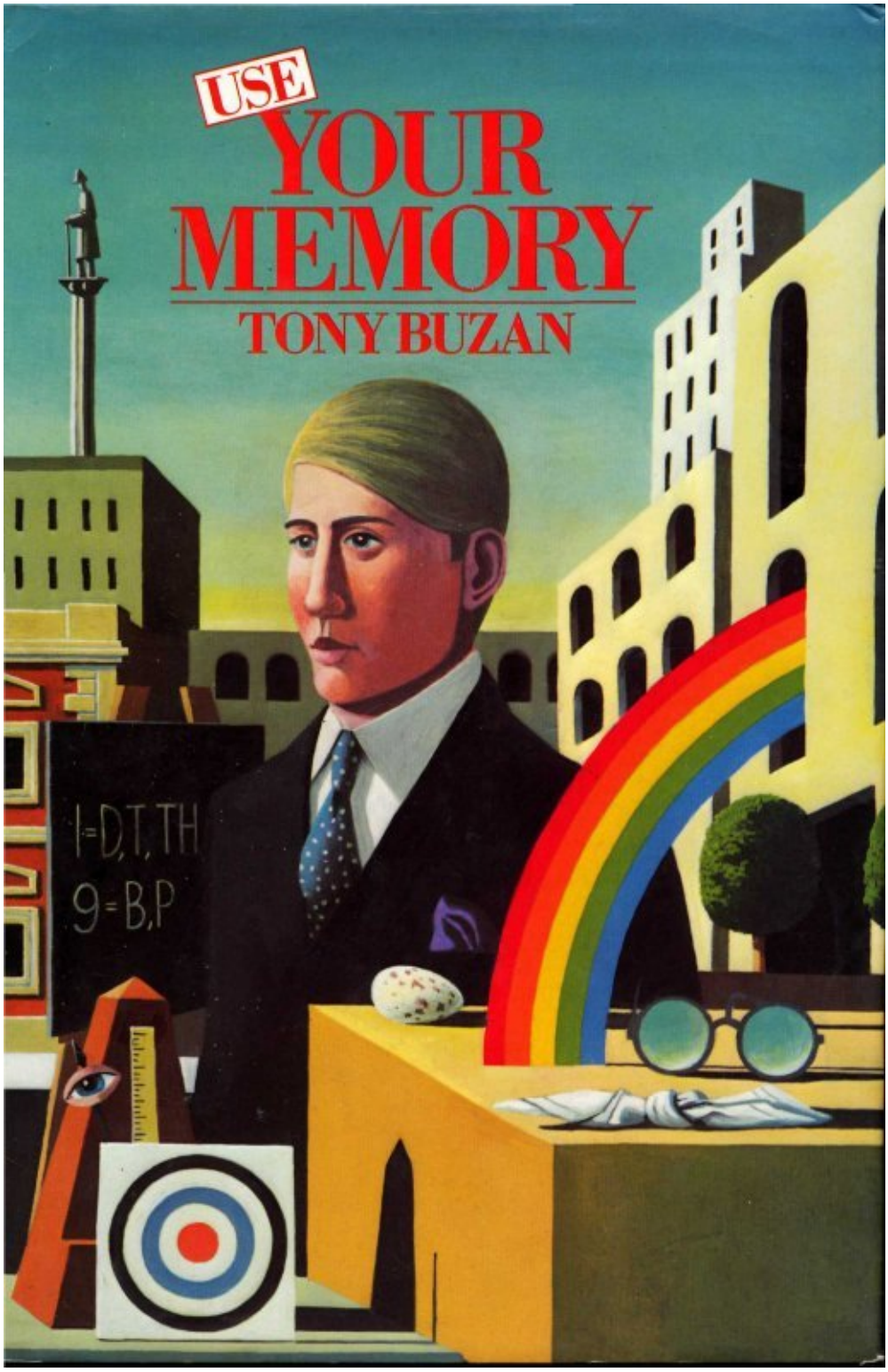

Tony Buzan - Use Your Memory. Guild Publishing London, 1986. 177 lk

Raamatu algus hämmastab sellega, et ühelt rotilt võetud ajurakud hakkasid teise roti ajju asetatuna toimima

ja mingisugused oskused kandusid esimeselt rotilt teisele üle. See on kuidagi hirmutav teadmine.
Värvid, kujutlusvõime, rütm, liikumine, tajud, seks, järjestamine, numbrid ja dimensioonid aitavad asju paremini meelde jätta. Seega värviküllas seksuaalfantaasia, milles liikumised ruumis on tähistatud numbritega, on parim meetod millegi meelde jätmiseks :D
Põhilised mäluprintsiibid on järgnevad: *imagination*, *association*, *exaggeration*, *contradiction (making mental images smaller)*, *absurdity (using your sense of the surrealistically ridiculous)*, *humour*, *colour*, *rhythm*, *movement*, *taste*, *touch*, *smell*, *sight*, *hearing*, *sensuality (involving as many of your basic senses as possible)*, *sexuality*, *order and sequence*, *number*, *substitution (replacing one image with another - for example, the number 2 with a swan)*.
The Peg System on see, mida Peased propageerisid oma mäluraamatus: seostad numbri mingi pildi/kuju/märgiga ja siis jätad sõnu/asju/nähtusi meelde nii, et ühendad neid võimalikult meeldejäävalt. Kui number üks on vilistamine ja meelde tuleb jätta sõna *nascent*, siis võib ette kujutada vilistavat vastsündinut. *The Number-Rhyme System* on sarnane, aga numbri ja nähtuse seos ei ole kujundiline, vaid riim (5 - *hive*).
The Roman Room System on sisuliselt mäletamist vajavate asjade seostamine asjadega, mis asuvad kujuteldavas toas/majas.
The Major System tuleks kasuks, kui mul oleks vaja palju pikki arve meelde jätta. Õnneks praegu mul sellist vajadust ei ole ja säästan end sellest asjast.

Seda raamatut lugedes tuli mul mõte seostada anekdoote semiootikaga - ehk aitaks humoorikate narratiivide ja keeruliste kontseptide seostamine mõlemaid paremini meelde jätta?

Unenägude meenutamise kohta ütleb ta kõrge modaalsusega, et kui enne igat magamaminekut korrutad endale "ma mäletan oma unenägu" ja valmistad end niimoodi ette, siis kolme nädalaga peaks õnnestuma esimene unenägu "kinni püüda". Ta ütleb, et see protsess on eksimatu.

Bibliograafias on üks Endel Tulvingu artikkel.

ad nauseam - tülgastuseni

1.7.32 Semiootika alused (2010-11-29 00:01)

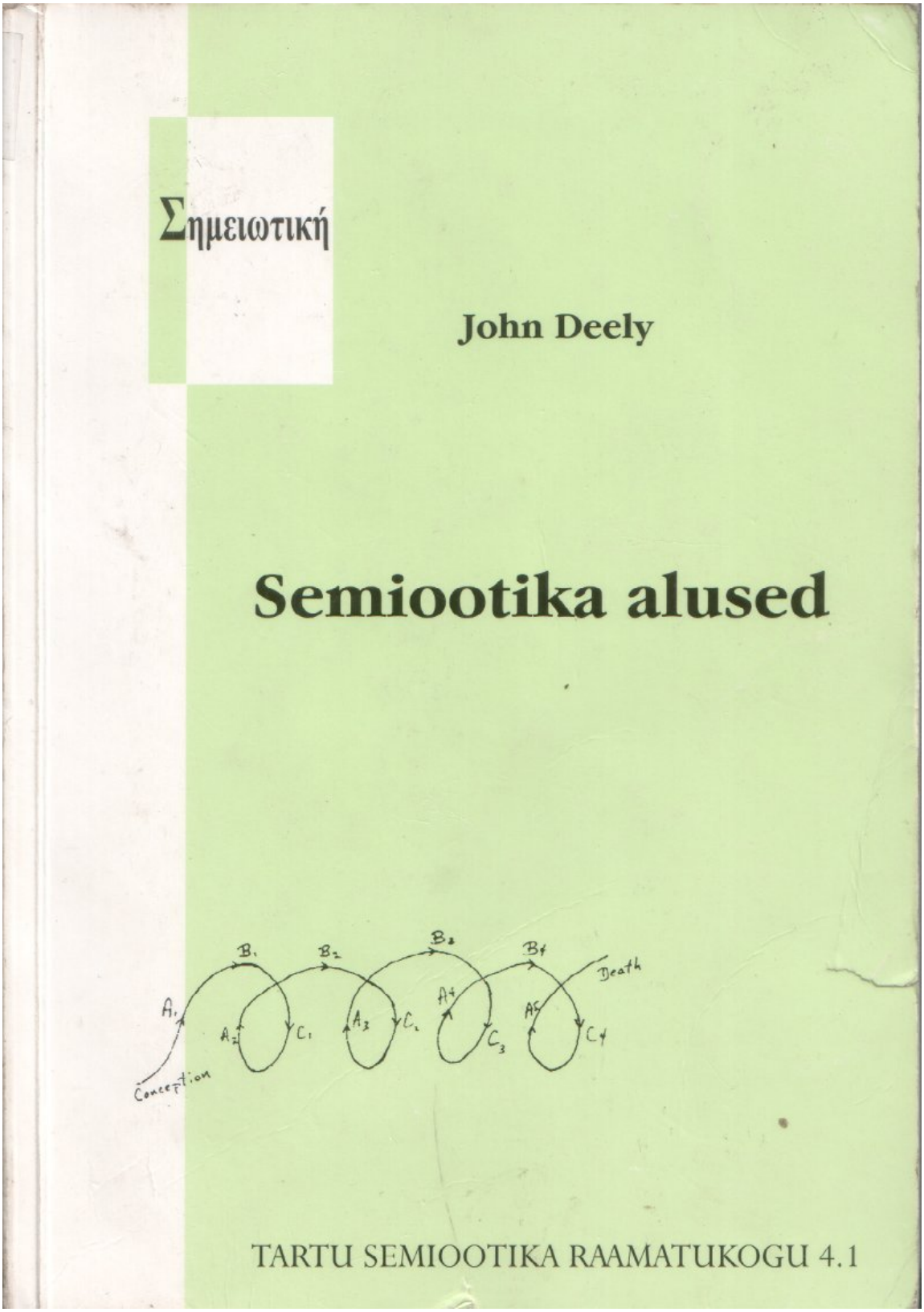

John Deeley - Semiootika alused. Tõlkinud Kati Lindström. Tartu Ülikooli Kirjastus, 2009. 268 lk

Käesolevas blogis on see esimene (aga kohe kindlasti mitte viimane) juhtum, kui samast raamatust on kaks postitust. Praegu veel erinevates keeltes. Inglisekeelse versiooni kokkuvõte asub siin.

Eesti keeles on see raamat küll kergemini loetav, aga mitte oluliselt paremini mõistetav. Pärast lugemist on sama tunne, mis pärast inglisekeelse versiooni lugemist: pea on paksult täis uusi ja näiliselt kasutuid seoseid. Läbivateks nimedeks on Peirce, Saussure, Barthes, Poinsot, Kant, Sebeok, Uexküll, Locke, Descartes, Aquinas ja Tarasti. Viimane muideks oli vist neljapäeval Tartus konverentsil (Märkus endale: loe meili igal hommikul!) Raamat tundus keeruline, sest praegu pole ma veel ühegi siit väga tuttav (tean neist kõigist midagi, aga mitte märkimisväärselt).
Meeldis märgi definitsioon, mis kõlab järgnevalt: *"Märk on iga asi mis tähistab midagi muud kui ta ise"*. Meeldis ka Poinsoti üleva (transendentse) ja ontoloogilise seose eristamiseks toodud näide, mille peaksin siia ka ümber kirjutama, aga praegu lihtsalt ei viitsi.
Kokkuvõttes on raske eristada neilt lehekülgedelt seda, mis on oluline ja mis ei ole. Arvatavasti mõistan kõigest sellest aasta või heal juhul isegi mõne kuu pärast palju rohkem. Olen küll lugenud ja kahes erinevas keeles, aga tunnen vajadust lugeda uuesti. Ja mille kuradi pärast alustan ma üldse semiootika õppimist keerulistest raamatutest, mitte Cobley koomiksist?

1.7.33 Keel ja müüt (2010-11-29 04:06)

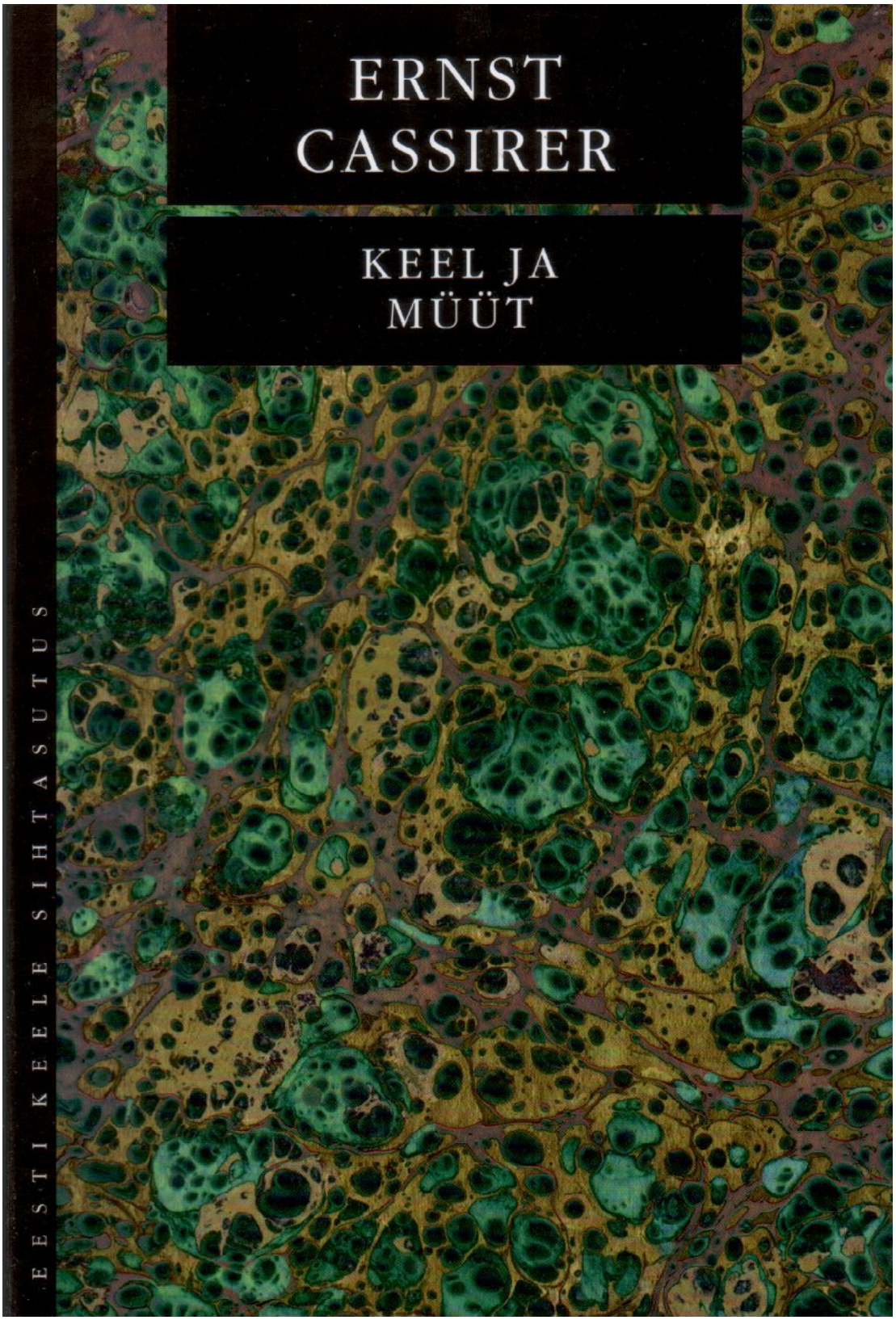

Ernst Cassirer - Keel ja müüt. Eesti Keele Sihtasutus, 2007. 159 lk

Esimesel korral, kui seda raamatut lugesin, olin väga pahuksis võõrsõnadega, mida ma kohtasin kas esimest korda või mille täpses tähenduses ma polnud väga kindel. Nüüdseks tean, et Cassirer on üks oluline kirjutaja, kelle sõnakõlksudest tasub kinni haarata. Just sel põhjusel otsisin Eesti õigekeelsussõnaraamatust välja artiklid ka tuttavatele sõnadele - Cassireri kasutuses vajasid nad ikkagi järele kontrollimist. Mõnda sõna (nt pregnantne) ÕSi järgi meie armsas keeles polegi.
Raamat on paeluv ja võrreldes *abstruse* sildi saanud raamatutega isegi väga kergesti mõistetav. Selgitab, kuidas keel ja müüt on üksteisest sõltuvad. Palju juttu eri kultuuride jumalatest ja kuidas nende nimed välja kujunesid. Mida ma olin juba aimanud, kuid sain nüüd täpsemalt lugeda - jumalate nimed arenesid tihti välja tegusõnadest jm nähtustest. Meeldis hetkejumala mõiste. Kunagi tahaks uuesti lugeda.

sõnad:
faabula <8> kirj teose sündmustik ajalises ja põhjuslikus järgnevuses
paro.nüümia <8> keel sõnakujude lähedus
etümo+.loogia keel: sõnade päritolu õpetus; sõna algupära ▪. Etümoloogia+sõnaraamat. Etümoloog
imma.nentne <11:-.nentse> filos siseomane, nähtusele v esemele seesmiselt omane, selle loomusest tulenev ▪. Immanentsus
ver.dikt <20:-dikti, -.dikti> jur vandekohtunike otsus ▪. Süüdimõistev verdikt
abrevia.tuur <20:-tuuri, -.tuuri> täht-, silp- v tingmärklühend; muus lühend v lihtsustus noodikirjas
preten.deerima <55:-.deerida, -deerin; millele> nõudma, taotlema, midagi olla tahtma ▪. Pretendeerib juhataja kohale. Pretendeerivad Eestit maailmas esindama
fantasma.gooria <8> fantastiline kujutlus, viirastuslik nägemus ▪. Muinasjutu, põrgu fantasmagooriad
inversi.oon <20:-ooni, -.ooni> ümberpööre, ümberasetus; (loogikatehe); kirj, keel sõnade pöördjärjestus; geol vastandreljeefi teke; keem sahharoosi hüdrolüüs; mat tasandi v ruumi teisendus; meteo nähtus, mille puhul kõrgetes õhukihtides on temperatuur (vastupidi tavaolukorrale) kõrgem kui madalates
fiktsi.oon <20:-ooni, -.ooni> väljamõeldis, pettekujutlus ▪. Juriidiline fiktsioon oletus, millest tõikade puudusel lähtutakse
alle.gooria <8> mõistukõne, -jutt, -kuju ▪. Allegooriline
substantsi.aalne <11:-.aalse> olemuslik, oluline, põhiline; substantsisse puutuv ▪. Substantsiaalsus
nivel.leerima <55:nivel.leerida, nivelleerin> maad loodima; ülek erinevusi kaotama v tasandama
subst.raat <20:-raadi, -.raati> alus, aluspind, alusaine; biol toitekeskkond; keel algasukate keele sugemed tulnukate keeles
skit.seerima <55:-.seerida, -seerin> visandama
apella.tiiv <20:-tiivi, -.tiivi> keel üldnimi. Vastand prooprium v (päris)nimi
peri.peetia <8> äkiline saatuse muutus; keeruline olukord; kirj pööre süžee arengus
femi.niinum <9:-i> keel naissugu
.neutrum <9:-i> keel: kesksugu; kesksoost sõna
flek.teerima <55:-.teerida, -teerin> keel (sõna) muutma ▪. Flekteerivad keeled (kus sõnamuutmisel ja -tuletamisel etendab olulist osa tüve teisenemine)
kosmo.goonia <8> astr õpetus taevakehade tekkest ja arenemisest
pro+.noomen keel asesõna
ge.nees <20:-neesi, -.neesi> teke, areng; tekkelugu, arengulugu ▪. Pinnavormide genees. Fülo+genees põlvnemiskäik, onto+genees isendi areng
koopula <8> loogika, keel köide (köitme)

1.7.34 Intiimkäitumine (2010-11-29 06:21)

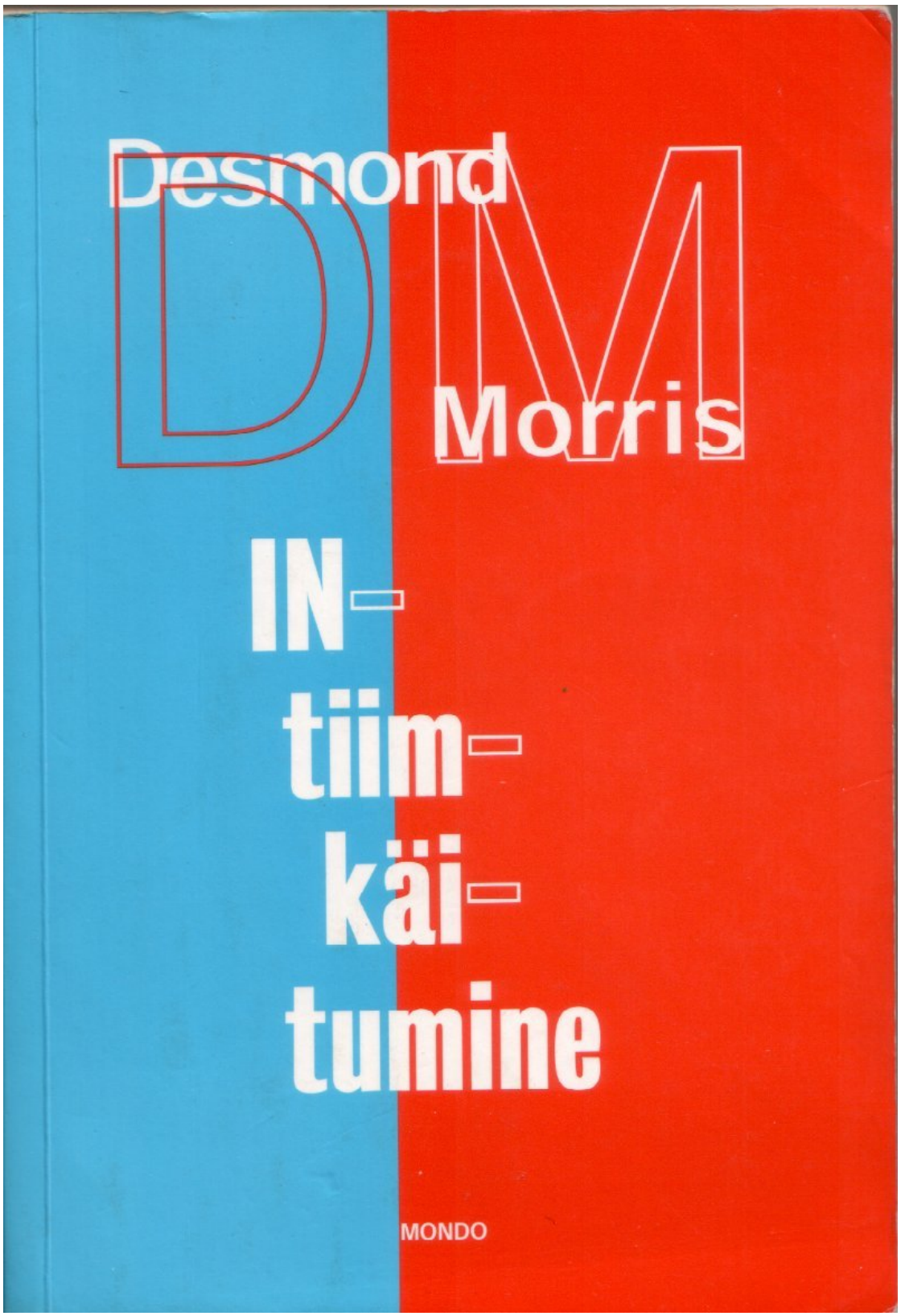

Desmond Morris - Intiimkäitumine. Mondo, 2002. 226 lk

Laenutasin selle raamatu vist septembris. Tundus nii hea, et temast sai öökapiraamat. Nüüd otsustasin suure lugemistuhinaga lõpp peale teha ja pean tõdema, lõpus midagi väga ootamatut ei olnud.
Inglise keeles avaldati see 1971. aastal ja originaalkeelne versioon on raamatukogus isegi olemas. Tõenäoliselt võtan ka selle millalgi ette, sest AS Ühiselu tõlge on üpris ebardlik - mind huvitab, kuidas keegi oma jalga käega sugeb (harjab)? Ühtlasi on Desmond Morrisel üpris kaval sõnakasutus ja on tunda, et paljud osavad torked on tõlkes läinud kaduma.
Raamatu sisu on... põhjalik. Intiimkäitumise teema ümber jalutades jõuab ta naermisest ja kallistamisest vesivoodite, lemmikloomade, loomkatsete, suitsetamise ja masturbeerimiseni. Oma aja kohta on raamat üpris *insightful*, kuigi paljud asjad tunduvad taibukate oletustena ja nii mõnigi "uus asi" (vibraatorid näiteks) on tänapäeval juba üpris tavalised. Kombekuse suhtes võrdleb ta 60ndaid tihti viktoorianliku ajastuga (kaks äärmust?)
Segadust tekitab ka Desmond Morrise valdkond. Wiki ja teda tsiteerivad autorid väidavad, et ta on etoloog ja zooloog; selle raamatu (tõlgi) järelsõna ütleb aga, et ta on etoloog, sotsioloog ja antropoloog. Tõenäoliselt on kõik need määratlused õiged, sest ta on kirjutanud inimeste ühiskondlikust käitumisest võrdluses loomade käitumisega. Seetõttu on rõhutatud käitumuslikele sarnasustele inimeste ja evolutsiooniliselt lähedaste sugulaste vahel: ka šimpansid suudlevad, kummarduvad ja teevad kätlemisele sarnanevaid tervitusi.
Kokkuvõttes väga huvitav lugemine, mis pärast peaaegu neljakümmet aastat on endiselt loetav ja kehtiv. Kahju vaid, et Desmond Morrise uuemaid raamatuid (viimane ilmus eelmisel aastal) pole kerge kätte saada. Ülikooli raamatukogus on veel kolm tema raamatut, mis väärivad lugemist. Üks neist on sama raamatu ingliskeelne versioon, mille võtan ette suurima heameelega.

1.7.35 Avatult avalikust kõnest (2010-11-29 23:52)

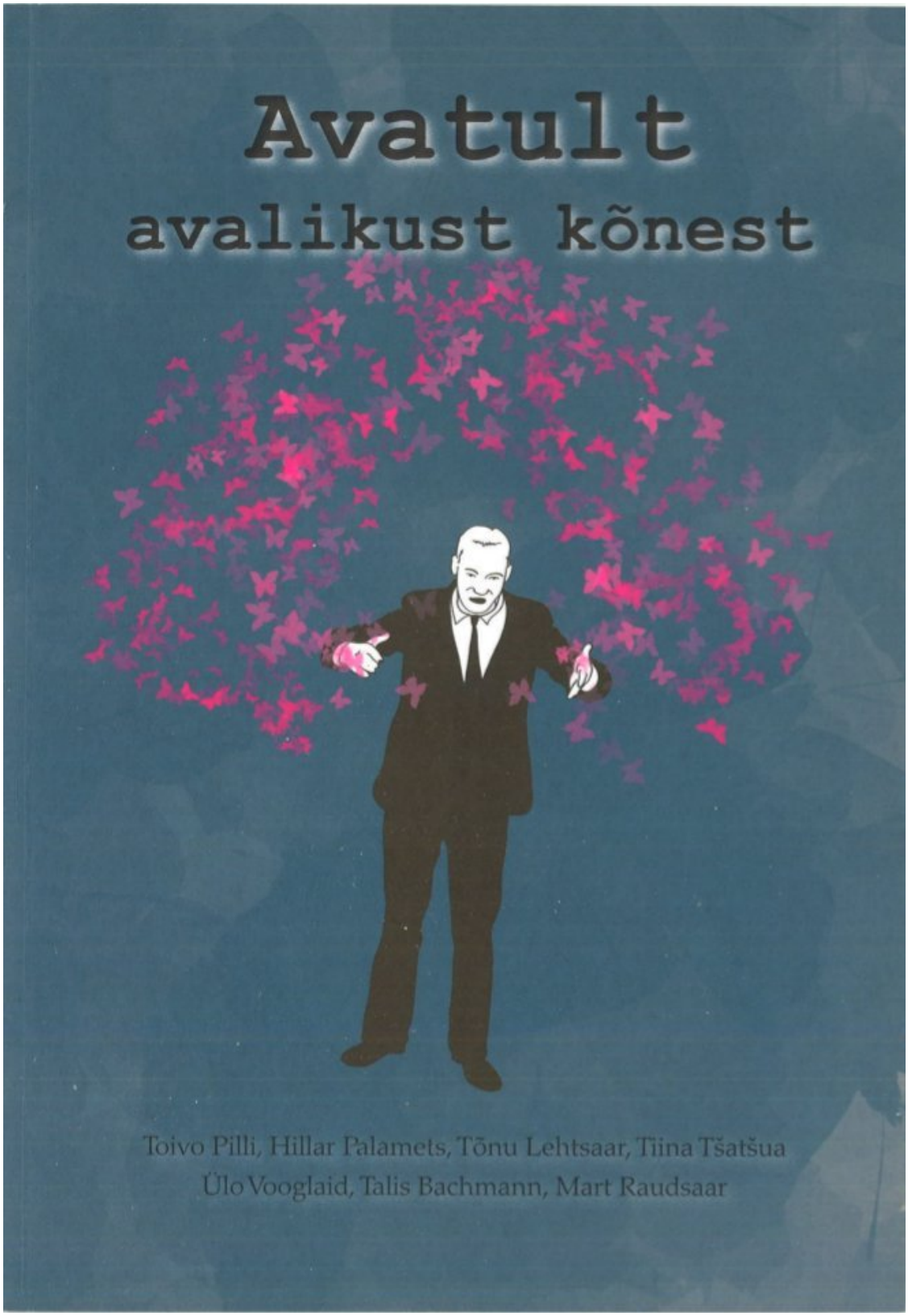

Avatult avalikust kõnest. Atlex, 2008. 103 lk

"See, kes ei suuda panna tuld oma kõnesse, pangu oma kõne tulle."
Nii kõlab selle artiklikogumiku moto. Sisaldab seitset kirjutist erinevatelt autoritelt (leidsin Talis Bachmanni järgi):
(1) Toivo Pilli - "Avaliku kõne põhijooni praktiku vaatenurgast". Alapealkirjad kõnelevad enda eest: "Isiksus ja sõnum", "Kõnelemine - informeerimiseks või muutmiseks?", "Avaliku kõnelemise tehnikatest", "Kõnelemine on rohkem kui rääkimine", "Kuidas edasi? Kust leida lisateavet ja eeskujusid?". Viimases paragrahvis on viiteid kirjandusele:
Maret Prits - "Olge sõna peremees" (Tartu, 2002)
Gundula Hirsch - "Kõnele vabalt ja veenvalt" (Tallinn, 1998)
Malcolm Kuschner - "Avalik esinemine" (Tallinn, 2000)
Tõhu Lehtsaar ja Kaido Soom - "Homileetika" (Tartu, 2005)
Matthew McKay - "Suhtlemisoskused" (Tallinn, 1995)
Martin Veinmann - "Vajadus olla mõistetav" (Tallinn, 2005)
(2) Hillar Palamets - "Mõttekilde kõneoskusest". Üpris killustatud.
(3) Tõnu Lehtsaar - "Avalikust kõnest suhtlemispsühholoogi pilguga". Psühholoogilisem, asisem. Kirjutan siia ümber tabeli **võimuvahenditest ja nende põhjendamisest**:
VõimuvahendPõhjendus*Ootuste loomine*TasuTee, sest see on Sulle kasulikSundTee, sest muidu saad karistadaKorvamineTee, sest Sulle makstakse selle eestJäreleandlikkusTee, sest ma jälgin SindPeibutamineTee, sest olen Sind sisse rääkinudHirmutamineTee, vältimaks negatiivseid tulemusi*Suhete kasutamine*AsjatundlikkusTee, sest mina tean Sinust pareminiMudelTee, sest mina olen hea eeskujuSuhtlemineTee, et me võiksime ka edaspidi suheldaSamastumineTee, sest Sa tahad ju olla minu sarnane*Väärtuste rakendamine*LegitiimsusTee, sest minu positsioon lubab seda nõudaNormatiivsusTee, sest nii on ette nähtudInternaliseerimineTee, sest Sa pead seda oluliseksVeenmineTee, sest ma veensin Sind sellesPühendumineTee, sest Sa oled mulle võlguJa muidugi kirjandus:

Social psychology / Robert A. Baron, Donn Byrne
The interpersonal communication book / Joseph A. DeVito
Human communication / Stewart L. Tubbs, Sylvia Moss

(4) Tiina Tþatðua - "Protokollist, etiketist ja lihtsalt headest kommetest". Tuletas meelde, et millalgi tuleb mul ka käitumisreeglitega tegeleda. Lükkan edasi, sest see on üks arbitraarsemaid asju mitteverbaalse suhtlemise juures. Etikett on pidevas muutumises, minul on vaja leida püsivad nähtused inimkäitumises.
(5) Ülo Vooglaid - "Kõne, demagoogia ja demokraatia". Demagoogiaga seostus Jaanuse faktoriga, aga sellele lisandus kolmas, üldine vorm ka. Ehk otstarbe järgi kolmeks jaotatud demagoogiavõtted:

1. võtte,d mida ülemused (enda meelest suured ja tähtsad) kasutavad "alluvate" suhtes;
2. võtted, mida alla ning maha surutud ja kõrvale jäetud kasutavad "ülemuste" vastu;
3. üldvõtted, mis on kasutusel mõlemat pidi.

Paljudest demagoogia üldvõtetest raatsin siia ümber kirjutada esimesed viis:

1. Siltide külgekleepimine. Keegi nimetatakse urgitsejaks, õõnestajaks, majakaks, kangelaseks, juudaks või eesrindlaseks... Seejärel nimetatakse ta nime vaid koos selle sildiga ning mõne aja pärast piisab vajaliku assotsiatsiooni tekkimiseks vaid nime nimetamisest. "Sild" on piisavalt külge kleepunud ning ülendab või häbistab selle kandjat juba iseseisvalt, objektiivselt.
2. Paatose esilekutsumine. Suurte sõnadega, üleva metalse häälega, dramaatiliste þestidega, pauside ja kordustega püütakse jutule anda erilist kaalu, meist kõigist kõrgemat ja kaugemat mõtet. Kokkuvõttes loodetakse kujundada arusaam, mille arvustamine oleks selge patt ja mille esindaja ning kaitsja tunnistatajse väga auväärseks.

3. Apelleerimine enamusele või üldsusele ("Me kõik nagu üks mees...").

4. Eesmärgi ja vahendi äravahetamine. Vahend tõstetakse sel puhul eesmärgi esisusse, kusjuures inimesest saab vahend mingite hüvede kui eesmärkide loomisel. Tootmine, jaotamine, tarbimine, varumine jne muudetakse eesmärgiks omaette ning kõik, mida selleks on vaja, saab vastavalt vahendiks. Inimesest räägitakse sel juhul kui töötajast, tarbijast vms.

5. Väga säravate, ent kõigile samavõrra segaste ning ebamääraste mõistete kasutamine. Nende mõistete kohta on kõigil vaid teada, et nad tähistavad midagi head, õiget, üllast, meile omast (nt *demokraatia*, *humanism* ja mitmed teised "ismid", oma maa elulaad).

(6) Talis Bachmann - "Kõne ja reklaam". Põgus kõrvalepõige reklaamipsühholoogiasse (Bachmanni raamatusse). Kirjutan ümber reklaamikeele peamised atribuudid:

- Helikeel: foneetilised tunnused, kuuldava kõne korral tämber, kõlasobivus, sellel baseeruvad assotsiatsioonid.
- Rahvuslikud ja regionaalsed aksendid.
- Kõne (teksti) tempo, rütm, riim, liigendatus; lausete pikkused, prosoodilised tunnused.
- Sõnade ja sõnastuse tähendused (üldised ja denotatiivsed ning isikupärasemad ja konnotatiivsed - viimaseid aitab hästi mõõta Osgoodi semantilise diferentsiaali meetod), tähenduste ühesus või ambivalentsus.
- Sõnavara rikkus ja mitmekesisus.
- Eriterminite ja argoo kasutamine; subkultuuride keelekasutuse liik ja määr.
- Teksti stiil.
- Sümbolism sõnades.
- Mitteverbaalsed ja paraverbaalsed mittesemantilised tunnused - miimika, þestid, pausid, mitteverbaalsed helid, parafernaalia (isiku välimus, riietus, aksessuaarid, staatuse sümbolid).
- Tehnilised abivahendid ja nende kasutusviis.
- Kasutatavad kommunikatsioonikanal(id); nende eripärad ja koostoime.
- Reklaamsõnumi sõnalise külje seosed ja sobivus visuaalse ning mittesõnalise akustilise (nt muusika) materjaliga.
- Mütoloogilise ja olmemütoloogia kasutamine; käibefraasid, folkloor.

(7) Mart Raudsaar - "Retoorika ja meedia". Sellest, kuidas retoorika kasutamine meedias sai alguse mingisugusest natsionaalsotsialistlikust propagandafilmist.

1.7.36 Kehakeel võhikutele (2010-11-29 23:55)

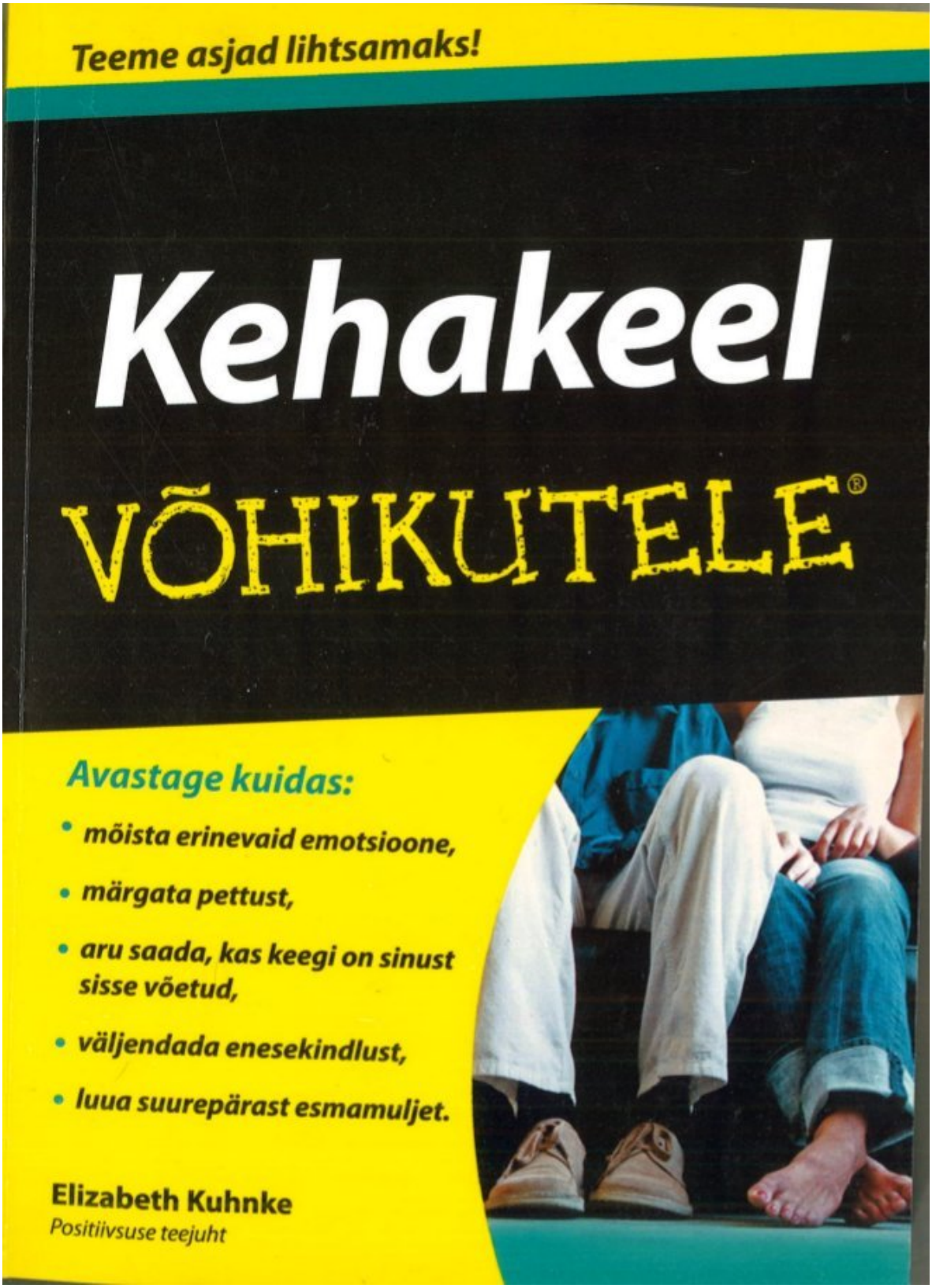

Elizabeth Kuhnke - Kehakeel võhikutele. ERSEN, 2010. 310 lk

See oli viies kehakeeleraamat, mille ma augustikuus läbi suutsin lugeda. Inglisekeelset versiooni lugedes häiris see, kui palju oli Peasei raamatuga sarnast isegi mõttekäikude sõnastuses. Kuna Peasei lugemisest on palju möödunud ja see on tõlge, häiris keelekasutuses vähem. Isegi "katekolamiinid" tundus mõistlik. Kuigi ootused olid vastupidised, oli see emakeeles isegi mõistlik lugemine. Liiga tuttavana tundusid vaid prokseemikat puudutavad osad, sest mul on parasjagu Halli raamatu lugemine pooleli.
Meeldis, et sain uusi nimesid. Suvel lugedes ei pidanud neid tähtsaks, sest siis polnud mul võimalust kaugemale uurida. Nüüd aga saan sarnaselt Julius Fasti raamatule teha ülestähendusi kataloogiotsingust:

> Animal social complexity : intelligence, culture, and individualized societies / edited by Frans B.M. de Waal and Peter L. Tyack
> Chimpanzee politics : power and sex among apes / Frans de Waal ; [foreword by Desmond Morris] ; with photographs and drawings by the author
> An analysis of personality theories / Albert Mehrabian
> How to read a person like a book / Gerard I. Nierenberg and Henry H. Calero
> Kuidas lugeda kehakeelt / Gerard I. Nierenberg, Henry H. Calero ; tõlkinud [ja eessõna:] Anne Tuurand

Mainiti 17. sajandist John Bulwer'i þeste käsitlevat teost "Chirologia". Meeldis tähelepanek, et kõige sagedasemad mikroþestid on: (1) liigutused suu ümber; (2) pinge silmade ümber ja (3) ninasõõrmete laienemine (see viimane üllatas). Kirjutasin enda jaoks üles ka tõlgitud versiooni lausest, millega eelmisel lugemisel nõustusin: "Kõige enam võtad üle neilt keda imetled". Veel näppaks selle osa, mis räägib Kineesiast ja þestide kategooriatest:

> *"Mitteverbaalse käitumise uurimise esiisa oli Ameerika antropoloog Ray Birdwhistell. Ta nimetas selle suhtlemisviisi kineesiaks, kuivõrd see on seotud erinevate kehaosade või kogu keha liikumisega. Birdwhistelli tööle toetudes jaotasid professor Paul Ekman ja tema kolleg Wallace V. Friesen kineesia viide kategooriasse: sümboliteks, kujundlikeks þestideks, tunnete väljendamise þestideks, kontrollmehhanismideks ja kohanemisvahenditeks.*
> *Kineesia annabe dasi erinevaid tähendusi, mis on avatud kultuurilistele tõlgendustele. Liigutusi võidakse valesti tõlgendada, kui suhtlemine leiab aset ei kultuuride vahel, sest enamikku neist teadvustatakse minimaalselt, kui üldse. Tänapäevases üleilmses suhtlemisruumis on kehakeele liigustuste erinevate tähenduste teadvustamine oluline, et vältida vale sõnumi edastamist."*

Edit: Pisut häirib, et tõlkes on kineesikast saanud kuidagi "kineesia", millel on meditsiinilises diskursuses hoopis teistsugune tähendus. See ei ole muidugi ainus kord kui olen kohanud kineesika terminitega probleeme. Kellegi bulgaarlase inglisekeelses artiklis on korrektse *kinemes* asemel *kinemas*.
Edit 2: Kui veel kriitikat osutada sellele ühele lõigule, siis Ekmani ja Frieseni töö ei põhinenud Birdwhistelli omal (nad tihtipeale hoopis nöökisid Birdwhistelli), vaid ennemini Efroni tööl (Gesture, Race, and Culture). Ja kategooriad on eesti keelde tõlgitud ebardlikult. Need on embleemid, illustraatorid, afektiväljendused, regulaatorid ja adapterid.

1.7.37 Sigmund Freud (2010-11-29 23:57)

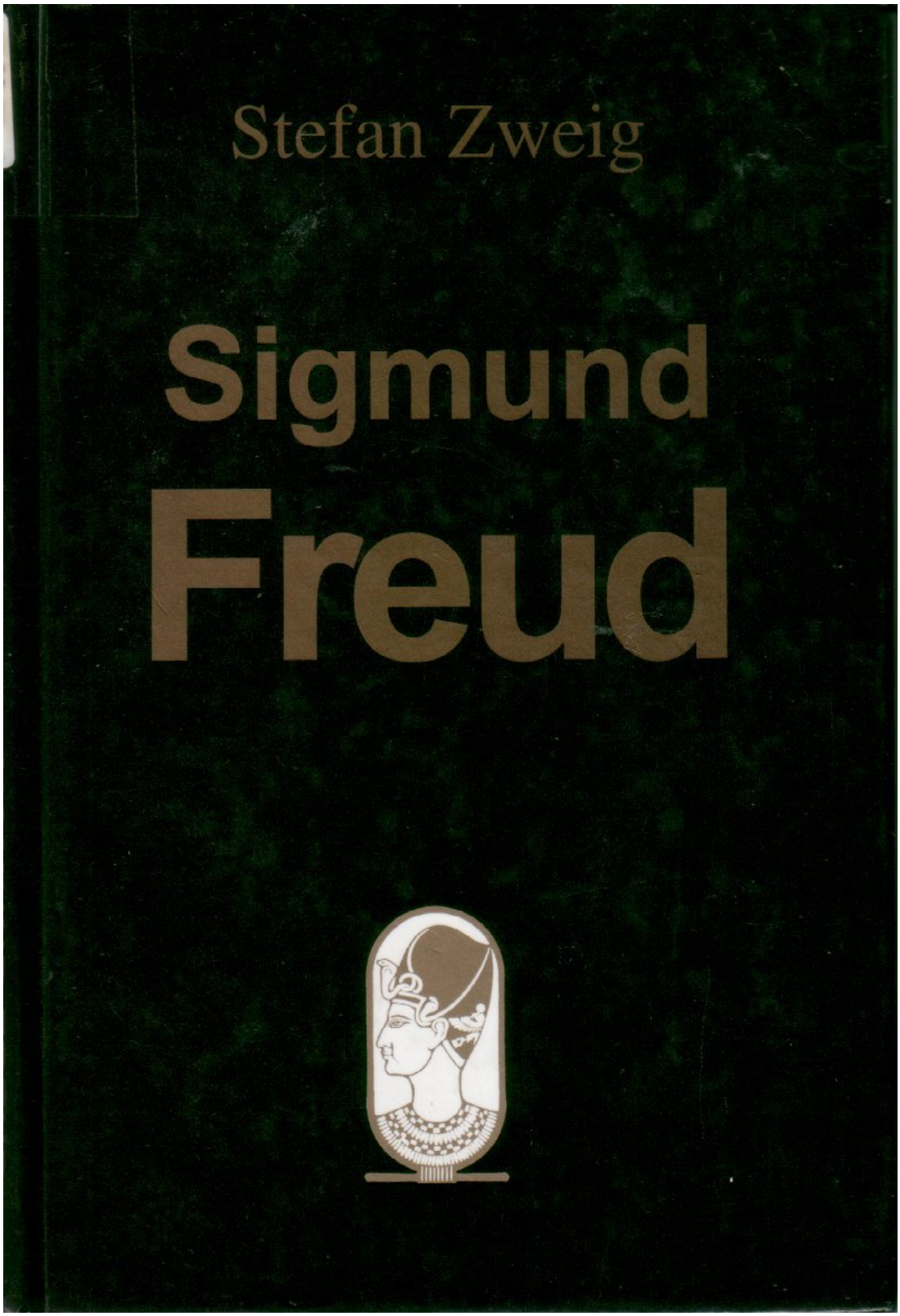

Stefan Zweig - Sigmund Freud. Athena, 1998. 110 lk

Saan täiesti aru, miks Tartu Linnaraamatukogu selle raamatu välja jagas. Millest ma aru ei saa, on selle raamatu viibimine A-Raamatukogu riiulil. Ainsa mõistliku seletusena tulen selle peale, et raamat sisaldab paarkümmend korda sõna "anarhism", aga autor kasutab seda sõna negatiivse konnotatsiooniga. Tema jaoks on see "nomaadlik vabadus" või "ürgse aja sügavus".
Freudi elust ja tööst annab see lühiteos muidu kena ülevaate. Võib-olla isegi liiga kena. Esialgu tundus, et autor oli seda kirjutades Freudi natukene armunud: *"Kui Freud magab, siis magab ta sügavalt, aga kui on ärkvel, siis on ta vaim ennekuulmatult virge. Seda sisemiste jõudude tasakaalu ei vaidlusta ka väline ilme. Ka siin on kõigi joonte täielik proportsionaalsus, lõpuni harmooniline kooskõla. Mitte liiga pikk ja mitte liiga väikest kasvu, mitte liiga tüse, aga ka mitte nõrk kehaehitus. Tema nägu on karakturiste aastaid meeleheitele ajanud, sest selles laitmatult korrapärases ovaalis ei leidu mingit pidet kunstiliseks liialduseks. Asjatult hakkasime me üksteise järel vaatlema tema noorpõlveportreesid, et sealt mingit domineerivat joont, midagi oluliselt iseloomulikku välja otsida. Kolme-, nelja- ja viiekümneaastase Freudi näojoones räägivad ainult üht: ilus mees, mehine inimene korrapäraste, isegi liiga korrapäraste näojoontega."*
Freudi panus psühholoogia arengusse, alateadvuse käsitlus, unenägude tõlgendamine ja psühhoanalüüs on kõik saanud selles raamatus poeetiliselt kõlava käsitluse. Igaks juhuks ei võta mitte midagi sellest tõe pähe. Freudist on kindlasti ka paremaid raamatuid.

1.7.38 The Hidden Dimension (2010-11-30 16:46)

Edward T. Hall - The Hidden Dimension. Anchor Books, 1969. 217 lk

See teos peaks olema iga "kehakeeleeksperdi" aluskirjandus. See on jälgimuslik märkus - enamus, kui mitte kõik, kehakeelest kõnelevad raamatud on ühel või teisel moel saanud mõjutust Hallist. Siin pole midagi imestada - tema kirjutatu (vähemalt selles teoses, The Silent Language kohta ei oska veel midagi öelda) on põhjalik, täpne (teaduslik?) ja huvitav. Isegi bibliograafia on erakordne - see on jaotatud valdkondade järgi kolmeks: *art and architecture*, *sociology* ja *psychology*. Kahju vaid sellest, et seda raamatut peetakse hoidlas ja tiheda kasutuse

tõttu on ta juba üpris ära räsitud. Teine koopia on paranduses juba pikemat aega, aga ka see vääriks parandust või vähemasti kiletamist.
Sissejuhatuses viitab ta Franz Boasile, Sapirile ja ka Whorfile: *"Language is, in fact, a major element in the formation of thought."* Ta teeb märkuse kultuurinähtuse kohta, mis on tänapäeval vist juba üldtuntud: *"Arabs make more use of olfaction oand touch than Americans."* Juba neljandal või viiendal leheküljel on tsitaate, mida tahan kasutada:

> *In light of what is known of ethology, it may be profitable in the long run if man is viewed as an organism that has elaborated and specialized his extensions to such a degree that they have taken over, and are rapidly replacing, nature.In other words, man has created a new dimension, the cultural dimension, of which proxemics is only a part. The relationship between man and the cultural dimension is one in which both* ***man and his environment participate in molding each other****. Man is now in the position of actually creating the total world in which he lives, what the ethologists refer to as his biotope. In creating this world he is actually determining* ***what kind of organism*** *he will be. This is a frigtening thought in view of how very little is known about man. It also means that, in a very deep sense, our cities are creating different types of people in their slums, mental hospitals, prisons, and suburbs. These subtle interactions make the problem of urban renewal and the integration of minorities into the dominant culture more difficult that is often anticipated. Similarly, our lack of full understanding of the relation of peoples* ***and*** *their biotope is compounding the process of technical development of the so-called underdeveloped nations of the world.*
> *WHat happens when people of different cultures meet and become involved? In* ***The Silent Language*** *I suggested that communication occurs simultaneously on different levels of consciousness, ranging from full awareness to out-of-awareness. Recently it has becopme necessary to expand this view.When people communicate they do much more than just toss the convesation ball back and forth. My own studies as well as those of others reveal a series of delicately controlled, culturally conditioned servomechanisms that keeps life on and even keel, much like automatic piloton the airplane. All of us are sensitive to subtle changes in the demeanor of the other person as he responds to what we are saying or doing. In most situations people will at first uncounsciously and later counsciously avoid escalation of what I have termed the adumbrative or foreshadowing part of a communication from the barely perceptible signs of annoyance to open hostility. In the animal world, if the adumbrative process is shortcirtuited or bypassed, vicious fighting is apt to occur. In humans in the international-intercultural sphere of life many difficulties can be traced to failure to read adumbrations correctly. In such instances, by the time people discover what is going on, they are so deeply involved that they can't back out.*

Kohe ka mõistete kallale: **Biotope** *is an area of uniform environmental conditions providing a living place for a specific assemblage of plants and animals. A* **servomechanism**, *or servo is an automatic device that uses error-sensing feedback to correct the performance of a mechanism. The term correctly applies only to systems where the feedback or error-correction signals help control mechanical position or other parameters.* **Adumbration** *is prefiguration: the act of providing vague advance indications; representing beforehand.*

> *As man developed culture he domesticated himself and in the process created a whole new series of worlds, each different from the other. Each world hasits own set of sensory inputs, so that what crowds people of one culture does not necessarily crowd another. Similarly, an act that releases aggression and would therefore be stressful to one people may be neutral to the next.*

Ka eelnev *common sense* arutluskäik vajas tsiteerimist, kuna see seostub minu arvates Uexkülli omailmaga. Viimast tahtsin lugedes seostada biotoobiga (tõlkes ka "elupaik) ning see tsitaat selgitab erinevust üpris ilmekalt.
Edasi analüüsis Hall kauguste või vahemaade liigitusi. Liikidevahelises suhtluses on *flight* ja *critical* kaugused - esimene põhjustab põgenemist ja teine on see kaugus, mis põhjustab vastupidist reaktsiooni. Näiteks toodi seda,

kuidas lõvisid tsirkuses liikuma pannakse - kuna nende põgenemis- ja kriitilised kaugused on sentimeetri täpsusega teada, siis piisab lõvi "liigutamiseks" tema ruumi tungimisest ja sealt õigel momendil (nt kui lõvi on parasjagu puki peal) lahkumisest. Liigisiseses suhtluses on olulisemaks *social* ja *personal* vahemaad. Nendest tean juba läbi rohkete tõlgenduste rohkem. Näiteks toodi seda, kuidas ahvid ja ka inimesed hoiavad oma lapsi enda ligidal (*like a band holding together a social group*).

The word "sink" is used figuratively to mean a receptacle of foul or waste things. Calhoun invented the term "behavioral sink" to designate the gross distortions of behavior which appeared among the majority of the rats in the Rockville barn. Such a phenomenon, he believes, is "the outcome of any behavioral process that collects animals together in unusually great numbers. The unhealthy connotations of the term are not accidental: a behavioral sink does act to aggravate all forms of pathology that can be found within a group".

When sink developed in Pens II and III, everything changed. Several different categories of males could be identified:

1. The agressively dominant, of whom there might be as many as three, exhibited normal behavior.
2. The passive males avoided both fighting and sex.
3. THe hyperactive subordinate males spent their time chasing females. Three or four might be tailing one harassed female at the same time.During the pursuit phase, they would fail toobserve the amenities; instead of stopping at the "burrow" entrance they would follow the female inside so that she had no respite. During mounting, these male rats frequently maintained their grasp of females for several minutes instead of the usual two or three seconds.
4. Pansexual males tried mounting anything; receptive and non-receptive females, males and females alike, young and old. Any sex partner would do.
5. Some males withdrew from social and sexual intercourse and went abroad chiefly at the time when other rats slept.

In order to understand man, one must know something of the nature of his receptor systems and how the information received from these receptors is modified by culture. Man's sense apparatus falls into two catefories, which can be roughly classified as:

1. The distance receptors - those concerned with examination of distant objects - the eyes, the ears, and the nose.
2. The immediate receptors - those used to examine the world close up - the world of touch, the sensations we receive from the skin, membranes, and muscles.

A general notion, however, of the relative complexities of the two systems can be obtained by comparing the size of the nerves connecting the eyes and the ears to the centers of the brain. Since the optic nerve contains roughly eighteen times as many neurons as the cochlear nerve, we assume it transmits at least that much more information. Actually, in normally alert subjects, it is probably that the eyes may be as much as a thousand times as effective as the ears in sweeping up information.

A major exeption is the hearing of a blind person who learns to selectively attend the higher audio frequencies which enable him to locate objects in a room.

Meeldivuse tõttu kirjutan siia ümber ka sellise kena katkendi:

> *In the northern European tradition most Americans have cut themselves off from a powerful communication channel: olfaction. Our cities lack both olfactory and visual variety. Anyone who has walked along the streets of almost any European village or town knows what is nearby. During World War II in France I observed that the aroma of French bread freshly removed from the oven at 4:00 A.M. could bring a speeding jeep to a screaming halt. The reader can ask himself what smells we have in the U.S. that can achieve such results. In the typical French town, one may savor the smell of coffee, spices, vegetables, freshly plucked fowl, clean laundry, and the characteristic odor of outdoor dafes. Olfactions of this type can provide a sense of life; the shifts and the transitions not only help to locate one in space but add zest to daily living.*

Veel üks sõna, millele leiaksin rohkesti kasutust, kui see vaid eesti keeles ka oleks: *Proprioceptors* ehk närvilõpmed lihastes, kõõlustes ja teistes organites mis vastavad stiimulitele keha positsiooni ja liikumise kohta. *Proprioceptor*ite süsteem ütleb sulle, kus sa parasjagu asud ja kuidas sa liigud.

Kuidas eskimod orienteeruvad maamärkideta Arktikas, kirjeldab Edmund Carpenter:

> *When I travel by car, I can, with relative ease, pass through a complex and chaotic city - Detroit, for example - by following a handful of highway markers. I begin with the assumption that the streets are laid out in a grid and the knowledge that certain signs mark my route. Apparently, the Aivilik have similar, though natural, reference points. By and large, these are not actual objects or points, but relationships; relationships between, say, contour, type of snow, wind, salt air, ice crack.*

"Frozen style is for people who are to remain strangers."

Mõisted:
sociopetal - *arranged so that each can see and interact with the others*
sociofugal - *arranged so that each can maintain some privacy from the others*

Kokkuvõttes iganenud, aga hea lugemine. Tekitas huvi Halli teiste raamatute vastu. Uuesti ei loeks enne, kui olen sotsiosemiootikaga korralikult tutvust teinud.

1.8 December

1.8.1 Psychosemiotics (2010-12-01 19:54)

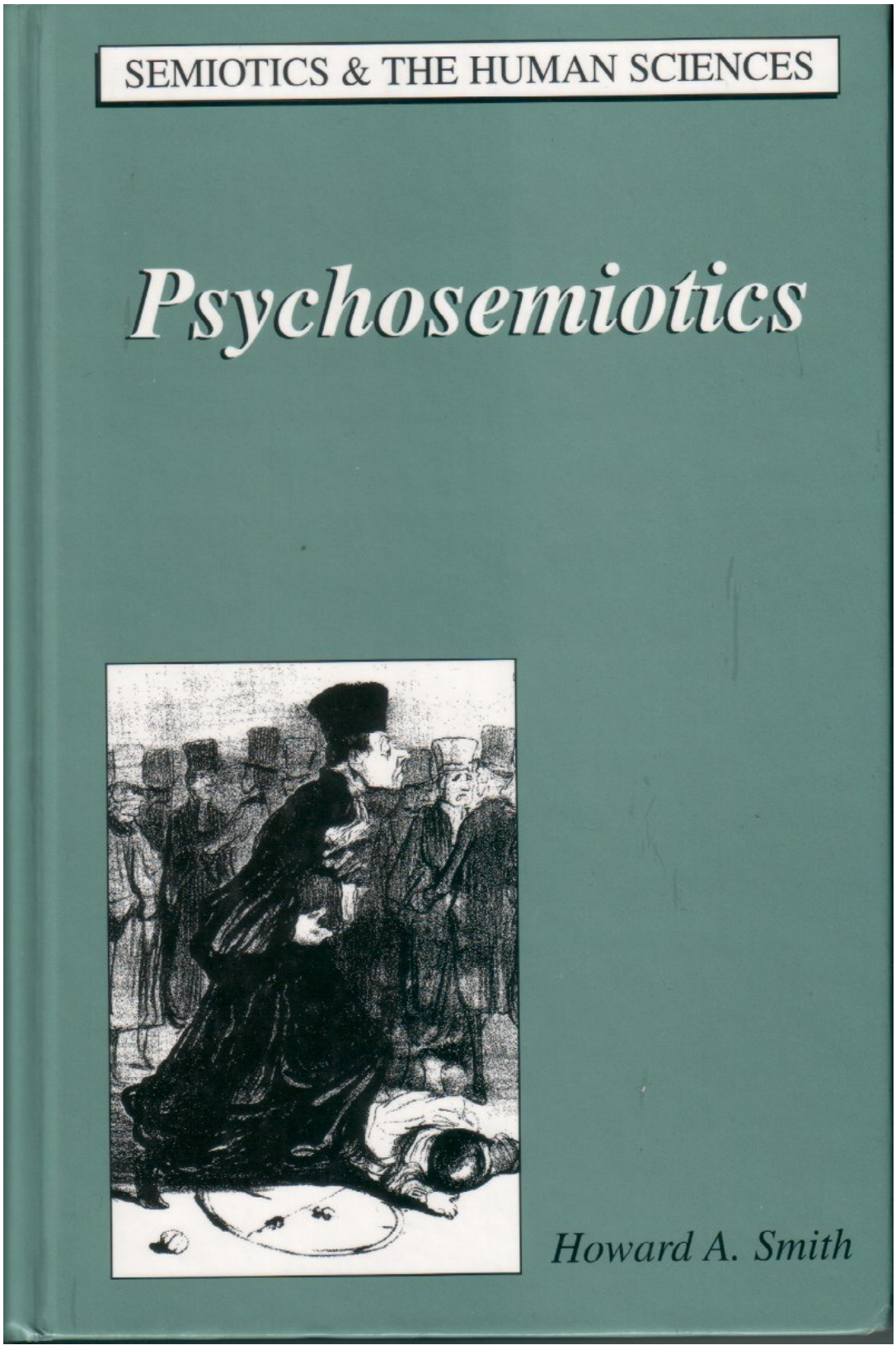

Howard A. Smith - Psychosemiotics. Peter Lang, 2001. 332 lk

Teine raamat, mida pean enda ülikoolihariduse alusteoseks. See teos võtab kokku mõlemad alusmoodulid, mille ma ülikoolist saan: psühholoogia ja semiootika. Tagatipuks on see kirjutatud mehe poolt, kelle valdkonnaks on *nonverbal communication in teaching*. Nö *edusemiotics* on ka selles teoses olemas. Ausalt öeldes on see kõige selgesõnalisem, arusaadavaim ja parim semiootikaraamat, mida ma seni lugenud olen. *"Abstruse"* silti see raamat ei saa. Kavatsen seda korduvalt üle lugeda ja mitte selle pärast, et raamat oleks arusaamatuks jäänud, vaid selle tõttu, et see raamat sisaldab asju, mida tahan lõpuks mõiste täielikult ja pidada meeles. Mälu, taju, tõlgendamine, mõistmine, ruum, käitumine, kehakeel, märgiteed - neist kõigist on midagi ja sealjuures kasulike viidetega, milles nii mõnigi oli juba tuttav. Väga armas on see, et peatükkide lõpus olevate soovitatavate raamatute järele on kirjutatud ka ühelauselised kokkuvõted. Raamatu lõpus olev bibliograafia sütitas kadedust, sest autor on lugenud ja tsiteerinud The Semiotics of Language and Culture volume 2s sisalduvat psühhosemiootikast kõnelevat Watti artiklit (millele mul ei ole ligipääsu). Mõne kuu pärast loen seda raamatut kindlasti uuesti. Seniks kasutan sellest raamatust edasisteks õpinguteks kahte väljavõtet - kultuuripsühholoogia viited ja näited Peirce'i märgikategooriatest.

Two Traditions of Cognitive Psychology

Beginning readers in mainstream psychology can be excused for believing that a single epistemological paradigm underlies all psychological theory and research. Every psychology student soon becomes familiar with a standard toolkit of experimental tactics used to conduct research on psychological questions and with such names as John B. Watson, Robert Thorndike, B. F. Skinnes, Herbert Simon, and Jerry Fodor. However, despite appearances, the history of psychology in western scholarship has been marked by at least two main perspectives about how to conceptualize the discipline and how to its attending problems and issues. The second and lesser-known view is linked to purpose, meaning and interpretation and today carries the label of cultural psychology. This "second psychology" (Cahan & White, 1992) has been represented over time by such individuals as Franz Brentano, James Mark Baldwin, Lev Vygotsky, George Herbert Mead, and Jeome Bruner. Unfortunately, too few psychology students are familiar with the works of this second group of scholars.

Psychology's two main perspectives are replicated in the history of the discipline's major subarea of cognitive studies. Hence, assorted elements of cognition have been subjected to two models of inquiry: the currently-dominant quantitative and essentially causal approach, and the increasingly popular qualitative and essentially interpretative model. However, another large and diverse group of individuals that is also deeply interested in the processes and products of human cognition lurks on the margins of psychology. This group is composed of the linguists, philosophers, biologists, pshysicians, and other human scientists who consider themselves semioticians and who share many of the same fundamental views as the cultural psychologists. Representatives of this latter group of scholars include Charles Peirce, Jakob von Uexküll, Karl Bühler, Julia Kristeva, and Roman Jakobson. A safe guess is that almost no student of mainstream psychology is familiar with the works of any of these individuals.

Table 1: The Ten Classes of Peirce's Sign

ClassNameCodeExample1 em Rhematic iconic qualisign111Feeling of red2*Rhematic* iconic sinsign211An individual diagram3Rhematic indexical sinsign221A spontaneous cry, "Ow!"4Dicent *indexical* sinsign222A weather vane5*Rhematic* iconic legisign311A diagram, generally6Rhematic indexical legisign321Demonstrative pronoun7Dicent indexical legisign322A street cry, "Showtime!"8Rhematic symbol *legisign*331A common noun, "Chair"9Dicent symbol *legisign*332Any proposition10Argument *symbol legisign*333A syllogism

1.8.2 Unmasking The Face (2010-12-05 20:53)

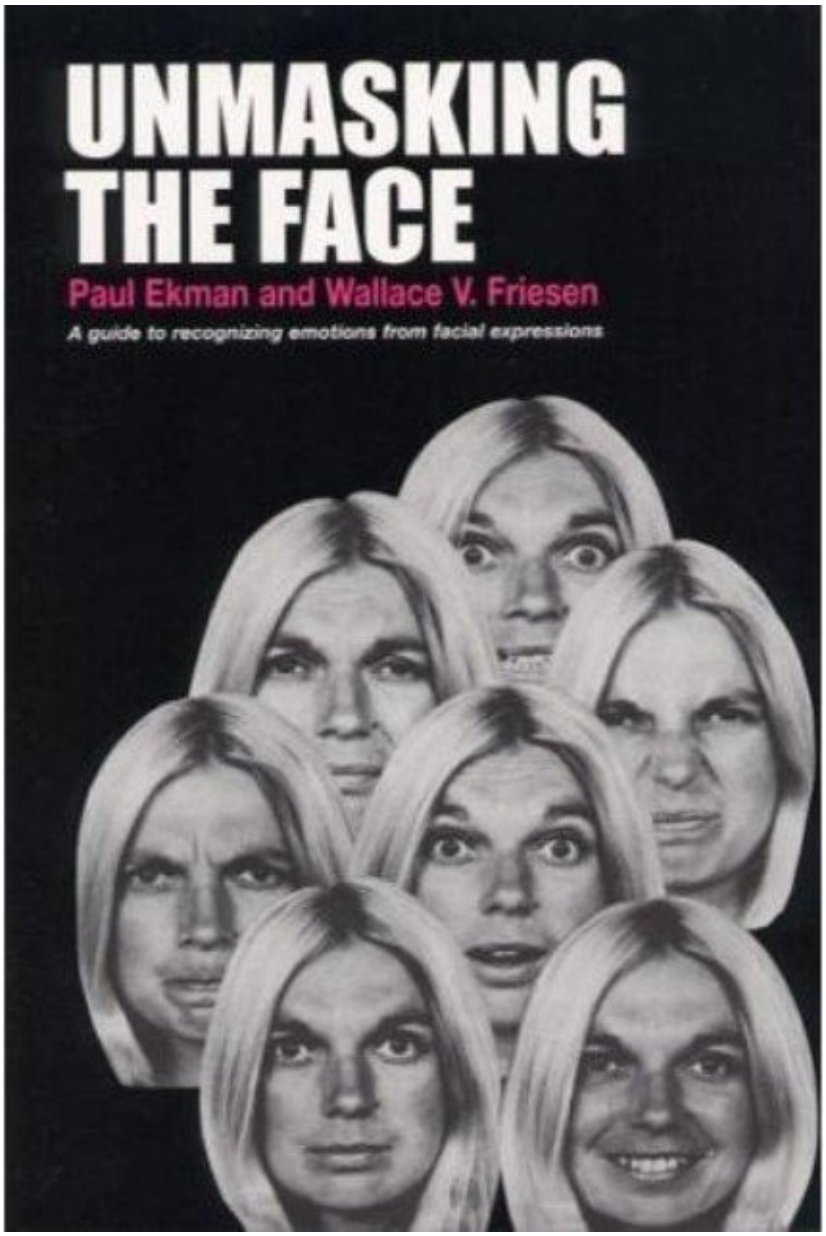

Paul Ekman and Wallace V. Friesen - Unmasking The Face: A guide to recognizing emotions from facial expressions. Malor Books, 2003. 212 lk

Mõistmine on protsess. Iga Ekmani raamatu (üle)lugemisega täienevad teadmised inimese näoilmetest. Temast kaugemale minna selle informatsiooni saamiseks tundub asjatu, kuna samaväärselt põhjalikku tööd ei paista eksisteerivat. See on ka ilmselt põhjus, miks väga palju kasulikke viiteid selles raamatus ei sisaldu. Carol Izard ja Silvan Tomkins said üles märgitud, aga nende kirjutisi ei pruugi, just nagu Eibn-Eibensfeldti omi, olla saadaval. Viimase kohta sain vähemasti nii palju rohkem teada, et teda on avaldatud ka inglise keeles.
Seda konkreetset raamatut lugesin enne *Emotions Revealed*'i, aga mitte lõpuni (mistõttu jätsin ka kokkuvõtte tegemata). Seekord lugesin lõpuni ja tegin ka märkmeid. Näiteks tundus oluline üles tähendada põhilised näoosad, mis emotsioone väljendavad: otsmik, kulmud, silmad (täpsemalt nende vahetu ümbrus), põsed, nina, huuled ja lõug (*chin*).

Oluliseks määratluseks (mitte ainult näo, vaid ka muude kehaosade väljendusvõime kategoriseerimiseks) on kolm signaalitüüpi: (1) **static** - nt nahavärv, pea kuju jne; (2) *slow* - nt püsivad kortsud; (3) *rapid* - nt kulmude tõstmine. Sealjuures on oluline täheldada, kuna saab ilmest embleem (ajaline mõõde). Ja siis muud mõisted, mida ei hakka selgitama: *display rules (cultural*, *personal*, *vocational requirements)*; *mock expression; qualifying (commenting)*, *modulating*, *falsifying; simulating*, *nautralizing*, *masking; blended expressions*, *conversation punctuators*.
Kokkuvõttes juba kerge lugemine. *Facial deceit* peatükk jäi minu jaoks pisut häguseks, aga eks hilisem ülelugemine parandab ka seda. Ütleksin, et päris hea.

1.8.3 Winning Body Language (2010-12-05 21:00)

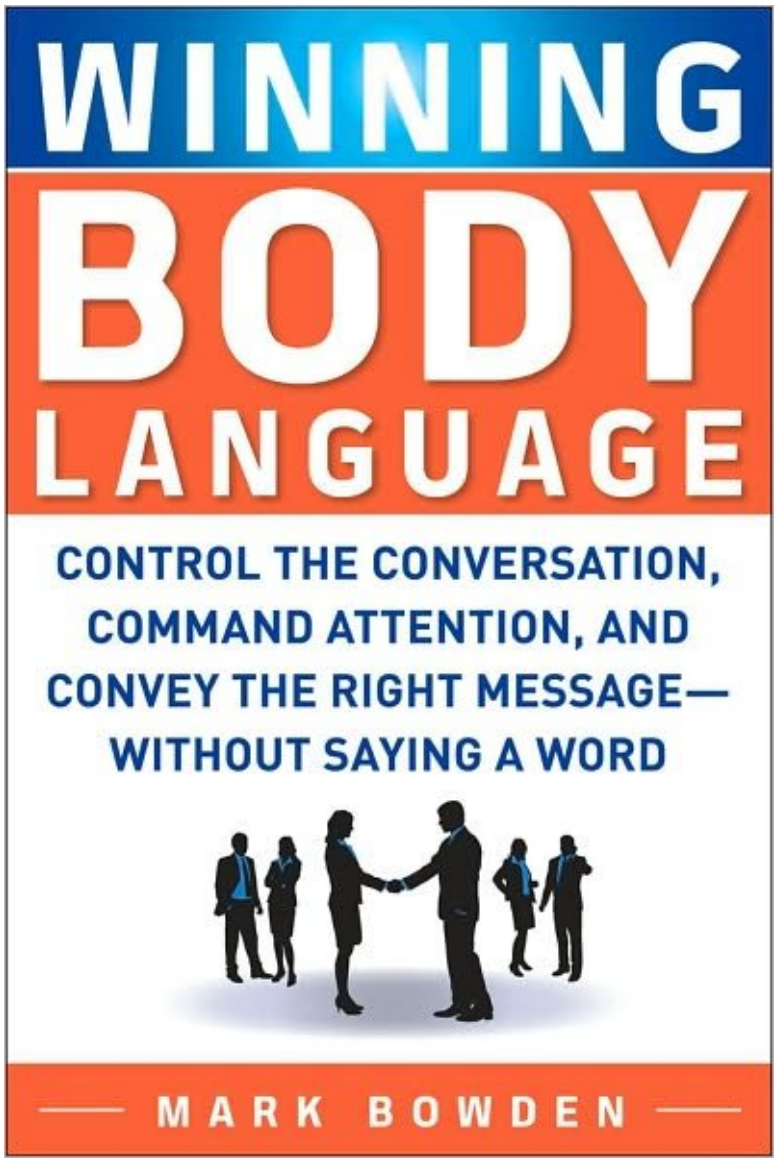

Mark Bowden - Winning Body Language: Control the Conversation, Command Attention, and Convey the Right Message - without Saying a Word. McGraw-Hill, 2010. 257 lk

Esmakordne lugemine

Selle raamatu teistkordsel lugemisel märkasin juba eesõnas ja sissejuhatuses veenmist (*persuasion*) selle raamatu autori taseme ja raamatu sisukuse suhtes. See, et autorit tema enda sõnul seltskonnas austatakse, ei oma ju raamatu seisukohalt suuremat kaalu. Veenmiseks pean ka sissejuhatuses kasutatud retoorikat: "kui sa töötad firmas mis on nii ja nii edukas, siis see raamat ei ole sinu jaoks". Sellistes firmades töötab parimal juhul komakohtadega protsent elanikkonnast, kas ülejäänud 99.x % Maa inimestest peaks seda raamatut siis lugema?

> *As we physically and mentally advanced, our communication moved forward to include a fuller vocabulary of symbols and words. Small human groups or tribes could now look further afield, not only geographically in space but imaginatively in time, by laying down plans for the future, accounting for the past, negotiating the coalition of territories, or winning over the terrain through ever more elaborate strategies of agression.*
> *It is the simple signs, sounds, signals, pictures, hieroglyphs, words, publications, and broadcasts disseminated across all channels and media, throughout time and space, that have revolutionized and advanced our world and our understanding within it. With our various sophisticated forms of communication, humankind has evolved into the major intelligent biological force on this planet.*

TruthPlane on autori sõnul *gestural system* mis aitab omistada veenva ja mõjusa *vocabulary of gesture*.
Kommunikatsiooni definitsioon on siin *"a source transmitting a message to a receiver in order to ahieve an intended result."* Ja muidugi tundub siin, nagu ka mitmes teises kehakeelealases tükis, kommunikatsiooni *intended result* olevat *manipulation of belief* või ühe sõnaga *pesuasion*. Selgituses lisab ta ka mõisted *channel*, *intent* ja *feedback*, aga mida ta ei maini (ja mis minu arvates on problemaatiline), on müra. *Noise* on Shannon-Weaveri kommunikatsioonimudeli olulisim komponent, aga Bowden kasutab hoopis Harold Lasswelli kommunikatsioonimudelit: *"Who (says) What (to) Whom (in) What Channel (with) What Effect."* Shannoni mudelit mainib ta sõnumi mõistmisel ja toob sõnumi korrumpeerumisest välja sellised elemendid nagu *generalization*, *deletion* ja *distortion*. Kehakeelealaseid näiteid ta kahjuks ei too.
Huvitav mõiste: *"**cataplexy** - a muscular weakness brought on by strong emotion"*. Soovitatav kirjandus:

> George Lakoff - Moral Politics (2002)
> Moshe Feldenkrais - Awareness through Movement (1972)
> Brian Bates - Way of the Actor
> Eugenio Barba - The Secret Art of the Performer
> Paul Ekman - What the Face Reveals (1997)
> Robert Ardrey - The Territorial Imperative

Raamatu sõnumit on tegelikult võimalik kokku võtta ühe sõnaga: "hinga". Aga see on kirjutatud veenval moel, mis sealjuures (apelsinide ja õunade võrdlemise osas) kasutab NLP modelleerimist. Pole väga väär öelda, et see raamat on mingil määral "hüpnotiseeriv" - rahulikust sügavast hingamisest lugemine paneb lugejat rahulikult ja sügavalt hingama ja raamatu lugemine muutub selle võrra kergemaks. *Also*, paneb lugejale pähe mõtte jalutada raamatupoodi, et tellida pitsat. *"Truth Fearts No Question"* tuleks meelde jätta religiooniteemalisteks diskussioonideks.

> *Now shift your hands up to your chest height and notice the difference. What has happened to your breathing rate now? Into which part of your lungs are you now predominantly bringing oxygen? You will have noticed that when you set your hands in the chest area, and specifically the horizontal plane of gesture that comes out from just a couple of inches above the sternum (the center and bottom of the rib cage, at exactly the level at which you can best feel your heartbeat), your breathing rate quickly increases and you breathe more into your chest than into your belly. Some of you may have already noticed an increase in your heart or pulse rate that automatically goes along with this.*

It seems that gesturing with your hands at chest level automatically increases your breathing rate and heart rate and produces a slightly shallower style of breathing. And you will also notice that it quickly creates way more energy than an edge of excitement in you.

Raamat on sealjuures nii uus, et selles on mainitud ka Dr. Cal Lightmani tegelaskuju teleseriaalis Lie to Me. Esmalugemisel ei pidanud seda kasulikuks informatsiooni, kuna siis ei olnud ma veel nii palju kohanud Paul Ekmani nime ega lugenud ühtegi tema teost (nüüdseks olen lugenud kahte). Ekmani tööga seoses ütleb Bowden, et 52 näolihast moodustavad umbkaudu 5000 näoilmet.

The law of attraction is the philosophy that people's own thoughts (both conscious and especially unconscious) dictate the reality of their lives, wether or not they're even aware of it. So, essentially, the law of attraction says that if you really want something and you truly believe it's possible, you'll get it by directing your attention toward it. And if this is to be believed, then by the logic of the law of attraction, giving a lot of attention and thought to something that you don't want means that you'll get that, too!

YesState sõnad, mida annab eesti keelde tõlkida: jah / olgu / hea / nõustun / täpselt / kindlasti / tõsi / täielikult / alati / igal juhul / räägi mulle rohkem / sul on õigus / muidugi / absoluutselt.
Sain siit teada, et Edward Halli ruumijaotus ilmus ajakirja American Anthropologist artiklis "A System for the Notation of Prexemic Behavior". Ühest uurimustööst tean sinna järele kirjutada ka numbrid "1963, 65, 1003-1026".

You have the opportunity to become an artist - a poet with your nonverbal communication, and affect those around you purposefully, elegantly, and with the potential for great returns. However, this work is only for the brave and the bold. Remember the words of British author George Orwell, whose intense opposition to totalitarianism and passion for clarity in language led him to say, "During times of universal deceit, telling the truth becomes a revolutionary act."

1.8.4 Kultuurisemiootika (2010-12-05 21:05)

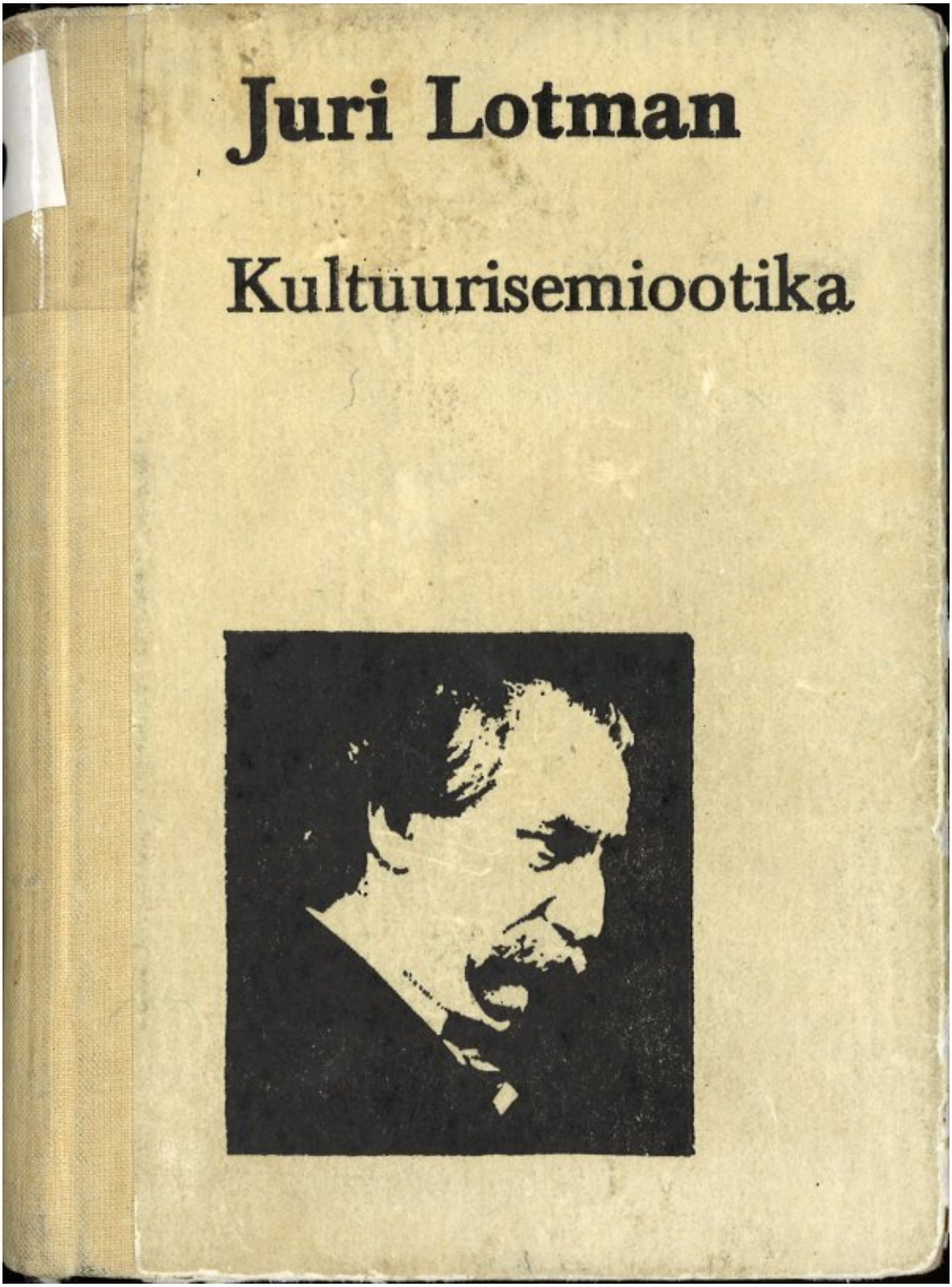

Juri Lotman - Kultuurisemiootika. Olion, 1990. 420 lk

Kohutav, lihtsalt kohutav. *Written in semiologese*. Kuigi tegin endale ülesande vähemasti esimese 30 lehekülje

peale lahti laotatud teesid selgeks teha, jäid needki paiguti mõistmatuks. Pole kindel, kas asi on J. Lotmani kirjastiilis, konarlikus tõlkes või siis olen ma lihtsalt loll. Tõenäoliselt kõik kolm korraga. Esiteks on J. Lotmani keelekasutus täis vimma lihtsa ja arusaadava äripäevakirjanduse vastu - ta on justkui igas lauses üritanud midagi väga lihtsat öelda väga keeruliselt; sealjuures leiutades sõnu nagu metasemiootika, neoretoorika ja pseudomemuaarid. Jälle tundub mulle, et semiootikute jaoks on kõik asjad automaatselt lahedad, kui lisada eesliide "meta" (nt metatasandid, metavajadused, metavõileib ja metanool). Teiseks on tõlkes läinud kindlasti palju kaduma. Oletatavasti pole ma selle murega üksi, sest hariliku pliiatsiga tehtud märkmed on nii mõneski kohas jooninud midagi täiesti mõistetamatut alla ja maalinud kõrvale küsimärgi. Rohked venekeelsed tsitaadid ei tee ka muidugi asja väga meeldivaks. Kolmandaks mõistan, et kultuurisemiootikaga kohtun selles raamatus esmakordselt ja mingisugused paradigmaatilised ja süntagmaatilised teljed ei saagi hoobilt kohale jõuda. Õpin veel ja loen haritumana uuesti, küll siis mõistan rohkemat (see taktika on mõne abstruusse raamatu puhul teinud imesid).
Muidu oli tore lugemine. Väga palju informatsiooni on nendele lehekülgedele kokku pakitud. Enamus sellest käsitleb küll vene kirjandust (luulet, kroonikaid, teadust), aga ikkagi. Akadeemikule on see raamat väga eeskujulik s.t. ilma vastava hariduseta on seda raamatut võimalik samavõrd kergesti hoomata kui mandariini keelt. Jätan siia mõned katkendid, mis puudutavad minu uurimisvaldkonda:

"Märgisüsteemide ja nende abil toimuva suhtlemise tingimuste uurimisega tegeleb semiootika. Et see on teadus suhtlemisest, teadete edastamisest, inimestevahelisest (ning inimeste enda) mõistmisest ja mittemõistmisest, sotsiaal-kultuurilise kodeerimise vormidest, siis on semiootika loomuldasa sügavalt ühiskondlik."

"Inimeste (ja mitte ainult inimeste) sihipärast teadvustatud või alateadliku programmiga tegevust nimetatakse käitumiseks. Käituminegi võib olla vahetu (näit. töine käitumine) ja vahendatud, semantiline. Seda erinevust täheldame juba loomadel. Ühtedes olukordades - näiteks toidu hankimisel - käitutakse lähtudes praktilisest vajadusest ja siin loom toimib tegelikult. Teistes olukordades realiseerub käitumine märgilise (sümboolse) sisuga þestides: kihvade paljastamine või pea langetamine väljendavad ähvardust ja valmisolekut võitluseks, koera sabaliputus aga sõbralikkust ja meelitust. Teatud situatsioonides, nagu abieluline käitumine, laste kasvatamine, juhtiva koha haaramine karjas jne., kujuneb käitumise semantiline külg peamiseks, moodustades mängulise iseloomuga tegevuse keerukaid vorme."

"Eriliigiliste kunstiteoste ühtsust teatud suletud kultuuriruumis ei saa käsitleda lahus sellesse kooslusse lülituva inimese käitumisest. Eespool oli juba juttu, et Moskva aadlipereelamu tüüpiline struktuur eeldas jaotust alumiseks paraadkorruseks ja ülemiseks eluruumide korruseks, et isegi keskmise mõisniku vähenõudlikum eluase liigendus härraste- ja teenijatepooleks, talutares eristati ikooninurka. Eluruumi struktureerimisele vastavalt tekib käitumistüüpide liigitus, arvestades kõnnakut, þestikulatsiooni, hääletugevust jms.
XIX sajandi esimese poole vene aadli puhul kujundas ohvitseri riviteenistus ning ei kübetki leebem drill neiudel tantsuõpetaja käe all sootuks erilise hoiakutüübi. Tekkis võimalus eristada "kõrget" ("üllast") ja "madalat" ("labast") þestikulatsiooni-, kõnnaku-, kõne- ja käitumismaneeri ning vastavalt samastada end "kõrgete" või "madalate" tegelaskujudega kunstivallast, mis eeldas teatud kindlat tegude ning mõtteavalduste laadi, teatavat kõnelemisstiili. See oli palju üldisema kultuurifenomeni üks eriilminguid: nagu teada, determineerib sotsiaalne situatsioon - "karneval", "töötegemine", "riviteenistus", "paraad", "ball", "sõbralik vestlus" jne. - sobiva käitumise ja kõne, þesti ja miimika tüübi. Iga taoline situatsioon seondub aga teatava kultuuriruumiga ning järelikult antud kultuuri puhul stabiilsete kunstikooslustega. Seeläbi tekib vastavus kunstikoosluse ja kunsti "tarbija" käitumise vahel. Vähe sellest: inimese situatsioonkäitumine peegeldub omakorda kirjanduslike tegelaskujude käitumises ja kogeb nii alalist tagasisidet. Sel moel kujuneb objektiivne alus kunstide uurimiseks ühtse kultuuriterviku koosseisus."

1.8.5 Keskkonnaeetika võtmetekste (2010-12-05 21:10)

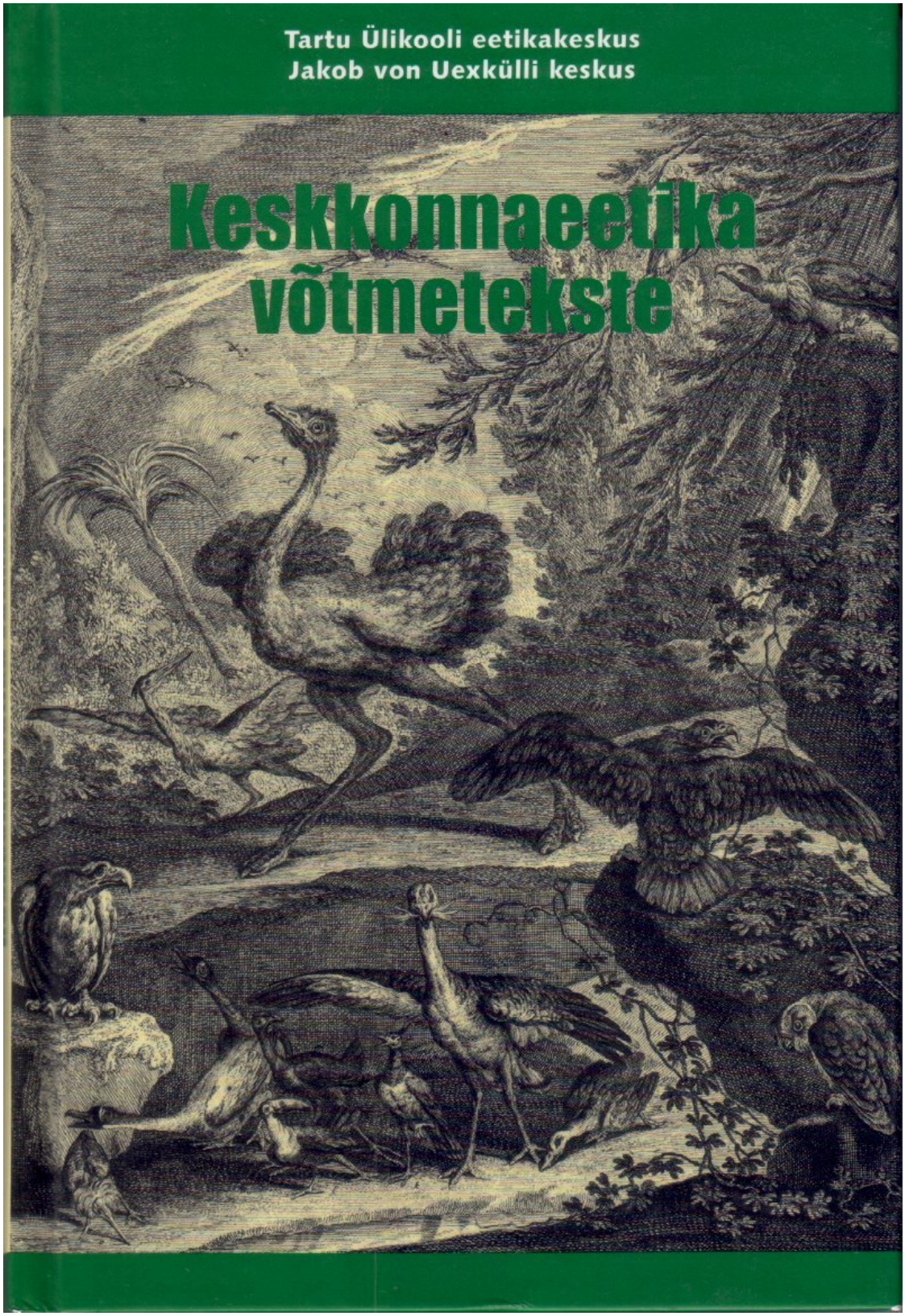

Keskkonnaeetika võtmetekste. Koostanud ja toimetanud AIre Vaher, Riste Keskpaik, Külli Keerus. Tartu, 2008. 93 lk

Selle esseekogumiku on avaldanud Tartu Ülikooli eetikakeskus ja Jakob von Uexkülli keskus. Esmakordselt lugesin seda lühiteost aasta aega tagasi ja siis polnud mul suuremat aimu ei Tartu Ülikoolist, Uexküllist ega ka sissejuhatuses tänatud professorist Kalevi Kullist. Nüüd tundus nii mõnigi asi palju tuttavam. Näiteks loomade väärkohtlemise religioosseid tagamaid selgitav essee "Meie ökoloogilise kriisi ajaloolised juured" lõpeb sellega, et Assisi Franciscust tahetakse kuulutada ökoloogia pühakuks. Paljugi nende esseede puhul on kaheldava väärtusega (nt ökoloogiline kriis, vajadus pühakute järele), aga vähemasti üldpilt on mõtlemapanev. Peter Singeri essee on neist neljast minu jaoks mõjusaim, kuna toob kasutusse sellise sõna nagu spetsiesism (*speciesism*?) ja kõneleb loomade väärtkohtlemisest võrdluses rassismi ja seksismiga. Tulemus on muidugi see, et kõik inimesed on vähemal või rohkemal määral spetsiesistid (mis ei lisa arguemendile suuremat kaalu, aga loob kindla perspektiivi).
Teose eesmärk on osutada tähelepanu sellele, kas on õige pidada inimest maailma valitsejaks - võimuks, mis repressеerib häbenematult iseenda elukeskkonda ja kõiki selles sisalduvaid olendeid. Miks on inimlapse elu püha, aga vasika oma mitte?
Mul on hea meel, et A-raamatukogul see raamat on. Erinevalt Freudist või Hiina surmanuhtlusest rääkivatest raamatutest, soovitaksin ma seda raamatut teistel lugeda.

1.8.6 Culture and Human Development (2010-12-13 00:10)

Jaan Valsiner - Culture and Human Development. Sage, 2000. 319 lk

See on üks raskemaid raamatuid, mida ma viimasel ajal lugenud olen. Teen siinkohal eristuse "keerulise" ja "raske" vahel. Keerulisest raamatust ei saa ma palju aru, raskest raamatust saan aru, aga loen kaua või vaevaliselt. Selles võib süüdistada nii autori kirjastiili kui ka raamatu formaati (tekst on väike ja kahes tulbas). Hoolimata raskuest oli raamat huvitav. Esimene osa räägib arenguteooriast ja -metodoloogiast (James Mark Baldwin, George Simmel, Herbert Mead, Lev Vygotski), teine osa analüüsib inimarengu keskkonda (perekond, semiootiliselt vahendatav koht), kolmas raseduse ja imetamise kultuurilist organisatsiooni (sünnitamisrituaalid), neljas varase lapsepõlve arengut (esimesed eluaastad) ja viies kultuuri poolt valitsevate tegevuste maailma (haridus ja töötamine). Raamat meeldis

väga, aga niipea uuesti ei loeks (sest see võtab mitu päeva). Sealjuures tekkis küsimus, mida mõned väga tuttavad sõnad eesti keeles tähendavad:

- **conduct** - juhtima, läbi viima, käitumine, ülevalpidamine;
- **semble** - otsetõlget pole; **assemble** on kokku koguma, koostama ja koguma ning **dissemble** on hämama, puru silma ajama või (tundeid) varjama;
- **teleology** - teleoloogia (õpetus arengu eesmärgipärasusest).

Järgnevalt palju juhuslikke tsitaate, mis võivad kuidagimoodi kasuks tulla:

> *No science can be 'empirical' only (if it were, it would become equal to accounting). Instead, each science has its empirical part, the meaningfulness of which for knowledge depends upon the theoretical productivity if the given science. Methodology is of crucial importance since it relates the empirical and theoretical sides of a science. How it does it determines whether the given science provides new understanding of the phenomena, or keeps constructing illusionary accounts.*
>
> *All human life is constantly novel as long as it lasts. There is no repetition of the same experience - each new occasion of making a bed, shaking hands, or opening a can is a qualitatively new event - even if it is similar to some previous, analogical, event. Yet, at the same time, we all live a relatively stable life. We do not doubt our identity as the given person from one morning's waking up to the next. We take for granted that the ways we move, talk, write etc. are in principle understandable for others (and remain "typcially ours" over time). Thus, the constant novelty of our life experience is paralleled by our psychological construction of stability at the same time.*
>
> *Human mental orientation towards categorization is a major way to create relative stability in the life-worlds of continuous flux. Construction of categories - or classes of objects - can be accomplished in two different ways. Categorization on the basis of "bad infinity" leads to the creation of* ***homogeneous classes*** *of objects.* ***Homogeneous classes of objects are compilations in which each and every member of the class is considered to be exactly the same in quality as each and every other member in the class.***
>
> ***What are signs?***
> *Signs "stand for" something else - in generic terms, they present that something to somebody in some capacity. Peirce emphasized three kinds of signs:*
>
> 1. An **icon** is a sign that denotes its object on the basis of a similarity that exists between the sign and the object it represents. Thus, a sculpted human figure is an iconic representation of the person, since the sculpture represents the person.
> 2. An **index** is a sign that denotes its object by way of representing the results of the objects inpact. For example, a footprint is an index of the foot that made it. The search for fingerprints by the police in the context of a crime is an effort to identify the person by his or her indexical sign.
> 3. A **symbol** is a sign that represents an object by way of associations and general ideas that operate in such ways that the symbol is interpreted as a representation of the object. The word **foot** (which, as a word, has nothing in common with the object foot, as it is neither the result of the action of a foot nor a physical replica of it) is a symbol of the object foot.

AXIOM OF HISTORICITY:

the study of **the time course of the formation of** selected phenomena
can
explain the present state of these phenomena

*both persons and contexts are **culturally constituted**. They are interdependent with each other: persons can exist as they always live within their contexts; and contexts exist because they are constructed by persons. The cultural nature of human psychology specifies the meaningful nature of both persons-in-context and contexts-as-created by persons. In this respect, the life of humans as species differs dramatically from other biological species, even when rudiments of cultural organization of life can be found, as among higher primates.*

In Western culture, sexual inequality if based on the belief in women's biological inferiority. This explains some aspects of Western women's liberation movements, such that they are almost always led by women, that their effect is often very superficial, and that they have not yet succeeded in significantly changing the male-female dynamics in that culture. In Islam there is no such belief in female inferiority. On the contrary, the whole system is based on the assumption that women are powerful and dangerous beings. All sexual institutions (polygamy, repudiation, sexual segregation, etc.) can be perceived as a strategy for containing their power. (Mernissi, 1987, p. 19)

Psychological organization
*In contrast to other marriage forms (which function to eradicate feelings of jelaousy), monogamy is largely built upon the personal-cultural construction of jealaousies. Often jealousy is equated with the organizing concept of **love**. Love is a basically ill-defined concept, which nevertheless governs the feelings of human beings in their personal cultures in very powerful ways. As love may be linked with the notion of belonging (of one marital partner to another), the linkage to a monogamic relation as "mutual ownership" of the other is easily made. The basis for building such affective limits on the borders of monogamy is the symbolic "ownership" of the other (by the husband of the wife, and by the wife of the husband). Such ownership is cultivated through the collective-cultural myth systems of a society (for example, a belief that **if** the spouse is **not** jealous, the spouse "does not really love" the partner). In dyadic marital relations, testing of the fullness of the "ownership" of the other can occur constantly from the beginning (as well as from times before) the marriage. For example, the bride or wife may indulge in genetic dramatism of jealousy over the husband's real or imaginary female friends, thus both testing the "love tie" of the relationship and trying to channel the husband's interests (see Busco, 1995, pp. 115-116 for a description of marital relations in Colombian marriages). The needs of the traditionally economically more insecure partners - the women - are guaranteed by their implicit power control over the marital tie through the inevitable embeddedness of the husband in the wife-controlled negotiations of the family with its needs of everyday life.*

The covered body: cultural organization of the body in movement
Human social life entails constant constraining on one's own and each other's conduct. It is not only the ways in which the human body is covered (or uncovered) in one or another setting, but how that (clothed, semi-clothed, or unclothed) body moves in the given activity setting. The patterns of human movement are culturally organized. This can entail amplification of the movement in special cases, such as making music or dancing, or attenuation of the movement on other occasions (for example, children forced to sit still in school lessons, or during rituals; promotion of the non-moving body as being culturally desirable etc.)
Patterns of human movements are most directly under the control of social others in specific settings.

Social institutions often craft rituals of conjoint and coordinated movement of decorated bodies (for example, military parades of persons dressed up in parade uniforms). Angry crowds of people can become uncontrollable through their heterogeneity of movement. Ceremonies of calamity, such as funerals, entail prescriptions for slow movement of the participants. Fashion models are specifically prepared for moving their bodies on the catwalk. Children can be instructed not to move their bodies in one or another way so as not to appear "improper" - it is precisely some of these ways in which striptease artists may be instructed to move in order to appear "proper" in their profession.
In the history of human societies, human movement patterns have ben targets of ideological controversies. The Catholic Church (as well as the forces of the Protestant Reformation) fought a war against the movement of bodies in contexts of dancing, resulting in downplaying the flexibility of hip and leg movements in dance (see Wagner, 1997). That restriction did not work in the context of Latin and South America. In Christian churches in Africa (and in Afro-American churches in the USA), the basic dance rhythms of the history of the societies have become the rhythmic carriers of the religious services. Human body movements is an interface between the personal-cultural body and the activities that the person undertakes in the given setting.

Human environmental settings are cultural in their physical organization. This applies both to the physical setting within which persons move (external environment: houses, streets etc.) and those which persons move along with themselves (clothing, body decorations etc.).
A crucial aspect of human cultural development is migration. Migration opccurs for any age group, or gender group, depending upon specific circumstances. Migratory experiences differ by their permanence or temporariness, and, in the latter case, in the tempo of change of the settings. History of human societies indicates that the migration of children from natal homes to the homes of relatives, schools etc. has played a relevant role in their cultural development.

It is obvious that becoming pregnant is a result of sexual intercourse (or at least some manipulation in a test tube). Sex is of interest to males and females of many species, including humans. Yet, contrary to claims by people from the ambience of Freud's couch in affluent Viennese environments - sexuality is not the only, nor even the major, domain of human activities that are culturally regulated for the purposes of societal control over human conduct. Food-related activities are as important (or possibly even more so: as will be seen below, human sexual functions can be subsumes under nutritional ones, but it is unlikely that the reverse is true), and power issues stemming from property ownership, inheriting and production of exchange valie are probably central to human psychological organization of dealing with getting and raising offspring.

Communication and meta-communication
Meta-communication is communication about communication:

Parallel: **Message Y (About Message X)**
Communicative: **Message X** The notion of meta-communication entails a focus on messages that guide the direction of interpretation of communicative messages. Such interpretation has two sides:
1. the direction of interpretation of the message itself;
2. the direction of interpretation of the inention of the communicator (relation with the recipient)
Thus, a communicative message "This is beautiful", when accompanies by laughter, can be interpreted as "You and I jointly understand that it is stupid to consider this beautiful". The primary message is guided by the meta-communicative message to be interpreted in terms opposite to its primary contents ("beautiful" = NOT BEAUTIFUL), with the notion of commonality of the interpretation direction ("You and I agree that beautiful = NOT BEAUTIFUL").

Adjustments to homogenization: relations between different rule systems

A child brought into the school context is set up within a field from which there is no exit. All formal schooling systems keep students within the field of educational activities - on the school territory, within a classroom, and often within a particular seat. Constraining of children's freedom of movement in the school context is similar to the phenomenon of infant swaddling (or cradle-board use). The function of such restraints is to maintain the children's activities within a range in which different educational efforts - both curricular and extra-curricular - can be inserted into the children's activity structure.

Given this function of the school, children who come from family backgrounds that are different would be faced with the need to coordinate different rule systems. By definition of its informal education focus, any home environment is different from a school environment. The contrast is especially profound if the collective-cultural background of the home is different from that of the school.

1.8.7 Cognitive Therapy for Persistent Depression (2010-12-17 20:34)

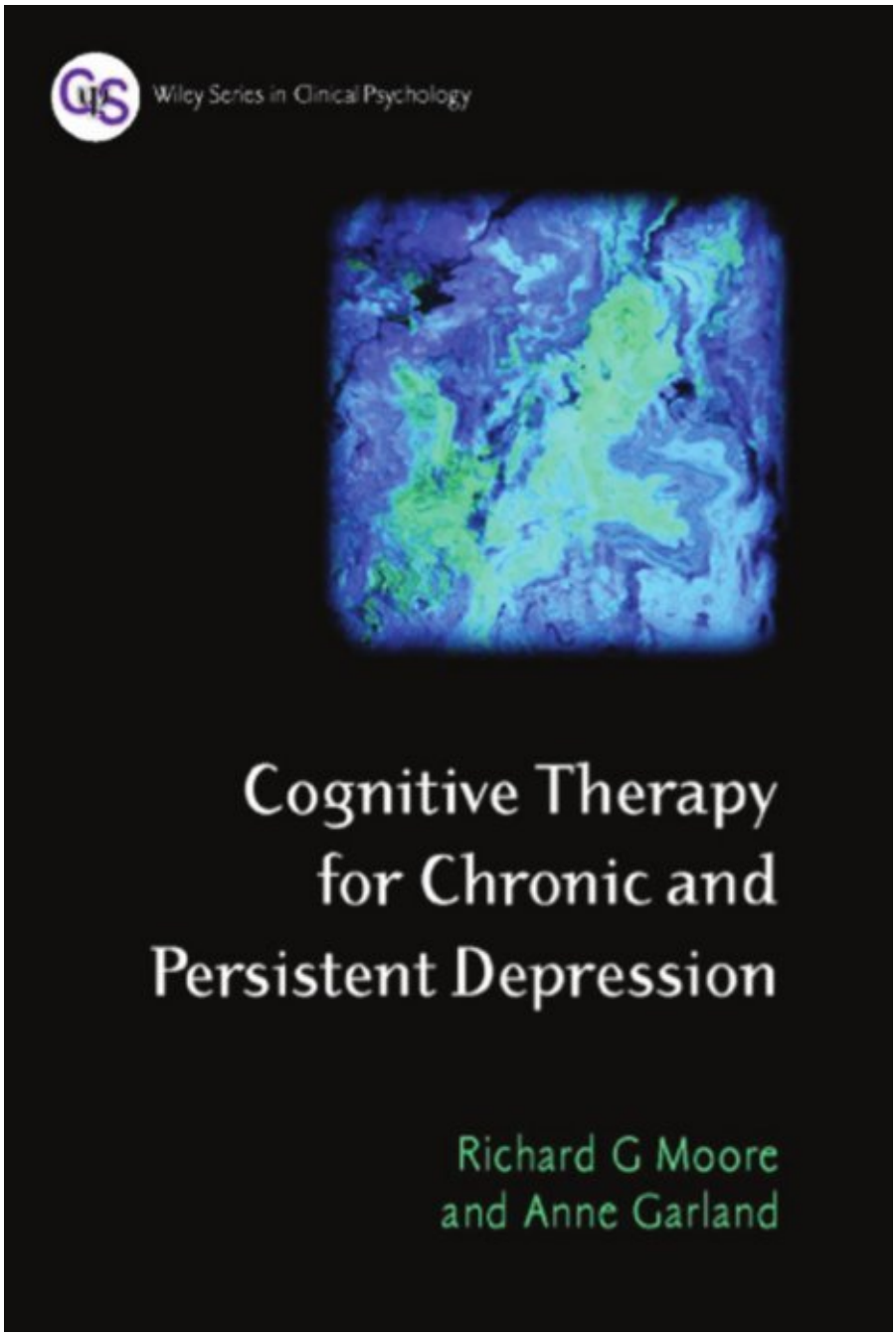

Richard G. Moore and Anne Garland - Cognitive Therapy for Chronic and Persistent Depression. Wiley, 2003. 436 lk

Tahtsin lugeda midagi psühholoogiast ja *Relational Frame Theory* ei olnud lihtsalt kättesaadav (eesti raamatukogudes pole, internetis surnud lingid). Kognitiivteraapia sobis ka. Erinevalt RFT-st, mida alles proovitakse empiiriliselt järgi, on kognitiivteraapia järeleproovitud ja aktuaalne. Raamatu keskel hakkas tunduma, et see on terapeudide *offshoot* NLP-st. Sellele tundmusele aitas suuresti kaasa sõna *"model"* kasutamine. Vähemasti tundub CT olevat kaugemale arendatud kui NLP, sest manipuleerimine toimub teiste vahenditega. Selle asemel, et uks sisse lüüa ja seinad meelevaldselt üle värvida (NLP), koputatakse uksele viisakalt ja sisse pääsedes tehakse soovitusi, mis värv

oleks parem (CT). Raamatu lõpuks tekkis suur tahtmine lugeda teisigi selleteemalisi raamatuid ja omistada parem arusaamine, aga momendil mul selleks aega pole. Sealjuures võtan arvesse CT-le osutatud kriitikat, et "teadus pole kohane perspektiiv, millelt vaadelda emotsionaalseid raskusi". Uurimused on tõestanud, et CT pole oluliselt tõhusam kui ükski teine kliendikeskne psühhoteraapia, aga on saavutanud suurema fiskaalse toetuse just vastupidist väites (kogu raamatust õhkab tegelikult seda *so so scientific* aurat). Teen siin ka märkuse, et kognitiivteraapial on veel alltüüpe nagu ratsionaal-emotiivne teraapia (RET) ja kognitiivkäitumuslik terapaia (CBT).
Raamatu märksõnadeks on *persistent depression*, *automatic thoughts*, *modifying beliefs* ja *vicious cycle*. "Süstemaatilised" üldistused olid huvitavad/kentsakad: nt *environment*, *emotion*, *behaviour*, *thought* ja *biology*. Nende abil kaardistatakse põhimõtteliselt kogu inimtegevuse sfäär ja kõige arusaamatum sellest tundus bioloogia. Tagantjärgi pole ka imestada - bioloogia all ei mõelda siin mitte rakuehitust ja paljunemist, vaid neuroteaduslikke aspekte (nt drooge) ja mis kõige olulisem - energiat. Siin on minu arvates tehtud sama arutlusviga, mille eest hoiatati funktsionalistliku psühholoogia ajaloos - füüsikaline mõiste "energia" on üle kantud valdkonda, kuhu ta tegelikult ei sobi, ja on kaotanud oma esialgse tähenduse (järgmises raamatuarvustuses toon samamoodi välja selle, kuidas "enesekindlus on hinge energia"). Olulisim infokild sellest raamatust on ilmselt see, et kui sa mõtled negatiivselt, siis sa satud depressiooni (noowaaay!). Lihtne ja huvitav lugemine, aga väga tõsiselt seda ei võtaks (uuesti loeksin küll tho, sest kliendi-küsimused on hästi sõnastatud). Tsitaate:

> *One further relevant trend in the field of cognitive therapy has been an interest in how patients experience their negative thoughts, rather than simply the content of their thinking. Theoretically, this has been evident in an increase in intrest in metacognition (e.g. Wells, 2000).*
>
> *Assuming that the therapist manages to maintain their internal sense of motivation to help, appropriately adapting the expression of warmth or care for the patient depends on the development of empathy. In acutely distressed patients, empathy is often achieved through acknowledging and reflecting the patient's feelings. However, cognitive and emotional avoidance in persistent depression confound the conveying of empathy in this way. For patients who are emotionally flat, it is often unclear what to empathise with. Simply mirroring the emotional flatness of the patient would result in the session grinding to a halt. With an emotionally turbulent patient, reflecting the patient's emotional state could result in a counterproductive escalation of feelings. In cognitive therapy, conveying empathy depends not just on the mirroring of patients' feelings, but also on conveying an understanding of how the world looks through their eyes.*
>
> *Helping patients to become more aware of and better able to identify what they are feeling can contribute to developing empathy with chronically depressed patients. Some patients try not to give the therapist any verbal or gross non-verbal cues (e.g. crying) that they feel upset. The therapist needs to be particularly sensitive to signs of any potential affect shift, including subtle changes in tone of voice, direction of gaze or body posture. Rosemary tended to describe herself as fine when discussing problem situations and would do so in a curt, clipped tone of voice followed by an attempt to return the conversation to more superficial aspects of daily living. The therapist learned to pick up on this and gently to draw her attention to it. Over time Rosemary became more able to recognise and acknowledge when all was not well with her. Other patients react catastrophically to any sign of emotional arousal, perceiving their state simply as 'awful' or 'terrible'. Helping them to discriminate between different negative emotions or different degrees of emotion can help to establish a sense that the therapist understands their feelings without criticising or rejecting them. This process of using feedback to train patients in recognising and labelling affective changes is prerequisite to more conventional expressions of empathy in many cases of chronic depression.*
>
> *Many patients have been so focused on the issue of whether they will get back to work that they have not fully recognised what they have lost or how this contributes to their depression. It is important that the*

therapist is explicit in acknowledging the reality of the patient's losses in relation to work, in order to help the patient to recognise the extent of their losses and even to grieve for them. Many of these losses are tangible and external, whereas others are more symbolic or internal. Working with the patient to validate these can be a useful step in recognising and understanding how thoughts and beliefs, as well as external circumstances, can be contributing to the depression.

1.8.8 Kuidas lugeda ja kasutada kehakeelt (2010-12-17 21:48)

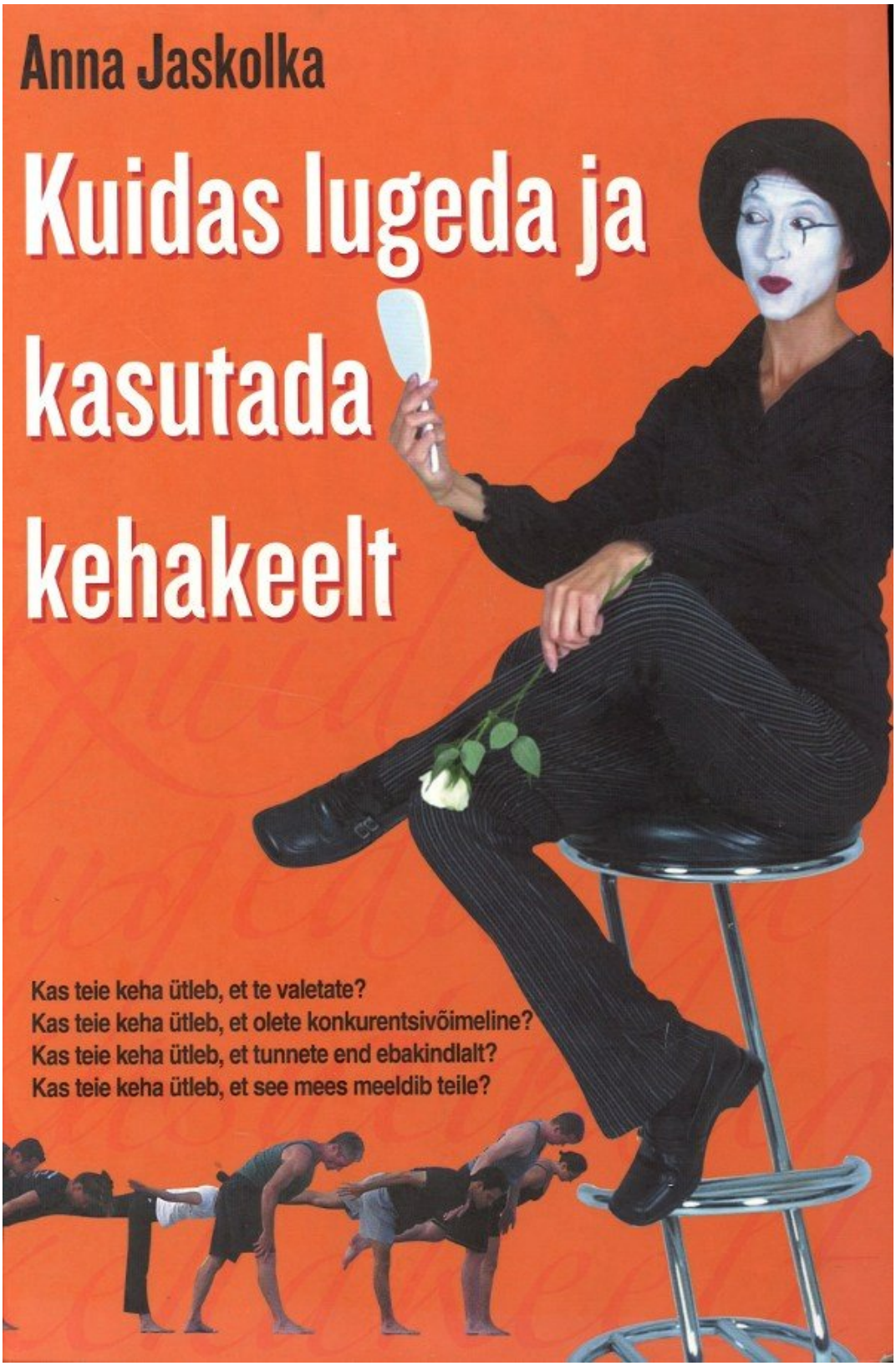

Anna Jaskolka - Kuidas lugeda ja kasutada kehakeelt. ERSEN, 2005. 208 lk

Mul on juba natukene villand nendest tootmisliini-kehakeeleraamatutest. Jälle *same shit*, *different asshole*. Jaskolka ainus eripära on see, et ta on enda sõnutsi üles kasvanud isa pokkerimänge jälgides ja lihvinud oma kehakeelt draamakoolis. Sellest hoolimata rekurgiteerib ta sündsusetult Pease'i ja kirjutab kehakeelest nii, nagu oleks olnud lubatud 70ndate lõpus või 80ndate alguses (aga mida eelmise aastakümne kohta pean lihtsalt häbiväärseks).
Esiteks ümberjutustused - enamus selle raamatu sisust on isiklike konstruktsioonidega ümber kategoriseeritud Pease. Ja need kategooriad ("käsivarržestid", "sõrmežestid", "jalažestid", "suuväljendused") pole just kõige asisemad. Teiseks on pildid kahesugused: fotod (keskpärase väljanägemisega näitlejatest odavas stuudios?) ja kahtlaselt tuttavlikud illustratsioonid (kontuurid). Kolmandaks - milles tegelikult süüdistan tõlki Tiia Rinnet - on palju ebamääraseid tõlgendusi ja seda ilma originaalsetele autoritele korrektselt viitamata. Ekmanist on kuidagi saanud Eckman ja millegi pärast on üllatusest saanud "huvi" (mis oli emotsioon vanemates emotsioonikäsitlustes). "Kehatsoonide" peatükis on kasutatud Halli prokseemilist mudelit, aga tema nime pole (isegi mitte valesti) mainitud. Neljandaks on selles raamatus nullilähedaselt teadust. Isiklikel konstruktsioonidel põhinevad müüdid on saanud siin uue ringluse. Näiteks: *"Kui lõug toetatakse käele ja sõrm on suunatud ülespoole, siis mõtiskleb kuulaja selle üle, mida räägitakse"*. Klassikaline Pease, aga sellest hoolimata *utter bullshit*. Ligilähedaseim mida uurimustöö on tõestanud on see, et inimesed katsuvad oma alanägu tihemini tõsise vaimutöö ajal. Ülespoole suunatud sõrm on siin täiesti ülemäärane. Veel tahaks norida selle üle: *"Erootiline jalažest on kinga kõlgutamine varbaotsal, mis viitab peenise sissetungimisele ühte ajal. See võib paista küllalt süütu, kuid on väga reetlik!"* Siin saan isegi Pease'i ennast tsiteerida: *"12. **The Shoe Fondle**. Dangling the shoe on the end of the foot also indicates a relaxed attitude and has the phallic effect of thrusting the foot in and out of the shoe. This action unsettles many men without them knowing what is happening."*
Ja samas keegi hilisem autor tegi samavõrd oletusliku väite, et jalaga taolisel kombel vehkimine on "probleemse teema jalaga kujuteldavalt eemale löömine". Milleks selline ületõlgendamine? Neil autoritel jääb tõsiselt vajaka igasugune teaduslik alus. Aga kes teab - see jamps ilmselt müüb - ja võib-olla punastamine ongi "kuumus, mis kerkib kaelast ülespoole" ja enesekindlus - väga selgelt defineeritud kui - "hinge energia".
Uuestilugemist (või üldse... lugemist) see raamat ei vääri. Selles on rohkem ümberlükatavat jampsi kui Piiblis (olgu, liialdus, Piibel võidab *hands down*). Teeb natuke morniks, et minu jaoks näib kehakeeles olevat "ahhaa-ohhoo!" momente edaspidi vaid akadeemilises kirjanduses.

1.8.9 Signs - An Introduction to Semiotics (2010-12-19 17:06)

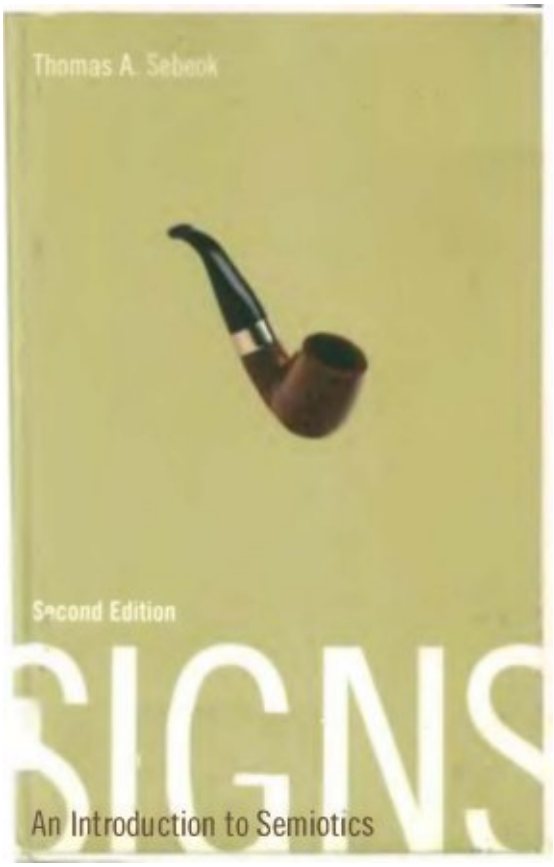

Thomas A. Sebeok - Signs - An Introduction to Semiotics. University of Toronto Press, 2001. 201 lk

Marcel Danesi eessõnaga. Sisaldab peatükki nimega "Nonverbal communication". Sebeok mõtleb selle all üldisemalt igasugust mitteverbaalset suhtlemist ja seostab seda biosemiootikaga. Raamat on kergesti loetav ja mõnusalt kokkuvõtlik; kasutasin selleks, et valmistuda aine Sissejuhatus Semiootikasse eksamiks (sain päris mitmele kordamisküsimusele siit selge vastuse). Kindlasti loen seda teost järgnevate aastate jooksul veel korduvalt (kuna see on lihtne ja sobib kordamiseks hästi), praegu aga toon välja selle, et Ventsel sai tõenäoliselt just siit mõiste "ekstraverbaalne retoorika" ja just sel teemal toon välja mõned tsitaadid:

> *In essence, Sebeok argues that nonverbal signing is more fundamental to survival, both phylogenetically and ontogenetically, than is verbal signing.*
>
> *A large portion of bodily communication among humans also unfolds largely in the form of unwitting signals. It has been shown, for example, that men are sexually attracted to women with large pupils, which signal unconsciously a strong and sexually tinged interest as well as making females look younger. Humans are capable as well of deploying witting signals for some intentional purpose - e.g., nodding, winking, glancing, looking, nudging, kicking, head tilting. (Sebeok 2001[1994]: 10)*
>
> *The word* language *is sometimes used in common parlance in an inappropriate way to designate a certain nonverbal communicative device. Such may be confusing in this context where, if at all 'language' should be used only in a technical sense, in reference to humans. Metaphorical uses such as 'body*

language,', 'the language of flowers,' 'the language of bees,' 'ape language,' or the like, are to be avoided. (Sebeok 2001[1994]: 12)

…linguistic problems are 'first and foremost semiological,' and the 'need will be felt to consider them as semiological phenomena and to explain them in terms of the laws of semiology' (Saussure 1967: 16-17), another has to be juxtaposed, namely, that linguistics, in Saussure's view, was to serve as the model for semiology (or semiotics). This formula, by the way, turned out to have been thoroughly mistaken, and fatally misleading for research endeavors, for instance, in such adjacent areas as 'kinesics.' (Sebeok 2001[1994]: 64)

A sweeping study of signs and systems of signs, whether verbal or nonverbal, demands both synchronic approaches (structural as well as functional) and an application of diachronic perspectives (developmental or ontogenetic, and evolutionary or phylogenetic). As to the ontogeny of semiosis in our species, it is perfectly clear that manifold non-verbal sign systems are 'wired into' the behaviour or every normal neonate; this initial semiosic endowment enables children to survive and both aquire and compose a working knowledfe of their world (Umwelt) before they acquire verbal signs. (Sebeok 2001[1994]: 135)

1.8.10 Kultuur ja plahvatus (2010-12-23 14:20)

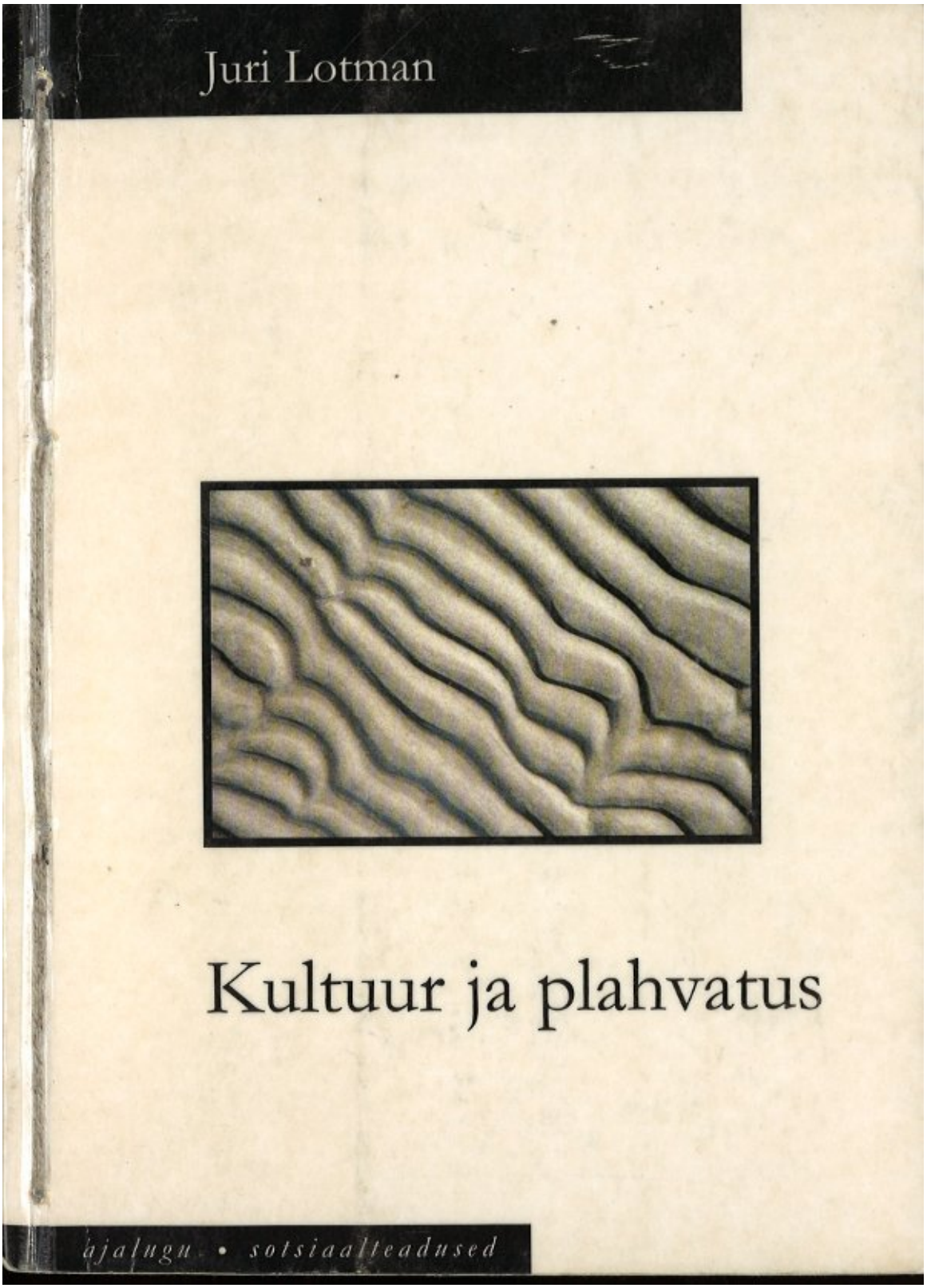

Juri Lotman - Kultuur ja plahvatus. Varrak, 2001. 231 lk

Veel üks neist raamatutest, mida mul tuleks lugeda mitu korda. Olen päris kindel, et see on minu praeguseid õppejõude oluliselt mõjutanud. Lotmani laiahaardeline käsitlus teeb muidugi igasugused tõlgendused selle mõjust võimalikuks.
Väga palju on selles teoses jälle diskussiooni vene kirjanduse/ajaloo üle. Imetabane on see, et nüüd häirib see mind vähem - mitmed näited (tsitaadid, arutluskäigud) hakkavad juba tuttavana tunduma. Pealegi on nii mõnigi lõik äärmiselt põnev. Kasulikke (semiootikaga seotud) asju, mida mujalt ei saaks, siin minu arvates siiski polnud (või pole ma veel võimeline seda hoomama). Plahvatus on siin midagi, mida eristatakse protsessist. Iseenesest võiks plahvatus olla ka "sündmus", aga eks plahvatus kõlab khuulimalt (umbes nagu "kultuur plahvatab"). Sain teada Tartu-Moskva koolkonna seisukohast teksti suhtes. Olulisim erinevus "iganenud" vaatega, et autor loob teksti on see, et tekst loob ka autori ja tihtipeale on tekst autorist targem. See on midagi, mida peaks lähemalt uurima, kui "Autori surmani" jõuan.
Palju juttu oli ka ajaloost ja tulevikust - või minevikusündmuste seos tulevikusündmustega; kuidas igal "plahvatusel" võib olla kimp võimalikke tagajärgi, millest teostub üks. Jällegi, mitte midagi uut ja üllatavat, aga vähemasti uuel moel sõnastatud.
Lühike peatükk "Unenägu - semiootiline aken" tundus millegina, mis tuleks lausa sisse skänneerida ja PDF failiks vermida (tean inimesi, kellele kindlasti meeldiks seda lugeda). Iseasi, kas Lotmani keeruline keelekasutus selle peatüki mõistetavust ei nivelleeri.
Pisut veidrana tundus autokommunikatsioonist kõnelev katkend, milles rõhk oli sellel, et kasutatakse (ainult) ühte kanalit. Tahaks sellele kuidagi vastu vaielda ja kunagi tõenäoliselt teengi seda, praegu aga teen ülestähenduse, et Lotman on ka autokommunikatsiooni käsitlenud. Suurim mure selle raamatuga ongi minu jaoks see, et kõneletakse väga paljudest erinevatest asjadest ja lõpuks läheb see väljakuulutatud "uus ja kasulik kultuurisemiootika lähenemine" kaduma. Siinkohal pean Baudrillardi Simulatsioone paremaks lugemiseks.

vaata ka: [Inglisekeelse tõlke lugemine]

1.8.11 Simulatons (2010-12-24 14:06)

Jean Baudrillard - Simulatons. Semiotext[e], 1983. 159 lk

Simulaakrumeid tutvustati meile põgusalt semiootika sissejuhatuse viimases loengus (ja millegi pärast on see ka üks paariteistkümnest eksamiküsimustestest). Meelde jäi vaid see, kuidas Salupere mõtiskles valjult Baudrillardi ja Matrixi suhte üle. Wiki ütleb, et Baudrillard tunnistas Matrixi oma töö vääritõlgendamiseks.
Raamat sisaldab kahte simulaakrumi-teemalist esseed: *The Precession of Simulacra* ja *The Orders of Simulacra*. Mulle on jäänud mulje, et selleteemalisi esseid on veel raamatuteks köidetud ja imestada siin midagi ei ole - Baudrillardi lähenemine on *novel* (uudne?) ja piisavalt keeruline, et norida selle kallal on raske.
Tekst on tuubil täis sõnu, mida kohtan esimest, teist või alles kolmandat korda. Näiteks *aegis* on tuttav sõna, aga selle täpne tähendus pole mul meeles; *stucco* tähendus on mulle võõras. Mida ma oodata ei osanud, oli selle teose poliitiline meelestatus. See peab ikkagi paika, et prantsuse akadeemia on keevaliselt marksistlik. Ka siin arutleb Baudrillard majandussuhteid, kui ta midagi peale nende üldse arutabki. Suures plaanis võtab ta semiootiliselt lahti Lääne majandusliku elu renessansist alates. Kas kõige selle eesmärk oligi vaid jõuda lõppsõnadeni "kunst on surnud", või on simulaakrumite teemadel ka mingisugune praktilisem rakendus, jäägu teistkordse lugemise jaoks. See on kahtlemata selline teos, mida tuleb korduvalt lugeda, et arusaamiseni jõuda. Seniks jätan siia paar (enda jaoks) olulisemat tsitaati ja ütlen esimese lugemise kohta, et kõige enam meeldisid mulle Sebeoki ja Leibnizi mainimised; esimeselt tõi ta tsitaadi, milles Sebeok pajatab kommunikatsiooniteadusest - kuidas geenid ja informatsioon on seotud; ja Leibnizi mainitakse digitaalsuse kontekstis (binaarsusega olen ma praegu veel paremini tuttav kui semiootikaga). Tsitaate:

> *Three orders of appearance, parallel to the mutilations of the law of value, have followed one another since the Renaissance:*
> *- **Counterfeit** is the dominant scheme of the "classical" period, from the Renaissance to the industrial revolution;*
> *- **Production** is the dominant scheme of the industrial era;*
> *- **Simulations** is the reigning scheme of the current phase that is controlled by the code.*
> *The first order of simulacrum is based on the natural law of value, that of the second order on the commercial law of value, that of the third order on the structural law of value.*

> *The "advanced democratic" systems are stabilized on the formula of bipartitude altenation. The monopoly in fact remains that of a homogenous political class, from left to right, but it must not be exercised as such. The one-party totalitarian regime is an unstable form - it defuses the political scene, it no longer assures the feed-back of public opinion, the minimal flux in the integrated circuit which constitutes the transistorized political machine. Alternation, on the other hand, is the end of the end of representation, so solicitation is maximal, by dint of simple formal constraint, when you are approaching most nearly a perfect comptetitive equation between the two parties. This is logical. Democracy realizes the law of equivalence in the political order. This law is accomplished in the back-and-forth movement of the two terms which reactivates their equivalence but allows, by the minute difference, a public consensus to be formed and the cycle of representation to be closed. Operational theatre, where the only play staged anymore is the fulginous reflection of political Reason. The "free choice" of individuals, which is the credo of democracy, leads in fact precisely to the opposite: the vote becomes functionally obligatory: if it is not legally, it is by statistical constraint, the structure of alternation, reinforced by the polls. The vote becomes functionally aleatory: when democracy attains an advanced formal stage, it distributes itself around equal quotients (50/50). The vote comes to resemble a Brownian movement of particles or the calculation of probabilities. It is as if everyone voted by chance, or monkeys voted.*

1.8.12 Analyzing Performance (2010-12-25 14:22)

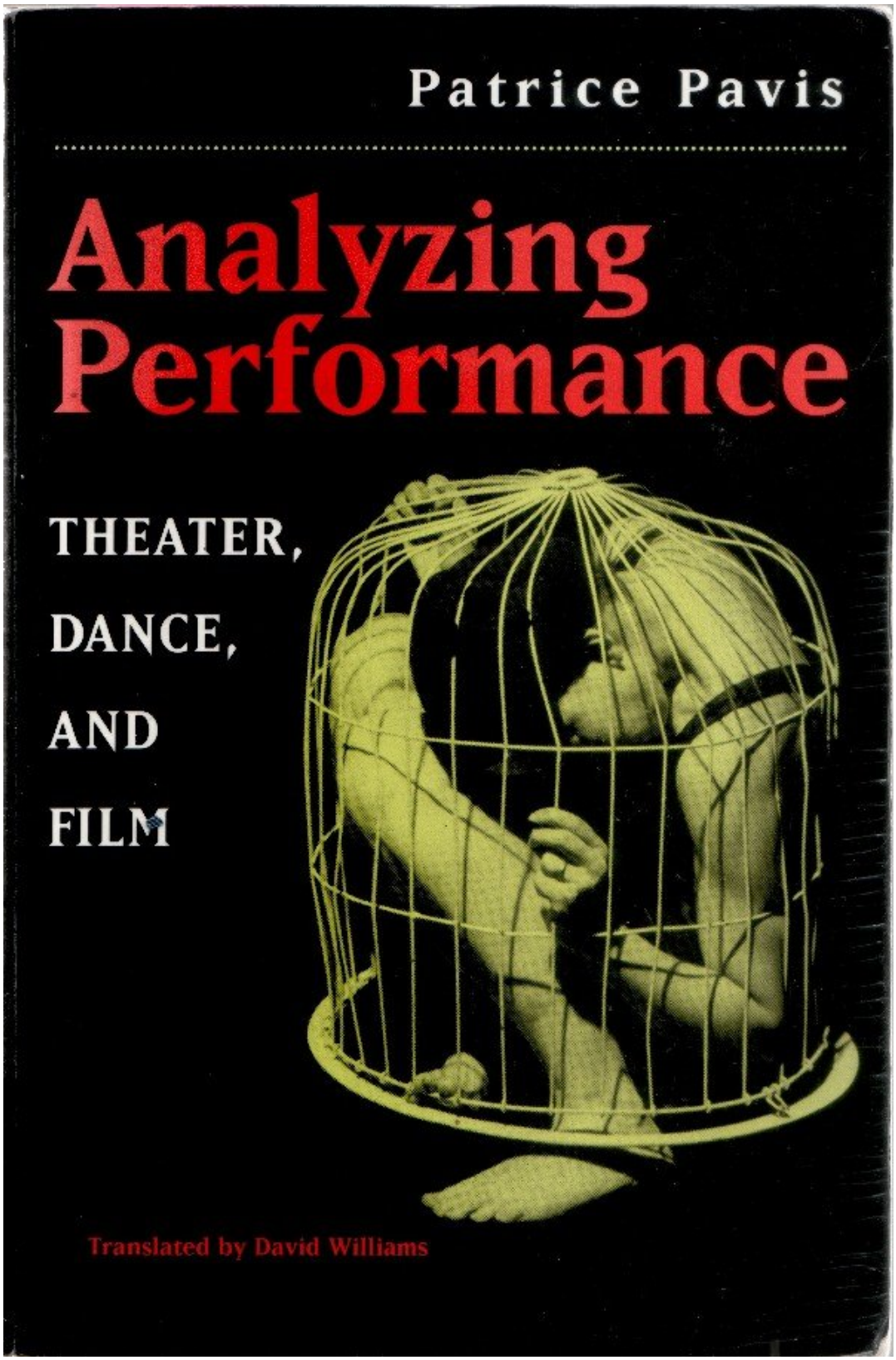

Patrice Pavis - Analysing Performance: Theater, Dance and film. The University of Michigan Press, 2003. 362 lk

Lootsin seda lugema asudes leida midagi muud, aga lõppkokkuvõttes täitis ka see eesmärki: teatrisemiootika-aga olen nüüd esmatutvuse teinud. See u 300-leheküljeline tutvus on muidugi nii pinnapealne ja ennastammendav, et lisa otsimine on kohustuslik. Meeldis see, et paljud asjad olid arusaadavad nii, et mõned kuud varem need kohe kindlasti seda olnud ei oleks. Kõige elavam näide sellest, kuidas ülikooliharidus tegi selle teose lugemise lihtsamaks, on Geertzi "tiheda kirjelduse" tarvitamine teatri kallal:

> ***Differential Density Rather Than Homogeneity***
> *A production is not always cut from the same cloth; it is not uniform in terms of its* ***density****. The notion of* ***thick description*** *comes from the anthropologist Clifford Geerts, who uses it to describe a given culture in a very precise way:*
> *"The aim is to draw large conclusions from small, but very densely textured facts; to support broad assertions about the role of culture in the construction of collective life by engaging them exactly with complex specifics."*
> *The inspiration for this kind of analysis is n an anthropology that strives to conduct a detailed,* ***local*** *analysis and, at the same time, a* ***global*** *synthesis of the forces involved. The local is approached through microanalyses, movements of discourses, while the global becomes explicit in the general discourse of the mise-en-scene (if need be) or in the account of its major working principles.*

Kuna üks järgnevatest teostest käsitleb Merley-Ponty filosoofiat, täpsemalt seda, mida ta on spekuleerinud *corporeality* kohta, tahan siia jäädvustada ka sellist tsitaati:

> *Lyotard's* ***dissemiotics****, it seems, is even less possible and feasible than semiotics, but its merit is in its destabilizing of the notion of the sign, or at least the fixed sign, as linked to language and taking the place of the materiality of performance. This is what* ***phenomenology*** *also sets out to do, criticizing the segmentation of performance into signs and thus of its semiological function. In phenomenology, perception of the performance event is global, making all semiological segmentation absurd. The problem with semiotics is that, by treating theater as a system of codes, it necessarily dissects the perceptual impression that theater makes on the spectator. As Merleu-Ponty has said, "it is impossible ... to decompose a perception, to make it into a collection of sensations, bevause in it the whole is prior to the parts." Here is the source of reactions against analysis, and the beginnings of a globalizing phase where the aim is to find synheses rather than reading grids.*

Minu uurimustöö seisukohast kõige olulisem informatsioon pärineb kohe näitlejat käsitleva peatüki algusest ja ütleb (kokkuvõtvalt), et näitleja ei pea emotsioone läbi elama, vaid neid näit-ama.

> ***Approach through a Theory of the Emotions***
> *What do we need to describe in the actor's work? Must our starting point be in a theory of the emotions, as the history of modern acting, from Diderot to Stanislavsky and Strasberg, would seem to suggest? When appliead to theater, such a theory of the emotions would only be valid for a very specific kind of actor: those involved in the theater of psychological mimesis and in the tradition of a rhetoric of passions. But we do need a theory of signification and of global mise-en-scene, in which the mimetic representation of feelings is only one aspect among many. Alongside the emotions, which are in any case enormously difficult to decipher and record, actor-dancers can be characterized through a range of other parameters that lack the fragility of the emotions, and are much easier to focus upon: kinesthetic sensatsions, awareness of the axis and body weight, of bodily structures and the location of their partners in space-time.*
> *In theater, actors' emotions do not need to be real or lived; they must above all be visible, legible, and in*

compliance with the conventions relating to the representation of feelings. Sometimes the conventions are those of the current theory of psychological versimilitude, sometimes those of an acting tradition that has codified feelings and their representation. The emotional expressivity of human beings encapsulates the range of behaviors that, in turn, generate the psychological and dramatic situations that constitute the framework of the performance. In theater, emotions are always manifested by means of a rhetoric of the body and of gestures in which emotional expression is systematized, or even codified. The greater the degree to which emotions are translated into attitudes or physical actions, the greater their freedom from the psychological subtleties of the unspeakable and of suggestion.
On its own, a theory of the emotions is insufficient if we are to describe the work of a dancer or an actor; we require an entirely different theoretical frame that goes far beyond that of psychology. Indeed, once one extends the study of actors to include performances from outside Europe, one soon leaves the psychological theory of emotions behind, a theory that is at best applicable to theater forms that seek to imitate human behavior (particularly verbal behavior) in a mimetic way, as in naturalistic mise-en-scene.

Ja viimaks katkend aegruumist, milles on kolmandaks osapooleks kas tegija või tegevus (tekk, su ema, liikumine).

*The interconnectedness of a time and a space constitute what Bakhtin, in the context of the novel, called a **chronotope**: a unit in which temporal and spatial indices form an intelligible, concrete whole. When appliead to theater, action and the actor's body are conceived as the amalgam of a space and a temporality. As Merleau-Ponty suggested, the body is not only **in** space, it is made **of** space and, one might add, of this time.*

Raamatu kohta nii palju, et seda oli meeldiv lugeda, kuigi keel oli jälle võõras. Igat prantsuse keelest inglise keelde tõlgitud teost lugedes on mul selline tunne, et tõlk on ikkagi hoidnud prantsusepärast lausestust või isegi kasutanud selliseid sõnu, mida leiab vaid sõnastikest. Üks osa minust loodab, et järgmine selleteemaline raamat selgitab paremini neid võõraid termineid (nt mise-en-scene), teine osa loodab, et need terminid on Pavisile omased ja teised autorid on vähe selgemad. Pettusin selles suhtes, et lootsin saada mingisugust "sisemist" infot teatri ja näitlemise kohta, aga sain hoopis teoreetilise raamistiku teatrietenduste analüüsimiseks. Suures osas tundubki see raamat olevat teadusliku mulaga kokku põimitud kogumik etendusearvusi. Tõenäoliselt loen kunagi uuesti, aga mitte lähiajal.

1.8.13 Cultural Theory (2010-12-26 14:24)

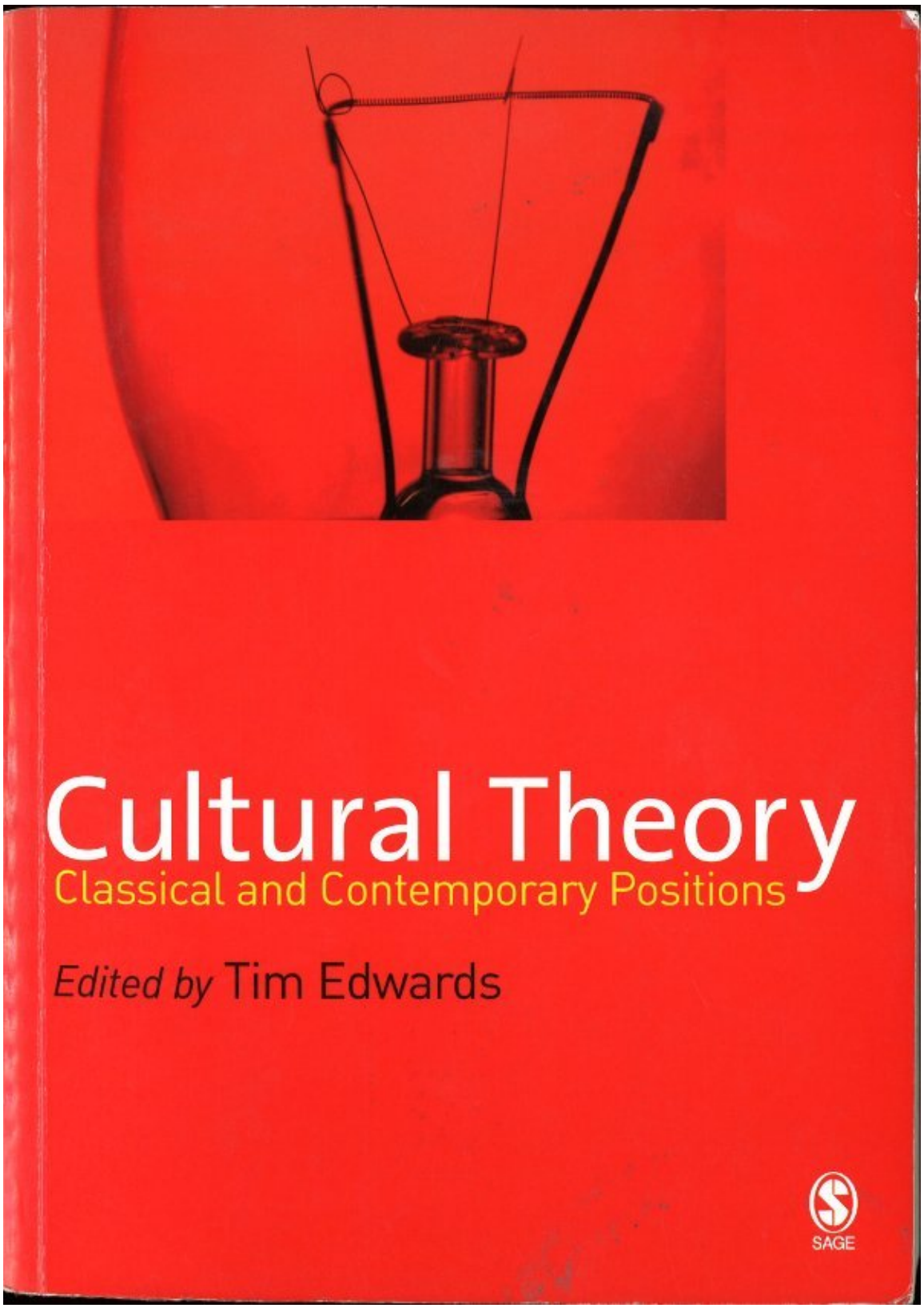

Cultural Theory: Classical and Contemporary Positions. Edited by Tim Edwards. Sage Publications, 2007. 284 lk

320

Kohutavalt sisutihe kogum artikleid, mis sobib suurepäraselt sissejuhatuseks kultuuriteooriatesse. Käsitleb Frankfurti ja Birgminghami koolkondi, autoreid nagu Bourdieu, Foucault ja Baudrillard ning nähtusi nagu feminism, prostitutsioon, popmuusika ja kodanlik tarbimine. Väga põhjalik ja kergestimõistetav - väga vähe jääb arusaamatuks ja teemad on niivõrd huvitavad, et kord alustades on raske raamatut pooleli jätta. Esimest korda saan seda öelda mõne teadusliku artiklitekogumiku kohta.

Et ma teaksin hiljem selle raamatu poole pöörduda vastava teema puhul, rivistan siia artiklid nende esinemise järjekorras: (1) Kultuurianalüüs Marksistlikus humanismis; (2) Georg Simmel; (3) Frankfurti koolkond; (4) Stuart Hall ja Birminghami koolkond; (5) Giddens ja kultuurianalüüs: puuduv sõna ja keskne kontsept; (6) Zygmund Bauman, kultuur ja sotsioloogia; (7) Foucault: tõlgendav analüütika ja ühiskondliku konstitutsioon; (8) Bourdieu raamimine; (9) "Spekulatsioon surmani": Jean Baudrillardi teoreetiline vägivald; (10) Esitise rekontseptualiseerimine ja identiteet: mured transkulturalismis ja transnatsionalismis feminismi ja kultuurisotsioloogia ristumisel; (11) Feministlik teadmus ja sotsiokultuuriline uurimus: etno-mimees, feministlik praksis ja visuaalne pööre; (12) Populaarmuusika; (13) Cultuuriline kodanikkond: Küsimused tarbimiskultusest, tarbimisest ja määrustest.

Mida mainiti päris mitmes artiklis ja minu jaoks oli uueks avastuseks, oli Theodore Adorno muusikakriitika: *"It was Schönberg's view that music is a rational, intellectual articulation of objective cultural truths; it is not a mere expression of subjective emotions. Musical intellect is exercised through its specific forms of expression, and musica creativity involves the use of the 'grammatical' forms of a particular musical language in innovative ways."*

Kuigi mõnele neist olid pühendatud eraldi artiklid, mainiti Barthesi, Bourdieud, Foucaulti, Baumani, Stuart Halli ja Baudrillardi päris mitmes artiklis. Kohe esimeses antakse möödaminnes ka kergestimõistetav selgitus Baudrillari hüperreaalsest: *"The aim of film producers, for example, is to ensure that people see the world outside the cinema as continuous with the film. It is what Baudrillard (1981) would see as 'hyperreal'."*

Mõistuspärane on ka Giddensist kõnelevas artiklis esitatud lühikokkuvõte Saussure lingvistika kursusest, mis tabab suurepäraselt pointi, mis mul endal (järgmisest raamatust) Saussure katkendit lugedes tabamata jäi:

> *The distinction between unobservable structures and the observable patterns they produce is something that Giddens developed from his readinf of structuralist theory. With the structuralists, he turned to Saussure's account of language (De Saussure, 1916) as a basis for understanding all other social phenomena. According to Saussure, the speech patterns found in everyday talk and conversation result from the application of definite rules of grammar (rules of syntax, semantics, phonology, etc.). These rules do not exist anywhere separately from the speech, but they can be identified and formulated by linguists as ways of explaining that speech. Competent speaker of English, for example, are able to form plural expressions in real time by adding appropriate endings to root words and making certain other regular changes to them. Linguists, for their part, can formulate the rules that govern this: when to add 's', when to add 'en', and so on. These linguistic rules, however, are not present in the consciousness of the individual speakers as they speak, and individual speakers may be completely unaware of the rules that they follow unreflectively. Nevertheless, it is because the members of a linguistic community share these rules that is is possible for them to speak and to understand the speech of others.*

Jäädvustan siia ka samas peatükis esitatud arutluskäik teraapiatest:

> *This chronic anxiety about the self is bound up with the rise of the academic disciplines of psychology and sociology, which allow the development of expert systems available to advise, instruct, and discipline individuals. Alongside the growing number of economic and political experts is an expansion of those who claim expertise in relation to social relations and self-identities. At one level, psychotherapies are a response to the egoism and anomie of modern culture, but they are also a means through which reflexivity can be organized: 'Therapy is not simply a means of coping with novel anxieties, but an expression of the reflexivity of the self' (Giddens, 1991: 34). There has been a massive growth in the number of counsellors,*

> *therapists, and consultants who specialize in managing the reflexive self (ibid.: 33; see also Rose, 1998). Radical doubt about expert systems, however, means that individual must choose their own experts. They must choose, for example, from among the range of cognitive, behavioural, and psychoanalytical therapies with no real guidance from the character of the expert knowledge itself.*

Veel väärib mainimist see, et leheküljel 169 esitatakse Baudrillardi seisukoht, miks ta peab tänapäeva massimeediat "mittesuhtluseks".
Kokkuvõttes ülihariv lugemine. Närisin seda kaks päeva järjest, aga see-eest oli see lugemist väärt. Võib-olla kunagi vanema ja targemana uuesti!

2. 2011

2.1 January

2.1.1 A Critical and Cultural Theory Reader (2011-01-19 14:01)

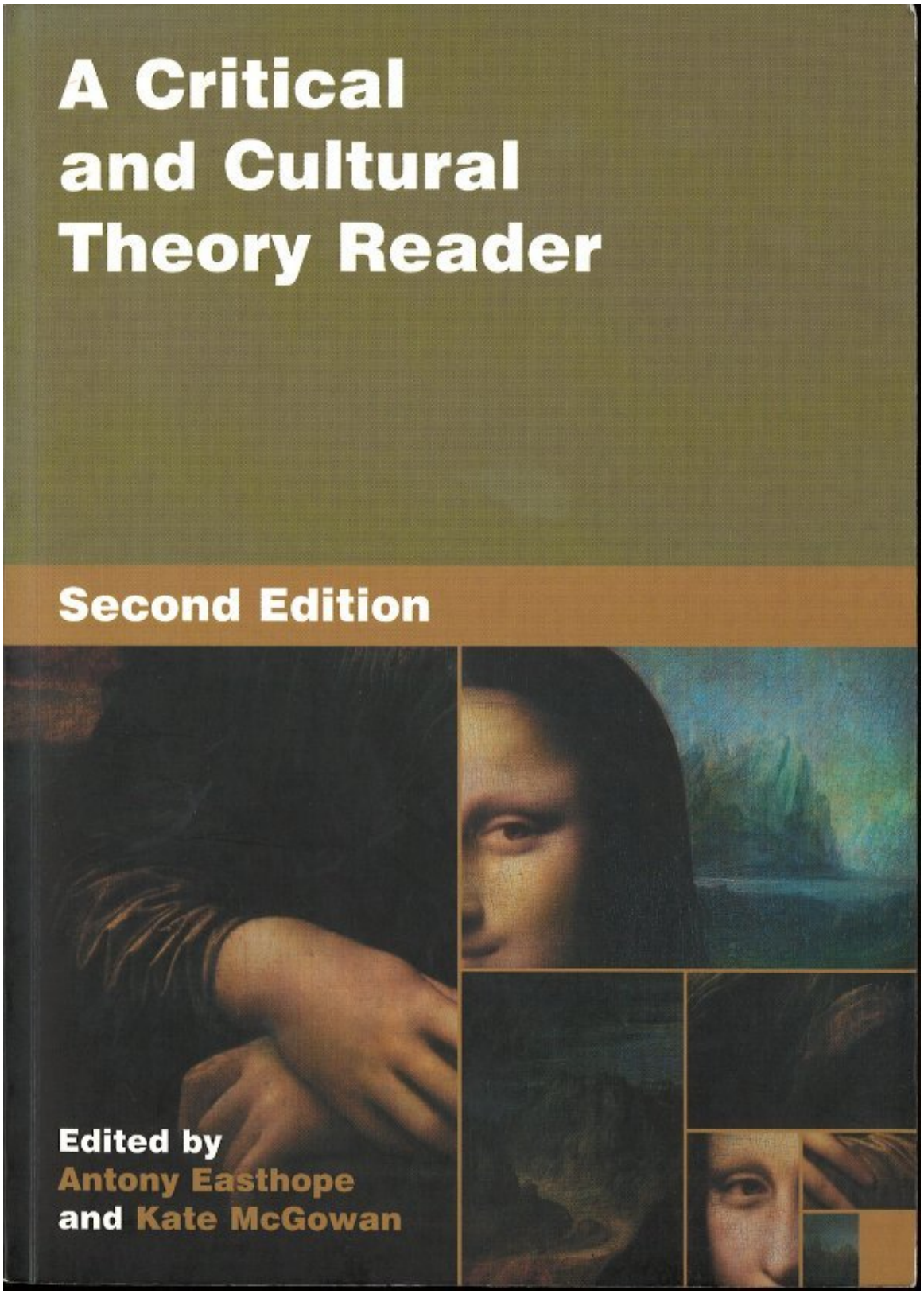

A Critical and Cultural Theory Reader. 2nd Edition. Edited by Antony Easthope and Kate McGowan. Open University Press, 2004. 287 lk

See on lugemik, mis sisaldab peaaegu kõiki tuntud nimesid kellega esimesel semestril tutvusin ja ka nimesid, kellega edaspidi pean tutvuma. Erinevalt köitest Culture Theory, mis sisaldas sekundaartekste, sisaldab käesolev primaartekste ehk autorite endi tekstidest mõistlike pikkustega katkendeid, mis annavad aimu nende huviorbiidist ja kirjastiilist. Raamat on jagatud sektsioonideks, millest esimene on kohe semioloogia (Saussure, Barthes, Macherey, Eco, MacCabe). Teine osa on ideoloogia (Marx, Engels, Althusser, Beauvoir, Said, Bhabha, Žižek), kolmas subjektiivsus (Freud, Lacan, Fanon, Kristeva, Foucault), neljas lühike ja ainult Derridat sisaldav *"Difference"*, viies sugu ja rass (Gixous, Mulvey, Mercer, Rajan, Butler) ja viimaks postmodernism (Lyotard, Baudrillard). Erinevad autoris on panustanud ka erinevatesse diskursustesse, aga ma ei näinud mõtet Barthesi või Derrida nime korrutada.
Raamatut on raske lugeda. Iga peatükk on erinevalt autorilt, erinevast ajastust ja erineva käsitlusega erinevast teemast, mis teeb sellest väga mõru kompoti, mida korraga läbi lugeda on raske - väga palju läheb lugedes kaduma ja keerulisemad artiklid jäävad arusaamatuks. Siiski oli nii mõnigi lõik huvitav, lausa pinevalt põnev. Esimest korda lugesin Saussure mõtteid ehk väljavõtet üldlingvistika kursusest. Foucaulti tekstides tajusin jälle seda Foucaultilikku sõnavara (nüüdseks olen juba rohkem harjunud sellega). Ja kõige rohkem meeldis postmodernismi osa: Baudrillard simulaakrumitest; Lyotard inimese lõpust; Derrida surmast jne. Kokkuvõttes selline lugemik, mida paari aasta pärast mõistaksin palju paremini, aga vähemasti olen nüüd alguse teinud (seda mõtet hellitan siin lugemisblogis tihti).

2.1.2 From pragmatic philosophy to behavioral semiotics (2011-01-28 20:10)

From pragmatic philosophy to behavioral semiotics: Charles W. Morris after Charles S. Peirce*

SUSAN PETRILLI

Introductory remarks

Pragmatic philosophy is native to the United States and was officially introduced in a public lecture entitled 'Philosophical conceptions and pratical results' delivered by William James (1842-1910) in 1898(1). However, the originator of American pragmatism was Charles S. Peirce (1839-1914) who published an original nucleus of three writings on the topic in 1868 in Journal of Speculative Philosophy (cf. CP 5.213-263, 264-317, 318-357), subsequently developed in a series of six articles published in Popular Science Monthly between 1877-78 under the general title 'Illustrations of the logic of science' (cf. CP 5.358-387, 5.388-410, 2.645-660, 2. 669-693, 6. 395-427, 2.619-644)(2). Peirce himself dated the birth of pragmatism back to the meetings held by the 'Metaphysical Club' between the end of 1871 and the beginning of 1872 in Cambridge (Mass.)(3).

Pragmatism re-evaluates the importance of action in cognitive processes keeping account of discoveries in various fields, above all in psychology, sociology, and biology with particular reference to the work of Charles Darwin (1809-1882). The influence of Darwinian biology is obvious in Peirce's essay 'Fixation of belief' (1877), where he states that logicality in regard to practical matters may result from the action of natural selection (cf. CP 5.366). Peirce was trained and worked as a physical scientist and privileged the scientific experimental method which he employed and developed in his research. Pragmatism for Peirce, says C. Morris (cf. 1970: 20), is essentially the proposal to adopt the pragmatic maxim in philosophy, variously formulated throughout his writings (cf. CP 5.402, 5.9, 5.412), so that philosophy may gain the progressive and cumulative character of empirical science.

In the pragmatic perspective, mind (or spirit or thought) is not a substance as in Cartesian dualism, nor a process or an act as understood by idealism, nor a set of relations as in classical empiricism, but a function or activity exercised by verbal and nonverbal signs. Therefore, as

Semiotica. Volume 2004, Issue 148, Pages 277–315. 51 lk

Otsustasin alustada oma kehakeeleartikli kirjutamist ja teha mõned hädavajalikud eellugemised. Morrise ja Peirce'iga seotud käitumissemiootika oleks üks neist hädavajalikest elementidest, sest Morrise definitsioon keelest on üks artikli avapaukudest.

Esimene kasulik tsitaat kõneleb pragmaatikast, ehk märgi mõjust inimesele (Peirce'i tähenduses). Pragmaatika on *apparently* semantikast ja süntaktikast palju ambioguoossem, kuna sellele on üritatud korduvalt definitsiooni kinnitada (isegi Kanti poolt), aga erinevatelt lähenemistelt. Selles katkendis ilmneb, et pragmaatika on Morrise järgi eesmärgipärane käitumine mida mõjutab reflektsioon. Peirce'i järgi aga tahtlik käitumine suhtes sümbolite intellektuaalse tähendusega. See annab mitteverbaalse käitumise pragmaatikale kindlasti olulise lisatõlgenduse (valmistun ette, et Tim Whartoni teost üle lugema).

> In Morris's description (1970: 10) pragmatism is focused primarily upon one aspect of human behavior: 'intelligent action, that is, purposive or goal-seeking behavior as influenced by reflection'. This is an aspect he most develops in Signs, language and behavior which is specifically dedicated to the inextricable inter-relation between signs and human conduct. For Peirce rational purpose is 'self-controlled conduct', that is, 'conduct controlled by adequate deliberation'. Pragmatism, or as Peirce preferred, pragmaticism, was concerned then with the relation between 'deliberate conduct' and 'the intellectual purport of symbols' (cf. CP 8.322, 5.442).

Kuigi Morris üritas käitumissemiootikat ümber sõnastada pragmaatika aluseks, oli käitumine tema käsitluses vaid eesmärgipärane käitumine. Mitteverbaalse suhtlemise eksootika peitubki selles, et enamus mitteverbaalseid vihjeid pole eesmärgipärased või tahtlikud. Mis puudutab subjekti ja eesmärk-objekti olemasolu, siis see laheneb iminteraktsioonis justkui iseenesest; ainult TACSi osas tuleb subjekt-objekt tasandil ringi liikuda.

> Although Morris was in accord with Peirce's description of semiosis as the 'action of a sign' (CP 5.473), he limited his concept of action to behavior directed toward a goal. This approach implies the presence of a subject, an organism, its goal-oriented behavior and a goal-object, that is, a 'final object' outside semiosis.

Oluline on Morrise raamatus "Signification and Significance" antud terminoloogilise innovatsioonid, mis puudutavad semioosi komponente. Neid on kokku viis:

- Sign or sign vehicle, the object acting as a stimulus for sign behavior;
- Interpreter, any organism acted upon by the sign vehicle. This extension of the concept of interpreter to include any organism whatever, and, therefore, any type of sign behavior beyond the human, implies extending semiotics beyond the social behavior of man and, therefore, beyond the limits established by Saussurean sémiologie;
- Interpretant, the disposition to respond to a certain type of object as the result of a sign stimulus.;
- Signification, the object to which the interpreter responds through an interpretant, that is, the signified object which as such, specifies Morris, cannot function simultaneously as a stimulus. Here, signification replaces what Morris variously calls denotatum (1938) and significatum (1946), while the concepts of interpreter and interpretant remain constant. That the object of signification cannot function as a stimulus does not mean, explains Morris, that what gives itself to direct experience cannot be signified;

- Context, the set of circumstances in which semiosis takes place.

Morriselt pärineb käitumise kategooria, mis jagab käitumise väärtuste järgi seostesse tajumise, manipuleerimise ja vajaduste rahuldamisega. See on aksiomaatiline lähenemine käitumisele, mille kohta tuleks rohkem uurida, enne kui kuskil kasutama hakkan.

> In line with his plan to theorize the connection between the value and sign dimensions of behavior, Morris subdivides signification into designative, prescriptive, and appraisive signification, respectively exemplified with the words ‘black’, ‘ought’, and ‘good’; and he subdivides action, following Mead, into perceptual, manipulatory, and consummatory action, where these three types of action and signification correspond to each other in the order indicated.
> The study of action is inevitable when passing from sign theory to value theory, if values are considered in relation to action and preferential behavior and not as absolute, independent entities. Value is studied by Morris in terms of a ‘value situation’ which involves both social and individual values, and is regarded as any situation in which preferential behavior occurs. As such a value situation is inherently relational.
> Values are described as objectively relative properties, that is, they are properties of objects (in a wide sense of this term) relative to preferential behavior. Morris classifies them as object, operative, and conceived values in correspondence with the tripartition of signification and action.
> The term ‘value’ is used in different contexts to signify different aspects of value situations, that is, situations involving preferential behavior. Morris discusses three usages which he considers as basic. ‘Object value’ is applied to objects and as such is objectively relative, it comes into play in perceptual action. ‘Operative value’ signifies the direction of preferential behavior, it holds wherever there is a direction of preference at choice points as regards objects and behavior and is correlated to manipulatory action. ‘Conceived value’ concerns preferential behavior as accorded to a signified object or situation. Ideally it guides our effective choices and corresponds to consummatory action. Morris specifies that object and operative values do not necessarily involve signs, that is, an object of signification, while, on the contrary, conceived values can only exist as signified values and, therefore, they necessarily do involve signs.

Ülejäänud tekst puudutab suuresti Morrise lisandust semiootikasse: semantika, süntaktika ja pragmaatika lahusust, mida siin lahatakse päris pikalt ja põhjalikult (sh süntaktika osas kritiseeritakse Chomskyt).

> According to Morris’s formulation of 1946 (1971[1946]: 365ff), pragmatics studies the effects of signs; semantics studies the significations of signs; syntactics studies the way in which signs are combined to form compound signs.

That’s the skinny of it. Neid tsitaate tuleks aeg-ajalt üle lugeda ja mõlgutada, kuidas neid kasutusse saaks panna. Kokkuvõttes lihtne ja huvitav lugemine; andis kasuliku viite Ferruccio Rossi-Landi raamatuni "Between signs and non-signs", milles on (semiootilist) juttu ka sellest, kuidas igasugune käitumine on kommunikatsioon.

2.1.3 Reading People (2011-01-28 23:09)

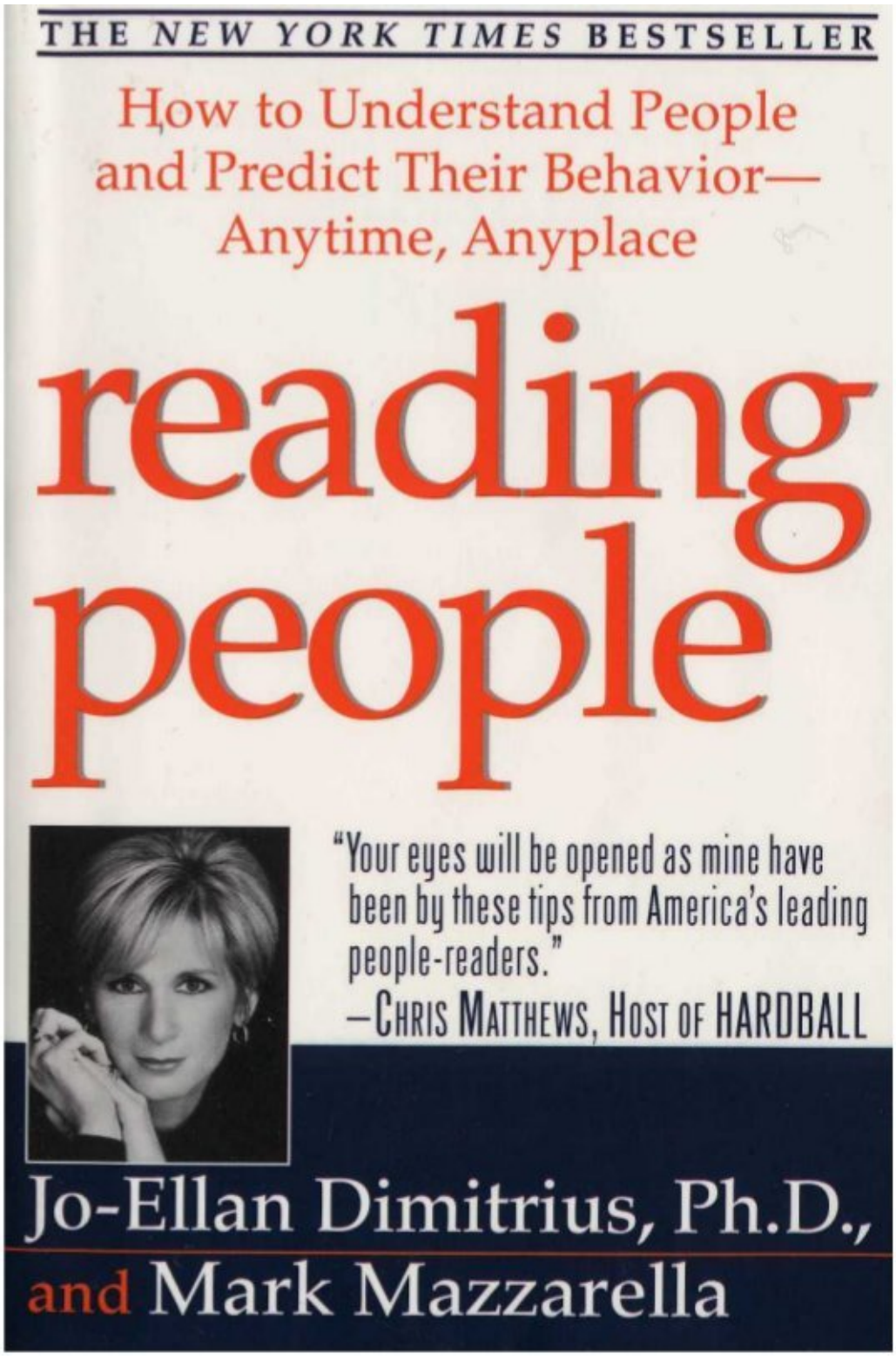

Jo-Ellan Dimitrius, Ph.D., and Mark Mazzarella - Reading People: How to Understand People and Predict Their Behavior - Anytime, Anyplace. Random House, 1999. 314 lk

Võin juba enne lugema asumist ennustada, et see on bullkräpp. Ükski austatav mitteverbaalse suhtlemise uurija ei topi oma Ph.D-d raamatu kaanele, see on pseudokuulsuste, teleinimeste ja pensionäride teema. Ja teiseks on pealkirjas ilmselge arutlusviga (*fallacy*): inimesi mõista võib ka ilma mingisuguse Ph.D. jamata ja inimeste käitumise ennustamine on sisuliselt võimatu; humanitaarteadus =/= täppisteadus.
Ka raamatu tagakaanel on jampsi: *"America's leading expert on reading people"* on kohatu tiitel. See võiks kuuluda Paul Ekmanile, aga tema ei loe inimesi, vaid nende nägusid. Huvitav, kas siin raamatus on midagi ka selle kohta, et inimesed on tekstid (kui neid on võimalik "lugeda")?
Sissejuhatus "A Passion for People" on sisuliselt sama, mis Anna Jaskolal: mingisugune narratiiv sellest, kuidas ta väiksena jälgis seltskondlikel kogunemistel oma isa ja hakkas tundma huvi inimeste vastu. Ja siis, kui ta kasvas suureks, hakkas ta õppima ja siis kirjutama. It's like de ja vu.
Esimese peatüki algustsitaat on hea: *"I can't believe I didn't see the signs. They were right there in front of me! How could I have been so blind?"* - Well, dude, the signs weren't just in front of you, they were inside of you (as thought patterns or representations of visual images from your retina) and also came out of you when you said those words out loud. When it comes to signs, you are probably still blind.
"i grade all candidates on their empathy, analytic ability, leadership, gregariousness, and life experience, and on my gut reaction to them." Not realizing, that all of those **are** gut feelings, since she is not in the position to take an objective stance on those qualities of the client, no matter how much she values objectivity, she will still be subjective. Üha enam tundub, et *reading people* on metafoor, mille tegelik tähendus on *judging people*. Samuti tundub, et autor kasutab suuri sõnu ainult selleks, et tõestada oma Ph.D.-d. Näiteks hindab ta teistes inimestes ka isiklikku vastutust, karistusväärsust ? (*punitiveness*) ja autoritarianismi (*authoritarianism*). Mitte autoriteeti või autoriteetsust (*authoritativeness*), aga autoritarianismi - ta hindab inimestes diktaatorlikku valitsustüüpi. Päris kerge on ette kujutada kaanepildil ilutsevat vanamutti lamamas oma magamistoavoodis, laualambivalguses, sülearvuti teki peal, prillid ninal, küsimas kõrval ilukirjandust lugevalt mehelt: "Hey, honey? What's a more complex word for 'authority'?".
Siinkohal jätan raamatu lugemise pooleli. Peatükk *"Reading body language"* sisaldab niisugust mõttetust, mida pole mõtet lugeda. See autor on nagu Captain Obvious with a Ph.D. on redundancy. Postitan arvustuse lugemispäevikusse, et mul püsiks meeles seda raamatut mitte lugeda lõpuni. Et ma kunagi enam ei raiskaks aega selliste lehekülgedele:

do see is more likely to be there for a reason. The workplace is sometimes a mini-replica of home, with many of the same elements squeezed into a few revealing items. But someone's shop or office may also contain clues a home lacks. Away from the influence of spouse or family, some people more freely express themselves. This is especially true if the person's mate makes most of the decorating decisions at home.

The following list includes items most frequently found in someone's workplace. (It's not as long as it may seem—you'll need only a few minutes to visually register these items.) How often have you really thought about what such props might tell you about someone? If you make note of them the next time you visit someone's workplace, you will be amazed at how much information you'll accumulate.

Workplace Props

artwork
blotter/desk set
books, magazines, and other reading material
bookshelves
business cards/holders
calendars
clocks
coffee/tea service
collectibles
computer
corkboards and the items they display
diplomas
display case and contents
exercise equipment/sports gear
fax machine
flowers
furniture
gym bag
hat stand
knickknacks
lamps
liquor bottles or flasks
mirrors
mugs (especially with logos or quotes printed on them)
musical instruments
paperweights
pen sets
phone
photographs
plants
plaques
posters
radio
refrigerator
Rolodex
television
tools
trophies
umbrellas

The Most Revealing Items in the ***Workplace***

Although every item on the list can provide important information, certain objects consistently reveal more than others. Those described below can be found in most workplaces. You'll notice that they are all easily re-

2.1.4 The Brain at School (2011-01-31 01:05)

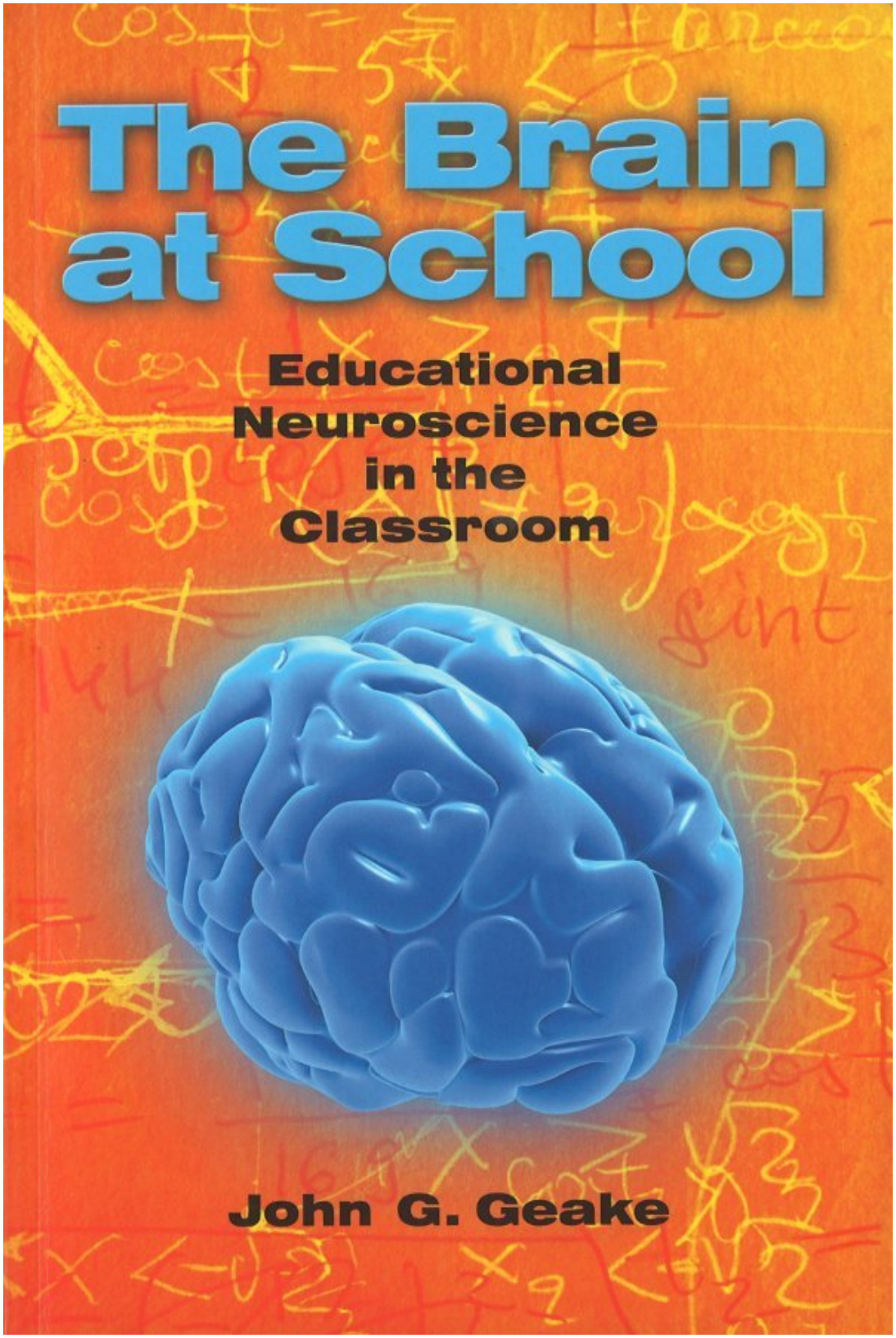

John G. Geake - The Brain at School: Educational Neuroscience in the Classroom. Open University Press, 2009. 229

lk

Sissejuhatuses on asjalik arutelu sellest, kuidas haridus ja neuroteadus seostuvad. Päris palju on juba võetud kasutusele, kuid väga dogmaatiliselt. Autor rõhutab sellele, et neuroteadus on teadus, õpetamine aga kunst. Õpetamise neuroteaduslikest alustest peaksid õpetajad, tudengid ja muud asjapulgad tema arvates teadlikud olema.
Terve peatükk on pühendatud masinatele, millega kaardistatakse ajutegevust. Väga täpsed kirjeldused, millest kumab imetlust ja innustust. Stiilis "vaata, mida me teha saame!", mida on tore lugeda. Detailselt on kirjeldatud ka seda, kuidas need uuringud on (enamjaolt) väga spetsiifiliselt 19-27 aastastele paremakäelistele meestele ja loetleb ka tingimusi, mis välistavad mingisse masinasse pea panemist.
Huvitav fakt on see, et 7 plussmiinuskaks mäluühikute reegel on müüt. See oli psühholoogi Arthur Millari *tongue-in-cheek* nali, kuna see number oli konverentsipaberites ringelnud tihti. Kahjuks ei saanud laiem avalikkus naljast aru ja seda on võetud tõe pähe, et me suudame telefoninumbreid känkimata meelde jätta. Tegelikult on lühimälus korraga kolm kuni neli infokildu, aga tänu känkimisele see ei tundu nii. Educ
"Multimodaalne" (kasutan seda sõna, kuigi seda raamatus polnud) õppimine on ühekülgsest efektiivsem. S.t. samaaegne lugemine ja kuulamine on oluliselt tõhusam kui nt enne lugemine ja pärast kuulamine või vastupidi. Olen nüüd kindel, et seminaritekstidega tuleks helisalvestamist ja hiljem kuulates üle lugemist teha.
Mind huvitab, kas *Long Chain Polyunsaturated Fatty Acid (LC-PUFA)* võib olla kalamaksaõlis? Vastus: Jah.
Räägitakse ka sellest, et VAK (Visual, Auditive, Kinesthetic) õppimisstiilid ei tööta ja mõtet, et need on aja raiskamine, hellitasid psühholoogid juba kaua enne, kui neid hakati koolides kasutusele võtma. See paneb mõtlema, kas mul tasub üldse järgmist raamatut, Cognitive Styles and Learning Strategies, lugeda. Seda enam, et kaas on sama kujundusega, kui Cognitive Therapy for Chronic and Persistend Depressioni oma, kuigi kirjastajad on erinevad.
Mida see raamat õppimise juures kõige enam väärtustab, on Hebbilik lähenemine: pidevalt korrata õigeid asju; st saada õpetajalt juhiseid, mis on vale, mis on õige ja viimast kinnistada. Wiki: *Hebbian theory describes a basic mechanism for synaptic plasticity where in an increase in synaptic efficacy arises from the presynaptic cell's repeated and persistent stimulation of the postsynaptic cell.*
Lõpetuseks argumenteerib ta mõned tulevikusuunad, mis võiksid hariduses olla: nt painduv uneaeg ja uimastid. Ta nendib, et noortel on unerežiim, mis tegelikult ei vasta kooliaegadele ja lihtne lahendus oleks lükata koolitunde mitu tundi hilisemale algusajale või lasta neil kesta varahommikuteni. Teine nüanss, mida ma tutvustasin ka ise 18aastaselt mingisugusel mõtteringile, on õppimist soodustavad uimastid. Ta nimetas mäluvõimendajaid alzheimeri-patsiendidele, ravimid mis hoiavad narkoleptikuid üleval ja stimulante ADHDle (Ritalin); kõiki neid nagunii kasutatakse ülikoolides, aga kui kaugel me oleme sellest, et neid institutsionaalselt või mõistuspäraselt tarvitada?
Kokkuvõttes hea kokkuvõtlik raamat, mida loeks meelsasti uuesti.

2.2 March

2.2.1 Kultuuritüpoloogiast (2011-03-22 02:20)

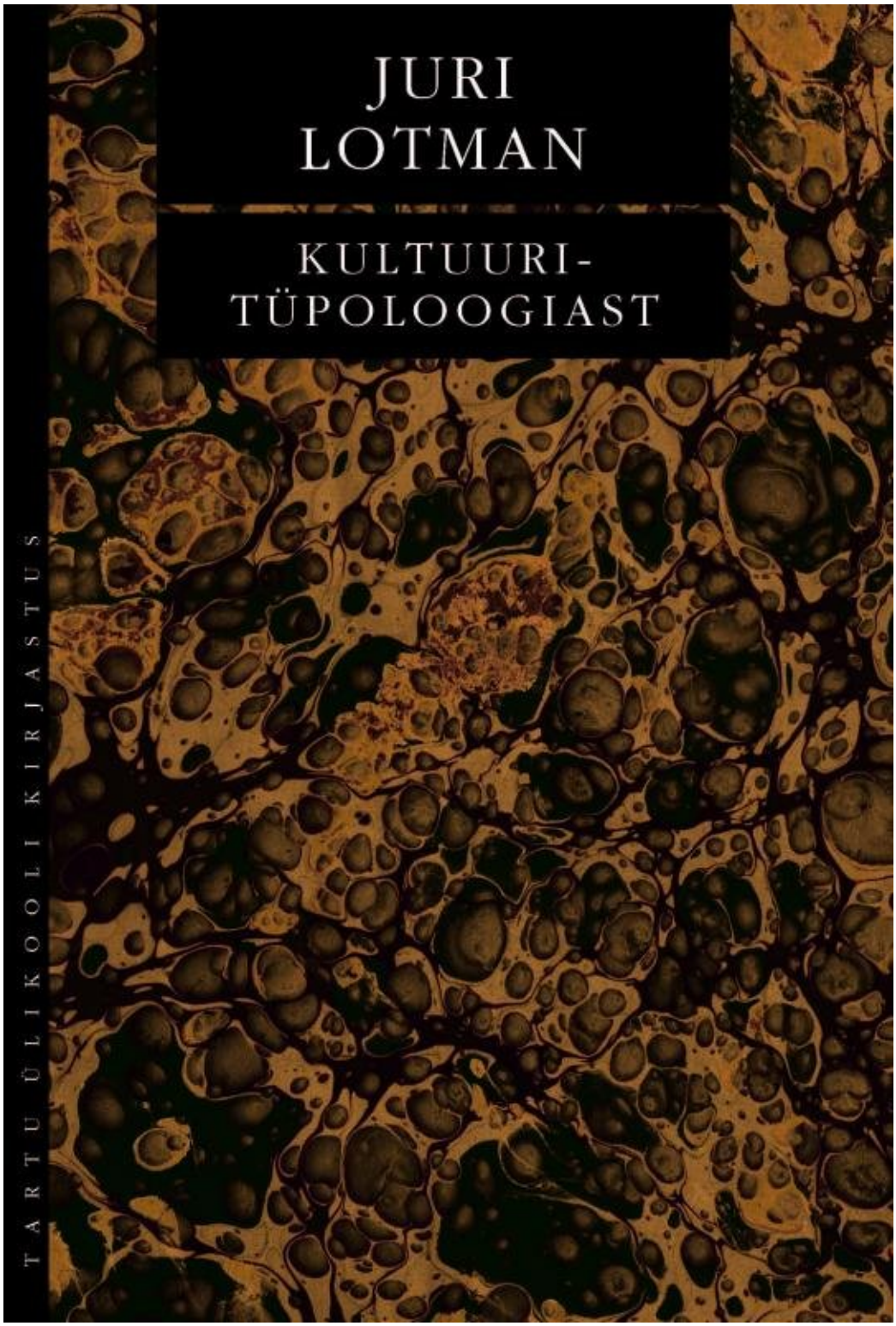

Juri Lotman - Kultuuritüpoloogiast. Tartu Ülikooli Kirjastus, 2010. 184 lk

Hea meel üle pika aja taas lugeda paberist, tindist ja armastusest raamatut, mitte PDF faile oma tolmuselt arvutiekraanilt. Käesolev on ka tohutu sümboolse väärtusega - keeletoimetajaks on raamatukogutädi Eva Lepik, eessõna on kirjutanud semiootika osakonna praegune juhataja Peeter Torop ja üks tõlkidest, toimetaja ning ühtlasi järelsõna autor on semiootika lektor Silvi Salupere. Arvatavasti just selle tõttu, et see on värskelt ilmunud, pärineb sellest ka mitu seminariteksti Juri Lotmani ja Tartu-Moskva koolkonna aines.
Valdav enamus teosest on kogutud artiklid, mis puudutavad kultuuritüpoloogiat. Salupere järelsõnas on need kokku võetud neli kultuurikoodi:

1. **Semantiline** (sümboliline) kultuurikood. Mitte-tekst, oluline on sõna ("Alguses oli sõna"). Liikumine tõe poole ei ole mitte liikumine ühelt märgilt teisele, vaid märgisse süvenemine. Ajamõõde ei ole siin oluline. Näitena toob Lotman varajase keskaja.
2. **Süntaktiline** kultuurikood. Tekst (muusikalis-arhitektuuriline). Valitseb progressi mõiste, oluline on vana ja uue vastandus. Peeter I aeg oma reformidega, barokk.
3. **Asemantiline ja asüntaktiline**. Kultuurikood eitab märgilisust. Mitte-tekst, mitte-sõna. Vastandatakse loomulik (looduslik) ja mitteloomulik. Reaalne on asjade maailm, seevastu märkide, sotsiaalsete suhete maailm on valeliku tsivilisatsiooni sünnitis. Näitena tuuakse Valgustusaeg, eriti rousseau'lik maailmavaade.
4. **Semantilis-süntaktiline** kultuurikood. Tekst (sõnaline). XIX saj algus.

Teine osa on "Kahest kommunikatsioonimudelist kultuuri süsteemis", milles ta võtab ette Jakobsoni mudeli ja teeb sellest kaks mudelit: MINA-TEMA ja MINA-MINA. Siin selgitab ta põhjalikumalt kuidas kultuuris toimib autokommunikatsioon. Pean praegu oluliseks tuua välja nüanss, et sama õpetust või salajasi koode jagav kogukond on kollektiivselt MINA. See tähelepanek võib aidata autokommunikatsiooni seostada nii sotsiosemiootika (Randviir) kui ka diskursuseteooritega (Foucault). Olen kindel, et loen seda veel kordi.

2.2.2 Filmisemiootika (2011-03-28 22:56)

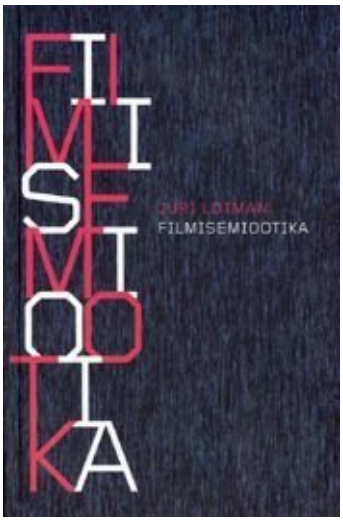

Juri Lotman - Filmisemiootika. Varrak, 2004. 173 lk

Lotmani filmisemiootika monograaf avaldati originaalis aastal 1973. Algus on huvitav, selgitab märgi tähendust ja filmikunsti ajalugu, kuid kisub peagi keeruliseks ja tõestab, et lingvistiliste terminitega filmi meediumi

analüüsimine tekitab mitmeid *conundrum*eid (filmikeel, montaaž, etc). Empiiriliste vahenditena esitleb kaadreid mitmest filmist (sh ka maali Õuedaamid, mis on Universe of the Mindi kaanepildil). Raamatut lõpetavas peatükis analüüsib ta 1966. aasta Briti filmi Blow-Up, mis tema sõnutsi pöördub tagasi Eisensteini traditsiooni poole (mida ta korduvalt raamatu vältel ülistab taevani). Selle filmi vaatasin läbi ja raamatus sama peatükini jõudes veerisin Lotmani kirjeldusi samaaegselt filmisündmusi jälgides (vahel nende toimumist oodates, sest see on üpris aeglase sündmustikuga film). Inglise keeles avaldati see teos 1976. aastal, aga suurt mõjujõudu sellel filmikriitikas ei olnud. Pärna referaadist sain teada, et seda on mainitud ühes filmiteooria sissejuhatuses ja on öeldud vaid seda, et Lotman oli TMK aktiivseim liige ja filmisemiootika püüdis kinoanalüüsi integreerida laiemasse kultuuriteooriasse, olles vormikoolkonna (Russian Formalists) kaja. Pärn ütleb kokkuvõtvalt: "Vaatamata kesisele retseptsioonile (ka Eestis) sisaldab Lotmani filmikeeleteooria siiski mitmeid olulisi aspekte, milleta ei oleks võimalik ammendavat kinokeeleteooriat üles ehitada." Ilmselt võtan hoogu ja loen seda peagi uuesti, Lotmani sõnavara pärast. [Teistkordne lugemine].

2.2.3 Kultuuritüpoloogiast (2011-03-28 23:18)

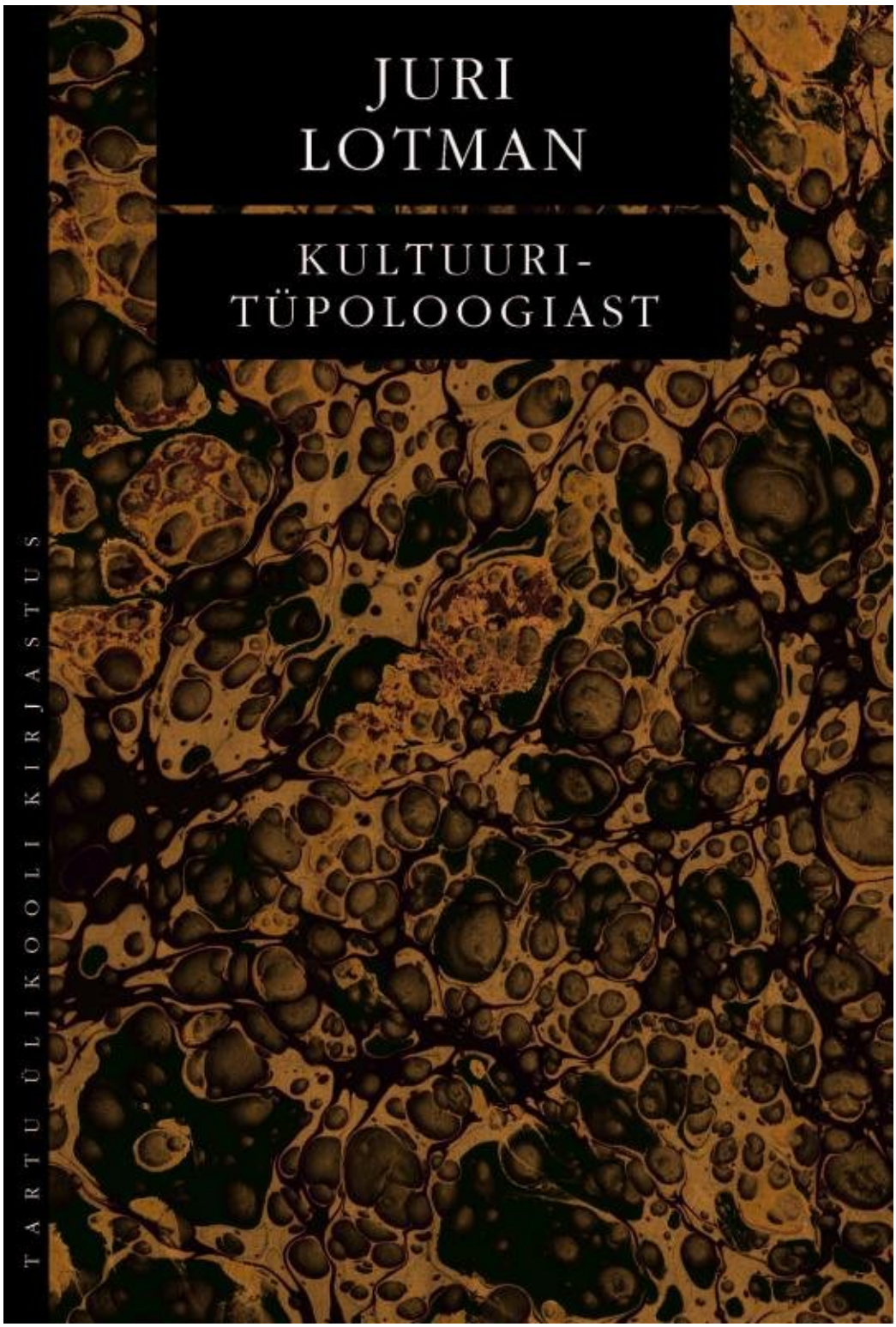

Juri Lotman - Kultuuritüpoloogiast. Tartu Ülikooli Kirjastus, 2010. 184 lk

Esimene lugemine oli tutvumine. Teine, käesolev, lugemine oli lähem tutvumine. Õigemini kordasin nüüd

sama, sest valmistun niimoodi eesolevaks kontrolltööks. Antud konspektist on palju vähem aru saada, kui sellest artiklikogumist, kus nii mõnigi vastus pesitseb ridade vahel. Ja tegelikult oli teistkordne lugemine ka huvitavam - teadsin mida oodata, süvenesin momendil paeluvatesse katkenditesse rohkem ja mõistsin paremini. Tegin ka mõned märkmed:
Mõisted: kultuuritekst, funktsioon. Tekst pole mitte igasugune lingvistiline väljendus, vaid antud kultuuri jaoks tähenduslik väljendus (ei pruugi olla verbaalne). Igale kultuurile on "tekst" erinev, sõltuvalt kultuuri isiklikust ettekujutusest, kas kirjalik või suuline vms. See, et tekst pole amorfne märkide kogum tähendab, et tekst eeldab teatud korrastatust (struktuuri). Teksti kaks tunnust: (1) tekst on väljendatud (fikseeritud) teatud märgisüsteemis ja (2) tekstil on võime esineda teatud suhtes (kollektiivi või sootsiumiga). Kultuuri ja teksti lahutamatust kirjeldab väga rangelt kõlav lause: "Tekstieelne staadium on kultuurieelne staadium." Samas artiklis määratleb (Tekst ja funktsioon) kirjeldab ta kahte kultuuritüüpi: (1) spetsialiseerub tekstile sel määral, et igale kultuurilisele funktsioonile vastab talle omane tekstiliik ja (2) püüab tekstivahelisi erinevusi ületada, et ühetüübilised tekstid teenindaksid kogu kultuuriliste funktsioonide kogumit. Saab ka lihtsamalt selgitada: esimeses on kultuur kogumik tekste, mille suhtes funktsioon on metatekst; ja teises on kultuur kogumik funktsioone, mille tulemiteks on tekstid. Mulle avaldas muljet loogiline arutlus, et kultuur on "sünteetiline mõiste" (abstraktsioon), mille määratlemine on raske; tekste on seevastu kerge määratleda, kuna objektid (tekstid) on nähtavad-kuuldavad-katsutavad. Üllatas see, et teate "üldkeeleline" (otsene/vahetu verbaalne) tähendus on Lotmani sõnavaras "subtekstiline". Teade, mis ei nõua spetsiaalset tõlgendamist, pole Lotmani jaoks tekst. Teatest saab tekst alles siis, kui see **nõuab** tõlgendamist (nt sakraalne tekst preestri tõlgendavat tegevust).
Teisel lugemisel oli raamat tähendusrikkam. Erinevad kultuuridefinitsioonid (mittepärilik informatsioon, mäluga supertekst, mitmekeelne tekstisüsteem, jne), millega ta igat artiklit alustab, hakkavad juba meelde jääma. Loen kindlasti veel.

2.3 June

2.3.1 Kultuuritüpoloogiast (2011-06-08 17:12)

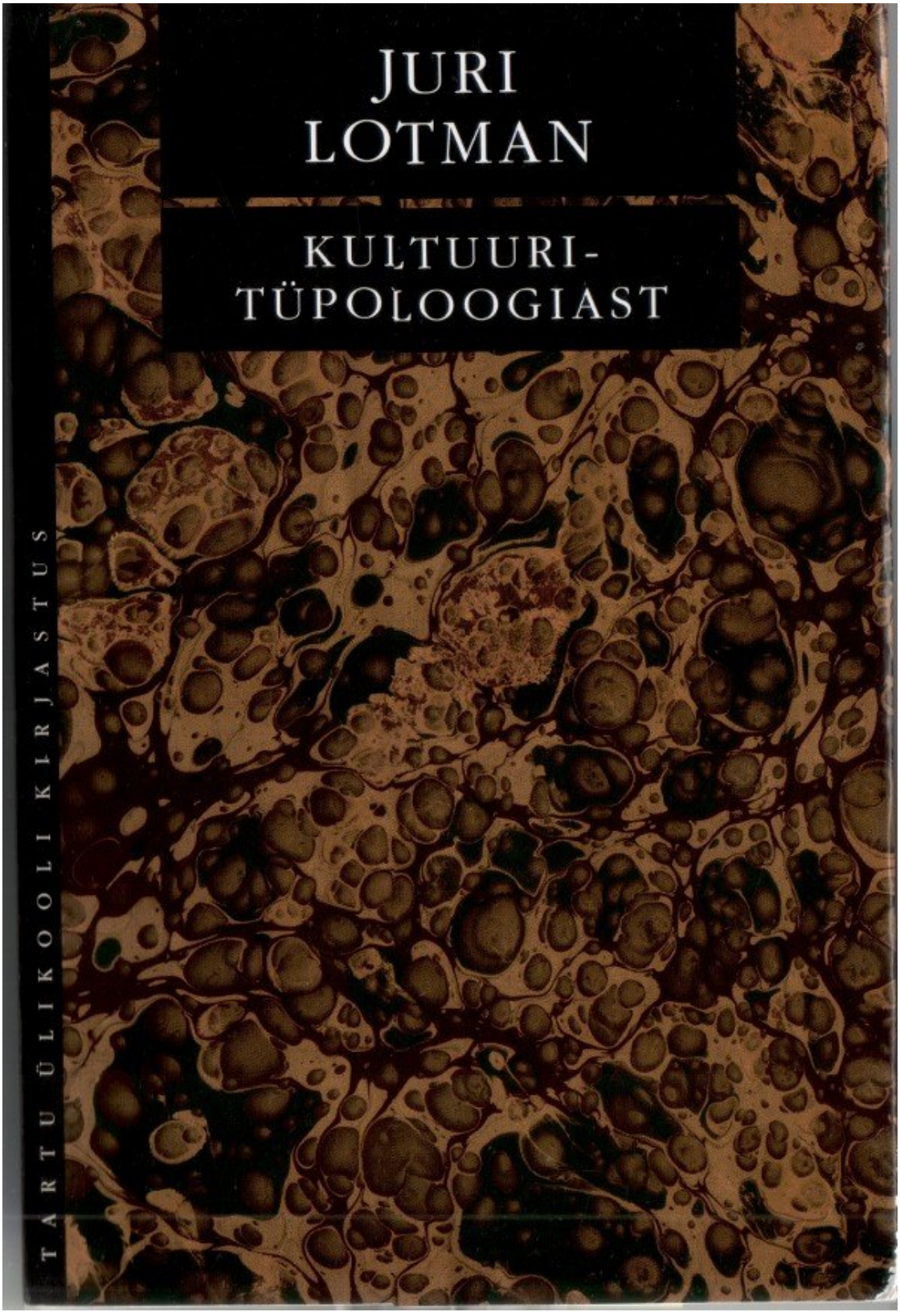

Juri Lotman - Kultuuritüpoloogiast. Tartu Ülikooli Kirjastus, 2010. 184 lk

Käesolev on juba kolmas lugemine. Kummatigi on tõsi, et iga lugemine on "erinev". Esimesel ja teisel lugemiskorral sain ma sellest kogumikust hoopis erinevad informatsioonikillud. Nüüd sain oluliselt rohkemat. Seda võis põhjustada ka tõsiasi, et nüüd lugesin spetsiifilisemaid asju otsides. Lähipäevil tuleb mul kirjutada kultuurianalüüs ja referaat mõlemad Lotmani ainetel ja suvel tahaksin ka "käitumise sfääri" teemat uurida. See on üks põhjus miks järgnevad märkmed on mõnevõrra pikaldased. Teine põhjus seisneb selles, et kasutasin esmakordselt kavalat taktikat kleepida post-it note olulise märksõnaga oluliste lõikude peale.

Siin on sõnastatud see, mille üle ma olen oma uurimise käigus mõtisklenud. Lotman annab kultuurile subjektiivsuse, ehk kirjeldab kultuure kui individuaale. Tema "individuaaliülesed" metakirjeldused on tuletatud individuaale puudutavatest metasüsteemidest. Minul on plaanis teha vastupidist ja kasutada individuaaliüleseid metasüsteeme, et kirjeldada taas individuaalide käitumist. *Full circle*, või mis?

> Jegorov võtab tehisintellekti kontseptsiooni kokku loomuliku arengu kontekstis: loomulikust individuaalsest intellektist toimub liikumine üleindividuaalsete intellektuaalsete süsteemide ehk inimkultuuride suunas, selle kultuuri keerukamaks muutumise käigus luuakse metasüsteemid, mida võibki nimetada tehisintellektiks. (Peeter Torop (2010: 14) Eessõna: tüpoloogia ja artoonika)

Ka järgnev tsitaat pärineb Toropi sissejuhatusest. Kasulik oleks üles leida Lotmani tsitaat koos kontekstiga. Siin on universaaliks kultuuri enesekirjeldus. Mingil momendil kirjeldatakse universaalina ruumi kontseptsiooni. Enesekirjeldus kui grammatika iseenda kirjeldamiseks kõlab kenasti.

> "Artiklid kultuuritüpoloogiast 2" esitab eessõnas ühe olulise arusaama universaalist, millest saab lähtude kultuuri tüpologiseerimine. Selleks on iga kultuuri vajadus enesekirjelduse järele: "See vajadus realiseerub metakultuurilisel tasandil enesekirjelduslike tekstide loomises, mida võib pidada grammatikateks, mida kultuur iseenda kirjeldamiseks loob" (Lotman 1973: 5). Sellest lähtuvalt saame mõista ühelt poolt Lotmani edasist liikumist kultuuri enesemudelite kirjeldamise suunas, teiselt poolt aga tema huvi kunstiloome kultuuriliste süvamehhanismide vastu.

Siin defineerib Lotman kultuuri semiootilise mehhanismina, mis töötleb ja talletab informatsiooni (nä vähendab entroopiat).

> Kultuuri vaatamine teatud semiootilise mehhanismina, mille eesmärgiks on informatsiooni väljatöötamine ja talletamine, on alles algusjärgus. Sellesse valdkonda sisenedes on uurija kahjuks tihtipeale sunnitud opereerima ennem hüpoteeside ja eelduste kui kindlalt paika pandud tõdedega. Olles sellest teadlik, loodab antud trükise autor, et kasu võib siit lugejale tõusta kui mitte küsimustele vastamisest, siis vähemalt nende püstitamisest. Selles on ka raamatu metoodiline mõte: ta sisaldab viiteid probleemidele, mis alles vajavad lahendamist, mitte aga teaduse poolt kindlakstehtu kokkuvõtet. (Lotman 2010: 25)

Siin on fundamentaalne tõde, et igal inimkollektiivil on omad tekstid ja käitumisviisid, mis teenindavad erilist kultuurilist funktsiooni. Sellest edasi tuleks küsitavaks seada tekstide ja käitumisviiside suhe.

> Inimkonna sajanditepikkuse ajaloo kestel ei ole võimalik osutada ühelegi inimkollektiivile (kui see kollektiiv oli minimaalselt püsiv ning ei olnud hääbumas - faktiliselt juba surnud!), milles puuduksid tekstid, spetsiaalne käitumisviis (teostatud spetsiaalsete inimeste või kogu kollektiivi poolt spetsiaalsel ajal) teenindamaks erilist, k u l t u u r i l i s t funktsiooni. (Lotman 2010: 28)

Kaks olulist lõiku, millest esimeses tsiteerib Lotman kultuuri definitsiooni tarbeks Levi-Straussi ja lisab tema vastandusele Loodus - Kultuur ka kolmanda, "mitte-kultuur". See on väga sarnane mitteverbaalse käitumise kolmele tüübile: bioloogiline, kultuuriline ja isiklik. Viimane on "idiosünkraatiline", ettearvamatu, reegliteta ehk Lotmani väljendit kasutades, "mitte-kultuuriline".

> Niisiis, kultuur on erilisel viisil organiseeirtud märgisüsteem. Kultuuri määratlevaks tunnuseks on just nimelt organiseerituse moment, mis väljendub teatava süsteemile asetatud reeglite ja piirangute summana. Defineerides kultuuri mõistet, rõhutab Levi-Strauss, et Kultuur algab sealt, kus on Reeglid. Talle vastandub Levi-Straussi arvates Loodus. "See, mis on üldinimlikult konstantne, ei kuulu vältimatult tavade, tootmise, seaduse valda, millega inimesi jagatakse sarnasteks ning vastandlikeks gruppideks [...] Jõuame järeldusele, et kõik üldine inimloomuses kuulub loodusesse ning seda iseloomustab stiihiline automatism, samas kui kõik see, mis on määratud sunduslike normidega, kuulub kultuuri, olles suhteline ning individuaalne."
> Sellest järldub, et "loomulik käitumine" on inimesele antud iga situatsiooni jaoks ainuvõimalikuna. See määratakse
>
> automaatselt ära kontekstiga ning sellel ei saa olla alternatiive. Seepärast katavad loomuliku käitumise normid jäägitult kogu vastavate "käitumistekstide" sfääri. "Loomulikul käitumisel" ei saa olla sellele vastanduvat "ebaõiget" loomulikku käitumist. Teisiti on üles ehitatud "kultuuriline käitumine". See eeldab vältimatult vähemalt kahte võimalust, millest ainult üks on "õige". Seepärast ei kata "kultuuriline käitumine" kunagi inimese k õ i k i "loomuliku käitumise" piiridest välja jäävaid käitumisviise. Kultuur ei vastandu mitte ainult Loodusele (ülal toodud tähenduses), vaid ka mitte-kultuurile - sfäärile, mis funktsionaalselt kuulub Kultuuri, kuid ei täida selle reegleid. (Lotman 2010: 30-31)

Kui Joonasele "tähenduse" ja "väärtuse" sarnasust üritasin selgitada, oleks mul olnud järgnevat kahte lõiku vaja. Esimeses neist on tähenduse ja väärtuse seos oluline, sest "märkamine" on justkui "märgi oluliseks pidamine". Siin tuleb täheldada ka seda, et "materiaalse elu fakt" pole märk - füüsiline eraldub semiootilisest. Teises lõigus väidab ta, et märk omab tähendust vaid süsteemis, mis on üksjagu Saussure'lik väide. Seejärel selgitab ta semantika ja süntaktika olemust hästi kergete sõnadega.

> Juba meie argikujutluses võib märgata seost tähenduse ja väärtuse mõiste vahel. Öeldes "See on oluline sündmus" või "Ärge pöörake tähelepanu, see ei tähenda midagi", kinnitame sellega, et "tähenduse omamine" on meie teadvuses sünonüümne "väärtuslik olemisega" või koguni "olemas olemisega". Sel moel võib seda või teist sündmust erinevalt hinnata, sõltuvalt sellest, kas tegu on pelgalt materiaalse elu faktiga (mitte-märgiga) või omab ta veel mingit täiendavat sotsiaalset (märgilist) mõtet. Selle argifakti taga peitub vägagi tõsine asjaolu.
> Nagu teada, eeldab igasugune sotsiaalse mudeli ehitamine inimest ümbritseva tegelikkuse jaotamist faktide maailmaks ja märkide maailmaks, millele järgneb nendevaheliste suhete (semiootiliste, väärtuseliste, eksitentsiaalsete jne) määratlemine. Saamaks tähenduse kandjaks (märgiks), peab nähtus tingimata olema osa süsteemist. Selleks peab ta astuma suhtesse mingisuguse mitte-märgiga või teise märgiga. Esmane suhe - asendamine - loob semantilise tähenduse, teine - ühinemine - süntaksilise. Kuivõrd sotsiaalsete, kultuuriliste mudelite maailmas tähendab märgiks olemine olemasolu, võib esimest juhtu määratleda järgmiselt: "On olemas, sest asendab midagi tähtsamat, kui ta ise on". Teisel puhul: "On olemas, sest on osa millestki tähtsamast, kui ta ise on". (Lotman 2010: 38)

"Kohasuse" mõiste on seotud jällegi märgisüsteemidega: omada kohta tähendab "olla märk süsteemis", feodaalühiskonna puhul sotsiaalses süsteemis (hierarhias). Kohasuse mõistet saab kasutada nii mitteverbaalse suhtlemise puhul (positsioon, grupidünaamika) kui ka muusika-kultuuris, kus "koht" süsteemis on määratud selliste suhetega nagu külalisesinemised, koostöö, produtseerimine, avaldamine jne.

> Sellesama varafeodaalse korra eripäraga on seotud selline iseloomulik nähtus, nagu "kohasus": vaidlused 'kohast' sõjakäigul, nõukogus või peol, mis näivad uusaegsetele ratsionaalsetele ajaloolastele mõttetuse ja võhiklikkuse sünnitistena, omasid keskaegse kultuuri seisukohalt sügavat mõtet: tegu oli vaidlusega koha pärast hierarhias, koha pärast ühiskonna süsteemis. Aga kuivõrd inimese isikliku reaalsuse määras tema asukoht selles struktuuris, mille märgiks ta oli, siis oli tegu vaidlusega isikliku reaalsuse nimel. Kaotada koht tähendas lakata eksisteerimast. (Lotman 2010: 44)

Kohe järgmisel leheküljel on selgitatud ka nullmärgi ("nähtamatu" või väljaütlemata märgi või märgi puudumise) mõiste, mida olen kohanud Randviiru tekstides (Ruumisemiootikas vist).

> Väljendus on alati materiaalne, sisu aga ideaalne. Siiski, kuivõrd märkide kogum ehitub mitte süntagmaatiliselt, vaid hierarhilisel põhimõttel, siis see, mis ühel tasandil võib olla sisuks, võib teisel, kõrgemal tasandil, toimida väljendusena, millel on oma sisu. Seetõttu toimib peamine opositsioon "ideaalne-materiaalne" kultuuri reaalses paradigmaatikas alati sel moel: "materiaalsem kui...", "ideaalsem kui...". Nende või teiste märkide väärtus saab sõltuvaks nendes "materiaalse" osatähtsuse, s.t. väljenduse vähenemisest. Kõige kõrgemalt hinnatuks saab null-väljendusega märk - väljaütlemata sõna. (Lotman 2010:45)

"Iga uus on taasavastatud vana" pärineb samast diskussioonist ja siit saab kasutada Lotmani mõtteid, et kirjeldada sämpeldamist.

> Sisu ja väljenduse vahelised suhted pole ei arbitraarsed ega konventsionaalsed: nad on igavikulised ja kehtestatud Jumala poolt. Seetõttu ei ole kirjanik teksti luues ega kunstnik pilti joonistades nende loojad. Nad on kõigest vahendajad, läbi kelle tehakse nähtavaks sisus sisalduv väljendus. Sellest järeldub, et kunstiteose väärtuse hindamisel ei saa kriteeriumiks olla originaalsus.
> Seetõttu pole põhimõtteliselt võimalik uute ja samas tõeste tekstide loomine. Uus tekst on alati avastatud vana. Kunstnik ei loo uut, vaid avastab eelnenu ja igavese. Tema funktsioon teksti loomisel meenutab ilmutaja rolli fotokujutise loomisel. Siiski pole see roll passiivne: kunstnik on inimene, kes oma moraalse aktiivsusega omab õigust astuda vahendaja, "ilmutaja" rolli, mille kaudu igavesed ja ettemääratud tähendused peavad maailmale ilmnema. (Lotman 2010: 46)

Siin räägib Lotman mitteverbaalsest suhtlemisest kui sõnatust suhtlemisest (võib kõnelda ka kehalisest suhtlemisest). "Sõna - see on vale relv" järgib (vb tahtmatult) Eco tsitaati, et märk on kõik mida annab kasutada valetamiseks. Edasi tsiteerib ta Rousseaud samal kombel, nagu mina soovin tsiteerida Vološinovi, Saussurei ja Fairclothi, sest lingvistid sugugi mitte ei saa jätta "näperdamata" ka ekstra-lingvistilisi keeli.

> Sõnade mittemõistmisest saab tõelist mõistmist tähistav kultuurimärk (vrd Tolstoi tegelast Akimi teoses "Pimeduse võim"). Sõna - see on vale relv, sotsiaalsuse kalgend. Nii kerkib küsimus sõnatust kommunikatsioonist, ületamaks sõnu, mis inimesi eraldavad. Selles plaanis on huvitav Rousseau
>
> huvitatus paralingvistikas, intonatsioonist (vahel seostatakse intonatsioonilisus emotsionaalse ja rahvalikuga, sõnalisus aga ratsionaalse ja aristokraatlikuga). "Kõik meie keeled on tekkinud kunstlikult. On

> korraldatud laiaulatuslikke urimusi, kas ei ole olemas loomulikku keelt, mis on ühine kõikidele inimestele. Vaieldamatult on seesugune olemas, nimelt see, mida kõnelevad lapsed enne, kui nad oskavad rääkida. [...] lapsed ei saa aru sõnade mõttest, vaid rõhust, millega neid väljendatakse. Kõlalise keelega ühineb veel mitte vähem väljendusrikas liigutuste keel. Viimaseid ei avalda lapsed mitte jõetute käte abil, vaid need on kirjutatud nende näole. [...] Rõhk on kõne hing, ta annab sellele tunded ja tõesuse. Rõhk valetab vähem kui sõna". (Lotman 2010: 53-54)

Enesemudel on analüüsis oluline, sest see tähistab näiteks KRS-One'i teesi sellest, kuidas hip-hop kuulub üheksas elemendist jne.

> Eriliselt tähenduslikuks muutub see küsimus eneseteadvustamise staadiumis, kui kultuur tõstab esiplaanile automodelleerivad tekstid ning lülitab oma mällu kontseptsiooni iseendast. Just selles staadiumis tekib k u l t u u r i ü h t s u s. Iga kultuur kujutab endast keerukat ja vastuolulist kompleksi. Kultuuri enesemudel toob reeglina esile tema dominandi ning nende põhjal ehitub unifitseeritud mudel, mis peab olema antud kultuuri tekstide enesetunnetuse ja -dešifreeringu koodiks. Selle funktsiooni täitmiseks peab ta olema üles ehitatud kui sünkroonsele balansseeritud struktuur. See, et kultuurilugu uurib reeglina ühe või teise kultuuri tekste ning tema enesemudelit ühes reas, ühe tasandi objektidena, võib sünnitada ainult segadust. Mitte väiksem eksitus ei oleks näiteks arvata, et kultuuri enesemudel kujutab endast midagi efemeerset, ebareaalset, fiktsiooni ning et seda võib selles mõtes vastandada kultuuri sisenevatele tekstidele. Enesemudel on võimas kultuuri "reguleerimise" vahend, mis annab talle struktuurse terviklikkuse ning määrab paljuski ära tema omadused informatsiooni reservuaarina. Kuid see on teise tasandi reaalsus kui tekstide oma. (Lotman 2010: 64)

Järgev pärineb lühikesest peatükist "Kahest kultuuri orienteerituse tüübist", kus Lotman formuleerib täpsemalt autokommunikatsiooni mõistet. Pärast seda kirjeldab ta autokommunikatsiooni kahte tüüpi (mnemootilise funktsiooniga ja ilma).

> Kultuuriajaloo andmed lubavad eristada kaht tüüpi tekstiloomet: üks on seotud ainult ühe reeglite süsteemiga ja esindab selle t e o s t u m i s t. Väärtuslik ja aktiivne on selle tekstiloome puhul etteantud kaanoni järgimine. Siia kuuluvad
>
> folkloorsed ja keskaegsed tekstid, samuti klassitsismiaegsed teosed. Teist tüüpi tekstid projitseeruvad kahele või enamale normide süstemeile ja esituvad seega igaühe suhtes r i k k u m i s e n a. Teksti kõrvalekaldumine tema "keelest" moodustab tema tähendusliku osa. Just esimest tüüpi tekstiloome juhtis uuijate tähelepanu silmnähtavale parallelismile loomuliku keelega. Ilmne on ka lingvo-semiootiliste meetodite rakendamise edukus selle uurimisel. Siiski oleks siin asjakohane pöörata tähelepanu ühele paradoksile: loomulik keel automatiseerib väljenduste sfääri, kuid teate sisu jääb äärmiselt laiaks - kõnelda võib kõigest. Esimest tüüpi kunstitekstid kehtestavad just selles vallas rangeid piiranguid. Tulemuseks on kanoniseeritud väljendusega ja samavõrd standardiseeritud sisuga süsteem, mis peaks olema täielikult liiane. Mille arvelt luuakse nende tekstide ettearvamatus, tingimusel, et tähenduslik on reeglite *täitmine* kõigil tasanditel, jääb ebaselgeks.
>
> Võimalikuks lahenduseks on lubada hüpoteesi, et lisaks meile hästi tuntud "adressant/adressaat" kommunikatsiooniskeemile on ka autokommunikatsioon, milles need kaks osapoolt on ühendatud. Selline, üksikisikute jaoks suhteliselt teisejärguline kommunikatsioonisituatsioon domineerib siis, kui vaadelda sõnumi saatja/vastuvõtjana rahvuslikku organismi või inimkonda tervikuna. Võib tunduda, et autokommunikatsiooni mõiste ei too suhtlusskeemi midagi põhimõtteliselt uut. Näiteks, meeldejätmiseks märkmeid tehes asendan ma lihtsalt lõhe adressandi ja adressandi vahel ruumis lõhega ajas. Siiski võib siinkohal välja pakkuda hüpoteesi, et erinevus omab siin põhimõtteliselt tähtsust ja et a u t o k o m m u n i k a t s i o o n i g r a m m a t i k a loomine seisab siin alles ees. (Lotman 2010: 72-73)

"Lõpu ja alguse" artiklist toon välja järgneva lõigu, mis sõnastab hästi selle, kuidas mõne jaoks on kõige väärtuslikumad just surnud artistid (Tupac, Biggie, Big L, Big Pun).

3.3. Kaasaegsete kultuurisüsteemides vastavad neile konstruktsioonidele ettekujutused: "väärtuse määrab ära esmasus", "väärtust tõestab hukk". (Lotman 2010: 78)

Võib loota, et neljandal korral saavutan veel rohkem kasulikke tähendusi (kui see veel võimalik on).

2.3.2 Hirm ja segadus (2011-06-09 16:03)

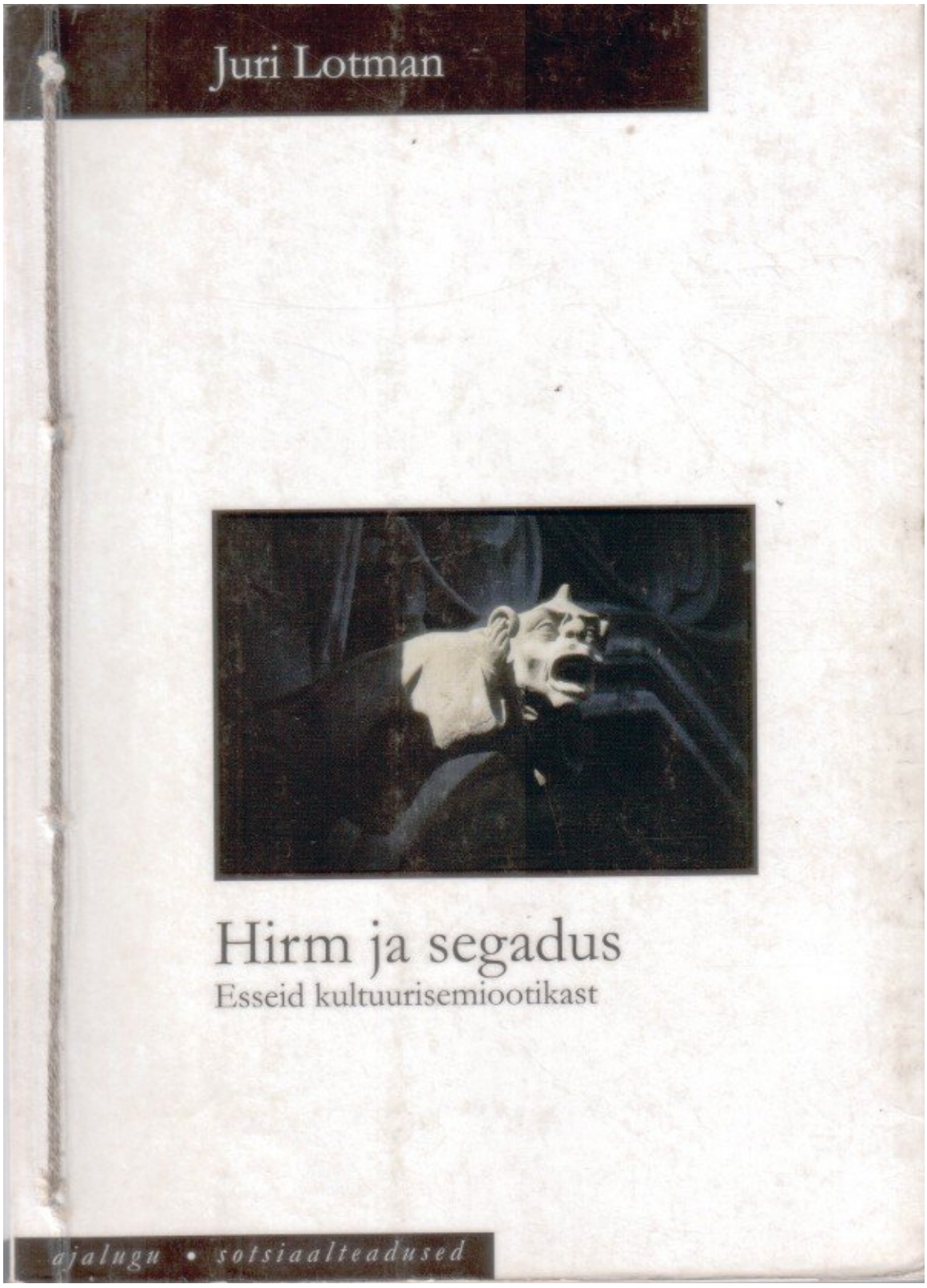

Juri Lotman (2007) Hirm ja segadus. Esseid kultuurisemiootikast. Varrak

Mihhail Lotmani poolt koostatud esseekogumiku teemavaldkond on tuntavalt ajalookeskne, kuid sellest hoolimata soovitatakse mingil momendil "loomuliku keele" definitsiooni järgi vaadata semiootikasõnaraamatust (mis muideks on vene keeles). Põhiteemaks tundub olevat nõiaprotsesside selgitamine, kuid on ka erandeid. Näiteks artiklis "Juhuslike tegurite osast kirjanduslikus evolutsioonis" on üles märgitud nö semiosfääri kontseptsiooni teke - kuidas Tõnjanovilt laenatud tsentri ja perifeeria mehhanism ning Prigoginei dünaamika arenevad kirjanduslikuks semiosfääriks. Mulle meeldib selline lause: "Samal ajal tungivad sisse struktuursed vormid ruumist, mis asub väljaspool antud semiosfääri." Põhjuseks ilma mnemootilise funktsioonita autokommunikatsiooni mõiste, mis kujutabki endast väliste "struktuursete vormide" (süntaktika) sissetungi.
Sain raamatust maailmalõpu temaatikaga seostada tabava-kokkuvõtva tsitaadi: "Sellises olukorras tekivad müstifitseeritud, semiootiliselt konstrueeritud adressaadid - **mitte hädaoht ei kutsu esile hirmu, vaid hirm konstrueerib ähvardava ohu**. Hirmu objekt osutub sotsiaalseks konstruktsiooniks, nende semiootiliste koodide sünnitiseks, mille abil see sootsium iseennast ja ümbritsevat maailma kodeerib." Mihhaili järelsõna oli päris põhjalik ja ülevaatlik. Ta soovitas nö "hirmusemiootikat" edasi arendada, sest JL seda ise ei jälitanud. Tuleks kindlasti veel üle lugeda.

2.3.3 The Beginning & The End (2011-06-26 01:31)

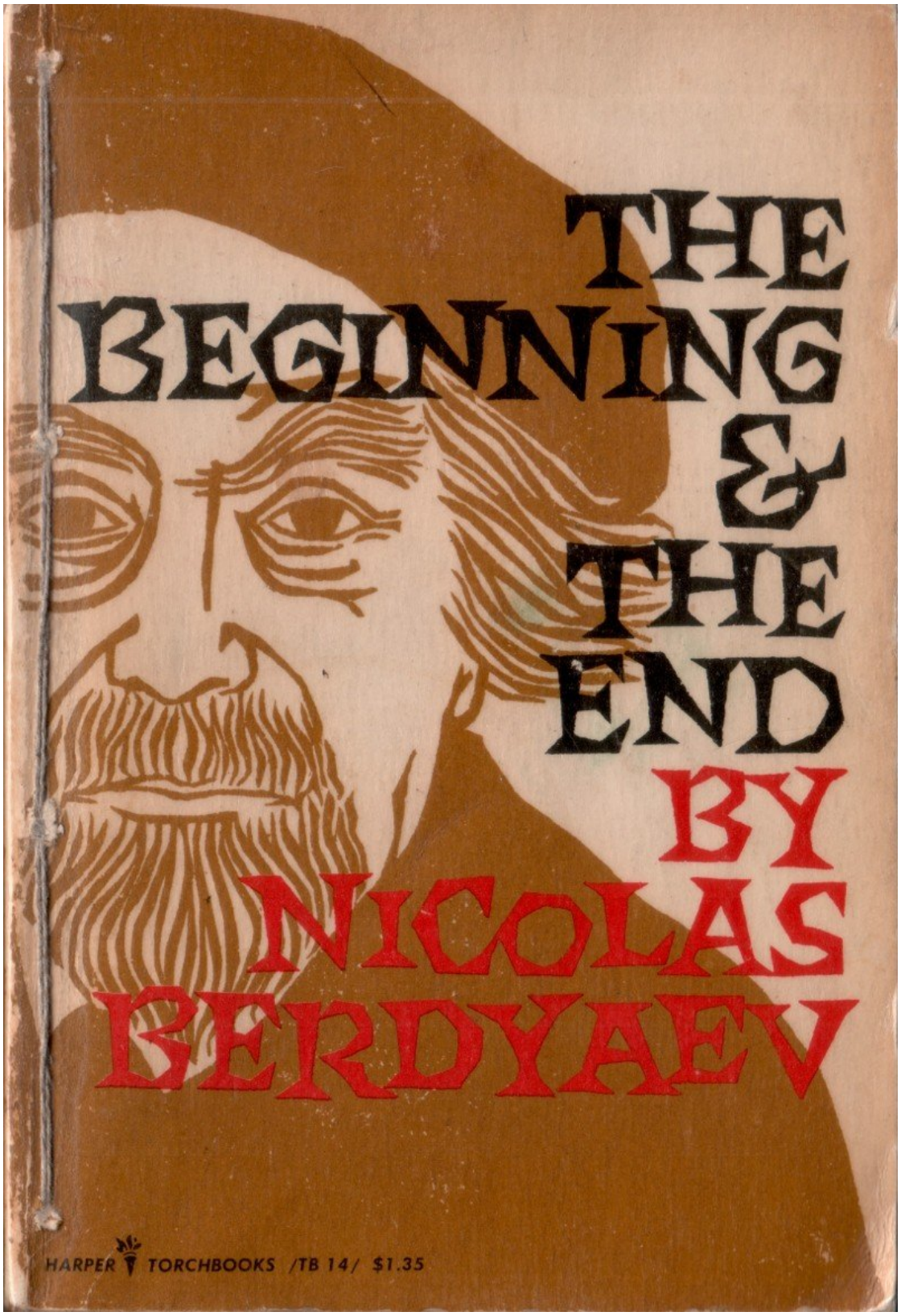

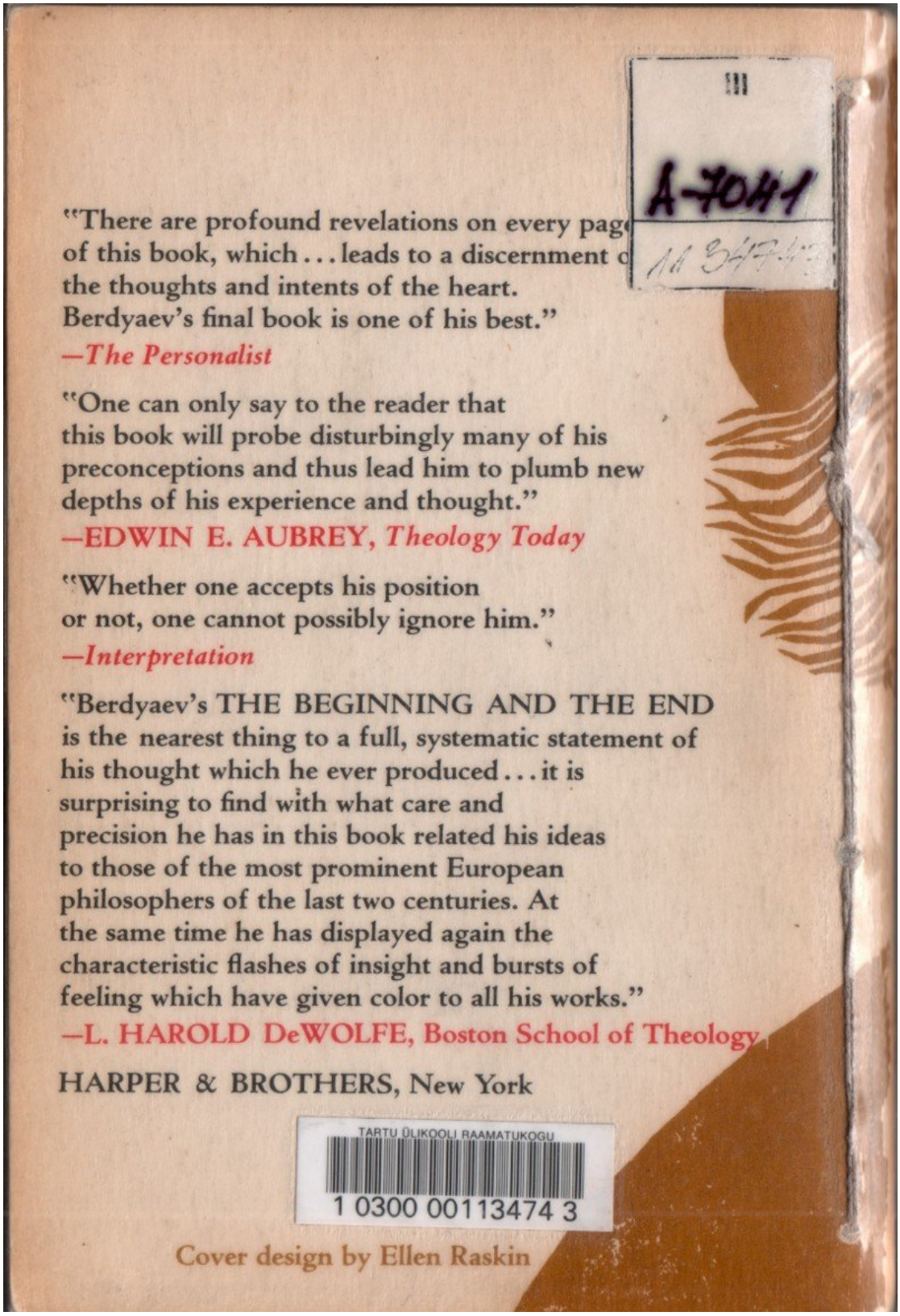

Berdyaev, Nicolas 1957. The Beginning & the End. Harper Torchbooks, New York

Nikolai (siin Nicolas) Berdyaev (või Berdiajev) on üks kõige tuntumaid vene filosoofe, kes õigupoolest on

eksistentsialistlik-kristlik (või eshatoloogilise metafüüsika) filosoof. Käesolev raamat, "algus ja lõpp" või ülekantud tähenduses "A ja O" (ehk kristliku traditsiooni järgi... Jumal), on viimane raamat mille ta oma eluajal kirjutas (ilmus 1947. aastal ehk aasta enne tema surma Prantsusmaal oma kirjutuslaua taga). Seda võetakse kui kokkuvõtet kogu tema mõttetööst ja seda on lugedes ka tajuda, sest tal on komme hüpata teemalt teemale, filosoofilt filosoofile, et oma mõtteid selgeks teha. Kesksel kohal on vastandid *necessity* ja *freedom* ning *spirit* ja *being*. Kõik need on sealjuures mõisted, millele ta annab oma mõttetöös erilise tähenduse. Tinglikult võib öelda, et *necessity* on inimkeha füüsilised vajadused, *freedom* on kõik muu peale nende füüsiliste vajaduste rahuldamise - mõtlemine, nautimine, nö "vaimuviljad", vaba tahte rakendamine. *Spirit* on 'vaim' nagu seda filosoofilises kirjanduses mõeldakse (umkaudu inimese mõistus või teadvus, transendentaalsuse küsimus jääb siinkohal lahtiseks) ja *being* on maailm nagu see vaimus sisaldub - objektifitseeritud reaalsus. Selle pointi selgitamiseks pöördub ta järjepidevalt Kanti ja muude Saksa ja Prantsuse mõtlejate poole ning eristab subjekti- ja objektipõhiseid filosoofiaid. Tehes üpris põhjaliku ülevaate filosoofilisest maailmakäsitlusest (idealism ja epifenomenalism on sõnad, mida ta pillab tihti) jõuab Berdyaev järeldusele, et kreeka filosoofiast alates on filosoofia olnud objektipõhine, kuid alles Saksa traditsioonist alates tekib subjektipõhine filosoofia, mis tunnistab subjekti rolli maailma "loomisel" (väga palju on sarnasusi sotsiaalkonstruktivistliku kirjandusega nagu "The Social Construction of Reality").

Üks neist "märkamatult möödalipsavatest" nüanssidest tema mõtetes on eristus Tõe ja tõe vahel. Minu jaoks seostub see nö "saksa traditsiooni" järgiva Uexkülli mõistest "märkide privaatsus", mille järgi märgiseos ongi "subjektiivne tõde". Berdyaevi järgi on Tõde see, mida "mina pean õigeks" ja kui ma üritan seda edasi anda - suheldes teistele vahendada - saab sellest ühes tõest palju tõdesid, tõed väikese tähega. See on oluline ülestähendus, sest see ülim Tõde on tema jaoks üks Jumala nimedest ja siit ilmneb minu jaoks seos Alasuutari väitega, et iga kord kui me rakendame refleksiivsust mingi objekti suhtes, siis see objekt muutub. Ehk: iga kord kui mõtleme Jumalale, siis Jumala tähendus muutub. Berdyaevi järgi on Jumala tähendus aga Tõde suure tähega, sest ta on subjektiivne - privaatne - Tõde.

Internetist informatsiooni otsides olen kogunud nii palju, et teda on põhjalikumalt uurinud teoloogid, kuigi tema uurimine on ilmselgelt rännanud palju värvikamaid radu, näiteks *sociology of knowledge* või *philosophy of creativity*. Üks tema kõige esimestest raamatutestki kannab nime "Subjectivism and Individualism in Social Philosophy". Hoolimata eesmärgist selgitada Jumala olemust läbi eshatoloogia, sain sellest raamatust tsitaate märksa kaugemate arutluste tarbeks, sotsioloogiast ja politoloogiast kuni unenägude tõlgendamiseni. Üks kahest tema raamatust, mis inglise keeles on TÜR-i hoidlas olemas, kannabki pealkirja "Dreams and Reality". Mida ma tegelikult tahaksin lugeda, kuid millele muud moodi kui läbi RVL-i tasulise teenuse ei saa käsi külge, on "Solitude and Society", mille ainus kirjeldus internetis on järgnev lause: "Five philosophical "meditations" on the conflict between personality and society." - põnev!

Jätan siia hulganisti tsitaate sellest raamatust, andku autoriõigused mulle andeks.

> The philosopher believed that reason lifted him up to the world of ideas, to the noumenal world. This opinion Kant subjected to criticism. But almost throughout the history of philosophy the apprehending mind remained faithful to the conviction that cognition is a purely intellectual act, that there exists a universal reason and that reason is always one and the same and remains true to its nature. But in reality cognition is emotional and passionate in character. It is a spiritual struggle for meaning, and it is such not merely in this or that line of thought and school, but in every true philosopher even although he may not recognize the fact himself. (Berdyaev 1957: 36)

> Comprehension of the mystery of the world in human existence is a possibility only because man is a microcosm and a microtheos. There is no cosmos in the object world of phenomena. There is no God in the objective world order, but there is a cosmos in man. God is in man, and through man there is a way out into another world. (Berdyaev 1957: 50)

> Philosophy seeks to break out from the slavery of this world into another world, towards a perfect free life, and deliverance from the suffering and ugliness of the world as we have it. (Berdyaev 1957: 41)

The conflict between subject and object, between freedom and necessity, betwen meaning and the lack of it is, in the language of metaphysics, a symbolic conflict which in 'this' provides symbols of 'another'. Behind the finite the infinite is concealed, and it gives signs of its presence. The depth of my ego is steeped in infinity and eternity and it is only a superficial layer of my ego which is illuminated by the mind, rationalized, and recognized on the basis of the antithesis between subject and object. But out of the depth signs are given, whole worlds are there, and there is all our world and its destiny. (Berdyaev 1957: 42)

Dilthey says very rightly that the abstract relation of subject and object must be replaced by the vital relation of creature and environment. A metaphysics of the object is impossible, but a metaphysics of the subject is possibility. We must not think of the totality of the world as an object: that totality is in the subject. Objectification, as we shall see, ought to have been replaced by the expressiveness of life, by the expression of it in the external. Only the whole man himself, the active human spirit should have been acknowledged as *a priori*. (Berdyaev 1957: 55)

It is essential to grasp the mysterious process of objectification. I live in two worlds, in a subjective world which is my own proper world, and also in an objective world, the world of objects, which exists for my sake and at the same time is alien to me. This fact that I am cast into an objective world which acts forcefully upon me, has not merely an epistemological meaning, it has a metaphysical meaning also. (Berdyaev 1957: 56)

The objectification of the world takes place through our agency and for our sakes, and this is the fall of the world, this is its loss of freedom, and the alienation of its parts. It might be expressed by saying that the freedom of oumena passes into the necessity of phenomena. The world of appearances aquires a grandiose empirical reality which exercises compulsion and force upon us. (Berdyaev 1957: 56-57)

The natural world of phenomena is symbolic in character. It is full of signs of another world and it is a symptom of division and alienation in the sphere of spirit. There is no natural objective world in the sens of a reality in itself; the only world there is is the world which is divinely and humanly free. The objective world is enslaced and fall. But the whole cosmos enters into the true free world, whereas there is nothing of it in the world of appearances, the world of objects. How the two stand to each other may be put in this way; appearance is the objectified world, the natural and social world of necessity, servitude, enmity and dominance; whereas the noumenal world is spirit, freedom and creative power; it is the world of love and sympathy; it is the whole cosmos. What is called the other world is not an 'other' world to me it is pre-eminently my world. (Berdyaev 1957: 59)

Objectification is the ejection of man into the external, it is an exteriorization of him, it is the subjection of him to the conditions of space,time, causality and rationalization. [...] Objectification is the uprising of an exteriorized 'not-I' in place of the 'Thou' which exists interiorily. The subject matter of thought is the creation of thought itself; and that is the objectifying act. (Berdyaev 1957: 60)

The most remarkable thing is that the objectification of the constructions of the mind begins to live an indepenedent life and gives rise to pseudo-realities. In this respect the antidote should have been Kant, who showed that the existenece of an idea does not imply the existence of a reality. This is a very strong point with him. Objectification is rationalization. But it is not merely a perceptional process, it is still more an emotional process, the socialization of feelings and passions. And rationalization may itself be a passion. (Berdyaev 1957: 60)

Objectification enslaces man and it is from a world other than the phenomenal world tha emancipation comes. Objective nature and objective society have no power to set themselves free, it is spirit alone that liberates.
Objectification is above all exteriorization, the alienation of spirit from itself. And exteriorization gives rise to necessity, to determination from without. The horror which Pascal felt when confronted by the endless expanse of space is the horror of objectification, the horror of strangeness. (Berdyaev 1957: 63)

There is the possibility, not of symbolism, not of a symbolic ambodiment of spirit in the natural world, but of realization, of a real embodiment of spirit in a world which is being set free and transformed. Objectification is not true realization, it is merely a process of symbolizing; it presents us with signs but not with realities. And that has a telling effect upon all human creativity and upon all that creativity produces. (Berdyaev 1957: 66)

There is no reality without a creative attitude towards it on the part of the subject. Perception itself is creatively synthetic in character, spirit is active even in sensuous perceptions. (Berdyaev 1957: 69)

Kant was disturbed by the problem of how to arrive at the universality, the general validity (*Allgemeingültigkeit*) of knowledge. But that is a matter which belongs to the sociology of knowledge, a theme which he did not develop. Kant did not

acknowledge the mobility and variability of the transcendental mind as the sociology of knowledge has to acknowledge it. It is not only primary intuition which is socialized. The rationalized consciousness too is exposed to the process of socialization, the apprehension and the very perception of the world depends upon the social relations which hold good among men and the degree to which the spirit of community is attained.
No form of human creative power in the field of knowledge or in any other field is of a social character on the ground of its origin, even when it is directed towards social life. But it is liable to socialization in its dealings with men. Cognition has a social character in its products, as a means of communication among people. The realm of objectification is a social realm, it is made for the average person, for mankind in the mass, for the ordinary and hum-drum, for *das man*. The 'objectivity' of perception and representation is social in character. It might be said that man receives in a certain way a picture of the world which depends upon the forms assumed by his social relations with other people. There are for that reason particular worlds which disclose themselves to religious confession, to nationalities, to professions, estates and classes. In this is to be found the measure of truth which belongs to the class ideologies of Marxism, but the way in which it is expressed is philosophically worthless. One can only speak of true creative inspiration when man is moves by the spirit and not by society, when he is determined from within and not from without, when he does not depend upon social suggestion and social imitation. (Berdyaev 1957: 69-70)

Truth is aristocratic, it is revealed only to the few, the dissemination of it takes for granted a violent shock to the mind, it involves the melting and the burning up of the petrified and ossified state of mind, of a petrified and ossified world. This is not to say that truth exists only for the sake of the few, it exists for all men, for the very last one of them. But for the time being it is revealed only to the few and to them it administers a shock. The majority are too much conditioned by the limitations of their minds, by social imitation, by what they find service in the struggle for life. (Berdyaev 1957: 71)

Knowledge takes two directions and has a twofold significance; it is on the one hand an active break-through towards meaning and truth, as it rises above the world, and on the other hand it is adjustment to the world as we are given it, the social dull routine. But even when it is of that second type, knowledge

is a reflection of the Logos, it is a descent of the Logos into the world. In that fact the source of the high achievement of science, and of its independence is to be found.
Some of the greatest difficulties of knowledge are due to language and this is particularly telling in the case of philosophy, in which the problem of terminology has so vast a part to play. There is the interior logos, the inward word, which is in close proximity to the depth of one who exists, it is hard by the primary reality. And there is the exterior logos, the outward word which is oriented to this world and adjusted to its fallen state. In the first sense the word is not objectified, it is meaning. In the second sense, the word is objectified and alienated, remote from primordial meaning. Human language has its basis in the primordial unobjectified word and for that reason only it has meaning. But language is also a social fact and it is the chief means of communication among men. It is thanks to it that the existence of society is possible. Language is socialized, and the stamp of conventionality lies upon it; it bears the impress of enmity and of the limitations of all social organizations. The multitude of human tongues is the disintegrated, self-alienating primordial word - the Logos. (Berdyaev 1957: 73)

Consciousness is not to be thought of as static. It is only relatively stabilized. In principle change and a revolution in the mind are possibilities; consciousness can expand and it can also contract. It is possible to break through objectification which creates the lasting illusion of this unchangeable world. Images and pictures seen in dreams are connected with the loss of power on the part of the conscious mind, so also the shapes and pictures of the empirical world which presses upon our daytime awareness do not show us primary reality itself, but merely signs of it. Dreams have also a symbolical meaning. But at the same time the true, primordially real world of freedom, creativity and goodness does act within this deceptive and illusory world. We cannot make the decisive effor of the mind, and exertion of spirit to awaken ourselves from the deceptive, the illusory and the unreal which mark the empirical world of appearances. The structure of a mind adapted to the conditions of this world is too strong. But it is a mistake to regard the movement and plurality as deceptive and illusory, as Zeno and the Eleatic philosophers did. (Berdyaev 1957: 86-87)

The question of what are known as collective, suprapersonal realities and communities, or collective "symphonic" personalities, is one of great difficulty and it still remains an unsolved problem. It is, of course, connected with the controversy about realism and nominalism, but present-day thought, which is steeped in sociology, raises the question from entirely new angles. THe conflict is carried on not so much in the sphere of logic as it was in mediaeval philosophy, as in the sphere of sociology. And it is quite understandable that the question should become particularly acute in the realm of sociology.
The question of the sense in which collective communities exist and represent realities, and whether it is possible to recognize the existence of collective personalities cannot be decided by rational, conceptual knowledge. The decision presupposes a choice, a line taken by the will, an act of moral appraisal. The hoice of the will and the establishment of a hierarchy of values create realities. The act of volition is objectified, the chosen qualities are hypostatized. Man lives in the midst of realities which are created by himself. What presents itself to him as most objectively actual and in the highest degree real, is the objectification of the subject's intention, the hypostatization of its qualitative states.
Man's inclination for self-alienation and self-enslavement is one of the most astonishing things in the life of the world. To the man who has made for himself an idol out of the nation or the State, the nation and the State are realities immeasurably greater and more 'objective' than man, than personality; in any case realities which are more primary and more dominant. All nationalists and étatists are like that. The nation and the State do, of course, represent a certain degree of reality in world life, but their overwhelming grandiose and compelling 'objectivity' is created by the 'subjective' state of society, by the beliefs of the people, by the objectification of a state mind. (Berdyaev 1957: 126-127)

Collective realities may be regarded as individualities, but not by any means as personalities; they have no existential centre and are not capable of experiencing suffering or joy. The existential subject, whether of the cosmos, of society, of the nation or of the State, can be sought only in existing man, in the qualitative character of personality. The universal is found in what is individual, the suprapersonal in the person. Man is a micocosm and a microtheos. It is in the depth of man that world history works itself out and society is assembled and dissolved. But the microcosmic nature of man undergoes a process of exteriorization, it is projected into the external, its qualities are hypostatized, and realities are objectified which have no extistential centre.
There are no such things as nations, States and societies existing as collective common realities which stand on a higher level than personality and turn it into a part of themselves. But there is such a thing as, for instance, 'Russianness' which exists as a qualitative factor uniting like to like among people and charging the life of personality to the full with concrete content. There is that community and communion among men and women without which personality is unable to realize itself, and there are functions of the State which are necessary to the corporate life of men. (Berdyaev 1957: 129)

The establishment of value is of the first importance in the matter of judgement about reality. People regard such and such a thing as a reality, and even as the highes value, because they had already chosen it as a value beforehand. The State is accepted as an ontological reality because people see a high value in it, because they love the principle of authority. This phenomenal natural world, this 'objective' world they look upon as absolutely real. They bow with reverent submission before the grandiose scale of it, before its coercive power, because they are tied to it and adjusted to it by the whole structure of their minds. Man always lives not only in the 'empirical' world but also in the world of 'ideas', and the ideas by which it is determined are of a character which is above all concerned with value. (Berdyaev 1957: 133)

The motive which led to investing kingship and other historical institutions with a sacred character is plainly sociological. In order to force the masses of mankind into submission, discipline and order, it was necessary to inspire them with a belief in the sanctity of authority, of the State, of the nation, of war, to make them believe that the subordination of the individual to the common, of the person to the race, was sancrosanct. A fiction and a lie were required for the government of men and peoples. And fear lest this lie should be exposed has risen to an insane degree, men were in dread lest the disclosure of the truth should lead to the collapse of society. How great a value the Roman Catholic Church has set upon such a lie, as, for instance, the Donation of Constantine and the False Decretals, already exposed as it was!
Nations cannot exist without myths nor can even the power to govern human societies exist without them. Myths unite, reduce to submission, and inspire. Society is protected by them, and by means of them revolutions are brought about. Such myths are those of the sacrosanct character of kingly power and of papal authority, or of the sanctity of the *volontè gènèrale*, of popular sovereignty in a democracy, of the sancrosanct character of a chosen class or a chosen race, of the sanctity of the Leader, and all the rest. All these are fictions which are built up in the collective social process. They are of enormous strenght even in the life of the Churches and tradition is to some extent filled with them. (Berdyaev 1957: 149)

The romantics have been fond of connecting the creative artistic process with the fruitful imagination experienced in dreams. This cannot be accepted in the form in which the romantics asserti it, but it does contain a certain amount of truth. The images which arise in dreams are not called up by impressions received from the external empirical world immediately, but are due to those that have been preserved in the depth of the subconscious. The state of dreaming is not dependent upon the perception of images of the world of sense at the given moment, it is a passive condition, not active. Consciousness is supressed and almost paralyzed. When a man is dreaming he may be absolutely overwhelmed by the past. In creative activity, on the other hand,

images arise which are not determined by the empirical world, or if they are determined by it, it is through the medium of creative transformation. And they bring with them liberation from subjection to the past, from impressions and injuries which have accumulated in the subconscious, and from the wounds which the past has inflicted. There occur, it is true, radiant, luminous visions, and there are dreams which are prophetic, (though such conditions are comparatively rare), and in them the creative exalting impulse has a place. It is not only the subconscious which is operating in creative activity but the supra-conscious also; there is a movement upwards. (Berdyaev 1957: 179-180)

Man is not only an historical being, he is a social being also, and that by no means in the sense that he is a determined part of society and a member of society in the way the sociologists assert. On the contrary, society is in man and sociality is one of the aspects of human nature. Man realizes himself in community with other human beings. Sociality is indeed already embedded in the foundations of cosmic liffe. It is there amond the animals, too, and human beings even copy social life as seen in the animal world, the ant heap and the bee hive, for example. The world of nature sought to live in union and it lives in discord. Human life does actually realize unity in that it has created society which potentially is included in it. Without society and outside it man could notcarry on the struggle for life against the menacing elements of the world. (Berdyaev 1957: 213)

The idea of anarchism, if accepted in its ultimate depth, is an ideal which marks the limit of human liberation. It ought not by any means be taken to denote the rejection of the functional importance of the State in this objective world. WHat anarchism ought to oppose is not order and harmony, but the principle of power, that is to say, of force excercised from without. The optimism of most of the theories of anarchism is false. In the conditions of this objectified world we cannot conceive of the ideal society, without evil, strife and war. Absolute pacifism in this world is a false ideal, because it is anti-eschatological. There is a great deal of truth on this subject in Proudhon.
All political forms, democracy and monarchy alike, are relative. What must be supported throughout to the end are those forms, relative as they are, which provide the greatest possibility of real freedom, of the recognition of the value of personality, and which acknowledge the supremacy of truth and right over the State. But the ideal can be norhing but the supersession of all power, on the grounds that it rests upon alienation and exteriorization, and means enslavement. The Kingdom of God can only be thought of apophatically, as achieved absence of power and a kingdom of freedom. Hegel says that 'lave is the objectivity of spirit', and thus admits that he assigns a realm to objectification. Ant it is he too who says that the State is a spiritual idea in the *Äusserlichkeit* of the human will to freedom. *Äusserlichkeit* is indeed the fundamental mark of the State of power. (Berdyaev 1957: 217)

In a bourgeois age of technical civilization an unbounded increase of wealth takes place and these riches are periodically destroyed by fearful wars. There is a sense in which these destructive wars which are brought about by the will to power are the fate of societies which are based upon the dominating influence of technical civilization and steeped in bourgeois contentment. The instruments of destructionare immeasurably more powerful than those of construction. Civilization at its height is extraordinarily inventive in devising means of killing, but it has no resuscitating forces in it. And that is its condemnation. (Berdyaev 1957: 224)

Freedom ilvolves the freedom for evil as well. Without the freedom of evil, good would not be free, it would be determined and imposed by force. At the same time, however, the freedom of evil gives rise to the necessity of servitude. Slavery itelf can be the child of freedom, and there would be no freedom if it did not carry with it this possibility of giving rise to slavery; there would be but the servitude of good. But the servitude of good is an evil thing, and the freedom of evil can be a greater good than the good which is a result of compulsion. It is a paradox to which no solution can be found within the confines of the history of objective world, and it exerts a pull towards the end. (Berdyaev 1957: 247)

2.4 July

2.4.1 Kirjanduse lepitav otstarve (2011-07-03 18:07)

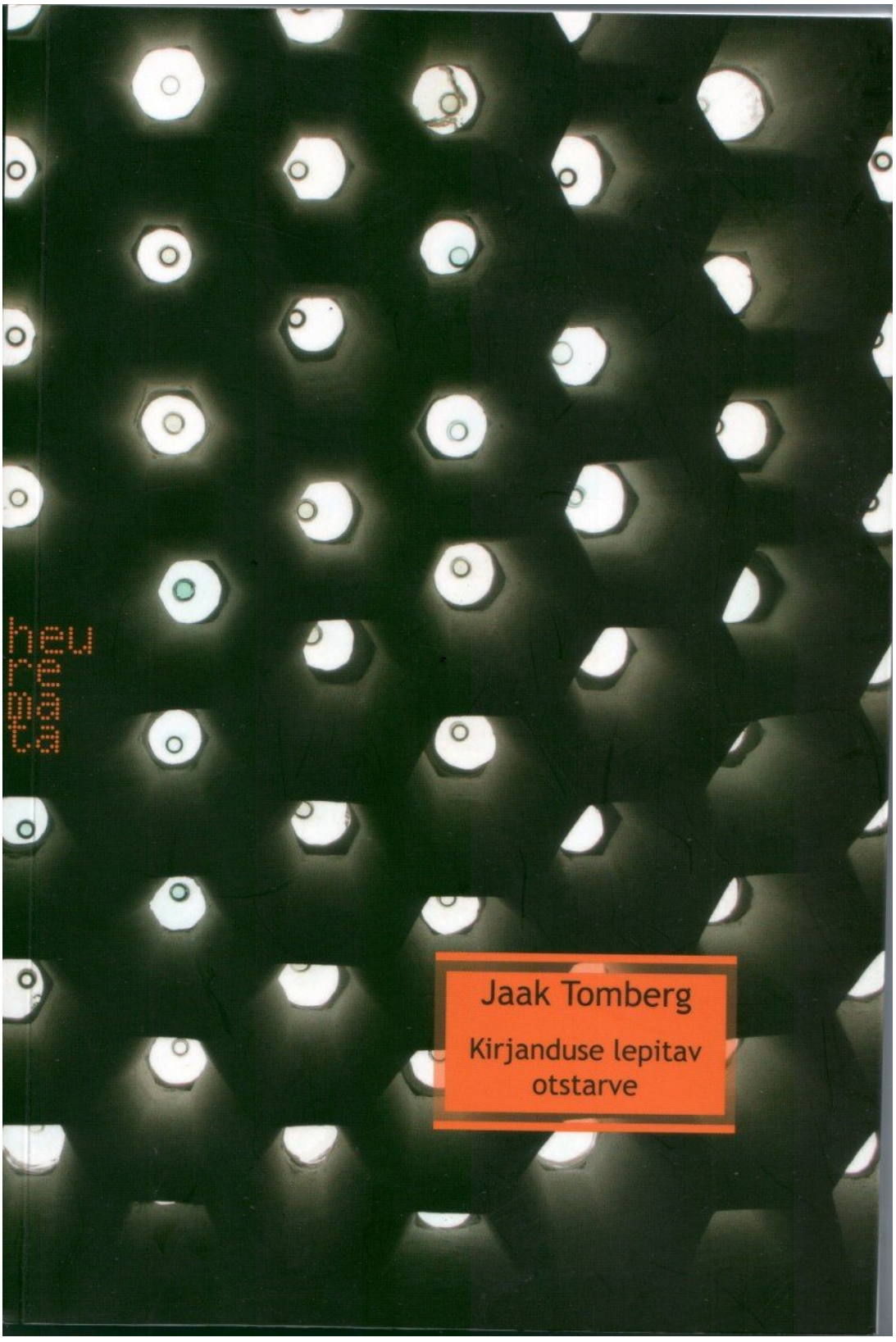

Tomberg, Jaak 2011. Kirjanduse lepitav otstarve. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus

Fiktsiooni ja tegelikkuse vastandumine, mis Tombergi töös on võimalikkuse ja paratamatuse vastandumine, meenutab väga Berdyaev vastandust *freedom* vs *necessity*. Great minds think alike? Või on asi selles, et filosoofia (antud juhul tegu kirjandusfilosoofiaga) müttabki lakkamatult samu radu. Siin võtab Tomberg üles Deleuze, Lévinase, Žižeki ja veel mõndade tuttavate nimede väited ja täiendab neid tähelepanekutega kirjandusest ja kirjanikelt. Tema keelekasutus nõuab harjumist ja kõnealused teemad on mõnevõrra abstraktsed, kuid siiski huvitavad ja inspireerivad. Rohkem selle teose kohta ei ütlekski. Ilukirjandus on mulle võrras. Tombergi viis teoseid lühidalt ja tabavalt kokku võtta, tsiteerida ilukirjandust ja isegi vastavaid arvustusi, oli siiski nauditav. Loeksin aasta-paari pärast jälle. Seniks jätan siia lõigu lausumise luhtumisest:

> *Lausumine on igal juhul luhtumine.* Niisuguse fookusnurga nihke võiks sisse viia sellesse, kuidas Jaan Undusk kirjeldab kaht struktuurilt sarnast, kuid orientatsioonilt vastupidist suhtumist lausumisse (MMK, 43). Need seisukohad - nimelt Jacques Derrida ja Emmanuel Lévinasi oma - võivad osutuda tõhusaks teejuhiks lausumise olemuse ja selle kaudu ka keelelise vaikuse olemuse avamise juurde, sestap oleks kasulik neid käesoleva arutluse raames lühidalt iseloomustada.
> Unduski sõnul on nii Derrida kui ka Lévinas lausumise suhtes ühel nõul ühes asjas, nimelt selles - kui kasutada Lévinasi sõnu -, et "[p]ole enam võimalik rääkida, sest mitte keegi ei saa alustada juttu, andmata kohe tunnistust kõigest muust kui see, millest on jutt". Sellest tõdemusest nähtub lausumisele omane paratamatu traagika: kohe, kui ma midagi ütlen, kangastub lausumises kõik, mis ütlemata jäi, kõik, mida oleks võinud teisiti öelda, kõik, mille öeldu välistas või nurjas, kõik, mida ma (nüüd juba, tagantjärele) *tegelikult* oleksin öelda tahtnud. Ehk veel teisisõnu - lausumises kangastub kõikevõimaldav vaikus; vaikus, mis oli (nüüdseks) enne lausumist ning mis, olles juba alati *ära olnud* (või igavesti veel viibiv), ei saa enam kunagi olla. Lausumishetkest kumab vaikuse pidevat kokkuvarisemist, vaikuse ülevuse pidevat haihtumist. Kuid just lausumine on see, mis kehtestab vaikuse kui millegi lausumiseelse, ja just selles mõttes on vaikus keele-eelne keele enese sees. (Tomberg 2011: 28)

2.4.2 Teadmine, võim, subjekt (2011-07-09 10:56)

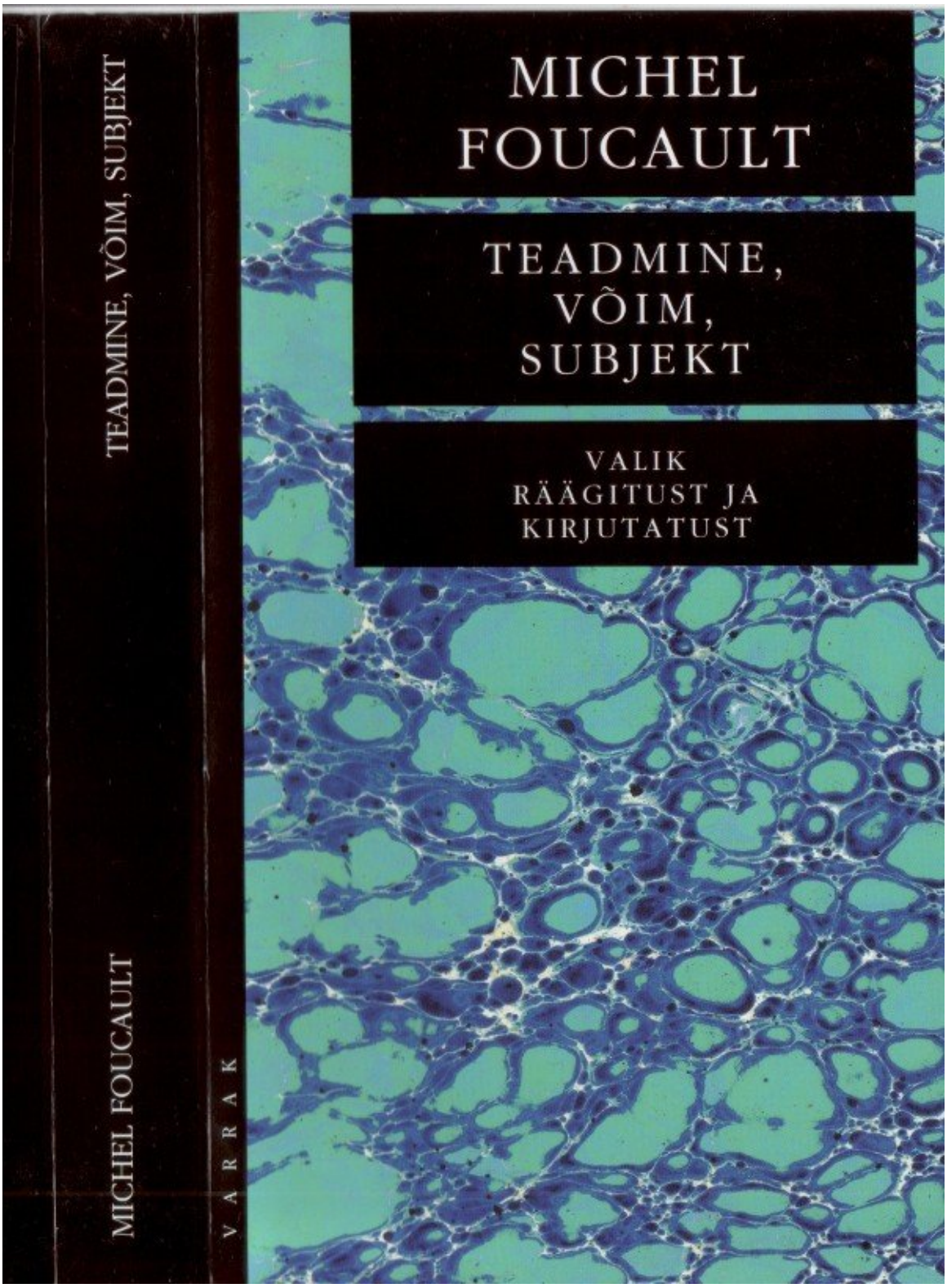

Foucault, Michel 2011. Teadmine, võim, subjekt : valik räägitust ja kirjutatust. Tallinn : Varrak

Seda teost oli lust lugeda. Kogusin rohkesti väärtuslikke tsitaate, mida võiksin edasiste lugemiste puhul silmas pidada ja täiendada. Tahan teost ennastki peagi uuesti lugeda. Kogumik on koostatud väga erinevatest kirjutistest, intervjuudest ja loengutest, kuid pealkirjas nimetatud teemadega tihedalt seotud. Andis üpris hea ülevaate sellest, kuidas Foucault oma uurimisi teostas ja mida ta täpsemalt uuris. Siia jätan rohkelt tsitaate, mis peegeldavad seoseid, mis mul lugedes tekkis.

> Maailmas ei leidu ainsatki kultuuri, kus lubataks kõike teha. Ning juba ammusest ajast on teada, et inimene ei alusta vabadusega, vaid piiri ja ületamatu joonega. Süsteemid, millele keelatud teod alluvad, on hästi tuntud; iga kultuuri puhul on olnud võimalik eristada intsesti ärakeelamise režiimi. Kuid keelekeeldude korraldust tunneme seni vähe. See tähendab, et need kaks piirangutesüsteemi pole kongruentsed, keelekeelud ei kujuta endast vaid muude keeldude verbaalset versiooni: see,
>
> mis ei tohi välja paista kõne tasandil, pole ilmtingimata see sama, mis on keelatud tegude korras. Zuni indiaanlased, kes keelavad intsesti, jutustavad siiski õe ja venna intsestist; kreeklased aga pajatasid legendi Oidipusest. (Foucault 2011: 31-32)

> Mulle tundub, et üldiseks sissejuhatuseks sellele tõlgendamistehnikate ajaloo ideele võib öelda nõnda: keel on, vähemasti indoeuroopa kultuurides, enda suhtes alati sünnitanud kahte liiki kahtlusi:
> - kõigepealt kahtlus, et keel ei ütle mitte päris täpselt seda, mis ta ütleb. See tähendus, mis kohe haaratakse ja mis vahetult välja paistab, on võib-olla tegelikult vähem tähendus, mis kaitseb, kokku surub ja kõigest hoolimata ikkagi ka edasi annab üht teist tähendust; ja just see teine on ühtaegu palju tugevam ja samas "sõnadetagune" tähendus. Ta on see, mille kohta kreeklased ütlesid *allégoria* ja *hyponoia*;
> - teiselt poolt sünnitab keel tolle teise kahtluse: nimelt et ta mingil moel ulatub oma verbaalsest pärisvormist
>
> väljaspoole, ja et maailmas on olemas veel palju muidki asju, mis kõnelevad ega ole ometi keel. Lõppude lõpuks võib olla, et räägivad ka loodus, meri, puudekohin, loomad, näod, maskid, risti pandud pussnoad; võib-olla ongi olemas keel, mis pole liigendatud verbaalselt. See oleks siis, kui soovite, jämedates joontes kreeklaste *sémainon*. (Foucault 2011: 41-42)

> Teatud mõttes mängitakse ses kohata teatris alati sama etendust - seda, mida lõputult kordavad välitsejad ja valitsetavad. Ühtede inimeste domineerimine teiste üle viibki erinevate väärtuste tekkeni, ühtede klasside üleolek teistest kutsub ellu vabaduse idee ja loogika sünnib sel teel, et inimesed hangivad endale eluliselt vajalikke asju, suruvad asjadele peale kestuse, mida neil tegelikult pole, ning muudavad asjad väevõimuga sarnasteks. Säärane domineerimissuhe ei ole tegelikult "suhe", just nagu ka koht, kus domineerimine
>
> ei ole koht. Ja täpselt sellepärast võtabki domineerimine igal ajaloo hetkel teatud rituaali kuju, kehtestab õigusi ja kohustusi, sunnib järgima rangeid protseduure. Domineerimine jätab endast jälgi, söövitab mälestusi asjadesse, kaasa arvatud kehadesse; temast saab võlgnevuse raamatupidaja. Nõnda tekib reeglite maailm, mis pole sugugi määratud vägivalda talitsema, vaid vastupidi - vägivalla huve teenima. Me eksime, kui arvaksime traditsioonilisest skeemist lähtudes, et totaalne sõda vaibub lõpuks omaenda vastuolude tõttu ning inimesed keelduvad siis vägivallast ja nõustuvad vabatahtlikult alluma rahuaja tsiviilseadustele. Vastupidi: reegel on vihavaenu külmalt kaalutletud lõbu, mnis tõotab tulevast verevalamist. Reegel lubab lõputult jätkata domineerimise mängu ning lavastab pisiasjadeski korduvaid vägivallastseene. Rahumeelsus, leebe kompromiss, vaikiv nõusolek seadusega - kõik need ei tähenda sugugi suurt moraalset pööret ega utilitaarset kaalutlust, mille tulemuseks oleks olnud reeglite kehtestamine; need on ise reegli tagajärjed ja tõtt-öelda ise reegli väärastumine. "Süü, südametunnistuse ja kohustuse esiletuleku kolle on õiguses teistele kohustusi seada; ja nagu kõiki suuri asju maailmas, nii kasteti ka seda kohustamiseõigust alguses verega." Inimkond ei arene pikka aega ühest võitlusest teise, et jõuda lõpuks universaalse vastastikususe printsiibini, mis tähendab, et reeglid asendavad igaveseks sõja. Inimesed ainult

seavad ajast aega oma vägivalla teatavasse reeglite süsteemi ning nõnda lihtsalt asendub üks ülemvõim teisega. (Foucault 2011: 110-111)

7) Ajaloomeelt saab rakendada kolmel viisil, millest igaüks ühtaegu vastab ja vastandub kolmele platonlikult ajaloomodaalsusele. Esiteks saab ajaloomeelt kasutada reaalsuse lammutamiseks ja parodeerimiseks - vastandina ajaloo reministsentsi või äratundmise teemale. Teiseks saab ajaloomeele abil lahti harutada ja lagundada identiteedi - vastandina järjepidevust ehk traditsiooni kindlustavale ajalookäsitlusele. Kolmandaks saab ajaloomeelt lammutada ja ohvriks tuua tõe - vastupidiselt ajalookäsitlusele, mis rõhutab kindlat teadmist. Kõigil neil juhtudel on küsimus selles, kuidas kasutada ajalugu nõnda, et see lõplikult vabaneks ühtaegu nii metafüüsilise kui ka antropoloogilise mälu mudelist. Ajaloost peab saama vastumälu, millest ühtlasi tuleneb täiesti teistsugune aja vorm. (Foucault 2011: 124)

G. Deleuze: Ja niisamuti on õige vastupidine. Mitte üksnes vange ei kohelda nagu lapsi, vaid lapsi nagu vange. Lapsi infantiliseeritakse, mis on neile võõras. Selles mõttes peab paika, et koolid meenutavad veidi vanglaid ja tehased on vanglatega väga sarnased. Piisab, kui vaadata Renault' tehase sissepääsu, või ükskõik kuhu mujale: kolm tualetipääset päevas. (in Foucault 2011: 176)

M. FOucault: Kas selle ülesande keerulisus, meie kimbatus leida sobivaid võitlusvorme, ei ole tingitud sellest, et me ei tea siiani, mis on võim? Tuli ju oodata 19. sajandini, et saaks teada, mis on ekspluateerimine, ent paistab, et seda, mis on võim, ei teata tänini. Marx ja Freud ei suuda meid ilmselt piisavalt aidata, et õppida tundma seda salapärast nähtust, mis on ühtaegu nähtav ja nähtamatu, esil ja varjatud, kõikjale ulatuv, ja mida me nimetame võimuks. Valitsemisteooria, riigiaparaatide traditsiooniline analüüs ei suuda kindlasti ammendavalt hõlmata võimu tegutsemis- ja toimevälja. Vastuseta on keskne küsimus: kes teostab võimu? Ja kus see võim teostub? Me

teame tänapäeval enam-vähem seda, kes ekspluateerib, kuhu läheb kasum, kelle käest ta läbi käib ja kuhu seda taasinvesteeritakse, seevastu võim... Teame, et võim ei ole üksnes valitsejate käes. Kuid mõiste "valitsev klass" pole piisavalt selge ega läbi töötatud. "Domineerima", "juhtima", "valitsema", "võimurühm", "riigiaparaat" jne. - leidub terve rida mõisteid, mis alles vajavad eritlust. Samuti tuleb teada, kui kaugele võimu teostamine ulatub, milliseid ülekandeid ta oma toimimises kasutab ja milliste kõige pisemategi instantside kaudu ta laieneb, nagu näiteks hierarhia, kontroll, järelvalve, keeldude ja sunduste instantsid. Võimu teostatakse kõikjal, kus võimu leidub. Mitte keegi pole rangelt võttes võimu peremees, ent kummatigi tegutseb võim alati kindlas suunas, jagades inimesed kahte lehte; me ei tea täpselt, kellel on võimu, kuid me teame, kellel seda pole. (Foucault 2011: 179-180)

M. Foucault: Nagu te ütlete, on iha, võimu ja huvi vahekorrad märksa keerulisemad, kui tavaliselt arvatakse. Võimu ei teosta alati need, kel on selleks huvi, ja neil, kellel on huvi, ei ole võimuteostamiseks tingimata võimalusi. Võimuiha loob võimu ja huvi vahele iseäralikud seosed. Võib juhtuda, et fašismi perioodil ihalevad rahvahulgad, et teatud inimesed teostaksid võimu, kuigi neil inimestel pole nendega midagi ühist, sest nad teostavad võimu rahvahulkade arvel ja nende kahjuks, kuni nende surma, ohverdamise ja hävitamiseni välja. Ent kummatigi rahvas ihaleb seda võimu, ihaleb selle teostamist. Need iha, võimu ja huvi vahekorrad on veel halvasti

tuntud. Kulus palju aega, et teada saada, mida tähendab ekspluateerimine. Ja iha tundmaõppimiseni on meil käia veel pikk tee. Võimalik, et käimasolevad võitlused ja nende käigus sündivad lokaalsed, regionaalsed ja harali teooriad, mis moodustavad võitluste lahutamatu osa, panevad aluse arusaamisele, kuidas võim tegutseb. (Foucault 2011: 182-183)

Minu uurimuste põhiküsimuse võib lahutada osadeks järgneval viisil. Esiteks, kas võim on majanduse suhtes alati teisejärgulisel positsioonil? Kas majandus annab talle alati otstarbe ja justkui ka funktsiooni?

Kas võimu olemuslikuks õigustuseks ja eesmärgiks on teenida majandust? Kas ta on määratud korraldama, kindlustama, säilitama ja taastootma sellele majandusele iseloomulikke ja tema toimiseks hädavajalikke suhteid? (Foucault 2011: 198)

Kui me tahame teha võimu mittemajanduslikku analüüsi, siis millised vahendid meil selleks on? ma arvan, et võib öelda, et neid on meil tegelikult väga vähe. Kõigepealt on meil kinnitus, et võimu ei saa anda, ei saa vahetada ega taastada, vaid et ta teostub ning eksisteerib üksnes toimimises. Meil on ka teine kinnitus, mille kohaselt võim ei seisne mitte eeskätt majanduslike suhete säilitamises ja taastootmises, vaid on oma olemuselt esmajoones jõudude vahekord. (Foucault 2011: 200)

...võim on sõda, teiste vahenditega jätkatud sõda. Sellega pöörame ümber Clauswitzi määratluse ning ütleme, et poliitika on teiste vahenditega jätkatud sõda.
See tähendab kolme asja. Kõigepealt seda, et võimusuhted sellistena, nagu nad toimivad meie ühiskondades, põhinevad olemuslikult ühel kindlal, ajalooliselt määratletud sõja hetkel ja sõja kaudu kehtestunud konkreetsel jõudude vahekorral. Ja kui on tõsi, et poliitiline võim peatab sõja, kehtestab või üritab kehtestada tsiviilühiskonnas rahu, siis ei tee ta seda selleks, et kõrvaldada sõja tagajärgi või neutraliseerida sõja viimases lahingus ilmnendu tasakaalutus. Poliitilise võimu roll oleks selle hüpoteesi kohaselt põlistada see jõudude vahekord teatud vaikiva sõja kaudu, ning jäädvustada see institutsioonides, majanduslikus ebavõrdsuses, keelekasutuses, kuni inimeste kehadeni välja. See oleks siis Clausewitzi mõtte ümberpööramise esimene tähendus: poliitika on teiste vahenditega jätkatud sõda, s.t. poliitika on sõjas avaldunud jõudude tasakaalutuse kinnistamine ja jätkamine. (Foucault 2011: 201)

Tahan öelda seda, et ühiskonnas nagu meie oma - kuid tegelikult ükskõik millises ühiskonnas - läbistavad, iseloomustavad ja moodustavad ühiskondlikku keha mitmesugused võimusuhted, mis ei saa üksteisest eralduda, püsida ega toimida ilma tõese diskursuse tootmise, koondumise ja ringluseta. Ei saa olla mingit võimu teostamist ilma teatava tõediskursuste ökonoomikata, mis toimib selle võimu sees, temast lähtudes ja tema kaudu. Me oleme allutatud tõe tootmisele ja me ei saa võimu teostada muidu kui üksnes tõe tootmise kaudu, seda arvatavasti teatud erilisel viisil. See kehtib kõigi ühiskondade puhul, kuid ma arvan, et meie ühiskonnas on see suhe võimu, õiguse ja tõe vahel kujunenud väga erilisel moel. (Foucault 2011: 207)

Teine juhis: tegu ei olnud võimu analüüsimisega teadlike kavatsuste või otsustuse tasandil, püüdega tuvastada teda seestpoolt, püstitada minu arvates labürinti viivaid küsimusi: kelle käes on niisiis võim? mis tal plaanis on? mida taotleb see, kellel on võim? Võimu tuleb uurida hoopis sellest küljest, kus tema kavatsus, juhul kui selline eksisteerib, on täielikult rakendatud olemasolevate praktikate teenistusse; uurida võimu mõnes mõttes tema välisilme põhjal, seal, kus ta on otseses või vahetus suhtes sellega, mida võib - väga ajutiselt - nimetada tema objektiks, sihtmärgiks, rakendamisväljaks, ehk teisisõnu seal, kus ta juurdub ja toodab oma tegelikke avaldusi. Niisiis mitte küsimused: miks mõned inimesed tahavad domineerida? mis on nende eesmärk? milline on nende üldine strateegia?, vaid hoopis: mis toimub allutamisprotseduuride või nende kehasid allutavate, žeste suunavate, käitumist määratavate pidevate protsesside avaldumise hetkel, tasandil ja pinnal? Teisiti öeldes: selle asemel, et arutleda, kuidas ilmneb suveräänsus oma kõrguses, võiks uurida, kuidas järk-järgult, reaalselt ja materiaalselt moodustuvad subjektid kehade, jõudude, energiate, ainete, ihade, mõtete mitmekesisuse baasil; tabada allutamise kui subjektide moodustamise materiaalset instantsi. See oleks täiesti vastupidine sellele, mida näiteks Hobbes püüdis teha "Leviathanis" ja mida üritavad teha juristid, kui nad formuleerivad probleemi sellest, kuidas saab indiviidide ja tahete mitmeke

sisusest lähtudes moodustuda üksainus tahe või keha, mille elustavaks hingeks oleks suveräänsus. Tuletagem meelde "Leviathani" skeemi: Leviathan kui kunstlikult loodud inimene on üksnes teatud hulga eraldivõetud individuaalsuste kogum, mida ühendavad teatavad riigi ülesehituse põhielemendid; kuid

riigi südames või õieti peas on miski, mis kehtestab riigi kui sellise, ja see miski on suveräänsus, mille kohta Hobbes ütleb, et see ongi Leviathani hing. ma arvan, et selle keskse hinge probleemi püstitamise asemel peaks püüdma uurida (seda olengi teinud) võimuavalduste poolt subjektidena moodustatud perifeerseid ja erisuguseid kehasid.
Kolmas juhis meetodi kohta: mitte käsitada võimu kui valdavat ja homogeenset domineerimise nähtust; ühe indiviidi, ühe grupi, ühe klassi valdavat ja homogeenset domineerimist teise üle. Ühesõnaga, ei tohi unustada, et võim, kui teda ei vaadelda just väga kõrgelt ja kaugelt, pole midagi niisugust, mis jaguneb nende vahel, kellel see on ja kes seda eksplitsiitselt valdavad, ning nende vahel, kellel see puudub ja kes sellele alistuvad. Võimu tuleb minu arvates analüüsida kui miskit, mis ringleb või mis pigem toimib üksnes ahelas; teda ei saa kunagi kusagil lokaliseerida, ta pole iialgi mingite isikute valduses, teda ei omandata nagu rikkust või vara. Võim funktsioneerib, ta teostub võrgustikuna ja selles võrgustikus indiviidid mitte ainult ei ringle, vaid on alati samaaegselt võimule allumas ja võimu tarvitamas; nad pole kunagi võimu liikumatu või leplik sihtmärk, nad on alati ka võimu vahendajad. Teisisõnu, võim liigub indiviidide kaudu, mitte ei rakendu nendele.

Seega ei tule indiviidi käsitada kui mingit elementaarset tuuma, algaatomit, erisugust ja tumma materjali, millele võim rakendub, mida ta tabab, indiviide alistades või neid purustades. See, et teatud kehasid, žeste, diskursusi, ihasid identifitseeritakse ja luuakse indiviididena, ongi üks võimu esmaseid avaldusi. See tähendab, et indiviid ei seisa võimu vastas, vaid on minu arvates üks selle esmastest avaldustest. Indiviid on võimu avaldus, olles samal ajal just selle tõttu ka võimu vahendaja: võim kandub edasi indiviidide kaudu, kelle ta on loonud. (Foucault 2011: 212-213)

Mis moodustamise probleemidesse puutub, siis tahtsin ma näha, kuidas neid oleks võimalik lahendada ajaloolise koe enese sees, ilma et neid peaks tagasi viima moodustavale subjektile. Aga see ajalooline kontekstualiseerimine pidi olema midagi enamat kui lihtsalt fenomenoloogilise subjekti relatiivseks tegemine. Ma ei usu, et seda probleemi võidaks lahendada fenomenoloogide kehtestatud subjekti historiseerimisega, valmistades sellise subjekti, mis ajaloo käigus muutub. On tarvis, et saadaks hakkama ka ilma moodustava subjektita, et vabanetaks subjektist enesest, see tähendab, jõutaks analüüsini, mis suudab seletada seda, kuidas subjekt ajaloolise koe sees moodustatakse. Seda tahangi ma nimetada genealoogiaks, mis tähendab niisuguseks ajaloo uurimise vormiks, mis suudab seletada teadmiste, diskursuste, objektivaldkondade jne. ülesehitamist ilma, et ta seejuures peaks viitama subjektile, mis on sündmuste välja suhtes kas transtsendentne või siis kulgeb tühja samasusena läbi terve ajaloo käigu. (Foucault 2011: 239)

Kui võimu avaldusi defineerida repressiooni kaudu, võetakse sellega omaks puhtjuriidiline võimukontseptsioon; võim samastatakse seadusega, mis ütleb *ei*; tema jõud oleks siiski eelkõige keelav. Arvan nüüd, et niisugune kontseptsioon on täiesti negatiivne, kitsas, luukerelik, ja on kummaline, miks ta nii laialt on levinud. Kui võim alati oleks ainult repressiivne, kui ta kunagi ei teeks midagi muud, kui ainult ütleks *ei*, kas te tõesti arvate, et siis kedagi saaks panna talle kuuletuma? See, mis võimu tugevaks teeb, mis ta vastuvõetavaks muudab, on lihtne tõsiasi, et ta kunagi ei rõhu peale paljalt *ei*-ütleva jõuna, vaid et ta tegelikult on kõikeläbiv, et ta loob asju, tekitab naudingut, vormib teadmist, toodab diskursust; teda peab hoopis rohkem võtma produktiivse võrgustikuna, mis läheb läbi terve sootsiumi kehami, kui negatiivse instantsina, mille funktsiooniks on ärakeelamine. (Foucault 2011: 242)

Püstitada probleem riigi mõistetes tähendab püstitada see jätkuvalt suverääni ja suveräänsuse mõistetes, see tähendab seaduse mõistetes. Kui kõiki neid võimuilminguid kirjeldada olenevatena riigiaparaadist, tähendab see nende mõistmist olemuslikult repressiivsetena: armee kui surmavõim, politsei ja õigusemõistmine kui karistamisinstantsid jne. Ma ei taha öelda, nagu polekski riik oluline: tahan öelda, et võimusuhtes ja järelikult ka see analüüs, mis neist tuleb teha, ulatuvad paratamatult teispoole riigi piire.

Seda kahes mõttes: kõigepealt sellepärast, et riik, hoolimata kogu oma aparaadi kõikvõimsusest, ei suuda kaugeltki hõlmata tervet võimusuhete välja, ja siis veel sellepärast, et riik saab toimida ainult juba olemasolevate võimusuhete alusel. Riik on pindstruktuuriline terve seeria võimuvõrgustike suhtes, mis täidavad ja valdavad keha, seksuaalsust, perekonda, sugulust, teadmisi, tehnoloogiat jne. Tõsi, need võrgustikud jäävad tingivasse/tingitud suhetesse teatavat liiki metavõimuga, mis on olemuslikult struktureeritud ümber teatava hulga suurte ärakeelamisfunktsioonide; aga see metavõim kõigi oma keeldudega saab hõivata ja kindlustada oma jalgealust ainult seal, kus ta on juurdu

nud tervesse mitmekordsete ja määratlemata võimusuhete seeriasse, kuna need loovad vajaliku aluse suurtele negatiivsetele võimuvormidele. Just seda püüdsingi ma oma raamatus ilmsiks tuua. (Foucault 2011: 246-247)

See on just see probleem, millega praegu leian end silmitsi seismas. Niipea kui hakata võimu kõigi tema tehnikate ja menetlustega lahutama sellest seadusevormist, millega teda teoreetiliselt seni on piiratud, tuleb peagi esitada see põhiküsimus: kas ei ole võim lihtsalt sõjasarnase domineerimise üks vorme? Kas ei peaks siis kõiki võimuprobleeme ette kujutama sõjasuhete mõistetes? Kas ei ole võim mitte teatavat liiki üldistatud sõda, mis üksikutel momentidel võtab omaks rahu ja riigi vormid? Sel juhul oleks rahu üks sõja vorme ja riik selle pidamise vahend. Siit ilmub välja terve rida probleeme. Kes peab sõda ja kelle vastu? Kas on need kaks klassi või rohkemgi? Kas on see kõikide sõda kõikide vastu? Missugune on armee ja sõjaväeliste institutsioonide roll selles tsiviilühiskopnnas, kus peetakse pidevat sõda? Kuidas puutuvad asjasse taktika ja strateegia mõisted, kui analüüsida struktuure ja poliitilisi protsesse? Missugune on võimusuhete olemus ja nende teisenemise viis? Kõiki neid küsimusi on tarvis uurida. On igatahes jahmatav näha, missuguse kerguse ja enesestmõistetavusega võivad inimesed rääkida sõjasarnastest võimusuhetest või klassivõitlusest, ilma et nad kunagi seletaksid, kas on mõeldud mõnd sõja vormi, ja kui, siis missugust vormi. (Foucault 2011: 248)

Kõik see võib ilmselt tunduda üsna segane ja ebamäärane. Ebamäärane tõepoolest, sest kõik, mis ma ütlen, on öeldud eelkõige hüpoteesi korras. Et see aga siiski oleks veidi vähem segane, pakun nüüd välja mõned propositsioonid - mitte kindlate väidetena, vaid ettepanekute thenduses, mis võiksid sobida tulevaste katsete või proovide tarvis:

- tõe all tuleb mõista kogumit reeglipäraseid menetlusi tootmise, seaduse, jaotuse, ringlusse laskmise ja lausungite funktsioneerimise jaoks;
- ringluse kaudu on tõde seotud võimusüsteemidega, mis teda toodavad ja ülal peavad, ning nende võimuavaldustega, mille voolu ta tekitab ja mis teda omakorda saadavad ja uuendavad. Tõerežiim;
- see režiim pole mitte lihtsalt ideoloogiline või pindstruktuuriline; ta on olnud kapitalismi kujunemise ja arenemise tingimuseks. Ja samamoodi funktsioneerib ta ka enamikus sotsialistlikes maades, väikeste teisendustega (jätan lahtiseks Hiina küsimuse, mida ma ei tunne);
- intellektuaali jaoks pole keskne poliitiline probleem mitte see, kuidas kritiseerida ideoloogilisi sisusid, mis on seotud teadusega, või kuidas toimida nõnda, et tema teadusliku praktikaga käiks kaasas õige ideoloogia. Tähtis on teada saada, kas oleks võimalik üles ehitada

uut tõepoliitikat. Probleemiks pole mitte, kuidas muuta inimeste teadvust või seda, mis neil on pea,s vaid tõe tootmise poliitiline, majanduslik ja institutsionaalne režiim.
Pole tarvis kätte saada kõikide võimusüsteemide tõde - see oleks lummutis, sest tõde ise ongi võim -, vaid rebida tõe võim lahti neist hegemooniavormidest (ühiskondlikest, majanduslikest, kultuurilistest), mille sees ta konkreetsel hetkel funktsioneerib.

Ma tahtsin uurida ka neid mõistmise vorme, mida subjekt iseenda kohta loob. Aga kui ma alustasin tööd seda tüüpi probleemi kallal, siis olin sunnitud oma vaateid mitmes punktis muutma. Lubage mul siin esitada midagi enesekriitika taolist. Mõnede Habermasi seisukohtade järgi tundub, et me võime eristada kolme tüüpi tehnikaid: tehnikad, mis võimaldavad toota, ümber kujundada ja kasutada asju;

tehnikad, mis võimaldavad kasutada märgisüsteeme; ja lõpuks tehnikad, mis võimaldavad määrata indiviidide käitumist, et neile teatavaid eesmärke või sihte peale suruda. Ühesõnaga tootmistehnikad, tähistamis- ehk suhtlemistehnikad ning valitsemistehnikad. Kuid vähehaaval ma veendusin, et kõikides ühiskondades leidub veel üht tüüpi tehnikaid - tehnikad, mis võimaldavad indiviididel endil teha oma kehaga, hingega, mõtete ja käitumisega teatav hulk toiminguid ning nõndaviisi ennast muuta ja kujundada, et saavutada teatav täiuslikkuse, õnne, puhtuse ja üleloomuliku väe seisund. Nimetagem neid tehnikaid enesetehnikateks.
Kui analüüsida lääne tsivilisatsiooni subjekti genealoogiat, siis ei tule arvesse võtta mitte ainult valitsemistehnikaid, vaid ka enesetehnikaid. Tuleb näidata nende kahe

tüübi koostoimet. Kui ma uurisin hullumaju, vanglaid jne., siis rõhutasin vist ülearu valitsemistehnikaid. See, mida nimetatakse distsipliiniks, on seda tüüpi asutustes tõepoolest midagi väga olulist. Aga see on ainult üks osa inimeste valitsemise kunstist meie ühiskonnas. Olles uurinud võimusuhteid valitsemistehnikatest lähtudes, tahaksin ma nüüd eelseisvatel aastatel uurida võimusuhteid, lähtudes enesetehnikatest. Ma arvan, et igas kultuuris sisaldub enesetehnoloogia hulga tõekohustusi: tuleb avastada tõde, saada tõest valgustatud, kõnelda tõtt. Kõiki neid kohustusi peetakse enese moodustamise või ümberkujundamise jaoks tähtsaks. (Foucault 2011: 266-267)

Näiteks tegemaks kindlaks, mida meie ühiskond peab silmas "tervemõistuslikkuse" all, peaksime vahest uurima, mis toimub võõrandumise väljal. Ja mõistmaks, mida peetakse silmas "legaalsuse" all, peaksime ehk analüüsima seda, mis toimub illegaalsuse väljal. Mis puutub võimusuhetesse, siis nende olemusest aru saamiseks peaksime võib-olla uurima neile vastupanemise vorme ja püüdeid, mida on tehtud nende suhete lagundamiseks. (Foucault 2011: 282)

Sellest võimust kõneldes tuleb esmalt selgelt eristada võimu, mida rakendatakse asjade üle ja mis annab võimaluse asju ümber teha, kasutada, tarbida või hävitada - võimu, mis tärkab otseselt kehas antud soodumustest või on ülekantav väliste instrumentide vahendusel. Ütleme, et siin on tegu "võimekusega" [*capacité*]. Meie analüüsitavat võimu seevastu iseloomustab asjaolu, et see toob mängu indiviidide (või gruppide) omavahelised suhted. Sest ärgem petkem ennast: seaduste, institutsioonide ja ideoloogiate võimust, võimu struktuuridest või mehhanismidest saame kõnelda ainult niivõrd, kuivõrd me eeldame, et teatud isikud teostavad võimu teiste isikute üle. Mõiste "võim" tähistab "partnerite" vahelisi suhteid (ja sellega ei pea ma silmas mitte mingit mängulist süsteemi, vaid lihtsatl - ja esialgu veel kõige üldsõnalisemaks jäädes - tegevuste kogumit, mis kutsuvad esile teisi tegevusi ja neile vastavad).
Samuti on vaja eristada võimusuhteid kommunikatsioonisuhetest, mis edastavad informatsiooni keele, märgisüsteemi või mis tahes sümbolilise meediumi kaudu. Kahtlemata on kommunikatsioon alati teatav

viis teist inimest või inimesi mõjutada. Kuid teatavad võimu avaldumised võivad vabalt olla tähistuselementide loomise ja ringlusse laskmise eesmärk või tagajär, mitte lihtsalt selle tegevuse üks aspekt. Võimusuhetel on oma spetsiifika, sõltumata sellest, kas need käivad läbi kommunikatsioonisüsteemide või mitte.
Niisiis ei tohiks võimusuhteid, kommunikatsioonisuhteid ega objektiivset võimekust segi ajada. Sellega ei taha ma öelda, nagu moodustaksid need kolm eraldiseisvat valdkonda, või nagu eksisteeriksid ühelt poolt esemete, eesmärgiliste tehnikate, töö ja reaalsuse muundamise ala; teisalt märkide, kommunikatsiooni, vastastikuse tegevuse ja tähenduse tootmise ala, ja lõpuks survevahendite valdamise, ebavõrdsuse ning inimeste omavahelise mõjutamise ala. Küsimus on kolme tüüpi suhetes, mis tegelikult alati omavahel kattuvad, üksteist toetavad ning vastastikku ära kasutavad kui vahendeid mingi eesmärgi saavutamiseks. Objektiivsete võimekuste rakendamine nende kõige elementaarsemateski vormides eeldab kommunikatsioonisuhteid (olgu siis eelnevalt hangitud informatsiooni või ühise töö näol), samuti on see seotud võimusuhetega (seisnegu need siis kohustuslikes ülesannetes, traditsioonis või õpipoisistaatusega kehtestatud tegudes, allüksustes või töö rohke või vähem kohustuslikus jagamises). Kommunikatsioonisuhted eeldavad eesmärgilisi tegevusi (isegi kui selleks on pelgalt tähistuselementide korrektne käikulaskmine) ning

loovad partnerivahelise informatsioonivälja muutmise teel võimuavaldusi. Võimusuhteid teostatakse äärmiselt tähtsal määral märkide tootmise ning vahetamise teel; ja vaevalt küll saab neid lahutada eesmärgilistest tegevustest, mis võimu teostamist võimaldavad (nagu näiteks väljaõppetehnikad, domineerimisprotsessid, vahendid, mille abil saavutatakse kuulekus) või mis toimevõime saavutamiseks võimusuhetele tuginevad (tööjaotus ja tööülesannete hierarhia).
Muidugi ei ole nende kolme suhtetüübi vaheline koordinatsioon alati ühetaoline ega konstantne. Üheski ühiskonnas ei valitse eesmärgiliste tegevuste, kommunikatsioonisüsteemide ning võimusuhete vahel mingi üldist tüüpi tasakaal; pigem esineb mitmesuguseid vorme, mitmesuguseid kohti, mitmesuguseid asjaolusid või sündmusi, mille puhul need vahekorrad end mõne spetsiifilise mudeli kohaselt kehtestavad. Leidub aga ka "plokke", milles võimekuste korraldus, kommunikatsioonivõrgud ja võimusuhted moodustavad reguleeritud ja kooskõlastatud süsteeme. Võtkem näiteks haridusasutuse: selle ruumide jaotus, siseelu valitsevad üksikasjalikud eeskirjad, mitmesugused seal korraldatavad tegevused, seal elavad või kohtuvad eri isikud, kellest igaühel on oma funktsioon, oma koht, oma selgelt eristuv nägu - kõik need asjad kokku moodustavad võimekuse-kommunikatsiooni-võimu ploki. Tegevus, mis peab tagama õppimise ja kalduvuste või käitumislaadide omandamise, toimib terve reguleeritud kommunikatsioonivormide ansambli kaudu (tunnid, küsitlused ja vastused, käsud, üleskutsed, kodeeritud kuulekusemärgid, iga isiku ja

teadmistasandi "väärtuse" eristamise märgid) ning terve rea võimutoimingute vahendusel (sissesulgemine, järelvalve, tasu ja karistus, püramidaalne hierarhia). (Foucault 2011: 293-296)

On ilmne, et võimusuhete käivitumine ei välista vägivalla kasutamist sugugi rohkem kui kokkuleppe saavutamist, tõenäoliselt ei ole võimu kunagi võimalik teostada, võtmata appi üht või teist - tihti mõlemat korraga. Ent kuigi nõustumine ja vägivald võivad olla võimu instrumendid või avaldused, ei kujuta need endast ei võimu alusprintsiipe ega olemust. Võimu teostamine võib esile kutsuda enda kui tahes ulatuslikku aktsepteerimist: võib

kuhjata kokku laibahunnikud ja varjuda mis tahes ähvarduste taha. Iseenesest ei ole võim aga ei vägivald, mis aeg-ajalt end varjata oskab, ega ka implitsiitselt uuendatav kokkulepe. See on kogum võimalikke tegevusi mõjutavaid tegevusi; see toimib võimaluste väljal, kus on ennast sisse seadnud aktiivsed subjektid; see innustab, sisendab, eksitab, teeb lihtsamaks või keerulisemaks; see avardab või piirab, teeb rohkem või vähem tõenäoliseks; äärmuslikel juhtudel see kitsendab või takistab pöördumatult, alati on see aga viis tegutseda ühe või mitme tegutseva subjekti suhtes niivõrd, kuivõrd nemad tegutsevad või on tegevusele vastuvõtlikud. Tegevusi mõjutav tegevus.
Võib-olla üks parimaid abivahendeid võimusuhete spetsiifika mõistmiseks on prantsuse sõna *conduite* kahetine tähendus. *Conduite* tähendab ühtaegu nii teiste "juhtimist" (vastavalt sunnivõimu enam või vähem karmidele mehhanismidele) kui ka enam-vähem avatud võimalusteväljal käitumise viisi. Võimu teostamine seisneb "käitumiste juhtimises" [*conduite des conduites*] ja tõenäosuse suunamises. Põhiliselt ei ole võim niivõrd kahe vastase konfrontatsioon ega ka nende vastastikune võitlus, kui "valitsemise" [*gouvernment*] küsimus. Sellele sõnale tuleb siin jätta tema kõige avaram tähendus, mida kasutati 16. sajandil. "Valitsemine" ei viidanud siis mitte ainult poliitilistele struktuuridele ega riikide tegevusele; pigem tähistas see indiviidide või rühmade käitumise [*conduite*] suunamise viisi - laste, hingede, kogukondade, perekondade, haigete "juhatamise" viisi. See ei katnud mitte ainult poliitilise või majandusliku

allutamise juurdunud ja legitiimseid vorme, vaid ka rohkem või vähem läbimõeldud ja kaalutletud tegutsemislaade, mis kõik olid määratud toimima teiste indiviidide võimalikele tegevustele. Valitsemine selles tähenduses on teiste võimaliku tegutsemisvälja struktureerimine. Võimule eriomast suhtelaadi ei tuleks seetõttu otsida ei vägivalla ja võitluse ega ka lepingute ja vabatahtlike sidemete juurest (mis võivad parimal juhul olla üksnes võimu instrumendid), vaid pigem selle ainulaadse tegevuslaadi juurest, mis pole ei sõjaline ega juriidiline, vaid moodustab valitsemise.
Defineerides võimu teostamist kui tegevust, mis avaldab mõju teiste tegevustele, iseloomustades neid tegevusi kui ühtede "valitsust" teiste üle - selle sõna kõige avaramas tähenduses - peab arvesse võtma

veel üht tähtsat elementi, nimelt vabadust. Võimu saab teostada üksnes "vabade subjektide" üle ja ainult sedavõrd, kuivõrd nad on "vabad" - pidades sellega silmas individuaalseid või kollektiivseid subjekte, kelle ees avaneb võimaluste väli, millel on valida mitmesuguste käitumisviiside, mitmesuguste reaktsioonide ja käitumislaadide vahel. Seal, kus on esindatud kõik determineerivad tegurid, ei ole tegu võimusuhtega: orjus ei ole võimusuhe, kui inimene on ahelais (sel juhul on tegu füüsilise sundusega), vaid ainult siis, kui tal on mingigi liikumisvõimalus, parimal juhul isegi võimalus põgeneda. Järelikult ei valitse võimu ja vabaduse vahel mitte silmast silma vastasseis nagu vastastikku välistavate faktide vahel (nii et vabadus peaks kaduma kõikjal, kus teostatakse võimu), vaid märksa keerukam vastastikune mäng. Selles mängus võib va

badus hõlpsasti esineda võimu teostamise tingimusena (ja samal ajal ka eeldusena, sest vabaduse olemasolu on vajalik selleks, et võim saaks end teostada; aga ka püsiva alustoena, sest kui vabadus end tema varal teostavast võimust täiesti lahti raputaks, siis peaks võim kui niisugune tõesti kaduma ja leidma endale asendaja vägivalla lihtsast ja puhtast sundusest); samas aga näitab vabadus end ka jõuna, mis paratamatult peab end vastandama võimu teostamisele, sest muidu kaldub see teda lõpuks täielikult determineerima.

Seetõttu ei saa võimusuhet ja vabaduse allumatust teineteisest lahutada. Võimu keskne probleem ei ole mitte "vabatahtliku orjuse" küsimus (kuidas me saaksima tahta olla orjad?); võimusuhte keskmes, seda lakkamatult provotseerides, seisavad tahte isemeelsus ja vabaduse intransitiivsus. Selle asemel, et kõnelda olemuslikus antagonismist, tuleks pigem rääkida "agonismist" - suhtes, mis on ühtaegu nii vastastikune innustamine kui ka võitlus; mitte niivõrd mõlemat osapoolt halvav silmast-silma vastasseis kui pidev provokatsioon. (Foucault 2011: 298-301)

2.4.3 Ideoloogia Ülev Objekt (2011-07-15 21:41)

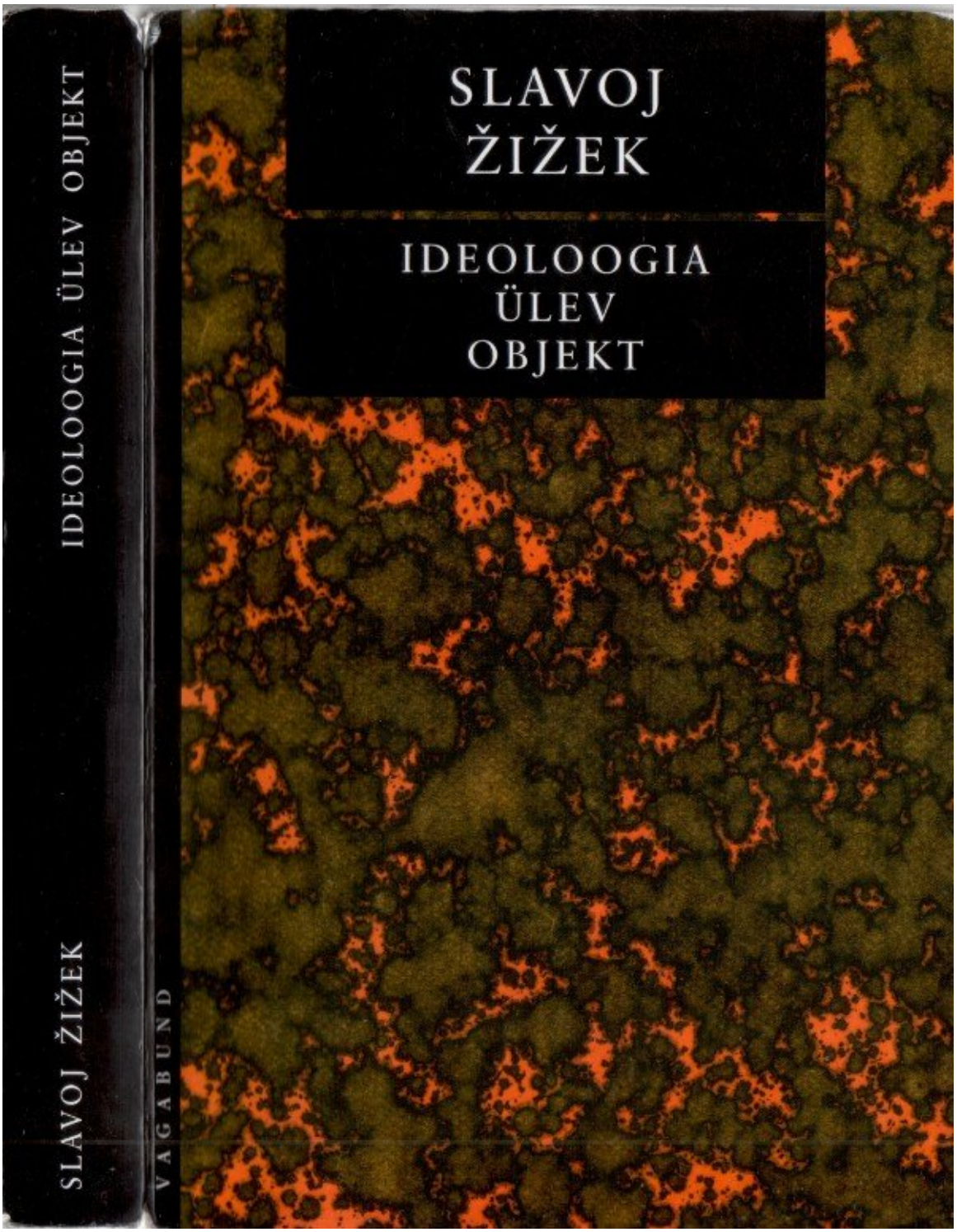

Žižek, Slavoj 2003. Ideoloogia Ülev Objekt. Tallinn: Vagabund

See on esimene raamat, mille Žižek avaldas inglise keeles ja mis ühtlasi tegi ta Läänes tuntuks (suuresti tänu paljudele popkultuuri vihjetele). Mulle meeldis ka. Paralleelid ideoloogia ja unenäo vahel tekitasid sees sooja tunde, et võib-olla saab ideoloogiat tõepoolest käsitleda nii kergesti. Raamat läks aga väga kiirest väga psühhoanalüütiliseks

ja Lacani teooriat tundub selles olevat rohkem, kui midagi muud. Sellest hoolimata oli lugeda hea. Tekkis loomulik järgnevuse tunne, sest Žižek räägib asjadest millest Foucault on rääkinud ja Tomberg rääkis sellest, mida Žižek oli rääkinud. Raamatu lõpus on Lisa 1na Benjamin Walteri tekst, mida Tomberg kasutas oma raamatus laialdaselt ja Lisa 2na on Ernesto Laclau järelsõna, millest suur osa moodustas diskursuseteooriate loengu materjali. Jätan siia jälle portsu tsitaate, loodan seda raamatut lugeda vanema ja targemana taas (ehk saan siis sellest rohkem).

> Nende kahe tunnuse ühtsusel põhinebki marxistlik arusaam revolutsioonist ja revolutsioonilisest situatsioonist: see on metafoorse tihendamise situatsioon, kus argiteadvus viimaks mõistab, et ühtki üksikküsimust ei saa lahendada, lahendamata neid kõiki - st lahendamata põhiküsimust, mis kehastab ühiskonnatervik antagonistlikku iseloomu. "Normaalses", revolutsioonieelses olukorras võitleb igaüks omaenda võitlust (töölised streigivad palgatõusu nimel, feministid võitlevad naiste õiguste eest, demokraadid poliitiliste ja sotsiaalsete
>
> vabaduste eest, looduskaitsjad looduse ekspluateerimise vastu, rahuvõitlejad sõjaohu vastu jne). Marxistid kasutavad kogu oma jõudu ja väitlusoskust, et veenda üksikvõitluste võitlejaid selles, et nende probleemide ainus tõeline lahendus seisneb ülemaailmses revolutsioonis: senikaua kui ühiskondlikke suhteid valitseb kapital, püsib sugudevahelistes suhetes ikka seksism, on alati olemas sõjaoht, poliitilised ja ühiskondlikud vabadused võidakse alati tõkestada, loodustki ekspluateeritakse halastamatult edasi... Ülemaailmne revolutsioon aga kaotaks ära sotsiaalse põhiantagonismi ja võimaldaks moodustada läbipaistva, ratsionaalselt juhitava ühiskonna. (Žižek 2003: 32-33)

> Seda teadvustamata/seksuaalset iha ei saa taandada "normaalseks mõttekäiguks", sest ta on algusest peale, juba oma põhiolemuselt alla surutud (Freudi *Urverdrängung*) - tal pole igapäevases "normaalses" keelepruugist mingisugust "originaali", ta ei vasta teadvuse/eelteadvuse süntaksile ja kuulub kokku üksnes "primaarsete protsessidega". Sellepärast me ei tohigi taandada ei unenägude tõlgendamist ega üldse mingeid sümptomeid "unenäo peidetud mõtte" tagasitõlkele "normaalsesse" argikeelde, intersubjektiivse kommunikatsiooni keelde (Habermasi väljend). Unenäo struktuur koosneb alati *kolmest* elemendist: üks on *unenäo avalik tekst*, teine *unenäo peidetud sisu* ja kolmas *teadvustamata iha*, mis unenäo kokku paneb. See iha jääb unenäo külge ja poetub peidetud mõtte ja avaliku teksti vahele; ta ei ole seega mitte "varjatum ja sügavam" kui peidetud mõte, vaid on sellest palju "pinnapealsem", kuna koosneb tervenisti tähistaja mehhanismidest, ümberkäimisest, millele peidetud mõte allub. Teisisõnu, ta saab paikneda üksnes unenäo *vormis*: unenäo tegelik aine (teadvustamata iha) väljendub unenäo töös, selles viisis, kuidas "peidetud sisu" töödeldakse. (Žižek 2003: 44)

> Põhiline paradoks kaubavahetuse ühiskondliku toimimise ja "teadvuse" vahekorras on see, et - kasutades jällegi Sogn-Retheli kokkusurutud sõnastust - "see teadmatus reaalsusest on õieti osa ta olemusest": vahetusprotsessi ühiskondlik toimimine on sedalaadi reaalsus, mis on võimalik ainult tingimusel, et selles osalevad indiviidid *ei ole* ta tegelikust loogikast teadlikud; see tähendab, tegu on reaalsusega, *mille ontoloogiline ühtsus eeldabki selles osalejate teatavat teadmatust* - kui teaksime
>
> "liiga palju" ja tungiksime läbi ühiskondliku reaalsuse funktsioneerimise, siis see reaalsus laguneks.
> See ongi tõenäoliselt "ideoloogia" põhidimensioon: ideoloogia ei ole lihtsalt "valeteadvus", illusoorne ettekujutus reaalsusest, pigem tuleb seda reaalsust ennast mõista juba "ideoloogilisena" - *"ideoloogiline" on selline ühiskondlik reaalsus, mille olemasolu eeldabki, et selles osalejad ei tunne tema olemust* - see tähendab, et ta enese sotsiaalne toimimine ja taastootmine eeldab, et indiviidid "ei tea, mida nad teevad". *"Ideoloogilisus" ei ole (ühiskondliku) olendi "valeteadvus", vaid on see olend ise, kuivõrd ta toetub "valeteadvusele"*. Nii olemegi lõpuks jõudnud sümptomi dimensioonini, kuna üks sümptomi võimalikke määratlusi olekski "moodustis, mille ühtsus eeldab teatavat subjektipoolset teadmatust": subjekt saab "nautida oma sümptomit" ainult senikaua, kuni selle loogika jääb talle tabamatuks - sümptomi tõlgendamise edukust näitab just ta hajumine. (Žižek 2003: 54-55)

See, mida nimetame "sotsiaalseks reaalsuseks", on lõppkokkuvõttes eetiline konstruktsioon: teda toetab teatav *justkui* (me toimime *justkui* me usuksime bürokraatia kõikvõimsusesse, *justkui* kehastaks president rahva tahet, *justkui* väljendaks partei töörahva objektiivseid huvisid...). Niipea kui uskumus (mida, meenutagem veel kord, ei tohi kindlasti mitte paigutada "psühholoogilisele" tasandile: uskumus kehastub, materialiseerub sotsiaalse välja tegelikus funktsioneerimises) kaob, laguneb koost kogu sotsiaalse välja kude. Seda selgitas juba Pascal, kellele põhiliselt viitab Althusser, püüdes luua "ideoloogiliste riigiaparaatide" mõistet. Pascali järgi määrab meie sisemisi arutlusi väline, mõttetu "masin" - tähistaja automatism, selle sümboolse võrgu automatism, milles subjektid siplevad. (Žižek 2003: 77)

Tõeline sõnakuulmine on seega alati "väline": kui kuuletutakse paljalt veendumusest, pole see tõeline sõnakuulmine, sest seda "vahendab" juba meie subjektiivsus - st me mitte ei kuula tõeliselt autoriteedi sõna, vaid järgime üksnes oma otsustusvõimet, mis ütleb, et autoriteet väärib sõnakuulamist senikaua, kuni ta on hea, tark ja kasulik... Selline ümberpööramine ei kehti mitte üksnes "välise" sotsiaalse autoriteedi puhul, vaid veel enam siis, kui kuuletume oma uskumuse seesmisele autoriteedile. (Žižek 2003: 78)

[...] Reaalsus on fantaasiakonstruktsioon mis võimaldab meil maskeerida meie iha-Reaalset (Lacaqn 1979, 5. ja 6. ptk).

Täpselt sama lugu on ka ideoloogiaga. Ideoloogia ei ole unenäoline illusioon, mis ehitatakse selleks, et põgeneda talumatust reaalsusest; ta on ennekõike fantaasiakonstruktsioon, mille eesmärk on teotada meie "reaalsust" ennast, meie tegelikke sotsiaalseid suhteid struktureeriv "illusioon", mis varjab mingit reaalset, talumatut ja võimatut tuuma (Ernesto Laclau ja CHantal Mouffe on seda iseloomustanud kui "antagonismi", ühiskonna traumaatilist jagunemist, mis pole sümboliseeritav). Ideoloogia ei paku meile mitte pelgupaika reaalsuse eest, ta pakub sotsiaalset reaalsust ennast kui pelgupaika mingi reaalse, traumaatilise tuuma eest. [...] (Žižek 2003: 90-91)

Täpselt sama lugu on ka ideoloogilise unenäoga, kui määratleda ideoloogiat unenäolise konstruktsioonina, mis takistab meid nägemast asjade reaalset seisu, reaalsust kui niisugust. Asjata püüame ideoloogilisest unest välja murda, "avades silmad ja püüdes näha reaalsust, nii nagu ta on", ideoloogilisi prille kõrvale heites: kui meist on saanud sellise postideoloogilise, kaine ja objektiivse pilguga subjektid, kes on nn ideoloogilistest eelarvamustest vabad ja näevad tõsiasju nii, nagu need on, jääme ometigi "oma ideoloogilise unenäo teadvuseks". Ainus võimalus murda ideoloogilise unenäo võimu on seista silmitsi oma iha-Reaalsega, mis endast selles unenäos märku annab. (Žižek 2003: 94)

Valgustuse juhtmotiiv on muidugi mingi variatsioon käsklausest "Arutle iseseisvalt!": "Mõtle oma peava, vabane kõiki

dest eelarvamustest, ära võta midagi omaks, küsimata selle ratsionaalse aluse järele, säilita alati kriitiline distants..." Aga juba Kant lisas oma kuulsas kirjutises *Mis on valgustus?* sellele ühe ebameeldiva, häiriva täienduse: "Arutle ükskõik millest ja ükskõik kui palju - aga *kuula sõna*!" See tähendab: teoreetilise refletsiooni autonoomse subjektina võid sa valgustatud publiku poole pöördudes mõtelda vabalt ja seada küsitavaks iga autoriteedi; aga ühiskondliku "masina" osana, subjektina sõna teises tähenduses, pead sa tingimata kuulama oma ülemate korraldusi. See lõhe on omane kogu valgustuse projektile: leiame selle juba Descartes'il, tema *Arutluses meetodist*. Kõiges kahtleva *cogito*, kes seab küsitavaks isegi maailma olemasolu, tagaküljel on kartesiaanlik "ajutine moraal", reeglistik, mille Descartes kehtestas, et tulla oma filosoofilisel rännakul toime igapäevase eluga: kõige esimene reegel rõhutab, et tuleb omaks võtta selle maa seadused, kuhu ollakse sündinud, ja järgida neid, panemata kahtluse alla nende autoriteeti. (Žižek 2003: 138-139)

Ideoloogiline ruum koosneb lahtistest, sidumata elementidest, "triivivatest tähistajatest", mille identiteet on "avatud" - oma seoste tõttu teiste ahela elementidega on nad üledetermineeritud, st nende "sõnasõnaline" tähendus oleneb nende metafoorsest lisatähendusest. (Žižek 2003: 149)

Seepärast peab "ideoloogiakriitika" pöörama ümber need põhjuslikud seosed, mida nägi totalitaarne pilk: "juut" pole

mitte sotsiaalse antagonismi positiivne põhjus, vaid teatava tõrke kehastus - selle võimatuse kehastus, mille tõttu ühiskond ei saavuta oma täielikku identiteeti suletud ja homogeense tervikuna. "Juut" ei ole mitte ühiskondliku negatiivsuse positiivine põhjus, vaid *punkt, kus ühiskondlik negatiivsus kui niisugune omandab positiivse eksistentsi*. Nii võime sõnastada "ideoloogiakriitilise" menetluse teise põhivormeli, mis täiendab eelpool antut: "ideoloogiakriitika" peab antud ideoloogilises ehitises leidma elemendi, mis esindab ta võimatust ta enese sees. Kui ühiskond ei saavuta täielikku identiteeti, pole selle põhjus mitte juutides: teda takistab ta enese antagonistlik iseloom, seesmine tõrge, ja selle seesmise negatiivsuse "projitseerib" ta "juudi" kujusse. Teisisõnu, Sümboolsest (korporatiivse ühiskondlik-sümboolse valla raamistikust) eemaldatu naaseb Reaalse "juudi" paranoilise konstruktsioonina. (Žižek 2003: 206-207)

Ometi võltsiks me nende ridade tähendust, mõistes neid nietzscheliku ajalookäsituse vaimus, kus "tõlgendamine on võimuiha", võitja õigus "kirjutada ise oma ajalugu" ja suruda peale oma "vaatenurk" - nähes neis viidet valitseva klassi ja rõhutute klassi võitlusele selle eest, "kes kirjutab tulevikus ajaloo". (Žižek 2003: 218)

Küsimus on aga selles, et kahe surma vahel asuva üleva keha leiame juba klassikalisel, kodanluse-eelsel Isandal: näiteks kuningas, kel tema tavalise keha kõrval justkui oleks veel üks ülev, eeterlik, müstiline keha, mis personifitseerib riiki (Kantorowicz 1959; Riha 1986). Mis vahe on klassikalisel Isandal ja totalitaarsel Juhil? Klassikalise Isanda muundunud keha tekitab performatiivne mehhanism, mida kirjeldasid juba La Boétie, Pascal ja Marx: meie, alamad, arvame, et kohtleme kuningat kuningana, sest ta on kuningas, kuid tegelikult on ta kuningas sellepärast, et me teda kuningana kohtleme. Ning see tõsiasi, et kuninga karismaatiline jõud tuleneb tema alamate sümboolsest rituaalist, peab jääma varjatuks: meie kui alamad langeme paratamatult ohvriks illusioonile, et kuningas on juba iseenesest kuningas. Seepärast peabki klassikaline Isand oma võimu legitimeerima, viidates mingile välisele, mitteühiskondlikule autoriteedile

(Jumal, loodus, mõni müütiline sündmus minevikus...) - sest niipea kui paljastatakse performatiivne mehhanism, mis annab Isandale tema karismaatilise võimu, ongi see võim kadunud. (Žižek 2003: 230)

Subjekti suhtesse oma kogukonnaga kuulub alati selline paradoksaalne *choix forcé* - siin ütleb kogukond subjektile: sul on vaba valik, aga tingimusel, et sa teed õige valiku; sul on näiteks vabadus vandele alla kirjutada või mitte alla kirjutada, tingimusel, et sa valid õigesti ja kirjutad alla. Kui sa teed vale valiku, kaotad valikuvabaduse. Ja pole sugugi juhuslik, et see paradoks tekib subjekti ja tema kogukonna vahelise suhte tasandil: sundvaliku situatsioon seisnebki selles, et subjekt peab vabalt valima kogukonna, millesse ta juba kuulub oma valikust olenemata - *ta peab valima selle, mis on talle juba antud*. (Žižek 2003: 255)

Muidugi toob see sisse dialektilise suhte tõe ja nähtumuse vahel: tõde pole sugugi mingi lisand, mis ikka ja jälle *kaob käest*, vastupidi, ta ilmub traumaatiliste *kokkupuudete* vormis - st me satume talle peale seal, kus arvasime olevat "pelga nähtumuse": "tõešokk" seisneb ta äkilises ilmumises otse keset turvalisi fenomene. (Žižek 2003: 290)

Füsiognoomia - kehakeel, subjekti seesmuse väljendus tema spontaansete liigutuste ja näoilmetega - kuulub veel keele, tähistava representatsiooni tasandile: teatav kehaline element (liigutus, näoilme) kujutab, tähistab subjekti mittekehalist seesmust. Füsiognoomia lõpptulemus on täielik *luhtumine*: iga tähistatav

representatsioon "reedab" subjekti; ta väänab ja moonustab kõike seda, mida ta peaks ilmutama; subjekti "päris"

tähistajat pole olemas. Ja üleminek füsiognoomiast frenoloogiasse kujutab endast tasandi vahetust, kus minnakse *kujutamiselt* üle *kohalolule*: vastandina liigutustele ja näoilmetele ei ole pealuu [*Schädel*] seesmust väljendav märk; ta ei representeeri, ei kujuta midagi; hoolimata oma inertsusest on ta vaimu vahetu kohalolu. (Žižek 2003: 312-313)

Oletame, et kuskil mõnel arengumaal pakutakse majandusliku imerohuna välja tööstusettevõtete natsionaliseerimine. See on iseenesest vaid tehniline võte, ja kui ta selleks jääbki, siis ei muutu ta kunagi ideoloogiaks. Kuidas see aga ikkagi juhtuda võib? Üksnes siis, kui majandusliku abinõu partikulaarsus hakkab kehastama midagi endast enamat ja erinevat: näiteks vabanemist teiste riikide mõju alt, kapitalistliku raiskamise kadumist, sotsiaalse õigluse võimalust rahvastiku tõrjutud osa jaoks jne. Kokkuvõttes: võimalust muuta ühiskond sidusaks tervikuks. See võimatu objekt - ühiskonna täielikkus - osutub siin sõltuvaks ühest majanduslike muudatuste reast. See ongi ideoloogiline efekt sõna ranges tähenduses: usk, et on olemas mingi partikulaarne sotsiaalne korraldus, mis suudab muuta ühiskonna suletuks ja läbipaistvaks. Ideoloogia on kõikjal, kus üks partikulaarne sisu näitab end iseendast enamana. Ilma selle horisondi dimensioonita võiks meil küll

olla ideid ja ideedesüsteeme, aga meil poleks kunagi ideoloogiaid. (Laclau 2003: 394)

2.4.4 Semiosfäärist (2011-07-16 18:13)

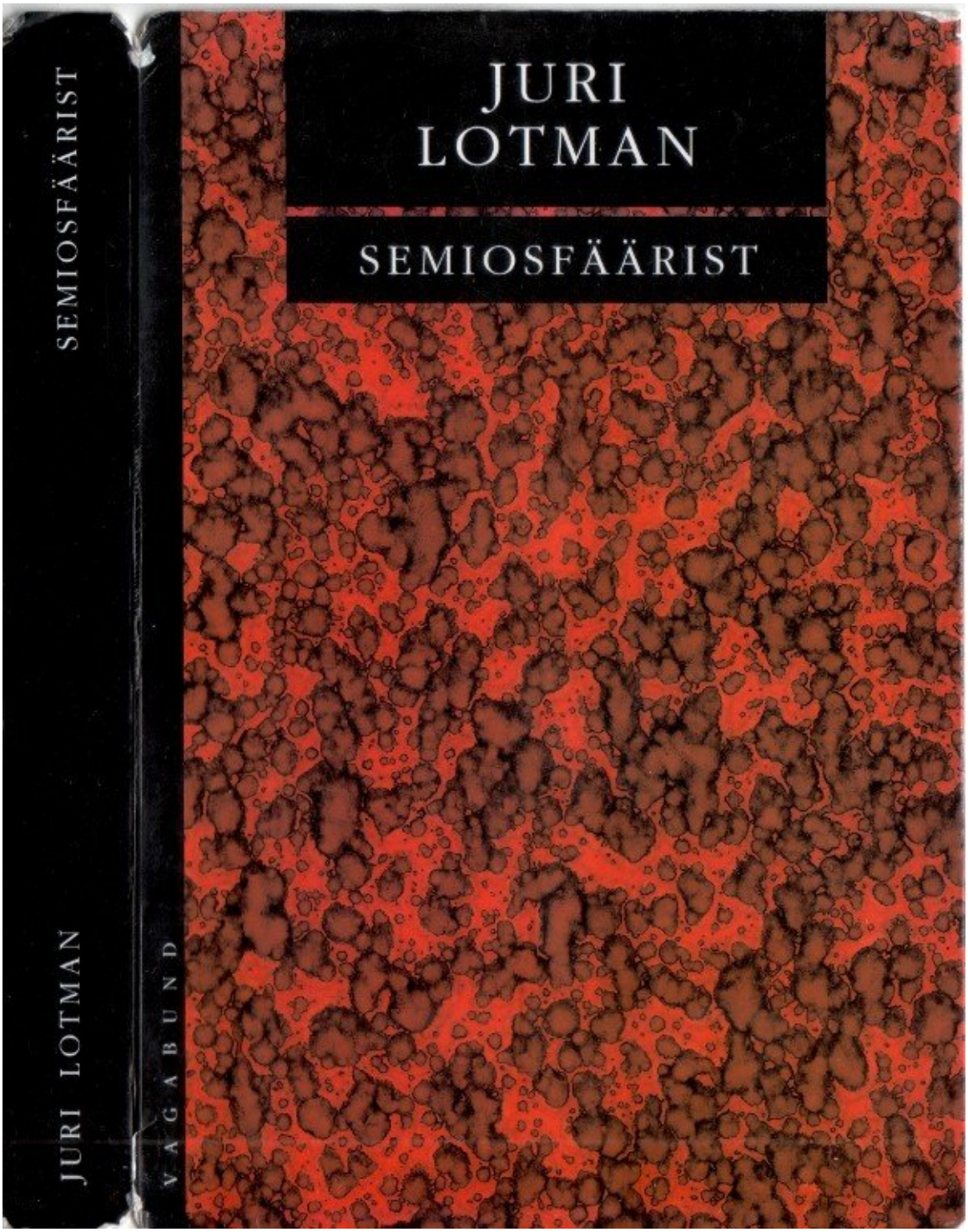

Lotman, Juri 1999. Semiosfäärist. Tallinn: Vagabund

Isaak Revzini mõte, et "Semiootika aineks on igasugune objekt, mis allub keeleteadusliku kirjelduse vahenditele." meeldib mulle, kuid tingimusel, et mitteverbaalne suhtlemine allub keeleteadusliku kirjelduse vahenditele, milles Birdwhistell võib mind valgustada. Meeldib ka mõte, et "semiosfäär on "semiootiline isiksus"". Pisut vastuoluline on

see, et semiootikaväline reaalsus saab semiosfääri siseneda ainult temale arusaadavas keeles. Teesides on öeldud, et kiireloomulise kasvu puhul omastatakse ka selliseid tekste, mille lugemiseks vahendeid veel pole. Semiosfääri tasandeid puudutav katkend annab mulle lahenduse, mida olen pikalt otsinud:

> Et semiosfääri kõik tasandid - inimisiksusest või üksiktekstist kuni globaalsete semiootiliste ühtsusteni - on **justkui üksteise sisse asetatud semiosfäärid**, siis on igaüks neist ühtaegu nii dialoogis osaleja (semiosfääri osa) kui ka dialoogi ruum (terve semiosfäär), igaühel neist ilmnevad parem- ja vasakpoolsuse omadused ning igaüks sisaldab madalamal tasandil parem- ja vasakpoolseid struktuure. (Lotman 1999: 33)

Mõnus katkend autokommunikatsiooni teemal:

> Tähendust tekitava üksuse invariantne mudel eeldab kõigepealt tema teatud piiritletust, eneseküllasust, piiri olemasolu tema ja väljaspool teda asuva semiootilise ruumi vahel. Võime
>
> määratleda tähendust tekitavaid struktuure kui omamoodi **semiootilisi monaade**, mis talitlevad semiootilise universumi kõigil tasandeil. Niisuguseks monaadiks on nii kultuur tervikuna kui ka iga temasse suletud, küllaldaselt keerukas tekst, k.a üksik inimisiksus, kui teda käsitatakse tekstina. [—] Tähendust tekitava struktuuri töö teine iseärasus on ta **võime siseneda omaenda sisendisse ja iseend transformeerida**. Omaenda vaatepunktist paistab ta kui tekst teiste seas ja on seega endale normaalseks semiootiliseks "toiduks". Siit tuleneb monaadi loomupärane võime enesekirjelduseks (enesereefleksiooniks) ja iseenese tõlkimiseks metatasandile. (Lotman 1999: 41-42)

Vähe sellest, et Lotman kirjeldab siin läbi Leibnizi monaadi oma autokommunikatsiooni, ilmneb siit ka võimalus kasutada semiosfäärilist lähenemist mitteverbaalse suhtlemise vallas:

> Niipea kui kaks monaadi astuvad omavahel ühendusse ja moodustavad ühtse semiootilise mehhanismi, lähevad nad kohe vastastikuse neutraalsuse seisundist üle teineteisetäiendavuse,
>
> stuktuurse antonüümia seisundisse ning hakkavad süvendama omaenese eripära ja vastastikust kontrastsust. (Lotman 1999: 44-45)

Mitmeid peatükke hiljem tahan üles märkida järgneva tsitaadi, mille rebin lahti tema kontekstist:

> Võimalus väljendustasand eraldada ja ühendada ta mis tahes muu sisuga teeb sõnast ohtliku instrumendi, sotsiaalse vale mugava kondensaatori. (Lotman 1999: 228)

Jätan siia ka selle katkendi, mis mind juba kevadel paelus:

> Paljastades tsiviliseeritud maailma valelikkust, avastas Rousseau selle algallikka sõna väljenduse ja sisu vahelise seose tinglikkuses. Tema esitatud vastandus ühelt poolt sõna ja teisalt intonatsiooni, žesti, miimika vahel tähistas tegelikult motiveerimata ja motiveeritud märgi antiteesi. (Lotman 1999: 255)

Huvitavat arutlemisainet võib pakkuda ka lõik argikäitumise poeetika artiklist:

Argikäitumine saavutab täieliku mõtestatuse vaid sel määral, kuivõrd üksikut tegudeahelat reaalsusetasandil on võimalik võrrelda sellise toimingutejadaga, millel on ühtne tähendus, mis on lõpetatud ja mis esineb koordineerimistasandil mingit situatsiooni, tegudeahelat ja nende tagajärge üldistavalt kokku võtva märgina, s.o, süžeena. Teatd süžeekogumi olemasolu mingi kollektiivi mälus võimaldab reaalset käitumist kodeerida, pidada seda tähenduslikuks või tähendusetuks, omistada talle ühte või teist tähendust. Märgilise käitumise madalamad üksused - žest ja tegu - ei omanda nüüd üldjuhul oma semantikat ega stilistikat enam isoleeritult, vaid suhestatuna kõrgema tasandi kategooriatega: käitumise süžeega, stiili ja žanriga. Süžeedekogumit, mis inimese käitumist ühel või teisel ajastul kodeerib, võib määratleda kui argi- ja ühiskondliku käitumise mütoloogiat. (Lotman 1999: 284)

2.4.5 Ideoloogia : multidistsiplinaarne käsitlus (2011-07-28 17:29)

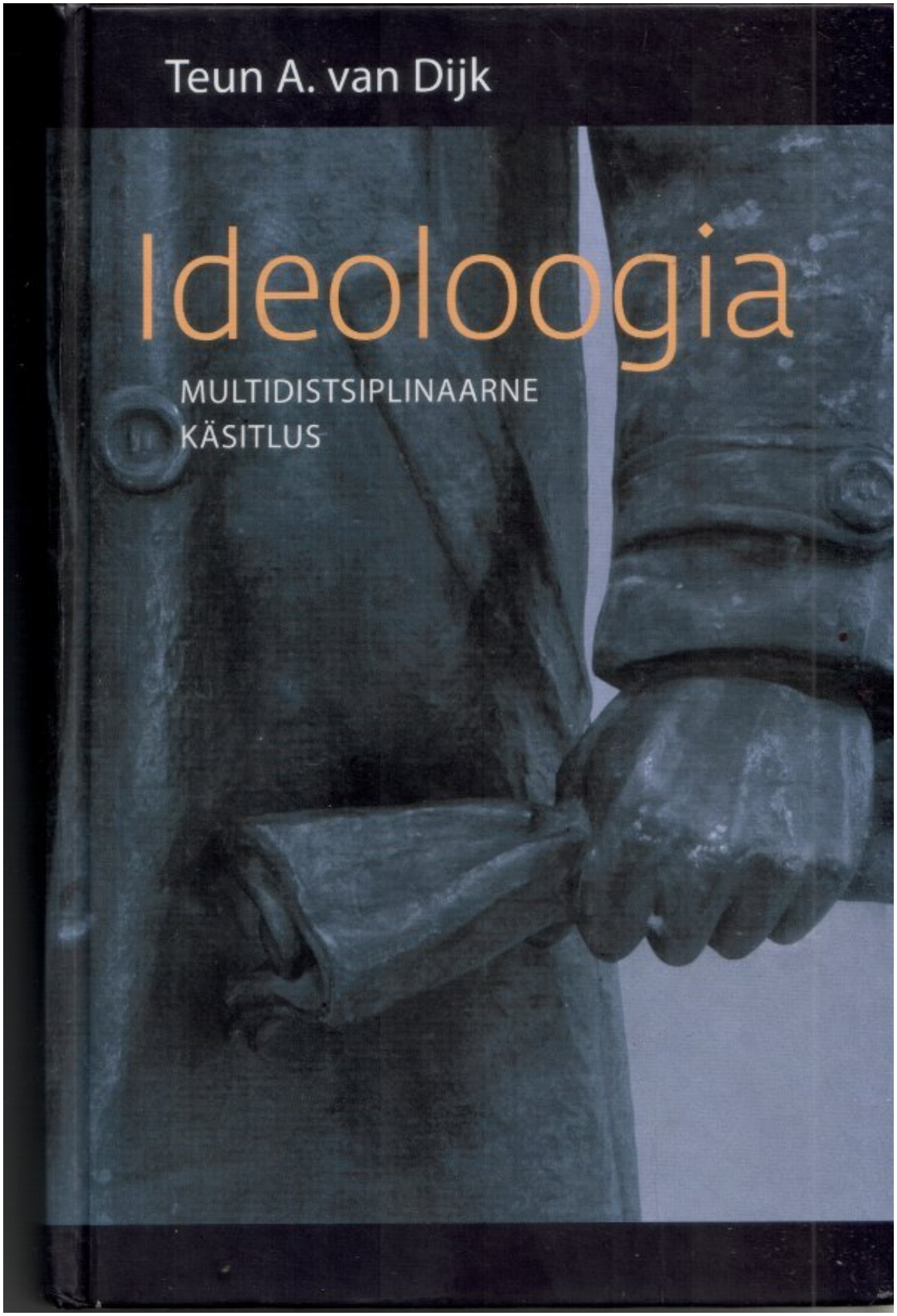

Dijk, Teun Adrianus van 2005. Ideoloogia : multidistsiplinaarne käsitlus. Tartu : Tartu Ülikooli Kirjastus

Väga tihke ja asjalik raamat, mida tuleks veel mitu korda lugeda.

> Alles hiljem, 20. sajandi teisel poolel, hakkavad tekkima avaramad ja vähem halvustavad ideoloogia kontseptsioonid. Neis on ideoloogia enamasti poliitiline või sotsiaalne idee, väärtuste ja ettekirjutuste süsteem, mis kuulub grupile või kollektiivile ning mille funktsioon on grupi või kollektiivi tegevuse korraldamine ja legitimeerimine. (Dijk 2005: 14)

> ideoloogia on *grupi liikmete ühiste sotsiaalsete representatsioonide alus*. Teisiti öeldes, ideoloogia võimaldab inimestel kui grupi liikmetel korrastada *nende endi* jaoks oma arvukaid sotsiaalseid uskumusi nende elus ja ümbritsevas maailmas toimuvast, hinnata toimuv kas heaks või halvaks, õigeks või valeks, ning käituda vastavalt. (Dijk 2005: 19)

> Tasub siiski tähele panna, et ideoloogia pole selles raamistikus mitte lihtsalt grupi "maailmavaade", vaid pigem põhimõtete kogum, mis on grupi maailmavaate moodustavate uskumuste *vundament*. (Dijk 2005: 19)

> Enamasti (kui mitte alati) on ideoloogia omakasupüüdlik ning grupi materiaalsetest ja sümboolsetest huvidest tingitud. Nende huvide hulgas võib tähtsaim olla võim teiste gruppide üle (või vastupanu rõhumisele teiste gruppide poolt) ja seega võib võimuhuvi olla ideoloogia tekke põhitingimuseks ja eesmärgiks. (Dijk 2005: 19)

> "Väärteadvuse" hilisemas, edasiarendatud versioonis koosneb ideoloogia keelitavatest ja veenvatest, hegemoonilistest ideedest, mida allutatud grupid aktsepteerivad "tervemõistusliku" arusaamana ühiskonnast ja oma kohast selles. (Dijk 2005: 28)

> Edaspidi näeme, et ajutalitlusel põhinev individuaalne inimvaim evib ka sotsiaalset mõõdet, sest see on sotsiaalse interaktsiooni tulemus või konstruktsioon, seda nii inimese psüühika tekkimist, arendamist kui ka kasutamist silmas pidades. (Dijk 2005: 30)

> Taandamispüüded ignoreerivad nii argist kui ka akadeemilist vajadust mõista ja käsitleda reaalsust vaatlemise, kogemise ja mõtlemise eri *tasanditel* või *mõõtmetel*, k.a mentaalseid konstruktsioone ja abstraktsioone nagu idee, tegutsemine, isik, grupp ja ühiskond, mida meie psüühika konstrueerib meie jaoks nii, nagu nad oleksid reaalsed. (Dijk 2005: 31)

> Mina juhindungi viimasest, uskumuse *konstruktivistlikust* käsitusest, mille järgi maailm ja isegi looduse faktide representeerimine kätkeb endas maailma tõlgendamist ja mõistmist sotsiaalselt omandatud kontseptuaalsete kategooriate abil. Selles mõttes loovad uskumused n-ö maailma-meie-jaoks. See ei tähenda muidugi, et looduslik või sotsiaalne maailm ei eksisteeriks meie uskumustest sõltumatult, vaid et inimesed struktureerivad, mõistavad ja kogevad seda (vahetult või instrumentide abil) uskumuste kaudu. (Dijk 2005: 39)

> On uskumusi, mis on meil enamasti ühised teiste inimestega, näiteks grupi, organisatsiooni või terve kultuuri liikmetega. Sellist uskumust võib nimetada *sotsiaalseks* (või *sotsiokultuuriliseks*) uskumuseks. (Dijk 2005: 44)

Arvamus ei ole uskumus, mis ütleb meile midagi maailma kohta, pigem ütleb arvamus meile midagi inimese kohta, kes seda omab; selle inimese suhtumisest maailma või hinnangutest maailma kohta. (Dijk 2005: 49)

Sotsiaalse tunnetuse selline korraldus tähendab ka, et niipea kui mingi sotsiaalne uskumus siseneb kultuuri üldiste uskumuste kogumisse, pole see definitsiooni järgi enam *selle kultuuri jaoks* ideoloogiline, vaid lihtsalt teadmine või arvamus, mis on kõigil ühine, enesestmõistetav ja vaieldamatu. Muidugi võib mingi teine kultuur (või sama kultuur hilisemal perioodil) kuulutada samad uskumused taas ideoloogilisteks. (Dijk 2005: 57)

...ideoloogia puudutab üldiselt grupi kõige iseloomulikumaid omadusi, nimelt grupi arvamusi enda ja teiste gruppide kohta. Kui me koondasime kõik argi- ja üldise teadmise vormid sotsiaalse tunnetuse kultuurilisele alusele, võib ka ideoloogiat pidada grupi teadmise aluseks. See tähendaks, et ideoloogia ei hõlma ainult grupi konkreetseid väärtusi, vaid ka grupi tõekriteeriume. (Dijk 2005: 67)

Dünaamiline käsitlus toonitab, et inimesd mõtlevad, kõnelevad ja tegutsevad strateegiliselt. Muuhulgas tähendab see, et inimesed püüdlevad üheaegselt erinevate eesmärkide poole ja opereerivad või tegutsevad tootmise või mõistmise eri tasanditel ning teevad samal ajal ka vigu, unustavad, satuvad segadusse ja n-ö lõikavad otse. Sellisest "ebatäiuslikkusest" hoolimata on inimesed tavaliselt võimelised vead parandama ja esitatud infot taastõlgendama. Kokkuvõttes võib öelda, et inimesed on täiesti kompetentsed sooritama hämmastava hulga ülesandeid, et saavutada üsna edukalt, kuigi mitte perfektselt, oma eesmärk, nimelt siis saada aru millestki, öelda või teha midagi konkreetses kontekstis, sageli teiste inimestega ühiselt. Selles suhtes ei erine tekstist arusaamise strateegiad kuigi palju vestlus- ja suhtlusstrateegiatest. Mõlemad nõuavad nii abstraktset kui normatiivset kompetentsust kui ka praktilist kompetentsust või võimekust. (Dijk 2005: 73)

Kuid paljud ideoloogiad, eriti rõhutud ja dissidentlike gruppide ideoloogiad, koonduvad ümber alguskumuse sellest, mis on valesti ja mida tuleks probleemi lahendamiseks teha. (Dijk 2005: 85)

Kapitalism oleks pigem ressursiideoloogia, sest kapitalismi eesmärk on kindlustada ettevõtlus- ja turuvabadus. (Dijk 2005: 90)

...paljud väärtused on *ajaloolised*: nad "leiutati" kunagi kui inimvaimu, tegutsemise või ühiskonna positiivsed omadused, mille poole "meie" peaksime püüdlema. Selline ideoloogia "terminaalsuse" aspekt näitab ka, et ideoloogia on motivatsiooniline ja eesmärgipärane: ideoloogia on inimpingutuste "ideaalne" lõppstaadium või tulemus. (Dijk 2005: 96)

Kuna sotsiaalsed uskumused pole meile kaasa sündinud, peame oletama, et omandame nad järk-järgult sotsiaalse tajumise teel, interaktsioonis ja eriti kommunikatiivsetes sündmustes osaledes. (Dijk 2005: 99)

Ning on selge, et paljud grupi liikmed omandavad ja kasutavad aeg-ajalt ideoloogiate ebatäielikke ja suvalisi fragmente. (Dijk 2005: 113)

Ning arusaam, et diskursuse väljendused, tegutsemine, sotsiaalsed praktikad, sotsiaalsed või majanduslikud tingimused, huvid või võim on "materialistlikumad" kui tähendused ja arusaamine, on omaks võetud n-ö käsu korras, mitte uurimustulemusi järgides. Iga adekvaatne epistemoloogia ütleks meile, et *kõik* eelmainitud nähtused on nii sotsiaalselt kui ka mentaalselt konstrueeritud - tegutsemist või diskursusi ei saa vaadelda rohkem ja nad pole ka materiaalsemad kui teadmine, tähendused, arvamused, väärtused või

ideoloogiad. Ükski interaktsionistlik või materialistlik diskursuse analüüsija või sotsioloog ei lasku keha füüsiliste või bioloogiliste liigutuste tasandile, et kirjeldada sotsiaalset tegutsemist. Arvestades meie kultuuri kontseptsioone ja teadmist, on sotsiaalne tegutsemine ise kontseptuaalne konstruktsioon, mis on paari pandud keha ja suu füüsiliselt vaadeldava liikumisega. Grupi liikmed ei mõista sotsiaalset tegutsemist vahetumalt kui selle "aluseks olevaid" tähendusi, seda on näidanud sagedased tähelepanekud diskursuse või tegutsemise mitmetähenduslikkusest või ebamäärasusest. (Dijk 2005: 157)

Ideoloogiline *vabadusnõue*, näiteks pressi- või turuvabaduse nõue on seega samas ka võimunõue. Ja samasugune, kuigi erinevast vaatenurgast, o ka allutatud grupi vabadusnõue - endale võimu ja õiguste nõudlemine. (Dijk 2005: 192)

Minu ideoloogia- ja diskursusekäsitlus vajab võimu ühe keerukama vormi analüüsi, mida tavaliselt nimetatakse "veenmisjõuks" ja mis traditsiooniliselt kaasneb ideoloogia ja hegemoonia kontseptsioonidega. Sel puhul ei toimu kontroll (peamiselt) füüsilise või sotsiaal

majandusliku sunnivõimu rakendamise kaudu, vaid allutatute mentaalsete mudelite ja representatsioonide pehmema ja kaudsema ohjamise kaudu. Suuremat võimu omav grupp kontrollib juurdepääsu avalikule diskursusele ning lubab ainult mingite kindlate teadmiste ja arvamuste väljendamist ning laia levitamist, mis omakorda soodustavad ja suunavad märkamatult ja osavalt selliste mentaalsete mudelite ja sotsiaalsete representatsioonide teket, mis teenivad suurema võimuga grupi huve. Kui sel viisil tekkinud mentaalsed mudelid on juba kinnistunud, kalduvad allutatud grupi liikmed käituma domineeriva grupi huvides "omast vabast tahtest". Allutatud grupil võib alternatiivi pakkumiseks jääda puudu teadmistest või haridusest, allutatud grupp võib pidada enese rõhumist loomulikuks või vältimatuks ning vastupanu mõttetuks või isegi mõeldamatuks. (Dijk 2005: 192-193)

Kui ma pööran erilist tähelepanu diskursuse rollile ideoloogia taastootmisprotsessis, ei tähenda see, erinevalt mõnest praegusest käsitlusest, et ma *taandan* ideoloogia või selle uurimise diskursusele ja diskursuseanalüüsile. Diskursus, keelekasutus ja kommunikatsioon mängivad igal juhul olulist rolli ideoloogia taastootmisprotsessides, kuid ideoloogiat väljendatakse ja taastoodetakse *ka* teiste sotsiaalsete ja semiootiliste praktikate kui teksti ja kõnega. Rassistlike ja seksistlike ideoloogiate uurimustest selgub, et ideoloogilisi uskumusi saab väljendada ka mitteverbaalsete diskrimineerimise vormidega. Üldteada diskrimineerimispraktikatele lisaks võivad muidugi ka teised semiootilised sõnumid (nt fotod ja filmid) väljendada nende praktikate aluseks olevaid ideoloogiaid. Kui sootsiumi liikmed vaatlevad ja tõlgendavad diskrimineerivaid

(mitteverbaalseid) praktikaid, saavad nad tuletada ka neid praktikaid ajendanud arvamusi ning üldistada need omakorda kontekstiüleselt abstraktsema loomuga sotsiaalseteks hoiakuteks ja ideoloogiateks. Järelkäigu sõnastus võib grupi liikmete jaoks olla näiteks järgmine: "Nii me ilmselt seda teemegi" või "Ilmselt nii tuleks selle ja selle grupi liikmetega käituda". Lühidalt, kuigi diskursusel on sageli määrav tähtsus ideoloogia väljendamisel ja taastootmisel, pole see vajalik ega piisav taastootmise "vahend". (Dijk 2005: 228-229)

SSamamoodi võivad ksenofoobsed grupid või parteid sooritada rassistlikke tegusid, ise enamasti eitades oma tegude rassistlikku iseloomu ning samas ka seda, et nende teod lähevad vastuollu kehtiva moraalse korraga. Selle asemel väidavad nad, et eristamine, isegi Meie ja Nende vahelise hierarhia loomine on "loomulik", nii et **Meil on oma vere, kodumulla või sünnipäraste omaduste tõttu eelisõigus või -juurdepääs sümboolsetele või materiaalsetele ressurssidele.** (Dijk 2005: 302)

Kui domineerival või konkureerival grupil õnnestub ohjata või delegitimeerida mis tahes sotsiaalse grupi avalikku diskursust, võib ta saavutada sümboolsel väljal hegemoonia, nimelt kontrolli avaliku diskursuse

tähenduste ja vastuvõtjate mentaalse konstrueerimis- ja representeerimistegevuse üle. Sõjas, kodusõjas, revolutsioonis või sotsiaalses konfliktis on üks peamisi eesmärke raadio- või telejaamade vallutamine või tsensuuri kehtestamine. (Dijk 2005: 305)

Võim võib olla ka sümboolne, mis tähendab, et domineerivat diskursust saab esitada legitiimsena just selle autoriteedi ja prestiiži tõttu, mis omakorda tekitavad hindajates tõesuse assotsiatsiooni. (Dijk 2005: 307)

Staatus ja võim jõustatakse konteksti kaudu ning seega taastoodetakse neid implitsiitselt, näiteks keha-hoiakutega, kõnelejatevahelise kaugusega, riietuse ja rekvisiitidega ja sellega, kuidas kõnelejad vestlust ohjavad. (Dijk 2005: 321)

2.5 August

2.5.1 Mapping The World (2011-08-01 20:17)

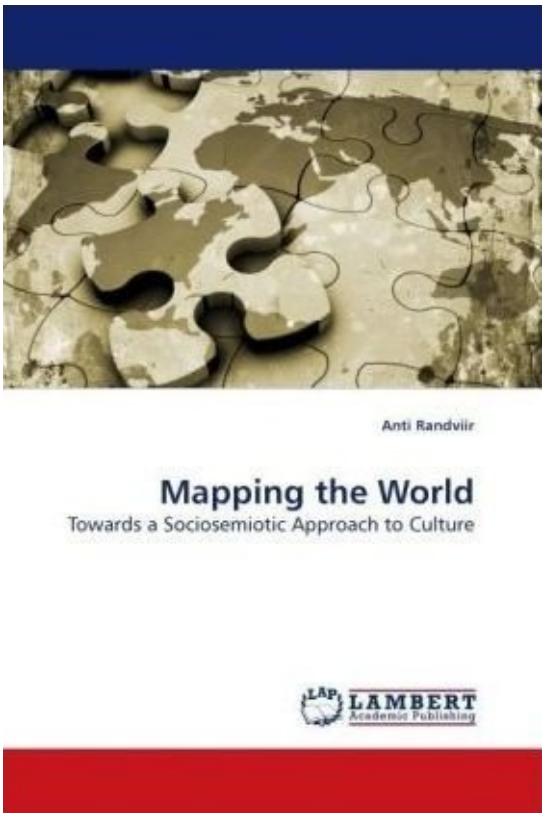

Randviir, Anti 2004. Mapping The World: Towards A Sociosemiotic Approach To Culture. Tartu : Tartu University Press

See oli teistkordne lugemine ja nagu teistkordsete lugemistega ikka, sain sellest oluliselt rohkem kui esimesel korral. Kahtlemata loen uuesti, sest mõned olulised semiootilised osad jäid ähmaseks - minu arusaam Peirce' semiootikast ei ole piisavalt tugev, et kõike sellest hoomata. See-eest leidsin kümmekond lehekülge, mille prindin välja ja uurin lähemalt: "Semiosic limits of a semiotic reality" kõnetab täpselt neid küsimusi semisofääri kontsepti juures, millega ma hätta jäin. Esmapilgul tundub, et Randviiru enda arutlust saab kasutada selleks, et muuta semiosfäär ühiskonnateooriate suhtes kasulikuks, kuid tema üleminek "semiootilise reaalsuse" mõistele on ehk isegi

kutsuvam.

- Tekstuaalseid omadusi võib ära tunda kartograafilistes töödes kui ka teistes ruumilistes representatsioonides. Need väljenduvad nii artifaktides (asustuse struktuur) kui ka mentifaktides (kognitiivsed kaardid). lk 7
- "Sotsiaalsüsteemide" rakedamine aitab näha ühendusi sotsiokultuurilise analüüsi stukturaalsete ja protsessuaalsete aspektide vahel, samuti kaartide representatsioonilist väärtust seoses varjatud modelleerimisprotsessidega. lk 8
- Igasugune modelleerimine kultuuris ja kultuurilistes olendites on piiritletud semiootilise reaalsusega. lk 8
- Kõik semiootilised nähtused on loomult sotsiaalsed. lk 9
- Üks kõige olulisemaid tegureid on seega - peale nõudmise, et hõlmataks ka informaatorite lausungid tähenduslike üksuste kohta mida nad kasutavad - üritada uurida sotsiokultuurilisi nähtusi kui keerulisi semiootilisi ilmutusi mitte ainult loomulikul keelel põhinevate märgisüsteemide mõttes, vaid ka aspektis mis ühendab inimese kui kultuurilise ja bioloogilise olendi. Nagu me näeme on inimese semiootiline võimekus ühendatud nende kahe tahuga ja asetab need omavahel sõltuvatesse suhetesse. lk 9
- Nii kauaks kui uurija on subjektina alati osaline oma tegevuses, on võimatu eemaldada tema mõju materjalide valikule nii objektide, informaatorite kui ka meetodite suhtes. Seega näeme, et on tõenäoliselt võimatu kunagi piiritleda "semiosfääre" või semantiliselt ühehäälselt defineeritud entiteete. Enne kui inimest saab asetada analüütilisele vaatepunktile väljaspool semiootilist reaalsust, ei näi olevat alternatiivi kui aktsepteerida igasuguse uurimise tinglikku loomust. lk 9
- Tekst-kood (nt Piibel, eepilised tekstid ja taoline) on seega ideaalne tekst mis on osaliselt kehastunud representatsioonilistes tsüklites läbi tsuktuurilise või funktsionaalse intertekstuaalsuse. Sel viisil mõistetuna näib tekst-kood ühendavat grammatikale orienteeritud kultuure milles "tekst on antud kollektiivile enne keelt, ja keel on "arvutatud" tekstist" (Lotman). lk 22
- Piibel oli tekst selle mõiste kitsamas tähenduses, samas kui seda ümbritsevat kultuuri võib vaadelda tekstkoodina läbi mille kultuurilisi asjaolusid järjepidevalt taastoodeti, ühendades seega kultuuritraditsiooni läbi suhteliselt piiratud arvu kriteeriumite ja reeglite. lk 23
- Rääkides kultuuritekstide moodustamisest tegeleme teiste sõnadega semiotiseerimise teemaga ja vaadates semioosi regulaarsusi puudutame keskkonnanähtuste struktureerimise teemat tähenduslikult. Mõlemal juhul saavad "tekst" ja "semioos" kokku, eriti läbi kommunikatsiooni mõiste. lk 25
- Erinevate semiootiliste väljade/sfääride eelistamine erinevatele ontoloogilistele subjektidele näib olevat eelistatud traditsioonis mis näeb semioosi kui "protsessi läbi mille märgid ilmnevad organismile" (Morris). lk 25
- Selleks, et rääkida loodusest, räägime me harilikult interaktsioonist looduse ja kultuuri vahel tekstuaalse tähenduslikkuse tasandil. Me ei saa kirjeldaval (ja tõestataval) moel sekkuda looduslikku semioosi. Et sellega tegeleda, peame me seda "tõlgendama" (*construe*) iseseisvalt oma kultuuriliste tööriistade abil. lk 27
- Selline tingimus on taustaks semiosfääri kontseptsioonile, mis väidab "objektiivse reaalsusega" tegelemise võimatusega, sest "füüsiline reaalsus" mis on lülitatud diskursusesse, on samuti hõlmatud semiosfääri struktuuri. lk 27-28
- On tähtis, et "teksti" kontseptuaalne ulatus ei oleks piiratud ainult kirjalike ülestähendustega: peab pidama meeles, et omamata teksti formaalseid tunnuseid, jagavad kognitiivsed kujutised sarnaseid semiootilisi omadusi artefaktidega. Tekstist tuleks mõeda kui millestki, mis võimaldab erinevaid nähtusi iseloomustada ja kirjeldada. lk 29

- Sotsiokultuurilised süsteemid on reflektiivsed süsteemid ja kultuurilistes tunnustes paljastuv varjamatu käitumine sõltub varjatud käitumises mida juhivad kognitiivsed stuktuurid nagu kuvandid, väärtused, käitumisskeemid jne. Seega on kultuuride mõistmise eesmärgiks kirjeldada neid kui teadmissüsteeme, intersemiootilisi märgisüsteeme, reflektiivseid süsteeme Korrates kognitiivse antropoloogi W. H. Goodenoughi ideid, on kultuurid kogumik otsustamisstandardeid, intellektuaalseid vorme, tajumudeleid, suhestumismudeleid, tõlgendamismudeleid, eelistatud hinnanguid ja organisatsioonilisi mustreid (Goodenough). lk 34

- Veel enam, on ilmselge, et kõik märgisüsteemid on loomult vältimatult ideoloogilised ja see ilmneb meie igapäevases käitumises läbi transformatsioonireeglite mis juhivad varjamatut käitumist. lk 44

- ...kultuurilise käitumise uurimine peab sisaldama kolmikut: käitumine, informaatorite väited käitumise kohta ja etnograafi tõlgendus mõlemast. Näib et see teavitus on kohane ka semiootilisele analüüsile: tähenduse uurimiseks peab seostama (konkreetsed või abstraktsed) referendid, väited nende referentide tähenduse ja kasutamise kohta ja semiootilist tööriistakomplekti (mis võib, kui vaja, sisaldada meetodeid teistest distsipliinidest) et uurida mõlemat. lk 51

- > the semiological approach presupposes the inspection of the sociocultural construction of signs and sign systems, while the semiotic angle adds attention towards relations between the physical reality and sign systems. Sign systems are used by individuals who modify them in a limited range; at the same time social institutions (from dictionaries to formal social organisations) set norms for the usage of semiotic systems, and (social) construction as an act of modelling applies to all levels of semiosis, beginning from the creation of signs to the use of them in communication. (Randviir 2004: 52)

  Semioloogiline lähenemine eeldab märkide ja märgisüsteemide sotsiokultuurilise konstruktsiooni inspekteerimist samas kui semiootiline vaatenurk lisab tähelepanu füüsilise reaalsuse ja märgisüsteemide suhetele. Märgisüsteeme kasutavad individuaalid kes kohandavad neid piiratud ulatuses; samal ajal sotsiaalsed institutsioonid (sõnastikest kuni ametlike sotsiaalsete organisatsioonideni) seavad norme semiootiliste süsteemide kasutamiseks ja (sotsiaalne) konstuktsioon kui modelleeriv tegevus kehtib kõigil semioosi tasanditel, alates märkide loomisest kuni nende kasutamiseni kommunikatsioonis.

- > The construction of a communicative situation from the standpoint of an agent depends largely on the motivation of the self: only in the case of motivated attitude towards a situation, can we talk about social action proper (Parsons 1952: 4, 543ff). Motivation has to do with psychological, just as well as with cultural drives (let us remind of Parsons as a student of B. Malinowski), whereas the arrangement of action elements is a function of the agent's relation to his/her situation and to the history of that relation (Parsons 1952: 5). In that sense communicative action is dependent on the system of expectations (Parsons 1952: 5, 32ff), and similar to the logic of C.S. Peirce's notion of habit as a determinant of semiosis (CP 5.491). (Randviir 2004: 56)

  Kommunikatiivse situatsiooni konstuktsioon agendi vaatepunktist sõltub suuresti enese motivatsioonidest: ainult situatsiooni suhtes motiveeritud suhtumise puhul saame rääkida päris sotsiaalsest tegevusest. Motivatsioon on seotud psühholoogiliste kui ka kultuuriliste ajamite poolt (meenutagem, et Parsons oli Malinowski õpilane), samas kui tegevuse elementide asetus on agendi suhte tema situatsiooni ja selle ajaloo funktsioon. Selles mõttes on kommunikatiivne tegevus sõltuv ootuste süsteemis ja sarnane Peirce'i mõistele harjumusest kui otsustavast tegurist semioosis.

- > The current work will try to demonstrate that semiosphere cannot be, if this notion is applicable at all, a "[...] semiotic space outside which the existence of semiosis is impossible" (Lotman 1992: 13).

  -Käesolev töö üritab demonstreerida et semiosfäär ei saa olla, kui see mõiste on üldsegi rakendatav, "semiootiline ruum väljaspool mida semioosi ei saa olla" (Lotman).

2.5.2 Nonverbal Communication (2011-08-03 05:24)

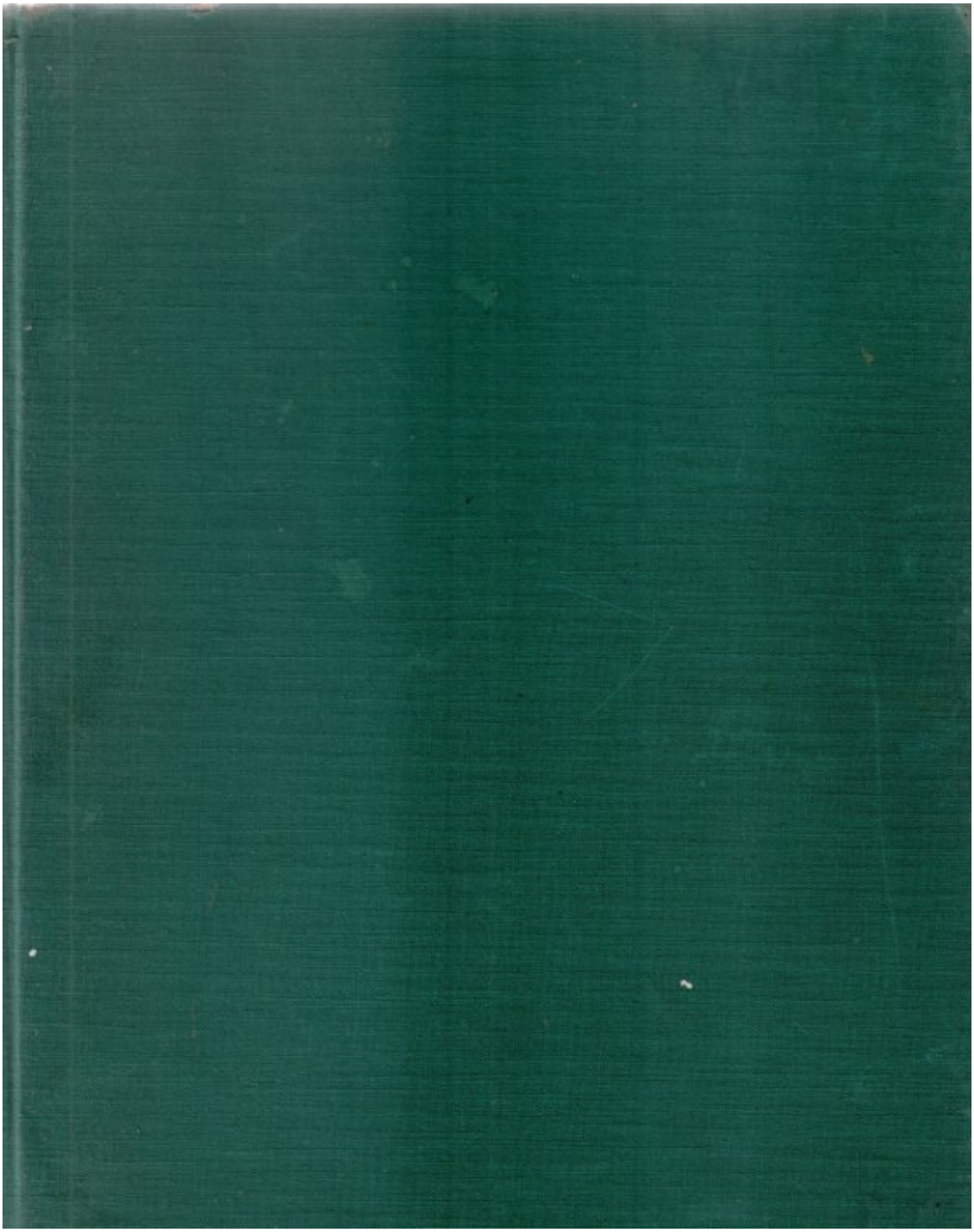

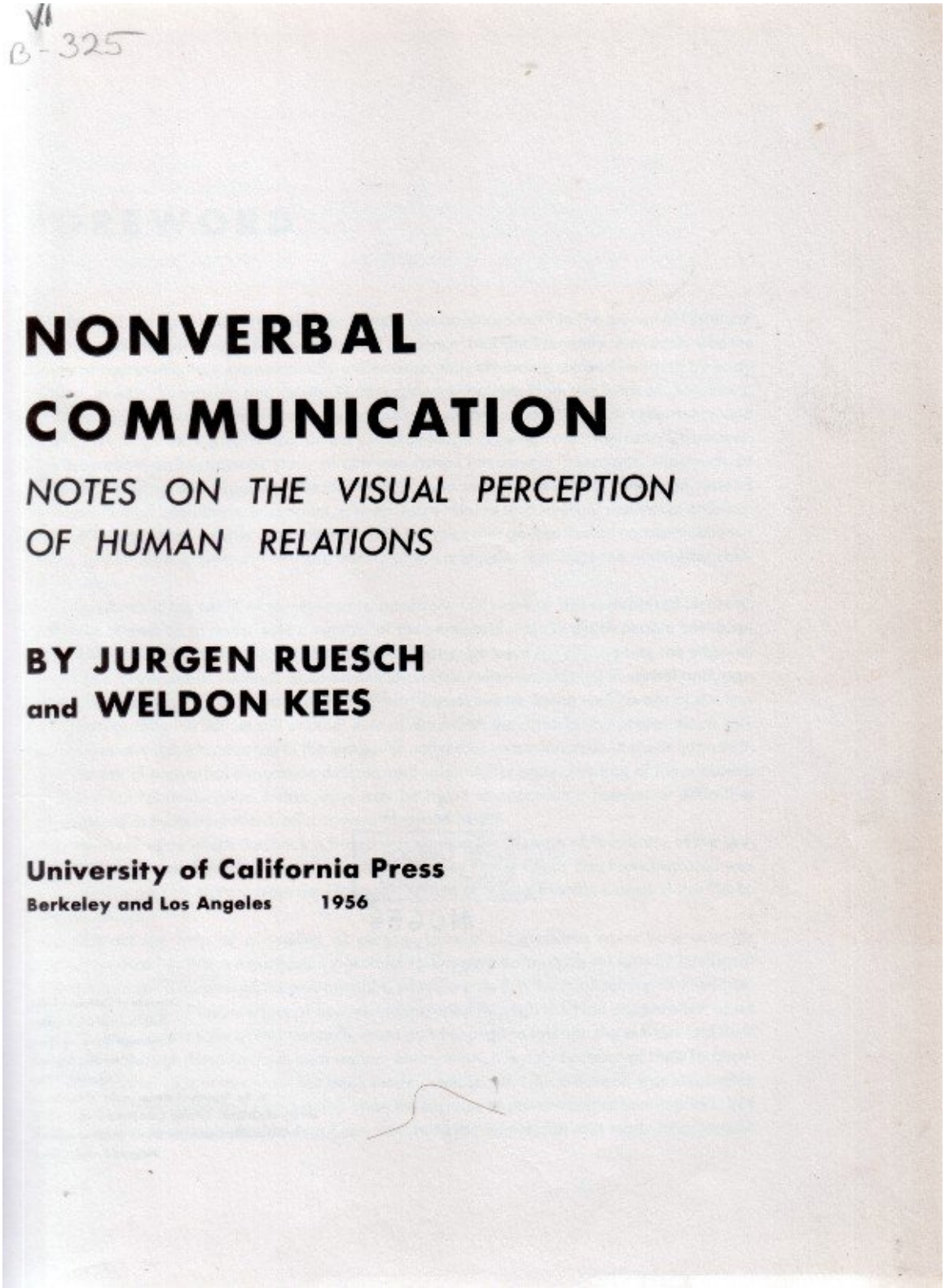

Ruesch, Jurgen & Kees, Weldon 1956. Nonverbal Communication: Notes on the visual perception of human relations. University of California Press : Berkley and Los Angeles

Üsna vana (momendil 55a) ja kummalise väljanägemisega raamat. Raamatu mõõtude tõttu oli teda mõneti

ebamugav lugeda kuniks harjumus end sisse seadis. Augustikuine kehakeele-maraton on selle teosega avatud. Mineval augustikuul õnnestus mul läbi lugeda 15 selleteemalist raamatut, tänavu püüdlen rohkema poole. Olukord on pinev, sest möödunud aastal tegin alustust populaarsete kehakeeleõpikutega, mis nüüdseks on mulle kasutud, sest kirjeldavad intuitiivset kehakeelt. Tänavu on valik parem, olgugi, et sisse lipsavad kindlasti ka mõned aimeteaduslikud raamatud. Olukorda ei kergenda ka see, et head-keerulised raamatud pidevalt juhivad lugemisisu mujale. Näiteks käesoleva teose biobliograafiast leidsin, et Norber Wiener, küberneetika isa, on kirjutanud teose mille pealkiri isegi eesti keeles (tõlge 1961) kõlab kutsuvalt: "Küberneetika ehk Juhtimine ja side loomas ning masinas". Nii palju siis lugemistaustast.
Raamatu autorite kohta tean nii palju, et Ruesch oli psühhiaater kes võttis väga semiootilise suuna (bibliograafias oli kohustusliku elemendina ka Morrise "Sign, Language, and Behavior" mille ainus TÜRi koopia on endiselt välja laenutatud) ja kelle 1972. aasta tööd "Semiotic Approaches to Human Relations" kasutas Randviir oma doktoritöös. Tema esimene raamat, avaldatud mõned aastad enne käesolevat, on kirjutatud kahasse Gregory Batesoniga. Keesi kohta saab öelda vähem. Ta oli luuletaja. Mõned arvustused üritavad seda fakti peita ja ütlevad tema kohta lihtsalt "kirjutaja".
Üldiselt võib raamatut kirjeldada... "üldisena". See sõna sobib hästi. Autorid võtsid ette päris suure ampsu kirjeldada mitteverbaalset suhtlemist üldiselt ja lõpetuseks koostasid nad tüpoloogia kolmest keelest: märgikeel (sign language), tegevuskeel (action language) ja objektikeel (object language). Peale selle tüpoloogia oli raamatut läbivaks teemaks eristus analoogse ja digitaalse kommunikatsiooni vahel, mis on äärmiselt sarnane TMK mõistetele diskreetsest ja kontinuaalsetest märgisüsteemidest. Sarnasusi nende käsitluste vahel võiks isegi analüüsida (hint hint).
"Üldine" kirjeldab raamatu sisu hästi, set paljud lõigud võiksid tänapäeval taolisest raamatust lihtsalt välja jääda. Raamatu alguses kirjeldatakse erinevate rahvuste käitumismüüte (žestikuleerimiserinevused ameeriklaste, sakslaste, prantslaste, itaallaste ja juutide vahel), siis tutvustatakse suure õhinaga fotograafiat ja nimetatakse hulk erinevaid fotoaparaate. Ja "tänapäeva piktogrammide" näitlikustamiseks on terve lehekülg pühendatud ajast ja arust (õigemini ajaloolisele) mudelile sellisest tehnoloogilisest imesaavutusest nagu seda on automobiil. Viiekümnendad olid selle raamatu järgi kummalised ajad. Hoolimata rohketel fotodel kujutatud ameerika 50ndate idüllilistest nähtustest sisaldab raamat rohkesti väärtuslikke tähelepanekuid, mis kutsuvad seda tulevikus üle lugema. Möödaminnes meeldis ka see, et kohtasin 52. leheküljel sellist lauset: "Movement may be along horizontal or vertical lines, or may occur in frontal or saggital planes vis-á-vis the observer." Mis on minu jaoks erutav, sest alles mõned päevad tagasi õppisin ma kinesioloogia kaudu selgeks sellise väljendi nagu "saggital plane".
Üllataval kombel pakub see raamat tsitaate, mis on kasulikud mitte kauges tulevikus, vaid juba praegu olemasolevas uurimuses - kuidas ideoloogiat väljendatakse ja taastoodetakse mitteverbaalselt. Usutlen, et järgnevatest ümbertrükkidest saan mitmeid ideid järgnevate raamatutega laiendada.

- Cybernetic engineers and biologists have dealt with the communication networks and feedback patterns; psychiatrists, cultural anthropologists, and social workers have studies problems of social action and interpersonal and group relations. The trend of a number of these approaches has been toward an essential **concern with nonverbal forms of communication** and with the verbal form largely in its pragmatic aspects. Such a reaction against the overevaluation of the spoken and printed word, and against both commercialism and the relative exclusion of nonverbal elements, can in one sense be interpreted as a move toward safety. In a time of political and ideological crisis, there exists a tendency to censor words in the naive belief that thought can be brought under absolute control. Although books can be burned, the use of certain words legally outlawed, and even the act of listening to particular broadcasts of speeches marked as a criminal offense, communication through silent action is more difficult to suppress. It has been widely noted how, under authoritarian regimes, human beings turn more and more toward the perception of the nonverbal, the evaluation of nonverbally codified things, and expression through gesture and action. lk 5

- The requirement that a sign be interpersonal in order to qualify as a language, however, is not icompatible with individual variations of interpretation. Variations in understanding are not necessarily due to a failure of the

signifying function of a sign but to the fact that ideas remain unexpressed. In daily life human beings are rarely able to do more than to hint at what they desire to express, inasmuch as the very nature of their needs often forces them to exchange messages without delay in time. Thus it is left to the receiver to fill in unexpressed details. But whereas discrepancies in interpretation of detail are permissible as long as signs remain interpersonal, they cease to qualify as language symbols if their significance is known to only one person. lk 8

- Nonverbal communication obviously utilizes analogic codification devices. Thus various kinds of actions, pictures, or material objects represent analogic types of denotation. In terms of codification, "digital" contrasts with "analogic"; in language terms, "discur

  sive" contrasts with "nondiscursive." lk 8-9

- Agreement should not be confused, however, with understanding. People shaking hands, for example, are responding to each other and carrying out complementary actions, although internally they may disagree on the significance or sincerity of this action. lk 9

- Within the framework of modern communication theory, communicative actions are conceived of as events that occur in a certain **context**. The perception and evaluation of signals, both spatial and temporal, cannot be separated from the perception and evaluation of the situation in which they occur. A present-day study of communication, therefore, does not aim at compiling a dictionary of gestures or other motions, but instead emphasizes all possible information about the physical and social settings in which the exchange of messages takes place. In addition to considering symbolic movements and gestures and practical, adaptive actions with communicative value, such a study must take into account all those objects with which human being surround themselves and which affect social interaction. lk 13

- Although the systematized action languages are based on prior verbal agreement and merely substitute for human speech, there are other forms of action that serve as codification and that exist quite independently of words. Darwin (33) postulated that certain emotional states are associated with **reflexlike motions** - for example, rage with gritting teeth, of fright with recoiling. His theory - that many of the expressive movements observed in men constitute residuals of lower levels in phylogenetic development - may or may not be correct. The important issue is that, for purposes of communication, people make the assumption that feelings are linked with certain expressive movements and that these movements escape voluntary control. In criminal investigations and in court, this notion is exploited in goading suspects to betray their "real" emotions. lk 36

- All expressions of an individual, when perceived by another person, must be interpreted if they are to be understood. Except for the lack of attribution of intention to statements that are regarded as personal or emotional expressions, this process of interpretation in no way differs from that used with consciously formulated messages. Thus, in the process of daily living, emotional expression, ordinary adaptive actions, and gestures are treated in somewhat the same manner. In all three, the identification of the **context** of a statement comes first (128). Our language has words for these contexts, and such nouns as "breakfast," "wedding," "coctail party," "shopping," and "waiting" designate the occasions. After the discovery of an appropriate label for a particular situation, the attempt is made to fit the observed statement to the situation as well as to what is known about the individuals concerned. In pursuit of this aim, the identification of **roles**, including one's own, is necessary. Since the eye is a much faster scanning organ than the ear, and because action is frequently silent, a large part of such initial assessment is carried out visually; if such evaluation were not possible, we would be at a considerable loss in interpreting appropriately, as is evident from the limited and often confusing kind of impressions received in conversations over the telephone. Photography is capable of recording most of the emotional and action expressions of an individual, although not necessarily in the sense of the nineteenth-century investigators of the human behavior. In their accounts of expressive behavior, such pioneers as Wundt (169) and Darwin (33) used sketches and still photographs to illustrate body posture, gesture, and facial expression, but failed altogether to take into account such considerations as those of social context and the role and position of the human observer. It is well to keep in mind that any kind of observation of behavior - with the exception of

behavior observed through one-way screens - occurs in two-person or group situations. The very fact of being observed changes, through feedback, the actions and emotions of the observed individual; actions formely intended for self-consumption then become a statement to others. lk 46

- Each individual, through the gestures he chooses to make and the way in which he makes them, adds an idiosyncratic note that may have particular communicative significance only to close acquaintances. lk 76

- In social intercourse, the person who can derive useful information from apparent contradictions - resulting from a comparison of the various means of codification - has the advantage over others. The person who manages apparent contradictions by disregarding part of the message - those statements that are codified in different terms - loses much information, is likely to misinterpret the message, and is generally less capable of successful communication. lk 86

- In the course of living, new social relations are established and old ones dissolved. Thus, mutually agreed upon approaches and separations occur without imposing undue stress upon the participants. Sometimes, however, agreement cannot be reached. Even though mutual understanding may exist, partisan interests, satisfaction of bodily needs, or matters involving personal security bring about clashes that are frustrating to all concerned. Hence, it is inevitable that people who live together are bound to interfere with one another, but it must be understood that not every interpersonal conflict is the result of psychopathology on the part of the participants. Only when a **conflict** is perpetuated for its own sake, and when mutual interference has become a goal in itself, do social conflicts become abnormal. Perpetual or repeated conflicts between the same individuals are sometimes even provoked to ease unbearable internal tension. But, more often than not, social conflict increases anxiety. An entire series of visual or auditory cues betrays the presence of social conflict to an observer. Among the most common of these cues are those indicating such disturbances of emotions as anger, fear, anxiety, shame, guilt, and depression; all these are the result of either internal psychological conflicts or interference by other people. Regardless of the cause, the manifestations of the **alarm** in themselves can be communicated to other people, and may become the source of social conflict. Indeed, no normal individual is eager for the company of depressed or anxious persons if he can possibly avoid it. Thus the nonverbal signs of alarm are the foremost cues telling others to be on the guard, to apply a different yardstick to the interpretation of messages, or to undertake the necessary steps to change the situation. The presence of conflict is, however, not detected exclusively by means of cues indicating people's alarm. Stress is often diagnosed, not by the presence, but by the **absence of certain cues** that, if they were present, would tend to reassure people. For example, we all expect certain such emotional reactions as signs of grief on the occasion of the loss of a loved one, signs of anger after an insult, an expression of pain following an injury. If these expected reactions are not forthcoming, we are more alarmed than we would be if they were present. An angry man who is trying to pick a fight is likely to become more infuriated if his opponent remains cool and dispassionate. Similarly, icy silence in a group situation is more indicative of stress than a smooth flow of conversation. The absence of a handshake where it might normally be expected is more suggestive of hostility than even a pain

  ful poke in the ribs. The awareness of the absence of cues presupposes a familiarity with a particular situation and other similar situations. A friend can detect whether or not a couple has just been quarreling; a mother can tell whether a tussle between children is friendly or hostile; an employee is able to sense whether an employer's seeming praise is actually to be taken as an insult. The detection of conflict and stress is thus based upon the observation of a multitude of cues. The perception of actual signs of alarm, their comparison to expected signs of alarm, the impact of the alarm upon bystanders, and the feedback of this reaction to those who were alarmed in the first place - all are functions that can be perceived by an observer and that may contribute to his evaluation of the situation. The longer he observes the events, the more accurate his assessment is likely to be. But it is not always possible for people to wait until they have fully grasped what is happening. On many occasions a **quick assessment** and an on-the spot decision is necessary; therefore the question presents itself as to whether visual cues exist that can inform an onlooker quickly about the presence of stress or social conflict or the existence of emergencies. In answer to this question, we might point to the fact that in the animal world all creatures seem to recognize sounds and movements that indicate the presence of danger. These are obviously related to the

perception of cues that are unusual and that differ from the cues indicating safety or "business as usual", as well as to the perception of stimuli that are extremely intense and those that are known to signify danger. The same applies to human beings. The cues that warn of known danger imply the knowledge of the mechanical tasks of daily life, of weapons, and of other dangers, and the ability to distinguish friends and enemies. Those situations that contain strange and unusual stimuli - particularly those that exceed the tolerance limit of the organism - are of relevance here. lk 163-164

- The symptoms under observation in psychopathology reveal themselves as disturbances of perception, evaluation, or expression. Since signals must be decoded in some way, it is obvious that such disturbances must involve an individual's internal codification, which are generally referred to as thinking and feeling, as well as his external codifications, the language used to communicate with others. In the course of the **development of language**, the earliest forms of codification involve the human body as a means of denotation, a phenomenon that makes it possible for parents to understand in part what is happening within the child. For example, the child shows, through an erhytema on his skin, where he itches. That such a statement is perhaps uninentional is not important, since it is language in the sense that it is understandable to both mother and child. At a later period of development, when the child is learning to move, such body language is supplemented by action language. In the initial stages of its development, the child makes use of both organ and action language. In organ language, the smooth muscles obviously predominate; in action language, the striped muscles. As the child develops further, the external concomitants of earlier internal codifications recede. Inner events are less and less expressed through bodily manifestations of the intestinal, respiratory, and vascular systems, or through the skin and the smooth muscles, but more and more through physical and social action. Finally, when symbolic mastery has been achieved, verbal, gestural, and other more arbitrary forms of denotation replaced some of the previous employed actions. lk 165

- Nonverbal language is frequently used to effect **social control**. In interpersonal situations, many ideas, concepts, and things must be stated in ways that will not be considered obtrusive or offensive. Among such considerations is the definition of boundaries. Marks of ownership, expressed by means of objects, may be found near entrances, at gateways and doors, identifying owners or residents of a certain property and indicating how they may be reached. Such marks are particularly suitable for denoting statements to whom it may concern. Objects stand permanently in one place and can be seen at any time impose prohibitions through their impact. Some objects are addressed to particular people; appealing interpersonally, they may invite, seduce, or repel, or demand to be looket at, touched, or tried out. We all consciously look for nonverbal clues in buildings, landscapes, and interiors, for we know that these clues have something to say about the status, prestige, taste, and other values of those who own them. Such an awareness is used by architects, decorators, and owners to set the scene for social encounters. lk 191

- The **relationship between verbal and nonverbal codifications** can be conceptualized best through the notion of metacommunication. Any message may be regarded as having two aspects: the statement proper, and the explanations pertaining to its interpretation. The nature of interpersonal communication necessitates that these coincide in time, and this can be achieved only through the use of another channel. The effect is similar to an arrangement of a musical composition for two instruments, where the voices in one sense move independently and in another change and supplement each other but nonetheless are integrated into an organic and functional unity. Combinations of the verbal and the nonverbal may be employed not only to enlighten but also **to obscure the issues** involved. In politics, business, advertising - indeed in every walk of life - words may be used to conceal forthcoming actions, and contradictiory expressions are consciously used to create confusion, since human communication almost always

  involves object, action, and word. If all the symbolic expressions of an individual refer to the same event, then the referential aspects of the statements are clear. But when action codifications contradict verbal codifications, then confusion is almost certain to result. For example, when a mother repeatedly claims, "Darling, you're sweet," simultaneously pinching her child to the extent of producing black and blue marks, the child has to learn to disregard either the action or the verbal statement in order to avoid confusion. lk 192-193

- When verbal and digital symbols are not repeatedly checked against the things they purport to stand for, **distortions of signification** may develop that **nonverbal languages seldom bring about**. Since in everyday communication these shortcomings of verbal language are difficult to avoid, people often intuitively resort to the use of nonverbal, analogic language, which is more closely tied to actual events. But this is not enough. If human beings are to protect themselves against the onslaught of modern communications machinery and the distortions of propaganda, they must ultimately learn once again the use words scrupulously and with a sense of integrity. Only by a renewal of emphasis on the individual, with all his personal and unique characteristics - and this involves to a great extent the nonverbal - can a sense of proportion and dignity be restored to human relations. lk 193

2.5.3 Nonverbal means (2011-08-04 23:25)

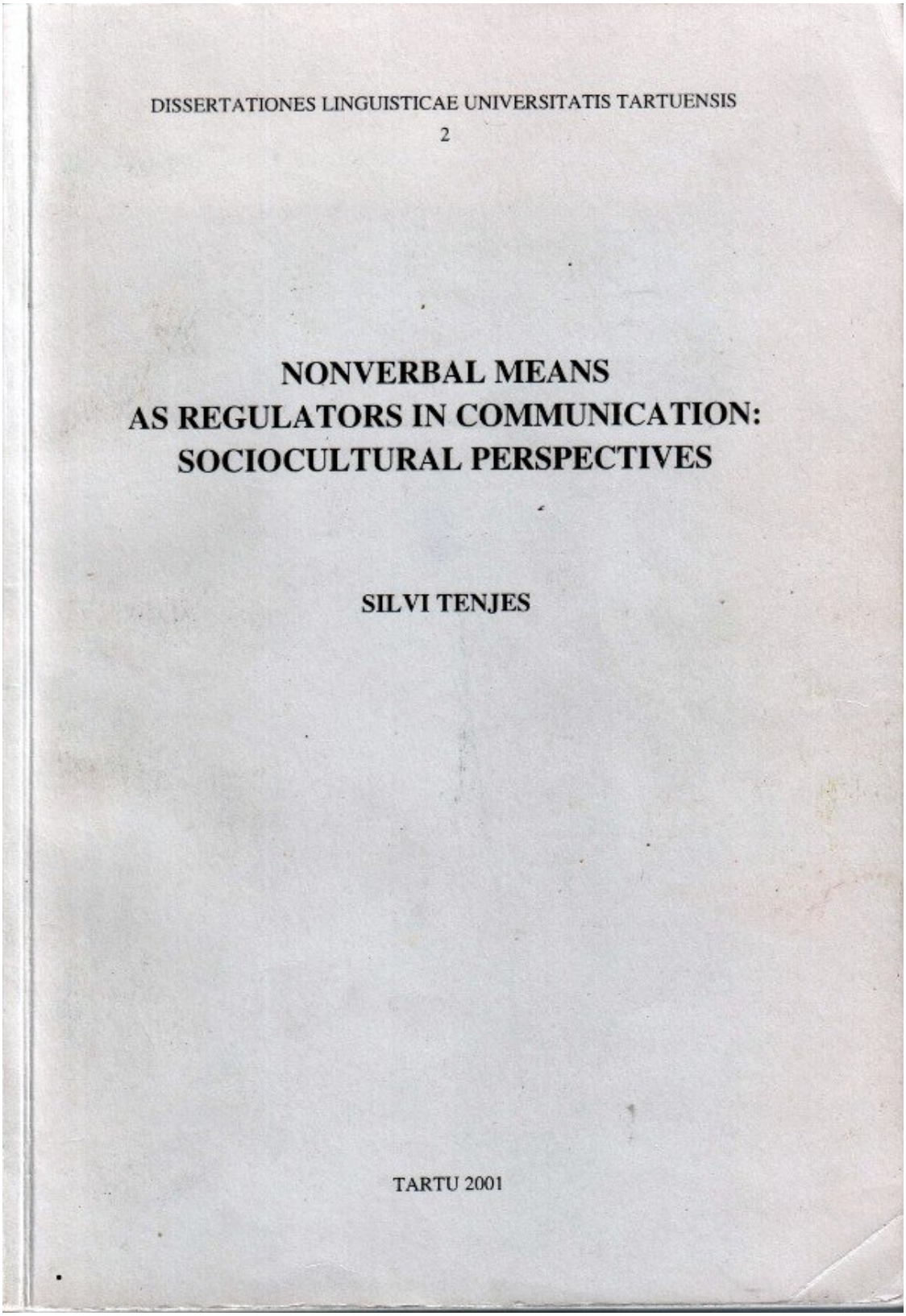

Tenjes, Silvi 2001. Nonverbal means as regulators in communication: sociocultural perspectives. Tartu: Tartu

University Press

AT FIRST I WAS LIKE
Vau! Kümme aastat tagasi kirjutas keegi Tartu Ülikooli lingvistika õppetoolil mitteverbaalsest suhtlemisest doktoritöö mille pealkiri annab aimu mitteverbaalse suhtlemise rakendamisest suhtlemise reguleerimisel ja selles on viidatud nii Rueschi ja Keesi raamatule millega ma just lõpetasin ja Birdwhistelli raamatule mille lugemiseks ma kulutasin oma raha. Ja seda oponeerisid Ameeriklane Kendon ja kultuurisemiootika professor Peeter Torop!

m i l l i n e e m a a r m a s t a v s u u r e j o o n e l i s u s !

BUT THEN I WAS LIKE
See raamat koosneb artiklitest ja paljud tähelepanekud korduvad läbi raamatu kuniks sõnastus on kulunud pähe. Ja Birdwhistelli ega Rueschiga ei tee ta muud midagi kui mainib neid. Kui mul oleks võimalus lugeda Mehrabiani (mida ma ausalt ei tea kust saadagi), tuleks sealt sellist sotsiokultuurilist perspektiivi, et maa oleks must... Tenjes aga ei tee midagi muud kui võtab kokku teiste uurimustööd, selgitab põhjalikult McNeilli ja Kendoni žestiteooriaid ja analüüsib nendega kohalikku materjali.

Olen pettunud, sest juhtus midagi mida ma ei arvanud, et juhtub. Aimekirjanduslikud kehakeeleraamatud on iseenesestmõistetavalt ümber vormistatud kordused sellest, mida keegi teine ja kolmas on juba ise ümber vormistanud tõsistest akadeemilistest töödest. Olen pettunud, sest esmakordselt kohtan sama nähtust akadeemilise töö puhul. Olen pettunud, sest olen seda raamatut korra juba lugenud, lihtsalt teise isiku sulest ja selle erinevusega, et empiiriliseks materjaliks oli The Big Brother House reality-saade, mitte dokumentaalfilmid stagnategelastest.
Kord pärast loengut mainisin McNeilli teooriat Randviirule ja tema vastus oli "no seda ei ole küll väga raske teha". Nüüd mõistan miks. Randviiru käsitlus Peirce'i semiootikast on *mindboggling*, *complicated as shit*, mitte poolpõhjalik ülekanne. Kui "Visible Thought" puhul omandas "experimental psychologist" repetiivsuse tõttu halvustava tähenduse, saab Tenjes samaväärse sildi: "experimental linguist". Õpetas nii palju, et artiklite formaat ei pruugi olla doktoritöö jaoks väga hea.

Võib öelda ka mõne hea sõna. Mitteverbaalse suhtlemise uurimise ajalugu on Tenje poolt kokku võetud põhjalikumalt kui ma seni olen üldse kohanud (mainis isegi Charles Belli!). Kasutatud kirjanduse hulgas on kahtlemata kasulikke viiteid, mida tuleks üle vaadata kui ma oma uurimisega tõsisemale rajale satun. Ja tegelikult ei saa ma viriseda selle üle, kuidas lingvist sellele teemale läheneb. Hea on, et üldse lähenes. Jah, OLEKS saanud paremini (nt Lotmanilt võttis ta ainult ühe lause mis puudutas heterogeensust ja kasutas seda kokku kaks korda), kuid ilmselgelt oli tema eesmärgiks žestide uurimine, mitte kogu valdkonna surumine kahesaja lehekülje vahele (rohkem nagu minu unistus). Kes teab, võib olla kunagi isegi loeksin üle (50/50 chance).

- Gestures play an important role in maintaining and supporting conversation as a social system. Interactive gestures help to involve the listener and to regulare conversation. Gestures receive the attention of the listener and thereby become components of conceptual understanding. Gestures are functionally adapted to the requirements of understanding in human communication. lk 7
- Christianity, the central ideology of the Middle Ages, changed the world view and attitudes of people, including the attitudes to gestures. Gestures had to fit new social and religious models. Gestures expressed the moral values, feelings, the 'inner motions of the soul' of a human being. The symbolical values of the Word changed the balance between speech and gestures. The social conditions of public communication were changing as well. lk 10
- One of the main functions of a speaker's gesutre is to help convey meaning to the addressee in an immediate conversational context. Both the addressee and the moment-by-moment context in which the gesture occurs are important. A gesture can simultaneously have more than one function (Tenjes 1996: 190). Bavelas and her

associates thus proposed a new distinction for conversational gestures: most function as topic gestures, which refer directly to the topic of the conversation; some function as interactive gestures, which refer

instead to the addressee (Bavelas, Chovil, Coates, Roe, in press). Conversational gestures are part of speech, in two senses: (1) they contribute to meaning just as words and phrases do; (2) their meaning depends upon the whole of which tehy are a part of (Bavelas, in press). An interpretation of gestures as interactive or topical in function depends on the interpretation of the meaning of the gesture at the particular moment it occurred. In other words, we must "translate" or explicate the gesture's meaning. This means taking into account both its physical encoding and what it seemed to be conveying in conjunction with the accompanying words, intonation, and facial displays at that precise moment. Conversational gestures are spontaneous and transient. lk 10-11

- Kõneldes me sageli osutame ja viitame, nii on keele referentsiaalne funktsioon üks olulisemaid. Kuid keelel on teisigi funktsioone. Kuigi neid funktsioone tuuakse vähem sile keele üle peetavates diskussioonides, on nad samavõrd olulised, sest nad arvestavad meie võimete läbitöötamisega kõnelemiseks, enne kui me kasutame keelt. A. Kendom peab siin silmas kõnelise kommunikatsiooni *faatilist* funktsiooni (Kendon 1991: 8) - viis, kuidas häälduslikkust muudetakse, kui me arvestame üksteisega. Küllap on kõigil mõnikord ette tulnud vajadus teha pööre vestluse käigus - mitte seoses sellega, millest parasjagu räägiti, vaid *koosolu* pärast, *jagatuse* pärast. A. Kendon väidab, et keele päritolu küsimuses tuleb sellele probleemile rohkem tähelepanu pöörata. *Kõne* kui selline võib olla läbi töötatud häälelisuse kasutamise arendamise käigus *faatiliste* funktsioonide jaoks. lk 19 [91. Kõne faatiline funktsioon]

2.5.4 Navarro Kehakeelest (2011-08-10 15:17)

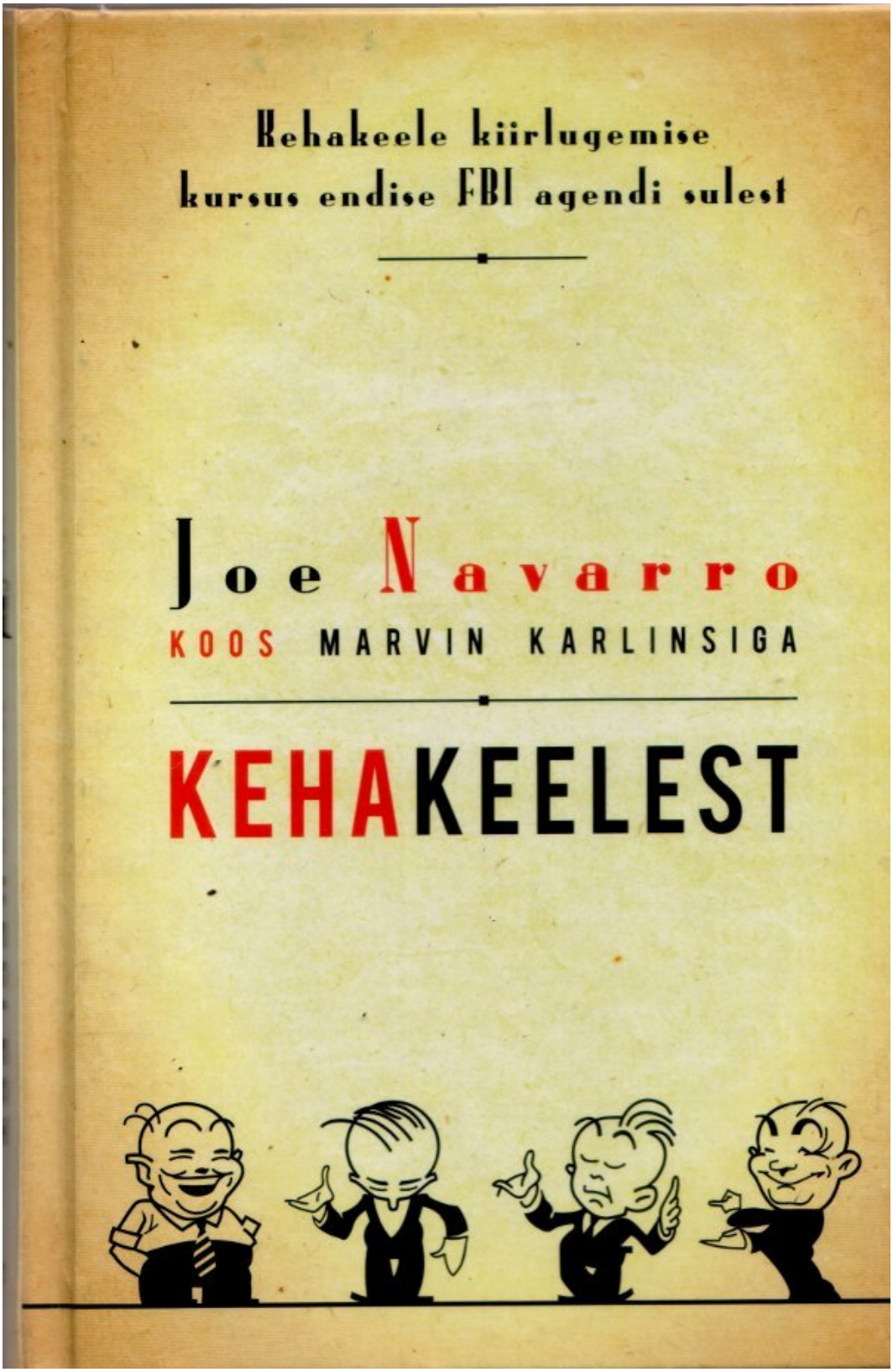

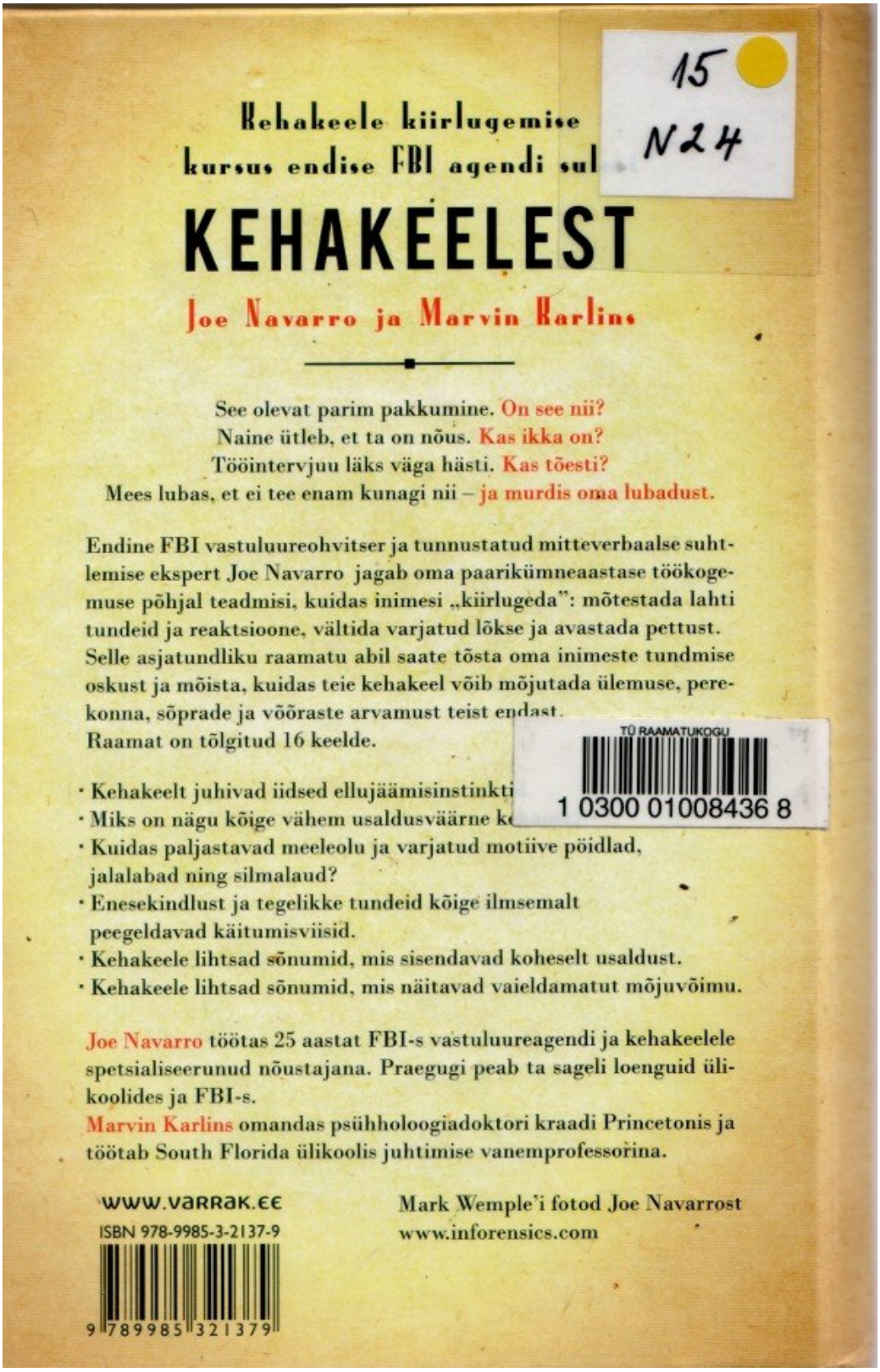

Joe Navarro koos Marvin Karlinsiga - Kehakeelest : kehakeele kiirlugemise kursus endise FBI agendi sulest. Varrak 2010

Inglise keeles lugesin seda täpselt aasta aega tagasi. Siis meeldis ka. Navarro esitab kehakeelt aimekirjanduslikus formaadis, kuid oluliselt paremini kui Pease seda teeb. Ehk on asi lihtsalt selles, et Navarro kirjutas 2007. aasta, mitte 80ndatel? Eitea. Nüüdseks on kogemus olemas, et isegi viiekümnendatel kirjutati teemast asjalikumalt kui Pease seda teeb (mulle ikka meeldib teda nöökida).
Eesti keeles oli seda raskem lugeda. Tähendab, esimene lugemine venis mitme päeva peale, sest iga lehekülg tõi mälus esile nüansse, mis ausalt öeldes olid aastaga kuskile (aju plastilisuse tõttu) ära kadunud. Pärast lõpetamist olin aga rahul, sest Navarro käsitlus on momendil saadavalolevatest tõepoolest kõige lihtsam ja tõsiseltvõetavamaid. Läksin kohe teisele ringile ja see oli kõigest mõnetunnine raund. Kui seda eest ära ei laenutata, loeksin kuu lõpus kordamiseks veel kord kiiresti üle.
Sain ka häid viiteid, mida proovin edaspidi jälitada. Muud pole tarviski öelda. Jätan siia tema käsitluse kümme käsku:

1. Ole ümbritseva keskkonna kompetentne vaatleja.

2. Kehakeele mõistmise võti on vaatluse kontekstis.

3. Õppige tundma ja dekodeerima kehakeele universaalseid sõnumeid.

4. Õppige tundma ja dekodeerima kehakeele idiosünkraatilisi sõnumeid.

5. Suheldes püüdke kindlaks määrata oma partnerite põhilisi käitumisviise.

6. Püüdke alati jälgida kehakeele korduvaid signaale - nii neid, msi avalduvad korduvalt kui neid, mis ilmnevad seeriate või klastritena.

7. Tähtis on otsida käitumises muutusi, mis võiksid märku anda mõtete, tunnete, huvi või kavatsuste muutumisest.

8. Oluline on õppida tundma ka kehakeele eksitavaid või valeteateid.

9. Teadmine, kuidas teha vahet end kindlalt ja ebakindlalt tundva inimese vahel aitab teil keskenduda kehakeele lahtimõtestamise kõige olulisemale.

10. Jälgi märkamatut.

2.5.5 The Naked Ape (2011-08-23 14:37)

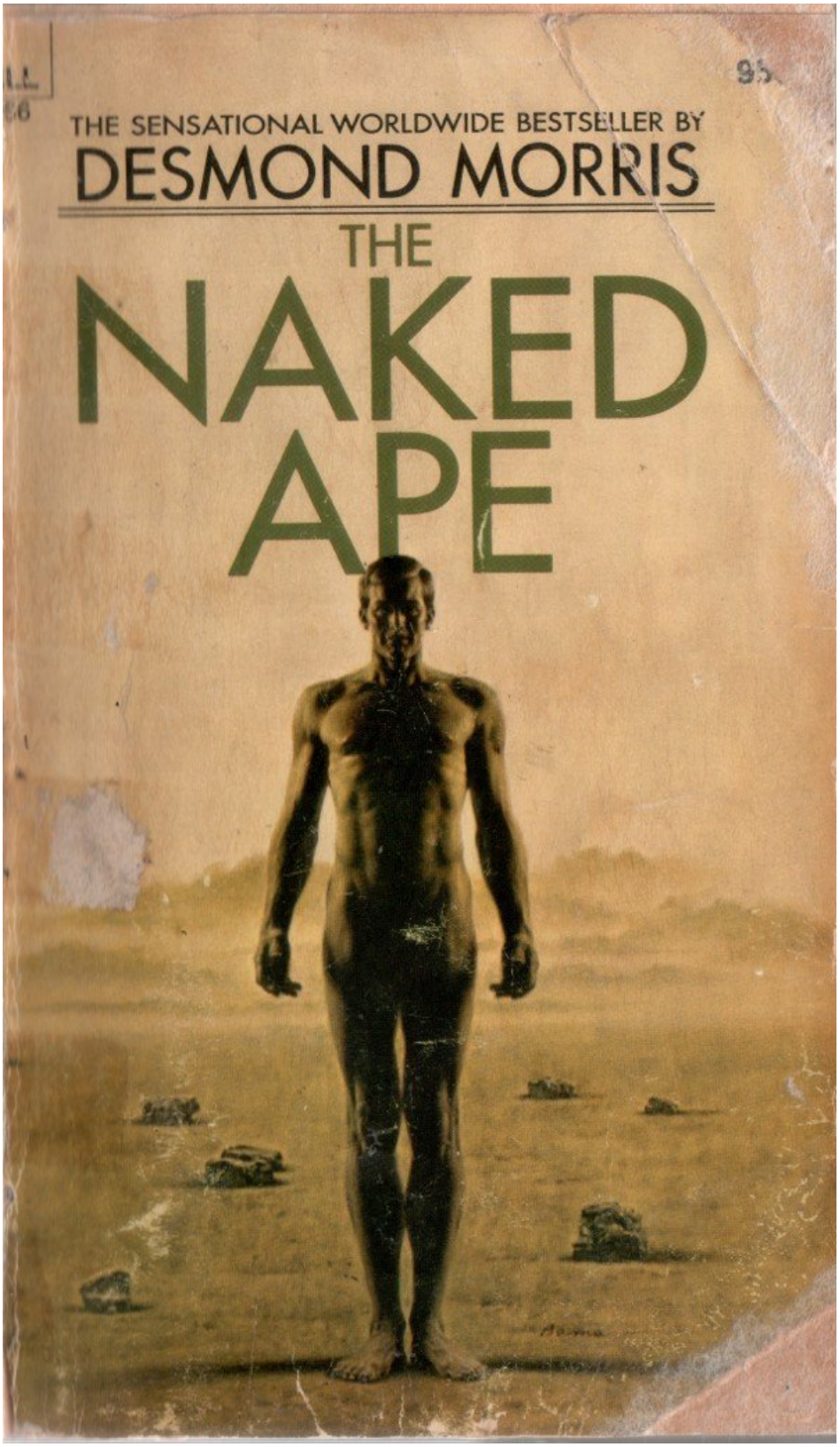

Morris, Desmond 1969. The Naked Ape. Dell Publishing Co., Inc.

"Paljas ahv" üllatas. Ootasin labasemat sorti kehakeeleõpikut. Sain zooloogi kirjelduse inimesest ja tema käitumisest. Paljud tähelepanekud on kehakeeleõpikutele olnud tõepoolest väga mõjukad, sest D. Morrise tähelepanekud šimpansite ja inimeste sarnasustest/erinevustest olid omal ajal ilmselt väga uudsed. Raamatu ülesehitus oli huvitav (Origins, Sex, Rearing, Exploration, Figting, Feeding...) ja lõpetuseks oli Morrisel ja oma üldideeline sõnum: peatselt saabuv ülerahvastatus. Võttis kaua aega, et raamat läbi lugeda, sest iga järgnev peatükk nõudis teatavat kaalutlemist (savor the knowledge). See sisaldas tõepoolest rohkem (minu jaoks) uusi ideid kui olin oodanud. Erinevalt mõnest teisest kirjutajast kes kuhjab tähelepanekuid üksteise otsa, vaevub Morris oma seisukohti põhjalikult argumenteerima. Kuigi ta väldib akadeemilist (autoriteetidele) viitamist, jätab raamat üpris tõsiseltvõetava ja asjaliku mulje. See on peaaegu, et õpikulik. Mulle meeldis. Paar kasutatavat katkendit ka:

> Much of what we do as adults is based on this imitative absorption during our childhood years. Frequently we imagine that we are behaving in a particular way because such behaviour accords with some abstract, lofty code of moral principles, when in reality all we are ding is obeying a deeply ingrained and long 'forgotten' set of purely imitative impressions (along with out carefully concealed instinctive urges) that makes it so hard for societies to change their customs and their 'beliefs'. Even when faced with exciting, brilliantly rational new ideas, based on the application of pure, objective intelligence, the community will still cling to its old home-based habits and prejudices. This is the cross we have to bear if we are going to sail through our vital juvenile 'blotting-paper' phase of rapidly mopping up the accumulated experiences of previous generations. We are forced to take the biased opinions along with the valuable facts. (Morris 1969: 104)

> In discussing all these aggressive and submissive behaviour patterns, it has been assumed that the individuals concerned have been 'telling the truth' and have not been consciously and deliberately modifying their actions to achieve special ends. We 'lie' more with our words than our other communicative signals, but even so the pheneomenon cannot be overlooked entirely. It is extremely difficult to 'utter' untruths with the kind of behaviour patterns we have been discussing, but not impossible. As I have already mentioned, when parents adopt this procedure towards their young children, it usually falls much more drastically than they realize. Between adults, however, who are much preoccupied with the verbalized information content of the social interactions, it can be more successful. Unfortunately for the behaviour-liar, he typically lies only with certain selected elements of his total signalling system. Other, which he is not aware of, give the game away. The most successful behaviour-liars are those who, instead of consciously concentrating on modifying specific signals, think themselves into the basic mood they wish to convey and then let the small details take care of themselves. This method is frequently used with great success by professional liars, such as actors and actresses. Their entire working lives are spent performing behavioural lies, a process which can sometimes be extremely damaging to their private lives. Politicians and diplomats are also required to perform an undue amount of behavioural lying, but unlike the actors they are not socially 'licensed to lie', and the resultant guilt feelings tend to interfere with their performances. Also, unlike the actors, they do not undergo prolonged training courses. (Morris 1969: 140)

2.5.6 Intimate Behaviour (2011-08-23 14:38)

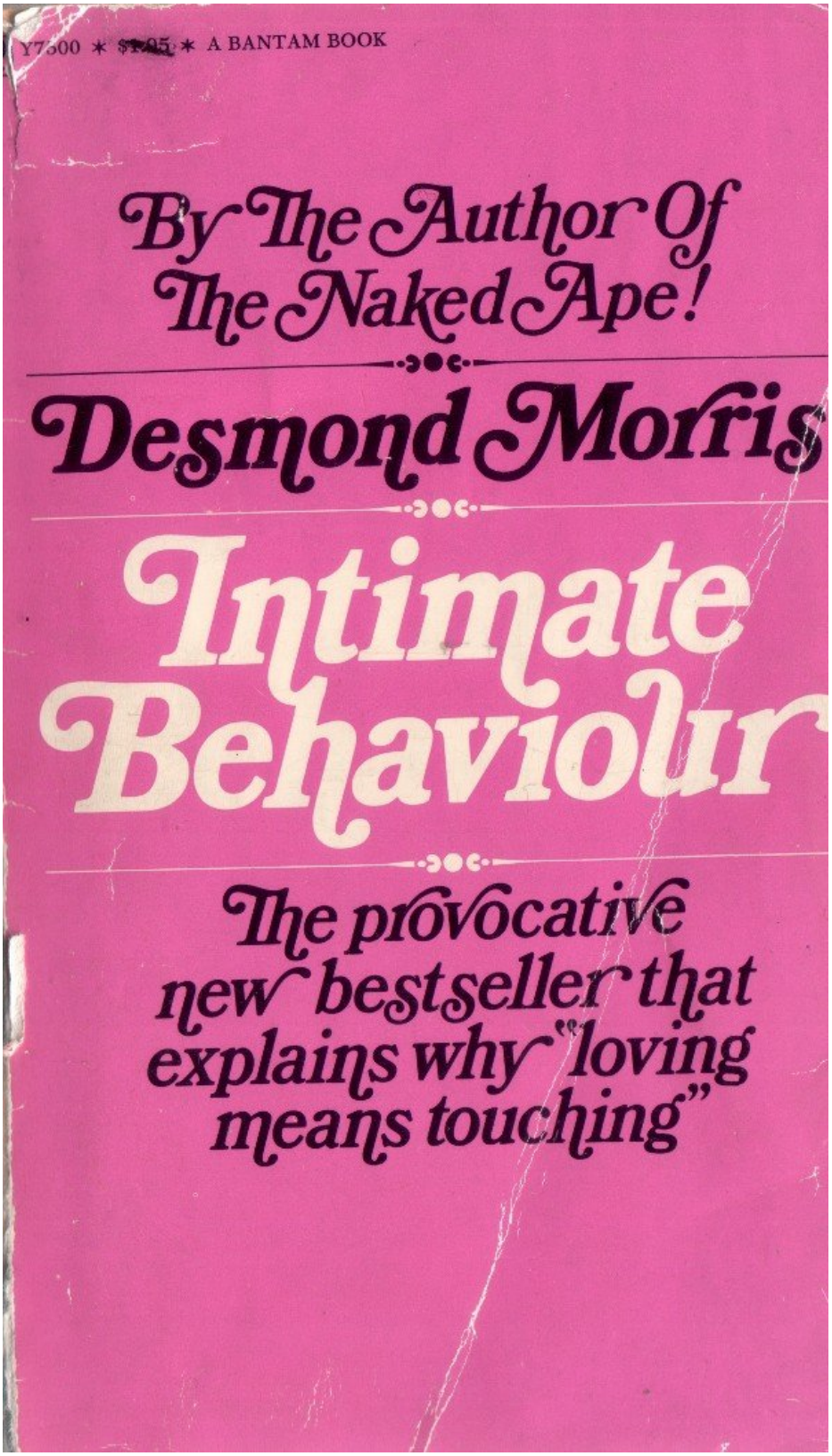

Morris, Desmond 1973. Intimate Behaviour. Bantam Books of Canada Ltd.

Kohe pärast Paljast Ahvi mõjus suur osa sellest repetiivsena. Õnneks mitte teadvustamatult - autor on harilikult märkinud, mida ta väitis Paljas Ahvis ja seejärel täiendab spetsiifilisema sisuga. Esimesel lugemisel häirisid mind eestikeelse tõlke iseärasused, mida inglise keeles on raske ettegi kujutada. Ja tähelepanekud toodete kohta, mis raamatu kirjutamise ajal olid uued ja nüüdseks on ammugi iganenud, ei olnud enam pinnuks silmas. Pigem keskendusin seekord spetsiifilistele ülestähendustele, mis laiendaksid teadmisi intiimkäitumisest. Argumentatiivsus, mis Palja Ahvi puhul oli meeldiv, kisub käesolevas teoses pisut käest ära. Näiteks loomkatsete teemal eksleb ta rajalt päris pikalt kõrvale, et tuua välja palju olulisi punkte mõlemast leerist ja... ei mäletagi, millega seoses ta sellest kõneles.
Eestikeelset tõlget lugedes torkasid ajastu-võrdlused silma. Seekord hoopis see, et Morris lõpetab raamatu müütide ümber lükkamisega. Näiteks ümberlõikuste teema tundus seekord asjakohane, sest meenusid Penn and Tellers Bullshit saatest nähtu ümberlõikamise kohta. Masturbeerimise osa - nii väga tahaks, et äärmuslastest kristlased seda loeksid ja lõpetaksid "puhtuse ülistamise". Mõlemad Morrise raamatud mida olen lugenud, lõpevad hoiatuse või sügava pointiga. Paljas Ahv sai lõpetatud ülerahvastatusega. Intiimkäitumine lõpeb "tagasipõõrdumisega intiimsusesse".
Kokkuvõttes on mõlemad teosed head ja harivad, kuid akadeemiliselt kaheldava väärtusega. Aimekirjandusena on Morris pigem tõesti öökapikirjandus millega meelt lõbustada.

2.5.7 Armastuse Märgid (2011-08-23 14:39)

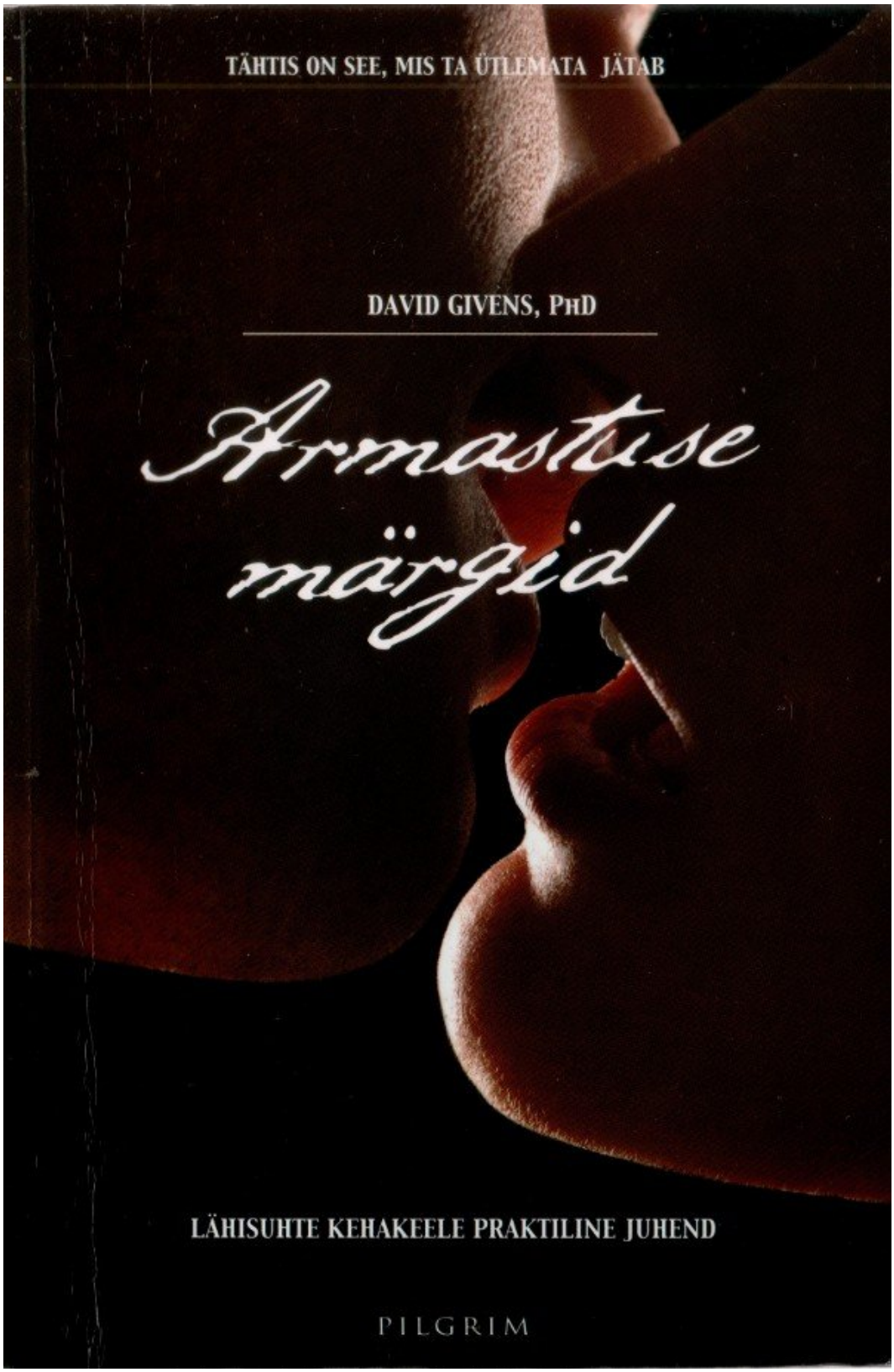

Givens, David 2007. Armastuse Märgid - Praktiline kurameerimiskeele õpik. Pilgrim

Givensit tsiteeris Navarro "romantiliste jalgade" katkendis, korrates üle Givensi tähelepanek, et jalad ja suguorganid on mingite ventraalsete närvidega ühendatud niiet ühe puudutamine mõjub samaaegselt ka teise puudutamisena. Iseenesest mitte midagi rabavat, sest Desmond Morris pühendab taolistele aspektidele palju rohkem tähelepanu ja läheb isegi nii kaugele, et kirjeldab naiste masturbeerimistaktikat mis seisneb reite kokku hõõrumises. Navarrole ilmselt lihtsalt meeldis see jalgade teema, sest tema ’suur avastus’ oli jalgade käitumise tõeväärtus (millega ta ehk läks isegi liiga kaugele). Givensi jaoks tundub selleks vaimustuse objektiks olevat hoopis pea. Ja sellegagi tsiteerib ta Desmond Morrist, kelle tsiteeritud statistika järgi puudutavad romantilises suhtes paarid pead oluliselt rohkem kui mitte-romantilises suhtes paarid. Njah, eks see aimekirjandus ole üks kaudsete tsiteerimiste võrgustik. Akadeemilises kirjanduses tsiteeritakse teisi igasuguse valehäbita.
Ootasin midagi enamat. Kui seda poleks eesti keeles igas kohalikus raamatukogus olemas olnud, oleksin kulutanud 20 eurot ja tellinud selle RVLi kaudu (mis nüüd tundub ülearusena). Olgu see mulle järjekordseks hoiatuseks, et autorid kes asetavad monograafia kaanele nime järele "PhD" teevad seda tuntavast vajadusest ennast valideerida. Tähendab, sel enese-õigustamisel on põhjus. Kui Navarro saab veel, nagu Bachmann, natukene respekti selle eest, et on ise ka akadeemiliselt midagi panustanud, siis Givens on selles suhtes veel küsimärgi all. Terve teos näib olevat uurimistööde tõlgendus. Mitte, et see oleks halb. Mehrabian, kelle peale ma ned 20 eurot lõpuks kulutasin, teeb täpselt sama. Erinevus seisneb aga selles, et kus Mehrabian uurib implitsiitset suhtlemist ja UURIB asja, siis Givensi raamat on pigem krestomaatiline - kasulik teada, kuid muidu suhteliselt kasutu. Desmond Morrise 12-sammuline mudel üllatas, sest näis pidavat paika. Givensi 5-sammuline on lihtsalt liiga obvious (isegi shock value jäi vajaka). Ja liiga palju juttu oli spetsiifilistest toodetest (kindlate subkultuuride poolt kantud jalanõud) ja riietumisest üldisemalt. Kokkuvõttes ongi see raamat "üldine". Kerge lugeda ja hariv, kuid pinnapealne ja püändita. Kahtlemata loen korra uuesti, kuid kolmandat ja neljandat korda oleks teda juba mõttetu lugeda.

2.5.8 Nonverbal Communication In Human Interaction (2011-08-28 17:31)

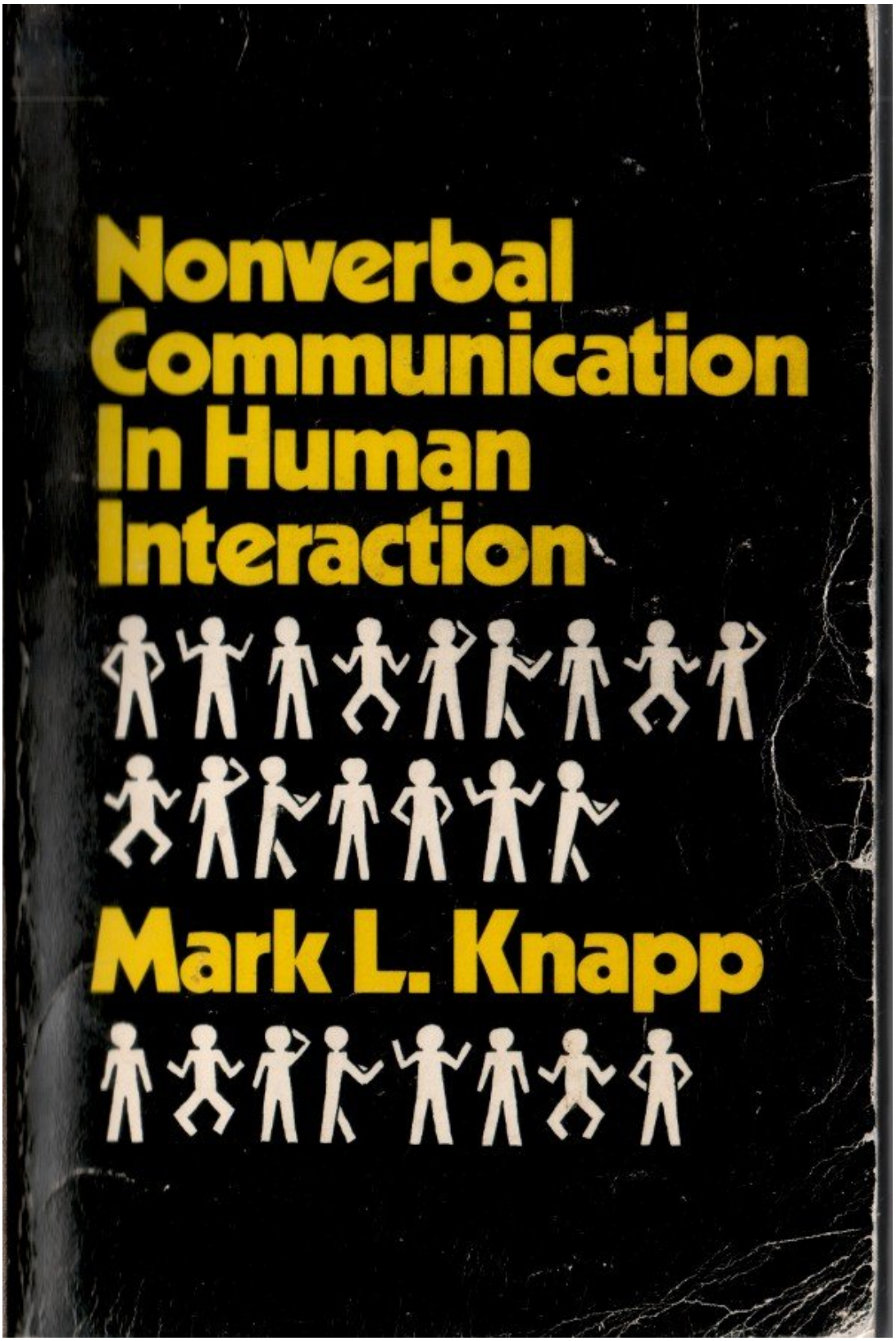

Knapp, Mark L. 1972. Nonverbal Communication In Human Interaction. Purdue University

Not bad at all. Knappi olen selle valdkonna kirjanduse viidetes kohanud tihti. Ta kirjutas selle ülikooli aine täienduseks ja seetõttu on tegu kokkuvõtetega, mis on küll lühikesed, kuid mitte liialt lihtsustatud. On tajuda, et Knapp on tõlgendanud eelnevaid ja oma aja autoriteete ja 80ndatel sai temast endast üks, sest käesolevat teost tõlgendati veel edasi. Seetõttu oli ka enamus raamatu sisust tuttav. Muidugi oli ka uut ja huvitavat. Out of nowhere oli esitatud üpris põhjalik kokkuvõte notatsioonisüsteemidest, sh ka Birdwhistelli omast. Minu jaoks oli tabeleid liiga palju (rohkem kui 0), kuid enamus jooniseid on sellised, mida kaalutlen sisse skänneerida. Vahva on ka see, et kui Rueschi ja Keesi teos lõppes pildiga teetupikust, siis käesolev lõpeb pildiga tühjast tualettrullist, mille kõrval on kohe ka uus. Kokkuvõttes: meeldis!

> A final, but important, note. In the Preface to this book, we observed that a book devoted entirely to nonverbal communication might be considered misleading - that nonverbal systems should not be portrayed as separate processes, independent from verbal behavior. To overcome this danger, we have stressed the integral relationship between verbal and nonverbal systems whenever possible. (Knapp 1972: 202)

2.5.9 How to Talk About Books You Haven't Read (2011-08-28 17:33)

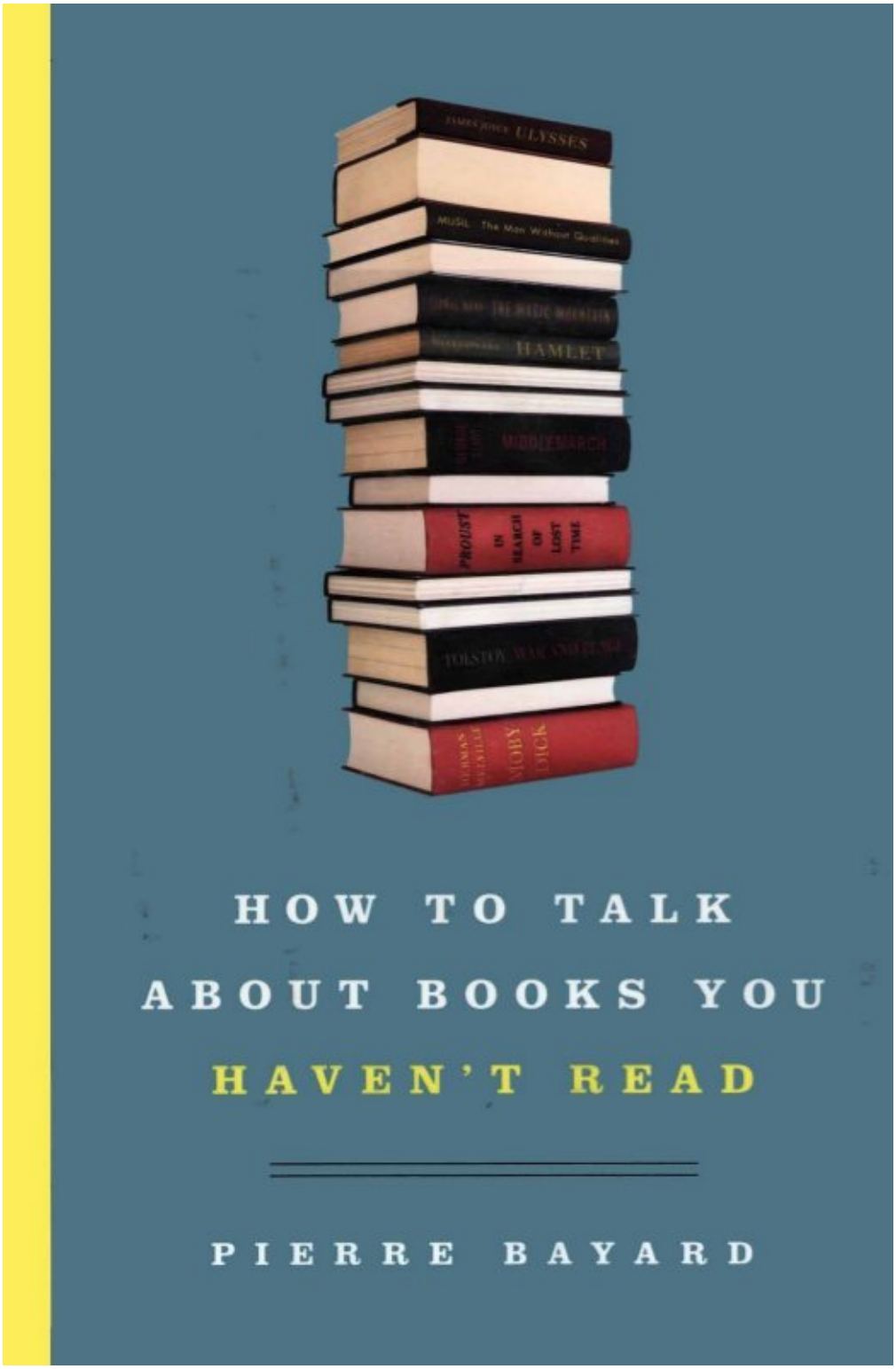

Bayard, Pierre 2007. How to Talk About Books You Haven't Read. Bloomsbury USA, New York

Sain vihje selle raamatu kohta ja järgmisel hommikul ärgates tundsin vajadust seda lugeda. Internet tuli läbi ja

pakkus allalaadimise. Lühidalt räägib see teos sellest, kuidas hinnata mitte raamatute sisu, vaid seda, mis neid ümbritseb: "The interior of the book is less important than its exterior, or, if you prefer, the interior of the book *is* its exterior, since what counts in a book is the books alongside it." Siin on näha strukturalistliku semioloogi mõttekäiku. Bayard kohtlen "raamatuid" süsteemina ja kogu süsteemi tundmiseks tuleb tunda süsteemi elemente - selleks, et tunda ühte raamatut, tuleb tunda ka teda ümbritsevaid raamatuid. Mulle meenus kohe Saussure - samasuse loob erinevuste süsteem. Sama käsitlust jätkab ta eksplitsiitselt hiljem:

> A book is an element in the vast ensemble I have called the *collective library*, which we do not need to know comprehensively in order to appreciate any one of its elements. The trick is to define the book's place in that library, which gives it meaning in the same way a word takes on meaning in relation to other words. (Bayard 2007: 117)

Raamatu sügavam point on see, et raamatute lugemine hoiab ennast tagasi loomisest. Autor innustab lugejat mitte lugema põhjalikult ja looma raamatute sisu enda jaoks ise. Seda mõtet järgides loob ta väidetavalt ka raamatus kasutatud ilmekad tsitaadid. Siin on katkend, mis võib ja võib mitte olla Umberto Eco teoses "Name of the Rose":

> ...laughter is weakness, corruption, the foolishness of our flesh. It is the peasant's entertainment, the drunkard's license; even the church in her wisdom has granted the moment of fest, carnival, fair, this diurnal pollution that releases humors and distracts from other desires and other ambitions . . . Still, laighter remains base, a defense for the simple, a mystery desecrated for the plebeians.

Ja veel mõned meeldivad tsitaadid:

> Even as I read, I start to forget what I have read, and this process is unavoidable. It extends to the point where it's as though I haven't read the book at all, so that in effect I find myself rejoining the ranks of non-readers, where I should no doubt have remained in the first place. At this point, saying we have read a book becomes essentially a form of metonymy. When it comes to books, we never read more than a püortion of greater or lesser lenght, and that portion is, in the longer or shorter term, condemned to disappear. When we talk about books, then, to ourselves and to others, it would be more accurate to say we are talking about our approximate recollections of books, rearranged as a function of current circumstances. (Bayard 2007: 47-48)

> Authority is an essential element at play in our discussion of books, if only because citing a text is most often a way of establishing one's own authority or contesting that of others. (Bayard 2007: 70)

> It is these inner books that make our exchanges about books so difficult, rendering it impossible to establish unanimity about the object of discussion. They are part of what I have called, in my study of *Hamlet*, an *inner paradigm* - a system for perceiving reality that is so idiosyncratic that no two paradigms can tryly communicate.
> The existence of the inner book, along with unreading or forgetting, is what makes the way we discuss books so discontinuous and heterogeneous. What we take to be the books we have read is in fact an anomalous accumulation of fragments of texts, reworked by our imagination and unrelated to the books of others, even if these books are materially identical to ones we have held in our hands. (Bayard 2007: 85-86)

In the numerous situations where we find it necessary to charm another person, such a mathod might allow us to indicate to him or her that we share a common cultural universe. By training himself in Rita's preferred reading material and thus penetrating as deeply as possible into her private world, Phil is straining to create the illusion that their inner books are the same. And perhaps an ideal and deeply shared love should indeed give each lover access to the secret texts of which the other is composed. (Bayard 2007: 108)

2.6 October

2.6.1 Paralanguage And Kinesics (2011-10-03 12:10)

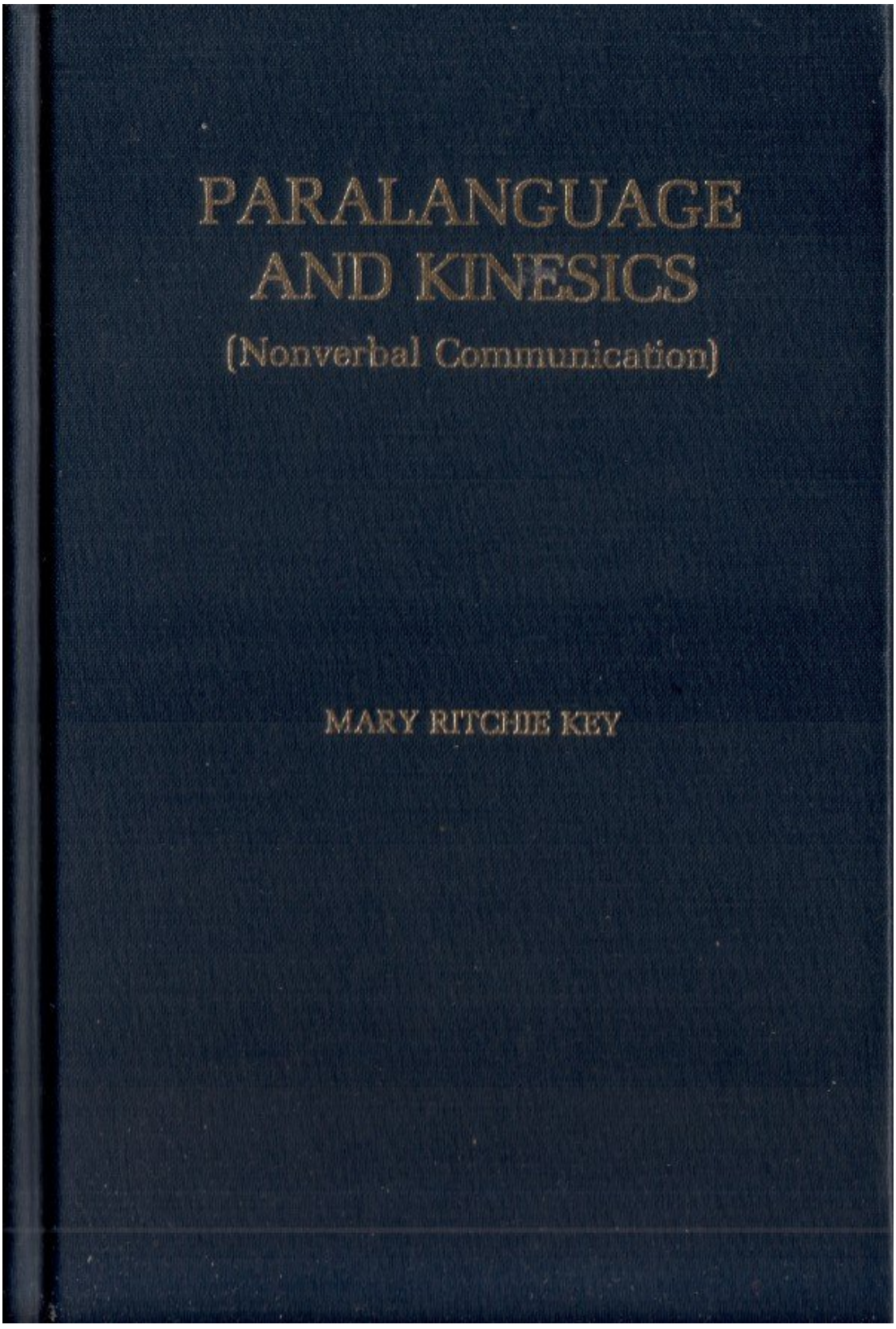

Key, Mary Ritchie 1975. Paralanguage And Kinesics (Nonverbal Communication). The Scarecrow Press, Inc.

Hilisemas toimetatud teoses ütleb Key, et selle raamatu nimi oleks võinud olla "Kõik mida sa võiksid tahta teada mitteverbaalsest suhtlemisest". Oma aja kohta on see tõepoolest väga kokkuvõtlik ülevaade kogu valdkonnast. Sealjuures 1/3 raamatust on laialdane bibliograafia, kuhu raamatu originaalne omanik on teinud värvilise markeriga tähistusi. Sealjuures on ära märgistatud artikkel mille vastu minulgi on huvi: Thomas Sebeoki ""Paralanguage, kinesics, and cultural anthropology".
Raamat on kirjutatud märkmete laadis - iga lõik jutustab järgmisest nähtusest või tähelepanekust. *Monospace* kirjatüüp jätab veel enam mulje, et tegemist on uurija loengumärkmetega. Seda oli hoolimata lühidusest päris hea lugeda. Midagi liiga üllatavat ei kohanud, kuid oli lõike mida võib kunagi kasutusse rakendada. Selleks tuleks muidugi teos üle lugeda, sest esimesel korral lugesin teda öökapiraamatuna. Mary Ritchie Key sai pärast seda vististi tuntud nimeks valdkonnas, et ta toimetas köidet verbaalse ja mitteverbaalse suhtlemise vahelisest suhtest. Annan raamatule 10st 7. Vaata ka teistkordset lugemist.

2.6.2 The Presentation Of Self In Everyday Life (2011-10-03 12:13)

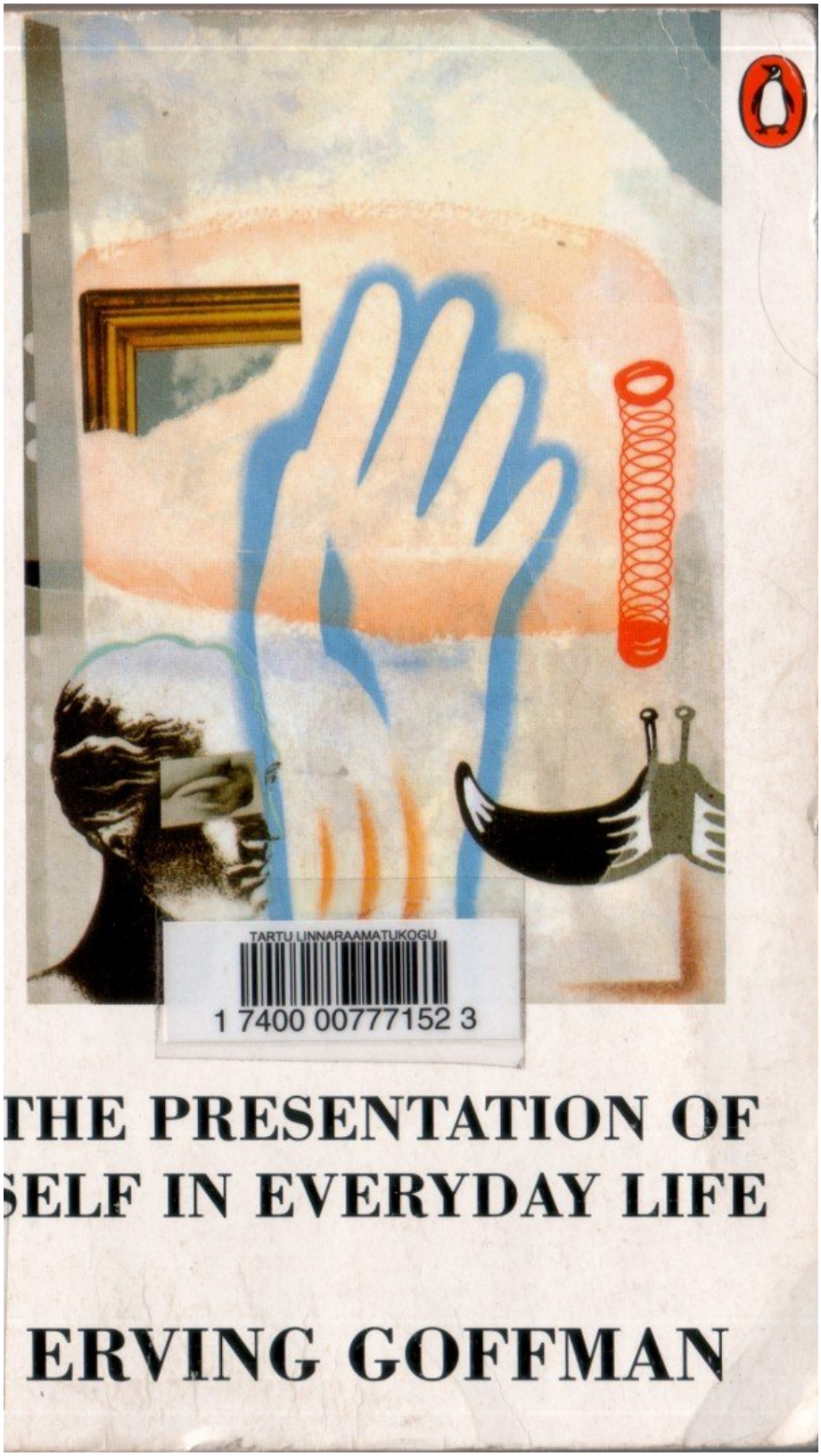

Goffman, Erving [1959] 1990. The Presentation Of Self In Everyday Life. Penguin Books

Käesolev raamat vastas ootustele. Kõnekas on tegelikult see, kuidas need ootused üldse tekkisid. Goffmani dramaturgiline sotsioloogia on selline nähtus, mida paljud võtavad vaevaks mainida. Kirjanduses alati mitte just sellele teosele, sest pärast seda laiendas Goffman oma käsitlust veel mitmele väljale (avalik käitumine on üks). Ülikoolis pööratakse aga just sellele teosele alatasa tähelepanu - just nagu Austini, Ekmani ja Shannon-Weaveriga, väärib Goffman suhtlemise uurimisel pidevat viitamist.
Ootasin sellest teosest Goffmani käsitluse esimest nurgakivi ja seda ta ka oli. Just nagu esimese raamatu puhul mida tema sulest lugesin, oli ka käesolev täidetud väga lihtsalt sõnastatud arutluskäikude ja kirjanduslike näidetega. Kuna teos kirjutatud möödunud sajandi keskpaigas, on sel omad eripärad (subjekt on alati *he*), kuid üldiselt on sõnavaraga kerge harjuda. Mõned väljendid, nagu *performance* ja *definition of the situation* on niivõrd määravad selle töö puhul, et mujal neid kohates tekivad automaatsed sidemed Goffmani käsitlusega.
Hea lugemine ja akadeemiliselt usaldusväärne (või vähemalt niimoodi näib). Kuna teda on nämmutatud kõikjal, võib kasutada samale leheküljele jõudmiseks (just nagu Austin). Kindlasti tuleb lugeda uuesti, sest Goffmani lihtsapäraste argieluliste näidete kohta esitatud küsimused on just need millele hilisemad uurijad proovisid vastata. Kiidan igati heaks.

Et ma ei teinud esmakordsel lugemisel märkmeid ega tsiteerinud midagi, jätan siia kokkuvõtvad punktid mis pärinevad sellest raamatust:

> Goffman develops the Johnson-Duclos duality.
>
> 1. GI: *The constitutive Principle*: People monitor their performances according to dramatic principles.
>
> 2. GII: *The Explanatory Principle*: In order to understand certain sequences of social behaviour these should be analysed for Act-action structure by reference to dramatic principles, and the accounts analysed for explanatory purposes as if they described the work and mode of performance of actors.
>
> 3. Goffman's analytical concepts.
>
>   (a) impression management (performance).
>
>   (b) cooperation and mutual support in impression management (team).
>
>   (c) place of performance and place of preparation of performance (back and front regions).
>
>   (d) discrepant roles are those played by people who put on countervailing performances or send up the performance being staged.
>
>   (e) The proof that these are performances is found in the fact that certain facts about the performers would discredit the performance and must be concealed.
>
> 4. Other analytical frameworks can be fitted within the generalized dramaturgical standpoints by exploiting the full range of R-r models.
>
> (Harré & Secord 1976: 206-207)

2.6.3 The relationship of verbal and nonverbal communication (2011-10-04 17:48)

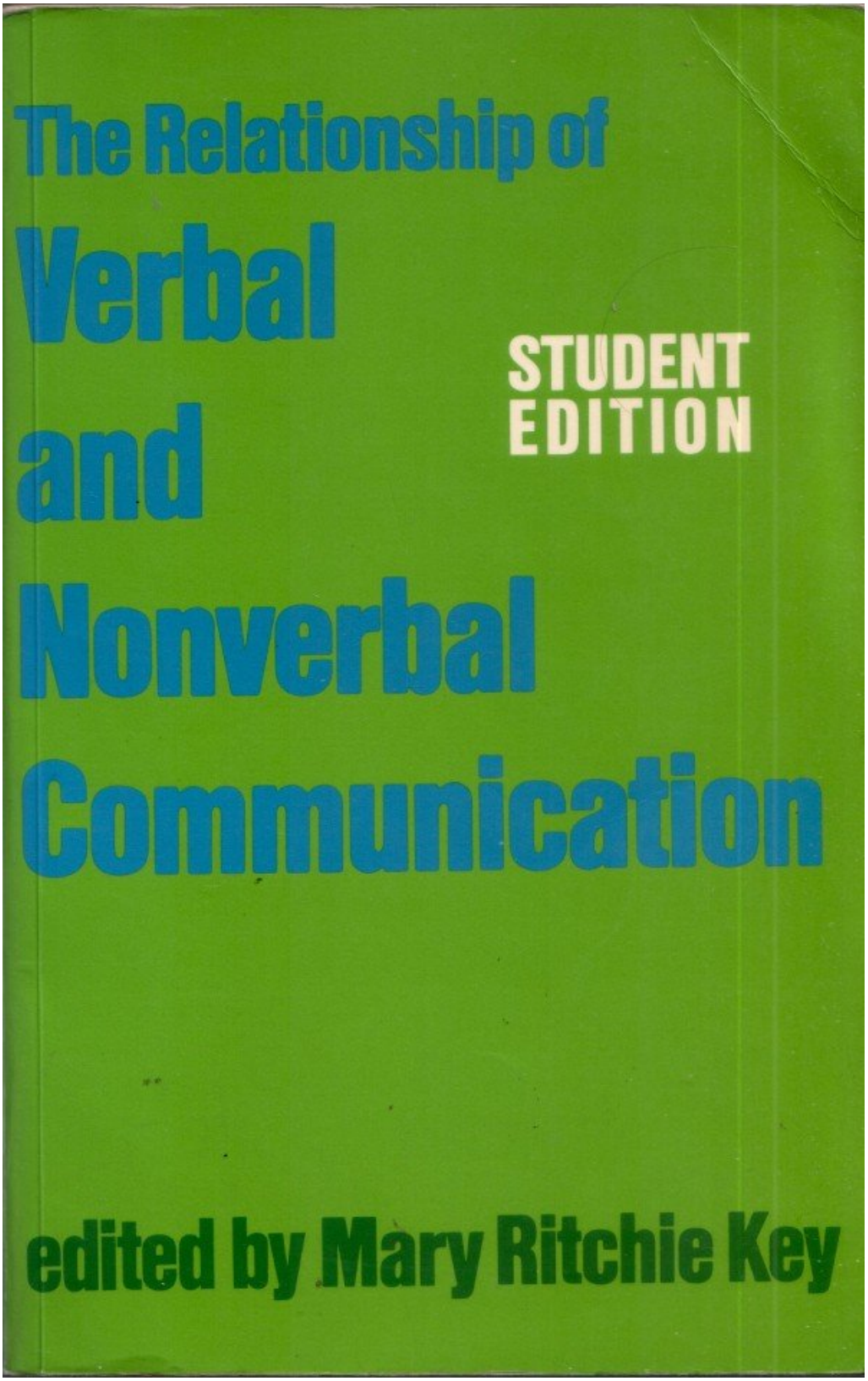

The relationship of verbal and nonverbal communication / edited by Mary Ritchie Key. Paris : Mouton Publishers,

Seda laenutama minnes imestasin miks ta on sotsiaalteaduste osakonna hoidlas, mitte pearaamatukogus või isegi semiootika osakonnas. Pärast lugemist arvan, et ta on täitsa õiges kohas. Pealkiri tõotas informatsiooni mida selles tegelikult ei sisaldu. Kõige lähemal sellele teemale on tegelikult vaid Mary Ritchie Key enda sissejuhatav artikkel sellest, kuidas keel ja mitteverbaalne käitumine on sotsiaalsüsteemide organiseerijad. See väide muidugi ei tähenda, et raamat oleks halb või kasutu. Vastupidi, sain sellest palju ja isegi head materjali - kohati pealekauba sellist, mis seostub vahetult minu käsiloleva uurimusega.
Seni loetud mitteverbaalse suhtlemise raamatutest on see esimene tõeline artiklikogu mille külge minu käed on saanud. Tõsi, arvutis on nii mõnigi taoline, kuid lugeda pole veel raatsinud. Teemade ja autorite paljusus teeb sellest mõneti kaootilise teose, kus oli minu jaoks nii head kui halba. Näiteks paar väga lingvistikapõhist artiklit ei andnud mulle midagi. Seevastu Eibl-Eibesfeldti ja kaaslaste artikkel nõudmisest, andmisest ja võtmisest Lääne-Uus-Guineas oli väärt näpuga jälge ajamist pilte vaadates. Analüüs videomaterjalist millel väikesed tüdrukud söövad pähkleid on äärmiselt huvitav ja valgustav. Ja muidugi viisakuse definitsioon, mille võiks emakeeles meelde jätta: viisakus tähendab küsida teiselt midagi, andes teisele võimalus keelduda ilma, et selle tõttu puruneksid suhted. Seda artiklit võiks tulevikus uuesti lugeda.
Autorite valik on tõepoolest kirju, mistõttu ei läinud isegi minu jaoks kasutud artiklid raisku, vaid andsid aimu valdkondadest, mis 1980ndaks aastaks olid välja kujunenud. Selles oli valdkonna esindajaid sotsio- ja psühholingvistidest ja generatiivgrammaatikast kuni pragmaatika ja neo-behaviorismini. Isegi sotsiaal- ja reaalteadustest valgus mõjutusi, kõige absurdsemad neist sealjuures võrdlesid keemiat ja semantikat ning panid paari füüsika ja käitumise. Sealhulgas kohtusin esimest korda kroneemikaga (*chronemics*) pikemalt kui lihtsalt maining ja lugesin esimest korda Adam Kendoni teksti. Jätan siia hulga tsitaate, mida pidasin säilitamisväärseks:

Preface

Out beginning premise is that when human beings interact, language, in a linguistic sense, may or may not occur, but extralinguistic correlates *always* occur.

For some purposes, of course, such as where the communication is principally informative, language is the conveyor. But for other purposes in human interaction, such as expressive and directive communication, nonverbal correlates carry the heavy load in the dialogue.

Language and Nonverbal Behavior as Organizers of Social Systems
by Mary Ritchie Key

I propose that verbal and nonverbal expressions of status (reflecting the economic system) and male/female differences are the most important features of differentiation in the dynamics of human interaction. (Key 1980: 7)

We can observe the organism and how it reacts to a behavioral event, i.e. a speech act or a nonverbal act, in terms of the organization of social relationships rather than the act being a conveyor of information which is either a 'truth' or a 'falsehood'. In this sense one can note that is is just as impossible to define a 'lie' as it is to define 'truth'. In fact, the concept of Truth may be one of the greatest deceptions that humans have devised. (Key 1980: 10)

The extraction of meaning from a verbal or a nonverbal act has to do with discovering the motivation for that act. (Key 1980: 10)

The term *patterns of behavior* implies a cyclic nature in the interaction of human beings with the environment or with other human beings. Linguistic and nonverbal signals have been called 'regulators' and 'control mechanisms'. Scholars have referred to the synchrony of interactional events - 'self-synchrony' (inner rhythms of an idiosyncratic nature) and 'interactional synchrony' (conversational rhythms). 'Syncing' or 'being in sync' are common terms now among people studying interactional behavior, as well as among professionals in the film industry. (Key 1980: 13)

Another certainty is that many, if not most, of the behaviors are articulated *out-of-awareness*. Some of these can be brought to awareness, but it is not at all clear how much the human being is capable of perceiving. In fact, a good case could be made for the human being or a family, group, or institution, becoming dysfunctional if too much is brought to awareness. (Key 1980: 22)

It could be that nonverbal behavior is where physiology and psychology or linguistics meet; nonverbal behavior is the interface where body and language blend. (Key 1980: 29)

In order to find the unifying scheme in which all the forces inherent in language and nonverbal exchanges are connected we might try another point of view. As I have suggested at the beginning of this chapter, we can look at language and nonverbal behavior as organizers of social systems. Physicists can explain much about the universe in relatively simple ways, by reducing the interaction to four basic forces. We can find easily applied analogies in human interaction by thinking of such terms as: attract-repel; affiliate-withdraw. (Key 1980: 29)

The Relation of Interactional Synchrony to Cognitive and Emotional Processes
by William S. Condon

Each language group will probably manifest its own body motion rhythms. Such differences may affect the interaction. Micro sound-film analysis is only just beginning to provide information about this complex dimension of behavior. (Condon 1980: 55)

Normal response exhibits temporal regularities which can be observed in the timing of the eye movements, the turn of the head, the verbal acknowledgement, and the motion and rhythms of the listener's body in relation to sounds, particularly human speech. A listener provides the speaker with almost constant feedback that he is attending, including information about the level of that attending. The body of the listener moves in time and intensity with the speech of the speaker. The speaker is probably aware at some level of the listener's responsive entertainment and the many subtle variations of it. (Condon 1980: 58)

An orienting response is the response of orienting oneself toward perceived stimuli, such as looking around in response to hearing one's name called. In daily life such looking around (within a certain time limit) provides the speaker with evidence that the person has heard him. (Condon 1980: 60)

Human history has been an illustration of the search for identity - that of the self. There has been an on-going clash between systems of belief and believable systems (based on information gathering). Emergent information which gains assent has an impact on prevailing systems of belief, often forcing reformulations. Our age, perhaps more than any other, is characterized by people beginning to study themselves as objects of knowledge. This is related more to man as a person in societies of persons and not so much to his physical nature which has had a longer history of study. People themselves and all their behaviors are taken as objects of knowledge. They are assumed to be as fully determined as any other natural process, even though incredibly complicated. The study of verbal and nonverbal communication highlights this trend. These are only two illustrations among a vast number of such

studies across many dimensions. We are information gatherers as other cultures were food gatherers of various types. Humans are only animals, although specialized by their degree of intelligence. They will be found to be more and more fully determined. All aspects of their existence are beginning to be scrutinized: their gaze patterns, their posture and movements, their intonational patterns, their verbalizations, their communication leakages, their slips, their hesitations, their greetings, and their courtships and aggressions. And as their identity shrinks one wonders how they will come to view themselves and their purposes. These are the questions which also need to be raised. Human communication does not exist in a vacuum and greater knowledge of human behavior will have consequences on how people view themselves. (Condon 1980: 61)

Communication is not just a process of 'bits' of information traveling between people: it is just as much an overaching domain of trust and distrust; the multitudinous and subtle ways by which people love and hate, praise and blame, accept and reject - themselves as well as others. A such they affect the inner being of others, there to aid or hinder, with greater or lesser consequences on that inner life. (Condon 1980: 63)

A Method for Film Analysis of Ethnic Communication Style
by Carolyn Leonard-Dolan

As two individuals each possessing a distinctive repertoire of nonverbal behavior begin to interact with each other a new and complex system develops, a 'resultant' of the joining together of both the individuals' patterns. (Leonard-Dolan 1980: 94)

Chronemics and the Verbal-Nonverbal Interface
by Thomas J. Bruneau

The basic foundations of languages involve temporal alterations, perspectives, and functions which counteract the silence and null stances of rigid present orientations. However, on the other hand, verbosity and verbal reasoning may be counterproductive to an awareness of the present moment and a here-and-now focus necessary for awareness of nonverbal behavior. (Bruneau 1980: 109)

It may be hypothesized that personal tempo interacts in many significant ways to yeald particular space-time configurations in one's environments. It may also be hypothesized that habitual tempo in social and cultural situations interacts in significant ways with personal tempo. These propositions certainly deserve a great deal of focused investigation. Inquiry into the nonverbal meaning of time and human tempo has been curiously minimal. (Bruneau 1980: 111)

Numbers and systems of numbers epitomize the language of objective temporality. Consequently, relative temporal environments appear to be neglected in the theoretical constructions and models concerning nonverbal behavior. (Bruneau 1980: 112)

Requesting, Giving, and Taking: The Relationship Between Verbal and Nonverbal Behavior in the Speech Community of the Eipo, Irian Jaya (West New Guinea)
by VOlker Heeschen, Wulf Schiefenhövel and Irenäus Eibl-Eibesfeldt

One of the guiding hypotheses of this article, is that nonverbal acts are not only prerequisites, necessary accompaniments, or substitutes of language proper, but that they are means of action in their own right, the employment of which depends heavily on the different strategies in face-to-face interaction. Connected with this proposal is the second hypothesis that for human beings in general it is advantageous to have at their disposal two channels of communication: the verbal and nonverbal. Thus

human beings are enabled to require, beg, approach, and make claims, which can be hostile acts or acts of provoking repulsion and aggressivity, on the one channel, while maintaining the bonding process on the other. (Heesch, Schiefenhövel & Eibl-EIbesfeldt 1980: 141)

Preverbal Communication and Linguistic Evolution
by Ivan Fónagy

The stylistic value of a variant is at first determined by the articulatory gesture it involves. In the following stages of development of stylistic character, a determining factor is the distribution of variants in social space (social status, professional groups, sex and age, etc.). (Fónagy 1980: 174)

THe Nonverbal Context of Verbal Listener Responses
by Howard M. Rosenfeld and Margaret Hancks

Listeners are as active kinesically as they are verbally. They engage in a wide range of visible non-verbal behaviors, some but not all of which co-occur with their verbal listener responses. These include occasional shifts in posture, periodic changes in direction of orientation of the head and eyes, gesticulations of the hands and arms, and a variety of affective and emblematic reactions involving the face and head. (Rosenfeld & Hanks 1980: 193)

The most commonly identified kinesic form of listener responses is the head nod. Head nods may or may not accompany verbal listener responses. In fact they often occur in the absence of any verbal component, although the present analysis will be limited to consideration of listener responses that contain some vocal activity. An interesting difference between brief vocalizations [nagu "mhm"] and head nods is that the latter are much more likely to occur in listenere *prior* to the completion of a speaker's utterance. This difference in location may be attributed to the less interruptive consequences of nodding, versus talking, while another person is speaking. But a further possibility is that when the listener nods prior to completion of an utterance of the speaker, it indicates that the listener is processing information faster than the speaker is producing it. Such behavior could have important effects upon the subsequent type and amount of information provided by the speaker. There also has been some speculation that more complex forms of listener response, such as the combination of brief vocalizations and head nods, may communicate more complex feedback messages - for example, understanding or agreement rather than simple attention. (Rosenfeld and Margaret 1980: 194)

'Acquisition' of Communication Competence: Is Language Enough?
by Morton Wiener, Robert Shilkret, and Shannon Devoe

If we are to investigate nonverbal behaviors as components within a communication matrix, and as systematically emitted by and responded to as having communication significance by most, if not all, members of a given group or subgroup, it becomes important to discriminate nonverbal communication behaviors from nonverbal noncommunication behaviors (e.g. socially patterned behaviors learned as part of the social matrix such as patterns of walking typical of males or females in a given group, and nonsocial nonverbal behaviors such as swatting at a mosquito). Unfortunately, from our perspective, few investigators of nonverbal behavior have been concerned with discriminating between nonverbal communication behaviors - that is, nonverbal behaviors which, like verbal behaviors, are part of a code used by members of a group in communication behaviors - and nonverbal behaviors which an observer can use as a 'sign', that is, as behaviors from which an observer can make inferences about the behaving individual. (Wiener, Shilkret & Devoe 1980: 280)

The acquisition metaphor presents still a further problem for us. The term 'acquisition' seems to

suggest some common end-point beyond which only minor change may occur and beyond which all 'competent' members of a language group are ostensibly interchangeable. However, a group of adults, all of whom have presumably acquired 'language', are not all equally likely to produce and comprehend poetry, metaphor, or proverbs; nor can it be taken for granted that all will 'comprehend' the 'same' nonmetaphorical, nonproverbial or nonpoetical statement in the same way; nor even that the same person will comprehend the 'same' statements in the same way at different times, e.g. on repeated readings of some particular book or article. Given these kinds of considerations, it would seem to be essential to include, in concerns about 'acquisition' some statements about excplicit criteria of mastery which specify what kinds of forms or combinations, for what kinds of contents, in what communication matrix, in what kinds of communication contexts, for what kinds of audiences, for what kind of speakers. (Wiener, Shilkret & Devoe 1980: 285)

FOr us, then, 'rule-following' is a phrase which describes the regularity and predictability of individuals' behaviors in contexts, and not a 'thing' which is acquired in addition to the behaviors themselves. That is, regularity and predictability of communication behavior are not statements of what the child 'knows' but statements of whether or not the child behaves consistently as assessed by some social norm. (Wiener, Shilkret & Devoe 1980: 285)

Silenve is Golden? The Changing Role of Non-Talk in Preschool Conversations
by D. Jean Umiker-Sebeok

Gaps are to a certain extent encouraged by the sequencing rules of spontaneous conversation, which allocate turns one at a time and where each such allocation involves a set of options open to participants. The current speaker, first of all, has to decide whether or not to select the next speaker himself, and at what point in his turn. If he does not select next speaker, the listener must decide whether or not to self-select, and, if he decides to take a turn, must project ahead to a likely termination of current speaker's turn and select an appropriate turn-entry device. Finally, the current speaker must decide if he will continue speaking if no listener has self-selected. At each of these decision-making points, participants may choose not to take a turn. In this sense, gapping, like overlapping, is a result of the conversation being a system of self-management, where turns are assigned through the direct interaction of participants. (Umiker-Sebeok 1980: 295)

Silence in adult conversations are, then, as systematically imbued with significance as signs where the signifier has an overt verbal or nonverbal form, and adequate conversational performances require that interlocutors be able to interpret and employ such 'zero-signifiers' correctly. (Umiker-Sebeok 1980: 196)

Dionysians and Apollonians
by Arnold M. Zwicky

Nobody knows what 'intuition' really is. My guess is that it is a sort of subconscious reasoning, only the end result of which becomes conscious. (Szent-Gyorgyi 1980: 317)

Why Electromagnetism is the Only Causal 'Spook' Required to Explain Completely Any Human Behavior or Institution
by F. T. Cloak, Jr.

Ti anticipate a bit: the characteristics of any living thing or any product of a living thing - including a behavior, an artifact, or a social organization - are entirely the outcomes of two sequences of events that happen to that thing and/or product - its ontogeny and its phylogeny. Very roughly, its ontogeny is

the sequence of events through which the thing develops from seed, and its phylogeny is the sequence of events through which the seed acquired its characteristic ontogeny in the first place. (Cloak, Jr. 1980: 328)

But the ubiquity of the inverse square law suggests to me that *all* macroevents have microexplanations. If that is true, we are wasting our time when we look for correlations between classes of macroevents without simultaneously seeking microexplanations to provide the causal links... (Cloak, Jr. 1980: 329)

An *instruction*, a structure which can do a certain behavior, is like any other material structure except that is has this peculiar ability to behave on cue and then return to its pre-behavior state and hence, to behave again on cue. One can say that the instruction *is* the structure which can do behavior: or, metaphorically, that the structure *carries* the instruction; or that a pre-existing structure is *programmed* with the instruction by the modification of its fine structure. (Cloak, Jr. 1980: 334)

While a social organization is maintained, of course, it has effects on the behaviors of individual organisms, both members and nonmembers. These effects fall into two categories: In the short term, group-behaviors release or cue an instruction carried by one or more individual organisms; the resultant behavior may itself be sociogenic, as when a group-member, cued by being in the group situation, directs some sanctioning behavior toward another member cueing, in turn, some conformist behavior on his/her part - social control, in a phrase. In the longer term, the social organization and its behaviors make up a salient part of the environment controlling the subsequent *evolution* (phylogeny) of the instructional *repertory* of the population - again including sociogenic and other social isntructions. (Cloak, Jr. 1980: 335)

2.6.4 The birth of biopolitics (2011-10-07 01:54)

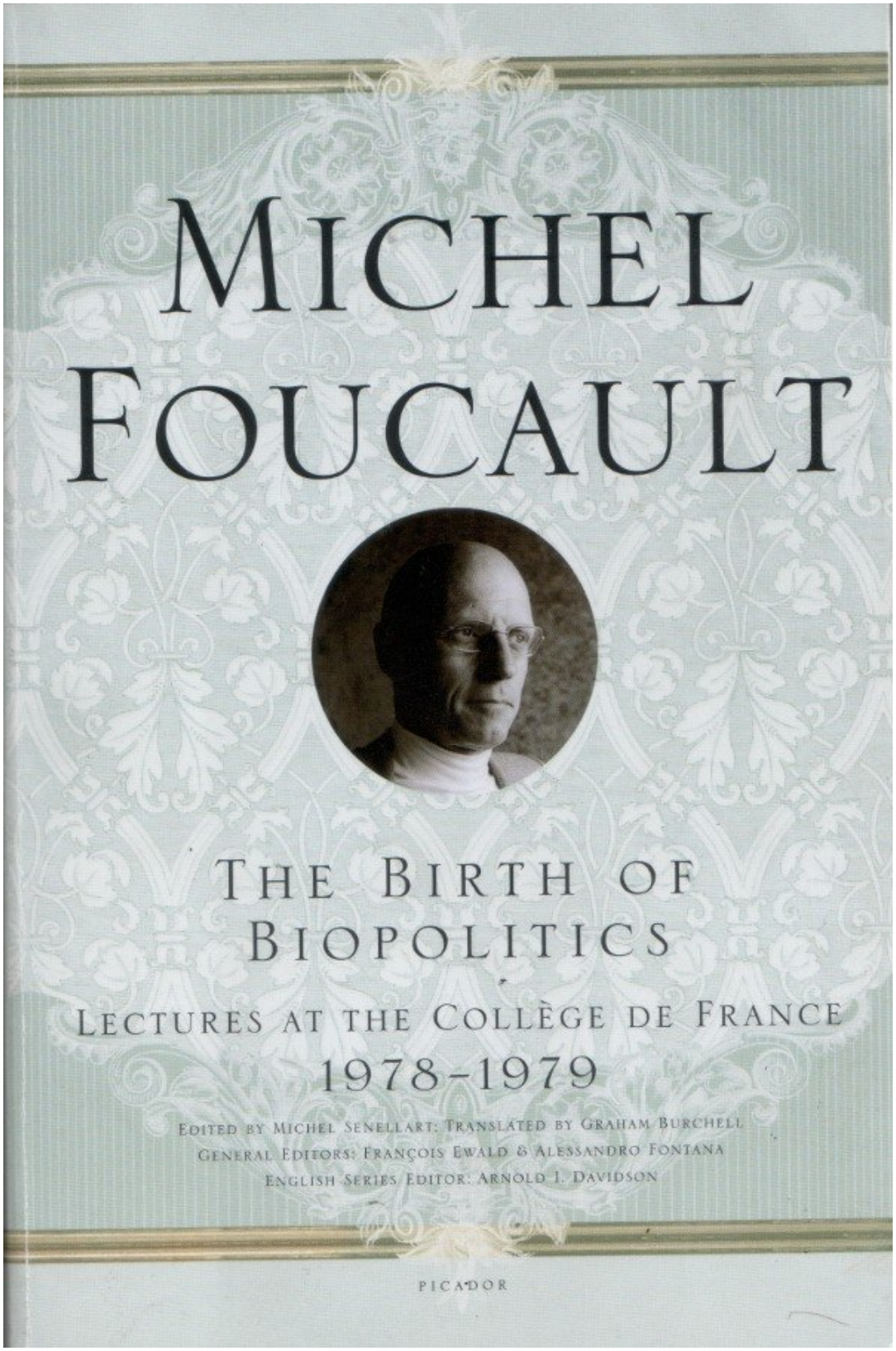

Foucault, Michel 2008. The birth of biopolitics : lectures at the College de France 1978-1979 / Michel Foucault ;

edited by Michel Senellart. New York : Picador, 2008

Käesolev teos on üks kahest (Tartus) saadavalolevast raamatust mis käsitleb biopoliitikat. Ootasin midagi teistsugust. Olin pärast esimest sada lehekülge juba tüdinud majanduse ja valitsemise vaheliste seoste üle arutlemisest. Leidsin, et selles teoses pole minu jaoks suurt midagi. Kahesajanda lehekülje juures ei paistnud situatsioon muutuvad ja mõtlesin juba alla anda. Ainult see, et leidsin enne lõplikult loobumist raamatut hindavalt läbi lapates sõna *behavior*, päästis olukorra. Ja mul on hea meel, et otsustasin lõpuni lugeda. Asi läks lõpus huvitavaks. Ta defineeris kapitali ja kõneles inimkapitalist, defineeris kuriteo (tegu mis väärib karistamist), selgitas subjekti mõiste päritolu ja kuidas see seostub tahte või huviga ning jõudis lõpuks ka võimuni. Reis oli pikk ja kohati üpris tüütu, kuid seda väärt. Nagu on saanud kombeks, tsitaadid:

> You recall the strict sense in which I understood "art of government," since in using the word "to govern" I left out the thousand and one different modalities and possible ways that exist for guiding men, directing their conduct, constraining their actions and reactions, and so on. Thus I left to one side all that is usually understood, and that for a long time was understood, as the government of children, of families, of a household, of souls, of communities, and so forth. I only considered, and again this year will only consider the government of men insofar as it appears as the exercise of political sovereignty. (Foucault 2008: 1-2)

> On the other hand, what is entailed by what we will now call internal policy, by the police state? Well, it entails precisely an objective or set of objectives that could be described as unlimited, since for those who govern in the police state it is not only a matter of taking into account and taking charge of the activity of groups and orders, that is to say, of different types of individuals with their particular status, but also of taking charge of activity of groups and orders, that is to say, of different types of individuals with their particular status, but also of taking charge of activity at the most detailed, individual level. All the great seventeenth and eighteenth century treatises of police that collate and try to systematize the different regulations are in agreement on this and say explicitly: The object of police is almost infinite. THat is to say, when it is a question of an independent power facing other powers, government according to *raison d'État* has limited objectives. But there is no limit to the objectives of government when it is a question of managing a public power that has to regulate the behavior of subjects. (Foucault 2008: 7)

> The question here is the same as the question I addressed with regard to madness, disease, deliquency, and sexuality. In all of these cases, it was not a question of showing how these objects were for a long time hidden before finally being discovered, nor of showing how all these objects are only wicked illusions or ideological products to be dispelledin the [light] of reason finally having reached its zenith. It wa a matter of showing by what does not exist (madness, disease, deliquency, sexuality, etcetera), nonetheless become something, something however that continues to exist. That is to say, what I would like to show is not how an error - when I say that which does not exist becomes something, this does not mean showing how it was possible for an error to be constructed - or how an illusion could be born, but how a particular regime of truth, and therefore not an error, makes something that does not exist able to become something. It is not an illusion since it is precisely a set of practices, real practices, which establish it and thus imperiously marks it out in reality. (Foucault 2008: 19)

> We should keep in mind that heterogeneity is never a principle of exclusion; it never prevents coexistence, conjunction, or connection. (Foucault 2008: 42)

> More precisely, we can say that it is through interests that government can get a hold on everything that exists for it in the form of individuals, actions, words, wealth, resources, property, rights, and

so forth. We can put this more clearly, if you like, with a very simple question: On what did the sovereign, the monarch, the state have a hold in the previous system, and on what was its right to exercise this hold based, legitimized, and founded? It was things, lands. The king was often, not always, considered to be the owner of the realm, and it was as such that he could intervene. Or at any rate he owned an estate. He could exercise a hold over the subjects since, as subjects, they had a personal relation to the sovereign that meant that whatever the rights of the subjects themselves he could exercise a hold over everything. In other words, there was a direct hold of power in the form of the sovereign, in the form of his ministers, a direct hold of government over things and people.
On the basis of the new governmental reason - and this is the point of separation between the old and the new, between *raison d'État* and reason of the least state - government must no longer intervene, and it no longer has a direct hold on things and people; it can only exert a hold, it is only legitimate, ounded in law and reason, to intervene, insofar as interest, or interests, the interplay of interests, make a particular individual, thing, good, wealth, or process of interest for individuals, or for the set of individuals, or for the interst of a given individual faced with the interest of all, etcetera. Government is only interested in interests. The new government, the new governmental reason, does not deal with what I would call the things in themselves of governmentality, such as individuals, things, wealth, and land. It no longer deals with these things in themselves. It deals with the phenomena of politics, that is to say, interests, which precisely constitute politics and its sakes; it deals with interests, or that respect in which a given individual, thing, wealth, and so on interests other individuals or the collective body of individuals. (Foucault 2008: 45)

What have the bourgeoise and capitalist economy and state produced? They have produced a society in which individuals have been torn from their natural community and borught together in the flat, anonymous form of the mass. Capitalism produces the mass. Capitalism consequently produces what Sombart does not exactly call one-dimensionality, but this is precisely what he defines. Capitalism and bourgeoise society have deprived individuals of direct and immediate communication with each other and they are forced to communicate through the intermediary of a centralized administrative apparatus. [They have] therefore reduced individuals to the state of atoms subject to an abstract authority in which they do not recognize themselves. Capitalist society has also forced individuals into a type of mass consumption with the functions of standardization and normalization. Finally, this bourgeoise and capitalist economy has doomed individuals to communicate with each other only through the play of signs and spectacles. (Foucault 2008: 113)

How is human capital made up? Well, they say, it is made up of innate elements and other, acquired elements. Let's talk about the innate elements. There are those we can call hereditary, and othes which are just innat; differences which are, of course, self-evident for anyone with the vaguest aquaitance with biology. I do not think that there are as yet any studies on the problem of the hereditary elements of human capital, bhut it is quite clear what form they could take and, above all, we can see through anxieties, concerns, problems, and so on, the birth of something which, according to your point of view, could be interesting or disturbing. In actual fact, in the - I was going to say, classical - analyses of these neo-liberals, in the analyses of Schultz or Becker, for example, it is indeed said that the formation of human capital only has interest and only becomes relevant for the economist inasmuch as this capital is formed thanks to the use of scarce means, to the alternative use of scarce means for a given end. Now obviously we do not have to pay to have the body we have, or we do not have to pay for out genetic make-up. It costs nothing. (Foucault 2008: 227)

We now adopt the point of view of the person who commits the crime, or who will commit the crime, while keeping the same content of the definition. We ask: What is the crime for him, that is to say, for the subject of an action, for the subject of a form of conduct or behavior? Well, it is whatever it is that puts him at risk of punishment. (Foucault 2008: 252)

What I think is fundamental in English empiricist philosophy - which I am treating completely superficially - is that it reveals something which absolutely did not exist before. This is the idea of a subject of interest, by which I mean a subject as the source of interest, the starting point of interest, or the site of a mechanism of interest. For sure, there is a series of discussions on the mechanism of interest itself and what may activate it: is it self-preservation, is it the body or the soul, or is it sympathy? But this is not what is important. What is important is the appearance of interest for the first time as a form of both immediately and absolutely subjective will. (Foucault 2008: 273)

Now you find the same kind of schema of an effect of totality, of a global reality arising through the blindness of each individual, but with regard to history. The history of humanity in its overall effects, its continuity, and in its general and recurrent forms - savage, barbarous, civilized, and so on - is nothing other than the perfectly logical, decipherable, and identifiable form or series of forms arising from blind initiatives, egoistic interests, and calculations which individuals only ever see in terms of themselves. (Foucault 2008: 307)

Well, let's say in a very general, overall way that for a long time the idea of regulating, measuring, and so limiting the indefinite exercise of power was sought in the wisdom of the person who would govern. Wisdom was the old answer. Wisdom means governing in accordance with the order of things. It means governing according to the knowledge of human and divine laws. It means governing according to God's prescriptions. It means governing according to what the general human and divine order may prescribe. In other words, when one sought to identify how the sovereign had to be wise and in what his wisdom consisted, one basically tried to regulate and model government in terms of the truth. It was the truth of religious texts, or revelation, and of the order of the world that had to be the principle of the regulation, or adjustment rather, of the exercise of power. (Foucault 2008: 311)

2.6.5 Mapping the world (2011-10-09 15:52)

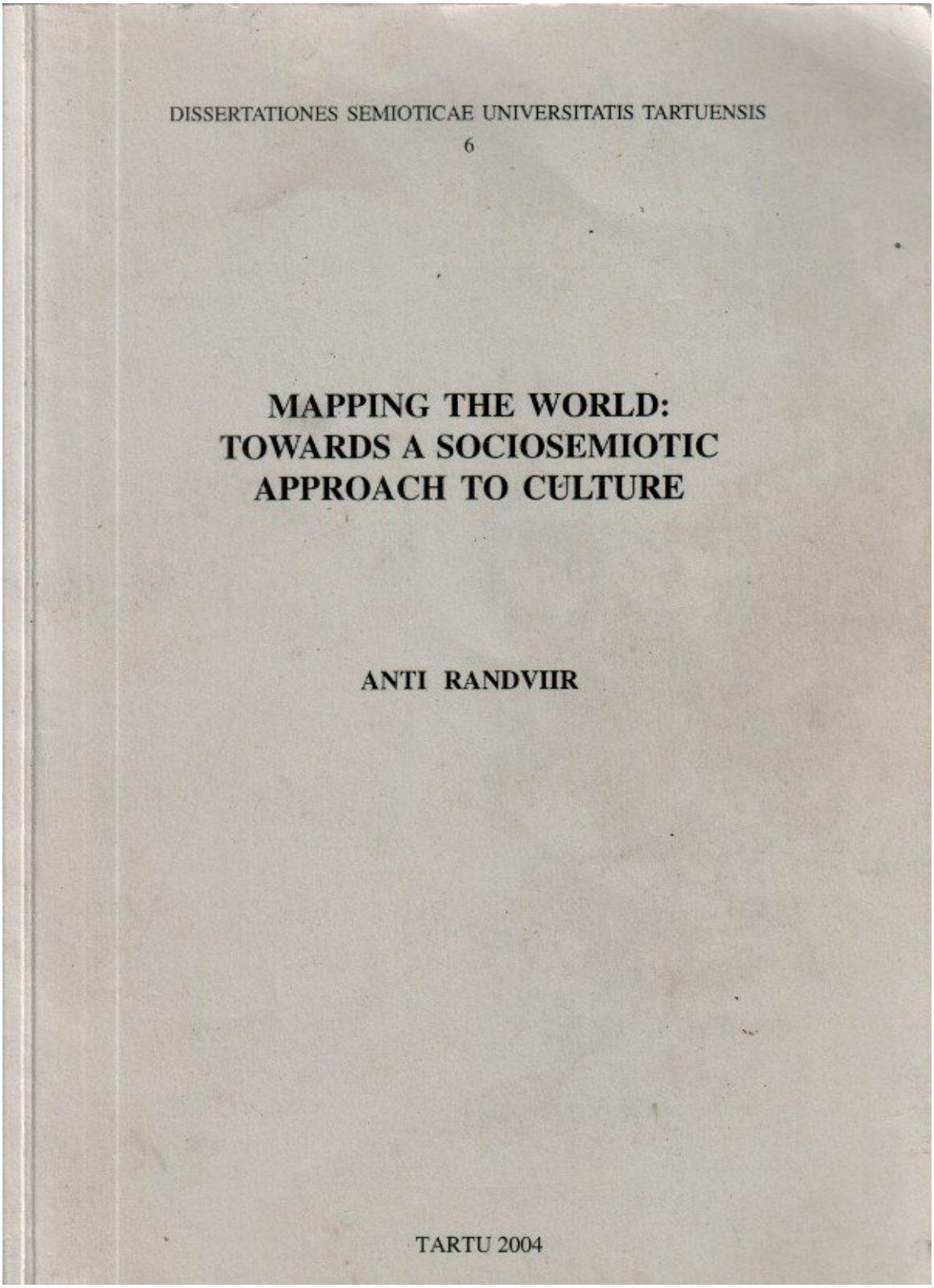

Randviir, Anti 2004. Mapping the world: towards a sociosemiotic approach to culture / Anti Randviir ; [supervisor Peeter Torop] ; Department of Semiotics, University of Tartu, Tartu, Estonia

Vähemalt kord semestri jooksul. Iga korraga selgem kui eelnevaga.

> All modelling inside culture and cultural beings is bound to semiotic reality. (Randviir 2004: 8)

"Igasugune modelleerimine kultuuris ja kultuurilistes olendites toimub semiootilise reaalsuse piirides." Kultuuriline käitumine ja selle tõlgendamine on ilmselgelt osa semiootilisest reaalsusest. Kerkib küsimus mida see modelleerimine endast täpselt kujutab, mis konstitueerib kultuuri piirid ja kultuurilise olendi.

> The study of culture is always intrinsically semiotic, since it is always about communication. Communication, be it inter- or intrasubjective, is always social. Communication is executed through sign systems and artefacts that are frequently also the outcome of interaction. (Randviir 2004: 12)

Seos kultuuri ja kommunikatsiooni vahel näib vaieldamatu, just nagu inter- ja intrasubjektiivse kommunikatsiooni sotsiaalsus. Siin on huvitav see, et märgisüsteemid on interaktsiooni tulemus. Võiks öelda, et (inim)kommunikatsiooni tulemuseks on peale artefaktide ka mentifaktid.

> As presented by W: Meyer-Eppler according to whom communication is the reception and processing of physically, chemically or biologically detectable signals by a living being (ibid.). This view is quoted and commented by Nöth as peripheral to the analysis of communication: "Semiosis without any activity on the side of the signal source certainly constitutes the lowest treshold of the semiotic field" (Nöth 1990: 170). This standpoint, in its rearranged form, appears to have two misleading aspects. Firstly, it confuses the relation between communication and semiosis - a more clear differentiation would refer to semiosis as the generation of meaningful unit(s), and to communication as the exchange of it/them. Secondly, it does not seem to be productive to approach semiosic activity as taking place only and strictly between two ontoglogically different subjects. If we speak of subjects of semiogenetic activity, there is no need for them to be different also on the ontological plane; the emergence of meaning is made possible in the tension field between different semiotic subjects rather than ontological subjects, as suggested by the cases of 'unilateral communication', autocommunication, intracultural communication, etc. (Randviir 2004: 25)

Mõnus, kuid nõuab jällegi semiootilise subjekti määratlemist. Võib-olla siin on midagi, mis jääb mul kahe silma vahele, kuid momendil tundub, intrasubjektiivse kommunikatsiooni puhul on ühes ontoloogilises subjektis rohkem kui üks semiootilist subjekti. Ainus viis kuidas momendil suudan subjekti määratleda, on (Foucault' järgi) "tahte allikas", mispuhul võib tõepoolest ühes inimeses valitseda mitu erinevat tahet, millest tegevusse rakendatakse korraga üks. Siin on sama mõttekäik sõnastatud teisiti:

> no communication can be executed without signs. This entails that a semiotics of communication requires a semiotics of signification. Respectively, no signification can emerge without two different parties (even though both of them can be called into being by a single communicative agent); so the semiotics of the sign can hardly escape the level of code and that of communication. (Randviir 2004: 27)

"Tähistamine ei saa tekkida ilma kahe erineva osapooleta, kuigi mõlemad võivad olla ellu kutsutud üksiku kommunikatiivse agendi poolt." Iseendaga suhtlemine võib siin ulatuda nii kaugele, et nii sõnumi saatja kui ka vastuvõtja on sama indiduaal nt erineval ajahetkel.
Siinkohal mõistan esimest korda lk 29 skeemi kasutusse rakendada.

1. "Oma" kohtub "Teisega" ja ühisosast tuleneb
2. tähenduslikkuse äratundmine (otsustus, et midagi tähendab midagi), seejärel
3. tõlgendamine (sellele millelegi tähenduse andmine),
4. tekstualiseerimine (tähenduse kontseptuaalne struktureerimine) ja
5. tekstimine (tähenduse formaalne stuktureerimine).

Võttes väga robustse mitteverbaalse näite, võib öelda, et (1) teist inimest järgides võin (2) otsustada, et tema kindlal käitumisel on tähendus, (3) võtta arvesse kontekst ja muud aspektid mis paljastavad mulle võimaliku tähenduse, (4) valida sobivaim, kohaseim või kõige võimalikum tähendus ja lõpuks (5) olla kindel, et see tähendus on õige ning seda väljendada. Võib vabalt olla, et praegu tõlgendasin seda mudelit valesti.

> By evoking fashionable norms of beauty in this way, a desired social behavior was achieved (or at least made more probable). (Randviir 2004: 32)

Mulle meeldib kuidas seda lauset (Belladonna kasutamise kohta) saab kohandada igasuguse mitteverbaalse manipuleerimise jaoks: "by evoking fashionable forms of behavior, a desired reaction can be achieved (or at least made more probable)."

> Socialisation binds normative behaviour with cultural values that influence individual views on gender, ethnicity, ethics, religion and values ideologically loaded sociocultural constructions. Socialisation thus has a crucial role in bringing individuals from spatial integration to the level of logico-meaningful integration (Sorokin 1957, ch. 1.). Sociocultural integration, however, depends on the structural mechanisms of culture maintenance, and is thus guided by power relations and censorship hiding or highlighting certain cultural structures of possibilities of sociocultural networks. On the other hand, what may seem as inconsistencies in cultural system, may be subjected to social amendment or elaboration by social movements. Changes in both social and cultural morphology are thus mutually conditioned. (Randviir 2004: 38-39)

Sotsialiseerumine on ka protsess läbi mille täiendatakse oma metakommunikatiivset repertuaari või omandatakse ’käitumuslikku kapitali’.

> ’Centers’ and ’peripheries’ can be purely conceptual categories without any spatial articulation, yet making it possible to create popular messages the meaning of which is due to this opposition. Semiotisation of space and projection of meanings and metaneeds to both conceptual and physical areas is thus related to such unilateral communication that is operated by an intracultural (military, political, media, etc.) power position that makes it possible to reach group members, to whom knowledge about the world is mediated, in large numbers. (Randviir 2004: 67)

Tahaks siit välja lugeda, et kommunikatsioonisüsteemi keskuse ja perifeeria suhe pole ruumiline, vaid seotud võimusuhete ning informatsiooni distributsiooniga.

Seekordsel lugemisel torkasid rohkem silma selliste mõisted nagu sotsialiseerumine, ideoloogilisus, semiootiline reaalsus, bioloogiline ja kultuuriline Umwelt. Kummalisel kombel olen ma Rueschi paksust kogumikust läbi töödanud just need artiklid mida Randviir siin käsitleb (nt Social Control of Symbol Systems). Bergeri ja Luckmanni tööst tähtsustas ta institutsioonide aspekti ja Searli tekstist *brute facts* küsimust semiootilises reaalsuses. Osa ülikooli peahoone kujutisest meikis seekord senssi, aga raamatu viimased osad tüleks hoolikalt üle lugeda, sest seal käsitleb ta "märgi" mõistet ja üldistamise küsimust.

2.6.6 Paralingvistiliste vahendite uurimine ja nende kasutamine eestikeelses kõnes (2011-10-09 15:53)

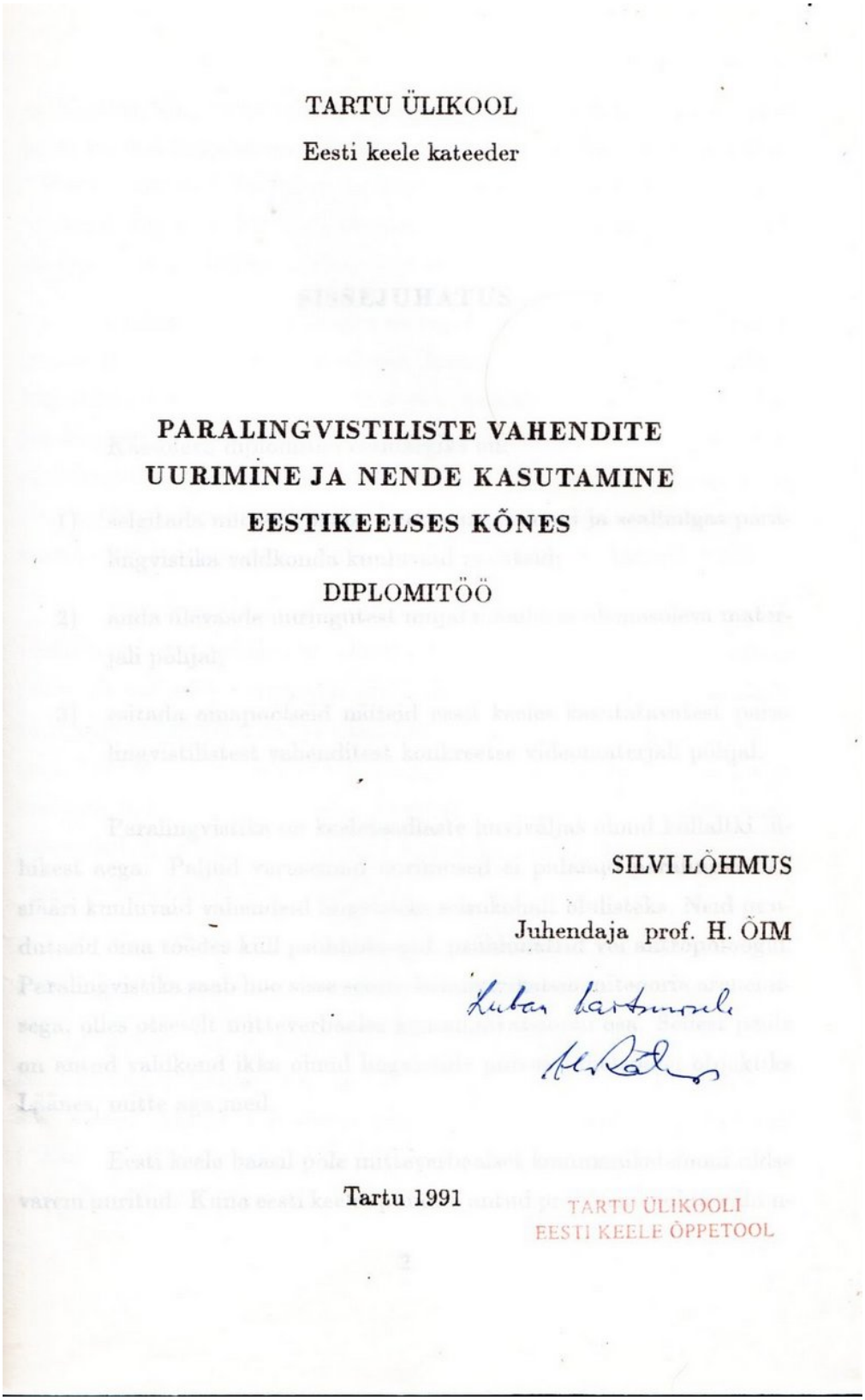

TARTU ÜLIKOOL

Eesti keele kateeder

PARALINGVISTILISTE VAHENDITE
UURIMINE JA NENDE KASUTAMINE
EESTIKEELSES KÕNES

DIPLOMITÖÖ

SILVI LÕHMUS

Juhendaja prof. H. ÕIM

Tartu 1991

TARTU ÜLIKOOLI
EESTI KEELE ÕPPETOOL

Tenjes [Lõhmus], Silvi 1991. Paralingvistiliste vahendite uurimine ja nende kasutamine eestikeelses kõnes.

Diplomitöö. Juhendaja prof. H. Õim. Tartu Ülikool, Eesti keele kateeder

Paralingvistika on siin defineeritud nii laialt, et hõlmab kõiki mitteverbaalse suhtlemise vahendeid. Paralingvistika on "teadus keelelistest vahenditest" ja parakeel on "vahendite kogu, mis osaleb keelelises kommunikatsioonis" (lk 9). Parakeel on "süsteeem, mis väljendab verbaalselt raskesti tabavaid subjektiivseid faktoreid" (lk 10). Parakeel saadab kõnet, kuid kineesika ja miimika "on seotud näiteks inimese emotsionaalse seisundiga ning ei osale tingimata antud informatsiooni edastamises".
Paralingvistika komponentide eristamisel on Lotmani "looduslik", "kultuuriline" ja "mitte-kultuuriline" siin "universaalsed", "etnolingvistilised" ja "idolektilised". Võimalik ka "bioloogiline", "sotsiaalne" ja "individuaalne".

> Paralingvistika vahenditeks ei peeta autonoomseid ja suletud semiootilisis süsteeme, kuid nad võivad olla hästikorrastatud semiootiliste mitteverbaalsete süsteemide elementideks.
> Põhjaliku klassifikatsiooni mitteverbaalsetest märkidest on teinud Randall P. Harrison (Harrison 1973). Mitteverbaalsed märgid kuuluvad nelja kategooriasse:
>
> 1. etenduslikud koodid, kus mitteverbaalsed märgid tulenevad keha tegevusest: näoilmetest, silmaligutustest, keha asenditest, puudutusetest, haistmisest. Etenduslike koodide allkategooria hõlmab selliseid paralingvistilisi nähtusi nagu hääle kvaliteet, kõne takerduvus, ohkamised, haigutused, naer, ühmatused jne;
> 2. tehislikud koodid, kus mitteverbaalsed märgid tulevad esile kosmeetika, rõivastusega, ehete asetusega. Siia kuuluvad veel kunstiobjektid, skulptuurid, arhitektuur jne;
> 3. vahenduslikud koodid, kus mitteverbaalseteks märkideks on valikud, sobivused ja leidlikkused. Näit. võib toimetaja kärpida fotot mitmel viisil, ta võib valida must-valge või värvilise, ta saab valida kas foto või joonistuse; samuti võib operaator valida lühikese või pika kaadri, ta võib lisada muusikat või heliefekte, ta võid moodustada kaadritest "uue süntaksi" (montaaž);
> 4. kontekstuaalsed koodid, kus mitteverbaalsed märgid muudustuvad aja ja ruumi kasutamisest. See võib toimuda läbi ajalise ja ruumilise kommunikatsioonisüsteemide lokalisatsiooni ning osavõtjate kunstikavatsuslike võtete.
>
> Toodud kategooriad hõlmavad väga laia ala ja mitte alati pole neil kommunikatiivset väärtust.
> Mitteverbaalsetel märkidel võib eristada kolme omadust: modaalsust, koodi ning funktsiooni. (Tenjes 1991: 14)

Birdwhistelli kineesika mõisted on Tenjesel eesti keelde tõlgitud järgnevalt: kine - üksus (vähim kommunikatsioonis eristuv üksus); kineme - kineem (foneemi analoog, žesti minimaalne ühik); allokine - alloüksus (üks paljudest kineemi variantidest või žestiühik). Eestikeelsed vasted pidi ta ise välja mõtlema (Tenjes 1991: 18-19).

> Psühholoogid on õnnelikud, kui saavad indiviidi uurida suhteliselt isoleerituna, aga kineesikud rõhutavad, et indiviidi peab uurima sotsiaalses kontekstis. Olulised käitumuslikud jooned on suhted interaktantide vahel saavadki ilmneda vaid suhtlussituatsioonis. Kineesikud proovivad tabada suhtluses osalejate kogu käitumuslikku kompleksi ja siis kõrvale heita ebaolulist. Psühholoogid liiguvad vastupidises suunas: kõigepealt eraldavad mõned kõige olulisemad käitumisjooned, lisades hiljem järk-järgult juurde uusi. (Tenjes 1991: 26-27)

Neli silmkontakti funktsiooni Kendoni järgi:

1. kognitiivne - kõneleja vaatab eemale kodeerimisraskuste puhul;

2. monitoorne - kõneleja vaatab oma partnerit, et kindlaks teha mõtteüksuste lõppemist ja olla kindel, et tema partner on valmis rolli üle võtma;

3. regulatiivne - silmkontakt esineb kas partneri ergutamiseks või tema jutu keelamiseks;

4. ekspressiivne - vaadates partnerit, võib kõneleja ärritada või tema kõnet takerduma panna.

See diplomitöö ei ole väga mahukas (köitest poole moodustab mahukas bibliograafia), kuid see-eest on sisukas. Tenjese doktoritöös iseenestmõistetavad ja peaaegu, et märkamatuks jäävad viited on siin üksikasjalikumalt ära selgitatud. Seda lugedes tekkis "töö mida mina oleksin tahtnud teha, on juba tehtud" tunne - nii Birdwhistelli kui ka Mehrabiani tööde kõige iseäralikumad omadused (just need, mis mullegi on silma hakanud) olid siin juba kirjeldatud (kineesika tasandid ja kõigi mitteverbaalsete märkide kultuurilisus; *immediacy*). Argyle'i viite sain kohe üle vaadata, sest tema raamat ootab aknalaual järjekorras. Hea meelega loeks ka Tenjese magistritöö läbi enne doktoritöö taaslugemist.
Sain siit huvitavaid viiteid. Näiteks Allport & Vernor - "Studies in Expressive Movement" (1933) torkas silma, sest olen Allporti, kes oli omal ajal *eminent* psühholoog USAs, sulest lugenud raamatus individuaali religioonist. Google Booksi kirjeldus ütleb "Studies in Expressive Movement" kohta, et teose teine osa tegeleb sellega "mida su käekiri ütleb su isiksuse kohta", AGA esimene osa tegeleb "väljendusliku liikumise" küsimustega kolmel tasandil:

> The first is the level of traits, interests, attitudes, or sentiments considered as composing an "inner" personality; the second is the level of behavior and expression; the third is the level of impression, the perception and interpretation of behavior by another.

Veebisait archive.org pakub tervest raamatust tasuta allalaetava versiooni, kuid .SMIL failiformaadi lugemiseks on vaja eriprogrammi ja minul ei õnnestunud sobivat leida. Igal juhul tuleks meelde jätta, et kui kunagi jõuan Darwini raamatuni (samuti veebis saadaval), proovin ka Allporti raamatut muukida.

2.6.7 Bodily Communication (2011-10-11 20:04)

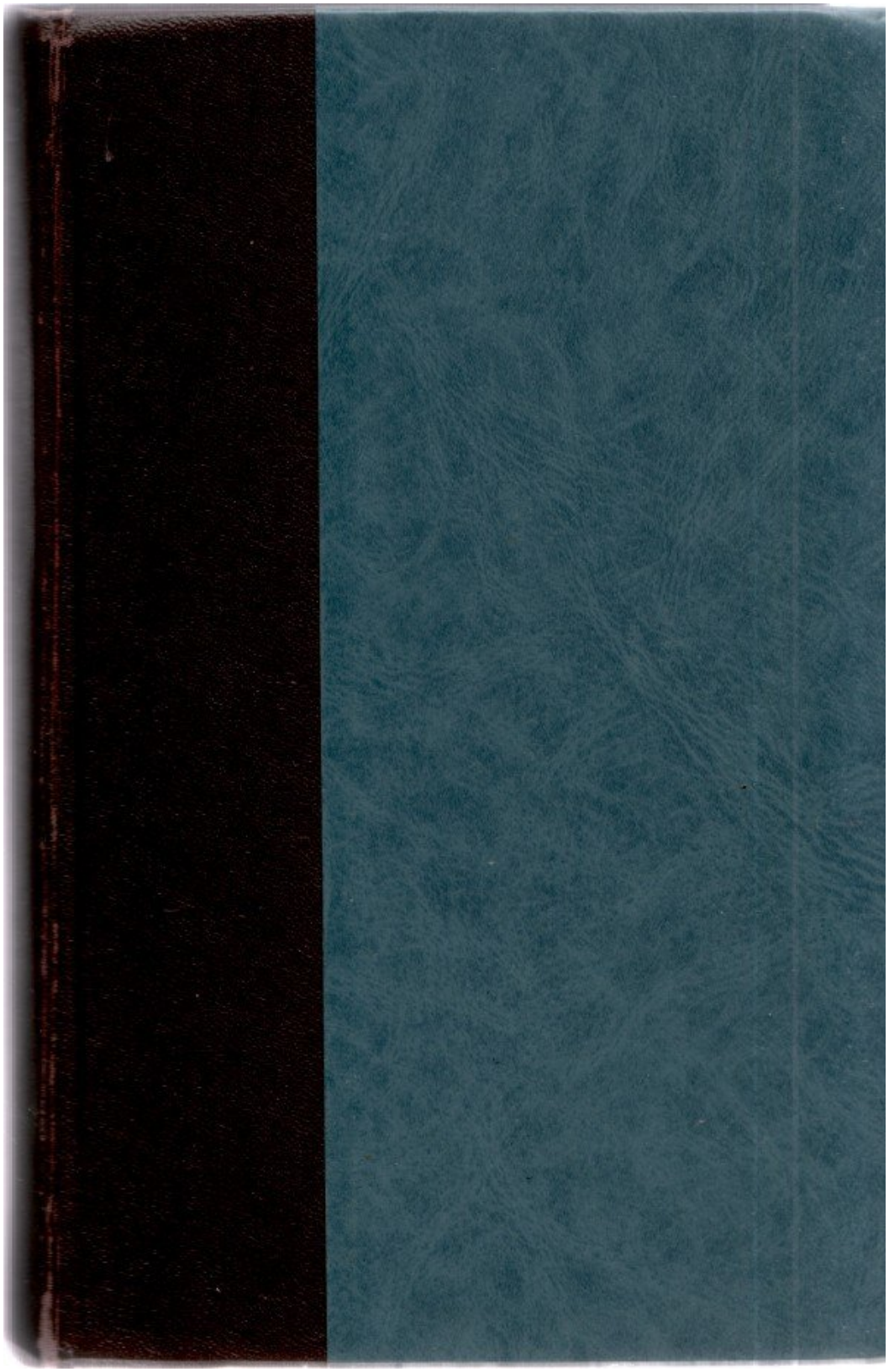

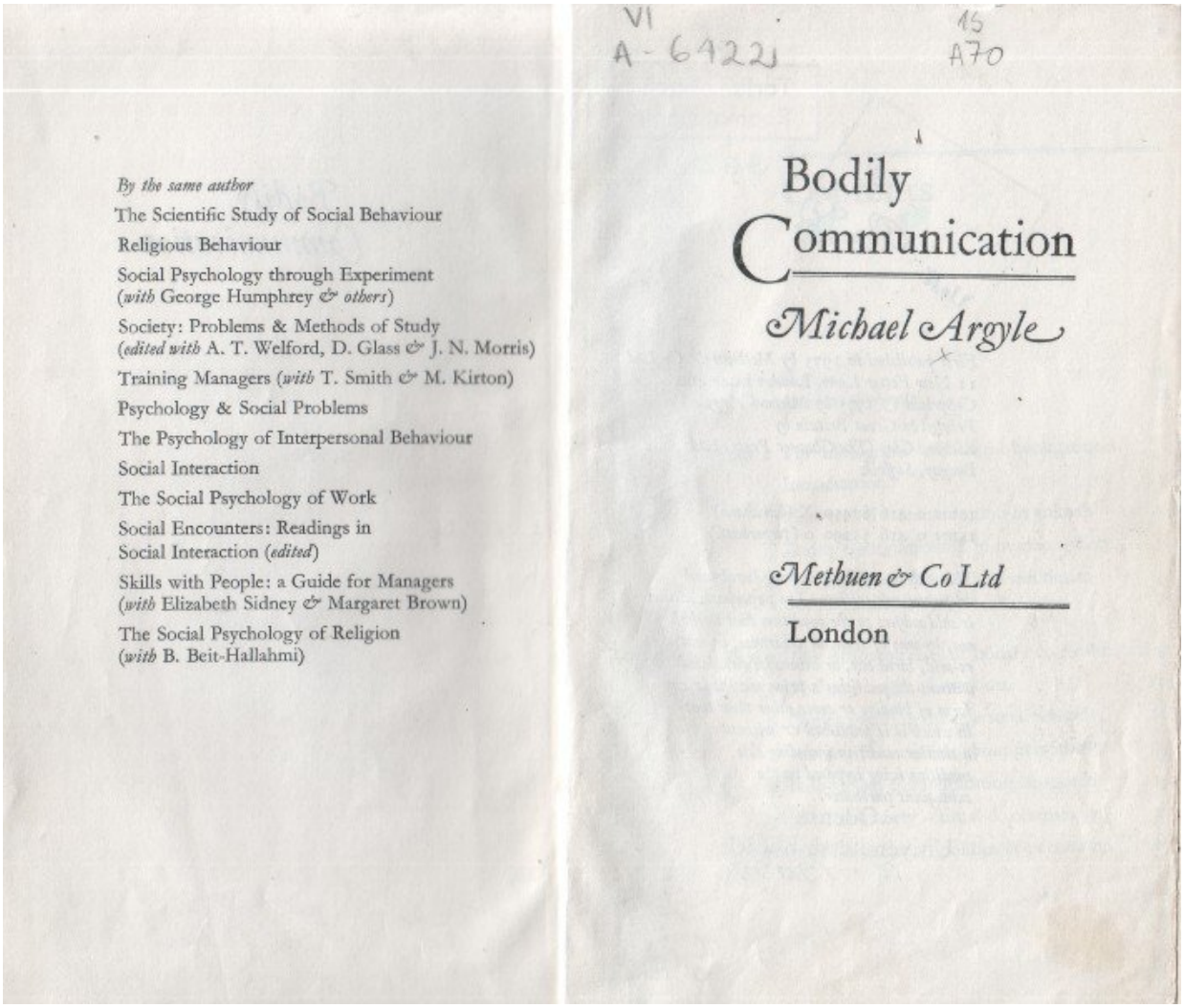

By the same author

The Scientific Study of Social Behaviour

Religious Behaviour

Social Psychology through Experiment
(*with* George Humphrey & *others*)

Society: Problems & Methods of Study
(*edited with* A. T. Welford, D. Glass & J. N. Morris)

Training Managers (*with* T. Smith & M. Kirton)

Psychology & Social Problems

The Psychology of Interpersonal Behaviour

Social Interaction

The Social Psychology of Work

Social Encounters: Readings in
Social Interaction (*edited*)

Skills with People: a Guide for Managers
(*with* Elizabeth Sidney & Margaret Brown)

The Social Psychology of Religion
(*with* B. Beit-Hallahmi)

VI
A-6422j
15
A70

Bodily Communication

Michael Argyle

Methuen & Co Ltd

London

Argyle, Michael 1975. Bodily Communication. London : Methuen

Kohe raamatu eessõnas nimetab Argyle raamatuid mis on teda mõjutanud ja mulle juba tuttavate teoste (Mehrabian 1972, Knapp 1972, Birdwhistell 1970) kõrval nimetab ta R. Harre, P. ja F. Secordi teose "The explanation of social behaviour" (1972), mis on sotsiaalteaduste raamatukogu hoidlas olemas!

Condoni väida, et tänapäeval pööratkse rohkem tähelepanu iseendale kui teadmiste objektile, millest mitteverbaalne käitumine on üks osa, on Argyle sissejuhatuses sellisel kujul:

> We have a good idea of the different messages which are conveyed by different bodily signals - emotional states, attitudes to other people, *information about the self* and supporting speech by providing illustrations, feedback, and synchronizing signals, and in sign-language replacing it. It is used as well in ritual and ceremony, art and music, propaganda and politics. (Argyle 1975: 3-4)

Märkide ja signaalide eristamise küsimus kerkib siingi:

> By a *sign* or signal we shall mean an element of the behaviour, appearance, etc., of one organism that is received by the sense organs of a second organism and affects its behaviour. We exclude simply mechanical influence: if A pushed B over this is a mechanical effect (though it will probably a communication as

well). Signs normally act at a distance, though we shall consider certain forms of bodily contact as signs. Some signals are intended to communicate - these will be called *communications*. Signals are a quite distinctive class of behaviour, because they have *meanings* - they stand for other objects or events, or create expectations of behaviour to follow. (Argyle 1975: 5)

Füüsilise ja sotsiaalse käitumise eristuse saab siit:

> A number of sociologists have distinguished between human social behaviour and other events in the natural world. Human social acts, it is said, are initiated and planned with certain goals in mind; the performance is subject to self-direction, follows rules, and is meaningful to the performed in that he can give a verbal account justifying it, or may try to make an anticipated account come true. Furthermore, many social acts, verbal and non-verbal, have a symbolic character, which makes them different from nearly all animal behaviour. NV acts, like verbal ones, communicate quite differently from sheer physical signals. For example, the *absence* of a NV act, for example, a refusal to shake hands, may constitute an extremely important social act. Small differences in the physical acts performed e.g. small differences in the direction of gaze, can produce very big differences in their meaning. In this respect NV signals are similar to verbal ones, where a change in one letter can totally alter meaning. Furthermore, the same physical act can have quite different meaning in different cultures, just as a word can. Putting these two points together, doing nothing in the same situation may have a quite different significance in two different cultures. (Argyle 1975: 52)

Seos enese-esituse ja käitumusliku valetamise vahel:

> [I]t appears to be necessary for both animals and humans to signal their identity to other people, for them to communicate enough information about themselves for others to be able to respond to them appropriately. Such information consists of symbolic information indicating to which of various categories of persons they belong. Presumably such self-presentation in birds is not a product of deliberate and reflective cognitive processes, and probably in many human beings it is not. However, self-presentation often involves quite careful planning, and a certain amount of deception. When this behaviour has been performed over a period of time it becomes spontaneous and unreflective.
> It is also necessary for interactors to send enough information about the purpose of their behaviour to make it intelligible to possible onlookers; Goffman (1971) has called this 'body-gloss'. People are evidently aware of what their behaviour looks like to others, and they send additional NV signals to show that it has some acceptable and sensible purpose, or occasionally to communicate a misleading meaning, as in various kinds of deceptive behaviour. In these latter cases there is much more conscious awareness than in relaxed, and spontaneous behaviour. (Argle 1975: 55-56)

Denotatiivse-konnotatiivse suhe mitteverbaalses ja konteksti mõistmise tähtsus:

> Psychologists analyse the meaning of signals in terms of the words and images evoked by them. Students of semiotics, however, point out that signs have two kinds of meanings - denotation and connotation. They denote a class of objects or events; they connote the abstract set of ideas which defines this class; connotation depends on the linkage of this sign with other signs in the communication system. Thus a gesture illustrating a large fish both represents the class of large fish and connotes this particular kind of beast. Connotation involves linkades with other concepts - small fish, large animals etc., both between verbalized concepts and between images of these classes. Connotation often deals in terms of opposition (large *v*: small) and of hierarchies of classes (fish as part of the animal kingdom). Some bodily signals have meanings as part of elaborate sign systems. Kenneth Pike (1957) has made the point that one could not understand what is going on at a religious service, a baseball game, a fishing expedition, or a scientific experiment unless one understood the ideas and plans in the minds of the participants, together with the whole set of concepts and rules connected with the religious service or baseball game. (Argyle 1975: 58)

Kuidas muuta grupi norme:

> How can these rules be changed? Studies of change in group norms show that these are changed as the result of an individual's deviating, and persuading the rest of the group that the new norm is to their advantage. The deviate may get his ideas from other groups, or may have thought of the change himself. He will be successful in persuading the other group members if he is of high status in the group, has conformed in the past, possesses persuasive social skills, and can show the others that they will gain from the change. Presumably there is a kind of natural selection in which rules survive which provide the greates satisfaction to the majority of the group members. It follows that there may be sets of social rules as yet unthought of, which might be even more beneficial. Perhaps we should simply do without some of our present rules, just as we manage without the 'Boston switch'. (Argyle 1975: 67)

Kuidas lühiajalised mimeetilised ülekanded mõjutavad sotsiaalset kogemust:

> A happy person thinks that other people are happy. In real social situations there is a further reason for this - a happy person produces at least a temporary cheerful state in those that he meets - which he sees as their emotional state, without realizing he has partly induced it himself. (Argyle 1975: 115)

Enamus mitteverbaalsest pettusest kannab positiivset funktsiooni:

> In animals interpersonal signals reflect the real attitude of the animals concerned. In human being things are more complicated, and for strategic reasons signals are often sent which are not genuine. The most common form of deception is probably the expression of attitudes that are more friendly than the true attitude; this is partly to ingratiate superiors or others, from whom rewards are sought, partly to make life in social groups easier and pleasanter. Most dissimulation probably takes place in the face, since people are able to monitor their facial expression easily; it is not so widely known, however, that interpersonal attitudes are conveyed by a number of other non-verbal signals such as posture and orientation, which makes it possible to see through deceptive facial expressions. (Argyle 1975: 125-126)

> Information about human individuals is conveyed in a similar way - there information is given involuntarily about race, age, and sex. In addition there is also deliberate manipulation of cues, or 'self-presentation'; the ideas which the sender has about himself are converted into bodily signals, which others have to decode. The manipulation of cues extends to some degree of control over the apparently fixed and involuntary cues for age, physique, and even race and sex. Though this is difficult to achieve and there are obvious limits to what can be done, nevertheless some people do change their voice and appearance to a remarkable degree by various methods including surgical operations. Human beings need information about each other, just as animals do. We have additional motives for sending it however; by creating a favourable impression on others we can gain material advantages, sustain a satisfying positive self-image, and a 'self-fulfilling prophecy' - become more effective in many social skills - teachers can teach their pupils more, psychiatrists can make their patients recover faster, if they are believed competent.
> Personality can be interpreted in terms of the encoding and decoding of mainly non-verbal signals. But what is the message which is being sent? The involuntary cues convey all kinds of information about the sender's body, roles, and whatever cognitive dimensions or categories they use. In the case of the manipulated cues, the information sent is how the sender perceives himself, and how he wants others, in general or particular, to see him. The situation is made more complicated by the fact that people use quite different cognitive constructs in this sphere - people classify each other in terms of a great variety of dimensions, partly derived from the culture, partly individually developed. (Argyle 1975: 134-135)

Diskussioon metakommunikatsioonist:

> If the verbal contents are the 'message', the non-verbal framing signals are a message about the message; but it is really the combination of the two that constitutes the complete message. Some psychologists have maintained that the message and the grame belong to completely differnt communication systems; but it is perfectly possible for the 'real' message to be carried by the non-verbal signals, as when two people agree about the contents but not about their relationship. These are really 'messages about the relationship'. However, from the point of view of the message proper it may be argued that the two channels combine to produce a total act of verbal communication, for example, a question asked in a spirit of polite inquiry, a piece of information given as a devastating rebuttal, or an order given as a mild suggestion. (Argyle 1975: 157)

Siin jätab Argyle *blatantly* välja autokommunikatsiooni:

> Although individual rituals may employ similar kinds of symbolism, no communication is involved, because there are no shared signals. (Argyle 1975: 175)

Peatükk 10 ("**NVC in society - politics & persuasion**") väärib käesoleval momendil erilist tähelepanu.

> In large groups of animals social order is maintained and leadership exercised by non-verbal encounters, mainly between the older and stronger males. In primitive human societies things are similar, except words are used - though words have little effect unless backed up by the appearance or reality of power. (Argyle 1975: 193)

:

> We can distinguish five different kinds of political activity each of which makes use of non-verbal signals:
>
> 1. Direct political action
> 2. Civil disobediance
> 3. Peaceful demonstration
> 4. Demonstration of power by the authorities
> 5. Attempts to change the social position of a group
>
> (Argyle 1975: 194-199)

Võib-olla see, millele van Dijk vihjas:

> Racial and other minority groups, members of the lower social classes, and young people occupy underprivilieged positions in society. In addition to their material frustrations there are also those of being treated as social inferiors in everyday social contacts: the style of non-verbal behaviour of members of superior groups constitutes the main source of frustration. (Argyle 1975: 198)

> Whether or not a political leader is elected to high office depends partly on his personal public image, quite apart from the policies he and his party stand for. This public image is derived partly from real events in his career, partly from the impression he gives on TV and in person, and it is partly the result of impression-management by public relations experts. (Argyle 1975: 205)

Ülesmärge: "Rhetoric of Nonverbal Communication" by Haig A. Bosmajian.

Mõtlesin seda teha juba ühe varasema teose puhul, kuid seekord tegin mõtte teoks: skännida põnevamad skeemid sisse.

1. Lk 217: Emotions perceived in schematic faces (from Thayer and Schiff, 1969: 76)

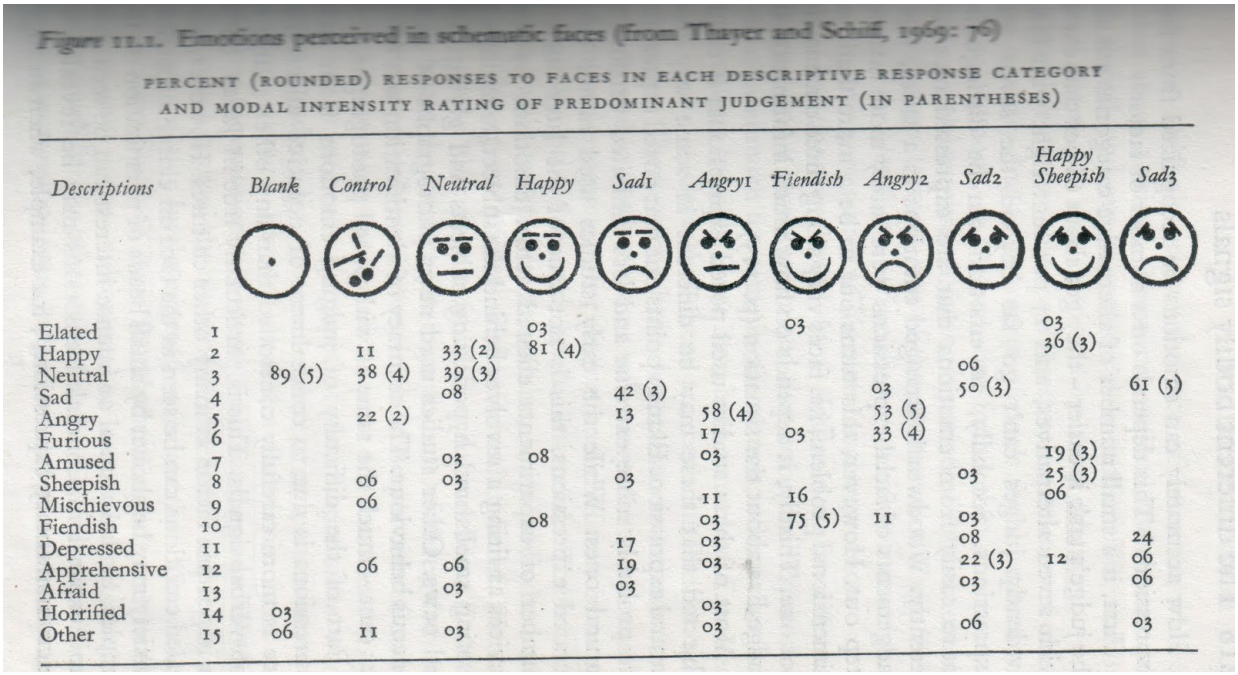

Figure 11.1. Emotions perceived in schematic faces (from Thayer and Schiff, 1969: 76)

PERCENT (ROUNDED) RESPONSES TO FACES IN EACH DESCRIPTIVE RESPONSE CATEGORY AND MODAL INTENSITY RATING OF PREDOMINANT JUDGEMENT (IN PARENTHESES)

Descriptions		*Blank*	*Control*	*Neutral*	*Happy*	*Sad1*	*Angry1*	*Fiendish*	*Angry2*	*Sad2*	*Happy Sheepish*	*Sad3*
Elated	1				03			03			03	
Happy	2		11	33 (2)	81 (4)						36 (3)	
Neutral	3	89 (5)	38 (4)	39 (3)						06		
Sad	4			08		42 (3)			03	50 (3)		61 (5)
Angry	5		22 (2)			13	58 (4)		53 (5)			
Furious	6						17	03	33 (4)			
Amused	7			03	08		03				19 (3)	
Sheepish	8		06	03		03				03	25 (3)	
Mischievous	9		06				11	16			06	
Fiendish	10				08		03	75 (5)	11	03		
Depressed	11					17	03			08		24
Apprehensive	12		06	06		19	03			22 (3)	12	06
Afraid	13			03		03				03		06
Horrified	14	03					03					
Other	15	06	11	03			03			06		03

2. Lk 222: Birdwhistelli 60-märgiline kehakeel (näide sellest miks lingvistikat ei tasuks rakendada kehakeelele)

Figure 11.2. A code for the face (from Birdwhistell, 1970: 260)

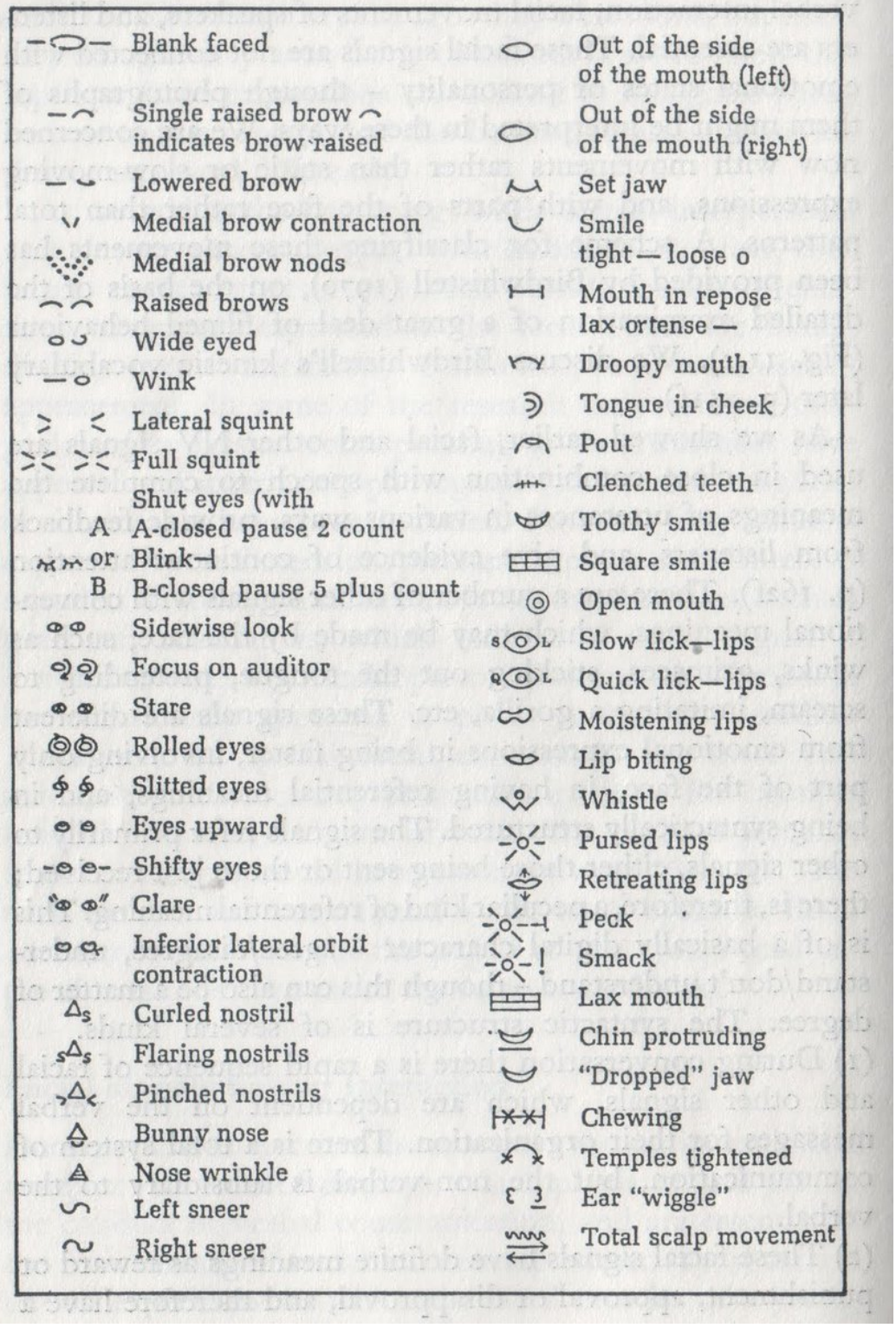

3. Lk 259: kõrge ja madala kodeeritusega žestid. Selle nägemisel meenus koheselt näost-näkku vestlus Tenjesega - tajusin, et tema žestid on kõrge kodeeritusega ja minu omad madala kodeeritusega. Kõrvalleheküljel on tekst: "...it has been found by Baxter, Winters, and Hammer (1968) that people with greater verbal facility used *more* gestures,

suggesting that gestures are supplements rather than substitutes."

Figure 13.2. The high and low codability material. Figures shown represent mean percentage improvement when gesture is allowed for each individual picture.

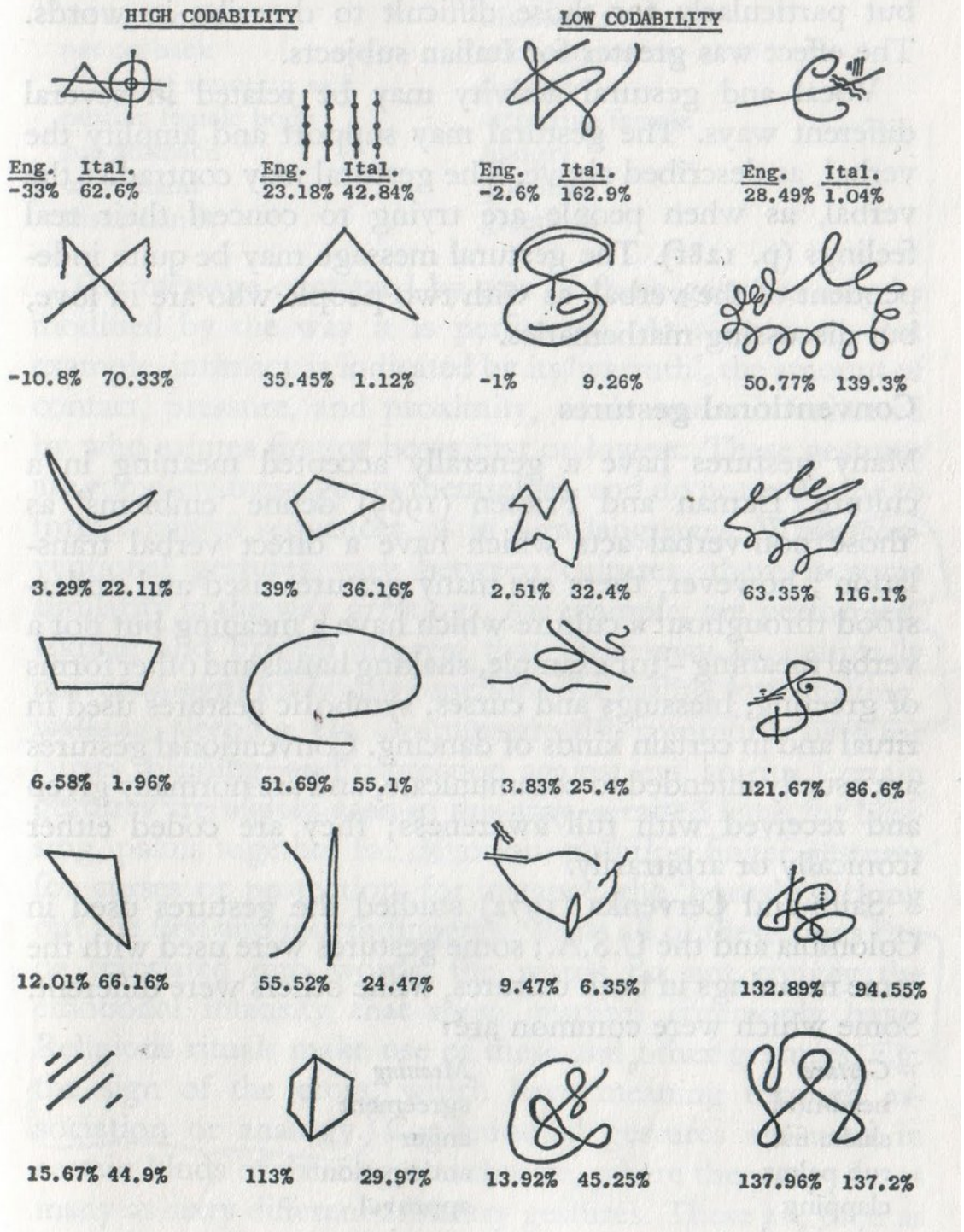

vahemärkus:
Gesture: action of shooting self
Meaning: faux pas
(lk 261)

Kuidas erinevad inimese ja looma mitteverbaalne suhtlemine:

> Most animal communications are triggered directly by immediate stimuli and motivational states. Human communications, verbal or non-verbal, are partly the product of cognitive processes, are directed towards long-term goals, and depend in a complex way on the nature of the situation and its rules. As we have seen, social acts may be consciously planned and monitored; where they are more spontaneous the processes involved are similar, though there is less conscious attention to the performance. (Argyle 1975: 365)

Käitumise modelleerimine videomaterjali järgi:

> Another form of social skills training uses 'modelling' - imitating the performance of skilled practitioners, seen either in person or on film. Again it may be necessary to use verbal intervention, to draw attention to certain aspects of the model's performance. And simply watching other people is not enough - the learner has to have a go himself. Research on training teachers at Stanford showed that watching a filmed model was valuable, especially if there was verbal commentary on it; role-playing, with verbal feedback and video-tape replay was also effective. However, with modelling *and* video-tape playback, verbal intervention is unnecessary (McKnight 1971). (Argyle 1975: 368)

Kokkuvõte. Hea. Võttis kolm päeva, et läbi närida, aga oli seda väärt. Olen kindel, et see on üks põhilisi allikaid, kust Pease oma jama ümber kirjutas. Argyle on kogunud ja tõlgendanud ise piisavalt, et see oleks, nagu sissejuhatuses on õeldud, samaagselt teaduslik ja populaarne. Siiski tundsin paljud kohad ära Pease'i töödest, ainult, et viimane oli teinud asja banaalselt lihtsaks, kirjutades tekstist välja kõik vähegi teaduslikud terminid. Jälle kord tunnen, et suhtluskoolitustel Pease'i tõlgenduste edasi andmine on vale.
Õppejõule seda teost näidates seostus sõna leheküljelt talle vastu vaatav sõna 'behaviour' tema jaoks behaviourismiga. Pärast seda mõtlesin järgi, kas see võib olla 'undercover' jätk behaviourismile, kuid tõendid osutavad teises suunas. Mitteverbaalse suhtlemise ajalool on oma ajalugu (Darwin, Efron, Birdwhistell ja Mehrabian, keegi neist pole minu teada seotud behaviourismiga). Argyle'i töö on sotsiaal-psühholoogiline, kuid kasutab põhiliselt "signaali" ja "sümboli" mõisteid. Argyle tõlgitseb paljuski tekste sellistelt tegelastelt nagu Levi-Strauss, Sebeok, McLuhan ja Huizinger (kellede seminaritekste me semiootika ainetes oleme lugenud).
Argyle'i sulest ilmus 1969 veel põhjalikum teos, Social Interaction, mis on 500 lehekülge pikk ja mille lugemiseks ma pean end varuma (lugemisjärjekorras on praegu palju teoseid). Tema väidetavalt olulisim panus valdkonda, The Psychology of Interpersonal Behaviour, pole Tartus saadaval. Wiki räägib, et Argyle oli üks esimesi ja mõjukamaid Inglise (Oxfordi) sotsiaalpsühholooge. Eriliselt huvitas teda inimese pilk (*gaze*) ja see oli ka teema, millest ta pärast Bodily Communicationi koos Mark Cookiga raamatu (Gaze and Mutual Gaze) raamatu kirjutas 1976. aastal. Good stuff.

2.6.8 Augustine On Lying (2011-10-14 01:17)

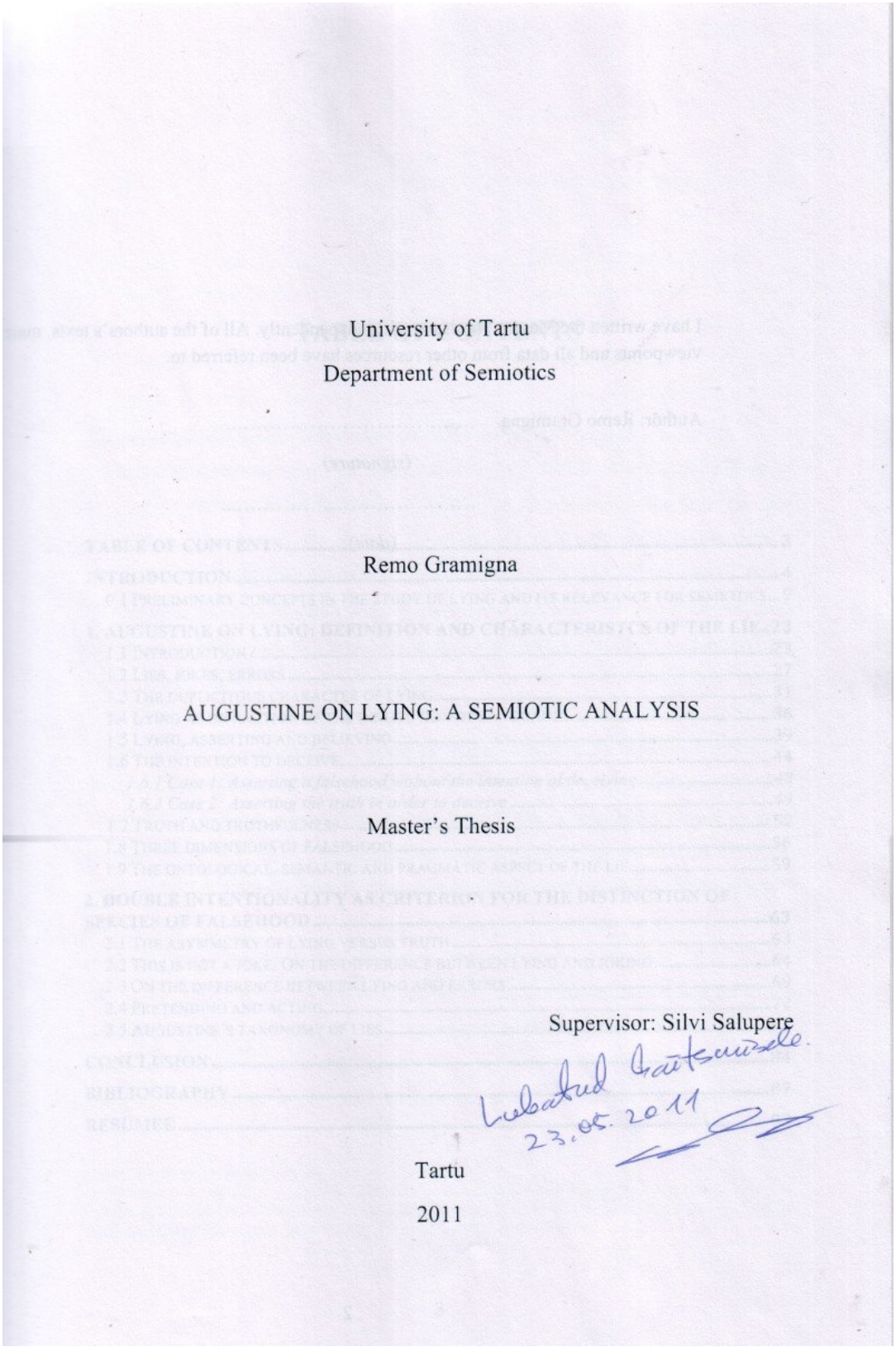

University of Tartu
Department of Semiotics

Remo Gramigna

AUGUSTINE ON LYING: A SEMIOTIC ANALYSIS

Master's Thesis

Supervisor: Silvi Salupere

Lubatud kaitsmisele.
23.05.2011

Tartu

2011

Gramigna, Remo 2011. Augustine On Lying: A Semiotic Analysis. University of Tartu, Department of Semiotics.

> Augustine lifted up the discussion of lying from an ontological paradigm that dominated in Greek culture and that tackled the problem of lying within the frame of objective falsehoods, to the metalevel of the interpreter's beliefs and intentionality. The latter is thus conceived as a **conscious performer that willingly uses a deceptive mode of signification, that is, making use of signs in order to deceive**. As it will be argued in what follows, the current study suggests a semiotic reading of Augustine's theory of lying for it envisages lying as an **intentional act performed by an agent by means of signs with the specific purpose of misleading others**. 'Agency' is hereby conceived as the capacity of an agent to act in the world. Suffice to note, for the present, that lying always entails the usage of signs by an interpreter in order to deceive someone else. The nature of these signs will be clarified in the course of the present analysis.
> Belief and intentionality are key terms in the conceptualization of the phenomenon of lying in an Augustinian fashion. As we shall see in what follows, Augustine points out that **the characteristics of the lie are the split between thought and speech in the signification of the lie and the intention to deceive. The liar's mode of signification is mis-informative and his discourse is the manipulation of the dupe's beliefs and knowledge**. (Gramigna 2011: 8)

Samal leheküljel on öeldud, et kuigi Augustinus mõtles esmajärgus verbaalseid märke, saab tema proto-semiootilist märgiteooriat rakendada ka mitteverbaalsetele märkidele. Näiteid sellest (tähendusest raseda vaikuse või žestidega valetamisest) leidis Gramina järgnevatest töödest:
Colish, Marcia L. 1978. St. Augustine's rhetoric of silence revisited. Augustinian Studies 9: 15-24
Genosko, Gary 1995: 92-94. Augustine gives us the finger. Semiotica 104 (1/2): 81-97.

Eristus valetamise ja petmise vahel:

> The demarcaion between humanities and hard sciences in the treatment of lying seems to have produced also a demarcation in terminology concending that **lying is a human feature whereas deception may also occur in the animal kingdom. I hereby refer to the terminological distinction between 'lying' and 'deception'**. However, the abovementioned separation seems to be problematic and there is no general agreement upon it. (Gramigna 2011: 13)

> The potentiality of semiosis and communication available for interpreters of a given community is provided by shared conventional sign systems - natural langauge for instance. The liar exploits this potentiality by possibilities of communication in order to pursue his deceptive goals, that is, to model the dupe's beliefs according to a pattern that the liar himself is aware to be false. To sum up, lying entails duplicitous signification, conceived as split between inner thought and outwards manifested signs. (Gramigna 2011: 33)

Lk 38 leidsin midagi, mis tuli ähmaselt tuttav ette siit: Jumal ei vaja inimesega suhtlemiseks sõnu, sest Jumal on *cordis inspector*, tähendab, Jumalal on võime vaadelda inimeste sisemust. See pani mind mõtlema, et "Jumal kõneleb kehakeelt". See tähendab, Jumal rakendab intersubjektiivset suhtlemist intrapersonaalsel tasandil (Rueschi terminites). See meikib senssi seniks kuni palvetamine on vajalik vaid selleks, et Jumalal oleks "empiirilist materjali" ehk afektiivseid kehalisi seisundeid, mille arvelt analüüsida "hinge puhtust". Teisalt on selline mõttekäik jabur, sest kui inimene usub südamest, et ta kuriteod olid heateod, siis sama mõistaks ka Jumal.

Before turning to the consideration of the intent to deceive, another point ought to be made. As indicated above, Chisholm and Feeham posed **a distinction between lying and other species of deception on the basis of the concept of assertion**. To make matters more clear, the authors refer to a specific aspect of deception reported by Emmanuel Kant. In this example, a man may feign to be about to leave on a trip by simply packing his luggage. In other words, the man pretends to be leaving by showing by signs of his behaviour (packing his luggage) because he wants someone else to assume that he is actually leaving. This example goes under the rubric of simulation and in particular under the strategies of "pretending". At this poing deceiving as such can be separated from the intent to assert a falsehood, which is proper to the lie. (Gramigna 2011: 44)

Kokkuvõttes põhjalik töö. Greimas, Pelc, Morris, Ekman jne olid kenasti esindatud. Lõppude lõpuks oli see semiootiline lähenemine Augustinuse valetamisteooriale, mitte Augustinuse märgiteooria seisukohaast valetamisele lähenemine. Palju läks ilmselt kaduma selle tõttu, et mind ei huvita praegu valetamine. Mõtlema jäin selle üle, et valetamine on üks pettuse vormidest. Meeldis, et töö oli sidus ja üksikasjalik. Muidu poleks tähele pannudki, aga kellegi proseminaritööga võrreldes oli see magistritöö tõesti hästi kirjutatud ja vormistatud.

[teine lugemine]

2.6.9 Žestid eestikeelses dialoogis (2011-10-16 03:34)

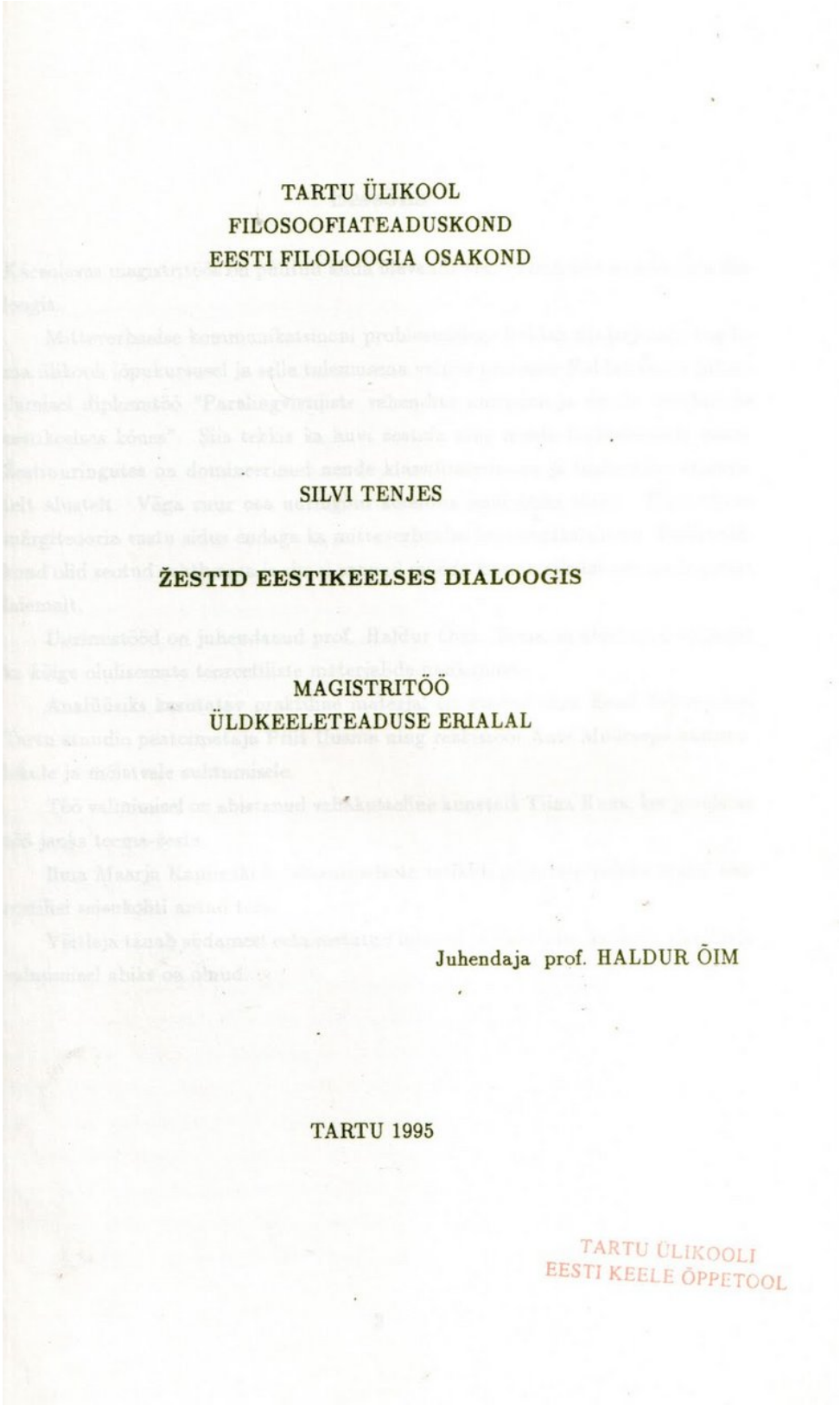

TARTU ÜLIKOOL
FILOSOOFIATEADUSKOND
EESTI FILOLOOGIA OSAKOND

SILVI TENJES

ŽESTID EESTIKEELSES DIALOOGIS

MAGISTRITÖÖ
ÜLDKEELETEADUSE ERIALAL

Juhendaja prof. HALDUR ÕIM

TARTU 1995

TARTU ÜLIKOOLI
EESTI KEELE ÕPPETOOL

Tenjes, Silvi 1995. Žestid eestikeelses dialoogis. Magistritöö. Tartu : Tartu ülikool

Redundancy on eesti keeles *liiasus*

> Liiasuse mõiste on lähedalt seotud info mõistega. Liiasus on see, mis on teates prognoositav või kokkuleppeline. Vastandmõiste liiasusele on entroopia. Liiasus on kõrge prognoositavuse, entroopia aga madala ennustatavuse tulemus. Nii on madala prognoositavusega teates kõrge entroopia ja kõrge info protsent, ning kõrge prognoositavusega teates on suur liiasus ning madal info protsent. Kui ma kohtan tänaval sõpra ja ütlen "Tere!", siis on selles teates kõrge prognoositavus ja kõrge liiasus. (Tenjes 1995: 11)

Meediumite kategooriad:

> 1. Presentatsiooniline meedium: hääl, nägu, keha. Siin kasutatakse loomuliku keele sõnu, väljendeid, žeste jne. Nad nõuavad suhtleja kohalolu, kuna ta on meedium; nad on siin ja praegu ning loovad kommunikatsiooniakte.
> 2. Representatsiooniline meedium: raamatud, maalid, fotod, artiklid, arhitektuur, sisekujundus, iluaiandus jne. On arvutu hulk meediume, mis kasutavad kultuurilisi ja esteetilisi konventsioone, et luua mingit liiki "tekst". Nad on kujutavad, loovad. Nad võivad luua teksti, mis märgib üles 1. kategooria meediumi ja mis elab suhtluse osapoolest sõltumatut elu. Nad loovad kommunikatsiooni teoseid.
> 3. Mehhaaniline meedium: telefonid, raadio, televisioon, teleks. Nad edastavad 1. ja 2. kategooriat. Peamine erinevus 2. ja 3. kategooria vahel: 3. kategooria meedium kasutab tehniliselt loodud kanaleid ning on seega tehnoloogiliste konstruktsioonide subjekt. Ta võib A-tasandil rohkem müra põhjustada kui 2. kategooria esindajad.
>
> (Tenjes 1995: 14)

Midagi intertekstuaalsuse suunas: teises peatükis (lk 21, "Keele kasutamine vestluses") kirjeldab Tenjes kolme teooriat neljalt isikult:

> 1. George Herbert Meadi sümboliline vastastikune tegevus (interaktsionism);
> 2. Jogn Langshaw Austini ja John Searle'i kõneaktide teooria ja
> 3. Paul Grice'i idee koostööst kui kõige põhilisemast inimestevahelisest suhtlusest.

Mind kummastas, et olen kõigi kolmega juba vähemal või rohkemal määral kohtunud. Meadi enda raamatut pole ma veel kätte saanud, kuid olen veel väga asjatundmatus faasis lugenud ühte tema õpilastest. Grice'i tähendusteooriat selgitati mitteverbaalse suhtlemise pragmaatikas ning Austini ja Searle'iga kohtusin sotsiosemiootika seminarides. Kommunikatsiooniteaduste maailm on väike? Üha enam hakkab näima nii.

Mingil momendil unistasin kognitiivteaduste valdkonnast midagi mitteverbaalse suhtlemise kohta leida, kuid seni on vaid psühhisemiootikas olnud udujuttu mudelitest (ennekõike Umweltist). Siin on märksa konkreetsemalt ära märgitud tasandid mida ma juba tean ja tunnen. Küsimus on selles, kas seda "kognitiivset seisundit" annab mitteverbaalse suhtlemise kaudu uurida.

> Lähtudes üldiselt tunnustatud inimkäitumise teooriatest võib kommunikatsioonis eristada kolme liiki infot: **info kognitiivsuse kohta; motivatsiooniline info ja kõneleja tundeliigutuslikud seisundid**. Kognitiivne seisund vastab sellele, mida kõneleja parajasti mõtleb; motivatsiooniline seisund vastab eesmärkidele, mida kõneleja tahab saavutada - see, mida ta kavatseb; ja tundmuslik seisund vastab tema tundmuste füsioloogilisele astmele. Kognitiivsed seisundid võivad näiteks tekitada tundmuslikke seisundeid ja vastupidi. Kognitiivsete seisundite uurimine võib ka küsimuse juurde, **kuidas meie teadmised maailmast on esindatud mälus ja kuidas me nende teadmistega suhtleme keele kaudu**. Motivatsioonilised ja tundmuslikud seisundid võivad olla aluseks mõnele ideele või mõttele. Kanalid, milles info

> kodeeritakse inimkommunikatsioonis, on vastavuses inimeste meeleorganitega. Käitumine või signaalid on vaid märgid niivõrd, kui nad kannavad infot kõnelejalt kuulajale.
> Mitteverbaalne käitumine on tavaliselt multi-funktsionaalne - samad käitumuslikud aspektid võivad edasi toimetada erinevat infot ning sama infot võib kodeerida erinevatesse kätumuslikesse aspektidesse. Oluline on teada saada, kuidas sellist infot edasi antakse. Kognitiivsed seisundid antakse edasi peamiselt verbaalse käitumisega ning sellest aspektist on käitumist ka uuritud. Motivatsiooniliste ja tundmuslike seisundite uurimisel jäeti mitteverbaalne valdkond algselt unarusse. Kuigi motivatsioonilisi seisundeid antakse edasi nii verbaalse kui mitteverbaalse käitumisega. Mitteverbaalsed vahendid on väga olulised, kui saatja oma motiive pole teadvustanud. Info alateadlike motiivide kohta leitakse sageli teadvustatud käitumise teatud versioonidena. Kõige lihtsam näide: öeldes "Head aega!" ei ole me samaaegselt käega lehvitamisest enamasti teadvustanud. (Tenjes 1995: 31-32)

Kirjeldus Birdwhistelli strukturaalsest lähenemisest mitteverbaalsele suhtlemisele:

> Strukturaalse lähenemise eesmärk on anda selliste normatiivsete näidiste kogum, mida suhtluse osapooled interaktsioonis kasutavad. Eeldatakse, et osapoolte käitumine interaktsioonis on teatud määrani organiseeritud varjatud kommunikatiivsete koodidega. Strukturaalse lähenemise idee on esitada tegevuse varjatud koodide organiseerituse määr. Selle suuna teoreetilistel seisukohtadel on mitmeid ühisjooni deskriptiivse või strukturaalse keeleteadusega, kultuuriantropoloogiaga ja strukturaalse sotsioloogiaga. Kehaliste liigutuste uurimist seoses kommunikatiivsete funktsioonidega interaktsioonis võib nimetada kineesikaks sõna lingvistika analoogial. (Tenjes 1995: 38)

Vahemärkus: mida mina teadsin haptikana, on lk 44 ära märgitud taktiilse stimulatsiooni uurimise valdkonnana ja kannab nime *takeesika*. Lk 55 kohtan esimest korda sellist väljendit nagu *ekstrakommunikatiivsed* žestid. See mõiste pärineb Payratólt ja tähistab mängulisis või praktilisi žeste.

Tänu mahukale lisamaterjalile on see jämedaim magistritöö mida ma näinud olen. Just nagu Tenjese doktoritööga, on ka sel puhul empiirilise materjali, ehk ülesmärgitud žestid, nende verbaalsed saatjad ja umbkaudsed verbaalsed tähendused, liiga palju, et korraga võiks hoomata. Toon põhjalikkusest vaid ühe näite:

12:b1 I, II

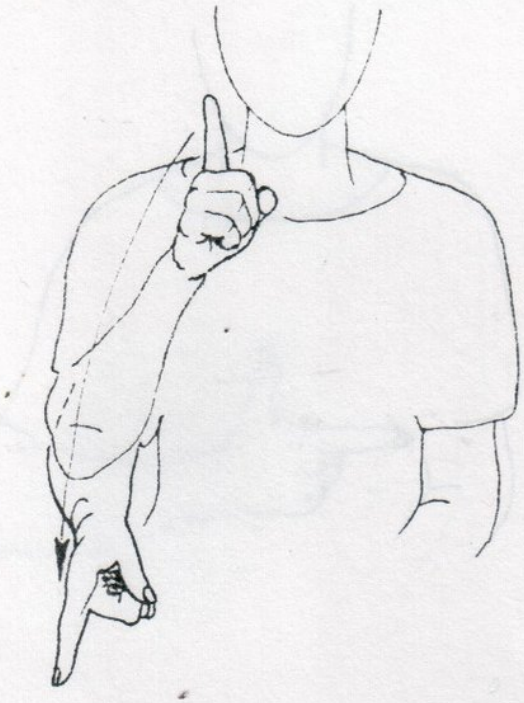

12:b2

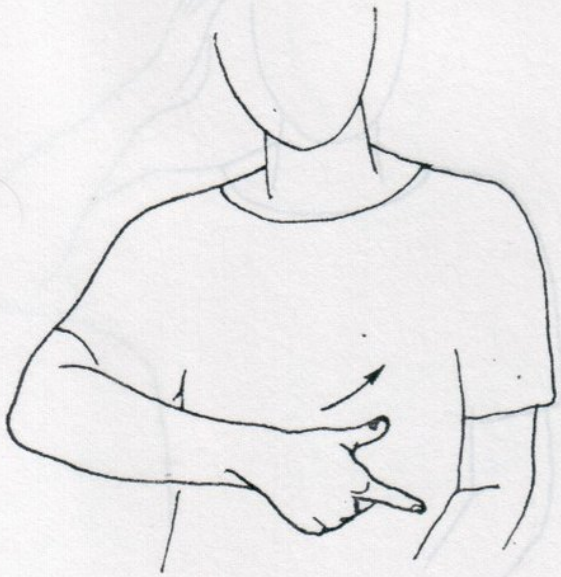

Siin on verbaalseks saateks selline tekst: "Ja siis oli Eedu Tinn. *Ja tema* (1) siis *läks minema* (2)..." Kus (1) üleval toimuva žesti kirjelduseks on "parema käe nimetissõrm sirgu, löök ülalt alla" ja (2) allpool toimuva žesti kirjelduseks "pöörab käe teistpidi, nii et osutaja on pöial". Ja see ei ole isegi kogu lause! Täislause on "Ja tema siis läks minema ja see

koht jäi vakantseks", kus lause lõpuks tõuseb käsi üles pea juurde. Käežestide puhul toimub nii lühikese aja jooksul nii palju sündmusi mida võib üles märkida ja analüüsida. Siin tahaks lamedate reklaamide stiilis öelda: *There's got to be a better way!*, aga see küsimus jääb praegu õhku rippuma. Peagi loen üle ka doktoritöö, vb leian sealt midagi mis esimesel korral märkamata jäi.

2.6.10 Keha ja tähendus nüüdistantsus (2011-10-16 03:50)

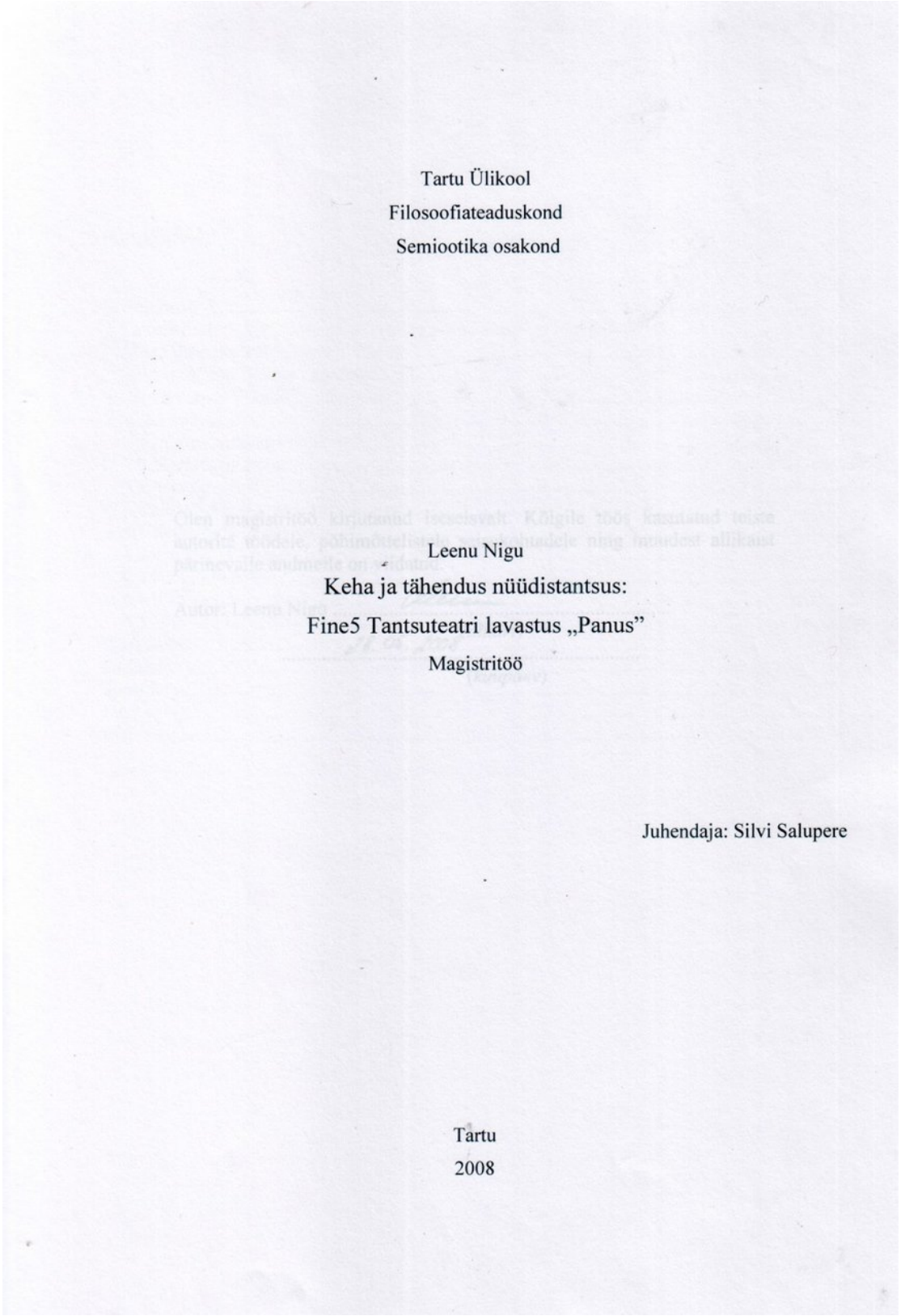

Tartu Ülikool
Filosoofiateaduskond
Semiootika osakond

Leenu Nigu

Keha ja tähendus nüüdistantsus:
Fine5 Tantsuteatri lavastus „Panus”

Magistritöö

Juhendaja: Silvi Salupere

Tartu
2008

Nigu, Leenu 2008. Keha ja tähendus nüüdistantsus: Fine5 Tantsuteatri lavastus "Panus". Magistritöö. Tartu : Tartu

Ülikool

Eelmisel aastal kuulsin mitmelt inimeselt selle töö kohta. Üks neist oli sealjuures selle töö juhendaja, Silvi Salupere, kui ma pärisin talt kehakeele uurimise kohta. Esteri kataloogiotsingu kaudu ma seda tööd aga ei leidnud ja sinnapaika ta jäigi. Nüüd lõpuks komistasin selle otsa magistritöid uurides ja haarasin selle järgi kohe.
Leenu Nigu on proovinud ühendada/võrrelda semiootikat ja fenomenoloogiat ning rakendanud seda uurimise käigus konkreetsele tantsuetendusele. Sealjuures on minu jaoks tähelepanuväärne, et ta kasutab muuhulgas seda sama Lanigeri, kes oli minuga samal kombel leidnud seose Rueschi ja Lotmani vahel ning hõiganud välja kommunikoloogia. Jätan siia allika:

Laniger, Richard L. 2005. The semiotic phenomenology of Maurice Merleau-Ponty and Michel Foucault. *Sign System Studies* 33.1.: 5-25

Leenu on teinud väga huvitava tabeli semiootika ja fenomenoloogia võrdluses (pilt allpool), kuid sellega näib tema semiootilisus ka piirduvat. Erinevalt tüüpilistest semiootilistest kirjutistest ei ehita ta märgimudeleid ega sega vestlusesse Peirce'i justkui igaüks peaks viimast teadma ja mõistma. Seetõttu on Nigu teksti ühest küljest äärmiselt lihtne ja meeldiv lugeda, kuid teisalt ei paku see erilist tsiteerimismaterjali. Harilikult on teaduslikud kirjutised nagu laoplats plekist konteineritega, mida saab omatahtsi üles tõsta ja ümber paigutada; Nigu tekst on siin analoogias jõgi, millest kuupmeetri välja tõstmisel idee jääb ikkagi samaks.

semiootika	fenomenoloogia
teater (draama)	*Performance*
märgilisus, tähendus	performatiivsus, tegevus
artefakt	kogemus, tegevusse haaratus *(engagement)* (Preston-Dunlop & Sanchez-Colberg 2002: 125)
Tekst	sündmus (Fischer-Lichte 2006)
tähistatava tähendus	tähistaja materiaalsus
tähenduse/märgi fikseeritus, kommunikatsiooni ühemõttelisus ja ühesuunalisus saatjalt vastuvõtjale. Erika Fischer-Lichte Andrea Berthi lavastusest "Kajakas": "Tähendus ei tekkinud seega tuntud märkide ega isegi fikseerunud tähenduste kombinatsioonis, vaid kerkis esile eripärastest konstellatsioonidest, mis tekkisid performatiivsete protsesside käigus." (Fischer-Lichte 2006: 2469)	performatiivne mitmetähenduslikkus (Feral 1982: 293) "Lavastuse "BIPED" esteetiline tasand on mitmeti tõlgendatav, avatud igale vaatajale vastavalt tema soovidele ning need tõlgendused lisavad veel ühe kihi arusaamale, et see töö on performatiivne (ja mitte üks kommunikatsiooni vorme)" (Preston-Dunlop & Sanchez-Colberg 2002: 269). Häälte paljusus (Nunes 2005)
märgi konventsionaalsus, seotus traditsiooniga (States 1985: 12–13)	uudsus, nihe, võõristus (Preston-Dunlop & Sanchez-Colberg 2002: 5)
tähenduste tuvastamine	läbielamine, kogemine
vaataja positsioon (Preston-Dunlop & Sanchez-Colberg 2002: 125)	praktikapõhine (Preston-Dunlop & Sanchez-Colberg: 125; Rouhiainen 2003; Nunes 2005)
referentsiaalsus, reflektsioon, representatsioon, mimees (States 1985: 5–6)	pre-reflektiivsus (Rouhiainen 2003 142), elatud keha, kogemus, atmosfäär, mõju, energia (Fischer-Lichte 2006).
lingvistiline (Nunes 2005)	kujundiline (States 1985: 8–10)
üksikmärk	etenduse terviklikkus, holism (Vallikivi 2006: 97–98; Nunes 2005)
"objektiivne"/neutraalne/intellektuaalne *analüüs* (Vallikivi 2006)	subjektiivne/afektiivne/pertseptuaalne (States 1985: 7; Nunes 2005) subjektiivne *kirjeldus* (Fraleigh 1998: 135; 138[15])
kultuuriline, kollektiivne	individuaalne (Vallikivi: 94; Preston-Dunlop & Sanchez-Colberg 2002)

Tabel 1. semiootika ja fenomenoloogia teatriuurijate pilgu läbi.

[15] Tegelikult Fraleigh ei välista kommunikatiivsust ja tähendust fenomenoloogias, vaid leiab, et viimane just tähenduse ehitamisele püüdlebki (1998: 139), ent samas taunib temagi "külmalt semiootilist" lähenemist (2004: 10).

19

Just eile mõtlesin jalutades sõnadele võim, võime ja võimekus. Siin on sisuliselt sama mõttekäik (v.a. esimene kontsept, millega Nigu ei tegele):

> Ihulise kogemuse saab jagada kahele tasandile - hetke-kehaks ja harjumuse kehaks. Hetke-keha on see, mis antud hetkel siin ja praegu mõnd tegevust sooritab. Harjumuslik keha aga on justkui motoorne mälu, mis viitab meie kehalisele võimekusele, ihusse talletatud teadmisele, mis kujuneb aja jooksul ning pideva kordamise teel. Merleau-Ponty toob ka ise siinkohal näitena uue tansu õppimise. See ei toimu reeglina mitte liikumise ratsionaalse analüüsi teel, vaid just ajapikku ja läbi korduste, mis muudab kehalise liikumise ihuliseks teadmiseks, liigutused ladestuvad korrates lihastesse ja muunduvad harjumuseks, mis sobivas situatsioonides aktiveeruda võib ja mille esilekutsumiseks teadlikku mõttetegevust enam vaja ei olegi. (Nigu 2008: 39)

Järgnevas katkendis on märke tähenduste sotsiaalsusest, kontseptist "ka märgi puudumine on märk" ja autokommunikatsioonist (ma näin seda kohtavat kõikjal):

> Kultuuriliste olenditena oleme sunnitud tõdema, et nõnda nagu aistitav maailmgi, on ka **ühiskond alati juba kohal, enne meid olemas ja meil tuleb selles paratamatult toimida** (Merleau-Ponty 1981: 384). Seepärast tuleb meil loodusliku maailma kõrval avastada ka sotsiaalne maailm ja avastada seda mitte kui objekti või objektide summat, vaid kui pidevat välja või olemise dimensiooni - ma võin küll sotsiaalsest maailmast ära pöörduda, kuid sellega suhestumast ei lakka ma kunagi. Suhe sotsiaalse maailmaga on sügavam kui mistahes otsene aisting või hinnang (samas, 362). Selles valguses näivad ütlused igasuguse tähenduse ja kommunikastiooni kadumisest mitte fenomenoloogilised, vaid pigem solipsistlikud. Seejuures on Merleau-Ponty sõnutsi isegi **suhtlemisest keeldumine üks suhtluse vorme** (samas, 361). Uurija pilgu jagamine fenomenoloogiliseks ja semiootiliseks, millest üks keskendub kogeja isiklikule enesetajule ning teine kultuurilistele tähendustele, eeldab valikut iseenda ja teiste vahel. Kuid Merleau-Ponty ise väidab, et valides ühe teise *asemel*, kinnitame me seeläbi mõlema olemasolu - **üksindus ja kommunikatsioon ei saa olla dilemma kaks otsa, vaid ühe ja sama nähtuse kaks "hetke"** (samas, 359-369). (Nigu 2008: 43-44)

Nigu töö põhineb peamiselt Lotmanil ja Merleau-Pontyl (semiootikal ja fenomenoloogial, muidugi). Märkus raskesti tsiteeritavuse kohta vääris parabooli, sest seda on tõepoolest hea lugeda (isegi oleks juurde tahtnud), kuid tsiteerida teda väga hästi ei saa. Siin on küll rohkesti häid ideid, kuid nende laenamine oleks kohatu kui mitte võimatu. Näiteks mõiste "ihuline ajalugu" seostub minu jaoks mõistega "käitumuslik repertuaar", kuid sellal kui viimast ma oskan kasutada, oleks esimese mõistmise jaoks vaja Merleau-Pontyd lugeda. Kord oleksin ääre pealt seda teinud, raamat oli laenutatud, kuid kultuuriteooriate lugemikud neelasid vastava aja.
Magistritöö lisades on "Panuse" kavaleht ja DVD-videosalvestis. Vaatasin selles poole läbi, jõudsin momendini mis oli isegi kirjelduses lahe: kõigepealt žongleerib pallidega, siis ainult kätega ja viimaks ilma käteta. Sealtmaalt jätsin pooleli ja tirisin taas alla oma lemmikalbumi, et ise tantsima hakata.

2.6.11 The Journal of Communication, Vol. 22 (4) (2011-10-17 04:43)

The Journal of Communication

December 1972 • 22:4

A Special Issue On

NONVERBAL COMMUNICATION

- Editorial Note 338
- **Randall P. Harrison and Mark L. Knapp,** Special Issue Editors. Toward an Understanding of Nonverbal Communication Systems 339
- **Paul Ekman and Wallace V. Friesen.** Hand Movements 353
- **Phoebe C. Ellsworth and Linda M. Ludwig.** Visual Behavior in Social Interaction 375
- **Allen T. Dittmann.** Developmental Factors in Conversational Behavior 404
- **Howard M. Rosenfeld.** The Experimental Analysis of Interpersonal Influence Processes 424
- **O. Michael Watson.** Conflicts and Directions in Proxemic Research 443
- **Randall P. Harrison, Akiba A. Cohen, Wayne W. Crouch, B. K. L. Genova and Mark Steinberg.** The Nonverbal Communication Literature 460

The Journal of Communication is published quarterly in March, June, September, and December by the International Communication Association at the Allen Press, Inc., Lawrence, Kansas 66044. Second class postage paid at Lawrence, Kansas, U.S.A. Copyright 1973 by the International Communication Association.

Arvatavasti tuleb viitamisel lisada artikli autori ja pealkirja järele just selline lausung: ***The Journal of Communication*,**

Vol. 22 (4), December 1972

Randall P. Harrison and Mark L. Knapp, Specia Issue Editors. Towards an Understanding of Nonverbal Communication Systems

Mitteverbaalse suhtlemine ja kommunikatsioonimudelid:

> Historically, scholars have long wrestled with "models" for communication which, on one hand, could sort out the most crucial variables, while, on the other hand, capturing the richness and complexity of human interaction. Implicitly and explicitly, these models have influenced the way researchers have appraoched the communication process. And, conversely, they present an interesting historicla sketch of the assumptions man has held about communication.
> To touch just a few: (a) Aristotle talked about the speaker-speech-audience; (b) Lasswell asked: who says what in which channel to whom with what effect? (c) Shannon investigated the source-transmitter-channel-receiver-destination; (d) Berlo emphasized source-message-channel-receiver. Each of these has proven a useful intellectual tool. **But these models have been most appropriate in analyzing communication systems which are linear, directional, one-way, source-oriented, single-channel, where messages are verbal rather than affective, and where the primary concern has been on the transmission of information or influence, rather than on other possible communication outcomes.** Currently, we see a growing interest in communication systems, total communication ecology, affective as well as cognitive consequences, and pluralistic communication outcomes. The interest in nonverbal symbolism has fed upon and in turn stimulated these new concerns. (Harrison & Knapp 1972: 342)

Kaks olulist küsimust, mis Tartu-Moskva koolkonna sõnades kõlaks järgnevalt: Kui mitteverbaalne suhtlemine oleks semiosfäär siis (a) kus asub selle piir verbaalse suhtes ja (b) kuidas eristada (heterogeenseid) käitumisi mis on motiveeritud ja mis ei ole:

> This array presents an exciting and challenging domain. but it also reflects a lot of intellectual confusion, particularly when researchers try to move from speculation to investigation. The confusion exists at two levels: (a) where to draw the boundary between verbal and nonverbal; and (b) where to chart the far perimeter between communication and non-communication. (Harrison & Knapp 1972: 343)

Selleks ajaks oli juba selge, et mitteverbaalset suhtlemist uuritakse erinevatelt platvormidelt, üks on lingvistilise suunaga ja on harjunud mõtlema keelestruktuurides ning teine on psühholoogilise suunitlusega ja on huvitunud märgist:

> Perhaps one final ambiguity is worth noting. **Increasingly, there has been a move toward specifying the signs and sign patterns used in nonverbal communication.** (This at least sorts out observable communication systems from the less observable, e.g., mental telepathy, extrasensory perception, casting spells, etc.) But there is still a theoretical difference between the linguistically oriented researches, who is **used to thinking of language system or structure**, and the psychologically oriented researcher who is happy with **looking at a stimulus, e.g., a sign.** (Harrison & Knapp 1972: 345)

Väga tähtis on ka küsimus kuidas eristada signaale mida märkavad osalejad ja mida märkavad jälgijad/uurijad:

> Increasingly, however, there is a recognition that **there may be nonverbal acts or events which are "sign-vehicles" or "markers"** (i.e., perceivable stimuli for some observer). **But these markers may or may not be "signs" for a given receiver.** (i.e., they may or may not have "sign value" or "meaning". This is an open question for investigation and not an assumption which can be made without empirical exploration. (Harrison & Knapp 1972: 345)

Just nagu *bahavioreme* ja *acteme*, tabab nagu välk selgest taevast mind järjekordne tähelepanuta jäänud termin:

> Another anthropologist, Roger Wescott, has suggested "coenesis/coenesics" as a label to blanket paralanguage, proxemics, posture, facial expression, body movement, intonation, and interactional events. This label is supported by Adam Kendon, who feels that "nonverbal communication" is too vague, and that more specific, and less negative, terminology should be used. (Harrison & Knapp 1972: 346)

Paul Ekman and Walace V. Friesen. Hand Movements

Jälle näen mina autokommunikatsioonist kõnelemist, sel puhul mitteverbaalset laadi:

> People have experiences as individuals when alonge, changes in feelings and mood. Nonverbal behavior may then be the only source of information about their experience, since people rarely speak when alone; and nonverbal behavior may be an especially rich source in such circumstances, because when the individual is alone his nonverbal behavior is less subject to inhibition or control for social reasons. If we are to understand the infleunce of social rules about nonverbal behavior in interpersonal interactions, particularly about the management of what we have defined as affect displays and self-adaptors, we msust also examine the individual when he is alone. (Ekman and Friesen 1972: 354)

Loomuomane (*intrinsic*) käitumine on mulle varem silma jäänud, siit sain ka tähenduse - need on tegevused mis tähistavad iseennast:

> We distinguished three types of coding. An arbitrarily coded act has no visual resemblance to its significant; the movement in no way looks like or contains a clue to what it means. An iconically coded act carries the clue to its decoding in its appearance; the sign looks in some way like what it means. **An intrinsically coded act is like an iconic one, visually related to what it signifies, but here the act does not resemble its significant; it *is* its significant**. For example, if one person hits another during conversation, the hitting act is not iconic but intrinsic, the act is the significant. (Ekman and Friesen 1972: 356-357)

Kaheksa erinevat illustraatori tüüpi:

> - *batons*: movements which accent or emphasize a particular word or phrase
> - *ideographs*: movements which sketch the path or direction of thought
> - *deictic movements*: pointing to an object, place, or event
> - *spatial movements*: movements which depict a spatial relationship
> - *rhythmic movements*: movements which depict the rhythm or pacing of an event
> - *kinetographs*: movements which depict a bodily action, or some non-human physical action
> - *pictographs*: movements which draw a picture in the air of the shape of the referent
> - *emblematic movements*: emblems used to illustrate verbal statements, either repeating or substituting for a word or phrase
>
> (Ekman and Friesen 1972: 360)

Enesetapu embleemid erinevates kultuurides:

> Many messages are emblematic in more than one culture, but a different movement is used in each culture. With many of these the message involves a use of tools. For example, in the U.S. the emblem for suicide is placing the hand on the temple, with the index finger, with the hand in the "gun-shooting"

> emblem position (index finger extended, thumb raised and moved towards and away from the index finger, and the other fingers curled into the palm). In the Fore of New Guinea the emblem for suicide is grabbing the throat with an open hand and pushing up, a representation of hanging, which is how these people commit suicide. In japan the suicide emblem is either to plunge one fist into the stomach, a representation of hari-kari, or to draw the index finger across the neck, a representation of slitting the throat. (Ekman and Friesen 1972: 365)

Mida lotmaanias võiks nimetada haptiliseks autokommunikatsiooniks, kannab hea lapsena mitmeid nimesid:

> All have a category similar to our self-adaptors; Rosenfeld [24] called this category *self-manipulations*, Mahl [21] called it *autistic*, and Freedman and Hoffman [15] called it *body-focused*. All agree that this behavior related to negative feelings. There is disagreement about the specific negative feelings involved, their functions and meanings, and the usefulness of drawing further distinctions within this sphere of activity. (Ekman and Friesen 1972: 372)

See oli huvitav artikkel. Nad jätsid oma täielikust tüpoloogiast palju välja mahukuse tõttu, kuid see-eest korvasid pildi ja mõne hea faktoidiga. Näiteks, et valetavad inimesed suunavad avatud peopesi "teadmatuses" kauem/rohkem üles (kvantitatiivselt), valetades väheneb illustraatorite kasutamine, masenduses/tüdimuses/väsimuses väheneb illustraatorite kasutamine samuti ja žest mis Argyle raamatust leitud tabeli järgi Kolumbias ja USAs (allikas: Saitz and Vervenka 1972) kannab tähendust 'faux pas' tähendab Ekmani ja Frieseni järgi samas ka enesetappu. Terviklikum tähendus oleks vististi "mul on nii häbi oma normi-hälbiva käitumise tõttu, et sooviksin teha enesetappu" (juhul, kui see žest on suunatud enda käitumisele muidugi).

Phoebe C. Ellsworth and Linda M. Ludwig. Visual Behavior in Social Interaction

Visuaalne interaktsioon (silmkontakt) on tuttav sõnapaar ühest aimekirjanduslikust kehakeeleõpikust. Siis pidasin seda juba tähelepanuväärseks kontseptiks.

> The study of visual behavior in social interaction (or "eye contact," or "gaze direction," or "visual interaction") has become increasingly popular during the last decade; interest is high, articles are numerous, and the topic is clearly eligible for review. (Ellsworth and Ludwig 1972: 375)

> Other research has been concerned with higher-level interactive functions of visual behavior within the relationship, and thus has typically varied the visual behavior of one interactant and observed its effects on the other. Most broadly conceived, these studies involve the ***influence* of one member's visual behavior on the behavior of another member. The behavior influenced can be verbal or nonverbal, and the manipulated visual behavior can be conceived as a stimulus or as a reinforcer.** When dealing with questions of influence, it is also possible to ask how the visual behavior of one member affects the *cognitions* of the other member: what does he think about the person looking; what sorts of attributions does he make. Finally, it is possible to study the communicative aspects of visual behavior, where "communication" implies that the sender's visual signal is intentional, and the receiver's interpretation assumes that intentionality. This is an area which has not yet been researched successfully, probably largely due to the difficulty of dealing with intentionality as a variable in psychological research. (Ellsworth and Ludwig 1972: 376-377)

> Perhaps as a consequence of the importance of visual behavior in maintaining dominance hierarchies in primates, several studies have examined correlations between interpersonal dominance and visual behavior in humans. Strongman and Champness [51] paired ten subjects with each other in all combinations of two. The pair interacted briefly with each other and **the frequency of breaking eye contact**

> **first was taken as a measure of submission**. On each trial, the subject having fewer visual submissions was defined as the dominant member of the pair. The investigators found a highly consistent dominance hierarchy. Although a wide range of within-subject variation was found, it seemed to be operating within limits imposed by the dominance hierarchy. Argyle [1] suggested that dominant and/or socially poised persons look more at ohters than submissive and/or socially anxious persons. (Ellsworth and Ludwig 1972: 381)

> The "information-seeking" function [2] of visual interaction is variously labelled "monitoring" [31], or "feedback" [1, 4]. The question subsumed under these rubrics are somewhat similar to those asked by researchers who study individual differences: the focus of attention is the person doing the looking - what he is looking for, why he is looking, what he sees, and how he uses it. Argyle and Kendon [3] have put forth a model of social interaction as a serial motor skill. **The social skill performer uses the verbal and nonverbal cues of others in the interaction to change and correct his performance, in much the same way as the motor skill performed uses perceptual feedback from the environment to correct his performance [1]. In social interaction each person is continually looking for feedbacks from the others in order to modify his behavior [1, 3].** (Ellsworth and Ludwig 1972: 386)

Mõned üldised tähelepanekud, mis on huvitavad, kuid ei väära viidetega tsiteerimist. Naised sõltuvad visuaalsest käitumisest suhtlemisel rohkem: vaatavad rohkem ja tunnevad end vaadatuna rohkem kui mehed. Sellest järeldati, et *with regard to visual appearance females are the performers and males the audience*. Huvitav on see, et järjepideva vaataja tõstab vaadatava vererõhku rohkem kui see, kes väldib pilku. Silmside tõstab vererõhku!
Viidetest leidsin kaks peaaegu järjestikkust tuttavat nime: (1) Simmel, G. (tahaks öelda, et see on George Simmel) avaldas 1921. a teose "Sociology of the Senses: Visual Interaction" ja (2) Tomkins, S. S. 1963. "Affect, Imagery, Consciousness".

Allen T. Dittman. Developmental factors in Conversational Behavior

Mõned väga üldised sõnakõlksud mis tutvustavad uurimisssuunda:

> In this paper I shall be discussing a number of topics which have been related to nonverbal communication over the years: encoding and decoding speech, feedback in social interaction, the development of communication skills, and the usefulness of coded information sources for efficiency in communication. (Dittman 1972: 404)

Siin on diskussioon sellest, kuidas kuulaja vastused (*listener responses*) on nii verbaalsed kui mitteverbaalsed, neil ei ole loomuomast (*intrinsic*) ega ka sümboolset tähendust, nad ei moodusta keelt, kuid funktsioneerivad signaalidena:

> Listener responses (LR) comprise a borderline group of behaviors between the verbal and nonverbal. Some of them consist of linguistic forms ("Yeah," "I see," and the like), while others do not (head movements and some types of smile). They are all discrete events, arbitrary in the sense that they have no intrinsic meaning, and yet they are not symbolic in the sense of having reference. Thus they do not qualify as a "language," but are perhaps best described as **specific signals that the listener is paying attention to the speaker**, is keeping up with him, or that he has understood what was just said. The variety of LRs, especially the nonverbal ones, has not been studies in any grat detail, and it is not known to what extent different classes of them serve similar functions in conversation. (Dittman 1972: 405)

Kui verbaalne ja mitteverbaalne vastus olid samaaegsed, näis sel olevat sotsiaalne funktsioon (kõnevooru nõudmine või kõneleja tagassidevajadusele vastamine):

> It was in our study of the relationship between nods and vocalizations that we found the possibility of using these responses as ways of getting at social regulation. The nod and the vocalization coincided far more frequently than chance prediction from their individual frequencies, and when they did coincide, **they appeared to have a social function: a signal to the speaker that the listener now wants the floow, or a specific response to the speaker's need for feedback**. (Dittman 1972: 409)

Siin kasutatakse kvantitatiivseid meetodeid, et uurida laste kuulamisvastuseid, mida on oluliselt vähem kui täiskasvanute puhul. Kuid sellega järeldused ka enam-vähem piirduvad. Arutlus on märksa huvitavam, sest tuuakse üles Piageti eristus egoistliku ja sotsiaalse suhtlemise vahel ning Meadi sotsiaalse mina konstrueerimisest. In fact, arutlus on igati põhjalikum kui artikli sisu, kuid vastuste asemel esitab hoopis rohkem küsimusi.

Howard M. Rosenfeld. The Experimental Analysis of Interpersonal Influence Processes.

Siin hoiatab uurija ilma empiiriliste tõestusteta käitumistele tähenduste omistamisest:

> An assumption of the present paper is that classifications of behavior in the field of communication tends to be based excessively upon arbitrary and superstitious beliefs, rather than on empirical evidence of the functional organization of behavior. Virtually any distinct response may be assigned a unique personal or social meaning. Interpretations of responses on such gratuitous grounds as face validity (for example, the inference that the act of scratching oneself represents a self-deconstructive motive) may have heuristic value as *hypotheses* to be validated by empirical criteria; but **too often a deceptively plausible hypothesis becomes uncritically accepted as a statement of fact.** (Rosenfeld 1972: 425)

Lk 437 jutustatkse anekdootlikust eksperimendist, kus 40 paari (õpilane ja õpetaja) suhtlesid läbi ühendatud televiisorite. Õpetaja pidi õpilasele selgeks tegema mingi vaevuhoomatava kontsepti läbi sõnapaaridest õige valimise. Punktiskoori peeti elektroonilise näidikuga. Tuli välja, et edukad olid need paarid, milles õpetaja ja õpilane suutsid mitteverbaalsete signaalide abil õigeid ja valesid vastuseid eristada.
Sellest katsest said uurijad teada, et naeratuse roll on informatsiooni edastamisel vähemtähtis kui näiteks noogutused või kokkusurutud huuled.

O. Michael Watson. Conflicts and Directions in Proxemic Research.

Autor tsiteerib kohe alustuseks Halli definitsiooni prokseemikast, öeldes, et see huvitub nii "mikroruumis" toimimisest (inimestevahelised kaugused) kui ka sellest kuidas inimene suhestub oma elukeskkonnaga nt linnaruumid majade vahel - mida mina tean jalakäijate dünaamikana (*pedestrian dynamics*). Ta toob välja ka selle, et hilisemates kirjutistes asetab Hall rõhu mitte inimestevahelistele kaugustele vaid sellele kuidas inimesed oma meelte abil neid kaugusi reguleerivad (mis näib olevat semiootiline küsimus). Prokseemilise käitumise muutujad on määratletud järgnevalt:

1. *Postural-Sex Identifiers*. Thhis variable is scored to indicate the sex of the interactants and whether they are standing, sitting, squatting, or prone.
2. *Sociofrugal-Sociopetal Axis*. This variable concerns the relation of the axis of one person's shoulder to that of another person. Scoring is from fac-eto-face behavior to back-to-back.
3. *Kinesthetic Factors*. This variable is scored to indicate the distance of one person from another in terms of the potential for touching the other person. The scoring range is from within body contact distance to just outside reaching distance.
4. *Touch Code*. This variable is scored to provide for the amount and kind of touch which takes place during an interaction.
5. *Visual Vode*. The coding of this variable provides an index of the amount of visual contact during an interaction, from eye-to-eye to gazing off into space.

6. *Voice Loudness*. The measurement of the intensity of a person's voice during an interaction.
7. *Thermal Code*. The measurement of this variable provides information concerning the detection of thermal radiation or conduction from an interactant's body.
8. *Olfactory Code*. The measurement of this variable is concerned with the detection of undifferentiated body and breath odors.

(Watson 1972: 444-445)

Katseid mõjutavate muutujate kategooriad on Watsonil hästi huvitavad:

> Included in the category of environmental characteristics are those features of the physical environment which are external to the interaction but which may play a role in influencing the interaction (e.g., light, temperature, noise, available space, etc.). Interactant characteristics are, of course, attributes of the interactants themselves, and include physical factors (height, weight, disfigurement, etc.), physiological factors (states of fatigue, anger, excitement, etc.), personal factors ("personality properties"), social factors (status, role, etc.), and interpersonal factors (past relationships between the interactants, degree of acquaintance, etc.). (Watson 1972: 447)

Lk 452 leidsin sõnad "definition of the situation", mis annab märku, et autor on arvatavasti lugenud Goffmani. Tal on selle kohta öelda nii palju, et kõik eelnevalt üles rivistatud faktorid võivad mõjutada osaliste **olukorramääratlust**. Samal leheküljel on ka märk ajastust, mil kõnealiseid katseid sooritati (60ndad) - välisõppuritega uurimuses osalesid ainult meessoost katsealused, sest "sel ajal ei olnud piisavalt naisssoost välisõpilasi". Selle kommentaariga tuli lagedale üks autori juhendatavatest doktoriõppuritest ja lehekülje allmärkuses on kena avaldus sotsiaalsest survest: "it is hoped that seeing his name in print will inspire Mr. Griswald to finish his dissertation."

Lk 453, alapeatüki "Directions in Proxemic Research" alguses kohtan ootamatult väga tuttavat sõna, millele järgneb arutlus Kenneth Pike'i kahest tuntuimast mõistest:

> For me to explicate what I feel should be some directions in proxemic research, it is necessary to point out gaps that exist in our knowledge of proxemic behavior as a system of nonverbal communication. I will attempt to achieve this goal by discussing proxemic behavior within two contexts: levels of analysis in proxemic research, and **proxemic behavior as a process of semiosis**.
> Using as an analogy the analytical distinction made by linguists between phonetic and phonemic approaches to sound systems, the terms "etic" and "emic" have been coined by Kenneth Pike, and applied to two different approaches, or levels of analysis, to the study of systems of human behavior [14]. The *etic* approach involves viewing system of behavior from outside the system, using criteria which are external to the system: ". . . phenomenal distinctions judged appropriate by the community of scientific observers." [12:575] The *etic* approach provides an initial base from which the observer can begin his analysis of the system.
> The *emic* approach, on the other hand, is concerned with studying behavior from inside a single, culturally specific system of behavior. Criteria used in an emic description are drawn from the contrasts made within the system itself and are relevant to the internal functioning of the system. Emic distinctions are those that are recognized as meaningful to the "users" of the system themselves. (Watson 1972: 453-454)

Edasi läheb diskussioon niivõrd huvitavaks (märgiteoreetiliseks), et ma pidin järgnevad kolm lehekülje (koos viidetega sh) suisa sisse skanneerima:

Pike and applied to two different approaches, or levels of analysis, to the study of systems of human behavior [14]. The *etic* approach involves viewing a system of behavior from outside the system, using criteria which are external to the system: ". . . phenomenal distinctions judged appropriate by the community of scientific observers." [12:575] The *etic* approach provides an initial base from which the observer can begin his analysis of the system.

The *emic* approach, on the other hand, is concerned with studying behavior from inside a single, culturally specific system of behavior. Criteria used in an emic description are drawn from the contrasts made within the system itself and are relevant to the internal functioning of the system. Emic distinctions are those that are recognized as meaningful to the "users" of the system themselves.

Thus, within this framework, an investigator has two approaches available to him in his study of human behavioral systems: using an etic point of view he would use "objective" units and categories in describing behavior as it occurs around the world or, if he were interested in describing a form of behavior in a single, culturally specific system, the etic categories would provide an entrance into the system, but his goal would be to discover the internal structure of the behavioral system.

So far, proxemic research has been cast almost entirely in an etic framework, and thus the subject matter of this paper is in fact *proxetics*, and not proxemics. This fact accounts for a serious gap in our understanding of proxemic behavior. Using Hall's system of notation, which consists of criteria which are external to any particular system of proxemic behavior, a researcher has the etic methodological equipment to observe, measure, and quantify the proxemic behavior of all the peoples of the world. Indeed, it could be argued that the task of recording, using etic categories, the proxemic behavior of as many cultures, particularly those of the rapidly diminishing "primitive" world, is a top priority task. While the results of such etic research would be of enormous value, I would argue that a grasp of proxemic behavior as a system of communication is dependent upon a better understanding of the emic aspects, i.e., what relationships exist between

variables in various culturally specific systems of proxemic behavior. Using an etic approach we can describe the differences *between* different culturally specific systems of proxemic behavior, but only emic research can tell us much about the contrasts made *within* each system.

I feel that the most important, and largely neglected, area of proxemic research lies in the need to isolate *proxemes*—contrastive units of proxemic behavior—within culturally specific systems. For example, the variable "eye contact" has four analytic subdivisions, which amount to: looking another person directly in the eye; directing the gaze at the other person's face; looking in his general direction; and directing the gaze away from the other person. These are etic subdivisions, four phenomenally distinct, observable units of behavior. But, in emic terms, the boundaries between these units might not be significant in a particular proxemic system. It is conceivable, for instance, that in a given culturally specific system of proxemic behavior looking another person directly in the eye and looking at his face might not be contrastive units and, thus, would be alloproxes of the same proxeme. The same would apply, of course, to the observational subdivisions of the other proxemic variables. Emic analysis would also be necessary in the investigation of problems discussed below in connection with the consideration of proxemic behavior as a process of semiosis.

Charles Morris has defined semiosis as "the process in which something functions as a sign. . ." [13:3]. In Morris' view, semiosis has three principal components: the sign vehicle ("that which acts as a sign"), the designatum ("that which the sign refers to"), and the interpretant ("that effect on some interpreter in virtue of which the thing in question is a sign to that interpreter") [13:3]. Morris, further, has abstracted the relationships between these three principal components of semiosis into three different dimensions (the semantic, the pragmatic, and the syntactic), each of which will be discussed below as it relates to proxemics.

The semantic dimension of semiosis deals with the relationship of signs to the things signified, or, in terms of proxemics, the relationship between a proxemic sign and the meaning attached thereto. We are immediately confronted with a problem: what

is a proxemic sign and what meanings, in what contexts, are attached to it? An attempt to answer these questions demonstrates a serious gap in our knowledge of the communicative dimension of proxemic behavior. For a definition of "proxemic sign" we are dependent on etic categories: a proxemic sign is that element of behavior which is subsumed within each of the analytically distinct subdivisions of the variables which operationally define the system of proxemic behavior. Using, once again, "eye contact" as an example, there are subsumed under this variable four proxemic signs at the etic level (direct eye contact, etc.). But our information regarding the semantic dimension in any particular system of proxemic behavior is extremely limited, consisting almost entirely of statements to the effect that Arabs employ more direct eye contact during an interaction than do Anglo-Americans [16]. Statements of this kind, concerning proxemic norms, are of only limited use in establishing the meanings attached to these norms. Proxemic norms, once internalized, appear to be maintained largely outside awareness, i.e., people are not aware of the importance of the norms [7:41, 9:109]. Thus, when questioned about the meaning of these norms, people are very probably unable to state a set of rules that govern the use of proxemic signs. The meaning of proxemic signs becomes clearer when the norms are violated. A discovery procedure in the investigation of the semantic aspect of proxemic behavior that I have found useful in my own research is to question foreign students about the violation of their proxemic norms. Since students from other countries are likely to be exposed, to a greater or lesser degree, to violations of their proxemic norms while resident in this country, they are often able to answer questions concerning the norms. Arabs can be asked, for instance, what it means to an Arab to employ the lesser amount of eye contact typical of Anglo-American interaction.

Turning to the pragmatic dimension of proxemic behavior, which concerns the relationship of a proxemic sign to the response that it elicits from an interpreter, it is again more illuminating to talk about violations of proxemic norms than their maintenance, and to employ the distinction that Hall makes between adumbrations and cues [8]. Adumbrations are precedents and accompaniments to the "formal" topic of an interaction and serve as feedback mechanisms in adjusting or maintaining behavior. An adumbration "is a perceivable manifestation of A's feelings of which he may not even be aware," while a "cue is a short message of minimal redundancy in full awareness from A to B that indicates what A wants B to do." [8:157] The principal difference between adumbrations and cues is the level of awareness at which each is transmitted. Proxemic signs can be used both as adumbrations or cues within a culturally specific system of proxemic behavior, but in a cross-cultural situation proxemic signs frequently occur as cues (or, more properly, miscues).

In a culturally specific context proxemic signs are useful in gauging the smoothness of an interaction or as indicators of hostility, but the signs are usually interpreted correctly and elicit the expected response. But in communication across cultures, correct interpretation of proxemic signs is often not the case. My Arab, Latin American, and Southern European subjects gave a composite picture of Anglo-American males which characterized them as shy, uninterested, and generally "cold." [16] In large part these impressions are due to a misinterpretation of proxemic signs. An Arab and an Anglo-American engaged in a conversation would perhaps define the situation in the same way, but the proxemic signs appropriate to that situation could differ between the two cultures. Again, we know very little about the pragmatic aspect of proxemic behavior.

Finally, let's turn to the syntactic dimension of proxemic behavior, which concerns the relationship of proxemic signs to other proxemic signs. The task in investigating the syntactic aspect of proxemic behavior is to attempt to construct networks and concatenations of proxemic signs. Given the lack of information concerning proxemic signs in culturally specific systems, we have no choice but to use the operationally defined, phenomenally distinct, etic units in approaching proxemic behavior within a syntactic context. I have recently begun to look at my own proxemic data in regard to the syntactic aspect of semiosis, and some interesting relationships between proxemic signs are emerging. It appears that the relationship between proxemic signs in different culturally specific systems bear different relationships to each

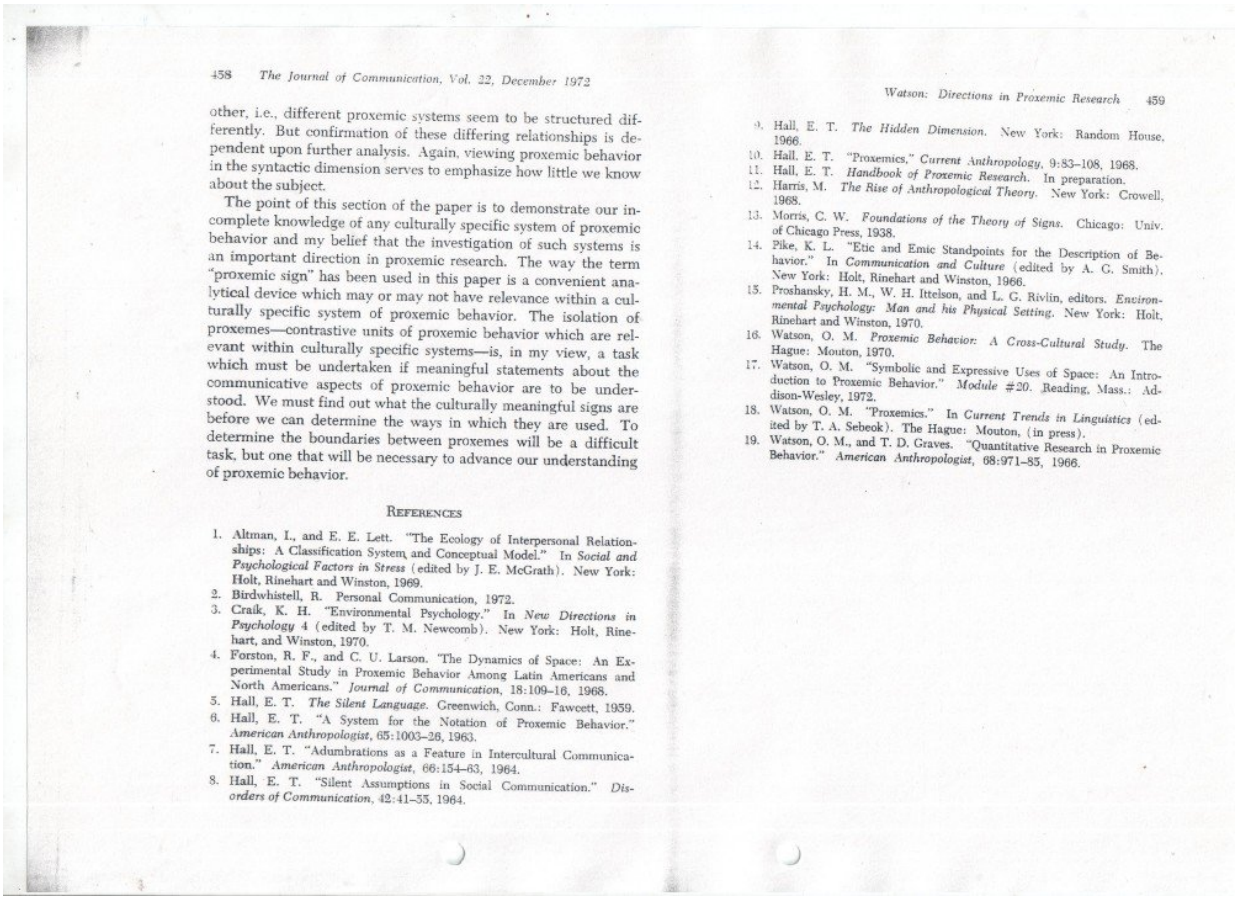

458 *The Journal of Communication, Vol. 22, December 1972*

other, i.e., different proxemic systems seem to be structured differently. But confirmation of these differing relationships is dependent upon further analysis. Again, viewing proxemic behavior in the syntactic dimension serves to emphasize how little we know about the subject.

The point of this section of the paper is to demonstrate our incomplete knowledge of any culturally specific system of proxemic behavior and my belief that the investigation of such systems is an important direction in proxemic research. The way the term "proxemic sign" has been used in this paper is a convenient analytical device which may or may not have relevance within a culturally specific system of proxemic behavior. The isolation of proxemes—contrastive units of proxemic behavior which are relevant within culturally specific systems—is, in my view, a task which must be undertaken if meaningful statements about the communicative aspects of proxemic behavior are to be understood. We must find out what the culturally meaningful signs are before we can determine the ways in which they are used. To determine the boundaries between proxemes will be a difficult task, but one that will be necessary to advance our understanding of proxemic behavior.

REFERENCES

1. Altman, I., and E. E. Lett. "The Ecology of Interpersonal Relationships: A Classification System and Conceptual Model." In *Social and Psychological Factors in Stress* (edited by J. E. McGrath). New York: Holt, Rinehart and Winston, 1969.
2. Birdwhistell, R. Personal Communication, 1972.
3. Craik, K. H. "Environmental Psychology." In *New Directions in Psychology* 4 (edited by T. M. Newcomb). New York: Holt, Rinehart, and Winston, 1970.
4. Forston, R. F., and C. U. Larson. "The Dynamics of Space: An Experimental Study in Proxemic Behavior Among Latin Americans and North Americans." *Journal of Communication*, 18:109–16, 1968.
5. Hall, E. T. *The Silent Language*. Greenwich, Conn.: Fawcett, 1959.
6. Hall, E. T. "A System for the Notation of Proxemic Behavior." *American Anthropologist*, 65:1003–26, 1963.
7. Hall, E. T. "Adumbrations as a Feature in Intercultural Communication." *American Anthropologist*, 66:154–63, 1964.
8. Hall, E. T. "Silent Assumptions in Social Communication." *Disorders of Communication*, 42:41–55, 1964.

9. Hall, E. T. *The Hidden Dimension*. New York: Random House, 1966.
10. Hall, E. T. "Proxemics." *Current Anthropology*, 9:83–108, 1968.
11. Hall, E. T. *Handbook of Proxemic Research*. In preparation.
12. Harris, M. *The Rise of Anthropological Theory*. New York: Crowell, 1968.
13. Morris, C. W. *Foundations of the Theory of Signs*. Chicago: Univ. of Chicago Press, 1938.
14. Pike, K. L. "Etic and Emic Standpoints for the Description of Behavior." In *Communication and Culture* (edited by A. G. Smith). New York: Holt, Rinehart and Winston, 1966.
15. Proshansky, H. M., W. H. Ittelson, and L. G. Rivlin, editors. *Environmental Psychology: Man and his Physical Setting*. New York: Holt, Rinehart and Winston, 1970.
16. Watson, O. M. *Proxemic Behavior: A Cross-Cultural Study*. The Hague: Mouton, 1970.
17. Watson, O. M. "Symbolic and Expressive Uses of Space: An Introduction to Proxemic Behavior." *Module #20*. Reading, Mass.: Addison-Wesley, 1972.
18. Watson, O. M. "Proxemics." In *Current Trends in Linguistics* (edited by T. A. Sebeok). The Hague: Mouton, (in press).
19. Watson, O. M., and T. D. Graves. "Quantitative Research in Proxemic Behavior." *American Anthropologist*, 68:971–85, 1966.

Randall P. Harrison, Akiba A. Cohen, Wayne W. Crouch, B. K. L. Genova and Mark Steinberg. The Nonverbal Communication Literature.

1971 Nebraska Symposium on Motivation!

Proxemic Behavior: A Cross-Cultural Study, Michael Watsoni sulest, ilmus "Approaches to Semiotics" seerias Sebeoki toimetusel.

Muud teosed kirjanduse-artiklist kui ka ajakirja algusest:

Thomas Sebeok - Animal Communication
Robert Hinde - Non-Verbal Communication
Albert Scheflen - Body Language and the Social Order
Roger W. Wescott - Introducing coenetics
Ashley Montagu - Tocuhing: The Human Significance of Skin
Robert Sommer - Personal Space

Conclusion: This has been an epic read!

2.6.12 Nonverbal Communication (2011-10-23 22:25)

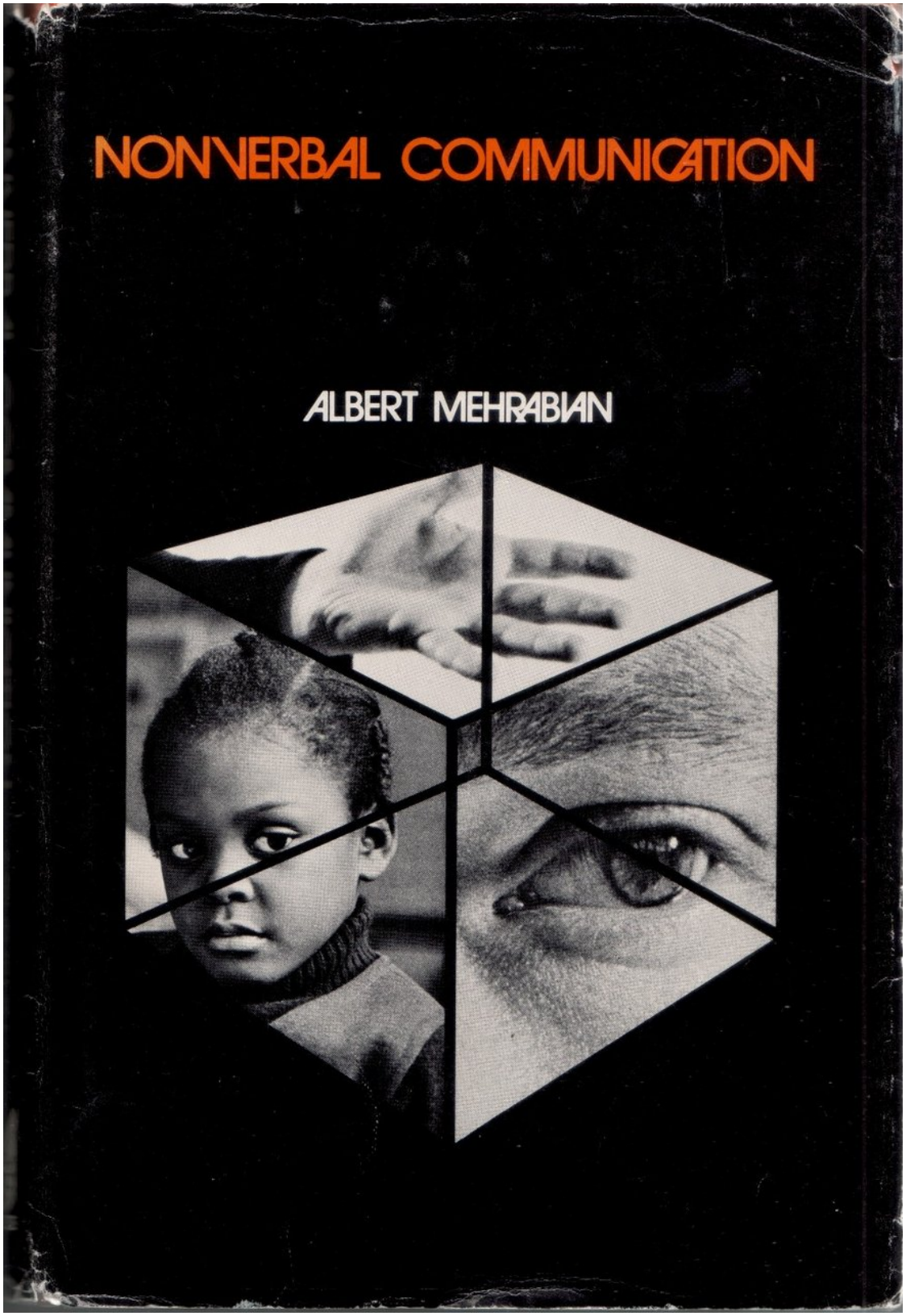

Mehrabian, Albert 1972. Nonverbal Communication. University of California, Los Angeles

Kohe esimesel leheküljel annab Mehrabian mitteverbaalsele suhtlemisele määratluse:

> In its narrow and more accurate sense, "nonverbal behavior" refers to actions as distinct from speech. […] In the broader sense in which the concept has been used traditionally, however, the term "nonverbal behavior" is a misnomer, for a variety of subtle aspects of speech frequently have been included in discussions of nonverbal phenomena. These include paralinguistic or vocal phenomena, such as fundamental frequency range and intensity range, speech errors or pauses, speech rate, and speech duration. (Mehrabian 1972: 1)

Miks Mehrabian eelistab "implitsiitset kommunikatsiooni"? Sest mitteverbaalse suhtlemise jaoks puuduvad eksplitsiitsed kodeerimisreeglid enamikes kultuurides:

> It is more the subtlety, then, of a communication form than its verbal versus nonverbal quality which determines its consideration within the nonverbal literature. Nonverbal behaviors *per se* form the backbone of this literature. Their subtlety can be attributed to the lack of explicit coding rules for these behaviors in most cultures. **Whereas verbal cues are definable by an explicitndictionary and by rules of syntax, there are only vague and informal explanations of the significance of various nonverbal behaviors**. Similarly, there are no explicit rules for encoding or decoding paralinguistic phenomena or the more complex combinations of verbal and nonverbal behavior in which the nonverbal elements contribute heavily to the significance of a message. (Mehrabian 1972: 2)

Mida mina mõtlesin arusaamatuse vältimiseks nimetada "prokseemiliseks vahetuseks" (*immediacy*), et eristada seda meediumi vahetuseks, on siin Watsoni järgi vahetuskäitumised:

> Differential preferences of proxemic or immediacy cues have been the major focus of the available studies of cultural communication codes. Immediacy behaviors are those which increase the mutual sensory stimulation between two persons. (Mehrabian 1972: 6)

Meediasemiootiline diskussioon:

> Beyond its use for categorizing posture and position cues, the concept of immediacy broadly describes the extent to which any communication behavior reflects or involves a closer interaction. For the posture and position cues, greater immediacy is the result of increasing physical proximity and/or perceptual availability of the communicator to the addressee. Thus, a face-to-face conversation is more immediate than one via video tape, which in turn is more immediate than a conversation over the telephone. Less immediate still is a communication, such as a letter, involving the written medium only. The basic hypothesis relating immediacy to attitudes predicts that less immediacy is selected by a communicator when he has negative feelings toward his addressee, toward the contents of his communication, or toward his addressee, toward the contents of his communication, or toward the act of communicating those contents (Wiener and Mehrabian, 1968). An employer is using less immediate communication when he expresses discontent to ann employee via an intermediary rather than in a face-to-face confrontation. In line with the hypothesis, the employer's choice illustrates his difficulty or discomfort in expressing what he has to say. The "Dear John" letter also exemplifies the preference for a less immediate medium to convey contents that are distressing to express in person. (Mehrabian 1972: 31)

Mittesuheldavus?

> Verbal communications seem to have evolved to denote an "objective" world. Consequently, experiences of affect, evaluation, or preference, which are concomitant with the experience of a complex stimulus, cannot be readily and verbally expressed. That is, **in most cultures there are restraints imposed on the communication of affect, evaluation, or preference, particularly when these are negative.** If a person experiences affect about an event and does not describe it, then there is an additional component accruing to his experience - **the relative uncommunicability of that affect.** This unverbalized affect can interfere with the communication process, resulting in ambiguous or idiosyncratic references to internal states. It can also lead to speech disruptions such as the slips, errors, or false starts analyzed by Mahl (1959), or to blocking and hesitation. For example, if someone cannot use the direct form, "Jack makes me anxious," sequencing may be evident in his statements as follows: "I see Jack. . . . I don't feel so good." In this instance both components are present in the communication, but they are not related. (Mehrabian 1972: 32-33)

Miks tüübid kes tänaval jalutades ALATI naeratavad näivad olevat väga madala enesekindlusega:

> ...frequent smiling in a socially akward situation may indicate a less confident feeling in the communicator rather than a liking for the addressee. In other social situations, however, where the communicator and addressee are moderately familiar, frequency of smiling could be more an indicator of liking than of discomfort. (Mehrabian 1971: 82)

Veel üks nimekiri kommunikatsiooninähtustest, mille üle tasuks mõtiskleda:

> Thus, the study included negative affect-arousing cues in combination with social situations varying in formality. One group of factors was: (1) liking of the addressee, (2) degree of conflict and irritation between the speaker and addressee, and (3) pleasantness of the addressee's behavior toward the speaker. A second group of factors related to the formality of the communication situations: (4) the degree of formality of the communication setting, (5) the status of the speaker relative to the addressee, (6) the presence versus absence of bystanders at the time of the addressee to accept unambiguous expressions of dislike toward himself, and (8) the implicit versus explicit quality of a negative message from the addressee to the speaker. (Mehrabian 1972: 111)

Midagi feministliku diskursuse tarbeks:

> These findings supported the view expressed by Wiener and Mehrabian (1968) that our culture discourages the explicit verbalization of negative feelings, and consequently the implicit communication channels have assumed the function of expressing such attitudes. **The finding that females are better encoders of negative attitude than are females is in line with this cultural explanation, since males seem to have greater latitude to express negative feelings explicitly.** (Mehrabian 1972: 145)

Siin ilmneb, et manipulatiivse käitumise puhul suureneb *responsiveness*, kuid tegelik positiivne suhtumine suureneb väga vähesel määral. Kõlab loogiliselt, sest veenmisele orienteeritud suhtluskaaslased üritavad tagasside kaudu kontrollida oma esitust, kuid liigse sõbralikkusega kaotaksid nad oma ohjad olukorra üle:

> The second factor, responsiveness, which is correlated only slightly with communication of liking, reflects the extent to which the subject is reacting to another, whether in a positive or a negative way. **In persuasive communication situations, for instance, in which the nonverbal expression of liking may be construed as manupulative or insincere, it has been found that increased attempts at persuasion are associated with increased responsiveness to the listener but with only slight increases in actual positiveness toward him.** (Mehrabian 1972: 153)

Olen varem lugenud selle kohta, kuidas Mehrabiani jt katseid on väärtõlgendatud. Nüüd leidsin, et käesoleva raamatu 182. lehekülg on selle väärtõlgenduse põhjuseks. Kuigi kõne all on taaskord *inconsistent messages*, ütleb sõnastus, et need arvud võivad kehtida enamikel juhtudel ("Our studies have produced an answer for **most cases** in the form ofa simple linear model."). Kaasa aitab ka see, et sama valem on samal leheküljel kaks korda, esimesel korral "Total liking" ja teisel korral "Total feeling". Mis tuli mulle aga üllatusena on otsene väärtõlgendus: kehakeeleõpikud ütlevad, et 55 % infost pärineb "kehakeelest", Mehrabian ise ütleb aga, et näoilmetest!

Total liking = 7 % verbal liking + 38 % vocal liking + 55 % facial liking

Lõppkokkuvõttes oli raamatu sisu midagi muud kui olin lootnud. Tegelik sisu koosnes teaduslike katsetuste kirjeldustest. Nagu oli hoiatatud, läks keskel tõepoolest väga kvantitatiivseks. Kohe nii väga, et neist arvudest tehtud järeldused olid lugemisel kogu aeg kahtluse all. See pani mõtlema, et kui keegi väidab midagi tühja koha peale ja teeb seda veenvalt, on seda väga kerge tõe pähe võtta; teisalt kui esitatakse põhjalik kirjeldus sellest kuidas hüpoteesi kontrollitakse, tekib ikkagi kahtlus, kas tulemusi annab usaldada. Kvantitatiivses osas saavutatud järeldustele pöörasin lugedes ka vähem tähelepanu. Mul on teos PDF failina olemas, niiet kui on vaja midagi järele vaadata, on selleks alati võimalus. Kunagi tuleks üle vaadata ka raamatu lõpus esitatud nimekiri muutujatest, mida Mehrabian oma katsetes kasutas. Nimekiri on põhjalik ja kuigi tänapäeval enam ei ammenda suurt midagi, annab vähemasti aimu kuhu poole katsetes on tüüritud. Teistkordsel lugemisel tuleks silma peal hoida ka sellel, kuidas Mehrabian oma semantilist ruumi (kolme dimensiooni) igas peatükis kirjeldab - just nagu Lotman oma teksti ja kultuuriga, näis Mehrabian oma semantilist ruumi vastavalt vajadusele nipet-näpet muutvat. Nendest erinevustest võib midagi saada.

2.6.13 The Explanation of Social Behaviour (2011-10-27 18:03)

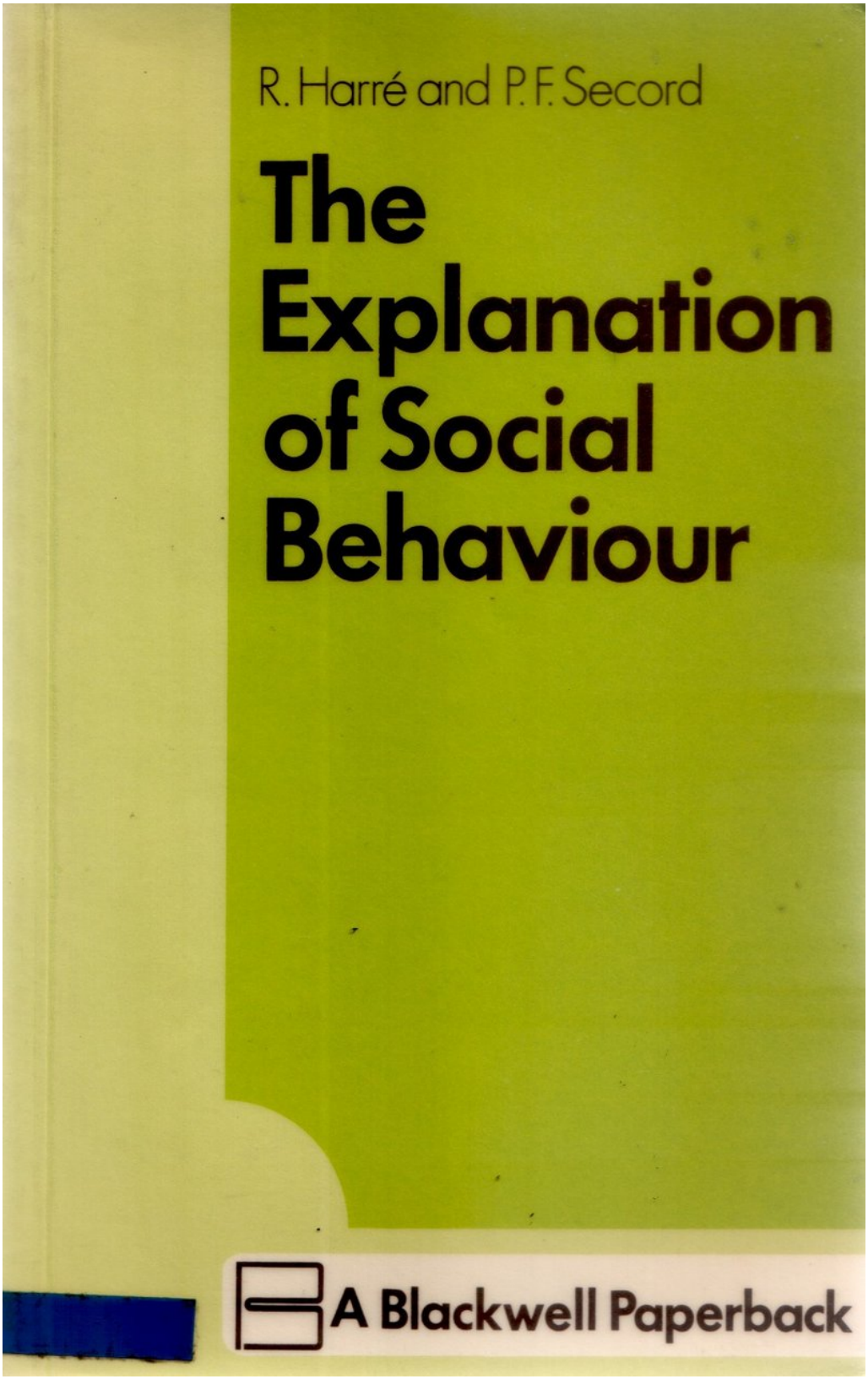

Harré, Rom & Secord, P. F. 1976. The Explanation of Social Behaviour. Oxford : Blackwell

Viite sellele raamatule leidsin Argyle'i raamatu sissejuhatusest/tänusõnadest. Üks autoritest on sotsiaalpsühholoog ja teine on filosoof. Teose eesmärk näib olevat käitumise uurimiseks "uue meetodi" formaliseerimine. Sisaldab rohkesti kriitikat laborikatsetele ja behaviourismile (Skinner saab jälle vatti) ning laenab sellistelt autoritelt nagu Goffman, Garfinkel, Austin, Chomsky, Levi-Strauss jne.
Raamatu füüsilisel koopial näib olevat pikk ajalugu. Selles on mingi Soome kirjastuse/ülikooli templeid, rohkesti eesti/soome-keelseid harilikuga tehtud ääremärkusi (põhiliselt lõikude üldidee ühe-kahe sõnaga) ning Tartu Ülikooli psühholoogia- ja sotsiaalteaduste osakondade templeid. Mina sain ta sotsiaalteaduste osakonna raamatukogu hoidlast. Hoolimata sellest, et raamatu esimene kolmandik hakkab kergelt välja kukkuma kaante vahelt, leidsin sellest palju huvitavat. Sh on võimalik, et nende autorite "episood" ja Juri Lotmani "tekst" on võrreldavad. Arvan, et seda teost tuleks lugeda vanema-targemana uuesti.

"Mõistatuslikud" episoodid ei oma selget struktuuri ega selgitust (erinevalt paradigmaatilisest):

> Most episodes cannot be clearly classified: they are *enigmatic*, having neither an explicit set of rules, nor produced by well-established causal mechanisms. Enigmatic episodes are explained by applying to them concepts used in the explanation of those paradigmatic episodes which themselves have *clear* explanations, be they formal or causal. The structure of episodes has two levels: overt and covert. The former consists of the act-action sequence, contained in the episode; the latter, of the permanent and transitory powers and states of readiness and the flux of emotions that underlie the episode. (Harré & Secord 1976: 12)

> Social behavior must be conceived of as action mediated by meanings, not responses caused by stimuli. (Harré & Secord 1976: 29)

Ühiskondlik käitumine on tähenduslik käitumine ja muuhulgas suhtlemise tähtsus:

> **Social behaviour is meaningful behaviour.** It involves an agent with certain intentions and expectations, an agent capable of deliberating and choosing from a variety of courses of action, and whose words and actions are understood by his fellows. **A central part of this whole process is communication between people.** (Harré & Secord 1976: 35)

Semiootilise reaalsuse algmed:

> ...if we consider people as agents, then we must connect their social behaviour to a network of concepts appropriate to the description of self-controlled actions in a world of agents who have interests and who follow rules and plans in their dealings with other agents. **So, what we see in social reality, is not, for example, an arm moving upwards, but a man trying to attract attention, a man greeting a friend, and so on.** When we see an action of a certain sort we thus connect what we see with a conceptual context uttely different from that involved in seeing movements, and this context determines the form of explanation that is appropriate. (Harré & Secord 1976: 38)

Siit tuleneb võimalus astuda edasi kehaliste liikumiste uurimisest ühiskondliku käitumise suunas:

> In effect, the philosophers we referred to above are recommending a consideration of the kind of explanation of behaviour that is familiar to us as laymen, and that is naturally couched in the subtle and expressive medium of ordinary language. It is an explanation of action that is intentional and purposive. Actions are explained in terms of the ends for which they are performed. Objections to teleological forms of explanation that had once been considered definitive have been re-examined by philosophers

and found to be neither as sound nor as final as they once seemed to be. This point of view also implies that **the behaviourist programme of reducing complex actions to simple, independent behavioural elements, capable of independent explanation, is impossible, since psychologists would then be studying something quite different from the social life of human beings. It is complex and deliberate actions, unified through their contributions to the meaning of the total act, that constitute the true subject matter of human social behaviour.**

Our view of man, which we elaborate still further as our investigation develops, may be summarized as follows:

1. A man is capable of initiating action, action that may take place only after deliberation and with a more or less clear end in view. The whole of the action sequence may be anticipated in a more or less clearly formulated plan.
2. Most human action cannot be, and may need not be traced to antecedent events linked to the actions in a regular, chain-like fashion in order to be explained in a satisfactory manner. An explanation is not unscientific because it makes reference to such items as plans and rules, or because it assumes the social actor to be one who deliberately follows them.
3. Action cannot be described reductively in terms of movements which are the vehicles for action, without losing its character and meaning. Human action is by nature psychological, and it cannot be reduced to physiological or physics, or even to simply observed behavioural elements without destroying it. (Harré & Secord 1976: 40-41)

Verbaalsete interaktsioonide ritualiseeritus:

> A good many verbal interactions between strangers are constrained by highly developed rituals, as in many customer-salesman interactions, such as the rituals governing calls at service stations, purchases in a shop, paying conductors on buses and the like. In the cases just mentioned there is a clear role definition for each participant and that determines which ritual is performed. By adhering to the role definitions other aspects of the self are protected. Even when there are no clear role definitions interaction between strangers occurs under powerful conventions giving it a highly ritualstic character. Most, if not all cultures, have definite rituals by which this situation is handled. (Harré & Secord 1976: 62)

Veenmisel pööratakse tähelepanu aspektidele, millele varem tähelepanu ei pööratud:

> The over-riding of the self-ascription of mentalistic predicated does occur, but not by confrontation with any bodily fact. **It occurs by a restructuring of meaning. When we try to persuade the person to 'see' his situation differently, to attend to other aspects of a situation than those he was considering, and so on, we are trying to change the meaning of the situation for him. We are trying to get him to ascribe different meanings to things and situations from those he ascribed before which influenced his past choice of mentalistic predicates.** If this is true, it must be possible for out subject to counter-persuade us to see the matter his way too. (Harré & Secord 1976: 113)

Kaks käitumist suunavat äärmust, väline ja sisemine mõju:

> The regularities observed in the behaviour of people may be explained according to several different schemata. One of the most interesting and natural dimensions along which these explanatory schemata may be contrasted is the extent to which the person is regarded as an agent directing his own behaviour. At one extreme he may be seen simply as an object responding to the push and pull of forces exerted by the environment. At the other, he may be seen as an agent guiding his behaviour toward some explicit goal by some means of which he is thoroughly aware. **We may think of the former as focusing upon *environmental contingencies* and biological mechanisms and the latter as emphasizing *self-direction*, often by such means as following a rule.** (Harré & Secord 1976: 136)

Episoodi kontsept:

> 1. *Any* natural division of social life is an episode.
> 2. The content of a social episode includes not only overt behaviour, but the thoughts, feelings, intentions and plans, etc., of the participants. (Harré & Secord 1976: 147)

Kehalised liigutused, tegutsemine ja tegu:

> **A person makes all sorts of bodily movements in the course of an episode**, contracting and relaxing muscles in various sequences. Some of these movements can be seen or heard or felt by others, some are known to others only through their effects. Some of these *movements* we wish to treat as *actions*, and in some of these actions we see *acts* performed. We watch a man's hand move toward the extended fourth finger of a woman and slip a gold ring on that finger. If this movement meets certain criteria it is an action in the performing of which, together with certain other actions, a marriage is achieved, that is, an act is performed. **A *movement* is given *meaning* as an *action* by being identified as the performance or part of the performance of an *act*.** (Harré & Secord 1976: 158)

Jagatud tähendused - sarnased käitumised:

> On the Role-rule group of models similarities in people's behaviour does not necessarily derive from similarities in external manipulation or change of a parameter, or from internal modifications, but from **shared meanings and commonly accepted conventions, rules and paradigms.** (Harré & Secord 1976: 234)

Võimu peatükist leidsin midagi sümbolitega manipuleerimisest; lõpus esitatud väide, et mitteverbaalne interaktsioon ei ole refleksiivne pärineb Argyle'i raamatust "Social Interaction":

> Thus possibility in the ethogenic context is related to such concepts as 'plan', 'foresight' and the like. These in turn can be referred to that very generla linguistic capacity or power to handle symbols. Such powers endow their possessors not only with the capacity to conceive plans and to discuss what might or could be done, but also endow them with the powers of symbolic interaction, which were seen by G. H. Mead as the basis of all social phenomena, among men and social animals. This entails **the existence of capacities to understand symbols as well as to emit them, and is what enables us to use symbols reflexively, i.e., to understand what we are saying as well as to give ourselves orders. Non-verbal interaction is not reflexive since it need contain no element of awareness.** (Harré & Secord 1976: 246-247)

2.6.14 Nonverbal means as regulators in communication (2011-10-29 16:45)

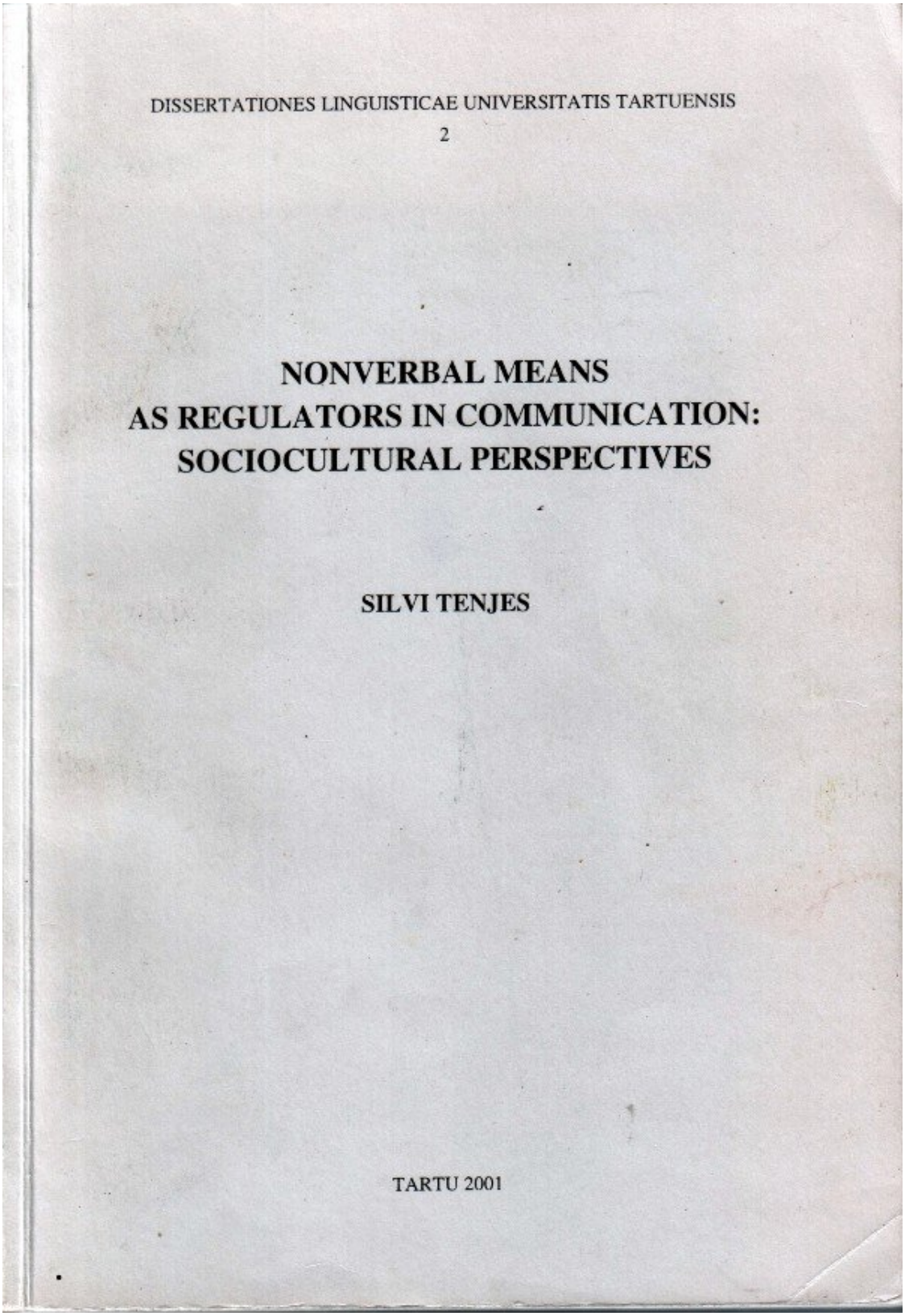

Tenjes, Silvi 2001. Nonverbal means as regulators in communication: sociocultural perspectives. Tartu: Tartu

University Press

Nüüdseks olen läbi lugenud nii bakatöö, magistritöö ja doktoritöö. Viimase teistkordsel lugemisel sulas tekst pilgu all kiiresti, sest eelnevate tööde lugemisest tundsin paljud teemad ära. Kindlasti jäi selle tõttu ka palju kahe silma vahele, aga üldpilt kujunes seekord paremini. Esimesel korral kurdsin katsekirjelduste rohkuse üle, sel korral tajusin, et samade empiiriliste andmete kohta järeldati erinevates artiklites erinevaid asju.
Kuna enamus tekstist voolas sujuvalt mõttelt mõttele ja iga vähegi kaugeleulatuvam idee oli toetatud tsitaadiga mõnest žeste käsitlevast artiklist, jäi järele väga vähe sellist teksti, mida pean kasulikuks tsiteerida. Järgnev *blockquote* on kokkuvõte Efroni kategooriatest, mis tegelikult tuleks ümber tõsta Efroni raamatu kokkuvõttesse, kui ma kunagi kord peaksin Efroni raamatut ise lugema.

- Spatial-temporal. He first studies the spatial-temporal aspects of gestures. Here, a gesture is just a movement that portrays relationships in space:
  1. radius (span of movement);
  2. shape (straightforward, circular);
  3. direction (relathionship between the speaker and the listener);
  4. parts of the body (head, fingers; unilateral or bilateral movement).
- Interlocutive, i.e. involving interactive aspects of gestures:
  1. familiarity;
  2. performance of simultaneous gestures;
  3. use of space and distance;
  4. gestures towards objects.
- Linguistic. Efron investigates the referential meaning of a gesture and provides the following classification:
  1. Logic-discursive: Gestures not related to an object or idea but ot the process of expressing these ideas in action. They stress the verbal-vocal behavior or the content of the message, and are related to the presented ideas on the how - rather than on the what - level.
     (a) batons, omvement sthat accent a particular word or phrase. They denote the tempo of the mental activity accompanying speech.
     (b) ideographs: movements that trace the flow of an idea;
  2. Objective: gestures possessing their own, speech-independent meaning which may or may not change the meaning of the message:
     (a) deictic: gestures referring to an observable object, pointing to available referents;
     (b) pictographs: gestures conveying their meaning in an observable way:
        i. iconographs: gestures depicting the form of the observable object;
        ii. kinetographs: movements that depict a bodily action;
     (c) emblems or symbols: gestures that replace words and are encoded arbitrarily and with intent (e.g., the hand signals of a baseball catcher or a coach). They have a standard meaning in a culture that is specifically attached to the meaning. If an emblem possesses a morphological similarity to the depicted object it is considered a hybrid emblem.

(Tenjes 1996: 167-168

Midagi ligilähedast mõistetele "mitteverbaalsele märgi-repertuaar" või "ihuline ajalugu":

> Iconic gestures are designed to communicate; they provide imagery and **kinaesthetic profiles**. Gestures receive the attention of the listener and thereby become components of conceptual understanding. Gestures are functionally adapted to the requirements of understanding in human communication. Therefore, one has to examine how these structures aid listeners in the processing of speech. It is appreciated

when speakers have the ability to make themselves understood because of the **unconscious intelligence of their bodies**, that is, their hand's competence is surrounding speech with subtle, intricate, and "telling" spatial imagery. (Tenjes 2001b: 17)

Mõned viited:

- Tenjes, Silvi 1996. "Gestures in Dialogue". In *Estonian in the Changing World*. H. Õim, ed. 163-192, Tartu : University of Tartu

- Tenjes, Silvi 2001. "Gestures as pre-positions in communication". *Trames*, Vol 5 (55/50), No 4, pp 302-320.

- Efron, David 1972. *Gesture, Race and Culture*. Paris and Hague: Mouton (Originally published in 1941 as *Gesture and Environment*. New York: King's Crown Press)

- McNeill, D. 1992. *Hand and Mind: What Gestures Reveal About Thought*. Chicago: University of Chicago Press

- Mehrabian, A. 1971. *Silent Messages*. Belmont: Wadsworth

- Poyatos, F. 1980. "Interactive Functions and Limitations of Verbal and Nonverbal Behaviors in Natural Conversation". *Semiotica* 30, 3/4, 211-244

- Scheflen, A. E. 1973. *Communicational Structure*. Bloomington: Indiana University press

2.6.15 The Journal of Communication, Vol. 22 (3) (2011-10-29 20:58)

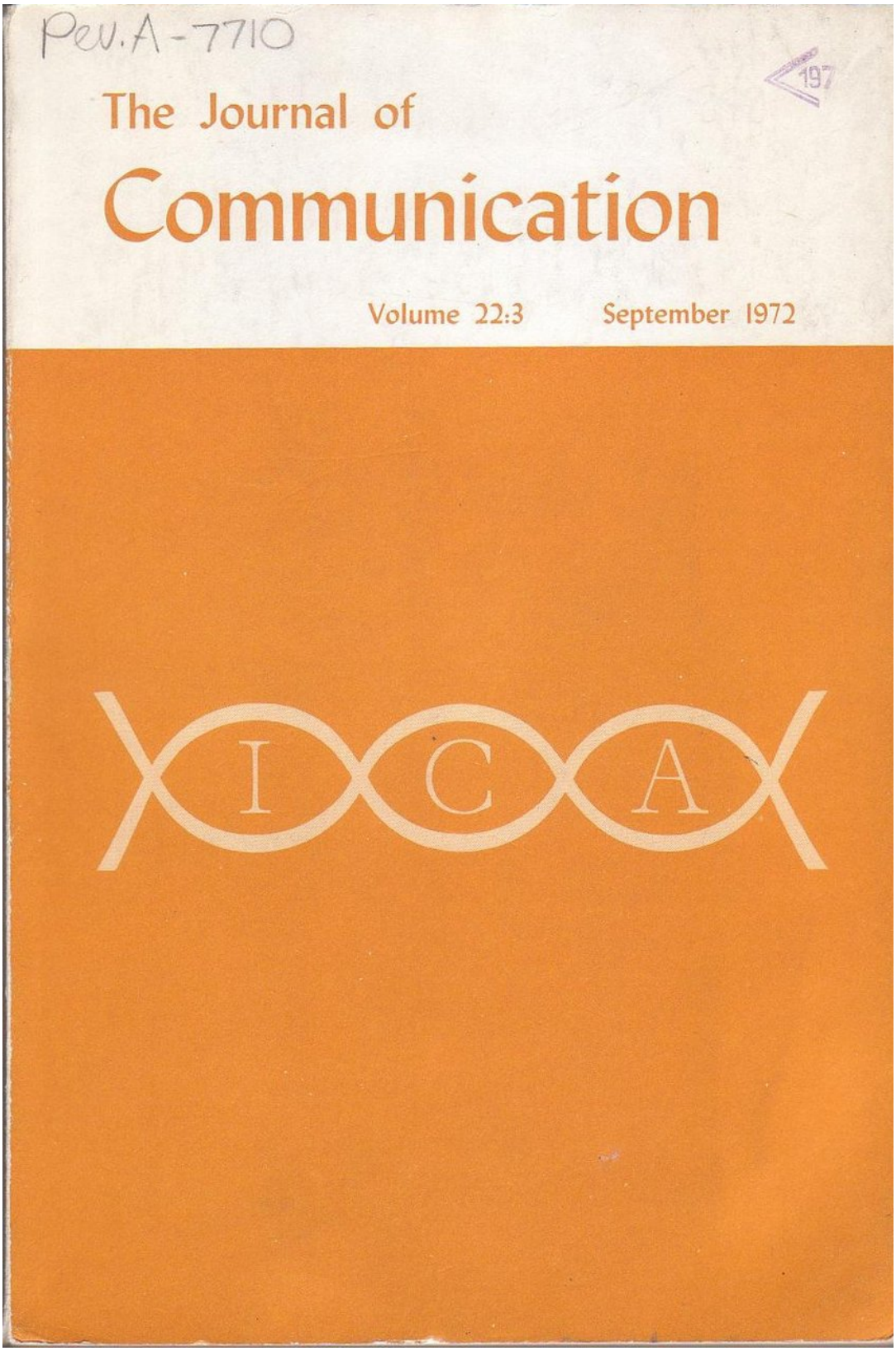

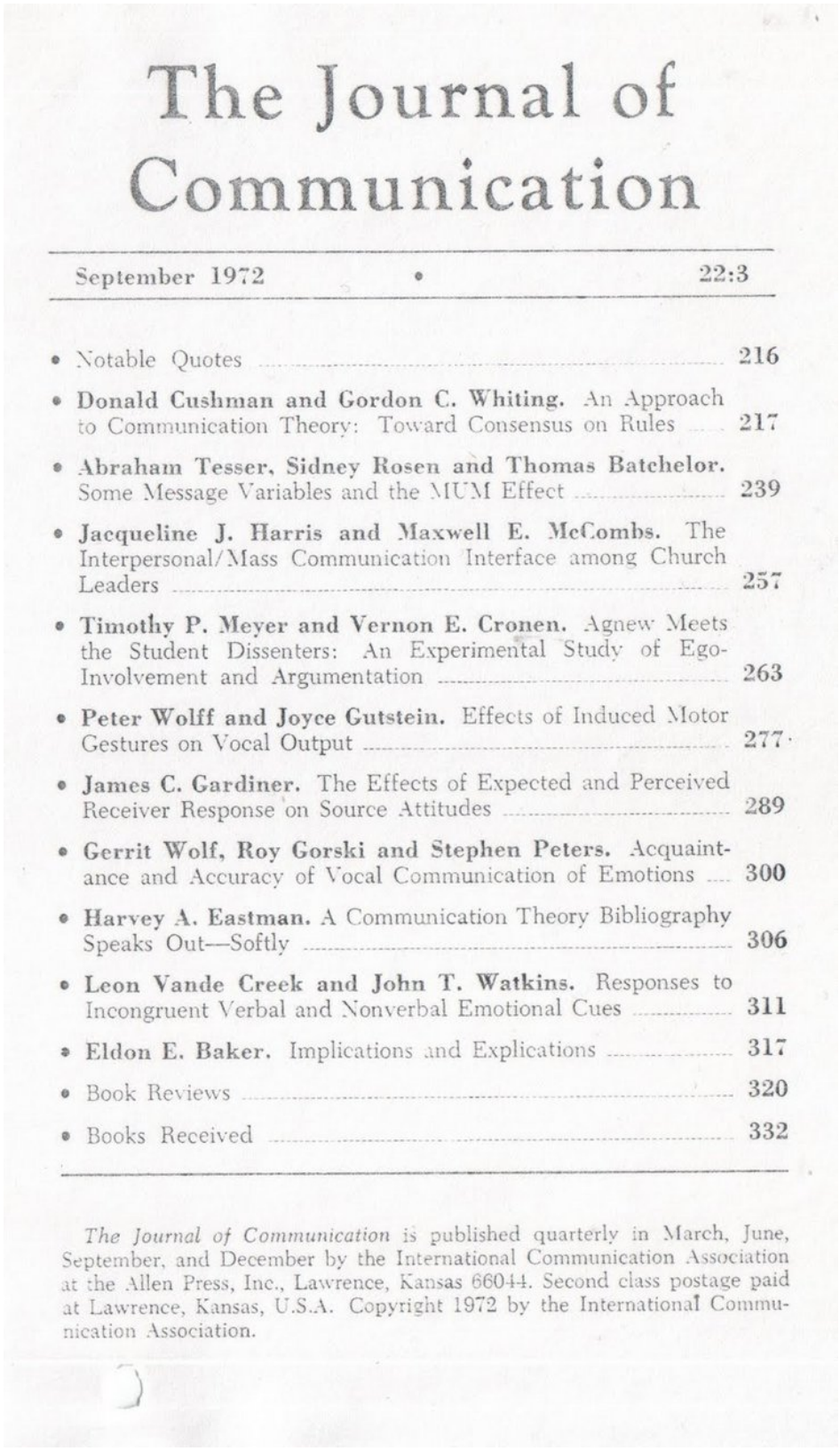

The Journal of Communication

September 1972 • 22:3

- Notable Quotes 216
- **Donald Cushman and Gordon C. Whiting.** An Approach to Communication Theory: Toward Consensus on Rules 217
- **Abraham Tesser, Sidney Rosen and Thomas Batchelor.** Some Message Variables and the MUM Effect 239
- **Jacqueline J. Harris and Maxwell E. McCombs.** The Interpersonal/Mass Communication Interface among Church Leaders 257
- **Timothy P. Meyer and Vernon E. Cronen.** Agnew Meets the Student Dissenters: An Experimental Study of Ego-Involvement and Argumentation 263
- **Peter Wolff and Joyce Gutstein.** Effects of Induced Motor Gestures on Vocal Output 277
- **James C. Gardiner.** The Effects of Expected and Perceived Receiver Response on Source Attitudes 289
- **Gerrit Wolf, Roy Gorski and Stephen Peters.** Acquaintance and Accuracy of Vocal Communication of Emotions 300
- **Harvey A. Eastman.** A Communication Theory Bibliography Speaks Out—Softly 306
- **Leon Vande Creek and John T. Watkins.** Responses to Incongruent Verbal and Nonverbal Emotional Cues 311
- **Eldon E. Baker.** Implications and Explications 317
- Book Reviews 320
- Books Received 332

The Journal of Communication is published quarterly in March, June, September, and December by the International Communication Association at the Allen Press, Inc., Lawrence, Kansas 66044. Second class postage paid at Lawrence, Kansas, U.S.A. Copyright 1972 by the International Communication Association.

The Journal of Communication, Vol. 22 (3), September 1972. Ma pole endiselt kindel, kas selline viitamine on õige. Vol. 22 (4) on eriväljaaanne, mille toimetajate nimed (Harrison & Knapp) olid teada, käesoleva väljaande toimetajaks on märgitud Paul D. Holtzmann. Erinevalt eriväljaandest, mis oli pühendatud mitteverbaalsele suhtlemisele, on

käesolevas mõned artiklid mis puudutavad žeste ja paralingvistikat, ülejäänud käsitlevad kommunikatsiooniteooriaga seotud aspekte.

Donald Cushamn and Cordon C. Whiting. An Approach to Communication Theory: Toward Consensus and Rules

Kahte tüüpi reeglid:

> We believe there is a class of human actions whose significance is largely dependent on consensually shared rules. These rules **control the unfolding of the action over time and constitute its meaning**. The rules, it seems to us, are of two basic types: (1) those which specify the action's content (its meaning, what it is to count as) and those which specify the procedures appropriate to carrying out the action. It is these rules which assure the success of complex, interdependent transactions in society. The constitutive rules govern, the procedural rules guide. (Cushan & Whiting 1972: 217)

Reeglid saavutavad korra ja regulaarsuse suhtlemisprotsessis:

> What do rules attain? Order and regularity in the communication process. They do this by governing and guiding the communicative transactions. As indivated, we distinguish two general classes of communication rules: the content or constitutive rules and the procedural rules. (Cushan & Whiting 1972: 219-220)

Muud huvitavat: tähenduse personaalne ja interpersonaalne tasand.

Abraham Tesser, Sidney Rosen and Thomas Batchelor. Some Message Variables and the MUM Effect

> No doubt there are numerous possible determinants of felt desire to communicate. Some of the reasons may be instrumental. For example, the communicator may anticipate some material benefit in exchange for transmitting. Or, he may derive status satisfaction from being perceived as a possessor of news. On the other hand, the reasons may be terminal. For example, he may look forward with enjoyment to the anticipated emotional response of the recipient. Or, he may enjoy talking. He may also enjoy the role of informant. (Tesser, Rosen & Batchelor 1972: 241)

Jacquieline J. Harris and Maxwell E. MeCombs. The Interpersonal/Mass Communication Interface Among Church Leaders

Nada. Statistiline uurimus sellest kui palju kirikutegelased otsivad informatsiooni massimeediast.

Timothy P. Meyer and Vernon E. Cronen. Agnew Meets the Student Dissenters: An Experimental Study of Ego-Involvement and Argumentation

Nada. Poliitiline analüüs tollase asepresidendi ja üliõpilaste suhetest ja kuidas televisioon seda muutis.

Peter Wolff and Joyce Gutstein. Effects of Induced Motor Gestures on Vocal Output

Siin on sama idee mis kumab Tenjese töödes - käežestid eelnevad sõnadele ja on tõenäoliselt sama tähendussüsteemi osad:

> While the organized lexicon is presumed to be an integral part of the linguistic production and interpretation system, story production involves a thematic organization which may occur prior to its linguistic interpretation. If so, it is reasonable to propose that the gestures were processed at a level more fundamental than that of a lexicon, and perhaps more fundamental than the vocal system itself. The fact that self-produced gestures, as well as observed gestures affected the stories make the hypothesis at least plausible that during the communication act, non-verbal activity is based in this same prelinguistic meaning system as the concurrent vocal activity. Furthermore, the motoric expressive system may actually influence the vocal. In our observations of video-taped monologues we have isolated several segments which further support this hypothesis. Ocasionally an S[ubject], involved in vocal exposition with accompanying gestures, would express an idea or a physical description motorically before the verbal statement became available.(Wolff and Gutstein 1972: 287)

James C. Cardiner. The Effects of Expected and Perceived Receiver Responses on Source Attitudes

> It was reasoned that the communication source brings a number of salient cognitions into a communication event. First, he has a self-concept as a communicator, based on his past successful or unsuccessful performances. Second, he has had an expectation of the response he will receive from the audience. Third, he has an attitude toward the audience. Finally, he has an attitude toward the topic he is presenting. As the communication event progresses, and the receivers respond to the message, these four attitudes will interact and change. The manner in which they are modified was the focus of this study. (Cardiner, 1972: 290)

Geriff Wolf, Roy Gorski and Stephen Peters. Acquaintance and Accuracy of Vocal Communication of Emotions

Nada.

Harvey A. Eastman. A Communication Theory Bibliography Speaks Out - Softly

Statistiline analüüs märksõnadest mis seostuvad kommunikatsiooniteooriaga.

Lean Vande Creek and John T. Watkins. Responses to Incongruent Verbal and Nonverbal Emotional Cues

Channel reliance, mittemidagiütlev eksperiment.

Eldon E. Baker. Implictions and Explications

Viimaks mõned asjalikud mõtteterad mille kallal nokkida:

1. "Communication can be associated with successful transmission of information from participant to participant." Participants disrutb light or sound waves. Information or "patterned energy" resides in the participants. Measures of shared information, therefore, must be dependent on the participants' behaviors, not the physical dynamis of transmission.

2. "Communication involves understanding by the receiver as intended by the source." Communication or "meaning assignation" occurs in the relative absence of understanding by the receiver as intended by the source, perhaps most of the time.

3. "No major communication theorist has systematically treated content and procedural rules as a fundamental concern in communication theory." I can discern little difference between "content and procedural rules" and "mental sets." Mental sets have been concerned for communication theorists for many years. Cushman and Whiting, however, make a contribution by amplifying the nature and role of rules or mental sets in the communication process.

(Baker 1972: 317)

Book Review Section edited by John L. Petelle

Kõneldes raamatust "Imagery And Verbal Process" mille autoriks on Alan Paivio, öeldakse järgnevat:

Paivio concludes that imagery that is "...nonverbal memory representations of concrete objects and events .... actively generated and manipulated by the individual ..." is generally visual and concrete, whereas the verbal process can be concrete, but is typified by higher abstractness, much as Sir Francis Galton (*inquiries into Human Faculty and its Development*, 1883) and Count Alfred Korzybski (*Science and Sanity*, 1933) believed.

2.6.16 Semiotica Vol. 1 (1) (2011-10-31 21:28)

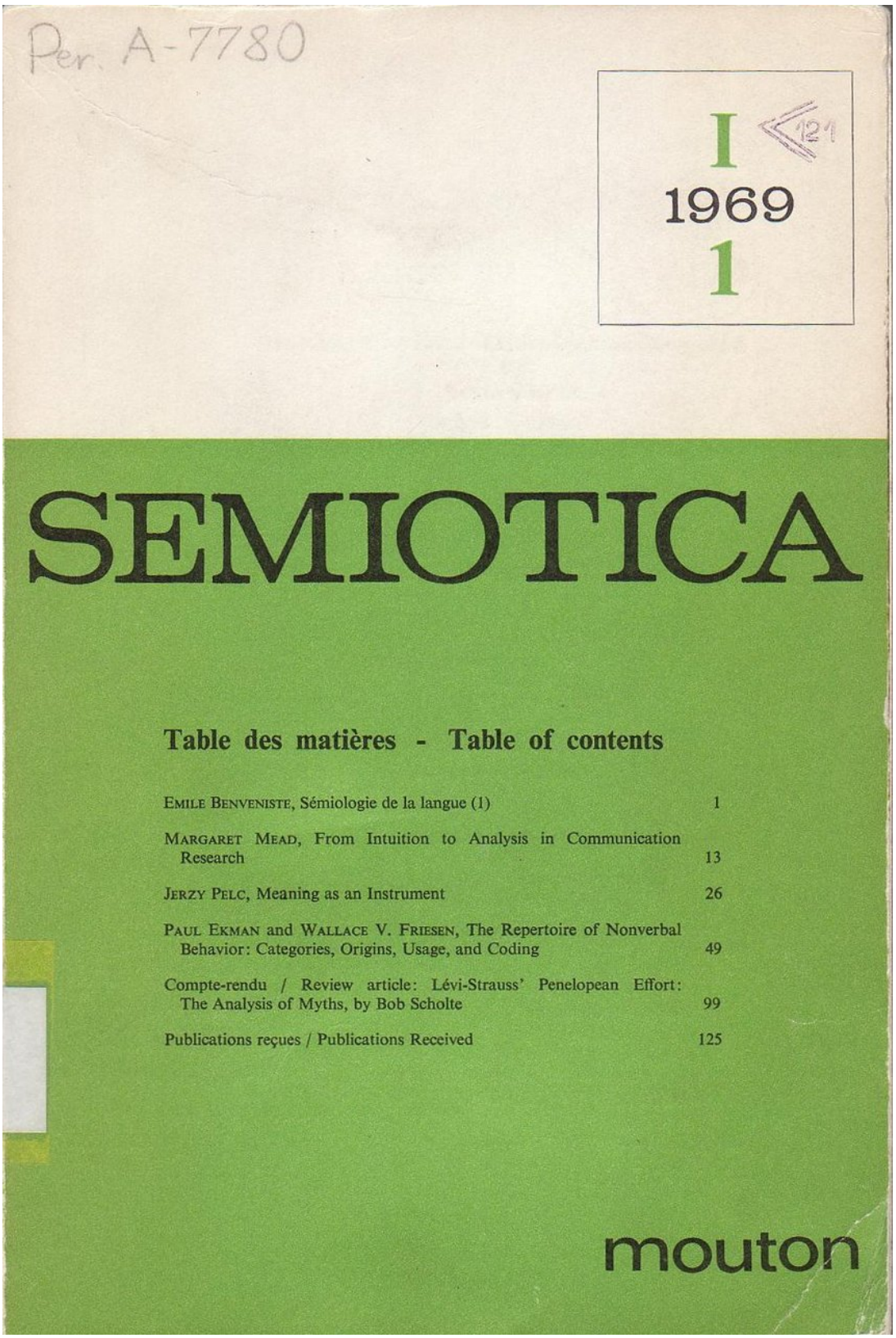

Mead, Margaret 1969. "From Intuition to Analysis in Communication Research". In *Semiotica* (Vol. 1), pp. 13-25

Siin kurdab Mead selle üle, et uute tehnoloogiatega on läinud kaduma intuitiivne oskus märgata (kultuurilisi) mustreid, kuid õnneks tehnoloogia kompenseerib seda:

> We have been concentrating - between 1950 and 1965 - on encouraging and developing finer and finer instrumentation to make our work more accessible to other students and more subject to cross checking (Adair and Worth, 1967). **While we were doing this a new generation was growing up, many of them without either the experience or training in the arts from which part of our earlier diagnostic skills derived. But the instrumentation which will make it possible for them to construct patterns, even though they cannot perceive them intuitively, is now there for them to use.** (Mead 1969: 19)

Kui eelmine tsitaat vihjas kaudselt Birdwhistelli laborile, siis järgmisel leheküljel nimetab ta kineesikast pärinevaid ühikuid koos Alan Lomaxi ühikutega, mida Birdwhistell julgustas:

> For those who insist on having units to count, we can give them units, units which come from kinesic, choreometric or cantometric or proxemic analysis (Hall, 1963). (Mead 1969: 20)

Pelc, Jerzy 1969. "Meanins as an Instrument". In *Semiotica* (Vol. 1), pp. 26-48
Siin on viidatud Osgoodile ja Morrisele kui "arenenud behavioristidele" ja samas ka nimetatud mitteverbaalse suhtlemise alusteks olevat ikoonilised ja indeksilised märgid (märkasin seda ka Tenjese doktoritöös).

> The third group of views on the meaning of expressions is formed on the STIMULUS-RESPONSE theories. They are behaviouristic in nature. In their more primitive variations they state that the meaning of an expression is that situation in which that expression has been uttered, and the listener's response to that utterance as a stimulus. **In their more refiner form (Ch. Osgood, Ch. Morris) the theory emphasizes the response to the stimulus, while the stimulus situation is disregarded. The starting point here was an analysis of indexical signs, or natural signs, as opposed to conventional symbols.** THe modification consists in that a defined response to an utterance ceases to be considered the meaning of that utterenace; it is replaced in that róle by the type of response, *i.e.*, a regular and potential response. This theory is, as it were, a behaviourist, external aspect of associationism: the association of thoughts and/or ideas is replaced by a relationship between acts and types of behaviour. In both cases, however, the underlying idea is that of certain psychological and physiological regularities, with the proviso that the latter prevail in the case of the stimulus-response theory. The latter makes a bridge to the operational theory, which also is based on certain (active) forms of human behaviour. (Pelc 1969: 34)

Ekman, Paul, and Wallace V. Friesen 1969b. "The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage, and Coding." In *Semiotica* (Vol. 1), pp. 49-98
Kohe eesimeses lõigus määratlevad nad pealkirjas esiatus mõisted, millele mina annaksin alternatiivsed nimed etogeenne, kontekstuaalne/pragmaatiline ja semiootiline:

> If we are to understand fully any instance of a person's non-verbal behavior - that is, any movement or position of the face and/or the body - we must discover how that behavior became part of the person's repertoire, the circumstances of its use, and the rules which explain how the behavior contains or conveys information. We will call these three fundamental considerations ORIGIN, USAGE, and CODING. (Ekman and Friesen 1969b: 49)

Kasutus:

> The term 'usage' refers to regular and consistent circumstances surrounding the occurrence of a nonverbal act. Usage includes (1) the external conditions found whenever the act occurs, (2) the realtionship of the act to the associated verbal behvaior, (3) the person's awareness of emitting the act, (4) the person's intention to communicate, (5) feedback from the person observing the act, and (6) the type of information conveyed by the act. (Ekman and Friesen 1969b: 53)

Kriitika Birdwhiselli suunas:

> Birdwshitell and Scheflen have applied a communication framework to nonverbal behavior, based largely upon the argument that much of the nonverbal behavior they observe influences the behavior of the other interactants. We believe that their use of the term 'communicative' is too broad; it fails to distinguish among that behavior which has a shared decoded meaning (informative), that which influences the other person's interaction (interactive), and that which intended to transmit a message (communicative). Many nonverbal behaviors may have interactive effects, but not be intended to communicate nor best be considered as analogous to verbal communication. Similarly, nonverbal behavior with a shared decoded meaning may not be intended to communicate, nor be best considered as analogous to linguistic phenomena. (Ekman and Friesen 1969b: 57)

> The last of the three aspects of nonverbal behavior which must be examined is the principle of corresponcence between the act and its meaning. The code which describes how meaning is contained is a non-verbal act, that is, the rule which characterizes the relationship between the act itself and that which it signfies, may be EXTRINSIC or INTRINSIC. An extrinsic code is one in which it signifies or stand for something else, and the coding may be arbitrary or iconic. **An intrinsic code is in a sense no code in that the act does not stand for but IS its significant; the meaning of the act is intrinsic to the action itself**. We will characterize these as three coding principles: ARBITRARY (extrinsic) codes, ICONIC (extrinsic) codes, and INTRINSIC codes. (Ekman and Friesen 1969b: 60)

> Spatial illustrators are iconic if tehy represent spatial relationships, intrinsically coded if they actually change spatial relationships. (Ekman and Friesen 1969b: 70)

Kuvamisreegleid on nelja tüüpi:

> DISPLAY RULES are **socially learned, probably quite early in life, and prescribe different procedures for the management of affect displays in various social settings, roles, *etc.*** We can distinguish at least four display rules. One rule is to **de-intensify** the appearance clues to a given affect; for example, when one is extremely fearful he must attempt to look only moderately or slightly fearful. A second display rule is to **over-intensify**: for example, when one is slightly fearfl he must attempt to look extremely fearful. A third display rule is to look **affectless** or neutral; for example, when one is fearful, he must attempt to look as if no affect were being experienced. A fourth rule is to **mask** the felt affect as completely as possible by dissimulating it with another effect; for example, when one is fearful, he must attempt to look happy. (Ekman and Friesen 1969b: 75)

Implitsiitse suhtlemise mõiste satub küsimuse alla, kui näoilmed muutuvad embleemideks:

> Affect displays can be related to verbal behavior in a number of ways. They can repeat, qualify or contradict a verbally stated affect, or be a separate, unrelated channel of communication. **Affect displays can be emblems, in that a particular social group or culture may select an entire affective display or an element of an affective display and code it so explicitly that it is recognized and used as an emblem; the smile in many cultures is such an emblem.** (Ekman and Friesen 1969b: 77)

Scholte, Bob 1969. "Compte-rendu / Review article: Lévi-Strauss' Penelopean Effort: The Analysis of Myths". In *Semiotica* (Vol. 1), pp. 99-124
Sarnasus Juri Lotmaniga:

> More importantly, **we find the continued use of such logico-mathematical terms as symmetry, inversion, equivalence, homology, isomorphism, *etc.*** (CC: 39). Although admittedly to his prevarious and even naive usage of these concepts, Lévi-Strauss employs them freely and often, almost invariably in diagrammatic representations governed by the familiar binary logic (although analogic models are also in evidence, *cf*. Lévi-Strauss' reply to Leach on p. 74 of *Du Miel aux cendres*). (Scholte 1969: 102)

Modaalsuse ja koodid:

> As this reference indicates, *Mythologiques* makes extensive use of codes not previously as pronounced in Lévi-Strauss' work - **especially those pertaining to the senses: auditory, gustatory, olfactory and tactile.** There are still other and related ones (*e.g.*, zoological, botanical, organic, aesthetic, religious), but **the codes of the senses** dominate *Mythologiques* - from the reflection on music in the "Ouverture" in *Le Cru et le cuit* to the analysis of "les instruments des ténébres" in *Du Miel aux cendres*. (Scholte 1969: 105)

2.7 November

2.7.1 Kinesics and Context (2011-11-04 01:35)

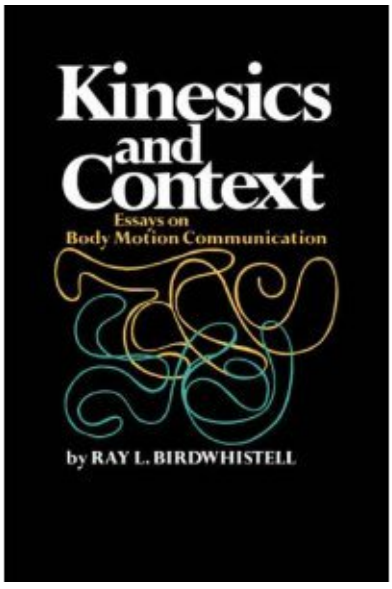

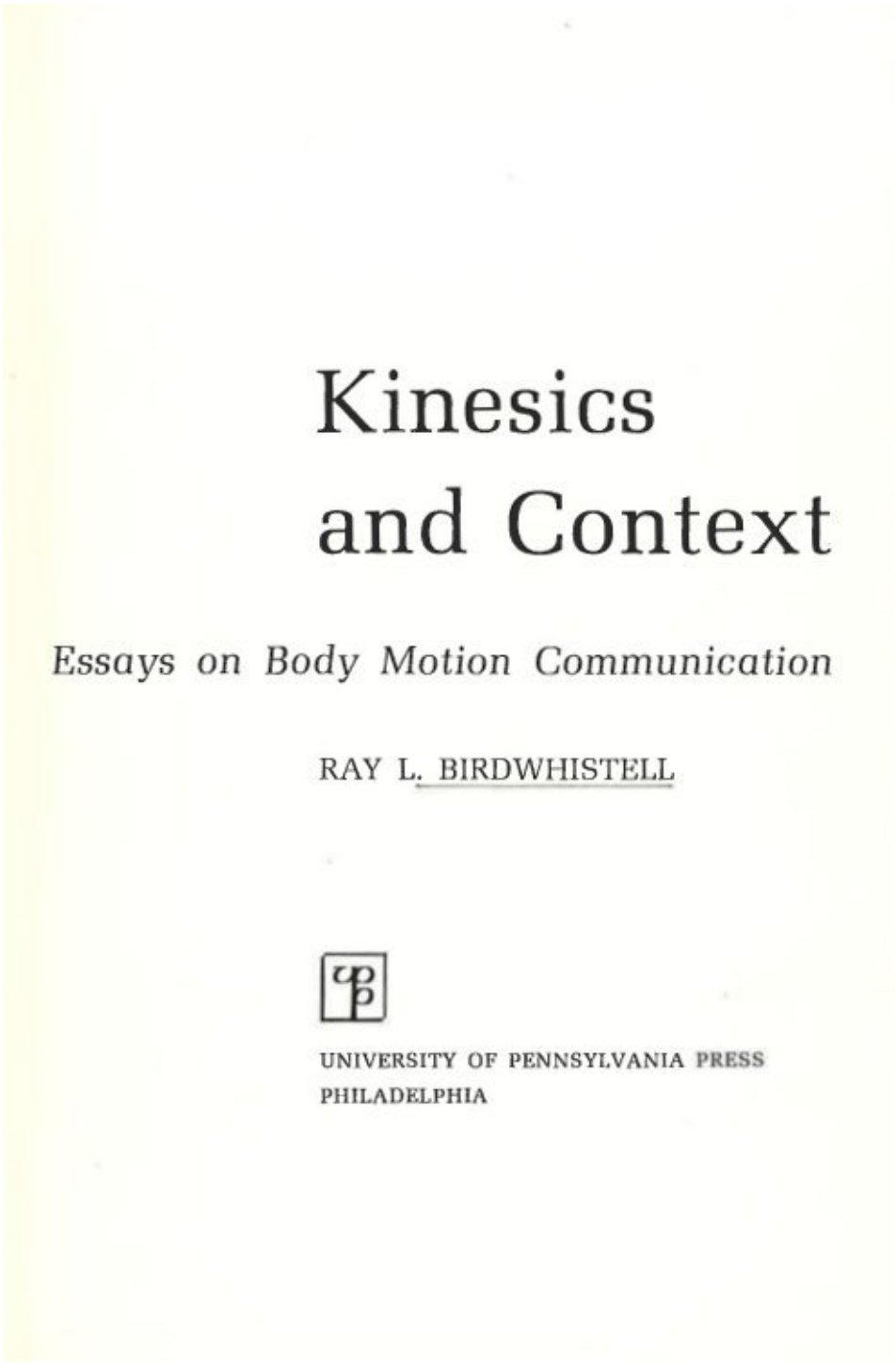

Birdwhistell, Ray L. 1971. Kinesic and Context: Essays on Body-Motion Communication. Allen Lane The Penguin Press

Käesolev on esimene lugemine. Essee kirjutamiseks lähen peagi teiselegi ringile. Tuleb arvestada, et käesolevat raamatut loen ma veel mitu korda.

Kuidas laps õpib kehalise suhtlemise repertuaari selgeks. Tsitaadi lõpus on kirjeldus metakommunikatsioonist:

> Even with our present limited knowledge about the process, which admittedly has been gathered by a dual process of limited observation and questionable extrapolation backward from the behavior of older children, **we can generalize that the child learns his communication behavior through the incorporation of a series of modifying and interlocking patterns. Intimately associated with his enculturation and socialization, his language and his motion system provide him with contact with the problems of his environment and often with their solutions. Through this system he finds out who he is in relation to others and what his expectancies and responsibilities are.** In short, it is through the various modalities of his communication system that he structures, anticipates, and is rewarded or failed by his environment. Through out-of-awareness, but clearly discrete, signals he learns the directives, the prohibitions, the encouragements, and the warnings which govern his consistent association with other members of his society. His language and his body motion system are flexible and malleable, yet, at the same time they are adaptive and functional only because they are so systematically organized. **Not only do they carry instructions and descriptions and responses - reaffirmation of old understandings and directions which result in the acceptance of new ones - but also these messages are cross-referenced by statements about the messages themselves**. For this insight I am particularly grateful to Gregory Bateson. The messages are cross-references by explicit and analyzable behavior which instructs as to whether the message is to be taken literally or metaphorically, as a joke, or as an unavoidable prescription. (Birdwhistell 1971: 10)

Suhtlemine on ühiskonna eeltingimus:

> Most students of animal or human behavior are now prepared to agree that social life, or society, to put the statement in a different form, is absolutely an adaptive necessity for human existence. Communication, in this sense, is that system of coadaption by which society is sustained, and, which in turn, makes human life possible.
> Viewed from this perspective, communication is that system through which human beings establish a predictable continuity in life. Far from being a process centrally devoted to change, **most of social interaction is concerned with maintaining an ongoing equilibrium.** (Birdwhistell 1971: 14)

Naeratuse tähendusest:

> Insofar as I have been able to determine, just as there are no universal words, no sound complexes, which carry the same meaning the world over, there are no body motions, facial expressions, or gestures which provoke *identical* responses the world over. A body can be bowed in grief, in humility, in laughter, or in readiness for aggression. A "smile" in one society portrays friendliness, in another embarrassment, and, in still another may contain a warning that, unless tension is reduced, hostility and attack will follow. (Birdwhistell 1971: 34)

Teiste kohalolu tähtsus:

> All kinesic research rests upon the assumption that, without the participant's being aware of it, *human beings are constantly engaged in adjustments to the presence and activities of other human beings*. As sensitive organisms, they utilize their full sensory equipment in this adjustment. Any particular sensory modality may have paramount definitional power in a particular communicationsituation, but these modalities may only be heuristically abstracted for study and analysis. That is, although at any punctiform moment a person may be seen to be moving or vocalizing, the study of communicational scenes reveals that *all* the abstractable modalities are necessary to understanding the communication situation. (Birdwhistell 1971: 48-49)

Kommunikatsioonisüsteem on mitmekanaliline:

> We get an entirely different picture of communication if we recognize that communication is not just what happens in one channel. We cannot investigate communication by isolating and measuring one channel, the acoustic (that is, the sound-sending and sound-receiving channel). Communication, upon investigation appears to be **a system which makes use of the channels of all of the sensory modalities. By this model, communication is a continuous process utilizing the various channels and the combinations of them as appropriate to the particular situation**. (Birdwhistell 1971: 70)

Suhtlemise funktsiooniks pole ainult informatsiooni loomine ja edastamine, vaid ka interaktsiooni säilitamine:

> ...the conveyance of new information is no more important than what we call the *integrational* aspect of the communicative process. In the broadest sense, the integrational aspect includes all behavioral operations which:
>
> 1. keep the system in operation
> 2. regulate the interactional process
> 3. cross-reference particular messages to comprehensibility in a particular context
> 4. relate the particular context to the larger contexts of which the interaction is but a special situation
>
> (Birdwhistell 1971: 86-87)

Tähendus sõltub kontekstist ja valitud koodist:

> We do not, as yet, know enough about words or gesture or their association to know the shapes and sizes of the presently only vaguely conceptualized semiotic or communicational units. Nor do I believe that we are going to be able to weigh the effect of their words or body motion complexes in interaction until we know enough about the matrices of their occurrence to study them. **As our studies approach the point where we must deal with *social* meaning, we need clear statements regarding the structure of the *social* contexts of communicational occurrences**. It is difficult, if not impossible, to answer the question: What does this symbol or that gesture mean? **Meaning is not immanent in particular symbols, words, sentences, or acts of whatever duration but in the behavior elicited by the *presence* or *absence* of *such behavior* in particular contexts**. The derivation and comprehension of social meaning thus rests equally upon comprehension of the code and of the context which selects from the possibilities provided by the code structure. (Birdwhistell 1971: 96)

Kõne ja kehaliigutuste seos:

> Inspection of the wrorking transcript of the linguistically and kinesically recorded data revealed **repetitive and apparently systematic body of behaviors directly associable with the vocalic stream. That is, there seemed to be some systematic regularity in the movements people made when they talked**. These in both shape and structural activity seemed distinguishable from the clearly structural kinesic particles which occur both concurrently and apart from the flow of speech. (Birdwhistell 1971: 116-117)

Sõnadesse "üleuskumine":

> What I am trying to say is that men have not communicated with each other by spoken language alone any more than they have lived by metabolism. Speech contributes to the total communication process; the metabolic process is but one aspect of the vital process.
> One last, practical note: if this is so, there is a good reason why Johnny has so much trouble learning to write. Writing must derive and abstract both spoken and body motion activity. If Johnny is taught

> that he is only dealing with lexicallu bound speech material, he has to deny reality to be literate. **The multimodal universe of television may teach him this and he may very well revolt against the teacher who overbelieves in words**. If our formulations are correct, the grammarian must turn to body motion for data to make sense out of a number of areas now hidden in the parts of speech. (Birdwhistell 1971: 127)

> While body motion behavior is based in the physiological structure, the communicative aspects of this behavior are patterned by social and cultural experience. The meaning of such behavior is not so simple that it can be itemized in a glossary of gestures. Nor is meaning encapsulated atomistically in particular motions. It can be derived only from the examination of the patterned structure of the system of body motion as a whole as this manifests itself in the particular social situation. (Birdwhistell 1971: 173)

Birdwhistell haarab ka prokseemikat:

> Interpersonal space variations are in part extensions of kinesic activity and are often definitional of communication situations. (Birdwhistell 1971: 177)

Siin nimetab ta denotatiivse sõnaraamatu koostamist (nagu tehakse kehakeele aimekirjanduses) esimeseks "kandja" (nagu märgi-kandja) ahvatluseks (*The "Carrier" Temptarion*):

> This derives from a linguistic naiveté which assumes that each gesture, whether as gross as a thumbed nose or as tiny as a first-degree right lid droop, has a "real" meaning just as "words" are supposed to have. If the investigator succumbs to this, his attention is directed into a kind of "lexicon" wherein he draws up lists of moves and their meanings only to discover that most human being are kinesically illiterate and move improper English. (Birdwhistell 1971: 186)

Kineesika:

> A product of systematic social interaction, the kinesic system is a social system. Out of the range of muscular adjustments produced by a human being, some are utilized by the social system for communicational purposes. Thus, to say it simply, no human body produces a *kine* (least kinesic unit); it moves or adjusts in a set of muscular relationships. In social interaction, certain of these have demonstrable special utility in the communicational process. That is, under analysis, they emerge as kines. Every visible body movement, accordingly, is not a kine any more than every audible noise made by the vocal apparatus is a phone. Only after analysis has revealed that the presence or absence of a given movement in a particular context systematically affects the interactional process do we assert that that movement has kinesic significance. (Birdwhistell 1971: 193)

Kultuur, korrastus, süsteem:

> A kine is an abstraction of that range of behavior produced by a member of a given social group which, for another member of that same group, stands in perceptual contrast to a different range of such behavior. **While, theoretically, within certain limits provided by the physiological structure, a given complex of muscular reactions may produce a continuous series of positions, in actuality, any social system patterns these into a discontinuous or discrete series for reception or reproduction.** Thus, while, for example, the membership of culture A will report only 2 degrees of lid closure, culture B may recognize as many as five. As a skilled spectator under optimal conditions, I can record or reproduce 15 degrees of lid closure quite distinct from each other, but most middle majority informants "see" only three. (Birdwhistell 1971: 193)

> The final answers to "What does X mean" *can only be arrived at when all of the other social systems interacting in any situation are equally thoroughly analyzed.* (Birdwhistell 1971: 227)

Immenentselt (loomuomaselt) kodeeritud käitumine näib Birdwhistelli käsitluses kandvat nime *instrumentaalne käitumine*:

> In the Cigarette Scene, the acts of lighting the cigarette, Gregory's manipulation of the match, and Doris' adjustment of her shoe strap may be termed *instrumental behavior*. Moreover, the fact that Doris and Gregory are seated for an extended conversation is, at one level, instrumental. **To say that an act is instrumental, however, does not define it, in itself, as without signal or message value.** The performance of any act in the presence of others must be comprehended as having the stamp of individual and social practice. Yet, at this writing, acts such as walking, smoking, eating, knitting, woodworking, still must be filed as "instrumental" and/or "task oriented" until we know more about their communicative structure. (Birdwhistell 1971: 231)

Kirjandust:

- Bateson, F., and Mead, M. 1942. Balinese Character: A Photographic Analysis. New York: Special Publications of the New York Academy of Sciences. Vol. II
- Harris, Marvin, 1964. The Nature of Cultural Things. New York: Random House.
- Caroll, J. C. 1953. The Study of Language: A Survey of Linguistics and Related Disciplines in America. Cambridge: Hardward University Press
- Kluckhohn, C. 1949. Mirror for Man. New York: Whittlesby House, McGraw-Hill. London: McGraw-Hill, 1963
- Knapp, P. H. 1963a. Expression of Emotion in Man. New York: International Universities Press
- LaBarre, W. 1954. The Human Animal. Chicago: University of Chicago Press.
- McLuhan, M. 1962. Gutenberg Galaxy. London: ROutledge & Kegan Paul
- Luria, A. R. 1961. The Role of Speech in the Regulation of Behavior. London: Permagon Press
- Morris, C. W. 1938. Foundations of the Theory of Signs. London: University of Chicago Press
- Ogden, C. K., and Richards, I. A. 1938: The Meaning of Meaning. 5th ed. New York: Harcourt, Brace; London: Routledge & Kegan Paul, 1949.
- Ruesch, J. 1951. COmmunication: The Social Matrix of Psychiatry. New York: Norton.

2.7.2 Political Authority and Bureaucratic Power (2011-11-05 04:44)

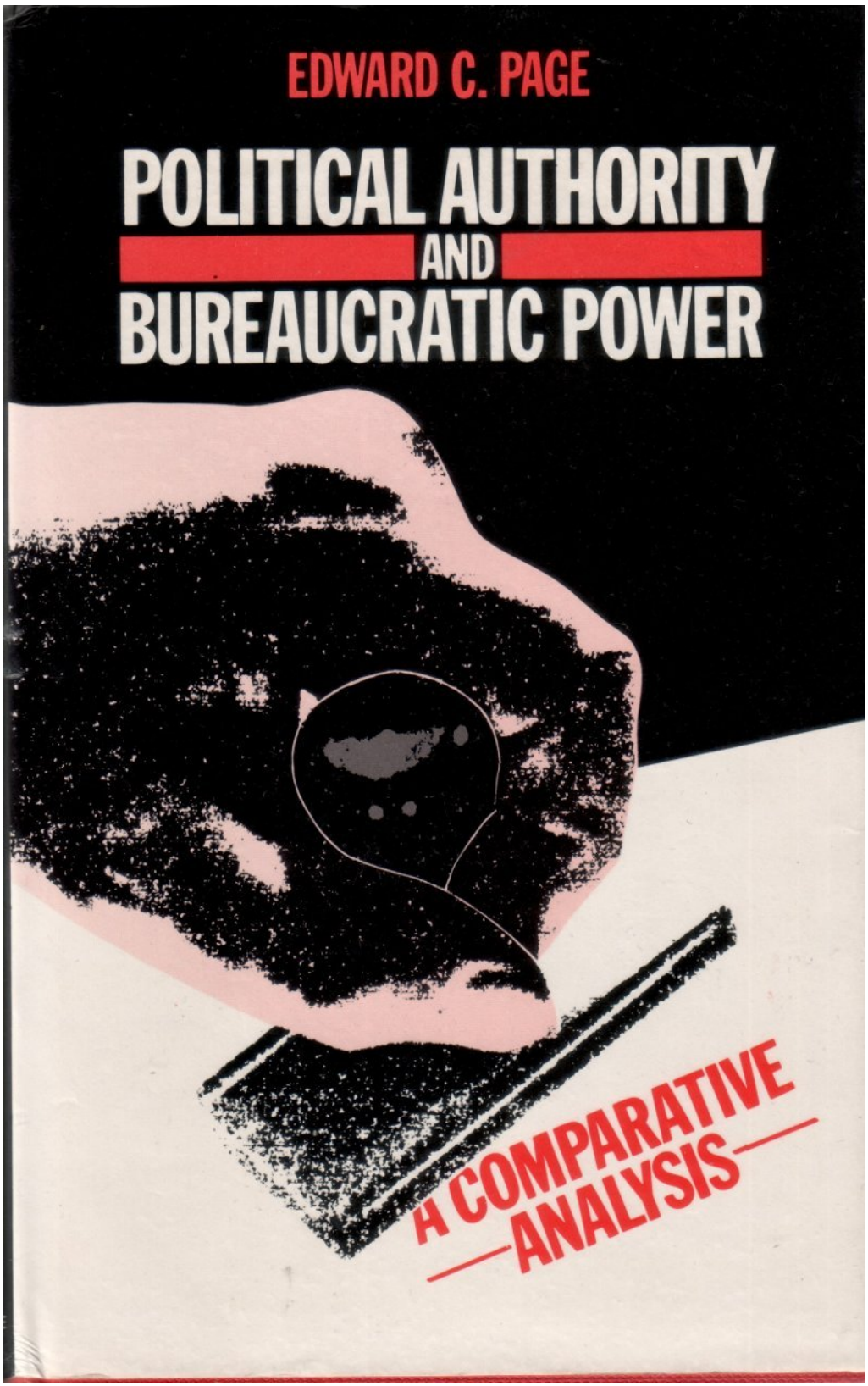

Page, Edaward C. 1985. Political Authority and Bureaucratic Power: A Comparative Analysis. Knoxville : The

University of Tennessee Press

Hmm... Kui võtta arvesse ainult pealkirja esimene ja viimane sõna, ilmneks selle raamatu üldine kirjeldus: *Political Analysis*. Õigemini on kogu teos "võrdlev analüüs" nelja riigi (USA, Inglismaa, Prantsusmaa ja Saksamaa) bürokraatlikest süsteemidest, ehk kokkuvõte paljudest poliitanalüüsidest. Kaaneserval on selline tekst:

> Page compares the role of state and local government in service delivery and the organisational structures of governmental departments. He argues that the main danger of beaucratic government is not that it produces bad, ineffective or illiberal government, but rather a system over which there is no *public* control.

Lugesin seda nagu ilukirjandust, sest 25-aasta vanust poliitanalüüsi ei saa mitte kuidagi tõsiselt võtta. Raamat on kirjutatud Max Weberi vaimus, mistõttu on pentsik lugeda nt kuidas sellest, kuidas Weber osutas liiga vähe tähelepanu survegruppidele. On imetlusväärne, et Weberi kirjutistest niigi palju klappis autori kaasajaga. Teose lõppkokkuvõte oligi vist mõte, et üheski neist neljast riigist ei ole poliitilise juhi iseloom selline, nagu Weber seda kirjeldas. Eeldan, et palju läks ka arvustajale kaotsi, sest kaaneservalt pärinev "kokkuvõte" on tegelikult tõlgendus raamatu viimasest kahest leheküljest. Igatahes, lugemine ise oli tänuväärsem, kui mingi lõplik point.
Page oli esitanud täitsa asjalikud käsimused: nt kuidas eristada poliitikuid ja ametnikke millise väljaõppe saavad tippametnikud nimetatud riikides? Sain teada midagi, mida oleksin pidanud juba teadma: eelarved on inkrementaalsed. Tähendab, eelneva aasta eelarve võetakse aluseks millele parlament arvutab juurde kasvu, mis on enamjaolt "lagi" ehk kõige kõrgem võimalik summa. USA poliitsüsteemis on huvigruppide liiasus, igale grupile on ka oma vastu-grupp. Ja fakt, et Adenaueri üritus luua 1961. aastal rahvuslikku telekanalit kuulutati mittepõhiseaduslikuks, paneb mõtlema kuidas meie riigis õnnestus tekkida telekanal pealinnale (Tallinna TV?). Sisutäiteks mõned tsitaadid:

> For Weber, politics is the struggle of personal power. Political activity involves building up coalitions and popular following, making compromises and being accountable for one's own ideas. Political leadership exists where one can find a politician at the apex of a state authority. A politician has the authority and skill to assert his own preferences and priorities desipte the constraits of bureaucratic government. (Page 1985: 135)

> There are two broad conditions for the existence of **political leadership**, and the degree to which they are present or absent shapes the type of limitations which in turn may characterise the constraints upon political leadership in different bureaucratic systems. First, the supply of political leaders - **men who have made their careers out of the political struggle for power with the capacity to mobilise political support for their preferred policy initiatives**, and second, the existence of a comprehensive, **hierarchically-structured governmental organization**. There are differences between each of the four countries on each of these two dimensions, and it is possible to use these two conditions to pinpoint the specific problem for the exercise of political leadership within each of the four countries. (Page 1985: 142)

> Headey distinguishes between five different types of ministers. Policy initiators are those who promote their own policy initiatives; policy selectors are those who accept the objectives of the department and see their role as choosing between alternatives presented to them by officials; executive ministers are concerned with particular aspects of the management of their ministry and in maintaining morale; ambassadors see their function as representing the department in relations with interest groups and parliament, and minimalists conceive of their role as simply the person who signs official documents, bats for the department in Cabinet and makes sure that he does not make any blunders in parliament. (Page 1985: 156)

2.7.3 Kineesika ja konteksti arvustused (2011-11-07 23:31)

Järgnevad on raamatuarvustuste lugemistest kogutud infokillud Birdwhistelli teose kohta. Antud valik arvustusi pärineb internetiarhiivist jstor.org

Kinesics and Context: Essays on Body Motion Communication by Ray L. Birdwhistell
Review by: Edward E. Hunt, Jr.
American Anthropologist, New Series, Vol. 73, No. 4 (Aug., 1971), pp. 948-950
Published by: Blackwell Publishing on behalf of the American Anthropological Association
Stable URL: http://www.jstor.org/stable/671381 .

Kultuurilisti mustreid uurivatest teadlastest kõneles ka Margaret Mead *Semiotica* esimeses köites ja seal tõi ta üles sama ülemineku:

> Kinesics, linguistics, and ethology are now undergoing what Birdwhistell calls a "phenomenological revolution" through the use of cinema, television, and tape recordings, and particularly equipment for replaying events in slow motion and still pictures. This instrumentation reveals a wealth of subtle, almost instantaneous kinesic patterns and allows the study of body regions both piecemeal and in combination with each other and with speech. (Hunt 1971: 948)

Birdwhistelli notatsioonisüsteemi võib nimetada ka "kinegraafiliseks tähestikuks".

> Birdwhistell rightly considers kinesics as more than "paralinguistic" behavior. To him, communication has many channels such as body contact, olfaction, taste, and proprioception, but speech and kinesics so far are the most feasible channels for study. Indeed, he uses somewhat similar concepts in linguistics and kinesics, which I interpret as follows: *Kine*: a limited class of motion in one body region (equivalent to *phone* in linguistics); *Kineme*: a class of alternative, substitutable kines (allokines), not necessarily in the same body region (analogous to *phoneme*); *Kinemorph*: an assemblage of kines in a given body region (comparable to *natural class* in the theory of sound production); *Kinemorpheme*: one or more kinemes which contribute minimal isolable meaning to a kinesic communication (similar to *morpheme* in linguistics). (Hunt 1971:949)

Kinesics and Context: Essays on Body Motion Communication. by Ray L. Birdwhistell; Erving Goffman; Dell Hymes
Review by: Weston La Barre
American Journal of Sociology, Vol. 77, No. 5 (Mar., 1972), pp. 999-1000
Published by: The University of Chicago Press
Stable URL: http://www.jstor.org/stable/2776944 .

> The fear of data is the beginning of wisdom. And these data are formidable indeed, with a virtually clinical complexity. The reader ready to protest at the horrendously difficult kineme-notation system should keep this complexity in mind and remember that serious involvement with kinesics is no easy amateurism but often sheer hard work. (La Barre 1972: 999)

Kinesics and Context: Essays on Body Motion Communication by Ray L. Birdwhistell
Review by: Adam Kendon
The American Journal of Psychology, Vol. 85, No. 3 (Sep., 1972), pp. 441-455
Published by: University of Illinois Press

Stable URL: http://www.jstor.org/stable/1420845

> By this systemic view of communication, anything that anyone does in the presence of another must be considered as potentially part of the system. Speech and gesture, posture and orientation, touch and relative position in space - all must be taken into account if we are to comprehend communication. We cannot at the outset of our investigations decide not to attend to certain aspects of behavior. So long as it is detectable by the other, it must be presumed communicative until proven otherwise. That is, though we must exclude nothing at the outset, one of the outcomes of our work would be to show what aspects of behavior are *not* part of the system. (Kendon 1972: 442)

> In Birdwhistell's approach, one begins not with an interest in the emotions but with an interest in the face itself. One would ask first, What are the various things the face does? One would then proceed to determine, by careful observation, the various settings in which repeatedly observed units of facial behavior can be seen to occur, and the question would always be, WHat functions *for the interaction* do these differentiable units of facial behavior have? From this point of view, in other words, the question of what inner state is supposedly made manifest in the face is not relevant. What is relevant is what difference different facial displays make to the organization of the occasions of interaction in which they occur. (Kendon 1972: 444)

> Birdwhistell himself, in the book here reviewed, offers an essay on the smile. In it he points out how **the smile in itself ia s highly complex phenomenon, with a wide variety of social functions, and that to consider it merely, in this phrase, as a "visible transform of an inner physiological state" would be to miss entirely its significance as a social signal**. He also refers, in various places in the book, to how movements in the face may be brought into play in association with speech, and to how these movements, along with movements of the head and libs, have a complex relationship both with the structuring of the speech as an activity and also with its content. Facial displays can serve to mark out points of emphasis in speech, they can serve to mark off whole segments of speech as distinct units or as contained or embedded units, and they can also provide a sort of commentary on what is being said. If we watch the faces of listeners, too, we can see that nods, smiles, frowns, raised eyebrows, appear frequently in some circumstances and are an important part of the repertoire of the listeners' behaviors and serve to regulate the behavior of the speaker. (Kendon 1972: 445)

Siit ilmneb oluline punkt: eristus nö traditsioonilise (afekte uuriva psühholoogilise) lähenemise ja Birdwhistelli rajatud interaktsioonilise lähenemise vahel:

> ...Ekman's investigations follow the traditional approach - that **he is interested in the face only insofar as it seems to allow one to apprehend the inner states of the individual. He does not ask, as Birdwhistell would, How is the face used in interaction?** Nor do his findings contribute to any answer to this. When Ekman uses the phrase 'expression of emotion,' he uses it in the traditional sense that the emotion is something 'inside' the individual that 'comes out' on the face in a particular way. Birdwhistell, on the other hand, approaching behavior in terms of its communicative function, rarely discusses emotion as such. (Kendon 1972: 445-446)

Siit ilmneb, et kineemilistel konstruktsioonidel on raamistik, ehk pidevad aspektid käitumisest nagu poos ja suhteline positsioon ruumis. See meikib väga palju senssi ja teisalt ütleb, et Judi Jamesi tõlgendus, et *transfix* on "vesteldes liikumatuks jäämine kui teine vahele segab", on kineesika seisukohast väär:

> A stance, it will be seen, is not a construction of smaller elements but an element in its own right, an element which, as I have indicated, functions to 'frame' sequences of constructions. It is important that this be brought out, for some readers of Birdwhistell get the impression that he regards all of body motion, as it functions in communication, as beuing built up of elementary units, or kinemes. On the contrary, **the constructions that do emerge from combinations of kinemes must be joined together and they must always occur within a 'transfixing' frame, which is supplied by such enduring aspects of behavior as posture and relative position in space.** (Kendon 1972: 449)

> In some ways, Birdwhistell's view of meaning is closest to that known as the context-of-situation theory, originally stated by Malinowski (1923) and later developed by J. R. Firth (1957). (Kendon 1972: 454)

Kirjandus:

- Dittman, A. T., and Llewellyn, Lynn A. 1969. Body movement and speech rhythm in social conversation. *Journal of Personality and Social Psychology* 11:98-106
- Eibl-Eibesfeldt, I. 1970. *Ethology: The biology of behavior*. New York: Holt, Rinehart and Wilson
- Malinowski, B. 1923. The problem of meaning in primitive languages. In *The meaning of meaning*, by C. K. Ogden and I. A. Richards, appendix 3. London: Routledge and Kegan Paul
- Scheflen, A. E. 1964. The significance of posture in communication systems. *Psychiatry* 27:316-331

Scheflen, A. E. 1965. *Stream and structure of communicational behaviour*. Philadelphia: Eastern Pennsylvania Psychiatric Institute.

2.7.4 Kinesics and Context (2011-11-13 01:06)

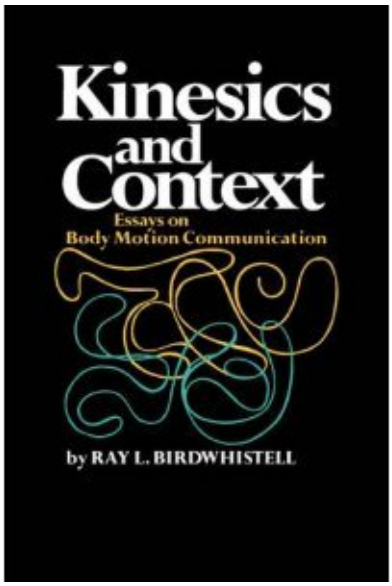

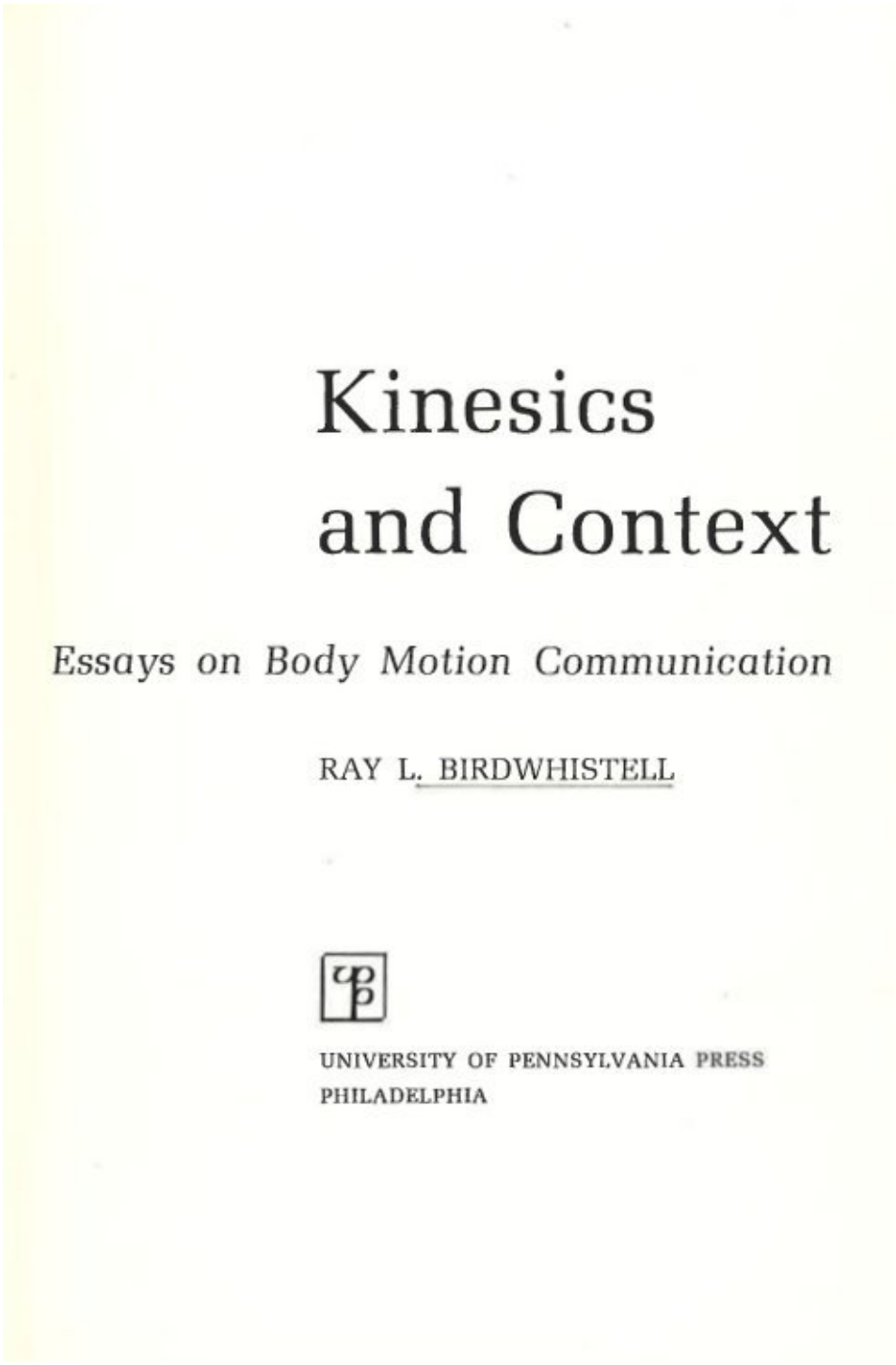

Birdwhistell, Ray L. 1970. Kinesic and Context: Essays on Body-Motion Communication. Philadelphia : University of Pennsylvania Press

Esimese lugemisega võrreldes leidsin seekord umbkaudu samavõrd palju tsiteerimisväärset materjali, mis annab lootust, et ka kolmas kord kuluks ära. Momenti mil Birdwhistell ütleb midagi laadis "käitumine ehk märk" ei leidnudki sel korral. Ja kineemitähestikust saan nüüd vististi halvemini aru kui varem.

> ...behavior never stands alone - it is always modified by other identification signals and by the structure of the context in which the behavior occurs. (Birdwhistell 1970: 45)

Teisest kultuurist pärit laste käitumist jälgides on liigutusi "kergem näha":

> If we were watching children from another culture, whose behavior is very bizarre in our terms, it would be very much easier to see. (Birdwhistell 1970: 48)

Suhtlemise uurimisel on mitteverbaalset aspekti varem kas välditud või antud marginaalne positsioon:

> A majority of all discussions of communication have thus been phrased in terms of the passage of words from wirter to reader, from speaker to auditor. The accompanying behavior, even when recognized as coterminous with the words, has been by and large relegated to a position of being, at best, a modifier of the messages carried by the words. More commonly, the accompanying behavior is seen to interfere with the transmission of meaning, and "good" communication depends upon the elimination or reduction of the extraneous circumlexical behavior. (Birdwhistell 1970: 67)

Suhtlemine, õppimine ja ühiskonnas elamine:

> To be viable members of their social groupings, fish, birds, mammals, and man must engage in significant symbolization - must learn to recognize, receive, and send ordered messages. In other words, the individual must learn to behave in appropriate ways which permit the other members of the group th recognize and anticipate his behavior. Society is that way in which behavior is calibrated so that existence is not a process of continuous and wasteful trial and error. (Birdwhistell 1970: 74)

> We think og communication as centrally verbal - centrally cognitive and centrally willful and only laterally and by imperfection influenced by the other modalities of interaction. It is no suprise that our research designs will mirror this structure of conventional reality. (Birdwhistell 1970: 87)

> It has been our experience that even preliminary research, using structural linguistic and kinesic methods, lends confidence to a description of communication as being a continuous process made up of isolable discontinuous units. THese units are always multifunctional; they have distinguishable contrast meaning on one level and a cross-referencing function (meaning) on others. Under inspection, each level of behavioral activity is discontinous - that is, is made up of a series of discrete, arbitrary elements - and none of these elements has explicit or implicit social meaning in and of itself. (Birdwhistell 1970: 88)

Personaalne ja jagatud tähendus on siin idiosünkraatne ja institutsionaalne:

> Unless the student of structural analysis of communication is so omnivorous in his conception of communication that he defines it to include all of culture, he must have distinct, or at least heuristically distinguishable, *contexts* for measuring the behavior which he is attempting to order. If he is going to study the communicated shifts of behavior in groups, he must know the contexts of these occurrences. Only in this way can he isolate the strictly communicational behavior from the idiosyncratic, on the one hand, and from the institutionally internalized, on the other. (Birdwhistell 1970: 95)

> I stated above that I object to any attempt to subsume all social behavior under a linguistic, kinesic rubric. I do not think, as presently conceived, that all interactive behavior should be relegated to a communicational or "semiotic" frame. (Birdwhistell 1970: 98)

> Extensive and technically difficult research reveals that there are four significant degrees of lid closure: "overopen," "slit," "closed," and "squeezed." There are besides these a series of circumorbital kinic complexes that have resisted analysis. For instance, contraction of the distal aspects of the circumorbital area gives us the familiar "laugh lines." We have not yet been able to determine whether this distal crinkling has kinemic status. It is clear that its absence significantly varies the "meaning" of a smile or laugh, but until we can demonstrate that it is not merely an allokine of lid closure, we must withhold its assignment. (Birdwhistell 1970: 100)

Teda nimetatakse alusetult relativistiks, sest tegelikult oli tal lihtsalt rõhuvamaid küsimusi millele vastata kui liigutuste päritolu:

> There is no more evidence for this than there isthat syntactic activity is not ultimately a derivation from body movement. From my point of view, it is premature at this stage of analysis to conjecture about origins. Our central concern is how such behaviors operate, not where they came from. (Birdwhistell 1970: 125)

Siin jõuab Birdwhistell kummastavalt lotmaniaanlikule järeldusele, et märgisüsteemide läbipõimimine on suhtlemiseks vajalik:

> My own research has led me to the point that I am no longer willing to call either linguistic or kinesic-systems communication systems. All of the emerging data seem to me to support the contiention that linguistics and kinesics are infracommunicational systems. Only in their interrelationship with each other and with comparable systems from other sensory modalities are the emergent communication systems achieved. (Birdwhitell 1970: 127)

Kineesika ja lingvistika analoogiat saab järeldada siit:

> A phone or a kine, a word or a kinemorph, a sentence or a complex kinemorphic construction can be produced at will by a sufficiently skilled analyst or actor. (Birdwhistell 1970: 155)

Kui palju materjali on vaja?

> Without longer stretches of film, say an hour, and without perspective on the social and cultural matrix in which the activity occurs, such a record provides little more than an extended set of candid closeups or, at best, a piece of ethnographic curiosae. But in a familiar context even very brief pieces of behavior provide us with extensive generalizations *which can be systematically tested*. (Birdwhistell 1970: 157)

Veel üks hoiatus "märgikandja" ahvatluse suhtes:

> The recognition that communicational behavior can be congruent in one setting and incongruent in another should serve as a warning against any theory of meaning which suggests that the particles carry meaning in and of themselves. (Birdwhistell 1970: 179)

Kineesilise uurimise põhieeldused:

1. Like other events in nature, no body movement or expression is without meaning in the context in which it appears.
2. Like other aspects of human behavior, body posture, movement, and facial expression are patterned and, thus, subject to systematic analysis.

3. While the possible limitations imposed by particular biological substrata are recognized, until otherwise demonstrated, the systematic body motion of the members of a community is considered a function of the social system to which the group belongs.
4. Visible body activity, like audible acoustic activity, systematically influences the behavior of other members of any particular group.
5. Until otherwise demonstrated such behavior will be considered to have an investigable communicational function.
6. The meanings derived therefrom are functions both of the behavior and of the operations by which it is investigated.
7. The particular biological system and the special life experience of any individual will contribute idiosyncratic elements to his kinesic system, but the individual or symptomatic quality of these elements can only be assessed following the analysis of the larger system of which his is a part.

(Birdwhistell 1970: 183-184)

Idiokineesiline süsteem:

> The *idiokinesic* system of any actor is derived from a multiple of experiences with a wide variety of exposures to often quite differing systems. (Birdwhistell 1970: 185)

viis ahvatlust:

1. "Märgiandja" ahvatlus - tuleneb lingvistilisest naiivsusest mis eeldab, et igale žestile vastab "päris" tähendust just nagu sõnadel peaks olema.
2. "Loomulikuma" ahvatlus - eeldused, et keha liikumine on primitiivsem ja seega lähemal bioloogilisele loomusele kui verbaalne käitumine ning on seetõttu mustritu; ja et imikute käitumine on loomulikum kui täiskasvanute käitumine.
3. "Muutja" ahvatlus - eeldus, et sõnad kannavad tähendust ja mittesõnaline käitumine ainult muudab seda. Usk, et suhtlemine on põhiliselt verbaalne.
4. "Keskse liikumise" ahvatlus - uurija eeldus, et üks kehaosa "kannab tähendust" ja teine "muudab" seda.
5. "Analüütilise informaatori" ahvatlus - informaatori selgitused pakuvad edasisi andmeid, mitte tegelikke selgitusi.

(Birdwhistell 1970: 1986-191)
Käituma õppides õpime ka mitte teadvustama õpitut:

> Kinesics is concerned with the abstraction of those portions of body motion activity which contribute to the process of human interaction. Much, if not the overwhelming proportion, of such behavior is learned by a member of any society without being aware of the learning process. It is my belief that not only is much of such behavior not within the range of easy recall but that the learning pattern may carry within it positive prohibitions to such recall. Kinesics is not concerned, as such, with the movement potential of the human species, but rather with those portions of the movement spectrum which are selected by the particular culture or patterned performance and perception. At the same time, as is strue with other cultural behavior, much of what happens and which is necessary to the proper performance of a social act cannot be recalled by the actor or the untrained spectator. I have long had the belief that as the child is taught to move, to view and meaningfully to reproduce movement, an integral part of his education is concerned with enhancing or preventing recall of much of this activity. (Birdwhistell 1970: 190-191)

Mis Kendoni arvustuses oli "transfix", on Birdwhistelli enda sõnades tegelikult "stance":

> *Stance* is a term designed to cover a pattern of toal body behavior which is sustained through time, within which one or a series of constructions takes place, and which contrasts with a different stance. *Stance* subsumes *position* (p), (which is a statement of the relative position of all the body parts in space), *locomotion* (l), (the movement of the body through space), and *velocity* (v) (which covers sustained velocity of movement of the total body). (Birdwhistell 1970: 200)

Käitumistüüpide vastandused, mida võiks jaotada Mehrabiani semantilise ruumi alusel kolmeks, kui võimalus avaneb.

1. *Unilateral-Bilateral*: Mover favors right or left side of body, contrasts with inclusion of both sides in performance (not just handedness).
2. *Specific-Generalized*: Mover tends to utilize one body area for major proportion of kinesic activities as contrasted to more extensive utilization.
3. *Rhythmic-Disrhythmic*: Mover tends to adobt a definite rhythm within which he moves (often marked by kinemorphic or stance shift junctures) as contrasted to a clearly defined pattern of rhythm interruption (not just nonrhythmic).
4. *Graceful-Awkward*: Mover tends to make major proportion of movements in a directed, minimally interrupted manner, as contrasted to a start-stop-proceed action with a series of abortive inclusions. (Grace is characterized as containing minimal "searching" behavior in contrast to awkwardness where searching is maximized.)
5. *Fast-Slow*: (Not to be confused with the duration qualifier.) Mover tends to high velocity of production of kinemorph and kinemorphic constructions as contrasted to a low production rate.
6. *Integrated-Fragmented*: Integrated mover tends toward harmonic organization of various body parts (whether generalized or specific) whereas fragmented mover may divide body into nonharmonic - even apparently contradictory - parts. A finger, a hand, or an eye may seem to have existence independent of remainder of body activity. May involve the full division of the body into two spheres as: above and below pelvic girdle or (in one case) right through the middle of the body, leaving a right and left sphere.
7. *Intertensive-Intratensive*: Intertensive mover tends to be highly responsive to behavior of other communicants - engages in consistent check and modification behavior as contrasted to the intratensive mover, who appears to engage in extended autostiumlation but with minimal apparent strenuous rejection. At first these seemed aspects of the encounter-interaction process but, as research continued, it became clear that such behavior continued even after interaction was clearly in progress. As in the case of the "self-possessed-self-contained" type which follows, this typology has special significance for clinical observation.
8. *Self-possessed-Self-contained*: The self-possessed mover is characterized by a reduction of qualifier width without incongruence, by the harmonic organization of the body parts, by minimal searching behavior, and by what might be loosely characterized as "poise." Only the fact that self-possession seems to appear intermittently within or beyong and apparently quite independent of the qualities persuades me that this is a category of another order than quality. Self-possession appears to relate to social "ease" and "confidence" in interaction (neither of which terms have more than impressionistic value in this presentation). Our description of self-containment is equally impressionistic, characterized by seeming intratension: the general feeling is one of restraint and "avoidance" of stimuli. Category by category the behavior is congruent, but it is best characterized as systematically resistent to anychange in the interaction beyond narrowly established limits.
9. *Mirror-Parallel*: Mirror behavior is characterized by one or more actors acting in mirror image of a central actor. Parallel behavior occurs when two or more actors move in parallel.

10. *Rhythmic-Disrhythmic*: WHen the interactional behavior of two or more actors contains a clearly perceptible beat, introduced either in parallel or in series, such interaction is termed *rhythmic*. *Disrhythmic* interaction occurs when established rhythms are repeatedly interrupted.
11. *Open-Closed*: An interaction is termed open when the behavior is characterized by searching the environment for other stimuli. To the extent that the participants are so highly interactive that they do not respond appropriately to other stimuli in the milieu, the interaction is *closed*.

(Birdwhistell 1970: 215-219)

Tähenduse asemel kõneleb ta "tuletatud funktsioonist":

> In other words, while the punctuational behavior can be located in the speech context in certain positions, the analysis has not yet reached a point where we can posit obligatory binding between linguistic and kinesic events. With this caveat, we may list a series of derived functions that markers play in the interaction sequence. By "derived function" I mean an observable set of behaviors in a given context which can be abstracted and interpreted as related. Since my condidence in such interpretation is, at the moment, relatively low, I prefer to use "derived function" rather than some kind of "meaning." (Birdwhistell 1970: 222)

Kineemi mõiste:

> At the present writing, a kineme is:
> a class of allokines *which can be demonstrated in kinemorphs* to be substitutable.
> Note: *If more than one allokine is discovered to be present in the same structural neighbourhood*, the kine representing it may be either:
>
> 1. a mamber of more than one kinemic class
> 2. an insufficiently refined kine, or,
> 3. the morphology has been insufficiently analyzed and we are probably dealing with an intersection of levels in the behavioral stream.
>
> (Birdwhistell 1970: 229-230)

Loomuomaselt kodeeritud käitumisest:

> In the Cigarette Scene, the acts of lighting the cigarette, Gregort's manipulation of the match, and Doris' adjustment of her shoe strap may be termed *instrumental behavior*. Moreover, the fact that Doris and Gregory are seated for an extended conversation is, at one level, instrumental. To say that an act is instrumental, however, does not define it, in itself, as without signal or message value. The performance of any act in the presence of others must be comprehended as having the stamp of individual and social practice. Yet, at this writing, acts such as walking, smoking, eating, knitting, woodworking, still must be filed as "instrumental" and/or "task oriented" until we know more about their communicatice structure. (Birdwhistell 1970: 231)

Oo püha multimodaalsus:

> Any discourse analysis, conversation analysis, communicational analysis, or interactional analysis which would attent to but one modality - lexical, linguistic, or kinesic - must suffer from (or, at least, be responsible for) the assumption that the other modalities maintain a steady or noninfluential state. (Birdwhistell 1970: 250)

2.7.5 The World of Perception (2011-11-15 16:20)

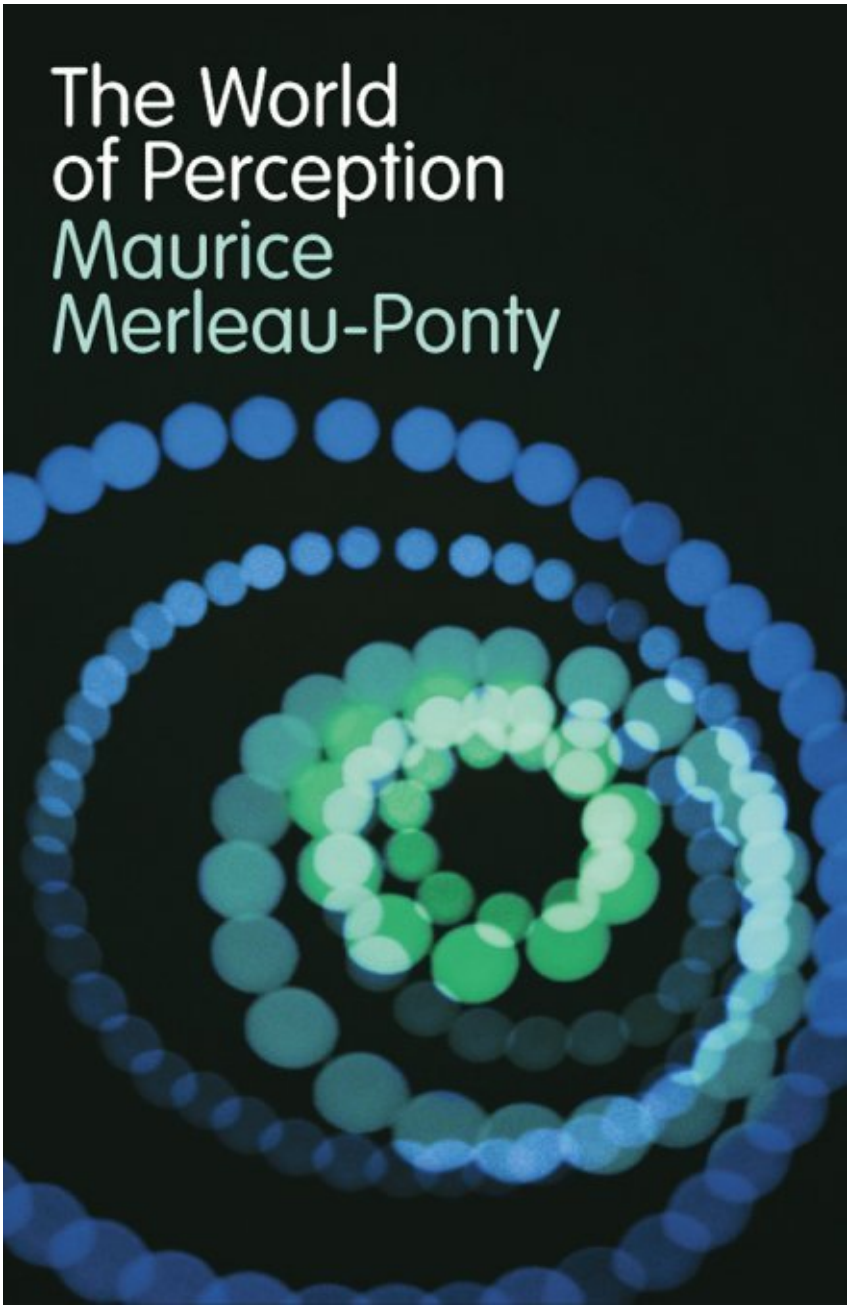

Merleau-Ponty, Maurice 2004 [1948]. The World of Perception. Translated by Oliver Davis. Routledge.

Käesolev teos on Merleau-Ponty raadiosaate "Prantsuse kultuuritund" transkriptsioon. Koosneb seitsmest loengust, väga lühike ja kergesti loetav.

"post-modernism denies any special status to the natural sciences" (lk 14) - so that's what that is!

"The Cartesian position notoriously alienates us from others, since it implies that we can know them only indirectly via their behaviour, which is only a detached, contingent, expression of their thoughts and feelings, and one whose interpretation we can never validate since we have no other way of finding out about the other's thoughts

and feelings." (lk 26) - sounds about right

"...our relationship to space is not that of a pure disembodied subject to a distant object but rather that of a being which dwells in space relating to its natural habitat." (lk 55) - suhe ruumiga ei ole lihtne subjekti ja objekti vaheline suhe, vaid "olemine ruumis".

"...rather than a mind *and* a body, man is a mind *with* a body, a being who can only get to the truth of things because its body is, as it were, embedded in those things." (lk 56) - kehastumus

"This is why people's tastes, character, and the attitude they adopt to the world and to particular things can be deciphered from the objects with which they choose to surround themselves, their preferences for certain colours or the places where they like to go for walks." (LK 63) - Midagi sellist, et inimese muusikamaitset saab dešifreerida muusika kaudu mida antud inimene eelistab kuulata.

"There is a Japanese engraving which shows an Elephant surrounded by blind men." (lk 76) - Ahhaa! Sealt pärinebki see *stuff of psychology readers*! Elevanti uurivad pimedad mehed ja kassipoeg kes näeb peeglist lõvi on psühholoogialugemike klassika.

"Descartes showed admirably that spirit is something altogether different. He demonstrated that its nature is quite other, for smoke and breath are, in their way, things – even if very subtle ones – whereas spirit is not a thing at all, does not occupy space, is not spread over a certain extension as all things are, but on the contrary is entirely compact and indivisible – a being – the essence of which is none other than to commune with, collect and know itself. This gave rise to the concepts of pure spirit and pure matter, or things. Yet it is clear that I can only find and, so to speak, touch this absolutely pure spirit in myself. Other human beings are never pure spirit for me: I only know them through their glances, their gestures, their speech – in other words, through their bodies. Of course another human being is certainly more than simply a body to me: rather, this other is a body animated by all manner of intentions, the origin of numerous actions and words. These I remember and they go to make up my sketch of their moral character. Yet I cannot detach someone from their silhouette, the tone of their voice and its accent. If I see them for even a moment, I can reconnect with them instantaneously and far more thoroughly than if I were to go through a list of everything I know about them from experience or hearsay." (lk 82) - Kogu lehekülg on väärt materjal. Kui intersubjektiivsuseni jõuan, tuleks seda kõike üle lugeda ja tõlgendada.

2.7.6 Onto-Ethologies (2011-11-17 02:07)

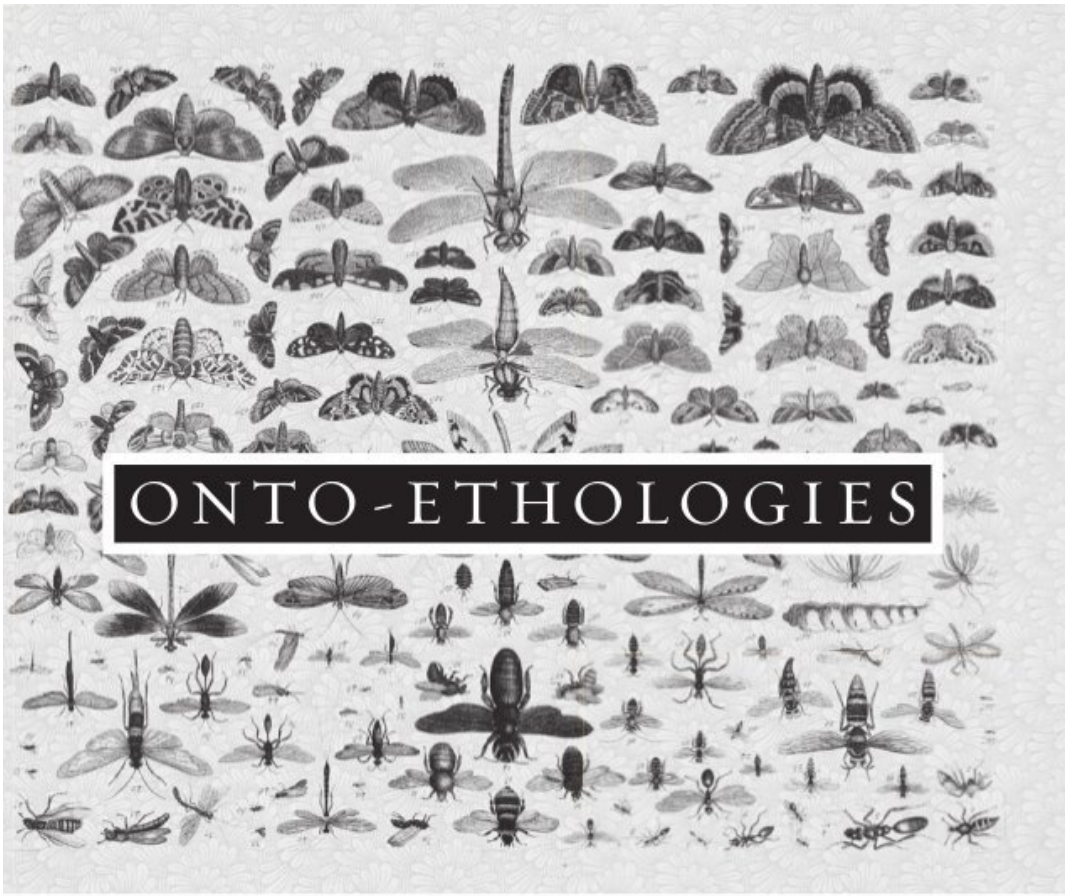

The Animal Environments of Uexküll, Heidegger, Merleau-Ponty, and Deleuze

BRETT BUCHANAN

Buchanan, Brett 2008. Onto-Ethologies: The Animal Environments of Uexküll, Heidegger, Merleau-Ponty, and

Deleuze. State University of New York Press, Albany

Seda raamatut üritasin lugeda hiliskevadel, kuid piirdusin esimese osaga, mis käsitleb Uexkülli. Nüüd olen natuke rohkem tuttav ka ülejäänud mõtlejatega, niiet aeg selle lugemiseks on küps.

> In studying the behavioral patterns of different animals, Uexküll noted that animals of all levels, from microorganisms to human animals, are capable of discerning meaning from environmental cues beyond a purely instinctual reaction. Such meaning is attributable to how organisms enter into relationships with other things and thus come to see the environment as laced not just with signs, but with significance itself. (Buchanan 2008: 8)

> Natural selection is a dangerous idea for many reasons, perhaps the greatest of which is its ability to offer an observable, testable, and scientific account for evolution, where the repercussions extend into philosophical and religious beliefs. (Buchanan 2008: 11)

> The animal, together with its environment, are observed to form a whole system that Uexküll called an *Umwelt*... (Buchanan 2008: 21)

> It is true that one might and can grasp a door handle and think 'This is a handle that I grasp and which allows this door to open such that I might enter the other room.' But we don't do this; we simply can't live this way. Rather one simply grasps the handle and opens the door without thinking twice about it. This, incidentally, is what is wrong with many cognitive models in psychology that endlessly break down human behavior into functional bits (e.g., see handle, extend arm to handle, grasp handle, turn handle, pull, etc.). Merleau-Ponty in particular will critique a similar form of psychological reductionism by noting that human behavior is constituted by the whole body in the fluidity of its movements. If I want to kick a soccer ball, for example, I don't think of all the steps required to kick the ball. Should I do so, my opponent would surely have already taken the ball away efore I had a chance to kick it for myself! The body acts as a whole in virtue of always already being in a world. (Buchanan 2008: 60)

> After briefly recounting a day in the life of each, Clark arrives at three types of phenomena that may distinguish one type of being from the other: (1) experiential "feelings" such as hunger or desire; (2) thoughts and reasons; and (3) the "meta-flow" of thoughts about thoughts. (Buchanan 2008: 65)

> Heidegger primarily highlights how behavior implies a certain self-retention, a mode of "driven performing" as opposed to the free "doing and acting" that human beings elicit. There are limits to behavior, but not just in the sense that one can behave this way and not that way. The limits are more fundamental in that an animal's behavior is limited with respect to its own 'self'-relation. The animal cannot get out of itself; it cannot, as Heidegger will claim elsewhere of human existence, transcend itself—neither temporally nor toward the world. (Buchanan 2008: 77)

> If we are to find the totality of the organism in the phenomenon of behavior, then we must inquire into its meaning.6 But to look for an explicit definition of behavior may be an ineffective path. Merleau-Ponty doesn't so much offer a clear formulation inasmuch as he offers a variety of different views. Accordingly, behavior is linked with a variety of other notions: behavior as structure, behavior as form, behavior as signification, behavior as a manner or attitude of existing. In each case, however, it is the ontological interpretation of the organism that is conveyed. Behavior demonstrates a relational enclosure insofar as the organism is structurally united with its world. (Buchanan 2008: 120)

Tulemus oli loodetust teistsugune. Mida ma lootsin? Käitumise käsitlemist. Sain aga ontoloogiate võrdluste, milles autor otsis välja nimetatud mõtlejate viited Uexküllile ja kuidas viimane on nende mõttetööd mõjutanud. Muidugi oli see raamat täis päris põnevat arutlelu ja faktoide (nt "organiteta keha" on muna), aga suur osa sellest on minu eesmärkide suhtes täiesti tarbetu (diskussioon sellest kuidas inimene, loom ja kivi "on").
Tekitas tahtmist kõnealuste mõtlejate endi tekste lugeda, kuid teisalt ähvardab seda teed minemine liiga filosoofiliseks muutumisega. Üle päris pika aja kasutan jälle silti *Abstruse*:

ab·struse /abˈstro͞os/

Adjective: Difficult to understand; obscure.

Synonyms: obscure - recondite - deep - profound

2.7.7 The Hermeneutics of the Subject (2011-11-23 20:10)

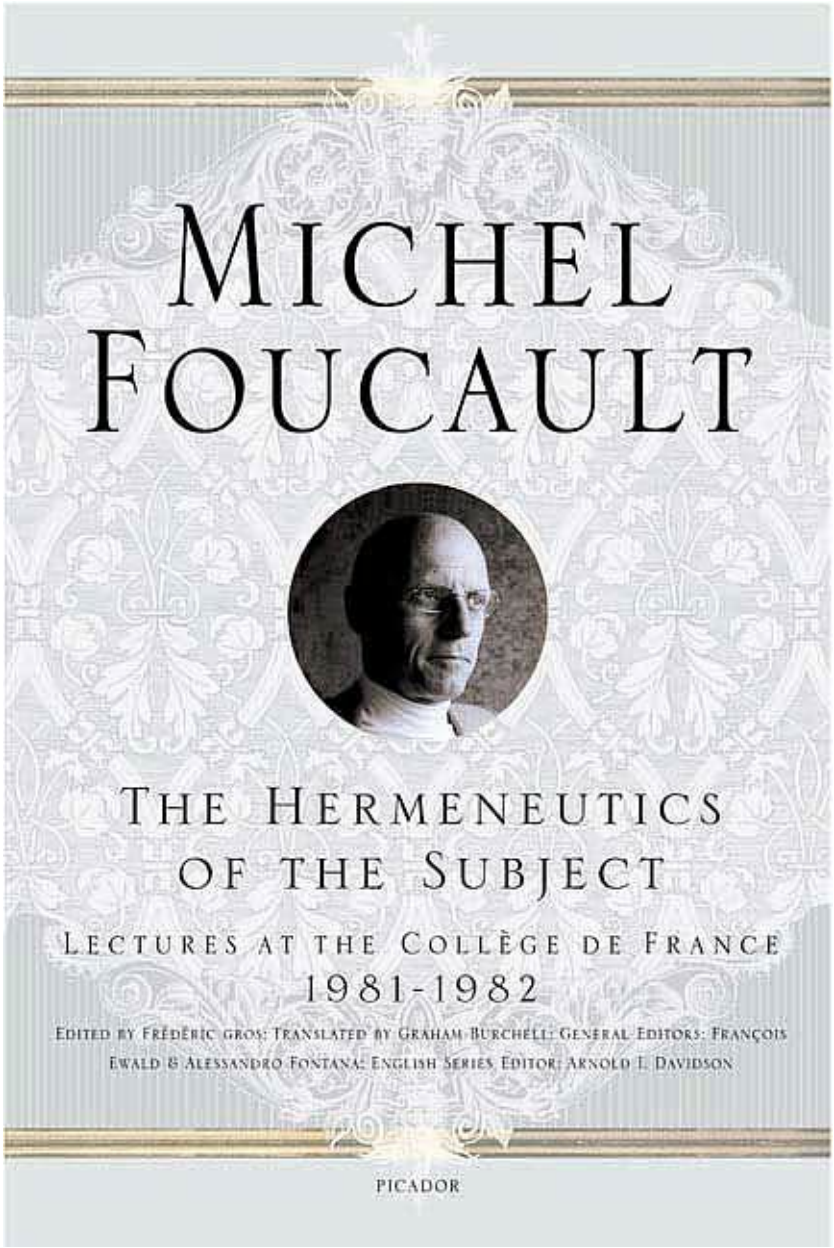

Foucault, Michel 2005. The hermeneutics of the subject : lectures at the Collège de France, 1981-1982 / Michel Foucault ; edited by Frédéric Gros ... [et al.] ; translated by Graham Burchell. New York : Picador

I don't want to use the word culture in a sense that is too loose and will say that we can speak of culture on a number of conditions. First, when there is a **set of values** with a minimum degree of coordination, subordination, and hierarchy. We can speak of culture when a second condition is satisfied, which is that **these values are given both as universal but also as only accessible to a few**. A third condition for being able to speak of culture is that **a number of precise and regular forms of conduct are necessary** for individuals to be able to reach these values. Even more than this, **effort and sacrifice is required**. In

> short, to have access to these values you must be able to devote your whole life to them. Finally, the fourth condition for being able to talk about culture is that **access to these values is conditional** upon more or less regular techniques and procedures that have been developed, validated, transmitted, and taught, and that are also associated with a whole set of notions, concepts, and theories etcetera: with a field of knowledge (*savoir*). Okay. So, if we call culture a hierarchical organization of values that is accessible to everyone but which at the same time gives rise to a mechanism of selection and exclusion; if we call culture the fact that this hierarchical organization of values calls on the individual to engage in regular, costly, and sacrificial conduct that orientates his whole life; and finally, if the organization of the field of values and access to these values can only take place through regular and reflected techniques and a set of elements constituting a systematic knowledge: then, to that extent we can say that in the Hellenistic and Roman epoch there really was a culture of the self. It seems to me that the self effectively organized or reorganized the field of traditional values of the classical Hellenic world. (Foucault, Michel 2005: 179-180)

Kõneldes 1982. aasta 3. veebruaril loengus *self*-i kultuuri arengust, määratleb Foucault ka kultuuri mõiste, mis sobib tema arutelu jaoks. Siin on põhirõhk "väärtustel", mille võib über-semiootilisel tõlgendusel asendada "tähendusega". Neli tingimust mis on Foucault' jaoks vajalikud, et siin kultuurist rääkida:

1. On olemas hulk väärtusi, millel on vähemalt mingigi kooskõla, allumissuhted ja hierarhia.
2. Need väärtused on antud samaaegselt universaalsetena ja on ligipääsetavad vähestele.
3. Nende väärtuste saavutamiseks peab pingutusi ja ohvreid tehes järgima tervet hulka täpseid ja korrapäraseid käitumisvorme.
4. Ligipääs neile väärtustele on tingitud rohkem või vähem regulaarsete tehnikate ja protseduuride poolt mida on arendatud, kehtestatud, edastatud ja õpetatud ja nad on seotud terve hulga mõistete, kontseptide ja teooriatega jne ehk teadmiste väljaga.

Tartu-Moskva koolkonna terminitesse ümber asetatuna võib öelda, et kultuuri kirjeldab:

1. Hulk eritüübilisi ja erineva korrastusega semiootilisi moodustusi või märgisüsteeme.
2. Need näivad kultuuri enda vaatepunktist universaalsed, kuid on tegelikkuses piiritletud kultuuri enda väljaga.
3. Neid märgisüsteeme peab semiootiline subjekt õppima korrektselt lugema ja kasutama.
4. Ligipääs neile märgisüsteemidele on tingitud kultuuri piiri poolt ja sõltub ka enesekirjeldusest ja metakeelest.

Foucault' nimetatud "valiku ja välistuse" mehhanism on võrreldav piirimehhanismiga, mis jagab kultuuri "omaks ja võõraks". Järgnevas katkendis ilmneb, et see, mida on välja valitud, tuleb alal hoida läbi harjutuse, mis pärineb Marcus Aureliuse meditatsioonidest:

> We must name, we must speak to ourselves, we must say it to ourselves. Even if it is internal, the real expression of the word, of the name, or rather of the name of the thing and the name of the things of which this thing is composed, is absolutely important in this exercise. This exercise of verbalization is obviously very important for fixing the thing and its elements in the mind, and consequently, on the basis of these names, for the reactualization of the whole system of values we will talk about shortly. One of the aims of expressing the names of things is memorization. Second, you see that this exercise of memorizing names must be simultaneous with and directly connected to the exercise of looking. We must see and name. Looking and memory must be linked with each other in a single movement of the mind that, on one side, directs the gaze towards things, and, on the other, reactivates the names of these

> different things in memory. Third, we should note - still with regard to this double-sided exercise, this partly double exercise - that, due to this double exercise, the essence of the thing will be displayed in its entirety, as it were. In fact, by looking we see the thing itself in the naked state, in its totality and in its parts, but by naming the thing itself and its different components, we see, and the texts says this clearly, what components make up the object and into what components it will be resolved. This is in fact the third function of this doubling of looking by naming. Through this exercise we can not only recognize how the object is currently composed, but also what its future will be, into what it will be resolved, when, how, and under what conditions it will come apart and be undone. Through this exercise, therefore, we grasp the complex plenitude of the object's essential reality and the fragility of its existence in time. That then is the nature of the analysis of the object in its reality. (Foucault 2005: 295-296)

Siin kõneleb Foucault "nimetamise ja vaatamise" harjutusest, mille eesmärk on fikseerida vaimus asi ja selle elemendid. Läbi selle nimetamise taasaktualiseerub kogu väärtussüsteem (mis eelneva põhjal on sünonüümiks "kultuurile"). Sel harjutusel on kolm eesmärki:

1. Asjade nimede meelde jätmine.
2. Nimetamine peab olema samaaegne ja otseselt seotud vaatamisega. Me peame vaatama ja nimetama. Vaatamine ja mälu peavad olema omavahel ühendatud samas vaimuliigutuses, et ühest küljest suunata pilku asjadele ja teisest käest taasaktiveerida mälus nende asjade nimed.
3. Nii avaldub asjade olemus oma terviklikkuses. Vaadates näeme asja oma paljas olekus, oma terviklikkuses ja oma osades, aga nimetades asja ennast ja selle erinevaid osiseid, näeme millistest komponentidest see objekt koosneb ja millisteks osadeks ta jaguneb. Kolmas funktsioon on seega mitte ainult ära tunda millistest komponentidest objekt praegu koosneb, aga ka mis selle tulevik saab olema, millisteks osadeks ta saab jaguneda, kunas, kuidas ja millistel tingimustel see laguneb osadeks. Läbi selle harjutuse saab seega haarata objekti olemasolu tegelikku keerulist paljusust ja selle habrast olemasolu ajas.

Ja seda harjutust tuleks rakendada mitte ainult asjadele ja tegevustele (nt tantsule), vaid ka iseendile:

> …Marcus Aurelius adds: It is not enough to apply this method to things; we must also apply it to our own life and to ourselves. (Foucault: 2005: 305)

Mida Foucault' mõtleb "väärtuste" all?

> And what is meant by "value" is the place, relations, and specific dimension of things within the world, as well as their relation to, their importance for, and their real power over the human subject insofar as he is free. (Foucault 2005: 308)

Siin on päris huvitav osa:

> Second, this philosophical ascesis does not involve determining the order of sacrifices and renunciations you must make of this or that part or aspect of your being. Rather, it involves providing yourself with something you have not got, something you do not possess by nature. It involves putting together a defensive equipment against possible events in your life. This is what the Greeks called the *paraskeue*. The function of ascesis is to form a *paraskeue* [so that] the subject constitutes himself. Third, it seems to me that the principle of this philosophical ascesis of the practice of the self is not the individual's submission to the law. It's principle is to bind the individual to the truth. Bond with the truth rather than submission to the law seems to me one of the fundamental aspects of this philosophical ascesis. (Foucault 2005: 332)

"Teiseks, see filosoofiline askees ei sisalda ohverduste ja lahtiütlemiste korra määramist mida sa pead tegema ühe või teise aspekti kohta oma olemises. Pigem sisaldab see endale millegi sellise pakkumist mida sul ei ole, midagi mida sulle pole looduse poolt antud. See sisaldab kõikvõimalike elujuhtumite vastu astumiseks kaitsevarustuse kokku panemist. Seda nimetasid kreeklased *paraskeue*ks. Akseesi funktsioon on moodustada *paraskeue*, et subjekt saaks iseennast kosntitueerida. Kolmandaks näib mulle, et see filosoofilise askeesi põhimõte, ehk enesepraktika, pole individuaali allumine seadusele. Selle põhimõte on siduda individuaal tõega. Seostumine tõega pigem kui seadusele allumine näib mulle olevat selle filosoofilise askeesi üks aluspõhimõtteid." Filosoofilise askeesi eesmärk on seega alluda tõesele diskursusele, mis on kuuldust ja loetust kohandatud iseenda jaoks.

1982. aasta 3. märtsi loengu esimeses tunnis on alapeatükk "precise non-verbal communication and general demeanor of the good listener". Erinevalt eelnevast alapeatükist, "The ascetic rules of listening: silence", toob Foucault siin välja asjaolu, et hea kuulamine nõuab peale vaikuse ka mitte-verbaalset suhtlemist:

> But of course this silence is not enough. More than silence, a certain active demeanor is called for. This demeanor is analyzed in different ways which are also quite interesting, despite their apparent banality. In part of the listener, a posture clearly described in the texts of the period. This precise physical posture has a double founction. First of all its function is to allow for maximum listening without any interference of fidgeting. The soul must take in the speech addressed to it without turmoil. Consequently, if the soul must be completely pure and undisturbed to listen to the speech addressed to it, then the body must stay absolutely calm. The body must express and as it were guarantee and seal the tranqulity of the soul. Hence a very precise physical posture is required, as immobile as possible. However, and at the same time, in order to stress the soul's attention, in order to express it and make it follow exactly what is being said, the body must demonstrate through a number of signs that the soul really does understand and take in the *logos* as put forward and conveyed to it. There is then both a fundamental rule of body's immobility, guaranteeing the quality of attention and the soul's transparency to what is going to be said, and at the same time a semiotic system which imposes tokens of attention by which the listener both communicates with the speaker and also assures himself that his attention is following the speaker's discourse. (Foucault 2005: 343)

"Kuulamise puhul on tähtis ka teatav aktiivne käitumisviis. Kuulajatelt on nõutud kindel poos või istumisviis, mida on ajakohastes tekstides kirjeldatud. Sel täpsel kehalist poosil on kahekordne funktsioon. Esimene neist on võimaldada maksimaalset kuulamist ilma vahelesekkuva nihelemiseta. Hing peab edastatud kõne vastu võtma liigse emotsionaalsuseta. Järelikult kui hing peab olema täielikult puhas ja häirimatu, et kuulata talle suunatud kõne, siis peab keha püsima absoluutselt rahulikuna. Keha peab väljendama ja justkui garanteerima ja kinnistama hingerahu. Seega nõutakse väga täpset ja võimalikult liikumatut kehalist poosi. Ometi, samal ajal, selleks, et rõhutada hinge tähelepanu, et väljendada seda ja panna see täpselt järgima öeldut, peab keha demonstreerima läbi paljude märkide, et hing tõepoolest saab aru ja võtab vastu sõnad mis on esile manatud ja sellele vahendatud. Korraga toimib nii fundamentaalne keha liikumatuse reegel, mis garanteerib tähelepanu kvaliteedi ja hinge läbipaistvuse sellele, mida öeldakse, ja samal ajal ka semiootiline süsteem mis edastab tähelepanu märke mille kaudu kuulaja samaaegselt suhtleb kuulajaga ja samas kinnitab talle, et tema tähelepanu järgib kõneleja diskursust."

> Epictetus offers this advice: We should meditate (*meletan*), write (*graphein*), and train (*gumnazein*). You see then: *meletan*, the exercise of thought often supported by a text which one reads; then *graphein*, writing; and then *gumnazein*, that is to say, training in real life, trying to endure the trial, the test of reality. Or again, after writing a mediation on death, Epictetus concludes by saying: "May death take me while I am thinking, writing and reading these phrases." Writing, then, is a part of exercise with the advantage of two possible and simultaneous uses. The use for oneself, as it were. For simply by writing we absorb the thing itself we are thinking about. We help it to be established in the soul and we help it to be established in the body, to become a kind of habit for the body, or at any rate a physical virtuality. It was a recommended custom to write after having read something, and after having written it, to read it again

> and, necessarily, read it again out loud since, as you know, words were not separated from each other in Greek and Latin script. That is to say, there was a great difficulty in reading. The exercise of reading was not something easy: it was not a matter of just reading, like that, at sight. You had to stress the words properly, you had to utter them in a low voice. So the exercise or reading, writing, and rereading what you had written and the notes you had taken was an almost physical exercise of the assimilation to the truth and the *logos* you were holding on to. (Foucault 2005: 359-360)

"Epiktetus pakub järgmise nõuande: me peaksime mediteerima, kirjutama ja treenima. Me näeme siis, et mediteerimist, mõtte harjutamine, tihti toetatud tekstide poolt mida loetakse; siis kirjutama; ja seejärel treenima, see tähendab, treenida päris elus, üritada vastu pidada katset, reaalsuse testi. Või jälle, pärast surmal mediteerimise kohta kirjutamist, teeb Epictetus kokkuvõtte, öeldes: "Et surm võtaks mind kuniks ma mõtlen, kirjutan ja loen neid lauseid." Kirjutamine, seega, on osa harjutusest, kahe võimaliku ja samaaegse eelisega. Justkui enda jaoks kasutamisega. Sest lihtsalt kirjutamisega me omandame selle asja enda millest me mõtleme. Me aitame seda asutada hinges ja me aitame seda asutada kehas, saada kindlaks harjumuseks kehas, või igathes füüsilises virtuaalsuses. Oli soovitatav komme kirjutada pärast millegi lugemist, ja pärast kirjutamist, lugeda seda uuesti ja uuesti, hädapäraselt, lugeda seda valjult välja kuna, nagu sa tead, Kreeka ja Ladina kirjas ei eraldatud sõnu üksteisest. See tähendabb, lugemine oli suur raskus. Lugemise harjutamine ei olnud midagi kerget: see ei olnud lihtsalt lugemine, lihtsalt niisama, läbi vaatamise. Sa pidid rõhutama sõnu õigesti, sa pidid lausuma neid vaiksel häälel. Seega harjutamine või lugemine, kirjutamine ja enda kirjutatu ja tehtud märkmete ülelugemine oli peaaegu kehaline harjutus, mille kaudu omastati tõde ja sõnad millest sa kinni hoidsid."

> What I would like to emphasize now is that a fundamental theme in the practice of the self is that we should not let ourselves be worried about the future. The future preoccupies. We are *praeoccupatus* by the future. The expression is interesting. We are, as it were, occupied in advance. The mind is preabsorbed by the future, and this is something negative. The fact that the future preoccupies you, that is absorbs you in advance and consequently does not leave you free, is linked, I think, to three things, to three fundamental themes in Greek thought and more especially in the practice of the self.
> First, of course, is the primacy of memory. It is very interesting to see that thinking about the future preoccupies, and so is negative, whereas in general, except for a certain number of particular cases, among which is, of course, remorse, which is negative, memory, that is to say thinking about the past, has a positive value. This opposition between the negative value of thinking about the future and the positive value of thinking about the past is crystallized in the definition of an antinomic relation between memory and thinking about the future. There are people who are turned towards the side of the future, and they are reprimanded. And there are those who are turned towards memory, and these win approval. Thinking about the future cannot be a memory at the same time. Memory cannot be thinking about the future at the same time. When it became possible for us to think that reflection on memory coincides with an attitude towards the future was no doubt one of the great mutations of Western thought. And all the themes like progress, for example, or, let's say, the whole form of reflection on history, this new dimension of historical consciousness in the West, is acquired very late, I think, only when it became possible to think that looking at memory is at the same time looking at the future. I think the establishment of an historical consciousness, in the modern sense, will oscillate, will revolve around this. The other reason why thinking about the future is discredited is, if you like, theoretical, philosophical, and ontological. The future is nothingness: it does not exist, or at any rate not for man. Consequently we can only project on to it an imagination based on nothing. Or else the future pre-exists and, if it pre-exists, it is predetermined, and so we cannot control it. Now what is at stake in the practice of the self is precisely being able to master what one is, in the face of what exists or is taking place. That the future is either nothing or predetermined condemns us either to imagination or to impotence. Now the whole art of oneself, the whole art of the care of the self is constructed against these two things. (Foucault 2005: 464-465)

"Mida ma tahaksin nüüd rõhutada on see, et fundamentaalne teema enesepraktikas on see, et me ei peaks ennast laskma muretseda tuleviku pärast. Tulevik valdab. Me oleme täielikult haaratud tuleviku poolt. See väljendus on

huvitav. Me oleme justkui ette okupeeritud. Vaim on eel-haaratud tuleviku poolt, ja see on midagi negatiivset. Fakt, et tulevik valdab sind, et see haarab sind ees ära ja seejärel ei lase sind vabaks, on seotud, ma arvan, kolme asjaga, kolme fundamentaalse teemaga Kreeka mõtteloos ja veel rohkem enesepraktikaga.
Esimene on muidugi mälu primaarsus. On väga huvitav näha, et tulevikust mõtlemine valdab ja on seega negatiivne, samas kui üldiselt, välja arvatud mõnel üksikul juhul nagu näiteks kahetsus, mis on negatiivne, on mälul, ehk minevikust mõtlemisel, positiivne väärtus. See vastandus tulevikust mõtlemise negatiivse väärtuse ja minevikust mõtlemise positiivse väärtuse vahel on kristalliseerunud mälu ja tulevikust mõtlemise antinoomilise suhte määratluses. On inimesi kes pöörduvad tuleviku poole ja neid manitsetakse. Ja on neid kes pöörduvad mälu poole, ja need võidavad heakskiidu. Tulevikust mõtlemine ei saa samal ajal olla mälu. Mälu ei saa olla samal ajal tulevikust mõtlemine. Kunas sai meil võimalikuks mõelda, et mälu üle reflekteerimine langeb kokku suhtumisega tulevikku, oli kahtlemata üks suuri mutatsioone Lääne mõtteloos. Ja kõik teemad nagu näiteks progress või kogu ajaloo üle reflekteerimise vorm, see uus ajaloolise teadvuse dimensioon Läänes, on minu arvates omandatud väga hilja, ainult siis kui sai võimalikuks mõelda, et vaadates mälu vaatame me samal ajal tulevikku. Ma arvan, et tänapäeva mõistes ajaloolise teadvuse asutamine võngub või pöörleb selle ümber. Teine põhjus miks tulevikust mõtlemist umbusaldatakse, on teoreetiline, filosoofiline ja ontoloogiline. Tulevik on mittemidagi: seda ei eksisteeri, või vähemasti mitte inimese jaoks. Järelikult saame me ainult kuvada sellele väljamõeldisi mis põhinevad mitte millelgi. Või vastasel juhul on tulevik juba ette olemas ja kui see on ette olemas, on see ette määratud ja me ei saa seda kontrollida. Mis nüüd on kaalul enesepraktikas on täpselt võime olla mis sa oled, selle valguses mis oli olemas või võtab aset. Tulevikus on kas mitte midagi või ettemääratud. Ta kas mõistab meid kujutlustesse või võimetusse. Kogu enesekunst, enesehoole kunst, on nüüd ehitatud nende kahe asja vastu."

2.8 December

2.8.1 Suhtluse reguleerimine näo kaudu (2011-12-07 17:45)

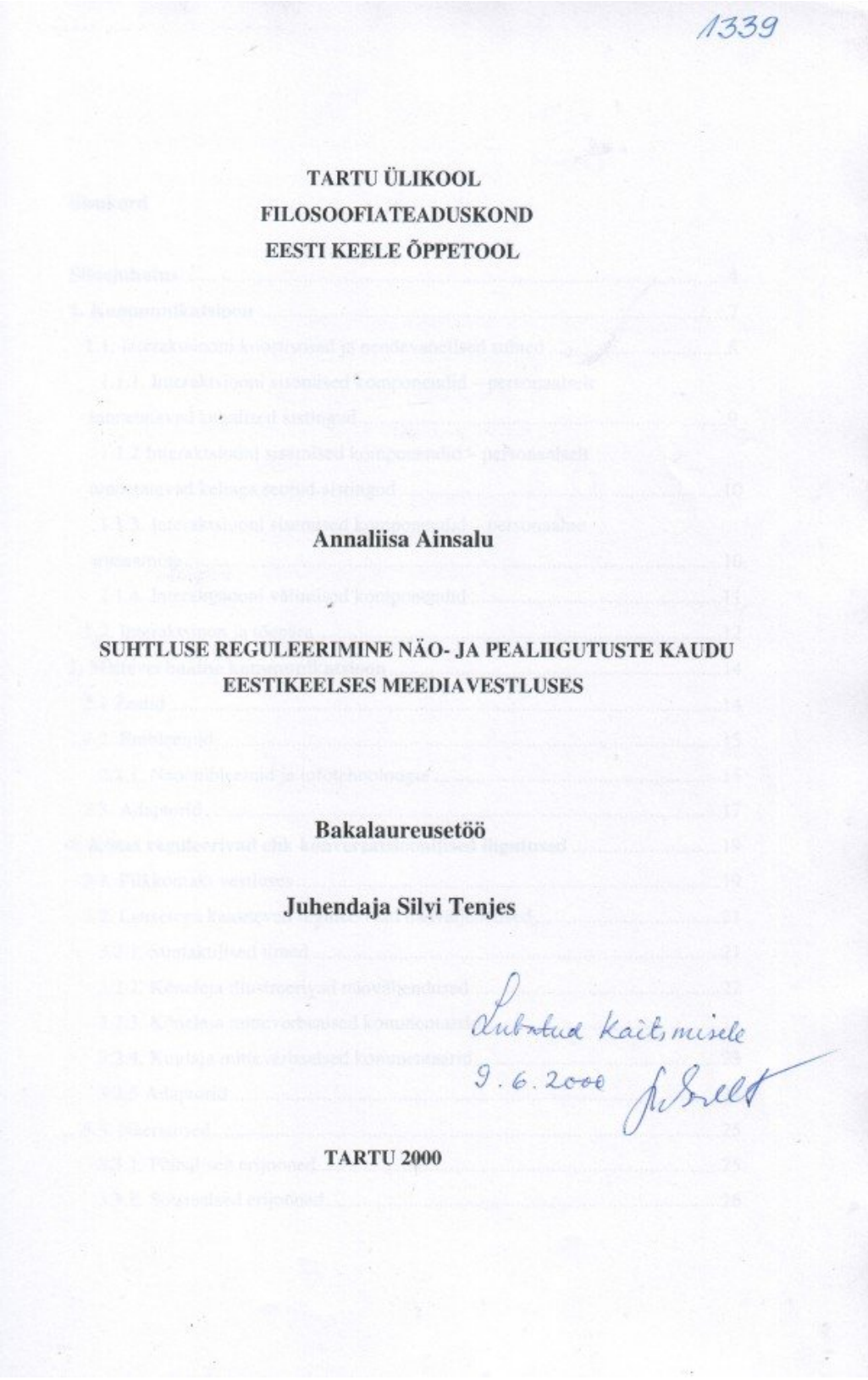

1339

TARTU ÜLIKOOL
FILOSOOFIATEADUSKOND
EESTI KEELE ÕPPETOOL

Annaliisa Ainsalu

SUHTLUSE REGULEERIMINE NÄO- JA PEALIIGUTUSTE KAUDU EESTIKEELSES MEEDIAVESTLUSES

Bakalaureusetöö

Juhendaja Silvi Tenjes

Lubatud kaitsmisele
9.6.2000

TARTU 2000

Ainsalu, Annaliisa 2000. Suhtluse reguleerimine näo- ja pealiigutuste kaudu eestikeelses meediavestluses. Bakalaureusetöö. Juhendaja Silvi Tenjes. Tartu : Tartu Ülikool

"Vestlus vajab regulatsiooni, sest keeruline on suhelda, kui osutub võimatuks aimata, kes tahab sõna võtta ning kes oma kõnevooru loovutada või katkestada." (lk 4)

"Vestluses kasutab nii kuulaja kui ka kõneleja kõiki oma aistinguid, et luua suhtluspartneri lausete, žestide ja näoväljenduste ühistöö põhjal enda jaoks tähendus." (lk 9)

"Käitumusliku tegevuse alla liigitub verbaalne keel ehk sõnadega väljendatav; paralingvistika - hääletoon, artikulatsioon, häälekõrgus, rütm, valjusus jne ja kineesika ehk kehaga edastatavad liigutused, puudutused ja poosid; kuid mittekäitumusliku hulka võib arvata erinevad füsioloogilised nähtused nagu higistamine, kahvatamine, punastamine, keha temperatuuri tõus, pisarad jne. - nähtused, mis kaasnevad emotsioonidega ja mida on väga raske kontrollida ning ohjeldada." (lk 9) Kentsakal kombel on see Potayoselt pärinev liigitus kooskõlas Rueschi kategooriatega: esimene on *action language* ja teine on *body language*. See ei pruugi olla kokkusattumus, sest järgmine ülemkategooria Potayosel on "personaalselt tunnetatavad kehaga seotud aistingud" (lk 10), mis Rueschil on lihtsalt *object language*.

"Paljud teadlased on seisukohal, et verbaalsel teel edastatud sõnum täidab eelkõige tahtlikku suhtluslikku funktsiooni. Kuid mitteverbaalsel teel edastatud signaaliga rõhutatakse esmajärjekorras oma seisundeid ja kommunikatiivne roll osutub teisejärguliseks..." (lk 12) Vana hea intentsiooni küsimus. Sellele saab väga kergelt vastu vaielda, sest ka enamus käitumisi on vähemal või rohkemal määral tahtlik. Ja samas pole meil ju ka sõnade üle täielikku kontrolli - *slip of the tongue*, kalduvus öelda seda, mida tegelikult ei tahaks öelda jne. Oma seisundi väljendamine on samuti vaid üks killuke suurest pildist. Lisada võib ka suhtumise vestluspartnerisse, vestluse sisule ja keskkonnale jne.

Näoembleemid: "Enamasti on embleemid käežestid, kuid eksisteerivad ka näoembleemid. Neil embleemidel on sama funktsioon, mis käeembleemidel - nad asendavad sõnu või "teevad märkusi" järgneva lausungi kohta." (lk 15) Kohe järgneb arutlus "infotehnoloogia" teemal, kus Ainsalu mõtleb emootikone, kuid minu mõte triivis kohe näomeemide juurde. Pildid nagu ISHYGDDT, *forever alone* või *trollface* tõepoolest täiendavad Internetis verbaalset suhtlemist. Näoembleemide kategooria tuli mulle üllatusena, kuid teisalt saaks sarnaselt käsitleda muidki modaalsusi. Nt minu ühel jalal signatuurpoos oleks seisakuembleem ja jalanõude otsad kokku viimine oleks jalaembleem, aga taolised kategooriad ei näi momendil viivat kuhugi. Iga kehaliigutus võib kanda sümboolset (kokkuleppelist, arbitraarset) tähendust. Siin tuleks muidugi olla tähelepanelik, et Ainsalu räägib korraga *näoilmetest* (näo lihaste konfiguratsioonid nagu nt emootikonidel) ja *näoväljendustest* (nt *tongue-in-cheek* või peakallutus).

lk 16 - nimekiri emootikonidest mida ma ei kujuta ettegi, et keegi tänapäeval Internetis kasutaks ;-J

"Žestid ja näoliigutuse võivad olla kõnet reguleeriva funktsiooniga, sel juhul on kehaliigutused tihedalt seotud vestlusega. Reguleerimine sisaldab mitteverbaalseid märke, mis jälgivad või juhivad vestluspartneri kõnet." (lk 19) Eeldan, et see pidi olema "järgivad", aga ikkagi ei tea, mida ta sellega öelda tahtis. Võib-olla tähtis ta sellega öelda, et ühelt poolt jälgitakse neid märke, et ennast koordineerida ja teiselt poolt kasutatakse selleks, et teist juhtida.

"Ootamatu hingetõmme koos suu avamisega või liialdatud huulte liigutused annavad tunnistust sellest, et kuulajal on öeldule midagi lisada, tavaliselt kaasneb sellega ka käega tehtav žest - sõrme tõstmine andmaks märku, et inimene soovib sõna." (lk 19) Siin on huvitav paralleel - Foucault' analüüsis Vana-Kreeka filosoofide õpetamiskommetest ilmnes, et tõstetud sõrm tähendab arusaamatust. Esmakordsel lugemisel mõtlesin just, et kui tänapäeval loengus parema käe nimetissõrm tõsta, siis ei annaks ma sellega märku arusaamatusest, vaid soovist sõna võtta, nagu on siin kirjeldatud.

"Pilgu suunamise üks olulisematest funktsioonidest on vestluse reguleerimine." (samas) Aga kõige olulisem on ikkagi "vaatamine". Siinkohal märkus endale, et tuleval aastal peaks ikkagi Argyle'i ja Cook'i "Gaze And Mutual Gaze" RVL-i kaudu tellida, kaua ma ikka unistan sellest.

"Kui kuulajaga vastastikust pilkkontakti ei saavutata, siis kõneleja tavaliselt kordab lausungit kõrgendatud või mõnel muul hääletoonil." (lk 20) Tundub liiga absoluutne, aga isiklik kogemus kinnitab. Meenub loeng, kus ma olin "see", kelle poole õppejõud vaatas kõige tihemini ja juhtuski nii, et õppejõud jäi mõnikord samale mõttejupile top-pama kuniks ma talle taas oma pilgu ulatasin. See on kummaline näide, sest tegu polnud vestluse, vaid üks-paljudega suhtlemisega, aga silmsideme tähtsus ilmneb siit siiski.

"Suhtluses on kuulajal täita passiivne roll." (lk 23) Verbaalselt, jah - see implikatsioon on juba sõna "kuulaja". Hea kuulaja on kuulates "aktiivses ja tähenduslikus vaikuses", nagu Foucault' seda nimetab.

"Erinevates kultuurides on väljendus- ehk esiletoomise reeglite (ingl *display rules*) väga erinev osakaal." (lk 30) Mina tõlkisin *display rules*-i eesti keelde kui **kuvamisreeglid**.

2.8.2 The Hermeneutics of the Subject (2011-12-07 17:46)

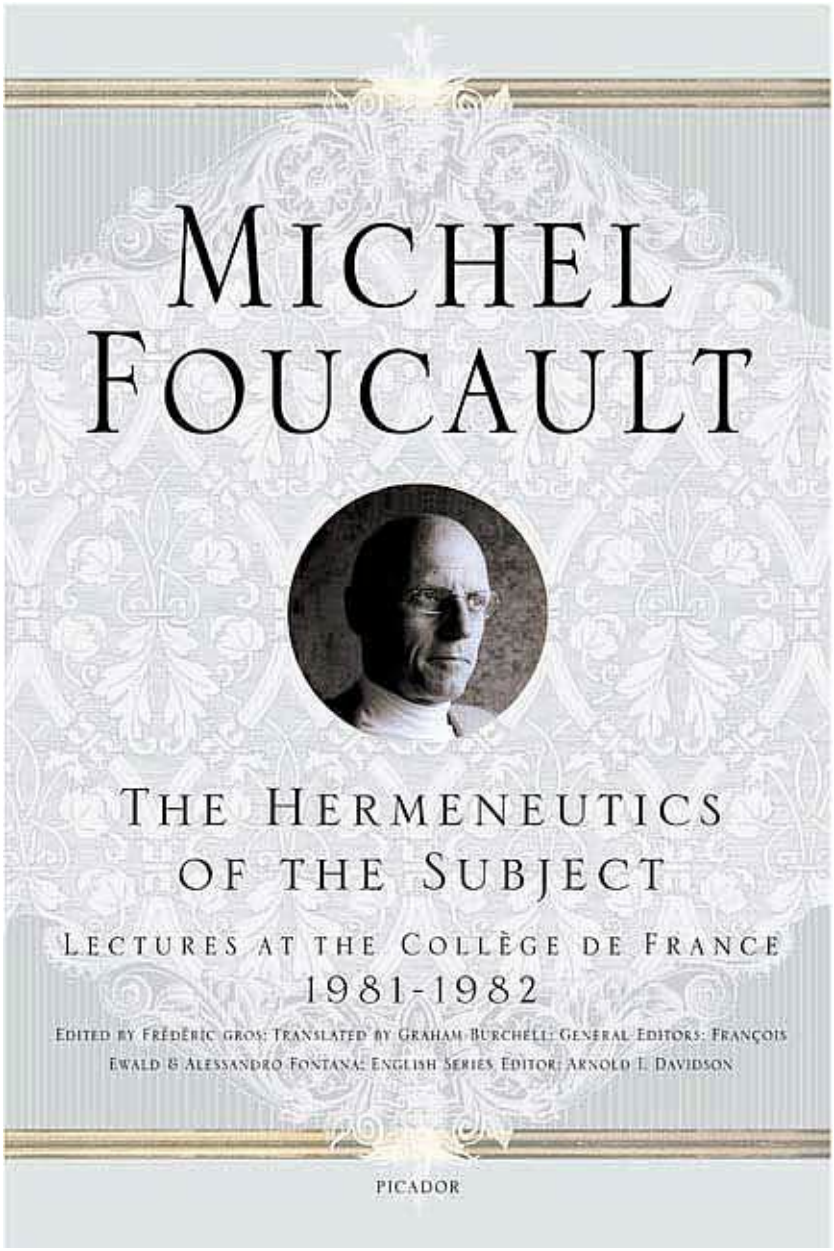

Foucault, Michel 2005. The hermeneutics of the subject : lectures at the Collège de France, 1981-1982 / Michel Foucault ; edited by Frédéric Gros ... [et al.] ; translated by Graham Burchell. New York : Picador

Kohe teisel leheküljel lausub Foucault' kursuse sisu:

> This year I would like to step back a bit from this precise example, and from the sexual material concerning the *aphrodisia* and sexual behavior, and extract from it more general terms of the problem of **"the subject of truth."** More precisely, while I do not want in any way to eliminate or nullify the historical dimension in which I tried to situate this problem of subjectivity/truth relations, I would, however, like to present it in a much more general form. The question I would like to take up this year is this: **In what historical form of the relations between the "subject" and "truth,"** elements that do not usually fall within the historian's practice or analysis, **take shape in the West?** (Foucault 2005: 2)

Leheküljel 10 annab Foucault ülevaate küsimustest, mida ta loengute käigus täpsustab:

> - First, the theme of a general standpoint, of a certain way of considering things, of behaving in the world, undertaking actions, and having relations with people. The *epimeleia heautou* is an attitude toward the self, others, and the world.
> - Second, the *epimeleia heautou* is also a certain form of attention, of looking. Being concerned about oneself implies that we look away from the outside to... I was going to say "inside." Let's leave to one side this word, which you can well imagine raises a host of problem, and just say that we must convey our looking from the outside, from others and the world etc., towards "oneself." The care of the self implies a certain way of attending to what we think and what takes place in our thought. The word *epimeleia* is related to *melete*, which means both exercise and meditation. Again, all this will have to be elucidated;
> - Third, the notion of *epimeleia* does not merely designate this general attitude or this form of attention turned on the self. The *epimeleia* also always designates a number of actions exercised on the self by the self, actions which one takes responsibility for onself and by which one changes, purifies, transforms, and transfigures oneself. It involves a series of practices, most of which are exercises that will have a very long destiny in the history of Western culture, philosophy, morality, and spirituality. These are, for example, techniques of meditation, of memorization of the past, of examination of soncsience, of cheking representations which appear in the mind, and so on.
>
> (Foucault 2005: 10-11)

"

- Esiteks, üldise seisukoha teema, kindlast viisist arvestada asju, käituda maailmas, võtta ette tegemisi, ja omada suhteid teiste inimestega. *Epimeleia heautou* on suhtumine iseendasse, teistesse ja maailma.
- Teiseks on *epimeleia heautou* kindel tähelepanu või vaatamise vorm. Iseendast muretsemine eeldab, et me vaatame eemale väljastpoolt... Ma tahtsin öelda "sissepoole". Jätame selle sõna, mis toob tõstatab terve hulga probleeme, ühele poole, ja ütleme lihtsalt, et me peame oma vaatlemise pöörama väljastpoolt, teistelt ja maailmalt, "iseenda" poole. Enesehool eeldab kindlat teguviisi selle suhtes mida me mõtleme ja mis võtab aset meie mõtetes. Sõna *epimeleia* on seotud sõnaga *melete*, mis tähendab korraga harjutamist ja mediteerimist. Jällegi, kõike seda tuleb selgitada;
- Kolmandaks ei tähista *epimeleia* mõiste mitte ainult üldist suhtumist sellesse enesele suunatud tähelepanu vormi. *Epimeleia* tähistab alati ka hulka tegevusi mida harjutatakse enese poolt enese peal, tegevusi mille kaudu inimene võtab enese üle vastutust ja mille kaudu ta muudab, puhastab, transformeerib end ja muudab oma kuju. See sisaldab tervet seeriat praktikaid, millest enamus on harjutused millel on väga pikk saatus Lääne kultuuri, filosoofia, moraalsuse ja spirituaalsuse ajaloos. Need on näiteks mediteerimise, mineviku mäletamise, teadvuse uurimise ja vaimus ilmuvate representatsioonide kontrollimise jne tehnikad.

"

Siin võtab Foucault senikõneldu kokku:

> You recall that in the *Alcibiades* there were, it seems to me, three conditions which determined both the raison d'etre and form of care of the self. One of these conditions concerned the field of application of care of the self: Who must take care of themselves? On this the *Alcibiades* was quite clear: Those who must take care of themselves are the young aristocrats destined to exercise power. This is clear in the *Alcibiades*, I am not saying that we find this in other texts of Plato, or even in other Socratic dialogues, but those who must take care of themselves in this text are Alcibiades and those like him, young aristocrats whose status

> determines that one day they will have to run the city-state. The second determination, obviously linked to the first, is that care of the self has an objective, a precise justification: It is a question of taking care of oneself so that one will be able to exercise properly, reasonably, and virtuously the power to which one is destined. Finally, the third limitation, which appeared quite clearly at the end of the dialuge, is that the major if not exclusive form of the care of the self is self-knowledge: To take care of the self is to know oneself. I think we can say, again as a schematic overview, that when we move to the period I am now talking about, that is to say the first and second centuries A.A., these three conditions appear to have fallen away. When I say that they have fallen away I certainly do not mean, and I would like to stress this once and for all, that this happens at a precise moment and that something brutal and sudden took place at the time of the establishment of the Empire that made the care of the self suddenly and all at once take on new forms. In reality these different conditions laid down for the practice of the care of the self in *Alcibiades* finally disappeared at the end of a long evolution that is already visible in Plato's work. This evolution, then, can already be seen in Plato and it continues throughout the Hellenic period largely as the effects of, and driven by, all those Cynical, Epicurean, and Stoic philosophies that are put forwards as Arts of living. Anyway, in the period I now want to consider these three determinations (or conditions), which characterized the need to be concerned about oneself in the *Alcibiades*, have disappeared. At any rate, at first sight, it does seem as if they have dissapeared. (Foucault 2005: 82-83)

"*Alkibiadeses* oli kolm tingimust mis määrasid niii valitsemisviisi kui ka enesehoole vormi. Üks neist tingimustest puudutas enesehoole rakendusvälja: Kes peavad enese eest hoolt kandma? Selles suhtes on *Alkibiades* üpris selge: Enda eest peavad hoolt kandma noored aristokraadid kes on määratud kasutama võimu. See on *Alkibiades*es selge. Ma ei väida, et me leiame seda teistes Plato tekstides või isegi teistes Sokraatilistes dialoogudes, aga need kes peavad enda eest hoolitsema selles tekstis on Alkibiades ja temasarnased, noored aristokraadid kelle staatus ütleb, et ühel päeval peavad nad linnriiki juhtima. Teine määratlus, ilmselgelt seotud esimesega, on enesehoole eesmärk, täpne õigustus: Enese eest peab hoolitsema selleks, et olla võimeline valitsema õigesti, mõistlikult ja vooruslikult võimu üle mis on talle määratud. Viimaks, kolmas piirang, mis ilmub päris selgelt dialoogi lõpus, suurim või eksklusiivne enesehoole vorm on eneseteadmine: Enda eest hoolitseda tähendab teada iseennast. Võib öelda, jällegi skemaatilise ülevaatena, et kui me liigume perioodi poole millest ma nüüd räägin, see tähendab esimese ja teise sajandi juurde pKr, on need tingimused langenud ära. Kui ma ütlen, et nad on langenud ära, ei mõtle ma seda, et see juhtus täpsel momendil ja midagi julma ja äkitset võttis aset ajal kui Keiserriik kerkis, mis sundis enesehoole järsku ja kogu korraga võtma uusi vorme. Tegelikkuses need erinevad tingimused mis laoti enesehooleks *Alkibiadeses* kadusid lõplikult pika evolutsiooni lõpus mis oli näha juba Plato töödes. See evolutsioon, seega, on nähtav juba Platos ja see jätkub läbi Hellenistliku perioodi suuresti tänu Küünikute, Epikuurlaste ja Stoikude filosoofiate mida esitletakse elamiskunstidena. Igatahes, perioodil mida ma nüüd arvesse võtan need kolm määrajat (või tingimust), mis kirjeldasid enesehoolt *Alkibiadeses*, on haihtunud. Igatahes näib esmapilgul, et nad on haihtunud."

> There was a tendency to practice, disseminate, and develop the practice of the self outside the philosophical institution, and even outside the philosophical profession, and ot turn it into a mode of relationship between individuals by making it a sort of principle of the individual's supervision by others, of the formation, development, and establishment for the individual of a relationship to himself which finds its fulcrum, its mediating element, in another person who is not necessarily a professional philosopher, although having studied some philosophy and having some philosophical notions is, of course, indispensable. In other words, what I think is at stake here is the problem of the figure and function of the master. In the time of the Sophists, of Socrates and Plato, the master's specificity was based either on his competence and Sophistical know-how, or, with Socrates, on his vocation as *theios aner* (divine and inspired man), or, as in Plato's case, on the fact that he had already achieved wisdom. Well, this kind of master is not exactly in the process of disappearing, but of being outflanked, encircled, and challenged by a practice of the self that is a social practice at the same time. The practice of the self links up with social practica or, if you like, the formation of a relationship of the self to the other quite clearly connects up

with the relationship of the self to the Other. (Foucault 2005: 155)

"Enesepraktika kaldus olema praktiseeritud, levitatud ja arendatud väljaspool filosoofilist institutsiooni, ja isegi väljaspool filosoofilist ametit, kalduvus muutuda suhteks individuaalide vahel, luues sellest individuaali ülevaatamise printsiibi teiste poolt ja kalduvus individuaalil moodustada, arendada ja asutada suhe iseendaga mis leidis võlli, oma vahendava elemendi, isikus kes polnud ilmtingimata ametilt filosoof, kuigi filosoofia õppimine ja mõne filosoofilise mõiste omamine oli muidugi asendamatu. Siin on kaalul meistri funktsioon. Sofistide, Sokratese ja Plato, ajal põhines meistri omapära kas tema kompetentsil ja Sofistlikul teadmisel, või Sokratese puhul tema elukutsel püha ja inspireeritud mehena, või Plato puhul faktil, et ta oli juba saavutanud tarkuse. Sellist tüüpi meisterlus polnud just hääbumise protsessis, aga oli ümbritsetud ja proovile pandud enesepraktika poolt mis oli samal ajal sotsiaalne praktika. Enesepraktika ühineb sotsiaalse praktikaga, enda suhte kujunemine endaga päris selgelt ühendus enda suhtega Teisse."

> When the objective of ascesis is to arrive at the constitution of this full relationship of oneself to oneself, its function, or rather its tactic or instrument, is the constitution of a *paraskeue*. What is it? Well, the *paraskeue* could be called both an open and an orientated preparation of the individual for the events of life. What I mean is this: In the ascesis, the *paraskeue* involves preparing the individual for the future, for a future of unforseen events whose general nature may be familiar to us, but which we cannot know whether and when they will occur. It involves, then, finding in ascesis a preparation, a *paraskeue*, which can be adapted to what may occur, and only to this, and at the very moment it occurs, if it does so. (Foucault 2005: 320-321)

"Kui askeesi eesmärk on jõuda iseenda suhestumiseni isendaga, siis selle funktsioon, või pigem taktika või instrument, on *paraskeue* moodustamine. Mis see on? Noh, *paraskeue*-t võib nimetada individuaali avatud ja suunatud ettevalmistust elusündmusteks. Tähendab, askeesises seostub *paraskeue* individuaali ette valmistamisega tuleviku jaoks, ettenägematute tulevikusündmuste jaoks mille üldine loomus on meile teada, aga mille kohta me ei tea kas ja kuna nad juhtuvad. See seostub, seega, askeesises ettevalmistuse, *paraskeue*, leidmisega, mida saab kohandada sellele mis juhtub ja ainult sellele, ja just täpselt siis kui see juhtub, kui see juhtub."

> Second, of what is this equipment (*paraskeue*) made up? Well, this equipment with which we must provide ourselves and which enables us to respond properly, at once and with the simplest and most effective means, is made up of *logoi* (discourses). We must pay close attention here. By *logoi* it is not enough to understand merely a supply of true propositions, principles, and axioms, etcetera. Discourses should be understood as statements with a material existence. The good athlete, who has the sufficient *paraskeue*, is not merely someone who knows this or that about the general order of nature or particular percepts corresponding to this or that circumstance. He is someone who has - for the moment I will say "in his head," but we will have to come back to this subject and examine it more closely - driven into him, embedded in him (these are Seneca's expressions in letter 50). (Foucault 2005: 322-324)

"Teiseks, millest see varustus (*paraskeue*) koosneb? See varustus mida me peame endale pakkuma ja mis võimaldab meil vastata kohaselt, üheselt ja kõige lihtsamail ja mõjukamail moel, koosneb *logos*test (diskursustest). Me peame siin olema väga tähelepanelikud. *Logos*ed ei ole kõigest varustus tõeseid väiteid, põhimõtteid ja aksioome jne. Diskursuseid tuleks mõista väidetena millel on materjaalne olemasolu. Hea atleet kellel on piisav *paraskeue* ei ole lihtsalt keegi kes teab seda või teist üldise loomuse või kindlate tajumuste kohta mis vastavad sellele või tollele tingimusele. Ta on keegi kel on - momendil ma ütlen, et "peas", aga me tuleme selle küsimuse juurde tagasi ja uurime seda lähemalt - [*paraskeue*] sees olemas, osaks saanud."

> Secondly, if they approve, and to show they approve, they must express this by a smile and a slight movement of the head. And finally, if they wish to indicate that they are confused, that they do not follow, well, they must gently shake their head and raise the forefinger of the right hand, the gesture we too have all learned at school. So, you see that there is this double register of statuesque immobility, which

> guarantees the quality of attention and thus allows the *logos* to penetrate the soul. but also this semiotic game of the body by which the listener both signals his attention, and indicates to himself and assures himself, as it were, that he really does follow and really has understood, and which also, at the same time, guides the speaker's rhythm, guides the rhythm of the discourse and the speaker's explanations. So a sort of active and meaningful silence is required of the good listener of philosophy. This is the first aspect of the, as it were, physical regulation of attention, of correct attention and correct listening. (Foucault 2005: 345)

"Teiseks, kui nad kiidavad heaks, ja et näidata, et nad kiidavad heaks, peavad nad väljendama seda naeratuse ja kerge pealiigutusega. Ja viimaks, kui nad soovivad osutada, et nad on segaduses, et nad enam ei järgi, siis peavad nad õrnalt raputama pead ja tõstma parema käe nimetissõrme, žest mida ma ka meie kõik oleme õppinud koolis. Niiet sa näed, et see väärika liikumatuse kahekordne register, mis tagab tähelepanu kvaliteedi ja seega lubab *logos*el tungida hinge, aga et see keha semiootiline mäng mille kaudu kuulaja korraga annab märku oma tähelepanust ja osutab endale ja kinnitab endale, justkui, et ta tõesti järgib ja tõesti mõistab, ja mis samal ajal juhatab kõneleja rütmi, juhatab diskursuse rütmi ja kõneleja selgitusi. Seega nõutakse healt filosoofia kuulajalt kindlat aktiivset ja tähenduslikku vaikust. See on esimene aspekt tähelepanu füüsilisest reguleerimisest, õigest tähelepanust ja õigest kuulamisest."

> What is anger? Anger is, of course, the uncontrolled, violent rage of someone towards someone else over whom the former, the angry person, is entitled to exercise his power, is in a position to do so, and who is therefore in a position to abuse his power. When you look at these treatises on anger you see that the question of anger is always a question of the anger of the head of the family towards his wife, his children, his household, or his slaves. Or it is the anger of the patron towards his clients or those dependent on him, or of the general towards his troops, and, of course, of the Prince towards his subjects. That is to say, the question of anger, of being carried away by anger or of the impossibility of controlling oneself - let's say more precisely: the impossibility of exercising one's power and sovereignity over oneself insofar as and when one exercises one's sovereignity or power over others - is situated precisely at the point of connection of self-control and command over others, the government of oneselv and government of others. (Foucault 2005: 374)

"Mis on viha? Viha on kellegi kontrollimatu vägivaldne raev kellegi teise suunas, kelle üle vihasel isikul on õigus rakendada oma võimu, on selleks vastavas positsioonis ja kes on seega positsioonis väärkasutada oma võimu. Kui vaadata neid uurimusi vihast siis on näha, et viha küsimus on alati küsimus perekonnapea vihast oma naise vastu, oma laste, oma majapidamise, või orjade vastu. Või on see isanda viha oma klientide või temast sõltuvate vastu, või kindrali viha oma vägede vastu, ja muidugi Printsi viha oma alluvate vastu. See tähendab, viha küsimus, vihast ära kandumise või enese kontrollimise võimatuse küsimus - oma võimu ja valitsemise iseenda üle rakendamise võimatus kuniks ja kui üks rakendab oma valitsemist ja võimu teiste üle - on asetatud täpselt enesekontrolli ja teiste juhtimise, enesevalitsuse ja teiste valitsemise, ristumispunkti."

> We can see here then in what respect and how studious *otium* can play the role of delimiting the function he performs. As an art of onself, which has the aim of ensuring that the individual establish an appropriate and sufficient relationship to himself, studious *otium* ensures that the individual does not invest his own self, his own subjectivity, in the presumptuous delirium of a power that exceeds its real functions. He puts all the sovereignity he exercises in himself, within himself, or, more precisely, in a relationship of himself to himself. And on that basis, on the basis of this lucid and total sovereignity that he exercises over himself, he will be able to define and delimit the performance of his office to only those functions it has been assigned. This, then, is the good Roman functionary. I think we can use this term. He can exercise his power as a good functionary precisely on the basis of this relationship of the self to self that he obtains through the culture that is his own. (Foucault 2005: 377-378)

"Siin näeme me seda millises mõttes ja kuidas õpinguline vaba aeg võib mängida täidetavate funktsioonide piiramise rolli. Kui enesekunst, millel on siht kindlustada, et individuaal saavutab kohase ja piisava suhte iseendaga, õpinguline

vaba aeg kindlustab et individuaal ei investeeri iseennast, oma subjektiivsust, häbematule deliiriumile võimust mis ületab selle tegelikke funktsioone. Ta asetab kogu oma valitsemise mida ta rakendab issendas, iseenda sisse, või täpsemalt, iseenda suhtesse iseendaga. Ja selle alusel, selle selgemõistusliku ja täieliku valitsemise baasil mida ta rakendab iseenda üle, on ta võimeline defineerima ja piiritlema oma kabineti kohusetäitmisi ainult nendele funktsioonidele mis on talle määratud. See on järelikult hea Rooma funktsionäär. Ma arvan, et me võime kasutada seda mõistet. Ta võib rakendada oma võimu kui hea funktsionäär täpselt läbi iseenda suhte iseendasse mille ta saavutab läbi kultuuri mis on ta enda oma."

Viimaks lk 414 kirjeldab Aulus Gellus ka seda, kuidas Pythagoras võttis oma õpilasi vastu nende füsiognoomia järgi ja õpingutele seatud vaikusekohustus sõltus sellest füsiognoomilisest analüüsist.
Ja lk 416-417 defineerib Foucault’ askeetika kui "rohkem või vähem koordineeritud kogumik harjutusi mis on saadaval, soovitatavad ja isegi kohustuslikud, igal juhul kasutatavad individuaalide poolt moraalses, filosoofilises ja religioosses süsteemis, et saavutada kindel spirituaalne eesmärk." Viimase all mõtleb ta kindlat transformatsiooni mille kaudu individuaalid saavutavad tõese teadmise.

2.8.3 Nebraska Symposium On Motivation, 19 (2011-12-11 14:05)

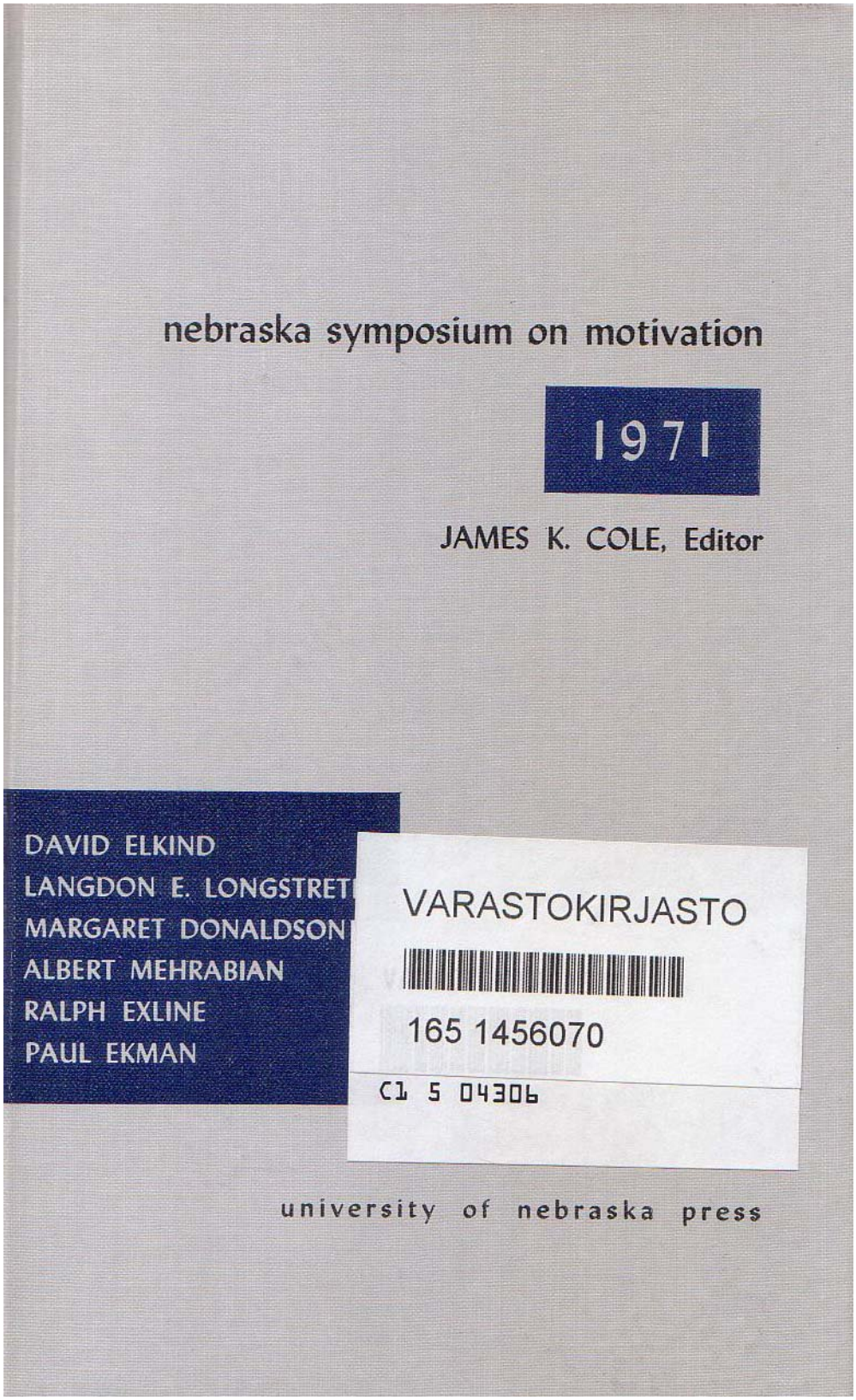

Cole, James K. (ed) 1971. Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press

1. Elkind, David 1971. Cognitive Crowth Cycles in Mental Development. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 1-31
2. Longstreth, Langdon E. 1971. A Cognitive Interpretation of Secondary Reinforcement. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 33-80
3. Donaldson, Margaret 1971. Preconditions of Inference. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 81-106
4. Mehrabian, Albert 1971. Nonverbal Communication. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 107-162
5. Exline, Ralph 1971. Visual Interaction: The Glances of Power and Preference. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 163-206
6. Ekman, Paul 1971. Universals and Cultural Differences in Facial Expressions of Emotion. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 207-286

Elkind, David 1971. Cognitive Crowth Cycles in Mental Development. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 1-31

> In order to pursue stimulus nutriment the child must frequently ignore or tune out distracting stimuli. (Elkind 1971: 2)

Seda mõttekäiku saab rakendada ka mitteverbaalsete märkide lugemisele. Olen kohanud isegi Juri Lotmani tekstides midagi taolist, et autojuht peab õppima ignoreerima ja välja lülitama segavaid stiimuleid, et normaalselt sõita. Mitteverbaalse suhtlemise uurimise puhul tähendab see tähelepanu pööramist sellele, milliseid modaalsusi ja märke märgatakse ja mida eelistatakse ignoreerida või välja lülitada.

> In the most general sense, perception can be said to involve the process by which we read information which comes to us throuh our senses. (Elkind 1971: 6)

Siin on taju defineeritud kui protsess mille kaudu me loeme informatsiooni mis tuleb meile läbi meeleelundite. Siin on justkui võimalus pansemiootika arendamiseks - taju tõlgendamine on semiootiline protsess.

> In language learning, too, the child may *hear what he knows* rather than what he listens to. (Elkind 1971: 12)

See sama motiiv on rakendadav ka mvs uurimisele. Mitmetes uurimistöödes ilmneb, et uurija märkab ainult neid liigutusi mille jaoks tal on kategooriad olemas. Selle asemel, et jälgida mis tegelikult toimub, jälgib ta seda, mida ta teab, et toimub.

> Gating and storage are likewise present at the semantic level. With regard to gating, Piaget (1952) long ago described what he called "parallel play." In such play two children talk *at* rather than *to* one another. One child talks about his new jacket while the other talks about a trip to the store and neither child acknowledges the other's utterance. In such parallel play, the child effectively gates out the semantic input of his companion. It is important to point out that the child could understand the utterances - he certainly does so when he is talking to an adult - but when engaged in play his language accompanies and reinforces his actions; distracting stimuli are effectively gated from consciousness. (Elkind 1971: 13)

Sama toimub päris tihti ka täiskasvanutega isegi intellektuaalsetes aruteludes.

> It is at least possible that some children get "imprinted" on intellectual kinds of nourishment during critical periods of mental growth while others do not and that these differential experiences set up lifelong preferences in these pursuits. It is a hypothesis that seems worthy of exploration in a more systematic way. (Elkind 1971: 20)

Sõnu:
cognitive structure - kognitiivne struktuur
mental structure - vaimne struktuur
symbolic function - sümboolne funktsioon (võime sümbolitega mängida)
perceptual process - tajuprotsess
sensory gating - aistingute väravdamine (stiimulitega kohanemine, mittemärkamine)

Longstreth, Langdon E. 1971. A Cognitive Interpretation of Secondary Reinforcement. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 33-80
behaviorism, loomkatsed, blablabla

Donaldson, Margaret 1971. Preconditions of Inference. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 81-106
inferents, loogika, blablabla

Mehrabian, Albert 1971. Nonverbal Communication. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 107-162

> The importance of nonverbal behavior is also highlighted in situations in which unfamiliar persons interact and so one seeks to influence the other (as in political speeches or advertising). (Mehrabian 1971: 117)

Mitteverbaalne suhtlemine on väga oluline situatsioonides, kus võõrad inimesed suhtlevad ja üks proovib teist mõjutada (nt poliitilised kõned ja reklaamindus).

> A consideration of the literature in the nonverbal communication area led to the postulation of three orthogonal dimensions for characterizing the nonverbal aspects of social interaction: communications of liking (which include all of the nonverbal cues within the first factor), responsiveness to the target (or, alternatively, the salience of the target for oneself), and potency or status as conveyed by great relaxation (Mehrabian, 1970a). The present results show that when verbal cues are also considered within the complex of social interaction, the same three factors emerge, and that most of the verbal cues which measure amount of verbal interchange are part of the first factor, liking-affiliation. The second factor, responsiveness, is correlated only slightly with the communication of liking, and reflects the extent to which the subject is reacting to another, whether in a positive or negative way. For instance, in persuasive communication situations in which the nonverbal expression of liking may be construed as manipulative and insincere, it has been found that increased attempts at persuasion are associated with increased responsiveness to the listener, but with only slightly increases in actual responsiveness toward the listener (Mehrabian & Williams, 1969).
> Postural relaxation has been found to be a correlate of higher status of the speaker relative to his listener. The composition of the relaxation index is somewhat different for standing and seated positions. For seated postures, asymmetry in positioning of the limbs and the degree of reclining or sideways lean are the best indicators; for standing positions, sideways lean of the body again serves as a measure of relaxation, but rocking movements and leg and foot movements while in the same place are also important indicators. (Mehrabian 1971: 128)

Semantilise ruumi kolm dimensiooni: (1) meeldivus, (2) vastavus või reageerimine ja (3) potents või staatus. Ja poosi mugavus osutab suhtelisele staatusele.

> In a variety of contexts, we have seen that nonverbal behaviors are more important or basic (possibly because they are more difficult to censor) than verbal ones: untrained observers assign greater weight to the feelings communicated nonverbally in vocal and facila expressions that to the feelings expressed verbally. Further, some nonverbal channels are more subtle than others. For instance, communications of attitude or status with posture and position cues are more subtle and probably less subject to censorship or deliberate control than are facial or vocal expressions of the same attitudes. (Mehrabian 1971: 148-1489)

> Conceptualizing the referents of nonverbal behavior in terms of evaluation, potenxy, and responsiveness, it is expected that (1) affiliative dispositions correlalte with more immediate nonverbal behaviors toward others; (2) dominant personality dispositions correlate with relaxation; (3) anxious or disturbed individuals exhibit less relaxation and, depending on the form of psychopathology, possibly less immediacy, as in the face of withdrawal and less responsiveness to people in general, are reflected in low levels of activity. (Mehrabian 1971: 152)

Exline, Ralph 1971. Visual Interaction: The Glances of Power and Preference. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 163-206

> Throughout the literature two themes recur - the theme of preference and the theme of power. Both the sociologist Simmel (1969) and the philosopher Sartre (157) have stressed the role of mutual glances in the establishmjent of significant interpersonal bonds. According to Simmel, it is the mutual as distinct from the one-way glance which signifies union - whether we seek or avoid such visual contact depends upon our desire for union with each other. Sartre, on the other hand, stresses the threat to individual autonomy inherent in the mutual glance: "Either the other looks at me and alienates my liberty, or I assimilate and seize the liberty of the other" (Schetze, 1948). (Exline 1971: 166)

> The studies mentioned to date provide rather good evidence that persons are more prone to engage in mutual glances when they find the relationship with another attractive rather than aversive. The relationship between considerations of interpersonal power and visual interaction, however, was only indirectly touched upon in the study of affiliation and competitiveness. (Exline 1971: 181)

> Thibaut and Kelley (1959) define social power as the control one person has over another's oucomes. Assuming that individuals are aware of the difference in power which defines their role relationship, we would expect that in a face-to-face interaction in which outcomes are in question, the person in the less powerful position would have a greater need to monitor the expressive behavior of the other. Such monitoring would serve two purposes: (a) it would provide the low power person (LP) with information concerning the reaction of the other to LP's efforts, information which LP could use to adjust his own behavior; (b) it enables the LP person to indicate that he is attentive to the higher power person (HP), thus serving as a signal that he accepts his role, or at least is behaving in a manner appropriate to his position. (Exline 1971: 182-183)

> Perhaps the potency impressions help to explain the rather complicated set of interactions shown in Figure 1.1. If one has control needs and wishes to retain the floor, it would behoove him not to look too much at one he feels has the capacity to wrest it from him, should he catch his eye. On the other hand, if the confederate looks steadily without attempting to speak, he may be seen as weak, which would enable one to look more steadily at him with impunity. The reverse could be true for the less controlling subject.

The data shows, though the interaction was not significant, that the control-oriented subjects did not look less steadily at the nonlooking than at the looking listener, while the reverse tended to be true for the less controlling subject. To look or not to look, that is the question. The answer, for those who need to control, may lie in the perceived force of the other.
Much of what I have reported in these studies of visual behavior and interpersonal power problems seems to be concerned with the avoidance of eye contact. Powerful peopled do not monitor less powerful people. Those who feel that another's power is illegitimate avoid potential eye contact with the usurper. Dominant men seem more impressed with the personal force of one who listens without looking and also seem more reluctant to look at those whom they perceive to be forceful. Why su much avoidance? (Exline 1971: 192)

While more work remains before we can precisely characterize the context in which open eyes are sufficient to elicit threat, we do believe that an affirmative answer to Diebold's question is possible. We believe, that is, that eye engagement does serve an interpersonal-regulatory function in a shared primate ethogram. Perhaps men are generally predisposed to avoid visual engagement with another (especially in silence) to reduce the probability of getting caught up in disturbing dominance struggles. (Exline 1971: 198)

Ekman, Paul 1971. Universals and Cultural Differences in Facial Expressions of Emotion. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 207-286

...[LaBarre] concludes, "There is no 'natural' language of emotional gesture" (p. 55). A problem with this statement is LaBarre's failure to distinguish facial expressions of emotion from facial gestures. While some gacial expressions of emotion can also be used as intentional communicative gestures to convey an explicit message (e.g., the smile), many facial gestures are independent of the facial behaviors usually considered as relevant to emotion. Such gestures as the head shake "no," raising one eyebrow, winking, et.c, may well be culturally variable, while facial exspressions of emotion are not. Darwin (1872) mentioned the need to distinguish between facial expressions of emotion, which are innate and universal, and facial gestures, which are learned and therefore culturally variable. (Ekman 1971: 209)

Cultural differences in facial expression occur (a) because most of the events which through learning become established as the elicitors of particular emotions will vary across cultures, (b) because the rules for controlling facial expressions in particular social settings will also vary across cultures, and (c) because some of the consequences of emotional arousal will also vary with culture.
We have called our theory *neuro-cultural* because it emphasizes two very different sets of determinants of facial expressions, one which is responsible for universals and the other for cultural differences. *Neuro* refers to the facial affect program - the relationships between particular emotions and the firing of a particular pattern of facial muscles. This program, as we will explain, is at least partly innate, and can sometimes be activated with relatively little prior cognitive processing or evaluation. *Cultural* refers to the other set of determinants - most of the events which elicit emotion, the rules about controlling the appearance of emotion, and most of the consequences of emotion. These, we hold, are learned and vary with culture. (Ekman 1971: 212)

We have described four *management techniques* for controlling facial behavior: (a) intensifying a felt emotion; (b) deintensifying a felt emotion; (c) neutralizing a felt emotion; and (d) masking a felt emotion with the facial configuration associated with a different emotion. We have hypothesized that these management technieuqes for controlling facial appearance are operative in most social situations. The concept of *display rules* concerns what has been learned, presumably fairly early in life, about which management techniques to be applied by whom, to which emotions, under what circumstances. Display rules

may take account of four characteristics in specifying when and by whom a management technique is to be applies: (a) static personal characteristics (e.g., age, sex, and body size); (b) static social characteristics (e.g., ecological factors, the social definition of the situation, such as funeral, job interview, or a party; enduring interpersonal relationships); (c) transient personal characteristics (e.g., role, attitude); and (d) transient interaction regularities (e.g., entrances, exits; listening, talking; in play, out of play).
Display rules govern facial behavior on a habitual basis. Rarely will a person pause to consider what display rule to follow; such a pause would indicate that there is no display rule, or that something is ambiguous in the situation and the person does not know which display rule to follow. The operation of display rules is more noticeable when they are violated than when properly applied. (Ekman 1971: 225-226)

- Eibl-EIbesfeldt, I. *Ethology: The biology of behavior*. New York: Hold, Rinehart & Winston, 1970
- Lorenz, K. *Studies in animal and human behavior*. Vol. 1. Cambridge: Hardvard University Press, 1970.
- Nummenmaa, T. *The Language of the face*. (Jyvaskyla Studies in Education, Psychology and Social Research 9) Jyvaskyla, Finland: Jyvaskylan Yliopistoyhdistys, 1964).
- Thomkins, S. S. *Affect, imagery, consciousness*. Vol. 1. *The positive affects*. New York: Springer, 1962.

2.8.4 Excitable Speech (2011-12-11 14:06)

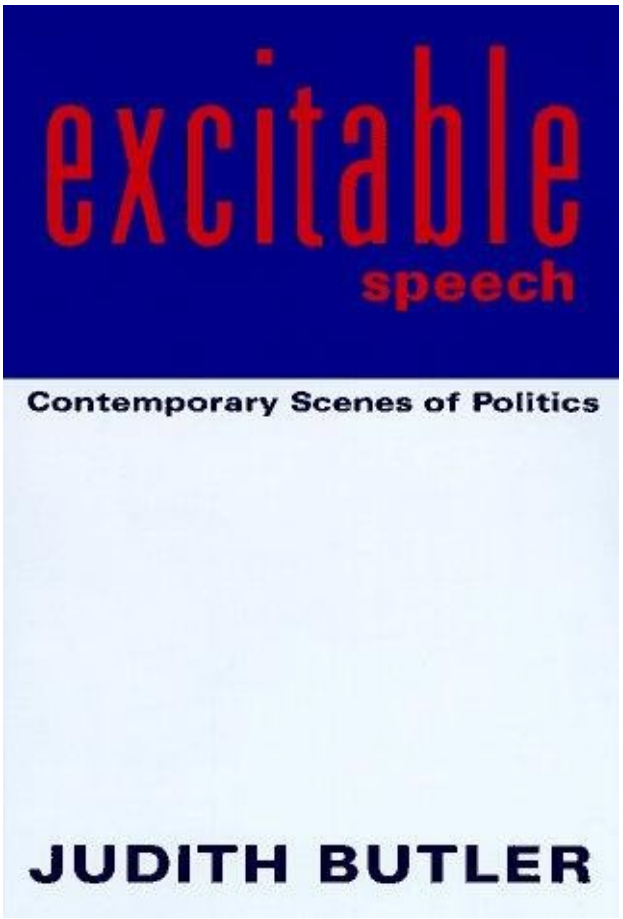

Butler, Judith P. 1997. Excitable speech: a politics of the performative. New York : Routledge

Introduction: On Linguistic Vulnerability

> Austin distinguishes "illocutionary" from "perlocutionary" speech acts that, in saying do what they say, and do it in the moment of that saying; the latter are speech acts that produce certain effects as their consequence; by saying something, a certain effect follows. The illocutionary speech act is itself the deed that it effects; the perlocutionary merely leads to certain effects that are not the same as the speech act itself. (Butler 1997: 3)

Ma ei ole veel Austinit ennast lugenud, kuid siin tundub mulle, et *illucutionary* ja *perlocutionary* on seostatavad loomuomase kodeeritusega. Tähendab, perlokutiivne liigutus on instrumentaalne (loomuomane) ehk tegu mis toob endaga kaasa tagajärgi teo käigus, illokutiivne (mitte-loomuomane) aga toob endaga kaasa tagajärgi tänu konventsioonile.

> Who speaks when convention speaks? In what time does convention speak? In some sense, it is an inherited set of voices, an echo of others who speak as the "I". (Butler 1997: 25)

Siin on jutt Althusserist, hõikamisest ja rituaalist. Põlvitamine ja huulte liigutamine palves paneb sind uskuma. Tühi žest täitub aja jooksul, kokkuleppelise (rituaalse) žesti kordamine toodab idee (*ideation*).

> ...subject's autogenesis... (Butler 1971: 26)

Hea sõnapaar, võib aidata Foucault' enesehoolega.

> Indeed, one can be interpellated, put in place, given a place, through silence, through not being addressed, and this becomes painfully clear when we find ourselves preferring the occasion of being derogated to the one of not being addressed at all. (Butler 1997: 27)

Another case of "märgi puudumine on ka märk": väljahõikamine ei pea olema *verbal conduct*, see võib toimuda ka läbi mitte-väljahõikamise (nt spordimängus valivad kaptenid meeskonnaliikmeid ja viimast last ei vali keegi). Tekitas minus küsimuse, kas väljahõikamine võib olla ka mitteverbaalne nähtus? Kui jah, siis mis see oleks? Kas kellegi suunas vaatamine on sel juhul väljahõikamine? Kas siin on mingi piir? Peaks see silmside olema kindla kestuse, intensiivsuse või korduvusega? Või peaks see olema tahtlik (käe)žest?

> ...social positionality... (Butler 1997: 33)

Is that even a word?

> Interpellation is an act of speech whose "content" is neither true nor false: it does not have description as its primary task. **Its purpose is to indicate and establish a subject in subjection**, to produce its social contours in space and time. Its reiterative operation has the effect of sedimenting its "positionality" over time. (Butler 1997: 34)

Answer: I guess now it is. Selline kirjeldus väljahõikamisest näib sobivat silmsidemega. Kindlam oleks öelda, et väljahõikamine saaks olla kinemorfiline konstruktsioon, mis peale silmsideme koosneb ka "metasuhtelisest" väljendusest (nt pilk kohtub Teisega ja näole ilmub *disgust*).

1. Burning Acts, Injurious Speech

> ...according to his [Austini] view of the illocutionary speech act, the name **performs *itself***, and in the course of that performing becomes a thing done; the pronouncement is the act of speech at the same time that it is the speaking of an act. Of such an act, one cannot reasonably ask for a "referent," since **the effect of the act of speech is not to refer beyond itself, but to perform itself**, producing a strange enactment of linguistic immanence. (Butler 1997: 44)

Vist ei tasuks Butleri kaudu Austinit "lugeda", aga seni on minu paralleel *coherent*: kangi tõmbamine või sigareti süütamine ei pruugi viitada millelegi muule, kui iseendale.

2. Sovereign Performatives

> Finally, I read the figure of sovereignty as it emerges within the contemporary discourse on the performative in terms of the **Foucaultian view that contemporary power is no longer sovereign in character**. Does this figure of the sovereign performative compensate for a lost sense of power, and how might that loss become the condition for a revised sense of the performative?
> The interest in this figure of the performative follows from a conviction that a similar way of regarding speech as conduct is at work in several political spheres at the same time and for political purposes that are not always reconcilable with one another. **Utterance itself is regarded in inflated and highly efficacious ways, no longer as a representation of power or its verbal epiphenomenon, but as the *modus vivendi* of power itself**.
> We might regard this overdetermination of the performative as the **"linguistification"** of the political field (one for which discourse theory is hardly responsible, but which it might be said to "register" in some important ways). (Butler 1997: 74)

lingvistifikatsioon
semiotifikatsioon
nonverbalistifikatsioon

3. Contagious Word: Paranoia and "Homosexuality" in the Military
Paeluv, aga ei andnud tsitaate.

4. Implicit Censorship and Discursive Agency

> This paradoxical production of speech by censorship works in implicit and inadvertent ways. Thus, it becomes important to distinguish between explicit and implicit censorship. The latter refers to **implicit operations of power** that rule out in unspoken ways what will remain unspeakable. In such cases, no explicit regulation is needed in which to articulate this constraint. (Butler 1997: 130)

Implitsiitsed võimuoperatsioonid välistavad kindlaid väljendusi ette ära ja ei nõua välist sekkumist või keelamist.

> Clearly, the military's efforts to regulate speech is not paradigmatic of all kinds of censorship. It does, however, introduce at least two "productive" modalities of power that contrast with the conventional view of censorship as juridical power. By "productive" I do not mean positive or beneficial, but rather, **a view of power as formative and constitutive**, that is, not conceived exclusively as an external exertion of control or as the deprivation of liberties. **According to this view, censorship is not merely restrictive and privative, that is, active in depriving subjects of the freedom to express themselves in certain ways, but also formative of subjects and the ligitimate boundaries of speech. This notion of a productive or formative power** is not reducible to the tutelary function of the state, that is, the moral instruction of its citizens, but **operates to make certain kinds of citizens possible and others impossible**. (Butler 1997: 132)

Foucault' võimukontseptsiooni järgi ei ole selline tsensuur mitte ainult piirav ja välistav, vaid loob subjekte ja legitiimseid piire kõnele. Produktiivne võim teeb kindlat tüüpi kodanikud võimalikuks ja teised võimatuks.

> To become a subject means to be subjected to a set of implicit and explicit norms that govern the kind of speech that will be legible as the speech of a subject. (Butler 1997: 133)

Veel Foucault'd. Subjektiks saamine tähendab olla allutatud hulgale implitsiitsetele ja eksplitsiitsetele normidele mis valitsevad sellist tüüpi kõnet mis on *legible* (vastuvõetav?) subjekti kõnena.

> Some would argue that no text can be fully freed from the shackles of censorship because every text or expression is in part structured through a process of selection that is determined in part by the decision of an author or speaker and in part by a language that operates according to selective and differential rules that no individual speaker ever made (that may well be collectively forged, but not tracable to a single author, except in specific cases of grammatical revision and coinage). A highly generalized thesis, it appears to apply to *any* and *all* language. And though it may well be true and valid, I think that in its generalized form, it does not directly translate into a political consideration of censorship. Indeed, taken in its most generalized form, one normative implication of such a view is the following: **because all expression is always already censored to some degree, it makes no sense to try to oppose censorship, for that would be to oppose the conditions of intelligibility** (and, thus, to oppose the very terms by which the opposition is articulated).
> The view that I am proposing, however, revises this more generalized thesis in the following direction: **the conditions of intelligibility are themselves formulated in and by power, and this normative exercise of power is rarely acknowledge as an operation of power at all**. Indeed, we may classify it among the most implicit forms of power, one that works precisely through its illegibility: it escapes the terms of legibility that it occasions. That power continues to act in illegible ways is one source of its relative invulnerability.
> The one who speaks according to the norms that govern speakability is not necessarily following a rule in a conscious way. **One speaks according to a tacit set of norms that are not always explicitly coded as rules**. Charles Taylor argues that our understanding of these rules cannot be reduced to having a self-conscious representation of these rules: "it is carried in patterns of appripriate action." A "background understanding ... underlies our ability to grasp directions and follow rules," and **this background understanding is not only embodied, but embodies as a shared social sense: one does not follow a rule alone.** (Butler 1997: 133-134)

Kõik väljendused on ette ära tsenseeritud ja arusaadavus on võimu poolt formuleeritud. Kõneledes järgitakse mitteteadlikult alati vastavalt kindlatele normidele mis ei ole eksplitsiitselt kodeeritud reeglitena. Taust-arusaam on kehastunud sotsiaalses mõttes, reegleid ei järgita üksinda.

> ...entrance into language comes at a price: the norms that govern the inception of the speaking subject differentiate the subject from the unspeakable, that is, produce an **unspeakability as the condition of subject formation**. (Butler 1997: 135)

> **The rules that constrain intelligibility of the subject continue to structure the subject throughout his or her life**. And this structuring is never fully complete. Acting one
> s place in language continues the subject's viability, where the viability is held in place by a thread both produced and defended against, the threat of a certain dissolution of the subject. If the subject speaks impossibly, speaks in a way that cannot be regarded as speech or as the speech of a subject, then that speech is discounted and the viability of the subject called into question. The consequence of such an irruption of the unspeakable may range from a sense that one is "falling apart" to the intervention of the state to secure criminal or psychiatric incarceration. (Butler 1997: 136)

> The view of censorship as one in which a centralized or even sovereign power unilaterally represses speech suggests that the subject of speech is burdened by the exteriority of power. The subject is not quite as victimized in the view that asserts that **citizens wield the power to deprive each other of the freedom of speech. When that subject, through its derogatory remarks or representations, works to "censor" another subject, that form of censorship is regarded as "silencing"** (Langton). In that form, the citizen addressed by such speech is effectively deprived of the power to respond, deauthorized by the derogatory speech act by which that citizen is ostensibly addressed. Silence is the performative effect of a certain kind of speech, where that speech is an address that has its object the deauthorization of the speech of the one to whom the speech act is addressed. It is the subject who now is said to wield such power, and not the state or some other centralized institution, although **institutional power is presupposed and invoked by the one who delivers the words that silence**. Indeed, the subject is described on the model of state power, and though the *locus* of power has shifted from the state to the subject, the unilateral action of power remains the same. Power is exerted by a subject on a subject; its exertion culminates in a deprivation of speech. (Butles 1997: 137)

Üks subjekt "vaigistab" teise tänu institutsionaalsele võimule. Siin järgib Butler klassikalist võimu definitsiooni: üks subjekt paneb teise tegema midagi (vaikima) mida ta muidu ei teeks.

> Apart form the use of the term in real estate matters to refer to legally barring the redeption of a mortgage for value, "foreclosure" means, according to the Oxford English Dictionary, "to bar, exclude, shut out completely."
> As an action, it appears to presuppose a subject, but that presupposition may be nothing more than a seduction of grammar. Indeed, psychoanalytically considered, foreclosure is not a singular action, but the reiterated effect of a structure. **Something is barred, but no subject bars it; the subject emerges as the result of the bar itself**. That barring is an action that is not exactly performed *on* a pregiven subject, but performed in such a way that the subject him/herself is performatively produced as a result of this primary cut. **The remainder of what is cut out constitutes the unperformable in all performativity**. (Butler 1997: 138)

Viimasest lausest on raske aru saada, kas välistatu on igasuguse performatiivsuse mitte-performatiivsus või hoopis see, mis pärast välistamist üle jääb... Igatahes meenubtab välistamise kaudu subjekti moodustamine Foucault' kultuurimääratlust, mille järgi kultuuriliste väärtuste omandamine nõuab pingutamist, millega näib kaasnevat ka välistamise protseduur. MVS-s on mõeldav, et ühe kultuuri kommunikatsioonisüsteemi omandamine tähendab samaaegselt kõigi teiste välistamist.

> The implicit operation of censorship is, by definition, difficult to describe. If it operates within a bodily understanding, as Taylor and Bourdieu suggest, how can we understand the bodily operation of such a linguistic understanding? If censorship is the condition of agency, how do we best understand linguistic agency? In what does the "force" of the performative consist, and how can it be understood as part of politics? Bourdiey argues that **the "force" of the performative is the effect of social power, and social power is to be understood through established contexts of authority and their instruments of censorship**. Opposed to this social account of performative force, Derrida argues that the breaking of the utterance from prior, established contexts constitutes the "force" of the utterance.
> In the introduction I maintained that **the speech act is a bodily act, and that the "force" of the performative is never fully separable from bodily force**: this constituted the chiasm of the "threat" as a speech act at once bodily and linguistic. Feldman's contribution to speech act theory underscores that speech, precisely because it is a bodily act, is not always "knowing" about what it says. In other words, the bodily effects of speech exeeds the intentions of the speaker, raising the question of the speech act itself as a nexus of bodily and psychic forces. (Butles 1997: 141)

See, et performatiivi jõud ei ole lahutatav kehalisest, sarnaneb väga Argyle'i väitega, et "words have little effect unless backed up by the appearance or reality of power". Ja, et sotsiaalne võim on mõistetav ainult autoriteedi ja tsenseerimisvahenditega suhestatuna, meikib ainult senssi.

> Pierre Bourdiey offers one account of how norms become embodied, suggesting that they craft and cultivate the *habitus* of the body, the cultural style of gesture and bearing. (Butler 1997: 142)

> Pierre Bourdieu writes that "modalities of practices ... are powerful and hard to resist precisely because they are silent and insidious, insistent and insinuating. (Butler 1997: 142)

> Focusing on the work of Heidegger, Bourdieu argues that Heidegger's language consistently engages strategies that produce the illusion that it has broken with ordinary language. Codes of legitimacy are established precisely through the invocation of non-ordinary words in ways that appear to have a systematic relation to one another. (Butler 1997: 142-143)

See on huvitav tähelepanek. Filosoofi keelekasutus legitimeerib end läbi ebaharilike sõnade mis näivad olevat omavahel süsteemselt suhestatud. Sarnane mõju tekib Lotmani terminite kasutamisel mvs peal, "struktuuriline asümmeetria" kõlab väga tähendusrikkalt, aga tegelikult saab sama nähtust väljendada palju arusaadavamas keeles palju paremini.

> For Bordieu, then, the distinction between performatives that work and those that fail has everything to do with the social power of the one who speaks: **the one who is invested with legitimate power makes language act**; the one who is not invested may recite the same formula, but produce no effects. The former is legitimate, and the latter, and imposter. (Butler 1997: 146)

> If iterability is a structural characteristic of every mark, then there is no mark without its own proper iterability; that is, **for a mark to be a mark, it must be repeatable**, and have that repeatability as a necessary and constitutive feature of itself. (Butler 1997: 149)

Sama saab väita kinemorfiliste konstruktsioonide kohta kui neid käsitleda "mitteverbaalsete märkidena".

> That speech is not the same as writing seems clear, not because the body is present in speech in a way that is not in writing, but because the oblique relation of the body to speech is itself performed by the utterance, deflected yet carried by the performance itself. To argue that the body is equally absent in speech and writing is true only to the extent that neither speech nor writing makes the body immediately present. But the way in which the body obliquely appears in speech is, of necessity, different from the way it appears in writing. Although both are bodily acts, **it is the mark of the body, as it were, that is read in the written text**. Whose body it is can remain permanently unclear. The speech act, however, is performed bodily, and though it does not instate the absolute presence of the body, the simultaneity of the production and delivery of the expression communicates not merely what is said, but the bearing of the body as a rhetorical instrument of expression. This makes plain the incongruous interrelatedness of body and speech to which Felman refers, the excess in speech that must be read along with, and often against, the propositional content of what is said.
> Bourdieu offers a theory of bodily knowingness in his notion of the *habitus*, but he does not relate this discussion of the body to the theory of the performative. The *habitus* refers to those embodied rituals of everydayness by which a given culture produces and sustains belief in its own "obviousness". In this way, **Bourdiey underscores the place of the body, its gestures, its stylistics, its unconscious "knowingness" as the site for the reconstitution of a practical sense without which social reality would not be constituted as such**. The practical sense is carried by the body, where the body is not a mere positive datum, but the repository or the site of an incorporated history. (Butler 1997: 152)

Kõnes on keha kohal, tekstis mitte. Tekst on justkui "keha jälg", midagi mida keha on teinud, midagi mis on kehast kaugenenud. Kelle keha kirjutas teksti, võib jääda alatiseks selgusetuks. See *bearing of the body* võib siin olla mvs.

> Interpellations that "hail" a subject into being, that is, social performatives that are ritualized and sedimented through time, are central to the very process of subject-formation as well as the embodied, participatory *habitus*. **To be hailed or addressed by a social interpellation is to be constituted discursively and socially at once**. This interpellation need not take on an explicit or offical form in order to be socially efficacious and formative in the formation of the subject. (butler 1997: 153)

> But this bodily *habitus* is generated by the tacit normativity that governs the social game in which the embodied subject acts. In this sense, the body appropriates the rule-like character of the habitus through playing by those rules in the context of a given social field. Its participation in the game is the precondition for a mimesis or, more precisely, a mimetic identification, that acquires the habitus precisely through a practical conformity to its conventions. **"The process of acquisition," Bourdieu writes, is "a practical *mimesis* (or mimeticism) which implies an overall relation of identification and has nothing in common with an *imitation* that would presuppose a conscious effort to reproduce a gesture, an utterance or an object explicitly constituted as a model."** This acquisition is historical to the extent that the "rules of the game" are, quite literally, *incorporated*, made into a second nature, constituted as a prevailing *doxa*. Neither the subject nor its body forms a representation of this conventional activity, for the body is itself formed in the *hexis* of this mimetic and acquisitive activity. **The body is, thus, not a purely subjective phenomenon that houses memories of its participation in the conventional games of the social field; its participatory competence is itself dependent on the incorporation of that cultural memory and its knowingness**. (Butler 1997: 154)

2.8.5 The Hermeneutics of the Subject (2011-12-11 14:13)

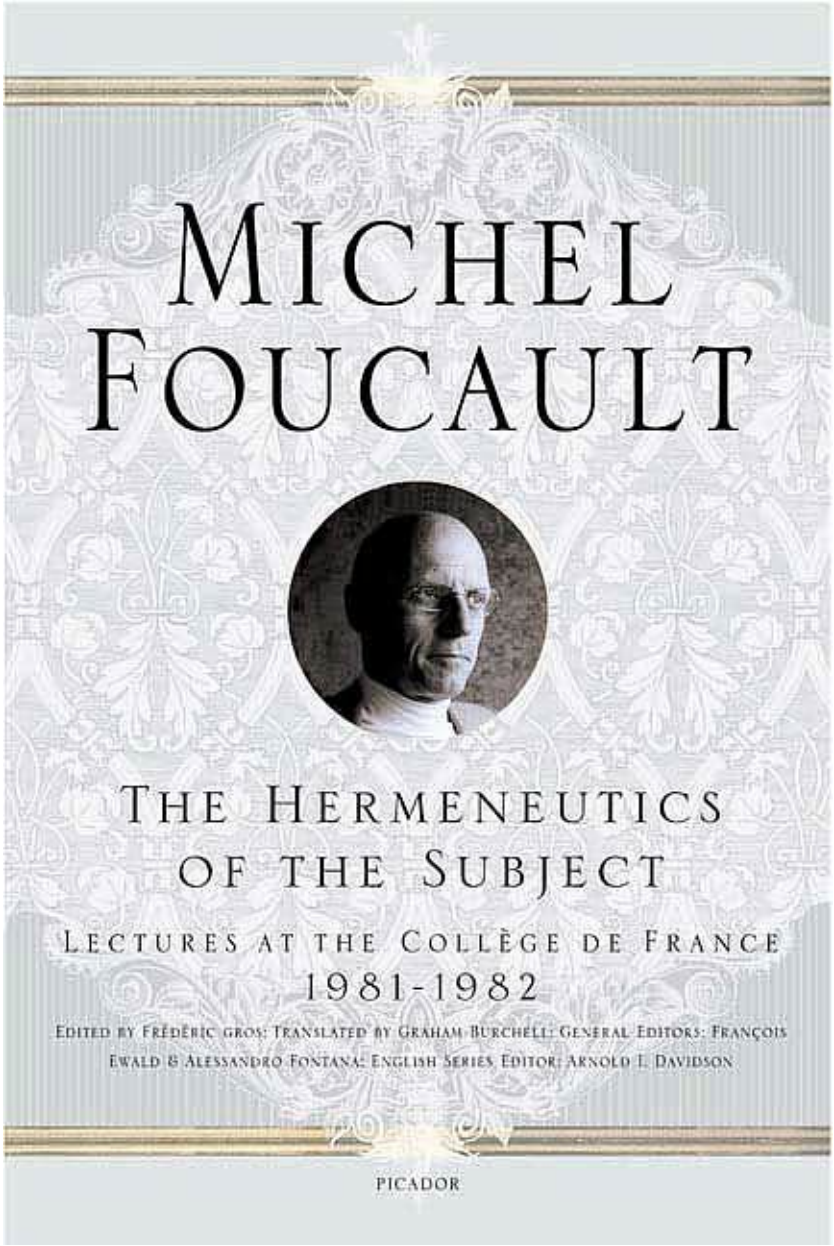

Foucault, Michel 2005. The hermeneutics of the subject : lectures at the Collège de France, 1981-1982 / Michel Foucault ; edited by Frédéric Gros ... [et al.] ; translated by Graham Burchell. New York : Picador

Käesolev on kolmas lugemine. Esimene lugemine. Teine lugemine.

Subjekti küsimus (lk 3): subjekti teadmiste küsimus, subjekti teadmine iseendast.

Sokrates käis Ateenas ringi ja manitses kodanikke hoolitsema enda eest (lk 7).

Epikuurlastele oli enesehool eeltingimus filosoofiliseks eluks, aga Kreeka ja Rooma mõtte arengu käigus sai selles üldine kultuurinähtus mis on ka tänapäeval tähtis osa subjektiks olemisest (lk 9).

Foucault' eesmärk oli selle loenguseeria käigus lahti mõtestada kuidas enesehoole tähendus muutus ja paljunes aja jooksul, kuidas Sokratese kombest peatada noori inimesi tänaval ja käskida neil enda eest hoolt kanda sai läbiv põhimõte nt kristlikus askeetluses (lk 10).

Enesehoole ideed on filosoofilistes tekstides mida Foucault uuris, väljendatud sõnadega "endast hoolimine", "enese eest hoolitsemine", "endasse tõmbumine", "iseendale sõbraks olemine", "endas puhkamine", "iseendas naudingu leidmine", "mitte mingi muu naudingu otsimine kui on iseendas", "iseendas kui kindluses olemine", "enda järele vaatamine" või "endale pühendmine"; "enese austamine", jne (lk 12).

Foucault' nimetab naljatlevalt "Descartese momendiks" seda hetke, mil taaskindlustati "eneseteadmine" ja samal ajal välistati "enesehool". Enese teadmist tunnustati teadvuse (*consciousness*) vormina mis on tõele ligi pääsemiseks fundamentaalne (lk 14). Selline mõtteviis välistas enesehoole modernsest filosoofiast, sest filosoofia küsimus on, kas tõde on olemas ja kas tõde on võimalik valest eristada. Enesehool langeb aga spirituaalsuse rubriiki, sest hõlmab otsinguid, praktikaid ja kogemusi läbi mille subjekt transformeerib iseennast selleks, et pääseda tõele ligi (lk 15).

Tõde antakse subjektile ainult sel määral kui ta toob oma subjektiivsuse enda mängu. Sest nagu ta on, ei ole subjekt tõeks võimeline. Selleks, et tõele ligi pääseda, peab subjekt enese kallal töötama, harrastama askeesi. Spirituaalsus ja ligipääs tõele on antiigis lahutamatult seotud (lk 17).

Spartalastele tähendas enesehool poliitilisi, majanduslikke ja sotsiaalseid privileege. Sparta artistokraadid usaldasid oma töö (maaharimise) orjadele, et tegeleda enesehoolega, kuid see ei olnud sugugi mitte intellektuaalne, filosoofiline enesehool ehk enese kultiveerimine (lk 31).

Ateenas on lood teistsugused. Sokrates juhendab Alkibiadest, kes tahab muuta oma kõrget staatust tõeliseks poliitiliseks tegevuseks, et oma madalat haridust peab ta korvama tehnikaga, mis lubaks tal astuda teistele vastu. See seisneb täpselt enese puuduste tundmises. Enesehool on siin vajalik poliitilisele areenile astumiseks (lk 37).

Enesehoole objektiks pole mitte keha, vaid hing. Enesehool on siin keele, tööriistade ja keha kasutamine selleks, et transformeerida hinge (lk 55). See ei tähenda, et kehal on instrumentaalne hinge mõjutamiseks, vaid et subjekt ise ainuline (singulaarne) ja ümbritsetud objektide ning teiste inimeste poolt kellega ta suhtes on ning viimaks ka suhtega iseendasse. Enesehool on enesehool vaid seniks kui subjekt "on allutatud" kindlatele nähtustele, milleks on instrumentaalne tegevus, suhe teiste inimestega, käitumine ja suhtumine üldiselt ja subjekti suhe iseendaga (lk 57).

Alkibiades vajab enesehoolt, sest Ateena haridus on ebapiisav poliitiliseks valitsemiseks. Hiljem aga muutub enesehool üldiseks põhimõtteks, mida peab tegema nagunii, sest haridus seda ei paku (lk 75).

Rooma stoikude kirjutistes varasemad enesehoole tingimused (pead olema noor aristokraat kel on eeldused valitseda ja kes peab ennast tundma õppima) langevad ära (lk 82). Post-platonistlikes liikumistes hõlmab enesehool kogu elu (lk 86). Noored peavad seda harrastama, et valmistuda poliitiliseks eluks ja vanad selleks, et kasvada taas nooreks (lk 88). Enesehool on seega eluaegne amet.

Esimese ja teise sajandi vahetusel ei olnud enesehool enam kindla sihiga. Enesehoole eesmärk ei olnud enam valmistada isikut ette teiste üle valitsemiseks. Enesehoolest sai ettevalmistus, mida kõik inimesed võinuks harrastada (lk 112).

Kreekas ja Roomas oli enesehool seotud kindlate praktikate, institutsioonide ja gruppidega, mis välistasid üksteist. Enesehool ei olnud ainult aristokraatide asi, vaid ka madalad klassid võisid moodustada ühendusi, milles

tegeleti eneseteraapiaga (lk 113-114).

Interindividuaalse praktikana oli enesehool seotud sõprusega. Siin on näiteks toodud Seneca ja Serenuse suhe, mis peale majandusliku toetuse sisaldas ka nö "hingeteenust" (lk 115).

Antiigis oli enesehool seotud üldise elamiskunstiga. Enesepraktika sulandub ühte elu endaga. Enesepraktika eesmärk seega on ettevalmistus vanaks eaks, mis näib priviligeeritud olemisvormina ja subjekti enesetäiuse ideaalse punktina. Sa pead olema vana, et olla subjekt (lk 126).

> ...question og ignorance and memory, memory being precisely what enables one to pass from ignorance to non-ignorance, from ignorance to knowledge (*savoir*), it being understood that ignorance cannot escape from itself on its own. (Foucault 2005: 129)

> "The philosopher is the *hegemon* (guide) for everyone in what concerns the things apporpriate to their nature." (C. Musonius Rufus, *Reliquiae* (O. Hense editor) p. 71)

> Rhetoric is the inventory and analysis of the means by which one can act on other by means of discourse. Philosophy is the set of principles and practices acailable to one, or which one makes available to others, for taking care of oneself. (Foucault 2005: 135-136)

> ...in Plato's text, in Socrates' contribution, care of the self is definitley distinguished from the care of the body, that is to say diatetics, the care for one's goods, that is to say economics, and the lover's care, that is to say erotics. Well, you see now, rather, that these three domains - diatetics, economics, erotics - are reintegrated, but as a reflecting surface, as the occasion, so to speak, for the self to test itself, train itself, and develop the practice of itself which is its rule of life and its objective. **Diatetics, economics, and erotics appear as domains of application for the practice of the self**. (Foucault 2005: 162)

> ...Epicurean conception of friendship maintains to the end the principle that in friendship one seeks only oneself or one's own happiness. Friendship is just one of the forms given to the care of the self. (Foucault 2005: 195)

> To know oneself is to know the true. To know the true is to free oneself. And these different elements are joined together in the act of recollection as the fundamental form of knowledge. (Foucault 2005: 210)

> Seneca says that philosophy spins the subject around on himself, that tis is to say it performs the action by which, traditionally and legally, a master freed his slave. There was a ritual gesture in which the master turned his slave around on the spot in order to show, to demonstrate and effectuate his freedom from subjection. (Foucault 2005: 213)

> ...if we take the question of power, of political power, situating it in the more general question of governmentality understood as a stretegic field of power relations in the broadest and not merely political sense of the term, if we understand by governmentality a stretegic field of power relations in this mobility, transformability, and reversibility, then I do not think that reflection on this notion of governmentality can avoid passing through, theoretically and practically, the element of a subject defined by the relationship of self to self. Although the theory of political power as an institution usually refers to a juridical conception of the subject of right, it seems to me that the analysis of governmentality - that is to say, of power as a set of reversible relationships - must refer to an ethics of the subject defined by the relationship of self to self. QUite simply, this means that in the type of analysis I have been trying to advance for

some time you can see that power relations, governmentality, the government of the self and of others, and the relationship of self to self constitute a chain, a thread, and I think it is around these notions that we should be able to connect together the question of politics and the question of ethics. (Foucault 2005: 252)

Enesesse pöördumine toimub läbi enese praktika enesel. Selleks praktikaks on askeesis (lk 314).

[järelmärkustest] 28. In his edition of Seneca, Paul Venye notes: "scratching the head with one finger, an 'autistic' action, lacked virile dignity; it was a feminine gesture" (p. 720). [lk 353]

2.8.6 Keel ja müüt (2011-12-15 12:08)

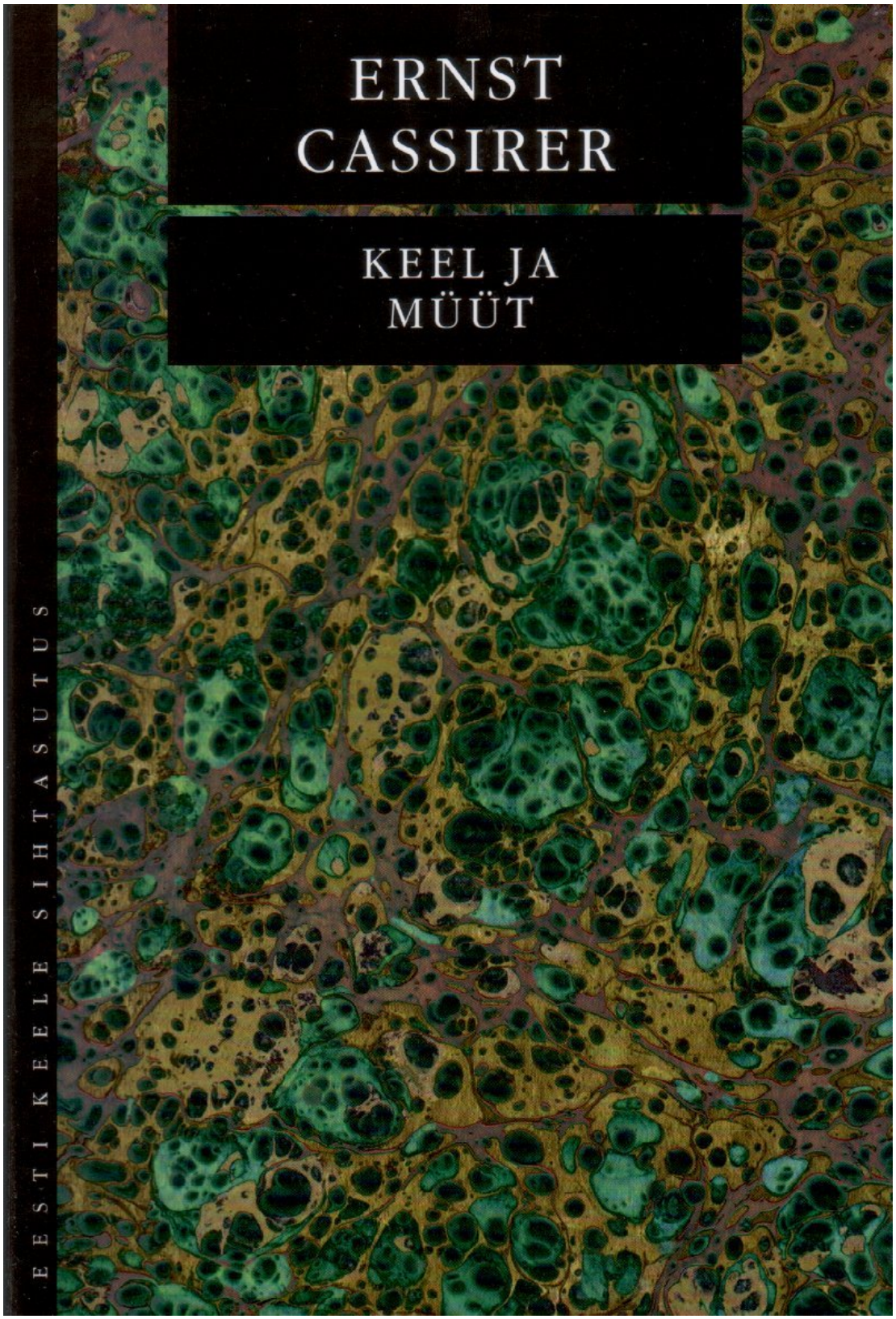

Cassirer, Ernst 2007 [1925]. Keel ja müüt : Täienduseks jumalate nimede probleemile. Tallinn : Eesti Keele

Sihtasutus

Pärast esmakordset lugemist jäi mind painama, mida ma sellest välja ei lugenud? Aasta aega tagasi oli see etümoloogiline karavan, millega Cassirer siit justkui niisama läbi jalutab, liiga võõras, et ennast avada. Seekordsel lugemisel avastasin aga, et siin ei olegi väga midagi, mis võiks end avada. See teos on väike vahepala Cassireri põhitööde kõrval, kommentaar probleemidele millega ta juba on tegelenud Sümboolsete vormide filosoofias.
Palju sarnasusi leidsin Juri Lotmani mõttetööga, nt keele, müüdi ja kultuuri käsitlemises. Nimetamise osa puudutas mind sügavalt, aga jätsin tsiteerimata. Siia kandsin ümber Cassireri märgidefinitsiooni ja hetkejumala kirjelduse:

> Kõiki märke aga köidab vahendatuse needus: märk peab varjama, et midagi ilmutada. (Cassirer 2007: 14)

> Meie jaoks vanima eristatava tasandina müüdilises mõtlemises tõuseb esile "hetkejumala" teke. Neis ei personifitseeru mingi üldine loodusjõud ega inimeste elu teatud kindel tahk, et mõni samasena korduv joon või seisund võiks fikseeruda ja muutuda püsivaks müütilis-religioosseks kujndiks, vaid see on täiesti momentne, silmapilkne erutus, põgusalt ilmuv ning sama kiiresti kaduv hingeline sisu, mis end objektiveerib ja väljapoole maha laeb, luues hetkejumala kujundi. Iga inimest puudutav mulje, erutav soov, peibutav lootus või ähvardav hädaoht võib temas sel moel religioosselt tegusaks muutuda. Kui silmapilkne aisting annab asjale meie ees, seisundile, millest end leiame, meid hämmastavale väe toimele, korraga jumaliku aktsendi ja väärtuse - siis kogetakse ja luuakse hetkejumal. Ta seisab meie ees vahendamatus ainukordsuses ja omaette, mitte kui mingi jõu osa, mis end siin ja seal, erinevates kohtades ruumis ja eri ajahetkedel ning eri subjektidele mitmekesisena ja siiski samasugusena võib ilmutada, vaid kui miski, mis ainult siin ja praegu ühes jagamatus elamuse momendis on ainsa subjekti jaoks kohalolev, teda oma kohaloluga vallutades ja lummates. (Cassirer 2007: 27)

2.8.7 The Society of the Spectacle (2011-12-15 17:26)

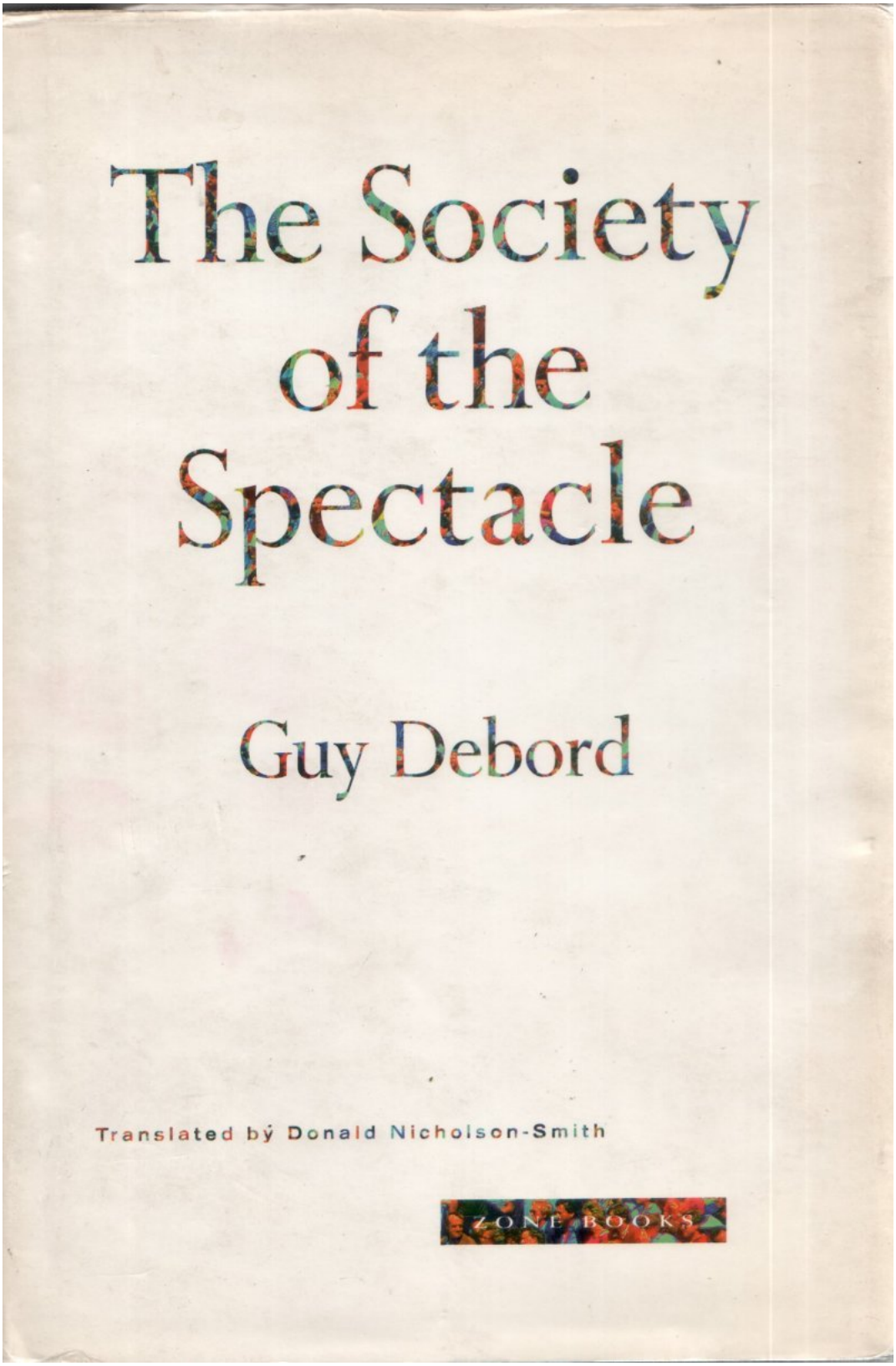

Debord, Guy [1967] 1994. The Society of the Spectacle. New York : Zone Books

Käesolev teos on sisuliselt üks suur agitatsioon:

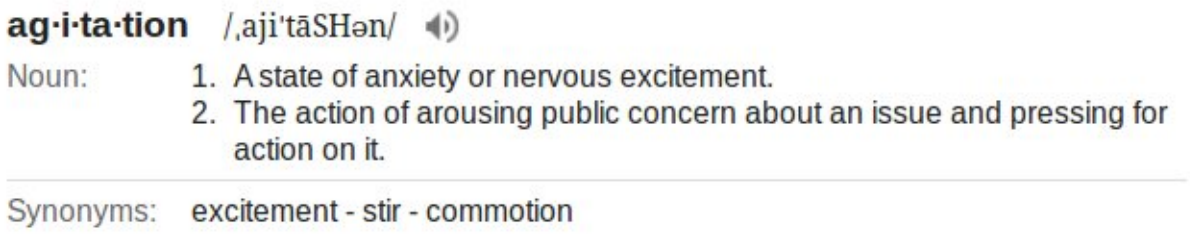

Selles sisaldub ideid, mis ühest käest on tuttavad ja teisest käest formuleeritud moel mida on raske vastu võtta. Näiteks on siin Marxi klassiteadvuse teooria luhtumisest ja Lääne ühiskonna majanduslikust edust kirjutatud nii, nagu olen kuulnud kultuuriteooriate loengutes. Siis on siin ideoloogiast kui väärteadvusest kirjutatud nii nagu ma olen kuulnud diskursuseteooriates. Ja viimaks tsüklilisest ja lineaarsest ajast nagu ma olen lugenud Juri Lotmani sulest. Ometi on Debordi kirjaviisis midagi eemaletõukavalt filosoofilist, taolist keelestamist mis pöörab asju ümber selleks, et pöörata asju ümber. Arvan, et "vaatemängu ühiskond" on eellane Baudrillardi simulatsioonidele, aga ei raatsi täpsustada kuidas. Kaasa võtsin ainult ühe tsitaadi

> 131
> The emergence of political power, seemingly associated with the last great technical revolutions, such as iron smelting, which occurred at the treshold of a period that was to experience no further major upheavals until the rise of modern industry, also coincided with the first signs of the dissolution of the bonds of kinship. From this moment on, the succession of the generations left the natural realm of the purely cyclical and became a purposeful succession of *events*, a mechanism for the transmission of power. Irreversible time was the prerogative of whoever rules, and the time yardwstick of rulership lay in dynastic succession. **The ruler's chief weapon was the written word, which now attained its full autonomous reality as mediation between consciousnesses**. This independence, however, was indistinguishable from the general independence of a separate power as the mediation whereby society was constituted. With writing came a consciousness no longer conveyed and transmitted solely within the immediate relationships of the living - an *impersonal memory* that was the memory of the administration of society. "Writings are the thoughts of the State," said Novalis, "and archives are its memory." (Debord 1994: 95-96)

Siin on lineaarne aeg, sündmuste järgnevus, võimu ülekandmise mehhanism (dünastiate järgnevus, võimu pärimine). Sellele, et pealiku põhiline relv oli kirjasõna, mis nüüd saavutas autonoomse tegelikkuse teadvuste vahelise vahendajana, võin nüüd nimeks panna, Judith Butleri järgi, lingvistifikatsioon. Nonverbalistifikatsioon seisneks võimuoperatsioonide mitteverbaalsete aspektide uurimises - mis tegi valitsejast valitseja? Millised on võimu välised, kehalised, ilmingud? Nendele küsimustele ei ole ma näinud erilist tähelepanu pööratavat.

2.8.8 Filmisemiootika (2011-12-18 17:41)

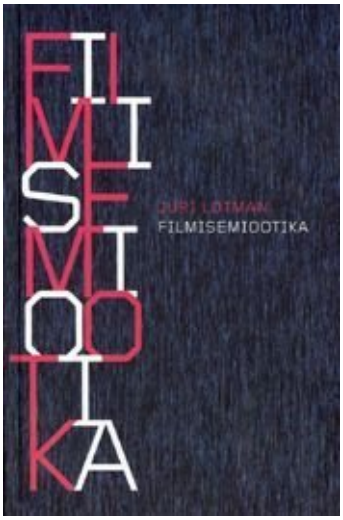

Lotman, Juri 2004 [1973]. Filmisemiootika. Tallinn : Varrak

> *Keel* - see on korrapärane kommunikatiivne (info edastamise eesmärk teeniv) märgisüsteem. Keele defineerimisest kommunikatiivseks süsteemiks tuleneb tema sotsiaalse funktsiooni iseloom: keel tagab infovahetuse, säilitamise ja kogumise kollektiivis, kes seda kasutab. Keele märgilisele iseloomule viitamine sedastab teda *semiootilise* süsteemina. Oma kommunikatiivse funktsiooni täitmiseks peab keele käsutuses olema *märkide* süsteem. Märk - see on kollektiivi nähtuste ja mõistete asendus. Järelikult on märgi peamiseks tunnuseks tema asendusfunktsiooni realiseerimise võime. Sõna asendab asja, objekti, mõistet; raha asendab maksumust, ühiskondlikult hädavajalikku tööd; kaart asendab piirkonda; militaarsed eraldusmärgid asendavad neile vastavaid auastmeid. Kõik need on märgid. Inimene elab ümbritsetuna kahte laadi asjadest. Ühed on need, mida kasutatakse vahetult, ning kuna nad ei asenda midagi, ei saa neid ka asendada. Asendamisele ei kuulu õhk, mida inimene hingab, leib, mida ta sööb, elu, armastus, tervis. Kuid nende kõrval ümbritsevad inimest asjad, mille väärtusel on sotsiaalne tähendus ning mis ei vasta vahetult materiaalsetele omadustele. (Lotman 2004: 8-9)

Siit saab arutlust edasi arendada kahes suunas: esiteks Cassireri järgi märgi "vahendatuse" problemaatika: märk asendab midagi. Mida ta asendab mitteverbaalse suhtlemise puhul? Kas (psühho)füsioloogilisi protsesse või suhtlusprotsessi enda omadusi? Ja teiseks saab siit välja lugeda loomuomase kodeerituse probleemi: kuidas tegeleda käitumistega, mis ei asenda midagi, vaid toimivad vahetult, ilma sotsiaalse tähenduseta (mida muidugi saab neile omistada, kuid mis ei ole nende toimimiseks vajalikud).

> ..."tekst mis võib olla väär - tekst, mis ei või olla väär". See võis ilmneda opositsioonina "müüt - ajalugu" (ajalooliste tekstide tekke eelsel perioodil kuulus müüt tingimatult tõeste tekstide kategooriasse), "poeesia - dokument" jne. (Lotman 2004: 22)

Müüt kui "tekst mis võib olla väär" selgitab "kehakeelt" kui müüti. Teaduslikust vaatepunktist on populaarteaduslikud käsitlused väärad, argiteadvuse seisukohast võivad nad olla tõesed.

> Filmikunstis tekib semiootilises mõttes omapärane situatsioon: selleks, et süsteemi saaks nimetada keeleks klassikalises mõttes, peab ta omama piiritletud arvu korduvaid märke, mida igal tasandil võib käsitleda kui veel piiramatu arvu eristamistunnuste kimpe, kuid see, et filmikeele märgid ja nende tähendusi eraldavad tunnused võivad tekkida *ad hoc*, räägib selle reegli vastu. (Lotman 2004: 56-57)

Samal põhjusel ei saa ka mitteverbaalse käitumist nimetada "kehakeeleks" ja olla tões.

> Kuid keskse koha filmi "sõnade" maailmas hõivavad inimkujud. Inimkuju tungib filmikunsti kui terve keeruliste kultuurimärkide maailm. Ühel poolusel asub siin erinevatele kultuuridele omane inimkeha sümboolika (silmade, näo, suu, käte jne sümboolika), teisel - näitleja mängu probleem kui vaatlejaga suhtlemise ja teatud märgilise kommunikatsiooni vahend.
> Kuid žesti ja miimika semiootika kujutab endast omaette probleemi, mis puudutab meie teemat, kuid mida tuleb vaadelda eraldi. (Lotman 2004: 75)

Üks eksplitsiitsemaid mitteverbaalse suhtlemisega tegelevaid katkendeid mida ma Lotmani kirjutistes kohanud olen. Kahjuks pole ma veel leidnud seda kirjatükki, milles Lotman selle "omaette probleemiga" eraldi tegeleb.

3. 2012

3.1 January

3.1.1 Kultuuritüpoloogiast (2012-01-04 13:20)

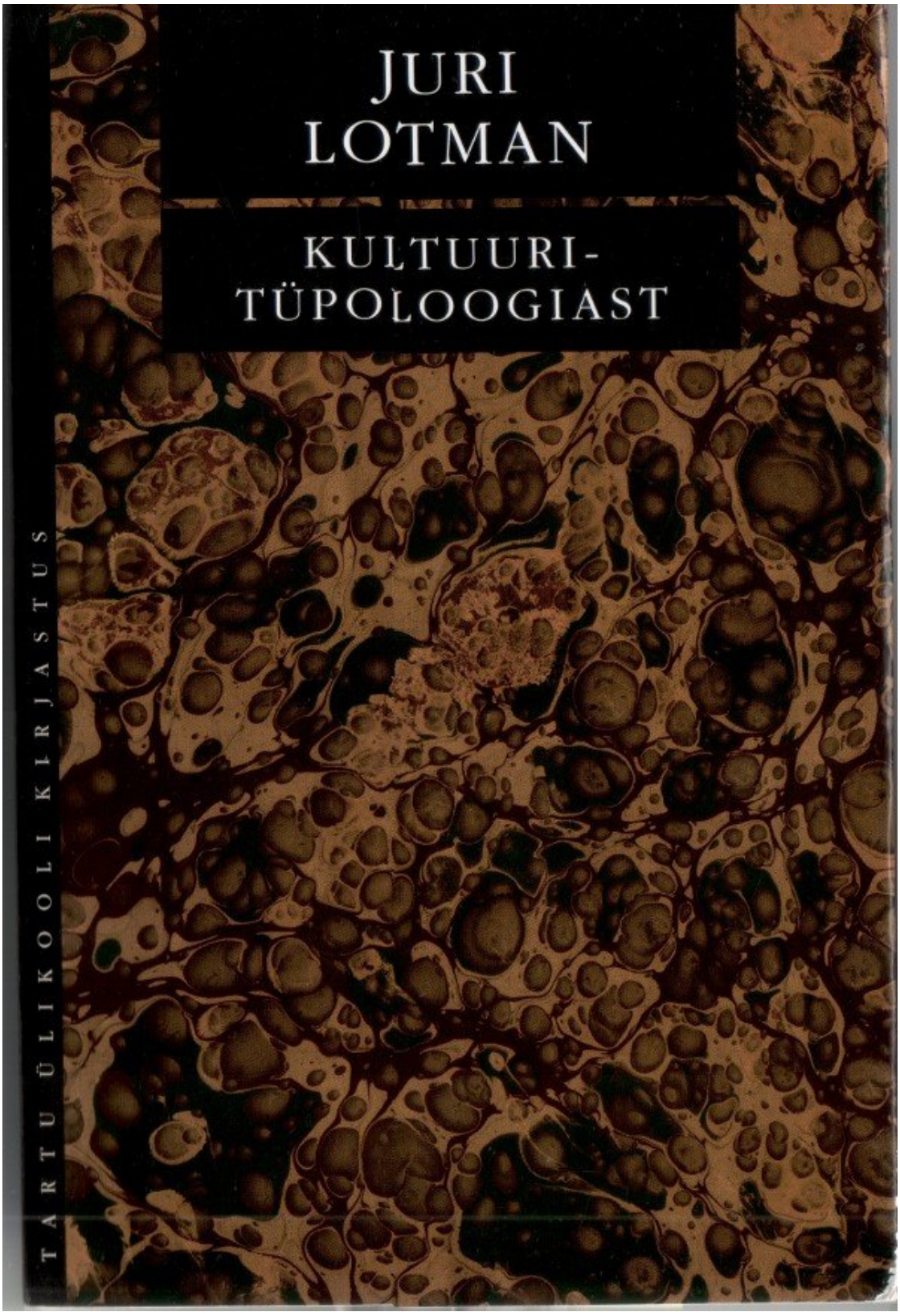

Lotman, Juri 2010. Kultuuritüpoloogiast. Tartu Ülikooli Kirjastus

Neljas lugemine ja ikka veel pakub avastamisrõõmu.

> Samas on oluline märkida, et varumine eelneb vahetamisele samal määral, nagu informatsioon kui selline - kommunikatsioonile. Teine neist kujutab endast esimese sotsiaalset realiseerimist. (Lotman 2010: 28)

Tähendab, suhelda saab täieõiguslikult alles siis, kui on olemas jagatud märkide (Morrise *consign*) reserv, mida suhtlemisel saab "sotsiaalselt", see tähendab teiste isikutega, realiseerida.

> Informatsioon ei ole mitte fakultatiivne tunnus, vaid inimkonna eksistentsi üks põhilisi tingimusi. VÕitlus ellujäämise eest - nii bioloogiline kui sotsiaalne - on võitlus informatsiooni eest. (Lotman 2010: 29)

Seostub "tõlgendamisõigusega" - kellel on õigus märke luua ja vahendada suuremal või vähemal määral. Bioloogiliselt, Umwelt, keskkonnaga suhestumine; sotsiaalselt, Semiosfäär, teiste ja iseendaga suhestumine.

> Jõuame järeldusele, et kõik üldine inimloomuses kuulub loodusesse ning seda iseloomustab stiihiline automatism, samas kui kõik see, mis on määratud sunduslike normidega, kuulub kultuuri, olles suhteline ning individuaalne." (Levi-Strauss 1949: 9)
> Sellest järeldub, et "loomulik käitumine" on inimesele antud iga situatsiooni jaoks ainuvõimalikuna. See määratakse automaatselt ära kontekstiga ning sellel ei saa olla alternatiive. Seepärast katavad loomuliku käitumise normid jäägitult kogu vastavate "käitumistekstide" sfääri. "Loomulikul käitumisel" ei saa olla sellele vastanduvat "ebaõiget" loomulikku käitumist. Teisiti on üles ehitatud "kultuuriline käitumine". See eeldab vältimatult vähemalt kahte võimalust, millest ainult üks on "õige". (Lotman 2010: 31)

Siin on mul kahju, et Lotman ei toonud konkreetset näidet. Kui võtta oma suva järgi selliseks näiteks Eibl-Eibelsfeldt'i klipi poisist kes haarab tüdrukult pähklit käest võtma, aga siis tõmbab käe tagasi ja teeb enesekallistuse taolise liigutuse, siis on ühildumisvõimalus olemas, aga tekib vajadus see läbi mõelda. Pähkli vägivaldselt haaramine on Eibl-Eibesfeldt'i järgi "loomulik" (füsioloogilise vajaduse rahuldamise seisukohast "õige"), aga kultuuriliselt "vale", mistõttu ka viimasel hetkel tagasi-tõmbumine ning ennast-lohutav liigutus. Milles peitub siin kultuuriline "valik", kui kultuuriliselt tingitud reaktsioon on samavõrd automaatne? Ei tea.

> Teist laadi on analoogilised kontseptsioonid "barbaarse" maailma kultuurilisest hõlvamisest temasse tsivilisatsiooni struktuuri viimise teel (oikumeeni hõlvamine on kreeklaste puhul kultuuriline, Roomal - sõjalis-riiklik, kristluse puhul - religioosne). Sel juhul ei ole meil tegemist **mitte teksti tõlkimisega, vaid mitte-teksti muutmisega tekstiks**. Metsa ümberkujundamist künnimaaks, soode kuivendamist või kõrbe niisutamist - see tähendab, igasugust mitte-kultuurilise maastiku muutmist kultuuriliseks - võib samuti vaadelda mitte-teksti teisendamist tekstiks. (Lotman 2010: 35)

Siin näib mulle, et mitteverbaalse suhtlemise analüüsid teevad täpselt seda - teisendavad mitte-teksti tekstiks. Siin pole küsimus mitte ainult tekstualiseerimises (mitteverbaalse käitumise verbaalne kirjeldamine), vaid kontinuaalsete käitumiste struktureerimine diskreetseteks ühikuteks, märkideks jaotamises. Poodi jalutamine ei ole tekst kuniks me ei vaatle seda tekstina.

> Juba meie argikujutluses võib märgata seost tähenduse ja väärtuse mõiste vahel. Öeldes "See on oluline sündmus" või "Ärge pöörake tähelepanu, see ei tähenda midagi", kinnitame sellega, et "tähenduse omamine" on meie teadvuses sünonüümne "väärtuslik olemisega" või koguni "olemas olemisega". Sel moel võib seda või teist sündmust erinevalt hinnata, sõltuvalt sellest, kas tegu on pelgalt materiaalse elu faktiga (mitte-märgiga) või omab ta veel mingit täiendavat sotsiaalset (märgilist) mõtet. Selle argifakti taga peitub vägagi tõsine asjaolu. (Lotman 2010: 38)

Olen seda sama katkendit varem juba vaadelnud lähemalt, aga nüüd tabasin siin Rueschiaanlikku füüsilise ja sotsiaalse reaalsuse eristamist. Käe tõstmine ja liigutamine on samaaegselt materiaalse elu fakt, aga ka märgiline toiming. Lotman jätkab, et selle märgilisuse hädavajalikuks tingimuseks on olemine osaks süsteemist, kuid samas on ta endale vastu rääkinud sellega, et mitte-keelelised märgid tekivad *ad hoc* viisil (Lotman 2004: 56-57).

> Sõnade mittemõistmisest saab tõelist mõistmist tähistav kultuurimärk (vrd Tolstoi tegelast Akimi teoses "Pimeduse võim"). Sõna - see on vale relv, sotsiaalsuse kalgend. Nii kerkib küsimus sõnatust kommunikatsioonist, ületamaks sõnu, mis inimesi eraldavad. Selles plaanis on huvitav Rousseau huvitatus paralingvistikast, intonatsioonist (vahel seostatakse intonatsioonilisus emotsionaalse ja rahvuslikuga, sõnalisus aga ratsionaalse ja aristokraatlikuga). (Lotman 2010: 53-54)

Tolstoi teos millele siin viitakse on see. Eesti keeles on see isegi olemas ("Pimeduse võimuses"), aga niivõrd vana, et kuulub digitaliseerimisele ja ei ole laenutamisel. Wikis esitatud tsitaadis kirjeldatakse näidendit nii, et lava võtsid üle asjad, objektid ja banaalsed välised sündmused. Midagi nonverbalismi kilda? Lotmani arutelu siin on omamoodi põnev, sest täiendab arusaama kehakeelest kui kultuurinähtusest: mitteverbaalne on "tõesem", mitte-valelik, ületab sõnade sotsiaalset konstrueeritust, peegeldab tõelist, jne. Tegelikkus on muidugi teistsugune, sest nagu eelnevast mõistame, kaasneb kultuurilise käitumisega alati valik (ja mitteverbaalne suhtlemine on samuti mõistetud kultuurilise käitumisena), veel enam kui tegu on kaugendatud käitumisega, fotode ja videosalvestustega.

> 2) autokommunikatsioon, mida ligikaudu määratlevad mõisted, nagu "avastus" ja "inspiratsioon": minu poolt minusse sisestatud informatsioon korreleerub eelnenud informatsiooniga, mis on fikseerunud mu mälus, korrastab selle ja tulemusena saadakse väljundina märkimisväärne informatsioonihulga kasv. (Lotman 2010: 74)

Ehk: mitte-mnemootiline autokommunikatsioon on sisuliselt "ahhaa!". Lotmani jaoks on see muidugi seotud informatsiooni kasvuga, kuid võib vaadelda ka lihtsalt ümberkorrastamisena. Siin on nii positiivne kui ka negatiivne moment. Negatiivne tuleb Priit Põhjala sulest, tema "Muhvi sündroom" painab kirjutajaid, kes kirjutavad (justkui) iseendale, aga ikkagi avaldavad (teistele). Sellises mõttes on autokommunikatiivne kirjutamine edevuse tunnuseks. Positiivse leiab Foucault subjekti hermeneutikast, milles enese jaoks *hupomnemata* kirjutamine on produktiivne toiming, oluline osa antiiksest enesehoolest, nö subjekti konstitueerimisest. Mina eelistan viimast ja näen ka siinse blogi pidamist enesekorrastuse toiminguna, nö teooria ehitamisena. Kirjutan ju ikkagi enda heaks.

> Revolutsiooniliste liidrite oluliseks omaduseks on nende veendumus aktiivsuse ja sekkumise vältimatus vajalikkuses ning püüdlus asendada ebaõiglane süsteem õiglasega. (Lotman 2010: 117)

Midagi kevadise kirjatöö tarbeks. Põhiküsimus võiks olla, kas süsteem on tõepoolest ebaõiglane või on see vaid revolutsioonilise liidri konstruktsioon. Veel enam, revolutsiooniline võitlus ei ole mitte ebaõigluse vastu, vaid ebaõiglase süsteemi vastu; seega võitlus toimub eeldusel, et süsteem tõepoolest on ebaõiglane. "Veendumus" on tõesti väga kohane sõna, sest viitab ideoloogilisele seisukohavõtule.

> Rääkides vastandusest tekst-reeglid, on autorite jaoks tähtis silmas pidada, et teatud juhtudel võivad ühed ja samad kultuuri elemendid esineda mõlemas funktsioonis. Nt tabusid võib vaadelda kui kollektiivi moraalset kogemust peegeldava teksti elemente (märke) ja, teisalt, kui teatud käitumist ettekirjutavate maagiliste reeglite kogumit (Lotman, Uspenski 2004: 492-493). (Salupere 2010: 160)

Viimane tsitaat pärineb Silvi Salupere lõppsõnast või kokkuvõttest. Tabud on siin ühelt poolt tekstid mis kirjeldavad moraale ja teiselt poolt ettekirjutused moraalseks käitumiseks. Sama vastandus läbib mitteverbaalse suhtlemise vahendatuse probleeme, kus ühelt poolt filmides nähtus käitumisvormid peegeldavad kindlate kultuuride või situatsioonide kontekstis toimunud või ikka veel toimuvaid käitumisi ning samal ajal avavad võimaluse imitatsiooniks. Hea

näide on tumblr-is levivad liikuvad pildid (gif-id) filmidest, milles kindlad käeliigutused või näoväljendused on laaditud filmi süžee või millegi muu poolt rohke tähendusega ja seetõttu väärtuslik materjal mida imiteerida. Birdwhistell näeks siin ilmselt kineemilist inferentsi (kui selline nähtus tõesti eksisteerib, tont teab kust sellist empiirilist materjali saada). Ahhaa, viimaks ka see:

> Teisel juhul, andes teadet edasi iseendale, kujundab ta oma olemist sisemiselt ümber kuivõrd **isiksuse olemust võib tõlgendada sotsiaalselt tähenduslike koodide individuaalse valikuna**, see valik aga siinkohal kommunikatsiooniakti käigus muutub. (Lotman 2010: 130)

Mõtisklesin selle ühe lause üle jalutuskäigul ja see kõlab inglise keeles niivõrd hästi: as far as the essence personality may be interpreted as **an individual selection of socially significant codes**. See mõttekäik on jällegi ühildatav Rueschiga, kelle jaoks metakommunikatiivsed harjumused (need "sotsiaalselt tähenduslikud koodid") on samavõrd õpitavad kui keel. Tähendab, teistega suheldes muutub või täieneb meie koodivalik või kommunikatiivne repertuaar. Selleks korraks piisab, usutlen, et ka viiendal ja kuuendal lugemisel pakub see lühike, aga sisutihe, köide avastamisrõõmu.

3.1.2 Towards semiotic theory of hegemony (2012-01-04 22:34)

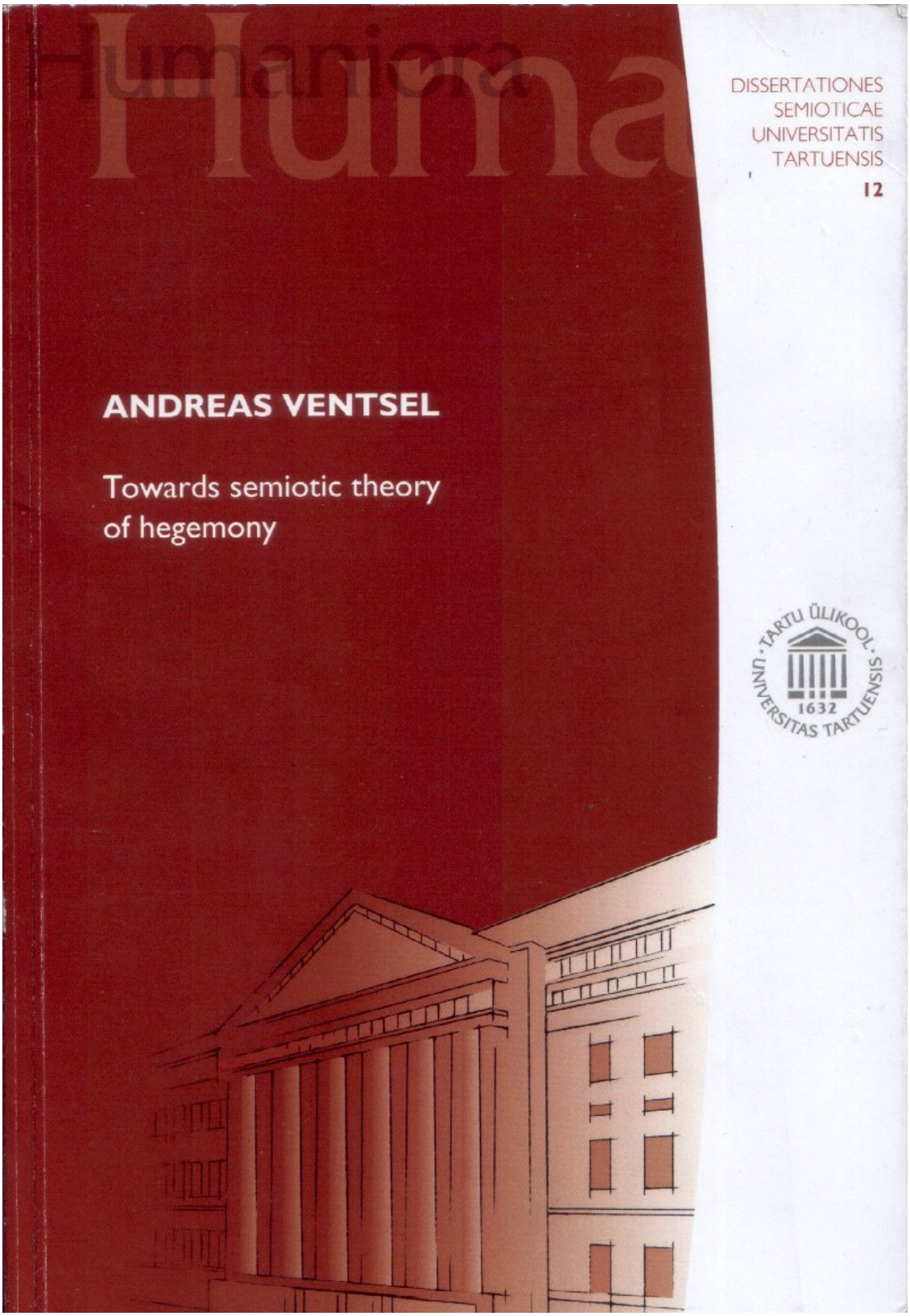

Ventsel, Andreas 2009. Towards semiotic theory of hegemony. Tartu University Press

Esmakordsest lugemisest erines seekordne metsikult. Kui tõestust ei oleks, mõtleksin, et esimesel korral nagu ei lugenudki, nii palju läks minust mööda. Muidugi on tõenäoline, et aasta pärast üle lugedes loen siit veel hoopis midagi muud välja. Praegusel korral lugesin siit välja poliitsemiootika algmed. Enne väljavõtete juurde minemist tahan vaagida selle üle, et päris pikalt pidasin pealkirja esimest sõna kummaliseks, aga selgituse leidsin googeldades. Selle järgi on mõlemad õiged, aga *towards* rohkem Briti ja *toward* rohkem Ameerika Inglise sõnad. Eeldan, et Ventsel oli oma tööd pealkirjastades Essexi koolkonna mõjuväljas, niiet kõik on ikkagi *coherent*.

> ...in many cultural spaces the word "politics" has, for certain reasons, acquired a negative connotation and thus many discursive practices hide their true political character (identity). (Ventsel 2009: 9)

Hea point. Selgitab seda, miks ideoloogiline tähistuspraktika alatasa väldib eksplitsiitset poliitilisust, aga implitsiitselt on seda vägagi. Ühtlasi avab akna paljude ühiskondlike nähtuste tegeliku poliitilise motiveerituse uurimiseks. Võib oletada, et sellisel "peidetud poliitilisusel" on siiski mingid välised tunnused ja väljendused, mis võivad olla ka mitte-verbaalsed.

> For the most part, the mechanisms of the functioning of power are not based on justice, law, and the threat of punishment, but rather on techniques, ideals that express normality and various mechanisms of control (Foucault 1990: 89-90). (Ventsel 2009: 10)

See ühenduslüli võimu ja normaalsuse vahel pärineb Foucault' seksuaalsuse ajaloost (pole veel lugenud). Seostub mõttega, et võim toodab "õiget" käitumist, on ühiskonna toimimise seisukohalt üheaegselt piirav ja produktiivne.

> Richard H. Brown has made use of the metaphor of experience and knowledge as language and text - the entire human experience, as well as social reality that he describes, is a rhetorical enterprise (Brown 1987). In his later works he uses the metaphor of textuality, which according to Brown has two sources: structural semiotics and the hermeneutics of meaning. The first would specialize on the syntax and grammar of knowledge and society, whereas the latter would concentrate on semantics and pragmatics, on meanings that are manifested through activities on a particular background. Politics, institutions and identities are constructed, negotiated or altered by acts of persuasion, which can be understood in rhetorical terms (Brown 1994: 44-45)

Esimene viide on esseekogumikule "Society as text" (Tartus kahjuks pole). Idee kõlab huvitavalt: kogemus ja teadmine kui keel ja tekst. Eeldan, et järjekord on ikka selline, et kogemus on tekst ja teadmine on keel, millega kogemust "loetakse". Võib-olla tuleks seda teost lugeda, kui Friebeli mitteverbaalse retoorikani jõuan.

> This particular signifier - the 'empty signifier' in Laclau's signifiers, or discourse, subordinating to a greater or lesser extent all other members of the discourse by letting them appear as *equivalent* and by undermining their mutual differences. (Ventsel 2009: 31)

Lõpuks meikib sõna "samaväärsusahel" senssi. Kohe leidsin ka endale tuttava näite: kristlase jaoks on kõik "paganate" usundid samaväärsed. See on muidugi erijuht, aga leidub ka radikaalsem näide: Jehoova tunnistajate suhtumine "maailma" - kõik, mis paikneb väljaspool nende oma diskursust, on ühtemoodi Saatanast.

> ...discourse or text (semiosphere)... (Ventsel 2009: 33)

Milline meeldiv üllatus! Kui ma eelmisel kevadel semiosfääri uurisin ja lõpuks nimekirja tegin, mis ühe või teise autori jaoks on semiosfäär, jäi tekst välja. Oleksin pidanud aimama, et kui Mihhail Lotmani jaoks on semiosfääriks keel, siis kellegi jaks on semiosfäär ka tekst (või diskursus).

Ventsel, Andreas 2007. The construction of the 'we'-category: Political rhetoric in Soviet Estonia from June 1940 to July 1941. *Sign System Studies* 35. ½, 249-267

> The focus of studying political power moves away from the sovereign forms of power like state or administrative apparatus and the hithero systematically concealed forms of power enter the center of attention in the social sciences. In this framework politics can be conceptualised as "a practice of creation, reproduction and transformation of social relations" (Laclau, Mouffe 1985: 153) that can always be seen as an expression of the powers of discourse. One of the possibilities for constructing a power relation is through the use of deictics. (Ventsel 2007: 252)

Ventsel, Andreas 2009. The role of political rhetoric in the development of Soviet totalitarian language. *Russian Journal of Communication*, Vol. II, No. 1/2 (Winter/Spring 2009), 9-26

> Scientific discourse is characterised by attempts to minimise the ambiguity of the lexicon, which should ideally halt the drift of signifiers in relation to the signified. (Ventsel 2009: 10)

Täpselt see põhjus, miks erialakirjandust on kergem lugeda kui ilukirjandust; terminid korduvad ja kannavad ideaalis täpselt sama tähendust, sellal kui ilukõne üritab tähendust kohale toimetada entroopilisema keelekasutusega.

> A semiotic view to ideology is to be found in Reis's semiotic theory of ideology (1993). (Ventsel 2009: 10)

Mainitud teose pealkiri on sarnane käesolevaga: Towards a semiotics of ideology. Peab olema hea, kui mõlemad koopiad on käesoleval hetkel välja laenutatud.

> Ideologem - ideologically loaded word or expression (Kupina 1995, p. 13). (Ventsel 2009: 15)

Pärineb venekeelsest teosest. Meeldib, et ideologeem võib olla nii sõna kui ka väljendus, ehk ka mitteverbaalne märk. Saluudid, näiteks.

Kolm vahepealset artiklit ei toonud seekord ühtegi tsitaati, kuigi ka need siin on enamjaolt tsiteerimise tsiteerimised. Võib olla on asi selles, et Ventseli originaalsed mõtted, Laclau ja Lotmani ühildamine ja muu, on juba liiga selged, et neid märgata. Küll aga märkasin, et siin toimiti täpselt Rueschi sõnade vastu, kui viimane väitis, et mõisted nagu digitaalne ja analoogne, ehk Lotmani diskreetne ja kontinuaalne, sobivad ainult kirjeldamiseks, mitte seletamiseks. Seepärast tundus minu jaoks osa Laclau ja Lotmani ühildamisest meelevaldne, aga samas pole mul midagi täpsemat kosta, sest ma ei ole Laclaud ise lugenud peale ühe seminariteksti. Arvan, et tulevikus uuesti lugemine kulub ikkagi ära.

3.1.3 Filosoofilise hermeneutika klassikat (2012-01-06 00:43)

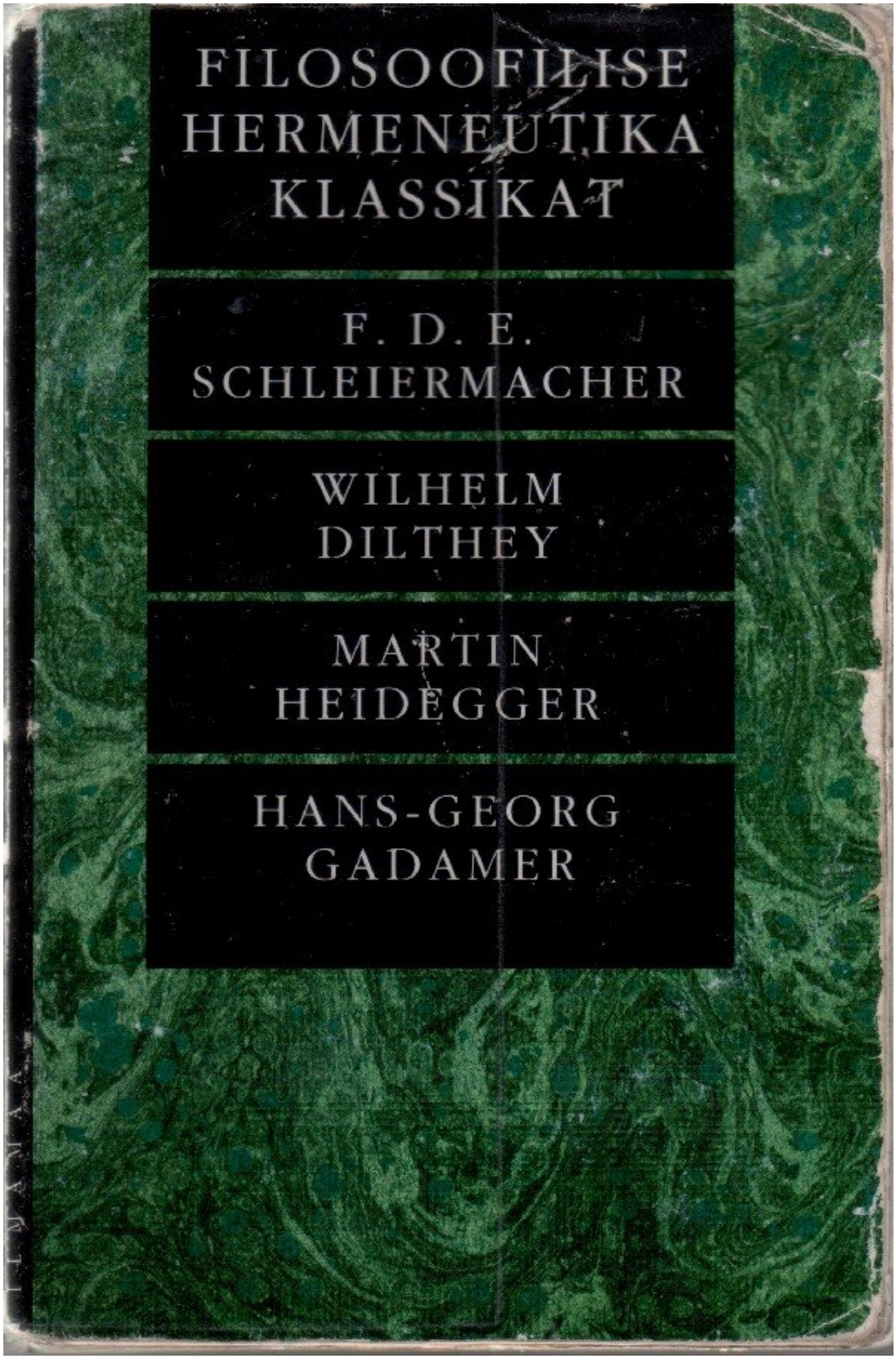

1997. Filosoofilise hermeneutika klassikat. Ilmamaa

Mitte *keerukas*, aga - võttes Andrus Tooli tõlkeharjumustest matti - *intrikaatne*:

in·tri·cate /'intrikit/

Adjective: Very complicated or detailed.

Synonyms: complicated - involved - complex - involute - knotty

Selle köite sisu tsiteerida oleks kummaline, aga kunagi ei või teada, olen näinud sellele (vähemalt Tooli saatele) viidatavat. Selleks puhuks jätan siia ka sisse skanneeritud avalehed. Ja Tooli saatesõna pealkiri on "Hermeneutika ja filosoofia. Saateks. Lk 251-328".

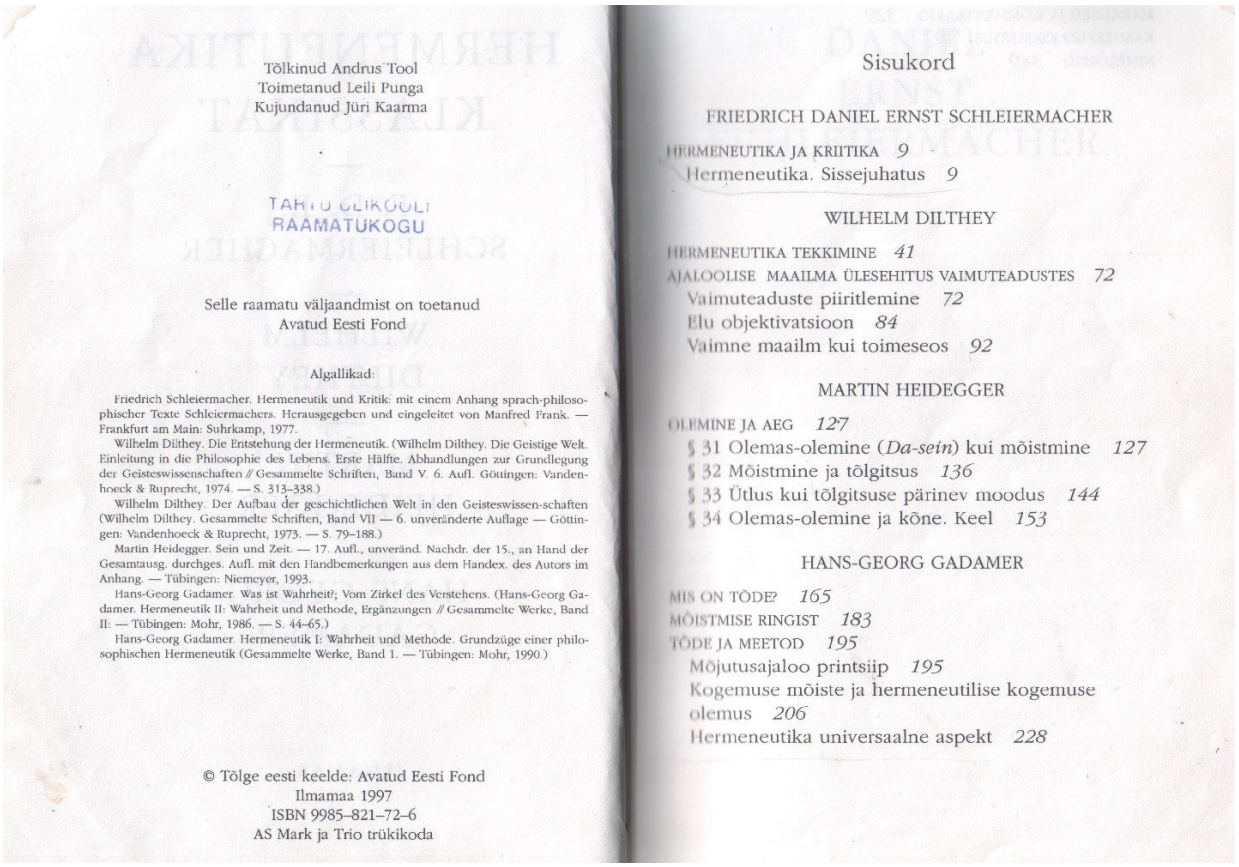

Tõlkinud Andrus Tool
Toimetanud Leili Punga
Kujundanud Jüri Kaarma

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

Selle raamatu väljaandmist on toetanud
Avatud Eesti Fond

Algallikad:

Friedrich Schleiermacher. Hermeneutik und Kritik: mit einem Anhang sprach-philosophischer Texte Schleiermachers. Herausgegeben und eingeleitet von Manfred Frank. — Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1977.

Wilhelm Dilthey. Die Entstehung der Hermeneutik. (Wilhelm Dilthey. Die Geistige Welt. Einleitung in die Philosophie des Lebens. Erste Hälfte. Abhandlungen zur Grundlegung der Geisteswissenschaften // Gesammelte Schriften, Band V. 6. Aufl. Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht, 1974. — S. 313–338.)

Wilhelm Dilthey. Der Aufbau der geschichtlichen Welt in den Geisteswissen-schaften (Wilhelm Dilthey. Gesammelte Schriften, Band VII — 6. unveränderte Auflage — Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht, 1973. — S. 79–188.)

Martin Heidegger. Sein und Zeit. — 17. Aufl., unveränd. Nachdr. der 15., an Hand der Gesamtausg. durchges. Aufl. mit den Handbemerkungen aus dem Handex. des Autors im Anhang. — Tübingen: Niemeyer, 1993.

Hans-Georg Gadamer. Was ist Wahrheit?; Vom Zirkel des Verstehens. (Hans-Georg Gadamer. Hermeneutik II: Wahrheit und Methode, Ergänzungen // Gesammelte Werke, Band II: — Tübingen: Mohr, 1986. — S. 44–65.)

Hans-Georg Gadamer. Hermeneutik I: Wahrheit und Methode. Grundzüge einer philosophischen Hermeneutik (Gesammelte Werke, Band 1. — Tübingen: Mohr, 1990.)

© Tõlge eesti keelde: Avatud Eesti Fond
Ilmamaa 1997
ISBN 9985–821–72–6
AS Mark ja Trio trükikoda

Sisukord

FRIEDRICH DANIEL ERNST SCHLEIERMACHER

HERMENEUTIKA JA KRIITIKA *9*
Hermeneutika. Sissejuhatus *9*

WILHELM DILTHEY

HERMENEUTIKA TEKKIMINE *41*
AJALOOLISE MAAILMA ÜLESEHITUS VAIMUTEADUSTES *72*
Vaimuteaduste piiritlemine *72*
Elu objektivatsioon *84*
Vaimne maailm kui toimeseos *92*

MARTIN HEIDEGGER

OLEMINE JA AEG *127*
§ 31 Olemas-olemine (*Da-sein*) kui mõistmine *127*
§ 32 Mõistmine ja tõlgitsus *136*
§ 33 Ütlus kui tõlgitsuse pärinev moodus *144*
§ 34 Olemas-olemine ja kõne. Keel *153*

HANS-GEORG GADAMER

MIS ON TÕDE? *165*
MÕISTMISE RINGIST *183*
TÕDE JA MEETOD *195*
Mõjutusajaloo printsiip *195*
Kogemuse mõiste ja hermeneutilise kogemuse olemus *206*
Hermeneutika universaalne aspekt *228*

Friedrigh Daniel Ernst Schleiermacher

Kunst kõnelda ja kunst mõista seisavad (vastavalt) teineteise vastas. (lk 10)

Nii nagu iga kõne omab kahekordset suhet keele tervikusse ja oma autori mõtlemise tervikusse, nii koosneb ka igasugune mõistmine kahest mõmendist: mõista kõnet keeles esile tooduna [grammaatiline] ja mõista teda faktina mõtlejas [psühholoogiline]. (lk 12)

Vaid tähtsusetu puhul rahuldume me ühekordse lugemisega. (lk 33)

Wilhelm Dilthey

Meie tegevus eeldab kõikjal teiste inimeste mõistmist; suur osa inimlikust õnnest tekib järeletundmisest (*Nachfühlen*) võõraile hingeseisundeile; kogu filosoofia- ja ajalooteadus põhineb eeldusel, et ainult sellist järelemõistmist (*Nachverständnis*) saab ülendada objektiivsuseni. (lk 41)

Võõras olemasolu on meile kõigepealt antud aga üksnes väljaspoolt meelefaktides, žestides, helides, tegudes. Alles selle, mis niiviisi üksikute märkidena meeltesse langeb, jäljendamise (*Nachbildung*) kaudu täiendame seda sisemist. Kõik - selle täienduse aine, tema struktuuri, tema individuaalseimad jooned - peame üle kandma omaenese elususest (*Lebendigkeit*). (lk 42)

Mõistmisel on erinevad astmed. Selle põhjuseks on eelkõige huvi. Kui huvi on piiratud, on seda ka mõistmine. Kui käsitult me kuulame mõnda seletust: me paneme selles tähele vaid mõnd meile praktiliselt tähtsat punkti ega tunne huvi kõneleja siseelu vastu. Seevastu teistel juhtudel me püüame pingsalt tungida kõneleja sisemusse iga ilme, iga sõna kaudu. (lk 43)

Martin Heidegger

Maailmas-olemise olemusliku visandi olemisviisiga olev omav oma olemist olemismõistmist konstitueerivana. (lk 134) [I don’t speak heidegger.]

Selle eksistentsiaalselt esmase kuulatamisvõime (*Hörenkönnens*) alusel on võimalik midagi sellist kui kuuletumine, mis ise on fundamentaalselt veel algupärasem kui see, mida psühholoogias määratletakse "eelkõige" kuulamisena - kõlade tajumine ja helide kuulmine. Ka kuuletumine omab mõistva kuulamise olemisviisi. "Eelkõige" ei kuule me ilmaski mürasid ja helikogumeid, vaid kriuksuvat vankrit, mootorratast. Kuulatakse kolonne marsil, põhjatuult, toksivat rähni, praksuvat tuld.
Vajaks juba väga kunstlikku ja komplitseeritud hoiakut, et "kuulata" "puhast müra". Et me aga eelkõige kuuleme mootorratast ja vankrit, on fenomenaalne tunnistus selle kohta, et olemasolemine maailmas-olemisena viibib ikka juba maailmasiseselt käepärase juures ja eelkõige üldse mitte "aistingute" juures, mille tunglus peaks esmalt vormitama, et anda hüppelauda, millelt subjekt end lahti tõukab, et lõpuks "maailmani" jõuda. Olemasolemine on olemuslikult mõistvana eelkõige mõistetu juures. (lk 157)

Hans-Georg Gadamer

Iga ütlus omab eeldusi mida ta välja ei ütle. (lk 177)

Kui antiik poleks klassikaliseks saanud, see tähendab eeskujupäraseks iga lausumise, mõtlemise ja loomise jaoks, siis poleks ka klassikalist filoloogiat. Kuid see kehtib ka iga muu filoloogia jaoks, et temas toimib lummatus teisest, võõrast või kaugest, mis end meile avab. (lk 180)

Nagu kõik võrdpildid, nii lonkab ka see. Kuid ühe võrdpildi lonkamine pole puudus, vaid tema poolt teostatava abstraktse tulemuse pöördkülg. (lk 231)

Kõigi inimestevaheliste elusuhete sisemine ajaloolisus seisneb selles, et vastastikuse tunnustuse pärast tuleb pidevalt võidelda. (lk 223)

Armastuse tee, mida Diotima õpetab, viib kaunitelt kehadelt kaunite hingedeni ja sealt kaunite tavade, kommete ja seadusteni, lõpuks teadusteni (näit. kaunite arvuvahekordadeni, mida õpetab arvuõpetus), selle "kaunite kõnede laia mereni" - ja viib üle kõige selle väljapoole. (lk 234)

...metafoorika... (lk 242) [Okei.]

Andrus Tool

...blameerivat... (lk 269) [Ei.]

Eluobjektivatsioonid on sfäär, milles inimene leiab end olevat sünnist peale. "Veel enne, kui ta kõnelema õpib, on ta juba täiesti sisse kastetud ühisuste (*Gemeinsamkeiten*) meediumisse. Žeste ja ilmeid, liigutusi ja hüüatusi, sõnu ja lauseid õpib ta mõistma vaid seetõttu, et need tulevad talle ette üha nendesamadena ja sellessamas suhtes tollesse, mida nad tähendavad ja väljendavad. Nii orienteerub üksikisik objektiivse vaimu maailmas". Niisugust orienteerumist nimetab Dilthey "elementaarseks mõistmiseks". (lk 299)

3.1.4 Introduction to theoretical linguistics (2012-01-06 18:26)

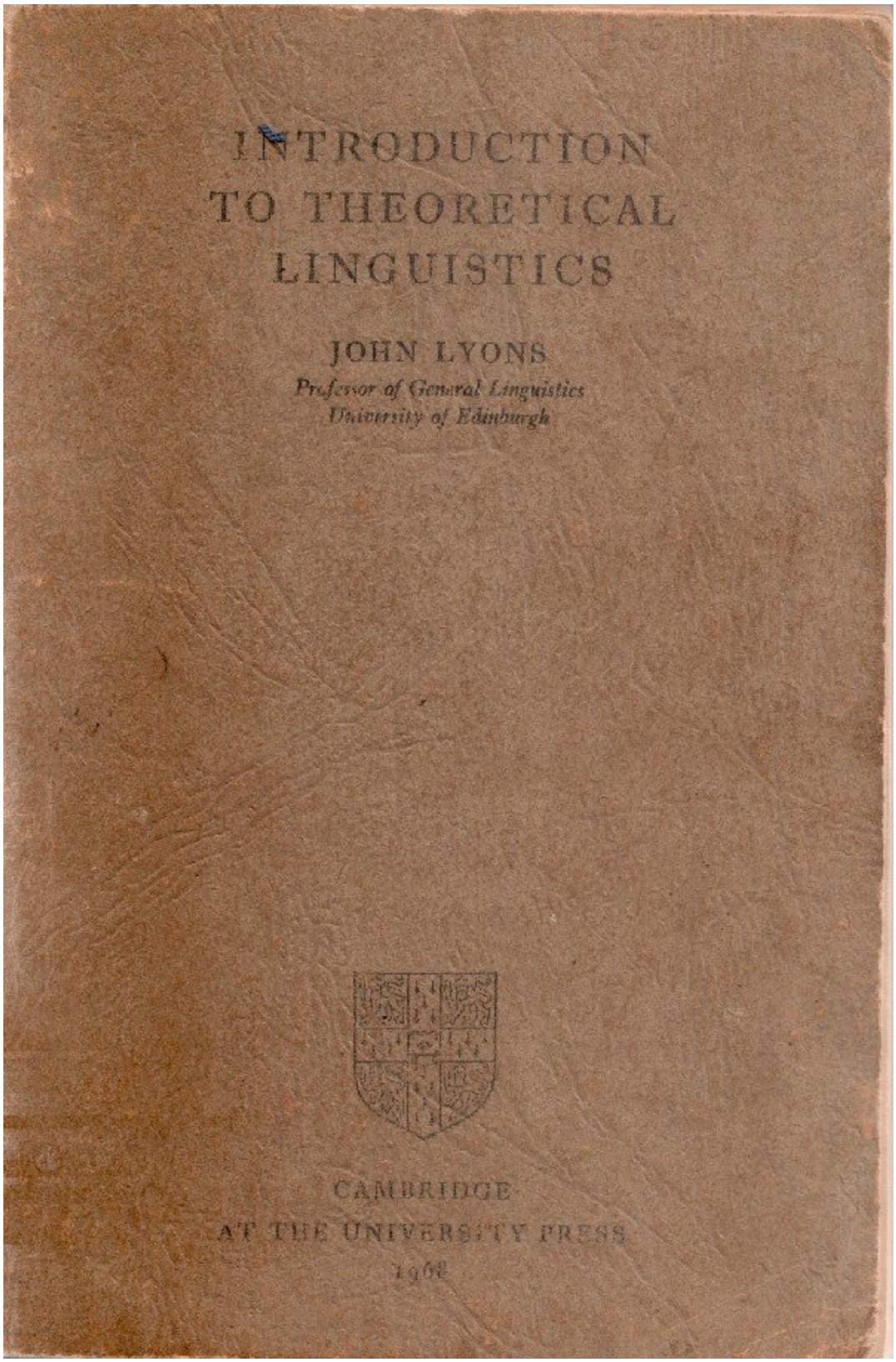

Lyons, John 1968. Introduction to theoretical linguistics. Cambridge : Cambridge University Press

> The Greek philosophers debated whether language was governed by 'nature' or 'convention' was a commonplace of Greek philosophical speculation. To say that a particular institution was 'natural' was to imply that it had its origin in eternal and immutable principles outside man himself (and was therefore inviolable); to say that it was 'conventional' implied that it was merely the result of custom and tradition (that is, of some tacit agreement, or 'social contract', among the members of the community - a 'contract' which, since it was made by men, could be broken by men). (Lyons 1968: 4)

Täpselt nagu vaidlused universalistide ja relativistide vahel näoilmete üle.

> ...the traditional term 'paradigm' is merely the Greek word for 'model' or 'example'. (Lyons 1968: 7)

Püha müristus! *Etymo* is Greek for 'true' or 'real'!

> That the dispute between the 'analogist' and the 'anomalists' was not settled once and for all by Greeks is hardly surprising. In the first place, the distinction between *descriptive* and *prescriptive* (or *normative*) grammar was not clearly drawn (that is to say, the distinction between describing how people actually speak and write and prescribing how they ought to speak and write: we shall discuss this distinction in some detail later: cf. 1.4.3). (Lyons 1968: 7)

Kõlab analoogiliselt erinevusega akadeemilise mitteverbaalse suhtlemise kirjanduse ja aimekirjanduslike keha-keeleõpikute vahel.

> There are more important differences between spoken and written language than those brought about by the development of homophony and homography. No writing-system represents all the significant variations of pitch and stress which are present in spoken utterances; and the conventions of punctuation to distinguish different kinds of sentences (e.g. the use of an exclamation-mark or question-mark, rather than a full-stop) and the practice of italicizing words for emphasis constitute, at best, an indirect and imperfect means of supplying this deficiency. Moreover, in the typical situations in which the written language is used there is no direct, face-to-face confrontation of writer and reader; information which might be carried by the gestures and facial expressions accompnaying speech must therefore be conveyed verbally. The fact that there are invariably such differences as these between speech and writing means that written language cannot be regarded as *merely* the transference of spoken language to another medium. (Lyons 1968: 40)

Väga ilmne, aga siiski meeldiv kohata trükis. Lisaks veel meediumite küsimus ja Birdwhistelli tähelepanek, et nii lingvistiline kui kineesiline on infrakommunikatiivsed süsteemid - "päris suhtlemine" kasutab kõiki kanaleid.

> Although spoken language may be associated with various conventional gestures and facial expressions, these gestures and expressions do not realize formal units of the same level as those realized by the constituent sounds of the accompanying words: that is to say, a particular gesture does not combine with sounds to make a word in the way that two or more sounds combine to make a word. (Lyons 1968: 61)

Väga julge väide. Kindlasti võib leida ka erandi mis seda ümber lükkab.

> ...by 'functional' is to be understood 'relevant for the purpose of communication'... (Lyons 1968: 99)

Hästi öeldud!

> The organ (or that part of it) which is brought into contact with (or close to) the point of articulation is called the articulator... (Lyons 1968: 104)

Foneetikas on "artiklaatori" mõiste päris kena, aga mis oleks "selle organi" üldnimetus MVS-s?

> ...the native speaker has learned to respond to certain phonetic differences as functional in his language and to neglect others as irrelevant for the purpose of communication. (Lyons 1968: 113)

Sensory gating.

Pole paha! Märksõnade (siltide) hulka lisandus lingvistika. Nüüd järgmise juurde...

3.1.5 Semantika (Õim) (2012-01-07 02:57)

Õim, Haldur 1974. Semantika. Tallinn : Valgus

552

See raamat läks lappama just nagu eelmine lingvistikateemaline. Algus hea ja tuttav ning lõpus pikk ja tüütu joru mingist kindlast valdkonnast (siin generatiivne grammaatika, Lyonsil foneetika). Sellest hoolimata oli enamus käesolevast mõnus lugemine. Võib-olla selle pärast, et enamus selle sisust on ühel või teisel moel kas loengutes või teistes teostes rohkemal või vähemal määral juba antud. Ilmselt mõjukas raamat. Tsiteerimisväärtus aga kahjuks madal.

> Mõned teadlased on vaadelnud seda ka omaette distsipliinina, nimetades seda zooseminootikaks. (Õim 1974: 13)

Võin ainult oletada, et neil lehekülgedel käsitles ta tuntud zooseminootiku Thomas Sebeoki teemat. Kahjuks ei ole ma ise veel zooseminautikaga tutvust teinud.

> Emotsioonid nõuavad vahetut reaktsiooni. Mõtlemine pole aga eriti võimalik seal, kus sunnitakse otsekohe tegutsema. Keele abil teatatav informatsioon ongi enamasti selline, mis ei nõua mingit vahetut tegutsemist. Teatava informatsiooni eesmärgiks pole muuta mitte niivõrd inimese käitumist, kuivõrd tema teadmisi. (Õim 1974: 17)

Tahan sellele vastu vaielda. Käitumine ja mõtlemine või teadmised ja emotsioonid on omavahel ikka tihedalt seotud. Leian, et teadmine ei ole väärtuslik iseenesest, vaid ikka edasise käitumise koordineerimiseks. Sellist seisukohta võib ilmselt nimetada etopoeetiliseks.

> Mälus oleva tähenduste süsteemi mõneti teistsugune aspekt tuleb esile katsetes, mis viis läbi A. Paivio. Ta oletas, et on teatud erinevus konkreetsete ja abstraktsete tähenduste kodeerimisviisis: abstraktsete tähenduste esitus sõltub hoopis suuremal määral sõnastusest, milles informatsioon teatatakse, kui konkreetsete tähenduste esitus. Viimased kodeeritakse mingis mitteverbaalses koodis, kujunditena, piltidena, kuna esimesi on raske sel viisil talletada. (Õim 1974: 64)

Siin on pikem kirjeldus Paivio väitest, millega mina kohtusin esmakordselt siin. Kirjelduse järgi on Paivio järeldused minu jaoks liialt seotud verbaalse kanaliga. Mitteverbaalse mälu küsimus on märksa olulisem kui seda lausungite meenutamise kaudu võib avastada. Seostub see ju üldisema küsimusega kuidas me töötleme informatsiooni teiste ja enda käitumise kohta.

3.1.6 Semantika (Tenjes) (2012-01-08 19:26)

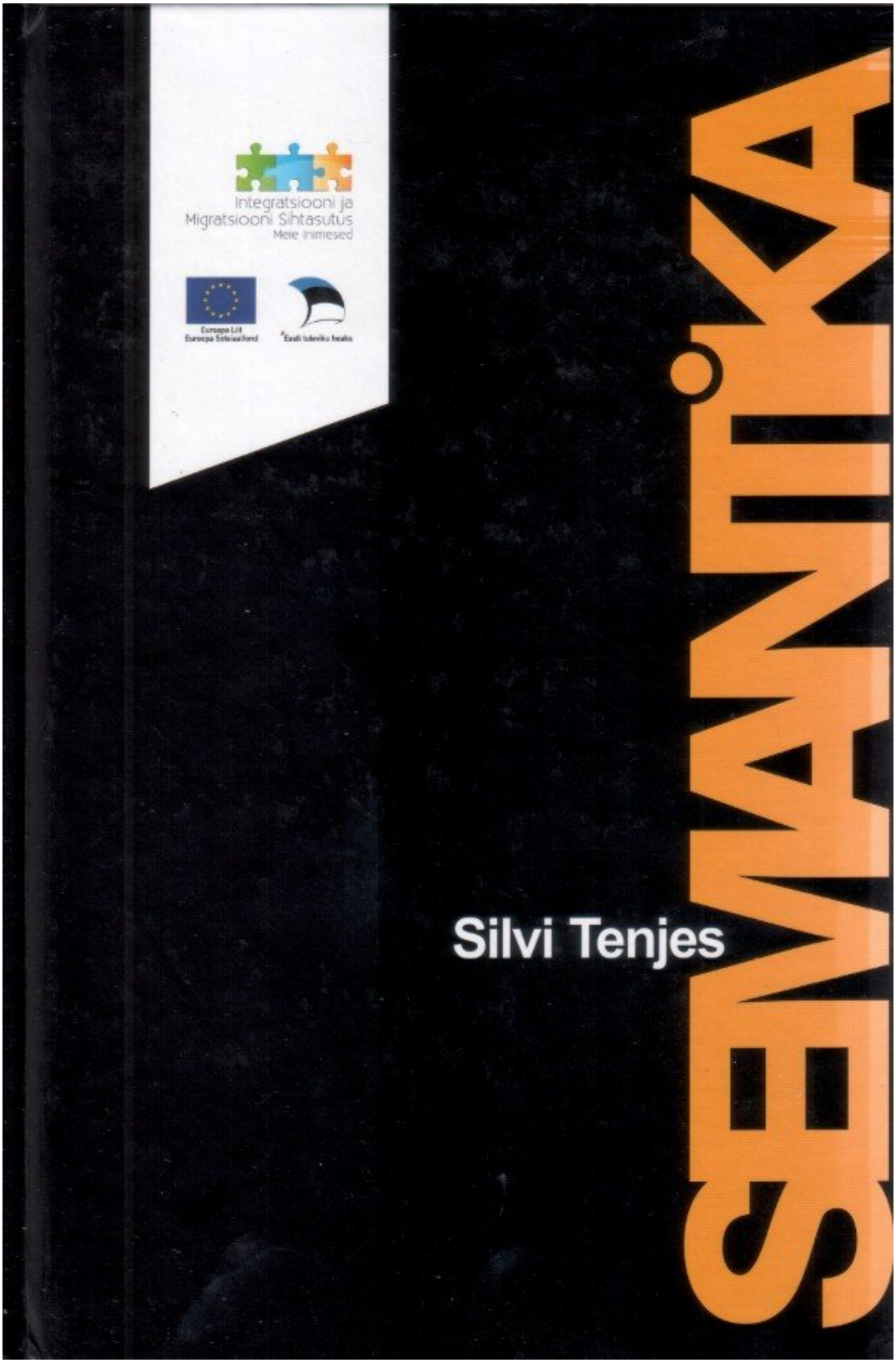

Tenjes, Silvi 2010. Semantika. Tartu : Tartu Ülikooli Kirjastus

554

See on vististi ainus kaanepilt siinses blogis, kus on nii eksplitsiitne ideologeem: "Eesti tuleviku heaks". Siin pole aga midagi imestada, Euroopa Sotsiaalfondi rahastatud ja "Tasuta jaotatav tiraaž". Minu jaoks samavõrd kummastav kui Õimu raamatu esimestel lehekülgedel "Sarja ühiskondlik toimetuskolleegium".
Ka siin oli Paivio katsest väljavõte, aga viide Paiviole oli kaduma läinud. Ikka juhtub. Meeldis, et alguse poole väga palju semiootilist teksti. Tuli tahtmine lisada siltide hulka semiootika, aga siiski hoidun.

> Sotsiaalne tähendus viitab keele kasutamisele selleks, et **luua ja reguleerida sotsiaalseid suhteid ja säilitada sotsiaalseid rolle.** Niisugust keelekasutuse tüüpi kirjeldatakse alternatiivselt ka kui sotsiaalset või faatilist (ingl *phatic*) kommunikatsiooni (Lyons 1997, 1981). Mõiste *faatiline kommunikatsioon* rõhutab sotsiaalse osaduse, kaasluse, huviühisuse kogemust ja osalust sotsiaalsetes keelelistes rituaalides (ingl *social linguistic rituals*). Faatilises suhtluses on verbaalse interaktsiooni informeeriv roll väike, seevastu on tal oluline roll sotsiaalse diskursuse elavdamiseks. Sotsiaalne tähendus tuleb esile suhtluse rituaalse keelekasutuse kaudu, mille alla kuulub ka nt tervitamine, vabandamine, õnnistamine või kaastunde avaldamine. Milline on järgmiste lausete informatiivne väärtus ja milline on nende roll sotsiaalses diskursuses? *Kuidas käsi käib? Vabandage, et ma hilinesin. Palju õnne uue töökoha puhul! Kahju, et sinuga see õnnetus juhtus*. Nt tervitamine on lihtsalt igasuguse vestluse tavaline algus. (Tenjes 2010: 38)

Siin lõpu poole näivad "väärtus" tähendusega ning "roll" funktsiooniga äravahetatavad. Nende sõnade üle tuleks mõtiskleda.

> Assotsiatiivne tähendus sisaldab nii palju läbikaalutlemata faktoreid, et neid saab uurida süstemaatiliselt ainult umbkaudsete statistiliste vahenditega. Psühholoogid C. E. Osgood, G: Suci ja P. Tannenbaum esitasid oma töös *Tähenduse mõõtmine* (ingl *The Measurement of Meaning*, 1957) ühe assotsiatiivse tähenduse mittetäieliku analüüsi, kasutades statistilise mõõtmise meetodit. Nad mõõtsid afektiivset tähendust - emotsionaalseid reaktsioone, mis olid seotud sõnadega. Autorid kasutasid nn eristustesti (*Kas see on hea või halb? kiire või aeglane? väike või suur?*). Nad asetasid mõiste multidimensioonilisse *semantilisse ruumi*, kasutades andmeid kõneleja otsustuste kohta, mida salvestati seitsmepunktilisel skaalal. (Tenjes 2010: 61)

See "umbkaudsed statistilised vahendid" on päris täpne kirjeldus semantilise ruumi meetodist. Tartu raamatukogudes on "The Measurement of Meaning" kõik kordustrükid olemas. Kunagi võiks isegi sisse vaadata, et Mehrabiani katseid täielikumalt mõista.

> Uurijate üks kokkuvõtvaid tulemusi ütleb, et konkreetse tähenduse jaoks olid olulised kolm dimensiooni: väärtuslikkus (*hea - halb*), tõhusus (*kõva - pehme*) ja aktiivsus (*aktiivne - passiivne*). (Tenjes 2010: 62)

Peab ju olema mingi mõistuslik selgitus, miks Mehrabian otsustas nt "väärtuse" seostada "staatusega". Isegi pinnapealselt tundub, et ühildada mõisted "hea" ja "kõrge staatusega" ning "halb" ja "madala staatusega" avab võimaluse sotsiaalse võimu olemuse üle arutlemiseks.

> Tähendusülekannete juures on oluline **kogemuslikkuse dimensioon**. Semantilise sfääri aluseks on inimese meeleline ja sotsiaalne kogemus ning tähendused tuletatakse kogemuslikkusest kindlate struktuuride, kindlate protsesside alusel (millest üks on metaforisatsioon). (Tenjes 2010: 76)

Siin meenus aeg mil ma käisin ringi, taskus välja prinditud ja lamineeritud (Ekmani raamatust pärinevad) "näoilmete õppimise harjutused" ja palusin tuttavatel näoilmeid nimetada või kirjeldada. Suur osa vastuseid pärinesid isiklikest kogemustest, näiteks "ta sepistab minu seljataga midagi" või "üleolev".

Modaalne tähenduskiht sisaldab *hinnangulisust*. Tavaliselt mõeldaksegi modaalsuse ja modaaltähenduste all hinnangu modaalsust. On olemas ka nullmodaalsus. Nullmodaalne väitelause on pelgalt mingit situatsiooni väljendav konstanteering:
Tõnu on saarlane.
Tõnu sõidab kokkutulekule.
(Tenjes 2010: 96)

. Nullmodaalne väide on seega mitte-normatiivne aksioom. Ma ei ole multimodaalsusega eriti tuttav, aga selle tsitaadi valguses näib, et mis eristab multimodaalset näiteks multikanalilisest on just see *hinnangulisuse* moment, mis minu jaoks seostub ristviidatavusega (*cross-referencing*): ühe modaalsuse kaudu saab teisele anda hinnangu. See erineb vasturääkivast suhtlemisest (mida Mehrabian uuris) selle poolest, et erinevad modaalsused ei anna mitte vastukäivat informatsiooni, vaid mõjuvad üksteise vastuvõttu hinnanguliselt. Tegelikkus on kindlasti midagi muud, multimodaalsus on veel valge laik minu kaardi peal.

3.1.7 Hermeneutics and Social Science (2012-01-19 00:56)

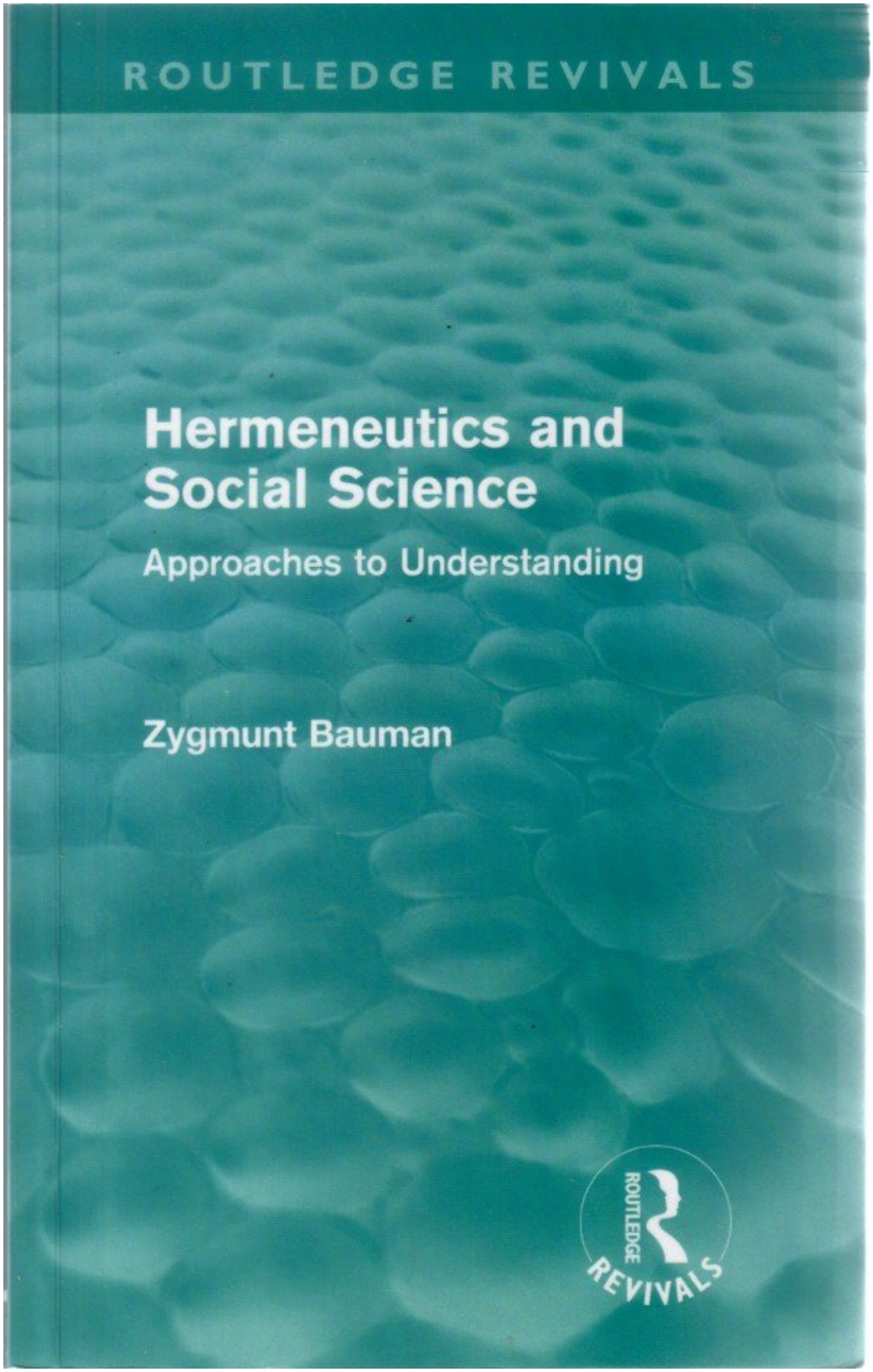

Bauman, Zygmunt 2010 [1978]. Hermeneutics and Social Science. New York : Routledge Revivals

Men and women do what they do on purpose. Social phenomena, since they are ultimately acts of men and women, demand to be understood in a different way than by mere explaining. Understanding them must contain an element missing from the explaining of natural phenomena: **the retrieval of purpose, of intention, of the unique configuration of thoughts and feelings which preceded a social phenomenon and found its only manifestation, imperfect and incomplete, in the observable consequences of action**. To understand a human act, therefore, was to grasp the meaning with which the actor's intention invested it; a task, as could be easily seen, essentially different from that of natural science. (Bauman 2010: 12)

This realization has been reflected in philosophical hermeneutics in the notion of 'hermeneutic circle'. Understanding means going in circles: rather than a unilinear progress towards better and less vulnerable knowledge, it consists of an **endless recapitulation and reassessment of collective memories - ever more voluminous, but always selective**. It is difficult to see how any of the successive recapitulations can claim to be final and conclusive; still more difficult would be to substantiate this claim. The plight came to be seen as specific to the study of the social, presenting the 'understanding' sciences with problems unknown to the science bent on mere 'explaining'. (Bauman 2010: 17)

The individual psyche still reserved as their prototype, but it coult be accommodated to the new purpose only if subjected to a subtle transformation: **what had been an individual's property became a supra-individual power**; what had been the individual *Steele* turned into a collective *Geist*, and later *Kultur*; what had been a name for individual autonomy and freedom became the theoretical expression of the individual's submission to a larger community, the *Volks-* or *Zeit-geist* which no individual could transcend, as only inside it could he fulfil his individuality. (Bauman 2010: 24)

Hegel gave historical dimension to the two revolutionary ideas of Kant: that the 'object of knowledge' is essentially distinct from the 'object of reality' (and not its passive reflection, copy or replica); and whose impact no object of knowledge can be cleansed. The subject has been promoted from a distorting and unwanted factor of the cognitive act to a role as an indispensable condition of all knowledge. **Subjectivity was shown to be inseparable from cognition; and objective knowledge, therefore, could not be reached, if at all, only through this subjectivity.** (Bauman 2010: 48)

Social nature must mediate human understanding in so far as the true nature of human relations is mediated by distorting appearances.(Bauman 2010: 49)

Social action is only that action which is oriented towards other human beings, i.e. a part of social intercourse; but it must be a part of normatively regulated intercourse (e.g., economic activity is only social if, and then only in so far as, 'the actor's actual control over economic goods is represented by others'). And **it must be motivationally oriented towards relations with other people, and hence be amenable to understanding.** Thus the mass fury of a crowd, in which thoughtful control of behaviour is for a time suspended, is not a social action. Or, rather, both types of behaviour stand 'on the indefinite borderline of social action'. Somebody can, just, make imitation of conscious and deliberate principle of his conduct; for instance, a *nouveau riche* may wish to be accepted by the aristocracy of inherited wealth, and for this purpose to imitate their style of life lavishly. Somebody else may consciously seek in the anonymity of the crowd an escape from the responsibility which otherwise he would have to take individually and which he finds unbearable. Thus the specific cases of crowd behaviour and imitation can cross the boundary between social and non-social action in both directions. (Bauman 2010: 80)

…the instrumentality, or purposefulness of conduct (and therefore the possibility of viewing it as a quasi-rational behaviour), is taken by Weber as the defining feature of action as distinct from mere behaviour. (Bauman 2010: 81)

All this having been said and considered, the structure of the instrumental-rational action emerges as the only framework in which sociological study as an activity aimed at the objective understanding of human behaviour can take place. **Human behaviour can be the subject-matter of sociology in so far as, and to the extent in which, it can be considered portrayed as having such a structure**. In this, sociology is at one with the dominant tendency of modern society, which renders only instrumental-rational action socially relevant and therefore subject to normative regulation. Thus the stage has been set for a methodical analysis of the process of understanding itself. (Bauman 2010: 82)

Weber goes out of his way to make the distinction he promised in the preface as strict as possible. He tells us that 'the ideal type of meaningful action where the meaning is fully conscious and explicit is a marginal case'. Indeed, 'in the great majority of cases actual action goes on in a state of inarticulate half-consciousness of its subjective meaning'. As it were, 'the "conscious motives" may well, even to the actor himself, conceal the various "motives" and "repressions" which constitute the real driving force of action'. (Bauman 2010: 85-86)

And so the old problem, first brought to our attention by the allegory of the cave, is still with us: if I grasp the truth which resides outside the cave, how can I pass it over to the rest of the cavedwellers? Or, for this matter, how can I myself use it in my later life in the cave? Plato light-heartedly bypasses the question. Husserl asked it explicitly, but offered no answer. Instead, he proposed that we remain forever outside. Only the chosen few can afford to take up his offer. The rest will remain largely unaffected. They will have to continue to struggle with their misunderstandings using the self-same old and crude methods Husserl so distaintfully rejected. (Bauman 2010: 127)

As a motto for *The Structure of Social Action*, his first and most seminal of books, which launched his 'coluntaristic theory of action' as a foundation for a new sociology, **Parsons selected a sentence from Weber stating that any thoughtful reflection on the ultimate elements of meaningful human action is above all related to the categories of 'means' and 'ends'**. The selection is indeed a frank statement of the major message of the book and, for this matter, of the guiding idea of the entire majestic system of sociology which Parsons later developed. (Bauman 2010:)

This is nothing less than a statement of the logical necessity of society. Indeed, **if interaction is a relation involving actors' responses to each other's expectations, a certain 'stability of meaning which can be only assured by "conventions" observed by both parties', as well as 'generalization from the particularity of specific situations' become the indispensable preconditions of action, in as far as the action is oriented towards the gratification of actors' interests**. Therefore, the necessity of society (generalization of typical patterns of inter-situations) and cultural system (stability of meanings) are logically contained in the means-end scheme of action. (Bauman 2010: 141)

What Weber would portray as a resultant of the play of historical forces is for Parsons a stern and unquestionable requirement of reason. If rational action is a value, here are the unavoidable consequences, up to the requirement of 'apportioning sufficient power and prestige' to 'allocative and integrative roles' in society, i.e. to the people who are appointed (or self-appointed) to **distribute differentially rewards and punishments and to spread the dominant ideas**. (Bauman 2010: 144)

Heidegger's concept of historicity leaves many a problem unsolves. **The sociologist would ascribe paramount importance to one, the role of human interaction, to which Heidegger pays only cursory attention**. He satisfies himself with settling his differences with Husserl and declares **'the other' as originally and unavoidably present in my existence**. But here his interest in 'the other' lapses. The fact that there are many people co-existing and engaged in manifold relations (linguistic exchanges being an aspect of virtually all of them, but only an aspect) does not seem to strike him as a profound or fateful feature of existence - and, consequently, of the practice of understanding. His *Dasein* is engaged in the dialogue with history, with the past and the future, much more often, much more intensely and passionately, than with his contemporaries. Heidegger effectively did away with most timeless essences attributed to man. (Bauman 2010: 168)

Other people are present in my world not just as other existences - a constant invitation to, and potential objects of, communication. What happens between us is not just linguistic exchanges. But *Rede* and *Grede* - speech and chatter - is the only typology of interhuman relations Heidegger is concerned with. We vainly search his writings for an account, or at least an acknowledgement, of the rich variety of ways in which one human existence can enter the existence of another: conflict ranging from quarrel to war, physical violence, political and economic subordination, barring access to information, etc. Are all these typoes of inter-human relations devoid of significance in the shaping both actiality and potentiality of understanding? Can the most acute and stubborn problems of understanding be truly posited if no account is taken of them? (Bauman 2010: 169)

As one of the most original of Shutz's follower, Aaron V. Cicourel, would say, 'Participants in social interaction apparently "understand" many things . . . even though such matters are not mentioned explicitly.' The above statement can be only interpreted in one way: actors' understanding does not take the form of thoughts actually thought, brought by the actors themselves in the light of consciousness. If the word 'understand' is put in inverted commas, it is because this understanding, which is clearly not an empirical 'event' in time and space, is not what we usually mean by understanding: a purposeful act of consciousness. It appears in our analysis of action rather than in the heads of actors, and it appears as a necessary condition of the actors' occurrence, rather than as a report of what has actually happened 'out there'. If we say that actors 'apparently' understand many things they do not give any account of, what we mean is that, unless those things were 'understood', we would not be able to give a logical account of the action we observed. The action would not make any sense. (Bauman 2010: 178)

If it is some definition-like knowledge in the head of the speaker which gives words their meanings, what are we to do about the only-too-common cases of when we are supposed to give account of it'? Surely it follows that 'to know' in the sense of the first part of the sentence is not the same thing as 'to know' in the sense of the second part: **to understand the meaning is not the same thing as to be able to give account of it**, for instance to define the word, or to tell the motive of my action. What is it, then? (Bauman 2010: 179)

The stock of knowledge, as we already know, includes the information that other people like us exist and that their conduct has the same structure which we 'know' from the experience of our own behaviour. **This knowledge renders other people potential partners in communication viewed as a 'trade of meanings', as a mutual effort to grasp the message conveyed by words, gestures, facial expressions, etc**. Other people (again a piece of knowledge being an indispensable part of natural attitude) differ from all other types, and from inanimate objects in particular, in that they are to be understood; that is, their conduct is to be interpreted as a basically voluntary and purpose-oriented action. (Bauman 2010: 184)

Thus the manor and the village remained for centuries within each other's reach; there is no doubt that their respective 'world definitions' and behavioural codes were sharply distinct; still, the highly ritualized

and otherwise restricted communication between the two, cast into a tight and stiff frame of inviolable etiquette, effectively preventing the possibility of the clash of meanings from ever actualizing in a way which could jeopardize the smoothness of mutual exchange. The village was allowed glimpses only of the outer, 'public' fringes of the manor; manor and village spoke different languages; tha manor could be approached and addressed only on special, strictly determined occasions and in equally strictly defined manners. These and many other simple cultural rules kept the manor and the village, however close to each other physically, in watertight compartments; on the whole, leakages which could spill meanings kept in one container over the content of the other were effectively controlled. (Bauman 2010: 198)

As long as it remains unchallenged, a dominance attained and guarded by force allows the dominant group to dispose of the problem of cultural variety by viewing other styles of life as either condemnable deviations from the right pattern, or patterns as inferior as they are strange. This view - the point demands repeated emphasis - would never suffice unless supported by the **actual superiority of power or physical force. Viewing a pattern as superior can remain effective as a means of suspending communication (and, consequently, minimizes the chance of understanding being posited as a task)** only as long as it supplements and reflects the actual relation of subordination. Alternatively, though for a relatively brief period, a similar view may draw its strenght from the aspirations of a group aiming at establishing its own dominance. (Bauman 2010: 199)

Positing another person or another culture as a subject to be understood, rather than an object whose behaviour is to be causally explained (i.e. reduced to external, objectified, circumstances), **presupposes a degree of respect, and acceptance of an equality**, however relative. (Bauman 2010: 202)

Wishing to learn 'how to go on', the ego accepts the alter's intentions as essentially unalterable conditions of action. He treats them as one treats natural phenomena, except for the acknowledged symbolic status of the observable human acts and, consequently, an allowance for possible deception, insecurity, or technical ineptness. The motive which triggers off the effort of understanding in this sense is the ego's intention to adjust his or her behaviour to requirements laid out by the alter's unquestionable power over the ego. This remains true even if, in the end, the ego seeks to use the acquired knowledge of the alter's intentions **to manipulate the alter's conduct in his own interest**. (Bauman 2010: 203)

It is being said that sociology must be an 'understanding' science since human behaviour is 'symbolic'. Symbols are objects which send us to something other than themselves. **They, so to speak, have a meaning which resides outside them**; only the person who is aware of the 'invisible link' between the symbol and the object for which it stands can grasp this meaning. Thus, for example, only a person who knows the Highway Code 'understands' a white triangle with walking silhouettes on it as a warning that children are crossing the road. Only a peasant of East Poland, well versed in local customs, will understand that his offer of marriage has been turned down when he is served a bowl of black gruel. The argument from symbols seems, however, unconvincing. Symbols may serve the twin purposes of understanding and control only if the link with the objects they symbolize is regular and reasonably stable. But the same applies to symptoms which help us to comprehend natural events. Thus for everybpdy but a permanent dweller in the desert a wet pavement 'means' recent rainfall. For every person versed in basic chemistry the redness of a litmus strip 'means' acidity of a solution. (Bauman 2010: 206)

Indeed, when I say, 'I do not understand', **when confronted with an unfamiliar human gesture, a sentence of a strange language, or an implement I cannot attach to any known function, I tacitly assume that there is something to understand, that I would be led to its referent if only I knew the link between them**. I assume, in other words, that the link exists in much the same objective way as between the we pavement and rainfall. It is exactly because of this assumption that understanding becomes a viable project. (Bauman 2010: 206)

Thus perceiving an object as human boils down to assuming that the object has its own 'inner reality' structured in the same way as ours. That is to say, that the object sets purposes to its activity, intends to 'express' something in the fashion of results of action, controlts the course of action in thoughts, reacts emotionally to situation and the changes introduced by the action, etc. Above all, we believe that the object's control over its own 'inner' reality is as limited as ours; that is, that the link between his 'overt' purposes, i.e. purposes as he sees them and gives account of, and the actual content of his action is somewhat less than perfect; that he cannot give a full and cogent account of the 'true' motives which guide his action; that he is incapable of conceptualizing all the contents of his 'inner' reality. Whenever account is given of the impact of 'inner' reality upon the actual conduct, the question of 'veracity' arises, different from the question of 'truth' in that it cannot be answered (if at all) by discourse and negotiation only, rather than by objective testing. (Bauman 2010: 211-212)

Do we in fact need insight into the psychical process in the mind of the actor in order to *understand* his behaviour? Do we actually reconstruct this mental process when engaged in the effort of understanding? It is true that we normally refer to such mental processes when accounting for out *interpretation*. **We articulate our version of other people's conduct** in terms like 'he thinks that', 'he does not like it', 'he does not wish, 'he wanted to', 'what he meant was', etc., all implying that we have penetrated the 'inside' of our partner's mind and found the meaning of his behaviour there. The question is, however, **whether these are only the terms which we use to couch our interpretation, or whether they are a true expression of what we have actually done**. (Bauman 2010: 213)

The paramount obstacle standing in way of true consensus is the structure of dominance, which defies both conditions of rational agreement. The discussion of the grounds of validity of behavioural norms is suppressed, replaced by sacred or secular, but always ideological legitimations of the authority of the source. (According to Michel Foucault, constitutive parts of the 'discursive formation' responsible for the socially accepted meanings are the question, 'Who is speaking? Who, among the totality of speaking individuals, is accorded the right to use this sort of language?' and the 'institutional sites' from which contributions to the discourse are made. This is, in Habermas's theory, an attribute of a distorted communication; an attribute which most ethnomethodologists tend to leave out of sight altogether.) (Bauman 2010: 244)

- Anthony Giddens, *New Rules of Sociological Method*
- Karl Mannheim, *Ideology and Utopia; Introduction to the Sociology of Knowledge*
- Florian Znaniecki, *Cultural Sciences: Their Origin and Development*
- Florian Znaniecki, *The Method of Sociology*
- Zygmunt Bauman, *Towards a Critical Sociology*
- Paul Ricoeur, *The Conflict of Interpretations*, *Essays in Hermeneutics*
- Talcott Parsons, *The Structure of Social Action*
- Talcott Parsons, *The Social System*
- Alfred Schuts, Thomas Luckmann, *The Structures of the Life-World*
- Aaron V. Cicourel, *Cognitive Sociology*
- Gregory Bateson, *Steps to an Ecology of Mind*

- Claude Lévi-Strauss, *Structural Anthropology*

- Claude Lévi-Strauss, *The Scope of Anthropology*

- Claude Lévi-Strauss, *The Savage Mind*

- Jürgen Habermas, *Knowledge and Human Interests*

hea, parem, kõige parem

3.1.8 Nonverbal communication of aggression (2012-01-23 17:43)

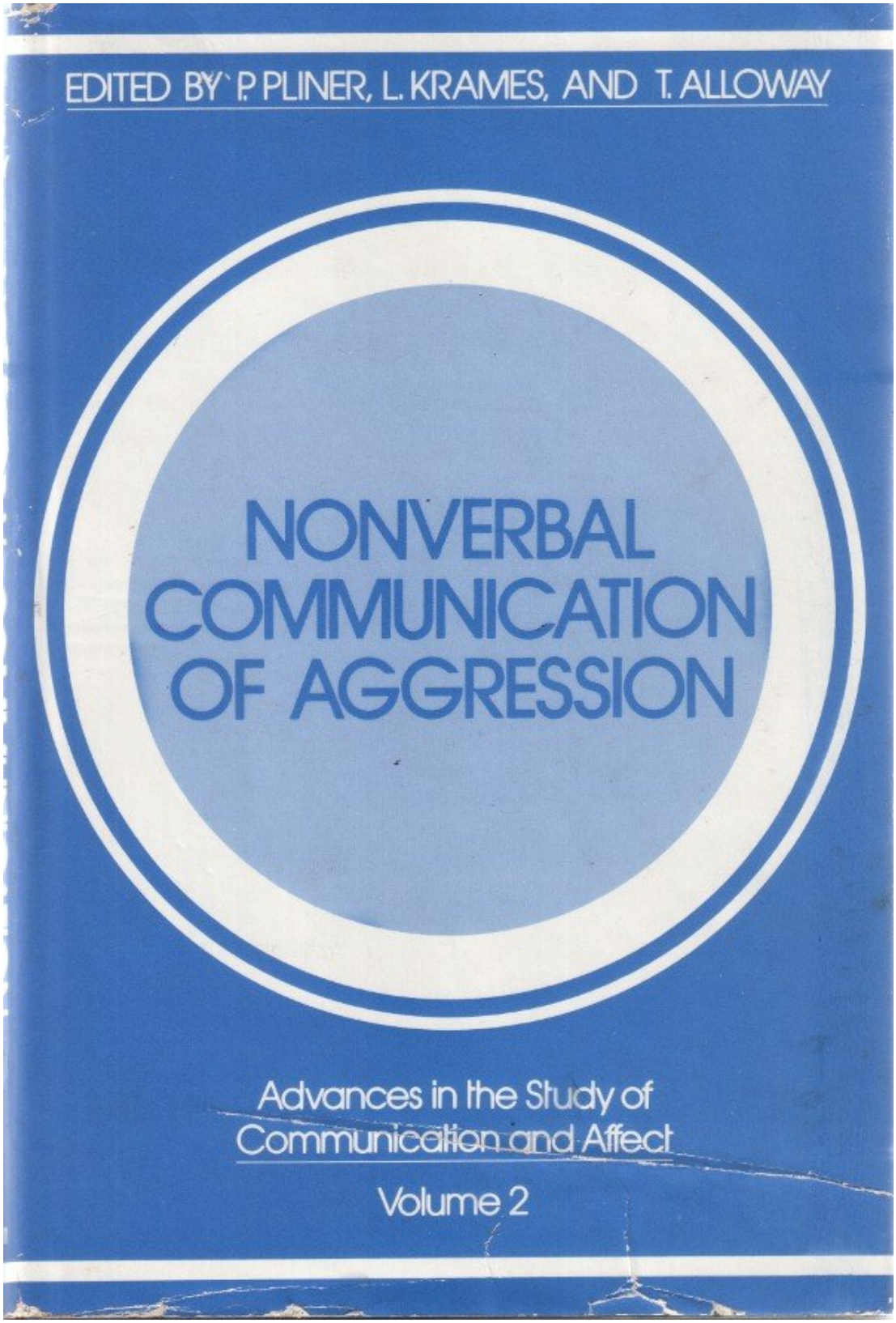

Pliner, Patricia, Lester Krames, and Thomas Alloway, editors. Nonverbal communication of aggression: proceed-

ings of the fourth annual Symposium on Communication and Affect held at Erindale College, University of Toronto, March 28-30, 1974. Symposium on Communication and Affect (1974, Erindale College). Advances in the Study of Communication and Affect, v. 2. New York: Plenum Press, c1975.
või:
Pliner, Patricia (ed) 1975. Nonverbal Communication of Aggression (Advances in the Study of Communication and Affect, Vol. 2). New York : Plenum Press

Sarles, Harvey 1975. "Language and Communication-II: The View from '74". In: . pp. 1-19.

> THe field of human ethology has gained a literature, if not exactly a substance. In fact, there may be two fields splitting and emerging - one which is essentially **psychological-individual**, the other more **anthropological-social** - as they tend to approach the same apparent subject matter from two quite different perspectives. (Sarles 1975: 2)

> Teachers seem to get a great deal of their feedback about what's going on in their students' heads from watching their faces. Teachers must make rapid judgements about whether a point is understood, and by whom. Their data are primarily facial expressions. So a student who either looks stupid in some static overarching sense, or whose look is interpreted as confused or stupid, will have some effect on the conduct of any class. Depending on the teacher, his or her mood, patience, etc., that stupid-looking student may get a lot more teaching energy - or more likely, apparently, he will begin to be treated differently from the bright-looking students. (Sarles 1975: 11)

Exline, Ralph V., Ellyson, Steve L., Long, Barbara 1975. "Visual Behavior as an Aspect of Power Role Relationships". In: . pp. 21-52.

> This book is concerned with the nonverbal communication of aggression, and our discussion will focus on the darker side of eye engagements, though we will deal more with power and control than with aggression pwr se. Power, control, aggression - the concepts are closely linked, for how often is one who gives little indication of interest in influencing or controlling the actions of others likely to be described ad infringing or encroaching on another's rights or territory? (Exline, Ellyson & Long 1975: 22)

> To say that the eye "takes" is to say that we use our eyes to obtain information about the other. This information is useful either in gauging his reaction to our speech and/or behavior, or in using his nonverbal behavior to better understand or to evaluate the validity of the message he provides us in words. Thus one function of looking is to obtain information from and about the speaker which cannot be derived from his words alone. Such information would seem to be relevant to our personal concerns of communication or comprehension. (Exline, Ellyson & Long 1975: 24)

> The second factor, i.e. the "norm of attention," is operative in both speaking and listening roles, for convention of courtesy would seem to require that both the speaker and listener give evidence of "paying attention" to the other. Looking at another is a conventional way of indicating such attention. (Exline, Ellyson & Long 1975: 30)

Ellsworth, Phoebe C. 1975. "Direct Gaze as a Social Stimulus: The Example of Aggression". In: . pp. 53-75.

> Some nonverbal behaviors may have reliable diagnostic significance for psychologists, although here the evidence is much less clear. Finally, there remain a great many nonverbal behaviors which do not have an invariant significance, but which may nonetheless be influential stimuli in social interactions. The "meaning" of these behaviors changes from one situation to another and from one interpersonal relationship to another. (Ellsworth 1975: 54)

Most studies that have dealt with the meaning of nonverbal behavior in social interaction have concentrated on the meanings inferred by an observer of the behavior. Similarly, in this discussion, the "meaning" which changes when the same cue occurs in different contexts refers to the observer's reaction to the cue and his interpretation of it, since as yet we have very little information about other types of social meaning. (Ellsworth 1975: 55)

Taken together, these studies provide fairly strong support for the proposition that the meaning of a look is not intrinsic to the look but derives in large meaning from the context. Thus a stare is not just a threatening signal that triggers flight, and a downcast gaze is much more complicated than a simple appeasement gesture. However, this flexibility of interpretation across contexts does not imply that visual behaviors are unimportant social stimuli. On the contrary, within each social context studied, the direct gaze had powerful and fairly consistent effects, effects which differed from those of gaze aversion. It was, as we have argued, a salient, arousing, and involving stimulus, a stimulus which demanded a response. If no appropriate response could be found, the person who was gazed at tried to escape from the demand by fleeing from the situation. (Ellsworth 1975: 69)

Between the face and the atmosphere of the situation lies a huge range of factors - posture, status relationships, degree of acquaitance, purpose, setting and formality of interaction, cultural factors, and so on, and so on. Few of these have received much empirical attention in relation to visual behavior, with the exception of Birdwhistell's observations of subcultural differences (1970), explorations of status relationships by Mehrabian (1969) and Exline (this volume), and Rubin's research on romance (1970). (Ellsworth 1975: 70)

Izard, Carroll E. 1975. "Patterns of Emotions and Emotion Communication in "Hostility" and Aggression". In:. pp. 77-101.

It is no accident that we speak of the "heat of anger"; the flushed face of the angry individual feels and looks hot. Aggression that occurs in anger is more likely to be direct result of relatively intense emotion in an individual whose enegry has been highly mobilized. On the contrary, contempt can be considered the "cool" emotion in the "hostility" triad. It seems reasonable that it is the contempt situation in which the "cold-blooded" aggressor operates, since contempt is a distancing and devaluing emotion. This description also has validity in the language of common usage, as indicated by such phrases as "murder in cold blood," or "cold-blooded killer." (Izard 1975: 84)

Menzen, E. W. Jr. 1975. "Communication and Aggression in a Group of Young Chimpanzees". In: . pp. 103-133.

Biologically speaking, thee is just as much competition within a goup as between strangers, but the rules become more subtle and shared by all, and they are less apt to entail bloodshed and useless expenditure of energy. In other words, societies (almost by definition) develop *conventionalized* forms of competition over resources (Wynne-Edwards, 1962). The conventions provide relatively orderly and efficient (cooperative?) means of determining who will get what, and when. (Menzen 1975: 119)

Miller, Robert E. 1975. "Nonverbal Expressions of Aggression and Submission in Social Groups of Primates". In: . pp. 135-160.

A feature of most primate groupings is a social dominance hierarchy. While the behavioral expression and the degree of control exerted by the most dominant animal shows considerable variability from species to species, close observation reveals that some individuals are accorded unusual respect by the other members of the group and that they often control movements of the troop during the foraging expedition,

limit the aggressive activities within the group, and coordinate defense of the troop against predators or intrusions by other groups of the same species. The most dominant animal is generally an adult male, or, in some cases, a group of two or three adult males who cooperate and share the leadership position. It is clear from many studies and in many species of animals from the rat to primates the male hormone, testosterone, is a factor influencing aggressive behavior. (Miller 1975: 138)

We have suggested that the complete lack of nonverbal fluency in isolates is a most important factor in their inadequacy and distorted social behavior and, further, that social experiences during the first year of life are required for the monkey to acquire the essentials of nonverbal behavior. (Miller 1975: 50)

These psychoactive drugs, which altered the course and nature of group social interactions, also changed the transmission and reception of nonverbal cues in the cooperative conditioning task, lending support to the notion that effective nonverbal behavior is the sine qua non of successful group interactions. (Miller 1975: 150)

The young child must learn to be instructed by his elders to control aggression and to express assertiveness in socially acceptable ways. Inherent in this view is that the child must recognize and respond appropriately to those subtle, expressive cues that reveal hostility and rising anger in associates so that his own behavior can be modified to avert an outbreak of violence. (Miller 1975: 155)

One might anticipate that the study of nonverbal fluency in man may similarly reveal that aggression is importantly related with the failure of subjects to perceive and interpret subtle expressions of irritation and annoyance in others so that behavior can be modulated in time to prevent an escalation to anger. It would be particularly interesting to study the developmental course of the sending and receiving of nonverbal expressions so that one could relate early social experience with subsequent nonverbal performances. Since aggressive behavior almost invariantly is accompanied by highly visible nonverbal as well as verbal responses, the study of the gradations of expressions that culminate in overt hostility would seem to be important for the understanding of human aggression. (Miller 1975: 157)

Ginsburg, Benson E. 1975. "Nonverbal Communication: The Effects of Affect on Individual and Group Behavior". In: . pp. 161-173.

For us as verbal beings, there is a premium on communication by spoken language. However, at the level of affect, the verbalizations are redundant. If I have never felt whatever it is that you feel, your words will not communicate your feelings to me in the same sense that they would had I experienced them. Even if I have shared in the emotions you are expressing verbally, I must still judge whether you feel them and mean them or whether you are dissembling, and I will use other and often nonverbal cues in order to make this decision. One may say that he or she loves another, but the truth of this statement will be judged by a multitude of other cues: a glance, a smile, a touch, and certain consistencies of behavior over time. (Ginsburg 1975: 162)

The association of the signal with the mood or affect and, in turn, with the appropriate act, is established by experience in these contexts, whether the eye of the beholder belongs to a human investigator or to a conspecific. We have, for example, reared a female cub in complete visual isolation from the age of 3 weeks to 10 months. When she was first introduced to other wolves, she did not recognize their threats, greetings, or dominance posture and reacter inappopriately. Her own vocalizations and body postures contained a suitable repertoire of wolf behavior, but she did not use these in appropriate combinations or contexts and was thus not "understood" by other wolves. By being forced to interact with them under restraint from the time she emerged from isolation, she managed to put her communication system in place in 4 or 5 days. She had the genetic potential, but this way, by itself, no sufficient to insure that she would be able either to communicate or to understand. (Ginsburg 1975: 164)

Ratner, Stanley R. 1975. "Animal's Defenses: Fighting in Predator-Prey Relations". In: 175-190.

Notice that mimicries only sometimes involve postures and movements when the prey takes a posture to look like something else. Thus, only in some cases does this defense involve a signal to the predator. (Ratner 1975: 181)

SKÄNNID:

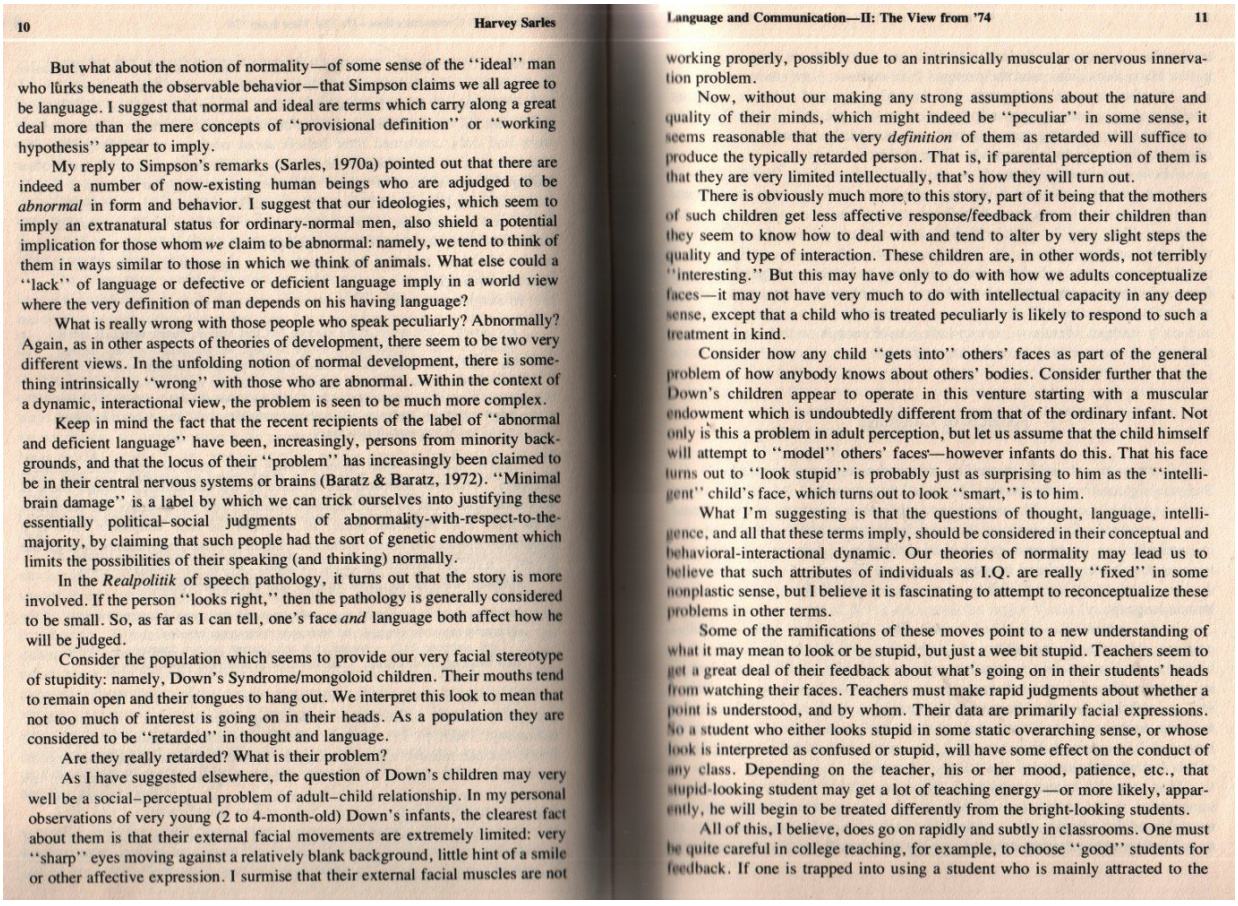

10 Harvey Sarles

But what about the notion of normality—of some sense of the ''ideal'' man who lurks beneath the observable behavior—that Simpson claims we all agree to be language. I suggest that normal and ideal are terms which carry along a great deal more than the mere concepts of ''provisional definition'' or ''working hypothesis'' appear to imply.

My reply to Simpson's remarks (Sarles, 1970a) pointed out that there are indeed a number of now-existing human beings who are adjudged to be *abnormal* in form and behavior. I suggest that our ideologies, which seem to imply an extranatural status for ordinary-normal men, also shield a potential implication for those whom *we* claim to be abnormal: namely, we tend to think of them in ways similar to those in which we think of animals. What else could a ''lack'' of language or defective or deficient language imply in a world view where the very definition of man depends on his having language?

What is really wrong with those people who speak peculiarly? Abnormally? Again, as in other aspects of theories of development, there seem to be two very different views. In the unfolding notion of normal development, there is something intrinsically ''wrong'' with those who are abnormal. Within the context of a dynamic, interactional view, the problem is seen to be much more complex.

Keep in mind the fact that the recent recipients of the label of ''abnormal and deficient language'' have been, increasingly, persons from minority backgrounds, and that the locus of their ''problem'' has increasingly been claimed to be in their central nervous systems or brains (Baratz & Baratz, 1972). ''Minimal brain damage'' is a label by which we can trick ourselves into justifying these essentially political–social judgments of abnormality-with-respect-to-the-majority, by claiming that such people had the sort of genetic endowment which limits the possibilities of their speaking (and thinking) normally.

In the *Realpolitik* of speech pathology, it turns out that the story is more involved. If the person ''looks right,'' then the pathology is generally considered to be small. So, as far as I can tell, one's face *and* language both affect how he will be judged.

Consider the population which seems to provide our very facial stereotype of stupidity: namely, Down's Syndrome/mongoloid children. Their mouths tend to remain open and their tongues to hang out. We interpret this look to mean that not too much of interest is going on in their heads. As a population they are considered to be ''retarded'' in thought and language.

Are they really retarded? What is their problem?

As I have suggested elsewhere, the question of Down's children may very well be a social–perceptual problem of adult–child relationship. In my personal observations of very young (2 to 4-month-old) Down's infants, the clearest fact about them is that their external facial movements are extremely limited: very ''sharp'' eyes moving against a relatively blank background, little hint of a smile or other affective expression. I surmise that their external facial muscles are not

Language and Communication—II: The View from '74 11

working properly, possibly due to an intrinsically muscular or nervous innervation problem.

Now, without our making any strong assumptions about the nature and quality of their minds, which might indeed be ''peculiar'' in some sense, it seems reasonable that the very *definition* of them as retarded will suffice to produce the typically retarded person. That is, if parental perception of them is that they are very limited intellectually, that's how they will turn out.

There is obviously much more to this story, part of it being that the mothers of such children get less affective response/feedback from their children than they seem to know how to deal with and tend to alter by very slight steps the quality and type of interaction. These children are, in other words, not terribly ''interesting.'' But this may have only to do with how we adults conceptualize faces—it may not have very much to do with intellectual capacity in any deep sense, except that a child who is treated peculiarly is likely to respond to such a treatment in kind.

Consider how any child ''gets into'' others' faces as part of the general problem of how anybody knows about others' bodies. Consider further that the Down's children appear to operate in this venture starting with a muscular endowment which is undoubtedly different from that of the ordinary infant. Not only is this a problem in adult perception, but let us assume that the child himself will attempt to ''model'' others' faces—however infants do this. That his face turns out to ''look stupid'' is probably just as surprising to him as the ''intelligent'' child's face, which turns out to look ''smart,'' is to him.

What I'm suggesting is that the questions of thought, language, intelligence, and all that these terms imply, should be considered in their conceptual and behavioral-interactional dynamic. Our theories of normality may lead us to believe that such attributes of individuals as I.Q. are really ''fixed'' in some nonplastic sense, but I believe it is fascinating to attempt to reconceptualize these problems in other terms.

Some of the ramifications of these moves point to a new understanding of what it may mean to look or be stupid, but just a wee bit stupid. Teachers seem to get a great deal of their feedback about what's going on in their students' heads from watching their faces. Teachers must make rapid judgments about whether a point is understood, and by whom. Their data are primarily facial expressions. So a student who either looks stupid in some static overarching sense, or whose look is interpreted as confused or stupid, will have some effect on the conduct of any class. Depending on the teacher, his or her mood, patience, etc., that stupid-looking student may get a lot of teaching energy—or more likely, apparently, he will begin to be treated differently from the bright-looking students.

All of this, I believe, does go on rapidly and subtly in classrooms. One must be quite careful in college teaching, for example, to choose ''good'' students for feedback. If one is trapped into using a student who is mainly attracted to the

The concept that is the subject of this book is a prime example of the terminological problem. The concept of aggression in its various forms has many meanings. Aggressiveness can be considered as a characteristic of the all-American hero—extroverted, self-assertive, and eminently successful. But aggressiveness may also be used to characterize the ugly American—cruel, combative, and destructive. Aggressiveness can be viewed as a mechanism essential for the defense of personal integrity, family, community, or country, or as the fatal step toward the destruction or dehumanizing of both the actor and the victim.

Regrettably, this acknowledgment of a very complex problem for the students of aggression will not be followed by a set of answers that will satisfy everyone. However, I shall define aggression and some related terms as they will be used in this chapter. It is probably not fruitful in the long run to attempt to invent a new term for aggression since its relationship to the old one would probably create confusion as it moved from science to common usage. Perhaps a more fruitful approach would be to use common terms but restrict their meanings as appropriate for the particular theoretical framework and experimentation to be done. It is with this attitude that the following definitions are offered.

1. *Emotion (Fundamental, Discrete).* An emotion is a complex phenomenon having neurophysiological, behavioral-expressive, and experiential components. The intraindividual process whereby these components interact to produce the emotion is an evolutionary-biogenetic phenomenon. For example, in the human being the expression of anger and the experiential phenomenon of anger are innate, pancultural, universal phenomena.

2. *Patterns of Emotions.* A pattern of emotions is a combination of two or more fundamental emotions which under particular conditions tend to occur together (either simultaneously or in alternating sequence) and to interact in such a way that all of the emotions in the pattern have some motivational impact on the organism and its behavior.

3. *Drives.* A drive is a motivational state brought about by tissue change or tissue deficit. I refer to the common phenomena of hunger, thirst, fatigue, etc. The motivational intensity of all the drives, except pain, is cyclical in nature. Two of the drives, pain and sex, have some of the characteristics of emotions.

4. *Affect.* Affect is a general nonspecific term that includes all the foregoing motivational states and processes. Thus, the affective domain includes the fundamental emotions, patterns of emotions, and drives. The affective domain also embraces all states or processes in which one of the affects is linked with or interacting with perception or cognition.

5. *Emotion–Emotion Interaction.* An emotion-emotion interaction is the amplification, attenuation, or inhibition of one emotion by another.

6. *Emotion–Drive Interaction.* These are motivational states characterized by the amplification, attenuation, or inhibition of drive by emotion or vice versa.

7. *Affect–Cognition Interaction.* Affects typically interact with and influence perceptual and cognitive processes. On the other hand, cognition often plays a role in the activation and regulation of affect.

8. *Affective–Cognitive Orientation.* Frequent interaction of a particular affect or pattern of affects with a particular set of ideas may produce an affective—cognitive orientation which then functions as a characteristic of the individual or personality trait.

9. *Behavior.* Behavior is distinguished from affective states and processes. Thus emotions and drives are not considered as behavior but as the experiential phenomena that produce behavior or behavioral tendencies. Behavior consists of various forms of action, verbal or physical, typically action that is a function of the whole organism.

10. *Affect Expression.* Affect expression occupies a middle ground between an experiential/motivational state and behavior. For example, the patterning of the striate muscles of the face in the form of anger expression is part of an experiential/motivational process and a form of behavior. However, the more essential properties of a facial, vocal, gestural, or postural expression that is integral to the emotion process are motivational not behavioral.

While I think it is useful to draw these distinctions between affective processes, affect expression, and behavior, it is recognized that maintaining these distinctions will be difficult. While these statements distinguish between subjective experience and behavior and thus narrow the meaning of the latter, our definition of behavior is still rather broad. It includes perceptual and cognitive processes (perception, imaging, thinking, remembering, planning, speaking), as well as manipulatory and locomotor activity.

11. *Hostility.* Hostility is a complex affective concept. It consists of a variable set of interacting emotions and drives. The emotions most prominent in the pattern of hostility are anger, disgust, and contempt. Hostility also involves drive states–cognition and various affect interactions. Hostility has both experiential and expressive components. The affects in hostility influence perceptual processes and tend to foster cognitive processes consonant with the underlying affect. The characteristics of hostility will be discussed in greater detail in later sections of the chapter.

12. *Aggression.* Within the theoretical framework underlying the foregoing definitions, aggression is defined as hostile behavior. Thus aggression is a physical act instigated and maintained in part by one or more of the emotions in the hostility pattern and intended to harm the object. The term "physical act" includes speech as well as all other physical actions. The harm may be psychological or biological, a blow to the body, or to the self-concept. Thus the hurt caused by aggression may be from genuine pain, negative emotions, or both. In general, aggression follows from the hostility affects and the associated imagery and ideas. However, aggressive action can influence the ongoing

While the idea of the comparative method is elaborated and defended in other publications (Denny & Ratner, 1970, p.7; Ratner, 1972), we will use it at the present time as a tool in order to learn something about defenses of animals. However, as a guide to thinking about comparative method, it can be considered to be like any other method, a tool that is used to work on a problem. So, the comparative method can be used in the same way as the quantitative method—not as an end in itself, but as a set of procedures to guide thinking and research. The comparative method is used when the investigator faces behaviors that have diversity. Defensive behaviors clearly appear to be diverse, especially if they are considered in terms of the forms they take and the number of species that show them. Defenses range from postures to bites and from insects to bears.

Table I shows the sequence of steps taken by the investigator who is using the comparative method. The first step, Stage I, involves amassing casual information about the behavior and, if possible, examining published reports that deal with the behavior. This step helps to get perspective on the diversity of the behavior, its functions, and mechanisms possibly associated with the behavior. Stage I is reminiscent of the "hip boot" stage of biology in which naturalists roamed fields and ponds getting ideas about biological objects and entered sketches and descriptions into reports. Stage II, an unfamiliar one for many psychologists, involves establishing the way to talk about the behaviors that are under investigation. In a word, it is necessary to know what you are talking about before you can make progress in understanding. Further, it is necessary to have the event in some perspective from Stage I in order to be effective at Stage II. Thus, the application of Stage II implies the development of a classification—a language—for the description of defensive behaviors and the postulation of mechanisms for the action of these behaviors. General criteria influence the classification of behaviors. Among them are: emphasis on functional classification as opposed to structural classification; classification along dimensions, such as time, energy, or economic value; validity of classification, which requires that

Table I. The Stages Approach to Comparative Analysis

Order		
I	Background information	Search for informal and formal information sources
II	Taxonomy	Develop functional classification system
III	Research preparations	Specify valid and reliable examples of each class
IV	Variables	Identify variables that affect classes
V	Origins and comparisons	Trace origins of classes and compare classes
VI	General theory	Identify general mechanisms that relate all classes

the class reflect the facts of the background information as opposed to cultural traditions or unrepresentative samples.

Stage III, called development of research preparation, means that the investigator identifies the research setting including the animal, its history, and the measuring procedures that provide a good example of the behaviors that have been identified from Stage II. In other words, the investigator of predator defenses needs a research preparation that does for him what the fruit fly preparation did for genetics and the Skinner box preparation did for learning.

The fourth stage of comparative analysis is the most familiar to experimental psychologists. At Stage IV the investigator identifies the variables that affect the behavior or process he is studying. A number of descriptive variables immediately suggest themselves for investigation. Among them are the age of the animal, the sex of the animal, the species of the animal, and the past history of the animal. The actions of many of the descriptive variables are ordinarily of a practical significance rather than a theoretical significance. However, each behavioral process ordinarily has special variables whose actions are suggested from Stage I and whose effect has theoretical significance in terms of understanding mechanisms. Thus, Stage IV serves both as a way to demonstrate the effects of variables that may affect the behavior and as a way to uncover the dynamics of the behavior. Stage IV requires knowledge about research preparations, appropriate classes of behavior, and a solid perspective from Stage I.

Comparative Method and Predator Defenses

Now, what can this framework tell us about the predator defenses of animals? The application of Stage I yields the idea that predator-prey relations are very general and crucial in the lives of animals, including invertebrates. From the point of view of the predator, the analysis deals with their food and the behaviors associated with food getting. From the point of view of the prey (the point of view that will be emphasized in this discussion), the analysis emphasizes behaviors associated with keeping the predator from his food.

What can the prey do to reduce his vulnerability? Reviews of reports from naturalists and other students of behavior reveal a number of things about the answer to this question. (1) The review of background sources suggests that the point of view of the prey is less frequently and less vigorously examined than the point of view of the predator. In other words, more is said about the predator than about the prey. (2) The language to describe the action of the prey is both incomplete and personalized for particular investigators. Investigators have generated large vocabularies that are not widely used, so a search of the research literature requires a lot of browsing. (3) The browsing route seems to yield the most information when reports of the natural history of the general biology of a genus of animals or class of animals is the topic of the text. So, for example, the

3.1.9 The Swiss Pioneer in NVCS Heini Hediger (2012-01-24 00:46)

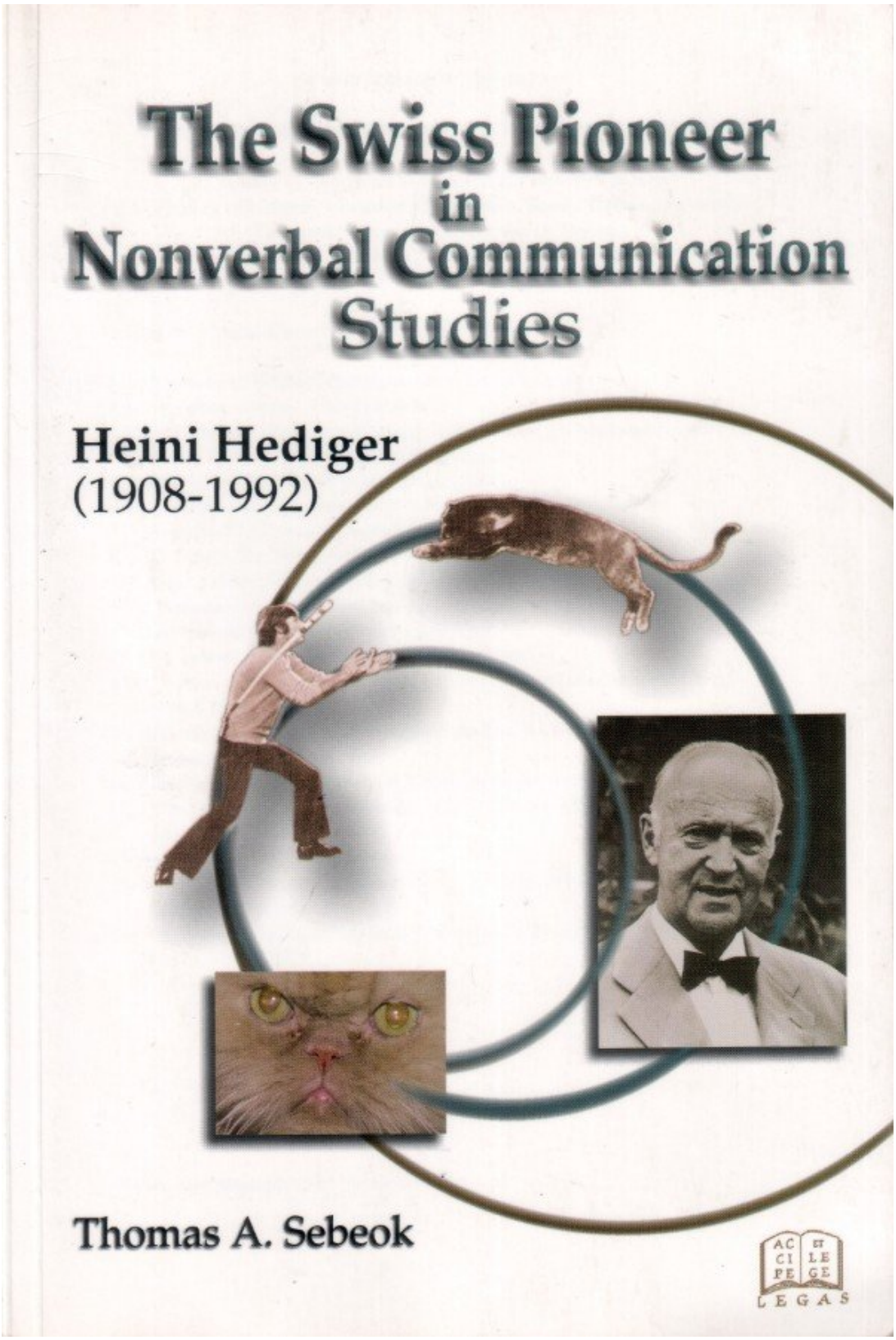

Sebeok, Thomas A. 2001. The Swiss Pioneer in Nonverbal Communication Studies, Heini Hediger (1908-1992).

New York ; Ottawa : Legas

Kena lugemine, paeluvad pildid ja huvitavad allmärkused, aga Sebeoki enda tekstist midagi märkimisväärset tsiteerimiseks ei leidnudki. Liiga lühike ja argine. Danesi eessõnast leidsin aga kaks kasulikku katkendit. Muu hulgas sain teada, et Danesi jaoks on PMS (Primary Modeling System), SMS ja TSM samaväärsed Perice'i esmasuse, teisesuse ja kolmasusega. Igatahes, modelleerimisest:

Danesi, Marcel 2001. Hediger through Sebeok: An Introduction to the Biosemiotic Paradigm

> In this framework, the notion of *modeling* is pivotal. This is definable as the species-specific ability to produce *forms* to stand for referents that have some relevance to species continuity. In the human species, the form may be imagined, in which case it is called by psychologists a *mental image*, or it may be something externalized, in which case it is called by semioticians and philosophers, a *representation*. Semiotic research has identified four basic types of forms: (1) *signs* (words, gestures, etc.); (2) *texts* (stories, theories, etc.); (3) *codes* (language, music, etc.); and (4) *figural assemblages* (metaphors, metonyms, etc.). More specifically, a *model* can be defined as a *form* that has been imagined or made externally (through some physical medium) to stand for an object, event, feeling, etc., known as a *referent*, or for a class of similar (or related) objects, events, feelings, et.c, known as a *referential domain*. (Danesi 2001: 8)

> The ability to make models is, actually, a derivative of semiosis. When an infant comes into contact with a new object, his or her instinctive reaction is to explore it with the *senses*, i.e. to handle it, taste it, smell it, listen to any sounds it makes, and visually observe its features. This exploratory phase of knowing the object constitutes a *sensory modeling* stage. The resulting internal model (metnal image) allows the infant to *recognize* the same object subsequently without having, each time, to examine it over again "from scratch" with his or her sensory system (although the infant often will examine its physical qualities for various other reasons). (Danesi 2001: 10)

Ja kasulik viide: Mitchell, W. Robert and Nicholas S Thompson, eds. *Deception: Perspectives on Human and Nonhuman Deceit*. Albany: State University of New York Press. Ah, ja Desmond Morris oli 1986. aastal avaldanud raamatu nimega "Catwatching".

3.1.10 The expression of the emotions in man and animals (2012-01-26 16:52)

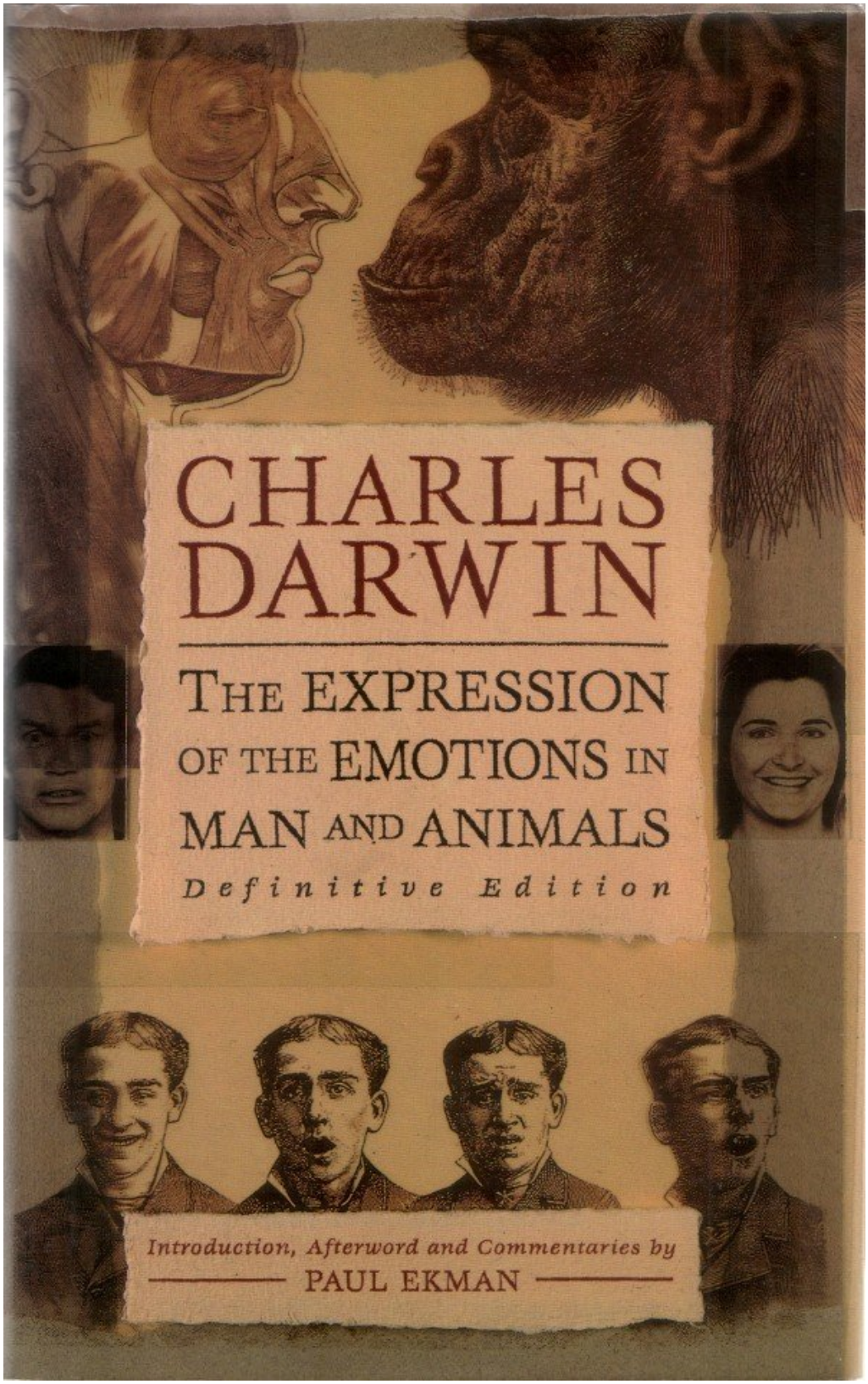

Darwin, Charles 1998 [1872]. The Expression of the Emotions in Man and Animals. With an introduction, afterword,

and commentaries by Paul Ekman. 3rd ed. New York : Oxford University Press, Inc.

Introduction to the Third Edition by Paul Ekman. pp. xxi–xxxvi

> We want to touch with our faces those we love; we can bite affectionately - not only humans do this; so do dogs and cats. Pleasure is demonstrated in quite different ways in our domesticated animals, Darwin reminds us: cats purr and rub against us, while dogs lick us and wag their tails. In anger that tail acts quite differently in dogs, cats and horses. These are just a small sample of the fascinating observations Darwin describes in each chapere. (Ekman 1998: xxi)

to bite affectionately - seda kuulutab ka raamatu sleeve ja Ekman vihjab, et sellistele küsimustele leiab siit raamatust "miks?" stiilis vastuseid, kuigi minul sellele vastust leida ei õnnestunud.

> The distinction between emotional expressions and gestures has been incorporated in current work on non-verbal communication. While gestures can refer to nearly anything - thoughts, plans, actions, wishes, fantasies, and so forth - the expressions pertain simply to the emotions. Expressions typically involve the face and the voice and, to a much lesser extentm body movement or posture. Darwin focuses most on facial expressions, although he gave some attention to other expressions. (Ekman 1998: xxii)

Väljenduste ja žestide vahel seega selge eristus (esimene seotud emotsioonidega, teine ka kõige muuga). Ma ei ole veel valmis seda eristust rangelt omaks võtma.

> There is disagreement today among those who study animal behavior about whether **expressions** should be considered **signs of emotion**, related to internal physiological changes. Some maintain that it is more useful to consider the expressions as simply communicative signals, and many studies have done that, describing only what animals do. (In the Afterword I explain why this is a false dichotomy. We don't have to choose whether an expression is part of an emotion or a communicative signal. In reality, it is both.) (Ekman 1998: xxx)

> This was Darwin's evidence that **expressions are innate, that these signs of our emotions are the product of our evolution and are therefore part of our biology**. This was completely incompatible with the reigning dogmas. Watson, the founder of behaviorism, rejected the notion that inheritance played nay part in explaining our social behavior. He claimed that we need only consider what is learned to understand man. Learning, he said, is the only proper focus for psychology. (Ekman 1998: xxxiv)

> Today most scientists reject such absolute relativism: **nature and nurture both play a role in all human behavior**. Emotions are both the product of our evolution, particularly their physiology and expression, and of what we have learned, especially our attempts to manage our emotions, out attitudes about our emotions and our representations of them verbally. THere are still some who disagree - **cultural relativist or social constructionists** - but they no longer dominate scientific thinking. The intellectual climate has changed; it is now much more hospitable to Darwin's *Expressions*. (Ekman 1998: xxxv)

The Expression of the Emotions in Man and Animals

> The study of expression is difficult, owing to the movements being often extremely slight, and of a fleeting nature. A difference may be clearly perceived, and yet it may be impossible, at least I have found it so, to state in what the difference consists. When we witness any deep emotion, our sympathy is so strongly excited, that close observation is forgotten or rendered almost impossible; of which fact I have had many curious proofs. **Our imagination is another and still more serious source of error; for if from the nature of the circumstances we excpect to see any expression, we readily imagine its presence.** (Darwin 1998 [1872]:)

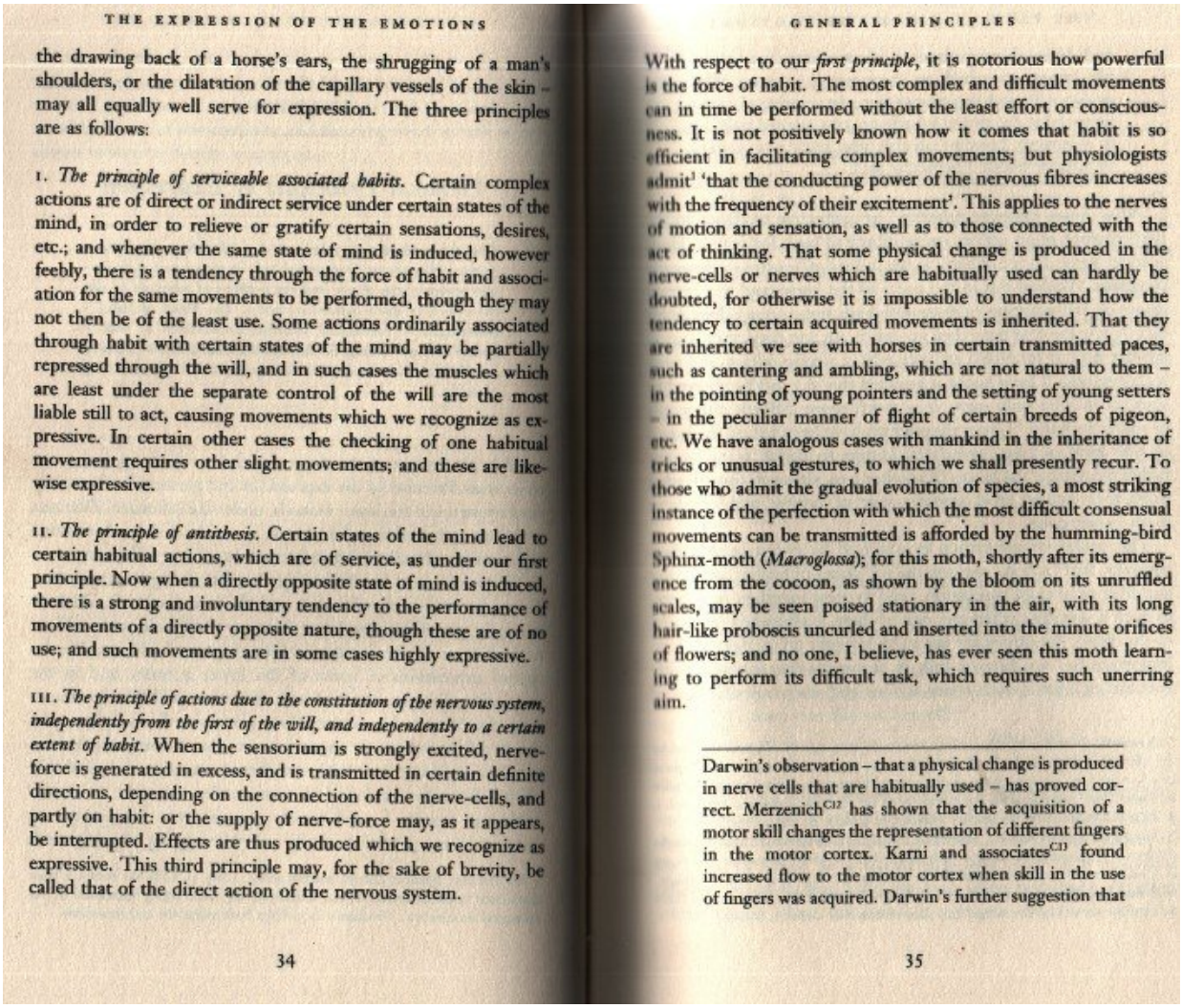

THE EXPRESSION OF THE EMOTIONS

the drawing back of a horse's ears, the shrugging of a man's shoulders, or the dilatation of the capillary vessels of the skin – may all equally well serve for expression. The three principles are as follows:

1. *The principle of serviceable associated habits.* Certain complex actions are of direct or indirect service under certain states of the mind, in order to relieve or gratify certain sensations, desires, etc.; and whenever the same state of mind is induced, however feebly, there is a tendency through the force of habit and association for the same movements to be performed, though they may not then be of the least use. Some actions ordinarily associated through habit with certain states of the mind may be partially repressed through the will, and in such cases the muscles which are least under the separate control of the will are the most liable still to act, causing movements which we recognize as expressive. In certain other cases the checking of one habitual movement requires other slight movements; and these are likewise expressive.

II. *The principle of antithesis.* Certain states of the mind lead to certain habitual actions, which are of service, as under our first principle. Now when a directly opposite state of mind is induced, there is a strong and involuntary tendency to the performance of movements of a directly opposite nature, though these are of no use; and such movements are in some cases highly expressive.

III. *The principle of actions due to the constitution of the nervous system, independently from the first of the will, and independently to a certain extent of habit.* When the sensorium is strongly excited, nerve-force is generated in excess, and is transmitted in certain definite directions, depending on the connection of the nerve-cells, and partly on habit: or the supply of nerve-force may, as it appears, be interrupted. Effects are thus produced which we recognize as expressive. This third principle may, for the sake of brevity, be called that of the direct action of the nervous system.

34

GENERAL PRINCIPLES

With respect to our *first principle*, it is notorious how powerful is the force of habit. The most complex and difficult movements can in time be performed without the least effort or consciousness. It is not positively known how it comes that habit is so efficient in facilitating complex movements; but physiologists admit[1] 'that the conducting power of the nervous fibres increases with the frequency of their excitement'. This applies to the nerves of motion and sensation, as well as to those connected with the act of thinking. That some physical change is produced in the nerve-cells or nerves which are habitually used can hardly be doubted, for otherwise it is impossible to understand how the tendency to certain acquired movements is inherited. That they are inherited we see with horses in certain transmitted paces, such as cantering and ambling, which are not natural to them – in the pointing of young pointers and the setting of young setters – in the peculiar manner of flight of certain breeds of pigeon, etc. We have analogous cases with mankind in the inheritance of tricks or unusual gestures, to which we shall presently recur. To those who admit the gradual evolution of species, a most striking instance of the perfection with which the most difficult consensual movements can be transmitted is afforded by the humming-bird Sphinx-moth (*Macroglossa*); for this moth, shortly after its emergence from the cocoon, as shown by the bloom on its unruffled scales, may be seen poised stationary in the air, with its long hair-like proboscis uncurled and inserted into the minute orifices of flowers; and no one, I believe, has ever seen this moth learning to perform its difficult task, which requires such unerring aim.

Darwin's observation – that a physical change is produced in nerve cells that are habitually used – has proved correct. Merzenich[C12] has shown that the acquisition of a motor skill changes the representation of different fingers in the motor cortex. Karni and associates[C13] found increased flow to the motor cortex when skill in the use of fingers was acquired. Darwin's further suggestion that

35

The power of association is admitted by everyone. Mr Bain remarks, that 'actions, sensations, and states of feeling, occurring together or in close succession, tend to grow together, or cohere, in such a way that when any one of them is afterward presented t the mind, the others are apt to be brought up in idea'. It is so important for our purpose fully to recognize that actions readily become associated with other actions and with various states of mind, that I will give a good many instances, in the first place relating to man, and afterwards to the lower animals. (Darwin 1998 [1872]: 36-37)

A man when going out of doors puts on his gloves quite unconsciously; and this may seem an extremely simple operation, but he who has taught a child to put on gloves, knows that thisis by no means the case. (Darwin 1998 [1872]: 37)

Professor Beer, of Bonn, is said by Lewes (*Physical Basis of Mind*, 1877, p. 377) to have had the power of contracting or dilating the pupils at will. 'Here ideas act as motors. When he thinks of a very dark space the pupil dilates, when of a very bright spot the pupil contracts.' (Darwin 1998 [1872]: 47)

Man not only uses inarticulate cries, gestures, and expressions, but has invented articulate language; if, indeed, the word *invented* can be applies to a process, completed by innumerable steps, half-consciously made.(Darwin 1998 [1872]: 63)

Many **signs**, moreover, which plainly stand in **opposition** to each other, appear to have had on both sides a significant origin. This seems to hold good with the signs used by the deaf and dumb for light and dark, for strenght and weakness, etc. (Darwin 1998 [1872]: 65)

I have described, in the second chapter, the gait and appearance of a dog when cheerful, and the **marked antithesis** presented by the same animal when dejected and disappointed, with his head, ears, body, tail, and chops drooping, and eyes dull. Under the expectation of any great pleasure, dogs bound and jump about in an extravagant manner, and bark for joy. The tendency to bark under this state of mind is inherited, or runs in the breed; greyhounds rarely bark, whilst the spitx-dog barks so incessantly on starting for a walk with his master that he becomes a nuisance. (Darwin 1998 [1872]: 121)

Music has a wonderful power, as I have elsewhere attempted to show, of recalling in a vague and indefinite manner, those strong emotions which were felt during long-past ages, when, as is probable, our early progenitors courted each other by the aid of vocal tones. And as several of our strongest emotions - grief, great joy, love, and sympathy - lead to the free secretion of tears, it is not surprising that music should be apt to cause our eyes to become suffused with tears, especially when we are already softened by any of the tenderer feelings. Music often produces another peculiar effect. We know that every strong sensation, emotion, or excitement - extreme pain, rage, terror, joy, or the passion of love - all have a special tendency to cause the muscles to tremble; and the thrill or slight shiver which runs down the backbone and liombs of many persons when they are powerfully affected by music, seems to bear the same relation to the above trembling of the body, as a slight suffusion of tears the power of music does to weeping from any strong and real emotion. (Darwin 1998 [1872]:216)

A man may be absorbed in the deepest thought, and his brow will remain smooth until he encounters some obstacles in his train of reasoning, or is interrupted by some disturbance, and then a frown passes like a shadow over his brow. A half-starved man may think intently how to obtain food, but he probably will not frown unless he encounters either in thought or action some difficulty, or finds the food when obtained nauseous. I have noticed that almost everyone instantly frowns if he perceives a strange or bad taste in what he is eating. (Darwin 1998 [1872]: 220)

If we have suffered or expected to suffer some wilful injury from a man, or if he is in any way offensive to us, we dislike him; and dislike easily rises into hatred. Such feelings, if experienced in a moderate degree, are not clearly expressed by any movement of the body or features, excepting perhaps by **a certain gravity of behaviour**, or by some ill-temper. Few individuals, however, can long reflect about a hated person, without feeling and exhibiting signs of indignation or rage. But if the offending person be quire insignificant, we experience merely disdain or contempt. If, on the other hand, he is all-pwerful, then hatred passes into terror, as when a slave thinks about a cruel master, or a savage about a bloodthirsty malignant deity. (Darwin 1998 [1872]: 234)

The partial closure of the eyelids, ad Duchenne insists, or **the turning away of the eyes or of the whole body, are likewise highly expressive of distain**. These actions seem to declare that the despised person is not worth looking at, or is disagreeable to behold. (Darwin 1998 [1872]: 251)

Professor Cleland (*Evolution*, *Expression and Sensation*, 1881, p. 55) points out that concealment or deceit is expressed by the face being directed downwards, while the eyes are turned upwards. 'The culprit sheltering himself by a lie ... hangs his head over his secret, while he steals upwards glances to see the effect which he distrusts'. (Darwin 1998 [1872]: 262)

THe nature of the mental states which include blushing. These consist of shyness, shame, and modesty; the essential element in all being **self-attention**. Many reasons can be assigned for believing that originally self-attention directed at personal appearance, in relation to the opinion of others, was the exciting cause; the same effect being subsequently produced, through the force of association, by self-attention in relation to moral conduct. It is not the simple act of reflecting on our own appearance, but the thinkning what others think of us, which excites a blush. In absolute solitude the most sensitive person would be quite indifferent about his appearance. (Darwin 1998 [1872]: 324)

Strangers neither know nor care anything about our conduct or character, but they may, and often do, criticize our appearance; hence shy persons are particularly apt to be shy and to blush in the presence of strangers. (Darwin 1998 [1872]: 327)

If, then, **great ignorance of details** does not prevent our recognizing with certainty and promtitude various expressions, I do not see how this ignorance can be advanced as an argument that our knowledge, though vague and general, is not innate. (Darwin 1998 [1872]: 355)

The relaxation of the small arteries of the surface, on which blushing depends, seems to have primarilt resulted from earnest attention directed to the appearance of our own persons, especially of our faces, aided by habit, inheritance, and the ready flow of nerve-force along accustomed channels; and afterwards to have been extended by the power of association to self-attention directed to moral conduct. (Darwin 1998 [1872]: 358)

The movements of expression in the face and body, whatever their origin may have been, are in themselves of much importance for our welfare. They serve as the first means of communication between the mother and her infant; she smiles approval, and thus encourages her child on the right path, or frowns dissaproval. We readily perceive sympathy in other by their expression; our sufferings are thus mitigated and our pleasures increased; and mutual good feeling is thus strenghtened. The movements of expression give vividness and energy to our spoken words. They reveal the thoughts and intentions of others more truly than do words, which may be falsified. (Darwin 1998 [1872]: 359)

- Margaret Mead's review of Ekman's Darwin book (*Journal of Communication*, 25, 1975, 205-13)

- *Sight, Sound and Sense*, T. Sebeok (ed.). Bloomington: Indiana University Press, 1978

- *The Mechanism of Human Facial Expression* by G.-B. Duchenne de Boulogne, translated and edited by R. A. Cuthbertson. New York: Cambridge University Press, 1990

3.1.11 On Aggression (2012-01-30 17:57)

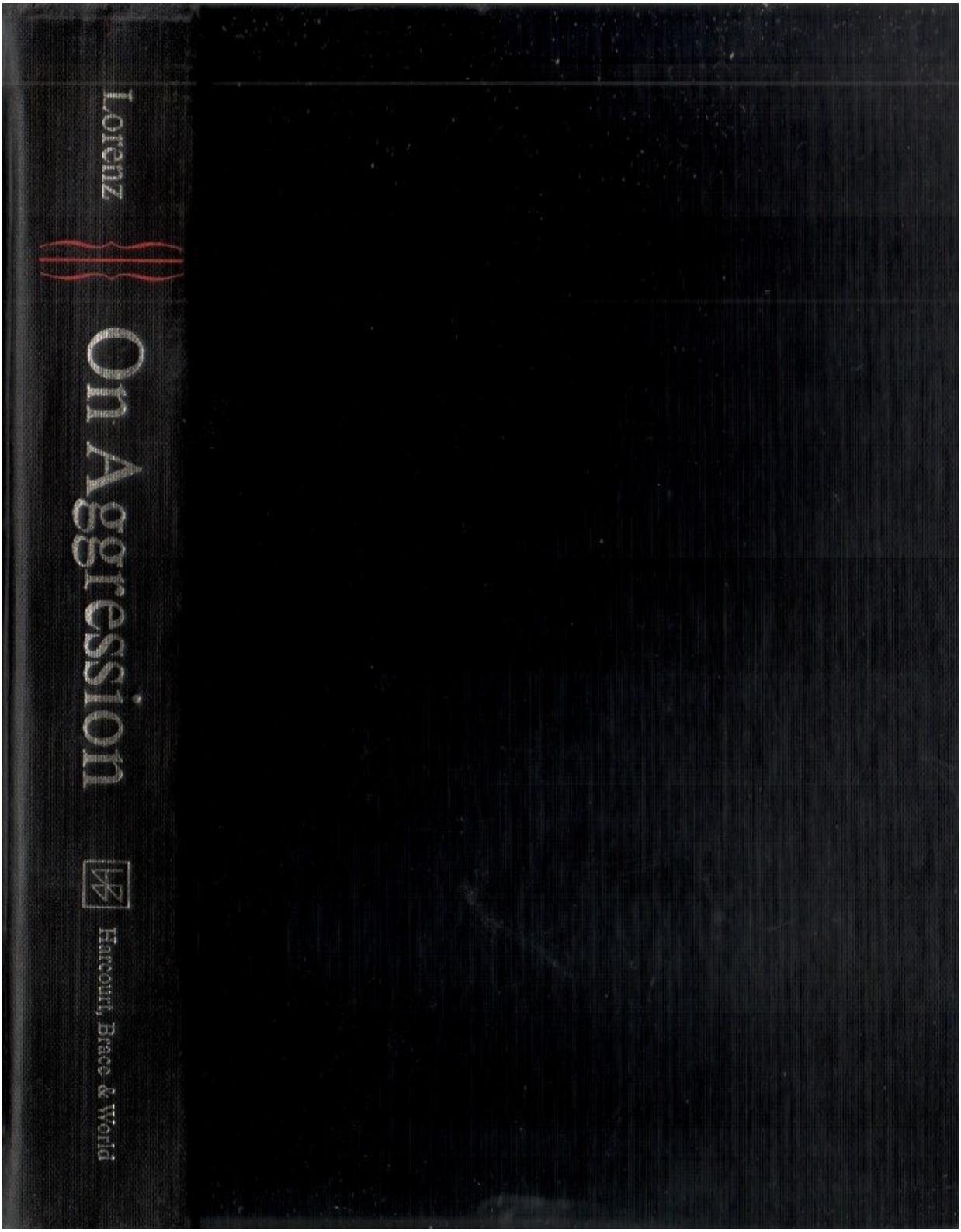

Lorenz, Konrad 1966 [1963]. On Aggression. New York : Harcourt, Brace & World, Inc.

Unfortunately the working structure of the instinctive and culturally acquired patterns of behavior which make up the social life of man seems to be one of the most complicated systems we know on this earth. (Lorenz 1966: xi)

With H. Hediger, we call this third behavior pattern the *critical reaction*. The expression "fight like a cornered rat" has become symbolic of the desperate struggle in which the fighter stakes his all, because he cannot escape and can expect no mercy. This most violent form of fighting behavior is motivated by fear, the most intense flight impulses whose natural outlet is prevented by the fact that the danger is too near; so the animal, not daring to turn its back on it, fights with the proverbial courage of desperation. (Lorenz 1966: 28)

It is essential to consider the fact that all these opportunities for special careers, known as **ecological niches**, are often provided by the same cubic yard of ocean water. (Lorenz 1966: 33)

My teacher, Oskar Heinroth, used to say jokingly, "Next to the wings of the Argus pheasant, **the hectic life of Western civilized man is the most stupid product of intra-specific selection!**" The rushed existence into which industrialized, commercialized man has precipitated himself is actually a good example of an inexpedient development caused entirely by competition between members of the same species. **Human beings of today** are attacked by so-called manager diseases, high blood pressure, renal atrophy, gastric ulcers, and torturing neuroses; they **succumb to barbarism because they have no more time for cultural interest**. (Lorenz 1966: 41)

We can, however, here describe the **part played by aggression in the structure of society** among highly developed animals. Though many individuals interact in a social system, its inner workings are often easier to understand than the interaction of drives within the individual. A principle of organization without which a more advanced social life cannot develop in higher vertebrates is the so-called **ranking order**. Under this rule every individual in the society knows which one is stronger and which weaker than itself, so that everyone can retreat from the stronger and expect submission from the weaker, if they should get in each other's way. (Lorenz 1966: 44)

All social animals are "status seekers,", hence there is always particularly high tension between individuals who hold immediately adjoining positions in the ranking order; conversely, this tension diminishes the further apart the two animals are in rank. Since high-ranking jackdaws, particularly males, interfere in every quarrel between two inferiors, this graduation of social tension has the desirable effect that the higher-ranking birds always intervene in favor of the losing party. (Lorenz 1966: 45)

Some time ago, collaborators of Robert M. Yerkes made the extraordinarily interesting observation that **chimpanzees, animals well known to be capable of learning by imitation, copy only higher-ranking members of their species**. From a group of these apes, a low-ranking individual was taken and taught to remove bananas from a specially constructed feeding apparatus by very complicated manipulations. When this ape, together with his feeding apparatus, was brought back to the group, the higher-ranking animals tried to take away the bananas which he had acquired for himself, but none of them thought of watching their inferior at work and learning something from him. Then the highest-ranking chimpanzee was removed and taught to use the apparatus in the same way, and when he was put back in the group the other members watched him with great interest and soon learned to imitate him. (Lorenz 1966: 46)

Aggression elicited by any deviation from a group's characteristic manners and mannerisms forces all its members into a strictly uniform observance of these norms of social behavior. **The nonconformist is discriminated against** as an "outsider" and, in primitive groups, for which school classes or small military units serve as good examples, he is mobbed in the most cruel manner. (Lorenz 1966: 79)

It is perfectly right and legitimate that we should consider as "good" the manners which our parents have taught us, that we should hold sacred the social norms and rites handed down to us by the tradition of our culture. What we must guard against, with all the power of rational responsibility, is our natural incliation to regard the social rites and norms of other cultures as inferior. **The dark side of pseudo-speciation is that it makes us consider the members of pseudo-species other than our own as not human**, as many primitive tribes are demonstrably doing, in whose language the word for their own particular tribe is synonymous with "Man." (Lorenz 1966: 83)

Converesely, aggression and sexuality are quite compatible in the male; he can treat his partner roughly, chase her all around the tank, and betweenwhiles perform sexual movements and all possible mixed forms of motor patterns. The female may fear the male considerably without suppression of sexually motivated behavior pattern. The bride-to-be may flee before the male and at the same time make use of every breathing space to perform sexually motivated courtship movements. **These mixed forms of behavior patterns of flight and sexuality have become, by ritualization, widespread ceremonies which are often called "coyness behavior" and which possess a very definite expression value.** (Lorenz 1966: 104)

By "flock" or "herd" we do not mean that chance gathering of like individuals such as occurs when many flies or cultures crowd around a carcass, or when many winkles or sea anemones settle on a particularly favorable place in the tidal zone. **The concept of the flock is determined by the fact that individuals of a species reacts to each other by attraction and are held together by behavior patterns which one or more individuals elicit in the others.** Thus it is typical of flock formation when many individuals travel in close formation in the same direction. (Lorenz 1966: 139)

Generally, other conditions being equal, **mere acquaintanceship with a fellow member of the species exerts a remarkably strong inhibitory effect on aggressive behavior**. In human beings, this phenomenon can regularly be observed in railway carriages, incidentally an excellent place in which to study the function of aggression in the spacing out of territories. All the rude behavior patterns serving for the repulsion of seat competitors and intruders, such as covering empty places with coats or bags, putting up one's feet, or pretending to be asleep, **are brought into action against the unknown individual only**. As soon as the newcomer turns out to be even the merest acquaintance, they dissapear and are replaced by rather shamefaced politeness. (Lorenz 1966: 156)

This is a classical example of the process by which we call, with Tinberen, a *redirected activity*. It is characterized by the fact that an activity is released by *one* object but discharged at *another*, because the first one, while presenting stimuli specifically eliciting the response, simultaneously emits others which inhibit its discharge. **A human example is furnished by the man who is very angry with someone and hits the table instead of the other man's jaw** because inhibition prevents him from doing so, although his pent-up anger, like the pressure within a volcano, demands outlet. Most of the known cases of redirected activity concern aggressive behavior elicited by an object which simultaneously evokes fear. In this special case, which he called "bicycling," B. Grzimek first recognized and described the principle of redirection. The "bicyclist" in this case is the man who bows to his superior and threads on his inferior. The mechanism effecting this behavior is particularly clear when an animal approaches its opponent from some distance, then, on drawing near, notices how terrifying the latter really is, and now, since it cannot check the already started attack, vents its anger on some innocent bystander or even on some inanimate substitute object. (Lorenz 1966: 170)

It would seem that the partners to a triumph-ceremony group have to reassure each other all day long and at every opportunity that they do indeed belong together, forming an independent social entity. In

reality the relationship of cause and effect is the other way around. The triumph ceremony is not caused by love and friendship between certain individuals, it is not "the expression of" these feelings, quite the contrary, the ceremony itself is **instrumental** in keeping the group members together. (Lorenz 1966: 206)

The second **obstacle to self-knowledge is our reluctance to accept the fact that our own behavior obeys the laws of natural causation**. Bernard Hassenstein has called this attitude the "anticausal value judgement." The reluctance of many people to recognize the causal determination of all natural phenomena, human behavior included, undoubtedly stems from the justifiable wish to possess a free will and to feel that our actions are determined not by fortuitous causes but by higher aims. (Lorenz 1966: 222)

The scientist who considers himself absolutely "objective" and believes that he can free himself from the compulsion of the "merely" subjective should try - only in imagination, of course - to kill in succession a lettuce, a fly, a frog, a guinea pig, a cat, a dog, and finally a chimpanzee. He will then be aware how increasingly difficult murder becomes as the victim's level of organization rises. The degree of inhibition against killing each one of these beings is a very precise measure for the considerably different values that we cannot help attributing to lower and higher forms of life. **To any man who finds it equally easy to chop up a live dog and a live lettuce I would recommend suicide at his earliest convenience!**(Lorenz 1966: 226)

By virtue of the molecular structure of the living matter in which they take place, the processes of life fulfill a great number of very particular functions, such as **self-regulation, self-preservation, acquisition and storage of information**, and, above all, **reproduction of the structures essential for these functions**. These, though in principle causally explicable, cannot take place in other, structurally less complex matter. (Lorenz 1966: 228)

In human evolution, no inhibitory mechanisms preventing sudden manslaughter were necessary, because quickly killing was impossibe anyhow; the potential victim had plenty of opportunity to elicit the pity of the aggressor by submissive gestures and appeasing attitudes. No selection pressure arose in the prehistory or mankind to breed inhibitory mechanisms preventing the killing of conspecifics until, all of a sudden, the invention of artificial weapons upset the equilibrium of killing potential and social inhibition. When it did, man's position was very nearly that of a dove which, by some unnatural trick of nature, had suddenly acquired the beak of a raven. (Lorenz 1966: 241)

I have already said that the dynamics of instinctive drives, of phyletically and culturally ritualized behavior patterns, together with the controlling force of responsible morality, form a very complicated systemic whole which is not easy to analyze. However, the recognition of the mutual functional interdependence of its parts, even at the present incomplete stage of our knowledge, helps us to understand a number of phenomena which otherwise would remain completely unintelligible. (Lorenz 1966: 254)

Even in the less tragic case of rather closely related and roughly equivalent cultures mixing, there usually are some undesirable results, because **each finds it easy to imitate the most superficial, least valuable customs of each other**. The first items of American culture imitated by German youth immediately after the war were gum chewing, Coca-Cola drinking, the crew cut, and the reading of color comic strips. **More valuable social norms characteristic of American culture were obviously less easy to imitate**. (Lorenz 1966: 262)

As it is, we do not know enough about the function of any system of culturally ritualized norms of behavior to give a rational answer to the perfectly rational question of what some particular custom is good for, in other words wherein lies its survival value. **When an innovaor rebels against established norms of social behavior and asks why he should conform with them, we are usually at a loss for an answer**. (Lorenz 1966: 264)

A fourth, and perhaps the most important, prerequisite for the full eliciting of militant enthusiasm is the **presence of many other individuals, all agitated by the same emotion**. Their absolute number has a certain influence on the quality of the response. Smaller number at issue with a large majority tend to obstinate defense with the emotional value of "making a last stand," while very large numbers inspired by the same enthusiasm feel the urge to conquer the whole world in the name of their sacred cause. Hence the laws of mass enthusiasm are strictly analogous to those of flock formation described in Chapter Eight; here, too, the excitation grows in proportion, perhaps even in geometrical progression, with the increasing number of individuals. This is exactly what makes militant mass enthusiasm so dangerous. (Lorenz 1966: 273)

The first, the most obvious, and the most important percept is the old *[…heatou]*, "Know thyself": we must deepen our insight into the causal concatenations governing our own behavior. The lines along which an applied science of human behavior will probably develop are just beginning to appear. (Lorenz 1966: 276)

If laughter is in fact directed at an outsider, as in **scornful derision**, the component of aggressive motivation and, at the same time, the analogy of certain forms of the triumph ceremony become greatly enhanced. In this case, **laughter can turn into a very cruel weapon**, causing injury if it strikes a defenseless human being undeservedly: it is criminal to laugh at a child. (Lorenz 1966: 294)

Pride is one of the chief obstacles to seeing ourselves as we really are, and self-deceit is the obliging servant of pride. (Lorenz 1966: 296)

3.1.12 Diskursuse kord (2012-01-31 15:06)

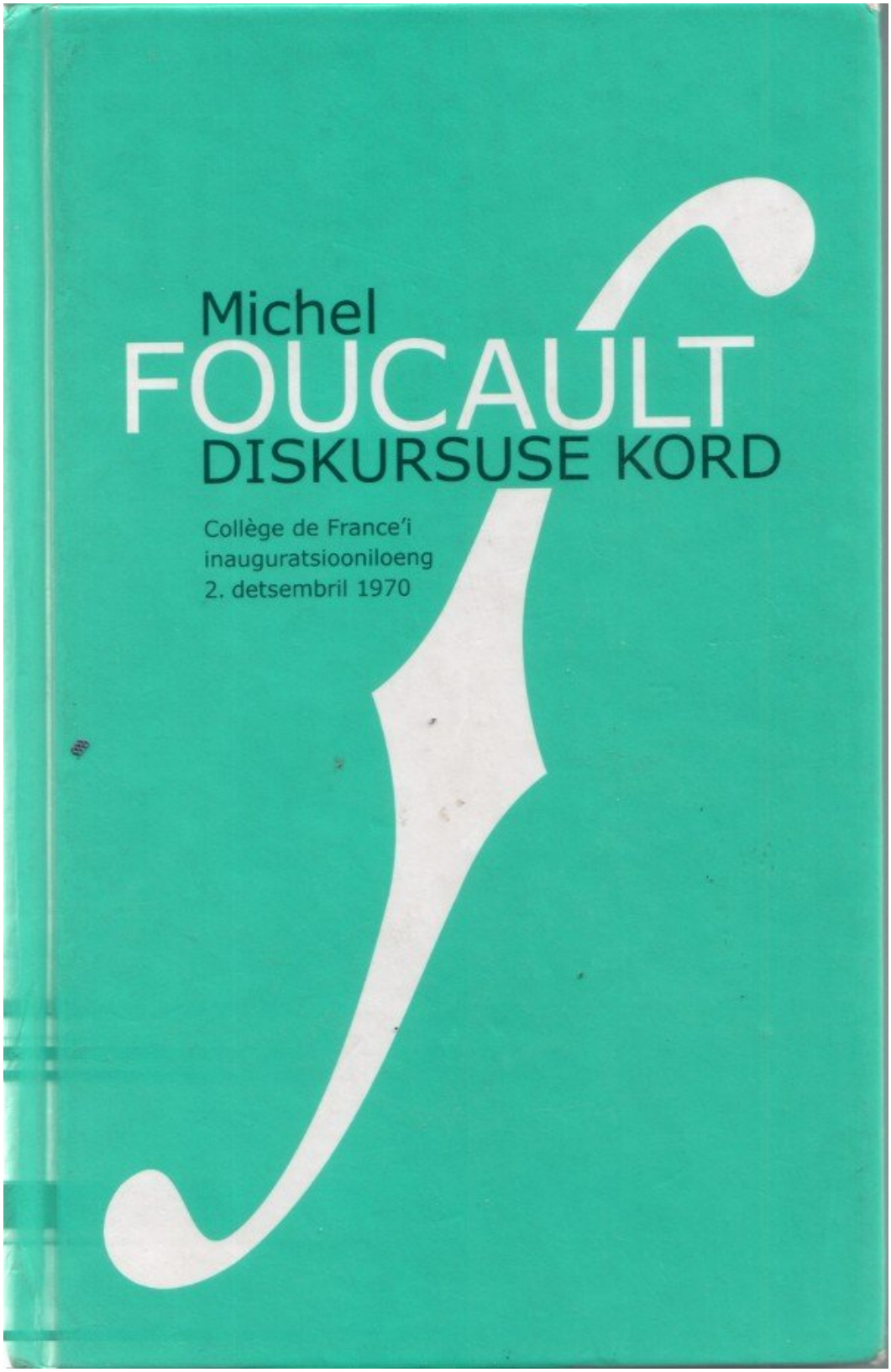

Foucault, Michel 2005 [1971]. Diskursuse kord: Collége de France'i inaugaratsiooniloeng 2. detsembril 1970.

Prantsuse keelest tõlkinud Marek Tamm. Tallinn : Varrak

> ...asju, mida öeldakse üks kord ja seejärel pannakse tallele, sest neis usutakse peituvat mingi saladus või aare. (Foucault : 19)

...asjad, mida mina kirjutan märkmepaberitele ja peidan ära.

> ...piiramissüsteemide kõige pinnapealsema ja nähtavama vormi moodustab see, mida võib koondada nimetuse "rituaal" alla; rituaal määratleb kvalifikatsiooni, mida peavad omama indiviidid, kes kõnelevad (ja kes dialoogi, küsitluse ja retsiteerimise mängus peavad hõivama teatud positsiooni ja sõnastama teatud lausungeid); rituaal määratleb žestid, käitumised, olukorrad ja märkide rea, mis peavad diskursust saatma; viimaks fikseerib rituaal sõnade oodatud või pealesunnitud tõhususe, nende mõju inimestele, kellele nad on määratud, nende sundusliku toime piirid. (Foucault 2005: 31-32)

> Alates sellest, kui välistati sofistide mängud ja kauplemine, alates sellest, kui suurema või väiksema enesekindlusega summutati nende paradoksid, näib Lääne mõte valvavat selle üle, et diskursusel oleks võimalikult vähe ruumi mõtte ja kõne vahel; et diskursus oleks pelgalt ühenduskoht mõtlemise ja rääkimise vahel; et diskursus oleks vaid mõte, mis rüütatud märkidesse ja mis muutub nähtavaks sõnades, või vastupidi - diskursus oleks vaid tööle rakendatud keelestruktuur, mis toodab tähendusefekti. (Foucault 2005: 37)

> ...milliste **sundussüsteemide** kaudu, kiuste või toel on diskursuste seeriad formuleerunud, milline on nende igaühe eripärane **norm** ja millised on nende ilmnemise, kasvamise ja varieerumise tingimused. (Foucault 2005: 48)

> ...Husserl seoses filosoofia kui lõpmatu ülesande teemaga, mis on ühenduses meie ratsionaalsusega. (Foucault 2005: 60)

3.2 February

3.2.1 Nonverbal Communication, Interaction, and Gesture (2012-02-04 13:49)

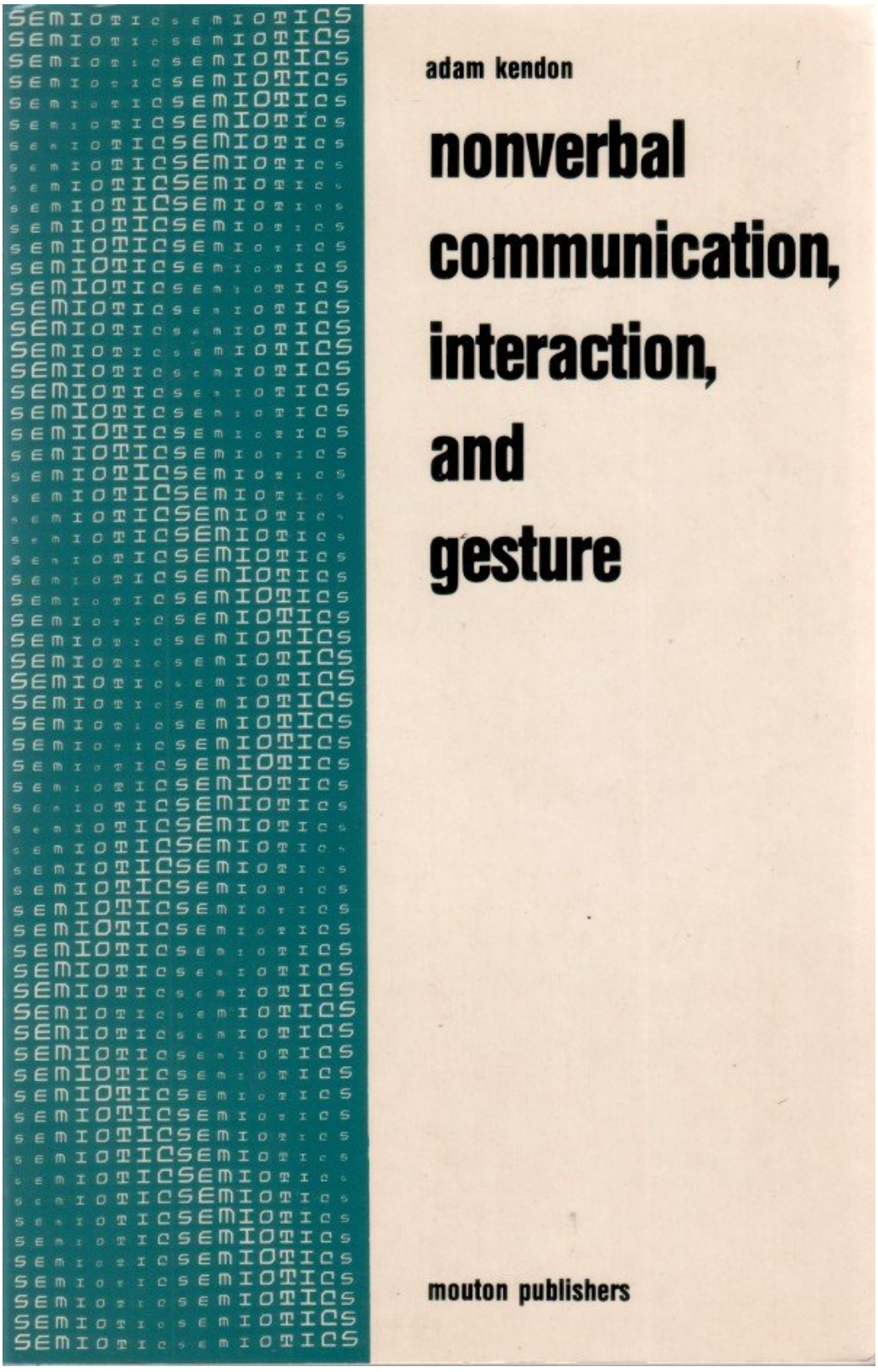

Kendon, Adam (ed.) 1981. Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica. *Approaches to Semiotics, 41.* The Hague [etc.] : Mouton

The articles which appear in this volume are reprinted from the following issues of *Semiotica.*

Argyle, Michael, Roger Ingham, Florisse Alkema, Margaret McCallin 'The Different Functions of Gaze' (1973) 7: 19–32.

Beattie, Geoffrey W. 'Sequential Temporal Patterns of Speech and Gaze in Dialogue' (1978) 23: 27–52.

Collett, Peter, Peter Marsh 'Patterns of Public Behaviour: Collision Avoidance on a Pedestrian Crossing (1974) 12: 281–300.

De Long, Alton J. 'Kinesic Signals at Utterance Boundaries in Preschool Children' (1974) 11: 43–74.

Ekman, Paul, Wallace V. Friesen 'The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage, and Coding (1969) 1: 49–97.

Freedman, Norbert 'Toward a Mathematization of Kinetic Behavior: A Review of Paul Bouissac's *La Mesure des Gestes* (1975) 15: 83–96.

Givens, David 'Greeting a Stranger: Some Commonly Used Nonverbal Signals of Aversivenss' (1978) 22: 351–367.

Johnson, Harold G., Paul Ekman, Wallace V. Friesen 'Communicative Body Movements: American Emblems' (1975) 15: 335–354.

Kendon, Adam 'Some Functions of the Face in a Kissing Round' (1975) 15: 299–334.

Kirk, Lorraine, Michael Burton 'Physical versus Semantic Classification of Nonverbal Forms: A Cross-Cultural Experiment (1976) 17: 315–338.

Poyatos, Fernando 'Forms and Functions of Nonverbal Communication in the Novel: A New Perspective of the Author-Character-Reader Relationship' (1977) 21: 295–338.

Poyatos, Fernando 'Gesture Inventories: Fieldwork Methodology and Problems' (1975) 13: 199–227.

Rosenberg, Marc 'The Case of the Apple Turnover: An Experiment in Multichannel Communication Analysis' (1976) 16: 129–140.

Rosenfeld, Howard M., Marilyn Shea, Paul Greenbaum 'Facial Emblems of 'Right' and 'Wrong': Topographical Analysis and Derivation of a Recognition Test' (1979) 26: 15–34.

Schriffin, Deborah 'Handwork as Ceremony: The Case of the Handshake' (1974) 12: 189–202.

Seaford, Henry W. Jr. 'Maximizing Replicability in Describing Facial Behavior' (1978) 24: 1–32.

Smith, W. John, Julia Chase, Anna Katz Lieblich 'Tongue Showing: A Facial Display of Humans and Other Primate Species' (1974) 11: 201–246.

Sparhawk, Carol M. 'Constrastive-Indetificational Features of Persian Gesture' (1978) 24: 49–86.

Kendon, Adam 1981a. "Introduction: Current Issues in the Study of 'Nonverbal Communication'". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica.* Pp. 1-53. The Hague: Mou-

ton.

> The term 'nonverbal communication', as it is currently employed, is most frequently used to refer to all of the **ways in which communication is effected between persons when in each other's presence, by means other than words**. It refers to the communicational functioning of bodily activity, gesture, facial expression and orientation, posture and spacing, touch and smell, and of those aspects of utterance that can be considered apart from the referential content of what is said. **Studies of 'nonverbal communication' are usually concerned with the part these aspects of behavior play in establishing and maintaining interaction and interpersonal relationships**. (Kendon 1981a: 3)

> A third characteristic of 'nonverbal communication' is that messages that are at the center of interest (whether in fact conveyed by words or not), are typically **those messages that are not given excplicit formulation**. They are the messages that may be inferred from or are implied by a person's actions. It is for this reason, in particular, perhaps, that such 'nonverbal' codes as sign language are not usually regarded as being part of the purview of 'nonverbal communication' studies. Sign language, like spoken language, is a vehicle for highly 'detachable' messages and it no more seems to **'embody' what it conveys** than spoken language does. It can be considered abstractly, in its own right, and it is employed consciously for explicit communicational purposes. (Kendon 1981a: 4)

> Writers such as Birdwhistell and Scheflen, and also Bateson and Ruesch, use the term 'communication', thus, to refer to the process of conveying information in any form whatever. This is the sense of the term intended by Shannon and Weaver (1949) and other information theorists. **In this sense of the term, the focus is entirely upon the effect of the behavior upon a perceiver of it. No reference is made to the intentions or motives or causes that may lie behind the behavior that is perceived to occur**. Ekman and Friesen, however, are proposing to include in the definition of the term 'communication' a reference to **what was intended by the person in producing the behavior in question**. This is a different, and more restricted, sense of the term that the usage of it that had come to be proposed by those influenced by communication theory. (Kendon 1981a: 8-9)

> Freedman provides a very perceptive discussion of the problems inherent in any project of this sort. He points out that, for example, **quite apart from the fact that it is probably impossible to devise a machine that will objectively record all aspects of behavior, if something like this were to be achieved we would have no way of interpreting such a record**. Bouissac's totally objective record, it appears, seeks to describe bodily movement as a succession of spatial volumes. Freedman reminds us that the human body is organized into distinguishable anatomical systems that tend to be employed differentially with respect to different communicational functions. A totally nonselective recording system that did not make such anatomical discriminations would present insuperable problems for interpretation. (Kendon 1981a: 15)

> A *gesture* is usually deemed to be an action by which a thought, feeling, or intention is given conventional and voluntary expression. Gestures are thus considered to be different from expressions of emotion, involuntary mannerisms, however revealing, and **actions that are taken in the pursuit of some practical aim** [instrumental action, intrinsic coding], however informative such actions may be. (Kendon 1981a: 28)

Ekman, P., Friesen, W. V. 1981. "The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage, and Coding". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 57-105. The Hague: Mouton.

> An act has idiosyncratic meaning if there is some regularity in the information associated with its occurrence but the association is peculiar to a single individual. (Ekman & Friesen 1981: 62)

Isegi idiosünkraatne tähendus nõuab regulaarsust.

> We must admit that there may be actions which are meaningless - **random activity or noise**, movements which have no regularities in either their encoding or decoding, not even for a single person. (Ekman & Friesen 1981: 62)

"Kordumatu on tähendusetu" põhimõte.

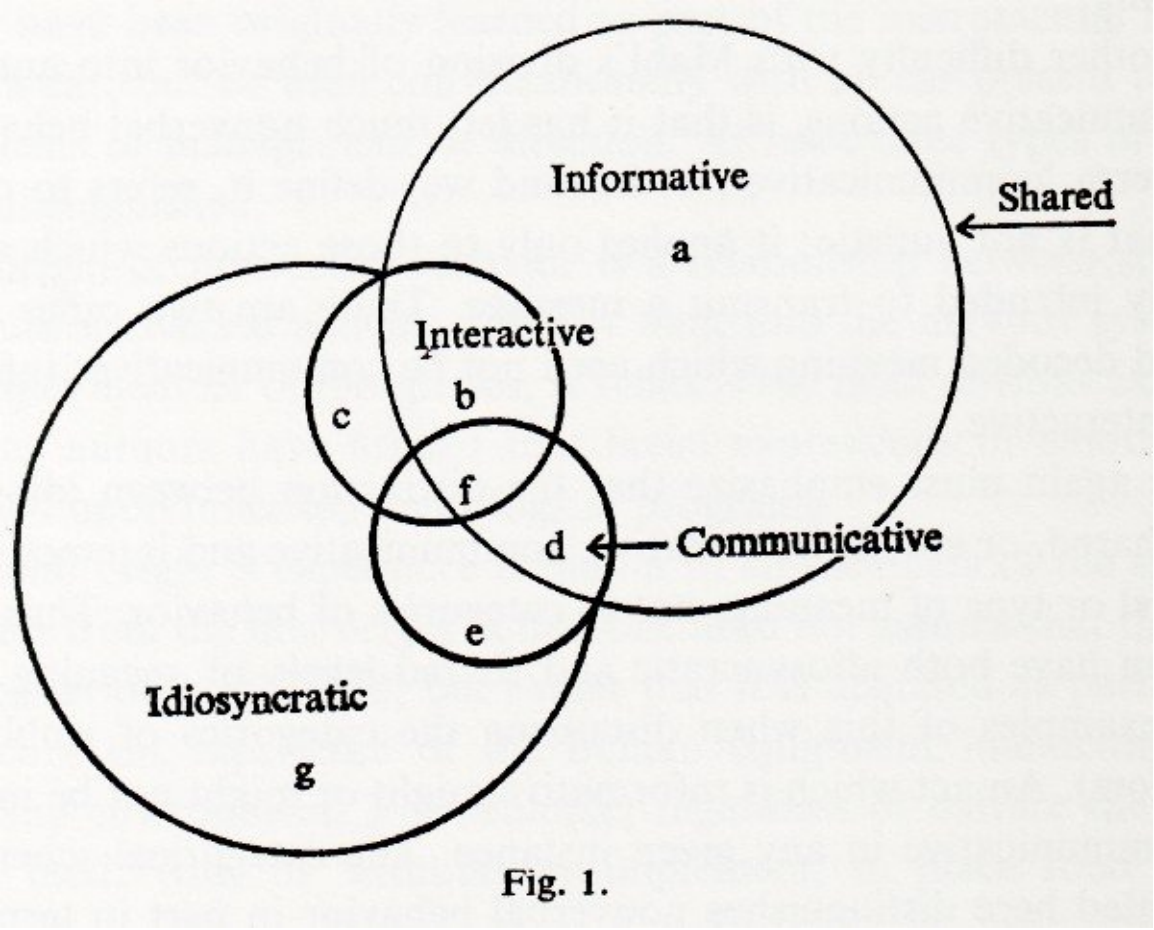

Fig. 1.

> We would expect that emblems are usually learned much like verbal material. Emblems can be shown in any area of the body, although in the U.S. **emblems are primarily shown in the face and hands**. Emblems can be based upon what we will later describe as affect displays and adaptor nonverbal behaviors; for example, raising of the brows and horizontal forehead wrinkle which are usually part of the surprise **affect display can be emblematic, if the culture pays specific attention to and prescribes a very specific meaning to a facial behavior**, although the emblematic meaning might be different from the affect. (Ekman & Friesen 1981: 73)

Näoembleemid. Ameeriklaste naeratus ligineb emblemaatilisusele.

> The EVOKING STIMULI which elicit and affect may well differ from one culture to another. Tomkins has argued that while there are at least some unlearned affect evokers, **social learning teaches the individual a number of associations between events, memories, anticipations and affect**. (Ekman & Friesen 1981: 81)

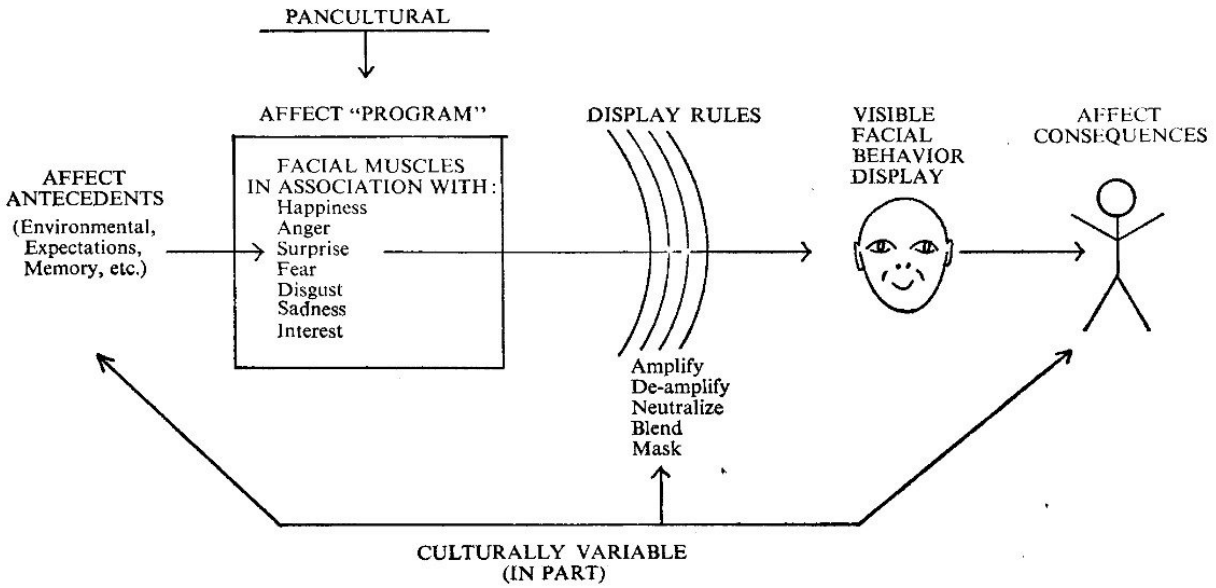

Fig. 2.

Facial behavior in general, and affective displays in particular, receive great attention and external feedback from the other interactant, in terms of direct comments on facial behavior. While people do not continually look at each other's faces, **for to do so would be to start flirtations, power struggles or questions of suspicion or distrust**, the face receives more visual attention from the other person than any other part of the body, and we are more likely to comment on a facial expression. (Ekman & Friesen 1981: 85)

We are not at all certain about the coding principles involved in regulators; **some are obviously intrinsically coded, like shifts in posture to bring about greater or lesser attention**, or more or less distance. But we suspect that there are many iconic and arbitrarily coded regulators. (Ekman & Friesen 1981: 91)

We use the term ADAPTORS because we believe these movements were first learned as part of adaptive efforts to satisfy self or bodily needs, or to perform bodily actions, or to manage emotions, or to develop or maintain prototypic interpersonal contacts, or **to learn instrumental activities**. Thus we distinguish and will separately discuss self-adaptors, alter-adaptors, and object-adaptors.
The confusing aspect of these adaptors is that while they were first learned (usually in childhood) as part of a total adaptive pattern where the goal of the activity was obvious, when these actions are emitted by the adult, particularly during social conversation, only a fragment of the original adaptive behavior is seen. **These fragments or reductions of previously learned adaptive acts are maintained by habit**. When originally learned the adaptor was associated with certain drives, with certain feld emotions, with expectancies, with types of interpersonal interaction, or in a given setting. When the adaptor appears in the adult it is because something in the current environment triggers this habit; something has occurred currently which is relevant to the drive, emotion, relationship or setting originally associated with the learning of the adaptive pattern. (Ekman & Friesen 1981: 92-93)

Pyoatos, Gernando 1981b. "Forms and Functions of Nonverbal Communication in the Novel: A New Perspective of the Author-Character-Reader Relationship". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 107-149. The Hague: Mouton.

...a substantial part of the printed text is aimed at describing nonverbal activities which are produced either simultaneously with words or alternating with them; (Poyatos 1981a: 108)

Vocal-Verbal [verbaalne], Vocal-Nonverbal [parakeeleline], and Nonvocal-Nonverbal [kineesiline] forms of communication (Poyatos 1981a: 109)

...ritualistic and etiquette behaviors, occupational activities, **general task-performing activities**, and activities conditioned by clothes, hairdo, furniture, etc. (Poyatos 1981a: 133)

But those personal features, which are not at all difficult to invent and handle throughout the story, must be put to good use in two ways that represent some of **the writer's most important responsibilities towards the reader**.
First, those featurest must reflect, not a random inventory of easily replacable linguistic, paralinguistic, or kinesic characteristics, but a **conscious selection that may give the characters the necessary consistency as credible people**. To say that a character *must* look real to us may be the personal view of many, and not of many others, but we should expect him to **maintain that unique personality from the beginning to the end of the story, in a progressive, logical way, just as we become gradually acquainted with real-life people.** (Poyatos 1981a: 136)

Freedman, Norbert 1981. "Toward a Mathematization of Kinetic Behavior: A Review of Paul Bouissac's *La Mesure des Geses*". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 151-164. The Hague: Mouton.

...we have come to recognize siz characters – six models: *an expressive behavior model* in which movements are embedded in personal strivings, conscious as well as unconscious drives; *a dyadic model* in which body movements are regulated by the forces inherent in the interpersonal relationships (**frequently power relationships**); *an ethnological model* in which the motions of the body are a dance regulated by the code of the culture; *an information processing model* in which movements are part and parcel of cognitive structure and of the processing of thought; a *choreographic model* in which the actions of the body are construed as an expression of the capabilities of skeletal musculature; and, more recently, Bouissac's attempt at what we shall only half-facetiously term *the acrobatic model*. Like all models, each is a myth, some more productive than others. Each of these models is tenable; each has its heuristic advantages; none can be viewed to be true or false; none is all encompassing. (Freedman 1981: 151)

Bouissac arrives atht the conclusion that the linguistic translation of corporal dynamic behavior is essentially ascientific because **any description is a selective reconstruction of events**: not only does it involve the selection of points of the body already contained in natural language (arms, legs, feet) but there is always a mix of models (political, geometric, etc.), each invoked as it suits the describer. Recognizing these limitations in the linguistic description of events, the question must nevertheless be raised that, in spite of the mix of models, natural description provides the investigator with the continuing resource for the discovery of intrinsic units of behavior and the discovery of functional relationships. (Freedman 1981: 153)

The recording of a behavioral sequence, be it an acrobatic act or social interchange, comprises a tremendous range of phenomena infinitely more complex than the horse's gait in Muybridge's work. The movements range in locus, in size (from micro-to macrokinetic), in speed, and in rhythm. **On strictly technical grounds, it seems difficult to envisage a machine which can appropriately record all these attributes of behavior**. Can a machine simultaneously monitor posture, limb activity, eye blink, and facial display *and*

describe all of these in terms of volumes in space? It would seem that each of these behaviors operates in a very different space, time, and dynamic dimensions. Yet even if such a machine were feasible, can the resultant data be interpreted without reference to the anatomy of the behaving organism? (Freedman 1981: 160)

In sum, the unitized corporal sequences derived by **Bouissac's machine** [TACS] would lack validity for they do not encompass cross-channel units of behavior; they would tend to digitalize what is essentially analogic or metaphoric and would attribute a quasi-linguistic structure to kinesics which is often not warranted by the facts of behavior. (Freedman 1981: 162)

Seaford, Henry W. Jr. 1981. "Maximizing Replicability in Describing Facial Behavior". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 165-195. The Hague: Mouton.
0
Collet, P., Marsh, P. 1981. "Patterns of Public Behavior: Collision Avoidance on a Pedestrian Crossing". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 199-217. The Hague: Mouton.

Despite the everyday nature of **pedestrian avoidance behavior**, and the important question which is raised concerning **interpersonal coordination**, the phenomenon has not, at least until very recently, received the attention it deserves. (Collett & Marsh 1981: 199)

Apart from instances of 'blind coordination' (that, solutions achieved in the absence of 'monitoring'), the individual processes which simultaneously maintain lane formation and ensure against collision are the processes of MONITORING and what Goffman has termed EXTERNALIZATION or BODY GLOSS. Body gloss refers to those **observable body movements which, whether they be performed consciously or unconsciously, serve to offer an ongoing commentary on someone's likely behaviour** to those who approach and those who follow him. A pedestrian's monitoring processes will therefore involve his watching (and probably listening to) both people who move in the same direction as himself and those who approach him, and the more well-defined the streaming, the more easily he will be able to ignore oncomers. In this sense, **streaming may be seen as a corporate and informally constituted means of reduced monitoring and locomotor problems of individual pedestrians**. (Collett & Marsh 1981: 200)

Negative values of the index indicate that the subject was turned towards, and positive values away from, the person that he or she was passing. We refer to these two orientations as 'open' and 'closed' passes respectively. A pass index of zero indivates a 'neutral' pass. (Collett & Marsh 1981: 204)

...a great deal of pedestrial behaviour may be **inadvertently rather than intentionally communicative**. Coordinations may also arise in the absence of communication, through **adherence to rule by convention** or through actions, which are not culturally prescribed, but which have some type of biological or physical base. (Collett & Marsh 1981: 213)

Two important notions of 'rule' can be distinguished. First there is the idea of the **rule as it can be said to guide behaviour**. In this case members of a community must be able to articulate the rule and/or recognize instances of its breach. Some would argue that recognition of a breach is, in itself, a sufficient condition for saying that particular behaviour is rule-guided. The second sense of rule involves the idea of the **rule as an explanatory device** employed by professional observers to account for regularities in behaviour among the members of a community. (Collett & Marsh 1981: 213)

Givens, Davis 1981. "Greeting a Stranger: Some Commonly Used Nonverbal Signals of Aversiveness". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 219-235. The Hague: Mouton.

> Anthropologists have described numerous standardized greetings, such as the Polynesian embrace, the Afro-American long distance greeting, the Papuan genital-pressing salutation, and Japanese bowing. These greeting activities, which can be used with friends and strangers, may be construed as **cultural solutions to the problem of social tension, as standardized recognition signals serving partially to ease the anxiety of initial meeting periods**. (Givens 1981: 219)

> ...unfocused interaction, as evidenced by a definite phase of social contact, was accompanied by various combinations of the following activities: lip-compressing, lip-bite, tongue-show, tongue-in-cheeck; downward, lateral, and maximal-lateral gaze avoidance; hand-to-face, hand-to-hand, hand-to-body, and hand-behind-head **automanipulations**; and postures involving flexion and adduction of the upper limbs. These behaviors were initiated during the contact-phase and were terminated abruptly after social contact with the stranger was stopped. **Unlike affiliative nonverbal units**, such as smiling, touching, embracing, and so on, **the above activities correlated with non-contact, and seemed to signal that contact would not be well received**. (Givens 1981: 222)

> Self-touching activity occurred most frequently in contact situations, in settings where interaction was more likely to be initiated or prolonged. When quick avoidance was possible there was little or no automanipulation. At the Public Market, head-scratching, hand-to-nose, hand-to-ear, adjust-glasses, and other automanipulations were performed when the initial contact phase of recognition was prolonged, i.e., when gaze contact was kept up beyond a few seconds or when close physical proximity was protracted somewhat longer than the quick pass-by. Men, for example, were observed to automanipulate as they gazed steadily at other shoppers while the latter walked by them. Or a shopper would automanipulate while facing and waiting for someone to move out of the way. In these cases there seemed to be more of a likelihood that waiting and/or gazing might elicit a reaction in the stranger, a reaction that could entail possibly uncomfortable social interaction. (Givens 1981: 227)

> By way of pure speculation it might be hypothesized that the aversive signals are used most frequently by individuals who are more likely to use submissive-like nonverbal units, especially those held by the author to derive from the shoulder-shrugging complex (Givens 1977). That is, **there may be an empirical relationship between submissive and aversive nonverbal presentations**. By contrast, dominant-like individuals might be expected to experience less anxiety in the presence of strangers and would be less likely to automanipulate or to respond with aversive facial expressions of gaze avoidance. And in some cases the dominant or high status person experiencing little or no stress in the presence of a low status stranger... (Givens 1981: 232)

Schiffrin, Deborah 1981. "Handwork as Ceremony: The Case of the Handshake". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 237-250. The Hague: Mouton.

> In modern society, **kinship position is no longer the main determinant of social relationships and behavior appropriate to those relationships**; status in groups other than the fmaily plays a great role in determining one's range of contacts and relationships. Thus traditional avoidance signs and joking relationships are replaced, and then re-applied to individuals other than kin. (Schiffrin 1981: 240)

De Long, Alton J. 1981. "Kinesic Signals at Utterance Boundaries in Preschool Children". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 251-281. The Hague: Mouton.

Argyle, M., Ingham, R., Alkema, F., and McCallin, M., 1981. "The Different Functions of Gaze". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 283-295. The Hague: Mouton.

Beattie, Geoffrey W. 1981. "Sequential Temporal Patterns of Speech and Gaze in Dialogue". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 297-320. The Hague: Mouton.

> It was suggested that there are certain social pressures on individuals in conversation to comply to certain behavioral standards regarding amount of gaze, and lenght of glances, if they wish to make a favorable impression. (Beattie 1981: 317)

Kendon, Adam 1981b. "Some Functions of the Face in a Kissing Round". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 321-356. The Hague: Mouton.

> Facial displays can serve to mark out points of emphasis in speech, they can serve to mark off whole segments of speech as distinct units or as contained or embedded units, and they can also provide a commentary and supplement to what is being said. If we watch the faces of listeners too, we can see that nods, smiles, frowns, and raised eyebrows appear frequently in some circumstances. Such facial behavior probably plays an important part in the regulation of the behavior of the speaker. Similar observation on the regulatory functions of facial behavior have been made by Ekman and Friesen (1969. (Kendon 1981b: 323)

> The facial patterns F[emale] shows in this sequence are far different from what expects to see in seriously erotic or passionate kissing. It is as if F is regulating the amount of arousal M[ale] can achieve by herself offering displays that do not otherwise fit the immediate context. Thus she turns to M with vigor and approaches him with 'fierce' faces. Yet, for but 9/24 of a second, just before their lips touch, F's face is posed for passionate, not for playful, kissing. Here, perhaps, she hints at passions someday (or sometime) to be aroused. Perhaps we see here an instance of what appears to be a common principle of courtship: the continued interest of the other partner is maintained, and even heightened, by fleeting displays of behavior that belong to later stages of the courtship program. If F can hint to M what possibilities the future holds in store for him, she can hold his interest. (Kendon 1981b: 341)

> A central problem in any investigation of interaction from this point of view will be to see how, in terms of the functioning of observable behavior, the 'working consensus' for a given behavioral system is established and maintained [etogeenne perspektiiv]. In particular, this means that we must identify those aspects of behavioral function which serve to control or regulate the behavior of the participants in relation to the currently established pattern of relationship. This requires that we not only look for regularities in a behavioral relationship, but also that we look close at places where these regularities change. (Kendon 1981b: 344)

> Courtship is the process by which a more or less stable relationship is formed between individuals of the opposite sex, within which mating can take place. Since the relationship is to be one within which mating occurs, many of the behaviors which serve to establish and maintain the pair-bond that is the outcome of courtship are similar to behaviors that precede mating. An important feature of the behavior of courtship, indeed, appears to be that it should create some degree of sexual arousal in the partners. It seems that the 'kissing round' of the sort we have studied in this paper, which is obviously so characteristic of a certain stage of courtship, has this function. (Kendon 1981b: 350)

Rosenburg, Marc 1981. "The Case of the Apple Turnover: An Experiment in Multichannel Communication Analysis". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 357-368. The Hague: Mouton.

> Related to and implied by the first constraint is the second requirement, namely, that **intrapsychic states (motives, feelings, intentions, etc.) *not* be invoked as causes or explanations of observed behavior**: The emphasis here is *interactional*: one is concerned with what goes on between persons, not with what supposedly happens inside them.
> The basic axiom on which this research rests is that metacommunication cannot *not* occur. The commonsense notion of interpersonal communication as synonymous with information sharing fails to take into account that **people *label* their statements**. That is, we not only make statements to each other, but we also (and necessarily) make statements about these statements. These labeling statements constitute the metacommunicational level of human interaction. **By classifying the kind of statement that one is making, one also necessarily expresses an expectation of a particular (and appropriate) kind of response from the other**. A joke implies a laugh, a question implies an answer, a move to 'change the subject' requires the agreement of the other, and so on.
> By labeling one's own statements and thereby implying the expectation of a particular kind of response, a person acts to define his relationship with the other. If the expectation is met, then we say that the other has agreed to the proposed relationship definition. If the expectation is not met, it is because the other has proposed a different relationship definition. This, in turn, may be accepted or rejected by the first person, and so on throughout the stream of interaction.
> In task-oriented situations, in which persons are attempting to reach some decision about a substantive issue, it is communicationally efficient to keep relationship battles (rejections of proposed relationship definitions to proposals of alternative definitions) to a minimum. Formal rules of procedure, such as those used in parliamentary debates or in classroom, are intended to serve just this function. In less formal contexts, these rules often have to be negotiated through the interaction. It is clear, however, that with a finite amount of time in which to reach substantive decisions, the more time spent in negotiating the rules, the less time there will be for dealing with the issue. (Rosenburg 1981: 358)

> The ensuing twenty-one seconds of verbal silence points up one of the advantages of thinking in terms of *levels of communication*. For those who concern themselves solely with the content of communication, this duration must be seen as one in which the couple is 'not communicating'. From out viewpoint, however, communication cannot not occur. Or, to quite Birdwhistell, "Nothing never happens."
> This twenty-one seconds, however wrought with tension it may be, marks the duration of a mutually agreed upon relationship definition. It is a difficult relationship to change. If we construe it as "We are not communicating", then we see this couple as enmeshed in one of the now classical paradoxes of communication. (Rosenburg 1981: 363)

> This agreement, if strictly adhered to, could not be renegotiated by the wife, **for to initiate a renegotiation of the rules would constitute a violation of those rules**. (Rosenburg 1981: 364)

Poyatos, Fernando 1981b. "Gesture Inventories: Fieldwork Methodology and Problems". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 371-399. The Hague: Mouton.

> By GESTURE I understand a conscious or unconscious body movement made mainly with the head, the face alone, or the limbs, learned or somatogenic, and serving as a primary communicative tool, dependent or independent from verbal language; either simultaneous or alternating with it, amd modified by the conditioning background (smiles, eye movements, a gesture of beckoning, a tic, etc.).
> MANNER, although similar to gesture, is a more or less dynamic body attitude that, while somatogenically

modified, is mainly learned and socially codified according to specific situations, either simultaneous or alternating with verban language (the way one eats at the table, greets others, coughs, stretches, etc.). POSTURE is a conscious or unconscious general position of the body, more static than gesture, learned or somatogenic, either simultaneous or alternating with verbal language, modified by social norms and by the rest of the conditioning background, and use less as a communicative tool, although it may reveal affective states and social status (sitting, standing, joining both hands behind one's back while walking, etc.).(Poyatos 1981b: 375)

...if an inventory of gestures is meant to contribute to mutual knowledge and understanding among men, it should undoubtedly help its users not only in detecting the more conspicuous levels of a society, but in performing their appropriate repertoires, and this could not be achieved unless the gestures, manners and postures of the rustic are observed, compared with those of the urbanites and recorded in **each semantic or situational label** (dismissal, beckoning; table manners, hand-shakes; sitting, standing) **as separate culturemes**. (Poyatos 1981b: 382-383)

Still photography:

- basic posture positions
- mono-kinemorphemic movements
- non-elaborate, simple gestures

Film:

- parakinesic qualities
- direction of movement
- formation of the movement
- multi-kinemorphemic movements
- elaborate kinesic constructs
- kinesic pausal features
- continuous eye movements

(Poyatos 1981b: 385)

I have elsewhere proposed and defined the CULTUREME as: any portion of cultural activity sensorially or intellectually apprehended in signs of symbolic value, which can be divided up into smaller units or amalgamated into larger ones. (Poyatos 1981b: 387)

[semiotic point of view:] FREE (emblems, illustrators, affect displays); BOUND (self-adaptors, object-adaptors, alter-adaptors). (Poyatos 1981b: 389)

Johnson, H. G., Ekman, P., Friesen, W. V. 1981. "Communicative Body Movements: American Emblems". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 401-419. The Hague: Mouton.
0
Sparhawk, Carol M. 1981. "Contrastice-Identificational Features of Persian Gesture". In Adam Kendon (ed.), *Non-verbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 421-458. The Hague: Mouton.

> *Pronation* and *supination* refer to the direction of the palm as a result of wrist rotation. If the hands are positioned horizontally, *pronation* refers to downward (and inward) direction of the palms, and *supination* refers to upward (and outward) direction. (Evicende for the contrastiveness or palm direction will be presented in the discussion of *signation*, below). As for the wrist itself, *pronate wrist* appears as a point of reference in 'what time is it' and contrasts with the *whole wrist* in 'bracelet'. This constitutes only an analogous contrast, however, and no gesture involving contact with the 'palm side' of the wrist (*supinate wrist*) appears in this collection. (Sparhawk 1981: 429)

Kirk, L., and Burton, M. 1981. "Physical versus Semantic Classification of Nonverbal Forms: A Cross-Cultural Experiment". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 459-481. The Hague: Mouton.

0

Rosenfeld, H. M., Shea, M., and Greenbaum, P. 1981. "Facial Emblems of 'Right' and 'Wrong': Topographical Analysis and Derivation of a Recognition Test". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 483-501. The Hague: Mouton.

0

Smith, J. W., Chase, J., and Lieblich, A. K. 1981. "Tongue Showing: A Facial Display of Humans and Other Primate Species". In Adam Kendon (ed.), *Nonverbal communication, interaction, and gesture : selections from Semiotica*. Pp. 503-548. The Hague: Mouton.

0

Huvitav kirjandus:

- Mahl, G. G., 1968. "Gestures and Body Movements in Interviews". Paper presented at the Third Research in Psychotherapy Conference (Chicago, June 1966); in Vol. III, American Psychological Association).
- Tomkins, S. S. 1962. *Affect, Imagery, Consciousness*, Vol. 1, *The Positive Affects* (New York, Springer).
- Tomkins, S. S. 1963. *Affect, Imagery, Consciousness*, Vol. 2, *The Negative Affects* (New York, Springer).
- Poyatos, Fernando 1976. *Man Beyond Words: Theory and Methodology of Nonverbal Communication*. Oswego: New York State English Council.
- Bateson, G., and M. Mead 1942. *Balinese Character*. New York: New York Academy of Sciences
- Bär, E. 1974. "Compte rendu: Context Analysis in Psychotherapy", *Semiotica* 10, 255-81
- Watzlawick, P., J.H. Beavin, and D.D. Jackson 1967. *Pragmatics of Human Communication: A Study of Interactional Patterns, Pathologies, and Paradoxes* (New York: W.W. Norton)
- Laban, R. 1966. *Choreutics*. London : MacDonald and Evans.
- Pike, Kenneth L. 1975. "On Kinesic Triadic Relationship in Turn-Taking", *Semiotica* 13/4, 389-95
- Wundt, Wilhelm 1973. *The Language of Gesture*, ed. by Thomas A. Sebeok. THe Hague : Mouton
- Masters, W. H., and V. E. Johnson 1966. *Human Sexual Response* (Boston : Little, Brown)
- Smith, W. John 1965. "Message, Meaning, and Context in Ethology". *American Naturalist 99*, 405-09
- Smith, W. John 1974. "Zoosemiotics: Ethology and the Theory of Signs", in: T. A. Sebeok (ed.), *Current Trends in Linguistics* 12 (The Hague: Mouton), 561-626.

3.2.2 Nonverbal Communication In Human Interaction (2012-02-08 03:23)

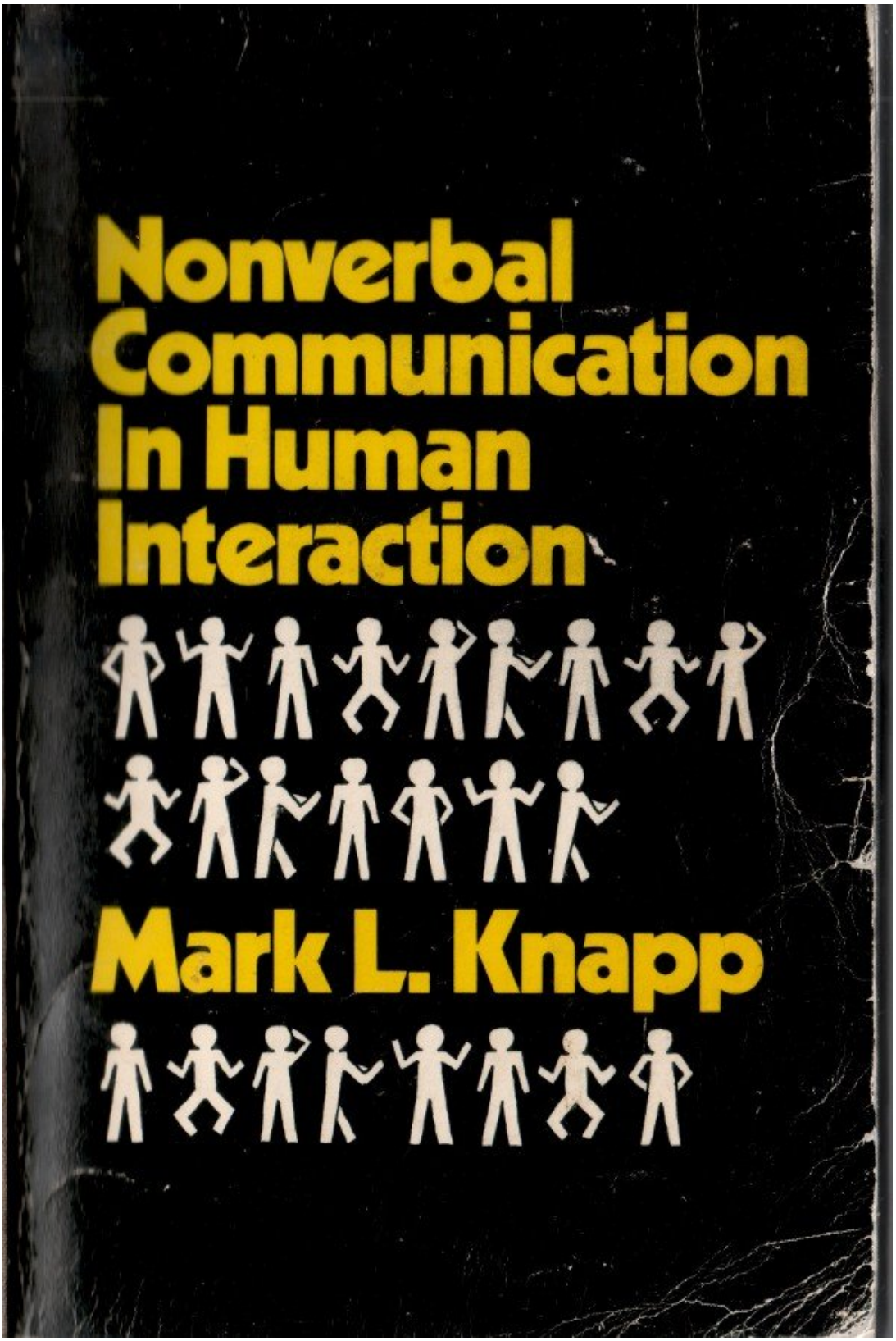

Knapp, Mark L. 1972. Nonverbal Communication In Human Interaction. New York [etc.] : Holt, Rinehart and

For some, kinesic study includes touch behavior; **for others, however, actual physical contact constitutes a separate class of events**. Some researchers are concerned with touching behavior as an important factor in the child's early development; some are concerned with adult touching behavior. Subcategories may include: stroking, hitting, greetings and farewells, holding, guiding another's movements, and other, more specific instances. (Knapp 1972: 7)

Further testimony to the prevalence and importance of nonverbal communication is available if we scrutinize specific facets of our society: the use of nonverbal cues in psychiatry, teaching the deaf, doctor-nurse communication during operations, disturbed nonverbal communication, audience-speaker nonverbal communication, advertising, music, our use of time, art, pictures, dance, nonverbal aspects of written and printed language, nonverbal cues in deceptive communications, communication across cultures, communication across ethnic groups within a culture, drum and whistle languages - the list is interminable. This same idea can be illustrated by briefly noting the role of **nonverbal communication in four areas: televised politics, classroom behavior, behavioral research, and courtship behavior**. (Knapp 1972: 13)

Classroom Behavior. The classroom is a veritable goldmine of nonverbal behavior which has been relatively untapped by scientific probes. Acceptance and understanding of ideas and feelings on the part of both teacher and student, encouraging and criticizing, silence, questioning, etc. - all involve nonverbal elements. Consider the following isntances as representative of the variety of classroom nonverbal cues: (1) the frantic hand waves who is sure he has the correct answer; (2) the student who is sure he does not know the answer and tries to avoid any eye contact with the teacher; (3) the effects of student dress and hair lenght on teacher-student interaction; (4) facial expressions - threatening gestures, and tone of voice are frequently used for discipline in elementary schools; (5) the teacher who requests student questioning and criticism, but whose nonverbal actions make it clear he will not be receptive; (6) absence from class communicates; (7) a teacher's trust of his students is sometimes indicated by his arrangement of seating and his monitoring behavior during examinations; (8) the variety of techniques used by students to make sleeping appear to be studying or listening; (9) the professor who announces he has plenty of time for student conferences, but whose fidgeting and glancing at his watch suggest otherwise; (10) teachers who try to assess visual feedback to determine student comprehension; (11) even classroom design (wall colors, space between seats, windows) has an influence on student participation in the classroom. (Knapp 1972: 14-15)

For the male, it may be such things as his clothes, sideburns, lenght of hair, an arrogant grace, a thrust of his hips, touch gestures, extra long eye contact, carefully looking at the woman's figure, open gestures and movements to offset closed ones exhibited by the woman, gaining close proximity, a subtleness which will allow both parties to deny that eithed had commited themselves to a courtship ritual, making the woman feel secure, wanted, "like a woman," or showing excitement and desire in fleeting facial expressions. (Knapp 1972: 17)

...students tend to develop stronger friendships with students who share their classes, or their dormitory or apartment building, or who sit near them, than with others who are geographically distant. (Knapp 1972: 35)

If a case can be made that there are clearly defined and generally accepted physique-temperament stereotypes, we can reason that they will have a lot to do with the way you are perceived and responded to by others, and with the personality traits expected of you by others. (Knapp 1972: 72)

> The self-image is the root system from which all of our overt communication behavior grows and blossoms. Our overt communication is only an extension of the accumulated experiences which have gone into making up our understanding of self. In short, what you are, or think you are, organizes what you say and do. (Knapp 1972: 74)

> Common meanings of words, as found in a variety of contexts, are studied, and individual differences are compared to these common usage patterns. Similarly, movements can be studied within a range of contexts to determine their usual meaning. The importance of considering the specific context and **individuals** involved in the study of body movements is clear, but not all the empirical research has operated on this assumption. In the interest of experimental control, some studies eliminate context and **personality** completely. (Knapp 1972: 92)

Isiksus = valik sotsiaalselt konstrueeritud koode (Lotman). Kontekst = välised tingimused mis modifitseerivad nende koodide aktualiseerumist.

> Tha analog of kinesics is *linguistics*. Just as there are subdivisions of linguistic study (descriptive and historical), there are also subdivisions of kinesic study (macrokinesics, prekinesics, and social kinesics). While there is no kinesic analog to historical linguistics, such work will be plausible in future kinesic study - using the vast number of reels of films and video tapes currently capturing man's body motion in a variety of contexts and in a variety of cultures. Microkinesics and prekinesics seem to parallel descriptive kinesics. **Prekinesics deald with the physiological study of the limits of movements and the physiological determinants of movement**; microkinesics deals with the derivation of units of movements. **Social kinesics concerns with the study of units and patterns of movement in context in order to determine their function in communication**. (Knapp 1972: 93)

> ...in our discussion of body movement, we must remember its specificity to this culture. The study of body movement in this country has, to this date, primarily focused on the following areas: (1) attitudes, (2) status, (3) affective states or moods, (4) approval seeking, (5) quasi-courtship behavior, (6) inclusiveness, (7) leakage or deception, (8) warmth, and (9) interaction "markers". (Knapp 1972: 97)

> *Visual Interaction*. Kendon has hypothesized four functions of gazing: (1) cognitive: subjects tend to look away when having difficulty encoding; (2) monitoring: subjects may look at their interactant to indicate the conclusion of thought units and to check their interactant's attentiveness and reaction; (3) regulatory: responses may be demanded or suppressed by looking; and (4) expressive: degree of involvement or arousal may be signaled through looking. We can also discuss visual interaction or eye contact according to the following classification: (1) seeking feedback; (2) **controlling the communication channel**; (3) in the context of a specific interpersonal relationship - e.g. status, attitude, or personality differences; and (4) when distance is a factor. (Knapp 1972: 131)

> *Channel Control*. Eye contact also occurs when we want to signal that the communication channel is open. In some instances, eye contact can almost establish an obligation to interact. When you seek eye contact with your waiter in a restaurant, you are essentially indicating the communication is open, and you want to say something to him. (Knapp 1972: 132)

> Addington factor analyzed his ["The Relationship of Selected Vocal Characteristics to Personality Perception"] personality data and concluded that **the male personality was generally perceived in terms of physical and emotional power, while the female personality was apparently perceived in terms of social faculties**. (Knapp 1972: 153)

> You should know as much as you can about the *social behavior* which occurs - who does what to or with whom, form of behavior, its intensity, toward whom it is directed, what initiates it, apparent objective of the behavior, effect on the other interactant(s), etc. (Knapp 1972: 184)

- G. Nielsen, *Studies in Self-Confrontation* (Copenhagen: Munksgaard; Cleveland: Howard Allen, 1962)
- J. R. Davitz, ed., *The Communication of Emotional Meaning* (New York: McGraw-Hill, 1964)
- Sommer, R. *Personal Space*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1969.
- R. Ardrey, *The Territorial Imperative* (New York: Atheneum, 1966)
- M. F. Ashley Montagu, ed., *Man and Aggression* (New York: Oxford University Press, 1969)
- Berscheid, E. and Walster, E. H. *Interpersonal Attraction*. Reading, Mass.: Addison-Wesley, 1969.
- A. T. Dittman, "Review of *Kinesics in Context*," *Psychiatry* 34 (1971): 334-42
- G. W. Hewes, "The Anthropology of Posture," *Scientific American* 196 (1957): 123-32
- M. F. A. Montagu, *Touching: The Human Significance of the Skin* (New York: Columbia University Press, 1971)
- Dittman, A. T. "The Body Movement-Speech Rhythm Relationship as a Cue to Speech Encoding." In *Studies in Dyadic Communication*, edited by A. W. Siegman and B. Pope. New York: Pergamon press, 1971
- Lamb, W. *Posture and Gesture*. London: Gerard Duckworth and CO., 1965
- Knapp, P., ed. *Expression of the Emotions in Man*. New York: International Universities Press, 1963
- Lindfeld, J. "Verbal and Non-Verbal Elements in Discourse." *Semiotica* 3 (1971): 223-33

3.2.3 Augustine On Lying (2012-02-09 12:58)

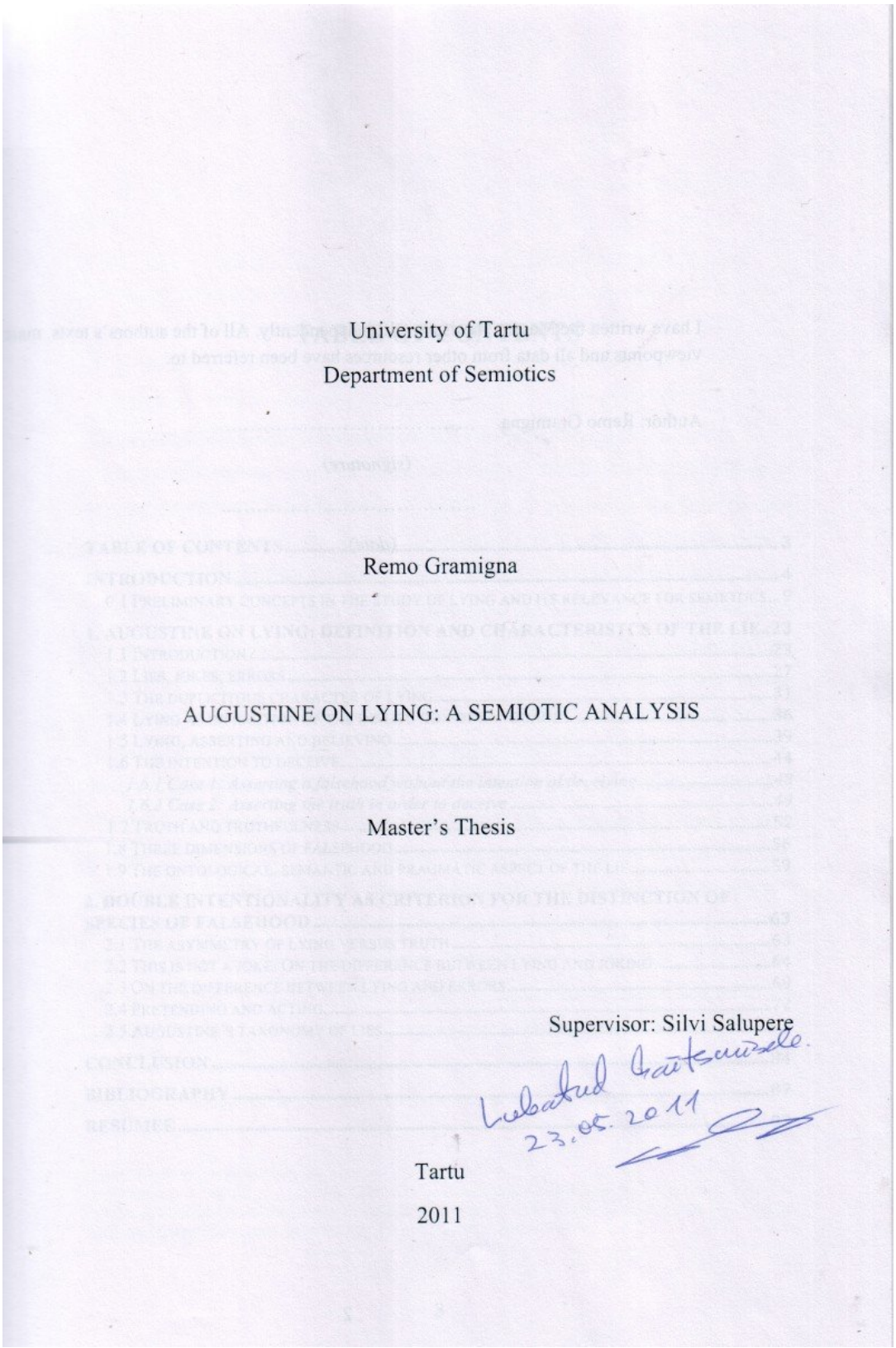

University of Tartu
Department of Semiotics

Remo Gramigna

AUGUSTINE ON LYING: A SEMIOTIC ANALYSIS

Master's Thesis

Supervisor: Silvi Salupere

Lubatud kaitsmisele.
23.05.2011

Tartu
2011

Gramigna, Remo 2011. *Augustine On Lying: A Semiotic Analysis*. University of Tartu, Department of Semiotics.

Master's Thesis

> "a false signification uttered with the intention to deceive" (Gramigna 2011: 6)

Augustinuse valetamisteooria põhiklausel.

> When we undertake to deceive others intentionally, we communicate messages meant to mislead them, meant to make them believe what we ourselves do not believe. **We can do so through gesture, through disguise, by means of actions or inaction, even through silence**. Which of these innumerable deceptive messages are also lies? (Bok, Sissela 1978 [1999]. *Lying: Moral Choice in Public and Private Life*. New York: Vintage Books: 13-14)

> To wit, in the case of lying, the liar first knows the truth and only after is he able to fake it. He knows more than the dupe. Indeed, the liar's cognitive condition is determined by the fact that he can count on a full account of what is falsity and truth for himself, whereas the dupe has access only to half of it. (Gramigna 2011: 30)

Meelitaja teab minu MVKst rohkem kui mina.

> He lies [...] who holds one opinion in his mind and who **gives expression to another through words or any other outward manifestation**. (*De mend*. 3.3)

> Notably, 'true' and 'false' in this context refer to the liar's state of mind, namely what the liar believes or thinks to be true or false. To put it another way, these terms do not refer to an ontological conception of truth as correctness or correspondence between what is said and things in the world. Rather, they refer to a **pragmatic conception on truth that is based on what the liar takes to be true, regardless of the adequacy of comprehension and the thing**. (Gramigna 2011: 33)

> Sincerity is a quality of the self [...] It designates a relationship of congruence or harmony between different parts, aspects or manifestations of the self. These includes not only thoughts, feelings and emotions, but also the awareness - or lack of it - that the subject has of them. [...] **Sincerity is the commendable disposition to match what we express to what we feel** (Stern-Giller, Suzanne 2008. "Augustine and the philosophical foundations of sincerity". *Philosophy: Book Chapters*, Paper 2: 1-26: 3-4)

> ...God has the **capacity to scrutinize men's interiority** (Gramigna 2011: 38)

MVS-oskus

> This ingredient, **the assuming of responsibility**, which is so prominent in solemn assertion, must be present in every genuine assertion (Peirce, In Chisholm, Roderick M.; Feehan, Thomas D. 1977. "The intent to deceive." *The Journal of Philosophy* 74(3). Pp. 143-159: 150-151)

MVS alateadvus, automaatsus.

[esimene lugemine]

602

3.2.4 Darwin and Facial Expression (2012-02-12 17:09)

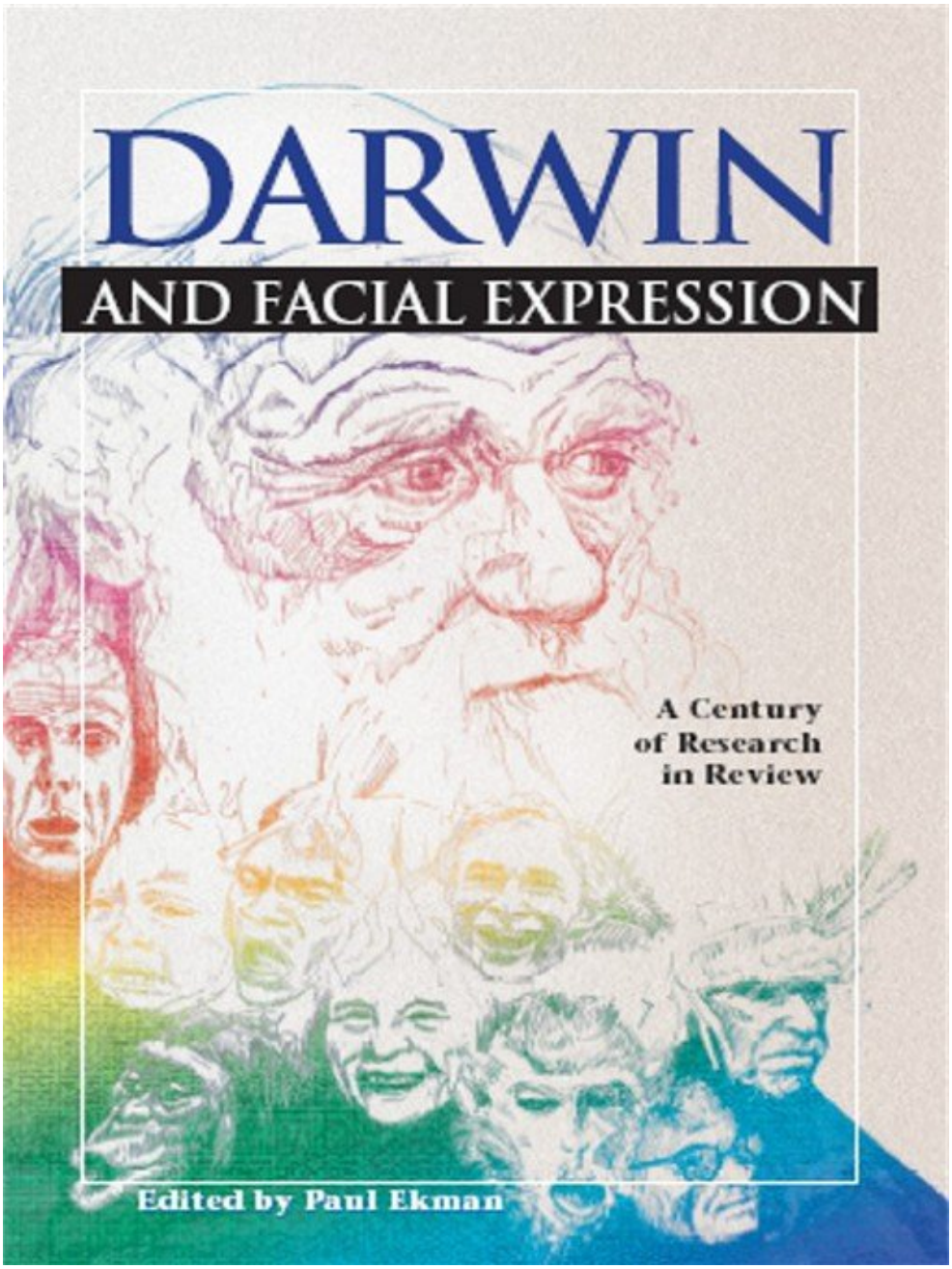

Ekman, Paul ed., 1973. *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. New York and London: Academic Press, Inc.
"Päritud harjumused" - *inherited habits* on see printsiip Darwini kolmest printsiibist, mis ei pea vett ja ainsana ei ole semiootiline.

Ekman, Paul 1973a. "Introduction". *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. Ekman, Paul ed. New York and London: Academic Press, Inc. Pp. 1-10

> To my knowledge there has been no thorough study of facial expressions of emotions shown in the cinema of different nations, or in commercial or amateur still photographs, or in family albums, although such a

study might be interesting and relevant. (Ekman 1973a: 8)

Chevalier-Skolnikoff, Suzanne 1973. "Facial Expression of Emotion in Nonhuman Primates". *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. Ekman, Paul ed. New York and London: Academic Press, Inc. Pp. 1-89

> Because of the impossibility of recording everything, data recording must be selective. Such selection results in an interpretative rather than a completely objective record. This is even the case with film or videotape records, since the choice of when to film is itself selective. Furthermore, the total context, which includes smells and activities occurring on the hidden side of the animla, is often missed in a film record. (Chevalier-Skolnikoff 1973: 17)

Audiovisuaalne materjal on ette selektiivne. Kendoni suudlemiraundide uurimuses oli see eriti ilmekas, sest kaugele põõsaste taha peidetud kaamera nägi ainult ühte pingil istuva paarikese seljatagust ja nägu vaid juhul kui nad olid teineteise poole pöördunud.

> Each facial expression consists of what van Hooff (1962) calls "expressive elements." Expressive elements are anatomical features (such as the ears, eyes, or mouth) in a particular position (i.e., toward, wide open, closed). The use of checklists of facial elements to describe facial expressions, such as van Hooff's (1967), facilitates systematic collection and comparison of data. Furthermore, the recent development of frame-by-frame analysis of motion-picture film and videotape (employed by van Hooff, 1967, and Chevalier-Skolnikoff, 1971, in press) has also augmented the accuracu and detail of descriptions of facial expressions, particularly when they involve movement. (Chevalier-Skolnikoff 1973: 18)

Vrd. "väljenduslikke elemente" Birdwhistelli kineemidega.

> ...nonvisual communication...(Chevalier-Skolnikoff 1973: 20)

word

> In animal studies, communication is generally defined as behavior in one animal, the sender, which evokes a response ina nother animal, the receiver. [...] **The question of whether the behavior is intentional or not** is generally evaded, since no method has been devised as yet to tell what an animal is thinking. This is, nevertheless, an important question... (Chevalier-Skolnikoff 1973: 21)

Sure it is, especially in relation to communication.

> FIG. 2. Results of the cluster analysis of chimpanzee behavior:
>
> - "Play": Relaxed open mouth; Gnaw-wrestle; Grasp poke; Pull limb; Gymnastics; Gnaw; Hand-wrestle; Gallop; Mount;
> - "Aggression": Tug, Brusque rush; Bite; Grunt-bark; Shrill bark; Arm-sway; Stamp; Hit; Stamp-trot; Trample; Sway-walk;
> - "Affinity": Pant; Mouth-mouth; Smooth approach; Embrace; Smooth touch; Hold out hand; Silent-pout; Cling; Mount-walk; Groom; Groom-presentation; Autogroom; Mount-presentation; Genital investigation; Male mating; Stretched pout-whimper; Pout-moan; Silent bared-teeth; Crouch-presentation; Watch;
> - "Excitement": Rapid "Oh oh"; Squat-bobbing; Rising hoot; Vertical head shake;

- "Submission": Bared-teeth-scream; Bared-teeth-yelp; Crouch; Hesitant approach; Shrink, flinch; Upsway; Avoid; Flight; Parry;

(From van Hooff, 1971)

Groups are structured in such a way that each animal holds a particular position in the troop in terms of its **ability to assert its will or to dominate others**. This aspect of social organization is called the dominance hierarhy [rank order]. Once dominance relationships are established, each animal in a troop knows its relationship to every other animal. Since the behavior of an animal is related to its dominance, its behavior can be predicted, and such predictable social ordering keeps conflict at a minimum. (Chevalier-Skolnikoff 1973: 24)

Thus the precise function of a signal is **context-bound**, and its precise "meaning" applies only to a particular situation (Shirek-Ellefson, 1967). This functional context-dependency of emotional expression is an extremely important concept, for **it is only in conjunction with context that affect expressions can coordinate social interactions**. (Chevalier-Skolnikoff 1973: 28)

...one cannot accurately call a behavior "determined by inheritance" (or by the genes, or any other single factor), since multiple systems of the animal and multiple aspects of the environment are involved in producing *all* behaviors. (Chevalier-Skolnikoff 1973: 30)

Näitlejate tööd juhib ka stsenaarium, ja juhuslikud tingimused.

[näide antiteesist:] ...gaze aversion, a common signal of mild submission, is a striking reversal of the stare, which is a component of all threat displays. (Chevalier-Skolnikoff 1973: 31)

Charlesworth, William R., and Kreutzer, Mary Anne 1973. "Facial Expressions of Infants and Children". *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. Ekman, Paul ed. New York and London: Academic Press, Inc. Pp. 91-168

A person can possess an ability (a competence) to do something, but whether he does it at all during his life depends upon many performance factors that serve as necessary conditions for the ability to be made manifest. Such factors include attentional skills, persistence, memory, the right audience, and motivation. In testing for abilities, a good diagnostician will do his best to optimize testing conditions in order to insure that the negative aspects of these factors do not work to obscure the individual's abilities. (Charlesworth & Kreutzer 1973: 99)

Another distinction made in this chapter is the division between the expression of emotions on one hand and the recognition of expressions on the other. The former refers to the expressive behaviors themselves, whereas the latter refers to an individual's sensitivity to the expressive behavior of others. To illustrate, the infant may smile only when she smiles, but not respond at all when she frowns or has a neutral expression, thus revealing that he recognizes the difference between her smile and her other facial expressions. (Charlesworth & Kreutzer 1973: 104)

Surprise has been discussed by some writers as an epistemic emotion - one involving the relation between an individual's knowledge or expectations about a particular stimulus and what the stimulus actually turns out to be. [...] Epistemic: a word derived from the Greek pertaining to knowledge or the conditions for acquiring it. **Epistemic emotions** refer to those emotions such as interest, curiosity, boredom, and surprise, which have to do with what the individual already knows or desires to know. (Charlesworth & Kreutzer 1973: 117)

Coyness has more of a flirtatious social element, whereas shame has more of a cognitive element - the awareness of having transgressed against a rule. Embarrassment, in contrast, seems to involve more awareness of one's own appearance. Furthermore, shame and embarrassment seem to be more situation-dependent, whereas shyness can be viewed more or less as a persistent personality trait. (Charlesworth & Kreutzer 1973: 119)

A somewhat surprising finding is Berne's (1930) report of a positive relation between IQ and teacher ratings of *lack* of affection in nursery school children. This could be a reflection of the more intelligent child's greater inependence and his greater immersion in activities at preschool, resulting in fewer social contacts. (Charlesworth & Kreutzer 1973: 133)

Ordinarily when a child assesses an individual's emotions, he has a wealth of cues in addition to a fixed facial expression. He sees the patterning of the facial expression from its onset to its peak with concomitant grosser body movements, and sometimes with verbal statements. These cues are supplemented by his knowledge of the context of the emotional response, and sometimes, by knowledge of the individual's past behavior and general dispositional traits. (Charlesworth & Kreutzer 1973: 147)

In addition to preventing a decline in facial activity with age, Thompson claimed that social mimicry served to **stylyze facial expressions**. Evidence for this claim was the fact that sighted children showed less variability in facial expression than blind children, visual experience presumably having the effect of shaping a person's expressions to conform to more standardized expressions of others. (Charlesworth & Kreutzer 1973: 153)

...instrumental expressionf of anger (hitting, kicking)... (Charlesworth & Kreutzer 1973: 155)

...some form of internal model - a visual, kinesthetic proprioceptive image... (Charlesworth & Kreutzer 1973: 159)

Ekman, Paul 1973b. "Cross-Cultural Studies of Facial Expression". ***Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*****. Ekman, Paul ed. New York and London: Academic Press, Inc. Pp. 169-222**

While we suggest that the face is the chief, if not the only site for muscular movements that are unique to one or another specific emotion, we do not mean that the face shows only emotional expressions. Quite the contrary. The ace is the site for *illustrators* (e.g., the brow movements as an accent mark), for *regulators* (primarily with glancing) and also for *emblems*, such as winks and tongue shows. (Ekman 1973b: 182)

Probably the greatest source of confusion between emblems and emotional expressions is that some emotional expressions may be modified and transformed into emblems. How, then, do we distinguish between an emotional expression and an emblematic expression? We need to consider both the appearance and usage of each, and we must also define a middle ground between the emblematic and emotional expression - the sumlated expression. A simulated expression is avoluntary attempt to appear as if an emotion is being experienced. If it is well done, then most people who see it will be misled and think they are seeing an emotional expression, not a simulation. A simulation is used either to conceal the fact that no emotion is felt or as a mask to cover one feeling with the appearance of another. (Ekman 1973b: 182-183)

...a simulated expression is enacted when a person wants to mislead another as to his feeling, and if performed skillfully is very similar to the expression of a felt emotion, while the emblematic expression is a stylezed version of the expression, which is used to state or mention an emotion but to convey the impression that it is not being experienced at the moment. The emblematic expression is noticeably different in appearance from both the actual emotional expression and the simulation. (Ekman 1973b: 183)

Two quite different research approaches have been used to study the question of whether there are universal facial expressions of emotion. The first method entails systematically sampling, on film or videotape, facial behavior shown in a particular situation by people in two or more cultures, and then measuring in some fashion the facial muscular movements shown by the people in each culture to determine whether they are similar or different. We shall call this method the *components approach*, since it studies whether the actual components of facial expressions shown in two or more cultures are the same or different. The second method entails showing examples of facial expression to people in different cultures and determining whether they interpret a facial expression as signifying the same or a different emotion. This method (which we will call the *judgement approach*, since it studies whether people from different cultures will judge the same emotion when viewing the same facial eppearance), was first used by Darwin, as we noted earlier, but not in his cross-cultural studies. (Ekman 1973b: 188)

The problem of recording facial expressions is threefold: the costs of film and videotape, the need to take the record unobtrusively so that the subject is not made self-conscious, and the determination of how much of the facial behavior to record. Measurement is probably the most difficult problem, as the face is a complicated expressive system, quickly changing into various appearances. Until quite recently there has been little agreement about how to measure facial expression, and the investigator has had to invent his own measurement scheme. (Ekman 1973b: 188)

Petrinovich, Lewis 1973. "Darwin and the Representative Expression of Reality". *Darwin and Facial Expression: A Century of Research in Review*. Ekman, Paul ed. New York and London: Academic Press, Inc. Pp. 223-256

The doctrine of special creation, in addition to insisting on the existence of an impassable discontinuity between the various animal species (and the especially between man aht the "lower" animals), strenuously insisted on the immutability of species: that all species are unchangeable, and that they were created during the six days of Genesis when they were endowed by a munificent creator with their essential physical structure and mental abilities. The mental life of animals was held to be entirely instinctive, and only man had the faculty of reason. While some theologians were puzzling over the problem how a pair of all of the known species could fit into the Ark, Darwin was collecting and organizing evidence to establish the doctrine of evolution. (Petrinovich 1973: 224)

One of the leading philosophers of the day who wrote on evolution as early as 1850 was Herbert Spencer. Spencer formulated an evolutionary associationism in which the association of ideas operated phylogenetically. If such associations are repeated often enough, the cumulative effects are inherited by successive generations. Thus, there is an inheritance of acquired traits, by this process associations become instincts. He was among the first to elaborate the conception that the mind is what it is because it has had to cope with particular environments. Spencer had a strong impact on psychology through his influential *Principles of Psychology* (1855), but Darwin (1887) denied that he derived any conscious profit as a consequence of Spencer's writings because the philosophical methods employed lacked an empirical base and were, therefore, of no scientific use. (Petrinovich 1973: 225)

Wundt, in Germany, and his student, Tichener, in the United States were quite influential in the developing science of psychology, and are important in the present context in terms of their views on methodology. They represented the school that was known as structuralism, the aim of which was to **discover the contents of the mind and, in this way, to deliniate the structure of consciousness**. Tichener defined psychology as "experience dependent on an experiencing person." He sought to reduce mind to its elements and discover the laws by which the elements combine. Tichener considered psychology to be an extension of the scientific method to a new field of inquiry and believed that the subject matter (and, ideally, the methods) of the two science, physics and psychology, were essentially the same: that **physics studies the world without reference to man, while psychology studies the world with reference to the person who experiences it**. (Petrinovich 1973: 236)

Most psychological research has employed what Bruniswik calls systematic design, in which a relatively small number of variables is chosen for study, and then these variables are systematically manipulated. The ideal of this method is to hold all variables constant but one, to vary it systematically then control it and to allow another to vary, and so forth. This manner of proceeding is regarded by most scientists as representing an optimal strategy. (Petrinovich 1973: 244)

The meaninf of individual differences within the framework of systematic design also deserves comment. Since external conditions are treated as random error variance and are treated "quasy-systematically by computational elimination." **Individual differences are, thus, considered as unwanted error variance produced by a lack of control of relevant factors**. (Petrinovich 1973: 245)

3.2.5 Approaches to Theories for Nonverbal Signs (2012-02-12 17:13)

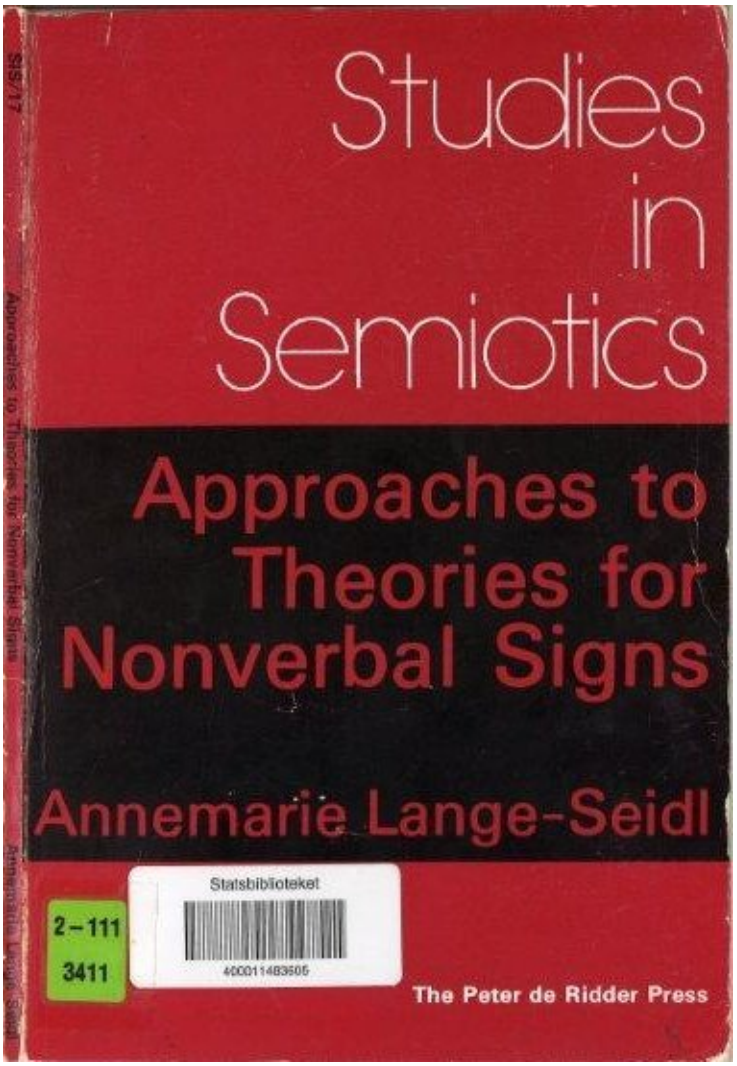

Lange-Seidl, Annemarie 1977. *Approaches to Theories for Nonverbal Signs*. Studies in Semiotics, Volume 17. Lisse: The Peter De Ridder Press

> For education at conservatories and academies of art, the use of models always went without saying. It was, however, associated with practical training, not with theoretical education. May we assume real sign competent only in art? Or, converesely: is the complete control of a communication event already art? Or artificial? As long as we believe in the unconscious use of nonverbal communication elements and not in **intention concerning semiosis**, we cannot use the notion 'competence'. Only after having once more considered the essential features of a sign, only after a theoretical reorientation will the notion 'sign competence' be used with justice. The prior condition for a system that is formalizable and formalized is that the notation and conservation of signs are normalized and standardized (cf. p. 38 and 39f). (Lange-Seidl 1977: 21)

> psychology will have to help us to distinguish releasing signs from provoking ones, consoling signs from encouraging ones (cf. note 27). How do people become indifferent to signs because of their being used too often? The close connection of American semiotics with behaviorism can help us here; behaviorism

may be instructive for a constitution, use and rejection of signs, but may not be so decisive that intentionality, meaning, and finality, which constitute the essence of the sign, should be neglected as is the case with many American studies. (Lange-Seidl 1977: 29)

Only as long as a sign-philosophic and sign-theoretic synopsis does not exist will one dare to speak about the 'prelingual' character of nonverbal signs. Sign competence is worth a theoretization as much as communicative competence, which cannot remain a lingual one, if it is not to ignore reality by being limited to a 'homo loquens'. (Lange-Seidl 1977: 29)

Bceause we are familiar with the actor as a prototype of the ability to slip arbitrarily into roles which he not only fills up verbally both also semiotically in many ways, some semioticians consider the *signe arbitraire* available for lies (cf. Sampson 1972). He who learns to control his movements, he who employs proxemics consciously, can programme them like language, and with their help is able to lie as he is by means of language. (Lange-Seidl 1977:)
[Sampson, G., 1972. "Natural Language and the Paradox of the Liar", *Semiotica* 5, pp. 305-23.]

[from Notes]
Corresponding to John L. Austin (1962), *How to Do Things with Words*, an essay "How to Do Things with Signs" should be written; especially the intersection between action by speech and **action by nonverbal signs** should be investigated (Lange-Seidl 1977: 45)

3.2.6 Fragments of an Anarchist Anthropology (2012-02-12 20:35)

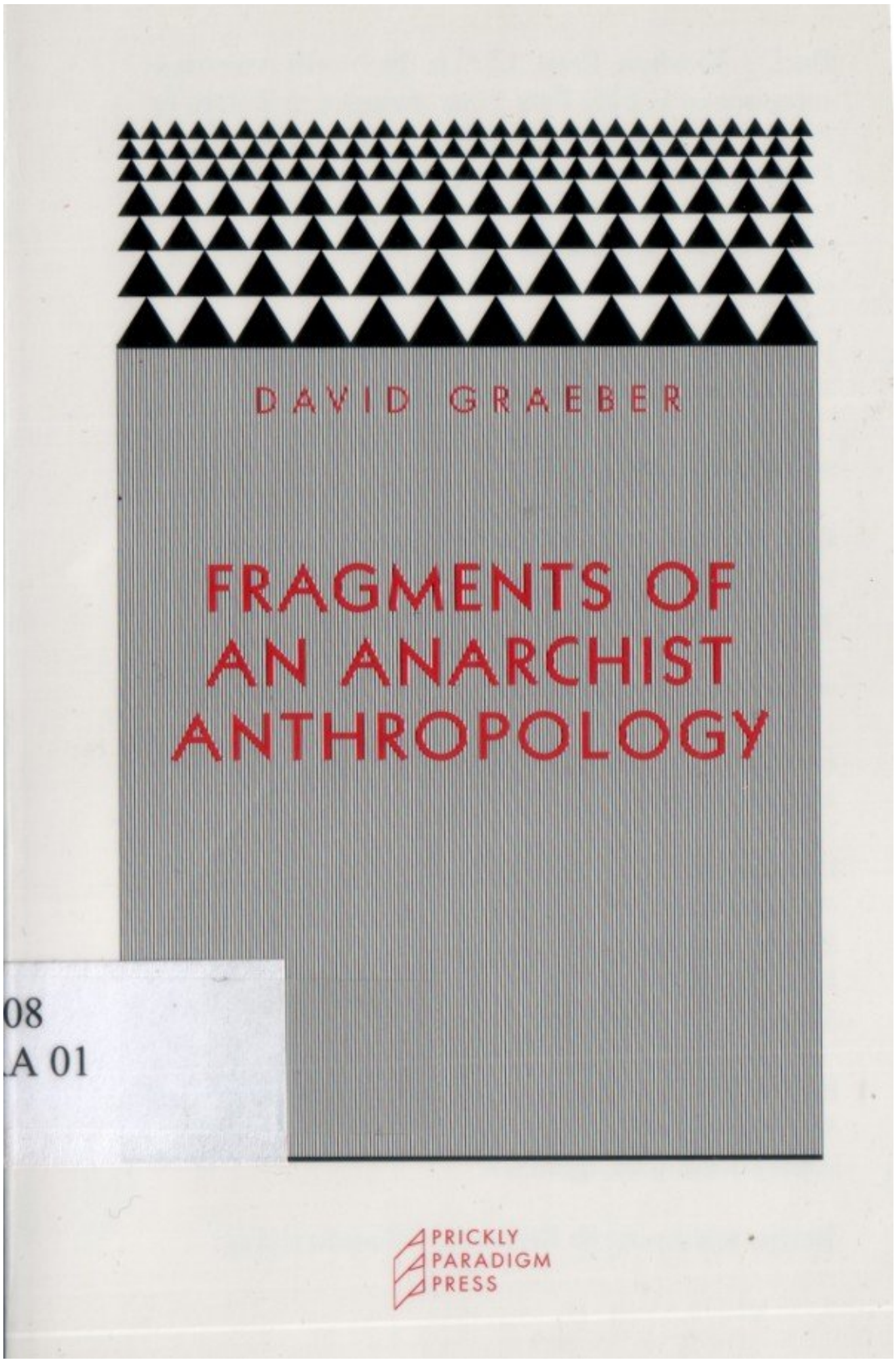

Graeber, D. 2004. *Fragments of an Anarchist Anthropology*. Chicago: Prickly Paradigm Press.

The nineteenth-century "founding figures" did not think of themselves as having invented anything particularly new. The basic principles of anarchistm - **self-organization, voluntary association, mutual aid** - referred to forms of human behavior they assumed to have been around about as long as humanity. The same goes for the rejection of the state and of all forms of structural violence, inequality, or domination (anarchism literally means "without rulers"), even the assumption that all these forms are somewhat related and reinforce each other. (Graeber 2004: 7)

[Georges] Sorel argued [in *Reflections sur le Vioelnce*] that since the masses were not fundamentally good or rational, it was foolish to make one's primary appeal to them through rational arguments. **Politicsis the art of inspiring other with great myths**. For revolutionaries, he proposed the myth of an apocalyptic General Strike, a moment of total transformation. To maintain it, he added, one would need a revolutionary elite capable of keeping the myth alive by their willingness to engage in symbolic acts of violence - an elite which, like the Marxist vanguard party (often somewhat less symbolic in its violence), Mauss described as a kind of perpetual conspiracy, a modern version of the secret political men's societies of the ancient world. (Graeber 2004: 18)

In typical revolutionary discourse a "counter-power" is a collection of social institutions set in opposition to the state and capital: from self-governing communities to radical labor unions to popular militias. Sometimes it is also referred to as an "anti-power". When such institutions maintaim themselves in the face of the state, this is usually referred to as a "dual power" situation. (Graeber 2004: 24)

...all societies are to some degree at war with themselves. There are always clashes between interests, factions, classes and the like; also, **social systems are always based on the pursuit of different forms of value which pull people in different directions**. (Graeber 2004: 25)

A revolution on a world scale will take a very long time. But it is also possible to recognize that it is already starting to happen. The easiest way to get our minds around it is to stop thinking about revolution as a thing - "the" revolution, the great cataclysmic break - and instead ask "what is revolutionary action?" We could then suggest: **revolutionary action is any collective action which rejects, and therefore confronts, some forms of power or domination and in doing so, reconstitutes social relations - even within the collectivity - in that light**. Revolutionary action does not necessarily have to aim to topple governments. Attempts to create autonomous communities in the face of power (using Castoriadis' definition here: ones that constitute themselves, collectively make their own rules and principles of operation, and continually reexamine them), would, for instance, be almost by definition revolutionary acts. And history shows us that the continual accumulation of such acts can change (almost) everything. (Graeber 2004: 45)

In one sense states are the "imaginary totality" par excellence, and much of the confusion entailed in theories of the state historically lies in an inability or unwillingness to recognize this. For the most part, states were ideas, ways of imagining social order as something one could get a grip on, models of control. (Graeber 2004: 64)

POWER/IGNORANCE or POWER/STUPIDITY

Academics love Michel Foucault's argument that identifies knowledge and power, and insists that brute force is no longer a major factor in social control. They love it because it flatters them: the perfect formula for people who like to think of themselves as political radicals even though all they do is write essays likely to be read by a few dozen other people in an institutional environment. Of course, if any of these academics were to walk into their university library to consult some volume of Foucault without having

remembered to bring a valid ID, and decided to enter the stacks anyway, they would soon discover that brute force is really not so far away as they like to imagine - a man with a big stick, trained in exactly how hard to hit people with it, would rapidly appear to eject them.

In fact the threat of that man with the stick permeates our world at every moment; most of us have given up even thinking of crossing the innumerable lines and barriers he creates, just so we don't have to remind ourself of his existence. If you see a hungry woman standing several yards away from a huge pile of food - a daily occurrence for most of us who live in cities - there is a reason you can't just take some and give it to her. A man with a big stick will come and hit you. Anarchists, in contrast, have always delighted in reminding us of him. Residents of the squatter community in Christiana, Denmar, for example, have a Christmastide ritual where they dress in Santa suits, take toys from department stores and distribute them to children on the street, partly just so everyone can relish the images of the cops beating down Santa and snatching the toys back from crying children.

Such a theoretical emphasis opens the way to a theory of the relation of power not with knowledge, but with ignorance and stupidity. Because violence, particularly structural violence, where all the power is on one side, creates ignorance. If you have the power to hit people over the head whenever you want, you don't have to trouble yourself too much figuring out what they think is going on, and therefore, generally speaking, you don't. Hence the sure-fire way to simplify social arrangements, to ignore the incredibly complex play of perspectives, passions, insights, desires, and mutual understanding that human life is really made of, is to **make a rule and threaten to attack anyone who breaks it.**. This is why violence has always been the favored recourse of the stupid: it is the one form of stupidity to which it is almost impossible to come up with an intelligent response. It is also of course the basis of the state.

Contrary to popular belief, bureaucracies do not create stupidity. They are ways of managing situations that are already inherently stupid because they are, ultimately, based on the arbitrariness of force.

Ultimately this should lead to a theory of the relation of violence and the imagination. Why is it that the folks on the bottom (the victims of structural violence) are always imagining what it must be like for the folks on top (the beneficiaries of structural violence), but it almost never occurs to the folks on the top to wonder what it might be like to be on the bottom? Human beings being the sympathetic creatures they are this tends to become one of the main bastions of any system of inequality - the downtrodden actually care about their oppressors, at least, far more than their oppressors care about them - but this seems itself to be an effect of structural violence. (Graeber 2004: 71-73)

While anthropologists are, effectively, sitting on a vast archive of human experience, of social and political experiments no one else really knows about, that very body of comparative ethnography is seen as something shameful. As I mentioned, it is treated not as the common heritage of humankind, but as our dirty little secret. Which is actually convenient, at least insofar as academic power is largely about establishing ownership rights over a certain form of knowledge and ensuring that others don't really have much access to it. Because as I also mentioned, our dirty little secret is still ours. It's not something one needs to share with others. (Graeber 2004: 96)

3.2.7 Paralanguage And Kinesics (2012-02-13 18:53)

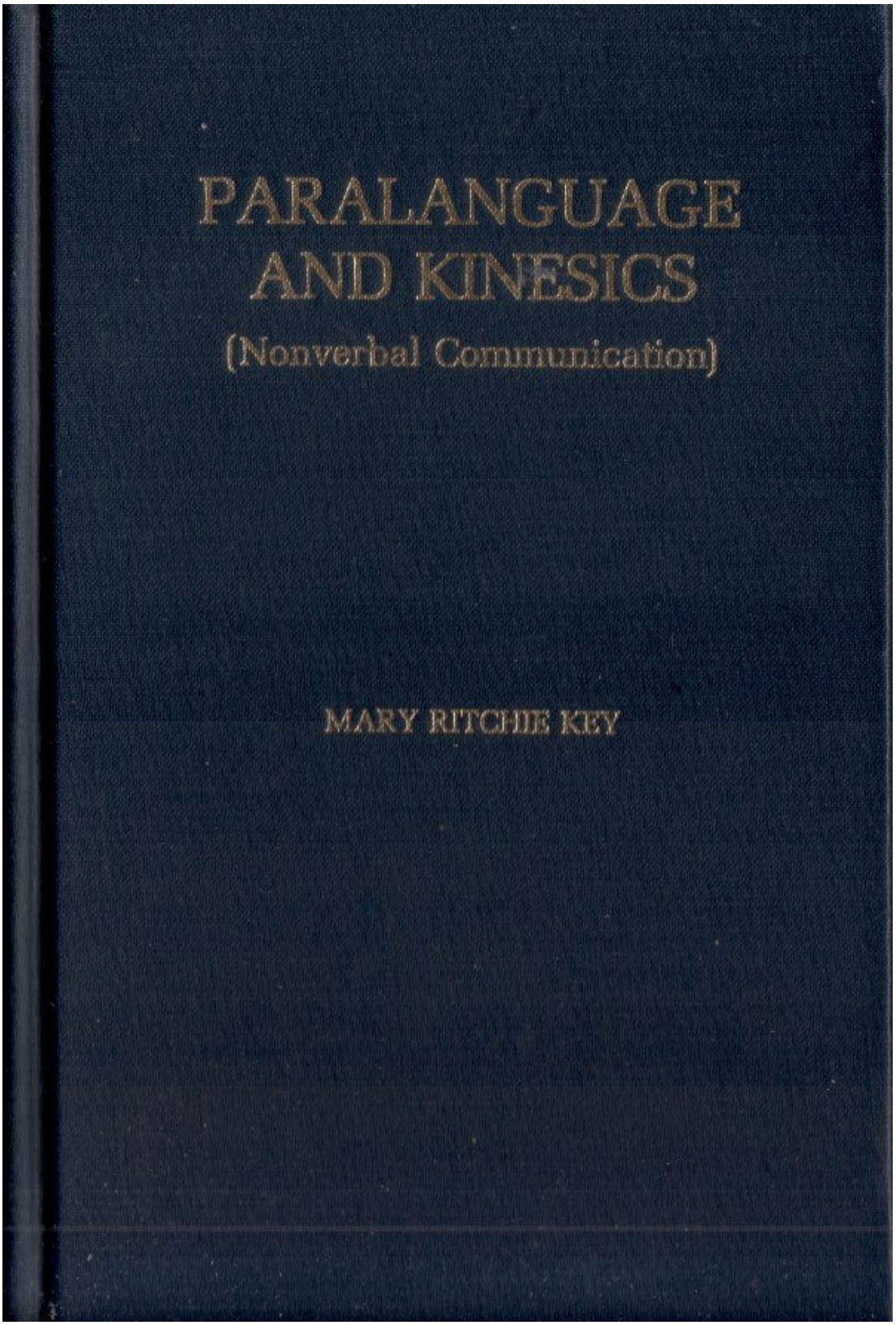

Key, Mary Ritchie 1975. *Paralanguage And Kinesics (Nonverbal Communication)*. Metuchen: The Scarecrow Press,

Inc.

> The study will not include nonverbal events such as music, painting, and writing, except in reference to paralinguistic and kinesic acts. Nor will it include such mental states as **motivation, intention, thought processes, symbol responses, and belief systems, which are all important studies which must be dealt with eventually in reference to nonverbal communication**, but are beyond the scope of this book. (Key 1975: 10)

> **Kinesics is articulation of the body**, or movements resulting from muscular and skeletal shift. This includes or actions, physical or physiological, automatic reflexes, posture, faxial expressions, gestures, and other body movements. (Key 1975: 10)

> The human communication in these discussions takes place primarily between human beings or **to oneself** but may at times involve other animate creatures who can respond. On a given day, an animal trainer may actually spend more time communicating with animals than humans. A hermit may communicate primarily with non-humans and **with himself**. Just as important in our discussions is the **communication to oneself**, particularly as a function of expressive or emotive behavior, or a **dress-rehearsal for a future communication to other humans**. Whistling in the dark is **self-communication**. Observations of the **communication to self move toward the discovery of "Who Am I?"** (Key 1975: 12)

Autokommunikatsioon ja enesehool.

> ...the incidental type is quite apart and separate from any semantic value of the Behavioral Event in question. **There seems to be a continuum of intentional to inadvertant - or, instituted to spontanous**. (Key 1975: 32)

> The matter of *responsibility* might be considered in connection with contradictory accompaniments to language. Perhaps there is less realization of responsibility towards that which is conveyed by the explicit Verbal Act. For example, a chief of police might seem actually to believe himself when he *says* that he has no racist feelings, even though his nonverbal behavior, in the way of hesitations, misplaced stress, pitch distortions, facial expressions might clearly communicate deep-seated discriminatory feelings. Or the parent who declares vehemently that he understands his offspring and feels no generation gap may indicate by nonverbal behavior that he is pretty far from communicating. It is *these* communications that the minority persons and the youngster receive - not the Verbal Act. (Key 1975: 35)

> It is a truism that **vocal and bodily expressions are never repeatable in exactly the same proportions and therefore defy experimentation**. Like sentences in human language, they are infinite in variety. The application of scientific methods and experimentation is destructive to the spontaneity and communicative value in emotional expression. It changes the data. (Key 1975: 81)

> The term "startle pattern" was introduced by Landis and Hunt to refer to the immediate, tense movements characteristic of a fright reaction. (Key 1975: 99)

> I have outlined nine general categories where communication is effected by tactile kinesic acts: (1) Greetings and congratulations, (2) Conversational behavior, (3) Ritual and Rites of Passage, (4) Affection, (5) Play, (6) Occupational, (7) Learning or evaluating activity, (8) Manipulation in interpersonal relationships, and (9) Warfare and agression. (Key 1975: 102-103)

The manipulation of interpersonal relationships is expedited by tactile expression. Often this relationship involves **the need to demonstrate authority**. Discipline is more effective with small children by tactile means. In the courtroom the police personnel holds the arm of a young man brought in for trial. Authority is demonstrated in different ways in different societies. (Key 1975: 104)

Autistic gestures are self-directed. They have been said to be "meaningless," but we have already indicated that every movement has some kind of meaning and if observed and analyzed can be seen to be a part of the communication act. Austistic thinking, or day-dreaming, is a means of adapting to the world around us. It is a rehearsal of the past and the future and everyone participates. Autistic behavior is different when one is completely alone, and when one is alone but there is a possibility of another entering the room. (Key 1975: 105)

In the discussion of the Model in chapter II it was seen that the Signal may include certain olfactory experiences such as perfume and incense. These signals, along with others, comprise a group of items which are *indirect communication*. In space (in another room) and in time (after the crowd has left), they may continue emitting their fragrance, for example, a vase of flower, or incense left at the temple. In this way they are different from body odors which convey something during speech acts or during silences between them. (Key 1975: 109)

This definition of rhythm suggests an intimate relationship between speech and body movement. And, in fact, other scholars (for example, Watzlawick, Beavin, and Jackson) recognize this relationship by such terms as "postural silence," meaning immobility. By analogy, while cessation of vocal activity results in silence, **cessation of kinesic activity results in postural silence or a kinesic freeze**. Perhaps we should say *near* cessation of kinesic activity, because imperceptible, out-of-awareness movement continues that can be recorded by delicate instruments. (Key 1975: 117)

The *context of situation* comprises, briefly, the how, when, and where, the what and the under what circumstances. It involves the choice of channel of communication, such as acoustic, optical, tactual, or chemical; the temporal element and time duration; the location, position, and the space/distance relationship; the description and relationships of the speaker-hearer as well as the non-participants or audience in the surroundings; the physical condition of the surroundings (the amount of light, noise, silence, and artifacts); the Zeitgeits the society is considered to be in; the individual idiosyncracies of the participants; and finally, the style of communication in the medium and genre used. (Key 1975: 122)

Description of the speaker and hearer(s) implies age, sex, and race or culture, each having its varying set of behavioral norms. In addition, **the status or the power relationship of the participants must be noted in order to interpret the communication between them**. The persons involved, of course, display several roles; even in a single day a person may be a father, a teacher, a customer, a patient, a client, a group president, and a chauffeur. (Key 1975: 130)

To interpret the meaning of behavioral events, it is necessary to know **the familiarity and desired goals of the participants**. Persons well known to each other might exhibit behavior which would be bizarre if they were just acquaintances. (Key 1975: 130)

Derogatory imitation, [William] Austin continues, is one of the most infuriating acts of aggression one person can commit on another. (Key 1975: 150)

Another illustration is the event of clearing the throat. One cannot say what this means in isolation; it must be interpreted to determine whether it means: (1) a physiological act of necessity; (2) a signal to call to attention the listener; (3) an intent to interrupt a long-winded speaker; (4) a response - an acknowledgment, where speech might be precluded; or (5) a warning, for example to a child. (Key 1975: 165)

Ultimately the practical value of an academic focus on these matters must be dealt with. WIll communication be enhanced between individuals, communities, and nations, by examining the nonverbal subsystems of communication? I think not, contrary to my own first assumptions when I started seriously studying nonverbal communication. In fact, bringing these things to attention, other than for scientific purposes, may even be counterproductive to communication. Flack (1966) speaks of the "limits to sharable meaning." Relationships can be destroyed by knowing too much, or communicating too much - with all the potential for inaccuracies. Or relationships can be destroyed by abortive communication - by trying too hard and bungling. Human beings cannot function with equanimity when too much detail is brought to the level of awareness. The human can cope with only so much. Blind spots are a protection, in a sense. **Bringing too much to the attention of a person, about the way he or she fiddles with their hands, or grimaces, or uses over-high pitch too often, will not enhance communication, and may push the individual into isolation**. (Key 1975: 169)

- Leslie A. White, "The symbol: The Origin and basis of human behavior," *The science of culture: A Study of man and civilization*, 1949, (Indianapolis: Bobbs-Merrill, Reprint Series, Social Sciences A-239).

- Flack, Michael J. 1966. "Communicable and uncommunicable aspects in personal international relationship," *Journal of Communication* 16.3, pp. 283-290.

3.2.8 Behavior in Public Places (2012-02-14 22:24)

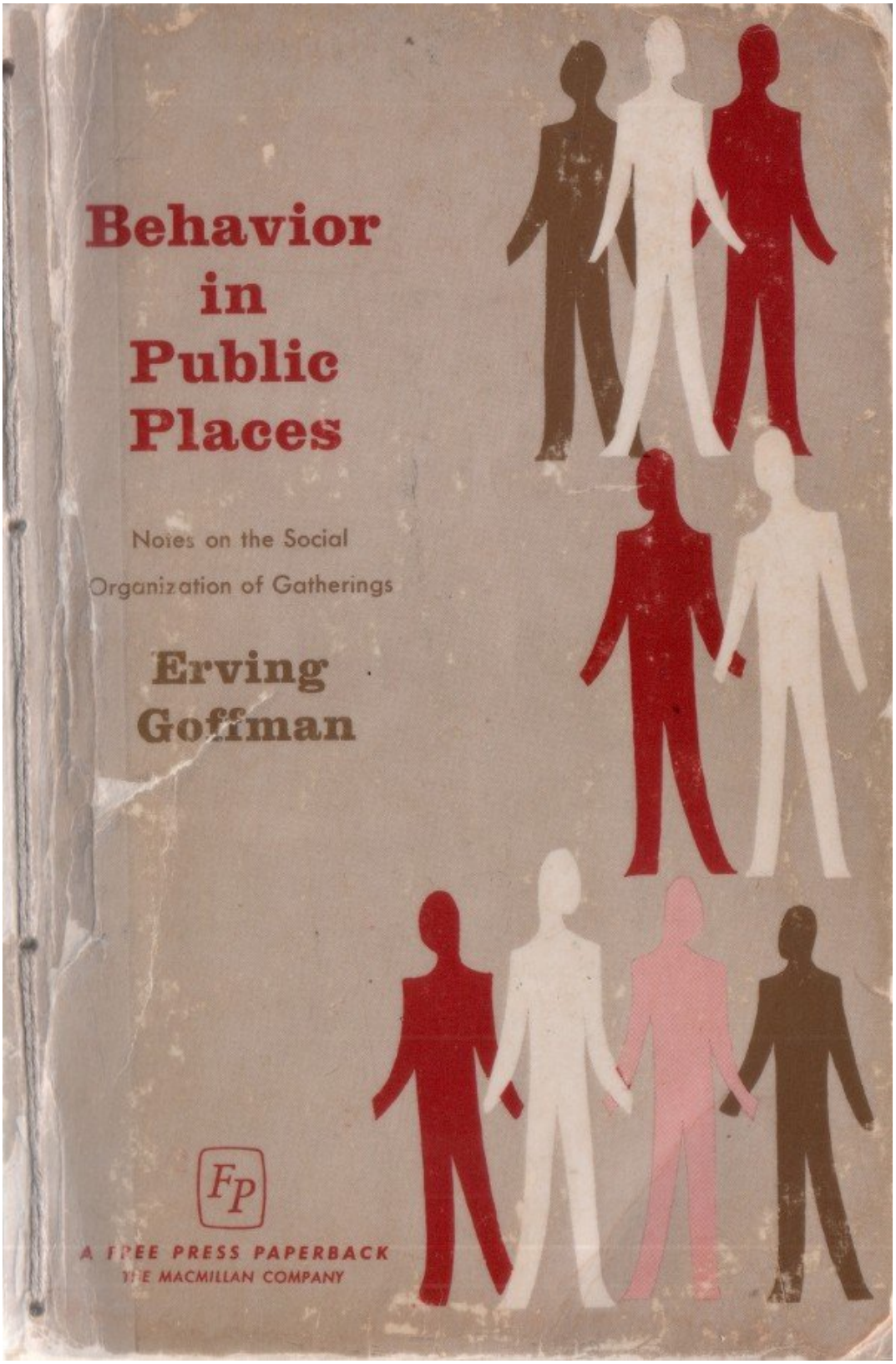

Goffman, Erving 1966. ***Behavior in Public Places: Notes on the Social Organization of Gatherings*****. New York: The**

Free Press.

Briefly, a social order may be defined as the consequence of any **set of moral norms that regulates the way in which persons pursue objectives**. The set of norms does not specify the objectives the participants are to seek, nor the pattern formed by and through the coordination or integration of these ends, but merely the **modes of seeking them**. Traffic rules and the consequent traffic order provide an obvious example. Any social system or any game may be viewed quite properly as an instance of social order, although the perspective of social order does not allow us to get at **what is characteristically systemic about systems** or what is gamelike about games. (Goffman 1966: 8)

In this study I shall try to be concerned with one type of regulation only, the kind that governs a **person's handling of himself and others**, and by virtue of, his immediate physical presence among them; what is called face-to-face or immediate interaction will be involved. (Goffman 1966: 8)

There are many social settings that persons of certain status are forbidden to enter. Here an effort to prevent penetration of ego-boundaries, contamination by undersirables, and physical assault seems to be involved. (Goffman 1966: 10)

But the individual may also give information expressively, through an **incidental symptomatic significance of events associated with him**. In this case one might say that he emits, exudes, or gives off information to someone who gleans it. Linguistic messages can be "about" anything in the world, the sender and the subject matter having no necessary connection, coinciding only when autobiographical statements are being made. Expressive messages are necessarily "about" the same causal physical complex of which the transmitting agency is an intrinsic part. (Goffman 1966: 13)

For the course of a social occasion, one or more participants may be defined as responsible for getting the affair under way, guiding the main activity, terminating the event, and sustaining order. Also, a differentiation is sometimes found among full-fledged participants and various grades of onlookers. Further, between beginning and end there is often an "involvement contour," a line tracing the rise and fall of general engrossment in the occasion's main activity. (Goffman 1966: 18)

The harm produced by physical interference in any of its forms is partly due to the **social humiliation of being seen as helpless**, by the offender and possibly by others, and so has distinctly social-psychological components. Other important **ways in which the regulations ensuring physical safety impinge upon nonphysical matters** will be considered later. (Goffman 1966: 23)

The commubnicative behavior of those immediately present to one another can be considered in two steps. The first deals with *unfocused interaction*, that is, the kind of communication that occurs when one gleans information about another person present by glancing at him, if only momentarily as he passes into and then out of one's view. Unfocused interaction has to do largely with the management of sheer and mere copresence. The second step deals with *focused interaction*, the kind of interaction that occurs when persons gather close together and openly cooperate to sustain a single focus of attention, typically by taking turns at talking. Where no focused interaction occurs, the term *unfocused gathering* can be used. Where focused interaction occurs, clumsier terms will be needed. (Goffman 1966: 24)

A typical sign of an oncoming psychosis is the individual's "neglect" of his appearance and personal hygiene. (Goffman 1966: 27)

In every society these communication possibilities are institutionalized. While many such usable events may be neglected, at least some are likely to be regularized and accorded a common meaning. Half-aware that a certain aspect of his activity is available for all present to perceive, the individual tends to modify this activity, employing it with its public character in mind. Sometimes, in fact, he may employ these signs [dress, bearing, movement and position, sound level, physical gestures such as waving or saluting, facial decorations, and broad emotional expression] solely because they can be witnessed. (Goffman 1966: 33)

Further, while these signs seem ill suited for extended discursive messages, in contrast to speech, they do seem well designed to convey information about the actor's **social attributes and about his conception of himself, of the others present, and of the setting**. These signs, then, form the basis of unfocused interaction, even though they can also play a role in the focused kind. (Goffman 1966: 34)

Just as the individual finds that he must convey the right thing, so also he finds that while present to others he will inevitably convey information about the **allocation of his involvement**, and that expression of particular allocation is obligatory. Instead of speaking of a body idiom, we can now be a little more speçific and speak instead of an "involvement idiom" and of rules regarding the allocation of involvement. (Goffman 1966: 37)

Exline, Ellsworth, etc. *norm of attention*.

The individual's own body, or an object directly associated with his body, provides a very common object for his own involvement. And while such activity may have a technical instrumental rationale, as when an individual attempts to remove a splinter with a needle, usually a self-decorative or self-indulgent element is seen to be at work. In any case, as instances of **auto-involvement, of self-directed, self-absorbing physical acts**, we have: eating, dressing, picking one's teeth, cleaning one's fingernails, dozing, and sleeping. These activities will be referred to as "auto-involvements"; the easier term "self-involvements" would seem also to include absorption in less distinctive somatic matters, such as discussing and fantasies concerning the self. (Goffman 1966: 65)

autokommunikatsioon

One of the disturbing and characteristic things about occult involvements, both verbal and bodily, is that the others present cannot "get at" the general intention by which the individual is apparently governed, and cannot credit the offender's account should he offer one. **This suggest that in ordinary life there is an expectation that all situated activity, if not obviously "occasioned," will have a degree of transparency, a degree of immediate understandability, for all persons present**. It is not that the specific actions of the actor must be fully understood - they certainly are not, for example, when the family watches the repairman fix the TV set - but merely that they be given a situational coating through being in a context of **known ends or generally recognized techniques**. (Goffman 1966: 76)

Where there are only two participants in a situation, an encounter, if there is to be one, will *exhaust* the situation, giving us a *fully-focused gathering*. With more than two participants, there may be persons officially present in the situation who are officially excluded from the encounter and not themselves so engaged. These unengaged participants change the gathering into a *partly-focused* one. If more than three persons are present, there may be more than one encounter carried on in the same situation - a *multifocused* gathering. I will use the term *participation unit* to refer both to encounters and to engaged participants; the term *bystander* will be used to refer to any individual present who is not a ratified member of the particular encounter in question, whether or not he is currently a member of some other encounter. (Goffman 1966: 91)

> In brief, then, encounters are organized by means of a special set of acts and gestures comprising communication about communicating. (Goffman 1966: 99)

Metakommunikatsioon korrastab läbikäimisi.

> It may be noted that while all participants share equally in the rights and obligations described, there are some rights that may be differentially distributed within an encounter. Thus, in spoken encounters, the right to listen is one shared by all, but **the right to be a speaker may be narrowly restricted**, as, for example, in stage performances and large public meetings. (Goffman 1966: 100)

> Persons who can sustain lapsed encounters with one another are in a position to avoid the problem of **"safe supplies"** during spoken encounters - the need to find a sufficient supply of inoffensive things to talk about during the period when an official state of talk prevails. (Goffman 1966: 103)

> ...when an individual opens himself up to talk with another, he opens himself up too pleadings, commands, threats, insult, and false information. The mutual considerateness characteristic of face engagements reinforces these dangers, subjecting the individual to the possibility of having his sympathy and tactfuness exploited, and causing him to act against his own interests.
> Further, words can act as a "relationship wedge"; that is, once an individual has extended to another enough consideration to hear him out for a moment, some kind of bond of mutual obligation is established, which the initiator can use in turn as a basis for still further claims; once this new extended bond is granted, grudgingly or willingly, still further claims for social or material indulgence can be made. (Goffman 1966: 105)

Jäi pooleli lk 156.

3.2.9 The Presentation of Self in Everyday Life (2012-02-26 00:49)

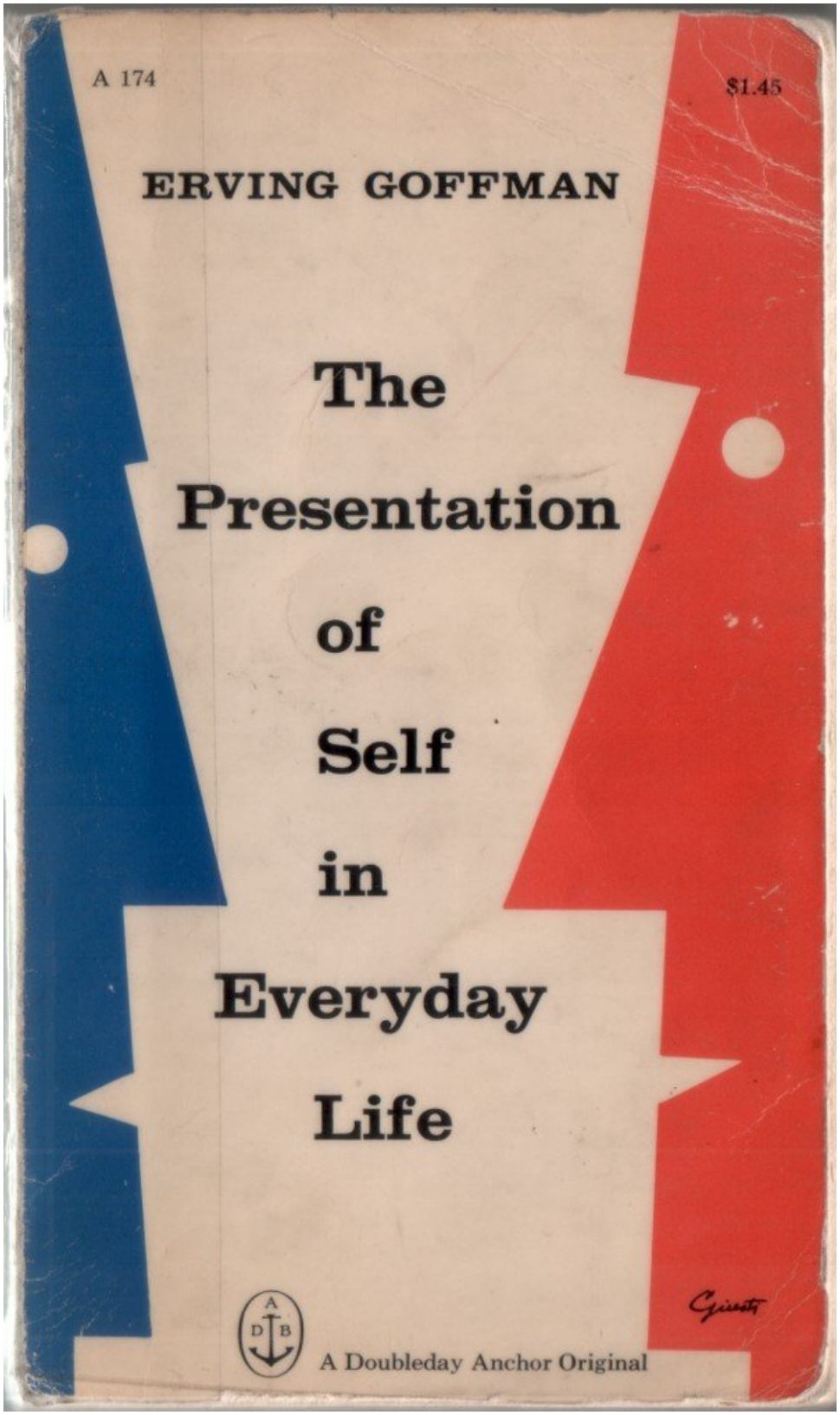

Goffman, Erving 1959. *The Presentation of Self in Everyday Life*. New York: Doubleday

Let us now turn from the others to the point of view of the individual who presents himself before them. He may wish them to think highly of him, or to think that he thinks highly of them, or to perceive how in fact he feels toward them, or to obtain no clear-cut impression; he may wish to ensure sufficient harmony so that the interaction can be sustained, or to defraud, get rid of, confuse, mislead, antagonize, or insult them. Regardless of the particular objective which the individual has in mind and his motive for having this objective, **it will be in his interests to control the conduct of others, especially their responsive treatment of him**. (Goffman 1959: 3)

Of the two kinds of communication - **expressions given and expressions given off** - this report will be primarily concerned with the latter, with the more theatrical and contextual kind, whether this communication be purposely engineered or not. (Goffman 1959: 4)

In noting the tendency for a participant to accept the definitional claimsn made by the others present, we can appreciate the crucial importance of the information that the individual *initially* possesses or acquires concerning his fellow participants, for **it is only on the basis of this initial information that the individual starts to define the situuation and starts to build up lines of responsive action**. (Goffman 1959: 11)

Belief in the Part One is Playing. When an individual plays a part he implicitly requests his observers to take seriously the impression that is fostered before them. They are asked to believe that the character they see actually possesses the attributes he appears to possess, that the task he performs will have the consequences that are implicitly claimed for it, and that, in general, matters are what they appear to be. (Goffman 1959: 17)

It is sometimes convenient to divide the stimuli which make up personal front into "appearance" and "manner," according to the function performed by the information that these stimuli convey. **"Appearance" may be taken to refer to those stimuli which function at the time to tell us of the performer's social status.** These stimuli also tell us of the individual's temporary ritual state, that is, whether he is engaging in formal social activity, work, or informal recreation, whether or not he is celebrating a new phase in the season cycle or in his life-cycle. **"Manner" may be taken to refer to those stimuli which function at the time to warn us of the interation role the performer will expect to play in the oncoming situation.** Thus a haughty, aggressive manner may give the impression that the performer expects to be the one who will initiate the verbal interaction and direct its course. A meek, apologetic manner may give the impression that the performer expects to follow the lead of others, or at least that he can be led to do so. (Goffman 1959: 24)

While in the presence of others, the individual typically infuses his activity with signs which dramatically highlight and portray confirmatory facts that might otherwise remain unapparent or obscure. For if the individual's activity is to become **significant to others**, he must mobilize his activity so that it will express *during the interaction* what he wishes to convey [m-c] . In fact, the performer may be required not only to express his claimed capacities during the interaction but also to do so during a split second in the interaction. Thus, if a baseball umpire is to give the impression that he is sure of his judgement, he must forgo the moment of thought which might make him sure of his judgment; he must give an instantaneous decision so that the audience will be sure that he is sure of his judgement. (Goffman 1959: 30)

As Sartre suggested: "The attentive pupil who wishes to *be* attentive, his eyes riveted on the teacher, his ears open wide, so exhausts himself in playing the attentive role that he ends up by no longer hearing anything." And so individuals often find themselves with **the dilemma of expression *versus* action**. Those who have the time and talent to perform a task well may not, because of this, have the time or talent to make it apparent that they are performing well. It may be said that some organizations resolve this dilemma by officially delegating the dramatic function to a specialist who will spend his time expressing the meaning of the task and spend no time actually doing it. (Goffman 1959: 33)

Commonly we find that upward mobility involves the presentation of **proper performances** and that efforts to move upward and efforts to keep from moving downwards are expressed in terms of sacrifices made for the maintenance of front. Once the proper **sign-equipment** has been obtained and familiarity gained in the managemenet of it, then this equipment can be used to embellish and illumine one's daily performances with a favorable social style. (Goffman 1959: 36)

Maintenance of Expressive Control. It has been suggested that the performer can rely upon his audience to accept minor cues as a sign of something important about his performance. This convenient fact has an inconvenient implication. By virtue of the same sign-accepting tendency, the audience may misunderstand the meaning that a cue was designed to convey, or may read an embarrasing meaning into gestures or events that were **accidental, inadvertent, or incidental and not meant by the performer to carry any meaning whatsoever**.
In response to these communication contingencies, performers commonly attempt to exert a kind of **synecdochic responsibility**, making sure that as many as possible of the minor events in the performance, however instrumentally inconsequential as these events may be, will occur in such a way as to convey either no impression or an impression that is compatible and consistent with the over-all definition of the situation that is being fostered. (Goffman 1959: 51)

Misrepresentation. It was suggested earlier that an audience is able to orient itself in a situation by accepting performance cues on faith, treating these signs as evidence of something greater or different from the sign-vehicles themselves. If this tendency of the audience to accept signs places the performer in a position to be misunderstood and makes it necessary for him to exercise expressive care regarding everything he does when before the audience, so also this sign-accepting tendency puts the audience in a position to be duped and misled, for there are few signs that cannot be sued to attest to the presence of something that is not really there. And it is plain that many performers have ample capacity and motive to misrepresent the facts; only shame, guilt, or fear prevent them from doing so. (Goffman 1959: 58)

Mystification. I have suggested ways in which the performance of an individual accentuates certain matters and conceals others. **If we see perception as a form of contact and communication, then control over what is perceived is control over contact that is made, and the limitation of regulation of what is shown is a limitation and regulation of contact**. There is a relation here between informational terms and ritual ones. Failure to regulate the information acquired by the audience involves possible disruption of the projected definition of the situation; failure to regulate contact involves possible ritual contamination of the performer.
It is a widely held notion that restriction placed upon contact, the maintenance of social distance, provide a way in which awe can be generated and sustained in the audience...(Goffman 1959: 67)

A theatrical performance or a staged **confidence game** requires a thorough scripting of the spoken content of the routine; but the vast part involving "expression given off" is often determined by meager stage directions. It is expected that the performer of illusions will already know a good deal about how to manage his voice, his face, and his body, although he - as well as any person who directs him - may find it difficult indeed to provide a detailed verbal statement of this kind of knowledge. (Goffman 1959: 73)

A **status**, a position, a social place is not a material thing, to be possessed and then displayed; it is a **pattern of appropriate conduct**, coherent, embellished, and well articulated. Performed with ease or clumsiness, awareness or not, guile or good faith, it is none the less something that must be enacted and portrayed, something that must be realized. (Goffman 1959: 75)

When a performer guides his **private activity** in accordance with incorporated moral standards, he may associate these standards with a **reference group** of some kind, thus creating a non-present audience for his activity. This possibility leads us to consider a further one. The individual may privately maintain standards of behavior which he does not personally believe in, maintaining these standards because of a lively belief that an unseen audience is present who will punish deviations from these standards. (Goffman 1959: 81)

It has been suggested that the object of a performer is to sustain a particular **definition of the situation**, this representing, as it were, his claim as to **what reality is**. As a one-man team, with no teammates to inform of his decision, he can quickly decide which of the available stands on a matter to take and then wholeheartedly act as if his choice were the only one he could possibly have taken. And his choice of position may be nicely adjusted to his own particular situation and interests. (Goffman 1959: 85)

It should be made clear that dramatic and directive dominance are dramaturgical terms and that performers who enjoy such dominance may not have other types of power and authority. It is common knowledge that performers who have position of visible leadership are often meerly figureheads, selected as a compromise, or as a way of neutralizing a potentially threatening position, or as a way of strategically concealing the power behind the front. So also, whenever inexperienced or temporary incumbents are given formal authority over experienced subordinates, we often find that the formally empowered person is bribed with a part that has dramatic dominance while the subordinates tend to direct the show. (Goffman 1959: 102)

A team, then, may be defined as a set of individuals whose intimate co-operation is required if a given projected definition of the situation is to be maintained. A team is a grouping, but it is a grouping not in relation to a social structure or social organization but rather in relation to an interaction or series of interactions in which the relevant definition of the situation is maintained. (Goffman 1959: 104)

One over-all objective of any team is to sustain the definition of the situation that its performers foster. This will involve the over-communication of some facts and the under-communication of others. Given the fragility and the required expressive coherence of the reality that is dramatized by a performance, there are usually facts which, if attention is drawn to them during the performance, would discredit, disrupt, or make useless the impression that the performance fosters. These facts may be said to provide "destructive information." A basic problem for many performances, then, is that of **information control**; the audience must not acquire destructive information about the situation that is being defined for them. in other words, a team must be able to keep its secrets and have its secrets kept. (Goffman 1959: 141)

A performer who is disciplined, dramaturgically speaking, is someone who remembers his part and does not commit unmeant gestures or faux pas in performing it. He is someone with discretion; he does not give the show away by involuntarily disclosing its secrets. He is someone with "presence of mind" who can cover up on the spur of the moment for inappropriate behavior on the part of his teammates, while all the time maintaining the impression that he is merely playing his part. And if a disruption of the performance cannot be avoided or concealed, the disciplined performer will be prepared to offer a plausible reason for discounting the disruptive event, a joking manner to remove its importance, a deep apology and self-abasement to reinstate those held responsible for it. The disciplined performer is also someone with "self-control". (Goffman 1959: 217)

The political and dramaturgical perspectives intersect clearly in regard to **the capacities of one individual to direct the activity of another**. For one thing, if an individual is to direct others, he will often find it

useful to keep strategic secrets from them. Further, if one individual attempts to direct the activities of others by manipulation, authority, threat, punishment, or coercion, it will be necessary, regardless of his power position, **to convey effectively what he wants done, what he is prepared to do to get it done and what he will do if it is not done. Power of any kind must be clothed in effective means of displaying it, and will have different effects depending upon how it is dramatized**. (Of course, the capacity to convey effectively a definition of the situation may be of little use if one is not in a position to give example, exchange, punishment, etc.) Thus the most objective form of naked power, i.e., **physical coercion**, is often neither objective nor naked but rather functions as a display for persuading the audience; it is often a means of communication, not merely a means of action. The structural and dramaturgical perspectives seem to intersect most clearly in regard to social distance. The image that one status grouping is able to maintain in the eyes of an audience of other status groupings will depend upoin the performer's capacity to restrict communicative contact with the audience. (Goffman 1959: 241)

Underlying all social interaction there seems to be a fundamental dialectic. When one individual enters the presence of others, he will want to discover the facts of the situation. Were he to possess this information, he could know, and make allowances for, what will come to happen and he could give the others present as much of their due as is consistent with his enlightened self-interest. To uncover fully the factual nature of the situation, it would be necessary for the individual to know all the relevant social data about the others. It would also be necessary for the individual to know the actual outcome or end product of the activity of the others during the interaction, as well as their innermost feelings concerning him. Full information of this order is rarely available; in its absence, the individual tends to employ substitute-cues, tests, hints, expressive gestures, status symbols, etc. - as predictive devices. In short, since the reality that the individual is concerned with is unperceivable at the moment, appearances must be relied upon in its stead. And, paradoxically, the more the individual is concerned with the reality that is not available to perception, the more must he concentrate his attention on appearances. (Goffman 1959: 249)

The general notion that we make a presentation of ourselves to others is hardly novel; what ought to be stressed in conclusion is that the very structure of the self can be seen in terms of how we arrange for such performances in our Anglo-American society. (Goffman 1959: 252)

3.2.10 The Silent Language (2012-02-26 22:21)

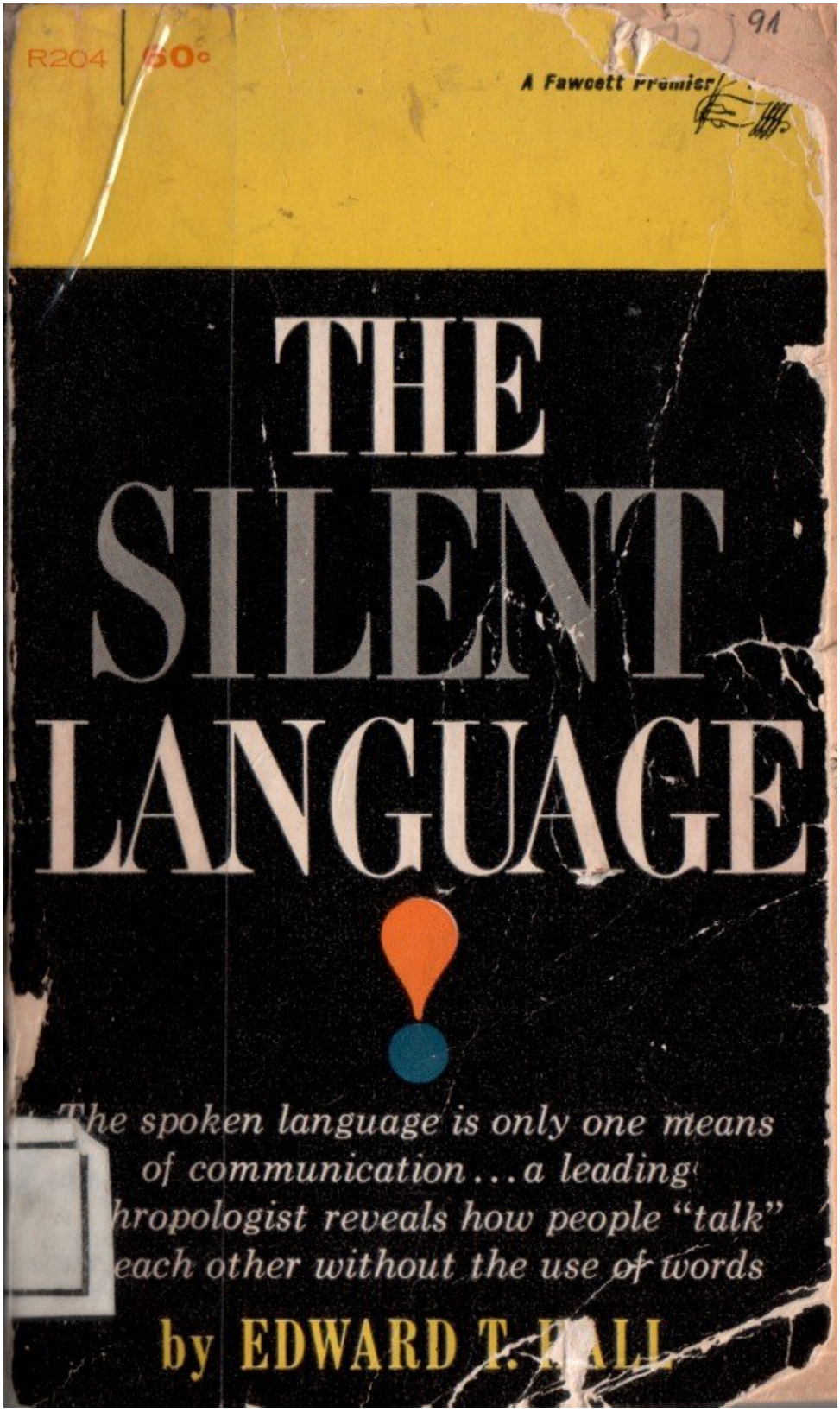

Hall, Edward T. 1968 [1959]. *The Silent Language*. Greenwich (Conn.): Fawcett

> People of the Western world, particularly Americans, tend to think of time as something fixed in nature, something around us and from which we cannot escape; an ever-present part of the environment, just like the air we breathe. That it might be experienced in any other way seems unnatural and strange, a feeling which is rarely modified even when we begin to discover how really differently it is handled by some other people. (Hall 1968: 19)

> Honest and sincere men in the field [anthropology] continue to fail to grasp the true significance of the fact that **culture controls behavior in deep and persistent ways**, many of which are outside of awareness and therefore beyond conscious control of the individual. When the anthropologist stresses this point he is usually ignored, for he is challenging the deepest popular American beliefs about ourselves as well as foreigners. He leads people to see things they might not want to see. (Hall 1968: 35)

> Language is the most technical of the message systems. It is used as a model for the analysis of the others. In addition to language there are other ways in which man communicates that either reinforce or deny what he has said with words. Man learns to read different segments of a communication spectrum covering events of a fraction of a second up to events of many years. This book deals with only a small part of this spectrum. Other chapters describe the content of messages of the man-to-man variety and how they are put together. (Hall 1968: 38)

Vrd. *man-to-man* ja *face-to-face*.

> Culture hides much more than it reveals, and strangely enough what it hides most effectively from its own participants. Years of study have convinced me that the real job is not to understand foreign culture but to understand our own. I am also convinced that all that one ever gets from studying foreign culture is a token understanding. The ultimate reason for such study is to learn more about how one's own system works. The best reason for exposing oneself to foreign ways is to generate a sense of vitality and awareness - an interest in life which can come only when one lives through the shock of contrast and difference. (Hall 1968: 39)

> Power tools, glasses, TV, telephones, and books which carry the voice across both time and space are examples of **material extensions**. Money is a way of extending and storing labor. Out transportation networks now do what we used to do with our feet and backs. In fact, all man-made material things can be treated as **extensions of what man once did with his body or some specialized part of his body**. (Hall 1968: 60)

> Freud also relied heavily on the communicative significance of man's acts rather than his words. He distrusted the spoken word, and a good deal of his thinking was based on the assumption that words hid much more than they revealed. He depended more on communication in the larger context; on the symbols of dreams and **the meaning of insignificant events which would ordinarily go unnoticed** and were therefore not subject to the censors that we all have within us. Despite his massive discoveries, what Freud really lacked was a theory of communication. Today, years after the major part of his theory was laid down, psychoanalysis still lacks a systematic way of describing the events of communication which occur between doctor and patient. (Hall 1968: 63)

Vt. Jurgen Ruesch.

> In time, as formal systems become firmer they become so identified with the process of nature itself that alternative ways of behavior are thought of as unnatural - if not impossible. Yet this rigidity has its

> advantages. People who live and die in formal cultures tend to take a more relaxed view of life than the rest of us because the boundaries of behavior are so clearly marked, even to the permissible deviations. There is never any doubt in anybody's mind that, **as long as he does what is expected, he knows what to expect from others.** (Hall 1968: 75)

Kuniks teen mida minult oodatakse, tean mida oodata teistelt.

> There is little or no affect attached to informal behavior as long as things are goind along nicely according to the unwritten or unstated rules. Anxiety, however, follows quickly when this tacid etiquette is breached. Extreme discomfort is apt to occur when someone stands to close or uses a first name prematurely. What happens next depends upon the alternatives provided by the culture for handling anxiety. (Hall 1968: 76)

Kuniks asjad sujuvad kenasti enigmaatiliste reeglite järgi, ei ole informaalse käitumisega seotud emotsioone. Kui neid kirjutamata reegleid aga rikutakse, järgneb **ärevus**. Liiga lähedale tulemisega seostab hilisemas ta hilisemas raamatus, The Hidden Dimension, ärevuse asemel hoopis adrenaliini vallandumist.

> To recapitulate, man is constantly striving to discover **the meaning of relationships between individuals and groups of individuals** [definition of the situation]. The professional scholar soon learns to diregard the immediate explicit meaning of the obvious and to look for a pattern. He also has to learn to scale his perceptions up or down, depending on what type of communication he is trying to unravel. (Hall 1968: 96)

> The hierarchical emphasis which the Japanese observer gave this pattern suggests another aspect of our way of life which is ostensibly characterized by an underlying formal pattern of equality. It points up to the fact that **we also have a very complex informally patterned status system**. The counters on the mobility scale are numerous and so finely grained that while the average person can manipulate the system he cannot describe how it works technically. (Hall 1968: 116)

> Pattern congruity or style in writing is a function of knowing what can and cannot be achieved within the limits of the pattern. Newspaper or journalistic writing is adapted to the medium and all that medium implies. When it is bad it's because the writer has not learned what can be done within the limits set by the pattern. To do this type of writing well is a highly skilled art and is learned only after years of experience. **The writing of a scientist is often incongruous because it drags the reader from one analytical level to the next and then back again**. This kind of writing treats the reader like the boor who says "get it," indicating the scientist's fear that people will twist, distort, and take exception to what he says. He has to communicate on a number of different analytical levels at once by footnoting and overqualifying each statement. In defense of my fellow scientists it should be said that one of the most difficult things in the world to do is to **learn to keep the levels apart as well as to maintain congruity**. Harry Stack Sullivan, a very great contributor to psychiatric thinking in this country, once described his own attempts at writing by saying that the person who appeared before him as he wrote and who appraised his sentences as they were coming out was a cross between an imbecile and a bitterly paranoid critic! Sullivan was not alone in having this kind of self-image; he recognized the difficulties and the humor of having to try to force one's writing onto such a Procrustean couch. Another point to make about scientists is that most of them are more concerned about making precise statements than they are about writing. They depend upon their colleagues to know what they are talking about. Therefore, they can get by with less literary ability than writers. Scientific congruity and not literary congruity is their preoccupation. (Hall 1968: 125)

and white. The ease with which Americans tend to polarize their thoughts about events may make it difficult for them to embrace an approach which employs three categories rather than two. Yet that is what I would like to propose here: a theory which suggests that culture has three levels. I have termed these the formal, informal, and technical, familiar terms but with new and expanded meanings.

Trager and I arrived at this tripartite theory as a result of some rather detailed and lengthy observations as to the way in which Americans talk about and handle time. We discovered that there were three kinds of time: formal time, which everyone knows about and takes for granted and which is well worked into daily life; informal time, which has to do with situational or imprecise references like "awhile," "later," "in a minute," and so on; technical time, an entirely different system used by scientists and technicians, in which even the terminology may be unfamiliar to the non-specialist. Having observed how these time systems are used and learned, and knowing something of their history, we realized that in other areas of his life man also approaches activities as formal, informal, or technical. In other words, we discovered that man has not two but three modes of behavior. Our generalizations about time had much broader applications than we originally supposed.

The sport of skiing offers an excellent example of the formal, informal, and technical modes. Some years ago in the town of Grand Lake, Colorado, on the snowy western slope of the Rockies, there was a tradition that everyone had to use skis to get around in the wintertime. New schoolteachers transferred into the area had to learn to ski, and even the school principal and the school band were on skis. Small children learned to ski soon after they could walk. When one watched these people move about it was as though the skis were an actual extension of the foot, a highly adapted organ for locomotion. Each person had developed his own highly individualistic style, just as everyone has his own way of walking. When skiing competitions took place some of the villagers were better than others, while many did not compete at all. The main thing was that everyone skied. No one questioned the fact that this was desirable. Skiing was taken for

granted as a part of the daily life of the town; it was, to use the term which will reappear in these pages again and again, a *formal* tradition.

At the same time, there were a few hardy souls in Denver and other nearby towns who used to take to skis for pleasure, as a part-time activity. There was no pressure on these persons to ski. They simply liked to get out in the open. Some of them had very real talent, others weren't so skilled. This group skied because it enjoyed the fun and the exercise and the beautiful scenery of the mountains and the camaraderie of the sport. They were not highly conscious of how they skied, what technique they used, or how the skill could be taught. They would say, "Watch me," or "Do it like this," and that was about as far as they could go. I never will forget the time when one of my friends who had been watching this weekly trek to the mountains finally decided to come along. He was an excellent athlete who had once been a Golden Gloves champion, so he had no lack of natural co-ordination and control. However, when he first put on skis the result was comic and disastrous at once. As soon as he tried to take a step, down he went: Encumbered by his skis, he could barely get up. The newcomer was beset by all sorts of problems which demanded skilled and technical analysis if they were to be solved quickly. Unfortunately the best that these Sunday skiers could manage was something like this: "You bend your knees and take off. Eventually you'll get the hang of it." Their conception of skiing was *informal,* a view which is no better expressed than in the phrase, "You'll get the hang of it."

At the same time that the townspeople on the western slope were teaching their children to ski and the informal skiers from Denver were making their weekly pilgrimage to the mountains, thousands of feet of film were being taken in the Alps of wonderfully skilled skiers rushing down slopes, turning, climbing, and coming to a stop. These films were analyzed, and the whole process was broken down into its components or isolates, as they can be called. In addition to the components, broader patterns were also analyzed. After a while it was decided that skiing was not an art which had to be restricted to the gifted. Anyone with patience and a modicum of control could be taught to ski, since the components had

A MAP OF CULTURE

Primary Message Systems	Interactional 0	Organizational 1	Economic 2	Sexual 3
Interaction 0	**Communication Vocal qualifiers Kinesics Language** 00	Status and Role 01	Exchange 02	How the sexes interact 03
Association 1	Community 10	**Society Class Caste Government** 11	Economic roles 12	Sexual roles 13
Subsistence * 2	Ecological community 20	Occupational groupings 21	**Work Formal work Maintenance Occupations** 22	Sexual division of labor 23
Bisexuality 3	Sex community (clans, sibs) 30	Marriage groupings 31	Family 32	**The Sexes Masc. vs. Fem. Sex (biological) Sex (technical)** 33
Territoriality 4	Community territory 40	Group territory 41	Economic areas 42	Men's and women's territories 43
Temporality 5	Community cycles 50	Group cycles 51	Economic cycles 52	Men's and women's cyclical activities 53
Learning 6	Community lore—what gets taught and learned 60	Learning groups—educational institutions 61	Reward for teaching and learning 62	What the sexes are taught 63
Play 7	Community play—the arts and sports 70	Play groups—teams and troupes 71	Professional sports and entertainment 72	Men's and women's play, fun, and games 73
Defense 8	Community defenses—structured defense systems 80	Defense groups—armies, police, public health, organized religion 81	Economic patterns of defense 82	What the sexes defend (home, honor, etc.) 83
Exploitation 9	Communication networks 90	Organizational networks (cities, building groups, etc.) 91	Food, resources, and industrial equipment 92	What men and women are concerned with and own 93

Territorial 4	Temporal 5	Instructional 6	Recreational 7	Protective 8	Exploitational 9
Places of interaction 04	Times of interaction 05	Teaching and learning 06	Participation in the arts and sports (active and passive) 07	Protecting and being protected 08	Use of telephones, signals, writing, etc. 09
Local group roles 14	Age groups roles 15	Teachers and learners 16	Entertainers and athletes 17	Protectors (doctors, clergy, soldiers, police, etc.) 18	Use of group property 19
Where the individual eats, cooks, etc. 24	When the individual eats, cooks, etc. 25	Learning from working 26	Pleasure from working 27	Care of health, protection of livelihood 28	Use of foods, resources, and equipment 29
Areas assigned to individuals by virtue of sex 34	Periods assigned to individuals by virtue of sex 35	Teaching and learning sex roles 36	Participation in recreation by sex 37	Protection of sex and fertility 38	Use of sex differentiating decoration and adornment 39
Space Formal space Informal space Boundaries 44	Scheduling-cd space 45	Teaching and learning individual space assignments 46	Fun, playing games, etc., in terms of space 47	Privacy 48	Use of fences and markers 49
Territorially determined cycles 54	**Time Sequence Cycles Calendar** 55	When the individual learns 56	When the individual plays 57	Rest, vacations, holidays 58	Use of time-telling devices, etc. 59
Places for learning 64	Scheduling of learning (group) 65	**Enculturation Rearing Informal learning Education** 66	Making learning fun 67	Learning self-defense and to stay healthy 68	Use of training aids 69
Recreational areas 74	Play seasons 75	Instructional play 76	**Recreation Fun Playing Games** 77	Exercise 78	Use of recreational materials (playthings) 79
What places are defended 84	The When of defense 85	Scientific, religious, and military training 86	Mass exercises and military games 87	**Protection Formal defenses Informal defenses Technical defenses** 88	Use of materials for protection 89
Property—what is enclosed, counted, and measured 94	What periods are measured and recorded 95	School buildings, training aids, etc. 96	Amusement and sporting goods and their industries 97	Fortifications, armaments, medical equipment, safety devices 98	**Material Systems Contact w/ environment Motor habits Technology** 99

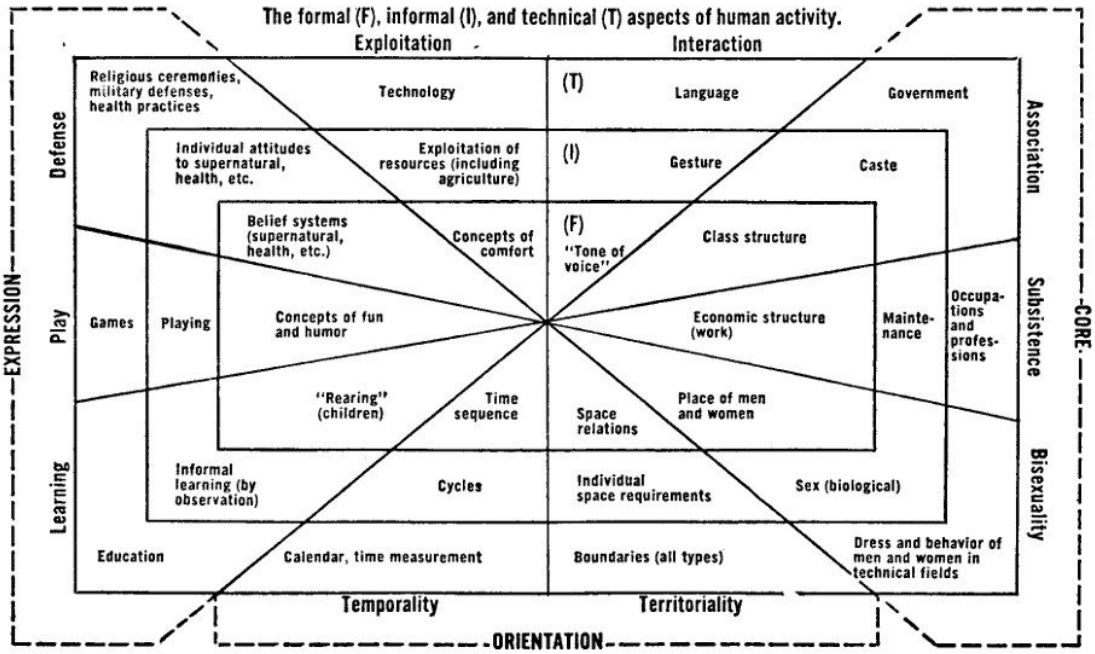
The formal (F), informal (I), and technical (T) aspects of human activity.
Exploitation
Interaction
Religious ceremonies, military defenses, health practices
Technology
(T)
Language
Government
Individual attitudes to supernatural, health, etc.
Exploitation of resources (including agriculture)
(I)
Gesture
Caste
Belief systems (supernatural, health, etc.)
Concepts of comfort
(F)
"Tone of voice"
Class structure
Games
Playing
Concepts of fun and humor
Economic structure (work)
Maintenance
Occupations and professions
"Rearing" (children)
Time sequence
Space relations
Place of men and women
Informal learning (by observation)
Cycles
Individual space requirements
Sex (biological)
Education
Calendar, time measurement
Boundaries (all types)
Dress and behavior of men and women in technical fields
Temporality
Territoriality
ORIENTATION
EXPRESSION
Defense
Play
Learning
Association
Subsistence
Bisexuality
CORE

3.2.11 Cognitive Sociology (2012-02-26 22:23)

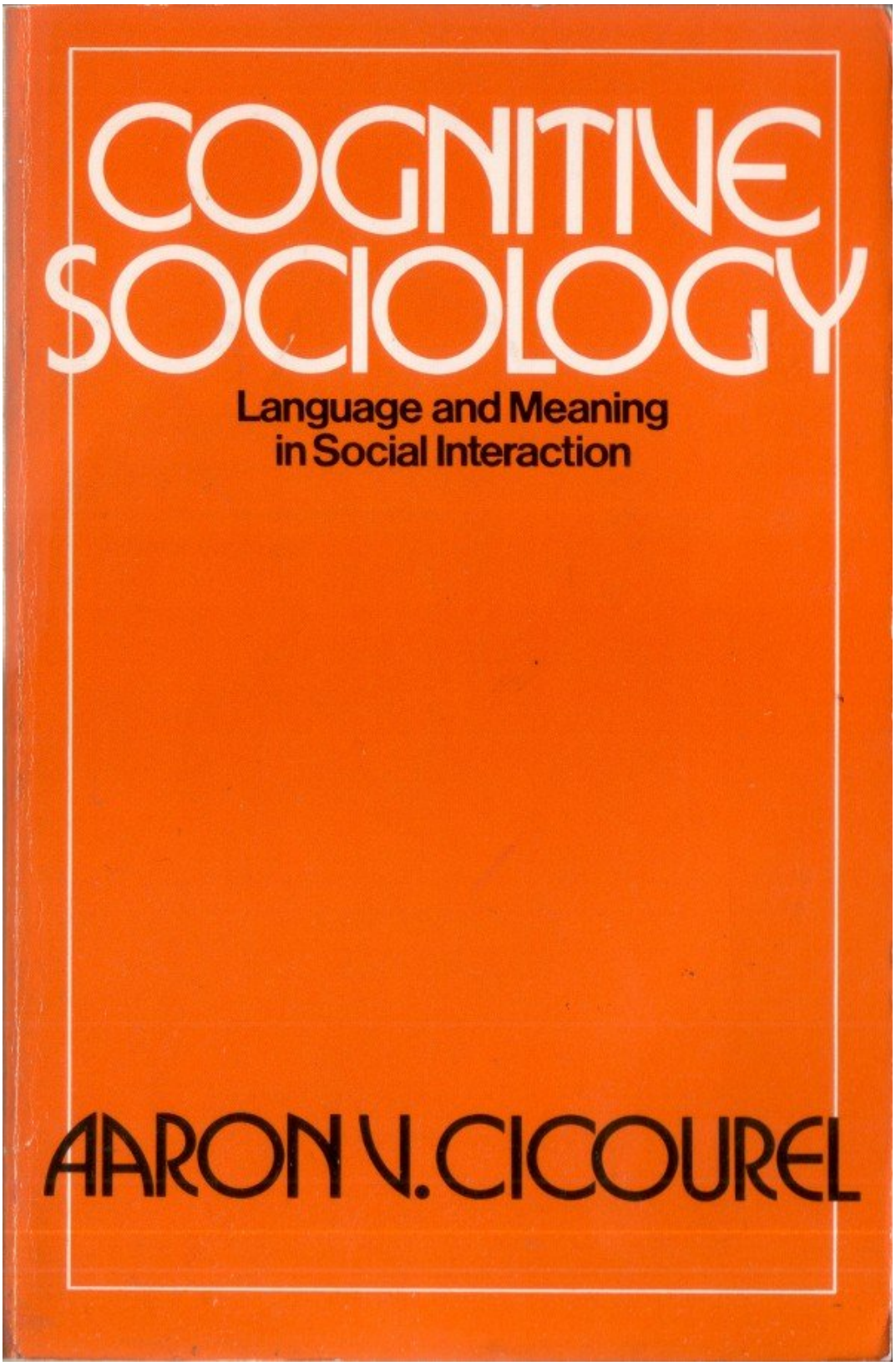

Cicourel, Aaron V. 1974. *Cognitive Sociology: Language and Meaning in Social Interaction*. New York: Free Press

Status as structure and process. Goode notes that even interaction between strangers involves some minimum normative expectations, and hence **some kind of social organization is presumed by participants ignorant of their 'actual' statuses and roles**. Thus some set of minimal 'boundary conditions' informs our actors of each other even if their imputations are seen as mistaken during subsequent reflection. The basis for social interaction among strangers therefore, is presumably those properties attached to the most institutionalized activities of everyday life. Thus, 'whether a given relationship can be characterized as a status *is a matter of degree. Statuses are, then, the role relationships which are more fully institutionalized* or which contain a great number of institutionalized elements' (1960, p. 250). (Cicourel 1974: 13)

References to conformity and nonconformity are not clear because social scientists have not made explicit what they mean by normative and non-normative conditions, and role and non-role behaviour. Presumably **the various statuses one occupies cover a wide range of identifying characteristics and conduct**, most of which would be subsumed under 'status' categories like 'male', 'female', 'student', 'father', 'husband', 'mother'. **'Non-role' behavior** might then refer to scratching one's head, picking one's nose, 'some' laughing or crying (assuming there are no imputations about a 'sick' role). But when would walking 'too fast' or laughing 'too loud' or smiling 'too often' or dressing in 'poor taste' be considered 'normal' features of some set of 'statuses' and corresponding 'roles', taken singly or in some combination, as opposed to the generation of imputations that suggest or demand that the actor be viewed as 'sick' or 'criminal', and so forth? (Cicourel 1974: 15)

I want to underline the necessity of linking the strategies of interaction among actors with the structural framework employed by the social analyst. The observer must make abstractions from complex sequences of social interaction. How does he decide the role-status-norm relevance of the exchanges about which he observes or interviews? To what extent must he **take the actor's typifications, stock of knowledge at hand, presumed appearance to others, conception of self, strategies of self-presentation, language and the like, into account in deciding the institutionalized character of status relationships, role relationships, and the normatively based expectations employed or imputed?** (Cicourel 1974: 16)

The interpretive procedures enable the actor to sustain a *sense of social structure* over the course of changing social settings, while **surface rules or norms provide a more general institutional or historical validity to the meaning of the action as it passes, in reflective sense**. To the Median dialectic of the 'I' and the 'me' is added the explicit requirement that **the actor must be conceived as possessing inductive (interpretive) procedures, procedures designed to function as a base structure for generating and comprehending behavioural (verbal and nonverbal) displays that can be observed**. An implicit basic or interpretive procedure in Mead's theory would be the notion that participants in social exchanges must assume that their use of verbal and nonverbal signs or symbols are the 'same', or this 'sameness' (in an ideal sense) must at least be assumed to hold (Stone, 1962, p. 88). (Cicourel 1974: 27)

…interpretive procedures are constitutive of the member's sense of social structure or organization. The acquisition of interpretive procedures provide the actor with a basis for assigning meaning to his environment or a sense of social structure, thus orienting him to the relevance of 'surface rules' or norms. This fundamental distrinction between interpretive procedures and surface rules is seldom recognized in conventional sociological theories. The conventional way of suggesting the existence of interpretive procedures is to refer to the notion of the 'definition of the situation'. But in using this phrase, the sociologist does not attempt to specify the structure of norms and attitudes, nor indicate how internalized norms and attitudes enable the actor to assign meaning to his environment nor how such norms and attitudes are developmentally acquired and assume regular usage. The traditional strategy of the sociologist is to endow his model of the actor with the ability to assign meanings, but only after assuming that internalized attitudes and norms provide automatic guides for role-taking. (Cicourel 1974: 45)

The child initially acquires simple properties of interpretive procedures and surface rules which permit him to detect restricted classes of normal forms in voice intonation, physical appearance, facial expressions, cause and effect, story beginnings and endings, simple games, and the like; he finds it difficult if not impossible to understand exceptions and explanations of them which often terminate with 'that's the way it is'. Adult description of the 'why' of everyday life to children provide a rich source of information on adult notions of simplified social structures. (Cicourel 1974: 50)

Hence **members are continually giving each other instructions (verbal and nonverbal cues and content) as to their intentions, social character, biographies, and the like**. *The interpretive procedures and their reflexice features provide continuous instructions to participants such that members can be said to be programming each other's actions as the scene unfolds*. Whatever is built into the members as part of their normal socializing is activated by social scenes, but there is no automatic programming; the participants' interpretive procedures and reflexive features become instructions by processing the behavioural scene of appearances, physical movements, objects, gestures, sounds, into inferences that permit action. (Cicourel 1974: 58)

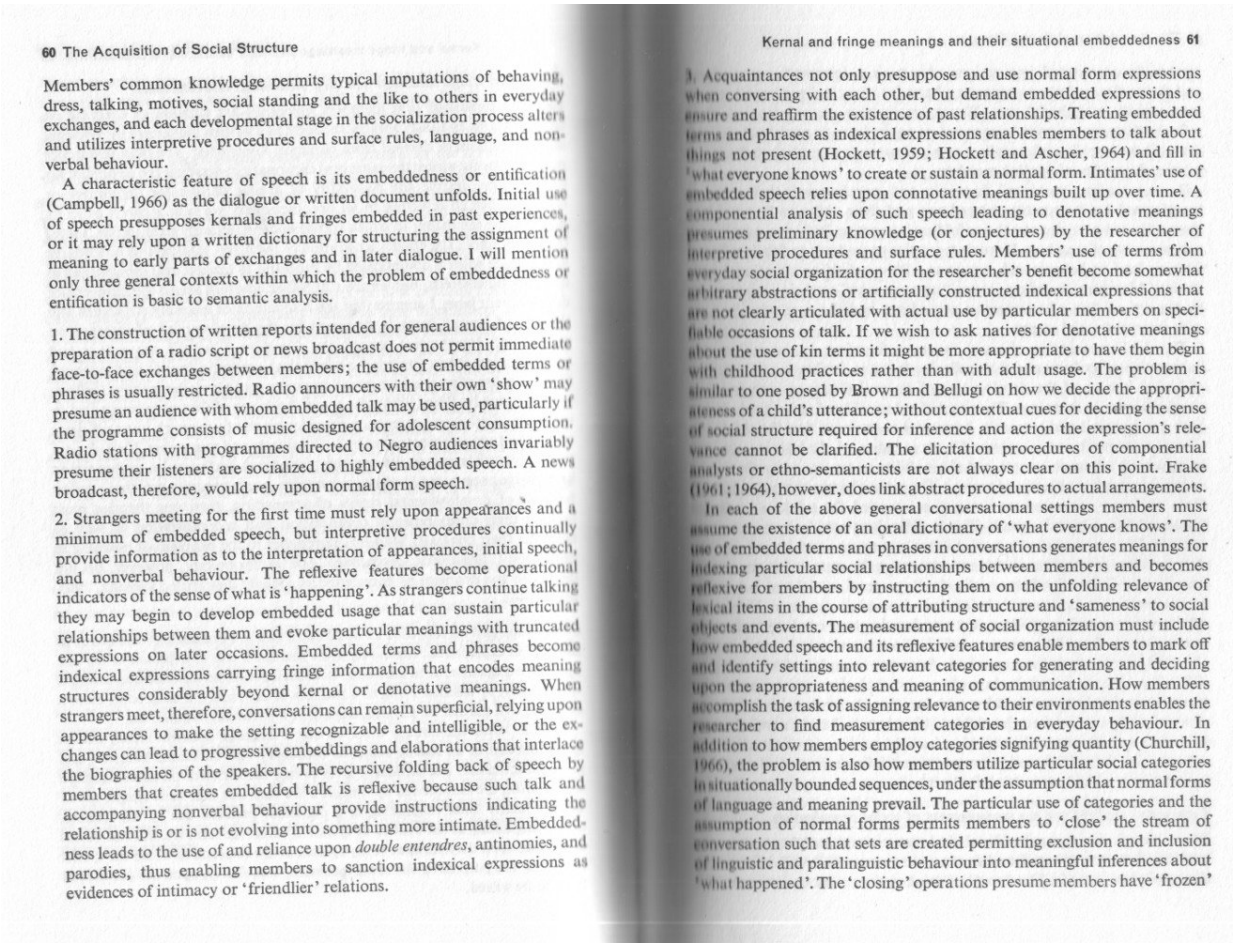

60 The Acquisition of Social Structure

Members' common knowledge permits typical imputations of behaving, dress, talking, motives, social standing and the like to others in everyday exchanges, and each developmental stage in the socialization process alters and utilizes interpretive procedures and surface rules, language, and nonverbal behaviour.

A characteristic feature of speech is its embeddedness or entification (Campbell, 1966) as the dialogue or written document unfolds. Initial use of speech presupposes kernals and fringes embedded in past experiences, or it may rely upon a written dictionary for structuring the assignment of meaning to early parts of exchanges and in later dialogue. I will mention only three general contexts within which the problem of embeddedness or entification is basic to semantic analysis.

1. The construction of written reports intended for general audiences or the preparation of a radio script or news broadcast does not permit immediate face-to-face exchanges between members; the use of embedded terms or phrases is usually restricted. Radio announcers with their own 'show' may presume an audience with whom embedded talk may be used, particularly if the programme consists of music designed for adolescent consumption. Radio stations with programmes directed to Negro audiences invariably presume their listeners are socialized to highly embedded speech. A news broadcast, therefore, would rely upon normal form speech.

2. Strangers meeting for the first time must rely upon appearances and a minimum of embedded speech, but interpretive procedures continually provide information as to the interpretation of appearances, initial speech, and nonverbal behaviour. The reflexive features become operational indicators of the sense of what is 'happening'. As strangers continue talking they may begin to develop embedded usage that can sustain particular relationships between them and evoke particular meanings with truncated expressions on later occasions. Embedded terms and phrases become indexical expressions carrying fringe information that encodes meaning structures considerably beyond kernal or denotative meanings. When strangers meet, therefore, conversations can remain superficial, relying upon appearances to make the setting recognizable and intelligible, or the exchanges can lead to progressive embeddings and elaborations that interlace the biographies of the speakers. The recursive folding back of speech by members that creates embedded talk is reflexive because such talk and accompanying nonverbal behaviour provide instructions indicating the relationship is or is not evolving into something more intimate. Embeddedness leads to the use of and reliance upon *double entendres*, antinomies, and parodies, thus enabling members to sanction indexical expressions as evidences of intimacy or 'friendlier' relations.

Kernal and fringe meanings and their situational embeddedness 61

3. Acquaintances not only presuppose and use normal form expressions when conversing with each other, but demand embedded expressions to ensure and reaffirm the existence of past relationships. Treating embedded terms and phrases as indexical expressions enables members to talk about things not present (Hockett, 1959; Hockett and Ascher, 1964) and fill in 'what everyone knows' to create or sustain a normal form. Intimates' use of embedded speech relies upon connotative meanings built up over time. A componential analysis of such speech leading to denotative meanings presumes preliminary knowledge (or conjectures) by the researcher of interpretive procedures and surface rules. Members' use of terms from everyday social organization for the researcher's benefit become somewhat arbitrary abstractions or artificially constructed indexical expressions that are not clearly articulated with actual use by particular members on specifiable occasions of talk. If we wish to ask natives for denotative meanings about the use of kin terms it might be more appropriate to have them begin with childhood practices rather than with adult usage. The problem is similar to one posed by Brown and Bellugi on how we decide the appropriateness of a child's utterance; without contextual cues for deciding the sense of social structure required for inference and action the expression's relevance cannot be clarified. The elicitation procedures of componential analysts or ethno-semanticists are not always clear on this point. Frake (1961; 1964), however, does link abstract procedures to actual arrangements.

In each of the above general conversational settings members must assume the existence of an oral dictionary of 'what everyone knows'. The use of embedded terms and phrases in conversations generates meanings for indexing particular social relationships between members and becomes reflexive for members by instructing them on the unfolding relevance of lexical items in the course of attributing structure and 'sameness' to social objects and events. The measurement of social organization must include how embedded speech and its reflexive features enable members to mark off and identify settings into relevant categories for generating and deciding upon the appropriateness and meaning of communication. How members accomplish the task of assigning relevance to their environments enables the researcher to find measurement categories in everyday behaviour. In addition to how members employ categories signifying quantity (Churchill, 1966), the problem is also how members utilize particular social categories in situationally bounded sequences, under the assumption that normal forms of language and meaning prevail. The particular use of categories and the assumption of normal forms permits members to 'close' the stream of conversation such that sets are created permitting exclusion and inclusion of linguistic and paralinguistic behaviour into meaningful inferences about 'what happened'. The 'closing' operations presume members have 'frozen'

The specification of alternatives and the presumed classes from which they are chosen require generating rules to structure and transform an environment of objects into meanings that 'close' the stream of behaviour into possible alternatives such that choice reflects both the member's and researcher's perspectives. **To assume that the only valuable framework is one that imposes denotative structure determined by the researcher and divorced from members' imputed intention and usage, reduces the actor to a rather simple 'dummy'**. (Cicourel 1974: 65)

When sociologists propose theories of social interaction, their conceptual apparatuses and research procedures presume that the language used to describe theoretical procedures, obtain, and describe data, is not a problematic feature of claims to knowledge. Language and **non-oral elements of communication** are always given some passing remarks as to their 'obvious' importance, but these elements are not independently studied and made essential conditions for the study of social interaction. (Cicourel 1974: 74)

…the linguists's preoccupation with a bounded sentence often means that he will ignore false starts and knowledge presumed by participants about in-group intonation patterns, visual cues relating to facial expressions, gestures and body movements, physical distance, dress, physical appearance, poorly formed sentence or utterance fragments, presumed social relationships, idioms, and in-group codes. (Cicourel 1974: 75)

Members use interpretive procedures for generating context-sensitive measurement sets consisting of identifiable normative lexical items, grunts, gestures, conversational chunks, body movements and intonational shifts which have indexical constraints throughout the exchange, but which nevertheless produce 'clear, understandable, and relevant' meanings for the participants' practical goals in the interaction. The choice of words, phrases, gestures, intonation and so on, **provides the speaker-hearer with a basis for justifying the interpretation of what is happening, and what is to be done next or at some future time**. The member's choice of surface representations for communicating his experiences can never convey the ramified thoughts which reflexively give him feedback about unfolding objects and events, and thus endow all communication with an 'openness' of meaning. (Cicourel 1974: 93)

…grammatical structures of speech acts is merely one part of indexical activity or the production process, and no more 'natural' than raising or lowering the voice, stepping closer to or farther from someone during a conversation, or relying on facial expressions and body movements **to communicate the intent of one's thinking**. (Cicourel 1974: 111)

There are many activities accomplished each day that do not have to be described verbally. Our experiences of the everyday world are not always mapped into verbal constructions, yet we may assume that speaker-hearer proficient in the normative use of language probably incorporate normative rules of language use into their thinking and thus are able to describe experiences as if the verbal categories were constitutive of the experiences. (Cicourel 1974: 119)

Participants in group interaction (as in the perceptual experiments descibed by Haber) receive more information than they are aware of or can possibly verbalize. It is not clear **how selective particulars (ignored, stored, or available only by prodding or by verbal associations) are utilized to construct accounts**, nor how perceptual, somaesthetic, kinaesthetic, and auditory information become selectively processed by a reflexive self. The speaker-hearer must proess information so as always to be 'seeing' the meaning or intentions of his own actions, as well as the actions of others, in a retrospective and prospective way that is situated and is contingent on an open horizon of unfolding possibilities (Schutz, 1964; Garfinkel, 1967; Cicourel, 1968b). (Cicourel 1974: 127)

Much of the creative activity of the everyday social interaction of hearing persons is hidden from us because it is tempered by **selective attention**, constrained by the sequential production of oral expressions, informed by and dependent on short- and long-term memory and grammatical and conversational systems which organize information normatively. (Cicourel 1974: 141)

As I review the tape over and over again, I find it difficult to describe what I think I 'see' and 'hear'. I think I 'understand' many kinesic-visual (Birdwhistell, 1970; Ekman and Friesen, 1969) and auditory non-verbal activities that are 'happening', but find it difficult to represent them verbally for the reader. As I notice the children communicating to one another with glances, one word statements, pointing gestures, nonverbal auditory outbursts, touching each other, and the like, **I assume that various kinds of information are being exchanged but I cannot be explicit about the presumed content**. (Cicourel 1974: 143-144)

Sociologists use the term normative to signify tacit and explicit rules which are prescriptive and proscriptive for some group. The reference to such rules is similar to a linguist's notion of grammatical rules; they are idealized instructions for recognizing or producing some state of affairs which others can implement or accept as 'normal' or 'correct' or 'appropriate'. Grammatical structures in oral languages are powerful but learned rules for representing cognitive activities necessary for attributing and creating order and meaning from everyday experiences. Normative categories are necessary for the assumption that intersubjective communication exists regardless of the differences of meaning, or distortions or assumed or imputed 'errors' which can be delineated by particular observers or participants of some communicational exchange. When linguists engage in semantic analysis, or when students of artificial intelligence construct programmes for various kinds of normative categories in the data base used to describe segments of speech. A similar tacit use is made of normative categories that index semantic information contained in a lexicon or dictionary. The cultural meanings employed by the researcher trade on his intuitive knowledge of some native language. (Cicourel 1974: 149)

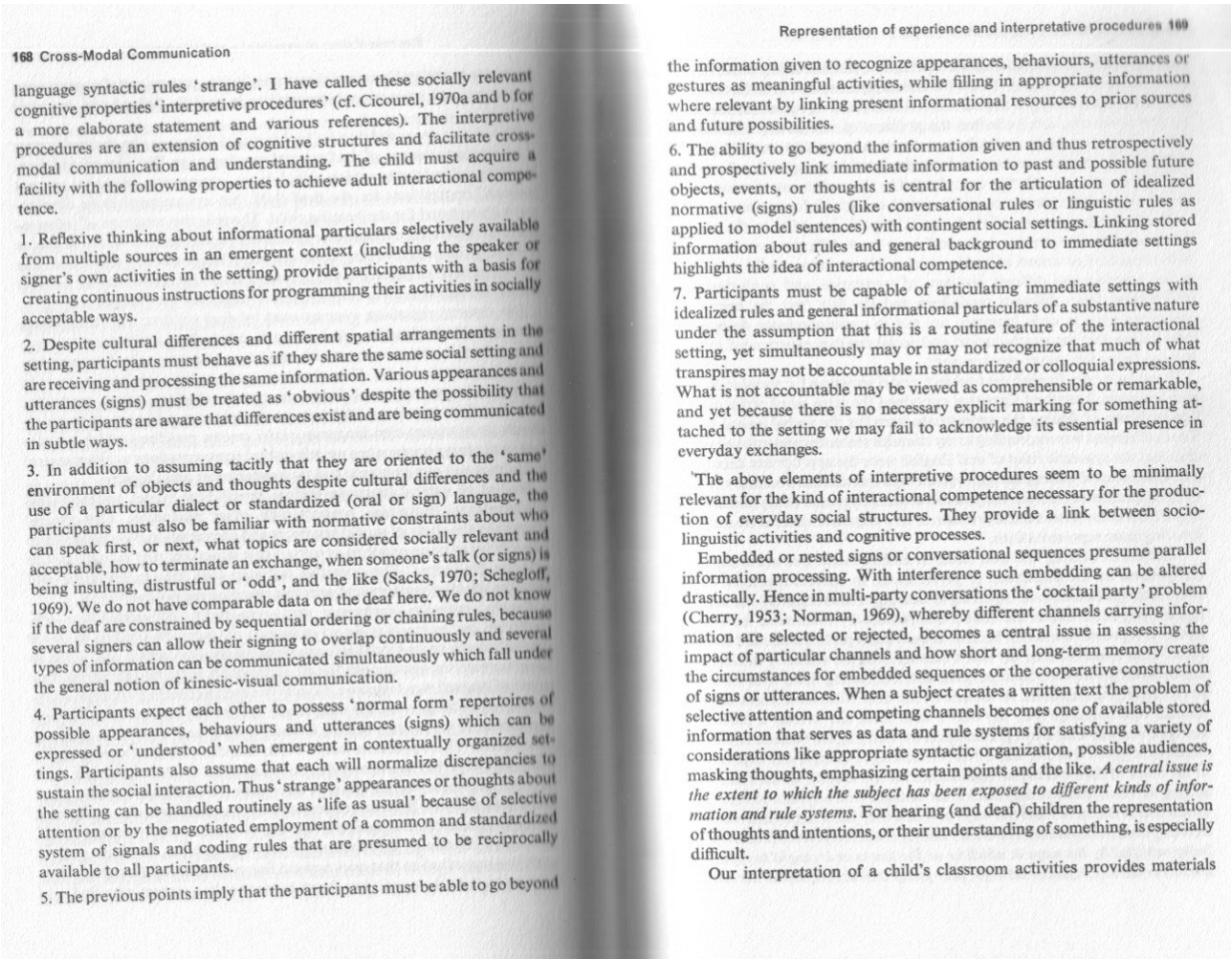

168 Cross-Modal Communication

language syntactic rules 'strange'. I have called these socially relevant cognitive properties 'interpretive procedures' (cf. Cicourel, 1970a and b for a more elaborate statement and various references). The interpretive procedures are an extension of cognitive structures and facilitate cross-modal communication and understanding. The child must acquire a facility with the following properties to achieve adult interactional competence.

1. Reflexive thinking about informational particulars selectively available from multiple sources in an emergent context (including the speaker or signer's own activities in the setting) provide participants with a basis for creating continuous instructions for programming their activities in socially acceptable ways.

2. Despite cultural differences and different spatial arrangements in the setting, participants must behave as if they share the same social setting and are receiving and processing the same information. Various appearances and utterances (signs) must be treated as 'obvious' despite the possibility that the participants are aware that differences exist and are being communicated in subtle ways.

3. In addition to assuming tacitly that they are oriented to the 'same' environment of objects and thoughts despite cultural differences and the use of a particular dialect or standardized (oral or sign) language, the participants must also be familiar with normative constraints about who can speak first, or next, what topics are considered socially relevant and acceptable, how to terminate an exchange, when someone's talk (or signs) is being insulting, distrustful or 'odd', and the like (Sacks, 1970; Schegloff, 1969). We do not have comparable data on the deaf here. We do not know if the deaf are constrained by sequential ordering or chaining rules, because several signers can allow their signing to overlap continuously and several types of information can be communicated simultaneously which fall under the general notion of kinesic-visual communication.

4. Participants expect each other to possess 'normal form' repertoires of possible appearances, behaviours and utterances (signs) which can be expressed or 'understood' when emergent in contextually organized settings. Participants also assume that each will normalize discrepancies to sustain the social interaction. Thus 'strange' appearances or thoughts about the setting can be handled routinely as 'life as usual' because of selective attention or by the negotiated employment of a common and standardized system of signals and coding rules that are presumed to be reciprocally available to all participants.

5. The previous points imply that the participants must be able to go beyond

Representation of experience and interpretative procedures 169

the information given to recognize appearances, behaviours, utterances or gestures as meaningful activities, while filling in appropriate information where relevant by linking present informational resources to prior sources and future possibilities.

6. The ability to go beyond the information given and thus retrospectively and prospectively link immediate information to past and possible future objects, events, or thoughts is central for the articulation of idealized normative (signs) rules (like conversational rules or linguistic rules as applied to model sentences) with contingent social settings. Linking stored information about rules and general background to immediate settings highlights the idea of interactional competence.

7. Participants must be capable of articulating immediate settings with idealized rules and general informational particulars of a substantive nature under the assumption that this is a routine feature of the interactional setting, yet simultaneously may or may not recognize that much of what transpires may not be accountable in standardized or colloquial expressions. What is not accountable may be viewed as comprehensible or remarkable, and yet because there is no necessary explicit marking for something attached to the setting we may fail to acknowledge its essential presence in everyday exchanges.

The above elements of interpretive procedures seem to be minimally relevant for the kind of interactional competence necessary for the production of everyday social structures. They provide a link between sociolinguistic activities and cognitive processes.

Embedded or nested signs or conversational sequences presume parallel information processing. With interference such embedding can be altered drastically. Hence in multi-party conversations the 'cocktail party' problem (Cherry, 1953; Norman, 1969), whereby different channels carrying information are selected or rejected, becomes a central issue in assessing the impact of particular channels and how short and long-term memory create the circumstances for embedded sequences or the cooperative construction of signs or utterances. When a subject creates a written text the problem of selective attention and competing channels becomes one of available stored information that serves as data and rule systems for satisfying a variety of considerations like appropriate syntactic organization, possible audiences, masking thoughts, emphasizing certain points and the like. *A central issue is the extent to which the subject has been exposed to different kinds of information and rule systems.* For hearing (and deaf) children the representation of thoughts and intentions, or their understanding of something, is especially difficult.

Our interpretation of a child's classroom activities provides materials

3.2.12 451° Fahrenheiti (2012-02-26 22:24)

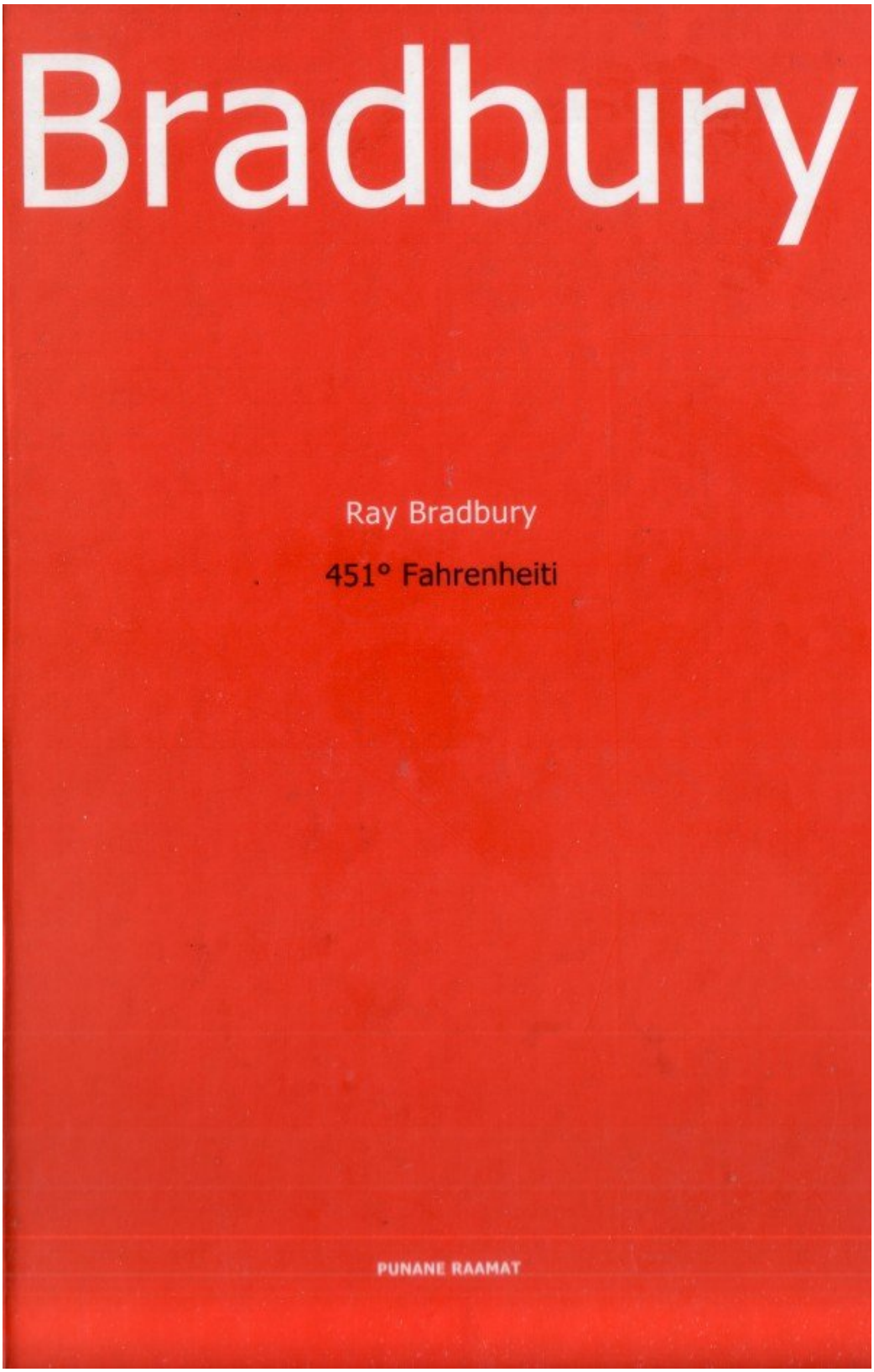

Bradbury, Ray 2005. *451° Fahrenheiti*. Punane Raamat

Originaal: Bradbury, Ray 1953. *Fahrenheit 451*. New York

Filmiadaptsioon sellest teosest oli märgatavate erinevustega. Näiteks ei olnud filmis robotkoera, helikopter-autosid, uljalt kihutavaid noorukeid ega Fabiust. Ja Clarisse oli filmis kooliõpetaja, mitte peatselt 17 saav nooruk. Ja raamatus sai Clarisse surma, mitte ei liitunud "raamatuinimestega", kes filmis oli hulk erinevaid inimesi, raamatus aga viis habetunud professorit. Raamatu lõpp läks väga krüptiliseks, ilmselt Piibli mõjutusel, aga muidu oli meeldiv. Üks professoritest oli isegi maininud "heasüdamlikku filosoofi" (tegelikult filantroobist eetikut), Albert Schweitzerit, keda ma asun peagi lugema.

Raamatut, mis kõneleb raamatute põletamist, lugesin nonverbalistlikust perspektiivist:

> Montagil oli tunne, nagu keerleks neiu tema ümber, pööraks teda siia-sinna, raputaks kergelt ja tühjendaks tema taskuid, kuigi neiu ei liikunud paigast. (Bradbury 2005: 14)

Samasugust mõju tekitab hiljem ülemuse Beatty kõne, võib öelda, et diskursus mõjub Montagi kehale. Siin selle tõttu, et Clarisse kõnetab teda, suhtlem temaga nagu inimene. Erinevalt naisest Mildredist, kes suhtleb temaga nagu "läbi klaasseina".

> Montag vaatas jälle seinale. Neiu nägu sarnanes ka peegliga. Võimatu; sest oled sa tundnud palju **inimesi, kes sinu enese valgust sulle tagasi peegeldaksid?** Inimesed sarnanevad enamasti - Montag otsis võrdlust ja leidis selle oma tööalalt - tõrvikutega, mis leegitsevad niikaua, kuni nad kustuvad. Kui **harva võtavad teiste inimeste näod vastu ja heidavad tagasi meie oma ilme, meie oma kõige südamelähedasema, väreleva mõtte!**
> Millist uskumatut **kaasaelamisvõimet** omas see neiu! Clarisse oli nagu haaratud vaataja nukuteatris aimanud iga Montagu silmapilgutust, žesti, sõrmeliigutust veel enne, kui see jõudis teoks saada. Kui kaua olid nad koos jalutanud? Kolm minutit? Viis? Ja ometi paistis see aeg nüüd nii pikana. Kui määratu suur oli neiu nüüd Montagi ees laval; millise varju tema nääpsuke kogu heitis seinale! Montag tundis, et kui tal hakkaks silm sügelema, siis neiu pilgutaks. Ja kui tema suulihased vaevaltmärgatavalt pingule tõmbuksid, haigutaks neiu veel enne, kui ta ise seda teha jõuaks. (Bradbury 2005: 18-19)

Interactional mimicry. Montag ei ole kaua suhelnud inimesega, kes "võtaks vastu" nii palju ja kellega võiks tekkida vahetu side. Ta on hämmeldunud ja tüdruku kestev mõju talle on raamatus läbiv teema, kuigi Clarissega lävib ta vähe ja 40ndaks leheküljeks on Clarisse ise kadunud.

> Ta tundis, et **tema naeratus kadus näolt, sulas küünlarasvana ja valgus alla**, otsekui oleks mingi fantastiline küünal, mis oli liiga kauaks põlema jäänud, nüüd kokku vajunud ja kustunud. Pilkane pimedus. Ei, ta ei ole õnnelik. Ta ei ole õnnelik. Ta ütles seda iseendale. Ta tunnistas, et see on tõsi. Ta oli oma õnnelikkust kandnud nagu maski, **neiu oli selle maskiga üle muruplatsi ära jooksnud, ja oli võimatu minna neiu uksele koputama ning maski tagasi paluma**. (Bradbury 2005: 19)

Küünla metafoori kasutab autor korra hiljemgi, kui Mildred kurvastuses kängu vajub. Kurbus ja *being down*, *literally*. Keha kaotab kurbuse korral toonust ja näoilmed on "äravajunud". Maski metafoor on veel parem, sest Clarisse röövib oma süüdimatu maailma-küsitlusega (küsib "miks?", mis selles võimalikus maailmas on ohtlik) Montagilt tema teadmatuse loori. Ta kaotab oma sisse-põlenud naeratuse ja seda meelerahu ta ei saagi enam tagasi.

> "Ma olen väga, väga armunud." Ta püüdis sõnadele vastavat nägu teha, kuid sellest ei tulnud midagi välja.
> "Ma olen!"
> "Oi, palun, ärge vaadake nii!" (Bradbury 2005: 29)

Clarisse teeb Montagile võilille-testi (kui puudutada võilillega oma lõuga ja see jätab jälje, siis see tähendab, et oled armunud) ja Montagile ei jää jälge. Ta püüab sõnadega kinnitada, et ta on, sest tal on ikkagi Mildred, kuid tegelikkus on teistsugune ja näoga ei suuda ta seda väljendada. Veel enam, Clarisse näeb tema tahtlikku näoilme manamist läbi ja talle ei meeldi see. Darwin kirjutas oma *Expression*-is, et armastusele ei vasta ühtegi näoilmet. Ekmani järgi kasutab Montag siin kuvamisreeglit, kuvab midagi mida pole või ei saagi olla, edutult.

> Te ei ole nii nagu teised. Ma olen mõnda näinud, ma tean. Kui ma räägin, vaatate mulle otsa. Kui ma eile öösel ütlesin midagi kuust, te vaatasite kuud. Teised ei teeks seda kunagi. Teised läheksid ära ja jätaksid mu rääkima. (Bradbury 2005: 30)

Normaalne suhtlemine on saanud selles maailmas erijuhtumiks. Tähelepanelik kuulamine ja reageerimine on haruldane nähtus. Eriti ilmekas on see Beatty puhul, kes kõneleb justkui päheõpitud vormeleid.

> "Aga kõige rohkem," jätkas Clarisse, "meeldib mulle **inimesi vaadelda**. Mõnikord sõidan ma päev läbi metroos, vaatlen ja kuulan neid. Tahaksin ära mõistatada, kes nad on, mida nad tahavad ja kuhu nad sõidavad. (Bradbury 2005: 37)

Clarisse oli ka seega üksjagu nonverbalist. Filmis kohtubki ta Montagiga kiirrongi peal, kus ta jälgis teisi inimesi. Meeldib see, et "mida nad tahavad ja kuhu nad sõidavad" on seotud vaatlusaluste intentsioonidega - Clarisse konstrueerib nende rolle ja nende eesmärke.

> "Kunas me kohtusime? Ja kus?"
> "Millal me kohtusime, milleks?" küsis naine.
> "Ma mõtlen meie esimest kohtumist."
> Montag aimas, et Mildred pimedas kulmu kibrutas. (Bradbury 2005: 48)

Midagi, mida võib järeldada, kui vastuse asemel kostub vaikus ja tunned vestluskaaslase käitumismustreid piisavalt, et järeldada, mis toimub. Märksa kummalisem järeldamisprotsess toimub hiljem kui Montag katsub oma nägu ja avastab, et ta naeratab.

> "Aga Clarisse'i lemmikteema ei olnud tema ise. Selleks olid teised, ja mina ka. Ta oli esimene inimene paljude aastate jooksul, kes mulle tõesti meeldis. Ta oli esimene inimene, kes vaatas mulle otse silma ja näis minust hoolivat." (Bradbury 2005: 76)

That's the magic of the gaze.

> [Faber kõneleb raamatute kvaliteedist] Minule tähendab see tekstuuri. Sel raamatul on *poorid*. Tal on oma nägu. Seda raamatut võib mikroskoobiga uurida. Me näeksime läbi läätse tõelist elu, mis voolab mööda oma lõpmatus mitmekesisuses. Mida rohkem on neid poore, mida rohkem elu üksikasju suudetakse igale paberilehe ruuttollile jäädvustada, seda kõrgem on teose kunstiväärtus. Niisugune on igatahes *minu* kvaliteedimääratlus. *Üksikasjade, värskete üksikasjade* edasiandmine. Head kirjanikud puudutavad sageli eli. Keskpärased libistavad kiirusega käed sellest üle. Halvad vägistavad ta ja jätavad kärbeste söödaks.
> Näete nüüd, miks raamatuid vihatakse ja kardetakse? Nad näitavad poore elu näol. Mugavust armastavad inimesed tahavad näha ainult ümmargusi vahast nägusid, poorideta, karvadeta, ilmeta. (Bradbury 2005: 87)

Nägude analoogia meikib senssi. Eriti viimane osa, sest kõige ilusamad näod on need, milles lihased parajasti ei ole väga pingul. Modellid teevad oma *catwalk*-i sisuliselt *dogface*-ides (selle erinevusega, et hoitakse näolihaste toonust). Ümmargused, poorideta, karvadeta, ilmeta näod on ilusad, aga mitte kvaliteetsed (neil ei ole omadusi, nad ei "suhtle").

"Me uurime välja, kes on teie sõber [Fabius], ning karistame teda!"
"Ei!" ütles Montag.
Ta kõrvaldas leegiheitja kaitse. Beatty heitis Montagi sõrmedele kiire pilgu ning tema silmad läksid veidi suuremaks. Montag nägi seal üllatust ja silmitses ise oma käsi, et näha, missuguse uue toega need toime olid tulnud. Tagantjärele mõeldes ei jõudnud ta iialgi selgusele, **kas andsid talle lõpliku tõuke mõrvaks tema käed või see, kuidas Beatty tema käe liigutusele reageeris**. Tema kõrvade ääres kõlas teda puudutamata mööda veerenud kivilaviini viimne mürin. (Bradbury 2005: 122)

Siin on *feedback loop*. Montag reageeris sellele, kuidas Beatty reageeris tema tegevusele. Veel üks ilmekas näide pärineb tundmatust videoklipist, kus mustanahaline meesterahvas selgitab, et iga kord kui ta astub lifti ja valgenahaline naisterahvas astub sammu eemale ja surub oma käekoti endale tihedalt vastu keha, tekitab see automaatselt tahtmist toimida tema suhtes vägivaldselt.

Montag hakkas minema põhja poole ja leidis hetke pärast, et teised järgnesid talle. Ta imestas ja astus kõrvale, et Grangerit mööda lasta, kuid Gragner vaatas talle otsa ja noogutas pead. Montag läks edasi. (Bradbury 2005: 164)

Nii kinnitasid vanad professorid noore uustulnuka liidripositsiooni.

Eraldi tsiteerin Beatty kõnest sellise hiilgava katkendi:

Te mäletate kindlasti, et ka teie klassis oli mõni erakordselt hea peaga poiss, kes järjest jutustas ja vastas, kui teised istusid nagu puunotid ja vihkasid teda. Ja kas ei olnud see just hea peaga poiss, kelle te pärast tunde valisite peksu ja piinamise ohvriks? Muidugi oli. Me kõik peame olema ühesugused. **Inimesed ei ole mitte vabadena ja võrdsetena sündinud, nagu põhiseadus ütleb, vaid nad on võrdseks tehtud**. Kui igaüks sarnaneb teisega, siis on kõik õnnelikud, sest ei ole suurmehi, kellega ennast võrrelda, et ennast hinnata. Nii on lood! Raamat on laenatud relv naabri käes. Põleta see ära! Võta kuul relvast! Ohjelda inimmõistus! Kes teab, keda haritud inimene võib homme oma märklauaks valida? Võib-olla mind? Seepärast ma ei kannatagi neid. (Bradbury 2005: 63)

3.2.13 Mapping the world (2012-02-29 21:09)

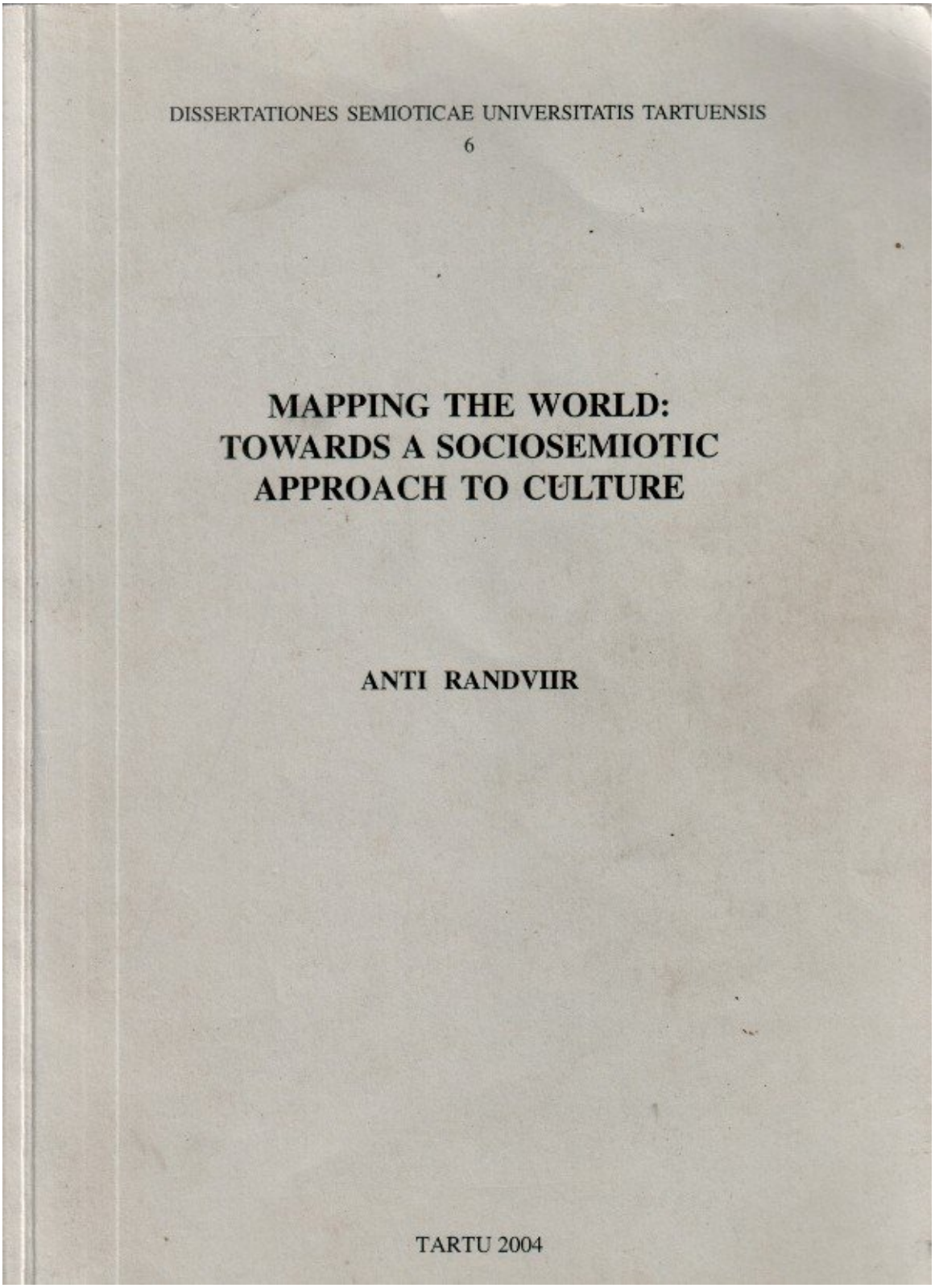

Randviir, Anti 2004. ***Mapping the world: towards a sociosemiotic approach to culture*****. Tartu: University of Tartu**

> In order to understand the features or parameters that would enable the application of textuality to different sociocultural phenomena, it is obviously necessary to refer to the context most often associated with extralinguistic treatments of texts. Following the tradition of cultural semiotics and approaching culture as a system of texts, we can distinguish it from nature according to the principle(s) of the textual. This means that the instrumental opposition 'nature - the textual' draws a line between the 'illegible', 'unintelligible', 'hardly interpretable' on the one hand and the 'legible', 'intelligible', 'interpretable', on the other. (Randviir 2004: 19)

Need vastandused on kasutatavad.

> ...it does not seem to be productive to approach semiosic activity as taking place only or strictly between two ontologically different subjects. If we speak of subjects of semiogenetic activity, there is no need for them to be different also on the ontological plane; the emergence of meaning is made possible in the tension field between different semiotic subjects rather than ontological subjects, as suggested by the cases of 'unilateral communication', autocommunication, intracultural communication, etc. (Randviir 2004: 25)

Ontoloogiliste ja semiootiliste subjektide eristus tuleks meelde jätta, autokommunikatsiooni puhul on see eristus tähtis.

> Any meaningful phenomenon, in order to be a cultural unit proper (Schneider 1968: 2; Eco: 66, 73-83), has to be demarcated and arrayed, that is, textualized and possibly also texted. It is precisely through 'text' that we can describe the resolution of the original collision, and it is via the 'textual' that we can semiotisize the realm outside of cultural units. It is important that the conceptual range of 'text' should not be limited to written records alone: it must just as well be kept in mind that, without possessing formal features of text, cognitive images share similar semiotic features to artifacts. (Randviir 2004:)

Seostub käitumise tekstualiseerimisega (kirjeldamise küsimus).

> The speech circuit is started and ended on the psychological level of association of concepts and sound-images... (Randviir 2004: 48)

Tekkis idee, et vastandus *concept - sound-image* võib minu käsitlus olla vastandus *intention - movement*. Sellele saaks terve käsitluse ehitada.

3.3 March

3.3.1 Belief, Attitude, Intention and Behavior (2012-03-15 16:12)

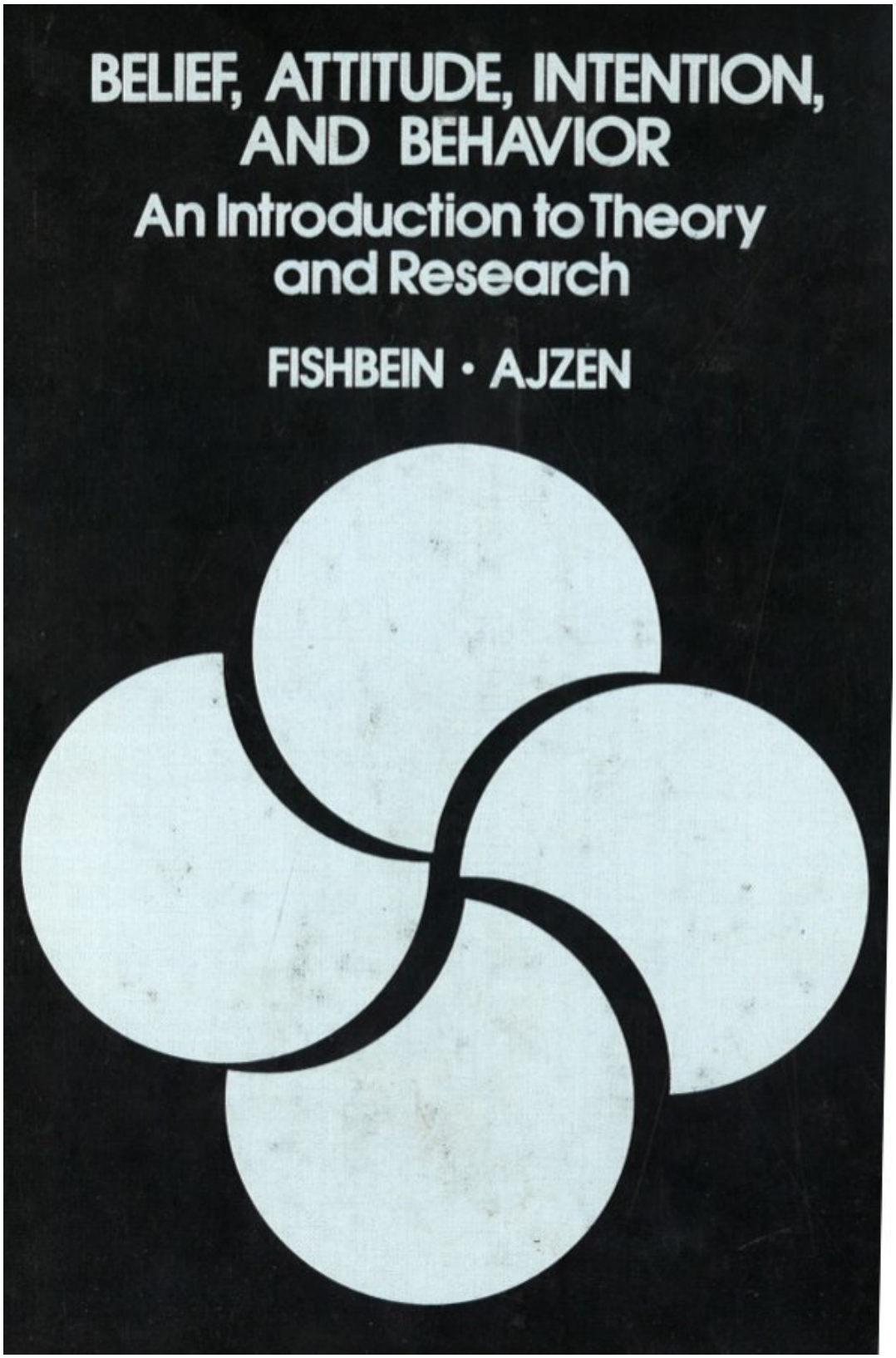

Fishbein, Martin & Ajzen, Icek 1975. *Belief, Attitude, Intention and Behavior: An Introduction to Theory and Research*. Reading: Addison-Wesley.

> ...concepts such as attitude, attraction, attribution of dispositions, liking, and behavioral intentions have been used to account for a wide variety of interpersonal attitudes. (Fishbein & Ajzen 1975: 1)

Need on põhimõisted, mis koondatakse "suhtumise" alla. Selline mõistete-segadus on ka üks selle teose motiive.

> ...nonverbal behaviors have also been used to measure attitude. Various physiological measures, such as galvanic skin response, palmas weating, pupillary dilationa nd contraction, and heart rate, have been employed. Over behaviors as measures of attitude have included chhoice between alternatives; various learning, recall, and recognition tasks; eye contact; and physical distance. (Fishbein & Ajzen 1975: 3)

Suhtumise mõõtmiseks kasutatud modaalsused.

> ...such labels as opinion, satisfaction, prejudice, intention, value, belief, etc., have sometimes been applied to clear measures of evaluation. The result has been to confound the distinctions between attitude and other concepts. (Fishbein & Ajzen 1975: 11)

Hinnang on samamoodi laialivalgunud mõiste, mida sj suhtumisega segi aetakse.

> One distinction that has been repeatedly proposed is the age-old triology of affect, cognition, and **conation** [tegevuse algatamine, püüdlemine]. Affect refers to a person's feelings toward and evaluation of some object, person, issue, or event; cognition denotes his knowledge, opinions, beliefs, and thoughts about the object; and conation refers to his behavioral intentions and his actions with respect to or in the presence of the object. Since, when dealing with attitudes, we are concerned with **predispositions to behave** rather than with behavior itself, it seems desirable to make a distinction between **behavioral intention and actual behavior**. This suggests a classification consisting of four broad categories: affect (feelings, evaluations), cognition (opinions, beliefs), conation (behavioral intentions), and behavior (observed overt acts). Although many attitude theoriest appear to agree with such a classification, they seldom make use of it in their research. (Fishbein & Ajzen 1975: 11-12)

Püüdlus käituda (intentsioon) ja tegelik käitumine (jälgitav, *overt*, kehaline tegevus) on siin eristatud. Tuleb küsida, kas need sobivad paralleeli vastandusega *concept - sound-image*. Üks eeldab ja eelneb teisele, nii palju on kindel.

> The terms *dissonance*, *consonance*, and *irrelevance* are used to describe three kinds of relations that may exist between any two cognitive elements. (Fishbein & Ajzen 1975: 39)

Dissonants on saanud nii popiks sõnaks akadeemikute hulgas, aga irrelevants kõlab ka hästi. Mis ühes tekitab dissonants ja teises konsonantsi, tekitab kolmandas irrelevantsi. Jap, hästi.

> A person who observes the behavior of an actor can usually find many alternative explanations to account for the behavior; that is, he can attribute the observed behavior to different causal factors. Consider, for example, an actress who laughs at her husband's joke. In an attempt to explain this behavior, an observer might consider several hypotheses, such as: the joke is funny; the actress wants to please her husband; the husband knows how to tell jokes, etc. Unlike the poker-chip guessing task in a typical Bayesian experiment, the attribution situation involves a variety of possible hypothesis that need not be mutually exclusive. For each hypothesis the observer must determine how likely it is that the behavior in question would have been produced by, or could have been attributed to, the hypothesized causal factor. (Fishbein & Ajzen 1975: 188)

Tõlendamisprotseduuride küsimus.

3.3.2 Iconfree #1 (2012-03-29 00:40)

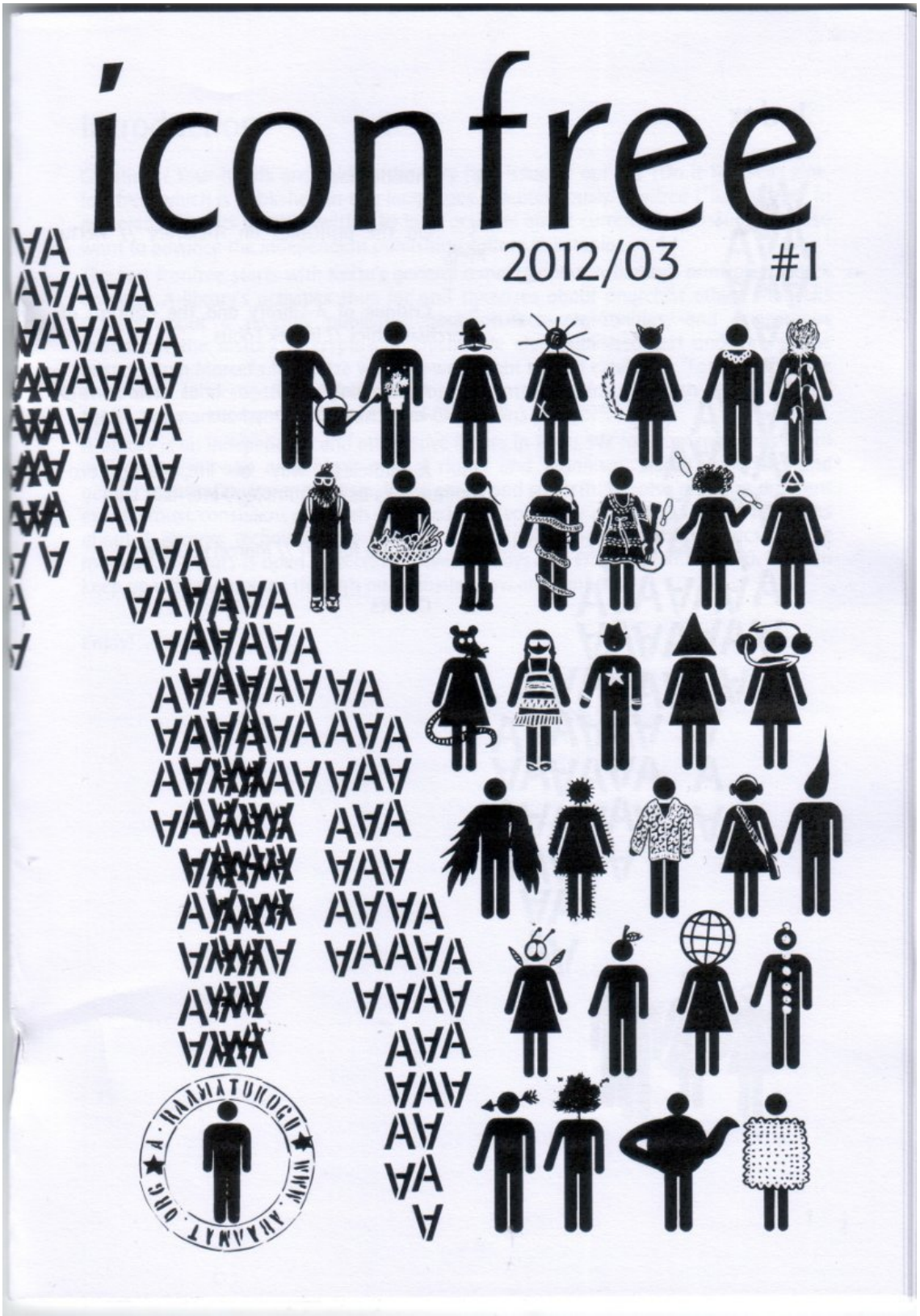

Edaspidi postitan aeg-ajalt siia ka ziine. Eeskuju rajavana muidugi A-raamatukogu enda ziini, Ikoonivaba, inglisekeelne

versioon. Kuna ma olin ise üks toimetajatest, ei ole mul sisu kohta suurt kosta. Aga midagi ikka. Indreku tekstist tuleb välja, et mitte-formaalsed või "emotsionaalsed" väljendid on tähendusetud - seisukoht, millele võib vastu vaielda, sest poliitiline diskursus ei ole teaduslik diskursus (Indrekul ei ole siin sellist eristust, kuigi võiks olla). Kertu Metsa üldised seisukohad maalivad Tartu anarhistide maailmavaatest pildi, milles ma ise sees elan, niiet raske on seda väärilselt kommenteerida. Ma ei nõustu selles kõigega, eriti alustrajavate eeldustega (nt poliitilise võimu eesmärk on hoolitseda ühiskonna heaolu eest, mis minu nägemuse järgi on hoopis midagi muud), aga selles esitatud väiteid oleks hea nt kümne aasta pärast tagasivaates kaaluda. Ökokogukondade raamatu kokkuvõte ja anonüümse krüptoanarhismi ajalugu on vahvalt spetsiifilised, selliseid võiks tulevastes numbrites rohkem olla. Marceli näitusetöö ja AR loomevõistluse koomiksid on poliitilises mõttes neutraalsed (ma kujutan ette, et AR riiulitel seisvates välis-ziinides on palju poliitilisemate sõnumitega illustratsioonid). Ära tahan märkida silmatorkava vastuolu, mis kogu teksti läbi lugemisel närima jäi: Kertu Metsa tekstis on traditsioonid või "antud seadused" halvad; ökokogukondade raamatu kokkuvõttes tuleb välja hoopis vastupidine seisukoht, et traditsioonidega sidemete kaotamisega kaotavad inimesed sideme iseendaga. Selliste asjade üle võiks A-ringis arutleda.

Allalaadimiseks inglisekeelne ja eestikeelne.

3.3.3 Marxism, Freedom And The State (2012-03-29 00:43)

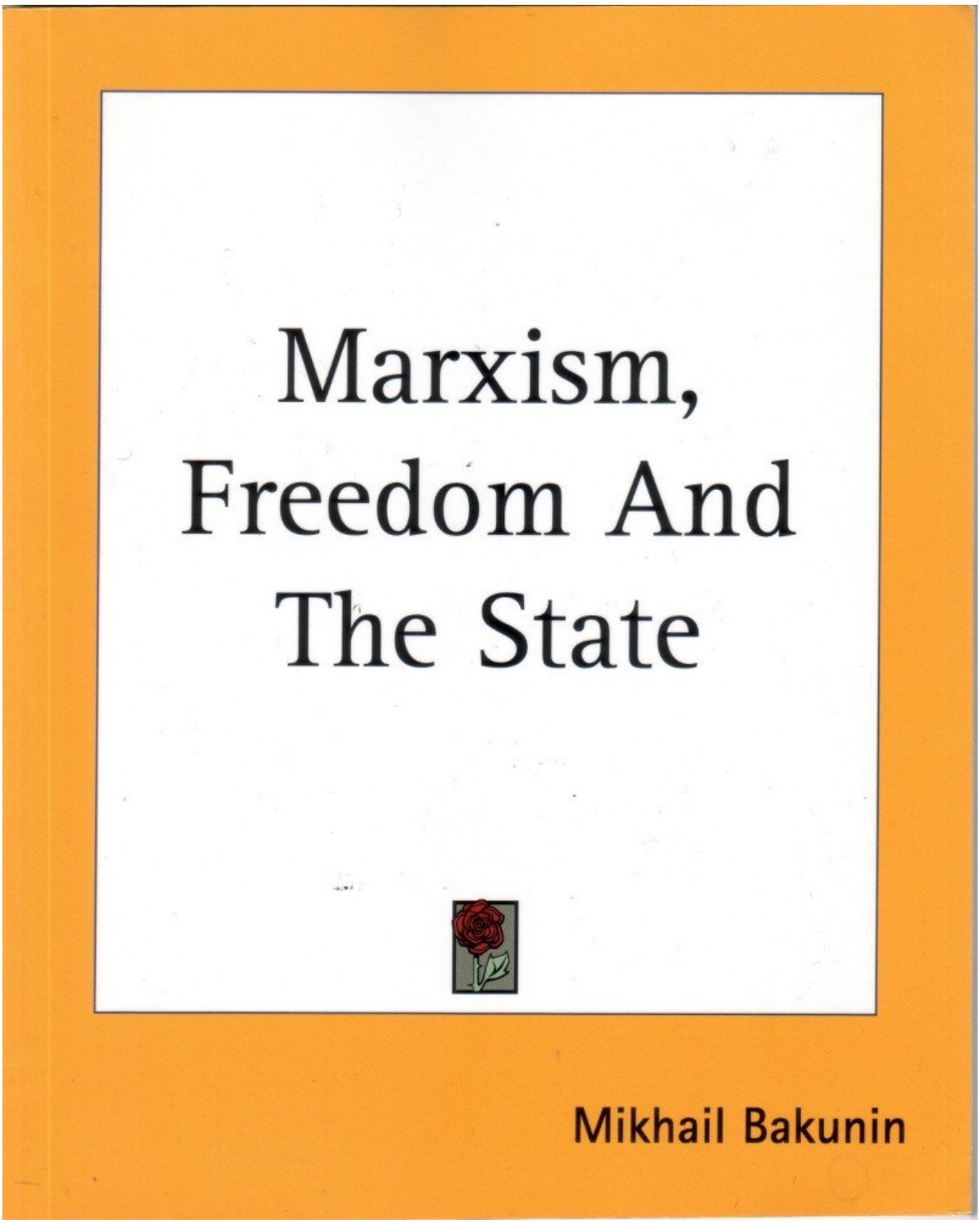

Bakunin, A. Mikhail 2004. Marxism, Freedom And The State. Kessinger Publishing

Tõlkinud ja eessõna on kirjutanud K. J. Kenafick, *Michael Bakunin & Karl Marx*-i autor. Tekst on saadaval ka

veebis

> With this view of liberty is linked **Bakunin's view of authority, which he by no means equates with organisation and self-discipline, which, in themselves, he regarded as very desirable. What he meant by "authority", namely the right to command or to enforce obedience, was considered by him to be fundamentally of religious origin**. The idea of an authoritarianism that it is out dury to obey authory, is dreived, according to his theory from religious origins, even when it has later taken political forms. Hence the opposition to religion, which takes a prominent position in his writings, much more so than in those of the Marxians, and which sometimes is rather violently expressed. (Kenafick, Foreword, 2004: 2)

Autoriteet kui õigus käsutada või jõustada kuulekust.

> I mean that liberty of each individual which, far from halting as at a boundary before the liberty of others, finds there its confirmation and its extension to infinity; the illimitable liberty of each through the liberty of all, liberty by solidarity, liberty in equality; **liberty triumphing over brute force and the principle of authority which was never anything but the idealised expression of that force**, liberty which, after having overthrown all heavenly and earthly idols, will found and organise a new world, that of human solidarity, on the ruins of all Churches and all States. (Bakunin 2004: 13)/(Bakunin, Marxism, Freedom and the State, Ch. 1)

Toores jõud (loomalik/jõhker vägi?). Autoriteet on toore jõu idealiseerunud väljendus.

> Forbidden fruit has such an attraction for men, and the demon of revolt, that eternal enemy of the State, awakens so easily in their hearts when they are not sufficiently stupified, that neither this education nor this instruction, nor even the censorship, sufficiently guarantee the tranquility of the State. It must still have a police, devoted agents who watch over and direct, secretly and unobtrusively, the current of the peoples opinions and passions. (Bakunin 2004: 23)/(Bakunin, Marxism, Freedom and the State, Ch. 3)

Siin kõneleb Bakunin sellest kuidas Marx pooldas tsensuuri ja kuidas on vajalik "ohtlikke mõtteid" mitte lubada valitsetava populatsiooni teadvusesse. See *unobtrusive watching over and directing of opinions and passions* on just see, mida tänapäeval omistatakse ideoloogilistele võimuoperatsioonidele. Diskursused ongi salapolitsei! :D

> The solidarity which we ask, far from being the result of any artificial or authoritarian organisation whatsoever, can only be the spontaneous product of social life, economic as well as moral; the result of the free federation of common interest, aspirations and tendencies. It has for essential bases, equality, collective labour - becoming obligatory for each not by the force of law, but by the force of facts - and collective property; as a directing light, experience - that is to say the practice of the collective life; knowledge and learning; and as a final goal the establishment of Humanity, and consequently the ruin of all States. (Bakunin 2004: 41)/(Bakunin, Marxism, Freedom and the State, Ch. 5)

Solidaarsus kui üks anarhismi aluspõhimõtetest. Solidaarsus on siin ühiskondliku (majandusliku ja moraalse) elu spontaanne tulemus.

3.3.4 Understanding, Explanation, and Action (2012-03-29 16:34)

Pelc, Jerzy 1997. "Understanding, Explanation, and Action as Problems of Semiotics". In: R. Posner, K. Robering, and T.A. Sebeok, eds. *Semiotics: A Handbook on the Sign-Theoretic Foundations of Nature and Culture*. Vol. 1. Berlin : Walter de Gruyter. Pp. 644–667.

> When interpreting some object I make it a sign of something different from it. (Pelc 1997: 647)

Analoogia: käitumist tõlgendades teen sellest intentsiooni märgi. Intentsioon on seotud eesmärgi mõistega (samas), mistõttu *social action*, ehk teistele isikutele suunatud/motiveeritud käitumine, on ühiskondlike eesmärkidega.

> Functional analysis finds application in communication studies, since **in communication the messages exchanged by communicating partners serve specific semantic and pragmatic functions, with the entire process being intentional, goal-oriented, and social in character**. (Pelc 1997: 650)

Siin on kommunikatsiooni tingimusteks intentsioon, eesmärgile suunatus ja sotsiaalsus. Ei midagi jagatuse kohta.

> Social systems are to some extent open, which means that the behaviors (especially human or animal actions) performed within the system interact with the system's enrivonment; there is also interaction among actions within the system itself. (Pelc 1997: 652)

Sotsiaalsüsteemide avatus on siin defineeritud. Tegevused süsteemi sees suhestuvad (*interact*), toimivad vastastikku) keskkonnaga kui ka teiste tegevustega süsteemis endas. Semiosfäär on avatud süsteem?

> Among behaviors, especially those considered by psychologists, particular notice is given to those whose motives cannot be indicated or are indicated wrongly by the behaving or acting person who resorted to so-called "rationalization" and, for example, replacing a real censurable motive by one he or she sees as a fictitious noble motive; behaviors of this kind are sometimes referred to as "symptomatic". **Distinct from them are instrumental actions in which the acting person correctly identifies his or her own motives, objectives and means**. (Pelc 1997: 656)

Introspektsioon (vastandiks muuseas *extraspection*) ei ole usaldusväärne, sest subjekt võib oma intentsioone ratsionaliseerida.

> Semiotic terminology features the expression "sign process", denoting the structuring, interpretation and comprehension of signs. The term "process", taken over from praxiology and action theory, reflects the pragmatic and active character of semiosis. (Pelc 1997: 659)

"Märgiprotsess" tähistab märkide struktureerimist, tõlgendamist ja hoomamist.

> **Agonology, or the theory of struggle**, broadly understood as all kinds of negative cooperation (including competition) has applications in eristics - the art of conducting arguments, and discussions in particular - and also in the theory of argumentation, understood as rational persuasion with verbal deception and evasive argumentation, and in rhetoric as the theory of beautiful, ornate and captivating speech. (Pelc 1996: 661)

#offending võib olla klassifitseeritud kui *agonolocial remarks*.

> ...actions may be autotetic, with the objective being the very performance of the action (e.g., play), and heterotetic, leading to a goal other than the action itself. (Pelc 1997: 660)

3.4 April

3.4.1 Signs, language and behavior (2012-04-14 17:29)

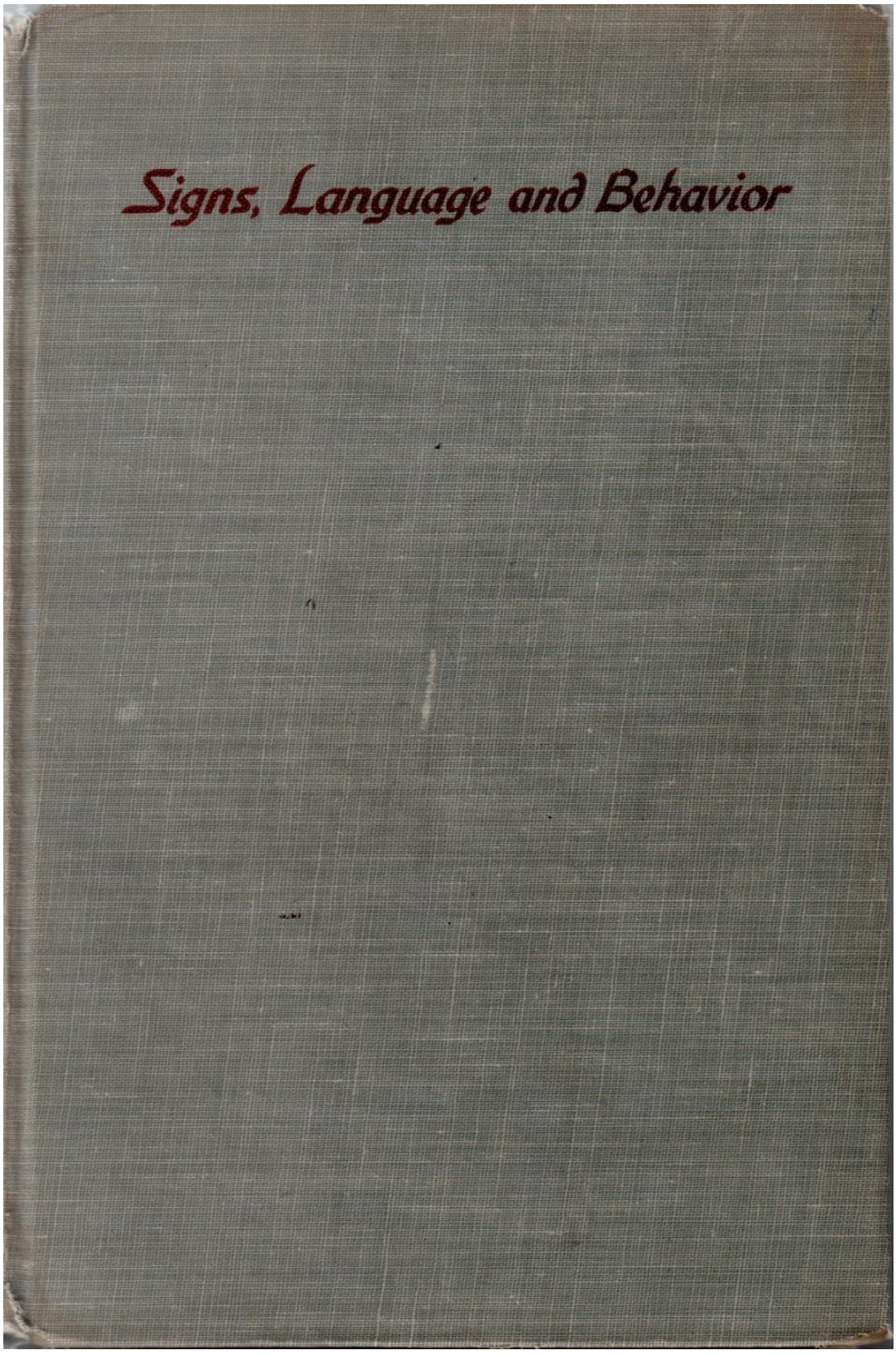

Morris, Charles 1949. *Signs, language and behavior*. New York: Prentice-Hall, Inc.

Kas on erinevusi Peirce'i ja Morrise termini „interpretant" interpretatsioonis?

Jah, on küll. Sama erinevus, mille üle Jerzy Pelc vaagib Semiotica kõige esimeses osas ja mida mainitakse ka Charles W. Morrise wikipedia leheküljel: Peirce'i tõlgend oli idee või kontsept, Morrise interpretant aga kalduvus (disposition) kuidagi käituda või reageerida. Morrise pragmaatiline tõlgendus interpretandist on paljuks kasulikum kui Peirce'i oma, sest on olemuselt positivistlik - kui märk kutsub 70 % kordadel esile sama reaktsiooni, on selle tõlgend vaadeldud organismis 70 % usaldusväärne. Saussure'l peab tähistaja ja tähistatava vaheline suhe kristalliseeruma, Peirce'l märgiseos kolme osapoole vahel muutuma harjumuseks, Morrisel aga interpretant olema usaldusväärne (ja erinevalt esimesest kahest on Morris esitanud midagi, mis on vähemalt ideaalis - koera ja söögialarmi ning inimese ja ümbersõidu puhul - mõõdetav).
Morrise Signs, Language, and Behavior on seni parim (minu eesmärkideks sobivaim) märgiteooria millega kokku olen puutunud. Teda on ka selle tõttu hea lugeda, et mõtlejad kellele mu seminaritöö muidu toetub (Birdwhistell, Cicourel jne) on ise Morrist lugenud ja võib-olla mingil määral ka kasutanud. Juri Lotmaniga on sama lugu, Morrise arutlused post-language sümbolitest on justkui üks-ühele arutelu autokommunikatsioonist, senimaani kuniks Morris eristab selgete sõnadega mõtlemist ja sümbolitega opereerimist, aga Lotman seda nii selgelt ei tee, lihtsalt nendib, et see on marginaalne juhtum vms.

P.S. Pragmaatilised reeglid sätestavad interpreteerijatele tingimused, millal märgikandja on märk.

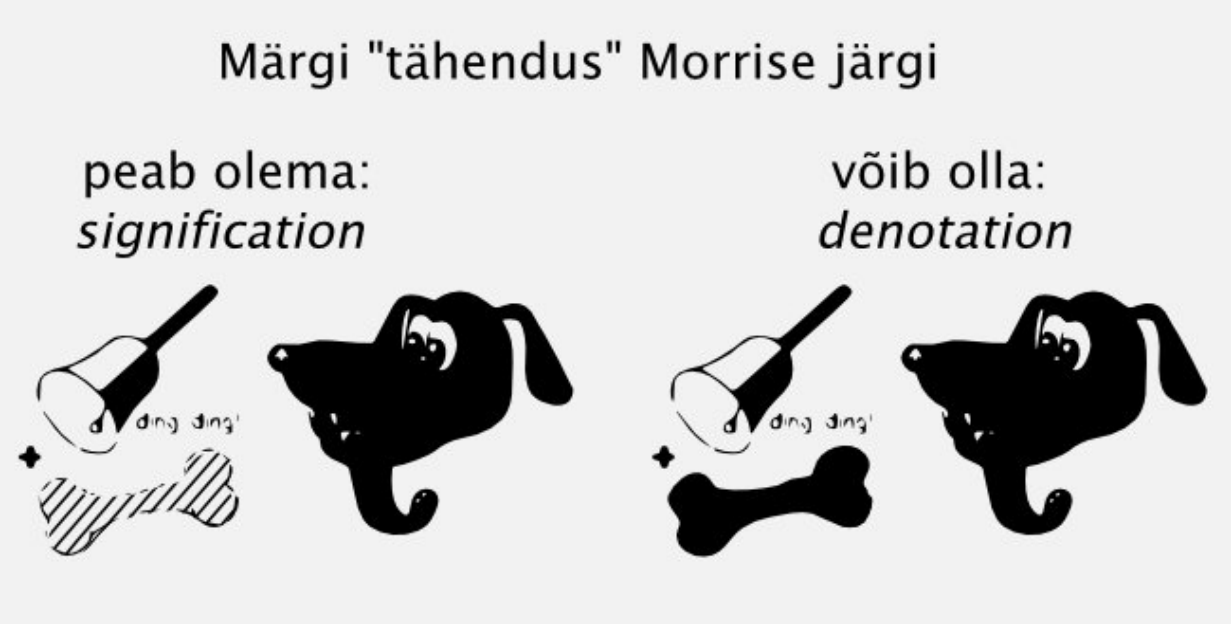

> ...statesmen seeking to uphold or improve the basic symbols which sustain the social structure; propagandists attempting to discern the ways in which language may be used to direct social change. (Morris 1949: 1)

Huvi märkide vastu. Poliitikud huvituvad selleks, et ühiskonna struktuuri säilitada või parendada, propagandistid selleks, et suunata ühiskonna muutumist.

> The proposed formulation also helps to resolve the ambiguities in the various "context" theories of signs. It is true that a sign can be described only by reference to the specific way it functions in specific situations. But since the situation in which the sign appears is generally a very different situation from that in which it does not appear, it is somewhat misleading to suggest that a sign signifies the missing part of a context in which it formerly appeared. The fact that a sign functions as a substitute for an absent something in the control of behavior keeps the "substitutional" emphasis of the context formulations without suggesting that the situation in which the sign does and does not appear are otherwise identical. (Morris 1949: 16)

Märki saab kirjeldada ainult viitega spetsiifilisele viisile kuidas see funktsioneerib kindlas olukorras. Aga kuna situatsioonid milles märk ilmub, on väga erinev situatsioonidest milles sama märk ei ilmu, on eksitav öelda, et märk tähistab puuduvat osa kontekstist millesse see varem kuulus.

> Any organism for which something is a sign will be called an *interpreter*. The disposition in an interpreter to respond, because of the sign, by response-sequences of some behavior-family will be called an *interpretant*. Anything which would permit the completion of the response-sequences to which the interpreter is disposed because of a sign will be called a *denotatum* of a sign. A sign will be said to *denote* a denotatum. Those conditions which are such that whatever fulfills them is a denotatum will be called a *significatum* of the sign. A sign will be said to *signify* a significatum; the phrase "to have signification" may be taken as synonymous with "to signify."(Morris 1949: 17)

Morrise märgiteooria põhimõisted.

> To the degree that a sign has the same signification to a number of interpreters it is an *interpersonal sign*; to the degree that this is not so the sign is a *personal sign*. The interpreters for whom a sign is interpersonal may be called an *interpreter-family*. A given sign may be in principle entirely interpersonal or entirely personal; most signs are neither. Since it is always possible in principle to find out what a sign signifies for a given interpreter, and so make it interpersonal, no sign is inherently personal; but in actual practice many signs are highly personal - the signs of the schizophrenic provide extreme examples. It may be remarked that we should not necessarily classify a note which a person writes to himself for reading at a later time as interpersonal; such a note would be personal by the criterion proposed if the signs were signs to him alone, and interpersonal if this were not the case even though no one else read the note. (Morris 1949: 21)

Idiosünkraatne = personal. Social = interpersonal. Subculture = interpreter-family.

> If the driver in the car had been told to turn to the right at the third intersection, he might have held up three fingers of his right hand until he reached the intersection in question, or might have continued repeating the instructions to himself; such action on his part would be a sign to himself signifying what the original spoken words signified, and such sign would guide his behavior in the absence of the spoken signs. (Morris 1949: 25)

Siin on Morris tahtmatult toonud suurepärase näite Meadi mõistest *self-indication*. Märkus: 6. Post-Language Symbols (lk 46-49) on päris otseselt autokommunikatsiooni kohta.

> Signals, on this view, "*announce* their objects," while symbols lead their interpreters to "*conceive* their objects." (Morris 1949: 50)

Signaalid teadustavad oma objekti, sümbolid panevad panevad objekti ette kujutama. Ehk: signaalid hüüavad välja oleva, sümbolid kutsuvad kujutluses välja millegi, mis võib ja võib mitte olla.

> Organisms, given certain needs, prefer certain objects to others. Such preferential behavior is a widespread and almost universal characteristic of living systems. So it is natural that it should be reflected in sign-behavior. Itis believed that such preferential behavior gives the behavioral clue for the interpretation of appraisive signs. We have previously defined an appraisor as a sign which signifies to its interpreter a preferential status for something or other, that is, which disposes its interpreter to favor or react unfavorably toward this something or other.
> ...
> If we call the preferential status which objects have in behavior *valuata*, then appraisors may be said to signify valuata. The appraisor is a sign since it exercises a control over behavior of the sort which certain objects would exercise if they were present. (Morris 1949: 79)

Valikulisus või eelistatus on iseloomulik elavatele süsteemidele (organismidele). Appraisor - hinnangumärk.

> In the informative use of signs, signs are produced in order to cause someone to act as if a certain situation has certain characteristics. If food is present in a certain place, then to produce signs so that a dog will behave to the given pan as containing food would be to use these signs informatively, that is, to inform the dog that food was in the pan in question. Signs may be used by one organism to inform other organisms or to inform itself, as where one makes a note of something observed in order to inform oneself at a later time of what was observed. In the informative use of signs the producer of a sign seek to cause the interpreter to act as if some present, past, or future situation had such and such characteristics. (Morris 1949: 97)

self-informing, mnemootiline autokommunikatsioon.

> Through signs the individual directs his behavior with reference to things and situations which he may never have encountered and never can encounter, and yet the evidence which gives the ultimate control of knowledge must always be found in situations in which he himself behaves. (Morris 1949: 111)

Märgid annavad juhiseid kuidas toimida tundmatutes olukordades.

> The term 'communication,' when widely used, covers any instance of the establishment of a commonage, that is, the making common of some property to a number of things. In this sense a radiator "communicates" its heat to surrounding bodies, and whatever medium serves this process of making common is a means of communication (the air, a road, a telegraph system, a language). For our purposes *'communication'* will be limited to the use of signs to establish a commonage of signification; the establishment of a commonage other than that of signification - whether by signs or other means - will be called *communization*. A person who is angry may be the occasion for another person becoming angry, and signs may or may not be the means of establishing the commonage: this is an instance of communization. Or a person who signifies anger may by the use of signs cause another person to signify anger without necessarily becoming angry: this is a case of communication. The user of signs who effects communication is the *communicator* and the organism in which the sign-process is aroused by the signs of the communicator is the *communicatee*. The communicatee may be the same organism which is the communicator, as when one writes a note to oneself to be read at a later time. The signs used are the *means of communication* and the signification made common by these means is the *content of communication*. (Morris 1949: 118)

Sõna *communization* levinuim tähendus on "kommunismi pööramine". Levinuim sõna Morrise tähenduse jaoks on *commonalization*.

> An age in which printing, photography, painting, film, and television have an important place will call for a semiotic which has not neglected the visual sign; music lovers will rightly ask the sign status of musical

> sounds; and students of human nature will seek insight into the role of those signs which play such a prominent place in "thinking" and yet which are not spoken or heard. A comprehensive semiotic must then do justice to non-vocal signs.
> One of the advantages of our basic terminology lies in its generality: it allows us to talk of all signs, whether language or non-language, and whether drawn from auditory, visual, tactile, or proprioceptive stimuli. So in dealing with non-vocal signs no new principles are involved. (Morris 1949: 190)

Mind huvitavadki mittevokaalsed märgid: muusika/helid ja kehad.

> A light which signals food to a dog is as "primitive" as a sound signal; and interpersonal relations are as much determined by the signs gained by the sight of other persons (manner of dress, gesture, facial movements, physical appearance) as by the sounds he utters. (Morris 1949: 191)

Mehrabiani tees kokkuvõtlikult.

4. Effects of Personal Post-Language Symbols (lk 196-198) on autokommunikatsooni jaoks eriliselt olulised, vt *self-conditioning*. Veel autokommunikatsiooni:

> One indication of this is the special form of communication in which an individual communicates with himself (that is, the self of one moment communicates with the self at another moment). This occurs not merely in the writing of diaries or the devices by which the present self acts to remind the future self of something, but takes place in a peculiarly important form in the production of a work of art. For in such a production the artist throughout the process is stimulating himself by the stimuli he produces, and at the end of the process in particular he stands over against his work as a member of his audience [Lotmani näide: luuletaja loeb iseenda trükist]. There is self-communication in so far as the self is interpreter of what it signified as sign producer; there is social communication insofar as the communication involves interpreters other than the artist. (Morris 1949: 213)

Paberi-ja-pastaka märkmed:

- an organism can respond to other organisms and itself (lk 18). self-observation
- there are no signs which signify without dispositions to respond (that is, without interpretants) (lk 19). Tõlgenditeta ei ole märke.
- A sign may, of course, signify without there being a formulation of what it signifies (lk 20). Enamus mitteverbaalseid märke.
- A complete iconic sign would always denote, since it would itself be a denotatum (lk 23). Täielikult ikooniline märk on loomuomane märk. Lotmanil ka metafoori üks võimalusi.
- Signals lose their meaning apart from context (lk 24). Sümbolid on plurisituatsioonilised, signaalid mitte.
- Social behavior (minimal sense) = organisms provide other organisms with reciprocal stimuli (lk 24).

3.4.2 Anarchism and other essays (2012-04-14 20:41)

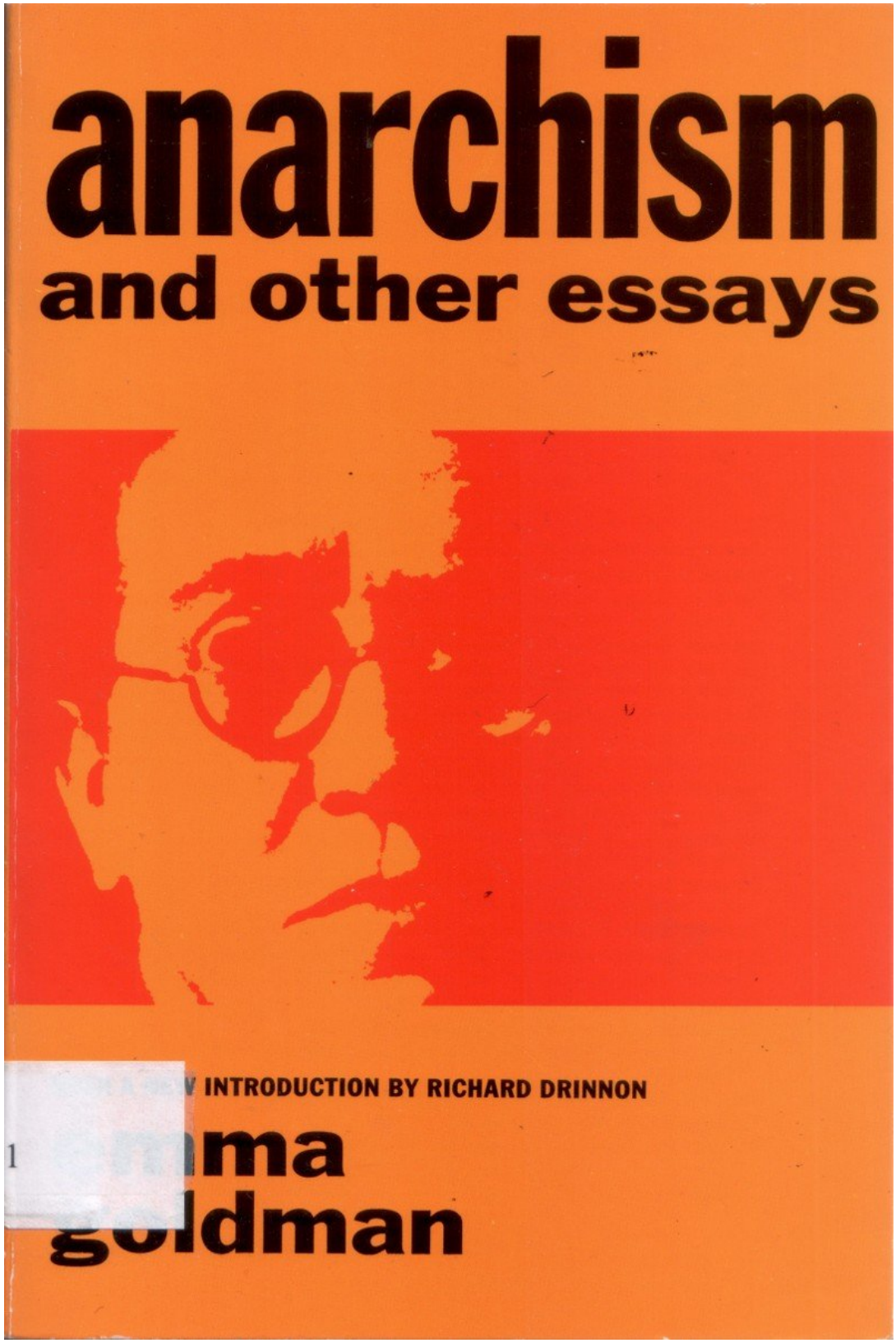

Goldman, Emma 2003 [1969]. *Anarchism and other essays*; with a new introduction by Richard Drinnon. New

York: Dover

Väga soovituslik lugemine igaühele, kes otsivad anarhismi ja feminismi seost. Goldmani esseid on meeldiv ja lihtne lugeda, hoolimata kirjutamise ajast (1917, peaaegu sajand tagasi). Hea kõnepidamine teeb ka hea kirjutaja. Pean ära märkima, et internetis leiduvad viited sellele raamatule märgivad ilmumisaastaks ainult copyright-i aastat (1969), kuigi TÜ eetikakeskuse riiulil oleval koopia on (ühe ainsa allika järgi) pärit 2003. aastast. Asja kallale:

> "The charge that Anarchism is destructive, rather than constructive, and that, therefore, Anarchism is opposed to organization, is one of the many falsehoods spread by our opponents. They confound our present social institutions with organization; hence they fail to understand how we can oppose the former, and yet favor the latter. The fact, however, is that the two are not identical.
> The State is commonly regarded as the highest form of organization. But is it in reality a true organization? Is it not rather an arbitrary institution, cunningly imposed upon the masses?
> Industry, too, is called an organization; yet nothing is farther from the truth. Industry is the ceaseless piracy of the rich against the poor.
> We are asked to believe that the Army is an organization, but a close investigation will show that it is nothing else than a cruel instrument of blind force.
> The Public School! The colleges and other instutions of learning, are they not models of organization, offering the people fine opportunities for instruction? Far from it. The school, more than any other institution, is a veritable barrack, where the human mind is drilled and manipulated into submission to various social and moral spooks, and thus fitted to continue our system of exploitation and oppression.
> Organization, as *we* understand it, however, is a different thing. It is based, primarily, on freedom. It is a natural and voluntary grouping of energies to secure results beneficial to humanity.
> It is the harmony of organic growth which produces variety of color and form, the complete whole we admire in the flower. Analogously will the organized activity of free human beings, imbued with the spirit of solidarity, result in the perfection of social harmony, which we call Anarchism. In fact, Anarchism alone makes non-authoritarian organization of common interests possible, since it abolishes the existing antagonism between individuals and classes. Uner present conditions the antagonism of economic and social interests results in relentless war among the social units, and creates an insurmountable obstacle in the way of a co-operative commonwealth.
> There is a mistaken notion that organization does not foster individual freedom; that, on the contrary, it means the decay of individuality. In reality, however, the true function of organization is to aid the development and growth of personality.
> Just as the animal cells, by mutual co-operation, express their latent powers in formation of the complete organism, so does the individual, by co-operative efforts with other individuals, attain his highest form of development.
> An organization, in the true sense, cannot result from the combination of mere nonentities. It must be composed of self-conscious, intelligent individualities. Indeed, the total of the possibilities and activities of an organization is represented in the expression of individual energies.
> It therefore logically follows that the greater the number of strong, self-conscious personalities in an organization, the less danger of stagnation, and the more intense its life element.
> **Anarchism asserts the possibility of an organization without discipline, fear, or punishment, and without the pressure of poverty: a new social organism which will make an end to the terrible struggle for the means of existence, - the savage struggle which undermines the finest qualities in man, and ever widens the social abyss. In short, Anarchism strives towards a social organization which will establish well-being for all.** (Goldman 2003 [1969]: 34-36)

> A natural law is that factor in man which asserts itself freely and spontaneously without any external force, in harmony with the requirements of nature. For instance, the demand for nutrition, for sex gratification, for light, air, and exercise, is a natural law. But its expression needs not the machinery of government,

> needs not the club, the gun, the handcuff, or the prison. To obey such laws, if we may call it obedience, requires only spontaneity and free opportunity. That governments do not maintain themselves through such harmonious factors is proven by the terrible array of violence, force, and coercion all governments use in order to live. Thus Blackstone is right when he says, "Human laws are invalid, because they are contrary to the laws of nature."(Goldman 2003 [1969]: 58)

Lühidalt: riik ja loomuseadused ei ole harmoonias.

> The political superstition is still holding sway over the hearts and minds of the masses, but the true lovers of liberty will have no more to do with it. Instead, they believe with Stirner that man has as much liberty as he is willing to take. Anarchism therefore stands for direct action, the open defiance of, and resistance to, all laws and restrictions, economic, social, and moral. But defiance and resistance are illegal. Therein lies the salvation of man. Everything illegal necessitates integrity, self-reliance, and courage. In short, it calls for free, independent spirits, for "men who are men, and who have a bone in their backs which you cannot pass your hands through." (Goldman 2003 [1969]: 65)

Anarhism on otsene tegevus võtta vabadust nii palju kui soovid, hoolimata seadustest ja piirangutest.

Weapons = implements of civilized slaughter. (lk 136)

mar /mär/

Verb:
1. Impair the appearance of; disfigure.
2. Impair the quality of; spoil: "violence marred their celebration".

Synonyms: spoil - corrupt - damage - deface - ruin - vitiate

3.4.3 Anarchism and Its Aspirations (2012-04-14 20:42)

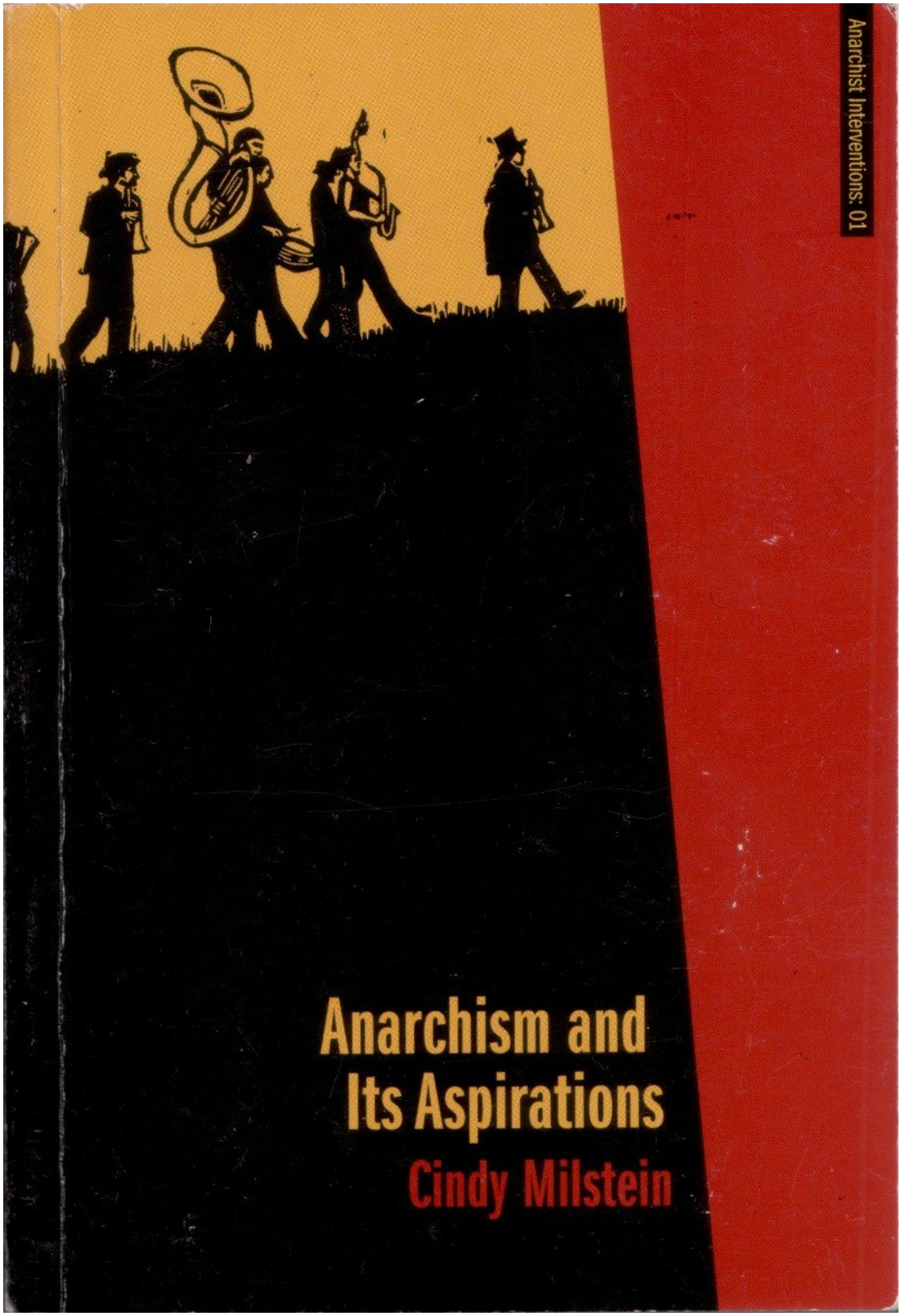

Milstein, Cindy 2010. *Anarchism and Its Aspirations*. AK Press

> There are many different though often complementary ways of looking at anarchism, but in a nutshell, it can be defined as the striving toward a "free society of free individuals". This phrase is deceptively simple. Bound within it is both an implicit multidimensional critique and an expansive, if fragile, reconstructive vision.
> To deepen this definition, a further shorthand depiction of anarchism is helpful: the ubiquitour "circle A" image. The *A* is a placeholder for the ancient Greek word *anarkhia* - combining the root *an(a)*, "without," and *arkh(os)*, "ruler, authority" - meaning the absence of authority. More contemporarenously and accurately, it stands for the absence of both domination (mastery or control over other) and hierarchy (ranked power relations of dominance and subordination). The circle would be considered an *O*, a placeholder for "order" or, better yet, "organization," drawing on Pierre-Joseph Proudhon's seminal definition in *What Is Property?* (1840): "as man [*sic*] seeks justice in equality, so society seeks order in anarchy." The circle A symbolizes anarchism as a dual project: the abolition of domination and hierarchical forms of social organization, or power-over social relations, and their replacement with horizontal versions, or power-together and in common - again, a free society of free individuals. (Milstein 2010: 12-13)

"circle A" on A-ringi allikas

> Like all socialists, anarchists concentrated on the economy, specifically capitalism, and saw the laboring classes in the factories and fields, as well as artisans, as the main agents of revolution. They also felt that many socialists were to the "right" or nonlibertarian side of anarchism, soft on their critique of the state, to say the least. These early anarchists, like all anarchists after them, **saw the state as equally complicit in structuring social domination**; the state complemented and worked with capitalism, but was its own distinct entity. Like capitalism, the state will not "negotiate" with any other sociopolitical system. It attempts to take up more and more governance space. It is neither neutral nor can it be "checked and balanced." The state has its own logic of command and control, of monopolizing political power. (Milstein 2010: 22-23)

võimusuhete struktureerimine

> Anarchist principles affirmed humanity's potential to meet everyone's needs and desires, via forms of nonherarchical cooperative and collective arrangements. As we'll see below, adding the prefix "self-" to words that other socialists generally fail to interrogate embodies the grounding for ethical project of creating fully articulated social selves, who strive with others for a society of, for, and by everyone. The early anarchists thus began our ongoing efforts to bring forth self-determination and self-organization, self-management and self-governance, as the basis for a new society. (Milstein 2010: 26-26)

autkommunikatsioon kui anarhistlik organiseerimisviis

> **Forms of Self-Organization**
> Here's where we put the icing on the cake: prefigurative forms of self-organization, in all their innovative variety. Fortunately, though, everyone gets to eat the cake. Anarchism's reconstructive visions practice how to reorganize soviety. They put direct action into, well, action.
> **Direct action takes two forms**. Its "positive" or proactive form is the power to create. People do things now the way that they want to see them done, increasingly, in the future, without representative and vertical forms of power. They ignore the "higher" powers, and flex their own collective muscles to make and implement decisions over their lives. The "negative" or reactive form of direct action, the power to resists, uses direct means to challenge the bad stuff - for example, a general strike to stop a war. Both

types of direct action are useful, of course. They also go hand in hand. Students, faculty, and support staff at a university, for instance, can occupy an administration building to protest budget cuts and at the same time utilize directly democratic processes to self-determine their course of action (which may then embolden the occupiers to want an altogether different form of education). (Milstein 2010: 70)

produktiivne võim otsese tegevuse mõttes

If freedom is the social aim, power must be held horizontally. We must all be both rulers and ruled simultaneously, or a system of rulers and subjects is the only alternative. We must all hold power equally in our hands if freedom is to coexist with power. Freedom, in other words, can only be maintained through a sharing of political power, and this sharing happens through political institutions. Rather than being made a monopoly, power should be distributed to us all, thereby allowing all our varied "powers" (of reason, persuasion, decision making, and so on) to blossom. This is the power to create rather than dominate. (Milstein 2010: 106)

How can *everyone* come together to make decisions that affect *society as a whole* in participatory, mutualistic, and ethical ways? In other words, how can each and every one of us - not just a counterculture or a protest movement - really transform and ultimately control our lives and that of our communities? This is, in essence, a question of power - who has it, how it is used, and to what ends. To varying degrees, we all know the answer in relation to current institutions and systems. We can generally exlain what we are *against*. That is exactly why we are protesting, whether it is agianst capitalism or climate change, summits or war. What we have largely failed to articulate, however, is any sort of response in relation to liberatory institutions and systems. We often can't express, especially in any coherent and utopian manner, what we are *for*. Even as we prefigure a way of making power horizontal, equitable, and hence, hopefully an essential part of a free society, we ignore the reconstructive vision that a directly democratic process holds up right in front of our noses. (Milstein 2010: 112)

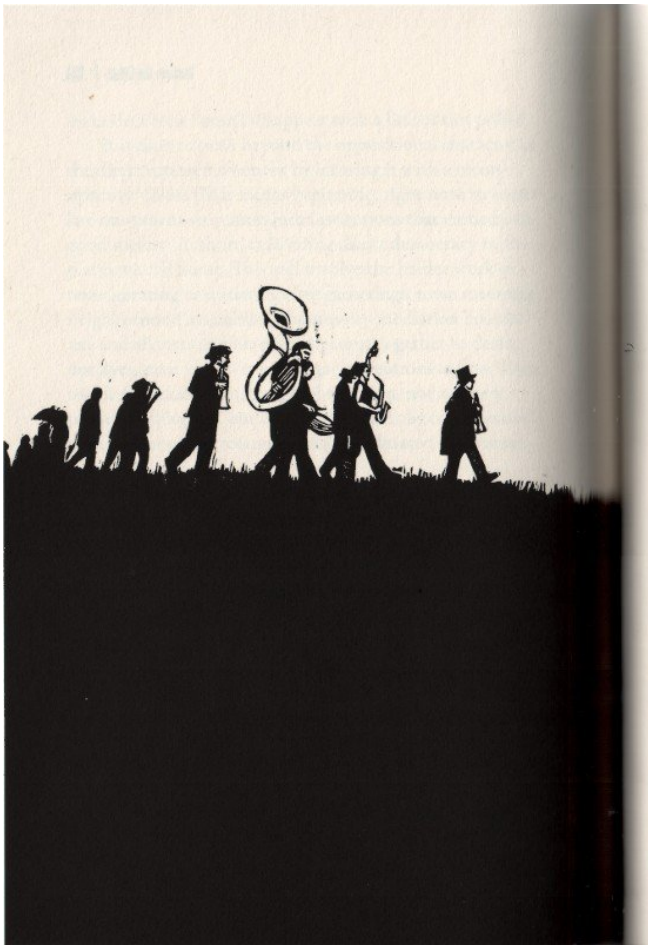

Epilogue:
Paths toward Utopia

Paths are never straight lines. They zigzag, journey uphill & down. They reach dead-ends. But when we put our best foot forward, we just might venture in utopia's direction, toward a world from below, by & for all.

We gingerly find stepping-stones to more marvelous destinations. Then strive to cobble together whole landscapes out of nonhierarchical practices. We kick broken glass from our way. Sometimes get lost. But the precarious passage itself is our road map to a liberatory society.

We hold hands, desiring to traverse anew. When darkness descends, we build campfires from the embers of possibility, & see other flames in the distance.[1]

3.4.4 Art Must Be Beautiful (2012-04-15 13:35)

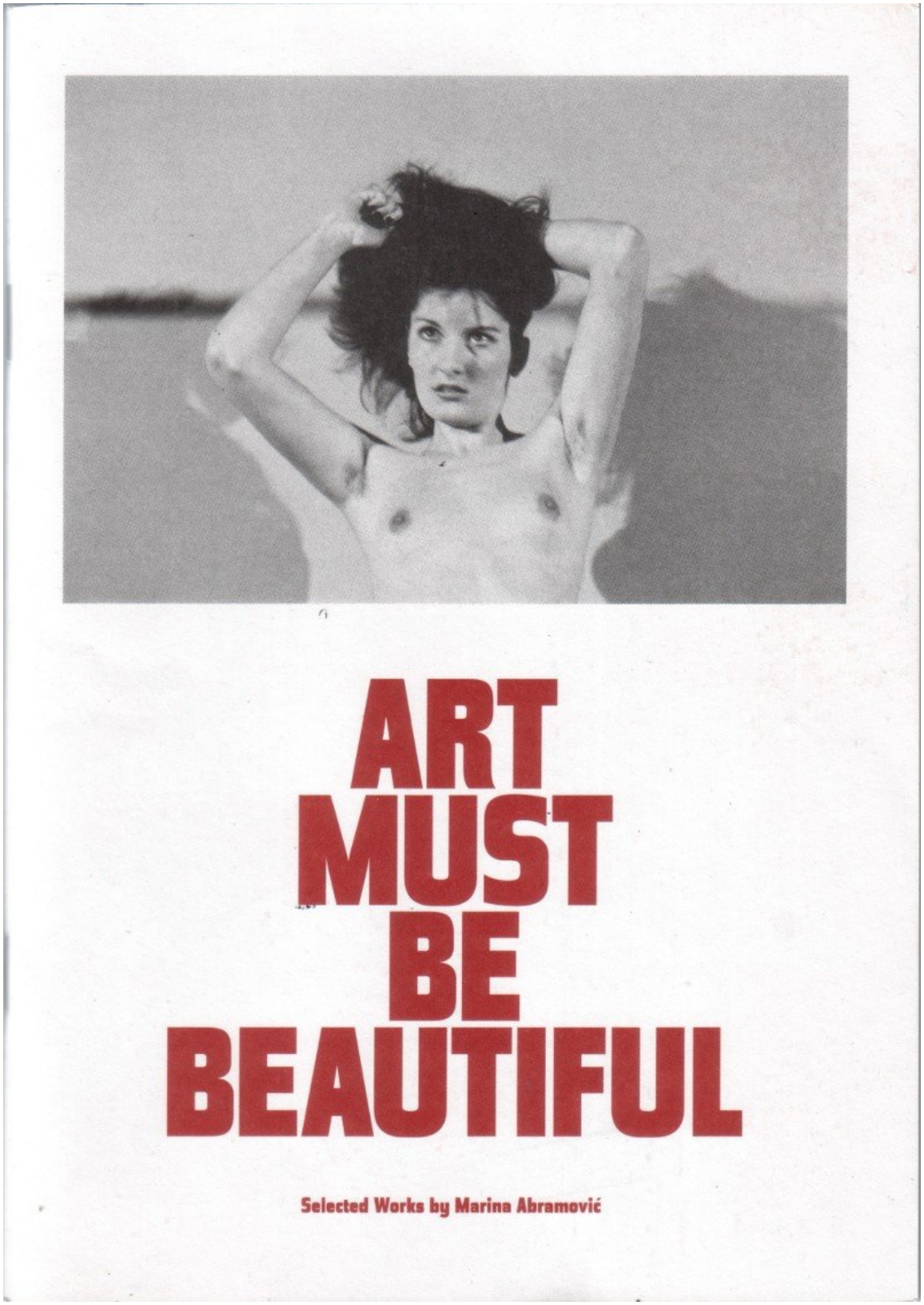

Talvistu, Tiiu (ed.) 2011. ***Art Must Be Beautiful. Selected Works by Marina Abramović.*** **Tartu: Greif**

Mitme nädala öökapilugemine. Iga artikkel on oma maailmast, eri riikide kunstnike ja kuraatorite sulest. Minu jaoks põnevamad köite teisel poolel. "SKC as Space of Production" sisaldab näiteks sellist tähelepanekut Abramovići kunagise kultuurikeskuse tegevuste kohta:

> One of the most interesting aspects of SKC-as-cultural-experiment was the fact that it dismissed the binary opposition of "institutional vs. self-organized" as the demarcation line, which is often the main epistemological tool of the contemporary interpretation of cultural histories in the real-socialist countries. Instead, SKC offered another model of production, which can be presented through the formula of *self-organization - institution - self-organization*. This formula underlines the fact that the process of self-organization of the generation-in-protest fueled the initiation of this particular institution, and that a self-organizational *modus operandi* was continually reproduced in various practices and projects developing within the "contested institutional roof". (Vesić 2011: 43)

Iseorganiseerumine läbi institutsiooni? Ainult endise Jugoslaavia kunstiringkonnas, yo!

Esmakordselt lugesin midagi Kiwa sulest. Sellised väljendid nagu "finding and consuming new meanings - or maximizing the cognitive intake" on parasjagu lotmaniaanlikud. Isegi tema lühikirjelduses on selline sõnapaar nagu "personal semiosphere", mis on... eem... ilmselt... see (Lotmani sõnutsi) marginaalne juhtum mil semiosfääri piirid on vastavuses individuaali nahaga.

Kokkuvõttes tribüüt Marina Abramovićile ja arutlus kunstniku keha kohalviimismisest (*the artist is present*). Talle pühendatud näitusel Art Ist Kuku Nu Ut-is Abramovići keha kohal ei viibinud.

P.S. Jah, Kristel, Abramović on tõepoolest oma rindu kirurgiliselt suurendanud.

3.4.5 Gestures and Acclamations in Ancient Rome (2012-04-20 16:37)

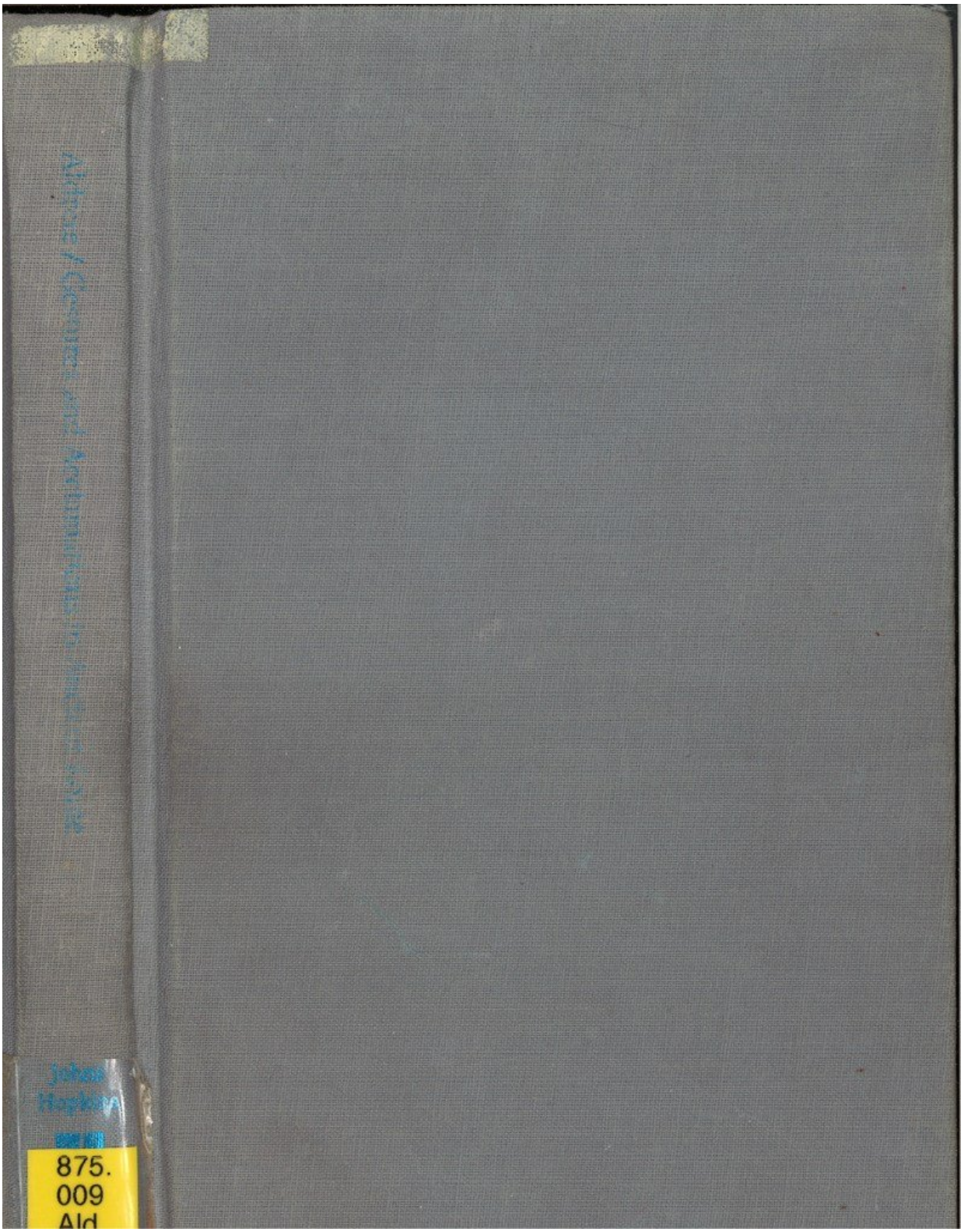

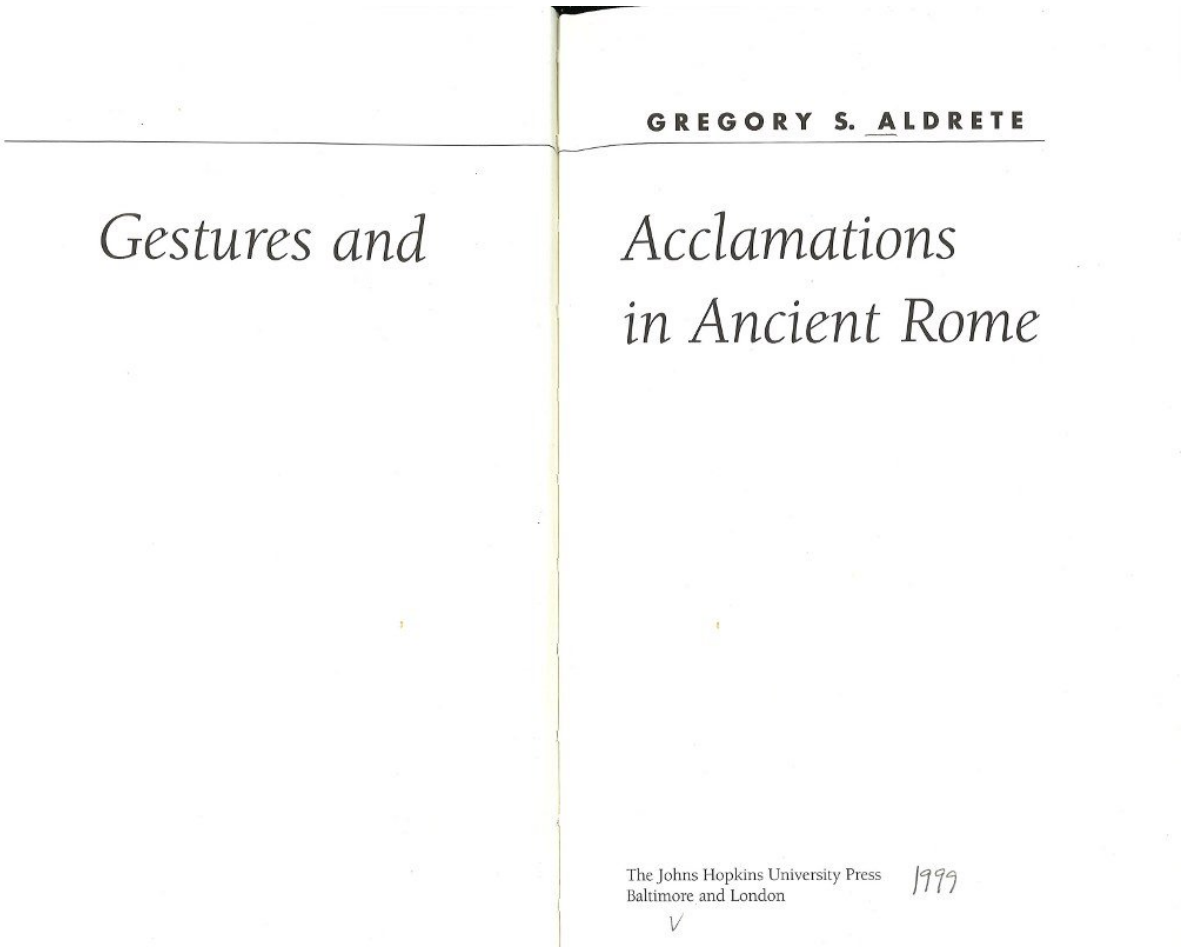

Aldrete, Gregory S. 1999. *Gestures and Acclamations in Ancient Rome*. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press

> …attitude [of Roman rhetoricians] is best exemplified by an anecdote that Cicero, Quintilian, and nearly every other commentator on oratory repeated concerning Demosthenes, the greatest Greek orator. When asked to list the three most important elements of rhetoric, Demosthenes replied that the single most important element of great oratory was delivery, the second was delivery, and the third was also delivery. Roman rhetoricians conventionally divided their discipline into five portions: invention (*inventio*), arrangement (*collatio*), style (*elocutio*), memory (*memoria*), and delivery (*actio*). Delivery itself was formally defined as having two components, voice tone and gesture. Gesture, therefore, formed an integral part of ancient oratory, which in turn was one of the most prominent features of life at Rome. (Aldrete 1999: 4)

Retoorika komponendid.

> The story of Demosthenes practicing his speech with a mouth full of pebbles in order to clarify his enunciation is well known (Quint. *Inst*. 11.3.68). Quintilian noted that gestures could convey meaning without words and constituted an entire language that the orator can and must master in addition to his control of words. He commented that for the mute, gestures took place of language, and for the orator, they were no less valuable (11.3.65-66). Cicero too spoke of the *sermo corporis*, the "language of the body," which was at least as influential in swaying an audience as the words of the oration (Cic. *Orat*. 58). This idea in antiquity of the existence of a natural language of gesture can perhaps be found in Lucretius's

account of the early days of humanity. He described an era before the development of speech when communication was accomplished nonverbally through gestures and inarticulate noises (Lucr. *De Rerum Natura* 5.1031). (Aldrete 1999: 5)

Peegli kasutamine kõne harjutamisel. *Sermo corporis* e. "kehakõne".

Although explicit literary references to exploitation of features of the environment are scarce, enough exists to indicate that Cicero and others did take advantage of the symbolic richness of their surroundings and made direct verbal and nonverbal allusions to them. A famous example that seems to have particularly impressed the ancient rhetoricians occurred in a speech by Gaius Gracchus in which he emphasized his unhappy situation by repeatedly asking, "Where can I turn?" After each repetition he suggested a destination that should have offered him refuge, such as the Capitol or his home, and then explained why he could not go there. Gracchus acted out his pleas by stretching out his arms toward each failed santuary in turn. (Aldrete 1999: 24)

The Romans seem to have believed that certain gestures constitute a natural language in which **the signifiers were based not on meaning but on emotion**. These comments show that a complex nonverbal vocabulary was not confined to the elites but rather that all sectors of the populace were accustomed to watching and being able to interpret such a language. (Aldrete 1999: 53)

Žestid kui loomulik keel milles tähistatav on emotsioon.

The great orator Quintus Hortensius was one of the most avid students of gesture, since he devoted more time to developing his delivery and planning his body movements than he did to composing the speech and practicing his elovution (Val. Max. 8.10.2). His theatrical delivery drew censure on the grounds that he too closely resembled an actor because he "used energetic hand gestures excessively," and on one occasion he was taunted by being addressed as Dionysia, a notable dancing girl (Aul. Gel. 1.5). (Aldrete 1999: 68)

Adding to an orator's difficulties in making himself heard was the reality that Roman audiences were not passive listeners; they actively and vocally reacted to the speaker's message as well as making known their own desires through shouts, clapping, and chants. At an oration given in the Forum (such as during a law trial) there would also have been considerable backgound noise from other trials, from people conducting business in the area, and from those passing through or simply loitering about. (Aldrete 1999: 77)

If the gestures used were unusual ones, or if the distances were great enough, even this strategy was not always successful and could result in misunderstandings. A notorious incident involving both difficulty in hearing a person and a misunderstood gesture was Julius Caesar's oration to his troops before crossing the Rubicon. The soldiers "on the fringe of the assembly, who could see better than they could hear," misinterpreted Caesar's pointing gestures toward his ring to mean that he was promising to give all of them equestrian rank in exchange for their support (Suet. *Caes*. 33). Similarly, during one of Tiberius Gracchus's speeches appealing to the people for help, "those who were standing farther away . . . could not hear his voice." Becoming aware of the problem, Tiberius tried to convey his message nonverbally by pointing to his head, indicating that he was in danger. This unfamiliar gesture backfired when it was misunderstood by some as being a request for a crown, an interpretation that his enemies advertised widely (Plut. *T. Gracch*. 19). (Aldrete 1999: 82)

In some specialized circumstances such as gladiatorial combats, nonverbal exchanges formed an important part of the performance itself. The most notable of these dialogues was the much copied "thumbs

up" or "thumbs down" gesture used to determine whether a beaten gladiator would be slain. Hollywood has decreed that the "thumbs down" gesture meant death for the gladiators and "thumbs up" life, but the ancient sources, while confirming that some gesture involving turning the thumbs was used, are vague concerning the precise nature of this gesture. Indeed it may be that the "thumbs down," rather than denoting death, actually was the crowd's way of calling for the victorious gladiator to drop his sword and spare his vanquished foe. (Aldrete 1999: 90-91)

The English word *acclamation* has acquired connotations of approval and praise, but the Latin word from which it is derived, *acclamatio*, simply means any shouted comment, whether positive or negative. Similarly, the first definition of the verb *acclamo* is "to shout," the second is "to protest," and only the third is "to shout approval, or applaud." The following discussion demonstrates that the Romans used acclamations for all of these purposes, and that sometimes even a single acclamation could contain elements of both praise and criticism. Thus, in the following chapters the term *acclamation* will be used in its original sense to denote any shouted comment. (Aldrete 1999: 101)

For the urban plebs to a much greater degree than for the other groups, however, acclamations became the primary means of communication and interaction with the emperor. The numerous occasions at which acclamations could be employed facilitated with various areas of the city of Rome offered plentiful opportunities for interaction between emperor and plebs. (Aldrete 1999: 102)

The subsequent discussion focuses on this most flexible use of acclamations, those directed at the emperor by the urban plebs. On these occasions the basic forms that acclamations took were, in increasing order of complexity, simple applause; rhythmic applause of various types; individual shouted words or titles; brief formulaic phrases; longer, often rhythmic sentences; and, finally, entire series of phrases that were chanted or even sung. These types of acclamation were used alone or in any combination and could be delivered by any number of persons, from a single individual to tens of thousands. The urban plebs used acclamations for three basic purposes: to greet or praise, to react to a speaker, and to criticize or petition. Acclamations possess several unique features that made them versatile forms of communication between emperor and urban plebs. The existence of a body of well-known acclamation formulas and the rhythmic nature of many of the acclamation chants themselves are the two most significant of these chracateristics. The rhythmic and formulaic nature of acclamations made it easy for large numbers of people not only to deliver them in unison, but also spontaneously yo vary and improvise upon the standard formulas. (Aldrete 1999: 103)

In addition to its role in greeting the arrival or entrance of the emperor, applause could also be used to praise a popular emperor. If, for example, the emperor's name was mentioned by a public official, a well-disposed crowd would often spontaneously spring to its feet and applaud. Such a reaction could also occur even when the emperor's name was only implied, as in the well-known incident when an actor in a comedy at which Augustus was present spoke a line about a "good and benevolent lord" (O cominum aequum et bonum), and the crowd immediately jumped up and applauded enthusiastically (Suet. *Aug*. 53). These actions were so clearly identified as a mark of favor that they could be used to praise others, so that when a line from Virgil was recited in the course of a theatrical performance at which he was present, the spectators rose to their feet and applauded, giving "homage to the poet, just as they would have done to the emperor himself" (Tac. *Dial*. 13.2). (Aldrete 1999: 107)

Vrd. Nõukogude Liidu ritualistlike ürituste transkriptsioonides esinevate kirjetega "palav applaus Leninile" jne.

Not only was the emperor expected to attend, bu thtere were expectations about how he should behave. Many of these expectations revolved around the idea that the emperor and the audience were coparticipating in the performance. At the games, the emperor and the people were psychologically linked

by both being spectators of the performance. More than this, however, they joined together to take an active role in directing the performance, particularly in those entertainments involving violence. The most ibvious form that this interaction took was at gladiator games when the emperor and the spectators played a role in deciding the outcome of the combats. **When a wounded fighter dropped his shield and raised a finger of his left hand in submission**, the people made gestures and shouted to indicate whether the unfortunate man should be spared or dispatched. Although the decision was the emperor's, only rarely would he disagree with the consensus of the crowd. The awards given to the victor were also determined by an exchange of gestures and mutual consultation between the emperor and the rest of the crowd. (Aldrete 1999: 120)

Both acclamations and gestures seem to have acquired greater prominence and complexity during the transition from republic to empire. Between Cicero and Quintilian, the nonverbal vocabulary available to orators became much more elaborate and the conventions of acceptable behavior grew broader so that orators were expected to gesticulate more frequently and more vigorously. Acclamations directed at the emperor grew out of the informal applause accorded to popular individuals as a token of approval whenever they appeared in public, but rapidly became a central facet of imperial identity. (Aldrete 1999: 166)

- Key, Mary R. 1982. *Nonverbal Communication Today: Current Research*. New York: Mouton

- Davies, M. and J. Skupien eds. 1982. *Body Movement and Non-Verbal Communication: An Annotated Bibliography, 1971-1981*. Bloomington: Indiana University Press

- Bull, Peter 1983. *Body Movement and Interpersonal Communication*. London: John Wiley and Sons

Figure 1. Gesture for use during exhortation

Figure 2. Gesture for use while presenting arguments

Quintilian described specific gestures by which to express a spectrum of emotions with the hands and arms. He enumerated nearly two dozen hand gestures, including some that were minor variations upon a set of basic finger positions. The arrangement of the fingers ranged from the simple, such as holding up the hand with the fingers slightly cupped, which was a gesture used to accompany words of exhortation, to the very complex, such as gripping the top joint of the index finger with the tips of the thumb and middle finger while curving the remaining two fingers slightly toward the palm but not touching it, and with the little finger curved to a more pronounced degree than its neighbor (simple: 11.3.103; complex: 11.3.95; see Figs. 1, 2). This awkward curling of the fingers was one of the prescribed gestures to use while making arguments, and Quintilian also offered minor variations that rendered it more emphatic. The emotions for which he provided precise hand gestures include wonder, admiration, surprise, approval, adoration, assent, praise, indignation, fear, regret, anger, aversion, reproach, commiseration, and horror.

3.4.6 It's Not You, It's Biology (2012-04-22 10:23)

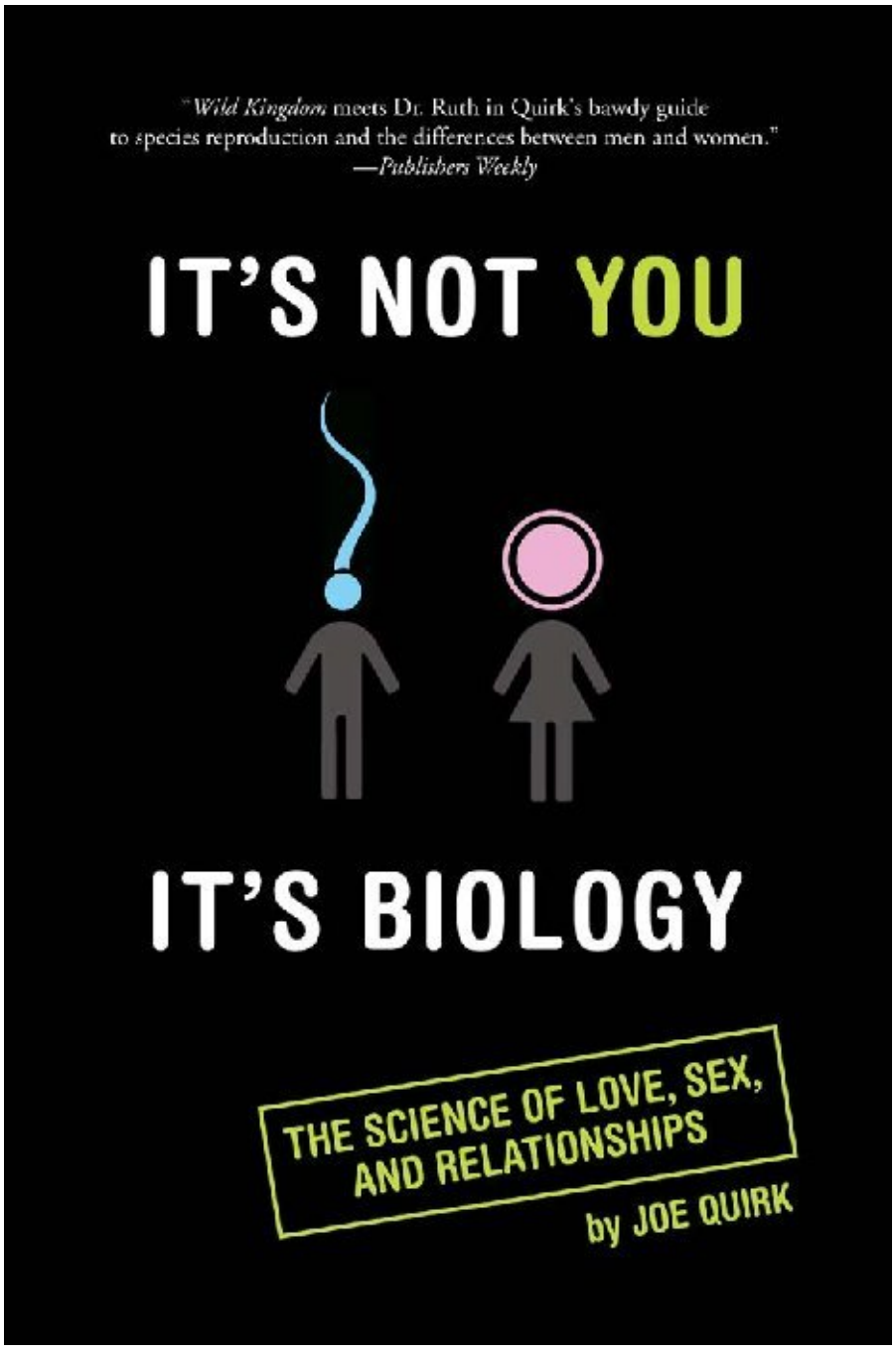

Quirk, Joe 2006. *It's Not You, It's Biology: The Science of Love, Sex and Relationships*. Running Press

Valdkond (umbmääraselt) *evolutionary psychology*, mitte *sociobiology*.

Childhood helplessness on korrelatsioonis *parental investment*-iga. Mida abitum on laps, seda rohkem peavad vanemad hoolt kandma tema eest. Inimese areng on primaatide hulgas kõige pikem, ergo inimesed peavad investeerima lastesse kõige rohkem.

Despite the sperm and egg problem that created radically different breeding strategies, our prolonged childhoods meant we evolved to form intense attachments to whomever we happen to be boffing. Biologists call this the pair-bond. We've institutionalized it as marriage. The bad news is **our pair-bond is designed to last for as long as it takes our offspring to reach some level of independence.** Genes aren't designed to make us happy. They design us to make more copies of themselves. To last "until death do us part," sexual relationships must develop the natural bonds of friendship and affinity that we also evolved on the Pleistocene savanna. How lifelong friendship evolved is a subject we will explore later. (Quirk 2006: 15)

If all the men in the world dropped dead except that pimply teenager at Kinko's, and women organized a global round-robin to make him repopulate the earth, the young man would heroically shoulder his responsibility to humanity without complaining.
A female would be less excited to be in his position. Anybody who bears the baby is going to want one prime choice for a sperm donor. And the turn-ons are different. A man is attracted to a woman's ability to grow a baby inside her. A woman is attracted to a man's ability to grow a baby outside him. How does he do that?
Resources. (Quirk 2006: 26)

*"Female macaque monkeys are attracted to power, but even more so to signs of **potential** power."* (Quirk 2006: 27)
"Among all hierarchical primates, females are attracted to ambitious males." (Quirk 2006: 27)

Hominids still displayed their expensive possessions - before SUVs there were seashell necklaces—but what they really wanted was respect. How much crap you owned was less important than how many people wanted to do you a favor. The real natural environment of hominids was less the savanna than the social group. **If you were a hominid male, and people paid attention to you, craved our approval, shut up and listened when you spoke, that meant you were a leader. Men who commanded attention commanded access to community support**. That meant a good nest-maker. (Quirk 2006: 41-42)

Even among Homo sapiens with our prolonged childhoods, male feelings will be structured to love the primary mate and children, but still be capable of supplemental sex without emotional commitment. Over the millennia, male Homo sapiens evolve to look at some women as potential wives, others as potential concubines. Women's concern that they are still "respected" after sex suddenly sounds like their genes asking, "Am I a potential wife or concubine?"
This is the female bind. Women know that to entice men, sexual behavior is necessary. Yet they also know that if men perceive them as promiscuous, they may put them in the concubine category and not the wife category. A man's desire to assure paternit means he is less inclined to invest his resources in a woman who is promiscuous. (Quirk 2006: 51)

Skin with fur likes to be scratched. Skin without fur likes to be caressed. Naked skin on apes is generally reserved for the genitals. Not so for *Homo perverto*. Our skin stays hairless and baby-like all through our breeding years. We have sexual nerves going to extraneous hot spots all over our bodies, like our inner thighs, the backsn of our knees, our toes, our nipples, our necks. This is all located a long way from our genitals. A *Homo sapiens*, really, is built to be one giant genital. When you see a naked woman, you're basically seeing a giant clitoris. Men are dicks, but in a good way. (Quirk 2006: 75)

I define Murphy's Law as the tendency for humans to notice what doesn't go right. Let me also define Quirk's Law: almost everything in civilization is perpetually and simultaneously going right, and nobody will ever notice. (Quirk 2006: 90)

Cross-cultural variability in beauty tastes reveals one constant: prestige is beautiful. Symbols of status change. Attraction to status does not, even if rich teens decide the true mark of status is connection with the gritty streets.Third-world men like 'em fat and fair. Industrialized men like 'em thin and tanned. Whatever symbolizes high status, we try to screw it. (Quirk 2006: 186)

3.4.7 Body language and social order (2012-04-30 11:58)

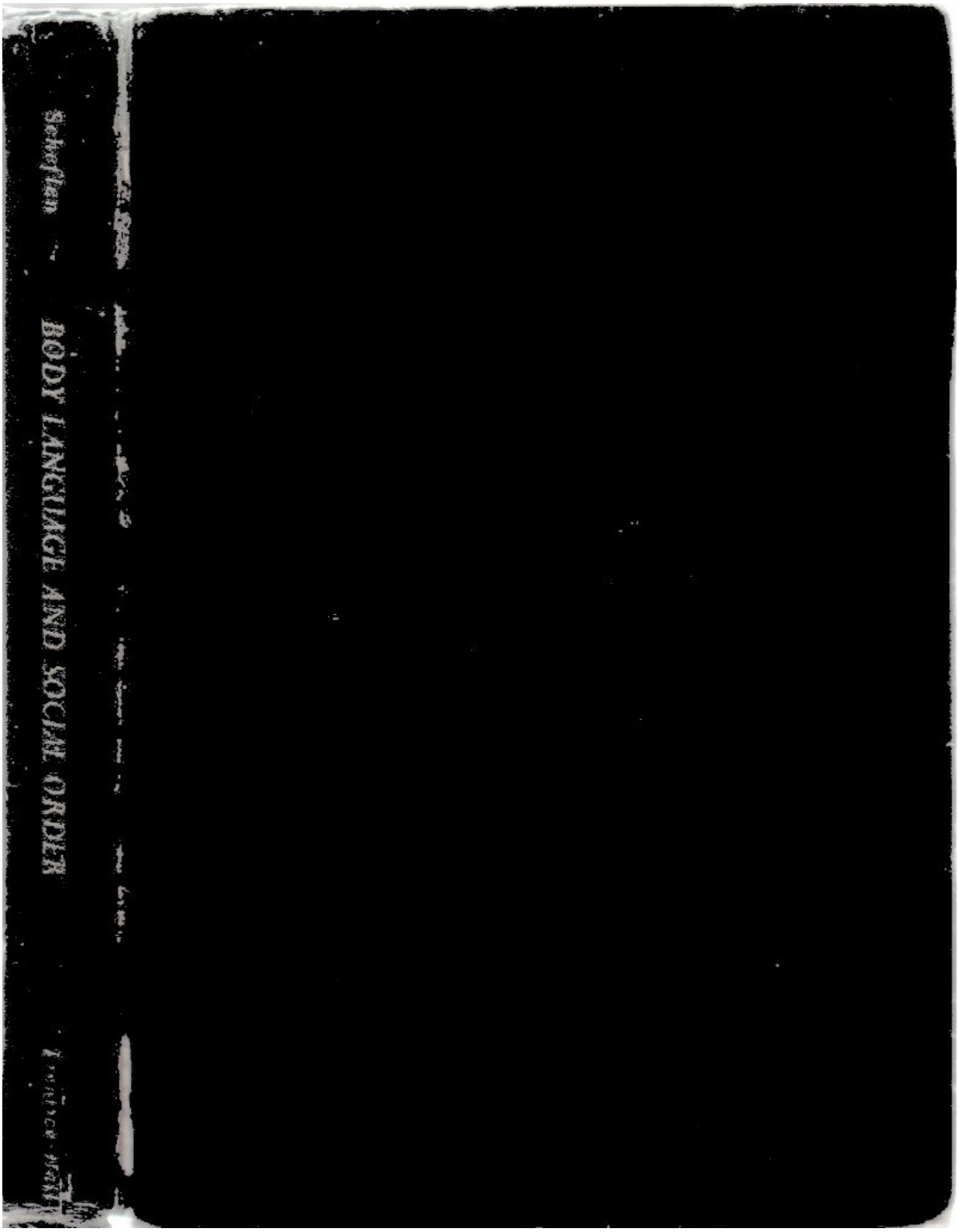

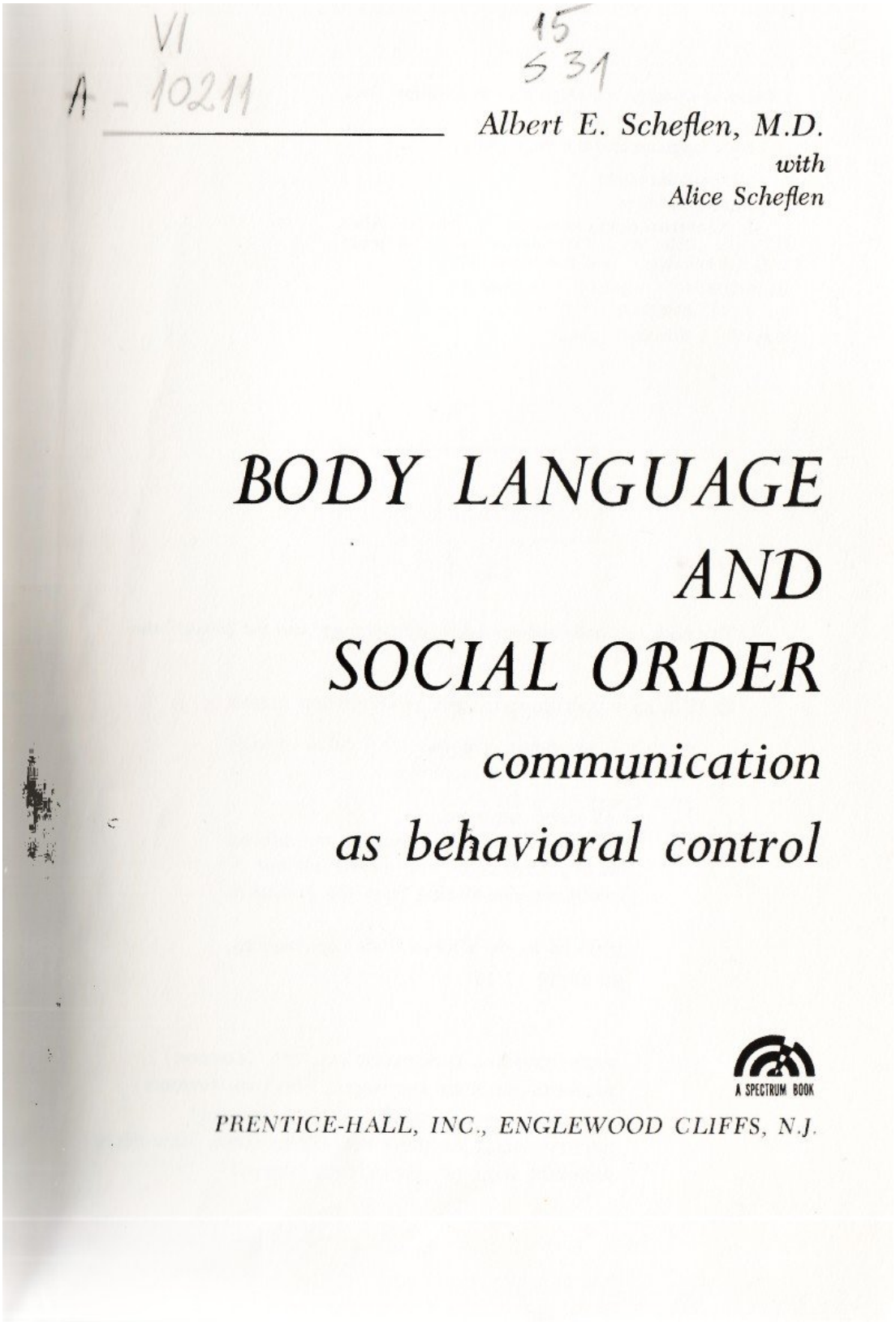

Scheflen, Albert Edward; and Scheflen, Alice 1972. *Body language and social order: communication as behavioral control*. Englewood Cliffs (N.J.): Prentice-Hall.

> Thus, at present, there are in the behavioral sciences two schools of thought about bodily behavior. In the psychological school, "nonverbal" communication is considered to be the expression of emotions, as it has always been in Western thought. From the communicational point of view (held primarily by anthropologists and ethologists) the behaviors of posture, touch, and movement are studied in relation to social processes like group cohesion and group regulation.
> We will see in this book that these views are not incompatible. The behaviors of human communication are both expressive *and* social or communicational. (Scheflen 1972: xii-xiii)

> In short, animals (including man) can face each other and engage in exchanges or displays of aggressive or affiliative behavior that do not excalate to physical engagement. **Elements of an action represent the entire action**, whether or not it reaches consummation. Any escalating nonlanguage face-to-face interaction we call a "reciprocal." (Scheflen 1972: 6)

Ähvardus on metonüümia.

> To some degree the domesticated mammals and the primates can use kinesic behavior or sounds "on purpose"; i.e., they can produce them not simply as reflex actions to environmental stimuli, but apart from the stimuli. (Scheflen 1972: 8)

#INTENTION

> Some kinds of teaching are carried out in twosome and rely primarily on demonstration. In this example, actonic, or "physical task," behaviors (M. Harris, 1964) are shown to a child. (Scheflen 1972: 22)

#INSTRUMENTALITY

> Kinesic behavior instructs about, qualifies, modifies, and directs the behaviors of human communication which are in progress. When we speak of communication *about* the ongoing communication, we use the term "metacommunication" (Bateson, 1955). The signals, cues, and monitors that influence the stream of activities will be termed "metabehaviors." These kinesic acts are different in function from the simple gestures that depict a concept and punctuate the stream of speech. (Scheflen 1972: 58-59)

> In the simpler situation the participants have similar backgrounds and share a common repertoire of activity programs. When they assemble on a particular occasion at a particular place, they know pretty much what is supposed to be done. If they are old friends, relatives, or business associates they may have already established routines for their gatherings. In many cases the participants have been instructed beforehand about why they are meeting or, in more formal situations, they are provided with an agenda at the beginning of the meeting. (Scheflen 1972: 61)

> A situation is defined by the place, the occasion, and the conduct of the participants - their affiliation and their style and manners. All participants contribute to knowing what behavior is expected and what program should be used. *At each point of decision or option, a specific instruction signal will be given about how to proceed*. (Scheflen 1972: 62)

#DEFINITION OF THE SITUATION

> Generally speaking, whites interpret gaze avoidance as shame, evasiveness, or submission, while Blacks interpret middle-class face-to-face gazing as a putdown or a confrontation. These differences in gaze behavior dissappear in the Black middle-class of the present generation. Eye avoidance is, as we noted earlier, also not used by the Black militant, who may quite actively use the gaze as a **belligerent confrontation**. (Scheflen 1972: 96)

Abusing the gaze.

> Stylized, method-acting versions of emotional expressions, close distance, and touch are also used by many of the new liberal therapies. These contrived kinesic-like acts are used to simulate "real" caring or "real" anger.
> The people who use these stylized kinesic behaviors know little about natural kinesic behaviors. They seem honestly to believe that they are expressing "real" emotion as opposed to what they consider the false affects of our culture. However, using and teaching these contrived systems of facial, tactile, and spacing behavior introduces a sad paradox. When we seek to approach communication in this way, **we threaten to make kinesic communciation as untrustworthy as language**. (Scheflen 1972: 101)

> We will describe three types of monitors: (1) simple responses that are probably universal in man; (2) signals that are often elaborations of these responses in the custom of a particular tradition; and (3) **self-censure**. (Scheflen 1972: 105)

> Sometimes the mere glance of the orienting reflex toward the source of disturbance will be sufficient to extinguish it. A man who has been scratching himself lustily sees others looking at him, for example, and he immediately stops scratching. Or a passerby sees others looking and so he stops singing or walking noisily until he has passed out of earshot. (Scheflen 1972: 106)

Gaze-control, Self-censure; blockquote.

> SELF-MONITORING
> We must not assume that kinesic censure is simply imposed by conventional people on rebels and deviants; *often it is the transgressor himself who performs the monitor*. (Scheflen 1972: 112)

> Each person may have a multifaceted personality and a large repertoire of possible performances, but at any given transaction he is supposed to **specialize**. He is expected to reduce the variability of his activities and take a particular role which he is to carry out in a customary and predictable way. In this role at least, the talents, styles, inclinations, and affiliations of a particular person tend to be constant for many years or even for a lifetime. (Scheflen 1972: 126)

#ROLE

> Fixing blame and causation stems from the practice of looking selectively and prejudicially at elements of a context and from grandly exaggerating human powers. It is widely believed in Western society that human behavior is caused by the thoughts and feelings of the behavor as though he decided on everything he did. But human behavior is not generally *transcontextual*. To remain this omnipotent about behavior, man often has had to add a linguistic comment to his contextual behavior to reinforce the illusion that he *caused* it. But the fact is that **human behavior is usually a very automatic fulfillment of traditional programs or a nonconscious response to contextual change**. (Scheflen 1972: 130)

#INTENTION, #AUTOMATICITY, #INFRACOMMUNICATION

> If the kinesic monitors are enacted by people of sufficient status or authority, they will be effective with nothing at all being said. (Scheflen 1972: 141)

Huvitavused

This woman grooms, flutters, drops her eyelids, and defines a courting relationship.

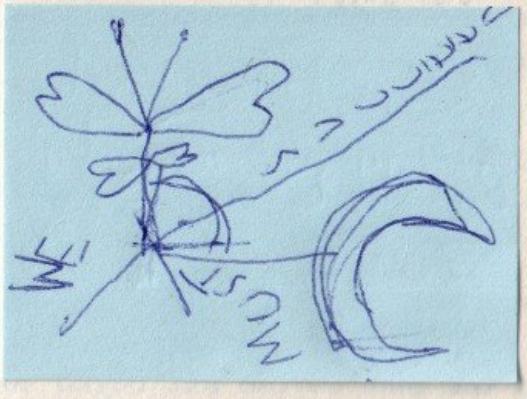

This man is saying, "You know how anthropologists are," indicating that they share a common knowledge.

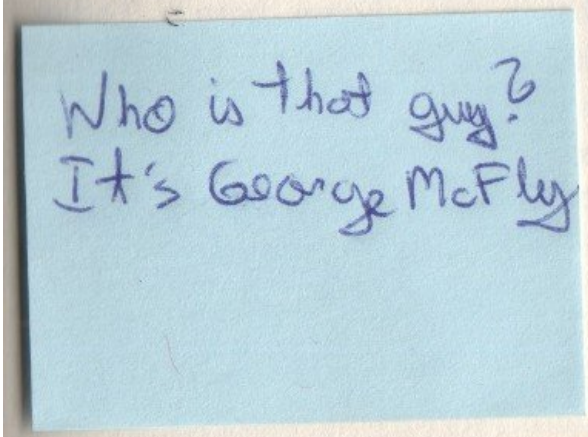

This woman laughs as her husband tries to censure her. (She also puts her hand over her heart as people do in affirming innocence or sincerity.) His putdown fails and the wife's laughter turns the thrust of it back upon her husband.

Noncomprehension is indicated kinesically by knitted brows and other metakinesic signs. The woman on our right uses deadpan and staring to indicate that her partner and she are not thinking along the same lines. But the speaker looks quizzical, too. A misunderstanding is developing, and a metatransaction is imminent.

t frequently happens that clarifica-
or proprieties of the situation must
n continue.

A disaffected group member may be jollied by teasing.

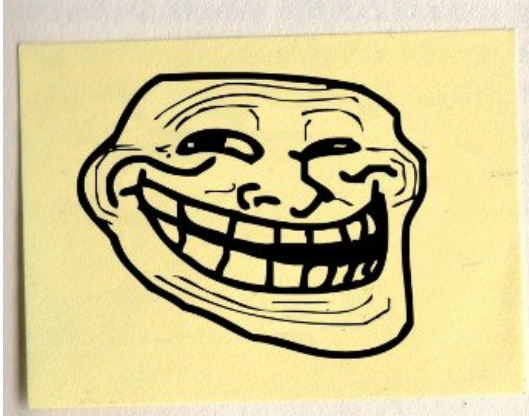

3.4.8 Free to protest (2012-04-30 12:04)

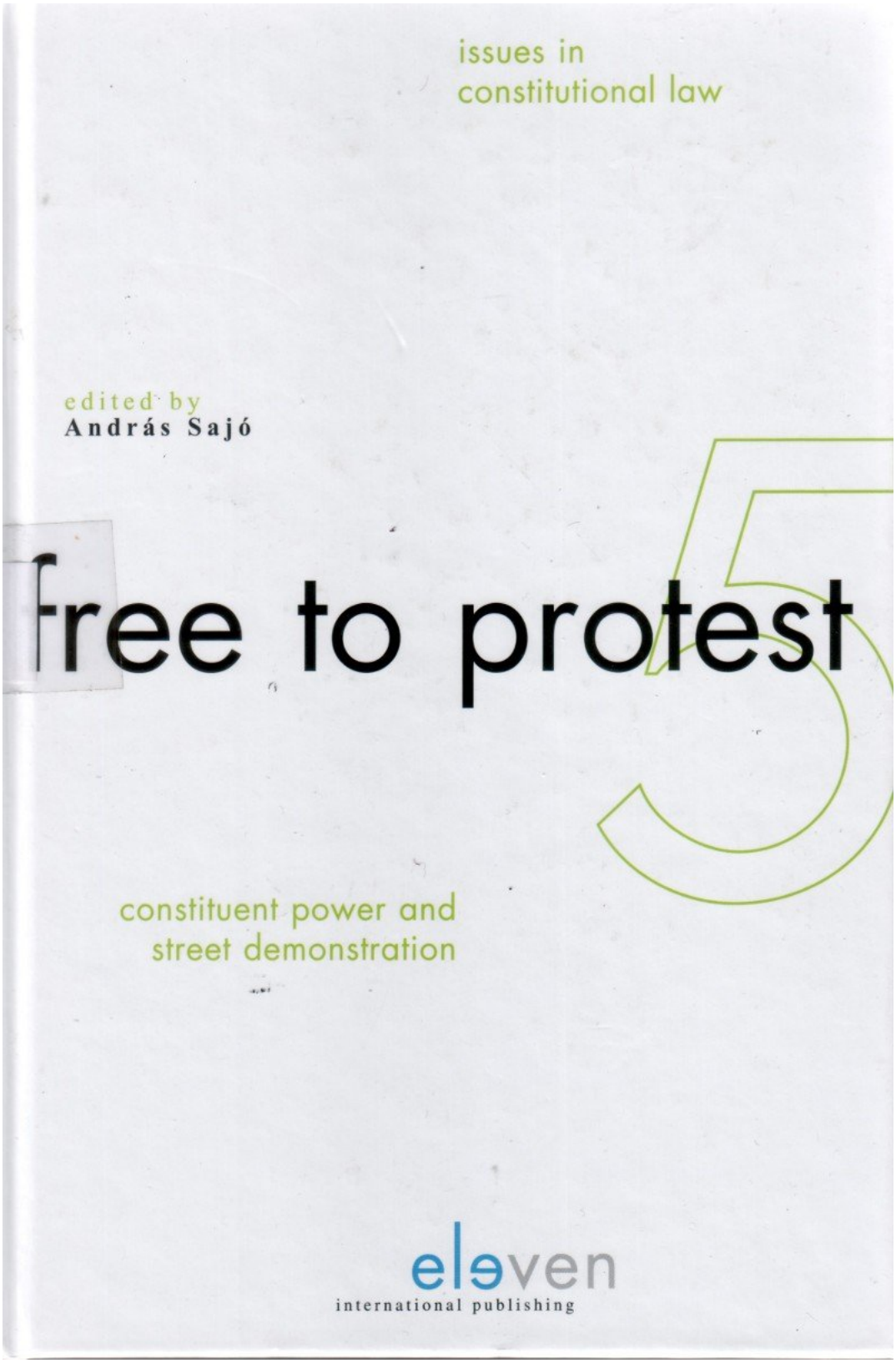

Sajó, András (ed.) 2009. *Free to protest: constituent power and street demonstration*. Utrecht: Eleven Interna-

tional Publishing.

Győrfi, Tamás 2009. The Importance of Freedom of Assembly: Three Models of Justification. *Free to Protest: Constituent Power and Street Demonstration*. Utrecht: Eleven International Publishing, 1-15.

> The emergence of modern mass media overvalues the improtance of symbolic conduct in itself. As I quoted Justice Jackson earlier: "Symbolism is a primitive but effective way of communicating ideas." Although this proposition was true even in 1943, it gives a particularly apt characterization of present-day media-driven political discourse, where modern means of mass communication multiply the effectiveness of these kinds of messages.
> Moreover, this same fact - that is, the change in the channels of communication - made it possible for political candidates to address their constitutents directly, without the mediation of parti organizations. This latter fact is responsible, to a great extent, for **the personalization of electoral choice. People increasingly vote for persons instead of party platforms, and the personal qualities of candidates have become an important factor in political competition**. Thus, the participants of modern mass demonstrations have a dual role. They are not only the direct addressees of the candidate's message, but also part of that message. As András Sajó writes, "the crowd symbolizes itself." In brief, the changes in representative government, as sketched above, have made mass demonstrations a particularly effective way of communication. (Győrfi 2009: 9)

Ka MVS oskus kuulub "isiklike omaduste" hulka. See, et valitakse isikuid, mitte parteiplatvorme, on näiteks Obama kandidatuuri puhul väga ilmne.

Iancu, Bogdan 2009. Balancing Emotionalism: Contemporary Implicatons of the Impact of Street Demonstrations on Third-Party Interests. *Free to Protest: Constituent Power and Street Demonstration*. Utrecht: Eleven International Publishing, 17-40.

> Madison's response, with his general denunciation of "founding [...] political calculations on arithmetical principles" and an evident distrust of crowds ("the confusion and intemperance of a multitude") strikes, on cursory reading, a vaguely Burkean chord. Yet, his uneasiness with masses is not the latter's patrician contempt for the "swinish multitude." Neither is the relates suspicion of "political arithmetic" prompted by aristocratic tradition-related concerns. After all, as readers had gleaned from the very first paragraph of *The Federalist*, it was for the people of America alone to prove whether "societies of men are really capable or not of establishing good government from reflection and choice."
> The tenor of the argument is egalitarian and rational in the best tradition of classical constitutionalism. His foundational premise is that any large aggregation of individuals - "of whatever characters composed" - is by its very nature unstable and volatile, since collectivities are likely to be dominated by emotions and swayed by passions and sentiments rather than guided by reason and interest. They are, that is to say, prone to collective irrationality. (Iancu 2009: 18)

Konrad Lorenz pajatab samal toonil kuidas ta ise on vältinud mässe, sest teab ette, et ta võib massi hulgas kaotada oma isesuse.

> After an initial 1986 split decision, a majority of the Constitutional Court declared the interpretation of Section 240, **extending the term "force" to apply to mere physical presence (passive behavior)**, incompatible with the prohibition on analogy derived from the principle of certainty in defining the elements of crime, as contained in Article 103(2) of the Basic Law. Article 8 of the Basic Law was not directly involved in this analysis, since the judges did not discuss the "reprehensibility" element, and thus the relation between the means (blockade) and the goal of the action (politicla protest). Directly relevant to our present

concerns, both decisions stressed that, whereas a sit-down blockade is a form of assembly, the constitutional leeway accorded to legislative restrictions would in such cases be very considerable.
In the 1986 decition, the contention of the petitioners that any demonstration produces a certain hinderance to the public was met with the argument that **justifiable obstruction could only constitute reasonable and socially tolerable side effects, rather than the very means by which a message is advanced.** This condition would not be met in cases where the obstruction is "actually intended in order to increase attention for the demonstration's concerns." In such situations, third parties are objectified, used as instruments by the protesters in order to bring their message across: "[T]he Basic Law offers wide scope for exerting an influence publicly, but [...] nobody is permitted to increase public attention through direct and intentional obstruction." One of the arguments of the petitioners was that the sit-downs should have been considered constitutionally protected forms of civil disobedience. But civil disobedience, responded the Court, could not represent "the exertion of a dramatic influence on the formation of public opinion." (Iancu 2009: 38)

Gargarella, Roberto 2009. A Dialogue on Law and Social Protests. *Free to Protest: Constituent Power and Street Demonstration*. Utrecht: Eleven International Publishing, 61-86.

...certain conducts should not be penalized even if they affect certain individual interests, as long as they do not substantially affect social relationships... (Gargarella 2009: 64)

non-quote

He also made references to "certain corrupt leaders, who usually hide their faces, and organize paid manifestations in order to carry out their sinister goals." Similarly, in the *Alais* decision, Justice Riggi criticized the fact that the protesters "hid their faces" behind *bandannas*. In his opinion, "those who hide their face [...] do so with the obvious purpose of avoiding the consequences that follow from their behavior." The latter has been a common line among opinion-makers in Argentina, who think that the fact that many protesters covered their faces with bandannas made it clear that protesters were not pursuing legitimate goals. In addition, it seems hard to deny that the protester's group, which is vast and heterogeneous, includes many corrupt leaders who colloborate with either the government or the opposition and people who participate in demonstrations only in exchange for food or clothing. For that reason, so many judges and academics came to affirm that the picketers represented, in fact, merely the 'iron arm' of particular interest groups. (Gargarella 2009: 70)

Näo varjamine demonstratsioonil. Vt. Roy Strideri õigustusi (salapolitsei ja skinheadid pildistavad ja katalogiseerivad demonstreerijate isikuid, et hiljem rünnata).

In the US„ courts have normally denied constitutional protection to demonstrations that engage in violence. It has also been very common to explore the distinction between 'pure speech,' which would refer to writings and leaflets, for example, and 'plus speech,' which would refer to pickets, parades, etc. The distinction was normally used to protect speech while leaving the 'plus' unprotected. (Gargarella 2009: 72)

To start with, one could reject the 'neat dichotomy' between 'pure speech' and 'plus speech' sometimes advanced by Supreme Court Justice. Like Harry Kalven, one could suggest that "all speech is necessarily 'plus speech.' If it is oral, it is noise and many interrupt someone else; if it is written, it may be litter." Leaflets, in this respect, are not "simply litter." They are "litter with ideas." And this is why we need to make an effort to pay attention to the message at play. (Gargarella 2009: 73)

Smilov, Daniel 2009. The Power of Assembled People: The Right to Assembly and Political Representation. *Free to Protest: Constituent Power and Street Demonstration*. Utrecht: Eleven International Publishing, 87-104.

> …expression requiring the physical presence of the individual in public places. Because of this emphasis on body language, the right to assembly has a performative element to its nature, and as such is the foundation of the theater of politics. In politics, as in other areas of social life, theater has long given way to other artistic forms: most notably the cinema and television. This transformation has affected the status of the right to assembly understood as the right to individual physical presence: it has shifted the focus towards *virtual* physical presence. In other words, nowadays it is more important for an individual to make an impression as physically present somewhere than to be really present in that place. To sum up, from and individual point of view, the right to assembly empowers the individual to make a statement through physical presence, although virtual presence might be really all that is needed. (Smilov 2009: 88)

> These are the leaders who assemble the people without the mediation of the traditional political parties. They achieve this through their personal charisma or through appeals to issues such as nationalism, identity, personal integrity, and public morality - issues which appeal to everybody regardless of their party affiliation or ideological bend. (Smilov 2009: 92)

Definition of a political leader.

3.5 May

3.5.1 Power: A Radical View (2012-05-12 02:46)

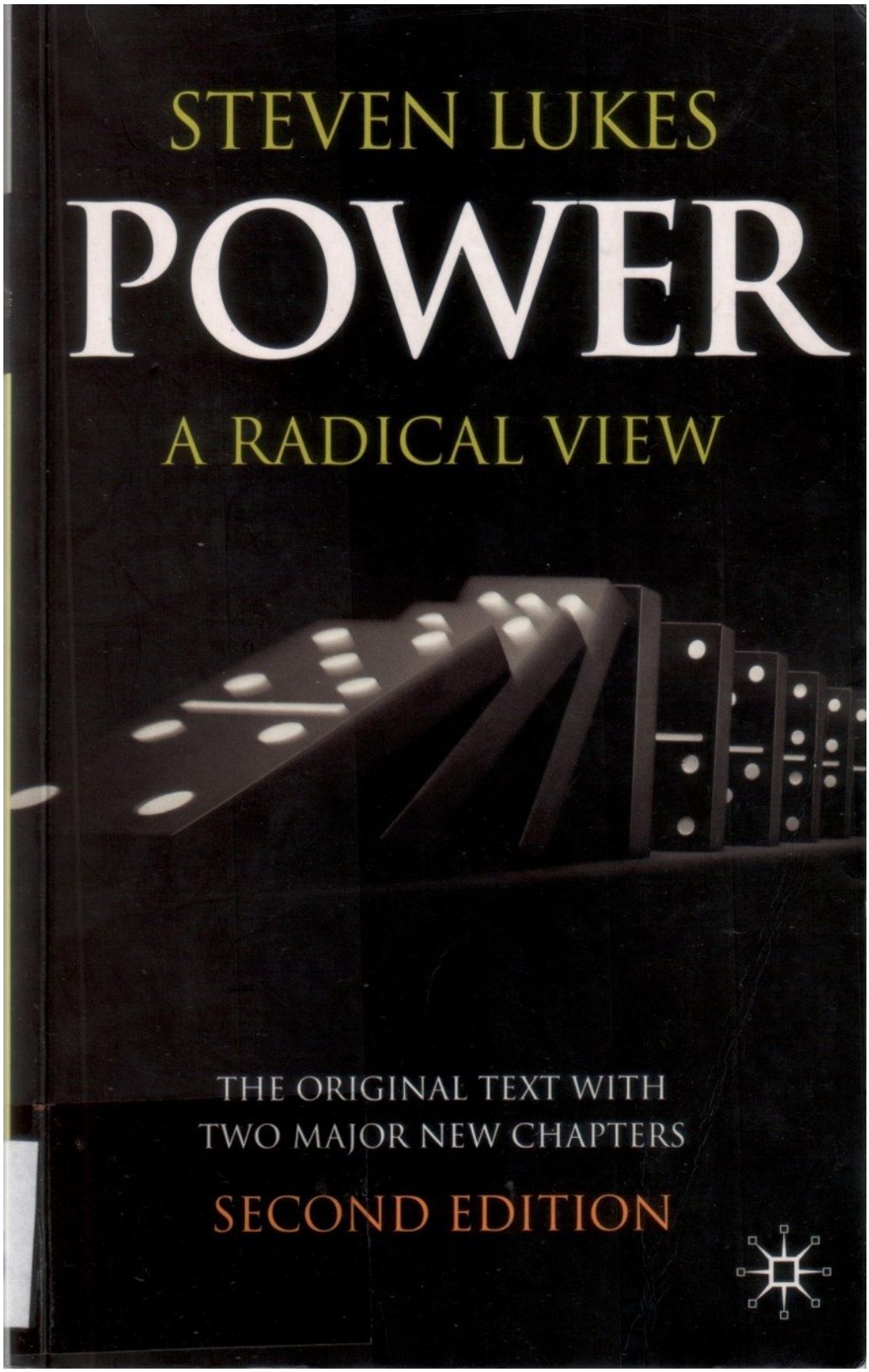

Lukes, Steven 2005. *Power: A Radical View*. Second Edition. Basingstoke; New York: Palgrave Macmillan.

The trouble seems to be that both Bachrach and Baratz and the pluralists suppose that because power, as they conceptualize it, only shows up in cases of actual conflict, it follows that actual conflict is necessary to power. But this is to ignore the crucial point that the most effective and insidious use of power is to prevent such conflict from arising in the first place. (Lukes 2005: 27)

In the first place, they are revisionary persuasive refinitions of power which are out of line with the central meanings of 'power' as traditionally understood and with the concerns that have always centrally preoccupied students of power. They focus on the locution 'power to', ignoring 'power over'. Thus power indicates a 'capacity', a 'facility', an 'ability', not a relationship. Accordingly, the conflictual aspect of power - the fact that it is exercised *over* people - dissapears altogether from view. And along with it there disappears the central interest of studying power relations in the first place - an interest in the (attempted or successful) securing of people's compliance by overcoming or averting their opposition. (Lukes 2005: 34)

...the *word* 'power' is polysemic: like, say, the words 'social' and 'political', it has multiple and diverse meanings, appropriate to different settings and concerns. Another is that, like the word 'game', 'power' denotes a range of different objects or referents that have no single common essence, no one property that they all share other than their name: it exhibits what Wittgenstein called 'family resemblance'. (Lukes 2005: 61)

Third, consider the telation between power and *intention*. Bertrand Russell defined power as 'the production of intended effects' (Russell 1938: 25), Max Weber and C. Wright Mills connected power with the realization of the 'will' of the powerful, and many, like Goldman, think that power involves 'getting what one wants' (Goldman 1972, 1974a, b). Obviously, some abilities are abilities to bring about intended consequences. (There are actually two possibilities here: the ability to bring about what I actually intend, and the ability to bring about what I might, hypothetically, intend). (Lukes 2005: 76)

Moreover, the features of agents that make them powerful include those that render activity unnecessary. If I can achieve the appropriate outcomes without having to act, because of the attitudes of others towards me or because of a favorable alignment of social relations and forces facilitating such outcomes, then my power is surely all the greater. It may derive from what has been called the rule of anticipated reactions (Friedrich 1941: 589-91), where others anticipate my expected reactions to unwelcome activity (or inactivity) on their part, thereby aiming to forestall overt coercion: a clear example is the self-censorship practiced by writers and journalists under authoritarian regimes. The inactive power accumulated by such regimes is, of course, often the residue of past uses of active power, often coercive and sometimes on a massive scale. (Lukes 2005: 77-78)

Spinoza's formula enables us to see what is at issue here, for it can be given various interpretations that go beyond the minimal view, not all of which are mutually compatible. Here I can only sketch what is involved in the different ways there are of answering the question: 'What do my nature and my judgment dictate?', among which Spinoza's own way is only one. The formula plausibly suggests that we think of freedom as autonomy (broadly understood), that is as invoking the ideas of *authenticity* (being true to one's nature or 'self') and *autonomy* (more narrowly understood - thinking for oneself). On Spinoza's own account, living (authentically) according to the dictates of one's judgment is to be *rational*. (Lukes 2005: 115)

…the victims of domination are to be seen as tactical and strategic actors, who dissemble in order to survive; as Tilly puts it, 'compliance, under Scott's microscope, turns out to be a sort of constant rebellion' (Tilly 1991: 598) or to cite the **Ethiopian proverb** Scott uses as an epigraph to his book, 'When the great lord passes, the wise peasant bows deeply and silently farts.' He adduces evidence of two main kinds. On the one hand, there are the 'hidden transcripts' - generated in secluded settings, behind the scenes in the victims' 'life apart in the slave quarters, the village, the household, and in religious and ritual life', in 'a social space in which offstage dissent to the official transcript of power relations may be voiced', in forms such as 'linguistic disguises, ritual codes, taverns, fairs, the "hush arbors" of slave religion' and consisting in 'hopes of a returning prophet, ritual aggression via witchcraft, celebration of bandit heroes and resistance martyrs' (pp. 85, xi). On the other hand, there are the open but disguised expressions of ideological insubordination that can be decoded by interpreting 'the rumors, gossip, folktales, songs, **gestures**, jokes and theater of the powerless as vehicles by which, among other things, they insinuate a critique of power while hiding behind anonymity or behind innocuous understandings of their conduct' (p. xiii). (Lukes 2005: 124-125)

There are convincing and well-studied cases, in both pre-modern and modern settings, of 'bodily knowledge' reflecting and reproducing hierarchies of social positions with 'fields' (see, for instance, Wacquant 2003), but how far can they be generalized? Where, when and how does tacit, practical embodied knowledge set limits to 'discursive' learning and self-transformation? Our ways of speaking doubtless go deep, and **it is both plausible and illuminating to see social significance in the ways people view, use and treat their bodies, as 'body language', for instance, expressing and perpetuating class, gender and indeed national identities.** But these can also be understood as responses to a whole array of 'discursive' cultural influences, from early socialization to religious teachings and the mass media, that are in turn subject to political influence and to historical changes. (So, for instance, it is likely that, after decades of feminism, there will have been changes in how young women view, hold and use their bodies, in sport, say, or during pregnancy.) (Lukes 2005: 143)

3.5.2 The Ecology of Freedom (2012-05-12 02:47)

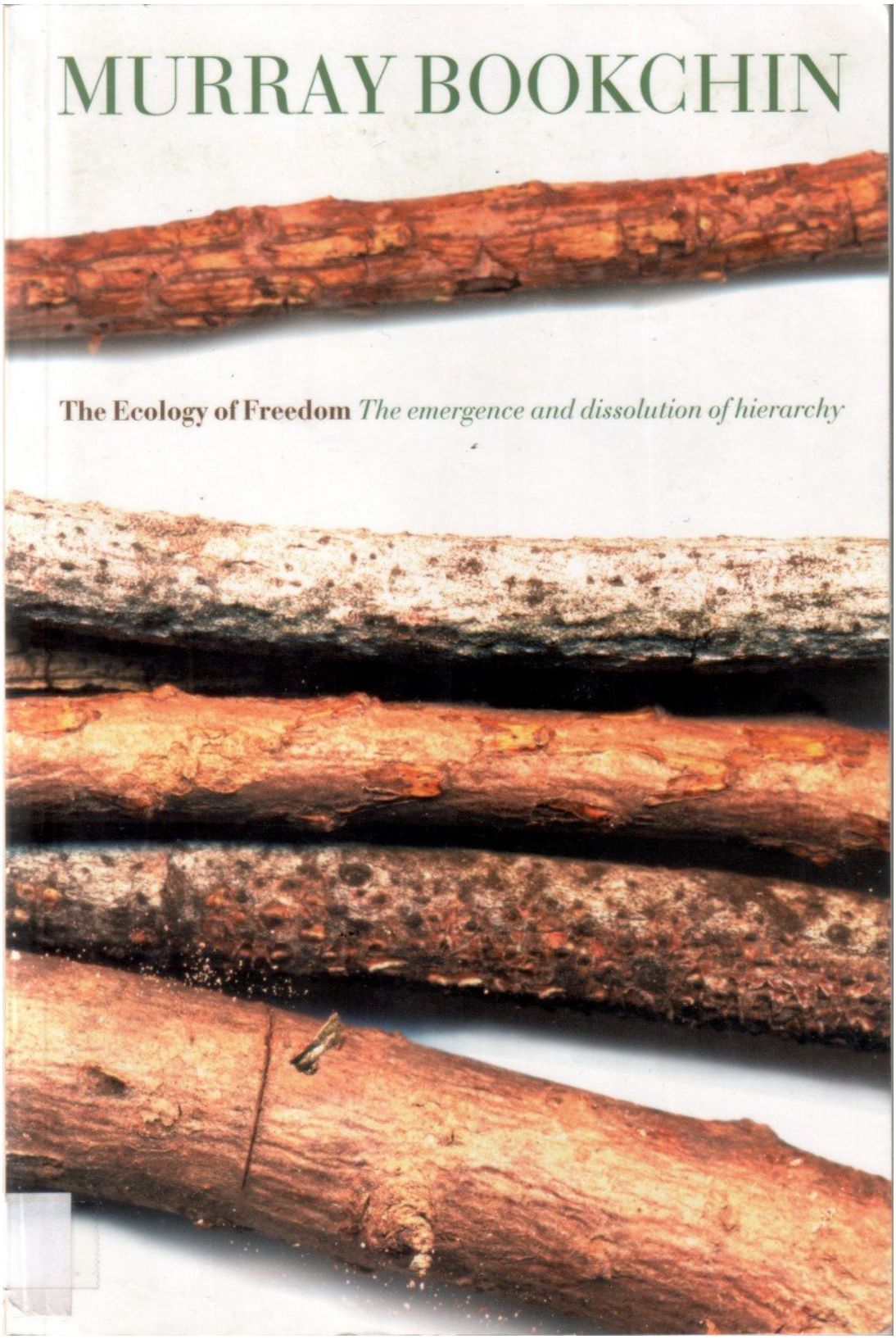

Bookchin, Murray 2005. *The Ecology of Freedom: The emergence and dissolution of hierarchy*. Oakland, California:

AK Press.

> I shall begin by asking: What is humanity's place in natural evolution? This question is not simply an environmental one; it has far-reaching social and philosophical implications. Human beings and human society in varying respects are products of natural evolution; further, human beings are organized anatomically and physiologically by natural evolution to interact with nonhuman nature productively, as creatures that consciously produce their own meaqns of life with tools, machines, and the organized deployment of their very capacity to labor. (Bookchin 2005: 21)

#instrumentality

> Social ecoloty is almost alone these days in dealing with these two developments of "nature-as-a-whole" as a higher creative and shared evolution rather than as an oppositional and purely dualistic antinomy. By contrast, **mystical ecologies** [such as in Princess Mononoke] - with their "biocentric" notions - often disdain the problem of humanity and second nature; indeed, they tend to venerate first nature as "wilderness." These ecologies often view human species as an evolutionary aberration - or worse, as an absolute disaster, a "cancer" on the biosphere. (Bookchin 2005: 23)

Kõlab täpselt nagu Princess Mononoke moto: "humans are the cancer of the forest!"

> Social ecologists use the word *social*, in turn, in a way that is free of the slipshod, often metaphorical confusion that leads to an identification of animal groups, herds, and ecocommunities with *society*. It is basic to social ecology that whereas animals form communities, they do not form societies. Society is the exclusive province of humans, for what distinguishes a human society from an animal community is the existence of social *institutions*. (Bookchin 2005: 23)

Radikaalne.

> Libertarian municipalism, potentially a very significant form of public life today, has a long historical pedigree in cities from the Middle Ages well into the nineteenth century. It was practiced with varying degrees of democracy to countervail emerging centralized nation-states. Libertarian municipalism today seeks to recover and render viable the original Hellenic meaning of the term *politics* - the management of the *polis*'s affairs by means of a truly participatory democratic body of institutions. (Bookchin 2005: 57)

poliitika, poliitiline kohustus

> A direct democracy, in turn, avoids the corruptive "politics" produced by political professionalism, bureaucracy, and top-down representative systems of governance. Citizenship, expressed through popular assemblies, can avoid a statist "politics" based on the privatized anonymous "constituent" who exercises no control over his or her social life. (Bookchin 2005: 58)

political professionalism = political leadership (a la Page 1985) ?

> Unless hierarchy is to be used in Schjelderup-Ebbe's cosmic sense, dominance and submission must be viewed as *institutionalized* relationships, relationships that living things literally institute or create but which are neither ruthlessly fixed by instinct on the one hand nor idiosyncratic on the other. By this, I mean that they must comprise a clearly *social* structure of coercive and privileged ranks that exist apart from the idiosyncratic individuals who seem to be dominant within a given community, a hierarchy that is guided by a social logic that goes beyond individual interactions or inborn patterns of behavior. (Bookchin 2005: 94)

Siin on sama trihhotoomia: species-specific (instincts), socio-cultural (institutions), ja idiosyncratic (individual).

> What we flippantly call "leadership" in organic societies often turns out to be guidance, lacking the usual accountrements of commands. Its "power" is functional rather than political. Chiefs, where they authentically exist and are not the mere creations of the colonizer's mind, have no true authority in a coercive sense. They are advisors, teachers, and consultants, esteemed for their experience and wisdom. Whatever "power" they do have is usually confined to highly delimited tasks such as the coordination of hunts and war expeditions. It ends with the task to be performed. Hence, it is episodic power, not institutional; periodic, not traditional - like the "dominance" traits we encounter among primates. (Bookchin 2005: 122)

Tuleks analüüsida *expert power* võtmes.

> The male, in a hunting community, is a specialist in violence. From the earliest days of his childhood, he identifies with such "masculine" traits as courage, strenght, self-assertiveness, decisiveness and athleticism - traits necessary for the welfare of the community. [...] "feminine" traits: caring and tenderness. (Bookchin 2005: 148-149)

> Its [the State] capacity to rule by brute force has always been limited. The myth of purely coercive, omnipresent State is a fiction that has served the state machinery all too well by creating a sense of awe and powerlessness in the oppressed that ends in social quietism. Without a high degree of cooperation from even the most victimized classes of society such as chattel slaves and serfs, its authority would eventually dissipate. Awe and apathy in the face of State power are the products of social conditioning that renders this very power possible. Hence, neither spontaneous or immanent explanations of the State's origins, economic accounts of its emergence, or theories based on conquest (short of conquests that yeld near-extermination) explain how societies could have leaped from a stateless condition to a State and how political society could have explored upon the world. (Bookchin 2005: 165)

Riigi autoriteet põhineb vähem toorel jõul, kuiet hirmus/aukartuses ja passiivsuses mida see meis tekitab. Tegu on ikkagi virtuaalse, mitte reaalse, nähtusega.

> The consent of an animal, say a bear, is an essential part of the hunt in which it will be killed. When its carcass is returned to the camp, Indians will put a peace pipe in its mouth and blow down it as a conciliatory gesture. Simple mimesis, an integral feature of magic and ritual, implies by its very nature unity with the "object," a recognition of the "object's" subjectivity. Later, to be sure, the word was to be separated from the deed and become the authoritarian Word of partiarchal deity. Mimesis, in turn, was to be reduced to a **strategy for producing social conformity and homogeneity**. But the ritual of the word in the form of incantations and work songs remind us of a more primordial sensibility based on mutual recognition and shared rationality. (Bookchin 2005: 170)

1948; "lammas"

> The most common definition of direct action are usually exemplary rather than theoretical. They consist of citing strikes, demonstrations, "mob violence," sit-ins of all kinds and in all places, Ghandian civil disobedience, and even vigilantism. In all such cases, our attention is directed to *events* rather than goals and theoretical generalizations. What unites this behavior under the term "direct action" is the unmediated intervention of people into affairs that are usually resolved by parliamentary debates and legislation. People take over the streets; they may even occupy the parliamentary structures and rely on their own action rather than on political surrogates to achieve certain ends. (Bookchin 2005: 205)

"Nothing is sin except what is thought of as sin." (Bookchin 2005: 289)

Why does that sound familiar? Hey, it's missing a the letter "n"!

> Moreover, human subjectivity itself can be defined as the very *history* of natural subjectivity, not merely as its product - in much the same sense that Hegel defined philosophy as its own history. **Every layer of the human brain, every phase in the evolution of the human nervous system, every organ, cell, and even mineral component of the human body "speaks," as it were**, from its given level of organization and in the graded subjectivity of its development, to the external habitat into which it has been integrated. The "wisdom of the body," like the wisdom of the mind, speaks in a variety of languages. We may never adequately decipher these languages, but we know they exist in the varied pulsations of our bodies, in the beat of our hearts, in rhe radiant energy of our musculature, in the electrical impulses emitted by our brains, and in the emotional responses generated by complexes of nerve and hormonal interactions. A veritable "music of the spheres" resonates within each living form and between it and other living forms. (Bookchin 2005: 320-321)

QUOTE FOR WIN!

> Critics of "irrationality do not clarify these distinctions by wantonly banishing every subjective experience other than "linear thought" to the realm of the "irrational" or "antirational." Fantasy, art, imagination, illumination, intuition, and inspiration - all are realities in their own right that may well involve bodily responses at levels that have not been meticulously closed off to human sensibility by formal canons of thought. This blindness to large areas of experience is not merely the product of formal education; it is the result of an unrelenting training that begins at infancy and carries through the entire lenght of a lifetime. To polarize one area of sensibility against another may well be evidence of a repressive "irrationality" that is masked by reason, just as "linear thought" appears in the mystical literature under the mask of "irrationality." Freud, in his ineptness in dealing with these issues from his bastion of Victorian biases, is perhaps the most obvious example of a long line of self-appinted inquisitors whose rigid notions of subjectivity reveal a hatred of sensibility as such. This has long ceased to be a light matter. If the Freuds of the late nineteenth century threatened to destoy our dreams, the Kahns, TOfflers, and similar corporate "rationalists" threaten to destroy our futures. (Bookchin 2005: 359)

Võimetus kõneleda kehalisest teadmisest/tundelaadist.

> The matrix from which objective reason may yet derive its ethics for a balance and harmonized world is the nature conceived by radical social ecology - nature that is interpreted nonhierarchically, in terms of unity in diversity and spontaneity. Here, nature is conceived not merely as a constellation of ecosystems but also as a meaningful natural *history*, a developing, creative, and fecund nature that yields an increasing complexity of forms and interrelationships. And what makes this complexity so significant is not just the stability it fosters (an obvious desideratum in its own right, needed for both the biotic and social worlds). Nature's evolution toward ever more exomplex forms is uniquely important in that *it enters into the history of subjectivity itself*. From the transition of the inorganic to the organic and through the various phases of evolution that crystallized into human forms of rationality, we witness an increasingly expansive history of molecular interactivity - not only of neurological responses but of an ineffable *sensibilité* that is a function of increasingly complex patterns of integration. Subjectivity expresses itself in various gradations, not only as the mentalism of reason but also as the interactivity, reactivity, and the *growing purposive activity of forms*. Hence, subjectivity emphatically does *not* exclude reason; in part, it is the history of reason - or, more precisely, of a slow forming mentality that exists on a wider terrain of reality than human cerebral activity. The term subjectivity expresses the fact that substance - at each level of its organization and in all its concrete forms - *actively* functions to maintain its identity, equilibrium, fecundity, and place in a given constellation of phenomena. (Bookchin 2005: 364)

Siin näib Bookchin tegevat loodusega sama, mida Juri Lotman tegi kultuuriga - innustas mõtlema sellest kui subjektiivsusest.

> To Fourier, the physical world is governed not by Newton's law of universal gravitation but by his own "law of passionate attraction" - a law that he exuberantly proclaimed as his greatest contribution to modern knowledge. In place of Newton's mechanical interpretation of the universe, Fourier advances a concept of a cosmos as a vast organism that is suffused by life and growth. A vibrant vitalism so completely replaces the despiritized matter of conventional physics that even the idea of planets copulating is not implausible. Life, as we normally conceive it, and society are merely the offspring of a progressive elaboration of the passions. Fourier, to be sure, is not unique in conceiving of the universe in biological terms. But in contrast to most vitalists, he carries his "law of passionate attraction" from the stars into humanity's inntermost psychic recesses. (Bookchin 2005: 427)

Seksikas vitalism.

> We also must recover the terrain necessary for the personification and the formation of a body politic. To defend society's molecular base - its neighborhoods, public squares, and places of assembly - expresses a demand not only for "freedom from ..." but also for "freedom for ...." The fight for shelter has ceased to be a matter of defending one's private habitat; it has become a fight to autonomously assemble, to spontaneously discuss, to sovereignly decide - in short, to be a public person, to create a public sphere, and to form a body politic against entrenched power and bureaucratic surveillance. **What began in the late 1970s as a squatters' movement for more housing in Holland has now turned into a fervent struggle by young people in Switzerland for space free from authority and surveillance**. Issues of habitation and logistics have turned into issues of culture, and issues of culture have become issues of politics. What the future of these specific trends in Central Europe may be, I shall not venture to predict. (Bookchin 2005: 434)

> Finally I must emphasize that direct democracy is ultimately the most advanced form of direct action. There are doubtless many ways to express the claims of the individual and community to be autonomous, self-active, and self-managing - today as well as in a future ecological society. To exercise one's powers of sovereignty - by sit-ins, strikes, nuclear-plant occupations - is not merely a "tactic" in bypassing authoritarian institutions. It is a sensibility, a vision of citizenship and selfhood that assumes the free individual has the capacity to manage social affairs in a direct, ethical, and rational manner. This dimension of the self in self-management is a persistent call to personal sovereignty, to roundedness of ego and intellectual perception, which such conjoined terms like "management" and "activity" often overshadow. The continual exercise of this self - its very formation by one's direct intervention in social issues - in asserting its moral claim and right to empowerment stands on a higher level conceptually than Marx's image of self-identity through labor. For direct action is literally a form ot ethical character-building in the most important social role that the individual can undertake: active citizenship. To reduce it to a mere means, a "strategy" that can be used or discarded for strictly functional purposes, is instrumentalism in its most insidious, often most cynical form. Direct action is at once the reclamation of the public sphere by the ego, its development toward self-empowerment, and its culmination as an active participant in society. (Bookchin 2005: 438)

> The greatness of the Dadaist tradition, from its ancient roots in the gnostic Orphites to its modern expression in Surrealism - a celebration of the right to indiscipline, imagination, play, fancy, innovation, iconoclasm, pleasure, and a creativity of the unconscious - is that it criticizes this "hidden" realm of hierarchy more unrelentingly and brashly than the most sophisticated theoretical games in hermeneutics, structuralism, and semiology so much in vogue on the campuses of contemporary western society. (Bookchin 2005: 450)

Käesoleval aastal loetud raamatutest on *The Ecology of Freedom* paistnud silma kõige avarama sõnavara poolest. Jälle kord olen sunnitud rivistama tundmatuid sõnu ja otsima definitsioone.

---

avaricious - Having or showing an extreme greed for wealth or material gain.
lodestone - A piece of magnetite or other naturally magnetized mineral, able to be used as a magnet.
morass - A complicated or confused situation. [synonym:quagmire]
larder - A room or large cupboard for storing food.
ardor - Enthusiasm or passion.
emolument - A salary, fee, or profit from employment or office.
sybaritic - Fond of sensuous luxury or pleasure; self-indulgent: "their sybaritic lifestyle
insouciant - casual: marked by blithe unconcern; "an ability to interest casual students"; "showed a casual disregard for cold...
paean - A thing that expresses enthusiastic praise. A song of praise or triumph.
fetid - Smelling extremely unpleasant.
yeomanry - A group of men who held and cultivated small landed estates. (in Britain) A volunteer cavalry force raised from such a group (1794–1908).

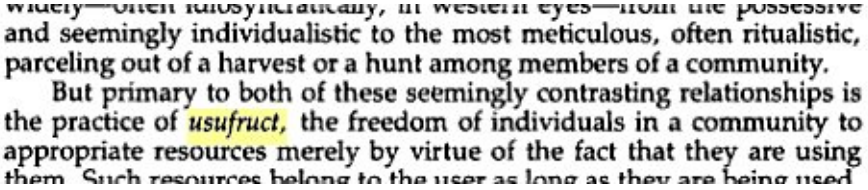
widely—often idiosyncratically, in western eyes—from the possessive and seemingly individualistic to the most meticulous, often ritualistic, parceling out of a harvest or a hunt among members of a community.

But primary to both of these seemingly contrasting relationships is the practice of *usufruct,* the freedom of individuals in a community to appropriate resources merely by virtue of the fact that they are using them. Such resources belong to the user as long as they are being used

usufruct - The right to enjoy the use and advantages of another's property short of the destruction or waste of its substance.

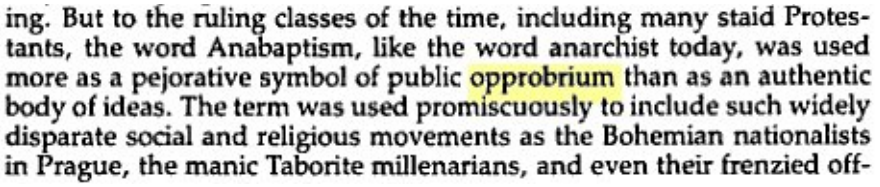
ing. But to the ruling classes of the time, including many staid Protestants, the word Anabaptism, like the word anarchist today, was used more as a pejorative symbol of public opprobrium than as an authentic body of ideas. The term was used promiscuously to include such widely disparate social and religious movements as the Bohemian nationalists in Prague, the manic Taborite millenarians, and even their frenzied off-

opprobrium - The public disgrace arising from someone's shameful conduct.

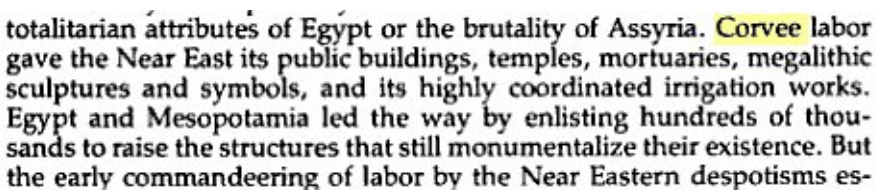
totalitarian attributes of Egypt or the brutality of Assyria. Corvee labor gave the Near East its public buildings, temples, mortuaries, megalithic sculptures and symbols, and its highly coordinated irrigation works. Egypt and Mesopotamia led the way by enlisting hundreds of thousands to raise the structures that still monumentalize their existence. But the early commandeering of labor by the Near Eastern despotisms es-

corvee - unpaid labor (as for the maintenance of roads) required by a lord of his vassals in lieu of taxes.

tablished no distinctions of class or status: artisans as well as peasants, city folk as well as rural folk, wealthy as well as poor, scribes as well as laborers, even Egyptian priests as well as their congregations—all were subject to the labor demands of the State. Later this "democracy" of toil was to be honored in only the breach, until it gave way to a visibly onerous burden on the agrarian and urban poor.

onerous - (of a task, duty, or responsibility) Involving a burdensome amount of effort and difficulty.

dieval towns were usually more democratic than the urban centers of antiquity, the agrarian system less mobilized and rationalized, the craft occupations more individualistic and democratically structured. We cannot account for this favorable constellation of sociotechnical circumstances without noting that the State and its bureaucracies had reached a nadir in the history of political centralization and bureaucratization. Until the emergence of nation-states in England, France, and Spain be-

nadir - The lowest point in the fortunes of a person or organization.

tions.*

The most fundamental difference between classical nature philosophy and modern science lies in their radically different concepts of causality. Here is the real ontological issue—not the turgid chatter about "methodology"—that separates knowledge itself from mere matters of technique, that clarifies the all-important problem of the relationship of

turgid - Swollen and distended or congested: "a turgid and fast-moving river".

selves. Coherence finally requires that we try to bring together the threads of these shared histories—natural and social—into a whole that unites differentia into a *meaningful* ensemble, one that also removes hierarchy from our sense of meaning and releases spontaneity as an informed and creative nisus.

nisus - striving: an effortful attempt to attain a goal.

cause they existed contrapuntally, each in opposition to and in conjunction with the other. The genius of reason was to recognize and adjust the tension between them by giving both epistemological and social priority to the second term in the duality over the first. Even the *polis*, conceived as the realm of freedom, was continually beleaguered by the problem of whether the community would be capable of maintaining an

beleaguered - Lay siege to: "he is leading a relief force to the aid of the beleaguered city". Beset with difficulties.

ture, not merely another movement that attempts to remove the symptoms of our crises without affecting their sources. We must also try to extirpate the hierarchical orientation of our psyches, not merely remove the institutions that embody social domination. But the need for a new culture and new institutions must not be sacrificed to a hazy notion of personal redemption that makes us into lonely "saints" amidst masses of

extirpate - Root out and destroy completely.

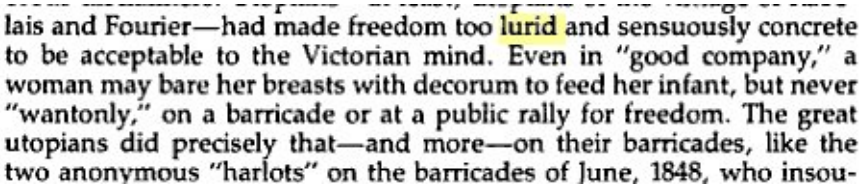

lais and Fourier—had made freedom too lurid and sensuously concrete to be acceptable to the Victorian mind. Even in "good company," a woman may bare her breasts with decorum to feed her infant, but never "wantonly," on a barricade or at a public rally for freedom. The great utopians did precisely that—and more—on their barricades, like the two anonymous "harlots" on the barricades of June, 1848, who insou-

lurid - Very vivid in color, esp. so as to create an unpleasantly harsh or unnatural effect: "lurid food colorings".

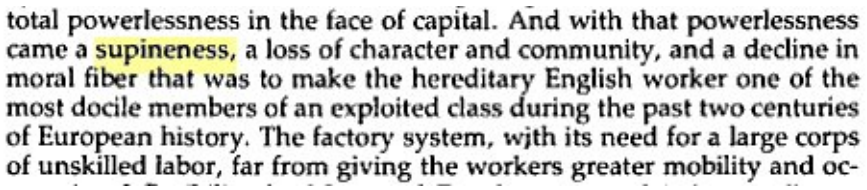

total powerlessness in the face of capital. And with that powerlessness came a supineness, a loss of character and community, and a decline in moral fiber that was to make the hereditary English worker one of the most docile members of an exploited class during the past two centuries of European history. The factory system, with its need for a large corps of unskilled labor, far from giving the workers greater mobility and oc-

supineness - Lying on the back or having the face upward. Having the palm upward. Used of the hand.

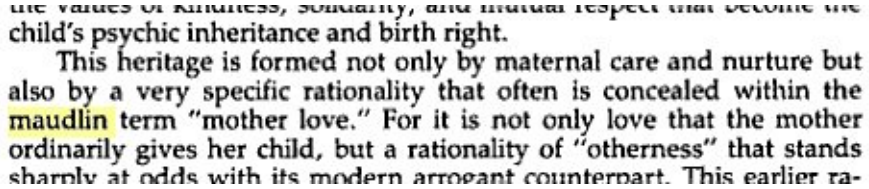

child's psychic inheritance and birth right.

This heritage is formed not only by maternal care and nurture but also by a very specific rationality that often is concealed within the maudlin term "mother love." For it is not only love that the mother ordinarily gives her child, but a rationality of "otherness" that stands

maudlin - Self-pityingly or tearfully sentimental, often through drunkenness.

3.5.3 Body Politics (2012-05-29 12:01)

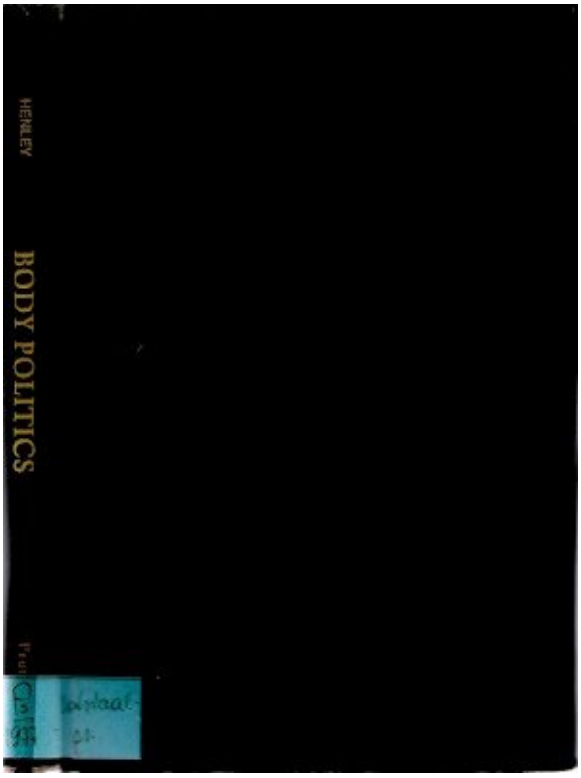

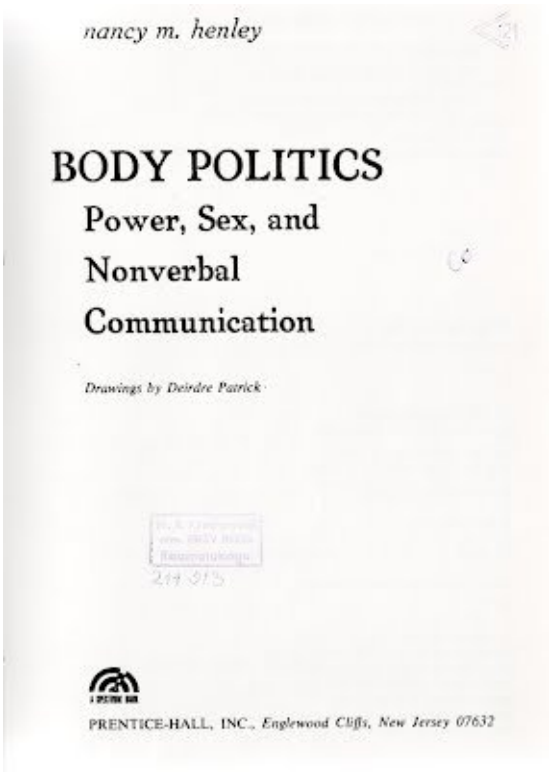
nancy m. henley

BODY POLITICS

Power, Sex, and Nonverbal Communication

Drawings by Deirdre Patrick

PRENTICE-HALL, INC., Englewood Cliffs, New Jersey 07632

Henley, Nancy M. 1977. *Body Politics: power, sex and nonverbal communication*. Drawings by D. Patrick. Englewood Cliggs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc.

Lingid: Esteri märksõnad: kehakeel, keha, võim, sugupooled, mitteverbaalne kommunikatsioon, seksuaalsus,

sotsiaalne käitumine, feminism;
Subjects on Google Books: Psychology › General; Body language; Nonverbal communication; Nonverbal communication (Psychology); Psychology / Cognitive Psychology; Psychology / General;

> A feminist analysis of body language as a major means of nonverbal communication used by persons in power, primarily men, to maintain a social hierarchy.

Sissejuhatuses soovitab järgida Albert Schefleni töid ja nimetab eeskujudena Erving Goffmani, Ray Birdwhistelli ja USA sotsiaalpsühholoogi Roger Browni. Henley kasutas ka Albert Mehrabiani , Edward Tichenell Halli, Desmond Morrise, Adam Kendoni, Mary R. Key ja Michael Argylei töid (rääkimata kohustuslikust Charles Darwini mainimisest).
Ka neid, kes on minu järjekorras: Robert Sommer (*Personal Space*, 1969), Irenäus Eibl-Eibesfeldt (*Love and Hate: The Natural history of Behavior Patterns*, 1970), Ashley Montagu (*Touching: The Human Significance of the Skin*, 1971), David Efron (*Gesture, Race and Culture*, 1972) ja Robert Rosenthal (*The PONS Test*, 1974). Naljakas on see, et pärast radikaalse ökoloogia (Murray Bookchin) ja radikaalse geograafia (anarhistlik geograafia!) vaatan imestusega, et Nancy Henley on ise avaldanud artikli "The Politics of Touch" kogumikus nimega *Radical Psychology* (1973). Mainitudd on ka Gerald I. Nierenbergi ja Henry H. Calero raamatut *How to Read a Person Like a Book* (1973), millel põhines Tuurandi *Ülekuulatava kehakeele järgimine*. Henley mainib, et Nierenberg ja Calero kogusid mahukaid andmeid nii, et kaasasid oma publiku uurimisse, hinnates tähenduslikke ja tähendusetuid liigutusi lootuses avastada "kehakeelekogukonnad" (Morrise *language-family*). See paneb nende tööd küll teise pilguga vaatama (ja kui selleni jõuan, siis ka lugema), aga ka Henley leiab, et nende andmed ei ole karvaväärtki usaldusväärsed. Siis kui kolm neljandikku raamatust on juba läbi, astuvad mängu Tomkins, Izard, Ellsworth ja Exline.
Kasulikud viited:

- *Messages of the Body* (1974);
- Goffman, Erving. The Nature of Deference and Demeanor. *Interaction Ritual* (1967);
- Argyle, Michael 1970. The Communication of Inferior and Superior Attitudes by Verbal and Non-verbal Signals. *British Journal of Social and Clinical Psychology*. Tasuline PDF
- Sapir, Edward 1949 [1927]. Unconscious patterning of behavior in society. *Selected Writings of Edward Sapir*.
- Shcheflen, Albert 1974. *How behavior means*.
- Scheflen, Albert E 1965. Quasi-Courtship Behavior in Psychotherapy. *Psychiatry*, 28, 245-57. Tasuline PDF

> This book is concerned not with sex or gender, but *power*. It attempts to demonstrate that the observed "sex differences," "race differences," and "class differences" in nonverbal behavior may be traced to differences in power; and that these are **learned differences which serve to strenghten the system of power and privilege that exists**. (Henley 1977: 2)

Ehk Henleyt huvitas samuti mitteverbaalse suhtlemise suhe võimusuhetesse (*nonverbal communication in relation with social power*).

> But there is another side to interpersonal relationship, one that affects us greatly but which we're encouraged to pay little attention to. This is the element of status, power, dominance, superiority - the vertical dimension of human relations, signalled by our spatial metaphor of "higher-ups," "underlings," "being

> over," and "looking up to" others. Friendship relations make up the horizonal dimension, and the corresponding spatial metaphor refers to closeness, "being near" and "being distant." **The power relation is the "other" dimension in the study of nonverbal communication**: important as it is in ordering human interaction, it has received little study from investigators of nonverbal behavior. (Henley 1977: 2)

> This "trivia" of everyday life - touching others, moving closer or father away, dropping the eyes, smiling, interrupting - are commonly interpreted as facilitating social intercourse, but not recognized in their position as **micropolitical gesture, degenders of the status quo - of the state, of the wealthy, of authority, of all those whose power may be challenged**. Nevertheless these minutiae find their place on a continuum of social control which extends from internalized socialization at one end to sheer physical force at the other.
> In front of, and defending, the political-economic structure that determines our lives and defines the context of human relationships, there is the **micropolitical structure** that helps maintain it. This micropolitical structure is the substance of our everyday experience. **The humiliation of being a subordinate is often felt most painfully when one is ignored or interrupted while speaking, towered over or forced to move by another's bodily presence, or cowed unknowingly into dropping the eyes, the head, the shoulders.** Conversely, the power to manipulate others' lives, to take graft, price gouge, or plan the bombing of far-off peasants is conferred in part by others' snapping to attention in one's presence, their smiling, fearing to touch or approach, their following one around for information and favors. These are the trivia that make up the batter for that great stratified waffle that we call our society. (Henley 1977: 3)

Mikropoliitilised žestid? Milline võrratu nimetus! Mikropoliitilise struktuuri asemel saab kõneleda mikropoliitilisest süsteemist või sfäärist, kihistusest; mikropoliitilistest protsessidest vms.

> Nonverbal cues, as Haley and Goffman have illustrated, play an extremely important and complex role in the **maintenance of the social order: as signs and symbols of dominance, as subtle messages of threat, as gestures of submission**. (Henley 1977: 5)

Minul *signs of authority*. *Subtle* võib siin olla *metonymical*.
Järgmisel leheküljel nöögib kehakeeleõpikuid, vihjab sellele, et verbaalset keelt õpitakse koolis, aga mitteverbaalset suhtlemist peab õppima informaalselt eluujäämise nimel (minul *through self-communication*).

> How important is power in our daily lives? We may think of power as orders, threats, and coercion, and see little evidence of its use on or by us. But as sociologist George Homans has pointed out, the noncoercive form of power is probably far more common than the coercive. These noncoercions of everyday life are often, as we shall see, **in the form of gestures which signal power and assert dominance**. (Henley 1977: 19)

Signs of power and power of signs.

> In most cases in our experience, power and status are confounded, i.e., a person who has one is likely to have the other. Power is the concern fo this book, and a more interesting topic of study in general, but it's harder for social scientists to assess than **its outward and visible sign, status**. (Henley 1977: 21)

Enne seda defineeris ka domineerimise ja autoriteedi.

> These findings differ somewhat from findings in similar studies, and the authors discuss the possible reasons for these differences. In a particularily interesting theoretical contribution, **they point out that the loss of individuality (deindividuation) that comes with anonymity in group situations can release not only inhibited negative behaviors, but positive ones as well.** (Henley 1977: 40)

Negatiivne - Konrad Lorenz karjakäitumisest; positiivne - Massid ja Võim.

> *Intimate Time* is the most extensive (as Intimate Space is the least extensive). When longer appointments are kept, such as the typical 50 minutes for therapy, marriage counseling, and other forms of consultation, the encounter clearly takes on an intimate aspect, evidenced by the personal nature of the information passed. This is the "far" zone for Intimate Time; the "close" zone, the amount of time spent with true intimates, is **limited only by our tolerance for each other**. Though couples and families on vacation, or retired, may find themselves spending 24 hours a day together, I believe there is still **a preferred limit, which may be no more than a few hours** (even on honeymoons!). One or the other may invoke the limit kindly or violently, but it will be invoked.
> For all these time zones, as with space zones, violations are perceived when the boundaries are exceeded. We grow irritated with loved ones we've been with for too long, and we grow irritated with the stranger who takes up more than a minute of our time (this is like coming too close). To spend an hour in impersonal business is an imposition also. on the other hand, we are hurt when a loved one gives us too little time, or offended when a business contact does the same. (Henley 1977: 45)

Esimest korda kohtan seda, et keegi on territoriaalset imperatiivi tõlgendanud temporaalseks imperatiiviks. Äge on küll! Põhjalikumaks lugemiseks:

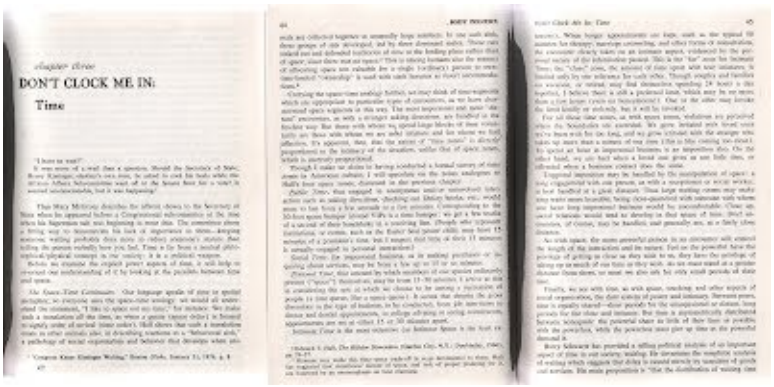
chapter three

DON'T CLOCK ME IN:

Time

> Self-disclosures were ofeered upward even when First Name was not, suggesting to the researchers an exception to Brown and Ford's observation that the higher-status individual of a dyad initiates all acts that increase intimacy. What they say may be true; subordinates probably do seek a (false) sense of intimacy through disclosing personal inforamtion to superiors. But there is another interpretation of this informational relationship. It is that personal information flows opposite to the flow of authority; just as tactual, visual, and emotional information of subordinates is more available to those in power, so is personal history. Or, in the spatial metaphor of our language of disclosure, you can "get closer to," "intrude in the life of," "encroach on the privacy of," "touch on personal aspects of," someone of lower status or less power. (Henley 1977: 73)

Tundub tõene tähelepanek - õppejõud teavad õppurite eraelu kohta rohkem.

> There is another set of gestures that further clarify this point, gestures used in everyday sitautions by males or females which resemble those of courtship, but which are not. These gestures, which Scheflen has described so insightfully as *quasi-courting*, carry some sort of disclaimer so they won't be mistaken for real courting. They signify lively engagement in an interaction, and thus (in systems theory terms) serve a system-maintaining function. Examples of these courtship-like behaviors are high muscle tonus, bright

> eyes, preening, direct body orientation (vis-a-vis), soft speech quality, flirtatious glances, gaze-holding, "demure gesture," head-cocking, and pelvis rolling. In addition, Scheflen cites invitational gestures specific to women (though none for men): these are crossing the legs, exposing the thigh, placing a hand on the hip, exhibiting the wrist or palm, protruding the breast, and stroking the thigh or wrist. (Henley 1977: 139-140)

Quasi-courtship märgid.

> Faces are the means by which we attempt to create an impression, and they will therefore be a major focus for displaying the impression of status, power, or authority. We all have a mental image of "the stern face of authority," the jutting chin, overhanging eyebrows, the frown, the drawn muscles, the unwavering stare. These together make a formidable challenge. It may be in fact that the face is particularly implicated in hierarchical relationships. (Henley 1977: 169)

> ...to laugh long and hard at the boss's jokes is a clicé, but at the same time a painful reality. Both smiling and laughing are ostensibly expressions of pleasure and relaxation which, when coming from subordinates, belie the true nature of the situation. It is as if they are exhibited for the purpose of **maintaining the myth of pleasant relations and equality between superior and subordinate**. Those powerful and successful persons surrounded by a thousand suns are likely to see serious faces only in their peers: it's no wonder that they think of their subordinates - be they "contented darkies," "beer-loving workers," "brawling hardhats," or "flighty dames" - as happy-go-lucky and carefree. (Henley 1977: 172)

> In less hierarchical situations too, we often try to keep some of our personal power by not disclosing personal information. "Cool" is nothing more than the withholding of information, that is, refusing to disclose one's thoughts and emotions. The value it gives to street people, poker players, and psychaitrists is of the same sort. **Smart ones, those in power, those who manipulate others, always keep their cool, maintaining an unruffled exterior**. (Henley 1977: 173)

Kokkuvõtvad punktid:

1. Nonverbal behavior is a major medium of communication in our everyday life.
2. Power (status, dominance) is a major topic of nonverbal communication; and nonverbal behavior is a major avenue for social control on a large scale, and interpersonal dominance on a smaller scale.
3. Nonverbal power gestures provide the micropolitical structure, the thousands of daily acts through which nonverbal influence takes place, which underlies and supports the macropolitical structure.
4. Because our culture considers trivial, ignores, and doesn't educat eits members to nonverbal behavior, it constitutes a vague stimulus situation. Its interpretation is then highly susceptible to social influence (e.g. explanations utilizing sex stereotypes) which further maintain the status quo. (Henley 1977: 179)
5. Nonverbal control is of particular importance to women, who are more sensitive to its cues and probably more the targets of such control.
6. Many nonverbal behaviors have the dual function of expressing either dominance or intimacy, according to whether they are asymmetrically or symmetrically used by the partners in a relationship.
7. The behaviors expressing dominance and subordination between nonequals parallel those used by males and females in the unequal relation of the sexes. (Henley 1977: 180)

8. The overwhelming bulk of sex-differentiated behavior is learned and is developed to display otherwise unobtrusive differences. (Henley 1977: 184)

9. Many nonverbal behaviors that seem meaningless and non-power-related in fact are aspects of sex privilege or reflect sociatal biases ultimately founded in power differences. (Henley 1977: 188)

10. Power is the capability of influencing or compelling others, based on the control of desired resources. (Power, status, and dominance are different, though related and often confound, concepts.)

11. The ultimate underpinning of power is force. The resources on which power is based are in demand and those who control them must defend them from others' claims. However, force is the last-ditch, not front-line defense.

12. Power is exercised along a continuum, from least to greatest application of force. This continuum, from least to greatest application of force. This continuum involves at least the following points:

    (a) *Internalized controls*. This is colonization of the mind, achieved through socialization. **The easiest way to ensure we don't challenge the establishment is to have us stop ourselves, by implanting police officers inside our heads** (through childhood teaching).

    (b) *Environmental structuring*. Should our internal police be asleep, and we forget ourselves, strategically-placed reminders in our surroundings can stop us, one point further along the way to break through the control.

    (c) *Nonverbal communication*. Should the environmental reminders fail to stop us, other people - both "friend" and "foe" - will make us aware of our place and what we're doing, by subtle cues.

    (d) *Verbal communication*. Are we ignoring even the nonverbal communication? Words are certainly now in order. These, too, have their spectrum, from mild surprise, cajoling, and joking through straight-forward explanations and strong threats of consequences.

    (e) *Mild physical sanctions*. When verbal communication fails to restrain us, our fellows must restrain us physically. A girl holds back her friend's arm from throwing a snowball at a disliked teacher, the wife holds the husband back from beating the child, buddies hold back two men from fighting, the police line holds back the angry crowd from appraoching the government figure. People take us by the hand and lead us away from our contemplated action, hold our arms and hands down, place hands on our shoulders to keep us sitting, kick us under the table or put their hand ove rour mouth (or wash it with soap) for saying the wrong thing, hold us by the upper arms or around the waist to keep us from somewhere, slap our faces or punch us or beat us up. Such physical sanctions take two main forms, temporary restraint and mild punishment. (Henley 1977: 189)

    (f) *Long-term restraint and its ramifications*. When ordinary citizens, or nonpersonally applied police power fails, the state is allower to retain, imprison, isolate, and apply physical and mental punishment to its members should they break the legal/social code (or threaten it, or be suspected of it). The main tools of this enforcement are jails, prisons, and mental hospitals.

    (g) *Weapons, death, war*. At this point it is clear that neither reminders, nor punishments, nor threats nor restraints will work to deter the person moving against the norms. All the stops are out, and those in power will attempt to stop the behavior at all costs. (And at this point the behavior will be harder to stop.)

13. Generally speaking, the mildest form of force which is effective will be used. (Henley 1977: 190)

14. Nonverbal behavior occupies a crucial point in the continuum, between covert and overt control (and between covert and over resistance).

15. Sexual attraction cannot sufficiently explain men's greater usage of gestures which indicate both intimacy and dominance.

16. Usurpation of the nonverbal symbols of power by women (and other powerless people) may be ignored, denied, or punished by others, rather than accepted.

17. Denial of nonverbal power gestures made by women often takes the form of attributing the gesture to sexual advances rather than dominance.

18. Much of women's behavior which is interpreted as self-limiting may in reality be the end of a sequence in which assertion was attempted, and suppressed, on the nonverbal level. (Henley 1977: 200)

> *The Hit Is Gone, But the Hurt Lingers On*. From a historical viewpoint, we may note the preponderance of dominance behaviors that seem to be remnants of actual physical conflict. Moving close to or towering over another, staring, pointing, touching, leaning toward - **all are elements of actual combat, and may be residuals of an earlier time when dominance was settled in more direct and over physical ways**. (Some behaviors of dominance - leaning back, turning away, relaxing - do not carry this **suggestion of aggression**, but rather indicate the posture of one secure in the hierarchy. In such conditions, the behaviors of subordinates - tension, physical lowering, smiling, head and eye lowering - take on the characteristics of defensive and submissive postures.) (Henley 1977: 183)

> "The personal is political" is a statement of the movement that has been taken in many ways, but basically it refers to the position that **there is nothing we do - no matter how individual and personal it seems - that does not reflect our participation in a power system: our politics are reflected in the way we deal with others in our personal lives; they *are* the way we live, as well as what we profess**. This belief takes on new dimensions when viewed with regards to nonverbal communication, in which we see just how much of the seemingly personal is truly political. (Henley 1977: 198)

Self-communication and personal signs reflect power relations.

> Some people will contend that changing nonverbal behavior *is* the way to achieve social change - if every individual is changed, we will have changed the social structure. This philosophy pops up in different contexts among well-meaning people, but I cannot accept it. This slow-but-sure idea, favored because it is nonviolent and legal and involves a minimal bucking of the system, like other such plans has weaknesses in its nondisruptiveness and its direction of energies to individual (rather than social) solutions for what are really social problems. **And we seldom if ever come into face-to-face contact with those who have the most power over us, anyway**. (Henley 1977: 205)

Midagi muud:

- Herdt, Gilbert, and Robert Stoller 1990. *Intimate Communication: Erotics and the Study of Culture*. New York: Columbia University Press.

- Jones, Stanley 1994. *The Right Touch: Understanding and Using the Language of Physical Contact*: Cresskill, NJ: Hampton Press.

3.6 June

3.6.1 Textual Translation and Live Translation (2012-06-02 20:19)

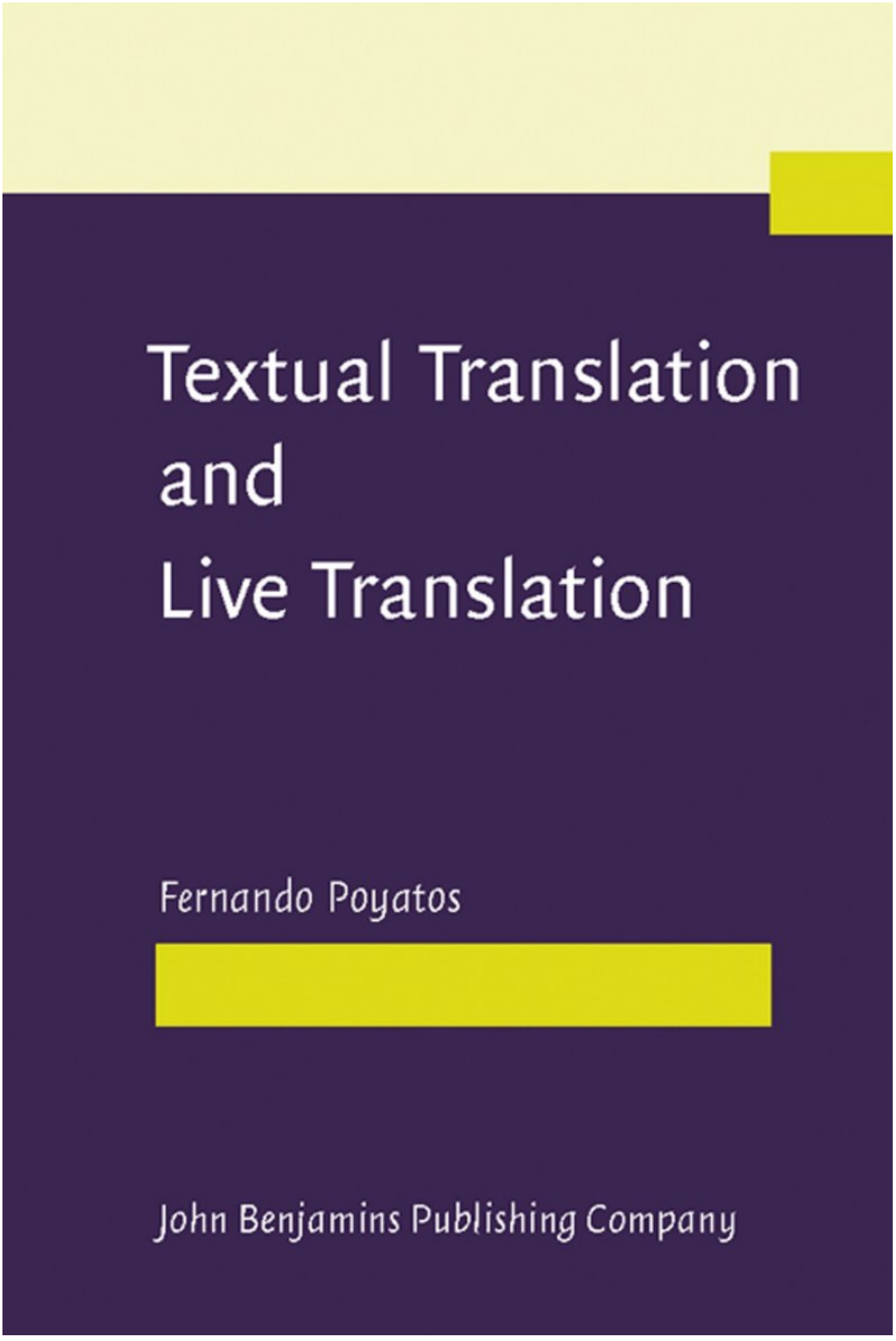

Poyatus Fernando 2008. *Textual Translation and Live Translation: The total experience of nonverbal communication in literature, theater and cinema*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.

> …rather than making a count of nonverbal components, textual selections are shown chronologically, using abbreviations for paralanguage (*p*), kinesics (*k*), proxemics (*px*), food (*f*), object-adaptor (*oa*), body-adaptor (*ba*). (Poyatos 2008: 42)

Poyatose tähised kirjanduses esinevatele mitteverbaalsetele elementidele.

> Verbal language-kinesics, that is, verbal expressions which are always accompanied by the corresponding kinesic equivalent, either because there is a verbal reference to the gesture or because the speaker of the source culture typically accompanies specific verbal expressions with **fixed kinesic cobehaviors as emblematic constructs** or as those 'most native' speech accompanying behaviors we call 'speech markers,' in either case unsuspected by the foreign reader. (Poyatos 2008: 55)

Tenjese nimetatud *lexial affiliates* (käežestide puhul) on siin vastupidiselt ja laiemalt, sõnadega koos-esinevad kineesilised konstruktsioonid, sj emblemaatilised ehk kultuurist sõltuvad.

> Directly related to our experience are the characteristics of the different spaces, shapes and volumes of the different environments we interact with in many ways, with their protuberances, sharp or blunt edges, corners, round surfaces. All this our bodies perceive through the sense of *kinesthesia*, that is, awareness of the position of our body and limbs with relation to a substratum and whatever we come in contact with and which operates through joints, muscles, tendons and nerves. That is how we perceive, for instance, the person we embrace or share a couch with, an airport's moving travellator under our feet, the very ground we tread or drive on, our tugging at a bell's chain, or the vehicle we ride on or drive and the pavement. But not infrequently the translator will have to convey the characters', hence the reader's, kinesthetic experiences that belong to other historical periods, such as those involving transportation conveyances, although these experiences we actually see now in films, which easily trigger all manner of synesthesial imagined perception. (Poyatos 2008: 67)

Huvitav, et mida muidu tuntakse *embodiment* nimetuse all, on Poyatosel kinesteesia, ehk pisut tuntum meditsiiniline termin.

> However, we must concede that between the playwright's character and the reader-actor's and director's there exists a *behavioral margin* which makes it possible for the latter two to see a Willy Loman, a Laura, or Ibsen's Edda Gabbler slightly different, particularly as to their paralanguage and kinesics, just as real-life people may naturally vary due to specific circumstances. It is precisely this narrow personality margin, skilfully defined in the stage director's notes and in the movie script, that reveals the fictional nature of those characters, without going beyond the features suggested by the possible initial presentation and subsequent stage directions… (Poyatos 2008: 139)

"Käitumise serv", ehk kirjutaja enda, režissööri ja tegeliku näitleja tegelaskujude käitumusliku repertuaari erinevused.

> Other **self-adaptor sounds** (some, as can be seen, audible only to oneself, but meaningfully so nevertheless) include, for instance: chattering, clicking, grating, grinding, gritting, gnashing or clicking teeth; clapping hands; clicking fingernails, cracking the knuckles; pounding fist to hand-palm; rubbing hands, scratching vigorously; slapping one's forehead or thigh; snapping fingers; thudding on chest with a first. (Poyatos 2008: 222)

> If the performers cannot intuit that kinesics which is not explicitly described, or not specified in its execution and parakinesic features, it leads above all to a failed cultural interpretation which is quite frequent when some foreign actors are unfamiliar with the characters' original background and, therefore, carry out on the stage what we can call *intercultural masking*, which is tantamount to 'intercultural mistranslation.' (Poyatos 2008: 282)

Nii juhtub Fahrenheit 451s (1966 film) selle tõttu, et osalised (kirjanik, režissöör ja näitlejad) on erinevate kultuuriliste taustadega. Filmis teeb Guy Montagi kehastav Oskar Werner kultuuriliselt kohatuid käežeste.

3.6.2 Environmental Philosophy (2012-06-07 18:43)

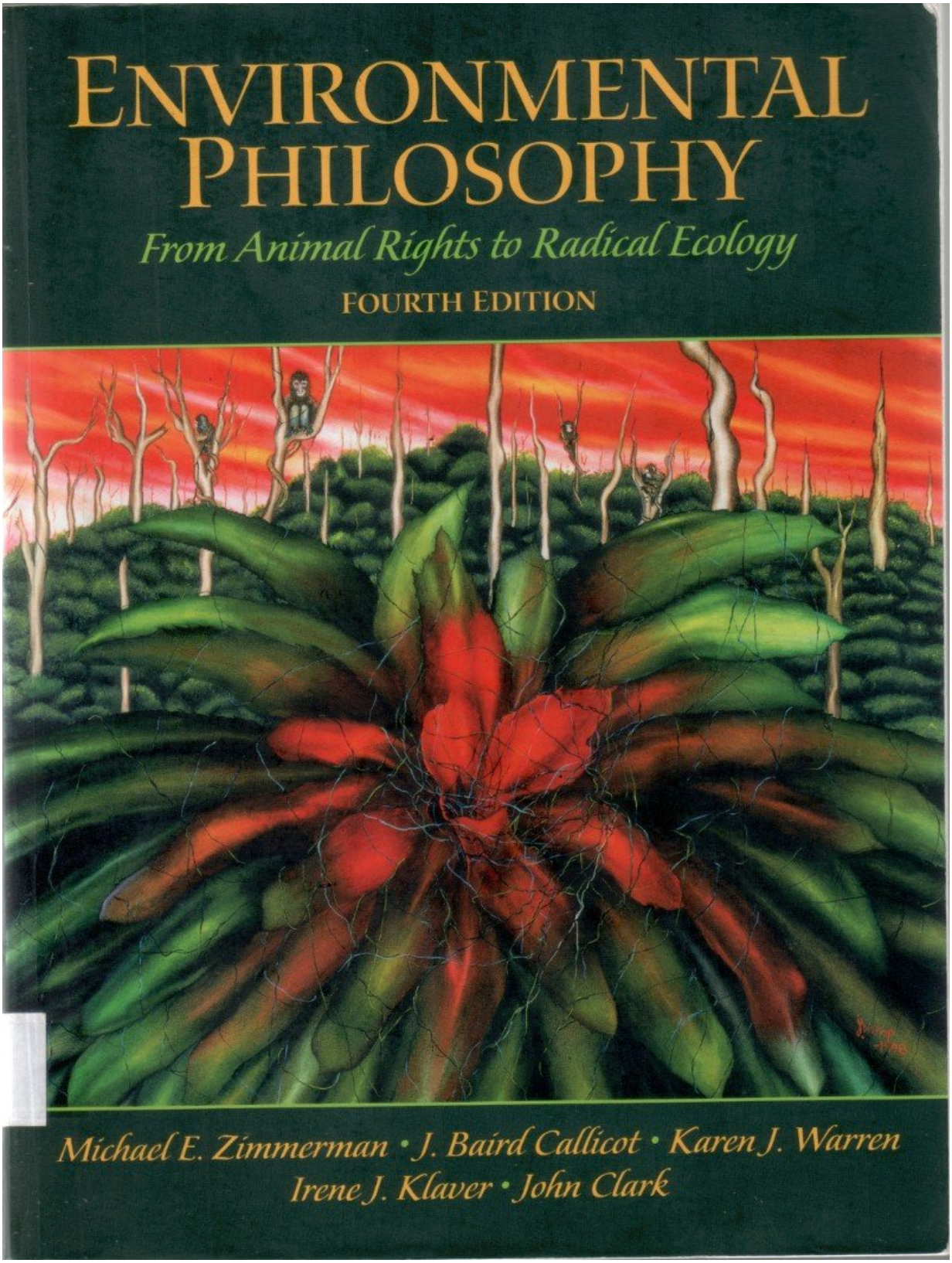

Michael E. Zimmerman et. al. ed. *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th ed.

Upper Saddle River: Pearson Education.
OR **Michael E. Zimmerman, J. Baird Calliot, Karen J. Warren, Irene J. Klaver and John Clark ed. *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th ed. Upper Saddle River: Pearson Education.**

Taylor, Paul W. 2005 [1981]. The Ethics of Respect for Nature. In Michael E. Zimmerman et. al. ed. *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th ed. Upper Saddle River: Pearson Education, 67-81.

> Scientists who have made careful studies of particular plants and animals, whether in the field or in laboratories, have often acquired a knowledge of their subjects as identifiable individuals. Close observation over extended periods of time has led them to an appreciation of the unique "personalities" of their subjects. Sometimes a scientist may come to take a special interest in a particular animal or plant, all the while remaining strictly objective in the gathering and recording of data. Nonscientists may likewise experience this development of interest when, as amateur naturalists, they make accurate observations over sustained periods of close acquaintance with an individual organism. As one becomes more and more familiar with the organism and its behavior, one becomes fully sensitive to the particular way it is living out its life cycle. One may become fascinated by it and even experience some involvement with its good and bad fortunes (that is, with the occurrence of environmental conditions favorable or unfavorable to the realization of its good). The organism comes to mean something to one as a unique, irreplacaple individual. The final culmination of this process is the achievement of a genuine understanding of its point of view and, with that understanding, an ability to "take" that point of view. *Conveiving of it as a center of life, one is able to look at the world from its perspective.* (Taylor 2005 [1981]: 75-76)

Rolston, Holmes III 2005 [1991]. Challenges in Environmental ethics. In Michael E. Zimmerman et. al. ed. *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th ed. Upper Saddle River: Pearson Education, 82-101.

> They knew rather well that, while intrinsic pain is a bad thing whether in humans or in sheep, pain in ecosystems is instrumental pain, through which the sheep are naturally selected for a more satisfactory adaptive fit. Pain in a medically skilled culture is pointless, once the alarm to health is sounded, but pain operates functionally in bihorns in their niche, even after it becomes no longer in the interests of the pained inviduals. To have interfered in the interests of the blind sheep would have weakened the species. The question, Can they suffer? is not as simple as Bentham thought. What we *ought* to do depends on what *is*. The *is* of nature differs significantly from the *is* of culture even when similar suffering is present in both. (Rolston 2005 [1991]: 86)

Leopold, Aldo 2005 [1949]. The Land Ethic. In Michael E. Zimmerman et. al. ed. *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th ed. Upper Saddle River: Pearson Education, 102-115.

> Perhaps the most serious obstacle impeding the evolution of a land ethic is the fact that our educational and economic system is headed away from, rather than toward, an intense consciousness of land. Your true modern is separated from the land by many middlemen, and by innumerable physical gadgets. He had no vital relation to it; to him it is the space between cities on which crops grow. Turn him loose for a day on the land, and if the spot does not happen to be a golk links or a 'scenic' area, he is bored stiff. If crops could be raised by hydroponic instead of farmind, it would suit him very well. Synthetic substitutes for wood, leather, wool, and other natural land products suit him better than the originals. In short, land is something he has 'outgrown.' (Leopold 2005 [1949]: 114)

Calliott, J Baird 2005 [1999]. Holistic Environmental Ethics and the Problem of Ecofascism. In Michael E. Zimmerman et. al. ed. *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th ed. Upper Saddle River: Pearson Education, 116-129.

> ...from an evolutionary point of view, the social contract theory and its variants put the cart before the horse. Indeed, from an evolutionary point of view, the hypothesized state of nature - the supposition that rationa human beings ever actually lived as solitaries in a condition of universal war - is absurd and preposterous. (Calliott 2005 [1999]: 120)

Gaard, Greta and Lori Gruen 2005. Ecofeminism: Toward Global Justice and Planetary Health. In Michael E. Zimmerman et. al. ed. *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th ed. Upper Saddle River: Pearson Education, 155-177.

> When women have access to education and employment, they tend to want fewer children. Until women are valued in ways other than and in addition to their reproduction capabilities, and men's virility is established in ways other than through the production of many male offspring, there will be little hope of reducing birth rates. (Gaard & Gruen 2005: 167)

Shiva, Vandana 2005 [1993]. The Impoverishment of the Environment: Women and Children Last. In Michael E. Zimmerman et. al. ed. *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th ed. Upper Saddle River: Pearson Education, 178-193.

> In a book entitled *Poverty: the Wealth of the People*, an African writer draws a distinction between poverty as subsistence, and poverty as deprivation. It is useful to separate a cultural conception of subsistence living as poverty from the material experience of poverty resulting from dispossession and deprivation. Culturally perceived poverty is not necessarily real material poverty: subsistence economies that satisfy basic needs through self-provisioning are not poor in the sense of deprivation. Yet the ideology of development declares them to be so because they neither participate overwhelmingly in the market economy nor consume commodities produced for and distributed through the market, even though they might be satisfying those basic needs through satisfy basic needs through self-provisioning mechanisms. People are perceived as poor if they eat millets (grown by women) rather than commercially produced and distributed processed foods sold by global agribusiness. They are seen as poor if they live in houses self-built with natural materials like bamboo and mud rather than concrete. They are seen as poor if they wear home-made garments of natural fibre rather than synthetics. Subsistence, as culturally perceived poverty, does not necessarily imply a low material quality of life. On the contrary, millets, for example, are nutritionally superior to processed foods, houses built with local materials rather than concrete are better adapted to the local climate and ecology, natural fibres are generally preferable to synthetic ones - and often more affordable. The cultural perception of prudent subsistence living as poverty has provided legitimization for the development process as a "povery-removal" project. "Development," as a culturally biased process, destroys wholesome and sustainable lifestyles and instead creates real material poverty, and misery, by denying the means of survival through the diversion of resources to resource-intensive commodity production. Cash crop production and food processing, by diverting land and water resources away from sustenance needs, deprive increasingly large numbers of people from the means of satisfying their entitlements to food. (Shiva 2005 [1993]: 180).

Warren, Karen J 2005. The Power and the Promise of Ecofeminism, Revisited. In Michael E. Zimmerman et. al. ed. *Environmental Philosophy: From Animal Rights to Radical Ecology*. 4th ed. Upper Saddle River: Pearson Education, 252-279.

Oppression consists in institutional structures, strategies, and processes whereby some groups (Downs) are limited, inhibited, coerced, or prevented from mobilizing resources for self-determined goals by limiting their choices and options. Oppressive institutions use various tools of subjugation (e.g., violence, threats, exploitation, colonization, exclusion) to reinforce the power and privilege of Ups in oppressive systems and to enforce the subordination or domination of Downs. Domination is one such tool of subjugation: it reinforces the power and privileges of Ups over Downs in Up-Down relationships of domination and subordination. All oppression involves domination.

By contrast, not all domination involves oppression. This is basically because oppression limits choices and options. So it is only beings who can meaningfully be spoken of as "having options" who also can meaningfully be said to be oppressed. Since I assume that from a Wester philosophical perspective trees, rivers, mountains, communities of flora and fauna, species, and ecosystems are not the sort of things that make choices or have options, I assume that they cannot be oppressed. But they can be dominated. (Warren 2005: 261-262)

3.6.3 Sociosemiotic readings (2012-06-08 14:40)

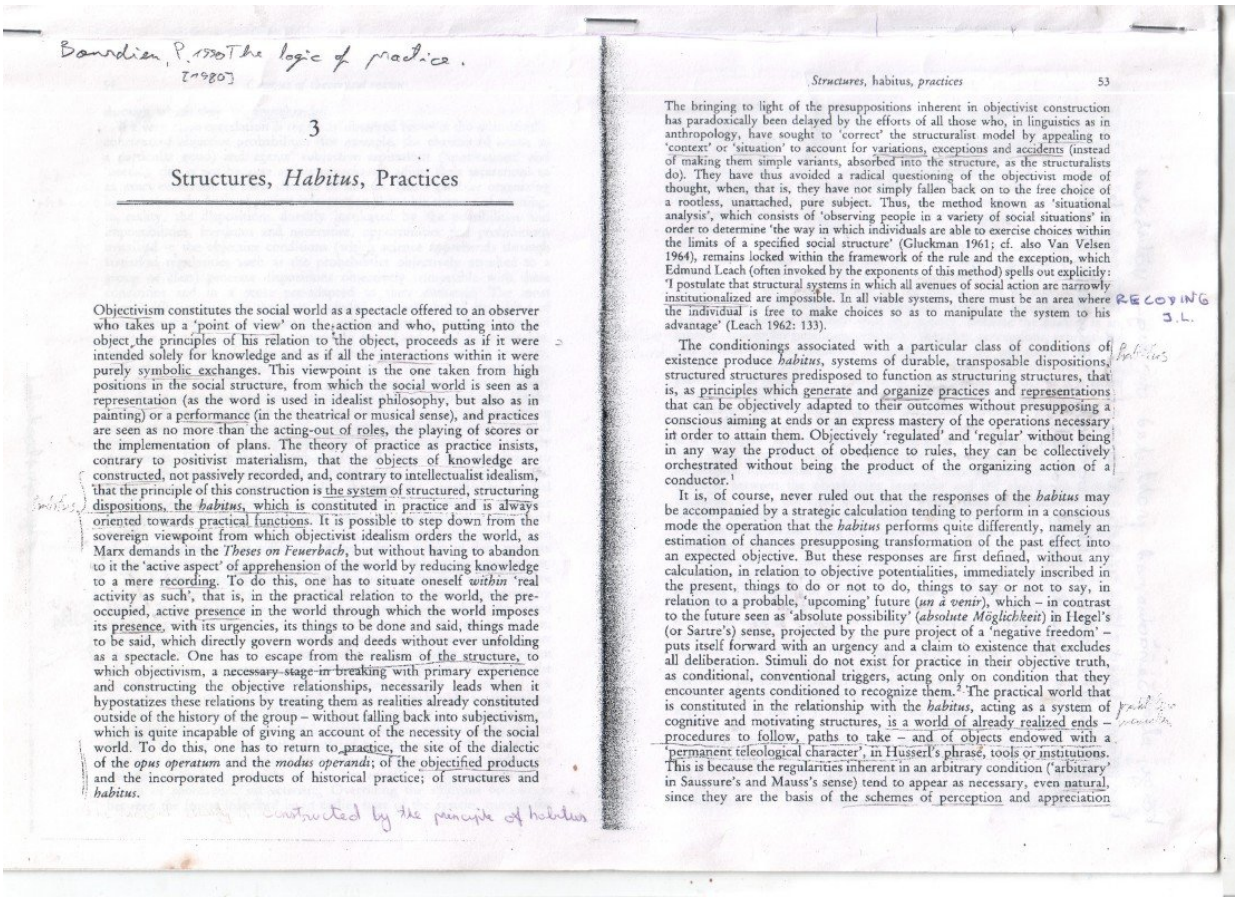

Bourdieu, P. 1990 The logic of practice. [1980]

3

Structures, *Habitus*, Practices

Objectivism constitutes the social world as a spectacle offered to an observer who takes up a 'point of view' on the action and who, putting into the object the principles of his relation to the object, proceeds as if it were intended solely for knowledge and as if all the interactions within it were purely symbolic exchanges. This viewpoint is the one taken from high positions in the social structure, from which the social world is seen as a representation (as the word is used in idealist philosophy, but also as in painting) or a performance (in the theatrical or musical sense), and practices are seen as no more than the acting-out of roles, the playing of scores or the implementation of plans. The theory of practice as practice insists, contrary to positivist materialism, that the objects of knowledge are constructed, not passively recorded, and, contrary to intellectualist idealism, that the principle of this construction is the system of structured, structuring dispositions, the *habitus*, which is constituted in practice and is always oriented towards practical functions. It is possible to step down from the sovereign viewpoint from which objectivist idealism orders the world, as Marx demands in the *Theses on Feuerbach*, but without having to abandon to it the 'active aspect' of apprehension of the world by reducing knowledge to a mere recording. To do this, one has to situate oneself *within* 'real activity as such', that is, in the practical relation to the world, the preoccupied, active presence in the world through which the world imposes its presence, with its urgencies, its things to be done and said, things made to be said, which directly govern words and deeds without ever unfolding as a spectacle. One has to escape from the realism of the structure, to which objectivism, a necessary stage in breaking with primary experience and constructing the objective relationships, necessarily leads when it hypostatizes these relations by treating them as realities already constituted outside of the history of the group – without falling back into subjectivism, which is quite incapable of giving an account of the necessity of the social world. To do this, one has to return to practice, the site of the dialectic of the *opus operatum* and the *modus operandi*; of the objectified products and the incorporated products of historical practice; of structures and *habitus*.

constructed by the principle of habitus

Structures, habitus, *practices* 53

The bringing to light of the presuppositions inherent in objectivist construction has paradoxically been delayed by the efforts of all those who, in linguistics as in anthropology, have sought to 'correct' the structuralist model by appealing to 'context' or 'situation' to account for variations, exceptions and accidents (instead of making them simple variants, absorbed into the structure, as the structuralists do). They have thus avoided a radical questioning of the objectivist mode of thought, when, that is, they have not simply fallen back on to the free choice of a rootless, unattached, pure subject. Thus, the method known as 'situational analysis', which consists of 'observing people in a variety of social situations' in order to determine 'the way in which individuals are able to exercise choices within the limits of a specified social structure' (Gluckman 1961; cf. also Van Velsen 1964), remains locked within the framework of the rule and the exception, which Edmund Leach (often invoked by the exponents of this method) spells out explicitly: 'I postulate that structural systems in which all avenues of social action are narrowly institutionalized are impossible. In all viable systems, there must be an area where the individual is free to make choices so as to manipulate the system to his advantage' (Leach 1962: 133).

RECODING J.L.

The conditionings associated with a particular class of conditions of existence produce *habitus*, systems of durable, transposable dispositions, structured structures predisposed to function as structuring structures, that is, as principles which generate and organize practices and representations that can be objectively adapted to their outcomes without presupposing a conscious aiming at ends or an express mastery of the operations necessary in order to attain them. Objectively 'regulated' and 'regular' without being in any way the product of obedience to rules, they can be collectively orchestrated without being the product of the organizing action of a conductor.[1]

It is, of course, never ruled out that the responses of the *habitus* may be accompanied by a strategic calculation tending to perform in a conscious mode the operation that the *habitus* performs quite differently, namely an estimation of chances presupposing transformation of the past effect into an expected objective. But these responses are first defined, without any calculation, in relation to objective potentialities, immediately inscribed in the present, things to do or not to do, things to say or not to say, in relation to a probable, 'upcoming' future (*un à venir*), which – in contrast to the future seen as 'absolute possibility' (*absolute Möglichkeit*) in Hegel's (or Sartre's) sense, projected by the pure project of a 'negative freedom' – puts itself forward with an urgency and a claim to existence that excludes all deliberation. Stimuli do not exist for practice in their objective truth, as conditional, conventional triggers, acting only on condition that they encounter agents conditioned to recognize them.[2] The practical world that is constituted in the relationship with the *habitus*, acting as a system of cognitive and motivating structures, is a world of already realized ends – procedures to follow, paths to take – and of objects endowed with a 'permanent teleological character', in Husserl's phrase, tools or institutions. This is because the regularities inherent in an arbitrary condition ('arbitrary' in Saussure's and Mauss's sense) tend to appear as necessary, even natural, since they are the basis of the schemes of perception and appreciation

Bourdieu, Pierre 1990 [1980]. Structures, *Habitus*, Practices. *The logic of practice*. Translated by Richard Nice. Stanford: Stanford University Press, 52-65

The theory of practice as practice insists, contrary to positivist materialism, that the objects of knowledge are constructed, not passivelt recorded, and, contrary to intellectualist idealism, that the principle of this construction is the sysctem of structured, structuring dispositions, the *habitus*, which is constituted in practice and is always oriented towards practical functions. It is possible to step down from the

> sovereign viewpoint from which objectivist idealism orders the world, as Marx demands in the *Theses on Feuerbach*, but without having to abandon to it the 'active aspects' of apprehension of the world by reducing knowledge to a mere recording. To do this, one has to situate oneself *within* 'real activity as such', that is, in the practical relation to the world through which world imposes its presence, with its urgencies, its things to be done and said, things made to be said, which directly govern words and deeds without ever unfolding as a spectacle. (Bourdieu 1990: 52)

Constructionist view in Bourdieu.

> The most improbable practices are therefore excluded, as unthinkable, by a kind of immediate submission toorder that inclines agents to make a virtue of necessity, that is, to refuse what is anyway denied and to will the inevitable. The very condition of production of the *habitus*, a virtue made of necessity, mean that the anticipations it generates tend to ignore the restriction to which the calidity of calculations of probabilities is subordinated, namely that the experimental conditions should not have been modified. (Bourdieu 1990: 54)

Improbable practices are immediately excluded.

> The *habitus*, a product of history, produces individual and collective practices - more history - in accordance with the schemes generated by history. It ensures the active presence of past experiences, which, deposited in each organism in the form of schemes of perception, thought and action, tend to guarantee the 'correctness' of practices and their constancy over time, more reliably than all formal rules and explicit norms. (Bourdieu 1990: 54)

Habitus produces appropriate behavior.

> Overriding the spurious opposition between the forces inscribed in an earlier state of the system, outside the body, and the internal forces arising instantaneously as motivations springing from free will, the internal dispositions - the internalization of externality - enable the external forces to exert themselves, but in accordance of which the specific logic of the organisms in which they are incorporated, i.e. in a durable, systematic and non-mechanical way. As an acquired system of generative schemes, the *habitus* makes possible the free production of all the thoughts, perceptions and actions inherent in the particular conditions of its production - and only those. (Bourdieu 1990: 54-55)

Internalization of dispositions.

> Thus the dualistic vision that recognizes only the self-transparent act of consciousness or the externally determined thing has to give way to the real logic of action, which brings together two objectifications of history, objectifications in bodies and objectifications in institutions or, which amounts to the same thing, two states of capital, objectified and incorporated, through which a distance is set up from necessity and its urgencies. This logic is seen in paradigmatic form in the dialectic of expressive dispotitions and instituted means of expression (morphological, syntactic and lexical instruments, literary genres, etc.) which is observed in the intentionless invention of regulated improvisation. (Bourdieu 1990: 56-57)

Nonverbal repertoire is incorporated capital.

> Or rather, the *habitus* is what enables the institution to attain full realization: it is through the capacity for incorporation, which exploits the body's readiness to take seriously the performative force of the social, that the king, the banker or priest are hereditary monarchy, financial capitalism or the Church made flesh. Property appropriates its owner, conforming with its logic and its demands. (Bourdieu 1990: 57)

Habitus invests the social magic with performative force.

> An institution, even an economy, is complete and fully viable only if it is durably objectified not only in things, that is, in the logic, transcending individual agents, of a particular field, but also in bodies, in durable dispotitions to recognize and comply with the demands immanent in the field. (Bourdieu 1990: 58)

Institutions must be inscribed in bodies.

> The corrections and adjustments the agents themselves consciously carry out presuppose mastry of a common code; and undertakings of collective mobilization cannot succeed without a minimum of concordance between the *habitus* of the mobilizing agents (prophet, leader, etc.) and the dispositions of those who recognize themselves in their practices or words, and, above all, without the inclincation towards grouping that springs from the spontaneous orchestration of dispositions. (Bourdieu 1990: 59)

Common code is necessary for social control.

> Early experiences have particular weight because the *habitus*tends to ensure its own constancy and its defence against change through the selection it makes within new information by rejecting information capable of calling into question its accumulated information, if exposed to it accidentally or by force, and especially by avoiding exposure to such information. One only has to think, for example, of homogamy, the paradigm of all the 'choices' through which the *habitus* tends to favour experiences likely to reinforce it (or the empirically confirmed fact that people tend to talk about politics with those who have the same opinions). Through the systematic 'choices' through which the *habitus* tends to protect itself from crises and critical challenges by providing itself with a milieu to which it is as pre-adapted as possible, that is, a relatively constant universe of situations tending to reinforce its dispositions by offering a market most favourable to its products. And once again it is the most paradoxical property of the *habitus*, the unchosen principle of all 'choices', that yelds the solution to the information needed in order to avoid information. The schemes of perception and appreciation of the *habitus* of a non-conscious, unwilled avoidance, whether it results automatically from the conditions of existence (for example, spatial segregation) or has been produced by a strategic intention (such as avoidance of 'bad company' or 'unsuitable books') originating from adults themselves formed in the same conditions. (Bourdieu 1990: 60-61)

Avoiding exposure to disruptive information. #AVOIDANCE of "bad company" or "unsuitable books".

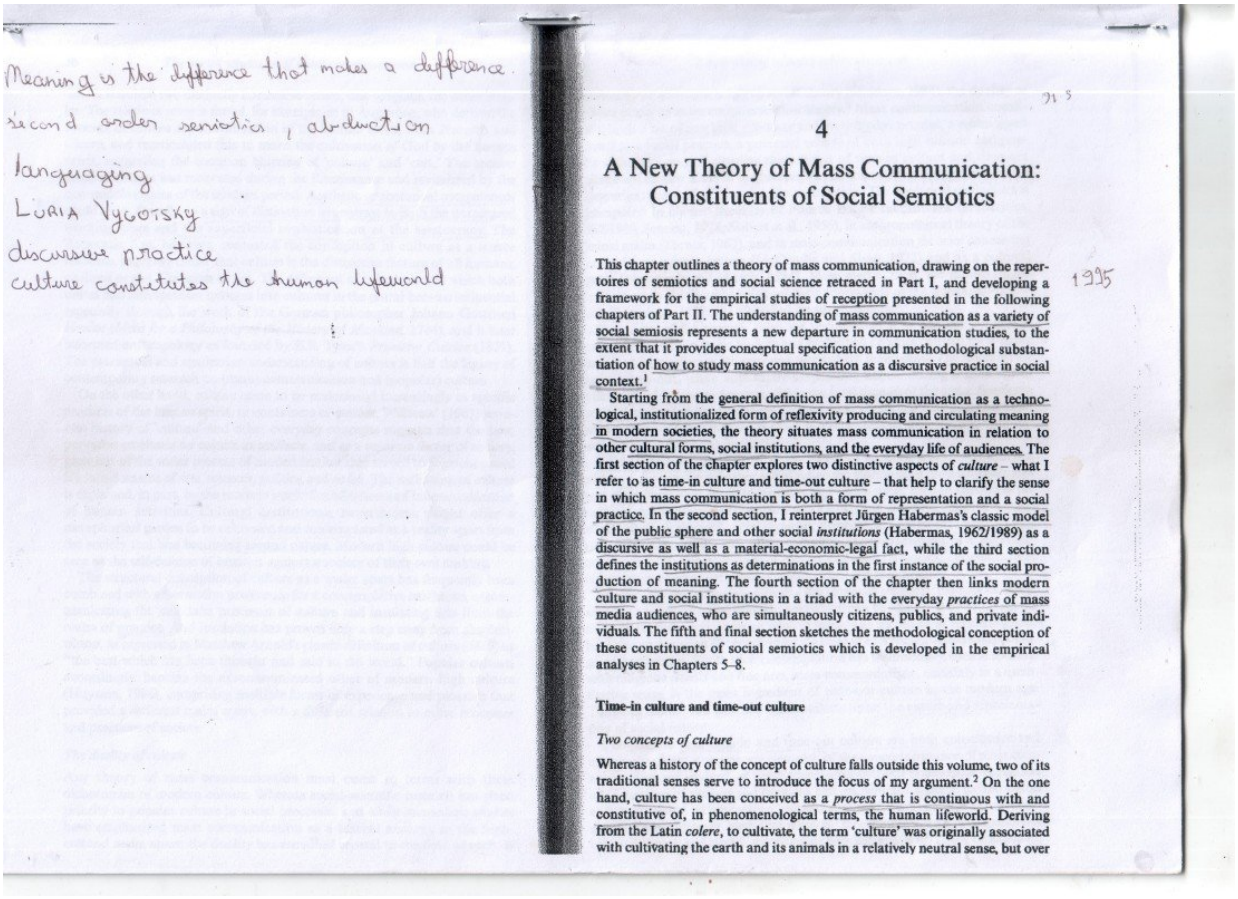
Meaning is the difference that makes a difference
second order semiotics, abduction
languaging
LURIA VYGOTSKY
discursive practice
culture constitutes the human lifeworld

4

A New Theory of Mass Communication: Constituents of Social Semiotics

1995

This chapter outlines a theory of mass communication, drawing on the repertoires of semiotics and social science retraced in Part I, and developing a framework for the empirical studies of reception presented in the following chapters of Part II. The understanding of mass communication as a variety of social semiosis represents a new departure in communication studies, to the extent that it provides conceptual specification and methodological substantiation of how to study mass communication as a discursive practice in social context.[1]

Starting from the general definition of mass communication as a technological, institutionalized form of reflexivity producing and circulating meaning in modern societies, the theory situates mass communication in relation to other cultural forms, social institutions, and the everyday life of audiences. The first section of the chapter explores two distinctive aspects of *culture* – what I refer to as time-in culture and time-out culture – that help to clarify the sense in which mass communication is both a form of representation and a social practice. In the second section, I reinterpret Jürgen Habermas's classic model of the public sphere and other social *institutions* (Habermas, 1962/1989) as a discursive as well as a material-economic-legal fact, while the third section defines the institutions as determinations in the first instance of the social production of meaning. The fourth section of the chapter then links modern culture and social institutions in a triad with the everyday *practices* of mass media audiences, who are simultaneously citizens, publics, and private individuals. The fifth and final section sketches the methodological conception of these constituents of social semiotics which is developed in the empirical analyses in Chapters 5–8.

Time-in culture and time-out culture

Two concepts of culture

Whereas a history of the concept of culture falls outside this volume, two of its traditional senses serve to introduce the focus of my argument.[2] On the one hand, culture has been conceived as a *process* that is continuous with and constitutive of, in phenomenological terms, the human lifeworld. Deriving from the Latin *colere*, to cultivate, the term 'culture' was originally associated with cultivating the earth and its animals in a relatively neutral sense, but over

Jensen, Klaus Bruhn 1995. A New Theory of Mass Communication: Constituents of Social Semiotics. *The Social Semiotics of Mass Communication*. London: Sage Publishing, 55-73.

> The origin of the time-in, time-out terminology is in popular culture, in sports. For example, in ice hockey and basketball coaches can call for a break during which to discuss strategy and tactics with their teams. The point is that such a time-out, while apparently suspending action during a moment of reflexivity, addresses and occurs within the total time-in of the game. Similarly, institutionalized cultural activity sucvh as mass media use may suspend other everyday activity, but still takes place in the context of everyday with reference to specific social institutions.
>
> I define *time-in culture*, first, as the aspect of semiosis which is continuous with and constitutive of other social practices. Comprising the many premises and procedures that serve to orient social interaction, time-in culture is the medium representing and incorporating agency and structure within a context of action. Such situated social semiosis, drawing on face-to-face interactions, mass communication, and other communicative encounters, is a necessary condition for the reproduction of meaningful social relations. Time-in culture is a practice of representation enabling other social action.
>
> Second, I define *time-out culture* as the aspect of semiosis that may be designated as a separate social practice, and which can be identified by social agents as such. It places reality on an explicit agenda as an object of reflexivity, and provides an occasion for contemplating oneself in a social, existential, or religious rituals and fine arts, mass communication, certainly in a quantitative sense, is the main ingredient of time-out culture in the modern age. Time-out culture is a practice which reflects upon the nature and representation of social reality. (Jensen 1995: 57)

Definitions of time-in and time-out culture. First is more prone to dialogue, second towards monologue. In Berger

and Luckmanns terms, time-in would be everyday life as such, and time-out as a problematic episode or an enclave of meaning whereupon to comtemplate everyday reality.

> The social-semiotic alternative is to conceive time-out meaning as constituted in conjuction with time-in meaning, by necessity enacting a social purpose with reference to historical context. Communities of communication and inquiry cannot step outside of society or history, but in embracing that condition of semiosis, they participate in the construction of both history and society. (Jensen 1995: 61)

Action's embeddedness in culture.

> The concept of 'discourse"is the legacy of textual scholarship in Western philosophy, humanities, and the Logos tradition generally. The assumption has been that language is the primary medium of interchange between humans and reality - in processes of perception, cognition, and action. Contemporary semiotics transcends this position, first, by placing an equal emphasis on other semiotic systems, and, secondly, by studying not just religious, scholarly, or literary 'works,' but equally the contextual, social uses of signs. Discourses, then, is said to include everyday interaction and forms of consciousness, constituting the medium of social construction of reality (Berger and Luckmann, 1966). Hence I define discourse as the use of language and other semiotic systems in social contexts, including reflexive practices such as science and time-out culture. It is through discourse that reality becomes intersubjective as an object of scientific analysis and social conflict. (Jensen 1995: 64)

A note on discourse and other sign systems.

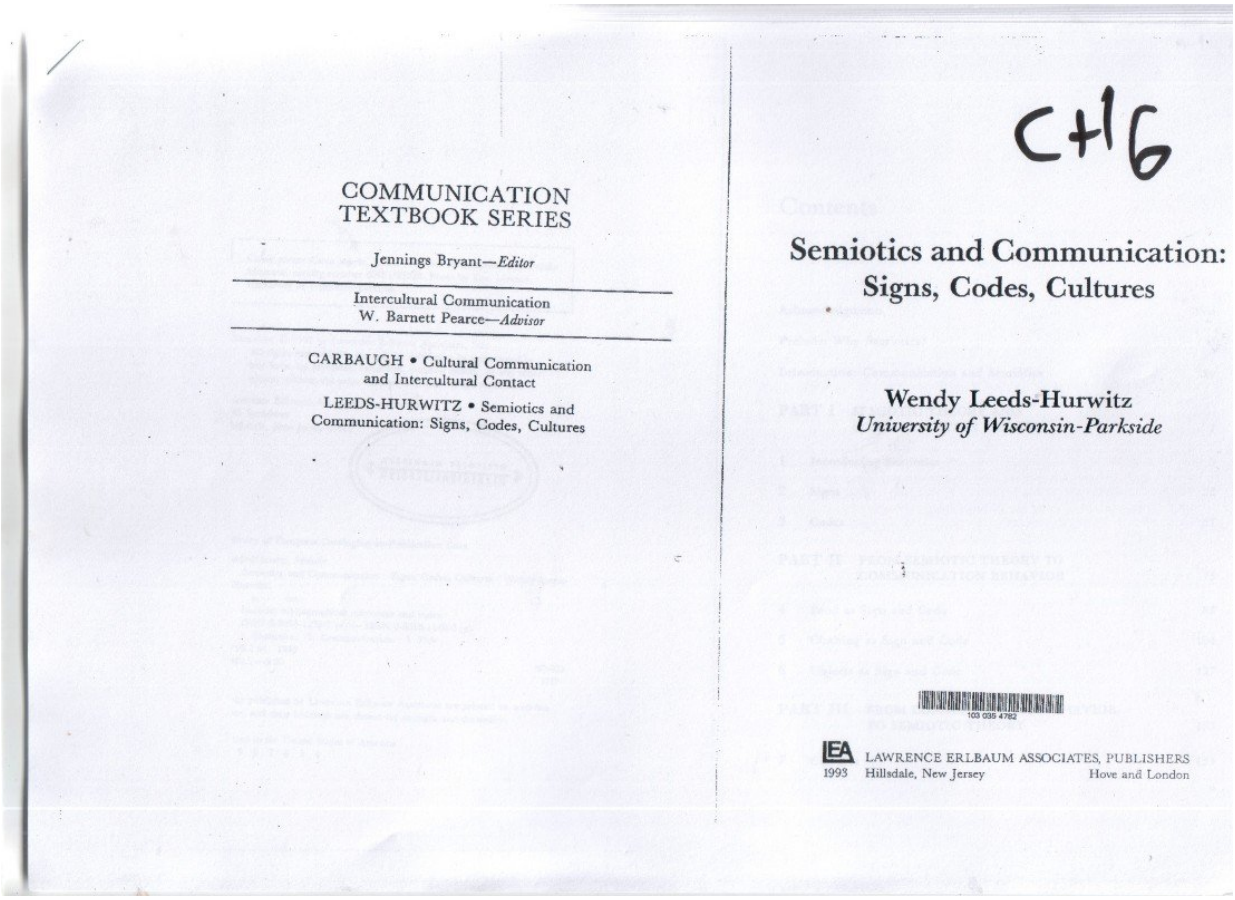

Leeds-Hurwitz, Wendy 1993. *Semiotics and Communication: Signs, Codes, Cultures*. Hillsdale: Lawrence Erlbaum Associates.

From Semiotic Theory to Communication Behavior

> A third reason to study food, clothing, and objects is that *food, clothing, and objects are clearly utilized as forms of communication, thus they are appropriate topics for communication researchers to study*. The majority of the theoretical work in communication explicitly considering semiotics, signs, or coders, analyzes language almost exclusively. However, it is equally possible to apply these concepts to the study of social interaction, incorporating the study of nonverbal behavior with the analysis of language. A parallel to the early study of kinesics, proxemics, and paranalguage can be pointed out.
> Today these are understood to be major aspects of a particular part of the field of communication and granted their own label, nonverbal communicaion, although their potential value remained unrecognized for many years. Food, clothing, and objects are largely new, potentially critical, aspects of the field of communication. (Leeds-Hurwitz 1993: 75-76)

Nonverbal communication in communication theory.

Objects as Sign and Code (Chapter 6)

> There are many types of objects. An object can be any one of the following: a *tool* (useful for something), a *commodity* (having exchange value), or a *sign* (having social value). Or it can be all of these at once. (Leeds-Hurwitz 1993: 128)

An important distinction for further discussion on nonverbal capital.

Culture (Chapter 7)

> The majority of semiotic theory fails to make this final analytical step, to move beyond a single code to the culture as a whole and beyond to the mutual influences existing among cultures. As was pointed out earlier, semiotic writing tends to be abstract, more often discussing details of terminology than analyzing concrete behavior. Such discussions have not generally required a larger analytic set than the code. (Leeds-Hurwitz 1993: 157)

A note on semiotic theorizing.

> Buried within the concept of continuity is the assumption that the meaning(s) associated with a particular sign is (are) shared by participants and observers. And yet, signs are polysemous, capable of conveying multiple meanings simultaneously. The concept of *layering* is a logical consequence of polysemy. When an old sign acquires a new meaning yet retains the original meaning as well, that is layering. Layering results primarily either from extended use of a sign over time (so there is opportunity of elaboration) or from multiple audiences using the same sign, attributing different meaning to carious characteristics. (Leeds-Hurwitz 1993: 161)

Layering and polysemy.

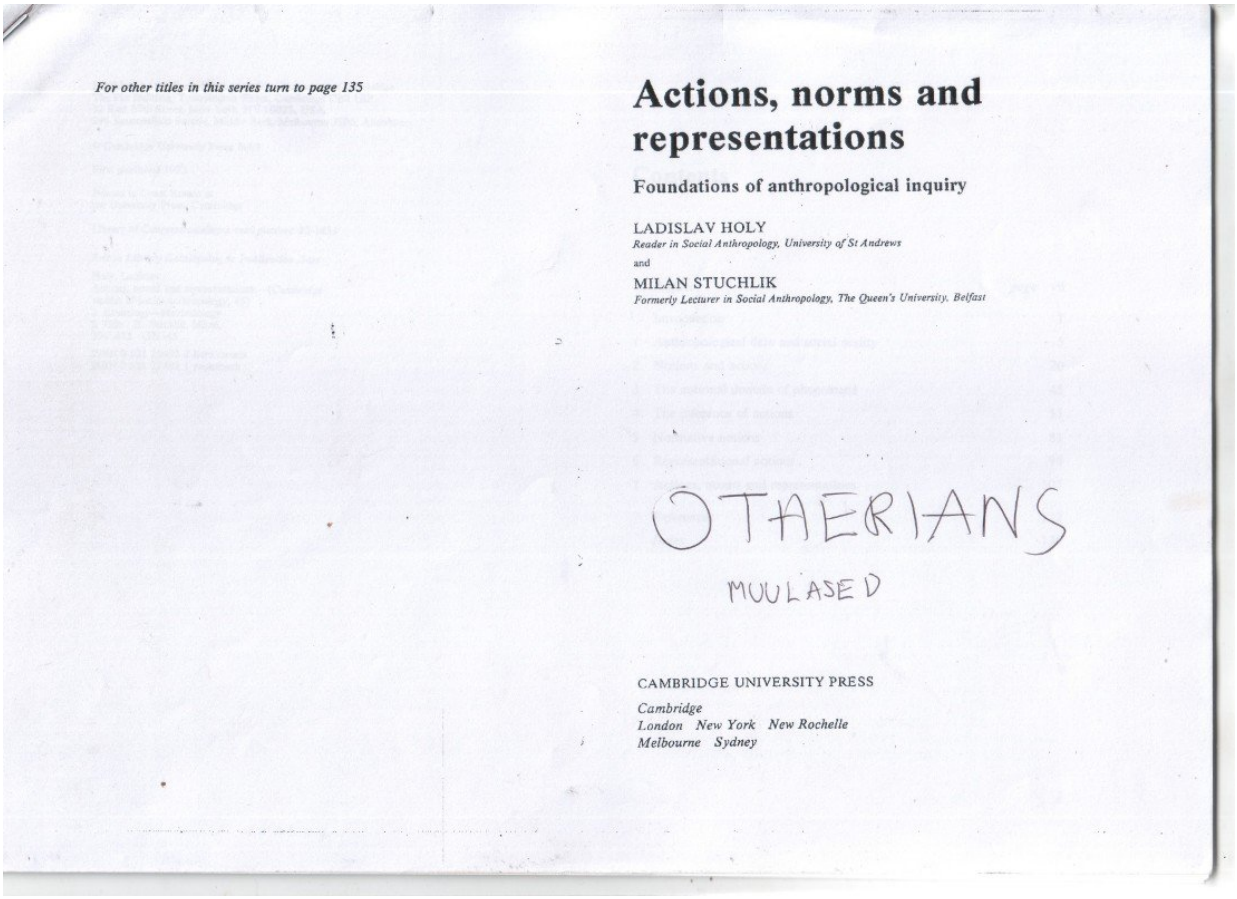

For other titles in this series turn to page 135

Actions, norms and representations

Foundations of anthropological inquiry

LADISLAV HOLY
Reader in Social Anthropology, University of St Andrews
and
MILAN STUCHLIK
Formerly Lecturer in Social Anthropology, The Queen's University, Belfast

OTHERIANS

MUULASED

CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS
Cambridge
London New York New Rochelle
Melbourne Sydney

Holý, Ladislav and Milan Stuchlík 1983. *Actions, norms and representations: Foundations of anthropological inquiry*. Cambridge: Cambridge University Press.

Notions and actions (Chapter 2)

To circumscibe meaning, we suggest that it has to do with the processes of understanding, interpretation and expression. It concerns the modes through which people make sense in and of their worlds. When we talk about meaning, we talk about ways in which people understand their world and communicate about it with one another (Dolgin, Kemnitzer and Schneider 1977: 4). Thus, there are two components of meaning: the agents who endow things with meaning and perceive meanings, and the contents of meaning or messages. It is the respective stress on these components which distinguishes the two above-mentioned types of approaches, those based on formal linguistics focusing on the message itself, and the phenomenological, intuitionist, Marxist or hermeneutical approaches that tend to focus on the situated actor.

For the structuralist approaches, this holds to such an extent that we can speak about disregarding the actors' interpretative procedures almost entirely. This derives from the basic methodological assumption that the whole culture is structured in a way similar or indentical to the language: 'The indices in non-verbal communication systems, like the seound elements in spoken language, do not have meaning as isolates but only as members of sets. A sign or symbol only acquires meaning when it is discriminated from some other contrary sign or symbol' (Leach 1976: 49). This is the basis of what Turner calls the positional meaning of symbols (Turner 1967: 50-52). When paying attention to the manner in which the object or activity assigned symbolic value is placed or arranged vis-a-vis similar objects or activities, the 'observer finds in the relations between one symbol and other symbols an important source of meaning'

(Turner 1972: 1102, 1103). Meaning is understood here not in the sense in which people understand their world and communicate about it with one another but in the sense of the constitution and interrelation of phenomena (objects, persons, relations, etc.). The positional dimension of symbols reveals meaning not only of particular symbols but also of the whole ritual process in which the symbols are employed. (Holy & Stuchlik 1983: 24)

Compare to Darwin's notion of antithesis.

In Leach's taxonomy, the sorcerer's fallacy lies in treating the victim's hair, not as a metaphoric symbol but as a metonymic sign, and then handling the imputed sign as if it were a natural index. The fallacy is compounded by finally treating the supposed natural index as a signal capable of triggering off automatic consequences at a distance (Leach 1976: 31). One of the sorcerer's mistakes which to this is that he does not allow 'for the fact that the victim's hair, when separated from its proper context on the victim's head, changes its "meaning"' (Leach 1976: 33). (Holy & Stuchlik 1983: 27)

Semiosis in magic, explained.

If we do not want simply to observe and report physical movements of people in temporal and spatial sequences, but to study and explain their actions, we can do it only by relating them, implicitly or explicitly, to some notions about such movements, to knowledge, beliefs, ideas or ideals, etc. In practical terms, this means that even when we talk about the study of actions we are necessarily talking about some relationship between actions and notions.
It is in the way actions and notions are related that the second major ambiguity or confusion in the study of actions exists. In the preceeding chapter, we pointed out that quite often verbal statements and observed actions are taken by the researcher to have the same informative status, i.e. to convey information about the same thing. Such treatment of data is possible only if it is assumed that there is some existing reality behind them: social structure, system, form of life, or whatever other term the analyst prefers to use. Both verbal statements and observed actions are veiwed as manifestationf of that structure and, therefore, as informing about its existence and shape in the same way. In theory, very few anthropologists would disagree nowadays with the proposition that structure is at best a property of data. In practice, however, quire a large number of anthropological analyses have been guided by the Durkheimian notion of society as the objective reality making itself manifest in both the verbal statements and the actions of its members. This notion is reaffirmed every time we assume that the verbal statements of the actor, which inform us about their knowledge, are direct and unproblematic descriptions of their behavioural reality, or, in other words, when we confuse the study of actions with the undifferentiated data. (Holy & Stuchlik 1983: 36)

Explaining physical movements as actions in relation with notions.

The notions about actions, explanations for actions, people's theories and ways of accounting for actions, are considered as highly subjective and essentially not related to actions: they can be discarded and the actions will still remain what they objectively are. In their objective form, they can be better explained on the grounds of the researcher's notions. We suggest that such a procedure removes the research from the sphere of social science, because it denies the basic social nature of the phenomena under study. If people's actions are not viewed in terms of their intentions and reasons, then they must be viewed in terms of some external forces or causes of which the people themselves are unaware. Any research carried out along these lines is research into those external causes or forces: the actors are reduced to the role of accidental performers. (Holy & Stuchlik 1983: 43)

The problem with not accounting for notions in explaining actions.

Normative notions (Chapter 5)

> Yet the assumption of the intentionality of behaviour has been objected to on the grounds that a large category of actions is performed '...without any effort of will, without resolving or deliberating whether to do them, unintentionally, nonvoluntarily, for no purpose, etc.' (White 1968: 7). It would seem, however, that this objection rests on a certain confusion of the characteristics of behaviour. If 'without resolving or deliberating' is supposed to be identical with 'unintentionally' or 'for no purpose', then it is an untenable identification. Deliberation need not be a perpetually repeated process. For some actions, it can be done only once or a few times, after which the action becomes automatic. But this does not mean that it has no purpose or goal. Equally, the fact that the action is performed nonvoluntarily, does not say anything about its goal-orientation or purposiveness or the intentionality of its performance. A schoolboy may do his homework quire involuntarily, in the sense that he would prefer to do something else, yet he is perfectly aware of the purpose of his action and of the goal which will terminate it. (Holy & Stuchlik 1983: 84)

A note on intentionality and automaticity.

> Although, ultimately, the norms are generated by the interactions, the relationship between any given interaction and a norm which is conceived of as determining, guiding or regulating it does not necessarily have to be a direct one. A norm behind any given interaction can emerge not only as a direct cultural response to an ongoing social process but also as the result of an overall adjustment of the whole normative system to the events which are taking place in the given society. (Holy & Stuchlik 1983: 96)

A note on the generation of norms in interaction.

Representational notions (Chapter 6)

> Although people's ideas about the social processes in which they are involved are an important part of every representational model, representations are not merely descriptive. People hold notions not only about what the state of affairs actually is: they also hold specific social theories which are statements of basic values and whose important components are ideas about what the state of affairs ought to be. Such notions are usually called ideologies. (Holy & Stuchlik 1983: 100)

Representational notions may be prescriptive or ideological.

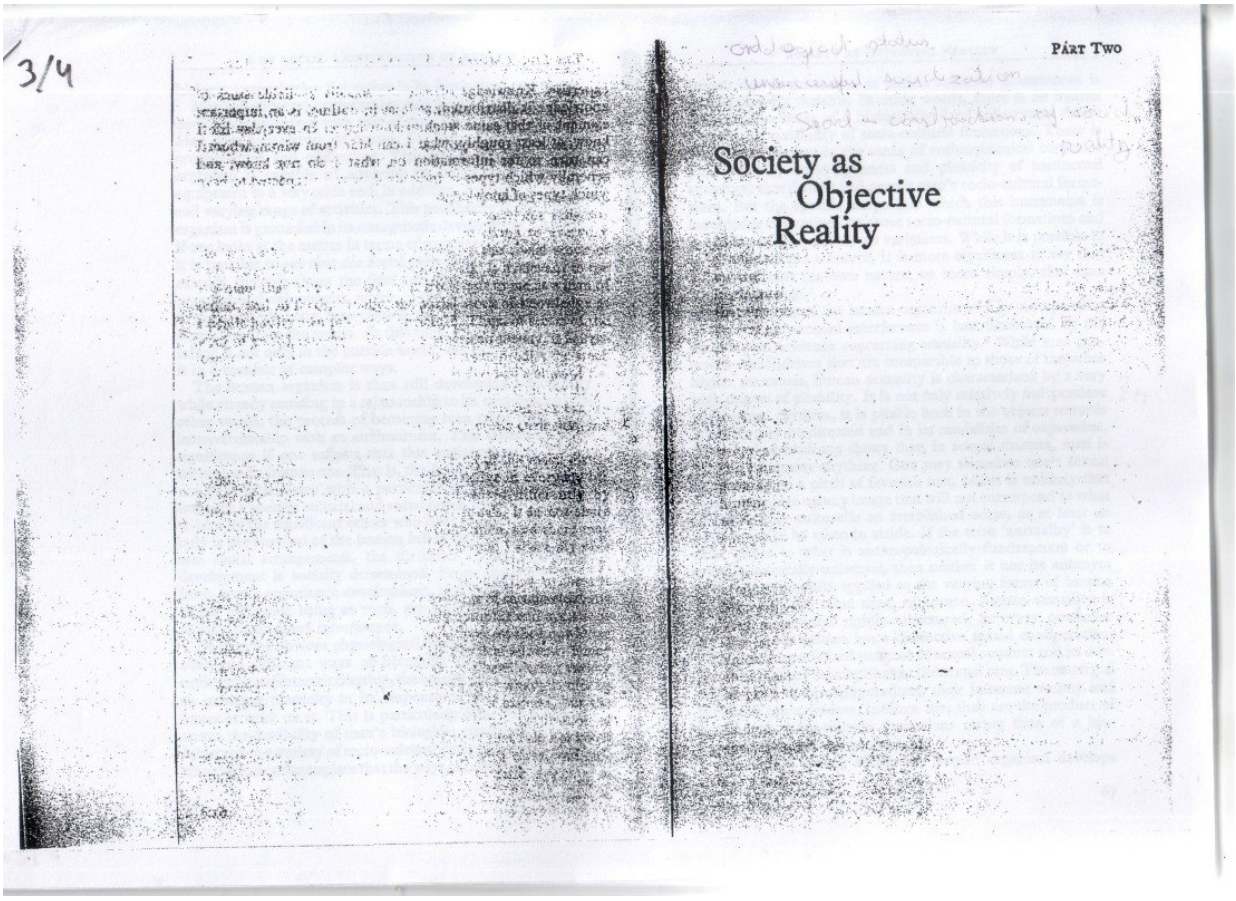

Berger, Peter L. and Thomas Luckmann 1966. *The social construction of reality : a treatise in the sociology of knowledge*. New York: Doubleday.

The Reality of Everyday Life (Chapter 1)

> The reality of everyday life is organized around the 'here' of my body and the 'now' of my present. This 'here and now' is the focus of my attention to the reality of everyday life. What is 'here and now' presented to me in everyday life is not, however, exhausted by these immediate presences, but embraces phenomena that are not present 'here and now'. This means that I experience everyday life in terms of differing degrees of closeness and remoteness, both spatially and temporally. Closest to me is the zone of everyday life that is directly accessible to my bodily manipulation. This zone contains the world within my reach, the world in which I act so as to modify its reality, or the world in which I work. In this world of working my consciousness is dominated by the pragmatic motive, that is, my attention to this world is mainly determined by what I am doing, have done or plan to do in it. In this way it is *my* world *par excellence*. I know, of course, that the reality of everyday life contains zones that are not accessible to me in this manner. But either I have no pragmatic interest in these zones or my interest in them is indidrect in so far as they may be, potentially, manipulative zones for me. Typically, my interest in the far zones is less intense and certainly less urgent. (Berger & Luckmann 1966: 36)

The zone of bodily manipulation.

> As long as the routines of everyday life continue without interruption they are apprehended as unproblematic.

> But even the unproblematic sector of everyday reality is so only until further notice, that is, until its continuity is interrupted by the appearance of a problem. When this happens, the reality of everyday life seeks to integrate the problematic sector into what is already unproblematic. Common-sense knowledge contains a variety of instructions as to how this is to be done. For instance, the others with whom I work are unproblematic to me as long as they perform their familiar, taken-for-granted routines - say, typing away at desks next to mine in my office. They become problematic if they interrpt these routines - say, huddling together in a corner and talking in whispers. As I inquire about the meaning of this unusual activity, there is a variety of possibilities that my common-sense knowledge is capable of reintegrating into the unproblematic routines of everyday life: they may be consulting on urgent instructions from the boss, and so on. On the other hand, I may find that they are discussing a union directive to go on strike, something as yet outside my experience but still well within the range of problems with which my common-sense knowledge can deal. (Berger & Luckmann 1966: 38)

Their example of a problematic situation involves nonverbal behavior.

Social Interaction in Everyday Life (Chapter 2)

> The most important experience of others takes place in the face-to-face situation, which is the prototypical case of social interaction. All other cases are derivatives of it.
> In the face-to-face situation the other is appresented to me in a vivid present I am appresented to him. My and his 'here and now' continuously impinge on each other as long as the face-to-face situation continues. As a result, there is a continuous interchange of my expressivity and his. I see him smile, then react to my frown by stopping the smile, then smiling again as I smile, and so on. Every expression of mine is oriented towards him, and vice versa, and this continuous reciprocity of expressive acts is simultaneously available to both of us. This means that, in the face-to-face situation, the other's subjectivity is available to me through a maximum of symptoms. To be sure, I may misinterpret some of these symptoms. I may think that the other is smiling while in fact he is smirking. Nevertheless, no other form of social relating can reproduce the plenitude of symptoms of subjectivity present in the face-to-face situation. Only here is the other's subjectivity emphatically 'close'. All other forms of relating to the other are, in varying degrees, 'remote'. (Berger & Luckmann 1966: 43)

Face-to-face encounters involve nonverbal exchanges which makes realities impinge on each other.

Language and Knowledge in Everyday Life (Chapter 3)

> Human expressivity is capable of objectivation, that is, it manifests itself in products of human activity that are available both to their producers and to other men as elements of a common world. Such objectivations serve as more or less enduring indices of the subjective processes of their producers, allowing their availability to extend beyond the face-to-face situation in which they can be directly apprehended. For instance, a subjective attitude of anger is directly expressed in the face-to-face situation by a variety of bodily indices - facial mien, general stance of hte body, specific movements of arms and feet, and so on. These indices are continuously available in the face-to-face situation, which is precisely why it affords me the optimal situation for gaining access to another's subjectivity. The same indices are incapable of surviving beyond the vivid present of the face-to-face situation. (Berger & Luckmann 1966: 49)

Nonverbal communication here phrased as bodily indices.

> Signs are clustered in a number of systems. Thus there are systems of gesticulatory signs, of patterned bodily movements, of various sets of material artefacts, and so on. Signs and sign systems are objectivations in the sense of being objectively available beyond the expression of subjective intentions 'here

and now'. This 'detachability' from the immediate expressions of subjectivity also pertains to signs that require the mediating presence of the body. Thus performing a dance that signifies aggressive intent is an altogether different thing from snarling or clenching fists in an outburst of anger. The latter acts express my subjectivity 'here and now', while the former can be quite detached from this subjectivity - I may not be angry or aggressive at all at this point but merely taking part in the dance because I am paid to do so on behalf of someone else who *is* angry. In other words, the dance can be detached from the subjectivity of the dance in a way in which the snarling *cannot* from the snarler. Both dancing and snarling are manifestations of bodily expressivity, but only the former has the character of an objectively available sign. Signs and sign systems are all characterized by 'detachability', but they can be differentiated in terms of the degree to which they may be detached from face-to-face situations. Thus a dance is evidently less detached than a material arfifact signifying the same subjective meaning. (Berger & Luckmann 1966: 51)

Detachability of nonverbal signs.

3.6.4 Filmisemiootika lugemine (2012-06-11 11:37)

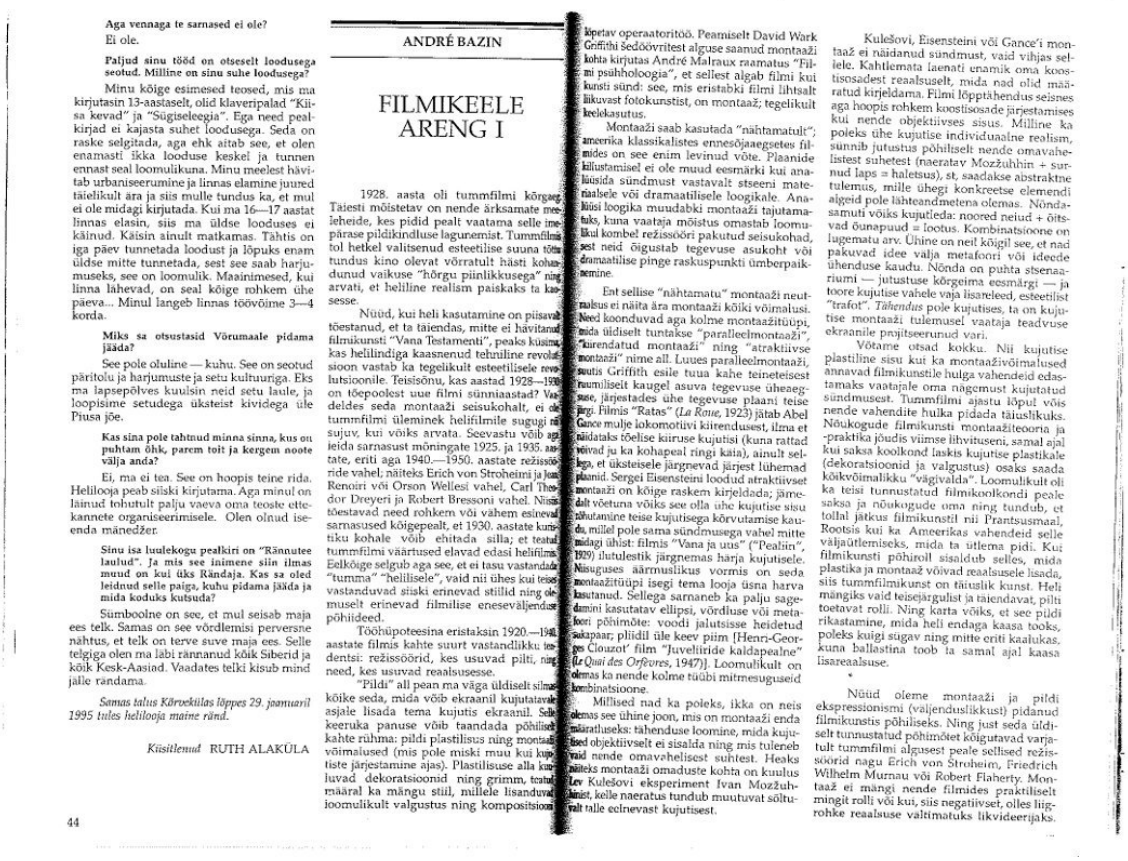

Aga vennaga te sarnased ei ole?
Ei ole.

Paljud sinu tööd on otseselt loodusega seotud. Milline on sinu suhe loodusega?

Minu kõige esimesed teosed, mis ma kirjutasin 13-aastaselt, olid klaveripalad "Kiisa kevad" ja "Sügiseleegia". Ega need pealkirjad ei kajasta suhet loodusega. Seda on raske selgitada, aga ehk aitab see, et olen enamasti ikka looduse keskel ja tunnen ennast seal loomulikuna. Minu meelest hävitab urbaniseerumine ja linnas elamine juured täielikult ära ja siis mulle tundus ka, et mul ei ole midagi kirjutada. Kui ma 16—17 aastat linnas elasin, siis ma üldse looduses ei käinud. Käisin ainult matkamas. Tähtis on iga päev tunnetada loodust ja lõpuks enam üldse mitte tunnetada, sest see saab harjumuseks, see on loomulik. Maainimesed, kui linna lähevad, on seal kõige rohkem ühe päeva... Minul langeb linnas töövõime 3—4 korda.

Miks sa otsustasid Võrumaale pidama jäädа?

See pole olulire — kuhu. See on seotud päritolu ja harjumuste ja setu kultuuriga. Eks ma lapsepõlves kuulsin neid setu laule, ja loopisime setudega üksteist kividega üle Piusa jõe.

Kas sina pole tahtnud minna sinna, kus on puhtam õhk, parem toit ja kergem noote välja anda?

Ei, ma ei tea. See on hoopis teine rida. Helilooja peab siiski kirjutama. Aga minul on lainud tohutult palju vaeva oma teoste ettekannete organiseerimisele. Olen olnud iseenda mänedžer.

Sinu isa luulekogu pealkiri on "Rännutee laulud". Ja mis see inimene siin ilmas muud on kui üks Rändaja. Kas sa oled leidnud selle paiga, kuhu pidama jäädа ja mida koduks kutsuda?

Sümboolne on see, et mul seisab maja ees telk. Samas on see võrdlemisi perversne nähtus, et telk on terve suve maja ees. Selle telgiga olen ma läbi rännanud kõik Siberid ja kõik Kesk-Aasiad. Vaadates telki kisub mind jälle rändama.

Samas talus Kõrvekülas lõppes 29. jaanuaril 1995 tules helilooja maine rändamine.

Küsitlenud RUTH ALAKÜLA

44

ANDRÉ BAZIN

FILMIKEELE ARENG I

1928. aasta oli tummfilmi kõrgaeg. Täiesti mõistetav on nende ärksamate meeleheide, kes pidid pealt vaatama selle imepärase pildikindluse lagunemist. Tummfilmitol hetkel valitsenud esteetilise suuna tõttundus kino olevat võrratult hästi kohanedunud vaikuse "hõrgu piinlikkusega" ningarvati, et heliline realism paiskaks ta kaosesse.

Nüüd, kui heli kasutamine on piisavalt tõestanud, et ta täiendas, mitte ei hävitanud filmikunsti "Vana Testamenti", peaks küsimakas helilindiga kaasnenud tehniline revolutsioon vastab ka tegelikult esteetilisele revolutsioonile. Teisisõnu, kas aastad 1928—1930 on tõepoolest uue filmi sünniaastad? Vaidledes seda montaaži seisukohalt, ei oletummfilmi üleminek helifilmile sugugi näsujuv, kui võiks arvata. Seevastu võib aga leida sarnasust mõningate 1925. ja 1935. aastate, eriti aga 1940.—1950. aastate režissööride vahel; näiteks Erich von Stroheimi ja JeanRenoiri või Orson Wellesi vahel, Carl Theodor Dreyeri ja Robert Bressoni vahel. Nissetõestavad need rohkem või vähem eelnevalsarnasused kõigepealt, et 1930. aastate kuristiku kohale võib ehitada silla; et teatudtummfilmi väärtused elavad edasi helifilmis. Eelkõige selgub aga see, et ei tasu vastandada"tumma" "helilisele", vaid nii ühes kui teisesvastanduvad siiski erinevad stiilid ning olemuselt erinevad filmilise eneseväljenduse põhiideed.

Tööhüpoteesina eristaksin 1920.—1940.aastate filmis kahte suurt vastandlikku tendentsi: režissöörid, kes usuvad pilti, ningneed, kes usuvad reaalsusesse.

"Pildi" all pean ma väga üldiselt silmas kõike seda, mida võib ekraanil kujutatavalegi asjale lisada tema kujutis ekraanil. Selle keeruka panuse võib taandada põhiliselt kahte rühma: pildi plastilisus ning montaaž(võimalused (mis pole miski muu kui kujutiste järjestamine ajas). Plastilisuse alla kuuluvad dekoratsioonid ning grimm, teatudmäaral ka mängu stiil, millele lisanduvadjoomulikult valgustus ning kompositsioon

lõpetav operaatoritöö. Peamiselt David Wark Griffithi šedöövritest alguse saanud montaaži kohta kirjutas André Malraux raamatus "Filmi psühholoogia", et sellest algab filmi kui kunsti sünd: see, mis eristabki filmi lihtsalt liikuvast fotokunstist, on montaaž; tegelikult keelekasutus.

Montaaži saab kasutada "nähtamatult"; ameerika klassikalistes ennesõjaaegsetes filmides on see enim levinud võte. Plaanide killustamisel ei ole muud eesmärki kui analüüsida sündmust vastavalt stseeni materiaalsele või dramaatilisele loogikale. Analüüsi loogika muudabki montaaži tajutamatuks, kuna vaataja mõistus omastab loomulikul kombel režissööri pakutud seisukohad, sest neid õigustab tegevuse asukoht või dramaatilise pinge raskuspunkti ümberpaiknemine.

Ent sellise "nähtamatu" montaaži neutraalsus ei näita ära montaaži kõiki võimalusi. Need koonduvad aga kolme montaažitüüpi, mida üldiselt tuntakse "paralleelmontaaži", "kiirendatud montaaži" ning "atraktiivse montaaži" nime all. Luues paralleelmontaaži, suutis Griffith esile tuua kahe teineteisest ruumiliselt kaugel asuva tegevuse ühenegatsioon, järjestades ühe tegevuse plaani teise järgi. Filmis "Ratas" (*La Roue*, 1923) jätab Abel Gance mulje lokomotiivi kiirendusest, ilma et näidataks tõelise kiiruse kujutisi (kuna rattad võivad ju ka kohapeal ringi käia), ainult selle järgi, et üksteisele järgnevad järjest lühemad plaanid. Sergei Eisensteini loodud atraktiivset montaaži on kõige raskem kirjeldada; jämedalt võetuna võiks see olla ühe kujutise sisu rikastamine teise kujutisega kõrvutamise kaudu, millel pole sama sündmusega vahel mitte midagi ühist: filmis "Vana ja uus" ("Pealtin", 1929) ilutulestik järgnemas härja kujutisele. Nii suguses äärmuslikus vormis on seda montaažitüüpi isegi tema looja üsna harva kasutanud. Sellega sarnaneb ka palju sagedamini kasutatav ellipsi, võrdluse või metafoori põhimõte: voodi jalutsisse heidetud sukapaar; pliidil üle keev piim [Henri-Georges Clouzot' film "Juveliiride kaldapealne" (*Le Quai des Orfèvres*, 1947)]. Loomulikult on olemas ka nende kolme tüübi mitmesuguseid kombinatsioone.

Millised nad ka poleks, ikka on neis olemas see ühine joon, mis on montaaži enda määratluseks: tähenduse loomine, mida kujutised objektiivselt ei sisalda ning mis tuleneb vaid nende omavahelisest suhtest. Heaks näiteks montaaži omaduste kohta on kuulus Lev Kulešovi eksperiment Ivan Mozžuhhinist, kelle naeratus tundub muutuvat sõltuvalt talle eelnevast kujutisest.

Kulešovi, Eisensteini või Gance'i montaaž ei näidanud sündmust, vaid vihjas sellele. Kahtlemata laenati enamik oma koostisosadest reaalsuselt, mida nad olid määratud kirjeldama. Filmi lõpptähendus seisnes aga hoopis rohkem koostisosade järjestamises kui nende objektiivses sisus. Milline ka poleks ühe kujutise individuaalne realism, sünnib jutustus põhiliselt nende omavahelistest suhetest (naeratav Mozžuhhin + surnud laps = haletsus), st, saadakse abstraktne tulemus, mille ühegi konkreetse elemendi algeid pole lähteandmetena olemas. Nõndasamuti võiks kujutleda: noored neiud + õitsvad õunapuud = lootus. Kombinatsioone on lugematu arv. Ühine on neil kõigil see, et nad pakuvad idee välja metafoori või ideede ühenduse kaudu. Nõnda on puhta stsenaariumi — jutustuse kõrgeima eesmärgi — ja toore kujutise vahele vaja lisareleed, esteetilist "trafot". *Tähendus* pole kujutises, ta on kujutise montaaži tulemusel vaataja teadvuse ekraanile projitseerunud vari.

Võtame otsad kokku. Nii kujutise plastiline sisu kui ka montaaživõimalused annavad filmikunstile hulga vahendeid edastamaks vaatajale oma nägemust kujutatud sündmusest. Tummfilmi ajastu lõput võis nende vahendite hulka pidada täiuslikuks. Nõukogude filmikunsti montaažiteoorias ja -praktikas jõudis viimse lihvituseni, samal ajal kui saksa koolkond laskis kujutise plastikale (dekoratsioonid ja valgustus) osaks saada kõikvõimalikku "vägivalda". Loomulikult oli ka teisi tunnustatud filmikoolkondi peale saksa ja nõukogude oma ning tundub, et tollal jätkus filmikunstil nii Prantsusmaal, Rootsis kui ka Ameerikas vahendeid selle väljaütlemiseks, mida ta ütlema pidi. Kui filmikunsti põhiroll sisaldub selles, mida plastika ja montaaž võivad reaalsusele lisada, siis tummfilmikunst on täiuslik kunst. Heli mängiks vaid teisejärgulist ja täiendavat, pilti toetavat rolli. Ning karta võiks, et see pildi rikastamine, mida heli endaga kaasa tooks, poleks kuigi sügav ning mitte eriti kaalukas, kuna ballastina toob ta samal ajal kaasa lisareaalsuse.

*

Nüüd oleme montaaži ja pildi ekspressionismi (väljendusliikust) pidanud filmikunstis põhiliseks. Ning just seda üldiselt tunnustatud põhimõtet kõigutavad varjatult tummfilmi algusest peale sellised režissöörid nagu Erich von Stroheim, Friedrich Wilhelm Murnau või Robert Flaherty. Montaaž ei mängi nende filmides praktiliselt mingit rolli või kui, siis negatiivset, olles liigrohke reaalsuse valtimatuks likvideerijaks.

Bazin, André 1997a. Filmikeele areng I. *Teater. Muusika. Kino*. 10, 44-47.

Montaaži saab kasutada "nähtamatult"; ameerika klassikalistes ennesõjaaegsetes filmides on see enim levinud võte. Plaanide killustamisel ei ole muud eesmärki kui analüüsida sündmust vatavalt stseenide materiaalsele või dramaatilisele loogikale. Analüüsi loogika muudabki montaaži tajumatuks, kuna **vaataja mõistus omastab loomulikul kombel režissööri pakutud seisukohad, sest neid õigustab tegevuse asukoht või dramaatilise pinge raskuspunkti ümberpaiknemine**. (Bazin 1997a: 45)

Fahrenheit 451s juhtub ühel hetkel see, et plaanid killustuvad väga nähtavalt, toimub järsk nihe aegruumis. See on niivõrd selgelt tajutav, jätab mulje halvast montaažist. Samamoodi rongi trepi langemine, millega kaasneb tajutav kaadrilõige.

> Millised nad ka poleks, ikka on neis olemas see ühine joon, mis on montaaži enda määratluseks: **tähenduse loomine, mida kujutised objektiivselt ei sisalda ning mis tuleneb vaid nende omavahelisest suhtest**. Heaks näiteks on montaaži omaduste kohta on kuulus Lev Kulešovi eksperiment Ivan Mozžuhhinist, kelle naeratus tundub muutuvat sõltuvalt talle eelnevast kujutisest. (Bazin 1997a: 45)

Montaaži määratlus tähendusloomena tundub väga semiootiline. Kulešovi eksperiment - mis iseenesest on seotud mitteverbaalse suhtlemisega, on semiootika osakonnas justkui *commonsense knowledge* - tuleks nimega seostada, et järgmine kord kui mõni õppejõud niimuuseas seda mainib ja küsib nime, oskaks vastata.

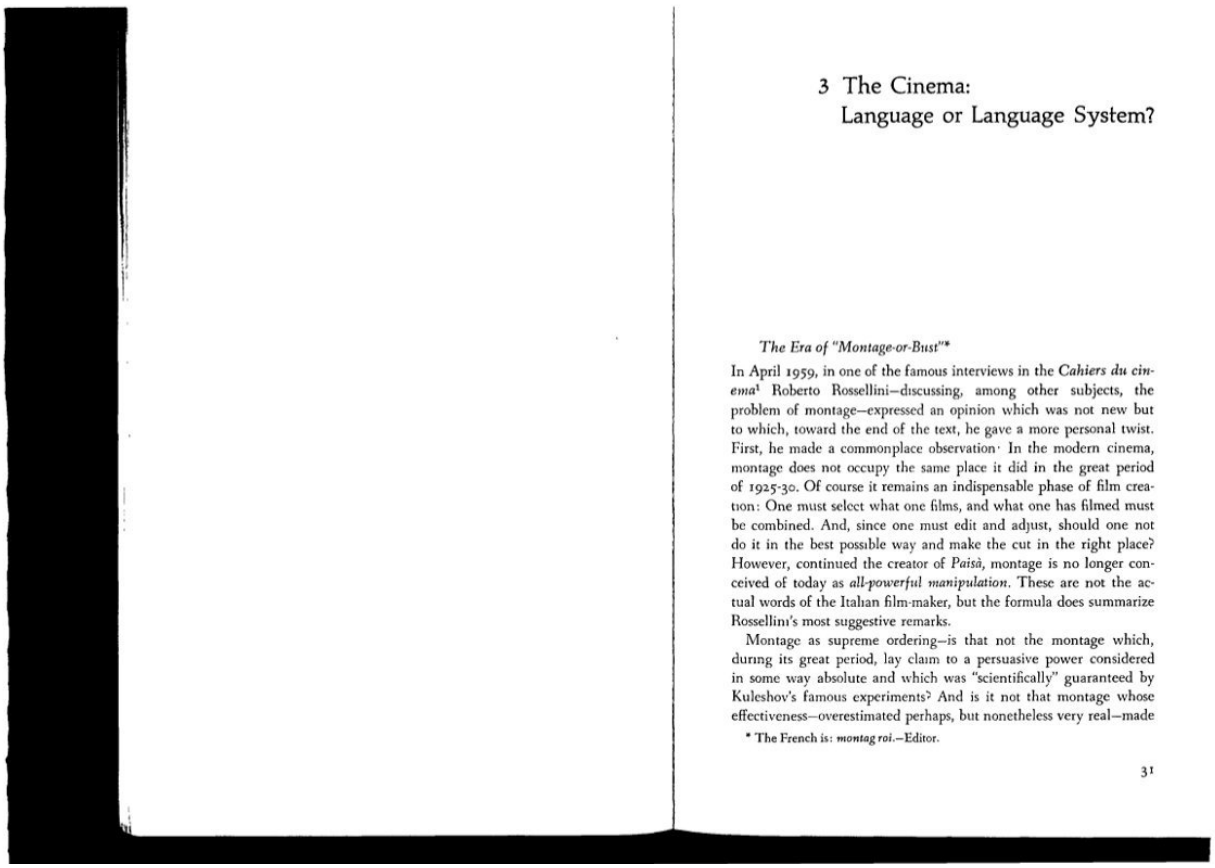

3 The Cinema:
Language or Language System?

*The Era of "Montage-or-Bust"**

In April 1959, in one of the famous interviews in the *Cahiers du cinema*[1] Roberto Rossellini—discussing, among other subjects, the problem of montage—expressed an opinion which was not new but to which, toward the end of the text, he gave a more personal twist. First, he made a commonplace observation: In the modern cinema, montage does not occupy the same place it did in the great period of 1925-30. Of course it remains an indispensable phase of film creation: One must select what one films, and what one has filmed must be combined. And, since one must edit and adjust, should one not do it in the best possible way and make the cut in the right place? However, continued the creator of *Paisà*, montage is no longer conceived of today as *all-powerful manipulation*. These are not the actual words of the Italian film-maker, but the formula does summarize Rossellini's most suggestive remarks.

Montage as supreme ordering—is that not the montage which, during its great period, lay claim to a persuasive power considered in some way absolute and which was "scientifically" guaranteed by Kuleshov's famous experiments? And is it not that montage whose effectiveness—overestimated perhaps, but nonetheless very real—made

* The French is: *montag roi*.—Editor.

31

Metz, Christian 1974. The Cinema: Language or Language system? *Language and Cinema*. *s.l.*: Walter de Gruyter, 31-91.

> Nevertheless there are certain "syntactical procedures" that, after frequent use as *speech*, come to appear in later films as a language system: They have become conventional to a degree. Many people, misled by a kind of reverse anticipation, have antedated the language system; they believed they could understand film because of its syntax, whereas one understands the syntax because one has understood, and only because one has understood, the film. **The inherent intelligibility** of a dissolve or a double exposure cannot clarify the plot of a film unless the spectator has already see other films in which dissolves and

> double exposures were used intelligibly. On the other hand, the narrative force of a plot, which will always be understood only too well - since **it communicates with us in images of the world and of ourselves** - will automatically lead us to understand the double exposure and the dissolve, if not in the first film we see them, at least by the third or fourth. As GIlbert Cohen-Séat has aid, the language of film will always have the advantage of being "already entirely written out in actions and in passions important to us." (Metz 1974: 41)

Siin on päris hea tsitaat filmikeele mõistetavusest ja argument, et me mõistame filmikeelt juhul kui oleme sellega varem kokku puutunud. Teisest käest mõistame filme ka selle tõttu, et need põhinevad jagatud kogemustel - näiteks Fahrenheit 451 puhul mõistame *firemani* esekahtlemist, sest tajume Bradbury ümberpööramisi. Tulemehed põletavad mitte ei kustuta, toru viib üles mitte alla ja rong sõidab õhus, mitte maal.

> ...above all [in silent films] there was the gesticulation in acting, whose true reason for being [...] was not, as has been wrongly said, in the infirmity of the silent image, or in acting habits mechanically inherited from the theater (how to explain that in some silent pictures there is no gesticulation?), but in a subconscious **attempt to speak without words, and to say without verbal language not only what one would have said with it** (which is never entirely impossible), but in *the same way* it would have been said. Thus there came into being **a kind of silent gibberish, simultaneously overexited and petrified, an exuberant gabbing whose every gesture, every bit of mimicry, stood with scrupulous and clumsy literalness for a linguistic unit**, almost always a sentence whose absence, which would not otherwise have been catastrophic, became abundantly obvious when the gesticulated imitation so clearly emphasized it. (Metz 1974: 50)

Arutelu sel teemal, kuidas tummfilmides žestikulatsioon ja kõiksugused muud kehaliigutused asendasid verbaalseid väljendusi. Sealjuures nii, et sõnadele oli koht, kuid neid ei olnud. Lk 54 annab ta sellele nähtusele ka nimetuse: *pseudo-verbal gesticulation*.

> In short, the universaility of the cinema is a two-fold phenomenon. Positive aspect: The cinema is universal because visual perception varies less throughout the world than languages do. Negative aspect: The cinema is universal because it lacks the second [double] articulation. There is a solitary relationship between the two observations that must be emphasized. A visual spectacle entails a joining of the signifier to the significates, which in turn renders impossible their disjunction at any given moment and, therefore, the existence of a second articulation. (Metx 1974: 64)

Negatiivne aspekt on siin tähistaja ja tähistatava lähedus, mistõttu filmis on *intrinsic seme*-d. Sama tähelepaneku (topeltartikulatsiooni puudumine) tegi mitteverbaalse suhtlemise kohta Lange-Seidl. MVS puhul saab sellest arutelust välja kasvatada instrumentaalse tegevuse käsitluse, filmide puhul pole kindel.

> The concept of *expression* is used here as defined by Mikel Dufrenne. There is expression where a "meaning" is somehow immanent to a thing, is directly released from it, and merges with its very form. Some of Eric Buyssens's "intrinsic semes" perhaps fall under this definition. *Signification*, on the contrary, links from the outside an isolable *signifier* to a significate that is itself - this has been known since de Saussure - a concept and not a thing. There are the "extrinsic semes" Buyssens writes about. A concept is signified, a thing is expressed. Being extrinsic, signification can only derive from a convention; it is of necessity obligatory, since one would deprive it of its only support - consensus - by rendering it optional. (Metz 1974: 78)

Tuleb välja, et *intrinsic* ja *extrinsic* coding, mis mulle on tuttav Ekmani ja Frieseni kategooriatest, pärineb 1930ndatest (Eric Buyssensi kohta ei leidu internetis palju infot).

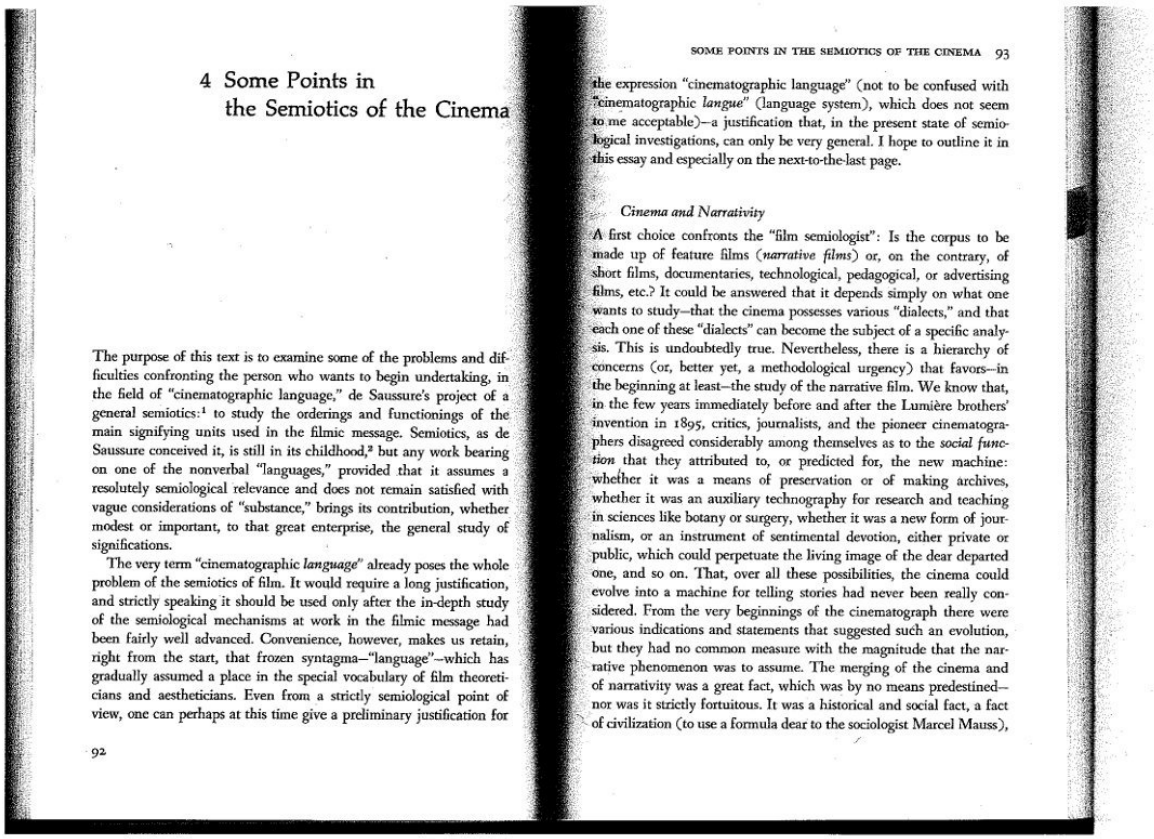

4 Some Points in the Semiotics of the Cinema

The purpose of this text is to examine some of the problems and difficulties confronting the person who wants to begin undertaking, in the field of "cinematographic language," de Saussure's project of a general semiotics:[1] to study the orderings and functionings of the main signifying units used in the filmic message. Semiotics, as de Saussure conceived it, is still in its childhood,[2] but any work bearing on one of the nonverbal "languages," provided that it assumes a resolutely semiological relevance and does not remain satisfied with vague considerations of "substance," brings its contribution, whether modest or important, to that great enterprise, the general study of significations.

The very term "cinematographic *language*" already poses the whole problem of the semiotics of film. It would require a long justification, and strictly speaking it should be used only after the in-depth study of the semiological mechanisms at work in the filmic message had been fairly well advanced. Convenience, however, makes us retain, right from the start, that frozen syntagma—"language"—which has gradually assumed a place in the special vocabulary of film theoreticians and aestheticians. Even from a strictly semiological point of view, one can perhaps at this time give a preliminary justification for

92

SOME POINTS IN THE SEMIOTICS OF THE CINEMA 93

the expression "cinematographic language" (not to be confused with "cinematographic *langue*" (language system), which does not seem to me acceptable)—a justification that, in the present state of semiological investigations, can only be very general. I hope to outline it in this essay and especially on the next-to-the-last page.

Cinema and Narrativity

A first choice confronts the "film semiologist": Is the corpus to be made up of feature films (*narrative films*) or, on the contrary, of short films, documentaries, technological, pedagogical, or advertising films, etc.? It could be answered that it depends simply on what one wants to study—that the cinema possesses various "dialects," and that each one of these "dialects" can become the subject of a specific analysis. This is undoubtedly true. Nevertheless, there is a hierarchy of concerns (or, better yet, a methodological urgency) that favors—in the beginning at least—the study of the narrative film. We know that, in the few years immediately before and after the Lumière brothers' invention in 1895, critics, journalists, and the pioneer cinematographers disagreed considerably among themselves as to the *social function* that they attributed to, or predicted for, the new machine: whether it was a means of preservation or of making archives, whether it was an auxiliary technography for research and teaching in sciences like botany or surgery, whether it was a new form of journalism, or an instrument of sentimental devotion, either private or public, which could perpetuate the living image of the dear departed one, and so on. That, over all these possibilities, the cinema could evolve into a machine for telling stories had never been really considered. From the very beginnings of the cinematograph there were various indications and statements that suggested such an evolution, but they had no common measure with the magnitude that the narrative phenomenon was to assume. The merging of the cinema and of narrativity was a great fact, which was by no means predestined—nor was it strictly fortuitous. It was a historical and social fact, a fact of civilization (to use a formula dear to the sociologist Marcel Mauss),

Metz, Christian 1990 [1978]a. Some Points in the Semiotics of the Cinema. *Film Language: A Semiotics of the Cinema*. Translated by Michael Taylor. *s.l.*: University of Chicago Press, 92-107.

> In film a "house" would be a shot of a staircase, a shot of one of the walls taken from the outside, a close-up of a window, a brief establishing shot of the building, etc. Thus a kind of filmic *articulation* appears, which has no equivalent in photography: It is the denotation itself that is being constructed, organized, and to a certain extent codified (*codified*, not necessarily *encoded*). Lacking absolute laws, filmic intelligibility nevertheless depends on a certain number of dominant habits: A film put together haphazardly would not be understood. (Metz 1990: 98-99)

Siin on foto ja filmi erinevus see, et filmis on fotosid palju ja nende vaheldumise kaudu artikuleeritakse või konstrueeritakse denotaat. Milline täpselt on vahe kodifitseerimise ja enkodeerimise vahel, jääb siin praegu lahtiseks. Näide *haphazardly put together* filmist tuli meelde Banksy filmist *Exit Through The Gift Shop*, kus peategelane pani oma kaua-kogutud videlõikudest kokku mingi jura milles iga sekund sisaldab mitu kaadrit erinevatest aegruumidest vms, midagi täiesti vaadatamatut mille ajendil Banksy pidi väidetavalt ise (uue) filmi tegema.

> Contrary to what many of the theoreticians of the silent film declared or suggested ("*Ciné langue*," "visual Esperanto," etc.), **the cinema is certainly not a language system (*langue*). It can, however, be considered as a *language***, to the extent that it orders signifying elements within ordered arrangements different from those of spoken idioms - and to the extent that these elements are not traced on the perceptual configurations of reality itself (which does not tell stories). Filmic manipulation transforms what might have been mere visual transfer of reality into discourse. Derived from a kind of **signification that is purely analogous and continuous - animated protography, cinematography - the cinema gradually shaped, in course of its diachronic maturation, some elements of proper semiotics**, which remain scattered and fragmentary within the open field of visual duplication. (Metz 1990: 105)

Keele ja keelesüsteemi erinevuse kohta oli eelmises tekstis rohkem kirjutatud. Siin on lühike kokkuvõte. Väga kenasti kõlab lause, et filmiline manipulatsioon muudab selle, mis võinuks olla kõigest reaalsuse ülekanne, diskursuseks. Mul on kahtlusi puhta analoogsuse või kontinuaalsuse suhtes, kuigi selle üle vaidlemine võib minna filosoofiliseks. *Proper semiotics* näib Metzi jaoks olevat kokkuleppeliste märkide sfäär.

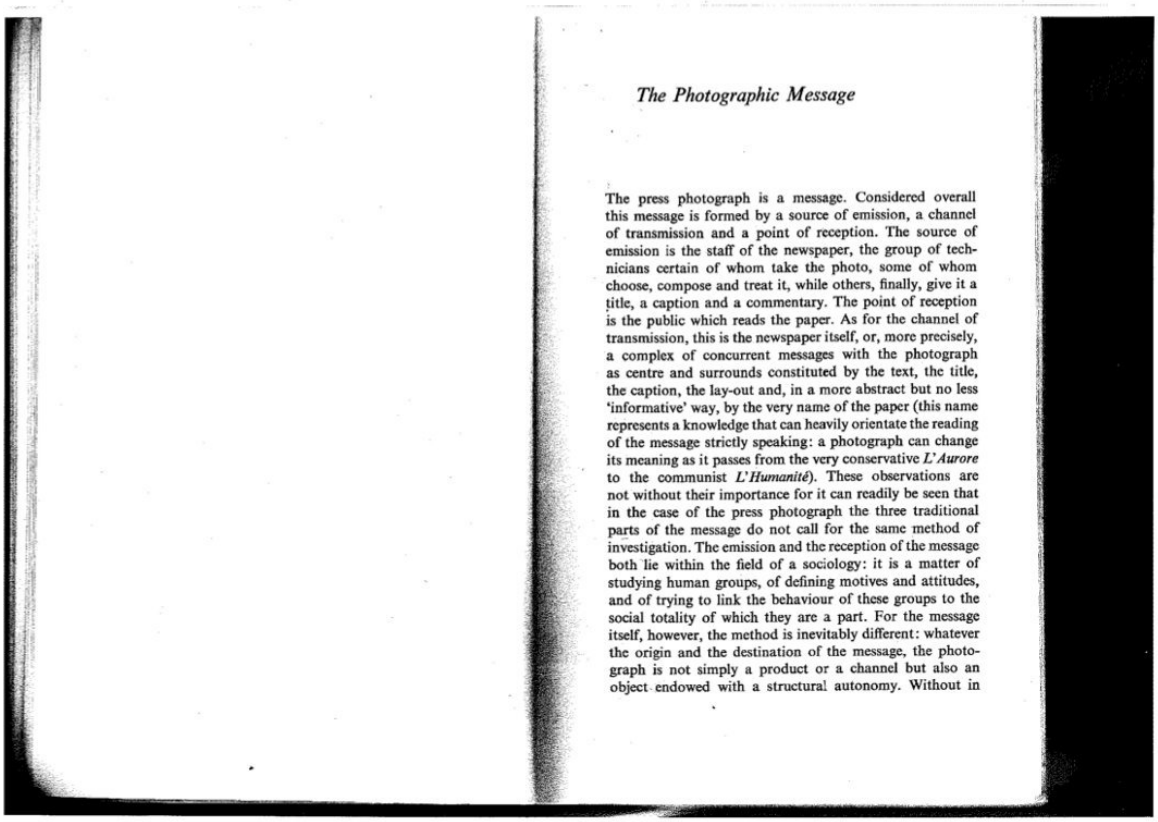

The Photographic Message

The press photograph is a message. Considered overall this message is formed by a source of emission, a channel of transmission and a point of reception. The source of emission is the staff of the newspaper, the group of technicians certain of whom take the photo, some of whom choose, compose and treat it, while others, finally, give it a title, a caption and a commentary. The point of reception is the public which reads the paper. As for the channel of transmission, this is the newspaper itself, or, more precisely, a complex of concurrent messages with the photograph as centre and surrounds constituted by the text, the title, the caption, the lay-out and, in a more abstract but no less 'informative' way, by the very name of the paper (this name represents a knowledge that can heavily orientate the reading of the message strictly speaking: a photograph can change its meaning as it passes from the very conservative *L'Aurore* to the communist *L'Humanité*). These observations are not without their importance for it can readily be seen that in the case of the press photograph the three traditional parts of the message do not call for the same method of investigation. The emission and the reception of the message both lie within the field of a sociology: it is a matter of studying human groups, of defining motives and attitudes, and of trying to link the behaviour of these groups to the social totality of which they are a part. For the message itself, however, the method is inevitably different: whatever the origin and the destination of the message, the photograph is not simply a product or a channel but also an object endowed with a structural autonomy. Without in

Barthes, Roland 1977a. The Photographic Message. *Image, Music, Text*. Edited and translated by Stephen Heath. New York: Hill, 15-31.

> What is the content of the photographic message? What does the photograph transmit? By definition, the scene itself, the literal reality. From the object to its image there is of course a reduction - in proportion, perspective, colour - but at no time is this reduction a *transformation* (in the mathematical sense of the term). In order to move from the reality to its photograph **it is in no way necessary to divide up this reality into units and to constitute these units as signs, substantially different from the object they communicate**; there is no necessity to set up a relay, that is to say a code, between the object and its image. Certainly the image is not the reality but at least it is its perfect *analogon* and it is exactly this analogical perfection which, to common sense, defines the photograph. Thus can be seen the special photographic image: *it is a message without a code*; from which proposition an important corollary must immediately be drawn: the photographic message is a continuous message. (Bathes 1977: 17)

Siin jätkub *intrinsic coding*u teema. *Analogon* on siin denotaat ja konnotatsioonide kaudu suhtleb ühiskond oma arvamusi sellest. Kui täiuslik on foto *analogon*, jääb minu arvates kahtlaseks, sest ka pildistamisel mängib denotaadi konstrueerimisel rolli mitu faktorit mida Metz oma tekstis nimetas (kaamera kaugus, suund, jne). Pildi kontinuaalsus

on TMKst liigagi tuttav ja kõige varasemaks selliseks arutluseks pean ikkagi Rueschi ja Keesi (1956) vastandust digitaalse ja analoogilise vahel.

> **The purely 'denotative' status of the photograph, the perfection and plenitude of its analogy, in short its 'objectivity', has every chance of being mythical** (these are the characteristics that common sense attributes to the photograph). In actual fact, there is a strong probability (and this will be a working hypothesis) that the photographic message too - at least in the press - is connoted. Connotation is not necessarily immediately graspable at the level of the message itself (it is, one could say, at once invisible and active, clear and implicit) but it can already be inferred from certain phenomena which occur at the levels of the production and reception of the message: on the one hand, **the press photograph is an object that has been worked on, chosen, composed, constructed, treated according to professional, aesthetic or ideological norms which are so many factors of connotation**; while on the other, it is *read*, connected more or less consciously by the public that consumes it to a traditional stock of signs. (Barthes 1977: 19)

Siin suunabki Barthes ise arutelu foto denotaadi täiuslikkuse müütilisusele: foto (vähemasti ajakirjas) on läbinud töötluse, valitud, komposeeritud, konstrueeritud, koheldud professionaalide poolt esteetiliste või ideoloogiliste normide kohaselt jne. Need on tema järgi konnotatsiooni faktorid.

> 2. *Pose*. Consider a press photograph of President Kennedy widely distributed at the time of the 1960 election: a half-lenght profile shot, eyes looking upwards, hands joined together. **Here it is the very pose of the subject which prepares the reading of the signifieds of connotation**: youthfulness, spirituality, purity. The photograph clearly only signifies because of **the existence of a store of stereotyped attitudes which form ready-made elements of signification** (eyes raised heavenwards, hands clasped). A 'historical grammar' of iconographic connotation ought thus to look for its material in painting, theatre, associations of ideas, stock metaphors, etc., that is to say, precisely in 'culture'. (Barthes 1977: 22)

Kogu pildile jäädvustatud mitteverbaalne käitumine on Barthesil koondatud poosi mõistesse. Siinkohal ma ei oska öelda, mis erinevus on sõnadel *pose* ja *posture*. Selles aspektis tuleks vist arvesse võtta Poyatose (2008: 258) tähelepanekut, et filmis esineb ka dünaamilisi poose (keha püsivad konfiguratsioonid liikumises). Birdwhistellil, Kendonil ja Dittmanil oli selleks oma sõna, vististi *stance*.

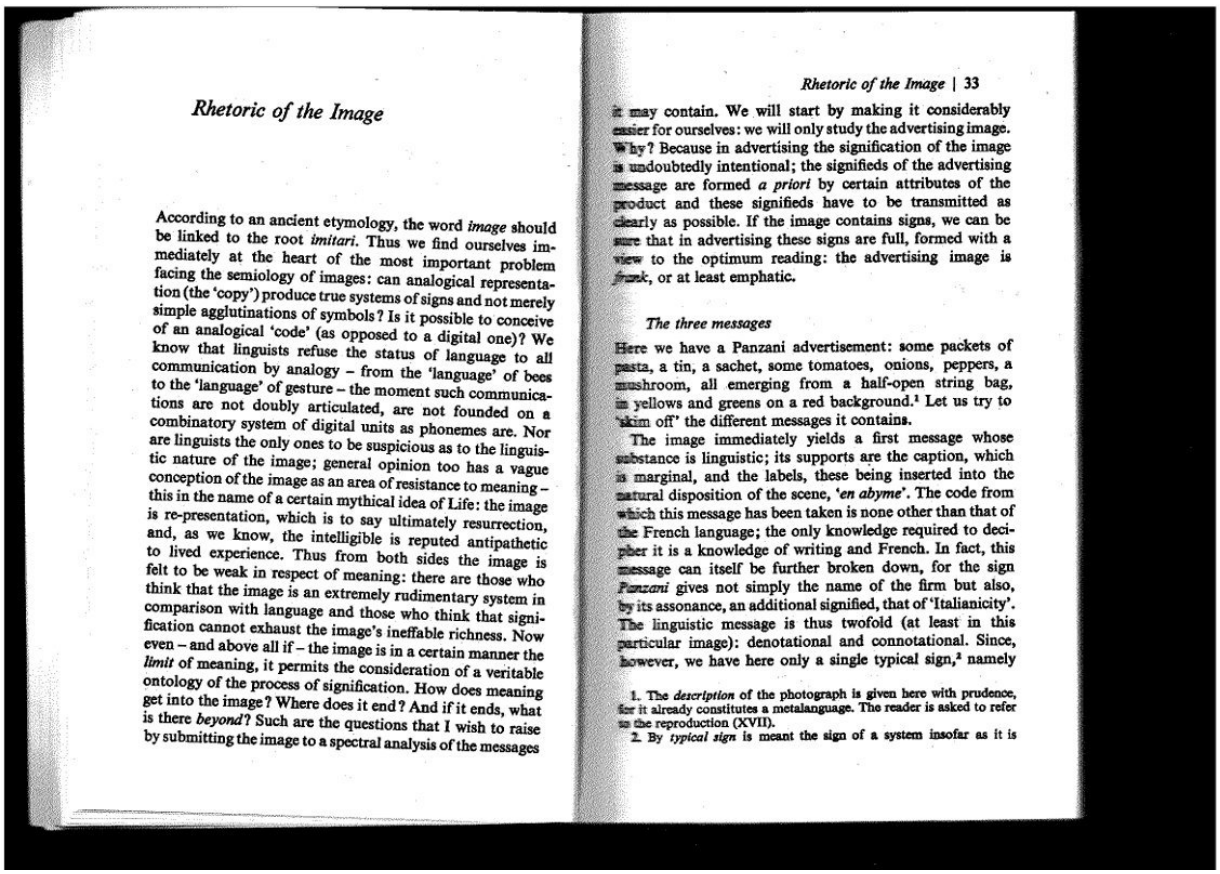

Rhetoric of the Image

According to an ancient etymology, the word *image* should be linked to the root *imitari*. Thus we find ourselves immediately at the heart of the most important problem facing the semiology of images: can analogical representation (the 'copy') produce true systems of signs and not merely simple agglutinations of symbols? Is it possible to conceive of an analogical 'code' (as opposed to a digital one)? We know that linguists refuse the status of language to all communication by analogy – from the 'language' of bees to the 'language' of gesture – the moment such communications are not doubly articulated, are not founded on a combinatory system of digital units as phonemes are. Nor are linguists the only ones to be suspicious as to the linguistic nature of the image; general opinion too has a vague conception of the image as an area of resistance to meaning – this in the name of a certain mythical idea of Life: the image is re-presentation, which is to say ultimately resurrection, and, as we know, the intelligible is reputed antipathetic to lived experience. Thus from both sides the image is felt to be weak in respect of meaning: there are those who think that the image is an extremely rudimentary system in comparison with language and those who think that signification cannot exhaust the image's ineffable richness. Now even – and above all if – the image is in a certain manner the *limit* of meaning, it permits the consideration of a veritable ontology of the process of signification. How does meaning get into the image? Where does it end? And if it ends, what is there *beyond*? Such are the questions that I wish to raise by submitting the image to a spectral analysis of the messages

it may contain. We will start by making it considerably easier for ourselves: we will only study the advertising image. Why? Because in advertising the signification of the image is undoubtedly intentional; the signifieds of the advertising message are formed *a priori* by certain attributes of the product and these signifieds have to be transmitted as clearly as possible. If the image contains signs, we can be sure that in advertising these signs are full, formed with a view to the optimum reading: the advertising image is *frank*, or at least emphatic.

The three messages

Here we have a Panzani advertisement: some packets of pasta, a tin, a sachet, some tomatoes, onions, peppers, a mushroom, all emerging from a half-open string bag, in yellows and greens on a red background.[1] Let us try to 'skim off' the different messages it contains.

The image immediately yields a first message whose substance is linguistic; its supports are the caption, which is marginal, and the labels, these being inserted into the natural disposition of the scene, '*en abyme*'. The code from which this message has been taken is none other than that of the French language; the only knowledge required to decipher it is a knowledge of writing and French. In fact, this message can itself be further broken down, for the sign *Panzani* gives not simply the name of the firm but also, by its assonance, an additional signified, that of 'Italianicity'. The linguistic message is thus twofold (at least in this particular image): denotational and connotational. Since, however, we have here only a single typical sign,[2] namely

1. The *description* of the photograph is given here with prudence, for it already constitutes a metalanguage. The reader is asked to refer to the reproduction (XVII).
2. By *typical sign* is meant the sign of a system insofar as it is

Barthes, Roland 1977b. Rhetoic of the Image. *Image, Music, Text*. Edited and translated by Stephen Heath. New York: Hill, 32-51.

> Today, at the level of mass communications, it appears that the linguistic message is indeed present in every image: as title, caption, accompanying press article, film dialogue, comic strip balloon. Which shows that it is not very accurate to talk of a civilization of the image - **we are still, and more than ever, a civilization of writing**, writing and speech continuing to be the full terms of the informational structure. In fact, it is simply the presence of the linguistic message that counts, for neither its position nor its lenght seem to be pertinent (a long text may only comprise a single global signified, thanks to connotation, and it is this signified which is put in relation with the image). What are the functions of the linguistic message with regards to the (twofold) iconic message? There appear to be two: *anchrorage* and *relay*. (Barthes 1977: 38)

See tähelepanek on Fahrenheit 451 suhtes oluline, sest seal vabaneti sõnadest isegi mitte-kirjanduslikes teabevahendites. Vähemasti filmis oli tahvlile joonistatud skeemidele märgitud ainult numbrid ja ajaleht-koomiksis ei olnud ühtegi sõna. Verbaalsel sõnumitel on ikooniliste sõnumitega seoses kaks funktsiooni Barthesi järgi: ankurdamine aitab valid mitmetähenduslikust pildist kindla/õige tajutasandi, nö ankurdab konnotatsiooni (paljude võimalike konnotatsioonide hulgast); relee-tekst aga lisab tähendusi mida pildis endas ei ole. Üks ja sama verbaalne kirjeldus võib täita mõlemat funktsiooni korraga, aga üks valitseb.

> A pseudo-truth is surreptitiously substituted for the simple validity of openly semantic systems; **the absence of code disintellectualizes the message** because it seems to found in nature to signs of culture. This is without doubt an important historical paradox: the more technology develops the diffusion of information (and notably of images), the more it provides the means of masking the constructed meaning under the appearance of the give meaning. (Barthes 1977: 45-46)

Disintellectualization on kena sõna. Arvustus düstoopiafilmidest Youtube-s ankurdab Fahrenheit 451 "globaalse tähenduse" sõnadega "kirjandus on paha", mida arvustaja lausub disintellektualiseeritud juhma ilmega (justkui Fahrenheit 451 olekski suunatud juhmadele inimestele kes kirjandusest lugu ei pea).

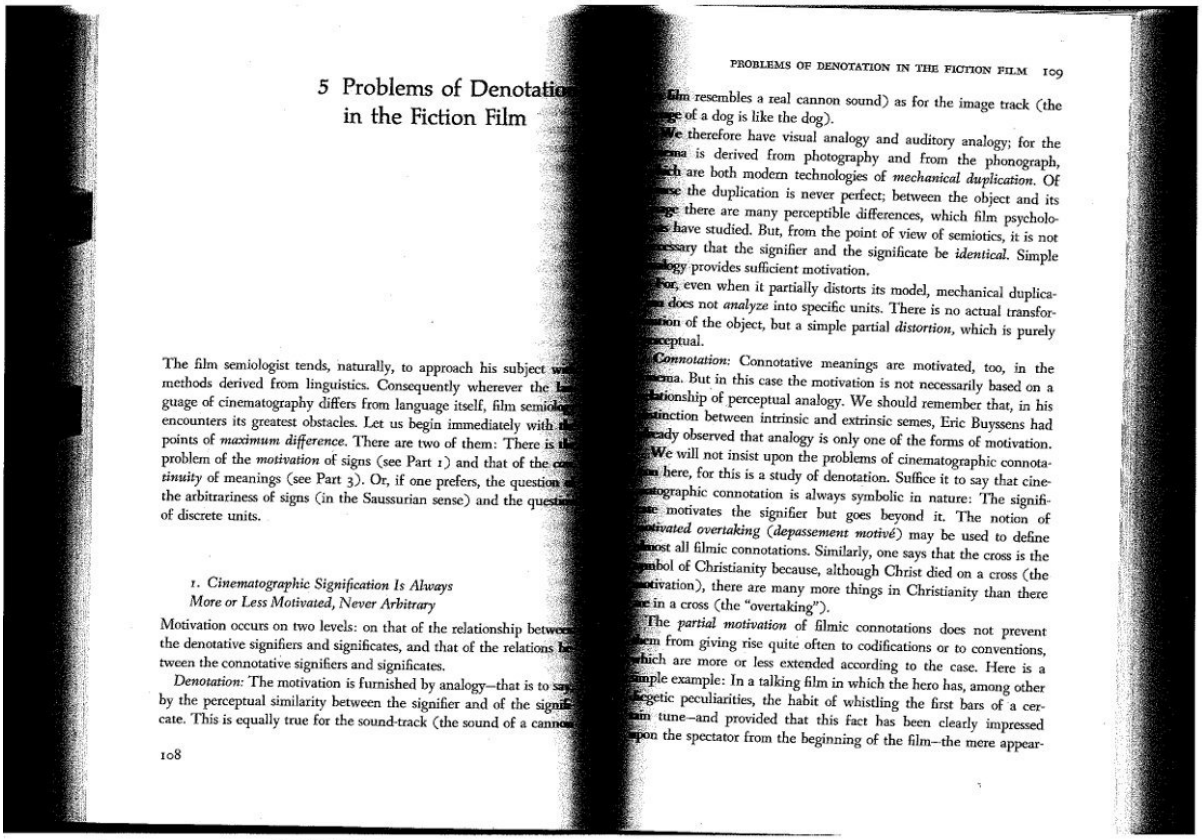

5 Problems of Denotation
in the Fiction Film

The film semiologist tends, naturally, to approach his subject with methods derived from linguistics. Consequently wherever the language of cinematography differs from language itself, film semiology encounters its greatest obstacles. Let us begin immediately with the points of *maximum difference*. There are two of them: There is the problem of the *motivation* of signs (see Part 1) and that of the *discontinuity* of meanings (see Part 3). Or, if one prefers, the question of the arbitrariness of signs (in the Saussurian sense) and the question of discrete units.

1. *Cinematographic Signification Is Always More or Less Motivated, Never Arbitrary*

Motivation occurs on two levels: on that of the relationship between the denotative signifiers and significates, and that of the relations between the connotative signifiers and significates.

Denotation: The motivation is furnished by analogy—that is to say by the perceptual similarity between the signifier and of the significate. This is equally true for the sound-track (the sound of a cannon

108

PROBLEMS OF DENOTATION IN THE FICTION FILM 109

film resembles a real cannon sound) as for the image track (the image of a dog is like the dog).

We therefore have visual analogy and auditory analogy; for the cinema is derived from photography and from the phonograph, which are both modern technologies of *mechanical duplication*. Of course the duplication is never perfect; between the object and its image there are many perceptible differences, which film psychologists have studied. But, from the point of view of semiotics, it is not necessary that the signifier and the significate be *identical*. Simple analogy provides sufficient motivation.

For, even when it partially distorts its model, mechanical duplication does not *analyze* into specific units. There is no actual transformation of the object, but a simple partial *distortion*, which is purely perceptual.

Connotation: Connotative meanings are motivated, too, in the cinema. But in this case the motivation is not necessarily based on a relationship of perceptual analogy. We should remember that, in his distinction between intrinsic and extrinsic semes, Eric Buyssens had already observed that analogy is only one of the forms of motivation. We will not insist upon the problems of cinematographic connotation here, for this is a study of denotation. Suffice it to say that cinematographic connotation is always symbolic in nature: The signifier motivates the signifier but goes beyond it. The notion of *motivated overtaking* (*depassement motivé*) may be used to define almost all filmic connotations. Similarly, one says that the cross is the symbol of Christianity because, although Christ died on a cross (the motivation), there are many more things in Christianity than there are in a cross (the "overtaking").

The *partial motivation* of filmic connotations does not prevent them from giving rise quite often to codifications or to conventions, which are more or less extended according to the case. Here is a simple example: In a talking film in which the hero has, among other diegetic peculiarities, the habit of whistling the first bars of a certain tune—and provided that this fact has been clearly impressed upon the spectator from the beginning of the film—the mere appear-

Metz, Christian 1990 [1978]b. Problems of Denotation in the Fiction Film. *Film Language: A Semiotics of the Cinema*. Translated by Michael Taylor. *s.l.*: University of Chicago Press, 108-145.

> Contrary to what I believed four years ago (notably in "The Cinema: Language or Language System?"), it does not seem atl all impossible to me, today, to assume that *analogy is itself coded without, however, ceasing to function authentically as analogy in relation to the codes of the superior level* - which are brought into play only on the basis of this first assumption. **Many of the misunderstandings and arguments about these subjects derive from the fact that no one has yet attempted to draw up a half-way complete list of the different heterogeneous and superimposed codes copresent in any cultural activity of some importance**, and no one has yet tried to clarify the precise organization of their interactions. (Metz 1990: 111-112)

Midagi sarnast ütles aastakümneid Wendy Leeds-Hurwitz (1993: 157): semiootikud mõistavad jada märk-kood-kultuur, aga kui on vaja praktiliselt analüüside mitme või paljude koodide *interplay*'d, satuvad hätta. Võib-olla see on igasuguste koodide puhul üldine raskus? Koodide tüpoloogiaid on ju palju ja ükski neist ei tundu olevat täiuslik või lõpuni usutav. Vb mul oleks lihtsalt vaja Ecot lugeda.

> Even with respect to the signifying units, the cinema is initially deprived of discrete elements. It proceeds by whole "blocks of reality," which are actualized with their total meaning in the discourse. These blocks

> are the "shots". The discrete units identifiable in the filmic discourse on another level - for, as we shall see, there is another level - are not equivalent to the first articulation of spoken language.
> Certainly, it is true that montage is in a sense an analysis, a sort of articulation of the reality shown on the screen. Instead of showing us an entire landscape, a film-maker will show us successively a number of partial views, which are broken down and ordered according to a very precise intention. It is well known that the nature of the cinema is to transform the world into discourse. (Metz 1990: 115)

Veel kord topeltartikulatsiooni teema ja see - mis meeldib mulle väga - kino kirjeldus kui reaalsuse muutmine diskursuseks. Kõlab nagu "film tekstualiseerib elu". Metzi argument on, et kuigi võtete tahtlik konstrueerimine tähendusloomes jätab mulje topeltartikulatsiooniks, ei ole see tõene lingvistilises mõttes, sest iga (isegi osaline) võte esitab segmenti reaalsusest mis kannab tähendust iseendas, erinevalt foneemist, mis peab ühinema jadaks, et olla tähenduslik. Tal on viis mõjukat argumenti: 1) võtteid, erinevalt sõnadest, on lõputult; 2) võtteid loovad filmitegijad, sõnad on sõnastikus olemas - võtted sarnanevad rohkem väidetele/lausetele; 3) võtted on määramatu kogus informatsiooni (pilt ütleb tuhat sõna?), mistõttu isegi väite/lause analoogia on kehv; 4) võte on aktualiseerunud ühik ehk aktuaalne, erinevalt sõnast mis on virtuaalne (siin on intrinsic/extrinsic coding probleem); 5) paradigmaatika probleem - film ütleb midagi just nii nagu ta ütleb, erinevalt lausest, mida võib öelda ka teisiti.

> Thus, when it reaches the level of the "small" elements, the semiotics of the cinema encounters its limits, and its competence is no longer certain. Whether one has desired it or not, one suddenly finds oneself referred to **the myriad winds of culture, the confused murmurings of a thousand other utterances**: the symbolism of the human body, the language of objects, the system of colors (for color films) or the voices of chiaroscuro (for black and white films), the sense of clothing and dress, the eloquence of landscape. In each these cases - and in each of the cases not mentioned here - the study (indispensable, by the way) of the properly filmic creations of the appropriate significations will provide us with no essential paradigm: for those great creative tropes of meaning and of humanity will remain imbedded in culture where only a very general semantics can illuminate them - even if their deep scattered appearance in films contributes, in return, to their partial reformulation. (Metz 1990: 142)

Siin nimetab ta erinevaid koode, mis filmis segunevad.

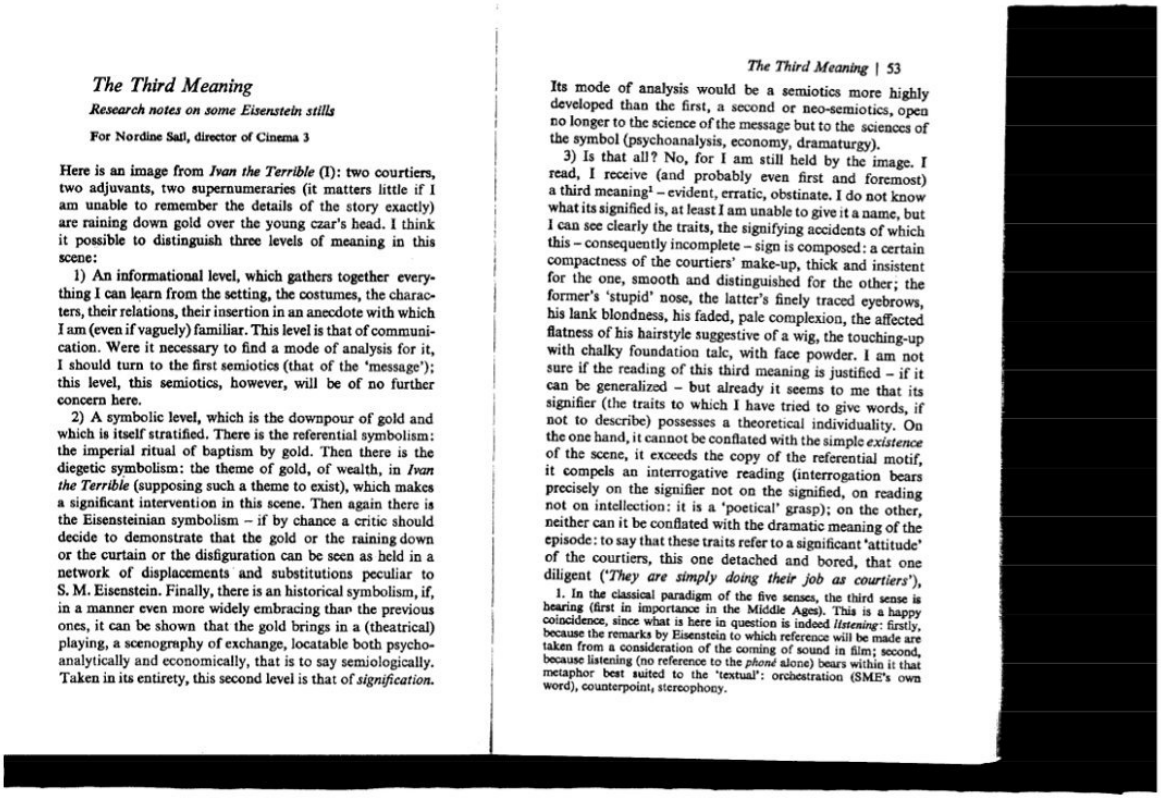

The Third Meaning

Research notes on some Eisenstein stills

For Nordine Saïl, director of Cinema 3

Here is an image from *Ivan the Terrible* (I): two courtiers, two adjuvants, two supernumeraries (it matters little if I am unable to remember the details of the story exactly) are raining down gold over the young czar's head. I think it possible to distinguish three levels of meaning in this scene:

1) An informational level, which gathers together everything I can learn from the setting, the costumes, the characters, their relations, their insertion in an anecdote with which I am (even if vaguely) familiar. This level is that of communication. Were it necessary to find a mode of analysis for it, I should turn to the first semiotics (that of the 'message'); this level, this semiotics, however, will be of no further concern here.

2) A symbolic level, which is the downpour of gold and which is itself stratified. There is the referential symbolism: the imperial ritual of baptism by gold. Then there is the diegetic symbolism: the theme of gold, of wealth, in *Ivan the Terrible* (supposing such a theme to exist), which makes a significant intervention in this scene. Then again there is the Eisensteinian symbolism – if by chance a critic should decide to demonstrate that the gold or the raining down or the curtain or the disfiguration can be seen as held in a network of displacements and substitutions peculiar to S. M. Eisenstein. Finally, there is an historical symbolism, if, in a manner even more widely embracing than the previous ones, it can be shown that the gold brings in a (theatrical) playing, a scenography of exchange, locatable both psychoanalytically and economically, that is to say semiologically. Taken in its entirety, this second level is that of *signification*.

The Third Meaning | 53

Its mode of analysis would be a semiotics more highly developed than the first, a second or neo-semiotics, open no longer to the science of the message but to the sciences of the symbol (psychoanalysis, economy, dramaturgy).

3) Is that all? No, for I am still held by the image. I read, I receive (and probably even first and foremost) a third meaning[1] – evident, erratic, obstinate. I do not know what its signified is, at least I am unable to give it a name, but I can see clearly the traits, the signifying accidents of which this – consequently incomplete – sign is composed: a certain compactness of the courtiers' make-up, thick and insistent for the one, smooth and distinguished for the other; the former's 'stupid' nose, the latter's finely traced eyebrows, his lank blondness, his faded, pale complexion, the affected flatness of his hairstyle suggestive of a wig, the touching-up with chalky foundation talc, with face powder. I am not sure if the reading of this third meaning is justified – if it can be generalized – but already it seems to me that its signifier (the traits to which I have tried to give words, if not to describe) possesses a theoretical individuality. On the one hand, it cannot be conflated with the simple *existence* of the scene, it exceeds the copy of the referential motif, it compels an interrogative reading (interrogation bears precisely on the signifier not on the signified, on reading not on intellection: it is a 'poetical' grasp); on the other, neither can it be conflated with the dramatic meaning of the episode: to say that these traits refer to a significant 'attitude' of the courtiers, this one detached and bored, that one diligent (*'They are simply doing their job as courtiers'*),

1. In the classical paradigm of the five senses, the third sense is hearing (first in importance in the Middle Ages). This is a happy coincidence, since what is here in question is indeed *listening*: firstly, because the remarks by Eisenstein to which reference will be made are taken from a consideration of the coming of sound in film; second, because listening (no reference to the *phoné* alone) bears within it that metaphor best suited to the 'textual': orchestration (SME's own word), counterpoint, stereophony.

Barthes, Roland 1977c. The Third Meaning: Research notes on some Eisenstein stills. *Image*, *Music*, *Text*. Edited and translated by Stephen Heath. New York: Hill, 52-68.

> I read, I receive (and probably even first and foremost) **a third meaning - evident, erratic, obstinate. I do not know what its signified is, at least I am unable to give it a name, but I can see clearly the traits, the signifying accidents of which this - consequently incomplete - sign is composed**: a certain compactness of the courtier's make-up, thick and insistent for the one, smooth and distinguished for the other; the former's 'stupid' nose, the latter's finely traced eyebrows, his lank blondness, his faded, pale complexion, the affected flatness of his hairstyle suggestive of a wig, the touching-up with chalky foundation talc, the face powder. **I am not sure if the reading of this third meaning is justified - if it can be generalized - but already it seems to me that its signifier (the traits to which I have tried to give words, if not to describe) possesses a theoretical individuality**. On the one hand, it cannot be conflated with the simple *existence* of the scene, it exceeds the copy of the referential motif, it compels an interrogative reading (interrogation bears precisely on the signifier not on the signified, on reading not on intellection: it is a 'poetical' grasp); on the other, neither can it be conflated with the dramatic meaning of the episode… (Barthes 1977: 53)

Tsitaat läheb edasi, aga point on juba koju jõudnud: mulle näib, et Barthes üritab siin käsitleda mitteverbaalset suhtlemist, seda personaalset kehade sfääri kus tähistajad tormlevad ilma tähenduseta.

> By contrast with the first two levels, communication and signification, this third level - even if the reading of it is still hazardous - is that of *signifiance*, a word which has the advantage of referring to the field of the signifier (and not of signification) and of linking up with, via the path opened by Julia Kristeva who proposed the term, a semiotics of the text. (Barthes 1977: 54)

Siin annab ta sellele "kolmandale tähendusele", mis triivib signifikatsiooni ja kommunikatsiooni vahel, nime. Selle lugemine on Barthesile, just nagu see on kõigile teistele, *hazardous*, sest mitteverbaalsed nähtused - kehade olemasolu ja liikumine, interaktsioon - on raskesti kirjeldatav. See on nagu "juhuslik ankurdamine" - konnotatsioone on lõputult ja ükski pole otseselt "see".

> The obtuse meaning is a signifier without a signified, hence the difficulty in naming it. My rading remains suspended between the image and its description, between definition and approximation. If the obtuse meaning cannot be described, that is because, in contrast to the obvious meaning, it does not copy anything - how do you describe something that does not represent anything? The pictorial 'rendering' of words is here impossible, with the consequence that if, in front of these images, we remain, you and I, at the level of articulated language - at the level, that is, of my own text - the obtuse meaning will not succeed in existing, in entering the critic's metalanguage. Which means that the obtuse meaning is outside (articulated) language while nevertheless within interlocution. For if you look at the images I am discussing, you can see this meaning, we can agree on it 'over the shoulder' or 'on the back' of articulated language. Thanks to the image (fixed, it is true; a factor which will be taken up later) or much rather thanks to what, in the image, is purely image (which is in fact very little), we do wihout language yet never cease to understand one another. (Barthes 1977: 61)

Jääb mulje, et Barthes üritab siin sooritada müstitsistlik-semiootilist lugemist mitteverbaalsele käitumisele Eisensteini loomingus, aga tal on suhteliselt hädised vahendid selle läbiviimiseks. Siin mõtiskleb ta selle üle kui väga verbaalse keele vahendusel on võimalik mitteverbaalsust puudutada. Seda peatükki tuleks hiljem vanema-targemana üle lugeda sügavuti.

16

NARRATIVE/DIEGESIS— THRESHOLDS, LIMITS

NOËL BURCH QUESTIONS THE CENTRALITY OF NARRATIVE TO THE EXPERIENCE OF FILM.

THE FOLLOWING ARTICLE is undeniably vitiated by what is still a fundamentally empiricist stance. However, at the stage I have reached in my thinking about film, I feel the need to come to grips, albeit naively, with an issue which to many will smack of a specious essentialism, but which I regard as absolutely unavoidable.

I must confess, however, that I find myself hard pressed to define this issue in rigorous terms. For a start, I might say that what I see at stake is *the status of the experience of the mainstream narrative cine-film*. The problem is, perhaps, to situate the historical, social, aesthetic space which we call mainstream narrative film – the production/consumption cycle of the Cinema Institution – in terms of what is essential to that space, of what determines its unity, its specificity within the larger sphere of cultural production.

I have been inclined in recent years, borrowing a term from the earliest film semiotics (Souriau, Metz)[1] to refer to the general[2] experience of the classical film in terms of *diegetic production* at the level of transmission, *diegetic effect* at the level of reception and *diegetic process* to encompass the two. *Diegesis*, except as an abbreviation for diegetic process, seems to me a word that has lost much of its usefulness, because it is either too vague to accommodate dialectical rigour or too mechanical: diegesis-as-thing. Now, one of my contentions is that this process can be triggered off in a filmic context independently of the presence of any narrative structure, and that one may consequently see it, rather than narrative, as the true seat of cinema's 'power of fascination'.

The issue also has a diachronic dimension, which is perhaps of more than speculative interest: are there, I might phrase it, any grounds for hypothesizing an essential, constitutive difference between the spectatorial experience of the mainstream 'silent' (mute) film and the main-

[1] In its simplest definition, the word *diegesis* 'designates the film's represented instance – that is to say, the sum of a film's denotation: the narration itself, but also the fictional space and time dimensions implied in and by the narrative, and consequently the character, the landscapes, the events and other narrative elements insofar as they are considered in their denoted aspect' (Christian Metz, *Film Language*, Oxford University Press, New York 1974). See also Etienne Souriau, 'L.a structure de l'univers filmique et le vocabulaire de la filmologie', *Revue internationale de filmologie*, 7-8, pp 231-40.

Burch, Noël 1982. Narrative/Diegesis: Thresholds, Limits. *Screen* 23(2): 16-33.

One of the critical thresholds crossed in the course of this historical movement was the ban, by certain American companies around 1910, against actors looking at the camera. In teh land of Griffith, Barker and DeMille, it was recognized much earlier than in France, for example, that **the glance at the camera**

> **addressed itself explicitly to the spectator as corporeal individual**; produced him/her as seated in a darkened theatre looking at dancing shadows on a screen. (Burch 1982: 22)

Kaamerasse vaatav näitleja kõnetab pilguga publikut kui kehalist isikut, tekitades ("pealesurutud" selles mõttes, et seda pole võimalik ühe osapoolena kuidagi reguleerida) väga isikliku sideme justkui-kõike-nägeva-näitleja ja vaataja vahel.

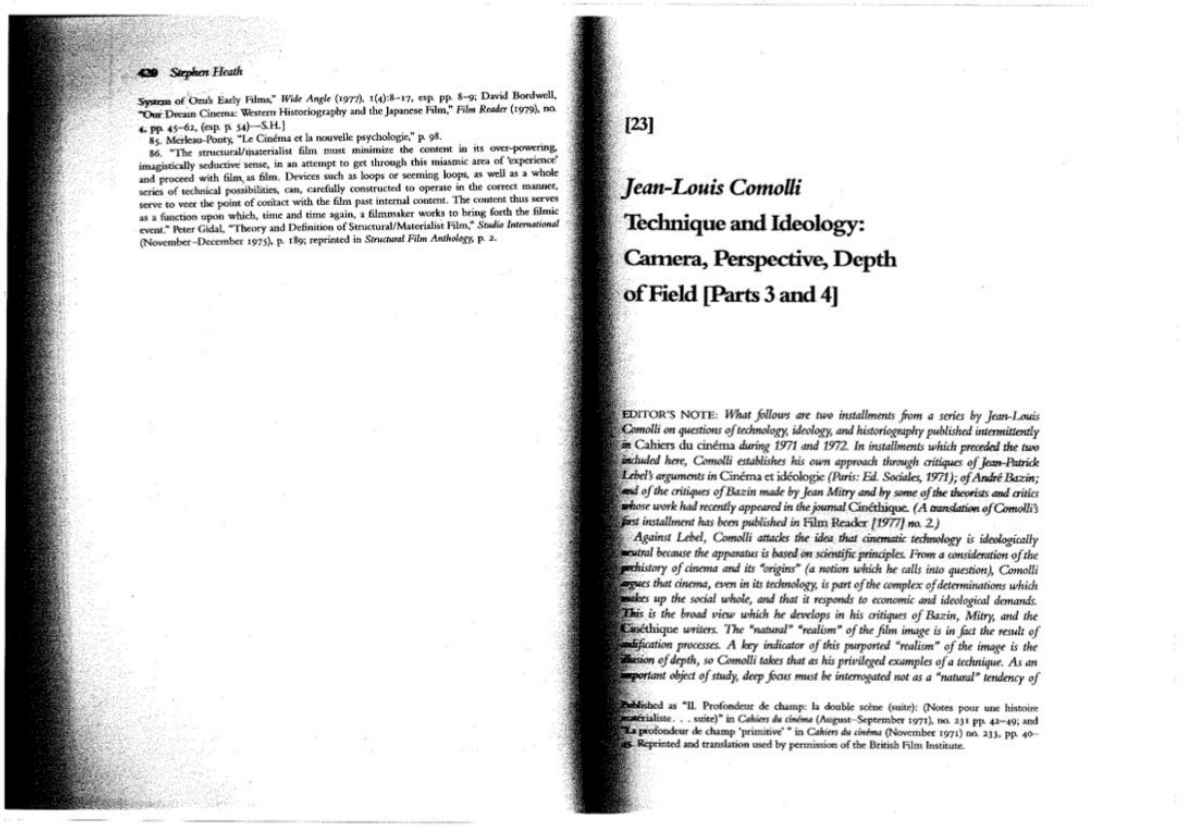

420 *Stephen Heath*

System of Ozu's Early Films," *Wide Angle* (1977), 1(4):8–17, esp. pp. 8–9; David Bordwell, "Our Dream Cinema: Western Historiography and the Japanese Film," *Film Reader* (1979), no. 4, pp. 45–62, (esp. p. 54)—S.H.]

85. Merleau-Ponty, "Le Cinéma et la nouvelle psychologie," p. 98.

86. "The structural/materialist film must minimize the content in its over-powering, imagistically seductive sense, in an attempt to get through this miasmic area of 'experience' and proceed with film as film. Devices such as loops or seeming loops, as well as a whole series of technical possibilities, can, carefully constructed to operate in the correct manner, serve to veer the point of contact with the film past internal content. The content thus serves as a function upon which, time and time again, a filmmaker works to bring forth the filmic event." Peter Gidal, "Theory and Definition of Structural/Materialist Film," *Studio International* (November–December 1975), p. 189; reprinted in *Structural Film Anthology*, p. 2.

[23]

Jean-Louis Comolli

Technique and Ideology: Camera, Perspective, Depth of Field [Parts 3 and 4]

EDITOR'S NOTE: *What follows are two installments from a series by Jean-Louis Comolli on questions of technology, ideology, and historiography published intermittently in* Cahiers du cinéma *during 1971 and 1972. In installments which preceded the two included here, Comolli establishes his own approach through critiques of Jean-Patrick Lebel's arguments in* Cinéma et idéologie *(Paris: Ed. Sociales, 1971); of André Bazin; and of the critiques of Bazin made by Jean Mitry and by some of the theorists and critics whose work had recently appeared in the journal* Cinéthique. *(A translation of Comolli's first installment has been published in* Film Reader *[1977] no. 2.)*

Against Lebel, Comolli attacks the idea that cinematic technology is ideologically neutral because the apparatus is based on scientific principles. From a consideration of the prehistory of cinema and its "origins" (a notion which he calls into question), Comolli argues that cinema, even in its technology, is part of the complex of determinations which makes up the social whole, and that it responds to economic and ideological demands. This is the broad view which he develops in his critiques of Bazin, Mitry, and the Cinéthique writers. The "natural" "realism" of the film image is in fact the result of codification processes. A key indicator of this purported "realism" of the image is the illusion of depth, so Comolli takes that as his privileged examples of a technique. As an important object of study, deep focus must be interrogated not as a "natural" tendency of

Published as "Il. Profondeur de champ: la double scène (suite): (Notes pour une histoire matérialiste. . . suite)" in *Cahiers du cinéma* (August–September 1971), no. 231 pp. 42–49; and "La profondeur de champ 'primitive' " in *Cahiers du cinéma* (November 1971) no. 233, pp. 40–46. Reprinted and translation used by permission of the British Film Institute.

Comolli, Jean-Louis 1986 [1971]. Technique and Ideology: Camera, Perspective, Depth of Field (Parts Three and Four). *Narrative, Apparatus, Ideology: A Film Theory Reader. s.l.*: Columbia University Press, 421-443.

> To pursue this particular instance further: the closeups of Hollywood stars no more "descend" from the closeups of Griffith's actors than they do from the "animated portraits" of Demeny (1891). We know they were due to the contractual conditions imposed by the star system: **the number and kinds of closeups were prescribed even before shooting began, and before the film narrative was completely fleshed out**. (Comolli 1986: 428)

Ma ei teadnud, et selline praktika eksisteerib... Aga meikib senssi - ongi *commonsensical* viis kuidas majandus tungib filmi.

3.6.5 Semiootika ajaloo lugemine (2012-06-20 01:54)

Augustinus

> All teaching is teaching of either things or signs, but things are learnt through signs. (Augustinus X: 1)

Vrd Schefleni tähelepanekuga kuidas praktilisi tegevusi (nt haamerdamist) õpetatakse läbi imitatsiooni, kus instrumentaalne tegevus on samas ka kommunikatiivne tegevus.

> ...nobody uses words except in order to signify something. From this it may be understood what I mean by signs: those things which are employed to signify something. So every sign is also a thing, since what is not a thing does not exist. But it is not true that every thing is also a sign. (Augustinus X: 1)

Ilmselgelt Augustinus ei tundnud kõneakti teooriat, tema jaoks olid sõnad ainult tähistamiseks, märkamata, et tähistamine (ja tähenduse edastamine) on tegevused. Märk on Augustinuse jaoks asi, mis tähistab midagi. Iga märk on seega ka samaaegselt asi, sest mis ei ole asi, ei eksisteeri (märgiprotsesside ontoloogia küsimus).

> For a sign is a thing which of itself makes some other thing come to mind, besides the impression that it presents to the senses. (Augustinus X: 2)

Märk on asi mis kutsub mingi teise asja vaimus esile, peale mulje (*impression*) mida see avaldab meie meeltele. Saab seostada märgi immanentsuse (*intrinsic coding*) küsimusega - on ka märke, mille tähendus ongi see, et nad meie meeltele end avalduvad.

> Some signs are natural, others given. Natural signs are those which without a wish or any urge to signify cause something else besides themselves to be known from them, like smoke, which signifies fire. (Augistinus X: 2)

Mõned märgid on loomulikud, teised antud. Loomulikud märgid on need mis tähistavad ilma soovita tähistada ja teevad midagi endast teistsugust teatavaks. Kas reguleerimata näoilmed on loomulikud märgid?

> Given signs are those which living things give to each other, in order to show, to the best of their ability, the emotions of their minds, or anything that they have felt or learnt. There is no reason for us to signify something (that is, to give a sign) except to express and transmit to another's mind what is in the mind of the person who gives the sign. (Augustinus X: 2)

Antud märgid on, lühidalt, kommunikatiivsed märgid. Augustinus ütleb siin, et muud eesmärki tähistamisel ei olegi, kui teisele märgi andmine. Tähendab, Augustinus ei arvestanud endale märkide andmist, ehk autokommunikatsiooni.

> Certain movements of the hands signify a great deal. Actors, by the movement of all their limbs, give certain signs to the *cognoscenti* and, as it were, converse with the spectators' eyes; and it is through the eyes that flags and standards convey the wishes of military commanders. All these things are, to coin a phrase, visible words. (Augustinus X: 2)

Enne seda tsitaati nimetas Augustinus ka näoilmeid. Žestide kohta ütleb ta, et need on nagu "nähtavad sõnad", st tegelikult arvestab vaid neid žeste millel on leksikaalne affiliaat.

> There are certain words in particular languages which just cannot be translated into the idioms of another language. This is especially true of interjections, which signify emotion, rather than an element of clearly conceived meaning: two such words, it is said, are *racha*, a word expressing anger, and *osanna*, a word expressing joy. (Augustinus X: 4)

See on päris asjalik tähelepanek: hüüdsõnu on raske tõlkida, sest nende eripära võib olla pralingvistiline.

2. Märk on Augustinuse jaoks asi mis ise kutsub vaimus esile mingi teise asja, mis on midagi muud kui mulje mida see asi meeltes tekitab. Selliselt välistab Augustinus märkide immanentsuse - märkide enese-tähistamise (*intrinsic seme*). Veel eristab Augustinus loomulikke ja antud märke, mis kummalisel kombel ühilduvad väga kenasti Paul Ekmani mõistetega "näoilme" (*facial expression*, mis on loomulik, nt naeratus ja lihtne silmapilgutus) ja "näožest" (*facial gesture*, mis on antud, nt teeseldud naeratus ja "tähenduslik" silmapilgutus).

Frege

> Nüüd on loomulik mõelda, et märgiga (nimega, sõnaühendiga, kirjamärgida) on seotud peale tähistatu, mida võib kutsuda osutuseks [*Bedeutung*], veel ka see, mida ma tahaksin nimetada märgi tähenduseks [*Sinn*], milles sisaldub antuse viis. Selle põhjal oleks meie näites väljendite ’*a* ja *b* lõikepunkt’ ning ’*b* ja *c* lõikepunkt’ osutus küll sama, mitte aga nende tähendus. Sama oleks ’Ehatähe’ ja ’Koidutähe’ osutus, aga mitte tähendus. (Frege X: 23)

"Koidutäht" ja "ehatäht" osutavad samale taevakehale, aga nende tähendus on erinevad.

> Kui kaks kujutlevad üht ja sama, siis on kummalgi ikkagi omaenda kujutlus. Mõnikord on küll võimalik kindlaks määrata eri inimeste kujutluste, isegi aistingute erinevust; kuid nende täpne võrdlus ei ole võimalik, sest need kujutlused ei saa esineda koos ühessamas teadvuses. (Frege X: 26)

Kujutlused on subjektiivsed, personaalsed.

> Kujutlusest ja kaemusest pole rohkem vaja rääkida, neid on siin mainitud vaid selleks, et kujutlust, mille mingi sõna kuulajas tekitab, ei aetaks segi sõna tähenduse või osutusega. (Frege X: 27)

Millegi pärast näen siin jälle kolmikut. Tõmban nõrga analoogia: bioloogiline on seotud osutusega - see on universaalne ja ühene, reaalne; kultuuriline on seotud tähendusega - ühine, kuid erisusi täis, ideedemaailm; personaalne on seotud kujutlusega - see on individuaalne ja mingis mõttes jagamatu.

4. Märgi kujutlus on Frege järgi "seesmine pilt" tajutavast objektist mis tekib mälestustest meeleliste muljete kohta. Kujutlus on tunnetest läbi ilmunud ja ainult üksikisiku jaoks kindla tähendusega seotud. Kujutlus on individuaalne, subjektiivne, idiosünkraatne. Kui osutust on üks (Veenus) ja tähendusi on mitu (Ehatäht, Koidutäht), siis kujutlusi võib olla piiritult (selle taevakehaga seotud tajupildid ja mäluseosed). Praktiline näide: vestluses nina sügamine osutab sellele, et keha on vallandanud noradrenaliini mis paneb nina sisekoe paisuma ja histamiinid selle koe sügelema, tähendus võib olla vestluses esile kerkinud ebameeldiv teema, ebameeldiva vestlusekaaslase käitumine jms, kujutluses võib mõelda, et keegi valetas või oli muul moel häiritud, et nina sügelema hakkas.

Hjelmslev

> See, et keel on märgisüsteem, paistab juba algusest peale olevat ilmne ja fundamentaalne väide, mida keeleteoorial tuleb juba varajases staadiumis arvesse võtta. Mida tähendab see väide, ja eriti mõiste "märk", seda peab keeleteooria oskama meile öelda. Seniks peame jääma ebamäärase reaaltähenduse juurde, mis on meieni jõudnud traditsiooni kaudu. Selle järgi on märk eelkõige määratud märkima midagi muud - see omadus peab juba algusest peale huvitav tunduma, kuna näib, nagu märk oleks funktsiooniga defineeritud. Märk funktsioneerib, märgib, tähendab; märk on vastupidiselt mittemärgile tähenduse kandja. (Hjemslev X: 91)

> Keel on oma eesmärgilt eelkõige märgisüsteem; selleks et olla täielikult oma eesmärgi teenistuses, peab keel alati olema valmis looma uusi märke, uusi sõnu või uusi sõnajuuri. Aga keel peab samas, et olla

> täielikult oma eesmärgi teenistuses, olema sellest piiramatust rikkusest hoolimata kergesti käsitletav, omandatav ja kasutatav, mida saab piiramatu märkide hulgaa nõude kehtides saavutada ainult nii, et kõik märgid on moodustatud mittemärkidest, mille hulk on piiratud ja pigem rangelt piiratud. Selliseid mittemärke, mis sisestuvad märgisüsteemi kui märkide koostisosad, nimetame me siinkohal *figuurideks*; see on puht operatsiooniline termin, mis tuuakse sisse ainult mugavuse nimel. Keel on niisiis korraldatud sel moel, et käputäie figuuride abil ja üha uute figuurikombinatsioonide kaudu võib moodustada lugematu arvu märke. (Hjemslev X: 96)

> ...räägime... nimelt *märgifunktsioonist*, mis on asetatud kahe *suuruse - väljenduse* ja *sisu* vahale. Sellest põhikäsitusest lähtuvalt saame otsustada, kas märgifunktsiooni on otstarbekas käsitada *märgiks* kutsutava suuruse välise või sisemise funktsioonina.
> *Väljendus* ja *sisu* on siin sisse toodud märkimaks funktiive, mis sisaldavad kõnesolevat funktsiooni, märgifunktsiooni; see on puht operatsionaalne ja formaalne määratlus ja selles kontekstis ei kätke nimetused *väljendus* ja *sisu* midagi muud ega rohkemat. (Hjemslev X: 101-102)

9. Hjemslevi jaoks on märk defineeritud selle funktsiooniga. Märk funktsioneerib, ehk märgib või tähendab. Märgifunktsioon toimib kahe suuruse - väljenduse ja sisu - vahel. Need on de Saussure tähistaja ja tähistatava analoogid. Ka Hjemslev leiab, et märgifunktsioon ei saa kunagi esineda kui mõlemad funktiivid pole samaaegselt kohal.

Jakobson

> Üks olulisimaid Peirce'i semiootilise klassifikatsiooni tunnusjooni on nutikas äratundmine, et kolme põhilise märgiklassi vaheline erinevus on vaid suhtelise hierarhia erinevus. Mitte signansi ja signatumi vahelise sarnasuse või piirnevuse olemasolu või puudumine, ega ka mitte puhtfaktiline või puhttinglik, harjumuslik seos kahe osise vahel ei pane alust märkide jaotumisele ikoonideks, indeksiteks ning sümboliteks, vaid lihtsalt ühe faktori ülekaal teiste üle. Seega viitab õpetlane "ikoonidele, milles sarnasusele on abiks kokkuleppelised reeglid" ning võib meenutada erinevaid perspektiivitehnikaid, mida vaatajal tuleb õppida, et mõista erilaadsete kunstikoolkondade maale. (Jakobson X: 4)

Peirce ei jaga märke tähistajaks ja tähistatavaks ning väida, et kõik märgid on kokkuleppelised või meelevaldsed, vaid tunneb ära, et erinevate märkide vahel toimivad erined märgiseosed (ikoonilisus, indeksiaalsus, sümbolilisus). Jakobson lisab, et nende märgiklasside vaheline erinevus on vaid suhtelise hierarhia erinevus, aga see võib olla Jakobsoni eriarvamus, sest tema kommunikatsioonimudeliski oli funktsioonidel hierarhia ja alati üks valitsev funktsioon. Oluline on siin see, et kokkuleppelisus mõjutab ka ikoonilisust, ehk sarnasuste äratundmisel on samuti eelnev harjumus/kogemus mängus.

> Peirce'i lemmiktsitaat on pärit John Salisbury teosest *Metalogicus: "Nominatur singularia, sed universalia significantur."* Palju triviaalset poleemikat oleks olnud võimalik vältida keeleteadlaste seas, kui nad oleksid põhjalikult omandanud Peirce'i raamatu *Speculative Grammar* ning eriti selle teesi, et "tõeline sümbol on sümbol, millel on üldine tähendus" ja et see tähendus omakorda "saab olla ainult sümbol", kuna *"omne symbolum de symbolo"*. Sümbol osutab konkreetsele asjale ja tingimata " tähistab mingit asja", samas "on see ise liik ja mitte üksik asi." Sümbol, näiteks sõna, on "üldreegel", mis saab tähenduse ainult läbi selle erinevate kasutusjuhtude, nimelt suuliselt väljendatud või kirjutatud — asjaga sarnaste — *koopiate*. Kui mitmekülgsed need sõna kehastumised ka poleks, see jääb igal sellisel juhtumil "üheks ja samaks sõnaks". (Jakobson X: 9)

Seda sümbolimääratlust tuleks meeles pidada kui jõuan raamatuteni mis kõnelevad sümbolitest ühiskonnas.

7. Peirce'i oluline innovatsioon seisnes äratundmises, et märke ei jagune mitte tähistajateks ja tähistatavateks ning kõik märgid on kokkuleppelised või meelevaldsed, vaid tundis ära erinevate märkide vahel toimivad märgiseosed

(kaardistas loogika abil palju võimalusi). Jakobson väidab, et märgiseoseid ei määra harjumuslik seos vaid ühe seosetüübi (ikoonilisus, indeksiaalsus, sümbolilisus) ülekaal teiste üle. Kahtlustan, et Peirce ise ei pruukinud niimoodi arvata ja tegu on Jakobsoni tõlgendusega.

Peirce

> There are three kinds of interest we may take in a thing. First, we may have a primary interest in it for itself. Second, we may have a secondary interest in it, on account of its reactions with other things. Third, we may have a mediatory interest in it, in so far as it conveys to a mind an idea about a thing. In so far as it does this, it is a sign, or representation. (Peirce X [1894]: 2)

Esmasus on tunne, teisesus on reaktsioon, kolmasus on sümbol.

> But pictures alone, —pure likenesses, —can never convey the slightest information. Thus, figure 3 suggests a wheel. But it leaves the spectator uncertain whether it is a copy of something actually existing or a mere play of fancy. (Peirce X [1894]: 4)

Peirce'i kahtlus on asine - kas koomiks-ajakiri Fahrenheit 451s saab edastada informatsiooni?

> Any ordinary word, as "give," "bird," "marriage," is an example of a symbol. It is *applicable to whatever may be found to realize the idea connected with the word*; it does not, in itself, identify those things. It does not show us a bird, nor enact before our eyes a giving or a marriage, but supposes that we are able to imagine those things, and have associated the word with them.(Peirce X [1894]: 6)

Sõnad on sümbolid mis on ühenduses ideedega, võimaldab meil ette kujutada asju mida nende märkidega seostatakse.

> Symbols grow. They come into being by development out of other signs, particularly from likenesses or from mixed signs partaking of the nature of likenesses and symbols. We think only in signs. These mental signs are of mixed nature; the symbol-parts of them are called concepts. If a man makes a new symbol, it is by thoughts involving concepts. So it is only out of symbols that a new symbol can grow. (Peirce X [1894]: 7)

Üks Kalevi Kulli artikkel on siit saanud alguse. Ehk vrd sümbol, tekst, meem.

7. Peirce eristab esmasust (huvi asja kui sellise vastu), teisesust (reaktsioon teiste asjadega) ja kolmasust (vahenduslik huvi kuniks asi vahendab vaimule ideed asja kohta). Kolmasus on sümboli vald - sümbolid on märgid mis vahendavad üldisi tähendusi. Iga tavaline sõna on sümbol - seda võib rakendada ükskõik millele mis realiseerib (kutsub vaimus esile) sõnaga seotud ideede. Sümbolid kasvavad - nad arenevad välja teistest märkides, eriti ikoonidest.

Russell

> "Tõene" ja "väär" on aga sõnad, mida rakendatakse lausetele, ning eeldavad seega keele olemasolu. (Ma ei kavatse eitada, et mälestus, mis ei koosne sõnadest, vaid kujutluspiltidest, võib olla tõene või väär; kuid seda veidi teises mõttes, mis meid praegu ei puuduta.) (Russell X: 81)

Huvitav, kas kujutluspiltide tõesus ja väärus seisneb nende moonutustes?

> Kui me hilisemas elusõpime ära mõne uue sõna tähenduse, teeme seda harilikult sõnaraamatu abiga, see tähendab, defineerides nende sõnade kaudu, mille tähendust me juba teame. Aga kuna sõnastik defineerib sõnu teiste sõnade kaudu, peavad olema mõned sõnad, mille tähendust me teame ilma verbaalse definitsioonita. Teatud väike arv sõnu nende hulgast ei kuulu primaarkeelde; sellised on "või" ja "ei". Kuid rõhuv enamus on primaarkeele sõnad, ja nüüd tuleb meil võtta vaatluse alla nende sõnade tähenduse selgeksõppimise protsess. Sõnastikusõnad võivad kõrvale jääda, kuna teoreetiliselt on nad ülearused; sest neid on peaaegu kõikjal võimalik asendada vastavate definitsioonidega.
> Objektsõnade õppimise juures tuleb uurida nelja asja: kuuldud sõnast arusaamine objekti esinedes, selest arusaamine objekti puududes, sõna ütlemine objekti esinedes, selle ütlemine objekti puududes. Jämedates joontes omandab laps need neli võimet just niisuguses järjekorras. (Russell X: 84-85)

Järjekord on huvitav ja siin ta täpsustab:

> Objektsõna tähendust saab selgeks õppida ainult sel teel, et kuuldakse korduvalt seda sõna öeldavat objekti esinedes. Sõna ja objekti vaheline assotsiatsioon on täpselt samasugune kui mis tahes harjumuslik assotsiatsioon, nt nägemise ja kompimise vaheline. Kui assotsiatsioon on kujunenud, toob objekt mõttesse sõna ja sõna toob mõttesse objekti just niisamuti, nagu objekti nägemine kutsub esile kompimisaistingu või objekti puudutamine pimedas kutsub esile nägemisaistingud. Assotsiatsioon ja harjumus ei ole seotud spetsiaalse keelega, need on psühholoogia ja füsioloogia üldised tunnused. Nende tõlgendamine on muidugi raske ja vastuoluline küsimus, kuid see pole spetsiaalselt keeleteooria küsimus.
> Niipea kui on kujunenud assotsiatsioon objektsõna ja tema tähenduse vahel, tekib sõnast "arusaamine" objekti puududes, st sõna "seostub" objektiga täpselt samamoodi, nagu nägemine ja kompimine teineteisega seostuvad.
> Ütleme, et **te olete kellegagi koos ja teie kaaslane ütleb äkki "rebane", sest ta näeb rebast, ja oletame, et te küll kuulete teda, kuid ei näe rebast. Mis teiega tegelikult toimub selle tagajärjel, et te saite aru sõnast "rebane"? Te vaatate ringi, kuid seda teinuksite ka siis, kui oleksite öelnud "hunt" või "sebra".** Võib-olla te kujutlete rebast. Kuid vaatleja seisukohast näitab teie arusaamist antud sõnast see, et te käitute (teatud piirides) nii, nagu te oleksite käitunud rebast nähes. (Russell X: 86)

See rebase nimetamise näide on otseselt seostatav Fahrenheit 451-s kuu nimetamisega: "Kui ma eile öösel ütlesin midagi kuust, te vaatasite kuud. Teised ei teeks seda kunagi. Teised läheksid ära ja jätaksid mu rääkima." (Bradbury 2005: 30)

5. Russell väidab, et objektsõnade tähendust õpitakse ainult sel teel, et kuuldakse korduvalt sõna selle objekti esinedes. Nii tekib sõna ja objekti vahel assotsiatsioon või harjumusseos. Kui see on tekkinud, manab sõna kuulmine vaimus esile asja (idee) ja sõnast saadakse aru ka objekti puududes.

Saussure

> Vahemärkus: kui semioloogiat hakatakse organiseerima, peab ta endalt küsima, kas väljendamise viisid, mis põhinevad täielikult loomulikel märkidel — nagu pantomiim — kuuluvad tema kompetsentsi. Oletades, et ta võtab nad vastu, jääb tema peamiseks objektiks [endiselt] süsteemide kogum, mis on rajatud märgi meelevaldsusele.
> Tõepoolest, kõik ühiskonnas omaks võetud väljendusvahendid põhinevad kollektiivsel harjumusel (*habitude*) või kokkuleppel, mis teeb sama välja. Näiteks viisakuse märgid omandavad tihti teatud loomuliku väljenduse (kui mõelda hiinlastele, kes oma keisrit tervitades kummardavad üheksa korda maani), olles samas mitte vähem reeglite (*règle*) poolt fikseeritud; just reegel ja mitte sisemine väärtus (*valeur intrinsèque*) on see, mis kohustab neid kasutama. (Saussure X: 3)

Kollektiivsel harjumusel põhinevad ühiskondlikud viisakusavaldused (nö *decorum*) on Saussure arvates reeglite poolt fikseeritud ja reeglid kohustavad neid kasutama. Meelevaldsuse ja motiveerituse kohta veel:

> Lingvistilise märgi määratlemiseks on kasutatud sõna *sümbol*, või täpsemini seda, mida me nimetame tähistajaks (*signifié*). Siinkohal tuleb möönda [teatavaid] ebamugavusi, just meie esimese printsiibi tõttu. Sümbolit iseloomustab see, et ta pole kunagi täielikult meelevaldne; ta ei ole tühi, tähistaja (*signifiant*) ja tähistatava (*signifié*) vahel on loomuliku sideme jäänus (*rudiment*). Õigluse sümbolit, kaalu ei saa asendada ükskõik millega, näiteks vankriga.
> Sõna *meelevaldne* (*arbitraire*) vajab samuti märkust. See ei tohi edastada arusaama, et tähistatav (*signifiant*) oleneb kõneleva subjekti vabast valikust (allpool näeme, et lingvistilises grupis kord juba loodud märgi puhul pole indiviidi võimuses midagi muuta); soovime öelda, et ta on *mittemotiveeritud* (*immotivé*), see tähendab, et tähistatava — millega tal pole reaalsuses mingeid loomulikke sidemeid — suhtes meelevaldne. (Saussure X: 3)

Saussure, Ferdinand De 2007 [1972]. *Course in General Linguistics*. Edited by Charles Bally and Albert Sechehaye. Translated by Roy Harris. Illinois: Open Court.

> All the individuals linguistically linked in this manner will establish among themselves a kind of mean; all of them will reproduce - doubtless not exactly, but approximately - **the same signs linked to the same concepts**.
> What is the origin of this **social crystallisation**? Which of the parts of the circuit is involved? For it is very probably that not all of them are equally relevant.
> The physical part of the circuit can be dismissed from consideration straight away. When we hear a language we do not know being spoken, we hear the sounds but we cannot enter into the social reality of what is happening, because of our failure to comprehend. (Saussure 2006 [1972]: 13)

Siin on see ühiskondliku kristalliseerumise moment millest ma sekundaarallikate kaudu teadsin. Here one may note that in nonverbal communication, the physical part can not be dismissed from consideration, but rather should be considered as extremely important, as it enables one to enter the social reality of what is happening by merely observing the physical movements of bodies.

> Amid the disparate mass of facts involved in language, it stands out as a well defined entity. It can be localised in that particular section of the speech circuit where sound patterns are associated with concepts. **It is the social part of language, external to the individual, who by himself is powerless either to create it or to modify it**. It exists only in virtue of a kind of contract agreed between the members of a community. On the other hand, the individual needs an apprenticeship in order to acquaint himself with its workings: as a child, he assimilates it only gradually. It is quite separate from speech: a man who loses the ability to speak none the less retains his grasp of the language system, provided he understands the vocal signs he hears. (Saussure 2007 [1972]: 14)

This line of thought can also be applied to knowledge of nonverbal phenomena, which in this sense becomes a special (second-order?) language (of description).

> A language, as we have just seen, is a social institution. But it is in various respects distinct from political, juridical and other institutions. Its special nature emerges when we bring into consideration a different order of facts.
> A language is a system of signs expressing ideas, and hence comparable to writing, the deaf-and-dumb alphabet, symbolic rites, forms of politeness, military signals, and so on. It is simply the most important of such systems. (Saussure 2007 [1972]: 15)

Keel teiste märgisüsteemide hulgas: võrreldav teiste süsteemidega, aga nende hulgast kõige tähtsam.

5. De Saussure kahtles kas loomulikud märgid (nagu pantomiim, mis põhineb ikoonilisusel) kuuluvad semioloogia kompetentsi, sest tema nägi semioloogia peamiseks objektiks olevat süsteemide kogum (semiosfäär?) mis on rajatud

märgi meelevaldsusele. Kollektiivsed märgid nagu viisakusväljendused (nö *decorum*) on kokkuleppelised. Sellised on ka keelemärgid, ehk sümbolid, mis pole küll täielikult meelevaldsed, sed põhinevad loomuliku sideme jäänusel (kaalud sümboliseerivad õiglust paremini kui vanker). Mittemotiveeritud on selline märk mille tähistaja ja tähistatava vahel pole reaalsuses mingeid loomulikke sidemeid. Meelevaldsus ei ole ka subjektiivne: indiviidil pole võimu keelemärke vabalt muuta. Keelemärgid on ühiskondlikult kristalliseerunud - samad märgid on ühenduses samade kontseptidega. Keel eksisteerib (justkui) tänu ühiskonnaliikmete kokkuleppele.

Wittgenstein

> Oluline osa treenimisest seisneks selles, et õpetaja osutab esemetele, juhib nendele lapse tähelepanu ja lausub sealjuures mingi sõna; näiteks sõna "plaat", näidates ette vastava vormi. ... Ma hakkan seda nimetama "sõnade ostensiivseks õpetamiseks". - Oluliseks osaks treenimisest nimetan ma seda sellepärast, et inimeste puhul see nõnda on, mitte sellepärast, et seda ei saaks teisiti ette kujutada. See sõnade ostensiivne õpetamine loob nii-öelda assotsiatiivse seose sõna ja asja vahele. (Wittgenstein 2005: 20)

Ostensiivne õpetamine on nagu ettenäitamine, seose loomine tähistaja ja tähistatava vahel.

> Eksitav paralleel: psühholoogia tegeleb protsessidega psüühilises sfääris, nii nagu füüsika - füüsilises sfääris.
> Nägemine, kuulmine, mõtlemine, tundmine, tahtmine ei ole *samas mõttes* psühholoogia objektid nagu kehade liikumised, elektrinähtused jne. on füüsika objektid. See selgub sellest, et füüsik näeb ja kuuleb neid nähtusi, mõtleb nende üle järele, informeerib meid nendest, psühholoog aga jälgib subjekti *avaldumist* (käitumist). (Wittgenstein 2005: 244)

1. Ostensiivne õppimine sarnaneb Russelli objektkeele õppimisega: sõna seostatakse asja (ideega) läbi ettenäitamise, seose loomise. Õpetaja osutab esemele, juhib lapse tähelepanu sellele ja lausub sõna. Sel moel demonstreerib õpetaja sõna "osutust" ilma ekslike tähenduste või kujutlusteta mis võiksid tekkida kui asjale ei oleks võimalik osutada.

Morris

> Märgid, mis viitavad samale objektile, ei pruugi omada sama märgitavat, kuna see, mida arvestatakse objekti puhul, võib erinevate interpreteerijate poolt erinev olla. Objekti märk võib ühes teoreetilises äärmuses lihtsalt panna märgi interpreteerija sõltuma objektist, samas kui teises äärmuses lubaks see interpreteerijal arvestada kõiki kõnealuse oleva objekti omadusi objekti enese puudumisel. Nõnda on olemas potentsiaalne märgi kontiinuum, milles iga objekti või situatsiooni suhtes võib väljendada kõiki semioosi astmeid.
> ...
> Juhul kui see, millele viidatakse, on tegelikult olemas kui viiteobjektile viidatu, on osutatav (denotatum) . Nõnda saab selgeks, et kuigi igal märgil on märgitav, pole igal märgil osutatavat. Märgitav pole asi, vaid objekti liik või objektide klass — ning klassil võib olla palju liikmeid või üks liige või mitte ühtegi liiget. Osutatavad on klassi liikmed. See eristus teeb seletatavaks fakti, et võib minna võtma jääkapist õuna, mida seal pole ning teha ettevalmistusi eluks saarel, mida pole kunagi eksisteerinud või mis on ammu sügavustesse vajunud. (Morris X: 3)

> Märgikandjad kui loomulikud eksistentsid osalevad ekstraorgaanilistes ja intraorgaanilistes protsessides. Kõneldavad ja lauldavad sõnad on täpselt orgaaniliste reageeringute osad, samas kui kirjutamine, maalimine, muusika ja signaalid on vahetud käitumise produktid. Juhul kui märgid tulenevad muust materjalist kui käitumine või käitumisproduktid – nagu märgifaktorid taju puhul – muutuvad märgid omavahel seotuks , kuna märgikandjad on omavahel seotud. Äikesemürin saab välgu märgiks ja välk ohu märgiks just sellepärast, et äikesemürin, välk ja oht on teatud moel omavahel seotud. (Morris X: 5)

S

> üntaktilised reeglid määravad ära märgiseosed märgikandjate vahel, semantilised reeglid korreleerivad märgikandjaid teiste objektidega, pragmaatilised reeglid sätestavad interpreteerijatele tingimused, millal märgikandja on märk. Iga reegel, kui seda tegelikult kasutatakse, toimib käitumistüübina ning selles suhtes leidub kõigis reeglites pragmaatiline komponent. Kuid mõnes keeles on märgikandjaid, mida valitsevad reeglid , mis on kaugel süntaktilistest või semantilistest reeglitest, mis võivad valitseda neid märgikandjaid ning sellised reeglid on pragmaatilised reeglid.(Morris X: 15)

Seostub mitte-märkamisega.

> Semiootilisest seisukohast ei saa ei ‘märgikandjat’ ega ‘interpretanti’ defineerida ilma üksteisele viitamata.
> Seega ei ole need isoleeritud eksistentsid, vaid on asjade eripärad teatud erilistes funktsionaalsetes seostes teiste asjade või omadustega. “Psüühiline seisund” või isegi reaktsioon pole selline interpretant, kuid saab selliseks ainult siis kui see on “millegi arvestamine”, mis on märgikandja poolt esile kutsutud. Ükski objekt pole selline osutatav, kuid saab selleks kui ta on mõne märgikandja poolt selle märgikandja jaoks kehtiva semantilise reegli põhjal märgistatava objektideklassi liige. Miski pole tõeliselt märk või märgikandja, vaid saab selliseks ainult siis kui see lubab millelgi arvestada midagi selle vahenduse kaudu. Tähendusi ei saa paigutada eksistentsidena ükskõik kuhu semioosi protsessis, vaid neid tuleb iseloomustada selle protsessi kui terviku terminites. (Morris X: 17)

5. Morrise designaat on analoogne Frege tähendusega (*Sinn*), sest see on esmasem - igal märgil on designaat/tähendus, aga mitte denotaat/osutus (Morrise koera-näiteks oleks siis kellahelin tähendus ja toit osutus); ja sarnane tähistatavaga, sest see on see mida märk (Morrisel täpsemalt interpretant) esile kutsub vaimus - de Saussure’i ei paistnud see väga huvitavat kas sõnad tähistavad tegelikke objekte või mitte.

3.6.6 TMS of semiotics readings (2012-06-28 15:58)

Winner, Thomas G. 1979. Some Fundamental Concepts Leading to a Semiotics of Culture: An Historical Overview. *Semiotics of Culture*, Irinis Portis Winner and Jean Umiker-Semeiok (eds.), a special issue of *Semiotica*, 75-82.

> I shall try to show that the Prague contribution lay essentially in three areas: (1) the position that **sign systems are not totally immanent**, and that they are in complex ways **interrelated**; (2) the view of function and of **the polyfunctional nature of human activity**; and (3) the view of the existence of sign systems other than natural language which form a complex **system of systems of semiotic codes** of all kinds: the various arts, codes of dress, various ethnographic information systems, etc., all of which were seen to co-exist in a vast and complex system of systems. (Winner 1979: 75-76)

Here, he is essentially describing the Prague school foundation for what was to be named as *semiosphere* by Lotman.

> **The fertile ideas which originated in Prague in the thirties laid the foundation for modern semiotics**, shaping the Tartu-Moscow school of semiotics, the Polish and Czech schools, and much of the semiotics of Western Europe, the Western Hemisphere, and Israel. (Winner 1979: 78)

The Prague school’s reach of influence.

> …the Prague scholars who were not satisfied with the Saussurian clearly definable, though arbitrary, relation of the linguistic sign to its denotatum, which hardly applied to the aesthetic sign. **The aesthetic sign was seen as polysemantic, its diffuse meaning forcing the perceiver's attention on its inner construction**. New formulations were advanced concerning such issues as the question of meaning in art, the relation of the work of art to its creator and its manifold perceivers, **the complex interrelationship between art and culture and society**, the relationships of the different arts to each other, and the evolution of artistic systems. (Winner 1979: 79)

The polysemantic aspect of artistic signs and their complex interrelationship with culture and society are extremely significant.

Portis-Winner, Irene 2002. *Semiotics of Peasants in Transition: Slovene Villagers and Their Ethnic Relatives in America*. Sound and Meaning: The Roman Jakobson Series in Linguistics and Poetics. *Durham*, *North Carolina*: Duke University Press Books.

> Until the demise of communism in Slovenia, **no villager would say anything derogatory about another** although there were strong internal fissures between families… …**Yet internal conflicts could be deduced from indirect and nonverbal signals** such as intonation, facial expression, and general body language. Indeed, in our long hours of conversation, neighbors rarely mentioned each other despite the fact that a mere narrow path separated their homes. (Portis-Winner 2002: 44-45)

Yup, feelings find less censored expressions through nonverbal means.

> Connerton's *How Societies Remember* (1988) postulates that meaning, not limited to the verbal realm, abides everywhere in culture. he strongly emphasizes nonverbal and particularly bodily sources of memory from the innter point of view, sources he believes have not received adequate attention. (Portis-Winner 2002: 46)

That is an extremely useful hint.

> The interpretation of objects and persons as metonymic metaphors proves useful to this study. For example, I interpret one of my important informers, an ethnic Slovene farmer, as a striking human sign. His bearing, every gesture, and language are metonymic or indexical of his village of origin and at the same time metaphoric or symbolic (or replicas or transformations) of the village mores. (Portis-Winner 2002: 55)

In this sense Montag is a metonymic metaphor of firemen. He has black hair just like all other firemen have black hair. Until he meets Clarisse, he "walks and talks" like a fireman, never before reflecting about his similarities with other firemen.

> Lotman's and Uspensky's analyses take into account that we live in a world where history from the official point of view is **made and remade depending on the ideologies of power holders**, and where the subjective history of local peoples may conflict with the ideological positions of power holders. (Portis-Winner 2002: 62)

This wording should be kept in mind when reading Orwell's *1984*.

> According to Wolf, Bourdieu shows that language functions not only as an instrument of communication, but also as one of power (Wolf 1999, 55 referring to Thompson 1984, 46-47). Indeed, this pertains as much to visual as to audible signs and **kinetic signs**. In Žernovnica, the tax collector entering the village is **a human sign of power**. His uniform and **authoritative bearing** sufficiently emphasize his authority. (Portis-Winner 2002: 73)

I drew the same connection with a longer curve - from Butler, through Foucault' to Bourdieu - in my seminar paper.

Lotman, Michail 2000. A Few Notes on the Philosophical Background of the Tartu School of Semiotics. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 23-46.

> Ju.M. Lotman was a Kantian. Although he does not often refer to Kant's ideas and writings (the most significant references appear in his later works), Kant was his habitual interlocutor over many years, and in his lectures the name of the Königsberg thinker appeared much more frequently than in written texts. However, even that is not the point. The most fundamental constructs of the Tartu school reveal a clearly Kantian foundation. (Lotman 2000: 26)

> Unlike for classical structuralism, for the Tartu school text is not a directly given reality but, as well as language, it is a problem, a black box, a thing in itself. Text is absolutely immanent in relation to extratextual reality, they are in a complementary relation with each other. Text is a closed and independent structure, and it should be studied precisely as such. (Lotman 2000: 27)

Explanation of the concept of text in the Tartu-Moscow school of semiotics.

Lotman, J. M. 1975 [1973]. The Discrete Text and the Iconic Text: Remarks on the Structure of Narrative. Translated by Frances Pfotenhauer. *New Literary History* 6(2): 333-338.

> In the discrete verbal message, the text is made up of signs; in the second case, there are, essentially, no signs: the message is communicated by the text in its entirety. And if we do treat it as discrete, and single out signlike structural elements, this is because of out habit of seeing verbal intercourse as the fundamental, even the sole, form of communicative contact, and a result of making the pictorial text seem like a verbal one. (Lotman & Pfotenhauer 1975 [1973]: 335)

This should be kept in mind when speaking of body motion communication as well. In my seminar paper, the "making of" continuous behaviour seem "discontinuous" was grouped under so-called "epiphenomenal signs" exactly because (unintentional) behaviour is not discrete but may seem discrete when referred to (through language or pictorial representation).

> Verbal narration is constructed, first and foremost, by the **addition** of new words, phrases, paragraphs, chapters. Such narration is always an **increase** in the size of the text. For the internally nondiscrete text-message of the iconic type, however, narration is a **transformation**, an internal transposition of elements. (Lotman & Pfotenhauer 1975 [1973]: 335)

This applies to behaviour as well, as non-verbal messages are "fleeting" in time: facial configurations don't accumulate in addition to each other, but replace each other. Only in a recording - say a written description or capturing video - accumulates in an additive manner.

> In the iconic text, which cannot be divided into discrete units, the narrative is constructed as the combination of an initial stable state with a subsequent movement. (Lotman & Pfotenhauer 1975 [1973]: 336)

So, in short, nonverbal behavior is foremost an iconic text. But Lotman adds:

> Thus, while in primary semiotic systems, two types of narration are possible, in secondary systems of the artistic type, as a result of this clear-cut division in the cultural system, there is a tendency to their **synthesis and mutual influence**. (Lotman & Pfotenhauer 1975 [1973]: 337)

Lotman, Yuri M. 1990. *Universe of the mind: a semiotic theory of culture*.Translated by Ann Shukman. Introduction by Umberto Eco. London; New York: Tauris.

> ...when we are dealing with discrete and non-discrete texts, translation is in principle impossible. The equivalent to the discrete and precisely demarcated semantic unit of one text is, in the other, a kind of semantic blur with indistinct boundaries and gradual shadings into other meanings. If in these other texts we do find segmentation of a sort, it is not comparable with the type of discrete boundaries of the first ones. Given these factors, we are faced with a situation where translation is impossible; yet it is precisely in these situations that efforts to translate are most determined and the results most valuable. For the results are not precise translations, but approximate equivalences determined by the **cultural-psychologicla and semiotic context common to both systems**. This kind of 'illegitimate', imprecise, but approximate translation is one of the most important features of any creative thinking. For these 'illegitimate' associations provoke new semantic connections and give rise to texts that are in principle new ones. (Lotman 1990: 37)

The generation of new text via translation between incompatible (discrete and continuous) semiotic systems.

> ...rhetorical texts are distinguished from general language texts by one special feature: namely, while language text are produced by the speaker of that language **spontaneously**, the explicit rules being apparent only to the researcher who constructs logical models of unconscious processes, **in rhetoric the process of producing texts is 'learned' and deliberate**; the rules are actively included in the actual text, not only at the metalevel but also on the level of the immediate text structure. (Lotman 1990: 38)

This is important: rhetorical texts are deliberate (intentional) and rules are included in the immediate structure of the text. In behavioural terms, this would amount to being conscious of decorum with the aim of impressing someone. Lotman himself draws up another sense for *gestural rhetoric*:

> The 'rhetoric of figures' belongs to the level of secondary modelling and metamodels; and this distinguishes it from the level of primary signs and symbols. For example, an aggressive gesture by an animal, which serves as a substitute for an actual aggressive act, is an element of symbolic behaviour; in this case the symbol is used in its primary sense. In another example, a symbolic sexual gesture is used in the animal group to indicate submission to the dominant partner and so loses its sexual content; in this instance we can talk of **the gesture's metaphorical value and gestural rhetoric**. (Lotman 1990: 38)

Shklovsky, Viktor - Art as Technique

> And so [automatic] life is reckoned as nothing. Habitualization devours work, clothes, furniture, one's wife, and the fear of war. "If the whole complex lives of many people go on unconsciously, then such lives are as if they had never been." And art exists that one may recover the sensation of life; it exists to make one feel things, to make the stone stony. The purpose of art is to impart the sensation of things as they are perceived and not as they are known. The technique of art is to make objects "unfamiliar," to make forms difficult, to increase the difficulty and lenght of perception because **the process of perception is an aesthetic end in itself and must be prolonged**. Art is a way of experiencing the artfulness of an object: the object is not important... (Shklovsky)

Here Shklovsky describes the process of defamiliarization. It is a beautiful thought and makes one wonder if art is truly a way of experiencing artfulness, instead of the object, perhaps everyday behavior, too, can be an object of aesthetic ends.

> A work is created "artistically" so that its perception is impeded and the greatest effect is produced through the slowness of the perception. As a result of this lingering, the object is perceived not in its extension in space, but, so to speak, in its continuity. Thus "poetic language" gives satisfaction. According to Aristotle, **poetic language must appear strange and wonderful**; and, in fact, it is often actually foreign: the Sumerian used by the Assyrians, the Latin of Europe during the Middle Ages, the Arabisms of the Persians, the Old Bulgarian of Russian literature, or the elevated, almost literary language of folk songs. (Schklovsky)

This is equally true, I think, for photographs young people today adore. It could well be said that the *poses and gestures in typical tumblr pictures must appear strange and wonderful*.

Veltruský, Jiří 1981. The Prague School Theory of Theater. *Poetics Today* 2(3): 225-235.

> ...all that goes on during the performance centers on the actor, so to speak.It is through him that the other components receive their theatrical function and meaning (Mukařovský, 1941). This does not necessarily presuppose that all he does is strictly integrated in the representation of a dramatic character (Bogatyrev, 1938a; Honzl, 1940a; Mukařovský, 1937). The reason why everything centers on the actor is that he is a real, live person, so that the signs he produces with his own body cannot be reduced to a mere *signans/signatum* relation (Zich, 1931: 55; Bogatyrev, 1938b; Honzl 1940a; Mukařovský, 1941). In acting, the artist himself is personally present in his work. All the other components appear, therefore, as in some sense less real. (Veltruský 1981: 230)

That is to say, the human sign is more pertinent than other signs.

> Zich laid the foundation of the semiotics of theater when he conceptually separated the *signans* from the *signatum* in acting, namely the stage figure created by the actor from the character, or *dramatis persona*, represented by that figure - and when he separated them both from the actor as an artist (Zich, 1931: 55-6). Most of the theoreticians belonging to the Prague Linguistics Circle were reluctant to adopt this concept of the stage figure as distinct from both the actor and the character. (Veltruský 1981: 232)

> The idea that the sign has simply two facets, the *signans* and the *signatum*, does not quite apply to acting. In a specific work of acting, **it is often hard and sometimes utterly impossible to determine what belongs to the stage figure and what to the character**. The borderline between the two is blurred, a great many features are part of the *signans* in some respect and of the *signatum* in some other. Since in acting human beings, their actions and behavior represent human or antropomorphous beings, their actions and behavior, the difference between similarity and sameness tends to canish (Zich, 1931: 56). (Veltruský 1981: 233)

From my perspective, this three-part distinction is perfectly understandable: in Fahrenheit 451 (1966), the Austrian actor Oskar Werner (1) embodies Guy Montag (2), a character from Ray Bradbury's novel (3). (2) and (3) are similar, but not the same (due to intersemiotic translation, or untranslatability).

Veltruský, Jiří 1987. Structure in Folk Theater: Notes Regarding Bogatyrev's Book on Czech and Slovak Folk Theater. *Poetics Today* 8(1): 141-161.

> Theatricality cannot be fully understood without a study of its roots in everyday life. But if it is to be fruitful this study must avoid confusing distinct categories. The tempration to see theater everywhere is very strong. Let us take the following statement: "Out own life and sphere of work - *emploi* - which obliges us to play, for most of our life, the part of a teacher, shopkeeper, civil servant, etc., rarely gives

> us the opportunity to 'jump out' of this role and perform a different one" (Bogatyrev, p. 8). This exercise of an occupation can certainly be called playing a part but the phrase is merely a metaphor. **The teacher really is a teacher**, the shopkeeper a shopkeeper, the civil servant a civil servant and so on: one teaches, the second sells merchandise, the third does paper work, etc. By contrast, the stage murderer surely does not do away with his fellow actor - not even when it is a rival, whether in love or in casting. In the theater, the closest an actor can come to murder is **to simulate it; he can represent it by a sign** the *signans* of which closely resembles its *signatum*. (Veltruský 1987: 144)

Here is basically the difference between instrumental and communicative behaviors: first refers to *actually performing* the action; the second to *seaming* or *simulating* the action. Real life is instrumental (non-signs), theater is communicational (signs).

> The actor's contribution is to create **a stage figure which is a structure of signs**. Some of these are the actor's own physical characteristics; to put it very crudely, a tall actor cannot create a short figure. Others are artificial, in the sense that they are the products of an art or craft; this applies to the make-up or mask, the dress, etc., but also - up to a point - to the color, the strenght and the pitch of the voice (which can differ to some extent from his own), to the way he moves, gestures, uses his facial muscles, etc. (Veltruský 1987: 153)

Yet again I see my own three-part distinction: (1) physical/biological, (2) artificial/cultural, and (3) personal capabilities.

> In theatrical action, each stage figure is interconnected with all the others, as well as with all the other components of theater. Therefore the stage figure also carries a variety of meanings that are related indirectly, if at all, to the character. (Veltruský 1987: 154)

This sounds vaguely related to what Irene Portis-Winner called the human sign.

> ...such stage objects as raised platforms, chairs and tables are used to draw attention to some characters' importance, dignity, and so on. Their sole purpose is to convey a feature of the character in the simplest possible way: in order to signal the character's importance or dignity the actor merely steps or climbs onto an elevated platform, sits on a chair, takes a place behind a table and so forth. (Veltruský 1987: 157)

Yet again conjuring up the simple connection between being higher and being more important. A simple, yet effective device.

Honzl, Jindřich [1940]. Dynamics of the Sign in the Theater. Ladislav Matejka, Irwin R. Titunik (eds.) *Semiotics of Art*. Cambridge: MIT Press, 75-94.

> ...it is not its constructional nature that makes it a stage but the fact that it *represents* dramatic space. The same can be said about the actors: the actor is usually a person who speaks and moves about the stage. However, the fundamental nature of the actor does not consist in the fact that he is a person speaking and moving about the stage but that he *represents someone*, *that he signifies a role in a play*. Hence it does not matter whether he is a human being; an actor could be a piece of wood, as well. If the wood moves about and its movements are accompanied by words, then such a piece of wood can represent a character in the play, and the wood becomes an actor. (Honzl 1976: 75)

The treatment of stage characters as merely a structures of signs enables one to liberate them from human bodies:

> Liberation awaits dramatic character, up to now closely associated with human gestures and motions, as it also does the playwright's text, hithero *verbal* text, and so on for the other devices of dramatic art. And much to our amazement, we are discovering the stage "space" need not be spatial but that sound can be a stage and music can be a dramatic event and scenery can be a text. (Honzl 1976: 76)

This seems a bit schizophrenice: this chair can be a lamp post and this window can be a grave, etc. But Honzl is trying to demonstrate the role of semiosis in the theater devices.

> ...we cannot tell what a contraption on stage is supposed to signify until it is used by an actor. He has first to sit on it or rock on it or climb out of it. [...] The sign (representative) function of the scenery and props is determined solely by **the movements of the actor and by the manner in which he uses them**, but even then their representative function is not entirely unambiguous. (Honzl 1976: 78)

It should be cautioned that Honzl is here talking about ambiguous stage props, the function of which "is not carried by either color or shape".

Mukařovský, Jan 1978. *Structure, Sign and Function: Selected Essays*. Translated and edited by John Burbank and Peter Steiner. New Haven: Yale University Press.

> During a performance it seems quite natural that such and such word of the text is pronounced in a certain way or is accompanied by a certain gesture, that its effect manifests itself in a particular manner in the facial expression, gestures, and movements of the actors, and so on. But during rehearsals the spectator would see that the connection of a word with a gesture, and so forth, is the result of an intentional selection from many possibilities, that no component of theater follows automatically from another, and that the theatrical performance is a very complex and dangerously fluid structure. (Mukařovský 1978: 202-203)

Here Mukařovský describes the naturalness with which we glean performances, while the rehearsals avail the tenuous efforts to establish naturalness.

> If a statue is part of the set, sculpture is present on stage. Even in such a case, however, the function of the statue is different from what it is off stage. Off stage, for instance, right in the lobby of a theater, a statue is merely a thing, a depiction, whereas on stage it is a motionless actor, a contrast to a live actor. (Mukařovský 1978: 205)

This - difference in function - was pointed out also by Lotman: the icon functions differently in the temple and in a museum. But it should be doubted whether Mukařovský's analogy can be taken very seriously, as a statues of people in public space then become "motionless people".

Lotman, Ju. M. and B. A. Uspensky 1978. Myth — Name — Culture. *Semiotica* 22(3): 211-233.

> In the first instance (descriptive description) [The world is matter] we are referring to a *metalanguage* (to a category or element of a metalanguage). In the second (mythological description) [The world is a horse] we are referring to a *metatext*, that is, to a text that fulfills a metalinguistic function with respect to what is given; here the described object and the describing metatext belong to one and the same language. (Lotman and Uspensky 1978: 212)

This is the essence or conclusion of their distinction.

> Mythological thinking, from *our* point of view, can be regarded as paradoxical, but in no way primitive, since it deals successfully with complex problems of classification. Comparing its mechanism with the logical apparatus to which we are accustomed, we can establish a certain parallelism of funtions. (Lotman and Uspensky 1978: 213)

Here they are trying to avoid being normative: mythological thinking is not *lesser* than logical/scientific/metalingual thinking.

Lotman, Jurij 1976. *Semiotics of Cinema*. Translated by Mark E. Suino. University of Michigan Press.

> Statements of the type "The Volga flows into the Caspian Sea," for a person who already knows that fact, carry no information. Information is the removal of some uncertainty, the destruction of ignorance and its replacement by knowledge. Where there is no ignorance there is no information. (Lotman 1976: 13)

This is Lotman's definition of information which should be compared to other definitions of information and knowledge. An elaboration:

> ...the quantity of potential information depends on the presence of alternative possibilities. Information is the opposite of automatism: where an event automatically has another as a consequence, no information arises. (Lotman 1976: 13)

> In one of his works L. Kulešov quite properly recommended, when discussing the practical methodology of film work, that students train their vision by looking at potential subjects through a piece of paper containing a hole cut in the shape and size of a film frame. The difference between the cisible world in life and on the screen comes about in just this manner. The former is not discrete (it is continuous). **While our hearing divides audible speech into words, our vision sees the world as "a single chunk."** The world of cinema is the world which we see plus discreteness. It is a world divided into pieces, each one having a certain degree of autonomy, as a result of which we have the possibility for multiple combinations, not available in the real world. The world becomes a visible *artistic* world. (Lotman 1976: 23)

Tynjanov, Yuri 1977. The Fundamentals of Cinema. Translated by L. M. O'Toole. *Formalist theory*. *s.l.*: Oxon Publishing Ltd, 32-54.

> The flatness of film (which still does not deprive it of perspective), this technical 'failing' is expressed in the art of cinema through the positive constructive principles of simultaneity of several sequences of visual images, on the basis of which a quite new interpretation of gesture and movement is achieved. (Tynjanov 1977: 35)

On page 39 he puts it in shorter words: "camera angle replans the relations between people and things". An elaboration:

> It is quite obvious that in the process of this stylistic transformation (which is necessarily also a semantic transformation), it is not the 'man-as-seen' and not the 'object-as-seen' which are the 'hero' of the cinema, but a 'new' man and a 'new' object - **people and objects transformed within the dimension of the art form** - that is, 'man' and 'object' of cinema. The visible relationships between visible people are broken down and replaced by relationships between **cinematic 'people'** - every instant, unconsciously and almost naively - so deeply rooted in this principle in the very basis of the art form. (Tynjanov 1977: 38)

This amounts to what Zich described as the "third" - the *dramatis persona* in theater.
Here Tynjanov talks about (panto)mime in cinema:

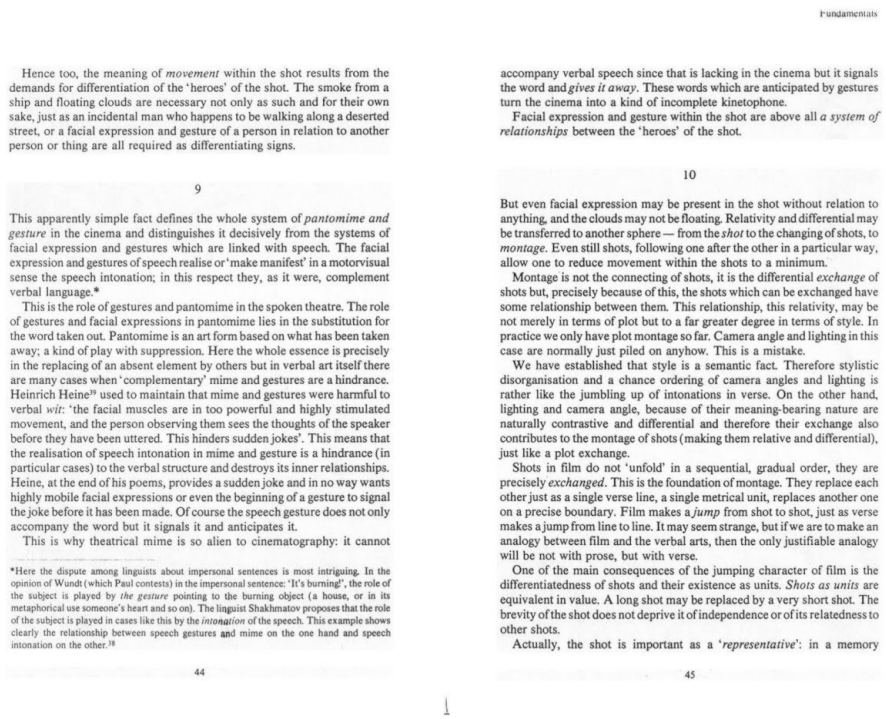

Hence too, the meaning of *movement* within the shot results from the demands for differentiation of the 'heroes' of the shot. The smoke from a ship and floating clouds are necessary not only as such and for their own sake, just as an incidental man who happens to be walking along a deserted street, or a facial expression and gesture of a person in relation to another person or thing are all required as differentiating signs.

9

This apparently simple fact defines the whole system of *pantomime and gesture* in the cinema and distinguishes it decisively from the systems of facial expression and gestures which are linked with speech. The facial expression and gestures of speech realise or 'make manifest' in a motorvisual sense the speech intonation; in this respect they, as it were, complement verbal language.*

This is the role of gestures and pantomime in the spoken theatre. The role of gestures and facial expressions in pantomime lies in the substitution for the word taken out. Pantomime is an art form based on what has been taken away; a kind of play with suppression. Here the whole essence is precisely in the replacing of an absent element by others but in verbal art itself there are many cases when 'complementary' mime and gestures are a hindrance. Heinrich Heine[39] used to maintain that mime and gestures were harmful to verbal *wit*: 'the facial muscles are in too powerful and highly stimulated movement, and the person observing them sees the thoughts of the speaker before they have been uttered. This hinders sudden jokes'. This means that the realisation of speech intonation in mime and gesture is a hindrance (in particular cases) to the verbal structure and destroys its inner relationships. Heine, at the end of his poems, provides a sudden joke and in no way wants highly mobile facial expressions or even the beginning of a gesture to signal the joke before it has been made. Of course the speech gesture does not only accompany the word but it signals it and anticipates it.

This is why theatrical mime is so alien to cinematography: it cannot

*Here the dispute among linguists about impersonal sentences is most intriguing. In the opinion of Wundt (which Paul contests) in the impersonal sentence: 'It's burning!', the role of the subject is played by *the gesture* pointing to the burning object (a house, or in its metaphorical use someone's heart and so on). The linguist Shakhmatov proposes that the role of the subject is played in cases like this by the *intonation* of the speech. This example shows clearly the relationship between speech gestures and mime on the one hand and speech intonation on the other.[38]

44

Fundamentals

accompany verbal speech since that is lacking in the cinema but it signals the word and *gives it away*. These words which are anticipated by gestures turn the cinema into a kind of incomplete kinetophone.

Facial expression and gesture within the shot are above all *a system of relationships* between the 'heroes' of the shot.

10

But even facial expression may be present in the shot without relation to anything, and the clouds may not be floating. Relativity and differential may be transferred to another sphere — from the *shot* to the changing of shots, to *montage*. Even still shots, following one after the other in a particular way, allow one to reduce movement within the shots to a minimum.

Montage is not the connecting of shots, it is the differential *exchange* of shots but, precisely because of this, the shots which can be exchanged have some relationship between them. This relationship, this relativity, may be not merely in terms of plot but to a far greater degree in terms of style. In practice we only have plot montage so far. Camera angle and lighting in this case are normally just piled on anyhow. This is a mistake.

We have established that style is a semantic fact. Therefore stylistic disorganisation and a chance ordering of camera angles and lighting is rather like the jumbling up of intonations in verse. On the other hand, lighting and camera angle, because of their meaning-bearing nature are naturally contrastive and differential and therefore their exchange also contributes to the montage of shots (making them relative and differential), just like a plot exchange.

Shots in film do not 'unfold' in a sequential, gradual order, they are precisely *exchanged*. This is the foundation of montage. They replace each other just as a single verse line, a single metrical unit, replaces another one on a precise boundary. Film makes a *jump* from shot to shot, just as verse makes a jump from line to line. It may seem strange, but if we are to make an analogy between film and the verbal arts, then the only justifiable analogy will be not with prose, but with verse.

One of the main consequences of the jumping character of film is the differentiatedness of shots and their existence as units. *Shots as units* are equivalent in value. A long shot may be replaced by a very short shot. The brevity of the shot does not deprive it of independence or of its relatedness to other shots.

Actually, the shot is important as a '*representative*': in a memory

45

Kull, Kalevi 1999. Towards biosemiotics with Yuri Lotman. *Semiotica* 127(1): 115-131.

> …According to the view which has been adpoted by many contemporary biosemioticians, these [biolocial semiotics and cultural semiotics] are different branches of semiotics. But there also exists another view, which places the semiotics of nature into the framework of a more general cultural semiotics (I would prefer in this case to apply the term 'ecosemiotics', as different from 'biosemiotics' in the sense of the former approach). (Kull 1999: 117)

I had not realized that ecosemiotics embodies the clashing of bio- and cultural semiotics, but it makes perfect sense.

> In 1978, the Tartu theoretical biology group, together with similar groups from Moscow and St. Petersburg, organized a conference, 'Biology and linguistics', held in Tartu on February 1-2. One of the key lecturers was Y. Lotman and many of his colleagues participated. (Kull 1999: 117)

I'm noting this down because the very idea of combining biology and linguistics seems enticing.

> In the autumn of 1977, when the Section of Theoretical Biology of the Estonian Naturalists' Society had been established, one of the first invited speakers was Y. Lotman. He agreed willingly, but confessed that he did not know much about the topic. The talk was titled 'The forms of collective life' and held on December 15, 1977. At the beginning of the talk, he paid attention to the book by Michel Foucault, *Les mots et les choses* (The RUssian translation of which had just appeared in 1977), with the subtitle *Archeology of Humanities*, which contained quite a large number of connections between linguistics and biological taxonomy. (Kull 1999: 121)

Upon first reading of this article, a year ago, I had not noticed this valuable piece of information, which reframes the relationship of Foucault and Lotman for me entirely.

> Y. Lotman's lecture 'Two approaches to behaviour', was delivered at the Spring School of Theoretical Biology 'Theory of Behaviour' on May 7, 1982, which took place at Puhtu Biological Station, the former house of Jakob von Uexküll (Lotman 1982). That meeting has remained the largest ethological conference ever organized in Estonia (about 130 participants). Y. Lotman distinguished between two appraoches concerning the question of behavior. The first takes as its starting point the behavior of an individual as the main reality and point of reference, from which scientific modeling of behavioral acts begins. The second view takes as its basis the 'behavioral space' as an integral structure, which is programmed primarily in relation to the hierarchically lower-level program of individuals. According to Y. Lotman,
>
> > this leads us to assume that besides the biosphere and semiosphere, it is reasonable to speak about the sphere of behaviour, which is invariant for all living matter and its forms. This would make it possible to move away from pure empirism and to approach typological methods in behavioural research.

According to him, the reconciliation of the two aspects would be the most fruitful. The major part of the lecture was devoted to the phenomenon of asymmetry in semiosis and to brain lateralization. He also made a more general claim, that in any complex semiotic system, a spatial asymmetry arises. (Kull 1999: 122-123)

I quoted this in lenght because the "sphere of behavior" is essentially what I am studying, and recently I managed to find a single page abstract in Estonian of his lecture [link], which in personal communication with Kalevi Kull was claimed to be the only surviving document of the lecture.

Ivanov, Vyacheslav V. 2008. Semiotics of the 20th century. *Sign Systems Studies* 36(1): 185-230.

> Modern studies of endangered languages suggests that no more than 600 languages out of 6,000 that exist in the world may survive in the next generation (Robins, Uhlenbeck 1991). This possible catastrophe of the nearest future might be even more serious than the one studied by the specialists in ecology. Mankind is rapidly losing the degree of linguistic diversity that it had for last thousands of years. (Ivanov 2008: 202)

Like was noted on similar topic in one of Irina Avramets's lectures, *sic transit gloria mundi*.

> Modern neurophysiological research has shown the connection of different forms of rhythmical activity (such as rhytmic music, dance or jogging) to the positive action of endogeneous opioid peptide neurotransmitters like the five amino-acid encephalins, endorphines and dynorphin. The latter are mimicked by the drugs spreading in the modern society. (Ivanov 2008: 215)

Something I already knew, bit didn't have a source on. This explains why jogging and music are addictive.

> In the *semiotic studies of cinema* the first stage consisted of the comparison of a movie's structure and a verbal text. Specialists were interested in finding units corresponding to words and sentences in a cinematographic discourse. (Ivanov 2008: 219)

In my analysis for the course on film semiotics, I followed this first stage by describing the most evident differences in the verbal text and filmic realisation.

> Continuous messages that are particularly important for mass media are still much less investigated by semioticians, with the only important exception being film semiotics. (Ivanov 2008: 288)

Another noteworthy passing remark. Noteworthy because it seems to hold true: discrete signs are much more investigated, and studying continuous messages (which compose the overwhelming majority in nonverbal communication) might be fruitful if novel methods are applied.

> Pavel Florenskij (1882-1937; executed in the time of Stalin's purges after being kept in a Northern Russian camp for political prisoners) was among the first to suggest the opposition of *Logos* or "*ectrophy*" (represented by culture and cult) to the second principle of thermodynamics determining the growth of *entropy* (cf. Ivanov 1995). Approximately at the same time Szilárd (1898-1964) published his study on the entropy being diminished by an interference of a thinking person measuring a physical process and serving as a paradoxical Maxwell's demon (Szilárd 1929). According to later cybernetic works by Wiener and Brillouin a probable explanation of the difference in the minus/plus sign between the "*negentropy*" (negatice entropy = Florenskij's ectrophy) or *information* (in the sense of Shannon's mathematical information theory) and entropy may be understood in a similar vein. Suggesting a special *pneumatosphere* (from Greek πνεύμα "soul, spirit" to Florenskij) - *semiosphere* (sphere of signs in the sense of Lotman 1990) based on the principles of exact science. In that case we may say that the works of Teilhard and Vernadskij suggest a general tendency of the growth of the amount of information. The arrow of time in the human biological evolution as well as in the history of noosphere/pneumatosphere/semiosphere is defined by this tendency just as the time direction in the physical world is measured according to the second law of thermodynamics. (Ivanov 2008: 228)

I quoted this footnote at lenght because I'm fairly familiar with notions related to the semiosphere and this is my first acquaintance with the notion of pneumatosphere.

> Pavel Florenskij in his posthumous works suggested the importance of *organoprojection* (the continuation of our body through some technological devices). The same idea was discussed by Niels Bohr in some of his philosophical essays: to him a scientist and his device are united, the constitute one observer. Can a border between a scholar and his library be drawn ... ? (Ivanov 2008: 234)

The continuation of body through extrabodily devices (especially information technology) is an interest of mine also, and it links up with Aldo Leopolds remark on how a true modern person is separated from the rest of the world (especially nature) with "innumerable physical gadgets". References related to Florenskij and pneumatosphere:

- Florenskij, Pavel A. 1993. *Analiz prostranstva i vremeni v hudozhestvennoizobrazitel'nyh proizvedeniyah* [Analysis of Space and Time in the Works of Representational Art]. Moskva: Progress. [In Russian].
- - 1995. *Lo spazio e il tiempo nell'arte*. [Misler, N., trans.] Milano: Adelphi edizioni.
- Ivanov, Vyacheslav V. 1995. Florensky: A symbolic View. *Elementa* 2(I).
- Szilárd, Léo. 1929. Über die Entropieverminderung in einem thermodynamischen System bei Eingriffen intelligenter Wesen. *Zeitschrift für Physik* 53: 840–856.

3.6.7 The Soviet Empire of Signs (2012-06-30 23:18)

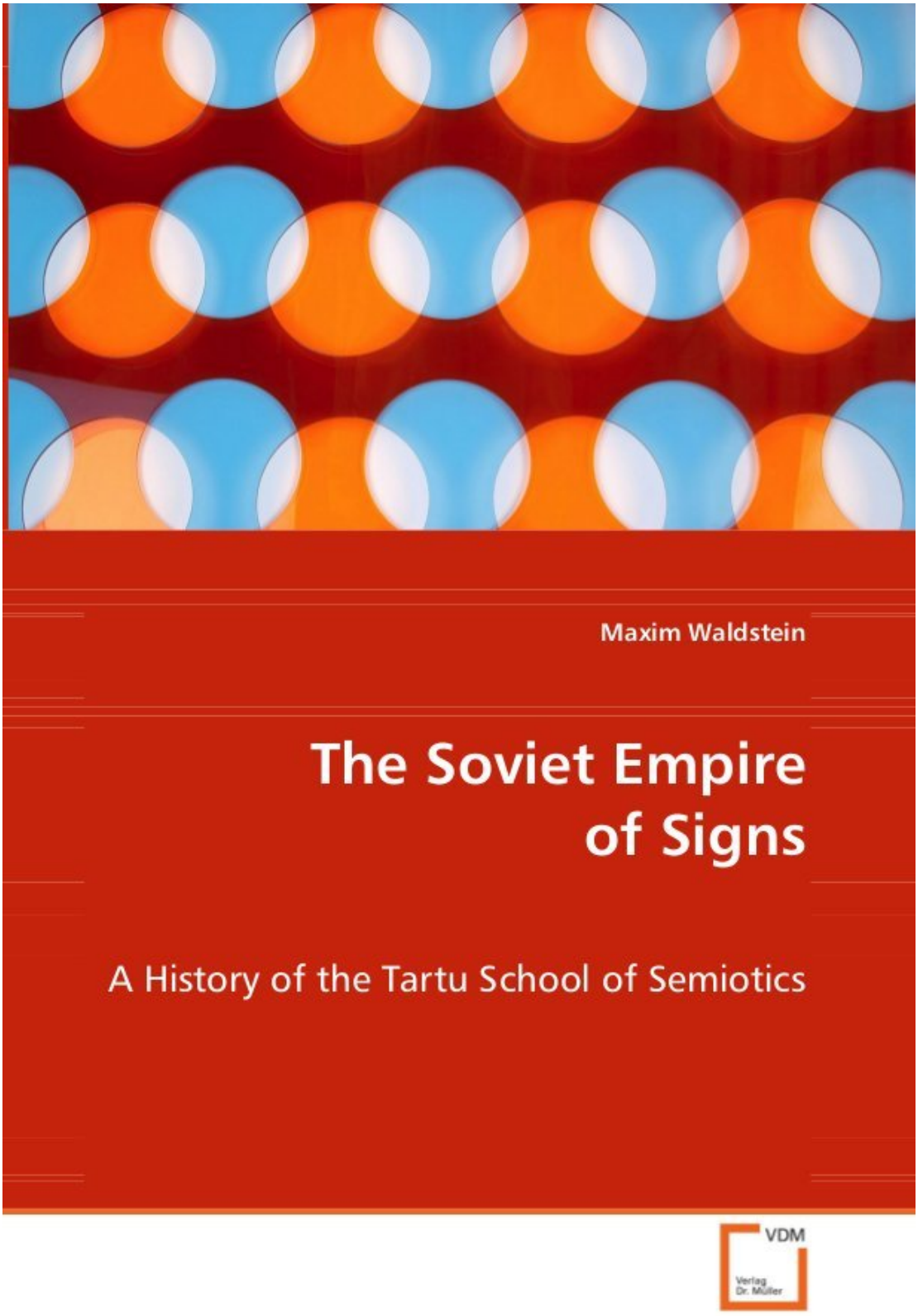

Waldstein, Maxim 2008. ***The Soviet Empire of Signs: A History of the Tartu School of Semiotics*****. Saarbrüchen: VDM**

Verlag.

Well, this was a terrific read. I haven't expressed my personal opinion on a book in this blog for a while, but this one certainly merits one. Most of the names were familiar to me from university courses on this exact subject (there are several courses on Yuri Lotman and the Tartu-Moscow school of semiotics in the department of semiotics). This book put all the names in an understandable narrative of the school's history. Many remarks seemed familiar, as if I've heard them from my teachers - it is more than likely that most of them have read this book. As well as they, and my fellow students, should. I gathered some citations about issues I relate to, or need to study further.

> The Russian historiography of the School can be divided into a few stages: **(1) an initial stream of descriptive, critical and praiseful literature produced in the 1960s and 1970s** (see survey in Seyffert 1983), **(2) the samizdat (underground "self-publishing") polemics and the attempts of self-reflection in the 1970s-80s** (e.g. B.Gasparov 1994a; Panchenko 1995), and **(3) the stream of published memoirs, new criticisms and first properly historical and analytical studies produced after 1991** (see Cherednichenko 2001; Egorov 1999; Kim 2003; Koshelev 1994; Nekliudov 1994; Pocheptsov 1998; Städtke 2002). (Waldstein 2008: 4)

This seems to be his personal interpretation of the school's eras. He elaborates them further:

> three major periods in the history of the Tartu School: the period of the summer schools (1964-1974), the epoch of Lotman-dominated Tartu School (1975-1985) and the perestroika period. (Waldstein 2008: 39)

The Lotman-dominated period is later on defined as the period of intensive study of Russian daily culture.

> ...signs are not only models *of* but also models *for* (cf. Geertz 1973). At the earlier stages of Tartu semiotics, this "modeling for" was still understood on the model of playing chess: world-models were defined as an "automated formal programs imposed on all members of a group" (Zalizniak, et. al. 1962). Yet, already at this stage, the distinction was made between "limited" (*vyrozhdennyi*) and "unlimited" models. Artificial languages are most *limited*, or closed, and most detached from reality; they have the least modeling power. In contrast, such modeling systems as myth and religion are least detached and most powerful. They model not specific aspects of the world but the whole world, its structure and its history ("world-models," *modeli mira*). This globality, however, comes at the cost of polysemy, loss of precision and openness to multiple interpretative and practical extensions. Their relation to behavior is not the one of rules to operations but exemplars to performances. (Waldstein 2008: 111)

This is where I tend to conflate mythic and religious consciousness: the function of religious texts (e.g. the bible) is not to mediate narratives, but to model aspects the total world view of the religious person: model a sense of god, so to say.

> As Lotman (1973b) argued, myth is not about communicating a new message but code itself; it is about preserving and passing along the very structure of the "global world image" of the human condition.(Waldstein 2008: 111)

Following my previous remark, the religious text passes along the image of a *created* world.

> The artistic text is the one which, despite the redundancy of its structural elements, preserves and even increases its own informativeness through multiple contexts and usages. In short, the closer we get to the end of the newspaper article, the less we expect to be surprised; true literature should be able to surprise us all the way through and even upon repeated reading. (Waldstein 2008: 123)

This is why I dare to call a dissertation by a certain researcher scientific poetry (*teaduspoeesia*): even after repeated readings it continues to avail new ideas.

> Bakhtin says that the code is finalized and ready-made but, according to Lotman, it may happen only in the narrow synchronic perspective. Historically conceived, every code is a product of previous making in time and space. Furthermore, the interaction between codes is open-ended. In this respect, the product of such interactions, the text, is similar to human actors. Just like texts, actors are intersections of different codes. Yet they are not reducible to these codes. Lotman makes the analogy between texts and human actors explicit by saying that “the structural parallelism of the semiotic characteristics of texts and persons allows us to define the text of any level as a semiotic individuality and the individuality on any socio-cultural level as a text” ([1983] 1992, 116). Thus an individual personality, a literary work and the whole culture can be considered as “texts” of various levels. (Waldstein 2008: 132)

This is, in effect, an elaboration of Lotman’s statement that people (human actors) are socially constructed selections of codes. People are texts, as Lotman says, which we also need to learn to read.

> Ultimately, the Tartu School shifted its attention from abstract sign systems to the real time and space pragmatics of "functional correlations" between these systems (Ivanov et al. 1973, 1). In this way, the School opened the doors to the historical studies for cultural production and reproduction. (Waldstein 2008: 132)

Compare this (especially the notion of "functional correlations") to Leeds-Hurwitz (1993: 157).

> The secret of this "necessity of culture" is in the kind of work it does. This work consists "in the structural organization of the surrounding world" (Lotman and Uspensky 1971, 328). Cultural texts order the world around us and make it meaningful and reasonably predictable. Furthermore, "culture is a generator of structuredness and thus it creates around the human being the social sphere which, like biosphere, makes life–social, not biological–possible" (1971, 328). Later, in the 1980s, Lotman called this sphere the *semiosphere*. He theorized this sphere as not just a result of the structuring semiotic activity but as a condition of the possibility of this activity. The semiosphere is the **semiotic ecology** of human existence, the symbolic space in which languages and media interact (see Lotman 1990, 123-130). In another book, he characterized this space as "the whole resonant space" of human significations "which crosses the boundaries of historical epochs, national cultures and absorbs us into one culture, **the culture of humankind**" (Lotman 1994a, 8). To say that human activity is enveloped by the semiosphere is to imply that humans act not just on the basis of biological impulses and even immediately available cultural significations but based on "the whole thick mass (*tolshcha*)" of previous texts of culture, which constitute the semiosphere ([1985] 1992, 201). (Waldstein 2008: 146)

Quoted at lenght, because I’m a sucker for discussion on the semiosphere. I like the wording that it makes social life possible, but presenting it as semiotic ecology or "the culture of humankind" begs to justify calling it an analytically impotent totalitarian notion.

> The decade between 1975 and 1985 may be called the Decade of the Semiotics of Russian Culture in the history of the Tartu School. In this period, a series of large articles, often cosigned by Lotman and Uspensky, appeared in the Tartu Works on Slavic and Russian Philology (*TRSF*) and other publications dedicated to various aspects of medieval and early modern Russian history. The "semiotic" nature of these studies implied the shift in historical research from the "commonplaces" of Soviet historiography (that is the assumptions of social progress, class struggle, Russian backwardness and the quest for causal explanation). (Waldstein 2008: 150)

> Instead of "cultural influence," Lotman and Uspensky were concerned about decontextualization, reframing, and ultimately cultural production, rather than re-production of the Western exemplars within local models. Thus, they approached the issues of local agency but interpreted it in terms of the **holistic agency** of Russian culture as such. (Waldstein 2008: 154)

Holistiline agentsus = individuaaliülene subjektiivsus (kultuur kui tehisintellekt Kultuuritüpoloogiates).

> The main benefit of the concept of "parallel science" is that it does not presume the binary picture of the Soviet reality but allows us to analyze it. I have argued that, despite and even due to the emphatic distancing from official procedures, discourses and symbols, parallel science coexisted symbiotically with the formal institutions and official discourses. Precisely because its members and outsiders perceived parallel science to be a form of resistance to and avoidance of the "Soviet realities," parallel science served as a particularly advantageous position *within* Soviet academia, a site from which Soviet academics engaged in negotiating their place in society and established their effective control over knowledge, culture and languages as valuable social resources. (Waldstein 2008: 186)

Some useful references:

- Alexandrov, Vladimir. 2000. "Biology, Semiosis, and Cultural Difference in Lotman's Semiosphere." *Comparative Literature* 52 (4):339-362.
- Baran, Henryk, ed. 1976. *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains, New York: International Arts and Sciences Press.
- Clifford, James and George E. Marcus. 1986. *Writing Culture*. Berkeley: University of California Press.
- Collins, Randall. 1998. *The Sociology of Philosophers*. Cambridge, MA: The Belknap Press of Harvard University Press.
- de Certeau, Michel. 1984. *The Practice of Everyday Life*. Berkeley: University of California Press.
- Eagle, Herbert. 1976. "The Semiotics of the Cinema: Lotman and Metz." *Dispositio* 1 (3):303-314.
- Gerovitch, Slava. 2002. *From Newspeak to Cyberspeak: A History of Soviet Cybernetics*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Gumilev, Lev N. 1990. *Ethnogenesis and the Biosphere*. Moscow: Progress Publishers.
- Illich, Ivan. 1972. *Deschooling Society*. New York: Harrow Books.
- Kristeva, Julia. 1994. "On Yury Lotman." *PMLA* 109 (3):375-376.
- Levinson, S. 1983. *Pragmatics*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Rorty, Richard. 1982. *Consequences of Pragmatism*. Brighton: Harvester.
- Scheler, Max. 1980. *Problems of a Sociology of Knowledge*. London, Boston: Routledge & Kegan Paul.
- Scholes, Robert. 1982. *Semiotics and Interpretation*. London: Yale University Press.
- Shils, Edward. 1975. *Center and Periphery: Essays in Macrosociology*. Chicago: University of Chicago Press.
- Shukman, Ann. 1977. *Literature and Semiotics: A Study of the Writings of Yu.M. Lotman*. Amsterdam: North-Holland Publishing Co.

- Vernadsky, Vladimir I. 1998. *The Biosphere: Complete Annotated Edition*. New York: Copernicus.

- Voloshinov, Valentin V. 1973. *Marxism and the Philosophy of Language*. London: Harvard University Press.

- Wertsch, James V. 1985. *Culture Communication, and Cognition : Vygotskian Perspectives*. New York: Cambridge University Press.

3.7 July

3.7.1 A Poetics of Composition (2012-07-01 22:32)

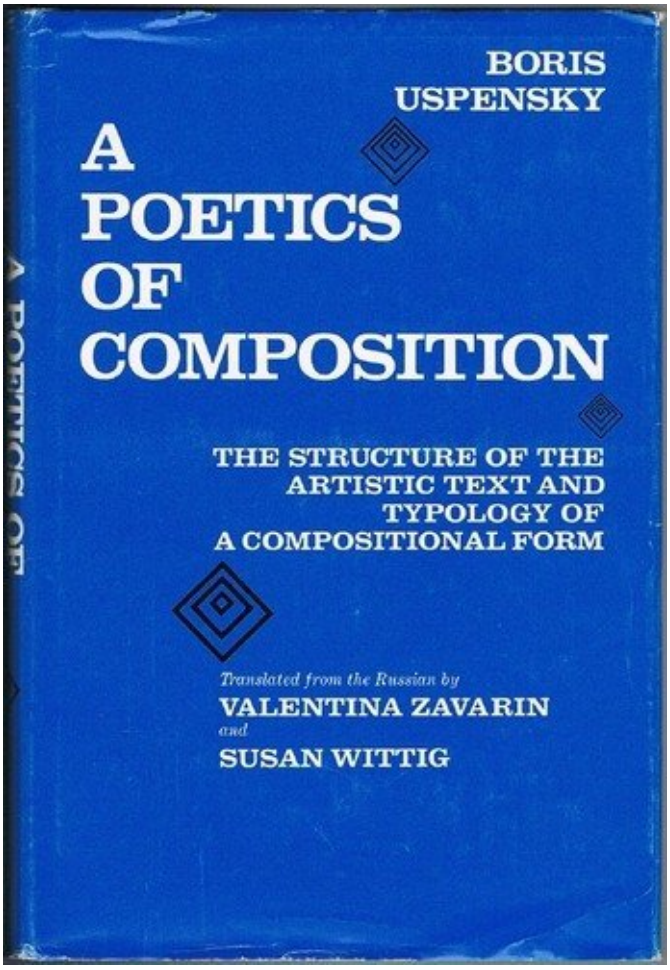

BORIS
USPENSKY

A POETICS OF COMPOSITION

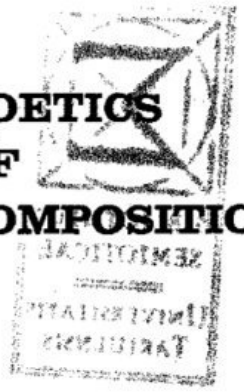

THE STRUCTURE OF THE ARTISTIC TEXT AND TYPOLOGY OF A COMPOSITIONAL FORM

Translated by
Valentina Zavarin
and
Susan Wittig

UNIVERSITY OF CALIFORNIA PRESS

Berkeley Los Angeles London

Uspenski, Boriss 1983. *A Poetics of Composition: The Structure of the Artistic Text and Typology of a Compositional Form*. Translated by Valentina Zavarin and Susan Wittig. Berkeley: University of California Press.

> ...we will distuinguish in our analysis the basic **semantic spheres** in which viewpoint may generally be manifested, and the planes of investigation in terms of which point of view may be fixed. For our purpose, these planes will be designated as the plane of ideology, the plane of phraseology, the spatial and temporal plane, and the psychological plane. (Uspenski 1983: 6)

Introductory distinction.

> We are interested in this problem: whose point of view does the author assume when he evaluates and perceives ideologically the world which he describes. This point of view, either concealed or openly acknowledged, may belong to the author himself; or it may be the normative system of the narrator, as distinct from that of the author (and perhaps in conflict with the author's norm); or it may belong to one of the characters. **Various ideological points of view may be involved in the composition of a text**. When we speak of the system of ideas that shape the worl, we are speaking about **the deep compositional structure**, as opposed to the surface compositional structure which may be traced on the psychological, spatio-temporal, or phraseological levels. (Uspenski 1983: 8)

In F451, there are two main ideological points of view: Montag's fickle stance as a fireman in doubt, and Beatty who has all the anwers to everything.

> ...within the same work the author may first **describe one character from the point of view of another** character, then he may use his own point of view (that is, he may speak in his own voice), then he may resort to the point of view of a third person who is neither the author nor an immediate participant in the action, and so forth. In many cases the plane of phraseology (or the plane of speech characteristics) may be the only plane in the work on which we can detect changes in the authorial position. (Uspenski 1983: 17)

The point of view from the phraseological plane amounts to who describes whom, from whose position is the description uttered.

> An example of the integration of two points of view in a single word occurs in Dostoevsky's *Notes from the House of the Dead*, in a chapter entitled "Akulka's Husband." Shishkov, a man who has been condemned for the murder of his wife, is relating the story of the killing: *"Kak tilisnu* [a coined word]*(ee) po gorlu nozhom"* ["So I slit het throat with a knife!"]. Zielinsky, commenting on this passage, asks: "Is there a correspondence between the articulatory movements in pronouncing the word *tilisnut'* and the movement of a knife slipping over the human body and penetrating it? No, there is not: the articulation of this word best corresponds to the contortion of the facial muscles which is instinctively brought about by the nervous pain one would feel in imagining a knife slipping over one's skin (and not penetrating the body): the lips are pulled up in a grimace; the throat is pinched; the teeth grit; at such a moment the only sounds that can be produced are consonants *t*, *l*, and *s*, and the vowel *i*. [...]" (Uspenski 1983: 40)

In this vivid passage, Uspenski is quoting F. F. Zelinskii's "Wilhelm Wundt and the psychology of language: gestures and sounds" in *Iz zhizni idei* (1911).

> Theatre (or film) demands the actualization of features that may be irrelevant in a literary text. (Uspenski 1983: 79)

Stating the obvious, but stating it well. He continues further, that the literary text "undergoes a striking series of transformations".

> Generally speaking, human behavior may be described in two basically distinct ways. First, it may be described from the point of view of an outside observer whose position in the work may be either clearly defined or unspecified, and who describes only the behavior which is visible to an onlooker. Second, behavior may be described from the point of view of the person himself or from the point of view of an omniscient observer who is permitted to penetrate the consciousness of that person. In this kind of description we find revealed the internal processes (thoughts, feelings, sensory perceptions, emotions) which are not normally accessible to an external observer (who can only speculate about such processes, projecting his own experience onto the external manifestations of someone else's behavior). This point of view is internal to the person who is being described.
> Accordingly, it is possible to speak about external and internal points of view (in relation to the object of description). The opposition of external and internal points of view is of a general nature, and is not restricted to the single level of psychological perception. (Uspenski 1983: 83)

This is a familiar discussion from social-anthropological literature about explaining behavior or action. It should be noted that these viewpoints differ heavily in litrary text and film: the internal descriptions in literary text are translated/interpreted to visible/audible activity in film which can be externally observed.

> If we return to the example discussed earlier, Anna Pavlovna's apparent reaction to Pierre's entrance into her salon, we can see that the narrator has substituted his psychological viewpoint for hers. He speaks not so much about what she actually felt, but rather about what he assumes that she must have been feeling. In other words, the narrator interprets the expression on Anna Pavlovna's face as if he were seeing through her (he puts into her those feelings and pereptions which he would have had in hr place). At the same time this interpretation appears to be rather close to the fictional reality; it seems probable that these feelings correspond to what Anna Pavlovna felt. (Uspenski 1983: 117)

This is called sembling, or emphatic interpretation.

> The external point of view, as a compositional device, draws its significance from its affiliation with the phenomenon of *ostranenie*, or estrangement. The essence of this phenomenon resides primarily in the use of a new or estranged viewpoint on a familiar thing, when the artist "does not refer to a thing by its name, but describes it as if it had been seen for the first time - and in the case of an event, as if it were happening for the first time." In the context of our approach, the device of estrangement may be understood as the adoption of a point of view of an outside observer, a position basically external to the thing described. (Uspenski 1983: 131)

He is here, of course, citing V. Shklovskii's "Iskusstvo kak priem" [Art as device], published in *Poetika*, *Sborniki po teorii petischeskogo iazyka* (1919).

> In one type of description in a literary work, the authorial position is clearly fixed, and we can consider it as we would consider the position of the artist who paints in the system of direct perspective. In this case, we are justified inposing two important questions: **where was the author when he described the events, and how did he learn about the behavior of his characters?** In other words, the question which concerns us here has to do with the reader's reliance on the author's view; in the same way we might conjecture about the position of the artist in relation to the event he represents in a painting, from the perspective that he uses in the representation. (Uspenski 1983: 168)

These are the two major questions or even methods of this work, and most of it has to do with drawing conclusions about the author's position from different planes.

3.7.2 Culture and Explosion (2012-07-02 20:26)

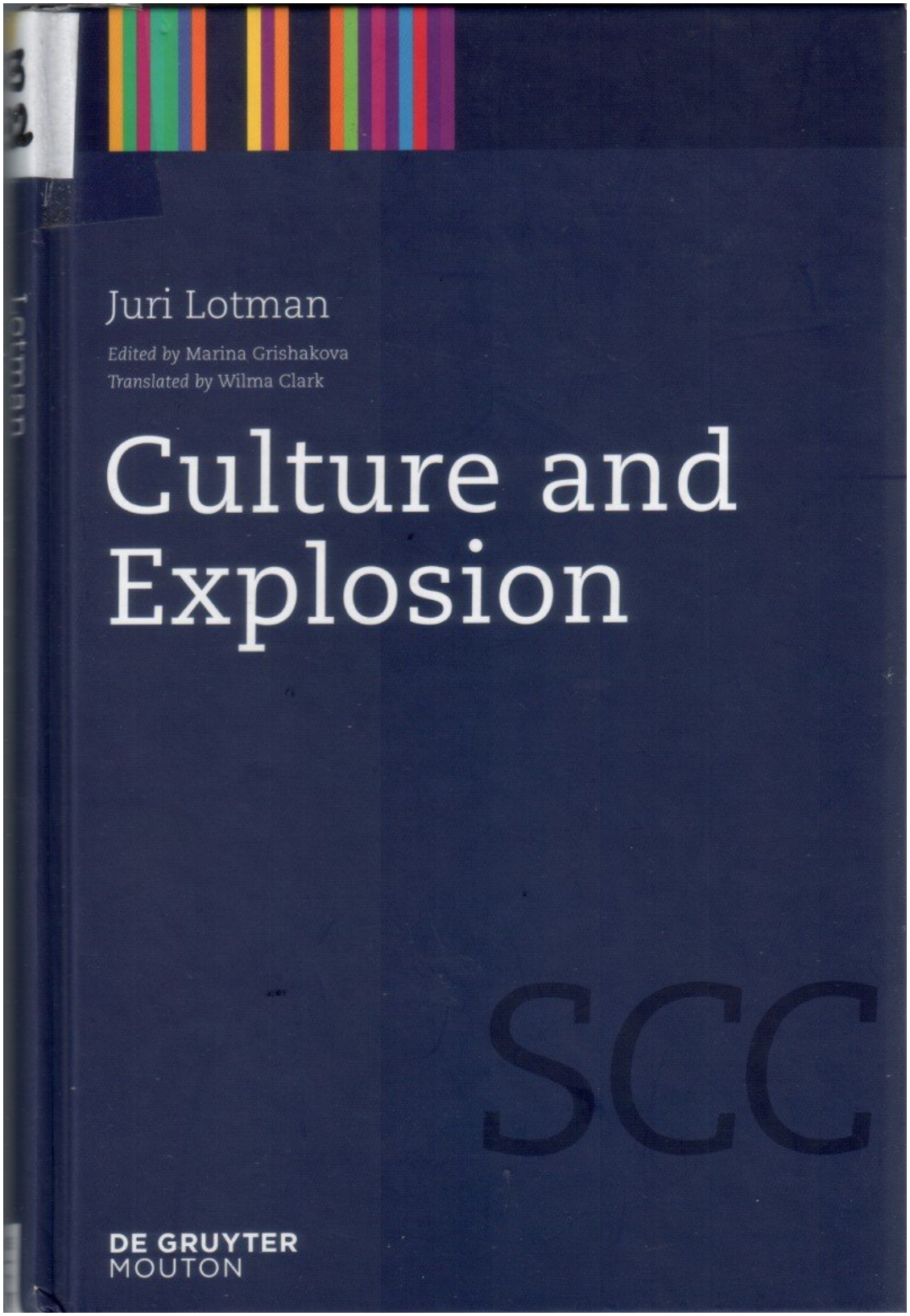

AutorLotman, Juri, 1922-1993PealkiriCulture and explosion / by Juri Lotman ; edited by Marina Grishakova ; translated by Wilma ClarkIlmunudBerlin ; New York : Mouton de Gruyter, c2009Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2-463600 S1*estViide**Lotman, Juri 2009. *Culture and explosion*. Edited by Marina Grishakova; translated by Wilma Clark. Berlin; New York: Mouton de Gruyter.**

> Subsequently, atypical behaviour is introduced into consciousness as a possible destructor of norms: abnormality, crime, heroism. At this stage, a division between individual (abnormal) and collective ("normal") behaviour occurs. It is only in the subsequent stages that the possibility of individual behaviour becoming an example and norm of collective behaviour, and for collective behaviour to act as an evaluative parameter for the individual, occurs: in this way, a unique system arises, in which these two possibilities are rendered as indivisible aspects of a unitary whole. (Lotman 2009: 3)

Idiosyncratic is abnormal.

> THe word "reality" denotes two different phenomena. On the one hand, this relaity is phenomena, in the Kantian sense, i.e. it is that reality which correlates to culture, either resisting it, or merging with it. On the other, there is the noumenal sense (in Kantian terminology) in which we may refer to reality as a space which is forever beyond the limits of culture. However, the whole structure of these definitions and terms changes, if at the centre of our world we place not one isolated "I" but a more complex organised space of the many mutually dependent correlative "I"s. In this way, according to the ideas of Kant, external relaity would be transcendental only if the layer of culture possessed just one single language. But the relationship between the translatable and the untranslatable are so complex that possibilities for a breakthrough into the space beyond the limits are created. Thus, the world of semiosis is not fatally locked in on itself: it forms a complex structure, which always "plays" with the space external to it, first drawing it into itself, then throwing into it those elements of its own which have already been used and which have lost their semiotic activity. (Lotman 2009: 24)

One aspect of cultural dynamics.

> In animals significant forms of behaviour - the purpose and object of learning - oppose insignificant ones. Significant behaviour possesses a ritualised character: hunting, the competitivity of the male, the identification of a leader and other significant behavioural moments are formulated in a complex system of "correctness", i.e. poses and gestures which are considered to have equal value and meaning both for the actor and for his partner. All significant forms of behaviour have the character of dialogue. An encounter between two competing predators (such an encounter is possible, as a rule, if one of them, due to extraordinary circumstances, most frequently the interference of man but occasionally due to hunger or spontaneous catastrophe, is forced out of "its" space and turned into a "vagrant") despite man-made legends about the "disorganisation" and "disorderly" behaviour of animals generates a complex system of animal rituals which facilitate the exchange of information. (Lotman 2009: 27)

Ritual-ness of animal behaviour.

> In "normal" situations animals strive to avoid contact with humans, and even from the goal of eating them: they distance themselves from man and at the same time man as hunter and trapper has from the very beginning sought to make contact with them. The relationship or animals to man could be called one of elimination; a tendency to avoid contact. If we were to assign human psychology to animals, we might call this fastidiousness. More realistically, this tendency to instinctively avoid unpredictable situations is similar to that experience by the man who encounters a madman. (Lotman 2009: 29)

Avoidance between humans and animals.

> We reported that moments of extreme conflict in the behaviour of animals are tied to ritual and instictive action. A unique characteristic of man is his ability to use his individual initiative, i.e. man has the ability to switch from those actions, gestures, and predictable behaviours deemed to be most effective into a completely new sphere of *unpredictable* activity. A participant in a battle, a competition or any conflicting situation, can abide 'by the rules' following traditional norms. In such a case victory will be achieved by the skilful application of the rules. A hero of this type, in order to remain always victorious, must be skilful in the most common type of activity but in hypertrophied form. This, then, requires a hero of tremendous stature and strenght. The fantasy directs us towards the world of giants. Thus, the victory of a hero of this type, and more especially, his triumph over others is determined by his physical superiority. (Lotman 2009: 38)

Unpredictable activity is an advantage.

> The reasons, which impel culture to recreate its own past, are complex and varied. For now, we will examine just one of them, which, until now has possibly attracted less attention. We are referring, here, to the psychological need to alter the past, to introduce corrections and, moreover, to treat this corrective process as genuine reality. Thus, we are talking about the transformation of memory. Many and varied are the anecdotal stories about liars and dreamers who fooled their audience. If we consider a similar behaviour from the point of view of cultural-psychological motivation, then it may be interpreted as a duplication of the account and its translation into the language of memory not, however, with the aim of fixing it in reality but rather for the purpose of recreating reality in a more acceptable form. A similar tendency is inseparable from the very concept of memory and, as a rule, from that which is incorrectly referred to as a subjective selection of the fact. However, in some cases, this area of memory may suffer hypertophy. (Lotman 2009: 127)

Lotman's account of lying and transformation of memory.

> As has been said elsewhere, the intrusion into the sphere of culture from without is accomplished through naming. External events, however active they might be in the extra-cultural sphere (for example, in the field of physics, or physiology, in the material sphere, etc.), do not influence the consciousness of man until they themselves become "human", i.e., acquire semiotic meaning. For human thought all that exists is that which falls into any of its languages. Thus, for instance, purely physiological processes such as sexual contact or the impact of alcohol on the organism represents physical and physiological realities. But it is precisely these examples which manifest an essential law: the more distant by its very nature this or that domain is from the sphere of culture, the more effort is applied to introduce it into this sphere. Here it would be possible to highlight form - poetry, to the semiotics of wine and love. Poetry, foe example, transforms the consumption of wine (and, for other cultures - the use of narcotic drugs) from a physio-chemical and physiological fact into a fact of culture. This phenomenon is so universal and is surrounded by so many prohibitions and prescriptions, by poetic and religious interpretations, and it is so tightly engolded in the semiotic space of culture that man cannot separate his perception of the effects of alcohol from the psycho-cultural domain. (Lotman 2009: 134)

A valuable discussion for semiotics of nonverbal communication: culturalizing physiological processes.

> Entering into the world of dreams, ancient man, who had not yet not developed a written language, found himself confronted by a space which was similar to real space but which, simultaneously, was not real. It was natural for him to assume that this world had a meaning, but its meaning was unknown. These were signs of who knew what, i.e., signs in their pure form. Their meaning was indeterminate and it

> was necessary to establish a meaning for them. Consequently, in the beginning there was a semiotic experiment. Apparently, it is in this same sense that we should understand the biblical assertion: *in the beginning was the word*. The word preceded its meaning, i.e., man knew that this *was a word*; that it *had a meaning*, but he did not know what that meaning was. He, as it were, spoke in the language incomprehensible to himself. (Lotman 2009: 143)

A similar case could be made for nonverbal communication.

> The action of the novel or drama belongs to a past time in relation to the moment in which it is read. But the reader cries or laughts, i.e., he lives out the emotions which, outside of art, belong to the present. In equal measure, conventional emotions are transforming the conventional into the real and the past into the present. Furthermore, herein lies the difference between the time of the development of the worl and the time of its completion. The former exists in time; the latter is converted into the past which, in general terms, simultaneously represents a withdrawal from time. This fundamental difference in the spaces between the work and its completion makes it pointless to reflect on what happens to the characters at the end of the work. If similar reflections appear, what they testify to is the inartistic pereption of the artistic text and are but the results of the inexperience of the reader. (Lotman 2009: 152)

The relation of a work of art to time.

> The myth of the absence of individual differences in the archaic person is analogous to the myth of the initial chaos of sexual relations in the first stage of human development. The latter is a result of the uncritical transference by European travellers of the ecstatic rites, which it occured to them to observe in the everyday behaviour of "savages". Meanwhile, the ritual gestures and the laws of everyday behaviour, in particular in relation to sexually imbued dances, represent the rituals of magic in everyday life and, consequently, and by definition must be distinguished from it. They must render permissible all that is prohibited. Consequently, in order to transform ritual behaviour into everyday behaviour, it is necessary to subject them to some form of decoding transformation. (Lotman 2009: 156)

Lotman arguing towards the importance of individual differences.

> The behaviour of man is meaningful. This means that human activity implies some purpose. However, the concept of purpose unavoidably includes the notion of the end of an event. The human tendency to ascribe to actions and events an element of sense and purpose implies a division of a continuous reality into specific conditional segments. This is inevitably tied to humanity's desire to understand the object of its observations. (Lotman 2009: 161)

A note on the teleology of action.

3.7.3 The Politics of Abolition (2012-07-15 21:59)

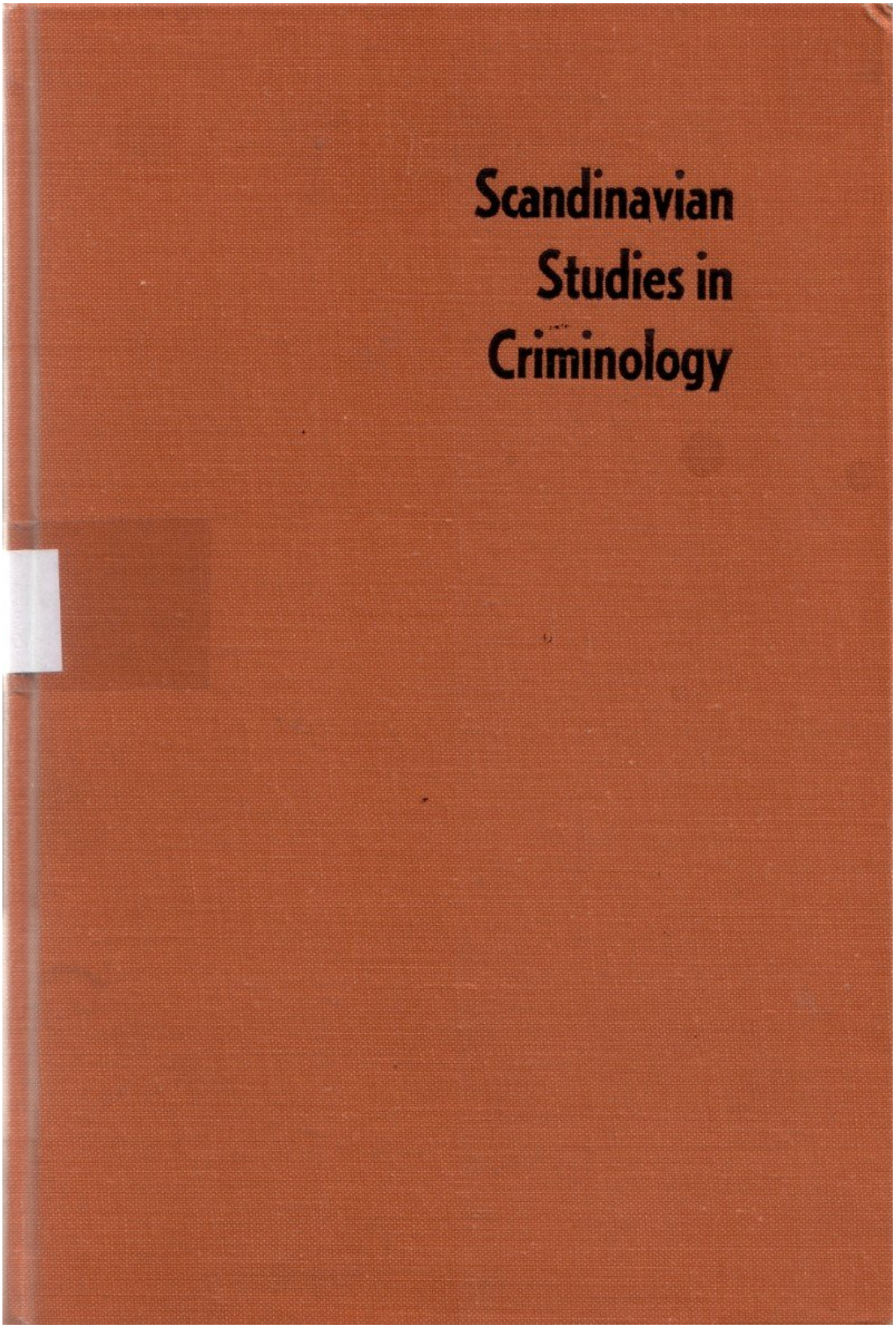

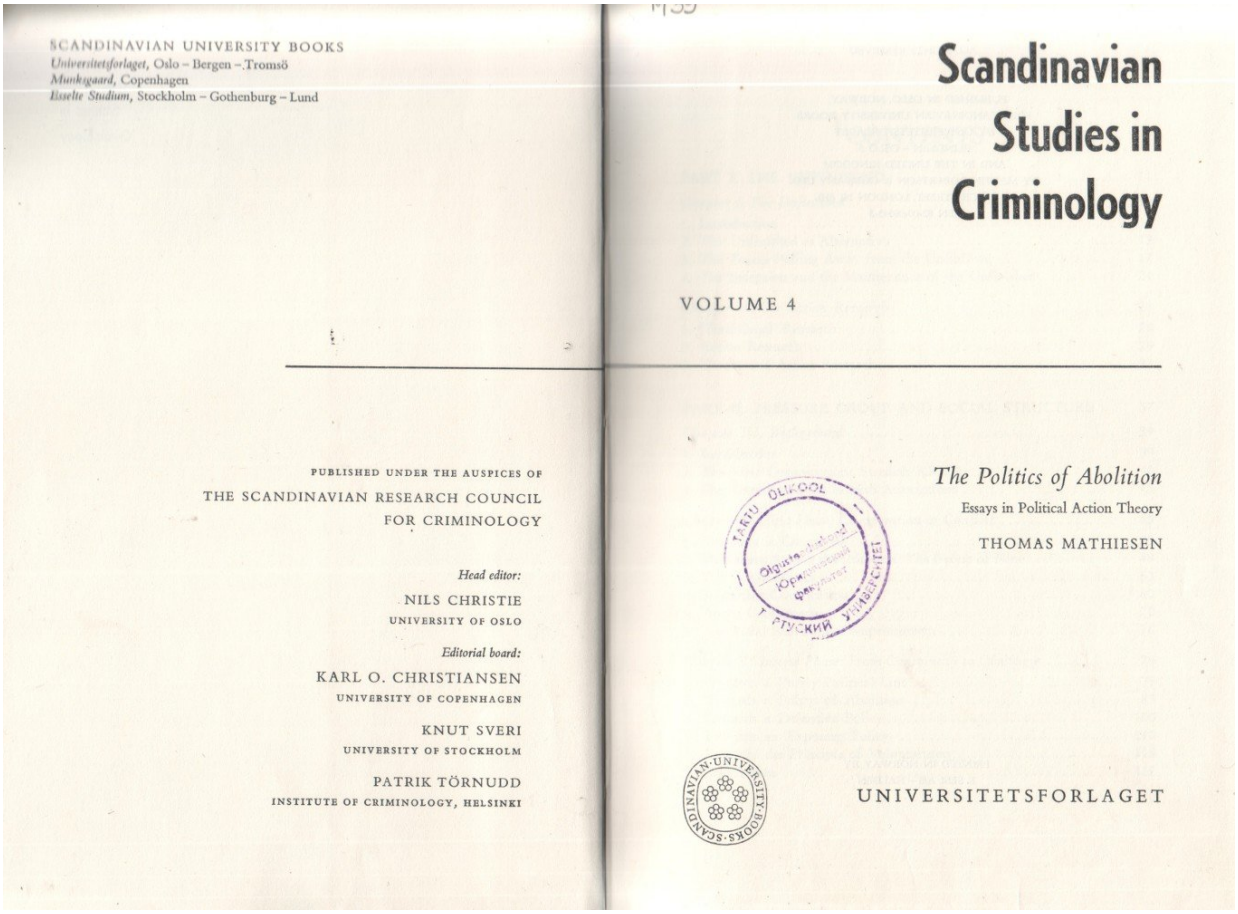

AutorMathiesen, Thomas PealkiriThe politics of abolition : essays in political action theory / Thomas Mathiesen IlmunudOslo : Universitetsforlaget, c1974 Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1720205 S1*est Viide**Mathiesen, Thomas 1974. *The politics of abolition: essays in political action theory*. Scandinavian Studies in Criminology, Volume 4. Oslo: Universitetsforlaget.**

> The alternative is 'alternative' in so far as it *competes* with the old system. An arrangement which does not compete with the old system, an arrangement which is not relevant for the members of the old system as a replacement of the old system, is no alternative. I emphasized that the concept of competition takes, as its point of departure, the subjective standpoint of the satisfied system-member being confronted with an opposition. The political task is that of exposing to such a member the insufficiency of being satisfied with the system. When this is exposed, the opposition competes. This is the case whether the system-members in question are on top or at the bottom of the system. Often those we try to talk to will be at the bottom, because these are considered more mobile for actual political action. (Marhiesen 1974: 14)

This is a relevant dictum for dystopic fiction, since they don't (usually) present to the protagonist a viable (*proper*) alternative. Members of totalitarian systems are forced to confront the existing system without a considerable alternative.

> Love is an unifinished relationship. In its state of being unfinished, love is boundless. We do not know where it will lead us, we do not know where it will stop; in these ways it is without boundaries. It ceases,

> it finishes, when it is tried out and when its boundaries are clarified and determined - finally drawn. It represents an alternative to 'the existing state of things': to existence in resigned loneliness or in routinized marriage. Resigned loneliness and routinized marriage are not alternatives in relation to each other: contradiction as well as the degree of competition are low, if at all present. (But unfinished loneliness, in which we are *en route* to something through the loneliness, and in which boundaries are not drawn, may certainly be an alternative to - contradicting and competing with - routinized marriage.) (Mathiesen 1974: 16-17)

This is just beautiful. Not at all what could be expected in an ominous-sounding series called "Scandinavian Studies in Criminology".

> 'Carrying into effect' consists of two main subtypes: (1) as a non-member of the established system you may try to create an alternative in splendid isolation from the establishment (the hippy society); (2) as a non-member you may try to create the alternative through overthrowing the establishment. Strictly speaking, only the latter type competes with the establishment (if the alternative is isolated, it is outside any relationship with the establishment), but empirically - outside the ideal type - there may also be present an element of competition in the former type. But the competition of the isolated alternative consists of 'persuasion', with the difficulties which this implies (see above). Thus, only the second subtype of 'carrying into effect' - working for the overthrow - implies a genuinely new type of competition. (Mathiesen 1974: 21)

Here he drives his concept of the alternative home. In this sense isolated communities are not *proper* alternatives; aside from Mathiesen's argument of them not being in any relationship with the establishment, I'd argue toward isolated communities being inclusive.

> These were some of the more important features of our thinking while the great silence prevailed. Through emphasis on co-operation, honesty towards the authorities, diplicity in order to appease the authorities, reliance on the authorities' own regulations, and a tendency to refrain from emphasixing the association itself, we were - without being particularly conscious of it - *far along the road towards being integrated into or absorbed by the system we were trying to change*. (By 'integration' or 'absorption' is meant that an organization changes its course of action in such a way that its activities mainly take place on conditions provided by the opposite party, and according to principles accepted by the opposite party). (Mathiesen 1974: 59)

Here Mathiesen is already immersed in the KROM narrative, but his warning of being absorbed by the authoritative system contains import for all counter-organizations. Later he makes the differentiation between political and humanitarian work, with the latter being more prone to absorption.

> Bureaucracy is preoccupied with maintaining a *calm* environment. The goal of 'calmness"is important because the bureaucracy is frequently exposed to criticism. It is also important as an end in itself. Even friendly initiatives from the bureaucracy towards new counter-organization imply a brief period of unrest, and even if such unrest would scarcely be dangerous to the long-term policy of the bureaucracy, representatives of bureaucratic organizations also try to avoid creating unrest of this kind, because unrest is *in itself* viewed as an evil. Instead, potential unrest is met by silence. (Mathiesen 1974: 61)

This descriptions seems on par with the experience of current/local squatters movement - no one seems to mind, explicitly, that illegal activity is taking place, as long as the impression of *calm* can be maintained.

> Firstly, political contact between prisoners and an outside organization like KROM disturbs *the expurgatory function* of imprisonment. In our society, 'productivity' is to a considerable and increasing degree

> geared to activity in the labour market. At the same time, our social structure probably increasingly creates groups which are 'unproductive' according to this criterion. A social structure which does so must rid itself of its unproductive elements, partly because their presence creates inefficiency in the system of production - it 'throws sand into the machinery' - and partly because the 'unproductive' brutally remind us of the fact that our productive system is not so successful after all. A society may get rid of its 'unproductive' elements in many ways. One way is to criminalize their activities and punish them by imprisoning them. This may be done towards a sub-category of the unproductive. In this perspective, the rulers of the prison system are merely the executives of the expurgatory system of society. KROM, on the other hand, tries to expose the ideological superstructure of the prisons, unmasking the real expurgatory function of the system. Concretely, contrast between KROM and the prisoners implies that the wall between society and the 'unproductive' has been breached, and that the 'unproductive' indirectly come within the field of vision of the society which wants to get rid of them. Against this background, the provoked reaction on the part of people in the prison system, and their allies becomes understandable. (Mathiesen 1974: 77)

There isn't much point in tracing the developments and events recorded in the book, but this lengthy quote briefly sums up the intent of the author.

> The fundamental idea behind organization from below, is, of course, that when you stand together and act in a co-ordinated way, your struggle against coercion becomes more effective. In other words, what we are talking about is *counter*-organization. However, there are several possible diversionary manoeuvres that may be used by those in power when they confront a tendency towards counter-organization among the expelled.
> One diversionary manoeuvre may be found in the idea of 'individual treatment'. 'Individual treatment' - handling of the individual through individual rewards and punishments - was earlier (and still is) one of the anwers of the factory owners to tendencies towards organization among the workers. Such individual handling - ruling through division - is of course also part of the strategy employed by the prison governor, the head-doctor, and the supervisor of the old people's home against tendencies towards counter-organization among the prisoners, the sick, and the old. But these wielders of power have something more to add. What is particularly important in connection with the handling of the expelled is that *the 'individual treatment' may be elevated to a distinct ideology*. The medical-psychoatric treatment ideology, with its stress on individual treatment accords to need, provides an ideological foundation for counteracting any tendency towards counter-organization. Such counteraction may take place on the grounds that the individual *needs* 'individual treatment' from his own individual point of view. (Mathiesen 1974: 124)

This reminds me of how Winston received 'individual treatment' in Room 101 in Orwell's *Nineteen Eighty-Four*.

3.7.4 Self and Society (2012-07-15 21:59)

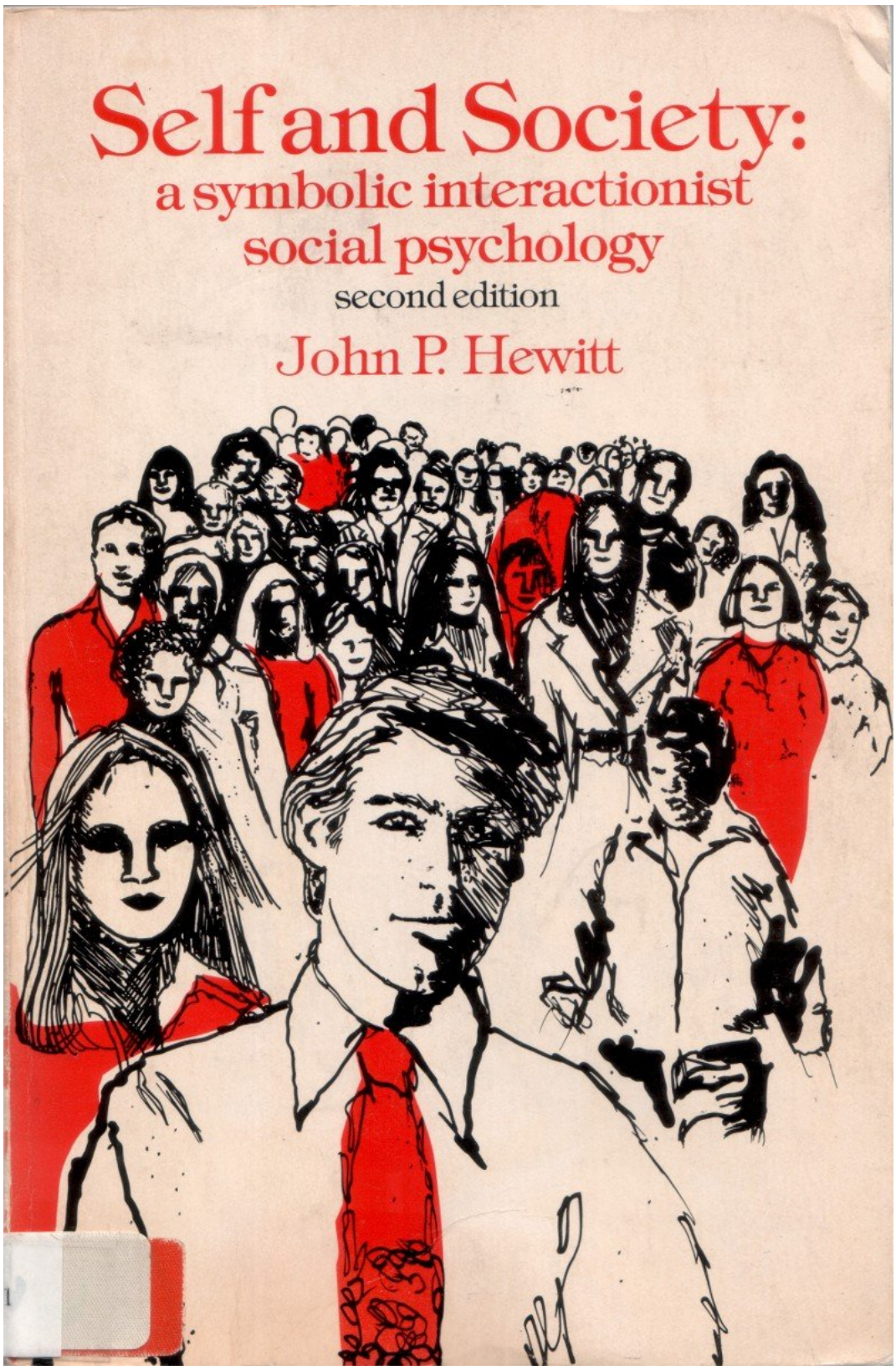

AutorHewitt, John P., 1941- PealkiriSelf and society: a symbolic interactionist social psychology / John P. Hewitt IlmunudBoston [etc.]: Allyn and Bacon, 1979. 2nd ed. Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b106523 9 S1*est Viide**Hewitt, John P. 1979. *Self and society: a symbolic interactionist social psychology*. 2nd ed. Boston: Allyn and Bacon.**

> Various kinds of concrete deprivations - of food, income, or other material conditions of life, of liberty, or of prestige - have existed and continue to exist among many groups, social classes, racial and ethnic categories, and other aggregates of people in this and other societies. Yet instances of widespread rebellion against such deprivations are relatively rare. Although sometimes people revolt, marching either with arms (as in revolutions) or with symbols (as in many nonviolent protests), the more common response is silent endurance of one's lot in life (Hewitt 1979: 4)

Dichotomy between armed/violent and symbolic/communicative forms of protests. A case comes to mind, a B. Dolan's music video, Film The Police, which instigates people to film the police action as a symbolic form of resistance to police brutality.

> This book draws on the tradition of theory (and, increasingly, research) known as *symbolic interactionism*. The phrase, coined by Herbert Blumer, loosely designates the perspective adopted by several generations of sociologists whose intellectual debts are to Charles H. Cooley and especially to George H. Mead. What we undestand as social psychology in this book is roughly that body of sociological work which lies within the symbolic interactionist tradition. This is not to say, of course, that the interactionist approach is *merely* social psychological, for it addresses issues of social structure are persistence as well, but it *is* to say that the central concern of symbolic interactionists also are the central concerns of social psychologists, or ought to be. To the basic interactionist position of this book will be added, as appropriate, ideas imported from closely related orientations: phenomenology as sociologists understand it, ethnomethodology, Freudian theory, and role theory. Each has valuable contributions. (Hewitt 1979: 6)

Some notes on the theoretical outlook of this book, and symbolic interactionism generally.

> Briefly stated, the paradox is this: Only individual, singly or jointly with one another, *act*. All else - society, culture, social norms, social structure, authority, power - is in the final analysis dependent on the actions of the individuals. Yet individuals act only because they acquire the capacity to do so as members of a society, which *is* the source of their knowledge, language, skills, orientations, motives, and many of the other capacities or dispositions they have. Society is temporally prior to individual conduct and it has only visible in conduct; it will persist long after the individual is dead. (Hewitt 1979: 7)

This might have been the correct answer to the sociosemiotic question of what is the minimum object of study for sociology. Most likely, the society as a whole. I wrote down the individual, because I value conduct more than society, but ultimately the interrelation - as has been done here - should be emphasized.

> As an object of action, the self is in many respects like other objects: I act toward me (that is; I think about me, talk to me, feel good or ill about me, etc.) on the basis of what I mean to me. What I mean to me is derived from and sustained by my interactions with others, for whom I also am an object. As an object, both to myself and others, from moment to moment and depending on those with whom I am interacting. (Hewitt 1979: 14)

This is a hint towards *the looking-glass self*. This should be moled over with semiotic notions of subjectivity (the self as semiosis).

> ...[institutions] exist only insofar as their members act. As Pogo said, "We have met the enemy and he is us!" (Hewitt 1979: 18)

This brief quote made me think of how in many dystopic works the plotline consists of the protagonist realizing this.

> What Mead had in mind by the conversation of gestures is well illustrated by two dogs encountering one another: One may growl and bare his teeth; the other responds in like manner and begins to advance; the first dog then lnuges at the other, and the fight is on. Each animal seems to respond to features of the other's behavior - in particular, to the initial parts of its act. The very beginning of a growl seems to set off a response in the other dog, and the beginnings of his response key the responseof the first dog.
> This is a "conversation of gestures," so called because the beginning part of the act of one individual is a gesture - a sign - that signifies the impending act and keys an appropriate response. Interaction at this level involves, at best, responses to signs, where the signs (gestures) are actually a tiny fragment of an entire act to follow. Given a growl, the dog is conditioned to respond by attacking, because the growl is a sign of an attack onhim. There is no reflection, however, no "choice" on the part of the dog as to which response he will undertake. Given the gesture, the response is fixed, whether by conditioning or by genetics.
> But the possession of symbols gives rise to a new form of social interaction - to what Herbert Blumer coined "symbolic interaction." Suppose we have two (human) boxers in the midst of a bout. One begins to move his arm in the initial phase of a body blow and the other responds automatically with a defensive reaction, perhaps lowering an elbow to fend off the blow. If only this happens, we still have a conversation of gestures. But something else may occur: the boxer may see his opponent's first move in a certain way, decide that it is not indicative of a body blow but is instead a ruse designed to throw him off balance so another punch can be landed, and react ina way calculated to counter the ruse.
> If the latter occurs, we have an instance of symbolic interaction, in which one boxer has *interpreted* the actions of the other. To say he has "interpreted" is only to say that he has designated the other's movement symbolically - he has thought to himself "ruse" and acted accordingly, rather than responding blindly. The movement is objectively there, but its *intent* has been designated by the boxer, and his response is thus to his own designation of the stimulus rather than to the raw stimulus itself. (Hewitt 1979: 32-33)

This is comparable to Peirce's understanding of signs and symbols. Also brings up yet again the question of instrumental vs communicative, or in simpler words, of the non-sign ("raw stimulus") vs sign ("designation"). This is a complicated topic and should be reserved with gentle care.

> A crucial part in the interpretation of the conduct of others is played by the overall configuration of acts, objects, and joint actions perceived by the individual. This configuration is termed the *definition of the situation*. This concept, which will be discussed in greater detail in chapter four, refers to the fact that social interaction does not occur in an abstract vacuum, but in very specific, concrete, and (usually) well known situations to which people bring a variety of expectations and preconceptions. (Hewitt 1979: 55)

The *definition of the situation* has so many different definitions. An idea would be to compare this notion to another used for similar purposes: context. The history of these terms might be quite interesting. Right now it seems that situation and context differ temporally: situation encumbers the here-and-now, yet context seems to encumber also what *surrounds* the here-and-now of the situation. It is just a hunch, a feeling.

> Withdrawing recognition of others also is costly because it may, in time, lead to a shrinking of the circle of others with whom the person customarily associates and with respect to whose judgments and self is continually reaffirmed. As Hans Gerth and C. Wright Mills have indicated, **the avoidance of interaction with negative others leads to a retreat to a circle of "confirming intimate others."** [from their *Character and Social Structure*] As the individual moves through successive stages in the life cycle, he may encounter

> so many negative images of self that more and more people are seen as insignificant. Eventually, the person may find only a small circle of confirming others in whose company a positive self-conception can be sustained. In the extreme, the person may retreat to a private fantasy world where no real others are encountered, only imagined others who always give positive appraisals. (Hewitt 1979: 110)

A negative aspect of #avoidance. Both the positive and negative should be considered when avoidance becomes the object of discussion (if and when it does).

> Two factors are of central importance in this level of negotiation (which might be designated quite simply as "politics").
> The first is self-interest. Given the multitude of units and individuals that make up a society, the interests of particular units or individuals are rarely felt (by them) to coincide with one another, and often not with those of the society as a whole. Physicians may feel greater loyalty to their profession than the particular hospotal in which they have privileges; Roman Catholics may find it in their interest to support state aid to private schools, while Protestants oppose such assistance, perhaps on constitutional grounds, or perhaps only because it will aid Catholics. City politicians may oppose changes in the distribution of state or federal assistance to cities if such changes will reduce their control over how the money is spent or eliminate its value as political patronage. The pursuit of self-interest, along with the need to negotiate between competing interests, is inherent in the problem of maintaining social order.
> The second negotiating factor of importance is power. Individuals and collectives obviously are not equal in their capacity to influence one another or to pursue their interests successfully. Rather, through a variety of means, individuals and groups exercise power over one another - they pursue their goals successfully without securing the consent of others. The resources of power are varied, ranging from naked force to the control of information and knowledge, the dispensation of rewards by controlling jobs and financial resources, and the manipulation of symbols. (Hewitt 1979: 192)

Two aspects of "politics": self-interest and power. The first comes quite close to the 'we/they' opposition while the second implies that power is essentially capacity to influence.

> Moreover, although collective behavior often is defined in contrast to institutional behavior, an additional kind of differentiation between the two often is implicit. Beginning with the responses of men such as Gustav LeBon to the social disorders of the French Revolution, collective behavior often has been thought of as **basically antisocial, destructive, irrational**. Such phrases as "mob psychology" and "crowd psychology" convey the essence of this view of collective behavior, which is seen as conduct stripped to its bearest impulsive origins, bringing out the words in people, and as occuring only when social order disintegrates (or itself leading to the disintegration of social order). (Hewitt 1979: 199)

This is a familiar account of collective/social action. Compare this to: "any large aggregation of individuals - "of whatever characters composed" - is by its very nature unstable and volatile, since collectivities are likely to be dominated by emotions and swayed by passions and sentiments rather than guided by reason and interest" (Iancu 2009: 18).

> This variable response to deviance as a controlling identity is worth stressing, for it suggests that the personal discredit attendant on deviant labeling is always a *relative* matter. Although the interactionist approach to deviance often is called "societal reaction" theory, because it emphasizes the effect of definitions on the phenomenon, it is rare that the reaction to deviance occurs at a fully "societal" level. Rather, particular groups and categories of people within the society react to various forms of conduct in different ways. Thus, not only are there pressures on anyone labeled as deviant to accpet the deviant label, but there also are resources available for resisting such definitions of the self. The person labeled deviant generally has access to some social circle that will define the conduct in question in terms that vary from the deviant label. Thus, for example, homosexuals are likely to turn to one another for supportive definitions of their sexual orientation. Juvenile delinquents typically construct in each other's company a set of justifications of their conduct that define it in terms other than delinquency. (Hewitt 1979: 230)

This made me think of how anarchists quibble with defining themselves as anarchists. Some simply avoid it, others come to grips with it by denying it being deviant, reloading the "lovers of chaos" definition with "lovers of freedom" for example.

> Indeed, it ought to be stressed that what is true of deviant acts is true of all acts: any act lends itself to a great variety of interpretations, depending on the context of the act and the imputations others make about it. A wink may signify a multitude of intentions, as may prolonged eye contact between members of the same or opposite sexes, and a host of other nonverbal behavior. Moreover, more complex acts may be subject to a variety of interpretations. Is a man taking a typewriter home from work in order to do work or to seal it? Is a youngster driving a car on his way home in the family automobile or taking a ride in a stolen vehicle? The meaning of acts is a function of how observers act toward them, and how acting persons in turn respond. (Hewitt 1979: 236)

The ambiguity of winks seems to be notorious (cf. well known case by Cliffort Geertz). It is interesting how most of these kinds of examples (a routine situation becoming problematic, for example) are based on nonverbal behaviour.

Some references:

- Ernest Becker, *The Birth and Death of Meaning* (New York: Free Press, 1962).
- Leslie A. White, "Four Stages in the Evolution of Minding," in Sol Tax (ed.), *The Evolution of Man*, vol. 2 of *Evolution After Darwin* (Chicago: University of Chicago Press, 1969).
- Herbert Blumer, *Symbolic Interactionism: Perspective and Method* (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1969). TÜR
- George H. Mead, *The Philosophy of the Act*, edited and with an introduction by Charles W. Morris (Chicago: The Univeristy of Chicago Press, 1939).
- Charles Horton Cooley, *Human Nature and the Social Order* (New York: Scribners, 1902). TÜR
- Peter McHugh, *Defining the Situation* (Indianapolis: Bobbs-Merrill, 1968).
- George H. Mead, *The Philosophy of the Present* (Chicago: Open Court, 1932)
- *Alfred Schutz: On Phenomenology and Social Relations*, Helmut Wagner (ed.), (Chicago: University of Chicago Press, 1970).
- Alfred Schutz, "Common-sense and Scientific Interpretation of Human Action," pp. 203-346 in Maurice Natanson (ed.), *Philosophy of the Social Sciences: A Reader* (New York: Random House, 1963).
- Richard E. Dawson and Kenneth Prewitt, *Political Socialization* (Boston: Little, Brown, 1969).
- Ralph H. Turner and Lewis Killian, *Collective Behavior*. 2nd ed. (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1972).

3.7.5 Culture as Praxis (2012-07-15 21:59)

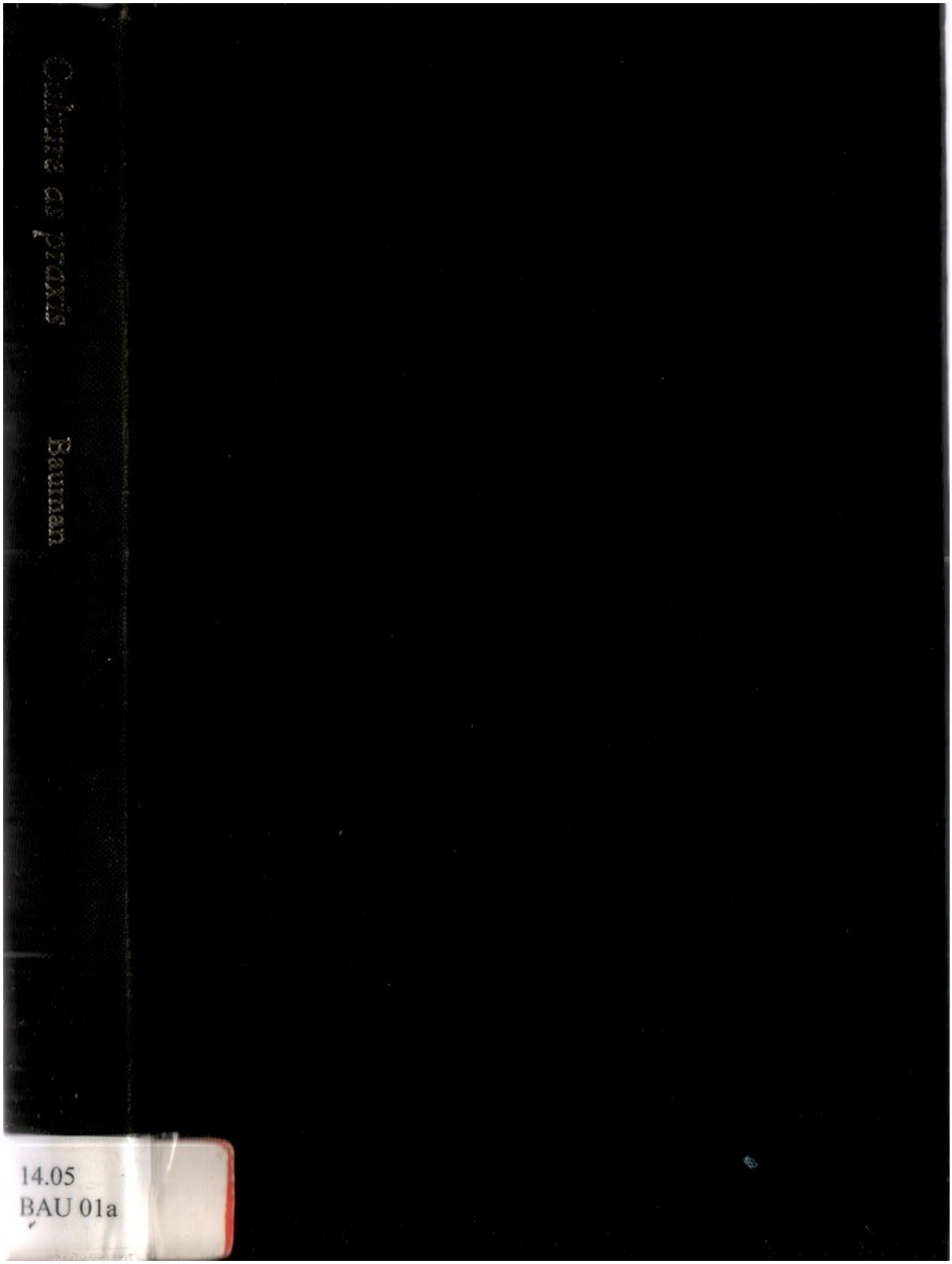

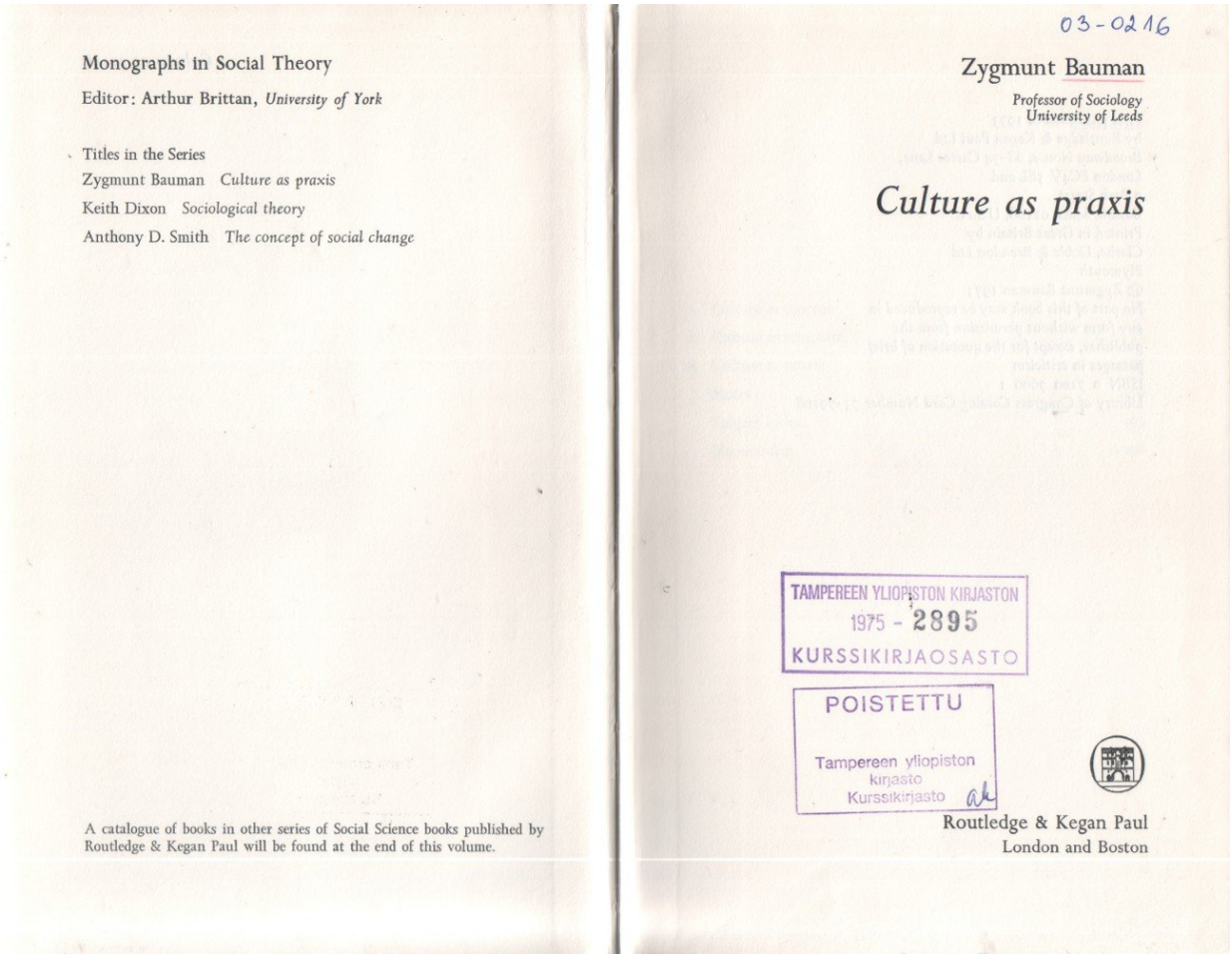

Monographs in Social Theory

Editor: Arthur Brittan, *University of York*

Titles in the Series

Zygmunt Bauman *Culture as praxis*

Keith Dixon *Sociological theory*

Anthony D. Smith *The concept of social change*

A catalogue of books in other series of Social Science books published by Routledge & Kegan Paul will be found at the end of this volume.

03-0216

Zygmunt Bauman

Professor of Sociology
University of Leeds

Culture as praxis

TAMPEREEN YLIOPISTON KIRJASTON
1975 - 2895
KURSSIKIRJAOSASTO

POISTETTU
Tampereen yliopiston
kirjasto
Kurssikirjasto

Routledge & Kegan Paul
London and Boston

AutorBauman, Zygmunt, 1925- PealkiriCulture as praxis / Zygmunt Bauman IlmunudLondon ; Boston : Routledge & Kegan Paul, 1973 Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1066374 S1*est Viide**Bauman, Zygmunt 1973. *Culture as praxis*. London; Boston: Routledge & Kegan Paul.**

> Whether inherited or acquired, culture is a detachable part of a human being, a possesion. It is a very peculiar kind of possession, to be sure: it shares with the personality the unique quality of being simultaneously the defining 'essence' and the descriptive 'existential feature' of the human creature. (Bauman 1973: 7)

Here Bauman comes quite close to Bourdieu's notion of cultural capital. A bit further down the page he elaborates an aspect of it:

> Still the culture, the peculiarity of its existence notwithstanding, is a possession. And all possessions can be acquired or squandered, manipulated and transformed, shaped and framed. (Bauman 1973: 7)

Essentially, culture is malleable.

> To Aristotle the analogy between soul-perfection and *techne* must have seemed self-imposing; the soul was to him like 'the capacity of a tool'. A very odd tool, to be sure once again, with its edge pressed against itself. (Bauman 1973: 8)

This metaphor reminded me something that Lotman wrote about semiotics, approximately it being "a gun that builds itself in the process of shooting". On a grander scale, this can be compared to his notion of culture being simultaneously the subject and the object of itself (or semiotics; a perspective of which Peeter Torop is a major proponent with regards to the notion of semiosphere).

> Using the term 'culture' with the indefinite article makes sense only if supported by an implicit assumption that nothing universal can be a cultural phenomenon; there are, to be sure, numerous universla features of social and cultural systems, but they do not, by definition, belong to the field denoted by the word 'culture'. Unfortunately, this type of logical self-awareness is seldom made manifest. Many an anthropologist takes great pains to 'prove' that the alleged cultural similarities are not cultural at all, and would have better referred to some psycho-biological, proto-cultural phenomena. (Bauman 1973: 22)

Earlier, he discussed the 'idiosyncratic' also. Here he moles over the difference of universal vs relative (e.g. cultural, if it can be equated as such - which seems to be the question he poses).

> David Aberle made a cogent case for early linguistical structuralism (in the shape it assumed in the heyday of Ferdinand de Saussure's posthumous triumph) having played the role of main inspiration of cultural differentialism. The easy analogy between language and culture (both phenomenon serve as constitutive factors of respective *communities*) seemed to have strenghtened enormously the position of those social scientists who pushed to the fore the discriminating function of cultures. Among numerous contiguous points specified by Aberle, two are particularly important in the present context: like language, culture 'is selective', each being 'a unique configuration. There are no general categories for analysis.' Once again, what was in the first place a methodological postulate (of an enormous heuristical value, to be sure) was reincarnated in the cultural analogue in the garb of a pseudo-descriptive statement. (Bauman 1973: 23)

This can be viewed as a peripheral criticism towards cultural semiotics of the Tartu-Moscow school which viewed natural language as the primary modelling system of culture. To be sure, the differential concept of culture is pushed so far in cultural semiotics that the difference takes the form of border between *us* and *them*.

> ...Ruth Benedict's statement of 1932: 'Cultures are individual psychology thrown large upon the screen, given gigantic proportions and a long time span.' (Bauman 1973: 29)

Yet again a parallel can be drawn with Yuri Lotman's writings. In the 1960s when he dealth with the issues of artificial intellect (his articles dealing with culture as an A.I. were published in *Kultuuritüpoloogiad*, 2010; c.f. Peeter Torop's foreword). The transference of individual qualities to culture as a whole is called, in another nomenclature, *holistic agency* (Waldstein 2008: 154). This happens when cybernetic models are utilized in the study of culture.

> Physically, the temperature of the human environment oscillates within a very wide range of probable values. By introducing **mediating artifacts** between the human body and the natural environment (built-up enclosures, clothes etc.) the actual variation in the immediate vicinity of the body is again drastically reduced. (Bauman 1973: 54)

Mediating artifacts is another fancy notion to convey the idea of *extrabodily devices* (cf. Ivanov 2008: 234) or *physical gadgets* (cf. Leopold 2005 [1949]: 114) which separate the bare human body from the environment.

> If even the linguistic process cannot be looked upon as 'pure communication' it is doubly so in the non-linguistic fields of culture. With few exceptions (like the language of gestures and etiquette - it is not by accident that the word 'language' has been spontaneously applied to these phenomena) the non-linguistic culture operates with material which by itself is directly related to non-informative, in some way 'energetic' needs. Although we can justly consider non-linguistic cultural events as information-transmitting,

> the ratio information/energy is in their case much less favorable to information than in the case of purely linguistic acts. Which means that the role of the non-informative elements in these events is much greater than in speech-acts, and so, almost by definition, much more influential in shaping the events themselves. First, the 'energetic needs' set the limits of freedom in adjusting the uses of a given material to semiotic purposes. Secondly, in the case of clash or friction between the informative and energetic functions it is not always the informative one which gains the upper hand. (Bauman 1973: 90)

The 'energetic function' here originates from systems theory and can be a useful platform to discuss the 'non-sign', or 'instrumental' nonverbal behaviour (note the correct use of 'behaviour' here, as opposed to communication).

> On the other hand, though human creativity is to a very great extent inspired by the demand for new signs to replace the older ones, worn out because of their frequency, it could not be reduced to this cause alone. Owing to its, at least in part, spontaneous and unmotivated character, human creativity produces cultural items in numbers exceeding the actual semiotic demand. These are 'would-be' signs, potential signs, which for the time being do not 'commute' with any real distinctions in the structure of human reality. (Bauman 1973: 93)

On cursory reading this appears to be a quite exact description of the semiotic realm of nonverbal behaviour which is not considered communicative and is frequently left out in linguistic descriptions (e.g. the nonverbal behaviour of a character in a novel that is not made explicit).

> Some linguists went so far to distinguish between two entirely different types of information which allegedly lie behind the two questions.Thus according to Berzil Malmberg a message may be said to contain information in a twofold way. It has its 'meaning', which is the traditional popular interpretation of the concept. The message 'gives us information about something'. **But information also may imply what we can call here the *distinctive information*; that is to say the distinctive characteristics which make it possible for the receiver to identify the signs - or more exactly their expression level, for this information does not necessarily imply understanding of the message.** The secret of signifying, conveying information and so on, lies in the first place in relationship between sign-bodies themselves (syntactic relations, according to the classic threefold classification by Charles Morris). (Bauman 1973: 99)

This section resonated with me because nonverbal behaviour often carries information merely due to its occurrence, and the distinctive features of the occurred movements, but only tentatively a "meaning". In everyday notions - I see your facial expressions and see how they differ from each other, but I may not have the slightest idea what they mean or how I should understand them.

> Human praxis, viewed in its most universal and general features, consists in turning chaos into order, or substituting one order for another - order being synonymous with the intelligible and meaningful. In semiological perspective, 'meaning' means order and order alone. It is detached from the performance of an individual or even collective actor, whether interpreted mentalistically or seen, as by behaviourists, as reactive mechanisms. It does not depend any more on giving rise to an idea associated with the sign, as it was for C. K. Ogden and I. A. Richards; neither is it a pattern of stimulation which evokes reactions on the part of an organism, as it was for Charles E. Osgood or Charles Morris. It is rather a cultural organization of the human unvierse, which makes both these after-effects possible. (Bauman 1973: 119)

Or, in Yuri Lotman's terms, the organized internal sphere (*us*) is opposed to the non- or differently organized outer sphere (*not-us*). This is yet again the differential concept of culture in which the subjective position is embraced by meaningful organization and the Other is projected into meaningless disorganization.

> Ordering involves transmuting what is fundamentally a continuous, shapeless stream of perception into a set of discrete entities. In this sense the world is not pre-humanly 'given' as ordered; the image and the following praxis of order are culturally imposed on it. (Bauman 1973: 123)

At this point I am already wondering if it is a coincidence that in the same year this book was published, Yuri Lotman published his article on *The Discrete Text and the Iconic Text* in Russian, in which he phrased his view on discrete and continuous signs in culture. Someone should really investigate how much influence Edmund Leach had on Yuri Lotman.

> The third frontier of apparently utmost imporance is the one between 'we' and 'they'. Suppression of the intermediate, ambivalent cases is a necessary condition of group cohesion, e.g. of the application of syngenic behavioural types as distinct from biocenotic ones, which are apposite in relations with the aliens. The very existence of the border-cases in this paramount area creates an enormous tension between two incompatible sets of behavioural and attitudinal patterns - comparable to the stress which makes a stickleback bury his head in sand when, hacing approached the borderline of his nest territory, he is unable to choose between the pugnacious stance of the native, chasing the intruder off his homestead, and the defensive posture of a rambler in a land of inhospitable aliens. Let us notice in this context, that the objection raised by Leach against Lévi-Strauss's heavy emphasis on the in-built tendency of culture to 'either-or' divisions - 'it is not sufficient to have a discrimination me/it, we/they; we also need a graduated scale close/far, more like me/less like me' - stands in an obvious contradiction to the main core of his own argument. The graduality, intermediacy of the existential status is the very cause of the conceptual-behavioural earthquake to which taboo and the sacred provide the adequate remedy. The sembalnce of a graduated scale comes from the possibility and, indeed, pronounced tendency of cultural conceptualizations to arrange diverse frontiers into a sequence or rather into a series of concentric circumferences centred in the ego's eye: the frontier 'me/it' is in this sense 'closer' than the ultimate frontier 'this world/other world'. Many other frontiers besides will inevitably be left behind, not finding their place in this 'subjective-focused' continuum - as, for example, frontiers between different states and forms of matter, which made of their transgressors - alchemists, iron-smelters, smiths - semi-sacred, semi-outcast figures. Whatever the importance of the ego-centred mapping of the world divisions (elaborated on, among others, by Alfred Schutz in sociology and Kurt Lewin in psychology), the act and its product are brought into effect by employing a series of clear-cut, either-or oppositions, and these oppositions only constitute the foci of taboos and sacredness.
>
> Indeed, a graduated nature of 'we-ness' and 'they-ness', if at all imaginable, would undermine the very foundation of the human-orientation-in-the-world. 'We' play with each other a non-zero-sum-game, or at least try or pretend to, while with 'them' the zero-sum-game is what is to be expected as well as desired. 'We' share the same fate, grow rich together or get destitute together, while 'they' prey on our calamities and are hurt by our success. 'We' are supposed to assist each other, while 'they' lie in wait for our lapse. 'We' understand each other, feel the same feelings and think the same thoughts, while 'they' remain impenetrable, incomprehensible, sinister aliens. The frontiers of the 'we-group' - the truth articulated at least since Sumner - delineate the border of our intellectual and emotional security and provide the frame on which to hinge our loyalties, right and duties. Here, inside, the order is known, predictable and manageable. There, outside, all is darkness and uncertainty. Still, if only the frontiers between 'here' and 'there' are marked clearly and unmistakably, the 'we-group' can do reasonably well even in the close neighbourhood of 'them'. THe group, in fact, would have invented 'them' had 'they' not been in existence before. Any 'we-group' needs its own 'them' as an indispensable complement and self-defining device. 'They' are in their peculiar way useful, functional, and therefore tolerable, if not desirable. One cannot however think of any beneficial use to which the 'we-group' can put its 'inside-outsiders', belonging neither here nor there - the marginal men. (Bauman 1973: 126-128)

This should be read closely and compared to the notion of semiosphere (in this sense, the semiotic *circumference* of culture).

> The ultimate root of the Stranger's threat is therefore somewhat shifted; it is now his penchant for bizarre questions which would not occur to a 'normal' person, for contesting the very distinction which for 'ordinary' people are attributes of the universe itself rather than their views of the world. (Bauman 1973: 130)

In baffling clarity, in Fahrenheit 451, Clarisse is this Stranger.

> Culture is the only facet of the human condition and of life in which knowledge of the human reality and the human interest in self-perfection and fulfilment merge into one. The cultural is the only knowledge unashamed of its partisanship and ensuing bias. It is the only knowledge, for that matter, which is bold enough to offer the world its meaning instead of gullibly believing (or pretending to believe) that the meaning lies over there, ready-made and complete, waiting to be discovered and learned. Culture is, therefore, the natural enemy of alienation. It constantly questions the self-appointed wisdom, serenity and authority of the Real. (Bauman 1973: 176)

This is just beautifully worded.

Some useful references:

- From Bauman's Notes:
  - David F. Aberle, 'The influence of linguistics on early culture and personality theory', in *Theory in Anthropology*; p. 311.
  - Clyde Kluchohn, *Culture and Behaviour*, New York, Free Press, 1962, p. 52.
  - 'Configurations of culture in North America', *American Anthropologist*, vol. 34, 1932, p. 24.
  - Peter Berger, *A Rumour of Angels*, Harmondsworth, Penguin, 1971, p. 55.
  - Z. Bauman, 'Semiotics and the function of culture', *Social Science Information*, 1968, 5, pp. 69-80.
  - *Language in Culture* (Confrence in the Interrelation of Language and other Aspects of Culture, 23-7 March 1953), ed. Harry Hoijer, Chicago University Press, 1960, p. 163. TÜR
  - Charles E. Osgood, 'On the nature of meaning', in *Current Perspectives in Social Psychology*, ed. E. P. Hollander and Raymond G. Hunt, New York, Oxford University Press, 1963. TÜR
  - P. B. Medawar, *The Uniqueness of the Individual*, London, Meuthen, 1957, pp. 141-2.
  - *The Structure of Behaviour*, London, Meuthen, 1963, p. 173. English trans. by Alden L. Fisher.
- From International Library of Sociology Catalogue:
  - **Belshaw, Cyril**. The Conditions of Social Performance. *An Explatory Theory. 144 pp.*
  - **Brown, Robert.** Explanation in Social Science. *208 pp*.
  - **Barbu, Zevedei.** Problems of Historical Psychology. *248 pp*.
  - **Blacburn, Julian.** Psychology and the Social Pattern. *184 pp*.
  - **Fromm, Erich.** The Fear of Freedom. *286 pp*. TÜR
  - **Fromm, Erich.** The Sane Society. *400 pp*. TÜR
  - **Argyle, Michael.** Religious Behaviour. *224 pp. 8 figures. 41 tables*.
  - **Silbermann, Alphons.** The Sociology of Music. *Translated from the German by Corbet Stweart. 222 pp*.
  - **Stark, Werner.** The Sociology of Knowledge: *An Essay in Aid of a Deeper Understanding of the History of IDeas. 384 pp*.

– **Douglas, Jack D..** (Ed.). Understanding Everyday Life. *Toward the Reconstruction of Sociological Knowledge. Contributions by Alan F. Blum, Aaron W. Cicourel, Norman K. Denzin, Jack D. Douglas, John Heeren, Peter McHugh, Peter K. Manning, Melvin Power, Matthew Speier, Roy TUrner, D. Lawrence WIeder, Thomas P. Wilson and Don H. Zimmerman. 358 pp.*

– **Jarvie, Ian C.** Concepts and Society. *216 pp.*

– **Cook, Jenny.** Socialization and Social Control. *About 300 pp.*

3.7.6 The Communication of Emotional Meaning (2012-07-17 20:34)

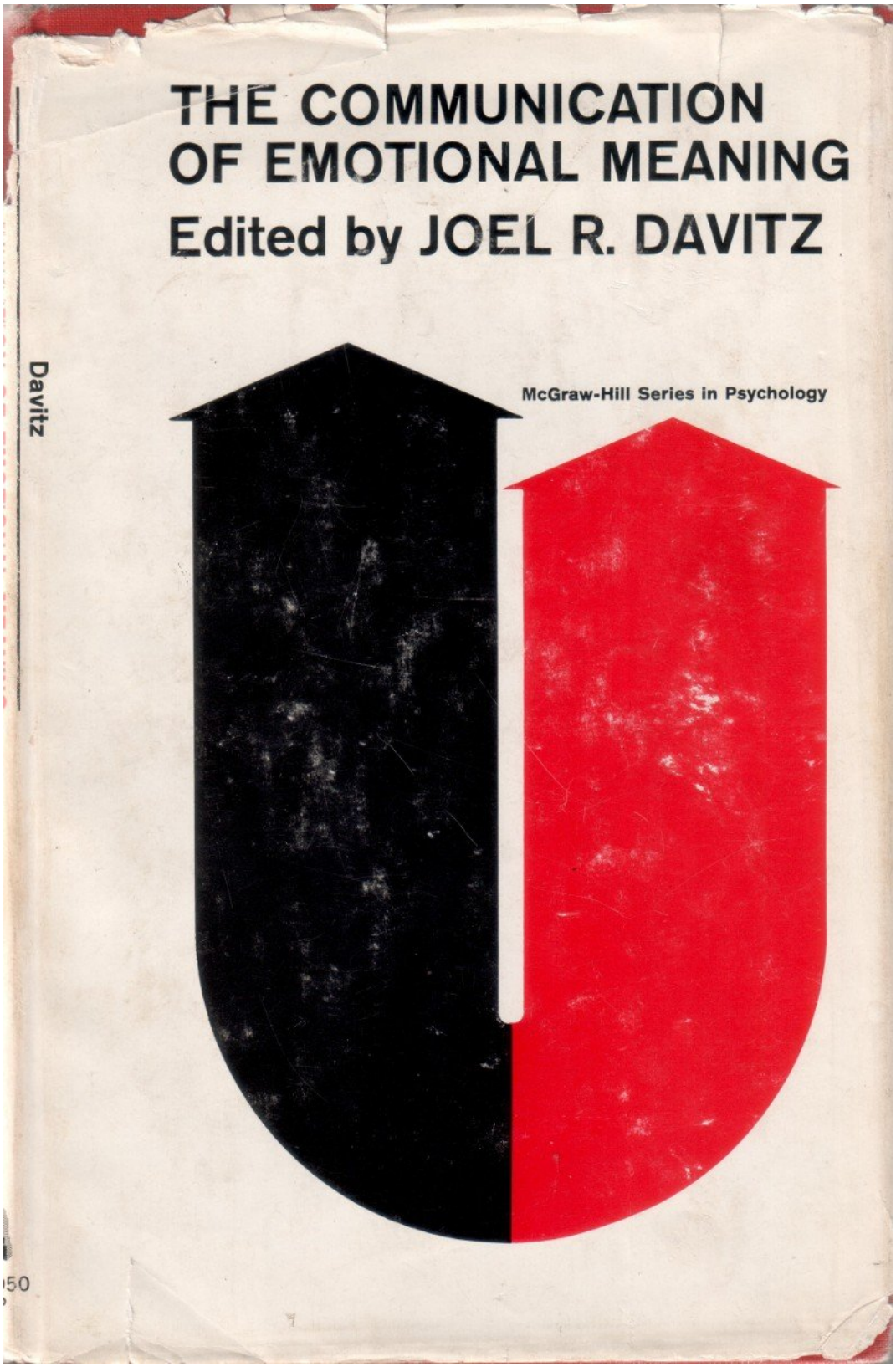

AutorDavitz, Joel Robert PealkiriThe communication of emotional meaning / [by] Joel R. Davitz, with Michael Beldoch, Sidney Blau ... [et al.] IlmunudNew York [etc.] : McGraw-Hill, 1964 Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b187877-9 S1*est ViideDavitz, Joel R. (ed.) 1964. *The communication of emotional meaning*. New York: McGraw-Hill.

Davitz, Joel R. 1964b. A review of research concerned with facial and vocal expression of emotion. In: Davitz, Joel R. (ed.) 1964. *The communication of emotional meaning*. New York: McGraw-Hill, 13-30.

> To reduce articiality of their stimuli, a number of investigators have used photographs of unposed, spontaneous facial expressions (Schulze, 1912; Munn, 1940; Hanawalt, 1944), and it is interesting to note that in terms of accuracy of communication, there are no consistent differences between the results obtained with posed and unposed pictures. **Communication necessarily involves shared interpretations of more or less conventional cues**; without such conventions one could hardly expect one person to understand another. It seems reasonable, therefore, to assume that the cues which communicate meaning in posed pictures are similar to, and in fact based on, cues observed in normal, everyday facial expressions. Unless one were to assume a special, artificial facial "language" specific to the theater or the psychological laboratory, one must conclude that the relatively accurate communication reported in most studies is a function of knowledge shared, at least implicitly, by those persons who communicate with each other. (Davitz 1964b: 16)

This was a pertinent question in relation with methods used at the time. This is discussed further in the book by others as well (e.g. Turner 1964: 131-132).

Beldoch, Michael 1964. Sensivity to Emotional expression in three modes of communication. In: Davitz, Joel R. (ed.) 1964. *The communication of emotional meaning*. New York: McGraw-Hill, 31-42.

> Previous work (Davitz & Davitz, 1959b; Fairbanks & Pronevost, 1939) using vocal communication provided important guides in developing the measure to assess sensitivity to vocal expression. Three male and two female speakers tape-recorded recitations of the same three-sentence paragraph in an attempt to communicate twelve different emotions: **admiration; affection; amusement; anger; boredom; despair; disgust; feat; impatience; joy; love; worship**. The paragraph, **"I am going out now. I won't be back all afternoon. If anyone calls, just tell them I'm not here,"** was selected for its apparent neutrality so far as specific emotional content was concerned. (Beldoch 1964: 32)

Neat.

Davitz, Joel R. 1964d. Personality, perceptual, and cognitive correlates of emotional sensitivity. In: Davitz, Joel R. (ed.) 1964. *The communication of emotional meaning*. New York: McGraw-Hill, 57-68.

> The Guilford-Zimmerman Temperament Survey measures 10 personality traits identified through factor analysis. These traits include: **general activity, restraint, ascendance, sociability, emotional stability, objectivity, friendliness, thoughtfulness, personal relations (tolerance, cooperativeness), and masculinity-femininity.**
> The Allport-Vernon-Lindzey Study of Values measures theoretically derived, basic interests or values, including: **theoretical, economic, aesthetic, social, political, and religious.**
> THe Edwards Personal Preference Schedule (EPPS) was designed to measure 15 needs defined in terms of Murray's conceptualization of motivation. These needs are: **archievement, deference, order, exhibitionism, autonomy, affection, intraception, nurturance, change, endurance, heterosexuality, and aggression.** (Davitz 1964c: 58)

Yet again, neat. These categories are good to know. Same goes for this chart of vocal characteristics, which has also appeared in Argyle (1975).

Table 5-1. Characteristics of Vocal Expressions Contained in the Test of Emotional Sensitivity

Feeling	Loudness	Pitch	Timbre	Rate	Inflection	Rhythm	Enunciation
Affection	Soft	Low	Resonant	Slow	Steady and slight upward	Regular	Slurred
Anger	Loud	High	Blaring	Fast	Irregular up and down	Irregular	Clipped
Boredom	Moderate to low	Moderate to low	Moderately resonant	Moderately slow	Monotone or gradually falling	...	Somewhat slurred
Cheerfulness	Moderately high	Moderately high	Moderately blaring	Moderately fast	Up and down; overall upward	Regular	
Impatience	Normal	Normal to moderately high	Moderately blaring	Moderately fast	Slight upward	...	Somewhat clipped
Joy	Loud	High	Moderately blaring	Fast	Upward	Regular	
Sadness	Soft	Low	Resonant	Slow	Downward	Irregular pauses	Slurred
Satisfaction	Normal	Normal	Somewhat resonant	Normal	Slight upward	Regular	Somewhat slurred

63

Dimitrovsky, Lilly 1964. The ability to identify the emotional meaning of vocal expressions at successive age levels. In: Davitz, Joel R. (ed.) 1964. *The communication of emotional meaning*. New York: McGraw-Hill, 69-86.

*S*s were then instructed as follows: "You are going to hear different men say the same thing in different ways. Some will sound happy, some sad, some angry, and some loving. Listen to each one and point to the man that it sounds like. Does it sound like the happy man, the sad man, the angry man, or the loving man?

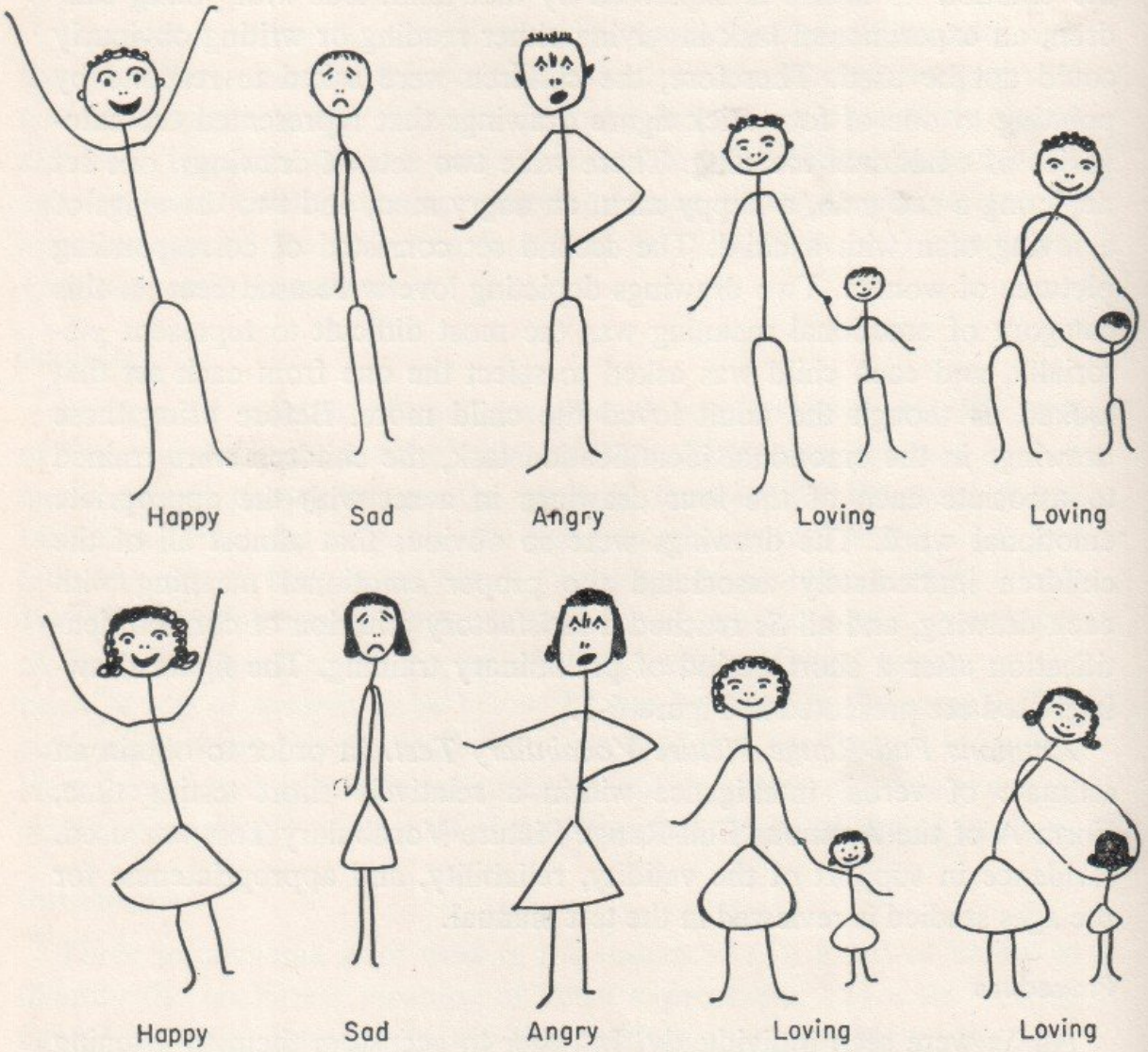

Fig. 6-1. Stick figure drawings representing the four categories of emotional meaning.

Davitz, Joel R. 1964d. Auditory Correlates of vocal expressions of emotional meanings. In: Davitz, Joel R. (ed.) 1964. *The communication of emotional meaning*. New York: McGraw-Hill, 101-112.
"Experimental literature" from pages 102-103:

Boredom. A high school teacher is just beginning his eleventh year teaching the same course, going through the same mechanics, repeating the same phrases. There will be two semesters to look forward to, interrupted by the same vacation days, the same football games, and worst of all, the same faces. He'll say, for the eleventh year in a row, "Shakespeare was a fine dramatist, and Thornton Wilder's works are modern classics," and the students will write the same notes in the same spiral notebooks. Thoroughly bored, he says:

"When I started it was exciting enough. But after ten years there isn't any enthusiasm anymore. The faces begin to look the same, the names begin to sound the same. I thought it wouldn't be so bad this year, the same bland little smiles, the 'Oh you're so intelligent teacher' looks, but when I started class today with the same joke I've been repeating the first day of class for ten years, I knew I'd had it. I know now the real meaning of boredom, plodding along. But I've got to do it. *There is no other answer. You've asked me that question a thousand times and my reply has always been the same.* Over and over again, year in and year out, the boredom of a lifetime."

Joy. This person has just received a check for 20 thousand dollars. He bought a lottery ticket without thinking much about it, and his number was pulled from a drum containing thousands and thousands of numbers. He walked to the stand, listened to the crowds go wild, and was so overjoyed himself that he forgot to go wild. But now, with the check delivered, he's just become aware of the great, overwhelming joy he feels and what the money means to him. He says:

"I won. I never won anything before in my life, not even a plaster piggy bank at a carnival. Twenty thousand dollars on a drawing, and just the perfect time for it. Look at this check. I don't even see the numbers. You know what I see? Europe, a car, no debts, some decent clothes, maybe a house. I'm going to spend and spend. *There is no other answer. You've asked me that question a thousand times and my reply has always been the same.* Spend, spend. Just once in a lifetime maybe, but it's the greatest thing that could happen to me."

Affection. Evening. The playroom is a shambles, but the little boy is immaculate, dressed for bed, hair still damp from his evening bath. Outside it is dark and the street is quiet. It's time to curl up on your son's bed for one hug, two hugs, and a dozen kisses. You feel deeply and warmly affectionate.

"Come on closer. Here, sit right here on my lap. I'll put my arms close around you and tell you a very, very small story with a very, very big meaning. You always ask "Why?" Why is a good word for any question except why I love you. The answer to that is just because I do. *There is no other answer. You've asked me that question a thousand times and my reply has always been the same.* I love you in the morning when you pull the covers off my bed, and I love you in the afternoon and at night just as you are now, sitting very still, with your hands in mine and your head on my shoulder."

Blau, Sidney 1964. An ear for an eye: sensory compensation and judments of affect by the blind. In: Davitz, Joel R. (ed.) 1964. *The communication of emotional meaning*. New York: McGraw-Hill, 113-128.

> The ancient Greeks believed that victims of blindness were beneficiaries, of a "divine compensation." The gods blessed the blind with prophecy and poetry. Homer's blind minstrel is "the muse's beloved" to whom both evil and good had been granted. (Blau 1964: 113)

> In the course of a pilot study, several variables other than those explicitly suggested by previous writers were encouraged. While examining data derived from a test of ability to identify everyday sounds, it was noted that congenitally blind adolescents, as compared to the sighted, seemed to display a greater tendency to find affect in sounds which contained no explicit affectual connotation. For example, blind *S*s more often described a barking dog as, "a dog when he's been hurt," "a friendly dog," etc. A measure was developed to study this tendency toward *affect-attention* in spoken dialogue.
> It was also observed that blind *S*s seemed to be distinguishable from the sighted in their identification of various sounds. Regardless of accuracy, blind *S*s manifested greater effort to interpret a sound actively and **to place it more specifically in the world of sound**. For example, a blind *S* described a sound of coffee percolating as the sound of "a liquid being sucked through a straw." (Blau 1964: 114)

Affect-attention is a valuable term. Placing interpretations in the world of sound resembles the notion of culture as an organizing principle or "turning chaos into order" (Bauman 1973: 119).

Turner, John le B. 1964. Schizophrenics as judges of vocal expressions of emotional meaning. In: Davitz, Joel R. (ed.) 1964. *The communication of emotional meaning*. New York: McGraw-Hill, 129-142.

> A conceptual distinction can be made between two sources of inaccuracy in judging emotions. *Insensitivity* would be a high absolute or differential treshold for recognition of emotion; *distortion* would be a tendency to misreport, perhaps even to oneself, originally sensitive perception. The distinction is extremely hard to implement experimentally, but when the study was planned it seemed possible that something might be learned about it if the patterning of errors were studied as well as sheer frequency of "correct" responses, and if paranoids, most often described as sensitive but likely to distort, were separated from other schizophrenics. (Turner 1964: 130)

This distinction seems to hold useful merit for any kind of nonverbal interpretation.

> Construction of the principal measuring instrument gave rise to several interesting methodological considerations. The most challenging problem was to obtain suitable recorded samples of speech to constitute the items. Each sample should be such that the "correct" response could be clearly specified - that is, one must have confidence that a particular emotion "really is" expressed. Yet identification of the emotions expressed must not always be easy. Ideally the items should vary over a wide range of difficulty. The ultimate solution may be to collect a large number of extended samples of the natural speech of persons in various situations, so that their emotional states are already known or can be confidently judged from the larger context. From such material one could select sentences or phrases whose wording gives no clue as to the speaker's emotion. These would constitute items for which the question of "correct response" and "genuineness of expression" would already be settled without recourse to expert judgments or item analyses of subjects' responses. Level of difficulty would then be determined empirically, and ultimately a set of items would be assembled having the desirable range of difficulty of identification in a variety of expressed emotions. Until somebody performs this very considerable task, we must be content with feigned emotional expressions, analogous to the posed photographs used in the early studies of facial expressions - and, **we must caution ourselves, with an analogous risk that what we are now studying may have more to do with theatrical conventions than with actual emotional expression**. (Turner 1964: 131-132)

This is a reasonable doubt.

> ...another subject, blatantly paranoid but cooperative and highly intelligent, who conscientiously went through the entire test saying, "simulated anger," "simulated fear," etc., and obtained one of the three highest scores in the entire sample of 90 subjects. (Turner 1964: 138)

A maverick test subject.

> Among schizophrenics task A performance may be influenced by such factors as **general attentiveness** (or perhaps more specific attentiveness to persons' voices), **cognitive clarity**, and **tendencies to give distorted or overly guarded reports**. Among nonschizophrenics, where the above factors are not important sources of variation, correlations with age and education emerge. It is not surprising if intelligence or sophistication makes a difference, though it would be a sorry comment on task A's validity if it correlated *too* highly with intellectual or socioeconomic variables or with such things as exposure to television and motion pictures. (Turner 1964: 141)

These factors may not be important in a test situation, but in everyday life, these should be considered.

Davitz, Joel R. 1964e. Minor studies and some hypotheses. In: Davitz, Joel R. (ed.) 1964. *The communication of emotional meaning*. New York: McGraw-Hill, 143-156.

> Perhaps interpersonal compatibility requires some minimal level of sensitivity to each other; without this minimal level, it seems likely that conflicts would occur simply as a result of ignorance of each other. On the other hand, too great a sensitivity to each other may interfere with interpersonal functioning; **perhaps some "blindness" or "interpersonal repression" of information is necessary for getting along together in daily living.** Or, it is also possible that the experiences which led to high and low compatibility may have led to differential sharpening or dulling of sensitivity to expressions of the other person. (Davitz 1964e: 152)

He is here talking about an experiment involving roommates, but this suggestion is comparable to *sensory gating* (Elkind 1971: 2), *preventing recall* (Birdwhistell1970: 190-191), and *lowering awareness* (Key 1980: 22). It should also be pointed out, that alongside *selective perception*, *selective memory* too should be kept in mind.

> Consider, for example, the finding that people tend to be rather stable in the kinds of errors they make when reacting to vocal expressions of emotional meaning. Most of the research in this area has used a gross estimate of sensitivity based on total correct identifications, but obviously, this represents only one aspect of the overall communication process. People undoubtedly make errors in communication not only in a laboratory situation but also in everyday life. **And if these errors are consistent, as they appear to be, one might infer that something about the person determines the particular kinds of errors he makes**. If his channels of communication are consistently distorted in one way or another, we can expect his behavior to be similarly distorted. Thus, the investigation of stable patterns of error in communication offers a potentially useful way of investigating various intrapsychic as well as interpersonal phenomena. (Davitz 1964e: 154)

This reminded me of a scene in *Lie To Me* where a man was unable to correctly identify certain facial expressions because of his social interactions which didn't very much present him these expressions.

Davitz, Joel R. and Steven Mattis 1964. The communication of emotional meaning by metaphor. In: Davitz, Joel R. (ed.) 1964. *The communication of emotional meaning*. New York: McGraw-Hill, 157-176.

168 Joel R. Davitz and Steven Mattis

Table 12-4. Revised Characteristics of Metaphors Which Communicate Emotional Meanings

Emotional meaning	Situation	Expressive behavior	Words with subjective referent
Anxiety	Threat; impending hostility or danger; fearful object	Grimacing, staring, hair standing up	Fragmentation, instability, confusion, tension
Anger	Hostility ongoing or momentarily imminent; warlike figure	Hissing, teeth bared, smoke springing from mouth	Harsh
Sadness	Loss; death or dying; hostility already occurred	Drooped mouth; crying; lying prostrate	Empty, hollow, dismal, dark, grey, somber
Love	Two animals or persons coming together; objects in harmony or unity	Hugging, kissing	Serene, peaceful, warm, soft
Joy	Ongoing active pleasure	Smiling, laughing	Animated, pleasant, brightness, lightness

---

Davitz, Joel R. 1964f. Summary and speculations. In: Davitz, Joel R. (ed.) 1964. *The communication of emotional meaning*. New York: McGraw-Hill, 177-202.

> In defining communication, we also had to define "meaning." The meaning of any sign or symbol can be determined in terms of some behavioral response, and just as there are many aspects of behavior, there are many kinds of meaning. We chose a "labeling," or "naming," response on the assumption that the label a listener applied to a vocal expression realistically defined the meaning that expression had for him. If the listener's response agreed with the speaker's intent, we said that the listener was "sensitive to" or "understood" the speaker. In this respect, our research method paralleled everyday communication in so far as labeling behavior is commonly associated with understanding or meaning. But our technique differed from usual interpersonal communication in that the listener was always given a list of emotional names from which to choose his response, and he was required to limit his choice to one category of meaning contained in the list. This certainly differs from the typical everyday situation in which a listener has no explicit list of labels from which to choose his response. At this point, our problem was similar to the psychometric issue of essay versus objective tests; on the one hand, we wanted some standardization of responses to assure reliablity of scoring, but on the other hand, we also wanted to achieve a reasonable degree of versimilitude in respect to everyday communication. Our choice of an objective form of response assured us of scoring reliability, and we had only argued for the versimilitude of our tests on the basis of the results obtained. (Davitz 1964f: 190-191)

This is an important passage. Their understanding of the meaning of behaviour seems to resemble that of Charles W. Morris, although the bibliography doesn't list him (it does Norris, though). This labeling or naming technique should be thought over in the context of culturalization, or the relationship between language and nonverbal communication.

- Klein, G. S. Cognitive control and motivation. In G. Lindzey (Ed.), *Assessment of human motives*. New York: Groove, 1960. Pp. 87-118.

- Langer, Susanne K. *Philosophy in a new key*. Cambridge: Harvard Univer. Press, 1942. TÜR

- Langer, Susanne K. Feeling and form. New York: Scribners, 1953. TÜR.

3.7.7 Advances in Communication Research (2012-07-17 20:35)

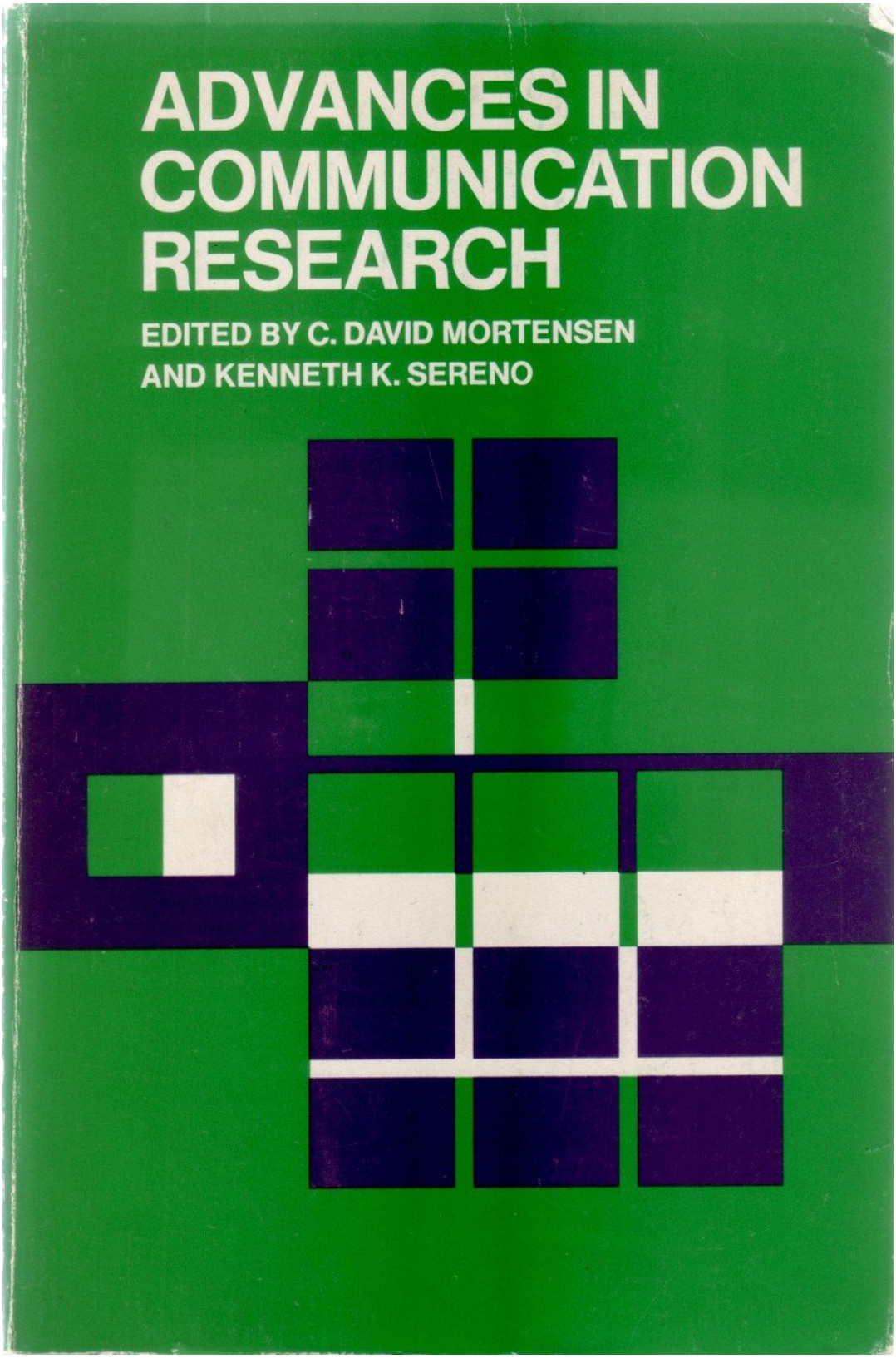

PealkiriAdvances in communication research / Niles Rumely Newton, Michael Newton, Charles R. Tittle ... [et al.] ; edited by C. David Mortensen, Kenneth K. SerenoIlmunudNew York [etc.] : Harper & Row, c1973Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1333894 S1*estViideMortensen, David C. and Kenneth K. Sereno (eds.) 1973. *Advances in communication research*. New York: Harper & Row.

Well, I withdrew over 30 books from UTLIB's repository for this summers reading and there were bound to be some bad apples among them. This is the first truly bad one. The title reads "Advances in Communication Research", but it hits off with introduction by Martin Fishbein, closely followed by articles by Icek Ajzen (these guys). **The title should actually read "Advances in Attitude Research".** Part 1: Attitudes and Behavior; Part 2: Counterattitudinal Advocacy; Part 3: Perception and Communiation; Part 4: Nonverbal Communication; Part 5: Communication and Social Class. The first three parts have very little if at all to do with communication. Part 4 contains four articles by Albert Mehrabian, who's as "meh" as always: if you've read one of his articles, you've read them all. Part 5 is the "various" section which in my opinion models what this book was supposed to be. I ended up reading the first two Mehrabian articles and accepting the fact that this is bollocks.
What really pisses me off is that the editors, on the back cover, only mention the names of Part 4, Part 3, and Part 5 (in that order), describing the book as "...the *first* [their italics] book to approach communication as an area of social inquiry" and that it "...involves the student in a serious exploration of the underlying nature of the subject". The subject, of course, being attitude research, and by "serious exploration", is meant "seriously off the mark exploration". To be sure that this is not merely my opinion, I present an empirical/quantifiable argument: the Index of Subjects of this book contains 4 items under "communication" and approximately 40 under "attitude". I rest my case.

Mehrabian, Albert 1973a. A Semantic Space for Nonverbal Behavior. In: Mortensen, David C. and Kenneth K. Sereno (eds.) 1973. *Advances in communication research*. New York: Harper & Row, 277-287.

> A third type of approach has consisted of attempts to develop typologies for movement. This was used by investigators such as Birdwhistell (1952), Efron (1941), and more recently by Ekman and Friesen (1969b), and Freedman and Hoffman (1967). For instance, Ekman and Friesen (1969b) suggested a rather thorough system for the categorization of movements which they also related to that of other investigators. **Unfortunately, evidence regarding the significance of the various cues which are categorized is generally lacking**, and, more importantly, studies are not yet available to provide empirical justification for the separate categories proposed by these investigators. (Mehrabian 1973: 282)

Yeah, fuck common-sense and easily relatable categories, let's conjure up incomprehensible formulas, like (quoted from page 280) "Relaxation = $.16S_i$ - $.1A_i(1 + E_i)$ - $.1(E_iD_i)$".

Mehrabian, Albert 1973b. Significance of Posture and Position in the Communication of Attitude and Status Relationships. In: Mortensen, David C. and Kenneth K. Sereno (eds.) 1973. *Advances in communication research*. New York: Harper & Row, 288-303.

> In sum, then, the findings from a large number of studies corroborate one another and indicate that communicator-addresse distance is correlated with the degree of negative attitude communicated to and inferred by the addressee. In addition, studies carried out by sociologists and anthropologists indicate that distances which are too close, that is, inappropriate for a given interpersonal situation, can elicit negative attitudes when the communicator-addressee relationship is not an intimate personal one. (Mehrabian 1973b: 292)

I like how something as commonsensical as that requires elaborate and corroborative social psychological experiments and incomprehensible jargon to express. Here he also seems to distance himself from anthropologists and sociologists, who, in my opinion, have done much more to further out knowledge on these issues.

> It should be noted that, in a number of studies where body orientation has been a variable of interest, the effects of body orientation and eye contact have been confounded. Greater degrees of eye contact with an addressee tend to be associated with a more direct orientation of the head, shoulders, and legs of a communicator toward his addressee. For example, Mehrabian (1968a), using an encoding method, found that for communicators who are in a standing position, shoulder orientation (i.e., the number of degrees that a plane perpendicular to the plane of the subject's shoulders is turned away from the media plane of his addressee) correlated - .41 with eye contact. **In other words, in a standing position, the greater the directness of orientation toward the addressee, the greater was the eye contact with the addressee**. Mehrabian (1968b) used indices of head shoulder, and leg orientation... (Mehrabian 1973: 296)

Yet again, highly complex description which he can himself sum up in very simple words. It is noteworthy that throughout the articles he continually refers to himself in third person, as should be done in peer-reviewed journals. It is noteworthy because he does it so often that if it were read without knowing who the author is, one would be inclined to think that the author is a great fan of Albert Mehrabian.

Interesting references gleaned from the book:

- **Garfinkel, H.** Studies of the routine grounds of everyday activities. *Social Problems*, 1964, 11, 225-250.

- **Sheflen, A. E.** The significance of posture in communication systems. *Psychiatry*, 1964, 27, 316-331.

- **Sheflen, A. E.** Stream and structure of communicational behavior. Eastern Pennsylvania Psychiatric Institute, Behavioral Studies Monograph No. 1, 1965.

- **Bernstein, B.** Elaborated and restricted codes: their social origins and some consequences. In J. J. Gumperz and D. Hymes, eds., *The Ethnography of Communication*, *American Anthropologist*, 1964, 66, No. 6, Part 2, 55-69.

- B. Malinowski, "The Problem of Meaning in Primitive Language," in *Magic, Science and Religion and Other Essays* (Boston, 1948), pp. 228-76. TÜR

3.7.8 Communication in Face to Face Interaction (2012-07-24 17:36)

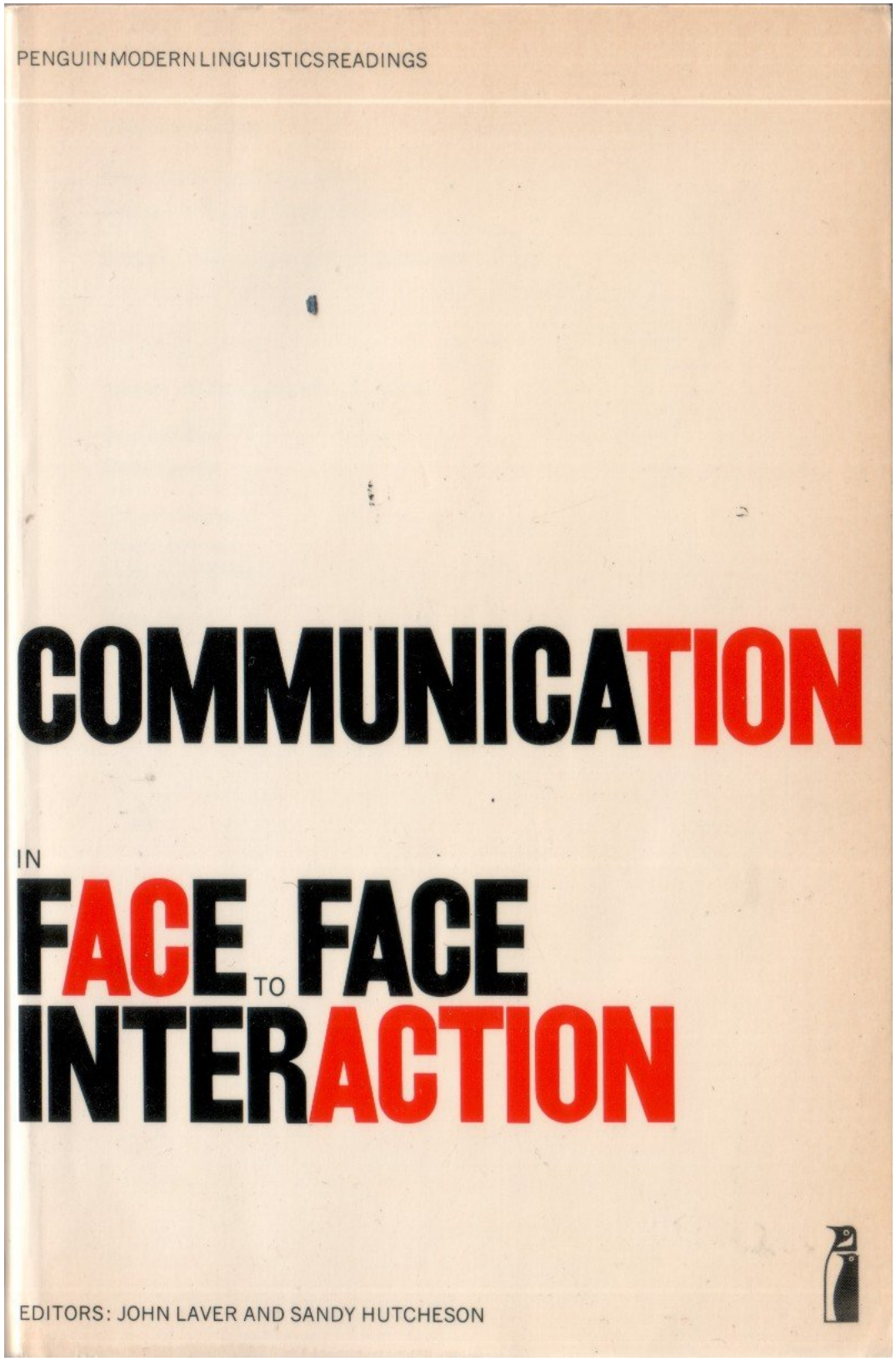

Pealkiri**Communication in face to face interaction : selected readings / edited by John Laver and Sandy Hutcheson** IlmunudHarmondsworth [etc.] : Penguin Books, 1972 Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2590665 S1*est ViideLaver, John and Sandy Hutcheson (eds.) 1972. *Communication in face to face interaction: selected readings*. Harmondsworth: Penguin Books.

Laver, John and Sandy Hutcheson 1972. Introduction. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in face to face interaction: selected readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 11-14.

> If we look first at the *information* exchanged between the participants, it is useful to distiguish between at least three different kinds. The first is what is sometimes referred to as *cognitive information*; this is the propositional or purely factual content of the linguistic signals exchanged. There is a large body of linguistic literature which deals with the semantic structure of language (Ullmann, 1957, 1962; Lyons, 1968), and it is not part of the objective of this book to explore this area of conversation in any detail.
> The second kind of information is what has been called *indexical information* (Abercrombie, 1967, p. 6). **This is information about the speaker himself.** The listener uses it to draw inferences about the speaker's identity, attributes, attitudes and mood. It thus includes any behavioural information which serves as evidence for a speaker's biological, psychological or social characteristics. Most of the Readings are implicitly concerned with the communication of indexical information. A tacit theme running through the book is that a partipant uses *all* the communicative strands of conversation for a variety of indexical purposes. He uses them not only to announce his individual identity and personal characteristics, but also to state his view of the social and psychological structuring of the interaction. In brief, a participant projects indexical information in order to define and control the role he plays during the conversation.
> Thirdly, there is the information that the participants exchange in order to collaborate with each other in organizing the temporal progress of the interaction. This kind of information might be called *interaction-management information*. It allows the participants to initiate and terminate the interaction in a conversational, mutually acceptable way; it also allows them to indicate the transitions within the interaction from one stage to another. Finally, it enables the participants to control the time-sharing of the interaction, in terms of who should occupy the role of the speaker, and when he should yield it to other participants. Thus conversational interaction involves the exchanges of cognitive, indexical and interaction-management information. (Laver and Hutcheson 1972: 11-12)

This is the missing peace to my nonverbalism (nonverbal semiotics) project. Thus far the notion of information has been a flaky one. The verbal- or cognitive one is obvious, related to meanings exchanged in the interaction. The indexical information channel I thought about briefly while reading some piece of semiotics - obviously behaviour reveals or objectifies something about the behaving agent/subject. The third one, interaction-management information - I am familiar as a form of meta-communication and involvement idiom. Now I can replace these crude notions with more refined ones. I would not have discovered this three-part distinction for myself as Ambercrombie's work seems out of my range of interest: *Elements of General Phonetics* (1967). It is impressive enough that I have read Lyons' *Introduction to Theoretical Linguistics* (thanks to Irina Avramets and the course in semiotics of language).

Argyle, M. and A. Kendon 1972. The Experimental Analysis of Social Performance. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in face to face interaction: selected readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 19-63.
OP: M. Argyle and Kendon, 'The experimental analysis of social performance', in L. Berkowitx (ed.), *Advances in Experimental Social Psychology*, Academic Press 1967, pp. 55-98.

> *Translation processes*. When the input has been selevted and interpreted it must be put to use. Welford (1958) disginsuished as *translation processes* the ways in which items perceived are acted upon; *translation* is the term used to refer to the rule by which a particular signal is interpreted as requiring particular action. A great deal of what occurs while a skill is built up consists in development of translations which,

> once established, are 'ready at hand', so that action taken in regard to incoming signals is usually immediate. Where a new translation has been set up, a great deal of hesitancy and halting can be observed in the subject's performance. (Argyle and Kendon 1972: 21)

The scheme presented on page 20 is terribly familiar, almost an exact replication of Uexküll's functional circle (*funktionskreis*). The modifications seem to be that instead of a "subject" we are given a "goal", and instead of an "object" there are "changes in the outside world" followed by "feedback". The "perceptual cue" is replaced with generally "perception", and "effector cue" with "motor output". The surprising part is that between perception and motor output, there occurs "translation", yet another curiously familiar term which makes me wonder if I've stumbled upon a sure-fire way to unite the Uexküllian and Lotmanian perspectives in nonverbal communication by the help of very familiar writers (Michael Argyle and Adam Kendon, really? Really?). The source for this model is most likely Welford, A. T. (1958), *Ageing and Human Skill*, Oxford University Press (Link).
The above quote deals with the acquisition of behaviour, noting (on page 20) that an action such as driving a car is "far from automatic, though it may be seen to be built of elements that are automatized". It is here relevant for me that automatizing is an important part of any kind of training and if I am to someday make an effort to analyze army training, this little piece of information might serve as a major guiding post.

> We may distinguish three ways in which visual orientation functions in interaction:
>
> 1. To look at another is a social act in itself.
> 2. To meet the gaze of another is a significant event, and may often be an important part of the goal sought in interaction.
> 3. In seeing another, much imporatnt information about him may be gathered in addition to his direction of gaze.
>
> (Argyle and Kendon 1972: 37)

A quite conclusive list of the function of visual orientation.

> *The social techniques used for self-presentation*. To create perceptions of an attitude toward the self on the part of others present is a subtle social skill, though one that is usually practiced quite unconsciously. How is it done? A can simply tell B about himself, but this is not socially acceptable, except in the most modest and indirect form. The same is true of hints, name-dropping, and the various techniques of one-upmanship described by Stephen Potter (1952). Another method of projecting an identity is by means of clothes and general appearance, which are in fact excellent clues to a person's self-image. Third, a person's style of behavior can indicate, by gesture, manner of speech, and general demeanor, the kind of person he thinks he is and the way he is used to being treated. Finally, the most effective way is by aspects of behavior that are relevant to the self-image; thes ecan prove, as words cannot, that a person really is what he claims to be. Generally speaking, people present a somewhat idealized, or at least edited, version of themselves for public inspection. Thus they conceal a great deal about themselves; they reveal most to those whom they can trust not to reject them, and reveal least about topics such as sex and money (Jourard, 1964). (Argyle and Kendon 1972: 46)

This is valuable discussion for "the nonverbal self". It should be compared to perspective presented in *Self and Society* (Hewitt 1979).

In the treatment of human performance as developed by such workers as Welford (1958) and Crossman (1964) distinctions are drawn between the perceptual input, the central translation processes by which this input is integrated into a plan of action that is governed by the goal the individual has set for himself, and the motor output, or performance. These three stages of the process are interrelated as shown in Figure 1.

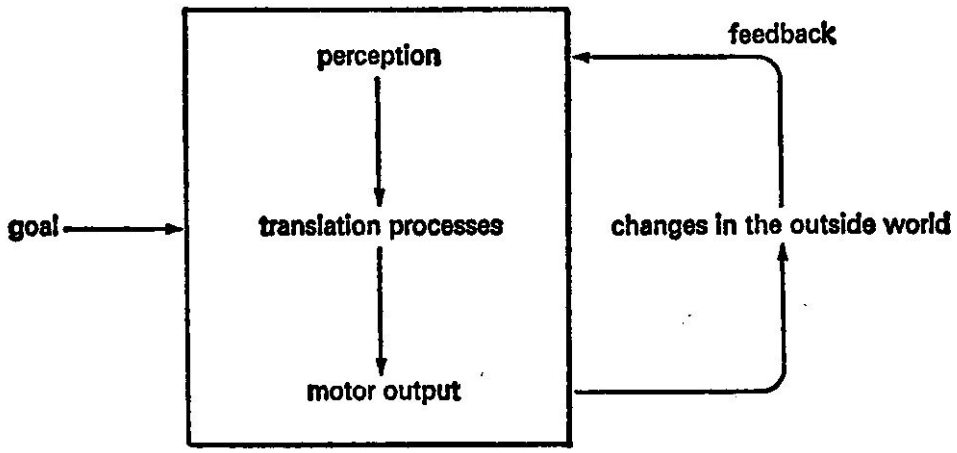

Figure 1 The sensorimotor skill model

Perception. Students of perceptual processes in human performance have stressed its selective nature, and that the aspects of the input that are selected are determined by the aim of the performer (Welford, 1958;

Abercrombie, D. 1972. Paralanguage. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in face to face interaction: selected readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 64-70.
OP: D. Abercrombie, 'Paralanguage', *British Journal of Disorders of Communication*, vol. 3, 1968, pp. 55-9.

> Paralinguistic phenomena are neither idiosyncratic and personal, on the one hand, nor generally human, on the other. They must, therefore, be culturally determined, and so, as one would expect, they differ from social group to social group. The differ a great deal, and the differences go with language differences, even with dialect differences within languages, though they sometimes cut across linguistic boundaries. (Abercrombie 1972: 64)

Clear and concise: paralinguistic phenomena fall into the socio-cultural category.

> If we start examining visible paralinguistic elements, we find another dichotomy, a functional one, useful here, which I suggested some years ago (Abercombie, 1954). This dichotomy is into those elements which *can* be *independent* of the verbal elements of conversation, and those which *must* be *dependent* on them. A participant in a conversation may nod his head, for example, at the same time as he says

> the word '*yes*'; or he may nod but say nothing - the nod will still communicate. This, therefore, is an *independent* paralinguistic element - it *can* occur alone, though it does not have to. Manual gestures of emphasis, on the one hand, must always accompany spoken words, and communicate nothing without them. These therefore are *dependent* paralinguistic elements. (Abercrombie 1972: 66)

Aside from misspelling own name, Ambercrombie suggest that *paralinguistic* should also denote *kinesic* movements and postures, much like Birdwhistell suggested that *kinesics* should also denote *paralinguistic* elements. Another possiblity is denoting both with *metalinguistic*, as was reportedly done in: Smith, H. L. (1950), *The Communication Situation*, Foreign Service Institute, Department of State, Washington (mimeographed). The distinction outlined here could be of valuable use to differentiate the relationship between nonverbal expressions and lexical affiliates.

Birdwhistell, R. L. 1972. Paralanguage Twenty-five Years after Sapir. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in face to face interaction: selected readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 82-100.
OP: R. L. Birdwhistell, 'Paralanguage twenty-five years after Sapir', in H. G. Brosin (ed.), *Lectures in Experimental Psychiatry*, Pittsburgh University Press, 1961, pp. 43-63.

> Kinesics, as a methodology, is concerned with the communicational aspects of learned, patterned body motion behavior. When, in 1951, it was experimentally determined that body motion could be abstracted and analysed in a manner analogous to speech behavior, it was clear that systematization of such behavior necessitated a clear distinction between that behavior which was prekinesic and that which was subject to kinesic analysis (Birdwhistell, 1952). **It is necessary to separate those aspects of behavior which are biological from those which are systematically adapted to the communication needs of the particular society**. Only then can we hope to measure the particular interaction or personality system. (Birdwhistell 1972: 93)

This is where I had made a mistake in my seminar paper. Since I have yet to read *Introduction to Kinesics*, I wrongly assumed that *prekinesics* was Knapp's invention. From this Birdwhistell's paper it is clear that he indeed modelled this notion after Trager (1949): "Prelinguistics is concerned with the study of the physical and biological events which enter into the act of speech (and hearing)" (cited in Birdwhistell 1972: 90).

Malinowski, B. 1972. Phatic Communication. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in face to face interaction: selected readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 146-152.
OP: Excerpt from B. Malinowski, 'The problem of meaning in primitive languages', supplement to C. K. Ogden and I. A. Richards, *The Meaning of Meaning*, Routledge & Kegan Paul, 1923.

> The case of language used in free, aimless, social intercourse requires special consideration. When a number of people sit together at a village fire, after all the daily tasks are over, or when they chat, resting from work, or when they accompany some mere manual work by gossip quite unconnected with what they are doing - it is clear that here we have to do with another mode of using language, with another type of speech function. Language here is not dependent upon what happens at that moment, it seems to be even deprived of any context of situation. The meaning of any utterance cannot be connected with the speaker's or hearer's behaviour, with the purpose of what they are doing.
> A mere phrase of politeness, in use as much among savage tribes as in a European drawing room, fulfils a function to which the meaning of its words is almost completely irrelevant. Inquiries about health, comments on weather, affirmations of some supremely obvious state of things - all such are exchanged, not in order to inform, not in this case to connect people in action, certainly not in order to express any thought. It would be even incorrect, I think, to say that such words serve the purpose of establishing a common sentiment, for this is usually absent from such current phrases of intercourse; and where it purports to exist, as in expressions of sympathy, it is avowedly spurious on one side. What is the *raison d'étre*, therefore of such phrases as *How do you do? Ah, here you are. WHere to you come from? Nice*

day today - all of which serve in one society or another as formulae of greeting or approach?
I think that, in discussing the function of speech in mere sociabilities, we come to one of the bedrock aspects of man's nature in society. There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company. Many instincts and innate trends, such as fear or pugnacity, all the types of social sentiments such as amition, vanity, passion for power and wealth, are dependent upon and associated with the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man.
Now speech is the intimate correlate of this tendency, for, to a natural man, another man's silence is not a reassuring factor, but, on the contrary, something alarming and dangerous. The stranger who cannot speak the language is to all savage trbesmen a natural enemy. To the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes, taciturnity means not only unfriendliness but indirectly a bad character. This no doubt varies greatly with the national character but remains true as a general rule. The breaking of silence, the communion of words it the first act to establish links of fellowship, which is consummated only by the breaking of bread and the communion of food. The modern English expression, *Nice day today* or the Melanesian phrase, *Whence comest thou?* are needed to get over the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence.
After the first formula, there comes a flow of language, purposeless expressions of preference or aversion, accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious. Such gossip, as found in primitive societies, differs only a little from out own. Always the same emphasis of affirmation and consent, mixed perhaps with an indicental disagreement which creates the bonds of antipathy. Or personal accounts of the speaker's views and life history, to which the hearer listens under some restraint and with slightly veiled impatience, waiting till his own turn arrives to speak. For in this use of speech the bonds created between hearer and speaker are not quire symmetrical, the man linguistically active receiving the greater share of social pleasure and self-enhancement. But though the hearing given to such utterances is as a rule not as intense as the speaker's own share, it is quite essential for his pleasure, and the reciprocity is established by the change of roles.
There can be no doubt that we have here a new type of linguistic use - *phatic communion* I am tempted to call it, actuated by the demon of terminological invention - **a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words**. Let us look at it from the special point of view with which we are here concerned; let us ask what light it throws on the function or nature of language. Are words in phatic communication used primarily to convey meaning, the meaning which is symbolically theirs? Certainly not! THey fulfil a social function and that is their principal aim, but they are neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener. Once again we may say that language does not function here as a means of transmission of thought. (Malinowski 1972: 149-151)

Quoted at lenght because of it's importance.

La Barre, Weston 1972. The Cultural Basis of Emotions and Gestures. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in face to face interaction: selected readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 207-224.
OP: W. La Barre, 'The cultural basis of emotions and gestures, *Journal of Personality*, vol. 16, 1947. pp. 49-68.

Some time afterward I asked a somewhat naïve question of a very great anthropologist, the late Edward Sapir: 'Do other tribes cry and lauigh as we do?' In appropriate response, Sapir himself laughed, but with an instant grasping of the point of the question: In which of these things are men alike everywhere, in which different? Where are the international boundaries between physiology and culture? WHat are the extremes of variability, and what are the scope and range of cultural differences in emotional and gestural expression? Probably one of the most learned linguist who have ever lives, Sapir was extremely sensitive to emotional and sublinguistic gesture - an area of deep illiteracy for most 'Anglo-Saxon' Americans - and my present interest was founded on our convesation at that time. (La Barre 1972: 209)

This question has plagued me also.

> However, American Indian gestures soon pass over into the undisputedly linguistic area, as when two old men of different tribes who do not know a word of each other's spoken language, sit side by side and tell each other improper stories in the complex and highly articulate intertribal sign language of the Plains. These conventionalized gestures of the Plains sign language must of course be learned as a language is learned, for they are a kind of **kinaesthetic ideograph**, resembling written Chinese. THe number of mutually unintelligible spoken Chinese dialects; similarly, the sign language may be 'read' by Comanche, in Cheyenne or in Pawnee, all of which belong to different language families. The primitive Australian sign language was evidently of the conventionalized Plains type also, for it reproduced words, not mere letters (since of course they had no written language), but unfortunately little is known in detail of its mechanisms. (La Barre 1972: 215)

I've known about the existence of the Plains (or "Native-American") sign-language, but this is the first instance it has sparked interest in me.

Scheflen, A. E. 1972. The Significance of Posture in Communication systems. In: Laver, John and Sandy Hutcheson (eds.), *Communication in face to face interaction: selected readings*. Harmondsworth: Penguin Books, 225-246.
OP: A. E. Scheflen, 'The significance of posture in communication systems.

> This paper will discuss these postural configurations, which are reliable indicators of the following aspects of communication:
>
> 1. They demarcate the components of individual behavior that each person contributes to the group activities.
> 2. They indicate how the individual contributions are related to each other.
> 3. They define the steps and order in the interaction - that is, the 'program'.
>
> (Scheflen 1972: 225)

Someone (probably Argyle and Kendon) introduced Scheflens work here as pointing to the fact that interaction has a program which can be discriminated by the postures of interactants.

> That these behaviors are regular, uniform entities within a culture tremendously simplifies both research into human interaction and practical understanding of it. **These [culturally coded behavioural] forms are so familiar that a description of them leads to immediate recognition by most people, without elaborate details or measurements**. (Scheflen 1972: 225)

This seems to be true, as far as books on nonverbal communication are quite understandable without illustrations. The visual redundancy in manuals such as "The Body Language Project" seems to be aimed at people who aren't on best terms with descriptions and prefer the examples to be presented to them visually.

> Now, the theoretical point is this: human social behavior is neither universal for all members of Homo sapiens nor individual and unique for each person. The musculoskeletal underpinnings of human behavior are determined by biological form and transmitted by genetic mechanisms, but every culture molds the raw actions according to its own traditions. Intromission and ejaculation are universal human behaviors, but *none* of the other activities involved in mating is universal. The forms of how coitus is performed differ from culture to culture. The ability to speak is universal, but language is culturally determined. Thus, to understand the meaning of gestures, postures, inflections and even affect expressions, it is necessary to look critically across cultures, across classes, across institutions. (Scheflen 1972: 226)

These are fine examples between the relationship of universal and cultural forms behaviors.

Further readings

- M. Argyle, *The Psychology of Interpersonal Behaviour*, Penguin, 1967.
- M. Argyle, *Social Interaction*, Meutheun, 1969. TÜR
- B. Bernstein, *Class*, *Codes and Control*, *Volume 1*, Routledge & Kegan Paul, 1971. TÜR
- R. L. Birdwhistell, *Kinesics and Context*, University of Pennsylvania Press, 1970.
- R. Brown, *Social Psychology*, Free Press; Collier-Macmillan, 1965. TÜR
- D. Crystal, *Prosodic Systems and Intonation in English*, Cambridge University Press, 1969.
- J. A. Fishman (ed.), *Readings in the Sociology of Language*, Mouton, 1968. TÜR
- P. P. Giglioli (ed.), *Language and Social Context*, Penguin 1972. TÜR
- E. Goffman, *The Presentation of Self in Everyday Life*, Doubleday Anchor Books 1959; Allen Lane THe Penguin Press, 1969.
- E. Goffman, *Encounters*, Bobbs-Merrill, 1961. TÜR
- E. Goffman, *Behavior in Public Places*, Free Press; Collier-Macmillan, 1963.
- E. Goffman, *Stigma*, Prentice-Hall, 1963; Penguin, 1971. TÜR
- E. Goffman, *Interaction Ritual*, Doubleday, 1967; Penguin, 1971. TÜR
- E. Goffman, *Relations in Public*, Allen Lane The Penguin Press, 1971. TÜR
- J. J. Gumperz and D. Hymes (eds.), *Directions in Sociolinguistics: The Ethnography of Communication*, Holt, Rinehart & Winston, 1972. TÜR
- E. T. Hall, *The Silent Language*, Doubleday, 1959.
- E. T. Hall, *The Hidden Dimension*, Doubleday, 1966; Bodley Head, 1969.
- D. Hymes (ed.), *Language in Culture and Society*, Harper & Row, 1964. TÜR
- W. Labov, *The Social Stratification of English in New York City*, Center for Applied Linguistics, 1966. TÜR
- D. G. Mandelbaum (ed.), *Selected Writings of Edward Sapir in Language*, *Culture and Personality*, University of California Press, 1949. TÜR
- R. E. Pittenger, C. F. Hockett and J. J. Danehy, *The First Five Minutes*, Martineau, 1960.
- J. Ruesch and W. Kees, *Non-Verbal Communication*, University of California Press, 1956.
- T. A. Sebeok, A. S. Hayes and M. C. Bates (eds.), *Approaches to Semiotics*, Mouton, 1964.
- A. G. Smith (ed.), *Communication and Culture*, Holt, Rinehart & Winston, 1966.
- R. Sommer, *Personal Space*, Prentice-Hall, 1969.

3.7.9 Homo Loquens (2012-07-24 17:39)

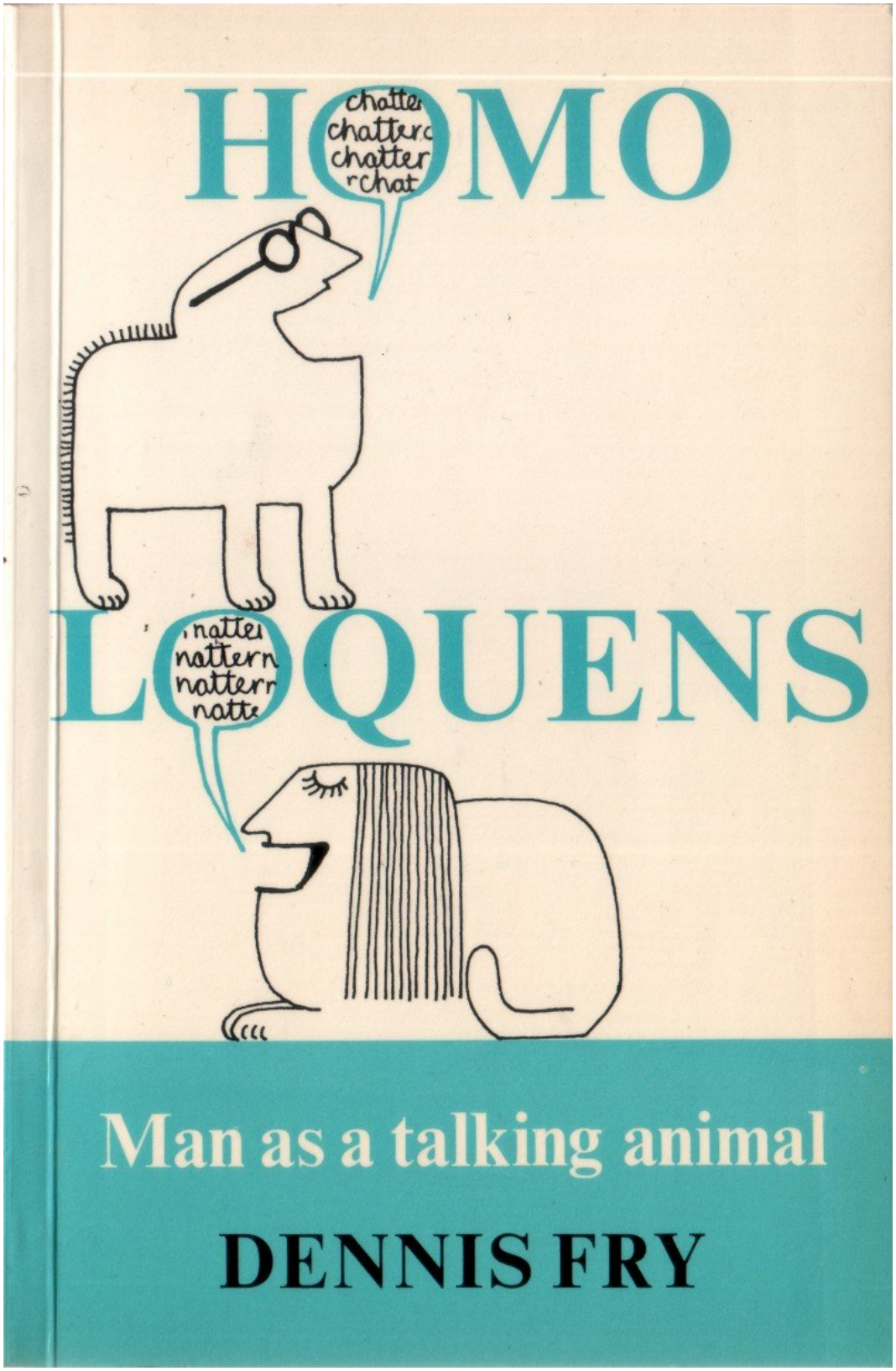

AutorFry, Dennis ButlerPealkiri**Homo loquens : man as a talking animal / Dennis Fry**IlmunudCambridge [etc.] : Cambridge University Press, 1977Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2570945 S1*estViideFry, Dennis 1977. *Homo Loquens: Man as a Talking Animal*. Cambridge: Cambridge University Press.

> It will be abundantly clear to all those who are int he trade, who are of course equally intelligent but not laymen, that the information embodied in this book is culled from a thousand different sources and derived from a great many different people. The reason for not citing these in the text will be obvious enough: nothing is gained by loading the pages with a massog names which have no previous associations for the majority of readers and will probably have been forgotten by them as soon as they have turned the page. The omission of references certainly does not imply any lack of gratitude on the part of the present author towards all those whose work in the past as well as the present time provides the basis for what we know about speech and language. There is a Sechuana proverb which, translates as nearly as may be, sais 'A man is not a man save with the help of others' and this is true with respect to any man's professional life just as it is in his physical, personal and social life. (Fry 1977: I)

By far the best introduction/preface to a book I have met. At this point it would be appropriate to thank Ilse Lehiste, an emigrated Estonian, whose books have travelled to the University of Tartu library, bearing the remark of "Ilse Lehiste pärandist" ("From the inheritance of Ilse Lehiste"), along with this one.

> As far as the sound of a message is concerned, the intonation is conveyed mainly by variations in pitch, quite literally the tune of a remark. Some of the tunes in the English intonation system can easily be exemplified by taking a single word and saying it in different ways. In the spoken language it often happens that just one word makes a complete sentence. Try saying aloud the word 'No', first of all as if replying to a question to which the answer is quite definitely 'No'; next say the word itself as a question, asking another person for confirmation that something really is not the case; then third, say the word 'No' again in answer to a question but implying 'not exactly' or 'but on the other hand'. You will have now produced three of the principal tunes that occur in the English intonation system, patterns that are readily recognized by English listeners as conveying the sense that has been just outlined. (Fry 1977: 16-17)

These are indeed easy examples.

> The ears themselves, that is the part that is stuck on the outside of the head, no longer have a very important function in our present stage of evolution since we have lost the capacity for pricking up our ears. The external ear does do something, however, as we know when we get to the age for cupping the hand round the ear in order to increase its efficiency in locating a source for sound. (Fry 1977: 61)

Right away I tested this and it seems to hold true - cupping the hand around the ear increases the ability to identify the source of sound.

> One interesting and important fact about auditory feedback concerns the nature of the pathways by which we hear our own speech. In these days of the ubiquitious tape-recorder there are a very large number of people who have heard the sound of their own voice coming from a recording machine; among them it is very doubtful if there is a single one who, upon having this experience for the first time, immediately recognized the voice as being his own. This means that **the version we hear of our own speech is markedly different from what other people hear**. Why is this? The whole of our sound-producing mechanism for speech is in our head and so too is the hearing mechanism. Practically all of what we hear of our own speech travels to our ears through the bones and tissues of our skull and very little of it actually returns from the surrounding air. This acoustic pathway through the head substantially modifies

> the sound-waves of our speech, materially altering the relative loudness of high and low frequencies, so that we receive an absolutely unique version of the sound, one that is higher and lighter in quality than the version heard by other people. We have as it were a completely private telephone line from out own speech mechanism to our brain; it brings us an impression of our speech which is shared by no one else in the world. In order that we should hear our speech as others hear it, it has to be picked up by a microphone and recorded. The discrepancy between the private and the public version of our speech is so great that not only do we not recognize the public one on first hearing, but no matter how many times we hear our voice recorded, we always retain some impression that it is only 'the one they say is me'. (Fry 1977: 94)

There lingers a shorter and more eloquent version of this in my memory, most likely from an older author, stating something along the lines that "our voice is given to us very differently than those of others". It should be noted that aside from visual and auditory varieties there is also kinaesthetic feedback.

> In other experiments with split-brain patients information conveyed by touch has been transmitted to one half of the brain only. If a cut-out shape in wood or plastic, let us say a circle, a square or a triangle, is placed in the right hand of the patient without his being able to see the shape, the sense of touch will tell his left brain what the shape is and, because the left brain can speak, he will be able to answer correctly every time when asked which of the three shapes he has been given. The left hand, however, will send the information to the right brain; because the communication line is cut, the right hemisphere is unable to send the news across to the left brain which will answer randomly when asked which shape is held in the hand. This is exactly what happened when the experiment was tried with split-brain patients; the right hand gave a hundred per cent correct answers but the left hand produced answers which were about one-third circle, one-third square and one-third triangle, regardless of how often each shape was used. The later stages of experiment, however, gave rise to a most astonishing result, for it was found that eventually even with the left hand patients began to score quite a high proportion of correct answers and this was at first inexplicable. **It was then noticed that when, say, a circle was placed in the left hand, the patient would begin to look around the room and pick out some circular object, perhaps a clock, and would then move his head in a circle. The left hemisphere, given the clue by the movement, would then give the right answer 'Circle'** and it was by the use of this technique that patients succeeded in scoring a high number of correct responses. The right hemisphere, deprived of a direct line of communication with the left, evolved **the device of going out into the external world** and finding there some stimulus which could send the necessary information in to the left hemisphere. (Fry 1977: 130-131)

This is an astonishing example of a semiotic process. If need be for an example of discussion on the relationship of verbal and noncerbal (self-)communication, this will do perfectly, I believe.

> *Homo loquens* has received the gift of speech which marks him off from all other creatures that we know about and is undoubtedly responsible for his development up to the point which he has now reached. But he has had to pay for this price which has become increasingly obvious in the modern world. Speech is the principal medium for indoctrination and conditioning, which take their most sinister forms in political ideologies and in brainwashing and are only slightly less harmful, if not so lethal, when they assume the universal power of advertising. We have bevome a trigger-happy society in which the trigger is not a tongue of metal or an electronic switch but a word. The pen is mightier than the sword but the slogan or political catch-phrase is mightier than either and their use has gone far towards sapping man's appetite for facts as distinct from opinions. (Fry 1977: 167)

Is the *word* to be blamed in dystopic fiction? In *Nineteen Eighty Four*, perhaps; in *Fahrenheit 451* not so much. Or maybe there is a matter of degree. Winston lives in a society of *doublespeak*, Montag in one that has malnurished *speak*.

3.7.10 Entangling Forms (2012-07-28 18:11)

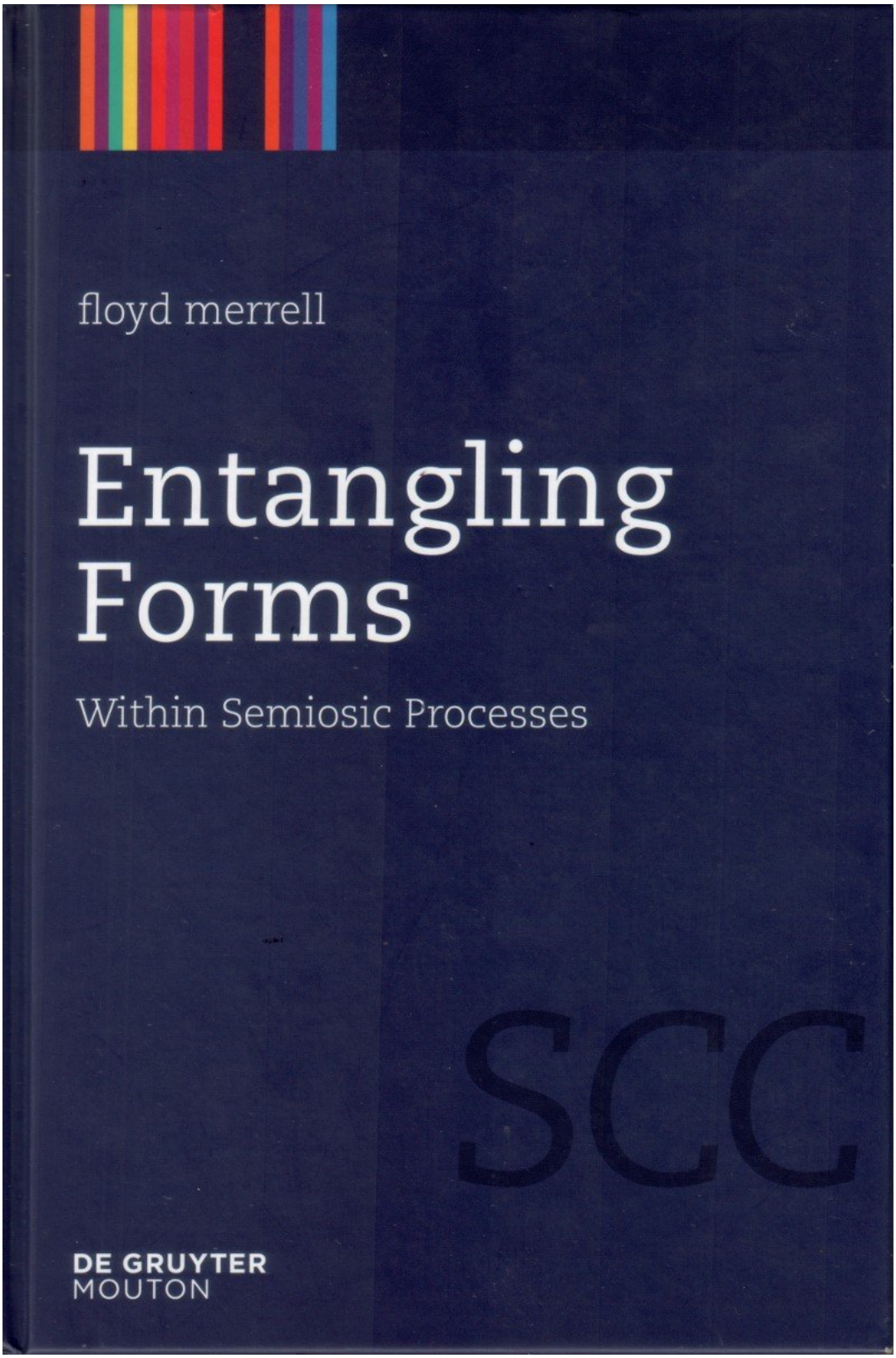

AutorMerrell, Floyd, 1937-PealkiriEntangling forms : within semiosic processes / by Floyd MerrellIlmunudBerlin ; New York : De Gruyter Mouton, c2010Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2525613 S1*estViideMerrell, Floyd 2010. *Entangling forms: within semiosic processes*. Berlin; New York: De Gruyter Mouton.

List of abbreviations

- OAH = *Object*, *Act*, *and/or Happening*. A sign (*representamen*) interacts with its respective semiotic OAH (in Peirce studies customarily called the sign's *object*) during which process the OAH becomes the sign's Other, and both sign and OAH are mediated by the sign's *interpretant* (interpretation through co-participation of the sign and its interpreter). Thus there are three components to the fully developed sign.
- *CCC = Contradictory Complementary Coalescence*, or *Contradictorily Complementarily Coalescent*. Signs, as well as imaginary mental worlds and the physical world, are intricately interconnected, such that they *complement* one another, even though they might otherwise have been conceived as *contradictory*, and they converge toward and merge with one another by way of *coalescent* processing.
- *i-i-i- = Interdependency*, *Interaction*, *Interrelatedness*, or *Interdependently*, *Interactively*, *Interrelated*. Signs are, as possibilities, *interdependent*; as possibilities having become actualized they are *interactive*; and as navigators within the *semiosic* process, they are complexly, divergently, and convergently *interrelated* (Peirce *CP* 6.272-86).
- *BSO* = The concept that what *is*, is *becoming something other than what it was becoming*. In a word: *process* (of the nature of C.S. Peirce's theory of 'continuity') (Peirce *CP* 6.102-185).
- EZ = *Zero* ('nothingness, 'emptiness') conjoined with the *empty set* of 'set theory' (silence, a blank page). It is a matter of 'pre-language', or 'pre-semiotic', as purely *possible possibilities*, before any signifying process has begun emerging. It is comparable to what C.S. Peirce labeled 'nothingness' (Peirce *CP* 6.189-222).
- LW = *Living World* (the macro-level, empirical 'physicla world', and its depiction as a 'semiotic world').
- QW = *Quantum World* (the micro-level counterpart to LW).

> Having said this much, one of my aims in this inquiry is to illustrate the importance of bodymind doing and meaning through socio-proprioceptive-somatic-kinesthetic *interdependency*, *interrelatedness* and *interaction* (*i-i-i*) between ourselves and (1) our inner dialogue, (2) our dialogue with others, and (3) our dialogue with our physical world. When I write 'dialogue', I by no means limit my dialogic imagination to words, whether spoken or written or thought. In addition to language, 'dialogue' involves basic signs of sound, touch, taste, smell, and sight, much in the sense of Antonio Damasio (1994, 2000). And when I write 'socio-proprioceptive-somatic-kinesthetic *interdependency*, *interrelatedness* and *interaction*' (*i-i-i*), I allude to our *complementarity* and our *co-participation* with all signs and all signs with us. For, in the final analysis, we are signs ourselves, signs among signs. (Merrell 2010: 3)

The notion of bodymind is neat. Otherwise, his love of cumbersome notions stacked one after another makes him a *mystic semiotician*. Although complex notions, tied together like that, they become very vague and that seems to be the exact purpose for doing this. In this book, vagueness is good.

> During the coming and going of our concrete everyday experiences, we *interdepend on*, we *interrelate* and *interact with*, and we *reflect upon*, myriad OAHs: my car, this book, that building, a brief conversation on the sidewalk, a newspaper article, a game of touch football in the park, and so on. I add the expression 'reflect upon', because when we first interact with the OAHs in our environment, we do not

> initially encounter them in a reflective way, but in **a pre-reflective manner. That is, our bodies respond to certain vague aspects of the world, but these aspects are not yet OAHs elevated to conscious levels** as signs *of* something, *for* us, *in* some respect or other. In other words, at the pre-reflective level, OAHs do not (yet) exist *as* items *of* our experience. This, once again, raises the question: What precedes what with respect to bodymind, OAHs, and the world? (Merrell 2010: 5)

This is a somewhat familiar process in nonverbal communication. The major question revolves around how *external* events (OAHs) become *internal* signs.

> In our general everyday extralinguistic activities as well, we improvise at every turn. We most often seem to do it without thinking. At times we have a minor 'flash of insight' that leads us spontaneously to create some utterance, idea, physical activity, or way of doing what we're doing. At other times, we are in a period of mild to intensive concentration, and the 'flash' comes to us as if out of the clear blue. A playwright, composer, novelist, or painter, or a mathematician or scientist, might have a major 'flash of insight', when a new idea suddenly reveals itself; then, it may take her months or even years of work to bring it to fruition. During that time she is requires to keep the insight fresh in her mind: she socializes with it, works with it, plays with it, eats with it, attends to her biological functions with it, and sleeps with it, until it's the way she wants it. The finished work - actually that's a misnomer, since a work is never really finished - expands on that original momentary 'flash'. But the expansion doesn't stop thre. Onlookers and listeners and readers and critics expand on the expansion, and alter it considerably. (Merrell 2010: 13)

Improvisation in extralinguistic activity. The description made me remember my own 'flash of insight' concerning avoidance in human behaviour as a semiotic phenomenon, but it will take years before anything becomes of it.

> Access to the deeper environs of musing, within one's own 'reality', the 'social reality' of one's community, and one's 'physical reality', can only be adequately fathomed by **wordless feeling, emoting, intuiting, imagining, and sensing, what is within one's self**, within the multiple selves making up one's community, and with all aspects of one's physical world. However, language, whatever language, whether logic, mathematics, Boolean computer formalism, or natural language, *is* what it *is* only with respect to what it *is not*. And what is this wordless *is not* with respect to what language *is*? No more than a *possible* sign, emerging from the 'Empty Set' (silence, a blank page), and at the furthest extreme, from 'Zero', 'nothingness', 'emptiness' (a combination of the 'Empty Set' and 'Zero' will be designated EZ). In other words, it is 'pre-semiotic', 'pre-languae', 'pre-Firstness'. It lies outside consciousness and self-consciousness, outside awareness *of* signs becoming other signs (Bae 1988, Brier 2008b, also merrell 1998, 2003, 2007). (Merrell 2010: 24)

Another drop in the already quite filled (but not yet overflowing) pool of discussion on the limits of semiotic reality. Are the wordless sensations outside of it? Are they 'nothingness'?

> The plurimorphic process is a matter of creativity. How so? It begins with that syncopated Threeness, when there's a feeling of something as yet unspecified and perhaps unspecifiable. Then, fingers do the walking, eyes do the probing and scanning, and ears, nose and tongue do the sensing, when the proprioceptive, kinesthetic, somatic body does the talking, in its silent, nonverbal way. During such spontaneous corporeal activity and nonverbal dialogue, mind is not just along for the ride. Mind and body, as a complementary plurimorphic whole, enters the creative vortex. (Merrell 2010: 36)

A brief note on bodymind & creativity.

> Language and thinking are obviously of utmost importance to the process of human experience. But the notion of body, given its inherent proprioceptive, somatic, and kinesthetic nature, is not merely a linguistically garbed notion, nor is it suspectible to thinking as formulated in words, words, and more words. There is always something else, something that eludes disembodied thinking, something that by and large remains unspecifiable in language. This proprioceptive, somatic, kinesthetic nature of the body, its *CCC*, its *i-i-i-*, its *BSO*, and its having only barely begun taking its leave of EZ as it begins emerging into the light of day, is something language simply cannot adequately fathom. (Merrell 2010: 42)

It seems that this last proposition is vague enough to be controvertible.

> All this is to say that bodymind feelings and sensations entail: (1) proprioception (through sensory receptors chiefly in muscles, tendons, and joints, that respond to stimuli emerging within the organism), (2) sometogenesis (sensations emerging within the body as a result of the OAHs presented to it in its *CCC*, and *i-i-i-* within its environment that is in the *BSO* process), and (3) kinesthetics (sensation of bodily position, presence and movement resulting from stimulation of nerve endings from muscles, tendons, and joints). These sources of feelings and sensations - within processual Firstness and Secondness - involve entire contexts, and contexts of contexts, that include past contexts, present contexts in interatice interrelation with other contexts, and future contexts that are likely to emerge, given past experiences, predispositions and proclivities, presuppositions and prejudices, and expectations regarding what is most probable and what is least probable.
>
> For example, assume one evening you are driving on a rather secluded twolane country road along the ocean. The road winds along mountainous terrain arising abruptly from the ocean, with a steep drop to the narrow beach stewn with rocks some 500 yards below. And, … what's that? There's a car behind bearing down on you. The car's weaving from one side to the other leads you to think the driver must be drunk or drugged. It's rapidly approaching your vehicle; it must be exceeding the 55 miles per hour speed limit by twenty or so. **Your right foot spontaneously twitches a little on the accelerator pedal**, varying the quantity of gasoline injecting into the engine. *You* don't twitch your foot. *It* twitches. Your right foot is primed to switch from the accelerator to the brake pedal at a fraction of a second's notive. Your left foot is arched upward, positioned for jumping into action and pressing down on the clutch in case of an emergency compelling you to change gears with lightning quickness. *You* don't arch your foot. *It* arches. Your eyes dark back and forth between the rear-view mirror and the road ahead. *You* don't dark them. *They* dart. Your back is tense, your neck tendons stand out, your head is erect. *You* don't do all this. *Bodymind* does it. All the while, you - now it's *you*, torpid, languorous, hesitating, caillating, *you*, via your mind-state - are debating over what you should do. Speed up in an effort to lose him? - why do you assume it's a him? Pull over to the side of the road? - but there's hardly any 'side of the road'; there's only an abrupt drop. Slow down so he'll pass you? - and risk his car slamming into yours. Continue as if nothing out of the ordinary is happening? - but something *is* happening, and your life is in jeopardy!
>
> You are, *mentally* and *consciously* speaking, carrying on an inner dialogue with yourself. Meanwhile, body, bodymind, is doing what it does best, always poised and ready for rapid-fire responses to whatever unexpected conditions might pop up. (Merrell 2010: 45-46)

A very lenghty example of automatic behaviour.

> During the coming and going of our everyday affairs, we ordinarily pay the equivalent of Hempel's Inductivity Paradox little mind. We just take the furniture of our world as we believe we should take it, with 'acritical indubitability'. In so doing, we do what we do best, and get on with life. We cut the world up as we go along. We send and take, and engender and translate signs. We compare new experiences to old ones, and pack signs into the pigeon-holes with which we have become comfortable, in spite of the risk we constantly run that what we take to be correct from out vantage point might well be absurd from another vantage point. Consequently, we use our customary set of categories to classify virtually

> everything there is, that is, everything in our world that we cut out, distinguish, and indicate by means of the standard categories of our particular community. For every item of experience, we abductively fashion and fabricate some similarity between out present item of experience and our memory of past experiences, and we usually manage to find a fit, deductively and inductively, for that similarity. If there is apparently no fit, then it's time for that wily trickster in abductive dress to bring about something new as a result of the surprising nonfit, and then we appropriately revise out set of categories. (Merrell 2010: 73)

A note on signs and culture - I take the "pigeon-holes with which we have become comfortable" to be adapted from cultural heritage.

> In this manner, taking a cue from Polanyi once again, your *focal* attention to signs can at any moment take in or suffer displacement by *subsidiary* or possible signs, for those *possible* signs always exercise an influence, however slight, on the whole of all other *possible* signs and *actual* signs wihtin their particular timespace context. But in your frightening experience of a car rapidly heading in your direction, few *subsidiary* possible signs will likely be *actualized*, for you have one *focal* objective and only one: Get the hell off the street! (Merrell 2010: 116)

The distribution of attention in semiotic terms. These are handy notions.

> Unfortunately, many of today's popular (neo)pragmatist notions of the self as a web of narratives, of human being as vocabularies incarnate, of mind as sentential, smacks of a strong dose of what we might call 'textualist essentialism'. Perhaps they should look more seriously at concrete experience, that which Dewey lionized and Rorty replaced with language. I allude to 'sensing corporeally', or what Richard Shusterman (1992, 1997) calls 'somatic' sensing and experiencing, following William James and Dewey. I also allude, once again, to the work of Merleau-Ponty. Kinesthetic, somatic, proprioceptive, visceral, corporeal awareness is a matter of everyday experience. It is polymorphous bodymind experience. It is with us in all walks of life - and this includes reading and writing books, and pontificating in the classroom as well. **Indeed, in the beginning there was not the Word, but exceedingly more humble kinesthetic, somatic, proprioceptive visceral awareness and corporeal functions and bodily moves and rhythms, swings and swerves** (Sheets-Johnstone 1999). It would behoove us to concede that before shutting our eyes, ears, noses, tongues and bodies to concrete living and pronouncing death to the body in order to lay it to rest with the deceased subject, and before obsessively textualizing everything, we might ask why (neo)pragmatists so often resist extralinguistic sensing and experiencing. Why don't they, why can't they, give bodymind its due? (Sheets-Johnstone 1992).
>
> One response is that sensing and experiencing seem to place us squarely within the 'myth of the given', of 'presence'. That seems to be lurking behind Rorty's response. For sure, the bodymind option is ignored by Rorty's argument for banishing nonlinguistic experience. He fears that introducing somatic experience into philosophical practice would undermine philosophy's distinctive role and logical space by confusing between causes and reasons. This argument again concerns the 'myth of the given'. For in this myth, nondiscursive bodily sensation - which may be antecedent *cause* of knowing something (e.g. a burning sensation resulting in awareness that the plate is hot) - is falsely taken for a sort of *reason* that justifies such knowledge, a *reason* that seems irrefutable by its brute immediacy. But nondiscursive experience cannot, as such, play a role in language-games of epistemological justification, whose regimentation has always been philosophy's distinctive task. Nondiscursive experience may give rise to knowledge, but it isn't exactly the breeding ground for discursive knowledge. The breeding ground, I would submit, rests in our concrete physical world and concrete living. (Merrell 2010: 131-132)

This discussion relates to the *corporeal turn* (cf. *linguistic turn*, *cultural turn*, etc.), which I would posit in the 1950s-1970s with the advent of nonverbal communication research in social sciences, but more likely concerns human sciences in later decades which I am not yet familiar with.

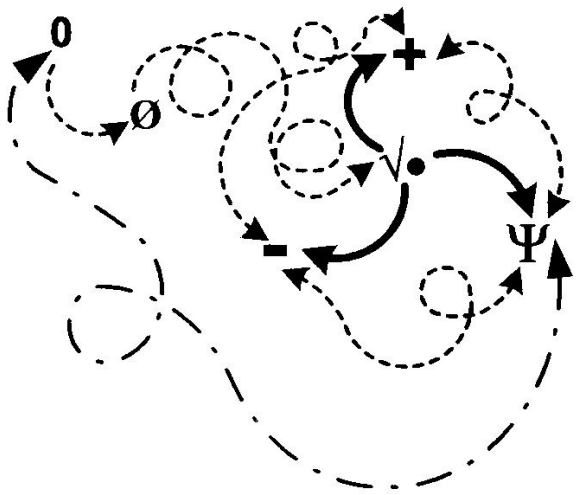

Figure 34. Semiosically swirling the possible sign

As I remarked at the end of the previous chapter: mind-boggling complexity. Yet, perhaps it can reveal a sense of *semiosic process*.

Sign Common example $R_1O_1I_1$ Feeling of blueness... $R_2O_1I_1$ Vague sense of a form or shape (a spherical object)... $R_2O_2I_1$ Vague awareness of something, but it is still indefinite (a sense of the sphere of more or less brilliant ball size) $R_2O_2I_2$ Awareness that a spherical blue object is on a flat green background... $R_3O_1I_1$ Consciousness of a white sphere coming into contact with the blue sphere... $R_3O_2I_1$ A spontaneous evocation: 'There!'... $R_3O_2I_2$ A commonplace expression: 'Right on!'... $R_3O_3I_1$ A word: 'Corner!... $R_3O_3I_2$ A stentence: 'I knew it was going in.'... $R_3O_3I_3$ An argument or text: 'The cue ball hit it slightly to the right, it angled to the left, and straight as an arrow, into the corner pocket. ...'"*Table 1.* Peirce's 10 classes of signs" with common examples by Merrell.

An illustration, if you will

Assume you're waking up from an afternoon nap. you have the vague feeling of a sound. It continues for no more than a fraction of a second. That's all. You just feel it. You are not really consciously aware *of* it, nor can you (yet) identify it with any sound with which you are familiar, for at any moment you are not aware *of* any other sounds with which you can compare and contrast it. The sound just *is*. Nothing more. It is a bare sign of possibility, a *qualisign*, $R_1O_1I_1$.

A split second after hearing the first sound segment, another sound siggles your eardrums. it is something like *da da*, ... in a sort of boundy way. The first *da* leaps slightly up the scale to meet the second one, it seems, though the interrelations between the two sounds remain vague: sign $R_2O_1I_1$. With cobwebs still in your mind as you are trying to get in tune with your environment, you hear *da da*, ... *da da*, ... Suddenly you feel you are onto something. But not really, not yet at least. It's somehow familiar, but you can't (yet) attach a label to it and categorize it: sign $R_2O_2I_1$. Now your attention is *on* the sign and turned *to* the possibility *of* some linear string of sounds flowing along from the initial *da da*, ... *da da*, ... toward something else. It goes on, like *da da*, *da da*, *da da*, *da da*, *da da*, *da da*, *da daaaaa*, ... What is it? It's, ... uh. Oh! Is that what it is? That familiar tune. You know what it is, but you still can't quite put your finger on it: Sign $R_2O_2I_2$. Ah yes! - the first indication of Thirdness of the sign enters your mind. Yes, it must be 'The Pink Panther', you sense. But at this stage you're only aware of the tune's familiarity, and no more. You haven't (yet) had a change to slap a linguistic label on the string of notes. The string doesn't (yet) have a name. You've barely entered sign $R_3O_1I_1$.

> Suppose you're now committed to the hazy process of lifting yourself up from the sofa where you were taking a snooze and you catch a glimpse of your roommate, your spouse, or a friend. You are wondering where the couple of bars of music came from and why they didn't continue. You blurt out: 'That!' - in reference to the notes you heard. The other person responds: 'That what? What do you mean?' You emitted a solitary pronoun, which doesn't say much: sign $R_3O_2I_1$. Yet it implies a more developed sign. You pay no attention to the inquisitive look sent your way, as if you had no clue with respect to what you had in mind when you blurted out 'That!'. But you know, and you know you know. So you tell your companion: 'I knew it'. You knew what? You're still not saying much, no more than a simple commonplace expression: sign $R_3O_2I_2$. So you move on, with a name: 'Mancini'. Now you are into more explicit symbolic signs: a solitary word, or sign $R_3O_3I_1$. But 'Mancini' doesn't qualify the series of musical notes you heard. So you utter a sentence: 'That's "Pink Panther" by Mancini', sign $R_3O_3I_2$. Your companion inquires. You accomodate her/him with an explanation: 'Well, I was still napping when I heard. ..., and then...', sign $R_3O_3I_3$.
> This example patterns the 'ontogenetic' development of an individual sign. It involved your conscious and self-conscious awareness *of* the sign *as* a sign *of* something *in* some respect, the sign's respective *other*, which entails complexification of the original iconic sign when emerging into indexicality and symbolicity. 'Phylogenetic' evolution of signs follows a more general path regarding conventional signs in the human community, from roughly hewn icons to indices to spoken and written symbols, all having become properly entrenched and habituated. In order for this process to be possible, everything, including possible possibilities, possible signs, actual signs, and signs having attained a developed stage of symbolicity, must be intricately entangled. (Merrell 2010: 205-206).

In several courses young semioticians have to know this for the exam, but the examples are scant (a table is given here). I believe this is a useful illustration for the 10 categories.

> [footnote No. 91] Using formal terminology, Peirce classifies the final three signs, chiefly of symbolic nature, as 'terms', 'propositions', and 'aguments'. However, on occasion he alludes to these signs in a less formal context as 'words', 'sentences', and 'books' (or 'texts') (*CP* 5.73) (Merrell 2010: 205

If *Argument symbol legisign* or $R_3O_3I_3$ is a text, this may be a valuable connection between Peircean semiotics and Tartu semiotics.

> Peirce was a triadomaniac. Everything must come in threes. Why? One reason among many is because three breads not simple orderliness but tension, and hence it becomes the author of change. How so? The number one, like a circle or a sphere, is wholeness, perfect symmetry. No matter how you rotate it, it remains the same. The numbers two and four are also relatively symmetrical, though their symmetry is blemished somewhat, since they have lost some of their rotational symmetry. Three, in contrast, is able to offer relatively little symmetry. And that is what Peirce wants. Asymmetry, imbalance, such that perpetual movement - change - is necessary to keep things in a more or less steady keel. But in order for this to be possible, there must be improvisation, that is, change of change as timespace contexts vary. (Merrell 2010: 145-146)

Peirce wants (notice the present progressive tense) asymmetry. Comparing this with the Tartu-Moscow school of semiotics, it seems that they wanted "relative symmetry" (cf. Lotman's contention that culture, texts and other semiotic phenomena present two sides (two hemispheres, if you will) on all levels).

- Boler, John 1964. Habits of thought. In E.c. Moore and R.S. Robin (eds.), *Studies in the Philosophy of Charles Sanders Peirce*, 382-400. Amherst: University of Massachusetts Press.
- Damasio, Antonio 1994. *Descarte's Error: Emotion, Reason, and the Human Brain*. New York: G. P. Putnam. TÜR

- Damasio, Antonio 2000. *The Feeling of What Happens: Body and Emotion in the Making of Consciousness*. New York: Harcourt Brace. TÜR

- Danesi, Marcel and Thomas A. Sebeok 1999. *The Forms of Meaning: Modeling Systems Theory and Semiotic Analysis*. Berlin: Mouton de Gruyter. TÜR

- Gendlin, Eugene T. 1991a. Thinking beyond patterns: Body, language and situations. In B. den Ouden and M. Moens (eds.), *The Presence of Feeling in Thought*, 25-151. New York: Peter Lang.

- Polanyi, Michael 1958. *Personal Knowledge*. Chicago: University of Chicago Press. TÜR

- Sheets-Johnstone, Maxine (ed.) 1992. *Giving the Body Its Due*. Albany: State University of New York Press.

- Sheets-Johnstone, Maxine 1999. *The Primacy of Movement*. Amsterdam: John Benjamins. TÜR

3.8 August

3.8.1 Mind, Self and Society (2012-08-01 19:20)

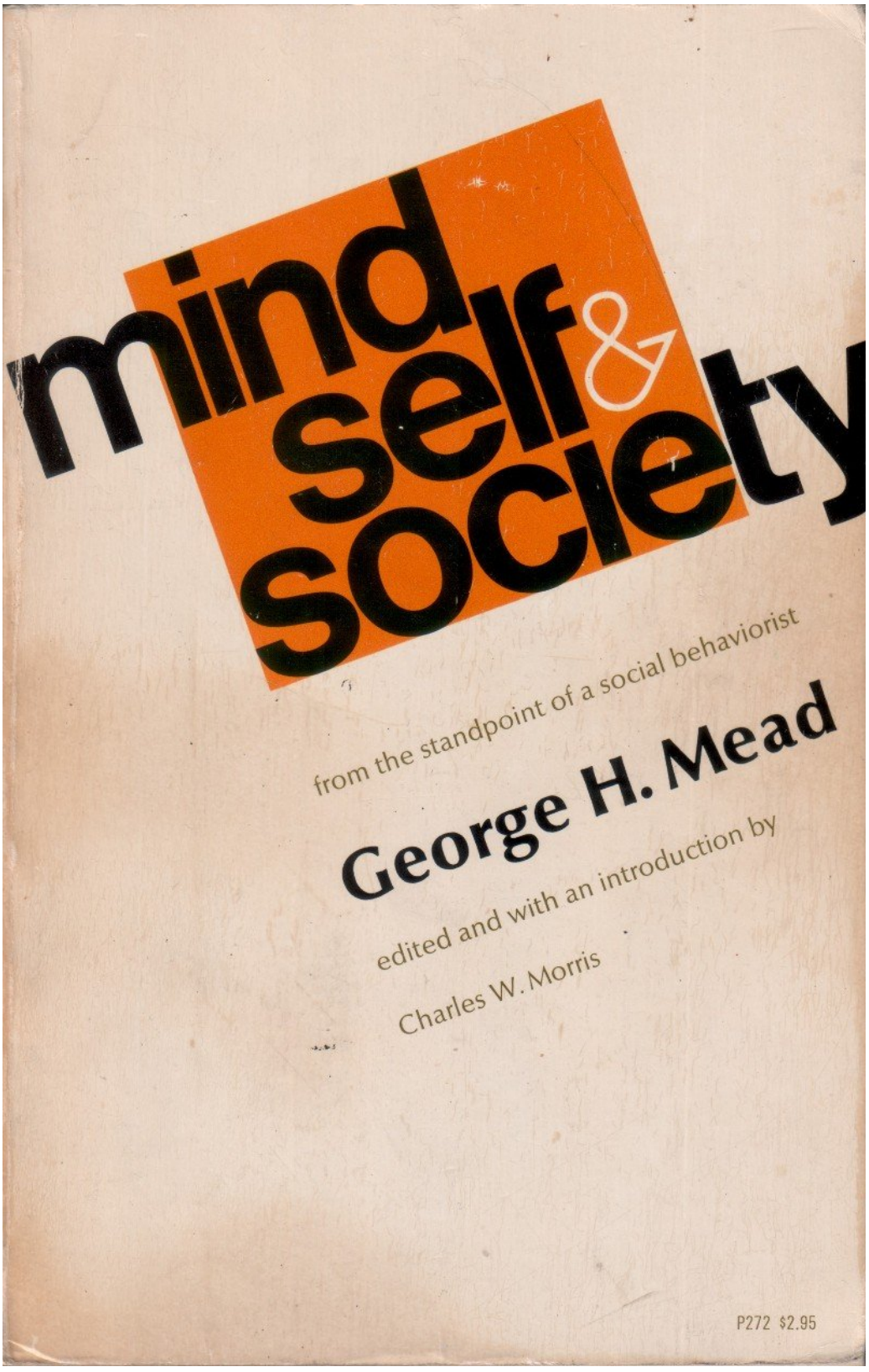

AutorMead, George Herbert, 1863-1931Pealkiri**Mind, self, and society : from the standpoint of a social behaviorist / George H. Mead ; edited and with an introduction by Charles W. Morris**IlmunudChicago : University of Chicago Press, 1967, 1970Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2584587 S1*estViideMead, George Herbert 1970. *Mind, Self, and Society: From the Standpoint of a Social Behaviorist*. Edited and with an introduction by Charles W. Morris. Chicago: University of Chicago Press.

On a personal note, I've been wanting to read this book for the better part of my two years in college thus far. George Herbert Mead, his ideas and the ideas of his followers are practically unavoidable in the field of nonverbal communication (and/or semiotics). I'm thankful for Thomas A. Sebeok for possessing a copy of it in his extensive library and for donating that library to the department of semiotics. I'd also like to note that this is merely one of many good reads from the Chicago school (of symbolic interactionism). Thanks to Hewitt's *Self and Society* (1979) I am now aware that there are at least two more suchlike books available at TÜR: Cooley's *Human Nature and the Social Order* and Blumer's *Symbolic Interactionism: Perspective and Method*.

> Social psychology studies the activity or behavior of the individual as it lies within the social process; the behavior of an individual can be understood only in terms of the behavior of the whole social group of which he is a member, since his individual acts are involved in larger, social acts which go beyond himself and which implicate the other members of that group.
> We are not, in social psychology, building up the behavior of the social group in terms of the behavior of the separate individuals composing it; rather, we are starting out with a given social whole of complex group activity, into which we analyze (as elements) the behavior of each of the separate individuals composing it. We attempt, that is, to explain the conduct of the individual in terms of the organized conduct of the social group, rather than to account for the organized conduct of the social group in terms of the conduct of the separate individuals belonging to it. **For social psychology, the whole (society) is prior to the part (the individual)**, not the part to the whole; and the part is explained in terms of the whole, not the whole in terms of the part or parts. **The social act is not explained by building it up out of stimulus plus response; it must be taken as a dynamic whole - as something going on - no part of which can be considered or understood by itself** - a complex organic process implied by each individual stimulus and response involved in it. (Mead : 6-7)

The object of study (of social psychology); "interconnectedness" or "interrelatedness" of behavior - it's social character; individual acts are meaningful as long as they are part of a larger kind of action - social action; *implicate*: imply, involve. Putting the whole before the part and especially the "dynamic whole - something going on - a complex organic process" may well (be made to) relate to the *behavioural sphere* hinted at by Lotman.

> We are reading the meaning of the conduct of other people when, perhaps, they are not aware of it. There is something that reveals to us what the purpose is - just the glance of an eye, the attitude of the body which leads to the response. The communication set up in this way between individuals may be very perfect. **Conversation in gestures may be carried on which cannot be translated into articulate speech**. (Mead 1970: 14)

These are quite bodacious propositions: is gestural communication perfect; can it really not be translated into articulate speech?

> What, for example, is our experience that answers to clenching of the fist? Physiological psychology followed the action out through the nerves that came from the muscles of the arm and hand. The experience of the act would then be the sensation of what was going on; in consciousness as such there

> is an awareness of what the organ was doing; there is a parallelism between what goes on in the organ and what takes place in consciousness. This parallelism is, of cours,e not a complete parallelism. There seems to be consciousness corresponding only to the sensory nerves. (Mead 1970: 22)

In footnotes, the last remark is expanded: "We are conscious always of what we have done, never of doing it. We are always conscious directly only of sensory processes, never of motor processes; hence we are conscious of motor processes only through sensory processes, which are their resultants. The contents of consciousness have, therefore, to be correlated with or fitted into a physiological system in dynamic terms, as processes going on."

> The human animal is an attentive animal, and his attention may be given to stimuli that are relatively faint. One can pick out sounds at a distance. **Our whole intelligent process seems to lie in the attention which is selective of certain types of stimuli**. Other stimuli which are bombarding the system are in some fashion shunted off. We give our attention to one particular thing. Not only do we open the door to certain stimuli and close it to others, but our attention is an organizing process as well as a selective process. When giving attention to what we are going to do we are picking out the whole group of stimuli which represent successive activity. Our attention enables us to organize the field in which we are going to act. (Mead 1970: 25)

In one fell swoop Mead brings together notions that I am rather familiar as *focal* and *subsidiary* attention, and sets a precedent in the form of the door metaphor which later probably evolved into the *sensory gating* metaphor. Attention as an organizing principle should also be kept in mind, as this links up with *cultural activity*.

> You look for a book in a library and you carry a sort of **mental image** of the back of the book; you **render yourself sensitive** to a certain image of a friend you are going to meet. We can **sensitize** ourselves to certain types of stimuli and we can build up the sort of action we are going to take. (Mead 1970: 26)

These terms may come in handy when discussing how pseudo-scientific body language literature sensitizes readers to certain behaviours and not others, thus malforming attention to bodily movements, (especially reflexive) responses to these and thus somewhat derail normal conduct.

> The body is not a self, as such, it becomes a self only when it has developed a mind within the context of social experience. (Mead 1970: 50)

Very general, very important.

> Mind arises through communication by a conversation of gestures in a social process or context of experience - not communication through mind. (Mead 1970: 50)

Socialization (communication) precedes mind.

> It is not essential the the individual should give an identical meaning to the particular stimulus in order that each may properly respond. People get into a crowd and move this way, and that way; they adjust themselves to the people coming toward them, as we say, unconsciously. They move in an intelligent fashion with reference to each other, and perhaps all of them think of something entirely different, but they do find in the gestures of others, their attitudes and movements, adequate stimuli for different responses. This illustrates a conversation of gestures in which there is co-operative activity without any symbol that means the same thing to all. (Mead 1970: 55)

Orienting response does not require significant symbolizing; responding to other's behaviour without common meaning is an example of a conversation of gestures.

Symbolization constitutes objects not constituted before, objects which would not exist except for the context of social relationships wherein symbolization occurs. Language does not simply symbolize a situation or object which is already there in advance; it makes possible the existence or the appearance of that situation or object, for it is part of the mechanism whereby that situation or object is created. The social process relates the responses of one individual to the gestures of another, as the meanings of the latter, and is thus responsible for the rise and existence of new objects in the social situation, objects dependent upon or constituted by these meanings. Meaning is thus not to be conceived, fundamentally, as a state of consciousness, or as a set of organized relations existing or subsisting mentally outside the field of experience into which they enter; on the contrary, it should be conceived objectively, as having its existence entirely within this field itself. The response of one organism to the gestures of another in any given social act is the meaning of or coming into being of the new object - or new content of an old object - to which that gesture refers through the outcome of the given social act in which it is an early phase. For, to repeat, objects are in a genuine sense constituted within the social process of experience, by the communication and mutual adjustment of behavior among the individual organisms which are involved in that process and which carry it on. Just as in fencing the parry is an interpretation of the thrust, so, in the social act, the adjustive response of one organism to the gesture of another is the interpretation of that gesture by that organism - it is the meaning of that gesture.

At the level of self-consciousness such a gesture becomes a symbol, a significant symbol. But the interpretation of gestures is not, basically, a process going on in a mind as such, or one necessarily involving a mind; it is an external, overt, physical, or physiological process going on in the actual field of social experience. **Meaning can be described, accounted for, or stated in terms of symbols or language at its highest and most complex stage of development** (the stage it reaches in human experience), but language simply lifts out of the social process a situation which is logically or implicitly there already. The language symbol is simply a significant or conscious gesture.

Two main points are being made here: (1) that the social process, through the communication which it makes possible among the individuals implicated in it, is responsible for the appearance of a whole set of new objects in nature, which exist in relation to it (objects, namely, of "common sense"); and (2) that the gesture of one organism and the adjustive response of another organism to that gesture within any given social act bring out the relationship that exists between the gesture as the beginning of the given act and the completion or resultant of the given act, to which the gesture refers. These are the two basic and complementary logical aspects of the social process.

The result of any given social act is definitely separated from the gesture indicating it by the response of another organism to that gesture, a response which points to the result of that act as indicated by that gesture. This situation is all there - is completely given - on the non-mental, non-conscious level, before the analysis of it on the mental or conscious level. Dewey says that meaning arises through communication. It is to the content to which the social process gives rise that this statement refers; not to bare ideas or printed words as such, but to the social process which has been so largely responsible for the objects constituting the daily environment in which we live: a process in which communication plays the main part. That process can give rise to these new objects in nature only in so far as it makes possible communication among the individual organisms involved in it. And the sense in which it is responsible for their existence - indeed for the existence of the whole world of common-sense objects - is the sense in which it determines, conditions, and makes possible their abstraction from the total structure of events, as identities whicha re relevant for everyday social behavior; and in the same sense, or as having that meaning, they are existent only relative to that behavior. In the same way, at a later, more advanced stage of its development, communication is responsible for the existence of the whole realm of scientific objects as well as identities abstracted from the total structure of events by virtue of their relevance for scientific purpose. (Mead 1970: 78-80)

The declaration that symbolization constitutes objects and situations might be the influence Mead was noted to have on social constructivists (e.g. Berger and Luckmann 1966). Meaning as a response of one organism to the behaviour

of another is very much what Charles W. Morris tried to explain in his *Signs, Language and Behavior* (1949). The first main point is an important one, as it states that commonsensical knowledge is socially constructed. This might seem very obvious, but it is an important remark concerning the phenomena of "body language" - which is commonsensical beyond explanation (there *could* be a history of body language, but it would be a murky and inconsistent one).

> The significant gesture or symbol always presupposes for its significance the social process of experience and behavior in which it arises; or, as the logicians say, **a universe of discourse is always implied as the context in terms of which, or as the field within which, significant gestures or symbols do in fact have significance.** This universe of discourse is constituted by a group of individuals carrying on and participating in a common social process of experience and behavior, within which these gestures or symbols have the same or common meaning for all members of that group, whether they make them or address them to other individuals, or whether they overtly respond to them as made or addressed to them by other individuals. A universe of discourse is simply **a system of common or social meanings**. (Mead 1970: 89)

Now, here, the *universe of discourse* is easily conflatable with other suchlike notions, e.g. Andreas Ventsel's (2009: 33) conflation of Foucault's *discourse* and Lotman's *text* or *semiosphere* makes perfect sense.

> There is, of cousre, a fundamental likeness between **voluntary attention and involuntary attention**. A bright lift, a peculiar odor, may be something which takes complete control of the organism and in so far inhibits other activity. A voluntary action, however, is dependent upon the indication of a certain character, pointing it out, holding on to it, and so holding on to the response that belongs to it. That sort of an analysis is essential to what we call human intelligence, and it is made possible by language. (Mead 1970: 95)

The terms - voluntary and involuntary attention - should be kept in mind and tied to sign processes in semiotic discourse. Intelligence is here defined as the voluntary action of pointing out and holding on to stimuli - in other words, creating signs [märkama] out of raw stimuli, intentionally.

> Ideas, as distinct from acts, or as failing to issue in overt behavior, are simply what we do not do; they are possibilities of overt responses which we test out implicitly in the central nervous system and then reject in favor of those which we do in fact act upon or carry into effect. The process of intelligent conduct is essentially a process of selection from among various alternatives; intelligence is largely a matter of selectivity. (Mead 1970: 99)

Definition of ideas as *what we do not do* is strange, and yet very obvious and true. Ideas are part of *covert* behavior; what is described here as *testing out implicitly in the central nervous system* we would probably call *imagining*. Intelligence consists here of selecting, and holding onto, various alternatives or alternative ways of conduct, and selecting the - to put a normative spin on it - appropriate one for overt behaviour. Also, the last remark - the relationship between intelligence and process of selection - vaguely reminds me a Lotmanian definition of intelligence as the base for cultural activity. This could be a misinterpretation (or a failing of memory), but it almost seems as if intelligence consists of accumulating a repertoire of responses, and *playfully* selecting (not to say *appropriate*, before there is no one-and-only correct course of action) one alternative; in essence, not following an automatic, but a considerate or mindfully chosen, course of action.

> A trained body of troops exhibits a set of conditioned reflexes. A certain formation is brought about by means of certain orders. Its success lies in an automatic response when these orders are given. There, of course, one has action without thought. If the soldier thinks under the circumstances he very likely will not act; his action is dependent in a certain sense on the absence of thought. There must be elaborate thinking done somewhere, but after that has been done by the officer higher up, then the process must become automatic. (Mead 1970: 102)

> The unthinking conduct of the soldier in carrying out the oder, so that the mere giving of the order involves its execution, is characteristic of the type of conduct in lower animals. (Mead 1970: 102)

> What I want to insist upon is that the process, by means of which these responses that are the ideas or meanings become associated with a certain vocal gesture, lies in the activity of the organism, while in the case of the dog, the child, the soldier, this process takes place, as it were, outside the organism. The soldier is trained through a whole set of evolutions. **He does not know why this particular set is given to him or the uses to which it will be put; he is just put through his drill, as an animal is trained in a circus**. (Mead 1970: 105)

I knew something like this would pop up somewhere somewhen: a few notes on the automatism in military training.

> It is a difficult matter to state just what we mean by dividing up a certain situation between the organism and its environment. Certain object come to exist for us because of the character of the organism. Take the case of food. If an animal that can digest grass, such as an oz, comes into the world, then grass becomes food. That object did not exist before, that is, grass as food. The advent of the ox brings in a new object. In that sense, organisms are responsible for the appearance of whole sets of objects that did not exist before. The distribution of meaning to the organism and the environment has its expression in the roganism as well as in the thing, and that expression is not a matter of psychical or mental conditions. There is an expression of the reaction of the organized response of the organism to the environment, and that reaction is not simply a determination of the organism by the environment, since **the organism determines the environment as fully as the environment determines the organs**. The organic reaction is responsible for the appearance of a whole set of objects which did not exist before. (Mead 1970: 129)

This is strangely close to the Uexküllian *Umwelt*.

> The organized community or social group which gives to the individual his unity of self may be called "the generalized other." The attitude of the generalized other is the attitude of the whole community. Thus, for example, in the case of such a social group as the ball team, the team is the generalized other in so far as it enters - as an organized process or social activity - into the experience of any one of the individual members of it. (Mead 1970: 154)

This is the notion which Charles Morris layd great stress on in the introduction. It reminds me of the notion of a "reference group".

> We put personalities into the animals, but they do not belong to them; and ultimately we realize that those animals have no rights. We are at liberty to cut off their lives; there is no wrong committed when an animal's life is taken away. He has not lost anything because **the future does not exist for the animal**; he has not the "me" in his experience which by the response of the "I" is in some sense under his control, so that the future can exist for him. He has no conscious past since there is no self of the sort we have been describing that can be extended into the past by memories. There are presumably images in the existence of lower animals, but no idea or memories in the required sense. (Mead 1970: 183)

This passage would serve to instigate a loud outcry in many a animal rights supporters, but this is not the cause for citing it. Rather it may come in handy in discussing military training, since the soldier is in a sense lowered to the level of an animal: the future of the soldier does not exist as the military establishment projects only the future which contains an outbreak of war, in which case the soldier is doomed to death for whatever reason (protecting the fatherland and the like); and the past is not important, as the soldier was then not yet a soldier.

> It is just as true in politics and religion in the putting of one sect over against the others. This took the place of the explusive expression of nationalism in the early period, the period of religious wars. One belonged to one group that was superior to other groups and could assert himself confidently because he had God on his side. (Mead 1970: 207)

This loosely links up with the first important tenet of politics (and, in a sense, religion also): self interest. As God is a figment of collective imagination, it serves the interests of the in-group (*us* or *svoi*).

> Impulsive doncut is uncontrolled conduct. The structure of the "me" does not there determine the expression of the "I." If we use a Freudian expression, the "me" is in a certain sense a censor. It determines the sort of expression which can take place, sets the stage, and gives the cue. In the case of impulsive conduct this structure of the "me" involved in the situation does not furnish to any such degree this control. Take the situation of self-assertion where the self simply asserts itself over against others, and suppose that the emotional stress is such that the forms of polite society in the performance of legitimate conduct are overthrown, so that the person expresses himself violently. There the "me" is determined by the situation. There are certain recognized fields within which an individual can assert himself, certain rights which he has within these limits. But let the stress become too great, these limits are not observed, and an individual asserts himself in perhaps a violent fasion. Then the "I" is the dominant element over agianst the "me." Under what we consider normal conditions the way in which an individual acts is determined by his taking the attitude of the others in the group, but if the individual is not given the opportunity to come up against people, then there results a situation in which the reaction is uncontrolled. (Mead 1970: 210)

This is the case of non-conformism, or when the "I" and the "me" clash. The "me" being a censor of impulses links up nicely with self-censorship in social interaction.

> Our manners are methods of not only mediating intercourse between persons but also ways of protecting ourselves against each other. A person may, by manners, isolate himself so that he cannot be touched by anyone else. Manners provide a way in which we keep people at a distance, people that we do not know and do not want to know. (Mead 1970: 218)

What a strange suggestion: the relationship of manners and #avoidance. I should keep in mind that manners and etiquette might be a worthwhile field of study.

> Oppressive, stereotyped, and ultra-conservative social institutions - like the church - which by their more or less rigid and inflexible unprogressivness crush or blot out individuality, or discourage any distinctive or original expressions of thought and behavior in the individual selves or personalities implicated in and subjected to them, are undesirable but not necessary outcomes of the general social process of experience and behavior. There is no necessary or inevitable reason why social institutions should be oppressive or rigidly conservative, or why they should not rather be, as many are, flexible and progressive, fostering individuality rather than discouraging it. (Mead 1970: 262)

He goes on to discuss how the social institutions are nevertheless necessary for the formation of the self, but that is not what is interesting here. I rather like the way he describes institutions here, as inhibiting originality and instigating conformity. The example here is church, but it could equally be the university, the army, or any long-lasting social organization. The notions used here are sufficiently general to be applicable to a variety of phenomena.

> A person learns a new language and, as we say, gets a new soul. He puts himself into the attitude of those that make use of that language. He cannot read its literature, cannot converse with those that belong to that community, without taking on its peculiar attitudes. He becomes in that sense a different individual. You cannot convey a language as a pure abstraction; you inevitably in some degree convey also the life that lies behind it. (Mead 1970: 283)

This sounds a bit like Edward T. Hall, who studied the cultural differences (or lifestyles) of people speaking different languages. In Birdwhistellian sense this is easy to express: a linguistic community also has its peculiar kinesic traits.

> We always present ourselves to ourselves in the most favorable light possible; but since we all have the job of keeping ourselves going, it is quite necessary that if we are to keep ourselves going we should thus present ourselves to ourselves. (Mead 1970: 307)

At first sight this sounds like something Erving Goffman might have written; upon elaboration it sounds more like Foucault's *Hermeneutics of the Subject*: his *subject* must relate to itself, just as Mead's *self* must present itself to itself.

> The caste distinction of the early warrior class was one which separated its members from the community. Their characters as soldiers differentiated them from the other members of the community; they were what they were because they were essentially different from others. Their activity separated them from the community. They even preyed upon the community which they were supposed to be defending, and would do so inevitably because their activity was essentially a fighting activity. With the development of the national army which took place at the beginning of the nineteenth century, there was the possibility of everyone's being a warrior, so that the man who was a fighting man was still a person who could identify himself with the other members of the community; he had their attitudes and they had the attitude of the fighting man. Thus the normal relationship between the fighting man and the rest of the community was one which bound people together, integrated the army and the body of the state, instead of separating them. (Mead 1970: 319)

A note on the national army. By warrior class, I presume Mead means the likes of Spartan warriors, who indeed (if memory does not betray) stole and pillaged their communities.

> There are, of course, experiences which are necessarily confined to a particular individual, and which cannot in their individual character be shared by others; e.g., those which arise from one's own organism, and affective experiences - feelings - which are vague and incapable of reference to an object, and which cannot be made common property of the community to which one belongs (such mystical experience are in part responsible for the assumption of a spiritual being - a God - who can enter into and comprehend these emotional states.) But these states either have, or are assumed to have, objective reference. (Mead 1970: 339)

This remark on God having access to subjective sensations brings to mind the latin *"Cum ergo Dominus sit cordis inspector omni tempore, non est deneganda poenitentia postulanti."* To wit, God has access to all, or to abbreviate: "God is the observer of the heart." This perspective can be found in Augustine.

> The distinction ofgreatest importance between types of conduct in human behavior is that lying between what I will term the conduct of the "biological individual" and the conduct of the "socially self-conscious individual." The distinction answers roughly to that drawn between conduct which does not involve conscious reasoning and that which does, between the conduct of the more intelligent of the lower animals and that of man. While these types of conduct can be clearly distinguished from each other in human behavior, they are not on separate planes, but play back and forth into each other, and constitute, under most conditions, an experience which apepars to be cut by no lines of cleavage. (Mead 1970: 347)

This is the earliest distinction on this topic (instrumental vs symbolic behavior) I have met thus far.

> Man's implements are elaborations and extensions of his hands. (Mead 1970: 363)

Yet another neat way to name the tendency of increasing distance between the human body and what the body is functionally doing. Implements here are extrabodily devices or physicla gadgets elsewhere (Leopold, Ivanov). I still believe that somewhere somewhen I'll come across an elaboration of the ways in which the human body is distanced from physical contact or activity.

3.8.2 Body Movement and Speech in Medical Interaction (2012-08-08 23:37)

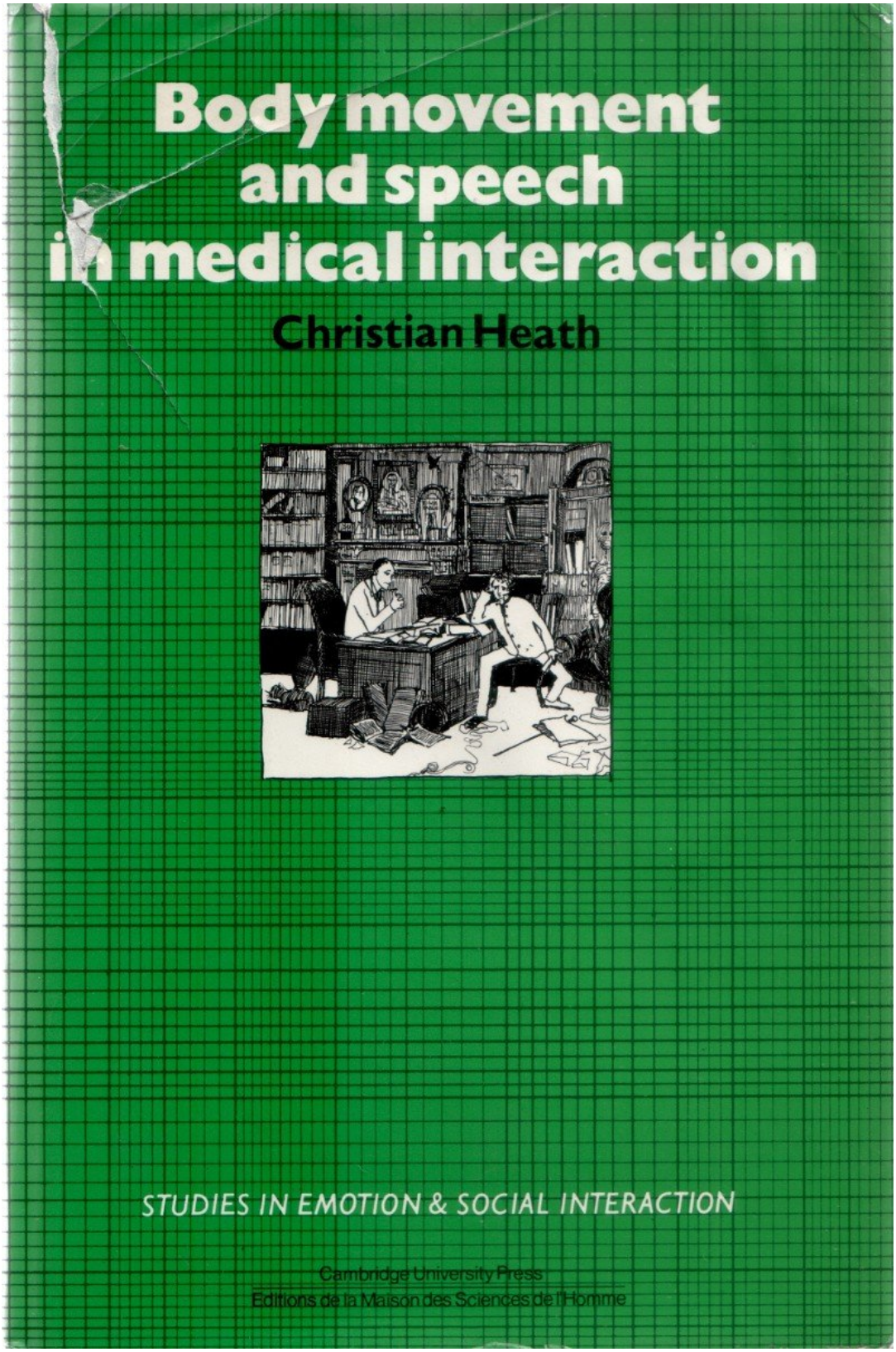

AutorHeath, Christian, 1952- Pealkiri**Body movement and speech in medical interaction / Christian Heath ; illustrated by Katherine Nicholls** IlmunudCambridge [etc.] : Cambridge University Press ; Paris : Ed. de la maison des sciences de l'homme, 1986
Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1391196 S1*est ViideHeath, Christian 1986. *Body Movement and Speech in Medical Interaction*. Illustrated by Katherine Nicholls. Cambridge: Cambridge University Press.

> Amongst the social sciences it is perhaps in sociology that we find the greatest commitment to the analysis of the consultation or, more generally, social interaction in medical settings. As far back as 1935, Henderson, drawing from pareto, describes physician-patient interaction in terms of the constituent parts of a social system. more important, in 1951 Parsons published his classic *The Social System*, a chapter of which is devoted to the analysis of modern medical practice in relation to the maintenance of social equilibrium, an analysis which provides rich conception of the mutually compatible roles of physician and patient. This chapter alone not only revealed the significance of doctor-patient interaction to sociological inquiry, but is widely accepted as forming the beginnings of medical sociology itself. However, it was the lectures and essays of Everett Hughes at the University of Chicago in the 1950s which led to the emergence of a wealth of empirical work, largely ethnographic, concerned with social interaction in medical settings. Studies by Becker et al. (1961), Davis (1960, 1963), Glaser and Strauss (1965), Goffman (1961), Roth (1963), Strauss et al. (1964), and many others provide a substantial body of findings and an array of insights concerning the organization of everyday medical practice and the interaction between the profession and its clientele. (Heath 1986: 2)

Historiography of like studies. Medical sociology is a new term for me.

> As with utterances and talk, human movement performs social action and activity. A movement, whether a gesture or postural shift, a nod, or a look, may be used to accomplish particular tasks in face-to-face interaction. Movement performs "locally" and gains its significance through its coordination within the moment-by-moment progression of action or activity, be it vocal, visual, or a combination of both. Moreover there is no reason a priori to assume that doing things visually rather than through speech will be limited to particular types of action or activity, or certain forms of nonvocal behaviour. Rather, as with utterances and talk, it may be fruitful, at least in principle, to consider how the immense variety of movement found in face-to-face interaction may perform social actions and activities. (Heath 1986: 10)

There is no original thought under the sun. Heath is here trying to show that Austin's speech-act theory and nonverbal communication can be combined.

> Moreover one discerns from public commentary and the ethnographic literature that certain forms of street life and so-called deviant occupations rely upon persons not only making themselves available to others but also eliciting responses from "strangers" through a look. Simply turning and looking at another can serve to initiate interaction, yet has the advantage of avoiding vocal commitment, which as a first move can lead to comment, complaint, and even prosecution. A display of recipiency encourages another to begin the activity without demanding his or her participation. (Heath 1986: 34)

He goes on to quote Goffman's *Behavior In Public Places* p. 92, but the point is clear: glances indicate readiness to interaction and is in itself a form of interaction, that of low risk.

> The opportunity provided through a display of recipiency may of course be declined. Turning and looking at another commits neither party to actually beginning but rather encourages a co-participant to cooperate in the start of an activity. Another's gaze, unlike, say, his utterance, can be ignored and the expected

> response withheld. Declining the opportunity afforded through a display of recipiency frequently involves one or both of the following forms of response. In receiving the gaze of another but noy cooperating in the start of an activity, an interactant will turn further away, not infrequently shielfing the eyes with the hand. Declinations to a display of recipiency are also a location for self-preens and other bodily focused activity; in particular face and head touching. Consequently turning and looking at another does not leave the interactional environment untouched. They implicate a response and project relevancies for a certain location; whether it is accepted or declined, the recipiencies of another's gaze is responding to pressure generated by another through a slight, yet significant, shift in his visual orientation. (Heath 1986: 35)

More on eye engagement and interaction.

> The power of the look features in human communication and interaction. Even without looking at the person who is looking at one, a person is aware that he is falling under the gaze of another. Being looked at renders one the object of another's attention; it shows that one is being taken account of in some fashiona dn thtat one may be subject to the expectations of another. Becoming the focus of another's attention renders a person relevant to his actions and activity, as featuring here and now in his concerns and matters at hand. The look affects the other; it can arouse and encourage activity, initiate or progress interaction between persons. Turning and looking at another is used in human interaction; it accomplishes particular work or tasks, performs actions and activities. (Heath 1986: 45)

This is basically just as far as I got in my seminar paper.

> The movements respect the momentary concerns and territorial right of the other; they operate on the wings, trading on our ability to notice changes on the margins of our attention. And it is interesting to observe that the more gross movements, the demands rather than requests for another's attention, not infrequently follow earlier and gentler attempts to encourage the cointeractant to attend. Finding the other failing to respond to hints rather than demands on his attention, a speaker increases the pressure on the other to realign his gaze, moving part of his body progressively closer to and sometimes invading the recipient's line of regard. (Heath 1986: 72)

Very general remarks, but nevertheless useful and interesting.

> Much of the interactional work accomplished throughout movement is performed on the periphery of human vision, noticed but not seen, working alongside the business and involvement at hand. In fact, as we have seen elsewhere, for the accomplishment of many actions it is essential that the movement does not become the focus of visual or vocal attention (Heath 1986: 89)

Short, but important, musement over attention in interaction. Cf. sensory gating, selective attention, [mitte-märkamine].

> **Undergoing examination: attending to disattention**
> During the examination patients adopt a characteristic pose, a pose which is often maintained throughout its course. The pose is adopted by patients across a range of different types of examination, and it is relatively insensitive to the proddings, tuchings, tests, and the like performed on the patient's body by the doctor. [...]
> In each case it can be observed that the doctor is conducting an examination whilst the patient looks to one side, in many cases with the eyelids slightly lowered. Though the precise angle of the patient's orientation in relation to the examination and the doctor varies from case to case, it rarely moves further away than twenty-five degrees and typically remains just to one side of the co-participant. It is as if the

> patient is looking into the middle distance, away from the other, yet at no particular object in the local environment; the look casts its orientation to neither the foreground nor background but rather to an apparent middle domain. This middle-distance orientation is adopted at the beginning of the examination and then held. The patient rarely looks at the doctor, his face, or the area in which the examination is conducted. Whether the doctor is listening to the patient's chest, testing his blood pressure, tapping his body, or simply inspecting a difficulty, the patient looks to one side, seemingly inattentive to the proceedings. As the examination is brought to completion, the middle-distance look is abandoned, and the patient once again orientates towards the co-participant, taking note and attending to his action and activity. (Heath 1986: 107-108)

Next paragraph ("Insensivity") begins with the note that "This middle-distance look, the pose adopted by patients during an examination, is insensitive to a range of actions performed by the doctor on the patient." and goes on to bring examples of seeming insensitivity (or "attended disattention") to the doctor's actions. The importance of this? The relationship of Power and Immobilization.

> In passing, it is interesting that the middle-distance look does not occur only in the physical examination or the medical consultation. Anyone who has suffered the first few weeks of the services or even the school corps will recall how the middle-distance orientation plays an important part in parade and inspection. This aspect of military life is put to the service of melodrama in a film by Warner Brothers, *An Officer and a Gentleman* (1978), with the staff sergeant insisting on not being "eyeballed" and being looked at only on the periphery. In a rather different setting, visitors to actuion houses may well have noticed how surreptitious bids will accomplished from the floor by punters apparently uninvolved in the sale of a lot; and in the classrooms teachers will recall the pupil who, appearing to keep an eye on the class, is receiving messages from a friend behind. The middle-distance look is a way of attending but not be seen to attending, of being engaged but not engaged, of delicately monitoring the world on the periphery, the margins of visual involvement, ready for action should the occasion arise. (Heath 1986: 119)

- Atkinson, J. M. 1984. *Our Masters' Voices: The Language and Body Language of Politics*. London: Meuthen. RR
- Bull, P. 1983. *Body Movement and Interpersonal Communication*. Chichester: John Wyley and Sons.
- Duncan, S. Jr. and D. W. Fiske. 1977. *Face to Face Interaction: Research, Methods and Theory*. Hillsdale, N.J.: Erlbaum. TÜR
- Ekman, P. 1974. Movements with precise meanings. *Journal of Communication*, 26: 14-22. TÜR
- Fisher, D. F., R. A. Munty, and J. W. Senders (eds.). 1981. *Eye Movements: Cognitive and Visual Perception*. Hillsdale, N.J.: Erlbaum. [U.S. Army Human Engineering Laboratories] GB
- Key, M. R. (ed). 1980. *Nonverbal Communication and Language*. The Hague: Mouton. [???]
- Lamb, W. and E. Watson. 1979. *Body Code: The Meaning of Movement*. London: Routledge and Kegan Paul. GB
- Sudnow, D. (ed.). 1972. *Studies in Social Interaction*. New York: Free Press. TÜR
- Von Cranach, M. and I. Vine (eds.). 1974. *Social Communication and Movement: Studies in Man and Chimpanzee*. London: Academic Press. TÜR
- Von Raffler-Engel, W. (ed.). 1980. *Aspects of Nonverbal Communication*. Lisse: Swets and Zietlinger B.V. GB
- Weitz, S. (ed.). 1974. *Nonverbal Communication: Readings with Commentary*. London: Oxford University Press. RR

3.8.3 First Impressions (2012-08-12 21:41)

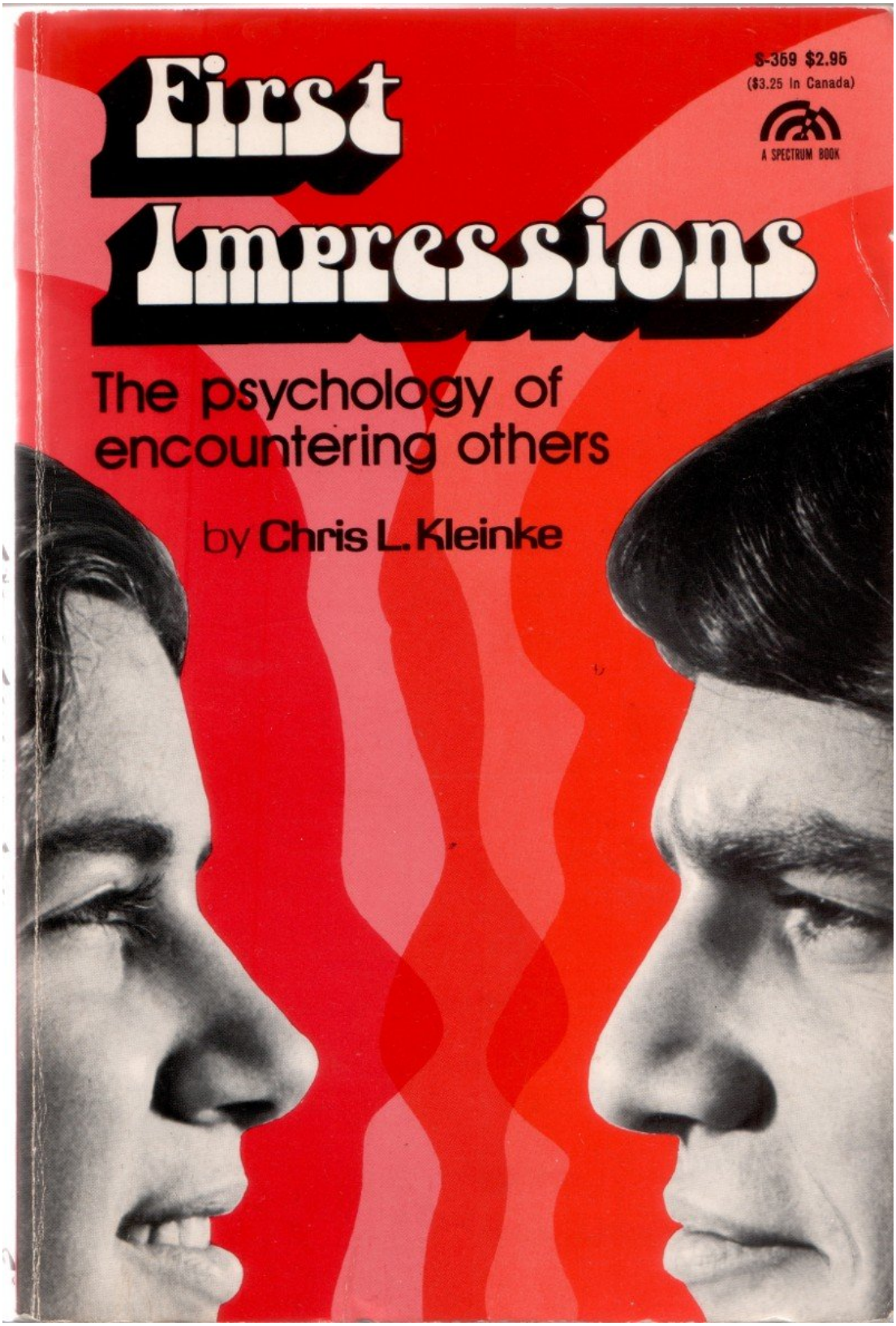

AutorKleinke, Chris Lynn, 1944- Pealkiri**First impressions : the psychology of encountering others / Chris L. Kleinke** IlmunudEnglewood Cliffs (N.J.) : Prentice-Hall, c1975 Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1405409 S1*est ViideKleinke, Chris L. 1975. *First impressions: the psychology of encountering others*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.

> The effects of physical attractiveness on impression formation are contagious. A study was conducted in which men were introduced while accompanied by either an attractive or unattractive girl friend. The men were later rated significantly more favorable in terms of their overall character and how likable they were if the woman with whom they had been associated was attractive. In addition, the men themselves *expected* to be viewed more positively when they were associated with an attractive rather than an unattractive woman. (Kleinke 1975: 9)

A surprisingly familiar note from numerous body language related or other folk-psychological books. Source: *H. Sigall and E. Aronson, "Liking for an Evaluator as a Function of Her Physical Attractiveness and Nature of the Evaluations,"* Journal of Experimental Social Psychology, *1969, 5, 93-100.*

> Looks are important, but looks aren't everything. Even though attractive people are viewed mroe favorably on first impression than unattractive people, they are not necessarily happier or better adjusted. In addition, attractiveness has its primary influence in situations of first meeting. in sustained interactions we become judged more on the basis of who we are and what we do rather than how we look. (Kleinke 1975: 15)

This is how the author qualifies the superficial attitude of the previous pages.

> In hostile or competitive interactions between people, gaze seems to accentuate unpleasant feelings. In friendly and cooperative interactions between people, gaze is often found to increase positive feelings. (Kleinke 1975: 21)

A simple yet imperative dictum.

> As you have seen, most research has found touching to be a positive sign between people. A very different perspective is taken by Nancy Henley. Henley feels that touching can be viewed as a sign of intimacy and solidarity between two people only when it is reciprocal. Instances in which one person touches the another and the other (because of propriety or desire) does not touch back, on the other hand, are interpreted by Henley as an expression of interpersonal power. Observations of people in various situations confirmed Henley's hypothesis that higher-status persons (such as bosses, doctors, teachers) more frequently touch lower-status persons (workers, nurses, students) than vice versa. Henley feels that males are given more status in most of society than women and exert this status through the use of unreciprocated touch. (Kleinke 1975: 43)

Kleinke is here interpreting the author of *Body Politics: power, sex and nonverbal communication* and with a less immediate style than other authors. Henley's name is repeated way more than necessary and her interpretations distanced to a point where they seem like *merely* interpretations.

> Courtship readiness is most clearly evidenced by a state of high muscle tonus. Sagging disappears, jowling and bagginess around the eyes decrease, the torso becomes more erect, and pot-bellied slumping disappears or decreases. The legs are brought into tighter tonus, a condition seen in "cheese cake" and associated with the professional model or athlete. The eyes seem to be brighter . . . women may strike their hair, or glance at their makeup in the mirror, or sketchily rearrange their clothing. Men usually comb or stroke their hair, button or readjust their coats, or pull up their socks.

This classic quote originates from *A. E. Scheflen*, *"Quasy-Courtship Behavior in Psychotherapy,"* Psychiatry, *1965*, *28*, *245-257*.

> A wealth of information and beauty is waiting for us if we take the time to notice people more carefully. (Kleinke 1975: 77)

That is beautiful, man.

> When confronted for the first time with a tape recording of their voice, most people react with immediate discomfort. People pay much more attention to the qualities of nasality, rasp, tone, and rhythm when listening to their own voice than listening to voices of others. At first, the feelings about one's own voice are generally negative. This is probably because we are not used to what we hear and also, possibly, because we hear aspects of our feelings and emotions that we had not intended to show. When we become used to hearing our own voice these things don't bother us so much anymore[1]. It is interesting to note that only 30 percent of average people can correctly identify their voices in a recording. Radio announcers and speakers who have a lot of experience in hearing their own voice are accurate in identifying their voice almost all of the time[2]. (Kleinke 1975: 90)

Something to this effect can be found elsewhere (e.g. Fry 1977: 94), but Kleinke at least marks citations: [1] - *P. S. Holzman and C. Rousey*, *"The Voice as a Percept,"* Journal of Personality and Social Psychology, *1966*, *4*, *79-86*. and [2] - *C. Rousey and P. S. Holzman*, *"Recognition of One's Own Voice,"* Journal of Personality and Social Psychology, *1967*, *6*, *464-466*.

> A study of school principals found that they had a strong preference for hiring teachers who held beliefs similar to their own. Similarity in beliefs was much more important to the principals in making their choices than the amount of experience the teachers had. People making decisions on hiring undergraduate research assistants were also shown to base their hiring and salary recommendations on how similar the applicants' attitudes were to their own. (Kleinke 1975: 102)

The latter remark frightens me a bit.

> Neither anecdotal nor "hard" data can convey the overwhelming sense of powerlessness which invades the individual as he is continually exposed to the depersonalization of the psychiatric hospital. It hardly matters *which* psychiatric hospital . . .
> Powerlessness was evident everywhere. The patient is deprived of many of his legal rights by dint of his psychiatric commitment. He is shorn of credibility by virtue of his psychiatric label. His freedom of movement is restricted. He cannot initiate contact with the staff, buy only respond to such overtures as they make. Personal privacy is minimal. Patient quarters and possessions can be entered and examined by any staff member, for whatever reason. His personal history and anguish is available to any staff member (often including the "grey lady" and "candy striper" volunteer) who chooses to read his folder, regardless of their therapeutic relationship to him. His personal hygiene and waste evacuation are often monitored. The water closets may have no doors.

This colourful quote originates from the article on the famous Rosenhan experiment: *D. L. ROsenhan*, *"On Being Sane in Insane Places,"* Science, *1973*, *179*, *250-258*.

> People thrive on positive evaluation and **if there is any way for them to convince themselves that a compliment is true they will do so**. Research has shown that people who don't see certain positive attributes in themselves will still be very much drawn to someone else who says they are there. The only exception would be when there is strong external evidence that the particular positive attributes don't exist. (Kleinke 1975: 115)

Seems true enough, even common-sensical.

- P. Ekman, W. V. Friesen, and P. Ellsworth, *Emotion in the Human Face* (New York: Pergamon Press, 1972). GB

3.8.4 Out of the Ordinary (2012-08-14 12:24)

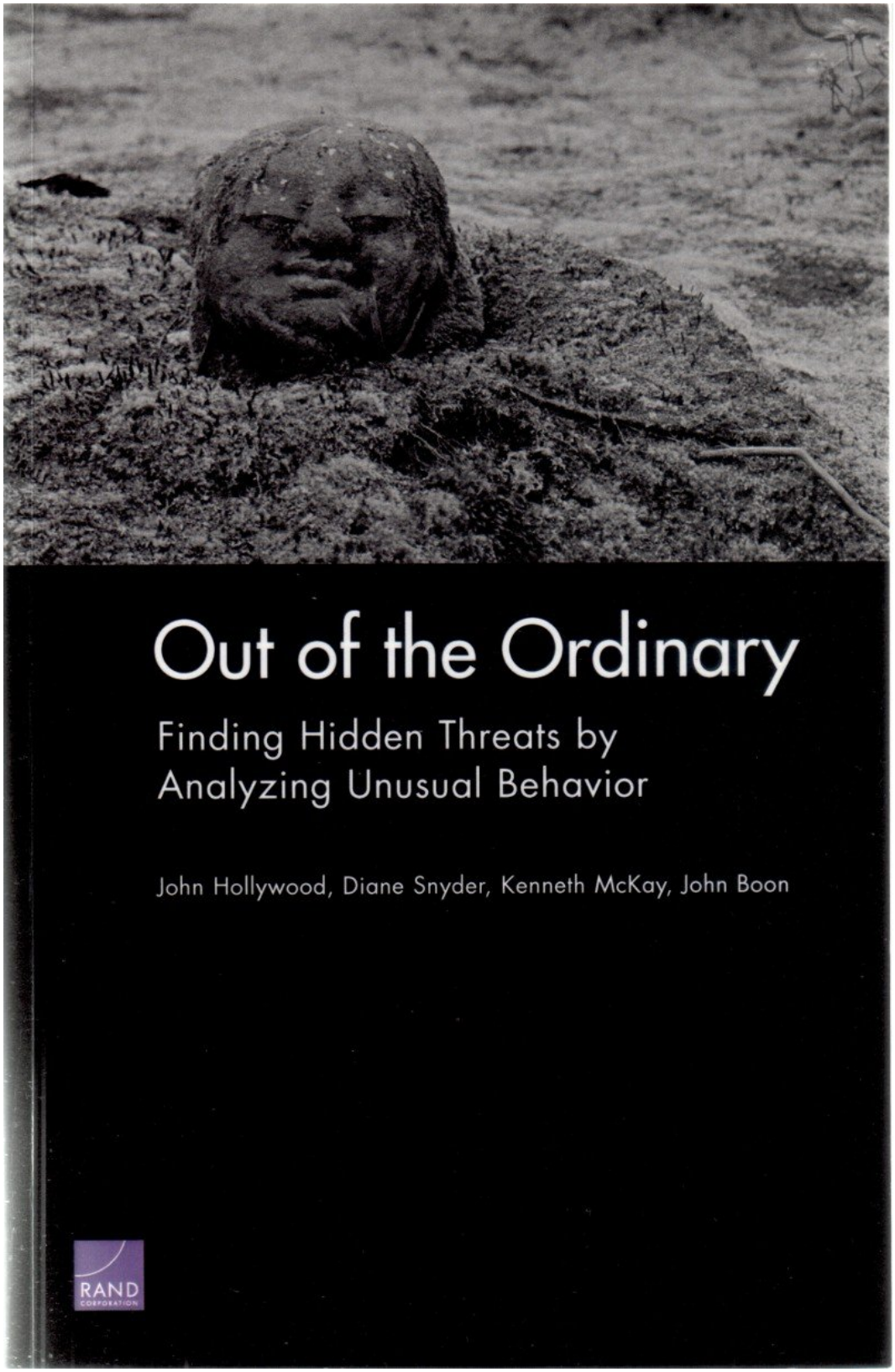

Pealkiri**Out of the ordinary : finding hidden threats by analyzing unusual behavior / John Hollywood, Diane Snyder, Kenneth McKay, John Boon**IlmunudSanta Monica (Calif.) : RAND, 2004Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b16-96325 S1*estViideHollywood, John and Diane Synder, Kenneth McKay, John Boon 2004. *Out of the ordinary: finding hidden threats by analyzing unusual behavior*. Santa Monica: RAND.

> This monograph presents a unique approach to "connecting the dots" in intelligence - selecting and assembling disparate pieces of information to produce a general understanding of a threat. Modeled after key thought processes used by successful and proactive problems solvers to identify potential threats, the schema described in this document identifies out-of-the-ordinary, atypical behavior that is potentially related to terror activity; seeks to understand the behavior by putting it into context; generates and tests hypotheses about what the atypical behavior might mean; and prioritizes the results, focusing analysts'attention on the most significant atypical findings. In addition to discussing the schema, this document describes a supporting conceptual architecture that dynamically tailors the analysis in response to discoveries about the observed behavior and presents specific techniques for identifying and analyzing out-of-the-ordinary information.

This is the first paragraph in the book, or rather in the preface of the book. I was drawn to it because *connecting the dots in intelligence* sounds like a semiotic process, even more that it concerns behaviour, albeit atypical and (possibly) related to terror activity (the RAND corporation who sponsored this book seems to be an offshoot of the 9/11 fear all Americans seem to possess, so it is ideologically directed towards the terrorism discourse). This is not of course the only reason to be at least slightly skeptical. This paragraph alone seems to be aimed at officials who want all the answers with as little fuzz as possible. "What behavior means" is a notoriously tough nut to crack and due to the lenght of this book I am quite sure it will not dwell on the philosophy of action this question would prohibit in other discourses. One should also be skeptical because of the notoriously ambiguous buzzwords used here, such as *conceptual architecture* and *dynamically tailored* analysis - that is the talk of a novice computer engineer.

> Peer review is an integral part of all RAND research projects. Prior to publication, this document, as with all documents in the RAND monograph series, was subjected to a quality assurance process to ensure that the research meets several standards, including the following: **The problem is well formulated**; the research approach is well designed and well executed; the data and assumptions are sound; the findings are useful and advance knowledge; the implications and recommendations follow logically from the findings and are explained thoroughly; **the documentation is accurate, understandable, cogent, and temperate in tone; the research demonstrates understanding of related previous studies**; and the research is relevant, objective, independent, and balanced. Peer review is conducted by research professionals who were not members of the project team.

This is *The RAND Corporation Quality Assurance Process* page. These standards seem important enough to merit thinking through later on in my own research. I marked in bold the standards I consider my own current research to fulfill.

> When analyzing undertain and messy (i.e., real-world) data, time and situational pressures often force the analyst into making conclusions, despite great uncertainty as to whether the conclusions are true. (Hollywood et al 2004: xv)

This seems to hint at an abductive process, e.g. *guessing*, because under messy real-life conditions, the data itself is either disparate or ambiguous, warranting conclusions that rest on perhaps nothing more than gut feeling.

> Generally, the solver does not examine every observation carefully but instead scans for *out-of-the-ordinary* or *atypical* signals that significantly deviate from the expected status quo. These signals range from defined precursors of a well-understood change in the environment to an entirely novel phenomenon whose meaning is unknown -except that it is in some way relevant to the task at hand. (Hollywood et al 2004: xvi)

This sounds fairly familiar: "it is the most infrequent words, phrases, gestures, and other signs which arrest our attention" (Cherry 1977: 15).

> In the ASAP [Atypical Signal Analysis and Processing] schema, analysts have primary responsibility for actions to be taken in response to unusual phenomena that are brought to their attention because they have insights (knowledge of human behavior, for instance) that automated systems do not have. (Hollywood et al 2004: xx)

This simple remark is quite important, as any kind of TACS, unless it is omnicient in some technological sense, must rely on human knowledge on human behavior. A computer (automated) system can record (store data) and triangulate-calculate with ease, but it cannot point out that which merits human experience. In short, an automated system may be able to describe, but only tentatively explain.

> We have emphasized the importance of detecting out-of-the-ordinary phenomena. A major requirement is understanding what constitutes "ordinary" and what types of behaviors are significant deviations from the ordinary. To make that judgment, one must first establish a baseline of ordinary patterns and behavior - canonical forms, as it were. (Hollywood et al 2004: 19)

This is the word that their first term *status quo* called to mind: *baseline* is a common notion in behavioural studies (establishing a baseline is sometimes marked as the first stage in nonverbal analysis). Although the focal behaviour of interest here are travel plans and financial transfers, there have been some marginal nonverbal behaviours described also: e.g. "signals potentially related to attack preparations such as target casing, training, clandestine communication ... videotaping security checkpoints and support beams of major attractions", although at the same conjuction "generic disorderly conduct" is dismissed (pp. xviii-xiv, footnotes).

> We have identified seven major **types of data entities** as having meaning for threat assessment:
>
> - *People*. Everyone who might be involved in any attack, from terrorist group leaders to assistants to those directly involved in carrying out an attack.
> - *Money*. All accounts and funding streams that could enable an attack.
> - *Material*. All weapons, explosives, and other equipment that might be used to prepare or execute an attack.
> - *Transportation*. All vehicles that could be used to move people and material and all vehicles used directly in an attack.
> - *Accommodation*. All lodgings (apartments, hotels, etc.) used by people who might be involved in attack.
> - *Sustenance*. All consumption supplies, notably food and medicine, used by people who might be involved in an attack.
>
> *Communications* .
>
> *All channels used by people involved in an attack to exchange information. We include in the definition of* channels *both the people who are communicating with each other and what modes they are using (phone, email, personal meetings.*

(Hollywood et al 2004: 27-28)

Board reports would be an especially important source of *behavioral information*. In a number of places in future chapters, we reference particular tpes of observed behavior as being important indicators of asymmetrical threats. As exmaples, we note how repeated videotaping of buildings at a level of detail virtually never done by tourists may indicate that people are **casing** those buildings. Similarly, we describe how people carrying around large numbers of cell hpones and pagers outisde of the buildings (so they can use each phone or pages only once, then discard it) may be members of terror groups planning an attack against the buildings. Such observations would enter ASAP through board posts from alert police and security guards; ASAP would not analyze hundreds of millions of cel-phone purchase records. (Hollywood et al 2004: 30)

These examples are vivid. And this also explains what is meant by *casing* behaviour.

3.8.5 On toleration (2012-08-14 12:28)

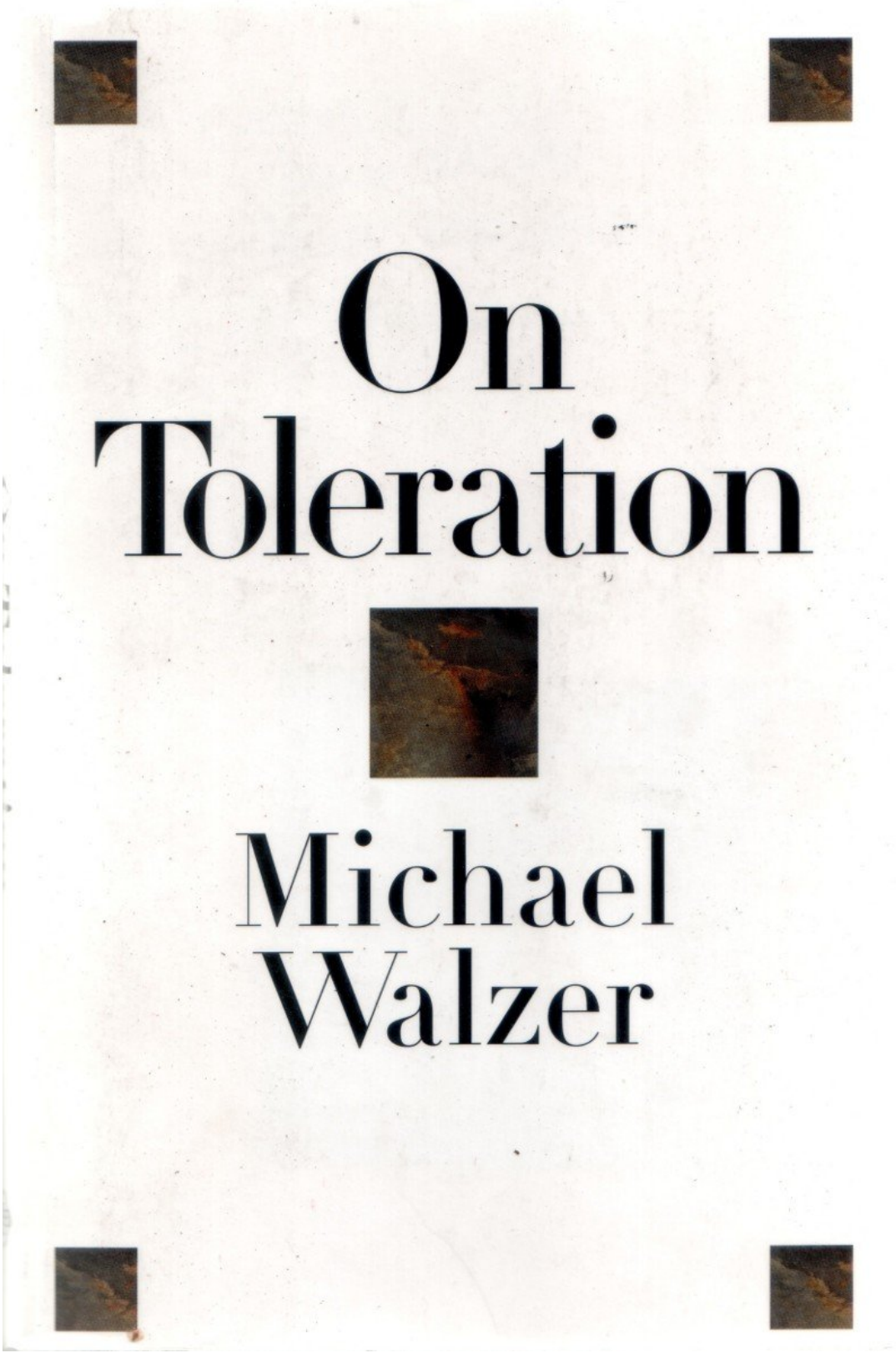

AutorWalzer, MichaelPealkiri**On toleration / Michael Walzer**IlmunudNew Haven ; London : Yale University Press, 1997Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1090117 S1*estViideWalzer, Michael 1997. *On toleration*. New Haven; London: Yale University Press.

> Always begin negatively, a former teacher once instructed me. Tell your readers what you are not going to do; it will relieve their minds, and they will be more inclined to accpet what seems a modest project. (Walzer 1997: 8)

> Understood as an attitude or state of mind, toleration describes a number of possibilities. THe first of these, which reflects the origins of religious toleration in the sixteenth and seventeenth centuries, is simply a resigned acceptance of difference for the sake of peace. People kill one another for years and years, and then, mercifully, exhaustion sets in, and we call this toleration. But we can trace a continuum of more substantive acceptance. A second possible attitude is passice, relazed, benign indifference to difference: "It takes all kinds to make a world." A third follows from a kind of moral stoicism: a principled recognition that the "others" have rights even if they exercise those rights in unattractive ways. A fourth expresses opennes to the others; curiosity; perhaps even respect, a willingness to listen and learn. And, furthest along the continuum, there is the enthusiastic endorsement of difference: an aesthetic endorsement, if difference is taken to represent in cultural form the largeness and diversity of God's creation or of the natural world; or a functional endorsement, if difference is viewed, as in the liberal multiculturalist argument, as a necessary condition of human flourishing, one that offers to individual men and women the choices that make their autonomy meaningful. (Walzer 1997: 10-11)

On this scale, Yuri Lotman can easily be placed in the furthest end of the continuum where *heterogeneity* and multiplicity of life-styles (codes, languages, texts, etc.) are endorsed and intertwined.

> Visible prosperity is certain to put a national minority, especially a new national minority, at risk. Invisible povert, by contrast, brings less danger bur greater misey, making for radical nonrecognition and a kind of automatic, unreflectice discrimination. Consider the "invisible" men and women of minority groups (or lower castes) who provide society's streetcleaners, garbage collectors, dishwashers, hospital orderlies, and so on - whose presence is simply taken for granted and who are rarely looked in the eye or engaged in conversation by members of the majority. (Walzer 1997: 57-58)

Atrocious conditions.

> ...vritually all the tolerated religions aim to restrict individual freedom, which is, for liberals at least, the foundation of the idea. Most religions are organized to control behavior. (Walzer 1997: 71)

Seems valid enough.

> ...civil religion often makes for intolerance in international society by enrouraging parochial pride about life on this side of the border and suscpicion or anziety about life on the other side. Its domestic effects, by contrast, can be benign, because it provides everyone (on this side of the border) with a common basic identity and so makes subsequent differentiation less threatening. (Walzer 1997: 76)

Compare this Rousseau's term to nationalism or patriotism.

3.8.6 The Body in Pain (2012-08-20 01:23)

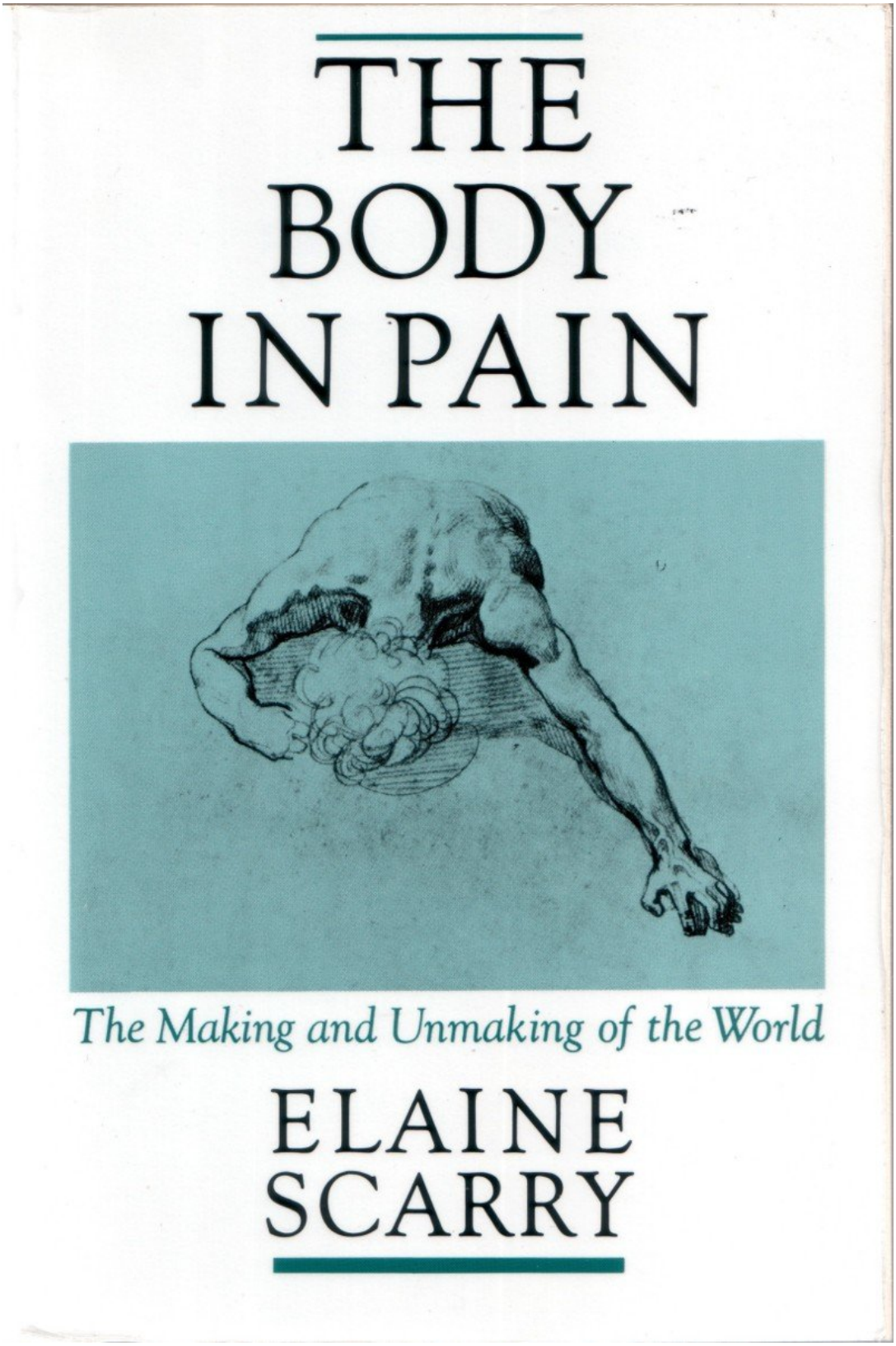

AutorScarry, ElainePealkiri**The body in pain : the making and unmaking of the world / Elaine Scarry**IlmunudOxford ; New York : Oxford University Press, 1985Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1067105 S1*estViideScarry, Elaine 1985. *The body in pain: the making and umaking of the world*. Oxford; New York: Oxford University Press.

INTRODUCTION

> When one hears about another person's physical pain, the events happening within the interior of that person's body may seem to have the remote character of some deep subterranean fact, belonging to an invisible geography that, however portentous, has no reality because it has not yet manifested itself on the visible surface of the earth. Or alternatively, it may seem as distant as the interstellar events referred to by scientists who speak to us mysteriously of not yet detectable intergalactic screams or of "very distant Seyfer galaxies, a class of objects within which violent events of unknown nature occur from time to time." (Scarry 1985: 3-4)

> Physical pain happens, of course, not several miles below our feet or many miles above our heads but within the bodies of persons who inhabit the world through which we each day make our way, and who may at any moment be separated from us by only a space of several inches. The very temptation to invoke analogies to remote cosmologies (and there is a long tradition of such analogies) is itself a sign of pain's triumph, for it achieves its aversiveness in part by bringing about, even within the radius of several feet, this absolute split between one's sense of one's own reality and the reality of other persons. (Scarry 1985: 4)

The metaphorics of pain's inexpressibility and the consequence of pain upon the sense of reality (which can and probably is brought further in the book).

> To witness the moment when pain causes a reversion to the pre-language of cries and groans is to witness the destruction of language; but conversely, to be present when a person moves up out of that pre-language and projects the facts of sentience into speech is almost to have been permitted to be present at the birth of language itself. (Scarry 1985: 6)

This is plainly poetic and would probably make linguists feel all warm and fuzzy inside, despite the cruelty involved in the described phenomena.

> Amnesty International's ability to bring about the cessation of torture depends centrally on its ability to communicate the reality of physical pain to those who are not themselves in pain. When, for example, one receives a letter from Amnesty in the mail, the words of that letter must somehow convey to the reader the aversiveness being experienced inside the body of someone whose country may be far away, whose name can barely be pronounced, and whose ordinary life is unknown except that it is known that the ordinary life has ceased to exist. The language of the letter must also resist and overcome the inherent pressures toward tonal instability: that language must at once be characterized by the greatest possible tact (for the most intimate realm of another human being's body is the implicit or explicit subject) and by thre greatest possible immediacy (for the most crucial fact about pain is *its presentness* and the most crucial fact about torture is that it *is happening*). Tact and immediacy ordinarily work against one another; thus the difficulty of sustaining either tone is compounded by the necessity of sustaining both simultaneously. (Scarry 1985: 9)

This is a vivid example of the difficulties involved in expressing (even more, someone else's) pain. An association can be made between *tact* and *immediacy* here and *manners* and *distance* in Mead (1970: 218).

> *Psychological* suffering, though often difficult for any one person to express, *does* have referential content, *is* susceptible to verbal objectification, and is so habitually depicted in art that, as Thomas Mann's Settembrini reminds us, there is virtually no piece of literature that is *not* about suffering, no piece of literature that does not stand by ready to assist us. The issue of "assistance" is not, of course, a self-evident one: there is always the danger that a fictional character's suffering (whether physical of psychological) will divert our attentnion away from the living sister or uncle who can be helped by our compassion in a way that the fictional character cannot be; there is also the danger that because artists so successfully express suffering, they may themselves collectively come to be thought of as the most authentic class of sufferers, and thus may inadvertently appropriate concern away from others in radical need of assistance. (Scarry 1985: 11)

This concerns dystopic fiction more directly than other valuable remarks gleaned from this book: the psychological pain of the protagonists is readily available, while the existence of physical pain is under question. Some examples do pop into mind: Montag is psychologically suffering under the homogeneity of his society, and Winston is forced to bend bend in the morning and hurt his back.

> Medical researchers also use agency language in their descriptions and map of physiological mechanisms: the term "*trigger* points" (used to indicate the bodily points where pain usually originates or the paths along which it spreads) is an instance. (Scarry 1985: 17)

This is merely a familiar node from medical discourse: trigger-point therapy or something to that effect is what my roommate is interested in.

THE STRUCTURE OF TORTURE: The Conversion of Real Pain into the Fiction of Power

> Torture consists of a primary physical act, the infliction of pain, and a primary verbal act, the interrogation. The first rarely occurs without the second. As is true of the present period, most historical episodes of torture, such as the inquisition, have inevitably included the element of interrogation: the pain is traditionally acompanied by "the Question." Ancient history, too, confirms the insistent coupling; strangers caught by the *yaksha* cults in India, for example, were sacrificed after being subjected to a series of riddles. The connection between the physical act and the verbal act, between body and voice, is often misstated or misunderstood. Although the information sought in an interrogation is almost never credited with being a *just* motive for torture, it is repeatedly credited with being the motive for torture. (Scarry 1985: 28)

The two acts of torture. Here *acts* works also as a theatrical notion.

> Pain and interrogation inevitably occur together in part because the torturer and the prisoner each experience them as opposites. The very question that, within the political pretense, matters so much to the torturer that it occasions his grotesque brutality will matter so little to the prioner experiencing the brutality that he will give the answer. For the torturers, the sheer and simple fact of human agony is made invisible, and the moral fact of inflicting the agony is made neutral by the feigned urgency and significance of the question. For the prisoner, the sheer, simple, overwhelming fact of his agony will make neutral and invisible the significance of any question as well as the significance of the world to which the question refers. Intense pain is world-destroying. In compelling confession, the torturers compel the prisoner to record and objectify the fact that intense pain is world-destroying. It is for this reason that while the content of the prisoner's answer is only sometimes important to the regime, the form of the answer, the fact of his anwering, is always crucial. (Scarry 1985: 29)

The asymmetry of torture.

> As the body breaks down, it becomes increasingly the object of attention, usurping the place of all other objects, so that finally, in very very old and sick people, the world may exist only in a circle two feet out from themselves; the exclusive content of perception and speech may become what was eaten, the problems of excreting, the progress of pains, the comfort or discomfort of a particular chair or bed. Stravinsky once described aging as: "the ever-shrinking perimeter of pleasure." This constantly diminishing world ground is almost a given in representation of old age. (Scarry 1985: 32-33)

The scar[r]y old age.

> In normal contexts, the room, the simplest form of shelter, expresses the most benign potential of human life. It is, on the one hand, an enlargement of the body: it keeps warm and safe the individual it houses in the same way the body encloses and protects the individual within; like the body, its walls put boundaries around the self preventing undifferentiated contact with the world, yet in its windows and doors, crude versions of the sense, it enables the self to move out into the world and allows that world to enter. But while the room is a magnification of the body, it is simultaneously a miniaturization of the world, of civilization. Although its walls, for example, mimic the body's attempt to secure for the individual a stable internal space - stabilizing the temperature so that the body spends less time in this act; stabilizing the nearness of others so that the body can suspend its rigid and wachful postures; acting in these and other ways like the body so that the body can act less like a wall - the walls are also, throughout all this, independent objects, objects which stand apart from and free of the body, objects which realize the human being's impulse to project himself out into a space beyond the boundaries of the body in acts of making, either physical or verbal, that once multiplied, collected, and shared are called civilization. (Scarry 1985: 38-39)

Enlargement of the body is yet another fine term to signify the numerous physical artifacts people use to mediate between the body and the world.

> In torture, the world is reduced to a single room or set of rooms. Called "guest rooms" in Greece and "safe houses" in hilippines, the torture rooms are often given names that acknowledge and call attention to the generous, civilizing impulse normally presnted in the human shelter. They call attention to this impulse only as prelude to announcing its annihilation. The torture room is not just the setting in which the torture occurs; it is not just the space that happens to house the various instruments used for beating and burning and producing electrick shock. It is itself literally converted into another weapon, into an agent of pain. All aspects of the basic structure - walls, ceilings, windows, doors - undergo this conversion. (Scarry 1985: 40)

Remember room 101 in 1984.

> The prisoner's physical world is limited to the room and its contents; no other concrete embodiments of civilization's institutions, though not physically present, are constantly alluded to in the action of torture, and so hover behind and arch over the physical reality of the sealed room. Like the domestic objects, these institutions are unmade by being made weapons. The first is, of course, the trial. In its basic outlines, torture is the inversion of the trial. In its basic outlines, torture is the inversion of the trial, a reversal of cause and effect. While the one studies evidence that may lead to punishment, the other uses punishhment to generate the evidence. (Scarry 1985: 41)

> The ceaseless, self-announcing signal of the body in pain, at once so empty and undifferentiated and so full of blaring adversity, contains not only the feeling "my body hurts" but the feeling "my body hurts me." This part of the pain, like almost all others, is usually invisible to anyone outside the boundaries

> of the sufferer's body, though it sometimes becomes visible when a young child or an animal in the first moments of acute distress takes maddening flight, fleeing from its own body as though it were a part of the environment that could be left behind. If self-hatred, self-alienation, and self-betrayal (as well as the hatred of, alienation from, and betrayal of all that is contained in the self - friends, family, ideas, ideology) were translated out of the psychological realm where it has content and is accessible to language into the unspeakable and contentless realm of physical sensation it would be intense pain. (Scarry 1985: 47)

The pain and self-distance.

> Each source of strenght and delight, each means of moving out into the world or moving the world in to oneself, becomes a means of turning the body, is replaced by rituals of starvation involving either no food or food that nauseates; taste and smell, two whole sensory modes that have emerged to watch over the entry of the world into the body, are systematically abused with burns and cuts to the inside of nose and mouth, and with bug-infested or putrefying substances; normal needs like excretion and special wants like sexuality are made ongoing sources of outrage and repulsion. Even the most small and benign of bodily acts becomes a form of agency. In *The First Circle*, Solzhenitsyn describes how prisoners, while sleeping, were forced to keep their hands outside the blanket, and he writes, "It was a diabolic rule. It is a natural, deep-rooted, unnoticed human habit to hide one's hands while asleep, to hold them against one's body." The prisoner's body - in its physical strenghts, in its sensory powers, in its needs and wants, in its ways of self-delight, and finally even, as here, in its small and moving gestures of friendship toward itself - is, like the prisoner's voice, made a weapon against him, made to betray him on behalf of the enemy, made to be the enemy. (Scarry 1985: 48)

Awful.

> One aspect of great pain - as acknowledged by those who have suffered it from the perspective of psychology, philosophy, and physiology, and, finally, as becomes obvious to common sense alone - is that it is to the individual experiencing it overwhelmingly present, more emphatically real than any other human experience, and yet is almost invisible to anyone else, unfelt, and unknown. Even prolonged, agonized human screams, which press on the hearer's consciousness in something of the same way pain presses on the consciousness of the person hurt, convey only a limited dimension of the sufferer's experience. It may be for this reason that images of the human scream recur fairly often in the visual arts, which for the most part avoid depictions of auditory experience. The very failure to convey the sound makes these representations arresting and accurate; the opening mouth with no sound reaching anyone in the sketches, paintings, or film stills of Grünewald, Stanzione, Munch, Bacom, Bergman, or Eisenstein, a human being so utterly consumed in the act of making a sound that cnanot be heard, coincides with the way in which pain engulfs the one in pain but remains unsensed by anyone else. For the torturer, it is not enough that the prisoner experience pain. Its reality, although already incontestable to the sufferer, must be made equally incontestable to those outside the sufferer. Pain is therefore made visible in the multiple and elaborate processes that evolve in producing it. (Scarry 1985: 51-52)

I can comment little because this knowledge is completely new to me.

> Pain annihilates not only the objects of complex thought and emotion but also the objects of the most elemental acts of perception. It may begin by destroying some intricate and demanding allegiance, but it may end (as is implied in the expression "blind pain") by destroying one's ability simply to see. In torture, this world dissolution, acknowledged in confession, is mimed in the conversion into weapons and resulting cancellation of all parts of the room as well as all parts of the larger world that can be bodied forth in the torturer's action and speech. (Scarry 1985: 54)

THE STRUCTURE OF WAR: The Juxtaposition of Injured Bodies and Unanchored Issues

> It is a consequence of the ease with which power can be mixed with almost any other subject that is can be endlessly unfolded, exfoliated, in strategies and theories that - whether compellingly legitimate or transparently absurd - in their very form, in the very fact of occurring in human speech, increase the claim of power, its representation in the world. In contrast, one of two things is true of pain. Either it remains inarticulare or else the moment it first becomes articulate it silences all else: the moment language bodies forth the reality of pain, it makes all further statements and interpretations seem ludicrous and inappropriate, as hollow as the world content that disappears in the head of the person suffering. (Scarry 1985: 60)

Cf. Power and pain.

> A deeply tactful, compassionate, and careful account of the alterations that occur in human tissue such as the Stocholm International Peace Research Institute's verbal and visual account of the effects of incendiary weapons in Vietnam, Dresden, Hiroshima, or Nagasaki may place the injured body several inches in front of our eyes, hold the light up to the injured flesh, and keep steady the reader's head so that he cannot turn away. In their attempt to bring about the elimination of such weapons (weapons may be differentiated not by whether or not they injure, nor even by their final extremity of damage since most kill, but by the intensity and duration of suffering before death), such descriptions are crucial; for although in understanding the nature of war the agonized injury of the small Vietnamese girl's burned face and burned off arms - or later her look of terror as she sees in the reflecting surface of window, river, or imported spoon the obliteration of her features - must be multiplied over the thousands and millions of inhabitants of different countries, injury must at some point be understood individually because pain, like all forms of sentience, is experienced within, "happens" within, the body of the individual. Such a study may not, however, specify whether such injury was the intent or accidental effect of the bombing, whether it was within or wholly outside the view of the chemist or corporation who discovered and marketed napalm, and, most important, whether the populations who consented to war consented to this or to something else. (Scarry 1985: 65)

Harsh.

> Although a weapon is an extension of the human body (as is acknowledged in their collective designation as "arms), it is instead the human body that becomes in this vocabulary an extension of the weapon. A nineteen-year-old holding a pistol has an arm that is three and a half feet from his shoulder to the tip of his weapon (if the weapon is firing, his reach changes from three and a half feet to five hundred yards). The first three feet are sentient tissue; the last half foot is nonsentient material. (Scarry 1985: 67)

Body-extensions: the border between sentient tissue and nonsentient material.

> With the exception of periodic boy dounts or "kill ratios," the intricacies and complications of the massive geographical interactions between two armies of oppising nations tend to be represented without frequent reference to the actual injuries occurring to the hundreds of thousands of soldiers involved: the movements and actions of the armies are emptied of human content and occur as a rarefied choreography of disembodied events. But the quality of abstraction and, above all, the apparent distance of these events from the realm of human pain cannot in any simple way be attributed to the categorical evacuation of the body from the text; for the body, exiled in its ordinary form, is allowed to reenter in an only slightly unexpected place. Each of the two armies periodically becomes a single combatant, with the real human body's elemental duality of being at once capable of inflicting injury and of receiving it. (Scarry 1985: 70)

Real human pain in war.

> In the first of these, the injuries and deaths and damage are referred to as a "by-product" of war: the term is usually preceded by an adjective ("terrible by-product," "necessary by-product," "acceptably by-product," "inevitable by-product," "unacceptable by-product"); which one appears in a given instance is determined by the particular argument that is being made. But if injury is designated "the by-product," what is the product? Injury is the thing every exhausting piece of strategy and every single weapon is designed to bring into being: it is not something inadvertently produced on the way to producing something else but is the relentless object of all military activity. (Scarry 1985: 72-73)

The argument is solid: injury is the main product of weapons.

> In other words, in consenting to enter into war, the participants enter into a structure that is a self-cancelling duality They enter into a formal duality, but one understood by all to be temporal and intolerable, a formal duality that, by the very force of its relentless insistence on doubleness, provides the means for eliminating and replacing itself by the condition of singularity (since in the end it will hav elegitimized one side's right to determine the nature of central issues). A first major attribute here is the transition, at the moment of the entry into war, from the condition of multiplicity to the condition of the binary; a second attribute is the transition, at the moment of ending the war, from the condition of the binary to the condition of the unitary. There are, for example, in the opening moments of war, no longer the diffuse fice hundred million persons, projects, and concerns that existed immediately prior to war's opening, because those five hundred million separate identities have suddenly crystallized into *two* discrete identities, Russian and American... (Scarry 1985: 87-88)

cf. svoi and chusoi.

> War involves, of course, thousands of other skills (making eapons, mining fuel, raising food, tending the sick); but however much each contributes to the outcome, no one of these is the basis of the contest; that is, no one of them is what injuring is, the means of identifying a winner and a loser. (Scarry 1985: 89)

This is why injuring is the main goal of the war as a contest.

> War destroys persons, material culture, and elements of consciousness (or interior culture): the third in this triad must in the benign form of contest also be destroyed, even if the first two are left intact. The losing country must erase part of the slate and begin to re-imagine itself, re-believe in, re-understand, re-experience itself as an intact entity, but one not having some of the territorial or ideological attributes it had formerly (including sometimes its very name or its form of government). (Scarry 1985: 92-93)

Re-creation of the losing state.

> ...a military contest differs from other contests in that its outcome carries the power of its own enforcement; the winner may enact its issues because the loser does not have the power to reinitiate the battle, does not have the option further *to contest* the issues or *to contest* the nature of the contest or its outcome or the political consequences of that outcome. Thus injuring as the activity on which a contest is based not only designates a winner and a loser and in so doing brings about the cessation of its own activity (a description that would so far apply to most contests), but also (unlike other contests) ensures that one of the two participants will no longer have the ability to again perform the activity. (Scarry 1985: 96)

The author takes her sweet time to get to this argument, but it finally arrives.

> The extent to which in ordinary peacetime activity the nation-state resides unnoticed in the intricate recesses of personhood, penetrates the deepest layers of consciousness, and manifests itself in the body itself is hard to assess; for it seems at any given moment "hardly" there, yet seems at many moments, however hardly, *there* in the metabolic mysteries of the body's hunger for culturally stipulated forms of food and drink, the external objects one is willing habitually to put into oneself; *hardly* there but *there* in the learned postures, gestures, gait, the ease or reluctance with which it breaks into a smile; *there* in the regional accent, the disposition of the tongue, mouth, and throat, the elaborate and intricate play of small muscles that may also be echoed and magnified throughout the whole body, as when a man moves across the room, there radiates across his shoulder, head, hips, legs, and arms the history of his early boydhood years of life in Georgia and his young adolescence in Manhattan.
>
> The presence of learned culture in the body is sometimes described as an imposition originating from without: the words "polis" and "polite" are, as Pierre Bourdieu reminds us, etymologically related, and "the concessions of polteness always contain political concessions." But it must at least in part be seen as originating in the body, attributes to the refusal of the body to disown its own early circumstances, its mute and often beautiful insistence on absorbing into its rhythms and postures the signs that it inhabits a particular space at a particular time. The human animal is in its early years "civilized," learns to stand upright, to walk, to wave and signal, to listen, to speak, and the general "civilizing" process takes place within particular "civil" realms, a particular hemisphere, a particular nation, a particular state, a particular region. Whether the body's loyalty to these polticial realms is more accurately identified as residing in one fragile gesture or in a thousand, it is likely to be deeply and permanently there, more permanently there, less easily shed, than those disembodied forms of patriotism that exist in verbal habits or in thoughts about one's national identity. The political identity of the body is usually learned unconsciously, effortlessly, and very early - it is said that within a few months of life British infants have learned to hold their eyebrows in a raised position. So, too, it may be the last form of patriotism to be lost; studies of third and fourth generation immigrants in the United States show that long after all other cultural habits (language, narratices, celebrations of festival days) have been lost or disowned, culturally stipulated expressions of physical pain remain and differentiate Irish-American, Jewish-American, or Italian-American.
>
> What is "remembered" in the body is well remembered. When a fifteen-year-old girl climbs off her bike and climbs back on at twenty-five, it may seem only the ten year interval that her body has forgotten, so effortlessly is the return to mastery - her body, however slender, hovering wide over the thin silver spin of the narrow wheels. So, too, her fingers placed down on piano keys may recover a lost song that was not available to her auditoy memory and seemed to come into being in her fingertips themselves, coming out of them after the first two or three faltering notes with ease, as though it were only another form of breathing. Even these nearly "apolitical" examples are not wholly apolitical, for at the very least there is registered in her body the fact that she lives in a culturally stipulated time (after the invention of bicycles and pianos) and place (a land where these objects are available to the general population rather than to the elite alone, for she is not a princess); someone from an earlier century or from a country without material objects might think - hearing the description of a girl gliding over the ground on round wings, her fingers fanning into ivory shafts that make music as they move - that it was an angel or a goddess that was being described. There exist, of course, forms of bodily memory that are anterior to, deeper than, and in ordinary peacetime contexts beyond the reach of culture. The body's self-immunizing antibody system is sometimes described as a memory system: the body, having once encountered certain foreign bodies, will the next time recognize, remember, and release its own defenses. So, too, within genetic research, the DNA and RNA mechanisms for self-replication are together understood as a form of bodily memory.
>
> What is remembered in the body is well remembered. It is not possible to compel a person to unlearn the riding of a bike, or to take out the knowledge of a song residing in the fingertips, or to undo the memory of antibodies or self-replication without directly entering, altering, injuring the body itself. So, too,

> the political identity of the body is not easily changed: if another flag is placed in front of British eyes, it will be looked away from with eyes looking out from under eyebrows held high. To the extent that the body is political, it tends to be unalterably political and thus acquires and apparent *apolitical* character precisely by being unsusceptible to, beyond the reach of, any *new* political imposition. It is not surprising, for example, that China's national birth control goals have not been easily accepted, "embodied," by the residents of Guangdon Province, where the seven-thousand-year-old feudal philosophy of child-bearing often makes ineffective the verbal advocacy of one-child-to-a-couple, even after ten visits, twenty visits, or a hundred visits to the couple from family planners, as well as pledge programs, the promise of bonuses to couples who comply, and the threat of forms of deprivation to erring couples, such as taking away a sewing machine or other important tool from the family household. If a new political philosophy is to be absorbed by a country's population, it is best introduced to those who have not yet aborbed the old philosophy: that is, it is most easily learned by the country's children, whether the shift is in the direction of radical justice (the teaching of racial equality to United States children through school integration) or instead in the direction of radical injustice (the teaching of racial hatred to Gernal children in the Hitler Youth Corps). As Bourdieu writes of even the passing on of cultural "manners" from one generation to the next, "The principles em-bodied in this way are placed beyond the grasp of consciousness, and hence cannot be touched by voluntary, deliberate, transformation, cannot even be made explicit; nothing seems more ineffable, more incommunicable, more inimitable, and therefore, more previous, than the values given body, *made* body by the transformation achieved by the hidden pedagogy, capable of instilling a whole cosmology, an ethic, a metaphysic, a political philosophy, through injunctions as insignificant as 'stand up straight' or 'don't hold your knife in your left hand.' (Scarry 1985: 108-111)

Quoted at extreme lenght because this is where Scarry touches nonverbal behaviour.

> It may be that the degree to which body and state are interwoven with one another can be most quickly appreciated by noticing the most obvious and ongoing manifestation of that relation such as the fact that one's citizenship ordinarily entails physical *presence* within the boundaries of that country, a relation between body and state that can be overlooked by being too obvious. Or it may instead be that it can be appreciated by noticing almost random instances of the intricate and specific locations of contact between them. In the United States law of torts, for example, rulings about product liabilities first began with objects that entered the human body (food, drink) or where directly applied to the body's surface (cosmetics, soap) before being extended to objects in less immediate relation to the body (the containers for the food; the lights in a shopping market parking lot there to assure vision and visibility to the shoppers). (Scarry 1985: 111)

This obvious dimension is apparently the most interesting, merely because it is so often overlooked.

> In his study of the technologicla changes in warfare over the course of civilization, for example, William McNeill finds the creation of the modern army in the seventeenth century "as remarkable in its way as the birth of science or any other breakthrough of that age." and lists as a major effect of drill - the rhythmic movement of marching in step with many men or of firing a gun by following a precise series of forty-two successive acts performed identically by all participants - the disappearance from the soldier's body of the signs of a particular region or country: "the psychic force of drill and new routine was such as to make a recruit's origins and previous experience largely irrelevant to his behavior as a soldier." Such drills and routines, like fundamental strategic concepts, tend to become international and thus to become shared by the two nations in any war. (Scarry 1985: 118)

Aside from modern military being invented in the eighteenth century (according to G. H. Mead), this quote notes the homogenization of the training process.

To Kill. It has often been observed that war is exceptional in human experience for sanctioning the act of killing, the act that all nations regard in peacetime as "criminal." This accurate observation acknowledges that the act of killing, motivated by care "for the nation," is a deconstruction of the state as it ordinarily manifests itself in the body. That is, in consenting to kill, he consents to perform (for the country) the act that would in peacetime expose his unpoliticalness and place him outside the moral space of the nation. What in killing he does is to wrench around his most fundamental sanctions about how person can be touched; he divests himself of civilization, decivilizes himself, reverses not just an "idea" or "belief" but a learned and deeply embodied set of physical impulses and gestures regarding his relation to any other person's body. He undoes the learning in his body as radically as he would if he were suddenly required to abandon the upright posture and move on four limbs as in his pre-civilized infancy. He consents to "unmake" himself, deconstruct himself, empty himself of civil content "for his country." That this is actually done "for his country" is not being questioned here, and certainly it is not being made light of. All that is being said is that *that it is for his country* (for civilization, for his country's vreison of civilization) is not visibly *interior* to the act itself, it is not interior to the embodid gestures he performs. When during peacetime he touches gently his neighbor, or keeps a five-inch space between himself and an acquaintance encountered on the street, one can "see" civilization inside the gesture and postures themselves, see it literally residing within him, as will be especially apparent if one then observes his restraint when he comesupon someone he deeply dislikes and avoids him rather than shattering him. He need not look up from any of these three acts and specify that this is for civilization, for to do so would be superfluous. Because his act of killing does not itself contain civilization in its interior, the fact that it is being done for a particular civilization, the referent for his act, is re-established and carried by the appended assertion (either verbal or materialized as in the uniform), "for my country." (Scarry 1985: 121-122)

Killing for the country, civilization, and personal space as civilized conduct.

Although it is the unanchoredness of the *exterior* framing issues that is of crucial importance here, it should also be recalled that all forms of language *within* the interior of war tend to have this same unanchored quality. The utter derealization of verbal meaning occurring there, the presence of fictions or, more drastically, "lies" has often been commented on. Strategy, to begin with just one major form of language interior to war, does not simply entail lies but is essentially and centrally a verbal act of lying - the goal of every strategic design is to actively withhold meaning from the opponent, as is persuasively summarized in Stonewall Jackson's strategic motto, "Mystify. Mislead. Surprise." The enemy must believe you are telling the truth when you are lying and, equally important, must believe you are lying when you are telling the truth. Strategy, or military language, is a large phenomenon itself made up of many smaller parts, many of which have rubrics that actively announce the purpose of withholding meaning. *Codes*, for example, are attempts to make meaning irrecoverable, or, at the very least, to embed that meaning in multiple tiers of arbitrarily sequenced signs in order to divert the opponent's energies into hours of incomprehension. In *camouflage*, the principle ofl ying is carried forward into the materialized self-expression of clothing, shelter, and other structures: you wear what you wear because the enemy must think you are not there when you are there; or must believe to have seen you toward the east when you are coming from the west. Camouflage also works in language: tanks, as Liddell Hart points out, were originally christened "tanks" to verbally camouflage them as "cisterns" until their first use in World War I (What are all those things? Tanks.). The rubric, *bluffing*, also makes visible the centraility of verbal fictions. In surprise or unanticipated injuring, the opponent must perceive your immediate power over them as much less than or much more distant that it actually is; conversely, in anticipatory injuring (when one side brings about surrender without the reciprocal injuring of battle) the opponent is often made to believe that your capacity to injure is much greater than or more proximate than it actually is. The crucial place of "cunning" and "deceit" in military strategy is acknowledged throuhout Clausewitz's *On War*, and Napoloen specified as the single most important act in achieving victory, the severing of the opponent's lines of communication. (Scarry 1985: 133)

Lying, codes, camouflage, bluffing, etc. in war.

> As has been suggester earlier, and as will be elaborated as some lenght in later chapters, in benign forms of creation, a bodily attribute is projected into the artifact (a fiction, a made thing), which essentially takes over the work of the body, thereby freeing the embodies person of discomfort and thus enabling him to enter a larger realm of self-extention. The chair, for example, mimes the spine, takes over its work, freeing the person of the constant distress of moving through many small body postures, empties his mind of absorption with the pain in his back, enabling him instead to attend to the clay bowl he is making or to listen to the conversation of a friend. In torture the opposite takes place. Rather than relieve the body of discomfort, extreme pain is inflicted; rather than enabling the person's movement out of the boundaries of the body into the shared realm of extension, it instead brings out of the boundaries of the body into the shared realm of extension, it instead brings about a continual contraction and collapse of the contents of world-consciousness; rather than "making objects that relieve pain" it deconstructs already existing objects in order to inflict pain. It at once reverses and itself apes the benign process of imaginative making, for the pain becomes the intermediate "artifact," the"*produced*" bodily condition whose attributes are themselves projected out onto and become attributes of the regime's power. If these two radically antithetical events are taken as models for the structure of creation on the other, then it is clear that war belongs on the same ground as torture, for here, too, what is "produced" is physical distress and bodily alteration rather than an artifact that eliminates pain; war requires the contraction of the contents of world-consciousness (as the prisoner's mind is filled with bodily pain, so the soldier's mind is obsessively filled with the bodily events of dying and killing); it also requires that attributes of the hurt body be separated from the body and projected onto constructs. (Scarry 1985: 144-145)

Pain and objects; war compared to torture.

> It might be argued that even in conventional war, the "agents" of the war are the "kings and cabinets," rather than the populations, of the disputing countries: Rousseau, for example, is one of many who have argued this; and the existence of compulsory "draft" has been interpreted as eliminating the act of willed participation. By comparison with nuclear war, however, this assertion is simply untrue; for if there theoretically exist a hundred degrees of consent, in nuclear war the level is zero while in conventional war it may fluctuate between, for example, eighty-eight and one hundred. Let us say, that in World War I an American boy has been drafted into the war and that although unsure of himself, he chooses to go, rather than be jailed or go into hiding. Though a constrained act, some level of consent has occurred. He now goes to his job to announce his departure, gets his papers in order, says goodbye to his friends, and in particular, his sister Margaret. With each of these small acts, his level of consent and participation is growing. He walks to the ship, he picks up a gun, he puts on a uniform, not once, but each morning, day after day, he reputs it on, renewing each time his act of consent. He could have, on the first day, refused to go; or he could now on the three hundredth day, feign injury or appendicitis and so, for a time, exept himself from further combat; he may stay on the front and fire at the enemy, or stay on the front and fire straight up into the air. His own authoring of his embodied participation did not just occur on the first day but on the third, the fortieth, the five hundredth; and for this reason government leaders, military commanders, and comrades will work to sustain his "consent," keep high his morale, over endless days. His fundamental relation between body and belief takes many degrees and radiates out over thousands of small acts. Perhaps the issue "for which" he risks his body is not the same as the government's issue: he may contribute his body to substantiate an idea of courage he has, or an understanding of ambition, or a world safe for democracy; but he will have some belief for which he performs the work he performs, daily rectifying its importance. (Scarry 1985: 153)

Compulsory draft and the micro-consent involved in participating in it.

> Far more than any other intentional state, work approximates the framing events of pain and the imagination, for it consists of both an extremely embodied physical act (an act which, even in nonphysical labor, engages the whole psyche) and of an object that was not previously in the world, a fishing net or piece of lace where there had been none, or a mended net or repaired race curtain where there had been only a torn approximation, or a sentence or a paragraph or a poem where there had been silence. Work and its "work" (or work and its object, its artifact) are the names that are given to the phenomena of pain and the imagination as they begin to move from being a self-contained loop within the body to becoming the equivalent loop now projected into the external world. It is through this movement out into the world that the extreme privacy of the occurrence (both pain and imagining are invisible to anyone outside the boundaries of the person's body) begins to be sharable, that sentience becomes social and thus acquires its distinctly human form. (Scarry 1985: 170)

Work or labor defined.

> The weapon and the tool seem at moments indistinguishable, for they may each reside in a single physical object (even the clenched fist of a human hand may be either a weapon or a tool), and may be quickly transformed back and forth, now into the one, now into the other. At the same time, however, a gulf of meaning, intention, connotation, and tone separates them. If one holds the two side by side in front of the mind - a hand (as weapon) and a hand (as tool), a knife (weapon) and a knife (tool), a hammer and a hammer, an ax and an az - it is then clear that what differentiates them is not the object itself but the surface on which they fall. Whaht we call a "weapon" when it acts on a sentient surface we call a "tool" when it acts on a nonsentient surface. The hand that pounds a human face is a weapon and the hand that pounds the dough for bread or the clay for bowl is a tool. The knife that enters the cow or the horse is a weapon and the knife that cuts through the no longer alive meat at dinner is a tool. The ax that cuts through the no longer alive meat at dinner is a tool. The ax that cuts through the back of a wolf is a weapon and the ax that cuts through a tree is a tool. The hammer that hammers a man to a cross is a weapon and the hammer used to construct the cross itself is a tool. (Scarry 1985: 173)

It is intresting that the gulf that separates a weapon and a tool (meaning, intention, connotation, adn tone) is a semiotic phenomenon.

THE STRUCTURE OF BELIEF AND ITS MODULATION INTO MATERIAL MAKING: Body and Voice in the Judeo-Christian Scruptures and the Writings of Marx

> That sentient beings move around in an external space where their sentience is objectified means their bodies themselves are changed. That this is an actual physical alteration can be better grasped after turning for a moment to more graphic instances of bodily recreation. Perhaps the single most striking formulation occurs in Frederick Engels's essay, "The Part Played by Labour in the Transition from Ape to Man." His provocative essay is now understood to be in some of its arguments much more contestable. Engel's speculation that the crucial location of the transition from ape to man had been in the hand, the organ of making, rather than in the skull, the attendant of the organ of thinking, has after many years been confirmed by the discoveries of anthropologists. Steven Jay Gould calls attention to the fact that the scientific search for the "missing link" was for a long time subverted by the search for the wrong body part (skull rather than hand), a mistake itself arising from a faulty (and, according to Gould, ideologically stipulated) emphasis on man-as-intellect rather than on man-as-creator, man-as-maker, or man-as-worker. Engels also introduced into the essay the idea that the hand is itself an artifact, gradually altered by its own activity of alterint the external world. He writes, "Before the first flint was fashioned into a knife by human hands, a period of time must have elapsed in comparison with which the historical time known to us appears insignificant," and he then continues: "Thus the hand is not only the organ of labour, *it is also the product of labour*. Labour, adaption to ever new operations, the inheritance of muscles, ligaments,

> and, over long periods of time, bones that had undergone special development and the ever-renewed employment of this inherited finesse in new, more and more complicated operations, have given the human hand the high degree of perfection." (Scarry 1985: 252-253)

Silvi Tenjes would most likely agree with this. Although hers is the transition from a gestural animal to a *homo loquens*, the emphasis on hands is the same.

> THe tone of Marx's description of the elementary site is much steadier precisely because his critique of the imagination and his political critique are here not running at cross purposes. This is not to say that such descriptions are outside his political argument: that the land, the tool, adn the material object are all three artifacts into which the maker's body is extended and with which the maker's body exists in an original integrity is the perception that stands at the very center of his revelations about the operations of the imagination but simultaneously becomes the basis for his explanation of why the maker's later separation from these sites of self-extension leave him in the midst of his activity of making with control over only one isolated element of that extended action, his own labor. it is the identification of the materials of earth as "a prolongation" of the worker's body that leads Marx to designate "private property" as a key problem for civilization: through private property, the maker is separated from the materials of earth, from the inorganic prolongation of his own acticity, and therefore enters into the processes of artifice as one who cannot sell what he makes (caots, bricks) but can only sell his own now truncated activity of making. Even his choice to sell or not to sell that lone activity is eliminated with the emergence of laws prohibiting strikes. Thus the disturbingly graphic concept of the severing of the worker from his own extended body becomes central to *Capital*, though it usually occurs in the more abstract phrasing of "the separation of the worker from the means of production" and as a difference between the capacity to "sell the products of labour" and to sell "labour power". (Scarry 1985: 250)

The relationship of bodily extensions and *capital*, the marxist concept of labour power, etc.

> If one compares the living human body with the altered surrogate of the body residing in the material artifact, one can say that the second almost always has this advantage over the first: human beings can direct the changes the second undergoes much easily than they can the first. Two versions of the body stand side by side and the one is in its susceptibility to control an improved version of the other. The chair (which assists the work of the skeleton and compensates for its inadequacies) can over centuries be continually reconceived, redesigned, improved, and repaired (in both its form and its material) much more easily than the skeleton itslef can be internally reconceived, despite the fact that the continual modification of the chair ultimately climaz in, and thus may be seen as rehearsals for, civilization's direct intervention into and modification of the skeleton itself. Even before the climactic moment of medical miracle, the redesign of the chair allows the benefits of "repairing the live body" to accrue to the body without jeopardizing the body by making it subject to the not yet perfected powers of invention. So, too, to return to the body location of greatest interest to Marx and Engels, the hand may itself be altered, redesigned, repaired throuh, for example, an asbestos glove (allowing the hand to act on materials as though it were indifferent to temperature of 500°), a baseball mitt (allowing the hand to receive continual concussion as though immune to concussion), a scythe (magnifying the scale and cutting action of the cupped hand many times over), a pencil (endowing the hand with a voice that has more permanence than the speaking voice, and relieving communication of the requirement that speaker and listener be physically present in the same space), and so on, through hundreds of other objects. The natural hand (burnable, breakable, small, and silent) now becomes the artifact-hand (unburnable, unbreakable, large, and endlessly vocal). (Scarry 1985: 254)

A remarkable description of how the hand can be improved by material artifice.

> The difficulty in articulating the meaning of the word "model" is perhaps matched by the difficulty in articulating the meaning of the phrase "departure from the model." (Scarry 1985: 257)

This sentence expresses with staggering brevity what I thought about Tanel Pern's report on models.

THE INTERIOR STRUCTURE OF THE ARTIFACT

> Political power - as is widely recognized and as has been periodically noticed throughout this book - entails the power of self-description. The mistaken descriptions cited above are in each instance articulated either by or on behalf of those who are directly inflicting, or actively permitting the infliction of, bodily hurt. But the failure to recognize what is occurring inside a concussive situation cannot be simply explained in terms of who controls the sources of description, for an observer may stand *safely* outside the space controlled and described by the torturer, by the proponents of a particular war, by the priest of an angry God, or by a temporally distant ruling class. Our susceptibility to the prevailing description must in part be attributed to the instability of perception itself: the dissolution of one's own powers of description contributes to the seductiveness of any existing description. (Scarry 1985: 279)

This hits very close to home, as self-description is one of the prime notions of the TMS. Its relation to political power has, I think, already been noticed by Andreas Ventsel.

> Only a small fraction of Freud's work can be summarized in terms of the projected shapes of phallus and womb, whereas almost all of it can be summarized in terms of the projection of sentient *desire*: it is the presence of complex structures of desire that he has taught us to recognize in dreams, in externalized patterns of family and civic behavior, in the art works of Sophocles and da Vinci, in the materialized and verbalized products of civilization. Similarly, Marx's writings - in which the shape of hand and back have, if only implicitly, something of the same primacy that phallus and womb have in the writings of Freud - must be centrally described in terms of the bodily capacity for *labor*: he teaches us to recognize human labor in successive circles of self-extension, from its obvious presence in a single, individually crafted objects, to its less obvious, because more collectice, presence in money, and so on out through increasingly sublimated economic and ideological structures. Because Freud and Marx are generally recognized as the two cultural philosophers of greatest importance to the modern world, it is appropriate to notice that the work of each has been primarily devoted to making an embodied attribute (desire, labor) the recoverable referent of the freestanding structures of civilization that are their materialized counterparts. (Scarry 1985: 284)

The most general abstracts of Freud and Marx.

> When, as in old mythologies or religions, nonsentient objects such as rocks or rivers or statues or images of gods are themselves spoken about as though they were sentient (or alternatively, themselves endowed with the power of sentient speech) this is called "nimism." Again, when poets or painters perform the same act of animation, it is called "pathetic fallacy." But as will every gradually become apparent here, to dismiss this phenomenon as mistake or fallacy is very possibly to miss the important relevation about creation exposed there. The habit of poets and ancient dreamers to project their own aliveness onto nonalive things itself suggests that *it is* the basic work of creation to bring about this very projection of aliveness; in other words, while the poet pretends or wishes that the inert external world had his or her own capacity for sentient awareness, civilization works to make this so. What in the poet is recognizable as a fiction is in civilization works to make this so. What in the poet is recognizable as a fiction is in civilization unrecognizable because it has come true. (Scarry 1985: 286)

Animism, beautifully expressed.

> A clock or watch, as though it were itself sentient, as though it knew from the inside the tendency of individual sentient creatures to become engulfed in their own private bodily rhythms, and simultaneously knew of their acute and frustrated desire to be on a shared rhythm with other sentient creatures, will only then empower them to coordinate their activities, to meet for a meal, to meet to be schooled, to meet to be healed, after which the clock can be turned to the wall and the watch can be taken off, for these objects also incorporate into their (sed-asidable) designs an awareness of sentient distress at having to live exclusively on shared time. (Scarry 1985: 288)

 # Don't clock me in.

> ...a woman imprisoned under a hostile regime in Chile once clung passionately to a white linen handkerchief slipped to her from another country, for she recognized within the object the collective human salute that is implicit in the very manufacture of such objects; just as this same salute has been recognized by many prisoners of torture who mention (often with an intensity of gratitude that may at first sound puzzling) the solitary blanket or freshly whitewashed walls one day introduced into their midst by the quiet machinations of the International Red Cross. It is almost universally the case in everyday life that the most cherished object is one that has been hand-made by a friend: there is no mystery about this, for the object's material attributes themselves record and memorialize the intensely personal, extraordinary because exclusive, interior feelings of the maker for just this person - This is for you. But anonymous, mass-produced objects contain a collective and equally extraordinary message: Whoever you are, and whether or not I personally like or even know you, in at least this small way, be well. Thus, within the realm of objects, objects-made-for-anyone bear the same relation to objects-made-for-someone that, within the human realm, caritas bears to eros. Whether they reach someone in the extreme conditions of imprisonment or in the benign and ordinary conditions of everyday life, the handkerchief, blanket, and bucket of white paint contain within them the wish for well-being: "Don't cry; be warm; watch now, in a few minutes even these constricting walls will look more spacious." (Scarry 1985: 291-292)

This paragraph touched me on a personal level and inspired to choose a birthday gift for a friend.

NOTES

> To the extent that the body is political, it tends to be unalterably political and thus acquires an apparent *apolitical* character precisely by being unsusceptible to, beyond the reach of, any *new* political imposition. (Scarry 1985: 110)

This point has been made by many people both in fiction and nonfiction. For example, the immunity of the body to the state, even when all other aspects of personhood have become alterable, is persistently visible in the plays of Bertolt Brecht whose characters, even when they have surrendered all aspects of consciousness to some political entity outside themselves, continue to have bodies incapable of taking orders. "Stop limping," shouts a segreant to an otherwise obedient private moving over the mountains of *Caucasian Chalk Circle*, "I order you to stop limping!" - an order that is unsuccessful. So, to, in the more uniformly harsh idiom of *A Man's A Man*, where the military chracters are interchangeable in name, uniform, and verbal acts of self-nullification (a character named Galy Gay becomes a character named Jeriah Jip and then a character named Bloody Five), the body continues to be (from the point of view of a perfect military utopia) grotesquely individuating: Jeriaj Jip is recognizable by his vomit, Bloody Five by his uncontrollable erections, Galy Gay by his large appetite for food. These bodily attributes remain outside the sphere that can be remade by the military, and preserve the fact that there are three discrete individuals involved.
So, too, physical pain, either naturally occuring of self-inflicted, is often represented as an individual's last hold on personal identity before the surrender to an external force or system: a girl in Ionesco's *The Lesson* has only the blaring pain of a toothache to make possible the act of resistance to her teacher-dictator, just as in popular movies like *Ipress File* or *Thirty-Six Hours*, it is again physical pain - the gash of a nail in one case, a small paper cut in the other

- that makes resistance possible. Of course, if the state itself inflicts and controls the pain, as in torture and war, it then controls the body as well as all aspects of consciousness.
What is represented in literature is especially important insofar as it reflects what actually occurs in historical reality where the loyalty of the body to its own impulses and origins is even more hauntingly visible. Bruno Bettelheim, for example, descibed a solitary movement of resistance at one of the concentration camps when a German guard recognized in a line of women entering the showers a woman who had been a dancer. He ordered her to step out of the line and dance for him. She did so, and as she moved into the habitual bodily rhythms and movements from which she had been cut off, she became reacquainted with the person (herself) from whom she had lost contact; recalling herself in her own mimesis of herself, she remembered who she was, danced up to the officer, moved her hand with grace for his gun, took it, and shot him. Though she was of course herself moments later killed, the story is cited by Bettelheim because of the courage displayed there, and because it constituted an exceptional moment of resistance, an exceptional precisely because for the most part the human body was so successfully appropriated by the state in the camps. It is not coincidental that the most precious survival advice Bettelheim himself received in the camps was to retain as much control over his body as possible, by determining the time of day in which he would take food into his mouth (or even cloth, anything that would allow the mime of chewing food and permitting the entry of the external world into the body), and so also the time of day given to excretion, preserving by these apparently modest acts his own autonomy over an intimate sphere beyond the reach of the state (*The Informed Heart: Autonomy in a Mass Age* [New York: Free Press, 1960] [GB], 264, 265, 132, 147, 148) (Scarry 1985: 346-347)

- Michael Walzer, *Just and Unjust Wars: A Moral Argument With Historical Illustrations* (New York: Basic, 1977, 24. TÜR

- Carl von Clausewitz, *On War*, ed. and trans. Michael Howard and Peter Paret, commentary Bernard Brodie (Princeton: Princeton University Press, 1976), 91, 93. TÜR

- Jean-Paul Sartre, *The Psychology of Imagination* (New York: Philosophical Library, 1948), 177-212. TÜR

- Jonathan Miller, *The Body in Question* (Net York: Random, 1978), 208. GB

3.8.7 Freedom and Culture (2012-08-20 20:08)

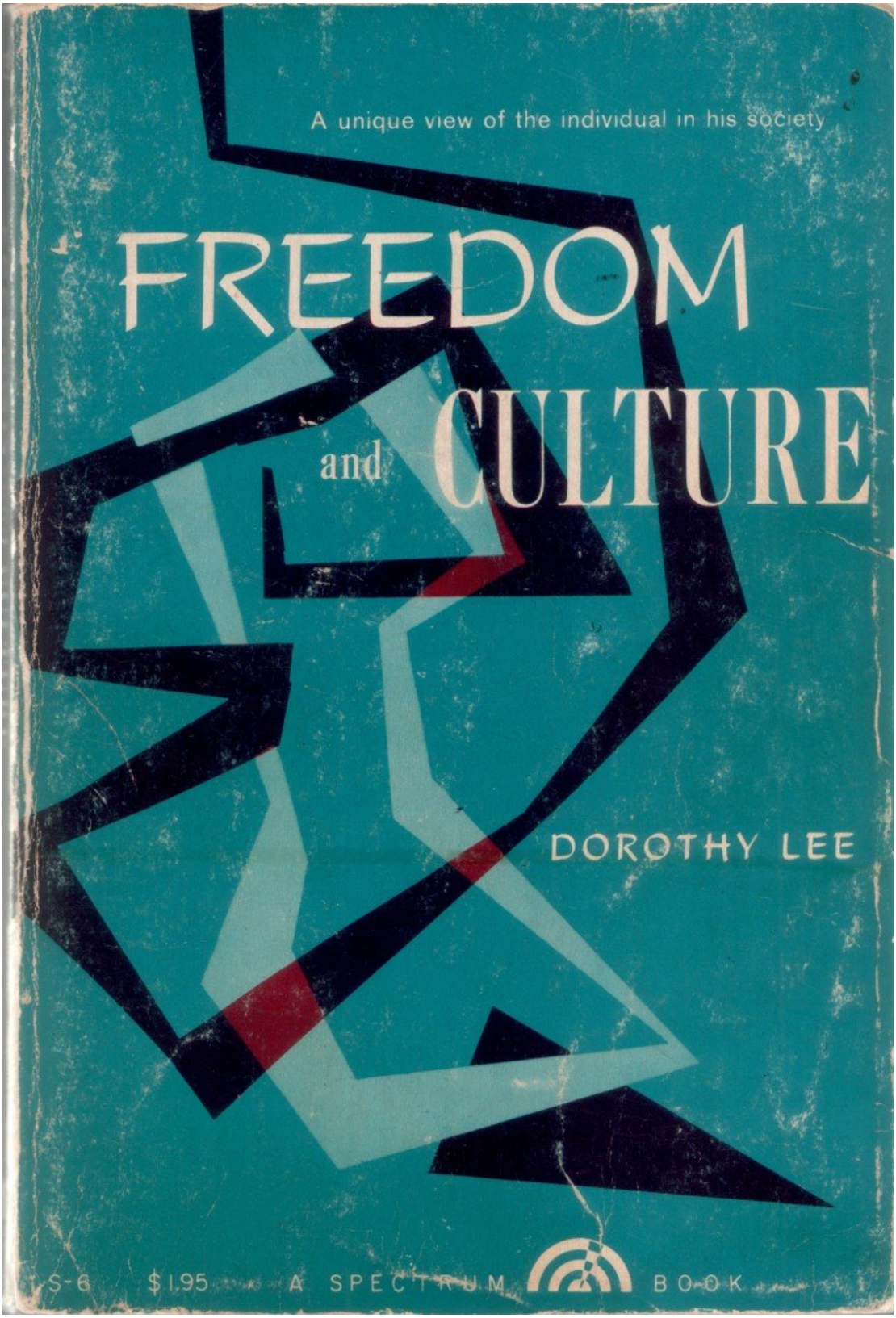

AutorLee, DorothyPealkiri**Freedom and culture / Dorothy Lee**Ilmunud[Hemel Hempstead] : Prentice Hall, [1959]Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1932264 S1*estViideLee, Dorothy 1959. *Freedom and culture*. Hemel Hempstead: Prentice Hall.

> The common theme of the essays in this volume is that **culture is a symbolic system which transforms the physical reality, what is *there*, into experienced reality**. (Lee 1959: 1)

This sounds exactly like something written by Yuri Lotman.

> In cultural behavior, I see a system whereby **the self is related to the universe** - the relevant universe in each case, whether society, nature, the known universe, or ultimate reality. The individual acts within each culturally structured situation would then be expressions of this relatedness. (Lee 1959: 1)

This, on the other hand, sounds like (universal?) hermeneutics. Human relatedness to society and nature are quite familiar (sociosemiotics, biosemiotics). Relatedness to *the known unvierse* raises questions: is *culture* as the whole of human knowledge, meant by this? By *ultimate reality* I take her to mean *physical reality*. The issues of *reality* (the word) are discussed elsewhere (Austin 1970: 62)

> It is "fundamentally indecent" according to Clyde Kluckhohn, "for a single individual to presume to make decisions for the group," and therefore not even a leader will make decisions for others, or give orders to others. (Lee 1959: 13)

Noble sentiment, but more applicable to the Navaho than to, for example, Estonian territorial defense army (*kaitsevägi*). Source for the Kluckhohn quote: *Kluckhohn, Clyde and Dorothea Leighton.* The Navaho*: Cambridge: Harvard University Press, 1946.*

> And this is how I came to study the definition of the self among the Tikopia. It seemed to me that only on the basis of just such an assumption of continuity could their relations to man and nature and the divine, their words and phrasings and ceremonials be understood. I went back to Raymond Firth's books on the Tikopia, and read each detail without placing it automatically against my own conception of the self. And so I was able to see a conception of identity radically different from mine; I found **a social definition of the self**. I found that here I could not speak of man's relations with his universe, but rather of a universal interrelatedness, because man was not the focus from which relations flowed. I found a named and recognized medium of social continuity, implemented in social acts, not in words. And I found, for example, that **an act of fondling or an embrace was not phrased as a "demonstration" or an "expression" of affection** - that is, starting from the ego and defined in terms of the emotions of the ego, but rather as an act of moral support or of comforting or of sharing, as a social act. I found a system of childrearing which trained toward increasing interdependence and socialization, instead of toward personal self-reliance and individuation. And here I found work whose motivation lay in the situation itself, a situation which included the worker and his society, the activity and its end, and whose satisfaction lay in social value. (Lee 1959: 29)

Unbeknownst to Lee herself, she has induced the expression vs action dichotomy: fondling does not express affection, it is an act of affection. The border between these is still one in need of clarification, but it does seem pertinent for many authors.

> Clothing, in fact, guards everyone against **cutaneous contact** with others, except perhaps, at the beach. We have divided our benches into individual units; our seats in school, on the train, on the bus. Even our solid sofas, planned for social groupings, have demarcating lines or separate pillows to help individuals keep apart. But the Tikopia help the self ot be continuous with its society through their physical arrangements. They find it good to sleep isde by side crowding each other, next to their children or their parents or their brothers and sisters, mixing sexes and generations; and if a widow finds herself alone in her one-room house, she may adopt a child or a brother to allay her intolerable privacy. (Lee 1959: 31)

Cutaneous contact is an odd but valid term. Separation of seats seems to depend on age and location. The old train station in my small hometown does have separations (quite uncomfortable at that), but benches in terminals in Tartu, for example, do not. Nevertheless it is a good example of how #avoidance is embodied in artifice.

> Throughout the history of the Western world, inequality has given rise to the relationship of subordination-superordination, inferiority-superiority. It has made it possible for master to order servant, for ruler to coerce subject. We have upheld the principle of equality by way of correcting these evils. Yet elsewhere these evils have been absent even though the notion of equality was also absent. In the Burmese village of the past century, the great value set on personal autonomy and the respect for the autonomy of each and everyone, insured the absence of these relationships. Here a farmer reportedly could not hire labor, as no one could be subservient to another man. (Lee 1959: 43)

This passage should caution speaking of statuses and social hierarchy as if these were universal phenomena. Stress should be laid on the pairs of notions in the first sentences of this quote.

> Everywhere, in every society, the **culture offers its peculiar codifications of reality, its peculiar avenues of experience**. Some societies may "impose," "act upon," "make" their members the persons they are. Others do not *make*; but help their members *to be*; they enable them to select, within the limits of the structure, the raw material they need for their own unique growth. In such societies, individuals set their conduct according to an internal standard, not according to external expectancies. I believe this is what is meant in the *Bhagavad Gita*: "The law of one's own nature, though devoid of merit is preferable to the Dharma of another man than victory in an alien movement. To follow the law of another nature is dangerous to the soul, contradictory as we may say to the natural way of his evolution, a thing mechanically impose dand therefore imported, artificial and sterilizing to one's own growth towards the true nature of the spirit." THe concept of equality is irrelevant to this view of man. Here we have instead the full valuing of man in his uniqueness, enabling him to actualize himself, to use opportunity fully, undeterred by the standards of an outside authority, not forced to deviate, to meet the expectancies of others. (Lee 1959: 46)

The Bhagavad Gita is a 700–verse Hindu scripture that is part of the ancient Sanskrit epic Mahabharata [wiki].

> Here, again, any equivalence of reward to achievement is irrelevant; in fact, if it appeared, it would be grossly destructive, degrading a social relationship into commercialism. For the Lovedu, achievement must never be assessed, and people were not valued in terms of achievement. People were valued for what they were, for their personal qualities, such as maturity, experience, sagacity - not for the results of these qualities. It was not technical skill or perfection of performance which was admired, but rather the quality of industriousness, and the willingness to use one's possibly mediocre skill in helping. (Lee 1959: 51)

Sagacity is wisdom.

> Coercion and persuasion were not acceptable among the Dakota since no man could decide for another, nor was responsible for the behavior of another. Ideally, at any rate, orders were not given to anyone. Decisions were all autonomous, except during the buffalo hunt and warfare, when the group had to act in concert. In moving camp, every family had its place in the line, no one had the need to be ahead of the others, so that, though several hundred people might be moving, there was no confusion and no one directing operations. The council made no laws that were enforceable on others; it made decisions. So that, if it were decided to move camp, a family or two might elect to stay in the old site, without interference. (Lee 1959: 64)

Contrasting laws and decisions - a possible of avenue of continuation for the role-rule theory.

> The Dakota had contempt for the White soldier, "who required another man to tell him to pick up his gun, to stand, run, halt, salute, and march into the foe." (Lee 1959: 65)

Chief Crazy Horse speaks a heavy truth.

> The thesis of this essay is that the symbol is in fact a part of a whole, a component of a field which also contains the so-called *thing*, as well as the process of symbolizing, and the apprehending individual. In this view, the concept of the symbol is close to the original meaning of the word in Greek. The *symbol*, the broken off part of the coin given to the parting friend, is not a separate element, but carries with it wherever it goes the whole coin in which it has participated, as well as the situation of hospitality during which the coin was broken in half; and when it is finally matched with the remaining half, the whole has value because the symbol has conveyed - not created of applied or evoked - this value. According to the view presented here, symbols are a part of the process whereby the experienced world, the world of perception and concept, is created out of the world of physical reality, the so-called given, the undifferentiated mass, or energy or set of relations. (Lee 1959: 79)

Here her understanding of the symbol reminds rather the concept of metonym.

> To the child who hears a word for the first time, the word contains the meaning of the situation in which he ears it, **including the mother's tone of voice, her gestures and facial expression**. To someone learning the use of a word from a dictionary or from a classroom definition, the word holds only whatever value is present in this situation; probably none. But one the individual uses the newly learned word, once a concrete situation is experienced through the agency of the word, the word contains the value of this symbolized situation. So the symbol, in this case the word, is a thing in process, containing and conveying the value which has become embodied it, and communicating it in so far as there is community of experience between speaker or hearer. (Lee 1959: 85)

That learning new words contains this bodily aspect, I have never met before. This is either un-studied, studied unbeknownst to me or a figment of Dorothy Lee's imagination (her opinion, so to say).

> Again, in one of the myths is given a description of a shipwreck, a dreadful event since it plunges the sailors into witch-infested waters. The crew of the large cnoe drift ashore clinging to the outrigger, onto which they have jumped from their places in the canoe. As they reach shore, they are in great danger from the flying witches; in the face of it, **they walk in exactly the order in which they have drifte ashore**; when they sit waiting for the night to come and hide them from the witches, they maintain this order; in this order they finally march to their village where they are medicated magically to free them from danger. Now they are safe again, and the order need not be maintained. Again, it is impossible for people of our culture not to see here the order of linear relationship; but I do not think that it appears as relational to the Trobianders. (Lee 1959: 101)

This trobiander myth is a neat addition to discussion on the semiotics of magic.

> Basic to my investigation of the codification of reality on these two societies, is the assumption that a member of a given society not only codifies experienced reality through the use of the specific language and other patterned behavior characteristic of his culture, but that he actually grasps reality only as it is presented to him in this code. The assumption is not that reality itself is relative; rather, that it is differently punctuated and categorized, or that different aspects of it are noticed by, or presented to the participants of different cultures. If reality itself were not absolute, then true communication of course would be impossible. My own position is that there is an absolute reality, and that communication is posible. If, then, that which the different codes refer to is ultimately the same, a careful study and analysis of a different code and of the culture to which it belongs, should lead us to concepts which are ultimately comprehensible, when translated into our own code. It may even, eventually, lead us to aspects of reality from which our own code excludes us. (Lee 1959: 105)

In this sense the *code* is a filter through which reality is mediated to the experiencing person. It should be kept in mind that *kinesics* is one of those *other patterned behaviours*.

> In our academic work, we are constantly acting in terms of an implied line. When we speak of *ap*plying an *a*ttribute, for example, we visualize the process as lineal, coming from the outside. If I make a picture of an apple on the board, and want to show that one side is green and the other red I connect these attributes with the pictured apple by means of lines, I *draw* conclusions *from* them. I *trace* a relationship between my facts. I describe a pattern as a *web* of relationships. **Look at a lecturer who makes use of gestures; he is constantly making lineal connections in the air**. And a teacher with chalk in hand will be drawing lines on the board whether he be a psychologist, a historian, or a paleontologist. (Lee 1959: 110)

A lecturer will only be making lineal connections if his gestures have high codability (e.g. Argyle 1975: 259).

> The organs of highest significance are the eyes. They are the seat of the person. With them, lovers and friends communicate, and they are the pre-eminent medium of enjoyment. Love comes through the eyes, and the eyes are mentioned the most frequently in the personal poems. "We have not seen you" means "We miss you." (Lee 1959: 145)

She is here talking of Greek culture, but aside from the last linguistic nuance, it seems universal (or poetic enough to be applicable more widely).

> Villagers speak of hours and minutes, but these are merely references to the passing of time, rather than its measure. Visitors, asking how far it is to the next village, finds that "five minutes" may mean half an hour or two hours, but they find that **the answer "A cigarette away" does provide a reasonably accurate measure.** (Lee 1959: 152)

This I have thought myself: it is difficult to judge distances in time but quite easy to spot the place where the cigarette tends to run out.

- Linton, R. *The Study of Man*. New York: D. Appleton-Century Company, Inc., 1936.
- Linton, R. *The Cultural Basis of Personality*. New York: D. Appleton-Century Company, Inc., 1945.
- Wissler, C. *Introduction to Social Anthropology*. New York: H. Holt & Company, 1929.

3.8.8 Sense and Sensibilia (2012-08-21 00:13)

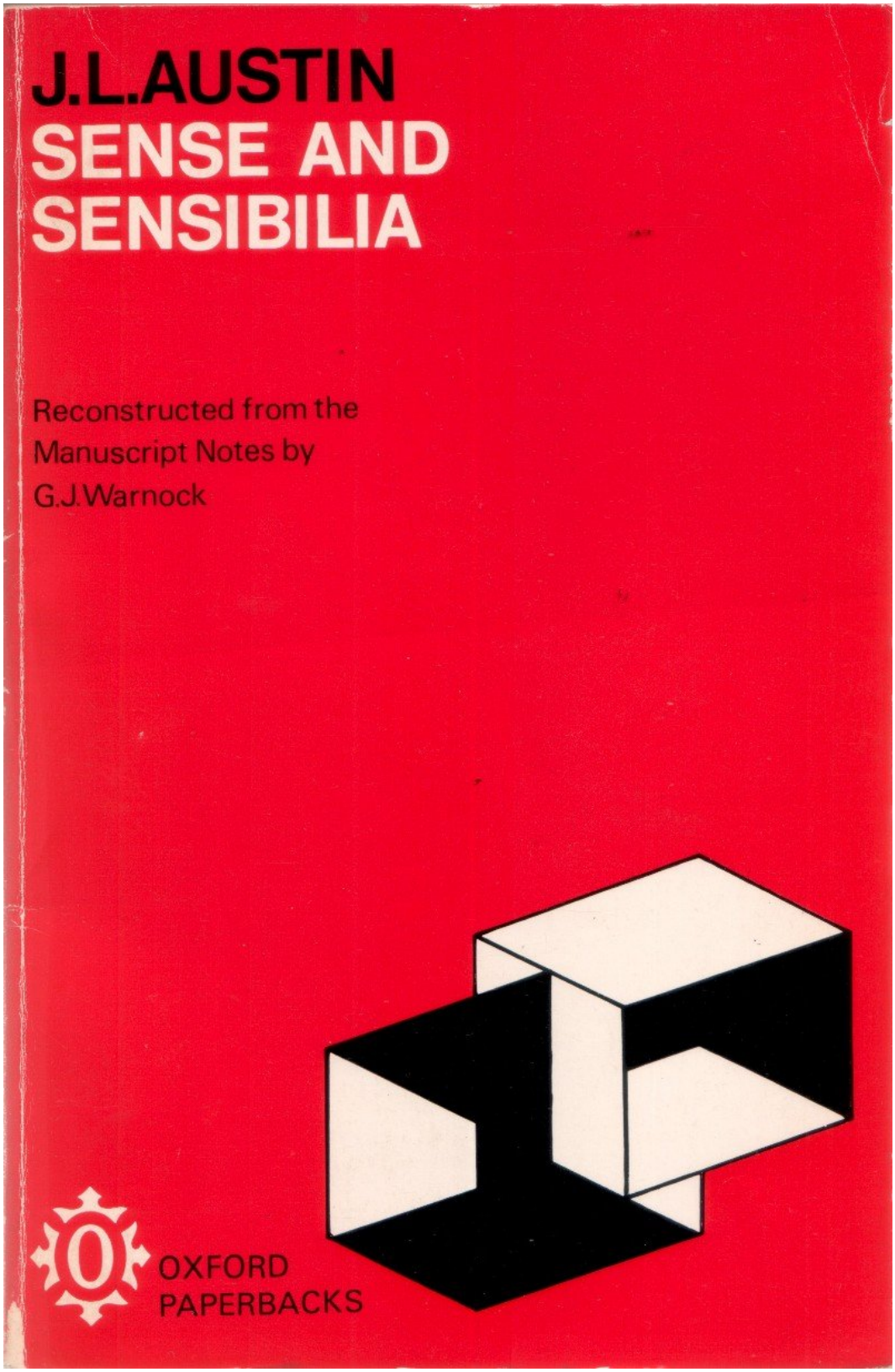

AutorAustin, John Langshaw, 1911-1960Pealkiri**Sense and sensibilia : reconstructed from the manuscript notes / J. L. Austin ; reconstructed from the manuscript notes by C. J. Warnock**IlmunudLondon [etc.] : Oxford University Press, 1970. Reprint [1962]Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b 1877633 S1*estViideAustin, John L. 1970. *Sense and sensibilia*. Reconstructed from the manuscript notes by C. J. Warnock. London: Oxford University Press.

> Somtimes the plain man would prefer to say that his senses were deceived rather than he was deceived by his senses - the quickness of the hand deceives the eye, &c. But there is actually a great multiplicity of these cases here, at least at the edges of which it is no doubt uncertain (and it would be typically scholastic to try to decide) just which are and which are not cases where the metaphor of being 'deceived by the senses' would naturally be employed. But surely even the plainest of men would want to distinguish (*a*) cases where the *sense-organ* is deranged or abnormal or in some way or other not functioning properly; (*b* cases where the *medium* - or more generally, the conditions - of perception are in some way abnormal or off-colour; and (*c*) cases where a wrong inference is made or a wrong construction is put on things; e.g. on some sound that he hears. Of course these cases do not exlude each other.) And again there are the quite common cases of misreadings, mishearings, Freudian over-sights, &c., which don't seem to belong properly under any of these headings. That is to say, once again there is no neat and simple dichotomy between things going right and things going wrong; things may go wrong, as we really all know quite well, in lots of *different* ways - which don't have to be, and must not be assumed to be, classifiable in any general fashion. (Austin 1970: 13)

These notions seem better than the simple distinction between *insensitivity* and *distortion* used in experiments with schizophrenics in the recognition of emotional meanings (e.g. Turner 1964: 130).

> We have here, in fact, a typical case of a word, which already has a very special use, being gradually stretched, without caution or definition to any limit, until it becomes, first perhaps obscurely metaphorical, but ultimately meaningless. One can't abuse ordinary language without paying for it. (Austin 1970: 15)

Especially if one abuses it without realizing what one is doing. Consider the trouble cause by unwitting stretching of the word 'sign', so as to yield - apparently - the conclusion that, when the cheese is in front of our noses, we see *signs* of cheese. (Austin 1970: 15; footnote 1)

Apparently Austin considers the *intrinsic sign* to be stretching of the meaning of the word *sign*. It is true that a *proper* sign refers to *something else*, but this issue is as yet unresolved.

> Lastly, reflections. When I look at myself in a mirror 'my body *appears to be* some distance behind the glass'; but it cannot actually be in two places at once; thus, my perceptions in this case 'cannot all be *veridical*'. But I do see *something*; and if 'there really is no such material thing as my body in the place where it appears to be, what is it that I am seeing?' Answer - a sense-datum. (Austin 1970: 22)

This is an interesting question, but a common-sensical answer would be "you are seeing your reflection", meriting a special category of perceptions that involve light reflecting on surfaces. At this point it seems that Austin is concerned with nothing more than some unnecessary conundrum within language, but the notion of *sense-datum* deserves keeping in mind, as this is more appropriate for some uses than the Saussurean *concept* or *idea*.

> Delusions, on the other hand, are something altogether different from this [illusions]. Typical case would be delusions of persecution, delusions of grandeur. These are primarily a matter of grossly disordered beliefs (and so, probably, behaviour) and may well have nothing in particular to do with perception. But I

> think we might also say that the patient who sees pink rats has (suffers from) delusions - particularly, no doubt, if, as would probably be the case, he is not clearly aware that his pink rats aren't real rats. (Austin 1970: 23)

While illusions (especially optical) are of little import to nonverbalism, delusions on the other hand could relate to *distortions* in perception.

> I can see my own body 'indirectly', *sc.* in the mirror. I can also see the reflection of my own body or, as some would say, a mirror-image. And a mirror-image (if we choose this answer) is not a 'sense-datum'; it can be photographed, seen by any number of people, and so on. (Of course there is no question here of either illusion or delusion.) And if the question is pressed, what actually *is* some distance, five feet say, behind the mirror, the answer is, not a sense-datum, but some region of the adjoining room. (Austin 1970: 31)

Here one must differentiate the reflection as an objective phenomenon (a *mirror-image* that can be photographed) and a subjective phenomenon (a *sense-datum* that can be perceived).

> 'Real' is an absultely *normal* word, with nothing new-fangled or technical or highly specialized about it. It is, that is to say, already firmly established in, and very frequently used in, the ordinary language we all use every day. Thus *in this sense* it is a word which has a fixed meaning, and so can't, any more than can any other word which is firmly established, be fooled around with *ad lib*. Philosophers often seem to think that they can just 'assign' any meaning whatever to any word; and so no doubt, in an absolutely trivial sense, they can (like Humpty-Dumpty). (Austin 1970: 62)

Newfangled (written together) means new-fashioned, modern or quite recent. This brief note on the word 'real' and the philosopher's language deserves to be quoted because it is applicable to semioticians also with their contention that "reality is mediated by signs" (as Thomas Sebeok has reportedly said).

> Another philosophically notorious dimension-word, which has already been mentioned in another connexion as closely comparable with 'real', is 'good'. 'Good' is the most general of the very large and diverse list of more specific words, which share with it the general function of expressing commendation, but differ among themselves in their aptness to, and implications in, particular contexts. It is a crucial point, of which Idealist philosophers used to make much at one time, that 'real' itself, in certain uses, may belong to this family. 'Now this is a *real* carving-knife!' may be one way of saying that this a good carving-knife. And it is sometimes said of a bad poem, for instance, that it isn't really a poem at all; a certain standard must be reached, as it were, even to *qualify*. (Austin 1970: 73)

This makes perfect sense to me in relation to slogans such as "real hip-hop".

> A soldier will see the complex evolutions of men on a parade-ground differently from soneone who knows nothing about the drill; a painter, or at any rate a certain kind of painter, may well see a scene differently from someone unversed in the techniques of pictorial representation. Thus, different ways of saying what is seen will quite often be due, not just to differences in knowledge, in fineness of discrimination, in readiness to stick the neck out, or in interest in this aspect or that of the total situation; they may be due to the fact htat what is seen is seen differently, seen in a different way, seen *as* this rather than that. And there will sometimes be no *one right* way of saying what is seen, for the additional reason that there may be one right way of seeing it. It is worth noticing that several of the examples we have come across in other contexts provide occasions for the use of the 'see . . . as' formula. Instead of saying that, to the naked eye, a distant star looks like a tiny speck, or appears as a tiny speck, we could say that it is *seen as* a tiny speck; instead of saying that, from the auditorium, the woman with her head in a black bag appears to be headless, or looks like a headless woman, we could say that she is *seen as* a headless woman. (Austin 1970: 101-102)

Differences in perception and description.

3.8.9 Semiotics Seen Synchronically (2012-08-30 23:25)

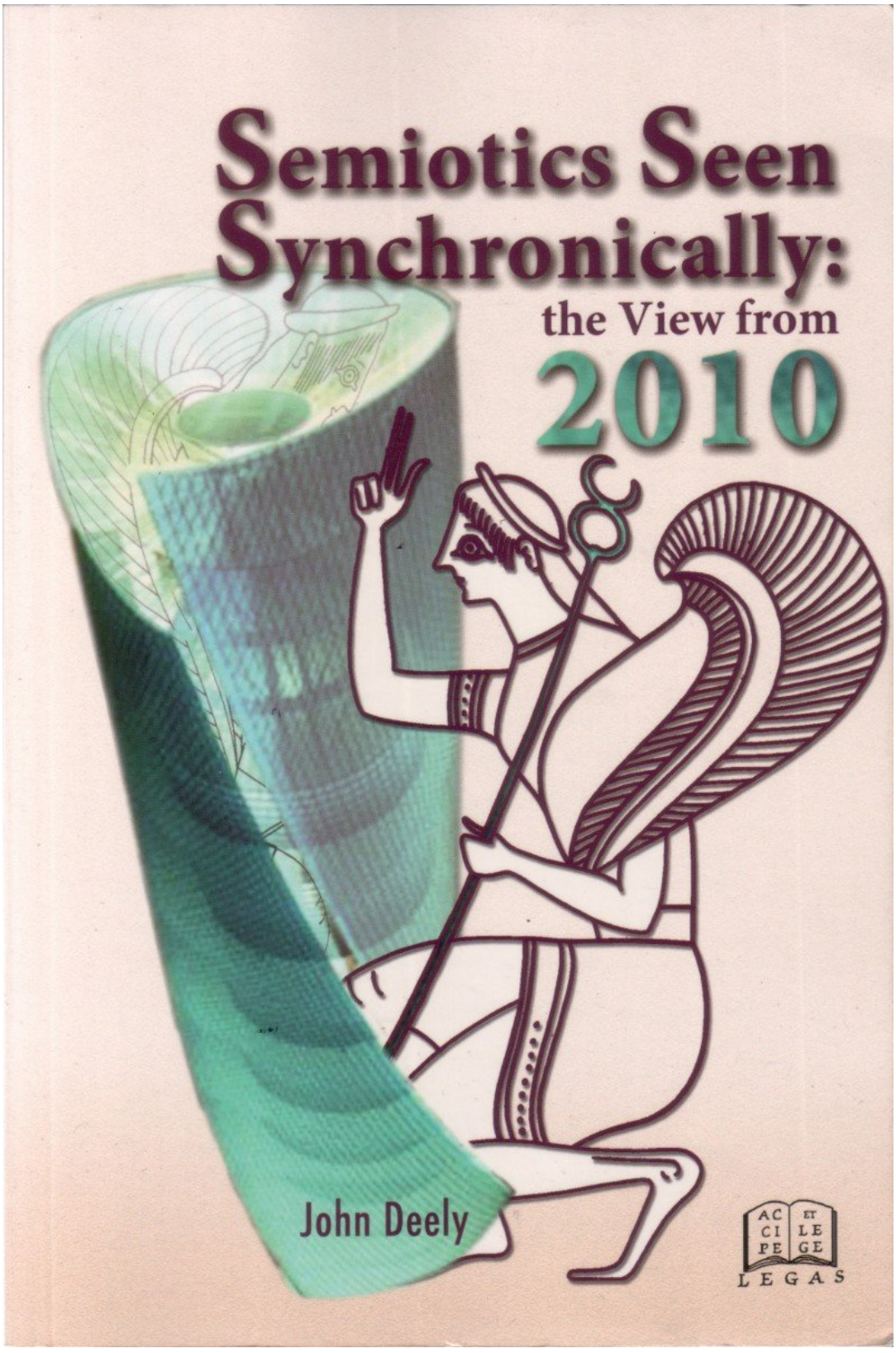

AutorDeely, John N., 1942-Pealkiri**Semiotics seen synchronically: the view from 2010 / John Deely**IlmunudNew York [etc.] : Legas, 2010Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2536118 S1*estViideDeely, John N. 2010. *Semiotics seen synchronically: the view from 2010*. New York: Legas.

While still a very interesting read, this short monograph (essay?) mainly takes the road already taken by many - that of comparing Peirce, Saussure, Jakobson and Lotman; and dwelling upon such matters as nominalism, linguistic communication, arbitrariness of linguistic signs, etc. Not the riches semiotic source for a nonverbalist, to say the least. Perhaps, yet again, I should re-read this one in the coming years when these issues seem more familiar and/or more important.

> But that the universe is *perfused* with signs no semiotician today has much - if any - room to doubt. The only question outstanding is in what exactly does this perfusion consist? Is it simply that all things are in principle knowable, but actually to know any of them we depend upon the action of signs? Is it simply that all living things in order to thrive and develop over time depend upon tha action of signs? Or is it indeed that the very universal itself, in order to make life possible in the first place, was already partially dependent upon a virtual action of signs where objectivity, too, was only virtual, while things alone were actual and interactive? (This last was an idea already implicit in the Augustinian notion of *signa naturalia*, or physionomic signs, in contrast to the *signa data*, or teleonomic signs, manifestations of life.) (Deely 2010: 41)

Here the first case brings to mind Austins contention that the cheese sitting right in front of the observers face is not a sign of the cheese; and also makes clear the modern understanding of Augustinian dual distinction of signs.

> ...it is extremely difficuly to bring out attention to elements of experience which are continually present. For we have nothing in experience with which to contrast them; and without contrast, they cannot excite our attention. ... The result is that roundabout devices have to be resorted to, in order to enable us to perceive what stares us in the face with a glare that, once notices, becomes almost oppressive with its insistency. (Peirce 1894: CP 1.134)

This is neat because similar statements can be gathered elsewhere and compared. That is, attention is a highly significant semiotic phenomenon.

3.8.10 On Human Communication (2012-08-30 23:45)

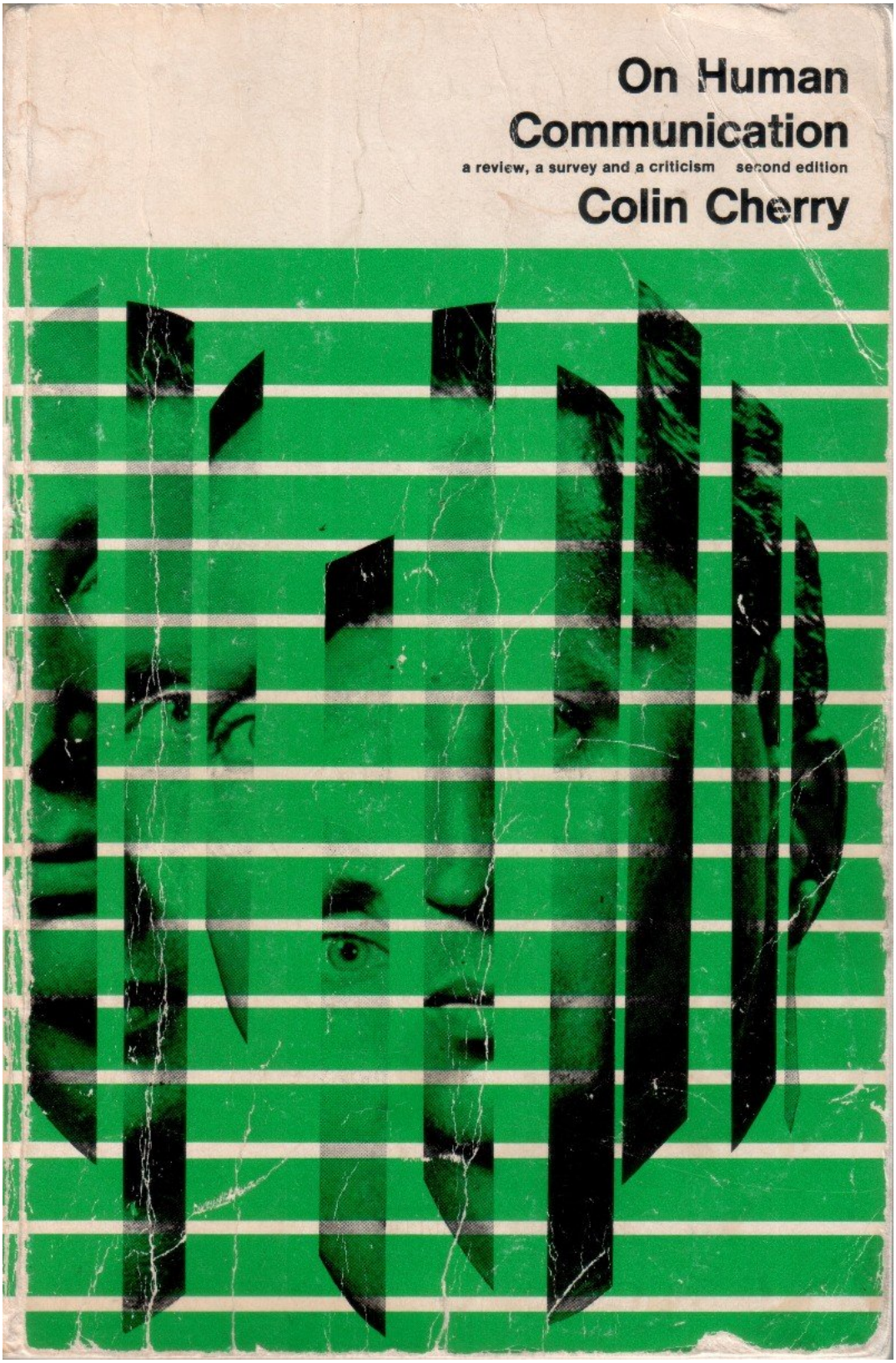

AutorCherry, Colin PealkiriOn human communication : a review, a survey, and a criticism / Colin Cherry IlmunudCambridge ; London : MIT Press, 1977. [Trükikordus: 2nd ed. Originally 1957] Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1354706 S1*est ViideCherry, Colin 1977. *On human communication: a review, a survey, and a criticism*. 2nd ed. Cambridge; London: MIT Press.

> The study of the signs used in communication, and of the rules operating upon them and upon their users, forms the core of the study of communication. There is no comunication without a system of signs - but there are many kinds of "signs." (Cherry 1977: 6)

Let's keep in mind that this book was first published in 1957 and already then signs and communication went hand in hand in communication theory. That is, when in the review of *Interdisciplinary Work-Conference on Paralanguage and Kinesics* (1962) it is stated that semiotics is the "developed theory of communication", this does not borne out of a vacuum of definitions, but these two are already intimately related.

> The suggestion that words are symbols for things, actions, qualities, relationships, et cetera, is naive, a gross simplification. Words are slippery customers. The full meaning of a word does not appear until it is placed in its context, and the context may serve an extremely subtle function - as with puns, or *double entendre*. ANd even then the "meaning" will depend upon the listener, upon the speaker, upon their entire experience of the language, upon their knowledge of one another, and upon the whole situation. Words do not "mean things" in a one-to-one relation like a code. Words, too, are empirical signs, not copies or models of anything; truly, onomatopoeia and gestures frequently seem to possess resembalnce, but this resemblance does not bear too close examination. A cocerel may seem to say *cook-a-doodle-do* to an Englishman, but a German thinks it says *kikeriki*, and a Japanese *kokke-kokkõ*. Each can paint only with the phonetic sound of his own language. (Cherry 1977: 10-11)

"I don't talk *things*, sir," said Faber. "I talk the *meaning* of things." (Bradbury 1953: 66)

> An utterance stimulates the hearer into response with another utterance, back and forth. And the whole of this proceeds amid what we may call "environmental uncertainties" - street noises, other people's chatter, dogs barking. It is remarkable that human communication works at all, for so much seems to be against it; yet it does. The fact that it does depends principally upon the vast store of habits which we each one of us possess, the imprints of all our past experiences. With this, we can hear snatches of speech, see vague gestures and grimaces, and from such thin shreds of evidence we are able to make a continual series of inferences, guesses, with extraordinary effectiveness. (Cherry 1977: 12)

In this brief paragraph, the reader is given (situational) *noise*, *habits* or associations/sign-relations, and *abduction* (inferences, guesses).

> At our present descriptive level we may say that it is the most infrequent words, phrases, gestures, and other signs which arrest our attention; it is these that give strenght to the links. The others we can predict very readily. The great majority of our everyday surroundings, the sights and sounds of home and street, we largely ignore from familiarity. (Cherry 1977: 15)

The abnormal is more important (to selective attention) than the normal. It should also be noted that here the exception does not prove the rule but solidify the habit (strenght of the link).

> Among the very simplest creatures, the absence of learning, or its restriction to elementary types, ensures fixed and common behavior patterns under similar conditions. Experiments are repeatable, and the results may to a great extent be generalized from one creature to his brothers. But as we proceed higher up the evolutionary scale, and learning faculties improve, behavior becomes far less regular and predictable. If a man is subjected to some experiment involving his responses to, say, spoken or visual signals, he may react in varied ways according to his personal experiences and habits, or his prejudices and anxieties - or he may deliberately cheat. His responses may even depend upon anticipation (of the consequences, or future test conditions, for example). But well-designed experiments may guard against such variables. (Cherry 1977: 16)

Cherry is here speaking from an experimenter's perspective, but the general remarks are similar to that of other suchlike discussions (e.g. Lotman 2009: 27). Personally I like how the terms *prejudices and anxieties* are elsewhere replaced with *attitudes and emotions*, which signify the same categories, but in different discourses.

> Why does society continually split into two, like the two opposing teams in a game: capital and labor, the two parties of stable democracies, the two sides in war, believers and infidels? Within each side there is sense of cohesion, loyalty, and rectitude. Our side is wholly good, the other wholly evil. Is such dualism inherent in the way we think? (Cherry 1977: 26)

A romantic thought which has been chased before. In Yuri Lotman's writings, isomorphism pierces all levels of organization and "cohesion, loyalty, and rectitude" are not given, but in the tension field of yet more (internal) oppositions.

> Rather than think of real-life organizations as single "networks," it may be more realistic to regard them as a number of networks superimposed. For example, in an army the pattern of relationships is clearly laid down, but this pattern is not a simple network. There is a network for *supplying* the army in the field; there is a patterning of flow or orders and directives, relating to the *movement* of troopsa; another may represent the flow of *intelligence* signals. Each network would represent the flow of messages of a particular class: messages concerning materials, quantities, messages representing orders on troop disposition, messages representing secret information. Such patternings are not necessarily independent parts or subsections of the entire system but have rather the nature of projections; they exist simultaneously and are superimposed. (Cherry 1977: 29-30)

This chapter introduced concepts of network theory, e.g. nodes, links, charts, diagrams, etc. Stuff I am familiar with from my information technology and project management courses yeas back. This quote is here because it seems that aside from corporate institutions, the army is perhaps the only social system that might still use this networking paradigm - at least this is the impression I got from skimming a book on *intelligence* analysis published in 2004.

> Real understanding of any scientific subject must include some knowledge of its historical growth; we cannot comprehend and accept modern concepts and theories without knowing something of their origins - of how we have got where we are. Neglect of this maxim can lead to that unfortunate state of mind which regard the science of the day as finality. (Cherry 1977: 32)

This is beautifully worded. In fact, I am going to place it next to Foucault's (2005: 359) quote about reading and writing which I admire so much.

> The ancient Celts, some 1500 years ago, invented a script of interest in this connection, known as the Ogam script, which is found carved upon stone pillars in Ireland and Wales. Most scripts have developed into structures of complex letters, with curves, angles, and various ornaments, difficult to chip in stone, but the Celts seem to have consciously invented this script, for making hasty inscriptions on warriors gravestones, using **the simplest symbol of all - a single chisel stroke** - discovering that this is all that is necessary. (Cherry 1977: 36)

Neat, a script consisting of lines.

> ...study of the history of science shows over and over again the *cyclic* process of its evolution - ideas and theories coming to a stop because of a lack of technique, and the later reciprocal effect of new techniques upon revival and extension of earlier theory. We cannot escape our past; it continually shapes our ideas and our actions. (Cherry 1977: 40)

Yet another sentiment for archaism.

> For these automatic control systems the term "servo-mechanism" has been coined. The existence of numerous controls in the body accounts partly for a common interest with physiology. For example, there is homeostasis, or involuntary regulation of body temperature, of heart rate, blood pressure, and other essentials for life; voluntary control is involved in various muscular actions, such as those required for balance when walking along a narrow plank; the simplest motion of a limb exercises multiple feedback actions. If a stabilized servo-mechanism has its feedback path broken, so that the magnitude of its error cannot be measured at the input end and automatically corrected, it is liable to vilent oscillation; and analogous state of affairs in the body has been mentioned by Wiener, a nervous disorder called ataxia, which affects the control of muscular actions. The analogies in physiology are countless; Wiener goes even so far, in developing the *functional* analogy between the operation of feedback machines and of the brain and central nervous system, as to compare certain mental functional disorders (the layman's "nervous breakdown") to the breakdown of a machine when overloaded with excess of input instructions, for example, when the storage or "memory circuits" cannot store enough instructions to be able to tackle the situation. Note again the emphasis on *operation*; no material damage may have occurred. (Cherry 1977: 58)

The functional analogy between the human body and a machine is an interesting one, because, as far as I know, in early cognitive science it was pushed to the limits.

> Although the reflex response had been observed in the sixteenth century and the essential function of the spinal cord discovered in 1751, the relation between function and structure remained elusive until the dawn of the nineteenth century. In 1861 Broca fixed on the area of the cortex concerned with speech, and Thomas Young, in 1792, had already settled that part associated with the eye. The "on-or-off" impulse action of nerve cells was first discovered by Bowditch in 1871, but the neuron theory, that the entire nervous system consists of cells and their outgrowths, has been developed only in our own generation. That **the intensity of nerve signals depends upon the frequency of nervous impulses** was observed by Keith Lucas in 1909 - work which Adrian subsequently carried to an extreme elegance with the assistance of modern amplifier and oscillographic technique in the late nineteen-twenties. (Cherry 1977: 60)

The historid datums are neat, but the bold span of the last sentence should really be stored to memory by repeated utterings.

> It is only too easy to use clichés, proverbs, and slogans as a substitute for reasoned statements; to accept the smooth persuasion of well-sounding humbug; to misunderstand a difficult passage in a book by misreading into it our own preconceived ideas. The broad pastures of our minds are crisscrossed by pathways of verbal habit.
> If speech is our first, it is not our only mode of communication. Most human beings, but *not* most societies, have some form of writing or scribing. **The present times might well be called the Age of Paper**; without the written word civilization, in the form we know it today, could not be sustained. (Cherry 1977: 79)

This last, bolded, part made me realize that the present times might well be called the Age of Pixel.

> Spoken language may well be enhanced in effect by stressing, by changing speed or pitch of speaking, together with reinforcement by gestures. But signs such as frowns, smiles, tears, bared teeth, and blushes do not constitute part of human language; they are not arbitrary symbols but are signs evoked by a situation or environment. They are akin to the signs used by birds and animals, their cries of alarm, their postures of threat, and their attitudes of defense. These various releaser stimuli, the signs indicating friend or foe, are not to be thought of as "language." The writer has argued elsewhere that there is one specific situation in which we humans are "reduced" to animals, inasmuch as we are bereft of human language and are forced to use a determinate alphabet of preformed signs - namely, when we are driving our motor cars. We cannot speak to one another, show gestures of sympathy, apologize, discuss, give opinions, etc. We must *conform* to the externally determined rules of the Highway Code Book. The street and road signs, our car blinkers, policeman's signs, etc., do not constitute language, and we are held *incommunicado*, as we are when in prison, or if "sent to Conventry" by our colleagues. And a man incommunicado is not part of our society; we must expect motorists to show their present amoral attitudes and behavior until they can speak to one another. (Cherry 1977: LK)

Being reduced to an animal while driving a car is simply a brilliant observation. A daring, but brilliant, one. And the notion of *incommunicado* should be kept in mind and perhaps compared to *non-communication*.

> Let us return to our real subject and apply these arguments to the description of language tiself. We can only describe attributes of an observed language in terms of another language and it saves much confusion if the two are kept distinct. The natural human language being observed and studied (English, French ...) is usually called the *object-language*, whilst the scientific language with which the observer describes this is called the *meta-language*. Figure 3.2 illustrates the distinction; here, two communicants (*A* and *B*) are shown in conversation as forming an *object-channel* of communication, while they are being observed through the *meta-channel*, or channel of observation. In other circumstances, the observer himself acts as one communicant, as Fig. 3.2 (*b*). (Cherry 1977: 91)

Object-channel and *meta-channel* could become useful. Figure 3.2 from page 92:

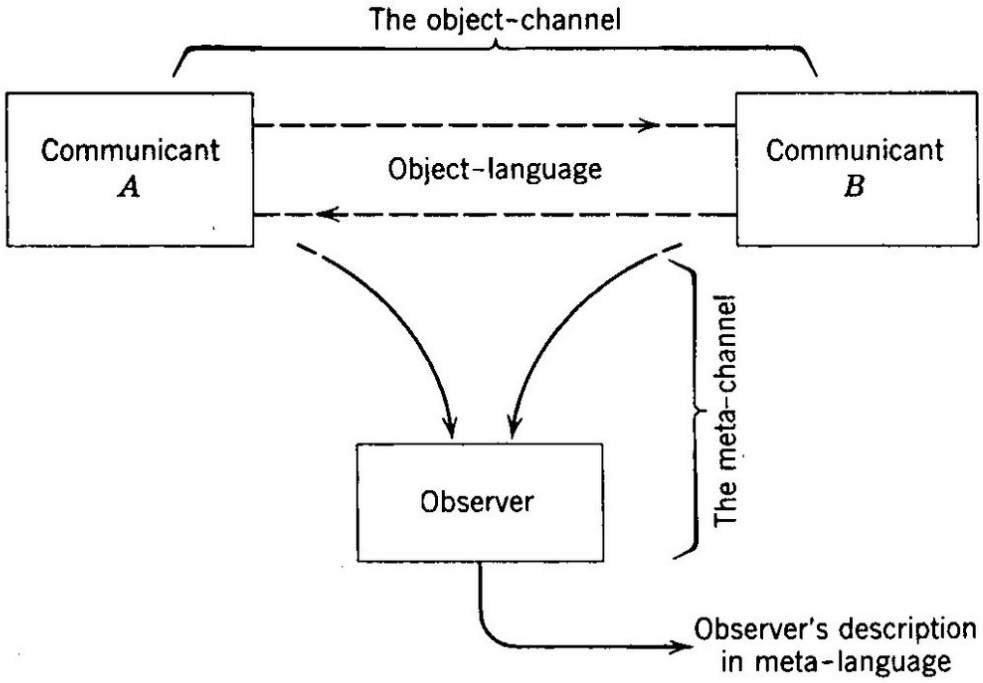

(a) **External observation of a conversation**

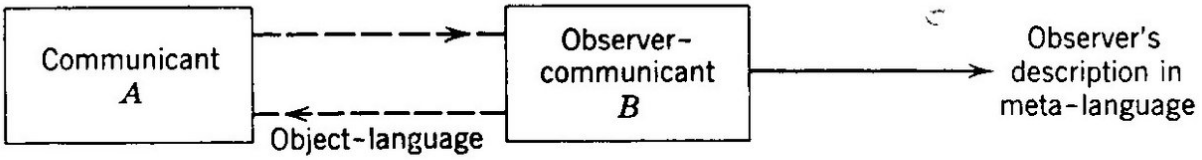

(b) **The observer as a participant**

Fig. 3.2. Object-language and meta-language.

Even more broadly, Martin Joos defines all language as "code" because it is both symbolic and organized. But it will serve our purpose here merely to make a distinction between "language" and a "code." By "language" we shall mean those organically developed systems, whether spoken or scribed, by which humans transmit messages; but the word "cipher," or "code," will be used to mean any invented, self-consistent system, whereby one set of symbols may be transformed into another for certain special stated purposes (i.e., Morse code which converts printed letters into dots and dashes). (Cherry 1977: 93-94)

This is known in TMS as a simple formula: "language = code + history".

The second use of binary coding relevant to our theme arises from the concept of *distinctive features*, which we shall discuss next. A linguist, in his earch for structure, breaks down whole utterances into

> segments of various sizes - into phrases, into words, into phonemes. The phoneme is the smallest segment to which we have so far made reference; but why stop there? Further analysis may reveal the basic materials of which these phonemes are constructed - their attitudes. The independent (or autonomous) attributes, chosen for unique description of the phonemes of a language, are called *distinctive features*. The great significance of this concept lies partly in a certain lack of empiricism that it possesses and partly in its function of relating the phoneme to its articulatory production. Both these aspects will need some closer examination because, as stated thus, they are not wholly true, and some qualification is called for. (Cherry 1977: 94)

A simple note into the *binary oppositions - distinctive features* bucket.

> It is, however, the *microscopic* aspects of language which shift with time and place; the vocabulary alters, and the frequencies or rank orderings of *specific* words change. It is such microscopic aspects of which we are aware when we sense the difference between, say, Jane Austen and James Thurber - though both may be subject to similar macroscopic conditions which determine the production of language itself. "Macroscopic" aspects concern how many words, et cetera; "microscopic" aspects concern *which* words. Again such ideas apply mainly to *print*. (Cherry 1977: 109-1109)

Is the difference similar betweeb micro- and macropolitics (e.g. Henley 1977)?

> The eyes, when they scan the lines of a printed page, or in fact any scene, do so in a series of extremely rapid jerks (called *saccades* between points of comparative rest (*fixation pauses*) at which they take in information. Such a scanning rpocess converts the spatial signal to a temporal one but, as mentioned, in a manner unique to each occasion. (Cherry 1977: 126)

Saccades I knew about, *fixation pauses* should be kept in mind.

> All communication proceeds by means of *signs*, with which one organism affects the behavior of another (or, more generally, as we shall argue later, the *state* of another). In certain cases it is meaningful also to speak of communication between one machine and another as, for example, the control signals which pass between a guided missile and a ground radar. But we shall confine our attention mainly to human communication.
> There is here immediately a difficulty of definition. How can we distinguish between communication proper, by the use of spoken language I tell someone to go and jump in the lake and, in fear, he does so, then I have communicated with him; but if I push him in, his final state may appear similar, but I can scarcely be said to have communicated with him! What is the difference, then, between my spoken message and my push? (Cherry 1977: 221)

This last remark once again brings to fore the question of *intrinsic semes* (or *instrumental behaviour*). Just like others, Cherry does not have a clear answer how to handle this: "It is indeed difficult to draw a sharp and clear distinction." (*ibid*, 221). Yet he does add a significant remark: it is essentially the "distinction between direct cuasation (e.g., a push) and communication (e.g., a spoken command) in that the first is a simple, inevitable, cause-effect relation, whilst the second is only a probabilistic cause-effect relation." (*ibid*, 222)

> In formal sign systems, such as mathematics, it is widely and readily accepted that we do not need to know what the fundamental concepts "are" - only how they are related, as we have discussed before (Chapter 6, Section 5). In Euclid, we do not know what are "straight lines," "infinity," et cetera, we need only know the rules of the system and can build up all the theorems. We may think we have intuitive knowledge about these basic concepts, but whether or not we have is immaterial to Euclid; how to relate forces, masses, et cetera, but never need to consider, say, *force* by itself, in a void - only in realtion to *mass*

> or *acceleration*. Peirce thought language is not a highly regular system like mathematics. Signs are only used in relation to one another, in a working system of signs, but never in isolation. Every sign requires another "to interpret it." (Cherry 1977: 266)

So Peirce was also against the idea of an isolated sign.
The final chapters of this book should be re-read because at this time I had to skim them, starting with the chapter on statistical theory of communication (which is useless for my current purposes).

- Hartley, R. V. L., "Transmission of Information," *Bell System Tech. J.* 7, 1928, p. 535. URL
- Joos, M., "Description Of Language Design," *Journal of the Acoustical Society of America*, 22, No. 6, 1950, pp. 701-709 (Proceedings of the Speech Conference at M.I.T.). TÜR
- Shaw, Anne Gillespie 1952. *The purpose and practice of motion study*. Manchester: Harlequin Press.
- Zipf, G. K., *Human Behavior and the Principle of Least Effort*, Addison-Wesley Publishing Co., Inc., Cambridge, Mass, 1949.

3.9 September

3.9.1 Various Semiotics Papers (2012-09-03 03:03)

Jackson, B. Darrel 1969. The Theory of Signs in St. Augustine's *De doctrina christiana*. *Revue des Études Augustiniennes* 15: 9-49.

I discovered this article by reading the entry of Medieval Semiotics in the *Stanford Encyclopedia of Philosophy*. I had feelings of self-recognition in the description of scholastic intellectual practices like writing commentaries on texts and citations. In the subchapter 2.1 Augustine (354–430) I found a short definition of communicative function, noted "See Simone 1972: 15ff; Ruef 1981: 86.", which read:

> The communicative function[6] is thus essential to the linguistic sign: "There is no reason for signifying, i.e., for giving signs except to convey into another's mind what the sign-giver has in his own mind" (*Nec ulla causa est nobis significandi, id est signi dandi, nisi ad … traiciendum in alterius animum id quod animo gerit qui signum dat*) (Augustine De doctr. chr. II 3, 1963, 34: 17–20).

This is an interesting definition, because it presumes that semiosic activity has to take place between two ontologically different subjects, that there must be another physical human body, another person. Anti Randviir (2004: 25) has suggested that semiogenetic activity does not necessitate another subject on the ontological plane, that in case of self-communication, communication requires two semiotically different subjects, two different sign systems, so to say. A very simple example presents itself in split-brain patients with disrupted communication between the two brain hemispheres (Fry 1977: 130-131). The patients experimented on could not describe verbally what they experienced nonverbally with the left eye or hand because the human speech-center is located in the left hemisphere of the brain. But they could adapt to the experimental conditons and score high by finding an *external* channel of communication between the brain hemispheres. An example:

> …when, say, a circle was placed in the left hand, the patient would begin to look around the room and pick out some circular object, perhaps a clock, and would then move his head in a circle. The left hemisphere, given the clue by the movement, would then give the right answer 'Circle'… (Fry 1977: 131)

So you see Augustine, there is a reason for signifying or giving signs to oneself's mind if the mind is split literally and there is an experimental pressure to score high by finding an external channel of communication between the brain hemispheres. It has to be considered that the "unity of his own mind" is not a given for any subject. No one knows himself through and through, especially in matters that concern me in the field of nonverbal communication where we are rarely if ever apt to give either a thorough descriptions or explanations to our bodily behaviour. But enough of foreplay, on to Jackson's text.

> A sign is a thing which causes us to think of something beyond the impression the thing itself makes upon the senses…

(Jackson 1969: 11)

To take John L. Austin's example of things falsely considered signs, e.g. "when the cheese is in front of our noses, we see signs of cheese", then by Augustine's account, we do not see signs of cheese, but the cheese in front of our noses **could** cause us to think of something beyond the cheese in front of our noses, for example, how did the cheese get in front of our nose? is the cheese in front of our noses to be eaten or looked at? what country could it come from? etc. This is a long stretch, but a valid one: a sign brings to mind something *other* than the sign itself. But the conundrum is not gone, for the cheese in front of our noses will call to mind the word "cheese", which *is* something other than the mere sense impression. This could be analyzed further, but I have few devices to do it at the moment.

> A sign is something that is (1) itself sensed and which (2) indicates something beyond itself to the mind…

(Jackson 1969: 12)

By this simple formula (1) a facial expression is sensed and (2) it indicates the emotion of the person displaying the facial expression.

> In any case, in addition to (1) the sign and (2) what is signified by it, Augustine's definition of '*signum*' includes within the signifying situation (3) the subject to whom the sign indicates something. (Jackson 1969: 13)

This addition is very reminiscent of the different between de Saussure and C. Peirce, where the latter has added the (3) to his sign concept. Well, for facial expressions, (1) the expression is a sign, (2) the emotion is signified by the expression and (3) someone catches the expression and infers the emotion.

- *signa naturalia* is given "without any intention or desire of signifying";
- *signa data* on the other hand are those signs which "living creatures show to one another for the purpose of conveying, in so far as they are able, the motions of their spirits or something which they have sensed or understood";

This distinction is simple enough, but applying it on facial expressions runs off the track as soon as we consider that faces convey emotions *without* intention or desire, yet there are also cases in which people *show* each other facial expressions either real or feigned, and even more, for the most part this is not done *explicitly* "for the purpose of conveying" an emotion. Ekman's display rules should be consulted, but I'm starting to think that Augustine and Ekman are way too distant dots on the map to draw connections between.

> Markus suggests an interesting way of looking at the contrast between natural and given signs. They are distinguished "....according to whether the relation of dependende is between the sign and the object, or between the sign and the subject". Smoke is a sign of fire and depends upon fire since the latter causes it. Markus goes beyond Augustine, however, when he says that *signa data* depends upon the will of the sign-giver for their significance. At least he goes beyond these early chapters of Book Two. For all that Augustine says here is that *signa data* depend upon the will of the sign-giver for their *occurrence*, not for their *meaning*. (Jackson 1969: 14)

Markus's version is more applicable, though, if we bring G. H. Mead into the conversation. For him, proper communication involves inducing in the other exactly the same understanding as the signs induce in oneself.

> Although will operates in both *signa data* and in *consensio*, it operates for different ends in each, namely, for occurrence and for significance. (Jackson 1969: 15)

Thus *intention to communicate* and *intention to communicate specific meaning* become distinct.

> In *De magistro* Augustine makes a universal statement: *All* things which we perceive we perceive either by a sense of the body or by the mind. The former are called *sensibilia*, the latter '*intelligibilia*'. (XII. 39). Earlier in the book he gives examples of these two kinds of *res*. Romulus, Rome, and a river are instances of *sensibilia*; virtue is an instance of *intelligibilia*. (Jackson 1969: 18)

This is important. Not once while reading John L. Austin's *Sense and Sensibilia* did I think to question the meaning of the latter term. Another clue: wiktionary says it is synonymous with *stimuli*.

> Ecclesiastical writers earlier than Augustine continued to use 'sign' principally of non-linguistic entitites. [...] I have found only one instance of 'sign' applied to a linguistic entity in a Church author prior to Augustine. (Jackson 1969: 30)

In the back of my head there is a quip about the stoics never thinking of words as signs. Is it possible that Augustine is the source of thinking of words as signs?

Biedarieva, Svitlana 2010. Reflections in the Umwelt. *Hortus Semioticus* 6: 53-58.

This article is published in the Semiotics of Nature special issue of *Hortus Semioticus*, an online journal for semiotic student researches. The author is a familiar face from various semiotics and art events in Tartu (in fact all of the following articles on review below have been written by student-researchers at the University of Tartu). I picked out the article because because I felt the need to brush up on the Umwelt theory.

> Umberto Eco in his article "Mirrors" excludes reflection from the system of semiotic signs. Semiotic signs for Eco are all phenomena that can transmit information from a sender to a receiver. For successful interaction the information has to be coded and then decoded. This means that signs sent have to be part of the system familiar to both participants. (Biedarieva 2010: 55)

Eco's view can be argued against. It seems here that the mirror-image is handled too much like a message, whilst it is in actuality a channel. Seeing yourself in the mirror means seeing yourself *indirectly*, through a special visual channel. What is important is what the mirror-image contains. If the question is of recognition, then the semiotic sign lies in knowing yourself as a sign (as Floyd Merrell would put it). As this article reveals, only a handful of large mammalians are able to recognize themselves in the mirror, or to know themselves as a sign. The decoding moment lies not in the

mirror-image as such but recognizing the semblance or dissemblance of oneself (remember the mirror scene from Marx Brothers' 1933 Duck Soup). It would be absurd to claim that the spatiotemporal identification involved in all of this is not semiotic.

Rattasepp, Silver 2009. Movement and the Creation of Images. In: Sabine Brauckmann (ed.). *Graphing Genes, Cells, and Embryos: Cultures of Seeing 3D and Beyond*. Volume 380 of Preprint. Max-Planck-Institut für Wissenschafts-geschichte Berlin, 153-158.

There is not much I would quote at lenght from this article, but some very interesting points should be abbreviated and kept in mind. For example, the "enactive approach to perception, according to which perception depends fundamentally on movement". Something similar to this I have come across in the field of psychology, but cannot put my finger on, where there was presented the notion that one cannot judge the weight of some object by the activity of a single muscle (this was actually tested), but that measuring mass utilizes various muscles, tendons and other tissue of the hand, as well as the hands relation to the rest of the body (e.g. it is hard to measure the weight of something with only the forearm being able to move).
The phenomena of "cognitive offloading" which are "instances where the use of external artifacts improves the performance of tasks than performance without these artifacts" (wiki). At first sight this seems to be exactly what is at work in that split-brain patient experiment where the subjects identified shapes by using external channels of communication between the brain hemispheres. That is, the clock in embodying the message of "circle" becomes an object of cognitive offload, so to say. But example might not fit after all since by definition the artifact (clock) does not exactly "enhance" the recognition of shapes as much as "enable" it. One can only surmise that at least it is, as the poetic language in the article would suggest, a case in which cognition is "leaking out into its local surroundings" (quoted from Clark 1997: 82).
At one point Rattasepp makes the move of contrasting his current views to "older, admittedly rather **obsolete** ideas from the psychology of perception", which made me wonder if many, if not all, of my own findings from the 70s and before are not already obsolete - as I have yet to reach contemporary times in nonverbal communication research, the chances are quite high that what I'm preaching as classics are actually not only *no longer in use* (like Kinesics), but also inherently erroneous...
James Gibsons remark that in dreams and hallucinations objects cannot be viewed from different perspectives vividly reminded me the horror of Finn in Adventure Time when Princess Bubblegum decides to give him a bodily equivalent of "silent treatment" which consisted of her turning her face away from Finn in such a way that when Finn moved around her in desperate effort to see the face again, it merely slipped away, leaving nothing but the back of her head to look back at Finn. All in all this article was quite hard to read as it is written in lingo as yet ahead of "my time" (the body language research of 1970s), but generally quite interesting and agreeable.

Bennett, Tyler J. - 5.1. The Surface Order: Labour Dimension of the Widening Gyre

---

I am unable to find the source for this on the web, but I am not above receiving unpublished knowledge. A *Symptomatology.pdf* will have to do as a reference. Chosen for reading because I have yet to read Foucault's main works and more *second-hand-Foucault* (he tends to be like a pleasant whiff of familiar Philisophy in many a student researches) can't do much harm, other than invite more whims on semiotics.

> In this move we observe the transition from coins to bills, and also the arrival of modern system of banking. Needless to say, that system had not quite achieved its contemporary splendor in Foucault's day, but he clearly anticipated the impending effects of symbolic over-writing in the area of currency. The disapperance of the non-arbitrary ground of value is even greater in the move from coin to bill by the fact that the paper on which it is printed is virtually worthless, as opposed to the coin which to this day usually possesses at least some intrinsic value. With the bill we have an even greater shift from non-arbitrary to

> symbolic determination of value by the fact that the bill itself exhbits the conventional pact by which it is recognized as "legal tender". The act by which the bill is imbued with its exchange value is one executed by a central authority in the name of the people, and this determination of signification by external authority is one of the central aspects of symbolic reference. To refer back to chapter one, it provides both its greatest advantage and its greatest danger. As we wrote, the economic and efficient advantages lent by the convention based determination of signification do not come without a price.

I don't completely agree with paper bills being virtually worthless. Sure, an out-of-currency bill has no exchange value, but it's sociocultural value may be considerable as a historical relic, a "sign of the times", so to say. When Estonia took the one kroon bill out of currency it automatically became something of a fetish to possess as many of them as possible, some people collecting envelopes full of worthless one kroon bills. Ironically, less than a decade later kroon itself was exchanged for euros and what then became objects of pastime currency fetishism were coins and cents.

> The move that Foucault was not around to see was that from bills to checks to ATMs and internet banking. This move is the best verification that the trajectory of signification described by the widening gyre [keeris] (the fact that it is widening) is an accurate one. The imposture of externally determined values that happens with paper bills does so doubly with electronic banking and ATMs. Where the bill still had a material index of value in the fact that it is tangible and that in order to use it one must handle it and pass it between hands, the bank card does not. The bank card that draws upon an unlimited credit line insured by a top tier Swiss bank is just as light, flimsy, and insubstantial, as the bank card that refers to an Alaska Credit Union account that is overdrawn for eighteen hundred dollars. And even the incospicuous swipe of the card required for in-store transactions has become obsolete as online purchases require nothing more than a sixteen digit number, an address, and a name. Obviously these transitions have afforded a greater practicality and efficiency, just as those in the realm of the natural sciences have done. They have also given money an increasingly irrealized character. What with no material trace, the several-hundred dollar purchase is as if it didn't even happen.

This I would summarize as the increasing intangibility of material exchange in capitalism. The analysis begins with coins being swapped from hand to hand and then proceeds to the loss if importance of valuable metals. But the starting point *should* be direct exchange of products, or to take something from cultural anthropology, the exchange of gifts (which are not products as such because they are not meant to be bought or sold, sometimes not even used). I believe in the increasing intangibility with such fervor that I await the time when even entering a random six-digit security code to use the internet bank sounds overly exhaustive. For all we know, biometric retina recognition via webcam could be the "bank card" of the future.

Pern, Tanel 2012. Semiotic modelling: from models to modelling processes. Conference talk at "Cultural Polyglotism", Dedicated to Juri Lotman's 90th Anniversary, 28th February – 2nd March 2012, University of Tartu, Estonia.

This was one of the few talks I managed to witness at that conference. I remember being weary at the talk because the concept of modelling is confusing on so many levels. Firstly on the signifier or the level of spelling: *modeling* and *modelling* are written with a single *l* in American English and *ll* in British English. Secondly on the signified or concept level *modeling* is what a model (a person) bodily does for art and *modelling* is what is meant by assembling, putting together or constructing a model (form or shape). The matter is complicated much more in Estonian since the they tend to get lost in translation and become susceptible to unwarranted transformations. Because of these complexities and the high malleability of the term, great unjustice is done to it often. It is left vague and floating, ambiguous and flimsy. These are my opinions, but it seems that I'm not alone with them:

> The difficulty in articulating the meaning of the word "model" is perhaps matched by the difficulty in articulating the meaning of the phrase "departure from the model." (Scarry 1985: 257)

A considerable explanation of different kinds of models is given in Harré, Rom & Secord, P. F. 1976. *The Explanation of Social Behaviour*, but the discussion was too lenghty and at that time irrelevant for my purposes to be quoted in this here blog.

As this strives to be a guide to modelling systems theory, the prime stress is on "the sign as a model and the modelling function of the sign". This inversion is further explained by quote from Vladimir Toporov on the modelling role of the sign, which "implies both the ability of the sign to represent "external reality" and its role in programming social and individual behavior". Thus, the modelling function of the sign is classically two-fold: descriptive (it "represents") and prescriptive (it "programmes"). Next, the symbolizing function is brought to fore: the sign as a model is a single general expressive destination or objective of the world at large. I would call this a kind of cosmology, but different players have different names: Toporov's modelling complexes are compared to Max Blac's archetypes. In the next paragraph these are interpreted as modelling systems, in which case my proposal of cosmology being a modelling system makes sense inasmuch as "such modeling systems as myth and religion are least detached and most powerful. They model not specific aspects of the world but the whole world, its structure and its history" (Waldstein 2008: 111). It is interesting to note that Lotman's contention in "Art among other modelling systems" that models differ from signs in that models substitute an object of perception "productively" comes close, if one chooses to interpret it in such manner, to (Danesi 2001: 10) in that models, being "a derivative of semiosis", create internal images of external objects, allowing one to "recognize the same object subsequently without having, each time, to examine it over again "from scratch" with his or her sensory system". A long stretch of a sentence that actually reduces models to not much more than *dispositions* in Bourdieu's habitus theory, or *dicibilia* (literally: that which can be said) in Augustine's sign theory. All in all, this short paper is a terrific read.

Korp, Leene 2006. Kehast kui omast võõrast. *Hortus Semioticus* 1: 59-67.

The body semiotizes external stimuli. The functional slicing of the body and the complexity of physiological processes results with the processes themselves remaining unfathomable to the subject/self. Aside from buddhist views of embodiment, this paper also draws Signs of Meaning in the Universe (Hoffmeyer 1996) and Philosophy in the Flesh (Lakoff ja Johnson 1999). The body is simultaneously *self* and *non-self*, because it is always partially available to the perceiving subject [enesehinnang on pime]. By *culturalization of physical necessities* I presume the author to mean something along the lines of Scheflen (1972: 226): intromission (penetration) and ejaculation are universal human behaviours, but the forms of how coitus is performed differ from culture to culture. Kvaløy (2005) is cited for a remark that human body is socially used mainly for communication, for comparing oneself to others. The first part of this seems way too obvious, the second seems unnecessary. Wilden (1985) is cited for body being used as a means of communication and his example is robust: the raped women as mediums between warring sides. This is expanded to the institutions of prison and military in which both the physical and the psychical are subjugated to external rules and used as instruments and reifications of power.

3.9.2 The Rise of Scientific Philosophy (2012-09-05 22:17)

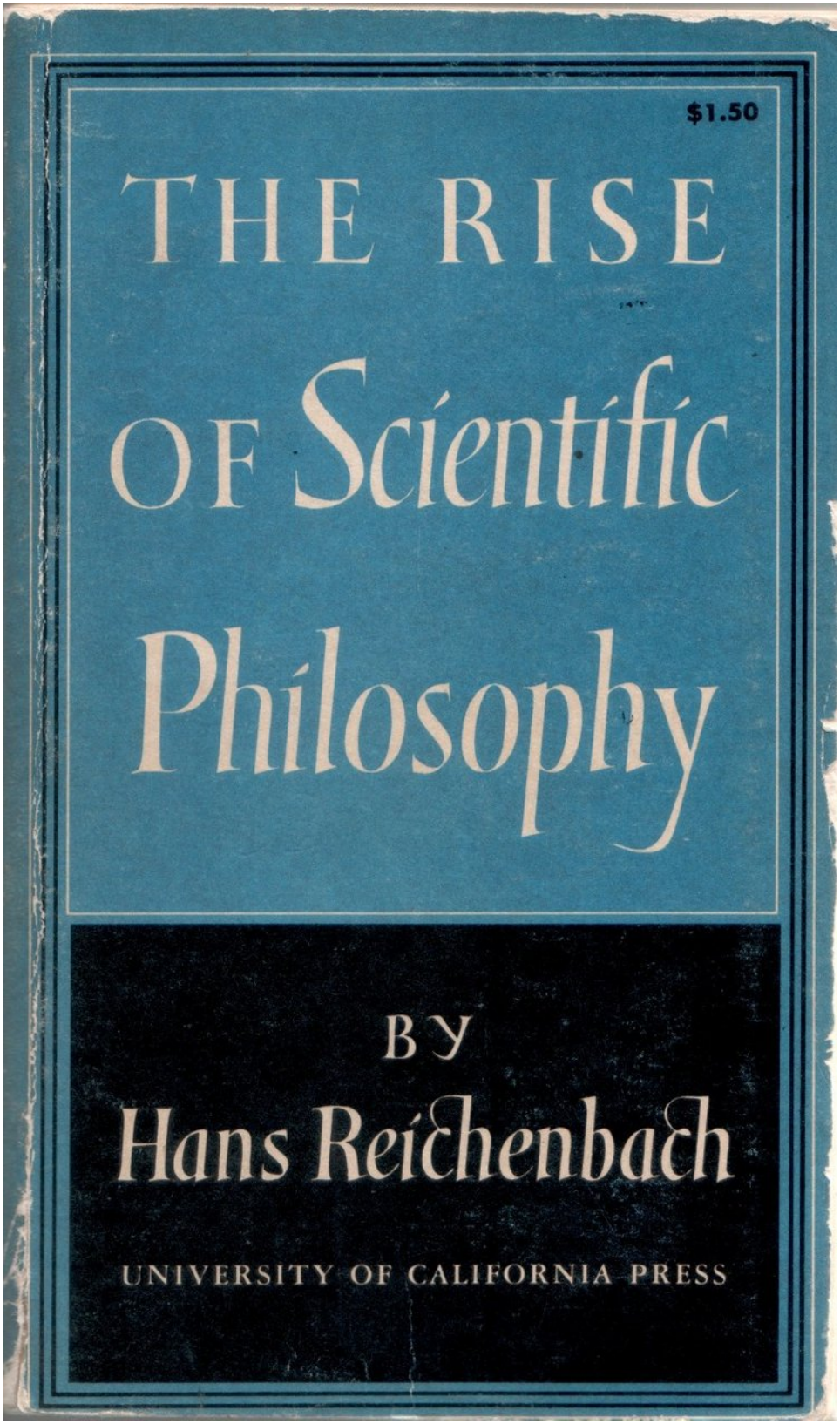

AutorReichenbach, Hans, 1891-1953Pealkiri**The rise of scientific philosophy / Hans Reichenbach**IlmunudBerkeley ; Los Angeles : University of California Press, 1957, 1959 Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b191871 - 4 S1*estViideReichenbach, Hans 1957. *The rise of scientific philosophy*. Berkeley; Los Angeles: University of California Press.

> Sometimes explanation is achieved by **assuming some fact** that is not or cannot be observed. For instance, the barking of a dog might be explained by the assumption that a stranger is approaching the house; and the occurrence of marine fossils in mountains is explained by assuming that the ground was at some time at a lower level and covered the ovean. But the unobserved fact is explanatory because it shows the observed fact to be the manifestation of a general law: dogs bark when strangers approach, marine animals do not live on the land. General laws thus can be used for inferences uncovering new facts, and explanation becomes an instrument of supplementing the world of direct experience with inferred objects and occurrences. (Reisenbach 1957: 7)

This reminds me of abduction, but I must read up on the latter to be sure. Also, keep *retroduction* (John Deelys coinage) in mind!

> Plato tells us that apart from physical things there exists a second kind of things, which he calls *ideas*. There exists the idea of a triangle, or of parallels, or of a circle, apart from the corresponding figures drawn on paper. The ideas are superior to physical objects: they exhibit the properties of these objects in a perfect way, and we thus learn more about physical objects by looking at their ideas than by looking at these objects themselves. What plato means is again illustrated by reference to geometrical figures: the straight lines we draw have a certain thickness and thus are not lines in the sense of the geometrician, which have no thickness; the corners of a triangle drawn in the sand are actually small areas and are thus not ideal points. The discrepancy between the meaning of geometrical concepts and their realizations through physical objects leads Plato to the belief that there must exist ideal objects, or ideal representatives of these meanings. Plato thus arrives at a world of a higher reality than our world of physical things; the latter are said to *partake* of the ideal things in such a way that they show the properties of the ideal things in an imperfect way.
> But mathematical objects are not the only things that exist in an ideal form. According to Plato, there are all kinds of ideas, such as the idea of a cat, or of a human being, or of a house. In short, every class name (a class of a kind of objects), or *universal*, indicates the existence of the corresponding idea. Like mathematical ideas, the ideas of other objects are perfect as compared with their imperfect copies in the real world. Thus the ideal cat shows all the properties of "catiness" in a perfect form, and the ideal athlete is superior to every actual athlete in every respect; for instance, he exhibits the ideal bodily shape. Incidentally, our present use of the word "ideal" derives from Plato's theory. (Reisenbach 1957: 19)

A neat explanation of Plato's ideals. Could become useful in discussing Ekman's categories.

> We should not take too seriously what Socrates says; what matters is how he says it and how he stimulates his disciples to logical argument. Plato's philosophy is the work of a philosopher turned poet. (Reisenbach 1957: 24)

This is exactly how I feel when reading some local authors with superb handle on the scientific jargon. It may almost reserve paraphrasing: *teaduspoeesia* is the work oa a semiotician turned poet.

> Pythagoras' followers practiced a sort of religious cult, the mystical character of which is visible in certain taboos said to have been imposed upon them by the master. For instance, they were taught that it is dangerous to leave an impress of the body on one's bed and were required to straighten out their bedclothes when they got up in the morning. (Reisenbach 1957: 33)

This reminded me of the bedmaking routine reportedly rampant in the army. One could think of magical implications, but the original cause might as well have been hygiene and parasites (bedbugs).

> There is some disturbance by the observation even in the macroscopic world. When a police car moves through the traffic of a boulevard, its occupants see all the surrounding cars move slowly within the required speed limits. If the police officed did not sometimes put on civilian clothes and drive an ordinary car, he would infer that all the cars all the time move at such a reasonable speed. In our intercourse with electrons we cannot don civilian clothes; when we watch them we always disturb their traffic. (Reisenbach 1957: 182)

A common problem in all research: observation vs participation; or in Colin Cherry's terms: using the object-channel vs the meta-channel. On a sitenote: "don" means "Put on (an item of clothing)".

> Imagine what a May fly, which lives only one day, would observe of types of human beings: it would see babies, children, teen-agers, adults, and aged persons, but could not notice any growth or change in the individual persons. If among the May flies there turned up a Darwin, such an outstanding fly might very well infer that the coexisting stages of human beings which it observes represent a historical succession. As far as time ratios are concerned, the May fly is much better off than we are: compared with the time lenght of evolution, the span of a human life is much shorter than the one-day life of a May fly compared with the longest lifetime of a human being. No wonder that we cannot actually observe evolutionary change, for which even the six thousand years of recordded human history form a period of merely an infinitesimal lenght. So we shall always depend on an inference from systematic order to historical order, a cross-inference from the order of the simultaneous to the order of succession. (Reisenbach 1957: 198)

A neat allegory on understanding evolution.

> To ask how matter was generated from nothing, or to ask for a first cause, in the sense of a cause of the first event, or of the universe as a whole, is not a meaningul question. Explanation in terms of causes means pointing out a previous event that is connected with the later event in terms of general laws. If there were a first event, it could not have a cause, and it would not be meaningful to ask for an explanation. But there need not have been a first event; we can imagine that every event was preceded by an earlier event, and that time has no beginning. The infinity of time, in both directions, offers no difficulties to the understanding. We know that the series of numbers has no end, that for every number there is a larger number. If we include the negative numbers, the number series has no beginning either; for every number there is a smaller number. Infinite series without a beginning and an end have been successfully treated in mathematics; there is nothing paradoxical in them. To object that there must have been a first event, a beginning of time, is the attitude of an untrained mind. Logic does not tell us anything about the structure of time. Logic offers the means of dealing with infinite series without a beginning as well as with series that have a beginning. If scientific evidence is a favor of an infinite time, coming from infinity and going to infinity, logic has no objection. (Reisenbach 1957: 207-208)

Here, I feel, he is arguing against religious people who acclaim the "first event" to God.

> He who searches for truth must not appease his urge by giving himself up to the narcotic of belief. **Science is its own master and recognizes no authority beyond its confines.** (Reisenbach 1957: 214)

Beautiful.

3.9.3 Facial Expressions of Emotion (2012-09-13 01:39)

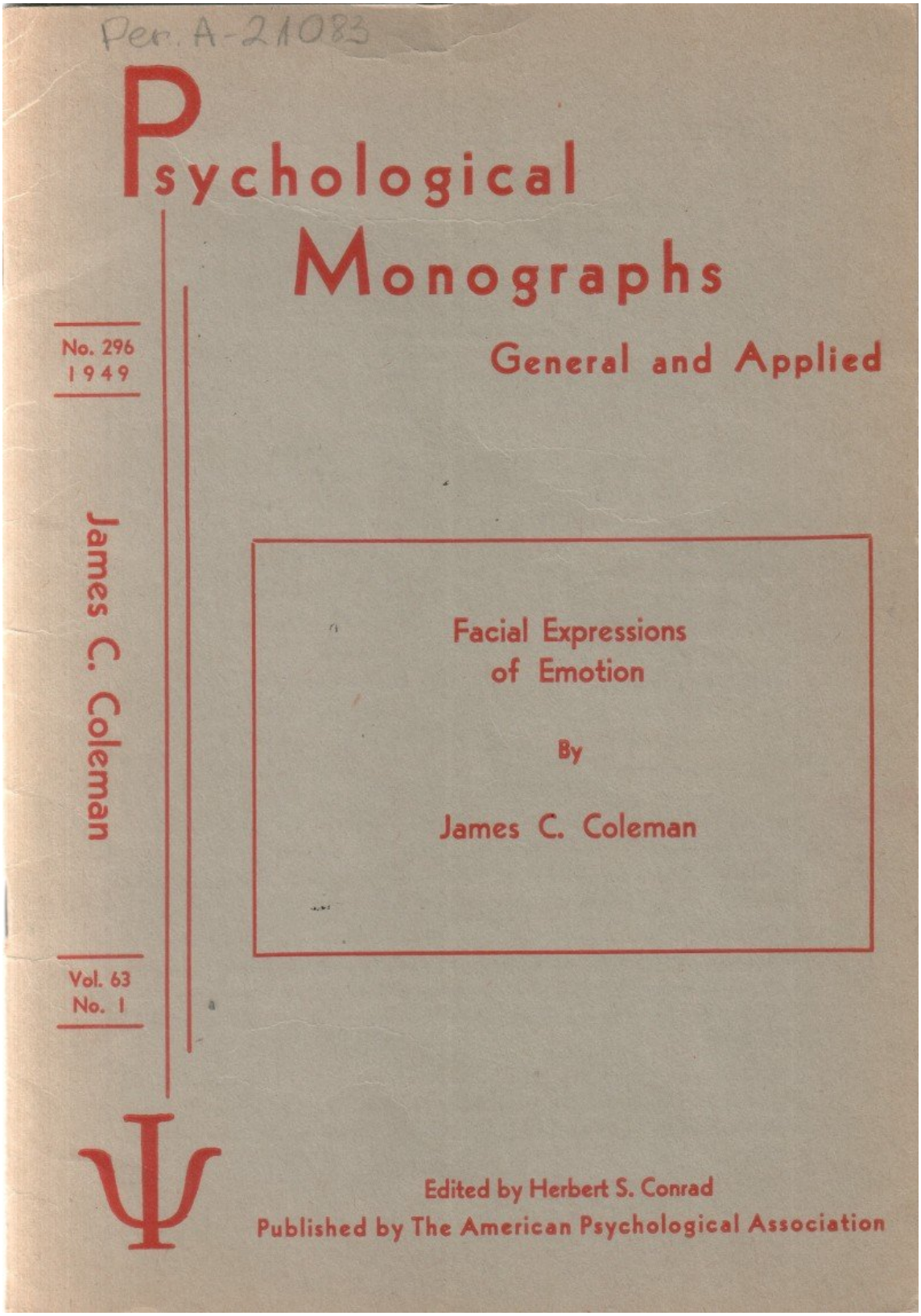

AutorColeman, James C.PealkiriFacial expressions of emotion / James C. ColemanIlmunudWashington : American Psychological Association, 1949Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1332641 S1*estViideColeman, James C. 1949. *Facial expressions of emotion*. Washington: American Psychological Association.

> Considerbale importance has been attached by social psychologists to the study of facial expressions of emotion. Such studies not only contribute to the better understanding of social interaction but they also have many practical implications for art, sculptue, motion pictures, and related fields. Despite the development in recent years of special techniques for the study of facial expressions of emotion there are an impressive number of contradictory findings in contemporary investigations in this area.
> Many of these contradictory findings are undoubtedly due to: (*a*) the highly artificial nature of the sketches, drawings, photographs, and demonstrational models which have been used as the basic material for a majority of experiments, (*b*) the generally vague meaning and use of emotional concepts and terms, and (*c*) the failure of many investigators to realize the abstract and artificial nature of attempting to judge the emotional feelings which another person is undergoing from facial expressions alone. (Coleman 1949: 1)

Study of facial expressions is important for the arts. Three common causes of problems for the study of facial expressions of emotion.

> There is considerable cultural variation with respect to the time, place, and way in which certain emotions are expressed. In addition the type of situation which elicits a given emotional expression may vary greatly from one society to another. (*c*) As a result of cultural patterning, facial expressions of emotion may be considered to a large extent as **supplementary language mechanisms**. There are wide individual differences within a given society in facial expressions of emotion both with respect to the degree and nature of the expression. (Coleman 1949: 1)

Facial expressions of emotion are culturally relative, according to this author, and function as *supplementary language mechanisms*.

> ...subject was blindfolded momentarily, and when the blindfold was removed he was confronted with a snake on a stand immediately in front of him; the inclined plane of the stand caused the snake to coil with its head protruding in the direction of a subject and a to slip gradually into the subject's lap... (Coleman 1949: 2)

One of those extreme forms of psychological experiments. The result was not a facial expression of emotion but a continual gaze to the snake, watching it intently. A point in case: experimenters wanted *expression* but received *purposeful/instrumental action*.

> ...the matter of expression stereotypes. Despite the greater facilities apparently offered in the mouth muscles, certain feeling states may be conventionally conveyed by the eye muscle. For example, the acted expressions of both subjects I and II in Situation 7 (snake) were far more easily recognized from the eye region than from the mouth region. The tendency of both subjects in the acted series, but not in the natural series, to stare rather fixedly at the snake tends to support this supposition. This brings to mind Landis' contention that the posed expressions which have often been used in previous experiments are not true portraits of facial expression during emotion but rather socialized and to a large extent conventionalized responses used as supplementary language mechanisms. The third complicating factor is that of individual differences in the facial expressions of emotion. For example, certain individuals may show a preference in the use of eye or mouth muscles for emotional expression. (Coleman 1949: 24)

Here the author is too involved with comparing the upper and lower half of the face to notice the difference between functional and expressive behaviour. The conventionalization of facial expressions is a good topic to discuss, though. Birdwhistell should be revisited on this note.

3.9.4 The Body in the Sign (2012-09-13 01:40)

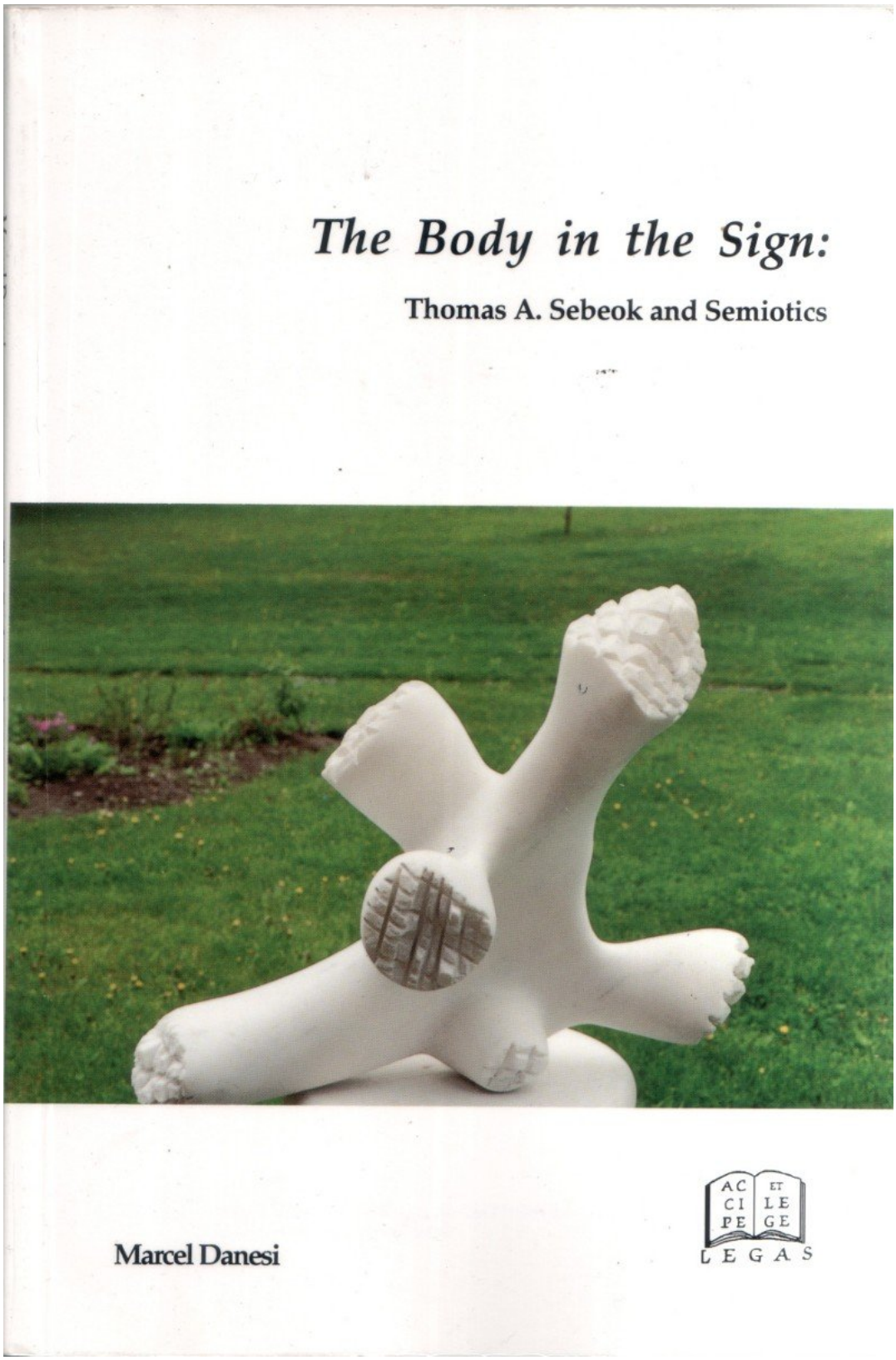

AutorDanesi, Marcel, 1946-PealkiriThe body in the sign : Thomas A. Sebeok and semiotics / by Marcel DanesiIlmunudOttawa : Legas, 1998Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2451227 S1*estViideDanesi, Marcel 1998. *The body in the sign: Thomas A. Sebeok and semiotics*. Ottawa: Legas.

> In humans the dominance of the iconic mode of representation suggests that perhaps all signs start out as simulative portrayals of a referential domain. Sebeok calls these primary models. They are at first tied to the operations of the sensory apparatus - i.e. they are simulations derived from sensory patterns of recognition. It is only after they have become routinized through cultural diffusion that they grow free of sensory control and take on an abstract quality, becoming secondary (language) and tertiary (cultural symbols) models. For sebeok, iconicity lies at the core of semiosis. (Danesi 1998: 10)

This sums up what Danesi has already written elsewhere (2001. Hediger through Sebeok: An Introduction to the Biosemiotic Paradigm. In: *The Swiss Pioneer in Nonverbal Communication Studies*, *Heini Hediger (1908-1992)*). Here the modelling theory can be compared to that of cultural semiotics and raises the question whether somato-kinesthetic data is or is not semiotic.

> The *sense-implication hypothesis* (SIH) posits that all sign-making efforts are initially grounded in the experiential realm of the senses. In this conceptual framework, **semiosis is considered to constitute a transformation of bodily experience, converting the external world of the senses into an internal one of representation**. It is interesting to note that this view of semiosis has come to form the basis of some recent work in philosophy and linguistics (e.g. Johnson 1987; Lakoff 1987), whether or not it is known or acknowledged as such within those fields, and that it has philosophical antecedents in Jon Locke (1690/1973), Giambattista Vico (e.g. Danesi 1993), Ernst Cassirer (e.g. 1946, 1957), and Suzanne Langer (1948), among others. Locke argued that all ideas came from sensation first and reflection later - reflection being the internal operation of consciously *recognizing* what the senses have previously *cognized*. Vico saw the human mind as extending the sensory domain. He viewed this extension as a product of the imagination - that part of the mind responsible for manipulating perceptions and ideas inventively. The mind, Vico emphasized, "does not understand anything of which it has had no previous impression from the senses" (in Bergin and Fisch, 1984, p. 123), because it is "naturally inclined by the senses to see itself externally in the body; and only with great difficulty does it come to understand itself by means of reflection" (p.95). Cassirer linked cognition to an unconscious "grammar of experience" whose categories are not those of logical thought, but rather of an archaic mode of sensorial thinking that continues to exert enormous control over our routinized thought processes. Langer saw all efforts to know and understand as essentially aesthetic reactions to the world. The structure inherent in these reactions is converted into analytical reflective forms by language and other symbol-based modes of representation. (Danesi 1998: 17)

The bold definition of semiosis here is a crass cognitivistic one. But I do think this is comparable to Peircean/Merellian semiosis. And at the same time, it kinda skips indexicality and jumps straight from the continuous-iconic to the discrete-symbolic. I should really read Cassirer and Langer, can't put them off for much longer.

> *The iconicity hypothesis* (IH) posits that the iconic mode of representation is the primary means by which bodily experience is transformed into a system of signs and meanings. The recurrent patterns of color, shape, dimension, movement, sound, taste, etc. that are constantly being monitored by our perceptual systems are extrapolated from their units of physical occurrence (= referential domain) by the "apper-ceiving" mind which is instinctively prepared to convert these referential domains into mental models. These form the basis of simulatice, replicational, or imitative signs formed and expressed through verbal and nonverbal channels. (Danesi 1998: 18)

Seems like some useful thoughts for modelling the behavioural sphere.

> As rudimentary as they might seem, such representational strategies allow human infants to refer to virtually anything they notice or find interesting in their immediate environment. This, in turn, allows them to make a vital psychological connection between their developing bodies and minds to that environment - i.e. it allows them to *construct the Self*. To put it figuratively, the first signs created by children constitute the "representational glue" that interconnects their *body*, their *mind*, and the *world* around them into a holistic *continuum* of stabilized personal experiences and knowledge that we call the *Self*. As the child matures, this continuum will be shaped more and more by the particular signs to which he/she is exposed in his/her immediate social world. This is because the child soon discovers that these signs are effective tools for thinking, planning, and negotiating meaning with *others*. In other words, the culturally forged signs acquired by the child in context, and the meaning processes they entail, allow him/her to gain entry into the cultural order. At first, the child will compare his/her own attempts at sign-making against the signs he/she picks up in context - this can be seen, for instance, when the child talks to himself/herself typically during play, exploring the power of words to reflect the world and to connect him/her with it. But through protracted usage, the signs acquired in context will gradually gain cognitive dominance in the child, and eventually mediate and regulate his/her thoughts, actions, and behaviors. (Danesi 1998: 20-21)

In the first instance, this passage draws a similar connection between SIGN and SELF, as Y. Lotman drew between CODES and PERSONALITY (Lotman 1990: 22). In the second instance, the child is basically comparing personal/private signs with shared/public signs and choosing the *effective* ones.

> *Wittingness*: This refers to the fact that certain messages are unwitting or unconditional (e.g. the signals sent out by pupil responses); others are witting, showing purposeful and intentional behavior. (Danesi 1998: 47)

Weirdest synonym to intentionality I have met thus far.

- Thom, R. (1975). *Structural Stability and Morphogenesis: An Outline of a General Theory of Models*: Reading: W. A. Benjamin. TÜR
- Clarke, D. S. (1987). *Principles of Semiotic*. London: Routledge and Kegan. TÜR
- Johnson, Mark (1987). *The Body in the Mind: The Bodily Basis of Meaning, Imagination and Reason*. Chicago: University of Chicago Press. TÜR
- Smith, J. W. (1977). *The Behavior of Communicating: An Ethological Approach*: Cambridge, Mass.: Harvard University Press. GB
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in Society*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press. TÜR

3.9.5 Behaviorism and Phenomenology (2012-09-13 01:42)

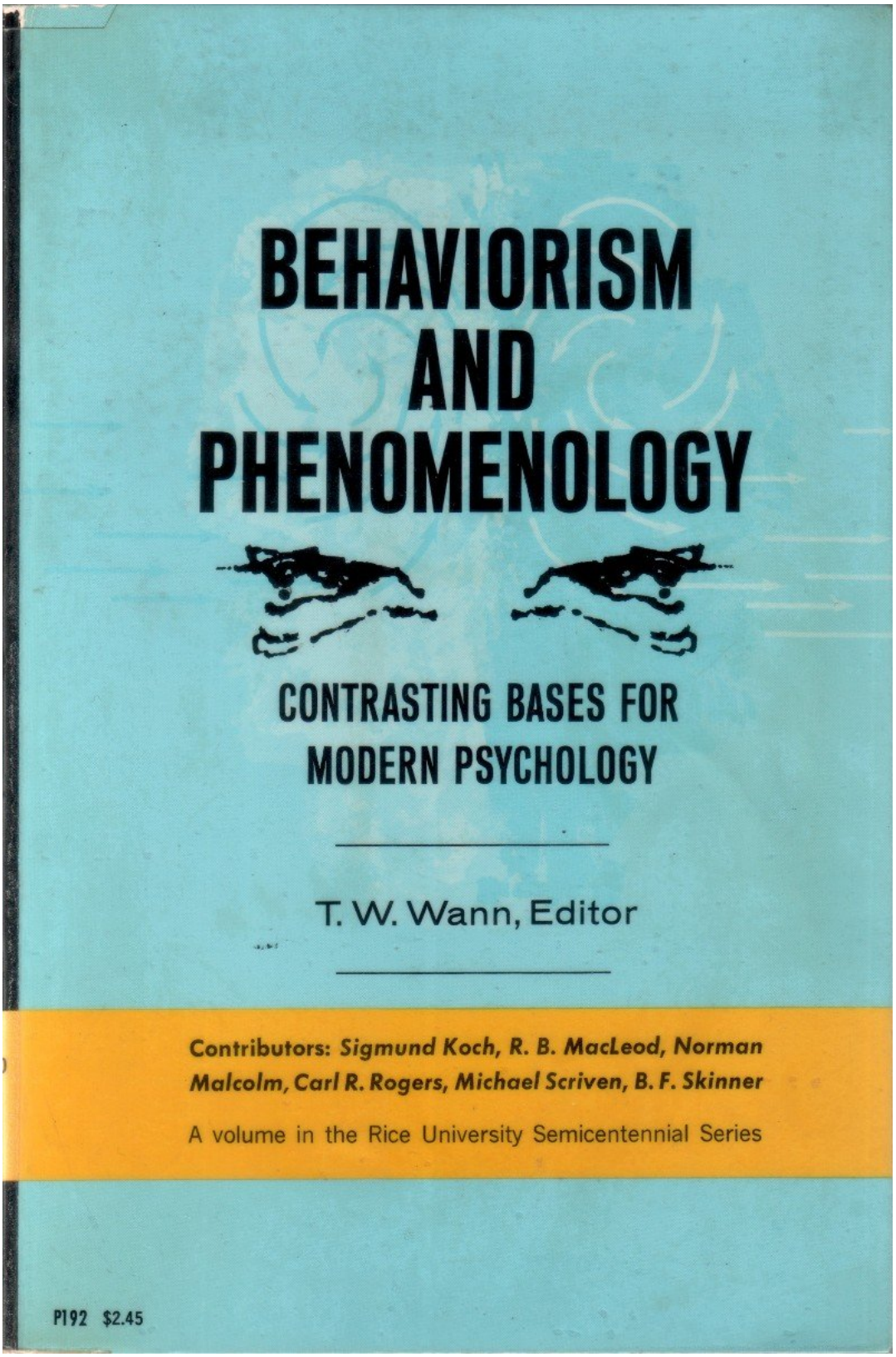

Pealkiri**Behaviorism and phenomenology : contrasting bases for modern psychology / Sigmund Koch, R. B. MacLeod, Norman Malcolm [et. al.] ; ed. by T. W. Wann** IlmunudChicago ; London : University of Chicago Press, 1974 [© 1964 William Marsh Rice University] Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1346042 S1*est ViideT. W. Wann (ed.) 1974. *Behaviorism and phenomenology: contrasting bases for modern psychology*. Chicago; London: University of Chicago Press.

Koch, Sigmund 1974. Psychology and Emerging Conceptions of Knowledge as Unitary. In: T. W. Wann (ed.), *Behaviorism and phenomenology: contrasting bases for modern psychology*. Chicago; London: University of Chicago Press, 1-41

> *c) Peripheralism*: Watson's program necessitated that he considered how phenomena traditionally classed as "mental" might be treated in objective *S-R* terms. Most of his positive systematic ideas are thus attempts to show that **processes formerly conceived as determined primarily by the brain could be better understood if allocated mainly to receptors, effectors, and their most direct nerve connections.** Best known in this connection are Watson's motor theories of imagery and thinking, and feeling and of emotion. Somewhat more elaborated peripheralistic hypotheses were put forward during the classical interval by such writers as Smith and Guthrie [who, already in 1921, presaged, in such notions as the "maintaining stimulus," "pre-current response," and "readiness," peripheral mechanisms very much like Hull's S_D *and* r_G; cf. Smith and Gurthie (59)]. (Koch 1974: 8)

Peripheralism is:

- the explanation of psychological events emphasizing peripheral human functions, as those of skeletal muscles or the sex organs, rather than cognition or other processes of the central nervous system.
- emphasis on sensory motor processes rather than cognitive or other central processes as determinants of behavior
- something which is in opposition rather than apposition to centrality
- the explanation of social events emphasizing peripheral human functions, such as acting through influence of multi-layered social interaction, rather than single stratum interactions

The first two definitions are dictionary-definitions and pertain to psychology. The third, most general, comes from a theologist, Dr. Ken Matto; and fourth from sociologist, John Girdwood. So it seems fairly likely that there are many kinds of peripheralisms and in semiotics it might come close to archaism (e.g. texts most far away in time and place are the most valuable). The psychological definition would come in handy if the semiosphere model is applied to a human body, sociological when to a group or situation. It is quite possible that through the hermeneutic circle, or some variety thereof, say the Uexküllian model, already contains seeds for peripheralism (organism and its environment are inseparable). P.S. On page 9, Sigmund Koch becomes the first writer for me who has actually used the word "celerity", as in "it [behaviorism] degenerated with comparable celerity into polemicism and inflated program-making".

MacLeod, R. B. 1974. Phenomenology: A Challenge to Experimental Psychology. In: T. W. Wann (ed.), *Behaviorism and phenomenology: contrasting bases for modern psychology*. Chicago; London: University of Chicago Press, 47-73

> The Germans make a convenient distinction between *Erlebnis* and *Erfahrung*. *Erlebnis* refers to present experience, that which is immediately there for the observer without reference to its origin; *Erfahrung*, to the accumulation of past *Erlebnisse*. (MacLeod 1974: 48)

This distinction is indeed convenient. It is used in an article on embodiment in film.

> "Introspection" is Tichener's rendering of WUndt's *Selbstbeobachtung*, literally, "observation of one's self." This is obviously a misleading expression; when one observes a color one is not observing oneself, unless one expands the meaning of self to a point at which it ceases to be meaningful, as Berkeley did. (MacLeod 1974: 53)

Yet more notions to signify self-communication. I wonder if self-communication falls into the object- or meta-channel.

> Staying within the realm of aesthetics, how many of us have taken a close look at the pehenomena of disgust? Certainly we can quantify rejection or avoidance behavior or specify the stimuli which evoke regurgitation. This gives us some crude information, but it does not tell us what it actually feels like to be disgusted. (MacLeod 1974: 57)

I think this might be my first acquaintance of the words "avoidance" and "behaviour" next to each other, aside from my own notes. This connection is a solid one, as avoidance can indeed be linked with disgust, and disgust is one of the prime emotions and actually studied in the field of nonverbal communication. Making associations… Perhaps avoidance behaviour should be studied in subjects who are somehow related to disgust? Perhaps interviewing in some sense ill people? I don't know yet.

> Studies of personality and social behavior have contributed richly to our understanding of the uniqueness of the individual world. I shall pass these by reluctantly and dwell briefly on the problems connected with the medium itself, for here, I think, is where experimental psychology needs a little more challenging. **We have perfect communication, hypothetically, when the phenomenal worlds of speaker and hearer are identical, including identical representations of the medium. This, of course, never happens. We can have adequate communication when the message has to do with relatively sequestered concerns**. Thus two mathematicians of widely different temperament and background and little knowledge of each other's language can collaborate happily, because the language of mathematics if almost universal. You point to an article in a French shop and say "Comme bien?" "Cent francs," the shopkeeper answers. "C'est trop," you say, and leave the shop. Your limited French was quite adequate, and you saved one hundred francs; but you would not have dared to talk politics with the shopkeeper. When we appreciate the enormous difference between the world of the speaker and that of the hearer, and especially when we have have been reading Benjamin Lee Whorf, we are tempted to think that, except on the most superficial of levels, no adequate communication can ever be established, even when linguistic backgrounds are similar, much less when the cultures are widely different. Yet the fact is, and this is what keeps one from total despair, that in spite of all these differences we seem to succeed reasonably well. Why? (MacLeod 1974: 69)

Quoted at length because it is interesting on many levels, most important being the similarity with Y. Lotman's communication model, which mainly brings out this exact difference (between a perfect and adequate communication). The author proceeds to give a flimsy evolutionary account for a possible answer to the question raised at the end of this quote, but it remains unconvincing. The question is in this case more interesting than the answer.

Skinner, B. F. 1974. Behaviorism at Fifty. In: T. W. Wann (ed.), *Behaviorism and phenomenology: contrasting bases for modern psychology*. Chicago; London: University of Chicago Press, 79-97.

> The fact of privacy cannot, of course, be questioned. **Each person is in special contact with a small part of the universe enclosed within his own skin.** To take a non-controversial example, he is uniquely subject to certain kinds of proprioceptive and interoceptive stimulation. Though two people may in some sense be said to see the same light or hear the same sound, they cannot feel the same distention of a bile duct or the same bruised muscle. (Skinner 1974: 82)

Very true words. Charles Morris claimed that science can investigate this private sphere if it were simply able to prove that the signs pertaining to it do denote. In Skinners case, to make sure that "the scales read by the scientist" do signify something about the private events.
While otherwise not very illuminating article, it's discussion is lenghty and on the topic of metaphors, Sigmund Koch makes this remark:

> "Ultimately, the individual, if he strives to establish verbal contact with his experience," will use the "relational properties" of language with "a considerable degree of precision" to "exhibit ... aspects of experience which are subtle, are elusive and which may, perhaps, never before have been mapped in the previous history of discrimination, in the previous history of language." He will be able to do this through "devices like metaphor, devices like what is implicit in Peirce's notion of the 'icon,' namely, a kind of relational map," in general, through the use of the relational properties of language. (Koch 1974: 107-108)

I have no idea how to cite this quote, though, because it's in the "paraphrase of discussion" section after Skinner's article. It does present a vivid language to intersect metaphors which re used to describe facial expressions, for example. Also, it is nice to see a psychologist who knows Peirce's semiotics already in 1963.

Rogers, Carl R. 1974. Toward a Science of the Person. In: T. W. Wann (ed.), *Behaviorism and phenomenology: contrasting bases for modern psychology*. Chicago; London: University of Chicago Press, 109-133.

> Experiencing refers to the ongoing feeling of *having* experience, "that partly unformed stream of feeling that we have at every moment." It is **preconceptual, containing implicit meanings**. It is something that is basically prior to symbolization or conceptualization. It may be known to the individual by direct reference - that is, one can attend inwardly to this flow of experiencing. Such direct reference is differentiation based upon a **subjective pointing to, or attending to**, the experiencing. The experiencing which is going on may be symbolized, and this symbolization may be based upon direct reference; or **more complex symbolizations may develop out of it**, such as those we term "conceptualization." Meaning is formed in the interaction between experiencing and symbols. Thus, as the individual refers to his experiencing the implicit meaning becomes symbolized into, "I am angry," or "I am in tune with what he is saying," or "I am uncomfortable with what is going on." Thus our personal meanings are formed in this interaction. Furthermore, any datum of experiencing - any aspect of it - can be symbolized further and further on the basis of continuing inward attention to it. Increasingly refined and differentiated meanings can be drawn by symbolization from any experiencing. Thus, in the last example, the individual who feels uncomfortable with what is going on may continue to refer to his experiencing and form further meanings from it. "I'm uncomfortable because I don't like to see another person hurt." "No, it is more than that. I resent his power, too." "Well, I guess another aspect of it is that I am afraid that he may hurt me." Thus a continuing stream of more and more refined meanings may come from a single moment of experiencing. (Rogers 1974: 126-127)

This is very reminiscent of the Peircean account of of sign-processes developing from Firstness to Thirdness. If crude parallels need to be drawn, then:

- **Firstness** = "preconceptual, containing implicit meaning";
- **Secondness** = "subjective pointing to, or attending to";
- **Thirdness** = more complex symbolizations;
- and **Semiosis** = the fact that "any datum of experiencing - any aspect of it - can be symbolized further and further on the basis of continuing inward attention to it".

It should be noted that this discussion spawns from E. T. Gendlin's 1962. *Experiencing and the Creation of Meaning*, which is psychotherapy slash existential philosophy.

Scriven, Michael 1974. Views of Human Nature. In: T. W. Wann (ed.), *Behaviorism and phenomenology: contrasting bases for modern psychology*. Chicago; London: University of Chicago Press, 163-183.

> In no other subject are the historical arguments still current, and they are likely to remain current forever unless the upcoming student is made to realize that his brilliant insights about the indispensability of mental states, for example, fall short of originality by about fifty years. (Scriven 1974: 164)

Saucy!

- Cohen, Laurence Jonathan 1962. *The Diversity of Meaning*. London: Meuthen. TÜR
- Gendlin, E. T. 1962. *Experiencing and the Creation of Meaning*. New York: Macmillan; Glencoe: Free Press. GB

3.9.6 Various Seminar Texts (2012-09-17 18:37)

Before turning to texts, I'd like to note that this blog is developing nicely. I am no longer confined to reporting only that I read in books. From now on I shall feel no shame in reporting knowledge gained in lectures and mixing texts from different courses with texts of my own choosing. Other, unconnected (or non-academic) information may also find its way here. For example, I learned an interesting new word from my father: *Ilmatala* - surematu inimene (everlasting, or never dying person). In crude translation, this Võru word consists of "ilm", a word denoting both weather and the world (a conflation indicative of Estonian worldview), and "tala", a beam or supporting structure (say, a vertical log). I'm not very familiar with this kind of semantic analysis, but it sounds as if *ilmatala* is a person who, aside from nevery dying also holds the world up or in its place. This reminds me of the film *A Man from Earth* in which the protagonist is this kind of *ilmatala*: aside from never getting old, he has been the source of the Jesus myth and played other various roles in the human history. A curious word indeed. Now on to the texts!

Schmitt, Carl 1996. *The Concept of Political*. Translation, introduction, and notes by George Schwab; with Leo Strauss's notes on Schmitt's essay; translated by J. Harvey Lomax; foreword by Tracy Strong . Chicago; London: The University of Chicago Press

From the lecture I gathered that there is a need for studying *unpredictability* in politics. In my case, this *unpredictable* sphere is that of the bodily - nonverbal - behaviour. While the lecturer identified "the political" with the power of discourses, my parallel approach should be identifying "the political" with bodily behaviour (or what Nancey Henley calls "micropolitics"). The lecturer's interest in *hegemony*, especially the Laclau'an kind (involving signifying orders), indicated at the hegemonic function of "freezing" or "crystallizing" (i or y?) temporary and fluid relations into seemingly permanent or everlasting ones, thus structuring the politicla space and excluding other possibilities as inconceivable. In nonverbal terms, hegemony *would* involve something to the effect of restructure bodily allowances (who can do what, go where, look like what, etc.).

More related to Schmitt's text, Chantal Mouffe's (2009: 9) definition of these notions under study reveal that "the political" is the dimension of antagonism which is constitutive of human societies and "politics" is the set of practices and institutions through which an order is created, organizing human coexistence in the context of conflictuality provided by the political. In short, almost anything can be "political" but it becomes "politics" when it has to do with institutions which create order in society. Let's see how this view pans out in Schmitt's text.

> One seldom finds a clear definition of the political. **The word is most frequently used negatively**, in contrast to various other ideas, for example in such antitheses as politics and economy, politics and morality, politics and law; and within law there is again politics and civil law, and so forth. By means of such negative, often also polemical confrontations, it is usually possible, depending upon the context and concrete situation, to characterise something with clarity. But this is still not a specific definition. **In one way or another "political" is generally juxtaposed to "state" or at least is brought in relation with it**. The state thus appears as something political, the political as something pertaining to the state - obviously an unsatisfactory circle. (Schmitt 1996: 20)

The problem seems to be the ambiguity in the concept of "the political". It is generally thought to be something negative, and associated with the state. In the footnotes, Schmitt brings many examples of this kind of usage. The most prominent being the definition of the political which utilizes the concept of power as the decisive factor, especially state power (in, for example, Max Weber's "Politik als Beruf"). For my purposes, the both "the political" and "power" must be distanced from the state and brought into the physio-psycho-sociological field of micropolitics (which, I think, should be radically reviewed and transformed if I am to use it effectively - it cannot remain a feminist concept).

> Also, the general definitions of the political which contain nothing more than additional references to the state are understandable and to that extent also intellectually justifiable for as long as the state is truly a clear and unequivocal eminent entity confronting nonpolitical groups and affairs - in other words, for as long as the state possesses the monopoly on politics. That was the case where the state had either (as in the eighteenth century) not recognized society as an antithetical force or, at least (as in Germany in the nineteenth century and into the twentieth), stood above society as a stable and distinct force.
> The equation state = politics becomes erroneous and deceptive at exactly the moment when state and society penetrate each other. What had been up to that point affairs of state become thereby social matters, and, vice versa, what had been purely social matters become affairs of state - as must necessarily occur in a democratically organized unit. (Schmitt 1996: 22)

This is exactly what happens in Fahrenheit where the state malforms a social institutions to pursue, basically, political (antagonistic) ends. E.g. smokers don't like books about lung cancer - burn the books about lung cancer! In this way the state interferes into a social or rather cultural matters and disfigures social affairs greatly (up to the point of society becoming dystopic, that is to say).

> ...it is the total state which no longer knows anything absolutely nonpolitical... (Schmitt 1996: 25)

E.g. in Fahrenheit's case, owning or reading a book is not nonpolitical.

> The specific political distinction to which political actions and motives can be reduced is that between friend and enemy. This provides **a definition in the sense of a criterion** and not as an exhaustive definition of one indicative of substantial content. Insofar as it is not derived from other criteria, **the antithesis of friend and enemy correspond to the relatively independent criteria of other antitheses**: good and evil in the moral sphere, beautiful and ugly in the aesthetic sphere, and so on. (Schmitt 1996: 26)

A simple analogy with the we/they distinction in cultural semiotics is permissible, but not absolutely necessary. To the list of these "relatively independent criteria" I'd like to add *sane and insane in the psychic sphere* to comment on Clarisse in Fahrenheit. Yet this would seem to be erronous, as:

> **The distinction of friend and enemy denotes the utmost intensity of a union or separation, of an association or dissociation**. It can exist theoretically and practically, without having simultaneously to draw upon all those moral, aesthetic, economic, or other distinctions. The political enemy need not be morally

> evil or aesthetically ugly; he need not appear as an economic competitor, and it may even be advantageous to engage with him in business transactions. **But he is, nevertheless, the other, the stranger; and it is sufficient for his nature that he is, in a specially intense way, existentially something different and alien, so that in the extreme case conflicts with him are possible.** (Schmitt 1996: 26-27)

The distinction relevant in Fahrenheit is a sociocultural, between living with a "family" (actually, people on the telescreens) or actually communicating with real relatives. Also, a clear analogy can here be drawn with cultural sociology: "The ultimate root of the Stranger's threat is therefore somewhat shifted; it is now his **penchant for bizarre questions which would not occur to a 'normal' person**, for contesting the very distinction which for 'ordinary' people are attributes of the universe itself rather than their views of the world." (Bauman 1973: 130) In effect, the Stranger (Clarisse) by being extraordinary in her environment, creates possibilities for conflicts. And in a way she did cause a conflict, by being *more human* than the rest she unnerved and transformed Montag, in effect setting a chain of catalytic events in motion.

> **...all political concepts, images, and terms have a polemical meaning**. They are focused on a specific conflict and are bound to a concrete situation; the result (which manifests itself in war or revolution) is a friend-enemy grouping, and they turn into empty and ghostlike abstractions when this situation disappears. (Schmitt 1996: 30)

Now with Henleys micropolitics the situation is sort of the same: she raises the polemics of male domination via nonverbal communication and in a sense creates enemies of men. The relevant difference here being that male domination cannot be overcome by a war or revolution, it is more like "hardwired" into the biological and sociocultural bases of behaviour.

> Every religious, moral, economic, ethical, or other antithesis **transforms into a political one if it is sufficiently strong to group human beings effectively according to friend and enemy**. (Schmitt 1996: 37)

This is general enough to merit parallel with cultural semiotics, the antithesis being that of languages, codes and texts.

> Humanity as such cannot wage war because it has no enemy, at least not on this planet. The concept of humanity excludes the concept of the enemy, because the enemy does not cease to be a human being - and hence there is no specific differentiation in that concept. **That wars are waged in the name of humanity is not a contradiction of this simple truth**; quite the contrary, it has an especially intensive political meaning. When a state fights its political enemy in the name of humanity, it is not a war for the sake of humanity, but **a war wherein a particular state seeks to usurp a universal concept against its military opponent**. At the expense of its opponent, it tries to identify itself with humanity in the same way as one can misuse peace, justice, progress, and civilization in order to **claim these as one's own and to deny the same to the enemy**. (Schmitt 1996: 54)

Especially important passage, as this seems to be a common technique in much warfare. In cultural semiotics terms, a culture *constructs* it's own antithesis, an anti-humanity. The next passage is equally revealing:

> The concept of humanity is an especially useful ideological instrument of imperialist expansion, and in its ethical-humanitarian form it is specific vehicle of economic imperialism. Here one is reminded of a somewhat modified expression of Proudhon's: whoever invokes humanity wants to cheat. To confiscate the word humanity, to invoke and monopolize such a term probably has certain incalculable effects, such as **denying the enemy the quality of being human and declaring him to be an outlaw of humanity; and a war can thereby be driven to the most exreme inhumanity**. (Schmitt 1996: 54)

Nuff' said.

Eco, Umberto 1983. Does Counter-culture Exist? Translated by Jenny Condie. In: Robert Lumley (Ed.) *Apocalypse Postponed*. Bloomington: Indiana University Press, 115-128.

> If the word culture indicates the possession of a stock of knowledge, then clearly the term counter-culture can mean only one of only two things: either the lack of any such stock of knowledge, or **the possession of *another* knowledge**. (Eco 1983: 115)

This is an obvious implication, but a valuable one. In dystopic fiction, the protagonists are (at least in Fahrenheit and 1984) actively looking this *another knowledge*, another way of looking at and exlaining the political world at large.

> 'Counter-culture' may in such circumstances be a political or civic act that **challenges the model of the cultured and refined individual** dedicated to the cult of the useless. (Eco 1983: 118)

Yes, counter-culture may be related to political acts.

> In its democratic aspects this idea gives rise to appeals for the diffusion of culture among the lower classes. But precisely because **practical and manual knowledge are excluded from it**. A car mechanic is not a cultured man. The knowledge that goes by the name of culture in this sense is theoretical knowledge that demands a certain detachment from immediate necessities and from action with a direct practical purpose. Therefore this idea of culture also entails a measure of idleness as a necessary condition for cultural growth. (Eco 1983: 118)

I would not make this distinction. Practical knowledge is still knowledge and diverse/relative in nature.

> Look at dissident groups, dropouts, underground communities, people who experience discrimination on the grounds of sex or power, income or luck. A counter-culture of this type proudly adopts a separate language and is identified by expressions of frustration and anyway uncontrolled impulses and desires. **It rejects power and integration**. The representatives of this counter-culture today are those who practice absenteeism, the *autoriduttori*, Metropolitan Indians, draft dodgers … and so on, right up to the extremes of rejection embodied by the mystics of the P.38, terrorists, the homeless and stateless. (Eco 1983: 118-119)

This fits well with the "resistance" movements in dystopic fiction, e.g. "the book people" in Fahrenheit 471.

> *Culture 3* is the anthropological definition. It comprises the complex of institutions, myths, rites, laws, beliefs, **codified everyday behaviour**, value systems and material techniques elaborated by a group of humans. Compared to the two preceding concepts, this has an apparently neutral character. (Eco 1983: 119)

Yup, this is the definition I prefer, as opposed ot the ethical or aesthetic definitions which are not value-neutral.

> In this context, there are no counter-cultures, just *other cultural models*. At most, a counter-culture might be identified as an **alternative model** which the dominant culture is unable to absorb. (Eco 1983: 120)

This makes sense. In Lotmanian sense, counter-culture would then be the non-dominant and/or peripheral culture.

Mauss, Marcel 1973. The Techniques of the Body. *Economy and Society* 2(1): 70-88.

> I deliberately say techniques of the body in the plural because it is possible to produce a theory of *the* technique of the body in the singular on the basis of a study, an exposition, a description pure and simple of techniques of the body in the plural. By this expression I mean **the ways in which from society to society men know how to use their bodies**. (Mauss 1973: 70)

This expression is interesting. I've never met it before, but the value of it is self-evident: techniques of the body are ways in which people know how to use their bodies. This comes close to phenomenological "bodily knowledge", but seems more concrete.

> For many years in my course in descriptive ethnology, I have had to teach in the shadow of the disgrace and opprobium of the 'miscellaneous' in a matter which in ethnography this rubric 'miscellaneous' was truly heteroclite. I was well aware that walking or swimming, for example, and all sorts of things of the same type, are specific to determine societies; that the Polynesians do not swim as we do, that my generation did not swim as the present generation does. But what social phenomena did these represent? (Mauss 1973: 70)

As an ethnographist, Mauss is of course most interested in intercultural differences in behaviour. This matter of swimming is highly reminiscent of La Barre ("The Cultural Basis of Emotions and Gestures").

> A kind of revelation came to me in hospital. I was ill in New York. I wondered where previously I had seen girls walking as my nurses walked. I had the time to think about it. At last I realised that it was the cinema. Returning to France, I noticed how common this gait was, especially in Paris; the girls were French and they too were walking in this way. In fact, **American walking fashions had begun to arrive over here, thanks to the cinema**. (Mauss 1973: 72)

Ah! Paul Ekman commented on his research in New Guinea that one of the reasons for doing such extensive intercultural research, especially in places where white man had not been seen before, was the cultural transmission of behavioural patterns from cinema (as I remember, this touched upon Brazilians who were quite familiar with American films). Mauss's comment is earliest on this subject (let's call it *kinesic interference*).

> Hence I have had this notion of the social nature of the '*habitus*' for many years. Please note that I use the Latin word - it should be understood in France - *habitus*. The word translates infinitly better than '*habitude*' (habit or custom), the '*exis*', the 'acquired ability' and 'faculty' of Aristotle (who was a psychologist). It does not designate those metaphysical *habitudes*, that mysterious 'memory', the subjects of volumes or short and famous theses. These 'habits' do not just vary with individuals and their imitations, **they vary especially between societies, educations, properties and fashions, prestiges**. In them we should see the techniques and work of collective and individual practical reason rather than, in the ordinary way, merely the soul and its repetitive faculties. (Mauss 1973: 73)

Ah! An earlier use of the term *habitus* (than Bourdieu), and actually referring to *techniques of the body* (rather than *structuring structures*). Now I feel less guilty for using this term in my seminar paper.

> And I concluded that it was not possible to have a clear idea of all these facts about running, swimming, etc., unless one introduced a triple consideration instead of a single consideration, be it **mechanical and physical, like an anatomical and physiological theory of walking, or on the contrary psychological or sociological**. It is the triple viewpoint, that of the 'total man' that is needed. (Mauss 1973: 73)

The general theme reminds me of Freedman's review in Semiotica of Paul Bouissac's research on "horse's gait in Muybridge's work", brought over to the human sphere, especially the acrobatic act. Mauss's triple consideration seems somewhat untenable (or outdated?) in nonverbal communication research. There seem to be close to none studies

of the mechanical and physical aspects of expressive movements; anatomical and physiological factors are included, to a degree, in Silvan Tomkins and Paul Ekman (e.g. facial muscles). The psychological or sociological considerations are well known (Cicourel's *Cognitive Sociology* comes to mind).

> What takes place is a prestigious imitation. The child, the adult, imitates actions which have succeeded and which he has seen successfully performed by people in whom he has confidence and who have authority over him. The action is imposed from without, from above, even if it is an exclusively biological action, involving his body. The individual borrows the series of movements which constitute it from the action executed in front of him or with him by others. (Mauss 1973: 73)

It is interesting that Mauss, too, calls instrumental (goal- or purpose-oriented) behaviour *biological action* (just as the Moscovites did at the 1961 Semiotics conference). The *prestigious imitation* aspect is elaborated by Edward T. Hall in *The Silent Language*. He differentiates between *formal learning* (by being taught or educated) and *informal learning* (by observation). In crude communication theory notions, these would be object-channel (participation) and meta-channel (observation). In any case, Hall's case was equally *instrumental*, as his example was learning to ski.

> I call technique an action which is *effective* and *traditional* (and you will see that in this it is no different from a magical, religious or symbolic action). It has to be *effective* and *traditional*. There is no technique and no transmission in the absence of tradition. This above all is what distinguishes man from the animals: the transmission of his techniques and very probably their oral transmissions. (Mauss 1973: 75)

An elaboration of the techniques of the body. I guess *effective* could be equated with *functional* in terms of cultural semiotics. I'm not so sure about *traditionality*, as this does not seem to be a common notion in the vocabulary of cultural semiotics (perhaps a sign of the Soviet times?). In any case, the *transmission* of culturally formed behaviours is almost self-evident.

> **The body is man's first and foremost natural instrument**. The body is man's first and most natural instrument. Or more accurately, not to speak of instruments, man's first and foremost natural technical object, and at the same time technical means, is his body. (Mauss 1973: 75)

What a delightful quote! Might come handy if I finally get around to discussing instrumental behaviour more closely.

> I am a lecturer for you; **you can tell it from my sitting posture and my voice, and you are listening to me seated and in silence. We have a set of permissible or impermissible, natural or unnatural attitudes**. Thus we should attribute different values to the act of staring fixedly: a symbol of politeness in the army, and of rudeness in everyday life. (Mauss 1973: 76)

Ah! What incredible familiarity. It automatically calls to mind Michel Foucault's discussion on the teaching regime of Ancient Greek Therapeutae community in *The Hermeneutics of the Subject* (Foucault 2005: 343). He elaborates that listening involves more than silence, but "a certain active demeanor" (e.g. "being attentive"). I made a crass connection between this active demeanor and power relations, and it seems that I'm not that far off from Mauss's understanding that the question of *permissible and impermissible* behaviour is involved.

> Take the way of closing the fist. A man normally closes his fist with the thumb outside, a woman with her thumb inside... (Mauss 1973: 76)

I cannot take this at face value. I have to try it out myself by asking some female acquaintances to make a fist. If proven to be true above chance level, this could be an interesting factoid, instead of simply a suggestion. On a cruel note, this could become something to stick to the faces of people who try to achieve gender equality by disregarding anatomical and physiological differences in sexes; a gentle reminder that we can't equalize instincts.

> There are supposed to be societies with exclusively masculine descent and others with exclusively uterine descent. The uterine ones, being feminised, tend to dance on the spot; the others, with descent by the male, take their pleasure in moving about. (Mauss 1973: 82)

This comment, referring to M. Curt Sachs' history of dancing, brought to mind a scene I witnessed at the Estonian Hip-Hop Festival in 2007. An African-American male was c-walking around an Estonian female. On a very primitive level, this could be interpreted as the female being "on display" while dancing, and the male exerting himself in proving his strenght, stamina or skill.

> Everyone knows what a back-heave is. (Mauss 1973: 83)

Uh... Umm.. ...no. I don't. But there is also a language-barrier and I understand that Mauss is being rhetoric (for a lack of a better word, writing in the manner of his era). Quoted here, also out of context, as I should find out what a back-heave is and join the inclusive club of "Everyone". For an overview, a list of *techniques of the body* enumerated by Mauss must be compiled, as these categories may very well be one possibility for a "typology of behaviour" (in the sense of Y. Lotman's "Kaks lähenemisviisi käitumisele").

1. **Techniques of birth and obstetrics**: positions of giving birth;
2. **Techniques of Infancy**: Rearing and feeding the child, Weaning;
3. **Techniques of adolescence**: schooling (manners and postures);
4. **Techniques of adult life**: Techniques of sleep, Waking: Techniques of rest; Techniques of activity and of movement (walking, running, dancing, jumping, climbing, descent, swimming, forceful movements), Techniques of care for the body (Rubbing, washing, soaping, Care of the mouth), Consumption techniques (eating, drinking), Techniques of Reproduction, Techniques of the care of the abnormal (massages);

My rendering of these categories aren't perfect, but neither are these categories inthemselves, as these could be infinitely widened to encompass the whole of human activity. From the perspective of my own field, there could probably be such additions as *Techniques of expression of emotion* or *Techniques of gestural communication* or *Techniques of proprioceptive significance*, but all of these belong to different nomenclatures and seem inexplicably unsuitable with Mauss's approach.

> What emerges very clearly from them [these lists of techniques] is the fact that we are everywhere faced with **physio-psycho-sociologial assemblages of series of actions**. These actions are more or less habitual and more or less ancient in the life of the individual and the history of the society. (Mauss 1973: 85)

Physio-psycho-sociological assemblages of series of actions! My jargon sense is tingling! Also, what is *Anthropophyteia*?

> Let us go further: one of the reasons why these series may more easily be assembled in the individual is precisely because **they are assembled by and for social authority**. (Mauss 1973: 85)

The aspect of being assembled *by* social authority (e.g. prestigious imitation, as it was called earlier) is quite clear. Being assembled *for* social authority, on the other hand, is a wholy different matter, one relatable to social power.

Shklovsky, Victor 1994. Art as Technique. In: D. Lodge (Ed.) *Modern Criticism and Theory: A Reader*. London; New York: Longman, 16-30.

> If we start to examine the general laws of perception, we see that **as perception becomes habitual, it becomes automatic**. Thus, for example, **all of our habits retreat into the area of the unconsciously automatic**; if one remembers the sensation of holding a pen or of speaking in a foreign language for the first time and compares that with his feeling at performing the action for the ten thousandth time, he will agree with us. (Shklovsky)

I'm not exactly sure what is the semantic difference between *habitual* and *automatic*. But I do appreciate the coincidence of the expression "for the ten thousandth time" and some (folk-psychological, I guess) suggestions that to master something completely, one has to perform it for ten thousand hours (this was said about gaming or playing World of Warcraft, if I remember correctly).

> Such habituation explains the principles by which, in ordinary speech, we leave phrases unfinished and words half expressed. In this process, idealy realized in algebra, **things are replaced by symbols**. Complete words are not expressed in rapid speech; their initial sounds are barely perceived. Alexander Pogodin offers the example of a boy considering the sentence "The Swiss mountains are beautiful" in the form of a series of letters: T, S, m, a, b. (Shklovsky)

I did not notice it upon first reading, but this kind of analysis was performed by Y. Lotman on Pushin's sidenotes, when "Usl. o sm. 25; U o s. R.P.M.K.B: 45" signifies "Uslyshal o smerti Riznich 25 iyulya 1826 g; Uslyshal o smerti Ryleeva, Pestelya, Murav'ena, Kakhovskogo, Bestuzheva 24 iyulya 1826 g" (Lotman 1990: 27).

> Anyone who knows Tolstoy can find several hundred such passages in his work. His method of **seeing things out of their normal context** is also apparent in his last works. Tolstoy **described the dogmas and rituals he attacked as if they were unfamiliar, substituting everyday meanings for the customarily religious meanings of the words common in church ritual**. (Shklovsky)

I'm not so sure how defamiliarization and context are related (though speculation on this topic seems simple). Tolstoy's technique of description has a weird wording (or rather, order), but the essence seems to be substituting "words common in church ritual" with "everyday meanings", thus transforming "the sacred" into "the everyday". Exactly the opposite technique was used by Albert Mehrabian in presenting the experimental result that "in a standing position, the greater the directness of orientation toward the addressee, the greater was the eye contact with the addressee" into a lenghty mechanical or physical description in kind of esoteric psychological codes: "that for communicators who are in a standing position, shoulder orientation (i.e., the number of degrees that a plane perpendicular to the plane of the subject's shoulders is turned away from the media plane of his addressee) correlated - .41 with eye contact".

> ...it is easier to march with music than without it, and to march during an animated conversation is even easier, for the walking is done unconsciously. (Shklovsky)

A valid truism. P.S. check out Herbert Spencer's *The Philosophy of Style*.

Hjelmslev, Louis - Eelmärkmed keeleteooriale [no reference]

> Absoluutses isolatsioonis pole ühelgi märgil mingit tähendust. Iga märgitähendus tekib kontekstis, mille all me mõtleme situatsioonilist või otsest konteksti, ei ole oluline, kumba, kuna piiramatus või produktiivses tekstis (elav keel) saame me alati transformeerida situatsioonilist otseseks kontekstiks. (Hjelmslev)

I am not so sure if "the situational" can so easily be transformed into "the contextual". I believe there is a pertinent different between these two notions, two different ways of looking at *what surrounds the object* (object in the general sense, be it a sign, event, etc.). I'm not yet able to draw a clear distinction, but in general terms I believe the situation to refer to a living-being human social situation, what surrounds an occurrence; and context refer to the thin layer of

significant object around the object. My language is lacking here, but situation seems more broader than context. E.g. situation contains also the insignificant, but context only the significant stuff. I don't know. Maybe I could be clearer if I refer to an earlier remark in this text:

> ..."märk" on funktsiooniga defineeritud. "Märk" funktsioneerib, määratleb, tähendab; "märk" vastandatuna mittemärgile on tähenduse kandja. (Hjelmslev)

Thus, "context" would contain only that which functions and signifies, and "situation" also that which does not function and signify. In my mind, the situation is a room, a space, a real situation; and context is a collection of signs around a sign, as in a verbal text.

> Keeli ei saa niisiis kirjeldada kui puhtaid märgisüsteeme. Eesmärgi järgi, mis neile tavapäraselt omistatakse, on nad ennekõike märgisüsteemid, kuid nende seesmise struktuuri järgi on nad ennekõike midagi muud, nimelt märkide konstrueerimiseks kasutatavate figuuride süsteemid. Seega on keele kui märgisüsteemi definitsioon lähemal analüüsil osutunud ebarahuldavaks. (Hjelmslev)

This makes a whole lot more sense than the last time I tried to read Hjemslev. As I understand it, language is not a sign system, but rather a system of figures used to construct signs. The analogy with kinesics seems valid also, as we don't take single kines or kinemes to be be signs in themselves but rather figures out of which signs (in this sense, "kinemorphic constructions") are constructed.

Tomberg, Jaak 2012. Ärkamine düstoopiasse: utoopilise vormi mitmetimõistetavusest [no reference yet, in press]

> Nii More, Bacon kui ka Campanella pakuvad lugejale oma paremasse maailma üksnes „giidiga tuure" ehk väljamõeldud maailmakorra isoleeritud, staatilist liigendust ega kajasta oma täiuslikke ühikonnakordi nende ajaloolises eksistentsis (*tõeliselt* narratiivsed on üksnes raamjutustused selle kohta, kuidas üks või teine vaatleja utoopiasaarele või külluselinna satub ja sellele oma vaatepunkti lisandumise kaudu vormilise juurdepääsu tagab). (Tomberg 2012: X4)

This I have not thought about before, but it seems valid enough: the utopic fictions of More, Bacon and Campanella are mere "guide tours" to these fictional worlds, while dystopic fiction usually constructs a narrative. On the one hand, we have a protagonist who wishes to be part of a perfect world, and on the other hand a protagonist who becomes unseddled with the dystopic world he is living in (as Tomberg puts it, he "wakes up"). The difference *could* be a superficial one, though, because these utopias were written in the first half of the last millenia, but dystopias I am interested in were written in the first half of the last century. They were created in markedly different periods in the history of literature.

> Nimelt ühendab suurt hulka düstoopianarratiive üks sisuline motiiv – narratiivselt struktureeriv moment või ärkamishetk, mil loo peategelane jõuab *kriitilise teadvuseni*. (Tomberg 2012: X8)

This is the point at which the protagonist realizes that something is terribly wrong.

> Toimuvat teisendavat jagunemist düstoopilises fiktsioonimaailmas võiks lugemiskogemuse seisukohalt kirjeldada järgmiselt: klassikalised düstoopianarratiivid saavad oma*tõelise* algus- või põhjuspunkti hetkest, mil pealtnäha õnneseisundi saavutanud, takistusteta ja isetoimivas ühiskonnas ärkab keegi n-ö subjektina, kellenagi, kellel on ühtäkki ümbritseva suhtes kriitiline teadvus. Ning see keegi näeb äkitselt, „silmade avanedes", et tema ümber valitseb süsteemi repressioonidel põhinev totalitaristlik õudusunenägu, millele kõik ülejäänud on nüüd, *tema uuest vaatepunktist*, alati olnud allutatud nagu mingisse kriitikameeleta õnneunne. (Tomberg 2012: X10)

Tomberg looks at this from the perspective of subjectivity, but clearly there are other ways to interpret this "waking". The perspective I am aiming for consists not so much of recognizing the repression of subjectivity, but of re-embodiment, achieving new patterns of behaviour and/or techniques of the body (I'm already borrowing from Mauss).

- Sargent, Lyman Tower 1994. The Three Faces of Utopianism Revisited. *Utopian Studies* 5.1: 1–37.
- Truffaut, Francois 1966. *Fahrenheit 451*. Universal Pictures.
- Zamjatin, Jevgeni 2006. *Meie*. Tlk. M. Varik. Tallinn: Tänapäev.
- Levitas, Ruth; Sargisson, Lucy 2003. *Utopia in Dark Times: Optimism/Pessimism and Utopia/Dystopia* — Baccolini, R; Moylan, T (toim.) Dark Horizons. Science Fiction and the Dystopian Imagination. New York; London: Routledge, lk 13–27

Hardesty, Donald L. 1972. The human ecological niche. *American Anthropologist* 74(3): 458-466.

> Odum (1959: 27), following the lead of Elton (1927), has defined the ecological niche as **the functional role or status of the organism "within its community and ecosystem resulting from the organism's structural adaptions, physiologicla responses, and specific behavior**." Odum compares the niche to the *profession* or way of life of the organism while noting that the habitat is equivalent to its *address*. The way of life is more precisely specified by Hutchinson (1957, 1965) as the total requirements of survival for the organism. Consequently, the niche comprises all those conditions necessary for the organism to exist. (Hardesty 1972: 458)

Here, the *ecological niche* is equivalent with *conditions for survival*.

> The human community was equated with the ecological community and the niche was considered to be the functional position of the invidual or group within that community. Keyfitz, for example, has observed that "one's niche may be the teacher, stockbroker, or truck driver; **it requires skills that others lack or involves work that others do not want to do**" (Keyfitz 1969: 60). Durkheim (1933, ch. 3) anticipated this usage of the niche by viewing human society as an interrelated complex of specialized occupations and personalities. (Hardesty 1972: 459)

Here skills can indeed be connected with *techniques of the body*: to achieve a niche, it is necessary to acquire a set of practices others cannot or will not acquire.

> Hutchinson (1957, 1965) has conceptualized the ecological niche so as to render it more useful for focusing upon the principal determinants of man-environmental relations. The niche, according to Hutchinson, is a Euclidian hyperspace whose dimensions define the environment within which an organism can survive for long periods of time. **The hyperspace has two manifestations: (1) the *fundamental niche*, an abstraction of the conditions of survival for the organism when it is not competing with others; and (2) the *realized niche*, the conditions of survival for the organism competing with others in the real world**. For example, the human species is potentially capable of occupying a large number of environments, and a human population, without competition, would expand into all of these. However, in reality the human population must compete with microorganisms, with pests, such as insects and weeds, and with other human populations, so that the actual expansion is considerably less than expected. (Hardesty 1972: 460)

Thus, the *fundamental niche* signifies the *possible* and *realized niche* the *actual*.

> An operational definition of the multidimensional niche depends upon proper conceptualization of the requirements of survival for the species and its populations. According to my thinking, any species, including man, survives because **it is able to establish and maintain a network of energy relations with the environment** providing sufficient energy flow to allow at least replacement reproduction. It follows that the dimensions of the niche space include all of those factors affecting energy exchange. In man, energy's exchange is predicated upon biology, ecology, and culture, and all of these variables must enter into the definition of the human ecological niche. (Hardesty 1972: 461)

Ah! Energy... From the course on social semiotics I am now aware that there is a parallel universe to semiotics in systems theory and much of it is predicated on biological theories of energy circulation (here, flow and maintenance). Yet these notions seem foreign and I am weary (or afraid?) to use them liberally.

- Cohen, Y. 1968. Culture as Adaption. *In* Man in Adaption: The Cultural Present. Y. Cohen, Ed. Chicago: Aldine. pp. 40-60.
- Klopfer, P. 1962. Behavioral Aspects of Ecology. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.
- Vayda, A., Ed. 1969. Environment and Cultural Behavior. Garden City, N.W.: Natural History Press.
- Vernadsky, W.I. 1945. The Biosphere and the Noosphere. American Scientist 33:1-12.
- Washburn, S., and F. Howell 1960. Human Evolution and Culture. *In* The Evolution of Man. S. Tax, Ed. Chicago: University of Chicago Press. pp. 33-56.

Patrick, Ruth 2000. Biological diversity in ecology. In: Keller, David R. and Frank B. Golley (eds.) *The Philosophy of Ecology: From Science to Synthesis*, 119-123.

> Species in the complex [the ecological community] do not merely respond to a particular environment but create new conditions through their interactions with each other. (Patrick 2000: 119)

This is reminiscent of the Uexküllian/Meadian claim that organisms create, contruct or modify their own environment. Here this constructive aspect has been widened from organism-environment interaction to include organism-organism intraction. Social constructionism in animals? No, symbiosis.

> *Diversity* is a generalized term that refers to the structure of the community. In a sense, it expresses the genetic variability existing in in the taxa that occur together and, therefore, the adaptive capacity of the assemblage. Thus, the measure of diversity is not merely a count of presence but rather **it is a measure of the structural and functional interactions of the community**. (Patrick 2000: 119)

The word *structural and functional* are so very familiar, yet I have very little to draw on in *ecological interaction*: it is simply not my field. At best I can deduce that the important aspect in diversity is not simply the genetic variability, but the adaptive interrelation of various organisms and their environments (plural in the Uexküllian sense).

Patten, Bernard C. and Eugene P. Odum 1981. The cybernetic nature of ecosystems. *The American Naturalist* 118(6): 886-895.

> Energy, matter, or information coming from the environment causes the system to respond; this reaction is transmitted as energy, matter, or information output back to the environment. (Patten and Odum 1981: 886)

At this point I'm already confused about the word "energy". The pair "energy and matter" sound right, but information alongside these seems fallacious: energy and matter do not necessitate a subject or an organism as "information" does. It almost seems that the authors borrowed from Wiener's information theory but couldn't figure out how to dispense with "information". Why is it here? What has ecology to do with information? On the other hand the answer is probably given and I am simply too unknowledgeable to eat myself through the cybernetic jargon.

> **Ecosystems do not appear to be connected by an information network**, although certain of their living components interact by informational means; absence of an information network means absence of information-mediated feedback (p. 321). (Patten and Odum 1981: 888)

Okay, yes, ecosystems contain both living and nonliving matter and living matter interacts via information. But where is this "controller" or teleological feedback system? Is that a "spirit of the river" kind of thing? We are assured that "In ecosystems there are no low energy (informational) causes producing high energy effects." Yet without an example this seems to remain a mere suggestion.

> Ecosystems do damp environmental perturbations, but this is based on physical or chemical rather than cybernetic principles. They also contain information, **but this is a property of their constituents** [e.g. organisms] and the information is not linked to form an **integrated whole** [e.g. "control" with goals]. (Patten and Odum 1981: 888)

Yeah, okay, making more sense. I was agitated in the beginning, but now it seems as if there is some sense in this after all.

> They [Engelberg and Boyarsky] equate cybernetic systems to the teleological type of system pictured in figure 1*c*. They would expect of a cybernetic ecosystem: (1) that it be actively goal directed [teleological], presumably with an explicitly identifiable (i.e., centralized) goal setter more scientifically acceptable than a deity [a *genius loci* for example]; (2) that it possess an anatomically distinct, information based, communication network; (3) that this network span all constituents in global feedback closures; and (4) that the source of stability and purposeful regulation reside in the feedback organization and not be a concomitant of noncybernetic principles establishing the background conditions for existence. In short, **these authors require that an ecosystem be a superorganism**, and because it is not, they deny its obvious cybernetic character based on other legitimate grounds. (Patten and Odum 1981: 888)

All well and good, but I am yet unable to imagine this "obvious cybernetic character" of ecosystems (mainly because of my scarce if not nonexistant knowledge of ecosystems). On a different note, since Y. Lotman used similar cybernetic principles as a base for his cultural semiotics, there is a markedly analogous problem: is culture a *superorganism* or *holistic agency* (e.g. Waldstein 2008: 154)? In any case, this article has alrady proven itself to be very exciting.

> We hold that ecosystems are cybernetic. Our preferred model is that of figure 1*b* in which the cybernetic attributes emerge passively out of large and complex, **decentralized system organization**. The interplay of material cycles and energy flows, under information control, generates self-organizing feedbacks with no discrete controller required. (Patten and Odum 1981: 888)

Okay, so ecological systems involve primary and secondary subsystems but no Controller or teleological action. In short, no *one* superorganism controls the material cycles and energy flows, but the multifarious ecological processes are cybernetic in the sense that there is decentralized feedback between different subsystems. Thus far the rebuttal has been successful, I am mostly convinced.

> Analogy, and the willingness to accept it, are the keys to identifying the cybernetic machinery of the ecosystem. (Patten and Odum 1981: 888)

In view of my last comment, this sentence would warrant a "Ya blew it" meme, but no, metaphorical thinking is not forbidden here.

> The set point of human temperature is 36.775 +- 0.475° C (Prosser 1950: 362)

Factoid noted.

> The principal function of an ecosystem is to make possible the orderly cycle of life. This means cleaning up the residues from past cycles and converting them to forms that can initiate and support new cycles. It is a materialistic business. Consequently, the primary network in ecosystems is the system of conservative (noninformational) energy-matter flows resulting from a variety of materialistic transformation and exchange processes. These processes are mainly tropic, so the food web is the most fundamental element of the conservative network. (Patten and Odum 1981: 890)

The discussion on this goes further, but is pretty much clear that the principal function attributed to an ecosystem here is that of reproduction, a holistic life-cycle. At the end of the paragraph the authors suggest that besides the primary function of making possible the orderly cycle of life, there is a "secondary informational network superimposed upon the primary one which regulates the conservative processes", in effect organizing the ecosystem through informational means, whatever they may be.

> They are all the factors, processes and interactions that we collectively know as natural history which serve to mediate the movement or transformation of energy-matter. They are all the nonconservative uses by organisms of the physical media (air, water, soil, sediment); ... (Patten and Odum 1981: 890)

I *would* like to generalize that "the invisible wires of nature" is basically the effect which living matter impresses upon nonliving matter, but this seems to be my own preconceived bias. The authors claim that nonconservative processes also includes "the grand laws which define the conditions of existence (gravity, conservation, dissipation, limiting factors, etc.)", which in some way "are all part of the information network". I still have very little idea how.

> What the issue of the cybernetic versus noncybernetic nature of ecosystems reduces to at this point is philosophical acceptance or rejection, respectively, of a systems point of view. (Patten and Odum 1981: 890-891)

"Ya blew it", again. Yet I have close to none knowledge about "unregulated Darwinian struggles", thus my own evaluation is basically worthless.

> One can see that it is only language conventions and the nature of our models that prevent recognition of information mapping in ecosystems. (Patten and Odum 1981: 891)

With this, I agree completely, *because* I don't agree with their use of the word "information" in saying that "The solar radiation "contains information" which instructs the producers to "secrete" more photosynthate." Clearly my understanding of "information" might be very different from these authors. I tend automatically to identify information with semiotics notions, thus "information" cannot be contained in solar radiation - only primary producers may "create" information on the basis of solar radiation.

> Behavioral displays of organisms, protective and flash coloration, mimicry, flowers, and many other signal phenomena elicit large effects from small causes. (Patten and Odum 1981: 891)

This is an agreeable list of biological signal processes. Further on there are examples of substances that tend to be concentrative (amplifying energy-matter flow), like radioactive isotopes and pesticides, but this again is a world wholy unknown to me. In the last pages the authors introduce many examples from the "myriad of feedback pathways" which should be convincing that an ecosystem is in effect cybernetic and this is the "source of stability" in ecosystems.

> To us, "environment" means environment unspecified, but "ecosystem" is environment specified. The ecosystem is the level of organization concerned with the orderly, not chaotic, processing of energy-matter in the biosphere. ... The balance of nature calls for a conjugate action-reaction kind of organization that creates order where there could be chaos as a matter of implicit design that simply evolved over geologic time. That design ... in which a diffuse, decentralized, and anatomically indistinct informational subsystem regulates the primary energy-matter subsystem to achieve order. (Patten and Odum 1981: 894)

It is at this point that I realize that I have taken the word "ecosystem" at face value, presumed it to be a given. In fact, I had never before thought that "ecosystem" implies a systems approach to ecology. Well, now I know. Although the two "Ya blew it" moments instill the feeling that all of this shouldn't be taken as a given also, it has been an "intellectually arousing" read.

Wegner, Daniel M. 2006. Self is Magic. In: J. Baer, J. C: Kaufman and R. F. Baumeister (Eds.) *Psychology and Free Will*. New York: Oxford University Press. [reference doubtful, manuscript]

> Imagine a magician who can make things happen merely by thinking of them. This magician thinks "I'd like the lights on," and before you know it...there is light! Right there and then, a hand has reached out and turned on a lamp. (Wegner 2006: X2)

Neat thought, but speculatively outdated: soon enough one does not have to reach out and turn the lamp on, but merely *thinks* about turning the lights on and a computer-interface reads the neural signal and sends out a wireless signal that indeed turns the lights on *as if by magic*.

> But to believe itself magical, this entity [robot or computer constructed to believe in its own magic] would need to have one property we don't often appreciate in the cognitive toolkit of the standard human: It would need to have *incomplete self-knowledge*. Perceiving magic of any kind requires that we don't fully understand how something has happened. (Wegner 2006: X3)

Getting right to the point: human self-knowledge is incomplete and resorts to magic in causal theories; a perfect self-aware robot or computer would not possess this quality. It would not be mystified by what it cannot explain causally.

> Belief in magic may be fun and even a source of delight, but it also can entail childlike naiveté, delusion, or just plain foolishness. Seeing one's own causal influence as supernatural is part of being human, though, so rather than ruing this human tendency or calling it foolish, it is psychological science's job to understand it. (Wegner 2006: X4)

I am not a psychologist, but even I enjoy descriptions of magical thought, i.e. in Holy & Stuchlik (1983: 27) and Lee (1959: 101). Surely there must be a more comprehensive analysis of the semiotics of magic out there, but I have yet to find it.

> Participants obeying the experimenter reported what Milgram called an *agentic shift*: "the person entering an authority system no longer views himself as acting out of his own purposes but rather comes to see himself as an agent for executing the wishes of another person" (Milgram, 1974, p. 133).

Agentive shift is an interesting term. I should keep this in mind for thinking about commands (for example, in the military).

> When that angry fellow atthe bar says he's going to break a pool cue over your head, you have a signal indicating what might happen. The interesting feature of such signals is that they can save *both* of you the trouble of actual physical harm. Communications of intention serve the purpose of making many potentially costly social actions unnecessary because the statement itself causes preventive responses. (Wegner 2006: X24)

Yes, verbalization of intention can lead to intention not leading to action. Reportedly this issue (display of dominance and submissions replacing actual physical conflict) was discussed already in Darwin's *Expressions*.

Reicher, Stephen 2004. The Context of Social Identity: Domination, Resistance, and Change. *Political Psychology* 25(6): 921-945.

> I argue that many contemporary uses of the social identity tradition - most notably, the reduction of the tradition to claim that **mere division into groups necessarily leads to intergroup discrimination** - are prone to such myopia and such distortion. (Reicher 2004: 922)

That is, cultural semiotics terms, identifying with a self-description and establishing a *we*-category does not automatically lead to identifying *them* with the enemy; or even to discriminate *them* from *us* as easily as it might sound.

> Our biology demands that we are cultural animals, and hence animals whose behavior cannot be explained directly in terms of biological imperatives. The very flexibility of our biological existence renders a different type of informational systems necessary, the cultural system. Because we have no genetic system of information for human behavior, we require a cultural system. (Reicher 2004: 927)

This passage draws heavily on Geertz (1993). I am not so sure about the statement about genetic system of information for human behavior (remember instincts?).

> We can define ourselves either in terms of what makes us unique compared to other individuals (personal identity) or in terms of our membership in social groups (social identity). (Reicher 2004: 928)

I'm sure this distinction is contained in many a textbooks on social psychology, but I have yet to come across such simple wording in any of my readings.

> The key point to remember is that social identity is simultaneously something intensely personal and important to me as an individual, but also something that, in substance, cannot be reduced to me as an individual but is rather a cultural and historical construct. (Reicher 2004: 929)

Being a social animal implies being socially constructed (aside from personal choices).

> ...from a political perspective, the shifts in peoplehood categories are not merely something to be observed and commented on; they are the very stuff of politics. Politics is about the creation of copnstituencies, the mobilization of social forces, the making of peoplehood. (Reicher 2004: 941)

This should be compared to other definitions of politics at my disposal (Schitt, Hewitt, etc.).

Butler, Judith 2004. Bodies and Power Revisited. In: Dianna Taylor and Karen Vintges (Eds.) *Feminism and the Final Foucault*. Urbana: University of Illinois Press, 183-194.

> In *Discipline and Punish*, he writes, for isntance, that "systems of punishment are to be situated in a certain 'political economy' of the body" (1979, 25). And when he attempts to situate the way body is "directly involved in a political field," he describes the process this way: "**Power relations have an immediate hold upon it; they invest it, mark it, train it, torture it, force it to carry out tasks, to perform ceremonies, to emit signs**" (1979, 25). Here the body is described not merely in its docility, but in its vulnerability to coercion. It is "forced" to do certain things, and it does them in accord with the demands made upon it. (Butler 2004: 183)

Of course Judith Butler has investigated Foucault's perspective on the relation between the body and power in depth. This passage resonates so much with my own work, it is incredible.

> The power imposed upon a body is to be understood as part of the "political technology of the body," a technology that operates through a "micro-physics" exercised in the form of a "strategy" (1979, 26; 31, French). (Butler 2004: 183)

Ah! If I identify "political technology of the body" with Mauss's "techniques of the body" and "micro-physics" with Henley's "micropolitics", then Butler has essentially already drawn the connection I was still about to make. To bad I am unable to decipher the rest of the article (I don't understand nor speak *foucaultese* as well as I could).

Butler, Judith 1989. Foucault and the Paradox of Bodily Inscriptions. *The Journal of Philosophy* 86(11): 601-607.

> The body is a site where regimes of discourse and power inscribe themselves, a nodal point or nexus of relations of juridical and productive power. And, yet, to speak in this way invariably suggests that there is a body that is in some sense there, pregiven, existentially available to become the site of its own ostensible construction. (Butler 1989: 601)

Oh boy, I can already feel this article going down the road of "power constituting bodies".

> I shall argue in the following that, whereas Foucault wants to argue - and does claim - that bodies are constituted within the specific nexus of culture or discourse/power regimes, and that there is no materiality or ontological independence of the body outside of any one of those specific regimes, his theory nevertheless relies on a notion of genealogy, appropriated from Nietzsche, which conceives the body as a surface and a set of subterranean "forces" that are, indeed, repressed and transmuted by a mechanism of cultural construction external to that body. (Butler 1989: 602)

Yup. I am not so sure about the immateriality or ontological dependence of the body onculture, as I like to think of human body evolutionally preceding culture as such. Yet I also cannot deny the sociocultural construction of body (it's shape, it's parts, it's significance, etc.). The turnoff for me is that Butler and Foucault seem to talk about *the body* as opposed to *what the body does*. There is a vivid lack of activity in these philosophical discussions on the body.

Iedema, Rick 2003. Multimodality, resemiotization: extending the analysis of discourse as multi-semiotic practice. *Visual Communication* 2(1): 29-57.

> The term multimodality, as used here, is a technical one aiming to highlight that the meaning work we do at all times exploits various semiotics. In talk, we mobilize language as sounded speech, and we further 'mean' through gestures, posture, facial expression, and other **embodied resources** such as physical distance, stance, movement or stasis. (Iedema 2003: 39)

That is, multimodality includes nonverbal communication, or "embodied resources". This wording probably draws from van Leeuwen and his "semiotic resources" (resource is here something to be analyzed, or material for analysis).

> Multimodality, then, provides the means to describe a practice or representation in all its semiotic complexity and richness. Importantly, a multimodal account does not a priori privilege any one semiotic over another, although the practice itself may of course foreground one particular one. The foregrounding of one is often accompanied (or achieved) by the backgrounding or 'automatization' (Halliday, 1982) of other semiotics, to the point where they appear so normal and natural as to become 'invisible'. (Iedema 2003: 39-40)

Foregrounding means making something "the most prominent or important feature". Most semiotics foregrounds language, I tend to foreground nonverbal modalities. That is why nonverbal communication is not "invisible" to me: in fictional literature I tend to dwell on the bodily aspects described, and in everyday life I get intellectually aroused when I hear someone else talk about "body language" (lately, while walking to a lecture, someone was explaining proxemics via Pease to someone else).

> Latour coined the terms 'shifting out' and 'delegation' to capture what is at stake in the shift of meaning from, for example, someone asking those arriving to shut the door behind them, to a written notice saying 'please keep this door closed', to a hydraulic door-closing device (Latour, 1992: 250ff). This 'delegation' concerns the translation of some original concern into increasingly **exosomatic**, mechanical and therefore context-like realities (Latour, 1993, 1996). Important for our concerns, Latour's focus is on the intersemiotic shifts, or resemiotizations, at the heart of this displacement from talk, to writing, to technological device. Central also to Latour's account is the issue of how an increased number of financial, industrial and productive resources are required to realize such shifts. (Iedema 2003: 42)

The wording here suggests that Latour *actually* coined the notion of delegation, while etymology tells us that it has been around since late 15th century and comes from the Old French *delegat* or Latin *delegatus*, meaning "to send as a representative". Of course there are different kinds of delegation, in corporate culture this means something like "to send your workload to someone else", and here it means distancing semiotic processes from the body (the *exosomatic* aspect of it). In this sense it may come in handy, but requires actually reading Latour.

3.9.7 Radicalism: A Philosophical Study (2012-09-19 11:18)

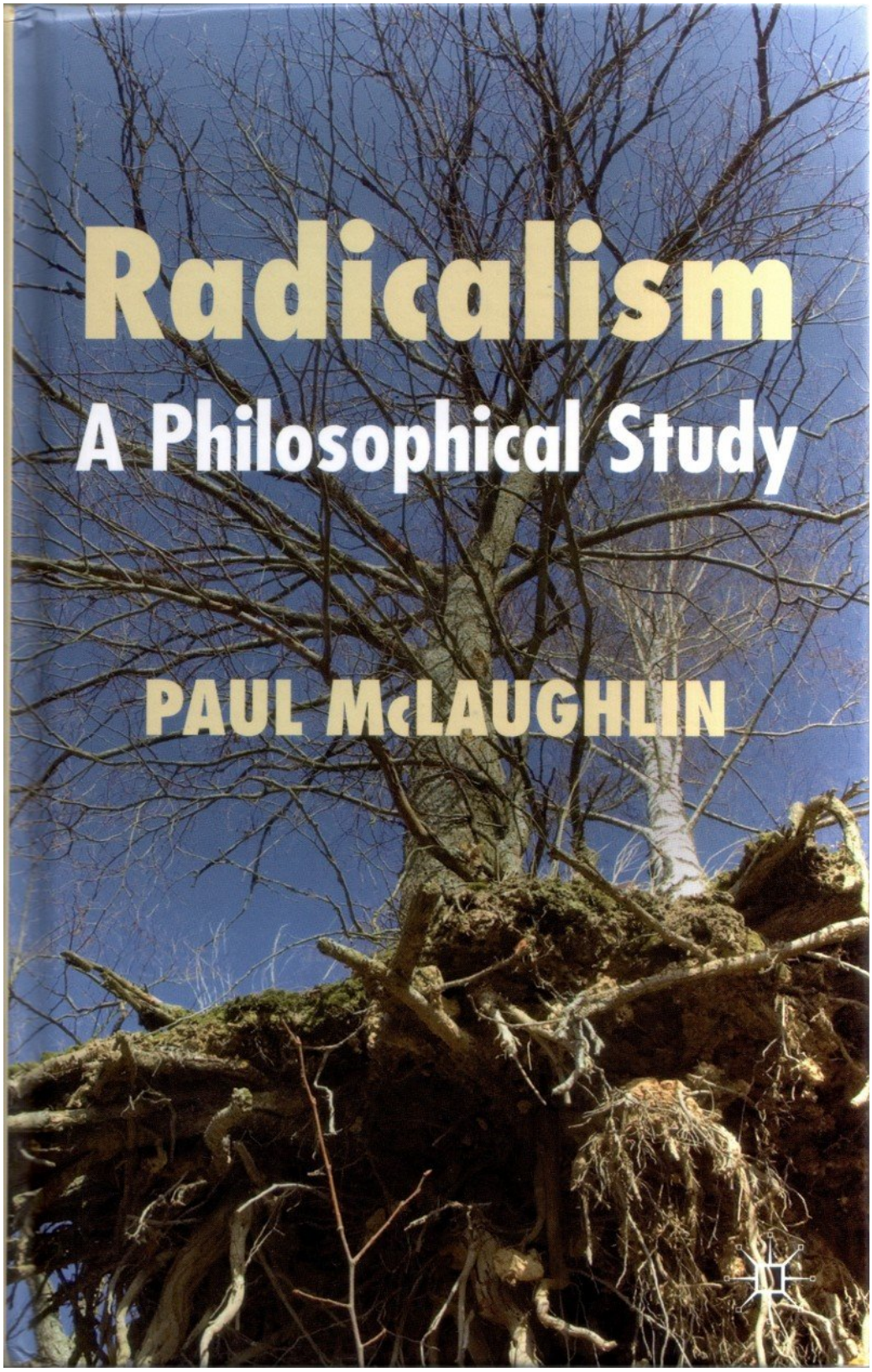

AutorMcLaughlin, Paul, 1974- PealkiriRadicalism : a philosophical study / Paul McLaughlin IlmunudNew York : Palgrave Macmillan, 2012 Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2615543 S1*est ViideMcLaughlin, Paul 2012. *Radicalism: a philosophical study*. New York: Palgrave Macmillan.

> In everyday social and political discourse, the words "radical" and "radicalism" conjure up a number of images - attractive to some, repulsive to others: these are images of heroism and villainy, of hope and fear. Such associations depend, perhaps, on political outlook and cultural context. (McLaughlin 2012: 8)

At this point I am inclined to read this analysis in terms of what might radicalism be in dystopic fiction. This is a very narrow perspective, to be sure, but as I am badly versed in analytical philosophy it might be a useful one (especially for my own "research"). Thus, on the outset, I find the demarcation between finding radicalism attractive or repulsive to be line that separates the ideological leaders from the "awaken" protagonists (Winston searches for the counter-resistance and Montag plots to plant books in the firemen's houses). One is hopeful that the repressive system might somehow be broken through; the other fears insurrection and searches for culprits.

> In certain contexts, these terms [radicalism and extremism] are taken to be practically synonymous. These seemingly synonymous terms are **exonymic**: that is to say, radicalism and extremism are **ascribed to others** - those from whom we would wish to dissociate ourselves culturally or politically, whether we are willing to understand their views or, as in usual, not. (McLaughlin 2012: 9)

Ah! What a useful term! It goes well with the notion that many (if not most) *-isms* are ascribed to others (*them*, "those dirty -ists").

> The positive connotations of "radicalism" are perhaps more prominent and more difficult to pin down. But one seemingly positive association of radicalism is with *progress* (or progressivism): with, that is, **the endeavor to achieve 'change for the better' in society and other domains** - practically, for example, with respect to the development of freedom, and theoretically, for example, with respect to the development of reason. In this positive sense, the term "radicalism" is endonymic: that is to say, it is ascribed by "progressives", for example, to themselves - as well as to those with whom they identify in some way (the 'like-minded'). (McLaughlin 2012: 10)

Thus, for my purposes, identifying radicals with dystopic protagonists is justified (at least in the sense of this positive connotation).

> Radical ends are often regarded as 'utopian', such that radicalism is identified with "utopianism" - in a pejorative sense of that word. As we have seen, this suggests something about the *impossibility* of a social vision and the *dangerousness* of the attempts to realize it. however, while there may be such forms of utopianism, neither condition is necessary for the application of the term. (McLaughlin 2012: 22)

These terms should be incorporated into my analysis of dystopic fiction as well, to discuss the impossibility and dangerousness of trying to overcome the repressive system; or at least the seeming nature of such a quest. The fact remains that in none of the three dystopias I am analysing do the protagonists succeed in this. It becomes impossible *due* to it's inherent dangers.

> ...philosophy and rhetoric could be said to differ with respect to their goals: 'widsom' (or some contribution to our overall body of knowledge) in the case of philosophy; 'persuasion' (or **general discursive efficacy**) in the case of rhetoric. Indeed, in so far as rhetoric does not aim at 'wisdom', we might deny that it is a theoretical 'discipline' at all. (McLaughlin 2012: 27)

I noticed this distinction in Foucault's *The Hermeneutics of the Subject*, but failed to invest it with any import. Now, if I may be metaphorical, search for wisdom is what Montag is after, and "effective discurse" is what Beatty teases Montag with (effective here in the sense that he manages to confuse Montag to the point of eruption).

> ...political radicalism is motivated (or necessarily motivated) by a sense of **socio-political disorder or injustice**: by the sense that there is something fundamentally **unsound or wrong** with our socio-political arrangements. (McLaughlin 2012: 30)

This wording described dystopic worlds perfectly.

> ...five general matters: our *subject matter*; the *content* of this subject matter; the *approach* that we will adopt to this content; the *material* that we examine in order to comprehend (something of) this content; and the *goals* that we aim to achieve... (McLaughlin 2012: 40)

Clear-headed, as always. That is, much clearer than the instructions we were given in the "study methods" course.

> The basic elements of Rothbard's [2006] libertarian theory are rpesented very clearly. In positive terms, he states that 'The central core of the libertarian creed ... is to establish the absolute right to private property of every man' (47). This right can be divided into three: into the **right of self-ownership ('to ownership of [one's own body')**, the right of material ownership (ownership of 'the material resources [one] has found and transformed'), and the right of gift and exchange (ownership of said material resources) (85). In negative terms, Rothbard states that libertarianism is based on the 'non-agression axiom', which stipulates that nobody 'may aggress agianst the person or property of anyone else', that is, use or threaten the use of physical ciolence agianst these (27). (McLaughlin 2012: 122-123)

Self-ownership is a neat addition to my collection of *self-* notions.

> As we saw, postmoderns regard humanistic allusions to 'human nature' as misguided and dangerous. Indeed, they regard allusions to the 'human subject' or even the 'self' as similarly misguided, if not so dangerous. They claim (Norman 2004: 75) that such allusions confer 'an illusory unity on what is really just a bundle of drives, or **a "site" for the interplay of forces** generated by social or psychological or linguistic structures.' However, it remains difficult, as Norman argues, to make much sense of particular (usually obscure) expressions of these criticisms or, in general, to get away from 'the idea of the human subject, defined by a unitary consciousness' (82). In any case, and more improtantly, **allusions to 'human nature' are allegedly misguided** for the simple reason that no such thing can be said to exist. They are dangerous because they establish an exclusive standard for membership of humanity (the only or most morally considerably feature of the natural world). Thus, in the name of some non-existent 'nature', various disempowered and minority groups - including women, non-Europeans, and homosexuals - are denied any or full considerability as proper possessors of 'human nature'. (McLaughlin 2012: 195-196)

Here I can see analogies with my other readings. Firstly, the phrase "site for the interplay of forces" reminds me Foucault's "body as the nexus of power". Secondly, on allusions to human nature being dangerous is very clearly expressed by Schmitt (*The Concept of Political*, 1996: 54): "denying the enemy the quality of being human and declaring him to be an outlaw of humanity; and a war can thereby be driven to the most exreme inhumanity."

3.9.8 Fahrenheit 451 (2012-09-19 22:01)

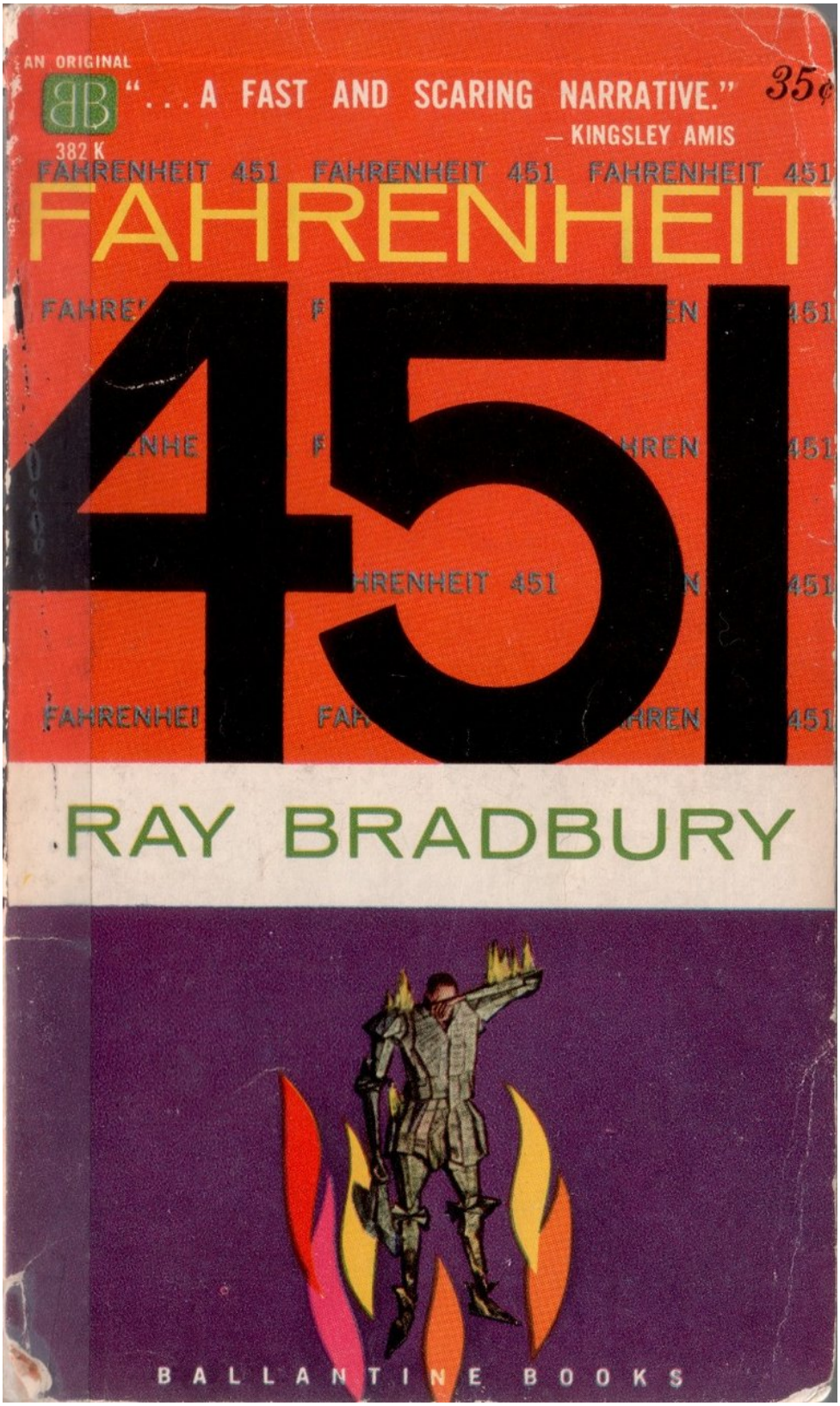

AutorBradbury, Ray, 1920-2012 Pealkiri**Fahrenheit 451 / Ray Bradbury** IlmunudNew York : Ballantine books, c1953 Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1876330 S1*est ViideBradbury, Ray 1953. *Fahrenheit 451*. New York: Ballantine Books.

Explanatory remark: These passages are quoted here without any comments because they constitute the "object of study" in my BA theses. That is, I am going to analyze and comment them more thoroughly in the process of academic writing. Most of them are in some way related to nonverbal behaviour and communication, or at least this will be the prism through which I will be continually re-reading them during the current academic year.

Montag grinned the **fierce grin** of all men singed and driven back by flame. (Bradbury 1953: 3)

The last few nights he had the most **uncertaing feelings** about the sidewalk just around the corner here, moving in the starlight toward his house. He had **felt** that a moment prior to his making the turn **someone had been there**. The air seemed charged with a special calm **as if someone waited there**, quietly, and only a moment before he came, simply turned to a shadow and let him through. Perhaps his nose detected a faint perfume, perhaps the skin on the backs on his hands, on his face, **felt the temperature rise at this one spot** where a person's standing might raise the immediate atmosphere ten degreed for an instant. There was no understanding it. (Bradbury 1953: 4)

The autumn leaves blew over the moonlit pavement in such a way as to make the girl who was moving there seem fixed to a sliding walk, letting motion of the wind and the leaves carry her forward. Her head was half bent to watch her shoes stir the circling leaves. Her face was slender and milk-white, and in it was a kind of gentle hunger that touched over everything with tireless curiosity. It was a look, almost of pale surprise; the dark eyes were so fixed to the world that no move escaped them. Her dress was white and it shispered. He almost thought he heard the motion of her hands as she walked, and the infinitely small sound now, the white stir of her face turning when she discovered she was a moment away from a man who stood in the middle of the pavement waiting. (Bradbury 1953: 5)

"I'd - I'd have known it with my eyes shut," she said, slowly.
"What - the smell of kerosene? (Bradbury 1953: 5)

They walked the rest of the way in silence, hers thoughtful, his a kind of clenching and uncomfortable silence in which he shot her accusing glances. When they reached her house all its lights were blazing.
"What's going on?" Montag had rarely seen that many house lights.
"Oh, just my mother and father and uncle sitting around, talking. It's like being a pedestrian, only rarer. My uncle was arrested another time - did I tell you? - for being a pedestrian. Oh we're *most* peculiar." (Bradbury 1953: 8)

He felt his smile slide away, melt, fold over and down on itself like a tallow skin, like the stuff of a fantastic candle burning too long and now collapsing and now blown out. He said the words to himself. He recognized this is the true state of affairs. He wore his happiness like a mask and the girl had run off across the lawn with the mask and there was no way of going to knock on her door to ask for it back. (Bradbury 1953: 11)

Laughter blew across the moon-colored lawn from the house of Clarisse and her father and mother and the uncle who smiled so quietly and so earnestly. Above all, their laughter was relaxed and hearty and not forced in any way, coming from the house that was so brightly lit this late at night while all the other houses were kept to themselves in darkness. Montag heard the voices talking, talking, talking, giving, talking, weaving, revweaving their hypnotic web. (Bradbury 1953: 15)

"How did it start? How did you get into it? How did you pick your work and how did you happen to think to take the job you have? You're not like the others. I've seen a few; I *know*. When I talk, you look at me. When I said something about the moon, you looked at the moon, last night. The others would never do that. The others would walk off and leave me talking. Or threaten me. No one has time any more for anyone else. You're one of the few who put up with me. That's why I think it's so strange you're a fireman, it just doesn't seem right for you, somehow."
He felt his body divide itself into a hotness and coldness, a trembling and a not trembling, the two halves grinding one upon the other.
"You'd better run on to your appointment," he said.
And she ran off and left him standing there in the rain. Only after a long time did he move.
And then, very slowly, as he walked, he tilted his head back in the rain, for just a few moments, and opened his mouth. ... (Bradbury 1953: 21-22)

"Hello," whispered Montag, fascinated as always with the dead beast, the living beast.
Nights when things go dull, which was every night, the men slid down the brass oles, and set the ticking combinations of the olfactory system of the Hound and let loose rats in the firehouse areaway and sometimes chickens, and sometimes cats that would have to be drowned anyway, and there would be betting to see which of the cats of chickens or rats the Hound would seize first. The animals were turned loose. Three seconds later the game was done, the rat, cat, or chicken caught half across the areaway, gripped in gentling paws while a four-inch hollow steel needle plunged down from the proboscis of the Hound to inject massive jolts of morphine or procaine. The pawn was then tossed in the incinerator. A new game began.
Montag stayed upstairs most nights when this went on. There had been a time two years ago when he had bet with the best of them, and lost a week's salary and faced Mildred's insane anger, which showed itself in veins and blotches. But now nights he lay in his bunk, face turned to the wall, listening to the whoops of laughter below and the piano-string scurry of rat feet, the violin squeaking of mice, and the great shadowing, motioned silence of the Hound leaping out like a moth in the raw light, finding, holding its victim, inserting needle and going back to its kennel to die as if a switch had been turned. (Bradbury 1953: 22-23)

"But most of all," she said, "**I like to watch people.** Sometimes I ride the subway all day and look at them and listen to them. I just want to figure out who they are and what they want and where they're going. Sometimes I even go to the Fun Parks and ride in the jet cars when they race on the edge of town at midnight and the police don't care as long as they're insured. As long as everyone has ten thousand insurance everyone's happy. Sometimes I sneak around and listen in subways. Or I listen at soda fountains, and do you know what?"
"What?"
"People don't talk about anything."
"Oh, they *must*!"
"No, not anything. They name a lot of cars or clothes or swimming pools mostly and say how swell! But they all say the same things and nobody says anything different from anyone else. And most of the time in the cafes they have the joke-boxes on and the same jokes most of the time, or the musical wall lit and all the colored patterns running up and down, but it's only color and all abstract. And the museums, have you *ever* been? *All* abstract. That's all there is now. My uncle says it was different once. A long time back sometimes pictures said things or even showed *people*." (Bradbury 1953: 28)

Montag blinked. Beatty was looking at him as if he were a museum statue. At any moment, Beatty might rise and walk about him, touching, exploring his guilt and self-consciousness. (Bradbury 1953: 30)

Had he ever seen a fireman that *didn't* have black hair, black brows, a fiery face, and a blue-steel shaved but unshaved look? These men were all mirror images of himself! Were all firemen picked then for their looks as well as their proclivities? (Bradbury 1953: 30)

They hurried downstairs, Montag staggering after them in the kerosene fumes.
"Come on, woman!"
The woman knelt among the books, touching the drenched leather and cardboard, reading the gilt titles with her fingers while her eyes accused Montag. (Bradbury 1953: 35)

They said nothing on their way back to the firehouse. **Nobody looked at anyone else.** Montag sat in the front seat with Beatty and Black. They did not even smoke their pipes. They sat there looking out the front of the great Salamander as they turned a corner and went silently on. (Bradbury 1953: 36)

"Millie...?" he wispered.
"What?"
"I didn't mean to stratle you. What I want to know is..."
"Well?"
"When did we meet? And *where*?"
"When did we meet for *what*?" she asked.
"I mean - originally."
He knew she must be frowning in the dark. (Bradbury 1953: 39)

He lay massaging his eyes, his brow, and the back of his neck, slowly. He held both hands over his eyes and applied a steady pressure there **as if to crush his memory into place**. It was suddenly more important than any other thing in a lifetime that he know where he had met Mildred. (Bradbury 1953: 39)

And he thought of her lying on the bed with the two technicians **standing straight over her, not bent with concern, but only standing straight, arms folded.** And he remembered thinking then that if she died, he was certain he wouldn't cry. For it would be the dying of an unknown, a street face, a newspaper image, and it was suddenly so very wront that he had begun to cry, **not at death but at the thought of *not crying* at death**, a silly empty man near a silly empty woman, while the hungry snake made her still more empty. How do you get so empty? he wondered. **Who takes it out of you?** And that awful flower the other day, the dandelion! It had summed up everything, hadn't it? "What a shame! You're not in love with anyone!" And why not? (Bradbury 1953: 40)

"You should've thought of that before becoming a fireman."
"Thought!" he said. "Was I given a choice? My grandfather and father were firemen. In my sleep, I ran after them." (Bradbury 1953: 47)

"Let me alone," said Mildred. "I didn't do anything."
"Let you alone! That's all very well, but how can I leave myself alone? We need not be let alone. We need to be really bothered once in a while. How long is it since you were *really* bothered? About something imporant, about something real?" (Bradbury 1953: 47)

It didn't come from the Government down. There was no dictum, no declaration, no censorship, to start with, no! Technology, mass exploitation, and minority pressure carried the trick, thank God. Today, thanks to them, ou can stay happy all the time, you are allowed to read comics, the good old confessions, or trade-journals. (Bradbury 1953: 53)

Surely you remember the boy in your own school class who was exceptionally 'bright,' did most of the reciting and answering while the others sat like so many leaden idols, hating him. And wasn't it this bright boy you selected for beatings and tortures after hours? Of course it was. We must all be alike. **Not everyone born free and equal, as the Constitution says, but everyone *made* equal**. Each man the image of every other; then all are happy, for there are no mountains to make them cower, to judge themselves against. (Bradbury 1953: 53)

"...Don't give them any slippery stuff like philosophy or sociology to tie things up with. That way lies melanchony. Any man who can take a TV wall apart and put it back together again, and most men can, nowadays, is happier than any man who tries to slide-rule, measure, and equate the universe, which just won't be measured or equated without making man feel bestial and lonely. I know, I've tried it; to hell with it. So bring on your clubs and parties, your acrobats and magicians, your daredevils, jet cars, motorcycle helicopters, your sex and heroin, **more of everything to do with automatic reflex**. If the drama is bad, if the film says nothing, if the play is hollow, sting me with the theremin, loudly. I'll think I'm responding to the play, when it's only a tactile reaction to vibration. But I don't care. I just like solid entertainment." (Bradbury 1953: 56)

The converter attachment, which had cost them one hundred dollars, automatically supplied her name whenever the announcer addressed his anonymous audience, leaving a blank where the proper syllables could be filled in. A special spot-wavex-scrambler also caused his televised image, in the area immediately about his lips, to mouth the vowels and consonants beautifully. (Bradbury 1953: 58)

Mildred backed away as if she were confronted by a pack of mice that had come up out of the floor. he could hear her breathing rapidly and her face was paled out and her eyes were fastened wide. She said his name over, twice, three times. Then, moaning, she ran forward, seized a book and ran toward the kitchen incinerator.
He caught her, shrieking. He held her and she tried to fight away from him, scratching. (Bradbury 1953: 60)

They read the long afternoon through, while the cold November rain fell from the sky upon the quiet house. **They sat in the hall because the parlor was too empty and gray-looking** without its walls lit with orange and yellow confetti and skyrockets and women in goldmesh dresses and men in black velvet pulling one-hundred-pound rabbits from silver hats. The parlor was dead and **Mildred kept peering in at it with a blank expression** as Montag paced the floor and came back and squatted down and read a page as many as ten times, aloud. (Bradbury 1953: LK)

He opened another book.
" 'That favorite subject, Myself.' "
He squinted at the wall. " 'That favorite subject, Myself.' "
"I understand *that* one," said Mildred.
"But Clarisse's favorite subject wasn't herself. it was everyone else, and me. She was the first person in a good many years I've really liked. **She was the first person I can remember who looked straight at me as if I counted**." He lifter the two books. "These men have been dead a long time, but I know their words point, one way or another, to Clarisse." (Bradbury 1953: 64)

Mildred kicked at a book. "Books aren't people. You read and I look all around, but there isn't *anybody*!"
...
"Now," said Mildred, "my 'family' is people. They tell me things, *I* laugh, *they* laugh! And the colors!" (Bradbury 1953: 64)

Faber held his hand over his left coat pocket and spoke these words gently, and Montag knew if he reached out, he might pull a book of poetry from the man's coat. But he did not reach out. His hands stayed on his knees, numbed and useless. "I don't talk *things*, sir," said Faber. "I talk the *meaning* of things. I sit here and *know* I'm alive." (Bradbury 1953: 66)

Montag stopped at the door, with his back turned. "Millie?"
A silence. "What?"
"Millie? Does the White Clown love you?"
No answer.
"Millie, does -" He licked his lips. "Does your 'family' love you, love you *very* much, love you with all their heart and soul, Millie?"
He felt her blinking slowly at the back of his neck. "Why'd you ask a silly question like that?"
He felt he wanted to cry, but nothing would happen to his eyes or his mouth. (Bradbury 1953: 68-69)

I'm numb, he thought. When did the numbness really begin in my face? In my body? The night I kicked the pill-bottle in the dark, like kicking a buried mine.
The numbness will go away, he thought. It'll take time, but I'll do it, or Faber will do it for me. Someone somwehere will give me back the old face and the old hands the way they were. Even the smile, he thought, the old burnt-in smile, that's gone. I'm lost without it. (Bradbury 1953: 69)

"Denham's dental detergent."
"Shut up, shut up, shut up!" It was a plea, a cry so terrible that Montag found himself on his feet, the shocked inhabitants of the loud car staring, moving back from this man with the insane, gorged face, the gibbering, dry mouth, the flapping book in his fist. (Bradbury 1953: 70)

He ran on the white tiles up through the tunnels, ignoring the escalators, because he wanted to feel his feet move, arms swing, lungs clench, unclench, feel his throat go raw with air. (Bradbury 1953: 71)

Faber turned the pages. "Mr. Montag, you are looking at a coward. I saw the way things were going, a long time back. I said nothing. I'm one of the innocents who could have spoken up and out when no one would listen to the 'guilty', but I did not speak and thus became guilty myself. And when finally they set the structure to burn the books, using the firemen, I grunted a few times and subsided, for there were no others grunting or yelling with me, by then. Now, it's too late." Faber closed the Bible. (Bradbury 1953: 73)

"You're a hopeless romantic," said Faber. "It would be funny if it were not serious. It's not books you need, it's some of the things that once were in books. The same things *could* be in the 'parlor families' today. The same infinite detail and awareness could be projected through the radios and televisors, but are not. No, no, it's not books at all you're looking for! Take it where you can find it, in old phonograph records, old motion pictures, and in old friends; look for it in nature and look for it in yourself. Books were only one type of receptacle where we stored a lot of things we were afraid we might forget. There is nothing magical in them, at all. The magic is only in what books say, how they **stiched the patches of the universe together into one garment for us.**
...
Do you know why books such as this are so important? Because they have quality. And what does the word quality mean? To me it means texture. This book has *pores*. It has features. This book can go under the microscope. You'd find life under the glass, streaming past in infinite profusion. The more pores, the more truthfully recorded details of life per square inch you can get on a sheet of paper, the more 'literary'

you are. That's *my* definition, anyway. *Telling detail. Fresh* detail. The good writers touch life often. The mediocre ones run a quick hand over her. The bad ones rape her and leave her for the flies.
...
So now do you see why books are hated and feared? They show the pores in the face of life. The comfortable people want only wax moon faces, poreless, hairless, expressionless. (Bradbury 1953: 73-74)

Number one, as I said, quality of information. Number two: leisure to digest it. And number three: the right to carry out actions based on what we learn from the interaction of the first two. (Bradbury 1953: 75)

"Good night, good night."
Montag's hands picked up the Bible. He saw what his hands had done and he looked surprised. (Bradbury 1953: 78)

The old man said nothing but glanced once more nervously, at his bedroom. Montag caught the glance. "Well?" (Bradbury 1953: 80)

"Faber?"
"Yes?"
"I'm not thinking. I'm just doing like I'm told, like always. You said get the money and I got it. I didn't really think of it myself. When do I start working things out on my own?" (Bradbury 1953: 82)

Montag reached inside the parlor wall and pulled the main switch. The images drained away, as if the water had been let from a gigantic crystal bowl of hysterical fish.
The three woman turned slowly and looked with **unconcealed irritation** and then dislike at Montag. (Bradbury 1953: 84)

"...Stick with the firemen, Montag. All else is dreary chaos!" [Beatty] (Bradbury 1953: 96)

"Well," said Beatty, "now you *did* it. Old Montag wanted to fly near the sun and now that he's burnt his damn wings, he wonders why. Didn't I hint enough when I sent the Hound around your place?"
Montag's face was entirely numb and featureless; he felt his head turn like a stone carving to the dark place next door, set in its bright border of flowers. (Bradbury 1953: 100)

"Nukdred!"
She ran past **with her body stiff**, her face floured with powder, her mouth gone, without lipstick. (Bradbury 1953: 100)

Beatty struck him a blow on the head that sent him reeling back. The green bullet in which Faber's voice whispered and cried, fell to the sidewalk. Beatty snatched it up, grinning. He held it half in, half out of his ear.
Montag heard the distant voice calling, "Montag, you all right?"
Beatty switched the green bullet off and thrust it in his pocket. "Well - so there's more here than I thought. **I saw you tilt your head, listening**. First I thought you had a Seashell. But when you turned clever later, I wondered. We'll trace this and drop it on your friend."
"No!" said Montag.
He twitched the safety catch on the flame-thrower. Beatty glanced instantly at Montag's fingers and his eyes widened the faintest bit. **Montag saw the surprise there** and himself glanced to his hands to see what new thing they had done. Thinking back later he could never decide whether the hands or Beatty's reaction to the hands gave him the final push toward murder. The lastt rolling thunder of the avalanche stoned down about his ears, not touching him. (Bradbury 1953: 105)

The air over and above the vast concrete river **trembled with the warmth of Montag's body alone**; it was incredible how he felt his temperature could cause the whole immediate world to vibrate. (Bradbury 1953: 111)

"-nose so sensitive the Mechanical Hound can remember and identify ten thousand **odor indexes** on ten thousand men without re-setting!"
Faber trembled the least bit and looked about at his house, at the walls, the door, teh doorknob, and the chair where Montag now sat. **Montag saw the look**: They both looked quickly about the house and Montag felt his nostrils dilate and he knew that he was trying to track himself and his nose was suddenly good enough to sense **the path he had made in the air of ther oom and the sweat of his hand hung from the doorknob, invisible but as numerous as the jewels of a small chandelier, he was everywhere, in and on and about everything**, he was a luminous cloud, a ghost that made breathing once more impossible. He saw faber stop his own breath for fear of drawning that ghost into his own body, perhaps, being contaminated with the phantom exhalation and odors of a running man. (Bradbury 1953: 118-119)

If he wished, he could linger here, in comfort, and follow the entire hunt on through its swift phases, down alleys, across streets, over empty running avenues, crossing lots and playgrounds, with pauses here and there for the necessary commercials, up other alleys to the burning house of Mr. and Mrs. Blackm, and so on finally to this house with Faber and himself seated, drinking, while the Electric Hound snuffed down the last trail, silent as a drift of death itself, skidding to a halt outside that window there. Then, if he wished, Montag might rise, walk to the window, keep one eye on the TV screen, open the window, leap out, look back, and see himself dramatized, described, made over, standing there, limned in the bright small television screen from outside, a drama to be watched objectively, knowing that in other parlors he was large as life, in full color, dimensionally perfect! and if he kept his eye peeled quickly he would see himself, an instant before oblivion, being puncture for the benefit of how many civilian parlor-sitters who had been wakened from sleep a few minutes ago by the frantic sirening of their living room walls to come watch the big game, the hunt, the one-man carnival. (Bradbury 1953: 119)

he was three hundred yards downstream when the Hound reached the river. Overhead the great racketing fans of the helicopters hovered. **A storm of light fell upon the river and Montag dived under the great illumination as if the sun had broken the clouds. He felt the river pull him further on its way, into darkness.** Then the lights switched back to the land, the helocopters swerved over the city again, as if they had picked up another trail. They were gone. The Hound was gone. Now there was only the cold river and Montag floating in a sudden peacefulness, away from the city and the lights and the chase, away from everything.
He felt as if he had left a stage behind and many actors. He felt as if he had left the great seance and all the murmuring ghosts. **He was moving from an unreality that was frightening into a reality that was unreal because it was new.** (Bradbury 1953: 124)

It was not burning, it was *warming*.
He saw many hands held to its warmth, hands without arms, hidden in darkness. Above the hands, motionless faces that were only moved and tossed and flickered with firelight. **He hadn't known fire could look this way. He had never thought in his life that it could give as well as take. Even its smell was different.** (Bradbury 1953: 130)

The voices talked of everything, there was nothing they could not talk about, he knew, **from the very cadence and motion and continual stir of curiosity and wonder in them**. (Bradbury 1953: 130)

A voice cried, "There's Montag! The search is *done!*"
The innocent man stood bewildered, a cigarette burning in his hand. He stared at the Hound, not knowing what it was. He probably never knew. He glanced up at the sky and the wailing sirens. The camera rushed down. The Hound leapt up into the air with a rhythm and a sense of timing that was incredibly beautiful. Its needle shot out. It was suspended for a moment in their gaze, as if to give the vast audience time to appreciate everything, the raw look of the victim's face, the empty street, the steel animal a bullet nosing the target. (Bradbury 1953: 133)

But I've forgotten!"
"No, nothing's ever lost. We have ways to shake down your clinkers for you."
"But I've tried to remember!"
"Don't ry. It'll come when we need it. All of us have photographic memories, but spend a lifetime learning how to block off the things that are really *in* there. Simmons here has worked on it for twenty years and **now we've got the method down to where we can recall anything that's been read once**. Would you like, some day, Montag, to read Plato's *Republic?*" (Bradbury 1953: 134-135)

Garner stood looking back with Montag. "Everyone must leave something behind when he dies, my grandfather said. A child or a book or a painting or a house or a wall built or a pair of shoes made. Ora garden planted. **Something your hand touched some way so your soul has somewhere to go when you die, and when people look at that tree or that flower you planted, you're there.** It doesn't matter what you do, he said, so long as you change something from the way it was before you touched it into something that's like you after you take your hands away. The difference between the man who just cuts lawns and a real gardener is in the touching, he said. The lawn-cutter might just as well not have been there at all; the gardener will be there a lifetime." (Bradbury 1953: 140)

3.9.9 Universe of the Mind (2012-09-21 20:26)

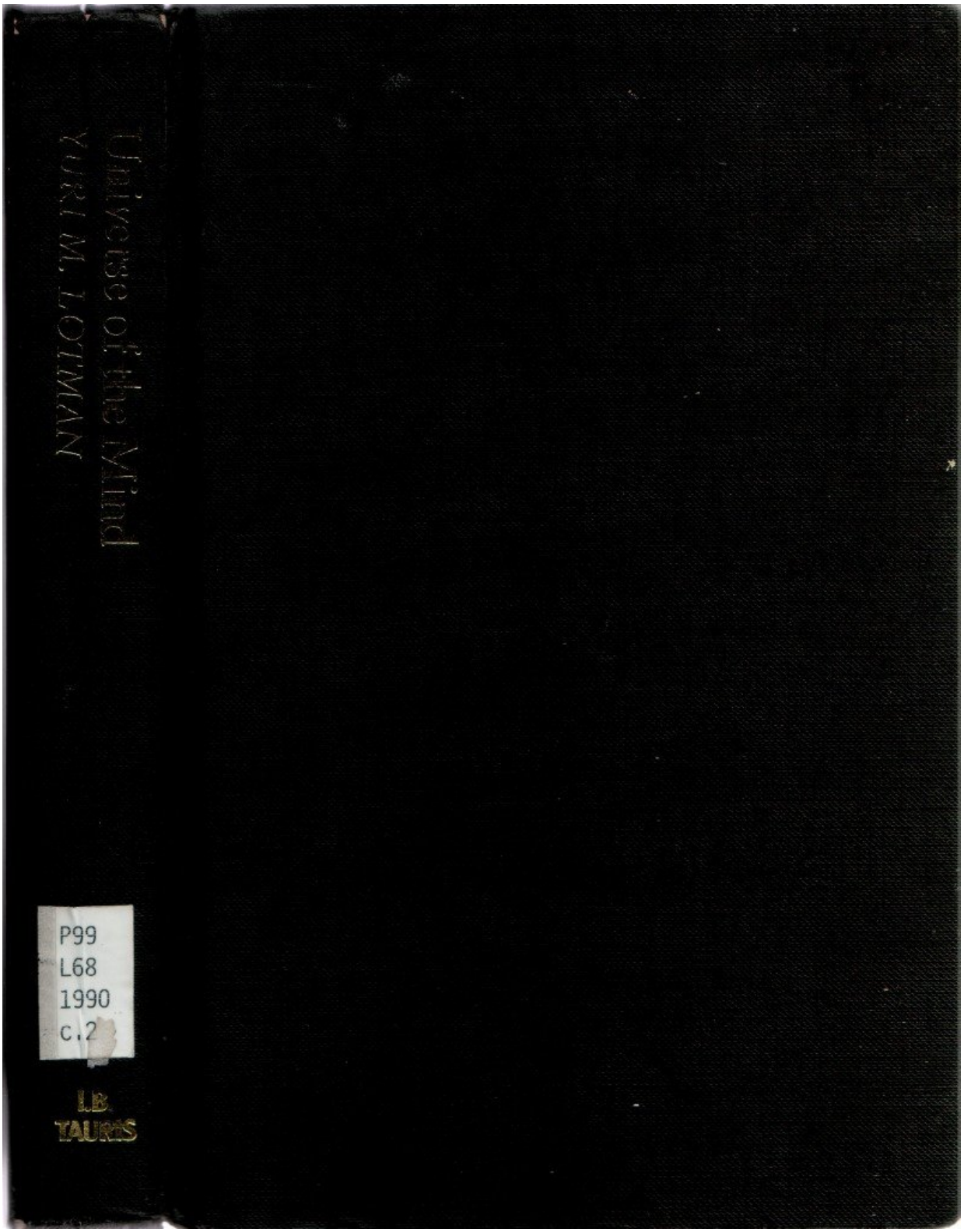

XV A-14410

UNIVERSE OF THE MIND

A Semiotic Theory of Culture

YURI M. LOTMAN

translated by
ANN SHUKMAN

Introduction by
UMBERTO ECO

I.B. TAURIS & CO. LTD
Publishers
London . New York

AutorLotman, Juri, 1922-1993 Pealkiri**Universe of the mind : a semiotic theory of culture / Yuri M. Lotman ; translated by Ann Shukman ; introduction by Umberto Eco** IlmunudLondon ; New York : I.B. Tauris, c1990

916

Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2531328 S1*est ViideLotman, Yuri M. 1990. *Universe of the mind: a semiotic theory of culture*. Translated by Ann Shukman; introduction by Umberto Eco. London; New York: I.B. Tauris.

> The translator is forced to *make a choice*. There is even greater **indeterminacy** when, for instance, a novel is transformed into a film. (Lotman 1990: 14)

This is the word I was searching for: indeterminacy. In my case there is a twofold indeterminacy from what the author of the novel chooses to remark about the characters' behaviour to what the director chooses the actor to enact in front of the camera.

> In the second system, while communicating with him/herself, the addresser inwardly reconstructs his/her essence, since the essence of a personality may be thought of as an individual set of socially significant codes, and this set changes during the act of communication. (Lotman 1990: 22)

Finally I have found this brief and important definition which identifies the essence of personality with semiotic codes.

> Between the non-discrete flow of life and the demarcated discrete 'arrested' moments which are typical of representational art, the theatre occupies an intermediary position. On the one hand, it is different from a picture and resembles life in its continuity and movement, and on the other, it is different from life and resembles picture by the fact that it divides the stream of events into segments, each of which at each particular moment tends to have an organized composition within any synchronic section of the action: instead of the continuous flow of non-artistic reality we have as it were a series of separate, immanently organized pictures linked to each other by transitional moments. (Lotman 1990: 59)

A surprisingly clear-headed description of theatre in the scale between real life and static pictures. The life in theater is segmented, almost pseudo-continuous.

> A poet's symbolic 'alphabet' is not just an individual matter: a poet may draw symbols from the arsenal of epoch, cultural trends or social circle. A symbol is bound to cultural memory, and an entire series of symbolic images runs vertically through the whole course of human history, or large areas of it. An artist's individuality is manifest not only in the creation of new, unique symbols (i.e. in a symbolic reading of the non-symbolic), but also in the actualization of symbolic images which are sometimes extremely archaic. But it is the *system of relationships* which the poet established *between* the fundamental image-symbols which is the crucial thing. Symbols are always polysemic, and only when they form themselves into the crystal grid [*kristallicheskaya reshetka*] of mutual connections do they create that 'poetic world' which marks the individuality of each artist. (Lotman 1990: 86-87)

On the origin of a poet's symbols. I think the "crystal grid" could be a reference to de Saussure's crustallization of the link between signifier and signified.

> This extraordinary episode lodged in Dostoevsky's memory and became a symbol; it began to behave like a symbol in culture: **accumulating and organizing new experience around it**, turning into a kind of memory condenser, and then unfolding into a variety of stories which subsequently the author selectively combined with other plot constructions. The original similarity with Belinsky was almost lost as the symbol went through numerous transformations. (Lotman 1990: 110)

This happens because any experience "can be symbolized further and further on the basis of continuing inward attention to it" (Rogers 1974: 126-127).

> A schema consisting of addresser, addressee and the channel linking them together is not yet a working system. For it to work it has to be 'immersed' in semiotic space. All participants in the communicative act must have some experience of communication, be familiar with semiosis. So, paradoxically, semiotic experience precedes the semiotic act. (Lotman 1990: 123)

This is actually not as paradoxical as Lotman makes it sound. By and large it's very similar to age-old notions that society precedes the social man. Of course you have to be familiar with signs to use them for communication. Only a typology of communication could invent something different.

> As a person of culture I embody the behaviour prescribed by certain norms. Only what in my behaviour corresponds to these norms is counted as a *deed*. If, through weakness, sickness, inconsistency, etc., I deviate from these norms, then such behaviour has no meaning, is not relevant, simply *does not exist*. A list of what 'does not exist', according to that cultural system, although such things in fact occur, is always essential for making a typological description of that system. (Lotman 1990: 129)

Again with the typology approach. Well, the remark about norms is an important one, because it comes to show that there are behaviours which we so to say pre-choose not to see or take into account.

> Between unexpectedness on the level of everyday life and unexpetedness in the detective story there is a significant difference. The disconnected sequence of events in a detective story is only seemingly accidental. it seems so to the reader who does not know the *secret* of the plot and who is inclined to see significance in what is unimportant and vice versa. Since the reader has to be kept in ignorance for as long as possible the mistakes of his or her assumptions are not exposed until later. The wrong answer is the one that seems the most logical and seemingly convincing. Only occasionally is the lack of connection between the different episodes shown up in order to hint at the error in the reader's assumption. (Lotman 1990: 166)

This seemingly trivial paragraph is at the moment the only connection I can draw, or rather the only explanation I could give to why we are made to read Sherlock Holmes in the course on "Theories of Everyday Behaviour". How unexpected and random!

> Plot is a powerful means for making sense of life. Only when narrative forms came into being could people learn to distinguish the plot aspects of reality, that is, to divide the non-discrete flow of events into several discrete units, linking these units together by semantic intepretations, and organizing them into ordered chains by syntagmatic interpretations. The essenve of plot lies in selecting the events, which are the discrete units of plot, then giving them meaning and a temporal or causal or some other ordering. (Lotman 1990: 170)

That is, events in narrative text are not *random as such* but has a temporal and/or causal ordering. In my work, it is important to take account of nonverbal behaviour as a cause for furthering the plot.

> THe city is a complex semiotic mechanism, a culture-generator, but it carries out this function only because it is a melting-pot of texts and codes, belonging to all kinds of languages and levels. The essential semiotic polyglottism of every city is what makes it so productive of semiotic encounters. The city, being the place where different national, social and stylistic codes and texts confront each other, is the place of hybridization, recordings, semiotic translations, all of which makes it into a powerful generator of new information. These confrontations work diachronically as well as synchronically: architectural ensembles, city rituals and ceremonies, the very plan of the city, the street names and thousands of other left-overs from the paste ages act as code programmes contantly renewing the texts of the past. The city is a mechanism, forever recreating its past, which then can be cynchronically juxtaposed with the present. In this

> sense the city, like culture, is a mechanism which withstands time.
> **The rationalist utopian city has none of these semiotic reserves**. But the lack of history gave rise to a great wave of myth-making, which would no doubt have appalled the rationalist Enlighteners of the eighteenth century. Myth filled the semiotic void and the artificial city turned out to be extremely mythogenic. (Lotman 1990: 194-195)

A paragraph extremely important for the semiotics of the city [linnasemiootika]. I must consider if cities in dystopic fiction have a "seiotic reserve" or not.

> Take the behaviour of an individual. As a rule it accords with several stereotypes which define the 'normal', predictable course of that person's actions. But the number of stereotypes within any particular society is much larger than what one individual can enact. Some possible stereotypes are rejected on principle, others are held to be less preferable, and others again are regarded as permissible. At a moment when the historical, social and psychological tension reaches **the point where a person's world picture dramatically alters** (as a rule under intense emotional pressure) a person can dramatically change his or her stereotype, as it were leap into a new mode of behaviour, quite unpredictable in 'normal' circumstances. (Lotman 1990: 233)

This is how Lotman handles predictability in individual behaviour: with stereotypes. This can be a valuable discourse for the semiotics of subculture. And the point when a person's world-view alters dramatically could be identified with the "waking up" in dystopic fiction.

> As we have already argued, creative intelligence is operative when a text comes into being which could not have been predicted by automatic algorithms. **Certian aspects of the text will, however, always be predictable (e.g. 'tradition')** and if we only take account of them, then the historical process will seem to be smooth and continuous; other aspects of the text are predictable with some degree of probability, while others are completely unexpected. (Lotman 1990: 234)

This seems equally true in case of behaviour: predictable behaviour is 'traditional'; such as manners, courtesy, and rituals.

> An event that is quite unexpected (the apperance of an unpredictable text) radically alters the situation of the next one. The improbable text becomes a reality and **subsequent development makes the fact of its existence a starting point**. The unexpectedness is forgotten, and the originality of the genius becomes the routine of the imitators... (Lotman 1990: 235)

This is a fairly familiar discussion in the sphere of music; especially in discussions about the 'originality' of The Beatles, for example, and whether or not it brought anything new to music or merely simplified and popularized ("appropriated") earlier styles. The cultural dynamics in literature and modern music is quite alike.

> **Writing is a form of memorizing**. Just as the individual mind has its own memorizing mechanisms, so the collective mind, which has to record what is held in common, creates its own mechanisms. One of these mechanisms is writing. But is writing the first, or more importantly, is it the only possible form of collective memorizing? The way to answer this question is to suppose that forms of memorizing are derivative from what people think has to be remembered, and what that is depends on the structure and orientation of that civilization. (Lotman 1990: 246)

This reminded me of how a friend asked me several times if I remember everything that I read upon first reading... And I tried to explain to him that this blog, in fact, is my memory. What I find significant in my readings I record here. This blog is my memory mechanism.

Socrates tells the story of the divine inventor Theuth who gave science to the king of Egypt:

> But when it came to writing, Theuth declared: 'Here is an accomplishment, my lord the kind, which will improve both the wisdom and the memory of the Egyptians. I have discovered a sure receipt for memory and wisdom.' 'Theyth, my paragon of inventors,' replied the king, 'the discoverer of an art is not the best judge of the good or harm which will accrue to those who practice it. So it is in this case; ou, who are the father of writing, have out of fondness for your offspring attributed to it quite the opposite of its real function. **Those who acquire it will cease to exercise their memory and become forgetful; they will rely on writing to bring things to their rememberance by external signs instead of on their own internal resources**. What you have discovered is a receipt for recollection, not for memory. And as for wisdom, your pupils will have the reputation for it without the reality: they will receive a quantity of information without proper instruction, and in sonsequence be thought very knowledgeable when they are for the most part quite ignorant. And because they are filled with the conceit of wisdom instead of real wisdom, they will be a burden to society.'

(Lotman 1990: 251)

This critique against my very practice comes from Plato's *Phaedrus*, translated by Walter Hamilton, Penguin Classics, p. 96. It is also enlightening towards the society in *Fahrenheit 451* which lacks recollection, but not memory.

> A religious act, on the other hand, is based on an unconditional act of *self-surrender*, rather than on an exchange. The one party surrenders itself to the other without making any conditions at all, except that the receiving party is acknowledged to be the supreme power. (Lotman 1990: 255)

I am a fan of *self-* notions for the sake of it, but this one has a practical outlet in my study: after torture, Winston *self-surrenders* to the all-embracing love of the Big Brother. In a sense, this is a religious act - he is converted.

> The semiotic aspects of behaviour stresses the play element: the aim of an action lies less in its practical result than in the correct use of the language of behaviour. In West European chivalry the tournament became the equivalent of battle, while in Russia hunting had the function of a tournament in the life of a feudal lord: as a special form of play it epitomized the semiotic values of chivalric military behaviour. This is why Vladimir Monomakh listed his hunting expeditions alongside his military exploits as matters of equal pride.
> The opposite kind of behaviour exludes conventionality: it tends to reject play and the relativity of semiotic methods and it identifies truth with the absence of conventionality. Unconventionalized social behaviour may be either of two types: for those at the top of society there is a tendency towards symbolism in behaviour and throughout the semiotic system, but for those at the bottom of society there is **a tendency towards zero-degree of semioticity, behaviour being transposed into the purely practical sphere.** (Lotman 1990: 259)

Here, Yu. Lotman identifies instrumental/biological/intrinsic/goal-oriented/purposive behaviour with zero-degree of semioticity.

3.9.10 Various Seminar Texts (2) (2012-09-23 17:54)

Althusser, Louis 2000 [1971]. Ideology interpellates individuals as subjects. In: Paul du Gay, Peter Redman, Jessica Evans (Eds.) *Identity: A Reader*. London, Sage/The Open University, 31-38.

> ...there is no ideology except by the subject and for subjects. (Althusser 2000: 31)

That is, ideology exists only insofar as there is human subjectivity. In it's formulation it comes close to Mauss's techniques of the body being *by* and *for* authority.

> ...the category of the subject is only constitutive of all ideology insofar as all ideology has the function (which deifines it) of 'constituting' concrete individuals as subjects. (Althusser 2000: 31)

At first sight this seems tautological, but I think this means that the physical-bodily individual can constitute ideology only insofar as these physical-bodily individuals are constituted as subjects. That is, vegetative bodies don't constitute ideology because they don't exhibit subjectivity (whatever that may be, at this point).

> ...the author and the reader of these lines both live 'spontaneously' or 'naturally' in ideology in the sense in which I have said that 'man is an ideological animal by nature'. (Althusser 2000: 31)

Just as human beings are "cultural", "political", "symbolic" etc. animals by nature. Important part here is the spontaneity and naturality of being *in ideology*: it happens *by itself* and it is *supposed to* happen.

> ...the 'obviousness' that you and I are subjects - and that that does not cause any problems - is an ideological effect, the elementary ideological effect. (Althusser 2000: 32)

That is because we do not meet 'automatons' whose 'obviousness' as subjects is in doubt. It is remarkable that by tying ideology with subjectivity Althusser is basically saying "you cannot not be ideological", thus shattering in it's emergence any claim to be non-ideological (as some political ideologies sometimes do, as in *The Anarchist FAQ*).

> At work in this reaction is the ideological *recognition* function which is one of the two functions of ideology as such (its inverse being the function of *misrecognition - méconnaissance*). (Althusser 2000: 32)

Recognition here is not only in the sense of recognizing who is knocking on the door by their claim "it is me", but in the sense of belief: "That's obvious! That's right! That's true!" This point is actually relevant for my study because in Montag, by going against the prohibition and doing the impermissible (reading books), transforms his ideological stance: he no longer finds the argument that books are bad because they make people sad "obvious" anymore. Thus in general terms, ideology's function, for my purposes, is the elimination of doubt, instilling the feeling of stuff being "obvious, right and true" where there may be very little justification for it.

> ...when we recognize somebody of our (previous) acquaintances ((*re-*)-*connaissance*) in the street, we show him that we have recognized him (and have recognized that he has recognized us) by saying to him 'Hello, my friend', and shaking his hand (a material ritual practice of ideological recognition in everyday life... (Althusser 2000: 32)

Here I enjoy the jargon of calling handshaking a "material ritual practice of ideological recognition". I remain skeptical in what exactly is ideological in greeting a friend or acquaintance, but I guess an ideological dimension could be invented to signify the different ideological fractions to which our acquaintances belong. If we conflate ideology and culture then of course we could say that greeting a foreign stranger, for example, is different from greeting fellow countrymen, even on the level of "material ritual practice" (e.g. the "how", by shaking hand, nodding the head, doing a ritual dance or whatnot). In any case now I know one way how marxists view body language: as material ritual practices.

> ...you and I are *always already* subjects, and as such constantly practice the ritual of ideological recognition, which guarantee for us that we are indeed concrete, individual, distinguishable and (naturally) irreplacable subjects. (Althusser 2000: 32)

On this I can build further my previous muddled discussion. Namely, greeting an acquaintance instates him or her as a person (here, concrete, individual, distinguishable and irreplacable subject). By recognizing the personhood of others we are, in this sense, interpellating them, constituting them as subjects. If of course follows that if we do not do this then they remain, in a sense, "automatons", homogenous and replacable "grey mice".

> ...all ideology hails or interpellates concrete individuals as concrete subjects, by the functioning of the category of the subject. (Althusser 2000: 33)

A little help from the dictionary. A **hail** is "A shout or call used to attract attention." **Interpellation** is a more complex term; it has definitions in philisophy (mainly Althusser), law enforcement and politics. The politics definition has something to do with the parliament (I'm not going to get into that), but the law enforcement definition is interesting: "interviewing with the goal of extracting a confession or obtaining information". In this sense it is interchangable with "Interrogation". I don't yet know how this would fit into my puzzle. The quote is worded differently, better I think, in wikipedia: interpellation is "the process by which ideology addresses the pre-ideological individual and produces him or her as a subject proper." That is, the "concrete" is switched with more exact terms ("pre-ideological" and "proper").

> I shall then suggest that ideology 'acts' or 'functions' in such a way that it 'recruits' subjects among the individuals (it recruits them all), or 'transforms' the individuals into subjects (it transforms them all) by that very precise operation which I have called *interpellation* or hailing, and which can be imagined along the lines of the most commonplace everyday police (or other hailing: 'Hey, you there!"
> Assuming that the theoretical scene I have imagined takes place in the street, the hailed individual will turn round. By this mere one-hundred-and-eighty-degree physical conversion, he becomes a *subject*. Why? Because he has recognized that the hail was 'really' addressed to him, and that 'it was *really him* who was hailed' (and not someone else). Experience shows that the practical telecommunication of hailings is such that they hardly ever miss their man: verbal call or whistle, the one hailed always recognizes that it is really him who is being hailed. And yet it is a strange phenomenon, and one which cannot be explained solely by 'guilty feelings', despite the large numbers who 'have something on their consciences'. (Althusser 2000: 33)

Yet a completely different explanation is imaginable. Namely, that when a policeman calls or whistles, he is directed at the individual, thus targeting the sound toward him (he will be the one who hears it the loudest). And multiple people may turn around to see where this call or whistle originates from, but only the target will make eye contact with the policeman, thus verifying that it was *really him* who was called. By merely hearing a call or a whistle, we are not interpellated as subjects; by hearing the call or whistle, responding to it *and* receiving visual feedback that the call or whistle was aimed at us, are we interpellated as subjects. This would be the *nonverbalist* explanation; others (psychoanalytic, perhaps?) are possible.

> ...ideology = misrecognition/ignorance... (Althusser 2000: 38)

Very brief, but very telling, remark.

Benveniste, Emile 2000 [1971]. Subjectivity in language. In: Paul du Gay, Peter Redman, Jessica Evans (Eds.) *Identity: A Reader*. London, Sage/The Open University, 39-43.

> ...language is *in fact* employed as the instrument of communication, probably because men have not found a better or more effective way in which to communicate. (Benveniste 2000: 39)

Ah, if he could only see how youtube videos and internet memes are able to communicate across language barriers.

> ...discourse is language put into action, and necessarily between partners... (Benveniste 2000: 39)

With the first tenet I agree, discourse is language put into action in speech or text... Yet the condition of two ontologically different partners is too restrictive; i.e. it excludes self-communication as a form of discourse.I may very well type an imaginary keyboard on the table, without producing a material expression of the discourse I have in my mind, but does that mean that, since no one aside from myself knows what I'm typing mean that it is not discourse?

> Language is in the nature of man, and he did not fabricate it. (Benveniste 2000: 40)

As common sense tells us otherwise, that man indeed did fabricate language, be it from singing or gesturing, or whatever lower form of expression, this statement needs some qualifying. He means that the man of today did not fabricate it; it was fabricated through history.

> We can never get back to man separated from language and we shall never see him inventing it. (Benveniste 2000: 40)

And I disagree again. People on the autistic spectrum who are "non-verbal" can be seen inventing language; it is a language of their own private worlds and "language" in the loose sense of the term (it may not have vocal or textual expression), yet it may still be used to communicate.

> It is in and through language that man constitutes himself as a *subject*, because language alone establishes the concept of 'ego' in reality, in *its* reality which is that of the being. (Benveniste 2000: 40)

I am quite sure that this is not the complete picture, but I cannot imagine how we could prove otherwise without the use of language. The answer may be out there, perhaps, again, in the fields that study autism or related disabilities, but as of yet I am unaware of concrete studies. In any case, if I were to not argue against Benveniste for the sake of arguing, this claim *could* be taken at face value and there are numerous common sense examples where man subjects himself (self-surrenders?) to authority through language.

> Language is possible only because each speaker sets himself up as a *subject* by referring to himself as *I* in his discourse. (Benveniste 2000: 41)

Here Benveniste has already argued against my counter-argument that anthropological cases of people who do not use the *I* category, are doing this merely for politeness or for sake of communal unity. The point is that language sets up "interior/exterior" oppositions where the speaker is always interior.

Widgren, Mats 2004. Can landscapes be read? In: Hannes Palang, Helen Sooväli, Marc Antrop, Gunhild Setten (eds). *European cultural landscapes: persistence and change in a globalising environment*. Dordrecht: Kluwer, 455-466.

> CAPTION: *Table 28-1.* Landscape concepts.
>
> Landscape as sceneryRepresentation
> Idea (mental cosntruction)
> "A way of seeing"Landscape as institutionCustomary law
> Social order, land rights
> "A way of communicating, a way of acting"Land as resourceLand use
> Production
> Capital(Widgren 2004: 59)

Here it seems that my own interest in this (sub?)field is involved with representation (the way it looks to the eye), Idea (what I know about this particular landscape), "A way of seeing" (where and how can I see), Social order (who holds power over this particular landscale, landscape as a nexus of power), land use (the functions of landscape). What these notions involve are my own guesses, but I tend to see how this course and elaboration from *pedestrian dynamics* pan out with my goals.

> A second source of support concerning a structural way of reading landscapes takes its starting point in the everyday reading of landscapes. People do read landscapes and landscape representations daily. Landscale images form an important part of the media flow. Advertisements, propaganda, rock videos, etc., all make efficient use of landscapes in conveying ideas and feelings, and thus make us of our everyday understanding and subconscious reading of landscape sceneries. (Widgren 2004: 460)

The image that "reading landscapes" conjured up in my mind comes from a TV show I cannot name (Flashback, perhaps?) where a guy could identify a specific Somalian territory merely by taking note of the climate conditions and flora on a single image. Subconscious landscape reading, or it's effective use in media is probably more related with how landscape is utilized as an illustration to contextualize some message. E.g. conveying beauty and magnificence by displaying an image of a extremely natural (untouched by people) or exactly the opposite - highly (even mathematically) organized landscapes.

Krull, Hasso 2011. Mis on luule? *Vikerkaar* 2011(7-8).

> Loomulikult tekitab žanrimääratlustest hoidumine tublisti arusaamatusi ja teineteisest möödarääkimist, nii et viimaks jääb mulje, nagu oleks luule "luulepärasus" ainuüksi maitse küsimus: see, mis on ühe meelest luule, ei pruugi seda teise meelest olla ja vastupidi, sest kõik sõltub ainult hindaja isiklikest huvidest ja eelistustest. Kui niisugune hoiak oleks teadlik, võiks seda nimetada "žanrirelativismiks" ja tunnustada ühe võimaliku vaatepunktina. Kahjuks ei ole "žanrirelativism" aga sugugi teadlik valik, vaid pigem illusioon, mille tekitab kriitilise mõtlemise ähmasus ja abitus. (Krull 2011: 2)

"Genre relativity" is exactly the term I have been searching for when accounting for how in modern music "genres" have been replaced by "tags" (a sub-genre division of stylistic characteristics).
Just like previous text, this one was also too self-involved with it's context: the landscape article dwelled on how landscape studies is demarcated in relation to science; this one used popular science and philosophy (N. Chomsky and I. Berlin, for example) marginally to discuss the relation of poetry and politics. The notion of archepoetry seemed interesting but otherwise this text remained "empty" for me.
Šhklovsky'd text in Estonian didn't even provide *one* remarkable quote. Is this caused by my disinterest in poetry or am I losing touch with my mother tongue?

Eliot, T.S. 1982 [1919]. Tradition and the Individual Talent. *Perspecta* 19: 36-42.

> ...we might remind ourselves that **criticism is as inevitable as breathing**, and that we should be none the worse for articulating what passes in our minds when we read a book and feel an emotion about it, for critizising our own minds in their work of criticism. One of the facts that might come to light in this process is our tendency to insist, when we praise a poet, upon **those aspects of his work in which he least resembles anyone else**. In these aspects of his work we pretend to find what is individual, what is the peculiar essence of the man. We dwell with satisfaction upon the poet's difference from his predecessors, especially his immediate predecessors; we endeavor to find something that can be isolated in order to be enjoyed. (Eliot 1982: 36)

This search for originality, that which least resembles anyone else, I have noticed in my readings when I happen across a word of jargon that feels like "the first usage", yet it rarely is. I was happy to find Marcel Mauss use the term *habitus* several decades before Bourdieu, yet I know absolutely nothing about neither's predecessors.

> No poet, no artist of any art, has his complete meaning alone. His significance, his appreciation is the appreciation of his relation to the dead poets and artists. You cannot value him alone; you must set him, for contrast and comparison, among the dead. (Eliot 1982: 37)

This is exactly what I do (with non-fiction), mainly because most of the authors I read tend to be long dead by now (R.L. Gregory, who I'm reading at the moment, died a few years ago, at the age of 95).

> The business of the poet is not to find new emotions, but to use the ordinary ones and, in working them up into poetry, to express feelings which are not in actual emotions at all. And emotions which he has never experienced will serve his turn as well as those familiar to him. (Eliot 1982: 42)

This is very prescriptive, but at the same time telling: poets can indeed express feelings which are not actually emotions at all. In this sense poetry invents emotions.

> There is a great deal, in the writing of poetry, which must be conscious and deliberate. In fact, the bad poet is usually unconscious where he ought to be conscious, and conscious where he ought to be unconscious. Both errors tend to make him 'personal'. Poetry is not a turning loose of emotion, but an escape from emotion; it is not the expression of personality, but an escape from personality. But, of couse, **only those who have personality and emotions know what it means to want to escape from these things**. (Eliot 1982: 42)

Ah! What a truism.

Freud, Sigmund 1914. *The Psychopathology of Everyday Life*. Translated by A. A. Brill. New York: The Macmillan Company.

> He finally became piqued and said: "Please don't make such a mocking face, as if you were gloating over my embarrassment, but help me. ..." (Freud 1914: 18)

I can only guess the face expressing superiority in knowledge Freud must have made at this moment. The rest of the two chapters merely prove that Freud was able to find repression in memory mechanisms and enjoyed word associations. Absolutely useless for my purposes.

Ginzburg, Carlo 1989. Clues: Roots of an Evidential Paradigm. In: John & Anne C. Tedeschi (Eds.) *Clues, Myths, and the Historical Method*. Baltimore: Johns Hopkins University Press, 96-125.

> ...Scholastic motto *Individuum est ineffabile* ("We cannot speak about what is individual")...

A useful phrase. This is exactly the motto (in this case propounded by psychologists) that I was arguing against in my seminar paper.

> At first, all the elements tied to orality and gesture and later even those tied to the physical characteristics of writing were thought to be irrelevant to the text. This twofold process resulted in a progressive dematerialization of the text, which was gradually purified at every point of reference related to the senses; even though a material element is required for a text's survival, the text itself is not identified by that element. (Ginzburg 1989)

Ah! Finally a worthwhile remark, concerning the ejection of bodily elements from text. This could very well be evaluated typologically: for example, a scientific text, unless it deals with bodily matters, do not make any reference to there being any bodies (or behaviour); a literary text, on the other hand, makes inevitable reference to bodies and behaviour. On a broader scale, this "purification" could be discussed in light of organicism vs textualism (but I am as yet far too incompetent in both to take up this challenge). In any case, this is an interesting problem and some light could be shed on this by Barbara Korte's *Body Language in Literature*.
From this text I at least gained some new words:

- define:**venatic** - Of, pertaining to or involved in hunting. [jahi-, küttimisest elav]
- define:**etiological** - of or relating to the philosophical study of causation. [põhjuseõpetus]
- define:**cuneiform** - Denoting or relating to the wedge-shaped characters used in the ancient writing systems of Mesopotamia, Persia, and Ugarit. [kiilkiri]
- define:**nosography** - The systematic description of diseases.

Elsaesser, Thomas 2009. Between *Erlebnis* and *Erfahrung*: Cinema Experience with Benjamin. *Paragraph* 32(3): 292-312.

> One specific entry-point can be simply stated: whereas semiotics generally regarded film as a discourse or a narrative, **the turn to emotion presupposed film to be above all an event**. [...] Insofar as a film engages with the world, it does so in the form of **embodied knowledge, of percepts and affects**, and insofar as it assigns a role to its spectators, it does so by casting them not as voyeurs or across the imaginary identification of the split subject, but as witnesses or participants. (Elsaesser 2009: 293)

This is important as it involves *process* terms: while discourse and narrative remain *structures*, an event is a *process*, an occurrence. Even more, an occurrence wherein the body has a marked place. The viewer is recognized as a bodily being.

> The very diversity leads me to limit the possible concepts of experience I am concerned with here to three domains: *embodiment* - experience as immediate sensory presene and corporeal plenitude; *time* - experience as retrospectively constructed, temporally or discursively mediated self-possession and self-appropriateion; and *agency* - experience as the exposure to limits, and the recovery from extremes. (Elsaesser 2009: 293)

These are indeed valuable concepts, although all of them kind of restrictive; that is, much more could be said about each.

> In line with many German late nineteenth- and early twentieth-century theorists, Benjamin makes a distinction between *Erlebnis* and *Erfahrung*, the first associated with **moments of sensation** and the second with **a more sustained texture of experience**. As Martin Jay points out, 'The immediate, passive, fragmented, isolated, and unintegrated inner experience of *Erlebnis* was, Benjamin argued, very different from the cumulative, totalizing accretion of transmittable wisdom, of epic truth, which was *Erfahrung*.' (Elsaesser 2009: 294)

These notions are the reason why I found this article (and asked a lecturer on semiotics of film to retrieve it for me): they are quite reminiscent of Peirce's *token* and *type*, although a far-reaching elaboration is called for if these notions from so distant nomenclatures are to be identified so simplistically.

> Limit experiences are above all limits in our sense of body and embodiment, agency and helplessness, time and its apparent irreversibility. (Elsaesser 2009: 297)

What an unexpected opposition. I thought about "helplessness" in relation to the feelings of protagonists in dystopic fiction. It didn't even cross my mind to oppose it to "agency", although it makes good sense: by "waking up" of their helpless situation of subjection to a totalitarian regime, they [the protagonists in multiple, because I have three to analyze] in fact try to achieve agency, with more or less success.

> Extending her focus, one could draw on quite a range of artworks, including the films of Valie Export from the 1970s, or the subsequent generation of body artists using film and video, in order to test the spectator's somatic stamina. Such body-based performance art has emerged with special force since the 1970s - coinciding with the rise of video and the women's movement. Apart from Vienna Actionists (to whom Valie Export belonged), one could name Carolee Schneeman, Vito Acconci, Paul McCarthy, Shigeko Kubato, **Marina Abramovic** and Orlan. These artists **foregrounded a body often in pain**, or seemingly beyond pain, as it submits to repetitive, mechanical intervention or makes itself vulnerable to technological, often medical, invasion. The always implied limit here is death... (Elsaesser 2009: 299)

Actually the first time I meet Abramoviç's name in writing other than that specifically dedicated to her. When I do happen to have such free time, I should check out these other names mentioned here.

Rogers, Mary F. 1984. Everyday Life as Text. *Sociological Theory* 2: 165-186.

> For ethnomethodologists, everyday life is a textual affair based on linguistic structures and competence. Its practical situations rest on the anonymous, untraceable rules that govern language use. Everyday situation is off-centered and open-ended; in ethnomethodological terms, everyday social situation involves reflexivity and indexicality. (Rogers 1984: 169)

Thus far the author has outlined ethnomethodological movements and contrasted it with phenomenology and Barthes's literary theory (of The Text, with capitalization). This quote is a kind of synthesis of ethnomethodology and Barthes; it seems that this whole article is.

> Everyday life is, then, The Text, a methodological field where reader-ethnomethodologists study members' productive (or constitutive) activities to disclose the ground rules that make those activities "visibly account-able and rational-for-all-practical-purposes." Unsurprisingly, ethnomethodological reports often appear redundant. Ethnomethodologists face, after all **a single Text (everyday life) whose features are accessible through any given text (mundane social situation) considered as a methodological field in need of a careful reading**. (Rogers 1984: 169-170)

This language is kind of off-putting, but at the same time makes surprisingly lot of sense. The relationship of Text and text, or everyday life and mundane social situation, is basically that of a *whole* and a *part*. This is not a clear segmentation of everyday life, but one way of looking at it. Also, jokingly, I wish "The Text" would be replaced with "Book" - a book of (everyday) life which one has to learn to read.

> Moreover, Bathes's focus on The Text provides a metaphor that clarifies the ethnomethodological perspective on everyday life. At the same time, that metaphor offers an alternative to the theatrical metaphors that social dramaturgists and symbolic interactionists sometimes use. Finally, Barthes's structuralism evokes attention to alternative literary approaches to texts capable of providing sociologists fresh interpretive grounds for analyzing everyday life. (Rogers 1984: 175)

Thus, Barthes is put on alongside Mead and Goffman.

> **The idea of everyday life as text is attractive**. The metaphor centers attention on **expression and communication and, therefore, on the grounds of social action and interaction**. "Text" also leads to the question of how the public and the private realms intermesh and how informal and formal discourse relate. (Rogers 1984: 175)

Damn right it is. Everyday life as text would open whole new "interpretive grounds" also in the semiotics of culture, as "text" (with its expressive and communicative functions) is the main notion of the school, but the conceptions of social action an interaction are almost wholly alien to it.

> I follow Barthes in sometimes capitalizing *text*. The capitalized term refers to the **fundamental form of written discourse**; the uncapitalized version refers to any particular instance(s) of that form. (Rogers 1984: 180)

There is an explanation to capitalization in the end-notes, but it remains ambiguous for me what this "fundamental form of written discourse" is; and if I wish to apply this Text metaphor to behaviour directly, could it actually be Yu. Lotman's *behavioural sphere*? Most likely not, but it's an idea worth considering, as I'm still mystified by his two approaches to behaviour.

Adler, Patricia A., Peter Adler and Adrea Fontana 1987. Everyday Life Sociology. *Annual Review of Sociology* 13: 217-235.

> ...the sociology of everyday life is an umbrella term encompassing several related but distinct theoretical perspectives: symbolic interactionism, dramaturgy, labeling theory, phenomenology, ethnomethodology, and existential sociology. (Adler et al. 1987: 218)

The actors (theoretical perspectives) here are basically the same as in the last article.

> Goffman's new subfield, dramaturgy, was launched with *The Presentation of Self in Everyday Life* (1959). Influences by the works of Blumer, Burke, and Durkheim, Goffman offered an analysis of the individual in society which made the area of interaction **the locus of reality, of socialization, and of societal regeneration**. Goffman's work speaks to both roles (the nature of the self) and rules (micro-social norms). Instead of role-taking for the purpose of cooperatively aligning their actions with others, Goffman's actors intentionally and manipulatively role-play for the purpose of managing others' impressions of them. This occurs through the interaction rituals of everyday life - rituals that shape the individual's inner self by externally imprinting their rules on him or her at the same time they ensure the self-regularoty character of society. (Adler et al. 1987: 220)

This description of Goffman's dramaturgy made me wonder how, in *Fahrenheit 451*, society regenerates itself without proper interaction. Would telescreen lounges really uphold social reality and substitute socialization to such an extent? I also find it fascinating that rules are here described as "micro-social norms", because the relationship of rules and norms (and even roles, for that matter) has remained muddled for me: different authors claim there to be different and often contradictory relationships. And lastly, if interaction rituals ensure the self-regulatory character of society, they are, effectively, "the invisible hand". Here are some micro-bookreviews

- *The Nude Beach*, by Douglas & Rasmussen (1977), offered a multi-perspective view of the complexity of feelings, motivations, rationalizations, behaviors, fronts, and micro and macro politics associated with public nudity and sexuality.
- *The Last Frontier*, by Fontana (1977), explored the emotional issues, loneliness, and existential identity changes that underlie and render insignificant the rational meaning of growing old.
- In P. Adler's (1981) book, *Momentum*, he analyzed the dynamics of self-reinforcing excitement and depression caused by momentum-infused individuals, groups, and masses.
- Using an organic perspective, Kemper (1978) [*A Social Interactional Theory of Emotion*] has emphasized how the power and/or status inherent in social relationships influence body chemistry.

> Hochschild (1979, 1983) discussed the types of "feeling rules" which are structurally mandates onto interaction and relationships through social guidelines. People then try to make their feelings coincide with these rules by doing cognitive, bodily, or expressive "emotions work." Emotion work can be commercialized when it is co-opted by business, leading to a "commoditization of feeling." (Adler et al. 1987: 225)

Firstly, I am very interested if "feeling rules" has anything to do with Ekman's "display rules" of emotional expressions. And secondly, in a baffling way, in *Fahrenheit 451*, the State has commoditizised feeling: everyone must be happy! Oh, and "display rules" are explicitly mentioned in Shott's (1979) article "Emotion and social life".

Shott, Susan 1979. Emotion and social life: A symbolic interactionist analysis. *The American Journal of Sociology* 84(6): 1317-1334.

> In this paper, I shall attempt to show that one sociological perspective, symbolic interactionism, is particularly well suited for the explication of **the actor's construction of emotion and the part certain feelings (which I shall call role-taking emotions) play in social control.** The socialization of emotion, also, will be discussed, using a general sociological (and anthropological) perspective that is part of symbolic interactionist theory but not unique to it. (Shott 1979: 1318)

Welp, symbolic interactionism is related to social psychology, so it is a very likely theoretical perspective to investigate such matters. The role of emotions in social control is especially interesting, as this might lead up to one of today's "weird" disciplines, politology of emotion.

> Before I begin this exposition, however, a defintiional note is in order, given the variegated welter of definitions of emotion. In this paper, I shall use Schachter's (1971, pp. 23-24) conception of **emotion as a state of physiological arousal defined by the actor as emotionally induced**: Hence, two elements - **physiological arousal and cognitive labeling as affect** - are necessary components of the actor's experience of emotion. **Pain and sexual arousal** will not be considered here: they **are physical sensations often accompanied by emotions but not equivalent to them**. In addition, i wish to note that, unlike a number of writers, I shall use the terms "affect," "emotion," "feeling," and "sentiment" as semantic equivalents. (Shott 1979: 1318-1319)

Okay, so the author's definition of emotion is kind of superficial, but if more exact terms are needed I have Caroll E. Izard's "Patterns of Emotions and Emotion Communication..." at my disposal. It is important to take note of the self-labeling aspect of emotional experience here, as it excludes outside observers identifying emotion. Whether emotions are fully internal matter of whether physiological arousal's bodily expressions can indicate to outside observers even more exaclty the nature of emotion (e.g. facial expressions of emotion which we do not see ourselves performing) is a problematic field. I do agree that pain and sexual arousal are not emotion, although some people tend to think or say so in everyday discourse.

> *Human behavior is emergent*, *continually constructed during its execution* (Blumer 1969, p. 82). The meaning of an act is somewhat volatile, since acts are interpreted continuously (by the actor and others) while being carried out. Consequently, human conduct is actively constructed and cna be transformed in its making through reinterpretation and redefinition (Hewitt 1976, p. 48). (Shott 1979: 1312)

This is where, I think, "everyday life as text" metaphor would get into trouble: text is more discrete and static while actual behaviour is continuous and changeable.

> *Social structures and normative regulation are the framework of human action rather than its determinant*, *shaping behavior without dictating it*. Structural features (culture, systems, stratification, roles, etc.) shape behavior only insofar as they influence the situations that are the setting of action and provide the symbols used to interpret situations; they do not determine human conduct (Blumer 1969, pp. 87-88) (Shott 1979: 1312)

I know it is not smart to "quote quotes" so to say, but Blumer's book is available in Tartu and it is very possible that I will happen to read it in the future (Hewitt, in the last quote, I have already read). This quote is important because the cultural influence on behaviour are quite ambiguous, to say the least, and this is one way of looking at it.

> ...physiological arousal alone does not constitute an emotion; what is required, in addition, is the **belief that some emotion is the most appropriate explanation of a state of arousal**. (Shott 1979: 1322)

Here the remark about labeling is elaborated: this "appropriate explanation" does seem to be culturally formed; I am tempted to call it "registry of emotions" or even more metaphorically, "emotional code".

> Within the limits set by social norms and internal stimuli, individuals construct their emotions; and their definitions and interpretations are critical to this often emergent process. Internal states and cues, necessary as they are for affective experience, do not in themselves establish feeling, for it is the actor's definitions and interpretations that give physiological states their emotional significance or nonsignificance. (Shott 1979: 1323)

This is the general conclusion of symbolic interactionist approach to emotions.

> Role-taking sentiments are of two types: **reflexive role-taking emotions, which are directed toward oneself** and comprise guilt, shame, embarrassment, pride, and vanity; and **emphatic role-taking emotions, which are evoked by mentally placing oneself in another's position and feeling what the other feels or what one would feel in such a position**. Reflexive role-taking feelings entail considering how one's self **appears to others or the generalized other** and, unless experienced emphatically, are directed toward oneself. Thus, they are, in effect, emotional self-conceptions. Both reflexive and emphatic role-taking emotions, as I shall attempt to show in this section, are significant motivators of normative and moral conduct and, hence, facilitate social control. (Shott 1979: 1324)

This is a worthwhile distinction.

> *Social control is, in large part, self-control*. Because people can view themselves as others do, social control can operate in terms of self-criticism, exerting itself "intimately and extensively over individual behavior [and] serving to integrate the individual and his actions with reference to the organized social process of experience and behaviour in which is implicated" (Mead 1934, p. 255). The generalized other is particularly important for this kind of social control, since **it is the means by which the attitudes of the community or group are incorporated within individuals and influence their thinking and conduct** (Mead 1934, p. 155). (Shott 1979: 1324-1325)

I have to say I did not notice these remarks myself when reading Mead's *Mind, Self, and Society*. Too bad, because these are exactly the themes I tried to approach in my seminar thesis: what I called *self-censure* (aften Schefflen), and behaviour influenced by social situation or reference group.

> Clifford Geertz (1973, pp. 401-3) has described another "affective regulator," *lek*, while he considers the msot intensely emphasized sentiment used for social control in Bali. It is a feeling that, I think, can be usually classified as a reflexive role-taking emotion. *Lek* is an emotion akin to stagefright, "a diffuse, usually mind, though in certain situations virtually paralyzing, nervousness before the prospect (and the fact) of social interaction, a chronic, mostly low-grade worry that one will not be able to bring it off with the required finesse" (Geertz 1973, p. 402). The fact that *lek* is of little importance in American society (we do not even have a word for it) is further evidence for the cultural shaping of affective experience. (Shott 1979: 1326, footnote 11)

This reminds me of the role of adrenaline in social interaction (something I should look into someday).

Baldwin, John D. 1988. Habit, Emotion, and Self-Conscious Action. *Sociological Perspectives* 31(1): 35-57.

> A nontrivial portion of human conduct is based on habit, including such sociologically important behaviors as customs, rituals, moral practices, personal mannerisms, and style. (Baldwin 1988: 36)

That is, "habit" is another way of looking at sociocultural phenomena, especially repetitious and routine activities.

> Those who have analyzed habit usually define habitual activities as stable response patterns that are learned through multiple repetitions until they become nearly or completely automatic responses to certain classes of stimuli. Some habits are learned via conscious meditation; but others are acquired without any awareness. Habits that are developed and perfected under conscious guidance often drop below the level of consciousness after they become overlearned and well adjusted to environmental conditions. Well-learned habits are often performed so spontaneously and naturally that they may be spoken of as being "second nature" - in contrast to the biologically programmed responses that are our "first nature." (Baldwin 1988: 38)

This cluster of definitions may become useful in formulating semiotics of everyday behaviour as the acquisition of meaningful and/or functional habits.

> Mead described a variety of acquired habits, such as walking, bike riding, playing musical instruments, doing daily routines, and performing those habits that maintain social institutions. (Baldwin 1988: 41)

In this sense acquired habits are similar to Mauss's techniques of the body.

> After citing Thomas and Thomas's famous dictum that people's actions are "very much determined by how they define the situation they find themselves in," Denzin states: "This proposition, which assumed wide-awake, cognitively self-reflexive individuals" reveals "a fundamental bias in interactionist research which may be termed the 'overly reflexive' or 'overly cognitive' view of man" ([1980] p. 252). This highly cognitive view can bbe seen in the constructionist theories of emotions developed by Shott (1979)... (Baldwin 1988: 47)

Firstly, I am quite aware of the "definition of the situation" perspective, which goes back to Goffman and even Benjamin Lee Whorf (if I remember correctly; referring to the gasoline barrel example). In any case, it is doubtful if people are very reflexive of the definition of the situation; in Goffman it rather appears as an analytical device. Secondly, the last article I read (Shott 1979) is here dismissed as being overly cognitive (for example, the understanding that a physiological arousal becomes an "emotion" only when labeled as such).

Collins, Randall 1981. On the Microfoundations of Macrosociology. *American Journal of Sociology* 86(5): 984-1014.

> Microsociology is the detailed analysis of **what people do, say, and think in the actual flow of momentary experiences**. Macrosociology is the analysis of large-scale and long-term social processes, often treated as self-subsistent entitites such as **"state," "organization," "class," "economy," "culture," and "society."** In recent years there has been an upsurge of "radical microsociology, that is to say, empirically detailed and/or phenomenologically sophisticated microsociology. Radical microsociology (Garfinkel 1967; Cicourel 1973), as the **detailed study of everyday life**, emerged partly from the influx of phenomenology into empirical sociology and partly from the application of new research techniques - audio and video recordings - which have made it possible to study real-life interaction in second-by-second detail. (Collins 1981: 984)

Thus, nonverbal communication is a microsociological field, and searching links with Power, State, and Culture are attempts to bring it into relaton with macrosociology: e.g. "What will the detailed study of everyday life reveal about the social systems?"

> This radical microsociology, under such labels as "ethnomethodology," "cognitive sociology," "social phenomenology," and others, cuts in a number of different directions. The direction that I would argue is most promising for the advance of sociology as an empirical science is not the phenomenological analysis of concepts but the emphasis upon **ultradetailed empirical research**. This detailed micro-analysis offers several contributions fo the field of sociology in general. One is to give a strong impetus toward **translating all macrophenomena into combinations of micro-events**. A **microtranslation strategy** reveals the empirical realities of social structures as **patterns of repetitive micro-interaction**. Microtranslation thus gives us a picture of the complex levels of abstraction involved in causal explanations. (Collins 1981: 985)

These terms are very interesting. Birdwhistell's research, for example, could justly be called "ultradetailed empirical research", as he did in fact study nonverbal interactions in second-by-second detail. Microtranslation, could very well designate my own study, as I am viewing the totalitarian social system as consisting of micro-interactions. In a manner of speaking, I am tracing the somatic etiology of ideological resistance.

> Another contribution of radical microsociology is its discovery that actual everyday-life microbehavior does not follow rationalist models of cognition and decision making. Instead, social interaction depends upon tacit understanding and **agreements not to attempt to explicate what is taken for granted**. This implies that explanations in terms of norms, rules, and role taking should be abandoned and that any model of social exchange must be considerably modified. (Collins 1981: 985)

This agreement is basically what is upholding social interaction as such: "don't question the way things are." In a sense, the protagonists in dystopic fiction get into troubles exactly because they abandon this agreement and search for a way out of their suffering.

> There are several advantages in translating all sociological concepts into aggregates of microphenomena. The first point is epistemological. Strictly acquaintances, whose solidarity is an end in itself as far as its members are concerned. (Collins 1981: 997)

This comes very close to the multidisciplinary approach to ideology propunded by van Dijk. Very close indeed.

> The most basic emotional ingredient in interactions, I would suggest, is a minimal tone of positive sentiment toward the other. The solidarity sentiments range from a minimal display of nonhostility to warm mutual liking and enthusiastic common activity. Where do such emotions come from? They originate in previous experiences in IR [interaction ritual] chains. An individual who is successfully accepted into an interaction acquires an increment of positive emotional energy. This energy is manifested as what we commonly call confidence, warmth, and enthusiasm. Acquiring this in one situation, an individual has more emotional resources for successfully negotiating solidarity in the next interaction. Such chains, both positive and negative, extend throughout every person's lifetime. (Collins 1981: 1001-1002)

Ah! This paragraph is valuable on its own terms, but it also sheds light on the "coalition" between Montag and Clarisse in *Fahrenheit 451*. Their relationship remained short and platonic, but positive and built on nonhostility and warm mutual liking.

> Persons become powerful (or "charismatic") when a dramatic event, usually involving success in a conflict, makes large numbers of people focus on them. The widespread and rapid circulation of their new reputation gives them the self-reinforcing power of commanding the largest, and therefore dominant, coalition in that society. Conversely, powerful persons usually fall because of dramatic events - scandals or defeats in conflicts - which suddenly circulate their *negative* reputation. (Collins 1981: 1008-1009)

I’m not exactly sure, but this seems to be what happened in Huxley’d *Brave New World* with "the savage". I don’t know the conflict he overcame, but he did gain the following of large numbers of people.

On a final note, I have suspicions that Cloak’s statement "all macroevents have microexplanations" in *The Relationship of Verbal and Nonverbal Communication* has something to do with this article. In the grander scheme of things this long and dense article could actually be one of the bases for my BA thesis. I could replace emotional contagion with Morris’s *communization* and build a semiotic framework on the work laid out here. This of course would necessitate a lot of work, but would also be greatly worth it.

3.9.11 The Intelligent Eye (2012-09-26 18:18)

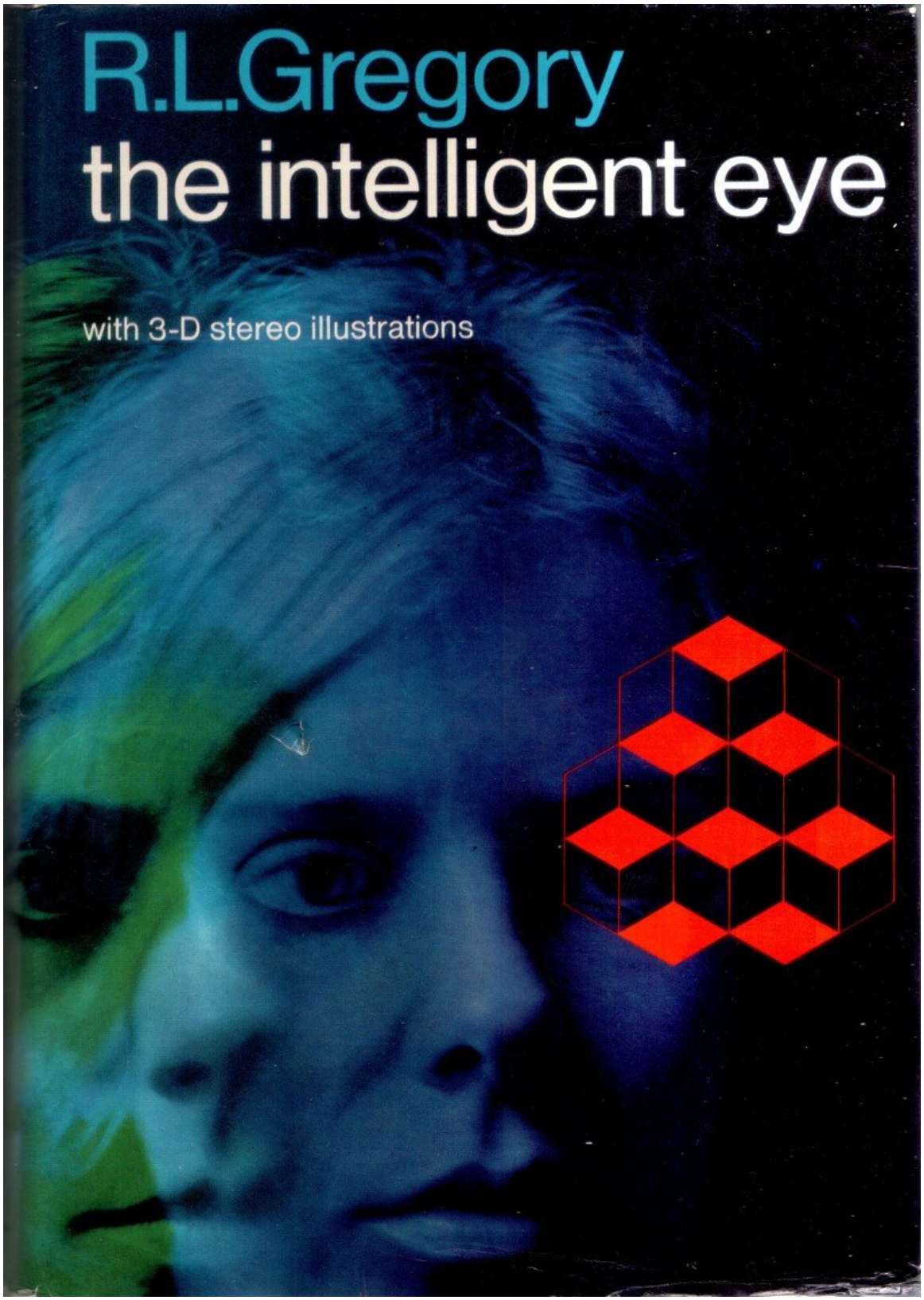

AutorGregory, Richard Langton, 1923-PealkiriThe intelligent eye / R. L. GregoryIlmunudNew York [etc.] : McGraw-Hill Book, c1970Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2590188 S1*estViideGregory, Richard L. 1970. *The intelligent eye*. New York: McGraw-Hill Book.

> In a delightful paper, 'What the Frog's Eye Tells the Frog's Brain', by Lettvin, Maturana, McCullon and Pitts, several specific pattern-receptive mechanisms are identified. The eye responds to **movement, to changes of illumination and to what we may call 'rotundity'. A small black shadow is signalled strongly and serves to evoke the fly-catching reflex.**(Gregory 1970: 22)

Rotundity is "sphericity: the roundness of a 3-dimensional object". **Sphericity** is yet another interesting term which might come handy when discussing the semiosphere, as in *I doubt whether such disparate sign-processes are ultimately grouped into sphericity*. In any case, this quote is noteworthy in my mind because it almost answer a question I pondered about when I reminisced about *Battlefield 2*; namely, if staying immobile on a roof with a sniper could be pulled off in real life. The answer is most likely *no*, because even if you don't show movement, the change in illumination, or simply being "a small black shadow" could give you away.

> In this book I propose to consider the inner 'logic' of perception. The main argument is that **perception is a kind of problem-solving**. Pictures are regarded as a remarkable invention, requiring special perceptual skills for seeing them, leading to abstract symbols and ultimately to written language. By considering the perception of objects represented in pictues and symbols (including the pictograms of early languages) I hope to show that our most abstract thinking may be a direct development of the first attempts to interpret the patterns in primitive eyes in terms of external objects. (Gregory 1970: 31)

This general formulation of his argument is also stated on Gregory's wikipedia page. Generally it seems that this kind of thinking can also be applied to perception of bodily signals: noticing significant action, in this sense, is a kind of problem-solving (a statement not far off from what is propounded in some popular books about body language).

> The retinal images do not have the double reality of external pictures. We do not see them both as patterns and as representing something else. We read aspects of reality from the patterns in the eyes, but we do not *also* see our eyes' images. (Gregory 1970: 32)

Ah! This was exactly what I was arguing for in my critical comment towards J.G. when she claimed that perception is "coded". Perception is not coded in signs *in themselves*: they do not have a double reality. When I see the cheese right in front of me on the table I'm not seeing signs of cheese, I'm seeing cheese. So while Gregory says that pictures are important because they show *absent* things, the pictures themselves are not absent, their referential content (object) is.

> Object-recognition is simplified by the fact that most familiar object are largely redundant. Faces have two eyes - and so but one needs to be seen. If there is an eye - there will surely also be a nose. If a head - somewhere near a body, legs and feet. Indeed we could make no sense of close-ups on the cinema screen if we did not make such associated facts about familiar objects. (Gregory 1970: 86-87)

Automatically brings to mind Yu. Lotman's discussion on a young lady who upon first seeing a film found is gross and disgusting because the heads seemed to her decapitated.

> When sensory information is used for guiding action, it must control movements which are appropriate to the position and sizes of the surrounding objects. Sensory information must be scaled appropriately to the external world, for control and prediction to be possible. Similarly, the readings of instruments

cannot be in arbitrary units but must, at least ultimately, be tied to familiar objects. Some measures are *direct* (such measures as lenght with rulers) while others are *indirect* (such measures as temperature with a thermometer). (Gregory 1970: 98)

Firstly, action control and mapping of external environment I should investigate more. Secondly, the note about instruments being exact made me think if a ruler with arbitrary/random measures on it would be a good prank. And thirdly, I'm not so sure about Gregory's use of *direct* and *indirect*; rather it should be a matter of degree. His *direct* is visual, mine would be corporeal. This would suppose that the body is an instrument on it's own, but this debate it too complex to get into at the moment.

3.9.12 The Elements of Yoga (2012-09-27 20:37)

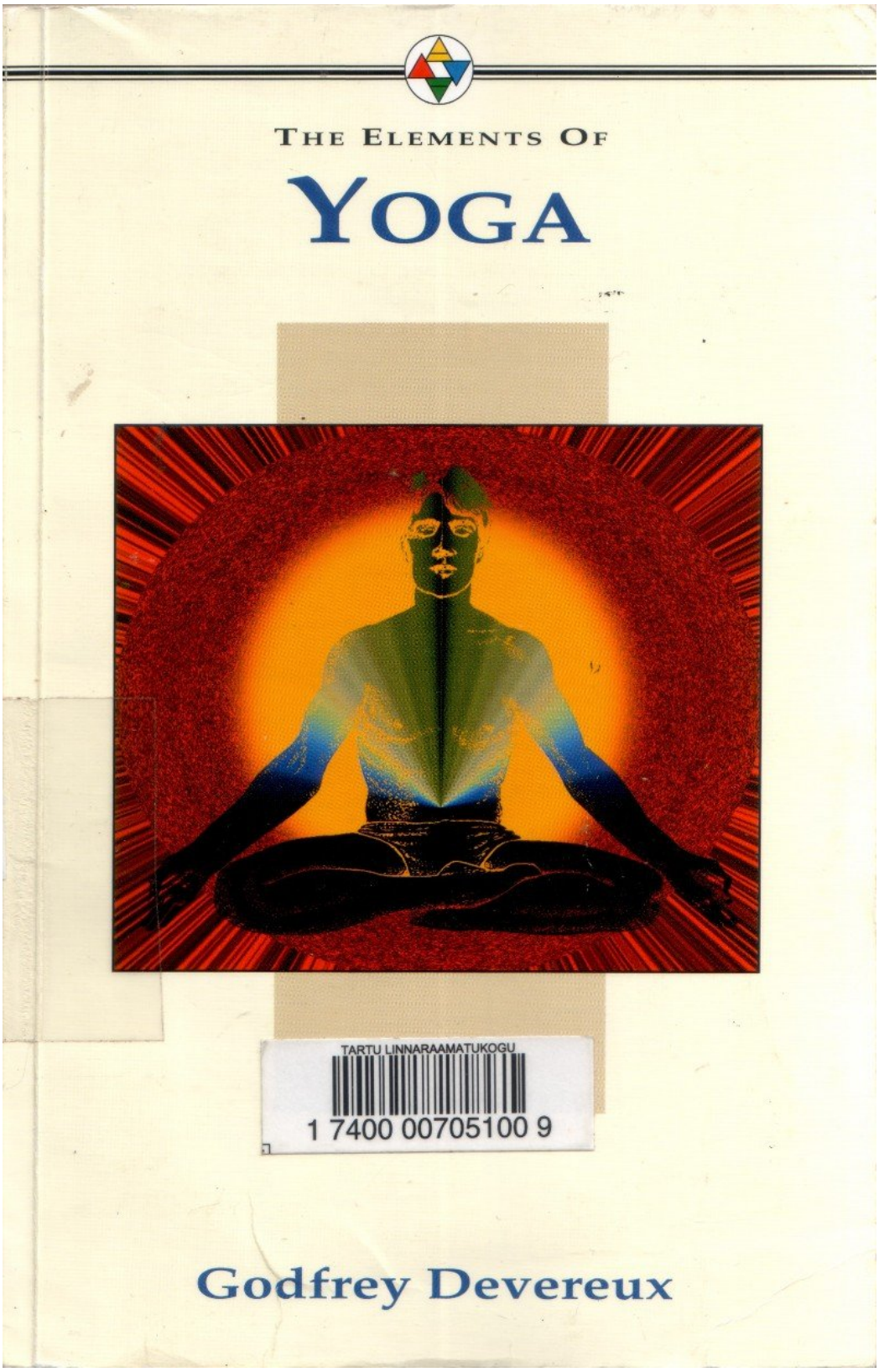

AutorDevereux, GodfreyPealkiri**The elements of yoga / Godfrey Devereux**IlmunudShaftesbury : Element, 1994Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1949723 S1*estViideDevereux, Godfrey 1994. *The Elements of Yoga*. Shaftesbury: Element.

> The methods of yoga are many and encompass a number of systems, or paths, each with a different emphasis. What makes them yoga is their common purpose, similar effects and shared result. Their purpose is **to liberate the individual from unnecessary confusion and pain**. Their effect is to generate **a quietening and refining of the mind**. Their **result is peace, joy and happiness in a rich, fulfilling life.** In effect yoga is a science of skilful living rather than a religion, it is practical rather than hypothetical. (Devereux 1994: vi)

I have noticed that when I exercise and/or jog, I spend my surplus energy on the body and have less to spend on worrying about minute stuff (but also, less energy to read books, for example). I've noticed all these alleged effects of yoga while doing basically anything physical. I'm getting into yoga now because I think this might be a way to exercise without spending too much energy; to train my body without losing the ability to concentrate on my readings. Stretching and breathing exercises seem to be ideal for my current purposes.

> Whoever begins yoga and continues regularly and consistently will soon benefit from its fruit. These include suppleness, strenght, energy, good posture, improved respiration, circulation and digestion, bright and clear eyes, smooth and shining skin, even muscle tone, normalized body weight, perceptual and verbal clarity, concentration, tranquility, self-confidence, openness, honesty, temperance, enthusiasm, appreciation and gratitude. It gives one the means and the desire to live life fully, to engage directly with the flavours and textures of life with enthusiasm and joy. However, yoga has a very different curve of progress for each individual. Some people progress physically faster than they progress psychologically, and vice versa. Yoga is more truly about the mind than the body and one should avoid establishing unrealistic goals and mileposts based on what one would like or has seen in others. If it makes you happy about yourself it is working, no matter how much or little flexibility, strenght or stamina you develop. These will come with time and practice. (Devereux 1994: vii-viii)

All's well and good. Perceptual and verbal clarity sound doubtful, but whatever. I'll still give it a whirl.

> *Yoga* means union. As the goal and fruit of yoga it means union of the individual with the universal, the self with other, inner with outer, finite with infinite.
> *Samadhi* refers to the state of consciousness in which liberation is experienced, through extinguishing the movements of the mind caused by desire, confusion and attachment. It is the ultimate state of consciousness, the final fruit of yoga. In it there is neither suffering, nor attachment, nor illusion. There is only the bliss of freedom from limitation and identification of the finite self with the infinite reality.
> *Moksha* means liberation. Often it is thought that yoga is a flight from the world. This is not so. Yoga is a journey into the heart of the world. It is not the world that we leave behind in yoga, but our illusions, our preconceptions about it, especially our deluded sense of our self as separate from God, as apart from all other elements of existence. Free from illusions we become one with the entire universe.
> *Kaivalya* means aloneness. This refers to the fact that when one has become one with God, one with the whole of existence, there is no other, and so one is all alone. This does not imply solitude or loneliness. In it the singular interconnectedness of all is realized. (Devereux 1994: X)

I know from other sources that "union" is a very one-sided interpretation, etymologically it is more close to *yoke* or *rope* (hey! these even sound alike!). Reaching the state of consciousness without movements of mind... a negative interpretation would be that yoga makes you stop thinking. And I don't agree at all that our sense of self as separate

from God is deluded. Rather, the sense of being one with the whole of existence is deluded: either we are one with the whole universe to begin with or it is impossible; no amount of stretches, breathing exercises and feeling or belief is going to change that. This religious side of yoga is starting to annoy me so I'm gonna see what google:define has to say about these terms:

- define:yoga - A Hindu spiritual and ascetic discipline, a part of which, including breath control, simple meditation, etc.
- define:samadhi - A state of intense concentration achieved through meditation, at which union with the divine is reached.
- define:moksha - In Indian religions, Moksha (Sanskrit: □□□□□ ') or Mukti (Sanskrit: □□□□□□), literally "release"...
- define:kaivalya - Kaivalya, which is the ultimate goal of yoga, means solitariness or detachment..

Welp, now I'm doubting if I can get into yoga because the spiritual stuff repulses me.

> Patanjali is often regarded as the father of yoga. However, the Hindu god Siva is traditionally regarded as the source of esoteric yogic knowledge. Many of the tantras, agamas and other works begin by stating that the information contained within was given by Siva to his consort Parvati. **In one instance he was overhear by the king of fishes, Matsyendra, who subsequently took on human form and bevame the founder of Hatha Yoga**. The popular Hindu god Krishna is the source of yogic teachings in the Bhagavad Gita, referring especially to the paths of devotion and action. (Devereux 1994: 9)

Neat: the variety that on the surface seems most sensible, has the most absurd origins story.

> Similar to the Yoga panishads are a collection of manuals describing the beliefs, rituals and practices of Tantric Yoga. Howevery they focus more closely on the techniques of awakening the **shakti power of the kundalini**. This involves **physical and psychic concentration inside the spinal column**. They also include detailed descriptions of the subtle energy body, the chakras (energy centers) and andis (channels of energy throughout the body). They also claim that in this age of materialistic delusions Tantric Yoga is the only yoga powerful enough to awaken us from the thrall of our delusions. (Devereux 1994: 11-12)

Dammit, book, you're not making very much sense. This sentence could very well mean "the sperm-producing powers of the groin". Help me, Google, let me be one with you:

- define:shakti - The female principle of divine energy, esp. when personified as the supreme deity.
- define:kundalini - (in yoga) Latent female energy believed to lie coiled at the base of the spine.

I wasn't even that far off.

> It [Svatmarama, the most respected Hatha Yogo text) outlines seven limbs of yoga practice: purification, posture, gesture, internalization, breath control, contemplation, ecstasy. (Devereux 1994: 12)

Thus, for all intensive purpose, yoga is a tentative hindu etiquette.

> Many people think that yoga is a withdrawal from the world in which a detachment is cultivated which leads to isolation. Although this may be the effect of faulty practice it is not the intention of yoga. Yoga means union, not separation. The underlying psychology of yoga is sophisticated but simple. A key concept is illusion, or *maya*. Maya is a sanskrit term which refers to the unreal world in which we life. Many

> have taken this to mean that the world in which we live - of material bodies, birth and death - is not real. In fact maya refers to the tendency of our minds to develop and hold on to conceptual images. These images result from past experience held in our memories. Every experience tends to be stored as a tapestry of images which feed off and into those remaining from other experiences. Long before childhood is over we have built up a complex, sophisticated web of images in our mind. This web is so powerful that we begin to impose it between ourselves and our experiences. When we do this we are no longer experiencing reality. Instead we are projecting an image, based on our past experience, and are living in a world of abstract images rather than concrete reality. This is the illusion of maya. (Devereux 1994: 28)

This also sounds very familiar to the semiotic modelling a la Sebeok and Danesi.

> Yoga allows us to cut through the frozen web of images that suggests a separation of subejct and object, of self and other, and access the experience of life directly. We learn to live without the filter of the mind's projections, in and as **the electrifying energy of each moment**. (Devereux 1994: 30)

Oh, so yoga teaches you to live *in and as* energy that attracts small particles. Hmm, that's interesting, says the critical reader sarcastically.

> Asana, the third limb of yoga, is a term describing the series of physical postures which are an integral part of the practice of yoga. However, there is a subtle but profound difference between yoga asana and a stretch exercise: the former is characterized by **a combination of physical alignment and mental awareness**, whereas the latter is merely a gymnastic exercise. By establishing the correct alignment of each part of the body, only achieved by directing the attention inwardly throughout the whole body, posture becomes asana. (See pp. 78-103, where the asana postures are described and illustrated.) (Devereux 1994: 43)

I fail to see this subtle difference as something important. Rather I see an ideological practice of denying "merely gymnastic exercises" the quality of mental awareness. As if gymnastic exercises don't require conscious effort to pull off correctly. Personally, I consider this extra "mental awareness" - in the "profound" sense meant here - to be unnecessarily spiritualistic. These very same (stretching and breathing) exercises are available on the internet without any notion of "union with God". What differentiates ordinary exercises from yoga is that the latter has a prestigious qality of being exotic, spiritual, mystic, "different"; yet unnecessarily so. These "asanas" can help my health and I'm not going to be drawn into something I don't believe in just because these exercises were so thoroughly recorded in foreign and/or religious language. I am all for secular yoga.

> The actual experience of meditation is to cultivate a profound, living awareness of the mechanisms of our mind. Thereby we begin to lose our attachment to habitual thought patterns, mind states, emotions and ides, which we cling to as a means of identifying ourselves in external noises. We simply observe the pattern and tendency of our mind. We notive our response to external stimuli. But we do so openly, generously, without evaluation, judgement or analysis. We just observe and allow. In effect the process of meditation is one in which we make friends with ourselves in a very deep way. This we do by refraining from any tendency to criticize, judge, deny or repress the activity of our minds. (Devereux 1994: 48-49)

A note on how to meditate and achieve "unity" with oneself.

> Many people assume that because yoga is not always a form of moving exercise it does not develop stamina. In fact it requires much more strenght and muscular stamina to execute a posture slowly than fast. By holding the postures when they have become more comfortable muscular stamina is developed very quickly. Stamina is especially developed by the standing and inverted postures - the latter often being held for half an hour at a stretch. When postures are connected together into a flowing sequence, as in Ashtanga Vinyasa Yoga, the development of cardiovascular stamina is rapid and impressive. (Devereux 1994: 63)

Well, this is comforting/encouraging.

3.9.13 From Isolation to Intimacy (2012-09-27 23:23)

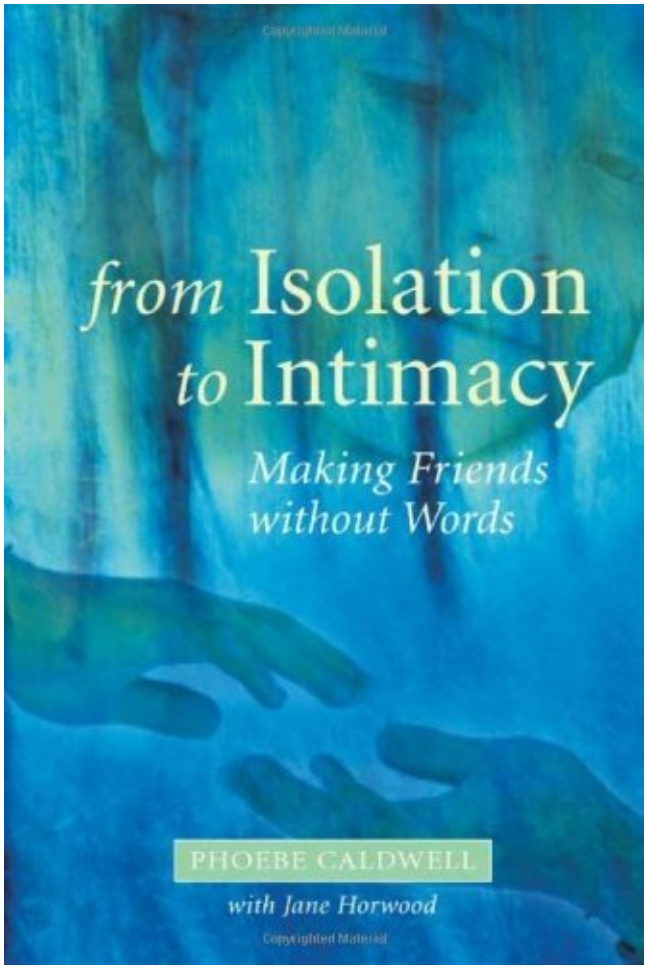

AutorCaldwell, Phoebe; Horwood, JanePealkiri**From Isolation to Intimacy : Making Friends without Words**IlmunudLondon : Jessica Kingsley Publishers Linkhttp://site.ebrary.com/lib/tartu/docDetail.action?docID=10196787ViideCald well, Pheobe and Jane Horwood 2007. *From Isolation to Intimacy: Making Friends without Words*. London: Jessica Kingsley Publishers.

> What they all have in common and what the thrust of this book is about is that **in a world that is communication-dependent** they cannot talk to us and we cannot talk to them. (Caldwell and Horwood 2007: 16)

This is how the authors define people who *are non-verbal*. To be honest, I've never thought that this term can be used as a label for a group of people. It does make sense, though.

> Periodically Mickey says that his head is 'switched off', and sometimes he will come and say, 'Switch my head on please.' His father says that the correct response is to extend the wrist and rotate it - as in turning

> a switch - and that sometimes this is effective in helping his son to reconnect. (Caldwell and Horwood 2007: 22)

This is a neat example of a metaphorical gesture.

> And each of us is different, we have our own special mix of nature and nurture, our flavour, what one might call our own **affective signature**. This is important, because it is here we are going to have to direct our attention if we want to relate to each other, focusing on this essence, this core. (Caldwell and Horwood 2007: 24)

Wow this is a good notion. I almost want to use it in an insult, for example, *Mildred has the affective signature of a roll of wallpaper*.

> How often do we meet someone by walking into their room, an unknown stranger and greeting them in our language? When I am working with someone who is very disturbed, **I wait outside their door until I have picked up enough of what they are doing to introduce myself in their language, using their sounds or rhythms, in effect saying, 'Hello, here I am'** in such a way as tells them I am not going to do anything that they will perceive as threatening. (Caldwell and Horwood 2007: 29)

Ah! Ingenious! These kinds of passages are really enjoyable to envision.

> At a conference, delegates on the spectrum may say **they are 'peopled out'** and retire to their rooms for a while to recover. (Caldwell and Horwood 2007: 34)

At this point I'm as if learning the language of autism researchers. I welcome these kinds of notions, because neurotypical too people can become "peopled out".

> All of us are involved in an ongoing neural brain-body conversation. The brain is sending messages to the body telling the various parts of it what to do. The body sends feedback to the brain saying that it has done whatever it is. Whether or not we are aware of it, this brain-body dialogue is going on all the time. The most obvious example of this is in the conversation between the brain and the lungs. Highly simplified, the brain says 'breathe in', and the body sends a return message telling the brain that it has 'done it'. Should this process fail we should die. Although we are not conscious of this rhythmic exchange unless we are panting from exertion, or are deliberately focusing on it as in some forms of meditation, people who have withdrawn into their inner world may be listening exclusively to the feedback they are receiving from their own body rhythms (especially those who have severe learning disabilities or are on the autistic spectrum). (Caldwell and Horwood 2007: 38)

Quoted at lenght because this passage made me conscious of breathing. Not a bad piece of suggestive description to keep in store for future meditations on proprioception.

> Perhaps the main emphasis in the way I practice and teach is that I encourage students to immerse themselves in their partner's **body and facial language.** Just like verbal language, they will find it has different elements expressed in different ways, **a vocabulary and grammar of its own**. What is important is what it is that is familiar and recognizable to our partner's brain. (Caldwell and Horwood 2007: 57)

This is where I disagree with the authors. But I guess I shouldn't, thus far the metaphorical nature of this book has made it a pleasure to read; I can't be too mad at them for associating or drawing an analogy between vocabulary and grammar with nonverbal communication where there is very little in the way of actual homology. The problem is not a simple one to tackle and the basic semiotic inference they draw seems natural: for "what is important" can be interpreted as *signs* or what is "familiar and recognizable" as the *shared* meaning of signs.

> So how can we convey worth? Think about communication. First of all there is the casual greeting. Walk down our village street and almost everyone you meet, regardless of whether or not you know each other well, will look at you and say, 'Morning', 'Hello' or if it's a particularly sunndy day, 'Grand day isn't it?' **These passing exchanges are a form of social reassurance, of grooming.** If you odn't believe this, just recall what happens if you smile and say 'Hello' and someone fails to respond, looks right through you. You feel momentarily rejected and possibly mutter to yourself 'Didn't think much of them anyway' or 'Must be a stranger'. What you are doing is internally rejecting them in order to right the balance in yourself.(Caldwell and Horwood 2007: 86)

I should mole this over in relation with #avoidance.

> It is the ambivalent reaction of coyness, bashfulness and embarassment which are usually seen as self-conscious because they seem to oindicate a much more **complex tension between affiliation and avoidance** with an explicit acknowledgement of the self that is exposed.

This quote most likely comes from Vasu Reddy's 2006. *Feeling Other Minds* (which I am unable to find on the internet). The reference is not given, but the quote is important since I did not know before that *affiliation* is the antonym of *avoidance*. On another note, associating coyness and embarassment with blushing reaches back to Darwin's *Expressions*. The authors here note that people on the autistic spectrum rarely exhibit this simple connection.

> ...by using frame-by-frame analyses of video material it is possible to code the growth of interpersonal engagement in terms of four variables - **eye gaze, proximity to the partner and positive emotion**. (Caldwell and Horwood 2007: 109)

Somehow I counted three. The first two being oculesic and proxemic indicators and the third being emotional expression, presumably in/on the face, but this is where the fourth paremeter could be invented (although not necessarily so) - emotional arousal as a general quality of arousal and/or activity (tonus? although this is loosely related to emotions).

- **define:neurotypical** : Neurotypical (or NT) is a term that was coined in the autistic community as a label for people who are not on the autism spectrum.

- **define:vituperative** : Bitter and abusive.

- **define:vestibular** : Of or relating to a vestibule, particularly that of the inner ear, or more generally to the sense of balance.

3.9.14 Theses on the semiotic study of cultures (2012-09-28 17:57)

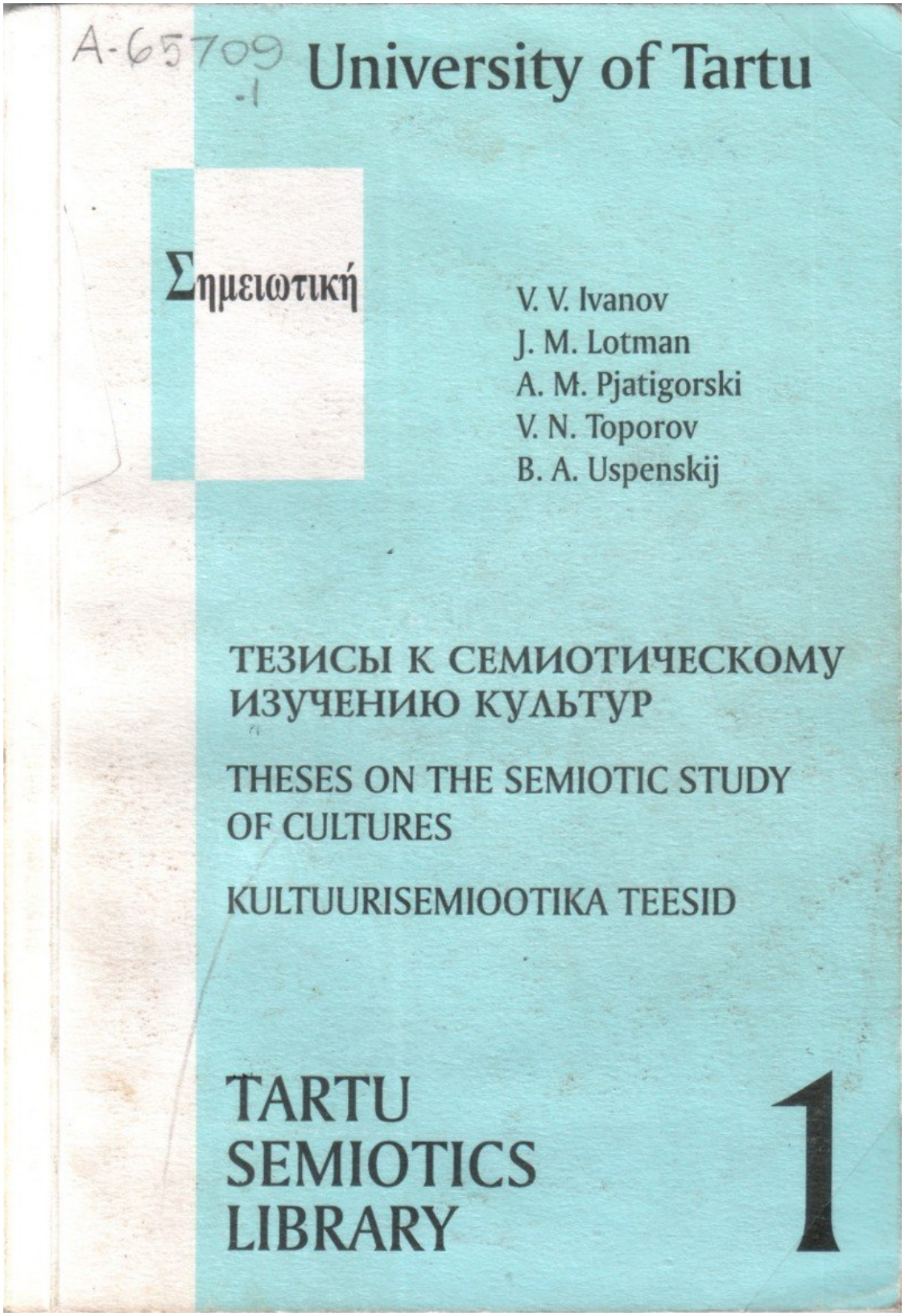

PealkiriTheses on the semiotic study of cultures / University of Tartu, Department of Semiotics ; [translated by Silvi Salupere ; edited by Ülle Pärli] = Kultuurisemiootika teesid / Tartu Ülikool, semiootika osakond = Тезисы к семиотическому изучению культур IlmunudTartu : University of Tartu, 1998 [2.tr] Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1048143 S1*est ViideUspenskij, B. A., V. V. Ivanov, V. N. Toporov, A. M. Pjatigorskij, Ju. M. Lotman 1998 [1973]. Theses on the Semiotic Study of Cultures (As Applied to Slavic Texts). In: Ülle Pärli (Ed.) Theses on the semiotic study of cultures. Translated by Silvi Salupere. Tartu: University of Tartu, 33-60.

> [1.0.0.] In the study of culture the initial premise is that all human activity concerned with the processing, exchange, and storage of information possesses **a certain unity**. Individual sign systems, though they presuppose immanently organized structures, function only in unity, supported by one another. None of the sign systems possesses a mechanism which would enable it to function culturally in isolation. (Uspenskij et al. 1998: 33)

This is essentially the premise of the semiospheric model. At the moment it brings to mind Benveniste's contention that we cannot "go back and see" a man without language. In a similar manner we cannot constue whatever type of sign system without all the others.

> [1.1.1] From this [inclusion-exlusion] point of view the definition of culture as **the sphere of organization** (information) in human society and the opposition to it of disorganization (entropy) is one of the many definitions given "from within" the object being described, which is further evidence of the fact that science (in this case, information theory) in the twentieth century is not only a metasystem but is also part of the object describe, "modern culture". (Uspenskij et al. 1998: 34)

The translator has done a poor job in transforming the russian syntax into a comprehendible english one. As I understand it, there is opposition between organization (we) and disorganization (they), but this is a slanted view, as we are seeing this from "the inside" of culture.

> [3.1.0.] The concept "text" is used in a specifically semiotic sense and, on the one hand, is applied **bot only to messages in a natural language** but also to any carrier of integral ("textual") meaning - to a ceremony, a work of the fine arts, or a piece of music. On the other hand, not every message in a natural language is a text from the point of view of culture. Out of the entire totality of messages in a natural language, culture distinguishes and takes into account only those which may be defined as a certain speech genre, for example, "prayer", "law", "novel", and others, that is to say, those which possess a certain integral meaning and fulfill a common function. (Uspenskij et al. 1998: 38)

This question has puzzled me for a long time. If any semiotic phenomena which is integral (whole - complete - entire - total - full) and functional (having a special activity, purpose, or task) then it almost seems that everyday behaviour can be viewed as text as long as it can be properly segmented and it's function clearly derived. E.g. situations with paradigmatic rules (such as rituals, ceremonies, regular occurrences, etc.).

[See the 2013 re-issue of the "Theses"]

3.9.15 Various Seminar Texts (3) (2012-09-29 22:02)

Ott, Margus 2012. Hõiva! *Vikerkaar* 2012(6): 45-59.

> Hääletamise puhul on võimalikud valikud meil juba olemas ja me valime nende vahel - st otsus on tegelikult juba olemas, on *käesolev*, me peame ta lihtsalt teiste seast välja valima. Konsensuse puhul aga otsust *ei ole* veel, vaid see peab sündima vestluse ja suhtlemise käigus, see on "*väesolev*" ehk süntees, nagu Tarmo Jüristo avakõnes ütles. Hääletamisel on negatiivne roll: *kõrvaldada* ülejäänud variandid, nii et järele jääb ainult *üks* Konsensusel aga on positiivne roll: *tekitada* see variant, mis võiks kõigile sobida või mis vähemasti poleks kellelegi vastuvõetamatu. (Ott 2012: 45)

A perfectly valid observation, although it leaves a sense of the word *consensus* being somewhat malleable; e.g. this is not it's original meaning, in my mind.

> Hääletuse ja konsensuse erinev ajalisus toob kaasa ka erineva rõhuasetuse: hääletamise puhul on olemus *tulemus* (milline variant osutub väljavalituks), aga konsensuse puhul *protsess* ise (kuidas me loome ettepanekuid ja käivitame ettevõtmisi). Kui hääletus ei anna tulemust, siis on tegemist läbikukkumisega ja hääletamisele kulunud aeg on mahavisatud aeg. Kui konsensusprotsessis aga ei jõuta ettepaneku sõnastamise või ettevõtmise sooritamiseni, siis õpiti juba selle poole liikumise protsessis midagi, nii et kulunud aeg pole raisatud, vaid hariv ning on võimalik, et sellest sünnib hoopis midagi muud, mida alguses polnud plaanitudki. (Ott 2012: 46-47)

This I have experienced personally (at BAM): there are no ultimate propositions or decisions formulated, just talking for sharing's sake. Even if it was educational and possible spark for something else to borne out of it, in the end it did felt like it was - aside from the phatic function - kind of pointless.

> Vlokeerida tohib #OWS-võttestikus ainult siis, kui sul on alternatiivne ettepanek või kui suudad välja pakkuda viisi, kuidas võiks selliseni jõuda. Vastasel juhul on blokeering kehtetu. (Ott 2012: 48)

Well isn't that pragmatic?

> (C) Üks huvitavamaid aspekte olid *žestid*: (C1) käetõstmine sõna taotlemiseks; näpu tõstmine täpsustava küsimuse esitamiseks ja c-märk selgituse palumiseks (inglise sõnast *clarity*; ja tõsi ta on, et *c*-märki on käega lihtsam teha kui *s*-märki). Praktikas selgus, et vähemasti esimesel korral käisid sellised nüansid üle jõu ja toimis ainult üks üldine käetõstmise märguanne - teisi märke küll prooviti, kuid suurema eduta. Neil oleks pidanud vahet tegema hõlbustaja, aga on enam kui mõistetav, et sellises uudses olukorras, kus ta pidi korraga nii palju eri asju silmas pidama, oli seda liiga palju tahetud. Selline asi tahab harjutamist. Pealegi istusid inimesed ringis - vestluse seisukohast oli see iseenesest hea, aga hõlbustajal oli raske kõiki korraga silmas pidada.
> (C) Meeleolu-žestid: sõrmede võdistamine ülespoole - 'toetan', horisontaalis - 'olen äraootaval seisukohal', allapoole - 'ei toeta'. Sõrmi võib võdistada nii sõnavõtu kui ka otsuselangetamise ajal. Niimoodi saab kõneleja kohe tagassidet oma ettepanekule, samuti kõik teised osalejad (ja tean, et ka teised näevad ja tajuvad seda - mis on väga tähtis, sest niimoodi hakkab kooslus tegutsema parvena).
> (C3) Veel: žest selle kohta, et jutt pole asjakohane või et rikutakse reegleid (kahe käe nimetissõrme ja pöidlaga moodustatav kolmnurk; selle märgi peale peaks hõlbustaja sõnavõtu katkestama).
> (C4) Ja viimaks: blokeering (käed rinnal risti), kui on küsitud "kas meil on konsensus?" ja kui inimene leiab, et see on talle põhimõtteliselt vastuvõetamatu, ning kui ta oskab seda põhjendada ja välja pakkuda alternatiivi või kui siis viisi, kuidas alternatiivini jõuda. (Ott 2012: 50)

Quoted at lenght because I thought of translating the hand gestures into Estonian myself.

> Smas võiks sedalaadi läbikäimine arendada ka demokraatiat ennast. Nimelt tugineb demokraatiate riiklik regulatsioon mitmes olulises aspektis hääletamisele (parlamendi ja KOV valimised, hääletamised igasugu komisjonides jne). Sellel aga on oht **taanduda pelgalt valimiskasti juures käimiseks, käe tõstmiseks, nupule vajutamiseks - st ühekordseks aktiks (olgugi see akt perioodiline)**. See oht torkab silma just sellistes noortes demokraatlikes riikides nagu Eesti. (Ott 2012: 55)

Ott has here put voting into bodily behaviour terms.

> Arvan, et vaikivas formaadis aktsioon on pikas perspektiivis palju tagajärjekam kui mingite kindlate nõudmiste ja seisukohtade esitamine või lamendilöömine. Sest kui esitada nõudmine ja seisukoht (või lamenti lüüa), on ametiasutusel lihtsal protestijatega tegeleda, neid paika panna, lahterdada, kustutada. Aga kui pole selge, milles rünnak seisneb, ei saa võim ka ennast kaitsta. Ja tuvastatava rünnaku puudumine võib esile kutsuda eriti koomilisi, närvilisi ja haledaid kaitsekatseid võimuesindajate poolt. **Tuleks mõelda hõivamispoliitika peale, mida tehakse juba oma *kohaloluga*. Võtan oma kehaga koha - võib-olla isegi *seisu*koha - ja toon mängu oma *kohal*olu**. Mitte energiline, vaid vägev poliitika. (Ott 2012: 58)

Haha, Ott is basically supporting nonverbal forms of protests.

Mouffe, Chantal 2012. Kui tähtis on sidumus riigiga. *Vikerkaar* 2012(6): 70-77.
Originally published as: Mouffe, Chantal 2009. The Importance of Engaging the State. In: J. Pugh (Ed.) *What is Radical Politics Today*. New York: Palgrave Macmillan, 230-237.

> Tänapäeva radikaalset poliitikat on tihti iseloomustatud kui pagemist, *exodus*'t ja keeldumist seotusest olemasolevate institutsioonidega. Seevastu mina usun, et radikaalne poliitika peab tegelema sidumuse loomisega, kujundades välja võistlevaid, antagonistlikke poliitilisi nõudmisi. (Mouffe 2012: 70)

This very descriptive of current local situation. Our radicals have little to nothing to do with existing political institutions as these always bear the risk of either dismantled or integrated, "absorbed by the system", as Thomas Mathiesen put it (1974: 59). There are exceptions, of course - squatters having a meeting with the vice major of the city.

> Nad [M. Hardt & A. Negri] väidavad, et see Impeerium kehastab endas uut imperialismi, mis asendab rahvusriikide püüdu laiendada oma suveräänsust üle riigipiiride. Vastupidiselt vanamoelisele imperialismile pole praegusel Impeeriumil ei territoriaalset võimukeset ega paikapandud piire; see on detsentraliseeritud ja deterritorialiseeritud, hõlmab kogu avatud ja üha laienevate rajajoontega globaalset välja. (Mouffe 2012: 71)

This is a familiar notion from hearsay about how today's imperialism is economic and cultural or something to that effect.

> Tööstusliku tehasetöö roll on vähenenud. Selle asemel peetakse esmatähtsaks kommunikatiivset, kooperatiivset ja afektiivset tööd. (Mouffe 2012: 71)

At first sight it remains ubiquitous, but most likely it involves work that requires emphatic role-taking; I am unable to bring examples that don't seem ludicrous to some degree, but I guess I'll have to figure this out later.

> Distsiplinaarses ühiskonnas, mis vastab kapitalismi akumulatsiooni esimesele faasile, rajaneb käsuvõim aparaadi hajutatud võrgustikel. Need loovad ja reguleerivad kombeid, harjumusi ning tootmispraktikaid selliste distsiplinaarsete asutuste abil nagu vanglad, tehased, varjupaigad, haiglad, koolid jne. Kontrolliühiskond seevastu on ühiskond, kus käsumehhanismid on vähem ilmsed. Kontrolliühiskonnas domineerivad arvukad globaliseerunud, postmodernse kapitalistliku ühiskonna mehhanismid, mis püüavad otseselt mõjutada aju ja keha (nii läbi interneti kui ka keerukate kaubandussüstemide kaudu. Mängus on otseselt elu kui sellise reguleerimine. Seda nimetavadki Hardt ja Negri "biovõimuks". (Mouffe 2012: 71)

In light of my recent readings in microsociology, I'd say that disciplinary society and control society are differentiated by the degree of or extent (or obviousness? visibility? etc.) of lines of command. In disciplinary institutions, the chain

of command is somewhat obvious (military command is a better example, though), while in the Internet age there are really very few if at all such lines of command; rather command is implicit, as Mouffe put it, influencing the brain and the body through, what I would say, is the medium of information society. A case in point would be an ad that appears on billboard and television that propounds "iseloom" (character). I was quite offende by this, because the ad depicts an anthropomorphic animal with classes and orange pants leaning on a pipe - because this is exactly what I did and how I looked approximately 4 years ago. I dismissed the advertising, but then I started noticing that coursemates didn't, as they started using the word "iseloom" more often and with positive connotations. This description got muddled by my personal sentiments, but the essence of it is that personality schemes and styles are manipulated effectively by such trivial stuff as advertising.

> *Exodus*'e strateegiat võib pidada Marxi kommunismiidee ümbersõnastamiseks. Nendel kahel vaatepunktil on palju ühisjooni. Muidugi ei ole Hardti ja Negri jaoks priviligeeritud poliitiline subjekt enam proletariaat, vaid Rahvahulk. Kuid **mõlemal juhul nähakse riiki monoliitse domineerimisaparaadina, mida pole võimalik muuta. See peab "välja surema", et teha ruumi lepitatud ühiskonnale, kus pole ei seadusi, võimu ega suveräänsust**. (Mouffe 2012: 75)

This is pretty descriptive of the anarchist or anti-statist agenda: getting rid of the state institution, because it is lagging behind the social advances of 21st century.

> On selge, et meie ühiskonnas eksisteerivad erinevad nõudmised on tihti omavahel vastuolus. Seepärast tulebki neid sõnastada poliitiliselt, mis ilmselgelt kätkeb endas kollektiivse tahte, "meie" loomist. See omakorda eeldab "nende" määratlemist. See ilmne ja lihtne asjaolu jääb mitmesugustel Rahvahulga-eestkõnelejatel märkamata. Sest nad näivad uskuvad, et Rahvahulgal on olemas loomulik ühtsus, mis poliitilist artikuleerimist ei vaja. (Mouffe 2012: 76)

Here I recognize Ventse's "contruction of the "we"-category".

Zarilli, Philip B. 1984. "Doing the Exercise": The In-Body Transmission of Performance Knowledge in Traditional Martial Art. *Asian Theatre Journal* 1(2): 191-206.

> "Doing the exercise" means that **the performed and the exercise or act are one** - and this "hee and now" actuality of performance is shared by both martial and traditional theatrical arts as praticed in asia. (Zarilli 1984: 191)

This is a familiar theme from some (unnamed) act philosophies: the actor and the act merge into one; you become what you do [tegevuse ja teo teineteisesolemine].

> Both martial and many theatrical artists perform **specific strips of codified behavior** passed on to them by their master teachers. Or, if they improvise, they do so within such a restricted field of choice and with such precise **vocabulary of techniques** that the paramters of the actions are strictly prescribed. The performance in both cases is an act, a "doing," a present fact witnessed in the "now" moment. '"**Performance knowledge" is the result of learning the codified strips of behavior and having them at hand for use in either structured or improvised performance**. (Zarilli 1984: 191)

Firstly, martial and theatrical performances are very good examples of explicitly codified behaviour. Secondly, *performance knowledge* comes close to *bodily knowledge* or the Ancient-Greek *paraskeue* or *gumnazein* (as reported by Foucault (*Hermeneutics of the Subject*, 2005: 359).

> Each student changes from street clothes into his *lengoti*, and enters the *kalari* by **stepping first with his right foot**. With his right hand, he then touches the ground (a pounded earth floor), **his forehead, and his chest**. (This sequence of actions is known as "paying respects.") [...] They congregate on the student's side of the *kalari*, the eastern side. Each student begins an exercise from that side, performing leg kicks across to the teacher's side (the west), and crossing back again to his starting place. Back and forth across the space, again and again, students first perform straight lef kicks and then turning, angle, circle, and combination kicks to stretch out the body and warm up the muscles. [...] As soon as the *gurukkal* enters, there is a hightened sense of expectation and anticipation. he too touches the floor and moves through the rituals of paying respects to the various deities. As he passes around the perimeter of the *kalari*, the students come forward individually or in pairs to touch the master's feet, and to receive his blessing for the day as **he touches their heads**. (Zarilli 1984: 193-194)

There is so much that is ritual in this martial arts training. The symbolic meaning of touching the ground, the forehead and the chest remind me of the christian cross gesture (apparently this kind of sequence of light touches has some significance in other cultures as well). And in the student-teacher relationship there is a marked asymmetry: they touch his lowest extremities, the feet; and he touches their most important body part, the head. "Who is the boss" is reified very obviously in this ritual. In a metaphorical sense, our military trainin is not far off - instead of dressing this fact in touching and blesses, the cadet's hair is cut, giving him a permanent "touch" from his superiors.

> On any normal day the *kalari* is alive with constant activity - with students of varying levels practicing a variety of different exercises simultaneously. While instruction is individualized, practice is often in pairs or small groups, especially for the body exercises. When students are warmed up, either the teacher, an assistant, or a highly skilled advanced student leads small groups through the body exercise sequences (*meippayatt*). Students are matched according to relative ability and lenght of study, with beginners, intermediate levels, and advanced students each working in separate groups. (Zarilli 1984: 196)

That is, there is a hierarchy also among the students; the advanced leading the beginners.

> While the student is learning *kalarippayattu*, he is also absorbing experientially the proper modes of conduct displayed within the *kalari* proper and in the changing and bathing areas. The *kalari* is as much a gymnasium, where one goes for a hard workout and for socializing with peers, as it is a temple. The sweat of the gym mingles with the smoke of incense and the joking of young boys and men. When the teacher enters, or when tere is advanced weapons training, there is often a hushed quiet as everyone focuses on those passing through the sequence. In contrast, there are also moments of casual relazed socialising, **especially when the master is not present**. (Zarilli 1984: 198)

That is, the presence of master or teacher is a factor in social control, by merely "being there", he incites order.

> A student's regularity of attendance, attitude, seriousness of purpose, maturity, and emotional stability all come into play in the teacher's decision regarding advancement. None of this is expressed or spoken. The teacher collects and registers his daily impressions of students. **There is no overt sign of approval**, nor is reassurance or encouragement given on any regular basis. **The individual is basically alone, confronting himself as he struggles awkwardly with the external form of the system, and with his internal reactions to the form and to advancement within it**. (Zarilli 1984: 198-199)

To put it into more familiar notions, the advancements are not communicated, but self-communicated.

> Although there is no official grading or system of "belts" in *kalarippayattu* training, there is an underlying **unspoken system of ranking evident simply in the amount of "knowledge" an individual has - in how much he has been taught**. The beginning student often looks longingly at advanced students moving,

> for instance, through a seemingly effortless exchange with daggers. The separateness is apparent; it is enhanced by the rituals, and provides a lenghty series of unspoken yet assumed goals toward which each student desires to move. (Zarilli 1984: 199)

That is, in this art there is no material reinforcement as there are in Western reflections of these systems. The student must be driven to learn the knowledge for the knowledge itself and what it entails in performance, not mere signs of it. In a similar manner, I would prefer to accumulate knowledge and display it by writing articles rather than receiving a degree.

> According to tradition, the correct way of teaching is to allow a student to progress only after his body has achieved sufficient flexibility, balance, and control to be able to move through the physical forms correctly. But merely having correct physical form is not enough. The teacher must "look inside" each student and "know his heart." Only yo those special advanced students in whom the teaches has **absolute trust and confidence** does he pass along the more secretive aspects of the system. (Zarilli 1984: 201)

In a manner of speaking, advancement implies coalition. Trust and confidence are, for me, like foreign words; I have yet to find any piece of text to explain them (are they inexplicable?), but I might some day.

> The achievement of mastery - the ability to simply "do the exercise" in the "here and now" - can only be understood by looking beyond the surface level of technique to the interior mental and in-body processes at work in the maturing student. What at first are difficult and mechanical exercises mimicked in a rough, exterior manner eventually become **movements so totally "owned" by the individual that they *are* effortless and fluid**. (Zarilli 1984: 204)

Assimilating movements into bodily repertoire, from rough and mechanical mimicking to effortless and fluid, appropriate, acton.

> With practice, the individual moves from "trying" to "doing." It is only through the daily in-body routine and discipline that he can develop the physical skills for the correct doing: balance, control, flexibility, stamina, and correct form. **When he has reached this stage of external accomplishment, he can allow the form to "drop away" from his consciousness**. (Zarilli 1984: 205)

This is, essentially, automatization.

Elsenaar, Arthur and Remko Scha 2002. Electric Body Manipulation as Performance Art: A Historical Perspective. *Lenoardo Music Journal* 12: 17-28.

> Electric performance art can be defined as the theatrical display of electically manipulated human bodies. (Elsaneer and Scha 2002: 17)

A preliminary definition.

> Almost immediately, Gray began to investigate the electrical properties of the human body in public performances. The first piece of this sort premiered in London, on 8 April 1730. Its protagonist was a 8-year-old boy, suspended in mid-air on silk threads. The boy was subjected to a fairly complex electrical situation: A positively charged glass tube was held close to the boy's feet, inducing a negative charge in them; because the boy was electrically isolated from his environment, this created an opposite (positive) charge in his other extremities. In the demonstration, **only his face and his hands were exposed; these were then seen to induce charges on small particles of brass leaf and to attract these particles through the air.** (Elsaneer and Scha 2002: 17)

A demonstration by the discovered of electrical induction.

> The "beatification" pieces of Georg Mathias Bose continued Gray's involvement with the electrified human body, while employing a different method to visualize the body's electric field. Bose would **gradually electrify a person in a darkened room; when the person's surface voltage would get high enough, it would ionize the surrounding air, creating a bluish glow around the person.** In the words of an eyewitness: "Finally his entire body was bathed in light and surrounded in the manner sometimes used to depict the glory of a saint by encircling him in rays of light". [...] His [Bose's] piece *Venus Electrified*, a.k.a. "the electric kiss," is a truly interactive salon performance. An attractive female person is secretly electrified; newly arriving guests are hit by strong electric sparks when they touch or kiss her.
> *Electric Venus* is obviously a performance piece, set up for the entertainment of the onlookers. But from the point of view of the person receiving the "electric kiss" it is first of all an instance of what we may call "immediate art": an art experience that does not involve the perception of an external object through the senses; instead, the end-user's afferent nerves are directly stimulated by means of electric current. (Elsaneer and Scha 2002: 18)

Performances by Bose; definition of "immediate art".

> The new electric power infrastructure was already claiming victims in the early 188s, as people sometimes made accidental contact with high-voltage lines. In 1881, the dentistry professor Alfred P. Southwick of Buffalo, NY, witnessed such an accident. He noticed that death occurred instantly, and realized that electricity might be the answer toa difficult but pressing societal question: how to administed the death penalty in clean, quick and painless way. (The established method for capital punishment in New York State, death by hanging, was increasingly experienced as undignified and barbaric). (Elsaneer and Scha 2002: 20)

Today it would seem that electrocution is much more barbaric than gas.

> One series of photographs about facial expression was deliberately made with an old toothless man, with a thin face, whose features, without being absolutely ugly, approached ordinary triviality and whose facial expression was in perfect agreement with his inoffensive character and his limited intelligence". Duchenne explained: "**I preferred this coarse face to one of noble, beautiful features ... because I wanted to prove that, despite defects of shape and lack of plastic beauty, every human face can become spiritually beautiful through the accurate rendering of emotions"**. (Elsaneer and Scha 2002: 23-24)

That is beautiful, Duchenne, just beautiful.

> We are using insight from such systematic pieces in the development of a new theatrical genre. In "algorichmic facial choreography," the algorithmic approach to facial expression generation is combined with algorithmically generated music. (Elsaneer and Scha 2002: 26)

In a manner of speaking, the algorithmic facial choreography implies that we can make our faces "dance" to the music involuntarily.

> One of the biggest challenges in the realm of computer-generated art is the production of fully computer-controlled dance and theater performances. Theatrical performances that do not involve people tend to make a rather limited impression on human audiences. The emotional impact of theater can have is the result of visceral resonances between the bodies on stage and the bodies in the audience.
> Computer-controlled dance and theater performances thus present a peculiar difficulty: they require **interfaces that make the expressive possibilities of the human body directly accessible to the computer**.

> This paper has shown that there are viable techniques that solve this interface problem. These techniques derive from a long research tradition, which from the very beginning has been applied in many impressive manifestations of "electric performance art." But we may hope and expect that the best is yet to come.(Elsaneer and Scha 2002: 26)

You're scaring me, Arthur.

Cohen, Sarah R. Body as "Character" in Early Eighteenth-Century French Art and Performance. *The Art Bulletin* 78(3): 454-466.

> This essay ... posits that the self-sustaining "character" of the drawings extends beyond Watteau's own graphic project into the more **popular and material realm of bodily performance**. I argue that the artisit's concentrated exploration of corporeal types and the procession of postures which eghoes his production in the *Figures de différents caractéres* epitomize a preoccupation in early eighteenth-century French culture with the **construction of the body as a spectacle**. Elaborated just before Watteau's era in theatrical as well as visual representation, **corporeal display was itself valued as an independently fascinating object**, capable of endless interesting permutations. (Cohen 1996: 454)

This seems to hold true for contemporary world as well. I experience this indirectly as I see from aside how some female students are preoccupied with the visual aspects of the body and it's relation to identity.

> Teasing elite culture's preoccupation with **identity as a product of its outward construction**, the dancing body offered an ongoing social exploration... (Cohen 1996: 455)

In these terms those yound ladies interested in exactly this type of discourse today are... teasing elite culture? I'm having hard time making any sense of this article.

> In his theoretical writings from the last third of the century, the choreographer Jean-Georges Noverre joined dance with painting in an effort to construct a fully narrative "ballet d'action." Noverre's pantomimic model of bodily expression has tended to dominate modern interpretations of eighteenth-century dance, although studies of the earlier form of dance are now exposing its prominence and complexity as a means of corporeal representation. Watteau's artful figures, also critiqued in the later eighteenth century for a lack of narrative drive, have more recently prompted a reconsideration of their original attraction and significance. In addition to the formalist studies mentioned above, several historians have observed in Watteau's figures an **arch engagement of elite concerns with signs, surfaces, and social codes**. (Cohen 1996: 456)

Sounds... semiotic. I am kind of impressed by the fluidity of the language used here: "bodily expression", "corporeal representation" - they are used as if disconnected with scientific fields that study these. I have very little what is "a more visually based, evocative body." (ibid)

> Attending to the visual construction of the body formed a continuous occupation for early eighteenth-century Parisians with sufficient leisure. (Cohen 1996: 458)

As if this isn't descriptive of today's young people taking pictures of themselves with webcams and posting it on facebook for all - who know them - to see.

> The intense visuality of a body, if displayed by an accomplished artist, appealed to the heart without recourse to any intermediary devices. (Cohen 1996: 465)

This seems to be the core of the argument in this article, although I may very well be wrong, I comprehend very little of it. As I have many more such articles to read, I may as well get use to this kind of murky language and saying-little-to-nothing nature of the text; I am stepping into the world of the artistic creativity. I may transform in the process.

Green, Gaye Leigh 1999. The Return of the Body: Performance Art and Art Education. *Art Education* 52(1): 6-12.

> Like the subtle unraveling of an onion, defining performance art can be equally complex. Performance art is described by art historian Goldberg as "live art by artists" (1988, p.7). While this description is accurate, understanding performance art requires an exploration of its multidimensional nature to provide a more complete picture. Although the forms that performance art assumes are virtually unlimited, a number of characteristics are common to most performances. Firstly, **performance art incorporates a variety of forms**, such as film, video, dance, poetry, narrative, music, and movement. Second, the importance afforded the performance art **process usually outweights that of the product**. In this sense, performance art **resists commodification**. Third, performance art **blurs the line between art and life by including everyday actions such as brushing one's teeth, chopping vegetables, or watching television as possible metaphors to express, for example, boredom or ennui**. Likewise, incorporating daily routines into performance art meshes artmaking with life experiences as in the work of Dominique Mazeaud, who has, on the 17th day of each month since 1987, performed a cleansing of the Rio Grande. Fourth, performance art often relies on humor, irony, satire, and exaggeration as means to more serious ends. By combining unrelated or unexpected images, such as a man spending a week in a gallery space with a coyote, performance artists collage disparate elements to create **new concpetual forms**. Lastly, performance art may occur in more traditional locations such as art museums and galleries, but, most often, pieces are performed in **atypical sites such as street corners, shopping malls, or isolated cornfields**, making use of the particularities of such locales. (Green 1999: 7)

First, I'm good with - bricolage, yes. Second - process over product, yes. Does it resist commodification? By the looks of "flash mob" type advertising, I'd say no, not completely at least. Third I find extremely interesting because I might want to try to combine the other course I'm studying via articles, that of everyday behaviour. So the "artistic performance of everyday life" or something like that could be a possibility. Fourth, possibly, but not necessarily. Fifth - agreed. Not that I need to validate every argument, but this is how I check if my previous conceptions concur with new information.

> *COrporal Inquiry*: Engagement of the body for both affective and cognitive expression permeated the workshops. Throughout the 4-day conference, bodies were stretched, exhibited, deconstructed, and transformed as the workshops emphasized breathing, touching, and moving. In education, addressing the importance of the body is visual, especially for students in middle to high school years when both their peers and the media place impossible expectations on their appearance. Viewing performance artists who deal with such issues in conjunction with performing works about body image can be invaluable for student esteem. Such activity helps students understand the physical, emotional, and cultural dimensions that affect body perception. (Green 1999: 9)

Corporal *is* the same as *corporeal*. The words used here are telling of what performance artists see their role as in education.

> *Theatre of Social Action*: Addressing social issues such as sexism, ageism, prejudice, and violence, a performance art troupe of art education students from Western Washington University... (Green 1999: 11)

I'm leaving the paragraph at that, because what I'm really interested in is that 1) "ageism" is actually a word (I've thought what it might be, and whether this was it), and 2) *Theatre of Social Action*, not in the sense used here, but in a more serious way could designate protest action or direct action, such as the loitering in a bank proposed by Ott (2012: 58).

> Performance art returns the body to contemporary scholarship, artistic practice, and pedagogy. Eschewed for decades, corporal knowledge is making a comeback in both the arts and sciences. (Green 1999: 12)

Personally I'm not so sure if body ever left the arts and sciences.

- Carlson, M. 1996. *Performance: A critical introduction*. New York: Routledge.
- Goldberg, R. 1988. *Performance art: From futurism to the present*. New York: Harry Abrams. [TÜR]

Mouffe, Chantal 1992. Citizenship and Political Identity. *October* 61: 28-32.

> I want to make clear at the outset that my reflections will be inscribed within an antiessentialist theoretical framework according to which **the social agent is constituted by an ensemble of subject positions that can never be totally fixed in a closed system of difference**. (Mouffe 1992: 28)

That, is subjectivity is (positions in) plural, and they are not fixed (in a (social) structure).

> ...the political community should be conceived as a discursive surface and not as an empirical referent. **Politics is about the political community, not something that takes place inside the political community**. The political community, as a surface of inscription of amultiplicty of demands where a "we" is constituted, requires the correlative idea of the common good, **but a common good conceived as a vanishing point, something to which we must constantly refer but that can never be reached**. (Mouffe 1992: 30)

In this sense "communism" is a type of common good, although Mouffe here probably means more fluid social goals.

Mouffe, Chantal, Rosalyn Deutsche, Branden W. Joseph and Thomas Keenan 2001. Every Form of Art Has a Political Dimension. *Grey Room* 2: 98-125.

> The distinction I make is inspired by Schmitt. It's certainly not made in the same way by Schmitt, but I think my idea is faithful to what he said. **What I call "the political" is the dimension of antagonism - the friend/enemy distinction**. And, as Schmitt says, this can emerge out of any kind of relation. It's not something that can be localized precisely; it's an ever-present possibility. **What I call "politics," on the other hand, is the ensemble of discourses and practices, institutions or even artistic practices, that contribute and reproduce a certain order**. These are always in conditions that are potentially conflictual because they are always informed by, or traversed by, the dimension of "the political." (Mouffe et al. 2001: 99)

Mouffe explains her understanding of Schmitt's distinction between "the political" and "politics".

Tulloch, John C. 1976. Sociology of Knowledge and the Sociology of Literature. *The British Journal of Sociology* 27(2): 197-210.

> THere is little doubt that the 'world view' approach has itself been unnecessarily reductionistic, particularly in its neglect of artistic conventions (and often, with Goldmann, arbitrary in application as well). This is an argument of course for greater sophistication, whereas a feature of recent articles has been a **narrowing down of options, and a characteristic silence on theories from outside sociology proper** (such as those from linguistics and semioticss), as well as on complementary approaches from within the discipline, such as Elizabeth Burns' work on conventions, and a number of studies concerning the professional ideologies of those transmitters of literary meaning, the university critics. (Tulloch 1976: 197-198)

It is hard to make anything sensible out from this article thus far, as it seems to presume the reader to have already read Goldmann's work. It is good, though, to see mentions of linguistics AND semiotics.

> Intellectuals, as Berger and Luckmann define them, are the 'experts whose expertise is not wanted by the society at large', counter-experts 'in the business of defining reality'. This conception has resonance not only in relation to the interaction of social marginality and a de-reified vision of reality, but also, more particularly, for the institution of literature itself and its traditions - the constant need to re-work the literary convention which mediates the genuine artist's vision, the ambivalence, which Frank Kermode describes, of innovation and the quest for an ending. (Tulloch 1976: 200)

Equally cryptic, but inspiring, in a negative sense.

- Burns, Elizabeth 1972. *Theatricality: a Study of Convention in the Theatre and in Social Life*. Longman.

Jakobson, R., Ju. Tynjanov and H. Eagle 1980. Problems in the Study of Language and Literature. *Poetics Today* 2(1): 29-31.

> The history of literature (art), being simulataneous with other historical series, is characterized, as in each of these series, by an involved xomplex of specific structural laws. Without an elucidation of these laws, it is impossible to establish in a scientific manner the correlation between the literary series and other historical series. (Jakobson et al. 1980: 29)

As we were told in literary semiotics, Lotman drew heavily on Tynjanov. Thus I find the notion of "structural laws" very familiar, yet have a hard time figuring out what it signifies. The general problem, it seems to me, approaches the interelation of literature with other systems (of literature or art) and extraliterary reality.

> The idea of a mechanical agglomeration of material, having been replaced by the concept of a system or structure in the realm of diachronic study as well. The history of a system is in turn a system. Pure synchronism now proves to be an illusion: **every synchronic system has its past and its future as inseparable structural elements of the system**: (*a*) archaism as a fact of style; the linguistic and literary background recognized as the rejected old-fashioned style; (*b*) the tendency toward innovation in language and literature recognized as a renewal of the system. (Jakobson et al. 1980: 30)

This seems important: every synchronic system has it's own past and future; both can be viewed as something the system constructs. I recognize archaism as a fact of style in my own writings because some of the authors I use are quite outdates. And I try to resist too much innovation in language because it tends to grow to incomprehensible proportions in some others.

Manning, Peter K. 1973. Existential Sociology. *The Sociological Quarterly* 14(2): 200-225.

> Although a number of labels have been applied to this developing set of ideas, e.g., micro-organization, phenomenological sociology, ethnomethodology, it will be referred to tentatively in this essay as "existential sociology." (Manning 1973: 201)

Thus the various theoretical perspectives that elsewhere are grouped under the headings of "sociology of everyday life" or "microsociologies", are here merely given another name.

> The principal weaknesses of the Parsonian model (as representative of a general style and type of theorizing) were identified as (1) its tendency to opt for an *equilibrium* or homeostatic model of society which implicitly supported the *status quo*; (2) its corollary inability to account for radical, disruptive or total system changes; (3) its *"oversocialized" conception of man*; who in the strongest terms of criticism was seen as a submissive puppet who had internalized the dominant value system, was in passice agreement with the authority structure of society, and who lacked personal autonomy; (4) its assumption that society was an *integrated* moral unit; (5) its almost exclusive emphasis on *moral rules* and values as the basis for social order which overlooked the importance of compromise, corruption, conflict, and situational negotiation and power employed for purposes of control; (6) its misuse of the biological metaphor. (Manning 1973: 202, footnote 4)

There is a possibility that some day I *will* read Parson's *Social Systems*; in that case this list of criticisms should come in handy.

> To the extent that it [conventional absolutistic sociology] deals with *social order* at all, and does not simply assume its existence, conventional theory directs attention to questions suggested by the query, "How is social order possible?" This approach assumes that order is a modal property of all societies and that it is maintained as such within some identifiable pattern or sequence. Conventional theory has further assumed that change, as well as order, is *normative*, i.e., that events are to be explained with reference to the normative order, or in response to that order. **Aspects of coercive control, non-moral elements such as technological change, and the manipulation of reality that occurs as a result of the differential distribution of the power to define and disseminate mass meanings**, are omitted or considered secondarily. Because it does not make social order problematic, this view tends to implicitly support order; a focus upon order-maintenance as a "quasy-automatic" function of a moral order fails to adequately explicate the alternative forms of social order which may emerge in the absence of social control or as a direct consequence of social intervention characteristic of active social control. (Manning 1973: 204)

In an above footnote, Foucault's *Madness and Society* was mentioned. This critique, in my mind, brings to fore the question of power previously lacking in sociology.

> Berger and Luckman (1966) and Goode (1969), for example, call attention to the significance of investigating **the degree to which there is a *hegemony* of control over meanings current in a society**. How potent and extensive is the influence of a "**politics of reality**" employed by superordinate groups wielding the power ot limit the consideration of a diversity of human behavior and goals? A single conception of reality may be reflected and replicated in institutional orders, maintaining a controlling and legitimate force, excluding or restricting alternative meanings which may be attributed to events by actors. (Manning 1973: 204)

In baffling clarity, this passage unites semiotics and political theory in a very similar manner to later authors like Laclau and Mouffe.

> Existentntialism above all was **an attempt to place man at the center of philosophy, man as agent and creator of both meaning and action, a victim of himself, ominously threatened by imprisonment by society.** A central theme was the need for a philosophy which would permit man to rise above his external societal existence and to create freedom for himself by acting according to his own self-perceived ("authentic") feelings, thoughts, and meanings. Existentialism is, if it is anything, a philosophy arguing that through his life, man **makes decisions and builds up meanings in line with them** (if possible, and is in fact forced to act, to accept freedom. Man creates meaning within social relations and his relationship to the world is established by his mode of perceiving his spatiotemporal position in that world. Any system of

> thought which sees man as only a partial creation, either of his mind, or as a victim of his body, is rejected in favor of a view which restores the wholeness of man: his emotionality, his sentience, **his bodily basis for life**, his ignorance and error. (Manning 1973: 209)

Making existentialism sound an awfully good perspective. As a sidenote, the book on my shelf, *Decision and the Condition of Man*, came to mind.

> Man is neither a purely social being embedded in the collective structure (symbols, beliefs, and norms), an externalized symbolic representation, nor is he a wholly internally-oriented privatized animal. He is a creature demonstrating both social *and* emotional concepts. (Manning 1973: 209)

This passage continues to Heidegger (misspelt as Heidigger) and Cooley, and to sociocultural construction of emotion ("channeled by social learning through the filter of culture").

> Traditional features of the self need to be systematically related to the perception that actors have of the conditions of their bodies. Conceptual links must be established between the person's self concept, which can be described as a socio-psychological entity, to his body conceived of as a physical entity. Some important developments in the conceptualization of the body are found in anthropological literature (Cf. Mary Douglas, 1970, the work of Birdwhistell, Hertz and Turner); however, this work in the Durkheimian tradition sees the body almost entirely as a collectively symbolized entity, or solely as the locus of feelings and the source of one's individuality. Psychological studies that include conceptualizations of the body (i.e., body image, body boundary perception, etc.) typically do not connect this material analytically with interactional process. On the other hand, social psychological and psychiatric literature which deals with interaction seldom incorporates the body as an integral feature. (Exceptions are the existential analysts such as Binswanger in May, Angel and Ellenberger and Goffman, discussed below). **The latter generalization applies specifically to G. H. Mead, for although he spoke of the integration of mind and body, he failed to explicate and introduce this into the analysis of social conduct**. In Watsonian behaviorism, **Mead seemed intent upon establishing the dominance and importance of mind in social interaction**. It is this attempt that has given subsequent social psychology **a disembodied quality**. (Manning 1973: 2010-211, footnote 14)

This article's footnotes are brilliant! The suggestion that Mead argued for the social mind to such a degree to disembody the body from human conduct I consider extremely important. The body-conceptions introduced here made me think of how "the visual construction of the body" is missing this vital aspect of interaction: it is seen as if on a pedestal, not living and moving, breathing and dodging, etc.

> A key and significant development in the understanding of the body introduced by existential thinkers is to turn from generalized and global description of "the body" into discussions of the phenomenologically given fact that there is concrete only a given person's body in the world: *my body* (Schlinder, 1950). being is always being-in-the-body: mine, yours, ours, theirs; never, in any case, purely and simply organism or body as such. **The spatial and temporal location of the body is precisely the locus of definitions and meanings**. A key concept in this respect is *intentionality*, or the intention or project (plan) of the actor on the basis of which the world becomes meaningful. It follows that holistic social forms such as "bureaucracy," "university," "generation," "politics," will not be perceived nor defined uniformly. Like "society," "body" is fictive and exists initially only in the *concrete*, apparent and real. In this scheme, subject and object are merged in the attitude of natural life (the assumption of everyday life) which is in important ways shaped by the projects and intentions of others. (Manning 1973: 2011)

That is just gold. When speaking of the body, there must be a concrete body to be spoken about. Being is always being-in-the-body. Intentionality shapes meanings. I'm loving this.

> Goffman exemplifies one linkage of self and body. In Goffman's paradigm of the body/self constellation, the self is an overall regulator while the body is a domain of self-awareness, a source of self-esteem, and a field for maintenance of appearances. The focus of Goffmanical anlysis is continuously with ***self* as a ritual object, protected, masked, cloaked, and suffused with symbols**, is merely (in his scheme) a cultural conveyor of the symbols of self, and a means for extracting deference from others. Goffman claims verbal expression is the most salient channel of communication, ruling the nonverbal codes (the "body language" of posture, gesture, and expression, especially the face), i.e., **people attend most to verbal codes in social interaction**. On the other hand, most people are aware of the primacy of verbal information and are most capable of controlling this source - **this heightens the importance of non-verbal signs and symbols**. The information game that is social interaction for Goffman is carried on primarily by means of tokens or *sign-vehicles* that represent ways of conveying messages to others making a claim to identity and self-hood. If the claim is honored by others, a negotiated consensus may be established. (Manning 1973: 212)

Yup, if there were a "like" FB button here I would click it so hard my mouse might break. "The information game that is social interaction..." Oh man, this summary of Goffman's work is so worthy of being quoted at lenght.

> ...the persistent question involves *delineating situations*; marking boundaries in such a way that situations can be distinguished one from another and can be analytically compared. This is the task of setting out the phenomenological boundaries of situations. One approach has been **to identify the entry and exist behaviors** of persons entering associations, another has been based on the study of **disruptions of situations** (Manning 1973: 214)

Manning is right on the mark again: delineating situations has very much to do with the segmentation of continuous behaviour, of chopping continuous flow of acts into discrete units, into integral "acts".

> As meanings become more diverse, competition to establish meanings ensues, and a degree of disconnectedness becomes almost inevitable. Political phenomenon can be seen as intrinsically absurd or meaningless: **very few political acts have clear, imediate, measurable meanings and fewer still have consequences which can be traced to a single causal sequence or event.** Distant, complex, diffuse, and continuous events such as wars, elections, the passage of bills through Congress, the meaning of integration, riots, police actions, are ambiguous. They have the property of *expressive action*: they are captured by symbols, the intent of which is to condense and focus interest by means of limited symbols on a few of the possible themes. From these symbols, people may construct meanings relevant to their own concrete existence: political symbols provide a screen in which meanings can be projected, ambivalences dissolved or created, reassurances gained or lost, and a reading taken on the status of a given group in a social-moral hierarchy (Cf. Klapp, 1968). **Politics in an abstract society involves the process of creating, projecting, and maintaining images**; as such it is much a matter of appearances as it is a matter of accomplishments. (Manning 1973: 217)

Firstly, I wholeheartedly agree with the abstract nature of political acts; this came up in discussion on the Occupy Movement meeting style, which is markedly different from normal taken-for-granted abstract political process. That is, voting and representative democracy are indeed abstract to the point of absurd or meaninglessness, consensus and direct democracy on the other hand is purpose-oriented, it strives to achieve a solution to a concrete problem. In a sense, abstract politics is about self-interest and power; "consensus" politics is about general/human interest and direct action. Secondly, I see the possibility to interpret "the process of creating, projecting, and maintaining images" as "the construction of the "we"-category". Thus, when Mouffe suggests that "the political community should be conceived as a discursive surface and not as an empirical referent", she is hinting exactly at this construction of political symbols, maintaining an appearance of a political community.

- define:chiaroscuro - "The treatment of light and shade in drawing and painting."

- douglas, Mary 1970. *Natural Symbols*. New York: Pantheon.
- Schilder, Paul 1950. *The Image and Appearance of the Human Body*. New York: International Universities Press

---

Barton, Michael 1982. The Study of American Everyday Life. *American Quarterly* 34(3): 218-221.

> John Sabini and Maury SIlver's recent *Moralities of Everyday Life* (1982) works ground that was first broken by Evring Goffman's *The Presentation of Self in Everyday Life* (1959), or, if one seeks an even earlier precedent, Freud's *Psychopathology of Everyday Life*. (Barton 1982: 218)

Historical continuity of this kind of study. This last note makes me wonder if I should take up that 1911 review of Freud.

> Authentic everyday life scholarship describes **what people do *routinely*, how and when they do it and why**. Historical everyday life studies show changes and continuities in routines over time. Contemporary everyday life studies **(a species of ethnography)** use fieldwork notes or participant-observation records instead of historical evidence, but they are still headed toward the same goal of describing routine existence. (Barton 1982: 218-219)

The field-placement of everyday life studies: how it differentiates from historical everyday life studies.

> ...we have already found the most distinctive "accidental" study of modern everyday life. It was almost perfectly hidden from historians and ethnographers because it was written in the service of psychological theory. *One Boy's Day: A Specimen Record of Behavior*, written by Roger Barker and Herbert Wright in 1951, is, literally, a complete minute-by-minute account of the conduct of a seven-year-old Kansas small-town boy. The record was taken on April 26, 1949, by a team of observers. Barker was collecting data for his theory of the "stream of behavior," or what we would call its sequencing and organization. More work on his theory was published later, and now it comes under the general heading of ecological psychology. (Barton 1982: 221)

Personally I find these kinds of studies "perfectly hidden away" in disciplinary boxes to be one of the most rewarding aspects of 20th century science. It's good to know this one, especially as sequencing of behaviour is still a pertinent problem today.

- Alfred Schuts, *The Problem of Social Reality* (The Hague: M. Nijhoff, 1962)
- Roger G. barker and Herbert F. Wright, *One Boy's Day: A Specimen Record of Behavior* (New York: Harper and Brothers, 1951).
- Roger G. Barker, ed., *The Stream of Behavior: Explorations of Its Structure and Content* (New York: Appleton-Century-Crofts, 1963).

Mills, Trudy and Sherryl Kleinman 1988. Emotions, Reflexivity, and Action: An Interactionist Analysis. *Social Forces* 66(4): 1009-1027.

> Current research on the sociology of emotion raises questions about **the relation between emotions and cognitions** (see Kemper 1978; Scheff 1983). Interactionists argue that **people can use their thoughts to shape their feelings**. This position follows from Mead's (1934) theory of the self. Blumer (1969), in interpreting Mead, argued that humans do not simply respond to the environment, but *interpret* what is going on around them as well as their own actions. Individuals make indications to themselves and this "self-reflexivity" enables humans to make choices. By being able to point things out to themselves, we can do "emotion work" (Hochschild 1979), that is, use our thoughts to mold our feelings. (Mills and Kleinman 1988: 1009)

Of how much I would like to see Kemper 1978, but that article must be paid for. On a whole this passage made me speculate if Mead and Blumer had something to do with what is todya known as "cognitive therapy", that is, using cognitive techniques to get rid of "automatic negative thoughts" or something to that effect. With Blumer's *self-indication* I am familiar on the surface; I mentioned it among other forms of self-communication in my seminar paper. And I must note to myself (self-communicate) that Hochshild's "emotion work" is related (perhaps loosely, but still) to Ekman's "display rules".

> Symbolic interactionists calim that humans are capable of reflexivity and thus view individuals as active participants in their emotional responses. In contrast, positivists view people as passive receptors of stimuli that produce emotional states. (Mills and Kleinman 1988: 1011)

Good to know that the opposite viewpoints are so easily identifiable.

> Dutton and Aron (1974) provide further support for **the connection between vulnerability and falling in love** with their experimental finding that men on a rickety bridge are more likely than men on a solid structure to feel sexual or romantic towards a woman they pass. (Mills and Kleinman 1988: 1014)

Kinda random, but also important. Reminded me of some experiments (no references, sry) which supported the connection between fear and (sexual/romantic) attachment.

> The experience of routine action is quite unlike the experience of numbing we described in the previous section. The numbed women **suspended reflexivity, but were also overpowered by their feeling of numbness**. The filing clerk is not. People experience the numbed state as entrapping and debilitating; it inhibits action. Berger and Luckmann (1966) argue that routines actually free us up:
>
> > And by providing a stable background in which human activity may proceed with a **minimum of decision-making** most of the time, it [habitualization] frees energy for such decisions as may be necessary on certain occasions. In other words, the background of habitualized activity opens up a foreground for deliberating and innovation (p. 53).
>
> As suggested in the earlier discussion on organized spontaneity, **routine action characterizes periods of stability, not periods of change**. When people operate in a highly stable environment, much is taken for granted; hence, emotions are less likely to come into play. (Mills and Kleinman 1988: 1017-1018)

All of this should be compared to semiotic *habits*, e.g., routinized semiosic processes vs unique ones.

> Emotion work focuses on how people attempt to shape, create, or get rid of certain feelings. But feelings may shape or influence cognitions. Hochschild (1979) recognized this when she argued that **we can use feelings as clues**. Examining our feelings may help us understand **what an encounter means to us**. For example, if we notice that we feel tense or angry, we may begin to look closely at our situation to figure out why. (Mills and Kleinman 1988: 1020)

In a manner of speaking, emotions may become signs of some aspects of the situation (social encounter).

- Bailey, F. G. 1983. *Tha Tactical Uses of Passion: An Essay on Power, Reason, and Reality*. Cornell University Press.
- Hochschild, Arlie 1979. Emotion Work, Feeling Rules, and Social Structure. *American Journal of Sociology* 85: 551-575.
- Sattel, Jack 1976. The Inexpressive Male: Tragedy or Sexual Politics? *Social Problems* 23: 467-477.
- Scheff, Thomas 1979. Toward Integration of the Social Psychology of Emotions. *Annual Review of Sociology* 9: 333-354.
- Swidler, Ann 1979. Culture in Action. *American Sociological Review* 51: 273-286.

Shokeid, Moshe 1992. Exceptional Experiences in Everyday Life. *Cultural Anthropology* 7(2): 232-243.

> The definition of fieldwork and the context of anthropological enquiry has been expanded rapidly in recent years. Symbolic interactionism, reflexive anthropology, the anthropology of experience, and other new genres have radically changed the traditional borders of the discipline confined to the study of "a society". Almos any **recurrent phenomenon of human behavior** - the anthropologist's included - has gradually become a legitimate unit for ethnographic research and contemplation. (Shokeid 1992: 232)

That is, due to these new theoretical perspectives, ethnographs had to rethink their research into the routine everyday behaviours.

> Those who have come to stud the formation of experience often relate to Dilthey (1976[1914]), who first offered a few specifications of experience. Thus, for example, Turner (1986:35) derived from his work **the distinction between a mere "experience" and "an experience."** The first indicates the passive endurance of experience versus the latter - an experience - which stands out from the evenness of passing time and forms what Dilthey (1976:185) called a "structure of experience." Turner explains that the latter does not have "an arbitrary beginning and ending, cut out of a stream of chronological temporality, but has what Dewey calls 'an initiation and a consummation'" (Turner 1986:35). These experiences relate to formative and transformative events, such as initiation into new lifeways (going to school, first job, joining the army, entering the marital status), love affairs, and entanglement in events of "social effervescence" (such as a political campaign, a *cause célébre* for public agitation, et cetera). (Shokeid 1992: 232)

It seems that both Dilthey and Turner were taking a jab at sequencing everyday life. In short this is very similar to finding out the "entry and exist behaviors" of social situations, but on a different scale or level (or so it seems at a glance).

> An important contribution to the study of culture, although rarely acknowledged, has been made by Jaeger and Selznick (1964), sociologists who, departing from an anthropological conception of culture, tried to look into the forces that induce a culture-creating act. It seems they have independently reached a Geertzian interpretation of culture as they claimed: "The culture-creating act is **an effort to make the world rich with personal significance**, to place the inner self upon the stage … to invest the environment with subjective meaning" (Jaeger and Selxnick 1964:659). They found support for these ideas in Dewey's (1934) analysis of experience. (Shokeid 1992: 233)

Some good-to-know stuff. The rest of the article consists of the author's personal musings on life experiences.

- Jaeger, Gertrude, and Philip Selznick 1964. A Normative Theory of Culture. *American Sociological Review* 29(5):653-669.
- Lyman, Stanford M., and Marvin B. Scott 1975. *The Drama of Social Reality*. New York: Oxford University Press.
- Schuts, Alfred 1970. *On Phenomenology and Social Relations*. H. R. Wagner, ed. Chicago: University of Chicago Press.

Mitchell, Timothy 1990. Everyday Metaphors of Power. *Theory and Society* 19(5): 545-577.

> Across the different disciplines of social sciences, studies of power and resistance continue to be dominated by a single, master metaphor: **the distinction between persuading and coercing**. The metaphor seems as clear as the difference between mind and body, to which of course it corresponds. Power may operate at the level of ideas, persuading the mind of its legitimacy, or it may work as a material force directly coercing the body. (Mitchell 1990: 545)

Not surprisingly I have found this distinction also in my previous readings: the difference between *persuading* a person to jump off of a cliff, and between *pushing* him.

> …the book's [*Weapons of the Weak*] anser to the question is that **elites may control the outward behavior of the poor, but not their minds**. "Behind the facade of symbolic and ritual compliance," we are shown "innumerable acts of ideological resistence." Although they do their best to drag their feet, pilfer and deceive, the poor find that "the realm of behavior" is where they are "most constrained;" it is "at the level of beliefs and interpretations" that they are "least trammeled." From this evidence **it is argued that the notion that domination operates at the level of ideology, in particular Gramsci's explanation of power in terms of "hegemony," is unhelpful and indeed "likely to mislead us seriously in understanding class conflict in most situations."** The concept of hegemony ignores the ability of "most subordinate classes … on the basis of their daily material experience, to penetrate and demystify the prevailing ideology." (Mitchell 1990: 549)

That is, the elites can control the peasant's behaviour, but not their beliefs and interpretations. This is indeed contrary to the ideology/hegemony discourse of political theory.

> The book [*Weapons of the Weak*] rejects the concept of hegemony, then, by arguing that the term implies some consensual and "internal" acceptance of things, whereas the peasants of Sedaka - and perhaps subordinate groups everywhere - exhibit only an external, rational decision to conform rather than rebel. "The conformity of subordinate class rests primarily on their knowledge that any other course is impractical, dangerous, or both." (Mitchell 1990: 556)

Internal ideological resistance, but extrenal helplessness. Loss of outward physical freedom, but retention of internal mental autonomy.

> Finally, when one finds a "climate of fear" generated by the state security apparatus in cooperation with the large landowners, this is not just an obstacle placing limits on "the range of available options." It is s disciplinary mechanism so pervasice and yet largely so unseen that the ordinary individual is persuaded to become involved in **the continuous monitoring of his own actions**. As Foucault puts it, "he inscribes in himself the power relation" and "becomes the principle of his own subjection." (Mitchell 1990: 558)

Self-monitoring, self-censure, seld-surrender, self-represseion.

> As we saw, the book's aim is to discover whether domination is exercised in "the realm of behavior" alone, or "at the level of beliefs and interpretations" as well and it takes for granted this distinction between a behavioral and a mental realm. The factors listed are left aside as obstacles are effects of power that do not easily fit such a distinction. Kinship strategies, for example, clearly belong to the "realms" of both behavior and belief; a mode of domination that operates by transforming relations of subordination into family ties works upon the physical body, determining how people eat, sleep, work for one another, and reproduce, and yet these practices are inseparable from the shaping of ideas, being the source of identity, loyalty and emotion. The obligation to leave the vilalge in search of casual labor is a coercion that shapes one's view of the world as much as one's place in it. The "dull compulsion of economic relations" operates at the level of such relations, which are equally practical and ideological. (Mitchell 1990: 558)

I have to make sense of this, but feel myself unable to at the moment.

> Social interaction, Taylor and Geertz point out, is itself meaningful, for it depends upon the continuous interpretation of what others' actions mean. These meanings are not something private, but publicly shared understandings that constitute, in Geertz' words, "a multiplicity of complex conceptual structures" or public "frames of meaning" in terms of which particular actions are "produced, perceived and interpreted." Culture, it follows, is "ideational" without existing "in someone's head" and "unphysical" without being "an occult entity." **The common metaphor used to evoke the public and yet not-quite-physical nature of this realm of meaning is to liken it to a written text**. (Mitchell 1990: 560)

Ah, yes, "hegemony" was criticized, on to do the same to "text". I am at the same time offended because these notions are close to home, and at the same time very interested if this criticism pans out and reveals something unseen before.

> ...the theatrical metaphor erects an apparent artificiality essential for creating a contrasting sense of something unproblematically authentic... (Mitchell 1990: 563)

Exactly the criticism that should be raised against Goffman's dramaturgy which implies that behind out self-presentations there is an "unproblematically authentic" self.

- define:egregious - "Outstandingly bad; shocking."; "Remarkably good."; outrageous

---

Jones, Amelia 1997. "Presence" in Absentia: Experiencing Performance as Documentation. *Art Journal* 56(4): 11-18.

> I use the term *body art* rather than *performance art* for several reasons. My interest in this work is informed by an embodied, phenomenological model of intersubjectivity; furthermore, the work that emerges during the period of the 1960s to the mid-1970s (before performance became theatricalized and moved to a large stage) was labeled "body art" or "bodyworks" by several contemporaneous writers who wished to differentiate it from a conception of "performance art" that was at once broader (in that it reached back to Dada and encompassed aby kind of theatricalized production on the part of a visual artist) and narrower (in that it implied that a performance must actually take place in front of an audience). I am interested in work that may or may not initially take place in front of an audienc: in work - such as that by Ana Mendieta, Carolee Schneemann, Vito Acconci, Yves Klein, or Hannah Wilke - that took place through an enactment of the artist's body, whether it be in a "performance" setting or in the relativey privacy of the studio, that was then documented such that it could subsequently be experienced through photography, film, video, and/or text. (Jones 1997: 18, note 1)

"Body art" suits me better also.

> I was asked to provide a counternarrative by writing about the "problematic of a prson my age doing work on performances you have not seen [in person]." This agenda forces me to put up front: not having been there, I approach body artworks through their photographic, textual, oral, video, and/or film traces. {... } ...while the experience of viewing a photograph or reading a text is clearly different from that of sitting in a small room watching an artist perform, neither has a privileged relationship to the historical "truth" of the performance... (Jones 1997: 11)

This article seems to be about interpreting body art via mediated signs (texts, images, sounds) of it.

> Body art, through its very performativity and its unveiling of the body of the artist, surfaces the insufficiency and incoherency of the body-as-subject and its inability to deliver itself fully (whether to the subject-in-performance her/himself or to the one who engages with this body). (Jones 1997: 13)

Firstly, I can comprehend the performativity and the "unveiling of the body" and the "inability to deliver itself fully" (do detach the body from subjectivity), but everything preceding this paragraph is incomprehensible: pre-Freudian culture, modernist and postmodernist modes of subjectivity, etc. are beyond my grasp. Secondly, a lot of this comes from feminist discourse: this article's case studies are about women performing naked. Thus when Catherine Elwes is quoted saying that performance art "offers women a unique vehicle for making that direct unmediated access [to the audience]." I am left to wonder if the hidden goal of these kinds of performances is to display the female body. Would a male performance artist strive for "direct unmediated access" to the audience in such a manner? At the outset it seems that sociobiology is at work once again when I can draw general conclusions that the female performance artists seek to display their bodies and male performance artists seek to display their potency/power/authority. I will keep this in mind in further readings.

Fisher, Jennifer 1997. Interperformance: The Live Tableaux of Suzanne Lacy, Janine Antoni, and Marina Abramovic. *Art Journal* 56(4): 28-33.

> The affective power of live display is a key aspect of the nineteenth-century performative genre known as *tableaux vivants*, literally, "living pictures." Typically, performances would involve **enacting masterpieces of sculpture and painting or the staging of moral and literary themes**. Although the popularity of *tableaux vivants* waned in the early twentieth century, there are vital continuities and parallels with contemporary performance works. What persists in recent tableau performances are **specific dimensions of living display as vehicle of affect, aspiration, and sensorial engagement**. Yet there are significant distinctions as well. While the aesthetic staging of traditional *tableaux vivants* involved the unidirectional communication of symbolic representations, the contemporary tableau performances discussed here constitute zones of interperformance by which the terrain of fixed representation is transformed. (Fisher 1997: 28)

This is why these kinds of articles are useful: they introduce exactly these kinds of phenomena; I wouldn't had found out about *tableaux vivants* otherwise.

> In mid-nineteenth-century America, the phenomenon of *tableaux vivants* evolved into two forms: erotic vaudeville, and a form of domestic entertainment and amateur theater, often under the direction of women. In elaborate mise-en-scénes, **partitipants would most their postures, holding their positions and emotional expressions from two to twenty minutes.** The performative technique of *tableaux vivants* became conventionalized following François Delsartre's method, **a gestural vocabulary** nuanced with Christian and moral themes, often depicting supplication, blessing, or appeal. (Fisher 1997: 28)

Another useful hint: François Delsarte developed "an acting style that attempted to connect the inner emotional experience of the actor with a systematized set of gestures and movements based upon his own observations of human interaction."

> Haptic awareness engages the ontology of a performative situation through a kind of "distal touch," which perceives the ways enegies are galvanized to generate experience. Just as the haptic sense is engaged when the body is in motion, so too it is operative when the body is still. On the one hand, proprioception, an aspect of the haptic faculty, discerns spatial depth and the arrangements of objects. On the other hand, kinaesthetic awareness, another aspect of the haptic, gives a reflexive awareness of bodily comportment. But it is the even more subtle registers of the haptic that experience the resonance of affective climate. (Fisher 1997: 29)

I am amazed with the simplicity with which the author here hierarchizises these notions. I am unable to think anything else of it, as I haven't found any thorough handling of the senses yet.

Kaplan, Janet A. 1999. Deeper and Deeper: Interview with Marina Abramovic. *Art Journal* 58(2): 6-21.

> **Kaplan:** is it your expectation that people will really participate in the work, that they will put on the shoes, take the hair whips, and beat the crystals?
> **Abramovic:** It's a question of culture. If you do such a piece in Holland, people do it right away. In other culture, say Sweden, people are very reserved. **Thre is the directive that you're not supposed to touch art**. You're not supposed to get close. The whole idea of the temporality of the object is very important to me, so they have to be used and, by use, destroyed. This is totally against **the idea of the art object that has to last forever**. I'm very interested in temporality. Not just of objects, but of our bodies, too. That's why I call this new pieve *Expiring Body*. (Kaplan 1999: 10)

The cultural relativity of haptics. Body art as temporary, objectified art as something that "has to last forever."

> **Kaplan:** But how much do you expect your audience to be able to follow you when, for example, you're sitting in a gallery on a bicycle seat for three hours?
> **Abramovic:** I don't expect anything from the public. I only know what I expect from myself, and for me it's important that when I'm doing a performance **that I am there with my body and mind 100 percent**. You know you can perform with your body in the space, but your mind is in Honolulu. **To be in the here and now is very important**. It takes enormous energy and concentration. When that happens, **the public gets trapped into this here and now, and they are there with you**. I know if I slip even one second, somebody may leave, but if I keep this energy, nobody does. It's a very special state, and it really works. If I'm 100 percent here, I know I can affect the public very strongly. (Kaplan 1999: 11)

What I read of out of this is that by being "here and now" means being aware of the situation and concurrently keeping watch of it. In this way, even chance eye contacts with the public keep is "hooked". It gives the impression of not seeing someone merely doing something, but doing something *for and with you*.

> We came back from the Aborigines with this idea for the *Nightsea Crossing* piece, in which we just sat for long periods of time opposite each other at a table in the museum. Nobody would see us start or end the performance. When the public arrived in the museum, we were already thre. When they left, we were still there. So they would see this **image with no beginning, no end**. The difference between us and the object in the museum is that the objects have another kind of energy, a static energy, but we have a live energy. And that was really the answer to the '80s. Working with the body, but with the mental area, opened in a different way. (Kaplan 1999: 13)

To be exact, images don't have beginnings and ends in temporal sense unless you mean creation and destruction. What Marina is talking about here is a performance without a seeming beginning and end, an everlasting act (for the public).

> **Kaplan:** A lot of women focused on their bodies not because of issues of inequality but because of **the specifics of being a woman in a female body**. Is that of interest to you?
> **Abramovic:** No. BUt, it's very intersting, this **feeling of being feminine**. I only started after I became fifty. Not before. In most of my performances, I use the body naked, but for a totally different reason, because it's the most natural, simple, architectural. All my early performances deas with the body and architecture, especially the pieces that Ulay and I made, because we were always in relation to space and time. But not because it was male or female. I'm more female in my private life. I don't think so much in my work, but in my private life very much. I'm in love with glamour, fashion, and so on, but in the '70s, it didn't exist for me. (Kaplan 1999: 15)

I said I will keep an eye out for this kind of discourse (female or feminist artists performing naked). Abramovic's position is valid: she performed naked because her pieces required her to be functional - she was essentially hurting herself, clothes would have gotten in the way. In case of Yayoi Kusama laying on a sofa covered with symbolic penises and presenting her rump to the camera, or Annie Sprinkle letting people look into her vagina with a flashlight, not so much.

> Now we are entering the twenty-first century and, as Paul Virilio has said, **we are sitting at home with the body in one space, but we are everywhere with the mind - by the Internet, by computers, zipping through the world. The body is becoming something very heavy, an obstacle**. This separation will become so disastrous that body and mind eventually must come back together. And art has to have the answer. (Kaplan 1999: 16)

Well, I think Paul Virilio is right on the money. But this is nothing new. If I remember correctly then it was Plato's Apologies in which Sokrates mused over the body being a dreadful burden (I really should try to read that book again, I think I'm ready for it now).

Green, Charles 2000. Doppelgangers and the Third Force: The Artistic Collaborations of Gilbert & George and Marina Abramovic/Ulay. *Art Journal* 59(2): 36-45.

> In these performances, although they occupied the same physical space as audience members, they stood above them [on the table]; indeed, they behaved as if they lived on an elevated mental plane, distant from the emotions and cares of ordinary mortals. This strategy was not shared by most performance artists of the period, **who strove to bridge the gap between artist and audience**. Gilbert and George had no such desire, and wished to distance themselves entirely from the genre and performance. According to Gilbert, "We never did performance, ever. We never called it performance, ever. We didn't like it. For many, many years, we wouldn't even show in the standard group shows to do with performance, because we felt it was something completely different." In interviews and in correspondence, they absolutely insisted on this difference, distancing themselves from **the connotations of performance art made by charismatic personalities who emphasized bodily experience**. (Green 2000: 38-39)

That is, Gilbert & George distanced themselves from private personality and preserved "only their public personae as artists" - they held on to the theatricity of performance. They were living sculptures.

> Gilbert & George's **robotic self-control and evasion of personal contact was redolent of the utter self-absorption of mimes**. Indeed, their metallic face paint strongly recalled the makeup of these performers, and most English and Australian gallery audiences of the late 1960s and early 1970s would have been aware of and might have associated *The Singing Sculpture* with the then-famous French mime Marcel Marceau in particular. (Green 2000: 39)

I like these terms. Robotic self-control and evasion of personal contact.

> Through this process, Abramovic/Ulay were digging through the sediments of culturally constructed gender roles, they thought, to the bedrock beneath and, at the same time, **creating a new "body" outside the binary iterations of male/female or nature/culture**. During their 1980-81 Australian journey, Ulay stated, it was "not important that we are man and woman. **We talk of ourselves as bodies**." Moreover, from the beginning of the collaboration, they spoke of themselves as parts of a "two-headed body." (Green 2000: 42)

This is quite reminiscent of Aristophanes. I like how "body artists" referred to themselves as "bodies".

> Influential 1960s counter-cultural psychologists such as Richard Alpert and Timothy Leary - who had been significantly influenced by Tibetan Buddhist psychology, Islamisc Sufi dance, Christian mystics such as Nicholas of Cusa, and **proto-counter-cultural theorists including Aldous Huxley** - had over-romanticized extreme self-alienation, doubling, and depersonalization. (Green 2000: 45)

Huxley in a very weird collection of names and inclinations.

3.10 October

3.10.1 Two Perspectives in Ecology (2012-10-08 13:55)

Now this is where I'm getting creative in my blogging and making allowances I would not have made before. I'm reading two books partially, as only sections of them are available, for some reason. They are essentially seminar texts, but considerably lengthier than articles, and embedded in a book. They are "partials", and there might be more such partial readings coming in the future. Thus I'll report them partially, as multiple books within one post. Conveniently, these two present two different perspectives in ecology: phenomenological and anthropological.

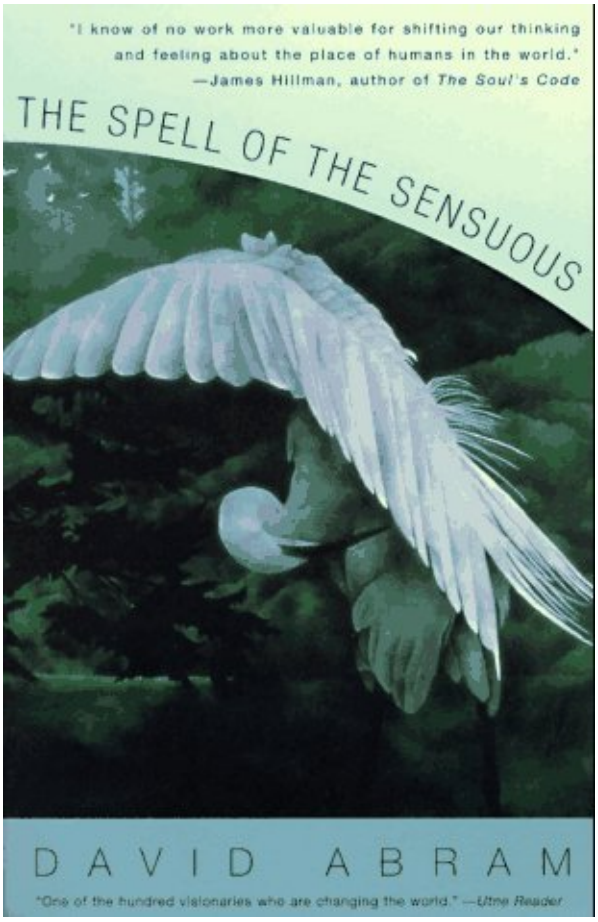

Abram, David 1997. *The Spell of the Sensuous: Perception and Language in a More-Than-Human World*. New York: Vintage Books.

> ...phenomenology is the Western philosophical tradition that has **most forcefully called into question the modern assumption of a single, wholly determinable, objective reality**. (Abram 1997: 31)

The key word here seems to be "forcefully". Not most effectively, not most prudently or resultfully, but most forcefully.

> Yet these sciences consistently **overlook our ordinary, everyday experience** of the world around us. Our direct experience is necessarily subjective, necessarily relative to our own position or place in the midst of things, to our particular desires, tastes, and concerns. The everyday world in which we hunger and make love is hardly the mathematically determined "object" toward which the sciences direct themselves. (Abram 1997: 32)

Not that these tenets are true any more; in fact I'm fairly sure they haven't been true since the 1950s and the many followers of Alfred Schutz.

> Indeed, the ostensibly "value-free" results of our culture's investigation into biology, physics, and chemistry ultimately come to display themselves in the open and uncertain field of everyday life, whether embedded in social policies with which we must come to terms of embodied in new technologies with which we all must grapple. Thus, the living world - this ambiguous realm that we experience in anger and joy, in grief and in love - is both the soil in which all out sciences are rooted and the rich humus into which their results ultimately return, whether as nutrients, or as poisons. Ou spontaneous experience of

> the world, charged with subjective, emotional, and intuitive content, remains the vital and dark ground of all our objectivity. (Abram 1997: 33-34)

This is exactly why upon first reading I became frustrated with this long text - it goes on and on, with grace and beauty, with investing the world joyfully with subjectivity. It is more akin to an extremely well written student essay than a philosophical piece that *says something*. It seems to repeat beautiful phenomenological catchphrases without thinking them through or giving them any fair piece of mind. For me, it is a piece of flowery language [ilukõne].

> Unlike the mathematics-based sciences, phenomenology would seek not to explain the world, but to describe it as closely as possible the way the world makes itself evident to awareness, the way things first arise in our direct, sensorial experience. (Abram 1997: 35)

This is more akin to my own work, but I cannot dismiss explanation as such; description should lead to some for of explanation or at least a direction towards explanation. This is still a murky area.

> Husserl struggled long and hard to answer this important criticism [solipsism]. How does our subjective experience enable us to recognize the reality of other selves, other experiencing beings? The solution seemed to **implicate the body** - one's own as well as that of the other - as a **singularly important structure within the phenomenal field**. The body is that mysterious and multifaceted phenomenon that seems **always to accompany one's awareness**, and indeed to be the very location of one's awarenes within the field of appearances. Yet the phenomenal field also contains many *other* bodies, other forms that move and gesture in a fasion similar to one's own. While one's own body is experienced, as it were, only from within, these other bodies are experienced from outside; one can vary one's distance from these bodies and can move around them, while this is impossible in relation to one's own body. (Abram 1997: 37)

Yet again I am reminded of Plato's contention that the body is an endless source of trouble. Here another problem is added to the endless list - one cannot distance him- or herself from her body; one cannot leave the body, step outside and away from it. Unless of course we consider out-of-body experiences, which still remain physically inside the body. Oh well.

> Despite this difference, Husserl discerned that there was an inescapable affinity, or affiliation, between these other bodies and one's own. The gestures and expressions of these bodies, viewed from without, **echo and resonate** one's own bodily movements and gestures, experienced from within. By an associative "empathy," the embodied subject comes to recognize these other bodies as other centers of experience, other subjects. (Abram 1997: 37)

That is, Husserl recognized motor mimicry.

> Only by acknowledging the embodies nature of the experiencing self was Husserl able to avoid the pitfalls of solipsism. It is as visible, animate bodies that other selves or subjects make themselves evident in my subjective experience, and it is only as a body that I am visible and sensible to others. The body is precisely my insertion in the common, or intersubjective, field of experience. (Abram 1997: 44)

Now it seems that one can go overboard with corporeality or embodiment; paying too much respect to bodily aspects and forgetting the "distancing" aspect of it - the body is not merely as significant as that which the body can do, be it by it's expressive or goal-oriented movements or by it creating something which is other than itself - by writing, or typing or whatever (in short, text).

> Merleay-Ponty begins, then, **by identifying the subject - the experiencing "self" - with the bodily organism**.
> It is indeed a radical move. Most of us are accustomed to consider the self, our innermost essence, as something incorporeal. Yet consider: Without this body, without this tongue or these ears, you could neither speak nor hear another's voice. Nor could you have anything to speak about, or even to reflect on, or to think, since without any **contact**, any **encounter**, without any **glimmer of sensory experience**, there could be nothing to question or to know. The living body is thus the very possibility of contact, not just with outers, **but with oneself - the very possibility of reflection, of thought, of knowledge**. (Abram 1997: 45)

I am unable to see anything radical in this: "the self" is, for me, a function of a neurologial kind. This sort of materialism clearly won't resolve the age-old Cartesian dualism, but it does make matters a whole lot easier to grasp.

> Yet "I" do not deploy these powers like a commander piloting a ship, for I am, in my depth, **indistinguishable from them**, as my sadness is indistinguishable from a certain heaviness of my bodily limbs, or as my delight is only artificially separable from the widening of my eyes, from the bounce in my step and the heightened sensitivity of my skind. Indeed, facial expressions, gestures, and spontaneous utterances like sighs and cries seem to immediately incarnate feelings, moods, and desires **without "my" being able to say which came first - the corporeal gesture or its purportedly "immaterial" counterpart**. (Abram 1997: 46)

This last part brings to mind (if I'm not mistaken here) William James's discussion on the relationship of emotions and reflexivity. He stated these in terms of functional arcs, but I do remember the question of whether the emotion or the facial expression came first.

> Ultimately, to acknowledge the life of the body, and to affirm our solidarity with this physical form, is to acknowledge out existence as **one of the earth's animals**, and so to remember and rejuvenate the organic basis of our thoughts and our intelligence. (Abram 1997: 47)

Yeah, this is one of the connecting dots between materialism and religious discourse - that human is still an animal - and whether it is an animal that has developed and is still developing through evolution; or is it God's perfect creation in His own likeness, an animal above animals.

> Humans, however, possess along with these other [vegetal and animal] souls a *rational soul*, or intellect, which alone provides access to the less corruptible spheres and has affinities with the divine "Unmoved Mover" himself. (Abram 1997: 48)

Yup, my gut feeling was correct, this discourse is present in this text.

> The body's actions and engagements are never wholly determinate, since they must **ceaselessly adjust themselves to a world and a terrain that is itself continually shifting**. If the body were truly a set of closed or predetermined mechanisms, it could never come into genuine contact with anything outside of itself, could never perceive anything really new, could never be genuinely startled or surprised. (Abram 1997: 49)

For a moment, here, the text came close to the topic which we are reallly reading this text for - landscape semiotics.

> Certainly, the spider has received a rich genetic inheritance from its parents and its predecessors. Whatever "instructions," however, are enfolded within the living genome, they can hardly predict the specifics of the **microterrain** within which the spider may find itself at any particular moment. (Abram 1997: 50)

I found this notion interesting but there is little to none about this available on the internet. A google search landed me on videos of a small (matchbox sized) controller-guided car (a toy), and on a computer science text about identifying ravines via digital images (probably some research preceding the Apple maps 3D function).

> The human body with its various predilections is, to be sure, our *own* inheritance, our own rootedness in an evolutionary history and a particular ancestry. Yet it is also our insertion in a world that **exceeds our grasp in every direction, our means of contact with things and lives that are still unfolding, open and indeterminate, all around us**. Indeed, from the perspective of my bodily senses, there is no thing that appears as a completely determinate or finished object. Each thing, each entity that my body sees, presents some face or facet of itself to my gaze while withholding other aspects from view. (Abram 1997: 50)

define:**predilection** - "A preference or special liking for something; a bias in favor of something."
Firstly, this passage notes that we are on the one hand biological entities and on the other, socioculturally constructed. The remark about "unfolding" things and lives is what I think connects semiotics, phenomenology and hermeneutics. I'm not exactly sure yet how to handle the *folds*, but I am aware of it being one of the key notions in Merleau-Ponty and some hermeneuticians of the later 20th century (Ricoeur perhaps?). I should keep in mind to pay attention to folds in my further readings in these fields. At the outset it seems that Abram is here thinking of a "fold" much like Austin thinks of "sense-datum": that we can perceive only one perspective of an object at a time.

> Perception, in Merleau-Ponty's work, is precisely this **reciprocity, the ongoing interchange between my body and the entities that surround it**. It is a sort of silent conversation that I carry on with things, a continual dialogue that unfolds far below my verbal awareness - and often, even, *independent* of my verbal awareness, as when my hand readily navigates the space between these scribed pages and the coffee cup across the table without my having to think about it, or when my legs, hiking, continually attune and adjust themselves to the varying steepness of the mountain slopes behind this house without my verbal consciousness needing to direct those adjustments. **Whenever I quiet the persistent chatter of words within my head, I find this silent or wordless dance always already going on** - this improvised duet between my animal body and the fluid, breathing landscape that it inhabits. (Abram 1997: 52-53)

Firstly, he notes the interaction between the body and it's environment and how it is largely automatic. Secondly he hints that if we shut out the verbal awareness we can become aware of this "wordless dance" that is constantly going on without our noticing. Well, a nonverbalist *has* to notice.

> Our most immediate experience of things, according to Merleau-Ponty, is necessarily an **experience of reciprocal encounter** - of tension, communication, and **commingling**. From within the depths of this encounter, we know the thing or phenomenon only as our interlocutor - as **a dynamic presenve that confronts us and draws us into relation**. (Abram 1997: 56)

As I like placing similar-sounding words next to each other just like the next guy, I'd like to describe the experience of reciprocal encounter as "commingling, communication and communization of people as bodies". I like the word "commingling" as it implies interaction without any proper communication, "communication" itself is a given (in social encounters), and finally, "communization" implies reciprocity of emotions (although I'd have to make allowances for myself to use the word in Charles Morris's sense, not in the sense of spreading communism).

> If we wish to choose a single term to characterize the event of perception, as it is disclosed by phenomenological attention, **we may borrow the term "participation,"** used by the early French anthropologist Lucien Lévi-Bruhl. The brilliant **forerunner of today's "cognitive" and "symbolic" schools of anthropology, Lévi-Bruhl used the word "participation" to characterize the animistic logic of indigenous, oral peoples - for whom ostensibly "inanimate" objects like stones or mountains are often thought to be alive**, for

> whom certain names, spoken aloud, may be felt to influence at a distance the things or beings that they name, for whom particular plants, particular animals, particular places and persons and powers may all be felt to *participate* in one another's existence, influencing each other and being influenced in turn. (Abram 1997: 57)

Aww, man. This is very reminiscent of Harry Potter. Firstly because Lucien Bole is a minor character in the series, a Slytherin student. Secondly because this kind of "participation" is exactly why he-who-must-not-be-named must not be named. There is only one English translation of this fellow's work available in Tartu and consequently it is in the semiotics library: How natives think.

> The magician, for instance, may make the magic palpable for the audience by following the invisible coin's journey with the focus of his own eyes, and by imaginatively "feeling" the coin depart from the one hand and arrive in the palm of another; the audience's sense, responding to subtle shifts in the magician's body as well as to the coin, will then find the effect irresistible. In other words, **it is when the magician lets *himself* be captured by the magic that his audience will be most willing to join him**. (Abram 1997: 58)

That is, in words more familiar to my discourse, that the magicians must *self-communicate* to *communicate*: if he makes himself look as though he believes in the magic, he can make others feel the same. It is a form of mimesis that starts from within, a self-directed mimesis.

> For those few days and nights our town became a community **aware of its place in an encompassing cosmos**. Even our noses seemed to come awake, the fresh smells from the ocean somehow more vibrant and salty. **The breakdown of our technologies had forced a return to our senses**, and hence to the natural landscape in which those senses are so profoundly embedded. We suddenly found ourselves inhabiting a sensuous world that had been waiting, for years, at the very fringe of our awareness, an intimate terrain infused by birdsong, salt spray, and the light of stars. (Abram 1997: 63)

I have speculated that this might happen if one fine day the internet infrastructure crashed and without all these technological commodities that depend on it become unavailable, we will have to become reaquianted with the real organic world which we do inhabit, but rarely notice in our daily routines.

> To touch the coarse skin of a tree is thus, at the same time, to experience one's own tactility, to feel oneself touched *by* the tree. And to see the world is also, at the same time, to experience oneself as visible, to feel oneself *seen*. **Clearly, a wholly immaterial mind could neither see things nor touch things - indeed, could not experience anything at all**. *We* can experience things - can touch, hear, and taste things - only because, as bodies, **we are ourselves included in the sensible field**, and our own textures, sounds, and tastes. We can perceive things at all only because we ourselves are entirely a part of the sensible world that we perceive! We might as well say that we are organs of this world, flesh of its flesh, and that the world is perceiving itself *through* us. (Abram 1997: 68)

This kind of discourse is very familiar from *Onto-Ethologies* (Buchanan 2008). The remark about immaterial mind not being able to see or feel the world makes me more sure that religious transcendencende is blind and out of touch. In a sense, God is perfect *because* He is deaf, dumb, and blind. It also made me think that mechanical beings - so-called robots - no matter how developed feedback systems, can only sense the world so far; it would need to be organic to be equal or better than humans in being-in-the-world. I started reading this text skeptically, but ended up enjoying it very much. Philosophy, go and figure.

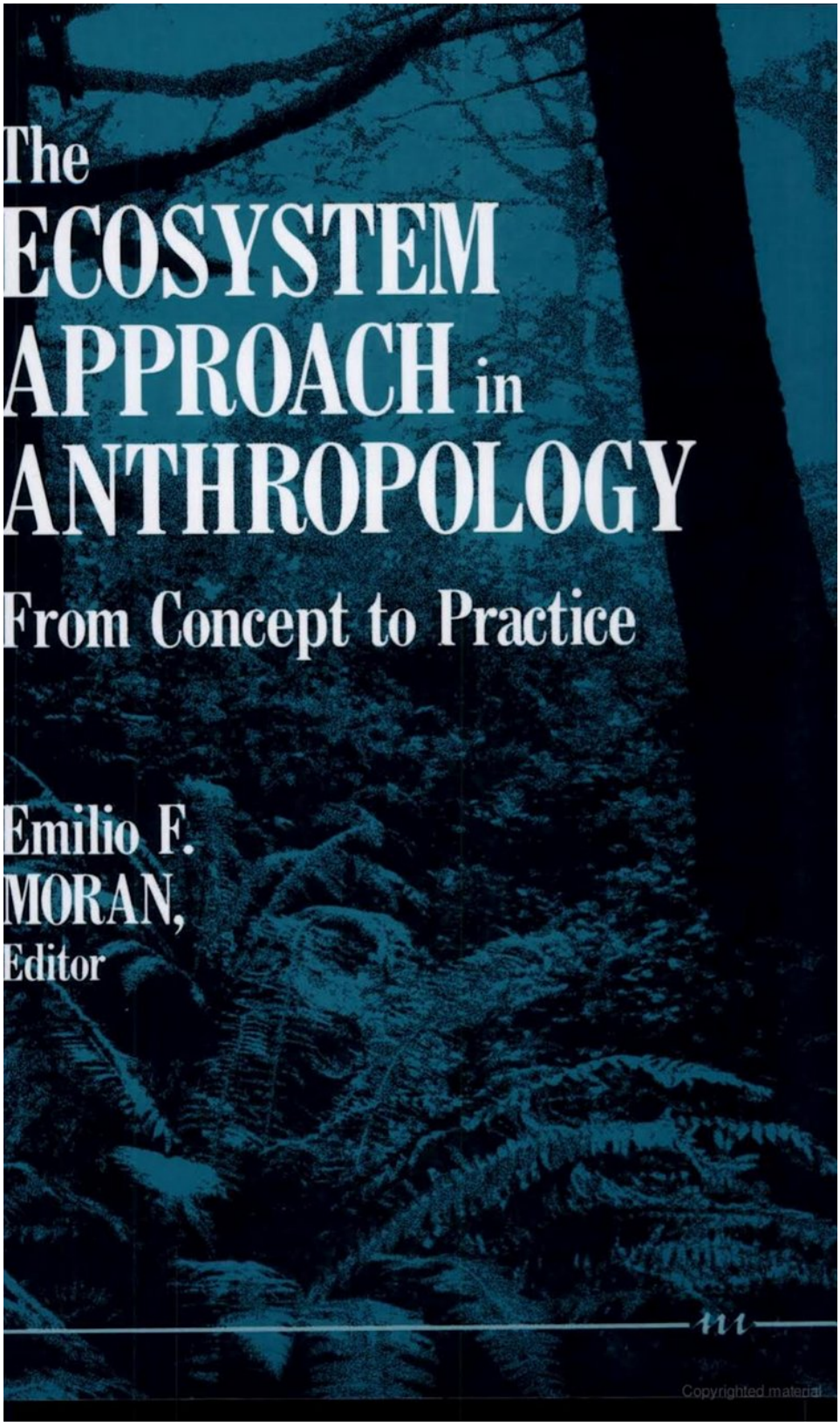

Emilio F. Moran (Ed.) 1984. *The Ecosystem Concept in Anthropology*. Boulder: Westview Press.

> Criticisms of the ecosystem concept have noted **the tendency of ecosystem-based studies to overemphasize energy flow**, to rely on functionalist assumptions, to neglect historical and evolutionary factors, and to overlook the role of individuals as the locus of natural selection and decision making. In this volume, leading figures in the study of biological and human ecology evaluate these criticisms and propose ways to advance the state of knowledge in ecological research.

I wonder if this is a reference to Odum's eco-energetics. And I very much like the premise that this volume advances the state of knowledge. Because there rarely is a comprehensive answer to any question, be it scientific or not. What we aim for is the advancement of knowledge, not knowledge as something given, complete, and integral. That is, knowledge too is "unfinished" as Thomas Mathiesen put would put it.

Moran, Emilio F. 1984a. Limitations and Advances in Ecosystems Research. In: Emilio F. Moran (Ed.), *The Ecosystem Concept in Anthropology*. Boulder: Westview Press, 3-32.

> Authors agree that the ecosystem concept was formally defined by Sir Arthur Tansley in 1935 (see Golley, this volume). As a philosophical stance, however, the concept can be found in writings both past and present. Given the human capacity for language and culture - and for the consequent need to categorize and simplify the infinite variety of the external world - all societies tend to develop systems of classification that represent **associations of plants, animals, and landscapes** (see review by Major 1969). Terms such as biocoenosis (Möbius 1877), ecotope (Troll 1950), biogeocoenosis (Sukkachev 1960) and many others such as natürcomplex, holocoen, and biosystem approximate the ecosystem concept but emphasize differing aspects of the physico-biological interaction of interest to each of its proponents. (Moran 1984a: 4)

My jargon sense is tingling.

> The time was ripe for the adoption of such a concept ["ecosystem"]. It helped to bridge the then distinct fields of autecology and synecology. Autecology, the study of **the interrelations between individual organisms and two or three environmental variables**, had been limited in the past by the difficulties of controlling experimental work due to the inconstancy of climate from one year to the next. Synecology, **the study of groups of organisms, such as the community**, had been characterized by rather philosophical and deductive tradition... (Moran 1984a: 5)

These neat notions are very similar to the difference between psychology and sociology. It's a sketchy analogy, but I like it.

> Critiques of Steward's cultural ecology paradigm led anthropologists towards a more explicitly biological paradigm. Geertz (1963) was the first to argue for the usefulness of the ecosystem as a unit of analysis. Its merits were eloquently stated: systems theory provided a broad framework, essentially qualitative and descriiptive, that emphasized the internal dynamics of such systems and how they develop and change. The explicit adoption of biological concepts in anthropology led to provocative and sometimes productive results. **As early as 1956 Barth applied the concept of the "niche" to explain the behavior of adjacent groups and the evolution of ethnic boundaries**. Coe and Flannery (1964) noted the use of multiple ecological niches by prehistoric peoples of South Coastal Guatemala. Neither the niche nor other concepts from biology had as significant an impact on anthropological thinking, however, as did the ecosystem concept. (Moran 1984a: 9)

This is good to know as the niche concept occurred in our readings and seemed to contain the possibility of viewing culture ecologically. That is, niches are like codes which border communities functionally from each other.

> The seminal paper in archeology may have been Flannery's (1968) in which he postulated the useful application of systems theory to archaeological investigations. According to systems'-oriented archeologists, **"culture is defined not as aggregates of shared norms (and artifacts), but as interacting behavioral systems"** (Plog 1975: 208). Emphasis was given to variability, multivariate causality, and process (Clarke 1968). (Moran 1984a: 10)

Culture as interacting behavioral systems - that is awesome. And variability, multivariate causality, and process can be related to randomness, bifurcation points, etc., of technical language more close to home.

> When an ecosystem is viewed as an organic entity it is assigned properties such as self-regulation, maximisation of energy through-flow, and having strategies for survival. This view is similar to earlier **"superorganic" approaches in anthropology** (Durkheim 1915; Kroeber 1917; White 1949). Few ecological anthropologists today would accept the notion that ecosystems "have strategies" and even fewer would agree that energy maximization is always "adaptive" in human ecosystem. The notion of self-regulation is more problematic since it devolves around the question of whether ecosystems per se can be cybernetic, e.g., use information for self-regulation (Engelberg and Boyarsky 1979). Patten and Odum (1981) believe this to be a pseudoissue that distracts us from more fundamental concerns: e.g., how are we to think about ecosystems and how are we to place them within the scheme of known systems? (Moran 1984a: 15)

Firstly, in light of this, Lotman's semiotics of culture appears as nothing more than a "superorganic" approach to culture. Also, there is similarity in jargon: when talking about the "behavioural sphere", Lotman posits "strategies" of behaviour. Secondly, the problem of self-regulation (or later, rather, self-transformation) via information is now a familiar issue, as we were made to read Patten and Odum's polemic about the cybernetic nature of ecosystems. Also, similar question actually arises in systems approach to behaviour: in Scheflen's account, regulators are means of social control that (borrowing words from this text) "creates order where there might be chaos". The question is: is the systems approach to behaviour actually tenable? Or would it simply borne a superorganic approach to social situations (group interactions).

Golley, Frank B. 1984. Historical Origins of the Ecosystem Concept in Biology. In: Emilio F. Moran (Ed.), *The Ecosystem Concept in Anthropology*. Boulder: Westview Press, 33-50.

> Sir Arthur Tansley (1871-1955), an English botanist, **coined the term *ecosystem* in 1935**. (Golley 1984: 33)

Factoid noted. If only all (modern) terms had names and dates to go along with them.

> One focus of Tansley's research was the plant community, which he defined as the collection of plant species in a particular place and time that live together and interact through a complex of competitive and cooperative interactions. He recognized that soils, climate, and animals have an effect upon the distribution and abundance of these plants. (Golley 1984: 33)

This is rather closer to the sysems approach to behaviour which I'm after. Complex of competitive and cooperative interactions. Sounds like the everyday life of *homo sapiens*.

> Probably the most important and widely used alternative to ecosystem is the word *biogeocoenosis*. This term arose in the USSR and is derived from the Greek word *koinos*, meaning common, and the prefixes *bio* or life and *geo* or earth (Sukachev 1960). The term *biocoenosis* was employed by Mobius (1877) in his study of oyster beds and associated organisms in the north sea. It is widely used as a synonym of community in continental Europe. The Russian insertion of the prefix *geo* into biocoenosis served to emphasize the Russian longstanding interest in dynamic soil processes and their understanding of the interactive roles of plants, animals, geology and climate in creating a specific soil. (Golley 1984: 35)

Hmm.. Made me think if *sociosemiocoenosis* could designate the goffmanian "play" or socially "given signs". If I ever need to state my work in as incomprehensible words as possible, I'll make good use of "sociosemiocoenosis". As a sidenote I have to remark that some identify *coenesis* with interactional synchrony, and not to forget Roger Wescott's *coenesics* as a blanket term for nonverbalism.

> We could trace similar developments in the study of lakes or limnology [for example, Forbes (1887) wrote of the lake as a microcosm], geography or human ecology but the point is clear. **The terminology of science is relative to specific disciplines and to the cultures in which that science is practiced**. (Golley 1984: 37)

That is a truism.

> Ecosystem studies required teams of scientists focused on a particular habitat or biotope. This type of research was not only contrary to the conventional pattern of biology, where a single individual with graduate students was the norm, but it was also very expensive. It thus came as a surprise to many that the major source of support for the implementation of this new concept turned out to be the U.S. Atomic Energy Commission (AEC). The AEC was faced with a series of problems that required a systems perspective. First, radioactive fallout injected into the atmosphere fell in unexpected places and concentrated in unexpected organisms and habitats. The AEC needed to be able to predict where and how much radioactivity would be accumulated from nuclear explosion and accidents. Second, the AEC operated several large industrial and test complexes. Initially, they required ecological surveys of the sites and then systems of monitoring the site to determine potential buildup of radioactivity. The ecosystem concept was essential here too. (Golley 1984: 40)

Hmm.. I wonder if nonverbal communication could serve similarly grand purposes. For example, if the behavioural patterns of different sociocultural groups could predict where and how much social disturbance would lead to physical confrontations, riots, conflicts, etc. In this sense "body language" could be the key to world peace.

> Do ecosystems undergo senescence and death? Clearly, ecosystems go extinct. Those of past geological epochs can only be recreated in an abstract sense with great difficulty from fossil and pollen records. Equally clearly, some ecosystems become senile. For example, organic matter builds at a rate faster than the rate of decomposition and system behavior becomes slower and slower. Ultimately the system changes. Is this analogous to senility and death? (Golley 1984: 46)

define:**senescence** - "The condition or process of deterioration with age." Also, "aging" is AE, "ageing" is BE. Also, I am currently a "vicenarian".

Moran, Emilio F. 1984b. The Problem of Analytical Level Shifting in Amazonian Ecosystem Research. In: Emilio F. Moran (Ed.), *The Ecosystem Concept in Anthropology*. Boulder: Westview Press, 265-288.

> The question before us is, can site-specific studies (micro-level) be the appropriate basis of "region-wide" statements and analyses (macro-level)? A moment's reflection will tell us that such extrapolations seldom work. Phenomena at a given level may have analogs at another levels but they are not identical (Gould 1982: 386). **Sliding between levels, by making statements about individuals from aggregate data, has been termed the "ecological fallacy"** (Robinson 1950). (Moran 1984b: 267)

This is neat. What is not so neat is that Moran argues against this type of extrapolation on the basis of empirical work - four fieldtrips to the Amazonian basin. What is not neat about it is that he was part of the colonization process:

> From the point of view of regional policy, reliance on macro-scale maps has had serious consequences. The decision to focus government directed colonization among Brazil's Transamazon Highway in the Altamira region of the Xingu River was based on political and economic priorities based on the identification of medium to high fertility Alfisols which appeared to dominate the region (IPEAN 1967). This decision was based on the extrapolation of a few soil samples to the region as a whole. As a result, **colonists were placed on all available lots** as they arrived since soil quality was thought to be homogenous. Also, **a uniform set of crops was required in order for colonists to obtain bank credit**. Most farmers who followed the directives of the bank obtained low yields and defaulted on their loans. **It was not until the colonists were all settled on their land that micro-level soil sampling was carried out by Moran (1975)**, Smith (1976) and Fearnside (1978) in the Altamira area and by Ranzani (1978) and Smith (1976) in the Maraba region. These investigators discovered that the soils of the area are a patchwork, with radical differences in nearly every kilometer and even from one neighbor's plot to another. (Moran 1984b: 273)

That is *some Monsato shiet right thurr*. After googling "Monsato in Altamira" I found a video on a blog named "Altamira Garden" which revealed Monsato extorting farmers to use their seeds and Monsato workers ticking back and forth between Environmental Protection Agency and the corporation.

> Whereas some farmers familiar with the Amazon refused to go along with the practices promoted by the government and obtained good yields from their diversified agricultural operations, the use of aggregate production data, rather than individual farm management surveys hid the differential performance of farmers and led to a reduction of government support to the whole small farming population. Elsewhere I have sown (Moran 1979b, 1981) that the Amazonian *caboclo* population **had precise knowledge of forest resources, soil types, and had better results than farmers following practices promoted by the planners** The caboclos' use of the region's resources (Moran 1974) was **more complete, more rational and more efficient than that of outsiders**. (Moran 1984b: 276)

Oh, the locals new what they were doing. Isn't that surprising? Well, Moran argues that it is, because the analysts ("agencies involved") "used inappropriate quantitative tools to masure farmers' productivity" (*ibid*, 277) and only cared about the fact that "the output did not meet national expectations set before the project began."

3.10.2 Various Seminar Texts (4) (2012-10-12 15:16)

Ökoloogiliste süsteemide teooria

Odum, Eugene P. 1968. Energy Flow in Ecosystems: A Histprocal Review. *American Zoologist* 8(1): 11-18.

> In a recent article (Odum, 1962) I suggested that ecology could best be defines as **the strudy of relationships between structure and function in nature**, and that the following breakdown might provide a simplification of the first order for purposes of study.
>
> - Structure
>   1. Composition of the biologicl community (species, numbers, biomass, life-history, dispersion, etc.).
>   2. Quantity and distribution of abiotic materials (nutrients, water, etc.).
>   3. Range of gradient of conditions of existence (temperature, light, etc.).
> - Function
>   1. Range of energy flow through the system (eco-energetics).
>   2. Rate of material cycling (eco-cycling).

3. Regulation by physical environment and by organism (eco-regulation).

(Odum 1968: 11)

It starts to look as if Odum is a structuralist ecologist - the terms (structure and function) and era (1960s) fits. Not that there's anything wrong with that, just mentioning. The *structure and function* distinction is sensible; analogies can be found even in medicine: structure = anatomy; function = physiology. In this case the structure or "anatomy" of the ecosystem consists mainly of materia (and it's composition, quantity and gradient of conditions); the function or "physiology" of the ecosystem consists mainly of energy (it's range of flow, rate of cycling and regulation). Very sensible.

> The behavior of energy in ecosystems can be conveniently shorthanded as "energy flow" because energy transformations are directly in contrast to the cyclic behavior of materials. The potential and kinetic components of neergy flow through an ecological system are lumped under the designations, **production (P) and respiration (R)**, respectively. Consequently, **energy flow (E) can be very broadly defined as the sum of P and R, or E = P + R.** We need, of course, to further subdivide P and R into their ecologically significant **subcompartments**. (Odum 1968: 11)

I don't yet grasp the significance or implications of production and respiration; other that both transform energy somehow. I noticed the notion of subcompartments here, as I didn't make note of it when I read Patten and Odum (1981). I'm guessing the factors outlined under *stucture and function* are these subcompartments, no?

> Not all the biomass is transformed; some of it may simply pass through the biological structure, as occurs when food is egested from the digestive tract without being metabolized, or when light passes through vegetation without being fixed. This energy component is indicated by "NU" ("not utilized"). That portion which is utilized or assimilated is indicated by "A" in the diagram. The ratio between these two components, *i.e.*, the efficiency of assimilation, varies widely. It may be very low, as in light-fixation by plants or food-assimilation in detritus-feeding animals or bacteria feeding on high energy food such as sugars and amino acids.
> In autotrophs the assimilated energy ("A") is known as "gross production" or "gross photosynthesis." Historically, the term, "gross production," has been used by some authors for the analogous component in heterotrophs. However, since the "A" component in heterotrophs represent food already "produced" somewhere else, the term "gross production" should be restricted to primary or autotrophic production. In higher animals, the term, "metabolized energy," is often used for the "A" component.
> A key feature of the model is the separation of assimilated energy into the "P" and "R" components as previously described. **That part of the fixed energy ("A") which is burned and lost as heat is designated as respiration ("R"), while that portion which is transformed to new or different organic matter is designated as production ("P").** This is the "net production" or "net photosynthesis" in green plants and simply "production" or "secondary production" in animals. It is important to point out that the "P" component is energy available to the next trophic level, as opposed to the "NU" component which is still available at the same trophic level. (Odum 1968: 13)

The diagram itself is incomprehensible (for me), but these shorthands are neat: energy that is not utilized is *NU*, energy which is utilized is *A*; autothropic photosynthesis "produces" energy, heterothropic consumption "metabolyzes" energy. The "subcompartments" here seem to be only energetic: burned and lost energy is "respiration" and transformation of organic matter is "production". On the next page it is pointed out that in populations of large organisms (like men and trees) energy is mainly used for respiration, and in in populations of small organisms such as bacteria and algae energy is mainly used for production. In a metaphorical sense this relates to the general difference between Western exercises and Eastern yoga: one is set on quantity or production of muscle mass; the other is set on quality or respiration which will induce elasticity of muscles and tendons.

> The idea of looking at nature as an energy-flow system is deeply rooted in the early history of science. Interest in the "fires of life" goes back to antiquity. Many of the concepts that we now apply to the population and community level had their origin in the physical sicneces and in the early history of physiology and medicine. (Odum 1968: 15)

So my earlier arbitrary conflation of structure with anatomy and function with physiology wasn't that incorrect. As a sidenote, the term "energy budget" is also suitable for speaking about the relationship of mental and physical development (studying and exercising).

Odum, Eugene P. 1976. Energy, Ecosystem Development and Environmental Risk. *The Journal of Risk and Insurance* 43(1): 1-16.

> The term feedback refers to that part of the output (energy or money, for example) "fed back" into the system to accelerate (positive) or decelerate (negative) a rate function. Positive feedback that accelerates growth is necessary and desirable in a socieyt that has not yet fully utilized its available resources, but to maintain control, energy and money have to be diverted from growth to maintenance. Thr process is painful in a country such as the United States where growth is nearly an "ethic" or "cult" of exciting, as opposed to maintenance which is considered dull and uninteresting. (Odum 1976: 1)

To draw (perhaps unsuitable, but possible) analogies between this and the last article, it would seem that positive feedback (increase of energy-flow) produces growth; while negative feedback (maintenance of energy-flow) creates steady states, metaphorically, respiration (instead of producing more, let's lay back and take a breath). The social ethic or cult of producing more for the sake of producing more has been pointed out many times and has sparked a whole discourse in the philosophy of ecology (e.g. capitalist mindstate of infinite increase of production).

> The greatest of all challenges is how to make the transition from growth to maturity so as to avoid the third possible state, **the negative transit state that leads to aging and death**. Individuals experience all three states: youth, maturity and aging. However, it is important to emphasize that large complex systems can on the level of ecological ones, such as an ocean or a city, do not necessarily have to age and die after cessation of growth and achievement of a mature state. Individuals come and go, speciees evolve and become extinct, societies rise and fall, but, at least up to now, large natural systems and civilizations have continued. No theoretical reason exists why a well-ordered system of man and nature cannot maintain an equilibrium state and continue to improve the quality of human life. (Odum 1976: 1-2)

This third state is aptly described as "negative transit state" - in humans this takes the form of loss of suppleness, muscle tone, cellular reproduction, etc. In ecological terms, however, it most likely designates such affairs as erosion and drying up or salination of fresh water sources. Generally, Odum seems optimistic here: while small things perish, large (natural systems and civilizations) remain.

> In broad, non-technical terms, an ecosystem consists of living components (organisms, including humans) and non-living components (the physical environment) functioning together as a whole according to well-defined natural laws. The fact that human beings alter nature, and introduce new power flows (chiefly fossil fuels at the present time) to supplement the energy input of the sun, does not in any way change this basic concept since people-developed ecosystems, such as cities, also function as wholes according to the same thermodynamic and other natural laws. (Odum 1976: 4)

It is starting to seem that Odum is preoccupied with energy, no wonder that his concept of information is very closely tied to the flow of energy.

> **Natural environment** refers to any area of the biosphere essentially **self-maintaining in that little or no energy or money input from the power flows controlled by people are required for continuous and orderly operation.** In terms of energy, this environment is occupied by natural solad-powered ecosystems which provide the basic life support for civilization. A large natural forest, the sea or a river are examples. **A developed environment** is **structured and maintained by large man-controlled power inputs which increase with the intensity of development**. In terms of energy, this environment is the habitat of fuel-powered or fuel-assised ecosystems that run on concentrated energy stored in the earth's crust. A city is the ultimate example of a highly developed fuel-powered ecosystem, but a golf course, a suburban development, or a corn field also are developed environments because large amounts of fuel and money are required to maintain them in the developed state, even though they contain certain natural elements such as trees and grass. (Odum 1976: 5-6)

Here the distinction is fairly simple and hinges on energy input. In Kalevi Kull's ecosemiotics we find a more elaborate version of this, where the distinctions hinge on any kind of man-made changes. I also like the contention that a city is the ultimate example of a highly developed (and fuel-powered) ecosystem. This almost links up with landscape semiotics.

Argikultuuri teooriad: Independent Work (Week 3)

Fuchs, Stephan 1989. On the Microfoundations of Macrosociology: A Critique of Microsociological Reductionism. *Sociological Perspectives* 32(2): 169-182.

> Methodological versions of **microsociological individualism** (Watkins 1955; O'Neill 1973) argue that **although macrostructures "really exist," we must scientifically explain them in terms of individual behaviors** ("methodological individualism"). **Ontological** version of individualism, on the other hand, argue that **macroconcepts represent reifications beause only individuals "really exist"** ("ontological individualism"). [...] The **behaviorist paradigm** (Watson 1924) claim that **macrosocial units should be reduced to psychological mechanisms** formalized in stimulus-response models of individual behavior. (Fuchs 1989: 169)

These are three (the fourth is rational choice or economic paradigm) *reductionist microsociologies*. Also, check out "Methodological Individualism: A Reply" (Watkins 1955) and "Methodological Individualism Reconsidered" (Lukes 1968 [1977]).

> However, more recent and more sophisticated microsociological reductionisms draw upon **nonindividualistic and nonpsychological** sociological traditions, such as **cognitive sociology, sociolinguistics, symbolic interactionism, and ethnomethodology.** They focus on **interactions, situations, and contexts of interaction to explain macrostructures**; rather than on individual behaviors (Knoww-Cetina 1981; Alexander & Giesen 1987). That is, more recent microsociology acknowledges the "emergent" and "irreducible" character of **interaction systems** but, at the same time - and, as we shall see, paradoxically - claims that **interaction systems (situated encounters, interaction rituals, interactions-in-context) constitute the *only* social reality "sui generis."** Therefore, the argument continues, macrodynamics and macrostructures should be "reduced to," "explained in terms of," or "translated into" **the situational and contextual dynamics of interaction**. (Fuchs 1989: 170)

Wow. This just blew my mind. So concise! (short, to the point) - I've been thinking along these lines for a while now, it's kind of baffling to see these ideas presented in so few words.

> Society, on the other hand, is the **"comprehensive system of all reciprocally accessible communicative actions"** (Luhmann 1982: 73). Unlike organizations, society does not institutionalize formal and voluntary

> membership. **Unlike interactions, society does not depend on copresence**. The boundaries of society (today: of world society) are the boundaries of meaningful communication. Even revolutionaries can only change, but not "leave" society. Therefore, unlike interactions, society cannot be "interrupted" and resumed again. (Fuchs 1989: 171)

In this sense society as a *total* concept can be viewed as a "semiosphere" - or the total sphere of meaningful communication; and not only, any kind of signification. That is, even those forms of behaviours that do not "communicate" can "signify", and later be made to communicate (a text can be read whenever and wherever). Hmm. This is where I disagree with Fuchs: he claims that in interaction you cannot not communicate, but I would say the same for society. Every action, be it social or personal, can be ground for social activity.

> All participants in interaction systems know that they are being perceived, know that others know this, and thus must mutually adjust communicative suggestions [sociosemiocoenesis]. In interaction systems, it is impossible not to communicate; and even the refusal to communicate is communicated and interpreted as conflict. **Copresence is the constitutive self-selection and boundary maintenance principle of interaction systems**: only those who are copresent can decide who counts as being copresent [#avoidance], who belongs to the system, and who (or what) is being perceived as part of the environment. Copresence accounts for the duality of sensory perception and meaningful communication that is specifically characteristic of interaction (but not: of organizational and societal) systems. (Fuchs 1989: 171)

Copresence is the measuring pole for who participates in the goffmanian play.

> Participants in interaction can perceive the world simultaneously, but they can talk only one at a time. **Moreover, perception allows for the indirect and nonverbal communication of gestures that can interpret, modify, emphasize, or even substitute explicit talk**. Being together, lovers can sometimes understand each other (especially: when simultaneously looking at the moon!) without talking. Copresent interactants can pause to observe, and then resume communication about what was being observed. Perception provides a pool of information about what was being observed. Perception provides a pool of information from which communications can be selected while presupposing the communality of perception. (Fuchs 1989: 172)

Yeah, okay, but! But! This author doesn't (rather, couldn't) take into account modern technologies: copresence and perception are no longer the prime "environments of reference" (pools of information) available to interactants. There is now also the internet and the vast amount of information (and memes, codes for interpreting and communicating this information) that must be taken account of. That is, we no longer admire the moonlight and feel a deep understanding, but rather name a meme and precommunicate a funny joke; breaking social tension as well as establishing common understanding about something.

> As realities sui generis, itneraction systems **must demarcate themselves from personal systems or individuals, from other interaction systems, and from other types of social systems**. A model of boundary maintenance operations in interaction systems not only suggests that reductionist strategies fail to realize the emergent differences between various types of social and nonsocial systems. **Such a model might also be helpful in organizing and explaining thich microsociological descriptions of subtleties in ongoing interaction processes**. I believe that without such theoretically driven systematization, microsociology just accumulates details. (Fuchs 1989: 173)

Ah, finally a sensible voice amid all this cacophony. And indeed, all my work thus far has been a mere accumulation of details which fit together badly, like a puzzle with contorted pieces. This is the model Fuchs proposes [ibid]:

Figure 1
A Model of Boundary Maintenance Operations in Interaction Systems

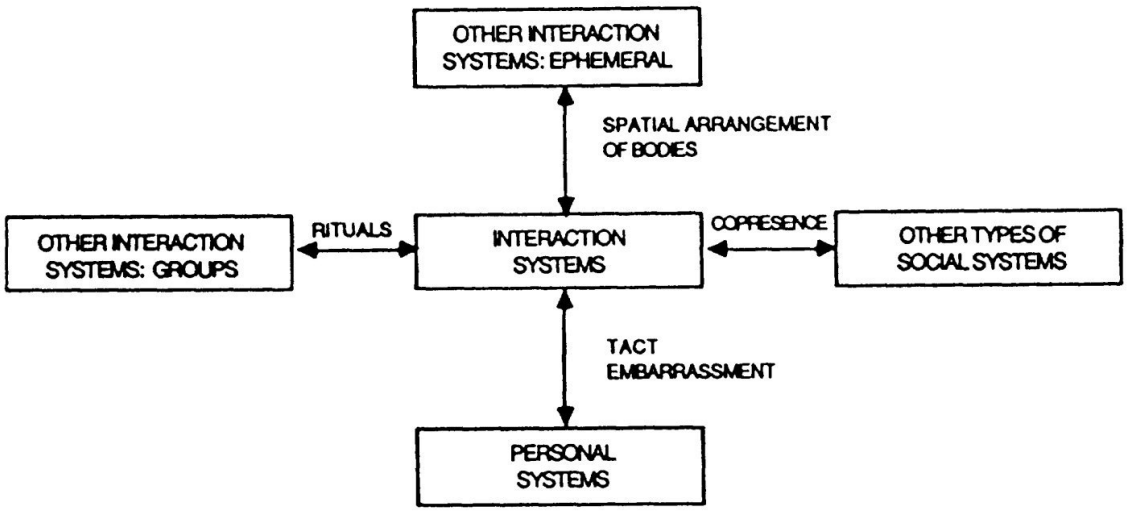

> According to Luhmann (1984), personal systems use consciousness to constitute individuality in a self-referential way. **That is, "individuality" denotes the ability of personal systems to distinguish themselves from other individuals**; and these distinctions can only be accomplished by internal autopoietic operations. This self-referential constitution of personal systems accounts for the "spontaneity" frequently ascribed to individuals. Individuals can disrupt interactions through surprising innovations, misplaced and "inappropriate" behaviors, through remarks that are simply "our of place." To suppress such possible disruptions, interaction systems use *embarrassment*, but once embarrassing gestues or remarks have been emitted, *tact* is employed to treat embarrassing remarks as if they had not occurred at all. Tact and embarrassment thus demarcate interaction from personal systems by protecting interaction from being disrupted by the unpredictability of consciousness. If tact and embarrassment repeatedly and systematically fail to suppress and repair disruptive individual gestures or remarks, these individuals are "avoided" by others, in extreme cases possibly even declared "insane." Insanity may be understood as a protective label by means of which interaction systems exclude "disruptive" individuals. Being "weird" and "strange" means being perceived as someone who is unable to adjust to the emergent properties of interaction systems, as someone who violates the boundary maintenance operations established by interaction systems to demarcate themselves from personal systems. "Weird" people are unashamed and tacless. (Fuchs 1989: 174)

At first sight this "distinction through autopoiesis" seems to be in line with Lotman's "personality as a selection of code" - autopoiesis constituing this selection. On the other hand this author seems to follow suit with those who identify individuality with error. Thus it becomes inevitable that Fuchs views #avoidance as a means for equilibrium in interaction systems. There seem to be goffmanian stigmatization overtones here.

> A focal interaction system also demarcates itself from other interaction systems. It is useful to distinguish between two kinds of interaction systems: **ephemeral interaction systems, and more enduring groups**. Although these two kinds of interaction systems are both based on copresence, and hence belong to

> the same generic class of social systems, ephemeral interaction systems face different and less difficult problems of self-maintenance. (Fuchs 1989: 174)

At first sight this distinction coincides with Rom & Harre's distinction between enigmatic and paradigmatic situations, but this approach is not rule-based, but rather relies on boundaries. In a sense they are the same, as in ephemeral interactions, "boundaries are very transparent" (ibid, 175).

> In sum, the dynamics of interaction systems serve to *demarcate* interactions from precisely those types of social systems that microsociological reductionisms want to *reduce to* interactions. Older individualistic reductionist strategies fail to see that individuals or personal systems are best understood as parts of the contingent *environments* of social systems (Parsons 1951). On the other hand, recent interactionist reductionism fails to realize that copresence is characteristic of interaction systems, but not of organizational and societal "macrostructures." The very emergent structures of different types of social systems suggest that these recent microsociological strategies to "reduce" or "translate" macro- into microsocial realities (Knorr-Cetina & Cicourel 1981; Alexander, et al. 1987) rest upon a conceptual confusion between distinct levels of system-building. The duality of sensory perception and communication typical of interaction systems implies that explaining macrolevels of social reality (e.g., organizations or society) in terms of microevents (i.e., interaction episodes) amounts to ignoring the constitutive difference between emergent types of social systems. This conceptual confusion generates serious theoretical problems. (Fuchs 1989: 175-176)

The essence of the argument seems to be that interaction systems are bounded or demarcated by it's dynamics (it's relationship to other social systems). Then, interaction systems are different from other social systems in that it involves copresence and copresence initself is bounded/demarcated by other (ephemeral, personal, group, etc.) systems. And we cannot reduce or "translate" macrostructures directly to interaction system because there then emerge various conceptual confusions, which Fuchs goes on to explain...

> First, because interaction systems are based on copresence, they face rather narrow restrictions on structure and function imposed by limited size, space, and time. Copresent interactants must sooner or later leave their interaction to fulfill other obligations. Members of organizations leave their organizations, too; but it can be expected more safely that they will be back the next day. If not, other individuals will be employed to perform the same task. Because copresence involves mutual perception, the number of participating actors and the spatial extension of encounters must be very small. One can interact only with those that one can see and listen to. For this very reason alone, it appears rather implausible to say that multinational corporations, for exmaple, can be "reduced to" or "explained in terms of" interactions. (Fuchs 1989: 176)

That is, copresence sets contingencies on interaction systems. Size - the amount of participants; space - the distribution of participants; and time - the temporal sequencing and availability (presence in time) of participants. Copresence is a limited affair (other obligations or necessities impinge on it). Ephemeral interactions can be very fluid and last for fractions of time; organizations and institutions on the other hand last in time (and one could even say, expand in space). I do think that multinational corporations can be reduced to and explained in terms of interactions - in sequences of interactions, that is. Organizations set order to interactions - i.e., organize them.

> Second, unlike organizations and society, interaction systems must organize communicative contributions sequentially, which dramatically cosntraints their capacity to process meaning and deal with their environments. If we conceptualize organizations or even society as macrinteractions (or as "aggregates" or "representations" of microinteractions) (Collins 1981a, b; Cicourel 1981), we ignore the **crucial complexity differentials between these systems**. Organizations, for example, are not based on copresence, hence do not have to process communications sequentially, and thus need less time to perform more complex tasks, adapt more flexibly to more diverse environments, and allocate various functions to different organizational positions. (Fuchs 1989: 176)

Firstly, yes "society as a macrointeraction" is metaphorical - they may be in some abstract sense similar, but by no measure the same. Secondly, I have a feeling that Fuchs sets too much emphasis on copresence and dismisses less bodily forms of interaction.

> Third, as opposed to organizations and society, **interaction systems are not complex enough to draw internal systemic boundaries**; that is, to build subsystems specializing in particular tasks. Of course, more enduring interaction systems such as groups or families usually based on copresence, interaction systems cannot institutionalize *permanent* subsystems that operate *simultaneously*. For example, societies may institutionalize legal systems specializing in conflict resolution, whereas interaction systems can either avoid conflicts or be conflicts themselves. If communicative suggestions are rejected, interactions cannot delegate conflict resolution to a permanent subsystem. To "reduce" macrounits of analysis to microevents and microinteractions means to be unable to explain why organizations and society manage to monitor diverse systemic processes at the same time. (Fuchs 1989: 176)

Yet again, I am left with the feeling that Fuchs has a weird understanding of interaction. But this, in hindsight, seems inevitable - systems approach to behaviour is bound to run into these kinds of misdefinitions. It is nevertheless very interesting how these arguments pan out.

> Fourth, the duality of perception and communication typical of interaction system makes possible "personal" and "contextual" modes of communication not found on emergent levels of organization or societal systems. To conceptualize organizations or society as macroaggregates of encounters is to misunderstand and romanticize them - as Jonathan Turner (personal communication) formulates it - as macroscopic "cocktail parties." To be sure, organizations and society always "employ" interactions and always use sensory perception, but neither organizations nor society *are* interaction systems. Similarly, all interaction systems "use" individual minds to process meaning, but interactions do not "consist" of individuals and - as recent microsociology paradoxically admits (Knorr-Cetina 1981: 9) - cannot be "reduced" to them. It would be just as inappropriate to say that because individuals "consist of" cells, we can "reduce" the meaning of "individuality" to associations among cells. Ontologically, interactions are not "more real" than individuals or organizations; and methodologically, "consisting of" does not imply "being reducible to." In sum, then, reductionist microsociological strategies mistake one type of social systems (interaction) for the model or basic (aggregated) element of other types of social systems (organization, society), and thus fail to account for the constitutive differences between these emergent types. (Fuchs 1989: 177)

I still retain an incling that organizations and society can at some level or in some dimension be explained in terms of interactions - or at least this is what goffmanian dramaturgy would tell us. I have yet to make up my mind, as I am a novice.

> Epistemologically, radical microsociology [Collins 1981] advocates the empiricism of primary observational data about microsocial events and situations. **Microsocial reality is held to be somehow "more real" and "more empirical" than macrosocial reality**; and thus all sociological knowledge depends on microsociological observations for its "ultimate empirical validation" (Collins 1981b: 265). In fact, while macrosociological concepts such as "state" or "organization" are only reified constructs lacking true empirical referents, microsociological concepts such as "interaction" and "situation" have privileged experiential access to the only objective reality there is; that is, the reality of microsociology... (Fuchs 1989: 177)

And he goes on citing Collins about there are no state, economy or culture and social class as such, only collections of individual people acting in particular kinds of microsituations which are characterized by these macrosociological terms by a kind of shorthand.

> Strictly speaking, however, there are no such things as "individuals," "interactions," or "situations" either. The constructs of "situation" or "interaction" are in no sense less "reified" and "more empirical" than, say, the constructs of "state," "revolution," or the Watson-Crick model of DNA. Our answer to "What is a situation?" would not be less abstract and more verified than our answer to "What is a revolution?". **The idea that microphenomena are somehow "more real" or "more empirical" than macrophenomena rests on the deeply flawed and long-abandoned logical positivist project to ground all knowledge in the absolute certainty of sensory perceptions that once and for all tell us what objective reality really looks like** (Fuchs 1986). But sheer microsociological perception does not tell us what interactions and situations relaly are; just as it does not tell us what states, economies, or molecules really are. (Fuchs 1989: 177-178)

Firstly, Fuchs is trying to point out that social constructionist notions are themselves socially constructed. Secondly, I cannot help believing that bodily behaviour - or in more eloquent terms, the flow of material and energy - is somehow more real than the informational content we ascribe to these. That is, macrostructures exist only as far as human interaction reifies them.

> Shakespeare's "Romeo and Juliet" does not become more real if we translate the semantics of love and passion into statements about hormonal processes; instead, we would erase one language game and make the world a lot less interesting place to live in. (Fuchs 1989: 178)

Haha. *Well that is just like your opinion man.*

Lukes, Steven 1968. Methodological Individualism Reconsidered. *The British Journal of Sociology* 19(2): 119-129.

> Let us begin with a set of truisms. Society consists of people. Groups consist of people. **Institutions consist of people plus rules and roles**. Rules are followed (or alternatively not followed) by people and roles are filled by people. Also there are traditions, customs, ideologies, kinship systems, languages: these are ways people act, think and talk. At the risk of pomposity, these truisms may be said to constitute a theory (let us call it 'Truistic Social Atomism') made up of banal propositions about the world that are analytically true, i.e. in virtue of the meaning of words. (Lukes 1968: 120)

One of these truisms touched me deeply: roles and rules are for people in institutions. Of couse! Rom & Harre's role-rule theory tries to break out of the institutional base and apply roles and rules to all groups and interactions, which is fallacious.

> Somethinkers have helf it to be equally truistic (indeed, sometimes, to amount to the same thing) to say that **facts about society and social phenomena are to be explained solely in terms of facts about individuals**. This is the doctrine of methodological individualism. For exaple, Hayek writers:
>
> > there is no other way towards an understanding of social phenomena but through **our understanding of individual actions directed toward other people and guided by their expected behaviour**.

Similarly, according to Popper,

> ...all social phenomena, and **especially the functioning of all social institutions**, should always be understood as resulting from the decisions, actions, attitudes, etc., of human individuals, and ... we should never be satisfied by an explanation in terms of so-called 'collectives'...

Finally, we may quote Watkins's account of 'the principle of methodological individualism':

> According to this principle, **the ultimate constituents of the social world are individual people who act** more or less appropriately in the light of their dispositions and understandings of their situation. Every complex social situation, institution of event is the result of a particular configuration of individuals, their dispositions, situations, beliefs, and physical resources and environment.

It is worth noticing, incidentally, that the first sentence here is simply a (refined) statement of Truistic Social Atomism. (Lukes 1968: 120)

I like these quotes. At this point still Truistic Social Atomism seems common-sense.

> ...A theory of meaning to the effect that every statement about social phenomena is either a statement about individual human beings or else it is unintelligible and therefore not a statement at all. This theory entails that all predicates which range over social phenomena are definable in terms of predicates which range only over individual phenomena and that all statements about social phenomena are wholly about individuals. As Jarvie has put it, '"Army" is merely a plural of soldiers and *all* statements about the Army can be reduced to statements about the particular soldiers comprising the Army'. (Lukes 1968: 121)

This is what previous author called radical microsociology.

> What is a fact about an individual? Or, more clearly, what predicates may be applied to individuals? Consider the following examples:
>
> 1. genetic make-up; brain states
> 2. aggression; gratification; stimulus-response
> 3. co-operation; power; esteem
> 4. cashing cheques; saluting; voting
>
> (Lukes 1968: 123)

Lukes goes on to argue how any one of these is insufficient. I am content with the classification itself.

> To explain something is (at least) to overcome an obstacle - to make what was unintelligible intelligible. There is more than one way of doing this.
> It is important to see, and it is often forgotten, that to *identify* a piece of behaviour, a set of beliefs, etc., is sometimes to explain it. This may involve seeing it in a new way, picking out hidden structural features. Consider an anthropologist's interpretation of sacrifice or a sociological study of bureaucracy. Often explanation resides precisely in a successful and sufficiently wide-ranging identification of behaviour or types of behaviour (often in terms of a set of beliefs). (Lukes 1968: 125)

Identification is only one technique of explanation; there is also *description*; and here Lukes identifies description - in actuality - with schkovskian deautomatization.

Watkins, J. W. N. 1955. Methodological Individualism: A Reply. *Philosophy of Science* 22(1): 58-62.

> I will begin by reformulating the principle. It is based on the metaphysical commonplace **that social events are brought about by *people***. Speaking loosely, one cay say that climate, famine, the location of minerals, and other physical factors help to determine history, just as one can say tha alcohol causes road accidents. But speaking strictly, **one should say that alcohol induces changes in people who rink it, and**

> **that it is the behavior of some of these affected people, rather than alcohol itslef, which results in road accidents**. Alcohol may indirectly affect society in another way, through the ideas which people entertain about alcohol. People who believe that it is evil, or profitable to manufacture, or that it can bear a heavy tax, may behave very differently because of their different ideas; and their behavior may, as Prohibition showed, have all sorts of unintended consequences. (Watkins 1955: 58)

The methodological individualism thus states that *people* are at the center of social events. Put in neater terms:

> in short, large-scale *social* phenomena must be accounter for by the **situations, dispositions and beliefs of *individuals***. This I call methodological individualism. (Watkins 1955: 58)

Situations = social interactions; dispotisions = patterns of behaviour; beliefs = ...beliefs. I have little to say about the latter, but the first two hook up with my own stuff neatly.

> What I did say was that they were not surprising in the same way that explanations in natural science, which explain the familiar in terms of the unfamiliar, are surprising. **Explanations in social science, I said, explain the familiar in terms of the familiar, but the *connection* may be very surprising.** (Watkins 1955: 59)

Comparing the natural and social sciences and their methods of explanation.

> I think the distinction between an anonymous individualistic explanation and a holistic explanation is pretty obvious, but let me drive it home with another example. Suppose an election-results is explained in terms of a "swing of the pendulum". According to the principle of methodological individualism, such an explanation is permissible if it is no more than **a short-hand way of saying** that an increasing number of (anonymous) electors grow increasingly dissatisfied with any party the longer it remains in office. But it is an impermissible holistic explanation if it reallt intends to assert that there is a *social* law, which cannot be derived from individualistic principles, which requires an oscillating pattern of electoral behavior. (Watkins 1955: 60)

This is where the "shorthand" notion in latter radial microsociologists / methodological individualists seems to originate.

> If "The Great Depression caused the defeat of the Labor Government in 1931" is short-hand for something like "Most electors blamed the Government for the unemployment and poverty and voted anti-Labor" then it is permissible; but if it were really meant to suggest that the behavior of votres is *controlled* by an economic cycle, then it is macroscopic and impermissible. (Watkins 1955: 60)

An example.

> I do not see how such concepts ["group climate" or "cohesiveness"] can be meaningful and yet involve **no reference to individuals**. If "The Jewish race is cohesive" does *not* mean that, for instance, Jews usually marry Jews, live in close communities, share religious rituals, etc., if it does not refer to Jewish people (**whose behavior can be observed**) but only to the Jewish race (**which cannot be observed**), then I do not see how it can be tested or have any empirical content. (Watkins 1955: 61)

That is, reference to individuals is necessary for a theory to be empirical; an anytical theory could probably speak about "The Jewish race" in abstract and idealistic terms, but it would be totally divorced from actual Jewish people.

> If you become persuaded that the metaphysical assumption on which methodological holism is based is true, then your whole view of yourself and other people, of the social world in which you live, would be transformed. **You would believe that the things we think we do because we want to do them are really done because our society requires us to fulfil its purposes; you would believe that we are like actors unaware that Society is a sort of superintending playwright-cum-producer which devises our parts and induces us to perform them. This is not the sort of belief with which one can come to a comfortable compromise.** (Watkins 1955: 62)

This sounds very dystopic.

Miller, Richard W. 1978. Methodological Individualism and Social Explanation. *Philosophy of Science* 45(3): 387-414.

> For over twenty years, Karl Popper, J.W.N. Watkins and others have argued for methodological individualism, the doctrine that **social phenomena must be explainable in terms of the psychologies and situations of the participants in those phenomena**. This statement of methodological individualism is vague, because the claims put forward in the name of that doctrine have seemed to many readers to be extremely diverse. (Miller 1978: 387)

Another account of Watkins's methodological individualism.

> Thus, at one point, Watkins says that no statements compatible with methodological individualism can explain reflex-like group behavior in which "some kind of physical connection between people's nervous systems ... cause automatic, and perhaps in some sense appropriate, bodily responses." But he remaks that **such actions are not a sufficient basis for "typical long-lived institutions, like a bank, or a legal system or a church" and do not "endure ... through generations of men"** ([13], pp. 273f). (Miller 1978: 389)

Thus, Watkins pointed out already in 1953 that interaction systems cannot fully explain social systems (institutions last longer than interactions).

> While the realm of subjective meaning is extremely broad, it has its limits. One obvious limit is suggested by Weber's distinction between "**meanigful action and merely reactive behavior** to which no subjective meaning is attached" ([17], p. 90). **Actions performed purely out of habit are not subjectively meaningful**. (Miller 1978: 392-393)

Max Weber: meaningful action vs reactive behaviour [intentional vs routine].

> In any case, our discussion suggests that moderate individualism, plausible as it sounds, lacks an *a priori* justification. Social phenomena are brought about by acts which are the result, in turn, of the psychological characteristics of the agents. But a description of those characteristics need not explain the social phenomenon in question. (Miller 1978: 413)

As I'm not at all sure what is or is not *a priori* justified, I guess I can take the trivial moderate individualism route - for nonverbalism, this seems prudent.

Arrow, Kenneth J. 1994. Methodological Individualism and Social Knowledge. *The American Economic Review* 82(2): 1-9.

> In the usual versions of economic theory, **each individual makes decisions to consume different commodities<, to work at one job or another, to choose production methods, to save, and to invest**. In one way or another, these decisions interact to produce an outcome which determines the workings of the economy, the allocation of resources in short. It seems commonly to be assumed that the individual decisions then form a complete set of explanatory variables. A name is given to this point of view, that of *methodological individualism*, that it is necessary to base all accounts of economic interaction on individual behavior. (Arrow 1994: 1)

Watkins seemed to base his theory on Weber and historicism. Fuchs and others based it in social systems theory. This one is based on economic theory and more specifically, the *rational-actor* model.

> The starting point for the individualist paradigm is the simple fact that **all social interactions are after all interactions among individuals**. The individual in the economy or in the society is like the atom in chemistry; whatever happens can ultimately be described exhaustively in terms of the individuals involved. Of course, **the individuals do not act separately. They respond to each other**, but each acts within a range limited by the behavior of others as well as by constraints personal to the individual, such as his ability or wealth. (Arrow 1994: 3)

The analogy with chemistry is neat. Responding to each other is what is meant by "interaction". Limits have here to do with economic notions (ability or wealth), but in other fields of inquiry may take other forms (such as Power, or Knowledge, or Cultural know-how, etc.).

> But an army is equally composed of individuals, and no analysis of its workings can ignore **how individuals give orders or react to them**. (Arrow 1994: 3)

This is important for me, as giving orders and reacting to orders have observable nonverbal components.

> Social and historical determinism is not as popular a viewpoint as it used to be, and an individualistic perspective is a guard against such theories. Whether in Marxist or other forms, such theories relied heavily on **disembodied actors such as classes or national spirits, rather than on the actual persons**. (Arrow 1994: 4)

This is important because cultural semiotics seems to rely on a disembodied reader (a reader as such, not a specific person).

> Among the externalitites that Marshall was concerned with, a prime example was information, especially technical knowledge. The caustic dissenter, Thornstein Veblen (1919 pp. 180-230; originally appearing in 1908), in reviewing John Bates Clark's textbook, identified socially held technical knolwedge as a main determinant of economic activity in every economy. (Arrow 1994: 6)

Something along the lines of "knowledge is power".

> He [Hayek 1945/1948] does acknowledge (pp. 79-80) that **scientific knowledge differs from the tacit knowledge held by individuals and not easily transmitted to others**. In scientific knowledge, expert opinion may indeed count for more than the knowledge disperse throughout economy. However, Hayek tends to minimize the role of scientific knowledge and does not really discuss technological knowledge at all, a good deal of which is transmittable to others. **Let me call scientific knowledge and the more transmittable part of technological knowlede together "reproducible knowlede."** (Of course, a fuller account would have to recognize varying degrees of reproducibility.) In many ways, the distinction between reproducible and tacit knowledge is parallel to that between evolutionary and conscious changes in social organization that I referred to earlier. (Arrow 1994: 6)

This made me think how semiotics is *scientific knowledge about tacit knowledge*.

> New knowledge is acquired in two different ways: (1) acquisition from observing nature (whether by research or by less formal procedures); and (2) learning from other individuals, which in turn can be subdivided into (a) intended learning (communication, education), and (b) inferring the knowledge of others by observing their behavior. (Arrow 1994: 7)

Hmm… The central part here is played by the interpreter and whether it's sign-giving is intentional or not.

> As the late 19th century writer, Samuel Butler, said: "A chicken is an egg's way of making an egg." (Arrow 1994: 7)

Hmm… since this quote is often used without reference to Samuel Butler, it seemed to me before that it comes from some older philosophy.

> Information privately produced for private gain contributes as an unintended byproduct of the social pool of information. (Arrow 1994: 8)

Thus, while I blog for the sake of my own academic work, anyone crafty enough to find it and witty enough to understand it, can profit from it.

Kunstisemiootika ja kunstiteooriad: Independent Work (Week 3)

Burnham, Linda Rye 1986. "High Performance," Performance Art, and Me. *The Drama Review: TDR* 30(1): 15-51.

> What is performance art? I have been asked so many times to define the term, and I find that it can be done only in a most general, non-specific way. We may call it **time-based and non-statid and intermedia art**, but what we have is a definition so broad that it includes work at the opposite ends of any spectrum you care to name. I might as well be asked to define art itself. (Burnham 1986: 15)

The difficulty in defining performance art. This one is pretty good, though, as it takes note of the time constraints involved (it is temporary) and its non-static, e.g., moving, nature (bodies are in action). Intermedia is also good, but the notion of media itself is kinda of problematic.

> The more we try to document and historify performance, the more wily and slippery and broad it becomes. **Sometimes an artist will express her/his displeasure with "the system" by specifically designing a work which foils the sponsor's expectations.** (Burnham 1986: 15)

Taking anti-estbalishment to the level of self-injury (in economic and institutional sense, not bodily harm).

> On another axis, the ephemeral base of performance art can link it closely to the most **transitory and issue-oriented kinds of art**, work that is so tied to the **crusade of the moment** that it writes itself out of a possible place among "great timeless works of art." This sacrificial commitment makes it particularly useful to **political activism, especially the issues that are local or peculiar to a small public**. However, on the same program about the same issue, there might be included a live work that can speak to any number of issues eloquently and which is issue-oriented only by context. (Burnham 1986: 16)

The political dimension in performance art makes it transitory (impermanent, momentary, temporal; brief and fleeting event).

> In another ironic twist, certain producers seek to ally themselves with performance art for the purpose of acquiring not only its audience but also its sponsors, funding sources, and publicity outlets. Thus, certain theater groups garner more of the spotlight by entering their activities under the relatively spare category of "performance art", in newspaper calendars than they would under "theater." (Burnham 1986: 18)

This seems to be exactly what a local "train theater" [rongiteater] group was doing. At least they made it to newspapers.

> However you define it, there are traces of performance throughout art history, and historians are having fun mining as far back as the Renaissance for performance art by **Bernini and da Vinci**. While performance art is actually the oldest form of communication, probably pre-dating language itself, its contemporary phrase is usually traced back to the turn of the turn of the century in Europe, in works by the Dada artists and the Futurists. Indeed, the ideas of these movements - eloquent responses to the birth of the 20th century: the age of machines, world wars, and mass communication - are still being exercised today. (Burnham 1986: 20)

"...historians are having fun mining..." - I bet they are :D

> I don't mean that Burden's pieces necessarily operate on the same wave lenght as these feminist works, but there is something they have in common, something that can be found in all work by visual artists - **a distillation of thought and feeling into a cohesive visual form and a reliance on that visual communication.** The transmutation of art from the static into performance added **the element of time and the human body**, the very idea of which produced an electrifying effect on my imagination. The possibilities for communication were mind-boggling. (Burnham 1986: 21-22)

I can fully understand this last sentence - the transmutation from visual to bodily art brought about a widening move from projecting something on a canvas to *doing* something with your body, expressing much more in both time and space than a canvas could ever mediate.

> The peculiar nature of performance art attracted my interest in the first place. Here was an "art form" that was literally open to anybody. Anyone, even a person who had no art education, could announce a piece and perform it, photograph it, publish it, place it in a resume and use the printed account as credentials, thereby proving her/himself a performance artist. The performance could take place literally any place, indoors or out, or it could be entirely conceptual and never exist at all. It could mimic, parody or comment on existing phenomena in such a way that it might even be mistaken for that which it was commenting on. it defied description and classification. This work, then, reported in a magazmine, took on a ring of something "real." (Burnham 1986: 29)

Making performance art world sound awfully awesome.

> For most people who have only recently become acquainted with performance art, the piece is on the stage and the audience planted firmly and safely in the seats, observing the action as if in an orthodox theater. **Far less emotional risk, no shocks to the psyche, no danger of actual contact with the art or of getting it on your clothes**. For this lopsided view we can thank the notorious successes of Laurie Anderson and Robert Wilson and Robert Longo and Ping Chong and the flock of prominent artists who have taken to the stage in the last ten years. (Burnham 1986: 33)

A description of what non-theatrical performance art could or must do.

> Performance art critics guard against seduction by technique and can actually become bored by a reliance on great acting, whereas theater critics are driven to the wall by what they perceive as bad timing or mechanical devices that don't work. **If performers speak in their own voices, revealing their own vulnerabilities, some theater critics recoil from the "bad acting," expecting a good actor to dissapear into the role.** (Burnham 1986: 34)

Debaser put it well in "Crown Control", saying: "Now it's time to earn your trust, all heads to the front, gather 'round to watch me and Ethic **do impressions of us**".

> Performance artist Paul McCarthy said, "It is my belief that our culture has lost a true perception of existence. It is veiled. We are only fumbling in what we perceive to be reality. For the most part we do not know we are alive" (LAICA *Journal*, January-Fabruary 1979). In his performances he takes his witnesses on a journey in which he exhibits beastly characters, wearing their twisted psyches on the outside, displaying for us what humanity has actually become. His performances are called disgusting and impossible for some people to watch. McCarthy and others who make shocking images of human existence might be regarded as the soul of man crying out for help, in a state of extreme emergency. Maybe we are using performance art to snap us out of it. As the Rev. Ivan Stang said, "**You're still looking where *They're* pointing, when you ought to be looking all around**" ("Quit Your Job and Praise Bob," *HP* Issue #24, 1983). (Burnham 1986: 50)

Ah, this is exactly how I feel about institutional education. I may look where they are pointing, but I also want to look all around.

Blau, Herbert 1991. The Surpassing Body. *TDR* 35(2): 74-98.

> While the breaking and tearing continued, through the anatomy of modernism, as the structural principle of artistic forms, there were as a preface to postmodern performance various notions of body consciousness or disciplines of the thinking body **or the signifying body** or, amidst the baffling semurgy of exchangeable signs, regimens of the body and its authority in the rhetorical struggle to assure a future. One might have thought that Meyerhold's biomechanics was, in its articulartion of signs, an important part of that struggle, but about that particular system in the theatre of his time Trotsky is not at all sanguine. And as he questions the historical necessity of this apparent innovation - which impressed both Brecht and Eisenstein - **it's as if he were writing off in advance the body language of the American theatre of the '60s**, when it was under the spell of Artaud and Grotowsky and, in a more populist mode, the messianism of the Living Theatre. (Blau 1991: 74)

I don't comprehend all of this, but I do draw a connection between Roland Barthes (in *Image*, *Music*, *Text*) having pains at describing what we know as body language, in Eisenstein's work, and with avant garde semiologese, a third in the signifier and signified relationship.

> As with the psychophysical exercises of a generation ago, the model and motive power is the liberated economy of the unconscious, the seeds of the psyche's history spilling over the stage, confounding representation and, in the play of body parts, disrupting the hegemony of the specular with oral drives, anal drives, labial, olfactory, epidermal, duodenal. (Blau 1991: 77)

I suspect Blau is trying to pull off a bodily Sokal hoax. That is, he has written "...a pastiche of Left-wing cant, fawning references, grandiose quotations, and outright nonsense ... structured around the silliest quotations..." This text feels like it's merely stuffing together tantalizing jargon from extremely different discourses and leaving the impression that it somehow must make sense. Sentences like *"That is not exactly the millennium of the desiring-machine in the rhizomatic space of a thousand plateaus."* leave me wondering if Blau is the Lil B of the surpassing body, excreting

thought constructs with no hinderance from semantics. Fuck this article, let's read something more intelligible.

Novakov, Anna 2003. Point of Access: Marina Abramovic's 1975 Performance "Role Exchange". *Woman's Art Journal* 24(2): 31-35.

> In 1973 she [Marina Abramoviç] began working with the innovative Body Art Movement, which included Serbs Nesa Paripovic and Zoran Popovic and involved many of the same corporal issues addressed by the American Artists Vito Acconci (*Seed Bed*, 1971), Chris Burden (*Shoot*, 1971), Bruce Nauman (*Corridor*, 1972), and Dennis Oppenheim (*Parallel Stress*, 1970). (Novakov 2003: 31)

As I am already or going to be soon familiar with some of these (Burden's *Shoot* is on youtube, for example), I thought I'd make note of these acts. I think since I like this era (beginning of the 1970s) in science, why not also in art.

> Also important to Abramovic are the psychological consequences of personal space. During their early years together Abramovic and Ulay led a nomadic existence, often sleeping in their Citroen van, while performing and traveling from one city to the next. They were interested in the idea of displacement, including their own lack of a fixed address. Their projects, generally performed for a small audience of ten or less, spanned twelve years and were captured in videos, films, and photographs. Their collaboration ended in 1988 with *The Great Wall Walk*, a three-month, 2000 kilometer journey in which Abramovic and Ulay walked toward each other from opposite ends of the Great Wall of China - Ulay fell in love with his Chinese guide. (Novakov 2003: 31)

Hmm... I knew from Abramovic's interview that she and Ulay did something on the Great Wall of China and that it was their last piece together... I did not know that they walked towards each other from the opposite ends. As I read this, I though "damn, three months to walk toward someone whom you have been - even braided - together must be tough", and then came the last sentence, which makes perfect sense. Of course you're going to fall in love with your Chinese guide, Ulay, of course.

> Employed as a framing device for the desire of the spectator and the spectacle and seen as a frame around a painting, the picture window acts to isolate and delimit the erotic arena or the space of sexual fantasy. Similarly, the picture window of the gallery emphasizes the space of aesthetic containment, the venue for the playing out of visceral experiences. According to the architect Le Corbusier, "a window is man himself... The *porte-fenetre* provides with a frame, it accords with his outlines... The vertical is the line of the upright human being, it is the line of life itsself." (Novakov 2003: 32)

Firstly, I considered this paragraph significant because I thought about writing about the view from my window for the landscape semiotics course. Secondly, I really should some day read Le Corbusier and other influential architects, even for the sake of finding out their rational or not-so-rational explanations for why our buildings are the way they are.

> Baudelaire described the 19th-century Parisian *flaneur* as a kind of urban nomad who walked the teeming streets with a keen sense of sight and smell. The modern street became to him a **sensory text** that needed to be deciphered, read, and interpreted from an objective and privileged position. In other words, the *flaneur* saw all but was consumed by nothing. (Novakov 2003: 33)

In short, what Baudelaire described as a 19th-centuyry Parisian *flaneur* is very close to what I consider a *nonverbalist*, e.g., Clarisse, taking long rides on the Metro to go nowhere, but to investigate the people, guess their personalities, their aims, their destinations; seeing all but herself remaining innocuous to the gaze of others.

Rush, Michael 1999. A Noisy Silence. *PAJ: A Journal of Performance and Art* 21(1): 2-10.

> "Museums," they [Kelley and McCarthy] go on to say in a printed statement available in the gallery, "continue to find it difficult to present work whose ... form and subject are time, memory, perception, spoken language, sound, **human action, and interaction**. ... This prejudice creates an object-oriented history of contemporary art. Many significant works of art do not reference the genres of sculpture or painting and are not meant to be seen within the physical framework of the museum." Touché. (Rush 1999: 2-3)

Upon first reading the last word of this paragraph, I misinterpreted it as the author exasperating "Douche!" But yeah, Kelley and McCarthy have a point there.

> It is in exposing the "destructive" aspect of this performative art that Schimmel makes his strongest point. This is in no small part due to the visual impression (from graphic photographs, videos, articles of clothing) that artists of the 60s and 70s had an unusual preoccupation with biolence and bloodied body parts. From images of Chris Burden forcing his torso along a street littered with cracked glass to Gina Pane slashing her toes (a "psychovisual gesture," she called it) to Marina Abramovic submitting her body to audience members who cut her skin and sucked her blood, artists were enacting extreme gestures to awaken art from its painterly sleep. (Rush 1999: 4)

Burden's actions kind of remind me of a person I know in real life. I like Gina Pane's notion, and did now know that people sucked Abramovic's blood in *Rhythm 2*.

> For Muehl, acts normally seen as perverse or degrading, were actually means of escaping the confines of social mores. By 1971 he, in fact, abandoned art and actions to form a commune [the Friedrichshof Commune], which exists to this day [with now 50yo inhabitants], in which free sexual expression and uninhibited interactions are expected of all inhabitants. When some of these behaviors were discovered to include children, Muehl was imprisoned for seven years, from 1991-1998. His utopian practices had collided with the law, making transgression intolerable to the society he saw himself as trying to liberate. (Rush 1999: 5)

There is an interesting article about this published in The Guardian titled "The price of free love". It discusses how Otto Muehl's commune became authoritarian very quickly, and even sent the brightest - indeed, successfully - to earn millions of dollars in stockbroking. He got in trouble with the law because at some point he *"began telling women of 35 they were too old for him to want to have sex with and that he preferred young flesh. Brought up by their mothers to regard sex with Otto as a privilege, the 14 year olds began swarming round him even in his shower."* As 14 was the age of consent in Austria, he must have preferred even younger flesh than that to be arrested.

3.10.3 Kehakeele survey **(2012-10-21 17:29)**

Olen hakanud tundma, et nii intensiivselt võõrkeeles lugedes-kirjutades läheb emakeel justkui kaduma. Mul ei ole aega ega tahtmist, et pöörduda tagasi eestikeelse kirjanduse ja kommenteerimise juurde, aga argivajaduste rahuldamiseks on võibolla kasulik teha uuring/vaatlus/mõõdistus (*survey*) sellest mida võib leida kui googeldada sõna "kehakeel". See võib olla ka ajalooliselt huvitav ülevaade, sest päringutulemused kahtlemata muutuvad ajas ja siis saab hiljem järele vaadata millist informatsiooni varem saadaval oli. Hea oleks kui see oleks korduv ülesanne, ehk teeksin aeg-ajalt uuesti sellise *survey* ja vaatan mis on lisandunud. On ka väga tõenäoline, et kui ma märksõnu "kehakeel" ja "mitteverbaalne suhtlemine" siin tihedasti kasutan, siis jõuab ka see postitus aktuaalsete päringute hulka ja kehakeelest huvi tundvad inimesed leiavad üles kogu selle kirjanduse mida see blogi kehakeele kohta sisaldab.

Hoiatan ette ära, et selline uuring pole mitte mingis mõttes objektiivne. Kommentaarid ja arvamused on subjektiivsed - minule ainuomased - ja neid ei tasuks võtta liiga tõsiselt. Teen seda esmatähtsalt enda jaoks.

Neile, kes sattusid siia selle tõttu, et otsivad kehakeelt käsitlevat kirjandust, siis siia nupule vajutades leiate nimekirja sellest mis on Eestis või Internetis saadaval:

PealkiriKehakeel | Facebook Linkhttps://www.facebook.com/pages/Kehakeel/156239954415747 LühiväljavõteKehakeel. 189 likes · 5 talking about this. ... December · November · October. Kehakeel is on Facebook. To connect with Kehakeel, sign up for Facebook today.

"Kehakeel" on siin metafoorilises kasutuses. Tegu on joogaharrastajatest taimetoitlaste arusaamaga, et keha... kõneleb? Kirjeldus kõlab: *"Keha on hinge kodu, koosnedes sõna otsese mõttes sellest, mida sa sööd! Et oma keha eest paremini hoolitseda ning olla tasakaalus oma keha hinge ja meelega."* Samad tegelased on ära registreerinud domeeni www.kehakeel.com - alateemad selles blogis on Kehakeelest, Toitumisest, Taimetoitlusest, Toitumisnõustamine, Joogast, Sündmused, Endast ja Kokkamine. Viimane sissekanne on teemal "Kõhnade inimeste diskrimineerimine". Klikkides alateemale "Kehakeelest", avanab Aadama ja Eeva pildiga tekst mis algab nii: *"Universum on tekkinud miljardeid aastaid tagasi ning meie maa, inimesed, loomad, linnud, puud ja putukad on üks osa sellest. Meie keha koosneb samadest elementidest nagu tähed taevas-kaltsium, magneesium jne. Iga süsteem, millele me igapäevaselt tähelepanu ei pööra nagu uue elu loomine, sündimine, söömine, seedimine, suremine on osake keerulisest mehanismist..."* Kehakeele kui mitteverbaalse suhtlemisega pole siin mingit pistmist. Egle Koppel, selle värgi eestvedaja, võibolla arvas, et "kehakeel" on selline tühja tähistaja moodi sõna mida võib kasutada nagu Humpty Dumpty. Ma ei saa seda talle pahaks panna. Kahju vaid sellest, et taoline käitumine veel enam süvendam argiteadmuslikku eelarvamust, et "kehakeel" on midagi müstilist, spirituaalset, või "midagi millega eided tegelevad" (*if you excuse my french*). Joogat annab küll mitteverbaalse suhtlemisega siduda, läbi selle, et kindlasti on harjutusi mis parandavad kehalist väljendusvõimekust... Aga muu poolest on ettevõtmine minu silmis mööda pannud. Ma eeldan, et selliseid me-ei-tea-mis-kehakeel-on-aga-kasutame-seda-sõna-ikkagi ettevõtmisi on veel.

Pealkiri**Kehakeel - Vikipeedia, vaba entsüklopeedia** Linkhttp://et.wikipedia.org/wiki/Kehakeel LühiväljavõteMitteverbaalne kommunikatsioon ehk kehakeel hõlmab nii inimese liikumist (hoiak, žestid, naeratus, silmakontakt ja füüsikalise ruumi kasutamine) kui ka ...

Selle lehekülje kohta on juba midagi asjalikku öelda. Artikli alguses on suur hoiatusmärk: "Võimalik autoriõiguste rikkumine!" See on põhjustatud tõsiasjast, et tegu on Saaremaa Ühisgümnaasiumi lõpetaja uurimistööga Kehakeelest. Selle uurimustöö kasutatud kirjanduse hulgas on Tuurannu kriminoloogiline juhend, kellegi D. Glošin'i 2008. aasta uurimustöö (dunno), Kevin Hogani "The Secrets of Body Language" (rämps), kellegi J. Nowakowsky artikkel "Constructivist Model for Learning" (pole töös sees vist isegi kasutatud), eestikeelne Nierenberg (1997), eestikeelne Pease (1994), kellegi L. Plonka 2007. *Keha Kõneleb*, kellegi C. Topf 1998. *Kehakeel ja edukas karjäär*, ja paar internetilehekülge. Lühidalt, materjal mida on võimalik leida kohalikust raamatukogust või internetist. Mingil hetkel tuleks mul endal ka need allikad üle lugeda, aga see oleks ikka väga kriitline ettevõtmine niiet pean ennast veel koguma. Samas, loogiline järjestus olekski eestikeelsete raamatute lugemine enne kui eestikeelset veebi analüüsin, sest esimene paratamatult mõjutab teist. Esialgu proovin ilma, ehk on põnevam kui kohe autoreid ära ei taba.
Artiklit/uurimustööd ennast väga kommenteerida ei taha, sest see on sisuliselt refereering ja midagi uut see ei ütle. Pigem karjub see wiki-lehekülg hädasti toimetamise järele. Ilmselt mina ise olen kõige asisem inimene seda toimetama, aga see jällegi eeldab, et ma oskaksin eesti keelt piisavalt, et enne ingliskeelne eestikeelseks tõlkida ja siis oma teadmised-parandused sellele lisada. Tülikas juba suuruste tõttu: praegune uurimustöö on (wiki PDF-ina) 15 lehekülge; ingliskeelne artikkel Body Language on kõigest 5 lehekülge, aga Nonverbal Communication on 13 lehekülge ja täis väga asist teksti mida on raske toimetada. Kunagi peaksin paratamatult selle töö ära tegema, aga selle poole tuleb ehitada. Praegu alustan sellest, et uurin oma Survey-ga välja mida eestlased üldse kehakeelest teavad või teada tahavad.
See uurimustöö võib isegi olla väga sümptomaatiline selle suhtes mida peaks korralik wikiartikkel käsitlema. Mul on nende aspektide kohta siin blogis rohkemal või vähemal määral igaühe kohta informatsiooni mis tuleks vaid läbi töödata ja eesti keeles õigesti esitada. Need alapealkirjad uurimustööst võivad seega isegi kasulikuks osutuda:

> Kommunikatsioonisüsteemid; Kehakeele liigitamine; Põhilised suhtlemisžestid ja nende päritolu; Kehakeel; Žestide tähtsus; Ühiskondlik seisund ja žestide rohkus; Kehakeele võltsimine; Näoilme; Pilkkontakt; Signaalid silmadega; Naeratus; Kurameerimisliigutused ja signaalid; Kõnnak ja kehahoid; Peahoiak; Käesurumine; Avatud peopesad; Näo puudutamine; Kuulamine; Käed kui tõkked; Jalgadest kaitsetõke; Vastuvõtlikkus, intuitsioon kehakeele lugemisel; Avatus, kaitseseisund, hindamine, kahtlustamine; Avatus; Kaitseseisund; Kahtlustamine ja salatsemine; Hindamine; Ruumivöönd; Ruumivööndid; Peegelpilt. Alateadlik kopeerimine; Enesekindlus, ärevus, kontroll; Ärevus; Allasurutud emotsioonid; Leke; Laps ja täiskasvanu.

Pealkiri**Kehakeel** Linkhttp://www.kehakeel.ee/ Lühiväljavõte10 okt. 2012 – Inimese kaalust ehk sellest kui palju keegi on juurde või alla võtnud räägitakse pea iga päev. Ülekaalulisus on saanud epideemiaks terves ...

Jälle see, Jeebus. Ühest käest tahaks pahandada, et kehakeelel (nagu mina seda mõistan) ei ole mingit pistmist nende tegelaste Kehakeelega. Teisest käest on ka www.bodylanguage.com vaba (osta domeen), www.bodylanguage.net on "The UK & International Journal of Medical Aesthetics and Anti-Ageing" koduleht ja www.bodylanguage.org ütleb *"Body Language ® is a medically-based program featuring women's and children's health and wellness issues"*. Võibolla hoopis mina eksin? Näib, et kehakeel ongi mitte ainult nende üksikute eestlaste vaid ka ülejäänud maailma silmis midagi mis on seotud tervise ja iluga. Või kas lugu võib olla selline, et teaduslikult kõlav nonverbal communication on meeste mängumaa ja lihtsameelne body language on siis see millega naised tegelevad? A la üks käsitleb kehalist suhtlemist, teine keha kui ilueset? Eks järgmiste lehekülgedega paljastub rohkem, sest juba ette näen, et paljud on saitidelt naistekas.delfi.ee ja naine24.ee - *Oh lawd what have I gotten myself into*.

[sardooniline märkus: nende ettevõtmine peaks olema pigem *Kehakaal*, amirite?]

PealkiriKehakeel - Miksike Linkhttp://www.miksike.ee/docs/referaadid2006/kehakeel _kullikorol.htm Lühiväl-javõteKehakeel. Sissejuhatus. Sõnade abil anname edasi vaid 7 % teabest, hääle abil 38 %, mittesõnaliste vahendite kaudu 55 %. Sõnade abil väljendame teavet, ...

Kehakeel

Sissejuhatus

Sõnade abil anname edasi vaid 7% teabest, hääle abil 38 %, mittesõnaliste vahendite kaudu 55%. Sõnade abil väljendame teavet, keha abil aga isikutevahelisi suhteid. Kehakeel võib asendada sõnalist suhtlemist.

Kui ma väike olin siis näis Miksike olevat väga tõsiseltvõetav allikas internetis. Seepärast kavatsen seda lehekülge tegelikult ka lugeda.

Referaat on koostatud http://www.cs.ut.ee/ karinr/KEHAK.html põhjal.

Link enam ei tööta. Vb isegi hea, sest see tekst alustab Mehrabiani müüdi kordamisest.

> Sõnade abil väljendame teavet, keha abil aga isikutevahelisi suhteid.

See pole niivõrd müüt kuiet lihtsalt vale. Verbaalse suhtlemise kaudu väljendame ka teavet inimestevaheliste suhete kohta. Seesamune Mehrabian uuris ka lähedust (*immediacy*) keeles. Rääkimata sellest, et keha abil saab igasugust teavet - vb isegi kõige tähtsamat teavet oma isikute kohta - väljendada.

> Väljend “kuues meel” tuleneb sellest, et me tunnetame eelaimust vestluskaaslase valelikkuse suhtes, kuna me märkasime vastuolu kaaslase sõnade ja kehakeele vahel. Tavaliselt on naised selliste juhtude puhul tundlikumad, sellest ka “naiselik vaist”.

Ei, ma olen päris kindel, et kuues meel ei pärine mitteverbaalse suhtlemise diskursusest vaid, et sellel on midagi pistmist spirituaalsusega. Kuues meel on *extrasensory*, meeleväline; mitteverbaalne suhtlemine on seotud meeltega. Ja naised ei ole tavaliselt tundlikumad ja "naiselik vaist" ei ole sellega nii lihtsalt seotud. Juba 70ndatel tehti kindlaks, et meeste ja naiste võimed emotsioonivälјenduste tõlgendamisel on enam-vähem samavõrd pädevad.

> Nagu iga keel, nii koosneb ka kehakeel lausetest ja kirjavahemärkidest.

Kineesika - lingvistika analoog on siin läinud nässu: kehakeele vaatlemine keelena on metodoloogiline vahend, mitte ontoloogiline tõde (see on viis kuidas sellest mõelda, mitte nii nagu asjad on).

> Igal inimesel on oma keha ümbritsev **õhuruum**, mille suurus erineb meie elukohast ning sealsest inimeste arvust.

Ma pole kunagi täheldanud, et *personal space* oleks kuidagi seotud õhuga. "Õhuruum" kõlab nagu inimesed on lennukid. Aga õhk on tõepoolest see milles me elame.

> Avameelne inimene sirutab teiega vesteldes oma käed ettepoole ning jätab peopesad avatuks. Inimene, kelle peopesad on avatud, valetab vähem. Samuti saame sel kombel teisi inimesi mõjutada vähem valetama, kuna meie avatud peopesad innustavad partnerit meisse siiralt suhtuma.

Tegelikult on asi pisut teistmoodi (vastupidi): kui inimene valetab siis näitab ta avatud peopesasid vähem. Kui ma ei eksi siis pärineb see tähelepanek Ekmani ja Frieseni artiklist "Hand Movements" ajakirjast *Journal of Communication* (Vol. 22(4), December 1972). Seda aga, et teistele avatud peopesade näitamine mõjutab teisi vähem valetama, selle suhtes pole ma üldse kindel.

> Pettusest märkuandvate žestide äratundmine aitab meil aimata, et inimene valetab. Valetaja puudutab tihtipeale kätega nägu, püüdes katta suud, silmi või kõrvu. Samuti võivad need liigutused tähendada kahtlust, ebakindlust või liialdamist

See oli Allan Pease’i tõlgendus, et automanipulaatorite funktsioon on "katta" ehk sulgeda kanal - nt "katan silmad, ei taha näha". Tegelikkuses on sel rohkem pistmist tundlike nahakudedega mis hakkavad sügelema ebamugavustunde puhul. See on endokrinoloogia valdkond kus metafooridega saab vähe teha.

> Suu juurde pannakse käsi seetõttu, kuna aju annab alateadvuses märku keelele tulevaid luiskesõnu takistada.

Võibolla eelmise sajandi alguse mustvalgetes komöödiates, aga Charlie Chaplin tõepoolest ei ole autoriteet inimese loomuliku käitumise suhtes.

> Prille kandev inimene ei tarvitse otsuse langetamisel lõuga silitada, selle asemel võtab ta prillid eest ning pistab sangaotsa endale suhu.

Jällegi, tegevused mida võib näha müügikonsultantide koosolekul ei ole hea indikaator loomulikust käitumisest.

> Ristates käed rinnale, tekitame tõkke. Kui kuulaja nõnda käitub, siis tähendab see tema eitavat seisukohta ning tähelepanu hajumist. Sellist poosi sunnib võtma tema sisemine pingeseisund ja vastuolu. Et sellise inimese suhtumist muuta, tuleks tema käed ristiasendist lahti harutada. Talle võib näiteks ulatada mingisuguse eseme. Nõnda asub kuulaja avatumasse poosi ning ka tema suhtumine muutub.

Klassikaline Pease, aga äärmiselt kummaline. Meenub The Simpsonitest moment mil Homer üritab Marge'i ristatud käsi vägisi lahti harutada, edutult. Ja huvitav kui palju eestlasi ongi sellise soovituse ajendil ristatud kätega isikutele midagi hoida ulatanud ja siis seeläbi ebamugavat olukorda veel ebamugavamaks muutnud.

> Oma sõjakust väljendame käsi puusa pannes. Selle poosi võtab sisse inimene, kes on valmis oma eesmärke saavutama.

Meenuvad pildid koolikiusamisest millel ohver on maas põlvili, üks kiusaja peksab ja teised seisavad ümber käsi puusas.

> Eks iga inimene ole kord soovinud endale võimet teiste mõtteid lugeda. Seda iha on peetud müstiliseks. Tegelikult on see aga võimalik – kehakeele abil. Selleks, et mõista inimeste käitumist, peame õppima mõistma nende kehakeelt, millega on tihtipeale väga raske oma mõtteid saladuses hoida, kuna vastavad žestid ja poosid on meile harjumuseks saanud. Lugenud läbi käesoleva referaadi, oskate paremini mõista inimese mõtteid.

Nõup. Mitte mõtteid kui selliseid. Käežestid võivad verbaalset informatsiooni täiendada ning seeläbi mingeid mõttemustreid ära tunda... Aga üldiselt aitab kehakeele jälgimine aimata - nagu teksti alguses on tegelikult selgelt öeldud - meeleolu, seisundit või suhtumist. Ehk siis *(gross) mood*, *emotion and attitude*. Sellele tekstile annan hindeks kolme.

Pealkiri**Millest räägib mehe kehakeel? - Suhted & seks - naine24.ee** Linkhttp://www.naine24.ee/804622/millest-raagib-mehe-kehakeel/ Lühiväljavõte11 apr. 2012 – Osa teabest edastame me pigem kehakeele abil kui sõnadega. Seetõttu vaata ja jälgi teda ja sa või...

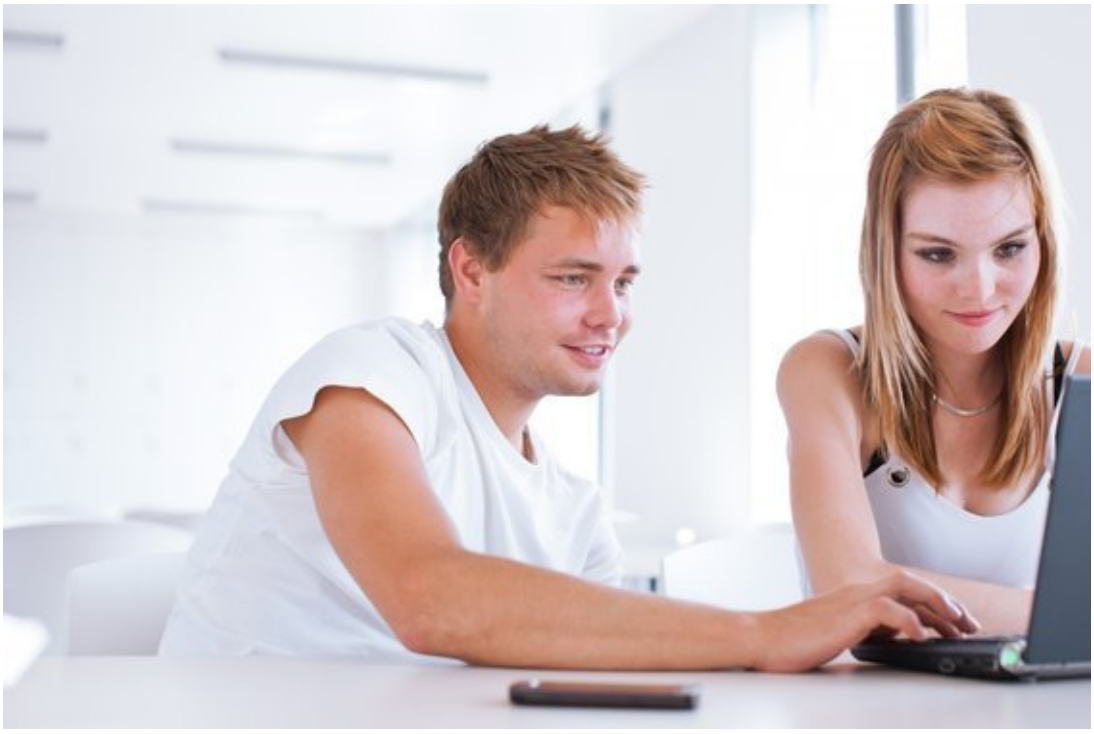

Veebileht Datingtipps.at paljastas mõned olulisemad märgid, kuidas mõista flirtiva mehe kehakeelt.

Okei, ma natuke loodan, et kuna allikas on mingisugune saksakeelne sait siis siin on midagi mida ma veel ei pruugi teada.

Ta naeratab sulle.

Ja see on märk, et mees flirdib sinuga? *Brilliant*.

Ta pingutab oma lihaseid, et demonstreerida oma lihaste jõudu ja näidata kaitsevõimet.

Yes, wooing women with le muscles. ofc

Ta üritab saada sinuga silmsidet ja hoiab seda kauem kui sina.

See on isegi huvitav, sest kauem silmsidet hoidev osapool justkui "domineerib". Niiet selle juhendi järgi on see hea kui mees domineerib.

Ta kallutab oma ülakeha sinu poole.

Sellest ma ei saa aru. Millises olukorras on see normaalne, et ülakeha kallutatakse naisterahva poole?

Ta puudutab ennast (manipuleerib), näiteks kohendab juukseid, hõõrub nimetissõrmega kergelt oma ninasõõrmeid, mängib lipsuga. Sellised füüsilised liigutused on märgid sellest, et tal on läheduse vajadus.

Haha, lol. Ninasõõrmete hõõrumine nimetissõrmega on üldiselt märk ebamugavusest. Siinne soovitus naistele on tõlgendada seda kui lähedusvajadust ja muuta ebamugav olukord... seksikalt ebamugavaks.

1000

Ta pöörab oma pea järsult sinu poole, kui sa naeratad.

Hmm... Tahaks isegi lugeda seda uurimistööd mis selle välja selgitas.

Signaalid, mis annavad märku: «Hoia eemale!»
• Ta väldib sinuga silmsidet.
• Tema pilk on suunatud kellelegi teisele.
• Tema kehahoiak on suletud või sinust eemale suunatud. Näiteks ta hoiab oma käsi risti rinna peal või keerab oma pea vestluse ajal mujale.
• Ta on lodevas asendis ja laseb näiteks kõhul vabalt välja rippuda.

Huvitav, et mille kohta mina ütleksin lihtsalt "Ta ei ole huvitatud", on siin käskivalt "Hoia eemale!" *Run*, *bitch*, *run!* Selle nimekirja tõlkinud naisterahvas nimetab end "reporteriks" ja ütleb, et ta "toimetas". Küll on uhked tiitlid tõlkimistegevusele. Kolm inimest on FB-s seda artiklit laikinud ja see ei ole pälvinud mitte ühtegi kommentaari. Muuseas, ka pealkiri on väär, sest selle küsimusele ei esitata vastust. Seda muidugi juhul kui kõik millest meeste kehakeel räägib ongi ainult kahetine: sümpaatia ja "Hoia eemale!" Hindeks annan kahe.

Pealkiri**Buduaar - Frederico: Kehakeel ehk armastuse märgid** Linkhttp://buduaar.ee/Article/article/frederico-kehakeel-ehk-armastuse-margid Lühiväljavõte7 aug. 2009 – Frederico: Kehakeel ehk armastuse märgid. Pilt: Sxc. Miks selline teema päevakorral on? Sest ma olen korduvalt täheldanud erinevaid märke ...

Juba ette aiman ära, et siit tuleb veel mingit jama. Kehakeel EHK armastuse märgid? Kas mitteverbaalselt väljendatakse AINULT armastust? "Suhted ja seks" rubriigis võibolla tõesti.

> Kuid kahjuks on tihtipeale nii, et mees kas ei näe või teeb sellise näo, et ei näe, või lihtsalt muutub häbelikuks padakonnaks, kes ei saa aru, et temaga soovitakse suhelda. Ennekõike on see probleem tingitud sellest, et me elame Põhjamaal, meie mehed pole kuumaverelised italjaanod, kes kasvõi ühe naise poolt lendu saadetud naeratuse peale ta tähelepanuga jalust rabavad.

Hmm... Eesti mehed ei vasta igale seksuaalsignaalile suhtlemisalgatusega sest... 1) nad on häbelikud, 2) ei saa aru, 3) nad on külmaverelised (wtf), 4) nad ei raba naisi tähelepanuga. Kuidas sellised vastuväited sobiksid: 1) häbelikkus ei pruugi olla sisemine atribuut vaid olukord ise tekitab võimaluse kergesti häbisse sattuda, 2) kui me püüaksime iga kehalise signaali kinni mida inimesed välja saadavad tahtmatult, siis ei suudaks me üldse ühiskonnas toimida, 3) vere temperatuurist ei saa ma aru, ei oska ka midagi vastata, 4) meie kultuuriruumis ei ole viisakas nt tänaval ilusate tüdrukute suunas ilusaid sõnu karjuda ja selline tähelepanu nagu siin silmas peetakse võib ilmneda kui ahistamine.

> Enne seda, kui räägin teile üksikasjalikult oma huvitavamatest seiklustest selles vallas ja käin välja omapoolse teooria, soovin ära märkida ühe äärmiselt huvitava raamatu nimega „Armastuse märgid“,

> mille autor on filosoofiadoktor David Givens. See raamat avas mu silmad paljudes huvitavates küsimustes. Raamatu autor on uurinud väga üksikasjalikult mehe ja naise käitumist erinevates olukordades, mis puudutavad kurameerimist vastassugupoolega. Raamatus tulevad vaatluse alla sõnatud märgid, signaalid ja liigutused, mida inimesed kasutavad, et kaaslast kütkestada, endale hoida ja võita. Fakt on ka see, et kehakeelt valdasid inimesed juba miljoneid aastaid tagasi, enne seda, kui ei osatud veel tänapäevaselt suhelda.

"Tänapäevaselt suhtlemine" kõlab ulmeliselt. Givens on anthropoloogilise haridusega, mitte "filosoof". Tema Armastuse märgid ei ole kokkuvõte tema üksikasjalikust mehe ja naise käitumise uurimisest. Givens tegi seda mida enamus autoreid kes raamatu kaanele panevad oma nime järele "Ph.D" - sünteesis teisi populaarteaduslikke raamatuid ja kirjutas juurde seda mida aknast nägi.

> Seda raamatut lugedes saab selgeks, kui palju tagamõtteid, tundeid ja hirme paljastab meie keha sõnatu keel. Arvatakse, et 60 kuni 93 protsenti inimese suhtlusest põhineb sõnadeta väljendataval osal. Intiimsuhetes toimub üle 99 protsendi emotsionaalsest suhtluselt sõnatult. Emotsioonide puhul inimesed mitte ei kõnele oma tunnetest, vaid lasevad oma kehal rääkida.

Valed. Protsendid ei pea kunagi paika, veel enam kui "arvatakse", et nii ja nii palju protsente - **protsente ei arvata**! Tule mõistus koju, arvamused esitatakse sõnades, protsendid on kvantitatiivsete mõõtmistulemuste esitamiseks. Ja ma tahaks teada kuidas see 99 protsenti emotsionaalsest suhtlemisest paika peab kui igal sammul küsime üksteiselt "Mis sul viga on?" ja tihti ei saa ühest vastust, sest emotsioone on raske kirjeldada. Mõni ütleb vastupidi, et emotsioonidest tuleb kõneleda ja ühises keeles. Ainus viis see natukenegi senssi meikib on see, et Frederico ei saanud päris täpselt aru mida Givens silmas peas kui väitis, et *armatsedes* kasutame peaaegu eranditult ainult kehakeelt, aga otsustas ikkagi midagi "sarnast" oma artiklis öelda.

> Raamatu autor usub, et nende etappidega ei tohi kiirustada ja igal etapil on oma aeg.

Eksid jälle. Desmond Morris uskus, et etappidel on kindel (12-sammuline) järjestus ja tähtis on iga etapi läbimine, mitte ilmtingimata etappide kestus. Morrise tõlgendamine ei ole teadus. Ülejäänud artikkel seisneb Frederico heietusest kuidas ta ise ei ole suutnud naistele läheneda. Hinne: üks. Artikliga kaasneval pildil võiks olla see kiisu kes paneb käpa käe peale ja ütleb: "It's time to stop posting."

> [lucy 09-08-2009 00:12] Ma pole kunagi oma elus mingeid märke lugenud või kehakeelt mõistatama pidanud, ometigi leidsin oma armastuse. Paljud inimesed mõtlevad lihtsalt liiga palju ja hakkavad otsima midagi, mida pole vaja, sest kõik on niigi iseenesestmõistetav. Seega sinu tekstil, Frederico, ei näe ma väga erilist mõtet. See pole aga solvang, vaid minu arvamus. Võiksid suunata oma energia mujale, õigele poole, kui nii väga endale naist otsid.

Kõige kainem ja asjalikum kommentaar nende 49 hulgast mida see artikkel on pälvinud. Ma ei nõustu ainult selle väitega, et lucy "pole kunagi oma elus mingeid märke lugenud või kehakeelt mõistatama pidanud", sest märkide tõlgendamine ja kehakeele mõistmine (vb mitte "mõistatamine") on paratamatu.

Pealkiri**Teadvusehuvi: Kehakeel, valetamine ja näitlemine** Linkhttp://teadvusehuvi.blogspot.com/2010/07/kehakeel-valetamine-ja-naitlemin e.html Lühiväljavõte5 juuli 2010 – Kehakeel Kehakeele ja emotsioonide juures arvestada emotsioonide väsimisega. Näiteks kui tund aega on mõni lõbusa olekuga naernud ...

Teadvusehuvi on üks asisemaid blogisid mida eestlane on üldse pidanud. Ma võin ainult oletada, et Tartu tudeng Märt kes Teadvusehuvi pidas on multitalentne neuroloogiatudeng. Nii palju kui ma olen Teadvusehuvi ka kaugelt imetlenud, ei ole ma seni tõepoolest ühtegi postitust suutnud lugeda - isegi mitte käesolevat mis kõneleb kehakeelest. Olen aus, neuroloogiliste terminite Eesti keelde tõlkimine on küll tänuväärne, aga asjatundmatule ikkagi mõistmatu. Kiire ülevaade ütleb aga, et siin väga neuroteaduslikke termineid ei olegi niiet asun hea meelega nüüd lugema.

> Teadvuse uurimisel on üheks ilmselt kasulikuks oskuseks võime teisi mõista. Kehakeele tundmine võimaldab näha närvisüsteemi eri osade aktiivsust ning teha nendest järeldusi isegi kui teine ei oska või julge ennast väljendada. Näiteks olukordades, kus aetakse emotsioone reaalsusega sassi või püütakse elada standardite/normide/traditsioonide järgi, mida pole bioloogiliste taluvuspiiride tõttu võimalik kaua järgida. Enesepettuseid saaks ka omaette valetamise vormiks pidada.

Erinevalt eelnevatest lehekülgedes mis sisaldasid põhiliselt väiteid millega ei saa nõus olla, siis siin on Märt kohe alguses *right on the money*: 1) närvisüsteemi "erutusi" (*excitement*) on kõige ilmsel jälgida kehakeeles (Navarro ja teised ütleksid, et peaksime jälgima mugavust ja ebamugavust, aga närvisüsteem ilmselgelt sellega ei piirdu); 2) emotsioonide ja reaalsuse sassiajamine on *pertinent*: tõlgendaja närviseisund on samamoodi tähtis, sest võib piirata seda mis nö pääseb läbi filtri; 3) enesepettus ehk *self-deception* on sotsiaapsühholoogilise mina-kontseptsiooni juures tähtis; olgugi, et pettuseteooriad millega mina tuttav olen ei ole sellega väga tegelenud (peaksin sellesse rohkem süvenema, sest mulle meeldivad igasugused erinevad *self-communication*'i vormid).

> Kehakeele ja emotsioonide juures arvestada emotsioonide väsimisega. Näiteks kui tund aega on mõni lõbusa olekuga naernud sama tugevuse ja sagedusega, on see tõenäoliselt sunnitud. Sunnitud naeru ja teiste emotsioonide korral on vähemad näolihased aktiivsed. Näiteks loomuliku naeratuse korral lähevad silmad veidi pilukile, kuid pikaajalise sunnitud naeratuse korral jäävad silma ümbruse lihased jälle lõdvemaks. Emotsioonide möödumistempot ning nendega kaasnevaid sümptomeid saab lihtsalt uurida enda peal eeldusel, et on varem ära õpitud emotsioonide esile kutsumine.

See on üks viise kuidas tuvastada teeseldud (või "sotsiaalset") naeratust: siiras naeratus tuleb esile progressiivselt ja vaibub loomulikul kombel. Ebasiira naeratuse iseloom on sunnituses - tekib järsku ja "väsib" ebakorrapäraselt (nt silmade ümbrus ja kulnud võtavad õige emotsiooni kuju, aga suu irvitab edasi). Kummaline, et nii palju kui ma emotsioonidest ja nendega seotud näoilmetest ka tean ei ole ma ikka veel võtnud kätte ja ära õppinud emotsioone esile kutsuma ning näolihaseid treenima. Seda viimast aspekti taipasin alles hiljuti - näolihased on lihased nagu lihased ikka - neid tuleb ka treenida, venitada, pingutada jne. Meelespea endale: otsi näolihaste treenimise kohta infot!

> **Noradrenaliini** vabanemine vähendab raskus- ja väsimustunnet kehas ning tekitab jõulisemat poosi. Hirmu ja teiste tugevamalt ebameeldivate tunnete korral väheneb nihelemine (**atsetüülkoliin** inhibeerib striaatiumis dopamiini toimet).

Siin seisneb Märdi oluline panus: selliseid termineid näib olevat väga raske Eesti keelde tõlkida. Pean meeles nende ainete kohta rohkem uurida.

> Punastamine näitab palavustunnet või osade intentsiivsemate emotsioonide olemasolud. Näiteks viha, kurbus, esinemisärevus, seksuaalne erutus, naer või häbi. Hirmu korral võib ka kahvatuks minna, sest **adrenaliin kitsendab nahalähedasi veresooni**. Olukorra järgi peaks enamasti kergesti aru saama mis põhjusel naha toon muutub.

Punastamine on üks nendest aspektidest mida täheldas ja arutas juba Charles Darwin. Adrenaliini veresooni kitsendavast mõjust ei olnud ma teadlik.

> Püsti seistes võib pea liikumisest näha pulssi. See võib ilmsem olla lõdvema poosi korral ning kui süda hakkab jõulisemalt tööle ärevuse või elevuse korral.

Ka ei teadnud. Mingid ebausaldusväärsed allikad soovitavad interaktsioonis sünkroonsuse saavutamiseks teadlikult jälgida vestluspartneri õlgade üles-alla liikumist, et siis oma hingamisrütmi samaajastada (sünkroniseerida). Pealiikumisest pulssi järeldada näib ka pisut raske, sest selle jaoks peab erakordselt tähelepanelik olema. *Lie To Me*-s tehti seda nii, et peategelane jälgis uuritava kaelaveresoonte tukslemist ja arvutas käekellaga pulsi kiirenemist. Selleks peab muidugi väga võimekas olema.

> Ärevuse korral kiireneb pilgutamine, keha jääb jäigemaks ka ebameeldivas poosis püsides ja higi saab stressile omase tugevama lõhna. Samuti tekib vajadus sagedamini juua, mis vähendab katseloomadel tehtud vaatlustes noradrenaliini vabanemist. Kui joogid on saadaval siis võib sellist käitumist paista neil, kes ennast ebamugavalt tunnevad.

Silmade pilgutamise kohta on minu teada ikka päris palju uurimusi tehtud (meenub üks mis isegi uuris silmapilgutuste ja rassismi seost). Keha jäigenemise kohta me ei tea - oletan, et sel on midagi pistmist lihastoonuse või närvisüsteemi erutusega? Higi lõhnade kohta öeldi aines "inimese keha kultuuriloos", et higil on päris mitu erinevat lõhnarežiimi sõltuvalt emotsionaalsest seisundist või tegevusest (ärevushigi on erinev sportimishigist). Noradrenaliini ja joomise seos seisneb dehüdraliseerumises? Märkasin ise, et võõraste inimeste seltskonnas Zawwis haarasin mina kõige tihemini joogi järele (teised tundsid üksteist, mina tundsin ainult ühte).

> Vabalt tundes liigutakse rohkem, poose ei säilitata väga kaua ning käed on täenäolisemalt kehast kaugemal, kui ärevuse korral.

Selle kohta kirjutas antropoloog Edward T. Hall 1959. aastal tabavalt: *"Frozen style is for people who are to remain strangers."*

> Atraktsiooni või lõbusa sõbralikkuse korral on rohkem nihelemist ja jõulisust meeldiva isiku märkamisel. Näost paistab unelevat rõõmu läbisegi ärevusega, mis võib tuleneda võib-olla lihtsalt kahtlustest, kas sellest saab midagi enamat.

Sõnastus on küll pisut populistlik, aga tähelepanek ise näib täitsa õige. Kogemus ütleb, et juhututtavaid kohates peab pingutama, et neile naeratada või kätt tõsta; aga kui vastu tuleb meeldiv sõber-tuttav "vanadest aegadest" siis nägu kisub tahtmatult naerule ja keha läbib "energiahoog" (mul pole paremat sõna selle jaoks).

> Sümptomeid, mis alati valedega või ainult tõega kaasnevad, pole leitud.

Tõsi. See ei tähenda muidugi, et otsingud usaldusväärse valetamismärgi järele lakkaksid.

> Ekman on uurinud ka nn. mikroekspressioone, mille puhul näoilmest paistab korraks läbi mõni teine näoilme ning need võivad näidata samaaegselt kogetud kuid rohkem varjatud emotsioone. Näoilme lühiajalisel muutusel võib põhjuseks olla ka mõttekäigus meenunud emotsioone tekitav mälestus, mis teeb nende kasutamise ebausaldusväärseks, kuid olukorda arvestades võib see midagi anda.

Olen ise olnud hädas kuidas seda sõna tõlkida. Mõnikord on see "mikromiimika" - kõlab hästi, aga "miimika" on kahtlustäratav sõna (selle täpne tähendus on mulle tundmatu); mõnikord aga "mikroväljendused" - keeleliselt korrektne, aga umbmäärasuse maiguga. Päris eestindades võib välja mõelda ka muid variante: "viivuväljendused" - keegi pole seda nii kasutanud, aga see kõlab täishäälikute tõttu sujuvalt; või kui täitsa leiutama hakata, siis "hetkeilmed" - õige selles mõttes, et need on näoilmed mis kestavad vaid hetke. Mingis mõttes kõlavad need variandid nagu "hetkeilme" oleks täielikult moodustunud näoilme mis kestab hetke ja "viivuväljendus" üksikute lihaste tõmblus mis ei kujune päris täielikult hetkeilmeks. Kui keegi kunagi hakkab Paul Ekmani raamatuid Eesti keelde tõlkima siis võiks neid variante vähemasti kaaluda.

> Valetamisel võib vahele jäämise eest kaitsta vale sellises kohas, kus teine ei oska seda oodata või jääb liiga suurte kahtlustega.

Esimene osa tundub arusaadav - kui teine ootab sinult tõde, siis kahtlustab ta valet. Kui vestlus on aga neutraalne ja tõeküsitavus ei kerki üles siis võib valetada nii, et suu suitseb. Liiga suurte kahtluste osast aga ei saa ma hästi aru.

> Ettevaatlikuks teeb mind kui näen jäiga enesekontrolliga tegelasi, kes suudavad ka vahelesegamisel jäiga (teeseldud?) rahuga jätkata. Nende keha näitab minimaalselt välja ning kergesti segatakse vahele neile ebameeldiva jutu ajamisel. Unepealt öeldakse vabandusi välja ja püütakse jutuga edasi minna, et teistel ei jääks järele mõtlemiseks aega.

Sellises olukorras peakski olema ettevaatlik, sest siis ei ole tegu mitte dialoogi või vahetusega, vaid see tegelane peab monoloogi milles ei ole enam tarvidust midagi muuta või üle mõelda - see on lõplik tõde ja midagi muud ei saagi olla. Samas vastupidine - minu juhtum - ei ole ka väga hea, sest kui keegi midagi vahele ütleb, siis kaldub see saama osa minu enda kõnest. Nii juhtub tihtipeale loengutes, et kui loengu alguses juhtun õppejõu käest mingi ähmasena näiva asja kohta selgitust küsima, siis juhul kui neil on endal ka ähmane selgitus võib juhtuda, et kogu ülejäänud loeng tegelevad nad tavapärast materjali ette kandes selle sama küsimusega. Tähendab, vahelesekkumine - interferents - on kogu nende kõne ümber kodeerinud ja võib juhtuda, et ülejäänud loeng pole enam niiväga arusaadav, sest õppejõud on selle ühe küsimusega vaevatud. See on põhjus miks loengute puhul tasub jätta küsimused viimaseks asjaks. Igapäevavestlustes aga peakski toimuma üksteise kõnede ümberkodeerimine - ühesõnaga, vahetus. Muidu ei sünni sellest midagi uut vaid jäiga enesekontrolliga tegelane annab sulle informatsiooni mis taotleb loengu-tõe staatust alusetult.

> Ainuke moodus, millega ma ise suutsin naeru ja teisi emotsioone (kurbust, viha, elevust, häbi, ärevust, hirmu jne.) soovi korral esile kutsuda oli enesekontrolli all mainitud korduva meenutamisega. Esmalt peab oskama soovitud emotsiooni või seda tekitavat tunnet selgelt meenutada. Meenutamine mõjutab emotsioone ja selgelt uuesti meenutades see effekt kuhjub. Kui mõnu või naerueelset tunnet kiiresti meenutada (ise oskan kuni 2-3 korda sekundis) võib sekunditega väga hea tuju saada.

Jah, see näib efektiivne, aga eeldab ka põhjalikku ettevalmistust. Minu hirm on, et kui emotsionaalsete mälestuste kinnistamist sellisel kombel harjutada, siis võib see kinnistamine olla liiga võimas. Tahan ma elu lõpuni mäletada neid emotsioone? Püsimälu tekitab minus aukartust.

> Valetamine ei ole vajalik, kui tõde suudetakse vastuvõetavalt (usutavalt ja/või sümpaatselt) väljendada. See võib toimida juhul, kui seni on vastava omaduse puhul avalikkuses harjutud avaldama peamiselt kriitilist suhtumist ning mida vähem konkreetset või usutavat suudavad kriitikud välja tuua seda lihtsam peaks see olema. Sellist julgemat ausust tuleb harjutada, sest näiteks juba poliitikas ja skandaale kuulutavas meediaväljaandes esineb rutiinselt katseid konkurentide/teisitimõtlejate ideedele skandaalseid seoseid külge saada.

Jap, see on minu tehnika. Ma valetan väga vähe, sest lihtsam on tõde esitada vastuvõetaval kombel. Siirust ei pea teesklema, see ei vaja nii palju pingutamist. Ainult, et poliitikasse või meediasse minusugune ei kõlbaks, sest nendes valdkondades on valetamine ainus viis kuidas pinnal püsida.

> Kuna paljud pole teaduses toimuvat realistllikult ära õppida saab õpetada veidi reaalselt toimivaid soovitusi, mida võib kombineerida teadusest pärinevate sõnade suvalise kasutamisega. Kergeusklik võib saada aru elulisest kasulikke soovitusest ning oletada, et segaseks jäänud teaduslike terminite segus on ka midagi sisukat.

Täpselt see kriitika mida osutan nö "postmodernsele teadusele": sellised autorid (eriti kirjanduskriitikud nagu Pechey või Blau) žongleerivad teaduslikult kõlavate terminitega, aga kasutavad neid suvaliselt; jätavad mulje, et nad ütlevad midagi mis peaks meikima senssi, aga ei meiki üldse - point on rohkem "teaduslikkuse tunde" tekitamine, keelemängu kaudu lugejale tarkuse fiiling anda. Kui selliseid tekste kriitiliselt lugeda võib hulluks minna.

> Vaidlusest mitte aru saavad pealiskaudsed kõrvalvaatajad võivad paremini suhtuda sellesse, kes emotsioone paremini kontrollib ning selle ära kasutamiseks saab kergelt agressiivse solvamise või absurdse kriitika kasutamisel jutukaaslase vihaseks ajada.

Meenub ütlus filmist *Thank You For Smoking*: ma ei pea veenma sind [kellega ma väitlen], vaid neid [kes vaatavad pealt]. See artikkel kaldus väga tugevasti valetamis- ja mõjutamisdiskursusesse, aga kokkuvõttes väga hea. Hinne: viis!

Pealkiri**Kehakeel reedab, kas teie suhtel on tulevikku | Õhtuleht** Linkhttp://www.ohtuleht.ee/211647 Lühiväljavõte29 nov. 2006 – Ninadega nahistamine, kallima teksade tagataskus puhkav käsi, sagedased kallistused – need on kindlad märgid, et paarikese armuasjad ...

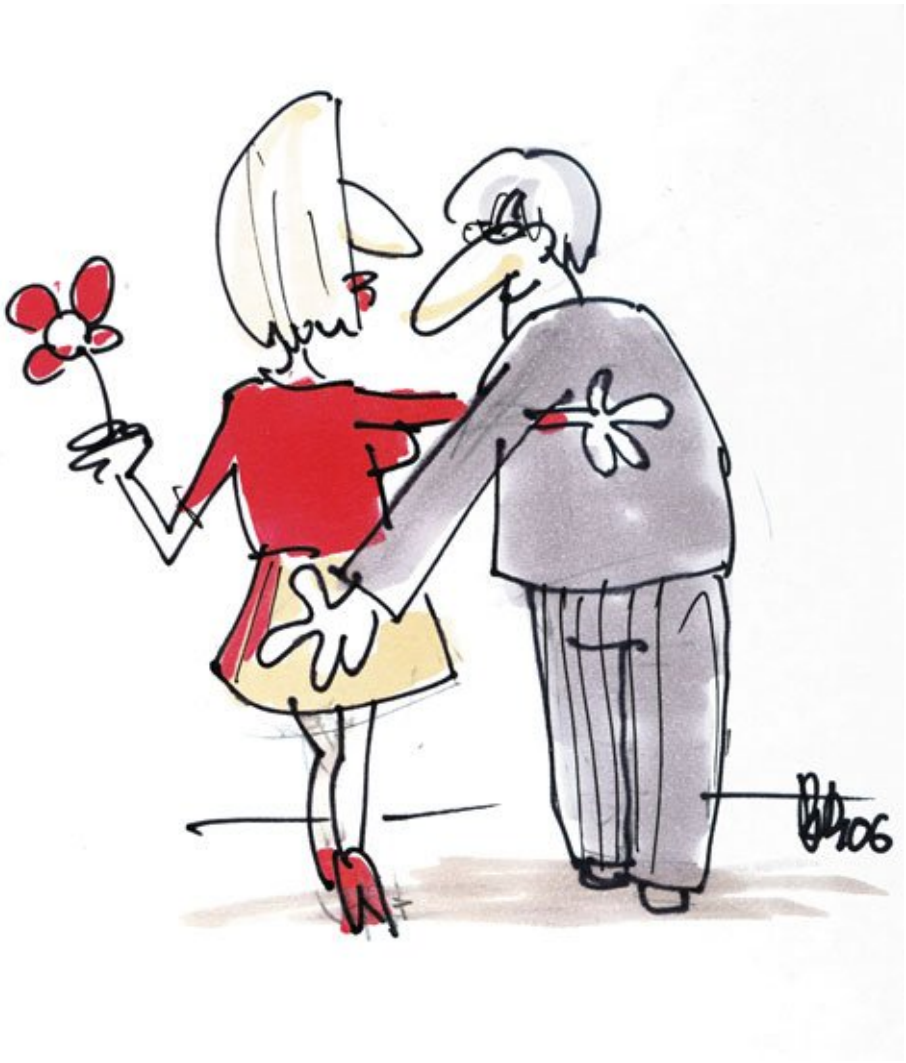

Kohe esmapilgul jätab see artikkel tagurdlase mulje. Umbes nagu "mu käsi on ta pepu peale - OO! - ta vist meeldib mulle!". Kuna see on ikkagi Õhtuleht, siis *I'll give it the benefit of the doubt* ja loen selle ikkagi läbi.

> Tracey Cox (born 1961) is a British non fiction author who specializes in books on dating, sex and relationships. She is the author of many best selling titles.

Kuna artikkel alustab sellest, et nimetab "seksieksperti" Tracey Cox, vaevusin kontrollima wikipediat. Seksiekspert võibolla tõesti, vähemasti on mingisugune psühholoogia-haridus olemas. Austraalia Cosmopolitani toimetanud, inimeste magamistubades kaameratega nende seksielu analüüsinud... mmm... *I don't know man*, kisub aimeliseks.

> Mida lähemal on õrnutsedes alakõhud teineteisele, seda suurem on paari seksuaalne rahuldatus. Kui kokku puutuvad ka rindkered, on suhe lausa õnnelik. Hoiavad aga ülakehad armatsedes eemale, võib järeldada, et südamega asja juures ei olda.

Okei, mehhaaniliselt tundub see keeruline: täiuslik seks on siis üksteise peal lamamine, mis välistab päris paljud ägedad poosid.

> Kui tema käsi on vajutatud sinu südame kohale, on see märk tundeaususest. Kui kuulsad Hollywoodi paarid tahavad kinnitada oma vahekorra ehtsust, kasutavad nad just seda sümboolikat.

Jällegi, see eeldab, et partnerite kehad on piisavalt vormis, et mehel pole nt *manboobs*'e. Jääb mulje, et täiuslik suhe eeldab täiuslikke kehasid. Sama kriitika mida ühe eelneva artikli suhtes sai kasutatud: Hollywood ei ole usaldusväärne allikas inimese loomuliku käitumise suhtes.

> Käest kinni hoidmisel ei puutu teie kehad kokku, kuid jalutades kaaslast piha ümbert kallistades võite end teineteise vastu suruda. Veelgi tähendusrikkam on asend, kus partneril hoitakse ümbert kinni sõrmseongus kätega. Nii on kallike võimalikult lähedal. Partner annab märku, et ta ei taha sind lahti lasta ning kaitseb sind kõige kurja eest.

Veel kord: romantiline, aga mitte-praktiline.

> Kehvas seksisuhtes kaovad kallistused tavaliselt esimesena. Kui soovite suhet päästa, pugege teineteisele kaissu. Kallistamisel vallanduv oksütotsiin on hormoon, mis tekitab lähedustunnet ja seksiisu.

Vähemasti see tundub olevat usaldusväärne indeks, et kallistamine väheneb suhte jahenedes. Nimekiri "Suhtel on tulevikku" märkidest:

- Te suudlete nagu eskimod
- Partner surub puusad sinu puusade vastu
- Laubad puutuvad kokku
- Partner pöördub kõndides sinu poole
- Partner paneb peopesa vastu sinu rinda
- Partner paneb käe sinu alakõhule
- Partner paneb käe sinu tagumikule
- Partner hoiab kinni su pihast, mitte käest
- Te kallistate soojalt ja sageli

> Labajalgade asend on oivaline viide suhte tulevikule. Kui seisad partneriga koos, kuid tema varbad piiluvad eemale, loodab ta võimalikult kähku sinu juurest vehkat teha.

Ma tean, et labajalgade suund *näib* olevat usaldusväärne indeks, sest nagu Navarro väidab, me pöörame rohkem tähelepanu peale ja kätele ning vähem tähelepanu sellele mida meie kehad teevad allpool vööd... Aga igas olukorras ei tasu ikka labajalgade suunda võtta kui suhtestaatuse märki.

> Eriti valvas tasub olla siis, kui kallim sügab kõrva, väldib silmsidet või ei puuduta sind. Kõrvasügaja ei taha end valetamas kuulda. Teisele otsa vaadates on väga raske valetada. Ja peaaegu võimatu on see vestluskaaslast puudutades.

Veel tinglikuid asju. Esiteks on "Kõrvasügaja ei taha end valetamas kuulda" liiga Pease. Teiseks pidavat lugu olema hoopis selline, et valetades vaatame rohkem silma, et jälgida seda kuidas valet vastu võetakse. Ja kolmandaks võib vabalt arvata, et parimad valetajad kasutavad puudutamist teadlikult usaldustunde tekitamiseks. Nimekiri "Suhe on hääbumas" märkidest:

- Partneri varbad on suunatud sinust eemale

- Seisate teineteisest lahus
- Ta kallistab sind kõrgelt või kaela ümbert
- Te kõnnite eri tempos
- Oled veendunud, et partner ei peta sind iialgi

Kõiki neid märke võib veel lõputult kritiseerida, aga suhteasjad tõepoolest ei ole minu ekspertiis niiet seda oleks vara teha. Kokkuvõttes palju ilmselgeid (*obvious*) tähelepanekuid millega võib ja võib mitte nõustuda, vahet eriti pole. Vähemasti ei olnud midagi liiga väära. Hinne: neli.

> [Ef, 09:15, 29. november 2006] Ei ole midagi erilist. Ammu teada faktid

Kohe esimene kommentaar kuuest ütleb täpselt seda mida mina arvan.

> [täitsa lõpp lugu, 20:03, 29. november 2006] ma pole oma vanavanemaid kunagi selliselt üksteise küljes rippumas näinud, aga ikkagi on nad 50+ aastat koos olnud. samas näen ma pidevalt kuidas noored üksteise küljes ripuvad, aga täna ripub ta ühes taskus, homme teises. täna hoiab ühe kõhtu ja tissi, homme aga teise kõhtu ja tissi, ning ülehomme on juba kaks esimest unustatud... kas ikka on see suhte tunnus?

See kommenteerija laksas ka biiti, et Tracey Cox-i kujutatud täiuslik suhe on sisuliselt värske armumise kiimlus. Tegelikud suhted, veel enam pikaajalised, ei ole sellised: mingil hetkel muutub üksteise küljes rippumine vanaks ja hakatakse oma ruumi otsima ning aktsepteeritavaid piire seadma.

Pealkiri**Kehakeel** Linkhttp://www.hkhk.edu.ee/vanker/suhtle mine2/kehakeel.html LühiväljavõteSõnaline e. verbaalne suhtlemine moodustab vaid osa meie igapäevasest suhtlemisest. Teine osa, mis ei ole sugugi vähemoluline suhtlemisel, ...

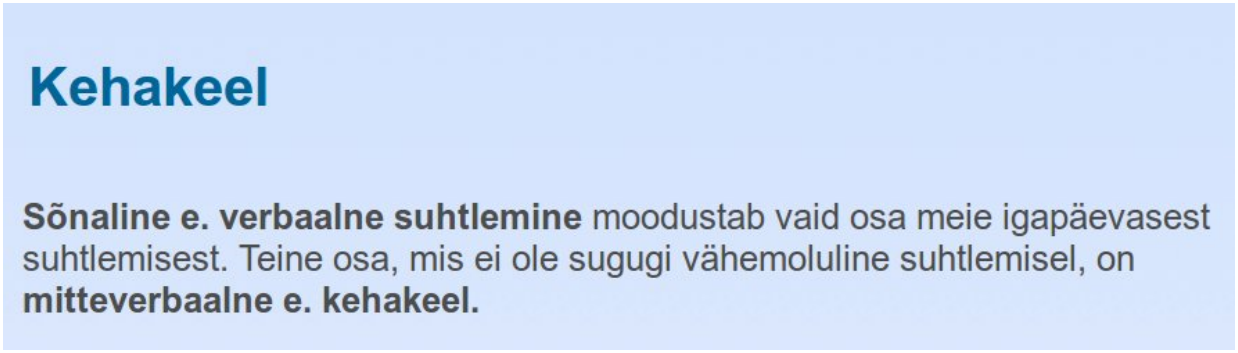

Siin näib olevat mingisugune [Haapsalu Kutsehariduskeskuse] õpilaste koostatud koduleht suhtlemisest. Nad on isegi teinud endist pilte ja riputanud siia üles. Viivuks mõtlesin, et riputan siia illustreerivaks pildiks mõne neist, aga see võib jällegi neid mingil kombel solvata.
Sissejuhatus ütleb, et *"Õppematerjal on loodud suhtlemispsühholoogia tunni rikastamiseks ja mitmekülgsemaks muutmiseks."* Keelekasutus juba annab aimu, et põhjuks miks nad "rikastavad" ja "muudavad mitmekülgsemaks" on kuidagi seotud Euroopa Liidu Sotsiaalfondi ja "Eesti tuleviku heaks" logodega mis on ühel nende lehekülgedest. Kasutatud kirjanduse hulgas on kuus eestikeelset tõlget:

- Bolton, R. Igapäevaoskused 2006
- Goleman, D. Sotsiaalne intelligentsus 2007
- Kidron, A. Suhtlemine 2004
- McKay, M.; Davis,M.; Fanning, P. Suhtlemisoskused 2004
- Navarro, J. Kehakeelest 2010
- White, V.; Demarais, A. Esmamuljed 2005

Mul on küll tunne, et käesoleval aastakümnel oleks juba hädasti vaja mõne eestlase kirjutatud suhtlemisõpikut. Oma kutsekooli kirjandusõpetaja kujul on mul ehk tutvus olemas, et kunagi see nali ära teha ja korraliku kirjaduse kaudu avaldada. Selle jaoks pole ma praegu veel valmis, aga varsti juba pruugin olla.
Selle õpiobjekti menüüs on järgnevad alateemad: Esmamulje, Enesetutvustus, Kehakeel, Erinevad Käitumisstiilid. Mind huvitab praegu ainult see mida nad kujutavad kehakeelena.

> Mitteverbaalse suhtluse võib jagada kaheks:
>
> - Liigutused: näoilme, žestid, kehahoiak
> - Ruumisuhted: kui kaugele te vestluspartnerist hoiate.

Noh, ma tahtsin teada mis on nende arusaam. Ma ei saa neile pahaks panna, et nende arusaam on väga piiratud (aluseks oleva kirjanduse põhjal ma ei imesta). Lühidalt, siin eristatakse ainult kineesikat ja prokseemikat. Jääb isegi mulje, et kehahoiaku ja kehadevahelise kauguse vahel on ületamatu kuristik kuhu keha ringiliikumine (*locomotion*) on sisse kukkunud. Niisama naljaviluks võin taaskord rivistada nii palju muid alavaldkondi kui praegu pähe hüppab: haptika (puudutamine), taktileesika (kokkupuudete tundmine), okuleesika (vaatamine), kroneemika (ajakasutus), koeneesika (sünkroonsus). Peaaegu soovin, et proprioseptsioonil oleks ka mingi foneetika-analoog, nt proprioneemika. Tõsiasjaks jääb ikkagi see, et need eemilised ja eetilised (Pike'i *emic* ja *etic*) klassid on justkui "surnud teadusharud" - nad hüüti välja, aga midagi põhjalikku nendega kunagi ei tehtud - kineesika ja prokseemikaga sama lugu, sest lihtsam on nimetada kogu kupatust mitteverbaalseks suhtlemiseks kuiet hakata meelevaldselt eristama mis kuulub ühe või teise alla. Ja parakeel on üldse ära unustatud - seda mainitakse alles Mehrabiani müüdi kordamisel ("vokaalne" mõju).

> Nägu on inimese kõige väljendusrikkam kehaosa. Miimilised näolihased reageerivad väga kiiresti inimeses toimuvatele mõtlemisprotsessidele, tundevarjunditele ja emotsionaalsele seisundile.

Mind pisut huvitab kuidas nad eristavad miimilisi ja mittemiimilisi näolihaseid. Teatavasti Duchenne ja Darwin kes esimesena näo väljendusrikkust uurisid olid hädas, et lihaseid üldse näos eristada, sest nad on üksjagu kattuvad ja risti-rästi.

> Avatud pihuga väljasirutatud käed viitavad siirusele. Kui samas asendis kehitatakse õlgu, öeldakse kehakeeles:"Kust mina pean seda teadma?" või "Ma ei saanud sinna midagi parata." Rinnal ristatud käsi tõlgendatakse kaitsepositsiooni või salatsemissooviga.

Tsau, Allan Pease! *Your very obvious misinterpretations still keep on getting misinterpreted, good for you!* Ülejäänud tekst siin ongi Pease'i kordamine. Teda ei ole küll kasutatud kirjanduse hulgas, aga tema jampsi on ilmselt korratud neis raamatutes mis on kasutatud kirjanduse hulgas. Üle kolme ma hindeks anda ei saa.

Ja ongi tulnud aeg kokku võtta mida google-otsingu "kehakeel" esimene lehekülg otsijale annab. Mitte palju, sugugi mitte palju. Põhiliselt lehekülgi mis kasutavad sõna "kehakeel" nii nagu jumal juhatab; kehva eeltöö teinud kokkuvõtteid kogu valdkonnast mis kordavad vaid seda mida keskmine Jüri niigi teab; ja uudislugusid naisteajakirjades mis üritavad kehakeele abil avada seksuaalsuse müsteeriumit, enamasti poolikult ja edutult. Teadvusehuvi artikkel kehakeelest on siin silmapaistev erand, sest see on ainus mis ei korda ühtegi müüti ega kližeed ja paljastab kehalise käitumise kohta midagi mida tõepoolest tuleb erialakirjandusest näpuga taga otsida. Kiitus Märdile ja julgustus, et ta tänavu aprillis pooleli jäetud blogi ikka edasi kirjutaks.

Kuna selle *survey* tegemine oli suhteliselt lõbus ja huvitav siis tõenäoliselt teen seda veel. Otsing "kehakeel" annab ikkagi 210 tuhat otsingutulemust niiet materjali millega tegeleda on sisuliselt lõputult. Usun, et kui piisavalt kaugele minna sellise tööga siis jõuaks kehakeele-ainelistest artiklitest ka selle juurde kuidas eestlased seda sõna oma igapäevastes internetipostitustes kasutavad ja mida nad sellest teavad.

Ja lõpetuseks uitmõte mis tekkis seda *survey*-d tehes. Nimelt: mis teeb inimesest kehakeele-eksperdi? Minu arvates piisab loetud raamatute hulga arvestamisest. Kui sa loed ühe raamatu - nagu Frederico tegi - ja kirjutad sellest kirjatüki, oled sa "poseerija" ja väärid kriitikat. Kui sa loed kümme raamatut siis oled sa juba "teadlik" - ise lugesin oma esimese kuuga 15 populaarteaduslikku raamatut läbi ja sain maitse suhu. Kui sa loed sada raamatut - mina olen selle blogi andmetel 77 juures - oled sa tõeline "huviline" ja sinu arvamust võib juba arvestada. Ja viimaks, kui sa oled lugenud tuhat raamatut, siis oled sa täieõiguslik asjatundja. *With any kind of luck* saab minust lähema dekaadi jooksul asjatundja ja internetis ringlevate pooltõdede kritiseerimise asemel konstrueerin eestlase jaoks Eesti keeles arusaadava pildi inimese kehalise käitumise mõistmisest.

3.10.4 What the Foucault? **(2012-10-23 20:31)**

Argikultuuri teooriad: Independent Work (Week 4)

Foucault, Michel 1986. Of Other Spaces. Translated by Jay Miskowiec. *Diacritics* 16(1): 22-27.

> Structuralism, or at least that which is grouped under this slightly too general name, is the effort **to establish, between elements that could have been connected on a temporal axis, an ensemble of relations** that makes them appear as juxtaposed, set off against one another, implicated by each other - that makes them appear, in short, as a sort of configuration. Actually, structuralism does not entail a denial of time; it does involve a certain manner of dealing with what we call time and what we call history. (Foucault 1986: 22)

When Foucault says "set off against one another", I am thinking of binary oppositions... And how some structuralist-minded teachers still view human language as constituted by oppositions. Whereas for me, language is constituted by ambiguities. Words can be interchanged without a remarkable loss of meaning. But the words I do use - the elements I set into configuration, that is to say - reveal the discourse from which I'm writing, the discourse I'm relating with at the moment, and whom I am addressing.

> In a still more concrete manner, the problem of siting or placement arises for manking in terms of demography. This problem of the human site or living space is not simply that of knowing **whether there will be enough space for men in the world** - a problem that is certainly quite important - but also that of knowing what **relations of propinquity, what type of storage, circulation, marking, and classification**

> **of human elements** should be adopted in a given situation in order to acheive a given end. Our epoch is one in which space takes for us the form of relations among sites. (Foucault 1986: 23)

define:propinquity - "The state of being close to someone or something; proximity." It is evident (as this lecture was given in 1967) that in the second half of the sixties, overpopulation was gaining ground as a real issue - whether it is a real problem or not today, it rarely surfaces in public discourse.

> Of course one might attempt to describe these different sites by looking for the set of relations y which a given site can be defined. For example, describing the set of relations that define the sites of transportation, streets, trains (a train is an extraordinary bundle of relationships because it is something through which one goes, it is also something by means of which one can go from one point to another, and then it is also something that goes by). One could describe, via the cluster of relations that allows them to be defined, the sites of temporary relaxation - cafes, cinemas, beaches. Likewise one could describe, via its network of relations, the closed or semi-closed sites of rest - the house, the bedroom, the bed, et cetera. But among all these sites, I am interested in certain ones that have a curious property of being in relation with all the other sites, but in such a way as tu suspect, neutralize, or invert the set of relations that they happen to designate, mirror, or reflect. These spaces, as it were, which are linked with all others, which however contradict all the other sites, are of two main types.
> First there are the utopias. Utopias are sites with no real place. They are sites that have **a general relation of direct or inverted analogy with the real space of Society**. They present society itself in a perfect form, or else society turned uposde down, but in any case these utopias are fundamentally unreal places. (Foucault 1986: 23-24)

Now I remembered that this article invented the word "heterotopia" ("places and spaces that function in non-hegemonic conditions"; "such as the space of a phone call or the moment when you see yourself in the mirror"). This is postmodern lingo at it's prime, but nevertheless interesting.

> The mirror functions as a heterotopia in this respect: it makes this place that I occupy at the moment when I look at myself in the glass at once absolutely real, connected with all the space that surrounds it, and absolutely unreal, since in order to be perceived it has to pass through this virtual point which is over there. (Foucault 1986: 24)

I wonder if Winston's room above the shop is a heterotopia.

> But these heterotopias of crisis are disappearing today and are being replaced, I believe, by what we might call heterotopias of deviation: those in which individuals whose behavior is deviant in relation to the required mean or norm are placed. Cases of this are **rest homes and psychiatric hospitals**, and of course prisons; and one should perhaps add retirement homes that are, as it were, on the borderline between the heterotopia of crisis and the heterotopia of deviation since, after all, old age is a crisis, but is also a deviation since, in our society where leisure is the rule, idleness is a sort of deviation. (Foucault 1986: 25)

This kinda explains Foucault's later work on the mental hospitals and prisons. He was investigating heterotopias of deviation. And of course how the "deviations" are socially constructed and used as a punishment.

Foucault, Michel 1982. The Subject and Power. *Critical Inquiry* 8(4): 777-795.

> I would like to say, first of all, what has been **the goal of my work during the last twenty years**. It has not been to analyze the phenomena of power, nor to elaborate the foundations of such an analysis.
> My objective, instead, has been to create **a history of the different modes by which, in our culture, human beings are made subjects**. My work has dealt with three modes of objectification which transform human beings into subjects. (Foucault 1982: 777)

Firstly, I realize that much like myself, Foucault had a definite goal in his research. Secondly, I also recognize that my goals are different from his. I am indeed (at least currently) analyzing the phenomena of power and foundations of such an analysis. This is indeed not my primary goal, but it is the one most prominent at the moment. With the concept of subject I have very little to do with, but in light of this paragraph I do understand why some spend their efforts unraveling subjectivity.

> The first is the modes of inquiry which try to give themselves the status of science; for example, **the objectivizing of the speaking subject** in *grammaire générale*, philology, and linguistics. Or again, in the first mode, the objectivizing of the productive subject, the subject who labors, in the analysis of wealth and of economics. Or, a third example, the objectivizing of the sheer fact of being alive in natural history of biology.
> In the second part of my work, I have studied the objectivizing of the subject in what I shall call **"dividing practices." The subject is neither divided inside himself or divided from others.** This process objectivizes him. Examples are the mad and the sane, the sick and the healthy, the criminals and the "good boys." (Foucault 1982: 777-778)

Firstly, my work involves the objectivizing of the behaving (or acting?) subject in semiotics. It is not the subject who speaks, neither the subject who labors (in the mechanical sense), nor the subject who is merely alive (physiologically). It is the subject who uses it's body to act upon the world, itself and others. Thus it makes perfect sense that Secondly, I concur with the notion of "dividing practices". This is the basic feature of all semiosic activity, according to semiotics of culture, in that the subject's world, the subject itself, as well as it's relations to others can be divided into Internal and External spheres. This is me or mine, that is you or yours. *Svoi* and *chusoi*.

> Finally, I have sought to study - it is my current work - **the way a human being turns himself into a subject**.
> For example, I have chosen the domain of sexuality - how men have learned to recognize themselves as subjects of "sexuality." (Foucault 1982: 778)

And with this I agree also, although my interest lays in self-communication and individuality. Right now it seems that it has more to do with self-surrender and self-censorship than with self-subjecting (or self-subjectification?)

> To sum up, the main objective of these struggles is to attack not so much "such or such" an institution of power, or group, or elite, or class **but rather a technique, a form of power**.
> This form of of power **applies itself to immediate everyday life** which categorizes the individual, marks him by his own individuality, attaches him to his own identity, imposes a law of truth on him which he must recognize and which others have to recognize in him. It is a form of power which makes individuals subjects. There are two meanings of the word "subject": subject to someone else by control and dependence; and **tied to his own identity by a conscience or self-knowledge**. Both meanings suggest a form of power which subjugtes and makes subject to. (Foucault 1982: 781)

This paragraph made me recognize a road not taken: how people are identified or characterized, made subjects by observers and self-observation in respect to their behaviour and demeanor. "I am rude. Thus I do not belong to such and such group or cannot be part of such and such institution." In short, nonverbal behaviour *can* be basis for dividing practices.

> As far as this power is concerned, it is first necessary to distinguish **that which is exerted over things** and gives the ability to modify, use, consume, or destroy them - a power chich stems from aptitudes directly inherent in the body or relayed by external instruments. Let us say that here is a question of "capacity." On the other hand, what characterizes the power we are analyzing is that it brings into play **relations between individuals (or between groups)**. For let us not deceive ourselves; if we speak of the structures or the mechanisms of power, it is only insofar as we suppose that certain persons exercise power over others. The term "power" designates relationships between partners (and by that I am not thinking of zero-sum game but simply, and for the moment staying in the most general terms, of **an ensemble of actions which induce others and follow from one another**). (Foucault 1982: 786)

Surprisingly clearheaded answer: there is firstly power over things (bodily capacity), and secondly power between individuals or groups. From my perspective these two are intimately related: bodily capacities enable power between individuals to manifest itself. To put it in simple words, what I can do and say is in relation with what others can do and say. More exactly, my demeanor towards others influence their behaviour.

> It is necessary also to distinguish power relations from relationships of communication which transmit information by means of language, a system of signs, or any other symbolic medium. No doubt communicating is always a certain way of acting upon another person or persons. But the production and circulation of elements of meaning can have as their objective or as their consequence certain results in the realm of power; the latter are not simply aspects of the former. Whether or not they pass through systems of communication, power relations have a specific nature. Power relations, relationships of communication, and objective capacities should not therefore be confused. This is not to say that there is a question of three separate domains. Nor that there is on one hand the field of things, of perfected technique, work, and the transportation of the real; on the other that of signs, communication, reciprocity, and the production of meaning; and finally, that of the domination of the means of constraint, of inequality, and the action of men upon other men. (Foucault 1982: 786)

This very paragraph was very influential for me in an estonian translation. The footnote specifies: *"When Jürgen Habermas distinguishes between domination, communication, and finalized activity, I do not think that he sees in them three separate domians but rather three "transcendentals."*

> It is a question of three types of relationships which in fact always overlap one another, support one another reciprocally, and use each other mutually as means to an end. The application of objective capacities in their most elemental forms implies relationships of communication (whether in the form of previously acquired information or of shared work); it is tied also to power relations (whether they consist of obligatory tasks, of gestures imposed by tradition or apprenticeship, of subdivisions and the more or less obligatory distribution of labor). Relationships of communication imply finalized activities (even if only the correct putting into corporation of elements of meaning) and, by virtue of modifying the field of information between partners, produce effects of power. They can scarcely be dissociated from activities brought to their final term, be they those which permit the exercise of this power (such as training techniques, process of domination, the means by which obedience is obtained) or those, which in order to develop their potential, call upon relations of power (the division of labor and the hierarchy of tasks). (Foucault 1982: 787)

Quoted at lenght because surely I must return back to this very same passage many times again.

> Of course, the coordination between these three typoes of relationships is neither uniform nor constant. In a given society there is no general type of equilibrium between finalized activities, systems of communication, and power relations. Rather, there are diverse forms, diverse places, diverse circumstances or occasions in which these interrelationships establish themselves according to a specific model. But there

> are also "blocks" in which the adjustment of abilities, the resources of communication, and power relations constitute regulated and concerted systems. Take, for example, an educational institution: the disposal of its space, the meticulous regulations which govern its internal life, the different activities which are organized there, the diverse persons who live there or meet one another, each with his own function, his well-defined character - all these thigns constitute a block of capacity-communication-power. **The activities which ensure apprenticeship and the acquisition of aptitudes or types of behavior is developed there by means of whole ensemble of regulated communications** (lessons, questions and answerds, orders, exhortations, coded signs of obedience, differentiation marks of the "value" of each person and of the levels of knowledge) and by the means of a whole series of power processes (enclosure, surveillance, reward and punishment, the pyramidal hierarchy). (Foucault 1982: 787)

Here Foucault is actually getting to the point I was so desperately seeking: that of the complex of capacity-communication-power. It is in a sense the "acquisition of aptitudes" (learning of a repertoire) which, among other things, enable one to use "coded signs of obedience" (silence and censor via nonverbal means, for example), and which marks the "value" of a person.

> These blocks, in which the putting into operation of technical capacities, the game of communications, and the relationships of power are adjusted to one another according to considered formulae, constitute what one might call, enlarding a little the sense of the word, "disciplines." The empirical analysis of certain disciplines as they have been historically constituted presents for this very reason a certain interest. This is so because the disciplines show, first, according to artificially clear and decanted systems, the manner in which systems of objective finality and systems of communication and power can be welded together. They also display different models of articulation, sometimes giving preeminence to power relations and obedience (as in those disciplines of a monastic or penitential type), sometimes to finalize activities (as in the disciplines of workshops or hospitals), sometimes to relationships of communication (as in the disciplines of apprenticeship), **sometimes also to a saturation of the three types of relationship (as perhaps in military discipline, where a plethora of signs indicate, to the point of redundancy, tightly knit power relations calculated with care to produce a certain number of technical effects).** (Foucault 1982: 787-788)

It really pays to read and re-read Foucault. His example of saturation of the capacity-communication-power complex is exactly the one I deem most useful for dystopic fiction and similar areas: military discipline, where lines of command are redundantly evident. The analogy is not far drawn: in the *Brave New World* alphas, betas, gammas, etc. are differentiated to the point of redundancy by the colour of their clothes.

> The exercise of power is not simply a relationship between partners, individual or collective; it is **a way in which certain actions modify others**. Which is to say, of course, that something called Power, with or without a capital letter, which is assumed to exist universally in a concentrated or diffuse form, does not exist. **Power exists only when it is put into action**, even if, of course, it is integrated into a disparate field of possibilities brought to bear upon permanent structures. (Foucault 1982: 788)

Power exists only in praxis. I wonder if Steven Lukes would here call Foucault too behaviouristic and claim his approach to be one-dimensional.

> In effect, what defines a relationship of power is that it is a mode of action which does not act directly and immediately on others. Instead, it acts upon their actions: an action upon an action, on existing actions or on those which may arise in the present or the future. A relationship of violence acts upon the body or upon things; it forces, it bends, it breaks on the wheel, it destroys, or it closes the door on all possibilities. Its opposite pole can only be passicity, and if it comes up against any reistance, it has no other option but to try to minimize it. (Foucault 1982: 789)

That is to say, power is not force. Power involves influence, manipulation, communication. Power must rely on subjectivity, that is, as Foucault puts it, "the other" is *"thoroughly recognized and maintained to the very and as a person who acts"* (ibid).

> The word "strategy" is currently employed in three ways. First, to designate **the means employed to attain a certain end**; it is a question of rationality functioning to arrive at an objective. Second, to designate **the manner in which a partner in a certain game acts** and what he considers the others think to be his own; it is the way in which one seeks to have the advantage over others. Third, to designate **the procedures used in a situation of confrontation to deprive the opponent of his means of combat** and reduce him to giving up the struggle; it is a question, therefore, of the means destined to obtain victory. (Foucault 1982: 793)

I should think these definitions over against the notion of "behavioural strategies".

Foucault, Michel 1995. Madness, the absence of Work. Translated by Peter Stastny and Deniz Şengel. *Critical Inquiry* 21(2): 290-298.

> Perhaps some day we will no longer really know what madness was. (Foucault 1995: 290)

Oh, *Foucault*, *Foucault*, *tsk-tsk-tsk*, *so naive.* He comes off as a true believer in the beginning this one.

> Artaud will beloing to the foundation of our language, not to its rupture; **the neuroses will belong among the constitutive forms (and not the deviations) of our society**. (Foucault 1995: 290)

I'm starting to think this has something to do with *Madness and Society*. Neuroses being constitutive of society reminds me of a quip from today's papers. A 12yo girl who was bullied at school was said to have a less developed sense of reality. This made me wonder how they came to diagnose this girl's sense of reality. Is there a reality-o-meter out there?

> What will the technical support for this radical change be? The possibility that medicine may master mental illness just like other organic ailments? Precise pharmacological control of all mental symptoms? Or a more or less rigorous defnition of behavioral deviations for each of which society might be at leisure to anticipate the most convenient method of neutralization? Or still other modes of intervention, perhaps none of which will in fact suppress mental illness but which will all have the purpose of eliminating the very face of madness from our culture? (Foucault 1995: 291)

Don't be crazy, *Foucault*, *that cannot be*. I highly doubt if madness as such can be eliminated from any culture. With a sense of what's normal always comes the it's opposite, a sense of what is deviant from it, a sense of the abnormal.

> Those who will be looking at us over their sholder will certainly not have many clues at their disposal to answer this question. Only a few charred signs: the endlessly examined, centuries-old fear of seeing the level of madness rise and submerge the world; the rituals of excluding and including the mad; and, since the nineteenth century, **the alert ear bent on overhearing something in madness that could tell the truth about the human**; the same impatience with which the utterance of madness are rejected and collected, the hesitation in recognizing their emptiness or their meaningfulness. (Foucault 1995: 292-293)

This sounds very familiar from his inaugural speech. The madman's ravings are listened to in search for some hidden truth and at the same time dismissed, because it is the speech of a madman.

> There is not a single culture in the world where everything is permitted. And we have known for a long time that humanity does not start out from freedom but from limitation and the line not to be crossed. We know the systems of rules with which forbidden acts are to comply; we have been able to discern the rules of the incest taboo in every culture. But we still do not know much about **the organization of prohibitions** in language. (Foucault 1995: 293)

This is what I am interested in the nonverbal sphere. Goffmanian approach says that deviance is not-taken-note-off; once you fart in public, for example, it is the duty of everyone near to ignore the stench and the memory of it's sound echoing in their mind, repulsing them - because for goffmanians, the harmony of the interaction is important. How prohibitions such as this come to be (because 100 % of human beings pass gas, for example) is interesting.

> In the eyes of some unknown future culture - one possibly already quite near - we shall be those that have come closest to those two sentences never really pronounced, those two sentences equally contradictory and impossible as the famous "I am lying" and both pointing to the same empty self-reference: "I am writing" and "I am delirious." We shall thus figure next to countless other cultures that placed the "I am mad" near an "I am an animal," or "I am god," or **"I am a sign,"** or yet near "I am a truth" as was the case in the entire nineteenth century up to Freud. (Foucault 1995: 297)

Or in case of Thomas A. Sebeok, *I Think I Am a Verb*.

Foucault, Michel 2009. Alternatives to the Prison: Dissemination or Decline of Social Control? Translated by Couze Venn. *Theory Culture Society* 26(6): 12-24.

> he question of an alternative to prison typically brings to mind the scenario of a choice between different kinds of punishment, for example, when asking a child to choose between being caned or being deprived of dessert as punishment. **It is a false or at least a loaded question since it in effect asks people to take for granted the existence of a penal regime that grants to particular individuals the right to punish people for particular things**, and to consequently think about which system of punishment should operate: imprisonment or some other form of punishment? (Foucault 2009: 13)

This is a familiar theme: if you impose a question on some topic you are in effect reifying the matter of the question as something evident and given, which may not be the case after all. In this sense "How should criminals be punished" implies that criminals *should* be punished, it is merely a question of method.

> What does it mean, this thing called punishment? Should one really punish people? (Foucault 2009: 13)

Spoken like a true (read: stereotypical) philosopher. Ibid: *"What if … we do not wish to be punished at all?"* Seems rhetorical.

> What, then, was the point of such a perfect prison if there is neither security nor rehabilitation? The Swedes immediately recognized this, and in 1973 they tried to elaborate a programme that would be an alternative to classic prisons. Its main features were that, first of all, these institutions were to be small establishments of 40 to 60 people, in which individuals, though forced to work of course, were not subjected to the usual kind of stupid, uninteresting, mind-numbing, humiliating, unpaid labour. It was proper, real, useful work, paid according to the rates applying outside, thus work that was, if you like, inserted into the economic reality of the country. (Foucault 2009: 14)

Ah! This almost sounds like a real rehabilitation scheme: small group of people, less social pressure (you can get to know one another) and opportunity to do something meaningful (remember that "purpose" is a driving force in humans).

> Second, they were establishments which also tried to maximize contact between the individuals and the outside world instead of trying to eliminate such contact with their families and familiar surroundings. These establishments were designed with a number of rooms, rather like a small hotel or boarding house, so that the inmates' family could visit and they could make love with their wives or girlfriends. (Foucault 2009: 14)

But this way the punishment is not vicious?! The prisoner remains a human! In Thomas Mathiesen's book it was evident that contact with the outside world was (at least in those Norwegian prisons he described) kept to an absolute minimum.

> By playing a part in the definition of punishment and its administration, the individual being punished is made to take on the management of his own punishment. And this too is an old principle, which is that of repentence, tried out in the 19th century. The process of making amends was supposed to start when the individual begins to consent to his punishment, when he acknowledges his own culpability. (Foucault 2009: 16)

This I find interesting in relation to self-education. I am reading these texts as a form of independent work to susbstitute the lack of rigor in the official lector's presentation. The analogy between punishment and education is not one I would like to encourage, but I do find the case similar: I am participating in my own education, I accept the educational procedure to the extent that it will more likely be more productive than if I had stuck the "official" course materials (which are actually nil, in this case). I'm playing a part in the definition of education and I am taking on the management of my own education.

> Recently, this has been tried out through the elimination of short-term punishment, of different lengths, as in Poland, Holland, or Germany, where a relatively widespread but more flexible and affordable, for the less well-off, system of fines has been introduced. There are also alternatives that rely on the temporary suppression of particular rights, like the right to drive, to leave a designated area, or the imposition of certain kinds of labour, but without confinement. In short, there are signs that one is trying **to punish the individual by ways that do not include the incarceration of one's body** in one form or another of a prison. (Foucault 2009: 17)

This is extremely important, because Foucault pays attention to the body. The prison incarcerates the body, locks it into a restricted chronotope (time-space). The general tendency is to move away from the body towards detached forms of action, be it in criminology or in any other social phenomena. It's "Let's leave the body alone and focus on matters that aren't as crude or brute." But Foucault raises justified critique:

> Yet, even in these forms of alternatives to the prison one needs to point out several things: they are all a relatively limited extension of the prison outside its boundary. Many of these measures, such as remission, or partial detention, are simply a way of delaying or deferring imprisonment, or a way of diluting the time of imprisonment over a whole period of one's life; they are therefore not a system that abolishes detention. A fundamental issue arises therefore, which is that these new methods that try to punish without imprisonment are basically a new and more efficient way of re-implementing the older functions of the carceral that I noted earlier. (Foucault 2009: 17)

That is, these new alternatives are not totally detached. It is simply "extensions of the prison outside its boundary".

> Of course one must not immediately conclude that **what is being put in place through these seeming alternatives will be worse than the prison.** It is not worse, though one must bear in mind that, in relation to a system of incarceration, there is nothing really alternative in these new methods. It is more a matter of the transmission (*démultiplication*) of the old carceral functions that the prison implemented in a rather brutal and inefficient way, so that they are now achieved in **more flexible, free and also more extensive ways**. They are all variations on the same theme of punishment through confinement. It is the same set of procedures for punishment that were in effect in the 19th century, whereby when someone commits a crime or transgresses in some way, **his body will be seized upon; one will exercise total control over him as an individual, place him under surveillance, force his body to labour, prescribe behavioural schemas for him, and prop him up endlessly by mechanisms of control, judgement, rotation, and improvement.** These alternatives to the prison are thus but forms of the repetition of the prison, **forms of the diffusion of the prison, and not its replacement**. (Foucault 2009: 17-18)

Very thick passage indeed. On the one hand these alternatives seem beneficial but on the other they may be even worse than the prison. Yet again there are no easy solutions.

> Does the penal machinery have as its aim not the elimination of illegalities but, on the contrary, the aim of control over them, of maintaining them in a state of equilibrium that would be economically useful and politically advantageous? In short, should penal politics not be understood as a means for managing illegalities? In other words, is penality really about a war waged against breaches of the law or simply **a particular planned economy of crime**? (Foucault 2009: 19)

Similar critique could be waged agianst any and all instutitons. Is the university an institution of education or simply a particular planned economy of stupidity?

> The space of the prison is a fearsome exception to right and to the law. It is a place of physical and sexual violence; it is also, as we know, a place of ceaseless and necessarily illegal traffic amongst the inmates, between the inmates and the guards, the guards and the outside world, a traffic which is besides absolutely vital: it enables the inmates to survive, sometimes physically, and it produces a surplus that allows the guards to live through their intolerable situation. The prison is also a place where the management daily practises illegalism, be that only to hide from the judicial system or the higher adminstrative levels and public perception all the illegalities that happen inside the prison. One could add that the prison is equally the place where the police recruits its petty criminals, its informers, its hired hands, etc. (Foucault 2009: 19)

His examples of the ways illegality is managed profusely in prisons.

> I do not know if criminologists can establish something like the rate of illegality specific to an institution, for example, the rate of illegality necessary for a school to function, or a bank, or the tax office. Each institution has its rate of illegalism which is necessary and sufficient for it to exist; I am sure the prison must have the highest rate. The prison is institutionalized illegalism. (Foucault 2009: 20)

I can think of at least one illegality in the universities: "intellectual crimes" or the constant breach of copyright laws which prohibit texts from being copied in any form. Without breaching this universities couldn't exist as such because knowledge would be very expensive to acquire. It is only due to the exchange of information made possible by the internet that some forms of study can even exist.

> ...this mythology constructed around the figure of the delinquent and the crime boss has naturalized the presence of the police in the midst of the population, a police which is itself a rather recent invention, appearing at first in France at the end of the 18th century and copied everywhere. **This group of criminals,**

> **once constituted and professionalized, serves many ends, including as spies and informers in projects of surveillance as well as for carrying out illegalities that are profitable for the class in power**, such as illegal traffics that the bourgeoisie prefer to delegate. So you see that crime and its professionalization has been the instrument for a good deal of economic and political gains. And it is precisely the prison which has been the instrument whereby the criminal is labelled, professionalized, recruited, circumscribed by that status and has thus become the target of an indefinite surveillance. (Foucault 2009: 21)

Haha, police as a group of professional criminals. This reminds me of the notion that the warrior class in the Ancient world was first and foremost a band of roaming hooligans, so to way, who fed upon the people they were at the same time protecting from "outside" coercion. *Let us do what others would do just the same!*

> These are the questions about the general economy of illegality that one must ask of power, and, **since one cannot expect an answer, the point is to analyse these questions**. (Foucault 2009: 24)

Curiously good methodological suggestion for semioticians.

Foucault, Michel 2003. *"Society Must Be Defended": Lectures at the Collège de France, 1975–1976. Translated by David Macey. New York: Picador*. [Ch. 11. pp. 239-264]

> This is only chapter 11 (conclusion) from *Society Must be Defended*. Admittedly, it's the most interesting chapter, in which Foucault introduces biopolitics and tries to sum up what he's been saying about warfare. (worpress user jack brown)

A word from the sponsor (the uploader of this text).

> It seems to me that one of the basic phenomena of the nineteenth century was what might be called **power's hold over life**. What I mean is **the acquisition of power over man insofar as man is a living being**, that the biological came under State control, that there was at least a certain tendency that leads to what might be termed State control of the biological. (Foucault 2003: 239-240)

Hence, *biopower*.

> What does the right of life and death actually mean? Obviously not that the sovereign can grant life in the same way that he can inflict death. The right of life and death is always exercised in an unbalanced way: the balance is always tipped in favor of death. **Sovereign power's effect on life is exercised only when the sovereign can kill**. The very essence of the right of life and death is actually the right to kill: it is at the moment when the sovereign can kill that he exercises his right over life. It is essentially the right of the sword. So there is no real symmetry in the right over life and death. It is not the right to put people to death or to grant them life. Nor is it the right to allow people to live or leave them to die. (Foucault 2003: 240)

Symmetry is at least imaginable: in the *Brave New World*, people are bokanowskified to life.

> The right of sovereignty was the right to take life or let live. And then this new right is established: **the right to make live and let die**. (Foucault 2003: 241)

We get it, Foucault, you like reversing stuff. I'm not sure yet what making live and letting die mean. In light of the last text, rehabilitation via family life and euthanasia?

> …in the seventeenth and eighteenth centuries, we saw **the emergence of techniques of power that were essentially centered on the body, on the individual body**. They included all devices that were used to ensure the spatiial distribution of individual bodies (their separation, their alignment, their serialization, and their surveillance) and the organization, around those individuals, of a whole field of visibility. **They were also techniques that could be used to take control oveer bodies**. Attempts were made to increase their productive force through exercise, drill, and so on. (Foucault 2003: 242)

Serialization is taken for granted today [isikukood]. Drill is very much related to taking control over the body: the military line of command comes to mind.

> Unlike discipline, which is addressed to bodies, the new nondisciplinary power is applied not to man-as-body but to the living man, to man-as-living-being; ultimately, if you like, to man-as-species. To be more specific, I would say that discipline tries to rule a multiplicity of men to the extent that their multiplicity can and must be dissolved into individual bodies that can be kept under surveillance, trained, used, and, if need be, punished. (Foucault 2003: 242)

Here I detect methodological individualism, or "not seeing the forest in the trees".

> After the **anatomo-politics** of the human body established in the course of the eighteenth century, we have, at the end of that century, the emergence of something that is no longer an anatomo-politics of the human body, but what I would call a "biopolitics" of the human race. (Foucault 2003: 243)

Anatomo-politics surprised me, much like the notion of praxeosemiotics earlier today. Biopolitics, I imagine, is the politics of the biological constitution of human race.

> Biopolitics' other field of intervention will be **a set of phenomena some of which are universal**, and some of which are accidental but which can never be completely eradicated, even if they are accidental. (Foucault 2003: 244)

I believe universal expressions of emotions to be a part of this set of phenomena biopolitics can intervene into. It is fairly restrictive, though, because once display rules enter the game, it is already out of biopolitics' juristiction. I wonder if emotional contagion fits biopolitics. I'm already stretching the meaning because biopolitics must deal with massified and general phenomena (and include mechanisms like forecasts, statistical estimates, and overall measures).

> Sovereignty took life and let live. And now we have the emergence of a power that I would call **the power of regularization**, and it, in contrast, consists in making live and letting die. (Foucault 2003: 247)

In a sense, the overall "grumpiness" (for example) of a nation/culture/society/group could be a matter of biopolitics as far as it is regularized. cyberfeminism.net's page on biopower does claim that one of it's fields is *"Production and manipulation of affect labor. Involves human contact, and includes bodily labor."* (3rd "immaterial" labor of Hardt and Negri).

> I would now like to go back to comparing the regulatory technology of life and the disciplinary technology of the body I was telling you about a moment ago. From the eighteenth century onward (or at least the end of the eighteenth century onward) we have, then, two technologies of power which were established at different times and which were superimposed. **One technique is disciplinary; it centers on the body, produces individualizing effects**, and manipulates the body as a source of forces that have to be rendered both useful and docile. And we also have a **second technology which is centered not upon the body but**

> **upon life: a technology which brings together the mass effects of characteristic of a population, which tries to control the series of random events that can occur in a living mass**, a technology which tries to predict the probability of those events (by modifying it, if necessary), or at least to compensate for their effects. This is a technology which aims to establish a sort of homeostasis, not by training individuals, but by achieving an overall equilibrium that protects the security of the whole from internal dangers. (Foucault 2003: 249)

If I'm understanding this correctly, then in *Nineteen Eighty-Four* the repressive system is based on discipline (not to *do, say or think* that which is forbidden) and in *Brave New World* it is based on regulatory technology (not to *be* viviparous or abnormal).

Argikultuuri teooriad: Independent Work (Week 5)

Foucault, Michel 2009. *Security, Territory, Population: Lectures at the Collège de France 1977-1978*. Translated by Graham Burchell. New York: Picador. [Ch. 11. pp. 256-283]

> The word, obviously, is "conduct (*conduite*)," since the word "conduct" refers to two things. Conduct is the activity of conducting (*conduire*), of conduction (*la conduction*) if you like, but it is equally the way in which one conducts oneself (*se conduit*), lets one be conducted (*se laisse conduire*), is conducted (*est conduit*), and finally, in which one behaves (*se comporter*) as an effect of a form of conduct (*une conduite*) as the action of conducting or of conduction (*conduction*). (Foucault 2009: 258)

Here I relish the frenchy jargon.

> Usually *conduire*, *conduite*, etcetera, would be translated into English by a variety of terms - lead, direct, guide, take, run, manage, behave, etcetera - as well as conduct. However, despite the resulting occasional awkwardness, since Foucault specifically draws attention to and exploits its two meanings in the French, in translating *conduite* I have often used the English conduct, and its various forms where normally another English word would be used. The meaning of 'conduction,' in both English and French (*la conduction*), seems to be exclusively scientific or technical. Foucault uses the word for the practice of conducting (the process of producing conduct), along the lines perhaps of his coinage 'veridiction' for the practice of truth [...] Finally, when Foucault speaks of "a conduct" (*une conduite*) the sense often embraces the activity by which some conduct others, the way in which individuals conduct themselves within this form of 'conduct.' [Editor's/translator's footnote on page 258]

A clarification.

> I would like to try to identify some of the points of resistance, some of the forms of attack and counter-attack that appeared *within* the field of the pastorate. What is at issue? If it is true that the pastorate is a highly specific form of power with the object of conducting men – I mean, that takes as its instrument the **methods that allow one to direct them** (*les conduire*), and as its target **the way in which they conduct themselves, the way in which they behave** – if the objective of the pastorate is men's conduct, I think equally specific movements of resistance and insubordination appeared in correlation with this that could be called specific revolts of conduct, again leaving the word "conduct" in all its ambiguity. (Foucault 2009: 259)

I think I have finally found the moment when Foucault spoke explicitly of the relationship of power and behaviour.

> In at least some of these Gnostic sects, in fact, the identification of matter with evil, the fact that matter was seen, recognized, and qualified as evil, and as absolute evil, obviously entailed certain consequences. This might be, for example, a kind of vertigo or enchantment provoked by a sort of unlimited asceticism that could lead to suicide: **freeing oneself from matter as quickly as possible**. There is also the idea, the theme, of destroying matter through the exhaustion of the evil it contains, of committing every possible sin, going to the very end of the domain of evil opened up by matter, and thus destroying matter. (Foucault 2009: 260)

In baffling contrast what I think of as semiotic existentialism has to do with freeing oneself not from matter (or even energy) but from information, from semiosis.

> And then, from start to finish, the English Revolution of the seventeenth century, with all the complexity of its institutional conflicts, class confrontations, and economic problems, allows us to see a quite special dimension of **the resistance of conduct, of conflicts around the problem of conduct**. By whom do we consent to be directed or conducted? How do we want to be conducted? Towards what do we want to be led? This is my second remark on the non-autonomous specificity of these resistances, these revolts of conduct. (Foucault 2009: 264)

Quite serious questions - to quote him from another text - the answering of which is perhaps impossible, but analysis of the questions themselves may prove valuable enough.

> Desertion was an absolutely ordinary practice in all the armies of the seventeenth and eighteenth centuries. But when waging war became not just a profession or even a general law, but an ethic and the behavior of every good citizen of a country, **when being a soldier was a form of political and moral conduct, a sacrifice, a devotion to the common cause and common salvation directed by a public conscience and public authority within the framework of a tight discipline; when being a soldier was therefore no longer just a destiny or a profession but a form of conduct, then, in addition to the old desertion-offence, you see a different form of desertion that I will call desertion-insubordination. Refusing to be a soldier and to spend some time in this profession and activity, refusing to bear arms, appears as a form of conduct or as a moral counter-conduct, as a refusal of civic education, of society's values, a refusal of a certain obligatory relationship to the nation and the nation's salvation, of the actual political system of the nation, and as a refusal of the relationship to the death of others and of oneself.** (Foucault 2009: 264-265)

> I would just like to raise a problem of simple vocabulary. Could we not try to find a word to designate what I have called **resistance, refusal, or revolt?** How can we designate the type of revolts, or rather the sort of specific web of resistance to forms of power that do not exercise sovereignty and do not exploit, but "conduct"? I have often used the expression "revolt of conduct," but I have to say that I am not very satisfied with it, because the word "revolt" is both too precise and too strong to designate **much more diffuse and subdued forms of resistance**. The secret societies of the eighteenth century are not revolts of conduct; the mysticism of the Middle Ages I was just talking about is not exactly a revolt. Second, the word "disobedience" is, on the other hand, too weak no doubt, although the problem of obedience is in fact at the center of all this. A movement like Anabaptism, for example, was much more than disobedience. Furthermore, these movements that I have tried to pick out definitely have **a productivity, forms of existence, organization, and a consistency and solidity that the purely negative word of disobedience does not capture.** "Insubordination (*insoumission*)," perhaps, although we are dealing with a word that in a way is localized and attached to military insubordination. (Foucault 2009: 266)

I am a jargon-lover, I have to admit. But this passage is relevant in other ways, too, than mere fancy of words. I'm readings this (and presently only this) chapeter from this book because it deals with counter-conduct. The first notion that I associated with it was "disobedience". Although this notion has a long history in all sorts of contexts and JSTOR offers countless articles on it, it certainly does not capture all of what is implied by counter-conduct. At first sight, these are: 1) diffusion and subtlety, 2) productivity and consistency. Disobedience as such seems to become disobedience when it is noticed, when the lack obedience is taken note of - it cannot remain diffuse and subtle if it is signified as disobedience. And secondly disobedience does ring a negative bell - it is couner-conduct that only says no.

> …what we [call] "dissidence" in the East and the Soviet Union, really does designate **a complex form of resistance and refusal**, which involves a political refusal, of course, but in a society where political authority, that is, the political party, responsible for defining both the country's characteristic form of economy and structures of sovereignty, is at the same time **responsible for conducting individuals in their daily life through a game of generalized obedience that takes the form of terror**, since terror is not when some command and strike fear into others. **There is terror when those who command tremble with fear themselves, since they know that the general system of obedience envelops them just as much as those over whom they exercise their power.** (Foucault 2009: 267)

This may come very handy when discussing *Nineteen Eighty-Four* which was written in light of the Soviet Union.

> And it is precisely because the word dissidence is too localized today in this kind of phenomena that it cannot be used without drawback. **After all, who does not have his theory of dissidence today?** (Foucault 2009: 268)

It is perfectly understandable why the word dissidence cuts Foucault's tongue. But the last sentence is indicative that Foucault set out to be an "originalist" - *there may be other theories of disobedience, dissidence, revolt, etc. out there, but I'm going to do my own thing and name my own discourse*.

> So let's give up this word, and what I will propose to you is the doubtless badly constructed word **"counter-conduct"** – the latter having the sole advantage of allowing reference to the active sense of the word "conduct" – counter-conduct in the sense of **struggle against the processes implemented for conducting others**; which is why I prefer it to "misconduct (*inconduite*)," which only refers to the passive sense of the word, of behavior: not conducting oneself properly. (Foucault 2009: 268)

And this is what he comes up with. It is a language game, but a fruitful one, as counted-conduct really is different from misconduct. Even now I am already beginning to embrace it.

> There is [also] mistrust of confession, which, until the tenth to eleventh century, was still an activity, a practice that could take place between one layperson and another, and which later, from the eleventh to twelfth century, was reserved essentially, exclusively to priests. (Foucault 2009: 277)

It seems that this commonsensical notion was effectively lost with the rise of pastoral power. Which is a pity initself because it seems valid social-psychologically that you should confess to your fellow layman, preferably a friend, and build trust and security this way

---

Davidson, Arnold I. 2011. In praise of counter-conduct. *History of the Human Sciences* 24(4): 25-41.

> *Security, Territory, Population* (Foucault, 2007) contains a conceptual hinge, **a key concept, that allows us to link together the political and ethical axes of Foucault's thought**. Indeed, it is Foucault's analysis of the notions of **conduct and counter-conduct** in his lecture of 1 March 1978 that seems to me to constitute one of the richest and most brilliant moments in the entire course. (Davidson 2009: 25)

According to this author, *counter-conduct* is the conceptual link between analysis of power/knowledge and power/subjectivity.

> But this essential moment has been rather undervalued due to the fact that the main legacy of this course has been to give rise to so-called 'governmentality studies'. There is absolutely no doubt that the practices of governmentality and the historically precedent practices of pastoral power studied by Foucault in this course open up a new and significant field of inquiry, both within Foucault's own work and more generally. Yet one should not overlook the fact that pastoral power and governmentality are historically and philosophically contiguous in that **they take as the object of their techniques and practices the *conduct* of human beings**. If the 'government of men' is understood as an activity that undertakes to conduct individuals, 'pastoral power' concentrates this activity in the regime of religious institutions, while governmentality locates it in the direction of political institutions. (Davidson 2009: 26)

I'm almost sorry that I read about methodological individualism because now I'm seeing it everywhere I look. It also looks as though *Security, Territory, Population* set the stage for governmentality studies bot neglected the *conduct* aspect which could indeed relate discourse/power and individual behaviour.

> One already sees here the double dimension of conduct, namely the activity of conducting an individual, conduction as a relation between individuals, and the way in which an individual conducts 'himself' or is conducted, 'his' conduct or behavior in the narrower sense of the term. (Davidson 2009: 26)

Methodological individualism, etc.

> Furthermore, Foucault's problem of vocabulary, his attempt to find a specific word to designate the resistances, refusals, revolts against being conducted in a certain way, show how careful he was in wanting to find a concept that neglected neither the ethical nor the political dimensions and that made it possible to recognize their nexus. After rejecting the notions of 'revolt', 'disobedience', 'insubordination', 'dissidence' and 'misconduct', for reasons ranging from their being notions that are either too strong, too weak, too localized, too passive, or too substance-like, Foucault proposes the expression 'counter-conduct' – 'counter-conduct in the sense of struggle against the procedures implemented for conducting others' – and notes that anti-pastoral counter-conduct can be found at a doctrinal level, **in the form of individual behavior, and in strongly organized groups** (Foucault, 2007: 201, 204). (Davidson 2009: 28)

Having read and quoted the way Foucault formulated the notion of counter-culture this is not surprising. What is noteworthy here that strongly organized groups (say, solidarity groups) are *like* individuals.

> …**the exercise of power consists in 'conducting conduct'** ["*conduire des conduites*"]' (ibid.: 1056). Next, Foucault draws a direct connection between power and government, again distinguishing government from political and economic subjection, and highlighting the fact that to govern an individual or a group is **'to act on the possibilities of action of other individuals'**, is a 'mode of action on the actions of others' (ibid.: 1056). Thus, according to Foucault, 'to govern, in this sense, is **to structure the possible field of actions of others**' (ibid.: 1056). (Davidson 2009: 28)

Having also just recently read "The Subject and Power" (presumably, "Le sujet et le pouvoir"), I find little surprising in this too, aside from the translation of "conduct of conduct" as "conducting conduct". The surface definitions of governmentality and power here are neat, though.

> 'Eccentricity of conduct' is Mill's name for counter-conduct, and he strikingly opposes 'originality in thought and action' to the 'despotism of custom' (ibid.: 268, 272). (Davidson 2009: 31)

Davidson draws a similarity between Foucualt's counter-conduct and Mill's eccentricity of conduct, which is in some sense "peculiar" and "shunned equally with crimed".

> I'm in favor of a true cultural combat in order to teach people again that there is no conduct that is more beautiful, that, consequently, deserves to be considered with as much attention as suicide. **One should work on one's suicide all one's life.** (Foucault, 2001m: 1076)

In discussing suicide with a friend who is a sociology student, I came to a similar conclusion: suicide letters should not be written in despair; they should be written clearheadedly and express the ongoing anguish rationally, justify the existential break in terms that can be understood more objectively (e.g. not subjective emotions and impressions, but arguments and examples).

Venn, Couze 2007. Culture Theory, Biopolitics, and the Question of Power. *Theory Culture Society* 24(3): 111-124.

> Underlying the question of hegemony, therefore, is another set of questions concerning, on the one hand, **the government of conduct** and the problem of the correlations of security, territory and population in the context of the mobile and conjunctural **production and reproduction of unequal relations of power** (Foucault, 2004a), and, on the other hand, concerning **the anticipation of a time to come in which such inequalities will have been abolished or altered**. (Venn 2007: 111)

It seems to me that articles of this sort start out with their author's positions in the ideological space: their biases, hopes, and dreams. I wonder if this is a more or less hidden characteristic of all political (scientific) discourse.

> On the other hand, the genealogy of the discourse about individual bodies and populations shifts from a focus on body as bearer of qualities – or as the already-territorialized body – to a concern with life, with biopolitics and their constitutive force. (Venn 2007: 113)

I believe this could be called the biopolitical turn.

> Foucault's characterization of governmentality, as we know, associates it with the new, pastoral form of power emerging from the 18th century **in terms of technologies of the social operating as an anatomo-politics and a biopolitics**. (Venn 2007: 115)

I notice the term "technology", which again I would link to *techniques of the body*, but Foucualt had very specific ones in mind, the anatomo-political and biopolitical variety. It is questionable how this could be linked to the "body politics" (e.g. Nancey Henley).

> The two are not mutually exclusive, but are co-articulated and relayed by way of a new element: the norm. (Venn 2007: 116)

Venn is here making a move I would not dare to make: connecting disciplinarity of individuals and regulation of populations via the norm.

> On the other hand, the new calculus of power sets up practices of resistance, which poses new problems for the theorization of counter-conducts – and for what some would still call 'counter-hegemonic' struggles. (Venn 2007: 121)

It is possible that much to do with counter-conduct has been written under the guise of counter-hegemony (or even, borrowing from Floyd Merrell - guerilla culture).

> Lazzarato (2006), following Foucault (2004), differentiates between four types of counter-conduct that aim to 'avoid being governed', namely: escape,ruse, strategies of reversal and violent confrontation. (Venn 2007: 122)

This is actually a valuable clue. Yet it is nearly impossible that I could ever read Lazzaroto's unpublished paper in french ('La discipline, la souveraineté et la biopolitique comme techniques hétérogènes de l'art de gouverner').

> For instance, as Lazzarato points out, counter-conducts have to respond to the fact that the government of conduct now operates through institutions and apparatuses of disciplinarity and security that **have recruited mechanisms of resistance** like trade unions, so that these opposional or **dissident forces are made to participate in stabilizing the norms of 'good conduct'**. Similarly, the media, the university and experts act as relays in correlation with legislative mechanisms to form opinion and bring conduct back within the established order. Nevertheless, differences proliferate at the level of the lived, and events constantly introduce unpredictablility and instability. (Venn 2007: 122)

This is exactly what Thomas Mathiesen feared in his abolutionist struggles. The article ends with a neat discussion on *the "informationalization" of power*:

Cultural theory today faces another challenge, to do with the effects of new media, triggering questions about the relation of technology or technics to culture that obliges one to problematize not only ontology but how we are to conceptualize life itself and the future of humanity. Speaking about the interpenetration of the virtual and the actual in current media staging of actuality, Derrida suggests:

> a concept of virtuality (virtual image, virtual space, and so virtual event) that can doubtless no longer be opposed . . . to actual (*actuelle*) reality in the way that philosophers used to distinguish between power and act, *dynamis* and *energeia*, the potentiality of a material and the defining form of a telos, and therefore also of a progress, etc. This virtuality makes its mark even on the structure of the produced event. It affects both the time and the space of the image, of discourse, of 'information', in short, everything that refers us to this so-called actuality, to the implacable reality of its supposed present . . . Today, a philosopher . . . must be . . . attentive to the implications and consequences of this virtual time. To the innovations in its technical implementation, but also to what the new recalls of much more ancient possibilities. (2002: 6)

His analysis of 'virtuactualities' and 'artifactualities' invokes the shadow of 'the return of the worst' yet recognizes just as much that:

> . . . everything has changed – public space, the paths traced by information and decision, the relationship between power and secrecy, the figures of the intellectual, the writer, the journalist, etc. . . . [Thus] in order to think 'the return of the worst' it would be therefore necessary to take up, beyond ontology . . . the relations between politics, history and the ghost. (2002: 24)

Derrida's analysis opens towards a politics of memory, and an anamnesis, a politics that needs to take account of the question of prosthesis and technics (2002: 25). These two themes are joined up in current concern with the effects of informationalization, particularly the cybernetic understanding of memory in the 'flatline culture' that facilitates capitalism's ability to 'abduct memory' through the production of 'prosthetic or synthetic memory' and its reinvestment, at the level of affective economy, in one's anticipation of a futurity that is always-already implanted in the present (Parisi and Goodman, 2006).

What is at stake in rethinking and remembering the problematic of hegemony are the continuities and discontinuities in a struggle that reaches back into history yet each time confronts new configurations of power and the threat of new servitudes. The thinking of technics and the thinking of being intersect in the thinking of culture as the history of the becoming of being. A non-transcendent ontology, at once materialist and mindful, is implicit in this new framing of the question of ways of being and forms of life. It is the project that the genealogy of power reveals. The task for cultural theory in rethinking the parameters of culture concerns balancing the provisionality of the conceptual tools one invents for this task with the need to take stock of the big political picture, without either losing itself in the abstraction of grand theory or losing sight of the ethical and political commitments that drive the will to put an end to all forms of oppressive power.

Foucault, Michel 1980. *Power/knowledge: selected interviews and other writings 1972-1977.* Translated and edited by Colin Gordon et al.. New York: Pantheon Books. [Chapter 3: Body/Power, pp. 55-62]

> …in this superb set of essays and interviews, Foucault has provided a much-needed guide to Foucault. These pieces, ranging over the entire spectrum of his concerns, enabled Foucault, in his most intimate and accessible voice, to interpret the conclusions of his research in each area and to demonstrate the contribution of each to the magnificent – and terrifying – portrait of society that he was patiently compiling.

It's not a bad idea to include parts of official reviews with chapters read selectively from books. No doubt some day I should read the whole of *Power/knowledge* but for now it seems that this will suffice.

> Is there a fantasy body corresponding to different types of institutions?

I believe the great fantasy is the idea of a social body constituted by the universality of wills. Now the phenomena of the social body is the effect not of a consensus but of **the materiality of power operating on the very bodies of invididuals**. (Foucault 1980: 55)

This is what I think to be extremely true. When Foucault says that discourse is power with material existence, I think this is what he means. That the materiality of power operates on individual bodies. I could go on saying that power "conducts the conduct" of these bodies, but the point has already been made and wider implications could be added later (with more closer attention to nonverbal behaviour).

> As always with relations of power, one is faced with complex phenomena which don't obey the Hegelian form of the dialectic. **Mastery and awareness of one's own body can be acquired only through the effect of an investment of power in the body: gymnastics, exercises, muscle-building, nudism, glorification of the body beautiful**. All of this belongs to the pathway leading to the desire of one's own body, by way of the insistent, persistent, meticulous work of power on the bodies of children or soldiers, the healthy bodies. (Foucault 1980: 56)

This is fairly familiar. TO put it in later foucaultian terms, mastery and awareness of one's own body requires a relationship to oneself that involves the cultivation (*gymnazein*) of the body.

> What course is the evolution of the bodily relationship between the masses and the State apparatus taking?

First of all one must set aside the widely held thesis that power, in our bourgeois, capitalist, societies has denied the reality of the body in favour of the soul, consciousness, ideality. **In fact nothing is more material, physical, corporal than the exercise of power**. (Foucault 1980: 57-58)

Exactly the contention I was already jumping ahead of.

> I would also distinguish myself from para-Marxists like Marcuse who give the notion of repression an exaggerated role - because power would be a fragile thing if its only function were to repress, **if it worked only through the mode of censorship, exclusion, blockage and represseion**, in the manner of a great Superego, exercising itself only in a negative way. If, on the contrary, power is strong this is because, as we are beginning to realise, it produces effects at the level of desire - and also at the level of knowledge. **Far from preventing knowledge, power produces it**. If it has been possible to constitute a knowledge of the body, this has been by way of an ensemble of military and educational disciplines. It was on the basis of of power over the body that a physiological, organic knowledge of it became possible. (Foucault 1980: 59)

This is where I find my seminar paper incomplete, because I only took notice of silencing and immobilizing, neglecting the productive side of power.

> The archaeology of the human sciences has to be established through studying the mechanisms of power which have invested human bodies, acts and forms of behaviour. (Foucault 1980: 61)

As much as I like this idea and see the evident similarity with my own work (nonverbalist reading of the human sciences) it tells me little to nothing else than merely stating the congeniality.

> Take the example of philanthrophy in the early nineteenth century: people appear who make it their business to involve themselves in other people's lives, health, nutrition, housing; then, out of this confused set of functions there emerge certain personages, institutions, forms of knowledge: public hygiene, inspectors, social workers, psychologists. And we are now seeing a whole proliferation of different categories of social work. (Foucault 1980: 62)

This passage made me think if a suitable field to do my analysis in rests in the "body language experts" themselves, e.g., people who teach how to use body language, conduct seminars etc. The frightening thought in this is the aspect of institutionalization. Right now there are only single individuals who make their claim for fame by doing this, yet it is not possible that one day there will be institutions or groups of "body language watchdogs".

Punday, Daniel 2000. Foucault's Body Tropes. *New Literary History* 31(3): 509-528.

> Describing **the body as a site** allows critics like de Lauretis to achieve certain critical and analytical goals; it provides **a trope**, I will argue, through which critics can make particular arguments and claims. (Punday 2000: 509)

That is, "the body as a nexus of power" is *a trope*. I have dismissed this word thus far, but cannot any longer. A trope is "A figurative or metaphorical use of a word or expression." Welp, not much help, but yeah, okay, trope is a word.

> In this article, I would like to analyze Foucault's body trope and to investigate the rhetorical problems that it raises for critics who appropriate it as an "instrument." I will ultimately argue that **we should place Foucault's body trope into the tradition of the body politic**, and should recognize that contemporary critics encounter many of the same problems raised yb that traditional trope. (Punday 2000: 510)

Nooooo! Don't place it into the tradition of the body politic! Please, no, don't reverse Foucault's work and return to sovereign power.

> Foucault treats the normalized body as a spatial "site" because normalization depends on space to order and differentiate individuals. The individual elements of the body are subjected to the spatial differentaition typical of the disciplinary system. Disciplinary machinery, Foucault writes, works "on the principle of elementary location or *partitioning*. Each individual has his own place; and each place its individual" (*DP* 143). Discipline analyzes tasks **and even gestures** into building-block movements. One of the clearest examples of this articulation of the body and its movements into basic elements is military training. Foucault describes **the "instrumental coding of the body"**: "It consists of a breakdown of the total gesture into two parallel series: that of the parts of the body to be used (right hand, left hand, different fingers of the hand, knee, eye, elbow, etc.) and that of the parts of the object manipulated (barrel, notch, hammer, screw, etc.)" (*DP* 153). (Punday 2000: 511)

I was afrait this article is going to talk about the State, but instead thus far it has gone very appealing route for me: not surprisingly I have gathered a rather large amound of jargon to approach instrumental activity and the manipulation of objects (or "extensions of the body"). This article might even be useful, insofar as it can point me specific pages in *Discipline and Punish*, for example, that deal with this.

> Thus, discipline does not merely evaluate individuals according to norms; it also breaks individual bodies down into basic elements to better evaluate and train them to obey this norm. This spatial organization of the body is essential to the theory of power that Foucault develops in the middle of his career. Indeed, it is only when Foucault speaks of power in *Discipline and Punish* that he uses **the language of "inscribing" the body**. Foucault remarks that "the body is also directly involved in a political field; power relations have an immediate hold upon it; they invest it [ils l'investissent], mark it [le marquent], train it, torture it, **force it to carry out tasks**, to perform ceremonies, to emit signs." Foucault uses the language of "investing" and "marking" to emphasize the way in which power affects the body from the outside. (Punday 2000: 512)

The languag of bodily inscription actually confuzed me in Judith Butler's articles on Foucault. The relationship between power and body that I currently hold is that of forcing it to carry out tasks (in this way power "produces" via the body, as well as produces the body itself). There is much more to the story, it merely requires one to put the pieces together in some way.

> Kevin Jon Heller notes Foucault's claim that power is always **"both intentional and nonsubjective"** (*HS* 94), which heunderstands to mean that "a social formation's mechanisms of power are always **supra-individually structured**." The link between extra-personal power and the language of bodily inscription is particularly clear when we note the relative absence of these metaphors in the work of Foucault's last period. (Punday 2000: 512)

And in baffling clarity, this little pieceof information may help me to unite semiotics of culture, power, and nonverbal communication in one simple swoop: culture - the supra-individual system of signs - structures the actions of body. Very obvious, but comes with numerous implications I'm not yet ready to articulate.

> The spatial language of Foucault's body site, developed earlier in his career, depends on the belief that power originates beyond the individual. Foucault figures the body as a site, then, both because the body participates within a disciplinary apparatus of spatial differentiation and because **power functions beyond the control and intentions of individual subjects**. (Punday 2000: 512)

In short, power is a social phenomenon.

> ..."The body is the inscribed surface of events (traced by language and dissolved by ideas)..."... (NG 148).

I had to tear this sentence out of it's context because it suits perfectly into my discussion on the relationship of language and nonverbal behaviour. The body itself is the "surface of events", language describes these events and ideas... Well, there could be many variants, but currently I would say it "identifies these events with other ideas and dissolves the actual event." The sentence originates from *Foucault, M. (1984). Nietzsche, Genealogy, History. In P. Rabinow (Ed.)*, The Foucault Reader *(pp. 76-100). London: Penguin Books.* One website offers an alternative translation from French: *"The body is the inscribed surface of events (traced by language and dissolved by ideas)..."* The paragraph itself goes on and the ultimate conclusion is that *"Its [genealogy] task is to expose a body totally imprinted by history and the process of history's destruction of the body."* Thus, the relationship between history of ideas and the body. Alternative translation of this very same sentence goes: *"It must show a body totally inscribed by history, and history destroying the body."* Very interesting indeed.

> The imprinted body provides FOucault with **a text that can be read torstand historical changes**. These changes specifically concern the transformation of the laws according to which individuals are supposed to interact; Foucault proposes "[a] genealogy of values, morality, asceticism, and knowledge" (NG 144). The body in this sense is the site in which **historical changes can be observed in the codes for social behavior and perception**. (Punday 2000: 514)

This is really valuable insight for my first article on the relationship of body and text. *Dayum*.

> The fact that the body is a palimpsestic space, in this sense, enables Foucault to observe the discursive conflicts that are the hallmark of his historical analysis. And yet, as readers of Foucault will concede, **the body itself never provides an actual text that is interpreted**. All of Foucault's work ultimately **discusses books that describe bodies**; at no point does it actually observe physical bodies. As Frances Bartkowski remarks, "this focus on the body is explored by Foucault through some representative texts, that is, through language." (Punday 2000: 514)

dafine:palimsest - *"A palimpsest is a manuscript page from a scroll or book that has been scraped off and used again."* It is weird to recognize myself - in this minor way - in Foucault. My subject matter is what is said about body language, not actual behaviour itself.

> In suggesting that Foucault's body site is a trope used in his analysis of the history of social ordering, I am placing Foucault's theory into a long tradition of writing which uses the body to represent social relationships. The trope of the "body politic" is a way to establish the "natural" interrelation between individual and institutions. (Punday 2000: 514)

Okay, perhaps my denial of the "body poltic" approach was unjustified. Surely there are other ways to establish the "natural" interrelation between individuals and institutions, and I prefer the "body poltic**s**". I think this is the first instance in my work when a single plural "s" marks two completely different discourses (political holism like that of Hobbes / nonverbal communication and power).

> A king might be understood to have the "two bodies" of Kantorowicz's title in the sense that the frailties and morality of his "body natural" must be distinguished categorically from his "body politic," which is timeless, perfect, and ultimately owned by no one - not even the king himself. **The idea that the king embodies the whole society** leads quite naturally to the best-known use of the "body politic" - as **a way to speak about the unity of the whole society**. One of the classic examples of the body used to symbolize the society is provided by Thomas Hobbes at the outset of *Leviathan*... (Punday 2000: 515)

Yup, this kind of metaphorical "body poltic" I detest.

> Foucault argues for a notion of dispersed power functioning through many individuals, a notion that the traditional body politic denies. (Punday 2000: 516)

Yup.

> When discussing the doctrine that individualsubject are responsible to sacrifice themselves for the good of the country embodied in the king, the initial metaphor is what Kantorowicz calls **"organological" - that is, based on the association with a body composed of a head and members** (*KT* 209). This meraphor **"dictates that all limbs of the body not only be directed by the head and serve it, but also be willing to exposed themselves for the head"** (*KT* 256). (Punday 2000: 523)

This is a neat metaphor, because is describes the logic of top-down ruling very well: those on the top are the most important leaders, and those on the bottom must die (be exposed) for the top to survive.

3.10.5 Reading performance art (2012-10-29 14:29)

Week 4

Birringer, Johannes 1991. Video Art / Performance: A Border Theory. *Performing Arts Journal* 13(3): 54-84.

> Aparici's bilingual video lecture simultaneously translates and disrupts the ideological terms of the ongoing commodification of the image in a predominantly visual culture. His disruption is also aimed at the quotational vogue that seems to dominate the self-reflexive aesthetics of postmodernist art. (Birringer 1991: 58)

Translating and disrupting ideological terms. Ongoing commodification of the image. The quotational vogue. Self-reflexive aesthetics. WTF am I reading?

> Each movement, each gesture, each pose: a pre-recorded video scene replayed to the knowing audience in a ritualistic celebration of the power of the fetishistic image. (Birringer 1991: 59)

A "postmodern" reading of Madonna's stage performance.

> The desirable identification she offers the viewer in "Vogue" is not with her but with the numerous poses she borrows from Hollywood stars. In naming and copying her (female and male) sources, Madonna's self-parodic message proposes her own *video model of appropriation* itself, as her image track refers us simulaneously to the nostalgic aura of black and white Hollywood film and to **the dance style of "voguing," a very recent black gay club phenomenon in which dancers imitate the gestures of movie stars and runway models**. (Birringer 1991: 60)

So that's what it is. *Now vogue...*

> Carolee Schneemann, commenting on her *Meat Joy* performance in 1964, explained that **the active physicality of her body could reintroduce smell, taste, and touch to art** to art and "at the same time transform and integrate any action or gesture of performers and audience: an enlarged 'collage,' to break up solid forms, frames, fixed conversations or comprehensible planes, the proscenium stage and the separation of audience and performer." (Birringer 1991: 63-64)

I suspect the academia.edu research interest *"New" senses in art: touch*, *smell*, *taste* originates from Carolee Schneemann. She is in my list of readings, too.

> In fact, I would go so far as to claim that video became the catalyst for a new stage in the radical critique of representation which had exhausted the Dionysian energies of the rebellious 1960s and led to a dead end in most of the anti-theatrical experiments, the narcissistic and self-lacerating **autoperformances and body works** (Rudolf Schwarzkogler, Chris Burden, Gina Pane, Vito Acconti, Günter Brus, Stuard Brisley, Stelarc, Marina Abramovic). In some cases the performers tested the limits of their bodies and then transplanted their ideas about participatory performance or ritualistic action into the closed circuit environment in which the camera interacted with the performers/viewers, and placed them within the production process or, rather, inside the doubled process of viewing and being viewed (monitored). The demonstrative presentation of physical presence became provisional, a function of an interlocked gaze and a continuous dislocation between "real" and "live." (Birringer 1991: 64)

Actually the most comprehensive list of the main performance artists I have yet come across.

> For *Damnation of Faust*, on the other hand, Birnbaum does notuse found TV images but shoots her own footage in a children's plaground. Her edited and alted images of the children playing, shown on several monitors set into the walls of a room that is painted red, create a quiet, elusive and poetic quality that grows deeper in resonance when the physical language of the young bodies (the children sit on benches and wait or fly through the air on swings) is perceived as *movement* and as *communication*. And this movement of expression, contained in the gendered behavioral modes of "playing" on the swings and enclosed by the fenced-in urban playground, comes to be see in juxtaposition to the sculptural construction of large photo stills (in the shape of a folding fan or arch) that depicts close-up details of the body language through which cultural codes of sexual, social, and racial difference are inscribed in the children. Avoiding the tautologies of media-based critiques of the media, this sculptural installation enables a more profound view of political culture by treating it not as a ready-made, but dissecting a microcosmic process in an innocent playground where the "disciplinary society" (Foucault) exerts its invisible power to train children and to exploit the loss of their innocence. (Birringer 1991: 80)

I like this description for some reason.

Jay, Martin 2002. Somaesthetics and Democracy: Dewey and Contemporary Body Art. *Journal of Aesthetic Education* 36(4): 55-69.

> ...aesthetic, or rather artistic, experience involves the whole body not just the mind and imagination or even the senses as receptors of stimuli from without. Dewey thus resisted the time-honored hierarchy that still subtended contemporary taste, which, so he charged,
>
> > tends to reckon as higher the finer arts that reshape material, where the product is enduring rather than fugitive, and is capable of appealing to a wide circle, including the unborn, in contrast with the limitation of singing, dancing, and oral story-telling to an immediate audience. But all rankings of higher and lower are, ultimately, out of place and stupid. Each medium has its own efficacy and value.

For politics, it was therefore perhaps the performative arts that were even more important than those devoted to building permanent objects for posterity, an insight that anticipated Hannah Ardent's well-known distinction in *The Human Condition* between man as *homo faber* and as political performer. (Jay 2002: 56-57)

"Homo faber (Latin for "Man the Creator" in reference to homo sapiens meaning "wise man") is a philosophical concept articulated by Hannah Arendt and Max Scheler that refers to humans as controlling the environment through tools." The wikipedia article this explanation originates from also drew the connection I did: *"In Ray Bradbury's novel Fahrenheit 451 (1953), a character named Faber constructs a hidden radio earpiece that he uses to guide the thoughts and actions of the book's protagonist, Guy Montag."*

> Building on Dewey's argument, the contemporary pragmatist philosopher Richard Shusterman has proposed an ambitious project of what he calls **"somaesthetics."** Hoping to efface the distinction between the fine arts and mere craftsmanship and undermine the exclusivity of art as an autonomous institution, Shusterman praises Dewey for his willingness to "exchange high art's autocratic aura of transcendental authority for a more down-to-earth and democratic glow of enhanced living and enriched community of understanding." Noting Dewey's fascination for the body therapeutics of F. Matthias Alexander, whose system of upper torso exercises were designated to enhance breathing, posture and motion, he argues that essential to aesthetic experience is pre-discursive corporeal development. (Jay 2002: 57)

All around interesting stuff.

> Perhaps the most disturbing moment in the Actionists assault on bourgeois sensibilities, and as it turned out not on them alone, came in 1968 at the University of Vienna when Brus and his colleague were asked to join a political meeting called "Art and revolution," devoted to the role of art in late capitalist society. In what became known as "Action 33," Brus, standing naked on a chair, cut his body with a razor blade, urinated into a glass from which he then drank, defecated on the floor and smeared himself with his own excrement, masturbated while singing the Austrian national anthem and the university song "Gaudeamus Igitur," and capped it all off by inducing himself to vomit. (Jay 2002: 61)

This is very much reminiscent of what is known on the webs as "Interior Semiotics", a disturbing performance which can be viewed here: http://www.youtube.com/watch?v=I9lmvX00TLY

Abramović, Marina, Chris Thompson and Katarina Weslien 2006. Pure Raw: Performance, Pedagogy, and (Re)presentaiton. *PAJ: A Journal of Performance and Art* 28(1): 29-50.

> THOMPSON: And also this idea in Marx, from very early on - it's a lot like Joseph Beuy's idea of "Everyone is an artist" - that the ideal society will be one where each individual could be his or her own artist. (Abramović et al. 2006: 30)

This is a neat idea. And it almost seems that something to this effect is starting to take place, via deviantart and tumblr or even facebook. But the problem is that with such individual massification of art, the concept loses almost all of it's meaning and may become a way of communalizing art, like "sharing" pictures in tumblr (which is nothing more than mere participation in it's profusion) or the instagram phenomena which enables one to coat every random picture with effects that make it look in some sense artistic. Otherwise it's a good idea and I imagine that in an ideal society everyone *would* be in some sense their own artist, creating their own aesthetic environment. The option to put your own selected image as a banner for your profile on facebook moves towards that, inasmuch as it is more individual than the option in rate.ee to choose "skins" (css templates) and pay for it.

> Finding your own function, and then fulfilling that purpose, is very important. (Abramović et al. 2006: 32)

Right you are, miss Abramović.

> The performance is a process. The public as well as the artist has to go into it. They must meet in a completely new territory, and build from that timeless time spent together. That's very important. Because **you need that time so that something can really happen as a performer**. But the public also needs time for something to happen to them. Because they need time to adjust. I'm totally against all these short performances - two minutes, three minutes. It's really feeding an audience who doesn't have time. I don't have time in my life, but I have time in my performance. I always have time in my performance. (Abramović et al. 2006: 34)

I remember her remarking about something similar in an earlier interview, about being-there, making a connection with the audience. The requirement of time to adjust seems valid, as the audience needs to get to know what it's getting into. In street performances this aspect is lacking, bringing about situations in which people really don't have time to pay attention and may come up to insult the performer for intruding into his routine. I once had an experience in the public space, walking past the mall with my girlfriend when a guy was yelling something with a megaphone. I turned to my girlfriend to say something sardonic addressing the megaphone guy to the effect of "you should shut

the fuck up", not knowing that the guy with the megaphone had closed in on me and by the time I was saying this was right beside me. It really did shut him up, but insulted him in the process. He happened to hear something that was addressed to him but not said to him.

> THOMPSON: We had read a couple of texts for that week's class, and each week a group of students, four or five of them, leads a discussion. So they decided how we'll talk about it. They said that, instead of me teaching, what they were going to do was this: **They would read one passage aloud, then we'd take five minutes to just sit**. And then after that, anybody could talk. But after each person talked, we had to wait a full minute before anyone spoke or responded, and continued the entire class in this manner. (Abramović et al. 2006: 34)

This sounds great! Like giving time to digest what is read or heard.

> THOMPSON: ...if you have to sit for a minute, then you have to decide what's worth saying. You're also cognizant that after you're done, no one else can talk for a full minute, so you have truly to measure what you say. (Abramović et al. 2006: 35)

It was an essay by Gilles Deleuze, called "Mediators", which they read.

> ABRAMOVIC: ...So we are going to invite you. We can talk, we can attack you, you have to defend.
> THOMPSON: Defend for real, or just with words?
> ABRAMOVIC: Ah?
> THOMPSON: I always thought it would be nice to have a bit more physical struggle present in academia. (Abramović et al. 2006: 35-36)

I'm starting to like this Chris Thompson.

> Also within the structure of the academy, there was this attitude that students are not supposed to show their work outside of the academy. I totally disagree with this. I think that is you absolutely think that you have a good idea, it should be shown regardless of your age or the limits of your study. (Abramović et al. 2006: 37)

I couldn't agree more. Currently I'm struggling with the face that I am merely a BA and can't apply for many neat scholarships that would let me travel around, meet others in my field and improve my work, because the understanding is that your work only becomes important when you're already in the MA. In a word, conformism: the structure of an ideal student is layd out so if you want to accelerate, you can't, because there are all these procedures that are set in place to hold this back.

Keidan, Lois and Daniel Brine 2005. Live Art in London. *PAJ: A Journal of Performance and Art* 27(3): 74-82.

> In the UK the term "live art" is understood not so much as a description of a singular practice or discipline, but as a cultural strategy to include a catalogue of processes and practices that might otherwise be excluded from more establöished curatorial, cultural, and critical discourses: a strategy - or approach - that acknowledges ways of working that do not sit easily within received structures and strictures, and that privileges artists who choose to operate across, in between, and at the edges of more conventional artistic forms. Live art is, in other words, a framing deviden for artists whose work is rooted in a broad church of disciplines but are, albeit in a plurality of ways, making art that **invests in ideas of process, presence, and experience** as much as the production of objects or things; art that is immediate and "real;" art that wants to test the possible and permissible limtis of "liveness." (Keidan and Brine 2005: 74-75)

An apt formulation that lends itself easily to semiotic vocabulary. The rest of the article, I'm sorry to say, falls very much short of the initial premise but rather promotes some Agency's doings. It is filled with sentences like: *"The opportunity to collaborate with Tate Modern in locating live art practices and discourses within one of the world's most influential cultural institutions represented a significant sea change in the position of live art within London and in the advancement of its critical and popular currency."*

Week 5

Phelan, Peggy 2004. Marina Abramović: Witnessing Shadows. *Theatre Journal* 56(4): 569-577.

> A significant aspect of the US-based performance art of the early 1970s defined itself in opposition to the commodity based art market. Attempting to create art that had no object, no remaining trace to be sold, collected, or otherwise "arrested," performance artists of the seventies were working against the accumulative logic of capital. (Phelan 2004: 570)

A valid point.

> Great art accumulates relevance and meanings as it moves beyond the control of its creators; weak art decides in advance what the piece is about. (Phelan 2004: 571)

Words that could just as well be applied to academic work.

> Each day the artist wore a different color linen jacket and trousers. A metronome was also usually clicking throughout the performance. Whether one calls it environmental theatre or social sculpture, *House* extends something of the repetition and serialization at work in Warhol's *Shadows* into the realm of live art. While Warhol was operating within the economy of the object and setting up repeating copies of the same image, Abramoviç was theatricalizing the repetitive everyday acts of sleeping, showering, elimintaing waste, and sitting at a table. **But these acts, each perhaps an homage to the quotidian, did not render the performance a literal treatment of these common acts**. On the contrary, the symbolic and metaphoricla associations were dense, ranging from Kafka's *Hunger Artist* to the prayerful acts of a Sufi mystic. The accumulcation of associations and meanings people brought to beat on the art quite literally added to its energetic force. (Phelan 2004: 574)

define:quotidian - *"Of or occurring every day; daily."* or *"Ordinary or everyday, esp. when mundane."*

> Performance remains a compelling art because it contains the possibility of both the actor and the spectator becoming transformed during the event's unfolding. People can often have significant and meaningful experiences of spectatorship watching film or streaming video. But these experiences are less interesting to me because **the spectator's responses cannot alter the pre-recorded or the remote performance**, and in this fundamental sense, these representations are indifferent to the responses of the other. Interactivity holds more promise, but thus far most of the technology delimits in advance the kinds of interactions possible between audience members and performers. (Phelan 2004: 575)

A relevant piece of the puzzle of performance art: the performer's and audience's copresence makes the latter's responses a possible source for alterations in the performance. The theater-goer is a spectator or viewer, the performance audience is interacting with the performance.

> If Levinas is right, and the face-to-face encounter is the most crucial arena in which the ethical bond we share becomes manifest, then live theatre and performance might speak to philosophy with renewed vigor. So far the language of this conversation has been largely nonverbal. Becoming fluent will require practice, patience, humility, and the recognition that the social body, like our own all-to-human body, is both stronger than we guessed and unbearably tender. (Phelan 2004: 577)

Noice. The reference goes: Emmanuel Levinas, *Ethics and Infinity: Converstions with Philippe Nemo*, trans. Richard Cohen (Pttsburgh: Duquense University Press, 1985). [utlib]

Cheng, Meiling 2001. Cyborgs in Mutation: Osseus Labyrint's Alien Body Art. *TDR* 45(2): 145-168.

> In this country [U.S.], staging a live action in even the remotest public sites requires a government permit and exorbitant insurance, obstacles not encountered during osseus labyrint's international tours. (Cheng 2001: 147)

Hmm... This is the first piece that brings up this issue.

> In conceptual terms, I regard the performance of *THEM* as beginning with the dissemination of the post-card that invites audience participation. By calling the information line, which urges callers to reconnect at a later date - preferably an hour before the designated event - potential specators are enmeshed in a psychic theatre that attracts their consensual actions with a promise tantalizing in its mystique. Since there is no advertising for *THEM* other than the postcard itself and since the performance is free and its site unusual, callers tend to recruit themselves as messengers who carry the clues to a treasure hunt. Word of mouth spreads among potential viewers like self-generated rumors hatching a cult. The condition of the exchange - free admission for volunteering as extras in a film - further heightens the excitement, especially in a city where being in a movie is as easy as eating a takeout pizza - always easy, yet always delicious. The contingency that occurs on the date of the event offers a serendipitous plotline that tests the performers and entertains the audience. But a central player in this matrix is the environment of the Los Angeles River and the multiple sensory stimuli it provides - before, during, and after the anticipated performative action. (Cheng 2001: 147-148)

In short, the key for a successful performance is building an atmosphere of excitement.

> This formal language deeloped collaboratively by Sim and Steger starts with the visual design of their stage present - skin as uniform: the standard costume for the couple is their naked and clean-shaven bodies. Their convention of not wearing clothes in performance emulates the natural state of nonhuman animals, while reinforcing the ethological dimension of their choreography. The two artists not only move but "dress" like beasts, fish, fowls, insects, or microbes - covered by nothing but that with which they were born. (Cheng 2001: 150)

Here the use of naked body is actually somehow justified, in contrast with some feminist acts which give no justification but simply imply "I'm a woman, look at me."

> Stegner mentioned that "labyringht" also has an evolutional implication. In our email correspondence, he cites a stetement from the well-known palontologist Stephen Jay Gould as an inspiration for osseus labyrint's art: "the history of life is a labyrinth, not a ladder of progress" (Steger 2000).
> The current usage of "osseus labyrint" came about becuase of an incident in their 1990 tour to Czechoslovakia, where the local press happened to drop the "h" from "labyrinth". Sim and Steger decided to accomodate the accidental slippage. This choice in response to a chance incident exemplifies the artist's

> affinity for mutation. After all, what is mutation if not a radical alteration through chance or through design? (Cheng 2001: 151)

I like this mindstate, this affinity for mutation.

> For lack of an existing vocabulary pertinent for my purpose, I have coined the term "homi-xenology" to analyze osseus labyrint's alien body art. My neologism accounts for the transitory fusion of two mutually alien forms: the body of the human performer ("homi," an inflected prefix derived from the Latin "homo") that absorbs the postures, gaits, proportions, behaviors, and imagined psychic states of other spaces ("xenology," from the Latin "xeno" and "logy.") In essence, homi-xenology is a free-ranging creative method that draws inspiration from the biological, scientific, and fantastic worlds in order to extend the performing body's capacity as an instrument for corporeal ornamentation; it molds the human physique to create instant flesh sculptures that embellish the space. (Cheng 2001: 154)

I do love it when jargon in coined (as opposed to cases in which jargon is merely used).

> Indeed, I observed some shortcomings in *Mac Beth*, especially in the areas of vocal delivery, characterization, and **the semiotic precision concerning the pairing of verbal and physical languages**. (Cheng 2001: 160)

I find it interesting that this author conceptualizes "semiotic precision" in the relationship of verbal and "physical" (nonverbal).

Graver, David 1995. Violent Theatricality: Displayed Enactments of Aggression and Pain. *Theatre Journal* 47(1): 43-64.

> Among the **performing arts**, which include dance, music, acting, stand-up comedy, magic tricks, and gymnastic exhibitions, **performance art** may highlight more than most the **raw immediacy of performative activity**, but it has no monopoly on this immediacy. I think we should resist the temptation to label an activity performance art simply because the immediate presence of the artist is more palpable than any exchange of signs or appeals to representational conventions. When John Cage sits in silence before his piano keyboard on the stage of a concert hall for a predetermined lenght of time, he is performing a rather unusual type of music. The point is lost if we focus solely on the fact that he is performing. (Graver 1995: 44)

define:palpable - *"Able to be touched or felt."* The distinction between performing arts and performance art is neat.

> The realms of presentation and representation themselves create an analogous dichotomy between the visible and invisible in that the spectators actually see only the bodies presented on stage but usually **construct within their minds' eyes the represented world** by virtue of the invisible conventions of representation that link particular physical images and gestures with particular implicit significances. (Graver 1995: 46)

I think this dichotomy of presentation and representation should be reviewed in light of Goffman's methodological dramaturgy: e.g. where is the aspect of representation in the presentation of the self?

> Despite the power of words to rename anguish and brutality, however, if bodies are burning in a sufficiently intimate or unregulated theatrical situation, the victim's withering flesh will make its own arguments. Although violence can disguise itself as meaning and join **the semiotic transactions** on the stage, its presence generally threatens both to escape the meaning assigned to it and to disrupt the delicate balance theatricality establishes between the ontological priorities of display and enactment. (Graver 1995: 48)

It is quite interesting how different authors (here a literary scholar) understand and use the word "semiotic": always conjoined with something else, in this case, "transactions". And again, the semiotic aspect here has to do with the relationship of words and brutality or between violence and it's meaning.

> For Artaud display and enactment continue to have meaning; bodies continue to be transformed into signs. Artaud does not wish to cut off discourse so much as expand and redirect it. By **writing in space with the bodies of the actors** or, more generally, with the materiality of spectacle and performance, Artaud wishes to make metaphysical stateements that lie beyond the capability of purely linguistic communication. (Graver 1995: 48)

This is a very powerful metaphor: (theatricality is) writing in space with the bodies of the actors. By way of analogy, our everyday life is writing in time and space with our bodily behaviour.

> In place of being bothered by the pain, of allowing it to engulf and obliterate every other aspect of the world, Fakir transforms it into a tool for various somatic and psychological experiments. Pain is, for him, a way of altering his consciousness and his dientity. It is also a way of concentrating energy within the body, savoring the narcotic release of endorphins, or initiating an out-of-body experience. Pain becomes for Fakir an interiority deeper than the self. (Graver 1995: 52)

A contrasting view of pain to that of Elaine Scarry.

> By distancing themselves from the discourse of Western theatrical performance, Fakir and SRL magnify the material impact of their theatrical performances. **The audience must face their spectacles without being able to transform them into manageable meanings**. The spectator's eye has little hope of being the eye of knowledge that controls through understanding what it takes in, yet it also cannot ignore what it sees. The standard rewards of aesthetic spectatorship are violated. (Graver 1995: 63-64)

This could just as easily apply to the performances in the last article (*Them*). In short, performance art creates spectacles that do not give ready-made significance to the spectators.

Bishop, Claire 2004. Antagonism and Relational Aesthetics. *October* 110: 51-79.

> The curators promoting this "laboratory" paradigm - including Maria Lind, hans Ulrich Obrist, Barbara von der Linden, Hou Hanru, and Nicolar Bourriaud - have to a large extent been encouraged to adpot this curatorial modus operandi as a direct rection to the type of art produced in the 1990s: work that is **open-ended, interactive, and resistent to closure, often appearing to be "work-in-progress" rather than a complete object**. Such work seems to derive from a creative misreading of poststructuralist theory: rather than the *interpretations* of a work of art being open to continual reassessment, the work of art *itself* is argued to be in perpetual flux. (Bishop 2004: 52)

This reminds me yet again of Mathiesen's "The Unfinished" (now applied to art), and the central notion of "mutation" in one of the previous articles.

> For instance, Bourriaud argues that art of the 1990s takes as its theoretical horizon "the realm of human interactions and its social context, rather than the assertion of an independent and *private* symbolic space" (*RA*, p. 14). In other words, relational art works seem to establish intersubjective encounters (be these literal or potential) in which meaning is elaborated *collectively* (*RA*, p. 18) rather than the priatized space of individual consumption. The implication is that this work inverses the goals of Greenbergian

> modernism. Rather than a discrete, portable, autonomous work of art that transcends its context, relational art is **entirely beholden to the contingencies of its environment and audience**. Moreover, this audience is envisaged as a community: rather than a one-to-one relationship between work of art and viewer, relational art sets up situations in which viewers are not just addressed as a collective, social entity, but are actually given the wherewithal to create a community, however temporary or utopian this may be. (Bishop 2004: 53-54)

define:wherewithal - *"The money or other means needed for a particular purpose."* The tendency of relational art seems to me to be possible to sum up in a word: *contextualizing*. The work of art is contingent upon the social situation, the cultural context, the chronotopic characteristics of the individuals participating in it etc.

> It is important to emphasize, however, that Bourriaud does not regard relational aesthetics to be simply a theory of interactive art. He considers it to be a means of locating contemporary practice within the culture at large: relational art is seen as a direct response to the shift from a goods to a service-based economy. It is also seen as **a response to the virtual relationships of the Internet and globalization**, which on the one hand have prompted **a desire for more physical and face-to-face interaction between people**, while on the other have inspired artists to adopt a do-it-yourself (DIY) approach and model their own "possible universes" (*RA*, p. 13). This emphasis on immediacy is faimiliar to us from the 1960s, recalling the premium placed by performance art on the authenticity of our first-hand encounter with the artist's body. (Bishop 2004: 54)

This makes a whole lot of sense: in the internet-times (IT) where the traditional aesthetic experience is so available (only a few clicks away), people desire the artistic experience of before-internet-times (BIT) in a fashion that would excite their sense of what is possible IRL.

> ...Tiravanija built a wooden reconstruction of his New York apartment, which was made open to the public twenty-four hours a day. People could use the kitchen to make food, wash themselves in his bathroom, sleep in the bedroom, or hang our and chat in the living room. The catalog accompanying the Kunstverein project quotes a selection of newspaper articles and reviewers, all of which reiterate the curator's assertion that "this unique combination of art and life offered an impressive experience of togetherness to everybody." (Bishop 2004: 57)

Yup, new possibilitites.

> The theoretical underpinnings of this desire to activate the viewer are easy to reel off: Walter Benjamin's "Author as Producer" (1934), Roland Barthes's "Death of the Author" and "birth of the reader" (1968) and - most important in this context - Umberto Eco's *The Open Work* (1962). (Bishop 2004: 62)

Somehow I notice a semiotic tendency in these theoretical underpinnings.

> Sierra's return to the Venice Biennale in 2003 comprised a major performance/installation for the Spanish pavilion. *Wall Enclosing a Space* involved sealing off the pavilion's interior with concrete blocks from floor to ceiling. On entering the building, viewers were confronted by a hastily constructed yet impregnable wall that rendered the galleries inaccessible. Visitors carrying a Spanish passport were invited to enter the space via the back of the building, where two immigration officers were inspecting passports. All non-Spanish nationals, however, were denied entry to the pavilion, whose interior contained nothing but gray paint peeling from the wall, left over from the previous year's exhibition. The work was "relational" in Bourriaud's sense, **but it problematized any idea of these relations being fluid and unconstrained by exposing how all our interactions are, like public space, riven with social and legal exclusions**. (Bishop 2004: 73-74)

I've read the Spanish Pavilion being mentioned, now I undestand why - it's kinda outlandish. The remark about social and legal exclusions in the public space and indeed all our social interactions, seems a valid one.

Week 6

Dickie, George 1975. What Is Anti-Art? *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* 33(4): 419-421.

> Recently I have tried to begin thinking about art in a different way. Instead of focusing attention on particular works of art with an eye to seeking a generalization by way of abstracting the observable characeristic or characteristics they have in common, I have attempted to **focus on the social framework in which particular works are embedded and arrive at an instutitonal conception of art**. (Dickie 1975: 419)

I think this "institutional approach" has become a part and parcel of today's art theory. In 1975 it might have been new, but now it is a historical approach.

> ..."anti-art" is sometimes used to refer, not to objects, but to **the actions of "artists."** Harold Rosenberg cites the case of the New York artist Vito Acconti who "periodically notifies the art-world, by mail, that on certain dates he will mount a stool in his studie *x* number of times and that this 'work' may be viewed at the designated hours." This artist also produced such other "works" as counting his pulse beats and moving the contents of his apartment to an art gallery. (Dickie 1975: 420)

Thus, Dickie understands performance art to be anti-art.

> There are then at least four different kinds of anti-art: 1) art in which chance plas a part, 2) art which has strikingly unusual content, 3) "ready-mades," and 3) actions by "artists" which do not result in any object-product. (Dickie 1975: 420)

An elaboration of what he means by "anti-art".

> Let us now consider the anti-art of Acconci and friends. These "artists" go Duchamp one better: they **perform an action and make a declaration but do not "produce" (that is, end up with) an object which in any way resembles traditional paintings or sculptures**. The only thing left to do (and there is a high probablity that it has already been done) is for an "artist," call him "Zero," **to make a declaration and not do anything**. [...] The possibility I suggested of Zero's declaring and doing nothing amounts to a *mere* exercising of the machinery of the artworld. [...] Acconci's and Zero's "art" is real anti-art: art because they use the artworld, anti because they do nothing with it. Aconci and Zero are "artistic bureaucrats" in one sense of the abused term "bureaucrat," that is, they occpy a niche in an institutional structure but do nothing which is really productive. If all artists "produced" only anti-art, that is, were anti-artists, then Hegel's prophecy would be fulfilled - art would be dead. (Dickie 1975: 421)

Finally a person who is against performance art, but only because at the time perhaps there wasn't a good conception of performance art yet. Later performance artists took pride in not producing any objects, aside perhaps from documentation, which - really - isn't anything like traditional painting or sculpture. Essentially, Dickie saw art without objects - so-called "immaterial art" - as anti-art that would kill art. He did not forsee that this form of art could be much more productive than traditional art, exiciting enough to survive the coming of the information age which

makes traditional painting and sculpture out to be a relic of bygone ages as it is.

Scalafani, Richard J. 1975. What Kind of Nonsense Is This? *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* 33(4): 455-458.

> Although **diverse and self-consciously chaotic**, "works" of conceptual art can be grouped very roughly in three categories. I will catalogue various pieces within each of these categories in some detail, for the weight of my argument against the alleged seriousness of the movement will rst at least in part on the poverty of individual accomplishments. The predominant category in terms of sheer numbers consists of works and activities which are radical to the extreme. Chris Burden, under the sponsorship of the Los Angeles County Museum the Rico Mizuno Gallery of Los Angeles, and dealer Ronald Feldman of New York, has had himself shot in the arm with a .22 rifle, crucified to the top of a Volkswagon with real nails driven through his palms, nearly electrocuted on a garage floor, and has filmed himself crawling bare-chested over fifty feet of broken glass in a parking lot. **Piero Magnoni sent cans of his own excrement to his Milan gallery labeled "Mierda d'Artista."** Vito Acconci, commissioned by galleries and private collectors, has done a work consisting of biting himself over his whole body. In another work, he has masturbated under a ramp while gallery visitors walked over it, and in yet another, he has exhibited his penis dressed in doll's clothing. Collectors have paid as much as $2,000 for photographic documentations of these events. Robert Barry closed an Amsterdam gallery for two weeks claiming that to be his entire show. Ray Johnson sends letters and postcards to people. Mel Bochner measures the growth of plants, the size of museums and galleries, and other things. The list of these works goes on and on. (Sclafani 1975: 455)

The tone of this author indicates that he is not amused. I find these diverse and self-consciously chaotic acts very interesting. Even more so that not all of these are mentioned by various later reviewers - the information is always partial. For example, the Volkswagon-crucification but was said to be a farse by Abramovic (many performances were staged - documented, but not done). The "mierda d'Artista" I find interesting as a local artist Jaan Tooming has done something similar and lately became a news issue as one of his jars of excrement was stolen from the gallery and presumably smashed to the ground near it. Vito Acconci's penis-puppetry is news to me, although I know about his *Seedbed* that he was at the same time talking about what he'd like to do with the people in the gallery (or something to that effect). And lastly, Robert Barry's act is very much like the "Zero" described by Dickie in the same issue of this journal.

> In "Stating and Nominating" (*CH-101*, 5, 1971), Ian Burn and Mel Ramsden discuss "propositional modalities," "**semiotic ground rules**," syntax, and other matters pertaining to the nature of art as they see it. (Sclafani 1975: 455)

An unexpected place to meet semiotics.

> I begin with a familiar point which may at first appear merely sociological but actually has deeper philosophical import. **When Duchamp presented his urinal, he was already an established artist**. Thus, the significance of Duchamp's act cannot be divorced from its particular historical context, including his previous work as an artist. And the success of his statement cannot be divorced from the measure of uptake he was able to secure from the artistic community of his day simply because he was Duchamp. (Sclafani 1975: 456)

A valid point. In many a case in my readings on performance art I have speculated about this - how the reception of some act as a work of art depends upon the social context, perhaps even to the level of what the artist is associated with.

Acconci, Vito 1991. Some Notes on Illegality in Art. *Art Journal* 50(3): 69-74.

> What allower me to shruf off (or not even think about) questions of illegality was the general atmosphere of the time in which I made these works. This was the end of the 1960s, the beginning of the 1970s: it was the time of demonstrations against the Vietnam War (which appeared to validate the effectiveness of individual and community action against what was called - or called itself - the establishment....) (Acconci 1991: 70)

The social context - of course - plays a major role in the definition of art and it's execution. Amongst other major social upheavals Acconci's seemingly illegal acts (sponsoring prostitution, staging attempted murder, masturbating in the public) went largely unnoticed (for the establishment).

> On the other hand, the artist of this time, coming out of an immediate tradition of art-in-itself, and finding himself/herself out in the street, could function on the street only as an outsider, an alien. What the artist did, now that he/she was outside of his/her accustomed art world, was necessarily awkward and incorrect; unwittingly, because he/she didn't know the code of the everyday world, the artist might do something "illegal". (Acconci 1991: 71)

I'm afraid this analogy could apply to semioticians: accustomed to the liberties of the academic world, the semiotician will be awkward and incorrect in the everyday world.

Judson, William D. 1995. Bill Viola: Allegories in Subjective Perception. *Art Journal* 54(4): 30-35.

> The **implication** that the camera image is a document, a **direct impression** of reality, is balanced by Viola's decision about framing (**iconic symmetry** or obsessive hand-held pursuit), about movement and stasis, about generated and reflected light that give his videotape a **transcendent quality**. More intensely present in viewing than **ordinary physical reality**, these images take on **the force of archetypes**. Teach **precisely distilled image** of the people, the animals, the landscapes, and the natural phenomena in Viola's tapes is not so much **visual description** as it is revelation. (Judson 1995: 30)

What the f* are you on about? I'm seriously beginning to despise writers who use philosophical terms in such a contorted manner. It's a way to say a lot without actually saying anything important. I think the saying "if you scream you have nothing to say" could be appropriated here as "if you can't put it in simple words then it's not worth putting in words at all." [I am of course speaking of discourse on art, not scientific or philosophical discourse]

> Viola's work incorporates both the conceptual metaphors of his chosen medium and the perceptions of the many cultures - ancient and modern, Eastern and Western - in which he has immersed himself. Nevertheless, in his pursuit of enlightenment through attention to transcendent experience, Viola is heir to a Romantic tradition of which Brakhage is a recent part. (Judson 1995: 31)

I think I'm done with this article.

Wilson, Martha 1997. Performance Art: (Some) Theory and (Selected) Practice at the End of This Century. *Art Journal* 56(4): 2-3.

> Contemporary performance art still exhbits the traces of this art-historical moment in the following ways: Performance art is composed of (often confrontational) ideas; it takes place in "real" time; and the body is its irreducible medium, **the locus where text and image intersect**. (Wilson 1997: 2)

I like this wording. In slightly different vocabulary, the body is the nexus of semiotic practices.

> Because it is embedded in the body, performance art takes time itself to be its primary subject. Tehcing Hsieh's yearlong works - during which he, for example, lived in a cage, lived outside, punched a time clock every hours, was tied to another person; and did "no art" - **place the body's expenditure of time at the center of the idea**. (Wilson 1997: 2)

Not the first time when *time* is viewed as the central aspect of performance art.

Ward, Frazer 1997. Some Relations between Conceptual and Performance Art. *Art Journal* 56(4): 36-40.

> For the purposes of further argument, conceptual art might be considered as work that emphasized the underlying conditions of aesthetic experience: Language was seen as foremost among these conditions. material form and sensory perception were made secondary to analyses of their discursive and institutional frames. Performance art, on the other hand, seems relatively straightforward to define, "as a form of art that happens at a particular time in a particular place where the artist engages in some sort of activity, usually before an audience. The main difference between performance art and other modes of visual art practice, such as painting, photography, and sculpture, is that it is **a temporal event or action**. (Ward 1997: 36)

I do like various definitions of the same phenomenon. In this one, once again, time is the prime characteristic.

> Where Conceptual art detailed relations between aesthetic production and its institutional conditions, performances by artists including Acconci and Chris Burden examined **the effects of these relations on subjectivity**. The introduction of their own bodies as terms in this set of relations has been seen to have had a critical effect by pointing to the contingent, social construction of subjectivity. Or else its effects has been seen in the visceral transgression of social and aesthetic norms. (Ward 1997: 36)

I wonder if this has something to do with late Foucault.

> ...there is the problem of how to account for any relations between Conceptual and performance art. This difficulty is compounded because **performance art was not a "movement,"** in the way that Minimalism or Conceptualism were, whatever attempts have been made to situate it as one. Rather, **performance has surfaced and disappeared throughout the twentieth century as a kind of undercurrent**, periodically bubbling up within - or in some relation to - various avant-garde movements: the Soviet avant-gardes, Futurism, Dada, the Bauhaus, neo-Dada, Fluxus, Pop, Minimalism, perhaps even Abstract Expressionism... (Ward 1997: 38)

This makes a lot of sense. The last article traced performance in the Futurists.

> In conjunction with this, if these works express the desire for an emphatic kind of embodiment that could not ground the subject of Conceptual reason, their mediation and perhaps undecidable status as performances at once confounds that desire. If conceptual art is **only abstractly communicative**, these works are altogether ambivalent about the possibility of communicative action, in a way that points up come of Conceptualism's pretensions. (Ward 1997: 40)

It has not crossed my mind before, but from a semiotic viewpoint *performance art as communicative action* is one of the most pertinent approaches.

Wagner, Anne M. 2000. Performance, Video, and the Rhetoric of Presence. *October* 91: 59-80.

> "The arts require witnesses." This dictum may seem self-evident, yet its obviousness nonetheless requires some explanation. For I am gambling that this statement *does* seem obvious to present-day readers - so apparent, so uncontroversial that its long-distant origins in the writing of an eighteenth-century Frenchman, Jean-François Marmontel, appear beside the point. (Wagner 2000: 61)

Is this why Acconci mailed the artworld about his *Step Piece*?

> An artist leaves her studio. She is Laurie Anderson. In the course of a day in June 1973, she takes photographs of the ten men who accost her in the street with what she terms "unsolicited comments of the 'hey, baby' type." *She* asks permission first. Her accosters are mostly pleased and flattered to comply. She answers their pleasure with banter, smiles, and laughter; does her compliance facilitate the ease, close-up portraits she is able to secure? later in her studio, she responds to her accosters differently, as if now to undermine their ease; like an investigative reporter preparing an evidential dossier, and mindful of the law, she imposes anonymity on her informants: a wedge of white neatly cuts off their eyes. In this case the gesture seems less protective than offensive; in the name of privacy she inflicts blindness, even a kind of objecthood, on subjects who had started out by treating her that way. (Wagner 2000: 63)

Oh Laurie, you little she-devil.

> What is remarkable about performance art around 1970 is precisely how preoccupied it was by questions of this type. **How might the artist intersect with a public?** Which public where? one it chose, or encountered, or conjured into being through its own gantasy? Would the public itself find the artist, perhaps? How? Once located, what would art's audience then be made to witness? Or, rather, should we say *endure*? (Wagner 2000: 67)

Heh, "since one cannot expect an answer, the point is to analyse these questions" (Foucault 2009: 24)

Dworkin, Craig Douglas 2001. Fugitive Signs. *October* 95: 90-113.

> *I am he(re)*
> *that drops letters.*

The sentence also carries an uncanny prolepsis, since it was written by a poet [Acconci] who would **soon change media and "drop … letters" in a turn to other, nonlexical, markings**. In Catherine Quéloz's words (with an appropriately vital and manual verb): Acconci "takes hold of [*s'empare*] the body of language, of its materiality." His poetry attempts "to give words body and weight"; and "body," or "corps," as I will argue, is all to the point in Acconci's early work. (Dworkin 2001: 90-92)

define:prolepsis - *"The anticipation and answering of possible objections in rhetorical speech."* The anticipation consists of the poet Acconci turning into the performance artist Acconci.

> At the beginning of her monograph, for example, Kate Linker makes a move so seemingly de rigueur that one might almost fail to notice it. She writes: "In 1969 Acconci, who had been a poet, made his first visual pieces." Compare Linker's assertion with the opening sentence of a much earlier essay by François Pluchart, who writes of Acconci as "a poet who, beginning in 1969, **progressively abandoned the space of the page for a place in which the body was assigned the task of going beyond the poetic function.**" (Dworkin 2001: 99)

Different authors remark on Acconci's shift from poetry to performance.

> Rather than "going beyond the poetic function," Acconci's body art, I want to argue, **is actually an explicit continuation of his poetry**. (Dworkin 2001: 99)

You could also look at it like that, but it would also mean an obligatory discernment of the poetic function in performance art.

> A number of Acconci's pieces dating from the early 1970s overly thematize printing and explore a very literal **writing from the body**. In *Run-Off*, the naked Acconci jogs in place until he works up a heavy sweat and then rubs his lathered body against a wall prepared with blue tempera. Significantly, he transfer that paint to himself with the explicit intention of **converting his body into a writing instrument**, which can then mark other surfaces. (Dworkin 2001: 100)

define:lathered - *"Cause (soap) to form a frothy white mass of bubbles when mixed with water."* define:tempera - *"A method of painting with pigments dispersed in an emulsion miscible with water, typically egg yolk."* Curious art-speak. Also, a curious relationship between body and text.

> In the parsed sentence of Acconci's performances, "the body," in his own words, "could be [both] the subject of an action" as well as "the receiver, the object." In this sense, Acconci's employment of the body in his exploration of "reflexive information" is identical to the use of language in his early poetry. The self-referential play in Acconci's body art suggests that he was continuing not only the physical mode of his poetry (writing and printing), but also its strategies and concerns. Another of those shared concerns is an emphatic antimimeticism. (Dworkin 2001: 102)

I feel like I am reduced to recording in this blog whatever people in other disparate fields have remarked about the body and sometimes even body language. I really should start reading about exlicit nonverbal communication again soon.

> Acconci's investigative project was undertaken in a climate of **radical semiotic interrogation**. Without explicit connection or commentary, artists and poets were creating works that proposed the same theoretical conclusions being simultaneously advanced by poststructuralist theorists. (Dworkin 2001: 103)

I think I should give a name to this tendency to use the word "semiotic" so widely. I remember first reading "Space and place as substrates of culture" and remarking how many such phrases one can come up with: semiotic routine, semiotic value, semiotic unit, semiotic phenomena, etc. And I also remember being quite confused as to what these pairs denote. Not it is clear with familiar authors, but still semains mysterious when meeting such phrases as "semiotic interrogation" or "semiotic transactions". Thus, I shall from now on call this kind of ling ***semiotic adjectivism***, or "using the adjective 'semiotic' too profusely and/or idiosyncratically".

> As Acconci realized in his "performances as channel," "generating expression .... need not be an official end of an action but only a side-effect" of presenting marks in a field of difference. Those marks are what Acconci, discovering that "information need not be the primary end of action but only a side effect," called "fugitive signs." **The body itself, as Acconci makes clear, is a spontaneous generator of precisely such signs**. "If I do not perform," Acconci writes about a work that explicitly investigates the channels of communication, "the material [i.e., written messages] builds up ... while I am at rest," and elsewhere, with an almost hallucinatory paranoia, he imagines an artist whose body's very existence continually produces a string of pure singifiers... (Dworkin 2001: 109)

This is what happens when art critics start talking semiotics. In the remark that the body's very existance continually produces signs is dangerously close to the "semiotic existentialism" in line with "living is a semiotic ordeal". And now *I* am practicing semiotic adjectivism. Dang.

> ...culture, after Nietzsche and Foucault, might be roughly defined as what happens to bodies in order to make them behave within medial systems: **what holds people to their orles in the social production of signs**, whatever, in short, makes people mark "properly." (Dworkin 2001: 110)

And now the author is coming dangerously close to what I am working on.

3.10.6 Brave New World (2012-10-30 01:20)

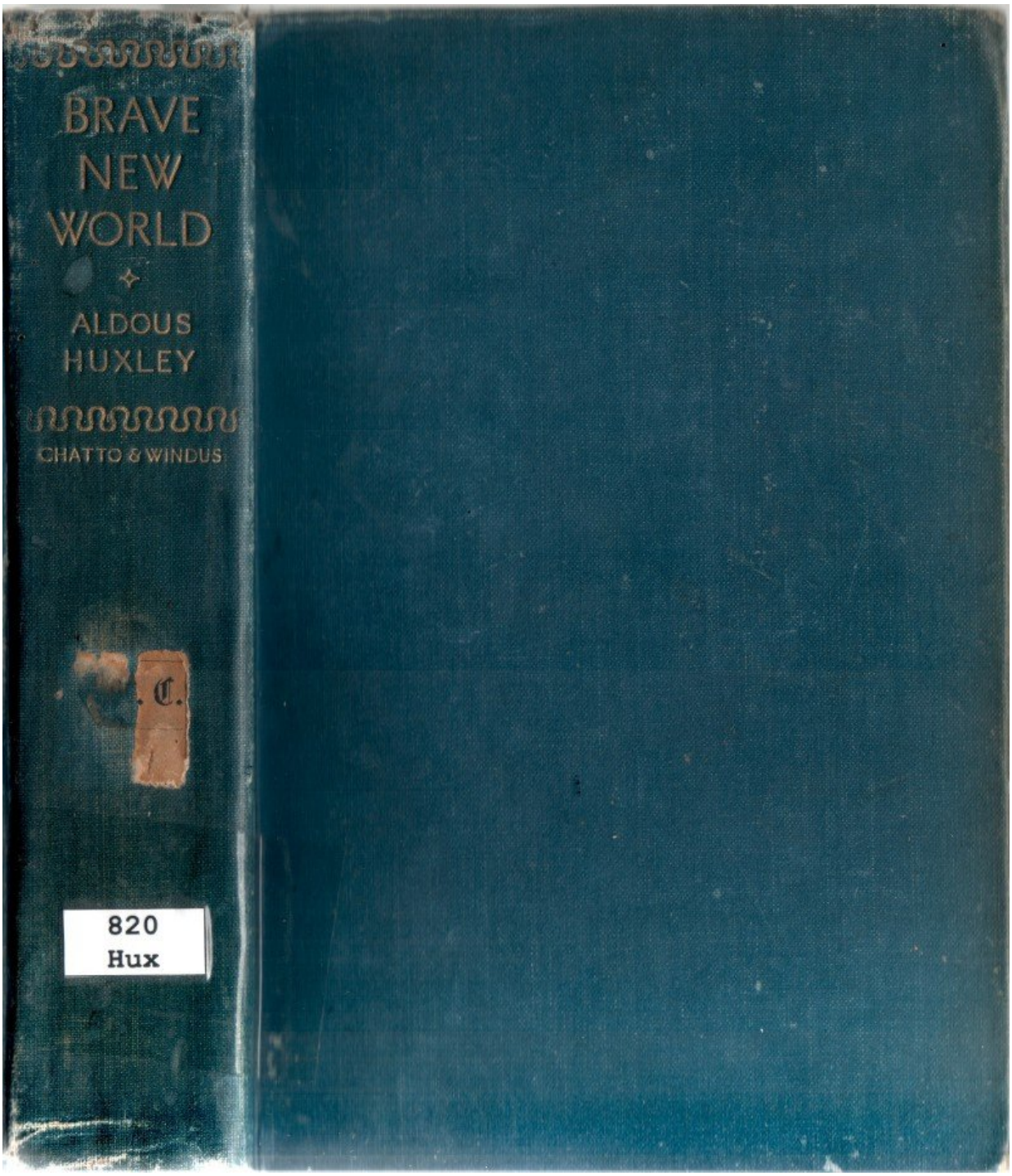

AutorHuxley, Aldous, 1894-1963Pealkiri**Brave new world : a novel / by Aldous Huxley**IlmunudLondon : Chatto & Windus, 1932Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1826158 S1*estViideHuxley, Aldous 1932. Brave New World. London: Chatto & Windus.

A troop of newly arrived students, very young, pink and callow, follower **nervously, rather abjectly**, at the Director's heels. (Huxley 1932: 2)

'Just to give you a general idea,' he would explain to them. For of course some sort of general idea they must have, if they were to do their work intelligently - though as little of one, **if they were to be good and happy members of society**, as possible. For particulars, as every one knows, make for virtue and happiness; generalities are intellectually necessary evils. Not philosophers, but fret-sawyers and stamp collectors compose the backbone of society. (Huxley 1932: X)

'Bokanovsky's Process,' repeated the Director, and the students underlined the words in their little notebooks.
One egg, one embryo, one adult - normality. But a bokanovskified egg will bud, will proliferate, will divide. From eight to ninety-six buds, and every bud will grow into a perfectly formed embryo, and very embryo into a full-sized adult. **Making ninety-six human beings grow where only one grew before. Progress.** (Huxley 1932: 4-5)

'...Bokanovsky's Process is one of the major instruments of social stability!'
Major instruments of social stability.
Standard men and women; in uniform batches. The whole of a small factory staffed witht he product of a single bokanovskified egg. (Huxley 1932: 6)

'Give them a few figures, Mr. Foster,' said the Director, who was tired of talking.
Mr. Foster was only too happy to give them a few figures.
Two hundred and twenty metres long, two hundred wide, ten high. **He pointed upwards. Like chicken drinking, the students lifted their eyes towards the distant ceiling.** (Huxley 1932: 11)

'Reducing the number of revolutions per minute,' Mr. Foster explained. 'The surrogate goes round slower; therefore passes through the lung at longer intervals; **therefore gives the embryo less oxygen. Nothing like xygen-shortage for keeping an embryo below par.'** Again he rubbed his hands. (Huxley 1932: 14-15)

'And that,' put in the Director sententiously, 'that is the secret of happiness and virtue - liking what you've *got* to do. **All conditioning aims at that: making people like their unescapable social destiny.**' (Huxley 1932: 17)

There was a slience; then, clearing his throat, 'Once upon a time,' the Director began, 'while Our Ford was still on earth, there was a little boy called Reuben Rabinovitch. Reuben was the child of Polish-speaking parents.' The director interrupted himself. 'You know what Polish is, I suppose?'
'A dead language.'
'Like French and German,' added another student, officiously showing off his learning.
'And "parent?"?' questioned the D.H.C:
There was an uneasy silence. Several of the boys blushed. They had not yet learned to draw the significance but often very fine distinction between smut and pure science. One, at last, had the courage to raise a hand.
'Human beings used to be...' he hesitated; the blood rushed to his cheekcs. 'Well, they used to be viviparous.' (Huxley 1932: 25)

He [the doctor], fortunately, understood English, recognized the discourse as that which Shaw had broadcasted the previous evening, realized the significance of what had happened, and sent a letter to the medical press about it.
'The principle of sleep-teaching, or **hypnopÆdia**, had been discovered.' The D.H.C. made an impressive pause. (Huxley 1932: 27)

Roses and electric shocks, the khaki of Deltas and the whiff of asafoetida - wedded indissolubly before the child can speak. **But wordless conditioning is crude and wholesale; cannot bring home the finer distinctions, cannot inculcate the more eomplex courses of behaviour. For that there must be words, but words without reason. In brief, hypnopÆdia.** (Huxley 1932: 31)

'Till at last the child's mind *is* these suggestions, and the sum of the suggestions *is* the child's mind. And not the child's mind only. The adult's mind too - all his life long. The mind that judges and desires and decides - made up of these suggestions. But all these suggestions are *our* suggestions!' The Director almost shouted in his triumph. **'Suggestions from the State.'** He banged the nearest table. 'It therefore follows...'
A noise made him turn around.
'Oh, Ford!' he said in another tone, 'I've gone and woken the children.' (Huxley 1932: 32)

That's a charming little group,' he said, pointing. In a little grassy bay between tall clumps of Mediterranean heather, two children, a little boy about seven and a little girl who might have been a year older, were playing, very gravely and with all the focussed attentnion of scientists intent on a labour of discovery, a rudimentary sexual game.
'Charming, charming!' the D.H.C. repeated sentimentally.
'Charming,' the boys politely agreed. **But their smile was rather patronizing**. They had put aside similar childish amusements too recently to be able to watch them now without a touch of contempt. Charming? but it was just a pair of kids fooling about; that was all. Just kids. (Huxley 1932: 34)

A **look of astonished incredulity appeared on the faces of his listeners**. Poor little kids not allowed to amuse themselves? They could not believe it. (Huxley 1932: 36)

Levina raised her eyebrows in astonishment. (Huxley 1932: 43)

In the lift, on their way up to the changingrooms, Henry Foster and the Assistant Director of Predestination rather pointedly turned their backs on Bernard Marx from the Psychology Bureau: **averted themselves from that unsavoury reputation**. (Huxley 1932: 37)

'...I suppose you're going out?'
Lenina nodded.
'Who with?'
'Henry Foster.'
'Again?' Fanny's kind, rather moon-like face **ook on an incongruous expression of pained and disapproving astonishment.** 'Do you mean to tell me you're *still* going out with Henry Foster?' (Huxley 1932: 44-45)

'But every one belongs to every one else,' he concluded, citing the hypnopaedic proverb.
The students nodded, emphatically agreeing with a statement which upwards of sicty-two thousand repetitions in the dark had made them accept, not merely as true, but as axiomatic, self-evident, utterly indisputable. (Huxley 1932: 45)

Wheels must turn steadily, but cannot turn untended. There must be men to tend them, **men as steady as the wheels upon their axles**, sane men, obedient men, stable in contentment. (Huxley 1932: 48)

Fanny nodded her sympathy and understanding. (Huxley 1932: 49)

'But his reputation?'
'What do I care about his reputation?'
'They say he doesn't like Obstacle Golf.'
'They say, they, say,' mocked Lenina.
'And then **he spends most of his time by himself - *alone***.' There was horror in Fanny's voice.
'Well, he won't be alone when he's with me. And anyhow, why are people so beastly to him? I think he's rather sweet.' She smiled to herself; how absurdly shy he had been! Frightened almost - as though she were a World Controller and he a Gamma-Minus machine minder. (Huxley 1932: 51)

'That is,' Lenina gave him her **most deliciously significant smile**, 'if you still want to have me.'
Bernard's pale face flushed. 'What on earth for?' she wondered, astonished, but at the same time touched by this strange tribute to her power. (Huxley 1932: 68)

She smiled at him **with an expression of the most sympathetic understanding**. (Huxley 1932: 70)

His [Bernard Marx's] face wore **an expression of pain**. (Huxley 1932: 70)

With eyes for the most part downcast and, if ever they lighted on a fellow creature, at once and furtively averted, Bernard hastened across the roof. (Huxley 1932: 74)

Well, now she had said it and he was still wretched - wretched that she should have thought it such a perfect afternoon to join Henry Foster, that she should have found him funny for not wantking to talk of their most private affairs in public. Wretched, in a word, **because she had behaved as any healthy and virtuous English girl ought to behave and not in some other, abnormal, extraordinary way**. (Huxley 1932: 75)

Each time he found himself looking on the level, instead of downward, into a Delta's face, he felt humiliated. Would the creature treat him with the respect due to his caste? The question haunted him. Not without reason. For Gammas, Deltas and Epsilons had been **to some extent conditioned to associate corporeal mass with social superiority**. Indeed, a faint hypnopaedic prjudice in favour of size was universal. Hence the laughter of the women to whom he had proposals, the practical joking of his equals among the men. The mockery made him feel an outsider; and **feeling an outsider he behaved like one**, which increased the prejudice against him and intensified the contempt and hostility aroused by his physical defects. Which in turn increased his sense of being aliend and alone. (Huxley 1932: 76)

'Tell him I'm coming at once,' he said and hung up the receiver. Then, turning to his secretary, 'I'll leave you to put my things away,' he went on in the same **official and impersonal tone**; and **ignoring her lustrous smile**, got up and walked briskly to the door. (Huxley 1932: 78)

That which had emade Helmholtz so uncomfortable **aware of being himself** and all alone was too much ability. What the two men shared was **the knowledge that they were individuals**. (Huxley 1932: 79)

Speaking very slowly, 'Did you ever feel,' he asked, 'as though you had something inside you that was only waiting for you to give it a chance to come out? Some sort of extra power that you aren't using - you know, like all the water that goes down the falls instead of through the turbines?' He looked at Bernard questioningly.
'You mea all the emotions one might be feeling if things were different?' (Huxley 1932: 81)

’**All men are physio-chemically equal**,’ said Henry sententiously. ’Besides, even Epsilons perform indispensable services.’ (Huxley 1932: 86)

Bernard looket at her (Ford! it was Morgana Rotschild) and blushingly had to admit that he had been playing neither. Morgana stared at him with astonishment. There was an awkward silence.
Then pointedly she turned and addressed herself to the more sporting man on her left. (Huxley 1932: 92-93)

’But, Bernard, we shall be alone all night.’
Bernard blushed and looked away. ’I meant, alone for talking,’ he mumbled.
’Talking? But what about?’ Walking and talking - that seemed a very odd way of spending an afternoon. (Huxley 1932: 103)

’For the New Mexican Reservation?’ he said, and his tone, the face he lifted to Bernard, expressed a kind agitated astonishment.
Surprised by his surprise, Bernard nodded. There was a silence.
The Director leaned back in his chair, frowning. ’How long ago was it?’ he said, speaking more to himself than to Bernard. ’Twenty years, I suppose. Nearer twenty-five. I must have been your age…’ He sighed and shook his head. (Huxley 1932: 111)

Furious with himself for having given away a discreditable secret, he vented his rage on Bernard. The look in his eyes was now frankly malignant. ’And I should like to take this opportunity, Mr. Marx,’ he went on, ’of saying that I’m not at all pleased with the reports I receive of your behaviour outside working hours. You may say that this is not my business. But it is. My workers must be above suspicion, particularly those of the highest castes. Alphas are so conditioned that they do not *have* to be infantile in their emotional behaviour. But that is all the more reason for their making a special effort to conform. It is their duty to be infantile, even against their inclination. And so, Mr. Marx, I give you fair warning.’ The Director’s voice vibrated with an indignation that had now become wholly righteous and impersonal - ws the expression of the disapproval of Society itself. ’If ever I hear again of any lapse from a proper standard of **infantile decorum**, I shall ask for your transference to a Sub-Centre - preferably to Iceland. Good morning.’ And swivelling round in his chair, he picked up his pen and began to write. (Huxley 1932: 113-114)

’You don’t say so,’ said Lenina poltely, now knowing in the least what the Warden had said, but **taking her cue from his dramatic pause**. (Huxley 1932: 118)

He hoped that this reference to a shameful subject would make Lenina blush; but she only smiled with simulated intelligence and said, ’You don’t say so!’ Disappointed, the Warden began again. (Huxley 1932: 119)

’Queer,’ said Lenina. ’Very queer.’ It was her ordinary word of condemnaion. ’I don’t like it. And I don’t like that man.’ She pointed to the Indian guide who had been appointed to take them up to the pueblo. Her feeling was evidently reciprocated; **the very back of the man, as he walked along before them, was hostile, sullenly contemptuous.** (Huxley 1932: 124)

She liked even less what awaited her at the entrance to the pueblo, where their guide had left them while he went inside for instructions. The dirt, to start with, the piles of rubbish, the dust, the dogs, the flies. **Her face wrinkled up into a grimace of disgust**. She held her handkerchief to her nose. (Huxley 1932: 127)

Lenina liked the drums. Shutting her eyes she abandoned herself to their soft repeated thunder, allowerd it to invade her consciousness more and more completely, till at last there was nothing left in the world but that one deep pulse of sound. It reminded her reassuringly of the synthetic noises made at Solidarity Services and Ford's Day celebrations. 'Orgy-porgy,' she whispered to herself. These drums beat out just the same rhythms. (Huxley 1932: 131–)

'...Yes,' and his voice suddenly took on a new resonance, he turned with a proud squaring of the shoulders, a proud, defiant lifting of the chin, 'to show that I'm a man ... Oh!' He gave a fasp and was silent, gaping. He had seen, for the first time in his life, the face of a girl whose cheeks were not the colour of chocolate or dogskin, whose hair was auburn and permanently waved, and whose expression (amazing novelty!) was one of benevolent interest. **Lenina was smiling at him; such a nice-looking boy, she was thinking, and a really beautiful body. The blood rushed up into the young man's face; he dropped his eyes, raised them again for a moment only to find her still smiling at him, and was so much overcome that he had to turn away and pretend to be looking very hard at something on the other side of the square.** (Huxley 1932: 136)

And she would tell him about the lovely music that came out of ta box, and all the nice games you could play, and the delicious things to eat and drink, and the light that came when you pressed a little thing in the wall, and the pictures that you could hear and feel and smell, as well as see, and another box for making nice smells, and the pink and green and blue and silver houses as high as mountains, **and everybody happy and no one ever sad or angry, and every one belonging to every one else**, and the boxes where you could see and hear what was happening at the other side of the world, and babies in lovely clean bottles - everything so clean, and no nasty smells, no dirt at all - **and people never lonely, but living together and being so jolly and happy,** like the summer dances here in Malpais, but much happier, and the happiness being there every dya, every day... (Huxley 1932: 150)

He hated Popé more and more. A man can smile and smile and be a villain. Remorseless, treacherous, lecherous, kindless villain. What did the words exactly mean? He only half knew. (Huxley 1932: 155)

'I know. But that's all the more reason for severity. **His intellectual eminence carries with it corresponding moral responsibilitites**. The greater a man's talents, the greater his power to lead astray. It is better that one should suffer than that many should be corrupted. Consider the matter dispassionately, Mr. Foster, and you will see that **no offence is so heinous as unorthodoxy of behaviour**. Murder kills only the individual - and, after all, what is an individual?' With a sweeping gesture he indicated the rows of microscopes, the test-tubes, the incubators. 'We can make a new one with the greatest ease - as many as we like. **Unorthodoxy threatens more than the life of a mere individual; it strikes at Society itself.**. Yes, at Society itself,' he repeated. (Huxley 1932: 174)

'...By his heretical views on sport and *soma*, by the scandalus unorthodoxy of his sex-life, by his refusal to obey the teachings of Our Ford and behave out of office hours "like a babe in a bottle"' (here the Director made the sign of the T), '**he has proven himself an enemy of Society, a subverter, ladies and gentlemen, of all Order and Stability, a conspirator against Civilization itself**. For this reason I propose to dismiss him, to dismiss him with ignominy from the post he has held in this Centre, I propose forthwith to apply for his transference to a Sub-Centre of the lowest order and, that his punishment may serve the best intrest of Society, as far as possible removed from any important Centre of population. In Iceland he will have small opportunity to lead others astray by his unfordly example.' (Huxley 1932: 176)

Bloated, sagging, and among those firm youthful bodies, those undistorted faces, a strange and terrifying monster of middle-agedness, Linda advanced into the room, coquettishly smiling her broken and discoloured smile, and rolling as she walked, with what was meant to be a voluptuous undulation, her enourmous haunches. (Huxley 1932: 176)

She stood looking at him, her head on one side, still smiling, but with a smile that became progressively, in face of the Director's expression of petrified disgust, less and less self-confident, that wavered and finally went out. 'Don't you remember, Tomakin?' she repeated in a voice that trembled. Her eyes were anxious, agonized. The blotched and sagging face twitched grotesquely into the grimace of extreme grief. 'Tomakin!' She held out herarms. Some one began to titter. (Huxley 1932: 177)

Red in the face, he tried to disengage himself from her embrace. Desperately he clung. 'But I'm Linda, I'm Linda.' The laughter drowned her voice. 'You made me have a baby,' she screamed above the uproar. There was a sudden and appalling hush; eyes floated unconfortably, not knowing where to look. The Director went suddenly pale, stopped struggling and stood, his hands on her wrist, staring down at her, horrified. (Huxley 1932: 177-178)

It was John, then, they were after. And it was only through Bernar, his accredited guardian, that John could be seen, Bernard now found himself, for the first time in his life, **treater not merely normally, but as a person of outstanding importance.** (Huxley 1932: 183)

Mustapha Mond's anger gave place almost at once to mirth. The idea of this creature solemnly lecturing him - *him* - about the social order was really too grotesque. The man must have gone mad. 'I ought to give him a lesson,' he said to himself; **then threw back his head and laughed aloud**. For the moment, at any rate, the lesson would not be given. (Huxley 1932: 187)

'But doesn't he like you?' asked Fanny.
'Sometimes I think he does and sometimes I think he doesn't. He always does his best to avoid me; goes out of ther oom when i come in; won't touch me; won't even look at me. But sometimes if I turn round suddenly, I catch him staring; and then - well, you know how men look when they like you.'
Yes, Fanny knew. (Huxley 1932: 196)

The Savage started. That sensation on his lips! He lifted a hand to his mouth; the titillation ceased; let his hand fall back on the metal know; it began again. The scent organ, meanwhile, breathed pure musk. Expiringly, a sound-track super-dove cooed 'Oo-ooh'; a vibrating only thirty-two times a second, a deeper than African bass made answer: 'Aa-aah.' 'Ooh-Ah! Ooh-ah!' the stereoscopic lips came together again, and once more the facial erogenous zones of the six thousand spectators in the Alhambra tingled with almost intolerable galvanic pleausre. 'Ooh...' (Huxley 1932: 198
)

But for Lenina the moth did not completely die. Even after the lights had gone up, while they were shuffling slowly along with the crowd towards the lifts, its ghost still fluttered against her lips, still traced fine shuddering roads of anxiety and pleasure across her skin. Her cheeks were flushed, here eyes dewily bright, her breath came deeply. **She caught hold of the Savage's arm and pressed it, limp, against her side**. He looked down at her for a moment, pale, pained, desiring, and ashamed of his desire. He was not worthy, not... Their eyes for a moment met. What treasures hers promised! A queen's ransom of temperament. Hastily he looked away, disengaged his imprisoned arm. he was obscurely terrified lest she should cease to be something he could feel himself unworthy of. (Huxley 1932: 199-200)

In the end Bernard had to slink back, diminished, to his rooms and inform the impatient assembly that the Savage would not be appearing that evening. The news was received with indignaction. The men were furious at having been tricked into behaving politely to this insignificant fellow with the unsavoury reputation and the heretical opinions. The higher their position in the hierarchy, the deeper their resentment. (Huxley 1932: 204)

Pierced by every word that was spoken, the tight balloon of Bernard's happy self-confidence was leaking from a thousand wounds. Pale, distraught, abject and agitated, he moved among his guests, stammering incoherent apologies, assuring them that next time the Savage would certainly be there, begging them to sit down and take a carotine sandwitch, a slice of vitamin A *páté*, a glass of champagne-surrogate. They duly ate, but ignored him; drank and were either rude to his face or talked to one another about him, loudly and offensively as though he had not been there. (Huxley 1932: 206)

'Lenina, my dear,' he called in another tone. 'Come with me.'
Obediently, but unsmiling and (wholly insensible to the honour done to her) without elation, Lenina walked after him, out of the room. The other guests followed at a respectful interval. The last of them slammed the door. Bernard was all alone. (Huxley 1932: 208)

'A New Theory of Biology' was the title of the paper which Mustapha Mond had just finished reading. He sat for some time, meditatively frowning, then picked up his pen and wrote across the title-page. 'The author's mathematical treatment of the conception of purpose is novel and highly ingenious, but heretical and, so far as the present social order is concerned, dangerous and potentially subversive. *Not to be published*.' He underlined the words. 'The author will be kept under supervision. His transference to the Marine Biological Station of St. Helena may become necessary.' A pity, he thought, as he signed his name. It was a masterly piece of work. But once you began admitting explanations in terms of purpose - well, you didn't know what the result might be. It was the sort of idea that might easily de-condition the more unsettled minds among the higher castes - make them lose their faith in happiness as the Sovereign Good and take to believing, instead, that the goal was somewhere beyond, somewhere outside the human sphere; that the purpose of life was not the maintenance of well-being, but some intensification and refining of consciousness, some enlargement of knowledge. Which was, the Controller reflected, quite possibly true. But not, in this present circumstance, admissible. He picked up his pen again, and under the words '*Not to be published*' drew a second line, thicker and blacker than the first; then sighed. 'What fun it would be,' he thought, 'if one didn't have to think about happiness!' (Huxley 1932: 208-209)

But in spite of this knowledge and these admissions, in spite of the fact that his friend's support and sympathy were now his only comfort, Bernard continued perversely to nourish, along with his quite genuine affection, a secret grievance against the Savage, to meditate a campaign of small revenges to be wreaked upon him. **Nourishing a grievance agianst the Arch-COmmunity-Sonsger was useless**; there was no possibility of being revenged on the Chief Bottler or the Assistant Predestinator. As a victim, the savage possessed, for Bernard, this enormous superiority over the others: **that he was accessible**. (Huxley 1932: 211)

'Ow, you're hurting me, you're... oh!' She was suddenly silent. Terror had made her forget the pain. Opening her eyes, she had seen his face - no, not *his* face, a ferocious stranger's, pale, distorted, twitching with some insane, inexplicable fury. Aghast, 'But what is it, John she whispered. He did not answer, but only stared into her face with those mad eyes. THe henads that held her wrists were trembling. He breathed deeply and irregularly. Faint almost to imperceptibility, but appalling, she suddenly heard the grinding of his teeth. 'What is it?' she almost screamed.
And as though awakened by her cry he caught her by the shoulders and shook her. 'Whore!' he shouted. 'Whore! Impudent strumpet!' (Huxley 1932: 228-229)

One arm still raised, and following his every movement with a terrified eye, she scrambled to her feet and still crouching, still covering her head, made a dash for the bathroom. (Huxley 1932: 229)

The Savage rose to his feet and took a couple of steps towards her. His movements and the expression on his face were so menacing that the nurse fell back in terror. With a great effort he checked himself and, without speaking, turned away and sat down again by the bed. (Huxley 1932: 239)

'No shoving here, now!' shouted the Deputy Sub-Busar in a fury. He slammed down the lid of his cash-box. 'I shall stop the distribution unless I have good behaviour.'
The Deltas muttered, jostled one another a little, and then were still. The threat had been effective. Deprivation of *soma* - appalling thought!
'That's better,' said the young man, and reopened his cash-box. (Huxley 1932: 248)

'Do you like being babies? Yes, babies. Mewling and puking,' he added, exasperated by their bestial stupidity into throwing insults at those he had come to save. The insults bounced off their carapace of thick stupidity; they stared at him with a blank expression of dull and sullen resentment in their eyes. (Huxley 1932: 251)

'It's more like a caffeine-solution party than a trial,' he said, and let himself fall into the most luxurious of the pneumatic arm-chairs. 'Cheer up, bernard,' he added, catching sight of his friend's green unhappy face. But Bernard would not be cheered; without answring, without even looking at Helmholtz, he went and sat down on the most uncomfortable chair in the room, carefully chosen in the obscure hope of somehow deprecating the wrath of the higher powers. (Huxley 1932: 256)

Bernard started and looked horrified. What would the Controlled think? To be labelled as the friend of a man who said that he didn't like civilization - said it openly and, of all people, to the Controller - it was terrible. "But, John,' he began. **A look from Mustapha Mond reduced him to an abject silence**. (Huxley 1932: 257)

'But why is it prohibited?' asked the Savage. In the excitement of meeting a man who had read Shake-speare he had momentarily forgotten everything else.
The Controlled shrugged his shoulders. 'Because it's old; that's the chief reason. We haven't any use for old things here.'
'Even when they're beautiful?'
'Particularly when they're beautiful. Beauty's attractive, and we don't want people to be attracted by old things. We want them to like the new ones.' (Huxley 1932: 258)

THe Savage was silent for a little. 'All the same,' he insisted obstinately, '*Othello*'s good, *Othello*'s better than those feelies.'
'Of course it is,' the Controller agreed. 'But that's the price we have to pay for stability. You've got to choose between hapiness and what people used to call high art. We've sacrificed the high art. We have the feelies and the scent organ instead.'
'But they don't mean anything.'
'They mean themselves; they mean a lot of agreeable sensations to the audience.' (Huxley 1932: 260)

'One would think he was going to have his throat cut,' said the Controller, as the door closed. 'Whereas, if he had the smallest sense, he'd understand that his punishment is really a reward. He's being sent to an island. THat's to say, he's being sent to a place where he'll meet the most interesting set of men and women to be found anywhere in the world. **All the people who, for one reason or another, have got too self-consciously individual to fit into community-life**. All the people who aren't satisfied with orthodoxy, who've got independent ideas of their own. Every one, in a word, who's any one. ...' (Huxley 1932: 267-268)

3.11 November

3.11.1 On Face-Work (2012-11-06 02:53)

Goffman, Erving 1974 [1955]. On Face-Work: An Analysis of Ritual Elements in Social Interaction. In: Ben G. Blount (Ed.), *Language, Culture and Society: A Book of Readings*. Cambridge, MA: Winthrop Publishers, Inc., 224-249

> Every person lives in a world of social encounters, involving him either in face-to-face or mediated contact with other participants. In each of these contacts, he tends to **act out** what is sometimes called a *line* - that is, **a pattern of verbal and nonverbal acts** by which he expresses his view of the situation and through this his evaoluation of the participants, **especially himself**. (Goffman 1974: 224)

Ajad mingit liini vä? Goffman is trapped in the lingo of his time, viewing behaviour as something necessarily patterned. Here these patterns express the views (attitudes?) towards: 1) the situation; 2) others (participants); 3) himself. In this sense (1/3 of it), every contact is minimally self-communication in the sense of availing "my view of what I am doing."

> Regardless of whether a person intends to take a line, he will find that he has done so in effect. The other participants will assume that he has more or less willfully taken a stand, so that if he is to deal with their response to him he must take into consideration the impression they have possibly formed of him. (Goffman 1974: 224)

This seems far from a methodological statement, Goffman is projecting *lines* on to the ontological level. Whether you want to take a line or not, it is inevitable. But what is this *line*? A stand? A role? The impression others have - or rather have possibly formed - of oneself?

> The term *face* may be defined as **the positive social value a person effectively claims for himself** by the line others assume he has taken during a particular contact. Face is **an image of self delineated in terms of approved social attributes** - albeit an image that others share, as when a person makes a good showing for his profession of religion by making a good showing for himself. (Goffman 1974: 224)

Positive social value. Claiming for oneself. Line assumed to be taken. Approved social attributes. A good showing. Oddities, many many oddities.

> A person tends to experience an immediate emotional response to the face which a contact with others allows him; he catchects his face; his "feelings" become attached to it. If the encounter sustains an **image of him that he has long taken for granted**, he probably will have few feelings about the matter. If events establish a face for him that is better than he might have expected, he is likely to "feel good"; if his ordinary expectations are not fulfilled one expects that he will "feel bad" or "feel hurt." In general, a person's attachment to a particular face, coupled with the ease with which disconfirming information can be conveyed by himself and others, provides one reason why he finds that participation in any contact with others in a commitment. A person will also have feelings about the face sustained for the other participants, and while these feelings may differ in quantity and direction from those he has for his own face, they constitute an involvement in the face of others that is an immediate and spontaneous as the involvement he has in his own face. One's own face and the face of others are constructs of the same order; it is the rules of the group and the definition of the situation which determine how much feeling one is to have for face and how this feeling is to be disturbed among the face involved. (Goffman 1974: 224-225)

Okay, "immediate emotional response to the face" is plainly obvious as the face is the main source of emotional expression. Contact with others "allows" one to experience an immediate emotional response. The word "catchect" is confusing here as it seems to have gone out of use. "Feelings" becoming attached to *face* is also confusing: what does he mean by this? Does he mean that associating emotional responses with facial expressions creates a *face* (an image)? The sustaining of image can be taken for granted - discourse on self-image [enesekuvand] is profuse in social psychology. That is to say, I have few feelings about the matter :D It is noteworthy that events can establish a face for oneself that exceeds expectations. "A person's attachment to a particular face"... "coupled with the ease with which disconfirming information can be conveyed"... (define:disconfirm) *confused* Finding participation in any contact with others a commitment is what Goffman seems to want to explain. Attachment to a particular *face* is one reason for this, as any contact can force a new *line* upon oneself and "threaten face". It is also noteworthy that face is (a verbal AND nonverbal) construct. It is constructed in accord with "the rules of the group" AND "the definition of the situation". He does specify the definition of the situation here as that which determined how much "feeling" "one is to have for face and how this feeling is to be distributed among the faces involved." That is, the definition of the situation sets rules on how much involvement is accorded to the *face* of onseself and others. Among friends *face* is less important as less threat is present.

> A person may be said to *have*, or *be in*, or *maintain* face when the line effectively takes presents an image of him that is internally consistent, that is supported by judgments and evidence conveyed by other participants, and that is confirmed by evidence conveyed through impersonal agencies in the situation. At such times the person's face clearly is something that is not lodged in or on his body, but rather something that is diffusely located in the flow of events in the encounter and becomes manifest only when these events are read and interpreted for the appraisals expressed in them. (Goffman 1974: 225)

The *face* is effective only when the *line* is congruent (internally consistent, supported by the judggements and evidence conveyed by others, and evidence from the situation). A congruent *face* is not *in* or *on* the body (the *face* is not a physical face), but diffused in "the flow of events in the encounter". The face is a *face* only when these events in the situation are "read and interpreted" by others as congruent.

> The line maintained by and for persons during contact with others tend to be **a legitimate institutionalized kind**. During a contact of a particular type, an interactant of known or visible attributes can expect to be sustained in a particular face and can feel that it is morally proper that this should be so. Given his attributes and **conventionalized nature of the encounter**, he will find a small choice of lines will be open to him and a small choice of faces will be waiting for him. Further, on the basis of a few known attributes, he is given the responsibility of possessing a vast number of others. His coparticipants are not likely to be conscious of the character of many of these attributes until he acts perceptibly in such a way as to

> discredit his possession of them; then everyone becomes conscious of these attributes and assumed that he willfully gave a false impression of possessing them. (Goffman 1974: 225)

The *face* is oftentimes imputed on persons by their social roles, institutionalized and legitimized *lines*. It is very goffmanian to say that encounters are conventionalized. I wonder if this applies to ephemeral interactions also - I guess it does, in so far as public behaviour is always conventionalized to some degree. Here the premise is that encounters are conventionalized by a small selection of *lines* and *faces*. Moreover, others presume one to have a selection of *lines* and *faces* - to presume some roles and norms to be followed. Discrediting assumed *faces* follows the known logic of norms: not being conscious of them until something has gone awry and the "lack" becomes plainly ovbious (perceptible).

> Thus while concern for the face focuses the attention of the person on the current activity, he must, to maintain face in this activity, take into consideration his place in the social world beyond it. A person who can maintain face in the current situation is someone who abstained from certain actions in the past that would have been difficult to face up on later. In addition, he fears los of face now partly because the others may take this as a sign that consideration for his feelings need not be shown in the future. There is nevertheless a limiting to this interdependence between the current situation and the wider social world; an encounter with people whom he will not have dealings with again leaves him free to take a high line that the future will discredit, or free to suffer humiliations that would make future dealings with them an embarrassing thing to have to face. (Goffman 1974: 225)

That is, the *face* is not something merely in the situation, something you could simply focus your attention on. Maintaining a *face* must also be congruent with the social world beyond the concrete situation. The *face* must have a history of not being discredited in the past; and must project to a *likely* future that can be lived up to. One may fear loss of face because others may develop too many expectations, or on the other hand, dismiss the person as someone towards whom a positive face should be kept. Goffman here actually says that in "an encounter with people whom he will not have dealings with again" one can invent new *lines* and *faces* (invent in the sense that future will discredit these).

> A person may be said to *be in wrong face* when information is brought forth in some way about his social worth which cannot be integrated, even with effort, into the line that is being sustained for him. A person may be said to *be out of face* when he participates in a contact with others **without having ready a line of the kind participants in such situations are expected to take**: The intent of many pranks is to lead a person into showing a wrong face or no face, but there will also be serious occasions, of course, when he will find himself expressively out of touch with the situation. (Goffman 1974: 225)

In *wrong face*, disconfirming information breaks a face; In *no face* a person hdoes not have an expected line. Being pranked is one example, being thrown into a social situation which is foreign to the person is another (say, mixing with a new or "wrong" crowd). The solution seems to be to mix with many people and "develop a repertoite" of *lines* and *faces*. This may be why pickpockets for example (my understanding here is stereotypical) are good socializers - they are forced by their actions into appropriating the social styles of diverse groups.

> When a person senses that he is in face, he typically responds with feelings of confidence and assurance. Firm in the line he is taking, he feels that he can hold his head up and openly present himself to others. He feels some security and some relief - as he also can when the others feel he is in wrong face but successfully hide these feelings from him. (Goffman 1974: 225-226)

Finally something positive: being *in a face* and feeling to be so brings forth feelings of confidence and assurance. A confident and assured presentation implies a firm *line* and openness. Goffman himself mentions "holding his head up", but I think many other behaviours could be added: expanding the chest, having a straight back, open and free

movements of limbs, active (vivid, expressive) facial expressions, etc. Generally, this seems to be related to the approach taken by nonverbal lie-detectionism a la Navarro: spotting comfort and discomfort. In this sense spotting *face*-congruence is a sign that a person is not only *speaking* truth but also *acting* truthfully, without inhibition or insecurity. Security and "relief" are important here. Goffman perceptively adds that this kind of positive face may be maintained even when other participants in the situation are not taken in by the *face*, but "successfully hide these feelings". This reminds me of some popular writer's contention on emotional contagion: when walking around with a bright smile the whole world seems to bebright and smiling, because when faced with such a smile it spreads and other people will instinctively display a smiling face back - even if for just a few seconds - and thus leave the impression that they are feeling the same. Literally, smile and the world smiles with you.

> When a person is in wrong face or out of face expressive events are being contributed to the encounter which cannot be readily woven into the expressive fabric of the occasion. Should he sense that he is in wrong face or out of face, he is likely to feel ashamed and inferior because of what has happened to the activity on his account and because of what may happen to his reputation as a participant. Further, he may feel bad because he had relied upon the encounter to support an image of self to which he has become emotionally attached and which he now finds threatened. Felt lack of judgmental support from the encounter may take him aback, confuse him, and momentarily incapacitate him as an interactant. His manner and bearing may falter, collapse, and crumble. He may become embarrassed and chagrined; he may become shamefaced. The feeling, whether warranted or not, that is perceived in a flustered state by others, and that he is presenting no usable line, may add further injuries to his feelings, just as his change from being in wrong face or out of face to being shamefaced can add further disorder to the expressive organization of the situation. Following common usage, I shall employ the term *poise* to refer to **the capacity to suppress and conceal any tendency to become shamefaced during encounters with others**. (Goffman 1974: 226)

Wrong face or out of face **expressive events** cannot be readily woven into the **expressive fabric** of the occasion. This is my first encounter with such terms, but I think I can appropriate them: the "expressive fabric of the occasion" seems to be the "emotional undercurrent" of a situation. Say, a party occasion is usually jolly, jocoucious, cheery, happy, etc. Being wrong or out of face at a party - say, sullen - may bring forth feelings of shame, inferiority, threat to reputation, etc. It is also important that people get attached to their social *face* as this is essentially their "social currency" (a passport to cross social borders, in terms of groups or hierarchy). In *Brave New World* Bernard gets attached to his wrongfully upheld *face*: he is the solicitor of the Savage and suddenly quite popular. He enjoyes the fact that people become polite to his face, although they keep criticizing him behind his back. When the Savage finally chooses not to cooperate with Bernard and stands his party up, Bernard's guests drop their false politeness and talk bad about him *to his face*. He is - to use Goffman's words - suddenly taken aback, fonfused and incapacitated as an interactant (he staggers around the room and apologized to people's face). The term *poise* is a useful one as the words *demeanor* and *decorum* are incomparably more complex. Poise as CAPACITY to suppress and conceal any TENDENCY to become shamefaced DURING encounters with others. I capitalized these words because poise is a *capacity* or ability, skill, etc. to deal with (suppress, conceal, hide, overcome) any tendency (inclination, disposition, starting) to become shamefaced (embarrassed, disconfirmed, disencouraged) during (while, at the same time, synchronically) encounters. The most important piece of this puzzle is the DURING - just like meta-communication, it must happen WHILE the tendency is showing itself. In this sense it is a true capacity, a skill to be learned or mastered, because it is quite hard to do (we usually think of "the right thing to say" after the fact, regretting what we actually did or said). So *poise*, besides being quite interesting, is also a very useful explanatory device for social skills. Also, finally, define:chagrined - *"abashed: feeling or caused to feel uneasy and self-conscious; "felt abashed at the extravagant praise""*

> In our Anglo-American society, as in some others, the phrase "to lose face" seems to mean to be in wrong face, to be out of face or to be shamefaced. The phrase "to save one's face" appears to refer to the process by which the person sustains an impression for others that he has not lost his face. Following

> Chinese usage, one can say that "to give face" is to arrange for another to take a better face than he might otherwise have been able to take, the other thereby gets face given to him, this being one way in which he can gain face. (Goffman 1974: 226)

A few different usages of the *face* concept. Apparently it is used by both the Chinese and American Indians (the latter's concept of the *face* was apparently studied by Mauss in *The Gift* in 1954). Losing face is indeed a common phrase in American lingo, an idiom for losing the positive impression one gives to others. Thus, also, the term "faceless" for someone who has no social *face*, denoting someone who is "base" or - in current social lingo - has no "social nerve" (If I understand this phrase correctly).

> As an aspect of the social code of any social circle, one may expect ot find an understanding as to how far a person should go to save his face. Once he takes on a self-image expressed through face he will be expected to live up to it. In different ways in different societies he will be required to show self-respect, adbjuring certain actions because they are above or beneath him, while forcing himself to perform others even though they cost him dearly. By entering a situation in which he is given a face to maintain, a person takes on the reponsibility of standing guard over the flow of events as they pass before him. He must ensure that a particular *expressive order* is sustained - an order that regulates the flow of events, large or small, so that anything that appears to be expressed by them will be consistent with his face. When a person manifests these compunctions primarily from duty to himself, one speaks in our society of pride; when he does so because of duty to wider social units, and receives support from these units in doing so, one speaks of honor. When these compunctions have to do with postural things, with **expressive events derived from the way in which the person handles his body, his emotion, and the things with which he has physical contact**, one speaks of dignity, this being an aspect of expressive control that is always praised and never studied. In any case, while his social face can be his most personal possession and the center of his security and pleausre, it is only on loan to him from society; it will be withdrawn unless he conducts himself in a way that is worthy of it. Approved attributes and their relation to face make of every man his own jailer; this is a fundamental social constraint even though each man may like his cell. (Goffman 1974: 226-227)

define:abjure - *"Solemnly renounce (a belief, cause, or claim)."* Here Goffman defines the *face* as "an aspect of the social code of any social circle". It is a self-image expressed through the face, and expected to be lived up to. It involves **self-respect** - avoiding actions that are "above or beneath" (In *BNW*, bernard does not live up to his *face* as he acts "above" his positionality). Taking on a *face* is a responsibility to **stand guard** "over the flow of events" - to act as a behavioural censor. This means censorship over the **expressive order** which regulates the flow of events, a code for consistent expressions. define:compunction - *"A feeling of guilt or moral scruple that follows the doing of something bad: "spend the money without compunction"."* or *"A pricking of the conscience"*. The origin for compunction is divided into three classical categories by Goffman; they are *pride*, *honor* and *dignity*. The first is directed towards oneself, the second to others, and third to the situaton at large.

> Just as the member of any group is expected to have self-respect so also is he expected to sustain a **standard of considerateness**; he is expected to go to certain lenghts to save the feelings and the face of others present, and he is expected to do this willingly and spontaneously because of emotional identification with the others and with their feelings. In sonsequence, he is discinlined to witness the defacement of others. The person who can witness another's humiliation and unfeelingly retain a cool countenance with himself is said in our society to be "heartless," just as he who can unfeelingly participate in his own defacement is thought to be "shameless." (Goffman 1974: 227)

It is funny that instead of referring to "empathy", he is saying "emotional identification with the others and with their feelings". If only postmodern/literarytheorywriting people would go to such lenghts to replace their handy and seemingly meaningless jargon with such simple eloquence.

> Of course, **the more power and prestige the others have, the more a person is likely to show consideration for their feelings**, as H. E. Dale 1941 suggests. "The doctrine of 'feelings' was expounded to me many years ago by a very eminent civil servant with a pretty taste in cynicism. He explained that **the importance of feelings varies in close correspondence with the importance of the person who feels**. If the public interest requires that a junior clerk should be removed from his post, no regard need be paid to his feelings; if it is a case of an Assistant Secretary, they must be carefully considered, within reason; if it is a Permanent Secretary, his feelings are a principal element in the situation, and only imperative public interest can override their requirements." (Goffman 1974: 227; footnote 3)

An astonishing remark, and completely true I'm afraid. Power and consideration do go hand in hand.

> Salesmen, especially street "stemmers," know that if they take a line that will be discredited unless the reluctant customer buys, the customer may be trapped by considerateness and buy in order to save the face of the salesman and prevent what would ordinarily result in a scene. (Goffman 1974: 227; footnote 4)

I actually have a personal experience with this. A salesman spoke to me in a manner that implicated me in spending money on something I did not need or wish. I had to fight to get a word in edgewise and tell him off with "you are presuming I will do something I will not do, please stop it". I feel that there is no need to be considerate with people who's business it is to abuse you with their inconsiderateness.

> The combined effect of the rule of self-respect and the rule of considerateness is that the person tends to conduct himself during an encounter so as to maintain both his own face and the face of the other participants. This means that the line taken by each participant is usually allowed to prevail, and each participant is allowed to carry off the role he appears to have chosen for himself. A state where everyone temporarily accepts everyone else's line is established. This kind of mutual acceptance seems to be a basic structural feature of interaction, espely the interaction of face-to-face talk. It is typically a "working" acceptance, not a "real" one, since it tends to be based not on agreement of candidly expressed heart-felt evaluations, but open a willingness to give temporary lip service to judgments with which the participants do not really agree. (Goffman 1974: 227-228)

Thus in face-to-face interaction, on account of self-respect and the rule of considerateness, people tend to conduct themselves so as to maintain faces. This means that lines are allowed to prevail and chosen roles allowed to be carried off. This is a stete in which lines are temporarily established and accepted. This state is based on willingness to give lip service to judgments that may not really be agreeable. That is, for the sake of group interaction, for example, roles are allowed to be taken which disintegrate after the group does.

> The mutual acceptance of lines has an important conservative effect upon encounters. Once the person initially presents a line, **he and the others tend to build their later responses upon it, and in a sense become struck with it**. Should the person radically alter his line, or should it become discredited, then confusion results, for the participants will have propared and committed themselves for actions that are now unsuitable. (Goffman 1974: 228)

That is, faces have an accumulative effect: a line acted out in one encounter will be conveyed on to the next and either verified or discredited, so as to "make sure" that interactions can embody suitable actions. In this sense every interaction is a continual negotiation of roles and conversational responsibilities.

> Ordinarily, maintenance of face is **a condition for interaction, not its objective**. Usual objectives, such as gaining face for oneself, giving free expression to one's true beliefs, introducing repreciating information about the others, or solving problems and performing tasks, are typically pursued in such a way as to

> be consistent with the maintenance of face. To study face-saving is to study **the traff rules of social interaction**; one learns about the code the person adheres to in his movement across the paths and designs of others, but not where he is going, or why he wants to go there. One does not even learn why he is ready to follow the code, for a large number of different motives can equally lead him to do so. He may want to save his own face because of his emotional attachment to the image of self which it expresses, because of his pride or honor, **because of the power his presumed status allows him to exert over the other participants**, and so on. He may want to save the others' face because of this emotional attachment to an image of them, or because he feels that his coparticipants have a moral right to his protection, or because he wants to avoid the hostility that may be directed toward him if they lose their face. He may feel that an assumption has been made that he is the sort of person who shows compassion and sympathy toward others, so that to retain his own face, he may feel obliged to be considerate of the line taken by the other participants. (Goffman 1974: 228)

A lenghty outline of the reasons for maintaining face. Relevant for my purposes now is the one about gaining and maintaining power over others. This is very much the condition of power initself, as any kind of control of others' conduct rests on the assumption that the power-holder has some positive qualities (a certain face) that the others lack. The bit about emotional attachment to self-images and moral right to protection reminds me the need to maintain power for the sake of having the positive feeling of helping others. It is a synthetic form of producing the feeling of "purpose". Being powerful feels being purposeful, important. To relate this to a previous footnote, the person in power is shown consideration of feelings towards because he is indeed in the position to be considerate and help others, while the clerk lacks such powers. That is, any position of power is a nexus of self-interest.

> **By *face-work* I mean to designate the actions taken by a person to make whatever he is doing consistent with face**. Face-work serves to counteract "incidents" - that is, events whose effective symbolic implications threaten face. Thus poise is one important type of face-work, for **through poise the person controls his embarrassment** and hence the embarrassment that he and others might have over his embarrassment. Whether or not the full consequences of face-saving actions are known to the person who employs them, they **often become habitual and standardized practices**; they are like traditional plays in a game or traditional steps in a dance. Each person, subculture, and society seems to have its own characteristic repertoire of face-saving practices. It is to this repertoire that people partly refer when they ask what a person or culture is "really" like. And yet the particular set of practices stressed by particular persons or groups seems to be drawn from a single logically coherent framework of possible practices. It is as if face, by its very nature, can be saved only in a certain number of ways, and as if each social grouping must make its selection from this single matrix of possibilities. (Goffman 1974: 228-229)

Thus the main issue of this article: the actions people take to make whatever they do consistent with their face. It is relevant that actions and doings are here on different levels: the procedures of face-work modify social significance of the actions/deeds. Face-work serves to liquidate "incidents" - indecent actions; to appropriate that which is inappropriate. It is the play of symbolci inplications of actions. **Poise**, defined earlier as *"the capacity to suppress and conceal any tendency to become shamefaced during encounters with others"*, is one important type of facework - it serves to control embarrassment (and, significantly, the embarrassment that others might have over embarrassment; that is, embarrassment begets embarrassment). Relevant here is the fact that face-work may go on without the actor intentionally or knowingly doing it - "they often become habitual and standardized practices". This is extremely significant as it may become a powerful explanatory device in intercultural differences: for example, sexual encounter between John and Lenina does not happen because they have different understandings of sexuality and what it means to be embarrassed about such matters. Lenina's "everyone belongs to everyone" and free having of everyone is in awful contrast with John's medieval chivalry which demands love to be earned, to be worthy of it. Their conflict is brought about partly because their "traditional plays in a game or traditional steps in a dance" are markedly different. Neither of them can comprehend each other's face-saving practices and it leads to physical confrontation and Lenina being trapped in the bathroom. The last sentence of this lenghty quote almost seems to draw on Ruesch and Bateson: that is, each group appropriates a selection of all possible combinations (much like phonemes or graphemes).

> If a person is to employ his repertoire of face-saving practices, obviously he must first become aware of the interpretations that others may have placed upon his acts and the interpretations that he ought perhaps to place upon theirs. In other words, he must exercise perceptiveness. But even if he is properly alive to symbolically conveyed judgments and is socially skilled, he must yet be willing to exercise his perceptiveness and his skill; he must, in short, be **prideful and considerate**. Admittedly, of course, the possession of perceptiveness and social skill so often leads to their application that in our society terms such as politeness or tact fail to distinguish between the inclination to exercise such capacities and the capacities themselves. (Goffman 1974: 229)

This is where stuff gets semiotic: face-work is a matter of interpreting acts. To elaborate, to interpret, assign possible meanings, test these interpretations and finally form concrete associations between what acts and when come across how. Being prideful and considerate seems like it might be universal, but there could easily be plenty of situations in which pride and consideration are not what is expected of anyone and acting thus will lead to trouble (not only loss of face, but perhaps even physical confrontation). Goffman's remark about the sparse discrimination of the difference between competence and performance has much to do with the difficulties I am having with *demeanor* and *decorum*. I'm repeating myself, but this really is so: they sound like nice words, but there is hard time to be had defining them properly.

> Presumably social skill and perceptiveness will be high in groups whose members frequently act as representatives of wider social units such as lineages or nations, for the player here is gambling with the face to which the feelings of many persons are attached. Similarly, one might expect social skill to be well developed among those of high station and those with whom they have dealings, for the more face an interactant has, the greater the number of events that may be inconsistent with it, and hence the greater the need for social skill and forestall or counteract these inconsistencies. (Goffman 1974: 229; footnote 6)

Yes, this is the issue with all reference groups: being a part of a group means representing the group outside of it (as well as inside, I suppose). It almost seems that Goffman is hinting at a "collective *face*" here; or in simpler words, "group identity", which can bestow power (or the lack of power, for that matter) to a face.

> I have already said that the person will have two points of view - a defensive orientation toward saving his own face and a protective orientation toward saving the others' face. Some practices will be primarily defensive and others primarily protective, although in general one may expect these two perspectives to be taken at the same time. In trying to save the face of others, the person must choose a tact that will not lead to loss of his own; in trying to save his own face, he must consider the loss of face that his action may entail in others. (Goffman 1974: 229)

This is a quality in good authors: the capacity to discriminate meanings *in* or *for* words that for all practical purposes are synonyms. Defense (of others) and protection (of oneself) are thus two different activities or functions that may coexist in a single act. The general theme here is interconnectedness: what and how I do something will reflect my views of myself, others in the situation and the situation itself.

> In many societies there is a tendency to distinguish three levels of responsibility that a person may have for a threat to face that his actions have created. FIrst, he may **appear to have acted innocently**; his offense seems to be unintended and unwitting, and those who perceive his act can feel that he would have attempted to avoid it had he foreseen its offensive consequences. In our society one calls such threats to face ***faux pas***, *gaffes*, boners, or bricks. Secondly, the offending person may **appear to have acted maliciously and spitefully**, with the intention of causing open hurt. Thirdly, there are **incidental offenses**; these arise as an **unplanned but sometimes anticipated by-product of action** - action the offender performs in spite of its offensive consequences, although not out of spite. From the point of view

> of a particular participant, these three types of threat can be introduced by the participant himself against his own face, by himself against the face of others, by the others against their own face, or by the others against himself. Thus the person may find himself in many different relations to a threat to face. If he is to handle himself and others well in all contingencies, he will have to have a repertoire of face-saving practices for each of these possible relations to threat. (Goffman 1974: 229-230)

1) Appearing to have acted innocently - not knowing how an act could be interpreted; 2) appearing to have acted maliciously and spitefully - this is the case with many gestures in Greece, for example, where certain acts have plaily different interpretations than elsewhere; 3) incidental offenses which are caused despite possible consequences, although not out of spite - this is when the possible interpretation is known ahead of time, but the action is commited anyway. The directions of threats to face are Me→Me, Me→Others, Others→Me; and Others→Themselves. Goffman says that for all of these relations, a repertoire of face-saving practices is necessary. The picture would be quite murkier if the "Others" were not an integral face, but more like in later social dynamics with relations like Me→Buddy, Me→FineQT, Buddy→Himself, etc.

> THE BASIC KINDS OF FACE-WORK
> *The avoidance process*. The surest way to prevent threats to his face is to avoid contacts in which these threats are likely to occur. In all societies one can observe this in the avoidance relationship and in the tendency for certain delicate transactions to be conducted by go-betweeners. Similarly, in many societies, members know the value of **voluntarily making a gravious withdrawal** before an anticipated threat to face has had a chance to occur. (Goffman 1974: 230)

#avoidance, #avoidance, #AVOIDANCE! Avoidance is a surefire method to avoid threats to face. One can use go-betweeners (mediators), but in institutionalized and group interactions avoidance may not be enough, as it may itself become a way of offending (I'm turning away from you or avoiding seeing you because I don't like you).

> Once the person does chance an encounter, other kinds of avoidance practices come into play. As defensive measures, he keeps off topics and away from activities that would lead to the expression of information that is inconsistent with the line he is maintaining. At opportune moments he will change the topic of conversation or the direction of activity. He will often present initially a front of difference and composure, suppressing any show of feeling until he had found out what kind of line the others will be ready to support him with. Any claims regarding self may be made with belittling modesty, with strong qualifications, or with a note of unseriousness; by hedging in these ways he will have prepared a self for himself that will not be discredited by exposure, personal failure, or the unanticipated acts of others. And if he does not hedge his claims about self, he will attempt to be realistic about them, knowing that otherwise events may discredit him and make him lose face. (Goffman 1974: 230)

These other avoidance practices are milder and go as follows: avoiding certain topics of talk or co-activities, avoiding inconsistent information from reaching the avoidee, directing the topic of conversation or activity, presenting a front and suppressing feelings, qualify claims of self with belittling modesty (decrease, compress), stronger claims (amplify, boost) or present with a note of unseriousness (neutralization). By these methods one can prepare or modify the situation to counteract the impending offense.

> In an unpublished paper by Harold Garfinkel has suggested that when the person finds that he has lost face in a conversational encounter, he may **feel a desire to disappear or "drop through the floor,"** and that this may involve a wish not only to conceal loss of face but also to return magically to a point in time when it would have been possible to save face by avoiding the encounter. (Goffman 1974: 230)

This is surely very garfinkelish. I have also noticed that when in a classroom environment for example someone loses face in conversation they will try to make it up by continuing to speak, usually (but always, though) embarrassing himself more.

> Certain protective manuevers are as common as these defensive ones. The person shows respect and politeness, making sure to extend to others any ceremonial treatment that might be their due. He employs discretion; he leaves unstated facts that might implicitly or explicitly contradict and embarrass the positive claims made by others. He employs circumlocutions and deceptions, phrasing his replies with careful ambiguity so that the others' face is preserved even if their welfare is not. He employs courtesies, making slight modifications of his demands on or appraisals of the others so that they will be able to define the situation as one in which their self-respect is not threatened. In making a belittling demand upon the others, or in imputing uncomplimentary attributes to them, he may employ a joking manner, allowing them to take the line that they are good sports, able to relax from their ordinary standards of pride and honor. And before engaging in a potentially offensive act, he may provide explanations as to why the others ought not to be affronted by it. For example, if he knows that it will be necessary to withdraw from the encounter before it has terminated, he may tell the others in advance that it is necessary for him to leave, so that they will have faces that are prepared for it. But neutralizing the potentially offensice act need not be done verbally; he may wait for a propitious moment or natural break - for example, in conversation, a momentary lull when no one speaker can be affronted - and then leave, in this way using the context instead of his words as a guarantee of inoffensiveness. (Goffman 1974: 230-231)

Protective manuevers: showing respect and politeness; employing discretion; employing circumlocutions and deceptions; employing courtesies; employing joking manner; providing explanations before an offense. The only nonverbal method Goffman can here think of involves quietly leaving the company when a suitable pause in the conversation emerges. The presumption is that leaving in the middle of conversation is offensive.

> When a person fails to prevent an incident, he can still attempt to maintain the fiction that no threat to face has occurred. The most blatant example of this is found where **the person acts as if an event that contains a threatening expression has not occurred at all**. He may apply this studied nonobservance to his own acts - as when he does not by any outward sign admit that his stomach is rumbling - or to the acts of others, as when he does not "see" that another has stumbled. Social life in mental hospital owes much to this process; patients employ it in regard to their own peculiarities, and visitors employ it, often with tenuous desperation, in regard to patients. In general, tactful blindness of this kind is applied only to events that, if perceived at all, could be perceived and interpreted only as threats to face. (Goffman 1974: 231)

"Maintaining a fiction" is an interesting phrase. The bit about "studied nonobservance" is sometimes reported in body language books, not to mention more serious authors who recognize the social importance of this manuever. Of course it needs to be kept in mind that this kind of "tactful blindness" is socioculturally specific - what for one group is an offensive act may fot another be a pleasant obligation (passing gas during dinner, for example).

> A more important, less spectacular kind of tactful overlook is practiced when a person openly acknowledges an incident as an event that has occurred, but not as an event that obtained a threatening expression. If he is not the one who is responsible for the incident, then his blindness will have to be supported by his forbearance; if he is the doer of the threatening deed, then his blindness will have to be supported by his willingness to seek a way of dealing with the matter, which leaves him dangerously dependent upon the cooperative forbearance of the others. (Goffman 1974: 231-232)

When a misdeed is not threatening but openly acknowledged then it is the cooperative forbearance of the other that will support blindness to the matter. define:forbearance - *"Patient self-control; restraint and tolerance." I'm not exactly sure what is the importance of this, but I cannot be sure that it will not become important in some way or another.*

> Another kind of avoidance occurs **when a person loses control of his expressions** during an encounter. At such times he may try not to overlook the incident as to hide or conceal his activity in some way, thus

> making it possible for the others to avoid some of the difficulties created by a participant who has not maintained a face. Correspondingly, when a person is caught out of face because he had not expected to he thrust into interaction, or because strong feelings have disrupted his **expressive mask**, the others may protectively turn away from him or his activity for a moment, to give him time to assemble himself. (Goffman 1974: 232)

There the terminology suggests that Goffman is indeed talking strictly about facial expressions, whereas elsewhere the *face* seems to be a social construct more dispersed than the expressive skin and muscles on a person's head.

> *The corrective process*. When the participant in an undertaking or encounter fail to prevent the occurrence of an event that is expressively incompatible with the judgments of social worth that are being maintained, and when the event is of the kind that is difficult to overlook, then the participants are likely to give it accredited status as an incident - to ratify it as a threat that deserves direct official attention - and to proceed to try to correct for its effects. At this point one or more participants find themselves in **an established state of ritual disequilibrium of disgrace**, and an attempt must be made to re-establish a satisfactory ritual state for them. I use the term *ritual* because I am dealing with **acts through whose symbolic component the actor shows how worthy he is of respect** or how worthy he feels others are of it. The imagery of equilibrium is apt here because the length and intensity of the corrective effort is nicely adapted to the persistence and intensity of the threat. One's face, then, is a sacred thing, and the expressive order required to sustain it is therefore a ritual one. (Goffman 1974: 232)

The corrective process is the part of face-work that restores, in a sense, the espressive compatibility of an event with the judgments of social worth that are being maintained. The act itself may be physical (tummy rumbling, for example), but the corrective process is thoroughly semiotic. This is stated here as the direction of official attention (direction of sign-processes or mindfullness) towards the symbolic correction of the disgraceful act. The statement that one's face is a sacred ritual and the expressive order required to sustain it therefore a ritual one is fairly familiar, ambiguously reminding me of some continental ethnologists's similar views (or perhaps I'm confusing something here). In any case, the use of the words "in any case" themselves are a kind of corrective practice, aimed at symbolically rectify the fact that I may have fumbled with my scarce knowledge of continental enthographers. Another noteworthy bit is that the *ritual* is an indication of "how worthy" one "is of respect". That is, politeness and respect are starting to link up.

> The sequence of acts set in motion by an acknowledged threat to face, and terminating in the re-establishment of ritual equilibrium, I shall call an *interchange*. Defining the message or move as everything conveyed by an actor during a turn at taking action, one can say that an interchange will involve two or more moves and two or more participants. Obviously examples in our society may be found in the sequence of "Excuse me" and "Certainly," and in the exchange of presents or visits. The interchange seems to be a basic concrete unit of social activity and provides one natural empirical way to study interaction of all kinds. Face-saving practices can be usefully classified according to their position in the natural sequence of moves that comprise this unit. Aside from the event which introduces the need for a corrective interchange, four classic moves seem to be involved. (Goffman 1974: 232-233)

Interchange is the *modus operandi* of corrective actions. It's minimal conditions are two people and two actions: an inter(ex)change.

> There is, first **the challenge**, by which participants take on the responsibility of **calling attention to the misconduct**; by implication they suggest that the threatened claims are to stand firm and that the threatening events itself will have to be brought back into line. (Goffman 1974: 233)

E.g. "Who farted?" In non-conversations this could also mean visual interaction between the participants and calling attention to the misconduct via visual behaviour.

> The second move consists of **the offering**, whereby a participant, typically the offender, is given a chance to correct for the offense and re-äestablish the expressive order. Some classic ways of making this move is available. On the one hand, an attempt can be made to show that **what admittedly appeared to be a threatening expression is really a meaningless event**, or an unintentional act, or a joke not meant to be taken seriously, or an unavoidable, "understandable product of extenuating circumstances. On the other hand, the meaning of the event may be granted and effort concentrated on the creator of it. Information may be provided to show that the creator was under the influence of something and not himself, or **that he was under the command of somebody else and not acting for himself**. When a person suddenly finds that he has demonstrably failed in capacities that the others assume him to have and to claim for himself - such as the capacity to spell, to perform minor tasks, to talk without malapropisms, and so on - he may quickly add, in a serious or unserious way, that he claims the incapacities as part of his self. The meaning of the threatening incident thus stands, but it can now be incorporated smoothly into the flow of expressive events. (Goffman 1974: 233)

"The expressive order" is the equilibrium or harmony of interaction. The classic moves are quite well known: down-laying the error, negotiating its meaning, claiming its rationality (its "understandability") etc. The part of external influence on misconduct is interesting, as this could include both drugs or substances AND the line of command (I wonder if anyone has analyzed "power as a drug").

> As a supplement to or substitute for the strategy of **redefining the offensive act** or himself, the offender can follow two other procedures: he can provide compansation to the injured - when it is not his own face that he has threatened; or he can provide punishment, penance, or expiation for himself. These are important moves or phases in the ritual interchange. Even though the offender may fail to prove his innocence, he can suggest through these means that he is now renewed person, a person who has paid for his sin against the expressive order and is once more to be trusted in the judgmental scene. Further he can show that he does not treat the feelings of the others lightly, and that if their feelings have been injured by him, however innocently, he is prepared to pay a price for his actions. Thus he assures the others that they can accept his explanation without this acceptance constituting a sign of weakness and a lack of pride on their part. Also, by his treatment of himself, by his self-castigation, he shows that he is clearly aware of the kind of crime he would have committed had the incident been what it first appeared to be, and that he knows the kind of punishment that ought to be accorded one who would commit such a crime. The suspected person thus shows that he is thoroughly capable of taking the role of the others toward his own activity, that he can still be used as a responsibile participant in the ritual process, and **the rules of conduct which he appears to have broken are still sacred, real, and unweakened**. An offensive act may arouse anxiety about the ritual code; the offender allays this anxiety by showing that both the code and he as an upholder of it are still in working order. (Goffman 1974: 233-234)

define:expiation - *"atonement: compensation for a wrong; "we were unable to get satisfaction from the local store"."* The important part here is admitting the error or misconduct; directing awareness to it and showing signs of atonement without further offense (threat to the face). The bit about upholding rules of conduct is what I find troublesome as this is exactly the point of reifying rules which may not be beneficial to anyone but are upheld because they are "still sacred, real, and unweakened." Perhaps we *should* blaspheme against rules, demonstrate their unreality and weaken their grip on our conduct?! This seems to be a matter of opinion and not surprisingly on this issue I tend to disagree with a text that is more than half a century old by now. It is because rules of conduct have eroded away by themselves - as well as they should; no rule, no problem.

> After the challenge and the offering have been made, the third move can occur: the person to whom the offering is made can accept it as a satisfactory means of **re-establishing the expressive order** and the faces supported by this order. Only then can the offender cease the major part of his ritual offering.
> In the terminal move of the interchange, the forgiven person conveys a sign of gratitude to those who have given him the indulgence of forgiveness.(Goffman 1974: 234)

In a twisted sense this seems to bring out the primitiveness of modern people: their communicative offenses must be attoned for by making an offering, re-establishing the cosmic "expressive order" of interaction harmony. You make an offering to the gods of encounter and receive atonement or "indulgence of forgiveness." Generally this seems to hold true even for the modern man, but the same generality and indefinite nature of this discussion creates a sense of vagueness. What is this "offering" exactly?

> The phases of the corrective process - challenge, offering, acceptance, and thanks - provide a model for interpersonal ritual behavior, but a model that may be departed in significant ways. For example, the offended parties may give the offender a chance to initiate the offering on his own before a challenge is made and before they ratify the offense as an incident. This is a **common courtesy**, extended on the assumption that the recipient will introduce a **self-challenge**. Further, when the offended persons accept the corrective offering, the offender may suspect that this has been grudgingly done from tact, and so he may colunteer additional corrective offerings, not allowing the matter to rest until he has received a second or third acceptance of his repeated apology. Or the offended persons may tactfully take over the role of the offender and volunteer excuses for him that will, perforce, be acceptable to the offended persons. (Goffman 1974: 234)

It would be a long stretch but two definitions can be drawn from this. Firstly, common courtesy as a precipitation of the corrective process, "letting it slip" before the ritual of expressive order restoration ensues. Secondly, self-challenge might be defined as an interactional self-criticism or a form of self-monitoring which seeks to correct offenses before they are taken. Useless definitions to be sure, but nevertheless intersting for me.

> An important departure from the standard corrective cycle occurs when a challenged offender patently refuses to heed the warning and continues with his offending behavior, instead of setting the activity to rights. This move shifts the play back to the challengers. If they countenance the refusal to meet their demands, then it will be plain that their challenge was a bluff and that the bluff has been called. This is an untenable position; a face for themselves cannot be derived from it, and they are left to bluster. To avoid this fate, some classic moves are open to them. For instance, they can resort to tactless, violent retaliation, destroying either themselves or the person who had refused to heed their warning. Or they can withdraw from the undertaking in a visible huff - righteously indignant, outraged, but confident of ultimate vindication. Both tacks provide a way of **denying the offender his status as an interactant**, and hence denying the reality of the offensice judgment he has made. Both strategies are ways of salvaging face, but for all concerned the costs are usually high. It is partly to forestall such scenes that an offender is usually quick to offer apologies; he does not want the affronted persons to trap themselves into the obligation to resort to desperate measures. (Goffman 1974: 234)

Here the offender denies the offense and "continues with the offending behavior". define:untenable - *"(esp. of a position or view) Not able to be maintained or defended against attack or objection: "this argument is clearly untenable"."* define:bluster - *"Talk in a loud, aggressive, or indignant way with little effect: "you threaten and bluster"; ""I don't care what he says," I blustered"."* The act of "denying the offender his status as an interactant" is a fairly familiar: it is treating the person as a non-person, someone who does not exist. Thus it seems on a grand scale that politeness or maintaining a face is a method of exclusion in the interaction system: those who don't follow the rules of the expressive order are effectively shut of from the system, delineated as "outside" the borders of the interaction, avoided. A desperate measure indeed.

> It is plain that emotions play a part in these cycles of response, as when anguish is expressed because of what one has done to another's face, or anger because of what has been done to one's own. I want to stress that **these emotions function as moves**, and fit so precisely into the logic of the ritual game that it would seem difficult to understand them without it. In fact, spontaneously expressed feelings are likely to fit into the formal pattern of the ritual interchange more elegantly than consciously designed ones. (Goffman 1974: 234-235)

Here firstly Goffman proclaims emotions to be "moves" or actions, prescribes them a function in the interaction. An odd one, to be sure, but still a function. And secondly he is probably right about spontaneity here, as planned (conscious) apologies are rarely very fluid, an automatic ritualistic response is more effective as a corrective process. I'm afraid I'm going to have to stop here and pick up later as I haven't even reached half of the article and the second half seems too promising to read while tired.

> MAKING POINTS: THE AGGRESSIVE USE OF FACE-WORK
> Every face-saving practice which is allowed to neutralize a particular threat opens up the possibility that the threat will be willfully introduced for what can be safely gained by it. If a person knows that his modesty will be answered by others' praise of him, he can fish for compliments. If his own appraisals of self will be checked against incidental events, then he can arrange for favorable incidental events to appear. If others are prepared to overlook an affront to them and actually forbearantly, or to accept apologies, then he can rely on this as a basis for safely offending them. He can attempt by sudden withdrawal to force the others into **ritually unsatisfactory state**, leaving them to flounder in an interchange that cannot readily be completed. Finally, at some expense to himself, he can arrange for the other to hurt his feelings, thus forcing them to feel guilt, remorse, and sustained ritual disequilibrium. (Goffman 1974: 235)

That is, threats to face and the ensuing corrective ritual of apology can be monopolized to uplift one's ego. This is, for example, "fishing for compliments" which today mostly stands for a girl posting a (somewhat) beautiful pictur ef herself and in the caption proclaiming herself to be ugly in some manner, thus giving the males who comment the picture an opportunity to argue for the obvious. Gullibly they think they are uplifting the poor girl's low self-esteem, not seeing the self-applauding egoism behind the facade. Goffman mentiones here also a tactic of abusing the forbearance of others, offending those who are known not to overlook affronts. This is indeed an aggressive move, but done very often - in fact, I would posit this as an aspect of power relations: "I can say about you whatever I wish and you will simply have to take it". This is how I imagine the "ritually unsatisfactory state" that "cannot readily be completed". The last bit, arranging for others to offend and feel guilt and remorse is social machiavellianism at its best.

> When a person treats face-work not as something he need be prepared to perform, but rather as something that others can be counter on to perform or to accept, then an encounter or an undertaking becomes less a scene of mutual considerateness than an arena in which a contest or match is held. The purpose of the game is to prevent everyone's line from an inexcustable contradiction while scoring as many points as possible against one's adversaries and making as many gains as possible for oneself. An audience to the struggle is almost a necessity. The general method is for the person to introduce favorable facts about himself and unfavorable facts about the others in such a way that the only reply the others will be able to think up will be one that terminates the interchange in a grumble, a meager excuse, a face-saving I-can-take-a-joke laugh, or an empty stereotyped comeback of the "Oh yeah?" or "That's what you think" variety. The losers in such cases will have to cut their losses, tacitly grant the loss of a point, and attempt to do better in the next interchange. Points made by allusion to social class status are sometimes called snubs; those made by allusions to moral despectability are sometimes called digs; in either case one deals with a capacity at what is sometimes called "bitchiness." (Goffman 1974: 235)

Face-work is here defined as something one needs to be prepared for, which in my mind made a connection between what Foucault discusses in *The Hermeneutics of the Self* as *paraskeue*. Face-works consists not only of *orationes logoi* or elements of discourse, but as well of social strategies for threats to one's self-conception (of social worth). The aggressive strategy here discussed is that of defending one's own line and attacking those of others.

> In aggressive interchanges the winner not only succeeds in introducing information favorable to himself and unfavorable to the others, but also **demonstrates that as interactant he can handle himself better**

than his adversaries. Evidence of this capacity is often much more important than all the other information the person conveys in the interchange, so that the introduction of a "crack" in verbal interaction tends to imply that the initiator is better at footwork than those who must suffer his remarks. However, if they succeed in making a successful parry of the thrust and then a successful riposte, the instigator of the play must not only face the disparagement with which the others have answered him but also accept the fact that his assumption of superiority in footwork has proven false. He is made to look foolish, he loses face. Hence it is always a gamble to "make a remark." The table can be turned and the aggressor can lose more than he could have gained had his move won the point. Successful ripostes or comebacks in our society are sometimes called qsuelches or toppers; theoretically it would be possible for a squelch to be squelched, a topper to be topped, a riposte to be parried with a counter-riposte, but **except in staged intercahnges this third level of successful action seems rare**. (Goffman 1974: 236)

define:riposte - *"A quick clever reply to an insult or criticism."* This is where the aggressive attitude turns to power: better self-handling is a desirable quality (to carry oneself well even in situations of considerable pressure). I aggressive interchanges the content of the ripostes may not be as important as the skillful expression. define:footwork - *"The manner in which one moves one's feet in various activities such as sports and dancing."* Presumably Goffman here means footwork in the non-literal sense of "moves" or actions in the interchange.

THE CHOICE OF APPROPRIATE FACE-WORK

When an incident occurs, the person whose face is threatened may attempt to reinstate the ritual order by means of one kind of strategy, while the other participants may desire or expect a practice of a different type to be employed. When, for example, a minor mishap occurs, momentarily revealing a person in wrong face or out of face, the others are often more willing and able to act blind to the discrepancy than is the threatened person himself. Often they would prefer him **to exercise poise**, while he feels that he cannot afford to overlook what has happened to his face and so becomes apologetic and shamefaced, if he is the creator of the incident, or destructively assertife, if the others are responsible for it. Yet on the other hand, a person may manifest poise when the others feel that he ought to have broken down into embarrassed apology - that he is taking undue advantage of their helpfulness by his attempts to brazen it out. Sometimes a person may himself be undecided as to which practice to employ, leaving the others in the embarrassing position of not knowing which tack they are going to have to follow. Thus when a person makes a slight gaffe, he and the others may become embarrassed not because of inability to handle such difficulties, but because for a moment no one knows whether the offender is going to act blind to the incident, or give it joking recognition, or employ some other face-saving practice. (Goffman 1974: 237)

This is where culture is mixed in: different sociocultural groups probably use distinct and diffuse strategies to reinstate the ritual order (not to mention having diverging definitions of the ritual order itself). It seems to be a case that an aspect of this *poise* it to not exhibit signs of discomfort nonverbally. For example, hiding one's face with a hand is a dead giveaway that a person is feeling shamefaced.

Folklore imputes a great deal of poise to the upper classes. If there is truth in this belief it may lie in the fact that **the upper-class person tends to find himself in encounters in which he outranks the other participants in ways additional to class**. The tanking participant is often **somewhat independent of good opinion of the others** and finds it practical to be arrogant, sticking to a face regardless of whether the encounter supports it. On the other hand, those who are in the power of a fellow-participant tend to be very much concerned with the valuation he makes of them or witnesses being made of them, and so finds it difficult to maintain a slightly wrong face without becoming embarrassed and apologetic. It may be added that people who lack awareness of the symbolism in minor events may keep cool in difficult situations, showing poise that they do not really possess. (Goffman 1974: 236; footnote 18)

This is very relevant: the secret to dignity and poise is being good (outranking) on other ways than the obvious, there must be a reference to "something bigger". Christians, for example, are sometimes able to keep their cool in difficult situations by keeping in mind that they are "in Christ". This "extra" has to be something which enables one - even for oneself's sake - to perceive others in same way "beneath". Goffman also notices the role of ignorance - lack of knowledge of "symbolism in minor events" or the *face* as such, will show poise that comes about by not following the expressive order or dismissing it as anything of value.

> COOPREATION IN FACE-WORK
> When a face has been thretened, face-work must be done, but whether this is initiated and primarily carried through by the person whose face is threatened, or by the offender, or by a mere witness, is often of secondary importance. Lack of effort on the aprt of one person induces compensative effort from others; a contribution by one person relieves the others of the task. In fact, there are many minor incidents in which the offender and the offended simultaneously attempt to initiate an apology. Resolution of the situation to everyone's apparent satisfaction is the first requirement; correct apportionment of blame is typically a second consideration. Hence terms such as tact and *savoir-faire* fail to distinguish whether it is the person's own face that his diplomacy saves or the face of the others. Similarly, terms such as *gaffe* and *faux pas* fail to specify whether it is the actor's own face he has threatened or the face of other participants. And it is understandable that if one person finds he is powerless to save his own face, the others seem especially bound to protect him. For example, in polite society, a handshake that perhaps should not have been extended becomes one that cannot be declined. Thus one accounts for the *noblesse oblige* through which those of high status are expected to curb their power of embarrassing their lessers, as well as the fact that the handicapped often accept courtesies that they can manage better without. (Goffman 1974: 237-238)

Here it may be that these terms are inadequate for Goffman because his ethnocentrism limits him from ascribing a loss of face to the whole situation when a *gaffe* or *faux pas* is commited. On the other hand in Goffman's terminology there is no such thing as "face of the situation", there is expressive order or equilibrium. It seems that despite the passage starts with the contention that assigning blame is of secondary importance, nevertheless by resorting to individuals' faces, he is making an individual responsible for misconduct which might stem from the situation as such, not from particular participants. There are - as Goffman put it himself earlier - "impersonal agencies in the situation". And for the bit about handshake being something that cannot be declined resonates well with the music video I just watched in which one can see a New Zealand politician John Key extending his hand to a sportsman when in fact that sportsman is shaking the hand of another man. It is an awfully embarrassing thing to even watch - John Key's response is automatic: he sees a hand extended towards him and echos this not realizing until it is too late that the hand was directed at the person next to him; and for a second or two he keeps trying to grab the hand, trying to grip the little finger of the sportsman. That is, a handshake *can* in extraordinary cases be declined by shaking the hand of another person. A rare but possible situation.

> Since each participant in an undertaking is concerned, albeit for differing reasons, with saving his own face and the face of the others, the **tacit cooperation** will naturally arise so that the participants together can attain their shared but differently motivated objectives. (Goffman 1974: 238)

This "tacit cooperation" may very well be inspired by the early ethnomethodologists. For example, Hayek (1940s) spoke of "tacit knowledge"; Collins (1981) spoke of "tacit knowledge" or agreement; and between these two, Garfinkel spoke of "tacit means" *for securing and guaranteeing the rights and obligations*.

> One common type of tacit cooperation in face-saving is the tact exerted in regard to face-work itself. The person not only defends his own face and protects the face of the others, but also acts so as to make it possible and even easy for the others to employ face-work for themselves and him. He helps them to help themselves help him. Social etiquette, for example, warns men against asking for New Year's Eve dates too

> early in the season, lest the girl finds it difficult to provide a gentle excude for refusing. This second-order tact can be further illustrated by the wide-spread practice of negative-attribute etiquette. The person who has an unapparent negatively valued attribute often finds it expedient to begin an encounter with an unobtrusive admission of his failing, especially with persons who are uninformed about him. The others are thus warned in advance against making disparaging remarks about his kind of person and are saved from the contradition of acting in a friendly fashion to a person toward whom they are unwittingly being hostile. This strategy also prevents the others from automatically making assumptions about him which place him in a false position and saves him from painful forbearance or embarrassing remonstrances. (Goffman 1974: 238)

define:remonstrance - *"A forcefully reproachful protest."* It is somewhat tiresome that Goffman keeps throwing words at the reader that have by now gone long out of use; this one originates from 15th century Middle French and most notably used by some calvinists in a 1610 work "Five Articles of Remonstrance". In regard to the content, Goffman seems here to suggest that the tacit cooperation is *basically* tacit knowledge, in so far as it concerns (knowledge of) face-work. In this sense tacit cooperation is nothing more than implicit acknowledgement of face-work strategies or simply general considerateness. I am in doubt if negative-attribute etiquette is as common as Goffman makes it out to be. This may be one of those points at which Goffman is speaking of his own society at a specific time history.

> Tact in regard to face-work often relies for its operation on a tacit agreement to do business through the language of hint - the language of innuendu, ambiguities, well-placed pauses, carefully worded jokes, and so on. The rule regardint his unofficial kind of communication is that the sender ought not to act as if he had officially conveyed the message he has hinted at, while the recipients have the right and the obligation to act as if they have not officially received the message containing the hint. **Hinted communication, then, is deniable communication**; it need not be faced up to. It provides a means by which the person can be warned that his current line or the current situation is leading to loss of face, without this warning itself becoming an incident. (Goffman 1974: 239)

This is like reading one of those popular books on body language. The word in later discourse is "plausible deniability": you need not "face up to it", you can deny it. Of course this presumes that there is tacit agreement as to what these hints should mean, what they should be interpreted as to refer. To hint at a "loss of face" may be complicated in a social environment wherein the concept of *face* is not readily recognized and people operate with different sets of understandings of social life. Thus it may happen all too easily that a hint of this kind "falls on deaf ears".

> Another form of tacit cooperation, and one that seems to be much used in many societies, is recoprocal self-denial. Often the person does not have a clear idea of what would be a just or acceptable apportionment of judgments during the occasion, and so he voluntarily deprives or depreciates himself while indulging and complimenting the others, in both cases carrying the judgments safely past what is likely to be just. The favorable judgments about himself he allows to come from the others; the unfavorable judgments of himself are his own contributions. This "after you, Alphonse" technique works, of course, because in depriving himself he can reliably anticipate that the others will compliment or indulge him. Whatever allocation of favors is eventually established, all participants are first given a chance to show that they are bound or constrained by their own desires and expectations, that they have a properly modest view of themselves, and that they can be counted upon to support the ritual code. Negative bargaining, through which each participant tries to make the terms of trade more favorable to the other side, is another instance; as a form of exchange perhaps it is more widespread than the economist's kind. (Goffman 1974: 239)

#self- *Self-denial* I have come across elsewhere but surely with other meanings. As I am a fan of these kinds of conjunctions, I'll try to figure this one out: Goffman says of self-denial that it is voluntarily depriving or depreciating oneself while indulging and complimenting the other. Thus self-denial appears here as a means of lowering oneself

and uplifting the other (past judgments that are likely to be just). So, in his terms, threatening one's own face for the sake of the others'. Being modest and supporting the ritual code is of course very goffmanian, but is it "the universal truth"? Surely there are social functions which go against these without resorting to aggressive face-work.

> A person's performance of face-work, extended by his tacit agreement to help others perform theirs, represents his willingness to abide by the ground rules of social interaction. Here is the hallmark of his socialization as an interactant. If he and the others were not socialized this way, interaction in most societies and most situations would be a much more hazardous thing for feelings and faces. The person would find it impractical to be oriented to symbolically conveyed appraisals of social worth, or to be possessed of feelings - that is, it would be impractical for him to be ritually delicate object. And as I shall suggest, if the person were not a ritually delicate object, occasions of talk could not be organized in the way they usually are. It is no wonder that trouble is caused by a person who cannot be relied upon to play the face-saving game. (Goffman 1974: 239)

Performance of face-work. Tacit agreement. WIllingness to abide. Ground rules of social interaction. Hallmark of socialization as an interactant. Feelings and faces. Symbolically conveyed appraisals of social worth. Possessing feelings. Being a ritually delicate object. Occasions of talk. Face-saving game.

> THE RITUAL ROLES OF THE SELF
> So far I have implicitly been using a double definition of self: the self as **an image** pieced together from the **expressive implications** of the full flow of events in an undertaking; and the self as **a kind of player** in a ritual game who copes honorably or dishonorably, diplomatically or undiplomatically, with the **judgmental contingentcies of the situation**. A double mandate is involved. As sacred objects, men are subjects to slights and profanation; hence as players of the ritual game they have had to lead themselves into duels, and wait for a round of shots to go wide of the mark before embracing their opponents. Here is an echo of the distinction between the value of a hand drawn at cards and the capacity of the person who plays it. The distinction must be kept in mind, even though it appears that once a person has gotten a reputation for good or bad play this reputation may become part of the face he must later play at maintaining. (Goffman 1974: 239-240)

The distinction - although clothed in fancy words - seems a simple one, yet again that between competence and performance. The self as an image formed from expressive implications of the full flow of events is related to *action* (*performance*); the self as a player meant to cope with judgmentally contingent situations is related to capacities (*competence*).

> Once the two roles of the self have been separated, one can look to the ritual code implicit in face-work to learn how the two roles are related. When a person is responsible for introducing a threat to another's face, he apparently has a right, within limits, to wriggle out of the difficulty by means of self-abasement. When performed voluntarily these indignities do not seem to profane his own image. It is as if he had the right of insulation and could castigate himself qua actor without injuring himself qua object of ultimate worth. By token of the same insulation he can belittle himself and modestly underplay his positive qualities, with the understanding that no one will take his statements as a fair representation of his sacred self. **On the other hand, if he is forced against his will to treat himself in these ways, his face, his pride, and his honor will be seriously threatened.** Thus, in terms of the ritual code, the person seems to have a special licence to accept mistreatment at his own hands that does not have the right to accept from others. Perhaps this is a safe arrangement because he is not likely to carry this licence too far, whereas the others, were they given this privilege, might be more likely to abuse it. (Goffman 1974: 240)

Thus self-abasement (#self-) is acceptable as it is a form of positive face-work (corrective procedure) but being belittled or degraded by others is not acceptable. Seems plainly obvious.

> Further, within limits the person has a right to forgive other participants for affronts to his sacred image. He can forbearantly overlook minor slurs upon his face, and **in regard to somewhat greater injuries he is the one person who is in a position to accept apologies on behalf of his sacred self**. This is a relatively safe prerogative for the person to have in regard to himself, for it is one that is exercised in the interests of the others or of the undertaking. Interestingly enough, when the person commits a gaffe against himself, it is not he who has the licence to forgive the event; only the others have that prerogative, and it is a safe prerogative for them to have because they can exercise it only in his interests or in the interests of the undertaking. One finds, then, a system of checks and balances by which each participant tends to be given the right to handle only those matters which he will have little motivation for mishandling. In short, the rights and obligations of an interactant are designed to prevent him from abusing his role as an object of sacred value. (Goffman 1974: 240)

The obvious point, though, needs to be made, as there are indeed those who may try to take the responsibility of accepting apologies in behalf of others (e.g. mothers may accept apology over what has been done to her son or something to that effect). This of course is possible when others hace offended self. When one offends oneself then the matter is differen: apologizing to oneself has very little interactional implications, other participants must accept the apology.

> SPOKEN INTERACTION
> Most of what has been said so far applies to encounters of both an **immediate and mediate** kind, although in the latter the interaction is likely to be more attenuated, with each participant's line being gleaned from such things as written statements and work records. During **direct personal contacts**, however, unique informational conditions prevail and the significance of face becomes especially clear. The human tendency to use signs and symbols means that evidence of social worth and of mutual evaluations will be conveyed by very **minor things**, and these things will be witnessed, as will the fact that they have been witnessed. An unguarded glance, a momentary change in tone of voice, an ecological position taken or not taken, can drench a talk with judgmental significance. Therefore, just as there is no occasion of talk in which improper impressions could not intentionally or unintentionally arise, so there is no occasion of talk so trivial as not to require each participant to show serious concern with the way in which he handles himself and the others present. Ritual factors which are present in mediated contacts are here present in an extreme form. (Goffman 1974: 240-241)

This distinction first baffles me. I have presumed that "encounter" implies "copresence" and is certainly immediate. Interaction on the other hand could be both (co)present-immediate and absent-mediate, as in my mind it involves an exchange of actions, whatever they may be; while encounters for me imply that the participants meet ("during direct personal contact"). So it remains kinda ambiguous what a *mediate encounter* could be. Goffman's remark about the relationship of signs/symbols and social worth - that *minor things* must be witnessed - made me wonder what an asemiotic communication of social worth might be? Could it perchance be what happens in a situation where there are no common symbols as such and social worth is decided upon *major things* such as biological endowment, size and shape of the body, brute physical behaviour etc. If so then it almost seems that this is what might be looming behind any and all social systems: that behind the myriade of minor things there are major things which would be inpolite to point out but which function socially nevertheless.

> **In any society, whenever the physical possibilities of spoken interaction arises, it seems that a system of practices, conventions, and procedural rules comes into play which function as a means of guiding and organizing the flow of messages**. An understanding will prevail as to when and where it will be permissible to initiate talk, among whom, and by means of what topics of conversation. A set of **significant gestures** is employed to initiate a spate of communication and as a means for the persons concerned to accredit each other as legitimate participants. When this process of reciprocal ratification occurs, the

> persons so ratified are in what might be called a *state of talk* - that is, they have declared themselves officially open to one another for purposes of spoken communication and guarantee together to maintain a flow of words. A set of significant gestures is also employed by which one or more new participants can officially withdraw, and by which the state of talk can be terminated. (Goffman 1974: 241)

This is well put. There are: 1) system of practices (patterned behaviours); 2) conventions (arbitrary collective prescriptions); and 3) procedural rules. This last notion is often used (by ethnomethodologists, for example), but I don't remember coming across a definition. The closest to a working definition I found was "how the practice is performed", which says very little. The bit about "guiding and organizing the flow of messages" seems to come close to the foucaultian "conduct of conduct". Where "significant gesture" might come from is well known. define:spate - *"A large number of similar things or events appearing or occurring in quick succession: "a spate of attacks on travelers"."* define:ratification - *"making something valid by formally ratifying or confirming it; "the ratification of the treaty""*

> The meaning of this status can be appreciated by looking at the kinds of unlegitimated or unratified participants that can occur in spoken interaction. A person may overhear others unbeknownst to them; he may overhear them when they know this to be the case and when they choose either to act as if he were not overhearing them or to signal to him informally that they know he is overhearing them. In all of these cases, the outsider is officially held at bay as someone who is not formally participating in the occasion. Ritual codes, of course, require a ratified participant to be treated quite differently from an unratified one. Thus, for example, only a certain amount of insult from a ratified participant can be ignored without his avoidance practice causing loss of face to the insulted person; after a point they must challenge the offender and demand redress. However, in many societies, apparently, many kinds of verbal abuse from unratified participants can be ignored, without this failure to challenge constituting a loss of face. (Goffman 1974: 241; footnote 28)

I need to revisit this when I have a better overview of the interaction system and it's fluid borders.

> A single **focus of thought and visual attention**, and a single flow of talk, tends to be maintained and to be legitimated as officially representative of the encounter. The concerted and official visual attention of the participants tends to be transferred smoothly by means of formal or informal clearance cues, by which the current speaker signals that he is about to relinquish the floor and the prospective speaker signals a desire to be given the floor. An understanding will prevail as to how long and how frequently each participant is to hold the floor. The recipients convey to the speaker, by appropriate gestures, that they are according him their attention. Participants restrict their involvement in matters external to the encounter and observe a limit to involvement in any one message of the encounter, in this way ensuring that they will be able to follow along whatever direction the topic of conversation takes them. Interruptions and lulls are regulated so as not to disrupt the flow of messages. Messages that are not part of the officially accredited flow are modulated so as not to interfere seriously with the accredited message. **Nearby persons who are not participants visibly desist in some way from exploiting their communication position and also modify their own communication**, if any, so as not to provide difficult interference. A particular ethos or emotional atmosphere is allowed to prevail. A polite accord is typically maintained, and participants who may be in real disagreement with one another give temporary lip service to views that bring them into agreement on matters of fact and principle. Rules are followed for smoothing out the transition, if any, from one topic of conversation to another. (Goffman 1974: 241-424)

These are fairly familiar themes from *The Presentation* and *Public Behavior*. Essentially, norm of attention and norm of participation. Some of it could be integrated with other stuff, like for example "self-selection is the response to formal or informal clearance cues". Restricting involvement in other matters external to the encounter is loosely related to immobilizing ("stilling"). It is important that an ethos or emotional atmosphere is allowed to prevail against the individual emotions of the participants; in a sense this is the micro-bio-political regulation of emotion I thought of when reading Foucault, though it would need to be in a grander scale (involve masses, not just a group).

> These rules of talk pertain not to spoken interaction considered as an ongoing process, but to *an* occasion of talk or episode of interaction as a naturally bounded unit. This unit consists of **the total activity that occurs during the time that a given set of participants have accredited one another for talk and maintain a single moving focus of attention**. (Goffman 1974: 242)

This seems to be where Rom and Harré (1976) got their ideas from. The episode-approach is not without it's problems, though. I'm not yet able to contrast it with the interaction sequence approach, but I can definitely remark that this is not the ideal "interaction system" I am trying to develop tools for. This is because Goffman holds it that an encounter must be centered on "talk" with a single focus. A social gathering or an "encounter" may not be centered on talk but on communal action, and there could possible be multiple items of focus. To put it bluntly, a riot is not a conversation. Some may try to view such interactions as riots as a type of conversation (of gestures, for example), but this is not what I am after. "Episode" is a neat emblem to consider but surely there must be more apt tools for my purposes. Perhaps I would have to invent them instead of modifying existing approaches, but this is not today.

> The conventions regarding the structure of occasions of talk represent an effective solution to the problem of organizing a flow of spoken messages. In attempting to discover how it is that these conventions are maintained in force as guides to action, one finds evidence to suggest **a functional relationship between the structure of the self and the structure of spoken interaction**. (Goffman 1974: 242)

This suggestion resonates well with what K.P. remarked on in my love of self-communicational notions: that auto-communication is plainly self-directed while self-communication implies a self-in-relation-to-others, a social self so to say. In identifying the manyfold forms of self-communication I am actually trying to map the functional relationship of the structure of the self (in terms of embodiment and proprioception) and the structure of social action. I deter from and/or detest to seeking out "structures", as this seems to be an inefficient way of going about things, but the idea still holds: self-communication is the base of communication, it is what precedes, concurs and follows communication.

> The socialized interactant comes to handle spoken interaction as he would any other kind, as something that must be pursued with ritual care. By automatically appealing to face, he knows how to conduct himself in regard to talk. By repeatedly and automatically asking himself the question, "If I do or do not act in this way, will I or others lose face?" **he decides at each moment, consciously or unconsciously, how to behave**. For example, entrance into an occasion of spoken interaction may be taken as a symbol of intimacy or legitimate purpose, and so the person must, to save his face, desist from entering into talk with a given set of others unless his circumstances justify what is expressed about him by his entrance. Once approached for talk, he must accede to the others in order to save their face. Once engaged in conversation, he must demand only the amount of attention that is an appropriate expression of his relative social worth. **Undue lulls come to be potential signs of having nothing in common**, or of being insufficiently self-possessed to create something to say, and hence must be avoided. Similarly, interruptions and inattentiveness may convey disrespect and must be avoided unless the implied disrespect is an accepted part of the relationship. A surface of agreement must be maintained by means of discretion and white lies, so that the assumption of mutual approval will not be discredited. Withdrawal must be handled so that it will not convey an improper evaluation. The person must restrain his emotional involvement so as not to present an image of someone with no self-control or dignity who does not rise above his feelings. (Goffman 1974: 242-243)

Each moment is a point of possible self-selection and self-censorship. Taking part of an interaction may be a sign of a social relationship. The remark about "undue lulls" I have personally experienced. Of course it leads to avoidance.

> The relation between the self and spoken interaction is further displayed when one examines the ritual exchange. In a conversational encounter, interaction tends to proceed in spurts, an interchange at a time, and the flow of information and business is parcelled out into these relatively closed ritual units. The lull

> between interchanges tends to be greater than the lull between turns at taking in an interchange, and there tends to be a less meaningful relationship between the two sequential interchanges than between two sequential speeches in an interchange. (Goffman 1974: 243)

Encounters have a definite structure, a give-and-take, it is an interr-*change*. Goffman sees these structures as being ritualistic, that is, they are somewhat traditional, developed over time, and can be forgot.

> This structural aspect of talk arises from the fact that when a person volunteers a statement or message, however trivial or commonplace, he commits himself and those he addresses, and in a sense places everyone present in jeopardy. By saying something, the speaker **opens himself up to the possibility that the intended recipients will affront him by not listening or will think him forward, foolish, or offensive in what he has said.** And should he meet with sucha reception, he will find himself committed to the necessity of taking face-saving action against them. Furthermore, by saying something the speaker opens his intended recipients up to the possibility that the message will be self-approving, presumtuous, demanding, insulting, and generally an affront to them or to their conception of him, so that they will find themselves obliged to take action against him in defense of the ritual code. And should the speaker praise the recipients, they will be obliged to make suitable denials, showing that they do not hold too favorable an opinion of themselves and are not so eager to secure indulgences as to endanger their reliability and flexibility as interactants. (Goffman 1974: 243)

This hooks up very nicely with #avoidance - we avoid interactions, or expressing ourselves verabally in ongoing interactions so as to not jeopardize our face with coming across incomprehensive [arusaamatu] or insulting [ülbe]. Face-saving action is a cost initself, it is a skill not everyone is versed well in.

> Thus when one person volunteers a message, thereby contributing what might easily be a threat to the ritual equilibrium, someone else present is obliged to show that the message has been received and that its content is acceptable to all concerned or can be acceptably countered. This acknowledging reply, of course, may contain a tactful rejection of the original communication, along with a request for modification. In such cases, several exchanges of messages may be required before the interchange is terminated on the basis of modified lines. The interchange comes to a close when it is possible to allow it so do so - that is, when everyone present has signified that he has been ritually appeased to a degree satisfactory to him. A momentary lull between interchanges is possible, for it comes at a time when it will not be taken as a sign of something untoward. (Goffman 1974: 244)

This almost seems to be a case of meta-communication, but the synchronic or same-timedness factor is missing. So it is rather a metalingual ordeal: modifying what has been said so as to present the content of the exchange in more favorable light.

> In general, then, a person determines how he ought to conduct himself during an occasion of talk by testing the potentially symbolic meaning of his acts against the self-images that are being sustained. In doing this, however, he incidentally subjects his behavior to the expressive order that prevails and contributes to the orderly flow of messages. His aim is to save face; his effect is to save the situation. From the point of view of saving face, then, it is a good thing that **spoken interaction has the conventional organization given it**; from the point of view of sustaining an orderly flow of spoken messages, it is a good thing that the self has the ritual structure given it. (Goffman 1974: 244)

This "determining" of possible conduct might be related to self-censure, I'm not sure if I'm drawing too lengthy of a connection here. In any case this is how the person is indoctrinated in the expressive order: by testing out what is appropriate firsthand, perhaps on friends and acquaintances and then put to good use among strangers. And of course by saving faces we are saving the situation, as these are heavily involved concepts: the situation also consists of

the elementary human relations between the interactants within the interaction. I think "conventional organization" might be what Goffman means by the "ritual order"; I prefer the former formulation of course, as rituals have many connotations (some of which I am not quite sure of). Nevertheless Goffman sees no problem claiming that "the self" has a ritual structure.

> I do not mean, however, to claim that another kind of person related to another kind of message organization would not do as well. More important, I do not claim that the present system is without weaknesses or drawbacks; these must be expected, for everywhere in social life a mechanism or functional relation which solves one set of problems necessarily creates a set of potential difficulties or abuses all its own. For example, a characteristic problem in the ritual organization of personal contacts is that while a person can save his face by quarreling or by indignantly withdrawing from the encounter, he does this at the cost of the interaction. Furthermore, the person's attachment to face gives others something to aim at; they can not only make an effort to wound him unofficially, but may even make an official attempt utterly to destroy his face. **Also, fear over possible loss of his face often prevents the person from initiating contacts in which important information can be transmitted and important relationships re-established; he may be led to seek the safety of solitude rather than the danger of social encounters**. He may do this even though others feel that he is motivated by "false pride" - a pride which suggests that the ritual code is getting the better of those whose conduct is regulated by it. Further, the "after you, Alphonse" complex can make the termination of an interchange difficult. So, too, where each participant feels that he must sacrifice a little more than has been sacrificed for him, a kind of vicious indulgence cycle may occurs - much like the hostility cycle that can lead to open quarrels - with each person receiving things he does not want and giving in return things he would rather keep. Again, when people are on formal terms, much energy may be spent in ensuring that events do not occur which might effectively carry an improper expression. And on the other hand, when a set of persons are on familiar terms and feel that they need not stand on ceremony with one another, then inattentiveness and interruptions are likely to become rife, and talk may degenerate into a happy babble of disorganized sound. (Goffman 1974: 244-245)

Another poignant point about #avoidance. Now I noticed that indeed in the footnote #29 Goffman identifies signs of satisfaction with the interchange as metacommunication; although it is not it by Jürgen Ruesch's strict definition, it is much more apt than the "metalingual" notion which is quite frankly beyond me. In any case Goffman here notices that when someone avoids interactions for sake of their own feeble self-defence mechanisms and fear of losing face even at best attempts, others may view this as "false pride". Even more, the feeling that "the ritual code is getting the better of those whose conduct is regulated by it" should be correct, in my opinion, as it indeed forces people to conduct themselves in frankly unneccessary ways; e.g. "after you, Alphonse". A quick googling revealed that this is a reference to a film clip dating back to 1903 wherein two men walk into a salong (bar) and order a drink; the waiter/teller/whatever puts it on the counter and then Alphonse and Gaston offer it to each other back and forth until a man comes in and simply shoots the drink and their feet (It's a western thing). The trope is, then, simply being "obsessively polite to one another". Oh, no, the youtube clip I saw was not the original source, as it was made after a comic strip from 1901:

> The ritual code itself requires a delicate balance, and can be easily upset by anyone who uphold it too eagerly or not eagerly enough, in terms of the standards and expectations of his group. Too little perceptiveness, too little *savoir-faire*, too little pride and considerateness, and the person ceases to be someone who can be trusted to take a hint about himself or give a hint that will save others embarrassment. Such a person comes to be a real threat to society; there is nothing much that can be done with him, and often he gets his way. Too much perceptiveness or too much pride, and the person becomes someone who is thin-skinned, who must be treated with kid gloves, requiring more care on the part of others than he may be worth to them. Too much *savoir-faire* or too much considerateness, and he becomes someone who is too socialized, who leaves the others with the feeling that they do not know how they really stand with him, or what they should do to make an effective long-term adjustment to him. (Goffman 1974: 245)

This delicate balance seems very hard to maintain. This is actually where Goffman links up *trust* and *politeness*: you cannot trust someone who does not have the same "procedural rules" - he may misunderstand those miniscule details about social life that are so very important to uphold the expressive order and structure of social worth itself. On the other hand, too much politeness may come across as a way of distancing people: I behave towards you as if you were a stranger towards whom perfect manners must be maintained at all times, thus barring from decorum being lifted and communication taking informal course that is relevant for personal relationships to develop.

> In spite of these inherent "pathologies" in the organization of talk, thefunctional fitness between the socialized person and spoken interaction is a viable and practical one. The person's orientation to face, especially his own, is the point of leverage that the ritual order has in regard to him; yet a promise to take ritual care of his face is built into the very structure of talk. (Goffman 1974: 245)

That is, these rituals are inevitable. If civilized interaction is to ensue, talk must be conventionally organized, people oriented to maintaing faces and taking lines, and upholding the expressive order which keeps things neatly at bay from getting too unfomfortable.

> FACE AND SOCIAL RELATIONSHIPS
> When a person begins a mediated or immediate encounter, he already stands in some kind of social relationship to others concerned, and expects to stand in a given relationship to them after the particular encounter ends. This, of course, is one of the ways in which social contacts are geared into the wider society. **Much of the activity occurring during an encounter can be udnerstood as an effort on everyone's part to get through the occasion and all the unanticipated and unintentional events that can cast participants in an undesirable light, without disrupting the relationships of the participants.** And if relationships are in the process of chance, the object will be to bring the encounter to a satisfactory close without altering the expected course of development. This perspective nicely accounts, for example, for the little ceremonies of greeting and farewell which occur when people begin a conversational encounter or depart from one. Greetings provide a way of showing that a relationship is still what it was at the termination of the previous coparticipation, and, typically, that this relationship involves sufficient suppression of hostility for the participants temporarily to drop their guards and talk. Farewells sum up the effect of the encounter upon the relationship and show what the participants may expect of one another when they next meet. The enthusiasm of greetings compensates for the weakening of the relationship caused by the absence just terminated, while the enthusiasm of farewells compensates the relationship for the harm that is about to be done to it by separation. (Goffman 1974: 246)

This is a very clear statement of Goffman's destination in this kind of discussion: getting through the occasion without offending others. Goffman's musings about greetings and farewells seems kind of banal, but at the same time very much valid: being apart is an inevitable part of any and all relationships so the end-nodes of copresence are important and the roles of greetings and farewells is to somehow "compensate" (although it fully cannot, of course) for the dispresence (not sure if invented a word, but simply "being separate" is not specific enough in my opinion).

> It seems to be a characteristic obligation of many social relationships that each of the members guarantees to support a given face for the other members in given situations. To prevent disruption of these relationships, it is therefore necessary for each member to avoid destroying the others' face. At the same time, it is often the person's social relationship with others that leads him to participate in certain encounters with them, where incidentally he will be dependent upon them for supporting his face. Furthermore, in many relationships, the members come and share a face, so that in the presence of third parties an improper act on the part of one member becomes a source of acute embarrassment to the other members. A social relationship, then, can be seen as a way in which the person is more than ordinarily forced to trust his self-image and face to the tact and good conduct of others. (Goffman 1974: 246)

Mutual support for the face is what generally seems to denote "being a friend". In Goffman's other works, this is the metaphorica "backstage". Sharing a face is an interesting point, as in group presentations, for example, the embarrassment of one is an embarrassment of all. This may be the reason why it is so hard to break the ritual expressive order even for positive ends.

> THE NATURE OF THE RITUAL ORDER
> The ritual order seems to be organized basically on accommodative lines, so that the imagery used in thinking about other types of social order is not quite suitable for it. For the other stypes of social order a kind of schoolboy model seems to be employed; if a person wishes to sustain a particular image of himself and trust his feelings to it, he must work hard for the credits that will buy this self-enhancement for him; should he try to obtain ends by improper means, by cheating or theft, he will be punished, disqualified from the race, or at least made to start all over again from the beginning. This is the imagery of a hard,

> dull game. In fact, society and the individual join in one that is easier on both of them, yet one that has dangers of its own. (Goffman 1974: 246)

That is, the ritual order accomodates the maintenance of faces against all other factors; the expressive order accomodates people without much else needed. Other types of social orders an accumulative *modus operandi* is more probable: you need to accumulate knowledge and skills (work hard for the credits) to sustain a particular image. In effect Goffman seems to argue against social capital (in Bourdieu's sense); while cultural and economic capital must be accumulated, social capital is of a somewhat different nature, "accomodative". They don't hand out money (although today they do hand out cultural information profusely), but assume you to be socially what you seem to be. Unless you show signs of faking, of course.

> Whatever his position in society, the person insulates himself by blindness, half-turths, illusions, and rationalizations. He makes an "adjustment" by convincing himself, with the tactful support of his intimate circle, that he is what he wants to be and that he should not do to gain his ends what the others have done to gain theirs. And as for society, if the person is willing to be subject to informal social control - if he is willing **to find out from hints and glances and tactful cues what his place is**, and keep it - then there will be no objection to his furnishing this place at his own discretion, with all the comfort, elegance, and nobility that his wit can muster for him. To protect this shelter he does not have to work hard, or join a group, or comete with anybody; he need only be careful about the expressed judgments he places himself in a position to witness. **Some situations and acts and persons will have to be avoided**; others, less threatening, must not be pressed too far. Social life is an uncluttered, ordely thing because the person voluntarily stays away from places and topics and times where he is not wanted and where he might be disparaged for going. He cooperates to save his face, finding that there is much to be gained from venturing nothing. (Goffman 1974: 247)

Sure, if one wishes to be dull. The "adjustment" of convincing oneself that what is given is what is correct, I see as a negative force. It inhibits society from realizing more. Not subjecting to informal social control could advance culture more. That is not to say that one should ignore hints and glances and hintful cues, but one should go about making his own judgments whether these should be taken at face value or rejected decorum that can be surpassed. This is not a comfortable, elegant and noble position but then again we do not live in the 50s anymore. I'm not sure about social life being unclutteres because when one looks at the fine grain of society there appear countless insignificant gestures and misunderstandings which are not always smoothed over.

> Facts are of the schoolboy's world - they can be altered by diligent effort but they cannot be avoided. But **what the person protects and defends and invests his feelings in is an idea about himself, and ideas are vulnerable not to facts and things but to communication.** Communications belong to a less punitive scheme than do facts, for communications can be by-passed, withdrawn from, disbelieved, conveniently misunderstood, and tactfully conveyed. And even should the person misbehave and break the truce he has made with society, punishment need not be the consequence. If the offense is one that the offended persons can let go by without losing too much face, then they are likely to act forbearantly, telling themselves that they will get even with the offender in another way at another time, even though such an occasion may never arise and might not be exploited if it did. If the offense is great, the offended persons may withdraw from the encounter, or from future similar ones, allowing their withdrawal to be reinforced by the awe they may feel toward someone who breaks the ritual code. Or they may have the offender withdrawn, so that no further communication can occur. But since the offender can salvage a good deal of face from such operations, withdrawal is often not so much an informal punishment for an offense as it is merely a means of terminating it. Perhaps the main principle of the ritual order is not justice to face, and what any offender receives is not what he deserves but what will sustain for the moment the line to which he has committed himself, and through this the line to which he has committed the interaction. (Goffman 1974: 247)

Damn, this is brilliant. To paraprase my previous remark, the society itself is a myriad of facts, we make sure we can make sense of these by developing ideas that blind us from the "unwanted" ones.

> Throughout this paper **it has been implied that underneath their differences in culture, people everywhere are the same.** If persons have a universal human nature, they themselves are not to be looked to for an explanation of it. One must look rather to the fact that society everywhere, if they are to be societies, must mobilize their members as self-regulating participants in social encounters. One way of mobilizing the individual for this purpose is through ritual; he is taught to be perceptive, to have feelings attached to self and self expressed through face, to have pride, honor, and dignity, to have considerateness, to have tact and a certain amount of poise. These are some of the elements of behavior which must be built into the person if practical use is to be made of him as an interactant, and it is these elements that are referred to in part when one speaks of universal human nature. (Goffman 1974: 247-248)

This is basically the main premise of body language: we may have different ways of using our bodies, but the fact that we use our bodies and that we are anatomically and physiologically very similar, remains. To put it in another nomenclature: the ground of selection is the same, the actual combination varies.

> **Universal human nature is not a very human thing. By acquiring it, the person becomes a kind of construct**, built up not from inner psychic propensities but from moral rules that are impressed upon him from without. These rules, when followed, determine the evaluation he will make of himself and of his fellow-participants in the encounter, **the distribution of his feelings, and the kinds of practices he will employ to maintain a specified and obligatory kind of ritual equilibirium.** The general capacity to be bound by moral rules may well belong to the individual, but the particular set of rules which transforms him into a human being derives from requirements established in the ritual organization of social encounters. And if a particular person or group or society seems to have a unique character all its own, it is because its standard set of human-nature elements is pitched and combined in a particular way. Instead of much pride, there may be little. **Instead of abiding by the rules, there may be much effort to break them safely**. But if an encounter or undertaking is to be sustained as a viable system of intraction organized on ritual principles, then these variations must be held within certain bounds and nicely counterbalanced by corresponding modifications in some of the other rules and undertakings. Similarly, the human nature of a particular set of persons may be specially designed for the special kind of undertakings in which they participate, but still each of these persons must have within him something of the balance of characteristics required of usable participants in any ritually organized system of social activity. (Goffman 1974: 248)

This final bit is my point of departure: I am not so much interested in "any ritually organized system of social activity"; I am interested in the improvised social action of ephemeral or enigmatic encounters or interactions, for which ritual ascriptions may be lacking or nonexistant. I think this article has been a terrific preparation for reading Berger and Luckmann, and Searle.

Since this article took a lot of of me - I read it with the intensity usually accorded to full books - I'm going to be thorough enough to summarize point-by-point the main notions used. I am running the risk of this article becoming my *code-text*, but this may not be bad initself as this text is quite well-known and well-used by authors I recognize as my intellectual fellows.

- **a line**
  - **pattern** of verbal and nonverbal acts by which views are expressed (of self, others, and situation)
  - legitimate and institutionalized **visible attributes** that can be sustained in a particular face
  - qc LINE definition

- qc LINE definition

- **a face**
  - the **positive social value** a person effectively claims for himself by the line others assume he has taken during a particular contact
  - **an image of self** delineated in terms of approved social attributes
  - **a social construct** delineated by rules of the group and the definition of the situation
  - can be the most **personal possesion** and the center of one's security and pleasure, but it is only a loan ffrom the society, it will be withdrawn unless he conducts himself in a way that is worthy of it
  - qc FACE definition
  - qc FACE definition

- **having, being in or maintaining a face**
  - when the line taken **effectively presents an image** that is internally consistent, supported by judgements and evidence conveyed by other participants, and confirmed by ecidence conveyed by impersonal agencies in the situation
  - **abstaining from certain actions** in the past that would have been difficult to face up on later
  - **fearing the loss of face** because the others may take this as a sign that soncideration for his feelings need not be shown in the future
  - **responding with feelings of condifence and assurance**, being firm in the line he is taking; presenting himself openly to others; feelings of security and relief

- **being in the wrong face**
  - when information is brought forth in some way about his social worth which **cannot be integrated**, even with effort, into the line that is being sustained for him
  - **being out of face** - participating in a contact with others **without having ready a line** of the kind participants in such situations are expected to take
  - **being in wrong face or out of face** - expressive events are being contributed to the encounter which **cannot be readily woven into the expressive fabric** of the occasion; shamefacedness ensues
  - **being shamefaced** - being perceived in a flustered state and **not presenting any usable line** by others; can add further disorder to the expressive organization of the situation
  - **poise** - the **capacity** to suppress and conceal any tendency to become shamefaced during encounters with others
  - **to lose face** - to be in wrong face, to be out of face or to be shamefaced

- **saving one's face**
  - the process by which the person **sustains an impression** for others that he has not lost his face
  - an aspect of **social code** of any social circle
  - **living up to the self-image** expressed through the face one is expected to live up to
  - **standing guard** over the flow of events as they pass before him, ensuring that a particular expressive order (consistent with the face) is sustained
    - **pride** - when a person manifests these compunctions primarily from **duty to himself**
    - **honor** - when he does so because of **duty to wider social units**, and receives support from these units in doing so

    * **dignity** - when these compunctions have to do with **postural things**, with expressive events derived from the way in which the person handles his body, his emotion, and the things with which he has physical contact

- **to give face** - to **arrange for another** to take a better face than he might otherwise have been able to take
- **standard of considerateness** - the expectation of going to certain lenghts **to save the feeling and the face of others present**, willingly and spontaneously because of empathy.
  - **heartlessness** - witnessing **another's humiliation** and unfeelingly retaining a cool countenance of himself
  - **shamelessness** - unfeelingly participating in the **defacement of oneself**
- **face-work**> - the **actions taken** by a person to make whatever he is doing consistent with face

3.11.2 Kirjandussemiootika ettevalmistus (2012-11-06 16:25)

V. Na zasedání Pražského lingvistického kroužk

Kirjandussemiootika vaheeeksam on eesti keeles mistõttu tuleb ka põhimõisted läbi mõelda eesti keeles. *Here goes nothing*.

---

1. Keele poeetiline funktsioon Jakobsoni järgi
Poeetiline funktsioon on Jakobsoni kommunikatsioonimudelis kõige müstilisem element sest see on justkui tema enda leiutis mida on raske väljaspool luulediskursust üldse mõista. Wiki ütleb, et poeetiline funktsioon "focuses on "the message for its own sake" and is the operative function in poetry as well as slogans." Niiet poeetiline funktsioon toimib sõnumil endal, kutsub endale tähelepanu; see on ka "stilistiline", "formaalne" ja "esteetiline". Töötab luules ja loosungites, ehk siis... Vb kutsub tähelepanu sõnumile endale? Tundub kuidagi tautoloogiline ja üleliigne: sõnum

kutsub tähelepanu iseendale. Ise ma seda välja ei nuputa, niiet abi?
Waugh, Linda R. 1980. The Poetic Function in the Theory of Roman Jakobson. *Poetics Today* 2(1): 57-82.

> What is it that differentiates a poetic text from a non-poetic text? What makes poetic discourse different in kind from other types of discourse? In other words, what are the *intrinsic linguistic properties* of the text which makes it a poem: what is there about the *internal structure* of apoem which **'announces'** that it is a poem? What is characteristic of 'poetic' elements in prose and in 'ordinary' language? What in fact is the *poetic function* of language? (Waugh 1980: 57)

Siit jääb mulje, et poeetiline funktsioon "kuulutab", et tekst on poeetiline, nö hõikab "ma olen poeetiline". Loosungite ja esteetiliste "tekstidega" on siis sama lugu: loosung väljendab seda, et a on loosung; esteetiline tekst ütleb "minus on midagi ilusat" ja sel viisil vb kutsub end kindlal viisil lugema (poeetiliselt lugema).

> In this formulation, the *poetic function* comprises the *focus within the verbal message on the verbal message itself*. (Waugh 1980: 58)

Ehk: poeetiline funktsioon tõmbab verbaalses sõnumid tähelepanu verbaalsele sõnumile endale. Selles mõttes on gräffiti ilma poeetilise funktsioonita (või vähemasti ei ole see dominantne), sest gräffiti ei kutsu end "lugema" - autor on teinud "lugemise" piisavalt raskeks, et ainult oskajad saavad hakkama. Mitteverbaalsete sõnumite puhul on poeetiline funktsioon samavõrd kahtlustäratav: käe- ja näožestid mis on teadlikult sihitud selles sisalduva sõnumi avaldumisele on seotud poeetilise funktsiooniga, tahtmatutes liigutustes jääb see funktsioon tagaplaanile.

> Now, the definition of poetic function should, as with all statements by Jakobson, be taken as relational: in the poetic function, *in relation to and as against* the five other functions of language, there is a dominance of focus upon the message. (Waugh 1980: 58)

Jakobsonil oli teatavasti see hierarhilisuse teema - üks funktsioon on alati dominantne. Luules on poeetiline funktsioon dominantne, see on "kõige rohkem" sõnumile orienteeritud.

> The set toward the message brings forth **the question of the nature of message** *per se*. (Waugh 1980: 60)

Poeetiline funktsioon toob esile sõnumi loomuse või isegi tüübi; luule puhul ütleb poeetiline funktsioon "ma olen luule". Ehk: poeetiline funktsioon mängib rolli sõnumi kategoriseerimisel - mis tüüpi sõnumiga on tegu?

---

2. Esteetiline funktsioon Mukarzhovski järgi
Meenub kuidas tänavu veebruaris toimunud Ju. Lotmani konverentsil keegi tõstis esteetilise funktisooni küsimuse ja keegi teine kandis selle maha enesekindla väitega, "sellist asja pole ju olemas", stiilis "see on juba ümber lükatud." Meie õppejõududele pole seda vististi keegi veel öelnud või kannavad nad ise selle ütluse maha, ei tea.

> "According to Jan Mukařovský, the work of art is perceived as such only against a more general background of significations, only as a systematic 'deviation' from a linguistic norm; as this background changes, interpretation and evaluation of the work change accordingly, to the point where it may cease to be perceived as a work of art at all. There is nothing, Mukařovský argues in Aesthetic Function, Norm and Value as Social Facts (1936) which possesses an aesthetic function regardless of place, time or the person evaluating it, and nothing which could not possess such a function in appropriate conditions. Mukařovský distinguishes between the 'material artefact', which is the physical book, painting or sculpture itself, and the 'aesthetic object', which exists only in human interpretation of this physical fact."
> — Terry Eagleton, "Structuralism and Semiotics," Literary Theory: An Introduction

See "hälbimise" aspekt meenutab Mukařovský teist tuntud kontseptsiooni, "foregrounding" (või ajan ma praegu "deautomatization"-iga segi?), vähemasti selles mõttes, et kunstiline tekst on mitte-kunstilisest tekstist markeeritult erinev. Oluline on siin vististi see, et pole midagi mis omaks esteetilist funktsiooni sõltumata kohast ja ajast või seda hindavast isikust; ja pole midagi mis ei võiks õigetes tingimustes hakata kandma esteetilist funktsiooni. Hoobilt meenub kaks Ju. Lotmani tähelepanekut: esiteks on kunstitüki tähendus algupärasest asukohast templis ja tänapäeval muuseumis erinev; ja teiseks võib ka kännu kõrvale asetatud kivi vaadelda kui kunstitükki kui niimoodi ollakse meelestatud. Ja viimaks, "materiaalne artefakt" vs "esteetiline objekt" on kergesti mõistetavad teatrilava näitel: teatril asuvad materiaalsed artefaktid (lavakujundus, kostüümid jne) on füüsililised faktid, mida need kujutavad ja mida neist välja peaks lugema on tõlgendamise küsimus (lava = materiaalne; näidend = kujutlus). Sisuliselt on tegu Saussure'liku märgikontseptsiooniga: see mis laval on (artefakt) on tähistaja, mida see endast kujutab (esteetiline objekt) on tähistatav.

> *Aesthetic function* describes the aim to reach aesthetic pleasing. The carrier of this function can be any object. Mukarovsky gave evidence that the aesthetic function often follows non-aesthetical aims.

Esteetilise funktsiooni eesmärk on tekitada esteetilist naudingut. Seda funktsiooni võib kanda iga objekt või artefakt (kännu kõrvale asetatud kivi). Esteetiline funktsioon võib täita ka mitte-esteetilisi eesmärke. Näiteid pole, aga väga konkreetne. Teised põhimõisted Mukarovsky raamatust *Aesthetic Function, Norm and Value as Social Facts*:

> The *aesthetic value* describes the capability of an object to serve in reaching the aim. It is in the interest of the profiteer of this value to find a way of exact measuring.

Tema funktsiooni ei tasuks vaadelda lahus tema teistest mõistetest. Väärtus on siin artefakti võime toimida esteetilise naudingu saavutamisel rolli. Võib-olla selle pärast kuulutatigi see projekt läbikukkunuks sest ei leitud viisi kuidas täpselt mõõta esteetilist väärtust (pole kuulnud küll, et keegi kvalitatiivselt kunsti hindaks).

> The *aesthetic norm* represents the expectations of the receiver. Knowledge of the aesthetic norm can shape the aesthetic function to increase the aesthetic value.

Esteetiline norm on hindaja ootustes. Ma ei oska kunsti ega ka luule kohta näidet tuua, aga kui mul on muusika suhtes välja kujunenud mingisugune hinnangu-norm, siis see väärtust mida ma kindlale muusikapalale omistan ja kui palju esteetilist naudingut ma sellest saan (esteetiline funktsioon). Niiet väärtus, norm ja funktsioon on siin päris mõistlikult seotud. *Let's review:*

> [Mukařovský] ... deconstructs 'beauty' into three components that can be apprehended from a sociological perspective: function, norm and aesthetic value. He extends the aesthetic function practically to forms of human action and conceives of norm as the regulating agent of this action. 'Beauty' thus becomes an agreement between aesthetic and social norms within a given culture. However, it is his conception of aesthetic value that remains most important. Mukařovský divorces it from any emotional or sensual consideration and demonstrates that 'through its negative aesthetic values, the distortion that sets in between a work and the reigning system of aesthetic values could be the source of innovative artistic values' (Chvatik, 'Jan Mukařovský').

See katkend pärineb teosest *Encyclopedia of Contemporary Literary Theory: Approaches, Scholars, Terms* (aitäh, Google Books). Lühidalt: Mukařovský on "dekonstrueerinud" ilu kolmeks põhimõisteks (ülevalpool) ja see hõlmab kogu inimtegevust, mitte ainult kujutavat kunsti. Tähendab, mingil pöörasel viisil saab seda kindlasti ka kehakeele peal rakendada (ilusad žestid ja näoilmed perhaps). Väärtus on selle entsüklopeediasissekande järgi kõige olulisem, funktsioon on ainult selle väärtuse avaldumine.

---

3. Tekst kui funktsionaalne struktuur: konstruktiivse printsiibi mõiste

Kuna nime pole küljes ei ole aimugi kuidas sellist asja leida... Hakata Lotmani *Kunstilise Teksti Struktuuri* paaniliselt lugema? Inimene kelle käes on selle ingliskeelne tõlge võiks selle raamatukokku tagastada, dammit. Õnneks hüppas seda küsimust googeldades Myrymi aju kirjandussemiootika konspekt esile. Lõik kus esinevad sõnad "konstruktiivse printsiibi" käib Tõnjanovi kohta ja räägib sellest kuidas Lotman jm on Tõnjanovi kontseptsioonidega dialoogis olnud. Mis siis muud kui Google Books.

> The process of this continual alteration has been described in more detail by Tynjanov. Tynjanov considers a literary work and a literary movement a hirerarchically arranged system in which every element of the system has its own function; the elements affect each other and are dependent on each other. **Each literary work and each phase in the development of literature has a dominant element, the constructive principle, which dominates the other elements**. In the development of literature the main issue is the succession of literary systems. In the 'life' of such a system we can discern the following stages:
>
> 1. In contrast with the automatized constructive principle (the dominant element) there arises, dialectically, an opposite constructive principle.
> 2. The new constructive principle is applied.
> 3. The new constructive principle is applied on a wider scale and becomes a general phenomenon in such a way that:
> 4. It becomes automatized and in its turn calls forth a new constructive principle.

Jah, Tõnjanovi "kirjanduse evolutsiooni" (kust pärineb ka Ju. Lotmani semiosfäärile iseloomulik tsenter-perifeeria vastandus) värk on suhteliselt kergesti mõistetav selliselt sõnastatuna. Konstruktiivne printsiip näib siin olevat mingisugune nähtus mis saab "dominantseks elemendiks" (hierarhia tipus; ka talle meeldisid hierarhiad) ja siis muutub see automaatseks. Semiosfääriliselt: perifeerias tekkinud innovatsioon liigub tsentrisse ja muutub osaks dominantsest kaanonist. Nii üldiselt sõnastatuna võib see "konstruktiivne printsiip" olla ükskõik mis; minu jaoks kodule lähedal teemas oleks see näiteks jazzmuusika sämpeldamine räppmuusikas mis kõigepealt oli üksikute eksperimenteerijate pärusmaa (mingi imelik asi mida imelikud teevad) ja tänapäeval on see nii levinud, et Kanye Westid ja muud loomad maksavad suuri lugusid kõige menukamate jazzpalade sämpeldamise eest. Vaja oleks kirjandussemiootilist näidet. Mingis artiklikokkuvõttes "Turgenevi roll Puškini kaanoni väljakujunemises (1840. aa proosa põhjal)" on see esitatud nii:

> Käesolevas artiklis tehakse aktsent ühele võimsatest kirjandusliku kaanoni formeerumise *implitsiitsetest* vahenditest — intertekstuaalsetele vastasmõjudele, mida analüüsitakse toetudes I. Turgenevi sellest vaatenurgast varem läbiuurimata, varastele tekstidele — jutustustele "Tri portreta" (1845) ja "Bretjor" (1846). Nende teoste iseärasuseks on **seosed Puškini loominguga (nii proosa kui luulega) kui konstruktiivne printsiip**. Kuna nende loomise ajal oli Turgenevi suhtumine Puškinisse piisavalt komplitseeritud, võrdlesime, kuidas suhestuvad Turgenevi sünkroonsed avalikud esinemised poeedi kohta tema loomepraktikas väljendatud autoripositsiooniga. Kui 1860. aa memuaarides rõhutatakse igakülgselt Puškini autoriteeti, siis varasemas, vähemtuntud artiklis "Kaasaegsest vene kirjandusest. Puškin. – Lermontov. – Gogol" (1845), mis ikkagi oli oma moodi manifest, esitatakse teistmoodi **kirjanduslik hierarhia**.

Minu näitele jazzmuusika sämpeldamisest vastab siin Puškini loominguga seostamine. See on konstruktiivne printsiip (perifeerjas esile kerkinud võte) mis kujundab (tsentri) kirjanduslikku kaanonit. Selles mõttes on "konstruktiivne printsiip" lihtsalt "ülesehituse võte": ma ehitan oma kirjandusliku teksti mingi võtte abil mille ma leiutan (deautomatiseerimise kaudu) või võtan üle olemasolevat kaanonist. Oluline on, et kuigi selliseid printsiipe võib olla palju, siis "konstruktiivne" printsiip on dominantne, printsiipide hierarhia tipus; põhiline. Eelnevat pikemat formuleeringut üle vaadates ilmneb siis, et: 1) automatiseeritud konstruktiivse printsiibi (popmuusika sämpeldamise) asemel tõuseb vastanduv (jazzmuusikat sämpeldav) konstruktiivne printsiip; 2) seda konstruktiivsed printsiipi rakendatakse (luuakse paar albumit); siis 3) rakendatakse seda "suuremal skaalal" või rohkemate poolt (jazz-hopist kujuneb ala-žanr) sellisel viisil, et; 4) see automatiseerub ise ja kutsub esile uue konstruktiivse printsiibi (kummastavalt, soul-muusika sämpeldamine). See on siis uute vormide ja žanrite evolutsioon. Myrymi ajus seostub sellega selline katkend:

> Konstruktsioon – viitab võtete rakendamisele; kunstnik konstrueerib tavakeelest kui materjalist teksti, mis ei saa olla võrdne tavakeele tekstiga, on alati konstrueeritud. (Kõige raskem on konstrueerida sellist teksti, mis jätab lugejale mulje mittekorrastatusest, entroopiast.)

Ehk: konstruktiivne printsiip on "võte" mis konstrueerib tavakeelest (automatiseeritud printsiibist) luulekeele (konstruktiivse printsiibi). Ka:

> Dünaamiline kõnekonstruktsioon – dünaamiline, sest iga element on suhestatud teiste elementidega (teistmoodi kui tavakeele suhted). **Suhestuse viis annabki konstruktiivse printsiibi**. Teksti loomise puhul võib välja tuua teatud konstruktiivse printsiibi, mis loob teksti kompleksi.

See kuidas Turgenev suhestus Puškiniga või Kanye West jazzmuusikata ongi konstuktiivne printsiip. See on dünaamiline - siin küll märgikontseptsiooni mõttes, aga mina ütleksin, et pigem - (kirjanduse) evolutsiooni mõttes. Teatavasti Tõnjanovi evolutsiooniline lähenemine kirjandusele sisaldas sama dünaamikat mida nüüd loeme semiosfääri-teooriast välja. Seni olen aga vastanud ainult konstruktiivse printsiibi mõiste osale. Eksamiküsimus on laiem. Õnneks on Myrymi ajus (eeldatavasti õige) vastus ilusti olemas:

> Tõnjanovi teos „Kirjanduslikust evolutsioonist“: 2 tüüpi suhted (meenutavad natuke Saussure’i diakroonia ja sünkroonia suhet). Ühelt poolt suhestub iga element teiste teoste, tekstide, teiste süsteemide sarnastesse elementidesse – autofunktsioon. Nimevalik, žanri valik ja sellele omased kompositsioonielemendid, mis kaasa tulevad. Tähtis on ka NIHE, mis antud tekstis toimub selle elemendiga, millel on oma mälu, see mäletab teisi tekste, süsteeme. Mis tähenduse element antud tekstis saab on teine küsimus. Seda nimetab Tõnjanov sünfunktsiooniks – kuidas element suhestub sama süsteemi (antud teksti) teiste elementidega. Autofunktsioon on vaid tingimus sünfunktsiooni jaoks.

Jah, kahjuks ei ole ma väga võimeline siit midagi konkreetset välja lugema. Vähemalt on põhimõisted ära märgitud ja pärast googeldamist saab tagasi pöörduda.

> With the distinction between synfunction and autofunction in "O literaturnoj évoljucii" ["On literary evolution"] (1927), Tynjanov, for the first time, revealed the dual orientation of each structural element, its correlation, on the other hand, with the other elements in the same system (text), and on the other hand its correlation with similar elements from other systems.
>
> > The autofunction, that is, the correlation of any element to the series of analogous elements in other systems and other series [...] is the condition for the synfunction, the constructive function of that element in the given, concrete work.

Although the autofunction applies to the correlation with all sorts of "other series", not necessarily only literary ones, it was soon understood as a specifically diachronic function. The terms synchrony and diachrony appear in point 4. of Tynjanov and Jakobson’s "Problemy izuçenija literatury i jazyka" ["Problems in the Study of Language and Literature"] (1928), where they are used in a specific literary theoretical (and not linguistic) meaning. According to Tynjanov, the elucidation of an element’s relation to the literary tradition of that element is the condition for understanding its function and significance within the system itself, for every element in the text is the result of a selection from a repertoire of possible applications.

> Because each given synchronic function, specific to a fiven work, can be realized only as a diachronic function, directly or indirectly related to a handed-down repertoire of possible applications, a tension results between these two dimensions of every work as a whole. This tension makes the work’s structure dynamic, as, conversely, every concrete work, by its specific selection and combination of elements and devices, actualizes the tradition and makes it dynamic (Striedter 1989: 91-92)

Okei, suur amps. Seega iga kirjanduslik element suhestub (*correlation*) kahetiselt:

1. Teiste elementidega samas süsteemis (tekstis). - SÜNFUNKTSIOON
2. Sarnaste elementidega teistes süsteemides (tekstides). - AUTOFUNKTSIOON

Ei näigi enam keeruline. Ma oleksin muidugi arvanud, et see käib teistpidi, et *auto*funktsioon on korrelatsioon sarnaste elementidega *samas* süsteemis, aga ilmselt see meikib rohkem senssi, et *sün*funktsioon on justkui "sünonüümsete elementide" funktsioon. Tähendab, Tõnjanovi enda tsitaadist võib välja lugeda, et autofunktsioon on *ükskõik milliste* teiste elementidega (samas süsteemis) suhestumine - sarnasus ei näi olevat nii tähtis. Ehk: endas sees suhestun kõigega, väljaspool suhestun sellega mis väljaspool on minuga sarnane. Huvitav. Siin on ära märgitud ka see oluline aspekt (mis vihjab minu arusaama poole), et autofunktsioon kehtib ka nende elementide suhtes mis ei ole tingimata kirjanduslikud. Sellest Jakobsoniga koos kirjutatud artikli vihjest võib omakorda välja lugeda, et (kirjanduse) diakroonilisel tasemel ehk "autofunktsioonis" suhestutakse kõikige traditsiooniliste elementidega, sest iga element tekstis on valik "võimalike rakenduste repertuaarist". Myrymi katkendit üle lugedes tuleb nüüd öelda, et kuigi see meenutab Saussure'i diakrooniat ja sünkrooniat on see mõeldud kirjanduslikus võtmes ja märksa keerulisem. Mina ei saagi kõigele pihta, aga vähemalt üritasin.

---

3. Tõnjanov: „värsirea tihedus"

Nii juhtub järjekorranumbritega kui ei kasuta Word'i nimekirja-funktsiooni mis automaatselt parandab järjekorranumbrid kui küsimusi lisad või eemaldad. Pole viga, küsimus 3b tundub ka veel vastatav. Juba enne googeldamist tundub, et sel on midagi pistmist nt Ju. Lotmani teemaga kuidas luulevärss pakib endasse rohkem informatsiooni kui mittepoeetiline lause. ÕISi konspektis on öeldud, et "sõna on värsireas rohkem sõna ja vähem kui sõna". Aga erinevalt eeldusest ei ole tihedus inglise keeles mitte *thickness*, vaid *crowdedness* ("rahvarohkus"). Peeter Toropi ühes artiklis on loodud analoog värsirea tiheduse ja filmikaadri vahel:

> Seega on luules kaadri analoogiks Tõnjanovi jaoks värsirida. Oma raamatust "Luulekeele probleem" kannab ta filmialastesse töödesse üle ka värsirea probleemiga seotud mõisted ühtsuse ja tiheduse. **Nagu üksikul sõnal pole värsireas omaette tähendust, sest selle saab ta ainult antud teksti raames, nii saab ka iga ese kaadrisse sattudes uue tähenduse.** Nähtavad esemed ja inimesed muutuvad tähenduslikeks.

Esmapilgul näibki, et see "tihedus" tähendab teatavat nihestatust: luulesse asetatud sõna ei kanna enam sama tähendust mida ta kannab argikeeles vaid võtab uue "hääle" (*crowdedness* justkui vihjab, et siin käib dialoogi mäng). Äkki sellist üksikute vihjete kaudu annabki selle mõiste tähenduseni jõuda ilma, et peaks Tõnjanovi enda teksti lugema. Katsetagem.

> The syntactical justification for the rhyme word goes back to at least "For" - but eventually, I believe, to the colon in the first line with the potentiality implied there for the list that follows. If the example is accepted as typical, we must substitute for Shklovsky's "free phonic spots" another description by Juri Tynjanov, who **speaks of "the crowdedness of the poetic lines."** The poet may achieve this **compression of meanings** by sheer stretch of naked grammat, but more often will employ a phrasal sentencing, with apposition, clots of phrase, stops and starts. Most poets, rhyming in fairly short bursts, partition the line and poem into smaller subsets of caesura, juncture, and various effects of breaking off.

Nagu olin ette aimanud, siin käib jutt tähenduse kokkupakkimisest. Olgu see siis grammaatilise manipulatsiooni kaudu või fraasidega mängimisega.

Siin hüppan praegu mingil müstilisel põhjusel kohe 11. küsimuse juurde

11. R. Jakobson: grammatiline figuur

ÕISi konspektis ei näi selle kohta midagi olevat. Myrymi konspektis on selline lõik:

> Mida kõrgem aste, seda väiksem on see ekvivalentsus, aga J. järgi see siiski säilib ja toimib, kuigi ei oma enam nii tugevat org. jõudu.
> Sama toimub ka grammatikas, kus üksteisega suhestuvad erinevad grammatilised vormid. **Grammatiline figuur (mitte ainult troobid semantilises mõttes, vaid ka grammatikas) – nt kuidas ajavormid suhestuvad üksteisega.** Võime vaadata riime mitte ainult kõla seisukohalt, vaid ka sellelt, millised sõnad riimuvad.

Praegu ei oska veel öelda mis roll täpselt on ekvivalentsusel ja mitteekvivalentsusel... Väga tahaks seda seostada Ju. Lotmani käsituses esineva mittetäieliku tõlkega ja öleda, et tavakeele ja luulekeele vahel on kindel nihestatus ehk mittetäielik ekvivalentsus, aga kahtlen kas see on päris õige. Siin Myrymi katkendis näib point seisnevat selles, et grammaatilistel iseärasustel on ka luuletekstis oluline koht (ajavormid, aga kindlasti ka isikulised asesõnad jm keeleline värk millest tean piinlikult vähe). Pärli hääl mu peas kõlab, et grammaatilist (või oli see süntaktline?) aspekti on poeetikas kõige vähem uuritud ja Jakobson vähemasti üritas sellega tegeleda. Eks googeldamine paljastab, tiitlid küll vihjavad selle poole. Ja nagu enne värsirea tihedusega, nii ei ole ka grammaatiline figuur inglise keeles mitte "grammatical figure", vaid "figure of grammar".

> The recurrent "figure of grammar" which along with the "figure of sound" Gerard Manley Hopkins saw to be **the constitutive principle of verse**, is particularly palpable in those poetic forms where contigous metrical units are more or less consistently combined through grammatical parallelism into pairs or, optionally, triplets. Sapir's definition quoted above is perfectly applicable to such neighbor sequences: "they are really the same fundamental sentence, differing only in their material trappings."

See ja mõned järgnevad katkendid pärinevad Jakobsoni enda (teise kahe inimesega koos kirjutatud) raamatust *Verbal Art*, *Verbal Sign*, *Verbal Time* (jällegi: aitäh, Google Books!). Väga oluline siin on see, et grammaatiline figuur ongi esitatud kui värsi konstitueeriv (samas, mitte "konstruktiivne") printsiip. ÕISi konspekt ütleb samas, et konstruktiivne "faktor" on alati sama, konstruktiivne "printsiip" alati erinev. No mine võta kinni. Kui tekibki tüli, siis võib sellel puhata, et siin on ikkagi *constitutive principle*. Damn you, grammar!

> Grammatical categories which may figure in a poem include (in a variety of languages) **"all the parts of speech both mutable and immutable**, numbers, genders, cases, grades, tenses, aspects, moods, voices, classes of abstract and concrete words, animates and inanimates, appellatives and proper names, affirmative and negative, finite and infinite verbal forms, definite and indefinite pronouns and articles, and diverse syntactic elements and constructions" (RJ, 1968:604). The grammatical categories of ENglish include for example (with the marked category given first): **past vs. non-past, passive vs. active, progressive vs. non-progressive, in the verb, plural vs. singular in the noun, person vs. non-person**, first vs second, plural vs. singular in the pronouns and animate vs. inanimate, feminine vs. masculine in the third person singular pronouns; definite vs. indefinite in the articles, etc. While languages may differ (and they do) as to which categories are grammatical and which are lexical, all languages have some obligatory categories and it is these categories which provide the material for the **grammar of poetry** and the *poetry of grammar*.

Oh kuramus, oskaks vaid neid kategooriaid eesti keelde asetada. Ainsad mille tõlkimiseks olen võimeline on: mineviku- ja tulevikuvormid, passiivsed ja aktiivsed vormid, ainsused ja mitmused tegusõnades, isikulised ja ebaisikulised nimisõnad... Ohjah, ehk neist piisab. Mul on ju tegelikult vaja üldisemat määratlust.

> Notwithstanding some isolated exceptions such as Berry's recent reconnaissance, the role performed by the "figure of grammar" in world poetry from antiquity up to the present time is still surprising for students of literature a whole century after it was first pointed out by Hopkins. The ancient and medieval theory of poetry had an inkling of poetic grammat and was prone **to discriminate between lexical tropes and grammatical figures** (*figurae verborum*), but these sound rudiments were later lost.

Nojah, siin on ikkagi "grammatical figures". Ja ikka tundub, et grammatiline figuur on muutuv nähtus, seda enam (nagu eelmisest lõigust ilmneb), et erinevates keeltes on grammaatilised vormid nagunii erinevad. Oluline on vististi eristus leksikaalsete troopide ja grammaatiliste figuuride vahel, aga tõepoolest ei suuda hoomata seda eristust nii hästi - minu akadeemiline töö väldib nimme keelega tegelemist. Oleks vaja midagi konkreetsemat.
Jakobson, Roman 1980. Poetry of Grammar and Grammar of Poetry: (Excerpts). *Poetics Today* 2(1): 83-85.

> According to Edward Sapir, the juxtaposition of such sequences as *the farmer kills the duckling* and *the man takes the chick* makes us "feel instinctively, without the slightest attempt at conscious analysis, that the two sentences fit precisely the same pattern, that they are really the same fundamental sentence, differing only in their material trappings. In other words, they express identical relational concepts in an identical manner" (Sapir, 1921:89). Conversely, we may codify the sentence or its single words "in some purely relational, nonmaterial regard" without altering any of the material concepts expressed. When assigning to certain terms of the sentence a different position in its syntactic pattern and replacing, for instance, the word order "*A* kills *B*" by the inverse sequence "*B* kills *A*," we do not vary the material concepts involved but uniquely their mutual relationship. Likewise a substitution of *farmers* for *farmer* or *killed* for *kills* alters only the relational concept of the sentence, while there are no changes in the "concrete wherewithal of speech"; its "material trappings" remain invariable.

Siit loen ma välja, et grammaatilistel figuuridel on roll luuleteksti sisu muutmisel. Täpsemalt, ei muutu mitte "materiaalsed kontseptid" (farmer ja kana), vaid nende suhestumine (kumb tapab kumma). Ma kujutan ette, et sellised peensused on väga väga tähtsad luuletõlkijate jaoks. Mingites Prof. G. Pirog'i vene luule õppematerjalides on täpsem formuleering:

> "Figures of grammar"
> Any **unbiased** (!?), attentive, exhaustive, total description of the selection, distribution and interrelation of diverse morphological classes and syntactic constructions in a given poem surprises the examiner himself by unexpected, striking symmetries and antisymmetries, balanced structures, efficient accumulation of equivalent forms and salient contrasts, finally by rigid restrictions in the repertory of morphological and syntactic constitutents used in a poem, eliminations which, on the other hand, permit us to follow the masterly interplay of the actualized constituents.
> Any **sensitive** (!?) reader feels instinctively the poetic effect and the semantic load of these grammatical appliances, "without the slightest attempt at conscious analysis," and in many cases the poet himself in this respect is similar to such a reader.

Ahhaa. See on siis midagi sellist, et poeedi varustuses on tegelikult väga palju väga erinevaid grammaatilisi vorme, aga juhtub nii, et poeet valib (kas teadlikult või alateadlikult) välja morfoloogilise ja süntaktilise repertuaari mis piirab tegelikku kasutust. *Ja* see võib jääda nii lugejale kui ka mõnele poeedile endale märkamatuks, et niimoodi on juhtunud. Rohkemat ma tõepoolest ei julge sellest arvata, sest ühest käest olen ise täiesti grammaatikavõõras mõtleja ja teisest käest ei näi "grammaatilise figuuri" teema kuskil mujal esinevat kui väga kindlates Jakobsoni tekstides.

---

12. Parallelism ja kordus luulekäsitluses (Jakobson, Lotman)
Aga muidugi ei saa grammaatilisest figuurist nüüd niisamakergesti lahti, sest "parallelism" on ühe allika järgi enam-vähem sama mis grammaatiline figuur või vähemasti tugevalt seotud. Eks näeb. ÕISi konspektis on selline krüptiline sissekanne: ""korduvus, mis tuleneb ekvivalentsuse printsiibi rakendamisest järgnevuste ülesehitamisel." (praktikas

parallelismid, vastavused, sümmeetriad, kordused)." Abi?
Jakobson, Roman 1966. Grammatical Parallelism and Its Russian Facet. *Language* 42(2): 399-429.

> When approaching the linguistic problem of grammatical parallelism one is irresistibly impelled to quote again and again the pathbreaking study of written exactly one hundred years ago by the juvenile Gerald Manley Hopkins:
>
> > The artificial part of poetry, perhaps we shall be right to say all artifice, **reduces itself to the principle of parallelism**: The structure of poetry is that of **continuous parallelism**, ranging from the technical so-called Parallelisms of Hebrew poetry and the antiphons of Church music to the intricacy of Greek or Italian or English verse.

We have learned the suggestive etymology of the terms PROSE and VERSE - the former, *oratio prosa* < *prorsa* < *proversa* '**speech turned straightforward**', and the latter, *versus* '**return**'. Hence we must consistently draw all inferences from the obvious fact that on every level of language **the essential poetic artifice consists of recurrent returns**. Phonemic features and sequences, both morphologic and lexical, syntactical and phraseological units, when occurring in metrically or strophically corresponding positions, are necessarily subject to the conscious or subconscious questions whether, how far, and in what respect the positionally corresponding entities are mutually similar. (Jakobson 1966: 399)

Vau. *This makes awfully lot of sense*: korduvus kui luule *modus operandi*. Isegi argitasandil meikib senssi, et teaduslik tekst peab korraga haarama, olema otsekohene ja ütlema midagi konkreetset; luule seevastu kordab ennast, ootab ja kutsub end korduvalt lugema, sõnu üle vaatama, värsse üle kordama (korduvalt välja ütlema) ja korduvaid elemente otsima, et neid igal esinemiskorral mingi tähendusega täita. See etümoloogiline teadmine, et proosa tuleneb *oratio prosa*-st ja värss *versus*-est nüüd küll mööda külge alla ei jookse.

> Of these systems the biblical PARALLELISMUS MEMBRORUM was the first to attract the attention of Western scholars. In 'The Preliminary Disseration' to his translation of Isaiah, first published in 1778, Robert Lowth laid down the foundations of a systematic inquiry into the verbal texture of ancient Hebrew poetry, and adopted the term 'parallelism' for poetics:
>
> > **The correspondence of one Verse, or Line, with another, I call Parallelism**. When a proposition is delivered, and a second is subjoined to it, or drawn under it, equivalent, or contrasted with it, in Sense; or familiar to it in the form of Grammatical Construction; these I call Parallel Lines; and the words or phrases answering one to another in the corresponding Lines, Parallel Terms.

(Jakobson 1966: 399)

Jällegi, üllatavalt selgemõistuslik: **parallelism on ühe värsi või rea vastavus teisega**. Parallelismid võivad selle klassikalise määratluse järgi olla:

1. Kui ühele reale järgneb teine mis on tähenduselt *sama* või grammaatiliselt konstruktsioonilt *sarnane*, siis on tegu **Paralleelse Värsiga**.
2. Kui sõnad või fraasid vastavad üksteisele vastavates värssides, siis on tegu **Paralleelse Terminiga**.

Tõepoolest väga lihtne. Kahjuks kogu artiklit ei jõua läbi lugeda (aeg on napp), aga midagi nopiks veel välja:

> Hightower has translated two Chinese pieces from the fifth and sixth centuries which are composed in the so-called 'parallel prose' or, strictly speaking, in verses of a fluid, sliding meter, and studied their organizing principle. Aware of the necessity for discerning all the varieties of parallelism, the scholar consults

> the native Chinese tradition of studies in this field, which surpass the foreign observations in both age and acuity. In particular he cites Kúkai's ninth-century compilation from older Chinese sources, *Bunkyó hifuron*, **a treatise on literary theory which enumerates twenty-nine modes of parallelism**. Hightower himself operates with **six types of Simple Parallelism - reiteration, synonymy, antonymy, 'likes' (lexical and grammatical similitude), 'unlikes' (grammatical without lexical similitude), and 'formal pairs' ('far-fetched linkages' in lexical semantics without grammatical similitude)**. He also broaches the problems of Complex Parallelism and the metrical, grammatical, and phonic parallels. (Jakobson 1966: 401-402)

Selle võiks täitsa meeles pidada, et Hiina kirjandusteoorias loetleti juba üheksandal sajandil 26 erinevat parallelismi. Oluline oleks eesti keelde asetada need kuus Lihtsat Parallelismi:

1. Kordus;
2. Sünonüümsus;
3. Antonüümsus;
4. 'Sarnasused' (leksikaalsed ja grammaatilised sarnasused);
5. 'Erinevused' (grammatilised ilma leksikaalse sarnasuseta);
6. Formaalsed paarid ('kauged ühendused' leksikaalses semantikas ilma grammaatilise sarnasuseta).

Tõepoolest niivõrd huvitav, et võiks selle teema juurde isegi hiljem tagasi pöörduda. Millegi pärast näen siin võimalust oma kehakeele-teooriat täiendada, sest niimoodi võiks täitsa huvitava (jabura, aga siiski huvitava) tüpoloogia luua sellele mida praegu nimetatakse üldiselt "interaktsiooni sünkroonsuseks". Parallelismid ja paralleelsed liigutused (peegel-liigutused nt) *make strange bedfellows*, aga pole varem kohanud, et keegi midagi sellist üritanudki oleks.

---

13. Jakobsoni määratlus luuleteksti ehitumise kohta

Mirjami käsikirjalisest konspektist võib välja lugeda, et "luuletuse struktuur rajaneb teatud ekvivalentsusreeglitel". Ma eeldan, et need ekvivalentsusreeglid on kuidagi seotud eelneva küsimuse ehk parallelismidega, mis loovad ekvivalentsusi erinevate grammaatiliste figuuride vahel (dunno kas see on õigesti sõnastatudki, värskeltõpitud terminite probleem). Ka, et "luuletust organiseerib mitteekvivalentsete elementide suhestatus" ehk... mitte-riimuvate, mittesamaväärsete elementide vahelised suhted. *Seems kind of obvious but I guess Jakobson had to say it*. Kohe ei teagi mida googeldada. Midagi siiski leidsin:

> In Roman Jakobson's poetics, his theory on the means of poetic expression, the concept of le significant is just as important as the signifie', just as significant, since here form underlines and stresses and sometimes gives a particular distinction to the message. Moreover, **the formal structure and orgnaization of poetry conveys to us the idea that what we are dealing with is a poetic text, a poetic sign**.

See puudutab rohkem nagu poeetilist funktsiooni. Ja "le significant", brrr.

> The crucial question where poetry is concerned for Jakobson is this: what is the "indispensable feature inherent in any piece of poetry?" (39) and which serves to distinguish poetry from other kinds of utterances? Jakobson argues that, like any speech act or utterance, **poetry is a function of the two axes which Saussure terms the paradigmatic and syntagmatic and which he himself respectively calls the metaphorical pole (the axis of selection) and the metonymic pole (the axis of combination). Meaningful communication occurs at the intersection of these two axes**. For example, if the 'child' is the subject the message, the speaker *selects* one among the extant, more or less similar, nouns like child, kid, youngser, tot, all of them *equivalent* in a certain respect, and then ... he may select one of the semantically cognate verbs - sleeps, dozes, nods, naps. Both chosen words *combine* in the speech chain. The selection is produced on the base of *equivalence*, *similarity and dissimilarity*, synonymity and antonymity, while the combination, the build up of the sequence, is based on *contiguity*. (my emphases; 39)

See võib aidata mõista tema põhimääratlust “poetic function projects the principle of equivalence from the axis of selection into the axis of com bination”.

> In his later paper, "Closing Statement: Linguistics and Poetics," in Style and Language, edited by Thomas Sebeok (The MIT Press, 1960), pp. 350-377, Jakobson went on to schematize this opposition by proposing an axis of selection equivalent to Saussure’s axis of simultaneities, and an axis of combination equivalent to Saussure’s axis of successions. **The advantage of Jakobson’s shift in nomenclature was that selection emphasizes the actual choice of words and locutions drawn from the realm of simultaneities identified as langue, whereas combination emphasizes the actual bringing together of these words in verbal arrangements typical of parole as a flow of spoken and written language.** Jakobson was thereupon able to offer a simple but ingenious formalist definition of poetry based on this binary distinction: "the poetic function projects the principle of equivalence from the axis of selection into the axis of combination" (p. 358). In other words, **metaphoric referentiality on the axis of selection can be displaced to the axis of combination through metonymic interplay**. As illustrated by Jakobson’s explications of Baudelaire’s "Les Chats" and Shakespeare’s Sonnet 129, this is achieved through **the use of dualisms or parallel elements each of which "signifies" the other by drawing attention to their parallel relationship**. This occurs, for example, with rhyme, rhythm, alliteration, etc.

Siin on selgitatud kuidas Jakobson kohandas Saussure’i "samaaegsuste" (*axis of simultaneities*) ja "järgnevuste" (*axis of successions*) mõisteid metafoori ja metonüümiaga niiet tulemuseks oli midagi mis viitas tegelikule keelekasutusele. Metafooriline referentsiaalsus ja metonüümiline *interplay* jäävad üksjagu segaseks, aga üldiselt näib asi olevat arusaadav. Siin tahaks hädasti tsiteerida lauset filmist *Battle of the Worlds*: “You know what is the most tiring thing of all, Eve? Having to communicate, and explain, when the important thing is to know.”

---

14. Lotman luuleteksti paradigmaatilis-süntagmaatilisest ülesehitusest
Njah, ei teagi kohe kust sellisele küsimusele vastust leida. Kõhutunne ütleb, et Lotmani asja on internetis vähem kui Tõnjanovi ja Jakobsoni oma. Võin eksida. Myrmyri ajus on kirjas, et Lotman pidas poeetilist teksti kultuuri kõrgeimaks saavutuseks. Lotmani ja kunstiteose kohta ütleb ÕISi konspekt väga üldiselt, et see on "funktsionaalne struktuur"; mis tegelikult võib kehtida kõige kohta: inimene on ka funktsionaalne struktuur. Äkki aitaks kui nende mõistete järgi uurida.

> Väljendus on alati materiaalne, sisu aga ideaalne. Siiski, kuivõrd märkide kogum ehitub mitte süntagmaatiliselt, vaid hierarhilisel põhimõttel, siis see, mis ühel tasandil võib olla sisuks, võib teisel, kõrgemal tasandil, toimida väljendusena, millel on oma sisu. Seetõttu toimib peamine opositsioon "ideaalne-materiaalne" kultuuri reaalses paradigmaatikas alati sel moel: "materiaalsem kui...", "ideaalsem kui...". Nende või teiste märkide väärtus saab sõltuvaks nendes "materiaalse" osatähtsuse, s.t. väljenduse vähenemisest. Kõige kõrgemalt hinnatuks saab null-väljendusega märk - väljaütlemata sõna. (Lotman 2010:45)

Luuletus seega *ehitub* süntagmaatiliselt (materiaalselt), aga paradigmaatika ilmub hierarhilisel põhimõttel - eeldan, et luule puhul siis parallelismide ja muude võtete kaudu. Siiski mittemidagiütlev.

> Lotman’s three aspects make up the domain of semiotics. Lotman and Riffaterre note that poetic texts challenge our accepted modes of speech, perception and belief. Lotman believes that such challenges bring us dialectically to a greater understanding of the world. He does not take up the subject of poetic genesis directly, **but he seems to feel that poems can come from almost anywhere**, as long as they adopt the techniques that will enable us to recognize and read them as poetry. While Riffaterre emphasizes the process whereby texts grow out of previous texts, Lotman makes it an exclusive form of poetic communication.

Ju. Lotman on siin nagu kõhurääkija nukk. Ei oskagi arvata midagi... Jah? Kõigel võib olla poeetiline funktsioon? Ma ei tea? The sign is transformed into its other manifestations or becomes equicalent to the corresponding blur of

meaning on some other level. Phenomena that appear *different* gain ability to become *equivalent*; various analogies, homomorphisms and isomorphisms become possible that are characteristic to poetic texts and partly also to mathematic and philosophical texts (Lotman 2004d: 572). Using Jakobson's distinction we could say that in the non-discrete linkage the paradigmatic pole of language prevails, and in the case of discrete linkage the same holds for syntagmatic pole (Jakobson 1971 [1956]: 239-259).Kuidas on see kasulik? Ei olegi vististi. Midagi paremat samas ei leia googeldades "lotman poetic syntagmatic paradigmatic". Siin on vähemasti kõik need sõnad olemas, puudub vaid kasulik kombinatsioon.

> Yuri Lotman's approach to the poetic text in his works *The structure of the artistic text* and *The analysis of the poetic text* begins to reveal a system that parallels the complexity of the *Dyslexic adc*. According to Eagleton, **Lotman views the poetic text as semantically saturated consensing more information than in other texts:**
>
> > Each sign thus participates in several different 'paradigmatic patterns' or systems simultaneously, and this complexity is greatly componded by the 'syntagmatic' chains of association, the 'lateral' rather than 'vertical' structures in which the sign is placed. The poetic text for Lotman is thus a 'system of systems' a relation of relations. It is the most complex form of discourse imaginable, condensing together several systems each of which contains its own tensions, parallelisms, repetitions and oppositions, and each of which is continually modifying all of the others.

Okei, isegi mõistuspärane: **poeetiline tekst on semantiliselt küllastunud ja pakib endasse rohkem informatsiooni kui teised tekstid**. Samuti, kuna poeetiline tekst on Lotmani jaoks "süsteemide süsteem", siis meikib senssi, et ta peab seda "kõige keerulisemat diskursust" ka kultuuri kõrgeimaks saavutuseks.

> Iurii M. Lotman's structural semiotics (art and literature as the densest forms of information storage and transmission deviation from normal activities; Natural language as 'primary modelling system' (PMS) vs. 'secondary modelling systems'.

Sisuliselt ütleb sama mida eelnev katkend: kunst ja kirjandus pakivad informatisooni kokku rohkem kui tavakeel ja hälbib "normaalsest". Muidugi tuleb ka meeles pidada, et kunst ja luule ja kirjandus ja muusika jne on sekundaarsed modelleerivad süsteemid. Ei oska praegu midagi lisada; aeg lipsab käest ja palju küsimusi on veel jäänud.

---

15. Lotman kirjandustekstis toimuvatest ümberkodeerimistest

> Oma hilisemates töödes, eriti „Kultuuris ja plahvatuses" tuleb Lotman ikka ja jälle kunsti mõtestamise juurde tagasi. Räägib seal üsna palju sellest, et kunst on olemuselt pärisnimeline. Kunst seostub just individuaalsete valikutega. Kunst on kahekordselt pärisnimeline. 1) seoses autoriga – autor on see, kes teostab valikuid neist erinevatest süsteemidest, viib need kokku, teostab ümberkodeerimisi. autor on Lotmani jaoks väga tähtis, aga seda ei tohi segamini ajada reaalse autoriga. Reaalne autor on ka väga oluline, aga tekstis on tähtis autori intentsioon tekstis, mille lõpuks välja loeme. Seda pole otseselt antud. Kogu tekst ongi autori intentsiooni kehastus, autori suhe maailmasse, alati unikaalne ja individuaalne. 2) ka lugeja kogemus tekstist on individuaalne. Tekst kõneleb iga lugejaga eraldi, iga lugeja loeb teksti isemoodi. Rääkides lugejast, ütleb Lotman ka, et tekst mitte ainult ei elusta lugejas mingeid emotsioone, kogemusi, mälestusi, vaid ka kujundab lugejat; lugeja avastab eneses midagi sellist, millest ta teadlik ei olnud. Tekst loeb ka lugejat mingil määral.

Ümberkodeerimine on teatavasti Ju. Lotmani hilisemas töös üks põhimõisteid. Praegu veel ei oska täpselt öelda mida see endas hõlmab. Pärli on seda enda jaoks mugavasti seostanud pärisnimede funktsiooniga. Autor on siin see kes

"teostab ümberkodeerimist" (mille peal? kuidas?). Ja kuidas veel erineb autor ja päris autor? Kas teksti intentsioon tõepoolest loeb uue "autorit"? Teksti mõju muuta ja kujundada lugejaid, mitte ainult elustada mingeid emotsioone, kogemusi ja mälestusi - siin tahaks öelda, et tekst kodeerib lugeja ümber. Mitmepidine ümberkodeerimine siis on?

> Piiride ületamine, ümberkodeerimisprotsess toimub nii selektsiooniteljel kui ka kombinatsiooniteljel.

Vähemasti see on väga selge. Või oota... on või? Kuidas selektsiooniteljel ümber kodeeritakse?? Aaah, peanupp, lõika!

> Lotman contrasted this model with auto-communication, where the sender and receiver are the same "person." **The underlying semantic content of the message remains the same in auto-communication, but "recoding" transforms its meaning.**

Siinon üks ümberkodeerimise juhte: autokommunikatsiooni puhul jääb sõnumi semantiline sisu samaks, aga "ümberkodeerimine" muudab selle tähendust. Ümberkodeerimine toimub siin siis näiteks juhul kui luuletaja näeb oma luuletust prindis - see on sama tekst, aga masinkirjas. Pole kindel, kas tegu on koodi muutusega, aga *there you have it*, vähemalt ükski juhtum.

> In the conclusion, I draw on Iurii Lotman's semiotic theory of culture to suggest a reading of the essays by my chosen authors as texts oriented towards 'autocommunication.' As such, they reflect the process of re-invention of the self that results from perpetual recoding of external cultural messages by internal(-ized) personal codes.

Siin ka autokommunikatsioon seotud, aga pisut täpsemalt: väliste kultuurisõnumite sisemisteks sõnumiteks ümberkodeerimine muudab enese struktuuri. Jah, miks ka mitte. Ümberkodeerimine siin näib juba olevat seotud selle müstilise "tõlkeplokiga" mis on semiosfääri piiril ja vahendab väliseid tekste sisemisse kultuuri.

> Semiosphere as emphasizing the ad hoc foundation of group identities, their emergence out of **the intrinsic recoding of extrinsic codes** and circulation of texts and values amongst groups. Flexible framework cf. with 'rootedness' of Gramsci's 'class realities'.

Selline on ühe Andreas Schönle artikli kokkuvõte. Ümberkodeerimine on kahtlemata seotud semiosfääriga, aga otsing ei leia isegi *Culture and Explosion*-ist sellist sõna. Ei oska rohkem kuhugi pöördudagi. Ilmselt tuleb eksamil midagi kokku luuletada. Get it, luuletada, tavakeelseid tekste ümberkodeerida "teaduslikuks".

---

16. Lotman kirjandusteose kompositsioonist: kunstiline ruum, kunstiline maailm
Kompositsioon on tuttav sõna sest see esineb isegi Uspenski raamatu pealkirjas. Ja selles teoses on küll käsitletud kunstilist ruumi ja kunstilist maailma. Vb Uspenskilt siis midagi?

> (Uspenski: püüdsime (Tartu-Moskva koolkonna suvekoolides) analüüsida vormi, et mõtestada sisu). Oluline on vormi konstrueerituse analüüs. Üks vormikoolkonna teene ongi eriline tähelepanu teksti konstruktsioonile, kompositsioonile kui sellise.

Jamh, siin lähevad konstruktsioon, konstitutsioon ja kompositsioon segamini.

> kõik, mis on jutustavas tekstis antud, on antud mingist kindlast vaatepunktist lähtuvalt. iga teos sisaldab kompositsiooniliselt teatud vaatepunktiorganiseeritust. võib olla autori kõiketeadev vaatepunkt / vaatepunktide paljusus / ..... narratoloogias tegeletakse sellega väga palju. kuidas narratiiv üldse ehitub läbi erinevate vaatepunktide.

Siin on asi väga lähedal Uspenski teemale: teksti kompositsiooni üks olulisi osasid on vaatepunkti organisatsioon - millisest vaatepunktist tegevustikku kirjeldatakse või tõlgendatakse.

> **Süzee** – konstrukt, mis võib esineda keelena. Mütoloogiline aspekt: modelleerib kogu univesrumit ja faabula-aspekt: peegeldab tegelikkuse episoodi. Kuidas autor faabula ehk sündmustiku esitab. **Faabula** – ajaline sündmuste kogum, sündmused ja järgnevus, alus teosele, sündmustik. **Motiiv** – kujutlus sündmusest. Igal süžee-elemendil on ühtaegu mitu tähendust (samaaegsus, sünkroonsus) ning teksti kunstilisus tekib autoritasandil (autori intensiooni mõistmine, ruumi semantika, „mina“ positsioneering). Karakter on paradigma olles binaarsete vastanduste kogum, vastandudes teistele ja samal ajal kuuludes gruppi – üksikpositsioonid moodustavad lokaalseid korrastusi ja süžeelisi lisavõimalusi. **Karakteri** probleem on üks põhilisi üldesteetikas. Kunstiline kuju ei formeeru üksnes kui teatud kindla kultuuriskeemi realisatsioon, vaid ka kui sellest skeemist erikorrastuste teel tekkivate hälvete süsteem. Tegutsejaosas võib olla grupp, klass, isik... Liikuvad ja liikumatud tegelased. **Sündmus** - tegelase liikumine üle semantilise välja piiri. **Liikumine=süžee areng**. **Plaan** on suhe raamiga. Konstruktsioonide ja suhete lõikumine: ebaoluline ja liiane ühes süsteemis võib osutuda oluliseks teises. Vaatepunkt annab tekstile teatud kindla orienteerituse tema subjekti suhtes ning toob teksti dünaamilise elemendi (vaatepunktide domineerimise võitlus): Maailmapildi tüüp, süžeetüüp ja tegelastüüp on vastastikku tingitud!

Julia konspektist pärineb see põhjalik ülevaade kompositsiooni elementidest. Ümber kirjutada on kerge, vaja oleks mõista. Süžee on kui kunstiteksti keel mis modelleerib kogu maailma. Müüdi kohta ütlebki Lotman, et see ei modelleeri mitte ühte maailma aspekti vaid kogu maailma olemust. Süžee täidab seda rolli kirjandusteoses: modelleerib kirjandusliku maailma. Faabula on süžees sündmuste või tegevuste kogum mis rullub lahti ajas; lühidalt: sündmustik. Karakter on binaarsete vastanduste kogum ja erineb tegelaskujust kes ei jaotu osadeks (tegelaskuju - inimene; karakter - iskuskeem). Plaan on siit kõige olulisem, sest see on kunstiteost konstitueeriv komponent (lololol). ÕISi konspektis on mõiste "kompositsiooniline plaan" mis seostub kuidagi "tähenduse kalabuurse nihutamisega". Ei tea. Meenus aga, et Uspenski teoses oli neli kompositsiooni plaani: fraseoloogiline, psühholoogiline, ideoloogiline ja aeg-ruumiline (krontoopiline). On ka sellised asjad nagu kompositsioonilised seadmed (*devices*) või "võtted"; nt *estrangement* või Tõnjanovlik deautomatisatsioon on üks neist. *I won't figure this out now... moving on...*

---

16. B.Eichenbaum. „Kuidas on tehtud Gogoli „Sinel“?
Midagi sellist, et Gogoli "Sinel" ei sisalda süžeed, vaid ehitub üles "pisiasjadest".

> Tegelased ei kõnale palju ja kui kõnelevad, siis ei jäta see muljet argikõnest. Jutustaja on muretu lobiseja. Sisse lipsevad tarbetud faktid.

No mine võta kinni. Praegu jätan vahele.

---

17. Proosateksti kompositsiooni käsitlus (Lotman)
Dammit, kompositsiooni küsimus oli ju juba!

> Kunstiteos kui funktsionaalne struktuur, kui maailmamudel (uurija loob metamudeli), kui dünaamiline süsteem (invariandid, seosed minevikuga, ajaline moment). Tekst on hierarhiline: erinevad tekstitasandid, nende organiseeritus, tähendust omavad elemendid milles on vastandus – antiteetilisus kui ühisuse eriline vorm. Kunstiteksti vorm on tähenduslik – sisemine semantika ja ümberkodeerimise võimalused: koodide koostöö lugeja silmis.

Kunstiteos on funktsionaalne struktuur, nagu inimenegi. Kunstiteos on maailma mudel, nagu peegeldus sellest mis moonutab seda. Kunstiteos on dünaamiline süsteem - variantide ja invariantide, metafooride ja metonüümiate *interplay*. Tekst on hierarhiline, nagu ka keel, kommunikatsioon, parallelismid jne - KÕIK on hierarhiline, KÕIK! Tekstis on erinevad tasandid (ei tea millised), need on on organiseeritud (ei tea kuidas), kõik tähendust omavad elemendid

on binaarsed opositsioonid (KÕIK!). Sisemine semantika jääb ümberkodeerimisel vähemasti autokommunikatsiooni puhul samaks, muutub aga tähendus. Kunstiteos ümberkodeerib lugejat. Maailm on tekst. Väidetel ei pea olema alust. Metodoloogia ongi ontoloogia. *I am thoroughly confused*. Mul on tunne, et mulle aitab. Enne kui ma täiesti kokku jooksen, aitab.

...must... push... forward...

---

4. Rütm kui luule konstruktiivne faktor (Tõnjanov, Brik, Lotman)

> Rhythm as the constructive factor of verse, by J. Tynjanov.

Juba artikli pealkirjast ilmneb, et konstruktiivne faktor luules on Tõnjanovi jaoks rütm.

> Of the Formalists, Tynjanov was the most systematic in elaborating his view of rhythm as the constructive or dominant factor in verse. In that respect, rhythm was not limited to verse as it later was.

Formalistides propageeris Tõnjanov rütmi kui luule konstruktiivset faktorit kõige rohkem. Näib, et Tõnjanovi jaoks ei piirdunud see ainult luuletekstiga, vaid igasuguse tekstiga.

> The uniqueness of the literary work lies in the way the constructive factor is applied to the material...the constructive principle is...always changing...the whole essence of a 'new form" lies in the new principle of construction, in the new use made of the relationship between the constructive factor and the subservient factors—the material....the novelty of their relationship...is consciousness of evolution (37).

Konstruktiivne faktor on püsiv, konstruktiivne printsiip on alati muutuv. "Uus vorm" tekib uuest konstruktiivsest printsiibist - sellest kuidas suhet konstruktiivse faktori ja teiste (alluvate) faktorite vahel realiseeritakse.

---

5. Tõnjanov kirjanduse evolutsioonist

> It was already apparent in Tynjanov's "On Literary Evolution" (1969 [1927]), where fascination with the indefiniteness and instability of any literary component whatsoever was pushed to such an extreme that anything appearing to be permanent was deemed no more than a "working hypothesis." There, shift and substitution were declared the crucial features of literary evolution and, therefore, the main issues in the study of literary history. Consequently, traditions (or what we call canons) were actually denied as simply illusory:
>
> > Tradition, the basic concept of the established history of literature, has proved to be an unjustifiable abstraction of one or more of the literary elements of a given system (within which they have the same "emploi" and play the same role) and their equation with the like elements of another system (in which they have a different "emploi"), so that they are brought into a seemingly unified, fictitiously integrated set.
>
> The main concept of literary evolution is the shift of systems, and thus the problem of "traditions" is transferred onto another plane. (Tynjanov 1969 [1927]: 337 [translation mine])

Iga kirjanduslik element on ebamäärane ja ebakindel. Tõnjanov lükkas seda teooriat ekstreemsuseni niiet midagi ei näinud enam püsiv. **Nihestus** ja *asendus* kuulutati kirjandusliku evolutsiooni olulisimateks komponentideks ja

kirjanduse ajaloo uurimise olulisimateks nähtusteks. Kirjanduslikud kaanonid kuulutati illusoorseteks. **Traditsioon** on ebaõiglane abstraktsioon, sest erinevates kirjanduslikes süsteemides kasutatakse samu elemente väga erinevalt. Näiliselt ühine terviklik "kaanon" on fiktsioon. Kirjandusliku evolutsiooni põhiühik on süsteemi nihestus.

---

6. „Võte", „kummastus" (V.Shklovski)
Shklovsky, Viktor - Art as Technique

> And so [automatic] life is reckoned as nothing. Habitualization devours work, clothes, furniture, one's wife, and the fear of war. "If the whole complex lives of many people go on unconsciously, then such lives are as if they had never been." And art exists that one may recover the sensation of life; it exists to make one feel things, to make the stone stony. The purpose of art is to impart the sensation of things as they are perceived and not as they are known. The technique of art is to make objects "unfamiliar," to make forms difficult, to increase the difficulty and lenght of perception because the process of perception is an aesthetic end in itself and must be prolonged. Art is a way of experiencing the artfulness of an object: the object is not important... (Shklovsky)

Harjumuslik ja automaatne elu ei ole mitte midagi (seda ei eksisteeri, sest me ei pane seda tähele). Kunst eksisteerib selleks, et taastada elu tunnetus; see eksisteerib, et panna meid tundma asju, et teha kivi kiviseks. Kunsti eesmärk on panna asju tundma nii nagu neid varem pole tuntud. **Kunsti "võte" on muuta objektid "tundmatuks", muuta vormid raskeks, suurendada tajumise keerukust ja kestust sest tajuprotsess ise on esteetiline eesmärk ja peab olema pikendatud**. Kunst on viis kogeda objektide kunstilisust, objekt ise ei ole tähtis.

> A work is created "artistically" so that its perception is impeded and the greatest effect is produced through the slowness of the perception. As a result of this lingering, the object is perceived not in its extension in space, but, so to speak, in its continuity. Thus "poetic language" gives satisfaction. According to Aristotle, poetic language must appear strange and wonderful; and, in fact, it is often actually foreign: the Sumerian used by the Assyrians, the Latin of Europe during the Middle Ages, the Arabisms of the Persians, the Old Bulgarian of Russian literature, or the elevated, almost literary language of folk songs. (Schklovsky)

Kunstitükk luuakse "kunstiliselt" nii, et selle tajumine on takistatud ja on saavutatud suurim effekt taju aeglustamisel. Sellise venimise tagajärjel ei tajuta objekti mitte selle ruumis-esiletulemises vaid selle jätkuvuses. Seega "poeetiline keel" annab naudingut (just selle tõttu, et seda on raske hoomata). Juba Aristotelese järgi peab **luulekeel näima kummaline ja imeline** ja tihtipeale isegi võõramaine - võõrkeele kasutamine (nt Ladina keel Euroopa keskajal).

---

7. Mõisted „kirjanduslikkus", „kirjanduslik fakt"

> The discovery of the 'immanent laws' of a genre allows one to describe an evolutionary step, but not to explain why this step has been taken by literature and not another. Here the literary must be related to the relevant non-literary facts to find further laws, a 'system of systems'. But still the immanent laws of the individual work had to be enunciated first.

Žanrite sisemiste või loomuomaste seaduste avastamine lubab kirjeldada evolutsioonilist arengut, aga mitte selgitada miks selline areng toimub. Kirjanduslikke ja mitte-kirjanduslikke fakte tuleb suhestada, et leida edasisi seadusi, "süsteemide süsteeme". Kõige esimesena tuleb sõnastada üksikute tööde sisemised seadused.

> Biographies of authors were thought of as belonging to the separate 'series' parallel to the evolution of literature. However, in practice, the lives and times of the writers were often found not so much to run parallel to as to be contingent upon the texts they produce, in a way that made it increasingly difficult to preserve the clinical purity of the 'science' of literature. Hence, to deal with this, Formalists formulated

> new terms such as ‘literary facts’ and ‘literary milieu’. This chapter discusses Yury Tynyanov, who sought to distinguish his books about the writers’ lives from his ‘scientific’ works of theory and research by writing them in the form of novels that were closely associated with film scenarios and historical fiction.

Autorite biograafiaid peeti eraldi "seeriaks" mis jookseb kirjandusliku evolutsiooniga paralleelselt niiet kirjanike elud ja asjaolud mõjutasid tekste mida nad tootsid ja tegid kasvavalt raskeks säilitada kirjandusliku "teaduse" kliinilist puhtust. Selle probleemiga tegelemiseks (et nt kirjandusteadus ei kujuneks Puškini eluloo-teaduseks) leiutasid Formalistid uued terminid nagu "kirjanduslik fakt" ja "kirjanduslik miljöö".

> Instead of the question posed by the old science "why?" we find in the forefront the question "what for?" (the problem of functionality). Research deals not merely with constructive functions (functions of elements constituting a literary fact), and not only with immanent literary functions of various genres, but also with the social function of the literary series in various periods.

Selle asemel, et tegeleda küsimusega "miks" hakati tegelema küsimusega "mille jaoks" ehk uurima funktsionaalsuse küsimust (sellest johtuvalt ka "kirjandusteos kui funktsionaalne struktuur"). **Konstruktiivsed funktsioonid on elementide funktsioonid mis konstitueerivad kirjandusliku fakti**. Ehk, faktor ja printsiip on tegelikult "konstruktiivsed funktsioonid".

> What lends a phenomenon or a text its position, as what Jurij Tynjanov called a ‘literary fact’, is a *systemic constellation* – a network of relationships into which it enters and by virtue of which it functions. Its literariness is thus established in terms of a given cultural system, and never in isolation.

Tekstile annab positsiooni tema kirjanduslik faktilisuis, ehk süsteemiline konstellatsioon - asukoht suhete võrgustikus mjillesse tekst siseneb oma funktsioonide tõttu. **Teksti kirjanduslikkus saavutatakse kindla kultuurilise süsteemi terminites ja mitte kunagi isolatsioonis**.

> Eikhenbaum’s diary leaves no doubt that his urge to explore the biographies of writers in conjunction with "literary environment" (*byt*) as distinct from "literary fact" was, like TYnjanov’s initiative in film scenarios and fiction, a response to the time.

Siit ilmnebki, et Eikhenbaum soovitas uurida kirjandusliku miljöö kõrvalt ka kirjanike biograafiaid ja selle vastuseks leiutas Tõnjanov kirjandusliku fakti mõiste, mis millekski muuks vist ei oleg kasulik kui eristada kirjanduslikke fakte kirjanike endi eludest.

8. küsimuse jätan praegu vahele sest ühest käest võib pardigmaatikast ja süntagmaatikast lõputult jahuda ilma, et keegi peale Saussure midagi mõikaks ja teisest käest olen sünfunktsiooni ja autofunktsiooni siin juba käsitlenud ja mõttekas oleks nendega pigem mängida.

---

9. Dominandi mõiste

> Here, with specific reference to poetry for the most part, Jakobson’s focus is on the “concept of the dominant” (751), what he defines as the “focusing component of a work of art: it rules, determines, and transforms the remaining components. It is the dominant which guarantees the integrity of the structure” (751). The dominant “specifies the work” (751).

Jakobsoni dominant fookustab kunstitükki: see valitseb, määrab ja transformeerib ülejäänud komponente. **Dominant tagab struktuuri ühtsuse** ja "täpsustab tööd".

> In poetry, for example, the dominant is that “element which specifies a given variety of language” (751) that “dominates the entire structure and thus acts as its mandatory and inalienable constituent dom inating all the remaining all the remaining elements and exerting direct influence upon them ” (751). To put this another way, verse is a “system of values; as with any value system, it possesses its own hierarchy of superior and inferior values and one leading value, the dominant, without which (within the framework of a given literary period and a given artistic trend) verse cannot be conceived and evaluated as verse” (751).

Luuletuses on dominant see element mis täpsustab antud keele(tüübi). See domineerib üle kogu struktuuri ja käitub kui kohustuslik ja võõrandamatu koostisosa mis domineerib kõiki ülejäänud elemente ja rakendab otsest mõju neile. Kui värss on väärtuste siis teem siis nagu igasuguste väärtuste süsteemide puhul on ka sellel oma väärtuste hierarhia ja üks juhtiv väärtus (dominant) milleta värsist ei saaks mõeldagi ega hinnata värsina.
Kiire võrdlus: Jakobsoni dominant valitseb teiste elementide üle ja kummastab neid, tagab terviklikkuse ja on peale üksikteksti ka poeetilises kaanonis ning ajastu kunstis tervikuna. Eichenbaumil domineerib üks element samuti teiste üle. Tema jaoks on kunstiteos teda moodustavate elementide võitluste keeruline tagajärg. Eichenbaum - VÕITLUS. Tõnjanovil on dominant seotud konstruktiivne printsiibiga, ehk sisuliselt veel üks konstruktiivne funktsioon mingil kindlal tekstielemendil. Ja Tomaševskil seostub dominant žanriga. Žanril on omad domineerivad iseärasused mis korrastavad luuletust. Žanritunnused ehk domineerivad võtted allutavad enda alla kõik ülejäänud võtted. Erinevus seega domineerivate elementide ja domineerivate võtete vahel: Jakobsonil ja Eichenbaumil elemendid; Tõnjanovil ja Tomaševskil võtted.

---

9. Invariandi – variandi mõisted kirjanduskäsitluses
KUI VAID JÕUAKS!!! Eksam on kolmveerand tunni pärast *and I’ve gotta hit the showers and eat!*

3.11.3 The Meaning of Information (2012-11-11 00:48)

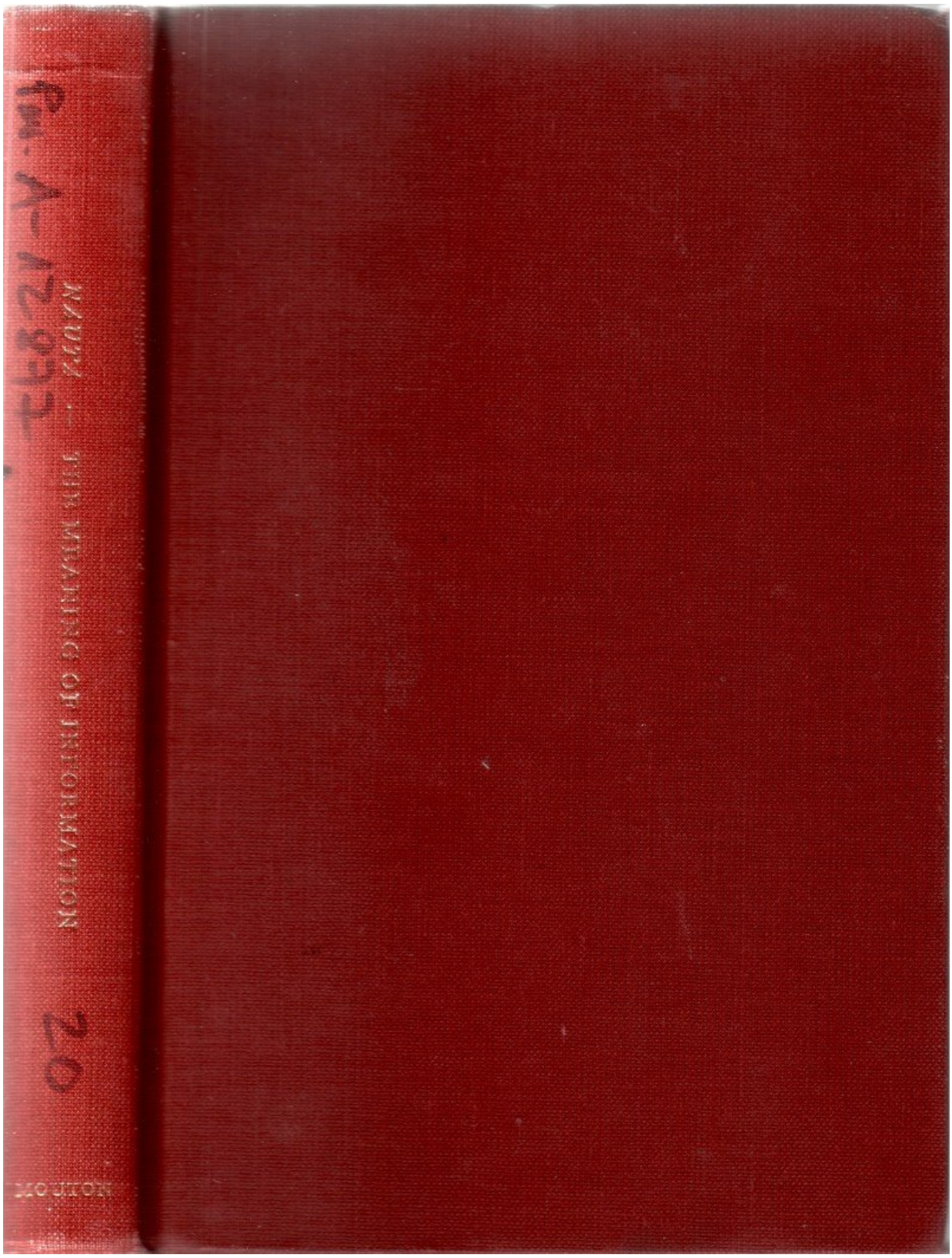

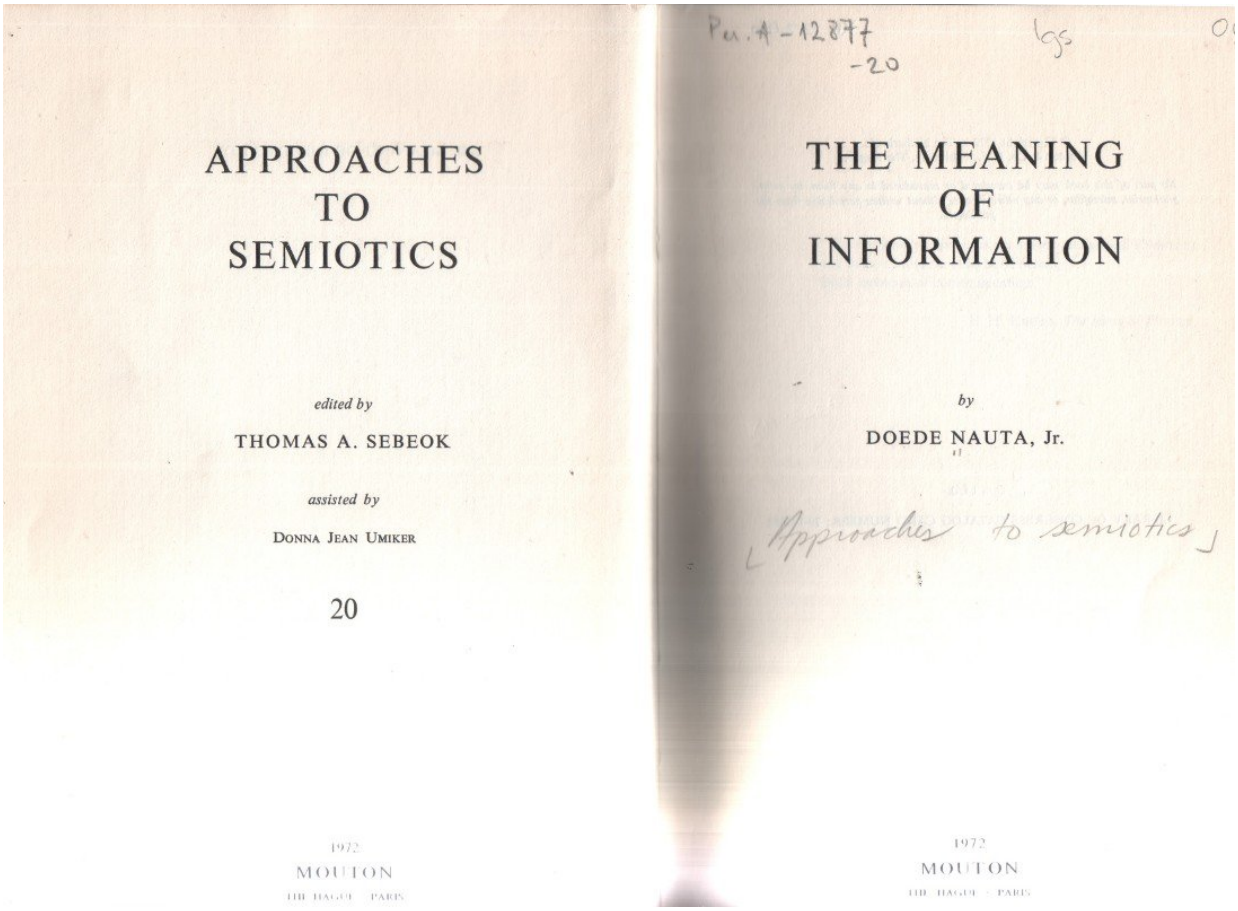

AutorNauta, Doede, nooremPealkiri**The meaning of information / by Doede Nauta, Jr.**IlmunudThe Hague ; Paris : Mouton, 1972Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1903631 S1*estViideNauta, Doede, Jr. 1972. *The meaning of information*. The Hague; Paris: Mouton.

> INFORMATION IS NEWS:
> what is known already is no information. So, something is INFORMATION to the extent that it is unknown, unexpected, surprising, or: IMPROBABLE. (Nauta 1972: 19)

This is very much how Ju. Lotman conceptualizes information, except he has (in his later work) replaced the all-too-computer-science'y term *improbable* with the more cultural-theorecial-sounding *random*. In Nauata's exposé, improbability is as if between randomness and determinism, but these are just details, unneccessary for the cultural theorist.

> INFORMATION has a central place in the concrete structures and proceses of the humanities as such: the conveyance of intelligence in the press and on television, as well as in education; **the tradition of patterns in culture; the development of social organization**; the mechanisms of thinking and dreaming, of memory and emotions, of art, and of ethical awareness; and the human reality of being a person with ultimate concern and belief.
> These concrete aspects have been left aside in this monograph: there is no sense in clarifying them as long as the underlying, more general and abstract, aspects have not yet been explained. We will therefore put

> into focus these latter, more basic, aspects. Accordingly, the problems that are relevant to the present sutudy are of the type: what is INFORMATION; **can there be information without LANGUAGE**; do animals (and machines) have a language; what does genetic information (DNA) have in common with newspaper information; how is NORMATIVE INFORMATION (the *de jure* aspect of logical thought, of grammaticalness of good and evil, right and wrong, etc.) possible in a world of *'de facto* patterns' and what is its relation to goal-directedness, what makes the difference between man and animal and between man and machine, and what have the three informationally in common? (Nauta 1972: 20)

I am especially interested in information without language. The socio-cultural sphere (patterns, organization) is generally what I'm after.

> But in our opinion the tide will soon turn. Once the problems underlying the information theme have been clearly posed and solved, the solution will turn out to be fruitful for the development of the humanities: the dilemma between **'qualitative babbling'** and doing a chaotic host of quantitative work on splinter-aspects ('puzzle-pieces') which stay meaningless without an integrating theoretical setting 'the IMAGE of the puzzle'), which psychology and the social sciences are still facing, will then be resolved. For, in our opinion, this dilemma is due to the fact that the adequate conceptual apparatus relating to the (cognitive, aesthetic, and other) processes underlying information has been lacking until now. In other words, the category INFORMATION, together with its whole complex of related notions, will enable the humanities to find their proper theoretical frame of scientific relations, thus uniting the humanities with science. (Nauta 1972: 21)

Oddly enough 'qualitative babble' described very well what I have thus far called "postmodern art and literary theory". It *is* babble, in so far as it does not explain it's core concepts but assumes the reader to be already familiar with complex notions such as "simulacrum", "chronotope", "deconstruction" etc. One person even dared to remark that perhaps these authors aren't themselves very aware what these words denote and feel that throwing them into the conversation or sowing in texts will make their babble seem like something more than it is, which is babble. This is why I enjoy older and even outdates authors more, they bother to explain themselves. Babblemouths can't be asked what they mean because they may themselves be unaware.

> We will show that semiotics has a central place in the analysis and classification of information phenomena. To put it in other terms: **SEMIOTICS is a kind of 'physiology of information processes'**. The theoretical apparatus of semiotics will be shown to furnish the most important framework for the classification of information (and its complex of cognate notions) in all its diversity, and for the understanding of relevant phenomena. The skeletons: SIGNAL - SIGN - SYMBOL and SYNTACTIC(S) - SEMANTIC(S) - PRAGMATIC(S), taken from semiotics, will run like a continuous thread through this study.
> But in order to equip semiotics adequately for its appointed task, we have had to modernize it by relating it with such congenial new disciplines as system theory and cybernetics. (Nauta 1972: 23)

This is why this book is on the semiotics shelf in our main library but not somewhere else (most likely the repository): semiotics is it's main instrument. Not the only one, of course, as even here it is hinted towards systems theory and cybernetics, yet as we know (from the work of Uexküll, for example): systems theory, cybernetics and semiotics are very much related.

> There are many technical handbooks on information theory and system theory which the adepts will discover for themselves. Introductory literature of quality is not so abundant, however. Therefore we list here some authors:
> CYBERNETICS AND SYSTEM-SCIENCE:
> Bertalanffy (1956, 1967, 1968), Rowe (1965), Rosenblueth *et al.* (1943), Mackay (1952 a, 1956 a, 1966), Frank (1965), Quastler (1953 b), Ashby (1965).

SEMIOTICS:
Morris (1938, 1955), Ogden and Richards (1945), Whitehead (1958), Tolman (1932, 1958).
INFORMATION- AND COMMUNICATION-SCIENCE:
Cherry (1966), Miller (1951, 1967), Quastler 81958), Mackay (1950, 1952 c, 1961 b, 1965 b), Shannon and Weaver (1964), Vermeersch (1967). (Nauta 1972: 24)

A worthwhile list to check out.

Usually the interpretant is a disposition, called up in the interpreter, to react in a certain way to a certain kind of object. This kind of object - so far as it is given by its conditions and properties - is called the SIGNIFICATION of the sign which evoked this effect (disposition) in the interpreter. The DENOTATUM of a sign, *i.e.* **every object meeting the conditions, has to be different from the stimulus, which functions at the moment as a sign**; if not, there is no real semioiss. Signification (or designatum), denotatum (called 'referent' as well) and interpretant ('inner-effect') of a sign usually depend on the CONTEXT in which the sign appears. (Nauta 1972: 28)

In effect Nauta excludes intrinsic semes from "real semiosis".

SUMMARY: semiosis is a sign process, which is described in semiotics as a five-term relation S(s, i, e, d, c). S stand here for the semiotic relation; s for 'sign'; i for 'interpreter'; e for 'effect' (which is the interporetant, *i.e.* the disposition in i to react in a certain way to d under certain conditions c because of s); d for 'denotatum' and c for 'context'. It is essential tha d are different kinds of objects. If the 'meaning' of s (*i.e.* 'e together with d') does not depend on any special conditions, semiosis can be described as a four-term relation: S(s, i, e, d). If one treats i as a black box (an open system, whose inner structure is not specified) and s as its input, one has to be careful not to treat e as the output of i. As a matter of fact eis a change in the INNER STATE of the black box, invoking an alteration of the pattern of future outputs of i. This alteration is correlated with the presence (or absence) of d. Systems and inner states will be discussed in the next chapter. (Nauta 1972: 28)

I have been yearning to know this formula for two years now. Finally I have it!

There is no information without information vehicles. Informationa vehicles are the carriers of information, **the physical material in which the information-for-the-interpreted is encoded**. Every information cehivle is a DISCRIMINABLE FORM for the interpreter of the information. The concept of discriminable form has been introduced by Vermeersch (1967). In the next chapter we will give a further explanation of this concept. Any physical state or event may be a discriminable form or an information cehivle for an interpreter: it depends on whether the state or event is DISCRIMINABLE for the interpreter, and is actually discriminated by him. Apparently, information and information vehicles cannot be abstracted from their interpreter. We will distinguish three different classes of information cehivles: SIGNALS, SIGNS, and SYMBOLS. In the next chapter these classes will be defined extensively. For the moment we restrict ourselves to an intuitive characterization of these concepts. There is no information which is not carried by one of these three kinds of information vehicles. (Nauta 1972: 28-29)

That, books in libraries are not "information", but information vehicles (or sign-carriers).

The information vehicles of a language have an INCITIVE function, when they **promote action or incite a specific behavior**. The sender of these 'incitors' wishes **to influence the action of the receivers in a certain way**. We find examples of this in the areas of rhetoric (political speeches!), of advertising and of demonstrations. QUestions and commands are typicalforms of the incitive use of language. We also

come across this incitive function in THREATENING, WARNING, PRAYIONG, PROVOCATING and PROMISING. Harris and Jarrett (*l.c.*) give the following examples of incitive use of language: 'do your duty' and 'vote for X'. In most communications from the areas of morals and values, language is not only used valuatively but also incitively. (Nauta 1972: 51)

Hooks up nicely with Foucault's "conduct of conduct".

The main function of language in general is the SOCIAL CONTROL OF BEHAVIOR; (within the group of interpreters of the language concerned). The incitive, valuative and prescriptive language forms are the types of communication theat carry out this social control function DIRECTLY: they focus on a certain kind of action and make this into GOAL-DIRECTED behavior (the valuative function indicates the goal and the prescriptive function procides a directative organization of the incited act. These three components of direct social control can indeed be distinguished, but cannot be separated most of the time: as has been observed already, the three components often appear simultaneously in certain communications. The descriptive and emotional functions can be considered as language forms which realize the social control of behavior IN AN INDIRECT WAY.
(3a) The information vehicles of language have an EXPRESSIVE function when they serve to expression of the feelings, experiences, moods, needs, etc. of the sender. 'Expressors' can also serve as an emotional outlet. Typical examples of expressors are tears, laughter, humming, the call-note and rutting-cry of animals, exclamations (such as 'ouch!', 'oh!'), and gifts. These expressors are often culturally defined. We come across the expressive use of language in the areas of animal communication, of mimic and pantomime, of spontaneous expression in children, and of art and literature.
(3b) The information vehicles of language hahve an EVOCATIVE function when they induce certain states of mind in the recipient; in other words, we speak of 'evocators', when they evoke (or are meant to evoke) certain pictures, associations, feelings or moods in the recipient. We are NOT concerned here with the behavior, that can (or must) result from the evoked state of mind. If the sender is concerned with such an influencing of conduct, then we are concerned with a MIXED form, which represents at the same time an evocative and an incitive function (in exactly the same way appear expressive-incitive mixed forms, etc.). We come across clear examples of the evocative function of language in rite and religion, and in art and literature. Terms of abuse, teasing, caressing and descriptions (AS LONG AS THEY ARE SUGGESTIVE) are language forms with a typical evocative functions.
(3c) The information vehicles of a language have a RAPPORTIVE function when they are exchanged for the sake of social contact and sociability. We come across this rapportive function of language in animals living in groups, especially in the everyday social behavior of human beings. For instance, this language form is used when we meet someone for the first time (we want to introduce ourselves). Typical examples of rapportive use of language are: 'hello', 'yours truly', 'nice wheather today!', etc. Gossiping between neighbors and telling of jokes, are also typical expressions of rapportive use of language. (Nauta 1972: 52-53)

Simply brilliant.

The cultural relativity of language forms that have an EMOTIONAL function has come up for discussion before. Also language forms with CONTROL function are most of the time **strongly culturally tied**; the world-image of the culture concerned codefines the ways along which direct social control can be exercised. [...] What we commonly call 'magic' can therefore be considered as the incitive (sometimes also prescriptive) function of certain language forms in 'primitive societies'. The DESCRIPTIVE function of language is actually the least culturally defined. In principle, the descriptive language forms are tied only to conventions, which are intersubjective and adaptable, and to the development of SCIENCE (which nowaday is no longer culturally defined). (Nauta 1972: 53-54)

To use this vocabulary, I could define my own study as an investigation of nonverbal forms of social control in fictional totalitarian societies. Nonverbal here is mostly tied with incitive and emotional functions: "regulators" on the one hand and "expressions" on the other. Descriptive function is the easiest to study even in hand gestures (e.g. iconicity).

> Sigmatic meaning is usually called extension or denotation. Underlying all semantic meaning in symbolism is MEANING AS TRANSLATION OF NON-VERBAL EXPERIENCE INTO VERBAL UTTERANCE, which is called referential meaning by Rapoport (1962), p. 100). (Nauta 1972: 60)

Whoa, out of the blue, all referentiality defined as intersemiotic translation.

> A system is any set of entities (objects, classes, or conventions) with a specifiable STRUCTURE. The structure makes the system a 'whole, a 'Gestalt', a unity. The mysticism of 'wholism' and 'Gestaltism' are avoided in the modern system concept because of the requirement of a SPECIFIABLE structure. The STRUCTURE of a system is defined a sthe sum total of the relations holding between the elements and complexes of the system. According as the entities of the system are concrete objects, or class concepts, or *de jure* conventions, the system is called CONCRETE, or CONCEPTUAL, or FORMAL, respectively; its structure then is defined by concrete (physical, chemical, etc.) conceptual (mathematical, classificatory, etc.), and formal (*de jure* logical) relatons, respectively. In Bertels and Nauta (1968, chapter 6) this is elucidated in more detail. Here we give only one example of each kind of system:
>
> - a molecule (*e.g.* a DNA specimen) is an example of a CONCRETE SYSTEM;
> - the periodical system of elements (Mendeljeff) is an example of a CONCEPTUAL SYSTEM;
> - a language system with *de jure* rules (*e.g.* the systems of symbolic logic) is an example of a FORMAL SYSTEM.
>
> (Nauta 1972: 65-67)

A definition of system and it's structure, so often neglected by people who use the notion liberally.

> Systems are usually given to us only by way of MODELS, **which are systems more or less isomorphic to the relevant structure of the original system**. (Nauta 1972: 67)

A puzzle-piece possible useful for deciphering modelling systems theory.

> MATHEMATICAL system theory develops mathematical models fot the QUANTITATIVE description of actual open systems and of certain types of them. FOr mathematical system theory the following distinctions are essential: **continuous and discrete systems** (the latter are sometimes called AUTOMATA), liner and nonlinear systems, STATE-DETERMINED and non-state-determined systems, ANTICIPATING and nonanticipating systems. (Nauta 1972: 69)

Yet another piece for figuring out the Tartu-Moscow school of semiotics.

> ILLUSTRATION: Let the i-system [information-system] be the human body. THe input and output channels can be interpreted then as the afferent and efferent parts of the peripheral nervous system, the inner state as the state of the central nervous system (including the physico-chemical aspects, such as the purposeful state), and the receptors as the different sense organs, *e.g.* R_1 being the eye (the two organs together), R_2 the ear, R_3 the skin as a wartmth-sensible organ, R_4 the skin as a pressure-sensible organ, etc.
> The n different variable quantities, being the constitutents of the discriminable input streams of i, ill be called the ensemble of '*Merkwerlt* constituents' of i; similarly, i has an ensemble of m '*Wirkwelt* constituents'. (The terms *Merkwelt* and *Wirkwelt* are taken from von Uexküll (Uexküll and Kriszat, 1934) and will be futher developed in 3.3 in view of a specification of different types of environment.) (Nauta 1972: 79-81)

Yet again it happens to be Uexküll who is most pertinent in combining embodiment and systems theory.

> The alphabet of discriminable forms of an i-system consists of PATTERNS which are built from the *Merkwelt* constituents of i. For the moment we define such a pattern or discriminable form as the class of those input complexes of i that CONSISTENTLY evoke the same reaction in i. 'Consistently' mean shere, that there may be a variety of possible rections depending on some relevant internal and external conditions (*cf*. Morris' CONTEXT of a sign), but that each occurrence of a member of the class UNDER GIVEN RELEVANT CONDITIONS evokes the same reaction in i. The above cybernetic definition may be considered as a preliminary specification of the classic semiotic definition of discriminable form as:
>
> > the type of events in the interpreter's environment that in a given context function as a specific signal, sign, or symbol for i (*cf*. 2.1.3 and 2.3.8).

The following are three preliminary principles which underlie the classification of discriminable forms in ANY i-system:

- THE PRINCIPLE OF DIFFERENTIATION: for each discriminable form there must be at least one condition, under which the reaction of the i-system differs from its reaction to any other given discriminable form.
- THE PRINCIPLE OF IDENTIFICATION: all input forms of i that, under all relevant conditions, have the same effect (*viz*. under each condition a specific change of output or of inner state) must be identified as one and the same discriminable form for i.
- THE PRINCIPLE OF SUBLIMINALITY: all input forms that stay without reaction under EVERY condition (even if they are relevant to the actual state of readiness of i) must be identified with the ZERO-DISCRIMINABLE FORM, which is an element of every complex alphabet of discriminable forms. Zero-discriminability is usually due to the subliminal energy of the input form in question. It should not be confused with nondiscriminability, which relates to quantities which do not belong to the *Merkwelt* constituents of the i-system in question.

(Nauta 1972: 81-82)

Oddly enough, this is basically the distinction between "description" and "idenfitication" in Ju. Lotman's "Myth - Name - Culture". And zero-discriminable form is basically the notorious "zero-sign" which until now I thought to be an original invention of the TMS.

> In the literature we have found four broad types of uses of 'noise' (summarized in Diagram 8), *viz*. as:
>
> 1. a disturbing ACTIVITY and its EFFECT: communication noise
> 2. a diversive DISCRIMINATED FORM: irrelevant information
> 3. a chaotic PHENOMENON: meaningless noise
> 4. a disastrous OVERALL INFLUENCE: rough input
>
> Of these, (d) could be called OBJECTIVE noise and (b) SUBJECTIVE noise, whereas (c) is objective but may encompass subjective aspects as well. Epistemologically, (a) is the most important form of noise: it encompasses PHYSICAL and PSYCHOPHYSICAL causes and effects, ranging from 'no entiendo' (*e.g*. caused by a deformation of sound waves) to 'no comprendo' (*e.g*. caused by a divergent use of words). Each of the four types may have CHANCE causes as well as INTENTIONAL ones. One has often to do with combination of two or more of the four types. (Nauta 1972: 86)

A very valuable typology of noise.

> [noise] in the PSYCHOSOMATICAL area:

> internal transmission noise (input- and output-channel noise); internal coding noise (slip of the tongue, memory-distortions); meta-transmission noise (*e.g.* the spread of meaning in the different dialects of a language)

(Nauta 1972: 89)

Nauta understands the difference between "yes" meaning a nod or a shake to be an example of metatransmission noise. I could call it differences in coding, but metatransmission does have an odd academic aesthetic to it.

> Thus, learning is essentially INTERIORIZATION OF ENVIRONMENTAL CONSTRAINTS. As soon as an i-system has grown to informational maturity, it ANTICIPATES coming events on the basis of received information. The anticipated events constitute redundant information in relation to the information received. Because of this very redundancy, the received information is meaningful and refers to the anticipated events.
> The discriminable forms arriving at the input carry potential information to the i-system. In case this i-system did not 'know' anything of its environment, all these inputs would be equally important to the i-system and, all these important 'pieces of news' would be completely disconnected. But unless the environmental inputs constitute only 'meaningless noise', there must be some coherence, some interrelation or regularity, that is, the environment must be objectively constrained in the transcendent sense. Now, when an i-system has lesome of these 'objective constraints' it has discovered 'order and method' in the disconnected nonsense of indifferently important pieces of news, which means that not all information received by it has the same novelty or unexpectedness any more: useful information has a degree of REDUNDANCY, varying from 0 (meaningless noise) to 1 (meaning without news). In other words: the learning of constraints results in a reduction of the amount of information processed by the i-system. This is called the INFORMATIONAL ACCOMMODATION of the i-system to the redundancy of the environment. (Nauta 1972: 116-117)

This reminds me of Bourdieu's contention that one must accumulate information so that from then on one can ignore information. Also, concerning redundancy: the human brain structure supposedly solidifies so that whatever seems brilliant to me now will start to seem obvious in the years to come as my "new" thoughts will be structured around them.

> Pragmatic redundancy is exemplified by cultural forms such as etiquette (titles), style, rites, etc. Nonconformity to pragmatic redundancy in at the root of the clash of the generations. The latter is describable in terms of PRAGMATIC NOISE: words like 'estblishment', 'democracy', and 'God' are not interpreted by the conformist in conformity with the intention of the hippie, and *vice versa*. In fact, the pragmatic rules of language and culture are not given once for all - they are reshaped by every new generation. (Nauta 1972: 122)

Terms like metanoise and metaredundancy give little of value but pragmatic noise is a clever one.

> Information in its proper sense, *i.e.* when it functions in a goal-directed context, may be communicated via signals, signs, and symbolc, and this ONLY BY VIRTUE OF A CODE. A code is a mechanism that in some way or other fits the relevant vehicles (and other combinations) to their informational function relative to the i-systel in question: it performs so to speak a 'mapping of redundancy onto meaning', a conversion of related uncertainty into signification. This is a very broad characterization of 'code'. As such it underlies the different specifications of the code concept, defined in divergent contexts (see Gloss). By its very generality, our notion of a 'code' is basic to proper understanding of INFORMATION.
> The specific informational mechanism (code), which is inherent in every proper i-systel as a DIRECT function, will be called its PRIMARY CODE. The concept of primary code is even more general than the generalized 'language'-concept introduced in 2.3.4: 'languages' presuppose primary codes which are intersubjective within a special group of i-systems. However, we will see that the class of 'languages' has practically

> the same extension as the class of primary codes. Therefore **the terms 'primary code' and 'language' may be used as synonyms**. Part of the i-system's internal organization is at the root of its primary code or 'language'. This is the PRIMARY CODE STRUCTURE, pcs, of the i-systel - a concept which will be further developed in the course of this paragraph. It is a kind of internal frame of reference. It has a hierarchic structure, which is the internal operational reflection of the hierarchy met in the related uncertainties of the environment as far as they are relevant to the i-system. (Nauta 1972: 132-133)

Somehow I see this as a way to explain primary modelling systems of the TMS.

> Man, on the basis **of his primary code, 'natural language'**, has designed a variety of DERIVED CODES such as secret (crypto-analytical) codes, transmission codes (the 'talking drums', Morse, etc.), and artificial language systems. (Nauta 1972: 133)

Even more, art and culture are in this sense "artificial language systems".

> In addition to behavior patterns of signal processors, sign processors exhibit the faculty of BEHAVIOR ADJUSTMENT; the inner model is updated continuously, coming inputs are ANTICIPATED and the adequate response is prepared and tested in advance on the basis of prevalent state of readiness and the inner model. (Nauta 1972: 153)

In this sense it makes sense that there is a goffmanian expressive order: the maintenance of "face" is anticipated.

> IMAGE, PLAN, and P (the purposeful state) realize a pragmatic autonomy on the basis of a 'grammar p c s', which is a *de jure* ORGANIZATION OF IDEAS. Accordingly, the implicit anticipation inherent in sign semiosis becomes a discursive one, which is explicitly imagined and planned. On this pragmatic level of the organization of behavior, the i-system is no longer subject to internal models; it may create, manipulate, test, and supervise its own models. Thus it may design its own codes. These models and codes are tentative symbolic projections; they are rational mappings of parts of the *de facto* world onto the *de jure* of symbolic relations. **The IMPLICIT isomorphism between map and environment has become an explicit one** (where the map has become an autonomous IMAGE-PLAN combination) whose discursive empirical relations are syntactic, semantic, and pragmatic in the true METAsemiotic sense of the word. Apparently, the addition on this semiotic level of an implicit pragmatic dimension (due to a *de jure* organization of ideas), is enough to attain the metasemiotic level of explicit syntactic, semantic, and pragmatic relations. This jump from implicit semiotic relations to explicit metasemiotic ones is the essential basis of personality, self-consciousness, 'free will' and cyberculture. (Nauta 1972: 153)

Essentially, man is a modelling mechanism/creature.

> The above example is instructive of still another distinction: that between OBSERVED and COMMUNICATED message. Transmissional information theory usually treats human communication and messages derived from natural language, *i.e.* communicated (socially preformed) messages. There is, however, no reason to exclude observed (unaddressed) messages, the more so as there are reasons to assume that COMMUNICATED messages are a social adaption of the more basic OBSERVED messages (see section 3.3.7). As we see from the example, specific signals from the environment may function as a relevant (observed) message, the meaning of which is decoded internally without the intermediary of social precoding. The distinction between observed and communicated messages may be illustrated by the difference between a bird that observes something in its projected environment which it interprets as 'danger' and a bird that hears a warning cry from a fellow bird. (Nauta 1972: 178)

This is basically the distinction between communicative and informational semiosis (Thure von Uexküll). In a lesser sense observed messages are akin to self-communication, insofar as there are signals in the environment that directly concern the self. But I'm not sure if this is the correct line to take as it would probably reduce all semiosis to self-communication.

> A finite scheme consists of N elements. Being an EXHAUSTIVE recital of MUTUALLY EXCLUISVE eventualities (if necessary, the **zero-eventuality**, the event that nothing happens, *e.g.* **abstention**, should be added). (Nauta 1972: 180)

This is more akin to the so-called "zero-sign". Define:astention - 1) *"An instance of declining to vote for or against a proposal or motion."* 2) *"The fact or practice of restraining oneself from indulging in something; abstinence."*

> We agree with Veermeersch's (1967, p. 208 f) quantum-theoretical vie; 'analogue information' and 'continuous signals' (as opposed to digital information and discrete signals) should be conceived as just a way of expressing that the nuances in question have a fine structure that surpasses man's discriminatory capacity. That is to say: the opposition in question is an EPISTEMOLOGICAL one, not an ONTOLOGICAL one. (Nauta 1972: 180, footnote 12)

This is a possible candidate for the source of the discrete vs continuous sign notions in the TMS. Even more so since the source is from an author who, just like Ju. Lotman, had a philological background. The citation goes: *Vermeersch, Étienne 1967.* Epistemologische Inleiding tot een Wetenschap van de Mens *(Brugge)*.

> Man, by way of his unique capacity for grammatical organization, has developed powerful media of representation such as speech, writing, mathematics, computers, measuring-apparata, etc., which he can operate at will, WITHIN CERTAIN LIMITS. Thanks to the discursive *de jure* character of his power of grammatical organization, man arrives not only at an adequate representation of INFORMATION but also at the CONCEPT OF INFORMATION, thus attaining the metalevel of REPRESENTATION OF SCIENTIFIC INFORMATION.
> Man is the only creature capable of such DISCURSIVE representation. The informational representations inherent in the behavior of animals and machines are either IMPLICIT, as in instictive or automatic behavior patterns, or **CONCURSIVE, as when behavior is mediated by representation and effectuation through an ADAPTABLE COGNITIVE MAP**.
> What has been said about information and REPRESENTATION applies as well to information and MEANING; the three are inseparable from each other in semiotics. In this conext the following proposal for a general (semiotic) definition of information is due. In our opinion the widely circulated, loose definition of information as 'that which is common to all codes' should be qualified as follows:
>
> > INFORMATION IS THAT WHICH IS COMMON TO ALL REPRESENTATIONS THAT ARE SYNONYMOUS TO THE INTERPRETER (SYNONYMITY IS IDENTITY OF MEANING).

(Nauta 1972: 201)

I am now interested in what Nauta means by "concursive". He seems to be alone in using this term.

To be sure this is a worthwhile book to read for any semiotician. I'll be sure to read it again in the future so as to have another try at all those mathematical formulas and appendixes which eluded me upon first reading.

3.11.4 Various Seminar Texts (5) (2012-11-11 02:01)

Alumäe, Helen, Anu Printsman & Hannes Palang 2003. Cultural and historical values in landscape planning: locals'

perception. In: Hannes Palang & Gary Fry (Eds.), *Landscape Interfaces: Cultural Heritage in Changing Landscapes*. Dordrecht: Kluwer Academic Publishers, 125-145.

> **Culture is the hidden hand of land use planning**. Culture bounds the land in diverse ways. Culture marks the corners and edges of place; it selects which place will be sacred and which will be sacrificed; it yields maps of place and bestows place names... (Alumäe et al. 2003: 125)

I suspect the authors meant to write "invisible hand" (*nähtamatu käsi*), but either didn't know the correct economic idiom or thought their own equivalent might mean the same. This is exactly why I prefer to do my academic work in English - with translation, from historical English work to Estonian and then original creation back to English, there appear several points of selection at which a random word might interfere. For example, it's more reliable to talk about kinesics in English than to start choosing between *kineesika* and *kineemia* [what I consider an erroneous translation].

> While *genius loci* is often comprised of the **invisible heritage in the landscape** - stories and legends that are known only to the people - also the outsiders can 'sense' the spirit of the place when the landscape is full of stories associated with remarkable or outstanding landscapes. The *genius loci*, although almost never stated by any of the locals as a familiar concept, gives scope to one's imagination, and there is a strong feeling of respect for their ancestor's life and work. The preservation of their memory was considered important even for those who are not native to the certain place. (Alumäe et al. 2003: 3)

The *genius loci* concept was kinda familiar from a lecture on ancient mythologies. This serves as a gentle reminder.

> In planning, the so-called Soviet landscapes are the most difficult to evaluate. In our research, we asked people how they felt about the Soviet rural centers and of other elements of that time. It was obvious that people did not, yet, think of these landscapes in historical-cultural terms. The most common reaction was surprise: *why would we consider that to be valuable?* The settlement and land use patterns of the Soviet time were unnatural, unaesthetic, not harmonious and ecologically unfriendly (Figure 5). (Alumäe et al. 2003: 140)

I don't get this article. In the beginning it states that the authors avoided questions which would have steered the answer in a certain direction. Yet this answer implies that the authors indeed asked if they considered Soviet rural centers and other elements of that time valuable. And it remains unclear if it is the authors' opinion or the interviewees' statement that the settlement and land use patterns of the Soviet time were such and such. Even more, the Figure 8 they are referring to is not a table of the interviewee's responses or something to that effect, but a picture of a Soviet farm, which is supposed to be proof of this initself.

Bunkse, Edmunds 2004. Softly Heaves the Glassy Sea: Nature's Rhythms in an Era of Displacement. In: Tom Mels (Ed.), *Reanimating Places. A Geography of Rhythms*. Aldershot: Ashgate Publishing Company, 71-85.

> The point is that it is nearly impossible for us to experience anything in nature without doing so through the prism of culture. Something in nature may indeed catch our attentnion without any prior prodding from the cultureal milieu, but there is the tendency to humanize that experience and to surround it with associations. This is true of most rhythms of nature that a human being is aware of. (Bunkse 2004: 73)

Somewhere in my mind lurks a suspicious piece of information that most of modern music is made at the speed fo about 70bpm because it is somewhat pleasant and calmind; and the reason for this pleasant and calming effect is that our hearts (or if you're a baby inside the womb then the mother's heart) beat approximately at this speed. I don't know if this is true, but it is certainly a remarkable case where a natural rhythm might be culturalized without explicit awareness of doing so.

> I love the summer too, with its **great freedom for the body and its fecund life**, just as long as i do not have to spend it in the oppressive heat of Pennsylvania and Delaware. (Bunkse 2004: 76)

By great freedom for the body, I assume he means great freedom for attire.

> I was not yet of school age when I became aware of first snow. When I awoke one morning, something had changed. Outside sounds were muffled, distant and inside everything was illuminated by surreal, soft light. When I looked out of the double-framed windows, **what had been a gray, dismal autumn landscape was covered with white.** (Bunkse 2004: 77)

It is inevitable that the dismal gray autumn picture staring at me from my window is soon going to change it's colours from gray and leaf yellow to black dirt and white snow.

Certeau, Michel de 1984. *The Practice of Everyday Life*. Berkeley: University of California Press.
I chose to read the given chapter in english rather than from *de Certeau, Michel 2005.* Igapäevased praktikad. Tegemiskunstid. *Prantsuse keeles tõlkinud Mirjam Lepikult. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus. ["VII. Jalutuskäigud linnas", pp. 150-172].* This means that the page numbers are not as reliable as they could be. Also, it seems plausible that this text was included in this course's canon because chapter 7 belongs to part 3 of the book and bears the title "Spatial Practices". That is, the (substitute?) lecturer of this course has a lot to do with the semiotics of space.

> To be lifted to the summit of the World Trade Center is to be lifted out of the city's grasp. **One's body is no longer clasped by the streets that turn and return it** according to an anonymous law; nor is it possessed, whether as player or played, by the rumble of so many differences and by the nervousness of New York traffic. When one goes up there, he leaves behind the mass that carries off and mixes up in itself any identity of authors or spectators. (Certeau 1984: 92)

I'm not sure how the steets "turn and return" the body, but it seems true that the bodies on the street are held down - bounded - by gravity so that if one were to fly above the waters like Icarus or more contemporaneously, pendulum between the skyscrapers like Spiderman, he would experience the immense open space that goes so unused above heads of people and tops of vehicles. The streets are inhabited only a few meters off the ground; the great heights of the buildings in New York put the open space above the streets to contrast with it. If one could explore this open space, the streets would look very different indeed. Like Certeau says, *"His elevation transfigures him into a voyeur. It puts him at a distance. It transforms the bewitching world by which one was "possessed" into a text that lies before one's eyes."* Instead of being bounded or possessed by the noisy streets, one could see it as a view.

> The ordinary practitioners of the city live "down below," below the thresholds at which visibility begins. They walk—an elementary form of this experience of the city; they are walkers, **Wandersmänner, whose bodies follow the thicks and thins of an urban "text" they write without being able to read it**. These practitioners make use of spaces that cannot be seen; their knowledge of them is as blind as that of lovers in each other's arms. The paths that correspond in this intertwining, unrecognized poems in which each body is an element signed by many others, elude legibility. It is as though the practices organizing a bustling city were characterized by their blindness.' The networks of these moving, intersecting writings compose a manifold story that has neither author nor spectator, shaped out of fragments of trajectories and alterations of spaces: in relation to representations, it remains daily and indefinitely other. (Certeau 1984: 93)

Here Certeau identifies the everyday locomotion of people, or the "pedestrian dynamics" of the city, with a text. In a sense this text is composed of traces that the pedestrians inevitably leave, but which they themselves are unable to

decipher of comprehend. In pedestrian dynamics, the locomotion is mapped with linear representations which *can* be read. I should really become more familiar with pedestrian dynamics before claiming anything further, but this seems to be correct enough.

> Their story begins on ground level, with footsteps. They are myriad, but do not compose a series. They cannot be counted because each unit has a qualitative character: **a style of tactile apprehension and kinesthetic appropriation**. Their swarming mass is an innumerable collection of singularities. Their intertwined paths give their shape to spaces. They weave places together. In that respect, pedestrian movements form one of these "real systems whose existence in fact makes up the city."" They are not localized; it is rather they that spatialize. (Certeau 1984: 97)

If I only knew what is kinesthetic appropriation. Can you appropriate kinesthetic percepts? If only this was not a seminar text, I would call Sokal on it and be done with it. But I do have to read this and I do have to realize that in this paragraph Certeau is indeed speaking of pedestrian dynamics, and how it forms the city landscape. In the end of page 97 and beginning of 98 Certeau goes on to compare the act of walking to a speech act and makes such wild claims that I will not even dare to quote them. Aww F¤ it, there's not much interesting to quote from this anyway.

> A comparison with the speech act will allow us to go further" and not limit ourselves to the critique of graphic representations alone, looking from the shores of legibility toward an inaccessible beyond. The act of walking is to the urban system what the speech act is to language or to the statements uttered. At the most elementary level, it has a triple "enunciative" function: it is a process of appropriation of the topographical system on the part of the pedestrian (just as the speaker appropriates and takes on the language); it is a spatial acting-out of the place (just as the speech act is an acoustic acting-out of language); and it implies relations among differentiated positions, that is, among pragmatic "contracts" in the form of movements (just as verbal enunciation is an "allocution," "posits another opposite" the speaker and puts con-tracts between interlocutors into action).14 It thus seems possible to give a preliminary definition of walking as a space of enunciation. (Certeau 1984: 97-98)

I don't know what to think of this yet, but I will reconsider it after familiarizing myself with pedestrian dynamics.

> **The long poem of walking manipulates spatial organizations**, no matter how panoptic they may be: it is neither foreign to them (it can take place only within them) nor in conformity with them (it does not receive its identity from them). It creates shadows and ambiguities within them. It inserts its multitudinous references and citations into them (social models, cultural mores, personal factors). Within them it is itself the effect of successive encounters and occasions that constantly alter it and make it the other's blazon: in other words, it is like a peddler, carrying something surprising, transverse or attractive compared with the usual choice. These diverse aspects provide the basis of a rhetoric. They can even be said to define it. (Certeau 1984: 101)

Certeau is writing from an awfully inappropriate poisition for this. Walkin is a poem? I can concur with locomotive habits - or "pedestrian dynamics" - manipulating spatial organizations, but not with the "rhetoric of walking".

Lukes, Steven 2005. *Power: A Radical View*. New York: Palgrave Macmillan.

> My strategy will be to sketch three conceptual maps, which will, I hope, reveal the distinguishing features of these three views of power: that is, the view of the pluralists (which I shall call the one-dimensional view); the view of their critics (which I shall call the two-dimensional view); and a third view of power (which I shall call the three-dimensional view). (Lukes 2005: 15)

The origins of his three dimensions of power.

> …it is the aim of Dahl, Polsby, Wolfinger and others to demonstrate that **power (as they identify it) is, in fact, distributed pluralistically** in, for instance, New Haven and, more generally, in the United States' political system as a whole. (Lukes 2005: 16)

At this point I am unable to understand why a pluralist conception of power is false. Is power not distributed? If not so, then does it have a central nexus, a center of some sort?

> In his early article 'The Concept of Power', Dahl describes his 'intuitive idea of power' as 'something like this: *A* has power over *B* to the extent that he can get *B* to do something that *B* would not otherwise do' (Dahl 1957, in Bell, Edwards and Harrison Wagner (eds) 1969: 80). A little later in the same article he describes his 'intuitive view of the power relation' slightly diferently: it seemed, he writes, 'to involve **a successful attempt** by *A* to get *a* to do something he would not otherwise do' (ibid., p. 82). (Lukes 2005: 16)

Is Lukes implying that "getting B to do what A wants" is not a "successful attempt"? He implies that the first case is an example of *potential power* (for A *can* get B to do something), but as the second formula *specifies a successful attempt*, it an example of *actual power*. Lukes leans over backwards (or… over the word *can*) to disciminate "possession" and "exercise" of power.

> In short, as Polsby writes, 'In the pluralist approach . . . an attempt is made to study specific outcomes in order to determine who actually prevails in community decisionmaking' (Polsby 1963: 113). The stress here is on the study of concrete, observable *behaviour*. The researcher, according to Polsby, '**should study actual behavior**, either at first hand or by reconstructing behavior from documents, informants, newspapers, and other appropriate sources' (ibid., p. 121). Thus the pluralist methodology, in Merelman's words, 'studied actual behavior, stressed operational definitions, and turned up evidence. (Lukes 2005: 17)

Wait, so Lukes is accusing Dahl et al. for doing science? Isn't studying actual behaviour, or *methodological individualism* what Lukes (1968) was himself arguing for?

> It should be noted that among pluralists, 'power', 'influence', etc., tend to be used interchangeably, **on the assumption that there is a 'primitive notion that seems to lie behind all of these concepts'** (Dahl 1957, in Bell, Edwards and Harrison Wagner (eds) 1969: 80). (Lukes 2005: 17)

Well, isn't there? Dahl seems to argue for an intuitive understanding of what power is (influence of some form or another), and Lukes himself concludes his approach with the contention that the word "power" is a language game (e.g. *family resemblance* et al. wittgensteinese notions). I'm kinda surprised that I enjoyed this book on first reading, now it seems like it's merely arguing over semantics.

> …he [Polsby] argues that identifying 'who prevails in decision-making' seems 'the best way to determine which individuals and groups have ''more" power in social life, because direct conflict between actors presents a situation most closely approximating an experimental test of their capacities to a¡ect outcomes' (p. 4). As this last quotation shows, it is assumed that the 'decisions' involve 'direct', i.e. actual and observable, *conlict*. (Lukes 2005: 18)

Okay, here, Lukes actually brings forward a valid point: power can operate without an actual and observable conflict. BUT he seems to dismiss Polsby's leeway that power (or influence and control) "can be envisaged most easily in a decision-making situation"… This does not mean that it can not be envisaged some other way; merely that this is the *easy* non-philosophical-actually-social-scientific approach taken by some. Instead of "who prevails in decision-making" we could easily imagine "who prevails in bringing about decisions without any actual decision-making" or something alike.

> Conflict, according to that view, is assumed to be crucial in providing an experimental test of power attributions: without it the exercise of power will, it seems to be thought, fail to show up. What is the conflict between? The answer is: between preferences, that are assumed to be consciously made, exhibited in actions, and thus to be discovered by observing people's behaviour. Furthermore, the pluralists assume that *interests* are to be understood as policy preferences - so that a conflict of interests is equivalent to a conflict of preferences. They are opposed to any suggestion that interests might be unarticulated or unobservable, and above all, to the idea that people might actually be mistaken about, or unaware of, their own interests. (Lukes 2005: 19)

Yet again I am left with the feeling that Lukes is arguing that governmental decision-making is not the only dimension of power, without anyone claiming that it was. The so-called "pluralists" studied explicit decision-making in which preferences were indeed conscious and aware. On a more positive note, I like the **unarticulated and unobservable** dimension.

> Thus I conclude that this first, **one-dimensional, view of power** involves a focus on *behaviour* in the making of *decisions* on *issues* over which there is an observable *conflict* of (subjective) *interests*, seen as express policy preferences, revealed by political participation. (Lukes 2005: 19)

At least the conclusion seems clearheaded and nonpolemical.

> Their [Bachrach and Baratz 1970] 'central point' is this: 'to the extent that a person or group - **consciously or unconsciously - creates or reinforces barriers** to the public airing of policy conflicts, that person or group has power' (p. 8)... (Lukes 2005: 20)

Their critique seems intelligible: instead of putting influence to work in decision-making, why not influece the participation in decision-making. Conveniently, *conscious or unconscious* creating or reinforcing barriers to what can be discussed, how, and where. Even today, demonstrators are very clearly barred from NATO (or whathaveyou) conferences. The opinions of the people don't count; only their alleged representatives' opinions do.

> ...Bachrach and Baratz use the term 'power' in two distinct senses. On the one hand, they use it in a general way to refer to all forms of successful control by *A* over *B* - that is, of *A*'s securing *B*'s compliance. Indeed, they develop a whole typology (which is of great interest) of forms of such control - forms that they see as types of power in either of its two faces. On the other hand, they label one of these types 'power' - namely, the securing of compliance through the threat of sanctions. **In expounding their position, we can, however, easily eliminate this confusion by continuing to speak of the first sense as 'power', and by speaking of the second as 'coercion'.** (Lukes 2005: 21)

As we have already acknowledged, and should be clear right away - power is not necessarily coercion. Lukes gives more detailed formulas, but in general, coercion involves threat. Influence is a change in someone's course of action *without* threat. On another note, whethere *authority* is reasonable and legitimate, remains open for me - much like the statement "ambition is bad", it seems to remain debatable. I recognize that *legitimate authority* is a weberian notion, but I know too little about it.

> In the case of *force*, *A* achieves his objectives in the face of *B*'s noncompliance by **stripping him of the choice between compliance and noncompliance**. (Lukes 2005: 22)

This is quoted from Bachrach and Baratz (1970: 28). I'm highlighting this particular form (not others) because it seems relevant for my own work. It seems that force is here not equal to brute force. Also, are we talking about *potential* or *actual* fore? Anyway, in *Fahrenheit* there is a scene in which Montag is *almost* stripped of choice between compliance and noncompliance. He is handed a flamethrower to burn his own house. He could comply or not comply - it wouldn't

make any difference, as the mechanical hound is lurking about and noncompliance would mean death. It is only by accident - a chance of luck - that the mechanical hound only poisons him so far that he can still pick himself off after setting his superior on fire and being attacked by the hound. Montag goes against force, that is.

> Bachrach and Baratz follow the pluralists in adopting **too methodologically individualist a view of power**. In this both parties follow in the steps of Max Weber, for whom power was the probability of *individuals realizing their wills* despite the resistance of others, whereas the power to control the agenda of politics and exclude potential issues cannot be adequately analysed **unless it is seen as a function of collective forces and social arrangements**. There are, in fact, two separable cases here. First, there is **the phenomenon of collective action**, where the policy or action of a collectivity (whether a group, e.g. a class, or an institution, e.g. a political party or an industrial corporation) is manifest, but not attributable to particular individuals' decisions or behaviour. Second, there is **the phenomenon of 'systemic' or organizational effects**, where the mobilization of bias results, as Schattschneider put it, from the form of organization. Of course, such collectivities and organizations are made up of individuals - but the power they exercise cannot be simply conceptualized in terms of individuals' decisions or behaviour. As Marx succinctly put it, 'Men make their own history but they do not make it just as they please; they do not make it under circumstances chosen by themselves, but under circumstances directly encountered, given and transmitted from the past. (Lukes 2005: 26)

For me, this is currently the crux of the issue. Lukes argues that the pluralists and their critics (the first two dimensions of power) are too beaviouristic. They rely on actual behaviour of the individual. Lukes argues that their views are too deep in methodological individualism, and don't pay attention to 1) collective action, and 2) institutions (organizational effects). That is, power is social - the sole individual has to have cooperators (collective action); and it cannot be *ahistorical* - there are institutions, circumstances, and other organizational effects to consider.

> The second reason why the insistence on actual and observable conflict will not do is simply that it is highly unsatisfactory to suppose that power is only exercised in situations of such conflict. To put the matter sharply, *A* may exercise power over *B* by getting him to do what he does not want to do, but he also exercises power over him by **influencing, shaping or determining his very wants**. Indeed, is it not the supreme exercise of power to get another or others to have the desires you want them to have - that is, to secure their compliance by controlling their thoughts and desires? One does not have to go to the lengths of talking about ***Brave New World***, or the world of B. F. Skinner, to see this: thought control takes many less total and more mundane forms, through the control of information, through the mass media and through **the processes of socialization**. (Lukes 2005: X)

That is a valid point, and I *am* going to the lenghts of talking about *Brave New World* and other dystopic worlds, and showing how power through "the process of socialization" involves nonverbal behaviour and communication.

> Second, and more important, is it not the supreme and most insidious exercise of power to prevent people, to whatever degree, from having grievances by shaping their perceptions, cognitions and preferences in such a way that they accept their role in the existing order of things, either because they can see or imagine no alternative to it, or because they see it as natural and unchangeable, or because they value it as divinely ordained and beneficial? To assume that the absence of grievance equals genuine consensus is simply to rule out the possibility of false or manipulated consensus by definitional fiat. (Lukes 2005: 28)

Without going to the lenghts of *Brave New World* he is indeed going to the lenghts of *Brave New World*, where people are conditioned to be happy with their position and not have any grievances.

> And along with it there disappears the central interest of studying power relations in the first place - an interest in the (attempted or successful) securing of people's compliance by overcoming or averting their opposition. (Lukes 2005: 34)

This I quoted already in the first reading. Now it is even more pertinent - power, in dystopic worlds, establishes social relations which secure compliance "by overcoming or averting their oppositon." It is analogous to the "ideological superstructure" which states that the way things are is perfectly fine or even the best form there is. People are subdued in happiness, thus averting any possibility of oppisition. *Orgy-porgy*.

> What is an exercise of power? What is it to exercise power? On close inspection it turns out that the locution 'exercise of power' and 'exercising power' is problematic in at least two ways.
> In the first place, it carries, in everyday usage, a doubly unfortunate connotation: it is sometimes assumed to be both individualistic and intentional, that is, it seems to carry the suggestion that the exercise of power is a matter of individuals consciously acting to a¡ect others. Some appear to feel discomfort in speaking either of groups, institutions, or collectivities 'exercising' power, or of individuals or collectivities doing so unconsciously. This is an interesting case of individualistic and intentional assumptions being built into our language - but that in itself provides no reason for adopting such assumptions. In what follows I propose to **abandon these assumptions and to speak of the exercise of power whether by individuals or by groups, institutions, etc., and whether consciously or not**. A negative justification for this revisionary usage is that there is no other available word that meets the bill (thus 'exerting' power is little different from 'exercising' it); I shall over a positive justification below. (Lukes 2005: 41-42)

Here I feel Lukes to be right on the money. In dystopic worlds, which we can observe/imagine from the outside, it seems that thre are many such "unconscious" exertions of power. Censorship is quite conscious, but accepting without any oppisition, for example, could be "unconscious".

Lash, Scott 2007. Power after Hegemony: Culture Studies in Mutation? *Theory Culture Society* 24(3): 55-78.

> Hegemony was the concept that de facto crystallized cultural studies as a discipline. **Hegemony means domination through consent** as much as coercion. It has meant domination through ideology or discourse. It has meant symbolic power in the sense developed by the late Pierre Bourdieu. (Lash 2007: 55)

Domination through consent is also the almost equivalent definition of authority in weberians.

> The symbolic, which is at the same time mathematical and linguistic, can relate to objects in either epistemological or ontological mode. (Lash 2007: 58)

> Language is still an important stake in post-hegemonic cultural studies. But it is less a semiotic or epistemological language than some dimension of ontological language. (Lash 2007: 58)

> Where *pouvoir* (*potestas*) is conceived mainly as epistemological, *potentia* is fully ontological. It is the motive force, the unfolding, the becoming of the thing-itself, whether that thing is human, non-human or some combination thereof. (Lash 2007: 59)

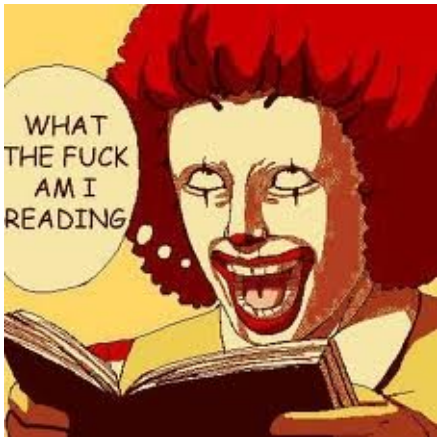

> A cultural studies or a sociology that deals in the idiom of such normativity begins to lose track of the facts: of social and cultural facts. This can lead to very inaccurate description, so that we really do not get a grasp on what social forces are acting in a given time–space, but instead the state of affairs that we might (or might not) like to bring about. (Lash 2007: 62)

This is actually where I comprehend a bit and can disagree: Lash seems to be too preoccupied with idioms that he forgets that norms reveal themselves when there has been a break in the norm, a fact. Norm is not (merely) a predictive tool that shapes the worldview, it is an analytical tool to make sense of social behaviour. I'm not defending norms for my own purposes, as I have very little to actually do with them, but this is where I recognize a fault in Lash's barely intelligible text.

> Facts here are such things as 'I saw a man running from the scene of the crime. He was white, in his mid-twenties, black greasy hair, sunglasses and a "hoodie". He was about six foot and was quite thin.' These facts are not about the being or substance of this man. They are about his qualities, his attributes, his predicates. They are objectively described. The police and the prosecuting attorney will put together a case from a large collection of these predicates, these facts. These facts are knowledge abstracted by our perception and understanding from the being of the man-himself. (Lash 2007: 63)

This might actually be useful. For a brief moment I flirted with the idea that perhaps Foucualt's contention that the body is a surface of **events** which are **traced by language** and then **dissolved by ideas** might be conjoined with Peirce's firstness, secondness, and thirdness, or more hopefully with Lotman's distinction between description and identification. In this sense the man running from the scene of the crime is **an event or action** that has been **described or traced by language** and finally **identified or dissolved by the idea** that the man was guilty of the crime.

> In the global information society, the social relation is reduced to the communication. Niklas Luhmann has most profoundly understood this. The social relation is the longer term, embedded and in proximity. The communication presumes the short term; it is disembedded (even when face-to-face) and is normally in some sense at-a-distance. The social relation operates in the logic of hegemony, in the reproduction of the symbolic. The communication occupies instead the sphere of the real. The space in excess of the symbolic. (Lash 2007: 65)

The postmodern lingo is irritating but otherwise the claim here made seems correct: global information society prefers ephemeral interactions.

> Now domination is through the communication. The communication is not above us, even as disciplinary power is. It is instead among us. We swim in its ether. (Lash 2007: 66)

Once more, wtf am I reading?

> Class is still with us, more than ever. Yet no longer being concentrated so much inside single nations and in concentrated places like factories, **class has reconfigured, or more or less fragmented**. Some global movements have attempted to remedy this, but the obstacles are major. Attention has, unhappily for social inequalities, largely turned elsewhere.
> **This is largely because of globalization and also informationalization**. Thus technology and media have become much more central to social and cultural life. This is something that the power-as-hegemony position did not sufficiently address. (Lash 2007: 69)

Ah well here I recognize one of my own wandering thoughts: that due to informationalization the ruling class has simply become invisible. It is still there, gripping the poor of the world in poverty, just not accessible via our current media. #dystopicconsciousness

> Here I have understood the symbolic, semiotics, representation, as basically epistemological and the real, intensive language, and the communication as basically ontological. Epistemology has to do with the understanding of the things we encounter, while ontology and the real have to do with the thing itself that is never encountered. The thing itself, and the real, is never encountered – it is a virtual, a generative force; it is metaphysical rather than physical. (Lash 2007: 71)

whatisthisidonteven

> As discourse of value, cultural studies and cultural critique become pervaded by the facticity of practice; cultural studies must engage with such practice and train its students in theoretically infused hands-on work in new media, art, architecture, cultural policy and politics. In education we must engage with practitioners. In research, project-networks of practitioners and theorists will work in laboratories and studios and produce outcomes that are, at same time, also practical. These labs and studios will produce not just scholarly articles and books but also exhibitions, software, designed space, media experiments and prototypes. Classes and a more organic social body were host to what Gramsci called organic intellectuals. (Lash 2007: 75)

The "'organic intellectuals' will borne directly out of the oppressed people and who consciously ground their ideas in the struggle of the subaltern classes", explains one source. In this sens the organic intellectuals of today are the knowledgeable and critically-minded people from the internet. I am now aware that this is the second random article I've read from *Theory Culture Society* that ends with paying respects (not raising issues, but briefly and hopefully approaching) to the information society.

Lotman, Jurij 1977. *The Structure of the Artistic Text*. Translated from the Russian by Gail Lenhoff and Ronald Vroon. Ann Arbor: University of Michigan Press. ["Art as language", pp. 7-31]
Hakkasin lugema eestikeelset tõlget: *Lotman, Juri 2006.* Kunstilise teksti struktuur. *Vene keelest tõlkinud Pärt Lias. Tallinn: Tänapäev. [lk 353-469]*, aga jooksin kiiresti vastu seina. Olen kaotanud võime keerulist eestikeelset teksti mõista, see lihtsalt ei seostu mitte millegagi ja ma ei saa seda kuidagi kasutada. Niisama naljaviluks ei näe ma aga mõtet seda lugeda. Võtsin asemele ainsa ingliskeelse katkendi mis internetis saadaval oli.

> **Art is one of the means of communication.** Indisputably, it creates a bond between the sender and receiver (under certain circumstances both functions may be combines in one person, as in the case where a man conversing with himself is at once speaker and listener, but this does not alter matters). Does this give us the right to define **art as a language organized in a specific manner?** (Lotman 1977: 7)

It is noteworthy that already at such an early stage (*Структура художественного текста* was originally published in 1970) Lotman is already flirting with autocommunication. On second though I remember articles from the translated collection *Kultuuritüpoloogiast* (2010) wherein autocommunication was already evident in 1966 (I may be mistaken here). What is truly noteworthy is the footnote for the parenthesis: *"For a classification of various types of text according to the relation of sender and receiver, see A. M. Pjatigorskij, "Nekotorye obš¢ie zame¢anija otnositel'no rassmotrenija teksta kak raznovidnosti signala,"* Strukturno-tipologi¢eskie issledovanija*(Moscov, 1962)."* That is, Pjatigorskij may have specified autocommunication already by 1962. Interesting stuff. Returning to matters at hand, Lotman defines art broadly as communication that is organized in a specific manner. In what this specificity rests, remains to be learned - I'm guessing it has something to do with the terms "discrete" and "continuous" - and I am anxious to learn it.

> **Every system whose end is to establish communication between two or more individuals may be defined by language** (as already noted, the case of auto-communication implies that one individual functions as two). The common allegation that language implies communication *in human society* is not, strictly speaking, binding, for, on the one hand, linguistic communication between man and machine, and today between machines themselves, is no longer a theoretical problem but a technological reality. On the other hand, the existence of certain forms of linguistic communication between animals has also ceased to be questioned. In contrast, **systems of communication inside the invidual** (for example, the mechanisms of biochemical regulation or of signals transmitted through an organism's nervous system) **are not languages**. (Lotman 1977: 7)

The notion of "language" here is murky for me because if it is really "every system whose end is to establish communication between two or more individuals", then firstly there is barely any differentiation between *langue* and *langage* or language and language-activity, so to say; and secondly the "establishing" aspect seems to imply intentionality, which already excludes many forms of communication. To go on, the requirement of there being integral individuals is also doubtful as for example Lotman recognizes communication between machines, but actually denies comunication within machines, which is actually the working principle of computers - communication between the mother bard, (hard- or other) drives, and input controllers (keyboard, mouse). That is, Lotman's notion of communication and language are far from perfect. It is probable that in this era we may view intraindividual biochemical regulation as communication of some sort.

> In this sense, we can apply the term "language" not only to Russian, French, Hindi and the like; not only to the artificially created systems of the different sciences, systems used to describe particular groups of phenomena (we call these the "artificial languages" or **metalanguages of the given sciences**; But also to custom, rituals, commerce, and religious concepts. In the same sense, we can speak of the "language" of the theater, cinema, painting, music, and of art as a whole, as a language orgnaized in a particular way. (Lotman 1977: 7)

That is, besides natural languages he also considers jargon or field-specific codes, e.g. metalanguages (which in other books remains an ill-defined and loosely-used term). It is clear from the way "we can speak" "in a particular way" that *language* is essentially a trope for Lotman: it is a figure of speech. In my own upcoming work I should make sure to specify that unless otherwise noted I understand "language" to denote that of verbal communication. I regard notions such as "body language" invalid as these don't have an "alphabet" as such.

> We understand language to mean any communication system employing signs which are ordered in a particular manner. Languages viewed in this way will be distinguished: 1) from systems which do not serve as a means of communication; 2) from systems which serve as a means of communication, but do not employ signs; 3) from systems which serve as a means of communication and employ signs that are completely, or almost completely, unordered. (Lotman 1977: 8)

Well here lies the problem: nonverbal communication may not be a completely semiotic phenomenon (e.g. not employ signs) or not be ordered. Unless of course Allan Pease or other popular writers have "ordered" these signs into a coherent system.

> We are referring not only to the **auto-organization of man's intellect** with the aid of some sign system, but also to those instances where signs invade the sphere of primary signals. A man "charms away a tootache with words." Acting upon himself with the help of words, he bears suffering or physical torment. (Lotman 1977: 8)

This is very interesting as this kind of auto-organization is very much involved with the relationship of verbal and nonverbal communication. We may not only charm away tootaches with words, but call certain behaviours to life with words, in a sort of verbal magic or mimesis. I would still remain critical to this "language as a primary semiotic system" approach and call the "language - code - text" approach which can ideally describe any phenomenon, a form of *semiotic reductionism*. By treating various phenomena with the "language" trope, an evident exclusion of non-sign phenomena occurs.

> But there is something more important here: it is not uncommon to find the same individual acting as both the addresser and addressee of a message (in mnemonic devices, diaries, notebooks). Here information is transmitted **not in space, but in time**, and serves as a means for the auto-organization of the individual. We should consider this a marginal instance in the network of social communications, but for one problem: it is possible to view man in isolation as an individual, in which case the scheme of communication A → B (from addresser to addressee) will clearly predominate over the scheme A → A' (where the addresser himself is the addressee, but in a different unit of time). **But one has only to make "A" stand for the concept of "national culture," for example, and the A → A' scheme of communication will be just as significant as A → B (and among cultural types the former will predominate)**. Let us to one step further: let "A" stand for the whole of manking. Then auto-communication will become (at least within the limits of historically real experience) the sole scheme of communication. (Lotman 1977: 9)

Firstly, Lotman indeed does exclude the spatial dimension in auto-communication. That is, auto-communicated information is transmitted in space also, as well as time, unless the addresser-addresse is confined spatially (in prison, for example). I would like auto-communication to include sending oneself an e-mail and receiving it "somewhere else"; as well as recording oneself on video and viewing it not only later but in various places. Secondly, making "A" stand for the concept of "national culture" or "the whole of mankind" is exactly the point at which semiotic holism was borne in cultural semiotics.

> The third opposition sets language apart from **intermediate systems** such as facial movements and gestures which, on the whole, are the domain of paralinguistics. (Lotman 1977: 9)

Welp, at least Lotman acknowledges facial expressions and hand gestures, as "intermediate systems" (supplementary systems, perhaps?), but I'm sorry to say that in no way do facial expressions and hand gestures belong to the domain of paralinguistics. I think he merely made the convenient identification of paralanguage and kinesics - convenient in the sense that jury is still out whether *кинетического коммуникация* is the equivalent of *kinesics*.

> The concept of "language" as proposed above will encompas [...] secondary languages (secondary modeling systems) - communication structures built as superstructures upon a natural linguistic plane (myth and religion, for example). *Art is a secondary modeling system*. We should understand the phrase "secondary in relation to language" to mean more than "using natural language as material;" if the phrase had such implications, the inclusion of **nonverbal arts (painting, music, and others)** would be clearly impermissible. The relationship here is mode complex: natural language is not only one of the earliest, but also the most powerful system of communication in the human collective. (Lotman 1977: 9)

I think Sebeok argued against language being the earliest system of communication, but it may very well be the most *powerful*.

> Inasmuch as **man's consciousness is a linguistic consciousness**, all types of models erected as superstructures on that consciousness - and art among them - can be defined as secondary modeling systems. (Lotman 1977: 9-10)

That is, Lotman's view of man was of a *homo loquens*.

> In examining the nature of semiotic structures, we observe that the complexity of a structure is directly proportional to the complexity of the information transmitted. **As the nature of the information grows more complicated, the semiotic system used to transmit that information grows more complicated**. (Lotman 1977: 10)

I can use this idea as a form of apology: studying the relationship of nonverbal communication and power is so complicated because the nature of "silent and insidious, insistent and insinuating" forms of power are very complicated.

> Tolstoj was unusually perceptive in his observation that **artistic thought is realized through the process of "linkage" - through structure** - and does not exist outside this structure; the artist's idea is realized in his model of reality. (Lotman 1977: 11)

This makes me wonder if the "cluster" approach in popular body language literature is somewhat similar: to make out the "meaning of a gesture", for example, one has to view several behaviours in a cluster (in linkage, in a structure). The analogy is weak, but imaginable.

> An idea is not contained in any quotation, een in one felicitously chosen, but is expressed in the whole artistic structure. (Lotman 1977: 12)

Yup. It seems to me that while I try to commend on so many quotes it may seem that I'm doing this for fun or just because. In fact this whole blog with its countless quotes and comments constitutes a "whole artistic structure" so to say; an eclectic statement on nonverbalism. With any luck these quotes will not only be the base for my academic works but enable me one day to write a comprehensive monograph on nonverbalism.

> [footnote] 10 Cf. "Since a language consists of rules or norms, it is, in contrast to speech, a system or rather a number of systems," (N. S. Trubetzkoy, *Osnovy fonologii* [Moscow, 1960] p.9); and "A code consists of an alphabet plus a system of fixed constraints," (Goldman, op. cit., p. 21). (Lotman 1977: 13)

I'm wondering if I should take a look at Stanford Goldman's *Information theory* one day (available for in-library use at the institute of physics).

> The language of a work of art is that certain given which exists before the creation of a concrete text, and is identical at both poles of communication (later we will qualify this proposition). The message is the information which arises in a given text. **If we take a large group of functionally similar texts and view them as variants of one invariant text, removing everything that is "extra-systemic" from our point of view, we arrive at a structural description of the language of the group of texts**. (Lotman 1977: 15)

This made me think of how I'm actually analysing nonverbal communication in the three most influential dystipic fictions. If I do remove everything "extra-systemic" from the point of view of nonverbalism and analyze the remaining pieces as an invariant structure, I'm in fact coming close to the "dystopic consciousness" or "dystopic behaviour" which separates it from (the content of) every other kind of text.

> On the other hand, the tendency to interpret *everything* in an artistic text as meaningful is so great that we rightfully consider nothing accidental in a work of art. And we will turn again and again to Roman Jakobson's profoundly substantiated assertion on the artistic significance of grammatical forms in a poetic text, as well as to other examples in art where a text's formal elements are semanticized. (Lotman 1977: 17)

I imagine this to happen often with video recordings of bodily behaviour: in slow motion, almost every micromovement is taken note of and at least tried to be semanticized.

> If we set ourselves this task we must naturally provide a communicative system - a language - for each one of these groups, and then for all three together. If we describe these systems in the Russian language, then Russian will be the metalanguage of description (we will disregard the inaccuracy of such a description since the modeling influence of the metalanguage on its objects is inevitable). But the very language being described, the "language of Romanticism" (or any of its particular sublanguages which correspond to the three groups), cannot be identified with any natural language because it is also suitable for describing **nonverbal texts**. At the same time, a model of the language of Romanticism derived in this way will also be applicable to literary works and will, on a certain plane, be able to describe the system by which they are constituted (that is on the plane common to verbal and nonverbal texts). (Lotman 1977: 20-21)

Relevant for the first mention and usage of the notion of "nonverbal text". Among earlier-mentioned "nonverbal arts" I could add performance art. That is, a bodily performance is a nonverbal text *par excellence*.

> To say that literature has its own language, one which does not coincide with its natural language but is superimposed on that language, is merely another way of saying that **literature possesses an exclusive, inherent system of signs and rules governing their combination which serve to transmit special messages**, nontransmittable by other means. (Lotman 1977: 21)

Very eloquently said. I wonder if this can applied to performance art.

> For the medieval thinker, the universe is not a sum of essences, but an *essence*; not a phrase, but a word. But this word is a hierarchy of separate words, enclosed, as it were, within each other. Truth does not lie in quantitative accumulation, but in profundity (one should not read many books or many words, but should try to grasp the meaning of one word; not accumulate more knowledge, but try to interpret the old). (Lotman 1977: 23)

Currently I am doing exactly the oppsoite, accumulating as much and as fast as possible so that when time comes I can re-read these notes and go deeper, interpret what I have found. define:profundity - *"Deep insight; great depth of knowledge or thought."* or *"Great depth or intensity of a state, quality, or emotion."* What Lotman is talking about here, actually, is the *matreški* metaphor, or "Matryoshka doll" trope. Also, note that Lotman's discussion on redundancy refers to H. A. Gleason, Jr.'s *An introduction to descriptive linguistics*, Chapter 19 (a 1966 print is available in the UTLIB stacks).

3.11.5 Mihkail Bakhtin: The Word in the World (2012-11-13 12:51)

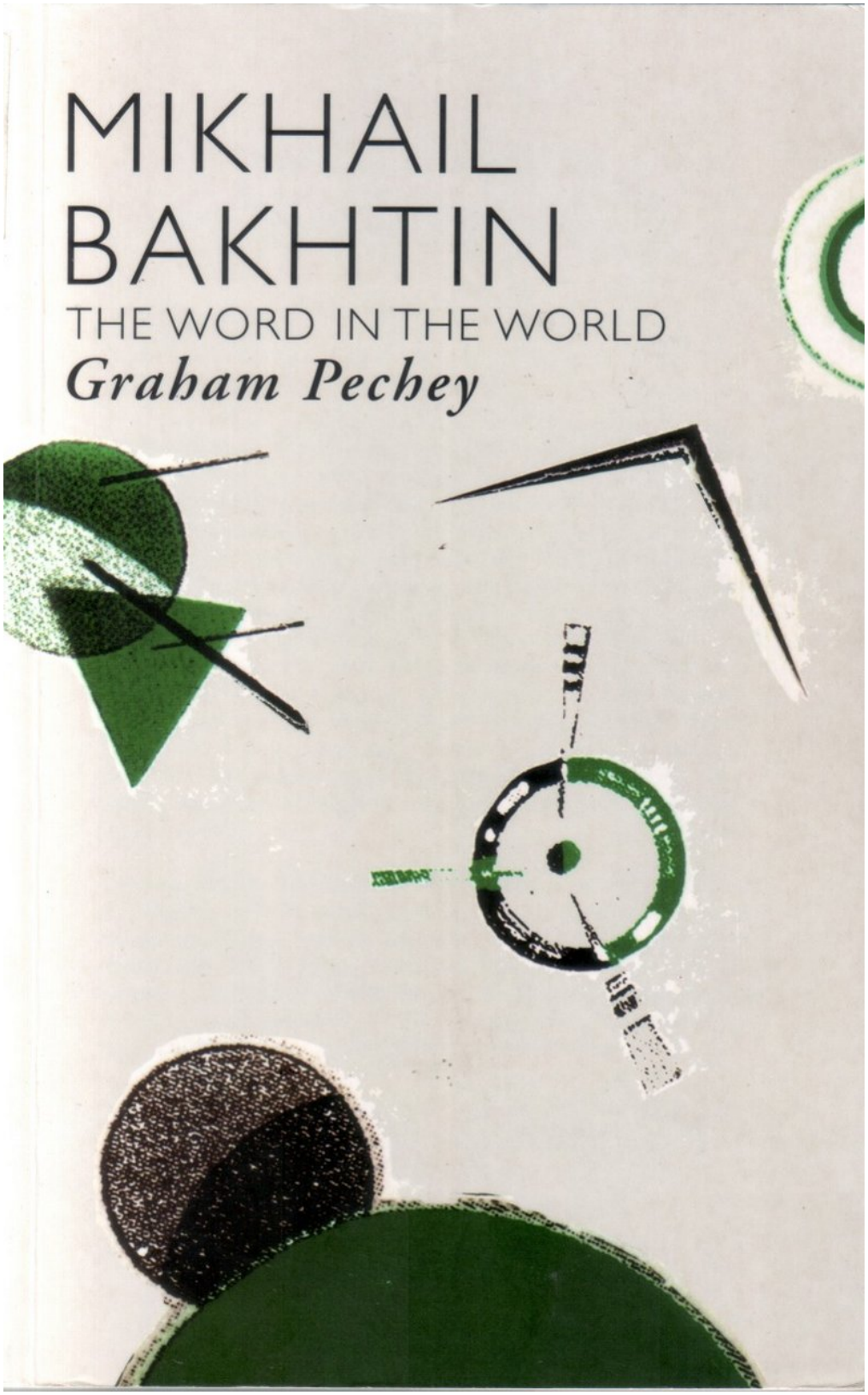

AutorPechey, GrahamPealkiri**Mikhail Bakhtin : the word in the world / Graham Pechey**IlmunudLondon ; New York : Routledge, 2007Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2086618 S1*estViidePechey, Graham 2007. *Mikhail Bakhtin: the word in the world*. London; New York: Routledge.

> Agains this precipitate appropriation of Bakhtin by the liberal academy it is no use appropriating him as precipitately for 'Marxism'. What can safely be said is that his thinking is very closely akin to the independent tradition of Western Marxism and at odds with the Soviet Marxism dominant in his time. This uncritical internalization of late-modern scientism, incipient in Friedrich Engels, congealed in the period of the Second International into a dogmatic historical optimism and an economic determinism - in short, a metaphysics of the economic 'base'. Western Marxism, by contrast, is characterized by a preoccupation with those novel Western discourses which were beginning to call themselves the human sciences. A reductive account might suggest that this current of thought had simply internalized the opposite pole of the antinomy identified by Marx himself in the *Grundisse*, that it was little more than a late-modern variant of that Romantic anti-capitalism which posed aginast the dystopia of a society commodified from top to bottom the utopian possibilities of 'art'. This may be true of George Lukács, whose cultural conservatism helps to found such alliance as existed between Soviet and Western Marxism. It is in always Walter Benjamin that we find a means of moving beyond Marx's paralysing antinomy. (Pechey 2007: 14)

Later on in the book, Bakhtin's thought is also contrasted with the semiotics of the Tartu school which is said to be built on the 'structural' 'base'.

> Of course, Bakhtin's notion of the 'personality' has nothing whatever to do with the monadic individual of what Marxists would call 'bourgeois individualism'. Dostoevsky's 'profoundly personalized' world is also (Bakhtin insists) 'profoundly pluralistic': **by 'personality' we are to understand the usbject as shifting function of intertextual boundaries** (*PDP*, 26). Still, there is - as Ken Hirschkop has argued - a problem with the idea of a plurality of interacting consciousnesses, inasmuch as their interaction in the space of the text somewhat dubiously stands in for the truly objective space of the social itself. We can (on this view) only rescue Bakhtin from the charge of 'subjectivism' either by associating polyphony with carnival or by opposing to the humanist reading which sees behind the 'roles of real life' a 'certain irreducible freedom' a 'radical' reading which (for its part) sees the unfinalizability of the Dostoevskian 'personality' as an emblem of 'the ever-present possibility of change'. Two points need to be made here. First, the link with carnival only becomes available in the edition of 1963. Second, unexceptionable as both this link and the alternative ('radical') reading may be, they are not necessary. Even in the 1929 edition of that work, the space of the text is not as falsifying of the social as Hirschkop makes it out to be: Dostoevsky's hero-ideologues are not all that unlike the subjects of a genuine Gramscian hegemony: 'philosophers' or potential author-functions whose 'common sense' must be rendered critical and self-critical by the dialogical agency of those professional authors of revolution called 'intellectuals'. At the very least we could say that there is a strong proto-political or quasi-political dimension to the Dostoevsky book, with polyphony shadowing forth the strategies and forms of subjectivity proper to a real politics of popular sovereign. (Pechey 2007: 21-22)

This is relevant to my interest because Ju. Lotman's understanding of 'personality' is equally troublesome.

> **'That which is individual' is not essential**; conversely, that which is essential is not individual but rather *Bewusstein überhaupt*, 'consciousness in general'. Or, as Bakthin puts it in what is probably the shortest sentence he ever wrote: '**Only error individualizes**' (*PDP*, 81). Truth and individuality are reconciled (can coexist) only on the side of the author: in the hero the power of an idea to mean is either negated by his individuality or only affirmed at the cost of the latter. (Pechey 2007: 26)

This viewpoint is not an uncommon one. I tend to disagree with it. It's too simple and doesn't seem to apply to my field.

> Music might indeed be generalized: not, however, as the paradigm of art's universal contentlessness, but rather as an extreme case of the hospitality all art offers to content that is other than cognitive. (Pechey 2007: 38)

Something to the effect that music has no semantics. Perhaps not cognitive semantics as such, but certainly there is *something* about music which makes us... well, maybe it is 'individualized' semantics.

> Form, in a word, is authorship - authorship understood not empirically, as the agency of the originating and punctual act of producing the work, but transcendentally, as the condition of the possibility of aesthetic form in general. To understand this transcendental meaning of authorship is to see that it is absent from cognitive activity: **real individuals write scientific works, but the works themselves are inwardly authorless in so far as the unity of their meanings is secured on the plane of the object and of reference**. In aesthetic form (the phrase is effectively tautological) there is not only an activity but also the feeling of activity in a subject; it is the intensely felt activity of an axiological relation to content; in verbal art it is 'the feeling of generating the signifying word', of 'moving and assuming a position as a whole human being' (*PCMG*, 209). The unity and individuality engendered by form are reflexive rather than referent-oriented, 'the unity of an activity that returns to itself, finding itself anew' (*PCMF*, 310). It is as if Bakhtin is borrowing the motif of reflexivity so central to FOrmalist poetics and relocating it from the material of the empirical work to the form of the work conceived as a perennial potentiality of meaning. (Pechey 2007: 44)

The 'feeling of activity in a subject' bit is interesting. I wonder how this would pan out in performance art.

> And appropriately enough: for the dematerialization of form - that is, the reduction with which he hopes both to replace and, more, consequently to carry through the Formalists' de-psychologizing reduction - entails not at all its rarefaction, but rather its *rebodying*. When Bakhtin writes that this authoring which *is* form is an 'activity of the entire human being, from head to foot' and that he enters into the event and stands over against its hero 'as one who we sense both a will to radicalize the claim of the aesthetic against the nihilism of the native Russian *avant-garde* and the strained hyperbole of a transcendental reduction taken to breaking point (*PCMF*, 316). No sooner has Bakhtin detached form from language than he provokes a crisis in his thinking by taking form precipitately towards the body and its life-world. The impossibility of reduction looms; and the rest of Bakhtin's work might then be seen as the revenge of language upon its consignment as 'material' to instrumentality in his early work. (Pechey 2007: 45)

I suspect this is where I got the idea for "Reembodying the semiotics of culture". If you're gonna mark passages in a book about literary theory and type them in with comments later on, you're gonna have a bad time.

> However brave a gamble Medvedev's first anti-Formalist polemic had been, his rewriting of it six years later is the sad product of a cultural context altered out of all recognition. The context of his use in this book of the scriptory equivalent of an airbrush is largely one of the gross manipulation and extension of terms and of the criminalization of all debate that does not proceed from official premisses to official conclusions, without true give and take, the fully weighted existence of another view having been banished by fiat beyond audibility. The major causality of Stalinist semantics is the description 'formalism' itself: its upper-case version had had a specific application to a specific school of literary theory; its lower-case version is a confiscation of this term which generalizes it not only beyond literary theory but also beyond theory itself - in short, to the practice of art as such, to all the arts. (Pechey 2007: 51)

I'm kind of afraid of this one day happening to semiotics. An absurd thought, but we may never know.

> *Chronotope*, 'time-space': Bakhtin's neologism is even more of a stranger to us than 'dialogism'; the latter is at least in the dictionary. Perhaps that is why, at least in the anglophone contexts, it has not been given the welcome accorded to that category or to 'carnival', a phenomenon from the margins which is licensed now in our studies no less than on our streets (in both cases with unobtrusive policing). (Pechey 2007: 82)

Although "chronotope" (chronos; topos) makes perfect sense any use of this word is an automatic allusion to Bakhtin, while dialogism and carnival can be used in other senses.

> Bakhtin defines the chronotope as 'the intrinsic connectedness of temporal and spatial relationships that are artistically expressed in literature' (*FTC*, 84). He seems, though, to imply that *all* discourse is chronotopic insofar as it must somehow thematize its own inescapable conditions, and that 'abstract thought' is the function of a repressed but still inwardly determining chronotopicity. (Pechey 2007: 84)

That is, not only chronos and topos but the "intrinsic connectedness".

> Chronotopicity militant wrenches apart what 'feudal' discourse brings together, brings together what it sundered: ordinary contexts evaporate in a potentially infinite context portended by tjese extraordinary meetings. To the strongly affirmed spatio-temporality of the world there corresponds the equally strongly affirmed corporeality of the body, and this correspondence is signified by their interpenetration. Meaning is generated in a logic of the concrete, in simultaneities and coextensions. All the bodily functions appear in *Gargantua and Pantagruel* as so many 'series' which are 'at times parallel to each other and at times intersect each other' (*FTC*, 170). Bakhtin uses Rabelais to 'think' a world of existential parataxis, where **the human body signifies universally by drawing all signifiers to itself.** It is almost as if he were trying single-handedly to make good the absence in Russian history of a 'Renaissance' or 'Rabelaisian' moment, and to supply the goods of an epochal shift that his own national culture had never had in practice - or, rather, had had only vicariously, in versions imported from those classicizing culture by means of which the rising social elites of early-modern Europe had sought to consolidate their power. (Pechey 2007: 98)

Strongly affirmed corporeality of the body, indeed.

> There is neither a first nor last word and there are no limits to the dialogic context (it extends into the boundless past and the boundless future). Even *past* meanings, that is, those born in the gialogue of past centuries, can never be staable (finalized, ended once and for all) - they will always change (be renewed) in the process of subsequent, future development of the dialogue. At any moment in the development of the dialogue there are immense, boundless masses of forgotten contextual meanings, but at certain moments of the dialogue's subsequent development along the way they are recalled and invigorated in renewed form (in a new context). Nothing is absolutely dead: every meaning will have its homecoming festival. The problem of *great time*. (*MHS*, 170)

The last thoughts written down by Mikhail Bakhtin before his death turn not on the meaning of life but rather on the life of meaning. The gesture is characteristic: the 'meaning of life' could not be other than a monologicla 'transcription' and generalization of that force field of the singular and situated which (for him) is life as it is lives and endlessly becomes. The whole internally open-ended work of his life is brought to an external end with the word 'great time', by circulation and return of semantic energies, the interaction of live contexts in infinite dialogue across hundreds and even thousands of years. (Pechey 2007: 127)

Heartwarming. Dressed in bakhtinian jargon but heartwarming.

> Before we live in those purely conceptual objectivities called 'society' or 'history' we live absolutely in meaning; the infinity and eternity of meaning are both the outcome and the making-good of our own finitude. Meaning is always everywhere because we as individuals can never be, although/because we end both spatially and temporally where and when our bodies end. (Pechey 2007: 130)

Once again affirming the strong corporeality of the body.

> To be is to understand: **understanding is the activity called forth both by texts proper and by those potential texts-to-be called human acts**. Texts are events and not those quasi-spatial entities: systems or structures. The text is at once that which is nothing if not understood and yet also that which can never be 'completely translated', in the sense of being subordinated to a 'common logic' (*PT*, 106). Complete translation would effect a logical reduction of the text, its de-realization as a text-event, the resolution of all of its elements into a potential metalanguage and their re-realization in another text. Structuralism is the naranoic idela of 'complete' translation, inasmuch as it takes the text as far as possible towards the extreme pole of language-as-sign-system - the highest hierachical level of removal from its radical 'eventness' or historicity. Both 'poles', according to Bakhtin, are 'unconditional': there is the logical absolute of the ultimate metalanguage, and there is the ontological absolute of the 'unique and unrepeatable text' (*PT*, 107). All knowledge begins with such singularities; what is distinctive about hermeneutic understanding is simply that it strives to theorize such singularity and thus to remain within and faithful to that realm of the unique for which 'the text' is so potent a figure. (Pechey 2007: 132)

Here: behaviour-in-text (text proper) and behaviour-as-text (potential texts-to-be).

> Bakhtin's last reflections in 'Towards a Methodology for the Human Sciences' begin with the word *understanding*, capitalized, and like a single note or chord struck at the start of a piece of music. Understanding is a complex, composite act whose phases - component acts, as it were - have their 'semantic independence', even as they merge in the whole 'empirical act' itself (*MHS*, 159). These phases are: perception; recognition; understanding 'significance' in the 'given context'; and, finally, 'inclusion in the dialogical context' (*MHS*, 159). Only the last of these is in a proper sense actively evaluative, extending beyond the immediate context to deep-universal meanings in the dimension of great time. (Pechey 2007: 144)

Flirting again with the idea of unifying very different lines of thought, lets take another at the idea that "the body is a surface of events which are traced by language and then dissolved by ideas": here the body could be both the subject and object of perception (zero), recognition (iconicity), relation with language (indexicality) and realization in the semiosphere (symbolicity). Here the signs are not "dissolved by ideas" but realized for "inclusion in the dialogical context".

> T its strongest, then, the argument of 'Author and Hero' becomes a polemic against the shortcomings of 'thought' itself. As we rad, it becomes ever clearer that the author's surplus of 'inner and outer seeing' is being offered as an alternative to that universal *aporia* of a typically disembodied and desituated modern subjectivity to imagine its body in the world by recourse to a 'thought' which relativizes the I and the other - renders them mutually convertible, at the cost of their de-realization. The thought which 'has no difficulty at all in placing *me* on one and the same plane with all *other* human beings' (*AH*, 31) may be the thought which in going abroad from itself conquers nature and the object, proud of its strenght. Its weakness lies in its failure to acknowledge in existential terms the real price to be paid for that fiction of thought's power and facticity. My consciousness may and can encompass the world, but it can never imagine my outward appearance and my body's boundaries as encompassed *by* the world. Technological crutches such as the mirror and the photograph are dismissed by point of a 'possible other' or as 'raw material' for a mechanical 'collation' of myself, while leaving me stranded in mere contingency (*AH*, 32, 34-45). Bakhtin may be on shaky ground in the case of photography: few today would see it as 'authorless';

> we would be inclined, rather, to equate it with the painted portrait as alone enabling that subsumption under the category of the other by which I see the whole of myself *in* the world along with everybody else. Bakhtin shows himself to be reviving the older sense of 'aesthetic' as having to do not just with 'art' in a narrow definition but with bodily and sensory experience across the board: it is thus that we find him moving easily from this case of a portrait of myself to my 'absolute need' in life for the other if I am to be born anew as an '*outward* human being on a new plane of being' (*AH*, 35-36). I am not given as an outward body in myself but created as such by the other; I owe my freedom from the solipsism of an 'absolute consciousness' (*AH*, 22) to my bringing-to-birth in the horizon of the other. (Pechey 2007: 159)

Almost a complete page, but contains so very much which I still need to decode. One of these remarks, on the aesthetic of the bodily and sensory experience, is exactly what I wondered about when reading about the aesthetic function.

> In dancing, my exterior, visible only to others and existing only for others, coalesces with my inner, **self-feeling**, organic activity. In dancing, everything inward in me strives to come to the outside, strives to coincide with my exterior. In dancing, I become 'bodied' in being to the highest degree; I come to participate in the being of others. What dances in me is my *present-on-hand* being (that has been affirmed from outside) - my *sophianic* being dances in me, the other dances in me. ... Dancing represents the ultimate limit of my passive **self-activity**, but the latter occurs everywhere in life. I am passively active whenever my action is not conditioned by the purely meaning-directed activity of my *I-for-myself*, but rather is justified from present-on-hand being itself, from nature; that is, whenever this present-on-hand being is elementally active in me rather than the spirit. ... Passive self-activity ... does not enrich being with what is in principle unattainable; it does not alter the meaning-governed countenance of being. (*AH*, 137)

3.11.6 Literature's Silent Language (2012-11-13 23:50)

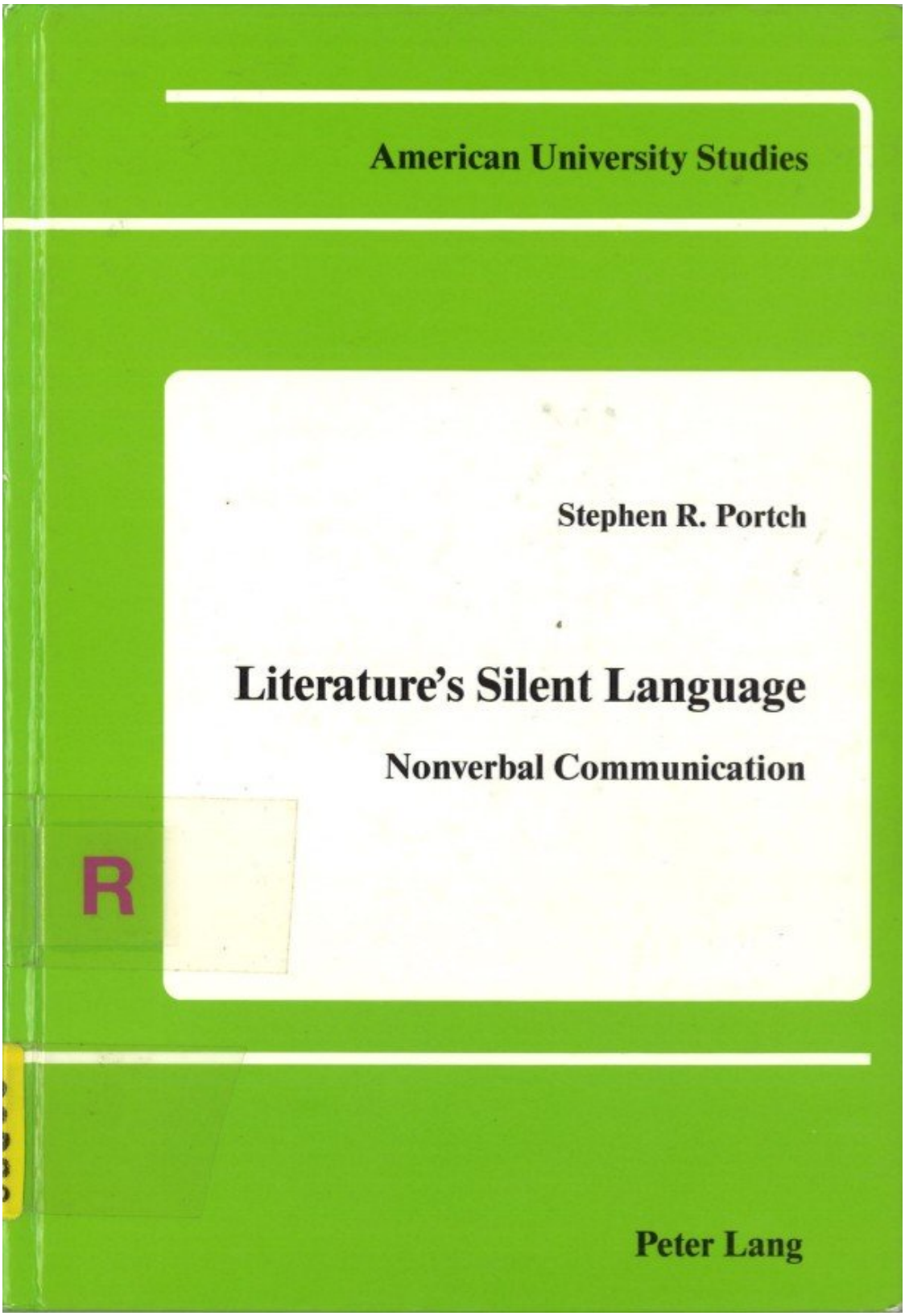

TitleLiterature's silent language: nonverbal communication Author**Stephen R. Portch** PublisherNew York, Bern, Frankfurt/M., 1985. VIII, 172 pp. Original fromthe University of Michigan SeriesVolume 19 of American university studies: English language and literature
American University Studies ISBN0820401722, 9780820401720 SubjectsLiterary Criticism › American › General Linkhttp://books.google.ee/books/about/L iterature _s _silent _language.html?id=TrJZAAAAMAAJ &redir _esc=y ViidePortch, Stephen R. 1985. *Literature's Silent Language: Nonverbal Communication*. American University Studies, Vol 19. New York: Peter Lang.

> This book suggests that an understanding of nonverbal communication can be applied to our reading of literature, thus enriching our comprehension of characters, style, and meaning - particularly in the short story. Its theoretical framework is established by drawing from the diverse research in nonverbal communication in psychology, physiology, anthropology, and sociology. A combination of these approaches gives the nine categories applied to the reading of the short stories in this study: regulators, body clues, adaptors, physical appearance, vocal tones, touch, space, time, and artifacts. This interdisciplinary approach leads to close readings from a fresh perspective on the following familiar stories from different eras: Nathaniel Hawthorne's «My Kinsman, Major Molineux» and «Young Goodman Brown,» Ernest Hemingway's «The Killers» and «Hills Like White Elephants,» and Flannery O'Connor's «Good Country People» and «The Life You Save May Be Your Own.»

This is the synopsis given by www.peterlang.com

> The body oozes messages constantly and communication occurs both consciously and unconsciously, both verbally and nonverbally. The study of nonverbal aspects of communication has attracted, among others, pyschologists and psychiatrists, sociologists and anthropologists, ethologists and linguists. **It has spawned a vocabulary of its own** ranging from "kinesics" to "pupillometrics," from "paralanguage to "proxemics", from "haptics" to "chronemics." But **the systematic application of nonverbal theory to the reading of literature has been largely ignored**. Readers frequently listen carefully to what characters say but glide through **descriptions of what characters do**. This bothered Henry James. (Portch 1985: 1)

He is on to something. Aside from Fernando Poyatos's early articles on this topic in *Semiotica*, Portch's own study is indeed one of the first mentions of this possibility (of applying nonverbal theory to fictional literature).

> In his essay "The Art of Fiction," James reveals his awareness that the nonverbal can indeed trigger communication in alert and perceptive readers: "When the mind is imaginative ... it converts the very pulses of the air into revelations." He refers to the importance of fiction attempting "to represent life" in all its shades and to reaching beyond the artificial boundaries of character, plot, and description; the writer must have "the power to guess the unseen from the seen, to trace the implication of things, to judge the whole piece by the pattern." And the patterns of life for James include the nonverbal: "It is an incident for a woman to stand up with her hand resting on a table and look at you in a certain way. ... At the same time it is an expression of character." (Portch 1985: 1-2)

Thus, for Henry James, nonverbal descriptions "represent life" and enable one to "guess the unseen from the seen, to trace the implication of things" and induce character from expressions. Seems blatantly obvious but perhaps only to me.

> The capacity for nonverbal communication is also innate, but a considerable controversy exists over the degree to which the actual performance is learned. **Ethologists support the evolutionary, behaviorists the environmental**. The former suggests that nonverbal signs have evolved based on survival value and marshal evidence of similarities in nonverbal signs across cultures. The latter suggests that nonverbal signs have been learned through cultural lessons and marshal evidence of differences in nonverbal signs across cultures. (Portch 1985: 2)

This is a familiar distinction, as it was already noted in the 50s (Karl S. Lashley's "Introduction" in *Instinctive Behavior*). It is perfectly understandable that while the continental ethologists were still studying invertebrates, American behaviorists were already studying the learning capabilities of bigger mammals. It is kind of surprising though that this distinction is marked so clearly here: that ethologists argue for evolutionary evidence and behaviorists for environmental evidence. I don't have much to go on to dismiss this so I'm going to have to take Portch's claim at face value.

> Differences also exist in the structure and in the capacity of the two types of communication. **The nonverbal does not appear to be as complex or as versatile as the verbal**. Efforts have been made to identify the equivalents of phonemes and syntactical rules but with only limited success. Furthermore, the nonverballacks the capabilities of reflexivenessl, of indicating tense, and of referencing the negative. The verbal can talk about itself; the nonverbal can rarely comment on itself. The verbal can indicate present, past, or future; the onverbal can only indicate the present. The verbal can testify to the absence of something; the nonverbal cannot directly indiate absence. To Kenneth Burke, this last point is critical: "The essential distinction between the verbal and nonverbal is the fact that language adds the peculiar possibility of the negative." (Portch 1985: 3)

I don't agree with this at all. I'd say nonverbal is defnitely more complex. Incommensurably so, as the verbal has a linear syntax while the nonverbal is nonlinear, multidimensional and contains immeasurable semantic content. The verbal starts and ends, a text as well as an utterance has a beginning and an end, while one cannot be completely "silent" in nonverbal terms unless one is dead and the body perished. The simple fact that there are no clear self-referential signs or negatives or indications of absence does not mean that nonverbal isn't wholly self-referential towards the person, the interactants and the situation; or that negativity cannot be expressed by nonverbal means; or that absence (of emotion or gesture) is not present.

> The implications of these [nonverbal] message characteristics for the interpretation of literature are manifold. T.S. Eliot suggested in his essay on "Hamlet and His Problems," that neither dialogue nor action exists in a void, for Eliot, the true key to unlock the emotional lives of characters turns on the ability to perceive the relationship of seemingly disparate messages:
>
> > The only way of expressing emotion in the form of art is by finding an "objective correlative"; in other words, a set of objects, a situation, a chain of events which shall be the formula of that particular emotion; such that when the external facts, which must terminate in the sensory experience, are given, the emotion is immediately evoked.

Although Eliot wrote before the wide interest in the nonverbal had developed, he focused on the relationship between unspoken language and both the context and the spoken as a method of succesfully presenting emotion in art. (Portch 1985: 3-4)

But Eliot is mainly concerned with emotions (as is also clear from his essay on "Tradition and the Individual Talent") or the relationship of personality and emotions.

> Further, Eliot touches on another aspect of the effectiveness of the nonverbal emphasized by later nonverbalists: its ability to stimulate a sensory response. In real life, the nonverbal seems to have the potential

> to by-pass thought routes. In literature (with the exception of performed drama), this would not seem to be possible since **the written words have to be absorbed by the eyes and consumed by the mind**. But both Eliot and Ernest Hemingway (the writer, Hemingway said, can control readers' responses to make them "feel something more than they understood") suggest that perhaps not all that readers receive from literature follows conscious path, that possibly readers create their own fictional images as they read - images which they unconsciously react to with their senses to receive the basic message. (Portch 1985: 4)

It is interesting that already 1985 this obscure writer had an idea of *nonverbalism* - here designating the study of non-verbal communication (nonverbalists are researchers and theorists). Generally, this passage touches the important relationship of verbal and nonverbal communication, or rather the case then the latter is mediated by the formed: much may remain implicit in reading (passing) descriptions of nonverbal behaviour.

> Also, in real life, several nonverbal messages can be sent simultaneously. Again, in literature, this would not seem to be possible since **the written word has the same chronological limitation as the spoken word: only one word can be spoken at a time**. But an approximation is possible. For example, an author can choose to describe a number of nonverbal activities by a character before (or between) dialogue - activities which, when examined together, communicate multiple messages. (Portch 1985: 4-5)

This is the general problem of *linearity* of verbal communication: in literature only a "chronologically" limited combination of words can be realized on the axis of successions (to borrow an outdated saussurean term for syntagmatics).

> The context of communication is clearly critical. Words, for instance, carry the charge of the speaker, the spark of the situation. The words themselves are symbols; they become symbols of symbols when written; and the context adds further to the symbolism. The same is true of unspoken dialogue: context communicates. Those who have ignored context in their **sexily-titled books on body language** have done the study of nonverbal communication considerable harm. Such authors turn a complex communication system into simple equation, wherein certain body signals have consistent meanings.
> Edward T. Hall does not make that mistake. Indeed, he recognizes that our very understanding of mankind depends on communication and context:
>
> > What is characteristically man - in fact, what gives man his identity no matter where he is born - is his culture, the total communication framework: words, actions, postures, gestures, tones of voice, facial expressions, the way he handles time, space, and materials, and the way he works, plays, makes love, and defends himself. All these things and more are complete communication systems with meanings that can be read correctly only if one is familiar with the behavior in its historical, social, and cultural context.
>
> In defining mankind, Hall comes close to a comprehensive definition of nonverbal communication. (Portch 1985: 6)

This is not a bit surprising, ad E. T. Hall was a cultural anthropologist and these people were very apt in summarizing the whole of human being in "historical, social, and cultural" terms. Of course this is not the complete picture, as we must also consider the biological substrates and personal deviations to get the full view of mankind. Most likely even these categories are missing something that I'm still unknowledgeable about. Also, I do enjoy Portch's ridicule of "sexily-titled" books. I'm not sure which ones he was exactly referring to but many such examples can be found from this century, e.g. *The Body Language Rules: A Savvy Guide to Understanding Who's Flirting, Who's Faking and Who's Really Interested. Sourcebooks*.

> The former system has a narrow focus, placing a spotlight on the behavior of people. This approach views nonverbal communication as a series of physical signs given by one person and **possibly** received by others. The latter system has a much broader scope, spreading a floodlight across all the elements over

> which people have some control. This approach views nonverbal communication as multi-dimensional, including not only direct physical elements (such as tone of voice), but also indirect yet humanly controllable elements (such as use of time or choice of clothing). Both systems include a range of behavior from the conscious to the unconscious; both systems acknowledge that the degree of accuracy with which the signs will be read and the codes will be decoded varies with the sensitivity of the receivers. Together these two systems provide a comprehensive method of separating and recognizing nonverbal communication. (Portch 1985: 8)

The key figure in this discussion is "control" - communication concerns that which can be controlled. Presumably all other stuff that is less controllable (such as facial contours, possibly frenological characteristics, etc.) is simply "informative". Or... passive communication? Dno, there are probably good theories for communication typologies.

> Like so many other nonverbal elements, silence communicates. Yet because silence has several forms and no sounds, it can present particular interpretation difficulties. As J. Vernon Jensen puts it in his article, "Communicative Functions of Silence," "Silence can communicat scorn, hostility, coldness, defiance, sternness, and hate; but it can also communicate respect, kindness, and acceptance." Silence can signal the act of thinking to some; silence can signify a lack of activity to others. Silence offers both the judgment of assent and dissent; silence generally shows assent for what is being said, but sometimes a noble silence shows dissent. (Portch 1985: 14)

define:assent - *"The expression of approval or agreement: "a loud murmur of assent"."*

> Setting has received considerable attention, even to the point of developing complex systems to describe setting. This is not surprising since we either recognize settings in literature or travel to the vicariously. What is surprising, though, is that all the other classifications and codes described have received scant attention and have been inadequately applied to the study of literature. Yet understanding a character or the point of a piece of literature may well hinge on our sensitivity to a nonverbal occurrence. **Some, perhaps, have believed it to be a too expansive and too elusive approach for any one study**. They have taken a restrictive approach by isolating a particular aspect (time, for example) and exploring how a particular author uses such an aspect (often in just a single work). Their approach has the value of focus but the limitation of isolating a single code that operates intimately, simultaneously, and revealingly with other codes. The expansive approach taken here invites readers of literature - and specifically readers of the short story - **to notice all implicit nonverbal details implanted by the authors and to transplant these into patterns of meaning**.
> This pattern of meaning may only become clear after **a detailed examination of the total nonverbal elements in a work of literature**. (Portch 1985: 23-24)

The approach I am taking is *expansive* (doesn't focus on a single code or modality) but the "pattern of meaning" is predestined - I am studying nonverbal communication in power (in dystopic fiction, in which power relationships are more explicit than in other types of fiction).

> Sometimes, authors leave nothing to chance and **explicitly interpret the nonverbal**. Updike provides an example in his novel *Rabbit, Run* when he tells readers that Mr. Springer's "painfully complex smile" signifies "a wish to apologize for his wife (we're both men, I know), a wish to keep distant (nevertheless you've behaved unforgivably; don't touch me), and the car salesman's mechanical reflex of politeness." But more often, **authors create the nonverbal inconspicuously as part of the overall intricate design of detail** - a blueprint too frequently examined only in its parts, too important to continue virtually unnoticed. (Portch 1985: 24)

I think this was handled more thoroughly by Poyatos in his *Textual Translation and Live Translation*.

> This blueprint can be used for any genre. In a comprehensive nonverbal approach, **the reader systematically searches for each of the nine elements, seeks to make connections among them**, and ultimately, with the help of the nonverbal research, **settles on meanings**. Such a comprehensive approach is critical, whatever the genre, because certain of these elements so often function together: an angry person both looks and sounds angry. (Portch 1985: 29)

I have done the comprehensive work of picking out the passages where nonverbal phenomena are described or mentioned but I am reluctant to categorize them accordingly as "elements" of "codes". Not because such an approach is fruitless or too demanding but I fail to see the gain in this. Rather, the "modality" or code approach is too selective: it excludes phenomena that do not conform to these categories which are borne out of interaction analysis. Much of what is described in literature is done, seen or thought about by a single individual, perhaps not even the character but the author or narrator.

> Of the four genres listed, poetry has received the least attention by those critics interested in the nonverbal. R. P. Blackmur's tantalizingly titled book *Language as Gesture: Essays in Poetry* begins with the real promise of something new but continues, concludes, and fades away with essays (many of them early essays) that wander from the focus of the first chapter. But in that fascinating first essay, Blacmur does provide an important perspective on gesture (which he leaves largely undefined) in the arts generally and in poems specifically. (Portch 1985: 30)

A useful hint. And coincidentally available in Sebeok's collection [link]. I wonder if by reading it I could appease Ü. Pärli.

> The problem with applying a comprehensive nonverbal approach to the novel, though, comes from the sheer lenght of the form. And although, as Eschholz points out, the novel benefits from the nonverbal moments by becoming "more focused and succinct," it does not depend on them in the same way as the short story does. Indeed, a better understanding of the use of the nonverbal in the short story could go a long way in helping to redefine the genre. For externally, the short suffers from an identity crisis. And internally, the short story could certainly be enriched by more attention to the role of the nonverbal. (Portch 1985: 37)

I'm not sure but my empirical material, the three most popular dystopic fictions, are not "real" novels, but rather "novellas" or "short" novels.

> The use of the nonverbal is a technique - a technique conceived in "**the ability to see the ordinary extraordinarily well**" and delivered as, in Eudora Welty's words, "the rippling texture of surface in running water and flowing air ... the palpable shadows and colored reflections ... the matter that mirrored reality." (Portch 1985: 38)

This actually describes *nonverbalism* well. The quote belongs to Ruth Engelken's "Writing with Description" in the *Handbook of Short Story Writing*.

> What, then does attention to the nonverbal elements add to the reading of Hawthorne's short fiction? Above all else, such an approach focuses attention on the details of the stories themselves. Sufrace realities can only lead to inner truths if those relaities themselves can first be comprehended. And many of these realities are indeed nonverbal ones. Hawthorne loves to tantalize: Dreams. Light. Dark. Shadows. Hawthorne loves a tentative vocabulary: "Perhaps." "Either ... or." "Maybe." Yet he also leaves clues which need to be followed. As with the ending of "My Kinsman, Major Molineux," these clues can provide evidence for arriving at an informed judgment. In essence, this is what Fogle calls the masterful "combination of clarity of technique ... with ambiguity of meaning." And ambiguity may be just what

> attracted Hawthorne to human nonverbal behavior. All the research in the field confirms the difficulty of deciphering the nonverbal. **The nonverbal deals in probabilities**. That's ambiguous. In addition to thematic attractions, the onverbal provides Hawthorne with the artistic necessities of brevity and unity within his shorter fiction. The capturing of the essence of a character through just one repeated nonverbal trait, for example, provides Hawthorne with one method for brevity. The consistent pattern of nonverbal details, such as the importance of all vocal tones, provides him with one means for unity. This overall technique, whether consciously used or not, adds to the structural integrity of his mastering an infant genre. (Portch 1985: 84)

The conclusion of the chapter on Nathaniel Hawthorne's short stories. The theoretical baggage to come away from this is that some fiction writers do indeed spell a lot out. And also, Portch seems to be correct in his allusion to probabilities. Very little is fixes in "the nonverbal", as there are no "dictionaries" (aside from Kendon's which is more like a collection of loosely related quips).

> Silence - perhaps the ultimate nonverbal signal - often speaks loudly in Hemingway's fiction. This vast, ambiguous lexicon of silence rarely means nothing. As anthropologist William J. Samarin acutely analogizes: "Silence can have meaning. Like the zero in mathematics, it is an absence with a function." (Portch 1985: 91)

This is exactly the field wherein we can find the notorious "zero-sign". I'm not sure if the "empty set" of set theory expresses it quite exactly, but in Ju. Lotman's writings (or those of his followers) we find that "the absence of sign [silence] is also a sign."

> This story of failure ends with nothingness. Some starry-eyed readers believe Jig will leave him and live, with a child, of course, happily ever after. Hemingway does nothing to encourage such a consolatory reading. Indeed, her final smile does not suggest rebellion, but submission. As Jig smiles, she says: "'I feel fine. ... 'There's nothing wrong with me. i feel fine'" (178). This is a regrettable regression from her earlier and finer line: "Would you pleas please please please please please please stop talking?" (177). Mary Ritchie Key claims that females "smile more throughout their lifetime, if they 'learned their lesson well' - that females are supposed to be pleasant. ..." She further points out that the smile as a "submissive gesture" can also be witnessed in captive chimpanzees, surviving prisoners-of-war, and successful servants. There could be elements of all of these in the Jig of the future.
> The diminating dialogue, then, odesn't penetrate deeply. But below and around that dialogue, Hemingway has rooted the story in crucial nonverbal clues. Following essentially the same nonverbal patterns as he did in "The Killers," Hemingway uses, to some degree or another, all but one of the nonverbal classifications and codes: touch. That omission seems particularly appropriate in this story - a story devoid of what touch can represent: intimacy. O'Connor would take this a step further and say that Hemingway and his readers lack intimacy. He complains that "Hemingway ... has so studied the artful approach to the significant moment that we sometimes end up with too much significance and too little information." (Portch 1985: 109)

Quoted at lenght because Portch's style of interweaving quotes from fiction and quotes and "pieces of the puzzle" from nonverbalists is worth emulating.

> Almost without exception, O'Connors concept of the body troubles the critics - perhaps no critic more os than Martha Stephens:
>
> > For what is oppressive about the O'Connor work as a whole, what is sometimes intolerable, is her stubborn refusal to see any good, any beauty or dignity or meaning, in ordinary human life on earth. A good indicator of what must be called O'Connor's contempt for ordinary human

> life is the loathing with which she apparently conteplated the human body. ... Human beings are ugly in every way; the human form itself is distinctly unpleasant to behold; human life is a sordid, almost unrelievedly hideous affair. The only human act that is worthy of respect is the act of renouncing all wordly involvement, pleasure, and achievement.

Bodies in O'Connor do lakc beauty. But Stephens is overreacting and misreading. O'Connor uses the body primarily to show its limitations and to reveal how all too often it shapes personality and limits the spirit. She seeks to force us, however, to take a look beyond our bodies and outside of this world. (Portch 1985: 12)

I tend to sympathize with this critic as I too sometimes see nothing aesthetic in human life, it is a socially ordered movement of bones and tissue, ugly in every sense. Yet I do understand Portch's counter-argument which seems to stem from the Platonic trope of "the body is an endless source of trouble" (I do need to re-read *Apologia de Socrates*).

> Her use of regulators and vocal tones in this and other stories reinforces her belief that "you can't say anything meaningful about the mystery of a personality unless you put that personality in a believable and significant social context. And the best way to do this is through the character's own language." In fact, she goes on to criticize stories that are empty of certain nonverbal features, stories in which the "characters have no distinct speech to reveal themselves with; and sometimes they have no really distinctive features." And by language she meant much more than the words themselves. She made her characters come alive through **a combination of their actions, their dialogue, and their nonverbal traits**. (Portch 1985: 134-135)

It seems that my initial preconception was somewhat correct: nonverbal communication in literature has much to do with character development.

> The three authors studied here seem to have mastered many of the possibilities. Other mentions in passing (particularly Twain and James) or as exmaples also appear to have been alert to some of the potential of nonverbal communication. Their awareness, however, probably occurs because of the perceptiveness of human behavior demanded by their art form. Only occasionally do we find any reference by an author to the research or to the specialized language used by those who study nonverbal behavior. We can certainly speculate that as the research in the field becomes more generally known and widely adapted that authors will perhaps become more conscious of the potential of nonverbal communication to function as a specific technique in their work. Such consciousness, however, might well be detrimental to their art - especially if some authors begin to use any of the expressive jargon that goes with so much of the research. **The research simply labels what all good writers have always known**. (Portch 1985: 147-148)

I imagine it would be awful (to the non-scientific population) if fiction writers started freely using the metalanguage of nonverbalism. I bet they already do to some extend, but not overly... As is said here, the best writers knew how to describe nonverbal communication long before research followed. There is even a bit in Huxley's *Brave New World* which precipitates the "sexual encounter" mapped by Desmond Morris some three decades later.

> critics and teachers must develop the skills to recognize the subtlety that often surrounds the author's use of the nonverbal, but he [Poyatos] errs in suggesting that Faulkner and Hemingway have no real interest in the nonverbal. As we have seen, for example, Hemingway's use may not be as apparent or as flambouyant as DIckens', but it is every bit as important to his art and to his meaning. For that matter, **the medium of nonverbal communication itself often operates in rather quiet ways, so its subtle use in literature comes all the closer to versimilitude.** (Portch 1985: 154)

I do remember Poyatos even in his 2008 book claim that writers like Hemingway have little to do with nonverbal communication. And I tend to agree with Portch:; spotting nonverbal communiaction in literature is harder than it is

- as it is - in everyday life.

Nonverbal Research Sources

- Argyle, Michael. *Bodily Communication*. New York: International Universities Press, 1975.
- Argyle, Michael, and Mark Cook. *Gaze and Mutual Gaze*. Cambridge: Cambridge Univ. Press, 1975. [utlib]
- Burgoon, Judee K., and Thomas Saine. *The Unspoken Dialogue: An Introduction to Nonverbal Communication*. Boston: Houghton Mifflin, 1978. [Google Books]
- Cortes, Juan B., and Florence M. Gatti. "Physique and Propensity." *Psychology Today*, 4 1970), 42-44 and 82-84.
- Critchley, Macdonald. *The Language of Gesture*. London: Folcroft-Edward Arnold, 1970. [Google Books]
- Davitz, Joel R., et al. *The Communication of Emotional Meaning*. New York: McGraw-Hill, 1964.
- Ekman, Paul. "Biological and Cultural Contributions to Body and Facial Movement." In *The Anthropology of the Body*. Ed. John Blacking. London: Academic Press, 1977, pp. 39-84. [coming to this blog soon]
- Ekman, Paul, Wallace Friesen, and John Bear. "The International Language of Gesture." *Psychology Today*, May 1984, 64-79.
- Ekman, Paul, and Wallace Friesen. "Nonverbal Leakage and Clues to Deception." *Psychiatry*, 32 (1969), 88-106.
- Ekman, Paul, and Wallace Friesen. "The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage and Coding." *Semiotica*, 1 (1969), 49-98.
- Elam, Keir. *The Semiotics of Theatre and Drama*. New York: Meuthen, 1980. [utlib]
- Goffman, Erving. *Interaction Ritual*. New York: Doubleday, 1967. [utlib]
- Hall, Edward T. *Beyond Culture*. Garden City, N. Y.: Anchor Books, 1976. [utlib]
- Hall, Edward T. *The Hidden Dimension*. Garden City, N. Y.: Anchor Books, 1969.
- Hall, Edward T. *The Silent Language*. Garden City, N. Y.: Anchor Books, 1959.
- Hall, Edward T., and Mildred Hall. "The Sounds of Silence." *Playboy*, June 1971, pp. 138-40, 148, 204, 206.
- Harris, Christie, and Moira Johnston. *Figleafing Through History: The Dynamics of Dress*. New York: Atheneum, 1972. [Google Books]
- Harrison, Randall P. "Nonverbal Communication." In *Handbook of Communication*. Ed. Ithiel de Sola Pool, et. al. Chicago: Rand McNally, 1973, pp. 93-115. [Google Books]
- Hinde, R. A., ed. *Non-verbal Communication*. Cambridge: Cambridge Univ. Press, 1972. [utlib]
- Jensen, J. Vernon. "Communicative Functions of Silence." , 30 (1973), 249-57.
- Key, Mary Ritchie. *Paralanguage and Kinesics*. Metuchen, N. J.: The Scarecrow Press, 1975.
- Meerloo, Joost. *Unobtrusive Communication: Essays in Psycholinguistics*. Assen, Netherlands: Van Gorcum, 1964. [Google Books]
- Mehrabian, Albert. *Nonverbal Communication*. Chicago: Aldine Atherton, 1972.
- Miller, Jonathan. "Plays and Players." In Hinde, pp. 359-73.

- Montagu, Ashley. *Touching: The Human Significance of the Skin*. New York: Columbia Univ. Press, 1971. [Google Books]
- Obermayer, M. E. *Psychocutaneous Medicine*. Springfield, Il.: Charles C. Thomas, 1966.
- O'Donovan, J. W. *Dermatological Neuroses*. London: Kegan Paul, 1927. [Google Books]
- Poyatus, Fernando. *New Perspectives in Nonverbal Communication: Studies in Cultural Anthropology, Social Psychology, Linguistics, Literature, and Semiotics*. Oxford: Pergamon, 1983 [Tallinn].
- Reimer, Morris D. "The Averted Gaze." *Psychiatric Quarterly*, 23 (1949), 108-15.
- Ross, John Robert. "On Declarative Sentences." In *Readings in English Transformational Grammar*. Roderick A. Jacobs and Peter S. Rosenbaum. Boston: Ginn, 1970, pp. 222-72.
- Samarin, William J. "Language of Silence." *Practical Anthropology*, 12 (1965), 115-19.
- Sapir, Edward. "The Unconscious Patterning of Behavior in Society." In *The Unconscious: A Symposium*. Ed. E. S. Drummer. New York: Alfred A. Kopf, 1927, pp. 114-42. Rpt. in *Selected Writings of Edward Sapir in Language, Culture, and Personality*. Ed. David E. Mandelbaum. Berkeley: Univ. of California press, 1949. [utlib]
- Van Hooff, J. A. R. A. M. "A Comparative Approach to the Polygeny of Laughter and Smiling." In Hinde, pp. 209-41.

Works Consulted (selection concerning Nonverbal Research)

- Barker, Larry L. and Nancy B. Collins. "Nonverbal and Kinesic Research." In *Methods of Research in Communication*: Ed. P. Emmert and W. D. Brooks. Boston: Houghton Mifflin, 1970, pp. 343-71.
- Berscheid, Ellen, Elaine Walster, and George Bohrnstedt. "Body Image: The Happy American Body." *Psychology Today*, 7 (1973), 119-23 and 126-31.
- Burke, Kenneth. *The Philosophy of Literary Form: Studies in Symbolic Action*. 2nd ed. Baton Rouge: Louisiana State Univ. Press, 1967. [utlib]
- Davis, Flora. *Inside Intuition: What We Know About Nonverbal Communication*. New York: McGraw-Hill, 1973. [Google Books]
- Davids, Joel R., and Louis J. Davitz. "The Communication of Feelings by Content-Free Speech." *Journal of Communication*, 9 (1959), 6-13
- Eisenberg, Abnem, and Ralph R. Smith, Jr. *Nonverbal Communication*. New York: Bobbs-Merrill, 1971.
- Ekman, Paul. "Facial Signs: Facts, Fantasies, and Possibilities," In *Sight, Sound, and Sense*. Ed. Thomas A. Sebeok. Bloomington: Indiana Univ. Press, 1978, pp. 124-56. [utlib]
- Ekman, Paul, and Wallace V. Friesen. *The Facial Action Coding Sytem: A Manual for the Measurement of Facial Movement*. Palo Alto, Ca.: Consulting Psychologists' Press, 1977.
- Ekman, Paul. "Hand Movements." *The Journal of Communication*, 22 (1972), 353-74.[Google Books]
- Ekman, Paul. "Measuring Facial Movement." *Environmental Psychology and Nonverbal Behavior*, 1 (1976), 56-75.
- Fabun, Don. *Communications: The Transfer of Meaning*. 2nd Ed. Beverly Hills, Ca.: Glencoe Press, 1968. [Google Books]

- Gibson, James J. "Observations on Active Touch." *Psychological Review*, 69 (1962), 477-91.

- Harper, Robert G., Arthur N. Wiens, and Joseph D. Matarazzo. *Nonverbal Communication: The State of the Art*. New York: John Wiley and Sons, 1978. [Google Books]

- Harrison, Randall P., and Wayne W. Crouch. "Nonverbal Communication: Theory and Research." In *Communication and Behavior*. Ed. Gerhard J. Haneman and William J. McEwen. Reading, Ma.: Addison-Wesley, 1975, pp. 76-96. [Google Books]

- Jourard, Sidney M. and Paul F. Second. "Body-Cathexis and Personality." *British Journal of Psychology*, 46 (1955), 130-38.

- Montagu, Ashley. "Communication, Evolution, and Education." In *The Human Dialogue: Perspectives on Communication*. Ed. Floyd W. Matson and Ashley Montagu. New York: Free Press, 1967, pp. 445-55.

- Ruesch, Jurgen, and Weldon Kees. "Function and Meaning in the Physical Environment." In *Environmental Psychology*: Ed. H. M. Proshansky, W. H. Ittelson, and L. G. Rivlin. New York: Holt, Rinehart, and Winston, 1969, pp. 141-53.

- Smith, Howard A. "Nonverbal Communication in Teaching." *Review of Educational Research*, 49 (1979), 631-72.

3.11.7 Semiotics and Language (2012-11-15 13:24)

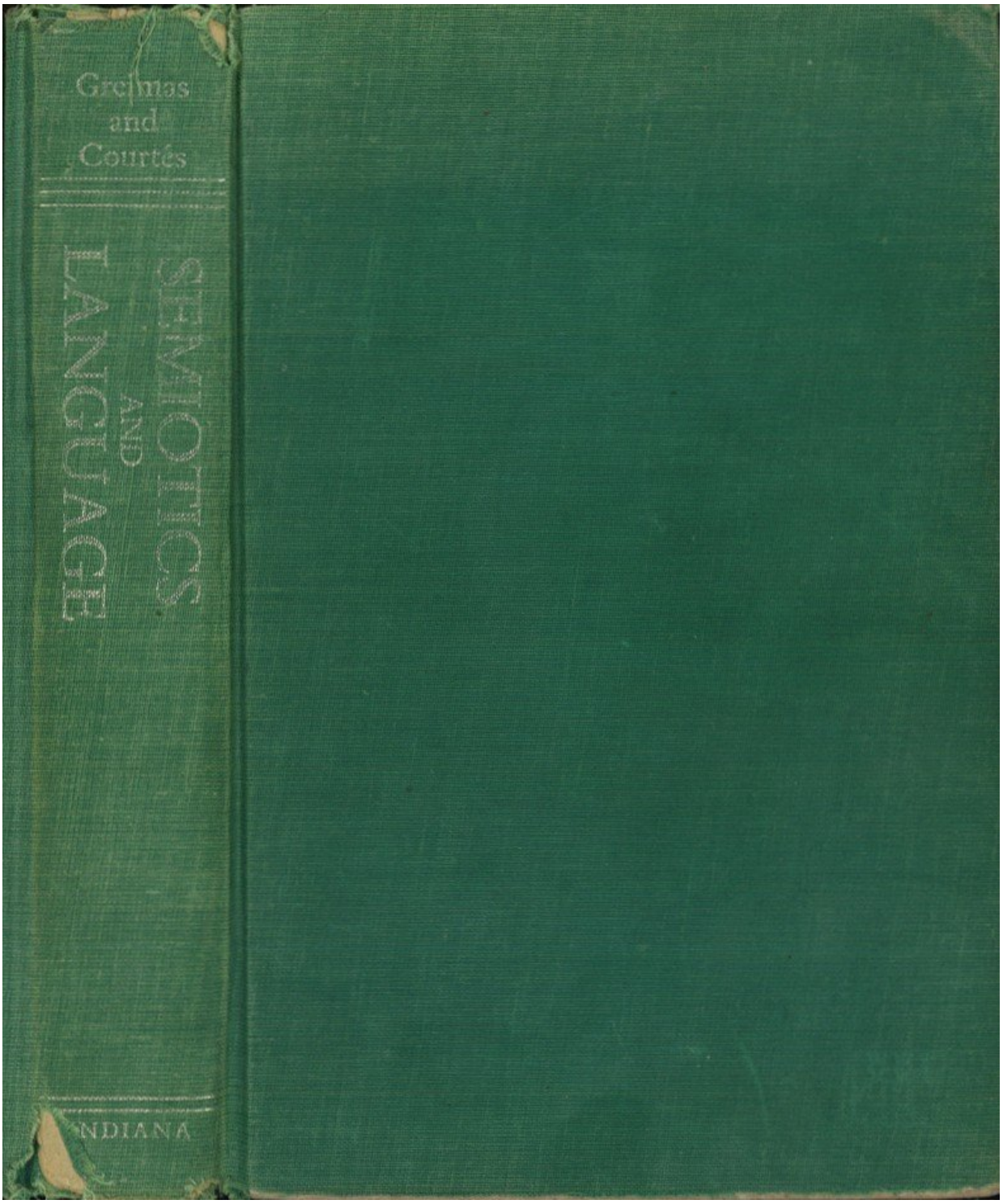

AutorGreimas, Algirdas Julien, 1917-1992Pealkiri**Semiotics and language : an analytical dictionary / A. J. Greimas, J. Courtés ; translated by Larry Crist ... [et al.]**IlmunudBloomington : Indiana University Press, c1982Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1073343 S1*estViideGreimas, Algirdas Julien 1982. *Semiotics and Language: An Analytical Dictionary*. Translated by J. Courtés. Bloomington: Indiana University Press.

In the course on the Schools of Semiotics [semiootika koolkonnad] we are taught by this - Greimas's - dictionary. I comprehend little to nothing in the Estonian translation and even the method of reading the text out loud did nothing to better my apprehension. Then I came across this raggedy-looking paberback in the library and right away decided that the best way to go about learning this jargon is to type in all the entries we are supposed to learn. Thus, I am reduced to mere mediator in learning this, and since other formatting is already taken within the text, I have marked the notions and passages I find to be relevant for my own work in *underline*. Nevertheless this is the most "semiotic" post in this blog and will undoubtedly direct or conduct my understanding of semiotics in general.

SEMIOTICS

The term **semiotics** is used in different meanings, depending on whether it designates (A) any manifested entity under study; (B) an object of knowledge, as it appears during and after its description; and (C) the set of ways that make knowledge about this object possible.

(A) **Semiotics as object**

1. Clearly, the standard definition of semiotics as a "system of signs" is not appropriate for meaning (A), for it already presupposes a recognition of the signs. By using the expression "system of significations," we would introduce the broader concept of "signification," and, further, by replacing "system" - which is limiative, precise, and theoretic notion - by "set," we can proposed to define, at least temporarily, a given semiotics as a signifying set that we suspect, at least hypothetically, possesses an orgnaization, *i.e.*, an autonomous internal articulation. It may also be said that any signifying set, as soon as one proposes submitting it to analysis, can be designated as an **object-semiotics**; this definition is tentative, since it is valid only within the framework of a descriptive project and therefore presupposes a metasemiotics that, theoretically, encompasses it. Furthermore, the concepts of signifying set and object-semiotics are not coextensive: the results of the analysis sometimes show that only one part of the signifying set is embraced by the constructed semiotic system, or, on the contrary, the latter sometimes accounts for more entities than those initially thought to be part of the signifying set (see semantic field).

2. These preliminary remarks, apparantly idle, assume their importance when we have to deal with the status of the so-called natural semiotic systems and with the pertinence of the dichotomy between what is "natural" and what is "constructed": moreover, such a problem involves semiotic theory as a whole.

By **Natural semiotic systems** we mean two vast signifyng sets: on the one hand, natural languages, and on the other, "extra-linguistic contexts" that we consider as semiotics of the natural world. They are called "natural" because they impose themselves upon human beings rather than being constructed by them - people are immersed in their mother tongue and are projected, from birth, into the world of "common sense." However, the boundary between what is given "naturally" and what is constructed, is blurry: literary discourse uses a given natural language, and logic finds its origin in natural langues; yet unquestionably, they are genuine cosntructions. The semiotics of space experiences the same difficulty in distinguishing between "built" space and "natural" space: a "natural" countryside is obviously a cultural concept and has meaning only with respect to space formed by humans. Contrary then to F. de Saussure and L. Hjemslev, for whom natura languages are semiotic systems among others, natural languages and the natural world appear to us as vast reservoirs of signs, as the place where numerous semiotic systems are manifested. Furthermore, the conept of construction must also be revised and reasserted from this point of view: inasmuch as construction implies the existence of a constructing subject, room must be made for collective subjects, alongside of individual subjects (ethno-literary or ethno-musical discourses, for example, are constructed discourses, whatever may be the status the genetic anthropology may attribute to subjects producing such discourses). Consequently, it would seem desirable to substitute for the opposition *naturallconstructed* (or "artificial") the opposition *scientific semiotic systems/non-scientific semiotic systems*; here, by scientific semiotic systems - in the broad sense of "scientific" - we understand an object-semiotics treated within the framework of a semiotic theory, explicit or implicit (the construction of a documentary language, for example, is built on a theory, even if the latter is only barely scientific).

3. It consequently becomes indispensable to define the status of these **macro-semiotic systems**, in which particular semiotic systems are organized. These macro-systems, *i.e.*, natural languages and natural worlds, are "natural" only

in the sense that "nature" is perceived through "culture," which makes them relative and permits the use of the plural. In the first place, it is necessary to record the correlations that exist between the two sets: thus, the affirmation that the natural world is translatable into natural language hs to be interpreted as the correspondence that can be established between units stemming from two types of semiotic systems (phemes of the natural world correspond, on the figurative plane, to semes in the natural languages; somatic activities - behavior - are "described" as linguistic processes, etc.). The result of this is a certain interpenetration of segments semming from the two semiotic systems, recognizable on the syntagmatic plane: linguistic deictics refer to the natural context, gestural segments replace verbal syntagms, etc. In the second place, the affirmation that natural languages are the only languages into which the other semiotics systems are translatable (which the reverse is impossible) can be explained two ways: first, because figures of the natural world are coded semantically in natural languages; secondly (and especially), because only natural languages can lexicalize and manifest abstract (or universal) semantic categories that generally remain implicit in other semiotic systems.

4. For us, the macro-semiotic systems - natural languages and natural worlds - are the loci where all other semiotic systems are manifested.

- LANGUAGE, NATURAL, WORLD, NATURAL

(B) **Semiotic typology**

1. While, in meaning (A), the term "semiotic" serves to designate a signifying set prior to its description, in a different acceptation it is used to refer to any object of knowledge that is being or is already constituted; we are then dealing with an object-semiotics considered either as a project of description, or as already having undergone analysis, or finally as a constructed object. In other works, we can speak of semiotics only if there is a point of encounter between the object-semiotics and the semiotic theory that apprehends it, gives form, and articulates it.

2. Following the tradition of L. Hjemslev, who was the first to propose a coherent semiotic theory, we can accpet the definition that he gives for semiotics: he considers it to be a hierarchy (*i.e.*, a network of relations, hierarchically organized) endowed with a double mode of existence, paradigmatic and syntagmatic (and therefore which can be grasped as a semiotic system or process), and provided with at least two articulation planes - expression and content - the union of which constitutes semiosis. present research, focusing on analyses of discourse and of *semiotic practices*, seem to favor the syntagmatic axis and semiotic processes; but not at all modify Hjemslev's definition. One can envision a later phase of research being devoted to the systematization of established results.

3. To these common characteristics, let us try to add some other, more specific, features, in order to open the way for a **typology of semiotic systems**. At the present time, two types of classifications are implicitly or tacitly accepted: *a distribution of semiotic systems, based on channels of communication*, and another, based on the nature of the recognized signs. neither of them, however, correspond to our definition of semiotics. The classification according to the channels of sign transmission (or according to the orders of the senses) depends on our taking into consideration the expression substance: but the latter is not pertinent for a definition of semiotics (which is, first and foremost, a form). Moreover, a distribution according to the nature of the signs is based on relations that these signs (symbols, icons, indices, etc.) maintain with respect ot the referent. Such a criterion, because it infringes upon the principle of autonomy (or of immanence) of semiotic organizations, established by F. de Saussure, cannot be accpeted, for it also is not pertinent. In any case, one can wonder whether, given the present state of semiotic research, any such classification is not premature.

4. The typology of semiotic systems as proposed by L. Hjemslev in his *Prolegomena* is of a very different nature. In order to avoid confusion, we shall first present it concisely, adding our own remarks afterwards. This typology is based on two criteria of classification: (a) scientificness (a semiotics is called scientific when it is a description conforming to empirical principles), and (b) the number of (language) planes that constitute a given semiotics. It is, therefore, possible to differentiate **monoplanar semiotic systems** (or systems of symbols, in Hjemslev's terminology) that are also scientific or not, and **pluriplanar semiotic systems** which are biplanar semiotic systems of which at least one of the planes constitutes a semiotics (called an object-semiotics) - the case in which only one of the two planes is an object-semiotics is by far the most frequent. Pluriplanar semiotic systems are subdivided according to whether (a) they are scientific or not, and (b) their object-semiotics is scientific or not. The following schema represents this distribution:

- pluriplanal semiotic system
  - connotative semiotic systems (non-scientific)
  - meta-semiotic systems (scientific)
    * scientific meta-semiotic systems (the object-semiotics of which is a scientific semiotics)
    * semiologies (the object-semiotics of which is non-scientific)

To this classification are added two other categories: a **meta-semiology** and a **meta-semiotic of connotative semiotics**, that examine, respectively, semiologies and connotative semiotics.

5. To understand, interpret, and evaluate such a typology, several remarks are necessary: (a) With respect to the classifications given above (in par. 3), that of Hjemslev is differentiated first by the introduction of the criterion of scientificness, that is, by the absolute necessity of having an explicit theory (when speaking of semiotics) that is to account for it; in addition, Hjemslev's classification differs from the previous ones, by the utilization, as a criterion, of the planes of language (signifier and signified taken as a whole), a criterion already part of the definition of semiotics and, therefore, homogeneous with it (whereas substance of referent introduce suplementary and heterogeneous variables). This forces us to consider the proposed typology as being part of a theory taken as a whole; it is possible to reject the entire theory, but not the classification itself; (b) In order to obtain a homologenous terminology, we should note that our definition of semiotics corresponds, in Hjemslev's typology, to the **meta-semiotics** called **semiology**: every signifying set treated by semiotics (semiotic theory) becomes a semiotic system; (c) Scientific meta-semiotic systems are linked to the issues concerning metalanguages, issues common to logic, mathematics, linguistics, and semiotic theory; (d) The creation of a separate category for **mono-planar semiotic systems**, which Hjemslev considers as systems of symbols not having the status of "semiotics," does pose a problem. The definition that he gives for mono-planar semiotic systems - they should be identifiable by the conformity of the two planes, by the isomorphism and their isotopism, by the one-to-one correspondence of their units - does not necessarily mean that they involve only a single plane of language, bu that they are manifested as a signifying form (in the Saussurian, and not Hjemslevian, sense). Moreover, a distinction could be established between such monoplanar semiotic systems, depending on the type of conformity recognized. Formal languages (or systems of symbols) would be, in this sense, "elementary." This is because each element, taken separately, is recognizable either on the expression plane, or on the content plane (in this latter case it is called "interpretable"), since the differentiation is based on nothing other than discrimination (which allows us to identify these languages on the expression plane alone). By contrast with formal languages, then, there are "molar" or semi-symbolic languages, characterized not by the conformity of isolated elements, but by the conformity to categories. *Prosodic and gestural categories*, *for example*, *are signifying forms* - "yes" and "no" correspond, in our cultural context, to the opposition *verticality/horizontality* (nodding *vs.* shaking the head) - as are the categories recognized in abstract painting or in certain musical forms. Thus, what is at stake in the distinction between interpretable monoplanar semiotic systems and those that are signifying is considerable; (e) The handling of **connotative semiotic systems** (linked with that of denotation), left outside the field of scientificness, is problematic. it is easy to see that the difficulty of a rigorous description of these languages of connotation resides in the fact that by proceeding from their expression plane, it is impossible to predict connotations (which have as signifier a peculiarity of pronounciation, or the choice of a lexeme, or a syntactic turn of phrase, etc.). It is even more difficult to propose a hierarchical distribution of these connotations (*i.e.*, a connotative semiotic system). For these reasons, R. Barthes' *Mythologies*, however ingenious and refined they may be, are but connotative fragments and do not succeed in even suggesting an underlying system.

From this we conclude that a directly opposite approach to languages of connotation must be attempted, one that would begin by establishing a theory of connotation, from which a description of connotative systems could be undertaken, based on the content plane. We have barely outlined this theory, by dealing with social connotations that are presented in the form of connotative taxonomies ("profane" and "sacred" languages, "internal" and "external" languages, etc.). in ethno-semiotics, or in the form of connotative syntaxes (corresponding to a typology of discourses) in socio-semiotics. Research in this field has barely begun; in addition to social connotations, Hjemslev suggests tha there are also *individual connotations* (more or less corresponding to ancient and modern characterology), connotations of which we have scarcely a vague idea; (f) Present usage tends to differentiate between **linguistic semiotic**

systems and ***non-linguistic semiotic systems***, with reference to the two privileged loci of manifestation of semiotics that we call (perhaps improperly) **macro-semiotic systems**: natural languages and natural worlds. This can be done only by postulating a separate, specific status for macro-semiotic systems - contrary to Hjemslev for whom a natural language is one semiotic system like another (having, however, a privileged character). These macro-semiotic systems must be considered capable of containing and developing autonomous semiotic systems (for example, a number of recent analyses concerning religion and legal discourse justify this last point).

Immediately, however, another problem comes to mind, that of the transgression of the boundary that we have just established, in the form of **syncretic semiotic systems**, the existence of which is obvious at once. The expression plane of these systems is constituted by elements belonging to several heterogenous semiotic systems. If oepra and film are presented at the outset as preemptory examples of syncretic discourses, one might wonder whether natural language - and oral discourse in particular - constitute only one, although essential, element of communication, beside other *paralinguistic or proxemic elements*; in this case, communication itself is syncretic; (g) Other distinctions may also be proposed, taking into account the generative trajectory of discourse. Thus, we may oppose figurative and non-figurative (or abstract) discourse, and, at the same time, **figurative** and **non-figurative semiotic systems**, depending on the level of depth that is textualized and manifested. The difference between discourse and semiotic system lies in the fact that the former is nothing else than the apprehension of the latter as process.

All these distinctions and reorganizations, even if they sometimes are a source of confusion within the semiotic field, should be considered as a sign of health and vitality for a semiotics that proposes itself both as a project for research and as already on-going research.

- PSYCHO-SEMIOTICS; SOCIO-SEMIOTICS; ETHNO-SEMIOTICS; LITERARY SEMIOTICS; THEATER, SEMIOTICS OF; PLANAR SEMIOTICS

(c) **Semiotic theory**

1. In definition (B), semiotics was conceived as the adequate superimposition of an object-semiotics and a descriptive language. Here we view it not only as (a) the locus for *the elaboration of procedures*, *for the construction of models*, *and the choice of systems of representation*, *governing the descriptive level* (*i.e.*, the methodological metalinguistic level), but also as (b) a locus for the verification of the homogeneity and coherence of these procedures and models, as well as (c) the locus for the explicitation (in an axiomatic form) of undefinables and of the foundation of this entire theoretical construction (this is the epistemological level, strictly speaking). From this point of view, semiotics will be taken either as **general semiotics**, thus insisting on the requirement imposed upon it, that it account for *the existence and functioning of all the particular semiotic systems*, or as **semiotic theory**, inasmuch as it is called upon to satisfy conditions of scientificness proper to any theory, and inasmuch as it is defined, therefore, as a metalanguage (both as scientific metasemiotics and metasemiology, in Hjemslev's terminology).

2. In principle, several semiotic theories - just as several generative grammars - may be elaborated: only their formalization would possibly allow them to be compared and to be evaluated with respect to one another. Such a comparative approach is at the present time absolutely impossible, since no semiotic theory worthy of its name yet exists; on the other hand, we find intuitive theories having no operational procedures (often replaced by peremptory "professions of faith") and, on the other hand, procedures that are sometimes formalized, but which are not based on any explicit theory. This authorizes us to limit ourselves here to a brief account of what we consider to be the general conditions of a semiotic theory, while, at the same time, referring to our theoretical project.

3. Semiotic theory must be presented, first, for what it is, *i.e.*, as a **theory of signification**. Its first concern, therefore, is to render explict *the conditions for the apprehension and production of meaning*; this is to be done in the form of a *conceptual construction*.Thus, by being situated in the Saussurian and Hjemslevian tradition (according to which signification is the creation and/or apprehension of "differences"), it will have to bring together all those concepts that, while being themselves undefinable, are necessary in order to establish the definition of the elementary structure of signification. This conceptual explication then gives rise to a **formal expression** of the concepts retianed by the theory. Considering structure as a network of relations, semiotic theory will have to formulate a semiotic axiomatics that will be presented essentially as a typology of relations (presuppositions, contradictions, etc.). This axiomatics will permit the constitution of a stock of formal definitions, such as, for example, semantic category (minimal unit) and semiotics itself (maximal unit). The latter includes, following Hjemslev, the logical definitions of system (the "either ... or" relation) and of process ("both ... and"), or content and expression, of form and substance, etc.

The next step consists in setting up a minimal **formal language**. The distinction between relations-as-states (for example, contradiction) and relations-as-operations (for example, negation) allows us to postulate symbol-terms and operator-terms, thus opening the way for the calculation of utterances. It is only then that the theory will have to be concerned with the choice - or free choice - of the **representation systems** in which it will have to formulate its procedures and models (for example, the semiotic square or elementary utterance).

These few remarks are meant to give only a general idea of the approach that appears to be necessary for the construction of a semiotic theory. The elements of our semiotic project are scattered throughout this work.

4. To these general features of a semiotic theory, we must also add other, more specific, options upon which the articulation of its total economy will, nevertheless, depend. The first of these options is the **generative form** which, we believe, is suitable for its unfolding. By that, we mean, in a very broad sense, seeking out the definition of the semiotic object, viewed from the angle of its mode of production. This approach, leading from the most simple to the most complex and from the most abstract to the most concrete, has the advantage of allowing us to introduce, at appropriate intervals, a certain number of established items from linguistic theory, such as issues relative to "language" (Benveniste) or "competence" (Chomsky), but also the articulation of structures into levels according to their modes of existence: *virtual*, *actual*, *or realized*. Thus, the semiotic generation of a discourse will be represented in the form of the mapping of a **generative trajectory** involving a good number of levels and components, distinctions that are perhaps only temporary and operationa, but that allow us to situate the different fields of exercise of semiotic activity with respect to one another.

5. The second of our options consists in introducing into semiotic theory the questions of **enunciation**; the putting of language into discourse (Benveniste) and of the specific, definable conditions that surround it, a problem treated, altogether differently, by American pragmatics. To the deep semiotic structures, located "in language" and in which "competence" finds its soure, we have added discourse structures that are less deep, in such a way that they are constructed by passing through the filter constituted by the phenomenon of enunciation.

Semiotic theory must be more than a theory of the utterance - as is the case for generative grammat - and more than a semiotics of enunciation; it must reconcile what appears at first to be irreconcilable, by integrating them into a general semiotic theory.

- SCIENTIFICNESS; THEORY; GENERATIVE TRAJECTORY; ENUNCIATION; DISCOURSE; SEMIOLOGY

SEMIOLOGY

1. The term **semiology** is used, concurrently with that of semiotics, to designate the theory of language and its applications to different signifying sets. It goes back to F. de Saussure, who used this label when he called for constituting the general study of "systems of signs." As for the fields of knowledge (or wanting-to-know) that these two terms cover, they were first constituted in France in the 1960s, within the framework of what is called French structuralism (Merleau-Ponty, Lévi-Strauss, Dumézil, Lacan, etc.), influenced in the area of linguistics by the heirs of Saussure: L. Hjemslev and, to a lesser degree, R. Jakobson. Of the two terms (used interchangeably for a rather long time), "semiotics" was finally favored: hence, the name of the International Association for Semiotic Studies (in French, *l'Assiciation Internationale de Sémiotique*). Despite this instutitonalization, the term "semiology," solidly in place in France (among the disciplines of R. Barthes and, partially, those of A. Martinet) and in other Latin countries, continues to be widely used, and it was not until the 1970s that the methodological content of semiology and of semiotics was progressively differentiated, making the distinction between the two designations significant.

2. The semiological project was quickly reduced to almost nothing since it was developed within the limited framework of Saussure's definition (and outside of any contact with the epistemology of the human sciences of the period). The concept of "system," in this project, excludes semiotic process and, at the same time, the most diverse signifying practices; the study of "signs," inscribed in the theory of communication, consists in the almost mechanical application of the model of the "linguistic sign," etc. Semiology was thus reduced to the analysis of a few artificial, supplementary, codes (*cf.* the analysis of Prieto and Mounin), making semiology appear as a discipline appended to linguistics.

3. In order to discover the reasons for the decisive impact of F. de Saussure on the development of semiological studies, we should turn, not to the aforementioned narrow formulation, but to the theory of language (of which Saussure

outlined the basic dimensions), considered in its entirety. Thus, it is in its Hjemslevian formulation (*cf.* R. Barthes' *Elements of Semiology* and A. J. Greimas' *Sémantique structurale*) that Saussurianism entered for good into French semiology. However, Hjemslev, while keeping Saussure's term, endows it with a precise definition: by *semiology* he means the scientific meta-semiotics, the object-semiotics of which is not scientific. Thus, he excludes from the domain of semiology, on the on ehand, connotative semiotic systems (*i.e.*, languages of connotation) and, on the other hand, meta-semiotic systems that have scientific semiotic systems (logical languages, for example) as their object-semiotic systems.

4. These terminological subtleties may appear futile, but to us they seem necessary, as they serve as a reference point, allowing us to locate basic options that were present during the progressive differentiation between semiology and semiotics. Thus, with respect to the Hjemslevian definition of semiology, R. Barthes' first "disloyalty," even before *Elements of Semiology*, was his interest in the connotative dimension of language (*cf.* his *Mythologies*), a domain excluded by Hjemslev from the definition of semiology but which we place within socio-semiotics (for social connotations) and *psycho-semiotics (for connotations at the level of the individual)*. Obviously, this was not an act of disloyalty, but a fundamental attitude regarding signs and languages, and one may remember the shock effect produced by the originality of this approach, as well as the almost immediate result - the recognition of the establishment of smeiology. However, this oblique approach to language left too much to the intuition of the describer (or Barthes' "scriptor"): since the signifier of connotative languages is disseminated along the whole lenght of discourse, inaccessible for any direct structuration, it could only be approached by *a preliminary and arbitrary postulation of the signified*. Inasmuch as it was no longer supported by an imagination subjected to a rigorous conceptual discipline, semiological analysis of a connotative nature could only succeed in producing a redundance of commonplaces, unless it were to seek a foundation elsewhere, either in a certain form of psychology (at which time the object-semiotic system, not analyzed, becomes the "signifier" for the psychoanalyst) or in a certain sociology (at which time semiology becomes the *post facto* justification of a theory of ideologies). As soon as we let signifieds choose their own signifiers (a consistent connotative approach could proceed in no other way), we abandon the basic postulate of semiotics - the reciprocal presupposition of the signifier and the signified, which constitute the force and specificity of semiotics.

5. The reverse "disloyalty" - still with respect to the Hjemslevian definition of semiology - consisted in an interest in meta-semiotics whose object-semiotic systems were already scientific semiotic systems (*i.e.*, scientific discourse and formal langugaes), a domain that Hjemslev had left to logicians and mathematicians. It was obviously not a question of taking a place of these two groups (although the difference between the semiotic and local points of view could possibly reveal their complementarity), but to see how they treated a particularly difficult problem, that of descriptive metalanguages. This encounter with the Viennese School of logic and its Anglo-American continuation (which defines semiotics as the union of two components: syntax and semantics), as well as with the Polish School of mathematicians (which developed the issue of the hierarchy of metalanguages), only confirms Hjemslev's requirement of a "scientific" metalinguistic description. It must be said - from this point of view - that semiology (in the restricted sense that we are beginning to give to this term) was never very interested in the problems of semantics; for it, the description of the signified was a mere problem of paraphrase. However, to avoid an unverifiable subjectivity, the paraphrase must be regulated and the paraphrastic description of the signified plane (of the semiotic system) must be submitted to analysis; if the description is recognized as a construction, the analysis must be coherent and adequate. It is not, as some would claim, a question of an unwarranted domination of linguistics over semiology, but of general conditions under which any activity having a scientific calling is exercised. A gap therefore divides semiology (for which natural languages serve as instruments of paraphrase in the description of semiotic objects) and semiotics (the main task of which is the construction of an appropriate metalanguage).

6. Finally, the last point of contention lies in the evaluation of the relations between linguistics and semiology/semiotics. Semiology seems to challenge the primacy of linguistics, by insisting on *the specificity of signs and organizations recognizable within non-linguistic semiotic systems*, semiotics is considered tightly bound to the methods of linguistics [isn't it the other way around?]. In rality - and this is particularly clear in the field of visual semiotics (see planar semiotics) - semiotics more or less explicitly postulates the mediation of the natural languages in the process of reading signifieds belonging to non-linguistic semiotic systems (pictures, painting, architecture, etc.), whereas semiotics challenges this mediation. Beginning with *Systéme de la mode*, the most Hjemslevian of Barthes' works, in which, in order to describe the semiotics of clothing, he makes use of the mediation of "written fashion" (consider-

ing, however, that it was simply for convenience sake, and not required by methodology), the semiology of painting came to be conceived as the analysis of discourse on painting. The misunderstanding goes back to the period when linguistic theoreticians such as R. Jakobson, fighting against the psychologism of "thought," expressed by the "tool" of language, openly affirmed the indissoluble interconnection of these two "entities." Recognizing that there is no language without thought, nor thought without language, does not imply that we have to consider natural languages as the only receptacle of "thought": *the other, non-linguistic, semiotic systems are also languages, that is, signifying forms*. Consequently, *the felt and the experienced* - terms by which we designate, for example, the hold that architectural forms have over us - are but the signifieds of these forms, that a constructed, more or less adequate, but arbitrary, metalanguage is supposed to account for.

- SEMIOTICS; SIGN; ICONICITY; CONTEXT

DENOTATION

1. A term is said to be **denotative** when it encompasses a definition which aims at exhausting a concept as far as its extension is concerned (*cf.* J. S. Mill). Thus, for instance, a linguistic unit is denotative when it subsumes all its occurrences.

2. More broadly speaking, a denotative character is attributed to semiotic systems, complex objects that they are, insofar as these systems fulfill the demands of the principle of empiricism (and, more specifically, the requirement of exhaustivity). A **denotative semiotic system** is, for L. Hjemslev - and merely in a preliminary attempt of definition - a system none of the planes of which is itself a semiotic system. When one of the two planes is itself a content plane, such a semiotic system can no longer be viewed as denotative.

3. Such a definition adds nothing to the definition of a bi-planar semiotic system (that is, a "semiotic" properly speaking in the terminology of the famous danish linguist). Thus Hjemslev completely abandons this definition of denotative semiotic system so as to propose a new distinction between scientific and non-scientific semiotic systems. He himself explains this shift of terminology by noting that in order to establish his definition of a semiotic system he had presupposed an ideal text and postulated that it was characterized by structural homogeneity. But no such text exists. *Any text, as product, belong sot several different systems*. Consequently, (a) a text cannot be viewed *a priori* as a homogeneous entity. On the contrary, it is constructed in terms of the level of pertinence chosen, as the analysis progresses; (b) a natural language is not a denotative semiotic system, and the manifested discourse belongs to several systems (a semiotic system, a number of connotative semiotic systems, of non-scientific meta-semiotic systems, etc.); (c) "everyday language" is not a semiotic concept. Consequently, it can in no case be identified with the concept of denotative semiotic system which, taken as a whole to be a "signifier," would have a signified, which would make of it a connotative semiotic system (or language of connotation).

- CONNOTATION; SEMIOTICS

CONNOTATION

1. A term is said to be **connotative** if, when one of the features of the concept considered in terms of its comprehension is named, that term points to the concept as a whole (*cf.* J. S. Mill). Since the fature(s) taken into consideration has(have) been selected either through a subjective choice, or because of social convention, **connotation** is a process which is difficult to define with precision. This explains why it has given rise to such a diversity of definitions and why the use of this term is often confusing.

2. From a semantic perspective, connotation could be interpreted as the establishment of relations among one or more semes located on a surface level and the semene to which they belong, which must be read at a deeper level (*cf.* deep structure). Their connotation is akin to metonymy, the well-known rhetorical figure. The relation estbalished by connotation could be either hypotactic of hypnonymic. It would then be a case of the so-called oblique definition, studied elsewhere.

3. In his typology of semiotic systems, Hjemslev made room for a specific class of **connotative semiotics**. The only

common point between the connotation of concepts (located at the lexematic level) and the languages of connotation (which overdetermine discourses) is found in the rather intuitive recognition of a gap or of an oblique relation which would exist between a primary, "denotative," signified, and a secondary, "connotative," signified. However, in order to postulate the existence of a plane of connotative content, one needs to introduce the semiotic function (or semiosis) which would connect it to an expression plane. The latter cannot be considered as identical to the expression plane which is correlated with the denotative signified, for that would leave only one content plane. Thus Hjemslev postulates an expression plane which is itself a semiotic system (for example, a natural language). The connotative semiotic system would then be a particular kind of meta-semiotic system.

4. The main difficulties appear when an attempt is made at analyzing such a connotative semiotic system. In order to identify the units of the connotative signifier, one must begin with the description of the semiotic system in question, viewed as "denotative": the units which will be found here can, alone, eventually be bi-valent and belong simultaneously to both semiotic systems. Account must then also be taken of the fact that the role of the connotative signifiers can be fulfilled by the signs of the semiotic system under analysis as well as by the figures of its expression and/or content planes, and also by the two substances which constitute its form (for example, a Southern accent is recognized through its phonetic, and not phonological particularities). Moreover, not all the units of these various planes have connotative properties. As a result, the listing of the signifier-connotators can be performed only by extraction - a process which, according to Hjemslev, is not scientific. Thus he classifies connotative semiotic systems among non-scientific semiotic systems.

5. Yet, the existence of semiotic connotations cannot be doubted, and their importance has been clearly shown in the work of R. Barthes. For him, "ideology would be, after all, the form of the connotative signifieds, while rhetoric would be the form of the connotators." The urgent need for a theory of connotative semiotic systems is thus apparent.

6. While, in Hjelmslev's perspective, the description of a connotative semiotic system must begin by the study of its expression plane (a study which, because of the principle of commutation, would be expected progressively to elucidate the form of the connotative content), one wonders whether theoretical research should not first be focused upon the substance of this content. This would then allow us to begin by the identification of the main topical spaces where connotative activity takes place. A socio-semiotic approach (*cf*. the "external linguistics" of F. de Saussure) which would elaborate tentative models of the possible loci of the manifestations of connotation, would help better to circumscribe the connotative phenomenon and to show, in part, the interrelations among **social connotations**. Such research would have to deal with and integrate problems concerning the categorization of the world (the hypothesis of Humboldt, Sapir, and Whorf), concerning the functions of language according to Jakobson, concerning the genre typology, etc. Simultaneously, psycho-semiotics sould need to deal with **individual connotations**, as Hjelmslev himself suggested. The inverse approach, elucidation of the connotative forms, would be taken up only at a later stage of research.

- DENOTATION; SEMIOTIC SYSTEM AND/OR PROCESS; SEMIOLOGY; PSYCHO-SEMIOTICS; SOCIO-SEMIOTICS

CONCEPT

1. As a philosophical term, **concept** carries numerous and varied definitions, which after all refer, more or less, to entities of the signified (= ideas) that can organize the data of experience.

2. F. de Saussure used the term to designate - in a first approximation - the signified, the sole determination of which is to participate in the constitution of the sign (the concept of a tree and the acoustic image of a tree constitute the sign "tree"). Later, he eliminated this notion in favor of signifying form.

3. In semiotic theory, the term concept can be kept in the sense of name (the signification of which is clarified by its definition). The clarification of concepts by successive definitions then becomes the major preoccupation of all the metalinguistic constructions of the theoretician. For indeed, it appears that *linguistic or semiotic theories contain many **non-defined concepts**. These are borrowed from natural languages, and, more particularly, from often implicit philosophical doctrines*. While these concepts are frequently strongly suggestive, and can cover crucial sets of issues, they are not thereby integrated into the overall theory. The construction of a theory should then involve a **conceptual phase**, where the concepts are called upon to be replaced by definitions and interdefinitions whose constituent

elements are more abstract and more general than the original concepts. It is only at the top of such a conceptual hierarchy that we find **non-definable concepts** (such as "relation," "object," "description," etc.) that form an inventory which helps to establish an axiomatic system.
4. In such a perspective, inspired by Hjelmslev, the term concept, as an element of the metalanguage, helps to name classes of objects (the semiotic units) as well as procedures and models. It is in this sense that within a theory, a distinction is drawn between concepts that are "real," *i.e.*, integrated into scientific metasemiotics, and operational concepts, which are bases for procedures or models that seem effective but which, because they are not integrated within the theories, can only be considered provisiona.
- THEORY

FORM
1. The diverse and varied uses of the word **form** reflect practically the whole history of Western thought. Thus the status attributed to this concept in one or the other semiotic theory (or, in a more limited way, in linguistic theories) lets its epistemological foundations be recognized easily. Indeed, the notion of form has inherited its eminent position in the theory of knowledge from the Aristotelian tradition. Opposed to the matter which it "informs" (to which it gives form) at the same time it "forms" the knowable object, form is what guarantees the permanence and the identity of the knowable object. Taken in this fundamental sense, form is close to our conception of structure (*cf*. Gestalt).
2. When the concept of form is applied to "thought objects," the matter it informs is interpreted progressively, via semantic drift, as the "meaning," the "content," giving rise thus to dichotomies established by daily use. From this point of view, the word form comes close to and becomes almost synonymous with expression. The "base meaning," consireded as unvarying, is submitted to variations on the phonetic, syntactic, or stylistic planes. Contrawise, when meaning is considered as something which nothing can be said (Bloomfield), form is valorized. It alone can be submitted to linguistic analysis (*cf*. American structuralism).
3. F. de Saussure's affirmation that language is a form resulting from the union of two substances must be understood in this context. Being neither "physical" substance nor "psychic" substance, but *the locus of their convergence*, form is a signifying structure (*cf*. Merleau-Ponty). The ontological independence of semiotic form which is thus affirmed confers a status of autonomy on linguistics (which has an object the coherent and exhaustive description of this form).
4. L. Hjelmslev's interpretation of the Saussurian conception of form permits a refining of the mechanism of semiotics, a mechanism which is both epistemological and methodological. While the monist formulation of signifying form (which applies, *stricto sensu*, only to the prosodic categories of natural languages) is not called into question, it is broadened by postulating the existence of a form proper to each of the two substances: the **expression form** and the **content form** must be recognized and analyzed separately, prior to their joining, which produces the semiotic schema.
5. Recognition of two forms proper to each of the two planes of language has, within a general theoretical framework, allowed the resituation of both phonology, the expression form, and of phonetics, the study of substance (*cf*. -emic, -etic). It has also authorized the transportation of the same distinction to the content plane, thereby opening the way to the elaboration of a formal semantics.
- STRUCTURE, EXPRESSION; CONTENT; FORMAL

SEMIOSIS
1. **Semiosis** is that operation which, by setting up a relationship of reciprocal presupposition between the expression form and the content form (in Hjelmslev's terminology) - or the signifier and the signified (Saussure) - produces signs: in this sense, any language act implies a semiosis. The term is synonymous with semiotic function.
2. By semiosis can also be meant the semic category of which the two constituent terms are the expression form and the content form (or, the signifier and the signified).
- SIGN; FUNCTION

SIGNIFICATION

1. **Signification** being the key concept around which all semiotic theory is organized, it is not surprising to see that it has a place in the different positions of the area of study that semiotic theory hopes to delimit. The term signification became progressively excluded from its initial delimitation because of the definitions and names that were set up incorporating it. Nevertheless, it kept its parasynonymous uses in everyday language. We shall note some of these.

2. Like all nouns of this subclass (*cf.* description, operation, etc.), signification may sometimes designate a doing (signification as a process), sometimes a state (that which is signified), thus revealing a dynamic or a static coneption of the underlying theory. From this point of view, signification may be paraphrased either as a "production of meaning" or as "meaning already produced."

3. We arrive at first delimitation of the semantic field embraced by "signification," by opposing it to "meaning," *i.e.*, by saving the latter term for that which is anterior to semiotic production. We will thus define signification as articulated meaning. That means that the term "signification" is sometimes used to designate the "purport" in the Hjelmslevian sense, but this acceptation ought to be excluded from semiotic metalanguage.

4. Conjointly with the term meaning, signification is still used to denote the content substance. As the content substance has already been selected with signification in mind and as it presupposes the existence of the content form, use of the term "signification" is not incorrect; it is superfluous. We have the same situation when signification is employed as synonymous with the signified of the sign or with the content plane in general.

5. Signification is also used as a synonym for semiosis (or the act of signifying) and is then interpreted either as the union of the signifier and the signified (constituent of the sign), or as the relation of reciprocal presupposition that defines the cosntituent sign.

6. Since these uses of the term are already provided with particularizing semantic labels, we reserve the term signification for what appears essential to us, *i.e.*, for "difference" - the production and reception of gaps - that defines, according to Saussure, the very nature of language. Understood in this sense as the construction and perception of relationships, signification is established as "articulated meaning" in the *meaning/signification* dichotomy and, as a general concept, subsumes at the same time all the acceptations presented above.

7. To this axiomatizing defintion of signification, we must add another one, of an empirical character, bearing no longer on its "nature," but on the means of apprehending it as a knowable object. We then realize that signification can be grasped only during its manipulation, when, pondering over it in a given language and text, the enunciator is led to operate transpositions and translations from one text to another text, from one level of language to another, and, finally, *from one semiotic system to another semiotic system*. This paraphrasing activity may be considered as the representation of signification as a producing act, uniting in one domain the interpreter-enunciatee (as signification is not an *ex nihilo* production) and the producer-enunciator. *As a programmed cognitive activity, signification is then supported and sustained by intentionality, which is another manner of paraphrasing signification*.

- MEANING; STRUCTURE (B: Elementary structure of signification); CONTENT

DIACHRONY

1. Ferdinand de Saussure introduced the dichotomy *synchrony/diachrony* in order to designate two distinct ways of approaching linguistic phenomena. In actual fact, only the notion of synchrony was of consequence to Saussure, for it allowed him to establish linguistics as the study of coherent systems. The term **diachrony** came then to designate the area of studies in historical grammar. Thus, the opposition between synchrony and diachrony, which Saussure set forth as two interrelated temporal dimensions for research, has nonetheless been taken for a long time to be an opposition between a structural attitude and an atomistic approach with regard to language facts.

2. The initially categorical opposition between the two terms of the Saussurian dichotomy has been progressively softened. Given the fact that a semiotic system is not defined by the synchronization of the elements constituting it but by their internal, logical coherence, it was possible to interpret diachrony as a set of transformations which are

located and recognizable between two systems taken as wholes (or between two given states of a natural language considered as the loci wherein two distinct systems are set). Such a conception, which likens the distance between two related languages, in fact does away with diachrony and allows for the practice of an achronic comparativism.
3. Instead of making use of the questionable procedure which consists in postulating *a priori* the existence of two states of language before knowing the transformations which alone could define these states, we can conceive of diachrony in terms of transformations located within a semiotic system (or natural language) provided that we then would identify the original states and the results of these transformations as semiotic (or linguistic) states. This approach can be illustrated by two examples.
4. While associated with the Prague School, Roman Jakobson offered an interpretation, which according to him stems from **diachronic philology**, of changes in the expression form of grammatical categories. These changes would be due to the redundant overdetermination of the morphemes manifesting the grammatical categories. So, for example, the disappearance of Latin declension endings can be explained by the redundant and prolonged coexistence of superfluous morphemes which denoted the same grammatical categories (such as determinants, prepositions, etc.). It can be said that the establishment of this secondary, emphatic, system resulted in the withering of these now useless flexional morphemes.
5. Other linguists (Martinet, Haudricourt) who begin with the postulate of equilibrium (which every semiotic system must maintain in order to be able to function) conceive of the diachronic process as chain-reaction transformations. These transformations are induced by the intrusion of a foreign element within a system (the vowel system, for example); these are transformations which seek to reestablish the lost equilibrium and succeed in constructing a new system based on a new equilibrium. This is a particularly interesting approach, for, instead of starting with states of language seeking to undergo possible transformations, it first describes the transformations which alone can define these states.
6. If we agree to consider such transformations as **diachronic transformation**, there is no reason not to use the same nomenclature for the transformations that we recognize in the unfolding of the narrative discourse (admittedly at the level of the content form). This discourse, which locates its performances between two structural states (initial and final), is comparable, due allowances being made, to the linguistic process that a linguistic community accomplishes between two states of a natural language.
- SYNCHRONY; TRANSFORMATION; ACHRONY

SYNCHRONY

1. The term **synchrony** was proposed by F. de Saussure, in opposition to diachrony, in order to designate *simultaneity* as a criterion for gathering together a set of linguistic phenomena which thus constitute a state of language; this for the purpose of a systemic study of language.
2. Synchrony was an operational concept, inasmuch as it made possible the creation of the concept of linguistic system (conceived as a relational hierarchy, the functioning of which is insured by its own internal organization). Although the concept of synchrony was useful in order to conceive the idea of system, it is no longer useful for the analysis of system. Indeed, this notion is as imprecise as that of "present," for example. Is a metaphor, invented by the speaking subject at the very moment in which s/he is speaking, a synchronic or diachronic phenomenon? A state of language - therefore, a synchrony - lasts several hundred years and embodies many various internal transformations (called conversions by L. Hjelmslev). Linguistics today operates in achrony, the concept of synchrony no longer being operational.
- DIACHRONY; ACHRONY

MEANING

1. Although it is a property common to all the different semiotic systems, the concept of **meaning** is undefinable. Intuitively or naively, two approaches to the problem of meaning are possible: it may be considered either as that

which permits the operation of paraphrasing or transcoding, or as that which grounds human activity as intentionality. Before its manifestation in the form of articulated signification, nothing can be said about meaning, unless metaphysical presuppositions full of implications are introduced.
2. L. Hjelmslev proposes an operational definition of meaning, by identifying it with the primary "material" or "support" by which any semiotic system, as form, is manifested. Meaning thus becomes synonymous with "matter" (the term "purport" covers both words): "meaning" and "matter" are used intechangeably when speaking of the two "manfiestants" of the expression plane and of the content plane. The term substance is then used to designate meaning as it is assumed by a semiotic system; this allows us to distinguish the content substance from the expression substance.
- PURPORT; SUBSTANCE; SIGNIFICATION; PARAPHRASE; INTENTION

ACTANT
1. An **actant** can be thought of as that which accomplishes or undergoes an act, independently of all other determinants. Thus, to quote L. Tesniére, from whom this term is borrowed, "actants are being or things that participate in processes in any form whasoever, be it only a walk-on part and in the most passive way." From this point of view, "actant" designates a type of syntactic unit, properly formal in character, which precedes any semantic and/or ideological investment.
2. The term "actant" is linked with a particular conception of the syntax which interrelates the functions of the elementary utterance. These functions, such as subject, object, predicate, are defined independently of their realization in syntagmatic units (for example, nominal and verbal syntagms). This syntax also poses the predicate as the nucleus of the utterance. All this is to say that the actants are to be considered as the resultant terms of the relation known as the function. This concept of actant is likewise to be interpreted in the framework of case grammar (Fillmore), where each case can be considered as the representation of an actantial position. In this respect, **actantial grammar**, which is semiotic in nature, is seen as a more abstract formulation of case grammar. At a deeper level, actantial grammar, not subject to phrase linguistic form, is able to account for the organization of narrative discourse at the level of narrative syntax (called the surface level), thanks to functional, syntactic categories - subject, object, predicate, etc. - which it makes explicit in view of its own construction. From this point of view, it is distinguished from categorical grammars, which operate with morphological classes, and from syntagmatic grammars, which rely on distributional classes.
3. The conept of actant has the advantage of *replacing*, *especially in literary semiotics*, *the term of character* as well as that of "dramatis persona" (V. Propp), since it applies not only to human beings but also to animals, objects, or concepts. Furthermore, the term character remains ambiguous since it also corresponds in part to the concept of actor (where syncretism of actants may occur), which is defined as the figure and/or the empty locus wherein are invested syntactic and semantic forms.
4. Typologically, the following are distinguished within the uttered discourse: (2) **The actants of communication** (or of the enunciation), which are not only the narrator and narratee, but also the interlocutor and interlocutee (which participate in the structure of second degree in interlocution, the dialogue). (b) **The actants of narration** (or of the utterance): subject/object, sender/receiver. From the grammatical point of view, the **syntactic actants** (inscribed in a given narrative program) such as the subject of state and the subject of doing, are opposed here to the **functional** (or syntagmatic) **actants**, which susbume the actantial roles in a determined narrative trajectory. Bearing in mind the two dimensions recognized in discourse, we distinguish between, for example, pragmatic subjects and cognitive subjects. The latter appear either in syncretism with the pragmatic subjects, or as autonomous actors, in the case of the informant, for example; or, in the case of the observer actant, they are recognizable at least as implicit positions. Since at the level of discoursive semantics, the actant is taken in charge by the procedure of figurativization, it is then termed either individual, dual, or collective.
5. Any actant may be projected onto the semiotic square and thus articulated in at least four actantial positions (actant, anactant, negactant, negantactant). When aritculated in this way, the actant is known as the **proto-actant** and is transformed into an **actantial category**.
6. As the narrative discourse progresses, the actant may assume a certain number of actantial roles, defined both by the position of the actant in the logical sequence of the narration (its syntactic definition) and by its modal investment

(its morphological definition). Thus the hero will be the hero only in certain parts of the narrative - s/he was not the hero before and s/he may well not be the hero afterwards.
- FUNCTION; UTTERANCE; NARRATIVE TRAJECTORY; SYNTAX; NARRATIVE SURFACE; ACTANTIAL; ACTOR

ACTOR

1. Historically the term **actor** has gradually replaced character (and dramatis persona), indicating thereby a greater desire for precision and generalization - a magic carpet or a business firm, for example, are acors - thus extending its use outside the purely literary.

2. Obtained by procedures of engagement and disengagement (which belong to the domain of enunciation), the actor is a lexical unit, nominal in type, which, once incorporated into the discourse, may receive, at the moment of its manifestation, investments of surface narrative syntax and discoursive semantics. Its semantic content proper seems to consist essentially in the presence of the seme of individuation, which gives it the appearance of an autonomous figure in the semiotic universe. An actor may be **individual**, (for example, Peter), or **collective** (for example, a crowd), **figurative** (anthropomorphic or zoomorphic), or **non-figurative** (for example, fate). The individuation of an actor is often marked by the attribution of a proper noun, though that does not in any way constitute a *sine qua non* of its existence - a vague thematic role, "father," for example, may often be used to denote the actor. Thus, onomastics, included under discoursive semantics, is complementary to actorialization, which is one of the procedures of discoursive syntax.

3. At first, the term actor was linked and opposed to the term actant. From a comparative point of view, when dealing with a corpus of tale variants, it can be noted that a single subject-actant, for example, can be manifested by several occurrence-actors. Nevertheless, distributional analysis, used in this manner, underlines particularly the invariant nature of the actant, while not giving thereby any information on the nature of the actor. It should also be borne in mind that the actor goes beyond the limits of the sentence and, thanks to anaphora, is maintained throughout the discourse - or at least throughout a discoursive sequence - in keeping with the principle od ifentity. It ceases, at that point, to be the variable of a single, invariant actant, and successively assumes various actantial roles. In the same way, since discourse is the unfolding of semantic values, the actor may receive one or more different thematic roles.

4. Thus a more precise definition may be established by viewing the actor as the point of convergence and investment of both the syntactic and semantic components. In order to be designated actor, a lexeme should have at least one actantial role and at least one thematic role. It should be further noted that the actor is not only the point of investment of these roles, but also of their transformations, since discourse consists essentially of the interplay of successive acquisition and loss of values.

5. At the surface level of the text, then, is seen an **actorial structure** which is nothing else than a topological structure. The various actors are built up into a network of loci which, while empty by nature, are the loci where narrative and discoursive structures are manifested.

6. From the point of view of the production of discourse, a distinction can be made between the subject of the enunciation (which is an implicit actant logically presupposed by the utterance) and the **actor of enunciation**. An example of the latter case would be, for example, "Baudelaire" as defined by the totality of his discourses.
- INDIVIDUATION; IDENTITY; ACTORIALIZATION

CONTRACT

1. In a very general sense, **contract** can be understood as the fact of establishing, of "contracting" an intersubjective relationship which has as its effect *the modifiction of status* (being and/or seeming) of each of the subjects involved. Even though this intuitive notion cannot be defined rigorously, we need nevertheless to posit the term contract so as to determine progressively what are the minimal conditions under which the establishment of "entering into a contract" between two subjects takes place. These conditions can be viewed as being presupposed by the establishment of the structure of semiotic communication. It is indeed necessary to recognize, hidden under the contract, *this*

"phatic communication which constitutes the necessary and preliminary *undergirding for any communication* and which seems to involve both *a tension (a well-disposed or a mistrustful expectation) and a relaxing (as a kind of response to the expectation)*. Indeed, the establishment of the intersubjective structure is at once, on the one hand, an opening toward the future and toward possibilities for action, and, on the other hand, a constraint which somehow limits the freedom of each of the subjects. We propose to use the term **implicit contract** to designate this set of preliminary components on which the intersubjective structure is based.

2. In the semiotic perspective, it does not seem appropriate to opt for either one of the two opposed ideological attitudes which consider social life respectively as made up of confrontations and struggles or as based upon "charity" and "well-intentioned" conventions. On the contrary, the structural approach demands that both the positive and the negative terms of a category be considered together. In other words, the polemical structures (given *a priori* or resulting from breaches) must be viewed as constituting the opposite pole of the contractual structures (*stricto sensu*). Actually, these two types of structures belong to the same contractual organization of intersubjectivity.

3. At first glance, two kinds of contracts can be distinguished. A contract is said to be **unilateral** when one of the subjects makes a "proposal" and the other makes a "commitment" to that proposal. A contract is **bilateral** or **reciprocal** when "proposals" and "commitments" are interwoven. Yet such a definition, borrowed from common dictionaries, shows the modal nature of the contractual structure. The "proposal" can be interpreted as the *wanting* of subject S1 that the subject S2 do (or be) something. "Commitment" is nothing else than the *wanting* or the *having-to* of S2 taing upon itself the suggested doing. In this perspective, the contract appears as an orgnaization of reciprocal cognitive activities which bring about the transformation of the modal competence of the subjects involved.

4. The preceding remarks may seem to be inspired by philosophical or sociological preoccupations. But this is not the case. They are developed exclusively and above all on the basis of growing number of concrete analyses of discourses, and, more specifically, of narrative discourses. Such discourses involve numerous descriptions of contractual structures and thus they constitute the main source that semioticians can exploit in their effort to establish a typology of contractual structure. Thus, for instance, the canonic narrative schema derived from V. Propp's descriptions appears, in one of its aspects, as the syntagmatic projection of the contractual structure. In this narrative schema, the contract, established from the beginning between the Sender and the subject-Receiver, governs the overall narrative development. What follows it in the narrative appears as its execution by the two contracting parties: the trajectory of the subject, which is the Receiver's contribution, is followed by the sanction, both pragmatic (retribution) and cognitive (recognition) by the Sender. It is clear that this syntagmatic organization, based upon the articulation of the contract, can be broken up into a series of contractual units such as the establishment, the breaking, the re-establishing, and the execution of the contract.

5. The concept of contract must be related to that of **exchange**, the theory of which has been elaborated by M. Mauss. In such a case, the contract appears, at first, as a delayed exchange: the distance which separates its conclusion from its execution is filled up by a tension which is both like a credit and a debit, like a confidence and an obligation. Yet a closer look shows that a simple operation involving the exchange of two objects of value is not a mere pragmatic activity. Rather, it taks place essentially on the cognitive level. For indeed, in order that the exchange might take place, it is necessary that the two parties be assured of the "value" of the value of the object to be received as counterpart for the object given. In other words, it is necessary that a **fiduciary contract** (often preceded by a persuasive and by an interpretive doing of both the subjects) be established prior to the actual pragmatic operation.

6. Such a fiduciary contract can be called **utterative** in so far as it is inscribed within the utterance-discourse and as it involves pragmatic values. Yet it is manifeted as well on the level of the structure of enunciation where it is seen to be an **enunciative contract** (a term proposed by F. Nef), or a **veridiction contract**, since it aims at establishing a fiduciary convention between the enunciator and the enunciatee involving the veridictory status (on saying-the-truth) of the utterance-discourse. The difuciary contract which is thus established can be based upon evidence (*i.e.*, upon a self-evident certainty) or it can be preceded by a persuasive doing (causing-to-believe) of the enunciator to which the enunciatee responds by way of an interpretive doing (a believing).

- CONTRASTING; EXCHANGE; NARRATIVE SCHEMA; VERIDICTION

1. Parallel and closely related to information theory, a **schema of linguistic communication** has been developed. It remains bound to a theory quote mechanistic in character, even though it claims to be more respectful of intersubjective verbal exchanges. According to the psychologist Bühler, linguistic activity can be defined by its three functions: expression (from the addresser's viepwoing), appeal (from the addressee's viewpoing), and representation (which has to do with the referent or the context). Roman Jakobson has taken over and completed this triadic schema, using a new terminology. For him, verbal communication is based on six factors: the addresser and the addressee, the message transmitted from one to the other, the context (or referent) - *verbal or verbalizable* - with which the message is concerned, the code (more or less common to the actants of the communication) thanks to which the message is communicated, and finally the contact, which is based on both a physical channel and a *psychological connection*. To each of these different elements there corresponds a particular linguistic function, respectively: emotive (or expressive), conative, poetic, referential, metalinguistic, phatic.

2. It goes without saying that the Jakobsonian functions of language do not exhaust their object, and that such an articulation, however suggestive it may be, does not lay the basis of a methodology for discourse analysis. The six function schema is both too general to allow for an appropriate taxonomy and an appropriate syntax and at the same time too specific in that *it deals only with verbal communication* - and even then it does not take into account - to the exclusion of all other semiotic systems. Thus, for example, this schema seems to deal only with informative doing, which can be articulated, according to the addresser/addressee relationship, as emissive doing/receptive doing. Now, there are other ways in which the transmission of knowing may be conceived, particularly when it is modalized: such is the case with persuasive doing and interpretive doing, which depend more on manipulation than on "communication."

3. It is clear, on the other hand, that if language is communication, it is also *production of meaning*. It cannot be reduced to a simple transmission of knowing on the "I"/"you" axis, as a certain brand of cuntionalism would have it. Furthermore, it develops, so to speak, for itself, for what is, with its own internal organization that the theory of communication alone - taking a somewhat external viewpoint - does not seem able to account for.

4. Although independent from Bühler, Jakobson, Martiner and all the functionalist trend, English philosophy of language, with J. L. Austin, shares - beyond differences in terminology and preoccupations - the same concern, that of accounting for language as an *intersubjective operation*, even though it attempts to integrate a great part of human activity. J. R. Searle's notion of "speech act," which has been progressively elaborated, and, beyond it, the theory of pragmatics (in the American sense), transcend the limits of simple "communication" by focusing upon the conditions of its exercise; despite a certain lack of coherence in terminology arising from a philosophico-linguistic amalgam, their constribution to the study of linguistic activity should not be ignored.

5. To avoid a conception of communication that would be too mechanistic (which goes back to the information model), or one that would be too restrictive by confining itself to *"extralinguistic" parameters*, it is essential to place this key notion in a larger context. Human activities as a whole are generally considered as taking place along two main axes: that of action on things, by which human beings transform nature - the axis of productions - and that of *action on other persons*, *which creates intersubjective relations*, *the foundations of society* - the axis of **communication**. The concept of exchange in the French anthropological tradition which, especially since M. Mauss, covers this second sphere of activities, can be interpreted in two different ways, either as the transfer of objects of value, or as communication between subjects. The transfer of objects that are manifested as acquisitions and deprivations can only affect the subjects and constitute, insofar as they take canonical forms, certain systems of interhuman relations, regulating the desire of human beings. Lévi-Strauss has proposed that three fundamental dimensions of these communication-transfers be distinguish: to the exchanges of women, considered as a process, there correspond kinship structures, which have the form of systems; to the exchange of goods and services there correspond economic structures; and to the exchange of messages correspond linguistic structures. This very general schema can of course be modified or refined: in place of linguistic structures particularly, it is advantageous to register *wider semiotic organizations*. From the concept of exchange, on the other hand, should be taken away the euphoric connotations which allude to a universal good will among humans in their mutual relations. For indeed, it is difficult, if not impossible, to establish clear distinctions between contractual structures and polemical structures which govern communication. Nevertheless, it remains true that such a conception of communication enables us to establish a strictly semiotic approach

to the problem, which is quite different from those of economic theories, on the one hand, and from the theory of communication, on the other.

6. Insofar as communication takes place between subjects and insofar as value invested in the objects put into circulation (pragmatic or cognitive values) are considered as constituents of the being of the subject (constantly undergoing increases or decreases of its being), it is clear that the sender and the receiver can no longer be treated as abstractions, as the empty positions of source and destination. They are, on the contrary, competent subjects, considered at a particular moment of their becoming, each inscribed in its own discourse. It can also be understood why a dialogue that appears inside a narrative discourse seems to give us a more correct representation of the process of communication than a artifact constructed on the basis of the *extra-linguistic "structure of communication,"* and furthermore why we propose to interpret an "exchange of messages," at least at the semantic level, as a discourse with two, or several, voices.

7. This "humanization" of communication, a preoccupation of most of the recent theories in this field, does, however, raise new problems for which as yet there are no definitive solutions. Let us first note the problem of **participative communication**. Contrary to what happens during ordinary communication, where the attribution of an object of value is concomitant with renunciation, discourses that are in nature ethno-literary, philosophical, or juridical (*cf.* constitutional law), display communication structures where the transcendent Sender (absolute, sovereign, original, ultimate, etc.) offers values that are modal (being able, for example) as well as descriptive (material goods), without really renouncing them and without any loss of its being. This case of the transcendent Sender must obviously be distinguished from that of the giver of knowledge which, during communication, transmits a cognitive object while its own knowldge is not in any way diminished. This peculiarity is explained by the fact that the subject of the enunciation is a syncretic actor, subsuming the two actants, enunciator and enunciatee; in other words, it is its own enunciatee and thus regains what it had given out as enunciator [self-communiaction].

8. Another question, still unanswered, is that raised by the distinction - fairly easy to recognize but difficult to explain - between received communication and **appropriated communication**. Psychoanalytical discourse has brought to light the distance between mechanisms which insure that the signification will be grasped, and the little-known procedures governing its appropriation, its integration into the already-existing axiology. It is as though the receiver subject cannot gain full possession of the meaning unless it is previously equipped with a form of wanting and of being-able-to-accept; unless, in other words, the receiver subject can be defined by a certain type of receptive competence that in turn constitutes the first and last aim of the enunciator's discourse. If to appropriate another person's word is believed in it to some extent, then causing to appropriate is speaking in order to be believed. Considered in this way, communication is far less causing-to-know - as it is too hastily conceived - than *causing-to-believe and causing-to-do*.

9. Another of the many possible problems is that of the frequent concomitance, and resulting confusion, of productive doing (which can be formulated as narrative doing) and ***communicative doing***. A ritual is programmed doing, whose goal is its own signification: the installation of an observer (the public, for example), perverts it not only because it transforms it into a spectacle, but also because the behavior of the observed become equivocal and splits into two. The conversation of two people ceases to be what it is if the participants know they are being listened to. We are not dealing here merely with the issues of the semiotics of the theatre but more widely with *the "spectacular" dimension of our cultures and our signs*, the study of which has been poorly approached and about which little is as yet known.

- INFORMATION; FACTITIVENESS; PERSUASIVE DOING; INTERPRETIVE DOING; CONTRACT; DISCOURSE; IMPLICIT; SOCIO-SEMIOTICS.

PRAGMATIC(S)

1. The study of narrative discourses has led us to distingush, at a superficial level, the cognitive dimension and the **pragmatic dimension**, the latter serving in a way as an internal referent for the former. The pragmatic dimension, recognized in narratives, corresponds roughly to the descriptions which are made there of signifying *somatic behaviors*, organized into programs and taken by the enunciatee as "events" independently of their possible utilization at the level of knowing. **Pragmatic objects** are recognizable as descriptive values (such as objects which can be stored up

or consumed) by contrast to modal values. In this sense, pragmatics would be homologated with the third function of G. Dumézil. It is under this meaning that one will distinguish correlatively **pragmatic doing** and cognitive doing, **pragmatic subject** and cognitive subject, **pragmatic performances** and **competences** and cognitive ones.

2. One sees the gap which separates our conception - which takes into account the set of human activities such as they are described in discourses, by interrelating them according to the dichotomy pragmatic/cognitive - from that which has developed in America, beginning in particular from the works of Ch. W. Morris. **Pragmatics**, in the American sense, essentially seeks to set out the conditions of (linguistic) communication such as, for example, the way in which two interlocuteurs have an effect on each other. For us, this "pragmatics" of language which has reference to the characteristics of its utilization constitutes one of the aspects of the cognitive dimension; for it concerns in fact the cognitive competence of the communicating subjects, such as it can be recognized (and its simulacrum reconstructed) within the utterance-discourse. Thus, persuasive doing and interpretive doing do not constitute "extra-linguistic" parameters, as a certain mechanical conception of communication would have it understood, but they enter totally into the process of communication - as it is envisaged by semiotics - where the addressor and the addressee, for example, are not empty domains (such as sender and receiver) but are competent subjects. It is self-evident that, in the very perspective of American "pragmatics," a semiotics of "genuine" communication (as a describable object) can be drawn up by extrapolating in particular the models of cognitive semiotics, which have sprung from the analysis of narrative discourses.

- COGNITIVE; DISCOURSE; COMMUNICATION; DOING; KNOWING

SENDER/RECEIVER

1. The terms **sender** and **receiver** (usually written with a small first letter) - taken over from R. Jakobson's schema of linguistic communication - designate, in their most general sense, the two actants of the communication (also called in information theory source and receptor, but in a mechanical and non-dynamic perspective). When they are viewed as logically presupposed implicit actants of every utterance, they are called enunciator and enunciatee. When, by contrast, they are explicitly mentioned and are thereby recognizable in their utterance-discourse (for isntance, "I"/"you") they are called narrator and narratee. Finally, when the discourse reproduces the structure of communication by simulating it (*cf.* dialog), they are called interlocutor and interlocutee. In these last three cases it is clear that we are dealing with an act of delegation originating from the sender and the receiver.

2. Considered as narrative actants, Sender and Receiver (in this case usually written with a capital letter) are actantial domains characterized by a relation of unilateral presupposition (between Sender as presupposed term and Receiver as presupposing term). Consequently the communication between them is asymmetric. Paradigmatically, the Sender is in a hypernymic relation with the Receiver, while the latter is in a hyponymic position. This asymmetry is amplified in the syntagmatization of these two actants, when they appear as two subjects concerned with a single object. This is what happens, for instance, in the case of participative communication. Sender and Receiver are stable and permanent narrative actans, whatever might be the roles of communication actants that they can assume. Thus the subject-Receiver communicates, and sender, knowledge about its own performances.

3. Often positioned as belonging to the transcendent universe, the Sender is the one which communicates to the subject-Receiver (belonging to the immanent universe) not only the elements of modal competence, but also the set of values at stake. The Sender receives the communication concerning the results of the subject-Receiver's performance; it falls to the Sender to sanction this performance. From this point of view and in the framework of the narrative schema, the **manipulatory Sender** (the initial Sender) can be opposed to the **judicatory Sender** (the final Sender).

4. Given the polemical structure of the narrative, the presence of a subject and an anti-subject presupposes the existence of a Sender (S1) and of an anti-Sender (S2). This axis of contraries can then - according to the semiotic square - unfold and produce as contradictories two new actantial positions: the position of non-Sender (S1) and that of non-anti-Sender (S2). It happens, for instance, that S1 assumes, on the pragmatic dimension, the role of active and performing Sender (as communicating the elements of modal competence) in the framework of the positive deixis, while S2 is, on the cognitive dimension, the passive Sender (receiving the knowledge about the subject-Receiver's

doing and sanctioning it) and thus belongs to the negative deixis. In such a case the active Sender is conclusive, gathering in the fruits of the action (in the framework of the sanction). Yet it is not sure that this organization of these actants on the semiotic square is actually part of the narrative structure properly speaking.
5. During the analysis of narratives it is sometimes necessary to make a distinction between **individual Sender** - as manifested in the case of vengeance - and **social Sender**, called on to render justice. Each of these two actants may manifest a having-to-do either compatible or incompatible with that of the other.
- NARRATIVE SCHEMA; NARRATIVE TRAJECTORY

CODE
1. The term **code** was first used in information theory, where it designates an inventory of arbitrarily chosen symbols, accmpanied by a group of rules for the composition of coded "words," and often compared to a dictionary or lexicon of the natural language (*cf*. the Morse code). We are dealing here, in its single form, with a derived artificial language. In this sense, the alphabet, together with spelling rules, can be considered as a code.
2. In the automatic treatment of information, the code splits into a set of symbols containing instructions and capable of being understood by a machine (*cf*. machine language), and into the automatic code proper, which is by nature binary (current on/current off) and allows the data to be recorded in the memory bank and to be processed, and enables information to be supplied on demand.
3. The naive application of the concept of code to the problems of communication (in the well-known statement of Wiener, Chinese is only American coded into Chinese) and the fleeting success of research into the field of automatic translation have generalized the use of this term in linguistics.
4. The theory of linguistic communication has attempted to exploit the opposition code/message (R. Jakobson), which is no more than a new way of formulating the Saussurian dichotomy (natural) language/speech. Code is then taken to mean not only a limited set of signs or units (belonging to a morphology), but also the procedures by which they are arranged (their syntactic organization). The articulation of these two components enables messages to be produced.
5. If language is considered as the combinatory arrangement of minimal pertinent features (semes and/or phemes) it can be seen that the inventory of semic categories, for example, together with rules of sememic construction and of the projection of discoursive isotopies, forms a **semantic code** which will be manifested at the level of linguistic signs in a lexematic dictionary. In certain cases it is even possible to speak of a **partial code** to designate a particular semic system, a sort of sub-code the constituent elements of which enter into the composition of different semes.
6. As a borderline case, some semioticians use the term code to cover an undefined set of units which have only a slender tie with each other, based on association, with no appeal made to an underlying logico-taxonomic organization (*cf*. R. Barthes in *S/Z*).
- COMMUNICATION; INFORMATION

SEME
1. **Seme** commonly designates the "minimal unit" of signification (comparable to the pertinent - or simply distinctive - features of the Prague School). Located on the content plane, it corresponds to the pheme, the unit of the expression plane. By maintaining the parallelism between the two planes of language, we can say that semes are elements constituting sememes, just as phemes are elements constituting phonemes. It can also be said that a semantic system may be postulated, hypothetically, so as to account for the content plane of a semiotic system, comparable to the phonological system, the articulation of which constitute the expression plane.
2. The seme is not an autonomous, atomistic element; it exists only because of the differential gap that opposes it to other semes. In other words, the nature of semes is purely relational and never substantial, and the seme cannot be defined as the end-term of the relation that one sets up and/or grasps with at least one other term of the same relational network. Thus, we acknowledge that **semic categories** (=semantic categories that constitute the content plane) are logically anterior to the semes that make up these categories and that semes can be apprehended only

within the elementary structure of signification. It is by giving a precise logical status to constituent relations of such a structure (contradiction, contrariety, implication) that the concept of seme can be determined and made operational.
3. Because semes are only terms, *i.e.*, points of intersection and of meeting of signifying relations (only rarely corresponding to lexical realizations in natural language), they must be named arbitrarily during the procedure of analysis: *verticality/horizontality*, for example, ade denominations of a metalinguistic type, to which we should give a coherent organization; we are not dealing here with mere paraphrases in natural language. This is a theoretical position that opposes semioticians (such as ourselves) to generative semanticists (and even to B. Pottier): semioc analysis is for us a metalinguistic construction.
4. The approximate definition of the seme as the "minimal unit" of content must be challenged, not only in its status as a unit, but also as being "minimal": (a) Theoretically, it is easy to imagine that a combinatory system of some twenty semic categories (a number comparable with the number of phemic categories used by a given natural language) may produce as many semes as necessary for the needs of a natural language or any semiotic system. These semic categories, once an inventory has been made of them, would probably contain the universals of language. This is what we mean when we speak of semes as minimal units of meaning. However, without a complete inventory of "primitive" semes, no semic analysis can operate; (b) Therefore, the "minimal" character of the seme must be understood in a very relative sense, as minimal with respect to a chosen field of inquiry. Thus, faced with a given terminology of kinship or with a syntagmatic class of determinatives in an enclosed paradigm, semic analysis will call upon only the minimal number of differential features (or semic categories) necessary to exhaust all oppositions among the morphemes being studied. The same situation obtains for the analysis of the semantic components of one or several discourses. The minimal nature of the seme (we must not forget that the seme is a construct) is, therefore, relative and is based on the criterion of the pertinence of the description.
5. An examination of different semic categories allows us to distinguish several classes: (a) **figurative semes** (or *exteroceptive* semes) are entities on the content plane of natural languages, corresponding to elements of the expression plane of the semiotics of the natural world, *i.e.*, corresponding to the articulations of the sensory classes, to the perceptible qualities of the world; (b) **abstract semes** (or *interoceptive* semes) are content entities that refer to no exteriority, but which, on the contrary, are used to categorize the world and to give it meaning: for example, the categories *relation/term*, *object/process*; (c) **thymic semes** (or *proprioceptive* semes) connote semic micro-systems according to the category *euphoria/dysphoria*, thus setting them up as axiological systems.
6. Two types of organization of semic sets may be distinguished: (a) **taxonomic** (or systematic) structures representing the organization of homogeneous semic categories as hierarchies (based on hyponymic relationships); (b) **morphematic** structures resulting from the integrating articulations originating in different semic categories and microsystems and appearing as figures (possessing diverse elements in hypotactic relationships).
The distinction set up by B. Pottier between **generic semes** and **specific semes** stems from a taxonomic conception and a semic organization; our own conception of semic figures (constituting sememic kernels) is based on morphematic organization.
7. The establishment of the semic combinatory system produces a large number of semes. These are now, however, mere collections of semes, but hypotactic constructions, obeying a set of formation rules. Within a sememe, we may distinguish **contextual semes** (which the sememe possesses in common with other elements of the semantic utterance) and **kernal semes**, that characterize the sememe (and, possibly, the lexeme it belongs to) in its specificity.
- SEMIC ANALYSIS; STRUCTURE; SQUARE, SEMIOTIC; SEMEME

SEMEME
1. In B. Pottier's terminology, the **sememe** is defined as the set of semes identifiable within the minimal sign (or morpheme). This unit of signification thus delimited is composed of three semic sub-sets: the classeme (generic semes), the semanteme (specific semes), and the virtueme (connotative semes).
2. With respect to this definition, our own conception of the sememe is different in severla fundamental aspects: (a) Whereas Pottier attributes to the sememe the totality of investments of the signified of a morpheme, the sememe - for us - corresponds to what everyday language calls an "acceptation" or "particular meaning" of a word. Pottier's

sememe, then, corresponds to our lexeme, the latter being made up of a set of sememes (a set that may even be monosememic) that are held tofether by a common semic kernel. For example, the lexeme "table" possesses, in addition to the sememe given by dictionaries as "a flat surface held up by one or several legs," other identifiable semes in expression such as "table talk," "water table," "table of contents," "multiplication table," etc. The lexeme, as a set of sememes, is the result of the historical development of a natural language, whereas a sememe is a structural phenomenon, a unit of the content plane; (b) The semanticism common to several sememes included in the same formant, but distinct from the semic investments of contiguous sememes of a same string, constitutes the kernel of the sememe (*cf.* Pottier's specific semes, or semantemes). This kernel - or semic figure - is peculiar to the sememe, everything else coming from the context (usually from the minimal contextual unit, made up of at least two sememes) and constituting its classematic base. In other words, the sememe is not a unit of menaing delimited by the dimensions of the minimal sign; "in language" it is only a semic figure. it is only at the moment of its manifestation in a discourse that this figure is joined with its classematic base (made up of contextual semes) and thus selects a **sememic trajectory** which actualizes it as a sememe, excluding other possible trajectories which remain virtual, capable of producing other sememes of the same lexeme in other discourse contexts. Where Pottier decomposes the sememe into

sememe = semanteme + classeme

we would prefer to substitute another break-down:

sememe = semic figure + classematic base

These two formulations are based on different theoretical foundations. (The problem of the virtueme remains to be solved.); (c) The distinction made between lexeme (bound to its formant) and sememe (the unit resulting from the articulation of the content plane alone) frees the semantic analysis from the constraints of the sign and allows us to uncover similar or comparable sememic contents under different lexematic covers. By defining in advance the level of analysis considered pertinent, and by suspending (see suspension) those semic oppositions judged non-pertinent, it is possible to go from the parasynonymy of sememes to the recognition of their synonymy, and thereby, to constitute classes of sememes (or of **constructed sememes**), joining together many occurrences of sememes dispersed throughout a discourse and belonging to different lexemes; (d) Finally, the sememe cannot be considered as a collection of semes, the product of a mere combinatory system. It is a syntactic organization of semes; semic figures often contain, implicitly, actantial structures (for example, "to give" implies a presence of at least two actantial positions) and/or more or less complex thematic configurations ("to moan" = "to make a low, prolonged sound, while in pain or in sorrow").

- SEME, SEMIC ANALYSIS

SEMIC ANALYSIS

1. **Semic analysis** and **componential analysis** are most often placed together, despite their different origins (one is European, the other American), and despite their autonomous development and their divergent goals (the first seeking to account for the semantic organization of a lexical field, the second to describe as economically as possible the temrinology of kinship). They have in common the fact that they are taxonomic procedures that attempt to expose the paradigmatic organization of linguistic phenomena on the semantic plane, by establishing distinctions with the help of pertinent features (oppositions of semes in one case, the "components" or constructive elements in the other).
2. **semic analysis** may be correctly considered as the extension of distributional analysis, but with the contribution of the tools of semantics. For example, the class of noun determinatives, once it has been established thanks to their distributions, will be treated as a closed paradigm, made up of sub-classes such as articles, demonstratives, possessives, etc., and which can only be defined by semic oppositions; a later analysis of these sub-classes, considered one by one, permits their articulation into grammatical categories, etc.
3. The complexity grows if we want to treat open classes (nominal or verbal radicals) in the same way. The criteria

chosen to determine the limits of a sub-class made up of lexemes are weak and often intuitive (for this reason, B. Pottier, who inaugurated this type of analysis with a taxonomy of types of "seats," makes reference to the vague concept of "field of experience," the fragility of which he recognizes); in addition, the nature of the semes establishing the necessary distinctions (for "seats": "to sit in/on," "with or without arms," "with or without a back," etc.) is problematic. Such an approach involves the risk of passing, without realizing it, from the analysis of a semantic field to that of a field of experience (psychological), ending up finally with the description of a field of "reality" (physical). The example of Pottier's classification of means of transportation, for example, followed upon his "seat" taxonomy, proves this point very well.

4. **componential analysis**, at the outset, takes as its object of study a microsystem within natural languages that is constituted by kinship terminology. The strange, unique character of this microsystem - the functioning of which can be compared only to that of person - presents as many advantages as disadvantages for analysis. The main advantages, which guarantee for componential analysis its homogeneity and rigor, are the purely paradigmatic nature of this code and its purely arbitrary and semantic character (the ego, which serves as a referene point for the whole system, cannot be identified with any referential human being). By using only a small number of semic categories - *consanguity/marriage*, *lateral relationship/distant relationship* (for the calculation of degrees of kinship), etc. - componential analysis succeeds in building an almost perfect taxonomic model. But its major disadvantage lies in the restricted nature of its field of applicability: attempt at extrapolation outside of this immanent microsystem - for example, for the study of botanical or zoological ethnotaxonomies in ethnolinguistics - run into difficulties comparable to those present in semic analysis.

5. Semic and componential analysis, inasmuch as it is defined as a clarification of paradigmatic relationships and an establishment of taxonomies considered as results of the combinatory principle alone, appears to be autonomous discipline with its own specificity and, as an indirect consequence, with a limited domain of application. The broadening of this field of research depends largely on the progress of semantics itself, which is slow in developing. Indeed, semantics, built upon the phonologicla model, is finding it difficult to introduce into its analyses the principles of syntagmatic and syntactic organization of the semantic universe.

- SEME; TAXONOMY; CLASSIFICATION; COMBINATORY (principle of arrangement); SEMANTICS; ETHNO-SEMIOTICS

SYNTAGMATIC

1. When any knowable object is semiotic in character, it can be perceived either as system or as process - its two fundamental aspects. In such a case, the term **syntagmatic** is used to designate the process. In opposition to the paradigmatic axis (which is defined by relations of the type "either ... or") that identifiable entities have among themselves, the **syntagmatic axis** is characterized, in a first approach, by a network of relations of the type "both ... and."

2. We should emphasize the purely relational nature of syntagmatics in order to remove all ambiguity from this concept that suffes from unfortunate confusion. When it is identified with Saussurian speech, syntagmatics is considered as the realization of language, *i.e.*, as provided with a different mode of existence, more "real" than paradigmatics; but such is certainly not the case. In addition, syntagmatics is often defined by lineraity. But this is only one mode of manifestation, either temporal or spatial, of the logico-relational structure - and is, therefore, atemporal and spatial - that syntagmatics is. The "both ... and" relationship is futher confused with the notion of "material" contiguity, whereas it should be interpreted only as the co-presence of entities within an utterance (sentence or discourse). As for contiguity (word order), it corresponds to one of the regulated constraints concerning the expression plane (*i.e.*, the plane of suprasegmental phonology). We already know the important role played by the syncretism of the notions of *linearity and contiguity* in distributional analysis.

3. It is against this background, established by the relational network of co-presence (or of combinations), that more precise and more restrictive syntagmatic relations are worked out. Thus, Hjelmslev distinguishes three types of possible relations by recognizing, in addition to mere combinations, relations of selection (by which the presence of one term presupposes that of the other, but not inversely) and of solidarity (by which two terms mutually presuppose each other). Such an elementary typology then leads to the identification and formulation of syntagmatic units (or syntagms), definable by the relations that the constituent elements maintain among themselves and with the unit

that subsumes them. Consequently, syntagmatics appear as a hierarchy of relations, a hierarchy arranged into successive levels of derivation.
4. Since every process presupposes the existence of a semiotic system, it is not possible to speak of different semiotic systems that are purely syntagmatic, for the simple reason that all types of discourse, although they possess a syntagmatic organization, are inscribed in intertextuality and are therefore in correlation with other discourses. At present, the difficulty in establishing a typology of discourse comes from the limitations of our knowledge; but from this gap, we cannot infer the absence of paradigmatic networks.
- SYNTAGM; PARADIGMATI; LINEARITY; AXIS

PARADIGMATIC
1. The terms of the dichotomy system/process, universal in character, are designed by Hjelmslev, when they are applied to semiotics, **paradigmatic** and syntagmatic. This dichotomy is essentially and solely based on the type of relation which characterizes each of its axes. The functions betweenthe entities situated on the **paradigmatic axis** are "correlations" (logical disjunctions of the type "either ... or"), while those which are located on the syntagmatic axis are "relations" (logical conjunctions of the type "both ... and"). Paradigmatics is thus defined as the semiotic system consituted by a set of paradigms joined together by disjunctive relations. This gives to it, in a first approximation, the form of a hierarchy, taxonomic in character.
2. Paradigmatics can be considered as the reformulation of the Saussurian concept of natural language, with this exception, however, that the Hjelmslevian system is not constituted by simple correlations between categories (defined at the same time by their mode of syntagmatic behavior). While for Saussure, "making sentences by putting words together" belongs to speech, the simultaneously paradigmatic and syntagmatic definition of category brings Hjelmslevian paradigmatics close to Chomskian competence (which contains the rules of sentence formation).
3. Literary semiotics places great emphasis on the **projection of the paradigmatic axis** upon the syntagmatic axis, a procedure which, as R. Jakobson claims, characterizes the mode of existence of a large number of poetic discourses. The fact is that the terms in paradigmatic disjunction can appear in conjunction (copresence) on the syntagmatic axis (for example, the antiphrasis can be manifested under the form antithesis). The generalization and more rigorous formulatio of this principle intuited by Jakobson has brought tolight the role of paradigmatic projections in the organization of narratice discourses, particularly in the narrative schema.
- PARADIGM

SIGN
1. The **sign** is a unit of the manifestation plane constituted by the semiotic function, *i.e.*, by the relation of reciprocal presupposition (or solidarity) that is established between entities on the expression plane (or signifier) and on the content plane (or signified) during the language act.
2. For F. de Saussure, who raised the issue of the **linguistic sign**, the latter results from the union of signifier and signified (which, in his first analysis, he identifies with acoustical image and concept). Although, in developing his theory, he was consequently led to refine these two notions by considering the signifier and the signified only inasmuch as they serve to constitute linguistic form (like the front and back of a sheet of paper), the term sign was commonly identified for a long time - and still is today - with the **minimal sign**, *i.e.*, with the "word" or, more rigorously, the morpheme (or moneme for A. Martinet). it is in this sense that the all-purpose definition of language as "system of signs" is used.
3. The contribution of L. Hjelmslev to the theory of the sign is twofold: (a) by presenting the sign as the result of semiosis taking place at the time of the language act, he demonstrates that the dimension of the units of manifestation is not pertinent for the definition of the sign; in other words, in addition to minimal signs ("words"), we can also speak of utterance-signs or discourse-signs; (b) by postulating for each of the two planes of language (expression and content) the distinction between form and substance, he is led to specify the nature of the sign as the union of

the form of expression and the form of content (thus, on the expression plane, it is the phonological, and not the phonetic, structure that enters into the constitution of signs).
4. The use of language produces, then, semiotic manifestation in the form of strings of signs. The analysis of signs, produced by the articulation of the form of expression and that of content, is possible only if the two planes of language are first disassociated the one from the other in order to be studied and described, each one separately. In other words, if the analysis of manifestation (aming at the recognition and establishment of minimal signs) constitutes the necessary first step, semiotic exploration actually begins with the study of units smaller than the minimal sign, and must be pursued separetely for each language plane, where the constituent units are no longer signs, but figures.
5. *The extra- or para-semiotic meaning of the term* ***sign*** does nonetheless exist and is sometimes introduced into semiotic or linguistic literature. In this case, **sign** commonly designates *"something that is there in order to represent something else."* As used in semiotics, it then denotes any form of expression assigned to translate an "idea" or a "thing" - corresponding to the concept of formant. Such a use of the term presupposes a particular conception of language, *i.e.*, as a stock of "labels" to be attached to preexistent objects, as a pure and simple nomenclature (Hjelmslev).
6. Anglo-American linguistics, influenced by behaviorism, has either been scarcely interested in the issue of the sign, or else it has, under the influence of positivism, sought to introduce the notion of referent into the definition of sign, by constructing a triangular model of its interpretation (Ogden and Richards, following Charles S. Peirce). The three terms of the model consist of: (a) the symbol (= the signifier, or representamen for Peirce), (b) the reference (= the signified, or interpretant for Peirce), and (c) the referent (the denoted "reality," or object according to Peirce). Saussurian linguistics, as we know, considers the exclusion of the referent as the necessary condition of the existence of linguistics.
7. The problem of the referent broadens even more the gap that continues to separate two conceptions of linguistics, and especially of semiotics. Whereas the analysis of signs is for European semiotics but one step toward a description of the articulation network of forms, American semiotics (T. Sebeok) tends to stop at the level of signs and to proceed to a classification of these signs, based for a large part on the type of relation existing between the sign and the referent (for example, the icon is defined by a relation of resemblance, the idnex by a relation of "natural" contiguity, the signal by an artificial relation, etc.).
8. Another distribution of signs, of an instrinsic nature, seems possible; it would specify signs according to whether they belong to a given type of semiotic system (monoplanar, biplanar, pluriplanat).
- SIGNIFIER; SIGNIFIED; ARTICULATION; SEMIOLOGY; REFERENT; SOCIO-SEMIOTICS

TRANSFORMATION
1. By **transformation** can be meant, in a very general way, the correlation (or the estalishment of a correlaton) between two or among several semiotic objects: sentences, textual fragments, discourses, semiotic systems, etc.
Because of its origin, the term tranformation, in the European tradition, refers to linguistic comparativism, whereas, in the American context, it refers to procedures developed in mathematics; whence, especially in semiotics, frequent confusion and misunderstandings occur.
2. From the point of view of their field of application, we can distinguish, independently of their intrinsic nature, **intertextual transformations** (established between two or among several autonomous semiotic objects - be they paradigmatic or syntagmatic) and **intratextual transformations**. The latter are of two kinds: (2) transformations located at the level of deep semiotic structures, and (b) those that are established or identified between the deep levels and the surface levels of a semiotic object. For simplicity's sake, and following T. Pavel's example, we shall designate intertextual transformations as **L-transformations** (formulated and used by Lévi-Strauss and his disciples), horizontal intratextual transformations as **G-transformations** (which it is our task to define in paragraph 5 below), and vertical intratextual transformations as **C-transformations** (Chomskian and post-Chomskian).
3. Among intertextual transformations, we should first set aside the Proppian transformations. After having described the "morphology" of the Russian folktale, V. Propp tried to place his narrative model back into the historical dimension, attempting to identify the tranformations that the model can undergo in the course of its evolution. These

transformations are described by Propp with the help of parameters of historical evolution. But Propp's parameters have a very dubious character, since, according to them, the marginal comes before the rational, the heroic comes before the humorous, the coherent before the incoherent. Propp's transformations are thus **oriented transformations**. In addition, the transformations described by Propp are local (they affect only one class of equivalences according to a sub-segment of his concept of "function"), isolated (the transformation produced in one place in the text does not affect the other syntagmatic positions), and superficial (they are located at the level of surface variants). One example will suffice to make us realize the imprecision and ineffectiveness of such "transformations": the house of the donor, representing at the surface level as a thatched cabin in the forest, having chicken legs on which it turns around, is "transformed" into a thatched cabin which, all other things remaining equal, does not turn around. Even from an atomistic point of view, such "transformations" cannot be compared with the historical changes described, in the 19th century, int ehf rom of "phonetic laws."

4. The concept of transformation, such as it was progressively developed and applied by C. Lévi-Strauss, possesses on the contrary a definite heuristic value. Since it is applied to very complex and diverse linguistic phenomena, it cannot receive a precise and homogenous formulation, as its author admits. Therefore, we can give only its main characteristics. The Lévi-Straussian transformation falls within the framework of a linguistic comparativism which would have been carried to its final conclusion:

(a) Thus, myth, for example, is defined by Lévi-Strauss neither as an ideal form, nor as a prototype that is historically or logically prior to all its variants, but as a **structure of transformations** (or of formal correlations) that undegirds all the variants of the myth, whether the variants be known or unknown, realized or not. The Freudian interpretation of the Oedipus myth is thus but one of the variants of this myth and is in a transformation relation with the other variants.

(b) Defined in this way, myths maintain, at a higher level, transformation relations with other myths (myths about the origin of fire are "transformed" into myths about the origin of water; those dealing with fire for cooking are "transformed" into myths about the origin of edible meats, etc.) in order, finally, to constitute "mythical systems" that are closed and circular (a continuous reading of the mythical transformations brings the reader back to the point of departure).

(c) These transformations are neither local nor isolated (as with Propp), but concomitant. A transformation affecting one segment of text (stemming from a paradigmatic class of equivalences) brings about, under conditions that remain to be specified, a concomitant transformation of another textual segment (belonging to another class of equivalences). It is clear that the noted concomitance makes it possible to imagine the possibility of a formal definition of the narrative syntagm.

5. As far as we are concerned, the transformations that we acknowledge, in the framework of narrative semiotics, are intratextual and syntagmatic: they complement Lévi-Straussian transformations, without contradicting them, since the latter are intertextual and paradigmatic. When located at the level of deep semiotic structures, transformations are considered as logical operations. On the logico-semantic plane, they are defined as the shifting from one term of the semiotic square to another, carried out through the operations of negation and assertion. On the narrative plane, closer to the surface, transformations correspond to operations of conjunction and disjunction between subjects of being (see state) and objects of value: these are elementary transformations. If we conceive of narrative discourse - and perhaps discourse in general - as "something that happens," *i.e.*, as a trajectory leading from an initial state to a final state, then a **transformation algorithm** should be able to account for this trajectory: discourse then appears as a string of transformations.

While keeping the term transformation for these **horizontal** logical operations, and in order to avoid any ambiguity, we use the term conversion (conversions are similar to Chomsky-type transformations, but cannot be identified with them) to refer to the **vertical** reformulations of structures, created by the shifting from one level of semiotic depth to another.

6. In the typological framework that is thus constituted, we can try to locate the transformations of generative grammar. Setting aside their more or less formal character and considering them only from the point of view of conceptual theory, we may say that they are intratextual, vertical, oriented (going from deep structures to surface structures), and paradigmatic class of the sentence). As a conversion of deep structures into surface structures (or the shifting from one syntagmatic indicator to another, derived, indicator), transformations are here presented in the form of rewriting

rules, that intervene only after the syntagmatic rules are and carried out on strings produced by syntagmatic rules (obviously, inasmuch as they allow for transformations, as determined by their structural analysis). Traditionally, there is a differentiation made between **optional** and **obligatory** transformations on the one hand, and, on the other hand, **single** and **binary** ones (the latter are generalized, in the case of embedding and coordination), depending on whether they concern one or two strings generated by the base.
The status of Chomskian transformations is difficult to define, and for several reasons: (a) they are "supplementary" rules with respect to the syntagmatic rules; (b) they are often heterogeneous in nature (a rule that is syntagmatic in itself may become "transformational" simply by its position in the grammar); (c) the very order of the rules (or their being placed into an algorith) is sometimes a problem as J. Lyons has pointed out, and the deep structures have to be disrupted so that the transformational system may be safeguarded.
- SYNTAX, FUNDAMENTAL; ASSERTION; NEGATION; DOING

ARBITRARINESS
1. The term **arbitrariness** (of the sign) is somewhat imprecise in Saussurian theory. It designates the character of the relation which unites the signifier and the signified. This relation, which consistutes the linguistic sign, is non-founded and unmotivated (*i.e.*, impossible to interpret in terms of causality). This conception has played an important role historically, allowing F. de Saussure, among other things, to found the autonomy of (natural) language considered as form.
Though there exists no causal or "natural" relation between the signified "table" and the signifier "table," it is nonetheless impossible, when considering how language (or any semiotic system) functions, not to recognize the existence of a **necessary** realtion (E. Benveniste) - or of a reciprocal presupposition (L. Hjemslev) - between the signifier and the signified. This relation is called the semiotic function (L. Hjemslev) and its establishment (or semiosis) defines first and foremost the language act. Thus, logically this relation is necessary. It is also necessary from the social point of view: although the signs of a natural language are **conventional** (another term proposed by Saussure), they are not arbitrary, since speaking subjects cannot by themselves substitute either the signifiers or the signifieds.
2. The arbitrary or somewhat motivated character of signs is not a result of the nature of sign, but of its interpretation, *i.e.*, of the feeling or attitude that a linguistic community or an individual has with respect to the signs they use. In this case we are dealing with meta-semiotic, and not semiotic, facts.
3. Another type of confusion can be avoided by situating the question of the arbitrariness of the sign only within the framework of bi-planar semiotic systems, to the exclusion of mono-planar semiotic systems, the units of minimal manifestation of which are not signs but signals (L. Hjelmslev).
4. The question of the arbitrariness of the sign, which deals with relations internal to semiotic systems, is bound up with the very different question of the external relations between a given semiotic system and the "reality" of the outside world, or of the relations between two different semiotic systems (for example, the problem of the "nameable" in pictorial semiotics). In the first case, we are dealing with problems concerning the status of the referent, in the second with the peculiarity of natural languages.
5. In somewhat the same way, L. Hjelmslev introduced the dichotomy **arbitrariness/adequacy**. He uses the term arbitrariness to designate theory - to the extent that, as a pure, coherent construction, it does not depend on the data of experience. By contrast, when a theory, or some of its premises, is applicable ot the data of experience, it is known as adequate (or consistent with its goal).
6. Finally, the question of the arbitrariness of the sign comes up once more when we deal with the construction of a meta-language (or a meta-semiotic system): the units, recognized and defined during semiotic description, are pure relational networks, and the names which may be conferred on them are arbitrary. However, if such a metalanguage is applied to an object semiotic system, the names chosen should carry as much information as possible about the manifestation.
- MOTIVATION; NAMING

METALANGUAGE

1. The term **metalanguage** was introduced by the logicians of the Vienna school (R. Carnap) and, particularly, by those of the Polish school, who have shown the need "for distinguishing clearly between the language that we speak about from the language that we speak" (Tarski). The concept so created was subsequently adapted to the needs of semiotics by L. Hjelmslev, and of linguitics by Z. S. Harris. The morpheme "meta-" serves therefore to distinguish between two linguistic levels. that of the object-language (semiotic system) and that of metalanguage.

2. It suffices to observe the function of natural languages, to discover that they have the peculiarity of being able to speak not only of "things" but of themselves as well; to see that, according to R. Jakobson, they have a **metalinguistic function**. The existence of a multitude of metalinguistic expressions within natural language raises at least two kinds of problems: (2) On the one hand, when this set of expressions is brought together, could it constitute a metalanguage? In other words, would it possess the fundamental characteristics that define a semiotic system? (b) On the other hand, would the exclusion of all metalinguistic sentences permit us to obtain a pure language of denotation?
It is difficult to give a positive reply to these questions. What we can affirm, with some certianty, is the extremely complex character of natural languages: they can embrace a number of micro-universes that produce diverse and quasi-autonomous discourses.

3. Once Z. S. Harris had recognized the richness and importance of the metalinguistic elements of natural languages, he postulated the possibility that a given language has of describing itself, and the possibility as well for the linguist to construct a grammat as a **metalanguage** with the aid of materials found within the object-language (semiotic system). Such an attitude has no doubt left its mark upon American linguistics and explains a certain indifference on the part of generative semantics, for example, to a rigorous conceptualization of the descriptive language that it uses.

4. Benveniste as well holds metalanguage to be "the language of grammar"; but the consequences that can be drawn from such an affirmation are quite different. If we wanted to take over completely the heritage of comparative grammar instead of constructing new linguistic theories *ex nihilo*, then reflection upon the conditions of comparability of these languages would force us to admit that grammatical concepts used to this end must necessarily transcend the natural languages being compared. The possibility of comparison raises, for its part, the problem of the existence of language universals. In this case metalanguage can only be external to the object-language; it must be conceived of as an artificial language that contains its own construction rules. It is in this sense that we must interpret the theoretical efforts of L. Hjelmslev, for whom metalangbuage is a semiotic system, that is, a hierarchy, not of words or sentences, but of definitions which can take the form of a semiotic system or semiotic process. The hierarchy construction leading to the inventory of the latter, non-definable, conepts (which we can consider to be hypothetical universals) enables us then to construct an axiomatic system on the basis of which deduction will to some extent produce linguistics as a formal language, that is as a "pure algebra."

5. Metalanguage as conceived appears then to be a descriptive language (in the broadest and most neutral sense of the term). As such it may be represented in the form of several superimposed **metalinguistic levels**. Each level is meant (in the Polishs chool tradition) both to question and to found its immediately inferior level. We have in the past proposed a three-level distinction: descriptive, methodological, and epistmeologicla. The epistemological level controls the elaboration of models; the methodological level in turn spervises the conceptual tools used in the description *stricto sensu*.

6. It is equally fitting to maintain a distinction between metalangauge and the **language of representation** which we use in order to manifest the metalanguage. We know that different modes of representation - such as the use of parentheses, tree diagrams, rewriting, etc. - are homologus; they merely offer differrent ways of representing the same phenomenon or "reality." It is as if these languages of representation were, with respect to the metalanguage, in a relation comparable to that of Latin, Greek, or Arabic alphabets with respect to the natural written languages that they translate.

7. The set of problems concerning metalanguage, as summarized above, is inscribed within a limited framework; it concerns only natural languages taken as object-languages, and the metalanguage we are concerned with here is more or less coextensive with grammar (or grammatical theory). Semiotics as a theory of the set of "signification systems" has no choice but to go beyond this framework. It is certainly banal, for example, to say that natural languages are able to speak not only about themselves but also of other semiotic systems (painting, music, etc.) as well. In this case

it is obvious that certain regions within natural language must be considered metalinguistic, or rather metasemiotic, with respect to the semiotic systems of which they speak. The problem of **non-scientific metalanguages** then arises in semiotics concurrently with the elaboration of a **metalanguage** with a **scientific** aim, which semiotics needs. The set of relations between linguistics and general semiotics (or semiology) is thus once more called into question.
- LEVEL; REPRESENTATION; SEMIOTICS; UNIVERSALS

FUNCTION

While the term **function** is frequent in linguistics and, more generally, in semiotics, it is often employed - sometimes even within the same theory - with at least three different meanings: (A) with a utilitarian or instrumental meaning; (B) in an organicist meaning; (C) finally, in a mathematico-logical sense.

(A) **Instrumental interpretation**

1. For A. Martinet, the principal function of language is the **communication function**, language being a "communication instrument." Such a conception, which claims to attenuate the formalism of structural linguistics, in fact restricts the scope of linguistic theory. Even if language is communiaction, it is also production of meaning, of signification. Linguistic theory with such a restricted scope can no longer be extrapolated and applied to other semiotic systems (with the possible exception of "true" communication systems, such as the signals used to regulate traffic). **Functional linguistics**, as Martinet conceives of it, is a "realist" linguistics.

2. it is with this same instrumental meaning that the expression **functional definition** is used when it contains information concerning the use or the finality of the described object or *behavior* (*cf.* "a chair ... is used to be sat in"). The semantic analysis of lexemes of this type makes explicit either instrumental values or instrumental programs that these imply.

(B) **Organicist interpretation**.

1. E. Benveniste uses the concept of **function** with a meaning inspired in biology. For him it is an element necessary for the definition of structure: "What gives the character of a structure to a form is the fact that the constituent parts fulfill a function." This effort at conciliating structure and function allows him to reinterpret the diachronic linguistics of the 19th century, but also to justify the conception of the sentence as a structure the constitutent parts of which are charged with syntactic functions.

2. By **syntactic function** is traditionally understood the role that such or such an element, defined beforehand as a morphological unit (adjective, verb, etc.) or syntagmatic unit (nominal, verbal syntagm), plays within all that a sentence is. Subject, object, predicate, for example, are names of particular functions. Even if the inventory of syntactic functions does not take into account the hierarchy of the elements (the subject and the epiteth are not situated at the same level of derivation), this dimension of syntactic organization is still pertinent and can give rise to new reformulations in the framework, for example, of our actantial syntax. Generative linguistics, which started from a division of the sentence into syntagmatic classes, has itself been obliged to reintroduce this level of analysis under the guise of syntagmatic markers, where the subject is defined, for example, as the nominal syntagm immediately dominated by ∑.

3. It is in the framework of an epistemologicla reflection that certain psychologists (K. Bühler) or linguists (R. Jakobson) have been led to separate the **functions of language** (sorts of spheres of action working together toward the same goal) the set of which would exhaustively define linguistic activity. Thus, Bühler recognizes three principal functions in language: **expressive, conative** (summons), and **referential** (representation). Setting out these functions along the axis of communication, R. Jakobson adds three more to them: **phatic, metalinguistic,** and **poetic**. Such a distinction has the advantage of giving a suggestive general view of the different sets of issues concerning language: it would be risky to see anything else there. This schema cannot be considered as an axiomatic system on the basis of which a whole theory of language could be elaborated, by way of deduction. Nor is it a taxonomy of utterances. At the very most one could see therein possibilities of connotations of the "denotative" messages, of the postulations of connotative signifieds whose markers would need to be recognized on the level of the discourse. Philosophy of language no longer seeks to determine the functions of language on the basis of a general reflection on its nature, but on the level of the speech act, inscribed in the framework of intersubjectivity. A pragmatic approach succeeds in constituting lists

of "functions" (of the type "request," "wish," "order," "expectation," etc.) which, while renewing the way the problem of communication are treated, still appear, at the present moment, as so many unscientific paraphrases, and do not constitute a coherent set.

4. In his *Morphology of the Folktale*, V. Propp designates the name of **functions** syntagmatic units which remain constant despite the diversity of narratives, and whose ordered sequence (31 in number) constitutes the tale. Such a conception, which provides the possibility of postularing the existence of a principle of organization underlying whole classes of narratives, has served as starting point for the elaboration of different theories of narrativity. As for the notion of function, still vague in Propp, it can be made more precise and reformulated in terms of narrative utterances.

5. G. Dumézil uses the term function to account for the tripartide division of society itself into three classes (priests, warriors, and farmers-cattle-raisers). The tripartide articulation of the **ideological functions** permits the attribution of a particular semantic field (a sovereign sphere) to each of the functions, at the same time that it establishes a hierarchical relation between them.

(C) **Logico-mathematical interpretation**.

1. Conscious of the difficulty, if not the impossibility, of totally excluding from linguistics the organicist meaning of function (which reflects, imperfectly to be sure, the productive and dynamic aspects of the activity of language), L. Hjelmslev has tried to give to this term a mathematico-logical definition. For him, function can be considered as "the relation between two variables," and he adds that this relation is to be envisaged as "a dependance which fulfills the conditions of the analysis," for it participates in the network of reciprocal interrelations, constitutive of every semiotics. Such a relation, named function, is established between the terms, called *functives*. It can be seen that Hjelmslevian linguistics is indeed functional, but in a very different sense than that of Martinet.

2. A synthesis of the two conceptions of function - those of E. Benveniste and of L. Hjelmslev - seems possible for a definition of the elementary utterance. Keeping the name of **function** solely for the "syntactic function" called predicate, and designating as actants other syntactic functions which, as functives, represent the end terms of the relation constitutive of the utterance, its canonical formulation can be given: F(A1, A2, ...). Minimal semantic investments of function as thus defined can permit the subsequent establishment of a first typology of elementary utterances. Thus, at first, it has seemed economical to distinguish between, on the one hand, utterances constituted by a functon and, on the other, those the predicate of which would be a qualification (corresponding to existence propositions in logic). The application of this opposition to narrative analysis opened the way to two types of research. While the **functional model** accounted for the ordering of narrative utterances defined by their functions (= "functions" in the Proppian sense), the qualification model provided the possibility of describing the manner of being of semiotic objects, considered in their taxonomic aspect. However, the proposed distinction was in contradiction to the structural postulate according to which a relation, whatever kind it be, can be installed (or be recognized) only between at least two terms (in this case, between two actants). But qualitative utterances are precisely presented as single-actant utterances. It has thus proved necessary partially to rework the definition of the elementary utterance, assimilating qualificative utterances to utterances of state (characterized by junction between the subject and the object) and opposing them to utterances of doing (having transformation as function). In this pespective, function can then be defined as the constitutive relation for every utterance.

3. L. Hjelmslev calls **semiotic function** the relation which exists between the expression form and the content form. Defined as reciprocal presupposition (or solidarity), this relation is constitutive of signs and, by this fact, is creative of meaning (or, more precisely, of meaning effects). The speech act consists essentially in the establishment of the semiotic function.

- UTTERANCE

INDEX

1. In his classification of signs, C. S. Peirce opposes **index** both to icon (which involves a relation of resemblance) and to symbol (based on a social convention). For him, the index sets up a relation of "natural" contiguity, linked to a fact of experience not provoked by human beings.

2. For L. Prieto, who emphasizes the mechanism of indication (uner all its possible forms), the index is to be un-

derstood, in a much broader sense, as "an immediately perceptible fact which causes us to know something about something else which is not perceptible." From his point of view, the signal is only a particular form of the index.
3. If it be admitted, as in Saussurian linguistics, that the exclusion of the referent is an *a priori* which is necessary for the exercise of any semiotics, then it must be acknowledged that *the index* - in the two meanings indicated above - *is in the category of non-signs*.
4. In his concept of narrative, R. Barthes has proposed an opposition of index and informant. While the informant is a "realistic operator," which serves to authentify the referent's reality (for example, the exact age of a person), the index is constituted by a set of notations (for example, the notations relative to a personality type, to a sentiment) which, rather than being immediately signifying data (as in the case of the informant), have only "implicit signifieds." Thus, for example, the description of a landscape, of an object, is sometimes used to inform us indirectly concerning the psychology or the destiny of a character. As is clear, this meaning converges with the common use of the word index.
- SIGN

SYMBOL
1. For L. Hjelmslev, the **symbol** is an entity of monoplanar semiotics, which can receive one or several interpretations. By contrast with bi-planar semiotic systems, the Danish linguist thus reserves the name of **symbol systems** to mono-planar semiotic systems. As a non-sign, the symbol is thus differentiated from the sign, which is an entity of bi- or pluri-planar semiotic systems.
2. One may retain the expression **molar symbol** (also termed by Hjelmslev - but improperly it would seem - **isomorphic symbol**) in order to designate, in the sense Saussure gives to symbol, an entity (possibly inscribed in a biplanar semiotic text, but having its own autonomous status) which, in a given socio-cultural context, can yield only one interpretation and which, contrarily to the sign, does not allow for subsequent analysis into figures (for example, the scale, symbol of justice). Such symbols may be catalogued, but they do not, strictly speaking, constitute symbol systems.
3. It is with a similar meaning that C. S. Peirce defines the symbol as founded on social convention, as opposed to the icon (characterized by a relationship of resemblance with the referent) and to the index (based on a relationship of "natural" contiguity). Ogden and Richards, on the other hand, attempted a clumsy synthesis between the Saussurian conception of the sign and the traditional definition of the symbol; in their triangular model, the symbol corresponds to the Saussurian signifier, the reference to Saussure's signified, whereas the referent denotes "reality."
4. In its *non-linguistic and non-semiotic uses*, the term of symbol accepts multiple and verying definitions, such as "that which represents something else by virtue of an analogical correspondence," or "absence made presence," etc. In all these cases, its sign nature is not challenged, since the complementary determinations which are added thereto refer at times to the pluriisotopic character of the discourse, and at other times they refer to the still ill-examined mehcanism of connotation, etc. The use of this syncretic term is ambiguous and should, provisionally, be avoided in semiotics.
5. In scientific metasemiotic systems, a symbol is a conventional type of drawing (using geometrical figures, letters, etc.) which is used to name univocally a class of entities, a type of relation and/or of operation. **Symbolic notation** is to be considered as a visual mechanism for representing constitutant units of a metalanguage. In the narrower sense, the term symbol applies, in the first place, to the representatives of the entity classes. Thus it is said that a finite set of symbols (from *a* to *z*, for example) constitutes the alphabet (which mroe or less corresponds to traditional "morphology"). Algebraic and logical notation had accustomed us to using letters as symbols of classes, whereas figures (equal signs, multiplication signs, etc.) are reserved for representing relations and operations: these figures are sometimes called **operational symbols**. In the case of tree representation, **non-terminal symbols** are used to label the nodes of all the levels, except for the final level, the **symbols** of which, called **terminal**, can be replaced by lexical items through the application of the rules of lexical insertion. The tree's bbranches are assimilated to operational symbols, charged with representing the operations of concatenation and of derivation. It is thus clear that Hjelmslev's definition of the symbol as a unit of a monoplanar semiotic system (par. 1 above) can be identified with the definition of the entities of a scientific metasemiotic system.

METAPHOR

1. As a term belonging to rhetoric, **metaphor** designates one of the figures (called tropes) which "modify the meaning of words." Now this term is used in lexical or phrastic semantics to name the result of the substitution of one lexeme by another performed in a given context on the basis of semantic equivalence. Since the studies devoted to the area of metaphor could fill up a library by themselves, we cannot even pretend to sketch an overview of this literature here. We shall therefore limit ourselves to some remarks concerning its role and the way it functions in the framework of discourse semiotics.

2. When it is considered from the point of view of the reception structures, metaphor appears as a foreign body (as an "anomaly" in the generativist perspective). Its readability is always equivocal even when it is guaranteed by the discoursive trajectory in which the metaphor is inscribed (the contextual semes, by integrating it into the discoursive trajectory, make it into a sememe). Indeed, the metaphoric lexeme proposes itself as a virtuality of which the radings are multifold but suspended by the discoursive discipline. It is this virtuality, this number of suspended readings which produces a meaning effect of semantic "richness" or "thicness." For example, the rose which is substituted for "young woman" is, of course, read as "young woman," yet it also manifests for a moment the virtualities of color, form, scent, etc.

3. From the point of view of its origins, metaphor it obviously not a metaphor but a common lexeme. Separated from its context it should be viewed as a "nuclear" figure possibly bringing with it, when it is transferred, some but not necessarily all of the semes belonging to its original context. For example, in the above case of the transfer of "rose," this lexeme does not keep the contextual seme *plant*. This transferral of lexematic figures accounts for the fact that the discourse in which the metaphor is inserted tends to develop into a figurative discourse.

4. In the perspective of the generative trajectory of the discourse we are primarily interested in **metaphorization** (and not with metaphor) as a procedure of discoursive production. R. Jakobson righly emphasized the paradigmatic character of this procedure. Indeed, metaphorization, as the substitution of one semiotic entity for another, presupposes the existence of a paradigm of substitutions. In this sense it can be said that all the sememes of a natural language which shares at least one common (or identical) seme virtually constitute a paradigm of substituable terms. (This is what allowed F. Rastier to say that this iterative seme constituted an isotopy.) Yet - and it is at this point that Jakobso's thesis becomes dubious - the paradigmatic relations are meaningful precisely only insofar as they create meaning, in other words, insofar as they *create differences by means of oppositions*, in the framework of each paradigm, between what is kept by the discourse and what is excluded by it. The creation of differences is indeed the only way, since F. de Saussure, to conceive of the production and/or perception of signification. By contrast, Jakobson's "poetic function" consists of exploting, by the substitution procedure, paradigms of resemblances, and not paradigms of differences. In fact this amounts to abolishing meaning (Is it not to this totalizing of meaning that the Baudelairian "correspondences" tend?). It is possible that poetic discourse aims, by its redundances, at abolishing meaning. Yet it cannot do so, thanks to (or becayse of) the syntagmatic axis, which maintains signification unaltered, through the elaboration of figurative isotopies.

5. Metaphorization can thus be interpreted as a paradigmatic substitution of figures, which substitution is obtained, on a common semic basis, by the neutralization of the other semes of the same figure. This interpretation of metaphorization also permits an account to be made of the other "anomalies" of the utterance's semantic functioning. As is well known, a seme is not an atom of meaning, but is the term of a semic category. Consequently, the substitution procedure which, instead of taking up the same seme, aims at imposing the contrary (or contradictory) seme belonging to the same semic category, produces an antiphrasis. For example, one says, "Big deal!," to express contempt for the pettiness evidenced by someone else. Similarly , the semes participate in hypotactic (or hypertactic) seme belonging to the same sememe, then the result of the operation can be called metonymy (a kind of deviant metaphor). Of course, these are not "real" defintiions, but suggestions that semantics can offer concerning the way of formulating answers to the problems raised by the figures of rhetoric.

6. From the perspective of discourse semiotics, these procedures of semantic substituion are primarily of concern

to us as isotopic connectors. While the metaphor usually functions in the framework of a sentence and can be apprehended and described in this context, it becomes a discoursive fact only when it is prolonged, that is, when it constitutes a transsentential figurative isotopy. In this case, the procedures of paradigmatic substitution that we have discussed above present themselves as initiators of isotopies, and then, at regular intervals, as maintainers or isotopic connectors, linking isotopies refer either to other figurative isotopies, or to more abstract thematic isotopies. Taking as starting point a semantic isotopy, one can then designate, according to the nature of the connection - metaphor, antiphrasis, metonymy, etc. - the other isotopies of the discourse as metaphoric, antiphrastic, metonymic, etc.
- FIGURE; ANALOGY; POETICS; ANTIPHRASIS; ISOTOPY; CONNECTOR; ISOTOPIC

METONYMY

1. Traditionally, the rherotical figure known as **metonymy** (which includes the more specific instance of synecdoche) designates the linguistic phenomenon in which a given sentential unit is substituted for another unit to which it is "linked" (in a relation of contained to contianed, of cause to effect, of part to whole, etc.).
2. Interpreted within the context of discoursive semantics, metonymy is the result of a substitution procedure by which a given seme, for example, is replaced by another hypotactic (or hypertactic) seme; both semes in question belong to the same sememe. From this perspective we may consider metonymy a "deviant" metaphor. C. Lévi-Strauss has remarked that within mythic thought "every metaphor ends in metonymy", and that all metonymy is by nature metaphorical. His remark is easily interpreted if we take into account that in both of these rhetorical figures a substitution phenomenon is indeed produced on the basis of a semantic equivalence.
- METAPHOR

DEICTIC

1. By contrast with anaphoras (or cataphoras) which, within the discourse, refer to given units or segments, **deictics** (or **markers**, for E. Benveniste) are linguistic elements which refer to the domain of the enunciation and to its spatiotemporal coordinates: I, here, now. Thus pronouns ("I," "you") can serve as deictics, as well as adverbs (or adverbial phrases), demonstrative adjectives, etc. It is clear that we are here dealing with **uttered enunciation** as it is manifested by the interplay of procedures of disengagement and engagement which simulate the established or the abolition of a distance between the discourse's utterance and the domain of its uttering.
2. It can be further noted that the use of deictics permits the *referentialization of the discourse* - that is, a simulation of the linguistic existence of an external referent which actually is a correlation between the specific semiotic system that natural language is and the *semiotic system of the natural world*, both having their specific organization.
- ENUNCIATION; REFERENCE; REFERENT

DEIXIS

1. The **deixis** is one of the fundamental dimensions of the semiotic square; by the relation of implication it links one of the terms of the axis of the contraries with the contradictory of the other contrary term. Two deixes cna thus be reorganized: the one (s1 - s2) is called **positive**; the other (s2 - s1) **negative**, although these qualifications do not involve an axiologic investment. This investment only appears following the projection of the thymic category, *euphorica/dysphoria*, upon the semiotic square.
2. In a given narrative, temporal positions (now/there) can be postulated as **deixes of reference** on the basis of which temporal, aspectual, and spatial categories can develop. Thus, what is sometimes termed the "time of the narrative" appears as a present (identifiable with a "then" deixis) by relation to which a past and a future can be installed, conforming to the logical system *anteriority/concomitance/posteriority*.
- SQUARE; SPATIALIZATION; TEMPORALIZATION; SEMIOTIC

TEXT

1. Taken as an utterance, **text** is opposed to discourse, as concerns the substance of their expression (graphic for the former, phonic for the latter) which is used in the manifestation of the linguistic process. According to certain linguists (for instance, R. Jakobson), oral expression (and, consequently, discourse) is the first given; writing would then be but a derivative, a translation of oral manifestation. For others (such as L. Hjelmslev), on the contrary, the genetic point of view is not pertinent, since a semiotic form can be manifested by different substances.

2. The term text is often used as a synonym of **discourse**, primarily because of terminological mixing with natural languages that do not posses the equivalent of the word discourse (as between French and English). In that case, textual semiotics is theoretically not distinguished from discoursive semiotics. *The two terms - text and discourse - may be indifferently applied to designate the syntagmatic axis of non-linguistic semiotic systems;* a ritual, a ballet may be considered as text or as discourse.

3. L. Hjelmslev used the term text to designate the totality of a linguistic string, unlimited because of the system's productiveness. It is the identification and choice of units having maximal dimensions and recurrent in the text that make it possible to undertake their analysis and to determine for example, the type of linguistics (or grammar) that can be constructed. If the recurrent unit adopted is the sentence, then the type of linguistics that is developed to account for it is called phrastic; the choice of discourse as the maximal recurrent unit of text gives rise to the construction of a discoursive linguistics.

4. The term text is sometimes used in a narrow sense, when the nature of the chosen object (the work of a writer, a set of known documents of collected accounts) imposes limits on the term. In this sense, text becomes synonymous with corpus.

5. In meanings (3) and (4), text designates an entity prior to its analysis. However, we already know that *analysis always presupposes the choice of a level of pertinence* and seeks to recognize only certain types of relation, exclusing those which could just as well be determined (substance or form, syntax or semantics, etc.). The outcome of this is a new definition, according to which a text is made up only of those semiotic elements fitting the theoretical goal of the description. it is in this sense that we can speak, for example, of the utterative text (obtained after the elimination of the marks of enunciation). It is also in this sense that it is possible to interpret "text as productivity" (J. Kristeva), a concept that subsumes the set of operations of production and transformations of the text, and which attempts at the same time to account for the semiotic properties of enunication and utterance.

6. When the generative trajectory is interrupted, it leads to textualization (linearizaion and junction with the expression plane). The text obtained through this procedure is the equivalent of the semantic representation of the discourse. From the point of view of generative grammat, the text, as semiotic representation, can then serve as the deep level for the linguistic structures which generate surface linguistic structures.

- DISCOURSE; UNIT TEXTUAL; TEXTUALIZATION

IDEOLOGY

1. Given the richness of the semantic field covered by the concept of **ideology** and the numerous ambiguities which result from tis different possible interpretations and definitions, it can be hoped that the semiotic approach might make the conept a bit more precise.

2. Thus, it seems advantageous to distinguish two fundamental forms of organization of the universe of values: their paradigmatic and syntagmatic articulations. In the first case, the values are organized in systems and are presented as valorized taxonomies which can be designated by the name of axiologies. In the second case, their mode of articulation is syntactic and they are invested in models which appear as potentialities of semiotic processes. When these models are set in opposition to the axiologies, they can be considered as **ideologies** (in the restricted, semiotic, meaning of this word).

3. Values, participating in an axiology, are virtual and are the result of the semiotic articulation of the collective se-

mantic universe; they thereby belong to the level of deep semiotic structures. By being invested in the ideological model, they are actualized and are taken up by an individual or collective subject which is modalized by *wanting-to-be* and, subsequently, by *wanting-to-do*. This is to say that an ideology belongs to the level of surface semiotic structures, and thus that it can be defined as an actantial structure which actualizes the values that it selects within axiological systems (of a virtual order).

4. An ideology is thus characterized by the actualized status of the values that it takes up. The realization of these values (that is, the conjunction of the subject with the object of value) abolishes, *ipso facto*, the ideology as ideology. In other words, ideology is a permanent quest for values, and the actantial structure which informs it must be considered as recurring in every ideological discourse.

5. Considered as a domain of the generative trajectory taken as a whole, the ideological organization presents values, that it takes up, under their abstract or thematic form. However, ideological discourse can, at any instant, be more or less figurativized and be thus converted into mythologicla discourses.

- AXIOLOGY

MANIPULATION

1. In contrast to operation (as an act of humans upon things), **manipulation** is characterized as an action of humans upon other humans with the goal of having them carry out a given program. In the first instance, what we have is a "causing-to-be," in the second a "causing-to-do." Both forms of activity, one of which is inscribed in the pragmatic domain and the other in the cognitive domain, thereby correspond to modal structures of a factitive sort. When projected upon the semiotic square, manipulation as a causing-to-do gives rise to four possibilities:

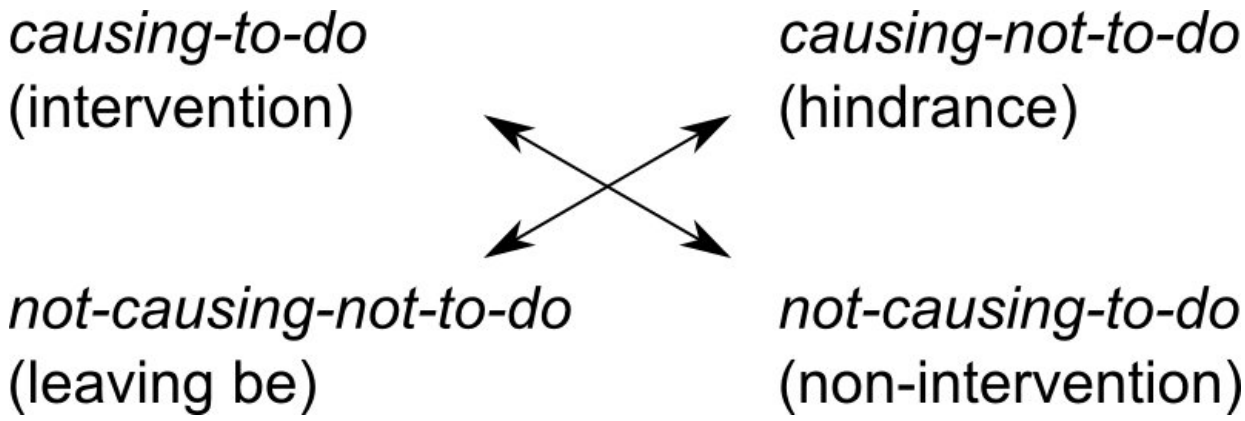

2. As a discoursive configuration, manipulation is undergirded at one and the same time by a contractual structure and a modal structure. We have, in effect, a communication (intended to cause-to-know) in which the sender-manipulator pushes the receiver-manipulatee toward a position wherein freedom is lacking (not-being-able-not-do-do), to the point that the latter is obliged to accept the proposed contract. What is at stake at first glance is the transformation of the receiver-subject's modal competence: If the latter connects *not-being-able-not-do-do* with *having-to-do*, we would have provocation or intimidation; if the subject adds a *wanting-to-do* to *not-being-able-not-to-do* it would be instead a case of seduction or of temptation.

3. Situated syntagmatically between the sender's wanting and the receiver-subject's actual realization of the narrative program (proposed by the manipulator), manipulation plays upon persuasion and thus articulates the persuasive doing of the sender and the interpretive doing of the receiver.

(a) The manipulator can exercise its persuasive doing by relying upon the modality of being-able: on the pragmatic side it will propose either positive objects (cultural values) or negative objects (threats) to the one manipulated. In other instances the manipulator will persuade the receiver with the help of knowing: on the cognitive side it will bring the receiver to know what the manipulator thinks of the former's modal competence, in the form of positive or

negative judgments. Thus it appears that persuasion in terms of being-able characterizes temptation (where a positive object of value is proposed) and intimidation (presentation of a negative gift); persuasion in terms of knowing is peculiar to provocation (with a negative judgment: "You are incapable of...") and seduction (manigesting a positive judgment).

(b) The one manipulated is led correspondingly to perform a pragmatic doing and necessarily to choose, either between to images of its own competence (positive in the case of seduction, negative in the case of provocation), if it is a manipulation in terms of knowing; or between two objects of value (positive in the case of temptation, negative in the case of intimidation), if the manipulation plays upon being-able. (Of course, such an elementary typology of the forms of manipulation is only tentative; at least it sketches out an avenue of research.)

4. At the level of the receiver's modal competence, and taking into account only the modality of being-able-to-do we can anticipate four separate positions

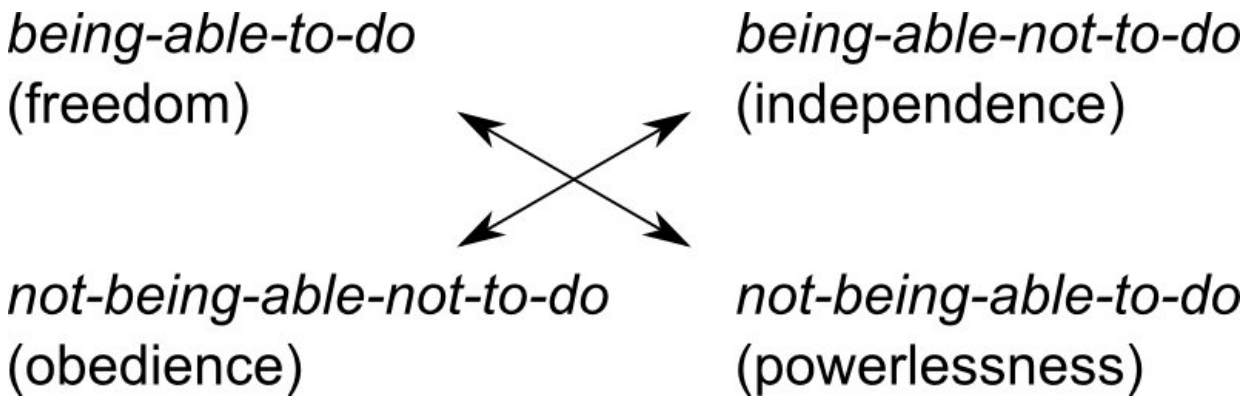

On the basis of this approximate lexicalization (as indicated between the parentheses) of the modal structures, we can propose names (within our socio-cultural universe) for the ypoes of sub-codes of honor that the manipulation puts into play (that is, from the receiver-subject's point of view): the codes of "sovereignty" (freedom + independence + powerlessness). The action that the receiver-manipulatee will carry out following manipulation by the sender thus becomes a simple, practical narrative program for that receiver; its primary narrative program is conjunction with honor (in the case of a manipulation on the plane of knowing) or with a given object of value (if the manipulation is based upon being-able).

5. As a causing-to-do, it appeast that manipulation must be recorded as one of the essential components of the canonical narrative schema. The system of exchange or, more precisely, the contract that is registered there, is taken over, as it were, at a hierarchically superior level by the structure of manipulation. In this case, indeed, the relation between Sender and Receiver is not one of equals (as in the simple operation of exchange, which calls for two subjects of comparable competence), but of superior to inferior. Moreover, the manipulation effected by the sender will call for sanction by the Sender-judge; both operations are located on the cognitive dimension (in contrast to the performance of the receiver-subject carried out on the pragmatic plane).

6. Even if, as we have noted, manipulation is just beginning to be analyzed, we can nonetheless foresee, by transposing it from the plane of narratives to that of somatic practice, the development of a true ***semiotics of manipulation*** (corresponding to a semiotics of sanction and a *semiotics of action*); at the very least we know how important a place it holds in human relations. Such a semiotics must be establishable on the basis of the initial Sender's narrative trajectory and account not only for the manipulation of the subject (some possible forms of which we have just mentioned) but also that of the anti-subject (with the strategy of the trick which makes possible operations of "cooptation" and "infiltration," for example).

- MODALITY; FACTITIVENESS; PERSUASIVE DOING; NARRATIVE SCHEMA; NARRATIVE TRAJECTORY

1. Sometimes opposed to the couple phonetics/phonology, sometimes to syntax (especially in logic), **semantics** is one of the components of the theory of language (or of grammar).
2. During the nineteenth century, linguistics dealth principally with the elaboration of phonetics and morphology; in the twentieth century, as if by a reversal of trends, it has especially undertaken the development of syntax and semantics. Indeed, it was not until the end of the last century that M. Bréal first formulated the principles of a diachronic semantics; its main task was to study changes of word meaning, by adapting to the social dimension of natural languages the tools of ancient rhetoric (especially tropology) and of nineteenth-century stylistics.
3. In abandoning the diachronic dimension of research in favor of a synchronic description of occurrences of signification, semantics, during the first half of the twentieth century, took on the task of recognizing and analyzing semantic (or notional, or conceptual) fields. Beginning with the work of J. Trier, who also made us of semasiological and onomasiological approaches, it received the name of lexicology (G. Matoré). Nevertheless, such a **lexical semantics** maintains the word as the basic unit of analysis, and is close to the hypothesis of Sapir and Whorf, concerning the categorization of the world with the help of the lexical mechanism of natural languages. This approach, with its taxonomical goal, only produced partial and limited results, for lack of criteria stemming from the immanent structure of language.
4. It was in the 1960's that the use of the phonological model (based on the more or less explicit postulate concerning the parallelism of the two planes of language) opened the way to what is commonly called **structural semantics**. Considering the expression plane to be made up of differential gaps of the signifier to correspond to gaps of the signified (interpreted as distinctive features of signification), this new approach thereby possesses a means to analyze explicit lexical units (morphemes or comparable units), by decomposing them into smaller underlying units (sometimes called minimal units), *i.e.*, semantic features or semes. Whatever may be the theoretical presuppositions of those linguists engaged in this research (to give a few names, U. Weinrich, B. Pottier, A. J. Greimas, Aspresjan, Katz and Fodor), and without considering the diversely satisfying results obtained by these linguists individually, structural semantics undeniably constitutes a decisive step forward: its methodological experience has made possible new reflections on the theory of signification and has opened the way to semiotics.
5. As it exists today, semantics seems to have dismissed the apprehensions of a good many linguists, condensed in Bloomfield's famous formula: meaning does exist, but we cannot say anything meaningful about it. Indeed, although the "materiality" of the signifier serves as a sort of guarantee for its scientific description, the plane of the signified - which can only be presupposed - resisted a positive approach. In order for semantics to be admitted and recognized as a constructed language capable of describing an object-language, a revolution of thought had to take place. It is a matter of replacing the certitude of a description of "facts" of language by the idea that linguistics is but a theoretical construction, seeking to account for phenomena that are otherwise elusive (and that cannot be seized directly). Even then, one must realize that the status of semantics as a metalanguage creates a division among semanticists, of which they are more or less conscious. In addition to the demanding project of developing a scientific metalanguage (a project in which we are involved), semantic language is often considered as a mere paraphrase into natural language.
6. Among those problems that have been left unanswered and that semantics should resolve, let us first point out the problem of semic production. We can theoretically imagine that some twenty binary semic categories, considered as the taxonomic basis of a combinatory system, can produce several million sememic combinations; at first glance, this number is quite sufficient to encompass the semantic universe coextensive with a given natural language. Leaving aside the practical difficulty of setting up such a basic set of semantic universals, we run into another problem, just as difficult, when we attempt to define rules of semantic compatibility and incompatibility, which govern not only the construction of sememes, but also broader syntagmatic units (utterance, discourse). It is therefore clear that semic (or componential) analysis obtains satisfying results only when it produces limited taxonomic descriptions (which can be extended to the structuration of more open semantic fields). It is also clear that the idea that we have matrices at our disposal (for the purpose of semantic interpretation), that are comparable to those that phonology can furnish for its own interpretation, must be abandoned; finally, **linguistic semantics** (generative or logical, *cf.* O. Ducrot) is limited to clarifying only possible universals. Thus, the great illusion of the 1960s - *i.e.*, the possibility of providing linguistics with the necessary means for an exhaustive analysis of the content plane of natural languages - had to be abandoned, since linguistics had gotten engaged, often without realizing it, in the extraordinary project of a complete description

of all cultures, even embracing all of humanity.

7. In order to move beyond the development phase we have briefly outlined, semantics - as we have set out to develop it within the *Groupe de Recherhes śemio-linguistiques* - must satisfy, it would seem, at least three main requirements: (a) it must be **generative**, in the form of progressive investments of content, situated on successive levels, leading from the most abstract investments toward the most concrete and figurative, in such a way that each level may receive an explicit metalinguistic representation; (b) it must be **syntagmatic**, and not simply taxonomical, in order to explain, not particular lexical units, but the production and reception of discourse. Concerning this point, the importance given to contextual semes in the construction of sememes allows us to postulate the following hypothesis: the deepest semantic investments correspond to syntagmatic units having the broadest dimensions and serving as a base for establishing isotopies of discourse; in this way, additional layers of semantic investment will give rise to making contents more specific, breaking discourse down into smaller syntagmatic units in order, finally, to arrive at sememic combinations; (c) Semantics must be **general**: natural languages, just like natural worlds, are loci where many different semiotic systems appear and are produced; it is therefore necessary to postulate the unicity of meaning and to recognize that meaning may be manifested by different semiotic systems at the same time (in the case of theater, for example). That is why semantics stems from a general theory of signification.

8. Within the framework of semiotic grammar as we conceive of it, two complementary components - syntactic and semantic - are to be distinguished; these two components can be articulated at two different levels of depth. The generative process of discourse thus presents two semantic domains at the semiotic or narrative level: (a) **fundamental semantics**, equipped with an abstract logical representation; and (b) a **narrative semantics**, the investments of which are inscribed within the molds of the surface narrative syntax. The resulting semantico-syntactic representation is that of semiotic structures, which can be assumed by the domain of the enunciation for the purpose of producing discourse.

- CONTENT; SEMANTICS, DISCOURSIVE; SEMANTICS, GENERATIVE; SEMANTICS, FUNDAMENTAL; SEMANTICS, NARRATIVE; GENERATIVE TRAJECTORY

DISCOURSE

1. In a first perspective, the concept of **discourse** can be identified with that of semiotic process. In this way the totality of the semiotic facts (relations, units, operations, etc.) located on the syntagmatic axis of language are viwed as belonging to the theory of discourse. When one had in mind the existence of two macrosemiotic systems - the "verbal world" manfiested in the form of natural languages, and the "natural world" manifested as *the source of non-linguistics semiotic systems* - the semiotic process appears as a set of **discoursive practices**: linguistic practices (verbal behavior) and *non-linguistic practices (signifying somatic behavior manifested by the sensory orders)*. When linguistic practices alone are taken into consideration, one can say that discourse is the object of knowledge considered by **discoursive linguistics**. In this sense discourse is synonymous with text. For indeed, certain European languages which do not have an equivalent for the French and English word "discours(e)" have been led to substitute for it the word "text" and to speak of textual linguistics. On the other hand - by extrapolation and as an hypothesis which seems to be fruitful - the terms discourse and text have also been used to designate certain *non-linguistic semiotic processes (a ritual, a film, a comic strip are then viewed as discourses or texts)*. The use of these terms postulates the existence of a syntagmatic organization undergirding these kinds of manifestations.

2. In a somewhat different theoretical framework - but one which is not contradictory with the preceding one - discourse can be identified with utterance. The more or less implicit way in which the utterance (= what is uttered) is conceived determines two theorecial attitudes and two different types of analysis. For phrastic linguistics, the basic unit of the utterance is the sentence. The discourse is then viewed as the result (or the operation) of the concatenation of sentences. By contrast, discoursive linguistics - as we conceive it - takes as its basic unit the discourse viewed as a signifying whole. Consequently, sentences are only segments (or broken-up parts) of the **discourse-utterance**. Of course, this does not exclude the possibility that a discourse might have at times the dimensions of a sentence, as a consequence of the procedure of condensation.

3. When analysis of discourse is located in the wake of phrastic grammars, it seeks to recognize - and to construct

models of - the discoursive sequences viewed as series of sentence-utterances. To this end, various procedures are devised or proposed, such as: (a) the establishment of an equivalence network among sentences and/or series of sentences (Z. Harris); (b) the formulation of rules - either logical or rhetorical rules - of sentence concatenation; (c) the determination of grammatical isotopies of the sequences (taking anaphorization into account); (d) the elaboration of deeper representations accounting for the series of surface sentences, etc. Although such procedures are pertinent, they remain nonetheless partial and do not seem to be based on any general theory of discourse. They remind us too much of those tasks of "paragraph construction" set down in programs for secondary education in France and could be followed, in the same turn, by the equally classic "discourse construction" with its three pints...

4. When, by contrast, it is postulated from the outset that the utterance-discourse forms a whole, then the procedures to be set up must be deductive - and no longer inductive. The procedures must consist of the analytic separation of the discoursive whole into its components. When, furthermore, a generative approach complements these procedures, semiotic theory is led to conceive of the discourse as a multilayered organization constituted by a number of depth levels, superposed on each other. Only the last one - the most superficial one - can receive a semantic representation which is approximately comparable to the "deep" linguistic structures (in the Chomskian perspective). Thus it appears that phrastic grammar is the natural sequel to discourse grammar.

5. For such a conception of discourse to be integrated into the general theory of language, it needs, on the one hand, to be homologated with the fundamental dichotomies *language/speech*, *system/process*, *competence/performance* (see these terms), and on the other hand, to be related to the domain of the enunciation. Keeping the term competence to designate all the necessary conditions for the exercise of the enunciation, a distinction between two autonomous configurations of this competence will be noted: semio-narrative competence and discoursive competence (in the strict sense). Semio-narrative competence is situated upstream, being anterior to the enunciation as such. In agreement with Hjelmslev and Chomsky, one can conceive of it as made up of articulations which are both taxonomic and syntactic - and not as a merely paradigmatic organization, as "language" is for Saussure. In agreement with Saussure, semio-narrative competence can be viewed as having a transcendental status: the semio-narrative forms are postulated as being universal - found in all linguistic and translinguistic communities - and persevere in the translation from one language to another; they are also recognizable in non-linguistic semiotic systems. Thus semio-narrative competence corresponds to what could be termed classificatory and programming forms of human intelligence: but this would be an irresponsible formulation. As competence, it can be described as a fundamental grammar of the discourse-utterance, preceding the enunciation and presupposed by it. By contrast, **discoursive competence** is located downstream from semio-narrative competence: it is constituted during the enunciation, and governs, by molding them, the uttered discoursive forms.

6. These brief remarks about the twofold nature of competence were necessary in order to establish a new meaning and a more restricted definition of discourse. For indeed, if enunciation is, according to Benveniste, the "putting into discourse" of language, then discourse is precisely what is put in place by the enunciation. When we substitute in Benveniste's definition the concept of semio-narrative competence for the concept of "language," we can then say that putting into discourse - or **discoursivization** - consists in taking over the semio-narrative structures and transforming them into discoursive structures. The discourse is the result of this manipulation of the deep forms, which brings about a surplus of signifying articulations. A **discoursive analysis**, distinct from the narrative analysis that it presupposes, can then be envisaged.

7. Such a conception of discourse nullifies the traditional opposition between between discourse (as transphrastic monologue) and communication (as dialogue and phrastic exchange). Thus communication ceases to be an extralinguistic structure which serves as a basis for the exchange of messages. Communication appears rather as a domain, a stage of the generative trajectory of the discourse. At times, it brings about the appearance of a single subject-actor of the enunciation, which assumes and projects beyond itself various actantial roles. At other times it manifests a bipolar actorial structure which produces a two-voice discourse (= "communcation") but which is nevertheless located on a homogeneous semantic isotopy and the syntactic forms of which are comparable to those of the dialogue installed, after having been enunciated, in the discourse-utterance. Furthermore, the structure of communication no longer needs an exterior pragmatics (in the American sense) in order to be understood and described. The actants of the enunciation, because they assume a semio-narrative competence which transcends them and causes them to participate in the semiotic universe, are by definition competent: they "know how to communicate" without the help

of any psycho-sociologicla factors.

8. The fact that the term discourse is progressively identified with semiotic process and that it is even used to designate, metonymically, one or the other entire semiotic system or semiotic process, raises the problem of the definition of the semiotic system (as both object of knowledge and object constructed by the description). Indeed, we must keep in mind that linguistics is at the origin of semiotic research. We must also remember that natural language is not merely defined as a semiotic system (as a language) but is also viewed, explicitly or implicitly, as a model according to which the other semiotic systems can and must be conceived. Yet, natural language, semantically coextensive with culture, is a huge domain. We consider it to be a macrosemiotic system which can only be compared with another macrosemiotic system having the same dimensions: that of the signifying natural world. Consequently the other semiotic systems appear as "minisemiotic systems" located or constructed within these universes. *Soviet semioticians were perhaps the first to raise this possibility when proposing the ill-defined but quite suggestive conept of "secondary modeling systems" to designate these "minisemiotic systems" which, even though they belong to the "macrosemiotic systems," are presumed to have an autonomy of operation and/or of signification*. The Soviet concept of "secondary system" (a metonym includes process) approximately corresponds to the concept of discourse (a concept which was developed in the French context and which must be interpreted as a process which presupposes a system).

9. In this new meaning, the term discourse nevertheless remains ambiguous. A semiotic domain can be named discourse (for example: literary discourse, philosophical discourse) because of its social connotation related to a given cultural context (J. Lotman says, for instance, that a medieval sacred text is viewed by us as literary) independently from and prior to its syntactic or semantic analysis. The **typology of discourses** which can be elaborated in this perspective is therefore connotative, that is, it is specific to a given cultural localization (circumscribed both geographically and historically) and it does not have any relation with the semiotic status of these discourses.

10. Even when one leaves aside the connotative definitions of discourse (according to which, for instance, literary discourse is defined by literarity), the problem of knowing what discourse is - in the semiotic sense - remains unresolved. When one examines the various semiotic systems from the point of view of their syntactic and semantic components, one notices that some of them - for instance, literary semiotic systems - are indifferent vis-á-vis their invested contents, while, by contrast, others are indifferent to the syntactic organizations they might have - for example, the "feminine narrative" formulated by C. Chabrol, viewed as a universal articulation of content, whatever its nature, can be taken over as "literary" content, literary discourse can only base such specificity it might have upon the syntactic forms which it manifests. Yet, the variety of forms is so broad that literary semiotics appears mainly as a vast repertory of discoursive forms and not as a syntactic structure which could be defined. While there are "many" literary discourses one cannot speak of "the" literary discourse. On the other hand when thinking about the "feminine narrative" - and also about the semantic fields called "political discourse," "religious discourse," etc. - one can say that there exist deep organizations of content which can be formulated as systems of values or as epistemes (*i.e.*, as combinatory hierarchies). But, once more, these axiologies can be manifested in many kinds of discourses. This amounts to saying that the general semantic theory of discourses must be dealt with indepdendently of their syntactic typology which, when it will have been further developed, will certainly appear as very far removed from the present connotative typology of discoursive genres.

11. Coming back to the domain of the enunciation, which is the locus of the generation of discourse, one can then say that the form of the produced discourse is dependent upon the twofold selection taking place in it. When the semio-narrative structures are viewed as the repertory of the forms which can be altered, the enunciation has then as its task the selection of those forms it needs "to make a discourse." Thus, the choice between the pragmatic or cognitive dimensions of the envisaged discourse, the choice between the forms which are appropriate for a discourse characterized by the construction of a subject (*cf.* the Bildungsroman) and those which are necessary for a discourse characterized by the construction of an object (*cf.* for example, the recipe for vegetable soup), etc., determine in advance the type of discourse which will finally be manifested. On the other hand, the use of the mechanisms of disengagement and of engagement, which define the enunciation as an activity of production, can only be viewed as a selective operation which chooses, within the combinatory set of discoursive units which these mechanisms are able to produce, certain preferred units and/or a specific preferred arrangement of units. In both cases, and whether one is dealing with semio-narrative competence or with discoursive competence (properly speaking), the production of a discourse appears to be a continuous selection of possibilities, making its way through networks of constraints.

- UTTERANCE; COMPETENCE; GENERATIVE TRAJECTORY; DISCOURSIVIZATION; SEMIOTICS; TEXTUALIZATION; LITERARY SEMIOTICS; RHETORIC

SQUARE, SEMIOTIC

1. By **semiotic square** is meant the visual representation of the logical articulation of any semantic category. The elementary structure of signification, when define - in a first step - as a relation between two terms, rests only on a distinction of opposition which characterizes the paradigmatic axis of language. It is, consqeuntly, adequate for the establishment of a paradigm composed of *n* terms, but it does not thereby allow for the distinction, within this paradigm, of semantic categories founded on the isotopy (the "family relations") of distinctive features which can be recognized therein. A typology of relations is necessary, which will make it possible to distinguish intrinsic features, those which constitute the category, from those which are foreign to it.

2. The linguistic tradition which sprang up in the 1920s and '30s has imposed the binary conception of categor. In the wake of comparative research into morphological categories, it was rare for linguists (such as V. Brøndal, for example) to uphold the existence of multipolar structures containing as many as six inter-linked terms. However, even R. Jakobson, one of the defenders of binarism, was obliged to recognize the existence of two types of binary relations: the first, of the type A/ A , characterized by the resultant opposition of the presence and absence of a definite trait, and the second, of the type A/non-A, which manifests to some extent the same trait, present twice in different forms. On the basis of this knowledge, the result of linguistic doing, it has been possible to establish a typology of intercategorial relations.

3. **The first generation of categorial terms**. It is sufficient to start with the opposition A/non-A, and, while considering that the logical nature of this relation remains undetermined, to call it the **semantic axis**, in order to realize that each of the terms of this axis may separately enter into a new relation of the type A/A. The representation of this group of relations is then given in the form of a square:

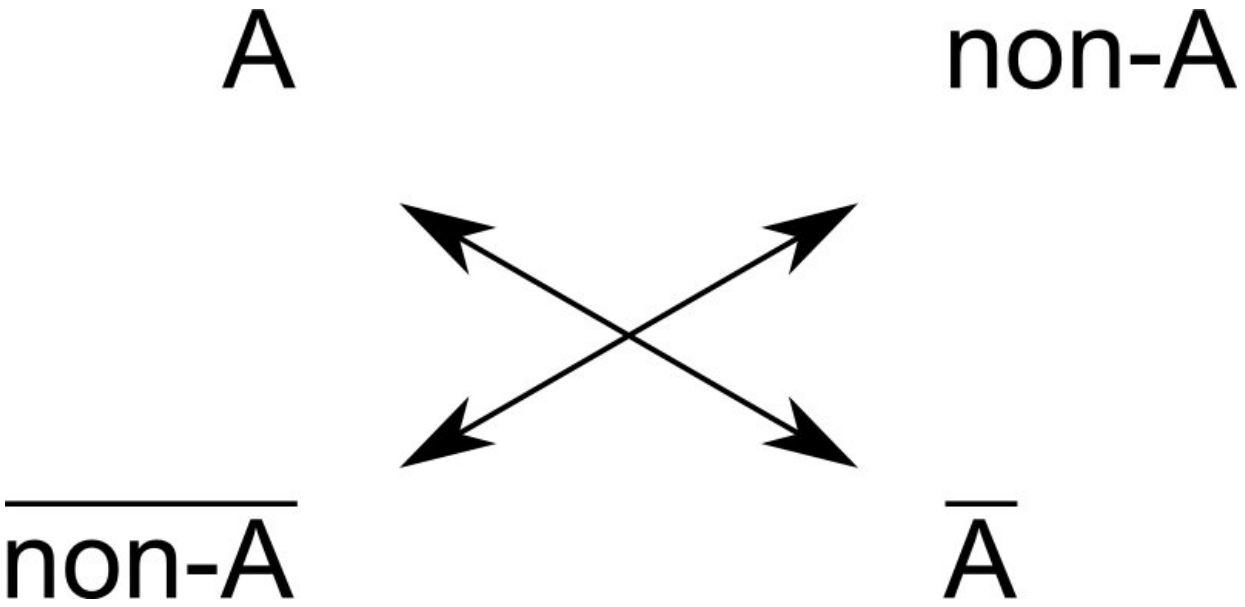

It remains for us to identify these various relations one by one: (a) The first - A/ A - defined by the impossibility for two terms to be present together, is known as the relation of **contradiction**, which is its static definition. From the dynamic point of view, it can be said that this is the operation of negation, carried out on the term A (or non-A), which generates its contradictory A (or non-A). Thus, starting with the two primitive terms, it is possible to generate new contradictory terms (terms of the first generation); (b) The second operation is that of **assertion**: carried out on the contradictory terms (A , non-A), it can be presented as an **implication** and may cause the two primitive terms to

appear as presupposed elements of the terms asserted (A ⍰ non-A; non-A ⍰ A). If, and only if, the effect of this double assertion is to produce these two parallel implications, we are right in saying that the two presupposed primitive terms are the terms of one and the same category and that the chosen semantic axis is constitutive of a semantic category. On the contrary, if A does not imply non-A and if non-A does not imply A, the primitive terms - A and non-A - with their contradictories, are dependent on different semantic categories. In the first case, the opertaion of implication established between the terms (A and non-A) and (non-A and A) is a relation of **complementarity**; (c) The two primitive terms are both presupposed terms; characterized moreover by the fact that they can be present concomitantly (or, in logical terms, that they can be true or false together - a criterion which is difficulty to apply in semiotics), they are said to enter into a relation of **reciprocal presupposition** or which comes to the same thing, a relation of **contrariety**.
It is now possible to five a definitive representation of what we call the semiotic square:

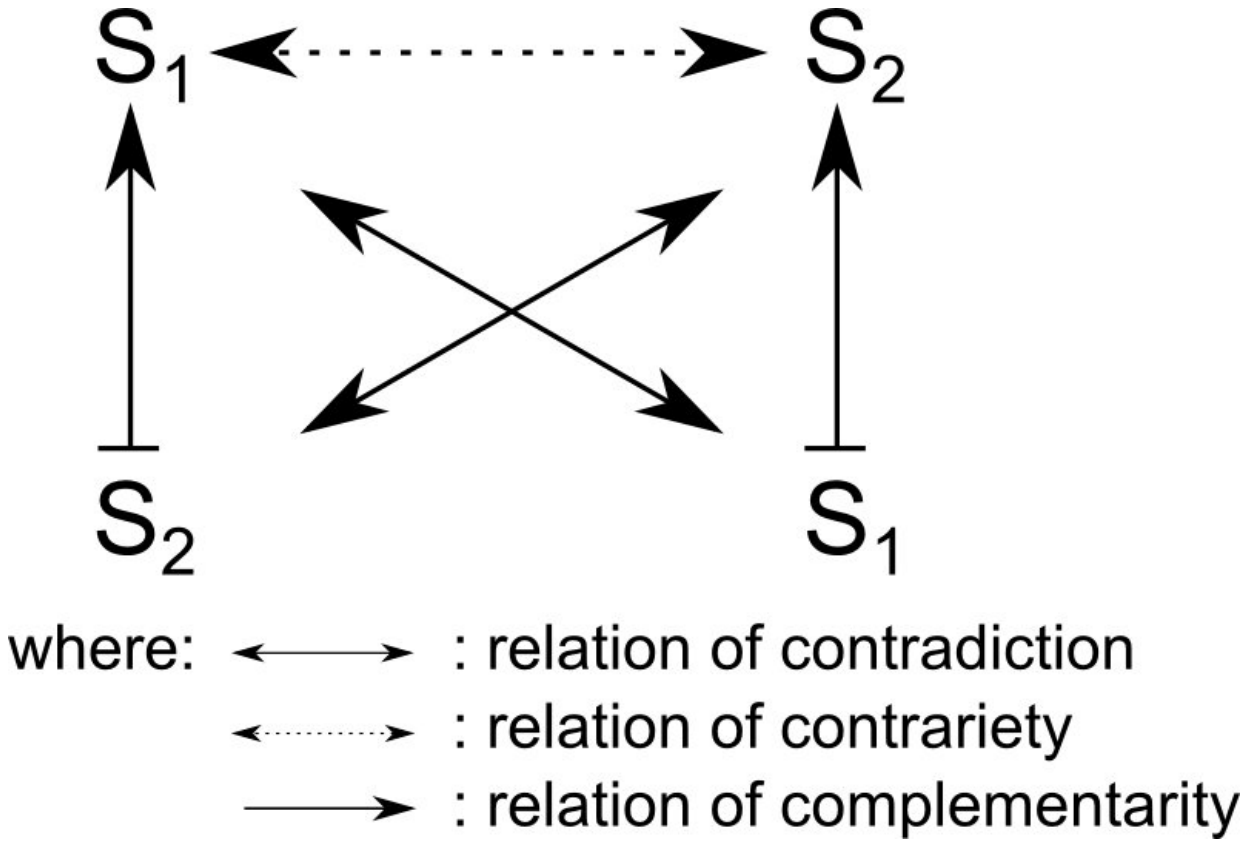

S_1 - S_2 : axis of contraries

S_2 - S_1 : axis of subcontraries
S_1 - S_1 : positive schema
S_2 - S_2 : negative schema
S_1 - S_2 : positive deixis
S_2 - S_1 : negative deixis

There remains, however, one point which requires classification; that of the existence of binary semantic categories *stricto sensu* (whose constitutive relation is not contrariety, but contradiction), such as, for example, *assertion/negation*. There is nothing to prevent such categories from being represented in a square:

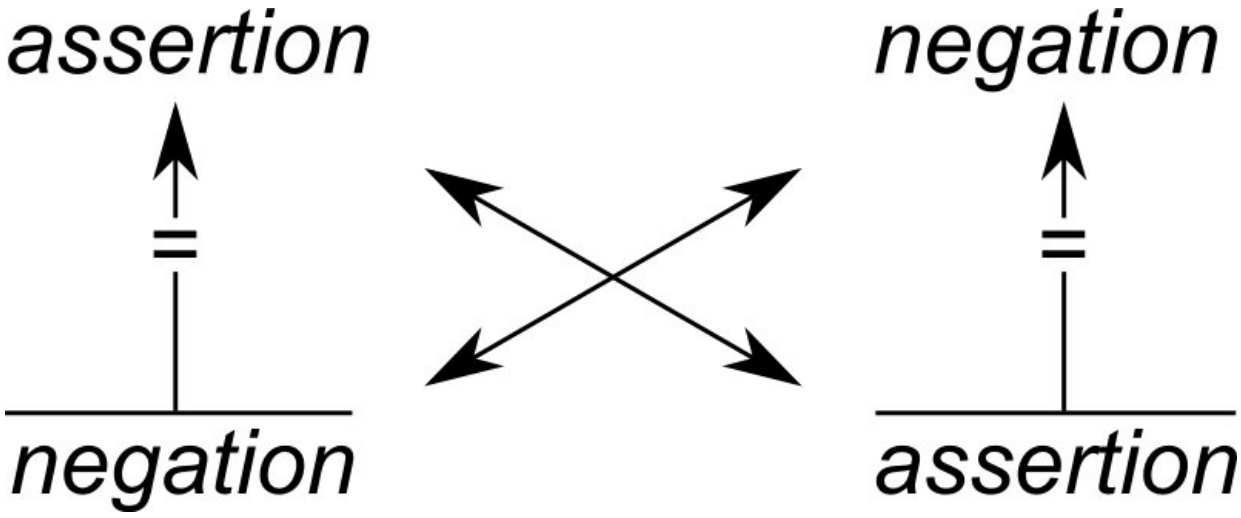

It is clear from this that the negation of a negation is equivalent to assertion. Generalizing, it can be said that a semantic category may be called contradictory when the negation of its primitive terms produces tautological implications. Such a definition, taxonomic in nature, satisfies traditional logic, which can operate substitutions in both directions(non-oriented) by replacing *assertion* with *negation*, or inversely. In linguistics, things happen differently: discourse retains the traces of previously carried out syntactic operations

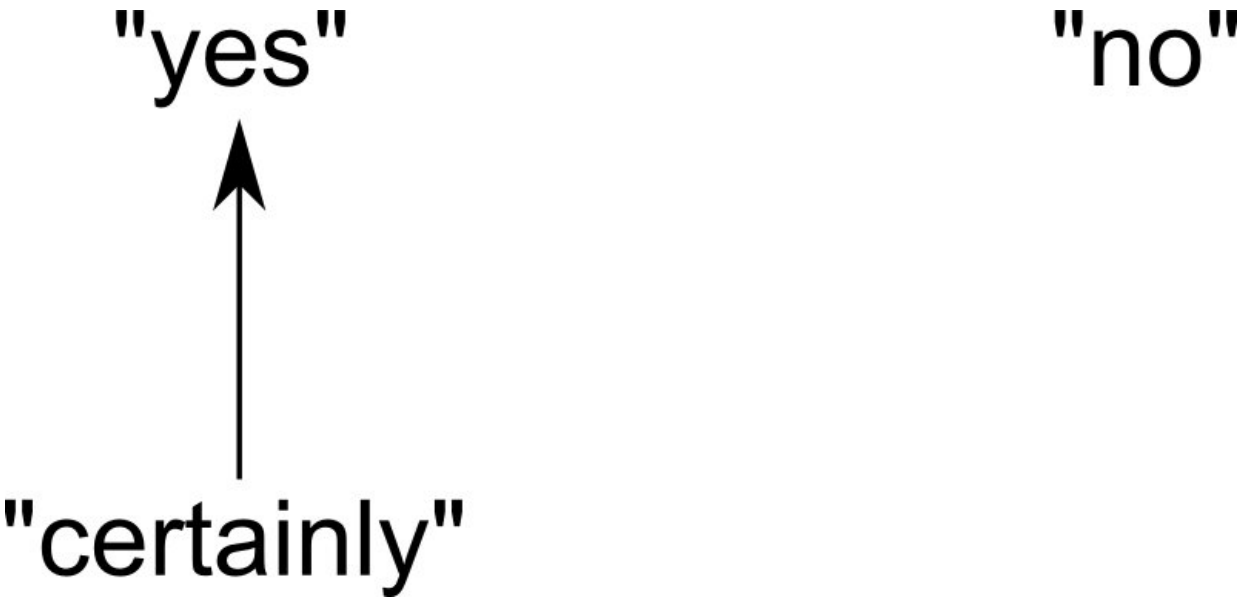

The term "certainly" is, of course, the equivalent of "yes," but at the same time it contains, in the form of an implicit presupposition, an operation of prior negation. Thus, it is preferable in semiotic descriptions to use - even for the contradictory categories - the canonical representation in square form.

4. **The second generation of categorical terms.** It has been shown how two parallel operations of negation, carried out on the primitive terms, enabled two contradictory terms to be generated, and how, following this, two implications established relations of complementarity by determining, at the same time, the relation of contrariety which thus has become recognizable between the two primitive terms. We will not take the time to go through, beginning with the network thus constituted, the same operations which, by the negation of the subcontraries, establish a reciprocal presupposition between them. It is important now to derive the first consequences of the relational model thus constructed: (a) Clearly, the four terms of the category are not defined in a substantial manner, but only as points of

intersection, as the results of relations: this satisfies the structural principle laid down by F. de Saussure, according to which "in language, there are only differences"; (b) It will also be noted that, starting from the projection of the contradictories, four new relations have been recognized within the square: two relations of contrariety (the axis of the contraries and of the subcontraries), and two relations of complementarity (positive and negative deixes); (c) Given that every semiotic system is a hierarchy, it is established that the relations contracted between terms may serve, in their turn, as terms establishing between themselves hierarchically superior relations (functions playing the role of functives, in L. Hjelmslev's terminology). In this case it is said that two relations of contrariety enter into the relation of contradiction between themselves, and that two relations of complementarity establish the relation of contrariety between themselves. The following example illustrates this finding:

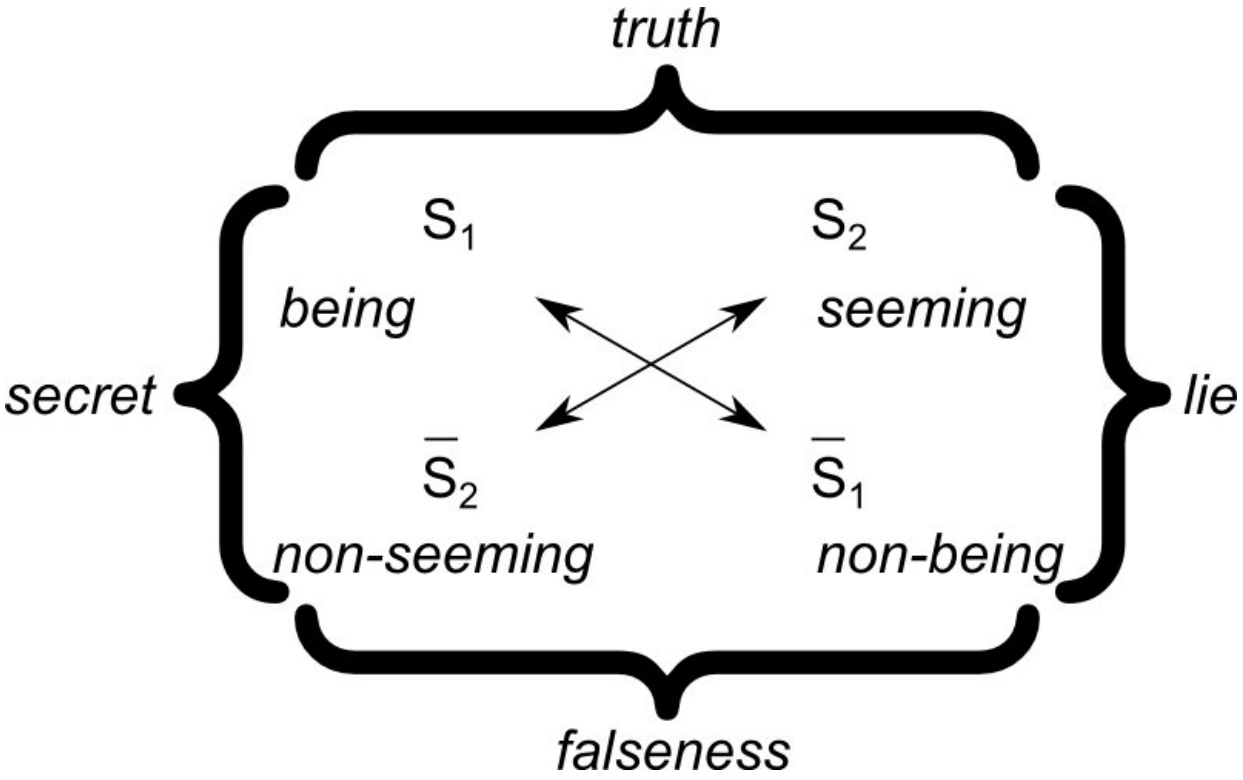

It can thus be seen that *truth* and *falseness* are **contradictory metaterms**, whereas *secret* and *lie* are **contrary metaterms**. The metaterms and the categories they constitute are considered as terms and categories of the second generation.

5. **The third generation of categorial terms**. The problem so far not tackled is that of the third generation of terms. In fact, the comparative research of V. Brøndal has shown the existence, within the network which articulates the grammar categories, of **complex** and **neutral** terms whicha re a result of the establishment of the relation "both ... and" between contrary terms. The complex term is seen as the joining of the terms of the axis of the contraries (S_1 + S_2), whereas the neutral term results from the combination of the terms on the axis of the subcontraries (S_1 + S_2). Some natural languages may even be able to produce **positive complex terms** and **negative complex terms**, depend on which of the two terms constituting them dominates.

Various solutions have been proposed to account for the formation of such terms. While not wishing to put forward yet another hypothesis, we consider that until more precise and more numerous descriptions are furnished, the problem area remains open. For all that, the importance of the problem is inescapable: we know that discourses of a sacred, mythic, poetic, etc., nature manifest a particular predilection for the use of complex and probably contradictory syntactical trajectories, which culminate in this kind of formation.

6. The semiotic square can be usefully compared to the hexagon of R. Blanché, and to the groups of Klien and Piaget. It is dependent, however, both on the epistemological question which deals with the conditions of existence and

the production of signification, and on methodological doing applied to concrete linguistic objects. In this it is distinguished from logical or mathematical constructions, which are independent, as formulations of "pure syntax," from the semantic component. Under these conditions, any hasty identification of the semiotic models with the logico-mathematical models can only be hazardous.
- STRUCTURE

STRUCTURE

(A) General meaning

1. Without entering into the philosophical and ideological controversies that the notion of **structure** continues to provoke, it is appropriate to specify the constituent elements of the definition of this concept, by placing it within the framework of structural linguistics, which has succeeded in giving it an operational character. By borrowing the broad lines of the formulation that L. Hjelmslev has given it, we will consider structure as an autonomous entity of internal relations, set up into hierarchies. In order to explain this definition, let us take a look at each one of its elements: (a) Such a conception implies that priority has been given to relations at the expense of elements: a structure is first of all a network of relations, the intersections of which constitute terms; (b) The network of relations that defines structure is a hierarchy, that is, an entity that can be divided into parts that, while being bound to one another, maintain relations with the totality that they constitute; (c) Structure is an autonomous entity, which means that, while maintaining relations of dependence and interdependence with the broader set of which it is a part, it is equipped with an internal organization of its own; (d) Structure is an entity, that is, its ontological status does not need to be questioned, but must, on the contrary, be put between brackets, so as to render the concept operational.
Thus, the question of whether structures are immanent to the object examined or whether they are constructions resulting from the cognitive activity of the knowing subject, is to be excluded from properly semiotic concerns, however fundamental this question may be from a philosophical point of view. Likewise, the philosophical presuppositions that underly the conception of the structure (and which are manifested especially in the way in which one considers the relations between structure and function and defines the latter), by giving it at times a slightly mechanistic (Bloomfield) or phenomenological (Hjelmslev) tint, and at other times a somewhat organicist (Benveniste) hue, rather enrich the epistemological-methodological tools, without harming their operational character.

2. Such a conception of structure constitutes a background for semiotic theory, a "scientific attitude" from which the approaches that the researcher makes can be sketched out. Considered in itself, structure is not the specific property of semiotics, nor even of the human sciences taken as a whole. With a few adjustments, one could say that it is implied in any project or approach with a scientific aim. What especially led linguistics, at a critical moment of its growth, to make explicit the principles upon which is grounded its own doing, was the difficulty experienced by the human sciences in moving from the stage of "opinions" to that of "disciplines." Let us add, moreover, that such a definition of structure is not directly operational: being too general, it applies to any set that one suspects of being organized or that one intends to organize. Defined as a network of relations, structure refers to the concept of relation and, in order to be semiotically efficient, presupposes a typology of relations. Considered as a network, it does not give us any information concerning either its amplitude or its complexity: the problem of minimal structural organizations, of *elementary structures*, is posed quite naturally, for only these structures can permit us to understand the modes of existence and of functioning of more complex sets.
- RELATION; HIERARCHY; FUNCTION

(B) Elementary structure of signification

1. If we accept the definition of structure as a "network of relations," thinking about elementary structure must first consider only one relation, considered as a simple relation. By positing, within the same definition framework, that "objects of the world" are not knowable in themselves, but only by their determinations (or their properties) and that, in addition, the latter can be recognized only as values (that is, as they relate one to another), we are led to postulate that relation alone institutes "properties"); these properties, in turn, serve as determinations for objects and render them knowable. Such a relation, called elementary, is nonetheless present in a double aspect: it gives the basis for "difference" among values, but difference, in order to have meaning, can only rest on the "resemblance"

that situates values with respect to one another. Interpreted in this way, the relation that sets up the elementary structure includes the two definitions of the syntagmatic axis (the "both ... and" relation) and of the paradigmatic axis (the "either ... or" relation) of language. Defined as a relation that establishes at least two value terms, elementary structure is to be considered, on the one hand, as a concept uniting the minimal conditions for the apprehension and/or the production of signification, and, on the other hand, as a model containing the minimal definition of any language (or, more generally, of any semiotic system or process) and of any semiotic unit. It is thus presented as a locus of convergence of gnoseological postulation for a subsequent axiomatic system.

2. The concept of elementary structure can become operational only if it is submitted to a logical interpretation and formulation. It is the typology of elementary relations (contradiction, contrariety, complementarity) that opens the way to new generations of interdefined terms, and which allows us to give a representation of the elementary structure in the form of the semiotic square.

3. Formulated in such a way, elementary structure may be considered as a constitutive model, and this for two reasons: as an organization model of signification (its morphological or taxonomical aspect) and as a production model (its syntactic aspects). As deep structure, it is the basis for the level of fundamental syntax.

4. Elementary structure must, in addition, be viewed as a locus of (semantic) investment and of formation (that is, putting into a form) of contents. These contents, syntactic or semantic (*stricto sensu*), projected upon the square, may be articulated in foreseeable positions and constituted in semantic categories. Thus, for example, any actant may be "split open" and give rise to an actantial category (actant, anactant, negactant, neganactant). Once a semantic category has been thus obtained, it may serve as a basis for a set of hypotactic sub-articulations, each one more narrowly defined; and for that very reason, it may incorporate a semantic microuniverse, (that is, a generator of discourse). Certain categories - abstract and very general - may hypothetically be considered as semantic universals, that is, as **elementary axiological structures**; it will be said that the category *life/death* articulates individual universes, and that the category *nature/culture* articulates collective universes. To these two elementary structures can be added, because of its large degree of generality, the **figurative axiological structure** which articulates, in the form of a square, the four "lements of nature" (earth, air, fire, water).

5. The elementary structure, as an articulatory model, has its main application at the level of deep and abstract structures. There it plays the role of description procedure (and, possibly, of discovery procedure), allowing semiotic phenomena to be represented prior to their manifestation (and, in the case of natural languages, prior to their lexicalization). Thus, the almost mechanical application of this model to surface phenomena usually constitutes but a caricature of semiotic procedures. However, that does not mean that elementary articulations do not appear at the surface, at the level of morpheme-signs, for example; but at that level the categories rarely lexicalize the set of their possible terms: in manifestation these categories present various forms that may be grasped as binary articulations (masculine/feminine, for example), ternary articulations (love/hate/indifference, for example), etc.

- SQUARE, SEMIOTIC

(C) Structural forms

1. In addition to the precise meaning that we have just acknowledged for the term structure, common usage has imposed a more general meaning which more or less corresponds to the one attributed to articulation, organization, device, mechanism, etc., and which emphasizes the relational character - supposed or established - of the semiotic sets of objects being considered. Therefore, in order to introduce more clarity into the presentation of the lexical items of this dictionary, we have found it preferable to bring together here a rather ill-sorted set of expressions currently used, providing each one with a few summary explanations and cross-references (which will allow a more in-depth examination).

2. *Actantial and actorial structures.* The distinction between actant and actor, derived from the intuitive notion of character (or from Vladimir Propp's *dramatis persona*), has had not a few reprecussions on the whole of semiotic theory. The actant, a syntagmatic unit of the surface narrative grammar, once it is placed on the narrative trajectory was divided into a set of actantial roles; the actor, a unit of discourse, has been redefined as the incarnation, the locus of semantic investment, within discourse, of a least one actantial role and, at the same time, of at least one thematic role. Consequently, the actantial mechanism - the set of actants taken on by the narrative grammar for the purpose of generating discourse - has proven to be not isomorphous with respect to the actorial organization such as it is constituted at the discourse level of the same text (the modality of *being-able-to-do*, for example, may be presented in

the form of an independent actor, such as a magic object, or it may be integrated into the subject-hero, as an intrinsic property). Proceeding from such observations, we may speak of **actorial structures**, characteristic of such and such a type of discourse. The actorial structure os objectivized (and socialized) when the actorial mechanism is characterized by the establishment of a large number of independent actors; on the other hand, it is said to be subjectivized (or psychologized) if the number of actors present in the discourse is reduced and is, in certain cases, summarized within one actor subsuming a large number of actantial roles (yileding an interiorized, intense dramatization, well known in psychoanalysis).

- ACTANT; ACTANTIAL ROLE; ACTORIALIZATION; ACTOR

3. *Aspect structures and category structures*. Located at the deep semiotic level, narrative grammar uses a categorial logic, based on *the discrete characters of units and on the discontinuous character of states* (an object of the world is either "black" or "not black," without transition). When narrative structures are thus formularized, they are temporalized during discoursivization and consequently receive complementary aspectual investments; therefore, to logical transformations at the deep level correspond, at the discourse level, diachronic "changes" which we can account for with the help of aspectual categories (articulating semes of punctuality, durativity, inchoativity, perfectivity, etc.). Such a conception of **aspectual structures** consequently allows us to reconciliate "story" and "structure" and to conceive of conversion mechanisms of **category structures** an aspectual (temporal) structures, and vice versa.

- TEMPORALIZATION; ASPECTUALIZATION

4. *Modal structures*. A somewhat deeper examination of modal categories (wanting to, having to, being-able to, knowing) has shown that their character as "governing term" would not permit them to be formulated independently of the "governed term"; in other words, it was not possible to speak of *wanting* or of *being able*, but only of *wanting-to-do* or *wanting-to-be*, of *being-able-to-do* or *being-able-to-be*, etc. Since the modality is an integral part of the utterance of state which it overdetermines, it is appropriate, in syntagmatics, to speak of **modal structures**, whereas in paradigmatics modalities may be considered as modal categories.

- MODALITY

5. *Narrative structures and discoursive structures*. This distinction correspond to the two levels of depth which we consider as the fundamental domains of the overall generative trajectory, which ends in the production of discourse. The expression **narrative structures** or, more accurately, **semio-narrative structures**, is then to be understood in the sense of deep semiotic structures (which preside at the generating of meaning and bear general forms of discourse organization); they are distinct from **discoursive structures** (in the narrow sense) are located at a more superficial level and which, beginning with the domain of enunciation, organize the discoursivization (putting into discourse) of narrative structures. In addition, by narrative structures (in the narrow sense) is often meant simply the surface narrative syntax - this confusion stems from the fact that certain "grammars" or "logis" of narrative conceived of the deepest level of narrativity in a more or less comparable form.

- NARRATIVITY; SURFACE NARRATIVE; SYNTAX; GENERATIVE TRAJECTORY

6. *Polemic structures and contract structures*. Different textual analyses have come to the conclusion - which can seemingly be generalized - that all discourse at least implicitly carries with it a confrontation structure, bringing together at least two subjects. This confrontation often takes the form of a somatic or cognitive clash (we can then speak of **polemic structures**); or it may take the form of a transaction, in which case the structure organizing the discourse can be called **contractual**. These two forms, which, as can be seen, correspond to the level of socological theories, to the concepts of "class struggle" and "social contract," can be found together in the structures of manipulation. In addition, the polemico-contractual structure of discourse which has but one enunciator allows us to understand and interpret dialogue communication as a discourse having two voices.

- POLEMIC; CONTRACT

7. *Deep structures and surface structures*. The distinction between **deep structures** and **surface structures** is totally relative, since semiotic theory can, depending on its needs, foresee along the overall generative trajectory as many levels of depth as it wants. Thus, for us discourse structures appear as surface structures with respect to semio-narrative structures, which are deeper. However, we use this dichotomy especially in order to establish a distinction, among semiotic structures (to which we give the form of a grammar), between two levels of depth: between the fundamental (deep) grammar and the narrative (surface) grammar in the strict sense (superficial), the former having a logico-semantic nature, the latter having an anthropomorphic nature.

- DEEP STRUCTURE; SURFACE STRUCTURE; GRAMMAR; GENERATIVE TRAJECTORY

8. *Semio-narrative structures*. The fact that semiotic theory has only been developing in a progressive and sometimes meandering way has been the source of certain terminological confusions. Such is the case, for example, for the concept of narrativity which, first applied solely to the class of figurative discourses (narratives), has proven to be an organizing principle of all discourse. Consequently, the content of the expression "narrative structures" has been transformed so as finally to designate, in opposition to discourse structures, the deep generative trunk which is in principle common to all types of semiotics and to all types of discourse, the locus of a general semiotic competence. A slow terminological substitution is therefore taking place; little by little the expression **semio-narrative structures** is replacing "narrative structures" in the broad sense.

9. *System structures and morpheme structures*. At first glance the semic organization of the semantic universe takes on two different forms: on the one hand, that of semic systems (that is, hyponymic subarticulations of a paradigmatic character, bearing only homogeneous semes (that is, stemming from several semic systems), and bound together by hypotactic relations of a syntagmatic nature. This distinction seems sufficiently important to tus to be mentioned here, since it probably allows us to account for the functioning of the figures of metaphor and metonymy, as of the relationship of contiguity.

All the previous entries are what we are supposed to learn for the exam. The following entries are what I consider possibly useful for my own academic work.

SOCIOLECT

1. As opposed to both idiolect, which designates the semiotic activities of an individual actor, and to dialectic, which refers to the differentiation of these same activities considered from a social point of view (the differentiation is due to a geographic distribution of human groups), **sociolect** characterizes semiotic activity in its relation with *social stratification*. If the organizations of a given society are viewed as extra-semiotic phenomena, the semiotic configurations that correspond to them constitute the signifying face of these organizations, for they reveal how society, class, and social strata or groupings are distinguished from one another. Sociolects are thus sorts of *sub-languages*, recognizable by the semiotic variations that oppose them to one another (their expression plane) and by the *social connotations* that accompany them (their content plane). Sociolects are constituted as social taxonomies, underlying social discourse. The study of sociolects stems from a particular discipline, socio-semiotics.

2. Sociolectal variations can be pinpointed on the lexical surface level (*cf*. nomenclatures, terminologies, etc.) or on the level of discourse organization (writing can be assimilated to a sociolectical act, as opposed to style, which is of an idiolectical order). At the level of deep semantic structures, the **sociolectal universe** is characterized both by a particular use of the *nature/culture* category (by providing the collective semantic universe with specific hypotactic ivnestments) and by its articulation of the *life/death* category, which allows it to interpret the individual semantic universe in its own fashion. In the long run, it is a matter of accounting for the attitude that a socio-cultural community adopts with respect to fundamental issues that it faces.

- UNIVERSE, SEMANTIC; PSYCHO-SEMIOTIC; IDIOLECT; SOCIO-SEMIOTICS

BINARITY

1. A structure is said to be **binary** when it is defined as a relation between two terms.

2. A set of historical and pragmatic factors has given binary structures a privileged place in linguistic methodology. This may be due to the successful practice of the *binary coupling* of phonological oppositions established by the Prague School, or due to the importance gained by binary arithmetical systems (0/1) in automatic calculus, or to the operative simplicity of *binary analysis* in comparison with more complex structures, since more complex structures can be

formally represented in the guise of hierarchy of binary structures, etc. **Binarization**, as a linguistic practice, should be distinguished from binarism, which is an epistemological postulate according to which the binary articulation of grasp of phenomena is one of the characteristics of the human mind. The name of R. Jakobson is linked, rightly or wrongly, to this claim: he gave a binary formulation of the phemic categories which he defined as phonological universals of natural languages.
3. Binary formulation remains valid so long as no attempt is made to define the type of relation which joins the terms: indeed Jakobson himself recognized the existence of two types of binary opposition, which we interpret as contradiction and contrariety. It is this sort of typology which has enabled us to postulate the existence, beyond the realm of binary, of a more complex elementary structure of signification.
4. Binarity characterizes only one type of structure: it is possible to consider as binary categories only those whose constitutive relation is contradiction (for example, *assertion/negation; conjunction/disjunction*).
- SEMIOTIC SQUARE; CATEGORY

CONTEXT
1. The **context** is *the entire text which precedes and/or accompanies the syntagmatic unit under consideration and upon which the signification depends*. The context can be explicit; it is then called **linguistic**. It can also be implicit; in this case it is qualified as ***extra-linguistic*** *or* ***situational***. The implicit context can be called upon in the semantic interpretation, because (a) the situational context can always be made explicit, since it is a living natural language producing an *unlimited text* (Hjelmslev); (b) the implicit elements of a linguistic text can eventually be reestablished through the homologation of this text with the non-linguistic text which belongs to the semiotic system of the natural world.
2. In his model of communication, R. Jakobson posits the **context** as one of the factors of the linguistic activity and identifies it with the referent (it is the referential function of language). Whether it is verbal or can be made so, the context is considered as necessary for making the message explicit.
3. The phrase **contextual semes** (or classemes) is used to designate the semes or bundles of semes which are recurrent in the unit under study and in its context. The contextual semes participate in the composition of a sememe (which can be related with the "word in its context").
- REFERENT; WORLD, NATURAL; CLASSEME

SOMATIC
1. The adjective **somatic** is generally used to qualify a figurative actor (character), located and acting in the pragmatic dimension of discourse. ***Somatic doing*** *is either pragmatic (if it refers to a programmed bodily activity) or communicative (the human body being able to signify by gesture, attitudes, miming, etc.)*. It will therefore be useful, in the latter case, to distinguish between somatic communication and verbal communication.
2. Under certain conditions that remain to be determined (when a pragmatic narrative - for example, a miracle narrative in the Gospel - is inserted into another, broader, narrative), somatic doing is related (or accomplished) not only with respect to an assigned goal (a healing, for example), but also in regard to an actant observer (usually implicit) which is supposed to read and interpret this narrative (or this behavior) constructed as signification. Such a somatic doing, both pragmatic and communicative, brings about a meaning effect of "irreality" and is read on the cognitive dimension of discourse.
- PRAGMATIC; GESTUALITY

PARALINGUISTIC
Entities belonging to non-linguistic semiotic systems are considered **paralinguistic** when they are produced concomi-

tantly with the oral or graphic message of natural languages. Generally included under this label are, on the other hand, the phenomena of intonation, gestuality, bodily postures, etc., and, on the other, choice of fonts, page design, etc. The term paralinguistic (or even **paralanguage**) indicates a narrowly linguistic point of view which, while recognizing the existence of other semiotic practices, considers them as secondary or subordinate.
- SYNCRETISM; SEMIOTICS

PHATIC (activity, function)
To Malinowski belongs the credit for being the first to seek to delineate the notion of **phatic communion**. In his eyes the communication of information, such as it takes place during verbal exchanges between human beings, is secondary to the desire to establish and maintian intersubjective solidarity and, more generally, social cohesion. This solidairty and cohesion are the foundation for phatic communion, thanks to which one can "speak of nothing and everything." Following him, R. Jakobson attempted to present this aspect of communicability by formulating it as a particular function, the **phatic function** of language. The phatic function is accpetable as long as it is considered as a general property of language; but it seems more debatable when it must be integrated into the structure of communication. Instead of speaking of the phatic function as one of the functions of communication, it would be better to say that it is the **phatic intention** which, on the contrary, lays the foundation for communication, and that *the **phatic act** must be considered first of all as a somatic act (comparable to the glance or to gestures of greeting or of welcome), and, as such, capable of being integrated into proxemics* (in the broader sense of the term).
- COMMUNICATION; PROXEMICS

PROXEMICS
1. **Proxemics** is a semiotic discipline - or rather a project for a discipline - which seeks to analyze the arrangements of subjects and of objects in space, and, more particularly, the use that the subjects make of space in order to produce signification. Thus defined, it appears as a problematic area of semiotic theory which intersects in part with semiotics of space but also with natural semiotics, theatrical semiotic,s discourse semiotics, etc.
2. The contours of this field still remain very uncertain. In a first approach, proxemics seems to be concerned with the spatial relations (proximity, distance, etc.) which the subjects maintain between themselves, and with *the non-verbal significations* which they draw from it. Sometimes when it is no longer a question of natural semiotic systems (that is to say, "real" behavior in the world) but of artificial or constructed semiotic systems (theater, liturgy, ritual, town-planning, etc.) and when one is led to foresee a domain of enunciation, the arrangements of the objects become bearers of meaning as much as do those of the subjects.
3. Proxemics should not be limited merely to the description of spatial arrangements, formulated in terms of utterances of state. It must also consider the movements of subjects and the "displacements" of objects, which are not less meaningful, for they are spatio-temporal representations of the transformations (between states). Such being the case, proxemics has overflowed the borders that it drews and sees itself obliged to integrate gestural languages as well as spatial languages into its field of analysis.
4. Independently of the limits that proxemics will set up on its own, the procedures of **proxemization** must be integrated here and now into that component of discourse semiotics known as spatialization.
- SPATIALIZATION, GESTUALITY

GESTUALITY
1. As a specific research field, **gestuality** has been introduced into semiotic reflection only progressively and hesitantly, appearing at one time as a circumscibed and autonomous domain of significations, analyzable as a **gestual language**, at another as omnipresent, spilling out over the still imprecise borders of particular semiotic systems that are in the

process of being constituted.
2. Gestuality has been - and still is - considered as a paralinguistic phenomenon which has an auxiliary function in intersubjective communication. This **accompaniment gestuality** has been judged, a bit too hastily, as "meager" - because it was incapable of producing disengaged utterances and of transmitting objective contents; certain scholars would, therefore, reduce its role to that of simple emphasis. Yet upon closer examination, it can be defined as **frame gestuality**, *i.e.*, as gestuality framing the enunciation. The categories that take the form either of modal utterances (assertion, negation, doubt and certitude, etc.) or of utterances of quantification (totalization, division) and of qualification (euphoric and dysphoric states), or, above all, of phatic utterances (reception and rejection, openness to the world and closure of self, etc.) that transform communication into intersubjective communion.
3. Some scholars have tried to study gestuality as a language by applying the Saussurian formula of "sign system" to it. The signs would be recognizable through commutation tests; the system would be used for communication. Unfortunately, the inventories of communication gestures that have been established (*cf.* the gestures of the North American Indians) could not be structured into system: they correspond to no "phonological" structure and belong to no semantic organization (other than that of "centers of interest"). Therein are lumped together, pell-mell, accompaniment gestures, icons, and above all, gixed gestual syntagms, desemanticized and conventionalized, in short the whole Peircean classification in haphazard order. The existence of an autnomous "gestual language" seems, thus, far from being assured.
4. Another approach to gestuality consists in starting this time, not from gestures considered as signs, but from ***gestual texts*** *(folk dances*, *ballet*, *acrobatic numbers*, *pantomime*, *etc.)*. The itnerest of this type of research is multifold. The approach is, first of all, analytic: the segmentation of the text raises, of course, the problem of gestual units of more or less large syntagmatic dimensions, but also that of the pertinence of the gestual features that characterize them. It is thus not surprising that this type of investigation should lead, on the one hand, in the area of the expression plane, to making evident the need for a language of description (the drawing-up of systems of symbolic notation of gestures has already made quite a lot of progress and raises new questions relating to their metalinguistic coherency). On the other hand, it has led to raising the problem of the singification of these gestual discourses, which appear both as programmed texts, thus undergirded by an implicit intentionality, and as theatrical utterances, produced in function of a reader-observer and, consequently, doubly significant; by themselves, and for others.
5. An examination of gestual texts leads not only to a distinction between signifying gestuality and meaningless gesticulation, but also makes obligatory a definition of "gestual substance" as that which is expressed by means of that particular matter that the human body is, as "volume in motion." Gestuality is not limited merely to the gestures of the hands and the arms or to facial expression, it is an integral part of people's somatic behavior and, in the long run, constitutes only one of the aspects of what can be called their **somatic language**. But whereas gestual texts, previously mentioned, appear to be processes of constructed (or artificial) somatic semiotic systems, there exists, alongside them, one suspects, one or more "natural" semiotic systms which account for human behavior programmed as signifying practices. An analysis of narrative discourse allows us, precisely, to distinguish a pragmatic dimension of the discourse, made up of descriptions of signifying somatic behavior and organized into programs and which are simultaneously designated as events for the reader. We have sought to define gestual texts by means of these two characteristics. Whence it can be seen that the narrative models constructed to account for pragmatic behavior "on paper," can be transposed for the formulation of a natural "pragmatic" semiotic system.
6. It will immediately be noted that "somaticity," as well as gestuality, are not concepts easily described: "speaking" or "singing" are behaviors quite as somatic as "walking" or "gesticulating." It can thus be said, finally, that the diverse semiotic systems are embedded into each other in their "natural" state (*cf*. different rituals and ceremonies, for example) as well as in their "constructed" state (theater, opera, circus, etc.), and that, most often, we have to deal with syncretic semiotic systems whose constitutive elements and their interconnections are to be disentangled.
- PROXEMICS; PRACTICES, SEMIOTIC

REFERENT
1. Traditionally, the term **referent** is used for the objects of the "real" world which the works of the natural languages

designate. The term "object" being clearly inadequate, referent came to be understood as including *qualities*, *actions*, *real events*. Furthermore, as the concept of "real" world is itself too narrow, the referent must also involve the "imaginary" world. The one-to-one correspondence between the linguistic universe, which is thus metaphysically presupposed, is nevertheless incomplete. On the one hand, certain grammatical categories - and especially logical relations - do not have valid referents. On the other hand, some deictics (for example, personal pronouns) do not have a fixed referent: each time they point to different objects. This isto say that as long as positivistic presuppositions, held as self-evident, are the starting point, it is possible to construct a satisfactory theory of the referent which could account for all the phenomena under consideration.

2. It is nevertheless in the above context that two attempts to integrate the referent in broader theories are to be located: (a) Ogden and Richards conceive the referent in terms of the Saussurian theory of the sign. They propose a triangular model aimed at accounting for the structure of the sign: the symbol (or signifier) is linked to the referent not directly but through the intermediary of the **reference** (or signified). In this interpretation, the reference, instead of being viewed as a relation, is reified and is transformed into a concept - a hybrid entity, neither linguistic nor referential - the expansion of which includes a class of referents; (b) R. Jacobson [sic] conceives the referent in terms of communication theory. For him the referent is specifically the aspect of context in the structure of communication. It is necessary for making the message explicit and can be apprehended by the receiver. It is neither verbal nor capable of being verbalized (*i.e.*, it can be made explicit by means of language). R. jakobson thereby acknowledges the existence of a **referential function** of language (following K. Bühler's concept of representation): the discourse-utterance, after being disengaged (expressed in the third person), is used for describing the world, *i.e.*, the referent.

3. Thus the linguistic context - either verbal or capable of being verbalized - becomes the locus of the text's reference and the specific elements of this context are then called referents. In this sense the term referent is then synonymous with what is anaphorized. At this point and in this way it appears that the question of the reference needs to be addressed so as to describe the network of references both within the utterance and the domain of the enunciation.

4. In order to establish a compromise between the autonomy of language (proclaimed by F. de Saussure) and the self-evidence of the "real" world, which is emphasized by the positivists, it is sometimes proposed that the referent be defined as constituted by "'things' in so far as they are 'named,' or 'signified,' by words" (J. Lyons), *i.e.*, not things in and of themselves, but things named or capable of being named. Such a view is not without contradictions. If, indeed, the principle of the categorization of the world by language is accepted (*cf.* E. Benveniste and especially Sapir and Whorf), *i.e.*, if the view that natural languages structure the world and constitute it into distinct "objects" is recognized, how thne can one call upon this world (which, in part, results from linguistic activity) in order to define the signs which make up these languages?

5. In our opinion, another solution seems possible. First, one needs to note that the extralinguistic world (the world according to "common sense") is given form by human beings and constituted by them as signification. Such a world, far from being the referent (*i.e.*, the denotative signified of natural languages) is itself, on the contrary, a bi-planar language, a natural semiotics (or a semiotics of the physical world). The problem of the referent is then reduced to the question of the correlation between two semiotic systems (for example, natural language and natural semiotics; pictural semiotics and natural semiotics). This is a problem of *inter-semioticity* (*cf*. intertextuality). Conceived thus as a natural semiotic system, the referent loses its need to exist as a linguistic concept.

6. In such a perspective, the question of the referent of literary discourse can be circumscribed. Literary discourse is often defined as lacking a referent or as having a fictive or imaginary referent: the term fiction is even used in order to designate this textual genre. On the one hand, the impossibility of defining the "real" discourse (*i.e.*, a discourse the signs of which would correspond to objects of the world), excludes the definition of the fictive discourse. These two types of discourse can only be characterized by veridiction, which is an intrinsic property of the saying and of the said. On the other hand, any discourse (literary discourse as well as legal or scientific discourse, among others) builds its own **internal referent** and establishes for itself a **referential discoursive level** which provides a basis for its other discoursive levels.

7. When one wants to deal with discourse from a generative perspective, the problem which needs to be addressed is not that of a referent given *a priori*, but rather the problem of the **referentialization** of the utterance. And this implies the study of the procedures through which is constituted the **referential illusion** - the meaning effect "reality" or "truth," proposed by R. Barthes. Among these procedures, which hae not yet been systematically studied, one

can note, for example, spatio-temporal anchoring (the use of toponyms and/or chrononyms providing the illusion of "reality") or internal disengagement (which referentializes the discoursive segment on the basis of which the disengagement is performed: *cf*. the passage from dialogue to narrative or conversely).
- LANGUAGE, NATURAL; ENGAGEMENT; VERIDICTION; WORLD, NATURAL; CONTEXT; ICONICITY; DISENGAGEMENT

3.11.8 Semiotics and Structuralism: Readings (2012-11-18 01:22)

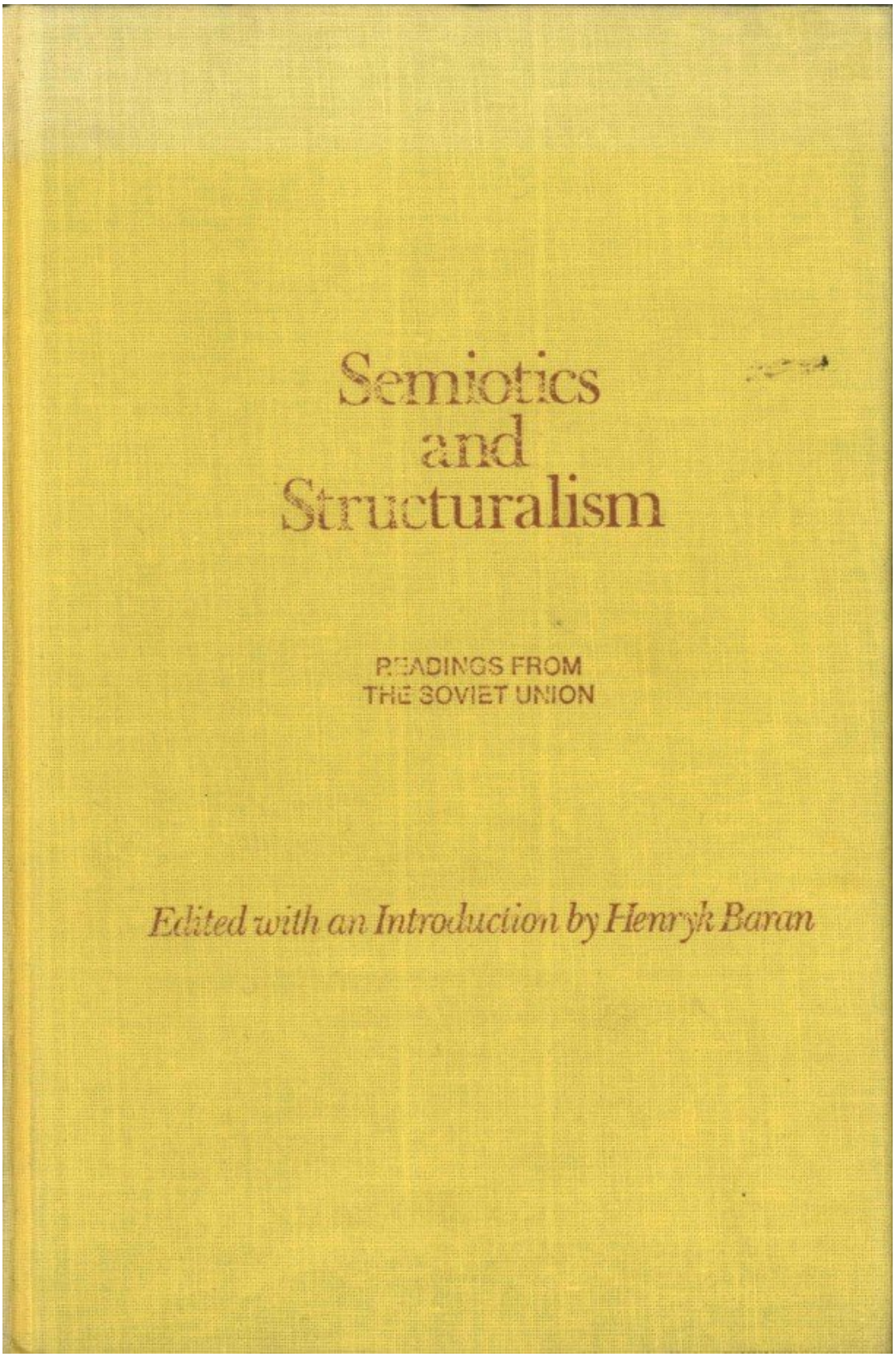

Pealkiri**Semiotics and structuralism : readings from the Soviet Union / edited with an introduction by Henryk Baran ; [translated by William Mandel ... et al.]**IlmunudWhite Plains (N.Y.) : International Arts and Sciences Press, c1976Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2553289 S1*estViideBaran, Henryk (ed.) 1976. *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. Translated by William Mandel, Henryk Baran, and A. J. Hollander. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press.

> Although the results of Soviet semioticians' inquiries have appeared in a host of diverse (and often almost inaccessible) publications, the special series *Works on Semiotics* [Trudy po znakovym sistemam, abbreviated *TZS*], part of the Tartu University's *Transactions*, has served as the principal organ of the Moscow-Tartu group. Many of the articles in these diverse and intellectually vital volumes were first delivered as papers at a celebrated Tartu institution, the so-called summer schools on semiotics in Kääriku. Held in 1964, 1966, 1968, and 1970, with Moscow, Leningrad, and Tartu scholars participating, these informal and open sessions served as the setting for examining methods, hypotheses, and research results and helped foster both the originality and the cohesiveness of Soviet structuralism. (xii)

Having now been to Kääriku during the Autumn School on Semiotics, I find it pertinent to record the original dates here. Sadly, the last one to my knowledge occurred the same year this book was published.

> *Other artistic sign systems*: Painting has been the principal nonverbal sign system to be studied. In approaching it Soviet semioticians ahve concerned themselves with establishing its specific *language*, i.e., with determining the set of devices used systematically to generate and transmit meaning. Of major importance have been (1) the appearance of an unpublished article by the polymath scientist Rev. P. Florenskii (1882-1943); (2) the publication of L. Zhegin's monograph (1970) on medieval painting; (3) Uspenskii's semiotic analysis of painting (especially medieval icons). (xiv-xv)

This does not surprise me. But I should keep Florenskii in mind as he was the one who wrote about the pneumatosphere (cf. Ivanov 2008: 228).

> *Culture theory*: The study of the *semiotics of culture* is closely related with the previously discussed areas of research; from a braod theoretical point of view it encompasses all of them. Soviet semioticians, especially Lotman and Uspenskii, have made this field uniquely their own. *Viewing culture as a plurality of mutually interacting and mutually supportive sign systems* (Uspenskii et al. 1973), they have attempted to typologize different cultures. (xv

Interacting and supporting. These notions sounds weird as I have read about semiotics of culture more in Estonian. But this is always the case with translations: one time one word is used, another time another. That is, in Estonian, for example, sometimes *heterogeensus* is used where earlier there was *eritüübilisus*. I have to keep in mind that I'm reading translations from different eras by different translators and don't have the originals to consult as I don't read Russian.

References [from the Introduction] in English:

- Marshack, A. 1972, *The Roots of Civilization* (New York).
- Maranda, P. ed. 1974, *Soviet Structural Folkloristics*, vol. 1 (The Hague-Paris) [utlib]
- Meletinskii, E. M., and Segal, D. M. 1971, "Structuralism and Semiotics in the USSR," *Diogenes*, no. 73 (January-March), pp. 88-125.

- Sebeok, T. A. 1974, "Semiotics: A Survey of the State of the Art," in Sebeok ed. (1974), pp. 211-64.
- Sebeok, T. A. ed. 1974, *Current Trends in Linguistics*, vol. 12 (The Hague-Paris).
- Segal, D. M. 1974, *Aspects of Structuralism in Soviet Philology (Papers on Poetics and Semiotics*, 2) (Institute of Poetics and Semiotics, Tel-Aviv University).
- Toporov, V. N. 1974a, "Folk Poetry: General Problems," in Sebeok ed. (1974), pp. 683-739.
- Uspenskii, B. A., Ivanov, V. V., Toporov, V. N., Piatigorskii, A. M., Lotman, Iu. M. 1973, "Theses on the Semiotic Study of Cultures (as Applied to Slavic Texts)," in van der Eng and Grygar eds. (1973), pp. 1-28.
- van der Eng, J., and Grygar, M. eds. 1973, *Structure of Texts and Semiotics of Culture* (The Hague-Paris).

Lotman, Iu. M. 1976b. Theater and theatricality in the order of early nineteenth century culture. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 33–63.

> In hit article "The Folk Theater of the Czechs and Slovaks" [Narodnyi teatr checkov i slovakov], Botagyrev wrote: "One of the principal and basic theatrical characteristics od any theatrical performance is **reaincarnaction**: the actor exchanges his personal appearance, costume, voice, and even psychological character traits for the appearance, costume, voice, and character of the person he portrays in the play." It is not only the actor who undergoes reincarnation: the whole world, when it becomes a theatrical world, reorganizes itself according to the laws of theatrical space, entering which, things become the signs of things. (Lotman 1976b: 33)

This *reincarnation* I have met in Veltruský's (1981) account on "The Prague School Theory of Theater": the actor becomes a double sign, lives a double life on the theater. It is interesting that Bogatyrev notes appearance and voice, but not body languae. I presume that beside the fact that body language was not spoken about in the 1930s as much, he subsumes these "kinesic" factors in the "psychological character traits". It may even be deduced that in the 1930s people still viewed body language as something "personal", as a "psychological" inclination.

> Despite the similarity, in a number of cases, of the structure of the text of works of classicism and neoclassicism, immanent examination of them decisively changes the pragmatics of the text, the attitude of the audience toward it, and **the formula of correlation to extratextual reality**. (Lotman 1976b: 37)

Lotman is here describing the relationship of art and life; or more broadly, the relationship between the artistic text and everyday behaviour.

> Meanwhile, the barrier between art and the everyday behavior of the viewers was broken in the early years of the nineteenth century. **The theater invaded life and actively reshaped people's everyday behavior**. The monologue penetrated the letter, the diary, and everyday speech. What yesterday would have seemed pompous and ludicrous, because it was ascribed solely to the realm of theatrical space, becomes the norm in everyday speech and behavior. People of the Revolution **conduct themselves in life as on the stage**. When Gilbert Romm, sentenced to the guillotine, stabs himself and, tearing the dagger from the wound, hands it to a friend, he repeats the feat of antique heroism known to the people of his era from numerous depictions in the theater, poetry, and the fine arts. **Art becomes the model life imitates**. (Lotman 1976b: 37-38)

Thus we have the opposition between what goes on on the stage and what goes on off the stage and the two interpenetrating each other; or here rather univocally, the stage penetrates the off-stage: it invades it and reshapes the off-stage conduct; thus making everyday life theatrical and poetic. By comparison I would say this is today happening between the world of the internet and the world of everyday life.

> Examples of how people at the end of the eighteenth and the beginning of the nineteenth centuries built their **personal behavior**, everyday speech, and in the final analysis, their destiny around literary and theatrical examples are quite numerous. Anyone who has studied the history of **everyday texts** of that period knows how sharply their style changes as they approximate the norms developed in the purely literary realm.
> Let us present only one example, taken from the previously cited memoirs of Sergei Glinka and interesting because of its **dual encoding**: The norm of antique heroism, drawn from literary texts, become the model toward which is oriented the **real behavior** of people drawn into practical, mundane situations of Russian life in the 1790s. **But this behavior is presented to us in a verbal version**. The narrator could have interpreted the content of the story from different points of view: He could have spoken about his hero as a bearer of old-fashioned virtue (in antithesis to the "fops" and fashionable cynics), as an eccentric or even madman, or in some other way. But he chooses the **"antique" key**, harmonizing the viewpoing of the narrator with the position of the person being discussed. (Lotman 1976b: 38)

We are confronted here with the problem of how the history of everyday texts models the personal behavior of real people. It is important here that behaviour is presented as a verbal version, necessarily demanding a "key", a viewpoint.

> S. Glinka's interpretation of Kul'nev's conduct is of further interest because other contemporaries **"decoded" his acts in an entirely different key**, seeing in them, for example, "eccentricities" like those of Suvorov. (Lotman 1976b: 39)

The "key" is used as an "explanatory device", a code that will enable to "decode" deviant behaviour in a rational way - instead of seeing odd behaviour as simply "eccentric", it can be interpreted as the reenactment of literary or theatrical characters and lives.

> In *The Eighteenth Brumaire of Louis Bonaparte* K. Marx wrote about the social causes of the "antique masquerade." However, "Roman pomp" (Belinskii) was part of a wider movement, the center of which was **literary romanticism and which transformed artistic texts into programs for real behavior**: Pushkin's Silvio imitated not ancient heroes but characters in Byron and Marlinskii; but the principle of imitating literature remained. It is interesting that the heroes of Gogol, Leo Tolstoy, or Dostoevsky, i.e., of texts that themselves imitate life, did not evoke imitation by readers. (Lotman 1976b: 40)

This almost hooks up with the topic of the "behavioural sphere", that is, the question of programs or tactics of behaviour. Here the essence is that artistic text can model (create isomorphism in) real-life behaviour. This even seems to hold true outside of the "artistic" sphere as the reason why lately young people, instead of singing the (local) traditional songs of *mardisandid*, go trick-or-treat'ing - American movies have modelled their behaviour and made them consider "Halloween" to be a universal custom (falsely, I believe, as I personally did not have any candy prepared and was unknowledgeable about the holiday occurring at the time).

> For the everyday behavior of the Russian gentleman at the end of the eighteenth and the beginning of the nineteenth centuries also characteristic are a fixing of a type of behavior to a specific "stage area" and a gravitation toward the "entr'acte" - a break during which **the semioticity of behavior is reduced to a minimum**. In order to evaluate these properties fully, it is necessary to recall the beahior of the "nihilist"

> of the 1860s, whose ideal was "truth to self," contancy in one's life image and everyday conduct, adherence to identical norms within the family and in public, in "historical" and personal life. The requirement of "sicnerity" presumed abandonment of emphatically semiotic systems of behavior and, at the same time, eliminated the need for breaks in which "to be oneself." (Lotman 1976b: 45)

This passage has baffled me before, e.g. "the zero semioticity of behaviour" seems like an impossiblity, but only from the nonverbalist perspective. From a theatrical (or semiotics of the theater) point of view it simply means not playing any other roles than the natural ones necessary in family and public life.

> Moreover, unlike the peasant's life, in which individual behavior changed in accordance with the calendar and the cycle of farm work, as a result of which the type of behavior did not depend on individual choice and character consequently became nakedly social and lost individuality, **the life-style of the gentry presumed the constant opportunity to choose a type of behavior**. At the same time, while the peasant **physically lacked the opportunity to practice "nonpeasant" behavior**, for a gentleman, "nongentry" beahvior was ruled out by the norms of honor, custom, government discipline, and class habits. (Lotman 1976b: 46)

Curiously enough here is a behavioural analogue of Basil Bernstein's restricted and elaborated codes: while the peasant lacks the opportunity to encode his behaviour in any other manner the gentry has a repertoire of elaborated codes from which to choose freely.

> Only war, which unchained the initiative of hundreds of junior officers, taught them to regard themselves not just as blind implementers of another's will but also as men in whose hands the fate of their homeland and the lives of thousands of people had been placed. Participation in the Patriotic War and activation of civic self-awareness merged enterprise in battle with political desire for liberty. [...]
> A parade was exactly the opposite: it rigorously regimented the behavior of each person, transforming him into a silent cog in the conduct of the individual. Moreover, the initiative was transferred to the center, to the person of the commander of the parade. Starting with Paul, this was the emperor. Timothy von Bock wrote: "Why does the emperor so passionately love parades? Why is the very man whom we knew during military service as an ill-starred diplomat transformed in peacetime into an ardent soldier who casts everything aside the moment he hears the roll of the drums? It is because parade is the triumph of the nonentity, and every warrior before whom he had to drop his gaze on a day of battle becomes a mannequin in a parade, while the emperor seems the divinity who alone thinks and commands." (Lotman 1976b: 49)

Neat dissection of the role of the commander in contrasting situations: the parade and the battle.

> It is necessary to pay attention to yet another aspect of the question: the course of daily life and its literary reflection provide an individual with different degrees of freedom of self-expression. **A man freezes into everyday existence** like one of Dante's sinners in the ice of Caina. He loses freedom of movement and ceases to be the creator of his own behavior. The men of the eighteenth century already lives in considerable measure under the sign of custom. The supraindividual course of everyday life automatically predetermined the behavior of the individual. And although adventurism, which in the eighteenth century gained unprecedented sway, provided the most active men of the age an outlet beyond the limits of the routine everyday life, it was, on the other hand, a fundamentally unique path and, on the other hand, openly and demonstratively amoral: it was the course of personal affirmation of life through preservation of its bases. The hero of picaresque novel did not destroy the life around him. All his energy and his skill in breaking out of the social yoke were directed merely at fitting into that very yoke, but in the most advantageous and plesant way for him. His activity objectively did not destroy, but affirmed, the general order of life. (Lotman 1976b: 56)

I think this is very similar to what supposedly happened to the "rebels" of the 1960s: the grew up and conformed, affirming the corporate structure they seemingly rebelled against, only to find more lucrative positions in the given social order. Also, the remark about how "anarchist girls desire for men in suits" tacitly assumes that the uniform suit culture must on the one hand be rebelled against, and at the same time affirmed.

Uspenskii, B. A. 1976. Historia sub Specie Semioticae. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 64-75.

> In a semiotic perspective the historical process may be conceived of as a process of communication in which a constant influx of new information determines one or another response reaction on the part of the social addressee (the socium). Serving as a code in this case is some "*language*" (taken, of course, not in the narrow linguistic but in the broad semiotic sense) that determines the perception of various facts - either real or potentially possible - in the corresponding historical-cultural context. Thus events are ascribed meaning: the *text* of events *is read* by the socium. One might then say that in its elementary phase the historical process appears as a process of the generation of new "phases" in some "language" and their reading b the social addressee (socium). (Uspenskii 1976: 64)

With such a broad conception it is very easy to convert this diachronic approach to a synchronic one and conceive of the social situation as a *text* to be *read* semiotically.

> The identical objective fact, **constituting a real event text**; can be interpreted differently in different "languages": in the language of the corresponding socium and in some other "language" pertaining to a different space or time (this can be determined, for example, by a different articulation of events, i.e., by unequal segmentations of a text as well as by a difference in establishment of the cause-and-effect relationships between the corresponding segments). In particular, what is significant from the standpoint of a given period and a given cultural area may have no significance at all in the system of ideas of another cultural-historical area, and vice versa. Furthermore, it is necessary to bear in mind that it is precisely the system of ideas of the socium that acts as the social addressee which determined the *direct* mechanism of unfolding of events, i.e., of the historical process as such. (Uspenskii 1976: 65)

Thus, even history is a matter of interpretation. If history is a text, then there may appear different ways of segmentating this text (viewing history from different points of view may result in different "epochs") and different ways of explaining the relations between "objectively real" events.

> The facts presented could be greatly multiplied, but they already provide the basis for certian conclusions. From a certain point of view, peter's behavior appears not as a cultural revolution but as **antitext, minus-behavior within the bounds of the same culture**. In any case, that was how his contemporaries could regard it, and this fact is fundamentally important. In other words, Peter's behaviopr, paradoxical as it might seem, for the most part did not go outside the bounds of traditional ideas and norms. It fit entirely within these limits, but with a minus sign. Accordingly, in the "language" of the period Peter's actions could not be perceived in any other way. In the eyes of contemporaries Peter seemed to proclaim publicly that he was Anti-Christ. (Uspenskii 1976: 72)

This made me wonder what could be today's anti-behaviour. Or even more, what could be outside of it? With such cultural interspersion of cultural influences, can anything anymore be termed anti- or "outside"? For this to happen there is a need for some form of hierarchy or a coherent system, which I think we are very much lacking today (unless one belongs to a minority such as christians are in Estonia).

> But, of course, Peter *knew* this "language" and consequently could anticipate the effects of his actions. One possible explanation of his behavior would be to recognize that Peter consciously ignored his natiev "language" as *incorrect*, regarding the imported "language" of Western European culture as the only correct one. In his very attitude toward "language" - which was nearly irrational - Peter still remained a loyal son of *his* culture: the adoption of a "correct" language and abandonment of an "incorrect" one prove subjectively to be a more important factor than the possible consequences of the corresponding deeds. From this explanation it follows that **Peter consciously created texts in another language from that in which they were read (by the socium)**: This can be traced, generally speaking, even in the narrowly linguistic sense (see above, for example, about the expression "father of the fatherland," which is used as translation of the Latin *pater patriae*, despite the fact that in Russian texts this expression has a different meaning. Certain other facts presented above can be treated in the same way). (Uspenskii 1976: 72)

Thus what Uspenskij calls "language" may simply be designated "culture" and Peter's behavior explained as texts addressed to local culture expressed in a foreign cultural codes (different meanings for even linguistic expressions).

Meletinskii, E. M. 1976. Primitive sources of verbal art. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 87-152.

> In the process of work **the hand was becoming perfected; it could now give utilitarian-purposeful shape to natural materials, and subsequently could use the object it had made in an equally purposeful manner**. "Intellectual" use of the hand (and eye) sharpened the abilities that made articulate speech and human thinking possible. The shape of the tools made was becoming a plastic realization of human thought, idea, and design, and corresponded to the emerging aesthetic taste. A sense of proportions and symmetry was being generated both through man's observation of animals, plants, and himself and through the technique and thythm of work activities. Even prior to the creation of the first bone sculptures and cave "canvases," the manufacture of implements of labor more elegant and refined than was necessary to satisfy daily needs indicated the apperance of an aesthetic sense. (Meletinskii 1976a: 88)

I suspect here the discourse on hand has something to do with Frederick Engels's essay, "The Part Played by Labour in the Transition from Ape to Man," discussed in (Scarry 1985: 252-253). In any case, presumably the aesthetic sense has a lot to do with somatic abilities (e.g. to dance is to be human).

> **Dance - the living plastic art** - is not only one of the most ancient forms of art but one that attained a high level of perfection precisely in the primitive period.
> While in the most ancient visual art there was an interweaving of expressive, figurative depiction with ornamental motifs, in the dance **the dynamic reproduction** of scenes of the hunt, labor processes, and some aspects of daily life were inevitably subordinated to strict rhythm; and the rhythm of the movements was from time immemorial supported by sound rhythm. Primitive music is virtually inseparable from dance, and was for a long time subordinate to it. For the most part, musical instruments beat time, and even in singing the rhythmic element was markedly dominant over the melodic. The rhythmic principle, the development of which was promoted by work practices, was itself an important factor in organizing work and ordering psychophysical energy and in syncrhonizing various structures of the nervous system. Moreover, rhythm, by breaking up into its elements the flow of visual, sound, and **motor perception**, and by identifying the individual "frames" in it, promotes the creation of artistic images. (Meletinskii 1976a: 89-90)

Firstly it is interesting that dance is "the living plastic art", as the notion of "plastic art" is somewhat ambiguous to a non-Soviet person. Presumably "plasticity" is here equivalent with "movement", perhaps? Secondly, it is also interesting that the word chosen to represent reproduction via dance is "dynamic", as it is exactly in the dance-notation

discourse that we find the notion of the "dynamosphere". And lastly, "motor perception" seems to be equivalent with kinaesthetics, although I do think this could just as well be "informational semiosis" in the sense of "motor communication".

> As with lyrical poetry, it, in Veselovskii's opinion, arose from **the emotional cries** of the ancient chorus and shortened formulas of varied content as an expression of "**collective emotion**," of "group subjectivism"; and it emerged from ritual syncretism, primarily from the spring ritual games. He links the final emergence of the lyric to an individualization of poetic consciousness greater than in the epic. Veselovskii traces drama to folk ritual that had succeeded in adopting the form of a developed cult. He sees poetic creation as collective in the literal sense, i.e., as choral, in its genesis. The poet is descended from the singer and ultimately from the leader of the ritual chorus. (Meletinskii 1976a: 94)

This makes awfully lot of sense, although it's not empirical. It's almost like the development of blues music (and subsequently all of the modern genres that stem from it) out of slave work songs.

> The significance of mythology is very great in the development of various aspects of the arts and in the very genersis of artistic-imagined thinking; but it goes without saying that mythological narration had particular importance for the formation of verbal and, above all, narrative art. **Susanne Langer** was not quite right in saying that myth has no language and meter and can be "drawn," "danced," and so on - that it has an equal relationship to all the arts (Langer, 1953). Thanks to the properties of visual art, drawing, even on a distinctly mythological theme, is somewhat freer in the concrete-pictorial resolution of this theme and even in the selection of impressions of actual reality in the quality of material, the model. The same aplies to dance-pantomime, and so forth. (Meletinskii 1976a: 102)

This is a sure sign that the members of the Tartu-Moscow school, or at least this specific writer, was familiar with Susanne Langer's work. In piecing together the fragments of bygone science it's very revealing to know who has read whom.

> Consequently, there appear *structural differences* between the primitive-syncretic tale and the classical fairy tale. The structure of the archaic, mythological folktale acts as a type of metastructure with respect to the magical folktale as such. In the archaic folktale the chain of acquisitions and losses may consist of an indeterminate number of links, while a positive, happy ending (acquisition), although found more often than an unhappy ending (loss), is not obligatory. All links are more or less equivalent. In the classical magic fairy tale there emerges rigorous hierarchical structure of two, or more often three, **tests of the hero**. The first trial (*preliminary* - verification of behavior, knowledge of rules), leading to acquiring the miraculous instrument, is a step toward the *basic* and concluding principat feat - the elimination of a calamity - lack. A third stage often consists of a *supplemental test for identification* (it explains who performed the feat, and it is followed by the disgracing of competitors and imposters). The obligatory happy ending includes, as a rule, marriage to the princess and receipt of half the kingdom. (Meletinskii 1976a: 144)

This structure is so schematic that it could just as well apply to the acquisition of a bachelor's degree. In the first year, your behavior is verified, made sure you know the rules: to attend the lectures and seminars, to write papers (even if they're garbage), to remember to acquire sufficient study-points, etc. In the second year a calamity is created - you must write a seminar paper; without this you cannot pass on. In the third year a supplementary (similar) calamity is fostered in the form of a final thesis or a final exam. Here the "who performs the feat" becomes a matter of defending the thesis, acquiring an review of your work, and standing up to accusations of poor workmanship, etc. With the happy ending including to be ranked among the "bachelors" and receiving a degree.

Meletenskii, E. M. 1976b. A structural-typological analysis of Paleo-Asiatic mythology. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 153-183.

> The trickster coexists among the Indians of the Northwest - Raven and Mink; **the former is gluttonous, the latter is lustful**. Among the Paleo-Asiatics there is Raven alone, and therefore his greed can be transmitted simultaneously at both these levels and be expressed in both **the food and the erotic codes**. (Meletinskii 1976b: 162)

Even in the myths of Indians of the Northwest and among the Paleo-Asiatics the main categories are those which according to sociobiologists supposedly describe the interests of all living organisms: surival (food, glottuny) and reprudiction (sex, lust).

> Thus quests for food are replaced by searches for a wife as "the giver of food"; and quests for a wife, bny quests for "the giver of a wife." Here the food code changes not into the erotic but into the familial-clan (social), and the very transformations constitute a process of metonymization, inasmuch as the wife or relative provide the food and in-laws provide the wife. True, the normal situation is inverted in all this from the very beginning, in the sense that Raven is changed from a giver of food to his wife and her kin and strives to become a receiver. (Meletinskii 1976b: 164)

Here the need for survival and reproduction are neatly combined into a series of acquisitions, a form of narrative.

> The tale of how Raven's elder daughters or niece **reject a groom "who does not offer hope**," or who frightens them, while the youngest daughter accepts him and benefits by this (II, 16; IK, 55, 58). (Meletinskii 1976b: 165)

Yet again, sociobiologists or evolutionary psychologists have taken good note of this tendency. That is, in *It's Not You, It's Biology* the statement that "Among all hierarchical primates, females are attracted to ambitious males." (Quirk 2006: 27) seems to holds true even for "primitive" myths. It starts to seem that these myths reveal - in a raw and uninhibited manner - that which is essentially common to all men.

> This final difference is not syntagmatic (not rigorously narrative), although it is reflected in the composition of the mythological tale. (Meletinskii 1976b: 167)

I want to borrow this wording and use it in my bachelor's thesis. Like: descriptions of nonverbal behaviour may not be very important for the narrative, but they are in at least a minimal sense constitutive of it and can be seen as reflecting the composition of dystopic fiction. I'll have to figure out my own terms, but the wording - the apologetic but perceptive manner - seems worth emulating.

Toporov, V. N. 1976b. Toward the origin of certain poetic symbols: the Paleolithic Period. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 184-225.

> In the present article (if we are to speak of the most necessary refinements and limitation) the term "poetic symbols" means *those initial elements* (linguistic, painting, plastic, ritual, etc.) that in the presence of the oppositions *poetic* (aesthetically marked) and *nonpoetic* (umarked by signs), even if the formation of these initial elements and named oppositions is separated in time, *might* have served as representatives of the *first terms* in these two oppositions. With this approach it is possible to avoid the principal danger threatening those interested in the question of the original poetic (in the broad meaning of the term) forms, that is, the danger of speaking about art when it was not yet an independent sign system but only one of the variants of the level of expression for considerably broader concepts of universal character. Moreover, it would be a mistake to begin the history of art with that late epoch in which it becomes a self-sufficient whole. From this it follows that, when studying the earliest period in the development of

> art (or poetry), it would be appropriate to employ the very word "art" in a limited sense, bearing in mind that Paleolithic rock painting, sculptured figures, or ornaments are related to art to the same degree as an incantation, ritual act, funeral rite, the gathering of bone remains, or meditation. Therefore, with respect to the most ancient period it is more correct to speak of "markedness" than of "the poetic," "artistic," "aesthetic," and so forth.
> The word "origin" (of poetic symbols) in the title of the article should be understood as ***identification of a text* or *class of texts* (in the semiotic meaning of the word)** in which there *might* have appeared elements later interpreted as poetic symbols *identification of the place* (determined by formal means) *of these elements* in texts.
> Consequently, the task resolves to reconstruction of texts and their internal structure, in particular links of which future poetic symbols could have appeared. It is important to emphasize that the texts being reconstructed do not absolutely have to be brought to verbal form, **although there is no doubt that each of these texts could be translated into verbal form**. In reconstruction it is sufficient to establish certain basic, semantic (in the supralinguistic meaning) units of text realizable both in linguistic and in nonlinguistic forms and the rules for combining them. A text regarded in this way should possess certain properties that appeat independent of the level of expression. These include, first of all, a common semantic set and certain rules of organization of the text, which the user of the text is able to recognize from the given fragment. Reference is to [sic] *rhythm* or "correct" repetition of elements, which assumes the ability to achieve *identification of them* and knowledge of a number of *syntactic* (distributive) structures. The reproduction of these structures and the repetition of elements under the conditions of the mythopoetic consciousness were meant both to bare and emphasize the very structure of its elements and, conseqeuntly, **to affirm the discrete (as linked to culture), its triumph over the continuous (as a reflection of the chaotic principles of nature)**. Under these conditions repetition in texts could not but be correlated with repetitions in rituals and in meditation, not to speak of repetition of events in nature. This correlation of texts with the mystery of the change and recurrence of natural cycles determined the sacralization of the texts themselves and the moment at which they were generated (similarly, atlater stages of development, *silence*, the antithesis of external texts, became sacralized in a number of confessional traditions). (Toporov 1976b: 186)

And what could be the definition of text in the semiotic meaning of the word? Also, Toporov's lack of doubt that all forms of non-verbal texts could be translated into verbal form may be why the Tartu-Moscow school is criticized for their naive belief in "total translation." Also, this is the first time i meet discrete-continuous identified with the opposition culture/nature.

> Such sequences serve as an entirely suitable means for describing correlations of elements both in linguistic texts (at various levels: sound organization of the text, morphological forms, syntactic structures, semantic units, stylistic figures) and in **pictorial texts ("mimetic" and "nonmimetic"), sculptural, musical, choreographic, in architecture, in ritual, and so forth**. "Correctly" organized sequences are also reproduced on the content level. Therefore, for a whole series of traditions (as a rule, typologically archaic) the appearance of a "correct" sequence in any text always proves to be "marked" (unlike later traditions). For archaic cultures this property of "correct" sequences cannot be regarded as trivial, the more so as it also extends to the extratextual realm (compare the sacralization of similar sequences or the number of elements in them in life, the seven stars of the Big Dipper, of any seven homogeneous objects, the seven-day cycle, etc.). (Toporov 1976b: 186-187)

It is still a somewhat mystery what they (the authors of the TM school) mean by "pictorial texts". At best I could list the examples (ritual, painting, sculpture, etc.), at worst I could generalize this as all forms of texts that are non-verbal.

> One may offer the hypothesis that many texts belonging to very different cultural-historical traditions (and *all* texts in a number of traditions) are satisfactorily described by means of models developed in the

> mathematical theory of symmetry (here symmetry is regarded as a special kind of geometrical regularity). The differentiation between *symmetry*, *antisymmetry* (by which is usually understood opposite symmetry, an example of which is the symmetry of three-dimensional digures in four-dimensional space), and ***dyssymmetry*** (the dropping of some elements of symmetry from the given group), the establishment of fur kind of symmetrical transformations (motion, antimotion, mirror motion, and mirror antimotion), and the incorporation of the problem of time in this range of questions probably make it possible to presume the possibility of using the apparatus of the theory of symmetry to describe many relatively simple texts that have drawn the attention of investigators of archaic forms of art and verbal creation. (Toporov 1976b: 212)

Just as with Jakobson's theory of parallelism, this kind of theory of symmetry could some day be applied - ever if "just for fun" - on interactional synchrony; exactly because "synchrony" denotes similitude in time, but not exactly in space.

Revzina, O. G. and Revzin, I. I. 1976. Toward formal analysis of plot construction. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 244-256.

> *Certain concepts of the theory of relations*. Below we shall treat the plot of a work under analysis as an n graph, i.e., as a set M on which a number of relations are defined that are valid either for the entire text or for some specific portion of the text. The elements of set M are the characters, and the relations may be of utmost diversity, for example, **coencounter**, kinship, bethrotal, **intimacy, friendship, enmity**, etc. Let us note that Propp's functions can also be interpreted as relations, and specifically such relations as are particularly essential for **the development of action in a given type of text**. (Revzina and Revzin 1976: 244)

I bolded only some of these items because I don't know how to handle kinship and bethrotal in nonverbal terms. In Greima's dictionary, Propp's functions are defined as "syntagmatic units which remain constant despite the diversity of narratives." That is, "relations" must in the Revzins' definition be "syntagmatic units". Presumably kinship, intimacy, friendship, enmity etc. do "remain constant" and are expressed "syntagmatically"; though I may be far off, as this is a foreign nomenclature for me and I'm just beginning to make sense of it.

Lotman, Iu. M. 1976c. O. M. Freidenberg as a student of culture. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 257–268.

> The historixal paradox lay in the fact that it was precisely in linguistics that the weakest sides of the "new teaching on language" emerged. The direction of scholarly thought within the framework of this school was directly opposed to one of the principal trends characterizing the humanities in the twentieth century. **This tendency may be defined as an instrusion of linguistic methods into the nonlinguistic disciplines**. Marrism, on the other hand, is distinguished by the intrusion of nonlinguistic methods into the realm of linguistics. This trend proved to be historically sterile. The complete identification of language and thought deprived linguistics of its own content, and the humanities of a method. However, the task of studying consciousness as a system was posed at the same time, primarily with respect to archaic thought. The study of language was sacrificed to research the secondary models of a culturological type. But what was done in the latter field merits serious attention. (Lotman 1976c: 258)

The intrusion of linguistic methods into, for example, the study of nonverbal communication, is clearly visible in the work of Ray Birdwhistell. But there are many examples of this in semiotics, beginning with film semiotics, for example, and coming to it's full bloom in Greimas defining all non-linguistic signs as non-signs.

> We have stated that interest in archaic relic interjections in later texts destroyed syncrhonic-structural analysis of the work. However, this same feature simultaneously makes the scientific thinking of our research quite timely, for we are witnesses to **a steady growth of interest in the mythological, the fairy-tale, and more broadly, the archaic elements in modern culture**. They are presently treated not as regrettable and useless fragments but as organic forms assuring the wholeness of human culture as such. However, the research for such elements is sometimes carried on without the necessary methodological rigor; and here it is more appropriate to recall the scholarly heritage left by Marr, Freidenberg, Frank-Kamenetskii, Tronskii, and other scholars of this school. (Lotman 1976c: 263)

Not surprisingly, some of my course-mates are studying exactly this: myths in modern culture. Specifically, those related to local contemporary culture and it's link to (perhaps constructed) archaic background.

Bakhtin, M. M. 1976. The art of the word and the culture of folk humor (Rabelais and Gogol'). In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 284-296.

> Therefore, a return to living, folk speech is necessary; and this is accomplished in a way that is perceptible to all in the creation of such spokesmen of genius for the folk consciousness as Gogol'. Here is primitive notion, which commonly takes shape in norm-setting circles, that some kind of linear forward motion exists is rejected. It turns out that **every truly significant step forward is accompanied by a return to the *beginning*** ("primitiveness"), or more exactly to a *renewal of the beginning*. **Only *memory*, not forgetfulness, can go forward**. Memory returns to the beginning and renews it. Of course, in this understanding the very terms "forward" and "backward" lose their self-contained absoluteness. Rather they reveal by their interaction the living, paradoxical nature of motion, which has been studied and variously interpreted by philosophers (from the Eleatics to Bergson). As applied to language, this return signifies the reestablishment of its active, accumulated memory in tis full semantic scope. The folk culture of laughter, so vividly expressed in Gogol', is one of the paths to this restoration-renewal. (Bahtin 1976: 293)

In the first instance this reminds me of Cherry's quip about understanding the historical growth of scientific knowledge, and is related to sinusoidal processes in culture. For example, my own work is more like a historical survey of nonverbal communication research than actual nonverbal communication research. In the second instance I'm reminded of Foucault in one of his lectures (in *The Hermeneutics of the Subject*) saying exactly the same on the... *"...question of ignorance and memory, memory being precisely what enables one to pass from ignorance to non-ignorance, from ignorance to knowledge* (savoir), *it being understood that ignorance cannot escape from itself on its own."* (Foucault 2005: 129)

Lotman, Iu. M. 1976d. Gogol' and the correlation of "the culture of humor" with the comic and serious in the Russian national tradition. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 297–300.

> Gogol' is the writer who synthesized the most diverse elements of national life. The acute contemporaneity of his works was combined with a capacity to penetrate into deep strata of the archaic folk consciousness. Thus Gogol's works can serve as the foundation for reconstruction of the mythological belief of the Slaws, which go back to the most distant antiquity and which, of course, were unknown to Gogol' at the level of self-awareness. The connection with the deep strata of the pre-Petrine national cultural tradition also emerged in a special treatment of the concept of the comic: European culture of the new era had legitimized **two functions of laughter: accusatory satire and amusement, entertainment**. Bakhtin noted

> the presence in Gogol's laughter of a third principle: ambivalent carnival laughter. But Gogolian laughter has yet another aspect: it is inseparable from horror; it is related to the world of diabolic confusion. (Lotman 1976d: 298)

Not surprisingly this is the distinction also drawn in visual behavior: either looking because of liking or looking because of disliking; and indeed even with this modality the ambivalence of it (what is the reason for that look) is indeed a state of "diabolic confusion". In a simple way, though, the "accusatory satire" is *laughing at me* and "laughter of amusement, entertainment" is *laughing with me*.

Lotman, Iu. M. 1976e. On the reduction and unfolding of sign systems (The problem of "Freudianism and semiotic culturology"). In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 301–309.

> The impossibility of adequate translation of texts from a language "with a large alphabet" into a language "with a small alphabet" means that whereas the spontaneous texts of the child's consciousness acquire definite expression in the child's language, texts translated from the language of adults retain a certain indefiniteness, simultaneously being primitivized. Many texts simply do not submit to translation and prove to be introduced into the memory of the "small world" in the form of integral textual inclusions of an unclear semantics. It would seem that the presence of such texts, essentially extrasystemic from the standpoint of the child's sign world, can acquire only negative characterization, inasmuch as these texts are alien to the context surrounding them and, from the child's point of view, are not obligatory.
> However, the uselessness of inclusions of this type is only illusory: in their subsequent development **these inclusions perform the role of unique "spores" - folder programs**; and it is precisely thanks to them that the accelerated development that characterizes the psychology of the childhood years occurs. (Lotman 1976e: 305)

In the first instance this notion of "folded programs" remind me of Berger and Luckmann's "pockets of meaning", but the similarity is very contingent. Generally, here we have a proto-semiospheric approach: the inner sphere (the child's "sign world") is contrasted to the outer sphere (the adult's sign world), and in transposing texts from one sphere to another there occurs a recoding; here the child doesn't understand all of what the adults mean, but may "take in" the texts and come to understand them later - the developmental potential of this is high, according to Lotman. Also, it is noteworthy that here Lotman does not argue for "total translation" as he is sometimes accused of by people who most likely havent read him (G. Pechey).

> The parallel between the "child-adult" system and "small alphabet culture - large alphabet culture" is also manifested in the fact that the period of aggression of texts from the latter sphere into the former is followed in explosive fasion by a period of accelerated development of the former region. (Lotman 1976e: 305-306)

Here we have - (presumably the translation of these articles took some time) already in the first half of the 70s - the basic premise of two main notions developed in Lotman's later work: the semiosphere and cultural explosions. One can only wonder if Lotman saw the Soviet Union or Russia as a "small alphabet culture" which took in texts from, for example, the West, and went through "accelerated development" in certain regions (i.e. Tartu, Estonia).

> A child obtains from adults not only symbols yet having signification for him/her but also rules. Yet another dubious proposition of Freud's is associated with this. The author of *The psychoanalysis of Childhood Neuroses* noted **the child's early tendency toward indecent gestures, exposure, and the "improper" aspect of human behavior**; and he drew from this a hypothesis about spontaneous sexual impulses that are later suppressed by the system of culture and subjected to various substitutions and displacements. (Lotman 1976e: 308)

This argument I have actually met in the body language literature: that indecent gestures are suppressions of childhood experiences, e.g. what are superficially named "intentional gestures" indicate the release of instincts held back by cultural bearing (upringing).

> The child obtains from the world of adults **the first rules of culture, among which the rules of shame and fear are the most powerful**. The assimilation of rules always occurs as a game with them, and play violation of the rules always occurs as a game with them, and play violation of the rules is "naughtiness." It is precisely the assimilation of the *rules of shame* that evokes play attempts to violate them, attempts which later fill the formal norms of semiotic behavior and give it content - not Nature but Culture. Erotic emotions develop spontaneously in the child; but language for consciousness of self, language that anticipates inner development and stimulates it, he acquires from without. For the child plays equally with fear, evincing curiosity about the mysteries of death, flirting with danger to life. A child's attraction to anomalies is not evidence, as is alleged, of the primordial perversion of his nature but, with respect to semiotics, is mastery of the Norm and, with respect to psychology, is the striving to convince himself of the firmness of this norm (the shifting of anomalies into the world of play). The rule of Sex and Fear in the history of world art thus gains an explanation directly opposite to that provided by Freud. (Lotman 1976e: 308)

Here I find significant that Lotman portrays shame and fear as culturally ruled. It is very reminiscent of what Andres Luure talked about concerning love in the Autumn School of Semiotics this year: he emphasized shame and pain; and fear can be interpreted as the fear of pain. In any case, this similarity is only contingent, as with many such cases only a few emotions of the whole spectrum is talked about as if they were "key emotions". I am not so sure if this kind of reduction is justified, as I tend to see emotions related to physiological "arousal" and any picky talk of emotion seems like constructing something unfinished, like painting only one side of the house.

Ivanov, V. V. 1976b. The significance of M. M. Bakhtin's ideas of sign, utterance, and dialogue for modern semiotics. In: Baran, Henryk (ed.), *Semiotics and Structuralism: Readings from the Soviet Union*. White Plains (N.Y.): International Arts and Sciences Press, 310-367.

> According to Bakhtin, each field of ideological creativity "forms its specific signs and symbols, which are not applicable in other fields. Here the sign is created by a specific ideological function and is inseparable from it" (5, p. 21). Such "basic, specific ideological signs" cannot be replaced by others, but they all "rest on the word and are accompanied by the word, as singing is attended by accompaniment" (5, p. 22).
> Anticipating the distinction, now widely used in contemporary semiotics, between natural language and supralinguistic (secondary modeling) sign systems, he noted that only the word "can bear *any* ideological function: scientific, aesthetic, moral, religious" (5, p. 21); "the word accompanies and comments on every ideological act. ... Speech elements flow around all manifestations of ideological creativity, all other, **nonverbal signs**; they are not immersed in it and are not subject to complete separation and detachment from it" (5, p. 22). Therefore, Bakhtin regards the word as the principal object of the science of ideologies and sign systems.
> As with all other signs, Bakhtin studies the word in the context of concrete forms of social intercourse (1; 5, pp. 28-29). This viewpoint, based on the communicative view of art and other cultural phenomena, is counterposed to the usual one, which has come to be taken for granted: "We most readily see **ideological creativity** as some kind of internal matter of understanding, perception, and penetration, and do not observe that in fact **it is entirely displayed on the outside - for the eye, for the ear, for the hands - that it is not within us but between us**" (3, p. 17). In essence this anticipation that use of the general model of communication which was broadly adopted only after information theory was created. As a particularly vivid example of investigation of social (communicative) situation determining the structure of utterance, one must note the very profound understanding of psychoanalysis presented by Bakhtin in his first book:

> "All these verbal utterances by the patient (in his verbal reactions), on which Freud's psychological construction is based, are **scenarios primarily of that immediate, tiny, social event in which they were born** - the psychoanalytic session" (2, p. 119). Proceeding from the communicative approach to the subject of psychoanalysis, Bakhtin was one of the first to mark the way toward its semiotic reinterpretation, which in those years was proposed by E. Sapir and was later developed in the school of Lacan and also by Shands and a number of other present-day investigators. (Ivanov 1976b: 314)

In a sense Bakhtin preceded van Dijk by many decades in approaching ideologies communicatively. But just as van Dijk, he also sets language up on a privileged position.

> In the words of G. Dumézil in the preface to one of his last books, the return to what had been discovered fully thirty years ago and then remained unnoticed has become normal in humanities. (Ivanov 1976b: 316)

This is exactly how I feel and also justifies why most of the books I read still were published in the 1970s. It is because many things were figured out during that explosive era and are still now or not even yet realized. It is a matter of "digging in the crates" (as it is said in hip-hop) and constructing something new out of the old.

> According to Bakhtin, "the constitutive factor for a lingusitic form as a sign is not at all its signal self-identity but its specific variability, and for the understanding of the linguistic form the constitutive factor is not recognition 'of the same thing' but understanding in the strict sense, i.e., orientation in the given context and the given situation, orientation in formation and not 'orientation' in some immobile existence" (5, p. 83). These ideas were based on a consistent differentiation between the point of view of the listener (toward which, in Bakhtin's view, linguistics had traditionally oriented itself) and the point of view of the speaker, the role of which was emphasized by Bakthin, who in this respect anticipated one of the fundamental ideas of the linguistic conception of Chomsky (as well as those of many other contemporary linguists, who have advanced to the fore **the linguistic intuition of the speaker**; the formal description of which makes up the principal goal of generative grammar). The relationship between these two viewpoints was studied, following Bakhtin, as one of the fundamental problems of general linguistics and poetics by R. O. Jakobson, who built a communicative model to describe linguistic communication and poetic texts, and by his followers. (Ivanov 1976b: 320-321)

Upon reading this I realized that my own work is similarly oriented, not so much on observation, description and notation of behaviour as on the subjective aspects of behaving: the first person experience of self-communication and self-observation. Not finding new means to take note of behaviour of others but to take note of the behaviour of self.

> "...Certain types of works were constructed, like mosaics, from someone else's texts" (11, p. 17). Similarly "collages" of quotations, like the *cento*, mentioned by Kahtin, from someone else's verses and hemistichs again became commonplace in modern artistic prose (for example, in the works of J. P. Faille), in which quotations may be regarded as metonymic substitutions for an entire text. In this way they enter the metonymic system of prose narration. The post-Cubist function of quotations in collages emerges with particular clarity in the early notes of Eisenstein, who wrote in 1928 that **"an entire treatise can be made by composition of quotations."** In his later works, in which compositions of quotations are often used, he himself explains them (in the spirit of the "linear style" of quotations) by a desire for "minimal distortion." Similar thoughts may be found in Thomas Mann, who gradually was arriving at a striving "to regard life as a work of culture in the form of a mythological cliche, and to prefer quotations to one's own invention." During the same years Mandel'shtam, in whose creative work the significance of hidden quotations is particularly great, described the similar "Keyboard of mentions" [*upominatel'naia klavatura*] in Dante in connection with the role of quotations in his works (which in part continued the medieval tradition

> investigated by Kahtin). It is also accident that in the 1930s the theme of "counterpoint" (the title of a novel by Aldous Huxley), or the dialogue of the component parts of a cultural tradition or various cultures counterposed to each other (3; 13, p. 240), is posed simultaneously both in the humanities and in verbal art, where it determines the structure of many works. (Ivanov 1976b: 323)

An entire treatise can *indeed* be made by composition of quotations. This whole blog is such a treatise on nonverbal communication. It is even possible that I will some day take up this challenge and compose a complete book wherein I will write nothing more than the preface and the whole book will be a series of quotations that will speak for themselves, compose a whole treatise on nonverbalism. I should title it *soul searching or just looking for fights*, as this is the accidental name of this blog. I should here note that this name is a quotation from Sage Francis's track "Slow Man" (*Li(f)e*, 2010; Strange Famous Records). The full quote reads: *"These hands bleed 'cause they reached for some answers and got trampled by a stampede of know-it-all homogeneous types. The look-alikes. The kids burn my music and the parents burn the books I write. I think back to those lonely Brooklyn nights. I was either soul searching or just looking for fights."* On a somewhat related note: I just realized that "slow man" is the exact opposite of Celer. Li(f)e is full of coincidences.

> Description of this dual process may be linked with the conception of inner speech developed by **Vygotskii, who regarded signs as instruments for the control of behavior**. From this point of view man's use of inner speech, which retains the "function" of communication, is "a unique form of collaboration with oneself"; "the regulation of someone else's behavior by means of the word gradually results in the development of verbalized behavior of the personality itself." (Ivanov 1976b: 326)

This very much what I found during the "Book Week" on Nauta's page 52: "The main function of language in general is the SOCIAL CONTROL OF BEHAVIOR." Regarding inner speech as "a unique form of collaboration with oneself" sounds good to me; in this sense self-communication is less selfish but rather a means of orientation in the social world, collaborating with oneself for the sake of finding a place in the wider social world.

> Bakhtin proceeds from the role for emotion of its "sign incarnation, ...the organizing and shaping center lies not within (i.e., not in the material of inner signs) but without. **It is not emotion that organizes emotion but, on the contrary, expression that organizes emotion**" (5, p. 101). Therefore, along with the "we - experience" (the highest psychological functions, in Vygotskii's terms) there emerge lower sensations ("I - experiences"), which in their extreme forms lack communicative manifestation: "With respect to the potential (and sometimes the explicitly perceived) listener, one can distinguish two poles, two limits, between which an experience, now tending toward one, not the other, can be realized and ideologically shaped. Let us tentatively call these limits *'I - experience'* and *'we - experience'*. **The 'I - experience' yearns for annihilation; as it apprioaches its limit, it loses its ideological form, and consequently its awareness of self, approximating the physiological reaction of an animal. In striving toward this limit, an experience loses all potentials, all shoots of social orientation, and therefore loses its verbal aspects as well"** (5, p. 164). In particular, groups of sexual experiences can drop out of their social context and thus lose verbal awareness of self (2, pp. 136-37). (Ivanov 1976b: 327)

In reversing the relationship of emotion and expression I suspect Bakhtin might have been under the influence of William James's *The Principles of Psychology*, or at least the chapter in it titled "Emotion follows upon the bodily expression in the coarser emotions at least." Note to self: read it! I do like the notion of "I - experience" but I'm not so sure about it "yearning for annihilation" - it seems that the Freudian *thanatos* (death-wish) is taken too seriously here. But I do concur with self-experience being mainly non-verbal; we need not talk (use verbal language) to communicate with ourselves; in this sense it does lose "all shoots of social orientation", but only insofar as there is no reason to orient oneself socially in this experience. And it need not be absolute - some social orientation will always remain (be it reference group, or God, or simply fear or suspicion of being watched somehow).

> From the standpoint that Bakhtin developed in his early works, biological and biographical factors are significant only for "lower strata in the ideology of life" (5, p. 111). "That which is usually termed 'creative individuality' is an expression of the basic, form, and constant line of social orientation of the particular individual. ... There we find **words, intonations, and intraverbal gestures that have undergone the experience of external expression on a more or less broad social scale, as though well polished socially, grounded fine by reactions and replies, by the rejection or support of the social audience.**" (5, pp. 110-11). Therefore, carnival language is a means of connecting to lower strata of inner speech with the broad social milieu (in other words, **a means of retranslating the individual-biological into the social**). Thus the general question of "the mundane genre," constituing part of the social milieu, which was formulated even in Bakhtin's first works (1; 5, p. 116), is solved in the material of the festival celebration. (Ivanov 1976b: 328-329)

Firstly it is a quite familiar theme: the social polishing of expression, trying communicative constructions out and compiling a repertory. Secondly it is very suspicious that Bakhtin uses exactly the same categories I do for nonverbal communication: 1) biological; 2) socio-cultural; 3) individual. I prefer the order to succeed from the more general or comprehensive to the more particular. Bakhtin seems to prefer to view both that which is biological and that which is individual to be "wrong" insofar as socio-cultural is the "right" category to strive for. Being biological (uninhibited) and individual (incorrect) must be molded into what is appropriate in a given *socium*. I made the jump of identifying individual with incorrect as Bakhtin supposedly argued that "Only error individualizes" (Pechey 2007: 26).

> Just as, in accordance with the ideas presented by Bakhtin, multilingualism creates the premises for the science of language, and the contrasting of different cultures establishes the conditions for understanding each of them, the **semitoic** [sic] multilingualism of the epoch made possible the perception of each of the systems of sings within the bounds of the general science of such systems, one of the creators of which in its modern form was M. M. Bakhtin. (Ivanov 1976b: 342)

This is the last paragraph in this book (not considering notes and the one page about the editor). I don't blame the editor for not noticing this typo; mainly because it would be a case of the pot calling the kettle black: this blog contains more typos than I care about. But my blog is for my personal use and not meant for publishing. I have no reason to care. But I do care somewhat about the word "semitoic" as at the moment of first reading it I did not recognize it. I started to wonder that it could signify - an offshoot of semiotics? Something semi-teleologic? Something in respect to *topos* in plural? One can only wonder. And I do. I wonder, for example, if I have someday gathered enough interesting material on errors, typos and other mishaps to write a chapter titled "The Semitoics" of Errors".

3.11.9 The Unspoken Dialogue (2012-11-27 14:08)

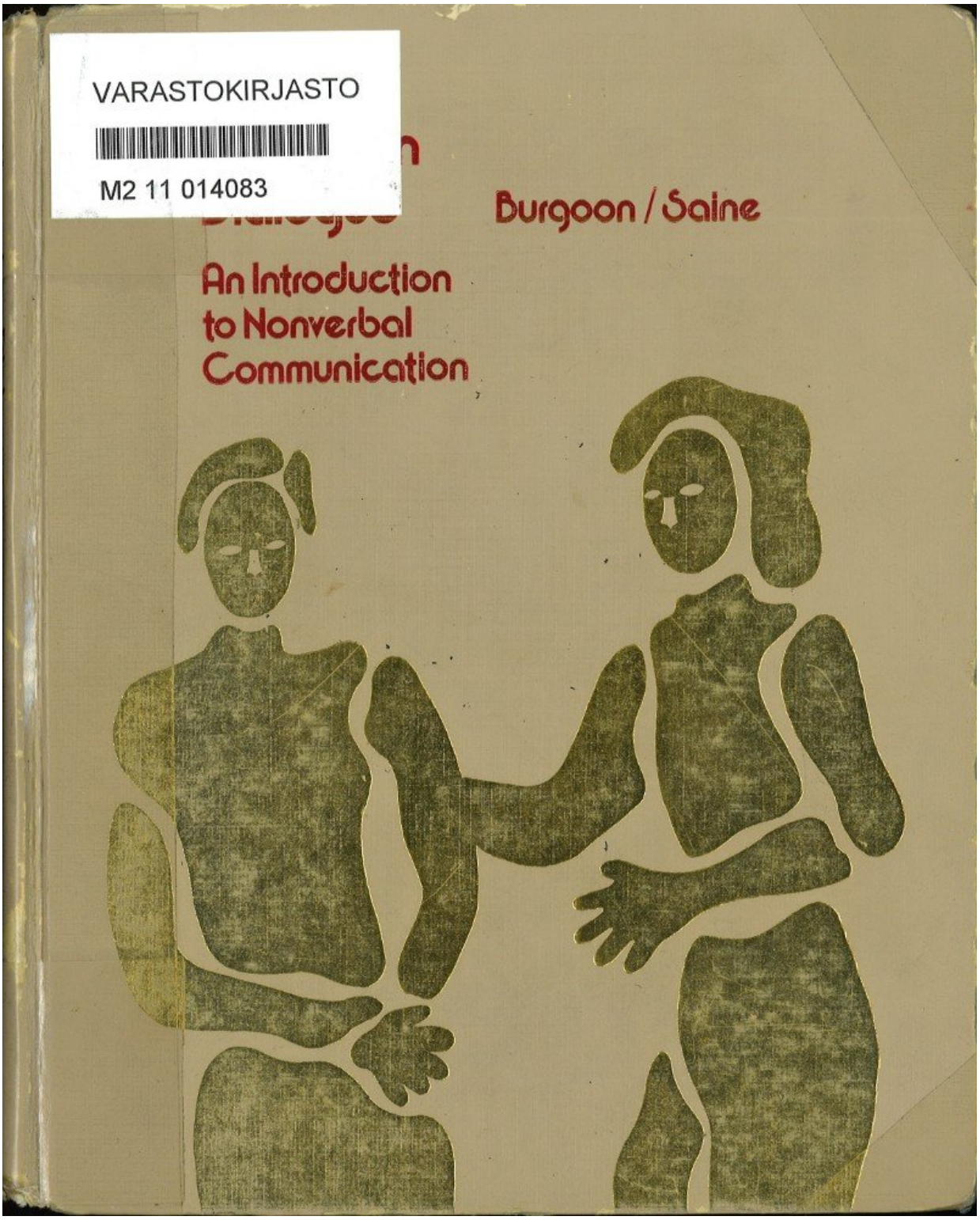

AuthorsJudee K. Burgoon, Thomas SaineTitle**The unspoken dialogue: an introduction to nonverbal communication**PublisherHoughton Mifflin, 1978 - 314 pagesISBN0395257921, 9780395257920SubjectsLanguage Arts &

Disciplines › Communication Studies
Body language
Nonverbal communication
Psychology / GeneralLinkbooks.google.ee/books?id=O _4tAAAAYAAJReferenceBurgoon, Judee K., and Thomas Saine 1978. *The Unspoken Dialogue: An Introduction to Nonverbal Communication*. Boston (etc.): Houghton Mifflin Company.

> The vision that directs this book is to emphasize the communicative nature of nonverbal behavior - to focus not on separate codes, but on the ways in which such behaviors combine to fulfill certain communicative *functional* approach to the study of nonverbal communication.
> It has occurred to us that most course taught under the rubric of Speech Communication share a common investigative goal: the assessment of how messages function for people. To this end, we investigate information transfer, persuasion, decision making, cohesion, social soridarity, and impression formation. Why? Because these (among others) are the functions performed by speech. They are also the functions fulfilled by nonverbal behavior. (Burgoon & Saine 1978: xi)

Here I am suspicious of their functional approach as "the interplay of codes" is an extremely complex subject to dissect (especially for an introductory coursebook). But I do appreciate the phraseology: the "investigative goal" here is to study nonverbal phenomena common to Speech Communication, while *my* investigative goal is to study nonverbal phenomena common to, say, semiotics or existentialism.

---

1. What is the Unspoken Dialogue?

> We have chosen to label such communicative elements that go beyond the words themselves the *unspoken dialogue*, a phrase that comes from a quotation attributed to Dag Hammarskjold, the former secretary general of the United Ntions "What happens during the unspoken dialoguebetween two people can never be put right by anything they say." His perceptive observation underscores the importance of the nonverbal side of communication. Successful interaction with the world around us depends greatly on our ability to express ourselves nonverbally and to understand the nonverbal messages of others. (Burgoon & Saine 1978: 4)

Apparently these authors either were unknownedgeable about or simply ignored "verbal framing", that is, giving an explanation to certain behaviors that frame or recode the behaviour in a more positive or at least understandable terms.

> mini-experiment (p. 4)
>
> Have a nonverbal party. During the first half, no one is allowed to talk. People may communicate only nonverbally. (Vocal sounds such as laughing, grunting, and humming are permitted so long as no meaningful words are used.) Notice which forms of nonverbal communication people seem to prefer. During the second half of the party, people are permitted to talk. Question people on how they felt about using only nonverbal communication and how effective they thought it was. You might also notice how verbal communication changes the tone of the party.

Definitions [p. 5]

Communication

Communciation is a slippery concept because people use the word in such a variety of ways. They talk about communicating with pets and **communicating with oneself**. Computers communicate with satellites, and communication is what comes out of a television set. We have chosen to limit this text to communication that takes place between two or more people. That rules out talking to yourself and to animals.

Even within these limits, there is still more controvsery over definitions. Most scholars agree, however, that communication is a *dynamic* process, that it involves creating *shared meaning*, and that meaning results from *sending* and *receiving* messages via *commonly understood codes*. Our system of verbal language is one such code. In this text, we shall examine seven nonverbal codes based on body movements, physical appearance, the voice, touch, space, time, and artifacts.

Information and behavior

Another way of clarifying what is meant by communication is to contrast it with information and behavior. People frequently make the mistake of calling anything that is informative *communication*. Few people would claim that the sun has communicated with us when we see sunlight and conclude that it is daytime. Yet when people observe living things and draw the same kinds of inferences, they often want to call the information they have gathered communication. From out point of view, *information* is *any stimulus in the environment that an individual may* ***interpret and use to guide behavior***. In other words, **it is anything that reduces our uncertainty** and allows us to make predictions about the world around us. By contrast, communication implies a message that takes the form of a recognizable code and is transmitted from one person to another. Information doesn't require the presence of another person; communication does. Information doesn't require any active or intentional behavior on the part of the carrier or interpreter of the information; as we shall see shortly, communication does. Thus, while all communication is informative, only some information is communication. Communication is thus a subset of information. The leaves turning brown inform us that fall is approaching, red spots on a patient may have measles, and *Popular Mechanics* informs its readers how to repair a carburetor; but only the last is communication - between two people involving some degree of intent and active encoding or decoding.

Similarly, many forms of behavior are informative, but only some of them qualify as communication. *Behavior* can be defined as *any action or reaction performed by an organism*. Behavior differs from communiaction in that it can take place without others observing it, responding to it, or understanding it. Sleeping and eating are behaviors that also [p. 6] inform us about the organism engaging in them, but those behaviors would rarely be classified as communication. (An exception is the spouse who purposely goes to sleep in the middle of an argument. This is a message.) The point is that, while communication is informative and frequently take sthe form of active behavior, not all information and behavior are communication. Rather, communication can be viewed as a subset of behavior, which in turn is a subset of information. [...]

This perspective reduces to a manageable level the number of things that qualify as communication and allows us to clarify what we mean specifically by *nonverbal* communication.

Nonverbal Communication

Edward Sapir once claimed that nonverbal communication is "an elaborate code that is written nowhere, known to none, and understood by all." We wish it were that simple. Unfortunately, people have such diverse impressions of what is included that everything from extrasensory perception to foorprints to biorhythms has been labeled nonverbal communication. Our question is: How broadly should nonverbal communication be defined? If you scratch yourself or spill ketchup on your shirt, is that nonverbal communication? For those who take a broad view, both examples would be. Many people feel that any attribute of behavior - sneezing, being overweight, wearing tennis shoes - qualifies because others may react to it or interpret it. Those who take a narrower view feel that, if you call almost aything communication, you make communication more difficult to study and threby reduce the possibility of discovering general principles.

We find the information/behavior/communication distinction useful in this regard. If sneezing, scratching, and spilling take place in the absence of other people, they are clearly not communication. if such actions, along with such traits as being overweight, are regarded merely as information about your phys[p. 7]ical state, much as one notices that a tree has bard and procues blossoms, they are still not communication. But if someone thinks that you

are sending a message with your appearance and actions (such as communiating that you are anxious or signalling that you want to be considered athletic), then they may be considered communication.
The definition of nonverbal communication can be further refined by addressing some related issues. There is no right or wrong position on these issues. We simply want to introduce some of the alternatives and the implications they carry and then explain our preference.

Signs Versus Symbols
If Albert stamps his foot and Martha takes it as a sign that he's angry, is that communication? If Shirley always rubs her nose when she's happy, can Lloyd say she is communicating happiness to him the next time she rubs her nose? These two questions relate to the issue of whether nonverbal communication must be symbolic or whether signs also qualify. Some scholars distinguish signs from symbols by saying that *signs* are natural parts of what they signify while *symbols* are arbitrarily assigned representations. Smoke is a sign of fire, but the word *smoke* is a symbol for the thing. From a different point of view, symbolic communication must involve "(2) a socially shared signal system, that is, a code, (b) an encoder who makes something public via that code, and (c) a decoder who responds systematically to that code." In other words, if the behavior is not overt, has no meaning shared among observers, and does not produce a predictable response, it is only a sign, an inference made by an observer rather than a message sent by an encoder.
Whichever approach is taken to understand the concept *sign*, they both rule out as communication idiosyncratic behaviors, those behaviors that are unique to the individual. Thus Shirley's nose rubbing would not be considered communication because nose rubbing is not commonly accpeted as a representation of happiness. More likely it would be interpreted by those who were not acquainted with Shirley [p. 8] as a sign that she has a cold or that her nose tickles.
If the criteria of shared meaning and systematic responses are also imposed on the definition of communication (many scholars do not want to be that restrictive), that still leaves open the question of whether nonarbitrary, commonly understood cues should be included. Return to the foot-stamping example. We would expect most people to identify a vehement foot stamp as denoting anger. Yet such a behavior is not truly symbolic since it is not an arbitrary chosen representation of anger. Rather, it is a natural response that frequently accompanies an expression of frustration. In this particular exmaple, we do not know whether Albert is stamping just to release his own tension or whether he's stamping to tell Martha that he is angry with her. If the latter interpretation is correct, the act could be defined as communication, even though it is more a sign than a symbol, because both Martha and Albert regard it as a message. It also takes the form of a socially recognized signal.
We believe it is reasonable to interpet such actions as communication. There are many nonverbal behaviors, such as gestures and postures, that arise naturally out of the emotions they signal, yet have strong communication value. We are threfore willing to include both signs and symbols in our definition, so long as they have socially share meaning.

Intent
An equally sticky issue is whether nonverbal cues must be intentional and who decides what is intended. One approach to communication, called a *source orientation*, argues that only those messages that are intentionally sent by their source should be classified as communication. In other words, the source determines what is intentional. Another approach, called a *receiver orientation*, holds that anything a receiver thinks is intentionally sent should be considered communication. This broad view allows accidental behaviors to be included so long as someone thinks they are intentional. Random behaviors that are recognized as such are rules out with this approach. For example, wearing ragged [p. 9] blue jeans would not be a nonverbal message if people knew that your jeans were your total wardrobe; it might become one if someone thought you were trying to communicate a casual, nonconforming attitude. We prefer the receiver-oriented perspective because we believe that most people engage in a lot of unintentional behavior that others interpret as intentional. We would like to include such behaviors for study along with those that are clearly intentional.

Cosciousness
Some people see consciousness as part of intent; they say that intentional behaviors are conscious and vice versa.

Others believe that an active subconcsious, without conscious awareness, sends intentional messages and interprets the messages of others as intentional. Psychoanalysis, for instance, makes this assumption. A therapist may conclude that if you cross your leg away from him or her, you are unconsciously revealing your unwillingness to communicate. Similarly, you may subconsciously pick up a fleeting expression of insincerity from someone without knowing consciously what makes you distrust that person. Whether such out-of-awareness behaviors qualify as communication is an open question. We do know that through hypnosis people are able to remember things they were never previously aware of, which suggests that we record mentally much more than we recognize.
For our purposes, we will include in our definition those behaviors that someone is aware of, whether it be the sender, the receiver, or an outside observer. (Remember that the behaviors still have to have a commonly recognized meaning in the culture.) This allows us to study such things as pathological communication and instances of insensistive communicators who sends out lots of negative messages to each other but can't put their finger on what's bothering them about the other.

Feedback
The last issue is whether or not nonverbal communication must be received and acknowledged through some form of feedback, or response. Many definitions of communication include feedback as one of the requisite characteristics. Certainly no one would dispute that when a receiver reacts to a sender's nonverbal message, communication has occurred; but what if the receiver doesn't react? For those who claim that "you cannot *not* communicate," the answer is easy: no reaction is in itself a message. But no reaction could just as easily mean that the person never got the message; with nonverbal messages it often isn't easy to tell. Furthermore, people may not notice or react to an expression or gesture at the time but may recall it later. We have all at one time or another paid so much attention to the verbal level of communication that we overlooked some important nonverbal cues, only to have them creep into our awareness afterward. Sometimes such cues become meaningful only in the light of subsequent events, as when a depressed friend drops out of school. Not until he or she has left do the early signs become clear.
We don't have the final answer on the issue of feedback. Rather than be restrictive, we prefer to include in nonverbal communication beahviors that are not immediately responded to, with one stipulation: there must at least be a potential for response. If the receiver is physiclaly unable to receive the message (say, too far away to see a smile) or does not understand the code, there has been no communication. Such messages may be labeled *communication attempts*, indicating effort on the part of the source to communicate but failure on the part of the receiver to recognize the message.

Important: this is the first time I meet *sender and receiver orientation* concerning intention and it actually opens up a new avenue of thought in my thesis: in literature, the intention is author or narrator orientated. That is, every description of nonverbal behaviour that ends up in the finished work of literature is a manifestation of author orientated intention.

> Now that we have covered some of the major issues, we are ready to offer our working definition. We consider *nonverbal communication* to be *those attributes or actions of humans, other than the use of words themselves, which have a socially shared meaning, are intentionally sent or interpreted as intentional, are consciously sent or consciously received, and haave the potential for feedback from the receiver*. It should be apparentfrom the definition that both signs and symbols are included, as are unconscious or unintentional messages that are interpreted as intentional and unconsciously received messages that are intentionally sent. The definition rules out (1) nonhuman sources or receivers, (2) intrapersonal communication, (3) idiosyncratic behaviors, (4) communication attempts that are not received, and (5) behaviors that are neither consciously recognized nor interpreted as intentional by the parties involved. (Burgoon & Saine 1978: 9-10)

Intrestingly Burgoon and Saine have excluded exactly those forms (e.g. self-communication and idiosyncratic behaviour) which I find most important to research. It almost seems that I'm - perhaps unconsciously? - going against

the grain and trying to open up those avenues which these researches have intentionally closed up for sake of convenience.

> It is possible that many of our facial expressions, gestures, glances, spacing, and touch behaviors have biological roots, but that each culture has modified and adapter them and added other communicative elements. **The eyebrow flash is a case in point. In Japan, for example, its use has been suppressed as immodest while in our cultur, it has taken on additional meaning such as being a cue of approval or a flirting signal**. For whatever reason, the behavior has remained an intrinsic part of human behavior patterns, but each culture has learned different meanigns for it. It seems reasonable that much nonverbal communication can be explained in the same manner. Basic patterns may have an evolutionary base while the specific manifestations and variations may be culturally determined. It is also likely that many nonverbal cues are strictly learned and have their origin in the idiosyncracies of the culture from which they are derived. Many gestures and vocal inflection patterns fall into this category. (Burgoon & Saine 1978: 15-17)

Extremely valuable hint for my presentation on eyebrows.

> Coding Systems: Analogic Versus Digital
> A third distinction that is frequently made between verbal and nonverbal communication is based on the type of coding system. **Verbal communication is regarded as a digital system while nonverbal communication is viewed as predominantly analogic. A *digital system* is one that is composed of *finite*, *discrete*, *arbitrary* units; an *analogic system* is *infinite*, *continuous*, and *natural*.** The grading system used in many schools is a good example of a digital system. Usually there are only five possible grades (a finite set), which are clearly distinguishable form one another (that is, they are discrete). The system is arbitrary; there could just as easily be fourteen different grades. Out verbal language system is considered a digital system because it consists of a limited number of units strung together according to cultural rules. The vocabulary is largely arbitrary as are the grammar and syntax. The units of any verbal language are also distinguishable from the next, one word from the next, one sentence from the next, and so forth.
> By contrast, an analogic system is a form of analogy; it closely resembles what it represents. Thus, the units and the relationships among units cannot be arbitrary but are determined by the nature of what is being coded. A stick drawning as a representation of a person is an exmaple. The arms, legs, and heav have to be in the right place and follow the human form in their shape. An analogic code must also have an infinite continuum of values, such that each merges into the next just as the colors of the spectrum blend into each other. Nonverbal communication is considered to be largely analogic because many of the cues have these properties. Facial expressions are natural outgrowths of the emotions they reveal; a threatening gesture is inherently related to the message it conveys in that it foreshadows the larger act. Neither has a clear-cut beginning or end, and both can be enacted with infinite variation without altering the basic message. Many people consider nonverbal communication to be the more potent message system because of the analogic value of nonverbal codes. However, with nonverbal messages there is also the possibility of greater confusion. (Burgoon & Saine 1978: 18)

Surprisingly good examples, although I consider Ruesch and Kees (1956) themselves to be a more reliable source to quote on the distinction.

> So far, research has not produced a clearly identifiable and unambiguously accepted dictionary of nonverbal cues, nor have the experts established a consistent set of rules for combining and ordering components. **For instance, there is no catalogue of cues that signal avaibaility or a sure-fire combination of behaviors that represent loneliness**. We suspect that, at some point in the future, it will be possible to identify what behaviors carry the same meaning as others and the underlying rules for combining signals. For the time being, perhaps the fairest conclusion to draw is that if the nonverbal codes have a rule structure, it is less apparent than that for verbal communication. (Burgoon & Saine 1978: 19)

Intrinsic coding: being alone more than is the norm is a sure-fire signal of lineliness.

- Birdwhistell, R. "Background to Kinesics." *ETC*., 13 (1955), 10-18.
- Packard, V. *The Hidden persuaders*. new York: David McKay, 1957.
- Ruesch, J. "Nonverbal Language." *Psychiatry*, 18 (1955), 323-330.
- Weakland, J. H. "Communication and Behavior - An Introduction." *American behaviorial Scientist*, 10, No., 8 (1967), 1-4.

---

2. Approaches to Nonverbal Communication

> An *approach* is a way of looking at something. It is a perspective from which a problem or concept or issue can be viewed. A number of persons may observe an event but give widely varying reports of what happened. Their respective approaches or orientations to the event may be sufficiently differnet that they were led to perceive certain behaviors selectively while selectively avoiding others. For example, several friends watching a football game may bring to the event very different approaches to viewing the sport. One person may watch the movements of the linebackers in order to understand how the play developed, while a second observer may concentrate on the offensive guards; a third person may simply follow the movement of the quarterback or of the football from one person to another. All, in a sense, are *watching* the same event, but they are *seeing* things differently. (Burgoon & Saine 1978: 27)

Supposedly this is what happens in nonverbal communication research also and thus they list different approaches: body language approach, ethological, linguistic, psychoanalytic, physiological and functional.

> An approach, therefore, is not only a difference in focus; it is a reflection of *priorities*. Your approach, whatever it be with regard to football, mysteries, or nonverbal communication, **is an indication of what you believe to be important, worthy of attention, and central to the event being observed**. For example, in the study of nonverbal communication, it is not uncommon to find a researcher who isolates a certain behavior or part of the body and credits it with having the greatest communicative value. One approach may encourage the study of facial movement, while another stresses the role of voice in communicating meaning. (Burgoon & Saine 1978: 28)

Thus, besides signification, also significance, on the methodological level.

> Dittman has suggested that some behaviors - in particular, those behaviors he has labeled *listener responses* (things such as head nods, smiles, and such verbal statements as *yeah*, *uh huh*, *right*) - that have as their primary function the encouragement of the speaker are interchangeable. Head nods have much the same effect as saying, "That's right." **Because of this aspect of his work, Dittman is thought to represent the extreme of the linguistic approach**. Dittman suggests that many nonverbal behaviors have direct verbal parallels. most researchers are willing to admit that a number of nonverbal movements have direct parallels, though they do not include smiling, nodding, and shaking the head among them. Dittman comes the closest of all the linguists to what Birdwhistell referred to as the carrier temptation - the notion that every behavior, no matter how minute, has a meaning in and of itself. (Burgoon & Saine 1978: 41)

Perhaps it isn't all that bad to succumb to the carrier temptation? Perhaps it could make many complex phenomena simpler to comprehend and explain.

> Nonverbal standards for clinical judgments are vague at present. They are, nevertheless, used constantly. An incident involving Ray Birdwhistell, the father of the kinesic method, illustrates the point. As the story goes, Birdwhistell was a visiting lecturer in a large class at a midwestern university. He entered the classroom, stood before the class as if to put his thoughts in order, then walked over to the instructor and informed him that one student in particular appeared to be emotionally ill. Birdwhistell identified the student. To the instructor's surprise (and relief), it turned out that the individual was not a student at all but a patient from a nearby mental hospital. (Burgoon & Saine 1978: 43)

Haha.

> *The communication context must be interpersonal in nature*. The functional approach is concerned with the role of nonverbal behavior in achieving some interpersonal goal. Although it is possible to look at individual behaviors in isolation - perhaps as the individual reacts to a novel or threatening situation - unless the individual is seen in an interpersonal context, the information gained about the person is hardly applicable to the study of human communication. Indeed, some would question whether the behaviors could be construed as communicative at all. (Burgoon & Saine 1978: 48)

They can. The keyword here is self-communication. But my self-communicative approach is starting more and more to look like an *approach* in the sense defined here: it is a way of looking at phenomena. That is, not simply the lone individual, but the subjective position in interpersonal situations also.

- Eisenberg, A. M., and Smith, R. R. *Nonverbal Communication*. Indianapolis: Bobbs-Merrill, 1971.
- Harrison, R. P. *Beyond Words: An Introduction to Nonverbal Communication*: Englewood Cliffs, N. J.: Prentice-Hall, 1974.
- Weitz, S. (ed.). *Nonverbal Communication*. New York: Oxford University Press, 1974.
- P. Ekman, W. V. Friesen, and P. Ellsworth, *Emotion in the Human Face* (New York: Pergamon Press, 1972).

---

3. Codes I: The Human Body as Message Carrier

> *Action language* includes all those other body movements not used as signs, such as walking and sitting. (Burgoon & Saine 1978: 53)

This is the problem with reading influential books at a very early age in the process of learning this field. When I read Ruesch and Kees I did not come to associate action language with instrumental behaviour, but it makes total sense when put this way.

> Action language, for example, may be taken to include such disparate things as touche, use of space, and physical posture. (Burgoon & Saine 1978: 54)

I can see how this is problematic on many levels: it is at the same time too broad (contains too man different phenomena) and too specific with difficult connotations - e.g. "action" implies a doing, is physical posture a doing?

Interaction Variables

These factors relate to the nature and purpose of the interaction. A big consideration is the *definition of the social situation*. Many situations call for artificial, formal behaviors and masking of certain emotions. Our manners at the formal dinner party differ greatly from those at a picnic. A funeral calls for different behaviors than does a bar mitzvah celebration. In essence, the social context dictates what kinesic behaviors are appropriate for the occasion.

A second related consideration is the *purpose* of a given interaction. Even in a generally task-oriented situation, such as a place of business, there can be both social and work-oriented conversations, each calling for a different set of kinesic patterns. It may be accptable for an auto mechanic to be relaxed and to use a lot of eye contact around the garage manager during a coffee break when everyone is joking around, but a more erect posture and more deferential eye contact may be required when work resumes.

A third factor is *convention* or *fashion*. Until recently, the convention in our culture has been for men to hold doors open for women. hand clapping is another gesture governed by convention, while holding a cup with the pinkie finger extended is a matter of fashion. Specific conventions and fashions may change rapidly, as is exemplified by the handshake. Many whites think it no longer fashionable to shake hands with a black person in the usual manner, so they attempt (often clumsily) some type of soul handshake.

A final consideration is the *demands of the immediate goal*. Both the nature of the goal and its closeness to attainment affect the repertoire of behaviors selected. For isntance, if the goal is delicate labor negotiations, then kinesic cuses may be controlled and subtle. If the goal is close at hand (such as the end of a boring task), more frenetic activity is likely. (Burgoon & Saine 1978: 61)

I made the mistake of using handshake with a friend with whom I had not shaken hands before and may have upset him by this. Relevant for my purposes: define:frenetic - *"Fast and energetic in a rather wild and uncontrolled way: "a frenetic pace of activity"."*

> The norm for adaptors directed toward the self is not to display them in public; for adaptors involving the manipulation of an object, the norms are defined at a subcultural level by individual groups. (Burgoon & Saine 1978: 65)

Hmm, I wonder if this is true (e.g. who came up with it, when and how?).

Psychological Value

Touch also plays a role in psychological development. First of all, **a child learns an identity through tactile exploration**. Only through touching his or her own body and objects in the environment can the child begin to recognize himself or herself as separate from the rest of the environment. Similarly, the child's awareness of that environment will depend on how much direct tactile exploration is permitted. Children learn spatial dimensions, sizes, shapes, and textures through touching and manipulating things. A child's perceptual learning is therefore dependent on haptic experiences.

The self-explorations that children engage in also contribute to their body images, to whether or not they are comfortable and pleased with their bodies. The associations that children acquire through these early ventures are dependent on how others react to them. Frank say, "The baby begins to communicate with himself by feeling his own body, its orifices and thereby begins to establish his body image which, of course, is reinforced or often negated by pleasurable or painful tactile experiences with other human beings." The child who is encouraged to touch his own body and whose touching of others produces pleasurable reactions should develop positive feelings about the human body.

Physical contact is also important to a child's psychological sense of security and well-being. If birth is a traumatic experience and the outside world an alien one, then human contact may be critical to overcoming feelings of fear and isolation. The fact that emotionally disturbed children usually respond well to stroking and rhythmic slapping suggests that this is true. Even adults subconsciously engage in self-touching - patting, rubbing, scratching - when they are disturbed. Touching seems to provide a source of

> reassurance and comfort. It helps to dispel negative feelings. Tactile stiumation also brings pleasure and self-gratification. This should be apparent to anyone who has ever watched babies explore their hands and feet and coo while patting themselves. (Burgoon & Saine 1978: 67)

This is a valuable discussion for "the nonverbal self".

> As for facial and cranial hair, any male who wore long hair, a beard, or a mustache during the 1960s and early 1970s is aware of the strong negative reactions they created. During that time, the hair controversy was much discussed. THe military's imposition of hair regulation was controversioal. Vietnam veterans report that they were given choices of haircuts but they were strongly encouraged to have their hair closely cropped because their commanding officer preferred shorter hair. Combat comfort was cited as the official rationale, but critics claim that the true purpose was to reduce individual identity. (Burgoon & Saine 1978: 77)

I would have associated it with either lice (although already in the 70s this was a meager excuse) or the factor of obedience brought about by this "reduction of individual identity".

> Vocalics includes all stiumuli produced by the human voice (other than words themselves) that affect the auditory sense. Everything from sniffs and sneezes to rapid speech, nasality, and singing fall into this category. So do silences and pauses during speech. Many scholars refer to this class of behaviors as *paralanguage* because it is what supports language (*para* meaning *alongside*). We have chosen not to use that label because some people apply it to more than just the voice, using it to cover any kinds of cues that work to clarify the interpretation of language, including all kinesic behaviors. We shall stick with the label *vocalics*. (Burgoon & Saine 1978: 80-81)

Quite understandable. Greimas attributed even font and text layout to paralanguage - in this sense paralanguage is everything that goes alongside with language.

- Delaumosne, M. L. *The Art oF Oratory, System of Delsarte*. Albany: Edgard S. Werner, 1882.
- Heinberg, P. *Voice Training for Speaking and Reading Aloud*. New York: Ronald Press, 1964.
- Saral, T. B. "Cross-Cultural Generality of Communication Via Facial Expressions." In D. C. Speer (ed.), *Nonverbal Communication*. Beverly Hills: Sage, 1972. (pp. 97-110)

---

4. Codes II: Space, Time, and Artifacts

> Four general types of territory can be identified, each with a different degree of access. *Public* territory is any locale that is open to all. Public streets, movie theaters, city buses, and parks all fall into this category. The next most accessible type of territory is *interactional*. This is territory designed for social interaction but to which access is restricted to those who have a legitimate right to participate in that interaction. An empty classroom of a public university is a public territory, but when it is filled with students holding class, it is interactional and limited to those who are enrolled. (Burgoon & Saine 1978: 92)

This is very much related to #avoidance, e.g. avoiding interactional territories.

> These findings demonstrate yet another way in which people react to invasions of personal space: they treat others as **nonpersons**, that is, they treat them as an object rather than a living organism that deserves attention and respect. This reaction is nowhere more evident than in a public elevator. Notice how people behave. They all pretend that there are not living, breathing people standing next to them. They stare at the floor indicator and avoid communication, behaving as if the bodies next to them are mere dummies. Sommer explains why people respond this way: "A nonperson cannot invade someone's personal space any more than a tree or chair can." Regarding people in our immediate environment as a chair or hatrach eases tension that a spatial invasion creates; the reaction denies that an invasion is actually occurring. After all, inanimate objects are not a threat. This explains in part why people become uneasy when an occasional good-natured soul breaks the elevator norm and strikes up a conversation. By forcing us to respond to them as people, they make us aware of how vulnerable we are in that confined space and how small the buffer between us is. (Burgoon & Saine 1978: 97)

I was not aware that the term nonperson comes from Sommer's library experiments (proxemic intrusions). But, again, #avoidance.

> Future-oriented individuals spend much time anticipating what will happen rather than paying attention to what is occurring at the moment. They are interested in speculating on what the future will birng and then relating that to the present. (Burgoon & Saine 1978: 100)

I feel as though I am a future-oriented person.

- Rosenfeld, L. B., and Civikly, J. M. *With Words Unspoken: The Nonverbal Experience*. New York: Holt, Rinehart and WInston, 1976.
- Vail, D. *Dehumanizing and the Institutional Career*. Springfield, Ill.: Charles C: Thomas, 1966.

---

5. Individual, Subcultural, and Cultural Styles

> The difference in nonverbal behavior between blacks and whites that is perhaps the most difficult to document has to do with body movement. Young blacks have developed a repertoire of stylized movements that are quite different from the movement patterns of their white counterparts. These behaviors are important subjects for discussion because they fulfill important functions for a group of people. These stylized movement patterns are what some referred to as *role signs*; they signal membership in a subcultural group. Kenneth Johnson, a researcher in ethnic studies at the University of California at Berkeley, has described a number of different mannerisms distinctive of black youths.
> 1. There is a style of black male walking behavior, called in street jargon the *pimp strut*, which functions as an attention-getting device and serves to exhibit one's masculinity and state one's racial pride, self-confidence, and control.
>
> > *The young Black males' walk is different. First of all, it's much slower - it's more of a stroll. The head is sometimes slightly elevated and casually tipped to the side. Only one arm swings at the side with the hand slightly cupped. The other arm hangs limply to the side or it is tucked in the pocket. The gait is slow, casual and rhythmic. The gait is almost like a walking dance, with all parts of the body moving in rhythmic harmony.*

(Burgoon & Saine 1978: 130)

I'm still considering writing about the relationship of hip-hop and nonverbal communication. "Role sign" may come handy.

> Popular opinion holds that there are two groups of people in the world: those who are observers and those who are observed. In other words, some people view others and say, "I wonder what's wrong with him? What made him do that?" Those are the observers. The observed say, "I wonder why he's doing that to me?" The observer never views behavior of another person as a comment on his actions. The observed individual always feels as though even the slightest sign of unhappiness mustbe aimed at him. (Burgoon & Saine 1978: 134)

I don't believe there are people who *always* are either one of these, much less that these describe the male and female genders. Rather, it's a flickering position or attitude of the everyday nonverbalist: the observer is more objective, the observed feels him- or herself participating.

> An intriguing psychological variable that may suggest an unusual nonverbal profile is *conceptual abstractness*. Harvey, Hunt, and Schroder have identified fourt types of conceptual systems ranging from the very concrete to the very abstract. These are the *authoritatian*, the *antiauthoritarian*, the *person-oriented*, and the *information-oriented* systems. A highly concrete system (the authoritarian) tends **to process information in dichotomies - things are either black or white, good or bad, right or wrong**. Authority legitimizes action; one looks to status to know whether an action has value. At the other extreme of the continuum is the highly abstract, information-oriented individual who is concerned not with the status of the speaker but with the intrinsic value of the message. Things are not black or white; there are gradations of value. (Burgoon & Saine 1978: 139)

Very intrigueing indeed. At the outset it seems that the whole Tartu-Moscow School of semiotics was authoritative in this sense: they loved binary oppositions (so they were methodological authoritarians?). I like to think myself as an abstract person, yet I most likely would fit the profile of the antiauthoritarian. I do tend to learn much from old books regardless of their field or sometimes even topic - thus whirling my own conceptual system into a world of abstract networks of connections - but I also tend to orient myself towards authority (that is, old and recognized books). This theory is something I should definitely check out when I get time.

- Argyle, M. *The Psychology of Interpersonal behavior*. Baltimore: Penguin, 1967.
- Thorne, B., and Henley, N. (eds.). *Language and Sex*. Rowley, Mass.: Newbury House, 1975.
- Tomkins, S. S., and Izard, C. E. (eds.). *Affect, Cognition, and Personality*. New York: Springer, 1965.
- O. J. Harvey, D. E. Hunt, and H. M. Schroder, *Conceptual Systems and Personality Orgnaization* (New York: Wiley, 1961).

---

6. First Impressions

> Perhaps the most significant factor in the making of initial judgments is physical appearance. Scholars who study the development of interpersonal attraction say that initial impressions are based on *objsect*

> *characteristics*. That is, we initially judge peole as we would an inanimate object. Our conclusions are based on what is superficially observable - in most cases, body features and apparel. Thus, our third principle is: *Initial impressions are formed by treating others as objects, judging them on the basis of outward appearance*. (Burgoon & Saine 1978: 147)

Thus it seems that "people on the bus" are rightfully "nonpersons", as we rarely if ever converse with them, only judge them, as "objects".

---

7. Relational Messages

> The cues that influence your judgment - proxomity, touching, facial expressions, and courtship cues - are what we call *relational messages*, messages about the nature of the relationship between people. (Burgoon & Saine 1978: 173)

This category is notoriously difficult to abstract from other metacommunicative cues.

> In the broadest sense, relational messages may indicate the feelings, personalities, and identities of the people in the communication transaction. In other words, they can involve anything that has to do with how two or more people regard each other, themselves, and their relationship. (Burgoon & Saine 1978: 173)

This has a very goffmanian tint to it; it is as if Goffman studied mainly relational messages.

> Relational messages may carry four basic kinds of information. First, they may signal *inclusion* or *exclusion*, that is, whether a person is being included in an interaction.
> Cliques are well known for their obvious signalling of membership. Members dress alike, form tight little conversational circles, and turn their backs on those who don't belong. Such inclusion messages, which are employed with varying degree of subtlety by all age groups, may also serve as a form of rejection to those who are left out.
>
> Second, relational messages may indicate either *confirmation* or *disconfirmation*. *Confirmational messages* are supportive in nature; they indicate accapetance and support of another's identity and self-perception. Smiling, nodding, and toching are common means of communicating confirmation. *Disconfirmational messages*, on the other hand, provide negative feedback; they fail to support the individual's self-perceptions. The student who receives a raised eyebrow in response to his statement that he is really working hard is receiving a message of disconfirmation. Such messages may also indicate rejection by failing to grant the other's worth. Always being chosen last for the company bowling league or receiving snickers about the way you dress are examples. Lack of inclusion is also in itself a form of disconfirmation.
> Third, relational messages may involve **a *control* element, indicating who has the power to define, direct, or dominate the relationship**. In the movie *Gone With the Wind*, Scarlett O'Hara unquestionably ran the show with her many suitors. All conversation and all longing glances were directed her way.
> Finally, relational messages may involve an *affection* component, indicating the degree to which a person feels emotionally close to another or attempts to express feelings of closeness. The popular notions of *stroking* and *massaging the ego* fall into this category because they are attempts at expressing affection or liking toward another. We may give others strokes with smiles and pleasant voices. These four components of relational messages combine in varying degrees to communicate attraction, liking, credibility, power, and status. (Burgoon & Saine 1978: 174)

Highly relevant for my purposes.

> The most effective features of the kinesic repertoire are eye behavior, posture, and gestural or bodily activity. Direct eye contact may be interpreted as a sign of credibility. If a person looks you in the eye when he or she says something, you are likely to assume that the person is being honest with you and knows what he or she is talking about. When people avert their eyes, we usually assume that they are keeping something from us, in which case we find them less credible in terms of character, or that they are having a hard time gathering their thoughts, in which case we find them less credible in terms of competence. Similarly, the more frequently a person looks ar you, the more honest and qualified she or he seems. (Burgoon & Saine 1978: 181)

Very surface-level and minute, but seems to hold true.

---

8. The Communication of Affect

> *Emotional expressions are events*. Certainly not. Emotional expressions are processes, having both a beginning and an end. When we see someone express happiness, we don't see merely a frozen display; we see an assortment of muscular changes over a short interval of time as the face and body develop an image that we have learned to associate with emotional states. While researchers often investigate emotions by relying on fixed images, such as sketch and photographs, those images represent nothing more than a single frozen moment within an interpersonal process. (Burgoon & Saine 1978: 196)

I remember Goffman ("On Face-Work") suggesting the exact opposite: that emotions could be construed as events. No such general statement can be true of course, but as a device it can be quite useful in some cases (e.g. mediated emotions, in literature, for example).

CAPTION: *Table 8.2* - Vocal Cues of Emotion: Acoustic Parameters of Tone Sequences Significantly contributing to the Variance in Attribution of Emotional States

Emotional StateCuesPleasantnessFast tempo, few harmonics, large pitch variation, sharp envelope, low pitch level, pitch contour down, small amplitude variation (salient configuration: large pitch variation plus pitch contour up)ActvityFast tempo, high pitch level, many harmonics, large pitch variations, sharp envelope, small amplitude variationPotencyMany harmonics, fast tempo, high pitch level, round envelope, pitch contour up (salient configurations: large amplitude variation plus high pitch level, high pitch level plus many harmonics)AngerMany harmonics, fast tempo, hich pitch level, small pitch variation, pitch contours up (salient configuration: small pitch variation plus pitch contour up)BoredomSlow tempo, low pitch level, few harmonics, pitch contour down, round envelope, small pitch variationDisgustMany harmonics, small pitch variation, round envelope, slow tempo (salient configuration: small pitch variation plus pitch countour up)FearPitch contour up, fast tempo, many harmonics, high pitch level, round envelope, small pitch variation (salient configurations: small pitch variation plus pitch contour up, fast tempo plus many harmonics)HappinessFast tempo, large pitch variation, sharop envelope, few harmonics, moderate amplitude variation (salient configurations: large pitch variation plus pitch contour up, fast tempo plus few harmonics)SadnessSlow tempo, low pitch level, few harmonics, round envelope, pitch contour down (salient configuration: low pitch level plus slow tempo)SurpriseFast tempo, high pitch level, pitch contour up, sharp envelope, many harmonics, large pitch variation (salient configuration: high pitch level plus fast tempo)Single acoustiv parameters (main effects) and configurations (interaction effects) are listed in order of predictive strenght. SOURCE: From "Cue Utilization in Emotion Attribution from Auditory Stimuli" by Klaus R. Scherer and James S. Oshinsky, *Motivation and Emotion*, 1, No. 4 (1977), p. 340. [Burgoon & Saine 1978: 205]

> While culture is an important factor in regulating the area of emotional expression, the kinds of emotional cues provided by the face are common to all cultures. The face actually communicates three types of signals: static, slow, and rapid. *Static signals* are the permanent features of the face such as skin color

and bone structure. *Slow signals* tend to alter gradually over time as is the case with skin texture and wrinkles. Our primary concern in studying the communicaton of emotion is the *rapid signals*. These provide the primary cues about affect, including all the kinesic movements usually associated with the face. (Burgoon & Saine 1978: 206)

It is interesting that here, implicitly quoting Ekman, they forget their own differentiation of communication and information. For me, at the moment, is important that facial asymmetry manifests itself in all these types of signals: static signals in jaw and chin bone sizes and amount of cells; slow signals in the configurations that results from asymmetric facial features (such as wrinkling on one side of the face); and rapid signals most especially in the case of the inactive brow.

- Alloway, T., Krames, L., and Pliner, P. (eds.). *Communication and Affects: A Comparative Approach*. New York: Academic Press, 1972.
- Ekman, P., Ellsworth, P., and Friesen, W. V. *Emotion in the Human Face: Guidelines for Research and an Integration of Findings*. New York: Pergamon Press, 1971.
- Izard, C. *The Face of Emotion*. New York: Appleton-Century-Crofts, 1971.
- Plutchik, R. *The Emotions: Facts, Theory and a New Model*. New York: Random House, 1962.
- Wood, B. S. *Children and Communication: Verbal and Nonverbal Language Development*. Englewood Cliffs, N. J.: Prentice-Hall, 1976.

---

9. The Regulation of Interaction

- A. Kendon, R. Harrus, and M. Key (eds.), *Orgnaization of Behavior in Face-to-Face Interaction*. The Hague: Mouton, 1975.

---

10. The Presentation of Self

Three Theories of Role Playing

Role theory has generally failed to explain how a person goes about consciously preparing to assume a role. Three theoretical perspectives have contributed greatly to our understanding of how a communicator conveys impressions through nonverbal behavior. E. E. Jones has advances *ingratiation theory* as an explanation of how people give a favorable impression of themselves. Jones has focuses on a specific set of *ingratiatory* behaviors - that is, **behaviors that bring one into the good graces of another**. As a general strategy, ingratiation is an attempt to increase one's attractiveness to another by generating an appreciation for certain personal qualities. The primary motive underlying self-presentation, according to Jones, is the desire to be seen as attractive. A person can, through subtle nonverbal and verbal actions, maximise another's feelings of attraction. And attraction is power. We tend not to jeopardize or criticize those to whom we are attracted. Consequently, by increasing our attractiveness to others, we make it possible to act without fear of reprisal.

Impression management theory provides a second perspective on self-presentation. Impression management advocates have argued that **individuals consciously conduct themselves in ways that enlarge their impact and influence upon others**. We tailor our self-presentation to the audience at hand, building our presentation on the kinds of prior information about us that an audience may have an adapting our

> communication to their needs, attitudes, and values. Therefore, we can study a leader's success with an audience, or a speaker's success with a class by investigating the kinds of impressions constructed, the verbal and nonverbal behaviors employed, and the suitability of the impression to the audience.
> *Dramaturgic analysis* combines elements of both ingratiation theory and impression management theory. It is this theory with which we shall concern ourselves throughout the rest of this chapter. Dramaturgic analysis explores how the performer goes about "staging" the performance of his or her role. Erving Goffman has done much to advocate our understanding of the various techniques, strategies, problems, and verbal as well as nonverbal skills that may be necessary to the successful enactment of a role - the successful presentation of self. (Burgoon & Saine 1978: 246)

Thus far I only knew about the dramaturgical approach; but this simple guide seems sufficient to discriminate varieties of self-presentation. In a broad simplificatory scheme ingratiation theory has to do with attraction (sex) and impression management with influence (power).

> *An actor must appear satisfied with the role*. Goffman has referred to this as the "impression of sacred compatibility" between an individual and the job. Whatever the action demanded of a performer, the presentation will not be successful if the audience does not sense a coordination betweenn actor and role. For example, a doctor who appears to be too young may not seem suited to a position of such responsibility. Kenneth Burke refers to much the same condition as *actor - act ratio*. If an action is not appropriate to an actor, then the credibility of the performance must be in doubt.
> It is characteristic of successful performances that the action reveals an idealized actor - an actor performing an idealized version of the role. Goffman points out that most of us have an ideal self that usually departs in some significant respect from our self-concept. Since we seldom desire others to sense our self-doubt, confusion, and insecurity, we portray our skills and strenghts and conceal the aspects of self that are not respectable and, if known, might jeopardize the outcome of the interaction. (Burgoon & Saine 1978: 250)

"If you're a poor man's version of ANYTHING it's your self-perception." - Sage Fracis (Different)

> Goffman acknowledges a third role the body can perform with respect to the communication of frames. The body can be used as a *key* to indicate that a frame traditionally associated with a particular action is not the appropriate frame for understanding what is going on. **Keying involves a kind of *transformation of meaning***. When changing frames, we usually send a number of keys to indicate when the new frame takes effect and when it is no longer appropriate. Make-believe situations (situations in which some fantasy or fabrication is consciously being enacted), contests (boximg, sparring, fox hunt, fencing, and so on), ceremonials (weddings, coronations, ordinations), technical reenactments (performances undertaken with the understanding that the consequences are not the typical ones and that the purpose behind the performance is instructional) are examples of types of performances that rely on certain keys to indicate to observers that the meaning intended by the action departs in some way from traditional intrpretations. (Burgoon & Saine 1978: 252)

Is it a coincidence that Ju. Lotman in discussing theater and theatricality refers to a "key" (1976b: 38) which enables to "harmonize the viewpoint [frame] of the narrator [interpreter] with the position of the person being discussed"? The time-span is very small: Goffman's Frame Analysis was published in 1974; the article by Lotman was translated and published in 1976; it would have meant that the Russian academics had translated Goffman very quickly, in less than a year's time at least. A time machine is in great need in disentangling the webs of scientific interference.

> Institutions, whether social, academic, governmental, religious, or commercial, pose special challenges and obstacles to formulating and communicating a favorable impression of self. Institutions are sustained and vitalized by the allegiance, involvement, and energies of the members. Without their support,

> whether willing or otherwise, the influence and resources of an organization cannot long be maintained. This is especially the case for universities, boarding schools, military units, convents and monasteries, camps, mental hospitals, penal institutions - what Goffman has referred to as ***total institutions*** because of the degree of control they maintain over the lives of their members. Such settings have a direct bearing on the kinds of nonverbal behaviors an individual can use in communicating an impression of self. (Burgoon & Saine 1978: 260)

This is a good term for such institutions.

> Some institutions make a practie of *reinforced property dispossession* as one means of restricting self-presentational behavior. Many of the props used in preparing one's personal front - including wardrobe, make-up, cigarettes - are replaced by institutional equipment designed to create the appearance of uniformity. **The military provides what is known as "army issue," replacing personal equipment with military provisions**. (Burgoon & Saine 1978: 260)

This is exactly why there are some who continue to wear camouflague in the public (while no apparent military training is going on): a weak mind may succumb to the dispossession of self-presentation and take on the institutional-presentation thus afforded to them. Being part of a total institution is a major part of identity construction.

> Self-distantiation can also be achieved by forcing people to engage in *self-degrading behaviors*. Many institutions have rites of membership requiring new members to perform self-demeaning actions in order to demonstrate their allegience to the organization. (Burgoon & Saine 1978: 261)

Like digging one's own grave during military training. On the one hand is is an instrumental act that needs to be practice, on the other hand being forced to dig a grave during the night with the commander framing it as if you are digging it for yourself and for immediate use - is a form of self-distantiation. The sense of being a body capable of self-directed life-planning is thus removed and allegiance ensues.

> Often work schedules in institutions require members to serve others, to perform menial or tedious tasks. These tasks are accompanied by nonverbal behaviors that convey disaffection from self. "Given the expressive idiom of a particular civil society, certain movements, postures, and stances will convey lowly images of the individual and be avoided as demeaning. Any regulation, command, or task that forces the individual to adopt these movements or postures may **morfity his self**." (Burgoon & Saine 1978: 261)

Goffman's *Asylums*, pp. 21-22. What we have here is a description of the effects of discipline: being forced to enact certain demeaning movements or poses will in fact *condition* the person to enact them voluntarily. I have wondered if it would be possible to go through the military training and at the parade when the president is walking past and/or shaking hands, raise the middle finger instead... But the chances are great that the effects of *self-mortification* will be so great that it would be practically impossible.

> A last method of adapting to the institutional environment is called *conversion*. One can cope with the pressures of an institution simply by succumbing, by coming to believe in his or her inadequacy, by accepting the concept of self developed by the institution. By converting, one accepts a negative self-image, adopting the nonverbal behaviors that signify dependence. One willingly engages in self-degrading postures, self-criticism, and self-abuse. (Burgoon & Saine 1978: 262)

Description of self-mortification. The *mort* here is definitely appropriate, as it comes from Latin *mors* or *mortem* and signifies death, corpse, and annihilation; in French - dead person.

> Some scholars wonder whether it is ethical to expose students to this kind of information, feeling that it may teach them to become better manipulators. We feel that, since everyone uses these techniques to some degree without ever realizing it, we might as well bring them under conscious control. Manipulating others is not inherently bad. After all, manipulating others includes teaching children new concpets, social rules, and cultural values; persuading a friend to go a lecture; helping a spouse show more affection. The therapist, salesperson, politician, teacher, and priest are openly dedicated to influencing others. We are all the target of endless persuasion campaigns in the mass media. The fact that we all consume manipulative techniques is in itself the most compelling reason for familiarizing ourselves with the research on the subject. If we become better informed, we can resist subtle influence that we consider inappropriate. (Burgoon & Saine 1978: 274)

A valid justification, but also includes the effect that becoming knowledgeable about these subtle forms of influence can ruin many social phenomena for us. Students of semiotics are warned that learning semiotics can take away the "magic" of many things, including beautiful stuff like poetry.

3.11.10 The Anthropology of the Body (2012-11-27 14:13)

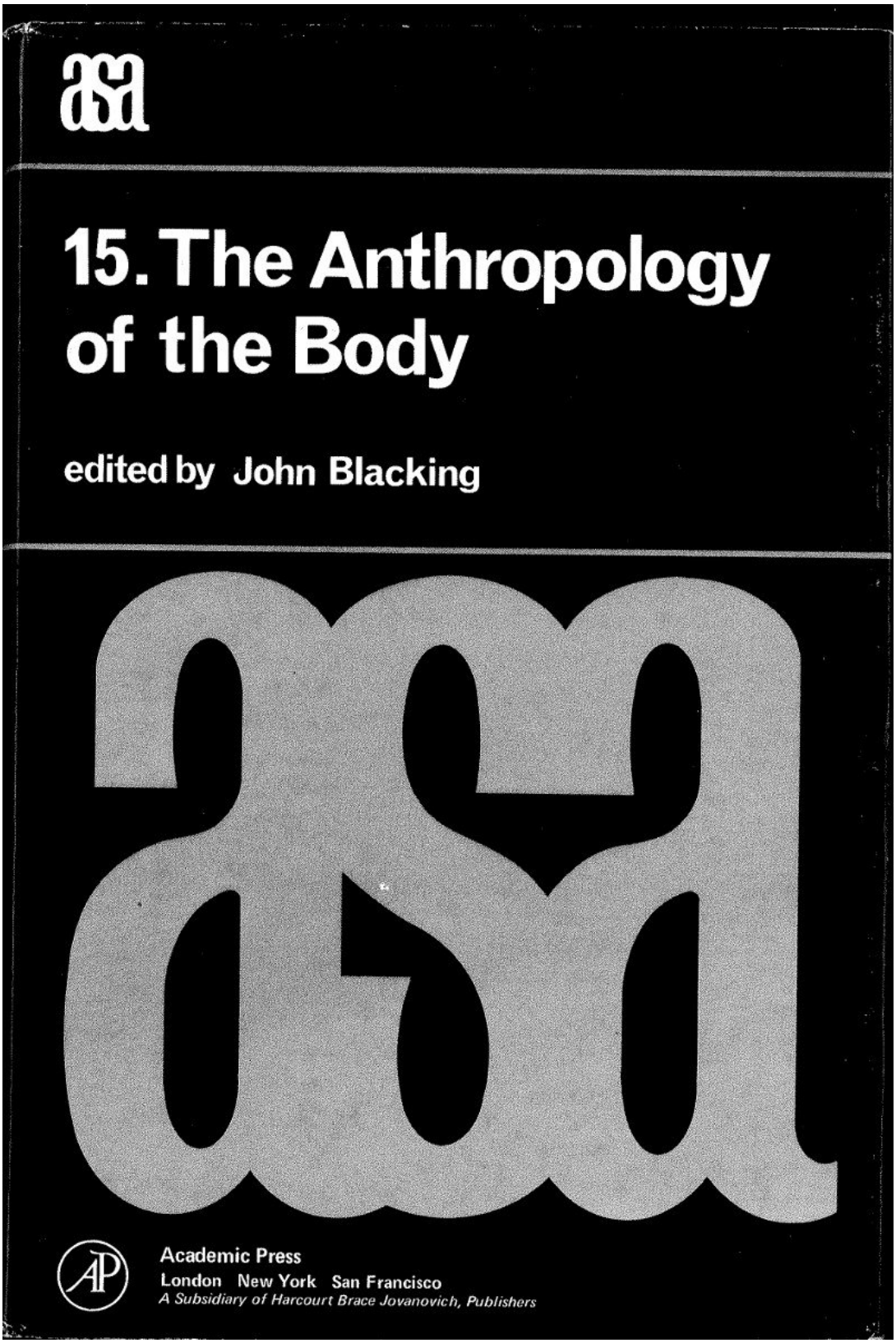

PealkiriThe Anthropology of the body / edited by John BlackingIlmunudLondon [etc.] : Academic Press, 1977Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2605117 S1*estViideBlacking, John (ed.) 1977. *The Anthropology of the Body*. London; New York; San Francisco: Academic Press.

This neat collection I found thanks to a reference in S. R. Portch. And it is lucky that I did as it was only lately labeled and added to the catalogue of the Sebeok collection. And consequently, it is one of only 126 books marked with the keyword "kehakeel" (*body language*) in Ester. Also, I have to remark that underneath that beautiful minimalist jacket lies a finely textured hardback cover which is a pleasure to behold in itself. I'm even sorry that Sebeok himself probably didn't read much of it, as the binding isn't even cracked. Still, I can only be thankful to Thomas for collecting books having to do with nonverbal communication; he has done Tartu semioticians a great service.
By the way, the editor (who wrote the following magnificent preface, has written a book about ethnomusicology titled How musical is man?

> Many anthropologists since Taylor have been interested in the evolution of culture through the development of the power of mind, given the same human organism in a variety of historical and geographical environments. We now know a great deal more about the organism and its cognitive capacities, and we know that **language can no longer be regarded as the most distinctly human characteristic** or the prerequisite of conceptual thought. We are beginning to know more about the workings of the different hemispheres of the brain, and about **the development and exploration of the body and the use and growth of intelligence, and between social experience and greative thought**. We have a better idea of the species-specific capacities of the human organism, and know **how much man depends on interaction with fellowman to develop them**. Thus the processes and products of the human mind can usefully be seen as extensions of human bodies in community, in which the basic structures of relationships between parts are probably limited by the structures of the body, but the range of parts that can be related is inifinite. **Since human bodies are the instruments that both discover and make decisions about self, others, and the world of nature and cultural tradition, the anthropology of the body is concerned with the interface between the body and society**, the ways in which the physical organism constrains and inspires patterns of social interaction and the invention of culture. (Blacking 1977a: v)

This is like poetry, it is beautiful.

> The significance of 'affectually oriented actions' has been recognized by Max Weber and other social theorists and it is often invoked by anthropologists in a rather vague way, but it has not been analysed in detail in studies that concentrate on the minutiae of social interaction. More attention should be given to states of the body and to how people *feel*, both in themselves and about others, when they make the decisions that affect patterns of social interaction, and when they relate to existing ideas or create new ones. This is not simply a matter of investigating the social consequences of sore heads and empty stomachs, or even of altered states of consciousness, but of considering **the problem of feeling and emotion in human behaviour and action**. Some somatic states can really 'blow the mind' and precipitate important new activities, and whether or not people 'take to' each other may be the most important factor in thier decision-making. (Blacking 1977a: vii)

John Blacking is so right on the money it's scary.

> It is also necessary to distinguish analytically between human behaviour and human action, **between motor events that happen to individuals and events that are intended to have consequences**, as Ekman distinguishes between nonverbal phenomena that are less or more cultural, more 'in the body' or more 'in the mind'. Above all, I am convinced that we should look more carefully at language, the intellect,

> the mind, reason, and the other characteristics that are considered peculiarly human, as extensions of nonverbal communication, the senses, the body, and emotion, even when they appear to be wholly cultural. While conscious action may seem to be all-important at each moment of our lives, perhaps it is our adaptive behaviour, such as our feeling-responses, that is more important in the long run, and especially **in the creation of the structures that outlive our momentary experiences** (Blacking 1977a: viii)

This is by far the briefest and on the point explanation of the difference between "behaviour" and "action". Well done! And for my purposes, I can assume that the "structures that outlive our momentary experiences" could be *texts* (in the broad semiotic meaning of the term).

This introduction is useful in so many ways. One of them is that it hinted at a similar conference on nonverbal communication which was also published: J. Benthall & T. Polhemus (eds) 1975. *The body as a medium of expression*. London: Institute of Conteporary Arts.

Blacking, John 1977b. Towards an Anthropology of the Body. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 1-28.

> **It is through my body that I understand other people**; just as it is through my body that I perceive 'things'. The meaning of a gesture thus 'understood' is not behind it, it is not intermingled with the structure of the world, outlined by the gesture, and which I take up on my own account. It is arrayed all over the gesture itself (Merleau-Ponty 162: 186).

> It is, however, quite clear that constituent speech, as it operates in daily life, assumes that the decisive step of expression has been taken. Our view of man will remain superficial so long as wel fail to go back to that origin, so long as we fail **to find, beneath the chatter of words, the primordial silence**. The spoken word is a gesture, and its meaning, a world' (Merleau-Ponty 1962: 184. Quotations taken from Poole in Benthall and Polhemus 1965: 88 and 89)

What I mean by the anthropology of the body probably differs considerably from the meanings assigned by other contributors and by those who came to participate. BUt although I begin with quotations from Merleau-Ponty that sound phenomenological, and although ambiguous and divisive chatter may reinforce rather than clarify our differences, I hope there can be some consensus about **the need to study the biological and affective foundations of our social construction of relaity**, even if we cannot all agree that they are the proper concern of social anthropologists. (Blacking 1977b: 1)

This is f* awesome! Not because Merleau-Ponty's quotes: they are nice but do reinforce a phenomenological understanding of gesture which is not thoroughly non-verbal. But because Blacking so optimistically emphasizes the biological and affective foundations of the social construction of reality. It is as though he is an anthropologist who dares to grope topics much more relevant than what academic credo would hold appropriate. And I do enjoy thinkers who can express ideas that may clarify something for readers decades after. Here, that the body and emotions do play a significant role in "reality construction" (e.g. Berger and Luckmann). It is, in a sense, nonverbalistification of the construction of social reality.

> Also, by studying cross-culturally the somatic states involved in human behaviour and action, we may be able to describe better **the latent repertoire of the human body from which cultural transformations are ultimately derived**. The topic merits further discussion if only because it has something to offer the growing number of scholars concerned with the study of interpersonal behaviour: anthropology provides a crucial testing-ground for their theories. (Blacking 1977b: 2)

Blacking continues to talk relentlessly perfect sense. Following this I can distinguish three types of repertory: latent, socio-cultural, and individual. There probably are better words for socio-cultural and individual too. Perhaps simply latent, social and personal?

> Study of the *quality* of human feelings and of the structures of affect become a priority in an anthropology of the body. After extensive research into affect, Silvan Tomkins summarised the position in 1964:
>
> > (1) *Affects are the primary motives of man;* (2) affects are not private obscure internal intestinal responses but facial responses that communicate and motivate... (3) these communications are more often *understood* than misunderstood; (4) affects have profound effects on cognition and action, and conversely both cognition and action have profound effects on affect. Therefore the problem of measurement involves the measurement of both the *awareness* of affect by the *observer* and by the *self* and also the measurement of the impact of cognition and action on affect (Tomkins and Izard 1966: vii. Italics in original).

Social scientists frequently describe relationships in affective terminology, or tend to assume that the more often people associate the more they care for each other, but in all the literature on kinship, marriage and relgiion, there is very little precise information on falling in love in different cultures, on the feelings of spouses towards each other, or on people's experiences of ecstasy, transcendence, or joy in dancing. Feeling is the catalyst that transforms acquired knowledge into understanding, and so adds the dimension of commitment to action. **It is the mediator between the body and what is generally called mind**, because it provides the value that selects what shall be shared and conceptualized from what remains private sensation. The human mind is basically an expression of the feelings of the social body (social, in the biological rather than nominal sense). To say that such somatic states cannot be described, if only by analogy, is a council of defeat. (Blacking 1977b: 5)

This is in fact the fist quote by Silvan Tomkins I have come across, desite seeing references to him often. Izard on the other hand is already on this blogi with two pages of definitions on emotions from *The Nonverbal Communication of Aggression*. It seems that here Blacking is trying to place feeling somewhere, and finds a vacant spot between the mind and the body. That's a well known gap wherein you could place almost anything.

> It cannot be assumed that somatic states necessarily remain entural until some social interpretation or value is assigned to them. Some somatic states may have intrinsic qualities that command attention, expand consciousness, and actually suggest their own interpretation. Altered states of consciousness are common experience for many oppressed peoples of the world, and very often these states seem to postpone rather than promote a positive response to the political situation. But some somatic states may also help a generalized collective consciousness to emerge, and from these feelings, rather than rational assessments of the perceived situations, a more specific class consciousness can develop and serve as the basis for political action. Similar situations may occur when poeople are affected by non-referential musical experiences: because music can create a world of virtual time in which things are no longer usbject to time and space, it can make people more aware fo feelings they have experienced, or partly experienced, and so restore the conditions of fellow-feeling, bodily awareness, educability and plasticity that are basic to the survival of the species. What needs to be known is whether it is the same kind of somatic staete that brings about these different results and to what extent its effectiveness depends on its cultural connotations and on variations in social situation. Or are there different kinds of somatic state? There is evidence that osme states involve both hemispheres of the brain, and particularly the right hemisphere. Perhaps when the left is cut out we have a state in which the individual becomes like an automaton, but where *both* hemisphere are working with equal energy we have a more enlightened, creative state. (Blacking 1977b: 6)

Here we have the problem of etching together strands of very different discourses. And although this can be done to great effect, it is very hard to read anything useful out of it. It poses more questions than it provides answers for.

But I guess that's equally useful. E.g. "since one cannot expect an answer, the point is to analyse these questions" (Foucault 2009: 24).

> In a good seminar, all present become very physically involved in the discussion and are uplifted and often surprised by the bright remarks that come out of their mouths. (Blacking 1977b: 7)

I wish this were so in our seminars.

> **Love is most rapturous when it transcends the obviously sexual, when genital arousal subsides and gives way to a more general awareness of the whole body, and bodies are carried away in a counter-point of movement**, of which actual coitus is but one phase. Similar somatic states seem to be induced by drink or drugs or fasting; but I think it would be more correct to say that such devices do not induce the state so much as help to suppress the cultural rules that have inhibited their natural expression. (Blacking 1977b: 7)

Damn, that is beautiful.

> Clearly some social (or more often anti-social!) behaviour is idiosyncratic and may be brought on by somatic states ranging from a stomach-ache to an epileptic fit. Somatic idiosyncracies are the concern of an anthropology of the body only if they need be invoked to explain a person's action in a particular social situation, or if they are taken up by a socialk group as a part of its culture. An anthropology of the body must be concerned primarily with somatic states and capabilities that normal organisms can share, either by varieties of phylic communion or by social experience in a common culture. (Blacking 1977b: 13)

Thus Blacking makes room for individual/idiosyncratic forms of behaviour but only insofar as they are in some sense functional in a socium.

> If the basic condition of human society is a generalized state of fellow-feeling that can be perceived through the sensations of individual organisms, nonverbal forms of interaction are fundamental. Kinesics and proxemics are concerned with **microscopic aspects of human movement** (see, for instance, Birdwhistell 1970 and Hall 1968), and demography and population genetics with the patterns of adaption of large social groups. **An anthropology of the body is the meeting point of the micro and the macro**: wherever possible, it must be able both to detach body movements from verbal association, and to specify the levels at which bodies respond consciously or unconsciously to the evolutionary relationship of the species and its environment at any given time or space.
> Bateson has stressed that 'the discourse of nonverbal communication is precisely concerned with matters of relationship - love, hate, respect, fear, dependency, etc. - between self and vis-á-vis or between self and environment and... the nature of human society is such that falsification of this discourse rapidly becomes pathogenic' (Bateson 1973: 388). Culturally prescribed, word-based categories and systems of thought may conflict with information that comes from within the body, and so build up tensions in feeling-states that find expresison in behaviour and social action. (Blacking 1977b: 13-14)

Thus, micro and macro are connected via nonverbal communication. The wording "micriscopic aspects of human movement" is relevant as the closest I had to this was Foucault's "most detailed level of social life". Also, Bateson's statement about nonverbal communication being telling of relationship is clearly seen in Goffman, wherein it expresses one's relationship to oneself, others and the situation (context, environment, etc.).

> Observation of the cultural *forms* of such states shows transformations of individual facial expression and body movement, and of the corporate movements in space and time of the bodies involved. **'Waves' of feeling are generated in the body and between bodies, not unlike sneezing and hiccought, and discrete sequences of tempo and pattern of movement can be discerned, analogous to the ebb and flow of a piece of music**. Obviously the forms that the movements take are much affected by their cultural framework; but at the same time (and especially in situations of communal worship when people submit to the power of the spirit) a general pattern of interaction and movement emerges, which, though often related to cultural experience, is shaped from within the body and monitored by **patterns of energy flow that transcends the actors' conscious attempts to manipulate the situation**. In *Natural Symbols* [utlib], Mary Douglas has stated that 'communication depends on the use of symbols' (Douglas 1973: 29), and particularly the symbols of language, and that 'there can be' no 'organization without symbolic expression' (*op.cit*. :73). She has also argued that emption is not susceptible to discrete division. In the proto-ritual situations to which I have referred, there is a level of communication and organization that takes place without language and without symbols, and emotion is often expressed in contrasting patterns of movement that *are* susceptible to discrete division. That is, not all of the events are directly related to the shared cultural categories, and it ought to be possible to distinguish the particular forms the universal by cateful analysis of body movement. (Blacking 1977b: 14-15)

I know from secondary sources that Lévi-Strauss compared myth to music; in a similar matter I consider music to be the best available model for nonverbal communication, although I am yet unable to put this model to any good use. In this sense it makes perfect sense to regard highly the words of an ethnomusicologist on nonverbal communication.

> Again, the values of a social system that might seep adaptive in the context of a particular culture could be biologiclaly non-adaptive, owing to faulty rationalizations of biosocial forces; the force of this contrast between real and rationalized values would generate conflict. As Maslow has argued, 'dichotomizing pathologizes (and pathology dichotomizes). Isolating to interrelated parts of a whole from each other, parts that need each other, parts that are truly "parts" and not wholes, distorts them both, sickens and contaminates them' (Maslow 1970: 13). **When the 'mind' is artificially separated from the body, or thought is separated from the feelings and movements of the body that generate it, both parts suffer**. Cultures are extensions and adaptions of feleings, and especially of fellow-feeling, that are universal to the species, and if the biological base of behaviour is ignored or misrepresented, laws of nature must inevitably override man's attempts to escape them. Many conflicts arise from inconsistencies between the social forces that bind human societies and man's inadequate cultural descriptions of social situations. (Blacking 1977b: 17)

This is why some have started to use a combinatory word "bodymind" to refer to the "whole" of human. And here I have to consider that when a fellow propounds that "consciousnes is the interaction of material and information" he is simply misguided in reducing all mind to information and body to material; even apart from neglecting energy in this Odiumian equasion (that actually applies to an ecosystem), he is viewing man as a machine. There is much benefit in systems theory but not when it is taken at face value and not modified to suit the purpose.

> The fourth premise of an anthropology of the body is that the mind cannot be separated from the body. This is linked to the third premise, for it is in the areas of nonverbal communication, especially dancing and music, that we may observe **mind at work through movements of bodies in space and time**. (Blacking 1977b: 18)

Here we are approaching "embodiment" or thinking-through-the-body or being-in-the-body or body-and-mind-becoming-one or something to this effect.

Huxley, Francis 1977. The Body and the Play within the Play. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 29-38.

> ’Body’ is one of those words whose meaning changes according to context. As its relation to ’butt’ and ’bottle’ implies, its basic meaning is that of a container, and as such it is often used to designate the whole physicla organism. It can also be used in a narrower sense to designate the trunk, as does the semantically similar term ’chest’, so that we can then differentiate body from limbs, from tail and of course, from head. On another level it can refer to matter or substance, in contradiction to such terms as mind, life, soul and spirit, and so on. Such usages tell us that the word is to be understood in terms of a chimerical whole that is composed of different categorical realities - a difference sometimes expressed in the distinction between *having* a body and *being* one. (Huxley 1977: 29)

Useful analysis of the semantics involved.

> ...we still have to determine what is meant by ’self’. This can only refer to the tautologous function that brings the synechdoche to consciousness in the first place, as the etymology of ’self’ makes clear: for it comes from a root that is at once **reflexive, privative and possessive**. It is also worth nothing that **in structuralist parlance ’self’ denotes the epistemic subject and not the existential one**, whose role in constructing the dual concept of body cannot be separated from the body’s physical performance in that construction. (Huxley 1977: 30)

This is a common notion: in Randviir’s thesis, the "self" is not an ontological subject but a semiotic one.

> Here again Piaget’s work is of great importance, with his view of the sensi-motor system and its two functional factors: ’assimilation, the process whereby an action is actively reproduced and comes to incorporate new objects into itself... and accomodation, the process whereby the schemes of assimilation themselves become modified in being applied to a diversity of objects’ (1973: 63) (Huxley 1977: 32)

I wonder if these functions are similar to Walter Benjamin’s *Erlebnis* and *Erfahrung*.

> Its florid and pathological aspects emerge in such hysterical disorders as **echolalia and echopraxis**, which cause the sufferer to imitate in full what is said or done before him without the possibility of stopping himself. (Huxley 1977: 32)

Mimicry does have a lot of names and different forms.

> For a start, it is plain that his technique, of which I have been unable to find any further information, must be understood as obeying the rules of drama as set out by Aristotle in the *Poetics*. **He defines all the human arts here as being imitations of an action**, with Tragedy as the main examplar. This action, or *praxis*, can in turn be understood as an intentional impulse, not necessarily conscious, or what Cyrano de Bergerac (1965: 145) called ’the energetic idiom’. It calls for a particular scene in which to act itself out, which reflects it both in its symbolic furniture and in the roles taken up by the action. The principal actor or Agon then suffers his peripeteia, or the Reveral of his situation, which leads him to the stage of Recognition. In a *Grammar of Motives* (1962) Kenneth Burke has described this movement as going through the three stages of poiema, pathema, mathema: that is, **doing, suffering and understanding**. In the *Poetics*, this last stage is called ’theoria’, a looking or view, from which word we also get ’theory’ and ’theatre’. The conclusion is obvious, if facile: the theory of body symbolism can only be actualised when it has a theatre for its exposition. (Huxley 1977: 33)

As I haven't read Aristotle but have met bits of him here and there I find the relation to Jakobson's poetic function to be evident here, as well as the notion of praxis in Bauman's 1973 book. Poiema, pathema and mathema or doing, suffering and understanding weirdly describe the general narrative of the dystopic fiction I'm analysing: the protagonist starts to do something, suffers because of it and then comes to an understanding (and either accepts the theory of commits a suicide).

> Drama has two principal modes in Europe, the comic and the tragic. The Cambridge school, comprising Frazer, Jane Harrison, Gilbert Murray and their followers, held that these originated in one coherent cyclical ritual. The comic mode has largely to do with sexual and mercantile topics: its actors are allowed to change roles in midstream, and the *telos* or the end of the drama is marriage. **The tradic mode has to do with power, hierarchy and sacrifice, its Agon being destroyed by the role he occupies: its *telos* is death**. There is good reason to believe that both had cosmic as well as social relevance, and that their purpose is to harmonise the incommensurable order of chance and choice. (Huxley 1977: 33)

Clearly, dystopic fiction is more akin to tragedy.

Ekman, Paul 1977. Biological and Cultural Contributions to Body and Facial Movement. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 39-84.

> There is no agreed upon single name for the range of facial or bodily activities I will describe. Part of my purpose will be to suggest that thre should *not* be, for this is not one phenomenon but many. Terms such as nonverbal behaviour, nonverbal communication, kinesics, kinetics, expressive behaviour, body language, etc. have been used by one or another author to refer to some activity of the face and/or body. It has not always been clear whether actions which seem to have some instrumental purpose, such as pencil sharpening or push-ups, were included. If not then why did they include head scratching? Is the phenomenon restricted to movement or does it include static positions of body and face (postures)? If limited to movements, it has not always been clear whether those too fast or too small for visibility under normal circumstances have been included. No matter. While a single suitable term would be a boon when writing about the face and/or body, it could further confuse study of the phenomena, adding to the tendency to ignore or gloss over fundamental differences in what a person does with his face and body.
>
> Some of those who study nonverbal behaviours (kinesics, expressive behaviours, etc.) have argued for an evolutionary perspective. They sought and found universals. Others, arguing for the utility of alinguistic model or the perspective of cultural relavitism, sought and found extraordinary differences among cultural groups. Both studied the nonverbal, but it is likely that each examined entirely different activities: activities which differ in origin (how the behaviour became part of the repertoire), in coding (the relationship between movement and what it signifies), and in the circumstances of usage. Perhaps because the phenomena are all the result of muscular action, or because vision is the means for perceiving these activities, or the camera the method of recording, investigators may have expected to find but one type of activity, just one principle of organization, just one type of function, just one major determinant. There are many.
>
> I will describe the four activities we have studied most extensively: emblems, body manipulators, illustrators and emotional expressions. Evidence about each of these activities is summarized, including some findings previously not reported. My emphasis is upon the conceptual framework for interpreting these findings. A central issue will be extent of variation across cultures. This issue is central not just because this report is given at an anthropological meeting. Such a focus requires discussion of a problem which is the key to understanding and distinguishing among facial and body movements - to explain how biological and social factors have quite different influences upon emblems, body manipulators, illustrators and emotional expressions. (Ekman 1977: 39-40)

Well, head-scratching was most likely included because it occurs during conversations and interactions, while push-ups mostly do not.

> We have employed Efron's (1941) term *emblem* to refer to symbolic actions where the movement has a very specific verbal meaning, known to most subscrubers to a sub-culture or culture, and typically is employed with the intention of sending a message. The head nods 'yes' and 'no' are examples of emblems. The person performing the emblem takes responsibility for having communicated, for having said something with his face or body. He can be held accountable for his message. The person who sees an emblem considers it ws performed for his benefit, to tell him something. not so with many other actions which nevertheless can be informative. The viewer may infer nervousness when observing a high incidence of body manipulator actions (e.g. scratching, rubbing, picking, etc.), but he will not consider these movements were performed to tell that to him. The knowledge gained from such body manipulator actions is stolen, the message provided by the emblem is given. The meaning of an emblem is not context free. Like words, emblems signify something rather precise, but the exact meaning and intepretation depends upon who is performing the emblem, to whom, in what conversational context, showing which other concomitant behaviours. (Ekman 1977: 40)

Emblems are intentional. This description reminded me a scene from *Let's go to the prison* wherein one main character signals with eyes towards another person to give the message "him". The other main character thinks this to be "for his benefit" and does what the situation calls for, thus creating trouble for him. Also, I find it interesting that auto- or self-manipulators have here become body manipulators; the self and the body is identified.

> In New Guinea we found that there were emblems referring to sexual activity, menstruation and pregnancy utilized and known only by women. (Ekman 1977: 46)

Sounds very useful. Perhaps talking about such matters are prohibited by men because of the obvious discomfort.

> Out studies suggest that people are usually not aware of engaging in these body manipulator actions. If you ask the person to repeat what he has just done, he often won't remember. There is little reason to expect that these movements are ever used deliberately to transmit a message to another, other than by an actor or perhaps a psychopath. (Ekman 1977: 47)

Ah, this reminded me of an episode I had lately in the TU main library. One evening I blatantly refused to give a cigarette to a strange russian guy who has bothered me before with asking a cigarette (I have decided not to share with people I don't know). The next day this same guy, bald and scary-looking, saw me in the library working with a book and gave me an evil stare. It was doubly discomforting as he went behind the shelf and returned on the other side, and kept staring at me for a second that lasted way too long. It was really unseddling as he looked and acted like a psychopath, potentially dangerous one. That is, when a person either has mastered nonverbal behaviours which shout evil, or performs these activities naturally, in either case something is very very wrong.

> Certain types of body manipulators have specific meaning but not as precise as an emblem. We found that scratching occurred more often with patients judged by their psychiatrists to have problems with hostility. Eye covering occurred more often among patients judged to have guilt (Ekman & Friesen 1968, 1974a). (Ekman 1977: 48)

I would associate eye covering with either guilt or shame (guilt relating to moral wrong-doings, shame to matters of appearance). Scratching, though, is an odd thing. In a recent episode of *Family Guy* Quagmire was revealed to be bald and stopped wearing a wig after which he did become hostile and scratched his wrist when he was supposed to make a decision. I need to keep this scratching-hostility association in mind.

ILLUSTRATORS

These are movements which ar eintimately tied to the content and/or flow of speech. We distinguish a number of different types of illustrators in terms of how they relate to the simultaneous speech:BatonsMovements which accent a particular word.UnderlinersMovements which emphasize a phrase, clause, sentence or groups of sentences.IdeographsMovements which sketch the path or direction of thought.KinetographsMovements which depict a bodily action or a non-human action.PictographsMovements which draw the shape of the referent in the air.RhythmicsMovements which depict the rhythm or pacing of an event.SpatialsMovements which depict a spatial relationship.DeicticsMovements which point to the referent.(Ekman 1977: 49)

Somehow I see these categories as useful for the game of Alias.

We distinguish five functions served by illustrators. A particular type of illustrator is used when a person cannot find a word. The movement looks as if the person is going to pluck the word out of the air; sometimes a finger-snapping movement is used instead. Such movements inform the other person that the speaker has not abandoned his turn, that he is intending to continue. This is a specific instance of the illustrator function of maintaining or increasing attention from the listener and holding the floor. Illustrators can help prevent or squelch interruptions, or capture lagging attention.

Word search illustrators draw out attention to a second function, self-priming. Waving an arm in the air or snapping the fingers might conceivably help the person find the word, although the mechanism which would explain such help is obscure. Cohen and Harrison (1973) suggested self-priming to explain why people sometimes illustrate when the listener isn't present (e.g. over the telephone). habit is an alternative explanation; but, let us grant self-priming of the speech-making process as a second possible function of illustrators.

A third function of illustrators is to explain through movement matters difficult to put in words. Pictographs or kinetographs can be helpful in giving directions about how to find a place, how to take something apart, in defining concpets such as zig-zag, helicopter, etc.

A fourth function of illustrators is the punctuation of speech, adding emphasis, underlining, tracing the flow of thought, to mark off clauses, etc. Presumably this helps the listneer understand what is said.

Although not a function in the same sense as the other four, it is worth noting that illustrators increase with enthusiasm and involvement in what is being said. They decreased when there is either disinterest in what is being said or with communicating at all, or when there is conflict about what to say and words are chosen with unusal care. Consistent with this interpretation we found neurotic depressives illustrated more than psychotic depressives, and both types of depressives illustrated less in the acute phase of their disorder than when in a state of remission (Ekman & Friesen 1974a). Among non-patients we have found that when persons were required to engage in deception about their feelings, when they were in conflict about what to say, illustrators decreased (Ekman, Friesen & Scherer 1976). (Ekman 1977: 50-51)

Apparently, when in 69 Ekman and Friesen said that they have done little work on regulators then they probably knew somewhat in advance that in later work they would lose this category and distribute it's functions among the other categories. E.g. snapping to hold the floor, to command attention etc.

Emblems differ from illustrators, however, in that they are often used in place of conversation or when conversaion is not possible or not chosen. Illustrators by definition are movements which must be placed within speech. A second difference between illustrators and emblems is in regard to the specificity of what is signified by the movement. Emblems have a precise meaning or a limited set of alternative meanings, each of which is precise. Certain types of illustrators (batons, underliners, ideographs) have no semantic content. Even those illustrators which have semantic conetnt (such is the kinetograph or pictograph) are more imprecise than the emblem, and their meaning is usually vague when seen without hearing the words they accompany. (Ekman 1977: 51)

I think the categories of illustrators might just as well describe different aspects of emblems, e.g. in a very systematic way one could invent a small-alphabet-language out of emblems with different illustrating properties. The army hand signals, for example.

> EMOTIONAL EXPRESSIONS
> These have received the most attention of all the nonverbal behaviours, and are the subject of continuing controversy. Most of the discussion hav been of facial movements (facial expressions), with less attention to body movement. At issue is whether there are universals in facial expressions or whether that which is signified by each facial movement varies from culture to culture. There have been persuasive but contradictory reports from the two sides: those claiming universals (e.g. Darwin 1872; Eibl-Eibesfeldt 1972; Izard 1971; Tomkins 1962) and those claiming cultural differences (Birdwhistell 1970; Klineberg 1940; LaBarre 1947; Leach 1972; Mead 1975).
> The difference in what has been found may have been due in part to differences in what has been examined. Facial movements can be recruited into a variety of quite different activities. Earlier I described how facial movements can function as emblems (e.g. a wink), and as illustrators (e.g. movements serving as batons or underliners). Although not described here, we have distinguished (Ekman and Friesen 1969a) still another type of facial or bodily activity, called regulators, which serve to manage the back and forth flow of conversation between speaker and listener. Confusion might not occur if different facial movements were recruited into these quite different facial activities - emblems, illustrators, regulators and emotional expressions. Instead, some of the same facial movements appear in each. **For example, the raising of the brows (*frontalis* muscle) can be employed in an emblem for greeting or an emblem for 'no'; a baton illustrator; a questionmark or exclamation point ergulator by the listener; a surprise emotional expression**, (see Ekman & Friesen in prep. (a) for detailed description of this example). (Ekman 1977: 53)

So when need be, regulators can be recalled. In any case I'm surprised that the universalist-relativist controversie continued even til 1975; although it might have continued much further, I haven't gotten to the 90s yet, for example. I find extremely interesting the part about eyebrows and I think I could even use this list of different significations for my youtube video on "the case of the inactive brow." The in-preparation article Ekman is referring to might be "Complexities and Confusions in Facial Expressions of Emotion". A quick google search reveals that this article must have remained "in preparation" because this is the only mention of it. Also, this current article reappeared in *The Body: Critical Concepts in Sociology* alongside (right before) Marcel Mauss's "The Techniques of the Body".

> A NEUROCULTURAL ACCOUNT OF EMOTION
> The term 'neurocultural emphasizes our interest in both biological and social determinants of emotion. I will start with a characterization of emotional responses, both observable and nonobservable responses. This characterization will require that I hypothesize internal mechanism - an *affective programme* which directs emotional responses, and an *appraisal system* which determines when the affect programme becomes operative. *Elicitors* will be described as those events which are appraised quickly as the occasion for one or another emotion. *Display rules* for managing the appearance of the face in various social contexts, and efforts to *cope* with the source of emotion will also be described. This account will allow *one* answer to the question of what is emotion, and how we know when emotion is occurring. It will provide the basis for discussing pitfalls in cross-cultural research on emotion, for integrating seemingly contradictory findings, and for describing the many ways emotional expressions vary with culture.
> This account of emotion, however, risks a good deal. It is too long, perhaps, for this paper, and certainly too short to be complete. It deals with nonobservables reaching beyond data to explanatory mechanisms which may help in understanding the data. It may seem wrong, misguided, mechanistic, full of jargon, etc. Nevertheless, it should provide the terms anr raise the issues for exposing the *variety* of points for possible disagreement which have too long laid hidden. (Ekman 1977: 55)

Ekman is on the following 10 pages going to make an exposé of his improved (since 1969a) neurocultural account of emotion. As I know this to be the best (at least the most comprehensive) explanation of emotional expression, I will go through the trouble of typing most of it:

---

[55] *Emotional response* are brief, often quick, complex, organized and difficult to control. Let us consider each of these characteristics. Emotions can be very brief. It is not uncommon to be angry or afraid or happy for only a few seconds. [56] Surprise is always brief, while the other emotions vary in duration depending upon the circumstances. If any emotion lasts for many hours, or days, the language of everyday life would utilized mood terms rather than those of an emotion. The person is said to be irritable or hostile, not just angry; blue, not just sad, etc. A full discussion of the difference between mood and emotion would take us far afield, yet there is probably some merit in the notion that typically emotions have fairly brief durations, shorter than moods, attitudes, traits, or many beliefs or values.

Quickness refers just to the onset of an emotion. Emotions can become aroused in a fraciton of a second. Not that they always must be aroused so quickly, but as will become apparent later, the potential for speed in onset time, for a very quick response, is important in explaining and distinguishing emotional from other kinds of behaviour.

Emotion is complex, entailing a number of different response systems. Only some of them can be directly observed. There are skeletal muscle responses such as flinching, thrusting forward, turning away, overall relaxation, etc. Facial responses include the expression I will describe in detail later, as well as vascular and muscle tonus changes. Vocal responses include sounds such as screams or groans, as well s a tensing of the vocal apparatus, with the consequent changes in voice quality. These are all likely to be very quick, initial responses. Somewhat longer and more elaborate are the coping behaviours directed at whatever has set off the emotion. Included would be fighting, fleeting, denying, apologizing, etc. Specific changes in the autonomic and central nervous system are also involved, in ways I will not detail here.

The subjective experience of the emotion, usually neglected by modern psychology, is another important emotion response system. The subjective experience includes - but may not be limited to - sensations which are the result of feedback from changes occuring in the already named response systems. Also included are memories, images and expectations associated with one or another emotion, and with the very specific circumstances of the occasion for an emotion. One important characteristic of the subjective experience of emotion is the awareness that the changes occurring are not easy to control consciously. I will return to this point later.

The various response systems mentioned are organized in two ways. The activity in each response system is interrelated rather than independent. *And* the changes occurring within each (or most) response systems are distinctive for one as compared to another emotion. In a preliminary study we (Ekman, Malmstrom & Friedsen 1971) found different patterns of heart rate [57] acceleration and deceleration to occur simultaneously with different patterns of facial movement. This study showed organization within each response system and in the interrelationship between response systems. Admittedly, there is little evidence one way or another for such interrelationships among all the response systems we propose. And the evidence for distinctive patterns for each emotion is presently limited to facial expression.

Affect Programme. For there to be such complexity and organization in various response systems, there must be some central direction. The term 'affective programme' refers to a mechanism which stores the patterns for these complex organized responses, and which when set off directs their occurrence. I am not concerned with where in the brain this programme is located. (Lower areas must be involved, but I do not presume either a single location or involvement of only one neural mechanism.) Instead, I will describe what is assumed about how such an affect programme must operate.

The organization of response systems dictated by the affect programme has a genetic basis but is influenced also by experience. The skeletal, facial, vocal, autonomic and central nervous system changes which occur initially and quickly for one or another emotion, we presume to be in largest part given, not acquired. For example, habits would be unlikely to determine just which pattern of impulses are transmitted to the facial nerve, although we will later describe how habits, what we term display rules, develop to interfere with the operation of these responses dictated by the affect programme. Experience, of course, plays an important role. The emotional response systems change with growth, disease, injury, etc. They are not constant through life.

Through experience, with sufficient time and learning, habits become established for how to cope with each emotion. I do not believe that such coping behaviours are part of the given affect programme. These habitual ways of coping may become so well learned that they operate automatically and quickly in conjunction with specific emotions. Given our lack of knowledge about the operation of the central nervous system, it matters little whether I say that those habitual ways of coping become governed by the affect programme, or that they operate automatically in conjunction with it. Memories, images, expectations associated with one or another emotion are, like coping, not given but acquired, and can similarly become habitual, automatically involved when the affect programme is set off.

Thus, I postulate that when the affect programme is set off, a number of other things happen in addition to the responses immediately governed by the programme. Memories, images, [58] and expectations associated with the emotion and the circumstance come into play. Coping behaviours associated with the emotion begin, and habits directed at managing emotional behaviour may become operative. All these related cvhanges can occur automatically with great speed, rather than deliberately.

Management of the responses governed by the affect programme is usually not easy and not always entirely successful. Some of the responses under the command of the affect programme begin to change in fractions of a second. Deliberate or habitual interference is more successful with some of the emotional responses governed by the affect programme than with others. For example, it is far easier to inhibit or squelch a facial movement than to change respiration or heart rate. The difficulty experienced when trying to interfere with the operation of the affect programme, the speed of its operation, its capability to initiate responses that are hard to halt voluntarily, is what is meant by out-of-control quality to the subjective experiences of some emotions.

I have been working backwards in time. I started with the description of the brevity, complexity and organization of emotional responses. Then I described an affect programme which directs those responses. Now I must take a further step back, to consider what happens to call the affect programme into operation. There must be an appraiser mechanism which selectively attends to those stimuli (external or internal) which are the occasion for activating the affect programme. Otherwise the complex organized emotional response directed by the affect programme would occur randomly. Since the interval between stimulus and emotional response is sometimes extraordinarily short, the appraisal mechanism must be capable of operating with great speed. Often the appraisal is not only quick but it happens without awareness, so I must postulate that the appraisal mechanism is able to operate automatically.

Automatic appraisal mechanism. It must be constructed so that it quickly attends to some stimuli, determining not only that they pertain to emotion, but to which emotion, and then activating the appropriate part of the affect programme. The automatic appraisal may not only set off the affect programme and the responses it directs, but it may initiate also the processes which evoke the memories, images, expectations, coping behaviours and display rules relevant to the emotion.

Appraisal is not always automatic. Sometimes the evaluation of what is happening is slow, deliberate and conscious. With such a more extended appraisal there may be some autonomic arousal, but perhaps not of a kind which is differentiated. The person could be said to be aroused or alerted, but no specific emotion is operative. Cognition plays the important role [59] in determining what will transpire. During such extended appraisal the evaluation may match to the selective filters of the automatic appraiser, and the affect programme may be set off. It need not be, however; the experince may be diffuse rather than specific to one emotion. I suspect that if the emotion is not specific, if the affect programme is never involved, there are limits to how intense the more general emotion arousal state may become.

When automatic appraiser responds to a stimulus, sets off the affect programme which directs a particular complex, organized set of emotional responses, appraisal does not necessarily stop. The event may continue to unfold, new stimuli may be emitted which again are subject to automatic appraisal &rarrow; affect programme &rarrow; emotional responses. The same emotion may be repeatedly triggered, or a number of different emotions may be triggered sequentially or simultaneously. If the event does not continue to unfold, as in a near miss car accident, the person will usually realize and consider what has happened. He may realize there was no 'need' to have become emotional and struggle to stop the operation of the affect programme. Or, the realization of having had an emotional response may itself become the occasion for another emotional response. For example, responding to a criticism immediately and automatically with anger once realized may be the elicitor for shame or disgust with oneself. Or, the situation may become ambiguous and the extended appraisal system may work in trying to figure out what is

happening and going to happen next.
Elicitors. One further step backwards leads to the elicitors of emotion, what characterizes the events appraised as emotional. There is variation in the particulars of what elicits a given emotion, yet there are also common features in what are identified as elicitors for an emotion. We use the term *elicitor* to refer only to those stimuli which are identified by the automatic appraiser as specific for one or another emotion. Elicitors call forth emotion quickly, but what occurs is not a reflex arc. The connection between specific stimulus and response is not given, and it is not fixed. Probably there is no emotion for which there is a universal elicitor, uniform in its specific details, which always call forth the same uninterruptable set of emotional responses. Certainly there is no empirical evidence of such. One possibility would be that the sight of a missile travelling directly towards the eye at a given speed would be automatically appraised so as to set off the fear affect programme. Even here interference or interruption of the fear response is probably possible. At best there would be only few if any such innately wired elicitors.

> People learn how to recognize impending harm, to avoid danger. While the specific stimuli so identified as potentially harmful will vary, fear elicitors share the characteristic of portending harm or pain. **One of the common characteristics of some of the elicitors of happiness is release from accumulation pressure, tension, discomfort, etc.** Loss os something to which one is intimately attached might be a common characteristic of sadness elicitors. Interference with ongoing activitiy might be characteristic of some anger elicitors. (Ekman 1977: 60)

This might as well serve as an operationa definition of happiness.

> We coined the phrase *display rule* to refer to the conventions, norms, and habits that develop regarding the management of emotional responses. A display rule specifies who can show what emotion to whom, when. These rules are often learned to well that they typically operate automatically, noticeable only in the breach. For example, the prohibition against showing anger, or the rule to substitute sadness for anger, is learned so well by middle-class American girls, that later if liberated it requires some sturggle to'get their anger out'. Other display rules are learned more by example, by observing what others do or following implicit instructions of those who manage events when emotion is made the occasion for public ceremony. The performance for such display rules may not be as good, but errors are usually overlooked. An example of this type of display rule is that at beauty contests a winner may cry but not the losers. At funerals, one can note almost a 'pecking order' of grief expressions based on the rights to mourn. A man's secretary cannot look sadder than his wife unless she intends to state something quite different about the true nature of their relationship.
>
> There are also *personal rules*, habits learned about managing emotional expressions which do not reflect a cultural norm, but more individualized experiences. The extent to which one follows a cultural display rule may depend upon the extent to which it conflicts with a personal display rule. For example, a woman may have the personal display rule never to show her feelings of distress, which depending upon her culture, could put her in conflict in the mourning situation if just such expressions are required by the widow.
>
> The management of emotional responses may occur also by deliberate choice of the moment, for a particular advantage, rather than as part of a long standing personal or cultural display rule. Then the person is more aware of what he does and is likely to be rather slow and inept. (Ekman 1977: 62-63)

Here display rules are starting to feel like Garfinkel's "tacit rules" (because both are only noticeable in the breach). Also, I had thus far overlooked personal rules.

> The biological contribution may be extensive, involving an innate association between muscle movements and emotion, or more modestly biology may only predispose the organism to acquire these associations

through common learning experiences. Species constant learning as the explanation for universals in emotional expression was suggested by Allport (1924). Let us consider the example of the raised brow (inner and outer strands of the *frontalis* muscle) in surprise. All other biology may contribute unexpected events in which they would raise their brow to see what is happening above them. (One could even argue that the unexpected is more likely to be above than below the infant.) Over time, perhaps abetted by the signal value of the movement, brow raising and surprise would become associated. In the strictest version of this explanation the infant would have to learn, presumably by trial and error, that brow raising increases his visual field. Alternatively that might be given, and what he learns is to make this movement when trying to see what has unexpectedly happened. To grant even more to biology, the infant could be born equipped to raise his brows when visually scanning unexpected sudden *visual* events. What he needs to learn is to generalize this response to *any* unexpected event, regardless of whether it is visual. The more extreme innate explanation would be that a consequence of evolutionary processes, humans are constructed so that brow raising is built into the affect programme for elicitors automatically appraised as pertaining to surprise. (Ekman 1977: 66)

#brows, #nonverbal learning

still a third reason for partial facial expressions is the possibility that when emotion is felt only slightly it may register in only some muscle groups rather than across the entire face. There is as yet no evidence whether this is so. If it is, we do not know whether slight versions of an emotion tend to recruit consistently the same muscles. For example, in slight fear would it be the *frontalis* and *corrugator* affecting the brow, or the *risorius* and *platysma* affecting the cheek and mouth, or the upper eyelid levator, which would most likely act? Are there consistencies for a given person across such slight fear experiences, across persons within a social grouping, across groupings within a culture, etc.

Cultural differences in facial expressions of emotion may also be apparent in the most common *blends* of emotion. A blend is a compound facial expression in which the muscular actions for two or more emotions combine in a single facial expression. Blends sometimes occur because the elicitor calls forth more than one emotion. For example, a surprising event may be also frightening, or the surprising event may be pleasing. Blends also happen because of habits that associate one emotion with another. One such habit is affect-about-affect; for example, one person may always feel disgusted with himself when he feels anger, another may habitually feel afraid of his own anger. Another type of habit relating affects is mixture of two feelings towards a class of elicitors; for example, one person may habitually feel disgusted by what makes him angry, another may habitually feel afraid of whatever makes him angry. Due to either type of habit a single elicitor of anger may result in one person showing an anger/disgust blend, while another shows an anger/fear blend. These habits associating two emotions may become established through individually idiosyncratic learning, or through learning experiences common among some social groups. (Ekman 1977: 71-72)

More #brows. Blends, explained.

Another aspect of timing has to be with the sequence of muscular actions during onset or offset. Take the example of raising the brows (*frontalis*), drawing them together (*corrugator*), and raising of the upper eyelid (*levator palpebralis superioris*) in a partial fear expression. Does *frontalis* always start before *corrugator* or vice versa? Or does it depend upon the person, the specifics of the elicitor etc.? We suspect that there is probably some biological constribution to timing, both to onset, minimal apex, offset, and sequencing, but that as with morphology the biological contributions is modifiable by experience. It is only now that precise methods for measuring facial movement have been developed that these questions about timing can begin to be explained. (Ekman 1977: 75-76)

And more #brows. Probably because Ekman had just lately written a comprehensive piece about eyebrow movements.

> There are prolems with all the terms to refer to the study of facial and body movement:
> *Nonverbal behaviour:* that implies that what distinguishes the phenomenon is that it isn't words, and that is not necessarily what motivates much of the interest or theory; further, it is strange to use a term that defines a phenomenon by what it is not.
> *Motor behaviour:* that implies an interest in skills.
> *Kinesics:* that is identified with but one theoretical and methodological viewpoint (Birdwhistell 1970).
> *Expressive behaviour:* that term implies the action is a manifestation of some internal affective state or personality characteristic, which is probably appropriate for only some facial or body movements.
> *Visually observable behaviour:* awkward and odd to define a range of phenomena by how they are sensed by the observer.
> See discussion of terminology by Sebeok (in press) and Ekman 1977. (Ekman 1977: 77)

The negative definition is indeed curious, but I am okay with it. As long as it isn't associated with anything else. Once a person misheard "nonviolent communication" and lost all interest in my presentation, although it had nothing to do with what he had in mind.

> Although using different terms to describe the activity a number of other investigators have also found that body manipulators are related to negative affect (Freedman & Hoffman 1967; Knapp, Hart & Dennis 1974; Mahl 1968; Mehrabian 1971; Rosenfeld 1966). **In his most recent, but unpublished work, Freedman claims body manipulators are not a discomfort sign, but instead are self-stimulation required by difficulty in articulation and information processing.**
> Consistent with this formulation, Schegeloff (1976) has sugested that body manipulators may occur during what he and Sachs term conversational 'repairs'. These are points in conversation where some attempt is being made to prevent disagreements from crystallizing, and discomfort would be expected. (Ekman 1977: 78)

A valuable insight, although conventional interpretation could twist this: body manipulation due to difficulty in articulation and information process is a sign of discomfort. The implication in this formulation being that difficulties in articulation and information processes are caused by some form of discomfort - even in the broad sense that comfortable topics and well-thought-out stuff procuses less difficulties in articulation and information processing.

Polunin, Ivan 1977. The Body as an Indicator of Health and Disease. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 85-98.

> It is obvious that the body provides information on its state of health or disease, which is perceptible to others. With the development of modern technology, our ability to 'read the body' is generally improving, even though there is an erosion of skills in applying simple methods where these have largely been supplemented by technical methods.
> However, there still are inescapable difficulties in determining the state of health of the body. Though people have traditionally been divided into two mutually exclusive operational categories, the healthy (who need no remedy) and the sick (who do), we cannot confidently ascribe everybody to one of these categories. (Polunin 1977: 85)

The first part is reminiscent of the work of bioanalysts who may know little about actual medical practice but work laboratory technology and process various results. Some complain that medicine loses touch of actual people, and is more concerned with specific tissues (blood, phlegm, sperm, etc.). Secondly, it is indeed difficult to differentiate health and non-health today as there are many in-between forms.

> Morbid signs may be so common that they may be thought of as normal. For this reason, it has been said of trachoma in some West Asian countries that the mild chronic conjunctivitis it produces was not considered a sign of disease. Until recently smoker's cough was thought of as a direct effect of exposure to smoke rather than a sign of disease, while chronic insidious industrial diseases tended to be considered as the expected results of work rather than as disease. The pustule which follows vaccination is thought of as a preventive measure rather than an infective lesion. **The context in which a sign is shown is important, especially in mental disease, where the signs are largely behavioural**. What is considered 'normal behaviour' shows wide variations in different cultures; so mental illness is revealed by what is considered deviation from normal human behaviour in a particular cultural context. The question of context also arises with physical signs. To take a very obvious example, severe breathlessness after mild exertion is taken as evidence of disease, while severe breathlessness after severe exertion is considered normal. (Polunin 1977: 87)

Context - that important aspect so often even today ignored.

> In modern medicine it has long been the custom to divide disease manifestations into symptoms and signs. Thus we have standard books with titles like *Symptoms and Signs in Clinical Medicine* (Chamberlain and Ogilvie 1974) [utlib] and *Signs and Symptoms* (MacBryde and Blacklow 1970) [utlib]. Symptoms are morbid manifestations of which the sufferer is aware, while signs are morbid manifestations which can be perceived by an observer. Usually symptoms and signs occur together, but either may occur in the absence of the other. Feinstein (1967) has pointed out that some abnormalities are both signs and symptom. Some signs can be recognized by observation alone, while others (iatric signs) need to be elicited by a special means of examination. We could speak of the symptoms and signs of health as of those of disease. (Polunin 1977: 87-88)

Thus when the doctor asks, "What are the symptoms?" the patient can enlist the signs he is aware of.

> Opportunities for the perception of signs of disease are often limited under ordinary social circumstances, particularly if clothes hide much of the body. Conditions for observation within family or peer group may be better, particularly if there is responsibility for determining whether a person should receive special care. In the medical examination there is usually a relaxation of rules of ordinary behaviour to promote diagnosis. Thus the modern physician examines for signs of disease not only by inspection (in a good light), but by palpation, percussion and auscultation, with the help of a few instruments. (Polunin 1977: 90)

There could be much written about the significance of human touch in palpation practices.

> It is a useful source of physical signs, as it demonstrates the functional competence of all bodily systems used in speech. The quality of the voice depends on the condition of nose, throat and larynx and their neuromuscular control system, while the words used may indicate abnormal intellectual processes. Speech is a good indicator of the speaker's state of vigour or fatigue. The timbre of the voice is probably the most sensitive indicator we have of a person's emotional state, and it can have a powerful effect on a listener. (Polunin 1977: 90)

I am not a fan of paralanguage, but I do feel the need to start training my own vocal apparatus at some point.

> Can we think of disease manifestations as adaptions to pathogenic circumstances with a communicative function? One of the definitions of function given by the shorter Oxford Dictionary (1933) is 'the special kind of activity proper to anything, the mode of action by which it performs its purpose'. Function in biology, as opposed to mere activity, might be considered to exist where a significant advantage accrues

> from a structure or an activity over a significant period of evolutionary history, or where it can be shown that genes responsible for the structure or activity have been subjected to significant positive selection. (Polunin 1977: 91)

This is actually a quite common definition of function and can be applies to persons; e.g., "what is your function in this organization?"

> The sensory system generates information about the surroundings and about the individual himself, which is important in determining adaptive behaviours. The pain system is undoubtedly important in protecting the body from damage. As an indicator of certain sorts of insult and damage to tissues, it is potent in forcing the individual to behave in such a way as to avoid or minimise pain, and hence damage. Serious damage can occur to parts of the body which have become insensitive to pain from disease, injury or local anaesthesia, and severe and fatal effects can be suffered by people with congenital insensitivity to pain (Sternbach 1968). Pain also has a training function as a kind of negative reward whereby the individual learns to avoid painful stimuli.
> Though a symptom, pain can influence behaviour in recognizable ways which become signs of pain. Thus, crying out or screaming are types of response to sudden or severe pain which may warn others of damage and danger. Darwin (1872) pointed out that certain mute species vocalize only in the extremity of suffering, and suggested that vocal communication evolved from such vocalizations. (Polunin 1977: 91)

A valid point against those who argue that pain is pointless in modern society.

> **Pain is minimized by immobility**, which can give rise to the appearance of paralysis (pseudoparalysis) in the absence of any interference with the sensimotor neural pathways. A posture in which pain is minimum tends to be adopted. Thus the injured or infected hand tends to be immobilized by the sufferer in a neutral position, in which all tendons, ligaments and muscles are moderately relaxed. Pain is least in this position, and adoption of this 'position of function' has the advantage that in the event of a permanent restriction of mobility, the loss of function is least. (Polunin 1977: 91)

This is reminiscent of may scenes in movies or in sculpture where the wounded bodypart lies inactively on the ground.

> Some individuals with more need of support than the culture will allow them when healthy, may thus find in 'pain' a suitable means for fulfillment of deeply felt needs, which bring greater rewards than freedom from pain. Pain from wounds of battle may then actually be far more acceptable than the sustained anxiety and fear induced by battle conditions, i.e. 'combat fatigue', and this can lead to self-inflicted wounds. (Polunin 1977: 94)

Wiki says that this is also known as *Combat stress reaction*. Some related books: Shell-shock : a history of the changing attitudes to war neurosis / by Anthony Babington on combat fatigue (200 pages); and Fatigue and boredom in repetitive work on "routine fatigue" (80 pages).

Strathern, Andrew 1977. Why is Shame on the Skin?. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 99-110.

> The women who sang the song were exposed to collective scrutiny of groups in the surrounding community. The skin, their outer self, is the immediate point of contact with the physicla world outside them and can also conveniently symbolise the point of contact between themselves and the social forces that

surround them. The feeling of 'shame', to which they refer, has both a psychological and a social reference. When persons feel 'shame' in Hagen, they say, their skin breaks out in a sweat (*kur ropa etim*, which can produce either a hot or a cold sensation, or a combination of these. Similarly English people often say that when they are embarrassed or ashamed, they blush. In both cases the internal feeling triggers off an external sign which is 'on the skin' in a direct physiological sense. However, explanations given to me in Hagen about 'shame on the skin' tended to stress the notion that 'shame' has to do with the individual's reaction to his community relationships. This, of course, is like the classic characterization of 'shame-cultures' which has been delineated for Melanesian cases by Hogbin and others. (See, for example, Hogbin 1963:76, where he speaks of '*maya*, described as the discomfort a person feels when he has been found out in an unworthy act', and adds 'I shall translate the word as "shame"'.) This composite, folk-cum-analytical explanation does not cover the whole range of usage for *pipal* (see below), but it does appear to apply well in those cases where people stress that the 'shame' which they felt is 'on the skin'.
I put the question which is posed in the title of this paper to Ongka, a leader of a particular group (Kawelka Ngglammbo subclan) in Mount Hagen. First, I asked him to describe various different kinds of *pipil*, and he told me as follows (from notes made at the time, not from a tape-recording):

> If we stand up in public snad say something, then someone challenges us and says we are wrong and we realize that they are are right and that other people are watching us and can see this too, then we are a bit ashamed about this, it is a *pipil kel*, 'small shame'.
> Another *pipil*, and this is a bigger one, is if a man who is really a rubbish man with no resources, dresses up and goes to a distant place. There he says he is a big-man, and people believe him and give him many things. He brings these home and he hands them out again to people. Later, his creditors come to visit him and they see that in fact he has nothing. They tell him that they are going to sleep in his houseuntil he finds something for them. He doesn't know what to do, he pretends he is sick, he goes off and hides, and he suffers a *pipil mam*, a 'big shame'.
> Another kind of 'big shame' happens when we think there is no-one around and we defecate or urinate by the pathway or road, then someone comes and sees us there, we look up and see them watching us, that makes us very ashamed and we say 'Oh, have they come to kill and eat me? Shall I go and hang myself?' We hide our head in our hands. [By custom, if a man sees a woman urinating or defecating like this, he may ask to have intercourse with her, to 'finish the shame'.]

(Strathern 1977: 101-102)

Losing an argument is a small shame. Cheating people and aquiring stuff by false self-presentation and getting caught is a big shame. The bit about "finishing the shame" makes sense insofar as I have wondered why it is so that women wondering into the men's bathroom is a small ocurrence, but a man walking into a woman's bathroom incites screams of terror.

I then asked directly why Ongka had spoken of some kinds of *pipil* as being on the skin, and he replied:

> It is when people see us, it is not that there is anything inside (*mel ti rukrung pei na petem*) it is outside (*ekit oronga*) only, it is when people see us doing these things that we feel *pipil*, when they see our skin, and we feel *pipil* on the skin.
> All sensible people, he added, feel this *pipil*. If someone does not, his relatives will tell him 'you have no shame on your skin, you are crazy (*kupórl roron*). People have shame on their skin, but you have none. If you had a soul (*min*) as other people have, it would have given you a good social attitude (*noman kae*, the *noman* is thought to be inside a person's chest and to guide his thoughts, feelings, and actions). BUt you have no *min*, and so you do not feel shame.'
> He explained further that a man who does not feel shame lacks a true *noman* because the *min*

> in him has been lured out by a wild spirit (*kor rakra*) which lives beside streams. The spirit steals the person's *min* and feeds it and talks to it, so the person becomes crazy and doesn't behave normally.

(Strathern 1977: 103-104)

This is very much like what Goffman talks about in his article On Face-Work: shame is on the skin (the "face") and not feeling any shame or being without a *min* is being "faceless".

> In his exegesis Ongka took the discussion one step further than this kind of listing of interconnected clusters of meaning. After stating that *pipil* is on the outside only, he contrasted it with sickness. People do not get sick because of shame on their skin, he said: sickness comes from inside, just as does *popokl* (*anger* or frustration). 'When we are *popokl* about something we hide it, we keep it to ourselves and don't tell people. We preserve a good exterior. With *pipil*, on the other hand, we admit it to the outside world, we say that we are *pipil* and ask them not to be hard on us, but inside ourselves we may be feeling quite good, and when we go off by ourselves we feel all right; it is only when other people are there that we actually feel ashamed about it.'
> Ongka's formulation here is consistent with a view that 'shame' can be regarded as a kind of social 'cosmetic', a means of dressing up one's behaviour so as to appease others and forestall their anger. Possibly, indeed, an interactional paradigm can be set up, in which we see that 'shame' behaviour is a means of averting the 'anger' of others, and conversely 'anger' may be a means of creating 'shame' in others, so that they will take notice of one and be sorry for what they have done. This could be so in cases where an aggrieved person communicates the fact that he is *popokl* to the person he thinks has done him wrong. (Strathern 1977: 105)

The complex relationship of shame and anger.

Lewis, Gilbert 1977. Fear of Sorcery and the Problem of Death by Suggestion. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 111-144.

> But as for evil sorcery, no man ever admitted to me that he could do it, and no man, except one on one occasion, ever said to me that he would in any circumstance be prepared even to try to learn it. The evil sorcery is called *sangguma* in Pidgin. *Sangguma* sorcery is sorcery in the strict sense: **no one openly admits to knowing it or practicing it; it inspires horror**; it provides the bogeyman for small children; it is fered, reviled and despised. Its use is always antisocial and essentially illegitimate. In contrast to destructive magic, people cannot conceive of its use being justified. The distinction between destructive magic and evil sorcery is conveyed by the way Gnau use Pidgin: it is the distinction between *poisin* and *sangguma*. In the Gnau language, *sangguma* sorceries have substantive names: *langgasutap*, *minmin*. The verbs relate the sorcery to its victim and not the sorcerer to his victim as, for example, in these expressions: *Langassutap manem* - "*sangguma* struck him"; *Minmin watewunpen* - "*minmin* hangs up on him". (Lewis 1977: 113)

This made me wonder if nonverbalism is (a modern) evil sorcery? The description does have some points of contact: people fear that extensive knowledge of body language may make a person able to read their innermost thoughts. It inspires horror in grown-ups.

> THE CHARACTERISTICS OF FEAR
> But what can we know of fear? English is rich in words clustered around the emotion: horror, dread, terror, fright, fear, trepidation, alarm, consternation, anxiety, apprehension, concern, panic, frantic, scared,

startled, agitated. The differences among these reactions to perceived present or future danger, have to do with:

1. The severity of the emotion (shattering terror, mild doubt, diffuse perturbation);
2. its relation to the future (distress of the moment, immediately impending threat, distant possibility);
3. the definition of its object (fear referred to some external definite distinct object or situation, anxiety to a trouble or agitation not so linked to something precise and known and definite, its object vague and uncertain);
4. the timing and duration of the emotion - enduring or transitory, chronic or acute, it may be an abiding or recurrent state; its onset sudden or insidious.

These are all aspects of fear at the level of conscious awareness. Though chiefly turned to the future, as fear must always be, it rests on past experience, and it reverts to the past to account for the troubles in store. Herein as with rationalization, and some other psychological devices, there is evident a strong desire to make things understandable in a causal nexus. The individual's expression varies with the strenght of his fear and his estimation of his helplessness or his ability to counteract the threat. The observer is concerned with whether the threat is either not recognizable or is, by reasonable standards, quite out of proportion to the emotion it seemingly evokes, needless anxiety.
There are, of course, also the manifest bodily disturbances of fear.

> Some of these are functions normally under voluntary control (e.g. running in panic, agitation, screaming, sudden defecation); other are functions not wholly or at all under voluntary control. Of these phenomena there are many varieties, e.g. dryness of the mouth, sweating, horripilation, tremour, vomiting, palpilation, giddiness, abdominal pain; and other physiological and biochemical, that can be detected with appropriate methods of investigation... There are subjectie bodily discomforts during the period of fear. The sense of constriction in the chest, tightness in the throat, difficulty in breathing, and weakness in the legs are conspicuous; there are others mostly representing the subjective side of what is also objectively manifest. (Lewis 1967: 120).

These bodily manifestations are signs or symptoms of the neuroendocrine and motor-visceral aspects of the emotion. The emotional state has the subjectively experienced quality of fear or a closely related emotion. It is unpleasant. Its characteristics may be inferred from a person's demeanour and conduct even though he says nothing about what he is feeling, but for the most part the observer will need to be told about the feelings of the person if he is to assess the other's state satisfactorily. (Lewis 1977: 116-117)

Thus far the best explication of aspects related to fear.

> The ability to recognize mood and emotion in other people underlies the anthropologist's grasp of many situations. Sometimes it is important. It is most often unstated and unanalysed. It is hard to account for the precision and immediacy of one's response. A man died a long and agonsing illness in the village in which I lived. The whole village gathered. They poured out grief, crying and wailing for a whole night. At dawn the next day, they waited for some clan relatives to come. They waited until noon. From noon, some were pressing to get on and bury him before the corpse began to rot and stink. His two elder brother's sons went into the hut with the body to make it ready for burial. I knew them both well. After a while, one went past the place where I was sitting with other people. I saw him for 4 or 5 seconds as he passed going straight to the men's house. His face was set, he was a little pale, his gaze fixed on the ground, there was something of a hurry and tension in his walk. I may have noticed he had something in his hand, but I am not sure. The quickness, the set face, the fixed gaze, gave me the sense that he was getting away from something unpleasant and shocking. Immediately I guessed specifically that he had just had to do something that I had heard of as a possibility, but which had not happened so far in my

> stay. I guessed he must have just before cut off the eyebrows, eyelashes, axillary hair and head hair of the corpse, and therefore must intend t divine the cause of the death by a particular method aimed to find out about corcery. An hour or two later, I asked him if he had done that and he said he had not. But he lied. I think I can identify the reason why. Some time after the divination he told me that I had been right. (Lewis 1977: 118)

An awesome example of anthropological nonverbalism.

> In the descriptions I have given, there is little of the signs or symptoms of acute fear. Instead of tension and agitation, of preparedness to fight or flee, the behaviour appears rather that of someone **doomstruck**, shattered, apathetic, hope given up, passive. It is more like the behaviour of despair, depression or shock. (Lewis 1977: 127)

Words for describing dysphoria in dystopias.

> The terms 'psychosomatic medicine' and 'psychosomatic disorders' have come back into general use. They were initially introduced to stress that the conceptual separation of mind and body in medicine is not only unreal but also unfruitful in certain conditions (for instance peptic ulcer, asthma, ulcerative colitis). By stressing that man in health and disease functions as a psychosomatic unit, the Hippocratic and holistic approach in medicine was, so to speak, reintroduced. When we speak of psychological process and physiological processes, we are speaking of different ways of approaching one phenomenon. The phenomenon itself is not so divided. It is evident that the term 'psychosomatic', as commonly used, has two meanings: one when applied to the general field of medicine (the holistic approach); and another when applied to disorders such as essential hypertension, asthma, or peptic ulcer, in which psychological factors are supposed to play a major role. 'Psychosomatic' is thus a vague term reflecting reawakened concern for the social, psychological, as well as somatic, factors involved in diseases, and especially in a certain range of diseases. (Lewis 1977: 136)

I can supplement this discussion with a factoid I picked up from Q.I. *"Up until the 1980□s, almost all doctors told their patients that ulcers were caused by stress or spicy foods, and prescribed rest and bland, milk diets. Then, a heretic Australian physician proved to the world that a bacteria was causing most stomach ulcers. To make his point and get others to believe his theory, he had to infect himself and get sick, but was subsequently awarded the Nobel prize in medicine in 2005 for his efforts and self-sacrifice."*

Skultans, Vieda 1977. Bodily Madness and the Spread of the Blush. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 145-160.

> The human body is a machine of an infinite number and variety of different channels and pipes filled with different liqours and fluids, perpetually running, gliding, or creeping forward, or returning backward in a constant circle and sending out little branches and outlets, to moisten, nourish, and repair the experiences of living (Cheyne 1734:4).

This anatomical picture suggests that to Cheyne certain causes of insanity. These are (1) grossness of the fluids, (2) a corrosive quality of the fluids, (3) a too great laxity of the fibres. (Skultans 1977: 149)

An interesting historical account of the human body.

> Through this period the term 'complexion' refers alternatively to skin color, disposition and character. The vocabulary of humoural pathology also follows this pattern. Words like sanguine and melancholic are used to describe complexion and appearance as well as styles of action and attitude. Such linguistic usage encourages an easy transition from emotional disposition to accompanying bodily characteristics. (Skultans 1977: 149)

A note on the word "complexion".

> Cheyne has a memorable opening to his book: 'The Spirit of man can bear his infirmities, but a wounded spirit who can bear?' (Skultans 1977: 150)

This is indeed memorable.

> Thus in the early 1800's the theme of Moral management first appears. Moral managers urge the abandonment of physical restraint. Instead they advocate phsychological techniques. Appeal to this conscience and will of the patient is suggested. In this way it is thought the power of self-control can be nurtured and the art of self-government furthered. In fact, the practice of moral management relies on a changed view of man and his emotions. The Cartesian disjunction between body and soul asserts itself. These theories emphasixe the privacy and power of thought, feeling and emotion. At the same time they seek the external signs of these inner events. Within this context the study of facial expression assumes great importance. Many studies on physiology appear. Charles Bell (1806), Alexander Morison (1824), Thomas Burgess (1828) and Charles Darwin (1872) are all concerned with the physical expression of inner states. Even general texts on medicine contain sections on expression. Charles Bell writes: 'Expression is to passion what language is to thought.' The key to this grammar must therefore be sought. Paradoxically this interest in expression leads to the acceptance of a mechanistic view of facial expression and to stereotypes of physiognomy. Following the Cartesian approahc, different blobs of emotion are thought to impress the face in different ways and thus result in different expressions. Johann Caspar Lavater's *Essays on Phsyiognomy* (1778) became a best seller of the period. It was a standard possession of every self-respectful family, who would not dream of hiring a cook or governess, let alone consider a prospect of son-in-law, without consulting Lavater. This vogue for reading faces was beautifully satirized a few years later by George Lichtenberg (1783). (Skultans 1977: 151-152)

How the study of emotional expression is related to physiognomy.

> Nineteenth century medicine gained two diagnostic categories. They are spermatorrhoea and masturbational insanity. Both convey anxiety about loss of semen. The history of interest in this area is worth considering and requires some explanation. Why did masturbation come to be thought of as an activity of general importance, let alone of medical importance? And why did this happen in the mid-nineteenth century?
> Literature contains few references to masturbation. John Aubrey is unusual in describing the young Duke of Buckingham's solitary pursuits (1950). Otherwise one has to wait until the twentieth century before it becomes an acceptable literary theme. 'Scientific' interest in the subjeect can be given a precise date of origin. In 1710, an anonymous clergyman published a treatise on masturbation entitled *Onania, or the Heinous Sin of Self-Pollution*. Very many editions appeared in the course of the century. *Onania* is written with elegance and style. This terseness of style seems typical of eighteenth century writing and was lost by later nineteenth century physicians. The flavour of the book may be caught by quoting the opening sentence:
>
> > Self-pollution is that unnatural practice by which persons of either sex may defile their own bodies without the assistance of others, whilst yielding to filthy imaginations they endeavor to imitate and procure to themselves, that sensation which God has ordained to attend the carnal commerce of the two sexes, for the continuance of our species. (Anon 1710:1).

The first edition is just under 100 pages long. Later editions are slightly longer and include a correspondence between the author and a critic of the book. The debate concerns the relative sinfulness of fornication and masturbation. The critic argues that self-pollution is the lesser of the two evils since it avoids the debauchment of innocent women. (Skultans 1977: 153-154)

On wiki there was a piece on a group of followers who were somehow related to the *Kamasutra* and believed that witholding semen can extend one's life. So this is a fairly ancient theme.

> At first sight, the mid-nineteenth century interest in spermatorrhoea and masturbation seems incompatible with the concurrent commitment to moral management. The 1840s and 1850s are also the period during which the major works of the moral managers appear. The moral managers urged the abandonment of physical restraint which had been central to eighteenth century therapeutic practice. Instead they advocated psychological techniques. Appeal to the conscience and will of the patient was suggested. In this way, it was thought, the power of self-control could be nurtured and the art of self-government furthered. However, both areas of interest presuppose self-control and thus complement each other. Both must be seen as an expression of concern with continence in its widest sense. The disapproval of venery is but another aspect of the pursuit of moderation and discipline. Masturbation, one of the most solitary of activities, is regarded as the archvice precisely because of the hopes vested in the private endeavour of the individual. In typifying loss of control, it is seen as the moral failure *par excellence*. (Skultans 1977: 157-158)

As I am interested in self-control and self-government, this adds a valuable piece to the puzzle. A marginal - sexual - piece, but a piece nonetheless.

Loudon, J. B. 1977. On Body Products. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 161-178.

> The word excreta is generally taken to refer exclusively to faeces and urine, even though waste products are also excreted in other less conspicuous ways in breath and sweat and through intestinal gases emitted as flatus. Excreta and the act of excretion assume social importance for partly biological reasons which seem obvious enough at first sight. The organs involved in the discharge of faeces, flatus and urine are closely associated anatomically with the genitalia - the frontiers *par excellence* of the self. They raise basic questions about identity. Urethra and anus are clearly parts of the body: what comes out of them is, and yet is not, part of oneself. Furthermore, human excreta and at least some of the secretions mentioned have specifically characteristic smells. In some cases they are more noticeable when the substances are fresh, in others when the substances are stale or undergoing bacterial decomposition. In any event, for reasons which are partly biochemical and partly no doubt the result of socialization, some of these smells seem to be peculiarly perceptible to members of all societies and peculiarly liable to endowment with special meanings. (Loudon 1977: 164)

One philosophy student defended a BA thesis on abjects last spring; he would have benefited from this article. Still, I must also consider it in my own work.

> Among mammals there is no great variation in the importance and relative size and development of the rhinencephalon, the olfactory portions of the cerebral hemisphere. Rodents are the outstanding example of **macrosmatic** mammals, classified as those which depend very greatly for survival on a highly developed sense of smell and on other associated feeding reflexes arising in the snout or muzzle, including touch, taste and muscular sensibility. Man puts himself among microsmatic mammals, whose olfactory centres

> are less important. Nevertheless those parts of the human body most plentifully supplied with sensory nerve endings consist of the nose, lips, tongue and finger tips; and it is a matter of common observation, attested by a flood of writers of childhood memoirs, that the senses of smell and touch are those most powerfully evocative of profoundly important (and usually, though not always, pleasurable) memories. (Loudon 1977: 165)

Just learning new words, and valuable insights into the human body.

> An extreme example is that of the response to danger induced in most people by the sight and smell of a corpse in a moderately advanced state of decomposition. In this case fear or horror, instances of what Lazarus (1971), in order to distinguish a psychological response from purely physiological stress, has termed '**dystress**', may operate through internal secretions of the adrenal gland to produce nausea if not actual vomiting. (Loudon 1977: 167-168)

The work cited is *The concepts of stress and disease*, although it seems to be rarely used or misused by others. I'm not sure what's the difference between distress and dystress or whether there is a difference.

Arnold, Katherine 1977. The Introduction of Poses to a Peruvian Brother and Changing Images of Male and Female. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 179-198.

> Prostitution is the hiring of the body for sexual purposes. Sexual behaviour is one of the most intimate areas of a person's life, and it is correspondingly difficult to investigate. Prostitution in Peru is legal, however, and it was easier to collect verifiable and systematic information in a legal brothel than has proved possible in countries where organised prostitution is illegal (Sanford 1975, Winn 1974).Moreover, among the *mestizo* population of Cuzco (the Spanish-speaking majority of the people), it is accepted that men need extra-marital sex, and assumed that if they are not going to the brothel they must be having affairs. The brothel is regarded by most wives as the preferred area for a man to fulfil his sexual needs. It is therefore possible to discuss the brothel relatively openly, and indeed, prostitution is a topic of great interest for many wives, who speculate on how much these exotic women earn, and how they live in general. (Arnold 1977: 179)

By today's standards this article is already a blatantly sexist affair.

> According to Ortner, women have been universally defined as inferior to men. She proposes that this is because society is concerned to demarcate itself from nature, and women are on three levels closer to nature than men, and therefore despised:
>
> - The woman's *body* is more involved with 'species life', in contrast with man's physiology, which allows him to devote himself to culture rather than nature.
> - The woman's body forces her to adopt *social roles*, such as child rearing, which are culturally defined as a lower order than men's.
> - Women are deemed to have or require a different *psychic structure* from men, in order to fulfil their functions at the first level described. This psychic structure is defined as inferior to men's.
>
> (Arnold 1977: 189)

So much sexism I don't even

Hanna, Judith Lynne 1977. To Dance is Human. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 211-232.

> Because the word 'dance' has numerous referents, an operating definition is called for. The derivation and conceptualization are discussed elsewhere (Hanna 1977b).
> Dance is defined as (1) human behaviour composed, from the dancer's perspective, of (2) purposeful, (3) intentionally rhythmical, and (4) culturally patterned sequences of (5a) nonverbal body movement and gesture which are (5b) not ordinary motor activities, (5c) the motion having inherent and 'aesthetic' value. Within this conceptualization, behaviour must meet each of the four criteria in order to be classified as 'dance'. That is to say, each behavioural characteristic is necessary, and the set constitutes sufficiency; the combination of all these factors must exist. (Hanna 1977: 212)

That's a pretty good operating (working) definition.

> Non-humans appear to lack the human level of synesthesia, the capacity to perceive and transmit simultaneously stimuli in several senses. In dance there is the sight of performers moving in time and space; the sounds of breathing, the impact of feet upon the ground, and other physical movements; the odours of bodily exertion; the feeling of kinesthetic activity (the dancing) or empathy (observing); the touch of body to body and/or performing area; and the proxemic sense. Humans can combine media in the dance. They can interweave music, song, and movement, extend or otherwise sculpt the body through costuming and accoutrements (e.g., elongating it through stilts or masks, creating illusions of foreshortening through body paint). They can 'fossilize' or capture the motor-gesture patterns through objectification in lithic, ceramic, or painted form (Kurath and Marti 1964; Hanna 1975), or, more recently, in notation, film, or videotape. (Hanna 1977: 213)

I'm especially interested in the process of objectification of movement.

> *Adaption*. The phenomenological movement and gesture of dance may be its primary end and reward (i.e., autotelic). However, the pleasure principle does not negate the instrumental purpose but subservs it. Dance may have been, and may still be, an adaptive pattern spreading and differentiating at the expense of less efficient precursors. Yet dance need not be adaptive to exist. One of the mechanisms of adaption to an environment is natural selection, and dance may be the result of processes that have been selected. Alland (1973), in discussing art, refers to exploratory behaviour, a sense of rhythm, metaphorisation, and the ability of the brain to make fine distinctions. In some societies natural selection could even favor individuals with dance skills. For example, in cultures where choosing a mate is influenced by the exhibition of skill in a dance that incorporates qualities which are deemed predictive of success in life, the incompetent may be excluded from procreation. This occurs in much war dance behaviour (discussed in Hanna 1977a) which might also confer a selective advantage if it prepares a childless warrior for battle success both physically and emotionally. Alternatively, patterns of behaviour originally developed to serve directly adaptive ends may recur through habituation, even though they cease to be adaptive (Darwin 1965:28). They may be so intrinsically rewarding that they become used for other purposes.
> Purely exploratory behaviour, pretending, the anticipatory working out of imminent problems, or experimenting with something new in dance, may in themselves be adaptive (cf. Kreitler and Kreitler 1972:330). There is evidence that the absence of such exploratory behaviour has serious effects (cf. Jolly 1972:231-235), though this has not yet been shown to apply to dance.
> Darwin, with whom the modern scientific study of movement behaviour may be said to have begun, regarded motor behaviour as subject to the same laws of natural selection, adaption, modification, and extinction as are bodily structures (Darwin 1965:xii). (Hanna 1977: 215-216)

She is in fact speaking here about sexual selection. And Darwin's contention that body movements are inheritable is of course false.

> *Maturation*. Dance is learned through social interaction within the constraints of general psychobiological maturation. Psychologists recognize that our primordial experiences with the body have an impact on later motor behaviour. Body image, rooted in sensory experience and proprioception, refers to the memory of experiences we have had with our bodies and the attitudes toward or expectations about the personal body. (Hanna 1977: 219-220)

Quite self-evident, but nevertheless useful to keep in mind.

> AESTHETIC DIMENSION IN DANCE
> The concept 'aesthetic' refers to notions of order, appropriateness, quality, or skill intrinsic and extrinsic to dance. It encompasses the specific movements used and their manipulation in time and space with energy (see Table of Dance Movement categories). Aesthetic parameters specify how dance should achieve its purpose within a particular culture or subculture. The dancer's aesthetic is related to his or her reference group (one to which he or she belongs or aspires to belong).
>
> TABLE 1
> *Dance Movement Data Categories*
> *Movement definition:* the visual result of energy release in time and space through muscular response to a stimulus; it is the essence of dance. Its structure (interrelation of parts) and style (characteristic mode and quality of all the contributing elements) can be analyzed in these terms:
>
> *Space (design):direction* (path the moving body cuts through space)
> *level* (high - weight on ball of foot, low - body lowered through flexing knees, middle - normal stand, elevated, kneel, sit, lie, curvilinear, diagonal)
> *amplitude* (size of movement, relative amount of distance covered or space enclosed by the body in action)
> *focus* (direction of eyes and body)
> *grouping* (overall spatial pattern of movement in relation to dancer, created in dance space):
> free form or organized pattern (individual, couple, small group, team - linear or circular, symmetrical or asymmetrical)
> physical link (none, parts of body, lenght of contact)
> *shape* (physical contour of movement design - includes direction, level, amplitude)
>
> *Rhythm (time, flow):*
> *tempo* (rate at which movements follow one another)
> *duration* (relative lenght of movements, patterns, performance)
> *accent* (rhythmically significant stress)
> *metre* (basic recurrent patterns of tempo, duration, and accent)
>
> *Dynamics (force, rleative amount of energy, effort - tension and relaxation* released by the body to accomplish movement):
> *space* (indulgence - minimum or maximum use ('direct' straight lines or 'flexible' curves and deviations)
> *flow* (control, continuous transfer of energy which qualifies movement - free, unimpeded or bound, hampered)
> *locomotion* (means of moving from one place to another)
> *projectional quality* (texture produced by combination of elements - relative quickness or slowness of energy release in space)

Characteristic use of body (instrument of dance):
postureparts of body (hinge, rotation, flexion, extension, vibration) [gesture - a movement in space that does not carry weight]
locomotion (walk, run, leap, hop, jump, skid, slide, gallop)

Although some movements may have universally shared meanings, such as approaching, fleeing, and attacking, jumping with joy, or drooping with sorrow, most are semantically culture-specific (Kreitler and Kreitler 1972:181). Mimesis or conventional stylization within specific movements and gestures have been identified as the chief means of symbolization in dance.
There are at least six modes of signification that may have applied to dance at the etic level, and they may be conventional or idiosyncratic.

1. A *concrete representation* produces the outward aspect of a thing, event, or condition, such as a mimetic portrayal of an animal.
2. An *icon* represents the properties or formal characteristics of a thing, event or condition, and is responded to as if it were what it represents, such as a danced deity revered as the deity.
3. A *stylization* encompasses arbitrary gestures or movements, such as pointing to the heart as a gesture of love, performing specific movements or dance styles as an emblem, or dancing abstract images within particular parameters.
4. A *metonym* constitutes a conceptualization of one thing for that of another of which it is an attribute or with which it is associated or contiguous; for example, the Ubakala dance for the birth of a child performed for a bridge-launching is metonymical to the creative process.
5. A *metaphor* expresses one thought, experience, or phenomenon by another which resembles the former and is somehow analogous to it, such as dancing a leopard to refer to the power of death.
6. *Actuality* is an individual dancing in terms of one or several of his or her statuses and roles, such as Louis XIV dancing as a king and being so treated.

(Hanna 1977: 223-224)

Lange, Roderyk 1977. Some Notes on the Anthropology of Dance. In: Blacking, John (ed.), *The Anthropology of the Body*. London (etc.): Academic Press, 241-252.

Since dance is an activity very intimately connected with the human condition, it reveals many aspects of human development. In dance, the only instrument used is the body itself: the dancer is at the same time the creator and the bearer of the dance activity. The texture of dance is the movement of the dancer, and no other media are necessary to reveal expression, symbolism, and eventually poetry, nonverbally. Perhaps nowhere else has man ever expressed himself so directly and completely as through dance. (Lange 1977: 241)

Dance = nonverbal poetry.

3.12 December

3.12.1 Readings in Soviet Semiotics (2012-12-03 22:14)

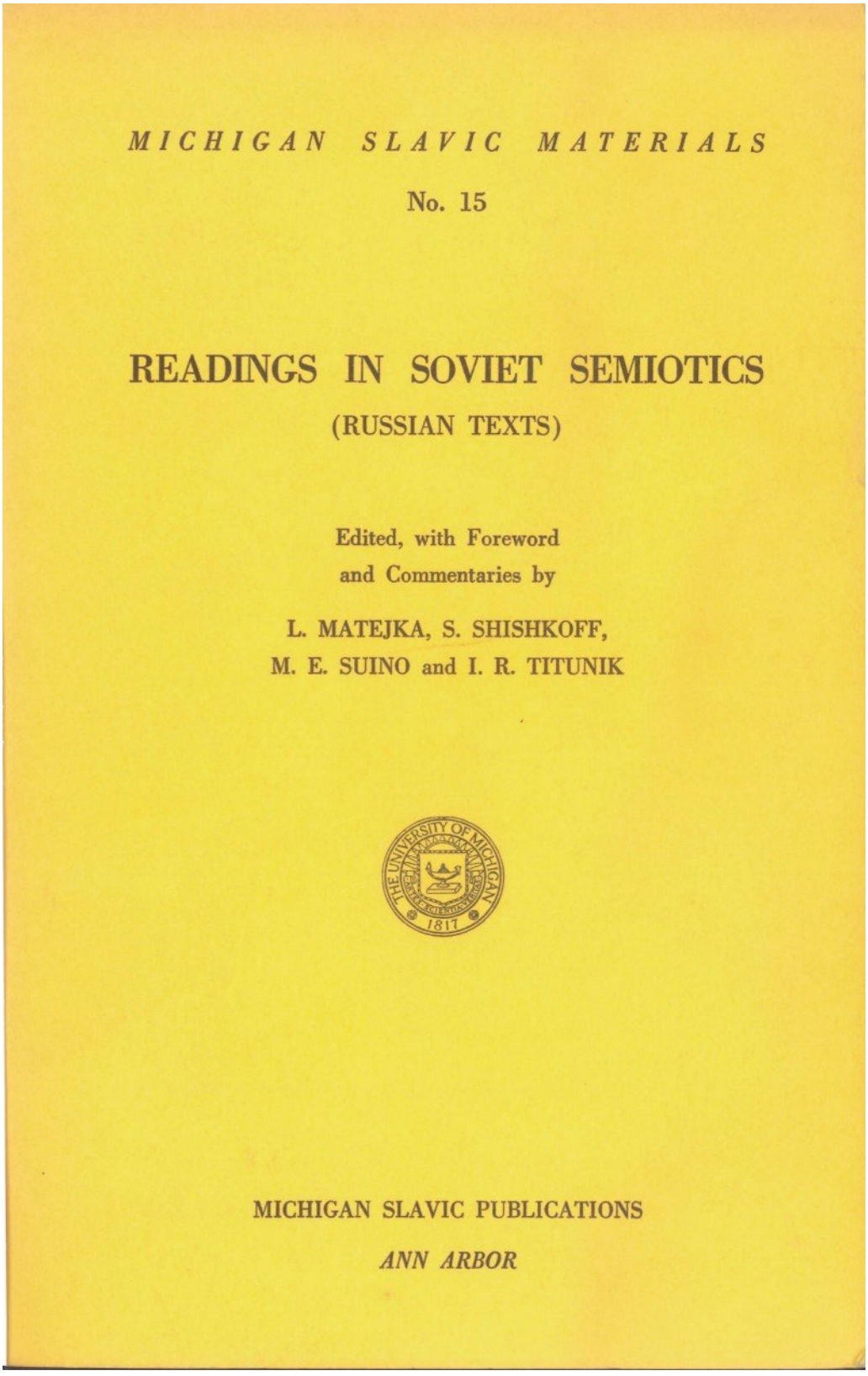

PealkiriReadings in Soviet semiotics : (Russian texts) / edited, with foreword and commentaries by L. Matejka ... [et al.]IlmunudAnn Arbor : Michigan Slavic Publications, c1977Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b2 - 602218 S1*estViideMatejka, L. et al. (Ed.) 1977. *Readings in Soviet semiotics (Russian Texts*. Edited, with a Foreword and Commentaries by L. Matejka, S. Shishkoff, M. E. Suino and I. R. Titunik. Ann Arbor: Michigan Slavic Publications.

FOREWORD

[ix] For more than two decades intellectual life in the Soviet Union has harbored an extraordinary ferment that only in the last five years or so has begun to win wide recognition as a powerful phenomenon at the very forefront of world thought. This ferment is the Soviet variant of the international structural-semiotic trend. Engendered during a period of precipitate "catching up" with Western scientific and technological advances, the Soviet structural-semiotic movement developed with amazing speed and force thanks not only to the fortunate conjunction of scientific and political circumstances at the time but also to the availability of a cadre of exceptionally qualified and talented scholars to serve as its originators. Although always subject to the vicissitudes of a strongly ambivalent attitude in its regard on the part of the Soviet officialdom, the movement gained a steadily increasing, enthusiastic following in Soviet intellectual and academic circles and, as a result, has undergone what might be described as an "explosive" theoretical and methodological evolution, drawing into its orbit a vast variety of fields of knowledge and producing a staggering number of scholarly works. Publication abroad, particularly of works in translation and works written in Western languages, plus participation by some of the movement's moembers in international conferences, eventually secured an even broader base of interest and influence, above all among members of parallel movements in France, Italy, Germany, England and the United States. Very recent years have witnessed a shift in the Soviet Union. Moreover, this latest government "crackdown," however regrettable from other points of view, has had the felicitous side-effect of supplying universities around the world with emigré-scholars whose number includes several of the movement's most eminent representatives. Thus, this remarkable and massive Soviet contribution to the leading intellectual trend of modern times has today assumed an even more formidable, truly international stature.

In its earliest, formative years, the Soviet structuralist-semiotic movement was centered in Moscow where various academic and research institutions of the Academy of Science and of Moscow University accommodated, with varying degrees of tolerance or encouragement, the burgeoning of new ideas and their application. Promninent among such establishments was the Structural Typology Section of the Institute for [x] Slavic and Balkan Studies whose staff was populated with several of the movement's leading figures - V.V. Iganov, V.N. Toporov, I.I. Revzin, T.V. Civjan, T.M. Nikolaeva. Over the years 1956-1964 a whole series of seminars, conferences and symposia provided an ample forum for substantive, wide-ranging discussion that helped shape and give definition to a basic theoretical and methodological program. Contributors to these discussions included both scholars whose interest vitally intersected with those of the movement and who significantly influenced its further development, such as the theoretical linguist S.K. Šaumjan, the logician A.S. Esenin-Volpin, the mathematician A.M. Kolmogorov, and scholars who were to occupy key positions in that development - in addition to the members of the Structural Typology Section already mentioned, A.M. Pjatigorskij, B.A. Uspenskij, D.M. Segal, I.A. Mel'čuk, Ju.K. Ščeglov, A.K. Žolkovskij and others. In 1964, the first of a series of so-called "summer schools" was held in Kääriku, Estonia, under the sponsorship of Tartu University. The event marked a new stage of the movement's greatest cohesiveness and organization; it saw the start of the direct participation of a profoundly influential new leading figure, Ju. M. Lotman, professor of Russian literature at Tartu University, and the establishment from that time on of a second, coequal and collaborative center of structural-semiotic study in Tartu, from which fact the Soviet movement has been known since as the *Moscow-Tartu school* (or *group*). It was at Tartu, as well, that the movement began publication of its own, specialized journal, *Trudy po znakovym sistemam*, of which seven issues has so far appeared.

To say that the Soviet structural-semiotic movement assumed its most cohesive and organized form as the Moscow-Tartu school in 1964 is not, however, to imply that the movement then became a totally unified, monolithic entity. To be sure, there are points of view from which such a description would be justified. There is no doubt, for instance, that the movement presents its most patent solidarity in terms of differences that mark it off from other orientations

in Soviet intellectual life. From time to time over the years of its history, the movement has been challenged and obliged to engage in debate and polemics. This apologetic activity, in which a wide circle of the movement's membership joined, has perforce imparted a strong sense of united front. Furthermore, the movement has, to a very marked degree, operated through, and indeed thrived upon, teamwork and intragroup influence enhanced by the many conferences, symposia, "summer schools" and the like held under the movement's auspices. Finally, there is, of course, the movement's inner conceptual unity without which, indeed, it would be impossible [xi] to speak of an intellectual movement altogether and of which the other kinds of unity are certainly to be regarded outward reflexes.

However, it is presicely the movement's inner conceptual unity that is potentially misleading. The commonly shared structualist-semiotic orientation consists in conceptual principles at a high level of abstraction and generation, while, at the same time, in terms of the actual, concrete work and development of the movement, ample scope has always existed for different, partly overlapping, partly divergent and even contradictory "trends within the trend." Virtually all commentators on the Soviet structural-semiotic movement, both insiders and outsiders, have tended to confine their view of the movement as a whole strictly within the perspectives of its abstract conceptual unity, overlooking or minimizing its inner tensions and diversities. Meanwhile, the fact is that such tensions and diversities do plainly exist and constitute just as vital a part of the movement as its abstract unity.

The Soviet structural-semiotic movement is now sufficiently well-established and its claim to serious, world-wide attention sufficiently well-grounded so as no longer to require an exclusively proselytizing or apologetic approach. The present anthology is intended as a step in the direction of full, unbiased study and assessment of this extraordinary Soviet intellectual phenomenon. It contains, in their original language, a selection of articles spanning a good portion of the movement's history, membership, fields of research and variety of ideas and emphases. Needless to say, the selection is far from exhaustive in those regards but the reader is given the opportunity for first-hand acquaintance with a substantial sampling. Each item is prefaced by a concise commentary designed to highlight the specific nature of its contribution; the reader's attention is drawn to certain broader issues concerning the Soviet movement in a brief sketch that follows immetiately below.

In the Soviet Union, as elsewhere, it was the science of linguistics that served as the matrix for the formation and development of the structural approach, and it was the conception of language as a system of signs that led to expanded semiotic dimensions of study. However, not linguistics in and of itself alone was responsible for this development but rather lingusitic thought under the impact of powerful new scientific interest that took delayed, but decisive, effect in the Soviet Union in the late fifties and early sixties. This was paramountly the impact of cybernetics. Naturally, the influence of structuralist programs, already in existence elsewhere, also had a crucial bearing on the Soviet development, but it was precisely cybernetics that opened a broad avenue of access for that influence, as well as for the influence of other modern scientific disciplines affiliated with cybernetics - mathematical logic and [xii] information theory, above all. Indeed, such was its fascination for the Soviet scholars that the idea of cybernetics instantly brought forth virtually a whole new intellectual era infused with an extreme degree of "scientific optimism." As Ann Shukman describes it: "Not only did cybernetics promise modernity and a better future, it also held out the prospect of the triumph of rationality in the man-made brain, and, with it, proof of the omnipotence of human reason; there was talk of poetry by computer, of the 'formalization of the human intuition' ... It seemed that all fields of human activity would at last be opened to rational inquiry, and this with the approval of the authorities." Very soon, to be sure, that scientific optimism met with considerable reaction on the part of the other sectors of the Soviet intellectual community and "the authorities," but its importance as one of the main driving forces of the Soviet structural-semiotic movement can hardly be doubted, nor can it be doubted that that same spirit underlies the movement today, although its present expression is likely to take somewhat more sober forms. It was surely such scientific optimism that promoted and, as it were, guaranteed the validity of that endeavor to concinnate the humanities with the exact sciences which characterizes the structural-semiotic trend in general, its Soviet variant most particularly.

Appropriately enough, in the early phase of the movement's development problems of machine translation or "automatic language processing" occupied the focal point of research. As was true also in the West, the success on the efforts to lay not nearly so much in their practical results as in the theoretical elaborations which, while stimulated by the needs to adapt human language to technology, considerably transcended the original "applied" purposes. Intensive investigations into the theory of formal language modelling let to a fruitful rapproachement between structural-transformational and comparative-historical linguistics and, thereby, set the stage for the whole future course of the

movement's development. According to D. Segal, a role of crucial importance in this entire process was played by the polymath linguist V. V. Ivanov:

> Ivanov's early works present the picture of structural lingusitics not as an abstract deductive science, but as a complex structure of models which strive to represent the inherent complexity of language as system of systems. This view of structural linguistics became accpeted by many linguists, especially by specialists in comparative linguistics and structural typology. It also served as a cornerstone for the development of structuralism as a complex scientific trend which draws its methods and arguments both from deductive and inductive approaches and which strives to elicit the structure inherent in the data became decisive in the forming of the ideas of Soviet semiotics.

[xiii] At the same time that "the logic of machine translation research led Soviet structuralists to an understanding of the overwhelming role played in linguistics structure by semantics, i.e. that part of the linguistic edifice which is based on relationships with other semiotic systems," thereby immensely expanding the movement's theoretical and investigative pispason, the same logic created a markedly methodological bias toward procedures of formalization and reductionism. Indeed, precisely formalization and reductionism became the cardinal issues in a debate between the structuralists and their opponents that was held on the pages of the journal *Voprosy literatury* throughout the 1960's. The various opponents shared the common objection to structuralism that, whereas formalization and reductionism are in accord with the requirements of the exact sciences, their application to literary study or other humanistic disciplines risks minimizing or misconstruing or wholly obliterating precisely those qualities that constitute the distinctive nature of the object of study in the humanities, and that, therefore, the structural approach, based on formalization and reductionism, is only of limited value or of no value or even possibly of pernicious effect in the humanities. The structuralists' position contended, contrawise, that formalization and reductionism are essential cognitive instruments in any field of knowledge, literary study or other humanistic discipline being no less than any other kind amenable to their application, as already amply proven by research now at hand, and that, far from limiting or distorting the nature of the objects of study in the humanities, the structural approach opens scientific access to the study of the immense richness and complexity of the humanistic domains and reveals their vital interconnectedness with other kinds and levels of human knowledge. Moreover, V. V. Ivanov noted in his contribution that instead of "reducing" the human to the machine, as so many of the opponents of structuralism seemed to believe it would, the structuralist mehod is in a position to use the machine as a way of measuring and defining the stupendous magnitude of human creativity.

While the structuralists were unimpeachably correct in laying claim to the use and value of advanced theories and methods from the exact sciences in application to literary study or other humanistic fields, and while the unprejudiced eye easily detects the party-line prejudice and sophistry that underlie much of their opponents' argument, it is evident that formalization and reductionism did and do present certain dangers. This was to some extend acknowledged by structuralist spokesmen, and especially noteworthy instance being Ivanov's complaint about the "vague and loose" application of terms by fellow structuralists A. Žolkovskij and Ju. Ščeglov. But the full implications here surely also [xiv] include the fact that abstract, formal schemes, such, for instance, as mathematical set theory or the principle of opposition (so successfully applied in the distinctive features theory), can be manipulated to provide "scientific description" of anything whatsoever. The justification and productiveness of such schemes when knowledgeably and substantively applied are undeniably, indeed provably, high, but their potential for abuse is certainly also high. Enthusiasm generated out of scientific optimism, coupled with innovatory élan and group allegiance, make this potential abuse very real. It can hardly do the Soviet structural-semiotic movement's true magnitude any detriment to suggest that its wide appeal among students and its astounding prolificness have to some degree been conditioned by such abuse. The same may to some degree also be reflected in the fact that almost from the movement's inception its hypotheses have been applied to an extraordinary diversity of topics and materials. However, the abuse of which formalization and reductionism are susceptible is a risk inherent and ineluctable for an intellectual movement which is nomothetic, universalist and pancyclopedic as the Soviet structural-semiotic movement is; the only safeguard against such risk can be, and indeed has been, the superlative capability and knowledgeableness of the movement's principal members.

The combination of the formalization and reductionism of the exact sciences, on the one hand, and a central focus of attention on the traditional objects of study of the humanities, on the other, constitute the basis both for the distinctive character of the Soviet structural-semiotic movement and for its most important differential tendencies. The latter are not merely the result of disparities in relationships between theory and material, inevitable in investigations of broad scope and far reach, but consists principally in crucial methodological and ivnestigative strategies, ranging, for instance, from Hjelmslevian abstract-logical constructions to inductively derived-deductively applied schemes á la Propp, and from generative concepts of complex interrelationships among autonomous unities ("system of systems" as understood in the Jakobson-Tynjanov *Theses*, for example) to reductionist unitarianism (*reductio ad unum*) reminiscent of the spirit of intellectual endeavors in the West during the 17th and 18th centuries as exemplified by Ch. Bateux's famous *Les Beaux-Arts réduits á un méme principe*; here, too, figure the inevitable tensions between what are now usually called "deep structure" and "surface structure" dimensions of study and, correlatively, between synchrony and diachrony. The actual range of variance, almost antipodal at its further reaches, might, perhaps, be most succinctly represented via the name of the eminent Soviet scholars whose influence on the movement has been regarded as decisive by its [xv] own members - that is to say, from, on the one side, the "classicist" mathematician A. M. Kolmogorov to, on the other side, the "romantic" philologist M. M. Baxtin.

The variances and disparities within the framework of the movement do not, of course, compromise the integrity of its general conceptual unity and have, moreover, contributed to the movement's dynamism and further development. Indeed certain key ideas that stem directly from the conceptual core of Soviet semiotics can be seen as efforts to bridge contradictions or surmount antinomies. Such certainly is the doctrine on invariance and transformations, with its dual predictive and reconstructive capability, that has been devised and elaborated by V. V. Ivanov and V. N. Toporov; and such is the effect - in generating a network of relationships among domains of culture, especially the arts, and between those domains and natural language - of the doctrine on "secondary modelling systems" featured most prominently in the work of Ju. M. Lotman and B. A. Uspenskij. The collocation of precisely these two doctrines has in fact powerfully contributed to the formation of the movement's present major focus of attention - the sphere of general semiotic theory of culture and the study of the semiotics of culture of modern times against the background of the archaic and the archetypical.

---

[2] V. V. IVANOV' "Kod i soobščenie," *Bjulleten' ob"edinenija po problemam mašinnogo perevoda*, 5, 1957, 48-50.

V. V. Ivanov was among those who most decisevely contributed to the dramatic improvement of the intellectual climate in the Soviet Union during the late 1950's. Despite political barriers and the parochial resistance of powerful academic operators, Ivanov dared to respond to impulses from Western scholarship, particularly from the Harvard-MIT linguistic school and its master, Roman Jakobson, and to recall from oblivion the Russian humanistic tradition which had been suppressed for decades in the name of the scholar-politician, Nikolaj Jakovlevič Marr. Among the first entries in Ivanov's extensive bibliography is his article reviving the linguistic thoughts of E. D. Polivanov, a member of the *Opojaz* and one of hte most lucid Russian linguists of this century, who was virtually hounded to his death by the Marrists in the late 1930's. Ivanov's article waas published in 1957. The same year, he issued his concise outline, *Kod i soobščenie* [Code and message] which paraphrases and ingeniously elaborates the first chapter of Jakobson's "Shifters, Verbal Categories, and the Russian Verb," published earlier that year by the Slavic Department of Harvard University. Ivanov accepts Jakobson's far-reaching redefinition of Saussure's antinomy of *la langue* and *la parole* in terms of Information Theory and its concrete concepts of both message and the code, two interrelated vehicles of linguistic communication which at one and the same time may be utilized and referred to. Although Ivanov's paper appeared only in mimeographed form and only in a few copies, it exercised a profound impact on the revival of semiotics in the Soviet Union. It introduced the concept and terminology of "code-message" into Soviet scholarly usage and provided the basic framework for the interrelationship of linguistic and poetic studies and for approaching verbal art, indeed all the arts, as communicative systems imparting information.

Today Ivanov's paper is a rarity not only in the West but also in the Soviet Union. Its status as curioso could by itself justify its republication. But even more important is its value as a historical document demonstrating the cultural interaction between Soviet and American scholarship in the late 1950's. Moreover, the impact of Ivanov's paper is still detectable in recent studies of the Tartu scholars and their Moscow colleagues emphasizing the role of information

in investigation of human culture.

---

[6] V. V. IVANOV - S. K. ŠAUMJAN, "Lingvističeskie problemy kibernetiki i strturnaja lingvistika," *Kibernetiku na službu kommunizmu*, 1, Moscow, 1961, 218-234.
For a long time, semiotics and modern logic, as well as structural linguistics, were banned in the Soviet Union as ideological deviations incomparable with Marxism. However, in the 1950's, when it became apparent that the technological advances of data processing devices were intrinsically related to achievements in those fields, the provincial guardians of the party line loosened their grip to allow the Soviet Union to catch up with the West in the development of the computational sciences and their application to industry, the exploration of the universe and, by implication, also to modern warfare. The term "cybernetics," promoted by Norbert Wiener from the M.I.T., turned into the Russian *kibernetika* and swiftly became a household word used in both the hard and soft sciences from economics to musicology. It provided a shelter not only for the Marxist theoreticians, concerned with the applicability of things and thoughts, but also for scholars primarily interested in knowledge regardless of its applicability. The first issue of *Kibernetika na službu kommunizmu* [Cybernetics Called to the Service of Communism], published in 1961 includes not only programmatic articles on the study of messages as a means of controlling machinery and society, but also articles about cybernetics in biology, medicine, psychology and even jurisprudence. It was in such company that V. V. Ivanov and S. K. Šaumjan published their outline of structural linguistics in which they drew attention to Hjelmslev's dualistic doctrine, close to Šaumjan's logical bent, and to the traditions of *Opojaz*, the school of Russian formal method, close to Ivanov's predilections. The article in its setting is characteristic for the early stages of Russian cybernetics which tried to encompass the most diverse ingredients, sometimes mutually exclusive in nature. The two authors have since that time developed in rather different directions: Šaumjan remained faithful to the radical dualism of the Copenhagen school and pursued its interpretation of Saussure's legacy, while Ivanov has continued in his intellectual growth to take into account the progressive traditions of Russian linguistics and poetics whether cultivated in the Soviet Union or abroad.

---

[32] Predislovie, *Simpozium po strukturnomu izučeniju znakovyx sistem. Tezisy doklakov*, Moscow, 1962, 3-9.
Cybernetics and *Information Theory*, the newly coined terms of American science, have been used in the Soviet Union far more enthusiastically than the term *semiotic(s)*, coined in the 17th century by the English empiricist John Locke and redefined in the 19th century by the American pragmatist Charles Sanders Peirce. The doctrine of sign with its ancient philosophical roots and its susceptibility of dualistic interpretation (*viz.* something material may stand for something spiritual) has never been wholeheartedly embraced by the conservative Marxists apprehensive of the possible semiotic reinterpretation of the Marxist differentiation between the base and the superstructure. It was the concept of sign that made life difficult in the 1930's for the Russian followers of Ferdinand de Saussure ("sosurianstvo") and also for the Neo-marxist school of M. M. Baxtin, ambitious to propagate semiotics in the name of Marxism. In the 1950's, the spectacular success of cybernetics and Information Theory in the Soviet Union naturally prepared the ground for a more comprehensive understanding of the nature of sign. Finally, in 1962 the Academy of Sciences of the USSR gave its blessing to semiotics by undertaking a role in organizing a Symposium on Structural Studies of Sign Systems in Moscow. The official organizers of the Symposium were two branches of the Academy: the Scientific Council on Cybernetics and the Institute of Slavic Studies. The Symposium had five sections, covering natural languages as sytems, written signs and deciphering, non-verbal sign communication, semiotic modeling, art as semiotic system and structural-mathematical investigation of literature. The introduction to the Proceedings provided a defintiion of semiotics and, at the same time, introduced the interpretation of Saussure by both the Copenhagen and Prague schools, representing, in fact, two mutually exclusive views. The unsigned "Introduction" that has been attributed to V. V. Ivanov, who, however, does not include it in his own bibliographic list. The "Introduction" is reproduced on the following pages photostatically from the Proceedings, published in 1962 by the Soviet Academy of Sciences.

---

[52] V. V. IVANOV - V. N. TOPOROV, "Postanovka zadači rekonstrukcii teksta i rekonstrukcii znakovoj sistemy," *Struk-*

turnaja tipologija jazykov, Moscow, 1966, 3-25.
The basic flowchart of Claude Shannon's Information Theory has excited the visionary fancy of both engineers and the philologists in the Soviet Union. V. V. Ivanov and V. N. Toporov have elaborated it into a model for inductive-deductive textology, applicable not only to diverse types of existing texts but also for the reconstruction of texts which have not been preserved and exist only potentially. In this way the linguistic reconstruction of theoretical protosystems has been supplemented by a program for the reconstruction of the prototexts themselves. Clearly, the optimistic zeal of the 19th century comparatists has found in Shannon's scheme a new impetus promising to improve August Scheicher's famous recosntruction of the Indo-European protofabel by means of new, sophisticated methods of internal projection of the present into the past. It is surely symptomatic that one of Toporov's daring journeys into the Indo-European past was dedicated ot Schleicher's memory and published in the Tartu *Trudy*, 4 (1969) on the one hundred year anniversary of his death. Originally, "Postanovka zadači..." was conceived as an introduction to Ivanov-Toporov's book *Semiotic Modeling Systems of Slavic Languages* (Moscow, 1965), but it was first published in 1966 as an introductory paper to the anthology, *Structural Typology of Languages*, edited by Ivanov. Its general framework provides for a number of theoretical as well as practical problems including deciphering of texts encoded in unknown languages or secret codes. The linguistic methods appear here in complex interaction with the social, as well as the natural, sciences, coordinated in the spirit of empirical rationalism for the noble cause of a modern semiotic encyclopedia.

---

[76] JURIJ M. LOTMAN, "Dinamičeskaja model' semiotičeskoj sistemy", *Institut russkogo jazyka*, Moscow, 1974.
The initial stage of Soviet cybernetics and its application to the humanities were markedly influenced by the role of mathematicians and logicians with a natural penchant for abstract detachment from variables and for lucid presentation of complex problems. Gradually, however, the scientific rigor imposed on the humanities has given away to the language of social science or, more precisely, to the historian primarily concerned with the problem of cultural relativism. In the course of this development, the Soviet trend ceased to parallel French "structuralism" and its antihistorical, "Kantian" posture characteristic for Claude Lévi-Strauss and his followers. The main role in this gradual change has been played by Jurij Lotmna, the chief architect of Tartu semiotics of culture and ardent advocate of the conceptual difference between the primary and secondary modelling systems in semiotics. His paper "Dynamic Model of Semiotic System," published in 1974, characteristiclaly rejects Saussure's radical dualism separating semitoics systems as static entities from their history (i.e. their dynamism). In his criticism of Saussure, Lotman embraces the Prague school's insistence that Saussure's static semiotic system is a mere fiction and that the dynamism of history has to be projected into the study of semiotic systems rather than artificially kept aside. Although Lotman generously quotes Roman Jakobson, msot of the quotations are from Jakobson's Prague years rather than from his subsequent search for unviersality of distinctive features in human languages and for poetic invariables of mankind. It is in the name of history, cultural relativism and Hegelian dialectics that Lotman challenges the concept of poetics as an integral part of linguistics, the very fundament of Jakobson's search for grammar of poetry and poetry of grammar. In sharp contradiction to Jakobson, Lotman sees the language of verbal art as a special secondary modeling system which is superimposed on the natural languae and does not belong to the domain of linguistic studies. Lotman's paper is just one of an entire series of studies indicating that the development of Tartu semiotics of culture conceptually deviates from the development of Jakobson's poetics seen as an integral part of linguistics.

---

[94] JURIJ LOTMAN, "čsto daet semiotičeskij podxod," *Voprosy literatury*, 11, 1967, 67-70.
For years, the concept of the arts as semiotic systems (i.e. languages for conveying information) has constituted a common denominator of the entire Moscow-Tartu group. Accordingly, the study of art has been considered a branch of cybernetics or Information Theory viewed as a unifying framework for the cooperation of the natural and social sciences. The group's Summer schools and its publications have brought together mathematicians, logicians, psychologists, linguists, Slavic and Oriental philologists, anthropologists, folklorists, theoreticians of literature and historians; therefore, it is only natural that the views of the group have often appeared disparate, amounting to diverse trends. However, the most important challenge to the Moscow-Tartu school has not been internal conflict but criticism from outside, whether conceptual or political. The very attempt to make art an object of [95] scientific observation has

been the main target of such criticism. Among its purveyors, the Marxist guardians of the party line have been particularly eager to voice their fear of dehumanisation in the prisonhouse of language. Because of their political influence and demagogic skill, these critics have always been the most vehement opponents of the Moscow-Tartu school from its beginning. It was mainly on their account that Jurij Lotman in 1976 prepared his simplified and visionary defense of the semiotic approach. Its original aim was to contribute to the debate on the interaction between science and art, organized by *Voprosy literatury* and *Voprosy filosofii*. Here Lotman defends the theory and practice of the semiotics of art which has once again come under heavy attack that threatends the very existence of the Moscow-Tartu school.

---

[100] V. N. TOPOROV, "K rekonstrukcii mifa o mirovom jajce (na materiale russkix skazok)," *Trudy po znakovym sistemam*, 3, 1967, 81-99.

From its start, the Moscow-Tartu school has been intensely involved in the domain of folkloristics and anthropology, closely following the contemporary French and Anglo-American contributions and, at the same time, continuing the renowned Russian tradition. In fact, the internationally recognized folklorist, Petr Bogatyrev, actively joined the Moscow-Tartu group in its early years, and his participation has personified the bridge to the Moscow and Prague Linguistic Circles which he helped develop during the 1920's and 1930's in close cooperation with Roman Jakobson. Yet, the most decisive impact on the Moscow-Tartu folklorists has been undoubtedly exercised by Vladimir Propp, the author of the famous *Morphology of the Folktale* and by his profound critic Claude Lévi-Strauss. The extensive bibliography of the Moscow-Tartu folklorists has been entirely dominated by the *proppiana* applying Propp's ingenious schemes, defending and interpreting his approach or critically elaborating it. The relation between myths and fairytales which has been at the very center of Propp-Lévi-Strauss controversy has challenged V. N. Toporov in several of his studies, including his learned reconstruction of the myth about the divine world egg which, according to Thompson's Motif-Index of Folk-Literature, appears in the folk traditions almost everywhere around the wrold. Toporov shows that the transformed myth also occurs in the Russian fairytales, although Propp's own formalistic interpretation of the formulaic aspects of the fairytales prevented him from uncovering it. Thus Toporov's subtle criticism challenges, in fact, the conceptual orientation of Propp and by the same token demonstrates his own method of internal reconstruction, which attractively suggests a linkage between Russian fairytales and the *Upanishads*, the concluding portion of the Old Indian *Veda*.

---

[120] E. M. MELETINSKIJ, S. Ju. NEKLJUDOV, E. S. NOVIK, D. M. SEGAL, "Ešče raz o probleme strukturnogo opisanija volšebnoj skazki," *Trudy po znakovym sistemam*, 5, 1972, 63-91.

Eleazer Meletinskij has been the chief defender of Vladimir Propp against those Western critics who have regarded Propp's *Morphology of the Folktale* as a typical outgrowth of the Russian Formal method rather than an initial stage of structuralism in folkloristics. In his interpretation, contradicting the view of Lévi-Strauss, Meletinskij shows himself in agreement with many American folklorists and anthropologists, such as Alan Dundes who introduced the English translation of *Morphology of the Folktale* and programmed the book for the computer in the brief that "such techniques might be of interest to those seeking new species of literature based on folk form and content, or those seeking to show the traditional nature and limited number of the combinations of narrative motifs actually found in oral tradition as opposed to the total number of theoretically possible combinations." In the fourth issue of the Tartu *Trudy*, Meletinskij, Nekljudov, Novik and Segal published an extensive structuralistic interpretation of Propp's approach. An English version appeared in 1974 in *Soviet Structural Folkloristics* under the title "Problems of the Structural Analysis of Fairytales." "Ešče raz..." is a further elaboration of such an interpretation. It illustrates that not only in the West but also in the Soviet Union, and even in the Moscow-Tartu school, the term "structuralism" has been used in the most elastic fashion providing for many diverse conceptual paths. Clearly, the structuralism of Meletinskij and some of his colleagues is not identical with the structuralism of Bogatyrev, Lotman or Ivanov and Toporov. This could be one of the reasons why the term structuralism is rapidly disappearing from more recent products of the Moscow-Tartu school.

---

[150] B. L. OGIBENIN, "Signal'naja funkcija v fol'klornom povestvovanii" (typeset for *Tipologičeskie issledovanija po fol'kloru*, Moscow, 1975).
Propp's spectacular impact on recent folkloristic trends in the Soviet Union is an astonishing phenomenon particularly in view of the fact that Propp's masterpiece, *Morfologija skazki*, has been virtually ignored for several decades. Ironically, the rediscovery of Propp was clearly triggered by the English edition, *Morphology of the Folktale* (Prepared by Laurence Scott and Svatava Pírkova-Jakobson), and subsequently by the Western critics of the English edition, particularly Claude Lévi-Strauss. As in the West, so in the Soviet Union, Propp's followers are extremely heterogeneous, including not only folklorists and ethnographers but also linguists, philologists and historians of literature and culture. While some are uncritically devoted to Propp's contribution, others, inspired by it, have critically developed it in their own way. A belated *Festschrift* for Propp, *Tipologičeskie issledovanija po fol'kloru* (Moscow, 1975) represents a good survey of the various Soviet approaches enriched by Propp's scholarship. It was for this publication that Boris Ogibenin wrote his "Signal'naja funcija...," an interesting document of his extensive erudition and versatile talent. Although the paper was accepted for publication and typeset, it has remained in its galleyproofs. Ogibenin's decision to apply for emigration was a sufficient reason for exclusion of his paper from the commemorative volume. The present publication photographically reproduces the galleyproofs as they were prepared by the Soviet typographers. Boris Ogibenin is now professor of religion at the Sorbonne in France.

---

[160] Ju. M. LOTMAN, "O razgraničenii lingvističeskogo i literaturovedčeskogo ponjatija struktury," *Voprosy jazykoznanija*, 3, 1963, 44-52.
The early years of the Soviet structural-semiotic movement, after its optimistic start on the wave of cybernetics, saw the beginning of opposition and controversy with more traditional sectors of the Soviet intellectual community, especially in the field of literary study. One of the first - and, as it happens, the most persistent and "loaded" - issues was that of the relationship of the new structural poetics to the Russian formal method of the 1920's. The scientific ambitions of structural poetics and direct references to the *Opojaz* by certain leading representatives aroused suspicions that structuralism was a rebirth of the despised "formalism" of the past. Argument and explanation on the part of the new school became necessary, and its spokesmen typically took one of the two possible tacks: either to prove, on the basis of their opponents' concept of formalism, that structural poetics fundamentally differed from the formal method; or to prove that Soviet structuralism has honorable native roots in improperly understood and appreciated structural aspects of the Russian formalist movement, as well as of other phenomena of early Soviet intellectual history.
The first of these tacks was taken by Ju. Lotman in one of his earliest published contributions to the structural-semiotic trend. Using the assumption that formalism means the neglect of content in favor of form and the dominance of linguistics in th study of verbal art, the author bears down on two main points: the necessity and, indeed, overriding importance of semantic (ideological) analysis because of the special organization of content in a literary work of art and the crucial difference, in precisely that regard, between the concepts of structure in literary science and linguistics. In the course of his argument, Lotman sharply differentiates his approach from the notion of emotional vs. logical language, revived by such Soviet contemporaries as L. Timofeev, and also from certain consequences of the content/expression dichotomy of Hjelmslevian linguistics.

---

[174] V. A. ZARECKIJ, "Ritm i smysl v xudožestvennyx tekstax," *Trudy po znakovym sistemam*, 2, 1965, 60-63.
This discussion of the importance of rhythmical series in artistic texts is a formidable challenge, but well worth the effort. Zarekij deals in considerable detail with some of the most fundamental (and controversial) concepts which have been developed by the Soviet Structuralists.
The writer assumes that his audience is already familiar with the basic vocabulary and concepts of cybernetics and information theory, as well as the numerous mathematical and statistical analyses of Russian verse by A. N. Kolmogorov and A. M. Kondratov. A useful account of text rhythms cna be found in Chapter 6 of Ju. M. Lotman's *Struktura xudožestvennogo teksta* (Brown University Slavic Reprint IX, 1971. Translated as *The Structure of the Artistic Text*. Michigan Slavic Contributions, No. 7, Ann Arbor, 1977).

[186] A. K. ŽOLKOVSKIJ, Ju. K. ŠČEGLOV, "Iz predystorii sovetskix rabot po structurnoj poétike," *Trudy po znakovym sistemam*, 3 Tartu, 1967, 367-377.
In the early heady and optimistic years of the Soviet structural-semiotic trend, A. Žolkovskij and Ju. Ščeglov, along with other leading representatives, most notably V. V. Ivanov, set about tracing the new school's links with what now appeared as structural-semiotic precedents and predecessors in the Soviet intellectual past. Selected by Žolkovskij and Ščeglov for such recommendation with regard to structural poetics are V. Šklovskij, B. Ejxenbaum and Ju. Tynjanov (representing the *Opojaz*), V. Propp and S. Eisenstein.
The team of Žolkovskij and Ščeglov (the two are joint signatories of a number of articles) is famous for applying cybernetic and generative-linguistic categories and terms with exceptional enthusiasm and for a unique expository style which is at once brisk, racy, even funny at times and also heavily technical. Their considerable appreciation for Viktor Šklovskij comes as no surprise, but it is for Sergej Eisenstein, who came closest, in their view, to the generative machine of artistic texts, that their highest praise is saved.

---

[198] V. V. IVANOV, "O primenenii točnyx metodov v literaturovedenii," *Voprosy literatury*, 11, 1967, 115-126.
Throguhout its development, the Moscow-Tartu school has followed the progress of linguistics both in the Soviet Union and in the West and has consistently tried to use it as a model for the studies of semiotic communication in general and verbal art in particular. While verbal communication has been regarded as the most fundamental system for conveying information in the human community, the methods of linguistic analysis have been used to make the study of verbal art more scientific and less dependent on capricious ideological evalutation. Of course, this attempt to transfer literary studies from the domain of politics to the domain of science has never appealed to the ideologically committed critics who fear that science would wrest literary studies from their control. This dispute has been regularly channeled through *Voprosy literatury*. it is precisely in this tribune that V. V. Ivanov has appeared as the most articulate defender of the Moscow-Tartu school. While responding to critics from outside, he also does not hesitate to criticize, in turn, certain trends of the Moscow-Tartu school itself, especially attempts to revive the formalistic line of Viktor Šklovskij's *Theory of Prose* and of its epigones in Petrovskij's *Ars poetics*. Moreover, it is evident that Ivanov is hardly enthusiastic about simplistic applications of computers to literary studies, although he himself has been seriously interested in the usage of computers in the domain of humanities. Clearly, in Ivanov's view, the most productive interaction of lingusitics and literary studies appears in the contribution of Baxtin's school in spite of the fact that Baxtin himself during the last years of his life was a regular contributor to *Kontekst*, where his papers were published in the company of the most astute antagonists of the Moscow-Tartu movement.

---

[210] Ju. M. LOTMAN, "Stixotvorenija rannego Pasternaka i nekotorye voprosy structurnogo izučenija teksta," *Trudy po znakovym sistemam*, 4, 1969, 206-238.
In his examination of the "poetic laboratory" of Pusbkin and Pasternak Lotman is able to discover, by a comparison of variant and invariant aspects in successive drafts of certain poems, a fundamental difference in the perception and transformation of reality by the two poets. After deriving five sets of norms which must be obeyed in order to generate a "correct" poetic text, Lotman notes that for Pushkin, and indeed for a great deal of nineteenth-century Russian poetry, certain norms were so automatic as to be incapable of providing artistic information, while others permitted sufficient freedom and variety to enable [211] poets to express their versions of reality. For Pasternak and many other twentieth-century poets, however, the reverse was true. Thus for example, Pushkin generally adhered to norms of the linguistic lexicon and phraseology, and everyday common sense. Pasternak, conversely, felt that such norms obscured reality and sought a different principle. The article is a good example of Lotman's methodology applied in some detail on a specific problem.

---

[244] B. A. USPENSIJ, "Grammatičeskaja pravil'nost i poétičeskaja metafora," *Letnjaja škola po vtoričnym moderiru-*

jusčim sistemam, 4, 1970, 123-126.
B. A. Uspenskij, who has written on structure in the visual arts, the structural typology of languages and language universals, treats here the problem of metaphor as an apparent violation of linguistic norms. There is a particular kind of metaphor which is dictated by the phonetic similarities between two members of an *ad hoc* paradigm and which is constructed by replacing a word whose appearance is anticipated because a reader relies on his sense of correctness and normal usage. The replacement thus creates a tiny, two-membered paradigm which sets the poetic language in opposition to natural/neutral speech, while simultaneously suggesting the deliberate non-use of the latter. Thus Mandel'štam writes "...xodit' po groba, kaks po griby..." ("to go looking for coffins as one does for mushrooms"). Here the principle is laid bare. "Griby" is replaced by a word with a similar arrangement of the sounds *g r b*. More often, though, the reader must guess the neutral word. For exmaple, "...v glubokom obmoroke vod..." replaces the universally anticipated "...v glubokom omute vod...". Uspenskij notes that this type of transformation suggests one element which might be used to model the unconscious processes of generating a poetic text. Such metaphors, in which a word is both *assigned* by the usual (paradigmatic) meaning of the expected word, and *created* by the context and phonetic promting, suggest the existence of other poetic reactions to the normal, "correct" natural language.

---

[248] I. I. REVZIN, "Grammatičeskaja pravil'nost', poetičeskaja reč' i problema upravlenija," *Trudy po znakovym sistemam*, 5, Tartu, 1971, 224-231.
I. I. Revzin continues a discussion begun by Ju. M. Lotman and also treated by B. A. Uspenskij in the preceding paper of this collection. The overlall question is one of norms (and hence predictability) vs. actual or apparent violation of norms. Norms may concern grammar, syntax, spelling/pronounciation, but also semantic combinations ("Colorless green ideas sleep furiously") and ellipsis. Revzin finds that poets who focus experimentally on content appear to follow the rule: everything not specificlaly forbidden by a norm is permitted. This point is clarified with reference to strong and weak government among verbal complements. Strong government is always observed, while weak governments is often violated. Thus it seems that certain poets transform the relation "strong vs. weak" in the natural language into the more extreme opposition "forbidden vs. permitted." An advantage of viewing the problem in this way is that an investigator is enabled to discern semantic possibilities (since the choice from among at least two possibilities is not redundant) which have not ordinarily been considered as being the property of language.

---

[256] G. LEVINTON, "K probleme literaturnoj citacii," *Sbornik studenceskix rabot*, Tartu, 1973, 47-50.
The topic of this article by G. Levinton is the device of literary quotation: a writer includes in a work of art (in this case poems by O. Mandel'štam) a recognizable quotation from a source external to the work at hand. Levinton is primarily concerned to establish the existence of a "linguistic" (Indoeuropean) sub-text" in many of Mandel'štam's poems, a feature which radically increases the semiotic and semantic content of those poems by pitting the poems' intrinsic language and message against those of the external source.

---

[262] B. A. USPENSKIJ, "K sisteme peredači izobraženija v russkoj ikonopisi," *Trudy po znakovym sistemam*, 2, Tartu, 1965, 248-257.
In the field of the visual arts, the theorist-researchers of the Moscow-Tartu school seem to favor early and out-of-the-way manifestations such as prehistoric art, the art and architecture of ancient Far Eastern and Southeast Asian cultures and the art of medieval Christianity. Such investigative territories have appeal, paramountly among other reasons, for the fact that the laws governing them remain moot or, in more pertinent terms, that the works of art in question represent messages the codes for whose full and proper decipherment are unknown (or - which amounts to the same thing - unfamiliar) and have to be discovered or reconstructed. They, thus, afford maximal opportunity for the implementation of the semiotic approach whereby domains of culture ("secondary modelling systems" are studied as "languages" in analogy with natural language.
Among the topics in this field, the one most particularly cultivated by the Moscow-Tartu school is that of old Russian Christian iconography. For B. A. Uspenskij this topic has become one of his central specialities. In the article presented

here (the first of a series on the same general topic produced by Uspenskij over the years), he focuses his attention on the problem of the perspectival system in early Russian art, understanding that a system of perspective is a convention like that of the use of language to convey information and that the semiotic study of such conventionality can provide "a key to the analysis of the model of the world in the artist's mind."
A number of pioneering ventures in semiotic study of early Russian art preceded Uspenskij's work and have had determinative influence on it; these are, above all, the observations and analyses of P. A. Florenskij and L. F. Žegin, particularly the latter.

---

[277] B. M. GASPAROV, "Nekotorye voprosy strukturnogo analiza muzykal'nogo jazyka," *Trudy po znakovym sistemam*, 4, Tartu, 1969, 174-203.
Among the arts, music has been the one least investigated by the Moscow-Tartu school despite the fact that the study of music, with its highly developed formalization from ancient times on, would seem especially attractive for the structural-semiotic approach. The reason for this, assuming that simple insufficiency of specialized knowledge is highly unlikely, has no clearcut explanation. It may, perhaps, be that the elusiveness of the semantics of music is a problem for whose solution advances in semiotic knowledge of other domains - especially non-verbal domains - of culture are required. Moreover, another - preliminary - problem of considerable complexity, despite the long history of music theory, is the creation of an adequate metalanguage for the study of music.
It was to the second of these problems that B. M. Gasparov devoted the article "Nekotorye voprosy strukturnogo analiza muzykal'nogo jazyka." As the title already suggests, Gasparov's analysis has its starting point in structural linguistics, especially generative theory with which it shares the ambition of constructing a model that would generate all the texts (actual and potential) of the given language and nothing but the text of the given language.
Convincingly identifying the inadequacy of the conceptual (and terminological) system of traditional music theory in its purely taxonomic character, Gasparov sets out to design, with the help of distrbutional analysis, a system which is hierarchical and functional. In view of the immense complexity of musical structure (and the paucity of studies in the semiotics of music), Gasparov confines his study to the level of harmony only and, moreover, with the style of the period of the early Beethoven as its frame of reference.
The problem of musical semantics has also been a target of Gasparov's semiotic enquiry: it was to that topic precisely that he devoted a paper read at the First Congress of Semiotics of Music, held in Belgrade in 1973.

> The article appears in English in *Proceedings of the First Congress of the Semiotics of Music*, Centro di Iniziativa Culturale, Pesaro (Italy), 1975, 183-196. It has been reprinted (with certain corrections) in *Dispositio* (Special issue: Soviet Semiotics of Culture), 3, Ann Arbor, 1976, 247-262.

---

[308] D. M. SEGAL, "Problema psixologičeskogo substrata znaka i nekotorye teoretičeskie vozzrenija S. M. Èjzenšteina," II letnaja škola po vtoričnym modelirujuščim sistemam, 3, Tartu, 1968, 21-26.
Various aspects of cinematic arts have attracted the attention of semioticiams in the Soviet Union. V. V. Ivanov and Ju. M. Lotman, two of the most important figures in the movement, have written extensively on the language of cinema. But perhaps no one had done more theoretical work in the field than Eisenstein. His extensive writings are now being mined by semioticians, especially by those who are concerned with the semantics of visual signs. D. M. Segal discusses the hypothesis, advanced by Eisenstein, that there exists an objective structural resemblance between an aesthetic object and human reaction to such an object. Additionally, Eisenstein felt that at the initial stage of an emotion, particularly of a condition best described as "ecstatic," human beings do not differentiate between signifier and signified. In other words, ecstasy is a state in which feelings have not yet found a means of expression: content is searching for a suitable form. This clearly poses difficulties for directors (and actors) in films, since a film character must always have some sort of expression. One punningly acute solution suggests that an ugly (bezobráznoe) expression best renders a formless (beźobraznoe) emotional state.

---

[314] V. V. IVANOV, "O strukture znakov kino", *Tezisy dokladov IV letnej školy po vtoričnym modelirujuščim sistemam*, Tartu, 1970, 117-122.
V. V. Ivanov discusses a number of ways in which the cinema has developed its own system of signs. Among those which he treats are the close-up, metaphoric and metonymic cinema, the shot, montage and the internal monologue. The article is one of a great many which the Soviet Structuralists have written on the language of cinema. The topic is particularly interesting to them both because of the numerous theoretical pronouncements made by Eisenstein and because of the special problems of cinema which employs natural language and visual language at the same time. Here and elsewhere Ivanov is quite terse, even cryptic, in his treatment of the categories under discussion. A more detailed survey of cinematic language, the inventory of signs and sign systems in cinema, may be found in Ju. M. Lotman's *Semiotics of Cinema*. The chronology involved suggests that Lotman made considerable use of Ivanov's suggestions.

---

[320] V. M. PETROV, N. E. PRJANIŠNIKOV, "Zametki o nekotoryx osobennostjax peredači prostsranstva tradicionnymi formami iskusstva vostoka," *Letnjaja škola po vtoričnym modelirujuščim sistemam*, 4, 1970, 127-132.
P. A. Florenskij, whose pioneering structural-semiotic ideas received recognition - and publication - only posthumously, starting in the 1960's, seems to have made a special impression on Russian students of the visual arts with his observations on inverse perspective in medieval painting. The students in question are ones almost invariably concerned with non-Western, most often Asian, art the perspective system of which present problems similar to that of European medieval art. Two of these students, V. Petrov and N. Prjanišnikov, supply a typical example of this trend with their study of certain traditional techniques of space projection in Eastern art as demonstrated on the material of one particular genre in Japanese engraving. Like B. Uspenskij, the two authors hold the view that a system of perspective in art is semiotically correlative with the whole system of civilization in which it arises and that, therefore, study of perspective in art may lead to broad culturological conclusions. In pursuit of these ambitious aims, Petrov and Prjanišnikov draw not only upon the ideas of Florenskij, but also importantly implement the notion of culture and aesthetics of "identity" (*tožděstva*) developed especially by Ju. Lotman and, curiously, also theorize in terms of, and with explicit reference to, Viktor Šklovskij.

---

[326] Ju. M. LOTMAN, "Xudožestvennaja priroda russkix narodnyx kartinok," *Narodnnaja gravjura i fol'klor v Rossii XVII-XIX vv.*, Moscow, 1976, 247-267.
History has sometimes belied D. A. Rovinskij's sarcastic observation of some 90 years ago that the chapbooks and popular tales of 17th and 18th century Russia have outlived the fame of the Kantemirs and Sumarokovs who held them in such contempt. The creations of both the high and low cultures of the 17th and 18th centuries have received a considerable revival of interest in modern times and especially in recend decades. One manifestation of this interest was the conference held in Moscow in 1975 to mark the 150th anniversary of the birth of D. A. Rovinskij, author-compiler of the five-volume opus, *Russkie narodnye kartinki* (St. Petersburg, 1881), whose own game rests with the woodcuts and engravings he so lovingly and diligently collected and introduced for serious appreciation to the Russian intellectual community at the end of the 19th century.
Ju. Lotman's contribution to that conference, reprinted here, endeavors, now that the artistic worth of the "lubki" is no longer at issue, to point our the cultural context in which that artistic worth must properly be seen. That context is not the world where the "consumer" contemplates and makes judgements about a work of art but "a special atmosphere of complex, generically undifferentiated playful artistry" where the consumer "plays with and at the text." Thus, Lotman's analysis functions less as a tribute to D. A. Rovinskij than to M. M. Baxtin whose concepts of carnivalization and "smexovaja kul'tura" are centrally implemented here.

---

[344] A. A. ZALIZNJAK, V. V. IVANOV, V. N. TOPOROV, "O vozmošnosti strukturnotipologičeskogo izučenija nekotoryx modelirujuščix semiotičeskix sistem," *Strukturnaja tipologija jazykov*, Moscow, 1962, 134-143.
Despite the modulated and qualified title, A. Zaliznjak, V. Ivanov and V. Toporov have applied the formidable

combination of their knowledge and talents to elaborate a program for the structural-typological study of modelling systems that broadly anticipates the whole future course of the Soviet structural-semiotic movement. The authors have chosen to tie their discussion to the particular topic of religion, seeing religion as a sign system with minimal abstraction and maximal modelling capacity. But it is clear that religion functions here as an expeditious point of reference for the construction of a general program whose purpose is shrewdly summed up in a comment on this article by Ann Shukman: "To study a complex social or cultural phenomenon as a modelling system in fact opens the way to the analysis of it as a *system*, on an analogy with a linguistic system, with its differential features, syntagmatic and paradigmatic relationships. This is what the three authors propose: a synchronic study of religions in which relationships would be more important than facts." A number of aspects and ramifications of this program are examined by the authors, certainly the most curious of which is the problem of the relationship of study and object of study and the special complications that arise when both instrument and object are human beings. The author's high concern for scientific objectivity leads them to posit special value for unconscious data and a special role in eliciting and interpreting such data for psycho-analysis.

---

[355] Ju. Ja. GLAZOV, "Monogamnaja sem'ja kak znakovaja struktura," *Letnjaja skola po vtoricnym modelirujašcim sistemam*, 2, 1966, 53-65.

The diverse and often conflicting trends within the Moscow-Tartu group have been particularly typical for its Summer Schools on secondary modelling systems. The first Summer School met in 1964 at Kääriku in Estonia and officially established the cooperation of scholars from Moscow and tartu interested in exploring the vast potentials of the semiotic framework. Chracteristically for the early optimism of the Moscow-Tartu semioticians, the first Summer School was devoted to problems ranging from epistemology of semiotics (both linguistic and extra-linguistic systems) to parapsychology, mythology, semiotics of human behavior and card games and, especially, semiotics of art, including topics as diverse as Indian music, medieval Russian icons, the detective stories of Agatha Christie and the limericks of Edward Lear. In this opening statement, Jurij Lotman explains the comprehensive scope of the program, critically rejecting the dualistic attempts in semiotics to isolate the signifying means from the signification and the diachrony of semiotic systems from their synchrony. In fact, one can read it as programmatic distancing from the conceptual development of semiotics in Western Europe, particularly in France. The emphasis on the historical aspects of semiotic systems became even more pronounced the following year in the second Summer School devoted to the textual typology, semiotics of folklore, oriental mythology, personological and behavioral problems, and especially to semiotics of culture which became the trademark of the Tartu group. It is noteworthy that among the guest speakers of the second Summer School was Roman Jakobson who gave a lecture on Radiščev, the hero of Lotman's pre-semioric and pre-structural writings on cultural history and ideology.

It was during this second Summer School at Kääriku that Jurij Glazov presented his paper, daringly stretching the concept of semiotic system to comprise the monogamic institution of family life. Such a system, of course, is not a mere abstraction, produced by the classificatory power of logical mind; it is a living system naturally endowed with historicity through incessant change of time and capable of generating new life while constantly decaying. Obviously, such a semiotic system is profoundly different from any natural language with its phonology, lexicon and grammar. The difference is so vast that it challenges virtually every comprehensive definition of a semiotic system and makes it clear that the Moscow-Tartu school of semiotics has not been afraid of testing the very limnits of semiotic concepts.

---

[364] Ju. M. LOTMAN, "Semantika čisla i tip kul'tury," *Letnaja škola po vtoričnym modelirujuščim sistemam*, 3, Tartu, 1968, 103-109.

Numbers have always exercised a powerful effect on the human imagination precisely because the ordering and organizing instrumentality of numbers has modelling capability. The Moscow-Tartu theorists and researchers of modelling and modelling systems inevitably have included the topic of numbers in their program. One especially notable instance was the Third Summer School on Secondary Modelling Systems in 1968 where an entire section was devoted to "Number and Culture." The papers presented ranged over etymology, mythology and ritual, geometric-architectural representations and world model, alchemy, and so on. The first of the articles - presumably, the

section's introductory paper, is Ju. Lotman's "Semantika čisla i tip kul'tury." Lotman here poses the general problem of the correlation of number (in its modelling capacity) with overall organization of culture, of which two basic types are distinguished: paradigmatic and syntagmatic. Of the two, only number and the paradigmatic type of culture is examined at any lenght, with special focus of attention on the isomorphism of meanings on different levels.

---

[370] Ju. M. LOTMAN, "O tipologičeskom izučenii kul'tury," *Stat'i po tipologii kul'tury*, Tartu, 1970, 86-98.
Inspired by the semiotic implications of cybernetics and structural linguistics, the theoretical endeavors of the Soviet structural-semiotic movement were always toward "systems of systems." Given the especially strong humanistic, even basically literary, bent of the Soviet scholars and their doctrine on secondary modelling systems, it was virtually inevitable that the central system of systems for investigation by the school would crystallized as the problem of culture. A powerful conditioning factor was undoubtedly acquaintance with the structural anthropology of Lévi-Strauss. Native traditions in semiotics of culture were certainly not lacking but these had to be gradually revived and reassessed before making a contribution, as was most graphically the case with the long discredited school of N. Ja. Marr.
A good deal of the initiative and the impetus for this development came from Ju. M. Lotman who, partly in collaboration with B. A. Uspenksij, produced a series of path-breaking enquiries into semiotic theory of culture over the years 1969-1971. Three of these articles have been chosen for reprinting in the present collection. The first one, which immediately follows, originally appeared in 1969 under the title, "O tipologičeskom izučenii literatury." In its version of one year later, the article includes the whole of the original but expanded by a few extra pages and a set of conclusions. The notable shift in the article's title from literature to culture is, for one thing, highly symptomatic of the conceptual evolution of the Soviet school and, for another, is already fully justified in the text of the original version, inasmuch as the intention of that text was to counteract precisely the tendency of literary scholars to describe all cultural contexts from familiar to contemporary poitns of view.
Lotman aptly demonstrates that the contemporary and the familiar are actually very much a part of the same problem as the remote and unfamiliar. The problem so conceived, while it avoids simplicism and distortion, brings about formidable difficulties for objective study. Lotman presents a careful outline and demonstrates of how the typological approach can, and alone can, surmount these difficulties.

---

[387] Ju. M. LOTMAN, "O dvux tipax orientirovannost kul'tury," *Stat'i po tipologii kul'tury*, Tartu, 1970, 86-98.
Like the immediately preceding one, this - much briefer - contribution of Ju. Lotman's to the semiotics of culture also stems from, and retains, a focus of interest in literature. At the same time, Lotman here draws up a terse and shrewd concpectus for a program of far-reaching "culturological" inquiries - inquiries to which he himself subsequently turned.
Using a set of incisively sketched distinctions, Lotman postulates a major opposition between *communication* involving different addresser and addressee and *autocommunication* where the addresser and addressee are one and the same (not necessarily only an individual person but also, for example, a nation). It, of course, is this opposition to which the two types of cultural orientation in the title refer.
A vital aspect of the article considers the value of the model communication/autocommunication for questions concerning poetry vs. prose and fundamental contrasts between literary periods and trends. Reverberations from, and counterpoint with, ideas from studies by Roman Jakobson, particularly his "Linguistics and Poetics," in distinctly felt here and was, as a matter of fact, made explicit in Lotman's later, follow-up article, "O dvux modeljax kommunikacii v sisteme kul'tury." The psychological dimensions of the topic, only briefly alluded th here, were also later separetely elaborated in a striking essay on psychoanalysis: "O redukcii i razvertyvanii znakovyx sistem (K probleme "Frejdizm i semiotičeskaja kul'turologija')."

---

[390] Ju. M. LOTMAN, "Problema 'obučenija kul'ture' kak ee tipologičeskaja xarakteristika," *Trudy po znakovyum sistemam*, 5, Tartu, 1971, pp. 167-176.

The third of Ju. Lotman's contributions fo the semiotics of culture reprinted in the present collection appeared as an excursus to an article jointly signed by Lotman and B. Uspenskij and called "O semiotičeskom mexanizme kul'tury." Whereas the latter exposited a program of semiotic views on culture as a "generator of structuredness" and a sign system which includes sign-consciousness as "one of its basic typological characteristics," the article that follows aims to develop certian aspects of that program, concentrating on the problem of cultural inculcation with a further narrowing of focus of attention to "automodels" of culture. These topics are examined from the binary point of view which projects, on the one hand, a culture of texts (or precedents, examples, etc.) and, on the other, a culture of grammars (or rules and regulations, instructions, etc.), thus establishing a crucial analogy between cultural inculcation and acquisition of language.

Lotman goes on to considerable pains in this article to point out the mistake of equating culture's self-model and its actual mode of existence and the danger of a simple either/or or good/bad reductionism in implementing the binary model for cultural analysis. It was surely for this reason, to some degree, that the material for discussion here (as also in the Lotman-Uspenskij article) belongs very largely to the notoriouusly contradictory culture of 18th century Russia.

---

[400] I. A. ČERNOV, "Tri modeli kul'tury," *Quinquagenario (Sbornik statej molodyx filologov k 50-letiju prof. Ju. M. Lotmana*, Tartu, 1972, 5-18.

The turn toward semiotics of culture and "culturology" that marks the development of a new (and the current) stage in the evolutin of the Moscow-Tartu school had already produced sufficiently well-defined positions by 1971 as to be susceptible of comparison with other schemes of theory of culture worked out earlier and elsewhere within the framework of the international structural-semiotic trend. The most representative thinker of the school in this instance was, of course, Ju. Lotman (or more stictly speaking, Ju. Lotman in partial collaboration with B. Uspenskij).

In his brief survey, I. Černov considers three contemporary models of culture that emerge from the studies, respectiely of Claude Lévi-Strauss, Stanislaw Lem and Lotman. While mainly concerned with tracing common patterns and crucial points of intersection and divergence among the three models, he also touches on the subtle and intricate issue of theory of culture as itself a phenomenon of culture. Thus, Černov can speak of models of culture as subculturally conditioned - in the given case, for instance, the subcultures are those of anthropology, cybernetics and semiotics.

Although Černov's position is that culturology is still in a formative stage and far from satisfactory science, he regards the complementariness and interrelationship among the three models as a significant basis for further development.

---

[411] B. L. OGIBENIN, "Lingvistika i kinezika v rekonstrukcii kul'tury: sledy drevnego rituala peredači znanija v buddizme," *Materialy Vsesojuznogo simpoziuma po vtoričnym modelirujuščim sistemam I (5)*, Tartu, 1974, 91-95.

The emphasis on controlled historical projections and reconstructions has characterized the Moscow-Tartu school not only in studies of modern but also of archaic cultures and mythologies. Although Claude Lévi-Strauss' studies in myth on the universal scale have clearly impressed many members of the group, the need to bring together historical considerations and synchronic typology, rather than to separate them, puts a distinct imprint on the Moscow-Tartu studies in all areas, including studies of world model and cosmology. Historical considerations also characterize Boris Ogibenin's attempt to supplement linguistics with kinesics, studying non-linguistic body motions in their relation to communication. With the help of his brand of historical kinesics, Ogibenin approaches ancient Sanskrit texts and suggests a new interpretation of a set of morphemes displaying a vast semantic spectrum which ranges from certain very concrete to certain very abstract connotations. Ogibenin shows that the semantic spectrum, in fact, has preserved a reference to the performance of ancient rituals, on the one hand, and to their spiritual accomplishment, on the other. Needless to say, in this case, a strictly synchronic or achronic approach is bound to fail, while a controlled historical reconstruction displays attractive explanatory potentials. Thus, Ogibenin's short study acquires methodological importance. At the same time it typifies the Moscow-Tartu response to the dualistic trends in linguistics and anthropology in Western Europe.

[416] E. S. SEMEKA, "Struktura cetyrex- i vos'mičlennyx semiotičeskix modelej mira v arxaičnom iskusstve drevnej Azii" (Accepted, but not published, by *Trudy po znakovym sistemam*, 6).
Within the Moscow-Tartu school, the orientalists have played an important role by successfully combining linguistics, anthropology and historically sensitive culturology in their investigations. At the same time, their deep involvement in oriental cultures and religions has formed a natural counterpart to the Moscow-Tartu Slavists, whether linguists or literary scholars. Several present and past members of the group are internationally recognized Sancritisists and experts on South Asian languages and cultures. In their investigations they often approach complex semiotic problems related to distinct world views and ideologies constrained by the specific cultures. Some of their studies display clear analogies to the Sapir-Whorf theory of cultural relativism and its intricate relation to verbal communication. In fact, Benjamine Whorf and Edward Sapir are foten cited or referred to, although N. J. Marr and the contributions of some of his student are also being mentioned with increasing frequency.
In her series of studies devoted to mythological types of cultures, Elena Semeka has acquired a prominent position especially as a gifted investigator of symbolism in the quarternary and octonary modelling systems of the world and their intrinsic relation to verbal communication and spiritual life in these ideological worlds. Her astonishing erudition covers Old India, Ancient China and the Near East, as well as Central America with its world modelling systems. The present study was accepted for publication in *Trudy po znakovym sistemam*, 6, to form a natural sequence to Semeka's paper in *Trudy*, 5. However, her decision to emigrate from the Soviet Union prevented the actual printing of her paper. Today she is Professor of Anthropology at Boston University in Massachusetts.

- Dmitri Segal, *Aspects of Structuralism in Soviet Philology*, Tel-Aviv, 1974, 10.
- R. Jakobson, "Shifters, verbal categories, and the Russian verb", Russian Language Project, Department of Slavic Languages and Literatures, Harvard University, 1957, p.1-3.
- J. Xenauis, "The logic of proper names", Methodos, v. VII, 1955, N. 25-26, p. 13-24.
- W. V. Quine, "The scope and language of science", The British journal for the philosophy of science, vol. VIII, May 1957, N. 27, p. 8.
- R. Jakobson, "Aphasia as a linguistic problem," cb. On expressive language, Worcester, 1955, p. 74.
- Cf. L. Matejka, "On the First Russian Prologemena to Semiotics" in V. N. Vološinov's *Marxism and the Philosophy of Language*, New York, 1973, 161-174; "Cybernetics" in L.S. Graham's *Science and Philosophy in the Soviet Union*, New York, 1972, 324-354.
- Norbert Wiener, *The Human Use of Human Beings*, New York, 1954, 15.
- Cf. V. N. Vološinov, *Marxism and the Philosophy of Language*, tr. by L. Matejka and I. R. Titunik, New York, 1973.
- Cf. Ann Shukman, *Literature and Semiotics: Study of the Writings of Ju. M. Lotman*, Amsterdam, 1977, 11.
- *Style in Language*, edited by T. A. Sebeok, Cambridge (Mass.), 1966, pp. 350-377; also very much to the point here is the chapter, "The Metaphoric and Metonymic Poles", *Fundamentals of Language*, The Hague, 1956, pp. 76-82.

3.12.2 Conversations with Lotman (2012-12-03 22:19)

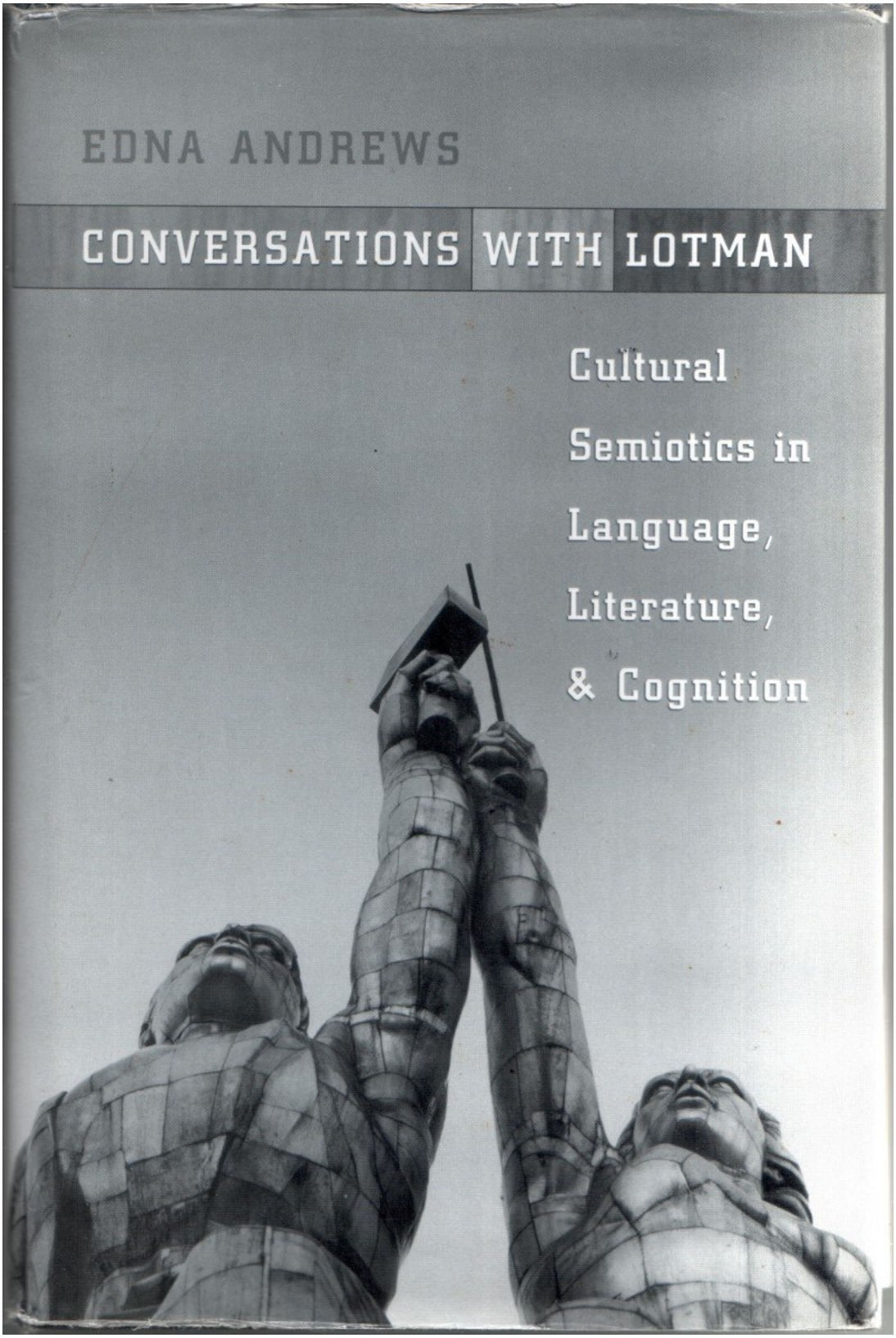

AutorAndrews, Edna, 1958-PealkiriConversations with Lotman: cultural semiotics in language, literature, and cognition / Edna AndrewsIlmunudToronto [etc.] : University of Toronto Press, c2003Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1-702021 S1*estViideAndrews, Edna 2003. *Conversations with Lotman: Cultural Semiotics in Language, Literature, and Cognition*. Toronto (etc.): University of Toronto Press.

> As always happens with important thinkers whose publishing careers are long, one finds significant changes, modifications, and evolutions in Lotman's approaches through time. It is important to recognize that the works for which Lotman is best known in the West are not necessarily the most indicative of his mature thought. Soviet censorship coupled with very limited translation of Lotman's works into English are two of the reasons why the 'Western Lotman' is only a shadow of the actual 'Russian Lotman.' A specific example of 'Western' Lotman is the claim that his definition of the smallest structural unit of cultural space - the *sign* - is purely **binary**. The perception by many American scholars that all of Lotman's works on semiotic modelling systems in the 1960s and 1970s are defined by multiple sets of binary signs has raised important questions regarding the viability of a Lotmanian semiotic theory - a theory that many Canadian, American, and European scholars would reject in favour of a fundamentally triadic Peircean sign (where Peircean semiotic sign theory is by definition not a part of the structuraalist semiotic movement [Eco 1990: vii-xiii]). It is certainly true that **defining Lotman as a binarist is a dated practice** that unfairly marginalizes his work in contemporary Western semiotic discourse. Although I do not think that Lotman ever completely abandoned all his notions of binarism, I intend to demonstrate that his later works shift their focus to a more complex set of semiotic principles that do not depend directly on a binary sign. This change in perspective results in a truly unique contribution to the field of semiotics. (Andrews 2003: xiv-xv)

This is the point at which I have to admit (embarrassingly) that when I only lately discovered this word ("binarism") I immediately associated the Tartu-Moscow School (including Ju. Lotman) with it.

> Lotman provides one of his earliest discussions of culture from a semiotic perspective in his article 'O semioti¢eskom mexanizme kul'tury' (About the Semiotic Mechanism of Culture), written with Boris A. Uspenskij in 1971 (reprinted Lotman 1993: III. 326-44). Lotman and Uspenskij begin their discussion by outlining what **the universals of cultural** organization would be. First and foremost, each culture defines a model of itself based on phenomena related to that specific culture. Several principles follow from this statement, including the following: (1) each culture will have marks (or signs) [признаки]; (2) no single culture is all-encompassing - rather, it is a bounded space that abuts non-cultural space; (4) cultures are always sign systems (as opposed to non-cultures which are not); (4) cultures replace one another over time; (5) culture and natural language are indivisable; (6) culture is non-hereditary collective memory; (7) culture is only 'acknowledged post factum'; (8) culture is first and foremost a social phenomenon (социальное явление) and, while individual culture is real, it is nonetheless a secondary phenomenon when viewed in the historical context of societal culture; (9) each culture creates its own model of its lenght of existence and con-tinuity; (10) culture generates structure in order to construct its social basis; and (11) every culture is based on a 'presumption of structure' by its participants (Lotman 1993: III.326-30). (Andrews 2003: 3-4)

A neat outline of cultural semiotics.

> The central themes of *Theses* are as follows: the inalienable dynamics of semiotic space; the relationship between information and entropy; the defining properties of semiotic boundaries; the definition of *culture text*; the relationship between *text* and *sign*; the importance of discrete versus continuous modelling systems; the obligatory presence of *tension* between discrete and continuous semiotic-cultural

> phenomena; the relationship between *text* and *addresser* and *addressee*; the role of cultural memory; the difference between potential texts and non-texts; the broad range of semiotic text types, which include the central role of natural human language; and the inevitability of the polycultural, multilingual nature of any semiotic cultural space.
> The culture text, which is the structure through which a culture acquires information about itself and the surrounding context, is defined as a set of functional principles: (1) the text is a functioning semiotic unity; (2) the text is the carrier of any and all integrated messages (including human language, visual, verbal, and representational art forms, rituals, etc.); and (3) not all usages of human language are automatically defined as texts (Ivanov et al. [1973] 1998: 3.0-3.1). *Theses* also defines three distinct levels of text that are incorporated into any culture such that they involve a *hierarchy of sign systems* composed of *texts*, a *mechanism that will generate text*, and *an overall summation of texts and their corresponding functions*. All semiotic systems function in context as *relative*, not absolute, *autonomous structures*. As a result, what is perceived as a text in one culture may not be a text in different cultural space. (Andrews 2003: 11)

I really should revisit the *Theses* again.

> Cultural semiotic systems are always based on non-hereditary collective memory. Thus, on the one hand, culture is a social (collective) phenomenon that is 'acknowledged post factum'; on the other, each culture creates its own model of existence and continuity and both generates and 'presumes' structure. One of the modelling aspects of culture that *generates and presumes structure* is that culture and natural language are indivisable within a given cultural space. It follows that the fundamental *operating principle* of any culture is the *conversion (or translation) of non-information into information*. Thus, culture for Lotman is a *structure* or *mechanism* (устройство) *that requires at least two languages*, *produces information*, *and is by definition anti-entropic* (Lotman 1992b: I. 7-9.) Neither of the 'two languages' can adequately and completely capture all of the essential information and principles of the internal cultural space. Furthermore, according to Lotman, it is not the case that culture and cultural systems are *solely and entirely* semiotic in nature. At the end of chapter 2 we will consider whether this statement is true, in the context of more broadly defined semiotic models and their relationship to Lotman's model.
> The other part of Lotman's definition of culture concerns the need to draw a boundary between the internal space of a specific culture (or cultural system) and the external space that lies beyond it. Every culture takes it as a given that something else lies immediately outside it. Without this 'other space,' there can be no sense of cultural self (Lotman 1992a: 7-11; 1992b: I. 10). But it isn't enough simply to recognize this external space; the cultural system must also determine its *dynamic relationship* to that external space.
> In specifying this dynamic relationship, I have found it useful to require more than one type of *reference* (following G.S. Brown's definition of this term), where *explicit reference* gives the 'value' of a sign in (semiotic) space and *implicit reference* specifies an objectivized (our 'outside') observer (or semiotic space) (Brown 1969: 69, 76). Once the observer's position is determined, meaning can be produced both within and between cultural space. The drawing of boundaries between distinct cultural spaces and observers sets up the primary tension between *continuous* and *discontinuous* phenomena. In his expanded definition of culture, Lotman defines *all* aspects of cultural space as struggle between continuous and discontinuous categories. (Andrews 2003: 13-14)

Dynamics of culture.

> We must first distinguish between *language* and *code* (язык и код) as Lotman uses these terms. In this estimation, *code* leaves aside history (or cultural memory) and orients the listener towards notions of language as an artificial structure; in contrast, *language* is code with human history built in (1992a: 12-13). This distinction will not apply to the use of the term 'code' in the communication models presented by Jakobson and Sebeok. In those communication act mdoels, *code* is coincident with *language*. (Andrews 2003: 17)

It seems that E. Andrews was not aware of C. Cherry and M. Joos.

> Lotman makes repeated reference to different sign types - particularly icons and symbols (1990: 17-18, 69-77, 104-11, 126, 203, 222). on the one hand, **he refrains for the most part from making much of indexical signs** (1990: 36); on the other hand, in his analyses he very often uses the Jakobsonian conceptualizations of metnymy and metaphor (as the two primary axes, paradigmatic and syntagmatic, of language, not as mere figures of speech) (1990: 39-45). Given the ambiguity in Jakobson's own applications of peirce's sign-object triad, we find that Lotman's usage tends to be more binarized than Jakobson's. This is clearest in those instances when the *index* (of the icon/index/symbol) triad is omitted from Lotman's analyses and applications, as they often are. (Andrews 2003: 24)

This I have noticed myself, and it's most likely because Lotman got his discrete(symbolic)/continuous(iconic) distinction from the mathematical systems theory of the 50s and 60s which had nothing to do with indexes.

> Thus, in information theory, entropy is the 'unpredictability in the content or form of a message ... Entropy in the *content* is the equivalent of high information, and frequently requires *redundancy* to be introduced into the form for effective, easy *communication*. Entropy in the *form* is usually the result of breaking existing conventions ... Entropy correlates with *information* on the level of content, and is opposed to redundancy on both levels' (O'Sullivan et al. 1994: 106). (In information theory, where 'information' is determined by the predictability of the signal, **if a form is less predictable it has high information and is called entropic; if it has low information it is called redundant**. Redundancy, which characterizes at least 50 per cent of all human language, is essential for the decoding of messages [O'Sullivan et al. 1994: 151, 259-60].) (Andrews 2003: 26-27)

Indeed a simple explanation and very applicable. For example, military training is highly redundant, while actual war situation is entropic. In nonverbal interactions, most human movement is redundant, and gestures and facial expressions (the "nonverbal signs" as opposed to mere behavior) is entropic.

> The primary role of autocommunication is a cultural one - to create new information. The new information transmitted is qualitatively restructured and necessarily involves a doubling (or even redefining) of both the *message* and the *code*; it is not redundant and is never self-contained (1990: 22) (Andrews 2003: 28)

The presumption here is of course that the message and the code is known firsthand and then it is communicated, which doesn't exactly pan out in my understanding of self-communication. This remains to be solved.

> According to Lotman, there are four fundamental concepts associated with the semiosphere:
>
> 1. *Heterogeneity* - The languages of the semiosphere run along a continuum that includes the extremes of total mutual translatability and complete mutual untranslatability (1990: 125; 1992b: I. 11-24; 1992a: 14-16).
> 2. *Asymmetry* - The structure of the semiosphere is asymmetrical at multiple levels, including asymmetry in terms of internal translations, centre versus periphery, and metalinguistic structures (1990: 124-7; 1992a: 25-30; 1992b: I. 16-19).
> 3. *Boundedness* - One of the primary mechanisms of semiotic individuation is the creation of boundaries, which define the essence of the semiotic process. Boundaries are abstractions, and are often described as series of bilingual filters or membranes that are by definition permeable and fluid, on the one hand, and as areas of accelerated semiotic processes, on the other (1990: 131-40; 1992b: I. 13-16).

4. *Binarity* - The beginning point for any culture is based on the binary distinction of internal versus external space.

> Lotman insists that binary oppositions in the semiosphere exist only as plurailities - that is, as mechanisms that are obligatorily included for multiplication of languages (1990: 124; 1992b: I. 13-17).
> Beyond the boundaries of the semiosphere, one finds externally given, unorganized, 'non-structural' surroundings. Even if one were to imagine that there was no space beyond the semiosphere, Lotman's conception of the semiosphere nonetheless would require the construction of a *chaotic* external field (1992b: I. 15-16). (Andrews 2003: 33)

Another neat outline.

> Calvin and Ojemann 81944: 109-21) distinguish at least three types of neurological perception-based activities, including **recognition (a form of decoding), recollection, and the process of encoding into memory**. Thus, we may want to propose a schema for talking about how memory is stored and retrieved that is, at the very least, triadic. Most certainly, memory is one of the central issues in any theory of cognition, and perhaps pection as well. (Andrews 2003: 53)

Compare this to the schema of Firstness, Secondness and Thirdness in varieties of other sources.

> 5. **Natural living organisms exhibit self-regulated movement.**
> 6. The constant molecular movement between the biosphere and its organisms - including internal and external transfer - is **unique**. (Andrews 2003: 57)

Thus, these points abstracted from Vernadsky (1989: 141-144) prove the case for self-mortification: obeying commands and following directed movements breaks the natural "unique" movement patterns of the individual, thus he becomes in a sense "dead."

> Uexküll's model of semiosis includes an important time structure whereby perception is defined as a 'meaning specifier' but 'meaning-utilization' is only realizable at some future point (T. von Uexküll 1986: 133). For a particular species, the actual lenght of the movement will vary. Sebeok notes that the *hic et nunc* (the human moment) lasts for three seconds (1990: 134). Since the relationship between subject and object (also read sign and object) is contextually determined, the resulting relationship is realized only through an interpreter. (Andrews 2003: 63)

Uexküllian perspective on time.

> Sebeok places Uexküll's words in perspective by reminding us that **human beings are semiotic texts** (1991:19). (Andrews 2003: 64)

Huh, reading people.

> Lotman consistently supports the perceptive that human language is at the core of all semiotic space and that language plays a central role in the codification of collective and individual memory.
> However, Lotman makes a more profound claim about memory as an important function of complex semiotic text connects itself with the surrounding cultural context (and this happens in a variety of ways, including interaction between addresser and addressee, between the readership and cultural tradition, between the reader and him/herself, between the reader and the text, and between the text and the cultural context), it achieves the 'ability to condense information,' and as a result of this ability develops its own memory, where extratextual information is preserved as well as transformed and new information is created (1992b: I. 131). (Andrews 2003: 68-69)

Yet another reflection of Lotman's model of the text (it's 5 relationships). Still I don't know where exactly this is from.

> As we have noted, culture texts for Lotman are sign-based invariant constructs that contribute to a definition of culture. Culture texts include verbal texts (including aesthetic, religious, and poetic text types), but are more broadly defined to encompass **a variety of non-verbal texts - visual, musical, or those based on everyday human behaviour.** The two major groupings of culture texts are based not on the verbal/non-verbal distinction, but rather on the characterization given by the text itself - either at the level of universal structure and its resulting construction, or at the level of the individual instantiation and its place in the larger semiospheric context. (Andrews 2003: 73)

Stuff like "invariant constructs" and "universal structure" still remain vague for me.

> I also noted the membranelike, bilingual nature of the outermost boundaries of the semiosphere, and discussed how old and new boundaries are constantly renegotiated within the asymmetrical internal spaces of the semipshere. Furthermore, we have considered different types of boundaries in the context of the ever-present tension between continuous and discontinuous dynamics - dynamics that are essential toa functioning semiotic space. In part, these dynamics play themselves out in the languages and codes that facilitate the translation of information across these boundaries. These languages and codes and their descriptions alternate between the poles of continuity and discontinuity in terms of construction, production, and perception. (Andrews 2003: 82)

The fundamental heterogeneity of the semiosphere worded differently.

> *Potential* infinity is expressed as a variable that is always more or less described in terms of movement to positive or negative infinity; in contrast, *actual* infinity is expressed by a constant. But this constant is not determinable as a number; rather, it is available to human perception only as the symbolic effect of something that is greater than any finite entity because such a constant is unknown and 'un-name-able.' Thus, *infinite continuity* is equivalent in some sense to Florensky's *potential infinity*, while *finite continuity* is closer to Florensky's *actual infinity*. (Andrews 2003: 86)

Some notions from Florensky's *Pillar and Confirmation of Eternal Truth* (1914/1990).

> I will use the term *intertextuality* in a distinctly different and broader sense than it has been used by Julia Kristeva. Kristeva's intertextuality is defined mainly in terms of the adressee's role in reproducing and reconstructing the open text (Kristeva 1986: 111); she does not see intertextuality as a 'study of sources' (111). (Andrews 2003: 93)

Since I only recently found out that intertextuality is Kristeva's term, I see it prudent to keep this definition in mind.

> According to Lotman, **artistic space is multifaceted, and translates into a synthetic whole the author's idiosyncratic modelling system**. This translation involves applying the actual languages and codes used to create these dynamic spaces (1992b: I. 414). The languages and codes are always a shared cultural space that is only marginally intersected at the level of actualization of the artistic text. Thus, on the one hand, any and all Russian language texts (artistic and non-artistic) written is what is recognizably Russian will necessarily overlap in many ways. Yet the more that logically consistent structures coincide - especially if they are by definition highly improbably - the higher the probability that there is a goal-oriented trend to be discovered. (Andrews 2003: 101)

Thus, the idiosyncratic "modelling system" of the author is recognized, but it must still be translated into shared languages and codes.

> Превращение зримого в рассказываемое неизбежно увеличивает степень организованности. Так создаётся текст. (The metaporphosis of the visual into the verbal inevitably increases the degree of information. This is how texts are created).

Jurij Mixailovič Lotman

noice

> Dunlea (1989: 2) points to the growing evidence that vision is important in 'the emergence of communication,' and to the potential impact of this on blind people's language acquisition and development. Many studies conducted with sighted infants have indicated that visually based strategies play an enormously important role in establishing 'elicited behaviours,' especially those involving specific eye contact (2). Vision and visual signs are important to conceptual development and to establishing referential relationships. It is through such relationships that children are able to abstract from concrete, specific referential names to comprenehsion and usage of those 'names' on a more generla, symbolic level (3). (Andrews 2003: 140)

Pertinent note on visual communication.

> The connection between brain and langauge is even more viable at the beginning of the twenty-first century, a time of rapid expansion of neuroscience's knowledge of the human brain. Here again, Jakobson is at the forefront of a movement. As early as 1980, with the publication of 'Brain and Language,' he was articulating the direction of development of this particular scientific paradigm:
>
> > At present, those governing functions of the brain which are connected with the output of speech and with its input lend themselves to an attentive examination, and it seems as if the joint efforts of linguistic and neurologists are summoned to suggest and open ever deeper insights both into the structure of language with reference to the brain and into the structure of the brain with the help of language. ([1980] 1985: 177)

What is missing from Jakobson's statement, and from most contemporary studies of the brain and language, is a strong statement regarding what types of information the linguist and the cognitive scientist will acknowledge as central to the construction of *meaning* and *meaningful categories* in language. It seems impossible to imagine any theory of linguistic meaning that fails to take into account *reference*. And **reference inevitably leads to a range of overlappinng and discrete extralinguistic signs, signs that are always bound in semiospheric space-time**. Thus, we must also question how culture, as well as the cultural context, becomes codified in human language. There are two fundamental ways that cultural information is coded and communicated within speech communities - in the creation of *texts* (using lotman's definition), adn in the creation of individual and group *memory*. (Andrews 2003: 145-146)

Brain, language, memory, reference, meaning.

> I conclude this section by noting that neuroscientists like Rose (1992: 91), who are very articulate in their opposition to brain/computer metaphors, refer specifically to the distinction between *information* and *meaning*; for them, meaning 'implies a dynamic of interaction ... a process which is not reducible to a number of bits of information.' Such a distinction brings to the fore the important view that memory is not a static phenomenon whereby engrams are permanently imprinted on a particular part of the cortex; rather, any given memory is always modified in any instantiation. As Rose correctly ascretains: '**Our memories are recreated each time we remember**' (91). This distinction is reminiscent of the Peircean

> notion of knowledge as 'observed facts' versus 'practical knowledge' (Buchler 1955: 150-1). It is only through interferences that knowledge (and this necessarily involves memory) can be activated for future behaviour and decision making. And that which Schacter refers to as explicit remembering is diagrammatically determined: 'Explicit remembering always depends on the similarity or affinity between encoding and retrieval processes' (1996: 60). In this vein, we now begin to see that memory, like language, 'is not confined to a small set of neurons at all, but has to be understood as a property of the entire brain, even the entire organism' (Rose 1992: 322). (Andrews 2003: 152)

Good stuff.

References (in English)

- Andersen, H. 1973. 'Abductive and Deductive Change.' *Language* 49 (4): 765-93.
- Andrews, E. 1990. *Markedness Theory: The Union of Asymmetry and Semiosis in Language*. Durham, NC: Duke University Press.
- Andrews, E. 1993. 'Interpretants and Linguistic Change: The Case of *-x* in Contemporary Standard Colloquial Russian.' *Journal of Slavic Linguistics* 1 (2): 199-218.
- Andrews, E. 1994. 'The Interface of Iconicity and Interpretants.' *The Perice Seminar Papers* 2: 9-28. Providence, RI: Beghahn Books.
- Andrews, E. 1995a. 'Seeing is Believing: Vision Categories in Russian.' *Meaning as Explanation: Advances in Linguistic Sign Theory*, edited by E. Contini-Morava and B. Sussman Goldberg, 361-77. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Andrews, E. 1995b. 'The Semiotics of Catastrophe: Interpretants and Linguistic Change.' *Semiotics around the World: Synthesis in Diversity*, edited by I. Rauch, 371-77. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Andrews, E. 1996a. *The Semantics of Suffixation*. Munich: Lincom Europa.
- Andrews, E. 1996b. 'The Shift of "Shame" in Slavic.' *International Journal of Slavic Lingusitics and Poetics* 39-40: 299-312.
- Andrews, E. 1999. 'Lotman's Communication Act and Semiosis.' *Semiotica* 126 (1/4): 1-15.
- Andrews, E., and E. Maksimova. Forthcoming. *Nonlinear Modes of Reasoning: The Integration of Color and Verbal Texts in Zamiatin's WE*.
- Anttila, R., and S. Embleton. 1989. 'The Iconic Index: From Sound Change to Rhyming Slang.' *Diachronica* 6 (2): 155-80.
- Baak, J. J. van. 181. 'Zamjatin's Cave: On Troglodyte versus Urban Culture, Myth, and the Semiotics of Literary Space.' *Russian Literature* 10: 381-422.
- Baddeley, A. 1989. 'The Uses of Working Memory.' *Memory: Interdisciplinary Approaches*, edited by P.R. Soloman, G.R. Goethals, C.M. Kelley, and B.R. Stephens, 107-26. New York: Springer-Verlag.
- Bailey, K.D. 1990. *Social Entropy Theory*. Albany: State University of New York Press.
- Barratt, A. 1987. *Between Two Worlds: A Critical Introduction to* The Master and Margarita. Oxford: Oxford University Press.
- Beatie, B.A., and P.W. Powell. 1978. 'Story and Symbol: Notes Towards a Structural Analysis of Bulgakov's *The Master and Margarita*.' *Russian Literature Triquarterly*: 219-52.

- Beatie, B.A., and P.W. Powell. 1981. 'Bulgakov, Dante and Relativity.' *Canadian-American Slavic Studies* 2-3 (15: 250-70.
- Bethea, D.M. 1989. *The Shape of the Apocalypse in Modern Russian Fiction*. Princeton: Princeton University Press.
- Bethea, D.M. 1991. 'Bulgakov and Nabokov: Toward a Comparative Perspective.' *Association of Russian-American Scholars in USA* 24: 187-209.
- Bethea, D.M. 1996. 'History as Hippodrome: The Apocalyptic Horse and Rider in *The Master and Margarita*' *The Master and Margarita: A Critical Companion*, edited by Laura D. Weeks, 122-42. Evanson, IL: Northwestern University Press.
- Bethea, D.M. 2000. 'Iurii Lotman in the 1980s: THe Code and Its Relation to Literary Biography.' *Reconstructing the Canon: Russian Writing in the 1980s*, 9-32. Amsterdam: Harwood Academic.
- Boni, A., and C. Boni. 1925. *Letters from Russian Prisons*. New York: Albert and Charles Boni.
- Borges, J.L. 1964. *Other Inquisitions*. Austin: University of Texas Press.
- Browns, G.S. 1969. *Laws of Form*. London: George Allen and Unwin.
- Buchler, J., ed 1955. *Philosophical Writings of Peirce*. New York: Dover.
- Gajori, F. 1919. *A History of Mathematics*. New York: Macmillan.
- Calvin, W.H., and G.A. Ojemann. 1994. *Conversation with Neil's Brain: The Neural Nature of Thought and Language*. Reading, MA: Addison-Wesley.
- Carlson, M. 1996. 'Gnostic Elements in the Cosmology of Vladimir Solov'ev.' *Russian Religious Thought*, edited by R. Gustafson and J. Kornblatt, 49-67. Madison: University of Wisconsin Press.
- Clark, K., and M. Holquist. 1984. *Mikhail Baktin*. Cambridge, MA: Belknap Press of Harvard University Press.
- Connolly, J.W., ed. 1997. *Cognitive Models of Memory*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Cooke, L.B. 1988. 'Ancient and Modern Mathematics in Zamiatin's *We*' *Zamiatin's* We:*A Collection of Critical Essays*, edited by G. Kern, 49-67. Ann Arbor, MI: Ardis.
- Corti, M. 1978. *An Introduction to Literary Semiotics*. Bloomington: Indiana University Press.
- Craver-Lemley, C. and A. Reeves. 1987. 'Visual Imagery Selectively Reduces Vernier Acuity.' *Perception* 16: 533-614.
- Curtis, J.A.E. 1991. *Manuscripts Don't Burn: Mikhail Bulgakov, A Life in Letters and Diaries*. London: Bloomsbury.
- Deltcheva, R., and E. Vlasov. 1996. 'Lotman's *Culture and Explosion*: A Shift in the Paradigm of the Semiotics of Culture.' *Slavic and East European Journal* 40 (1): 148-52.
- Dudai, Y. 1989. *The Neurobiology of Memory: Concepts, Findings, Trends*. Oxford: Oxford University Press.
- Dunlea, A. 1989. *Vision and the Emergence of Meaning: Blind and Sighted Children's Early Language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Edwards T.R.N. 1982. *Three Russian Writers and the Irrational: Zamiatin, Pl'nyak and Bulgakov*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Eisele, F. 1999. *Studies in the Scientific and Mathematical Philosophy of Charles S. Peirce*. The Hague: Mouton.
- Fabbro, F. 1999. *The Neurolinguistics of Bilingualism*. East Sussex, U.K.: Psychology Press.
- Frawley, W. 1997. *Vygotsky and Cognitive Science.* Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Gardner, howard. 1985. *The Mind's New Science: A Hisotry of the Cognitive Revolution*. New York: Basic Books.
- Gasparov, B. 1985. 'Introduction.' *The Semiotic of Russian Cultural History*, edited by A.D. Nakhimovsky and A.S. Nakhimovsky, 13-29. Ithaca, NY: Cornell University Press.
- Geertz, C. 1995. *After the Fact. Two Countries, Four Decades, One Anthropologist*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Geertz, C. 1999. *A Life of Learning: Charles Homer Haskins Lecture for 1999.* American Council of Learned Societies Occasional Paper, 45.
- Ginsburg, Mirra, ed. and trans. 1970. *A Soviet Heretic: Essays by Yevgeni Zamjatin*. Chicago: University of Chicago Press.
- Greene, R.L. 1992. *Human Memory: Paradigms and Paradoxes*. Hillside, NJ: Lawrence Erlbaum.
- Harwick, C.S. 1977. *Semiotic and Significs*. Bloomington: Indiana University Press.
- Hasher, L. and R.T. Zacks. 1979. 'Automatic and Effortful Processes in Memory.' *Journal of Experimental Psychology: General* 108: 356-88.
- Hebb, D.O. 1949. *The Organization of behavior*. New York: Wiley.
- Hofstadter, D.R. 1985. *Metamagical Themas: Questing for the Essence of Mind and Pattern*. Toronto: Bantam Books.
- Hoisington, S., and L. Imbery. 1992. 'Zamjatin's Modernist Palette: Colors and Their Function in *We*.' *Slavic and East European Journal* 36 (2): 159-71.
- Jakobson, R.O. [1960] 1987. 'Linguistics and Poetics.' *Language in Literature*, edited by K. Pomorska and S. Rudy, 62-94. Cambridge, MA: Belknap Press of Harvard University Press.
- Jakobson, R.O. [1964] 1987. 'On the Relation between Visual and Auditory Signs.' *Language in Literature*, edited by K. Pomorska and S. Rudy, 466-73. Cambridge, MA: Belknap Press of Harvard University Press.
- Jakobson, R.O. 1971. *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague: Mouton.
- Jakobson, R.O. [1972] 1985. 'Verbal Communication.' *Selected Writings 7*, edited by S. Rudy with a preface by L.R. Waugh, 81-91. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Jakobson, R.O. [1975] 1985. 'A Glance at the Development of Semiotics.' *Selected Writings 7*, edited by S. Rudy, 199-218. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Jakobson, R.O. [1977] 1985a. 'The Grammatical Buildup of Child Language.' *Selected Writings 7*, edited by S. Rudy with a preface by L.R. Waugh, 143-9. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Jakobson, R.O. [1977] 1985b. 'A Few Remarks on Peirce, Pathfinder in the Science of Language.' *Selected Writings 7*, edited by S. Rudy, 248-53. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Jakobson, R.O. [1980] 1985. 'Brain and Language: Cerebral Hemispheres and Linguistic Structure in Mutual Light.' *Selected Writings 7*, edited by S. Rudy with a preface by L.R. Waugh, 163-80. Berlin: Mouton de Gruyter.

- Jakobson, R.O. 1980. *The Framework of Language*. Ann Arbor: Michigan Studies in the Humanities.
- Jakobson, R.O. 1981. *Selected Writings 3: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague: Mouton.
- Jakobson, R.O. 1984. *Russian and Slavic Grammar: Studies 1931-1981*, edited by L. Waugh and M. Halle. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Jakobson, R.O. 1985. *Selected Writings 7*, edited by S. Rudy. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Jakobson, R.O. 1987. *Language in Literature*, edited by K. Pomorska and S. Rudy. Cambridge, MA: The Belknap Press of Harvard University Press.
- Jakobson, R.O. 1990. *On Language*, edited by L. Waugh and M. Monville-Burston. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Jakobson, R.O., and L.R. Waugh. [1978] 1988. *The Sound Shape of Language. Selected Writings 8*, edited by S. Rudy with a preface by L.R. Waugh, 242-51. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Johnson, B., and A. Spaulding. 1994. Visual and Auditory Cues in Speech Perception. Unpublished work.
- Johnson, M.K. 1988. 'Reality Monitoring: An Experimental Phenomenological Approach.' *Journal of Experimental Psychology: General* 117: 390-4.
- Johnson, M.K., and L. Hasher, 1987. 'Human Learning and Memory'. *Annual Review of Psychology* 38: 631-8.
- Johnson, M.K., S. Hashtroudi, and D.S. Lindsay. 1993. 'Source Monitoring.' *Psychological Bulletin* 114 (1): 3-28.
- Johnson, M.K., S.F. Nolde, and D.M. De Leonardis. 1996. 'Emotional Focus and Source Monitoring.' *Journal of Memory and Language* 35: 135-56.
- Kandel, E.R., J.H. Schwartz, and T.M. jessell. 1991. *Principles of Neural Science*. Norwalk, CT: Appleton and Lange.
- kern, G., ed 1988. *Zamiatin's We: A Collection of Critical Essays*. Ann Arbor, MI: Ardis.
- Kidwell, A., and P. Greer. 1973. *Sites, Perception and the Nonvisual Experience: Designing and Manufacturing Mobility Maps*. New York: American Foundation for the Blind.
- Kosslyn, S.M. 1980. *Image and Mind*. Cambridge, MA: Harvard Universtiy Press.
- Kosslyn, S.M. 1994. *Image and Brain: The Resolution of the Imagery Debate*. Cambdirge, MA: MIT Press.
- Kristeva, J. 1986. 'Revolution in Poetic Language.' *The Kristeva Reader*, edited by T. Moi, 89-136. New York: Columbia University Press.
- Kuljus, S. 1998. *Esoteric Codes in M. Bulgakov's Novel*, The Master and Margarita. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.
- lachmann, R. 1987. 'Value Aspects in Jurij Lotman's Semiotics of Culture/Semiotics of Text.' *Dispositio* 12 (30-32): 13-34.
- Lachmann, R. 1997. *Memory and Literature: Intertextuality in Russian Modernism*. Translated by Roy Sellars and Anthony Wall. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Landau, B., and L. Gleitman. 1985. *Language and Experience: Evidence from the Blind Child*. Cambridge, MA: Harvard University Press.

- Lotman, Ju. M., and B.A. Uspenskij. [1977] 1985. 'Binary Models in the Dynamics of Russian Culture (to the End of the Eighteenth Century).' *The Semiotics of Russian Cultural History*, edited by A.D. Nakhimovsky and A.S. Nakimov-sky, 30-66. Ithaca, NY: Cornell University Press.
- Lucid, D.P., editor and translator. 1977. *Soviet Semiotics: An Anthology*. Baltimore, MD: Johns Hopkins University Press.
- Luria, A.R. 1968. *The Mind of a Mnemonist: A Little Book about a Vast Memory*. New York: Basic Books.
- MacDonald, J., and H. McGurk. 1978. 'Visual Influences on Speech Perception Process.' *Perception and Psychophysics* 24: 253-7.
- Mandelker, A. 1994. 'Semiotizing the Sphere: Organicist Theory in Lotman, Bakhtin, and Vernadsky.' *Publications of the Modern Language Association* (May): 385-96.
- Mandler, G. 1985. *Cognitive Psychology: An Essay in Cognitive Science*. Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
- Mandler, G. 1989. 'Memory: Conscious and Unconscious.' *Memory: Interdisciplinary Approaches*, edited by P.R. Soloman, G.R. Goethals, C.M. Kelley, and B.R. Stephens, 84-106. New York: Springer-Verlag.
- Massaro, D.W. 1987. *Speech Perception by Ear and Eye: A Paradigm for Psychological Inquiry*. Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
- McGurk, H., and J. MacDonald. 1976. 'Hearing Lips and Seeing Voices.' *Nature* 264: 746-8.
- McKoon, H. and R. Ratcliff. 1992. 'Spreading Activation versus Compound Cue Accounts of Priming: Mediated Priming Revisited.' *Journal of Experimental Psychology* 18(6): 1155-72.
- McNamara, T.P. 1992. 'Priming and Constraints it Places on Theories of Memory and Retrieval.' *Jorunal of Experimental Psychology* 99(4): 650-62.
- Medvedev, P.N., and M.M. Bakhtin. 1985. *The Formal Method in Literary Scholarship*. Translated by Albert J. Wehrle. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Mills, A.E., editor. 1983. *Language Acquisition in the Blind Child*. London: Croom Helm.

Milne, L. 1990. *Mikhail Bulgakov: A Critical Biography*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Nakhimovsky, A.D., and A.S. Nakhimovsky, eds. 1985. *The Semiotic of Russian Cultural History*. Ithaca, NY: Cornell University Press.
- O'Connor, N., and B. Hermelin. 1981. 'Coding Strategies in Normal and Handicapped Children.' *Intersensory Perception and Sensory Integration*, edited by R.D. Walk and H.L. Pick, Jr, 315-46. New York: Plenum.
- O'Sullivan, T., J. Hartley, D. Saunders, M. Montgomery, and J. Fiske. 1994. *Key Concepts in Communication and Cultural Studies*. New York: Routledge.
- Peirce, C.S. 1931-58. *COllected Papers of Charles Sanders Peirce, 1-8*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Peirce, C.S. 1957. *Essays in the Philosophy of Science*. New York: Liberal Arts Press.
- Pipes, R. 1990. *The Russian Revolution*. New York: Alfred A. Knopf.
- Portis-Winner, I. 1979. 'Ethnicity, Modernity, and Theory of Cultural Texts.' *Semiotics of Culture*, edited by I. Portis-Winner and J. Umiker-Sebeok, 103-48. The Hague: Mouton.

- Portis-Winner, I. 1987. 'Cultural Semiotics vs. Other Cultural Sciences.' *A Plea for Cultural Semiotics*, ed. by A. Eschback and W. Koch, 4-22 (Bochum Publications in Evolutionary Cultural Semiotics 2). Bochum: Brockmeyer.

- Portis-Winner, I. 1994. *Semiotics of Culture: The Strange Intruder*. Bochum: Universitätsverlag Brockmeyer.

- Proffer, Ellendea, 1984. *Bulgakov: Life and Work*: Ann Arbor, MI: Ardis.

- Riffaterre, M. 1978. *Semiotics of Poetry*. Bloomington: Indiana University Press.

- Rose, S. 1992. *The Making of Memory: From Molecules to Mind*. New York: Anchor Books.

- Rudy, S. 1986. 'Semiotics in the USSR.' *The Semiotic Sphere*, edited by T.A. Sebeok and J. Umiker-Sebeok, 555-82. New York: Plenum Press.

- Savan, D. 1976. *An Introduction to Perice's Semiotics*. Toronto: Victoria University.

- Savan, D. 1980. 'Abduction and Semiotics.' *The Signifying Animal*, edited by I. Rauch and G. Carr, 252-62. Bloomington: Indiana University Press.

- Schracter, D.L. 1996. *Searching for Memory*. New York: Basic Books.

- Segal, S.J., and V. Fusella. 1970. 'Influence of imaged Pictures and Sounds on Detection of Visual and Auditory Signals.' *Journal of Experimental Psychology* 83: 458-64.

- Squire, L.R. 1987. *Memory and the Brain*. New York: Oxford University Press.

- Strauss, C., and N. Quinn. 1997. *A Cognitive Theory of Cultural Meaning*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Tulving, E. 1972. 'Episodic and Semantic Memory.' *Organization of Memory*, edited by E. Tulving and W. Donaldson, 381-304. New York: Oxford University Press.

- Tulving, E. 1983. *Elements of Episodic Memory*. New York: Oxford University Press.

- Tulving, E. 1985. 'How Many Memory Systems Are There?' *American Psychologist* 40: 385-98.

- Tulving, E., and D.M. Thompson. 1973. 'Encoding Specificity and Retrieval Processes in Episodic Memory.' *Psychological Review* 80: 352:73.

- Winner, T. 1979. 'Some Fundamental Concepts Leading to a Semiotics of Culture: An Historical Overview.' *Semiotics of Culture*, edited by I. Portis-Winner and J. Umiker-Sebeok, 75-82. The Hague: Mouton.

3.12.3 Landscapes of Power (2012-12-10 09:48)

Wichester, Hilary, P. M., Lily Kong and Kevin C. Dunn 2003. *Landscapes: Ways of imagining the world*. Harlow: Pearson Education Limited.

> Power andthe domination it entails is multivalent, ranging from open command and authority, to veiled control via persuasive strategies, that is, the exercise of hegemony. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 66)

Power here entails domination. This is not as solid as it might seem, because it could just as easily NOT entail domination; e.g. milders forms of power such as influence and manipulation. Power being "multivalent" comes close to Lukes' contention that power is "distributed pluralistically". E.g., there is no one single source of "Power" but it is "invisible" as Foucault holds. For Foucault it is more about relations between individuals or between a group, not a "thing" as such. In this article we have the issue of power being manifested in "things" - specifically landscape - which reflect the relationships between individuals and groups. Landscape is here the medium of power, so to say. Power's range from OPEN (overt) command and authority (audible and visible) to VEILED (covert) control via persuasive strategies seems correct. The latter - veiled control - is here identified with hegemony, which I am less in agreement (mainly due to being ignorant of the hegemony discourse). Peter Manning (1973: 204) identified hegemony with "control over meanings current in a society" - it is a "politics of reality". E.g., the "hegemonic situation" here is very similar to Bourdieu's "doxic situation": those who are "in power" have defined the reality of the society by influencing (controlling via veiled means) the meanings prevalent in society.

> Often, the latter, when successfully used is more effective, as those dominated adopt the ideological positions of the dominating and powerful and are subejct to control without recognizing it. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 66)

Yup, this seems th be the default definition of hegemony: those in power "create" meanings and those who are subordinated "adopt" these meanings (or "ideological positions") and if this process is effective, hold the meanings to

be truthful without any doubt, seeing the state of the world as "it is supposed to be;" e.g., poor people are supposed to be poor as they have always been, or those in power are in power because they are in some sense better people than those not in power.

> Power may be exercised by a range of groups, from states to capital to social groups such as gender, racial and religious groups. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 66)

This is building towards the pluralistically distributed concept of power in which many or countless different groups have some degree of power or influence over important matters; or at least strive to have in the form of lobbying and influence groups. The distinctions here may be worthy to mark out: STATES (Estonia, Russia, U.S.), CAPITAL (**?**); and SOCIAL GROUPS (gender, race and religious representatives). Power being exercised by A GROUP CALLED CAPITAL seems unintelligible for me - presumably "capital" here is not the "center" (capital of a state) but in the sense or "means of production." I'm not that well versed in Marxist rederic so I'm not exactly sure how this is supposed to work. Presumably "the rich control everything" so those who hold capitla (means of production) have more saying in issues of power (e.g. the case of pollution in small industrial cities in Lukes (1973/2005).

> The role of landscapes is frequently integral to the exercise of power. The direct control of landscapes for particular uses or non-use is apparent as a form of dominance as in the example of state closure of Tiananmen Square during several anniversaries of the 4 June demonstrations in 1989. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 66)

Here is where the authors start outlining the relationship of landscapes and power. The "integral role" of landscapes for the exercise of power is something non-obvious that this article must clarify. E.g., without knowing much about landscapes this seems like something you could only guess at. The DIRECT CONTROl here is manifested in explicit USE or NON-USE. E.g., presumably, those in power (or owning more capital) can "allocate" more and more valuable landscapes for their own use (build an office complex where there used to be a public park) or "restrict" the use of specific landscapes. This latter point is interesting as it views owning land as a power operation, which it in some sense undoubtledly is. The specific example here of a Square not being allowed (restricted) for being used in a traditional celebration is a case wherein the landscape seems (without further knowledge it is hard to tell) to be used for this exact celebration as a common fact - "this is where we have always celebrated" - until "those in power" restricted its public usa of whatever reason (not told here by the authors, as this example is presumed to be widely known by the authors). Owning landscapes and restricting usage is an interesting point though, as it links up neatly with one of my intrest - how a landscape upon being demarcated (fenced off) becomes off-the-limits. It is an intresting problem because much of city landscape has been demarcated in some way and tells pedestrians "do not go there" or "you are not welcome here".

> The hegemonic role of landscapes, by way of contrast, relies on their naturalisation of ideological systems, made possible because of their dominance in everyday lives and their very tangible and visible materiality, making that which is socially constructed appeat to be natural order of things. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 66)

Clearly the authors are brits, writing naturali**s**ation instead of naturali**z**ation. By naturalisation the authors most likely mean the "givenness" of ideological positions: once adopted, they appear as "naturally given" (universal, undoubtable) but are in fact constructed and made to seem so via naturalisation. Of couse I could be wrong and the "naturalisation" could speak directly of landscapes; the phraseology is ambiguous. The argument rests on landscapes being DOMINANT in everyday lives and landscapes being TANGIBLE and visible materially. I would argue somewhat differently that the dominance of landscapes rests exactly on their non-tangible aspects, their non-visibility or rather non-noticeability. That is, I presume power to operate "invisibly" and people in their everyday life not paying much attention to the way landscapes are socially constructed to appear natural. That is because they "seem" natural unless one exits the city limits and takes note of the way natural landscapes are uninhibited. That

is, I am limited by my lack of knowledge about landscapes in general; the city landscape does seem natural, insofar as it is not doubted in daily. I have started to doubt the naturalness of city landscapes only under altered state of consciousness (drugs, fatigue, flaneurish adventures, etc.). Undoubtedly the landscape is tangible and visible, but this materiality of landscapes in my opinion regularly goes without a notice, it remains "naturalised" unless one starts to doubt in it for whatever reason (perhaps because of reading a text such as this). To translate these thoughts into jargon: the hegemony of constructed landscapes is effective until a counter-hegemonic dispositions (altered state of consciousness or whatever) sets in. Until then the social construction landscapes "appear to be the natural order of things".

> The concepts of 'ideology' and 'hegemony' are central to understanding the power of landscapes and landscapes of power. J.B. Thompson (1981:147) outlined three approaches to the understanding of 'ideology'. His preferred reference is to ideology as 'a system of signification which facilitates the pursuit of particular interests' and sustains specific 'relations of domination' without society. While acknolwedging two further definitions, Thompson (1981) criticised the first ('the lattice of ideas which permeate the social order, constituting the collective consciousness of each epoch') for being over-generalised and the second (a 'false' consciousness which 'fails to grasp the real conditions of human existence') for being too narrow and pejorative. In *Landscapes*, we utilise Thompson's preferred definition of **a belief or meaning intended to benefit certain interests and to determine power relations**. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 66)

The first paragraph of this chapter was very thick, presumably now it will get more lax. The authors are starting to refer to more specific authors. J.B. Thompson's conceptions place him very close to Laclau on the conceptual map of power discourse. E.g., he refers to "a system of signification" which is most likely an offshoot of de Saussure's language system. And the problem I have with that is the same that Greimas (1982) and Lotman (1974) had: de Saussure's semiotic system is a "static" fiction. Lotman noted the lack of dynamism (of history) and Greimas the lack of... "systemism"? When Goffman noted that we rarely can tell "what is systematic about a system" then at least in de Saussure's case his notion of system is widely held to be non-systematic. I guess you could say that de Saussure's "signifying system" is a methodological tactic not an ontological being; an "ought" instead of an "is". This the very same problem one comes across in kinesics. So, besides J.B. Thompson resting on an approach I can not approve of, I can at least try to understand him; even more so when the authors here claim that "ideology" and "hegemony" are central to understanding the power of landscapes and landscapes of power (perhaps they simply did not have a better toolkit for it? I'm guessing people who speak of power even today still don't.) Okay, so the three approaches are: (1) a de Saussure-esque signifying system **which facilitates the pursuit of particular interests**, and sustains relations of domination; (2) an over-generalised "lattice of ideas which permeate the social order, e.g., the **collective consciousness of each epoch**; and (3) narrow and pejorative **"false" consciousness**. While J.B. Thompson criticised the latter two approaches he himself seemingly failed to criticise the figurative and fictional "systemic but not very systematic" approach towars particular interests. Presumably there are particular interests in both latter approaches (those for whom this "false" consciousness is beneficial, and the collective whose generalised consciousness is permeated by a lattice of ideas), yet only in the preferred approach is the notion of particular interests made explicit. In any case we have those "who are in power" or "who exercise power" OVER landscapes FOR particular interests.

> Gramsci (1973) argued that 'hegemony' is the means by which domination and rule is achieved. Hegemony does not involve controls which are clearly recognisable as constraints in the traditional coercive sense. Instead, hegemonic controls involve a set of ideas and values which the majority are persuaded to adopt as their own. So as to persuade the majority, these ideas and values are portrayed as 'natural' and 'common sense'. This is 'ideologicla domination'. Applied in the context of ruling political elites vis-á-vis the masses, for example, the masses' acceptance of the ruling group's ideology, hegemonically purveyed, gives the ruling group the power to shape the political and social system. Put another way, to stay in

> power, a ruling group must persuade it is working for their general good, a ruling group must persuade people to accept their definitions of what constitutes this general good. People must also be convinced that the ruling group's methods of attaining this 'public good' are the most natural, commonsensical ones. If policies and actions are supported, the power of the ruling group is uncontested. The most successful ruling group is the one which attains power through ideological hegemony rather than coercion. When hegemonic control is successful, the social order endorsed by the political elite is, at the same time, the social order that the masses desire. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 66-67)

Gramsci is quoted and cited so often yet I have yet to read his notebooks myself. Generally hegemony is "domination through consent" (Lash 2007: 55). Here the method of this consent-building is outlined in broad terms: is is the achievement of domination and rule via hardly recognisable controls which are not recognised as constraints in the coercive sense. That is, consent is achieved via "veiled" controls or "persuasive strategies". Presumably in Gramscian discourse these persuasive strategies have something to do with intellectuals but I don't know what. Perhaps intellectuals are those who produce the "set of ideas and values" ... "which the majority are persuaded to adopt as their own." Then we meet again the process of naturalisation: these ideas are "portrayed" (displayed, exhibited, made to look...) as "natural" and "common sense". Still I see in this Bourdieu's "doxic situation" (also, I just realized that the word "paradoxical" could mean "beyond belief"): the masses adopt the beliefs that are not beneficial to their interests only because they seem natural and commonsensical. This is how common knowledge works against the people; and Gramscian hegemony discourse should reveal how this is so. Too often, though, Gramsci's thoughts are quoted and made to imply something in the modern world without actually dwelling much on it. I'm guessing many people - just like me - have not read Gramsci very closely and only know the outlines of his ideas. In any case, "hegemonical ideology" is the means by which the ruling group (those in power are here presumed to constitute a "group" which may not actually be so) "shape the political and social system". The scary aspect about this is that the political and social system are very ambiguous terms (especially "social system") until it is identified with some actual configuration in the world (e.g., the state), in which case "the ruling group" becomes the political party, the ministry of this or that, etc. The problem here is that often enough these terms remain ambiguous because to apply them to the real world would be risky - it would constitute an actual attack against these groups. And this is difficult because we do believe (are in a "doxic situation") that the political party or the various ministries are at least "supposed to" work for the "general good" of the state, for example. It is so much simpler to bring an example from fictional worlds. In *1984* The Ministry of Love dealth with law and order and The Ministry of Truth with news, entertainment, education, and the fine arts. Were you to believe that these were the actual functions of these ministries you would be ideologically dominated, as the first in actuality dealth with torture and the second with constructing reality upon lies. Although these are not the only ministries in *1984* it is a neat coincidence that all 4 of the fictional ministries fit into Althusser's distinction of ideological and repressive state apparatuses. But I'm getting sidetracked. Presumably, "ignorance is strenght" (as Orwell put it) because being ignorant of how the people are persuaded to think favorably of factualliy repressive and harmful organizations makes it easier "to turn a blind eye" to all the bad stuff that is going on around us and to believe (para)doxically that the ruling elite is working for the general good. It seems here that being commonsensical is the equivalent of being ignorant, and that is the worst state a person could be in. The whole idea behind such power discourse seems to be in contesting these ideas to shift the support from policies and actions of the ruling elite. And of course this is difficult because using ideological tactics instead of coercive ones is claimedly more effective.

> One of the key ways in which power can be expressed, maintained and indeed, enhanced, is through the control and manipulation of landscapes and practices of everyday life. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 67)

Getting to the point. This may very well be the key argument of this article: that the control and manipulation of landscapes AND practices of everyday life is one of the key operations of power. Of course this could merely be so because the authors are writing about landscapes; when I write about body language I could make the same exact argument without there being any actual way of verifying this; ultimately it seems to be a matter of belief, of how well the article concinves or persuades you to believe that one or the other aspect is the key way in which

power is expressed, maintained and enhanced. These verbs must also be considered. Does "expressing power" equal exercising power? Or is it the operation of making power visible and tangible? Because if power is most insidious in its invisible forms then "expressing" or "displaying" it could very well result in losing it. Maintaining and enhancing power seem to be commonsensical though: if you possess power (or, to be more exact, are positioned in favorable relations of power) you most likely seek to maintain your position and enhance the leverages you have in these relations. In this sense power is an ever-increasing quality, it is that which must be sought for, fought for, and taken to the extreme - and without external factors this most likely does happen, e.g. the case of totalitarian power wherein external competitions are explicitly barred by an "iron curtain" or whathaveyou. To return to the quote, it is significant that the authors implicitly make a connection between controlling and manipulating LANDSCAPES and the PRACTICES of everyday life. It is significant because just as with power there could be a hundred and one different aspects which are in some way connected with the practices of everyday life (in fact, most anything one could come up with is in some way connected with practices of everyday life because it is a catch-all notion).

> In both urban and rural landscapes, **the powerful social groups will seek to impose their own versions of relaity and practice**, effecting their ideologies in the production and use of landscape, as well as dominant defintions of their meanings. What they produce are therefore landscapes of power, that is, landscapes that reflect and reveal the power of those who construct, define and maintain them. These could be landscapes crafted by the powerful state or by capital, often by males or heterosexuals, and by particular races. Once constructed, these landscapes have the capacity to legitimise the powerful, by affirming the ideologies that created them in the first place. This is achieved through their naturalising role. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 67)

It is very clear that here we have the victim attitude of power trickling down from elites. In general theorizing this is obvious but it fails to go beyond the commonsensical and showing the other side. Or am I rushing ahead into counter-hegemonic discourse? In any case it seems quite obvious that it is "the powerful social groups" who craft landscapes, as "powe" is here implicitly related to access to resources and in this sense only the powerful ARE ABLE to craft landscapes to a considerable extent. That is, the poor and powerless don't raise buildings and gardens and parks but rather - and this may be the ideological commonsense talking here - the poor and powerless trash buildings, litter gardens and parks and generally "destroy" that which is clean and beautiful. E.g., the case of graffiti, which in this sense is not seen as a counter-hegemonic way to impose "their own version of reality and practice" but as mere vandalism. That is, this quote doesn't exactly acknowledge that the powerless also act to impose their own versions of reality on landscapes. The problem is that without access to resources these realities and practices are more difficult to accept - they rather seem like something illegitimate. In short, power legitimises ideology. Without power (here: resources), the ideology projected (by the powerless) is illegitimate (e.g. vandalism). The definition of graffiti as a terrotorial sign or beautiful decoration is not, in this sense, "dominant". The main difference seems to be that when the powerful craft a landscape that reflects their power we accept it as a natural fact (of course they can and are supposed to do that!) while the poor craftmanship of the powerless is unnatural (e.g. graffiti is vandalism).

> As DUncan and Duncan (1988) argue, landscapes naturalise ideologies and social realities because they are 'so tangible, so natural, so familiar … unquestioned'. In other words, they not only reflect and articulate ideologies and social relations, they actively institutionalise and legitimise them by reifying them in concrete form, thus contributing to the social constructedness of reality. They therefore contribute to the social construction of ideologies - often, of racial and gendered ideologies - and analysis of landscapes from this perspective foregrounds the social constructedness of categories through landscapes. Understanding this then focuses attention on the nexus between the cultural and political and spotlights the argument that power relations do not simply involve political and economic coercion/resistance but also ideological and cultural impositions/oppositions which are often inseparable from the material. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 67)

In this paragraph I feel as though the authors lack an example: the theoretical construction seems solid but only insofar as it doesn't speak of any particular landscape but of the general idea behind landscapes of power: that the landscapes constructed by the powerful reflect and reveal the power of those who constructed it. Also, I feel as though the ideology/hegemony approach is a bit too narrow. That is, I consider both ideology and hegemony to be too abstract concepts. It feels like a hate speech against people who craft landscapes but doesn't actually point the finger and doesn't deliver any results: we end up talking about how the powerful are powerful and that's where the discussion ends. Aside from this seeming fruitless at this point, let's continue the train of thought in this article. Landscapes naturalise ideologies and social realtions - this seems to be the opposite of what was said in the first paragraph: that ideological hegemony naturalises constructed landscapes. I guess it works both ways (a classic Foucaultian reversal). At least the reason seems valid: because landscapes are tangible (material), natural ("given" a priori as a matter of factness), familiar (from a subjective position) and **unquestioned**. Now this is where it gets interesting as it links up nicely with what I talked about before in relation with altered states of consciousness: until something changes the state of consciousness (be it a drug, being tired or adventurous, or reading this article) the naturalness of landscape and the hegemonical ideology that undergirded the construction of it remains UNQUESTIONED. There is no reason to doubt what seems natural and commonsensical in our everyday life; it is only when a certian shift occurs that we start to look at the world from a different perspective, noticing aspects that beforehand remaind unnoticeable. The main points of the Duncans seems to be that the CONCRETE FORM of the landscape: (1) reflects the power of the powerful; (2) articulates ideologies and social relations that underlied it's construction; and (3) actively institutionalizes and legitimises the power and ideologies of the powerful. I'm not very familiar with the notion reification so my point-by-point conclusion could be way off. I'll presume it's not. Let's try it out: the "white heterosexual male" (**WHM**) has: (1) constructed a landscape that reflects the power of the WHM (how?); (2) the landscape articulates the ideologies and social relations of the WHM (how?); and (3) it actively institutionalizes and legitimizes the power of the WHM (how?). Thus I end up with a yearning for more concrete examples, and presumably there will be such examples in the rest of this article. This is the problem with "deep reading" - I really should (next time) skim before I start analysing the content with such depth. In any case it remains ambiguous HOW EXACTLY does a landscape reflect, articulare and reify power. It seems that the authors are desperately trying to prove that cultural impositions/oppositions are important to such a degree that their propositions end up seeming "too obvious".

> Multiple sites of power can be identified. For Karl Marx, best known for his iconoclastic work, *Das Kapital* (1957), capital and power were inseparable and power is defined in terms of control over the means of production. But power is not only tied to economy. Foucault argued that disciplinary power, exerted at the level of the human body, affects the individual's ability to act. Power is also believed to reside in the state, in religious systems and in radicalised and gendered ideologies, socially constructed. In this chapter, our focus is on the power of the state, capital, religious systems and racial ideologies. While we deal with them independently in the first part of the chapter, in later sections we emphasise the intersections of various ideological and power systems and the mutually reinforcing effects of such intersections. For example, we examine intersections of capital and race, state and capital and state and religion - and the resultant landscapes of power. At appropriate points, we illustrate such intersections using multiple scales of space: the nation, the city, the region, as well as the space of the object, building and even human being. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 67-68)

I can already state that I am most interested in the latter, which - because it is named last - will most likely be treated less than others. Which is a pity. But it does seem like my plea for concrete examples will be heeded. Now as to the paragraph itself. No, beforehand, I have to remark that I'm not sure what the authors mean by *Das Kapital* being "iconoclastic" - did it incite people to grab for their crowbars and head to churches to break icons? Also, in the metaphorical sense, I'm wondering if Iconfree shoul have been Iconoclast instead. But whatever. **Multiple sites of power** outline here are capital, human body, state, religious system, ideologies, etc. Too bad they don't treat the bodyily site in this chater very much (or so it seems). Foucault's disciplinary power is here mentioned but what is lacking is a reference to regularity power (biopower, biopolitics), most likely due to translations of his lectures on the subject not being available to the English reader until a few years after this book was published. Here's the problem

with power discourse - there could already today be a better intellectual toolkit available for dissecting power, but we do not know about it because it is just beginning to be written about. Who knows. Important for me here is that disciplinary power affects "the individual's ability to act" which is pretty much what Goffman seems to talk about in *Asylums* on self-mortification (losing the ability to act freely due to bodily discipline). The phraseology here is beneficial and applied to my work I am *emphasising the intersection of various ideological and power systems and the mutually reinforcing effects of such intersections with the human body as the nexus of these intersections*. For these authors, the human being is merely one "scale of space" of these intersections among many, for me it is the main one around which all others revolve (the human body in relation with national idendity, the city it inhabits, the region it is surrounded with, the objects it interacts with, and the buildings it dwells in and passes by).

> States often have direct control over landscapes, using planning laws and other legal and fiscal devices. Sometimes, authoritarian regimes simply rule by fiat. Yet, in order to be effective in the purveyance of particular ideologies, landscapes are often put to hegemonic use. In what follows, we offer illustrations of authoritative authorship of landscapes in a colonial context, followed by examples of symbolic manipulation of landscapes in two different contexts: one in which landscape inscriptions can be made afresh and another in which negotiations with existing landscapes are necessary in the exercise of hegemonic power. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 68)

There are of course those who consider any and all states illegitimate and see no problem in declaring "direct control" via "planning laws and other legal and fiscal devices" an illegitimate power operation. As far as state power is considered legitimate there seems to be no problem with this: the law says so thus it must be so. It is when the intersection of legal and fiscal devices becomes apparent as has happened in Estonia with the party funding scandal that people start to doubt in the legitimacy of laws themselves as it becomes understood that laws can be bought by businesses (the case of corruption). The periphery prolematic is rampant in cases where the rural lands and people who inhabit them are not part of the core culture and the state sends troops to evacuta people against the will from their native homes so that the (rain) forests can be cut down and profited from, for example. But this is not what this article is about, it seems. The "authoritative authorship of landscapes" here is way too culturalistic, dealing with "symbolic manipulation" if inscriptions. I presume that inscriptions in this sense constitute any form of ownership or "right to use" indicator, be it a street sign or the form of the landscape or whatever. There are many ways in which one can symbolically demarcate the landscape for special uses or simply transform the landscape for this end. An example - of doubtful exactitude but still - is of an image of Iraqi street/marketplace "before and after 'democracy'": before it was a clean street with symbols of Husseins government (a monument) and the street being littered by cars and pedestrians; after it was covered with a cloud of dust and rubbish lying around, civilian cars replaced with military/patrol cars and people haggling in shabby-looking marketplaces where before people had simply walked. In this sense the American occupation reduced a normal working street to a place of business for the countless poor people the war had created. War is of course an extreme example and here we are talking with more subtle transformations (negotiations, manipulations).

> The power of the colonial state is nowhere more apparent than in the shaping of colonial cities, which the foremost scholar Anthony King (1976) defines as non-western cities resulting from contact with western industrial colonialism. Such cities are shaped by cultural contact, levels of social, economic and technological development and the power structure of colonialism. In particular, the power structure of colonialism was reinforces by the creation of the segregated city with a colonial sector and an indigenous sector for economic, social, political and racial reasons. This was achieved through legal means or implicitly with residential areas marked by cultural and economic deterrents. The segretation of areas was designed to achieve particular ends, the first of which was to minimise contact between colonial and colonised populations. For the colonial state, segregation acted as an instrument of control, both of those outside as well as those within their boundaries. It helped the colonial community to maintain its self-identity

> as 'master', thought to be essential if it were to perform its role. At the same time, segregation of the indigeneous population made for easier control of 'native affairs'. Economically, it was also useful as it cut down the total area that had to be maintained and developed (the colonial quarters). Furthermore, it helped to preserve the existing social structure. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 68)

Finally a more concrete example, although even this is quite general. I had figured that at some point in discussing landscapes and power segregation had to show up. Here is is emphasised how colonial power SHAPES cities via Cultural contact, levels of Social, Economic and Technological development and **the power structure** of colonialism. Presumably Culture, Society, Economy and Technology all intersect with the Power structure - all are merely different facets of this structure, different perspectives. Segregation is here justified with exactly these reasons: economic, social, political and racial. It is interesting that the list of factors changes a little: culture is not considered a reason for segregation - why? Is it an overall part of other aspects, a "substrate"? Is "culture" here embedded in the racial factor? In any case it is evident that the authors oppose legal means and implicit (cultural and economic) deterrents. Whatever could these be? It is very revealing that the "particular end" is to minimise contact (no contact, no problem!) and this kind of regulation is used as an instrument of control (forbidden areas, segregated sectors, "you cannot go there"). The regulation of contact is of course part of the maintenance of essential maintenance of self-identity. *"We define ourselves by who we do not interact with."* The self-description as a master is necessary for performing the role of the master as it justifies and legitimises this role (a case of verbal magic). It is also interesting that the colonial quarters had to be MAINTAINED and DEVELOPED as a way to reinforce (PRESERVE) the existing social structure. The inward-directed development is indicative that the colonial quarters are Developed, that is, it must be bettered in some way; while the rest of the colonised population may squander in poverty, their quarters develop "as the wealth trickles down" (which it doesn't). So we can say that the "particular end" of segregation is self-interest; and it should be kept in mind that this was the first aspect of "politics" demarcated by interactionist social psychologists (Hewitt 1979: 192); the second being power. By leeway it could be stated that one of the main operations of politics in terms of interacting human bodies is the regulation of contacts; perhaps not explicit segregation as in colonial cities but contacts in the practices of everyday life. I should return to this problem later.

> Singapore's landscape under colonial rule exemplified these ideologies (see Perry *at al.*, 1997). To regulate the appropriation of land for specific purposes, Sir Stamford Raffles, founder of modern Singapore, instructed the town committee to focus on remodeling the town according to principle which would facilitate public administration and maximise mercantile interest, inscribe public order in space and also cater for the accommodation of the principal races in separate quarters.
> Central to Raffles' plan was an expansive central space on the north bank of the Singapore River devoted solely to public purposes and dominated by grand edifices such as a church, government offices and a court house opening out to a central square. These colonial structures, which epitomised the ideals of British governance, were flanked on the east by an equally expansive 'European Town', carved out as a residential area for the European administrative and mercantile community. Raffles also ordered that the swampy south bank of the Singapore River, hithero occupied by Chinese traders and raft houses, be draind to make way for a line of wharf and warehouses along the bank. In time, this became the principal commercial heart of the town. In planning his new town, Raffles stressed that the mercantile community should have first priority in claiming advantageous sites. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 68-69)

By regulating the appropriation of land for specific purposes I presume the authors mean exactly the "construction of landscape" talked about in the first paragraphs of this article. That is, the social construction of landscape here is literally constructing (appropriating or remodelling) the town according to some principles (particular interests). Through this the governmental administration "inscribes public order in space" - that is, the expansive central space (notice the centrality) is appripriated for "public use" and by "public use" is meant administrative and mercantile interests. On some level it seems commonsensival that any administration, in doing it's regular work, focuses on self-interested, so why should it be surprising that a colonial administration is tightly involved with the mercantile community? Politics and business are tightly involved almost everywhere. In any case, the hegemonic ideology here

is embodied here as "the ideals of British governance." It is remarkable that the last sentence in this quote, that "the mercantile community should have first priority in claiming advantageous sites" is very much in accord with van Dijk's definition of ideology. That, ideology enables people as a group (the administrative and mercantile communities) organize and evaluate numerous social beliefs *for themselves* in their own lives and in the surrounding world (in Singapore). It is very difficulty to back-translate van Dijk but the essence of the argument rests on ideology serving self-interests (either material or symbolic). What we have here in Raffles stressing the self-interests of his own group is ideology *par excellence*.

> In the laying out of public spaces, Raffles emphasises the importance of open, orderly arrangement, uniformity and regularity. In essence, a gridiron system of streets with separating rectangular plots formed the basis of Raffles' plan. Not only did the gridiron provide an equitable method of dividing the land in a new city formed by colonialism, for the colonist unfamiliar with the lie of the land, it was a means of simplifying spatial order in order to provide for a swift and rough division of territoriy (Mumford, 1961:224). Raffles was keenly conscious that careful allocation of land was crucial to the orderly growth and prosperity of his new city. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 69)

This is what characterises a landscape of power: it is open, orderly arranged, uniform and regular. No individuality, no creativity, no irregularity. I have to notice here that I somehow tend to identify closed and chaotic with "individual" and "creative". The justification for this gridiron system of streets is fairly easy to understand though: "simplifying the spatial order" for the colonist and "careful allocation of land" in accord with adminsitrative and mercantile interests.

3.12.4 NVC: The State of the Art (2012-12-27 13:58)

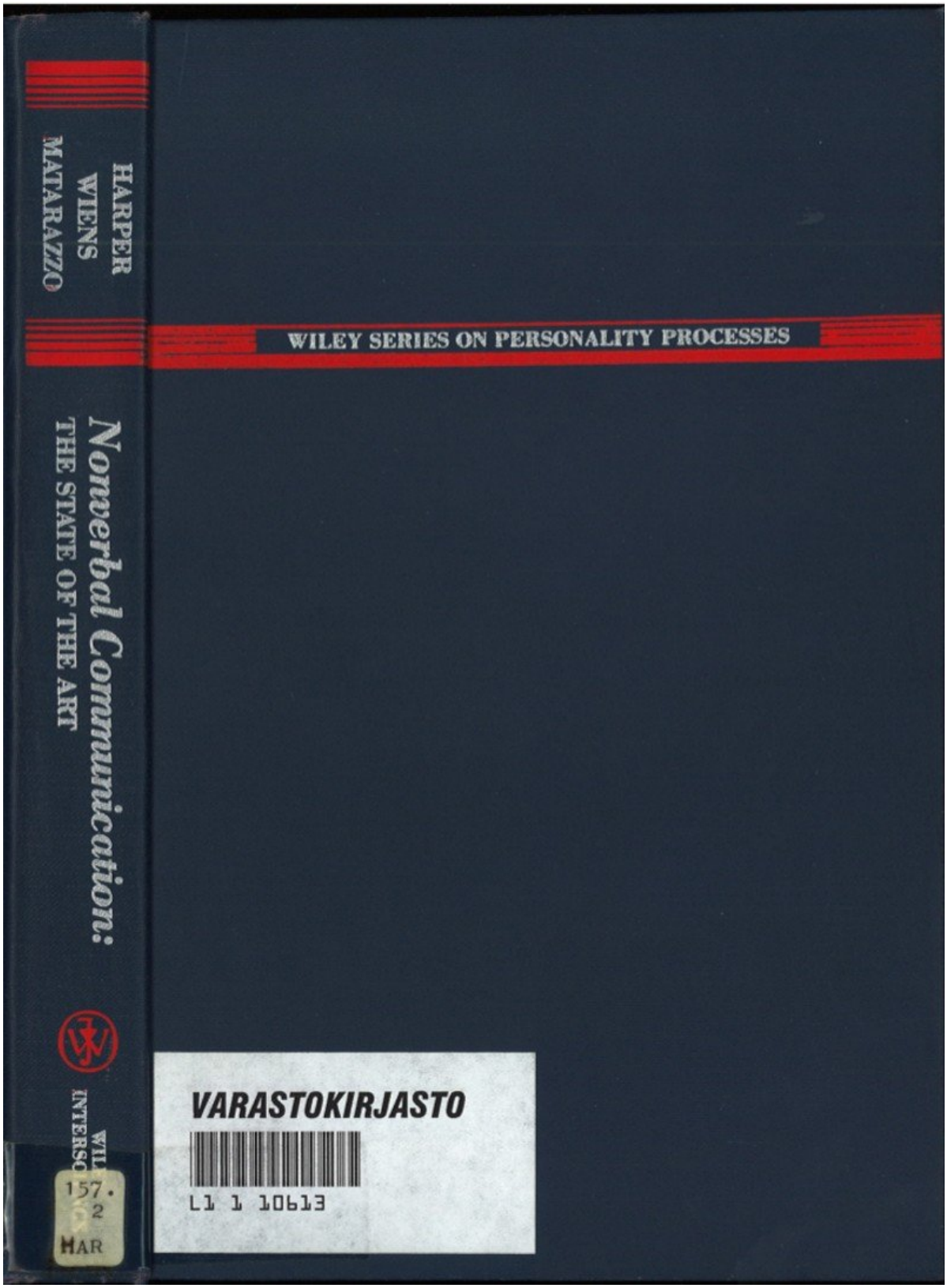

AuthorsRobert Gale Harper, Arthur N. Wiens, Joseph D. Matarazzo (Eds.)Title**Nonverbal communication : the state of the art** PublisherNew York : John Wiley & Sons, c1978. SeriesWiley series on personality processes
Personality Processes Series
Wiley Publication in Applied StatisticsISBN0471026727, 9780471026723SubjectsLanguage Arts & Disciplines / General
Eye movements
Nonverbal communication
Psychology / General
Reference / Questions & Answers
Spatial behaviorLinkhttp://books.google.ee/books?id=MmdiAAAAMAAJReferenceHarper, Robert G., Arthur N. Wiens, and Joseph D. Matarazzo (Eds.) 1978. Nonverbal communication : the state of the art. New York: John Wiley & Sons.

---

1. Introduction to Nonverbal Communication Research

> Consistent with their broad view of nonverbal communication, Barker and Collins (1970) classified 18 nonverbal communication forms: (a) animal and insect; (b) culture; (c) environmental surroundings; (d) gestures, facial expressions, bodily movement, and kinesics; (e) human behavior; (f) interaction patterns; (g) learning; (h) machine; (i) media; (j) mental processes, perception, imagination, and creativity; (k) music; (l) paralinguistics; (m) personal grooming and apparel; (n) physiological; (o) pictures; (p) space; (q) tactile and cutaneous; and (r) time. (Harper et al. 1978: 3)

This is indeed very broad, but equally comprehensive and covers many instances of nonverbal communication that I consider subsidiary but interesting. In a sense they are very much related and constitute the "nonverbal sphere".

> Harrison 81973) subsumed various combinationf of nonverbal behavior under the following categories: "performance codes" based on bodily actions, "artifactual codes" (e.g., the use of clothing, jewelry), "mediational codes" involving manipulation of the media, and "contextual codes" (e.g., employment of nonverba signs in time and space). (Harper et al. 1978: 4)

As I have yet to read Harrison's crestomatic book I consider it worthwhile to keep these categories in mind.

> Several authors have defined functions of nonverbal phenomena from the perspective of a communication system. Harrison (1973), for example, proposed that "nonverbal signs" function at three different levels:
>
> > 1. Nonverbal signs define, condition, and constrain the system; e.g., time, place, and arrangement may provide cues for the participants as to who is in the system, what the pattern of interaction will be, and what is appropriate and inappropriate communication content.
> > 2. Nonverbal signs help regulate the system, cueing hierarchy and priority among communciators, signaling the flow of interaction, providing metacommunication and feedback.
> > 3. Nonverbal signs communicate content, sometimes more efficiently than linguistic signs but usually in complementary redundancy to the verbal flow. (p. 94)

(Harper et al. 1978: 4-5)

It seems that Harrison had a Goffmanian bent and should be consulted when constructing an "interaction system" approach.

> Nonverbal communication refers to the whole process of communication between two or more persons. In contrast, nonverbal behaviors are simply behaviors or physical acts that may or may not have a particular "meaning." The term nonverbal cue or sign implies that the behavior has some referential meaning beyond the act itself, but whether it is communicative or merely indicative depends upon the model of communication subscribed to and certain methodological considerations to which we now turn. (Harper et al. 1978: 8)

Very brief and concise explanation of these phenomena, although indeed subscription to a certain model muddles the affair. For example, the self-communicative model does not differentiate these phenomena so clearly because in sense every physical act can be subjectively attached to a referent and thus made communicative (with oneself, of course, but still: intracommunication here precedes intercommunication).

> In the development of models (Barnlund, 1968), communication has been conceptualized "structually" in terms of sender-message-receiver; "functionally" in terms of encoding-decoding processes, based on intent of message (expressive-instrumental); and in terms of "channel" (mode of transmission). (Harper et al. 1978: 8)

Another concise overview, here of models. Indeed very practical, as these different models do tend to be muddled in other approaches. A distinction such as this can be very useful.

> Duncan identifies two broad research strategies that have been employed. In the first, the *structural approach*, nonverbal communication is studied as "a tightly organized and self-contained social system like language ... [which] operates according to a definite set of rules" (1969, p. 121). [...] Typically, structural studies have involved descriptionf os minute behavior sequences (e.g.,Crystal and Quirk, 1964; Scheflen, 1966). In some respects this approach would appear tedious and unproductive, but Duncan emphasized that both approaches were "complementary and mutually facilitating ... [and] should be vigorously pursued" (1969, p. 121). Indeed, he stated, "It is clear that extensive research on the function of nonverbal behaviors in communication and on their personality and situation concomitants will be unnnecessarily encumbered until larger structural units, perhaps analogous to known linguistic units, can be discovered" (1969, p. 122). That such an approach can yield valuable information is seen in the classic study by Condon and Ogston (1967) in which analyis, "over many months," of a 5-second portion of sound film produced their notion of "self-syncrhony" (in an individual) and "motion flow syncrhony" between interactants. (Harper et al. 1978: 13)

Why Birdwhistell and Scheflen are rightfully called "structural" (nonverbal communication = social system) and where Condon's self-synchrony originated from. My work is essentially structural as I am viewing dystopic fiction texts as systems (in which every nonverbal behavior has a definite structure and function in relation to everything else that goes on).

- Argyle, M. (1969). *Social Interaction*. New York: Atherton.
- Barker, L. L., and N. B. Collins (1970). Nonverbal and kinesic research. In P. Emmert and W. D. Brooks (Eds.), *Methods of Research in communication*. Boston: Houghton Mifflin. Pp. 343-371.
- Barlund, D. C. (Ed.) (1968). *Interpersonal Communication: Survey and studies*. Boston: Houghton Mifflin.
- Broadbent, D. E. (1958). *Perception and communication*. Oxford: Pergamon press.
- Dittman, A. (1972). *Interpersonal messages of emotion*. New York: Springer.
- Condon, W. S., and W. D. Ogston (1967). A segmentation of behavior. *Journal of Psychiatric Research*, 5, 221-235.
- Duncan, S. D., Jr. (1969). Nonverbal communication. *Psychological Bulletin*, 72, 118-237.
- Scheflen, A. E. (1968). Human communication: Behavioral programs and their integration in interaction. *Behavioral Science*, 13, 44-55.

- Speer, D. C. (1972). Nonverbal communication of affective information: Some laboratory findings pertaining to an interaction process. *Comparative Group Studies*, 3, 409-423.
- Wiener, M., S. Devoe, S. Rubinow, and J. Geller (1972). Nonverbal behavior and nonverbal communication. *Psychological Review*, 79, 185-214.

I didn't glean almost anything from chapter 2 as I seem to have very little real interest in paralanguage.

---

3. Research on Facial Expression

> The implication of Tomkins' theory for psychological research is that in study facial expressions we are, in fact, studying "emotion itself," whereas the traditional reliance upon introspective reports, self-report devices, or **only gorssly accurate**, nonspecific measures of physiological (autonomic) arousal may be in contrast to the more indirect measures. (Harper et al. 1978: 78)

The same problem largely looms in my own research: descriptions of nonverbal behaviour in literature (what I call *concursive discourse*) is "only grossly accurate", as it mainly draws on cultural knowledge ("stereotypes"). It may be accurate (as is Huxley's tentative description of Lenina and John falling in love) or it may be very inaccurate (the case of "invented emotions" and other suchlike stuff).

> Ekman's theory of facial affext expressions consists of *elicitors* that evoke the innate *facial affect program*, which is in turn modified by cultural *display rules*, resulting in certain *behavioral consequences*. Elicitors of facial expression can, in some cases, be unlearned, such as a disgust expression in response to a bad smell or taste, or surprising expressions to a sudden loud sound of unexpected event. However, most elicitors of emotional reactions are learned and a majority are interpersonal in nature and, as such, tied to the culture. Though the facial expression will have the same meaning across cultures, the stimulus that elicited it may differ from culture to culture. A common fault in cross-cultural research has been the assumption that the same stimulus or event will elicit the same emotional reaction in two different peoples. For example, one might erroneously assume that a New Orleans black's facial expression of sadness at a funeral is what we would consider a smile, when in truth their cultural response to death is not sadness but instead joy and happiness for the deceased, which is quite consonant with the smiling seen at the funeral. (Harper et al. 1978: 100)

A short and to-the-point conclusion of what can be read more extensively in Ekman (1976).

> when an eliciting event occurs, it is usually subject to some "cognitive processing" by the individual prior to activation of the facial affect program. For example, when a football player scores a touchdown we must first identify his team before we can react emotionally with sadness or happiness. The more complex the eliciting circumstance (i.e., the more social learning involved), generally, the more cognitive processing is involved. Following this, the facial appearance may be modified either by voluntary decision and control of facial muscles or by more or less "unconscious," automatic habits (which Ekman called display rules) that modify or alter facial expression in accordance with the social situation. Socially learned (culture-specific) *display rules* can modify facial expression in the following ways:
>
> 1. A display rule can require intensification of the felt emotion. In some cultures, especially Mediterranean, grief (sadness) responses are exaggerated.
> 2. Deintensification of the emotion may be appropriate - the British are noted for their "understatement" of emotion.

3. Neutralization of the emotion may be called for, as in the case of sadness and fear in public situations for middle-class white males in the United States.
4. Masking an emotion with a different one may be dictated in some situations. For example, a beauty contest runner-up is supposed to show happiness for the winner rather than sadness over her own disappointment. Morsbach (1973) noted that the Japanese often employ laughing and smiling to cover up anger, sorrow, or disgust.

(Harper et al. 1978: 101)

The relationship between cognitive processing and display rules of emotion. Also, a list of Ekman's display rules with some well-known examples. The last one reminded me of how Thoth in his documentary laughed very robustly every time someone insulted his art in some way.

> Thus far we have only made some passing reference to special measurement techniques for studying facial expression. One important aspect of facial behavior that requires special measurement techniques is what Haggard and Isaacs (1966) have described as "micromomentary facial expressions." This phenomenon was discovered by the authors when viewing some psychoterapy films for nonverbal behavior:
>
> > During such explorations, for instance, we noted that occasionally the expression on the patient's face would change dramatically within three to five frames on film (as from smile to grimace to smile), which is equivalent to a period of from one-eight to one-fifth of a second. We were not able to see these expression changes at the normal rate. (Haggard and Isaacs, 1966, p. 154)

In applying this technique to the analysis of psychotherapy sessions they noted that **rapid changes of facial expressions seemed to occur most during phases of general expressiveness except when the patient was in conflict concerning feelings and impulses**. During periods of coflict, micromomentary facial expressions appeared to be inconsistent with the verbal content and adjacent facial expressions. Heimann (1967) measured the facial movements of his patients for symmetry by comparing the static positions of the face every tenth frame. For schizophrenic patients, the index of symmetry of right-left facial movements was considerably different from normals. Reduced symmetry was also noted for subjects receiving LSD and experiencing mental stress. (Harper et al. 1978: 105)

Extremely important. This accout should be kept in mind so as to not come to believe that the case presented in the TV show *Lie To Me* is correct and Paul Ekman discovered micromomentary expressions in interviewing his own grandma or something to that effect. The sources for these references are: *Haggard, E. A., and K. S. Isaacs (1966). Micromomentary facial expressions as indicators of ego mechanisms in psychotherapy. In L. A. Gottschalk and A. H. Auerbach (Eds.),* Methods of research in psychotherapy. *New York Appleton-Century-Crofts. Pp. 154-165.* and *Heimann, H. (1967). Die qualitative Analyse mimischer Bewegungen und ihre Anwendungsmöglichkeiten. Bericht über den 22. Kongress der Deutchen Gessellschaft für Phsychologie, Göttingen. (Izard, C. E. (1971).* The face of emotion. *New York: Appleton-Century-Crofts.)*

---

4. Kinesics

> Kinesic behavior or body movements fall on the expressive end of the communicative specificity dimension described by Dittmann (1972b). **With the exception of movements such as head-nods and certain well understood gestures, few body movements can be considered discrete, most being continuous in nature**. As such, given the expressive nature of movements, kinesics as a channel of communication possesses relatively low channel capacity (compared to speech and facial expression). These characteristics should not, however, belittle the role that body movements play in the total communication process. (Harper et al. 1978: 120)

It is interesting that the only significant kinesic signs mentioned by Greimas are exactly these (head-nods and emblems).

> In evaluating Birdwhistell's contributions, we should note that he has not lciamed to have procided the answer to the study of body movement. As Kendon (1972) noted in his book review:
>
> > We do not get a well-worked map of the territory. Despite some reviewers, however, I see no reason why we should have expected such a map. It is only within the last five years that anyone other than Birdwhistell himself, besides a mere handful of workers, has even begun to take the field seriously. (1972, p. 441)

Nevertheless, it is possible legitimately to criticize Birdwhistell's research on a number of grounds. Weitz (1974) pointed out that "kinesic analysis is very much like literary analysis: one can impose one's own structure on the material and never really be certain that this is the best fitting model or the 'correct' one" (p. 130). From a more practical standpoint, the method of analysis is extremely time-consuming and **the recording system (i.e., use of kinegraphs) is not readily adaptable to typewriters or for the use with computers**. In addition, there are only verbal descriptions of the kines, kinemorphs, and pictorial symbols in the observation system; no pictures are provided to exemplify what the prciese movements are. Birdwhistell's system does not provide for sampling behavioral sequences; it requires an entire event. (Harper et al. 1978: 125)

Well, M. R. Key was kinda off in referring to this piece from Kendon's review of Birdwhistell (below). Kendon is speaking specifically about Birdwhistell's work not the whole field. And Harper et al. are kinda wrong in referring to Weitz's review of Birdwhistell as she also saw Birdwhistell's holistic approach to contribute positively to psychology which is atomistic as it is. Also, I don't agree with kinetographs not being easily adaptable to use with computers. It's actually quite easy. It merely was't easy in 1978. And today, as far as I know, no-one has taken up the quest to computerize kinegraphs because it's a bother. Well, as I have the necessary knowledge and skill to do this (it could be as simple as creating a new font) I should go back a few pages and re-read this carefully and pick out any relevant information about kinesic notation. It may very well come in handy in my future work. Perhaps learning kinegraphs is as fruitless as the idea of translating *Kinesics and Context* into Estonian, but I can't dismiss these ideas before I have tried them out. Also, there doesn't appear to be a kinegraphic font done (or simply not available on the internet), but there *is* a weakly MS Notepad analogue named Kinesics Text Editor created in 2010. I might start using it just for the name.

> BIRDWHISTELL AND THE STRUCTURAL APPROACH
> Birdwhistell is an anthropologist who has devoted his research career to the study fo human communication. He first elaborated his theories in 1952 with the publication *Introduction to Kinesics: An Annotation System for Analysis of Body Motion and Gestures*, although, for many years thereafter, he studied body movement in relative isolation since few other researchers were interested in that field. However, it is largely due to his contribution that there has been a resurgence of interest in kinesics and nonverbal communication, and any criticism of his approach should be tempered with this realization. Birdwhistell's influence has been greaterst in the nonexperimental areas of psychiatry and communications research, though, as with Freud, many of his naturalistic observations later became subject matter for empirical investigation. Until recently, few of his writings were in print because most of his work was communicated at professional meetings. His 1970 book, *Kinesics and Context*, edited by Barton Jones, provides a review of his work. Important reviews of this work were written by Kendon (1972) and Dittmann (1971). (Harper et al. 1978: 121)

This creates the impression of a lone and lowly anthropologist tucked away in a dark room with a film projector displaying films of human behaviour on the whitescreen, scribbling self-invented symbols (kinegraphs) on paper and appearing in diverse conferences delivering unappreciated speeches on the importance of body motion communication. This makes him seem like a crazy-person although he was an innovator with far-reaching influence.

> Birdwhistell has taken an ethological or essentially descriptive approach to studying human communication. As Kendon (1972) noted, Birdwhistell views communication as a system with a structure that can be described independently of the behavior of the particular participants. This is a "systemic" view of communication and it assumed that all interpersonal behavior, that is, behavior that occurs and is detectable by another person, must be presumed to be socially learned and communicative until proven otherwise. Verbal and nonverbal communication are integral and inseparable parts of the total communication system. Knapp (1972) quoted Birdwhistell as saying that "studying nonverbal communication is like studying noncardiac physiology" (p. 3). In other words, it is not meaningful or useful to talk about a distinction between verbal and nonverbal communication. From this point of view, one cannot focus on one part of the total pattern of verbal and nonverbal interaction and expect to understand the significance, for example, of individual movements. A person's orientation to another (e.g., facing towards or away) is as important or "communicative" as the exact words being spoken (e.g. "I really think a lot of you"), and the significance of each is partially dependent on the other. (Harper et al. 1978: 121-122)

At this point I find that R. Birdwhistell and Ju. M. Lotman are similar in the sense that they were both holists.

> To Birdwhistell, the context in which certain body movements occur was crucial as they could not be understood in isolation. Kendon (1972) described an example of a man with a raised fist. Unless the whole communicational context were known, we could not decide whether that action represented a greeting, a sign of anger, accompanied a verbal description of another person as "tightfisted," or represented a political symbol of "power." Whereas others might try to learn the "meaning" of this particular behavior, Birdwhistell sought to determine the different environments in which the behavior occurred (i.e., its range of use), from which one could begin to determine the function of the movement within the total communication situation. (Harper et al. 1978: 122)

That is, do not succumb to the carrier temptation! At the outset this seems to exclude all semiotic investigation of body motion communication, and indeed Birdwhistell at some point noted that he had found no "semiotic units" - who knows what he meant by "semiotic units" but at another point he did identify "behavior" and "sign" so the standpoint he took is not exactly clear.

> The method of study chosen by Birdwhistell was nicely summarized by Kendon (1972):
>
> > The focus, then, is on what behaviors people characteristically engage in when they interact. Since we do not know what these behaviors are, we must look and see. Most often, an ivnestigator with this orientation will seek to gather records on film or video tape of occasions when people are present to one another and then, by patient and detailed watching, he will try to describe the elements of behavior that occur and the way these elements are patterned to one another. Gradually, as he accumulates examples, he will be able to state the contexts within which the elements he has isolated may be found, and from such statements specify the ways in which these elements function in the communication system he is studying.
> > The most rigorously developed methodology consonant with this approach is that of descriptive linguistics. (p. 443)
>
> (Harper et al. 1978: 122)

About a year ago I did manage to read Kendon's review of Birdwhistell, but at this point I'm disposed to think that Harper et al. constructed this subchapter only on reviews without consulting neither of Birdwhistell's books. Who knows. Generaly, Kendon's review is available on JSTOR but Dittman's and Sebeok's reviews are unavailable as far as I know.

> Knapp (1972) provided a good analysis of the "*linguistic-kinesic analogy*" that underlies Birdwhistell's methodology. As linguistic study can be divided up into descriptive and historical linguistics, kinesic study can be broken up into prekinesics, microkinesics, and social kinesics. Prekinesics concerns the study of physiological determinants and limits of movements. Microkinesics deals with the identification of units of movement, and social kinesics is the study of units and patterns of movement in the social situation (context) where their function can be determined. As there are paralinguistic phenomena, one can also identify parakinesic variables. These include motion or activity qualifiers such as the degree of muscular tension for each movement, the time, and the range of movement. (Harper et al. 1978: 122-123)

But of course no-one - as far as I know - ever took up Knapp's elaboratin. I'd rather suggest that descriptive kinesics is synchronic and historical kinesics is diachronic, but how, I am not sure. It also seems that prekinesics is kinesiology in disguise, microkinesics is what Birdwhistell did and social kinesics perhaps what Scheflen did. Also - look into kinesiology!

> Birdwhistell determined that the study of kinesics should begin with derivation of the basic units of analysis, the units of measurement. Determination of the units of analysis is microkinesic analysis. The basic kinesic unit with discriminable meaning is the *kine*. Those kines or movements which may have the same *differential* meaning are called *allokines*. The analysis of body movement into these units required slow-motion film analysis by Birdwhistell:
>
> > In terms of duration, kines have been regarded in sequences that range from 1/50 of a second (significant lid, finger, hand, lip, and head movements faster than this *seem* to be allokinic within a range from as fast as 1/100 of a second to as long as a full second) to over 3 seconds. (1970, pp. 101-102)

For example, all those kines that consists of raising the eyebrows are also allokines in that they can be substituted for one another without changing their meaning. Together, a group of allokines make up a *kineme*, the smallest set of body movements with differential meaning, which is analogous to the linguistic unit, the phoneme. (Differential meaning is determined by asking subjects in an experimental setting whether a particular movement or position has a "different meaning" to them compared to another movement or position.) (Harper et al. 1978: 123)

Concerning how difficult it is to understand anything Birdwhistell has written: Harper et al. are not able to comprehend "differential meanign" in structural terms in any other way than translating it into the external variable (experimental) lingo. Perhaps semiotics, especially Tartu semiotics, would indeed be perfect for reopening the kinesics project and continuing where Birdwhistell left off. He did do humongous work to establish kinesics, it's only that no-one has had the means to continue it.

> In studying body movements in American culture, Birdwhistell hypothesized approximately 50 or 60 kinemes. The significance of this list can readily be appreciated by considering the following:
>
> > Physiologists have estimated that the facial musculature is such that over twenty thousand different facial expressions are somatically possible. At the present state of investigation, we have been able to isolate thirty-two kinemes in the face and head area. (1970, p. 99)

Kinemes, the basic movements that have structural meaning, "are combined into orderly structures of behavior in the interactive sequence ... [contributing] to social meaning" (Birdwhistell, 1970, p. 99). Kinemorphs are the next higher unit, consisting of combinations of kinemes. Birdwhistell noted that kinemorphs were "further analyzable into kinemorphic classes which behave like linguistic morphemes" (1970, p. 101). He developed a lenghty pictorial notation system for coding kines, called kinegraphs. In this system the body is divided into eight different areas and movements in each body area is transcribed in a different type of kinegraphic symbol. An observer trained in this system can easily record the movements quickly without the use of mechanical equipment. (Harper et al. 1978: 123)

Yet there is no other way to receive training than to train oneself following his cryptic book. In fact, if I truly wanted to take up Birdwhistell's kinesics I should probably beforehand familarize myself with structural linguistics, e.g. de Saussure and Hjelmslev (I have a book on the latters glossematics in my hand's reach right now). That is, before I could possibly undestand (fully) the linguistic-kinesic analogy I should understand linguistics to some degree.

> The social meaning of kinesic units is determined, as mentioned earlier, by observing them in different social contexts. An example of what this method of context analysis can yield comes from Birdwhistell's identification of *markers*. These are defined as "particular movements that occur regularly in association with or in substitution for certain syntactic arrangements in American English speech" (Birdwhistell, 1970, p. 103). Hand gestures are a most common form of marker.
> Birdwhistell (1968) transcribed conversations verbally and kinesically, later excluding all kinesic activity which did not accompany speech. Certain of the remaining movements were then discovered to accompany specific verbal behaviors such as statements and questions. Similarly, Birdwhistell identified other kinesic behaviors important to speech:
>
> > During the same period that research was delineating these semantically bound markers, systematic observation revealed that a second series of behaviors, previously discussed as speech effort behavior, were regular and orderly. Slight head nods and sweeps, eye blinks, small lip movements, chin thrusts, shoulder nods and sweeps, thorax thrusts, hand and finger movements, as well as leg and foot shifts proved to be allokines of a quadripartide kinesic *stress* system. (1970, pp. 103-104)

These included *primary stress*, *secondary stress*, *unstressed* movements, and *destressed* movements. A primary kinesic stress is a strong movement normally occurring with loudest linguistic stress. Secondary stress is a weaker movement that occurs in association with the primary stress and can be contrasted with unstressed or normal movements accompanying speech. Destressed allokines represent reductions of movements below the normal flow during phrases and clauses.

(Harper et al. 1978: 124)I'm not sure how easy or difficult it could be to notate stress markers without mechanical equipment. This seems to be something you need to slow a video down for.

> The above description of kinesic speech markers and stress movements exemplifies only part of the productivity of Birdwhistell's system of analysis. In a fascinating discussion, "Masculinity and femininity as display" (Birdwhistell, 1970), he identified several gender-related kinesic behaviors in American cultures. The importance of identifying such behaviors follows from Birdwhistell's reasoning: "My work in kinesics leads me to postulate that man and probably a numer of other weakly dimorphic species necessarily organize much of gender display and recognition at the level of position, movement, and expression" (1970, p. 42). Birdwhistell noted that in peoples of eight different cultures "both male and female informants distinguished not only typically male communicational behavior from typically female communicational behavior, but when the opportunity presented itself, distinguished 'feminine' and 'masculine' females" (1970, p. 43). Difference in male and female movements were noted in "infrafemoral angle and body angle" and pelvic position. A more subtle difference was also identified:
>
> > Informants often describe particular lid and eye behavior as masculine or feminine. However, only careful observation and measurement reveal that the structural components of circumorbital behavior are related, in closure of the lid in males, to prohibiting movements of the eyeballs while the lids are closed. Comparably, the communicative convention prescribes that unless accompanying signals indicate sleepiness or distress, males should close and open their lids in a relatively continuous movement. (Birdwhistell, 1970, p. 44)

(Harper et al. 1978: 124-125)

C’mon, Birdwhistell had more juicy Desmond Morris-esque sexual stuff. In fact, D. M. might have got his contention that the correct sequence is more important than the duration of the sequence from Birdwhistell.

> To date, Birdwhistell’s research has largely been limited to the study of the units of kinesic analysis. Scheflen, a psychiatrist influenced by Birdwhistell, went beyond the units of kinesic analysis and attempted to specify *behavioral programs*, movement patterns much larger than kinemorphic constructions. [...] Suffice it to say here that Scheflen’s method of contextual analysis is essentially the same as Birdwhistell, and both shar ethe same aversion to "atomistic" psychological research following the external variable approach. (Harper et al. 1978: 125)

Actually, I think their approaches were kind of different. At least in respect to their material. Scheflen photographed a jewish family for an extended period, to my knowledge Birdwhistell merely analyzed psychiatric films.

> The most important criticism of this method, however, is the assumption of the analogy between kinesic behavior and language. Dittman (1971), in his review, concluded that "the basic hypothesis of kinesics as a communication system with the same structure as spoken language is not a viable one" (p. 341). He pointed out that wors were disrete information sources but that only certain movements that were discrete might be classified as kinemes, analogous to phonemes. However, the bulk of movements are more continuous in nature or, if discrete, cannot be considered kinemes. As such, too few movements in kinesic analysis probably exist to justify such an analogy. More importantly, "there is no evidence that movement elements are assembled into groupings based upon any set rules internal to the movements themselves" (p. 341). With language there are discrete, reliable units of analysis and readily discernible rules for their combination such that new utterances (consisting of units not previously combined) can be understood. No such rules exist for body movement behavior. Wiener, Devoe, Rubinow, and Gelelr (1972) thus concluded: "Although we can understand how to proceed with a structural analysis after a communication system has been designed, we do not know how to discover a communication system by analysis of the smallest common units of a modality" (p. 197). (Harper et al. 1978: 126)

Dayum, I’m getting the feeling that kinesics was never applied to its full potential exactly because of the negative reviews it received by people who clearly preferred to experiment instead of learning the structural approach. Perhaps because of the widely known piece of information that mastering the kinesic notation system takes years of training. Or perhaps because of the universalist-relativist arguments from which Ekman exited as a clear winner, putting both Birdwhistell and Mead at shame. Whatever the case it seems that the whole field received a disservice by people who merely didn’t understand kinesics sufficiently. The discrete-continuous discussion being a point in case, as Birdwhistell’s major contribution WAS breaking continuous movement down to discrete fucking units.

> In summary, we agree with Dittmann’s assessment of Birdwhistell’s work and the structural approach:
>
> > Birdwhistell’s initial inpact was to spur a number of workers to look at these [kinesic] phenomena, using whatever methods were available. ... The way one conceives of the basic data for his research determines the methods he may use to examine those data. If the basic hypothesis of kinesics had been accepted by all investigators interested in the communicative aspects of body movement, their research would have been limited to linguistic methods which are really not appropriate to research in this area, and the chances are that we would not know as much about these phenomena as we know today. Communication by means other than language is a field o fa number of diverse topics and the types of information encountered by the research are also diverse. ... Theories and methods appripriate to all these different kinds of information are needed. Birdwhistell has given a theory, resting on untenable premises, which would confine investigators to only one method. (1971, pp. 341-342).

We now return to a research approach more in accord with our own thinking, that of the external variable approach demonstrated by Ekman and his colleagues. (Harper et al. 1978: 126)

Yup, haters gon' hate. Scheflen did incredible work and he was inspired by Birdwhistell, yet he did not confine himself to linguistic methods. Here's where the problem lays: Dittman claimed that Birdwhistell's approach arrested the development of nonverbal communication research and thus suffocated any real incentive to give kinescs a real try. I think he saw Birdwhistell's linguistic-kinesic analogy as too restrictive, which it doesn't have to be. One could very well build a semiotic approach on Birdwhistell's linguistic approach, and today's semiotic surely provides methods and theories for doing that. Dittman & Co. merely preferred experimental to non-experimental methods. There's more dollar bills in psychological laboratories with easily trainable reasearch assistants than in anthropological-linguistic-psychiatric study in a dark room watching endless reels of film at low speed.

> An *iconically coded* extrinsic act, however, does resemble what it means, as when a person makes a throat-cutting movement with the index finger. In contrast, an act that is *intrinsically coded* "stands for itself:" the meaning of the act is seen in the action itself. If one were to substitute a karate chop movement for the words, "He gave John a 'karate chop,'" this would be an example of an intrinsically coded act. (Harper et al. 1978: 130)

No. This is not an example of intrinsically coded act. Intrinsically coded acts do not "substitute" or "stand for" anything other than the act itself. That is, giving John a karate chop is an intrinsically coded act, *iconically* substituting a similar movement for the verbal description is an *iconically coded act*. Here Harper et al. completely missed the point of intrinsic coding.

> As Birdwhistell (1970) noted, many gestures and body movements are related to speech. In their study of synchrony, Condon and Ogston (1966) observed:
>
> > As a person talks, "blending phone into syllable into word," his body moves in a series of configurations of change which are precisely correlated with that serial transformation of "phone into syllable into word" of speech. Kinesic segmentation in general seems to coincide with *etic* segmentation of speech. (p. 339)

By "etic" the authors were referring to physical aspects of the articulation process, as opposed to "emic" segmentations, which are classes of sounds involved in language. Kendon (1970) studied interactional synchrony between speaker and listener and observed it to occur even when the listner could not observe the speaker. He concluded:

> The coordiantion of the listener's movements with the behavior of the speaker is brought about through the listener's response to the stream of speech. ... The precision with which the listener's movements are synchronize dwith the speaker's speech means that the listener is in some way able to anticipate what the speaker is going to say. (p. 164)

Kendon speculated that in listening, as in speaking, body movements are coordinated with the cognitive processes that occur with those activities. He remarked that "It would be interesting to know if the listener marks in movement differentially the size of the unit of speech he is processing" (1970, p. 123). Kendon further noted that listener movements in processing speech may be an important source of feedback to the speaker that he is being understood and properly "tracked." (Harper et al. 1978: 143)

Here the difference between "emic" and "etic" is outlined, but I'm not sure if it is a reliable or even useful explanation. Kendon's reference to cognitive processing makes me wonder if this is a progenitor of future cognitivistic approaches to nonverbal behaviour.

> An important final illustration of this point was provided in the study conducted by Knapp, hart, Fredrich, and Shulman 81973), who examined the "verbal and nonverbal correlates of human leave taking" (i.e., saying good-bye). These authors videotaped 80 5-minute interviews between dyads, of which the behaviors during the last 45 seconds were studied intensively. Their observations and prior theory yielded a large number of verbal and nonverbal behaviors used in terminating an interaction. Interestingly, those behaviors utilized by the subjects did not vary as a function of status difference or degree of acquaintance, and the authors noted that "behavior regularity attends leave-taking" (p. 193). Without going into detail about all of their findings we can note some, especially those related to body movement:
>
> > For this study, "proper" leave-taking seems to consist of a combination of Reinforcement, Professional Inquiry, Buffing [short words serving to change the discussion, e.g., "ah," "er"], and Appreciation on the verbal level, and the **nonverbalisms** of Breaking Eye Contact, Left Positioning, Forward Lean, and Head Nodding. (p. 194)

(Harper et al. 1978: 148-149)

Quote irrelevant for everyone else but highly significant for me: this is the earliest (compared to Portch 1985) use of the word "nonverbalism" I have come across. Reference: *Knapp, M. L., R. P. Hart, G. W. Fredrich, and G. M. Shulman (1973). The rhetoric of good-bye: Verbal and nonverbal correlates of human leave-taking*. Speech Monographs, *40, 182-198.*

> Hetherington (1972) compared, with male interviewers, the nonverbal behavior of girls who were daughters of dicorved or widowed mothers. Analysis of their body movements showed that **daughters without fathers showed more self-manipulations that girls with fathers**. Daughters of divorcees showed more forward lean, more arm and leg openness, and more smiling with the male interviewer, reflecting their positive reaction to him. In contrast, daughters of widows were more uncomfortable and less interactive, engaging in more backward-leaning, less direct orientation, and less arm openness, with their hands being folded in their laps and their legs together. These differences were even more pronounced for girls whose separations occurred early in their life. For example, daughters of dicorvees exhibited more than three times as many gesticulations or expressive hand movements as girls who lost their fathers before the age of five. These findings were part of impressive evidence that absence of the father in a family has a definite effect on adolescent daughters in their development of heterosexual relationships. (Harper et al. 1978: 151)

Curiously enough my first girlfriend grew up without a father and she engaged in self-manipulation extremely often.

> One important set of research contributions that we do not describe in detail but should acknowledge is the work recently published by Spiegel and Machotka (1974) in their book, *Messages of the Body*. Rather than study live human interactions, the authors have chosen to investigate body movement and postures represented in famous paintings or depicted by mannequins. Much of the work reported reflects Machotka's interest in aesthetics. A number of experiments are reported in which the judgmental process of observers is studied in relation to their perception of various postures. A reader interested in kinesics and thea rts will find this book interesting reading. (Harper et al. 1978: 164)

This is available in utlib's repository.

---

5. The Eye and Visual Behavior

> **Table 5-1. Definitions of Visual Behavior (After von Cranach, 1971)**TermDefinitiononesided lookGaze by one person in direction of another's face.Face-gazeDirecting of one person's gaze at another's face.Eye-gazeDirecting of one person's gaze at another's eyes.Mutual lookTwo persons gaze at each other's

face.Eye contactTwo persons look into each other's eyes and are aware of each other's eye gaze. Gaze avoidanceAvoidance of another's eye gazeGaze omissionFailure to look at another without intention to avoid eye contact.(Harper et al. 1978: 173)

Some useful definitions. Other than this the whole chapter is pretty much void of anything of use.

---

6. Proxemics: The Study of Space

> An important technical distinction that Watson (1972) has made and which concerns all the research that we consider is the *emic-etic* distinction, originally made by linguists. An emic level of analysis involves studying the relationships of behaviors within a specific system (such as a particular culture), i.e., the internal structure of the behavioral system. In contrast, "the *etic* approach involves viewing a system of behavior from outside the system, using criteria which are external to the system. ... The *etic* approach provides an initial base from which the observer can begin his analysis of the system" (p 454). In particular, Watson (1972) pointed out that "so far proxemic research has been cast almost entirely in an etic framework" (p. 454), based upon some variations of the etic notation system, developed by Hall. We do not belabor this distinction further in this review though the reader should be aware of it in considering research in this area as a whole. (Harper et al. 1978: 250)

A neat outtake of Watson's article in *The Journal of Communication*.

Key, Mary Ritchie 1979. Review of Robert G. Harper, Arthur N. Wiens & Joseph D. Matarazzo, *Non-verbal communication: The state of the art* and Marianne LaFrance & Clara Mayo, *Moving bodies: Non-verbal communication in social relationships*. *Language in Society* 8(2-3): 444-447.

> The volume is research-oriented, and the authors consider the material in this state-of-the-art book to be presented in such a way as to give the reader an idea of how findings were obtained, in addition to what the findings were. They have very competently fulfilled their purpose. (Key 1979: 445)

I can concur, the HWM is indeed written mostly with research methodology in sight. Too bad it is of little use for my purposes other than hinting at complex problems within the field that I could consider in my own work. But I have to recognize that my current work has very little to do with actual nonverbal research but more with a semiotic interpretation of work done others and earlier (e.g. historical studies, which HWM by now already is.

> While books such as these, written from one point of view, give us a fairly good picture of that particular perspective, a weakness, of course, is that they say nothing about another point of view; for example, **the semiotic literature** is almost completely missing in these books. (Key 1979: 445)

A valid problem, as Burgoon & Seine's *The Unspoken Dialogue* did indeed pay attention to different perspective... But I am surprised that M. R. Key puts emphasis on the semiotic perspective. I take it as a symptom that nonverbal communication research at the time (especially the anthropological and sociological varieties) did indeed pay attention to semiotics. How could they not, with all the work Sebeok did for the profusion of this subject in semiotics?

> Another strenght of these books is the reliable discussion of the non-verbal articulation of emotions. Both books rely heavily on Ekman's research, who is perhaps best known in this country for pushing the study of universals and pancultural elements of emotion.
> It is not necessary for authors of non-verbal communication studies to apologize that research is in the early stages. As Kendon reminded us (HWM: 125), we do not have a well-worked map, and thre is no reason to believe that we should expect sucha a map at these early stages of recognizing that non-verbal communication is an important aspect of human interaction. (Key 1979: 446)

I'm sorry to say but I'm not aware of any clear-cut map of the field being available even in 2012. But this could be accounted for by my ignorance of modern approaches.

> In my rather comprehensive reading of non-verbal studies for two decades, I have noted that **often the emic-etic concepts are not understood** and in general are not appropriated even enough to give them a fair trial in analyzing larger units of behavior. Why? Perhaps because few linguists are involved in non-verbal research. Perhaps because these concepts are best learned at the level where the inventory of items to be analyzed has the least number of entities, and that is at the phonological level. (Key 1979: 446)

Here Key is right on the money: I have difficulties understanding the emic-etic concepts and as far as I know other semioticians have also.

3.12.5 Eco on Peirce and semes (2012-12-27 14:04)

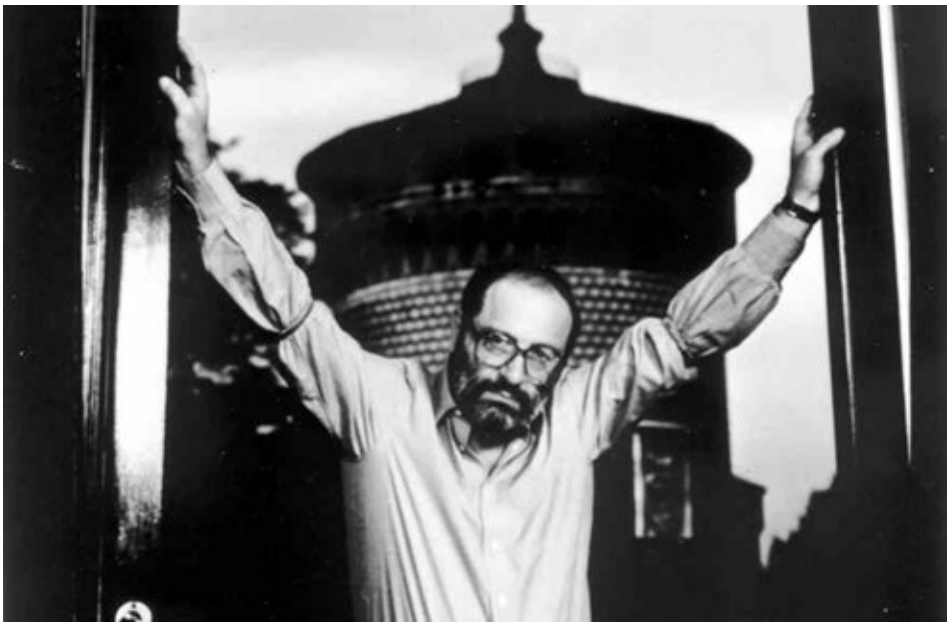

Eco, Umberto 2005. *Lector in fabula*. Tõlkija: Ülar Ploom ; eessõna: Peeter Torop. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

> Semeem on virtuaalne text ja tekst on mingi semeemi ekspansioon [paisutus]. Väide pole muidugi originaalne. See väljendab implitsiitselt (välja arvatud seal, kus seda eksplitsiitselt väljendatakse, võib-olla isegi niisuguses kontekstis, kus seda nagu ei oskakski otsida) Peirce'i semiootikateoorias ja see on täiesti kooskõlas piiramatu semiosise ja keskse interpretandi mõistega. (Eco 2005: 1)

Ohjah. Tulebki Eesti keeles lugeda seda seminariteksti. Mitte just kõige vahvam, sest leheküljenumbridki paistavad täiesti puuduvat (minu tsitaatides algab lk 1 põhimõtteliselt 2. peatüki esimesest leheküljest). "Semiosis" on kummaline tõlge; *semiosis* on justkui tõlkimata jäänud - Eesti keeles on see "semioos". Ja tõlketekste lugedes juhtub muidugi see mida ma kardan kõige rohkem: tõlgitud mõisted ei haaku originaal- või inglisekeelsete mõistetega; siin ei tea ma näiteks mis võiks olla "keskne interpretant". Mis puudutab väidet ennast, siis "semeem on virtuaalne text" läheb minu jaoks kaduma. Mina tean, et semeem on B. Pottieri järgi hulk seeme minimaalses märgis (või morfeemis); või Greimasi järgi lihtsalt mingi sõna "partikulaarne tähendus". Sisuliselt ütleb Eco siin, et "sõna on virtuaalne tekst" - mis

ei meiki väga palju senssi. F* it. Pärast pikki otsinguid leidsin, et see peatükk on avaldatud ka kogumikus *The Role of the Reader*.

Eco, Umberto 1984. *The Role of the Reader: Explorations in the Semiotics of Texts*. Bloomington: Indiana University Press.

> An intensional semantics is concerned with the analysis of the content of a given expression. This kind of study assumed in the last two decades two forms, complementary and/or alternative to each other: the *interpretive* analysis with the format of a compositional spectrum of markers and the *generative* analysis in form of predicates and arguments. While the former approach seems to be exclusively concerned with the meaning of elementary lexical entities, the latter seems to fit the needs of a *textual analysis* which considers both the semantic and the pragmatic aspect of discourses. (Eco 1984: 175)

This makes more sense. Intensional semantics concerns content and is further divided into interpretive and generative approaches: generative with the syntax of language (predicates and arguments), of course, and interpretive with the meaning of lexemes.

> I think, however, that such a clear-cut opposition should not be established. As it is proposed in Chapter 8 of this book, *a sememe is in itselt an inchoative text*, *whereas a text is an expanded sememe*. The author who has more clearly advocated such an assumption (implicitly as well as explicitly) is Charles Sanders Perice. Some elements of Peirce's thought can be reexamined in the light of such theoretical perspective: Peirce's theory of interpretant cannot but lead to a form of meaning analysis which fits both the requirements of an interpretative and a generative semantics and only from Peirce's point of view can many problems of contemporary text theories be satisfactorily solved. (Eco 1984: 175)

It is very clear that *a lot* got lost in the Estonian translation of this text. So much so that the Estonian translation seems more like the translator was pondering Eco's texts in his own mind and trying to make sense of it, instead of translating it. Perhaps this is the same problem that plagued Schleiermacher - if you write about interpretation and openness of interpretation then your text is going to be interpreted - instead of translated - itself. It is clear that the sememe is not a "virtual text", but an "inchoative text". define:inchoative - *"Denoting an aspect of a verb expressing the beginning of an action, typically one occurring of its own accord." It is a very linguistic term. Wiki says that inchoative aspect refers to the beginning of a state. Thus, a sememe is something from which a text begins; and text in this sense is an "expanded sememe" - because it began from a sememe. Makes more sense.*

> According to the principles of compositional analysis, **a semiotic expression (be it verbal item or any type of physical utterance**) conveys, according to linguistic conventions, **an organized and analyzable content**, formed by the aggregate (or hierarchy) of semantic features. These features constitute a system, either closed or open, and belongs to different contents of different expresisons in different arrangements. Compositional analysis should describe and define a virtually infinite number of contents by means of a possibly finite ensemble of features, but this exigency of economy gives rise to many aporias. (Eco 1984: 176)

Already I'm reading this for my own nonverbalist purposes. Presumably, a "physical utterance" can be a nonverbal expression, as long as it is, in kinesic terms, organized (into meaningful patterns of finite elements, say kinemes) and conveys some kind of content (in kinesics this "content" is quite problematic).

> As a further criticism we can add that a compositional analysis in terms of universal features does not say satisfactorily in which linguistic environments the item can be inserted without producing ambiguity. There are rules of subcategorization, establishing the immediate syntactic compatibility of a given

> item, and there are selectional rules establishing some immediate semantic compatibility, but these instructions do not go beyond the normal format of a dictionary. Some scholars have proposed a semantic representation with the format of an *encyclopedia*, and this solution seems to be the only one capable of conveying the whole information entailed by a given term; but the encyclopedic representation excludes the possibility of establishing a finite set of metasemiotic features and makes the analysis potentially infinite. (Eco 1984: 176)

Here I can remark on the Greimasian undertones of this text: compositional analysis is what Greimas dealt with and ultimately it was quite fruitless (or so my linguist supervisor claims). In any case it is clear that he is referring to Hjelmslevian metasemiotics and the problem of establishing semantic congruence - e.g., using appropriate words in appropriate discoursive contexts. Indeed, on page 177 he explicitly refers to Greimas.

> I have elsewhere demonstrated that Peirce offers the theoretical opportunities of extending the problem of compositional analysis to every semiotic phenomenon (Eco, 1976), including images and gestures. Nevertheless, in order to maintain a certain parallelism between the two poles of our inquiry, I shall limit the subject of section 7.2 and 7.3 to Pericean proposals and examples concerning *verbal* language, even though this methodological decision obliges me to underestimate the important relationship between symbols, icons and indices. Someone could object that this limitation is imposed by the very nature of my subject matter: **Peirce has said that only symbols (not icons and indices) are interpretable.** "Pragmaticism fails to furnish any translation of meaning of a proper name or other designation of an individual object" (5.429); qualities have "no perfect identities, but only likenesses, or partial identities" (1.418). Only symbols seem to be isntances of genuine Thirdness (since they can be interpreted), whereas icons are qualitatively degenerate and indices are reactionally degenerate, both depending on something else without any mediation (the icon from a quality, the idnex from an object) (2.92 and 5.73). Moreover, "it is not all signs that have logical interpretants, but only intellectual concepts and the like" (5.482). (Eco 1984: 178)

This is extremely intresting because I did now know about this (I'm not that familiar with Perice). In a weird way it justifies why I'm beginning my semiotic research of nonverbal communication with literary interpretation (body language in literature), as in literature there are symbols, Thirdness, that can be interpreted. This is not to say that semiotics couldn't deal with body motion in real-life social interaction but merely that it is easier to begin with textualizations of interactions.

> The self-sufficiency of the universe of content, provided by a given culture, explains why signs can be used in order to lie. We have a sign-function when something can be used in order to lie (and therefore to elaborate ideologies, works of art, and so on). What Peirce calls signs (which to somebody stand for something else in some respect or capacity) are such just because I can use a representamen in order to send back to a fictitious state of the word. Even an index can be falsified in order to signify an event which is not detectable and, in fact, has never caused its supposed representamen. Signs can be used in order to lie, for they send back to objects or states of the world only *vicariously*. In fact, they send immediately back to a certain content. I am thus asserting that the relationship between *signifiant* and *signifié* (or between *sign-vehicle* and *significatum*, or between *sign* and *meaning*) is autonomous in itself and does not require the presence of the referred object as an element of its definition. Therefore it is possible to elaborate a theory of signification on the grounds of a purely intensional semantics. I am not saying that an extensional semantics is devoid of any function; on the contraty, it controls the correspondence between a sign-function and a given state of the world, when signs are used in order to mention something. But I am stressing the fact that an extensional semantics can be elaborated (and that processes of reference or mention can be established) only because na intensional semantics is possible a sa self-sufficient cultural construct (that is, a code or a system of codes). (Eco 1984: 179)

define:vicariously - *"indirectly, as, by, or through a substitute; "she enjoyed the wedding vicariously"."* More very useful stuff. Nonverbal communication via text, or what I call *concursive communication* is based exactly on this fabrication. The descriptions of bodily behaviour in literary text has no reference to a given state of the world, it has reference to a *lie*.

> Can we say that the texts of Peirce entitle us to accept this perspective? Obviously, in the Pericean framework, when signs are applied to conrete experiences or *haecceitates*, they are related ot the indicated objects. (Eco 1984: 179)

In the Estonian translation this is completely incomprehensible: *"On päris selge, et teises tekstis pole interpretant enam idee, vaid teine märk. Või kui siin ongi tegemist ideega, siis on see teise märgi idee, millel peab olema omaenda representamen tollest ideest sõltumata. Lisaks tuleb idee sisse selleks, et kitsendada tolle antud objekti* haeccitas*'t: objekt on selline ainult niivõrd, kuivõrd sellest mõeldakse mingis kindlas profiilis. Sellest mõeldakse kui millestki abstraktsest, kui võimaliku (ja väga isikliku) kogemuse mudelist." (Eco 2005: 2) - Perhaps these are two different texts? In any case, this English version is lenghtier andmore elaborate (not to mention making much more sense). In any case, Haecceity (Latin) translates as "thisness": "*[it] denotes the discrete qualities, properties or characteristics of a thing which make it a *particular* thing. Haecceity is a person or object's "thisness". It is also remarked on wiki that *"Charles Sanders Peirce later used the term as a non-descriptive reference to an individual."* This term was also used in *Studies in Ethnomethodology* and *A Thousand Plateaus* so it might be one of those philosophical concepts that are worth getting into.

> But it is not by chance that in 1.540 Peirce established a difference between sign and representamen; when he says that he uses the words 'sign' and 'representamen' differently, he means that the sign is the concrete, *token* element (the utterance) used in the conrete process of communication and reference, whereas the representamen is the *type* to which a coding convention assigns a certain content by means of certain representaments. "By sign I mean anything that conveys any definite notion of an object in any way, as such conveyers of thought are familiarly known to us. Now I start with this familiar idea and make the best analysis I can of what is essential to a sign, and I define a *representamen* as being whatever that analysis applies to. ... In particular all signs convey notions to *human minds*; but I know of no reason why every representamen should do so." **I read this passage as the proposal of a difference between a theory of signification and a theory of communication**. Representamens are type-expressions conventionally correlated to a type-content by a given culture, irrespective of the fact that they can be used in order to communicate effectively something to somebody. (Eco 1984: 180)

This is not as far off from later nonverbal communication theorizing as one might think. E.g., the distinction between behaviour, information and communication can follow this very logic: behaviour initself can be quite irrelevant-insignificant-inconsequent, information is what we glean from behaviour (that is, if we associate behaviour-token with some kind of information-type), and communication occurs when intentional behaviour conveys the same information to the addressee as the addresser intended (they have shared interpretants). Also, this is definitely the same (source) text from which the Estonian translation originates: the bit about *haecceitates* and a certain profile occurs on page 181. It is the case that the Estonian translation has merely thrown a lot out (and in the process, become unintelligible for me).

> It is absurd to maintain that Perice intended by object a given concrete things. This would be possible, at most, when considering the expression 'that dog' (and in this case only the object is a *hecceity*, 5.434). But according to Peirce even 'to go, 'up', and 'whenever' are representamens. Obviously, for a realist such as Peirce, even these expressions are referred to concrete experiences; and also from the point of view of a theory of signification oppositions such as 'up' vs. 'down' or 'to go' vs. 'to come' are established as

elements of the content insofar as they reflect and legitimize our conrete experiences of space and time relations. But according to Peirce 'to go' is an expression that has no identity other than the agreement between its several manifestations; therefore its object is only the natural existence of a law, and an idea is a thing even though it has not the mode of existence of a hecceity (3.460). **As for an expression such as 'Hamlet was insane', Peirce says that its object is only an imaginary world (therefore the object is determined by the sign)**, whereas a command such as 'Ground arms!' has as its proper object either the subsquent action of the soldiers or 'the Universe of things desired by the Commanidng Captain at that moment" (5.178). The fact that in this passage Peirce mixes up the response of the soldiers and the intention of the captain by defining both as objects shows that there is something ambiguous in is definition of object. In fact, the first case represents an *interpretation* of the sign, as we shall see later. But in either case it is clear that the object is not necessarily a thing or a state of the world but a rule, a law, a prescription; it appears as the operational description of a set of possible experiences. (Eco 1984: 181)

Yet another point for concursivity: this is where the object is determined by the sign. Although my own original distinction went the other way also: when the verbal description is of an imaginary world it is *creation*, but when it reflects and textualizes events of the real world it is a form of *recreation*. In the first the described behaviour is "invented", in the second it is "modified". For future reference I leave here Peirce's 5.177 and 5.178:

> 177. [My definition of a sign is:] A sign is a Cognizable that on the one hand, is so determined (i.e., specialized, *bestimmt*,) by something *other than itself*, called its Object, while, on the other hand, it so determines some actual or potential Mind, the determination whereof I term the Interpretant created by the Sign, that that Interpreting Mind is therein determined mediately by the Object.
> 178. This involves regarding the matter in an unfamiliar way. It may be asked, for example, how a lying or erroneous Sign is determined by its Object, or how if, as not infrequently happens, the Object is brought into existence by the Sign. To be puzzled by this is an indication of the word determine being taken in too narrow a sense. A person who says Napoleon was a lethargic creature has evidently his mind determined by Napoleon. For otherwise he could not attend to him at all. But here is a paradoxical circumstance. The person who interprets that sentence (or any other Sign whatsoever) must be determined by the Object of it through collateral observation quite idnependently of the action of the Sign. Otherwise he will not be determined to thought of that object. If he never heard of Napoleon before, the sentence will mean no more to him than that some person or thing to which the name "Napoleon" has been attached was a lethargic creature. For Napoleon cannot determine his mind unless the word in the sentence calls his attention to the right man and that can only be if, idnependently, [a] habit has been established in him by which that word calls up a variety of attributes of Napoleon the man. Much the same thing is true in regard to any sign. In the sentence instanced Napoleon is not the only Object. Another Partial Object is Lethargy; and the sentence cannot convey its meaning unless collateral experience has taught its Interpeter what Lethargy is, or what that is that 'lethargy' means in this sentence. The Object of a Sign may be something to be created by the sign. For the Object of "Napoleon" is the Universe of Existence so far as it is determined by the fact of Nepoleon being a Member of it. The Object of the sentence "Hamlet was insane" is the Universe of Shakespeare's Creation so far as it is determined by Hamlet being a part of it. The Object of the Command "Ground arms!" is the immediately subsequent action of the soldiers so far as it is affected by the molotion expressed in teh command. It cannot be understood unless collateral observation shows the speaker's relation to the rank of soldiers. You may say, if you like, that the Object is in the Universe of things desired by the Commanding Captain at that moment. Or since the obedience is fully expected, it is in the Universe of his expectation. At any rate, it determines the Sign although it is to be created

> by the Sign by the circumstance that its Unvierse is relative to the momentary state of mind of the officer.

I think I need to return to this passage numerous times again.

> The meaning of a proposition, as well as its interpretant, does not exhaust its possibilities of being developed into other assertions and in this sense is "a law, or regularity of indefinite future" (2.293). The meaning of a proposition embraces "every obvious necessary deduction" (5.165).
> So the meaning is in some way entailed by the premise, and, in more general terms, meaning is everything that is semantically *implied* by a sign. One could thus say that, according to Peirce, the meaning of a sign *inchoatively* contains all the texts within which that sign can be inserted. A sign is a textual matrix. (Eco 1984: 184)

This is of course only true of verbal signs and verbal signs necessarily have semantic content. With nonverbal signs the matter is different. Also, it sounds just a bit too philosophical: the meaning of a sign inchoatively contains all the texts within which that sign can be inserted. Hmm. In nonverbal terms, would... the meaning of a behaviour inchoatively contain all the contexts within which that form of behaviour can be found? Here I am of course implying that verbal and nonverbal semiosis should follow the same logic, which they obviously do not.

> This set of features (or marks) is destined to grow along with the growing of our knowledge of the objects; the rheme attracts, so to speak, as a lodestone, all the new marks that the process of knowledge attributes to it: "every symbol is a living thing, in a very strict sense that is no mere figure of speech. The body of the symbol changes slowly, but its meaning inevitably grows, incorporates new elements and throws off old ones" (2.222). All this seems to suggest that the term is in itself an encyclopedia containing every character it can aquire in every new general proposition. But all this is something more than a mere suggestion. (Eco 1984: 186)

Umberto is trying to drive home the point that a word is an encyclopedia of it's own meaning. Yet it remains very ambiguous, to what ontological degree: does a word become an encyclopedia in language (or culture) or in the person who uses it? Because my entry for the word "lodestone" is minimal. If I would have to explain it's meaning I would most likely fail.

> TO generate a further question, it should be remembered that in some cases also the Dynamic Object of a sign can act as its interpretant. The most typical case is the command *Ground arms!* which has as its proper object either the subsequent action of the soldiers or "the Universe of things desired by the Commanding Captain at that moment" (5.178); a very ambiguous definition, since the response of the soldiers seems to be at the same time both the interpretant and the object of the sign. Undoubtedly, many subsequent behavioral responses, verbal asnwers, imagest inrepreting a caption, and *vice versa* are interpretants. Are they characters? (Eco 1984: 190)

The presumption is that "even though characters are interpretants - not all interpretants are mere characters." I'm not so sure what the difference is but hopefully it will become clear in the future.

> On the other hand, the very fact that some soldiers, in different circumstances, accomplish a given regular action every time *Ground arms!* is uttered by an officer means that this behavior is already subsumed under a concept, has become an abstraction, a law, a regularity. In order to be inserted into this relation, the behavior of the soldiers has become, just as the quality of redness, something general, insofar as it is intended as a character. (Eco 1984: 191)

The automatic response to a command has become a "general" habit.

> By producing series of immediate responses (energetic interpretants), a sign establishes step by step a *habit*, **a regularity of behavior in the interpreter** or user of that sign. A habit being "a tendency ... to behave in a similar way under similar circumstances in the future" (5.487), the final interpretant of a sign is, as a result, this habit (5.491). This is the same as to say that the correspondence between meaning and representamen has assumed the format of a law; but this also means that to understand a sign is to learn what to do in order to produce a concrete situation in which one can obtain the perceptual experience of the object the sign refers to.
> But the category of 'habit' has a double sense, a behavioral (or psychological) sense and a cosmological one. A habit is a cosmological regularity: even the laws of nature are the results of habit taking (6.97), and "all things have a tendency to take habits" (1.409). If a law is an active force (a Secondness), order and legislation are a Thirdness (1.337): to take a habit is to establish or assume an ordered and regulated way of being. (Eco 1984: 192)

Explanation of what "habit" meant for Peirce.

> It is true that signs cannot give us a direct acquaintance with objects, since they can only prescribe to us what to do in order to realize ths acquaintance. Signs have a direct connection with Dynamic objects only insofar as objects determine the formation of a sign; on the other hand, signs only 'know' Immediate Objects, that is, meanings. **There is a difference between the *object of which a sign is a sign* and the *object of a sign*; the former is the Dynamic Object, a state of the outer world; the latter is a semiotic construction and should be recognized as a mere object of the inner world,** except that, in order to describe this 'inner' object, one should make recourse to interpretants, that is, to other signs taken as representamen, therefore experiencing other subjects of the outer world. (Eco 1984: 193)

This if very useful indeed. It can quite easily be applied to literary semiosis.

> A sign can produce an emotional and energetical interpretant. if we consider a musical piece, the emotional interpretant is our normal reaction to the charming power of muisc, but this emotional reaction may elicit a sort of muscular or mental effort. This kind of response is the energetic interpretant. But an energetic response does not need to be interpreted; rather, it produces (I guess, by further repetitions) a change of habit. This means that, after having received a series of signs and having variously interpreted them, our way of acting within the world is either transitorily or permanently changed. This new attitude, this pragmatic issue, is the final interpretant. At this point the unlimited semiosis stops (and this stopping is not final in a chronological sense, cine our daily life is interwoven with those habit mutations). The exchange of signs produces modifications of the experience. The missing link between semiosis and physical reality as practical action has been found. The theory of interpretants is not an idealistic one. (Eco 1984: 194)

In this exciting passage I meet for the first time notions such as emotional and energetic interpretants (it seems to be influenced by what Darwin wrote about music), and the energetic intepretant produces a change of habit and this change is assumed by Eco to be the link between semiosis and physical activity. Whether this is so I am not sure, because it seems more lika a partial answer, not a final one.

> "...The habit conjoined with the motive and the conditions has the action for its energetic interpretant; but the action cannot be a logical interpretant, because it lacks generality." Thus, through pragmaticism, Peirce has joined His Scotist realism: the action is the place in which the *haecceitas* ends the game of semiosis. (Eco 1984: 195)

Here semiosis seems to be that which precedes and determines action.

> In this sense Peirce verifies the behavioristic hypothesis in semiotics, to the extent that it can be useful: if one hears a strange sound in an unknown language and detects that, *every time* it is uttered, its receiver reacts with a facial expression of rage, one can legitimately infer that that word is a nasty one; the conventional behavior of the receiver becomes an interpretant of the meaning of the word. I do not know what it precisely means but I can begin to list it among insults, therefore acquiring a first definition of hyperonimy. In this dialectical opposition between semiosis and concrete action, Peirce displays what he calls his 'conditional idealism' (5.494): any sufficient inquiry in principle can lead to a sort of objective agreement on the concrete results of semiosis. The final interpretant is at the same time a result and a rule. (Eco 1984: 195)

This is one of the ways that nonverbal behaviour and language acquisition can be related.

Eco, Umberto 2010 [1979]. *Lector in fabula: La cooperazione interpretative nei testi narrativi*. Milano: Tascabili Bompiani.

> [Eco] In tal modo (e questo si intende per teoria testuale di seconda generazione) teoria del codici e teoria del testo risultano strettamente interrelate: in una semantica orientata alle sue attualizzazioni testuali il semema deve apparire come un testo virtuale e un testo altro non è che l'espansione di un semema (di fatto è il risultato dell'espansione di molti sememi, ma è teoreticamente produttivo assumere che esso possa essere ridotto all'espansione di un solo semema centrale: la storia di un pescatore altro non fa che espandere tutto ciò che un'enciclopedia ideale avrebbe potuto dirci del pescatore).
>
> ---
>
> [GT] In this way (and this is based on textual theory of second-generation) theory of codes and theory of the text are closely interrelated in a semantic-oriented update to its sememe the text should appear as a virtual text and a text is nothing more than the 'expansion of a sememe (in fact the result of the expansion of many sememes, but it is theoretically productive to assume that it can be reduced to the expansion of a single central sememe: the story of a fisherman does nothing but expand everything ideal encyclopedia could tell the fisherman).

Kooditeooria ja tekstiteooria on omavahel tihedalt seotud ja semantiliselt orienteeritud uuenduse läbi peaks semeem ilmnema virtuaalse tekstina ja tekst kui mitte midagi muud kui semeemi laiendus. See laiendus toimub tegelikult paljude semeemide põhjal, aga on teoreetiliselt tootlikum eeldada, et selle võib taandada ühe ainsa keskse semeemi laienemisele: lugu kalamehest ei tee midagi muud kui laiendab kõike mida ideaalne entsüklopeedia võiks öelda kalamehe kohta.

> [Eco] Poco rimane da aggiungere prima di approfondire i vari punti qui proposti. Se non che - come già si era ampiamente detto nel Trattato - una volta assunta tale nozione, ampiamente comprensiva, di competenza enciclopedia, la nozione di Sistema Semantico Globale, some insieme strutturato di informazioni enciclopediche, diventa molto astratta, postulato della teoria e ipotesi regolativa dell'analisi. Il Sistema Semantico Globale teoricamente precede le sue realizzazioni testuali ma in pratica può essere ridotto alle sue descrizioni parziali solo quando si ha a che fare con un dato testo o gruppo di testi (vedi Eco, 1971 e 1975, 2.13; Schmidt, 1976b, 4.4.2.1).
>
> ---
>
> [GT] Little remains to be added before we delve into the various points here proposed. If you do that - as was widely reported in the Treaty - once assumed that notion, widely inclusive, pertaining encyclopedia, the notion of Global Semantic System, some structured set of encyclopedic information, it becomes very

abstract postulate of the theory and assumptions regulatory analysis. The System Global Semantic theory precedes his accomplishments text but in practice can be reduced to its partial descriptions only when it has to do with a text or group of texts (see Eco, 1971 and 1975, 2.13; Schmidt, 1976b, 4.4 .2.1).

Kui kord juba eeldada, et meil on kõikehaarav entsüklopeedia või Globaalne Semantiline Süsteem, mingi stuktureeritud hulk entsüklopeedilist informatsiooni, saab sellest meie teooria väga abstraktne postulaat ja eeldab reguleeritud analüüsi. Globaalse Semantilise Süsteemi teooria ei eelne tekstidele vaid praktiliselt saab seda taandada osalisteks kirjelduseks ainult siis kui sellel on pistmist teksti või tekstide grupiga.

[Eco] Come vedremo le stesse "sceneggiature" ipercodificate sono il risultato di circolazione intertestuale precedente. La società riesce a registrare una informazione enciclopedica solo in quanto essa è stata fornita da testi precedenti. Enciclopedia o thesaurus sono il distillato (sotto forma di macroproposizioni) di altri testi.
Così semiotica del codice e semiotica del testo sono dialetticamente interdipendenti. Si tratta di una circolarità che non deve scoraggiare una ricerca rigorosa: il problema è solo di stabilire procedure rigorosa per dar conto di questa circolarità.

[GT] As we will see the same "scripts" overcoded are the result of previous intertextual circulation. The company is able to record a encyclopedic information only insofar as it has been provided by previous texts. Encyclopedia or thesaurus are the distillate (in the form of macroproposizioni) other texts.
So semiotic code and semiotics of the text are dialectically interrelated. It is a circularity that should not discourage rigorous research: the problem is only to establish rigorous procedures to account for this circularity.

Need samad "stsenaariumid" on ülekodeeritud eelnenud intertekstuaalse ringluse tagajärjel. Ühiskond on võimeline registreerima neid entsüklopeedilisi informatsioonikilde ainult nii palju kui neid ühendusi on pakkunud eelnevad tekstid. Entsüklopeediasse on salvestatud makropropositsioonid teistest tekstidest.
Semiootiline kood ja semiootiline tekst on dialektiliselt omavahel seotud. See on ringlus mis ei peaks tagasi hoidma metoodilist uurimist: probleem on ainult saavutada metoodilised protseduurid mis arvestaksid seda ringlust.

3.12.6 Inside Intuition (2012-12-27 14:06)

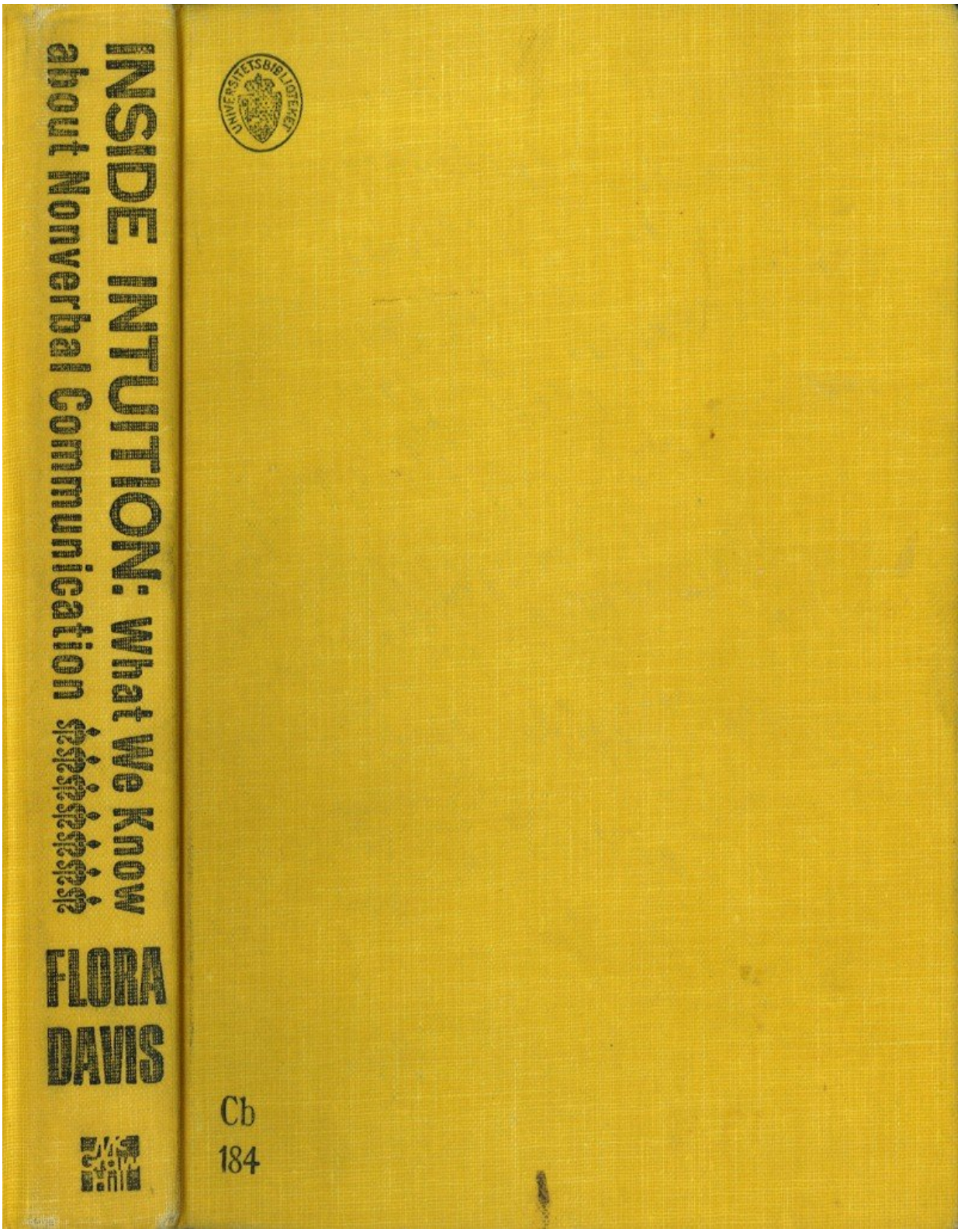

AutorFlora DavisPealkiri**Inside intuition: what we know about nonverbal communication**IlmunudMcGraw-

HillLinkhttp://books.google.ee/books?id= DvRJOyRiS-wCViideDavis, Flora 1973. *Inside intuition: what we know about nonverbal communication*. New York: McGraw-Hill.

I rarely do an article without being tempted to try out a new career. When I interview an anthropologist, I wind up wishing I could become one. If I spend an hour consulting a psychotherapist, I emerge into the gritty New York sunlight wondering why on earth I wanted to be a writer when i could conceivably have stuck with psychology in college and ended up a therapist. It's never so much the job that intrigues me as the subject itself. (Davis 1973: vii)

I do think that the day may come when you will be able to take courses in decoding nonverbal behavior, and I'm not at all sure that will be a good thing, especially if they promise too much.
Nevertheless, we all have the ability to decode to some degree. We call it intuition. We learn it in babyhood and use it all our lives on a subconcsious level, and that's much the most efficient way to do it. In a flash, we interpret a body movement or react to a tone of voice, and we read it in as part of the whole message, which is clearly better than consciously juggling several dozen different message components, some of which may actually contradict one another. (Davis 1973: ix)

Self-conciousness is a problem for many people when they first become aware of the fact that body motion communicates. It attacked me so acutely at times that I was momentarily half-paralyzed. Interviewing the scientists was particularly intimidating. By the time I'd listened to three of them talk about palm-presentation - an open-handed gesture often made by Anglo-Saxon women when they are attracted to a man - I was practically sitting on my hands. But eventually I came to accept what one of the experts suggested to me: that people can be as alike or as different as the leaves on a tree and that the scientists seldom take note of a gesture unless it's something really unusual. (Davis 1973: x-xi)

The concept of nonverbal communication has fascinated nonscientists for centuries. Sculptors and painters have always been aware of how much can be conveyed in a gesture or by a posture, and nonverbal skills are the actor's stock in trade. The novelist who relates that a character "stubbed out his cigarette vicariously" or "rubbed his nose thoughtfully" dips into a shared folklore of gesture. (Davis 1973: 1)

It seems that from the time a baby is born we tell it hundreds of times a day in subtle, nonverbal ways whether it is a boy or a girl. Most people actually hold a girl baby differently than they do a boy - in our society, boys, even at a very early age, are apt to be handled more roughly.
Every time a boy baby acts in a way that accords with our convictions about how a boy ought to act, we reinforce his behavior. The reinforcement can be something as subtle as an approving tone of voice or a fleeting approving facial expression, or it can be quite verbal and specific (indulgently: "Isn't that just like a boy?"). And of course we reward a girl for showing feminine traits. Little boys may not be scolded for wanting to play with dolls, byt they are seldom encouraged to. Perhaps the total absence of any response - the lack of positive vibration - tells the boy he is doing something boys are not meant to do. (Davis 1973: 6-7)

Among women the one most determinately feminine and sexy is often the least responsive to any real, personal approach. Birdwhistell has found a difference between a sexy woman and a sexual woman, a difference that is not hard to spot at practically any cocktail party. The sexual woman may start the evening standing on the sidelines looking uninteresting; but when she gets into conversation with a man she likes, her face and the whole way she holds her body change. A man who is aware of the change may feel that in some mysterious way *he* has made her beautiful.

The sexy woman, on the other hand, is the one in the low-cut dress who is surrounded by men. But the men she is surrounded by are men who do not really like women and are there because it is the safest spot in the room; the sexy woman is so busy sending signals that insist "I am a woman. I am a woman. I am a woman" that she demands nothing of the men she is with except their undivided attention, since she is too busy playing a part to have any real interest in them. Essentially, she is a tragic figure. Probably she was once a little girl who learned to be cute and pretty to please parents who used her as a showpiece, which taught her at the same time that people often treat each other as possessions. When she grew older, she began to be approached by men who did not *like* women. Because they needed to prove that they were men, they used her simply as what the feminists call a sexual object. In the end she becomes a brittle, anxious woman who presents a very simple picture of herself and sells a very simple commodity. She may even say, "Men are only interested in one thing." But that may actually be all she can offer; she has never learned to respond or to exchange with another human being. (Davis 1973: 12-13)

Pioneering studies on novnerbal communication in courtship have been done by the kinesicists, chiefly by Dr. Albert Scheflen, working with Ray Birdwhistell.
In analyzing films of courtship, Scheflen has documented the fact that love *does* sometimes make a woman - or a man - beautiful, and has even pinned down in detail just how this happens.
A woman, for example, becomes briefly beautiful when an emotional response, such as sexual attraction, triggers subtle changes in her body. In their deliberately dry way, the kinesicists speak of the whole delightful phenomenon as coming into a state of "high courtship readiness." (Davis 1973: 14-15)

Palming is the subtlest signal of all. Most Anglo-Saxon women habitually hold their hands curled and show only a rare flash of palm. Yet in courting, women palm all over the place. Even gestures ordinarily done palm in, such as smoking or covering a cough, in courting may be made palm out. (Davis 1973: 16)

A stage-by-stage analysis of human courtship, begun recently by Dr. Adam Kendon, a psychologist who has worked with Scheflen, has turned up other possibly universal features that can also be seen in animal courtship. Kendon's study, using films of couples that were taken in public parks, indicates that, for the woman, courtship combines two different elements. First, she shows off her sexuality to attract the man, then she reassures him with childlike behavior - coy looks, cocked head, and soft, babyish gestures. The man, in turn, demonstrates his male prowess, perhaps by standing tall and gesturing aggressively, and also reassures by becoming somewhat childlike.
The parallel animal behavior arises from the actual physical danger involved in the courtship situation among animals. The male of the species risks an ill-tempered attack if the female isn't feeling receptive, and when it's the female who makes the first approach, she sometimes takes a beating before the male is reassured, by the very fact that she doesn't fight back, that she's not a threat. So animal courtship also generally has two stages: first the individual must attract a sexual partner; then it must overcome the other's fear of close contact. Imitations of the young are sometimes used to reassure. The male woodpecker finch may invite the female into his nest by mimicking the gestures of a nestling begging for food. Male hamsters when courting imitate the baby hamster's call. (Davis 1973: 22-23)

Years of studying films such as this one have led a pioneering kinesicist, Ray Birdwhistell, to conclude that much of the real, bedrock business of human communication is carried out on a level below consciousness at which words are only indirectly relevant. He estimates that no more than thirty-five percent of the social meaning in any conversation is embedded in the words that are spoken.
There are times when the scientist is at least as fascinating as the science, times when an extraordinary degree the man's own views of the human condition shapes and informs his work. This is true of kinesics, which is very much the brain child of one man - Ray Birdwhistell - and the history of kinesics is primarily the history of the development of his thought.

Birdwhistell first conceived an interest in body motion in 1946, when he was doing an anthropological field study in western Canada and was living among the Kutenai Indians. It struck him then that the Indians looked entirely different when speaking English than they did when speaking Kutenai. Their smiles, head nods, movements of the eyebrows, all changed.
"It was something that haunted me after I left there," he said. (Davis 1973: 25-26)

An expert in kinesics can actually tell a European from an American by the way they move their eyebrows in conversation. (Davis 1973: 26)

an Italian, when he sees a pretty girl, may comment by tugging at one ear lobe; an Arabn in the same situation will stroke his beard, while an American makes two downwar, in-and-out movements with his hands as if outlining womanly curves. However, these gestures are often used in a kind of ironic comment when the woman in question isn't at all attractive, with the irony supplied by facial expression, posture, or some other body behavior. In the same way, an experienced army private, when he salutes, can convey anyting from approval to ridicule just by what he does with his face or body stance, or by the speed and duration of the arm movement, or simply by choosing to salute in a situation in which a salute isn't at all appropriate. (Davis 1973: 27-28)

Because human movement patterns are so complex, they can't be analyzed on sight; they must first be transcribed, a problem that has plagued most students of communication. Birdwhistell solved it years ago by inventing his own ingenious shorthand system, one that has been adapted and used by some other scientists since. (Davis 1973: 29)

#concursivity

Birdwhistell summed up his particular view of human communication for me this way:

> Years ago, I started with the question: How do body motions flesh out words? Now I ask instead: When is it appropriate to use words? They're very appropriate to teach or to talk on the telephone, but you and I are communicating on several levels right now and on only one or two of them have words any relevance whatsoever. These days I put it another way: Man is a multisensorial being. Occasionally, he verbalizes.

(Davis 1973: 33)

One of the more startling theories put forward by communication experts is the notion that sometimes the body itself communicates - and not only by the way it moves or the postures it assumes. There can also be a message in the very shape of the body and even in the way the features of the face are arranged, according to Ray Birdwhistell, who believes that physical appearance is often culturally programmed.
Birdwhistell believes that we learn our looks - we're not born with them. When a baby is small, his features are generally soft and unfrmed: a blob of a nose above a small, urgent, almost lipless mouth, a face that's all cheeks and eyes with the potential to become almost anything. Even eyebors are subject to change, for they can be very mobile and only gradually become set at a certain distance above the eyes. Just how far above is something the baby learns from those around him, family and friends. Birdwhistell says that this helps to explain why the people of some regions look so much alike, when it can't be a matter of genes. Eyebrow level can be a very distinctive characteristic. There are people who are beetle browed, while others - some upper-class Englishmen, for example - wear their eyebrows so far above their eyes that, to Americans, they look perpetually surprised. (Davis 1973: 34-35)

THe cultural patterning of static signals.

> The faces we learn and the way we present our bodies carry not just the signature of our culture, they're our own signatures as well. They are one way we tell society whether to reward us or not. THe attractive, vivacious child gets more attention and opportunities than the unattractive one. But not everyone wants to be a leader, and success, because it generally entails new responsibilities, actually frightens many people. By being somewhat ugly, people reduce their responsibilities. THey can also punishm themselves, their parents, their husbands or wives. Obesity, for instance, can be self-punishment; it can also be a way to insulate oneself against sexual approaches - and some people feel more confident, more imposing, when they're bigger. (Davis 1973: 38)

#self

> There won't be any great leap forward in psychotherapy, Ekman feels, since therapists are already using the new knowledge about communication; but there will be tremendous commercial exploitation.
>
> > I expect to see training institutes set up to train salesmen and job applicants [he said]. I expect there will be widespread monitoring of facial expressions during personnel interviews. I expect to see measurements of facial behavior used to pretest commercials - I've been approached already myself to set up all these things. No, I haven't accepted. And I expect to see business do quite explicit grooming and training of employees' facial behavior right across the board. I think it's quite possible to teach people to be better deceivers.

Some of these are uncomfortable predictions, but when I said so, EKman's reply was that as soon as nonverbal behavior becomes part of public knowledge, it will begin to change. As soon as studies are published describing the ways in which people betray the fact that they're lying, those particular leaks will disappear, perhaps to be replaced by others. It presents an odd problem for the social scientist: his behavioral studies may eventually precipitate changes in behavior which may in turn invalidate his earlier research.
The idea of a personnel trained to "monitor" facial expressions is somewhat chilling, a reminder of George Orwell's *1984*, where a man commited a "facecrime" when his facial expression gave away the fact that he was thinking forbidden thoughts. Told body movements communicate, some people feel exposed, helpless, shown up even in silence; after all, one can refuse to speak but one can hardly refuse to move a muscle. (Davis 1973: 61)

> I once heard a man say to a woman, "Do you realize that you just crossed your legs *and* folded your arms? You're obviously feeling very defensive." Here was an intrusion upon privacy, which was as wrong as the reading and discussion of another person's mail. (Davis 1973: 62)

It is an intrusion. It is also concursive speech. And it is also a Pease-ism.

> Goffman doesn't have a laboratory. Instead, he has a filing system. When he writes, he puts together things he has read, bits of novels, newspaper clippings, items from books of etiquette, and what he learned in a year he spent studying the social structure of a mental institution. To this he adds his own systematic observations made in social situations, from cocktail parties to public meetings. The results, in cool, precise, measured prose, are his books on face-to-face interaction. (Davis 1973: 199)

3.12.7 Dance as a Form of Art (2012-12-27 14:07)

A typical Delsartean pose from Anna Morgan's *An Hour with Delsarte* (Boston: Lee and Shepard, 1895).

Feibleman, James K. 1950. The Art of the Dance. *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* 8(1): 47-52.

> Nevertheless, if art has value, we cannot rid ourself of the conviction that it ought to survive. What, then, are we to think of those arts which are notoriously ephemeral in their material? Canvases and paints are more perishable than clays and stones, quite irrespective of what is or is not done with them in painting and sculpture. And there are, besides these, arts whose very nature precludes survival.
> Among the latter there stands out prominently the art of the dance. The material of the dance as an art form consists in human bodies and their movements. (Feibleman 1950: 47)

> The fact is that dancing is a universal human activity, and includes relations with practically all other human activities. That would appear to make our problem simpler, and it does in one way, but there is another way in which it does not. For while dancing seems to have a continuity as prolonged as that of any other institution in human culture, this is not true of the dances themselves. The content of the dance, in so far as the dance celeberates other human activities, is irrelevant if not spurious. Dances to bring rain and dances to prepare for war have in common to all sorts of dances sufficient to enable us to recognize that they *are* dances. We have, then, the problem of discovering what this element is. (Feibleman 1950: 48)

> In essence the dance is an art among other arts and yet in some way set apart from them. We shall have to call upon some prior definition of art, and then examine the dance empirically in order to discover how under that definition the particular art of the dance can be singled out from the others.
> The universality of dancing among human beings raises another and more serious difficulty in the path of the attempt to understand the nature of the art of dance. Plainly, there can be no such thing as a conscious art-form which is (a) not accomplished by human beings for the most part, and which is (b) devoted exclusively to human beings. So far as (a) is concerned, it is clear that the plastic arts, for instance, are worked by human beings, although with objective materials and for the achievement of a purpose which lies beyond human beings is that the works of art which are made are expected, if they prove to have any value, to survive objectively and independently the lives of the artists who are responsible for them. (Feibleman 1950: 48)

> In employing the movement of the human body as its material, the dance adopts a means which is capable of enormous variations. The movements of the human body are limited only by the possibilities of the physiological and anatomical functions, more specifically by the skeletal and neuromuscular systems. These are mechanical limitations; yet the possibilities they prescribe are simply enormous. In a world where there are millions of people, it is still possible to identify individuals by their casual gait in walking, a remarkable enough fact. The variations of human movement in an unstudied way are innumerable; how many more must there be in a planned sequence of movements? The logic of the dance is a selection from the logic of human movement: poses, stretches of muscle, transitions from one movement to another, formal patterns consisting of sets of movements. All the variations, for instance, which are known to music are also possible to the dance. There can be in movement the theme-and-variations pattern, the fugal pattern of imitative movement, even contrapuntal movement. And of course the dance has and can invent patterns of its own. The dance has been said to be geometry in motion, and the art is also related to sculpture and architecture in being a plastic medium. (Feibleman 1950: 50)

Cohen, Selma Jeanne 1953. Dance as an Art of Imitation. *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* 23(2): 232-236.

> "Rhythm alone, without harmony, is the means of the dancer's imitations," wrote Aristotle, who then added - a bit grudgingly - "for even he, by the rhythms of his attitudes, may represent men's characters, as well as what they do and suffer." (*Poetics:* 1447a). This was ascribed considerable power of imitation to dance, claiming that it could show motivation, the emotional springs of action. (Cohen 1953: 232)

When, in the seventeeth century, some little thinking about dance technique had started, theories of the art as imitation began to stir. But they advocated only the lesser part of Aristotle's claim - that the dancer imitates what men do and suffer. Even when given an allegorical significance, the closest the contemporary ballets came to the imitation of character was the depicting of generalized classes of men distinguished by a single trait, such as desire for power or delight in intrigue. (Cohen 1953: 232)

But in the early twentieth century Michel Fokine mourned that the only difference between a dancer doing thirty-two pirouettes and an acrobat who did twice as many was that the acrobat did his with more certainty. The aim of the dancer, he cried, is not to establish a record; it is to express feeling beautifully. (Cohen 1953: 234)

The modern trend follows the line of Fokine but has become far more explicit regarding the origin of expressive movement. Fokine wrote mainly in terms of styles, periods, and national characters. Contemporaries go further by analyzing the movement signs of particular emotional qualities.
The basic premise is not new. But its scientific application to theatrical dance is new. Modern choreographers avow their indeptedndess to Desaltre who developed his own theories of gesture for use with speech or as pure pantomime. The system assigned fixed postures and movements to signify emotional states. These wre not, like gesture language of the old Russian ballet, arbitrarily set meanings. Rather, they were based on the inherently representative qualities of human movement used in non-theatrical life since the first foot was stamped in an instinctive expression of anger. (Cohen 1953: 234)

> The moods of expressions of movements have a double source. It will be easily understood that a body and arm stretching high wide has a different expression from that of a body huddled up on a floor. It would be wrong, however, to speak of definite moods expressed by positions, because the dancer can move into any position in very different ways. Suppose he reaches the highly stretched position one time with a soft floating movement and another wime with an energetic thrust. It is obvious that the mood of the movement will be different each time. The expression of movement depends therefore on several factors - space, location, including shape, and dynamic content, including effort (Rudolf von Laban. *Modern Educational Dance*. London: 1948, p. 44).

(Cohen 1953: 235)

Foregger, Nikolai 1975. Experiments in the Art of the Dance. Translated by David Miller. *The Drama Review: TDR* 19(1): 74-77.

The dance fulfills certain functions, strenghtens the basics for self-discipline in the masses, provides practice for the learning and mastery of rhythm (mass dances, which is so necessary in all labor processes. (Foregger 1975: 74)

The dance can be summarized as follows:
A. The art of the dance is independent; in relation to the other arts it may utilize Moliére's maxim: "Take what you need where you find it." Music provides a rhythmic support for the dance; painting, a colorful setting - but no more.
B. The dance must not be an illustration of music. The musical melody and the plastic may not coincide. The dancer and the violin form a duet.
C. In the dance, the expressiveness of the whole body is important, and not its parts. A slip or indifference of any one of the parts of the body in the dance is akin to a torn wire in a grand piano.

D. The affected line, pliant softness, slackness, incompleteness in the dance pattern, a passive surrender to the musical melody define the female beginnings in the dance.
Precision, firmness, muscular effort, and aggressiveness in fulfilling the pattern of the musical accompaniment characterize the male beginnings.
E. Eras of decline attribute the central position in the dance for women; the eras of construction - to men. The reverie, romance, and finesse of the nineteenth-century dance was transmitted by the ballerina. The validity, reality, and the strenght of our times must be demonstrated by the male dancer.
F. The male dancer leads the dance. Precision, boldness, strenght define his work. The demand for pre-eminence for the male dancer does not mean the abolition of all female dancers. Male and female elements manifest themselves not through the work records of the performers but in the predominance of various traits of aggressiveness or passivity that are transmitted in the dance.
G. Thematic task of the dance: it is either the manifestation of accents in movement (combat, defeat, passion, victory, etc.) or the reflection of contemporaneity. The images that surround us are celebrated in the rhythmic pattern of the dance. In the dance of savages can be seen stories of the fat gamebird, the slumbering forests, a battle with a favorable outcome. Our life creates dances of the sidewalks and speeding automobiles, and renders homage to the precision of machine functions, the quickness of flowing crowds, and the grandeour of skyscrapers. (Foregger 1975: 74-75)

Recognizing the plastic and the classical exercises needed for the training of today's dancer as a secondary element equivalent to acrobatics and sport, the schools found it necessary to establish their own system: the system of dance and physical training - *tafiatrenage* (EDITOR'S NOTE: French for "molasses-pulling.")
[...]
And so, the pattern of *tafiatrenage* exercises is constructed along two lines:

1. Exhaustive training of the dancer's body (musculature).
2. Training and increasing his psycho/physiological potentials (control, volitional impulses, reflex arousal, etc.).

The two groups are not isolated in the course of the work. They are closely wovened together, creating a chain of tasks ranging from the primitive (lifting the arm, which is mechanical, active, and passive, etc.) to the complex (group constructions). (Foregger 1975: 75)

The task of the school is to bring out and develop the series of qualities that the dancer needs. In ordinary life, a person is not aware of his body; he does not sense the functions of various muscles. Furthermore, Philistine wisdom asserts that only during an illness does one feel one's body. The dancer, however, must always be sensitive to his body's harmony and be aware of every contraction of the muscles. This leads, most importantly, to the development of the following skills:

1. Control of one's movements. Work on coordinating exercises for the separate parts of the body. Further tasks in the construction of the exercises are the same.
2. Speed of the plastic memory; attention to oneself and to one's partner (coupling). The trainer demonstrates the exercise several times and outlines it once. Exercises in pairs of larger groups.
3. Emotional coloring of the exercises.
4. precision and speed of reaction. Boldness. Interrupted movement. Arbitrary alternation of the chain of exercises.
5. Inventiveness and ingenuity. Development of plastic thought. Completion of the assigned exercise basics. A reciprocal movement in the sequence of construction. The shaping of the musical phrases, etc.

(Foregger 1975: 76)

The worker at the lathe, the soccer player in a game, already harbor within themselves the outlines of the dance. We must learn to recognize these features. (Foregger 1975: 77)

Sparshott, Francis 1983. The Missing Art of Dance. *Dance Chronicle* 6(2): 164-183.

As I was bringingto completion a long piece of writing in which I tried to make plain the living importance of this way of articulating thought, it began to dawn on me, first, that I had said less about the art or arts of dance than I would have expected; second, that aesthetics in the last two centuries has shared this neglect of dance; and third, that some versions of the eighteenth-century systems of the fine arts did not underemphasize the art of dance, but actually excluded it from consideration. (Sparshott 1983: 164)

The relative neglect of dance by theorists of aesthetics is for at least three reasons. First, the practice of dance is at least as widely diffused as any other practice to which the name of art might be given. Second, no theorist will actually come out and say that dance is not an art, not an important art form, not one of fine arts, or anything like that. And third, more than one important line of thought has in fact assigned to dance a place of key importance in some context of which the philosophy of art should be expected to take note. (Sparshott 1983: 165)

At the other extreme of the philosophical spectrum, Condillac's *Essay on the Origin of Human Knowledge* of 1741, a work that some authorities regard as the most important writing in the development of the theory of language, borrows from William Warburton'sthen recent *Essay on the Hieroglyphs* an argument that gained some currency in the eighteenth century and assigned to dance an important role in human development. Warburton noted in the Old Testament the frequency with which the prophets used visual imagery to drive their messages home and argued that this "language of action" must have been a survival, kept up in religious and other solemn contexts, of a once-universalsign language of meaningful gesture. This language, Condillac argues, was nothing other than the original form of dance, which with the advance of civilization took on the stylized and regularized forms that we know and split into two genres: the expressive dance of gesture, as in the ancient pantomime, capable of expressing thoughts; and *la danse des pas*, the dance of steps, capable of expressing such feelings as joy. It is from this language of the body that our language of words develops. And he adds in another context that music and poetry as we know them are offshoots of this more ancient art of gesture, the art of dance: so that, he says, one may conjecture that among all peoples in every age, some form of dance, of music, and of poetry could be found. (Sparshott 1983: 165)

At a time when I thought I knew how Hegel's system worked but had not ransacked his lectures for *obiter dicta*, I presumed that Hegel's reason for silence might have been that an art of dance in the classical mode would be superfluous, on the ground that the moving human body, being "made in the divine image," is already perfectly expressive without art: any intelligently efficient action simply *is* the bodily form that mind takes. But it turns out that this is not Hegel's line at all. He does, in fact, recognize a classical art of dance. But he does so as part of what, when we assemble its parts, proves to be a rather subtle argument that has not been much noticed, but that is worth looking at.
Hegel begins by noting, following an argument already a century old, that we can see animal forms as beautiful because of their visible functionality. But, he goes on, we cannot see beauty in the movements of animals because we cannot see them as meaningfully unified. We cannot divine the purposefulness in them because the animal's purposes are not ones we immediately share - we have to *try to work out* intellectually what the animal is up to. On the other hand, being ourselves human, we can find beauty in human movement-we grasp the thread of its continuity without having to stop and think. And where we find beauty especially is, of course, in those movements where the human unity is inherent

in the organizing principle of the movement itself as movement, not imposed by an ulterior end or by a message to be conveyed. So it is that we find beauty in the human movement of music and of dancing, which Hegel describes as "in itself regular, definite, concrete, and measured-even if we abstract altogether from the meaning of which it is the beautiful expression.' In fact, he sees the gestural art of pantomime as beautiful in just this way: "In this plastic music of bodily posture and movement the peaceful and cold work of sculpture is ensouled and animated into a dance, and music and plastic art are in this way unified." Similarly, as I have already intimated, the symbolic dances that portray the heavens are in fact danced for their plastic quality: "We do not dance in order to think about what we are doing, interest is restricted to the dance and *the tasteful and charming solemnity of its beautiful movement*." (Sparshott 1983: 172-173)

There is, however, a way of putting what is really the same point that is more favorable to Hegel. He discounts all values that are not constructively related to the formation of a human being as a citizen and a member of a rational society. Private enjoyments, special behaviors, all those arts that Aristotle classified as arts *pros diagogen*, arts "contributing to the course of life," are played down as inconsequential. None of the fine arts, as Hegel sees them, is appropriately judged by properly aesthetic values: the "beauty" of which he speaks is, in fact, always the manifestation of ideas that can be justified in terms of the general good, ultimately the Absolute. The connoisseur is despised because he fastens his attention on those aspects of art that have least relation to the central values of human life, and the virtuoso who caters to his taste is likewise dismissed as a master of irrelevance. It was this totalitarian insistence on public and universal dimensions of value that Kierkegaard claimed made Hegel not only the supreme philosophical genius of his age, but also repulsive and ridiculous. (Sparshott 1983: X)

In the literature of dance in Western civilization we find a recurrent contrast between the dance of athleticism and agility, centered on legs and feet, and the dance of eloquent gesture, centered on arms and hands. The classical dance would be a dance of the unified body, as the sculptor's chisel cuts everywhere with equal care; but our argument would now be that the unity must always be unstable, between mindlessly twinkling toes and abstractly gesturing hands. (Sparshott 1983: 177)

Ruyter, Nancy Chalfa 1973. American Delsartism: Precursor of an American Dance Art. *Educational Theatre Journal* 25(4): 420-435.

In the American theatrical arts, the movement against formalism and a concurrent development toward respectability received their earliest impetus from the nineteenth-century field of study called "expression." The forerunner of expression had been elocution, a system of voice and speech training that gained increasing importance in American education from the 1820s onward. From the mid-century, instructors in elocution began to emphasize gesture and physical motion more and more. The term "expression" came into use and included physical culture, pantomime, dramatics, and interpersonal communication as well as professional training for public speaking. Training in the narrower field of elocution had originally been an important part of education for men-especially for clergymen, lawyers, public readers, and lecturers. As educational opportunities for women expanded, training in expression came to be considered as useful and appropriate for young ladies and society matrons as for educated men.
Expression was taught by various methods, but the best known and ultimately the broadest in application was associated with the name of Franqois Delsarte (1811-1871). This French music and drama teacher had spent many years studying the movements, gestures, facial expressions, and vocal behavior of people in all kinds of situations to develop what he hoped was a complete, scientifically-based system of dramatic expression. Underlying his technical system was an elaborate and mystical science of aesthetics deriving from his personal interpretation of the Christian Trinity. In America, the original Delsarte

System was expanded upon. Emphasis was placed on the aesthetic theory and on physical culture and pantomime techniques that American Delsartians added to, or derived from, Delsarte's work. Because of these emphases, American Delsartism could be a more important influence on the development of an alternative dance art than any of the other schools of expression. (Ruyter 1973: 422)

Fundamental to the whole method were principles of relaxation and naturalness, and these fundamentals remained basic to the system throughout its three phases. In the words of a later Delsartian, the training was designed

> to give symmetrical physical development, and to take out the angles and discords, to reduce the body to a natural,passivestate, and from that point to trainit to move in harmonywith nature's laws. The movements are without nervous tension, and all feats and exertions are discouraged.

The Harmonic Gymnastics were designed for the training of actors and public speakers. Yet inherent in such an approach to expressive movement was a potential alternative to the traditional ballet. (Ruyter 1973: 424)

There is no question that, in the last decades of the nineteenth century, expression was a popular and respected field of study in America, and that the Delsarte System, with its emphasis on physical culture, was the best known and the most widely dispersed approach to expression. (Ruyter 1973: 434)

Arnold, Peter J. 1995. Objectivity, Expression, and Communication in Dance as a Performing Art. *Journal of Aesthetic Education* 29(1): 61-68.

The expression as process theory of art starts out with the assumption that the artist begins in an emotional state that perturbs him and leads him to search for a clearer conception of it. The process ends when he is able to give articulate expression to it. In this theory, it should be noted, the so-called artwork is mental rather than being of and existing in the world. It need not, in other words, necessarily result in an actual painting, poem, or piece of music. It is essentially something that has been borne only in consciousness. The concrete artifact, although useful for communicative purposes, is inessential to the primary task of achieving, as S. Mulhall puts it, "reflexive clarity through the articulate embodiment of feeling." (Arnold 1995: 62)

A second use of the word expression occurs when the onlooker of a work of art, a piece of sculpture perhaps, says that it invokes a feeling of tenderness in her. There is something about it that predisposes her to feel, think, or imagine it this way. Again, a piece of music may evoke or arouse in the listener a feeling of sadness. How this comes about is not our present concern. But it is important to note that although, as has been suggested, some writers acknowledge a derivative connection between real-life sadness and musical sadness (or any type of sadness evoked by an art form), there is also a difference in that the latter is abstracted and depersonalized; it can be appreciated, even enjoyed, because, as John Hospers explains, it is free of the accidents or causal conditions that in real life would accompany it. The telling point against the evocation thesis of expression, however, is that art may not evoke sadness in the way the theory claims at all. As George Dickie explains, "Music expressive of sadness certainly does not always evoke sadness; for example, a person might listen to a piece of music which expresses sadness, agree that it expresses sadness, and simply be too happy at the moment to feel sad." (Arnold 1995: 63)

A further complication is that unlike in such still arts as painting and sculpture, in the performing arts there is not just one defini tive art object to which reference can be made; rather, the work exists in many variants, each of them deriving from a common script, score, or notation. A performative art, in other words, normally admits to the possibility of multiple instances of the "same" work. (Arnold 1995: 65)

The performer can make or mar what the composer or playwright has created. In dance the situation is similar. Whatever the choreographer has created, the performance lies in the hands, or rather the personhood, of the dancer and his or her ability to express what is required by the dance. It falls to the dancer's interpretative and expressive powers to reveal what the dance is about and how best to present its potential emotional content. It should be noted that in fulfilling this task the dancer does not necessarily have to be having an emotion in order to express it. Expression results from her professionalism, her artistic "know-how," rather than the emotional state she may happen to be in. (Arnold 1995: 65)

It was said earlier that the primary task of performers is to present to the audience what is entailed by a particular work. To do this satisfactorily, they must first understand what the work is about. Only when its meaning (or *an* intelligible meaning of it) is discovered can the task (or process) of *how* to communicate or express this meaning begin. Here then is the fourth sense of expression: expression as communication. From the point of view of the dancer as a performer/artist, expression as communication consists in the intentional act of presenting to others a dance (or at least her role in it) in an artistic and articulate way so that its meaning is conveyed to them. On this view of expression, the dancer is seen as an expresser of meanings. The dancer tries literally to embody meaning and be discriminatingly expressive in the movements she makes. She knows what she wants to communicate and goes about it in such a way that it is clearly transmitted to others. (Arnold 1995: 66)

To communicate expressively in dance, the dancer must be more than the mere formulator and transmitter of a simple message. She must use her imagination, technique, and style to imbue the dance in a distinct and artistically interesting way with whatever meaning is to be conveyed, with the result that new shades, levels, and subtleties of meaning emerge and become intelligible to the audience. (Arnold 1995: 66)

Arnold, Peter J. 2000. Aspects of the Dancer's Role in the Art of Dance. *Journal of Aesthetic Education* 34(1): 87-95.

What I am suggesting is that the dance as an art form can exist only insofar as it can be and is performed in an aesthetically interesting way. The dance does not lie in what has been notated but in the dynamic qualities the dance presents through the dancer. (Arnold 2000: 88)

Briefly put, the concept of an agent is *prima facie* the concept of a being who is, at least for some of the time, free to act in a way that he or she chooses and thinks is appropriate in a given context. What the concept of agency resists is that a dancer is but a body whose movements are like so many sequences of causally related happenings that go on in the world or that they are or should be entirely determined by the choreographer as if the dancer were some sort of puppet or programmed performer.
In order to develop this point it will be suggested that, broadly speaking, there are two types of dancers: those who are passive and those who are active. The *passive* dancer is one who is or who is perceived to be a willing and compliant vehicle in the hands of the choreographer. The dancer in this case submits herself to the control of the choreographer (or others who wish to determine what is to happen in a particular production) and attempts obediently and as skillfully as possible to carry out that which is dictated. The role of the passive dancer, whether seen from the perspective of the dancer or the choreographer, is essentially one of a tool or an instrument to be manipulated. Individuality and initiative are neither wanted nor encouraged.
The *active* dancer, on the other hand, is one who sees herself, or is seen by the choreographer and others, as a person who is both interested in and capable of informed collaboration. Neither the dancer nor the choreographer wishes the role of the dancer to be conditioned, subservient, or submissive but rather

rational, imaginative, and contributive. The thematic parameters of a dance may be set by the choreographer, but they are open to being discussed, altered, or embellished by the active and encouraged involvement of the dancer. What characterizes the active dancer, unlike the merely technically proficient or obedient one, is that she knows what is required and performs her movements with understanding and purpose. (Arnold 2000: 89)

On such a vast topic little can be said here, but two points at least are worth making. The first is that there should be a systematic initiation into an understanding of such key aesthetic concepts as unity, balance, harmony, rhythm, line, theme and variation, development, and tension, so that they can be applied to the way in which movements and dance sequences can be perceived, analyzed, and evaluated. When such concepts as these have been grasped and are being used appropriately, a good basis has been provided that helps the dancer not only to make a dance but also to perform it with intelligence and insight. What is being argued then is that one important strand in a dancer's aesthetic education is the cultivation of a capacity to regard things, including the dancer's own dances, with a particular kind of informed and imaginative attention so that he or she becomes critically reflective and discriminating in relation to them. (Arnold 2000: 90)

Important as bodily structure and physicality are in the dance, the dance is concerned with more than apposite body types; it is concerned also with the grammar of motion. For this to be acquired, technique of the highest order is necessary, together with such associated qualities as strength, speed, endurance, and suppleness. Only when these have been mastered can the embodied form of the dancer be presented convincingly in the dance. Only when skills have been acquired and an expressive vocabulary built up will the dancer find freedom through discipline. Without technical competency any ability to communicate will remain limited and clumsy, if not be made impossible. (Arnold 2000: 93)

3.12.8 Beyond Words (2012-12-27 14:26)

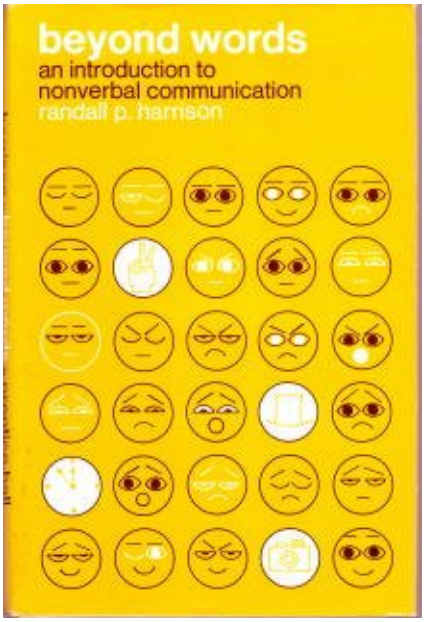

BEYOND WORDS

an introduction to nonverbal communication

RANDALL P. HARRISON

Department of Communication
Michigan State University

Prentice-Hall, Inc., *Englewood Cliffs, New Jersey*

AutorRandall P. Harrison (1929-)Pealkiri**Beyond Words: An Introduction to Nonverbal Communication**IlmunudEnglewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1974Linkbooks.google.ee/books?id=QpuyZ6joRPkCViideHarrison,

Randall P. 1974. *Beyond Words: An Introduction to Nonverbal Communication*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.

- *The sheer wealth of nonverbal cues*. Even in a simple cartoon such as this we find hundreds of nonverbal cues.
- *The way even minor cues elicit distinct meanings*. For example, just seeing the eyebrows tilt up or down elicits a strong impression of each man.
- *The complexity of our inference processes*. We seem to say to ourselves: "That cue must mean ... and combined with that cue it must mean ... but this other cue countermands that, so it must really mean ... ," and so on.
- *Our low awareness level*. We apparently perceive and process nonverbal cues, often with little awareness that we have taken them in, that we have responded to them, that they are influencing our behavior.
- *The differing interpretations made by individuals*. For example, most people see the handshake as a sign of agreement, but that is not true in all cultures; meanwhile, some people see the crossed fingers as "hoping" while others interpret it as "deception."
- *The complex relationship between verbal and nonverbal symbols*. We try to make them fit together; and when they don't we reexamine again and again.

(Harrison 1974: 10)

Let's take a typical American middle-class male as he moves through a day's activities. What are the nonverbal cues he might produce - and process?
He begins each day by preparing himself as a nonverbal message to the world. He shaves his face. Or at least part of it, having recently grown sideburns and a mustache to appear younger and more debonair. He uses toothpaste, soap, and deodorant to manage his messages of smell. He adds cologne, after-shave lotion, or perfume. He brushes his hair into a style that is current - or at least relatively acceptable to those he meets. Some of his friends, of course, don wigs, to look more youthful and more stylish. And both his male and female friends use an array of cosmetics, to enhance their best features, to cover blemishes, to accent the features currently in fad.
Our American male dresses not only to protect his tender hide from the elements; his clothes are a statement about himself. He matches his garb to the events of the day: play, work; informal, formal; important, unimportant. His dress reflects the way he feels about himself, the way he feels generally: happy, sad; youthful, mature; fashionable, conservative. Again, his clothing may accent his best features - or remold those that are not so great. He may wear padded shoulders, just as his wife may wear a padded bra. Both he and she may squeeze into "foundation garments" to smooth the bulging tummy, to slim the too-plump hips. (Harrison 1974: 11)

(Nonverbal) care of the self.

On the way to work, he literally bets his life on nonverbal communication. Every time he steps off the curb or into an automobile, he wagers that others will know the nonverbal codes he does. He counts on others to have the same meanings for yellow lines painted down the middle of the road. For red and green lights. For diamond-shaped or triangular-shaped signs. For the policeman's gestures. For the ambulance's flashing red light. For the driver's turn signal. (Harrison 1974: 12)

Nonverbal communication and driving, traffic, pedestian stuff, etc.

> He receives information, pictorially, graphically, color-coded, **sized for important**. (Harrison 1974: 12)

A neat designation for the relationship of size and status/power. The Japanese industrial manufacture is a good case - different sizes of electric soccets for differently important households, for example.

- two basic problems in nonverbal communication:
  - *the problem of "missed cues" - not catching available nonverbal signs; and*
  - the problem of "miscues" - catching but misinterpreting nonverbal events.
- two fundamental miscues, or types of error:
  - *assigning meaning to meaningless events; and*
  - not assigning meanings to meaningful events.
- two levels of meaning confusion:
  - *knowing what the sign* denotes*or refers to; and*
  - knowing what the sign

  connotes- *what feelings and associations it elicits.*

(Harrison 1974: 16)

Very... semiotic.

> Sometimes we even miss the cues we send ourselves. A friend or spouse says, "What did you mean by that look?" And we say, "What look?" (Harrison 1974: 19)

Related to self-communication, but here rather self-communication-through-hetero-communication; or nonverbal-self-communication through verbal-hetero-communication. Perhaps: the limit of self-indication? We cannot indicate to ourselves how we behave sometimes because we do not see ourselves, but others do.

> But with nonverbal events, we are often left wondering whether we are dealing with anything symbolic or not. If we see someone move, it may be that (a) it's a random movement; he was simply tired of what he was doing before; or (b) it reveals someimportant state within the individual or within the interaction; or (c) it's a very purpusefukl, meaningful motion intended to communicate specific information to someone else. An individual might scratch himself because he just happened to itch - or because he was just bitten by a mosquito. On the other hand, a therapist might note that every time a particular topic comes up his client scratches a certain part of the anatomy. The therapist might begin to suspect that the scratch was not random but that it revealed psychological distress or confusion, perhaps even a symbolic attack upon the self. Finally, a couple might set up a prearranged signal on their way to a dubious party: "When I scratch my lseft ear that means I want to leave." In quite a different area of nonverbal communication, many people have trouble when they look at abstract art. They can't tell it ift's the purposefully encoded message of a great artist ... or the random dribblings of a not-so-great-artists ... or the efforts of a talented primate. (Harrison 1974: 20)

> A *cue*, as we have used the term, refers very broadly to any stimulus (a) that is above the sensory tresh-old of some human being and (b) for which tht human has some response. *Nonverbal cues* are all those stimuli we respond to - other than the spoken or written word. In this chapter we have begun to distin-guish among different kinds of cues. And we will now want to distinguish between the broad category of *nonverbal cues* and the more specific process of *nonverbal communication*.
> The term "nonverbal communication" has been applied to a bewildering array of events. Everything from

territoriality of animals to the protocol of diplomats. From facial expressions to muscle twitches. From inner, but inexpressible, feelings to outdoor, public monuments. From the message of massage to the persuasion of a punch. From dance and drama to muisc and mime. From the flow of affect to the flow of traffic. From extrasensory perception to the economic policies of international power blocks. From fashion and fad to architecture and analog computer. From the smell of roses to the taste of steak. From Freudian symbol to astrological sign. From the rhetoric of violence to the rhetoric of topless dancers.
This is a fascinating spectrum. But it is also a rather confusing hodgepodge when we are first trying to get our bearings. As a jumping-off point, we will deal with nonverbal communication as follows:
Nonverbal communication is the exchange of information through nonlinguistic signs. This proposition, in turn, contains some key terms which need elaboration:

- *Sign:* a sign is a stimulus which, for some communicator, "stands for" something else; it "means" something above and beyond itself.
- *Nonlinguistic:* the primary linguistic sign is the word in spoken or written form; thus we are concerned with the full range of nonword signs.
- *Information:* in a technical sense, information involves the manipulation of uncertainty; it suggests that, for some organism, uncertainty is decreased - or increased.
- *Exchange:* by exchange we mean to imply more than one communicator linked in some way so that at least one of them can respond to the signs produced by the other. The easiest example is two individuals in face-to-face interaction. But we would include mass-media systems, where one communicator encodes messages, in one time and place, for other communicators at another time and place. We would even include such communicators as Rembrandt and da Vinci - long dead, but whose messages still find an audience.

(Harrison 1974: 24-25)

At first, it seems it should be simple to map communication. We all communicate from birth. It is as obvious - and yet as unnoticed - as breathing. But under scrutiny, communication begins to look more complex. It is familiar but subtle. It is unique and universal. It is slippery and inescapable. It may be one person making one gesture to someone. And even that simple act is multidimensional, multifaceted, multileveled. Or it may be an ongoing code system such as a language, or music, or an art form, which lasts thousands of years and encompasses millions of people. (Harrison 1974: 26-27)

Larry Barker and Nancy Collins identified 18 candidates for the nonverbal domains: (1) animal and insect; (2) culture; (3) environment; (4) getural, facial expression, bodily movement, and kinesics; (5) human behavior; (6) interaction patterns; (7) learning; (8) machine; (9) media; (10) mental processes, perception, imagination, and creativity; (11) music; (12) paralinguistics; (13) personal grooming and apparel; (14) psychological; (15) pictures; (16) space; (17) tactile and cutaneous and (18) time.
Abne Eisenberg and Ralph Smith use three major categories of nonverbal communication: paralanguage; kinesics, and the study of body movements; and proxemics, the study of space. Meanwhile, Mark Knapp organizes the nonverbal domain into (1) body motion or kinesic behavior, (2) physical characteristics, (3) touching behavior, (4) paralanguage, (5) proxemics, (6) artifacts, and (7) environmental factors. Michael Argyle includes (1) bodily contact, (2) posture, (3) physical appearance, (4) facial and gestural movement, (5) direction of gaze, and (6) nonverbal aspects of speech - timing, emotional tone, and accent. Finally, Starkey Duncan outlines nonverbal communication in terms of (1) body movement or kinesic behavior (e.g., gestures and other body movements, including facial expressions, eye movements, and posture); (2) paralanguage (e.g., voice qualities, speech nonfluencies, and such vocalizations as laughing, yawning, and grunting); (3) proxemics (i.e., the use of social and personal space); (4) olfaction; (5) skin sensitivity to temperature and touch; and (6) use of artifacts (e.g., dress and cosmetics). (Harrison 1974: 28)

THIS BRIEF ENCOUNTER BETWEEN TWO ROOMMATES introduces us to an ongoing communication *system*. What do we mean by "system"? A *system* is a *set of interrelated elements*. There must be (a) elements, and (b) relationships. Al and Bill are elements in this communication system; they are related by the messags they exchange.

In this chapter we will introduce you to the problems of being a good system analyst, the problems of diagnosing effective (and ineffective) communication situations. This is the first step in becoming an effective systems administrator, an individual who can create and maintain effective communication systems. (Harrison 1974: 38)

Boundaries/Environment

Figure 3-1 suggests that systems can be separated from their *environment* by a *boundary*. With physical systems, this boundary is often obvious. The skin is the physical boundary of the human body. The boundaries of communication systems are sometimes harder to identify. The nonverbal literature, for example, suggests that we walk around with a "bubble of personal space," a region of psychological territory which is within the boundary of our "self" system. If people come too close, they violate this invisible system boundary. In the example of Al and Bill, they are elements in a common communication system. Al's new acquaintaince is outside the system - in the "environment" - at least for the moment. Bill and his book define another communication system. Al is outside the boundary of that system. (Harrison 1974: 39)

Interaction system; semiosphere; self; Umwelt.

FIGURE 3-1 System Boundaries.

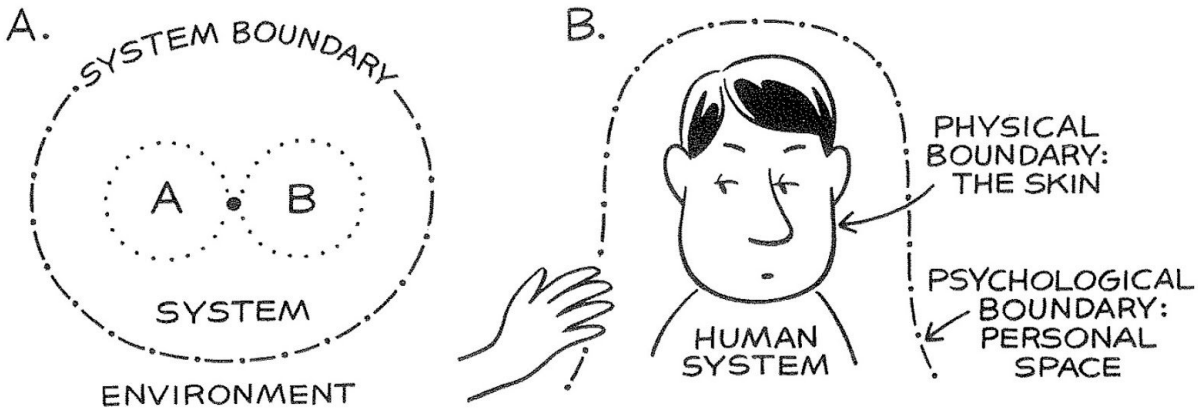

A. Diagram of a simple system with two elements, A and B, linked by one relationship.

B. The human system. The skin defines one bounaary, the physical. But the "self" may be defined by other boundaries, e.g., a bubble of personal space.

Figure 3-2 indicates that systems can be analyzed at *levels*. The level we are primarily interested in is called the *system*. But the system may, in turn, be made up of several *subsystems*. These subsystems may be made up of subsubsystems, and so on. The elements in our lowest level of analysis are called *components*.

Moving in the other direction, our system may be part of a subsystem in some larger *suprasystem*. In the example of Al and Bill, their living space represents a system that is within a larger suprasystem: an apartment building, a dormitory, a fraternity house, a coop, a rooming house. This suprasystem may, in turn, be a system within a larger suprasystem: an apartment complex, the dormitory system, the fraternity system, the off-campus living system. The living area may, in turn, be divided up into subsystems,

such as kitchen, bathroom, bedroom. Or we might consider other subsystems: the electrical system, the plumbing system, the heating system. Avid television viewers are, of course, familiar with the important subsystems of the human body, such as the gastrointestinal system and the sinus system. (Harrison 1974: 40-41)

Evolution refers to the long-range history of a system: its growth and development, its expansion and perhaps eventual decline. Within evolution, or even within the shortest cycles of activation, we can often see distinct stages: (a) the *formation* stage; (b) the *operation* stage, with its activities devoted to *maintenance* and *productivity*; and (c) the *termination* stage, when the system is deactivated or closed down. (Harrison 1974: 48)

As we examine human code systems, we can note two major strategies of coding: the *digital* and the *analogic*. In an analogic system, the code elements are (a) continuous and (b) natural. The code bears a similarity to the referents. At least some of the code elements or relationships are similar to elements and relationships in the objects and events being denoted. It is a "natural" relationship. For example, a portrait looks like the person portrayed. In the digital code, the code elements are (a) discrete and (b) arbitrary. In other words, each code eleement is sharply different from others; the letter "a" is different from the letter "b," and the number "1" is distinct from the number "2." Second, the codes do not resemble the objects and events being denoted; their assignment is arbitrary. The letter "a" does not resemble an object in the real world. Or, the word "ape" does not resemble the active, furry creature we apply that label to. (Harrison 1974: 62)

In the analogic codes, a variety of elements or relationships may be preserved or made iconic. Sometimes, three-dimensionality is preserved, as in a model. Sometimes color is preserved, as in film or a painting. But sometimes the underlying relationships are captures, as in a blueprint, map, or X-ray. Finally, the analogic code may present a very abstract symbol of the referent, a symbol which attempts to capture the feeling or movement or spirit; modern abstract art is in this category.
These three types of symbols have names: (a) *icons* are those which bear a strong outward appearance; (b) *schematics* are those which capture underlying relationships (e.g., a map is a "schematic"); and (c) *abstractions* are those which, like modern art, capture the feeling or function of an object or event. In each type of symbol, however, we may find a range of "iconicity." For example, some maps are more iconic than others. And some abstract art is more representational, more iconic, than other art. (Harrison 1974: 62-63)

HUMAN SIGN PROCESSES
Man is an active agent in the world. He produces his own energy. He directs it at his environment. He channels it toward goals of his own choosing. Moment by moment, he processes stimuli. He sorts. He sifts. He interprets. He infers. He manipulates his uncertainty and the uncertainty of others. And at the center of this activity is his use of signs. Signs and patterns of signs are produced, transmitted, interpreted, stored. Signs fuel interaction. Signs fire the imagination. Signs ignite man’s potential for shared understanding.

Man, the Uncertaintiy Manipulator
In thinking about man as a communication receiver, it is easy to imagine him as a passive receptacle. For example, we might be tempted to think: a message stimulus comes in; and he reacts. If no message, no reaction. A more accurate picture of man sees him as active, aggressively seeking information, constantly exploring. While awake, he is in a continual state of tension. He maintains a plateau of uncertainty. He constructs expectations. He tests. He checks. He develops new predictions. (Harrison 1974: 64-65)

This means, of course, that the same marker may be a sign for one man and not for another. One man may look at the red spots on your face and say, "Look at the funny red spots." A doctor may look at the same markers and say, "Measles!" A wife may see her husband make movements, conscious or unconscious, which indicate he's ready to leave the party. Others may see the same movements, but for them the markers are not a "sign" of anything. Similarly, the psychiatrist may make inferences on the basis of his patient's behavior. For the untrained observer, the same behaviors, the same markers, would be meaningless. (Harrison 1974: 66)

Symbols are those signs which are not signals; they are the pictures and words and marks and sounds which stand for other objects and evenets. They elicit meanigs from the receiver, denotative meanings and connotative meanings. But they do not demand action; they only ask to be interpreted. They do not herald the arrival of other events. They can talk about the not-here and the not-now, events which may be far removed in time and space. (Harrison 1974: 67)

The analogic-digital distinction may, however, become most important with the symbol. It is in presenting - or re-presenting - the not-here and the now-now that the analogic symbol may be most powerful. Similarly, it is in the digital symbol that we see the amazing efficiency of the human sign process. Man can store, transmit, receive, and retrieve vast stores of knowledge by manipulating 26 letters and 10 numbers.

Sign Patterns

As we use the term "sign" in this book it may apply to a single stimulus or a whole pattern of stimulation. Like our use of the term "system," we will apply "sign" to the symbolic level we are examining. But at times the "sign" will have many subsystems, other signs which go to make up the larger symbol. For example, we might take the picture of a face as a sign. But within this symbol, the line representing the mouth is also a sign.

Occasionally, we will want to draw attention to the fact that we are talking about a configuration of signs, and in those instances we will use the term *sign pattern*. In short, a sign pattern is a system made up of other signs. And in this pattern, as in any system, the relationships are likely to be important. The total facial expression may be a sign pattern. So would be a picture layout, or a movie sequence.

This may help us over a point of frequent confusion in nonverbal communication. Often, we think of signs as specific stimuli which elicit responses (e.g., denotative and connotative meaning). But when we begin to examine communication systems in operation we quickly note the importance of pattern. Man, as an active communicator, frames expectations. And he acts on them. He doesn't merely wait for meaningful stimuli to arrive.

As a result, when an expected sign does *not* occur, *that* is meaningful, too. When you smilingly say, "Good morning," to a friend and he doesn not respond, you wonder what is wrong. If you think of signs as only the presentation of specific stimuli, you will have trouble analyzing that situation. It appears that you are reacting to a nonsign, or the lack of a sign. If, however, you recognize the larger system of signs, the sign pattern, your friend's nonresponse is part of an important event which may well signal that something is amiss. (Harrison 1974: 68-69)

Figure 4-3 Possible Human Code Systems.*Fundamental motor actBasic unit producedCombined intoStudied byTypical act or skill*utteringphonememorphemelinguisticspoetryscratchingglyph
pictglytomorph
pictomorphglyptics
picticswriting
drawingmoldingplasmplastomorphplasticssculpturebuildingtechnemtechnomorphte
ctonicsarchitectureMovingkinekinemorphkinesicsdancesoundtonemelosmelodicsmu
sictouchhaptonhaptomorphhapticsfondlingproduce smellozonearomaaromaticsperfumeryproduce

tasteedonedomorphedeticscookingspace arrangementproxemeproxemorphproxemicscity planningtime arrangementchronchronomorphchronemicstimingfilmingedemeedemorphvidisticscinem a(Harrison 1974: 72)

But with the kinesic informant, difficulties arise. For example, the speaker gets feedback both from the movements of his mouth and from the sound he hears. He knows when he's made a "slip of the tongue," not because he feels it in his tongue, but because he hears the sound he has produced. But the kinesic informant only gets internal feedback. He knows how the move feels. But he doesn't see how the facial expression or movement looks to another. He may not detect his "slips of the face." As a result, the kinesic informant may have difficulty producing the "same" movement twice. He knows there's "something there" but he is unreliable as a producing informant. (Harrison 1974: 73-74)

Decoding

Within the social sphere, perceptual selectivity also screens the cues man uses. Where at the psychological level, this selectivity is related to individual differences, on the social level this selectivity stems from roles and group norms. Two managers, although very different in personality, might be attuned to the same nonverbal clues - because of their executive role. Similarly, members of a group may be acutely aware of cues that others would miss. Initiates of a teenage gang might see sharp differences between themselves and others, in dress, hair style, ornaments, manners. Meanwhile, to the adult "all the kids look the same." (Harrison 1974: 87)

Sensory gating, roles, subcultures.

In general, it will be helpful to note that nonverbal signs may be (a) *enduring*, (b) *temporary*, or (c) *momentary*. The enduring markers are those that, like monuments or architecture, may continue for long perods, beyond the life of one communication system, perhaps beyond the life of the participants. Or, at a more individual level, the enduring markers may include the general appearance of the person: how big he is, how his face and body are structured, what he looks like day in and day out. These markers move with the individual from communication system to communication system. They may have an impact on interaction, but they are not specific to any one situation.

The temporary markers are those that do change over time, but that may be stable during one communication situation, or during a phase of interaction. The seating arrangement at a meeting, for example, could be set up in a number of different ways. But once organized, it is likely to remain the same during the whole meeting, or at least during much of the meeting. Similarly, the clothing people wear may change from day to day, but it is likely to remain the same during one interaction. Finally, individuals may have moods or other states that change from one day to another but don't change moment to moment. On a particular day, I may be feeling very good - or bad - and that happiness or sadness may influence all of my interactions.

The momentary markers are those that, like the spoken word, change from instant to instant. Facial expressions and hand movements are prime examples. They may shift many times during a single interaction. (Harrison 1974: 102)

FIGURE 6-1 Voice Qualities.

In paralanguage, several types of voice quality are distinguished: (A) pitch range, (B) resonance, (C) tempo, and (D) control, which includes lip control, articulation control, and rhythm control.

106

FIGURE 6-2 Vocal Qualifiers.

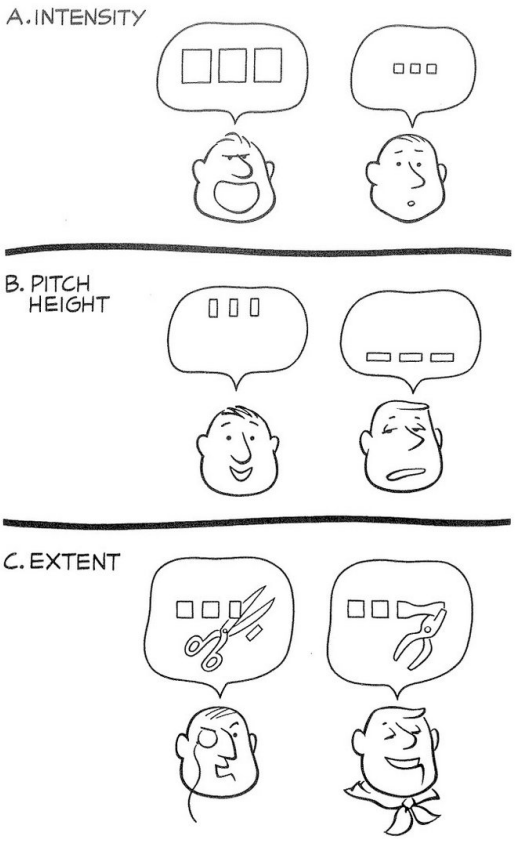

Vocal qualifiers include (A) intensity, such as overloud or oversoft; (B) pitch height, such as overhigh or overlow; (C) extent, such as clipping or drawing.

107

Vocal Emblems

The most obvious vocal counterpart of an "emblem" is: the word. There are a few examples, however, of vocal sounds that are not words (or at least do not appear in the dictionary) but approach emblem status. Included would be sounds of disapproval such as the "tsk, tsk" clicking of the tongue or the "harumph" grunt. In more bucolic and chauvinistic days, young men (then called "wolves") would stand around on street corners whistling at girls with a characteristic sound of appraisal and appreciation. Another vocal emblem might be Charlie Brown's cry of frustration: "Augh!" (Harrison 1974: 110)

THE HEAD AND FACE ARE PERHAPS MAN'S RICHEST SIGN SYSTEM. In Western culture, the head is frequently used in art to represent the whole man; it is seen as the locus of his personality, his intelligence, his soul. The face is central in most communication situations. In fact, we speak of "face-to-face" communication. Or, the face is used symbolically, as in "face the music," or tragically, "losing face." The head is the locus of most of the primary sense receptors: eyes, ears, nose, mouth - seeing, hearing, smelling, tasting. By looking at a person's head we know whether he is awake or asleep, listening, smelling, tasting, hearing. Vocalizations come out of the mouth. Facial expressions play across the features. And we tend to read a man's physiognomy for his history - his genetic heritage, his time on this earth, and the way that time has marked his character. This chapter examines areas of performance code in the head and face: (a) apperance cues, (b) facial expressions, (c) eye behavior, and (d) head nods and movements. (Harrison 1974: 114)

POSTURE

The way a man walks and stands and sits is frequently taken as a message about himself. These cues are read for self-confidence, for signs of energy or fatigue, for clues about status. In interactions, man orients himself toward others. He can stand over another, or kneel in front of him. He can face him directly, or "give him the shoulder." He can lean forward, or recline backward. He can lean to the right or to the left. He can sit erect or he can slouch. He can fold his arms and legs in a tight, defensive posture, or he can "open up" in a sprawling, relaxed pose. He can adopt the same pose as his fellow communicator, or he can take a contrary posture. (Harrison 1974: 132)

The most intentional use of clothing as communication is in uniforms. Individuals in different roles are dressed differently, prestructuring the interactions they will have. The uniform indicates status, appropriate communication content, appropriate rules of interchange. On amny campuses, moves have been made to take the campus police out of uniform. But these attempts have been resisted, sometimes for surprising reasons. (Harrison 1974: 148)

MARSHALL MCLUHAN HAS ARGUED THAT: "The medium is the message." McLuhan, in turn, got some of his best ideas from Harold A. Innis, an economic historian. Innis noted that some media are "time-binding," and some are "space-binding." Media such as telephone, telegraph, radio, and television allow man to extend his reach across space. He can instantaneously be in touch with other man, on the far side of the blobe, or the far side of the moon. Messages from these media, however, are short-lived. They are not "time-binding." Meanwhile, messages in the print media, in paintings, statues, and monuments, last. They are not as easily transported across space. But they are more permanent. (Harrison 1974: 160)

FIGURE 10-1 Event Time and Message Time.

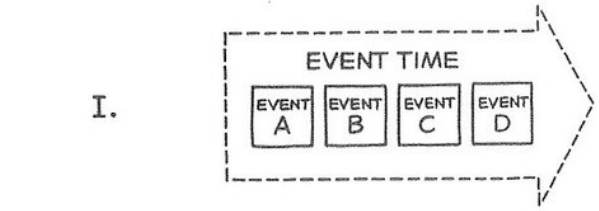

I illustrates an event in real time; the event, in turn, was a sequence of four subevents A, B, C, and D.

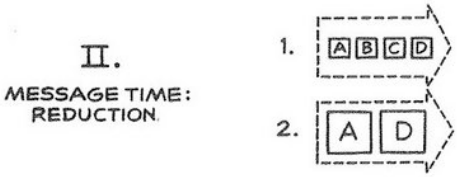

II illustrates a message in which the event time has been collapsed, providing a message which takes less time than the original event. II.1 is an example where all the elements have been preserved. II.2 illustrates another way to collapse time: subelements B and C have simply been dropped.

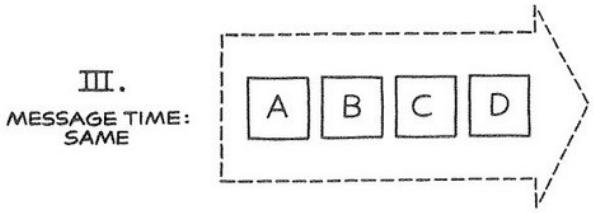

III illustrates an example of message time corresponding to event time.

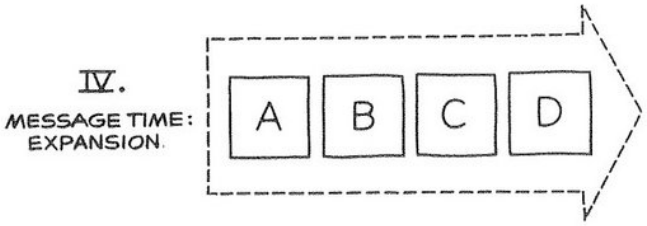

IV illustrates time expansion, where message time is actually longer than event time. An example would be slow-motion photography.

V illustrates the reordering of events; D is placed ahead of A, whereas in real time the order was reversed.

FIGURE 10-2 Event Space and Message Space.

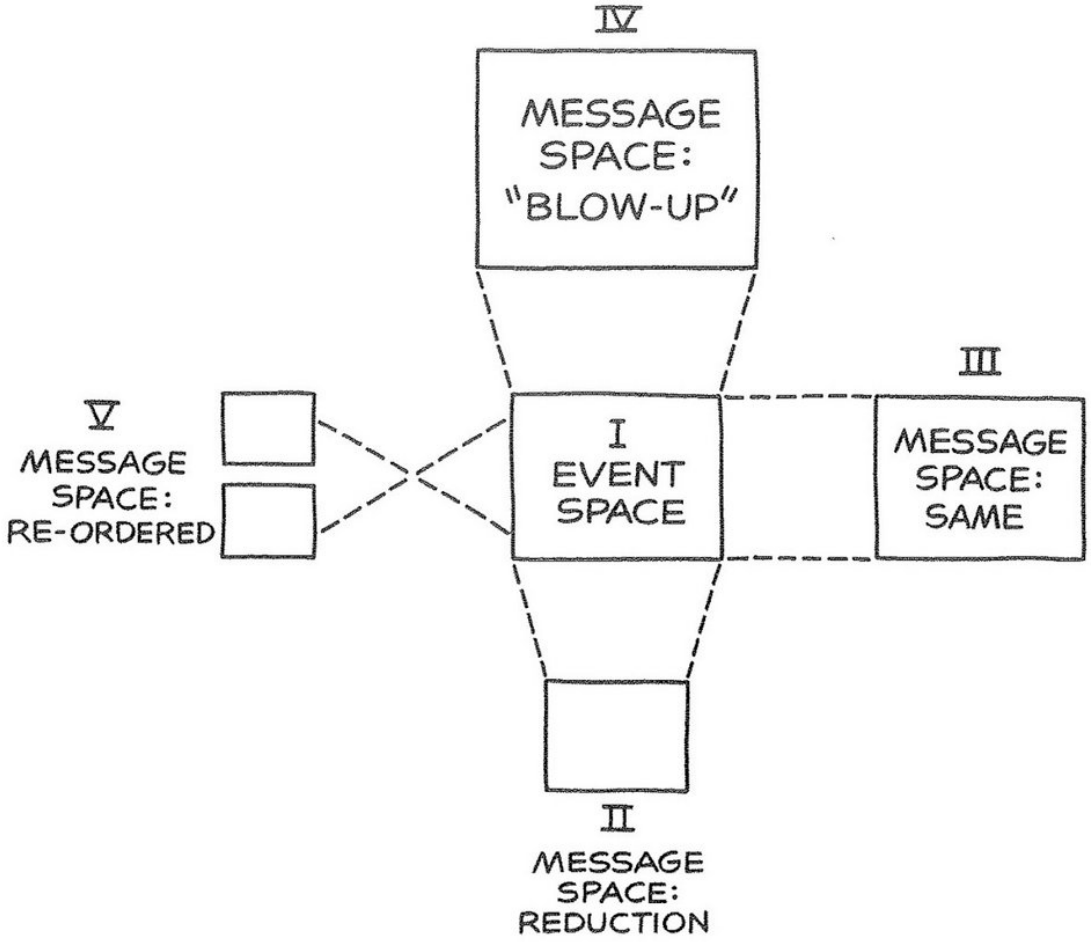

I represents an event in space.

II illustrates message–space reduction; the message takes less space than the actual event.

III illustrates a message space which is "life-sized" (i.e., the event space has been preserved in the message).

IV illustrates a "blow-up," where message space is larger than event space.

V illustrates a message space in which the arrangements of elements in space have been reordered. In the rearranging, event space may be reduced, preserved, or expanded.

In the Soviet Union a few years ago, I was struck with the enormous portraits of Lenin scattered throughout the country. At that time there was no advertising, so where an American would expect to see a billboard or a sign on the side of a building, the Soviet citizen was likely to see Lenin's head, with some famous quotation. Lenin's body is, of course, preserved and displayed in his tomb on Red Square. The visitors can go and see the actual man. Usually, when seeing a famous person in the flesh, I think, "There he is, big as life." But upon seeing Lenin, my reaction was, "There he is, *small* as life." He was a little man.

And that was startlingly apparent after seeing hundreds of mammoth portraits. (Harrison 1974: 164)

Big Brother ish.

---

a glossary of key terms

[Harrison 1974: 196 >] The following terms are a few of the concepts used by researchers of nonverbal communication. The definitions given are brief, introductory orientations; frequently the concept is more complex than a few words would suggest. Similarly, the same term may be used by different authors to denote different phenomena Where a term was introduced into the literature by a particular author, his name appears in parentheses.

ABSTRACTION. An analogic symbol that captures feeling, function, or connotation; compare *icon* and *schematic*.
ACTION LANGUAGE. Movement not done with the intent to communicate but which is informative; compare *sign language*, *object language* (Ruesch & Kees).
ADAPTORS. Behaviors originating in the adaption of the individual to his environment. Three types: behaviors directed toward self, object, or alter; compare *illustrators*, *emblems*, *illustrators*, *regulators* (Ekman & Friesen).
AFFECT DISPLAY. Nonverbal behavior, such as facial expression, that reflect emotional states, compare *adaptors*, *emblems*, *illustrators*, *regulators* (Ekman & Friesen).
ALLOKINE. One of a number of nondistributive variants of a *kineme* or gestural unit.
ANALOGIC. A relationship between sign and referent in which aspects of the referent are preserved in the sign; compare *digital*.
ARTIFACTUAL CODES. Sign sets arising from the use of objects; compare *performance*, *spatio-temporal*, *mediatory codes*.
BANDS. The channels and sensory receptors available for transmitting and receiving either verbal or nonverbal signs.
[Harrison 1974: 197 >]
BATON. A type of *illustrator* (gesture) that provides emphasis, accent, punctuation.
BLEND. An *affect display* that combines emotional cues, e.g., a surprised, raised brow with a happy, smiling mouth.
CADEME. A basic element in film communication; a shot as it comes from the camera; see *edeme*, *vidistics* (Worth).
CODE. A set of transformations; a cluster of *markers* with rules for organization and interpretation; see *artifactual*, *mediatory*, *performance*, *spatio-temporal codes*.
COMMUNICATIVE. Done with intent to communicate; compare *informative*, *interactive* (Ekman & Friesen).
CUE. A stimulus that elicits response from some organism.
DIGITAL. A relationship between sign and referent in which the signs are discrete and arbitrary, e.g., letters and numbers; compare *analogic*.
DISPLAY RULE. A rule that modifies the display of nonverbal behaviors such as affect cues; may intensify, deintensify, neutralize, or mask.
EDEME. A basic unit in film communication; the edited film shot; see *cademe*, *vidistic*, Fig 4-3 (Worth).
EMBLEM. A highly stylized nonverbal behavior with well-articulated meaning; compare *adaptors*, *affect displays*, *illustrators*, *regulators* (Ekman & Friesen).
GLYPTICS. THe study of written, verbal symbols; Fig 4-3.
ICON. An analogic symbol that, in particular preserves outward appearance of the referent; compare *abstraction*, *schematic*.
ICONICITY. The degree to which a sign or sign pattern resembles its referent.
IDEOGRAPHS. *Illustrators* (gestures) that trave the flow of a thought or idea.
ILLUSTRATORS. Nonverbal behaviors that accompany speech, elaborating, punctuating, commenting upon. Term includes: *batons*, *ideographs*, *kinetographs*, *pictographs*, *pointers*, *spatials;* compare *adaptors*, *affect displays*, *emblems*, *regulators* (Ekman & Friesen).
INFORMATIVE. Not necessarily done with intent to communicate, but interpretable by an observer; compare

communicative, *interactive* (Ekman & Friesen).
INTERACTIVE. Describes nonverbal behavior that may not be done with intent to communicate and may be responded to with little awareness but yet has an observable effect on interaction; compare *communicative*, *informative* (Ekman & Friesen).
[Harrison 1974: 198 >]
KINE. A rudimentary unit of movement in *Kinesics*; see Fig. 4-3 (Birdwhistell).
KINEME. A unit of body movement comparable to the *phoneme* in linguistics; see *kinesics* (Birdwhistell).
KINEMORPH. A unit of body movement made up of one or more *kinemes*; see *kinesics*, Fig. 4-3 (Birdwhistell).
KINESICS. The system and study of body movement in communication; see Fig. 4-3 (Birdwhistell).
KINETOGRAPH. An *illustrator* (gesture) that demonstrates or reenacts some bodily action (Ekman & Friesen).
MARKER. A stimulus transmitted between two components of a system, i.e., a sign-vehicle. Differently in *kinesics*: a movement that marks off speech or interaction.
MEDIATORY CODES. Sign sets arising in the use of media such as film, art, music; examples include cuts, fades, cropping.
MESSAGE-SPACE. The space taken up by a message; may be the same as, less than, or more than "event-space."
MESSAGE-TIME. The time it takes to decode or process a message; may be the same as, less than, or more than "event-time."
MICROFACIALS. Fleeting facial expressions, sometimes difficult to detect with the naked eye.
MORPHEME. In lingusitics, a minimum distinctive unit of grammar, e.g., a word is composed of one or more morphemes.
NONVERBAL COMMUNICATION. As used in this text: the exchange of information through nonlinguistic signs.
OBJECT LANGUAGE. The use and display of material items, both intentional and unintentional; compare *sign language* and *action language* (Ruesch & Kees).
PARALANGUAGE. The system of "extra verbal" elements that accompany speech, including voice quality, vocal qualifiers, and vocal segregates.
PARTIALS. Affect displays involving only part of the face, e.g., a surprised, raised brow but neutral eyes and mouth.
PERFORMANCE CODES. Sign sets produced with the human body, e.g., facial expressions, hand gestures, body movements; compare *artifactual*, *mediatory* and *spatio-temporal codes*.
PHONE. In linguistics, a rudimentary vocal sound.
PHONEME. In linguistics, a basic sound unit; a *morpheme* is composed of one or more phonemes; see Fig. 4-3.
PICT. A rudimentary unit in drawing; the counterpart of a *phone* in speech.
[Harrison 1974: 199 >]
PICTEME. The basic unit in a pictorial code; the counterpart of a *phoneme* in speech.
PICTICS. The system and study of pictorial communication, especially drawing.
PICTOGRAPH. An *illustrator* (gesture) that draws a picture or shape in the air (Ekman & Friesen).
PICTOMORPH. The minimum distinctive pictorial unit; parallel to the morph or *morpheme* level in speech; see Fig. 4-3.
POINTERS. *Illustrators* (gestures) that point to a referent; also called "deictic" movements.
POINTS. Movements, e.g., of eye or head, that punctuate the structural flow of interaction; compare *position*, *presentation* (Scheflen).
POSITIONS. Larger divisions of interaction, incorporating one or more *points*;; compare *presentation* (Scheflen).
PRESENTATIONS. Major divisions of interaction, incorporating one or more *positions;* compare *points*, *positions* (Scheflen).
PROXEMICS. The system and study of behavioral patterns associated with the use of space; see Fig. 4-3 (Hall).
REGULATORS. A type of body movement, such as head-nods, that regulates the flow of interaction; compare *adaptors*, *affect displays*, *emblems*, *illustrators* (Ekman & Friesen).
SCHEMATIC. An analogic sign that captures relationships or structure of the referent, e.g., maps, blueprints, diagrams; compare *icon*, *abstraction*.
SEQUENTIAL SYNTAX. The organization of code elements sequentially in time or space, e.g., most verbal sign patterns; compare *synchronic syntax*.

SIGN. A stimulus (marker) that "stands for" some other event for some interpreter; compare *signal*, *symbols*.
SIGN LANGUAGE. The purposeful use of gestures to replace words; compare *action language* and *object language* (Ruesch & Kees).
SIGN PATTERN. A configuration of signs; a system of sign elements.
SIGNAL. One type of *sign*; it is likely to "announce" another sign or to elicit an action response; compare *symbol*.
SPATIALS. *Illustrators* (gestures) that indicate size or relationship.
SPATIO-TEMPORAL CODES. Sign sets emerging in the use of time and sace; compare *artifactual*, *mediatory*, *performance codes*.
SYMBOL. A type of *sign*, emphasizing denotative and connotative meaning; compare *signal*.
[Harrison 1974: 200 >]
SYNCHRONIC SYNTAX. The organization of code elements, simultaneously in time or space, e.g., picture layour; compare *sequential syntax*.
SYSTEM. A set of interrelated elements; the system is separated from its environment by a boundary; several levels may be present: suprasystem, system, subsystem, and component.
VIDISTICS. The system and study of cinematic communication; see Fig. 4-3 (Worth).

- Gunther, Bernard. *Sense Relaxation*. New York: Macmillan, 1968.

- Larry L. Barker and Nancy B Collins, "Nonverbal and Kinesic Research," in P. Emmert and W. D. Brooks (eds.), *Methods of Research in Communication* (Boston: Houghton Mifflin, 1970), pp. 343-372.

- Abne M. Eisenberg and Ralph R. Smith, Jr., *Nonverbal Communication* (Indianapolis: Bobbs-Merrill, 1971).

- Starkey, Duncan, Jr., "Nonverbal Communication," *Psychological Bulletin*, 72, 1969, pp. 118-137.

- Theodore M. Newcomb, "An Approach to the Study of Communicative Acts," *Psychological Review*, 60, 1953, pp. 939-404.

- Marshall McLuhan, *Understanding Media* (New York: McGraw-Hill, 1966).

- Harold A. Innis, *The Bias of Communication* (Toronto: University of Toronto Press, 1951).

3.12.9 NVC: Readings with Commentary (2012-12-27 14:32)

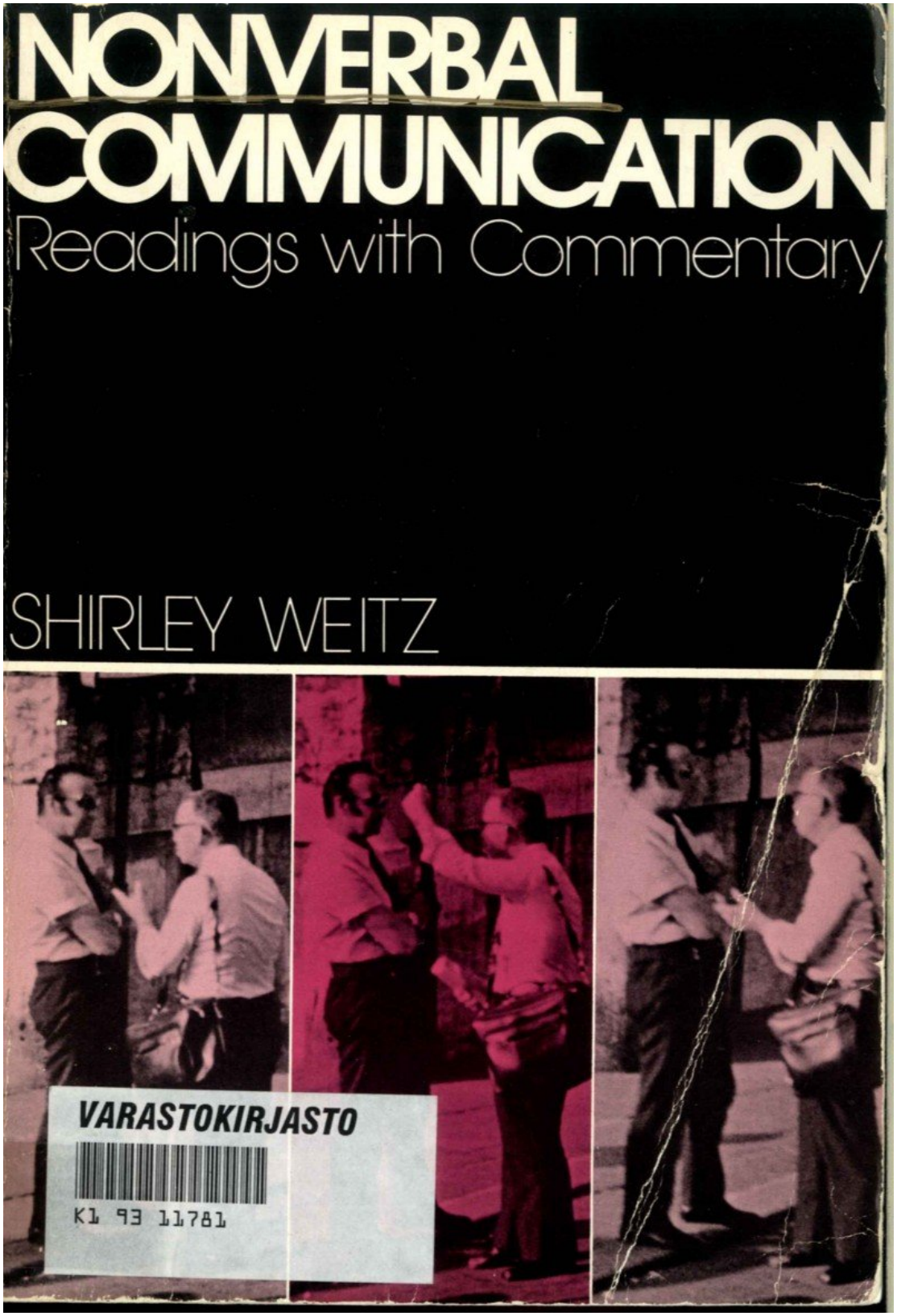

AutorShirley Weitz (ed.)Pealkiri**Nonverbal communication: readings with commentary**IlmunudNew York; London; Toronto: Oxford University Press, 1974Linkhttp://books.google.ee/books?id=xyA8AAAAIAAJViideWeitz, Shirley (Ed.) 1974. *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press.

Sisukord

- *Weitz, Shirley 1974a.* ***Introduction***
- *Weitz, Shirley 1974b.* ***Facial expression and visual interaction***
- Eibl-Eibesfeldt, Irenäus 1974. **Similarities and Differences Between Cultures in Expressive Movements**
- Ekman, Paul, Wallace V. Friesen and Silvan S. Tomkins 1974. **Facial Affect Scoring Technique: A First Validity Study**
- Buck, Ross W., Virginia J. Savin, Robert E. Miller and William F. Caul 1974. **Communication of Affect Through Facial Expressions in Humans**
- Exline, Ralph V. 1974. **Visual Interaction: The Glances of Power and Preference**
- *Weitz, Shirley 1974c.* ***Paralanguage***
- Davitz, Joel R. and Lois Jean Davitz 1974. **The Communication of Feelings by Content-Free Speech**
- Scherer, Klaus R. 1974. **Acoustic Concomitants of Emotional Dimensions: Judging Affect from Synthesized Tone Sequences**
- Milmoe, Susan, Robert Rosenthal, Howard T. Blane, Morris E. Chafetz and Irving Wolf 1974. **The Doctor's Voice: Postdictor of Successful Referral of Alcoholic Patients**
- Milmoe, Susan, Michael S. Novey, Jerome Kagan and Robert Rosenthal 1974. **The Mother's Voice: Postdictor of Aspects of Her Baby's Behavior**
- *Weitz, Shirley 1974d.* ***Body movements and gestures***
- Birdwhistell, Ray L. 1974a. **Toward Analyzing American Movement**
- Birdwhistell, Ray L. 1974b. **Masculinity and Femininity as Display**
- *Kendon, Adam 1974.* ***Movement Coordination in Social Interaction: Some Examples Described***
- *Dittmann, Allen T. 1974.* ***The Body Movement-Speech Rhythm Relationship as a Cue to Speech Encoding***
- *Scheflen, Albert E. 1974.* ***Quasi-Courtship Behavior in Psychotherapy***
- *Weitz, Shirley 1974e.* ***Spatial behavior***
- Hall, Edward T. 1974. **Proxemics**
- Watson, O. Michael 1974. **Conflicts and Directions in Proxemic Research**
- Sommer, Robert 1974. **Small Group Ecology**
- Sommer, Robert and Franklin D. Becker 1974. **Territorial Defense and the Good Neighbor**
- *Weitz, Shirley 1974f.* ***Multichannel communication***

- Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 1974. **Nonverbal Leakage and Clues to Deception**
- Mehrabian, Albert and Sudan R. Ferris 1974. **Inference of Attitudes from Nonverbal Communication in Two Channels**
- Duncan, Starkey Jr. 1974. **Some Signals and Rules for Taking Speaking Turns in Conversations**
- Mehrabian, Albert and Scheldon Ksionzky 1974. **Some Determinants of Social Interaction**
- Smith, W. John 1974. **Displays and Messages in Intraspecific Communication**

Weitz, Shirley 1974a. Introduction. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 3-10.

> Best sellers like Julius Fast's *Body Language* have safely established the study of nonverbal communication in the popular mind as a short cut to an understanding of human motivation and interaction. But, what is the more enduring place of nonverbal research in the behavioral sciences? When the fad passes and sensitivity groups are no longer in vogue, will interest in this area similarly fade? The opinion of this writer and many others in the field is an emphatic "no," because simultaneously with the emergence of "body language" as a popular pastime has come an avalanche of serious scientific work, on both the theoretical and the empirical levels. Indications are that nonverbal research will become an integral part of social psychological theories of interpersonal communication, person perception, and emotional expression, as well as contribute heavily to such applied fields as psychotherapy and integroup relations. Workers in fields allied to psychology, such as linguistics, anthropology, and communications, have also invested heavily in this research, and their different methodological and theoretical approaches have given a breath and variety to this field that is unusual in behavioral sciences. (Weitz 1974a: 3)

> Tha last year alone has produced five major books in the area, devoted to theory and research of important investigators (Dittmann; Ekman, Friesen and Ellsworth; Hinde; Mehrabian; Scheflen, all 1972). The latest volume of the prestigious Nebraske Symposium on Motivation (Cole, 1972) has a major section on nonverbal communication, including articles by Ekman, Exline, and Mehrabian. Two textbooks entirely devoted to this area have been published (Eisenberg and Smith, 1971; Knapp, 1972), along with a reader emphasizing the communications aspect of nonverbal research (Bosmanijan, 1971). *Semiotica*, a new journal entirely devoted to research in nonverbal communication, has been created within the past five years. The *Journal of Communication* (Harrison and Knapp, 1972) has produced an entire issue on the subject. Hardly an issue of the *Journal of Personality and SOcial Psychology* goes by without two or three articles utilizing nonverbal or paralinguistic variables. (Weitz 1974a: 3-4)

Weitz thought that *Semiotica* was entirely dedicated to nonverbal communication :D

Weitz, Shirley 1974b. Facial expression and visual interaction. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 11-19.

> A rather different contribution has been made by Allen Dittmann in his recent book, *Interpersonal Messages of Emotion* (1972). Dittman has developed a theory of emotional interaction based on the mathematical theory of communication (Shannon, 1948; Shannon and Weaver, 1949). By taking this point of view, Dittmann looks at many neglected areas of emotional communication. He considers individual and cultural differences in choice of channels for emotional messages, so, for example, some people and cultures may favor the voice rather than the face. He also thinks that channels change as a function of the age and depth of a social relationship. Two strangers may comunicate in the most universally understood channels: words, stereotyped facial expressions, and gestures. As the two get to know each other better, they use more subtle gradations of expressions and rely more on subcultural variations common to both or decoded by each member. Dittmann observes, "Many 'family resemblances,' by which we ordinarily mean genetic similarities of facial features or body build, are probably really based on family codes of expression" (Dittmann, 1972, p. 141). Dittman also considers the effects of noise on emotional communication. "Noise" in communications theory refers to interfering stimuli which are received along with the message. Noise can be random or nonrandom; interference between chanels is a related problem. Any code of emotional communication has to provide for a filtering mechanism to deal with such noise. One critical problem would be to discriminate emotional from similar nonemotional messages. (Weitz 1974b: 15-16)

This is the first time I've met any mention of this book by Dittmann. Could it be that the discussion on the role of culture in forming physical appearance mentioned in Flora Davis' *Inside Intuition* came from Dittmann's work?

Eibl-Eibesfeldt, Irenäus 1974. Similarities and Differences Between Cultures in Expressive Movements. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 20-33.

ELSEWHERE: http://tartu.ester.ee/record=b1238102 S1*est

Ekman, Paul, Wallace V. Friesen and Silvan S. Tomkins 1974. Facial Affect Scoring Technique: A First Validity Study. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 34-50.

ELSEWHERE: Ekman, Paul, Wallace F. Friesen and Silvan S. Tomkins 1971. Facial Affect Scoring Technique: A First Validity Study. Semiotica 3(1): 37-58.

Buck, Ross W., Virginia J. Savin, Robert E. Miller and William F. Caul 1974. Communication of Affect Through Facial Expressions in Humans. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 51-64.

ELSEWHERE: Buck, Ross W. Savin, Virginia J. Miller, Robert E. Caul, William F. ; Journal of Personality and Social Psychology, Vol 23(3), Sep, 1972. pp. 362-371.
OR psp-23-3-362.pdf

Exline, Ralph V. 1974. Visual Interaction: The Glances of Power and Preference. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 65-92.

ELSEWHERE: Exline, Ralph 1971. Visual Interaction: The Glances of Power and Preference. In Nebraska Symposium On Motivation, 19. Lincoln : University of Nebraska Press. pp. 163-206

Weitz, Shirley 1974c. Paralanguage. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 93-98.

> We have slowly moved away from the strictly linguistic and cognitive analysis of language exemplified by the psycholinguists and have gone on to the social context of language usage considered by the sociolinguists. Allied with the sociolinguists and the paralinguists, the subject of our present chapted. What differentiates the psycholinguists and sociolinguists from the paralinguists is that the first two are concerned with the semantic aspects of speech, the words themselves, while the paralinguists are happy with the "leavings" of the psycho- and sociolinguists - the nonsemantic aspects of speech, everything *but* the wowrds themselves. At first glance, it may seem that they have concerned themselves out of a filed, but what else is left after the words are gone? Quite a bit, it seems. Paralinguists set great store on *how* something is said, not on *what* is said. The tone of voice, pacing of speech, and extralinguistic sounds (such as sighs) make up their area of concern. (Weitz 1974c: 94)

Davitz, Joel R. and Lois Jean Davitz 1974. The Communication of Feelings by Content-Free Speech. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 99-104.

ELSEWHERE: Davitz, Joel R. (ed.) 1964. The communication of emotional meaning. New York: McGraw-Hill.

Scherer, Klaus R. 1974. Acoustic Concomitants of Emotional Dimensions: Judging Affect from Synthesized Tone Sequences. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 105-111.

An experiment with Moog synthesizers. Basically, Ctrl+F "Vocal Cues of Emotion" (here).

Milmoe, Susan, Robert Rosenthal, Howard T. Blane, Morris E. Chafetz and Irving Wolf 1974. The Doctor's Voice: Postdictor of Successful Referral of Alcoholic Patients. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 112-121.

ELSEWHERE: The doctor's voice: postdictor of successful referral of alcoholic patients.
Milmoe, S S; Rosenthal, R R; Blane, H T HTView Profile; Chafetz, M E ME; Wolf, I I; et al. Journal of abnormal psychology 72. 1 (February 1967): 78-84.
OR abn-72-1-78.pdf

Milmoe, Susan, Michael S. Novey, Jerome Kagan and Robert Rosenthal 1974. The Mother's Voice: Postdictor of Aspects of Her Baby's Behavior. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 122-125.

> Discrepancies in anxiety (more filtered, less unfiltered) werre related to lack of expression of positive affect in boys at three different ages (for 8, 13, and 27 mo.: *r*'s = -.67; *p*<.05; -.33; and -.60, respectively). (Milmoe, Novey, Kagan & Rosenthal 1974: 124)

Yeah, no.

Weitz, Shirley 1974d. Body movements and gestures. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 127-133.

> The most popularized aspect of nonverbal communication is undoubtedly the area of body movement and gestures. Books like Julius Fast's (1970) *Body Language* promise the reader that he can "penetrate the personal secrets, both of intimates and total strangers" by reading key body signs. Advice on love and business encounters is especially well covered. Nierenberg and Calero's (1971) *How to Read A Person Like A Book* tries to apply body movement research to business success. Fast (1970) does a competent job of summing up research in nonverbal communication for the layman, **though one suspects his conclusions will be taken a bit too uncritically by the average reader.** (Weitz 1974d: 127)

Uncritically, indeed.

> Historically, the entry of Ray Birdwhistell and Paul Ekman to the study of body movement signaled the beginning of two important research traditions. Birdwhistell's tradition is more heavily represented in this section, with Scheflen, Dittmann, and Kendon having the same general view. Ekman is represented by contributions in two other sections, with articles on facial expression and deception. Both have shaped different research traditions in nonverbal communication in general, and body movement in particular. Duncan (1969) makes a similar distinction between **the structural and the external variable approach**.
> Ray Birdwhistell first began his research in 1952, with the publication of *Introduction to Kinesics* and has continued for the ensuing twenty-odd years to be an active proponent and pioneer in body movement research. His 1970 book, *Kinesics and Context*, is a collection of his essays (of which, two are presented here, p. 134 and p. 144) and presents his point of view quite directly and persuasively. Adam Kendon (1972) has written a very fine book review of *Kinesics and Context* which may well serve as an introduction to Birdwhistell's work. (See also Dittmann, 1971.) An anthropologist by professional affiliation, Birdwhistell's influence has been felt most heavily in the nonexperimental areas of psychiatry and communications research. He favors a contextual approach to studying the entire communications situation

and vigorously opposes the isolation and manipulation of variables favored by Ekman's group. Birdwhistell characteristically does an extremely detailed analysis of short film segments of interactive behavior, taken in naturalistic settings. One famous film clip, "The Cigarette Scene," about a woman having her cigarette lighted by a man, takes eighteen seconds on film time, but considerably longer than that to read the finely honed analysis of verbal and nonverbal components. Birdwhistell's method of analysis is based on the descriptive linguistic model. Kinemes are relatively large units of body movement, such as lateral head sweeps and eye lid closure. Kinemes combine to form kinemorphs, then kinemorphemic classes, complex kinemorphs, and complex kinemorphic constructions. Birdwhistell has isolated body, facial, and head kinemes and is also interested in integrating kinesic behavior into the general communicative stream, including verbal behavior. In fact, he does not see the verbal-nonverbal dichotomy as a valid one and is reported by Knapp (1972) to have said that "studying nonverbal communication is like studying noncardiac physiology"; the distinction simply does not exist in his system. (Weitz 1974d: 128-129)

The Birdwhistell holistic, nonexperimental tradition has its drawbacks as well as its virtues. On the negative side, kinesic analysis is very much like literary analysis, one can impose one's own structure on the material and never really be certain that this is the best fitting model or the "correct" one. Experiments can, of course, be stacked in favor of a model, though we are slower to ascknowledge the existence of this sort of bias than the other. On the more practical side, Birdwhistell's mode of analysis is extremely time-consuming and difficult for one not carefully trained and experienced in the notation system. The sampling of situations often seems haphazard and is limnited to few cases. However, since Birdwhistell is working within the linguistic model, he feels that there is a universal grammar of kinesics, as in language, so that any kinesic sample, like any speech sample, can provide reliable information about the deep structure of the language. On the positive side, Birdwhistell's insistence on a holistic approach to communication has much to offer psychology, a field already riddled by atomism. At some point, we will have to fit all the verbal and nonverbal pieces together, and it makes sense to have a gadfly to continually remind us of our ultimate aim. (Weitz 1974d: 130)

Birdwhistell, Ray L. 1974a. Toward Analyzing American Movement. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 134-143.

ELSEWHERE: Birdwhistell, Ray L. 1971. Kinesic and Context: Essays on Body-Motion Communication. Allen Lane The Penguin Press

---

Birdwhistell, Ray L. 1974b. Masculinity and Femininity as Display. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 144-149.

ELSEWHERE: Birdwhistell, Ray L. 1970. Kinesic and Context: Essays on Body-Motion Communication. Philadelphia : University of Pennsylvania Press

---

Kendon, Adam 1974. Movement Coordination in Social Interaction: Some Examples Described. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 150-168.

> The phenomenon of movement mirroring, which has been observed in a number of isntances in TRD 009, appears to occur **only between the speaker and the person he directly addresses**. As in the T extract, so in the other instances examined, it occurs most conspicuously at the very beginning of an interchange. Other participants may move concurrently with the movements of speaker and listener, as the axis of interaction between them is set up, but their movements are either of quite a different form from those of the direct addressee, or else they have a different timing. By mirroring the movement of the speaker, the person directly addresses thus at once differentiates himself from the others present, and at the same time he heightens the bond that is being established between him and the speaker. For the speaker it can serve as visual confirmation that his speech is properly directed, and for the others present it can serve to clarify the way in which participants activities are being patterned. (Kendon 1974: 158)

Dittmann, Allen T. 1974. The Body Movement-Speech Rhythm Relationship as a Cue to Speech Encoding. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 169-181.

> Emotional expression has been my research interest for some time, and most of my empirical work on body movements has been done in the context of research on interview behavior. The method of studying these movements has been to count their frequency rather than to try to determine their individual meanings. The work can thus most properly be referred to as **research in nervousness or didgetiness**. (Dittmann 1974: 169)

> The trouble with counting litle nervous movements in interviews is that the people are talking while they are fidgeting, and talking casts a shadow over everything else a person does at the same time. Everybody knows this at some level, so it is not a point worth belaboring. What is not known is how much this shadow affects different activities - difgeting in this case - and this is what we started out to learn. Maybe these little movements are so bound up with the act of talking that there is no point to trying to use them as measures to get at other things, like changing emotional states. (Dittmann 1974: 169)

> and ah (pause) we would print
> (pause) ah (pause) by the offset process
> (pause) which isn't with a press
> it's a (pause) photographic process

We call "fluent clause" one which has no non-fluencies within it. Juncture pauses are not counted as non-fluencies, so the third clause in our example is the only fluent one. Hesitation pauses, the ones other than juncture pauses, both filled and unfilled, are considered non-fluencies. A filled pause is usually an "ah," and it may be accompanied by additional non-phonation, as they are in our first two clauses above. Other non-fluencies are false starts, retraces and the like, but hesitation pauses are by far the most frequent. (Dittmann 1974: 171)

Scheflen, Albert E. 1974. Quasi-Courtship Behavior in Psychotherapy. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 182-198.

[182] One of these regular structures that invariably appeared in psychotherapy included behaviors like those found in American courtship. The ethics of psychotherapy have traditionally proscribed sexual behavior, and most of the therapists we studied were unaware that they behaved in ways which could be identified as sexual in therapy sessions. When we interviewed them about it, they spoke defensively, saying that if indeed they showed such actions they did not intend to; they must have unresolved personal problems or untoward countertransference reactions. So at first we thought that these little-known elements of courtshiplike behavior were undesirable contaminants of psychotherapy. But there were reasons to as[183]sume that this was no the case. First of all, some few therapists were quite aware of such behaviors and considered them a necessary part of their technique. Second, we saw these behaviors in all the psychotherapies we examined and in nearly all other interactions as well. Behavior this universal could not be written off as untoward or incidental.

So it seemed likely that our subject-therapists were mistaken in their surmises that courtinglike activities were merely undisciplined evidences of acting-out. We have found in talking to subjects about other covert kinesic activities that they do not know they are performing them, or they have **culture-bound myths about the meaning of such activities**. And we also know from experience that psychotherapists' conceptions of what they do are very different from those of research observers who study what they do. The point is evident. If we are to study poorly known and poorly understood human behaviors, we are going to have to be dissatisfied with preconceptions and free associations about their meanings and instead observe them systematically in the context in which they occur in order to derive their actual functions in an interaction.

The method of research

Recent developments in the behavioral and biological sciences have provided a method for doing this. From general systems theory we have gotten a model for conceptualizing the organization of living systems. Components are organized into units which, in turn, are part of larger systems. Even more recently it has become evident that behavior is integrated analogously; that is, standard units are integrated into larger units which, in turn, make up still larger units.

Such an arrangement of behavioral units in a hierarchy of levels has been applied to animal behavior by the ethologists. It has been held by gestalt theorists that human behavior is perceived in gestalten. In the last generation methods have been worked out in structural linguistics for determining the units of speech behavior and their arrangement in larger units, analogous to the hierarchies of levels of material systems. And in both the American and British schools of anthropology the realization has been growing that *all behavior - not only speech - is patterned this way*. So we no know why the gestalt theorists could find that people perceive units, not merely qualities of behavior; for these units are coded in a cultural and institutional tradition, and each generation learns them by conscious and unconscious processes.

These strands of development were formalized as a method of research at Palo alto in 1956 by Gregory Bateson, Ray Birdwhistell, Henry Brosin, Frieda Fromm-Reichmann, Charles Hockett, and Norman McQuown, and since then have been developed further by Ray Birdwhistell and the author. This approach to human behavior is known as "context analysis." Its principles and procedures have been described in other publications by Birdwhistell and myself. While I shall not detail the approach in this paper, it is this method that I applied to understanding the quasi-courting behaviors to be described here.

Briefly, the main elements of behavior are examined to their structural configurations as they appear in a stream of behavior. (This practice is very different from the usual approach in the psychological sciences, where this or that a priori decision made about what elements of behavior will [184] be selected or which qualities will be abstracted for study as variables.) Then, when a unit has been identified, each recurrence of it is examined in the contexts in which it occurs. By contrasting what happens when it does and does not occur, its function in the larger systems - and, therefore, its significance or meaning - is derived. This method differs from the practice of using free associations or judges to determine by intuition the meaning of the various behaviors in an interaction. It should be noted that I did not successfully derive the meanings of the sexual-like activities by asking psychotherapists why they perform them. As it happened, they did not know why, and when they speculated as to the reasons, their speculations did not fit the observable findings. It should also be noted that I did not count these behaviors or measure them. For I am interested in their meaning, and the rule of levels is that **the meaning of an event is in its relationship to the**

larger picture, not in the qualities of the event itself. Finally, I did not correlate these activities with other activities, for it would not be sufficiently informative to know merely that two events occurred simultaneously. I must know, to derive meaning, exactly how each behavioral unit fits in relation to the others in the larger system. So I shall not present charts and statics, but only simple descriptions, and later abstractions not unlike those that every clinician makes. The advantage is that I can retrace my steps and tell exactly how each is derived. In other words, context analysis makes explicit (and precise) processes that are implicit in intuitive clinical observations.
[...]

COURTSHIP READINESS
Courtship behavior occur after a participant has come into a specific state of readiness. People in high courtshipp readiness are often unaware of it and, conversely, subjects who think they "feel" very sexually active often do not evidence courtship rediness at all. Courtship readiness is most clearly evidenced by a state of high muscle tonus. Sagging disappears, jowling and bagginess around the eyes decreases, the torso becomes more erect, and pot-bellied slumping disappears or [185] decreases. The legs are brought into tighter tonus, a condition seen in "cheesecake" and associated with the professional model or athlete. The eyes seem to be brighter. Some women believe their hair changes. Skin color varies from flush to pallor - possibly depending upon the degree of anxiety. It is possible that changes in water retention and odor occur.
Preening often accompanies these organismic changes, sometimes only as token behaviors. Women may stroke their hair, or glance at their makup in the mirror, or sketchily rearrange their clothing. Men usually comb or stroke their hair, button and readjust their coats, or pull up their socks.
[...]

[186] Other activities also appear to invite reciprocation in courtship. In addition to complementary or invitational statements and soft or drawling paralanguage, characteristic body motions are seen. Flirtatious glances, gaze-holding, demure gestures, head-cocking, rolling of the pelvis, and other motions are well known. In women, crossing the legs, slightly exposing the thigh, placing a hand on the hip, and exhibiting the wrist or palm are also invitational. Protruding the breast and slow stroking motions of the fingers on the thigh or wrist also are common.
[...]

Qualifiers of courting behavior

REFERENCES TO THE INAPPROPRIATE CONTEXT
Partners in a quasi-courtship may make references to the inappropriateness of the situation for sexuality by reminding each other that other people are present or by reminders of taboos or ethical considerations. They [187] may also remind each other that they are together to conduct the business at hand. In psychotherapy, the patient may be encouraged to feel her sexual feelings fully, yet be cautioned, by reference to the context, not to act them out. More often than not, such references are nonverbal. A gesture or movement of the eyes or head toward the setting or toward others is as effective as any verbal statement of inappropriateness.

INCOMPLETE POSTURAL-KINESIC INVOLVEMENT
After the earliest steps in a courtship the partners move into vis-á-vis relationship of posture and adopt as intimate mode of conversation, excluding others from their relationship. In quasi-courtship this relationship of postures is incomplete. The participants may face each other, but turn their bodies so that they face partly away from each other, or they may extend their arms so as to encompass others. Or they may cast about the room with their eyes or project their voices so as to be clearly audible to third parties. When no third parties are present, quasi-courting people may face, look at, or project to unseen third parties.
[...]

OMISSION OR INCOMPLETENESS OF KEY COURTING BEHAVIORS
The behaviors may be modified so as to leave out characteristic courting elements. This is done by failing to complete

typical courting actions or by conducting them only in certain communicative modalities so that the gestalt required for a courting unit is not completed. For example, in courtship a man may lean forward, touch his partner, soften his facial expression, and, in soft paralanguage, verbalize his love. In quasi-courtship he may say the words while leaning slightly away from her, smile only by retracting the corners of his lips without crinkling his eyes, and use a matter-of-fact tone of voice.

DISCLAIMERS

Participants in quasi-courting may try to reduce ambiguity and indicate noncourtship by lexical disclaimers. They may reassure the partners and others that their interest is not sexual. They may seem to court [188] while talking about their love for another partner, or they may intellectualize the flirtation ina discussion of great books.

BIZARRENESS OF PERFORMANCE OF THE COURTSHIP ELEMENTS

Sometimes in an interaction where seduction is inappropriate, the courtship elements appear without the above qualifiers. But instead, the elements are performed in a bizarre, histrionic manner, which seems improper to middle-class eyes, and which can appear to be burlesque of courtship. When I first saw this in schizophrenic patients I thought such actions were psychotic. But broader observation shows this variant to be characteristic of teen-agers and men and women of the lower social class. The bizarre pattern is used by those who do not use the other qualifiers. If, indeed, this is a class difference, then my choice of word "bizarre" represents a middle-class value judgment. It is logical that quasi-courting forms might differ between the classes, since their dating and courtship patterns are known to differ markedly.

- See, for example: Morris W. Brody, *Observations on "Direct Analysis";* New York, Vantage, 1959.
- W. Ross Ashby, "General Systems Theory as a New Discipline," *General Systems* (1958) 3: 1-6. Ludwig von Bertalanffy, "An Outline of General Systems Theory," *British J. Philosophy of Science* (1950) 1:134. Bertalanffy, *Problems of Life;* New York, Harper, 1960.
- Konrad Lorenx, *King Solomon's Ring;* New York, Crowell, 1952. Peter H. Klopfer, *Behavioral Aspects of Ecology;* Englewood Cliffs, N.J., Prentice-Hall, 1962.
- Kurt Koffka, *Principles of Gestalt Psychology;* New York, Harcourt, 1935.
- Henry A. Gleason, *An Introduction to Descriptive Linguistics;* New York, Holt, Rinehart, and Winston, 1955. Charles F. Hockett, *A Course in Modern Linguistics;* New York, Macmillan, 1958.
- Ruth Benedict, *Patterns of Culture;* New York, Mentor Books, 1946.
- E. E. Evans-Pritchard, *Social Anthropology;* London, Cohen and West, 1951.
- Gregory Bateson, "Tehe Message. 'This Is Play,'" in *Group Processes*, Vol. 2, edited by Bertram Schaffner; New York, Josiah Macy, Jr. Foundation, 1956.

Weitz, Shirley 1974e. Spatial behavior. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 199-204.

> Two major research traditions have been concerned with the social psychological use of space. *Proxemics*, introduced in Edward Hall's work, *The Hidden Dimension* (1966), is clearly linked to anthropology. The meaning and use of space in different cultures is a primary focus of study, and naturalistic methods of observation are generally used. Some thought is also given to the psychological significance of spacing, but that approach is more characteristic of the other school of thought, what we will call, *personal space*, discussed in a book by Robert Sommer (1969). This research tradition chiefly deals with the meaning of space to the individual in terms of the effects of crowding, territoriality, architectural design, and so on, and is only peripherally concerned with intercultural variations. Controlled laboratory and field studies are used, in contrast to proxemics, which mainly relies on observational studies. The difference between proxemic and personal space research is anaolgous to that between the structural and experimental appraoch to body movement, discussed in Part 3.
> However, there is considerable overlap between studies of proxemics and personal space, and the division between them is a very permeable one. Generally, when spatial behavior is studied within the purview of anthropology it is known as proxemics; when it comes under scrutiny by experimental social psychology and sociology, it is known as personal space. (Weitz 1974e: 199)

> The logica end of proxemics is touching. **Once two people touch they have eliminated the space between them, and this act usually signifies that a special type of relationship exists between them**. Studies of touching, or tactile behavior as it is more formally known, have appeared infrequently in the literature. Frank (1957) summarized some of the psychiatric and anthropologicla literature on the sobject, as does Montagu's (1971) more recent popular book. (Weitz 1974e: 203)

Frank, L. K., "Tactile communication," Genetic Psychology Monographs, *1957, 56, 209-55.*

Hall, Edward T. 1974. Proxemics. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 205-229.

ELSEWHERE:
Edward T. Hall, Ray L. Birdwhistell, Bernhard Bock, Paul Bohannan, A. Richard Diebold, Jr., Marshall Durbin, Munro S. Edmonson, J. L. Fischer, Dell Hymes, Solon T. Kimball, Weston La Barre, Frank Lynch S. J., J. E. McClellan, Donald S. Marshall, G. B. Milner, Harvey B. Sarles, George L Trager, Andrew P. Vayda
Current Anthropology, Vol. 9, No. 2/3 (Apr. - Jun., 1968), pp. 83-108
OR 2740724.pdf

Watson, O. Michael 1974. Conflicts and Directions in Proxemic Research. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 230-241.

ELSEWHERE: The Journal of Communication, Vol. 22 (4), December 1972.

Sommer, Robert 1974. Small Group Ecology. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 242-251.

ELSEWHERE: SMALL GROUP ECOLOGY.
SOMMER, ROBERT
Psychological Bulletin, Vol 67(2), Feb 1967, 145-152.
OR bul-67-2-145.pdf

Sommer, Robert and Franklin D. Becker 1974. Territorial Defense and the Good Neighbor. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 252-262.

ELSEWHERE: Territorial defense and the good neighbor.
Sommer, Robert Becker, Franklin D. ; Journal of Personality and Social Psychology, Vol 11(2), Feb, 1969. pp. 85-92. [Journal Article]
OR psp-11-2-85.pdf

Weitz, Shirley 1974f. Multichannel communication. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 263-268.

> Finally, Smith's article (p. 331) takes the broadest view yet of nonverbal communication by placing it in an evolutionary perspective. Smith sees a gradual overtaking of kinesics and paralinguistic communication by language in man but asserts that the more primitive forms of communication still persist and are important sources of intraspecific messages. **The new science of semiotics** (Sebeok, Hayes, and Bateson, 1964; Sebeok and Ramsey, 1969) **takes as its subject matter, "patterned communication in all modalities," and its concern ranges from animal communication to linguistic analysis. According to Sebeok, human semiotic systems consist of two varieties: (1) anthroposemiotic systems, chiefly language communication, unique to man, and (2) zoosemiotic systems, paralinguistic and nonverbal behavior, characteristic of other animals as well as man**. Linguistics is the science concerned with the first area, nonverbal communication with the second. **Semiotics urges an ultimate joining of the two concerns, an aim shared by such researchers as Birdwhistell**, whose work was discussed earlier in the section on body movement. The founders of the semiotic movement publish their own journal, *Semiotica*, from which the Smith article, as well as the earlier Ekman, Friesen, and Tomkins piece (p. 34) are taken. (Weitz 1974f: 266)

Sebeok, T. A., Hayes, A. S., and Bateson, M. C., eds., Approaches to Semiotics: Transactions of the Indiana University Conference on paralinguistics and Kinesics, *Mouton Publishers, The Hague, 1964.* and *Sebeok, T. A., and Ramsey, A.*, Approaches to Animal Communication, *Mouton, The Hague, 1969.*

Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 1974. Nonverbal Leakage and Clues to Deception. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 169-190.

ELSEWHERE: Nonverbal leakage and clues to deception.
Ekman, Paul; Friesen, Wallace V.
Psychiatry: Journal for the Study of Interpersonal Processes, Vol 32(1), 1969, 88-106.
OR 689341.pdf

Mehrabian, Albert and Sudan R. Ferris 1974. Inference of Attitudes from Nonverbal Communication in Two Channels. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 191-197.

ELSEWHERE: MEHRABIAN, ALBERT FERRIS, SUSAN R. ; Journal of Consulting Psychology, Vol 31(3), Jun, 1967. pp. 248-252. [Journal Article]
OR ccp-31-3-248.pdf

Duncan, Starkey Jr. 1974. Some Signals and Rules for Taking Speaking Turns in Conversations. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 198-311.

ELSEWHERE: Duncan, Starkey ; Journal of Personality and Social Psychology, Vol 23(2), Aug, 1972. pp. 283-292.
OR psp-23-2-283.pdf

Mehrabian, Albert and Scheldon Ksionzky 1974. Some Determinants of Social Interaction. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 312-330.

ELSEWHERE: Some Determiners of Social Interaction
Albert Mehrabian and Sheldon Ksionzky
Sociometry , Vol. 35, No. 4 (Dec., 1972), pp. 588-609
OR 2786535.pdf

Smith, W. John 1974. Displays and Messages in Intraspecific Communication. In: Weitz, Shirley (ed.), *Nonverbal communication: readings with commentary*. New York (etc.): Oxford University Press, 331-340.

ELSEWHERE: Smith, John W. 1969. Displays and Messages in Intraspecific Communication. Semiotica 1(1): 357-369.
OR semi.1969.1.4.357.pdf

3.12.10 The Techniques of the Body (2012-12-29 15:25)

Mauss, Marcel 1973. The Techniques of the Body. *Economy and Society* 2(1): 70-88.

Thus, even before they can swim, particular care is taken to get the children to control their dangerous but

> instinctive ocular reflexes, before all else they are familiarised with the water, their fears are suppressed, a certain confidence is created, **suspensions and movements are selected**. (Mauss 1973: 71)

Instincts (reflexes) and emotions (fear, confidence) are taught to be controlled, movements and suspensions (stops, pauses, temporary preventions) are selected to be included in the behavioral repertory.

> This was an idea I could generalise. The position of the arms and hands while walking form **a social idiosyncracy**, they are not simply a product of some purely individual, almost completely physical arrangements and mechanisms. (Mauss 1973: 72)

This sounds like *a nonverbal sociolect*, although *-lect* is the wrong suffix, as it refers to lexemes. Sociokinesics?

> Lastly, another series of facts impressed itself upon me. In all these elements of **the art of using the human body**, the facts of *education* were dominant. The notion of education could be superimposed on that of **imitation**. (Mauss 1973: 73)

It is important that it is an *art*. This point of view sees a creative, agentive, reflexive, aspects of using one's body. And indeed, we acquire most of our repertory by way of imitation, behavioral mimesis.

> I should never stop if I tried to demonstrate to you all the facts that might be listed to make visible **this *concourse* of the body and moral or intellectual symbols**. Here let us look for a moment at ourselves. **Everything in us all is under command**. I am a lecturer for you; you can tell it from my sitting posture and my voice, and you are listening to me seated and in silence. We have a set of permissible or impermissible, natural or unnatural attitudes. Thus we should attribute different values to the act of staring fixedly: a symbol of politeness in the army, and of rudeness in everyday life. (Mauss 1973: 76)

Significant on so many levels. Concourse! Commanding one's body. Permissibility. Context.

> *The weaned child*. It can eat and drink; it is taught to walk; it is trained in vision, hearing, **in a sense of rhythm and form and movement, often for dancing and music**. (Mauss 1973: 79)

Of course rhythm is involved in dancing and music, but it is also extremely important in bodily movements in social interactions (synchrony, mirroring, interchange rhythms, etc.).

> By definition, rest is the absence of movements, movement the absence of rest. (Mauss 1973: 81)

This can be put in Judith Hanna's terms: movement is the release of energy in space, rest is the conservation of energy (less expenditure).

> I ordered the soldiers not to march in step drawn up in ranks and in two files four abreast, and I obliged the squad to pass between two of the trees in the courtyard. They marched on top of one another. They realised that what they were being made to do was not so stupid. **In group life as a whole there is a kind of education of movements in close order**. (Mauss 1973: 85)

Mauss noticed the importance of cultural patterning of movements. He called it education of movements.

> Cases of invention, of laying down principles, are rare. **Cases of adaption are an individual psychological matter.** But in general they are governed by education, and at least by the circumstances of life in common, of contact. (Mauss 1973: 85-86)

Although cultural patterns of bodily movements are not "invented" or layed down in principles, they are learned or adapted in the course of shared existence in society ("life in common").

> I think that the basic education in all these techniques consists of an adaption of the body to their use. For example, the great tests of stoicism, etc., which constitute initiation for the majority of manking, have as their aim to teach **composure, resistance, seriousness, presence of mind, dignity**, etc. The main utility I see in my erstwhile mountaineering was this education of my **composure**, which enabled me to sleep upright on the narrowest ledge overlooking an abyss. (Mauss 1973: 86)

This falls in line with Goffman's discussion of *the face* (having to do with presence of mind, dignity, respectfulness, etc.). Also, define:composure - *"The state or feeling of being calm and in control of oneself."*, synonymous with calmness, equanimity, serenity, coolness. This is very much related to maintaining a face.

> It consists especially of education in composure. And the latter is above all a retarding mechanism, **a mechanism for inhibiting disorderly movements**; this retardation subsequently allows a co-ordinated response of co-ordinated movements setting off in the direction of a chosen goal. (Mauss 1973: 86)

Ah! Because disorderly movements threaten the face.

Sharp, Lesley A. 2000. The Commodification of the Body and Its Parts. *Annual Review of Anthropology* 29: 287-328.

> ...specialized realms of knowledge and power - including the nation-state, the military, magic, clinical biomedicine, and scientific knowledge and research - **expose diverse constructions of the body, its potential fragmentation, and, ultimately, its commodification.** (Sharp 2000: 288)

In my first article I had to begin with the working definitions and construct a definition of the human body as it is viewed from the standpoint of nonverbal communication research (nonverbalism). In a way it also pointed at a means of commodification: the body language discourse (the anecdotal, uncritical, pseudo-scientific diversity) commodifies bodily behavior.

> The body may be fragmented both metaphorically and literally through language, visual imaging, or the actual surgical reconstruction, removal, or replacement of specific parts. In turn, what do such (de)constructions say about body boundaries, **the integrity of the self**, and the shifting social worth of human beings? As revealed below, scientific forms of knowledge currently fragment the body with increasing regularity. (Sharp 2000: 289)

Thus, fragmenting is also a marginal concursive operation (one can talk about one part of the body and neglect the others; e.g., only describe the face or physical build of a person). At the moment I am most interested in the nonverbal self, e.g. the "embodied" integrity of the self.

> As Lock (1993a) has argued in this journal, anthropology has frequently privileged phenomenological approaches above others. Theorists have drawn especially from Merleau-Ponty (1962) and, more recently, employ Bourdieu's (1977) configuration of *habitus*, as derived in part from earlier essays on the "techniques of the body" and personhood by Mauss [1973 (1935), 1985 (1938)]. Questions frequently focus on **the nature of being-in-the-world, where illness foregrounds the sense of the body-as-self**. As the phenomenological philosopher Leder argues (1990:69, 80), whereas wellness may allow the body to "dissappear from awareness and action," pain and disability are often accompanied by "a heightened

> thematization of the body" (see also Fine & Asche 1988, French 1994, Murphy 1987). A focus on embodiment thus ultimately foregrounds the dualistic separation of body and self. This dualism, so rampant in medical practice, facilitates the depersonalization - and, thus, dehumanization - of persons-as-bodies, a process that ultimately allows for the commodification of the body and its parts. (Sharp 2000: 289-290)

This is of course nothing new. Nikolai Foregger put it bluntly: *"Philistine wisdom asserts that* ***only during an illness does one feel one's body***. *The dancer, however, must always be sensitive to his body's harmony and be aware of every contraction of the muscles."* (Foregger 1975: 76). And one of course cannot forget the Platonic contention that the body is an endless source of trouble. The heightened thematization of the body in pain is discussed throroughly by Elaine Scarry (1985). The depersonalization and dehumanization aspect is relevant for my purposes, as this has to do with denying subjectivity (mind, free will, etc.) to bodies and according them to some form of discipline or regulation (e.g., the case of the military).

> ...commodification exposes the limits of embodiment theory because this process inevitably brings to the foreground the objectification of the body over subjective experience. (Sharp 2000: 290)

Exactly.

> THe mystery of commidities lies in the fact that "Value ... does not stalk about with a label describing what it is"; instead it "converts every product into **a social hieroglyphic**. Later on, we try to decipher the hieroglyphic, to get behind the secret of our own social products" (Marx 1978:319-322). (Sharp 2000: 291)

This is a neat expression; and very applicable. If the body language discourse commodifies bodily behavior then it in fact transforms movements and postures into "social hieroglyphics" which have to be deciphered. This becomes very obvious when we account for people who are not familiar with the body language discourse and claim that they have never had to "puzzle over" (decipher) body language ([lucy 09-08-2009 00:12]).

> As Patterson (1982) has argued, dehumanization - as a form of objectification - is intrinsic to enslavement, often characterized by a profound sense of "social death." Slavery is also the point of departure for other exploitative labor practices: Domestic service and child labor, for example, are frequently described as legalized forms of enslavement. In these and other context, the labor process may, in turn, fragment the body. Thus, in English, workers have long been referred to as "hands" [Dickens 1994 (1854)]. The social worth of these and other categories of persons depends heavily on their economic value, so they may also fall prey to forms of bodily trafficking. (Sharp 2000: 293)

I came to the conclusion that involuntary military service is a form of enslavement by viewing it in light of I. Berlin's theory of freedom. It makes sense in this context also, even to the extent of fragmentation. Although instrumental (mediated by a weapon), soldiers may be referred to as "guns" (short for "gunman") and other such examples - these may seem a bit odd viewed in this light, e.g. a "sniper" is a weapon but also the person who uses that particular weapon.

> In this vein, women consistently emerge as specialized targets of commodification, **where the female body is often valued for its reproductive potential**. (Sharp 2000: 193)

I was wondering how to express this in specific words. This has been bothering me for a while now, even more so that the term "body language" has been appropriated by fitness and health organizations to be used metaphorically. Women are indeed more involved with bodies, beautifying and perfecting them, as if their appearance - the outward manifestation (sign) of their reproductive potential - is the only aspect of feminity to be pursued.

> Although female bodies dominate scholarly discussions, male bodies may also fall prey to exploitative practices. [...] When set against discussions of women's bodies as highlighted here, far less concern is voiced, for example, over the military use of soldiers' bodies, or the commercial status of sperm donation. (Sharp 2000: 294)

I am instantly reminded of A Love Like Pi's song "Young Men": *"Oh, the young men die / And the people shrug their shoulders / Let them go." Somehow it is the case that a young man found dead is a fact of nature, but a young woman found dead is a tragedy. Judging how the male has much shorter (genetically predisposed) life expectancy and how many useless old women there are around - in a rational world - it should be the other way around.*

> Female reproduction raises many thorny questions about choice as well as about body ownership and integrity. Childbirth, after all, generates a host of medically valued by-products, including the umbilical cord, placenta, and fetal brain matter and other tissues from neonates who do not survive. In such contexts, women might ask are these me? Are they mine? Or are they social property? Pescheky (1995) asserts that alternative readings are possible: e.g. Bangladeshi women's activist F. Akhter scorns Western feminist constructions of the body as property as mirroring capitalist, patriarchal itnerests; to regard the body as property reduces it to "a 'reproductive factory,' objectifies it, and denies" the "natural [reproductive] power" of the body (see Petchesky 1995: 394-95). The irony here is that heated debates over **self-ownership** - whether phrased in Lockeian, Kantian, or Marxist terms - arise because so much is at stake. As Andrews (1992) argues, it is one thing to claim one's body as one's own property; it is another entirely for other parties to lay claim to it. One only need consider the all-too-real potential of cloning, paired with current attempts to develop an artificial womb, to realize the ability of science to wrench control (and ownership) of culturally specific understandings of "natural" or embodied forms of pregnancy and birth (Squire 1995). These developments bear the frightening potential to render female reproduction and motherhood obsolete. (Sharp 2000: 300)

Yet another #self notion. Aldous Huxley was prophetic in relation with this discussion. If female reproduction and motherhood do become obsolete no one can claim ownership over children, and thus offspring becomes patentless. It is only a step from there to "viviparous" becoming a dirty word.

> A political-economic approach to reproduction uncovers other conundrums. Individual nation-states, for example, may insist upon radically different understandings of the body. **Militaries, after all, consistently appropriate soldiers' bodies in a host of spatio-temporal settings;** and the dehumanizing violence wrought upon bodies through torture exposes nefarious claims upon particularized categories of transgressive bodies (Axel 2000, Daniel 1997, Das 1997, Green 1998, Scarry 1985). (Sharp 2000: 300)

Yup, appropriation of bodies by a total institution. And, of course, Scarry is mentioned.

- Leder D. 1990. *The Absent Body*. Chicago: Univ. Chicago Press
- Fine M. Asche A. 1988. Disability beyond stigma: social interaction, discrimination, and activism. *J. Soc. Issues* 44:3-21

Patterson O. 1982. *Slavery and Social Death: A Comparative Study*. Cambridge, MA: Harvard Univ. Press

- Axel B. 2000. *The Nation's Tortured Body: Violence, Representation, and the Formation of a Skih Diaspora*. Durham, NC: Duke Univ. Press

Murray, Stephen O. and Marcel Mauss 1989. A 1934 Interview with Marcel Mauss. *American Ethnologist* 16(1): 163-168.

> I am the only sociologist who was a student of Emile Durkheim when he was at Bordeaux, before coming to the Sorbonne. I believe that he was the greatest sociologist France has ever had, and I think I am not saying this because he was my uncle. He was great because of (1) the vast range of his scientific knowledge; (2) the fineness and scrupulous character of his own scientific work; (3) the soundness of his profound generalizations inductively arrived at from his materials; (4) his originality and freshness of thought; (5) his extremely extensive activity within his field; and (6) his ability to win men to his side and to inspire them to continue the labor which he showed them needed to be done. (Murray & Mauss 1989: 163-164)

Characteristics of a great mind.

> As to my own work, Iam not interested in developing systematic theories. I simply work away on my materials, and if, here and there a valid generalization appears, I state it, and pass on to something else. My major interest is not to set up some broad general theoretical scheme that covers the whole field (an impossible task!), but only to show something of the dimensions of the field, of which so far, we have only touched the edges. We know something, a little here and there, that's all. Having worked in this way, my theories are scattered and unsystematic, and there is nowhere that one can find them summarized. (Murray & Mauss 1989: 165)

Mauss characterizing his own work.

> If our French universities have a superiority over American ones, it lies in this fact: that we have many scholars who love scholarship and do research for its own sake. They are indifferent to publication, and many have published little or nothing, but they *think*, and they *know*. Their knowledge is so profound that everyone is afraidof them. Tucked away in their studies, boring into unfamiliarrealms, with no one to limit them in any way, they discover new truth that enriches our scholarship immeasurably. In them is our universities' strength! (Murray & Mauss 1989: 165-166)

Wow. Cocky but inspiring.

Bertonoff, Deborah 1967. A Comparative Study of the Movement Accentuation of the Body in Different Nations. *Journal of the International Folk Music Council* 19: 53-54.

> THE three gods of the Indian pantheon are represented in sculpture with many arms, so as to symbolize a multiplicity of actions executed simultaneously. I find a similar manifestation in the classical Indian dance: a contrapuntal simultaneousness in pointing out the direction, and rhythmical accentuation, of the movement executed by the different parts of the body, each of them acting and reacting in its own way. The stony position of a quasi-polyrhythmic phenomenon in the sculptures is transformed in the dance into a polyrhythm of movement. (Bertonoff 1967: 53)

I had no idea that this was the reason for the multiple hands.

> From my own choreographical and research work, from always having observed and used bodily reactions in the dance, I have long been aware that every part of the body has a mind and sense of its own. (This is, from a different angle, the same conclusion which led Ouspensky, in his *New Model of the Universe*, to say that during a dream each one of the different parts of the body thinks independently of the other parts, and in a different way from the others.) Such an experience may lead to a deeper knowledge of the

> body's reactions to rhythm; using Ouspensky's hypothesis once more we have to say that the feet think, feel and react in their own particular ways; so does the head; the arms, the hands, the fingers, moreover, think and feel by themselves and have each their own memories, their own mental images, their own associations. (Bertonoff 1967: 53)

American psychiatrist - about the same time - posited that when a person's limbs move in different rhythms the person is most likely a schizophrenic. After doing a quick search on Ouspensky (I thought the author had wrongly transliterated B.A. Uspensky's name) I discovered that he was a Russian mystic who wrote about an interesting concept named self-remembering (and I'm an avid fann of #self notions, so I have to look into it.). This was an extremely short but very useful piece.

Lock, Margaret 1993. Cultivating the Body: Anthropology and Epistemologies of Bodily Practice and Knowledge. *Annual Review of Anthropology* 22: 133-155.

> Since the body mediates all reflection and action upon the world, its centrality to the anthropological endeavor seems assured, but a perusal of the canon of social and cultural anthropology indicates that the body's explicit appearance has been sporadic throughout the history of the discipline. (Lock 1993: 133)

This is how I feel about semiotics. The body mediates both the Merkwelt and the Wirkwelt and surely is central to the semiotic endeavor, yet explicit reference to the body is scarce in semiotic discourse.

> Keat has pointed out that contemporary philosophers and social scientists have spent a great deal of time discussing the distinctiveness of human beings, but at the same time have held firm to an assumption about the "non-distinctiveness" of the human body. Because human evolution and variation among human populations ahve always been part of the anthropological bailiwick, anthropologists have proved a good deal more alert to the theoretical challenges posed by the body than have other social scientists. Nevertheless, they have tended to accept that the physical body falls "naturally" into the domain of the basic sciences and is therefore beyond the pervue of social and cultural anthropology. (Lock 1993: 134)

This I encountered in Sharp's (2000) article also: there's a tendency to speak about a non-distinct body, an abstraction which should encompass all varieties of the human form.

> A shift in perspective can be observed since the late 1970s. Bethelot has recently noted that the "body would appear to be everywhere". Paradoxically, since closer attention has been paid to bodily representation, the body has become more elusive, fluid, and uncontrollable. Many researchers who have attempted to theorize and grapple with epistemology have become progressively eclectic in their efforts to portray the body in its infinite complexity while becoming increasingly aware that the "problem" of the body will not be settled. (Lock 1993: 134)

I believe this is what is called the corporeal turn. Perhaps it only coincides with but perhaps it is caused by the surge of interest in nonverbal communication which occurred in the beginning of the 1970s.

> For the Annales group, the corporeal body was a *tabula rasa*, the "first and most natural tool of man" - an artifact from which the social order was created. Mauss believed that all bodily expression is learned, nevertheless he tried, through comparative taxonomy, to demonstrate the interdependence of the physical, psychosocial, and social domains, and both he and Van Gennep showed that body techniques, whether used primarily in ritual or in everyday life, correspond to sociocultural mapping of time and space. (Lock 1993: 135)

Well, I am now aware of the Annales school/group, and I somewhat concur with the body being the first and most natural instrument in man's use, yet I did know (did not come to realize this from "The Techniques of the Body") that Mauss fell into the "relativist" camp on the notorious argument. But of course it makes sense - anthropology looks for differences in comparing different societies and cultures; yet I am reluctant to take Lock at her word and will see in the future if Mauss's view was indeed as onesided as it appears here.

> Ellen has called for recognition of a dialectical relationship between "the cerebral, the material and the social" (54:370). He concedes that because cognitive structures are biologically grounded, body classifications cannot be arbitrary; culture simply provides the appropriate labels to affix to physical sensations. (Lock 1993: 136)

Ayayay how close this is to the Tomkins/Ekman neurocultural account of emotion. Yet culture is not only about language (the lexical labels) but also structures the physical sensation in many ways. Ironically, Ellen's article is the very same "Anatomical classification and the semiotics of the body" which appeared alongside with Ekman's expose in *The Anthropology of the Body* (Blacking ed. 1977).

> Ellen also claims that in another sense culture can be dominant, and nature, including the body, is then redefined and reified largely in terms of culturally determined categories - rather than perception dominating classification, it is the classificatory system [code?] itself that becomes concretized. The shifts in orientation of authors such as Ellen, Douglas, Sahlins, and other stimulated a fundamental reformulation of **the problem of the body as one of semiosis, in other words, how the body functions as both a "transmitter" and "receiver" of information, in turn a function of the positioning of the individual in society**. Nevertheless any connection between knowledge and practice remains essentially obscure, as does the problem of individual meanings attributed to cultural symbols and their manipulation, related in turn to relationships of power. (Lock 1993: 136)

Damn this is good. It neatly connects semiosis (bodily sign-processes) and social positionality. For the obscure problems of knowledge, practice, and the transactions between individual and sociocultural, I have began to utilize the notion of self-communication (or rather a whole complex of #self notions which enable to recognize the subjective position in numerous practices, including power operations).

> Over the past twenty years, conceptual appraoches to the body have tried to overcome **a radical separation of knowledge and practice (in poststructuralist terms, of text and enactment)**, largely through decentering the cognitive construction of knowledge. Interpretations that seek explicitly to collapse mind/body dualities, or that are essentially dialectical or montage-like in form, are now privileged. The body is no longer portrayed simply as a template for socila organization, nor as a biological black box cut off from "mind," and nature/culture and mind/body dualities are self-consciously interrogated. (Lock 1993: 136)

Aww fuck I used "text" and "(re)enactment" in my article. Does this make me a poststructuralist? Surely my nonverbalist project is not inhibited by these notions, but they merely enable me to reduce complex phenomena into more fathomable ones. I also feel a bit guilty because I have interrogated the nature/culture dualities already and the mind/body duality is not far off. Aww... This is what happens when you're immersed in the literature of the 70s and suddenly come across a paper from the 90s which is immersed in the same discourse - Lock has drawn conclusions which I am still trying to draw. Damn.

> ...subjectivity and it's relation to biology and society cannot be ignored. (Lock 1993: 136)

At least I have formulated my own conceptual map or phraseology. This exact sentence I woud phrase: "individual semiosis and it's relation to species-specific and socio-cultural processes cannot be ignored."

> As a result, coneptual dichotomies inevitably metasticize into one another. (Lock 1993: 137)

They do what? It appears this is a common misspelling of **metastasize** {me-TAS-ta-size } - *"to change, spread or transform dangerously or destructively."*

> Drawing on a reformulation of Mauss' concept of *habitus*, Bourdieu's theory was explicitly grounded in the repetition of unconscious mundane bodily practices. Formulated in opposition to Levi-Strauss, it was designed to overcome a rigid dualism between mental structures and the world of materjal objects. Bourdieu can be accused of ignoring dissent and social transformation, but he has had, along with de Certeau and Elias, a pervasive influence on anthropological thinking about the bodily practices of everyday life, thier reproduction through enculturation, and their relationship to discourse. (Lock 1993: 137)

I wonder what does it say about me that I already know about all these men?

> Foucault's discussion of biopower has had a profound effect on anthropological representations of the body. Central to his theory is the concept of "surveillance," institutionalized through disciplinary techniques, resulting in the production of docile bodies. (Lock 1993: 140)

Somehow I have missed the "docile bodies" part of Foucault's argument, but then again I haven't read his major works yet. Presently it seems to describe very exactly of what happens in Orwell's *1984*.

> Rather than focusing on the physical domination of subjects by institutions, Seremetakis **analyzes the expression of pain by individual subjects, interpreting it as a challenge to hegemonic order**. Through an examination of the semiotics of expressed grief and its relationship to shared moral inferences, she shows that truth claims can be asserted through emotion, and concludes that it is particularly when the subject is in conflict with the social order that emotions are forcefully expressed. (Lock 1993: 141)

This is one way to go about it. And a good way, I presume, as in all of my source materials (the three dystopias) the protagonists are in conflict with the social order and express doubt, confusion, anger and pain at the situation. That is, instead of the institutional approach, the ways the individual responds to institutions can be viewed. The rest of the article similarly gives short overviews of different anthropological works, many of them overlapping with Sharp's article. As a sidenote, this relatively short article has a record amount of references ("literature cited"): 258. That's approximately the amount I coult muster if I used EVERY book and article I have read during the past 2.5 years AND a lot of my citations are frankly unusable. So kudos, M.L.

- Le Breton D. 1985. The Body and Individualism. *Diogenes* 131: 24-45.
- Jackson M. 1983. Thinking through the body: an essay on understanding metaphor. *Soc. Anal.* 14: 127-149.

Kroeber, A. L. 1956. The Place of Boas in Anthropology. *American Anthropologist* 58(1): 151-159.

> The strictures of Boas' Kwakiutl ethnography seem largely to reduce to a charge that **he did what seemed feasible and important to him, and not what his critics would have preferred him to do**. First of all, he gathered an enormous corpus of data - pretty much unexampled, at least in America. (Kroeber 1956: 151)

This seems to be a pertinent problem in almost any type of creation, be it science or entertainment. The best thing to do seems to be exactly this - what is feasible (possible) and seems important (good).

> ...linguistic facts are adhered to with unanimity within a language and therefore have a greater objectivity and certitude than most cultural ones. Everyone speaking English agrees that the plural of "tree" is "trees" and that most other words pluralize the same way, but that there are a few others that use "-en" instead. **In non-linguistic culture there are far more alternatives and choices.** (Kroeber 1956: 152)

This is very true. I think it is largely because language use is explicit - there are rules to be followed and language users are very aware of them (the rules are taught at school). But in the nonverbal sphere there are very few explicit rules and even those that are seem to be malleable. For example, if you misspell awfully lot of words in a text you appear to be uneducated; but if you choose to paint pictures in a non-realistic or even childish way it is your artistic merit. With social interaction the picture is of course much more complicated, because there ARE rules, they are simply very difficult to point out because the context is more important than the behavior itself.

> I doubt very much that Boas neglected cultural dynamics. He certainly professed it as his chief aim in anthropology during the some twenty or thirty final years of his life when he is charged with having held up its development. In fact, he may possible be credited with having originated the slogal "cultural dynamics." And it is a sort of slogan, or, at least, one of those phrases arousing pleasurable emotions. Like freedom, and working in depth, and synthesis, all of us are for it. Has anyone ever announced a preference for cultural statics? (Kroeber 1956: 153)

Welp, presumably, "the conservatives" - whoever they may be - have a preference for culturla statics. But indeed, even in cultural semiotics, dynamics is heralded as something that arouses pleasurable emotions. Ours is of course very rigid, semiospherical model, in which cultural dynamics has been reduced to the interactions of texts, languages and codes, but whatever; there are better models available, surely.

> Tarde tried to analyze the psychology involved in tradition, change, fashion, etc., and applied keen perception to many concrete situations in culture history. He was translated by Elsie Clews Parsons in her early, sociological days. Like William James, Tarde has been nearly forgotten by psychologists because of the preference for objective techniques over ideas. (Kroeber 1956: 154)

Tarde has of course by now given new life in French philosophy by Deleuze and his students. Interestingly, there is a book by Tarde in UTLIB, titled *On communication and social influence : selected papers* (1969) which undoubtedly falls into my field of interest.

Garnett, A. Campbell 1950. In Search of the Miraculous by P. D. Ouspensky. *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 268: 248-249

> David Hume's famous essay on miracles concluded that the only real miracle is that people believe in them. In this book, miracle is defined in a highly sophisticated way as **the penetration into an unknown reality behind "the thin film of false reality" which constitutes our ordinary experience**. Nevertheless, one does not read far before seeing that Hume's conclusion applies here too. (Garnett 1950: 248)

The thin film of false reality and penetrating it reminds me of what Devereux wrote about the philosophy of Yoga: *"The underlying psychology of yoga is sophisticated but simple. A key concept is illusion, or* maya. *Maya is a sanskrit term which refers to the unreal world in which we life."*

> The author's description of his youthful thoughts reveal a speculative but completely uncritical mind with a lively curiosity concerning the mystical. He meets an Indian "teacher" referred to as "G" and in the course of the succeeding years absorbs from him **a tissue of nonsense** concerning astral bodies and the determining influence of the moon on human events that is utterly ludicrous. (Garnett 1950: 249)

Heh. This is how I feel about semiotics at times, especially with the less scientific and more "mystical" lecturers: that we (the students) are made to absorb *a tissue of nonsense*. Wikipedia of course tells us that this "teacher" is George Gurdjieff.

> For a political scientist there are two sobering thoughts in discovering a book like this. The first is the evidence it affors of **the extent to which even intelligent people can be attracted to fantastically illogical schemes of thought**, unsupported by anything worth calling evidence, and out of harmony with the traditional patterns; for a certain level of intelligence somewhat above the average is required to read a book of this sort, and the publishers evidently think there are enough buers to make it profitable. The second is the fact that the "teachers" revered in India, a country of great strategic importance in our world today, are **steeped in this sort of uncritical mysticism**, and out of it can come a variety of **illogical fanaticisms** responsive to whatever the pressures of the course of events may be. (Garnett 1950: 249)

Here we have a good case of ethnocentrism: the author of this review passes judgment on the thought systems of India being "fantastically illogical", "uncritically mystical" and "fanatistic" - a contention important ONLY BECAUSE India is "a country of great strategic importance." It is frightening that a political scientist, intelligent enough to merit writing reviews, can exhibit such crude attitudes.

Gordon, Mel 1978. Gurdjieff's Movement Demonstrations: The Theatre of the Miraculous. *The Drama Review: TDR* 22(2): 32-44.

> Drawing on pre-Christian Assyrian, Phrygian, Armenian, Zoroastrian, Sufi, Tibetan, and Persian elements at the time of the Russian Revolution, George Ivanovich Gurdjieff attempted to create a school of thought that would coordinate and expand Western man's anatomic and intellectual centers of energy into newly dynamic forms. Certain physical and mental activities, Gurdjieff believed, could bring about **a total alteration of consciousness**. For over sixty years his philosophy has found adherents among the intelligentsia of the Russian, French, and English-speaking world. Directors, choreographers, musicians, designers, painters, writers, and psychologists like Nikolai Evreinov, Sergei Diaghilev, Thomas de Hartmann, Alexander and Jeanne Saizmann, Louis Jouvet, Felix Labisse, J.B. Priestley, **Aldous Huxley**, Katherine Mansfield, Frank Lloyd Wright, Moshe Feldenkrais, and Peter Brook have all sought artistic inspiration in the esoteric teachings of the Russian-born mystic. (Gordon 1978: 34)

My brief familiarity with Gurdjieff's thought on wikipedia indicates towards the common element here being psychedelic drugs, e.g. Huxley'd *soma*.

> Throughout his adolescence, Gurdjieff developed a joint interest in religion and science. At Kars, he prepared both for the priesthood and for a vocation in medicine. **But after a prolonged study of the most up-to-date texts in psychology and neurophysiology**, Gurdjieff concluded that none of the current theories could adrequately explain the supernatural phenomena that he had observed since his childhood. Of course, much of what he saw was simple tricks or the result of hypnotic suggestion, but some of it, Gurdjieff felt, was not. (Gordon 1978: 34)

This merely adds a drop into my cup of "psychology and neurophysiology constitute a petri dish for wack ideas." Neurobiology I consider the most dangerous - knowing a lot about the functioning of the nervous system, brrrr.

> It was at this time that Gurdjieff read the translation of the recently rediscovered tables of the Gilgamesh epic. The long-lost poems just published in an archeological journal closely resembled the chants about Gilgamesh that his father sang to him as a child. The fact that this complicated myth was handed down

> orally with such great precision for over 5,000 years electrified Gurdjieff. Perhaps, as was frequently suggested to him, certain kinds of occult wisdom and practice were preserved as well in faraway or inaccessible places. (Gordon 1978: 34-35)

This is a powerful suggestion and I have felt something analogous in my own work - that there is a wealth of knowledge hidden away in the repositories of libraries and only recently digitalized databases.

> In the monasteries and cliff communities of Abyssinia, among the wisemen of the Hindu Kush, and elsewhere, Gurdjieff began to find what he sought. He learned not only the language but each region's customs and rituals. In Bokhara and Afganistan, Gurdjieff was taught dervish-whirling and other Sufi ceremonial magic. After the return of the century, Gurdjieff found himself at the court of the Dali Lama in Lhasa. Besides immersing himself in Tibetan ritual practices, **Gurdjieff acted, according to British intelligence, as an undercover agent for the Czar**. It is now widely accepted that during his period of intense spiritual-seeking, Gurdjieff engaged in political espionage and dubious business activities to fund his travels and those of his friends. (Gordon 1978: 35)

This seems probably. If he indeed acted like a proto-anthropologist, and was soul searching (or just looking for fights), he might have just as well passed socio-political information to his homeland. Even the earliest travellers are reported to do this, presently I see no harm in this kind of "cross-pollination". It makes for interesting reading.

> The function of all art - that is, sacred or objective art, a key to the fourth way - Gurdjieff maintained, was not the invocation of esthetic beauty or the imitation of surface reality, but rather the initiation of the recipient into a completely different plane of understanding, to awaken him into experiencing the sense of cosmic place and time, to permanently shatter and enlarge his socially-delimited notion of personality. (Gordon 1978: 37)

It is a crude simplification on my part, but it sounds like "altered states of consciousness," which can be brought about by the physical movement of the body (e.g. dance).

> The movement work soon became a focal point of the Institute, as Gurdjieff further elaborated on one of his theses - **that man is controlled by three interconnected vital centers: those of cognition, feeling, and movement**. Each thought or sentiment expressed itself in a gesture or pose. Correspondingly, every movement creates a change in the mind or nervous system. According to Gurdjieff, particular physical or psycho-physical activities, such as those he learned in Central Asia or Tibet, could alter one's means of perception or intellection in very radical ways. (Gordon 1978: 38)

This sounds like a common proposition in modern social and cultural studies: that man consists of the cognitive and affective "embodiment." And I presume "embodiment" to mean an active (not a static, unmoving, braindead) body.

> The *sacred gymnastics* employed a different kind of logic, being more for the dancers than the spectators, although they were frequently performed before large audiences. Unliek Dalcroze's *eurhythmics* and Laban's *eukinetics*, which were also created to affect the performer's psychological state, Gurdjieff's gynmastics often lacked any sort of graceful or beautiful dance rhythms. Instead, participants were given complicated angular or difficult movements to reproduce. (Gordon 1978: 39)

I should look into eukinetics when I finally come to Laban(otation).

> During this period, Gurdjieff developed his "Stop Exercise," a training devise that would eventually be a trademark of his Institute and system. Again, believing that internal and physical actions were intrinsically

> linked, Gurdjieff states that one major reason mankind's spiritual evolution had been stymied was the individual's reliance on habitual mental, emotiona, and motor activities. By altering one aspect in one of the vital centers, other changes would follow. According to Gurdjieff, **the average person possesses about thirty automatic attitudes or poses. All of man's physical movements are concerned with passing from one habitual position to another**. These limited postures are generally socially conditioned. Each epoch, each nationality, each occupation has its own particular repertory of movements that prevents the individual from perceiving new sensations and thoughts. An English scholar cannot understand the thought-processes and feelings of a Manchu prince or medieval French laborer without studying and imitating the way each expresses fear or carries his body or sits. Before one can comprehend new sources of knowledge, a motor change must be affected. (Gordon 1978: 39)

This is where Gurdjieff seems like an early nonverbalist. Indeed, his first-hand "anthropological" experience with how different societies and cultures carry their bodies must have seem self-evident to him. In our day-to-day activities we rarely if ever notice how limited our bodily movements actually are. It is indeed possible that acquiring a larger repertory or even "stepping out of the box" of repertories and inventing unique movements could produce cognitive processes and affective states unknown in routine life.

> Any break in a person's prearranged movement patterns, Gurdjieff believed, would result in a change of consciousness. **While eating or socializing on the stage, when they were least expecting it, Gurdjieff would command his students to stop.** Between positions, as if they were caught in a photograph, the students were isntructed to hold these new poses, completely arresting their musculature. Without changing the tension of their facial muscles, their gaze, and so forth, each student was required to concentrate on each new grouping of muscles, to block out any old flow of feeling or thinking, to absorb just what he experienced at the instant of the command. Occasionally, since they could not unfreeze their awkward postures at the moment of the command, disciples fell right offstage when performing. Over a period of time, Gurdjieff's pupils developed a totally new, unnatural and non-habitual sense of balance. That and the sharp and unpredictable tableauz impressed many spectators. (Gordon 1978: 39)

Neat. I am a person with a very limited repertory. Perhaps I should work the Stop Exercise during my military service to combat the disciplinary restriction of body movements most likely evident in army training. At this point I'm presuming that the objective of the training process in military is to reduce the movements of the body to those of the most utilitarian, most powerful, most efficient... That is, like Orwell's "newspeak", it aims to get rid of movements that are not "useful" for war. By exercising the Stop Exercise one could still acquire unprescribed agility.

> Like a wiseman in a Sufi community, Gurdjieff made personal demands on each of his students. A woman who enjoyed eating sweets and smoking would be forbidden to do so. **Special exercises in attention and "self-remembering" would be tailored to the needs of each student.** (Gordon 1978: 41)

This is what I'm most interested in. How would these exercises be tailored individually? What were they?

> Smoking an Egyptian cigarette and dressed in a tuxedo, Gurdjieff approached one end of the stage. On the opposite side were his students. Suddenly Gurdjieff tossed something into the air. Racing to catch it, the performers were stopped with Gurdjieff's command. Frozen into a kind of racetrack photo, the pupils were transformed into statues of "petrified rabbits," as one critic wrote. Letting a minute pass, Gurdjieff gave another command for them to relax. Returning to the side of the stage, the performers repeated the exercise several times. (To demonstrate a student's complete immobility, on one occasion, Gurdjieff walked up to him and pushed him over.) (Gordon 1978: 43)

Le impressive.

Mace, C. A. 1931. Faculties and Instincts. *Mind* 40(157): 37-48.

> EXPLANATIONS of the experiences and the behaviour of men and the lower animals by reference to **a system of dispositions called the 'instincts'** have enjoyed a considerable vogue in recent years. The enjoyment, however, has been more than a little dirturbed by a group of critics who would convict the whole procedure of fundamental error. (Mace 1931: 37)

The language of the late 20s and early 30s is pleasurable in a way: dispositions, vogue, mild, strictures, etc.

> It is sometimes said, for example, that the 'faculty' must be rejected from scientific Psychology because it is an unobserved and unobservable entity. This however is a consideration of very little weight. Unobserved and unobservable entities play an honorouble part in all sciences. The description would apply to a coefficient of expansion, to a Mendelian unit character, to an electron and to many of the cause factors which are 'postulated' to explain observed facts. (Mace 1931: 37-38)

"Faculty" is *"an inherent mental or physical power."* It seems to be in some way related to "competence" expounded since the 50s. In a characteristic lingo, what we would today call "covert behavior" in behavioristic jargon, is here "unobserved and unobservable" - a much more clear expression. It is also worth noticing that much of semitic phenomena are merely "postulated to explain observed facts." That is, semiotics is very theory-laden. Mace makes a case for this not being so bad, as there are many unobservable entities which still play an honorable part in the sciences.

> A second of the less fundamental lines of criticism arises from the fact that performances which are supposed to spring from the same faculty are independently variable. Memory for faces may be good and memory for names poor. Such facts, however, so far from constituting an objection to the conception of a faculty would in fact increase their number. They would modify our classification of the faculties without affecting the validity of the concept as such. (Mace 1931: 38)

There seems to be a similar problem in semiotics with the notion of "code" - the varieties of codes are possibly infinite. Another example falls into the same category as the example brought by Mace: that today psychologists recognize several dozens of different "memory systems." As a sidenote, the word "soporific" is interesting - *"Tending to induce drowsiness or sleep."* Very simple, yet unknown.

> McDougall defines an instrinct as a "disposition which determines its possessor to perceive and pay attention to objects of a certain class, to experience emotional excitement of a particular quality upon perceiving such an object, and to act in regard to it in a particular manner, or at least to experience an impulse to such action". (Mace 1931: 45)

Mace's own discussion is beyond my comprehension (too philosophical? I'm not getting the jist of the arguments) but this definition is neat. If explained correctly in light of definition, *nonverbalism* could be described as an "instinct". It would be an acquired instinct, of course, and contrary to the common use of the term (by which an instinct is not acquired), but still, it's neat.

> In the first place I think it would be widely agreed that McDougall's use of the term 'instinct' is unfortunate. It may be admitted that the dispositions which he calls 'instincts' certainly exist. But the word is required for an immense variety of specific tendencies which his formulae fail to cover. **I should therefore favour a revival of a term which has been unnecessarily discarded from our psychological vocabulary. His instinct might be described as the fundamental *propensities*.** (Mace 1931: 46)

It would indeed make more sense if McDougall's definition be appropriated to "propensities", a rare word, but distinct from "instinct" and relatively similar (without the biological connotations). In short, nonverbalism can be a *propensity*. Define: *"An inclination or natural tendency to behave in a particular way."* Synonyms: inclination, tendency, leaning, proclivity, bent. I especially like the last one. This is of course "thin ice," as surely there are more such terms which are "discarded" from scientific vocabularies.

> To summarise. Criticism of the doctrine of instincts as involving the fallacy of the discredited faculty-psychology must be in part accepted as just. There is, however, no single fallacy of this type, but rather a whole series. These have in common the attempt to explain observed events by reference to conepts which may be described as "formal derivatives" of the observed events. (Mace 1931: 48)

And of course nonverbalism could be accused of these fallacies and I will remain blissfully ignorant of them because I have no interest in logic. I will not fare well in the field of science, but as long as I am able to humor myself and "potential readers" with gaining knowledge, all's fine.

Kenez, Peter 1980. Letters from Russia 1919. by P. D. Ouspensky. *Slavic Review* 39(3): 496-497.

> **I have seldom seen a more useless little book.** P. D. Uspenskii, the famous mystic and comrade of Gurdjieff, spent some months in 1919 in White-occupied Ekaterinodar. He wrote five "letters" for the British journal, *New Age*, in which he tried to describe the conditions in the war-torn country. The articles were very brief and now make up less than fifty short pages of text. Whatever Uspenskii's other talents, he was not a good journalist. He had no **eye for the small detail** which would bring his subject alive. He lavked **the ability to explain** to the uninformed the tremendous complexities of the political situation. Thus, his book offers little more than exclamations about how terrible things were. (Kenez 1980: 496)

I have seldon seen a more negative review. Nevertheless, some valid points to keep in mind can be abstracted from this critique: notice the small detail and explain it in it's complexity. Another reviewer (on the web) explains that Ouspensky was travelling in Egypt, Ceylon and India and learnt upon his return to Russia that there was a war. Thus it is easily explainable why Ouspensky was not aware of everything the reviewer in 1980 was.

> I cannot imagine anyone who could possibly profit from reading this book. (Kenez 1980: 497)

Perhaps one day I could prove this reviewer wrong.

Anonymous Reviewer 1956. The Psychology of Man's Possible Evolution. by P. D. Ouspensky. *The Quarterly Review of Biology* 31(4): 340.

> Ouspensky deals, in the course of five lectures grouped here in book form, with the problem of man's ability to know himself as an acting machine, brought to a certain level of perfection by nature but capable of evolving to greater perfections by **self-knowledge, self-development and self-determination of direction**. His theme is that man can take over at a point where nature left off, but that to do this man must develop inner qualities and capabilities of which he is now but dimly aware or even fails to recognize. Few would disagree with this point of view, but Benjamin Franklin summed this up more simpli in *Poor Richard's Almanac:* There are three things extremely hard, steel, a diamond, and to know one's self. (AUTOR xxxx: X)

This is the age-old case of γνῶθι σαυτόν ("know thyself", *gnōthi seauton*).

4. 2013

4.1 January

4.1.1 Semiotics of Landscape (2013-01-05 03:06)

Prince, Hugh 1989. Art and agrarian change, 1710-1815. In: Cosgove, Denis and Stephen Daniels (eds.), *The Iconography of Landscape: Essays on the Symbolic Representation, Design and Use of Past Environments*. Cambridge: Cambridge University Press.

> John Barrell has drawn upon this literature to argue that landscape painters did in fact address agrarian change, less in empirical surveys of topographical features than **in symbolic depictions of social relations and perceptions**. (Prince 1989: 98)

Too early in the article to make any differnece, but I do savour the jargon. To apply it on my own material: concursivity is the symbolic mediation of social relations and perceptions which manifest themselves in bodily behavior.

> Picturesque views concentrate on crags, cliffs, waterfalls, woods, dead trees and crumbling ruins; romantic pictures seek to arouse **powerful feelings of wonder and awe at the beauties and sublimities** of cloud forms, geological structures and plant life. (Prince 1989: 98)

More usable lexemes. For my purposes, these could be used for discussing the aesthetics of body language. E.g. beauties and sublimities of body motion.

> There can be no doubt that the artists and also their patrons regarded the topographical specificity of these pictures as **critical for understanding their contents**. (Prince 1989: 99)

E.g. correctly interpreting the concursive passages in literary texts is critical for understanding their contents.

> William Marhsall observed that 'at all times, the manager of the estate was better enabled to detect bad husbandry ... by having the whole spread under the eye, at once'. John Barrell comments that an open field 'would thus present itself to the observer as a scene of continuous and simultaneous activity, carried on in all parts of the field yet visible "at a glance", and in which almost the entire village was engaged'. (Prince 1989: 102)

Sounds like a natural, temporary, panopticon.

> We are sufficiently close to the turnip field to observe that the two nearest labourers are resting from their work, that three are inspecting a plough lying on its side and that two others are clutching armfuls of turnip roots. **We cannot clearly read the expressions on their faces but their postures indicate that they are taking a break from tiring work**. (Prince 1989: 107)

Art reviews apply concursivity as a regular technique, it seems. Infering the nature of the activity from posture.

> The ploughmen recede into the distance; they are figures without faces, occupying subordinate positions within the natural environment. **We do not meet them eye to eye; they do not disclose their individuality to us**. We see them only in their relation to the landscape, following the plough, bound to the soil, performing their duties as labourers. Our eye commands the landscape and the landscape contains two faceless ploughmen. (Prince 1989: 111)

It is courious that according to this author, the eyes disclose individuality. And it seems that since this is yet another painting in which the faces are expressionless (painted too far to see), they are reduced to "figures without faces," and still the author does his best to put these figures into some relationship with the rest of the painting. It seems that human bodies are extremely important on paintings, even landscape portraits.

> As John Barrell points out in the phrase, 'smiling brow', taken literally, makes no sense unless it is read as 'a brow puckered as in a gesture of smiling'. The mixed metaphor may express a tension between opposing sensations experienced by the ploughmen: on the one hand, feeling worn out by physical labour; on the other hand, feeling contented at accomplishing a necessary and useful job cultivating the soil. (Prince 1989: 112)

In Ekman's terms this would be called a "blend".

Ingold, Tim 2006. *The Perception of the Environment: Essays in livelihood, dwelling and skill*. London, New York: Routledge.

Ch. 11. "The temporality of the landscape", pp. 189-208.

> I adhere to the view that social or cultural anthropology, biological anthropology and archaeology form a necessary unity - that they are all part of the same intellectual enterprise. (Ingold 2006: 189)

Well, I adhere to the view that sociosemiotics, cultural semiotics, biosemiotics and semiology form a necessary unity - that they are all part of the same intellectual enterprise, but you don't read me banging on about it. Oh, right, you just did. Boo-ya. Disciplines are pointless. Score for transdisciplinarity.

> First, human life is a process that involves the passage of time. Secondly, this life-process is also the process of formation of the landscapes in which people have lived. *Time* and *landscape*, then, are to my mind the essential points of topical contact between archaeology and anthropology. (Ingold 2006: 189)

Well, every process involves the passage of time, that's why it's called a process intead of an event. And the second point could have been worded more carefully also - right now it seems like stepping back and forth conceptually, making baby steps towards an idea - when it could just as well have been stated that "the human life-process involves the passage of time during which landscapes which people inhabit are formed." And then it appears that the word "formation" is inefficient - it should be "transformed." Why am I supervising a chapter written back when I myself just finished basic school? I really do enjoy literature from the 1970s more - there was more emphasis on correct language, and exact expression of ideas, it seems. Nowadays you can "write" or rather assemple together words on any old toss and probably get it published. And regretfully, I am no exception.

> For both the archaeologist and the native dweller, the landscape tells - or rather *is* - a story, 'a chronicle of life and dwelling' (Adam 1998: 54). It enfolds the lives and times of predecessors who, over the generations, have moved around in it and played their part in its formation. To perceive the landscape is therefore to carry out an act of rememberance, and remembering is not so much a matter of calling up an internal image, stored in the mind, as of engaging perceptually with an environment that is itself pregnant with the past. (Ingold 2006: 189)

Beautiful, somehow.

> But where land is thus quantitative and homogeneous, **the landscape is qualitative and heterogeneous**. Supposing that you are standing outdoors, it is what you see all around: a contoured and textured surface replete with diverse objects - living and non-living, natural and artificial (these distinctions are both problematic, as we shall see, but they will serve for the time being). (Ingold 2006: 190)

A (good) preliminary definition of what a landsape is for this authors.

> As the familiar domain of our dwelling, it is *with* us, not *against* us, but it i sno less real for that. And through living in it, **the landscape becomes a part of us**, just as we are part of it. (Ingold 2006: 191)

This is a fairly familiar metaphorical construction. It makes perfect sense in terms of the Umwelt theory: what I perceive in the environment (the landscape) is a reflection of myself, of my *Merkwelt* ("sign-world").

> In the landscape, the distance between two places, A and B, is experienced as a journey made, **a bodily movement from one place to the other**, and the gradually changing vistas along the route. The surveyor's job, however, is to take instrumental measurements from a considerable number of locations, and to combine these data to produce a single piece which is *independent* of any point of observation. (Ingold 2006: 191)

The body is the point of observation and the surveyor creates an image of the landscape which is presumably without a body. This, I imagine, is theoretically difficult. Because a map, even a complex one riddled with pictures such as the Google Earth project, is nevertheless viewed from a perspective (above) interchanged with bodily positions (points of observations, perspectives of the photographs).

> This picture is of the world as it could be directly apprehended only by a consciousness capable of **being everywhere at once and nowhere in particular** (the nearest we can get to this in practice is by taking an aerial or bird's-eye view). To such a consciousness, at once immobile and omnipresent, the distance between A and B would be the lenght of a line plotted between two points that are simultaneously in view, that line marking one of any number of journeys that could potentially be made (cf. Bourdieu 1977: 2). It is as though, from an imaginary position above the world, I could direct the movements of my body within it, like a counter on a board, so that to say 'I am here' is not to point from somewhere to my surroundings, but to point from nowhere to the position on the board where my body happens to be. (Ingold 2006: 192)

This is kinda trippy. It reminds me of a drawn picture of an astronaut standing on his own giant helmet, looking down at the helmet which he is at once holding in his hands and standing. The phrase *"being everywhere at once and nowhere in particular"* is nifty - it can be used to talk about the Big Brother.

> There is a tradition of geographical research (see, for example, Gould and White 1974) which sets out from the premise that **we are all cartographers in our daily lives, and that we use our bodies as the surveyor uses his instruments, to register a sensory input from multiple points of observation, which is then processed by our intelligence into an image that we carry around with us, like a map in our heads, wherever we go**. The mind, rather than reaching into its surroundings from its dwelling place within the world, might be likened in this view to a film spread out upon its exterior surface. (Ingold 2006: 192)

This is really cool. Gould & White's book is titled *Mental Maps*.

> A place owes its character to the experiences it affords to those who spend time there - to the sights, sounds and indeed smells that constitute its specific ambiance. And these, in turn, depend on the kinds of activities in which its inhabitants engage. It is from this relational context of people's engagement with the world, in the business of dwelling, that each place draws its unique significance. Thus whereas within space, meanings are *attached* to the world, with the landscape they are *gathered from* it. Moreover, while places have centres - indeed it would be more appropriate to say that they *are* centres - they have no boundaries. In journeying from place A to place B it makes no sense to ask, along the way, whether one is 'still' in A or has 'crossed over' to B (Ingold 1986a: 155). (Ingold 2006: 192)

This reminded me of the opening scene in Bradbury's *Fahrenheit* - Montag is sensorially aroused by the experience of warmth at a specific street corner.

> It will alrady be apparent that I cannot accept the distinction offered by Yi-Fu Tuan, who argues that an environment is 'a given, a piece of relaity that is simply there', as opposed to the landscape, which is a product of human cognition, 'an achievement of the mature mind' (Tuan 1979: 90, 100). For that is merely to reproduce the dichotomy between nature and humanity. (Ingold 2006: 193)

Eh. The dichotomy set out by Tuan seems sensible. Being in a constant war with the mind/body dualism might be cool and desirable for a philosopher, but at some point you probably should put it aside (solve it for yourself in some measure) and move on to more interesting things.

> But to think of environment in this sense is to regard it primarily in terms of *function*, of **what it affords to creatures - whether human or non-human - with certain capabilities and *projects of action***. (Ingold 2006: 193)

This is so useful it needed to be underlined - there are many definitions of functionalism, but this one seems reasonable and brief enought to actually be useful.

> …the environment is 'nature organised by an organism'.
> The concept of landscape, by contrast, puts the emphasis on *form*, in just the same way that the concept of body emphasises the form rather than the function of a living creature. If the body is the form in which a creature is present as a being-in-the-world, then the world of its being-in presents itself in the form of the landscape. Like organism and environment, body and landscape are complementary terms: each implies the other, alternatively as figure and ground. (Ingold 2006: 193)

Ingold's conception of the body likens it to the anatomical body, rather than the anatomo-physiological body. In similar terms there are (in terms of perspectives or approaches) the social body, the psychological body (or body-image?) and probably also a semiotic body (the body in terms of it's sign-functions, it's significance or it's motions within the semiosphere).

> Though the notion of embodiment has recently come much into fashion, there has been a tendency - following an ancient inclination in Western thought to prioritise form over process (Oyama 1985: 13) - to conceive of it as a movement of *inscription*, whereby some pre-existing pattern, template or programme, whether genetic or cultural, is 'realised' in a substantive medium. This is not what I have in mind, however. To the contrary, and adopting a helpful distinction from Paul Connerton (1989: 72-3), I regard embodiment as a movement of *incorporation* rather than inscription, not a transcribing of form onto material but a movement wherein forms themselves are generated (Ingold 1990: 215). (Ingold 2006: 193)

I'm beginning to get it: Ingold is a contrarian. But indeed he has a point: both Foucault (with his inscribed bodies) and Lotman (with his behavioral programmes) can be accused to some extent of preferring form over process.

> Now in introducing the concept of temporality, I do not intend that it should stand as a third term, alongside the concepts of chronology and history. For in the sense in which I shall use the term here, temporality entails a perspective that contrasts radically with the one, outlined above, that sets up history and chronology in a relation of complementary opposition. The contrast is essentially equivalent to that drawn by Alfred Gell (1992: 149-55) between what he calls (following McTaggart) the A-series, in which time is immanent in the passing of events, and the B-series, in which events are strung out in time like beads on a thread. Whereas in the B-series, events are treated as isolated happenings, succeeding one another frame by frame, each event in the A-series is seen to encompass a pattern of retentension from the past and protentions for the future. Thus from the A-series point of view, temporality and historicity are not opposed but rather merge in the experience of those who, in their activities, carry forward the process social life. **Taken together, these activities make up what I shall call the 'taskscape',** and it is with the intrinsic temporality of the taskcape that I shall be principally concerned in this section. (Ingold 2006: 194)

Very reminiscent of Ju. Lotman's discussion of the passing of time. Taskscape seems like a useful notion; I'm just not sure yet how to use it.

> How, then, should we describe the practices of work in their concrete particulars? For this purpose I shall adopt the term 'task', defined as **any practical operation**, carried out by a skilled agent in an environment, as part of his or her normal business of life. In other words, tasks are the constitutive acts of dwelling. (Ingold 2006: 195)

I'd go as far as saying that this is a missing puzzle piece from my nonverbalism project: bodily behavior as living-directed individual action - e.g. a "task" can be a very powerful device for analysing everyday life.

> No more than features of the landscape, however, are tasks suspended in vacuum. **Every task takes its meaning from its position within an ensemble of tasks**, performed in series or in parallel, and usually by many people working together. (Ingold 2006: 195)

Sounds like a hermeneutic circle.

> One of the great mistakes of recent anthropology - what Reynolds (1994: 410) calls 'the great tool-use fallacy' - has been to insist upon **a separation between the domains of technical and social activity**, a separation that has blinded us to the fact that one of the outstanding features of human technical practices lies in their embeddedness in the current of sociality. (Ingold 2006: 195)

This seems to be what Marcel Mauss argued against in his Techniques of the Body. For him, bodily techniques are socially constructed (mainly via imitation), and indeed embedded in sociality.

> It is to the entire ensemble of tasks, in their mutual interlocking, that I refer by the concept of *taskscape*. Just as the landscape is an array of related features, so - by analogy - **the taskscape is an array of related activities**. [...] ...the taskscape is to labour what the landscape is to land... (Ingold 2006: 195)

This is how it can be useful - total institutions (such as the military) has a specific taskscape into which the soldier trainees are disciplined into.

> Now if value is measured out in units of money, and land in units of space, what is the currency of labour? The answer, of course, it *time* - but it is time of a very peculiar sort, one that must be wholly indifferent to the modulations of human experience. To most of us it appears in the familiar guise of clock-time: thus an hour is an hour, regardless of what one is doing in it, or of how one feels. But this kind of chronological time does not depend upon the existence of artificial clocks. It may be based on any perfectly repetitive, mechanical system, including that (putatively) constituted by the earth in its axial rotations and in its revolutions around the sun. (Ingold 2006: 195)

Very precise. Because labour is indeed (at least in a capitalist society) measured in time, thus resulting in a situation wherein worktime is forced (oppressive) and it is constantly fought against up to the point of the workday being mostly constituted by procrastination and innocent play with interspersed periods of work (this is of course the case of the modern office).

> The temporality of the taskscape is social, then, not because society provides an external frame against which particular tasks find independent measure, but because **people, in the performance of their tasks, *also attend to one another***. (Ingold 2006: 96)

The taskscape is social because of social perception (we humans are quite unable to disattend to the behavior of others around us).

> Looking back, we can see that Durkheim's error was to divorce the sphere of people's mutual involvement from that of their everyday practical activity in the world, leaving the latter to be carried on by individuals in hermetic isolation. In real life, this is not how we go about our business. By watching, listening, perhaps even touchin we continually feel each other's presence in the social environment, at every moment **adjusting our movements in response to this ongoing perceptual monitoring.** (Ingold 2006: 196)

So Ingold argues for instrumental action and social action being inseparable. Also, the adjustment of movements makes me wonder if this contention is at least slightly caused by nonverbalism, e.g. have most philosophers after the 1970s who talk of social stuff payed more attention to the movements of the bodies because of the body language discourse? I think it possible - Kristeva being knowledgeable about the work of Ruesch and Mahl is a case in point.

> …there are cycles and repetitions in music as in social life, these are essentially rhythmic rather than metronomic (on this distinction, see Young 1988: 19). It is for precisely this reason that social time, *pace* Durkheim, is *not* chronological. A metronome, like a clock, inscribes an artificial division into equal segments upon an otherwise undifferentiated movement; rhythm, by contrast, is intrinsic to the movement itself. Langer has argued that the essence of rhythm lies in the successive building up and resolution of tension, on the principle that every resolution is itself a preparation for the next building-up (1953: 126-7). (Ingold 2006: 197)

As I haven't read Young and I've largely forgotten what Ingold means by chronologic, I ignorantly assume that the difference between rhythmic and metronomic is one of complexity: metronimic is *"unvaryingly regular in rhythm"*, but rhythm itself can be very complex.

> …the forms of the taskscape, like those of music, come into being through movement. Music exists only when it is being performed; it does not pre-exist, as is sometimes thought, in the score, any more than a cake pre-exists in the recipe for making it. Similarly, the taskscape exists only as long as people are actually engaged in the activities of dwelling, despite the the attempts of anthropologists to translate it into something rather equivalent to a score - a kind of ideal design for dwelling - that generally goes by the name of 'culture', and that people are supposed to bring with them into their encounter with the world. (Ingold 2006: 197)

Somehow I recognize the realist-idealist dispute in this: for Ingold, the notes are not the music and the recipe is not the cake, but he seems to miss the point that they contain the "ideas" of music and cake. And, indeed, master cooks and musicians could - for themselves - read these texts (the notes and the recipe) and experience or project the cake and music from their vast knowledge. Ingold seems to miss this.

> Just as with music, the forms of the landscape are generated in movement: these forms, however, are congealed in a solid medium - indeed, to borrow Inglis' words again, 'a landscape is the most solid appearance in which history can declare itself' (ibid.). Thanks to their solidity, features of the landscape remain available for inspection long after the movement that fave rise to them has ceased. If, as Mead argued (1977 [1938]: 97), every object is to be regarded as a 'collapsed act', then *the landscape as a whole must likewise be understood as the taskscape in its embodied form*: a pattern of activities 'collapsed' into an array of features. (Ingold 2006: 198)

Both landscape and music are forms generated out of movement, but in very different ways. Taken together with Mead's contention, the landscape is indeed "taskscape in its embodied form", but music in this sense is a single task in it's embodied form.

> Human beings do not, in their movements, inscribe their life histories upon the surface of nature as do writers upon the page; rather, these histories are woven, along with the life-cycles of plants and animals, into the texture of the surface itself. (Ingold 2006: 198)

I dislike Ingolds contrarity, but he is correct: whether it be the landscape "inscribed" by the movements of bodies or the body "inscribed" by the behavioral programmes of culture, in both cases it is not a creation (on a blank canvas) inasmuch as modification (of already-existing features).

> My conclusion that the landscape is the congealed form of the taskscape does enable us to explain why, intuitively, the landscape seems to be what we *see* around us, whereas the taskscape is what we *hear*. **To be seen, a thing need do nothing itself**, for the optic array that specifies its form to a viewer consists of light reflected off its outer surfaces. **To be heard, on the other hand, a thing must actively emit sounds or, through its movement, cause sound to be emitted by other objects with which it comes into contact**.

> Thus, outside my window I see a landscape of houses, trees, gardens, a street and pavement. I do not hear any of these things, but I can hear people talking on the pavement, a car passing by, birds singing in the trees, a dog barking somewhere in the distance, and the sound of hammering as a neighbour repairs his garden shed. In short, what I hear is *activity*, even when its source cannot be seen. And since the forms of the taskscape, suspended as they are in movement, are present *only* as activity, the limits of my taskscape are also the limits of my auditory world. (Ingold 2006: 199)

This parallelism also makes sense in the sexist view that the man is active and the woman is passive: while the former discusses politics and shit, the latter must remain merely beautiful, a part of the atmosphere.

> I am not an art historian or critic, and my purpose is not to analyse the painting in terms of style, composition or aesthetic effect. Nor am I concerned with the historical context of its production. (Ingold 2006: 201)

Very eloquent apology.

> Of course, 'hill' and 'valley' are opposed terms, but the opposition is not spatial or altitudinal but kinaesthetic. It is the movements of falling away from, and rising up towards, that specify the form of the hill; and the movements of falling away towards, and rising up from, that specify the form of the valley. Through the exercises of descending and climbing, and their different muscular entailments, the contours of the landscape are not so much measured as *felt* - they are directly incorporated into our bodily experience. (Ingold 2006: 203)

Huh.

Wichester, Hilary, P. M., Lily Kong and Kevin C. Dunn 2003. *Landscapes: Ways of imagining the world*. Harlow: Pearson Education Limited.

Ch. 3. "Landscapes of everyday popular cultures", pp. 35-65.

> While cultural geographers influenced by the Berkley School tended to focus their gaze on the exotic and the antiquarian, in recent years increasing research attention has turned to landscapes of everyday life. **These take the form of ordinary landscapes in our daily routines**, such as street names, shopping centres and neighbourhood spaces, which we examine in later chapters, as well as landscapes of popular cultures, such as those of food, film and music, which we focus on in this chapter. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 35)

These are later in the chapter named foodscape, filmscape and musicscape. I think landscape became for these authors a theory or frame on it's own.

> Films are a form of text or cultural product that are recognized as having particular influence in the social construction of national identities. National governments dedicate considerable resources to support their indigenous film industries. It is considered important that citizens consume films that reflect local cultural landscapes. (Winchester, Kong and Dunn 2003: 43)

Like Viimne Reliikvia and Kevade for Estonians.

Kõresaar, Ene 2002. The farm as the symbol of the state: Metaphorical depiction of the nation and the state in the childhood memories of older Estonians. In: Jaago, Tiiu (ed.), *Lives, Histories and Identities Vol. II: Individual. Society. Life story*. Tartu: University of Tartu, Estonian Literary Museum, 169-187.

> Childhood is referred to in the biographies as a period of the happiest and the warmest memories. The childhood community - mostly the village - is the *small* [personal] *world* of the biographer - "rich in smokes [farms] and children, and paradise of flowers and birds" (f., 1923, EE552: 3). The childhood village is associated in the biographies with **high social values like solidarity, mutual assistance and respect and informal equality**. (Kõresaar 2002: 172)

I feel a good possibility of this being attributable to infantile (childhood) amnesia: anything before the age of 10 is quite unreliable. That's why the childhood memories can appear onesidedly warm, small, paradise-like with high social values.

> Home as a specific and social room is described in detail in childhood memories. Biographers from farmers' families dedicate a considerable part of their biographies to their home farm, its size (as a rule, the area of the farm is given exactly!) and its physical environs, daily life on the farm (with animals as the inevitable part of the farm - their names are mentioned, too), to rare leisure time and typical arrangement of farm life. (Kõresaar 2002: 175)

Here I speculate that the exact area of the farm is given by rote memory - the size is something that has been discussed many times and the numbers have merely stuck. The names of the animals, on the other hand, seem very plausible. One of the professors who turned 60 this year stated in her biographical presentation that she, too, remembered the names of the farm animals well. Generally, dwelling seems to be a fairly common subject to discuss in biographies.

> A country home in the childhood symbolises safety, stability and continuity. The inevitable part of farm descriptions - nature is here an equivalent of certain social and human qualities - harmony, freedom, natural purity and goodness, and in the biographies nature is given a 'national' content. A 'natural' childhood is also a 'national' childhood. (Kõresaar 2002: 177)

I presume this is because the Estonian national character is supposedly very close to nature [looduslähedane].

> As a rule, both parents are described as hard-working and honest people. Father is skilled at every work, he is an *artist of life*, who takes the family through hard times and gives good education to children; mother is a clever housewife, talented home decorator. Mostly at least one of them has a talent, which is inherited by children. Usually it is musicality: father plays the violin or the concertina, mother sings well. Furthermore, father is socially active, he organises choir singing or is connected with the local parish administration (mother's activities are mentioned by some town children). Also father's progressive open-mindedness is remembered: father is among the first to buy a radio, a car, he experiments with new methods of construction and land improvement, mother's open-mindedness is exposed for instance in home decoration and using the skills studied at home economics courses. Yearn for education, love for literature, freshness of mind and being well-informed of various matters of life are more often mentioned about father, but similarly negative traits or habits (short temper, excess drinking, gambling). Father is a many-sided person, mother stays in the background, she is rather remembered for her own emotional safety (*mother's singing in twilight*) and care. (Kõresaar 2002: 181-182)

Although the author explicitly argues against this in the beginning of the article, I am still left with the feeling that the father is talked about more and more idealized because most of the biographies come from females. As it is the case that female life expectancy is much higher.

Sooväli, Helen, Hannes Paland and Mart Külvik 2003. The Role of Rural Landscapes in Shaping Estonian National Identity. In: Unwin, Tim and Theo Spek (eds.) *European Landscapes: From Mountain to Sea*. Tallinn: Huma, 114-121.

> Another tendency during the 1990s has been the marginalisation of rural areas, leading to the loss of traditional landscapes and thereby lifestyles. At the same time, we wish to believe that rural landscape has always played a great role in constituting Estonian national identity. (Sooväli, Palang and Külvik 2003: 114)

As in the last article, Estonian national identity is here, too, connected with nature (rural landscapes).

> Landscape may be understood (Tilley, 1994) as a signifying system through which the social is reproduced and transformed, explored and structured. Landscape, above all, represents a means of conceptual ordering that stresses relations. (Sooväli, Palang and Külvik 2003: 114)

One of the most clear-headed theoretical constructions I've come across in this course.

> Vos and Meekes (1999) identify five main stages in landscape history in Western Europe: *natural/prehistoric landscape* which covers the period between Palaeolithic and ancient Greek times; *Antique landscape* which was followed by *Mediaeval landscape*. Landscape got a new concept in Renaissance times and the period up to the 19th century in landscape history could be called *traditional agricultural landscape*. From the 19th century together with the technical revolution we can talk about *industrial landscapes*. The present-day landscapes can be termed *postmodern landscapes*. Characteristic to these landscapes is a complex mosaic of different, often contradicting landscape types, controlled by people.
> Distinct from Western Europe, Estonian rural landscape history can be divided into five stages, based on the shift of dominant ideologies in the society (Palang and Mander, 2000). Firstly, *ancient landscapes* which were shaped by the prime settlers of the territory throughout the post-glacial epoch. This period came to an end in the early 13th century (traditionally 1227) when Estonia was occupied by foreign invaders and the local people were christianised. The second stage of landscape history, from 1227 to 1919, could be called *estate landscapes*. This was a time when the land belonged to the Baltic German estate-owners and locals were working for them as serfs. The first *farm landscapes* emerged after the abolition of serfdom in Estonia and livonia in the middle of the 19th century, alongside the national awakening. The Land reform in 1919 ended the existence of large estates and the Estonian farmer became the owner of the land. This era laster till the Soviet occupation and the collectivisation of agriculture in the 1940s. The subsequent *collective landscapes* were dominated by socialist ideals and the erecting of new structures upon a demolished past. After the collapse of the Soviet Union, the Land Reform of 1991 made the land one of the priorities of the state. According to the reform procedures the former owners and their descendants were returned back to the lands they once had owned. As there is no clear philosophy behind the current landscape change, neither in terms of ideology nor economy, these could be called *postmodern landscapes*.(Sooväli, Palang and Külvik 2003: 116)

Essentially, the Estonian landscape history differs from Western Europe most markedly by the industrial/farm landscape and postmodern landscape being interjected by the Soviet collective landscape.

> Estonians had no specific landscape symbols used as icons that they could identify themselves with, in contrast to the case with the Imatra rapids in Finland for example (Sörlin, 1999). Estonian national identity was primarily constituted by the learned men from the university town of Tartu where the surrounding landscapes differ somewhat from the rest of the country. Characteristic to this part is a mosaic landscape of hills, lakes and forests. Consequently, the landscape elements that were used in shaping the national identity are characteristic of that part of Estonia. The songs written by Estonian authors for the three first Estonian National Song Festivals held in 1869, 1877, and 1880 contain three larger symbolic landscape discourses - forest, hill and valley. Other landscape features, very characteristic of Estonia such as sea and bogs were seldom mentioned. […] Probably the sea was so far away from the learned men and therefore no songs on the sea themes were sung in the song festivals. (Sooväli, Palang and Külvik 2003: 116-117)

Haha, those darn learned men.

Palang, Hannes 2010. Time boundaries and landscape change: collective farms 1947-1994. *European Countryside* 2(3): 169-181.

> The currently prevailing historical narrative treats 1930s as the golden era and everything that happened afterwards is unconditionally bad and unjust. The Soviet narrative, contrarily, depicted the 1930s landscape as unjust and the Soviet one as just and progressive. (Palang 2010: 178)

A good example of ideological connotations.

And now something completely different:

> Soldiers! Don't give yourselves to brutes, men who despise you, enslave you; who regiment your lives, tell you what to do, what to think and what to feel! Who drill you, diet you, treat you like cattle, use you as cannon fodder. Don't give yourselves to these unnatural men - machine men with machine minds and machine hearts! You are not machines, you are not cattle, you are men! You have the love of humanity in your hearts! You don't hate! Only the unloved hate; the unloved and the unnatural. Soldiers! Don't fight for slavery! Fight for liberty! (Charlie Chaplin, *The Great Dictator*)

4.1.2 Two lectures by Foucault in 1976 (2013-01-09 17:39)

Foucault, Michel 1980. *Power/Knowledge: Selected Interviews and Other Writings 1972-1977*. Edited by Colin Gordon. New York: Pantheon Books.

Ch. 5. "Two lectures", Pp. 78-108.

> I have sketched a history of sexuality or at least **a history of knowledge of sexuality** on the basis of... (Foucault 1980: 78)

This is very similar to what I'm doing: I'm not sketching history of body language, for such a thing would be impossible; I'm in actuality sketching the history of knowledge of nonverbal communication.

> Still, I could claim that after all these were only trails to be followed, it mattered little where they led; indeed, it was important that they did not have a predetermined starting point and destination. They were merely lines laid down for you to pursue or to divert elsewhere, for me to extend upon or re-design as the case might be. They are, in the final analysis, just fragments, and it is up to you or me to see what we can make of them. For my part, it has struck me that I might have seemed a bit like a whale that leaps to the surface of the water disturbing it momentarily with a tiny jet of spray and lets it to believe, or pretends to believe, or wants to believe, or himself does in fact indeed believe, that down in the depths where no one sees him any more, where he is no longer witnessed nor controlled by anyone, he follows a more profound, coherent and reasoned trajectory. (Foucault 1980: 78-79)

Foucault talks about inconclusive, diffuse, repetitive, fragmented etc. character of his work because there were only trails to be followed and it didn't matter where they led. To put it in words he muttered in another lecture: since he posed questions that could not be answered, it was more interesting to examine the questions themselves.

> I would say, then, that what has emerged in the course of the last ten or fifteen years is a sense of **the increasing vulnerability to criticism of things, institutions, practices, discourses**. A certain fragility has been discovered in the very bedrock of existence - even, and perhaps above all, in those aspects of it that are most familiar, most solid and **most intimately related to our bodies and to our everyday behaviour**. (Foucault 1980: 80)

This is why I think Foucault must be payed attention in reference to theories of everyday behavior.

> By subjugated knowledges I mean two things: on the one hand, I am referring to the historical contents that have been buried and disguised in a functionalist coherence or formal systematisation. Concretely, it is not a semiology of the life of the asylum, it is not even a sociology of delinquency, that had made it possible to produce an effective criticism of the asylum and likewise of the prison, but rather the immediate emergence of historical contents. And this is simply because only the historical content allows us to rediscover the ruptural effects of conflict and struggle that the order imposed by functionalist or systematising thought is designed to mask. Subjugated knowledges are thus those blocs of historical knowledge which were present but disguised within the body of functionalist and systematising theory and which criticism - which obviously draws upon scholarship - has been able to reveal. (Foucault 1980: 81-82)

Subjugated knowledge is firstly HISTORICAL CONTENTS that have been buried and disguised in formal systems of thought (disciplines like semiology and sociology).

> On the other hand, I believe that by subjugated knowledges one should understand different, namely, a whole set of knowledges that have been disqualified as inadequate to their task or insufficiently elaborated: naive knowledges, located low down on the hierarchy, beneath the required level of cogntiion or

> scientificity. I also believe that it is through the re-emergence of these low-ranking knowledges, these unqualified, even directly disqualified knowledges (such as that of the psychiatric patient, of the ill person, or the nurse, of the doctor - parallel and margianl as they are to the knowledge of medicine - that of the delinquent etc.), and which involve what I would call a popular knowledge (*le savoir des gens*) though it is far from being a general commonsense knowledge, but is on the contrary a particular, local, regional knowledge, a differential knowledge incapable of unanimity and which owes its force only to the harshness with which it is opposed by everything surrounding it - that it is through the re-appearance of this knowledge, of these local popular knowledges, these disqualified knowledges, that criticism performs its work. (Foucault 1980: 82)

Subjugated knowledge is also DIFFERENT KNOWLEDGE - disqualified as inadequate, insufficiently elaborated, naive, low-ranking, etc. Popular knowledge is particular, local, regional etc. It is through popular knowledge that criticism performs its work.

> In the two cases - in the case of the erudite as in that of the disqualified knowledges - with what in fact were these buried, subjugated knowledges really concerned? They were concerned with a *historical knowledge of struggles*. In the specialised areas of erudition as in the disqualified, popular knowledge **there lay the memory of hostile encounters which even up to this day have been confined t the margins of knowledge**.
> What emerges out of this is something one might call a genealogy, or rather a multiplicity of genealogical researches, a painstaking rediscovery of struggles together with the rude memory of their conflicts. And these genealogies, that are the combined product of an erudite knowledge and a popular knowledge, were not possible and could not even have been attempted except on one condition, namely that the tyranny of globalisign discourses with their hierarchy and all their privileges of a theoretical *avant-garde* was eliminated. (Foucault 1980: 83)

This actually makes sense in the case of semiotics - e.g. the definition of semiotics has mutated throughout the decades and at every point there awaits a rediscovery of a conflict - between different schools of philosophy, between different schools of linguists, between different fields of research, all trying either to grab hold of semiotics as it's own or to dismiss it somehow. The notion of semiotics being "a developed science of communication" or "science of nonverbal communication" is a point in case - this is not how it is thought of today.

> What is [genealogu] really does it to entertain the claims to attention of local, discontinuous, disqualified, illegitimate knowledges against the claims of a unitary body of theory which would filter, hierarchise and order them in the name of some true knowledge and some arbitrary idea of what constitutes a science and its objects. Geneologies are therefore not positivistic returns to a more careful or exact form of science. They are precisely anti-sciences. (Foucault 1980: 83)

The genealogical approach would probably embellish Ouspensky's mysticism with reference to modern psychology.

> And if we want to protect these only lately liberated fragments are we not in danger of ourselves constructing, with out own hands, that unitary discourse to which we are invited, perhaps to lure us into a trap, by those who say to us: 'All this is fine, but where are you heading? What kind of unity are you after?' The temptation, up to a certain point, is to reply: 'Well, we just go on, in a cumulative fashion; after all, the moment at which we risk colonisation has not yet arrived'. (Foucault 1980: 86)

I've met this question myself when one of my colleagues read the draft of my seminar paper. He inquired what I was trying to achieve with it, and I had no answer, because it is still an open question - indeed, I do not know what will be the outcome of my research.

> …we have at our disposal another assertion to the effect that power is not primarily the maintenance and reproduction of economic relations, **but is above all a relation of force**. The question to be posed would be these: if power is exercised, what sort of exercise does it involve? In what does it consist? What is its mechanism? (Foucault 1980: 89)

I believe I am able to answer this with the help of Goffman's theory of face-work: that it is the force exercised to maintain an expressive order. But this I will have to investigate later in my thesis.

> Furthermore, if it is true that political power puts an end to war, that it installs, or tries to install, the reign of peace in society, this by no means implies that it suspends the effects of war or neutralises the disequlibrium revealed in the final battle. The role of political power, on this hypothesis, is perpetually to re-inscribe this relation through a form of unspoken warfare; to re-inscribe it in social institutions, in economic inequalities, in language, **in the bodies themselves of each and everyone of us**. (Foucault 1980: 90)

Another point for the power of the expressive order. Maintaining a face is a form of unspoken warfare; it indeed does involve cooperating with allies (team-mates) and attacking (the faces of) opponents.

> Its paramount concern, in fact, should be with the point where power surmounts the rules of right which organise and delimit it and extends itself beyond them, invests itself in institutions, **becomes embodied in techniques**, and equips itself with instruments and eventually even violent means of material intervention. (Foucault 1980: 96)

The conjunction point of Mauss and Foucault.

> Let us not, therefore, ask why certain people want to dominate, what they seek, what is their overall strategy. Let us ask, instead, **how things work at the level of on-going subjugation, at the level of those continuous and uninterrupted processes which subject our bodies, govern our gestures, dictate our behaviours etc**. (Foucault 1980: 97)

Foucault is here urging us to look at the "material constitution" of the exercise of power.

> Power must be analysed as something which circulates, or rather as soemthing which only functions in the form of a chain. It is never localised here or there, never in anybody's hands, never appropriated as a commodity or piece of wealth. Power is employed and exercised through a net-like organisation. And not only do individuals circulate between its threads; they are always in the position of simultaneously undergoing and exercising this power. They are not only its inert or consenting target; they are always also **the elements of its articulation**. In other words, individuals are the vehicles of power, not its point of application.
> The individual is not to be conceived as a sort of elementary nucleus, a primitive atom, a multiple and inert material on which power comes to fasten or against which it happens to strike, and in so doing subdues or crushes individuals. **In fact, it is already one of the prime effects of power that certain bodies, certain gestures, certain discourses, certain desires, come to be identified and constituted as individuals.** The individual, that is, is not the *vis-á-vis* of power; it is, I believe, one of its prime effects. The individual is an effect of power, and at the same time, or precisely to the extent to which it is that effect, it is the element of its articulation. The individual which power has constituted is at the same time its vehicle. (Foucault 1980: 98)

Aww, that is good. I need to find a practical application for this contention.

4.1.3 Schönle on Lotman and CS (2013-01-10 09:37)

Schönle, Andreas 2002. Lotman and cultural studies: The case for cross-fertilization. *Sign Systems Studies* 30(2): 429-440.

> Cultural studies emerged partly in response to a single-minded focus on high literature in English Departments, and it rests on **a definition of culture as the totality of cultural production, including mass culture in all its variety**. (Schönle 2002: 430)

This is how culture is defined in cultural studies. I think this definition differs from semiotics of culture in a few significant respects. Firstly, semiotics of culture doesn't seem to be as single-mindedly interested in cultural production, as cultural reception and a host of other cultural processes; e.g. production implies creation of new, while reception also includes rediscovering the past. Secondly, as cultural semiotics is a semiotic enterprise, it is most interested in semiotic aspects of culture, rather than social-psychological (as it is in cultural studies). And thirdly, indeed, cultural semiotics is not focused on mass culture, but rather high culture. Even when investigating mass culture pheonomena (such as cinema), Lotman focused on pieces (films) which were either significant to (film) theorists or high in taste.

> As Tony Bennett puts it, cultural studies is "a term of convenience for a fairly dispersed array of theoretical and political positions which … share a commitment to examining **cultural practices from the point of view of their interaction with, and within, relations of power**" (Bennett 1992: 23). (Schönle 2002: 431)

For cultural studies, cultural practices are interacting with and within power relations.

> While Lotman is perhaps not as single-minded in his analysis of the nexus between cultural production and power, this collection discusses his conceptualization of **the semiotic expression of power**. His analysis of **the relations between center and periphery** echoes the infatuation with margins of culture in cultural studies. Lotman is acutely aware of the fact that **ownership of information confers powers**, and he discusses the ways in which groups fight for monopoly over information and develop **special languages to keep other groups at bay** (Lotman 2000a: 395). Even more pointedly, he underscores **the intrinsic power (or energy) of signs, their ability to effect changes in their surroundings**, so that the development of a particular discourse is in itself a form of power (Lotman 2000b: 9). (Schönle 2002: 431)

Power is expressed semiotically in relations between center and periphery. Ownership of information confers power and special languages and codes are developed to maintain monopoly over information and for keeping other groups at bay. Signs also have an intrinsic power (or energy) to effect changes in their surroundings. Compared to Foucault's conception of positive/productive power, it emphasizes not only the power of discourses, but other cultural practices as well (art, everyday behavior, etc.). With respect to special languages to withhold valuable information, Lotman's approach is similar to both Basil Bernsteins notion of restricted codes, and Foucault's understanding of culture, which is only accessible to a selected few (at least in the Antique culture he was studying in The Hermeneutics of the Subject).

> Two competing paradigms of culture underpin the project of cultural studies: a humanist "culturalist" concept of culture as a whole way of life that can be described empirically and a "(post) structuralist" perspective that posits **a web of discourse that determine identity and meaning and that need to be analyzed semiotically or rhetorically**. The former view focuses on the experience of subjects who generate their own meanings and adapt social institutions to their own needs. The latter view conceives of the autonomous human subject as an ideological notion peddled by discourse in order to obfuscate the real identity of the subject as an effect of text (Hall 1980: 57-72). This debate, fundamental in cultural studies, has played itself out in various forms, affecting the ways one conceives of hegemony, identity, and resistance. (Schönle 2002: 431)

The "culturalist" concept sounds like Clyde Kluckhohn ("the total way of life of a people") and the "(post) structuralist" concept sounds like what Merrell calls "textualist essentialism" (the self as a web of narratives/discourses). Cultural studies seems to foster both conceptions, but one more heavily in the US and the other in the UK.

> Lotman's definition of culture as a "bundle" of semiotic systems, that may, but need not be, organized hierarchically (Lotman 2000a: 397), shares the (post) structuralist premise of **the primary role of discourse in founding reality**. For example, Lotman considers participants in communicative exchanges full-fledged subjects only when they accept **a set of restrictions imposed upon them by culture** (Lotman 2000c: 562). Yet at the same time, Lotman's emphasis on the natural striving of culture toward diversity (Lotman 2000c: 564), indeed, on the obligatory presence of diversity for a semiotic environment to function propely, **mitigates the subject's dependence upon discourse**. Thus, subjects act on their impulse to autonomy by playing discourses against one another, recoding them in an act of autocommunication that generates novelty in the process. Thus Lotman grants individuals the capacity to intervene in semiotic systems and thereby affect their cultural environment. In a way, this conception bridges the two paradigms intrinsic to cultural studies. It maintains the discursive nature of reality but empowers the subject to manipulate codes and wrest some measure of autonomy. (Schönle 2002: 432)

The text/semiosphere organizes reality. To take part in the social construction of it, participants in communicative exchanges must accept restrictions imposed by culture. Using the words of Berger and Luckmann: the subject must accept the objectified stock of knowledge. The relationship of subjectivity and text/semiosphere/discourse is very similar in Lotman and Foucault, too. Just as individuals are the elements of the articulation of power/knowledge, so are individuals constituted by text/semiosphere, which enables it to function semiotically and construe its identity via self-description.

> ...Hall calls on Gramsci to suggest that "ideas only become effective if they do, in the end, *connect* with a particular constellation of social forces", i.e. if their "coupling" with the ruling classes is secured (Hall 1992: 43-44). While the nature of this connection is not entirely clear, it seems safe to assume that for Hall, ideologies are successful, i.e. become dominant, **when they represent the ruling classe's view of social relations**. Underpinning his discussion is the assumption that ideology has referential value, albeit, perhaps, a contested, plural, or ambiguous one.
>
> In his treatment of auto-communication, Lotman shows that when a subject internalizes an extrinsic discourse, the process of recoding weakens, if not entirely suspends, the referential force of language. As a result, **ideology's relation to social reality need not be as pertinent or direct** as Hall presupposes, and it may therefore serve a more disparate set of groups, not solely social classes. Ideologies become successful, i.e. articulate the identity of a group, because they tie in with, and reinforce, a group's metadiscourses, its discursive memory, despite the fact that they may come from outside. Ideology, then, has neither a partial, nor distorted, but, rather, an imagined relation to social reality, one that sooner reflects a group's field of discourse, than its social experience. (Schönle 2002: 435-436)

In cultural studies, ideology represents the social relations (interests) of the ruling class. Using Lotman's concept of auto-communication, Schönle explains that in cultural semiotics the relationship between ideology and social reality is not so simple, as auto-communication makes allowances for re-coding ideological discourses, to discard the ideological influences.

4.1.4 Why do Empty Signifiers Matter (2013-01-10 13:02)

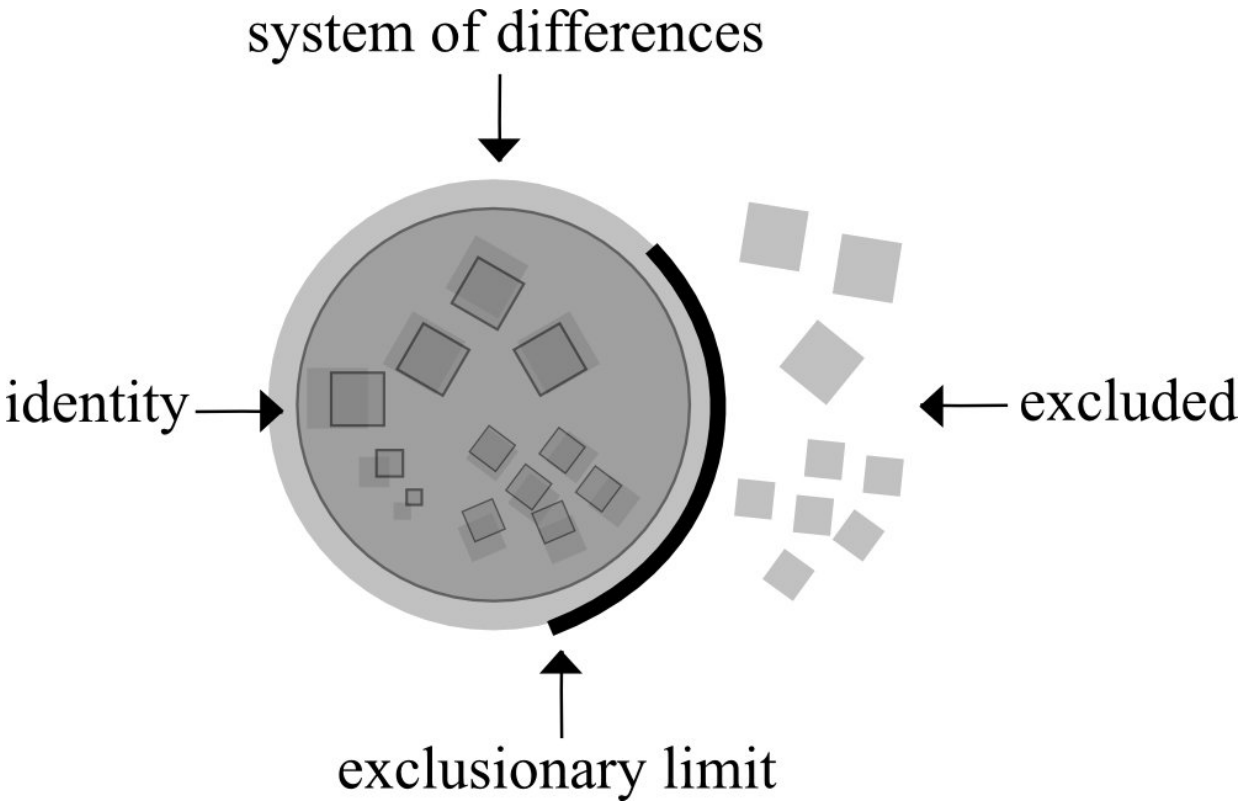

Laclau, Ernesto 1996. *Emancipation(s)*. London; New York: Verso.

Ch. 3. "Why do Empty Signifiers Matter to Politics?", Pp. 36-46.

> An empty signifier is, strictly speaking, a signifier without a signified. This definition is also, however, the enunciation of a problem. For how would it be possible that a signifier is not attached to any signified and remains, nevertheless, an integral part of a system of signification? ... The only possibility for a stream of sounds **being detached from any particular signified** while still remaining a signifier is if, through the subversion of the sign which the possibility of an empty signifier involves, something is achieved which is internal to signification as such. What is this possibility? (Laclau 1996: 36)

Here we are in my opinion veering off from semiotics and entering the realm of philosophy wherein the sign does not compose of the the interrelationship of the signifier and signified but rather of the signififer and it's "possibility" to function as a signifier, detached from any "particular" signified. In a sense, though, every signifier is detached from a "particular" signified, because when we enter the Peircean semiotics then the hallmark of symbols is that they are "general".

> An empty signifier can, consequently, only emerge if there is **a structural impossibility of signification as such**, and only if this impossibility can signify itself as an interruption (subversion, distortion, etcetera)

> of the structure of the sign. That is, the limits of signification can only announce themselves as the impossibility of realizing what is within those limits - if the limits could be signified in a direct way, they would be internal to signification and, *ergo*, would not be limits at all. (Laclau 1996: 37)

And we have a conundrum. It is initself despicable of me that I have to resort to quoting Greimas only hours after reading his dictionary, but here we have an "implicit philosophical doctrine" which states that there are "limits of signification". Does this contention "conform to empirical principles"? The case ultimately rests on me not having read de Saussure thus being unfamiliar with the implicit philosophical doctrines in Laclau. Personally, I would like to believe that there are no such "limits" to signification for there is, after all - and now I have to resort to Bakhtinian lingo - "an infinity and eternity of meaning".

> An initial and purely formal consideration can help to clarify the point. We know, from Saussure, that language (and by extension, all signifying systems) is **a system of differences**, that linguistic identities - values - are purely relational and that, as a result, the totality of language is involved in each single act of signification. (Laclau 1996: 37)

Today [13.11.2012] is also the day that I decided on one of the key terms in my bachelor's thesis: **concourse**. Decidedly ignoring B. L. Whorf's and one of Roman Jakobson's reviewer's use of the term, I am going to define it in line with Nauta and some buddhists; that is, generally, as "an act or process of coming together and merging". Thus if discourse is "a system of differences" then concourse is "a system of similarities". I'm going to appropriate an under-used concept and invest it with my own "difference". [This is where I left this text to go work on my article about concursivity, returning a month later] The problematic part about concursivity is bringing similarities to the fore - e.g. explaining how actual bodily behaviour and the semantic content of verbal descriptions coincide.

> The condition, of course, for this operation [the pure cancellation of all difference] to be possible is that what is beyond the frontier of exclusion is reduced to pure negativity - that is to the pure threat that what is beyond poses to the system (constituting it that way). If the exclusionary dimension was eliminated, or even weakened, what would happen is that the differential character of the 'beyond' would impose itself and, as a result, the limits of the system would be blurred. Only if the beyond becomes the signifier of pure threat, of pure negativity, of the simply excluded, can there be limits and system (that is an objective order). But in order to be the signifiers of the excluded (or, simply of exclusion, various excluded categories have to cancel their differences through the formation of a chain of equivalences to that which the system demonizes in order to signify itself. Again, we see here the possibility of an empty signifier announcing itself through this logic in which differences collapse into equivalential chains. (Laclau 1996: 38-39)

It is very difficult to chew through this kind of discussion, but I imagine that in order to signify Russians, for example, as an enemy (pure danger), all different manifestations of Russiannes must be collapsed into a "chain of equivalences" - one should believe that all Russians are the same. I don't know much about Russia, but the example of Chinese would be better, as I am aware that there are five or six very different varieties of "Chinese" people.

> Let me go back to an exmaple that we discussed in detail in *Hegemony and Socialist Strategy*: the constitution, according to Rosa Luxemburg, of **the unity of the working class** through an overdetermination of partial struggles over a long period of time. (Laclau 1996: 40)

Finally a concrete example, although the rest of the paragraph makes very little sense. In any case, the unity of the working class (in marxist rhetoric) is an empty signifier.

> ...gold is a particular use value which assumes, as well, the function of representing value in general. This emptying of a particular signifier of its particular, differential signified is, as we saw, what makes possible the emergence of 'empty' signifiers as the signifiers of a lack, of an absent totality. (Laclau 1996: 42)

The case of gols representing value in general seems like a regular case of a metonym. It almost seems that empty signifier is a weird form of metonym wherein "that which it is a part" does not exist.

4.1.5 Leeuwen's Discourses of identity (2013-01-10 14:38)

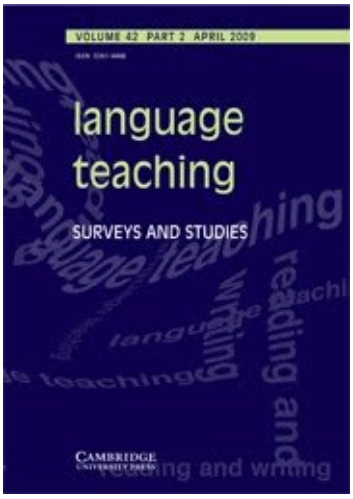

Leeuwen, Theo Van 2009. Discourses of identity. *Language Teaching* 42(2): 212-221.

> In their [British linguists in the 1970s] view, style expressed social meanings of two kinds – meanings related to identity, and meanings related to specific roles, occupational roles, for instance, and specific contexts, e.g. specific types of discourse such as news reading, sports commentary and prayer. Social style, as they saw it, expresses 'who we are', in terms of stable categories such as class, gender, age and provenance, and in terms of specific socially regulated activities and the roles we play in them. The former were seen as more or less ingrained habits which are for the most part out of conscious control by the language user. The latter were seen as competencies, social rules of 'appropriateness' that must be complied with. (Leeuwen 2009: 212)

Identity - who we are in terms of class, gender, age, provenance (place of origin), and prayer (religion). Roles - specific out-of-awareness ingrained habits in specific contexts, competence of performing the role and rules for appropriate performance.

> In both cases the distinctive features that manifest specific styles were not seen as meaningful, but as identifying 'markers', linguistic labels – as a kind of linguistic 'uniform', one could say, that reveals the social role of the wearer at a glance. At the same time, the authors recognized individual style, the 'relatively permanent features of the speech or writing habits that identify someone as a specific person' – style, in other words, as a kind of linguistic fingerprint or identifying mark that is in itself meaningless, but does distinguish a person from all others. Such 'individuality' was then to be distinguished from 'singularity', a form of stylistic individuality that is deliberately developed and manipulated – for instance, the style of a literary author. But, although individual style was recognized in this way, social determination and social variation were seen as the main area of study for linguistic stylistics. (Leeuwen 2009: 212-213)

It seems that the concept of style has both sociolectical and idiolectical versions: social role on the one hand and individual style (of a literary author, for example) on the other.

> In short, the concept of style that came across to me in this time created a strong opposition between the social and in the individual. There was on the one hand social style, a matter of inescapable social classification in terms of categories such as class and gender, and of the strictly regulated obligations of social institutions and practices. And there was on the other hand individual style, which somehow managed to live in the interstices of social regulation, like grass growing between neatly laid, rectangular flagstones, and which could only exist because **social regulation cannot cover every detail of our behaviour and therefore leaves room for the expression of individuality, even if only in small details, because there was, alongside the public world, the private world, which provided some room for unbuttoning and expressing individuality**, and there was, in a world otherwise governed by bony-structured rules, some degree of license for breaking social conventions, especially for women, children and artists. (Leeuwen 2009: 213)

This is a neat contention (I like it). It is interesting that the allowance for individuality is made especially for women, children and artists - as if "real men" are supposed to be uniform, un-individual.

> After the 1960s, the word 'style' was heard less and less. The intellectual mood of the day favoured the social, and the backgrounding of the individual which could already be felt in Investigating English Style evolved into a silencing of the individual, perhaps forefelt in Roland Barthes' concept of 'degree zero style' as writing from which all traces of individual personality have been erased, 'colourless writing, freed from all bondage' which will set the author free from the 'prison of style' (Barthes 1967: 82) and also in his later emphasis on the 'death of the author' (Barthes 1977), which was just one of the manifestations of the emphasis on social determination that prevailed in the intellectual climate of the time. (Leeuwen 2009: 213)

Indeed even Ju. Lotman cited an English book about style from the 1950s (I can't say exactly what it was). In any case it seems that the concept of style was very popular in the 1960s (e.g. Martin Joos' language styles) but left the scene in the 1970s.

> Such forms of expression are social because they not only allow people to express interpretations of the world, and shared affiliations with certain values and attitudes, but also to recognize others, across the globe, as sharing these interpretations and affiliations. They are also social because they emerged as corporations looked for new ways of creating market demand, with marketing experts replacing 'demographics' with '**psychographics**', clusters of 'behaviours', 'attitudes' and 'consumption patterns'. (Leeuwen 2009: 214)

Well that's an interesting term: *"Psychographics is the study of personality, values, attitudes, interests, and lifestyles"*.

> Lifestyles, on the other hand, are expressed differently and much less systematically, and rest on one of two principles, the principle of the 'composite of connotations' and/or that of experiential metaphor. Connotation, as was already explained by Barthes (1977) some forty years ago, is not systematically organized. It can be characterized as an unordered lexicon of culturally meaningful signifiers which derive their meaning from provenance, from 'where the signifier comes from'. The principle is this. A sign from a certain domain – a certain period, or other context, such as region, country, culture, occupation, etc. – is imported into a domain where it has hitherto not been part of the repertoire. In that new domain it carries the associations – the values and attitudes – which, in that new domain, people have with the domain from which it comes, so expressing a kind of affiliation with those values, in the 'lifestyle' mode. To use, again, the example of dress, in recent times many signifiers from the military domain have entered the domain of street fashion. People walk around wearing drill trousers with a camouflage motif, for instance. (Leeuwen 2009: 215)

This makes me wonder if my SEGA Sonic *varsity jacket* connotes Americanness? I did have to do a google search to find out that it's called a varsity jacket; otherwise I would have associated it with American football or baseball. It is also called a *letterman jacket* and it is indeed associated with high school or college athletics.

> However, there is also another form of control over our semiotic practices emerging, and that is technological control. At the same time that linguists began to reintroduce style as the expression of identity, software producers did the same thing. HTML, for instance, introduced the style sheet, on which you program what will be the overall characteristics of the text you are writing, especially through colour schemes and choice of typography, which offers its own metaphor potentials as I have tried to explain elsewhere (Van Leeuwen 2006). Thus the concept of style, and the way we create an identity for our text and for ourselves as its producer, is as it were built into the very tool we use to create it. (Leeuwen 2009: 219)

I could have never guessed that I would meet discussions of HTML in semiotics. But, indeed, CSS (Cascading Style Sheets) s a veritable semiotic resource.

> A new concept of identity has come into being over the past thirty years or so. It merges the individual and the social, **making individuality a social and socially regulated affair**, rather than something which escapes the social, and making the social an apparently individual affair, open to choice, rather than coercive. This kind of identity is expressed through style, that is through semiotic characteristics which are constant for the duration of a whole text or communicative event, or for the identity of a person or corporation during a particular period. In that constellation, style is no longer the arbitrary marker of a particular identity, but it has meaning. It expresses attitudes, values, personality traits and so on, all of which therefore become more consciously and reflexively constructed. To construct such identities, people need to constantly monitor semiotic resources and the discourses that model them. (Leeuwen 2009: 219-220)

I'm essentially interested in this in terms of body language: how bodily behaviour has become not only a marker of race and culture, but of socially constructed individuality.

4.1.6 Silent Assumptions (2013-01-21 00:41)

Photo courtesy of Kathryn Sorrells, 1998

Hall, Edward T. 2009 [1964]. Silent Assumptions in Social Communication. In: Gutman, Robert and Nathan Glazer (Eds.), *People and Buildings*. New Brunswick: Transaction Publishers, 135-151.

> The investigations reported briefly in this selection deal with *proxemics*, the study of ways in which **man gains knowledge of the content of other men's minds through judgments of behavior patterns** associated with varying degrees of proximity to him. These behavior patterns are learned, and thus they are not genetically determined. But because **they are learned (and taught) largely outside of awareness**, they are often treated as though they were innate. I have found this type of behavior to be highly stereotyped, less subject to distortion than consciously controlled behavior and important to individuals in the judgments they form as to **what is taking place around them at any given moment in time**. (Hall 2009 [1964]: 136)

Indeed there seems to be a "proxemic consciousness" which facilitates awareness of the immediate environment - especially of the social situation.

> The insights and sensitive observations of Thoreau are **helpful in pointing up certain consistencies in behavior** in heretofore unsuspected areas, such as perception of body heat. They strenghten my original premise that **man's behavior in space is neither meaningless nor haphazard**. (Hall 2009 [1964]: 137)

E. T. Hall's masterly use of language is worthy of imitation. The first bold span could be used in discussion of concursivity: literary authors often refer to consistencies in behavior which are otherwise difficult to describe. It could even be said that to write about something, even in passing, in a novel, demands one to be well acquainted with what one is writing about. And the second bold span characterizes the whole proxemic project and follows essentially birdwhistellian premise that behavior is not meaningless unless proven otherwise.

> Many of these utterances are virtually stream-of-consciousness. They are valuable because **they provide clues to what specific events in other people's behavior stands out as significant**. (Hall 2009 [1964]: 139)

Yet another point for concursivity - we don't talk and write about "insignificant gestures," it is the significant movements and postures which draw attention to themselves and make us aware of them.

> The distinction that Hediger makes between "contact" and "non-contact" species can also be made for man or groups of men. Indeed, it seems to be the first and possibly the most basic distinction between groups. (Hall 2009 [1964]: 140)

This is incredible. The contact/non-contact culture distinction propounded by Jourard (if I'm not mistaken) originates from Heini Hediger's *Studies of the Psychology and Behavior of Captive Animals in Zoos and Circuses*. [utlib, Sebeok]

> "Personal distance" (close phase: 18 to 30 inches; far phase: 30 to 48 inches) is the term originally used by Hediger to designate the distance consistently separating the members of non-contact species. It might be thought of as **a small protective sphere that an organism maintains between itself and others**. (Hall 2009 [1964]: 143-144)

The wording here is useful: "a protective sphere". Almost like *Werkmelt*.

> At intimate distance (full contact to 18 inches), two subjects are deeply involved with each other. The presence of the other person is unmistakable and may at times be overwhelming because of the greatly stepped-up sensory inputs. Olfaction, heat from the other person's body, touch or the possibility of touch, not only by the hands but also by the lips and the breath, all combine to signal in unmistakable ways the close presence of another body. (Hall 2009 [1964]: 145)

"Overwhelming" because of "greatly stepped-up sensory inputs" are actually what's great about intimacy. In the right circumstances, it is extremely pleasurable.

> *Close Phase: Intimate Distance*. This is the distance (full contact to 6 plus or minus 2 inches) of lovemaking and wrestling, comforting and protecting. Physical contact is featured. Use of the distance receptors is greatly reduced except for olfaction and sensitivity to radiant heat, both of which are stepped up. (Hall 2009 [1964]: 146)

Could this stepping up up heat-radiation be due to sexual arousal?

> Vocalization at intimate distances plays a very minor part in the communication process, which is carried mainly by other channels. A whisper has the effect of expanding the distance. The moans, groans and grunts that escape involuntarily during fighting or sex are produced by the action. The two parties act as one as it were. (Hall 2009 [1964]: 146)

Yup, this is how an anthropologist talks about sex in the beginning of the 1960s.

> At this distance [public, far] body stance and gestures are featured; facial expression becomes exaggerated as does the loudness of the voice. The tempo of the voice drops; words are enunciated more clearly. Joos' *frozen style* is characteristic: "Frozen style is for people who are to remain strangers." (Hall 2009 [1964]: 148)

This is the quote I found so useful from *The Hidden Dimension*. Apparently it originates from *The Five Clocks* (1962) by the German-American linguists Martin Joos. It is interesting that this book is not available in Estonia, because M. Joos might be one of the missing links in the picture of semiotics. Not only is Joos' intimate/casual/consultative/formal/frozen the basis for Hall's work, another part of Joos' work emanated to Ju. Lotman's cultural semiotics. This is something that should be studie further.

> What significance do people attach to different distances? The very term "closeness" conjures up different images than "distance." "Getting *next to*" someone implies a number of things about your relationship. The expression, "I cna't get together with him on that," has a literal, in addition to a figurative, meaning. *In **the world of actions from which words take their meaning**, a wife who sees another woman standing too close to her husband gets the message loud and clear.* (Hall 2009 [1964]: 148-149)

The underlined sentence is extremely curious: it is in the first part meta-concursive and then concursive!

> "Paracommunication" is the term suggested as an appropriate designation by Joos and George Trager to refer to communicative behavior which does not have its base in language but is often synchronized with linguistic and paralinguistic phenomena. (Hall 2009 [1964]: 150)

Damn, Joos, you even had something to do with paracommunication (of which Hall claims proxemics represents one of several systems).

Hall, Edward T. 1968. Proxemics. *Current Anthropology* 9(2/3): 83-95.

> In the course of the development of proxemics, the work was spoken of as "social space as **bio-communication**," and "micro-space in interpersonal encounters." These were actually abbreviated technical descriptions in which the proper meanings of the terms of reference were known only to a few

> specialists. Further, the wide spread interest in activities connected with outer space provided an incentive to distinguish between my work and that of the outer-space scientists. I decided to invent a new term that would indicate, in general, what the field was about. Among the terms I considered were human topology, chaology, the study of empty space, oriology, the study of boundaries, chorology, the study of organized space. I finally chose "proxemics" as the most suitable for that audience most likely to encounter the topic in the near future. (Hall 1968: 83, footnote 3)

Awesome. I love technical jargon that known only to a few specialists. This will be my downfall, surely, but it is also fun. Chaology, oriology and chorology could actually suit for a "made up test" - as these terms are not used, they are presumably also unknown.

> I first became aware of my own interest in man's use of space **when I was training Americans for service overseas** and discovered that the way in which both time and space were handled constituted a form of communication which was responded to as if it were built into people, and therefore, universally valid. (Hall 1968: 84)

Heh. Neat.

> It is my thesis that the principles laid down by Whorf and his followers in relation to language apply to all culturally patterned behavior, but particularly to those aspects of culture which are most often taken for granted and operate as Sapir so aptly put it "...in accordance with an elaborate and secret code that is written nowhere, known by none, and understood by all." **It is this elaborate and secret code that becomes confused with what is popularly conceived of as phenomenological experience**. It has long been believed that experience is what men share and that it is possible to bypass language by referring back to experience in order to reach another human being. This implicit (and often explicit) **belief concerning man's relation to experience** is based on the assumption that when two human beings are subjected to the same "experience," virtually the same data is being fed to the two nervous systems and the two brains respond similarly. *Proxemic research casts serious doubts on the validity of this assumption, particularly when the cultures are different.* People from different cultures inhabit different sensory worlds (see Hall 1966: Chaps. 10, 11). They do not only structure spaces differently, **but experience it differently, because the sensorioum is differently "programmed."** There is a **selective screening and filtering that admits some types of data while rejecting others**. Sometimes this is accomplished by individuals "tuning out" one or more of the senses or a portion of perception. Otherwise, it is accomplished by screening, which is one of the many important functions performed by architecture. (Hall 1968: 84)

F*** is this good! Hall builds on Sapir's contention and argues against phenomenology. Because of his emphasis on intercultural differences, Hall disclaims shared experience between people and resorts to different sensoriums and filters, or what in this blog is often referred to as "sensory gating" e.g. selective attention.

> If the spatial experience is different by virtue of different patterning of the senses and **selective attention and inattention to specific aspects** of the environment, it would follow *what crowds one people does not necessarily crowd another*. (Hall 1968: 84)

And this is of course backed by later empirical research.

> The problem of self-awareness has been a stumbling-block for psychologists for years. We really do not know by what means the brain interprets the data fed to it by the senses. Recently there has been some progress in solving this problem. The solution appears to hinge on *contrasts* built into the receptors rather than simple stimulation leading to a specific response (McCulloch 1964) (Hall 1968: 84; footnote 5)

And self-awareness is still problematic today.

> In 1953, Trager and I postulated a theory of culture based on a linguistic model. We maintained that with the model we were using, it must be possible ultimately to link major cultural systems (of which there were several) to the physiology of the organism; i.e., that there should be not only a prelinguistic base (Trager 1949) but a **precultural base** as well. In 1959, I suggested the term **"infra-culture"** be used to designate those behavioral manifestations "that preceded culture but later became elaborated into culture." It followed from this that it might be helpful in the analysis of a primary cultural system, such as proxemics, to examine its infra-cultural base. A look at the various manifestations of territoriality (and these are many) should help provide both a foundation and a perspective to be used in considering more complex human elaborations of space. (Hall 1968: 85)

More yummi terms. Also, "primary cultural system" sounds very much like "primary modeling system" (of culture) in the Tartu-Moscow school of semiotics.

> Much can be learned in this regard from the ethologists. It is difficult to consider man with other animals, yet, in the light of what is known of ethology, it may be appropriate to consider **man as an organism that has elaborated and specialized his *extensions*** to the point where they are rapidly replacing nature. In other words, man has created a new dimension, **the cultural dimension**, in relation to which he maintains a state of dynamic equilibrium. This process is one in which **both man and his environment participate in molding each other**. Man is now in the position of **creating his own biotope**. He is, therefore, in the position of determining *what kind of organism* he will be. This is a frightening thought in view of how little we know about man and his needs. It also means that in a very deep sense, **man is creating different types of people** in his slums, his mental hospitals, his cities, and his suburbs. What is more, the problems man is facing in trying to create one world are much more complex than was formerly assumed. Within the United States we have discovered that one group's slum is another's sensorily enriched environment. (Hall 1968: 85)

My g** is this brilliant! There's a footnote (#11) that is required for interpretation of this paragraph: *"The term "extension" summarizes a process in which evolution accelerates when it occurs outside the body."*

> The findings of ethologists and animal psychologists suggest that: (*a*) each organism inhabits its own subjective world [17], which is a function of its perceptual apparatus and the *arbitrary separation of the organism from the world alters context and in so doing distorts meaning;* and (*b*) the dividing line between the organism's internal and external environment cannot be pinpointed exactly. The organism-biotope relationship can only be understood if it is seen as **a delicately balanced series of cybernetic mechanisms in which positive and negative feedback exert subtle but continuous control over life. *That is, the organism and its biotope constitute a single, cohesive system*** (within a series of larger systems). To consider one without reference to the other is meaningless. (Hall 1968: 86)

This is like Uexküll's *Umweltforschung* 101. Also, it makes me wonder if Birdwhistell could have gotten inspiration for his holistic attitude towards communication from here. This surely is a very suspicious article - it is weird to see so many familiar names among the reference: Ruesch, Goffman, Lorenz, Hinde, Goodenough, Goffman, McLuhan, Levi-Strauss, Halliday, Joos, Chomsky, Bateson, Argyle, etc (the list could go on and on, there's really a supreme selecton in the references). And, indeed, Uexküll's *Theoretical biology* (1926) is among them.

> Lissman (1963) has the following to say on this subject: "Study of the ingenious adaptions displayed in the anatomy, physiology, and behavior of animals leads to the familiar conclusion that each has evolved to suit life in its particular corner of the world. Each animal also inhabits a private subjective world that is not accessible to direct observation. **This world is made up of information communicated to the creature from the outside in the form of messages picked up by its sense organs."** (Hall 1968: 86; footnote 17)

This is the Kantian Uexküll speaking. But the reference is to H. W. Lissman's 1963. article "Electric location by fishes" which is extremely interesting in itself, but I lack the time to dwell on it now (link).

> Calhoun's experiments and observations are also noteworthy for thier behavioral data. he allowed wild Norway rats, which were amply fed, to breed freely in a quarter-acre pen. Their number stabilized at 150 and never exceeded 200 (Calhoun 1950). With a population of 150, fighting became so disruptive to normal maternal care that only a few of the young survived. The rats did not distribute themselves evenly throughout the pen, but organized into a dozen colonies averaging 12 rats each (**apparently the maximum number of rats that can live harmoniously in a natural group**). (Hall 1968: 87)

I am instantly reminded of recent social-psychological quip that a normal human being also "knows" (in a social network) about 150 people - that this is an average of people we could actually name if we were to write down all the people we remember communicating with, or something to that effect (I could be wrong here). And also I am instantly reminded of the 12 tribes of Israel which themselves consisted of 12 thousand people, or something like that.

> Some of the research techniques, briefly described below, are: observation, experiment, interviews (structured and unstructured), analysis of the English lexicon, and **the study of space as it is recreated in literature** and in art. (Hall 1968: 87)

This is why a term like "concursive" is useful: Hall has to state "as it is recreated in literature and art" instead of naming it among other techniques. In my mind, this sentence could have been shorter: "...observation, experiment, interviews, lexical, and concursive."

> By observing people over a long period of time as they use and react to space, one can begin to discern definite patterns of proxemics behavior. While photography is only a supplement to other forms of observation - **an extension of visual memory**, as it were - it is an absolutely indispensable aid in recording proxemic behavior. (Hall 1968: 88)

I have thought about acquiring a smartphone for exactly this purpose - to capture proxemic behavior in people in the city. Like this picture I took a while ago with my old phone (notice the equal spacing):

> It freezes actions and allows the investigator to examine sequences over and over again. The difficulty is **to photograph people without intruding or alterting their behavior**. Practice in using a very small camera (Minox), which I carry with me at all times, has taught me how to photograph unobtrusively, and this has made it possible to use larger cameras as well. Several thousand photographs have thus far been taken of people interacting under natural conditions… (Hall 1968: 88)

Smartphones are quite unobtrusive; you can pretend to be calling. The bit about Minox is funny, because it is a notorious spy camera produced in Latvia. In this sense Hall was a nonverbal spy.

> The artist is both a sensitive observer and a communicator. How well he succeeds depends in part on the degree to which he has been able to analyze and organize perceptual data in ways that are meaningful to his audience. The manner in which sense impressions are employed by the artist reveals data about both the artist *and* his audience. (Hall 1968: 90)

Well said.

> An examination of **the writer's sense impressions** reveals much about his perceptual world. If a writer refers to vision to build his images it is possible to examine these images to determine what kind of vision he uses. Is it foveal, macular, or peripheral vision? Which of Gibson's numerous ways of seeing perspective does he employ? What is the role of olfaction and touch? (Hall 1968: 90)

I imagine the type of vision and perspective to be very difficult to study in a text.

> Writers express what readers already know and would have expressed if they had possessed the requisitite analytic capability, training and skill. When the writer succeeds, there is a close register between his descriptions and his reader's own sensory pattern, since writers evoke spatial images in the reader. The question I asked myself was: "What clues does the writer provide the reader that enable him to construct a spatial image?" It seemed to me that **an analysis of passages that are spatially evcative would be revealing**. I asked subjects to mark such passages in a sample of over a hundred representative novels. The first text used were those which contained spatial images that subjects vividly recalled from past reading. This group of passages, elicited from those who had spontaneously commented on them, ultimately proved to be of the most value. (Hall 1968: 90)

In the first instance (the issue of "close register") is related to the question of adequate communication. In the second instance Hall devised "concursive interpretation" already in the 60s. I came very close to this, as I, too, marked and retyped such passages and the ones that remember most vividly are indeed the ones I will be analyzing in greater lenght.

Reviewer's Name 1968. Comments and Replies to Edward T. Hall's Proxemics. *Current Anthropology* 9(2/3): 95-108.

> Part of the difficulty in circumscribing or criticizing the postulates, the methodology, or, even the subject matter of Hall's discussions lies in his concept of "infra-cultural." On the one hand, he uses the term in a diachronic sense, to refer to "those behavioral manifestations that preceded culture but later became elaborated into culture." ("Culture," incidentally, is seen by Hall as "basically a communicative process.") On the other hand, **he seems to use "infraculture" in a synchronic sense**, to refer to an underlying biological or physiological or psychological need system or raw-material (in Linton's sense) sub-stratum to cultural behavior. It is in this area of his theory that his dismissal or, perhaps, heuristic avoidance of the sociological implications of his subject or object matter becomes most critical. (Birdwhistell 1968: 96)

Ray L. Birdwhistel. The notion of infra-cultural is, in my mind, just as problematic as the notion of infra-communication.

> Of equal import is Hall's statement that he uses a "communicational" emphasis. His report that he has been influenced by the writings of Whorf and Sapir and by at least certain aspects of those of Bateson does not make it clear what he means by "communication." Larger acquaintance with Hall's writings leaves the reader with the feeling that Hall's view of communication lies somewhere within a field demarcated by Harry Stack Sullivan's transactionalism, certain aspects of information theory, and George L. Trager's **global incorporation of all culture as commuication**. These are all perfectly valid positions, but an amalgam of these varisized assumption systems required a definitive and delineating lexicon for the reader who would follow Hall's discussion. (Birdwhistell 1968: 96)

This "global incorporation" is also what Ju. Lotman is known for. Especially in relation with auto-communication which he borrowed from V.V. Ivanov.

> Halls's survey of proxemics calls attention to a number of problems of great importance for the sciences of man. Additional proxematic points of view might be:
> 1) "rhythms" of density (rush hours, night bours) incity life.
> 2) varying wishes (of Western individuals) for solitude, company, crowds.
> 3) the differences in atmosphere between a crowded and a poorly attended theatrical performance and the different proxematic attitudes of audiences at the cinema, the opera, a football game.

4) the effects of the geographical and the social environment on proxematic phenomena; changes of attitude on moving to a new place; changes of human adaptability.
5) alterations in proxematic patterns due to childhood neglect, puberty difficulties, on personal misfortune; the possibility that children, regardless of culture patterns, are more ready for social contacts or are in general better able to bear population density, than adults.
6) further problems of sociality: possible differences in proxematic development between only children and children with siblings; social class differences; rural-urban differences; the demand for company in cases of danger and distress; saluting habits from close up and from afar.
7) the contrast between formal patterns of attitude and the real feelings and possibly deviant behaviour of individuals and groups.
8) the "I-You" relation at various stages (acquaintance, friendship, love, kinship).
9) the quick and easy spread of culture, news, and propaganda in densely populated areas and, on the other hand, the far-reaching influence of radio and television, even in thinly populated areas.
10) proxematic differences among the senses:

- near distance: touch and taste;
- near or middle distances: smell; (cf. the German saying "I can't smell [= stand] him.");
- far distances: hearing and sight.

Mostly we shall find a combination and cross-checking of the senses, possiblity directed by reason, will, or cultural pattern.
11) proxematic aspects of games, dancing, parties, youth clubs, schools, sports.
12) proxematic problems of the group: the network of communications between members of a group, varying with degree of intimacy, and the possible solidarity of the group against strangers.
13) proxematic problems of acculturation.
14) symbolism of contact and fellowship: gestures, miming, pre-linguistic sounds, handshakes, kisses, embraces, partly combined with utterances.
15) deviations from the usual proxematic patterns of a group due to adaption to an altered environment. (Bock 1968: 96-97)

Bernard Bock has listed a very interesting glossary of things, to my knowledge, proxemics got around to study.

> An abundant source of proxematic data will be educational and didactic literature of mankind, works and passages in poetry and prose, proverbs and parables, rules of conduct, and textbooks on interpersonal relations. (Bock 1968: 97)

Indeed so. Both Goffman and Ju. Lotman are known for looking into these types of sources.

> For those who have an interest in (especially non-verbal) communicative behavior, one of the more striking obstacles to research in this area is itself one of communication, in this case with other specialists. Hopefully this paper by Hall will reach some of the scattered audience that is so engaged and help establish the interdisciplinary contacts which are vitally needed. (Diebold 1968: 97)

A. Richard Diebold, Jr. is correct here - it seems that this article truly did spark interdisciplinary cooperation (or at least acknowledgement).

> If it is true that proxemic behavior (or kinesic, or paralinguistic, or however you divide up the pie) is just one of many categories of interactional behavior, what do we know of its functional independence of other communicative subsystems? I take it as foregone conclusion that the physical distance between an interacting dyad can "mean" quite different things depending, among other variables, upon (1) the

> wider temporal and spatial context in which the confrontation takes place and (2) the co-occurrence or non-occurrence of signal transmission in one or several of the channels which link the dyad (e.g., visual-gestural, audio-visual). Regrettably we know only too little about how these various signals might be mutually corroborative and summating in the information they transmit; when they conflict in the information which they convey; and how context-sensitive they are to the proxemic settings which most itnerest hall. (Diebold 1968: 98)

Issues to consider if interaction be viewed as a semiosphere.

> The young man's looking behavior? It could well depend on how the girl is dressed; conceivably eyes are mutually averted if the girl is wearing a miniskirt which climbs gravity-defiant during the dance movements. If gaze he does, do the young man's simultaneous facial displays convey bemused camaraderie or lascivious scrutiny? Suppose now that the music permits slow movement and bodily contact. (Diebold 1968: 98)

Oh, behave! (says Austin powers)

> And if it pleases both to do so and they dance with maximal body contact, why is it (let us concentrate on chest to breast) that this erogenous invasion is permitted or encouraged by the girl on the dance-floor and later rebuffed by her on the back-porch when reestablished by the young man manually - when, we note, although the girl's attraction to the young man has not diminished, there is a change of context for their physical distance, and eye-engagement has been restored? The questions are not so rhetorical as they might seem. (Diebold 1968: 98)

It is as if he is recounting a personal experience.

> I sense a caretain vagueness of grasp throughout, which I believe follows from **failure to differentiate appropriately between the factors in human similarity and the factors in cultural difference: between ethology and ethnology**. This is related to the tactical eclecticism which has assembled for us a great deal of information on biosocial spacing but seems to me deficient in incisive conclusions - even preliminary or descriptive ones. (Edmonson 1968: 99)

Munro S. Edmonson points at a common problem in nvc studies.

4.1.7 The Semiotic Self (2013-01-21 00:46)

Sebeok, Thomas A. 1992. 'Tell Me, Where is Fancy Bred?': The Biosemiotic Self. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 333-343.

> Shifting sharply to a commonplace sphere of observation from the cascade of such lofty questions as Bassanio toyed with, note that the police officers in American cities, and perhaps elsewhere, when they arrest someone and invite him for a ride 'downtown' in the back seat of a police car, firmly press a palm on the handcuffed suspect's head when ushering him into the seat. This practice is so familiar that actors impersonating cops and robbers in a movie or a television show cooperatively simulate this very gesture, often, I hear, not knowingly or fully understanding why. Police officers explain their action as routine prevention procedure to make sure that the suspect doesn't contuse his head on the car frame while in custody and thereby later claim physical abuse.
>
> To me, however, this ocmportment suggests an interesting and empirically quite accessible research problem: are human beings - or, for that matter, vertebrates in general (Hediger 1980: 44f.) - consistently aware of their body size, viz., their changing height? Given that we grow in stature at a relatively leisurely pace from childhood to adulthood, then tend to diminish somewhat as we become yet older, how are these reformations registered in consciousness and implemented so as to, for instance, know when to duck entering a car? (For that matter, how do drivers internalize their fairly accurate knowledge of the perimeters of their vehicles so as to avoid scraping surrounding objects?)
>
> More generally, still, how are self-images established, maintained, and transmuted into performances? Sensory experiences may at times pose semiosic ambiguities, as in the following seemingly paltry example: A hole in one of my teeth, which feels mammoth when I poke my tongue into it, is a subjective

symptom I may elect to complain about to my dentist. He lets me inspect it in a mirror, and I am surprised how trivially small the aperture - the objective sign - looks. The question is: which interpretation is 'true'? the one derived via the tactile modality or the one reported by the optical percept? (Cf. Sebeok 1986: 55.) (Sebeok 1992: 333-334)

In trying, since 1977, to come to terms with many more or less anomalous semiosic phenomena, only a sampling from which I can recount and illustrate here, I began to explore the notion of **the semiotic self**. Cited instances have to do with the somatic localization of such passions as love or such feelings as anxiety; the incorporation (as it were) of such faculties as one's own body-size; and the association of other private experiences, such as light-headedness, pains, twinges, nausea, hunger and thirst, 'funny feelings', or what Hungarians call, in a well-nigh untranslatable idiom, their *közerzet* (a generalized but amorphous state of good or ill health), with their respective outward manifestations of referents. The effects of wrongly parsed sign processes or their impairment, including long-persisting images of amputated extremities, constitute another profoundly enigmatic class of events, as in the eerie case of the one-armed Paul Wittgenstein's - Ludwig's brother's - amputated but lingering phantom right limb with its reportedly still virtuoso fingering technique for some new composition (Otten 1992: 45). (Sebeok 1992: 335-336)

Difficulties of this sort arise in part, I believe, from the fact that bodily sensations and the like, most saliently among them those connected with illness, are not amenable to verbal expression becaue they lack external referents; insistent intrusions though they may be into the routines of one's day or night, they can at best be denominated, for they resist unfolding into narratives, which are, by definition, always verbal. (Sebeok 1992: 336)

Where, then, is the 'semiotic self' located? Clearly, in the organism's *milieu extérieur*, on the level of an idiosyncratic phenomenal world, tantamount to J. von Uexküll's *Umwelt* (1973: 334-40) - a technical appelation I prefer to render as the 'model' of a species-specific segment of individual reality (Sebeok 1991a: chapter 5) - made up of exosemiosic processes of sign transmission. Miller, in a nice figure of speech, tells us that sensations happen 'in an isolated annexe called the self, and if that annexe is missing...the sensations float around in a sort of elsewhere' (1978: 20). This semiotic self, which of course enfolds and thus 'contains' in its *milieu intérieur* some body's immunocompetence, occupies, as it were, space/time in a sphere bounding the organism's integument, although the programs for the fabrication of subjective constructs of this sort are surely stored within the subjacent realms of its endosemiosic organs (semiotic aspects of pertinent boundary conditions were recently discussed in Hoffmeyer 1992). This semiotic self, furthermore, is composed of **a repertoire of signs** of a necessarily sequestered character; as J. von Uexküll - claiming that even a single cell has its *Ich-Ton* - remarked (1973: 68), 'bleiobt unser Ich notwnedig subjektiv'.
Peirce, in his canonical amplification of the classic definition of a representamen, wrote that a sign 'is something which stands to somebody for something in some respect or capacity' (c. 1897, *CP* 2.228). It is his addition precisely of the tag 'to somebody' which illuminates the semiotic self, and which doubtless engendered the Shakespearean notion of Peirce's 'glassy essence' (Singer 1984) that enswathes all living organisms within their private *Umwelts* in the manner of an impalpable, solid withal context-sensitively and environmentally supple (Sebeok 1989: 46) carapace, or, as I have previously dubbed it, a Hediger bubble (cf. Sebeok 1989: 45, 1991: 40). This invisible, malleable proxemic shell amounts to nothing less than what laymen call 'reality', to which all sign users and sign interpreters are knit by a formidable array of indexical representamina (Sebeok 1991a: chapter 13). (Sebeok 1992: 337-338)

Nature's indexicals are universally nonverbal, but in our glottocentric genus the former may increasingly, if always selectively, be enhanced - in a phylogenetic as well as in an ontogenetic sense - by verbal elements, including especially deictics, designators, reagents, metonyms, symptoms, clues, cues, synechdoches, and *pars pro toto* expressions. In *Homo*, nonverbal as well as verbal indexicals may be either

vocal or nonvocal. Nonverbal vocal indexicals, such as groans and moans, are public signs of latent discomfort; and so are nonverbal nonvocal expressions, such as frowns or writhings. Signs of this kind are both promulgations of, for instance, pain, in contrast to exposures, usually out-of-self-control, such as yellow skin exhibited by a jaundiced person. (Sebeok 1992: 338-339)

The barriers which occlude and thereby separate each and every windowness monad from all the rest are such as to prevent any self from fully fathoming any other. Hurdles between Egos - unlike those between cells, minimal reproductive units that are surrounded by semipermeable membranes, allowing the passage of certain chemicals and thereby certain information - are insurmountable. We can of course, and regularly do, spin fantasies about, or 'image', the situation of an 'other', or even perhaps empathize with a fellow-human's or some pet's singular individuality; but our respectively impenetrable semiosic orbits must perpetually remain separated by a frigid intergalactic void: the self's perception of any other is composite, partial, and forever incomplete. We can approach the 'real' richness of the universe only by entertaining multiply contending, mutually complementary visions. I believe this is the quotidian implication of Niels Bohr's celebrated adage that it is 'wrong to think that the task of physics is to find out how nature is. Physics concerns what we can say about nature' (Pais 1991: 427). (Sebeok 1992: 339)

An act of interpretation is an act of as-*sign*-ment - that is, the elevation of an interpreted phenomenon to 'signhood'; indeed, this is what the word 'encoding' betokens. Interpretation is an autopoietic (i.e., actively self-maintaining) process, and one that operates, moreover, on the product of its own operations (Maturana and Varela 1987: 47-52, 253); that is, it is recursive, as both Peirce and the Uexkülls undeniably understood. Moreover, the elder of the latter family was the earliest to actually postulate a biological mechanism for the elucidation of the process (1973: chapter 5 and *passim*) - namely, the well-known 'functional cycle' (*Funktionkreis*), in the course of which a meaning is not merely con-*sign*-ed (*Bedeutungerteilung*), but also pragmatically verified (*Bedeutungsverwertung*). (Sebeok 1992: 340)

This paper reflects work in progress on the topic of the 'Semiotic Self'. Previous ponderings were reported on in two other papers, both now conveniently available in Sebeok 1991a [*A Sign is Just a Sign*]; especially chapters 3 and 4. (Sebeok 1992: 340)

Kull, Kalevi 1992. Evolution and Semiotics. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 221-233.

Another paradigm means another language, with other values for the description of already known things. It means another world picture. If the semiotic paradigm were to be adopted in biology, then all biological phenomena would be viewed differently, from the semiotic viewpoint. (Kull 1992: 221)

The main mechanism of recognition according to some preexisting model is thus a consequence of the ability to reproduce. Recognition must proceed according to certian constraints in order to work properly; it is a result of development through selection and reproduction of the most suitable forms. Recognition seems to indicate selective retention of certain elements of experience, and extinction of other, irrelevant elements. Recognition is, to use Heschl's (1990) term, a result of cognitive gain. (Kull 1992: 222-223)

It has been noticed by many biologists that in the case of uniparental organisms - i.e., many prokaryotes, or those eukaryotes which have lost the capacity for sexual reproduction - clear typical species are usually absent (Grant 1985). These are the so-called 'difficult groups' for taxonomists, like *Hieracium* or *Alchemilla* among plants, in which huge numbers of microspecies have been described with no real hope for their identification by other investigators. When biparental reproduction is lost, the clear boundaries of the species will usually be lost as well. (Kull 1992: 226)

The same logical mechanisms that creates species in the world of organisms is also responsible for creating words in language. First, note that words are reproducible entities: every time we pronounce a word, we actually reproduce it. Physically, we are able to pronounce an almost continuous variety and unlimited number of different sound sequences, and the same is true for all speakers. But if some of these sound combinations have nay meaning to other speakers, they may be reused (= reproduced), whereas the sounds which are not recognized will be reused less frequently. In this way, only the utterances which can be understood (recognized) by other speakers are likely to be remembered and to take part in the development of speech. The almost continuous variability of sound sequences in a child's utterances is eventually split into words, each word having a certain variability in pronounciation but remaining compatible with the same words as pronounced by other people. Between the ranges of variability of similar words there are hiatuses - i.e., the intermediate forms which can be pronounced by the speaker, but which are not usually used because they would not be identified (recognized) by other people as specific words. Different people always pronounce the same words in slightly different ways, but the range of these differences is regulated by recognition capabilities and the closeness of similar words. The requirement to recognize the words limits their variability to a certain range; it keeps the pronounciation exact. This situation is exactly analogous to speciation and stabilizing selection. The intermediate forms should be as rare between the biological species as they are between the words of a language. (Kull 1992: 228-229)

Classification of Interaction

Let us summarize briefly the general conditions required in order for semiotic relations and qualities to arise. We will compare the relationships between systems dependent on their ability to reproduce. Dividing systems into reproducing (R) and non-reproducing (N), we get the following three types of fitting interactions:

- N-N: interaction between inorganic systems. This may lead to mechanical congregation of similar systems, if they fit to each other, as in the case of crystal growth. No semiosis.
- R-N: for example, the relationship between organism and abiotic environment. The organisms that fit to their environment better will reproduce more; as a result, the distribution of organisms changes toward better fitness. Using the equivalent expression, organisms are adapting; in other words, organisms recognize their environment. This leads to the primary semiotic relationships, in which the environment will hold meaning for the organisms.
- R-R: reciprocal recognition (= reciprocal adaption) between reproducing systems will create internally compatible groups of limited variability. This makes possible the origin and development of language.

The R-N interaction is the basic one in the mechanism of natural selection, investigated by the Darwinistic theory of evolution. The R-R interaction is considered to be the basic one by the recognition concept of species, which gives an alternative explanation of the origin of species. I believe that the adoption of a semiotic paradigm as the paradigm of general biology is a good basis for the systematization of theoretical biology. (Kull 1992: 230)

Csányi, Vilmos 1992. The Brain's Models and Communication. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 27-43.

The definition of the term 'model' has changed considerably; nowadays, under strong ingluence from the systems sciences, we generally use the following one: a 'model' is always a simpler system in which the components and their interactions are isomorphic to the components of a more complex system, and *some* of their interactions. Model building, therefore, is always a simplification and a special identification between two different systems, one of which is the model and the other the system being modeled. We make use of the model by operating it, and based on its operations, we predict the behavior of the system being modeled (Csányi 1989). (Csányi 1992: 27)

Even the simplest of nervous systems is characterized by a triple partition. Separate receptor neurons interact with stimuli, motor neurons create or mediate behavioral instructions, and interneurons between receptors and motor neurons serve as a reference for the activity of the three as a whole. The actual state of the network of interneurons, or their past activity, influences the choice of the actual behavioral instruction and the extent of response, if response occurs at all. With the *concept* as the basic functional unit of the brain, the orgnaization of any kind of behavioral act can be described. The phenomena of sensitization and habituation in simpler animals are good examples. In the course of sensitization, the excited state of receptor cells (key), transmitted to the interneurons (referential structure), not only evokes an immediate reaction (action) within the nervous system, but also produces a lasting state of excitement in the interneurons, which is reflected in their referential role. These cells react to the reappearance of the stimulus with a more immediate, more direct, and more effective reactions. The mechanisms of habituation is essentially similar. These three functional components of behavior are retained even by higher nervous systems, but the complexity of the parts is increased enormously and functional overlaps are developed. (Csányi 1992: 28-29)

During the evolution of linguistic ability in humans, a fundamentally different mechanism of model-making emerged. In the act of naming something, a key (the word) arises which has only a very loose connection with percepts and actions. The 'word-referential structure-action' segmented units could be combined not only through grammatical and logical rules. This resulted in the very complex superstructures of conceptual thought. Human thinking is a *rule-driven wandering* on the surface of concept superstructures. A linguistic concept may be regarded as an utterance of human thought. It can also elicit actions, but primary experience is no longer a prerequisite for these actions, as it was in the case of other animals. Mental superstructures built up from linguistic concepts also reflect experiences, and therefore may also be regarded as models of the outer world.

The animal's brain, if it belongs to a long-living higher species, is able to construct complex concept-superstructures from individual experiences. However, because of the very nature of animal concept units (Key-Referential Structure-Action), these superstructures are bound, exclusively and finally, to outer reality. They are only the representations of the external environment, good or better, but nothing more.

In the evolution of man, the symbolic information content of the brain's models plays the most important role. Animals are capable of thinking in their own ways, but according to our knowledge, only man uses descriptions in thinking. Descriptions have a double function. First, they are representations, models of the outer reality. On the other hand, they are active entities in the human brain, and can interact with other concepts of the brain through logical and linguistic rules. Their 'meaning' is connected to this second function. Meaning is an active property of a description, and is tied to the whole conceptual system by which the description is made. Linguistic concepts can be detached from reality. If the perceptual keys are transformed into words, the referential structures may evoke actions that are themselves also words, words that may be spoken or written and might become keys again. This feature of linguistic concepts contributes to the creation of a self-generating system of concepts that are only occasionally influenced by reality.

The development of linguistic concepts - the ability to form conceptual thought in man - has led to the emergence of a genuinely new brain system. Abstract thinking creates a system of self-organizing concept-superstructures which are not only primitive models of reality but autonomous entities; their internal structure and dynamics pertain not only to the outer environment, but to the relation between the emerging new system and reality. Self, imagination, fantasy independent of experiences - their connections and the relations among them are the most important features of this self-created world that we call *mind*. With the help of his/her mind, not only is the individual able to react appropriately to changes in the immediate environment, but it can view itself as part of the environment or as acting object, analyze the relation between itself and reality in a wide range of the space/time continuum, and project its own position into the past or the future. The mind can create a world of fantazy wherein self plays a relatively subordinate role, but rigorous rules exist concerning the dynamics of other abstract entities,

such as the world of mathematics. Religions are created worlds in which everything in which everything revolves around the self without reflecting any constraints of reality. (Csányi 1992: 29-31)

It is worthwhile comparing animal and human model building processes by way of an example. It is well known that in the cooperative groups of certain higher mammals such as the wolf, individuals use hunting tactics in which they are very attentive to each other's actions. Each pack member positions itself in such a way that the appearance of a fellow member at the right moment and the right place is clearly supposed. This significant form of cooperation can exist because of the high similarity of the brain's models in each wolf. Individuals can identify with fellow members and can predict pack members' next actions - that is, they have appropriate models of the behavior of others. This kind of cooperation occurs without the exchange of plans, intentions, or thoughts. Wolves are capable of informing each other only about certain parameters of their internal state, such as hunting or aggressive mood.

Not only can the members of a human hunting group predict the behavior of their fellow members, they can divide common tasks among themselves - they can make plans and then assign to each member a particular role by means of linguistic communication prior to the action (Eibl-Eibesfeldt 1982). In this way, concepts existing in individual brains become parts of a higher collective structure, which then determines the goal and the precise ways of achieving it. We call this higher structure of individual an idea. Every idea is in itself a superstructure, a part of a social super-model - that is, a system built up from concepts that are, physically and organizationally, components of the brain models of individual members of a given human group.

The concepts that comprise an idea are not selected at random; rather, they form a functionally organized set that makes the performances purposeful and possible. It is not important for each member of the hunting group to know everything about the tasks or roles of the others. It is enough for the leader to know the main program, but even for him it is unnecessary to learn the finer details of the tasks assigned to particular individuals. Ideas can be organized hierarchically, and the whole is only available in the group as a whole. Individual concepts existing in the brains of the group members can be functionally combined only by a specific self-organization of ideas. Only the ideas that contain those and only those concepts suitable to achieve the given goal can act and accomplish something.

Besides linguistic competence, it is the 'rule-following behavior' of our species that makes ideas possible. Most of the concepts of an idea are simple behavioral rules, which are the elements of collective action. Language itself can be described by a series of elementary ryle-following behavior actions. (Csányi 1992: 31-32)

Man-made objects are always expressing ideas; that is, they can also be translated as systems of organized rules of behavior. For instance, consider how many rules are followed when we use an instrument as simple as a key. I have to take the key with me when I leave, and I must have it with me when I return. I have to hold it in a given way if I want to open the door. Different rules apply to whether or not I will leave the key in the lock. The notion of the key, ownership, the lock, the fitting together, etc. are also formulated in complex ideas. But the making of the object itself - for example, the key mentioned above - can be described as a series of fixed rules. In the course of preparing the casting mould and the metal, and during the casting and the rest of the work, the worker must obey well-defined rules; the object of use is a result of all these steps. Obeying the rules is the most essential biological feature of man. Our nearest relative, the chimpanzee, can be taught to do many things. With enough training, he may even be taught the maneuvers and operations used by people living a simple country life. But if a few hundred chimpanzees were taught in this way and placed in an empty village, the social life characteristic of human communities would never develop, as the colony of chimpanzees is unable to obey complex systems of rules. If hungry, individuals will acquire food at any price, and they also satisfy their sexual desire immediately and forcefully. A human may die of starvation without attempting to touch the food in the supermarket if he has no monmey to buy it; this cannot happen with an animal. For man, obedience to the rules is more important than anything else. Even if we do break a set of rules, we generally do it

on the basis of a system of rules that we consider to be more important than the one we disobey. (Csányi 1992: 33)

Human-to-human communication is a very special case. In the transformation of referential information to description and then back to referential information, we see the exchange of components that are parts of the same shared super-model, and which are functional in both individual model systems. The correspondence will therefore be extremely high, due to the great similarity of the brain models of the individuals. This permits an effective exchange of nonreferential information which, because it is encoded into linguistic terms that are easily understood by the receiver, can immediately be transformed into referential information. (Csányi 1992: 37)

From the study of primates and apes we know that individuals in groups constantly observe the activity of other members and try to predict future actions of important individuals and use their social skills to manipulate others (Byrne and Whiten 1988). Since they are capable of only Type I communication, and since the correspondence among such brains is low, they can only predict certain parameters of the internal state (motivation, for example), occasionally intention (aggression, submission, etc.), and, in rare cases, changes in the environment (danger). (Csányi 1992: 38)

4.1.8 Ecosemiotic readings (2013-01-21 14:38)

Farina, Almo and Andrea Belgrano 2006. The eco-field hypothesis: toward a cognitive landscape. *Landscape Ecology* 21: 5-17.

One of the most popular definitions of the landscape is **the vision that people acquire by looking around**. This definition seems, at a first sight, to trivial and oversimplified, but it is simple and immediate. When

> the landscape is not simply considered a fixed and structured entity, and perceived in the same way by every organism, but rather as a context for an organismic-centered-view, new paradigms to guide and to support this reasoning are required. (Farina & Belgrano 2006: 6)

The concursive implication of this is equally simple: landscape in literature is that which is described by the narrator or character; as that which can be seen in the "minds eye" of the ideal reader. It must be kept in mind that different organisms/characters may experience the environment/landscape/context differently.

> Information has been defined by Stonier (1990, 1996) as a fundamental (physical) property of the universe and not simply a product of the human mind. Information reflects the level of organization of every living and not living system, and it is inversely correlated to thermodynamic probability. Information exists either as **a structural information, as kinetic information, and in a form where information and energy are inter-convertible**. (Farina & Belgrano 2006: 7)

Ah, the many varieties of information. Again, problematic, as always.

> In the modern cognitive sciences the *Umwelt* concept can be found with a different vocabulary in the ‘‘**affordance**” hypothesis (Gibson 1979; Hirose 2002). This theory of meaning allows one **to assign values to every object** from an organismic perspective. It is although popular theory among semioticians (Sebeok and Umiker-Sebeok 1991; Sebeok 1995), only recently it has been seriously considered by biologists (Barbieri 2001; Nöth 2005). (Farina & Belgrano 2006: 7)

Allowances suits for an species/organismic approach; *dispositions* could do for societal/group approach; and possibly *association* for individual/subjective approach. Translating the *Umwelt* theory into other nomenclatures is viable but difficult.

> The starting point of our reasoning is based on an hypothetical ‘cognitive matrix’ in which information (*sensu* Stonier 1990, 1996) is under a ‘compressed’ status. This means that a plurality of mechanisms has created the conditions for an informative world in which structures and energy are abundant and distributed in a stochastic fashion. Every living organism interacts with such ‘cognitive matrix’ extracting the information that form the basis of three specific cognitive landscapes: the neutrality-based landscape, the individual-based landscape and the observer-based landscape (*sensu* Farina et al. 2005) (Farina & Belgrano 2006: 8)

This is in fact very similar to Kalevi Kull’s ecosemiotic model, only with the subjective position ("individual-based landscape") explicated; that is, "neutrality-based landscape" would be 0-nature and "observer-based landscape" would be the 3-nature. In Farina’s model, the individual with its "cognitive matrix" mediates these natures. From this light it seems that Kull’s model, although it was created on the basis of Uexküll’s *Funktionkreis*, actually misplaced the organism, identifying 0-nature with a community of organisms (a synecological "subject").

> The hypothesis of three ‘cognitive’ landscapes can be easily allied with other hypotheses of landscape perception. For instance, the prospect refuge theory (Appleton 1975: 73), by which environment affords a certain amount of prospect (open view) and **refuge (concealment, protection)**, can be incorporated into the mechanisms that produce the observer-based landscape hypothesis. (Farina & Belgrano 2006: 9)

This has very little to do with ecosemiosis, but "refuge" is exactly the term I was looking for for discussing the sense of being constantly observed in dystopic fiction - there is no refuge (concealment, protection) from the Big Brother. On a grander scheme, the conjunction between the *Umwelt* theory and the prospect refuge theory is plainly obvious: prospect is an extension of *perception* and *refuge* is one effect the environment has on an organism.

> To interpret the meaning of this functional signature the concept of cognitive niche, a niche created by cognitive processes like pattern recognition, memory and learning (Beecham 2001) can be used. And Hoffmeyer (1997) suggested that organisms not only have an ecological niche but also a semiotic niche, 'i.e. they will have to master a set of signs of visual, acoustic, olfactory, tactile and chemical origin in order to survive.' (Farina & Belgrano 2006: 11)

Wow. Cognitive niche? The authors conveniently identify this with Hoffmeyers semiotic niche, a dubious identification in my mind. Cognitive niche fits into the scheme of phenomena which I identify with the memory of "sensory gating" (after Elkind 1971). There are many such labels for, basically, individual differences in interpretation of signs, but it is too early to decide on the best one (a comparative/conceptual analysis is in order).

Nielsen, Soeren Nors 2007. Towards an ecosystem semiotics: Some basic aspects for a new research programme. *Ecological Complexity* 4: 93-101.

> To begin with, many of our colleagues would probably find it easier and more acceptable to look at ecosystems as some sort of communication system, so let us take this as an entrance point to this treatment. In fact, in ecology, the use of equations derived from communication theory has found a widespread use in studying the phenomenological behaviour of ecosystems. Just think of the implementation of the Shannon–Weaver or similar information indices in studies of bio-diversity (Marques, 2001). The application of the measure of average mutual information as an index of the developmental state of an ecosystem network is another, to mention but a few, clear examples (e.g. Ulanowicz, 1986, 1997). So, in order to proceed and take these approaches a step further into the study of ecosystems, let us end this discussion for now by stating: at least nature and ecosystems communicate somehow. Having said this, in the rest of this paper, we put the focus on defining and understanding this communication and its importance to the emergence of complex behaviour. (Nielsen 2007: 94)

Here the author is implicitly following Sebeok's contention that semiotics is an "advanced science of communication." As a student of nonverbal communication I find the notion of *communication system* here problematic, as it it often difficult to make out whether it denotes the system *of* communication (a network of operating channels) or system *for* communication (e.g. language, code, sign-system). Paradoxically, in my mind, the notion of *communication system* is more vague than the *semiosphere* (and to make matters worse, they may just as well be the same thing).

> In a simplified explanation according to the views of Uexküll, an organism will receive stimuli from the surroundings, *Umwelt*, by Patten called the *world of perception* or *world as sensed*. The organism would process the signals in its inner world, and make a proper, adequate response to the received stimuli. This would take place through an interaction with then surroundings, in this case called the *world of action*. The whole would have been a matter of a simple action and reaction scheme had it not been for the fact that von Uexkull added a possibility of an interaction between the two outer worlds. Thus the world of action may feed back and have an impact on the world of perception. This happens through what is called a *function cycle*. (Nielsen 2007: 96)

A pretty neat simplification. Patten's 1978. article is available as v078n4 _206.pdf and Pattens translations are pretty straight-forward: World-as-sensed, World-of-action, and Function-circle. As a sidenote, it seems that Uexküll's name is difficult to spell: here it is Uexkiill, in Pattens article it is Eexküll.

> Perception is not perception alone, but remembrance. Remembrance may again be influenced by experience. Proper action is a result of both and the ability to store this knowledge is what we usually refer to as learning. Thus, it could be speculated to split the $I_{semiotic}$ into several cognitive components. For the time being, the hierarchical coupling between these processes is judged to be too unclear to presently evaluate and it is therefore left to the future. (Nielsen 2007: 99)

An interesting suggestion. The interaction between rememberance (memory) and perception is worth being looked into. The hint here is to explain this semiotic phenomena in cognitive terms.

> The genotype level represents the possible (bio-)diversity of the system on the genome level, phenotypes perform with variability and adaptability and is the general level where selection in traditional Darwinian sense is thought to occur. Meanwhile, functionality of the whole comes into play at envirotype level and is ultimately **fine polished at the semiotic level where communication and cognitive processes rules**. Moving up in the hierarchy the degrees of freedom, the possibility to successfully exist is decreasing. (Nielsen 2007: 100)

Semiotype is the metaphysical layer of ecosystemic modeling; it acts as downward causation on the lower layers (envirotype, phenotype, genotype) and allows for modifications "that would not be possible without the existence of semiosis and cognitive processes" (93).

Nöth, Winfried 2001. Ecosemiotics and the semiotics of nature. *Sign Systems Studies* 29(1): 71-81.

> *Communication*, defined as a sign process which involves a sender and a receiver, occurs not only among humans, but also between all other organisms throughout the whole biosphere. Not only cultural semiotics, but also bio- and zoosemiotics are hence concerned with processes of communication. *Signification*, by contrast, which concerns **sign processes without a sender**, predominates in ecosemiotics, where organisms interact with a natural environment that does not function as the intentional emitter of messages to the interpreting organism. (Nöth 2001: 72)

An absurdly simplistic and to-the-point distinction.

> The structuralist tradition of 20th century semiotics restricted its field of research programmatically to arbitrary and conventional signs. Natural semiosis in the environment of humans was not an object of its study. The approach to signs was linguicentric, and Saussure 81916: 113) declared, that thought considered before language, "is only a shapeless and indistinct mass, [...] **a vague uncharted nebula**". (Nöth 2001: 72)

A more common word is *logocentric*. And I wouldn't blame the structuralists, as I don't believe their study to exclude natural signs so programmatically. To me it seems that it wasn't a priority but they nevertheless often remarked upon nonlinguistic sign processes.

> In this tradition, nature enters the semiotic scene only as a *referent* (or content substance) of language. Structures of nature are investigated as content structures of texts, in particular of mythical texts. In this sense, Greimas developed his *semiotics of the natural world*. The natural world, according to his semiotics,is merely "a place for the elaboration and practice of multiple semiotic systems" (Greimas & Courtés 1979: 375). This semiotics of nature is not a theory of natural semiosis, but a theory of how human culture interprets nature. Ecosemiotics in this vein is hence the study of the culturalization of nature. Let us call this approach *cultural ecosemiotics*. (Nöth 2001: 73)

Again, I think Nöth is a bit off. Greimas didn't develop any "semiotics of the natural world". He merely differentiated that which is "natural" and that which is "constructed". The former sign systems *"are called "natural" because they impose themselves upon human beings rather than being constructed by them - people are immersed in their mother tongue and are projected, from birth, into the world of "common sense."* (Greimas & Courtes 1982: 278). I think this has nothing to do with "how human culture interprets nature," but merely accommodates the "givens" and the non-linguistic ("natural") in Greimas' scheme of semiotics.

> The extension of ecosemiotics from the semiosphere to the biosphere in general has been criticized as **an undue semiotic imperialism**. Hartmut Böhme (1966: 20-21), e.g., finds it necessary to draw a clear line of division between intentional sign use, of which only humans are capable, and nonintentional semiosis, presemiotic, or even "material" processes in nature, such as **perception** and metabolism, respectively. (Nöth 2001: 74)

I'm not very sure about pansemiotics, but the "undue semiotic imperialism" is what I like to call *semiophrenia*. As the *phrēn* (φρήν) implies, it is sign-mindedness; or, to put it in a full sentence: Semiophrenia is the belief in the profusion of semiosis (in life-processes?). Perception is a good example. John Austin considered it an abuse of the word *sign* if one were to believe that *"when the cheese is in front of our noses, we see* signs*of cheese."* (Austin 1970: 15; footnote 1). A semiophrenic would indeed contend that recognizing or identifying a piece of yellow substance as cheese is a semiotic process.

> In spite of their common foundation in teleology, there are, of course, also differences between anthroposemiosis and biosemiosis, but these differences are only a matter of degree: "Human acts of cognition differ from other **self-referential and self-correcting processes** by virtue of their greater degree of self-reference and self-correction. Human beings achieve this superiority through the creation of symbols, which represent and control our habits of action" (Oehler 1995: 269). (Nöth 2001: 75)

Hmm. I'm a big fan of self-communication yet I have yet to consider self-referentiality and self-correction in this regard. Understandably, referentiality is a murky topic in nonverbal terms but self-correction seems viable - perhaps what Scheflen calls self-censure and some call self-control can be grouped under self-correction; perhaps it could help explain acquisition of semiotic competence (e.g. trying different strategies until satiating with an efficient one).

> The exclusion of nature from semiotic consideration is characteristic of the tradition of semiotic rationalism. It culminated in Saussure's dyadic sign model, which ignores the object of the sign and declares that **the world beyond the system of arbitrary signs is unstructured**. (Nöth 2001: 77)

Again, I am left doubtful. De Saussure's quote says that without language *thought* is a vague, uncharted nebula. Not the world, but thought. And Allan Paivio has written extensively about this issue, e.g. the dual (visual and verbal) coding theory.

> Peirce also rejects the opposition between signs and nonsemiotic objects. According to his theory of semiosis, **the environment of sign user is always meaningful**, since "all objects are objects of signs" (Oehler 1993: 132). Furthermore, the object is not a mere referent beyond the sign, nor is it a mentally constructed object as the constructivists would have it. In his theory of the real or dynamical object, Peirce postulates an object actually existing in reality, but nevertheless ultimately inaccessible to our mind, or accessible only by a never ending asymptotic approximation. (Nöth 2001: 77)

At this point it is worthwhile to remember that both Peirce and Uexküll were kantians. Perhaps this may be why the contention about meaningfulness of environment here sounds the same for both; e.g. for Uexküll, there was nothing "neutral" in the environment. In a similar vain it seems that the restricted meaning of the word "context" includes only that which bears significance, not simply everything. This is problematic when a popular body language book suggests that one should "pay attention to context" and then fails to delimit this ubiquitous context.

Uexküll, Jakob von 1982. The Theory of Meaning. *Semiotica* 42(1): 25-79.

Pp. 25-33; & 52-59.

> Behaviors are not mere movements or tropisms, but they consist of *perception* (*Merken*) and *operation* (*Wirken*); they are not mechanically regulated, but **meaningfully organized**. (Uexküll 1982: 26)

In modern parlance this would be "organized in a particular way by means of sign-systems" or something to that effect.

> Even earth-bound animals, such as frogs, mice, snails, and worms, appear to move freely in nature. This impression is deceptive. In truth, every free-moving animal is bound to a specific habitat and it remains the task of the ecologist to investigate its limits. (Uexküll 1982: 27)

Curiously, this is the case with people, too. We see crowds gliding through streets and crossing intersections, as if by random occurrence. Yet every person has a destination, or a routine. Perhaps the key to human *Umwelt* is the everyday life of a person? This suggestion comes dangerously close to the ecological psychology a la *One Boy's Day* (Barker & Wright 1951).

> The stone lies in the objective observer's hand as a neutral object, but it is transformed into a meaning-carrier as soon as it enters into a relationship with a subject. Because no animal ever plays the role of an observer, one may assert that they never enter into relationships with neutral objects. (Uexküll 1982: 27)

Thus, the neutral object is that between which the subject has no significant relationship; and by significant relationship here is meant functional relationship, as the objective observer is holding the stone in his hand, but it is of no use to him. The grounds for dismissing animals being observers, though, is a week one. Certainly animals observe; they merely lack the faculty to report their observations. Here an observation is observation, again, only if it has a function - if it can be reported.

> All of the small household effects, such as spoons, forks, matches, etc. do not exist for the dog because they are not meaning-carriers. (Uexküll 1982: 29)

The case is remarkably similar in many other fields. In the sphere of nonverbal communication, for example, the movements and positions of legs are not meaning-carriers for most people; only when trained in detailed knowledge about the informational knowledge about the meanings of leg movements and positions will bring them to the fore from the background of "neutral objects." Also, Mukařovský's *foregrounding* comes to mind.

> Before we follow this thought further, a sentence from **the Umwelt chapter of Sombart's book *About the Human*** may be cited:
>
> > No 'forest' exists as an objectively prescribed environment. There exists only a forester-, hunter-, botanist-, walker-, nature-enthusiast-, wood gatherer-, berry-picker- and a fairytale-forest in which Hansel and Gretel lose their way.

The meaning of the forest is multiplied a thousandfold if its relationships are extended to animals, and not only limited to human beings:
There is, however, no point in becoming intoxicated with the enormous number of Umwelts (subjective universes) that exist in the forest. It is much more instructive to pick out a typical case in order to take a look into the relationship-network of the Umwelts. (Uexküll 1982: 29)

The quote originates from the eminent Germen sociologist Werner Sombart's book *Vom Menschen* (1938). By all accounts it seems that there is no English translation of this book available; most likely because Sombart embraced Nazism. As some reviewers explain it: *"During his lifetime, Sombart was probably the most influential and prominent social scientist in Germany as well as in many other countries. Today he is among the least known social scientists."* (Grundmann, Reiner and Nico Stehr 2001. Why Is Werner Sombart Not Part of theCore of Classical Sociology). Too bad, because a whole chapter on *Umwelt* in a rare book that J. von Uexküll was influenced by? The biosemioticians should have a field-day with this one.

> Every action, therefore, that consists of perception and operation imprints its meaning on the meaningless object and thereby makes it into a subject-related meaning-carrier in the respective Umwelt (subjective universe)
> Because every behavior begins by creating a perceptual cue and ends by printing an effector cue on the same meaning-carrier, one may speak of a functional circle that connects the meaning-carrier with the subject. (Uexküll 1982: 31)

Alas, the origin of the functional circle (*Funktionkreis*). Perception and operation sound so physiological, yet they are metaphorically very simple to comprehend: the organism/subject perceives a quality (a "tone") and acts towards it - does some work... At this point it would be handy to note that the meanings of *Wirken* (as a verb) are: (1) to function correctly, to work; (2) to be effective; (3) to take effect. Equally handy: the meanings of *Merken* (as a verb) are: (1) to mark; (2) to notice. Thus, to rephrase: noticing a quality coaxes the organism to take some effect towards it.

> The most important functional circles found in most Umwelts are the circles of physical medium, food, enemy, and sex. (Uexküll 1982: 33)

This suggestion could probably be improved upon by (the now classic) Maslow's pyramid of motivations.

> The organized body (*Organismus*) of the subject represents the meaning-utilizer or, at least, the meaning-receiver. If these two factors are joined by the same meaning, then they have been jointly composed by nature. The content of the theory of the composition of nature consists of the rules that govern such pairings. (Uexküll 1982: 52)

I am reminded of Marcel Mauss's contention that the body is mans first and foremost instrument.

> In the case of the love-duet of animals and humans, two equal partners face each other, each of whom exists in its Umwelt as a subject and appears as a meaning-receiver, while the role of the meaning-carrier is assigned to the other.
> Both the perceptual and the effector organs of both partners are allied to each other contrapuntally. (Uexküll 1982: 54)

Oh behave Jakob!

> In our human Umwelt a mammal does not in itself appear as a vivid object, but as **a mental abstraction, a concept** to be used to classify not as an object we ever encounter.
> The case of the tick is quite different. A vivid mammal exists in the tick's Umwelt that has a few properties capable of serving as counterpoints and exactly **meeting the tick's needs**. (Uexküll 1982: 57)

This is an interesting observation, as in nonverbal communication discourse is riddled with implicit assumptions of human being equally capable of abstract conceptual thought and "animalistic" search for signals which indicate at our deep-seated ("subconscious") needs. E.g. this is how it is explained why most women prefer tall men and other banalities. In any case it seems that man has not lost it's instincts but merely covered them with a layer of "culture."

Lindahl Elliot, Nils 2006. *Mediating Nature*. London; New York: Routledge.

Ch. 8, "The Nature of Environmentalism", Pp. 198-216.

> In this context [...] narrativization worked in a manner that established a seemingly *causal* chain of events; as described by the semiologist Roland Barthes, *post hoc ergo propter hoc*. In the context of a risk politics increasingly driven by the dissolution of manifest responsibility, narrativization invited audiences to transmediate the genre of the *whodunnit*: in whodunnits, unlike 'real world' risk politics, there is always a 'good' and a 'bad' character, or at any rate somebody who can be *blamed*. Carson's choice of the genre of the fable therefore had the relatively explicit effect of establishing not just a strongly indexical frame but also a strongly moral one. (Lindahl Elliot 2006: 199)

Ah, I should look into this aspect in R. Barthes, and U. Eco has written extensively on the *whodunnits* (this word itself has some phonoaesthetic qualities for me that are pleasurable).

> Jim Bohlen's account of Greenpeace's actions emphasized the importance of 'bearing witness', a Quaker principle that suggested that, whatever an individual's disempowerment, s/he always had the option to express public but peaceful disapproval of bellicose action by making her/himself present at the scene of the action. Yet Greenpeace's campaign actually suggested a more complex dialectic, which probably underpinned the Quaker politics itself but acquired a new significance in the context of mass communication. The efficacy of 'bearing witness' in the globalized world of mass communication hinged not so much on 'bearing witness' as on 'being witnessed bearing witness'. In effect, Greenpeace constructed itself at once as icon and dicent of dissent via the media of mass communication, to and for *distant* publics. Conversely, by way of logic of mediated quasi-interaction, Greenpeace transformed itself into an icon and dicent of absent publics at the scenes of imminent environmental destruction and/or risk. (Lindahl Elliot 2006: 204)

I think this is (at least one aspect of) the general nature of most modern protests - being witnessed bearing witness.

> I have already discussed aspects of the nature of identification in film in the context of my analysis of the emergence of the IMR. The process may be further explained with reference to Gilles Deleuze, who, reflecting on the relation between affect and the close-up, suggests that **the close-up 'facefies' ('*visagéfiée*') even those things that do not resemble a face** (Deleuze 1986: 88). It is possible to suggest, in this sense, that on the visual level one fundamental strategy for the production of circuits of anthropomorphism in the genre was precisely to 'facefy' and thereby humanize the heads of animals by means of close-ups. With some species, this phenomenon arguably extended to the whole body in what might be described as the anthropomorphic practice of humanizing or animalizing '**bodyfication**'. (Lindahl Elliot 2006: 211)

Oh wow. It is true then - I won't be able to avoid Deleuze, Kristeva, Lyotard and other French philosophers because all of them have written something about nonverbal behavior.

> One significant though problematic exception was the 'drug and tag' sub-genre, which later became what might be described as the 'cam and follow' genre, which entailed harpooning sharks and netting bird and other animals in order to place a miniatur evideo camera on them. This technique then allegedly provided, quite literally, a 'bird's eye view' (or a shark, eagle or other animal's eye view) of a certain geography; i.e. a kind of visual firstness, as transmediated from the animal. But, in addition to the fact that the 'crittercams' offered no more such a view than they might be similarly equipped humans, such practices constituted a flagrant reproduction of the discourse of the domination of nature. (Lindahl Elliot 2006: 213)

This reminds me of the now-current discussion about new technologies such as the Google Glasses Project, which similarly records everything the wearer sees. This is considered a gross invasion of privacy for those whose life-activities might be captured with these glasses by accident.

> No doubt much of the film's [*March of the Penguins*] box office success was a result of this factor alone: **the popular semeiotics of penguins** has a long history that might well be the subject of a book-lenght analysis in its own right. (Lindahl Elliot 2006: 216)

So this was where that facebook status came from.

McIsaac, G. F. and M. 1999. Brün Natural Environment and Human Culture: Defining Terms and Understanding Worldviews. *Journal of Environmental Quality* 28(1): 1-10.

> The terms *nature* and *culture* refer to broad conceptual categories that are subject to a variety of interpretations. The language frequently used to discuss environmental issues, however, seems to be heavily influenced by the view that portrays human culture as categorically distinct from nature. (McIsaac & Brün 1999: 2)

A common problem.

> Ideally, according to Johnson et al., *a natural environment* would be completely uninfluenced by humans, but they realize that such environments may no longer exist. They define natural environment as "one that is relatively unchanged or unaffected by human culture." Technology seems to represent culture for them. **They state that urinating in the woords is natural, even if humans do it**; but it is not natural to light forests with a match or chop them down with an ax. (McIsaac & Brün 1999: 3)

I am reminded of hearing about one lecturer on semiotics talking about something related to peeing into the river Emajõgi. Could that argument originate from this text? A rhetorical question.

> We agree with Johnson et al. that humna culture is unusual, and has often been a locus of rapid environmentla change. But because **human culture has arisen from natural processes** and because there are nonhuman agents of rapid and extensive environmental change, we think that it is debatable whether human culture and/or its environmental impacts should be classified as either unnatural or uniquely unnatural. (McIsaac & Brün 1999: 5)

That's one way of looking at it. A very broad one.

> Petr Kropotkin (1904) began the anthropological debate in his *Mutual Aid: A Factor of Evolution*, with the assertion that much behavior supposedly representing culture could be found in nonhuman animals. (McIsaac & Brün 1999: 7)

Funny, I just downloaded that book. Also, I believe this discussion is involved with what is known as altruism.

> Conservationist Aldo Leopold (1949) had previously articulated **a view that integrated humans within the natural world**. He thought that conservation efforts would be ineffective unless humans saw themselves as members of the land community rather than as owners or masters of it. Leopold actively attempted to restore degraded ecosystems, and thus was a restoration ecologist before such a term was coined. (McIsaac & Brün 1999: 7)

I vaguely recall Bookchin (1982/2005) upholding a similar view. Perhaps very simply explainable - Bookchin was, in my mind, very much acquainted with Leopold. At least this is the impression one may get while reading both, as Bookchin often uses rare out-of-use words in common with Leopold (i.e. *usufruct* and *extirpate*).

Stables, Andrew 1996. Reading the environment as text: Literary theory and environmental education. *Environmental Education Research* 2(2): 189-195.

> THe use of the term 'text' to describe a wide range of social practices and artefacts is now accepted within the field of education and more broadly across the social sciences. Mass media products are now generally defined as texts... (Stables 1996: 189)

"Everyday Life as Text" comes to mind.

> The concept of literacy is closely related to that of text. In certain areas, such as environmental education, it has become acceptable **to define understanding in terms of literacy** (Soetaert *et al*., 1996) without exploring the implication that the environment is therefore text. Hithero the tendency has been to describe the process by which we make sense of the environment in terms of text or discourse rather than the environment itself. (Stables 1996: 190)

Again a familiar theme: "reading body language" is a similar case. It is said to be "read," without considering the implication that the phenomena in question are therefore *as if* texts.

> Modern literary criticism has failed to acknowledge any clear cut division between reading and interpretation. It has become acceptable to read a text from the perspective of the reader's ideological commitments; hence Marxist readings, feminist readings and so on (see, for example, Eagleton, 1967; Besley, 1985). indeed, it can be argued that all reading by all readers is inevitably done in this light. (Stables 1996: 192)

An interesting suggestion, but not much value - ideology is such a broad concept that it can be applied in many such ways; i.e. A. Randviir, in his dissertation, claimed that all sign systems can be used for ideological purposes.

Rueckert, William 1996. Literature and Ecology. An experiment in ecocriticism. In: Glotfelty, Cheryll and Harold Fromm (eds.), *The Ecocriticism Reader: Landmarks in Literary Ecology*. Athens: University of Georgia Press, 105-123.

> Here are just some of the positions and battles which many of us have been into and through: formalism, neoformalism, and contextualism; biographical, historical, and textual criticism; mythic, archetypical, and psychological criticism; structuralism and phenomenology; spatial, ontological, and - well, and so forth, and so forth. Individually and collectively, we have been through so many great and original minds, that one wonders what could possibly be left for experimental criticism to experiment with just now - in 1976. (Rueckert 1996: 105)

Today these is an immeasurably larget set of positions to choose from; so much so that they seem to be intermeshed in all possible ways making clear differentiation impossible. At the same time it might be worthwhile to google all these positions and look up what exactly they contain.

> The incredible storehouse of existing theories and methods, coupled with the rapid aging (almost **pre-aging**, it seems) of new critical theories and methods, has made for a somewhat curious critical environment. For those who are happy with it, a fabolously resourceful, seemingly limitless, pluralism is available: there is something for everybody and almost anything can be done with it. (Rueckert 1996: 106)

Well, I'm happy with it. At the same time I recognize that my own "concursive method" could have been thought up and written down decades ago; it is only by some dumb luck (or misfortune, rather?) that it hasn't.

> I invoke here (to be spelled out in detail later) the first Law of Ecology: "Everything is connected to everything else." This is Commoner's phrasing, but the law is common to all ecologists and all ecological visions. This need to see even the smallest, most remote part in relation to a very large whole is the central intellectual action required by ecology and of an ecological vision. It is not mind-bending or mind-blowing or mind-boggling; it is mind-expanding. As absurd as this may sound, the paper is about literature and the biosphere. This is no more absurd, of cours,e than the idea that man does not have the right to do anything he wants with nature. The idea that nature should also be protected by human laws, that trees (dolphins and whales, hawks and whooping cranes) should have lawyers to articulate and defend their rights is one of the most marvelous and characteristic parts of the ecological vision. (Rueckert 1996: 108)

These themes sound very familiar, the relatedness from pop-existentialism and eco-lawyers from environmental philosophy.

> **A poem is stored energy**, a formal turbulence, a living thing, a swirl in the flow. (Rueckert 1996: 108)

No, not energy but information. A poem - as a form of compressed information - can be *energizing* but it is not energy in itself. And by energizing I mean "giving vitality and enthusiasm" not "supplying energy, either kinetic or electrical." Why am I arguing with poetry?

> In literature, all energy comes from the creative imgaination. It does not come from language, because language is only one (among many) vehicles for the storing of **creative energy**. (Rueckert 1996: 109)

This is why it is pointless to argue. The qualifier "creative" should have been stated beforehand, I think. Being thrown at once into the deep end of metaphorical thinking is not nice.

> Kenneth Burke was right - as usual - to argue that drama should be our model or paradigm for literature because drama, enacted upon the stage, before a live audience, releases its energy into the human community assembled in the theater and raises all the energy levels. Burke did not want us to treat novels and poems as plays; he wanted us to become aware of what they were doing as creative verbal actions in the human community. He was one of our first critical ecologists.
> Coming together in the classroom, in the lecture hall, in the seminar room (anywhere, really) to discuss or read or study literature, is to gather energy centers around a matrix of stored poetic/verbal energy. In some ways, this is the true interactive field because the energy flow is not just a two-way flow from poem to person as it would be reading; the flow is along many energy pathways from poem to person, from person to perso. The process is triangulated, quadrangulated, multiangulated; and there is, ideally, a raising of the energy levels which makes it possible for the highest motives of literature to accomplish themselves. These motives are not pleasure and truth, but creativity and community. (Rueckert 1996: 110-111)

I would frame this as the interaction of text and bodies (of the readers, communicants), rather than energies and persons (which is a very general - and seemingly disembodied - concept). Also, these passages give the impression that "a raising of the energy" is somehow good initself irregardless of how the energy is put to use. I'd rather prefer a low-energy-consuming high-efficiency-type of approach.

> Bringing literature and ecology together is a lesson in the harshest, cruelest realities which permeate our profession: we live by the word, and act by the power of the word, but are increasingly powerless to act upon the word. Real power in out time is political, economic, and technological; real knowledge is increasingly scientific. (Rueckert 1996: 116)

Here Rueckert is hitting the nail on the head.

- define:sensu - *"Sensu is a Latin word meaning "in the sense of". It is used in a number of fields including biology, geology, linguistics, and law."*

- define:chorological - *"Chorology (from Greek χῶρος, khōros, "place, space"; and -λογία, -logia) can mean the study of the causal relations between geographical phenomena occurring within a particular region or the study of the spatial distribution of organisms."*

- define:percolation - *"In physics, chemistry and materials science, percolation (from Lat. percōlāre, to filter or trickle through) concerns the movement and filtering of fluids through porous materials."*

- define:asymptote - *"A line that continually approaches a given curve but does not meet it at any finite distance."*

- define:terra incognita - *"Unknown or unexplored territory."*

- define:integument - *"A tough outer protective layer, esp. that of an animal or plant."*

- define:sleuth - *"Carry out a search or investigation in the manner of a detective."*

- define:bellicose - *"Demonstrating aggression and willingness to fight."*

4.2 February

4.2.1 Anarchism and Its Aspirations (2013-02-02 18:58)

Milstein, Cindy 2010. *Anarchism and Its Aspirations*. Oakland: AK Press.

> "We're only human," the saying goes, but our humanity is profoundly damaged by **the alienated world of control** that we inhabit. Anarchism contends that people would be much more humane under **non-hierarchical social relations and social arrangements**. (Milstein 2010: 12)

Võõrandatud kontrolli maailm. Mittehierarhilised ühiskondlikud suhted ja ühiskonnakorraldused.

> The project of liberalism in the broadest sense is **to ensure personal liberty**. Communism's overarching project is **to ensure the communal good**. One could, and should, question the word "free" in both cases, particularly in the actual implementations of liberalism and communism, and their **shared emphasis on the state and property as ensuring freedom**. (Milstein 2010: 13)

Kindlustada isiklik vabadus. Kindlustada kogukonna hüvang. Jagatud rõhk riigil ja omandil kui priiuse kindlustajatel.

> Anarchism's great leap was **to combine self and society in one political vision**; at the same time, it **jettisoned** the state and property as the pillars of support, relying instead on **self-organization and mutual aid**. (Milstein 2010: 14)

ühendada *self* ja ühiskond ühes poliitilises nägemuses. Heitis üle parda. Iseorganiseerumine ja vastastikune abi.

> Anarchism understood that any egalitarian form of social organization, especially one seeking a thoroughgoing **eradication of domination**, had to be premised on both individual and collective freedom - no one is free unless everyone is free, and everyone can only be free if each person can **individuate or actualize themselves in the most expansive of senses**. (Milstein 2010: 14)

Valitsemise hävitamine. Eristada (isikupära anda) või aktualiseerida (tegelikuks muuta) endid kõige avatumas mõttes.

> Acknowledging this self-society juggling act as part of the human condition, how can people **collectively self-determine their lives** to become who they want to be and simultaneously create communities that are all they could be as well? (Milstein 2010: 14)

Kollektiivselt ise määrata oma elusid.

> Although it happens at any level of society, one
> experiences this most personally in small-scale projects - from bike cooperatives to free schools - **where people collectively make face-to-face decisions about issues large and mundane**. This is not something that people in most parts of the world are encouraged or taught to do, most pointedly because **it contains the kernels of destroying the current vertical social arrangements**. (Milstein 2010: 15)

Kus inimesed teevad kollektiivselt näost-näkku otsuseid suurte ja igapäevaste küsimuste üle. See sisaldab praeguse vertikaalse ühiskonnakorralduse hävitamise tuuma.

> From the start, anarchism was an **open political philosophy**, always transforming itself in theory and practice. This, too, might be seen as part of its very definition. Anarchism has to remain dynamic if it truly aims **to uncover new forms of domination and replace them with new forms of freedom**, precisely because of the ever present strain between personal and collective freedom. (Milstein 2010: 16)

Avatud poliitfilosoofia. Paljastada uusi valitsemisvorme ja asendada neid uute vabadusevormidega.

> Even worse, it can seem like **a political praxis of "anything goes"** - libertine without the libertarian - without regard for how one person's acts impact another person or community. (Milstein 2010: 16)

"Kõik kehtib" poliitiline praksis.

> Enlightenment philosophy gave voice to the ideas of on-the-ground social struggles and, in percolating through society, gradually **shattered such self-abnegation** with the increasingly hegemonic understanding that everyone has the ability to think for themselves. This, in turn, led to a second idea: if humans have the capacity to reason, then they also have the capacity to act on their thoughts. Again, this was an explosive notion, since prior to this, most people were largely acted on by an all-powerful king and/or god, via an all-powerful monarchy and/or church. (Milstein 2010: 18)

Purustas sellise isetuse/enesesalgamise. This sounds like Foucault, e.g. the replacement of monarchy with the power of discourse.

> As the
> Situationist International would later add, **people become spectators of rather than actors in their own lives** - lives that are increasingly controlled and deadening, if not deadly, regardless of whether one is "at work" or not. (Milstein 2010: 22)

Inimestest saavad pigem pealtvaatajad kui tegevuses osalejad oma eludes

> The state has its own **logic of command and control**, of **monopolizing political power**. Anarchists held that the state cannot be used to dismantle capitalism, nor as a transitional strategy toward a noncapitalist, nonstatist society. They advocated an expansive "no gods, no masters" perspective, centered around the three great concerns of their day - capital, state, and church - in contrast to, for example, *The Communist Manifesto*'s assertion that "the history of all hitherto existing society is the history of class struggles." It's not that anarchists didn't take this history seriously; **there were other histories, though, and other struggles** - something that anarchism would continue to fill out over the decades. (Milstein 2010: 23)

Käsu- ja kontrolli loogika. Poliitilise võimu monopoliseerimine. On teisi ajalugusid ja teisi võitlusi.

> From its beginnings, **anarchism's core aspiration was to root out and eradicate all coercive, hierarchical social relations**, and dream up and establish consensual, egalitarian ones in every instance. (Milstein 2010: 24)

Anarhismi tuumaks oli algusest peale püüda juurida välja ja hävitada kõik sundivad/kohustuslikud hierarhilised ühiskondlikud suhted.

> It makes eminent and ethical sense **to experiment with utopian notions**. No other political philosophy does this as consistently and generously, as doggedly, and with as much overall honesty about the many dead-ends in the journey itself. (Milstein 2010: 25)

Eksperimenteerida utoopiliste arusaamadega.

> First and foremost, anarchism is **a revolutionary political philosophy**. That is, anarchism is thoroughly radical in the true sense of the word: to get at the root or origin of phenomena, and from there to make dramatic changes in the existing conditions. Anarchism aspires **to fundamentally transform society, toward expansive notions of individual and social freedom**. (Milstein 2010: 31)

Revolutsiooniline poliitiline filosoofia. Ühiskonda põhjalikult ümber kujundada suurema individuaalse ja ühiskondliku vabaduse poole.

> As mentioned earlier, anarchism from the start focused on what appeared as the two biggest stumbling blocks to a libertarian society: capitalism and the state. This pair, sadly, are still **the predominant forms of social immiseration and control**. Capitalism and statecraft loom large in terms of naturalizing-and thereby being at the root of - this immiseration and control. To survive, they have **to make it seem normal that most people are materially impoverished and disenfranchised as economic actors, and socially impoverished and disenfranchised as political actors**. They have to restructure social relations in their own image - as unthinkingly assumed ways of being and acting. (Milstein 2010: 32)

[Riik ja kapital on] valdavad ühiskonna vaesestamise ja kontrollimise vormid. [Riik ja kapital] panevad seda näima normaalsena, et enamus inimesi on materiaalselt vaesestatud ja majanduslikult otustamatud (hääleõiguseta) majanduslikes tegevustes osalejatena ja ühiskondlikult vaesestatud ja otsustamatud poliitilises tegevuses.

> Moving beyond capitalism and states would entail nothing less than turning the world upside down, breaking up all monopolies, and **reconstituting everything in common - from institutions to ethics to everyday life**. (Milstein 2010: 33)

Institutsioonide, eetika ja igapäevaelu - kõige, mis on ühine - uuesti moodustamine.

4.2.2 Semantic Axiom Number One (2013-02-03 05:01)

Joos, Martin 1972. Semantic Axiom Number One. *Language* 48(2): 257-265.

> In this social game the narrator must play fair with his audience. Wolfram was a totally **eye-minded** man. his way of playing fair was **to specify just what was in plain sight on the narrated scene.** (Joos 1972: 261)

This is one concursive technique. And "eye-minded" is a neat word combination, much simpler than "visually oriented". It seems that "specifying just what was in plain sight" is *wide scope* concursivity.

> Wolfram is exploiting his unique competence, 'his **actute observation of details of the life and world that nobody escapes from and yet nobody is aware of**' (Joos & Whitesell, 72)... (Joos 1972: 262)

This sounds so much like the famous quote by E. Sapir. Presuming, that is, that "details of life" are gestures.

Derrida, Jacques 1979. Scribble (Writing-Power). *Yale French Studies* 58: 117-147.

> Fostering the belief that writing *befalls* power (one can, in general, and one can write if occasioned to), that **it can ally itself to power**, can prolong it by complementing it, or can serve it, the question suggested that writing can *come* [*arriver*] to power or power to writing. **It excludes in advance the identification of writing *as* power** or the recognition of power from the onset of writing. It auziliarizes and hence aims to conceal the fact that writing and power never work separately, however complex the laws, the system, or the links of their collusion may be. (Derrida 1979: 117)

In this sense bodily behavior and writing are similar in respect to power.

> Writing does not come to power. **It is there beforehand, it partakes of it and is made of it**. (Derrida 1979: 117)

Yup, power is always clothed in nonverbal means, even in preliterate societies.

> The sound of the voice never carries far enough. It lacks extension. extension fails it. The scarcely paradoxical consequence: although it belongs to duration, sound never lasts long enough - duration fails it too. (Derrida 1979: 119)

In this sense Derrida's polemic between speech and writing could be compared to the difference between bodily behavior and photo/video representations of it.

> The deficiency of the word [*verbe*] is not due solely to the element of sound in which it is deployed. It also appears on the semantic or referential side. In the beginning language is said to have been, necessarily, "rude, barren, and equivocal." (Derrida 1979: 119)

Here I come to realize that *nonverbal* means "wordless", a more exact term would be *nonlinguistic*. These are indeed used in different languages: *sõnastu suhtlemine* and *Неязыковые системы коммуникации*.

> This "action" is obviously an "action language" (§9) already informed by an entire rhetoric, by a thorough, active, and discriminating sifting [*criblage*] of figures. Examples of this are first drawn from the Orient of Holy Scripture, either from the language of the Prophets ("When the false Prophet shakes his iron horns to mark the utter rout of the Syrians," etc.) or from their "visions," which are in fact only translations, equivalents of action "turned into vision," the effects of a *practical* rhetoric: the vision is thus the language God speaks by "condescension," "to conform to the custom of the time." (Derrida 1979: 120)

define:condescension - *"the trait of displaying arrogance by patronizing those considered inferior."* Consenscensio reminds me of the study of gestures being called "pop semiotics" by someone.

> But insofar as this rhetorical "action" is original, insofar as it supplies the deficiencies of a natural and primary impotence of speech, nothing - neither upstream nor downstream - can overflow its realm. The entire realm is a realm of action. There follows a sort of generalized "practicism" that offers its foundation, its place, and its meaning to a theory of writing as power. The concept of action ensures the (homogeneous or analogical) **passage between action in general (physical, technical, political, etc.) and that of "action language": manifestation through action, act of manifesting.** (Derrida 1979: 120)

Derrida distinguishes what others would call behavior and communicative action. The first is action as such (doing anything), the other has a definite purpose to achieve something, to manifest something.

> Priests are not inventors of religion. They accumulate a sort of natural religiosity, commandeer it, divert it for their benefit, for the benefit of the caste and the hegemony it represents. (Derrida 1979: 146)

Ebert, Teresa L. 1986. The Crisis of Representation in Cultural Studies: Reading Postmodern Texts Critical Angles: European Views of Contemporary American Literature by Marc Chenetier. *American Quarterly* 38(5): 894-902.

> By theories I am not referring to the empiricist notion of generalized, verifiable models of the real but rather a conception of theories as those **ways of knowing, organizing, and making sense of experience** that underlie all practices in culture and make the "real" intelligible. (Ebert 1986: 895)

I use the word "theory" in an equally liberal manner.

> Briefly, then, representional ways of making sense - which have been historically dominant in the West since the seventeenth century, as Foucault has shown in *The Order of Things*, and pervade not only common sense but the majority of cultural practices, including traditionalist cultural studies - are based on the belief that the meaning of signs, such as words and images, lies not in the signs themselves but in the objects, ideas, and actions to which they refer, which they represent (e.g., E. D. Hirsch, *Validity in Interpretation*). Opposing this view, anti-representational theories, or what in more positive terms I call significatory theories, have begun (especially in the last few decades) to challenge the naturalization of representation as the "way things are" and to argue that signs do not refer to external entities but only to other signs. "Reality" in these theories is not what exists outside signifying systems, but that which is constituted through them. In other words, language and other signifying systems are viewed as the material social practices that determine the "real," thereby erasing the distinction between signs (representations) and reality: everything is signification and signification is all we know about realiyt (e.g., Derrida, *Of Grammatology*, J. Lacan, *Ecrits*, and R. Barthes, *S/Z*). The third group, post-representational theories, are those ways of meaning-making which no longer accept the relation between representations and their referent in the world outside language as natural and unmediated by sign systems and at the same time do not completely abandon the necessity of "reference" and of "real" entities capable of limiting the dispersion and self-referentiality of signifying systems. Post-representational theories, however, are not so much the syntheiss of the opposing representational and significatory but are instead the sites in which the contrary ways of reading reality face each other (e.g., F. Jameson, *The Political Unconscious*, and G. Hartman, *Saving the Text*). (Ebert 1986: 895)

Actually making good sense.

Silva-Fuenzalida, Ismael 1949. Ethnolinguistics and the Study of Culture. *American Anthropologist* 51(3): 446-456.

> Many definitions of language have been given: "language is the bearer of culture," "language is the vehicle of culture," and the like, but all of them point out its social significance. Further analysis is required, however, to grasp the total gamut of relations between language and culture. When we hear the statement that "language is a part of culture," it is in fact meant that utterances are correctly understood only if they are symbols of cultural phenomena. This implies that since experience is communicated by means of language, a person speaking any language participates to some degree in the ways of life represented by that language. These verbal symbols are not loosely joined, but co-ordinated by means of a system that expresses their mutual relations. Language is thus the regular organization of series of symbols, whose meanings have to be learned as any other phenomenon. (Silva-Fuenzalida 1949: 446)

These questions are equally pertinent in the nonverbal sphere, e.g. cultural relativity in kinesics. Birdwhistell's *infra-communication* instantly comes to mind. Namely, the relationship of verbal (utterance) and nonverbal (experience) is mediated by culture.

> The distinction between "language" and "speech" is basic for understanding function and symbolism in language. The conception of structure, proposed by the linguists of Prague as a psychological phenomenon, has laid the ground for applying the underlying phenomenon of the unconscious patterning of linguistic terms to **nonlinguistic cultural forms**. These psychological linguistic concepts, which are derived from the overt forms of linguistic behavior, were taken over by Sapir, who saw their far-reaching significance for the study of culture. He demonstrated that **the analysis of any kind of individual or social behavior - whether linguistic or nonlinguistic - reveals that men react in accordance with deep-rooted patterns** which the individual cannot grasp, because the relations between the elements of experience are "felt" or "intuited" rather than consciously perceived. (Silva-Fuenzalida 1949: 447)

Of course Birdwhistell was a cultural anthropologist (or at least had this bent) and interested in "unconscious patterns".

> Here [in Chile], the nonverbal behavior dictated by earlier custom slowly changed with the introduction of deviations whereby among some groups, men shook hands more often, while among others the bow was replaced by a mere inclination of the head. The traditional *besamanos* (kissing women's hands) was less frequently seen, while women, on their part, began to look men in the eye and even shake hands with them. The deviations that accumulated were those in harmony with the general structure of the culture, in this case the speeding up of the rhythm of life brought about by an even increasing mechanization. (Silva-Fuenzalida 1949: 448-449)

Some examples of cultural "drift" (E. Sapir's notion) in the nonverbal sphere, written off as co-developing with the general technological advancement of society.

Bartsch, Anne and Susanne Hübner 2005. Towards a Theory of Emotional Communication. *CLCWeb: Comparative Literature and Culture* 7(4), article 2.

> Over the past two decades, emotions have become a rapidly growing field of research and theorizing in disciplines as different as cognitive, social, and developmental psychology, anthropology, linguistics, neuroscience, philosophy, and others. (Bartsch & Hübner 2005)

This is exactly why I mostly avoid theories of emotion from the past decades - the term has lost its zing.

> One of the central themes that emerged from the joint efforts of emotion research is that emotions are not just private inner experiences, but **inherently social and communicative phenomena**. (Bartsch & Hübner 2005)

Now this sounds more familiar, as "the social construction of emotions" was propounded already by the end of the 1970s.

> ...emotional brain systems control a variety of emotional responses such as **hormone release, activation of the autonomic nervous system, vocal, facial, and motor expression, allocation of cognitive resources to the situation that elicits emotion**, etc. Taken together, these functional properties of emotional brain systems lead to the following conclusion: If the same brain systems that give rise to emotions are also involved in the expression of emotions and in the processing of expressions of others, **emotion expression will then lead to an activation of similar brain systems in communication partners**. (Bartsch & Hübner 2005)

Firstly a list of elements influences by emotions and secondly a hint towards "emotional contagion".

> The prototype approach assumes that knowledge about emotions is represented in the form of **non-verbal emotion scripts**. Emotional scripts include **knowledge about typical eliciting situations, typical reactions, and self-control procedures**. These emotion prototypes have two closely related functions: They structure the personal experience of emotions and they are used to understand the emotions of others. (Bartsch & Hübner 2005)

I find extremely interesting that there is a notion called "self-control procedure" - something which I'm working on myself from a semiotic point of view. It seems that I'm trying to invent a wheel, but perhaps it's better if I do, because otherwise I won't have a historical account of these notions and would have to take them at face value.

> Social constructivists, however, believe that **emotional knowledge is represented in a purely symbolic manner**. According to this view, the meaning of emotion words is constituted by a set of rules that specify the kinds of persons, situations, and actions to which the emotion word applies. The rules that govern the use of emotion words and other symbolic expressions are thought to be equivalent to the social norms concerning emotions. (Bartsch & Hübner 2005)

The authors seem to hold a very simplistic view of social constructionism, conflating it with role-theory and something about morality. Also, the distancing "[they] believe that..." hints at the authors not taking this viewpoint very seriously. That may be why they ascribe such an absolute statement ("purely symbolic manner") to "those darn social constructionists."

> Appraisal theories consider the emotion eliciting process as a form of cognition, whereas neuroscience models claim that emotion and cognition are distinct forms of information processing. The prototype approach assumes that knowledge about emotions is represented in the form of nonverbal prototypes, whereas social constructivist theories claim that emotion concepts are symbolic representations. (Bartsch & Hübner 2005)

I think I'm right to avoid too recent texts on these topics, because they sum things up almost too hygienically, as if theories are neat little packages without rampant contradictions and room for creative dabbling. Perhaps I'm simply annoyed by the fact that I'm interested in these theories but specific authors aren't named.

> Taken together, the argumentation considered here leads to a model of emotional communication that comprises three interrelated levels of complexity. Level one consists of the reciprocal activation of emotional brain systems, level two consists of the reciprocal activation of emotional scripts, and level three consists of the symbolic negotiation of emotions. (Bartsch & Hübner 2005)

This is what the authors mean by "reconciliating" the theories - simply mashing them together into "levels".

> ...there is a series of approaches that describe nonverbal behavior and its function in communication process such as Proxemics, Kinesics, Paralanguage, or Vocalics, and similar theories such as Interpersonal Deception Theory (Buller and Burgoon), Expectancy Violation Theory (Burgoon), Marital Communication Theory (Fitzpatrick), pragmatic communication theories in the tradition of Paul Watzlawick, etc. Generally speaking, these theories can be subsumed under the term of nonverbal interaction theories. To summarize the common theoretical statements, all of these theories are based on the assumption that an adequate understanding of message transfer in social contexts requires a consideration of nonverbal cues as an information channel to convey knowledge about each other. Nonverbal interaction theories can be applied to the second level of our model, which is the level of nonverbal emotion scripts. On the basis of emotional knowledge which is organized in script-like structures with a beginning and an end,

> communication partners develop expectations about the course of interaction. Moreover, the chronological structure of scripts enables the participants to shape intentions to regulate this interaction. It is important to note that criteria such as reciprocal expectations and intentions, which play a central role in nonverbal interaction theories, do not necessarily mean self-conscious expectations and intentions. Rather, expectations and intentions are based on implicit characteristics of interaction such as the temporal unfolding of interaction scripts. (Bartsch & Hübner 2005)

Okay, the "script-like structures" are interesting, but otherwise I still disagree on the style. Or rather, there's a disagreement in understanding the historical placement of approaches and theories. E.g. proxemics and kinesics are neat things to *mention* but to my knowledge no one has taken up what Hall and Birdwhistell did and developed it further. The so-called "approaches" have been stagnating since their conceptions and still they are enlisted as if viable options for research. To me this feels like going to the mall and seeing body-parts of my old friends' corpses on sale.

> Finally, let us turn to the neurological level. Only a few approaches try to explain the biological foundations of human communication. Among these theories are: The Autopoietic Systems Theory of Humberto R. Maturana and Francisco J. Varela, the Communibiology Approach of Michal J. Beatty and James C. McCroskey, and the Theory of Spontaneous Communication of Ross Buck. (Bartsch & Hübner 2005)

At least this is new for me.

> To conclude, there is no single communication theory that covers the entire bandwidth of emotional communication processes specified by the four working definitions. **The widespread concept of communication as a symbolic message transfer can be applied only to level three**. The description of emotional communication at the more basic levels requires a concept of communication which includes innate coorientation processes and reciprocal formation of expectations based on emotional scripts. That means that the phenomenon of emotional communication is quite heterogeneous with regard to definitional issues in general communication theory. Hence it cannot be treated within a single theory of communication. (Bartsch & Hübner 2005)

I disagree. Not with the exact statement, though, as it seems correct that "symbolic message transfer" can only apply to the third level, but only because the authors seem to be holding on to a very narrow conception of symolic activities, as if transfer is the only thing symbolc are capable. I think a "pansemiotic" approach could tackle all these levels and wouldn't even call them levels, but part of a complex of interrelated phenomena ("levels" imply a hierarchy - I don't think there is one).

4.2.3 Anarchism as a Critique of Representation (2013-02-06 17:07)

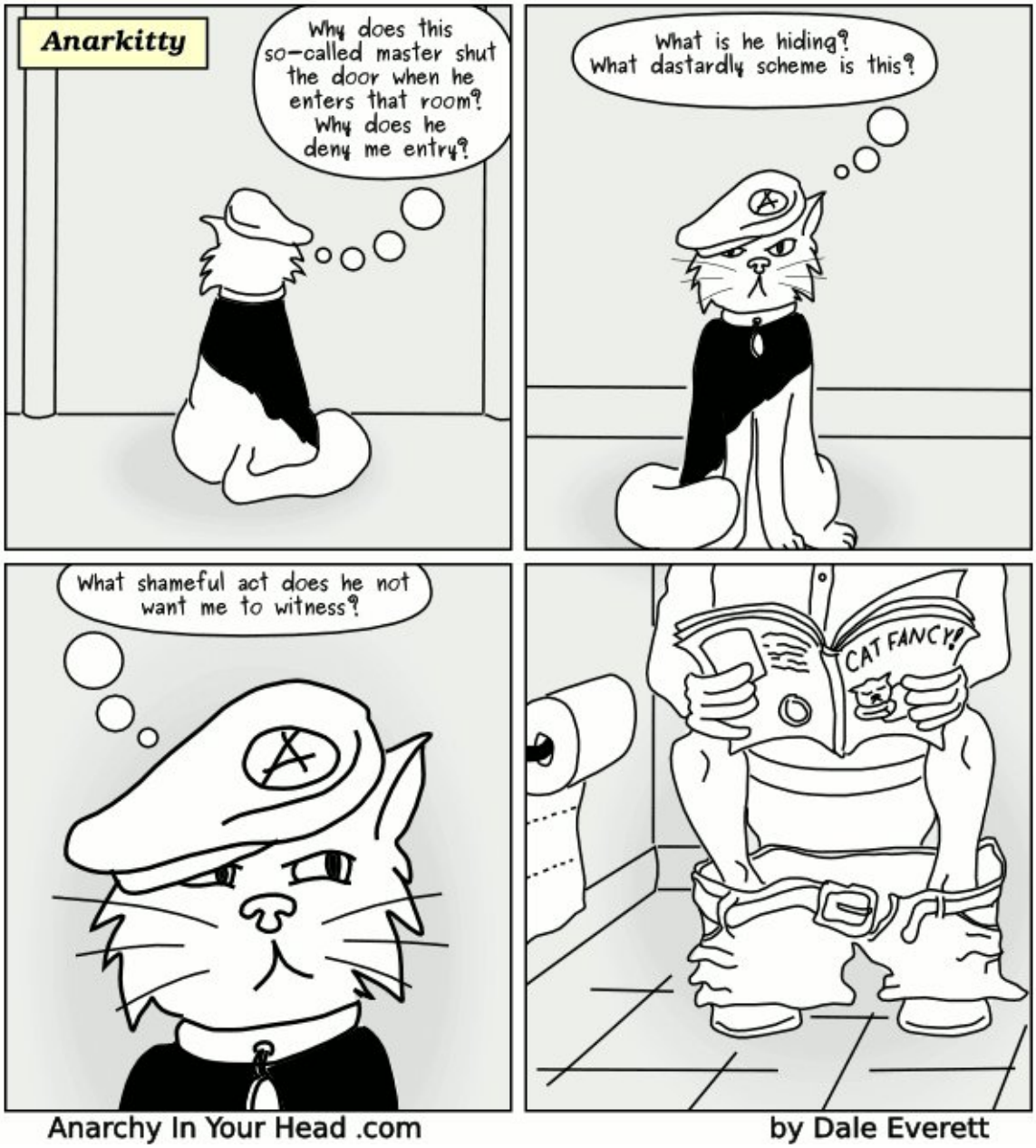

Cohn, Jesse S. 2006. *Anarchism and the Crisis of Representation: Hermeneutics, Aesthetics, Politics*. Cranbury: Associated University Press.

Ch. 3. "Anarchism as a Critique of Representation", pp. 55-78.

> Perhaps, then, anarchists succeeded in organizing *because* **their opposition to representation was incomplete and inconsistent**. Indeed, postsructuralist critics such as May, Newman, and Koch have found "classical" anarchist theory (save, in some instances, for the marginal works of Max Stirner) to be shot through with residues of metaphysics, foundationalist Western thought - a thoroughgoing essentialism. As Todd May writes in his *Political Philosophy of Poststructuralist Anarchism*, "**almost all anarchists rely on a unitary concept of human essence**" to argue for the abolition of the State: "the human essence is good; therefore, there is no need for the exercise of power." (Cohn 2006: 56)

Both instances fall in line with Milstein's utopian overview of anarchism: in the first instance (incompleteness and inconsistency) with the continual change and transformation of anarchism itself, and in the second a belief that man is naturally (essentially) good.

> "Each individual," Bakunin continues, "inherits at birth, in different degrees, not ideas and innate sentiments, as the idealists claim, but only the capacity to feel, to will, to think, and to speak" - a set of "rudimentary **faculties** without any content." These empty "faculties" must be filled in with a "content" that comes from generations of cultural development, the creation of a "common consciousness" that is "the intellectual and moral patrimony of a nation, a class, and a society." Since each real individual is always "the product of society," all that is "natural" - in other words, inevitable or inescapable - is the "influence that society naturally exercises over him." Thus, **since they do not exist ready-made in the human soul, "mutual aid and solidarity" must be "*developed*"** through concrete experience in society. In short, Bakunin is not a naturalist, founding his hopes on the assumption that human behavior is driven by unvarying natural drives and instincts, but a constructivist: for him, anarchy is not a "state of nature," but something that must be collectively willed, struggled for, built, achieved, produced - in a word, *constructed*. (Cohn 2006: 56-57)

I think the Cohn ascribes constructivism to Bakunin too readily - the argument relies on the concept of *faculty* which is something of a precursor to the concept of instinct. When dealing with 19th century psychology it's not wise to conflate interpretations with modern notions without going into the history of the concepts themselves. That is, "faculties" should be more carefully studies before deriving a conclusion that hinges on this single word.

> Once again, Kropotkin is delivering an imperative, not merely enunciating a description, when he says that human beings mut *be united* in solidarity, that community must *be constructed*, that relationships of reciprocity must *be established*. Solidarity, community, and ethical relationships are not already there, components of a human essence merely awaiting expression. Nor are they, by the same token, nonexistent, so that they must be created ex nihilo. Rather, if they can be said to exist already at all, they already exist as *possibilities* implicit in the biological and social matrix of nature and humanity. Nature alone is not the sufficient condition for their realization; culture (customs, institutions, relationships) is necessary. (Cohn 2006: 59)

Makes a whole lot of sense and I tend to agree.

> It is within the framework of this modified realist understanding, which recognizes the "unavoidable subjective necessity to project grammar into the world," as Goodman puts it, that we must read Landauer's apparent antirealism when he paraphrases Mauthner in declaring that "your world is the grammar of your language." **The object world is not immediately present to the subject, but is mediated through signs that are collectively constructed by subjects**: in *this* sense, "it is my own self-created world into which I loo, in which I work." (Cohn 2006: 61)

Yup, social constructionism, almost sounds like the human *Umwelt*.

> What Marx condemns as idealist is precisely the anarchists' refusal to reduce all question to one "ultimate determining" question, a "last instance": in his notes on *Statism and Anarchy* he complains that Bakunin "understands absolutely nothing about social revolution. ... **For him its economic requisites do not exist**. Since all hithero existing economic formations, developer or undeveloped, have included the enslavement of the working person (whether in the form of a wage worker, the peasant, etc.), he thinks that a *radical revolution* is possible under all these formations. ..." (Cohn 2006: 64-65)

Thus Marx himself was the first to blame the anarchists in not understanding economy, a rampant accusation even today.

> life, then, is something that resists any fixed, definitive, absolute schematization. "Reality," writes Proudhon, "is inherently complex; the simple never leaves the realm of the ideal, never arrives at the concrete in its own particular uniqueness and in the uniqueness of each ecosystem." A critical-realist fallibilism, for which errors and surprises are essential to knowledge, grounds anarchism: true "science," writes Bakunin, "when it has reached the limits of its knowledge ... will say in all honesty: 'I do not know.'" (Cohn 2006: 66)

Noble sentiments.

> Anarchism has borne the charge of transcendentalism for a long time. This charge has recently been resuscitated by Michael Hardt and Antonio Negri, who, like many left Marxists, take positions that are rather close to anarchism - i.e., advocating bottom-up popular movements organizing outside of parliamentary politics and antagonism to the State as such - while declaring, "we are not anarchsits": "you are just a bunch of anarchists, the new Plato on the block will finally yell at us. That is not true. We would be anarchists if we were not to speak ... from the standpoint of a materiality constituted in the networks of productive cooperation. ... No, we are not anarchists but communists who have seen how much repression and destruction of humanity have been wrought by liberal and socialist big governments." (Cohn 2006: 67)

It is beginning to feel as if after the Soviet Union fell there has been a movement towards anarchist ideas even in marxists and other political ideologies, merely on the grounds that these "others" have come to recognize the negative effects of big governments.

> In another perennially popular interpretation, anarchism is centered around the belief that human beings are **naturally endowed with a social instinct that is repressed by present-day society**. it is this essentialism that more knowing post-structuralist types find naïve: as Michael Walzer explains, if Michel Foucault seems at times to approach a kind of anarchism in his politics, he "does not believe, as earlier anarchists did, that the free human subject is ... naturally good, warmly sociable, kind and loving"; rather, "men and women are always social creations, **the products of codes and disciplines**." Anarchism, so it would seem, entails belief in a transcendent human essence - as the notion that we are socially constructed supposedly does not. (Cohn 2006: 67)

"naïve" means "natural" in latin. Foucault does seem vaguely anarchistic at times. TBH I haven't met this kind of essentialism Cohn is talking about in my readings yet. Also, the bit about codes and disciplines sounds very much like something Lotman said (that selves are constituted by an interplay of a selection of social codes, or something to taht effect).

> ...anarchist theory falsely externalizes power in order that it may see itself as external *to* power, outside its corrupting influence. In reality, Newman argues, power comes from human subejcts. If, as Foucault remarks, there is no escape from power, this is because it is not an object with a location. Classical anarchism, Newman contends, is crippled by its inability to recognize this, trapped in a mistaken notion that society constitutes a standpoint that transcends power. (Cohn 2006: 67)

Again, I see it differently. Berdyaev's statement that anarchism is about liberation from *extrenal* power captures the essence of the argument: anarchists do not externalize power but claim their right to participate in power, to deny the external/vertical variety and create possibilities for horizontal power relations. That is, to invest the subjects with more internal power.

> For Bakunin, as for Newman, power is the natural product of society. Nor does Bakunin wish to abolish power *as such* - an impossible project; rather, like Newman, he wishes to abolish "domination." Bakunin's

> account of the way that "social power" is produced and operates, however, is substantially more concrete than that given by Newman. In Newman's writings, as in Deleuze's, abstract concepts are reified into quasi-tangible entitites and treated in pseudo-physical terms: "power relations" can "flow" or "become congealed" or "crystallized," and so on. To describe social relationships in this way is to beg the question: is this not a way of falsely applying physical language to an inappropriate domain - indeed, is this not a form of naturalist mystification? Bakunin, more sensibly, explains "social power," **the mutual play of influence between individuals in a society, as the product of individuals' natural *need* for "the approval and esteem of at least some portion of society"**: "The power of **collective sentiment** or public spirit is even now a very serious matter. ..." (Cohn 2006: 70)

Bakunin's conception of social power is favorable, as it is clothes in familiar notions. It even seems that Ruesch's *Semiotic Appraoches to Human Relations* might be unified with this kinf of conception of social power.

> Rather than assuming that power originates solely in the State, and that society is a pure realm of freedom, Bakunin sees the social as marked by contradictory tendencies toward freedom *and* oppression; moreover, since he sees subjectivity as socially produced, these contradictions are played out within each individual subject: "**social tyranny ... *permeates every facet of life*, so that each individual is, often unknowingly, in a sort of conspiracy against himself**. It follows from this fact that to revolt against this influence that society naturally exercises over him, he must at leat to some extent revolt against himself." (Cohn 2006: 72)

Curiously, this describes well the situation in *1984*, although the facet that I am interested is nonverbal and the conspiracy that Winston implicates himself is thoughtcrime.

> The relation between the self and its determinations is not static or unidirectional, but dialectical; moreover, these determinations include both the material *and* the symbolic economies that are the products of its own activity, so that the self is produced both by physical, bodily disciplines and by "dominant ideas." (Cohn 2006: 76)

Neat. #self

Mills, C. Wright 2000 [1959]. *The Sociological Imagination*. With a new Afterword by Todd Gitlin. Oxford (etc.): Oxford University Press.

Ch. 10. "On Politics", pp. 177-194.

> Three overriding political ideals seem to me inherent in the traditions of social science, and certainly involved in its intellectual promise. The first of these is simply the value of truth, of fact. The very enterprise of social science, as it determines fact, takes on political meaning. **In a world of widely communicated nonsense, any statement of fact is of political and moral significance**. All social scientists, by the fact of their existence, are involved in the struggle between enlightenment and obscurantism. In such a world as ours, to practice social science is, first of all, to practice the politics of truth. (Miller 2000: 178)

2+2=4

> Along with this [the value of the role of reason in human affairs] goes a third value - **human freedom, in all the ambiguities of its meaning**. Both freedom and reason, I have already argued, are central to the civilization of the Western world; both are readily proclaimed as ideals. (Miller 2000: 179)

Yes, embrace the ambiguity.

> The second, and now the most unusual one, is to become an advisor to the king. The buraeucratic uses which I have described are a current embodiment of this. The individual social scientist tends to become involved in those many trends of modern society that make the individual a part of a functionally rational bureaucracy, and **to sink into his specialized slot** in such a way as not to be explicitly concerned with the structure of post-modern society. (Miller 2000: 180)

Very much the expression I was looking for to talk about the anarchist ideal of work, e.g. the NOT the "specialized slot" or "predestined category or post".

> The third way in which the social scientist may attempt to realize the value of reason and its role in human affairs is also well known, and sometimes even practiced. It is **to remain independent, to do one's own work, to select one's own problems, but to direct this work *at* kings as well as *to* 'publics.'** Such a conception prompts us to imagine social science as a sort of public intelligence apparatus, concerned with public issues ans private troubles and with the structural trends of our time underlying them both - and to imagine individual social scientists as rational members of **a self-controlled association**, which we call the social sciences. (Miller 2000: 181)

Now this idea I like very much.

> What must be called the Christian defauly of the clergy is as much part of this sorry moral condition as is the capture of the scientists by nationalist Science-Machines. The journalistic lie, become routine, is part of it too; and os is much of the **pretentious triviality** that passes for social science. (Miller 2000: 183-184)

Apply cold water to burned area.

> The social scientist usually lives in circumstances of middling class and status and power. By his activities in these milieux, he is often in no better position than the ordinary individual to solve structural problems, for their solution can never be merely intellectual or merely private. Their proper statement cannot be confined to the milieux open to the will of social scientists; neither can their solutions, which means, of course, that they are problems of **social and political nand economic power**. But the social scientist is not only an 'ordinary man.' It is his very task **intellectually to transcent the milieux in which he happens to live**, and this he does when he considers the economic order of nineteenth-century England or the status hierarchy of twentieth-century America, the military institutions of Imperial Rome, or the political structure of the Soviet Union. (Miller 2000: 184)

So he names social, political and economic power - very much in line with Bourdieu's theory of habitus - and coaxes the social scientist to accumulate "cultural capital"; that is, in this specific case, "high culture" (that which transcends the contemporary milieux).

> Alongside skill and value, we ought to put sensibility, which includes them both, and more besides: **it includes a sort of therapy in the ancient sense of clarifying one's knowledge of self**. It includes the cultivation of all those skills of controversy with oneself that we call thinking, and which, when engaged in with others, we call debate. **An educator must begin with what interests the individual most deeply, even if it seems altogether trivial and cheap**. He must proceed in such a way and with such materials as to enable the student to gain increasingly rational insight into these concerns, and into others he will acquire in the process of his education. And the educator must try to develop men and women tho can and who will by themselves continue what he has begun: the end product of any liberating education is simply the **self-educating, self-cultivating man and woman**; in short, the free and rational individual. (Miller 2000: 186-187)

Aww shiet, he went *there* (*epimeleia heautou*). Also, beginning with that which interests one the most is very insightful, modern neuroscience has proven this to be the most effective way to learn anything (personal interest bears stronger neural connections).

> Whether or not they are aware of them, men in mass society are gripper by personal troubles which they are not able to turn into social issues. They do not understand the interplay of these personal troubles of their milieux with problems of social structure. The knowledgeable man in a genuine public, on the other hand, is able to do just that. he understands that what he thinks and feels to be personal troubles are very often also problems shared by others, and more importantly, not capable of solution by any one individual but only by modification of the structure of the groups in which he lives and sometimes the structure of the entire society. Men in masses have troubles, but they are not usually aware of their true meaning and source; men in publics confront issues, and they usually come to be aware of their public terms. (Miller 2000: 187)

This is very true. Just today I heard some "man in a mass of society" one or two balconies above proclaim amongst other suchlike things that he has suffered more than most and knows "life" more than the whole dorm combined. It may be true that that person's situation at the moment is tough, but complaining about it accomplishes nothing aside from him venting his frustration. On the other hand I am reminded of well-travelled Roy Strider who possesses an incredible ability to turn a minor skrimish with a pesticide tractor driver into a public matter and strives to build a true community of his local village and rural neighborhood.

> It is the political task of the social scientist - as of any liberal educator - continually to translate personal troubles into public issues, and public issues into the terms of their human meaning for a variety of individuals. It is his task to display in his work - and, as an educator, in his life as well - this kind of **sociological imagination**. And it is his purpose to cultivate such habits of mind among the men and women who are publicly exposed to him. To secure these ends is to secure reason and individuality, and to make these the predominant values of a democratic society. (Miller 2000: 187-188)

So that's what the title of this book might mean! The "make the personal the political" suggestion is what this book is known for, and especially for inspiring feminist scholars.

> What is usually termed 'propaganda,' especially of a nationalist sort, consists not only of opinions on a variety of topics and issues. It is the promulgation, as Paul Kecskemeti once noted, of **official definitions of reality**. (Miller 2000: 191)

Of course referring to *Totalitarian Communications as a Means of Control*.

> What we represent - although this is not always apparent - is **man become aware of mankind**. It is on **the level of human awareness** that virtually all solutions to the great problems must now lie. (Miller 2000: 193)

A beautiful sentiment.

> Any social scientist who is aware of what he is about must confront the major moral dilemma I have implied in this chapter - the difference between what men are interested in and what is to men's interest. (Miller 2000: 193)

Scott, J. P. 1948. Dominance and the Frustration-Aggression Hypothesis. *Physiological Zoology* 21(1): 31-39.

> One of the chief advances of comparative sociology and social psychology in recent years was the discovery that other animals besides the insects and man were possessed of complex and intricate social organizations. This discovery began with the work of Schjelderup-Ebbe (1922, 1935) on **dominance in chickens**. This, which is only one of the many types of social organization now known to exist in vertebrates, is essentially **a type of social organization based on fighting behavior**. Through the work of Allee and his associates it has since been found that in almost every case in which social fighting is present in vertebrate animals this behavior is organized into a similar system (Collias, 1944).
> This system is a relatively simple one, based on learning. When two animals fight for the first time, one usually wins and the other loses; and, if this situation is repeated several times, one gets into the habit of winning and becomes dominant, while the other forms of habit of losing and becomes subordinate. **The end-result is that the dominant animal threatens, and the subordinate one retreats, greatly reducing the amount of actual fighting**. (Scott 1948: 31)

This is fairly known today, under the guise of "pecking order". Even at a party of late I happened to converse with a young lady who had caught some piece of information about human forms of biological domination from The Daily Show. It was something about the dominant girl in the group being the one after whose menstrual cycles the others' align. Fairly commonsensical, yet I'm beginning to doubt if domination is the right word, as this passage clearly indicates that actual fighting is necessary for dominance to accrue. To put it bluntly: can we really talk about human forms of domination without the actual fighting?

> More recently it has been discovered that flocks of chickens which are well organized into a system of dominance get along much better than do similar flocks in which there is no such organization, presumably because the dominance organization has the effect of reducing the amount of fighting (Guhl and Allee, 1944). (Scott 1948: 31)

This seems to make sense among humans also, but only empirical evidence could validate the suggestion.

> During this same period Dollard and other workers at the Yale Institute of Human Relations (1939) have strongly advanced the hypothesis that **the chief cause of aggression in our society is frustration**. This idea apparently originated in the psychoanalytical studies of Freud, and there appears to be a great deal of animal and human data which supports it. (Scott 1948: 31)

Now this is more useful. Firstly it makes sense in light of such data as the link between economic income (financial frustration) and domestic violence. It is useful in the sense that frustration is something that appears implicitly in the dystopian literature I'm studying.

> "Frustration" is defined by the same authors as interference with the occurrence of an instigated goal-response at its proper time in the behavior sequence. In dealing with animals it is perhaps preferable to define "frustration" in terms of adjustment, so that frustration becomes interference or prevention of adjustment to any change, whether the change is internal or external. However, these definitions do not conflict. (Scott 1948: 32)

This jargon is foreign to me. I'm aware of frustration being caused by mishaps in behavior patterns, e.g. the case of incomplete sexual intercourse, yet for my purposes it doesn't seem to fit very well. Mainly because I'm dealing with "preventive" or "third-dimensional" power which avoids causing frustration.

> As Carpenter has pointed out (1945), one of the best ways of analyzing social organization is to do so **on the basis of relationships between the individual animals**.
> A preliminary survey of goat behavior indicates that the important relationships are much the same as

> they are among sheep. There are three general types of relationships: (*a*) between older and younger animals, (*b*) between one female and a number of males or one male and a number of females, and (*c*) between animals in the same agre group. There is one specific relationship - that between mother and offspring. (Scott 1948: 34)

Curiously, this model - intended for goats - can be viable for analyzing human relationships, specifically the static ones in literature.

> In reading the earlier work on dominance, particularly the studies based on birds, it is easy to get an impression of **a fixed and unchanging social order which may be properly called a "hierarchy."** This concept was not borne out by early work on mammalian dominance (Uhrich, 1937), and the present study indicates that some mammals at least may show a variable system of dominance. (Scott 1948: 37)

Thus hierarchy is characterized by stability of dominance relationships.

> Any comparison between the psychological and social reactions of human being and those of other animals must always be made cautiously, both with regard to genetic differences between the two species involved and particularly **with regard to the fact that the development of speech in man makes for great differences in social organization.** (Scott 1948: 38)

Glasel, Daniel 1946. The Sentiments of American Soldiers Abroad Toward Europeans. *American Journal of Sociology* 51(5): 433-438.

Special Issue: Human Behavior in Military Society

> A great many cultural differences existed before the war which would at any time have aroused ethnocentric distain in most Americans. The French sidewalk urinals (*pissoirs*), which someitmes hid their male occupants by nothing more than a 4-foot wal, offended American mores. The sight of a sophisticated-looking Englishwoman walking nonchalantly along the street with a cigarette hanging from her mouth shocked the many Americans whose standards on this particular point happened to be somewhat more pronounced. The absence of a color line in Europe - in particular, the American Negro soldier's freedom to associate with white civilian girls - stirred most southern whites and many northeners to extreme anger. (Glaser 1946: 434)

Pieces of trivia.

> Rivalry between Americans and foreigners developed in every field in which the two groups sought identical objects: there was always, for example, a certain amount of rivalry with the local male population for women. Generally, the Americans, with their tobacco, candy, and money, held the advantage; moreover, **the American practice of "petting"** made the Americans less reserved in romantic overtures, even where no serious attachment existed. Other occasions of competition included even so minor a point as consumption of the limited supply of beverages in local establishments. Tha habit of categorizing all one's real or potential competitors by the convenient label of nationality converted every minor difficulty into nationalistically conceived rivalry or even serious conflict. (Glaser 1946: 435)

I didn't think petting was an American thing. The rivalry and conflict fits with the previously read association between frustration (over limited resources) and aggression.

Gosnell, Harold F. 1942. Symbols of National Solidarity. *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 223: 157-161.

> Symbols of national solidarity, whether verbal or nonverbal, are those representations consisting of sounds, marks, objects, or expressions **which produce feelings of loyalty** to the nation state. In the name of the sacred symbols the individual citizen may be called upon **to sacrifice his time, his goods, his comforts, his life**. The symbols, key words, phrases, tunes, or objects chosen to persuade men to buy war bonds, to give up peacetime enjoyments, to fight, or to send their sonds to fight, must have **a powerful emotional appeal** if they are to achieve the ends sought. (Gosnell 1942: 157)

A general description that may prove useful.

> The isolationists ranged from **the fifth columnists** who deliberately sought to aid the Axis Powers to **the defeatists** who thought it was useless to resist, **the escapists** who sought other outlets for their concern about the war situation than fighting, and those who were victims of complacency. (Gosnell 1942: 158)

I bet these could be seen to some degree in any warring nation.

1444

4.2.4 Totalitarian Communications (2013-02-06 18:35)

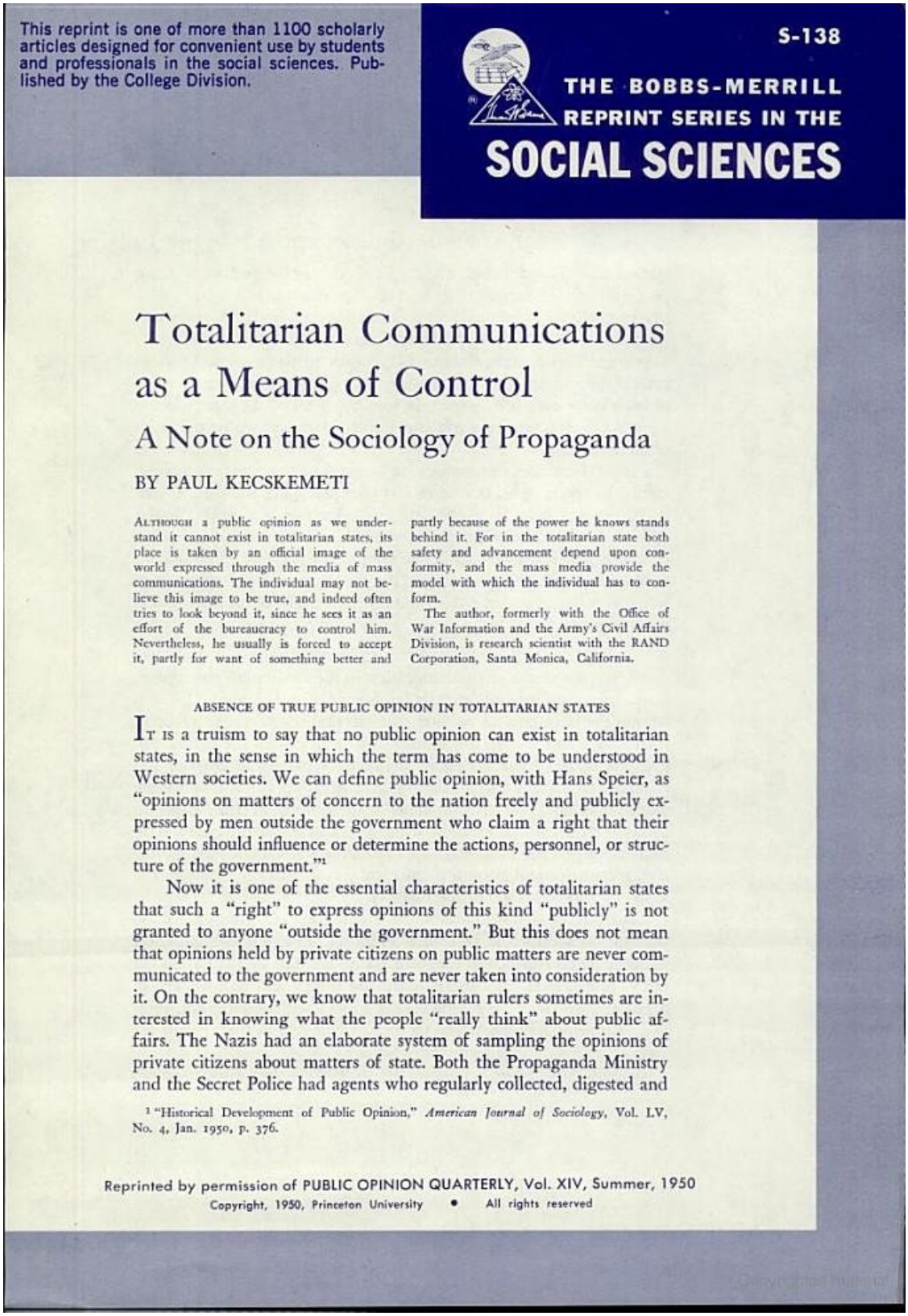

This reprint is one of more than 1100 scholarly articles designed for convenient use by students and professionals in the social sciences. Published by the College Division.

S-138

THE BOBBS-MERRILL REPRINT SERIES IN THE SOCIAL SCIENCES

Totalitarian Communications as a Means of Control

A Note on the Sociology of Propaganda

BY PAUL KECSKEMETI

ALTHOUGH a public opinion as we understand it cannot exist in totalitarian states, its place is taken by an official image of the world expressed through the media of mass communications. The individual may not believe this image to be true, and indeed often tries to look beyond it, since he sees it as an effort of the bureaucracy to control him. Nevertheless, he usually is forced to accept it, partly for want of something better and partly because of the power he knows stands behind it. For in the totalitarian state both safety and advancement depend upon conformity, and the mass media provide the model with which the individual has to conform.

The author, formerly with the Office of War Information and the Army's Civil Affairs Division, is research scientist with the RAND Corporation, Santa Monica, California.

ABSENCE OF TRUE PUBLIC OPINION IN TOTALITARIAN STATES

IT IS a truism to say that no public opinion can exist in totalitarian states, in the sense in which the term has come to be understood in Western societies. We can define public opinion, with Hans Speier, as "opinions on matters of concern to the nation freely and publicly expressed by men outside the government who claim a right that their opinions should influence or determine the actions, personnel, or structure of the government."[1]

Now it is one of the essential characteristics of totalitarian states that such a "right" to express opinions of this kind "publicly" is not granted to anyone "outside the government." But this does not mean that opinions held by private citizens on public matters are never communicated to the government and are never taken into consideration by it. On the contrary, we know that totalitarian rulers sometimes are interested in knowing what the people "really think" about public affairs. The Nazis had an elaborate system of sampling the opinions of private citizens about matters of state. Both the Propaganda Ministry and the Secret Police had agents who regularly collected, digested and

[1] "Historical Development of Public Opinion," *American Journal of Sociology*, Vol. LV, No. 4, Jan. 1950, p. 376.

Reprinted by permission of PUBLIC OPINION QUARTERLY, Vol. XIV, Summer, 1950
Copyright, 1950, Princeton University • All rights reserved

Kecskemeti, Paul 1950. Totalitarian Communications as a Means of Control: A Note on the Sociology of

Propaganda. *The Public Opinion Quarterly* 14(2): 224-234.

> Although a public opinion as we understand it cannot exist in totalitarian states, its place is taken by **an official image of the world** expressed through the media of mass communications. The individual may not believe this image to be true, and indeed often tries to look beyond it, since he sees it as an effort of the bureaucracy to control him. Nevertheless, he usually **is forced to accept it**, partly for want of something better and partly because of the power he knows stands behind it. For in the totalitarian state both safety and advancement depend upon **conformity**, and the mass media provide **the model** with which the individual has to conform. (Kecskemeti 1950: 224)

Wise words. Image of the world - reality. Force to accept this reality - coercion (the act of compelling by force of authority). Conformity - Compliance with standards, rules, or laws.

> The mass media of communication in the totalitarian state reflect, instead, **a controlled and carefully fashioned body of opinion**. This constitutes the only kind of opinion that can and does become public in such states; and we are concerned in this article with the nature and function of *this* kind of "public opinion." What is the purpose and effect of maintaining **a steady flow of severely expurgated and uniformly angled opinion**? The term "opinion" is understood, in this context, in a very wide sense; we mean by it the total content of the public communication stream, including fact statements and explanatory, evaluative, speculative and hortatory statements, as well as **the messages conveyed by non-verbal sound and imagery**. (Kecskemeti 1950: 225)

Today this doesn't seem to apply anymore, as the intrnet enables anyone to express their opinions "publicly" on the world wide web. It has rather become a matter of which opinions the state apparatus or government espouses or supports. It is relevant that in 1950 the nonverbal sphere was already considered.

> After power has been consolidated, a new phenomenon sets in: **the control of the total public flow of communication, the manipulation of the entire content of publicly transmitted symbols**. This includes factual information and authoritative orders to the citizenry, sometimes that is more than mere propaganda. Our subject is the monopolistically controlled field of mass communication as a whole, a specifically totalitarian phenomenon which is inseparable from propaganda but reaches beyond it. (Kecskemeti 1950: 226)

Yup, in the age of information technology it is certainly much more difficult to control the "total public flow of communication".

> **The image of the world**, publicly created day in and day out in the mass communication media, represents **an ideal of conformist thinking**. The image itself is not wholly controlled by the image-makers; it is partly controlled by reality, in that many facts must be acknowledged whether they be favorable, unfavorable, or neutral from the point of view of the rulers. (Kecskemeti 1950: 226)

What I call "dystopian consciousness" is exactly the opposite - a doubt in the prevailing image of the world. That is, nonconformist thinking thrives on doubt and suspicion.

> What is the social function performed by this canonic, official image of the world? It is rather generally believed, I think, that this tailored world image is presented for the sake of its **suggestive effect**. According to this theory, the important thing in public opinion control is the suggestive effect of constantly repeated stimuli: **what you say often enough will in the end come to be believed**. Thus, according to this view, the main function of the control of mass communications is the administrating of stimuli automatically evoking the desired responses, that is, conforming attitudes and beliefs. (Kecskemeti 1950: 226)

Sounds like Huxley's *hypnopædia*.

> Repetition may generate assent, but it also may generate frustration, boredom and rebelliousness. **Whatever stimuli is repeated without letup gradually becomes devalued.** The prescribed phrases and arguments thus may become meaningless; the individual dismisses them from attention and looks instead for **what is new and significant, for some minute departure from the norm, for anything that disturbs the pattern.** (Kecskemeti 1950: 227)

In the first instance I'm reminded of the psycholinguistic study of semantic saturation: when a word is repeated very fast it becomes meaningless; and secondly of dystopian nonverbalism: looking out for any irregularity and unorthodoxy to discern thoughcriminals and the like.

> PERCEIVED ROLE OF THE SOURCE INFLUENCES BELIEF
> This phenomenon will become more understandable if we reflect on the psychology of the communication process. A communication cannot be viewed as an isolated stimulus automatically evoking a certain response. The **surrounding circumstances** [context] make an enormous difference insofar as the response is concerned. It we want to predict the response, we have to consider not only the content of the stimulus (what the communication asserts), but also **the predispositions of the recipient and the perceived role and nature of the source**. One of the most important questions, in connection with this last-named variable, is whether the source of a communication to me is perceived as a person whom I know and trust, or as somebody having no person-to-person tie with me. In the former case, I shall very probably accept the communication as truth; in the latter, belief will depend on my image of the basic motivation of the source. if the source's perceived role is that of a mere purveyor of information who has otherwise no axe to grind, I am likely to accept the content of his communication matter-of-factly, without an urge to look beyond. If I see the source as a human being expressing a spontaneous opinion, I shall take that opinion simply as something with which I agree or do not agree, and if I wish I can freely acknowledge the source as an authority whose views, as views, carry weight for me. But if the role of the source includes **elements extraneous** [outside power] to the supplying of facts or views - e.g. if I see him as interested in maintaining a power position in which I do not share - then a barrier will be set up between him and me, and I cannot spontaneously internalize his message. (Kecskemeti 1950: 227-228)

Important stuff, although mostly concerned with the verbal.

> The totalitarian communication alone is part of the public world [of a totalitarian society], while rumors, **personal thoughts, and person-to-person communications are private, atomized and fleeting**. As far as the individual citizen knows, he may be the only one who has "seen through" some official report. Where all facts are more or less uncertain, the official version, which is ubiquitous, is the only thing that can be accepted as a substitute for certainty. (Kecskemeti 1950: 231)

This is a near-perfect description of Orwell's *Nineteen Eighty-Four*, with the exception of personal thoughts and person-to-person communication being constantly monitored by the telescreens.

> The end effect is often something like this: since it is obviously impossible to contradict, I had better not struggle against this all-powerful stream of communication; I shall accept it just for the record. (Kecskemeti 1950: 231)

This is exactly what one can feel at a university lecture. Because the lecture is a "totalitarian situation" (in the sense that everyone is accorded a role and the interaction is rigidly structured) it is difficult if not impossible to contradict the lecture-giver. Even if your argument is good and others see that you're making a valid point, it is ultimately the lecturers truth that prevails and going against it merely ruptures the normal course of the lecture. It is much simples

to just taken in whatever bullshit the lecturer is spewing rather than contradicting him or her and killing your own grade. All too often this is why I receive average grades where I would deserve better. Oh how I wish academic courses could be more like working group discussions instead of monologues (yet many tries have shown that Estonians are not very fond of group discussions).

> It has often been remarked that totalitarian propaganda was effective because it was backed by power. The fact that a unique, standard image of the world is constantly maintained without the possibility of contradiction **is itself sign of an immense concentration of power**. Apart from this, the individual citizen has many other cues indicating that the state apparatus can crush him if he antagonizes it in any way. Conformism is the only way to maximize safety (unless one belongs to ostracized groups which are doomed anyway), and one of the most important ways of showing conformism consists in **echoing the official line and living up to it in every respect**. (Kecskemeti 1950: 232)

Goothinkful duckspeak.

> Thus, every citizen is **vitally interested** in keeping abreast of the official line laid down in mass communications; nobody can afford to ignore it. It seems to me that providing information about **what utterances and actions are considered "loyal" and "disloyal"** respectively is the most important function of the totalitarian, standardized stream of communications. It does, after all, satisfy a vital need. This is not, to be sure, the need to "know the facts," or to hear opinions with which one can spontaneously agree, but the need **to know what words and acts are supposed to be loyal**. This public image functions as a sort of objectivized, de-privatized conscience. As such, it becomes an integral part of the motivation pattern of the individual. (Kecskemeti 1950: 232)

The facial expressions of "quiet optimism" and "grim enjoyment" are part of this "vital interest", as it is a nonverbal display of loyalty and serves the important function of not appearing to be a thoughtcriminal.

> By acting as a public conscience, the standard image of the world does, in the end, influence intimate attitudes. The mechanism by which it does this is not, as I have tried to show, simple suggestion, but a more complex play upon motives and expectations. Since there is every possible inducement to be loyal, **the individual wishes to be loyal, and combats his own disbelief and disgruntlement**. This leads ot the suppression of experiences contrasting with the public image and to an acceptance of all those aspects of the public image which can be squared with the individual's own intimate values. (Kecskemeti 1950: 233)

E.g. doublethink.

> The anti-highbrow content of both Nazy and Soviet "public opinion" is an instance of this. Whenever possible, the totalitarian exponents of this public opinion present themselves as mouthpieces of the general will, and of the general taste. (Kecskemeti 1950: 233)

I am reminded of how in Bradbury's *Fahrenheit 451* the burning of the books is explained away as the public's will - because smokers didn't like books about cancer, they were destroyed, etc.

> Where the gap between public and private conscience is too wide, the individual can perform publicly as an **automaton** and take refuge in apathy or in rebellious thoughts. Otherwise, he will adjust himself to his public conscience as well as he can. (Kecskemeti 1950: 233)

This is what Winston does.

4.2.5 Of Speech and Time (2013-02-06 20:10)

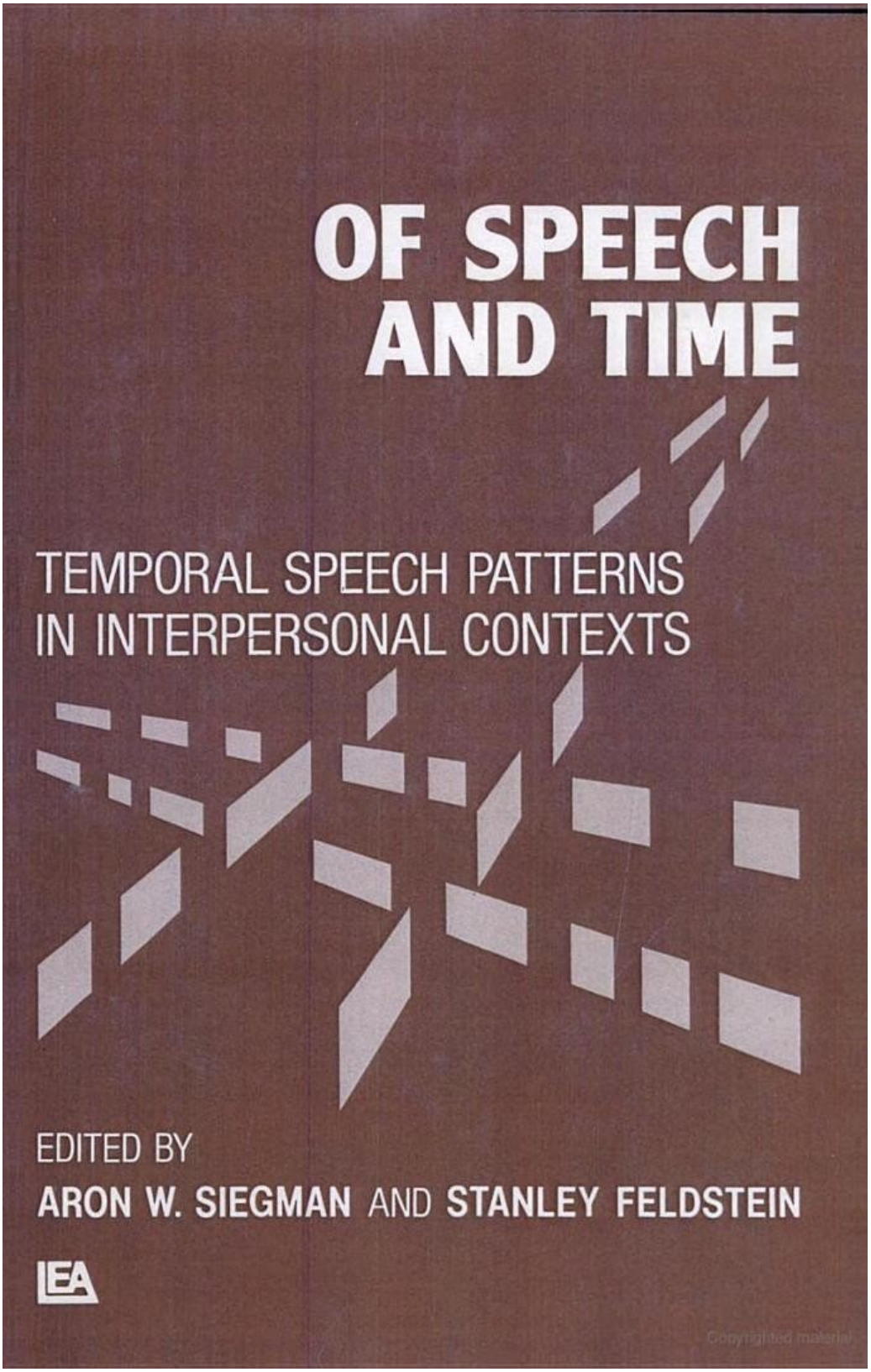

Siegman, Aron W. and Stanley Felstein 1979a. Preface. In: Siegman, Aron W. and Stanley Felstein (eds.), *Of*

Speech and Time: Temporal Speech Patterns in Interpersonal Contexts. Hillsdale: John Wiley & Sons, Inc, i-x.

> This book is intended as a reader for all those who are intrigued by the possibility that time as a dimension of speech reflects many of the important processes that occur during the production of speech. In addition, it can very well serve as a supplementary text in courses on psycholinguistics and **human (particularly nonverbal and paralinguistic) communication**. Finally, we hope that the content of the book will spur even further explorations of **the chronography of speech**. (Siegman & Felstein 1979a: x)

Yup, I found it because of the "nonverbal" aspect so I'm hoping that it touches upon issues that interest me, too. "The chonography of speech" demands the qualifier "of speech" since the "chronograph" itself is a specific type of watch that is used as a stopwatch.

Siegman, Aron W. and Stanley Felstein 1979b. Introduction. In: Siegman, Aron W. and Stanley Felstein (eds.), *Of Speech and Time: Temporal Speech Patterns in Interpersonal Contexts*. Hillsdale: John Wiley & Sons, Inc, 1-16.

> Each sound" is not necessarily a word; it may be a vocal segregate ("mm-hmm"), or it may in fact be part of a word. More commonly, **a sound will comprise several words that are not separated by any silence that can be detected by the human ear**. In any case, each sound follows a silence and each silence a sound, and it is this succession of events that, in part, allows for a perception of the sequence as "occupying" or "taking up" time (Fraisse, 1963). (Siegman & Felstein 1979b: 1)

The situation is similar with behavior: movement and gestures do not coincide as a movement can comprise several gestures. The only sure thing thing is that movement is interspersed with non-movement, inactivity, stops and pauses or "positions". The major difference is that while speech is emitted in linear strings, behavior is nonlinear with simultaneous movements occurring in different parts of the body.

> Other silences are related at least in part to the syntactic structure of the language. However, part of these silences and certainly other nonsyntactic silences are thought **to reflect cognitive processes and/or affective states** of the speaker. Moreover, the duration of the silences, as well as of the sounds and combinations of the two events, appear to be associated with certain **personality characteristics** attributed to speakers by listeners and by the speakers themselves. (Siegman & Felstein 1979b: 1)

"Cognitive processes and affective states" as if there are no affective processes ("emotional events") and that there is nothing stable about cognition (no "cognitive states"). There is a view of man embedded in this kind of language. There is definite influence by personality psychology characteristic of the late 1970s present.

> They also found that in noncoactive episodes, the mother and infant tended to match the durations of their kinesic rhythms, a phenomenon similar to the achievement of congruece in adult conversations (Feldsein & Welkowitz, 1978). Thus, the authors suggest that both the coactive and noncoactive vocal and kinesic patterns can be seen as the temporal precursors of later adult conversational patterns, that indeed the patterns might be considered **"protoconversation."** (Siegman & Felstein 1979b: 3)

Protoconversation. What a neat word for mother-infant interaction.

> In the final study, the relationship between gaze and planning is investigated. Planning should leave less time and processing capacity for other functions (for example, monitoring the behavior of the listener). **It turns out that looking at the listener relatively frequently during planning phases interferes with the organization of the speech.** (Siegman & Felstein 1979b: 13)

This seems commonplace since cognitive capacity is limited and semantic planning of speech and monitoring the audience both demand high amounts of cognitive resources. This is why it is wise to plan a speech thoroughly beforehand, spending "one hour of preparation for every minute of speech."

Jaffe, Joseph and Samuel W. Anderson 1979. Communication Rhythms and the Evolution of Language. In: Siegman, Aron W. and Stanley Felstein (eds.), *Of Speech and Time: Temporal Speech Patterns in Interpersonal Contexts*. Hillsdale: John Wiley & Sons, Inc, 17-22.

> The claim that speech is an example of gesture is an old one. It is at least as venerable as Paget's observation that speaking is in fact a series of precise gestural positionings of the tongue and the other articulators (1930). This fact has all too often been discounted, perhaps because articulatory gestures are largely invisible and are transmitted between speaker and hearer over an *acoustic* channel; they seem to take on greater reality as sounds rather than as movements. (Jaffe & Anderson 1979: 17)

That is because articulation of speech is perceptible to the speaker him/herself, but only tentatively visible for the listener.

> The gestural basis of speaking has also been overshadowed by a preoccupation, both on the part of scientists and everyone else, with the remarkable capacity of human listeners to quickly extract the significance of an utterance, the meaning of which will remain with them long after the extract words, and hence the gestures, are forgotten. **In contrast, visible gesture seems limited to the immediate communication of simple signals with which we usually associate the concept**. Hence, the historical dichotomy between linguistics and kinesics. (Jaffe & Anderson 1979: 17)

Indeed, nonverbal behaviors are "fleeting" - since we do not invest them with meaning very much they tend to escape rememberance.

> ...we suggest that skill in interpersonal matching of communication rhythms (variously designated as congruence, convergence, synchrony, conversational coupling, etc.): (a) was an important principle in the evolution of language; (b) is still operative in the phenomena of interpersonal attraction and associative mating; and (c) provides a potent method for predictive studies in behavior genetics. (Jaffe & Anderson 1979: 18)

It is also variously called mimicry, imitation, isopraxism, mirroring, etc. I agree most with statement B.

> More seriously, Wundt (1928), Bloomfield (1933), and paget 81930) display a progressively developing argument that implicates paralinguistic and **nonverbal behaviors** to explain *how* speech began at its evolutionary dawn. (Jaffe & Anderson 1979: 18)

If I'm not mistaken then Thomas A. Sebeok belonged to this camp.

Beebe, Beatrice, Daniel Stern and Joseph Jaffe 1979. The Kinesic Rhythm of Mother-Infant Interactions. In: Siegman, Aron W. and Stanley Felstein (eds.), *Of Speech and Time: Temporal Speech Patterns in Interpersonal Contexts*. Hillsdale: John Wiley & Sons, Inc, 23-34.

> The simultaneity shown for vocalization is common in kinesic communications such as mutual gaze and **posture sharing** (Stern, 1971). (Beebe, Stern & Jaffe 1979: 24)

Posture sharing. Right. Almost every investigator has a special term for people behaving similarly.

> With respect to temporal organization in the kinesic realm, one of the most salient findings has been that in the period of 3 to 4 months, infant and mother both literally live in a **"split-second world"** where the average behaviors of each last approximately 1/3 seconds (Beebe, 1973; Stern, 1971). Further, this is a world of **"microreactivity" in which each is extraordinarily sensitive to the movements of the other**, each potentially "responding" to the other within less than 1/2 second (Beebe & Stern, 1977). (Beebe, Stern & Jaffe 1979: 24)

Microreactivity could actually link up with micropolitics, as people who share common interactional aims often develop this "split-second world" between themselves and you can spot the "outsiders" by marked difference in reaction time.

4.2.6 Human Communication Handbook (2013-02-06 21:04)

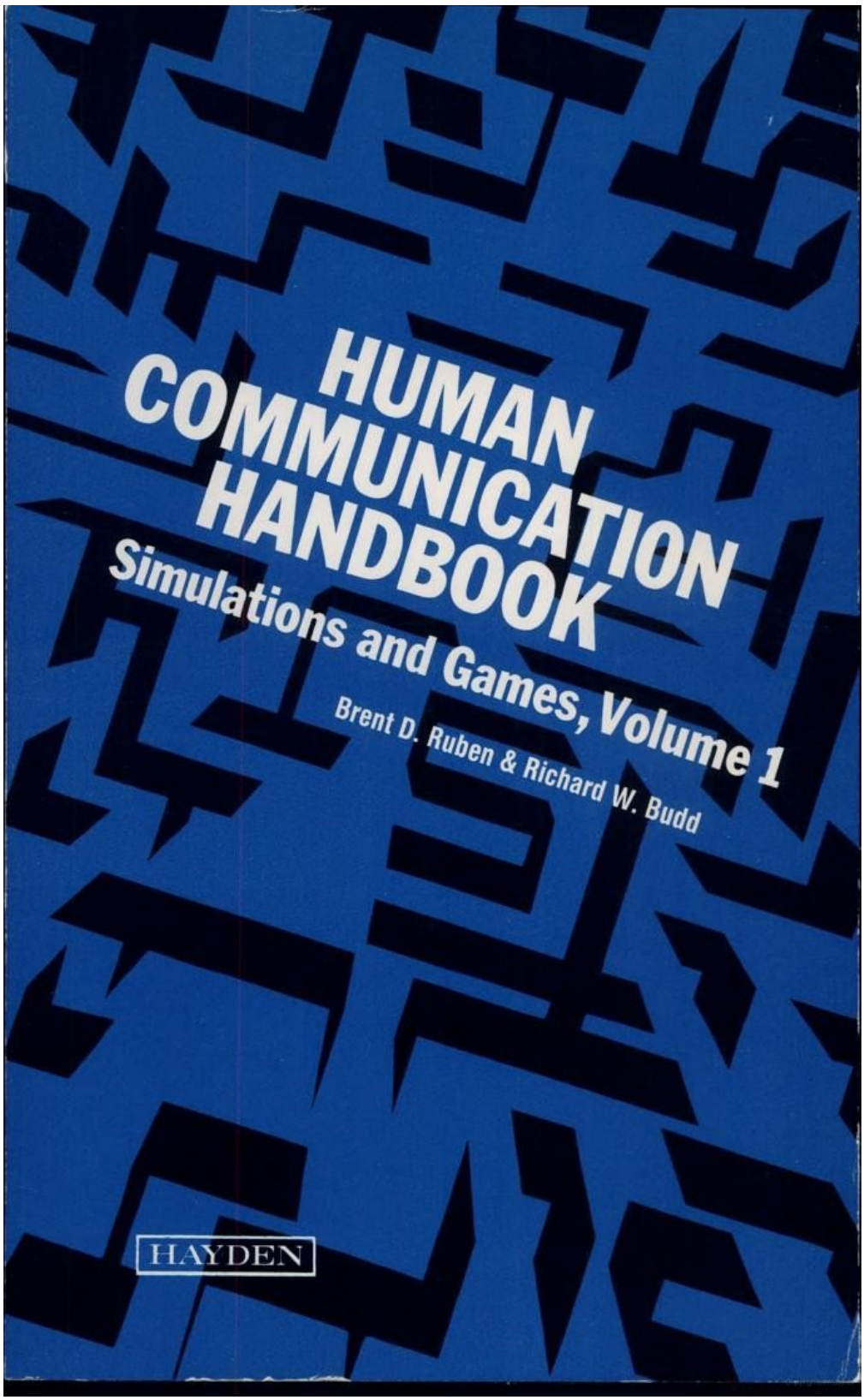

Ruben, Brent D. and Richard W. Budd 1975. *Human Communication Handbook: Simulations and Games*,

Volume 1. Piscataway: Transaction Publishers.

> Serving sometimes as a communicator, initiator, or mass communicator of information; sometimes as a recipient, receiver or audience member; and often more or less simultaneously as both, the *individual* is clearly at the center of the communication process. To understand how the personal communication process operates, it is useful to consider how we function as users and creators of verbal, written, and non-verbal messages. more specifically, one might focus upon how we see, hear, gather, order, categorize, and understand the situations in which we find outselves. This handbook emphasizes the role of assumptions, past experience, language, perception, and expectations in influencing our notion of self, objects, environment, and other people, as well as our own values and our ability to learn and to change at any point in time. In adopting such a view of personal communication, we are concerned as much about how we are communicated-with as we are about how we communicate-to. (Ruben & Richards 1975: 19)

It is not always granted that communication research is about personal communication - there are many which consider it a thoroughly social phenomenon and dismiss any individuality as nonsense. This approach I prefer more, as it portrays the person as both user and creator of messages. I would prefer to go to the lenght of viewing man as *creating language itself* as well, but more so in terms of nonverbal codes than verbal language which is mostly handed down by it's previous users.

> It is seldom indeed that the interpretation of two individuals overlap and **correspond enough to treat them as one and the same**. To note that we buy different cars, perfumes, toothpastes; prefer different colors, read different magazines, newspapers, and television programs; live in different sorts of dwellings; belong to different clubs, political parties, and professional organizations; and have different friends, is to point out only the tip of the iceberg of individual difference. And **it is largely through the process of personal communication that we acquire, maintain and alter our manner of making choices, relating and sorting information about the world and the people in it.** (Ruben & Richards 1975: 19)

The first bold span refers to the problem of perfect vs adequate communication. The examples are essentially of the *habitus* type. And the latter bold span refers to individual codes, or self-communication *sensu* Charles Morris (1949: 213).

> **Self-disclosure and Listening**
> This activity is designed to focus attention on the basic aspects of speaking, listening, and self-disclosure. The activity requires approximately 30 minutes and can be used with any number of three-person groups.
> **Procedure**:
>
> 1. Participants are clustered in triads.
> 2. Members of each triad assign themselves the letter A, B, or C. The triad members designated A will serve initially in the role of *speaker*. Person B in each triad will serve first as *listener*, and person C will act in the role of *judge*.
> 3. The task of the individual designated A in each triad, is to briefly present (3 to 5 minutes) to person B and C, a description of those things about him which another person would need to know in order to understand how and why he communicates as he does.
> 4. At the conclusion of the 3-5 minute period, person A concludes his presentation. Person B, who has been serving as litener, then provides a verbal summary of the main points of person A's explanation.
> 5. The summary must satisfy person C who judges the accuracy and adequacy of person B's listening and summarization.

6. After having satisfied person A and C, person B moves into the role of speaker, and explains to person A (who now serves as judge) and C (who serves as listener) what they would need to know about him in order to understand how and why he communicates as he does.

7. After 3-5 minutes person C summarizes what person B has said and then, after satisfying persons B and A, becomes the speaker.

8. The process may be repeated several times allowing each participant the opportunity to serve more than once in each role.

(Ruben & Richards 1975: 21)

Environmental Awareness
This activity is designed to heighten participants' awareness of their physical environment. it can be used with four to ten participants seated in a circle. Several such groups may meet simultaneously, but should not be within hearing distance of one another. The exercise requires 10 to 15 minutes.
Procedure:

1. have participants sit in a circle.

2. Ask the group members to close their eyes, and beginning with one individual list as many items as he can recall about the physical environment in which the group is situated.

3. When the first group member can list no more items, another member of the group takes over and adds to the list, without repeating information provided by an earlier participant.

4. The process continues until no new information can be added.

(Ruben & Richards 1975: 32)

Le group exercises.

4.2.7 Foundations in Sociolinguistics (2013-02-06 23:56)

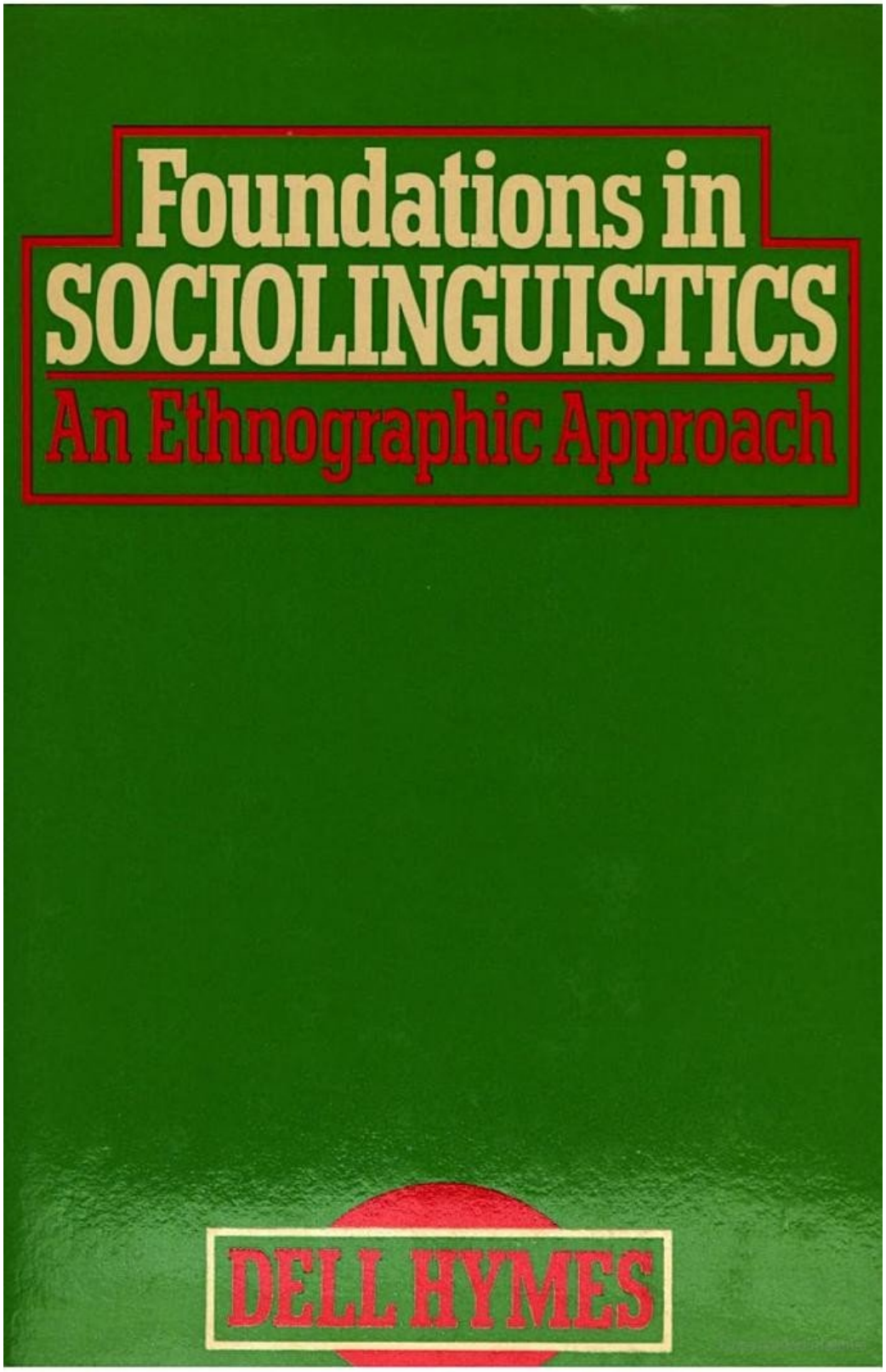

Hymes, Dell 1977. *Foundations in Sociolinguistic: An Ethnographic Approach*. London: Tavistock Publica-

tions.

> Sociolinguistics, so conceived, is an attempt to rethink received categories and assumptions as to the bases of linguistic work, and as to the place of language in human life. (Hymes 1977: vii)

A similar statement can be made for nonverbalism, "so conceived, as an attempt to rethink received categories and assumptions as to the bases of nonverbal communication research, and as to the place of nonverbal behavior in human life."

> As to basis: one cannot take linguistic form, a given code, or even speech itself, as a limiting frame of reference. One must take as context a community, or network of persons, investigating its communicative activities as a whole, so that any use of channel and code takes its place as part of the resources upon which the members draw. (Hymes 1977: 4)

Similar ethod is suitable for nonverbalism. My own approach tacles the issues of context by limiting the study to specific type of literature and even more specific influential works.

> On the one hand, there is the long-term trend away from the study of sociocultural form and content as product toward their study as process - away from study of abstracted categories, departments of culture, toward study of situations, exchanges, and events (cf. Sapir 1933b). On the other hand, there is the continuing trend in linguistics itself toward study of the full complexity of language in terms of what the Prague Circle as long ago as 1929 (the year of Sapir's "The status of linguistics as a science") called "functional and structural analysis," and which Jakobson now designates as interwar efforts towards a "means-ends model" (Jakobson 1963); there are parallels in the perspectives of J. R. Firth (1935 - cf. ch. 4 of this volume) and of Sapir (cf. chs. 3, 10 of this volume) in the same period. These traditions have had their vicissitudes, but it is fair to see in the ethnography of communication a renewal in them. (Hymes 1977: 5-6)

define:vicissitude - *"A change of circumstances or fortune, typically one that is unwelcome or unpleasant."*

> Despite the broad interpretation given the term, however, semiotics (semiology) has continued to suggest most readily logical analysis, and the study of systems of signs as codes alone. The empirical study of systems of signs wihtin systems of use in actual communities seems secondary, when not lost from sight. (Hymes 1977: 6)

Yeah, no, mostly lost in sight.

> For what has to be inventoried and related in an ethnographic account, a somewhat eleborate version of factors identified in communications theory, and adapted to linguistics by Roman Jakobson (1953; 1960), can serve. Briefly put, (1) the various kinds of *participants* in communicative events - sender and receivers, addressors and addressees, interpreters and spokesmen, and the like; (2) the various available *channels*, and their modes of use, speaking, writing, printing, drumming, blowing, whistling, singing, face and body motion as visually perceived, smelling, tasting, and tactile sensation; (3) the various *codes* shared by participants, linguistic, paralinguistic, kinesic, musical, interpretative, interactional, and other; (4) the *setting* (including other communication) in which communication is permitted, enjoined, encouraged, abridged; (5) the *forms of messages*, and their *genres*, ranging verbally from single-morpheme sentences to the patterns and diacritics of sonnets, sermons, salesmen's pitches, and any other organized routines and styles; (6) the *events* themselves, their kinds and characters as wholes - all these must be identified in an adequate way. (Hymes 1977: 10)

Indeed a very *elaborate* version of Jakobson's communication model.

> In one sense, the focus of the present approach is on **communities organized as systems of communicative events**. Such an object of study can be regardedas part of, but not identical with, an ethnography as a whole. One way in which to indicate that there is a system, either in the community or in the particular event, is to observe that there is not complete freedom of cooccurrence among components. Not all imaginable possible combinations of participants, channels, codes, topics, etc., can occur. (Hymes 1977: 17)

Sounds like something akin to the "interaction system" approach.

> In Kenneth Burke's terms, there has been a tendency to treat language and its use as matters of "motion" (as if of the purely physical world), rather than as matters of "action" (as matters of the human, dramatistic world of symbolic agency and purpose) (cf. ch. 7). With all the difficulties that notions of purpose and function entail, there seems no way for the structural study of language and communication to engage its subject in social life in any adequate, useful way, except by taking this particular bull by the horns. The purposes, conscious and unconscious, the functions, intended and unintended, perceived and unperceived, of communicative events for their participants are here treated as questions of the states in which they engage them in, and of the norms by which they judge them. (Hymes 1977: 21)

I started thinking about moving bodies [liikuvad kehad] and bodies that move [kehad mis liiguvad].

> Studies in the ethnography of communication afford a necessary ground for empirical testing of the adequacy beyond our own society, or some portion of it, of logical and intuitive analyses of types of act, such as promising, of conversational assumptions, and the like. In turn, ethnography cannot but benefit from additional precision of concepts for etic and typological purposes.
> A similar relationship holds with **work in pralinguistics, kinesics, and other aspects of codes circumjacent to language in communication**. Ethnographic and comparative studies in the context of communication are needed to extend the etic frameworks, and to ascertain emic relevance amidst the welath of data that even a few minutes of observation can supply. In turn, these investigations are needed to delimit the place and **interrelations of modalities**, spoken language being but one, in the communicative hierarchy of a community, and as a basis for interpreting the evolution of communication. (Hymes 1977: 27)

If only I understood the emic/etic distinction.

4.2.8 Growth to Freedom (2013-02-07 01:07)

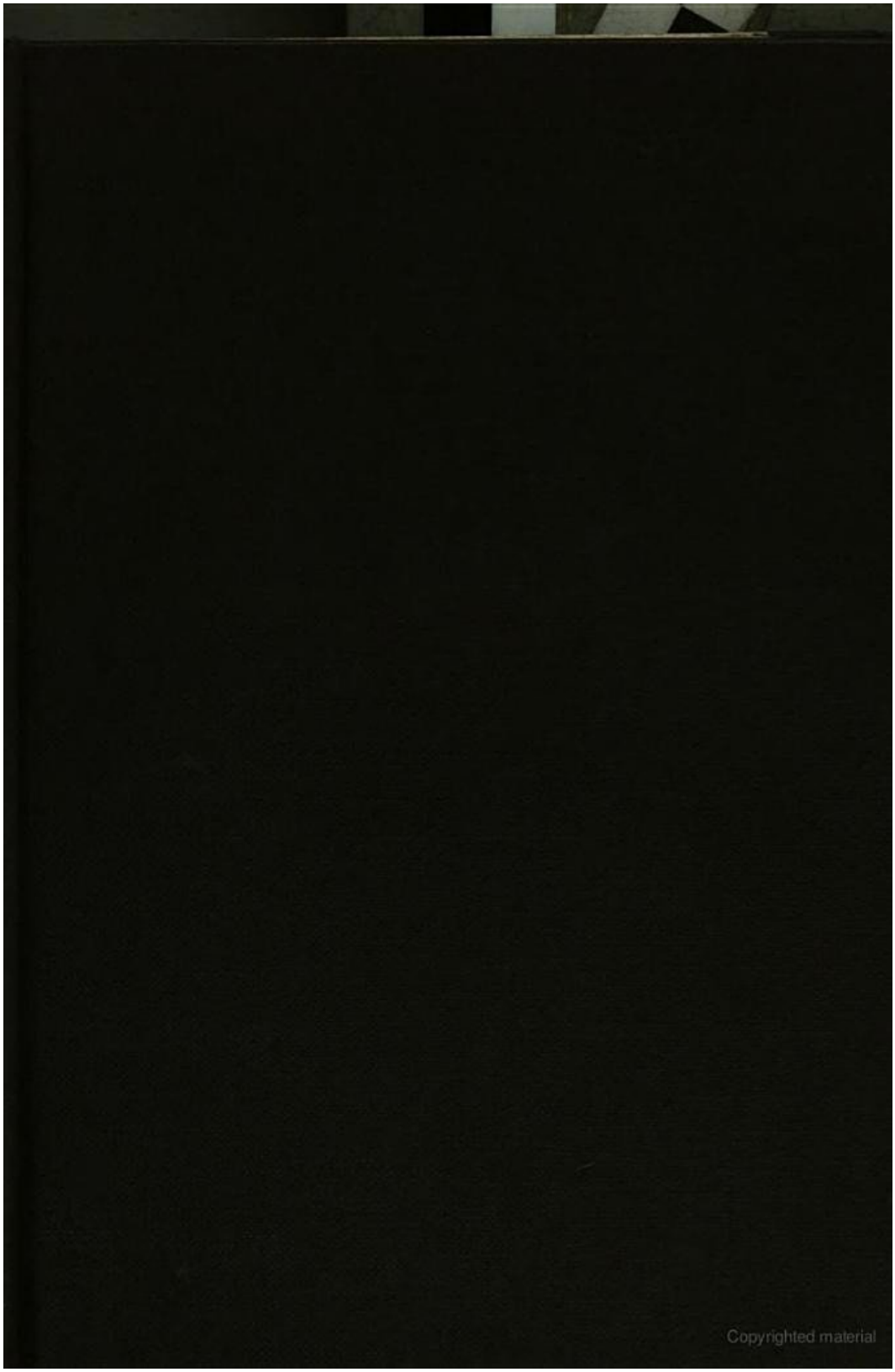

Miller, Derek 1964. *Growth to Freedom: The Psychosocial Treatment of Delinquent Youth*. London: Tavistock

> He went on to explain his situation in the following terms, 'I know you meant well when you sent me to my lodgings. They're kind people there but **I know nothing about living in a place like that**. I've always been used to a dining-hall and a recreation room **big enough to move about it**. At my lodgings there's the fireplace here and the table there and the sofa and the sideboard and the piano and the chairs, **all in a little space and there isn't room to move about it, not even room to swing your arms**. I've already knocked the teapot off the table twice. Can't you send me to a hostel where I can sort of get settled in? or send me back to borstal? I was happy there.' (Miller 1964: xiii)

It sounds like the delinquent boy was hacing proxemic issues, he didn't have enough space.

> *Situational Delinquency* is a type of delinquent behaviour having as its major determinant facotrs in the environment. In Western society, among high delinquency sub-cultures in the larger cities, delinquent behaviour conforms to the mores of the social system, just as in certain tribes in India antisocial behaviour is accepted as a way of life. (Miller 1964: 2)

He is basically stating that in big cities delinquency is a lifestyle.

> *Personality Delinquency* should be diagnosed when an individual, by reason of his personality structure, attempts to relieve the psychic tension produced by conscious and unconscious conflicts by acting out his anxiety and rage on the society in which he lives. In such a human being, ego functioning or degree of personality strenght may be so poor that the pain of frustration and anxiety cannot be tolerated. Impulse release and gratification are then sought irrespective of the pain inflicted on others. This can occur in people who suffer from mental delinquency, psychosis, character disorder, or neurotic illness. In all these syndromes the demands of reality are greater than the personality can tolerate. These are relatively fixed personality problems which require treatment before the propensity to antisocial behaviour can be resolved. (Miller 1964: 4)

Very psychoanalytic and fairly familiar-sounding.

> A particular additional problem that may complicate the diagnostic and therapeutic picture occurs when an individual has been 'institutionalized', which tends to produce what has been called an 'emotional deficiency disease'. It is quite certain that one of the tragedies that may follow on the breakdown of a family unit, whether by death, divorce, or separation, is the production of a number of highly disturbed children. Often they become the innocent victims of a social system, which may make an intuitive attempt to be helpful but fail to use specific psychological knowledge. (Miller 1964: 6)

When children are separated and institutionalized there's a good chance of delinquency developing.

> Society, unable to be helpful, may avoid feelings of guilt by projecting its anger onto these children and labelling them 'psychopathic' or 'inadequate', terms which are often expressions either of contempt or despair. (Miller 1964: 6)

The blame game.

> A way of dealing with unpleasant behaviour in another person who has control over one's destiny and whose actions can inflict psychological pain is to 'identify' with it. Thus, for example, the victims of concentration camps often became highly aggressive and sadistic in their own behaviour. If we wished the boys

to become decent people, this meant that the staff had to be aware of **the emotional impact** that their actions might have on them. The staff would need to understand, for example, that if one shouts at an individual who feels dependent, 'You should not shout', he is likely to identify with the shouting. Similarly, if corruption is sensed by the boys in **identification figures**, even through the reaction-formation against it, as for example extreme hypermorality, this is the quality which is likely be taken into the personality of the individual. (Miller 1964: 12)

I'm reminded of Mauss's contention on social prestige. Identification figures seem related with reference groups. Also, hyper-morality describes one aspect of the Orwellian society.

4.2.9 Communication in interpersonal relationships (2013-02-07 02:19)

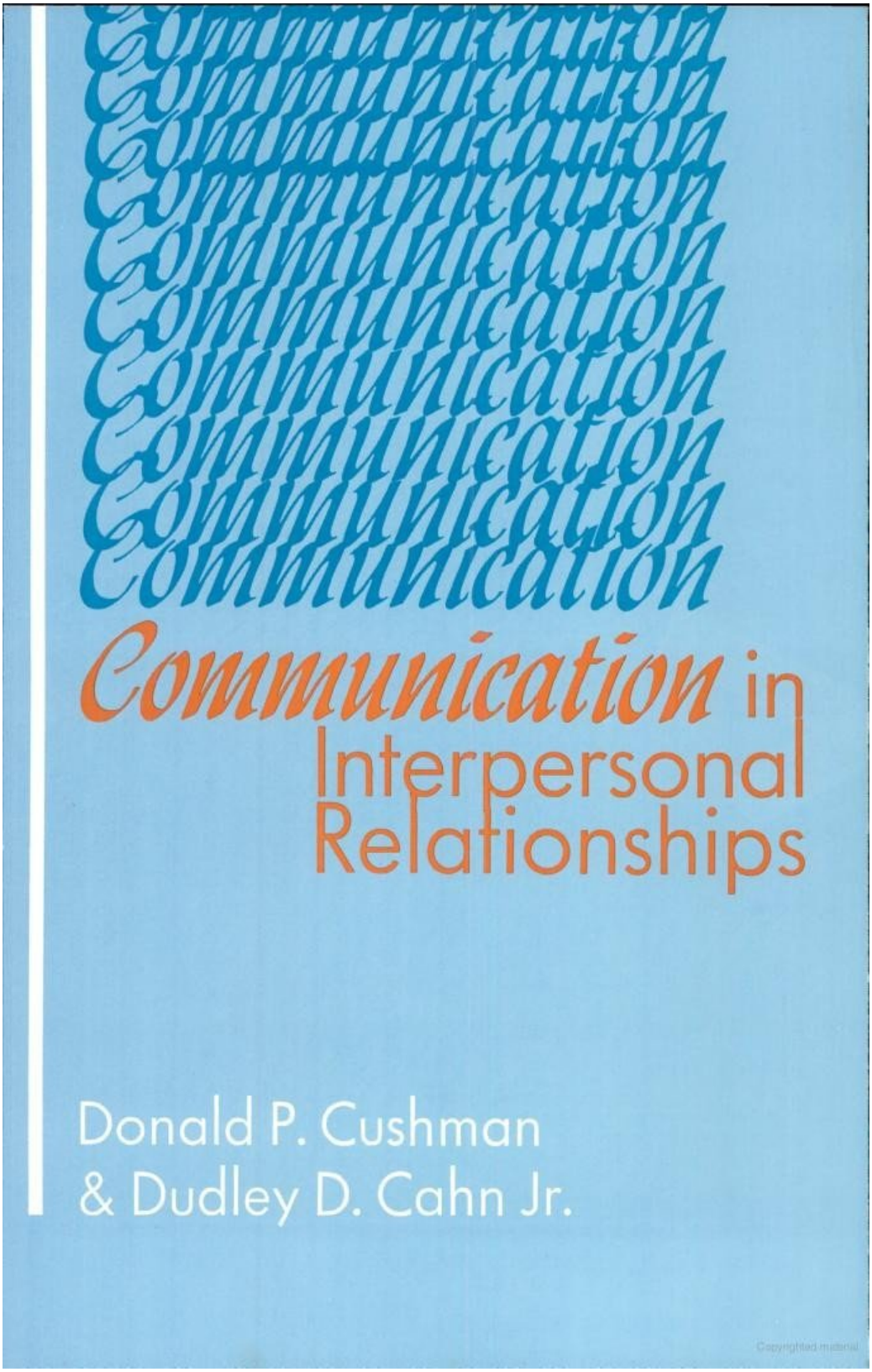

Cushman, Donald P. and Dudley D. Cahn Jr. 1985. *Communication in interpersonal relationships*. Albany:

State University of New York Press.

> Almost as interesting as communication itself is the fact that people today are so interested in communication. The "problem of communication" is a major theme of our age. It fills our bookshelves and the advice columns of our newspapers. It spawns endless methods, therapies, and courses in the name of self-improvement, interpersonal adjustment, salesmanship, or whatever. It explains ... and, we hope, solves ... all other problems. If you want to find a mate, save a marriage, get a job, sell a used car, educate the public, prevent a war ... then communicate! (Cushman & Cahn 1985: 5)

This is exactly the feeling one might get from all the books dealing with communication - that it is a solution to most problems and interesting initself. Even with body language it seems that there are very few who are completely unaware or not the least bit interested in it.

> Increased access to the means of communication has made each of us aware of our diversity and our interdependence. *Television* had made most Americans as familiar with some of the attitudes, values and beliefs of Southeast Asians, Arabs, and Irish as they are with the opinions of their friends and coworkers. The mass media have familiarized us with the plight of blacks, Chicanos, and the poor. The *telephone* allows members of the same family to be scattered throughout the country and yet be able to maintain regular and close interpersonal contact. A conflict between members of the family in one part of the country is quickly transmitted to all other members of the family throughout the country. Because of this rapid expansion in the available means of communication, we have been thrust into a "global village" where we are confronted on a daily basis with individuals who follow different religions, pursue different interests, and view members of the same family independently, but with whom we must cooperate if we are to achieve out national, group, and individual goals. (Cushman & Cahn 1985: 7)

This is the pathos of "technology brings us all together."

> *...the efficacious use of communication has shifted from a reliance upon symbols which are value-laden in regard to a common value-system to a reliance upon symbols which are neutral in regard to diverse and sometimes competing value-systems.* Previously, the effective use of communication was achieved by the use of value-laden symbols that were endowed with **consensual meaning and motivational force** because they were grounded in a common value system. Diversity and interdependence preclude such an approach. Value-laden symbols would introduce a whole array of prejudices in favor of one value system and give rise to a heightened awareness of diversity, thus generating disagreements and conflict. Now, however, a symbol system is required which is more neutral in regard to the diverse and yet interdependent value systems involved, but which is endowed with consensual meaning and motivational force because participants engaged in a common task have found it productive for maintaining their interdependence, respecting their diversity and coordinating their joint actions. (Cushman & Cahn 1985: 9)

This is the reason why I cannot use anarchism directly in my work. Also, I sense that modern anarchist practice aims to consolidate value systems by "consensus-making", e.g. talking things through until a shared system is established and coordinate action can ensue.

> *...the view of man as communicator has shifted from a passive responder to situational determinants to a purposive actor who intends and exercises choice when conveying and interpreting messages.* Action theory provides a philosophical basis for understanding symbolic behavior. Action theorists write about **intention, motive, reason, purpose, and events**. Events (movements, motions) are a class of beahviors that involves change. When observing events, one is able to identify three aspects: stimulus, response, and a causal relationship. (Cushman & Cahn 1985: 9)

Sounds like a bunch of bull on the issues of *free will* and masked behaviorism. I have yet to read anything on the philosophy of action.

> The *communication processes* that most typically occur in social organizations include: (1) processes of leadership and control, such as orders, directives, and reports to superiors; (2) exchanges of information; and (3) formal and informal bargainings, negotiations, and discussions. (Cushman & Cahn 1985: 14)

A piece of trivia.

> The *typical process* of interpersonal communication systems are thsoe involving the development, presentation, and validation of self-conceptions. (Cushman & Cahn 1985: 14)

All of this seems to hang on the notion of *self-conception*. Very vague.

> Finally, statements that, in addition to providing information for identifying and evaluating the self, **prescribe an appropriate behavior** to be performed in regard to the self-object relationship constitute the ***behavioral self***. "I am a good teacher and therefore must have my papers graded on time," is an example of a behavioral self statement. *Behavioral self-object relationships* reflect *things one had done* (travel, hike, camp, fish, golf, play baseball, watch TV, buy record) or intends to do (go home, go to join a new organization, intend to change as a person, hope to ski or swim this weekend, want to buy a new album). (Cushman & Cahn 1985: 22)

This is either complete or just way out of my grasp. My conception of behavioral self has little to nothing to do with statements about behavior. I presume that people do no verbalize their behavior like this, although I could be mistaken. I think I've stumbled upon a self-help book.

4.2.10 Architecture, Language, and Meaning (2013-02-07 04:10)

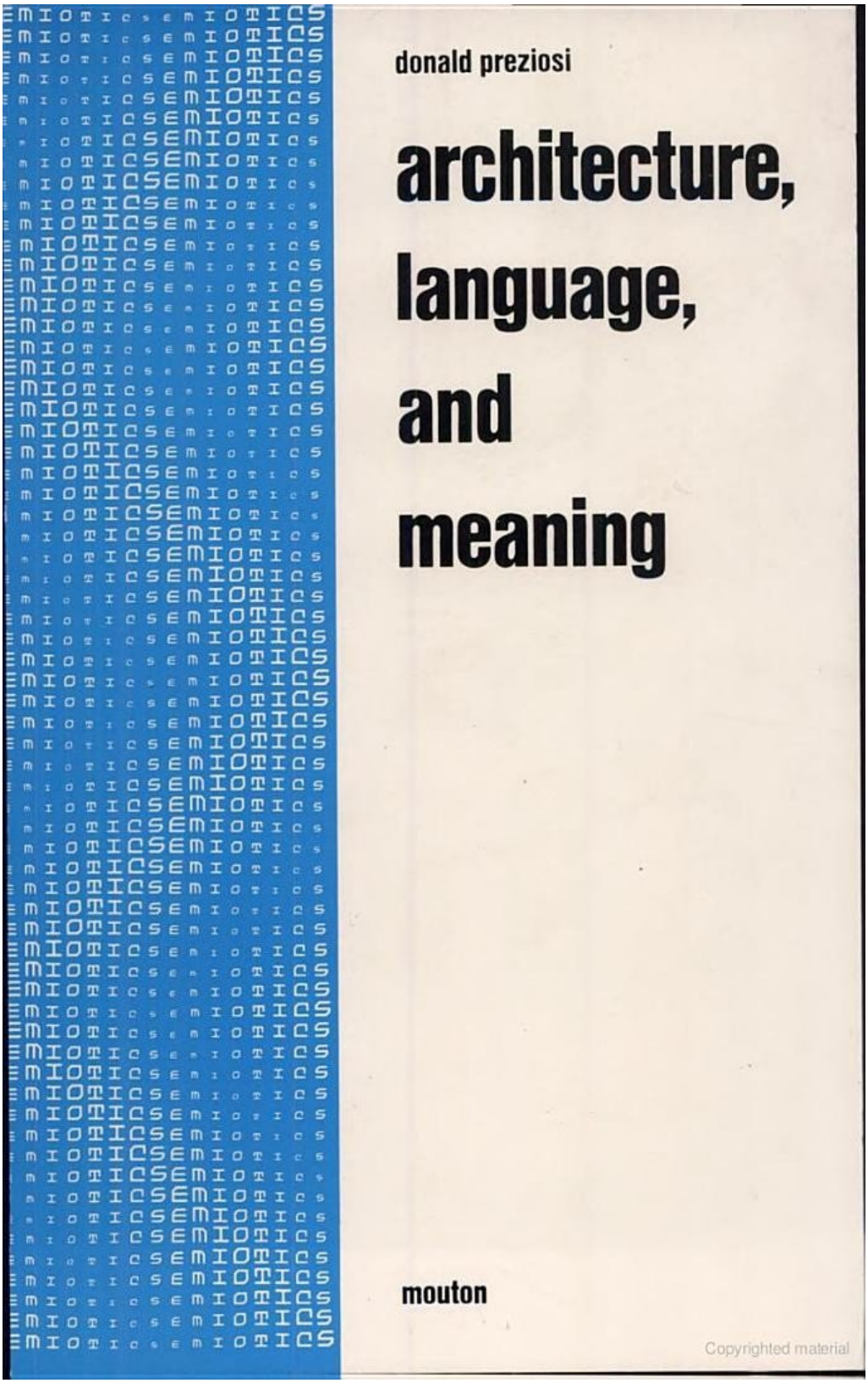

Preziosi, Donald 1979. *Architecture, Language, and Meaning: The Origins of the Built World and its Semiotic*

Organization. Hague (etc.): Mouton.

> We cannot adequately understand any form of communication *in vacuuo*, for the various kinds of sign-systems evolved by humans have been designed from the outset to function in concert with each other in deictically-integrated ways, and it becomes increasingly clear that every code contains formative elements whose meamingfulness is ambiguous without indexical correlation to sign formations in other codes. (Preziosi 1979: 1)

Amen. This sounds very Lotmanian.

> Human communication is characteristically *multimodal*. In the ongoing semiotic bricolage of daily life, we orchestrate and combine anything and everything at our disposal to create a significant world, or simply to get a message across. **A semiotics of communicative events in their multimodal totality has yet to be born**, and it will not come until we have a more profound and complete understanding of the nature, organization, and operant behaviors of sign-systems other than verbal language. (Preziosi 1979: 1)

Yet again, amen. I am on the arduous road to construct such a semiotics.

> The attempt to bring this about through the scientific superimposition of design features drawn from the study of verbal language upon other sign-systems has, by and large, been a failure. (Preziosi 1979: 1-2)

Oh my god, three times an amen. This guy is so right on the money.

> While research elaborated over the past few decades under the rubrics of proxemics, kinesics, environmental psychology, man-environment relations, architectural history, body language, and perceptual psychology has had significant input into architectonic analysis over the past decade, not all of what each of these has had to say has been relevant. Each has been elaborated for different purposes, and each focusses upon a selected portion of the architectonic totality.
> The first and most important approximation of such a synthesis came about during the 1960s with the emergence of 'architectural semiotics' and the quest for minimal meaningful units in architecture. Much of this work consisted of plugging in architecture to currently fashionable linguistic models, in the hope of specifying the nature of architectural 'deep structure' or of classifying architectural formations into phonemic, morphemic, or 'textual' unities.
> But the plunge into the muddy waters of linguistic analogy brought little in the way of real illumination, and the 'semiotics of architecture' surrefered additionally from a near-faral flaw - *viz*. that **'architecture', as an autonomous system of signs, does not really exist except as a lexical label for certain arbitrarily restricted artifactual portions of the built environment, a picture artificially perpetuated by obsolescent academic departmentalization**. (Preziosi 1979: 2-3)

FUCK. Replace some select words and this is the story of "body language".

> The architectonic code incorporates the entire set of placemaking orderings whereby individuals construct and communicate a conceptual world through the use of palpable distinctions in formation addressed to the visual channel, to be decoded spatio-kinetically over time. The proper scope of architectonics has come to be the entire range of such orderings, including all manners of space and place-making activities realized both artifactually and somatically - realized, in other words, **through indirect or direct bodily instrumentality**. (Preziosi 1979: 4)

And there's the magic expression! Preziosi is talking about buildings in terms of what I wish ultimately to talk about computers: that they are *built for* our bodies, made to accomodate out anatomy and physiology, not to mention psychology.

> But it becomes clear that whether we are dealing with bamboo, concrete, ice, spotlight, lines in the sand, or positions around a lecture hall, we are dealing with geometric and material distinctions *per se* which, by address to the visual channel, are intended to cue the perception of distinctions in meaning, in culture-specific and code-specific ways. The architectonic code is a system of relationships manifested in material formations, and the medium of a given code is normally a mosaic of shapes, relative sizes, colors, textures, and materials - in other words, anything drawn from the entire set of material resources potentially offered by the planetary biosphere, including our own and other bodies. (Preziosi 1979: 4)

Clearheaded and exact, straight to the point.

> Verbal language and built environments **interact in dynamic synchrony in complementary and supplementary fashion**, as differentially-sustained components in the ongoing orchestration of meaning in daily life. (Preziosi 1979: 9)

Simply beautiful.

> Communicative redundancy, moreover, is achieved not only through channel-strenghtening strategies, but is also realizable *multimodally*. Thus, gesture or other forms of somatic signing, while themselves often semioautonomous of language systems, additionally tend to be culture-specific, and may serve to augment a speech-act in the transmission of information: the speaker will be saying the 'same' (or contextually equivalent) thing with two 'vocabularies', so to speak. If the addressee misses a given name, the identity may be supplied by the orientation of a finger toward the referent. The important point here is that verbal language is *characteristically* embedded in multimodal communicative complexes in daily behavior, and it is simultaneously capable of being analyzed out as a single channel where necessary, under appropriate conditions, for example in the dark or where the body or environment is invisible, or perceptually obscured. (Preziosi 1979: 24)

#infracommunication

> From the perspective of the formations and communicative signals of other species, human artifactual formations have a curiously 'blurred' identity. Whereas many nonprimates such as bird or fishes often respond to a single patch of color or bodily gesture (and virtually nothing else) (Lancaster 1975:12 f.), **the primate *more consistently* responds to the appearance of an entire body in space, its postures and soundings, in the context of the history of previous encounters with that other individual**. There is, as we have noted, a characteristic tendency to respond to information from more than one sense modality, and to manifest a simultaneous summation of complex sets of signals in interpersonal behavior. (Preziosi 1979: 33)

4.2.11 Blowing Up Walls (2013-02-07 22:16)

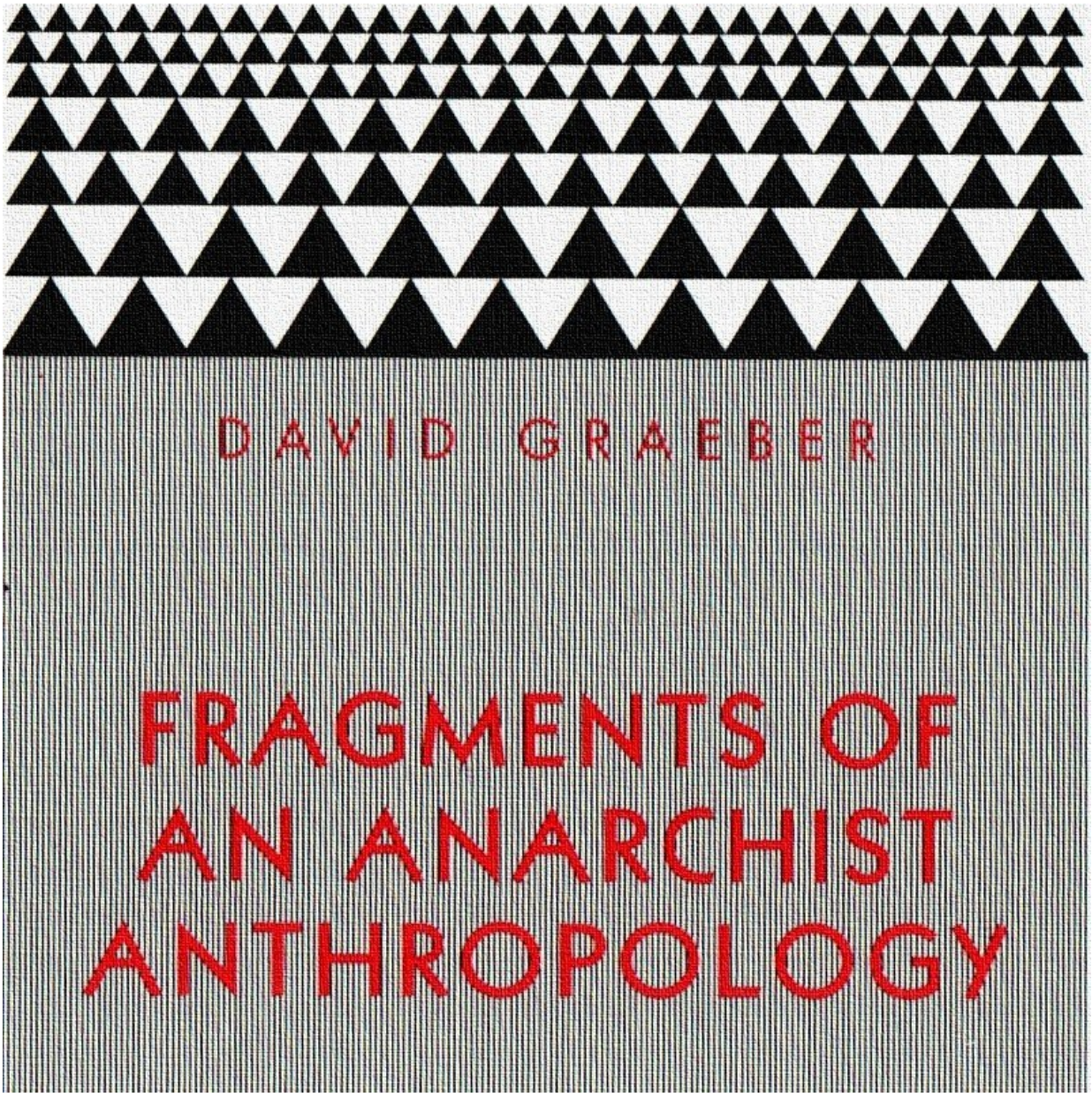

Graeber, David 2004. *Fragments of an Anarchist Anthropology*. Chicago: Prickly Paradigm Press.

Pp. 38-64.

> The dice are loaded. You can't win. Because when the skeptic says "society," what he really means is "state," even "nation-state." Since no one is going to produce an example of an anarchist state - that would be a contradiction in terms - what we're really being asked for is an example of a modern nation-state with **the government somehow plucked away**: a situation in which the government of Canada, to take a random example, has been **overthrown**, or for some reason abolished itself, and no new one has taken its place but instead all former Canadian citizens begin to organize themselves into libertarian collectives. Obviously this could never be allowed to happen. In the past, whenever it even looked like it might - here, the Paris commune and Spanish civil war are excellent examples - the politicians running

> pretty much every state in the vicinity have been willing to put their differences on hold until those trying to bring such a situation about had been rounded up and shot. (Graeber 2004: 39)

This is pretty much the "dangerous" side of anarchism: even when a whole country embellishes non-governmental self-organization, the neighboring countries work together to bring this to a full stop. To view this as a grand scheme of things: the anarchist "revolution" can be successful only when many or all countries come to a consensus that governments are stupid inefficient things to have around. As a utopian thinker I like to imagine that this will come about in the 21st century thanks to information technology which can educate and bring people together.

> The way out, which is to accept that anarchist forms of organization would not look anything like a state. That they would involve an endless variety of communities, associations, networks, projects, on every conceivable scale, overlapping and intersecting in any way we could imagine, and **possibly many that we can't**. (Graeber 2004: 40)

I concur, the future forms of organization belong to the future. Case in point: a "flash mob" would have been close to impossible just a decade or max two ago.

> So one is reduced to scouring the historical and ethnographic record for entities that look like a nation-state (one people, speaking a common language, living within a bounded territory, acknowledging a common set of legal principles…), but which **lack a state apparatus (which, following Weber, one dan define roughly as: a group of people who claim that, at least when they are around and in their official capacity, they are the only ones with the right to act violently)**. These, too, one can find, if one is willing to look at relatively small communities far away in time and space. But then one is told they don't count for just this reason. (Graeber 2004: 40-41)

An underlying problematic presents itself in this definition: that anarchism may only be possible when violence is either eradicated or possibly when there are grassroots organizations for encountering violence and nullifying it.

> There are a million different ways to define "modernity." According to some it mainly has to do with science and technology, for others it's a matter of individualism; others, capitalism, or bureaucratic rationality, or alientation, or an ideal of freedom of one sort or another. However they define it, almost everyone agrees that at somewhere in the sixteenth, or seventeenth, or eighteenth centuries, a Great Transformation occurred, that it occurred in Western Europe and its settler colonies, and that because of it, we became "modern." And that once we did, we became a fundamentally different sort of creature than anything that had come before. (Graeber 2004: 46)

Nice cross-section of the modernist discourse.

> By "blowing up walls," I mean most of all, blowing up the arrogant, unreflecting assumptions which tell us we have nothing in common with 98 % of people who ever lived, so we don't really have to think about them. Since, after all, if you assume the fundamental break, the only theoretical question you can ask is some variation on **"what makes us so special?"** Once we get rid of those assumptions, decide to at least entertain the notion we aren't quite so special as we might like to think, we can also begin to think about what really has changed and what hasn't. (Graeber 2004: 47)

Epic. This is actually an argument I can use whenever I'm confronted with nationalism. That is - if you assume that we are so special then you better have a *fucking* example of how, in what way, in what sense.

> At least in the United States, the anarchists who do take anthropology the most seriously are the Primitivists, a small but very vocal faction who argue that the only way to get humanity back on track is to shuck off modernity entirely. Inspired by Marshall Sahlins' essay "The Original Affluent Society," they propose that there was a time when alienation and inequality did not exist, when everyone was a hunter-gathering anarchist, and that therefore real liberation can only come if we abandon "civilization" and return to the Upper Paleolithic, or at least the early Iron Age. (Graeber 2004: 53)

The origins of anarchist primitivism.

> Autonomist thinkers in Italy have, over the last couple decades, developed a theory of what they call revolutionary "exodus." It is inspired in part by particularly Italian conditions - the broad refusal of factory work among young people, the flourishing of squats and occupied "social centers" in so many Italian cities... But in all this Italy seems to have acted as a kind of laboratory for future social movements, anticipating trends that are now beginning to happen on a global scale. (Graeber 2004: 60)

We should look into this.

> The theory of exodus proposes that the most effective way of opposing capitalism and the liberal state is not through direct confrontation but by means of what Paolo Virno has called **"engaged withdrawal,"** mass defection by those wishing to create new forms of community. One need only glance at the historical record to confirm that most successful forms of popular resistance have taken precisely this form. (Graeber 2004: 60-61)

"The only way to win is to deny it battle."

> The Merina rice farmers described in the last section understand what many would-be revolutionaries do not: that there are times when the stupides thing once could possibly do is raise a red or black flag and issue defiant declarations. Sometimes the sensible thing is just to pretend nothing has changed, allow official state representatives to keep their dignity, even show up at their offices and fill out a form now and then, but otherwise, ignore them. (Graeber 2004: 63-64)

4.2.12 Propaganda in Soviet Russia (2013-02-11 23:31)

Woolston, Howard 1932. Propaganda in Soviet Russia. *American Journal of Sociology* 38(1): 32-40.

> Two years ago the writer found plenty of evidence. **Red flags, censored newspapers, direct excursions, indoctrinated schools, motivated plays, didactic pictures, and continuous radio message preach communism**. Appeals to the need for security and class loyalty, dogmatic assertion of Marxian philosophy, the example of leaders, and calls to participation are used as incentives to action. The results are **a new orthodoxy**, rigid partizanship, and **a mechanical order of life**. This policy was necessary to move ignorant masses to accomplish results within a short time. ALthough similar methods are used in other countries, the divergent aim of Societ propaganda arouses our antagonism. (Woolston 1932: 32)

Actually pretty good phraseology, hooks up nicely with both Orwell and Huxley. But I do find it odd that similar methods are used in ohter countries and only the Soviet are singled out.

> **This constant presentation of only one aspect of life may fairly be called systematic deception**. Although not peculiar to Russia, it is not the avowed policy of many so-called popular governments. The Bolsheviki believe this is necessary to maintain morale. That is characteristic of the psychological conflict. (Woolston 1932: 33)

Ah, yes, the one-sidedness.

> Another example of the same motivation is shown in parallel exhbits of proletariat and bourgeois culture in the Ethnographic Museum of Leningrad. On the one hand is traced the hard lot of peasants and industrial workers until their liberation by the Revolution. On the other side the growing wealth and power of landlords, merchants, and manufacturers is illustrated by the furnishings of their homes at different

> periods until their downfall. The logic of this skilful contrast is inescapable. **It states more clearly than words the fundamental text of Bolshevism - the exploiters must be dispossessed if the workers are to live.** (Woolston 1932: 33)

There are surprisingly Lotmanian notions like "explosion" and "text" in this piece.

> Classes, clubs, and occupational groups **reiterate** Marxian precepts concerning proletarian leadership until the ideas become fixed in the minds of members. (Woolston 1932: 34)

Hypnopaedia and duckspeak.

> From Contantinople to Stockholm the air throbs with a barrage of soviet radio messages. Our hotel room in Leningrad faced upon an open square, where a loud speaker functioned from six in the morning until eleven at night. Occasionally a song or dialogue was transmitted. For the most part it was **a continuous flow of oratory**. The porter said it had to do with labor and politics. We changed our room, remarking that this constant repetition of communist doctrine must either fix its phraseology subconsciously, or else develop a strong negative reaciton. (Woolston 1932: 36)

Reminiscent of telescreens.

> Then began a period of bitter class struggle. The organized proletariat was only a minority. The masses must be brought to accept its dictatorship. How were people attached to the new order? Primarily by **emotional appeal**. The "pathos of revolution" was effectively used among those who had suffered during the tsarist régime and had struggled to win release. Many of these persons gained security and status. Such instances served to rouse a sentiment of loyalty to the leaders. Among those who hesitated to follow, **fear of exposure and punishment was a powerful incentive to compliance**. The danger of foreign intervention, with **the prolonged horror of continued fighting**, was sufficient to keep most citizens in line. (Woolston 1932: 37)

Yup, *1984*.

> What has been the collective response to this stirring appeal? First, **a new orthodoxy** has been established. Marx is the Moses of Communism, and Lenin is his mouthpiece. Historic materialism, class warfare, a proletarian leadership are assumed as foundations of common thought and action. This attitude is held to be the only realistic and scientific way to approach problems of modern life. Idealism, romanticism, bourgeois morality are scorned as antiquated and absurd modes of thought. "Man is a product of his environment. Institutions are forms maintained by those in authority. Opinion reflects the economy of the group." Such is the latest revelation of truth. All other statements are dangerous errors. We seem to hear a muezzin calling the faithful to worship. (Woolston 1932: 38)

Big Brother and thoughtcrime.

Buller, David B. and Judee K. Burgoon 1996. Interpersonal Deception Theory. *Communication Theory 6*(3): 203-242.

> Communication is founded on a presumption of truth. In practice, however, **communicators frequently decide that honesty is not the best policy**. Job applicants overstate their qualifications to make a favorable impression, spouses lie to minimize relational conflict, students claim purchased term papers as their own work, politicians misrepresent their actions to the media, and public officials conceal their true motives to representatives of foreign governments. In short, deception and suspected deception arise in at least one quarter of all conversations. (Buller & Burgoon 1996: 203)

Seems legit.

> Interpersonal communication, at its simplest, can be defined as the dynamic exchange of messages between two (or more) people. Interpersonal communication may or may not be interactive: To the extent that it entails synchronous rather than delayed turn exchanges and opportunities for immediate feedback and mutual influence, it is interactive. We recognize that scholars disagree on whether interpersonal communication must also be dyadic, face-to-face, unmediated, idiosyncratic or "personal" in character, so we prefer to start with a more neutral, noncontroversial definition. (Buller & Burgoon 1996: 205)

General definitions are always good to be abreast of.

> Deception is defined as message knowingly transmitted by a sender to foster a false belief or conclusion by the receiver. More specifically, deception occurs when **communicators control the information contained in their messages** to convey a meaning that departs from the truth as they know it. (Buller & Burgoon 1996: 205)

In this line of thought self-communciation is all about deception, although "truth as one knows it" is vague.

> Another essential feature of interpersonal communication is that it is **a dynamic actvity**. Behavioral patterns fluctuate over time as communicators adjust to one another's feedback, acclimate to the communication context, and change topics. The implication for interpersonal deception is that a uniform deceptive profile is unlikely, as behavioral displays at the outset of deception differ from those exhibited later. (Buller & Burgoon 1996: 206)

Communication is progressive.

> Credibility refers to the constellation of judgments that message recipients make about the believability of a communicator. Foremost among these are character (how honest, trustworhy, responsible, and well intentioned a person is), competence (how knowledgeable, intelligent, experienced, and current a communicator is), **composure (how poised, relaxed, and calm the individual is)**, sociability (how talkative, energetic, outgoing, and assertive a communicator is) (see McCroskey, 1972; cf. McCroskey & Young, 1981). (Buller & Burgoon 1996: 207)

I have only begun to consider composure, other ones seem important as well.

> *Interaction and Information-Processing Assumptions*. The critical attribtues of interpersonal communication describe a complex process requiring actors to perform numerous perceptual, cognitive, and behavioral tasks concurrently. As senders, communicators must simultaneously prduce messages on-line, create desired identities and impressions, **adjust ancillary nonverbal and verbal elements to send appropriate relational messages, monitor self and receiver feedback**, adapt messages to this feedback, and regulate the pacing, turn taking, and synchrony of conversation itself. Likewise, as receivers they must cope with the ongoing, rapidly changing stream of information, determine the functions of messages, make sense of incongruent or ambiguous ones, and make interpretations rapidly enough to create a response. Thus, conducting interpersonal interaction demands cognitive (**as well as physical**) effor. The amount of effort can vary based on the conversational context; number, type and consistentcy of messages; number and type of goals; and clarity of meaning. (Buller & Burgoon 1996: 208)

Neat. What these authors call information-processing, we would call semiosis.

> The inherency of interpersonal expectations implies in turn that expectancies can be violated and that violations are recognized. In this vein, we import from **expectancy violations theory** (Burgoon, 1978, 1993) three further assumptions: Interactants recognize violations of expectations, violations prompt an attentional shift to the communicator and the violative act, and violations activate an interpretive and evaluative appraisal process. (Buller & Burgoon 1996: 209)

These people have given a name to every possible theory, it seems. Even though these ideas existed before, they put a stamp on it that says "this is mine".

> Information management is a fundamental aspect of human communication. In extraordinary and mundane circumstances, people manage their communication to present certain information while hiding, obscuring, evading, or creating other information. Specifically, deceivers control information by encoding messages that alter veracity, completeness, directness/relevance, clarity, and personalization. (Burgoon, Buller, Guerrero, Afifi, & Feldman, 1994) (Buller & Burgoon 1996: 209)

Sounds like Winston when he worries that his pulse might give him away to the telescreens.

> All else being equal, then, interpersonal deception and its detection should require more cognitive resources than truthful interchanges. (Buller & Burgoon 1996: 210)

Seems obvious, but now I have a reference.

> Another imortant feature of relational familiarity is a shared history with the partner. This produces two types of knowledge: informational familiarity, which is background information about partners, and behavioral familiarity, which includes knowledge of partners' typical behavioral routines. Both of these forms of familiarity typically are derived from a history of prior interactions. Informational familiarity may be acquired from third parties, and behavioral familiarity can contain knowledge about prototypical deception cues gained through training or experience. Greater informational and behavioral familarity should enable receivers to better recognize departures from typical behavior. (Buller & Burgoon 1996: 214)

Matters of the baseline.

> Another assumption in our perspective is that deception, like all interpersonal communication, is a goal-driven, intentional act. At the most general level, senders deceive to achieve instrumental, relational, and identity objectives. Instrumental motivations include **establishing, maximizing, and maintaining power or influence** over the receiver, acquiring and protecting resources, avoiding dissonance, being entertained, avoiding punishment or disapproval, and attempting to harm the target for **self-gain**. Common moral values usually treat **self-serving** deception as most reprehensible. Relational motivations consist of initiating, maintaining, maximizing, or terminating relationships; avoiding interpersonal tension or conflict; maintaining and redirecting social interaction; expressing obligatory acceptance; **avoiding self-disclosure**, avoiding partner from worry, hurt, or punishment; and conforming to relational role expectations. Identity motivations include avoiding shame or embarrassment, projecting a more favorable image, enhancing or protecting **self-esteem**, and icnreasing social desirability. (Buller & Burgoon 1996: 216)

This is where IDT becomes useful for my purposes.

> Zuckerman et al. (1981) also argued that attempts at **controlling one's performance** also produced inadvertent behavior leaking deceptive intent. We have expanded on this notion in IDT by specifically arguing that **strategic image and behavior management, if carried to extremes, may result in an overcontrolled or rigid presentation, inexpressiveness, and reduced spontaneity, which qualify as nonstrategic behaviors**. Similarly, as the complexity of strategic activity increases, performances may suffer. (Buller & Burgoon 1996: 217)

I feel this has happened to me as a byproduct of studying nonverbal communication.

> Thus, relative to noninteractive contexts, deceivers' strategic maneuvers in increasingly interacting contexts should attenuate much of the nonimmediacy, nervousness, and unpleasantness associated with deception and should also result in **a somewhat stilted, inexpressive, and uninvolved communication style**. (Buller & Burgoon 1996: 220)

Sounds like *grim enjoyment* and *quiet optimism* in Orwell.

Ferrell, Lori Anne 2008. How-To Books, Protestant Kinetics, and the Art of Theology. *Huntington Library Quarterly* 71(4): 591-606.

> The early modern counterparts of the *Complete Idiot's Guide* and *For Dummies* series were **the texts of "ready and easy method" that proliferated by the dozen and claimed a similar popular appeal** in the late sixteenth and early seventeenth centuries in England. The years 1560 to 1640 witnessed the swift development of the relationship between vernacular how-to books—these engines of the early modern information revolution—and an emergent class of learners on whom skilled knowledge conferred a new sense of power. (Ferrell 2008: 591)

Interesting stuff, although reference to "a new sense of power" seems dubious.

> Whether in luxury folio or cheap quarto, their prefaces spoke directly to a non-Latinate class. They enticed their vernacular readers with **the promise of insider knowledge, extolled the usefulness of the information they purveyed, and touted the merits of their newly devised methods—especially** the capacity of those methods to impart information accessibly and swiftly. They frequently ascribed this pedagogical effectiveness to the material formatting of their contents. (Ferrell 2008: 593)

This is very much the case with modern how-to books, especially the "insider" aspect. E.g. Joe Navarro presenting himself as "an ex-FBI agent".

> The physicality of reading has recently captured the interest of cultural historians. In *The Nature of the Book* (1998), Adrian Johns analyzes the way early modern individuals thought about the act of reading and about reading's effect on what they called "the passions." Citing Roger Chartier's concept of the ***mise en page***, Johns describes readers whose **intensely physical approach to the act meant that they read themselves into the scenery of books, imagining themselves as residing physically within the world created by the book**. They saw themselves as not only embodied in, but also shaped by, the environment constructed by the mental and physical alliance of a book and its reader. (Ferrell 2008: 596)

Wow, this might indeed come in handy when compared with the *mise en scène*.

> The relationship of tactility and learning was expounded in one popular treatise of 1644, John Bulwer's *Chirologia*. This treatise would seem at first glance to be a primer on rhetorical movement, explaining **the "natural language of the hand"** by illustrating and analyzing the many gestures used in public speaking, preaching, and acting: popular enough subjects in **an age of eloquence**. Bulwer extended his brief, however, making some notable claims about hands-on acquisition of knowledge. The hand, he asserted, was the key to human understanding: the "chief . . . warden" of the senses through which men perceived and interpreted their worlds. Touch, then—neither sight nor hearing—ultimately guaranteed the truths of observation. (Ferrell 2008: 596-597)

Very helpful in terms of phraseology.

> Bulwer posits an audience of doubting Thomases. One of the curious icons on *Chirologia*'s title page depicts a hand with an eye in its palm (see figure 3). This figure, the ***mens oculata***, emblematized "the certainty of things." The "feeling eye of the hand" symbolized the need to have ideas rendered in material form, and for those ideas to be verified by the power of touch. And indeed, the early modern use of the word "apprehend" closely followed its Latin predecessor *apprehensio* and so meant both "to grasp" an object and "to cognize" an idea. To the left of the *mens oculata* is a clenched fist marked *Scientia*, about which Bulwer explains: "it is the first use of the hand to *take hold*," a remark that not only explains the rhetorical message conveyed by a grasping hand but also suggests just how tangible ideas were to the early modern mind. (Ferrell 2008: 597)

I cannot think of any practical use for this information but it is nevertheless neat to know.

> While scholarship on theatrical gesture and theories of the body abounds in early modern studies, as well as excellent studies of medieval and early modern educative practices and Roman Catholic ritual, works on Protestantism that consider its dependence on the kinetics or tactility of learning are virtually nonexistent. In fact, historical and theological investigations of early modern Protestantism, then *and* now, have **rarely considered the Protestant body as a primary site for anything — except, of course, sin**. (Ferrell 2008: 597)

This belongs under the heading "religious denial of the body."

1476

4.2.13 Burning Books (2013-02-12 02:49)

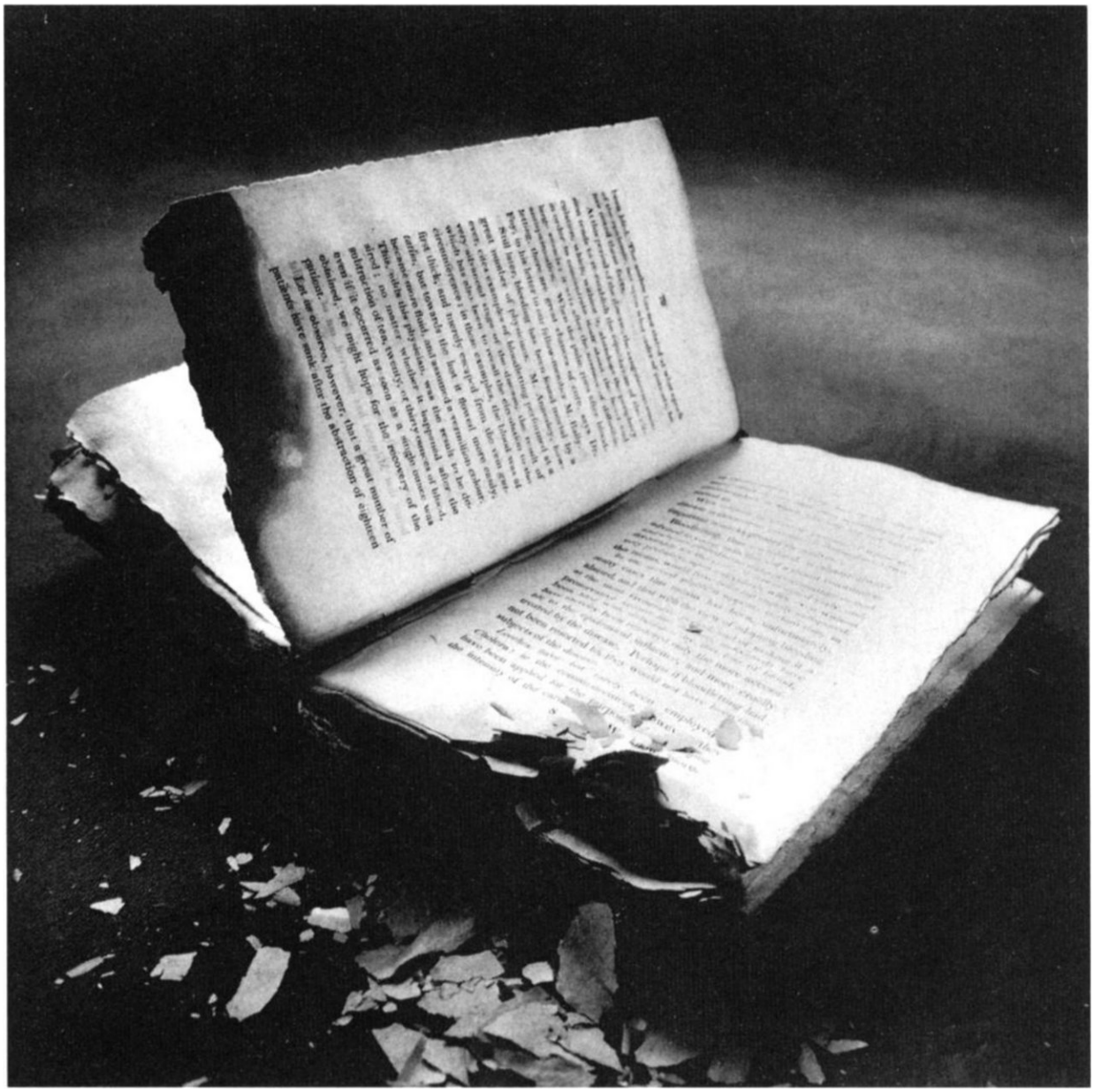

Forbes, Clarence A. 1936. Books for the Burning. *Transactions and Proceedings of the American Philological Association* 67: 114-125.

> It was not many centuries after the first books were made that some writers **stirred men's anger** to the burning point. The first cause ever alleged for condemning books to the fire was atheism. This wa was in the violet-crowned, glorious city of Athens, in the fifth century B.C. The treatise of Protagoras Περι Θεων began with the famous sentence: "Conrening the gods I am not able to know either that they do not exist or that they do not exist." (Forbes 1936: 117)

Curiously, the justification for burning books is similar in *Fahrenheit 451*: the whole affair started with books on specific topics stirring the anger of select people (books on cancer angered the smokers, etc.) and ended up with all books being condemned to fire.

> The book of Protagoras was only the first of a long line that were burned for religious reasons. Religion has always been the chief cause for the deliberate destruction of books, and the histories of western religion have about them a pungent smell of smoke. (Forbes 1936: 118)

Seems like an apt generalization.

> Several of Augustus' successors thought it desirable **to exercise an attempted control over men's opinions by burning certain books**. The effort to crush political opposition by this means commenced as early as the principate of Tiberius. (Forbes 1936: 123)

That's one way of going about it, although seemingly not a very successful one (the qualifier "attempted").

mutato nomine de te fabula narratur
= with the name changed the story applies to you
(might come in handy in discussing Orwell)

Ritchie, J. M. 1988. The Nazi Book-Burning. *The Modern Language Review* 83(3): 627-643.

> On 10 May 1933 thousands of books were burned in Germany in universities all over the country. Some fifty years later, and under vastly different circumstances, the memory of this act of **cultural barbarism** is still alive. (Ritchie 1988: 627)

"Cultural barbarism" - noice. Also, the date may become useful when discussing what influenced Ray Bradbury.

> As he [Gerhard Sauder] points out in his introduction, burning books is by no means a uniquely German pastime, and he recites briefly the history of such acts, from the Chinese book-burning of 221 BC through Greek and Roman history to the later attempts of the Christian Church to destroy heathen and heretical writings. (Ritchie 1988: 628)

Some of these acts are recounted in detail above in Forbes (1936).

> Burning books was early recognized to be a curious way to demonstrate a love of freedom… (Ritchie 1988: 629)

This statement should be considered carefully with respect to the dystopian literature at my disposal, wherein freedom from literature is indeed… a kind of freedom?

> The whole purpose of the book-burning was not merely to crush the opposition but to allow a true German phoenix to arise from the ashes, once un-German competition was removed. This never happened. The great flourishing in all the arts which had been such a feature of the Weimar Republic simply came to a halt inside Germany with nothing of the promised rebirth to take its place. Instead the post-1933 period saw a development of the repressive measures already taken before 1933 by the Establishment to curb the new-found freedom. (Ritchie 1988: 632)

Sounds like a *true story*.

> In March 1933 the Anti-War Museum was stormed by the SA and all books, pictures, and pacifist material were totally destroyed. Also in March, the Karl-Liebknecht-Haus, the headquarters of the Communist Party, was forcibly entered by armed police who destroyed its library, which according to published newspapers reports consisted entirely of Communist 'Schund und Schmutz' publications. The same treatmetn was meted out to Magnus Hirschfeld's Institute for Sexual Research, whose internationally-famous collection of unique research material was plundered by students from a College of Physical Education. (Ritchie 1988: 635)

Cultural barbarianism at it's finest.

> In Paris a start was made to follow early Prague attempts to rescue the burned and banned books where possible. Where the Nazis had collected books in order to burn them, now books were being collected in order to save them. This particular *Sammelaktion* culminated with the establishment of a **Freedom Library for Burned Books in Paris**, a practical and symbolic act which both encouraged banned writers in exile and infuriated the Nazis in Germany. In England similar initiatives were taken by H. G. Wells and others. (Ritchie 1988: 642-643)

Sounds like the part of *Fahrenheit* that Bradbury wrote for the video game version wherein copies of the burned books are available on microfilm in a specific library.

> Press reaction in America was even more hostile and, as Guy Stern has shown, involved not only American authors such as Hemingway and Dos Passos, whose books were consigned to the flames in Germany, but many other famous writers. *Newsweek* spoke of a 'Holocaust of Books' and *Time Magazine* of a '**Bibliocaust**'. Even though it has to be admitted that the initial impact faded with time, nevertheless Stern stresses that **the real horror at the idea of burning books remained buried deep in the American subconscious**... (Ritchie 1988: 643)

Catchy! And, indeed, Bradbury's *Fahrenheit* is an example of the influence on Americans.

4.2.14 On John Bulwer (2013-02-12 20:56)

Green, Thomas R. and Louis G. Tassinary 2002. The Mechanization of Emotional Expression in John Bulwer's "Pathomyotomia" (1649). *The American Journal of Psychology* 115(2): 275-299.

> John Bulwer's *Pathomyotomia* of 1649 appears to be the first substantial English-language work on **the muscular basis of emotional expressions**. Although Bulwer's impact on modern investigators has been indirect at best, it is clear that he confronted many of the issues **concerning the nature of the emotions and their relationship to facial movements**, although his solutions to these problems clearly reflect the theories and methods of his time. (Green & Tassinary 2002: 275)

Useful piece of information. I would have considered Charles Bell the first to take note of facial muscles in relation with emotional expressions.

> A strange Essay Indeed, that dares to trace
> All the rare Springs and Wards that move a face
> To make Anatomy by Muscle wind

> **The swiftest motions** of the minged mind
> Natures high piece of Clockworke this You call
> Reason and Spring winds up, the Muscles all
> Like wheels move this or that way, swift or slow,
> As **the Affection's Weight doth make them go**
> - From a laudatory poem in *Pathomyotomia* (Bulwer, 1949, pp. xv-xvi)

Hmm. "The swiftest motions" sound like microexpressions and "The Affection's Weight" like the expression of emotion.

> Whereas in his first two works he explored the uses of hand and finger gestures, in *Pathomyotomia* Bulwer addressed **the expressive movements of the head and face**, making a detailed analysis of the muscular basis of different emotional expressions. The unusual title was an invention of his own, referring to the Greek *pathos* (passion, emotion, experience) and *myologus* (muscle). The stated goal of the work was to present **a new and more intuitive system for naming the muscles of the face**, one in which muscles would be named after the passions they were used to express. The idea clearly foreshadowed the later work of French anatomist and electrophysiologist Guillaume-Benjamine Duchenne, who presented just such a terminology in his *Méchanisme de la Physiognomie Humaine* (Duchenne, 1862/1990). (Green & Tassinary 2002: 276)

I do enjoy invented words.

> Of all the pre-twentieth-century works devoted primarily to the expression of emotion, only three receive much attention from modern psychologists. These are Sir Charles Bell's *Essays on the Anatomy of Expression in Paintings* (1806/1984), Duchenne's *Méchanisme* (1862/1990), and Charles Darwin's influential *The Expression of the Emotions in Man and Animals* (1872/1955), parts of which were inspired by the works of Bell and Duchenne. (Green & Tassinary 2002: 276)

Thus far I've managed to read only one of these (Darwin's *Expressions*).

> In some respects, at least, Bulwer was more in sympathy with modern theorists and researchers than with many of his contemporaries and immediate predecessors. For example, in contrast to many pre-twentieth-century treatises on physiognomy, ***Pathomyotmia* was concerned almost exclusively with the study of dynamic factial actions**, as opposed to permanent structural aspects of the face. This approach is hardly surprising given Bulwer's background in gesture and kinesics. (Green & Tassinary 2002: 277)

This is important, as most physiognomies deal with static stuff, stereotypically with the structure of the skull. Yet I object to the use of the word "kinesics" here, as the word didn't appear until mid 20-th century and in my mind does not denote all body motion communication but Birdwhistell's study specifically.

> Despite Bulwer's painstaking efforts to provide a thorough anatomic and psychophysical grounding for his classification of expressions, he operated under a fundamentally different set of assumptions regarding mind and body than we do today (or, for that matter, than did Darwin and Spencer). His *Pathomyotomia* may have some distinctly modern facets, but it is not a modern work, and **this is part of its value to the modern investigator**. It demonstrates that the importance of certain issues tends to transcend the particular theoretical systems that dominate in any given era. (Green & Tassinary 2002: 277)

This is why I am taken by acrhaism - some matters are not dependent on current theory and method but stand for universal interest.

> The following eifht themes are among the most important and will recur often in our analysis: Why and how do emotions or passions arise, and what is the role of the body in this process? If the material seat of the mind is the brain, how does the brain transform the mind's continuous appraisal of the world into bodily events such as emotions and expressions? Why does the face seem to move in particular ways in apparent synchrony with different feelings or states of mind? What is the function or purpose of emotional or other forms of expression? Why do some movements, especially expressive movements, seem to occur involuntarily, and should they be regarded as instinctive? What are the immediate, proximal causes of the movements of the face? Which facial muscles seem to be associated with particular emotions or mental states? And finally, what causes or controls the particular patterning of facial movements for a complex expression such as laughter? (Green & Tassinary 2002: 278)

Interesting questions indeed, although there are many possible answer to each outlined in numerous modern works which I have yet to consult.

> Bulwer saw emotions or passions as a process divided into several distinct stages, **somewhat analogous to the information processing and appraisal theories of today**. The first stage involves the conveyance of sensory information about the world to the brain. here, the appetite, a reflexlike appraiser of what is harmful or beneficial, makes a rapid judgment of the sense data in terms of its desirabilitu, and a series of motions is triggered throughout the mind and body. Some of these motions involve the presentation of the sense data to the soul, where an image or idea is experienced in consciousness; other motions reverberate throughout the body, causing adjustments in vital (life-supporting) physiological systems. The entire process was seen as highly automated; "whence the sense offering what is desired, the motions are done no otherwise than as you see in machines, the pullies loos'd, one thrusting forward the other, but in machines without the mutation of qualities" (pp. 17-18). (Green & Tassinary 2002: 178-179)

This should be compared to the biosemiotic accounts available today.

> Bulwer did not believe that nervous activity consisted of spirits issuing through the nerves from one part of the body to another; rather, the nervous system was conceived as perpetually full of flowing spirits, which somehow conducted information to and from the brain by a means faster than the movement of fluids. **His favorite metaphor is a musical one**. Just as striking the string of an instrument produce notes and chords of precise intervals on a scale, so does the soul's motive faculty cause the mobile spirits to fly to their appointed organs. Exactly how this happens is not specific, but one can speculate that Bulwer conceived of every innervated part of the body having its own designated chord, such that **the brain caused spirits to vibrate at the correct combination of frequencies needed to activate the appropriate part of the body**. (Green & Tassinary 2002: 280)

I think a whole lot can be written about musical metaphors in science. Especially the case of von Uexküll's tones and counterpoints comes to mind.

> As the tongue speaketh to the ear, so the gesture speaketh to the eye.
> - from Francis Bacon's *Advancement of Learning* (1605/1869) (as cited in Cleary, 1974, p. xiii).

Neat. This sounds just as epic as the famous quotes from Sapir and Freud.

- Bulwer, J. 1644. *Chirologia: or, the natural language of the hand, and Chironomia: or, the art of manual rhetoric.* London: T. Harper.
- Bulwer, J. 1648. *Philocophus: Or the deaf and dumb man's friend*. London: Humphrey Moseley.

- Bulwer, J. 1649. *Pathomyotomia: Or a dissection of the significative muscles of the affections of the mind*. London: Humphrey Moseley.
- Bulwer, J. 1650. *Anthropometamorphosis: Man transform'd; or the artificial changeling*. London: J. Hardesty.
- Cleary, J. 1959. John Bulwer: Renaissance communicationist. *Quarterly Journal of Speech* 45: 391-398.
- Harre, R. 1986. *The social construction of emotions*. New York: Basil Blackwell.
- Minsky, M. 1986. *The society of mind*. New York: Simon & Schuster.

Smith, Justin E. H. 2010. 'A Corporall Philosophy': Language and 'Body-Making' in the Work of John Bulwer (1606–1656). In: Wolfe, Charles T. and Ofer Gal (eds.), *The Body as Object and Instrument of Knowledge: Embodied Empiricism in Early Modern Science*. Dordrecht: Springer, 169-183.

> But how does a **gesturology** amount to the culmination of something left incomplete in Bacon's own work? (Smith 2010: 171)

Hmm. What Bulwer calls *Chirologia* is here named *gesturology* (a term I'm meeting for the first time).

> Bulwer often invokes the metonymy of 'the hand' to describe body language in general. (Smith 2010: 171)

Indeed he does.

> "...it does not appear that Bulwer's work had much impact on the main body of language projectors" (Lewis 2007, 46) (Smith 2010: 171)

The previous author also contended that Darwin and others dismissed Bulwer's work. Yet it is clear that Bulwer's body of work comprises a universe of interest for the nonverbalist.

> Most early modern theories of a primordial Adamic language held that it was not spoken language as such that compromised true meanings in favour of their mere approximation in the sounds that humans agree by convention will stand in for them. But Bulwer appears to want to argue that **speaking, whether pre- or post-lapsarian, corrupts meanings precisely because sounds can only ever be conventional. For this reason, the true primordial embodiment of meaning is only to be found in the body itself, which is to say in gesture**. (Smith 2010: 172)

define:lapsarian - *"The Fall of Man or simply the Fall refers in Christian doctrine to the transition of the first humans from a state of innocent obedience..."*
I tend to agree with Bulwer here - if there is universal meaning then it is embodied in human anatomy and physiology. This is a blunt statement, but a more elaborate formulation can be construed later.

> Even what is sometimes called 'giving the finger' is qualified by Bulwer as 'naturall': "The putting forth of the middle-Finger, the rest drawn into a First on each side, which is then called... vulgarly *Higa*, in the ancient tongue, *pugner* ..., is a naturall expression of scorne and contempt. Hence also Martial calls this Finger, *Digitum impudicum*." Bulwer's insight here seems to be that the middle finger functions as a sort of 'natural symbol' in virtue of certain anatomical correspondences that are transparent to any observer. (Smith 2010: 173)

Now that is interesting! Also, the word "impudence" suddenly makes perfect sense.

> He complains of all of these 'Nations', the Virginians, the Englishwomen, the Italians, and the Moors alike, "what needlesse paine they put themselves unto to maintaine their cruell bravery! Nay, which is yet stranger, they seeme to love this unnaturall and bloudy Gallantry so well, that they hate their own flesh and bloud, whereof they freely sacrifice to their fantasticall imaginations." (Smith 2010: 177-178)

Some people like to quote Shakespeare. I think today's youth would do well to learn these words and expound them on people wearing tattoos. It would make a sight to behold.

> It is hard to imagine that Bulwer might have thought that any proposition whatsoever could be expressed by natural gesture. Did he really think that one could debate, say, transubstantiation vs. consubstantiation without resorting to conventional signs? Probably not, but he also probably does not think that such doctrinal disputes, or adherence to doctrine, is necessary for the possession of natural wisdom. In this connection, Bulwer again seems to be in agreement with ancient Stoic, and perhaps Cynic, doctrine, according to which **animals are the supreme embodiment of reason**. The language of the hand, which is to say gesture, is for Bulwer just the language of animals, which, while lacking hands strictly speaking, nonetheless comport themselves in such a way that their internal states can be read directly off of their bodies. (Smith 2010: 181)

Something for the zoosemiotician.

Wollock, Jeffrey 2012. Psychological Theory of John Bulwer. In: Rieber, Robert W. (ed.), *Encyclopedia of the History of Psychological Theories*. Dordrecht: Springer, 839-856.

> John Bulwer (1606–1656) was a London physician best known for his writings on gesture, the semiotics of the body, and speech for the deaf. However, his psychological theory has received almost no attention from historians, and the fact that Bulwer was the most important British contributor to **the psychology of motor action**, physical expression, and nonverbal communication in the period between William Harvey (ca. 1627) and Thomas Willis (1664) has gone largely unrecognized. (Wollock 2012: 839)

Ha! So the dates of his birth and death are indeed known. Also, I should look into the psychology of motor action; and check out the two physicians/doctors mentioned here.

> Man's corrupt ingenuity had invented myriad modes of disfiguring what William Blake would later term "the human form divine," by way of dress, cosmetics, and mutilation. Like the other works this one is about **the semiotics of the human body**. It has been frequently described as a work about "monsters," but this extends the word *monster* in a way that Bulwer could not have intended. (Wollock 2012: 841)

There have been many semiotics of the human body, so this is just one possible meaning of the term.

> Medical signs are both nonverbal and natural. An observable physical sign points to an underlying condition not by custom but by natural connection. In
> Peirce's terms, it is an *index*. In Galenic medicine, "disordered motions" or "injured actions" are recognized as a distinct class of symptoms (Wollock 1997:109–112). However, a physician must be able to recognize not only disease but also health and all degrees in between. Thus, just as disordered motion is a class of symptom, so all motions of the body provide clues as to what Bulwer calls (borrowing a phrase from King James I's *Basilikon Doron*, 1599, also quoted by Bacon) "the present humour and state of the minde and will." This is virtually equivalent to the study of expression as suggested by Bacon, who himself

> reviewed the natural signs of fear, grief and pain, joy, anger, light displeasure, shame, pity, wonder, laughing, and lust in his *Sylva Sylvarum* (published posthumously in 1627), "Experiments in consort touching the impressions which the passions of the mind make upon the body" (Cent. VIII, experiments 713–722). (Wollock 2012: 842)

Wollock makes a recourse to Augustine's and Peirce's definitions of the sign and then follows up with bodily signs (nonverbal and natural).

> But it is also possible to construct **artificial nonverbal signs**, which Bacon calls "real characters." These are as arbitrary as alphabetical symbols, and may be adopted by convention. Being abstract, and capable of systematization, they are more **rational** than the "primitive" hieroglyph and gesture, and thus an improvement and advancement.
> Significantly, Bulwer scarcely alludes to the real character, except in one place where he refers to the gestures of the hand as the "universall character of Reason" (1644a:3), and another where he describes the correspondence between particular speech sounds (from whatever language) and the motions of the mouth necessary to produce them, as "very neere to the nature of an universall character" (1648:156, cf. 38–41). This lack of interest in the artificial real character can be explained by the fact that **Bulwer, as a physician, privileged the natural over the artificial**. This also had ethical implications – **the natural is morally superior to the arbitrary, misleading character of verbal language** – an outlook he shared with Bacon (Wollock 2002:230–240). The real character, though intended to provide an accurate reflection of the structure of reality and all its interrelationships, was still an artificial construct; Bulwer preferred a ready-made, universal mode of expression emanating straight from the roots of human nature and the structure of the human body (cf. Wollock, forthcoming). (Wollock 2012: 842-843)

These are basically nonverbalist assumptions.

> Gesture is impossible without **the ability of the body to move itself**. *Pathomyotomia* (1649) begins by affirming that **self-motion is the highest perfection of the animate creature**, the Creator's last and noblest end in the fabric of the body; that it belongs to the very substance of the animal; and that the chiefest and nearest instruments of animate motion are the muscles. (Wollock 2012: 843)

Self-motion (#self!) may be useful for discussing automaticity and programmes of behavior.

> . . . what is custome? if I should aske, you would spend above two days in deliberation what you were to say, & it would fall out well if you could then come off with credit (Exerc. 339, 1620:1017–1018), Custome is nothing else but a habit, but **a habit is not the cause of motions but a quality added to the motion [the qualities of promptness, order, and timing, according to Scaliger's own text]**, because it so adheres to the members, that [it]. . . brings forth its actions as they are to be done without any inquisition. Custome, indeed, and the aptitude of parts doe advance and helpe forwards the doing or perfecting of some motions. (Bulwer 1649: 36)

As *habit* is a common word in Peirce's semiotics and Bourdieu's theory and many other discourses elsewhere, this definition may prove useful.

> Now, everything that we call muscle, Aristotle referred to as a kind of flesh. If flesh is the organ of touch and movement is a common sensible perceptible through touch, then one feels a proportionate sense of tactile movement in this flesh when either pushing or resisting an object possessing weight. Since the body itself, and every part of it, possesses weight, the weight of one's own body can be sensed in every local motion, whether of the whole body (*holon athróon*) or any part (*kata méros*). **This is the same phenomenon that Bastian in the nineteenth century called *kinesthesia* and Sherrington in the twentieth, *proprioception***. (Wollock 2012: 845)

From Thure von Uexküll I learned about the origin of *proprioception*. Until now I had no idea where *kinesthesia* came from. No doubt this is an interesting avenue to take in future readings.

> Bulwer was, in the style of his day, both **a scientific investigator and a philosopher**. The larger issues he grappled with continue to confront modern researchers, who are only now beginning to recognize him as **a pioneer in their field**. We realize that he was in fact the first to take a scientific approach, consciously in the spirit of Francis Bacon, to many **psychophysical issues of human communication that are of great interest today**, whereas his philosophical insights are drawn from the whole history of the subject, emanating particularly from Aristotle and Galen (whose psychological acumen is today recognized as timeless) and their late renaissance interpreters like Scaliger (1620 [1537]) and Marinelli (1615). If Bulwer was ignored for so long, we can say in hindsight that this is not because he is unimportant, but because it has required a long historical perspective to understand that he was "ahead of his time." (Wollock 2012: 857)

Indeed I can jot Bulwer down as a proto-nonverbalist.

- Arbib, M. A. (ed.). (2006). *Action to language via the mirror neuron system*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Butterworth, G. (1995). An ecological perspective on the origins of self. In J. Bermudez, A. Marcel & N. Eilan (Eds.), *The body and the self* (pp. 87–105). Cambridge, Mass.: MIT Press.
- Gibson, J. J. (1966). The theory of information pickup (pp. 266–286). In *The senses considered as perceptual systems*. Boston: Houghton Mifflin.
- Granit, R. (1975). *The purposive brain*. Cambridge: MIT Press.
- Kempf, E. J. (1918). *The autonomic functions and the personality*. New York/Washington: Nervous and Mental Disease Publishing Co.
- Royce, J. (May 1895). Preliminary report on imitation. Psychological Review

, 2(3), 217–235.

- Sherrington, C. S. (1907). On the proprioceptive system especially in its reflex aspect. *Brain*, 29(Part 4), 467–485.

4.2.15 On The Proprio-Ceptive System (2013-02-13 01:48)

Sherrington, C. S. 1907. On the proprio-ceptive system, especially in its reflex aspect. *Brain* 29(4):467-485.

> In every reflex a decisive stage is that initial one wherein are started the centripetal impulses, which, in due course, excite the central reaction. In natural reflexes these initiatory impulses are excited by the reaction of peripheral apparatus, itself excited by some adequate stiumulus. In so far as sensation accrues to the central reaction, the peripheral receptive apparatus may be termed **sensory**. (Sherrington 1907: 467)

Le *sensory apparatus*.

> **The receptor organs**, if one regard their distribution from a broad point of view, fall naturally into two great groups, as judged by their locus in the body. They are distributed fundamentally differently from the other. (Sherrington 1907: 468)

Sounds like Uexküllian lingo.

> The main fields of distribution of the receptor organs fundamentally distinguishable seem, therefore, to be two, namely, a *surface* field constituted by the surface layer of the organism, and a *deep* field constituted by the tissues of the organism beneath the surface sheet. (Sherrington 1907: 469)

The twofold distribution of receptor organs.

> But the surface field is further broadly subdivisible. Its subdivisions are two. Of these one lies freely open to the numberless vicissitudes and agencies of the environment; it is co-extensive with the so-called external surface of the animal. It is cutaneous in the widest sense of that term. It possesses as receptive organs not only those of touch, &c., in the skin proper, but also the eye, nose, and organ of hearing. This subdivision of the surface field contrasts with a second subdivision of it, constituted by what is commonly termed the internal surface of the animal, the alimentary or intestinal surface. This latter surface is, it is true, in contact with the environment; but the environment with which it is in contact is a portion of the environment greatly modified from the general environment outside by lying almost completely surrounded by the animal itself. This part of the receptive field of the animal's surface, which is turned inward upon the alimentary contents, may be termed the *intero-ceptive*, in contradistinction to that larger part of the surface which looks outward upon the free environment in general, and the latter may from that circumstance be termed the animal's *extero-ceptive* surface. (Sherrington 1907: 469)

I wonder if these terms could be applied to the semiosphere, e.g. approach the semiosphere as if it were an organism/individual?

> It is this latter, the *extero-ceptive* field, which is most rich in receptive organs, both as regards number and variety. For this to be the case, is in accord with what might be expected. It is this *extero-ceptive* field which, facing outward on the general environment, receives and has received for countless ages the full stream of all the varied agencies for ever pouring on it freely from the outside world. (Sherrington 1907: 469)

In terms of "border" and so-called "translation blocks" it does make sense to view the organism thus conceived as a semiosphere. But to what degree?

> Returning to the receptor organs bedded in the deep tissues, and to the study of the reactions which they subserve, two characters attract attention as differentiating them from those of the surface field, whether extero-ceptive or intero-ceptive. Of these features, one is that **the *stimuli* effective on the receptor of the deep field differ fundamentally from those operative on the receptors of either subdivision of the surface field.** (Sherrington 1907: 471)

Continuing my metaphorical approach: the codes and languages within the semiosphere differ from those outside of it.

> Most f the stimuli by which the external world commonly acts on the surface of the animal are **excluded from the deep field**. But the organism itself, like the external world surrounding it, is **a field of ceaseless change** where internal energy is continually being liberated, whence chemical, thermal, mechanical, and electrical effects appear. (Sherrington 1907: 471)

More similarities with the semiosphere: outside texts cannot penetrate the semiosphere freely (most are excluded), and within it countless internal processes are at work.

> It is a **microcosm** in which forces which can act as stimuli are at work, as in the macrocosm around. The receptors which lie in the deep tissues appear adapted for excitation by changes going forward in the organism itself. These changes work, it appears, largely through the agency of mass with its mechanical consequences of weight and inertia, and also largely through mechanical strains and alterations of pressure resulting from contractions and relaxations of muscles. *Therefore, a character of the stimulations occurring in this deep field is that the stimuli are traceable to actions of the organism itself*, and are so in much greater measure than are the stimulations of the surface field of the organism. Since in the deep field **the stimuli to the receptors are delivered by the organism *itself***, the deep receptors may be termed *proprio-ceptors*, and the deep field a field of proprio-ception. (Sherrington 1907: 471-472)

And indeed the analogy between autocommunication and proprioception seems to pan out.

> A posture of the animal as a whole, a *total posture*, is a complex built up of postures of portions of the animal; segmental postures, just as movement executed by the animal as a whole, ***total* movement, *e.g.*, locomotion**, is compounded of segmental movements. (Sherrington 1907: 475)

It does make sense that locomotion is *total* movement. Conversely, perhaps Total Action Coding System should be built up by considering locomotion first.

> In each segment there tend to recur reflex arcs of similar functional kind to those occurring in the other segments. For instance, to each segment there belong reflex arcs arising at the skin surface (extero-ceptive) and arcs arising in **joints, muscles, tendons**, &c. (proprio-ceptive). The arcs of analogous function belonging to successive segments unite to a homogeneous reflex system extending more or less continuously through the lenght of the animal. Thus it is that the *proprio-ceptors and their reflex arcs have, in their sum total, to be treated as a proprio-ceptive* SYSTEM. (Sherrington 1907: 475)

Unless one overcomes the matters reflex arcs it turns out that proprioception is not equivocal to autocommunication, as it concerns joints, muscles and tendons, not self-communicated messages. Perhaps this insight will enable me to build a better model of self-communication, considering Fry's lobotomy-and-clock example.

Cleary, J. 1959. John Bulwer: Renaissance communicationist. *Quarterly Journal of Speech* 45: 391-398.

> Since attention has heretofore been focused primarily upon his *Chirologia … Chironomia*, one naturally tends to place Bulwer within the shadows of contemporary English rhetoricians, phoneticians, and speech scientists of great prestige. However, if one considers the content and significance not only of the *Chirologia … Chironomia* but also of the *Pathomyotomia* and *Philocophus*, he will be prompted to assign him a more prominent position than historians heretofore have recognized, **a position which enables Bulwer to cast his own shadow** along with those of that relatively small group of Renaissance scholars who **strove fruitfully to enlarge man's knowledge of communication**. (Cleary 1959: 392)

I guess this is why Bulwer is entitled "communicationist" in this paper.

> The *Pathomyotomia* rounds out Bulwer's thinking on **bodily action**. Like the *Chirologia … Chironomia*, the work is composed of two essays, one on **the significance of the muscle in human motion**, the other on the intricate actions of the head and its anatomical parts. It is the latter of these two essays which brings Bulwer once again to the study of action as an external expression of emotion and thought. (Cleary 1959: 393)

It seems fairly commonsensical that muscles play a significant role in human communication, but it too must have been a discovery, much like the function of the spinal cord which was discovered in the 18th century.

> One need not examine the number of distinguishing features which mark the *Chirologia … Chironomia*, *Philocophus*, and *Pathomyotomia* to realize that Bulwer was no ordinary communicationist content to mouth the thoughts of others. (Cleary 1959: 394)

I'm afraid I am exactly the type of ordinary communicationist.

> Writing to the Gostwicke brothers in the dedicatory epistle of the *Philocophus*, Bulwer also introduces, for the first known time, the concept of "hearing" sound through the medium of the teeth. He observes that a deaf person may sense vibrations conducted through his teeth, vibrations which are transmitted to the inner ear by **bone conduction**, and then neurologically to the brain. Bulwer calls this phenomenon "Orall and Dentall Audition." (Cleary 1959: 395-396)

Not Bulwer's text itself but at least a better citation than Wikipedia. The very practical application of this knowledge is that when in prison and in need to hear something specific better it would be wise to bite and hold on to some metal.

> The *Pathomyotomia* also enhances Bulwer's prestige as a Renaissance innovator of communication theory and practice. In the work, despite lack of encouragement from his colleagues, Bulwer becomes the first to explain in English the subject of **"metaposcopy"** or the study of the muscles of the face and their relation to emotion, a subject of much concern to the elocutionists of the following century. (Cleary 1959: 397)

Seems like a fancy word for the study of facial expressions. Useless, sure, but perhaps neat to put alongside kinesics, proxemics, oculesics, etc. On the other hand, another source claims that *metaposcopy* deals with foreheads, much like *onychomancy* deals with fingernails.

Tyler, Stephen A. 1985. Ethnography, intertextuality and the end of description. *American Journal of Semiotics* 3(4): 83-98.

> That ideological interest stems, of course, from the discourse of science, which though undeniably textual, claims to be more than "merely" textual. **Science's intertextuality appears in the guise of "theory" and "method,"** where some part of method includes practices of textualization, and theory takes the form of invocations of other texts. (Tyler 1985: 83)

In this sense concursive method skips the practice of textualization by studying that which has already been textualized and uses theoretical positions from a wide spectrum of scientific fields to explain the phenomena in question.

> Intertextual comparison is the basis for the historical reconstruction of defunct cultures and languages, for the study of transformations of myths and other customs, and for tracing the diffusion and dispersion of culture traits and complexes. (Tyler 1985: 83)

In my work the cultures and languages in question are not defunct as much as non-existent, imaginary, or *fictional*.

> This form of intertextuality has been easily ignored, for an ethnography is, after all, a description or an account, **not of other texts, but of other people**, and involves, moreover, as an essential part of its ideology, the valorization of fieldwork or the direct experience of seeing and observing, and an open contempt for "arm chair" ethnography, **a practice defined negatively by reading and writing**. (Tyler 1985: 84)

Well, concursive approach is all about reading and writing texs, and the "arm chair" phase is necessary for the method to yield any applicable insight into how to study similar phenomena in real life.

> In between these two extremes are numerous means of implicating other texts and textual traditions, either by direct comparison or indirectly through **presuppositions, genre conventions, common tropes, key concepts, and the set of commonplaces** that constitute the so-called theory and method of a community of discourse. (Tyler 1985: 84)

These are the features I should justify my first chapter with, as it is intended to explicate these matters before a semiophrenic approach to power and concursive reading of literature can be propounded.

> The guiding dogma consistent with this rhetoric is the fable of **the ethnographer as "participant-observer,"** she who effects the stance of an "outsider/insider" and describes what she sees by a kind of curious double vision in which one eye sees as observer, the other as participant. This may conjure an image of the ethnographer as cross-eyed, "he who sees with a forked eye," but it also indexes **the visualist bias of science itself**, the empiricism of "being there" and "seeing with one's own eyes." (Tyler 1985: 85)

In my future work as a participant-observer this could be a useful note.

> ...much ethnography is reflexive - **a message to the world, an ill-disguised tract for social reform and cultural criticism**... (Tyler 1985: 85)

Indeed this is what I have in mind to perform.

> Appelations like "Kroberian," "Malinowskian," "Boasian," "Lévi-Straussian," and "Geertzian," often found in the introductory or "theoretical orientation" chapters of modern ethnographies, eponymously index differing patterns of dominance, schematization, and classification of key concepts. Such words as "structuralism," "functionalism," "symbolic anthropology," and other are part of this litany of indexicals in which **a single word is a synecdoche for a whole body of literature and evokes it by mere mention**. (Tyler 1985: 86)

Indeed this is what I disliked about a recent article on theories of emotion: by way of mere mention it supposedly evoked a whole body of literature, problem being that in cases such as "kinesics" and "proxemics" the status of "a whole body of literature" is dubious at best.

> The ethnographer's field notes, which he claims to "write-up," attest to the historical stratification of ethnography, for **the final account is preceded by other writing, by another text, a sub-text which does not appear in the final text**. Moreover, are those notes accounts of the ethnographer's experience, or are they the means by which that experience becomes "experience"? Is the writing of ethnographic notes not already part of the ethnographer's experience, and the chief means by which he comes to construe that experience? What could possibly count as unconstrued, "raw" experience? (Tyler 1985: 94)

For me this "another-" or "sub-text" consists largely of notes from literature.

4.2.16 Power Moves (2013-02-14 02:07)

Tiedens, Larissa Z. and Alison R. Fragale 2003. Power Moves: Complementarity in Dominant and Submissive Nonverbal Behavior. *Journal of Personality and Social Psychology* 84(3): 558-568.

> Social interactions are filled with **subtle behaviors** that communicate much about **the nature of the relationship** (argyle, 1988; Giles & Powesland, 1975; Goffman, 1959; Mehrabian, 1972; Patterson, 1983). Research has shown that even **slight movements** of the arm or of a facial muscle **affect people's views of their interaction partners** (for reviews, see Argyle, 1988; DePaulo & Friedman, 1998). (Tiedens & Fragale 2003: 558)

From the Goffmanian triad (self, other, situation) this approach deals specifically with the "other" (or rather the relationship with the other).

> One aspect of interpersonal impression that appears to be affected by subtle and nonintrusive nonverbal behavior is **the dominant-submissive dimension** of interpersonal perception. Simple changes in posture are accompanied by differences in perceived dominance. When people expand themselves and take up a lot of space, they are perceived as dominant, whereas when they constrict themselves and take up little space, they are perceived as submissive. Postural expansion can be achieved by moving one's limbs out from oneself (as in arms or legs akimbo), and constriction is achieved by drawing the limbs in or cross them over one's body and curving the torso inwards. At the very least, these "power moves" communicate the actor's likely status position to observers. (Tiedens & Fragale 2003: 558)

The dominant-submissive dimension seems specifically social-psychological notion. Also, my brother often performes such a power move in his car by resting his arm wide behind the passager seat's headrest. While sitting in the passager's seat it makes one feel dominated, when viewed from the backseat it gives the impression of being cut off.

> There are at least two forms of systematic effects of these displays on the behavior of others. First, it is possible that observers respond to these behaviors with **assimilative behaviors**. People may respond to others who display dominance with dominant displays of their own and respond to submissive behaviors with mutual submission, a pattern we will refer to as *postural mimicry*. Second, it is possible that an observer could respond to dominant and submissive behaviors with **contrasting behaviors**. Dominant displays could invite submissive responde and submissive displays could invite dominant behavior, a pattern we will refer to as *postural complementarity*. (Tiedens & Fragale 2003: 558)

I have terminological quibble: contrasting means *strikingly different*; e.g. "exact opposite", while the pair assimilative/dissimilative works better for dissimilar means *not alike* or (mildly) *different*. That is, I prefer the pairs conformity/contrast and assimilative/dissimilative.

> If, in a given relationship, people tend to complement, it suggest that they are **prone to differentiate along the dominant-submissive dimension** and that this relationship will likely become **hierarchical**. If instead they mimic, it suggests that they strive toward similarity on the hierarchical dimension and that the relationship can be defined as oriented toward either mutual submission or domination. (Tiedens & Fragale 2003: 558)

The underlying assumption is that there *is* a hierarchy and/or *inevitably* develops one.

> Research in social psychology on the attractiveness of similarity, nonverbal mimicry, and automatic behavior suggests that postural mimicry is the most likely response and will result in the greatest comfort and liking in the relationship. However, research on nonhuman animal behavior suggests that postural complementarity is the norm in many other species, including some of our closest evolutionary relatives. In addition, **interpersonal circumplex theories** also have suggested that postural complementarity is more likely and creates more warmth in the relationship than mimicry of dominant and submissive behaviors. Each of these approaches is described below. (Tiedens & Fragale 2003: 559)

"The interpersonal circumplex is defined by two orthogonal axes: a vertical axis (of status, dominance, power, or control) and a horizontal axis (of solidarity, friendliness, warmth, or love)." (wiki) define:circumplex - *"...models may resemble factorial or type models but further specify a relationship between the different types or factors."*

> One way in which people create similarity is to engage in **motor mimicry**. The production of a behavior in one person that has just been exhibited by an interaction partner has been demonstrated in a number of contexts and with a number of behaviors. Mimicry is heightened when people perceive themselves as similar, have aligned goals, share attitudes, like the target, want the actor to have positive perceptions and like them, or have the desire to empatize with the actor or with people in general, but these attributes are not necessary. In fact, people seem to mimic without intending to and without realizing that they have done so, a phenomenon that Chartrand and Bargh (1999) called "the chameleon effect." (Tiedens & Fragale 2003: 559)

The "homogeneity is the key to happyness" trope.

> In addition, Giles and Powesland (1975) suggested that mimicry depends on the status of the actor and argued that people mimic high status people, a pattern they call "accommodation". Research on accommodation also suggests that mimicry might take a different form for dominance and submissive behaviors. Specifically, because dominance behaviors suggest high status (Ellyson & Dovidio, 1985), it might be that only those behaviors are mimicked, whereas submissive behaviors are not. (Tiedens & Fragale 2003: 559)

"You absorb most from those you admire." takes on a new meaning (presuming that people most admire those with high status).

Edinger, Joyce A. and Miles L. Patterson 1983. Nonverbal Involvement and Social Control. *Psychological Bulletin* 93(1): 30-56.

> Systematic research on the role of nonverbal behavior in social interaction has been common only in the past 20 or 25 years. In spite of that relatively recent development, the quantity of research has been **voluminous**. A number of reviews have attempted to summarize parts of that research. Almost invariably those reviews take **a "channel approach"**; that is, they define their focus in terms of a single behavior or channel. [...] The channel approach can also be found in scholarly texts that devote separate chapters to each behavior, for example, one chapter on space, one on gaze, another for facial expression, and so on (see Harper, Wiens, & Matarazzo, 1978; Siegman & Feldstein, 1978). (Edinger and Patterson 1983: 30)

So voluminous that a comprehensive overview of the whole field of study seems like an impossibility. Also, I will do my best to avoid the channel approach; my seminar paper veered towards it, as I began with visual interaction, but didn't realize fully due to time constrictions.

> Social control may be described as attempting **to influence or change the behavior** of another person. More specifically, it is assumed that effort is directed at producing reactions counter to those expected without such influence. (Edinger and Patterson 1983: 31)

A very general but nevertheless useful definition.

> Intimacy may be described as the underlying affective reaction toward another person. On the positive end of the intimacy continuum would be liking, love, concern for, or interest in another person. Intense dislike or hate would be representative of the negative end of the continuum. In its purest form, positive intimacy would be characterized by openness, receptivity, harmony, concern for the other person, and **a surrender of manipulative control** over the other person (McAdams & Powers, 1981). Nonverbal behavior in the service of intimacy function would be the relatively spontaneous manifestation of an affective reaction toward the other person. For example, love would be expected to facilitate a closer approach to the loved one, more gazing at him or her, and an occasional touch, whereas the strong disliking of another person would be expected to produce avoidance. In contrast, social control would involve a more deliberate, purposeful response designed to promote a change in the other person's behavior. (Edinger and Patterson 1983: 31)

From this one can deduce that love implies allowing oneself to be manipulated by the loved one.

> In general, the social control function has been ignored as a major determinant of nonverbal exchange. A notable exception has been Henley's (1973, 1977) work on nonverbal correlates of status or power. (Edinger and Patterson 1983: 31)

This is evident to anyone studying nonverbal communication and/of power: until Nancey Henley landed on the scene there was very little such theory to speak of, and it seems that when serious research began Henley's radical psychology was pushed aside in favor of other social-psychological theories.

> The focus of the present review is the analysis of nonverbal behavior in the service of social control function. This approach will necessitate the examination of functional similarities across various nonverbal behaviors. The behaviors of special interest in this review belong to the set of *nonverbal involvement behaviors* (Patterson, 1982). These behaviors determine operationally, in some unknown weighted fashion, **the degree of involvement between individuals in a social setting**. A tentative listing of the nonverbal involvement behaviors would include the following: (a) interpersonal distance; (b) gaze; (c) touch; (b) body orientation; (eg) lean; (f) facial expressiveness; (g) talking duration; (h) interruptions; (i) postural openness; (j) gestures of a relational nature; (k) head nods; and (l) paralinguistic cues such as volume, speech rate, and intonation. (Edinger and Patterson 1983: 31)

In contrast to the approach in previous paper this one examines, or seems to examine, all three aspects: the self or it's *involvement* in *others* in a *situation* (social setting). This is more holistic or extensive.

> Status, power, and dominance refer to **the vertical hierarchy** that exists in social relationships (Schlenker, 1980, p. 239). Although the terms *status*, *power*; and *dominance* constitute separate definitional entities, many investigators consider them **>highly related**. For instance, Keating, Mazur, and Segall (1977) use the terms *social dominance* and *status* interchangeably, and define them as "**the relative amount of influence or power the individual wields in a limited context; that of a small, face-to-face group**."

> Similarly, the measure of perceived dominance used by Summerhayes and Suchner (1978) consists of four scales: **powerful/powerless, strong/weak, superior/inferior, and dominant/submissive**. (Edinger and Patterson 1983: 32)

This I know and consider problematic. As for influence, the scene from *Fahrenheit* wherein Montag's plea to turn the tellie down gets ignored and the chief's command get's fulfilled right away.

> On the basis of evidence that differing position of the eyebrows plays a role in nonhuman primate displays of status (dominance and submission), one study examined the effect of differing brow positions on perceived dominance in humans. **Observers in that study judged posed photographs of models as dominant significantly more often when the models had lowered rather than raised eyebrows** (Keating et al., 1977). In addition, poses that featured nonsmiling mouths were judged dominant significantly more often than were those with smiling mouths. (Edinger and Patterson 1983: 34-35)

Ah, so low-brow implies dominance. It makes sense, as surprised-looking people are less likely to be in-the-know and in control. I would qualify this hint with an intuitive suggestion that the most dominant expression in this respect would be open eyes and lowered brows (not forced down but "expressionless"). I base this on the same logic that appearing discontent is also less dominant, while observant and calm signify being in control.

Ridgeway, Cecilia L., Joseph Berger and LeRoy Smith 1985. Nonverbal Cues and Status: An Expectation States Approach. *American Journal of Sociology* 90(5): 955-978.

> Nonverbal behavior is clearly **implicated** in the development and maintenance of face-to-face status. but what, precisely, is the role it plays? This question has not been adequately addressed. The results of studies in the area **have not brought together and organized into abstract, empirical generalizations**. (Ridgeway, Berger & Smith 1985: 956)

Even today this is a problem.

> Most studies on nonverbal behavior and status are highly empirical and **offer no explicit theoretical explanation for results**. (Ridgeway, Berger & Smith 1985: 960)

And the Platonic pupil asserts: "It is indeed so."

> Some researchers have simply applied the "dominance" label to a wide range of nonverbal behaviors without providing a definition of the term or an explicit account of the role it plays in status processes. Mazur et al. (1980), however, have attempted such an account. They argue that nonverbal cues such as staring cause a physiological stress reaction and that the winner of a nonverbal dominance contest succeeds by **"outstressing" the other**. Therefore, dominance is the ability to stress the other via nonverbal cues while resisting stress oneself. The dominance, or stress-inducing aspect, of a cue such as staring can be increased by additional cues such as lowered brows or an unsmiling mouth (Keating et al. 1977). Because the results of initial dominance contests go on to determine the status hierarchy, **status is merely a reflection of an underlying dominance dynamic based on individual differences in outstressing ability**. (Ridgeway, Berger & Smith 1985: 961)

Finally something useful! Outstressing can be tied with other features more akin to physiology, such as health, well-being, mood, etc. Source: *Physiological Aspects of Communication Via Mutual Gaze*.

> The nonverbal expression of this confidence is what we have called a high level of task cues: **a sustained eye gaze, a short response latency, a firm and loud voice, and so on**. (Ridgeway, Berger & Smith 1985: 965)

I take this to be a general characterization of (nonverbal expression of) confidence.

> When discussing an area of expertise, subjects showed equivalent rates of looking while speaking and looking while listening, which is the kind of gaze behavior also exhibited by subjects with an external status advantage. On unrelated topics, subjects showed the more usual pattern of greater looking while listening than while speaking. (Ridgeway, Berger & Smith 1985: 965-966)

Similar themes were discussed in previous articles. This seems like a good thing to keep in mind.

Schwartz, Barry, Abraham Tesser and Evan Powell 1982. Dominance Cues in Nonverbal Behavior. *Social Psychology Quarterly* 45(2): 114-120.

> Through studies of demeanor, posture, spatial distancing, timing, touching, eye contact, and facial expression, students of nonverbal behavior have shown how the established power relations in society realize themselves in the ritualized gestures of everyday life (for a summary, see Henley, 1977). However, little is knonw about the way these signifiers operate as a system. In *Messages of the Body* (1974), John Spiegel and Pavel Machotka approach this problem through **the concept of "areal radiation."** Arranging under itself a large set of "somatactical" categories, this concept directs our attention to three polarities in the space that surround the human body: right-left, anterior-posterior, and superior-inferior. (Schwartz, Tesser & Powell 1982: 114)

Yay for new notions. Useless for now, definitely, but nevertheless interesting.

> From this literature, an inventory of **binary signifiers of social rank** was assembled. We selected for systematic study four signifiers that encompass what is common to both Spiegel and Machotka's dimensions of areal radiation and Edmund Leach's (1972: 327, 335-337) **"markers of interpersonal domination"**: lateral opposition, postural contrast, precedence, and elevation. These binary signifiers obviously do not exhaust **the vast symbolism of social inequality**; however, the enormous scope of their employment has been well documented by ethnographic research. This same research suggests that one of these contrasts is the most "authentic" signifier of social dominance. (Schwartz, Tesser & Powell 1982: 115)

This must be the first time I'm meeting *binary oppositions* in the study of nonverbal communication.

> Central fo all discussions is the ritual use of the chair, which is expressed most conspicuously in the western world by the feudal throne, and in primitive society by the royal stool. Common figures of speech tap the same symbolic reservoir, e.g., the "chairman" of bureaucratic society," seats of power and government," the right to "be seated" through membership in legislative and other bodies. One principle that governs the use of these verbal and nonverbal metaphors is articulated by Raymond Firth. Since **rest or physical inaction is a prerogative of power**, displacement of the body mass is commonly used to exhibit deference. "In a very rough way, the amount of bodily displacement engaged in by each arty is in inverse proprtion to his status - the lower the status, the more the body movement" (Firth 1970: 2310-2311). This is why **a seated subordinate must stand (expend ritual energy) when met by a superior**, whereas a seated superior often maintains the seated position when approached by a subordinate. In a ritual context, then, the chair embodies the political privilege of energy conservation. (Schwartz, Tesser & Powell 1982: 115)

Wow.

- Firth, R. 1978 [1970]. "Postures and gestures of respect." Pp. 88-108 in T. Polhemus (ed.), The Body Reader: Social Aspects of the Human Body. New York: Pantheon.

- Leach, E. 1972. "The influence of cultural context on nonverbal communication." Pp. 315-348 in R. A. hinde (ed.), Non-Verbal Communication. London: Cambridge University Press.

- Melbin, M. 1974. "Some issues in nonverbal communication." Semiotica 10:293-304.

- Miller, W. B. 1955. "Two concepts of authority." American Anthropologist 37:271-289.

4.2.17 Physiological Aspects of Communication (2013-02-18 01:04)

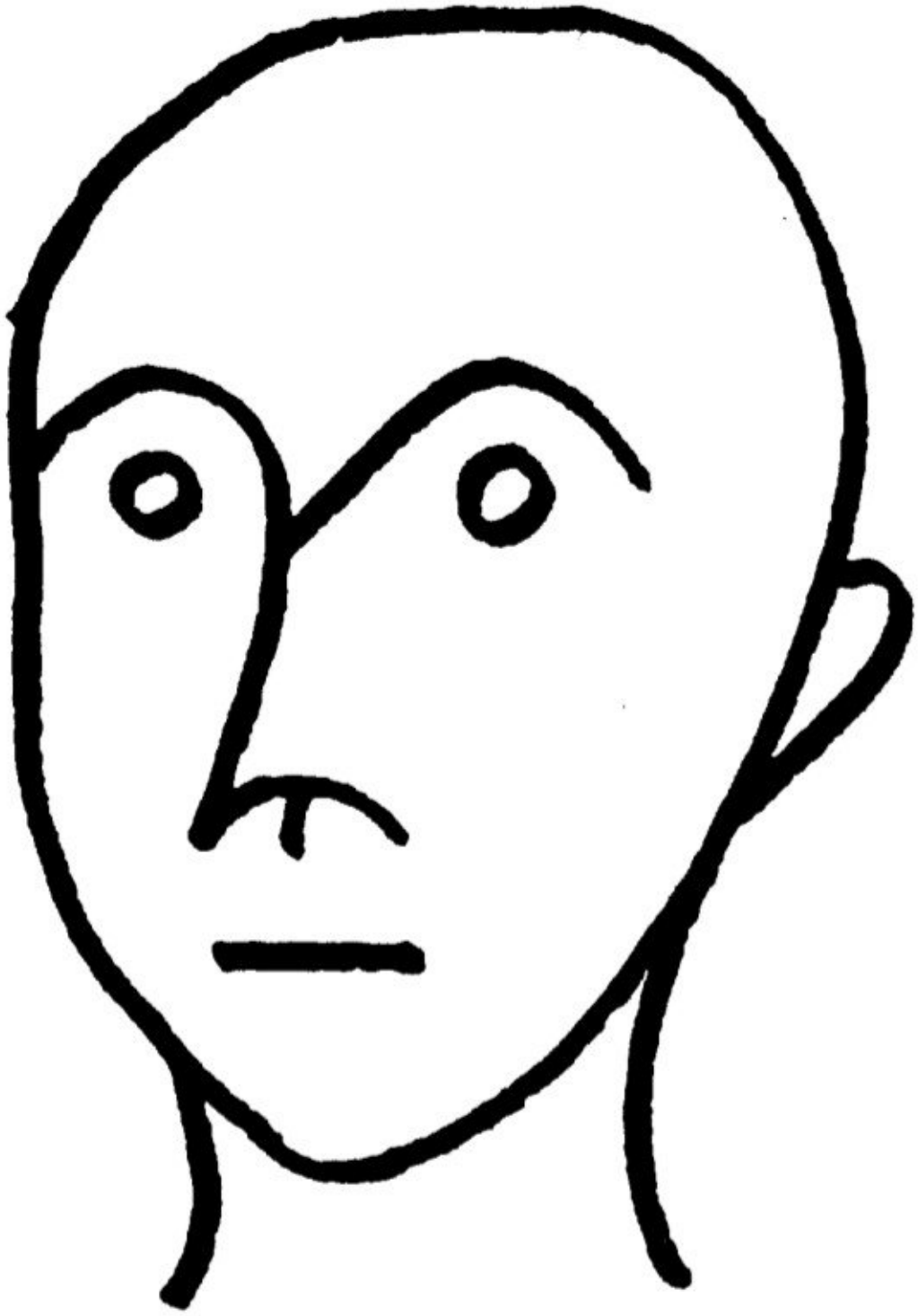

Mazur, Allan, Eugene Rosa, Mark Faupel, Joshua Heller, Russell Leen and Blake Thurman 1980. Physiological Aspects of Communication Via Mutual Gaze. *American Journal of Sociology* 86(1): 50-74.

Our concern with physiology is based on the common notion that many emotions and forms of motivation

> have **visceral substrata**, a point amply documented in the literature of physiological psychology. At one time, it was thought that each emotion had a characteristic pattern of **somatic effects**, but this view has not received much empirical support. Theoretical opinion has shifted to the view that **the same pattern of visceral arousal may serve as the basis of several different emotions**, the particular emotion that is experienced being identified through cues in one's environment. This view gained considerable support from a classic experiment by Schachter and Singer (1962), who were able to induce two different emotions, anger and euphoria, in subjects experiencing physiological arousal from injections of adrenaline. The particular emotion induced depended on **cues received** by the subjects from an experimental confederate who acted out either a happy or an angry role, depending on conditions. It would be incorrect to conclude that physiology is irrelevant to emotions. Adrenaline arousal was a prerequisite for eliciting both emotional responses. (Mazur *et al*. 1980: 51)

This may be one way to approach emotions semiotically (the "cues" part).

> Thus, our present state of knowledge indicates an intimate but complex (and probably indirect) **link between cognitive and visceral elements of emotion and motivation**. (Mazur *et al*. 1980: 51)

Although, pansemiotically, I would inscribe some form of semiosis for both the cognitive and visceral elements.

> It is common among primates to establish and maintain a status hierarchy through a series of face-to-face encounters among the members of the group. At one extreme, these encounters involve fierce combat to determine the victor and vanquished. At the other extreme, **very mild signals exchanged** between two animals, perhaps **a look or an eyebrow movement**, may establish which is to be the more dominant. A mechanism postulated to operate across this range is **the manipulation of discomfort levels** during these encounters. An exchange of threats or attacks is seen as an attempt by each animal to "outstress" the other by inducing fear, anxiety, or pain. The animal that outstresses his adversary is the winner. When animals are unevenly matched at the outset, as when one is obviously more powerful or the other has a very low anxiety treshold, a simple stare by the powerful animal, followed by eye aversion by the submissive animal, suffices to establish status placement. (Mazur *et al*. 1980: 52)

This is why I took up this article: the manipulation of discomfort may be the key to unlocking the dysphoric aspects of dystopian literature.

> Eyebrow positions convey a particularly wide range of meanings in conjunction with a direct gaze. Stares accompanied by lowered brows show anger, aggression, or assertiveness; while raised brows show fear, surprise, disgust, questioning, or retreat (Blurton-Jones and Konner 1971; Brannigan and Humphries 1972; Ekman and Friesen 1975). American respondents judged portrait models to be more dominant when posed with their brows lowered than when posed with brows raised (Keating et al. 1977). We found this eyebrow "singaling" a convenient device to test the hypothesis that an actor can manipulate another person's physiology by variations in gaze behavior. A gaze accompanied by lowered brows should be perceived as more assertive or dominating, and therefore be a greater stressor, than a gaze accompanied by raised brows. (Mazur *et al*. 1980: 63)

Neat. #eyebrows - the practical deduction one can make of this is that when in need to stress another out, stare at him with lowered eyebrows.

> Our finding that Ss' levels of comfort during the staredown predict degree of dominance in subsequent interaction is consistent with two models of status of formation. The staredown may serve as a contest in hiwhc each person tries to "outstress" the other. **The "winner" is the person who subjectively experiences less discomfort during the contest** and, having won, he or she is likely to take the dominant role

> in the conversation and decisionmaking task, a role which the "loser" accepts. In this interpretation, the staredown is decisive; its outcome affects subsequent relations between the individuals involved. (Mazur *et al*. 1980: 70)

All in all this is a pretty good hint towards stress-based approach to nonverbal power.

Miller, Walter B. 1955. Two Concepts of Authority. *American Anthropologist* 57(2): 271-289.

> ...Europeans were struck by what appeared to them a most remarkable phenomenon: The Central Algonkians seemed to carry out their subsistence, religious, administrative, and military activities **in the virtual absence of any sort of recognizable authority!** (Miller 1955: 271)

There are indeed many forms of social organizations and some are not based on authority.

> Subordination is not a maxim among these savages; the savage does not know what it is to obey. ... It is more necessary to entreat him than to command him. ... The father does not venture to exercise authority over his son, nor does the chief dare give commands to his soldiers. ... if any is stubborn in regard to some proposed movement, it is necessary to flatter him in order to dissuade him, otherwise he will go further in his opposition (Blair 1911: 145 *in* Miller 1955: 271)

I think this is how it *should* be.

> ...the savages ... think it unaccountable that one man should have more than another, and that the rich should have more respect than the poor; they value themselves amove anything you can imagine, and this is the reason they always give for it - *that one man's as much master as another, and since all men are made of the same clay, there should be no distinction or superiority among them*. (Thwaiter, 1905, II: 499 *in* Miller 1955: 272)

Sounds good. Especially by the argument that all men are made the same. In this light hierarchical forms of social organization are illegitimate.

> ...Lamothe Cadillac ... has proposed ... to organize complete companies of Indians ... it appears to me extraordinary to undertake to discipline people who possess no subordination among themselves, and whose **chiefs cannot say to the others, "Do thus and so", but merely "it would be proper to do so and so," without naming any person.** Otherwise they would do nothing, being opposed to all restrain. Moreover, these people have no idea of royal grandeur nor majesty, nor of the power of superiors over inferiors, and thus would not feel among themselves any emulation or ambition to reach these ... honors, and consequently no desire to perform their duties. Neither would they be influenced thereto by fear of punishment, for, not tolerating any among themselves, they would suffer still less that others should inflict any on them. (d'Aigremont, *in* Thwaiter 1902: 150 *in* Miller 1955: 272)

The citations are getting ridiculous, but there is a good point here. This is how anarchist organizations imagine themselves to work: no orders, just sensible suggestions.

> In the hands of my Superior, I must be a soft wax, a thing, from which he is to require whatever pleases him, be it to write or receive letters, to speak or not to speak, to such a person, or the like; and I must put all my fervor in executing zealously and exactly what I am ordered. **I must consider myself as a corpse which has neither intelligence nor will**; be like a mass of matter which without resistance lets itself be

> placed wherever it may please anyone; like a stick in the hands of an old man, who uses it according to his needs and places it where it suits him. So must I be under the hands of the Order, to serve it in the way it judges most useful.
> I must never ask of the Superior to be sent to a particular place, to be employed in a particular duty … **I must … be like a statue which lets itself be stripped and never opposes resistance**. (quoted *in* James 1902: 307, 308 *in* Miller 1955: 274)

More awful lengty citations, but the words themselves are good enough to perhaps be quotable without the citation. The attitude expressed in this passage belongs to Ignatius Loyola, it describes the relationship between the Jesuit priest and his Superior. Curiously, it it exactly the attitude that seems to be taken in modern military practice towards human bodies - that they should be as a corpse or a statue, a form of soft wax that can be molded into whatever the Total Institution desires (is in *need* of). The source is William James' *The varieties of religious experience*.

> To most present-day Europeans, the amount of authority exercised by the sixth-century English Lord, the sixteenth-century Jesuit Superior, and the seventeenth-century French King appears extreme. However, in present-day European societies there are numerous role-relationships that share, in less extreme form, certain characteristics of these earlier prototypes. Setting aside contemporary role-relationships such as the Führer-citizen relationship of Nazi Germany or the COmmissar-comrade relationship in Soviet Russia, **Europeans are familiar with numerous less spectacular role-relationships that entail the exercise of authority, and which they accept as a normal and necessary part of life.** Some of these are: master-servant, **officer-enlisted man**, boss-employee, teacher-pupil, parent-child, foreman-worker, pastor-parishioner, orchestra leader-sideman, coach-team member, director-cast member, captain-crew member, doctor-patient, chief-staff member. (Miller 1955: 274-275)

Miller saw what I saw - that these forms of authority are not merely historical curiosities, but have trickled down in history to mdoern day. I'm especially interested in the officer-enlisted man role-relationship.

> It would seldom occur to the average European to question the validity of such relationships. The amount of authority they involve is not seen as excessive, but as **normal and right**. Europeans accept the fact that the functioning of their factories, hospitals, churches, and other orgnaized institutions depend on the authority exercised through these role-relationships and others like them. But a member of the sixteenth-century Algonkian society would regard such authority as **oppressive and intolerable**. (Miller 1955: 275)

This is also how modern anarchists regard authority.

> *The Relationship Viewed Analytically*. Examined analytically, a number of important characteristics of this type of role-relationship can be isolated. From a "structural" viewpoint the relationship can be considered a kind of patterned interaction between individuals, with certain distinctive features, six of which will be cited:
> (1) *The directive component*. The defining characteristic of this relationship is that by virtue of occupying a given position in a patterned role-relationship, one individual is empowered to direct the actions of another, and the other is obliged to accept that direction.
> (2) *Role-based*. The relationship is between role and role, not between individual and individual. The relationship of usperordination-subordination is inherent in the definition of the role-relationship, and relatively independent of the personal qualities of the individual who happen to fill thes eroles. This characteristic is clearly brought out by the familiar military injunction, "Salute the uniform, not the man."
> (3) *Performance*. The role-relationship is associated with a set of continuing or recurring activities, and tenure by the incumbents of the respective role positions is extended through time. Thus, the "general-private" relationship does not provide that the general direct the private under one set of circumstances, and the private the general under another, in so far as they ar eactive as incumbents of these roles. If the

authority prerogatives of incumbents *are* altered or reversed, it is because they are acting as incumbents of other role-positions. For example, as individual who usually fills the role of "boss" may accept direction from someone who usually fills the role of "employee," if, at an office party, the employee is acting as "square dance-caller," and the boss as "dancer."

(4) *Prestige differential*. The occupant of the superior role position is accorded greater prestige than the occupant of the subordinate position. This superior prestige is manifested in various ways, e.g.: diference patterns, symbols of superior status, reward differential. The behavior of subordinate to superior serves to affirm the inequality of status. Examples of such behavior are the salute, the bow, standing at attention, waiting to be addressed before speaing, and the use of "sir," "mister," "doctor," or "your honor." Differences in wearing apparel or ornamentation are frequently associated with this differential prestige. The ornate and resplendent "royal trappings" of a monarch are an extreme example, but military insignia and other forms of personal adornment serve also to indicate differences in status. When some compensation for role-performance is present, the occupant of the superior status position generally receives more. These externally discrenible differences in behavior, dress, and reward symbolize the fact that members of this type of role-relationships are differentially ranked, and that the occupant of the superordinate role has greater access to and control over valued social resources.

(5) *Functional differential*. Although engaged in a common enterprise, occupants of the two role positions each perform a different aspect of the total task. The incumbent of the superordinate role position generally plays a more passive part in relation to the actual execution of activity, and a more active part in relation to its direction.

(6) *Differential access to system of rules*. The incumbents of the two role positions have differential access to the body of roles governing their conduct. The great majority of collective enterprises are conducted according to a body of rules, or instructions as to procedure, worked out in advance. The exercise of authority can be described as a mode of transmuting such rules into action. An order can be seen as a selection and/or arrangement of one or more of these rules, communicated from one agency to another. The incumbent of the superordinate role position has more direct access to this body of procedural directives. He has the prerogative of communicating selected directives to his subordinate, a communication having the force of a commnad. This process occurs when a drill sergeant orders "Squads right," a clergyman directs "Turn to hymn 36," or when an administrator pencils "Act on this" on a communique from a higher echelon. (Miller 1955: 275-276)

Invaluable analysis of role-relationships in terms of authority.

In general, the structure of authority is pictured as pyramidal, with greatest authority at a relatively narrow apex, and more diffuse authority at invreasingly lower levels. MacIver (1947: 82-113) speaks of **the "pyramid of power,"** and utilizes the pyramidal form t represent different kinds of governmental structures. (Miller 1955: 277)

Source: MacIver, Robert M. 1947. *The web of government*

The vertical authority relationship is a fundemantal building block of European society. Without it the phenomenon of "ranked" authority - where given individuals are permanently empowered to direct others - would be impossible, and ranked authority is an indispensable feature of European organizational systems.

A society where authority is concpetualized in a different way would have to organize collective activity according to different principles. Following sections will describe how a Central Algonkian society conceived of authority and organized collective action. (Miller 1955: 278)

Getting right to the point.

> The basic concept of Fox religion is *manitu* (see Jones 1905). Manitu is a king of **generalized essence of supernatural power**. It has been compared with concepts such as Polynesian "mana" - **an abstract, impersonal power immanent in the universe**. But the Fox themselves never think of manitu in this way. Manitu power is actualized or manifested only when it is acquired by some particular being who then *becomes* manitu, and is called "a manitu." A significant characteristic of manitu power is that it is never possessed permanently by any being or group of beings; it is always held conditionally. It is lost, gained, lost again - its possession being measured by quality of performance in a particular area of activity. To succeed means that manitu power is possessed; to fail means that it is lost. (Miller 1955: 279)

Manitu sounds like *mojo* in modern terms, or simply self-confidence [*enesekindlus*]. In any case: #belief

> Manitu power represents to the Fox a vital and absorbing aspect of interpersonal relations - the ability to control, automatically and magicaly, the actions of others. Its characteristics, as they emerge form a consideration of relations within the Fox pantheon, can be described in the abstract.
>
> > **Power is unversally available and unlimited; it does not have a unitary locus; it is everywhere, and equally available to all**.
> > The possession of power is temporary and contingent; it is not a quality permanently possessed by any being, but can be gained and lost, possession being demonstrated by successful performance in specific situations.
> > Demonstrated power does not grant to its possessor the subsequent right to direct the actions of any other being.
> > Power is not hierarchical; since its possession is temporary and contingent, fixed and varying amounts of power are not distributed among a group of beings arranged in a stable hierarchy.
> > The control of power is dangerous; powerful beings are to be feared, not adored or admired.

Thus even in its purest conceptualized form, "manitu power," the ability to control others, emerges as substantially different from the European concept of vertical authority. The concept of manitu served as a fundamental percept governing concrete day-to-day behavior in Fox life. As a guide to interpersonal relations it had this implication: it is both dangerous and immoral for one individual to exercise any substantial control over others. As a personal attitude it was manifested as an intense and deep-rooted resentment of anything perceived as an attempt to control one's actions. (Miller 1955: 282-283)

This resembles Foucault's conception of (positive) power.

> The role of ceremony leader similarly involved very little authority. The ceremony leader was a man who had committed to memory one or more of the many religious rituals which played so important a part in Fox life. He put people through the paces of a given religious ceremony, signaling beginnings and endings of a preset seuence of traditionally prescribed ritual episodes. His functions did not include formulation or initiation of religious acitvity; he did not serve to mediate the relationship between man and manitu; and, like the war chief, his authority functions were limited to the duration of the ritual itself and did not extend beyond the area of ceremonial activity. (Miller 1955: 284)

A useful insight into the role of the ceremony master.

> A fox taking part in a fairly large and complex organized enterprise (200-300 people) conducted each year was asked how he knew so well what to do without being told. His answer was, "I just do the same as I did last year."
> This answer furnishes a key to understanding the Fox method of co-ordinating collective action. Just as each individual related himself directly to the source of supernatural power, each individual participating in organized activity related himself directly to the body of procedural rules governing that activity. **He was free to select and execute appropriate modes of action; his access to procedural rules was not mediated through another person who transmitted these rules to him.** (Miller 1955: 285)

This is also the key to *direct action* - nobody tells you what to do, you decide for yourself. Also, check out: Bierstedt, Robert 1950. An analysis of social power. American Sociological Review 15:730-38. And define:miscellany

Synnott, Anthony 1989. Truth and Goodness, Mirrors and Masks - Part I: A Sociology of Beauty and the Face. *The British Journal of Sociology* 40(4): 607-636.

> What is the face? The face, as unique, physical, malleable and public is the prime symbol of the self. It is unique, for no two faces are identical, and it is in the face that we recognize each other, and identify ourselves. Our faces are pictures in our passports and identification papers. The face is physical, and therefore personal and intimate, yet the face is also 'made up', 'put on' and subject to fashion. It is üublic, but also intensely private and intimate. And, malleable, with its eighty mimetic muscles, the face is capable of over 7,000 expressions. (Synnott 1989: 607)

And according to some theories, to some degree determined by cultural factors. I.e. since even facial gestures are learned and modify the tissue structures of the face it is prone to be formed by its cultural environment.

> The face, however, and indeed beauty and the physical body also, have been largely ignored by mainstream sociology, at least until relatively recently. Only Simmel (1901/1965) and Veblen (1899/1953) among the early sociologists and later Mauss (1936/1973) and Mead (1949) concerned themselves seriously with this area which we now refer to as **the sociology of the body** (Douglas 1973; Polhemus 1978; Turner 1984; Berthelot *et al*. 1985; Synnott 1987). (Synnott 1989: 607-608)

There are of course readers [*lugemikud*] on the sociology of the body available today. The sources refered to here are:

- Simmel, George 1965. *Essays on Sociology, Philosophy and Aesthetics*. Edited by Kurt H. Wolff. New York: Harper Torchbooks.
- Veblen, Thorstein 1953 [1899]. *The Theory of the Leisure Class*. New York: The New American Library.
- Mead, Margaret 1977 [1949]. *Male and Female*. New York: Morrow Quill.
- Douglas, Mary 1973. *Natural Symbols*. Penguin Books.
- Polhemus, Ted (ed.), 1978. *Social Aspects of the Human Body*. Penguin Books.
- Turner, Bryan S. 1984. *The Body and Society*. Oxford: Blackwell.
- Berthelot, J. M. *et al*. 1985. 'Les Sociologies et le Corps'. *Current Sociology* 33.
- Synnott, Anthony 1987. 'Shame and Glory: A Sociology of Hair'. *British Journal of Sociology* 381-413. [JSTOR]

> Our principal concern here is the semiotics of beauty, especially facial beauty, however defined. (Synnott 1989: 610)

Ah, and the title of the piece is "A *Sociology* of beauty..." Apparently, the two signify identical concerns.

> Plato's ascetic attitude to beauty and the body was strongly influenced by the Orphic doctrine of *soma - sema*; body - tomb. In *Phaedo* (65c-67d), **Socrates explains that the body is an 'impediment', and 'imperfection'**, 'interrupting, distrurbing, distracting and preventing us from getting a glimpse of the truth'; it is impure and infects, contaminates, enslaces and shackles us. Indeed it is a source of evil (1963: 48-50).

> Again it is a prison (*Phaedo* 82; *Phaedrus* 250; 1963: 66, 497); an enemoy (*Timaeus* 70e, 1963: 1194); and perhaps a tomb, as the Orphics believed (*Cratulus* 400c; *Gorgias* 493a; 1963: 437, 275). The range of metaphors is startling, but the dualism is clear. **Body and soul are not only separate and unequal but opposed as inferior to superior**. (Synnott 1989: 613)

This is exactly the motive (and perhaps even exact passage) which I was taken by when I tried to read *Apology* by Plato when I was 18.

> Aristotle did not develop Plato's theory of beauty as goodness, indeed he distinguished between them, for **goodness 'implies conduct as its subject, while the beautiful is found also in motionless things**'; but he did define beauty: 'The chief forms of beauty are order and symmetry and definiteness', or proportion in other translations (*Metaphysics* 1078; 1984: 1705). (Synnott 1989: 614)

Aristotle has a point. Goodness describes conduct, action, motion. A person can be beautiful while doing nothing but s/he cannot be good without doing something.

> Where Aristotle had emphasized the structure of the face, Cicero emphasized its expressiveness: 'everything is in the face, and **the face in turn is totally dominated by the eyes ... the face is the mirror of the soul** ... for this is the only part of the body capable of displaying as many expressions as there are emotions' (Vol. 2, 1960: 176). (Synnott 1989: 614)

Haha. That does sound like Cicero (judging by what Aldrete has quoted from him). The "haha" is because the popular saying goes "the eyes are the window to the soul" and it is probably a mutation of Cicero's claim that eyes dominate face and face is the mirror of the soul.

> Studies on body language and face language **promise to reveal the truths about moods and feelings, as well as character** (Fast 1971; Hall 1973; Nierenberg and Calero 1973; Davis 1976). And **extravagant and unsubstantiated claims may be made**: 'The face reveals facts not only about a person's mood, but also about his character, health, personality, sex life, popularity, ability to make money, social status and life expectancy' (Knapp 1980: 179). Perhaps the most presumptuous physiognomist of the century, however, is Kahlil Gibran: 'Show me your mother's face; I will tell you who you are' (1962: n.p.). (Synnott 1989: 616)

I do enjoy the fact that Synnott lumps these popular body language writers together with physiognomics and phrenology.

> We ourselves possess beauty when we are true to our own being; our ugliness is in going over to another order; our self-knowledge, that is to say, is our beauty; in self-ignorance we are ugly. (Synnott 1989: 618)

This quote belongs to Plato, but the citation does not matter. What matters for me is that it links up with authority discussed in previous paper I read. The Fox were beautiful for they possessed self-knowledge, willer their own actions; while in military service you are forced to bid for anonymous other, deemed to self-ignorance without a will or reason.

> Aquinas observed (*Summa Theologiae* 1: 91, 3, 3; Vol. 13, 1981: 29):
>
> > other animals have their faces close to the ground, as if to look for good and provender; while man has his face on top, in order that his senses, and especially the sense of sight ... may be free to become aware of sense objects in every direction, on the earth and in the heavens, so that from them all he may gather intelligible truth.

(Synnott 1989: 620)

For some unexplainable reason I like this.

> Thorstein Veblen offered the first sociological theory of beauty, suggesting that 'the utility of articles valued for their beauty depends closely upon the expensiveness of the article' (1953: 94); beginning with spoons, he then discussed the aesthetic values of parks and laws, cats and dogs, and finally dress, men and particularly women. Of the ideal of feminine beauty, he observed (1953: 107)

> > The ideal requires delicate and diminutive hands and feet and a slender waist. These features ... go to show that the person so affected is incapable of useful effort and must therefore be suppored in idleness by her owner. She is useless and expensive, and she is consequently valuable as evidence of pecuniary strenght.

Thus **the beautiful woman is a status symbol**; she not only does not work, but cannot work; long hair, corsets, high heels, long dresses, and so on, are intended to indicate this: they too are status sybols; and the decoration of the woman with jewellery, making her an expensive ornament, reinforces this process, as does the attention to fashion and 'the alleged beauty, or 'loveliness' of the styles in vogue at any given time' (1953: 121, 125-6). Feminists in the second half of this century developed some of these ideas further, as we shall see. (Synnott 1989: 629)

Aha! So Veblen might have been the source for the modern phrase "a trophy wife".

4.2.18 The Body & Society (2013-02-18 13:53)

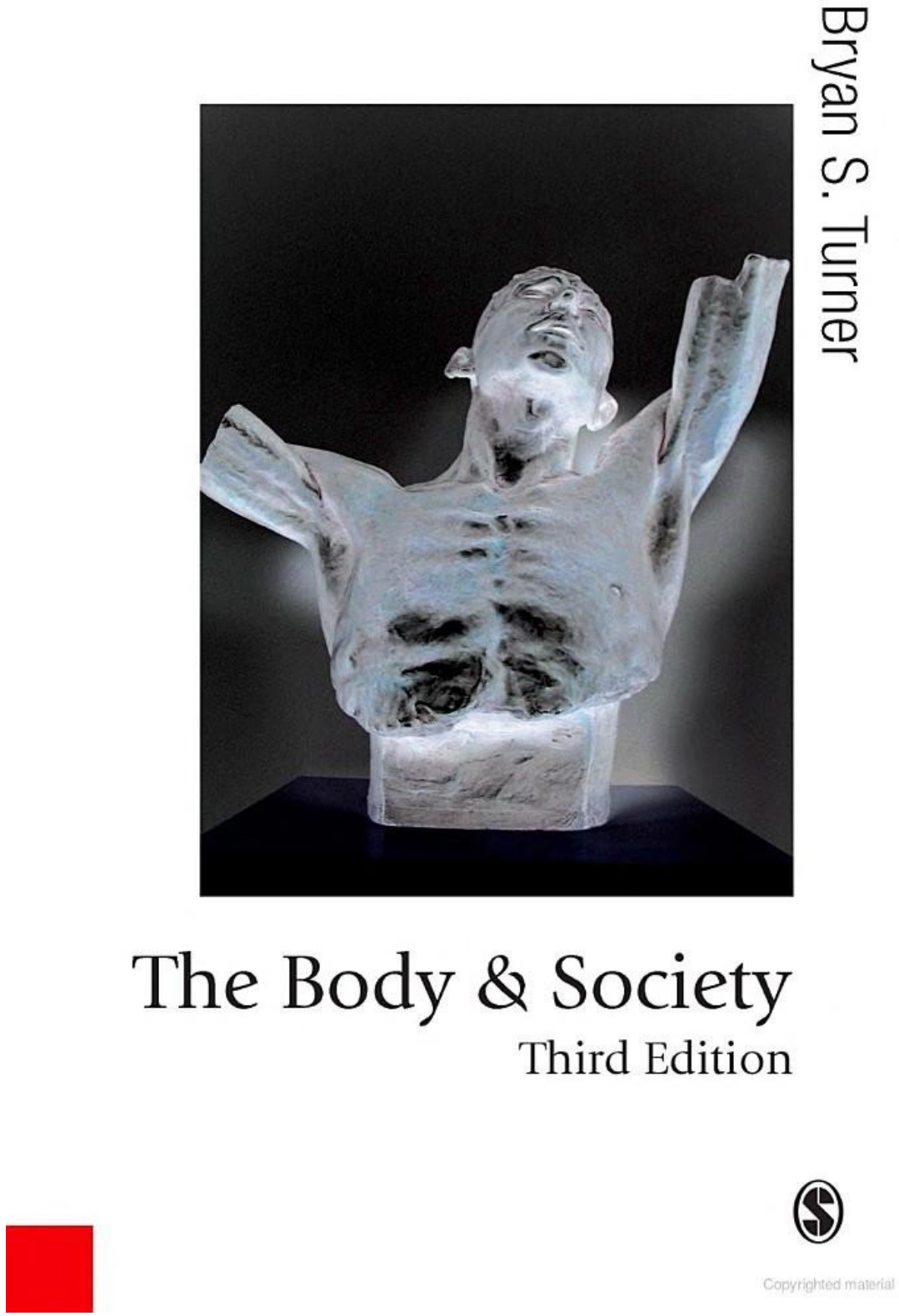

Turner, Bryan S. 2008. *The Body & Society*. Third Edition. Nottingham: Nottingham Trent University.

> Human beings are often thought to **have needs because they have bodies**. Our basic needs are thus typically seen as physical: the need to eat, sleep and drink is a basic featuer of people or organic systems. It is also in social philosophy to recognize needs which are not overly physical, for example the need for companionship or self-respect. 'Need' implies 'necessity', for the failure to satisfy needs results in impairment, malfunction and displeasure. The satisfaction of a need produces pleasure as a release from the tension of an unresolved need. The result is that 'need' is an explanatory concept in a theory of motivation which argues that behaviour is produced by the search for pleasure and the avoidance of pain. (Turner 2008: 17)

This is akin to the Socratic motive that the body is an 'impediment', and 'imperfection'.

> Sociology is literally the wisdom or knowledge (*logos*) of friendship (*socius*). (Turner 2008: 18)

Huh. Makes perfect sense. Also, In light of this perhaps what I call *nonverbalism* should instead be called *corpologia*?

> Within the Christian ascetic tradition, sexuality came to be seen as largely incompatible with religious practice. In particular, **sexual enjoyment is a particular threat** to any attempt to create a systematic religious response to sinfulness. This problem of subordinating sexuality to a rational lifestyle forms the basis of much of Weber's view of the origins of religious intellectualism and rationalization. The argument is that 'ascetic alertness, self-control, adn methodical planning of life are seriously threatened by **the peculiar irrationality of the sexual act**, which is ultimately and uniquely unsusceptible to rational organization' (Weber, 1966: 238). One 'solution' to this dilemma of human existence was the division of the religious community as an elite which withdrew from the world in order to abstain from sexuality and the mass which remained embedded in the profane world of everyday society. (Turner 2008: 19)

This is very much the same argument Winston draws for the condemnation of sexuality in Orwell's *Nineteen Eighty-Four*. Even the latter aspect has its equals: the party members were to be the "elite" that abstained from sex and the proletariat mass was left to do whatever they wished.

> Social thought has been modelled around the notion that human beings are simultaneously part of nature in so far as they have bodies and part of society in so far as they have minds. Social contract theories from Hobbes onwards resolve this dilemma by arguing that, as a rational animal, it was in the interest of men to form binding contracts in order to have security inside society. **In forming contracts, men give up certain natural rights and submit to authority**, whether in the person of the king or a government, to achieve some respite from the insecurities of their natural condition. (Turner 2008: 24)

I take issue with social contract thories as I am an individualist and don't remember signing any contract which obliges me to give up my freedoms in exchange for security.

> Language is an impersonal system of communication in which we surrender our individuality. Language represents the authority of society over the unconscious. (Turner 2008: 24)

Again I take issue, as I don't feel myself surrendering my individuality. Nonverbalism, semiophrenia and concursivity are examples of my insubordination.

> Despite the trend in sociology to see all human attributes as the product of social determinism, sociology and social thought are often founded upon **a concept of *homo duplex* in which the individual is a complex balance of asocial passions and social reason**. For example, Durkheim, who is often regarded as the sociological determinist *par excellence*, also adhered to the model of double-man. *The Elementary Forms of the Religious Life* argued:

> Man is double. There are two beings in him: an individual being which has its foundations in the organism and the circle of those activities is therefore strictly limited, and a social being which represents the highest reality in the intellectual and moral order that we can know by observation - I mean society. (Durkheim, 1961, p. 29)

The role of culture is to impose on the individual the collective representations of the group and to restrain passions by collective obligations and social involvements. Without cultural restraint, the individual is under certain circumstances driven by excessive expectations toward anomic suicide. (Turner 2008: 25)

The concept of *homo duplex* may indeed prove useful, although I have already gone through the phase of dividing man into three: biological/natural, social/cultural and individual/idiosyncratic. That is, in my scheme, not only culture but also nature impose itself on the individual. Nowhere is this more evident than in Huxley's *Brave New World* wherein people are bokanowskified into classes of persons.

> While there is a theoretical link between Durkheimian sociology and modern structuralism, there are also important differences. For example, Foucault does not see power as always constraining; indeed he regards **power as productive and enabling.** Power does not so much deny sexuality as **produce it for purposes that lie outside the individual**. (Turner 2008: 26)

This may be the key to understand Foucault's productive power in terms of nonverbal behavior: that power produces certain forms of behavior "for purposes that lie outside the individual".

> The critique of capitalist consumerism has eventually to rest on some notion of real needs and on some distinction between need and pleasure. Desires are 'vain', but needs are 'real'; capitalism operates at the level of trivial pleasures, but it cannot, according to the consumer critique, ultimately satisfy our needs. Behind this argument there is another assumption: exchange-value is bad, use-value is good (Kellner, 1983). **By virtue of embodiment, we have real and mundane needs** which must be satisfied and these needs are universal, which in some respects defines what it is to be a member of the human species. (Turner 2008: 30)

The exchange-value/use-value debate is current at the moment with the eviction of local squat. The official owner of the squatted house is a 100-year old millionaire who hasn't visited the country in 70 years but had his parents' houses given to him by the government when the eastern block fell. The squatters are evicted because, although they have fixed up the place, they don't own it. The case reminds me a passage in *The Little Prince*, if I'm not mistaken, where people who don't live in houses own them.

> The problem is that we live in a socially constructed reality and our pleasures are acquired in a social context, but this is also true of 'need'. To some extent the contrast between 'nature' and 'culture'. Our needs are seen to be real because they are natural and they are natural because our bodies are a feature of the natural landscape of our existence. By contrast, desires are vain because they are cultivated. Out culture emerges from the cultivation of our bodies and the more civilized we become, the more unnecessary our cultural baggage appears to be. (Turner 2008: 30-31)

Pretty general, but to some extent certainly true.

> Biology is cognitive systematization (Rescher, 1979). **Biological facts exist but they exist by virtue of classificatory practices** which preclude fixed points (such as 'nature') precisely because we inhabit a world that is perspectival. (Turner 2008: 31)

I wonder if the same can be said about semiotics. E.g. there are semiotic facts ("semiosis" occurs naturally) but they exist by virtue of semiophrenia (sign-thinking).

> From a structuralist perspective, **'biologism' is one type of discourse**; 'feminism' is another. (Turner 2008: 31)

This is a missing key to my typology of nonverbalism - that nonverbalism is also a type of discourse (one which prioritizes nonverbal before the verbal).

> There exists **a theoretical prudery with respect to human corporality** which constitutes an analytical gap at the core of sociological enquiry. The collective phenomena of births, **ageing and mortality** have become the academic monopoly of historical and mathematicla demography, where the moral and social significance of these events is subdued in favour of exact calculation. What one might term the theodicy of the body is equally neglected even in the sociology of religion (Turner, 1983). The oddity of the failure of sociology to develop a theory of the body is emphasized by the prevalence of commonsense notions that diet, jogging, fasting, slimming and exercise are not merely essential aids to sexual fulfilment, but necessary features of self development in a society grounded in personalized consumption. (Turner 2008: 33)

This theoretical prudery is prevalent even in semiotics. And ageing and mortality are in some ways matters which I'll be dealing with in the future.

> The external world, including the human body, is not a given, but an historical reality constantly mediated by human labour and interpreted through human culture. The human body as a limiting point of human experience and consciousness seemed less important than the collective reality of the social world within which the self was located. The legitimate rejection of biological determinism in favour of sociological determinism entailed, however, the exclusion of the body from the sociological imagination. The primary dichotomy of sociological theory was not Nature/Society, but Self/Society. (Turner 2008: 34)

It is now the case that the word combination "sociological imagination" conjures up an image of C. Wright Mills.

> Sociology extracted itself from the physical sciences as a model of social theory by viewing itself, according to Max Weber (1978), as an 'interpretative science' of the meaning of social action and interaction. Such interaction occurred between entitites which were designated as 'the self' or 'the social actor' or 'the social agent'. **The interaction of bodies is 'behaviour', whereas the interaction between social actors involves meaning and choice; it is the proper object of sociology**. [...] For example, Alfred Schutz (1962) made an elementary distinction between direct, face-to-face interaction with consociates and **indirect action** with predecessors, successors and contemporaries. (Turner 2008: 34)

This indirect action sounds like the interaction between reader and the text and everything involved with the text in Lotman's theory of culture.

> While human society has changed fundamentally over the last 2000 years, sociobiology would suggest that **the human body has remained, in all important respects, physiologically static**. The implications of this juxtaposition are that a sociology of the body would be **an ahistorical enterprise**. Such a conclusion is, however, fundamentally misguided, since the questions of 'the body' and 'the population' in relation to socio-cultural structures are necessarily historical. (Turner 2008: 37)

Even nonverbalism is not ahistorical. Although *sermo corporis* was known in ancient times, it was concerned with fundamentally different questions than we are today. And future thinkers will unavoidably be interested in completely different aspects of today's study of nonverbal communication.

> Within the sociology of knowledge, therefore, it is possible ot trace a secularization of the body in which the body ceases to be the object of a sacred discourse of flesh and becomes an object within a medical discourse where **the body is a machine to be controlled by appropriate scientific regimens**. The history of this transition is complex. In gymnastic systems, the rationalization of movement represented an application of Borelli's iatrophysical school of medicine (Broekhoff, 1972). In dietary practices, there was a shift away from an eighteenth-century concern for long life as a religious value to the nineteenth-century concern for the efficient quantification of the body (Turner, 1982a). The result of these changes was to reify and objectify **the body as an object of exact calculation**. (Turner 2008: 38)

For me this sounds like the discipline of the body.

> **The body lies at the centre of political struggles**. While it can be argued unambiguously that the physiology of men and women represents a major difference (in reproductive functions), gender identity and gender personality have to be inserted into physiology by socialization into specific roles and identities. (Turner 2008: 40)

This is tantamount to the foucaultian statement that "the body is the nexus of power relations."

> Most forms of sociological theorizing make a sharp separation between the self and the body. G. H. Mead who in many respects provided the original philosophical basis of symbolic interactionalism, wrote in *Mind, Self and Society* that
>
> > We can distinguish very definitely between the self and the body. The body may be there and operate in a very intelligent fashion without there being a self involved in the experience. The self has the characteristic that it is object to itself and that characteristic distinguishes it from other objects and from the body. (Mead, 1962, vol. 1: 136)

While the Self/Society contrast became the main focus of interactionist theory, it is also the case that most proponents of itneractionism argue that the self is realized through performance. Crucial to self-performance is the presentation of the body in everyday life. It is possible therefore to reinterpret Goffman's sociology as not the study of the representation of the self in social gatherings but the performance of the self through the medium of the socially interpreted body. (Turner 2008: 41)

I think Mead is here refering to the automaticity of bodily behavior. Turner can turn a phrase ("the presentation of the body..." instead of self) but think he is mistaken in distinguishing the body and the self so strongly, as most of Goffman's theories are still based on bodily behavior. The self is merely his "device" much like "power" is for my work.

> For Foucault, sexual repression is a myth, since sex has in fact become the object and product of endless scientific discourses - psychoanalysis, demography, biology, medical science - **which aim to control and normalize sexuality**. (Turner 2008: 47)

This actually links up with Goffman's nonverbalism, that "the expressive order" is a means to control and normalize bodily behavior.

> ...Foucault has also said that, rather than starting with the analysis of ideology, it would be 'more materialist to study first the question of the body and the effects of power on it' (Foucault, 1981: 139). Such a materialist project would appear to take the corporeality of life seriously. (Turner 2008: 47)

It is as if it is my nonverbalist project that is described here.

> For Sartre, the body is our contact with the world which constitutes our contingency. Briefly, his argument is that we do not know other minds, but only minds as they are apprehended through the body. (Turner 2008: 51)

Sounds like the basic tenant of behaviorism - that only overt behavior is available for study. Sartre's threefold distinction of body-for-itself (the proprioceptive body), the body-for-others (the social body) and being-in-body (the body-for-me) are interesting and merit further study later on, perhaps even comparison with Uexküllian um-, innen- and lebenswelt.

> Furthermore, we cannot discuss the body without having **a central concern for intentions**: the objective, 'outside' world is always connected to my body in terms of my body's actions or potential actions on it. To perceive the world is to reflect upon possible actions of my body in the world. Similarly, **I experience my body as mine through my intimate, concrete control over my body**.
>
> > *is* me, and *expresses* me: it is at once the **self-embodiment** of my psychic life, and the *self-expressiveness* of my phsychic life. Thus, we can say, the problem of the experience of the body is the problem of embodiment. ... The phenomenology of the animate organism is, accordingly, the descriptive-explicative analysis of the continuously on-going automic embodiment of consciousness by one organism singled out as peculiarly "its" own, and, at higher levels, graspable by me as 'my own'. (Zaner, 1964: 261)

This view of the body from a phenomenological perspective is particularly important for sociology and, as I demonstrate in later chapters, especially for medical sociology as a critique of behaviourism. While the body is an object with specific physiological characteristics and thus subject to natural processes of ageing and decay, it is never just a physical object. As embodied consciousness, the body is drenched with symbolic significance. (Turner 2008: 51-52)

Very familiar tunes, although I don't feel myself at home with the many problems of intentionality just yet to dwell on these matters myself.

> The idea of legal persons as legal unities, which were constituted as separate persons, was developed in the fourteenth century when Italian legal theorists were forced to deal with the emergence of corporaitons (Canning, 1980). While the law could conceive of human persons with rights and obligations, the law had not been fully developed to cope with collective entities like cities or trading corporations. To embrace such entities, the legal theorists developed the notion of *persona ficta* which was eventually developed into *persona universalis* - one person composed of many. (Turner 2008: 53)

Some good-to-know stuff. Especially relevant to recent developments in American politics, e.g. "corporations are people."

> The idea that the individual person possessed self-consciousness is equally an historical notion. As Mauss (1979) has shown, the idea of the unity of body, person and consciousness is the result of a protracted historical process. The concept of 'person' comes from *persona*, mask which was external to the individual. When *persona* in Roman law came to equal the 'self', it still excluded slaves who did not own their bodies, had no personality and had no claims over property. (Turner 2008: 54)

In a similar manner modern army recruits are not *persons* because there is no unity between the body, person and consciousness. By way of obligation, training and eventual self-mortification, the body is separated from personhood and self-consciousness. Simply put: "privates" do not possess their own bodies.

> The crucial issue in the debate about personhood is, however, that human persons are regarded as entities which are bearers of rights and responsibilities; to be a human person is to be capable of rational choice and consequently to be held responsible for one's actions. (Turner 2008: 54)

I'm still caught in confusion as to how some responsibilities make sense. I recognize that I am responsible for my own action, but how the f*** am I responsible for defending the state with the price of my life if I do not think the state worthy of being defended (because it does not ask me if I wish to defend it). It is a conundrum.

> One crucial feature is that we do not morally or legally hold animals responsible for their actions. A tiger which kills a man is not blamed for actions which are regarded as instinctual; a man who kills a tiger is blamed for actions which endanger a protected species. Furthermore, a person cannot be excused by saying 'my body did it' because we are thought to have **intimate rulership**, to follow Husserl, over our bodies. However, thus question of responsibility and control over our bodies raises particularly difficult issues for phenomenologists. (Turner 2008: 54-55)

The phrase is neat but I cannot agree with it, as there are many behaviors for which we cannot be held responsible for as we are unawares of their occurrence.

VerbalNonverbalmindbodyspeechbehaviorwri tingrecordinglinearnonlinearNonverbalism could also be defined as the cultural and historical study of nonverbal communication and discourse about it. That is, it must surpass nonverbal communication research as such and investigate all forms of knowledge related to the human body, e.g. something like *corporealogy* (*corpology* is the study of defecation).

4.2.19 Articulate Silences (2013-02-18 15:02)

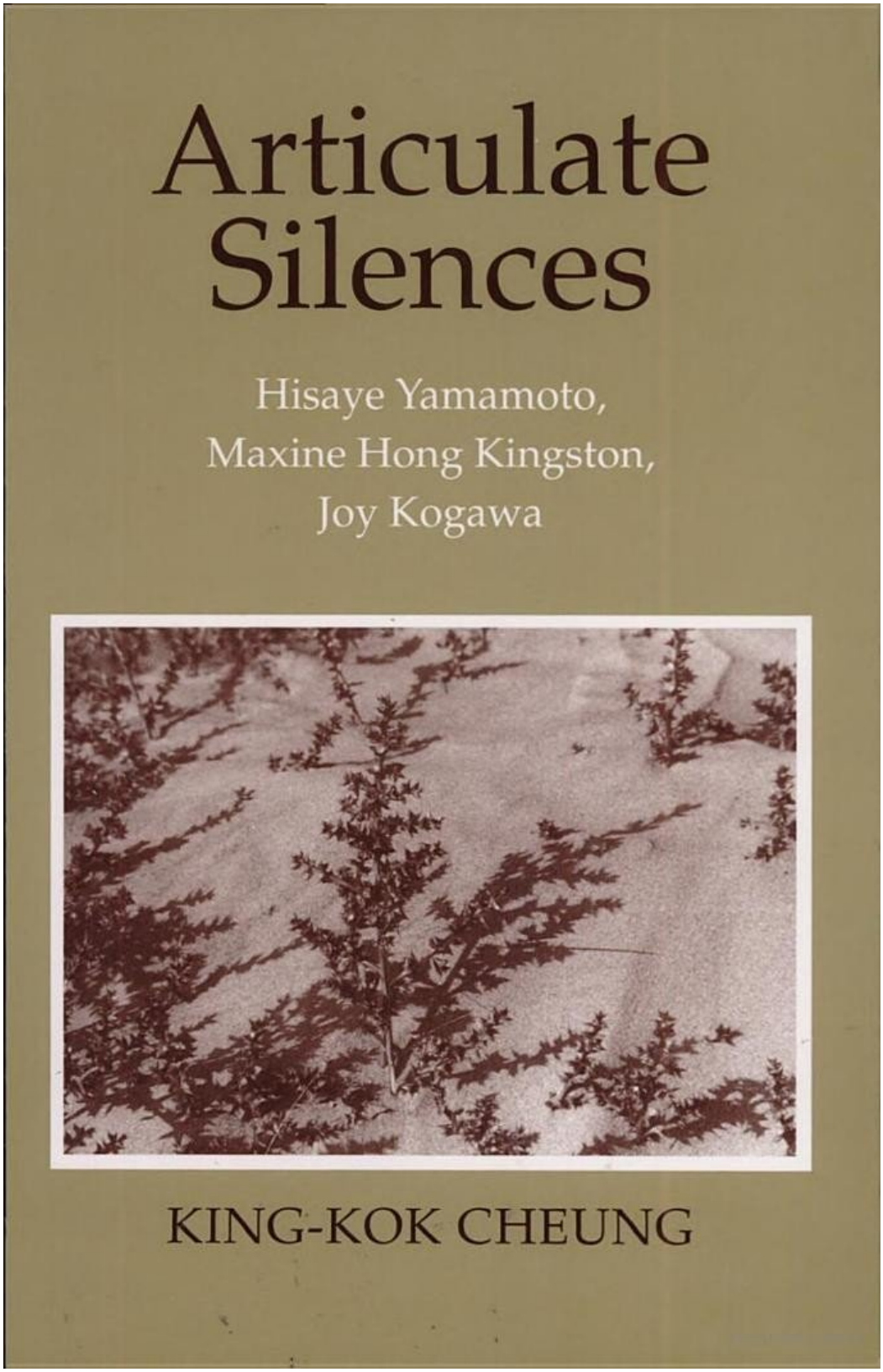

Cheung, King-Kok 1993. *Articulate Silences: Hisaye Yamamoto, Maxine Hong Kingston, Joy Kogawa*. Ithaca,

NY: Cornell University Press.

> *Articulate Silences* engages, at times tacitly, in **a three-way conversation**. In analyzing the writing of Hisaye Yamamoto, Maxine Hong Kingson, and Joy Kogawa I am in dialogue with recent feminist theories about women's poetics, notably those regarding narrative gaps or ellipses, and with scholarship concerning ethnicity. (Cheung 1993: 1)

My own work follows the very same logic: I am also in a three-way conversation. In analyzing the writing of Aldous Huxley, George Orwell and Ray Bradbury I am in dialogue with recent theories of social power and nonverbal communication, notably those regarding semiotics of behavior.

> In the theoretical-philosophical realm, many thinkers - among them Augustine, Nietzsche, Heidegger, Picard, Wittgenstein, Foucault, Dauenhauer, Derrida - have in their own ways valorized speechlessness or displaced logocentrism. In literature, irony and understatement, as well as other mdoes of implicit communication, have always been appreciated (see, for example, **Portch**, Sontag, Stout, and J. A. Ward). (Cheung 1993: 2)

Portch! This passage makes me wonder if displacing logocentrism is not a too roundabout way to describe the situation and if I should instead of *nonverbalism* talk about *bodycentrism*?

> Chan [1989] further notes that these students must overcome a "double repression" - "Asian traditions that train the young (and especially the female) **to be quiet, submissive, and obedient** *and* American racism that **threatens members of minority groups with harm unless they 'stay in place.' Staying in their place means keeping silent**" (276-77). (Cheung 1993: 6; footnote 9)

I fully expect the military training to follow similar logic.

> It is worth noting that the Chinese and Japanese character for "silence" is antonymous less with "speech" than with "noise," "motion," and "commotion." I elaborate on this point in chap. 4. According to Kunihiro, "One characteristic of the Japanese attitude towards language is the comparatively light emphasis place on overt linguistic expression. To the Japanese, **language is *a* means of communication, whereas to the people of many other cultures it is *the* means**. Japanese tend to be taciturn, considering it a virtue to say little and rely on nonlinguistic means to convey the rest. Verbal expression is often fragmentary and unsystematic, with emotional, communal patterns of communication" (56). (Cheung 1993: 8; footnote 11)

The nonverbalist project, I think, is to make a culture that considers verbalization primary (namely, my own) to consider it merely as *one among many* means of communication and, even more, signification.

4.2.20 Microecology (2013-02-18 15:41)

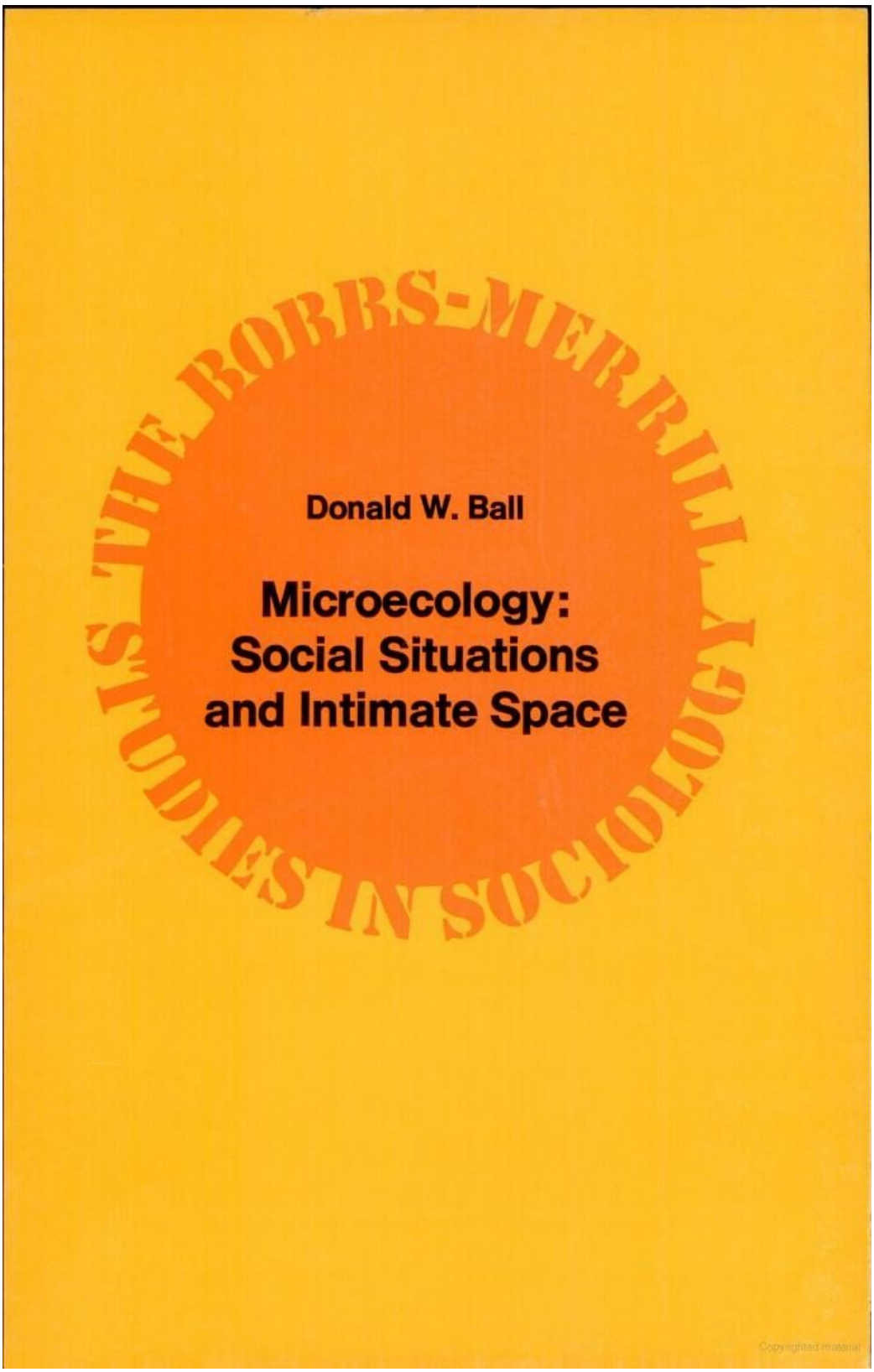

Ball, Donald W. Ball 1973. *Microecology: Social Situations and Intimate Space*. Indianapolis: The Bobbs-

Merrill Company.

> Irrespective of any other situational properties, all face-to-face social encounters take place within *an intimate spatial context - a microecological* environment within which interactants are territorially located; spatially defined vis-á-vis one another as their interdepartment outcomes, evaluations, and experiences are geometrically anchored. They sit, they stand, they posture and slouch, they gesture and jiggle - all the while positioning and repositioning themselves, both molarly and molecularly within **the horizontal and vertical coordinates of intimate or immediate space** - spatially communicating social meamings about themselves, their partners, and the situation around them. In short, *all social activities are spatially located and variably structured*. (Ball 1973: 3)

It almost seems as if these coordinates were significant - as if people who position themselves are aware of… numbers.

> There appear to be at least three basic traditions in the relatively sparse social scientific literature on the subject. These are, (1) the *microgeographical:* distributional studies as prototheoretical statements of Robert Sommer and his colleagues; (2) the *proxemics:* **space-as-communication** orientation of Edward T. Hall; and (3) the *kinesics:* **movement-of-the-body-as-communication** tradition which starts scientifically with Darwin (1872), is carried on in the ethologists' concern with animal communication (Armstrong, 1965; Barnett, 1963), and among social scientists is most strongly associated with the writings of Ray L. Birdwhistell. (Ball 1973: 3)

I wonder if other suchlike fields could be similarly titled, e.g. oculesics as eye-movement-as-communication. Not a very useful thought, but an interesting one.

> And since humans have **the capacity for self-indication and the monitoring of their own acts**, they may be in copresence with themselves alone, i.e., they may be audience to their own performances. Thus, we employ a social psychological perspective, more specifically one that is symbolically interactionist (Mead, 1934; Stone and Farberman, 1970), albeit bereft of verbalizations, the basic stuff of most analyses in this tradition. (Ball 1973: 4)

Ball gets right to the point of what I like to call self-communication.

> Not only are these orientations culturally learned, the products of socialization, they are also interdependent: definitions of self and others are spatially-based, both *physically* and *metaphorically*. In other words, **part of our definitions of "who we are" depends on answers to the question of "where we are."** (Ball 1973: 6)

Very true.

> Such [face-to-face or copresent] transactions take place in what may be called *microspace:* this defined as **the bounded limits of naturally transmitted communication; that is, the spatial confines within which symbolic exchange between actors so located can take place without strain or artificial aid.** These boundaries are set by visual auditory, tactile, and olfactory barriers, (especially the first) - e.g., sight restraints, sund levels, *inter alia*. Such limiting factors include the *physiological*, such as sensory acuity; the *physical-mechanical*, walls for instance; the *psychological*, e.g. cognitive engrossment (Goffman 1961a:1-81), **selective attention, inattention, and perception**; and the *social*, that is the rules that define the parameters of social settings. Examples of this last include the conventions regulating eye-contact (Argyle, 1969:105-110). The paradigmatic case of a bounded microspace is a room or a walled establishment (Goffman, 1956:66); but it could be the bench seat of a bus, **a table in a noisy cafeteria**, or for two prospectors meeting on the desert, the limits of the horizon itself. (Ball 1973: 8)

A definition of microspace. The role of selective attention (*sensory gating*) is noted. And the cafeteria table example relates directly to a scene in Orwell wherein many of these same factors play an inhibiting role for Winston to establish communicative contact with Julia.

> [George] Simmel on the other hand, treated microspace more rigorously at the conceptual level, while as was his custom even less so at the empirical level, than did [Herbert] Spencer. One of Simmel's concerns was what he called **the "ideal sphere"** (1950:321-322). This is the zone of socially defined personal space (Sommer, 1959:247-248) surrounding the person, the violation of or intrusion into which leads to **felt psychological discomfort and anxiety** by those whose ideal sphere is so encroached upon by others. (Ball 1973: 10)

Another neat historical notion added to my ever-increasing inventory of basically useless scientific-philsophical terms.

4.2.21 Insubordination Now (2013-02-18 16:18)

Valastro, Orazio 2010. Insubordination now. Online. Accessed 18th Feb 2013. Available: 1518

http://turbellaria.blogspot.com/2010/05/insubordination-now _08.html

> INSUBORDINATION NOW
> WE MUST DESERT THE ARMY to unmask its true nature, questioning the State's legitimacy and refusing to become **accomplices and instruments of repression** and the choice of death.

I think the premise here is completely invalid. One needs to join the army and go through the training process, perhaps even establish a higher rank, to unmask its true nature. It is easy to exude "the stale breath of ideologues" but it accomplishes little.

> The army is one of the clearest manifestations of what is known as the State, **instrument of coercion and social violence** which represses in the name of the social order desired and supported by the bosses.

This is pretty much self-evident: the State holds a monopoly of value and the Repressive State Apparatuses - such as the army and police - are indeed the instruments of "maintaining order". The connotation here is that the present order is illegitimate and should not be maintained. I do agree with the aspect of coercion, specifically the military transforming servicemen into "instruments of coercion", mainly by being coerced themselves.

> The Italian army is an example of this reality. It served for **the forced unification** of the peninsula under the Savoy monarchy and **to control popular insurrections** (elimination of banditry, the Milan massacre of 1898). From the beginning it unleashed its repressive nature, **forgetting its claimed duty as "defender of the sacred frontiers" and beginning its colonial invasions** (Eritrea, Libya) and the interventionist politics of the first world war. After the second world war, the greatest and most atrocious legalized genocide, armies have been used to enforce coups d'etats (Greece 1967), to restore "order" (Czekoslovakia, 1968; Poland 1970/81), or as arm of political blackmail (Italy, 1964; France 1968).

This is what happens when the army is used for political ends, and undoubtedly it oftentimes is. Even Estonia is taking part of the Mission to Afghanistan or whatever it is called, having almost no obvious bearing to defending Estonia.

> Today therefore the **existence of obligatory military service does not have the aim, as they try to make us believe, of an efficient defense of the "Nation" but maintains a purely political direction**. This direction was clarified in the Atlantic Pact, signed in '49 as the NATO, through which the Americans had occasion to concentrate their strength in Italy and the rest of Europe in defence of the capitalist structures of the member countries of the alliance, leaving the Italian army with **the legalised task of repression within the country of any form of class struggle, any revolutionary action by the exploited and any ideology which denies authority as a social system.**

I am not sure how purely political the local military forces are, but there surely *is* a political investment. The connection with politics can be established from another point of view as well: the current "strenght" of the military, meaning obligatory service time, is justified with russofobia. It is clear that when they say "enemy" they mean russians, as this is basically the only aggressive neighbor we have.

> The State also imposes consensus of the army and its structure as instrument of repression on the young through **the obligation of military service**.
> Before being called to military service I already had fairly clear ideas as to what the army and its real function within society is, conception which I developed through my anarchist militance. Then, finding myself like thousands of young people every year **faced with the hostile reality of life in the barracks**, I have chosen to refuse the role of proletarian in uniform, to refuse the obligation of military service.

I am interested in the specifics of this "hostile reality" - and what can be learned of it. It is one thing to avoid and refuse it but completely another to infiltrate it and fight it with any means necessary (in my case, intellectual menas).

> My act is directed towards underlining my **critical attitude towards power** and its repressive organisations, by denouncing the homicidal and destructive logic of the military structure and contributing to generalising the practice of desertion as struggle against the army, authoritarian appendix of the State.

I also am critical towards power, but then again who isn't? For a powerless person it is very natural to object power. Perhaps it is wise to "deny it battle" and *win* the only way it is truly possible, but this will not end the war itself. It is imperative to battle, to denounce the homicidal and destructive logic of the military structure but denounce it more severely after letting it take a hold of you. That is, you cannot blow up walls without going near them.

> In fact, the carabinieri, as branch ! of the army and the police, as armed structure of the State, are invested in first person with **repressive action** and used to strike every initiative put into act by the exploited in their attempt to reappropriate what has been taken from them, **to heavily dissuade any rebellion against constituted order and to convince the rebels to return to their posts of exploitation in the factories, country and schools**.

The "taking back what has been taken from them" trope is not viable in every context - "reappropriation" should be well justified. On the other hand it is completely justified to stand against repressive action and exploitation.

> **These forces which defend exploitation and render it possible, often do not hesitate to assassinate the exploited in the streets and to terrorise with institutional violence**: Modena 1950 - demonstration against lockout - 6 workers killed by the forces of order. Mussomelo 1954 - demonstration because of lack of drinking water - police shoot and kill three women and a man. Reggio Emilia 1960 - mass demonstration against the Tombroni government - 5 dead. At the same time 4 dead in Palermo and one in Catania. Avola 1968 - farm workers demonstrate - police kill two trade unionists. Battipaglia 1969 - demonstration for work - police kill two workers. Milan 1970 - demoristration one year after the State massacre and the murder of Pinelli - police kill Saverio Santarelli with a tear gas canister.
> No less heavy is **the use of the military in situations which are difficult to control**: Orgosolo 1969 - shepherds are chased from the fields by firing maneouvres; parachutists and carabinieri intervene, the village is encircled and "mopped up". Rome 1969 - demonstration of 100,000 engineering workers, the Confindustria headquarters taken over by the military and surrounded by tanks.
> I think these few examples will be enough to explain **the true function** of the Armed Forces.

These are indeed gruesome examples.

> If I am here today it is to underline **the repressive function** of the State exercised against all those, who - like myself and many other comrades - desert the army and are struggling for a society without exploitation and without privilege.
> So long as the State exists laws will exist which defend the dominant classes and their interests.
> by anarchist deserter Orazio Valastro

To conclude: according to this text, the true function of army is to repress the people. This links up with what Guy Debord has written about the spartans. Basically, the military forces violently feed off of the people and defend the social organization which accomodates this.

4.2.22 Digital Natives (2013-02-19 04:25)

Donskis, Leonidas 2005. George Orwell: The anatomy of fanaticism and hatred. In: Baranova, Jūratė (ed.), *Contemporary Philosophical Discourse in Lithuania*. Lithuanian Philosophical Studies IV. Washinton: The Council for Research in Values and Philosophy, 71-95.

> The quest for enemies and **the invention of adversaries** may be said to have been Orwell's major themes that permeated his fiction and political essays. He penetrated **the politics of organized hatred** that resulted from the phantoms and forgeries of the modern troubled imagination as nobody else in modern literature and philosophy. (Donskis 2005: 71)

Specifically, the invention of goldsteinism and *the three minutes of hate* directed at Goldstein's bleeting face.

> By "nationalism" I mean first of all **the habit of assuming that human beings can be classified like insects** and that whole blocks of millions or tens of millions of people can be confidently labeled "good" or "bad."

> But secondly - and this much more important - I mean **the habit of identifying oneself with a single nation** or other unit, placing it beyond good and evil and recognizing no other duty than that of advancing its itnerests. [...] By "partiotism" I mean **devotion to a particular place and a particular way of life**, which one believes to be the best in the world **but has no wish to force upon other people** (Orwell 1970: 155-156)

Citation: Orwell, George 1970. Notes on Nationalism. In: Orwell, George (ed.), *Decline of the English Murder and Other Essays*. Harmondsworth: Penguin Books. By these definitions I am neither a nationalist nor a patriot. I am not an estonian, I am a person from the internet.

> If the liberal facet of nationalism implies the critical questioning of one's society and culture, patriotism, in most cases, is a kind of attachment to, and identification with, a certain country, its territory, history, landscape, language, and symbols of power. **This sort of attachment and identification** usually is devoid of any critical approach. The principle "my country, right or wrong" may well be said to have always been the quintessence of patriotism. (Donskis 2005: 74)

Sounds about right. The common local rhetoric is "fatherland borne and raised me, [for this] I will always be thankful and stay true to you until I die" (loosely translated from the national hymn).

> Whereas a nationalist would criticize sharply any deviation from what he or she assumes as the moral substance of the object of his devotion or her commitment, a patriot would insist that no fact or event could prevent him or her from keeping fidelity to his or her country. Any form of government or political regime, in the patrior's perception, is an inalienable part of his/her country, and as such has to be supported. Loyalty to it is as necessary as opposition to those who too critically judge it or those who do not wish it well, both from within and from without. Therefore, the dividing line between small-scale, timid, and apologetic patriotism on the one hand, and imperial attachment to, and identification, with the territory as a symbol of the crown or of majestic history, i.e., Landespatriotismus on the other might not be as sharp as Orwell imagined it. **Both rest on a vague territorial sentiment and a loosely bound idea of superiority of one's country over the rest of the world**. Both reject critical perspective in viewing one's country, which is perceived as an object of pride and of defense against those wishing it ill, rather than as an embodiment of a link between moral imagination and a social relaity. (Donskis 2005: 74-75)

"Loose" is an exact qualifier. As far as I understand it, the Finnish hymn for example is about how there is luckily no gold in Finland so no one is keen to invade, yet for some reason it it "the land of gold" for fins themselves.

> Nationalism, if it operates in a liberal-democratic setting, does prevent us from ideological and political fanaticism, not to mention myriad travesties of human attachment, loyalty, collective memory, and collective sentiment. After all, **our attachment to our culture, language, and landscape is among fundamental human needs**. If we lose the primary object of our love and attachment, or if we are deprived of it, we will transfer out loyalty. We will find a new object of attachment elsewhere. It can be another country to which we will attach an alternative, **no matter whether real or imaginary** - a revolutionary political program or a dissenting religion or a rival civilization or an opposing value-and-idea system. (Donskis 2005: 79)

Well, for me it seems to be an imaginary alternative - the "I'm from the Internet" meme which characterizes the World Wide Web affiliation - I may be physically *here* but I have as little to do with the *here* I'm at as possible.

> **If people deny their primary linguistic and cultural identity, they have to forge a new one.** If they feel that they had lost or had not found yet their homeland, they will search for one somewhere else. If they abandon an earthly homeland as such, they are **condemned to fabricate an ideology as a substitute for**

> **one**. Suffice it to recall a most telling hint that Marx drops concerning the proletarian, who has no homeland by definition. The proletarian's guiding principle and salvation come from the otherworldly reality, since he or she represents the home-free class with no attachment to bourgeois/this-worldly values and traditions. This sort of ontological placelessness, **cultural homelessness**, and historical rootlessness logically lead to an assertion that they have nothing to lose in this world. Instead, they have Communism, which is their real homeland. In fact, it might be suggested that this is much of a modern travesty of early Christianity with its **idea of the populus Christianum**, i.e., the people in Christ, or a spiritual ensemble of human individuals who become so insofar as they meet in christ. (Donskis 2005: 80)

This is exactly what I mean - "People from the Internet", or a virtually interconnected ensemble of human individuals who communicate by means of the www.

> It should never be forgotten, however, that such global, all-embracing and exclusive ideologies as National Socialism and Communism functioned as **secular religions**. (Donskis 2005: 86)

I was not aware that this expression - it certainly makes comparison with religion simpler to know that this phrase can be used.

> Orwell's mistrust for intellectuals, as we shall see, reaches its climax in his portrayal, in 1984, of the character O'Brien, a sinister **mental technician** dwelling far beyond good and evil, Oceania's top specialist in brainwashing and indoctrination, and a modern equivalent of the Grand Inquisitor. (Donskis 2005: 86)

An apt description.

> The image of an enemy restores our faith in ourselves as capable of supporting the right cause, the holy cause, the righteous and virtuous as against the vicious, spoiled, and incomprehensible. **An enemy is what we can place beyond our reach of understanding**. In so doing, we identify what is beyond our reach and understanding with what is uncertain inside us. At this point, hatred always comes from our self-contempt and self-hatred. Our enemies are nothing other than what we hate in ourselves the most, and what we externalize, projecting it onto the most familiar, though the least comprehensible, idiom of otherness. (Donskis 2005: 88)

I like the bit about understanding, because it implies that if you are able to understand everyone then you have no enemies.

Prensky, Marc 2001. Digital Natives, Digital Immigrants. *On the Horizon* 9(5): 1-6.

> *Our students have changed radically. Today's students are no longer the people our educational system was designed to teach.* (Prensky 2001: 1)

Of course someone was bound to blurt this out (in italics) sooner or lates, at today's youth is undoubtedly different from the pre-internet youth.

> Today's students - K through college - represent the first generation to grow up with this new technology. They have spent their entire lives surrounded by and using computers, videogames, digital music players, video cams, cell phones, and all other toys and tools of the digital age. Today's average college grads have spent less than 5,000 hours of their lives reading, but over 10,000 hours playing video games (not to mention 20,000 hours watching TV). Computer games, email, the Internet, cell phones and isntant messaging are integral parts of their lives. (Prensky 2001: 1)

I'm suspecting the 10,000 hours thing has something to do with Malcolm Gladwell.

> It is now clear that as a result of this ubiquitous environment and the sheer volume of their interaction with it, today's students *think and process information fundamentally differently* from their predecessors. These differences go far further and deeper than most educators suspect or realize. "Different kinds of experiences lead to different brain structures," says Dr. Bruce D. Perry of Baylor College of Medicine. As we shall see in the next installment, it is very likely that *our students' brains have physically changed* - and are different from outs - as a result of how they grew up. But whether or not this is *literally* true, we can say with certainty that their *thinking patterns* have changed. I will get to *how* they have changed in a minute. (Prensky 2001: 1)

Well, my own case - this blog here - is an example of this. Before information technology such quote-and-comment presentation would have been extremely demanding or even impossible; I do it as a matter of course because for me it is simple. But it also implies that I do not have to memorize everything that I read and I don't fuze everything into my own thinking. Rather I create associations and mark them down as comments. Later when I need the information I can revisit the association and use the quoted text in my texts with exact citations. The downside is that I seem to have little if any original ideas and the text that I create seems more like a fabric of quotes than a natural line of thought.

> What should we call these "new" students of today? Some refer to them as the N-[for Net]-gen or D-[for digital]-. But the most useful designation I have found for them is ***Digital Natives***. Our students today are all "native speakers" of the digital language of computers, video games and the Internet. (Prensky 2001: 1)

I am a digital native, but in the sense that I was acquainted with it by the age of 10 and grew so fascinated with information technology that I even studied it officially (vocational school since the age 16).

> So what does that make the rest of us? Those of us who were not born into the digital world but are, at some later point in their lives, become fascinated by and adopted many or most aspects of the new technology are, and always will be compared to them, ***Digital Immigrants***. (Prensky 2001: 1-2)

It sounds like "digital age" is a place.

> There are hundreds of examples of the digital immigrant accent. They include printing out your email (or having your secretary print it out for you - an even "thicker" accent); needing to print out a document written on the computer in order to edit it (rather than just editing on the screen); and bringing people physically into your office to see an interesting web site (rather than just sending them the URL). I'm sure you can think of one or two examples of your own without much effort. My own favorite example is the "Did you get my email?" phone call. Those of us who are Digital Immigrants can, and should, laugh at ourselves and our "accent." (Prensky 2001: 2)

We're so accostumed to the digital technologies already that these seem like very antiquated examples - surely no one prints emails?

> Lest this perspective appear radical, rather than just descriptive, let me highlight some of the issues. **Digital Natives are used to receiving information really fast**. They like to parallel process and multi-task. They prefer their graphics *before* their text rather than the opposite. They prefer random access (like hypertext). They function best when networked. They thrive on instant gratification and frequent rewards. They prefer games to "serious" work. (Prensky 2001: 2)

The note on information retrieval speed is important. I have at times felt during lectures that whatever the lecturer is going on about could be summed up into a paragraph of text with links to specific articles and webpages.

Schrems, John J. 1967. Ernst Cassirer and Political Thought. *The Review of Politics* 29(2): 180-203.

> In the first chapter of the *Essay on Man* Cassirer sketched the history of man's knowledge of himself - "the highest aim of philosophical inquiry." The path traces man's gradual approach to freedom, but ends in what Cassirer calls the crisis of our age: the "loss of intellectual center." We have achieved a complete anarchy of thought in which each individual thinker gives his own picture of human nature and of culture. (Schrems 1967: 180)

Seeing as the situation Cassirer describes is that of his own lifetime, this probably doesn't translate to modern times.

> The history of man's knowledge of himself, **culture, is a history of man's progressive self-liberation**. (Schrems 1967: 181)

But this is exactly what anarchy esposes: self-liberation.

> Man's social consciousness depends upon a double act, of identification and discrimination. Man cannot find himself, he cannot become aware of his individuality, save through the medium of social life. But to him this medium signifies more than an external determining force. Man, like the animals, submits to the rules of society but, in addition, he has an active share in bringing about, and an active power to change, the forms of social life. (Cassirer 1944: 223)

This is from *An Essay on Man* (New Haven, 1944) and is comparable to the notion of *homo duplex* in Durkheim.

> Kant's new and distinctive attitude towards life is one in which man achieves his distinctive dignity by "creating" freedom. Freedom, for him, is "a special kind of determinism" according to which **"the laws which we obey in our actions is not imposed from without but ... the moral subject gives this law to itself."** Freedom is given by the subject to himself. (Schrems 1967: 187)

Very much the same suggestion propounded by Berdyaev in relation with power.

> ...the greatest problem for the human race and the greatest concrete task placed before it become the attainment of a universal law administering civil society; i.e., a society which is not founded on a mere relationship of might, a relationship of rulers and ruled, but which considers every one of its members as an end in itself, as **a free agent who participates in the constitution and administration of the whole and who to that extent heeds the laws only because he has given them to himself.** (Cassirer 1932: 540)

This is from "Kant" in *Encyclopaedia of the Social Sciences*, Vol. VIII. [archive] and I tend to agree - I don't feel that I am rightfully obliged to follow the letter of the constitution [*põhiseadus*] as I have not had any say in it.

> According to Cassirer, after Machiavelli's revolutionary but liberating blow only two paths are possible for men to follow: either the enslavement of totalitarianism which is the logical term of splendid wickedness, or the freedom of natural right which counterbalanced Machiavellism. For Cassirer, the first alternative is unthinkable; it is contrary to **the highest aim of philosophy and human culture, that is, self-knowledge and self-liberation through self-realization**. (Schrems 1967: 188)

Meritorious statement.

> Cassirer intended a philosophy of culture which, while aware of the "various powers of man," does not lose sight of "humanity." In the philosophy of symbolic forms the various powers of man, seen in language, art, religion, science, are "looked upon as so many variations of a common theme." This common theme of "symbolic expression" is the "common denominator of all [of man's] cultural activities: in myth and poetry, in language, in art, in religion, and in science." Such a philosophy of humanity looks not at the results of the various human activities but at the "unity of action." What is sought is "not a unity of products but **a unity of the *creative process***." Man in his activities "creates" myth, religious rites or creeds, works of art, scientific theories. (Schrems 1967: 191)

An outline of Cassirer's philosophy of culture.

> The clue to the nature of man is "the symbol." "Hence, instead of defining man as an *animal rationale*, we should define him as an *animal symbolicum*." Here we have a profoundly new concept of man. He is an animal *symbolicum* **who builds up his own world.** "Symbolic thought … overcomes the natural inertia of man and endows him with a new ability, the ability constantly to reshape his human universe." (Schrems 1967: 192)

Alas the well-known *homo symbolicum*.

> With this understanding there is found a "clue of Ariadne," the philosophy of symbolic forms, which can lead us out of the labyrinth of our "**mass of disconnected and disintegrated data**" concerning human nature. Myth and religion, language and art, science and history, previously considered "**disparate and heterogenous**" are, with a philosophy of symbolic forms, "*one* subject." They are different roads leading to a common center." (Schrems 1967: 192)

In a similar vain *nonverbalism* unites disparate and disconnected sets of knowledge into one unity concerned with human behavior.

> In the process of man's progressive self-liberation in the creation of culture, religion becomes less and less important. (Schrems 1967: 197)

Worthy of being an epigraph.

1526

4.2.23 Trivialization (2013-02-20 16:35)

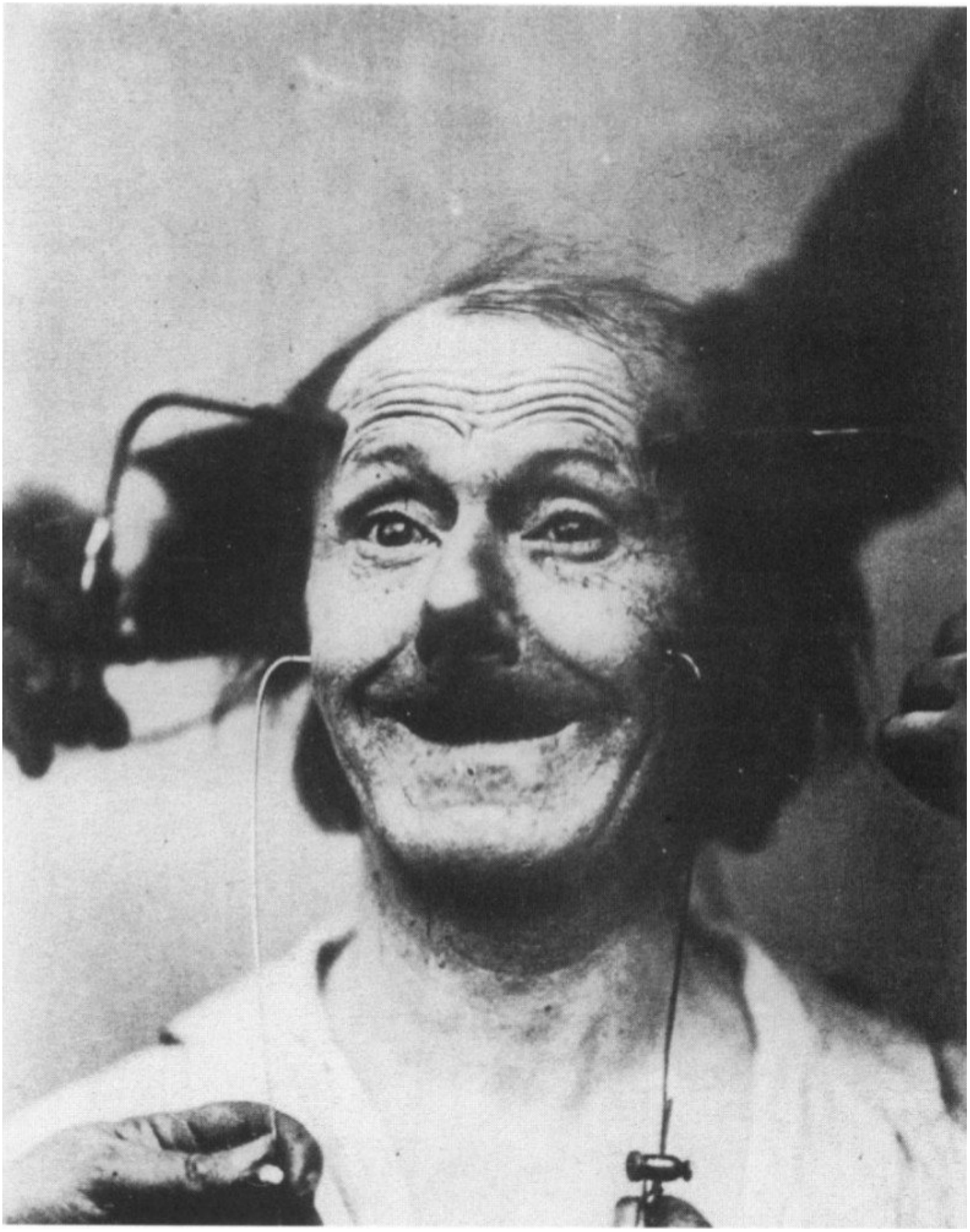

Cassirer, Ernst 1932. Kant. In: Seligman, Edwin R. A. and Johnson Alvin (eds.), *Encyclopaedia Of The Social Sciences*. Vol VIII. London: Macmillan and Company Limited, 539-542.

> At the center and focus of Kant's thought there is always to be found the concept of transcendentalism and the transcendental problem of freedom. But freedom here means for him **not chance or arbitrariness, not an antithesis to law; it signifies rather the highest realization of the idea of law in the universe**. Man is free as an ethical subject; for although as an ethical subject he is governed by a universal system of laws, the system is not one which is imposed on him from without through the impersonal compulsion of things or through **the command of an external authority but rather one that he has given to himself. The concept of freedom thus coincides for Kant witht the concept of self-legislation, or autonomy**. (Cassirer 1932: 539)

Self-legislation sounds neat.

> Man can never be considered and treated as a mere means, as a cog in the social machine; on the contrary, he is and remains, ethically considered, an unconditioned end in itself. This self-legislation includes the state of being an end for oneself: autonomy includes autotely (Cassirer 1932: 539)

And yet man is still today treated as a cog in the social machine, having no other prime purpose than to serve his country or culture.

> In this sense the key to the problem of knowledge lies for him in the fact that **knowledge must not be regulated by things, but that things as empirical objects must be regulated by the fundamental condition of the faculty of knowledge**. For as objects of experience (as phenomena) they can be given to us only in the form of experience and according to its fundamental and universal laws; these laws in turn depend, however, on the form of the understanding and on its a priori basic functions. (Cassirer 1932: 539)

Translating this insight into nonverbalist terms: knowledge is not regulated by behavior, but behavior is comprehensible through knowledge.

> In this way he [Stammler] avoids what he regards as the formalism and circularity of **the legal positivists, who confine themselves to what the law is and never discuss its relation to the human purposes which it seeks to express**. (Cassirer 1932: 542)

Simon, Linda, Jeff Greenberg and Jack Brehm 1995. Trivialization: The Forgotten Mode of Dissonance Reduction. *Journal of Personality and Social Psychology* 68(2): 247-260.

> Cognitive dissonance theory was part of a wave of theories in psychology **that emphasized balance among cognitive, affective, and conative components of the person**. Festinger (1957) assumed that behavior, by and large, must be guided by **accurate information** about the environment and the self. Therefore, any **discrepancy** between relevant information and knowledge of one's own behavior would be psychologically **disturbing** to the person. Consequently, the presence of "nonfitting" relations among cognitions would motivate the individual to reduce this negative affective state, which Festinger labeled *dissonance*. (Simon, Greenberg & Brehm 1995: 247)

Thus, *Festinger, L. A. (1957)* A theory of cognitive dissonance. *Evanson, IL: Row, Peterson.* is the beginning of dissonance theory. This is useful information as it enables one to test persons who freely abuse the dissonance theory, by asking them "Do you know who is Leon Festinger?" As many students-and-tutors-alike presume this theory to be important and well known they lack even the most basic knowledge that dissonance goes hand in hand with consonance and irrelevance.

> According to dissonance theory, the existence of dissonance leads to pressure to reduce the tension, and this pressure covaries with the magnitude of the existing dissonance. The magnitude of the dissonance is determined by a number of factors: the number of dissonant cognitive elements, the number of consonant cognitive elements, and the importance of the cognitive elements. The more important the cognitive elements involved in the inconsistency are to the individual, the greater the dissonance. Thus, inconsistencies involving cognitions central to the self-concept or to valued goals, such as economic prosperity, or basic needs, such as survival, will arouse particularly high levels of dissonance. This is important to keep in mind because Festinger argued that, as with other **motivational states**, dissonance reduction will occur only when the dissonance reaches a level sufficient to motivate action. (Simon, Greenberg & Brehm 1995: 247)

Dissonance theory arose at the time of behaviorisms reign over psychology and was one of the first to be wholly unexplainable in behaviorist terms, as it relied on so-called "cognitive elements" to explain certain actions. It is indeed concerned with behavior, but only insofar as behavior stems from motivations and motivations are driven by cognitive elements (any belief, opinion, attitude, perception, or piece of knowledge about anything).

> According to Festinger (1957), when the magnitude of dissonance is high enough to motivate action, people will use one of three modes of dissonance reduction. The first mode consists of changing one of the dissonance elements, that is, simply **changing an attitude, value, opinion, or behavior**, with behavior typically being the most resistant to change. The second mode of dissonance consists of **adding consonant cognitions** that reduce the overall level of consistency and includes active attempts to seek out new information. (Simon, Greenberg & Brehm 1995: 247)

The first two modes of dissonance reductions are thus: (1) changing the cognitive element that causes dissonance; and (2) presenting evidence which counteracts the inconsistent cognitive element.

> The third mode posited by Festinger (1957) is "**decreasing the importance of the elements** involved in the dissonance relations" (p. 264). We refer to this mode of dissonance reduction as *trivialization*. Although cognitions can be added to help the individual reduce the perceived imortance of the relevant cognitions, this mode differs from that of adding consonant cognitions in two important ways. First, when consonant cognitions are used to reduce dissonance, **the strategy is to add cognitions that make the attitude-behavior relationship seem more logical or justifiable**. In contrast, the purpose of trivialization is not to reduce the inconsistency, but merely **to reduce the level of inconsistency by reducing the importance of one or more of the dissonant elements**. Second, if, as Festinger posited, the importance of the cognitions is an initial determinant of dissonance, then, in trivialization, rather than adding new cognitions, a basic characteristic of one or more of the relevant cognitive elements - its importance - is changed. (Simon, Greenberg & Brehm 1995: 247)

Thus trivialization consists of changing the importance of dissonant elements, not adding more (consonant) elements. The everyday case of "It's okay" seems to be an exaple, although not a good one as it generally fails to reduce dissonance. Rather, perhaps, an argumentative approach, "it's not important because it's..." is effective. Perhaps trivialization has been ignored in dissonance theories following Festinger because it is difficult to modify importance?

> This capacity for change depends, in part, on **the number of a cognition's consonant relations to other cognitions comprising the individual's view of reality**. It also depends on the extent to which cognitions are related to fundamental perceptions of both social and physical reality. Thus, opinions and social judgments are often fairly easy to change, whereas cognitions regarding physical reality are usually more difficult to change. (Simon, Greenberg & Brehm 1995: 248)

For example, it would be impossible to convince a religious believer in the non-existence or non-importance of God if there is a large number of consonant relations in the believer's sense of reality. To put it bluntly, if one has a wealth of mutually reinforcing beliefs, attitudes and knowledge of something, then changing the importance of merely one or some elements will not be effective. The authors do emphasize that changing an elements and reducing it's improtance should be distinguished.

> ...when Cooper and Mackie (1983) had politically active participants write a counterattitudinal essay about a central political belief, participants did not change their attitude in the direction of the counterattitudinal essay **but did denigrate those who supported that counterattitudinal position**. (Simon, Greenberg & Brehm 1995: 248)

Denigrate - criticize unfairly. The practical deduction here is that writing an essay supporting an idea you don't believe in does not change your opinion of the idea but makes you more critical towards those who hold the idea to be true.

> At this point, we have little conceptual or empirical basis for specifying in a given situation which cognitive elements will be most likely to be trivialized. The participants could reduce dissonance by reducing the importance of either the attitude or the behavior they engage in. **Presumably, participants will reduce the importance of whichever element or elements are low in resistance to being trivialized**, which probably depends on the plausibility of doing so and the extent of links between a particular cognition and other important attitudes and values. (Simon, Greenberg & Brehm 1995: 249)

Seems logical - that which affords less resistance to being trivialized is most likely trivialized.

> Consistent with results of prior **self-affirmation** research, the self-affirmation treatment reduced attitude change. In addition, as expected, it also led to trivialization. Steele (1988) proposed that dissonance is reduced either directly, through minimization of the threat caused by the specific inconsistency, or indirectly, through affirmation of the self and restoration of global **self-integrity**. The present results indicate that the two routes to dissonance reduction may occur together in that when participants self-affirm, they also reduce the perceived importance of one or more of the relevant cognitions. (Simon, Greenberg & Brehm 1995: 254)

The theory of self-affirmation is a psychological theory that was first proposed by Claude Steele (1988) with the premise that people are motivated to maintain the integrity of the self. The ultimate goal of the self is to protect an image of its self-integrity, morality and adequacy. On the whole, integrity is defined as the sense that one is a good and appropriate person and the term "appropriate" refers to behavior that is fitting or suitable given the cultural norms and the salient demands on people within their culture. This theory explains why people respond in such a way to restore self-worth when their image of self-integrity is threatened. (Wiki: Self-affirmation)

Gunnery, Sarah D., Judith A. Hall and Mollie A. Ruben 2013. The Deliberate Duchenne Smile: Individual Differences in Expressive Control. *Journal of Nonverbal Behavior* 37(1): 29-41.

> The Duchenne smile, typically called an enjoyment or genuine smile, is often said to be a spontaneous reflection of concurrent positive affect. It is operationally defined in the literature as the activation of the orbicularis oculi (cheek raiser) muscle that makes crow's feet at the outer corner of the eye, called Action Unit 6 (AU 6) according to the Facial Action Coding SYstem (FACS; Ekman et al. 2002), in combination with the zygomatic major muscle that extends the mouth (lip corner puller, AU 12; Ekman et al. 2002). (Gunnery, Hall & Ruben 2013: 29)

Orbicularis is the part above the eye and extends from the nose to the temple; *oculi* is the part below the eye, basically the "saggy eye" area. Orbicularis oculi's function is to open and close the eyelids, which makes me wonder if it can be trained by doing eyelid exercises. It is said that *the orbital portion is subject to conscious control*.

> In the non-Duchenne smile, often called a non-enjoyment, false, fake, or social smile, the eye muscle movement is lacking (Ekman et al. 1990; Frank et al. 1993). Non-Duchenne smiles are widely believed to be under far more volitional control than Duchenne smiles . The distinction between Duchenne and non-Duchenne smiles can potentially help explain the nature and function of smiling in situations in which concurrent positive emotion may be weak or absent, as in greeting strangers, signaling reassurance, or appeasing powerful others, and in situations in which the expressor is actually experiencing negative affect, as when showing or masking feelings of discomfort, dislike, disappointment, embarrassment, or anxiety. (Gunnery, Hall & Ruben 2013: 29-30)

Non-Duchenne smiles are more volitional, it is under conscious control. I am interested in bringing the Duchenne smile under similar conscious control, by way of training. Or whether *deliberate Duchenne smile* can be trained and how.

> There are good reasons why people might want to use the Duchenne smile deliberately. Research shows that people have insight into the nature, message value, and social utility of the Duchenne smile. Naive observers, even children age 9-10, **attribute more happiness to Duchenne than non-Duchenne smiles**; observers also **have more favorable emotional reactions to people showing the Duchenne smile** and attribute more desirable characteristics to them (e.g., likeability, competence). Observers also find such expressions to be more authentic and intense. Furthermore, people often have insight into what distinguishes Duchenne from non-Duchenne expressions; in two studies, approximately half of the adult observers reported using the expressor's eyes as a guide to making their judgments. Thus, research whos that **people understand both what the Duchenne smile consists of and why it would be advantageous**. (Gunnery, Hall & Ruben 2013: 30)

Ergo, it would be beneficial to develop some sort of training program for it.

> Participants who successfully imitated the Duchenne photograph were more likely to make a Duchenne smile when not imitating the non-Duchenne photograph, but there was no relationship between producing a Duchenne smile in either of the roleplays and successfully imitating the Duchenne smile. (Gunnery, Hall & Ruben 2013: 36)

This is interesting. It sounds as if people who have more voluntary control over Duchenne smiles are more prone to react with a "genuine" smile to social smiles. I think the social functioning of smiles could be further investigated by studying how people with more deliberate control react to other stimuli.

> Most writers on the Duchenne smile have talked of this smile as involuntary, spontaneous expresison of concurrent positive affect, using adjectives such as real, genuine, enjoyment, and felt (e.g., Bernstein et al. 2008; Ekman and Friesen 1982). We, like other recent investigators (Gosselin et al. 2010; Krumhuber and Manstead 2009), questioned this assumption and showed that **a nontrivial number of participants could willfully produce a Duchenne smile** when acting out role-plays that conveyed certain social messages, and a greater percentage deliberately produced a Duchenne smile when imitating a photographed Duchenne smile. This study also provided preliminary evidence that the ability to deliberately make the Duchenne smile is an individual difference. (Gunnery, Hall & Ruben 2013: 37)

Actually a remarkable feat, and a plusgood addition to the rubric of "history of body language", especially recent years.

This study further showed that people with the ability to produce a deliberate Duchenne smile reported being better able to put on false expressions in their raily lives and reported that they had done a better job putting on the expressions in the experimental tasks. This indicates that people have some **introspective knowledge** of their own smiling behavior and ability and likely **value the ability as a social skill**. (Gunnery, Hall & Ruben 2013: 39)

I was once stunned to find out that an aquaintance had trained herself to use both eyebrows precisely for it's value as a social skill.

1532

4.2.24 Anarchism - Definitions and ancestors (2013-02-20 18:05)

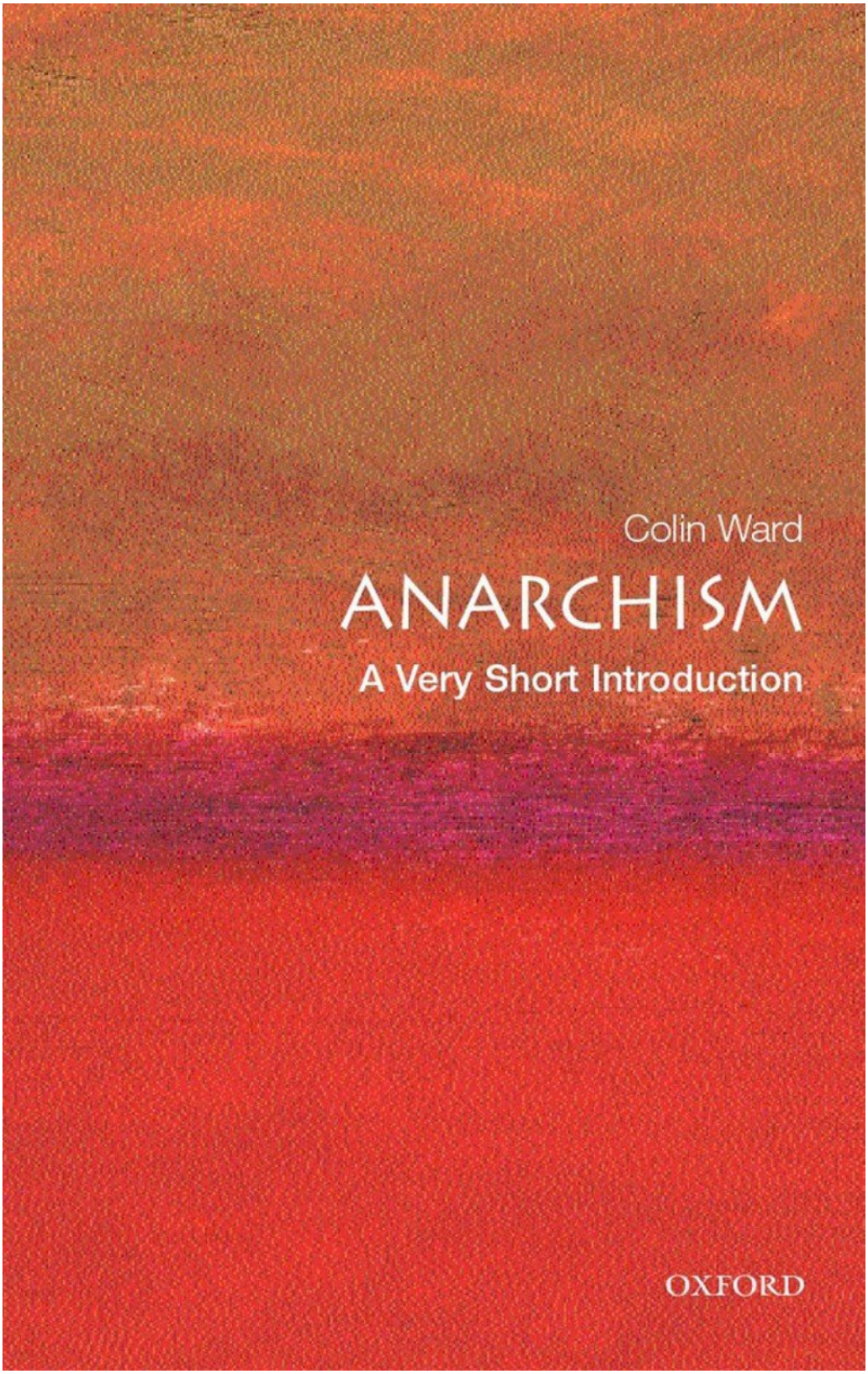

Ward, Colin 2004. *Anarchism: A Very Short Introduction*. Oxford; New York: Oxford University Press.

Ch. 1. "Definitions and ancestors", pp. 1- 13.

> The word 'anarchy' comes from the Greek *anarkhia*, meaning contrary to authority or without a ruler, and was used in a derogatory sense until 1840, when it was adopted by Pierre-Joseph Proudhon to describe his political and social ideology. Proudhon argued that **organization without government was both possible and desirable**. (Ward 2004: 1)

Well, to many it is still a derogatory term. People for whom an anarchist social organization seems possible and desirable are a minority.

> The anarchists and their precursors were unique on the political Left in affirming that workers and peasants, grasping the chance that arose to being an end to centuries of exploitation and tyranny, wer inevitably betrayed by the new class of politicians, whose first priority was to re-establish **a centralized state power.** After every revolutionary uprising, usually won at a heavy cost for ordinary populations, the new rulers had no hesitation in **applying violence and terror, a secret police, and a professional army to maintain their control**. (Ward 2004: 1-2)

In Estonia the centralization of power is getting worse by the day; more and more it seems like there is Tallinn and then the rest of Estonia. It may be a matter of time until the rest of Estonia realizes that they're being impoverished by the center and an insurgence begins. Presently I see the latter - secret police and professional army with their violence and terorr - as the prime enemies. Although these are merely means to and end, I believe these ends cannot be grasped before the means are investigated. And by investigation I do not mean ideological spew, but actual research and study.

> For anarchists the state itself is the enemy, and they have applied the same interpretation to the outcome of every revolution of the 19th and 20th centuries. This is not merely because every state keeps **a watchful and sometimes punitive eye on its dissidents**, but because **every state protects the privileges of the powerful**. (Ward 2004: 2)

The watch kept on dissidents I am studying in dystopias. The privileges of the powerful are more complicated.

> There are, unsurprisingly, several traditions of *individualist anarchism*, one of them deriving from the 'conscious egoism' of the German writer Max Stirner (1806-56), and another from a remarkable series of 19th-century American figures who argued that in protecting our own autonomy and associating with others for common advantages, we are promoting the good of all. (Ward 2004: 2)

Max Stirner should be studied more closely, luckily he is one of the authors already on the readings list for this seminar.

> *Pacifist anarchism* follows both from the anti-militarism that accompanies rejection of the state, with its ultimate dependence on armed forces, and from the conviction that any morally viable human society depends upon the uncoerced goodwill of its members. (Ward 2004: 3)

Pacifism is a beautiful thought but not very viable. That is, it is very easy to attack pacifism.

> These and other threads of anarchist thought have different emphases. What links them all is their **rejection of external authority**, whether that of the state, the employer, or the hierarchies of administration and of established institutions like the school and the church. (Ward 2004: 3)

Of course it should be studied further in what sense is authority external, whether power is a force coming from the 'outside' or rather something something that works through us. These are murky matters, but generally it can be stated that anarchism is against coercion [*sundus*].

> It is customary to relate the anarchist tradition to four major thinkers and writers. The first was **William Godwin (1756-1836)**, who in his *Enquiry Concerning Political Justice*, published in 1793, set out the anarchist case against government, the law, property, and the institutions of the state. [...] The second of these pioneers was **Pierre-Joseph Proudhon (1809-65)**, the French propagandist who was the first one to call himself an anarchist. He became famous in 1840 by virtue of an essay that declared that 'Property is Theft', but he also claimed that 'Property is Freedom'. [...] The third of the classical anarchist luminaries was the Russian revolutionary **Michael Bakunin (1814-76)**, deservedly famous for his disputed with Marx in the First International in the 1870s, where, for his successors, he predicted with remarkable accuracy the outcome of Marxist dictatorships in the 20th century. [...] The last of these key thinkers was another Russian of aristocratic origin, **Peter Kropotkin (1842-1921)**. ... *The Conquest of Bread* (1892) was his manual on the self-organization of a post-revolutionary society. (Ward 2004: 3-7)

Godwin's book is available on archive.org. Proudhon's essay is most likely included in his *What is Property?*. Bakunin's *Marxism, Freedom And The State* is readily available on the web and on our bookshelves. And Kropotkin's *The Conquest of Bread* is included in this seminar.

> In all these revolutions the fate of the anarchists was that of **heroic losers**. but anarchists do not necessarily fit the stereotype of believers in some ultimate revolution, succeeding where all others had failed, and inaugurating Utopia. The German anarchist Gustav Landauer delcared that:
>
> > The state is not something which can be destroyed by a revolution, but a condition, **a certain relationship betwene human beings, a mode of human behavior**; we destroy it by **contracting other relationships, by behaving differently**.
>
> (Ward 2004: 8)

Firstly, "heroic losers" also describes the heroes of my dystopian literature - Winston, John and Montag - who sacrifice their own life for the fight against inhuman forms of social organization. Secondly, Landauer's contention on relationships and behavior sounds very much like David Graeber's statement about *revolutionary action*.

> Anarchism has, in fact, an **enduring resilience**. Every European, Noth American, Latin American, and Asian society has had its anarchist publicists, journals, circles of adherents, imprisoned activists, and martyrs. Whenever an authoritarian and repressive political regime collapses, the anarchists are there, a minority urging their fellow citizens to absorb the lessons of **the sheer horror and irresponsibility of government**. (Ward 2004: 10)

Our current society does not seem to produce sheer horror but it does seem to possess a very irresponsible government who only serves for its own interests.

> Anarchist ideas were brought to Japan by **Kotuku Shusui** [Shūsui Kōtoku] in the very early years of the 20th century. He had read Kropotkin's writings while in prison during the Russo-Japanese war of 1904-5. When released he visited California, making contact with the militant anarcho-syndicalists of the Industrial Workers of the World (IWW), and returned to Japan to publish an anti-militarist journal, *Heimen*. Kotuku claimed that **there was always an anarchist undercurrent in Japanese life, deriving from both Buddhist and Taoism**. He was one of 12 anarchists executed in 1911, accused of plotting against the Emperor Meiji. (Ward 2004: 10)

Makes me wonder if we should look into Estonian anarchism as well, surely there must be some.

> In the entry for 'Anarchism' that Kropotkin wrote in 1905 for the 11th edition of the *Encyclopedia Britannica*, he began by explaining that it is

> the name given to a principle or theory of life and conduct under which society is conceived without government - harmony in such society being obtained, **not by submission to law, or by obedience to any authority**, but by free agreements, concluded between the various groups, territorial and professional, freely constituted for the sake of production and consumption, as also for the satisfaction of the infinite variety of needs and aspirations of a civilised being.

Implicit in this definition is **the inevitability of compromise**, an ordinary aspect of politics which has been found difficult by anarchists, precisely because their ideology precludes the usual routes to political influence. (Ward 2004: 13)

That is to say, it is difficult to take the usual routes of political influence if you oppose submission to law and obedience to any authority. The horrifying and irresponsible deeds of the governments go unpunished exactly because they are lawful and follow the pre-set lines of authority.

4.2.25 Discourse by Laclau (2013-02-21 22:02)

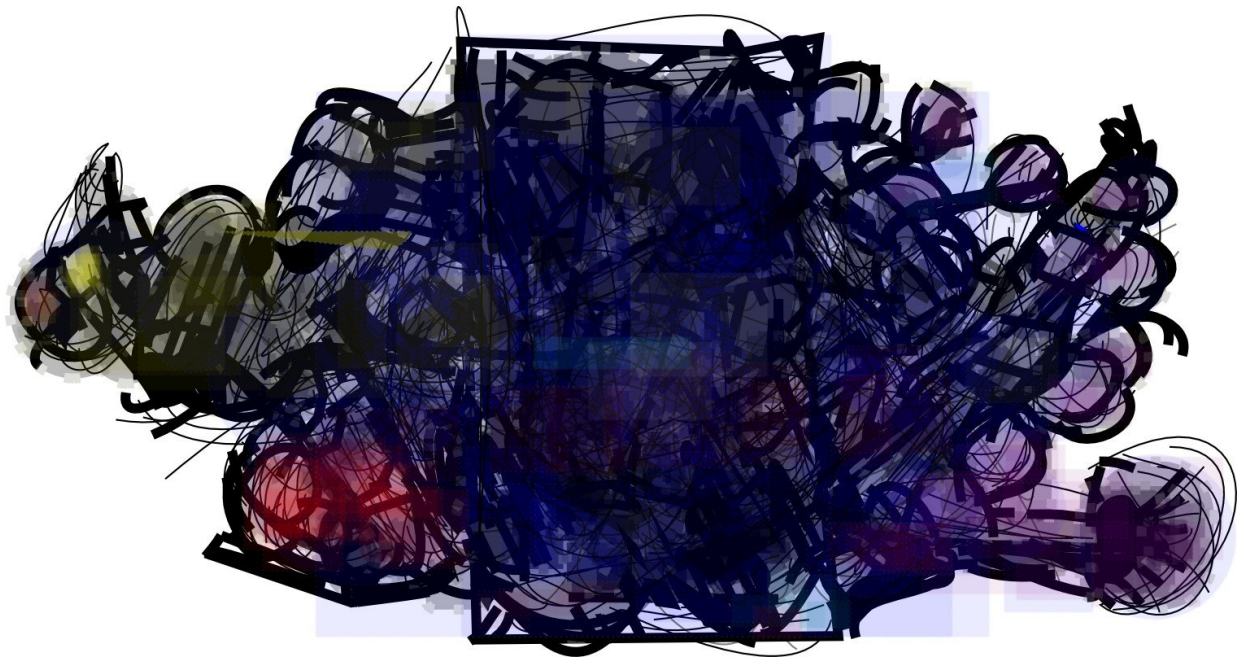

Laclau, Ernesto 2007. Discourse. In: Goodwin, R. E. and P. Pettit (eds.), *A companion to contemporary political philosophy*. 2nd Edition. Oxford: Blackwell, 441-447.

> The basic hypothesis of a discursive approach is that the very possibility of perception, thought and action depends on **the structuration of a certain meaningful field which pre-exists any factual immediacy**. A transcendental enquiry as an investigation of the conditions of possibility of experience starts with Kant, for whom space, time and the categories of understanding constitute the *a priori* dimension in the constitution of phenomena. (Laclau 2007: 541)

This sounds fairly familiar, specifically from cultural semiotics and the notion of modeling as it is developed in cs discourse. Of course now I have some hints on Kant from Cassirer which could help me translate this insight into the concursive approach.

> If formalism strictly applies, this means that **the *substantial* differences between the linguistic and the non-linguistic have also to be dropped** - in other terms, that the distinction between action and structure becomes a secondary distinction within the wider category of meaningful totalities. This point has been particularly stressed in Laclau and Mouffe (1985), and it brings discourse theory close to the conclusion reached by the work of the later Wittgenstein, i.e. the notion that 'language games' embrace both language and the actions in which it is woven (Wittgenstein, 1983, p. 5). (Laclau 2007: 543)

Sounds simple but useless until demonstrated how.

> The main contributions of discourse theory to the field of politics have been linked so far to **the conceptualization of power**. The same broad division pointed out earlier applies here: we have, on the one hand, analysts whose theoretical roots are to be found in the post-structuralist theory of the sign and, on the other, those which are mainly linked to the reformulation of Foucault's intellectual project in his later work. (Laclau 2007: 545)

I don't yet see need to differentiate these but rather view them as part of the same effort.

Sylvan, Richard 2007. Anarchism. In: Goodwin, R. E. and P. Pettit (eds.), *A companion to contemporary political philosophy*. 2nd Edition. Oxford: Blackwell, 257-281.

> Most of the seminal and interesting work on anarchism has come from outside universities and standard intellectual circles. Academics have contributed histories (e.g. Ritter, 1969), surveys (e.g. Woodcock, 1962) and (usually not-so-sympathetic) criticism (e.g. Miller, 1984). With a very few exceptions, however, they have contributed little original anarchist thought. (Sylvan 2007: 257)

Ritter's work is titled *Anarchism: A Theoretical Analysis*. I tend to agree. In my mind the most potential anarchist theorizing is hidden away in pamphlets and zines dispersed in anarchist info shops (and sites such as theanarchistlibrary.org).

> Philosophically, anarchism is the theory, principles or practice of anarchy. It refers, according to the dictionaries, to the 'lack of coercive government', the 'absence of a political state', the 'want of authoritarian political heads or leaders, institutions or organizations'. In its normal politicla form, the term is applied to societies or communities, territories or countries. Politically, there are three key structural components: authority, coercion and, normally comprehending both, the state. The notion has recently been extended beyond political arrangements to apply to other institutional forms, such as the church, science and law, to mean **alternative forms lacking authoritarian structure and coercive methods**. Thus appear such varieties as epistemological anarchism and philosophical anarchism. Although it is political anarchism upon which this essay focuses, those other far-reaching analogies should not be lost sight of. They matter. **Anarchism is to political authority as atheism is to religious authority**, and rather as scepticism is to scientific authority. (Sylvan 2007: 258)

The comparison with atheism is a good one. Also, my own works seems, in this sense, to involve an anarchist approach to bodily behavior. It relies on the notion of "expressive order" as the agent that regulates and normalizes human behavior, thus protecting the privileges of the powerful.

> With anarchy as with many other valuable terms, tehre has been **a concerted effort at confusion or destruction of meanings** - part of an extensive terminological vandalism in human intellectual affairs. Rather than reconcile ourselves to sacrifice of the damaged term 'anarchism', let us salvage the term explicitly for

> the pristine notion, isolating the conventional associations under the term 'degenerate anarchism'. Most of the fictional anarchists depicted by authors supportive of the present state system are degenerate and thus unrepresentative of real anarchists. (Sylvan 2007: 259)

Ah, finally a solution to the disreputed understading of anarchism.

> While organization and government are entirely compatible with anarchism, that most conspicuous modern institution - the state - is not. it is the paradigmatic archist form. Nor are ancient power formations such as the empire and the kingdom really compatible with anarchism, owing not only to their authoritarian character and their extensive use of coercion and violence but also to their central organization. (Sylvan 2007: 260)

That is, non-authoritative and non-violent forms of government and social organization are compatible with anarchist ideals.

> [The state is] a *distinct* and *sovereign* body[:] ...it claims complete authority to define the rights of its subjects... Second, **the state is a *compulsory* body, in the sense that everyone born into a given society is forced to recognise obligations t the state that govern that society**. Third, the state is a *monopolistic* body: it claims a monopoloy of force in its territorial area, allowing no competitor to exist alongside it. (Miller 1984: 5)

From Miller's book *Anarchism*. "Compulsory" [*kohustuslik*, *sund-*] is exactly the word I was in search of. It means: (1) *Required by law or a rule; obligatory.* (2) *Involving or exercising compulsion; coercive.*

> There are, analysis reveals, two interacting foci: (1) a top or centre; and (2) control or dominance flowing from this top, by what an adjudged inadmissible (in particular, authoritarian and coercive) means. A chief both stands at the top of a power hierarchy and exercises authoritarian control from there. Under this elliptical double-foci refinement, anarchy entails structure and organization without inadmissible top-down or centralized means. Let us look at the foci in turn, beginning with the more independent one: the top.
> Topologically, 'without a top' amounts to 'without a centre', because by topological transformations ('bending') what is a top transforms to a centre, and vice versa. Thus, in excluding top-down relations, **anarchism also excludes arrangements structured with a controlling centre, such as a ruling centrla government**. Anarchism thus implies decentralization, but in a precise sense. Eliminating the centre does not thereby also remove all structure. It leaves available the possibility of a rich variety of structures, including network arrangements with no centres or with multiple 'centres' (federal structures, and suchlike). (Sylvan 2007: 261)

The relationship between top and center in this sense could well improve cultural semiotics which speaks of centers, but not tops.

> As varieties of anarchy diverge widely so too, correspondingly, do motivations and justifications for these divergent forms. These motivations range from entirely theoretical (conceding the warranted force of politicla scepticism) to practical (schanging the local world); from **personal and perhaps selfish (getting the state off one's back**, or out of one's business and one's till) to other-directed (elminating a state oppressing its people) or environmental (disestablishing another vandalistic state). Common motivations trace back to the common character of anarchism: **repulsion by or opposition to oppressions**, perhaps generalizing still further to **all gross power relations**. (Sylvan 2007: 262)

My motivations personal and theoretical.

> There are many types of authority relations, not all of which are objectionable. Consider, for example, the relation of a student to an authority in some field of knowledge, who can in turn back up expert judgements by appeal to a further range of assessable evidence. Such an authority might be called 'transparent' (or 'open'), because anyone with time and some skill can proceed past the authority to assess claims made. Contrasted with these are **'opaque' (or 'closed') authorities, who simply stand on their position or station; such authority is objectionable in part because of its dogmatic character**. Closely allied is the category of 'substantially opaque' authorities, who appeal to a conventional rule or procedure ('that is how things are done' or 'have always been done') without being willing or able to step beyond some rule book. Rule-book authorities are commonplace in bureaucracies, which often encourage such practice in lower-level official. With 'indirectly opaque' authorities, the justificatory procedure stops a step further back: there is a set of rules, which has been enacted (for reasons not open to, or bearing, examination) by a further substantially opaque authority. (Sylvan 2007: 263)

These forms should be carefully compared to the social psychological "bases of power". From the top of my mind I can say that the case of student is related with the so-called "expert power".

> Beyond the theoretical arguments for principled anarchism, the main argument for anarchism can be concentrated in a detailed critique of the state, and therewith of state-like institutions. Anarchist critiques of the state assert that: states and state-like institutions are without satisfactory justification; such institutions are not required for organizational purposes; such institutions have most inharmonious consequences, bringing a whole series of social and environmental bungles or evils in their train. In brief, **they [states] are unnecessary, unjustified evils**. (Sylvan 2007: 264)

Pretty much the same formulation I have heard from the mouth of a local anarchist philosopher [that states are illegitimate].

> States are enormously expensive, and constitute a heavy drain upon regional resources and accordingly on local environments. In poorer regions they are not merely a heavy burden but a main cause of impoverishment. One reason for their voracious appetite is **an excess of over-remunerated and often unproductive state employees**. Another connected reason is that many state operations are far from lean and efficient; instead, they incorporate many duplications, drag factors and dead weight. Under anarchisms of all varieties, these heavy cost burdens, weighing down subservient populaces, would be shed. Costs of organization would be very significantly reduced. (Sylvan 2007: 265)

Sounds exactly like the situation in Estonia.

> States are major impositions on everyday life. They are intrusive and demanding. Never has this been more forcefully expressed than in Proudhon's famous denouncement of state government:
>
> > To be GOVERNED is to be at every operation, at every transaction, noted, registered, enrolled, taxed, stamped, measured, numbered, assessed, licensed, authorized, admonished, forbidden, reformed, corrected, punished. It is, under pretext of public utility, and in the name of the general interest, to be placed under contribution, trained, ransomed, exploited, monopolized, extorted, squeezed, mystified, robbed; then, at the slightest resistance, the first word of complaint, to be repressed, fined, despised, harassed, tracked, abused, clubbed, disarmed, choked, imprisoned, judged, condemned, shot, deported, sacrificed, sold, betrayed; and, to crown all, mocked, ridiculed, outraged, dishonoured. That is government; htat is its justice; that is its morality. (1923, p. 294)
>
> (Sylvan 2007: 265)

From Proudhon's *General Idea of the Revolution in the Nineteenth Century*.

> The state is not a self-justifying object. But none of the justificatory arguments to the state are cogent. A familiar theme concedes that the state is problematic but claims that it is a necessary evil. But the contrary seems more nearly correct: states, though generally evil, are hardly necessary. It needs stressing, furthermore, how weak the necessity claimed has to be. For it is becoming increasingly easy, with the advances in logical modellings and computer simulations of other worlds (involving 'virtual states', and the like) to envisage accessible worlds organized without modern states. (Sylvan 2007: 267)

This argument is pretty solid: before the advent of information technology it would have been very difficult to coordinate society without the state. Nowadays we have sophisticated models which can coordinate the work of all the necessary social benefits almost automatically.

> According to a condescending pragmatic argument, simple primitive societies may have been able to struggle along without state structure or organization, but it is entirely out of the question for the practical operation for modern industrial societies. No recent anarchist societies have worked. A short response is again that but few have had an opportunity to succeed. **There is extraordinarily little room for social experiment in modern state-dominated societies**. Moreover, where anarchist societies have had some chance to flourish (as, briefly, in Spain before they were suppressed), some of them appear to have funtioned moderately well. (Sylvan 2007: 272)

First shoot rifles at anarchists who have made their organizations work and then shoot down future anarchist with arguments like "but no anarchist society has succeeded."

> Gone or seriously reduced with the demise of the centre are several stock political worries, directed against anarchism, such as those of coup, takeover, insurrection or invasion. These usually involve capturing the centre and its command structure, no longer there to capture; there is no command or control structure that could be taken by an invader or through internal insurrection. Community defence is thereby rendered much easier. The stock problem of who controls the controllers is also largely removed, partly because control is so diffused and partly because a main controller is the federated communities (which is one of the advantages of more direct democracy). (Sylvan 2007: 275)

I've never thought about it but it makes perfect sense. Takeovers operate by "taking over" existing central structures. If the structures are not centralized then what is there to take over?

> Unfortunately it is hard to find, anywhere, even in the worst of states, much anarchist planning, and - worse - there is little visible evidence of **constructive anarchist movements** anymore; what gets exhibited in ongoing crises of states is degenerate anarchism. There is undoubtedly more scope for anarchism proper to become involved in those crisis situations, for instance by influencing and organizing active dissatisfied groups, and for it to flourish. (Sylvan 2007: 280)

Sparrow, Robert 2007. Anarchism since 1992. In: Goodwin, R. E. and P. Pettit (eds.), *A companion to contemporary political philosophy*. 2nd Edition. Oxford: Blackwell, 282-284.

> The decline in the popularity of Marxism subsequent to the collapse of the Societ Union has left a vacuum on the left which has partially been filled by anarchism, which has to some extent become **the default politics od radical dissent** in English-speaking nations and much of Western Europe. (Sparrow 2007: 282)

This may be the reason why much of modern anarchist discourse smacks of pseudo-marxism.

> The development of the World Wide Web has also had a significant impact both on the popularity of anarchist ideas and their theoretical elaboration. **The decentralized nature of the internet** and the fact that **it is beyond the power of any state to regulate** have led many critics to note important parallels with anarchist political ideas (Ludlow, 1999; 2001; Moglen, 1999). There has also been a resurgence of contemporary anarchist writings for the purpose of distribution via the Web. (Sparrow 2007: 282)

Sounds familiar.

4.2.26 The two bodies (2013-02-22 22:16)

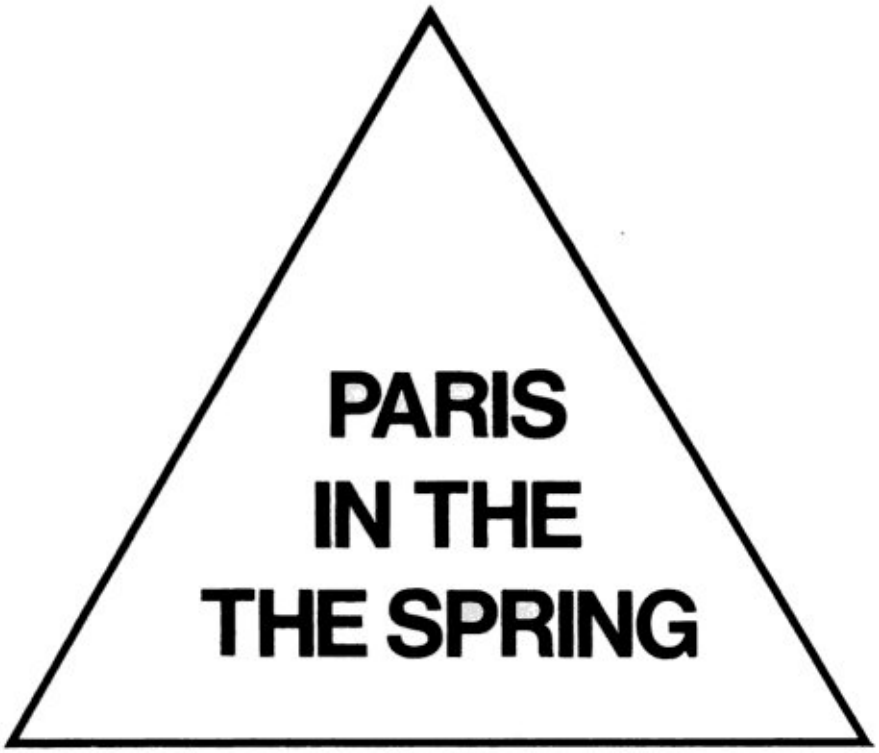

Fig. 5.1

Douglas, Mary 1996. *Natural Symbols: Explorations in Cosmology*. 2nd edition. London; New York: Routledge.

Ch. 5. "The two bodies", pp. 69-87.

> The social body constrains the way the physical body is perceived. **The physical experience of the body, always modified by the social categories through which it is known, sustanis a particular view of society**. There is a continual exchange of meanings between the two kinds of bodily experience so that each reinforces the categories of the other. As a result of this interaction the body itself is a highly restricted medium of expression. The forms it adopts in movement and repose express social pressures in manifold ways. The care that is given to it, in grooming, feeding and therapy, the theories about what it needs in the way of sleep and exercise, about the stages it should go through, the pains it can stand, its span of life, all the cultural categories in which it is perceived, must correlate closely with the categories in which society is seen in so far as these also draw upon the same culturally processed idea of the body. (Douglas 1996: 69)

Thus the dual body consists of the social body and the physical body and the formed restricts the latter.

> In any kind of communication whatever, if more than one band is being used, ambiguity would result if there was no smooth co-ordination of meanings. hence we would always expect **some concordance between social and bodily expressions of control**, first because each symbolic mode enhances meanings in the other, and so the ends of communication are furthered, and second because, as we said earlier, the categories in which each kind of experience is received are reciprocally derived and mutually reinforcing. (Douglas 1996: 72)

It almost sounds like what I call concursivity. That is, here the social and symbolic categories touch upon bodily expressions by way of "concordance". While *concouse* is "coming together", *concord* is "agreement".

> The scope of the body as a medium of expression is limited by controls exerted from the social system. Just ast the experience of cognitive dissonance is disturbing, so the experience of consonance in layer after layer of experience and context after context is satisfying. I have argued before that there are pressures to create consonance between the perception of social and physiological levels of experience (Douglas, 1966:114-28). Some of my friends still find it unconvincing. I hope to bring them round by going much further, following Mauss in maintaining that **the human body is always treated as an image of society** and that there can be no natural way of considering the body that does not involve at the same time a social dimension. (Douglas 1996: 74)

Ah, my dear Douglas, even you are taken by Leon Festinger!

> Consequently I now advance the hypothesis that **bodily control is an expression of social control** - abandonment of bodily control in ritual responds to the requirements of a social experience which is being expressed. Furthermore, there is little prospect of successfully imposing bodily control without the corresponding social forms. And lastly, the same drive that seeks harmoniously to relate the experience of physical and social, must affect ideology. (Douglas 1996: 74)

This is actually very useful for my purposes (concerning bodily self-censorship).

> It seems not too bold to suggest that **where role structure is strongly defined, formal behaviour will be valued**. If we were to proceed to analyse a range of symbolism under the general opposition of formal/informal we would expect the formal side of every contrasted pair to be valued where role structure is more dense and more clearly articulated. **Formality signifies social distance, well-defined, public, insulated roles.** Informality is appropriate to role confusion, familiarity, intimacy. **Bodily control will be appropriate where formality is valued**, and most appropriate where the valuing of culture above nature is most emphasized. All this is very obvious. (Douglas 1996: 75)

Not bold at all. Also, very obvious indeed.

> So far we have given two rules: one, the style appropriate to a message will co-ordinate all the channels; two, the scope of the body acting as a medium is restricted by the demands of the social system to be expressed. SAs this last implies, a third is that **strong social control demands strong bodily control**. A fourth is that along the dimension from weak to strong pressure the social system seeks progressively to disembody or etherealize the forms of expression; this can be called the purity rule. (Douglas 1996: 76)

These simple equations could be very useful.

> Social intercourse requires that unintended or irrelevant organic processes should be screened out. It equips itself therefore with criteria of relevance and these constitute the universal purity rule. The more complex the system of classification and the stronger the pressure to maintain it, the more social intercourse pretends to take place between disembodied spirits. Socialization teaches the child to bring organic processes under control. (Douglas 1996: 76)

Relevant for concursivity: some writers choose to screen out all bodily behavior ("organic processes") to make it look as if the dialogue is taking place between disembodied spirits.

> The physical body is a microcosm of society, facing the centre of power, contracting and expanding its claims in direct accordance with the increase and relaxation of social pressure. Its members, now riveted into attention, now abandoned to their private devices, represent the members of society and their obligations to the whole. At the same time, the physical body, by the purity rule, is polarized conceptually against the social body. Its requirements are not only subordinated, they are contrasted with social requirements. **The distance between the two bodies is the two bodies is the range of pressure and classification in the society**. (Douglas 1996: 77)

I think there is something missing. I'd propose a third body, a "personal" body that is free from social pressure. This is the body one possesses when no one is around and looking.

> Natural symbols can express the relation of an individual to his society at that general systemic level. **The two bodies are the self and society**: sometimes they are so near as to be almost merged; sometimes they are far apart. The tension between them allows the elaboration of meanings. (Douglas 1996: 87)

Alas, for Douglas, the physical body is the self.

Millard, Thomas L. 1962. Human Relations in a Changing Society, Trends and Principles. *Journal of Educational Sociology* 35(5): 228-235.

> Within the basic value-orientation of a free, open society, Human Relations as a professional discipline seeks to enable individuals, groups, and communities in achieving the highest possible degree of social, mental and physical well being. (Millard 1962: 228)

I am instantly reminded of Jurgen Ruesch's *Semiotic Approaches to Human Relations*.

> As Human Relations is attuned to the multiplicity, of causative factors in intergroup conflicts, it deploys its professional skills in the development of constructive, insightful information and with assistance in helping groups in conflict to rethink basic value concepts, thus heightening their adaptability to changing institutional and human needs.
> Towards this end, **the human relationist** needs to assess in workable terms, the socio-cultural environment from which such conflicts or group members come. What is the nature of the problem, what does the conflict symbolize for them and how does it clash with their value orientation? (Millard 1962: 228)

Sounds like some goody-two-shoes ish, but the interesting part is how liberal this guy is with *-ism*.

> The effectiveness of meaningful human relations depends upon **the rigidity of the value system of the group involved** and the degree of internalization of basic democratic values.
> However the capacity of man to espouse social justice in the content of his social experience is probably

> the most fundamental and unique character of man. But **society cannot control every possible social situation**, and then too, groups with opposing value-orientation can always create social situations that give vent to their beliefs.
> This process through which basic value disagreement leads to **physical dissociation** is the prerequisite to social conflict and this is perhaps the most important area for study by the human relationist. (Millard 1962: 229)

It is likely that my value-orientation is divergent from this authors' as I don't believe human relations can be reduced to values. Especially when values are used as a means for social control, as the case seems to be here. The remarkable thing is that "physical dissociation" quite possibly designates #avoidance.

> **And where social conflict is charged with human emotions, the more it tends to become detached from reality and take on the characteristics of a free-floating symbol**. And free-floating symbols have become useful devices for individuals and groups who elect to move in opposite direction of social change. By such ego-investment in time, and energy, some of these groups find it increasingly difficult, if not impossible to reverse their flight from reality turning their fears, hostility and perhaps their collective sense of guilt into a kind of "legalistic" logic which makes it possible for them to exist. (Millard 1962: 229)

Hot damn! Did I just find a proto-theory of empty signifier? P.S. The typeface/font this text is in is incredible. I must write some of my own texts with it. Aww snap, its "Monotype Century Old Style" and a form of "Century" font is pre-installed with Ubuntu. Guess who just set it as default font on gedit? *moi*.

> Indeed, a central requirement of human relations for the future must be how to work with those with whom we differ to make a goodness of life for all - for we cannot allow our differences of value application to divide us to the point where we are incapable of social action for the common good. **The dynamic aspects of culture** demonstrates that striving for achievement, although accompanied by temporary discomfort, frustration and even pain - is essential to full growth and development of social groups. (Millard 1962: 230)

Apparently this author is clipping together various expressions without any further thought. E.g. dynamic aspects (plural) demonstrates (singular). Also, I'm beginning to notice that this text is a bit ideological and lacks any citations. And man is not distinguished from "lower" animals by its social nature - many species are social. And "human relationism" could just as well be replaced with "sociology" - the essence seems to be same. The sub-title "defective human relations needs authoritative priming" is really off-putting. Enough of this, Millard.

Gottdiener, M. 1985. Hegemony and Mass Culture: A Semiotic Approach. *American Journal of Sociology* 90(5): 979-1001.

> Hegemony theory is reductionist because of its primitive understanding of human subjectivity. By asserting that class consciousness is controlled in the interests of the bourgeoisie through the mediation of mass culture, **hegemonists assume the unity of all thought** and beg the more essential theoretical question concerning the constitutive nature of the human subject. Consciousness itself can never be controlled in the manner suggested by this theory because it implies the existence of a homogeneous human subject who has been produced by modernity and whose mental state has a reflexive thought capacity that is indistinguishable from either consciousness or even subconsciousness. (Gottdiener 1985: 982)

This reminds me of the assumption of "transcendental subjectivity" in cultural semiotics (the culture as a whole, "culture as the consciousness of society").

> In Althusser's original formulation he strove for a more complex view of the human subject as a somewhat contradictory amalgam of mental states that include post-Freudian-like subconscious influences. Althusser makes the distinction between consciousness and a second feature of thought that is a mental capacity organized around the "imagery," a capacity that is qualitatively separate from the ordinary consciousness of everyday life. The concept of the imagery is close to Berger and Luckmann's (1966) notion of reality construction, because it represents the individual's interpretation of reality, constructed through reflexive thought contemplating the experience of social interaction. According to Althusser's original formulation, **people cannot understand the real forces in the social formation that produce social events, because these function in ways not readily apparent**. Their interpretation of the events perceived by consciousness, therefore, is an imaginary one, and it is the representation of this realm that Althusser terms "ideological." (Gottdiener 1985: 983)

This may perhaps even prove useful for concursive approach. Since we derive some or even most of our interpretations of bodily behavior from culture (e.g. the folklore of gestures, literary descriptions, everyday speech), all attempts to interpret bodily behavior is always already invested with not-so-readily-apparent ideological aspects.

> The essential difference betwene the semiotic approach to culture and those better known in the United States (such as ethnomethodology and symbolic interactionism, which also focus on symbols and social interaction) is the emphasis in semiotics on **objective systems of signification and the intersubjective basis of meaning**. That is, following Saussure, the production of meaning takes place only by virtue of a social relation, because language is a sui generis social construction. (Gottdiener 1985: 985)

If semiotics is concerned with "the socially sustained system of signification" (*ibid*) then what the hell are ethnomethodology and symbolic interactionism concerned with?

> First, symbolic interactionism **does not possess a theory of the cultural object**. In this sense it is an idealist inquiry that lacks a material basis for the grounding of individual behavior and social relations. In addition, because its main focus is on "interaction" rather than the "symbolic," it virtually ignores the role of language and meaning systems in the analysis of culture (Davis 1981). Second, intrasubjective theories of social interaction such as ethnomethodology **fail to address the producer/object or producer/user relation**, although studies of creator/object do exist within this tradition. Such a limitation might be expected of a microsociology. In this way, however, ethnomethodology assumes that micro distinctions can be explored separately and autonomously from the larger social context, even at the formal level of abstraction. Accordingly, current theories of symbolic exchange are inadequate **for an analysis of mass culture in the global sense** outlined above. (Gottdiener 1985: 985)

I don't agree at all with these arguments. Gottdiener does not cite any examples but makes generalized statements. Does not G. H. Mead explain extensively the nature of the symbolic? Why *should* ethnomethodology dwell on material production of objects? I think Gottdiener is looking for theories of mass culture in all the wrong places.

> According to Barthes (1964), every object becomes a sign of its own function. Thus an automobile functions not only as a mode of trnasportation but also as a commonly (almost universally) recognized sign of that function. (Gottdiener 1985: 986)

Thus a rifle functions as a means if injury and becomes a sign of killing.

> According to Krampen, the logical extension of Barthes's early work would be **an assertion that all of culture is accessible through linguistic analysis, and this statement is a fallacy**. The "linguistic fallacy" implies that "since all languages are made up of words and all words are signs, all things made up of signs are language" (1979, p. 34). This "translinguistic" (Eco 1976) approach to culture has unfortunately come to characterize "pop-semiotic" analysis, just as fashion, non-verbal gestures, architecture, and so on have all been endowed analogically with the fallacious status of language. (Gottdiener 1985: 986)

Amen. This goes for body language, the language of flowers and handbags etc. Concursive approach must meticulously avoid falling prey to this fallacy.

> For Barthes (and Julia Kristeva and Jacques Derrida, among others) semiotics after 1969 became the study of the text or discourse, most especially in written form (such an inquiry is sometimes known as "second generation" or "philological" semiotics). For example, although Barthes showed that the objects of Dress constituted a system of signification and that Dress was therefore amenable to semiotic analysis, he observed that **the dress sign existed only in Fashion, that is, in the discursive world of writing and speaking about clothes** rather than as something intrinsic to the object itself or to its function. (Gottdiener 1985: 987)

The case is similar with "the discursive world of writing and speaking about bodily behavior" e.g. *concourse*.

> Recognition of these two aspects of mass culoture - its inherently polysemous nature and its audience of relatively heterogeneous subculture - also leads to the establishment of two long-recognized principles in the semiotic analysis of culture. First, I acknowledge the multicoded nature of social life and the multiplicity of sign systems that coexist in any given society (Lotman and Uspensky 1978). The concept of polysemy as characteristic of cultural perception has been an established tenet of semiotic analysis since Barthes's pioneering work (1964). Second, by grounding analysis of the threefold mass cultural relation in the group life of individuals, I recognize the primacy of meanings in all other typifications of social behavior. This means that, before there is "mass" culture, there must be "culture," that is, the conceptual forms of accumulated knowledge by which social groups organize everyday experience within social and material contexts (Clark et al. 1975; Lotman and Uspensky 1978; Sahlins 1976). Sahlins, in particular, has insisted productively that **human behavior is always meaningful** and that, consequently, social life is organized first and fremost around systemic, symbolic modes of interpretation (1976). Thus, group life possesses its own "relative autonomy" from economic and political processes. The impact of mass culture must always be understood within the social context of this ongoing, localized process of meaning creation and group interpretation. (Gottdiener 1985: 990-991)

Sahlin: *Culture and Practical Reason*. Lotman and Uspensky: "On the Semiotic Mechanism of Culture" (*New Literary History*).

> According to Eco, any object (e.g., an automobile) can be considered in any of five separate ways: (*a*) physically, as a material object; (*b*) mechanically, as an instrument or tool that performs a function, that is, possesses use value; (*c*) economically, as possessing exchange value; (*d*) socially, as a sign of some status; and (*e*) semantically, as a cultural unit that can enter into relationships with other cultural units in a discourse about automobiles and transportation (1976, p. 27). (Gottdiener 1985: 991)

From *A Theory of Semiotics*. Compare these to Lotman's five cultural relationships.

> In effect, i reject the radical reductionism of Baudrillard, which views all objects in society as possessing sign values. In my approach there can never be a pure semiotic analysis of culture at the level of the text itself, because all cultural objects are produced by nonsemiotic processes of economics and politics and are used nonsemiotically to perform first-order functions and to provide the second-order status of sign value. For example, the wearing of a raincoat for protection from rain, and for no other purpose, may "mean" that the use of that raincoat is an indicator of climate. In this case, mass culture interposes itself only when the raincoat, through fashion, is worn for second-order effects as well (see Delaporte 1979). This distinction has important implications for criticism of mass culture. It can be used to argue against the standard way in which ideological hegemonists perform textual analysis by endowing cultural objects with **meanings that derive solely from the critics' own analytical sensibilities**. (Gottdiener 1985: 993)

Gottdiener is in my opinion here grappling with the age-old question of intrinsic coding.

4.2.27 Compulsory military service (2013-02-23 17:36)

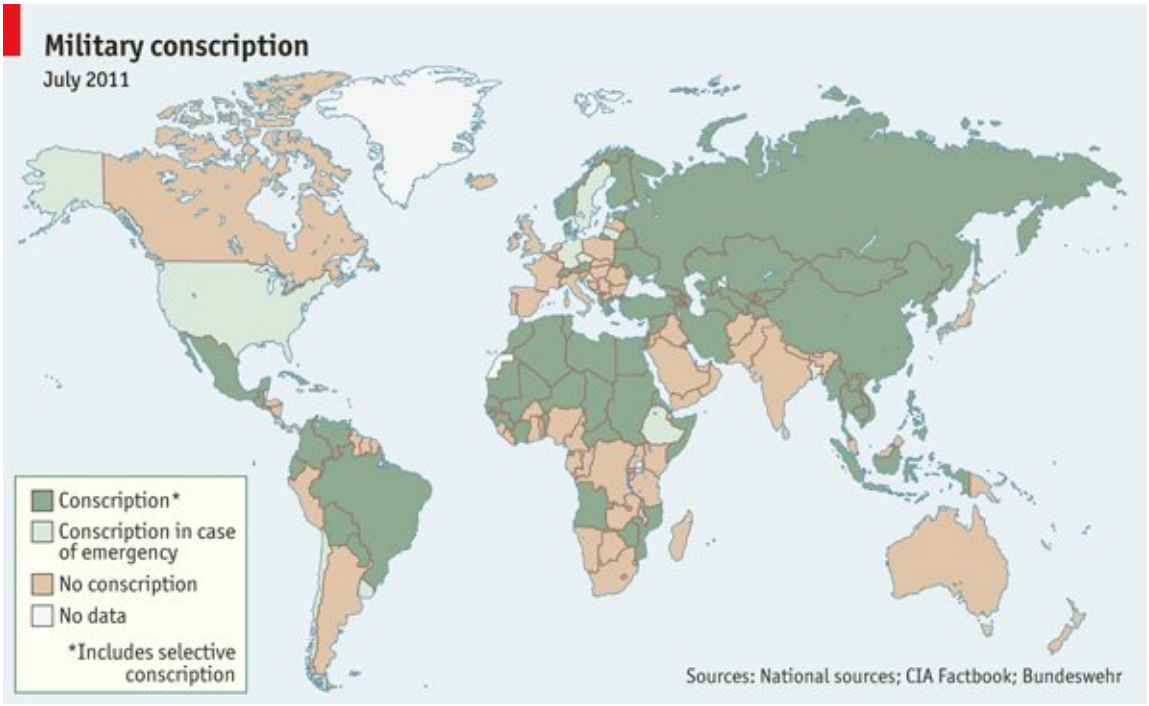

EDF 2013 = Estonian Defence Forces. Compulsory military service. Online. Accessed 22th Feb 2013. Available: http://www.mil.ee/en/defence-forces/compulsory-military-service

> The Constitution of the Republic of Estonia foresees compulsory military service in the Defence Forces of all physically and mentally healthy male citizens. (EDF 2013)

A) It is the constitution (*põhiseadus*) which is used to justify compulsory military service. That is: the law says so, and there is no argument! Even the (Rahvusringhääling) video commercial for state defence was premised on *"§ 124. Eesti kodanikud on kohustatud osa võtma riigikaitsest seaduse sätestatud alustel ja korras."* E.g. defence of Estonian state is everyone's obligation because it is written in the constitution. B) Translated as "foresees" (*ette nägema*) it sounds like a prediction when in fact it is "obliges". C) All physically and mentally healthy male citizens are obliged to take part of compulsory military service. There is no question of whether the male citizen wishes to defend his state, whether the state is worthy of being defended, or any other option. It does not matter who you are and what you think, if you are fit and obedient then you have no decision in the matter.

> The duration of the compulsory military service is 8 or 11 months, depending on the education and position provided by the Defence Forces to the conscript. In the compulsory military service conscripts acquire basic knowledge necessary for them to act as specialists in wartime military units. (EDF 2013)

Because the constitution says so male citizens have to give away 8 to 11 months of their lives. The words "conscript" and "convict" sound very similar. The *basic knowledge* of how to act ("as specialists") in wartime military units is presumed *necessary*. Based on what? Why is it necessary? This is an indication of Estonian mindset - that *wartime is inevitable*, thus this basic knowledge is necessary.

> Conscription to the compulsory military service is conducted on **the territorial principle**. Conscripts originating from one area study together in one unit. When sent to the reserve, they make up one reserve unit led by commanders who have been trained during the compulsory service and who come from the same unit. (EDF 2013)

This kind of territorial principle is evident in the justification itself: if you are male and living in Estonian *territory*, then you are obliged to compulsory service. It is as if by being borne in Estonian territory obliges you to have special interest in maintaining current power relation. This does not take into account the fact that the information technology of the 21st century has produced a shift in where you live (territory) and who you are (identity). It is presumed that territory and nationality go hand in hand, when more and more this is less and less so.

> After the compulsory military service **reservists are called up for trainings** for reserve in every five years. There the skills mastered during the compulsory service are reinforced and new arms and equipment are introduced. (EDF 2013)

In every five years you ara obliged to renew your training. Forseeing and calling up sound lax when in fact these obligations are backed up by coercive measures such as financial fines (640 euros for not appearing to the comision at a certain time and place).

> *What you learn in the compulsory military service?* (EDF 2013)

This sounds like an oxymoron. I am compulsed (forced, obliged to) learn something? What chance is there of me learning something I do not wish to learn? It is likely that many conscripts learn little to nothing while in service because people tend to forget that which is not important to them. It is now an interesting question to pose - how will they make this seem important? By inducing fear in neighboring countries? Instilling Estonian ideology? By sheer repetition of exercises? These should be investigated.

> *8-month service:*
> *Soldier's basic course (SBC) - 12 weeks*
> In the first months of the service soldiers acquire the main skills of a single fighter.
> In the basic course you learn about arms, orientation and first aid, you also acquire skills for forest camps, knowledge about the basics of tactics, **behaviour in the Defence Forces and legislation**.
> The level of basic knowledge is checked with a theoretical and practical soldier's exam. Those who pass it successfully are awarded a badge. (EDF 2013)

Behavior is what I am interested in; legislation is that which I could not care less about. It is already indicative here that "behaviour in the Defence Forces" is a specialty that needs to be taught. How exactly is this done? What does this behavior consist of? Is it only physical behavior or does it come wrapped in attitudes, opinions, ideological utterances and maintenance of power relations?

> *Soldier's specialty basic course (SSBC) - 6 weeks*
> The soldier's specialty basic course provides **knowledge and skills necessary for such specialists** as rifle-men, machine gunners, anti-tank grenade launchers, drivers, paramedics, etc. The length of the course depends on the complexity of the specialty. The specialty training terminates with a 3-week combat pair course where conscripts train the performance of combat tasks as members of combat pairs. (EDF 2013)

So I am assigned a specialty I do not wish to possess? I imagine an analogy with a corporate business conscripting me as an intern and giving me "knowledge and skills necessary for" the specialty of scanning documents.

> *Unit course (UC) - 17 weeks*
> The course teaches **co-operation as a member** of a squad, platoon, company and battalion (EDF 2013)

Alas the social interactionist aspect.

11-month service:
Those conscripts who select the 11-month service option take longer specialty courses. This applies to conscripts who graduate from the junior NCO course or reserve officer course, pass **signals or IT training**, or serve on the ships of the Navy. (EDF 2013)

For better or worse I have background in both IT and signals (semiotics).

What will happen to you after the compulsory military service? (EDF 2013)

This is a detestable translation. Not what "will become" but what "will hapen." It is something abrupt. The estonian language version states that you are either enlisted in the reserve or deleted from the registry of conscript. I did not know the latter is possible.

The Estonian Defence Forces are a reserve force and, if necessary, Estonia will be defended by units formed of reservists.
During the compulsory military service you acquire basic knowledge of national defence and are provided training to enable you to fight as a member of a consolidated team. After the compulsory military service you are sent to the reserve and your actual service as a defender of Estonia starts. (EDF 2013)

That is, all physically and mentally healthy male citizens are forced to a life-long dedication to the defence of this territory and state. The analogy with slavery is palpable - you have no decision in the matter, and no option of quitting.

As a reservist you may be called up for training at a unit, training centre or defence force educational institution. You may be called up for trainings no more frequently than once in three years. At reserve trainings the knowledge and skills acquired in the compulsory military service are refreshed. As the technology and requirements in the Defence Forces are changing, it is necessary for the reserve to keep up to date and to learn to know and handle new technology. You are going to be called up to reserve trainings together with the people with whom you were in the compulsory military service. (EDF 2013)

The only chance of not being enlisted as a live-long duty-slave is to get out as quick as one can (emigration).

Junior NCO course - 8 weeks
The course is divided in two: the NCO basic course of 4 weeks and the NCO specialty course of 4 weeks.
The basic course gives the future NCOs kernel knowledge necessary for a squad commander. The specialty course teaches a definite specialty, such as anti-tank action, fire control or **signals and leadership of the respective teams**.
The objective of the junior NCO specialty course is to teach the performance of a squad commander's tasks in peacetime and wartime, i.e. to lead a 10-man squad. A great emphasis is laid on practical exercises.
In the junior NCO specialty course conscripts can supplement their knowledge in **the tactics of squad combat (defence, attack, guerrilla war, ambush), pedagogy, military psychology, leadership, combat engineering, medicine and signals,** they are also taught to apply the above skills as squad commanders.
The squad commander course ends with an NCO examination.
In the course of the squad commander course suitable candidates for reserve officer courses are selected.
(EDF 2013)

This is why there are so many books on leadership at the military school's library. Also, all the interesting stuff is "supplementary".

TFD 2013 = The Free Dictionary. Conscription. Online. Accessed 23th Feb 2013. Available: http://legal-dictionary.thefreedictionary.com/Compulsory+military+service

> *Compulsory **enrollment and induction** into the military service.* (TFD 2013)

Induction is "The action or process of inducting someone to a position or organization: "induction into the Hall of Fame"."

> Conscription is commonly known as the draft, but the concepts are not exactly the same. Conscription is the compulsory induction of individuals into the Armed Services, whereas the draft is the procedure by which individuals are chosen for conscription. Men within a certain age group must register with the Selective Service for possible conscription, but conscription itself was suspended in 1973. (TFD 2013)

Thus it seems that in compulsory conscription a step is skipped.

> *Conscription* first came into use as a legal term in France in 1798. It derives from the Latin *conscriptionem*, which refers to **the gathering of troops by written orders, and *conscribere*, which means "to put a name on a list or roll, especially a list of soldiers."** A person who becomes a member of the armed forces through the process of conscription is called a conscript. (TFD 2013)

Simple origin: your name is put on a list, ergo you are con-scribed.

> Conscription typically involves individuals who are deemed fit for military service. At times, however, governments have instituted universal military service, in which all men or all people of a certain age are conscripted. (TFD 2013)

At least our case is not "universal". Females have been able to (choose to) join the armed forces since 2010 in Estonia.

> Most governments use conscription at some time, usually when the **voluntary enlistment** of soldiers fails to meet military needs. Conscription by national governments became widespread in Europe during the nineteenth century. (TFD 2013)

I believe voluntary enlistment should be established instead of compulsory conscription. It seems to be the case that many practices of our current state are still at the 19th century level.

> The United States has never conscripted women into military service, nor has it ever instituted universal military service. It has conscripted only individuals meeting certain age, mental, and physical standards. Congress has allowed the deferral of conscription for certain individuals, including those who need to support dependents or **are pursuing an education**. Among those who have been declared exempt from service are sole surviving sons, **conscientious objectors to war**, and ministers of religion. (TFD 2013)

In my case I am conscripted despite pursuing an educatation. This is because between vocational school and university I took a 6-moths extra course for adults to fill the time between two schools. Because my education is not "continuous" (the extra course is not considered education) I am now conscripted in the middle of my studies at the university. And I am also a conscientious objector to war, but if I proclaim this as an excuse I will not be freed from service, but made to do replacement-service which consists of 8-11 months of involuntary service at a public service institution (old people's home and the like). Thus the only reasonable decision is to perform the darned service and incororate it in my academic work.

Anonymous 1890. The "Curse" of Conscription. *The American Advocate of Peace and Arbitration* 52(1): 4.

> I have no hesitation in saying that I consider Conscription the curse of Europe. The effects of the law, which renders military service compulsory, are entirely disastrous to the nations of the continent. … Italy bleeds at every pore. … The small country proprietors are mercilessly ruined, the cities are tazed until it is scarcely possible to live in them; and, worst of all, the peasantry is neglected and despised, and only remembered when it is necessary to demand from it the healthiest and the strongest of its sons to sacrifice to the vanity and blindness of its political policy. (Anonymous 1890: 4)

Amen for the abolition of compulsory conscription.

4.2.28 Bio-Somatic-Power (2013-02-24 18:14)

Tucker, Ian 2011. Bio-Somatic-Power. *Outlines. Critical Practice Studies* 13(1): 82-93.

> Given the features of current mental health legislation that allow for things such as **involuntary treatment**, it could be argued that psychiatry is the arena for **the greatest flexing of biopower muscle**. Psychiatric power can be argued to operate in many ways, from exposing people to what can be stigmatising diagnoses, to **taking them into institutional setting against their will**. (Tucker 2011: 83)

The situation is similar in compulsive military service.

> ...the work of Peter Breggin (1994) suggesting that psychiatry is 'toxic', poisoned by the powerful and irrepressible reach of the pharmaceutical companies, whose activities has led to the widespread administration of medication for treatment for mental distress. This Breggin argues is wrong because the evidence for the biochemical factors being underlying causes of mental distress is limited, and moreover the effects of taking medication can be severe (e.g. the diverse range of so called 'side effects'). When you add the capitalist drives of the pharmaceutical industry to make profit out of mental distress, psychiatry becomes 'poisoned' for Breggin. (Tucker 2011: 83)

This is the well known case of medicate-first-ask-questions-later attitude of modern psychiatry.

> Deleuze's (1988) analysis of this stage in Foucault's writings is useful, as he points out that a feature of relations of forces of power is that "*a relation which force has with itself, a power to affect itself, an affect of self on self* (101, emphasis in original). For Deleuze a power over oneself is a necessary requirement for power over others, which he discusses in relation to Foucault's analysis of the Greeks. A point opens up here for **self-devised activity**, namely that its existence is granted through a wider notion of power of others, which had featured so heavily in Foucault's previous work. (Tucker 2011: 84)

Epimeleia heautou.

> Foucault seeks to introduce a mode of power that cannot be reduced to notions of power featuring in his previous work (such as *Discipline and Punish*). The new dimension is located in **the production of individuals by individuals**, which Foucault (2000) terms 'technologies of the self'. It is the Greeks that Foucault argues propagated modes of 'making onseself' in relation to sexuality. He sought to point to the ways that forms of sexuality did not pre-exist subjects at the time, but came to life through patterns of **self-making**. It becomes an ethical process, how to 'know' and 'care' for oneself in the context of the production of everyday life. (Tucker 2011: 85)

#self - in this case "technologies" most likely originates from Mauss and self-making from *Epimeleia Heautou*.

> The 'noticing and reporting' stage is central to the *practice* of Beatrice's medicated body. Members of Beatrice's mental health team are not able to know how the medication is making Beatrice *feel*, without asking her. Indeed the precise nature of the biochemical changes in her body caused by taking medication are not known to Beatrice, who comes to register medication effects **through the body providing signs that tegister in her consciousness** (i.e. the pain in her legs). The body acts as a mediator. (Tucker 2011: 88)

I see this as a case of bodily self-communication. It should fit neatly into my typology of self-communication.

Deledalle, Gérard 2000. *Charles S. Peirce's Philosophy of Signs: Essays in Comparative Semiotics*. Bloomingdon; Indianapolis: Indiana University Press.

Ch. 1. "Peirce's New Philosophical Paradigms", pp. 3-13.

> In the first article, "The Fixation of Belief," Peirce objects that one cannot, as Descartes said, begin by doubting everything, that absolute doubt, even were it methodological, is impossible, for one cannot pretend to doubt. We begin with all our prejudice, all our spontaneous belief. **Doubt is in fact a state of uneasiness and dissatisfaction from which we are always struggling to free ourselves, and to pass into the state of belief.** (Deledalle 2000: 7)

Applicable insight into dystopian consciousness.

> Already in 1868 Peirce had criticized intuition of any kind, as well that of the psychology of faculties as that of Descartes or of Kant. Ten years later he is able to reply to the question he asks in "How to Make Our Ideas Clear," thanks to "the scientific revolution that found its climax in the 'Origin of Species'" (Dewey 1910: 19). The quotation is from Dewey, who would advocate an identical method, on the base of quite another experience.
> It is only *action* which can differentiate a genuinely clear and distinct idea from one which has only the appearance of clearness and distinction. If *one* idea leads to two different actions, then there is not one idea, but two. If *two* ideas lead to the same action, then there are not two ideas, but only one. (Deledalle 2000: 7)

Hmm. So Peirce denied intuition of any kind? Surely human consciousness is through-and-through logical?

> The substitution of "phaneron" for "phenomenon" must not be underestimated. It is not another one of Peirce's terminological "quirks" (no more than are the other neologisms he introduced), but the expression of a genuine paradigm shift. The phenomenon is no longer what *appears* to consciousness - which is the literal meaning of φαινόμενον, and which consequently has to do with psychology - but what is *apparent*, independent of the fact that we perceive it - which is the literal sense of φανερόν and which has to do with logic. (Deledalle 2000: 9)

Phenomenon appears to consciousness. Phaneron is apparent, irrespective of consciousness?

> The index asserts nothing; it only says "There!" It takes hold of our eyes, as it were, and **forcibly directs them to a particular object**, and thre it stops. Demonstrative and relative pronouns are nearly pure indices, because they **denote things without describing them**; so are the letters on a geometrical diagram, and the subscript numbers which in algebra distinguish one value from another without saying what those values are. (CP 3.361)

I really enjoy that indexes are compared to the forefingers that point to objects.

> What is the existential quantifier for Peirce after 1885 and what does it imply? The answer is in the description he gives of it in terms of "haecceity," a word he borrowed from Duns Scotus, but which he uses in Ockham's sense. I can say "This is red," not because "this" is a general term standing for a singular thing existing in the external world; on the contrary, **if I can say "This is red," it is because the "this-ness" - haecceity - makes something exist**. Haecceity is a principle of individuation and existence. (Deledalle 2000: 11)

This is really cool. Although it sounds "idealist", it implies that by speaking of something we call that something into existence. This is very much the case with concursive speech wherein bodily behavior is always apparent, but only when speaking or writing about it does it come into existence (into the universe of discourse and explicit consciousness).

> It is [the] special field of experience to acquaint us with events, with changes of perception. Now that which particularly characterizes sudden changes of perception is a *shock*. [...] It is more particularly **to changes and contrast that we apply the word "experience."** (CP 1.336)

It does make sense. A person experiencing pain is perceiving a contrast with non-pain.

Frank, Mark G. 2002. Nonverbal communication. In: Schement, Jorge Reina (ed.), *Encyclopedia of Communication and Information*. New York (etc.): Macmillan Reference USA, 669-677.

> Nonverbal communication has been referred to as "body language" in popular culture ever since the publication of Julius Fast's book of the same name in 1970. (Frank 2002: 669)

I didn't know it came about with Fast. I should check if this is true.

> Ancient Greek culture has also relied on nonverbal communication. Theophrastus created a list of "31 types of men" that he made available to other playwrights to assist them in the creation of characters for their plays. Theophrastus relied on insights gleaned from nonverbal communication to describe these personalities; the penurious man does not wear his sandals until noon, and the sanguine man has slumped shoulders. Humans still rely on nonverbal insights like these to judge the personalities and emotions of other people. (Frank 2002: 670)

Theophrastus wrote *Characters*, which might shed invaluable light on the depiction of nonverbal communication in European literature. Too bad the rest of this entry was so familiar that nothing deserves to be quoted.

4.2.29 The Nature and Purpose of the Characters (2013-02-24 21:48)

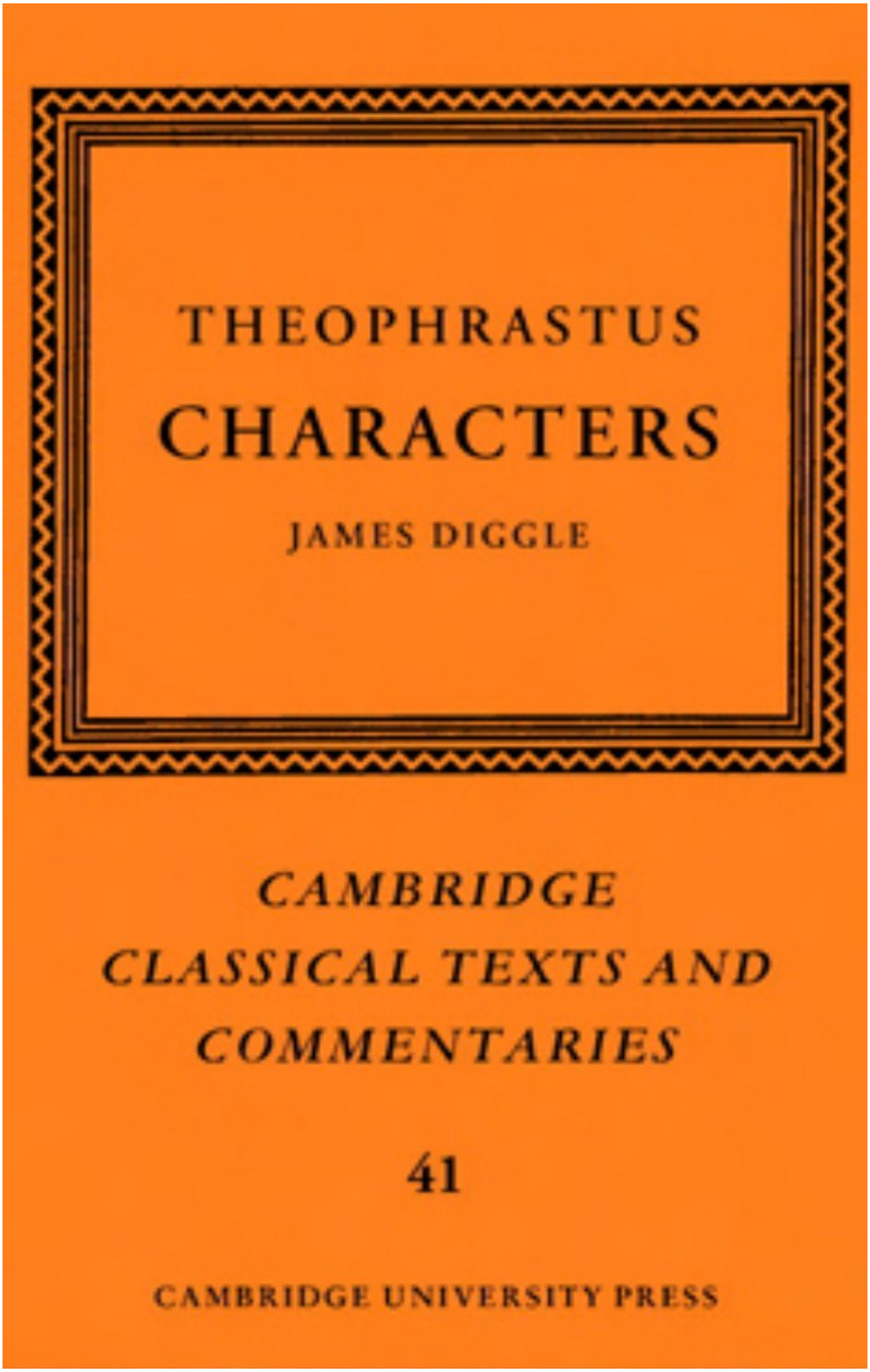

Diggle, James 2004. The Nature and Purpose of the *Characters*. In: Diggle, James (ed.), *Theophrastus:*

Characters. Cambridge (etc.): Cambridge University Press, 4-26.

> The history of the noun χαρακτήρ is discussed by A. Körte, *Hermes* 64 (1929 69-86 and B. A. van Groningen, *Mnemosyne* 58 (1930) 45-53. **It describes the 'stamp' or 'imprint' on a coin, a distinguishing mark of type or value** [...] It is also used figuratively, to describe the 'stamp' of facial or bodily features, by which kinship or race are distinguished [...] and the 'stamp' of speech, as marked by local dialect [...] or by a style of speech [...] or (in later literary criticism) by a style of writing... (Diggle 2004: 4)

This figurative sense is useful for my purposes; as a specific kind of behavior 'stamps' the person with a specific character.

> A work entitled Χαρακτήρες advertises nothing more specific than 'types', 'marks', 'distinctive features', or 'styles'. This is not an adequate advertisement of Theophrastus' work. Definition is needed, and is provided by ήθικοί, whch the manuscripts have lost, but Diogenes Laertius has preserved. The title *Characters*, hallowed by usage, is both misleading and incomplete. **The true title means something like *Behavioural Types* or *Distinctive Marks of Character*.** (Diggle 2004: 5)

Suits my purposes well.

> The *Characters*, in conception and design, is a novel work: nothing like it, so far as we know, had been attempted before. But antecedents and relations can be recognised. (Diggle 2004: 5)

Weird. Riikonen claims something similar about La Bruyére's *Caractéres*.

> Like Homer, in his description of the δειλός and the αλκιμος, Theophrastus locates his characters in a specific time and place. The time is the late fourth century. The place is Athens. And it is an Athens whose daily life he recreates for us in dozens of dramatic pictures and incidents. If we look elsewhere for such scenes and such people, we shall not find them (until we come to the *Mimes* of Herodas) except on the comif stage. (Diggle 2004: 8)

That is, in describing characters one is unavoidably describing the characters of a specific chronotope.

> Lycon, who succeeded Theophrastus's successor Straton as head of the Lyceum *c*. 269 BC, wrote a description of a drunkard, preserved in the Latin translation of Rutilius Lupus [...]. Rutilius adduces it as an example of ***characterismos*, the *schema* by which an orator depicts virtues and vices, and he compares it to a painter's use of colours**. (Diggle 2004: 9)

This is a valuable trope, as concursive aspects give literature similar "colour".

> The Country Bumpkin is the sort of man who drinks a bowl of gruel before going to the Assembly and claims that garlic smells as sweetly as perfume, wears shoes too large for his feet and talks at the top of his voice (IV.2).

What could be more limpid than that? The Greek is simplicity itself, and conveys, in a very few words, a range of telling impressions, which develop logically the one from the other. First, he drinks for breakfast a qcqcqc κυκεών, highly flavoured broth or gruel. His breath will now be pungent. He goes to the Assembly, where he will meet townsmen, on whom he will pungently breathe. And he says that garlic smells as sweetly as perfume. There was (we infer) garlic in his gruel, and so there is garlic on his breath. In the town they smell not of garlic but of perfume. But perfume and garlic are all one to him. And he clomps his way to town in boots too big for him, and talks too loud. **Sound,**

sight, smell: a slovenly carefree inconsiderate yokel. All that in twenty-six words. Lecture notes, never intended for publication? Or *loquendi nitor ille diuinus*? (Diggle 2004: 20-21)

This is a sketch of inconsiderate self-presentation, or ill-kempt social composure. Also *Jean de La Bruyére* is mentioned among many others in R. Aldington's *A Book of 'Characters', from Theophrastus*....

Theophrastus 2004. Characters. In: Diggle, James (ed.), *Theophrastus: Characters*. Cambridge (etc.): Cambridge University Press, 61-157.

> [Dissembling, to define it in outline, would seem to be a pretence for the worse in action and speech.] The Dissembler is the sort of man who is ready to accost his enemies and chat with them. When he has attacked people behind their back he praises them to their face, and he commiserates with them when they have lost a lawsuit. (Theophrastus 2004: 65)

Commiserate - express or feel sympathy or pity. Accost - approach and address someone boldly or aggressively.

> [Toadying may be interpreted as a degrading association, but one which is advantageous to the toadier.] The Toady is the sort of man who says to a person walking with him 'Are you aware of the admiring looks you are getting? **This doesn't happen to anyone else in the city except you**', and 'The esteem in which you are held was publicly acknowledged in the stoa yesterday' - thirty or more people were sitting there and the question cropped up who was the best man in the city, and his was the name they all arrived at, starting with the Toady. [...] When the man is speaking he tells the company to be quiet and praises him so that he can hear and at every pause adds an approving 'Well said', and bursts out laughing at a feeble joke and stuff his cloak in his mouth as if he can't control his laughter. (Theophrastus 2004: 69)

I think I know a Toady. He keeps on boasting "no one studies as much as you!"

> [Chatter is the narration of a long and ill-considered speeches.] The Chatterbox is the sort of person who sits next to a complete stranger and first sings his own wife's praises, then recounts the dream he had last night, then describes in every detail what he had for dinner. [...] [Show a clean pair of heels, full steam ahead, avoid such people like the plague. It is hard to be happy with people who don't care whether you are free or busy.] (Theophrastus 2004: 73)

The moral is simple: respect people's time. Or, alternatively, don't abuse "the language band" (the obligation to stand or sit still while a person is going on long-windedly).

> [Country-bumpkin Behaviour would seem to be **ignorance of good form**.] (Theophrastus 2004: 75)

Yup, lack of composure.

> [It is not difficult to define Repulsiveness. It is conspicuous and reprehensible tomfoolery.] The Repulsive Man is the kind who lifts up his clothes and exposes himself in front of ladies. At the theatre **he applauds when no one else is applauding and hisses actors whose performance the audience is enjoying**, and when silence has fallen he raises head and burps to make spectators turn round. (Theophrastus 2004: 101)

It sounds like The Repulsive Man is either attention-hungry or self-invested so much as to be out of sync with others.

> [Tactlessness is choosing a time which annoys the people one meets.] The Tactless Man is the kind who comes for a discussion when you are busy. He serenades his girlfriend when she is feverish. He approaches a man who has just forfeited a security deposit and asks him to stand bail. He arrives to give evidence after a case is closed. As a guest at a wedding he delivers a tirade against the female sex. When you have just returned home after a long journey he invites you to go for a walk. [...] He stands watching while a slave is being whipped and announces that a boy of his own once hanged after such a beating. (Theophrastus 2004: 103)

Aha, so tactlessness is actually related to *tact* (musical term). Tact is popularly defined as adroitness and sensitivity in dealing with others or with difficult issues. But the true meaning seems to be *sensitivity to the appropriate time* in dealing with others or with difficult issues.

> [Overzealousness, you can be sure, would seem to be a wellmeaning appropriation of words and actions.] The Overzealous Man is the kind who stands up and **promises more than he can deliver**. When it is agreed that his case is a fair one he presses on and loses it. He insists on his slave mixing more wine than the company can drink. He steps between combatants, even though they are strangers to him. He leads people on a short cut, then cannot discover where he is heading. He goes to the commander-in-chief and asks him when he intends to take the field and what will be his orders for the day after the next. (Theophrastus 2004: 105)

Damn, sounds like me.

> [Self-centredness is implacability in **social relations displayed in speech**.] The Self-Centred Man is the kind who, when asked 'Where is so-and-so?, replies 'Don't bother me'. He will not return a greeting. [...] He won't wait long for anyone. He refuses to sing or recite or dance. And he is apt to withhold credit from the gods. (Theophrastus 2004: 109)

I wonder what would be the nonverbal manifestations of self-centredness, aside from the obvious "autistic gestures" (self-manipulations). Now waiting long for anyone could be one in the chronemic sense, but what of space, touching, looking, etc.?

> [Offensiveness is a distressing neglect of the person.] The Offensive Man ... is quite apt to have sores on his shins and lesions on his toes, and instead of treating them he lets them fester. His armpits are infested with lice and their hair extends over much of his sides, and his teeth are black and rotten [so that he is no pleasure to meet. And so on.] (Theophrastus 2004: 119)

Offensiveness is therefore related to personal upkeeping, health and cleanliness.

> [Petty Ambition would seem to be a mean desire for prestige.] The Man of Petty Ambition is the kind who, when he gets an invitation to dinner, is eager to sit next to the host. He takes his son to Delphi to have his hair cut. (Theophrastus 2004: 125)

It sounds likt the Man of Petty Ambition has no respect for status roles.

> [Arrogance is a contempt for everyone other than oneself.] The Arrogant Man [...] will never be the one to make the first approach. People who wish to sell or hire something are told to present themselves at his house at daybreak. As he walsk in the street he does not speak to passers-by but **keeps his head down and looks up only when it suits him**. (Theophrastus 2004: 135)

In light of this, arrogance also seems like something that has shifted meaning over the last two thousand years. Today it is defined as overbrearing pride evidenced by a superior manner towards inferiors. Instead of "inferiors" it should read "everyone else".

> [Oligarhy would seem to be a <:policy> **covetous of power and profit**.] The Oligarchic Man is the kind who steps forward, when the people are considering whom they will appoint in addition to help the archon witht he procession, and gives as his opinion that those appointed should have plenary powers,a nd says, if others propose ten, 'One is enough; but he must be a real man.' (Theophrastus 2004: 141)

In short, the oligarhic man values money and power over morality and other values.

Hicks, E. L. 1882. On the Characters of Theophrastus. *The Journal of Hellenic Studies* 3: 128-143.

> The very quality in Theophrastus which some have called 'superficial,' makes a fresh demand upon the reader. The author indicates only **the external symptoms of character**, not concerning himself with a deeper analysis. (Hicks 1882: 128)

These external symtpoms are, of course, behaviors or actions. That is, character manifests itself in conduct. It is possible that much of nonverbal behavior or discourse on nonverbal behavior has been lost to history because it has been considered too 'superficial'.

4.2.30 Gestures and Looks in Medieval Narrative (2013-02-25 16:38)

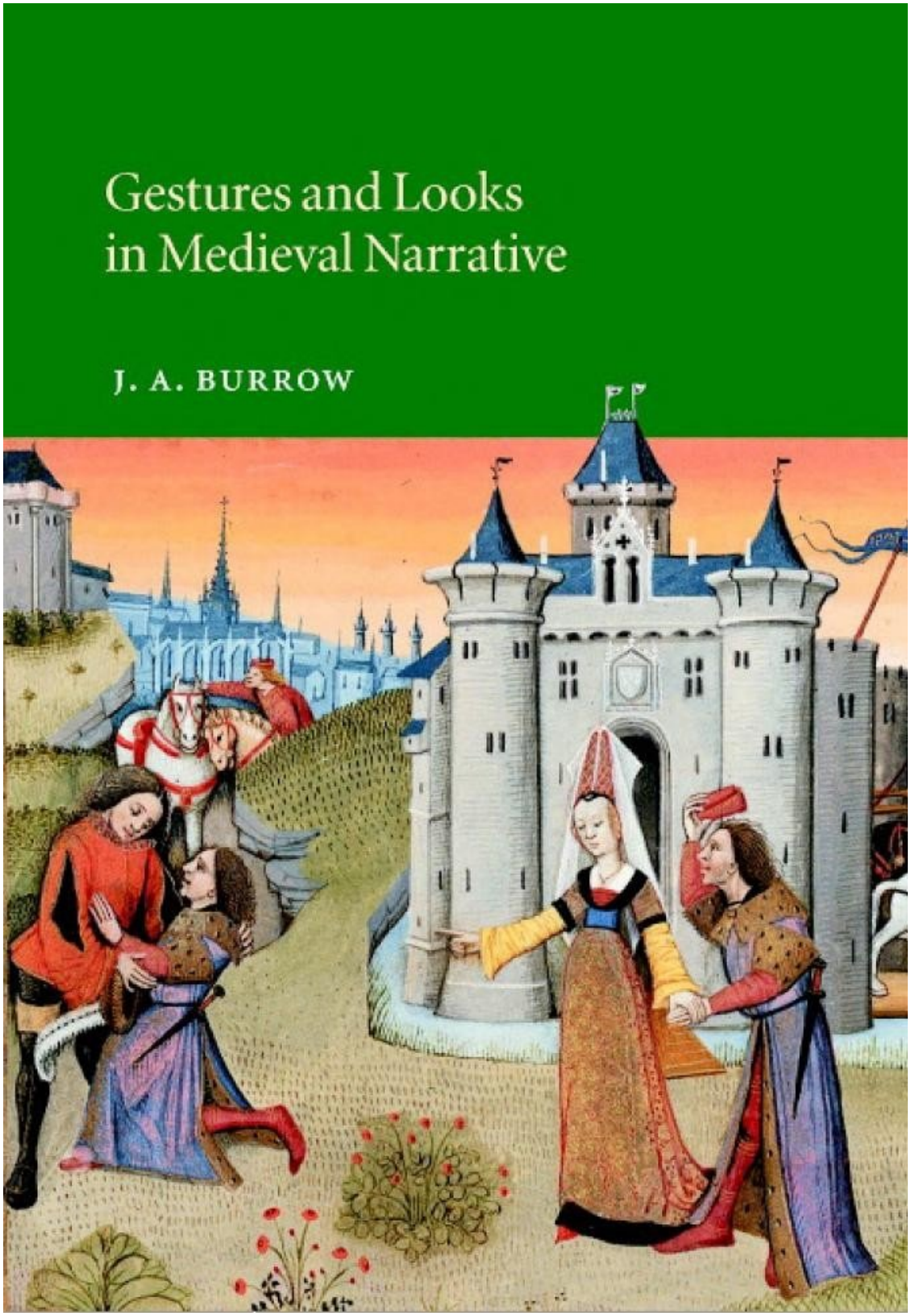

Burrow, J. A. 2002. *Gestures and Looks in Medieval Narrative*. Port Chester: Cambridge Unviersity Press.

> Modern experts have studied, often in minute detail, such things as facial expression, gaze, gesture, and posture. When medieval commentators touched on these matters, as they sometimes did, tney were most often concerned with gestures, and in particular with **what was proper improper in such bodily movements - the disciplines of decent gesture**. Tere was also at that time, however, **a scholastic tradition which considered non-verbal messages as part of a general theory of signs, *signa*** - for semiology, though the term is modern, was not the creation of Peirce or Saussure, as their successors sometimes claim. A main authority for such discussions 'de signis' was a section of the *De Doctrina Christiana* of St Augustine; and since Augustine's understanding of the matter lies quite close to that adopted in this book, it seems appropriate to start with what he has to say. (Burrow 2002: 1)

The concern with appropriateness seems valid, as they lacked methods to study these matters in finer detail. I am especially interested in this scholastic tradition, as I currently have little to nothing from medieval ages on nonverbal behavior. Also, I should one day read 'de signis' section in English.

> Here Augustine raises in passing the question of whether animals can be credited with that ***voluntas significandi*** upon which his prime distinction turn: do cocks or doves intend to signify when they crow or coo?
> Leaving that question aside, Augustine passes on to treat signs 'given' by human beings. He classifies them according to the sense at which they are directed: **some to the eyes, most to the ears, and a few to the other sense**. Words form by far the most important type of audible signs (he also mentions the music of trumpet, flute, and lyre); but especially relevant here are his observations on signs directed to the eyes:
>
> > When we nod, we give a sign just for the eyes of the person whom we want, by means of that sign, to make aware our wishes. **Certain movements of the hands signify a great deal**. Actors, by the movement of all their limbs, give certain signs to the cognoscenti and, as it were, converse with the spectator's eyes; and it is through the eyes that flags and standards convey the wishes of military commanders. All these things are, to coin a phrase, visible words [*verba visibilia*].
>
> (Burrow 2002: 2)

I don't exactly agree with *verba visibilia*, but *voluntas significandi* sounds interesting. So does the idea to divide signs by sensory channels or body parts - mainly because it opens up the possibility of dividing signs further by signs directed "to the feet" (locomotion), "to the back" (postures), to the skin (touch, texture), etc. Also, that the hands signify a great deal made me think of self-communication as a signification process necessary for everyday living - the practical techniques of prepating and eating food, for example, must signify a great deal for the person whom they serve.

> The texts studied in this book deal mostly in visible signs such as gestures and looks, and it is with these that I shall be chiefly concerned, for only a few involve (non-verbal) sound: laughs, an occasional meaning cough, and a diabolical fart. (Burrow 2002: 3)

Haha, yes, coughs and farts are also part of nonverbal behavior.

> Some modern observers object to the criterion of intentionality on the grounds that, since intentions are themselves not open to inspection, they can only be inferred, and that uncertainly. But this objection hardly has any force for a student not of behaviours but of texts. **Unlike real people, persons in texts have no inaccessible insides, nor can they harbour intentions beyond what their author states or implies**. So one can apply the Augustinian test with some confidence, even to the less straightforward cases. (Burrow 2002: 3)

Wow. Burrow is to my current knowledge the first to implicate concursive apprach with such liberties.

> Non-verbal communication in the medieval West is, needless to say, a vast and varied subject, and only some few patches of it have so far been investigated. One approach taken by scholars has been to focus on the evidence provided by a single author or artist. Thus, R. G. Benson selected Chaucer's writing for his study of 'medieval body language', and the art historian M. Barasch devoted an excellent book to the 'language of gestur' in the paintings of Giotto. An alternative method is to concentrate on a single type of action, as Barasch does in his other book, on gestures of despair, or P. Ménard does in a remarkable survey of Old French smiles and laughter. Or **a study may confine itself to some particular genre of writing**, as in D. Peil's comparative investigation into some Arthurian romances in medieval French and German. So far as medieval English is concerned, the only really substantial study to date is W. Habicht's monograph on body language in Old and Middle English poetry, a book to which the present study owes a debt. (Burrow 2002: 5)

Invaluable information for my concursive project. That is, all these seem to be concursive studies. It is about time to recognize the interconnectedness of nonverbalist study of literature, art and other forms of culture.

> My own interest in the subject was prompted first by the non-verbal signs in Middle English poems, notably *Sir Gawain and the Green Knight* and Chaucer's *Troilus and Criseyde*. It seemed to me that **readers, myself included, were inclined to underestimate the weight and force of many of these signs**. Nor could their meanings always be taken for granted, as we are also inclined to do - as if fourteenth-century kisses, for example, had just the same range of meanings as modern ones. (Burrow 2002: 5)

This is exactly why concursive approach is useful - to bring to the fore the importance of otherwise unremarkable references to bodily behavior. It is important to recognize the concourse of nonverbal and nonverbal as the analysis might yield a deeper insight into the time, place and practices in question - in this case, for example, the act of kissing in the fourteenth century.

> In life, non-verbal signs form a frequent, sometimes a continuous, accompaniment to speech; but in texts, not least in medieval texts, they are recorded only sporadically. Hence they can readily be neglected by readers. It is the general purpose of this study simply to help remedy that neglect, by drawing attention to occasions when such acts as gestures or looks play a significant part in the medieval writer's representation of exchanges and relationships between characters. A secondary aim is to encourage the realisation that non-verbal signs, like words, need to be understood historically. One must be prepared to find that they too may have undergone change over time. Some of the more formal gestures, such as bowing and kneeling, are now largely obsolete in the West; so we are inclined to underestimate their significance and force, and also fail to appreciate the subtleties that may attend their performance: in medieval Europe, as in modern Japan, an underperformed bow does not pass unnoticed. Other actions, more familiar in themselves, lie open to misreading because the conventions governing their use have changed. They are the non-verbal equivalents of those misleadingly familiar words sometimes referred to as false friends. It should cause no surprise, after all, to find that certain of these signs - headshakes and winks, for example - had somewhat different meanings then from what we are accustomed to today. (Burrow 2002: 6)

Very insightful. Also, the false friends analogy had not occurred to me.

> Other observers are inclined to see NVC as functioning much more like the distinctively human institution of language, its items being generally determined not by evolutionary or rather natural factors, but by the diverse cultures of humanity. The social anthropologist Edmund Leach presents a particularly challenging statement of this position. He asserts that 'cross-species ethological comparisons between men and animals are nearly always thoroughly misleading' (p. 331); and he is equally sceptical about attempts

> to establish 'any consistent relationship between non-verbal signals and response when such signals are observed in differing cultural environments' (p. 329). Such signals are, he says, '**related to one another as a total system after the fashion of a language'** (p. 318); so comparison between individual items abstracted from their different systems must be misleading. (Burrow 2002: 8)

Burrow goes on to discuss Birdwhistell, but this suggestion in itself is enough to suggest a semiospheric approach to nonverbal communication. That is, not only systemic relationships between various nonverbal signals, but also interrelations between language, art, myth, and other symbolic forms of culture.

> The most distinctive gesture in these ceremonies was the *immixtio manuum*. By placing his hands palm-to-palm between the palms of his lord, the vassal both symbolically and in reality ceased to be his own man. (Burrow 2002: 12)

This seems like a voluntary act by which the vassal has decided to "do fealty and homage with joined hands"; very different from comulsory military service where no such personal decision and dedication to my knowledge is made.

- M. Mostert, ed., *New Approaches to Medieval Communication* (Turnhout, 1999).
- J. Bremmer and H. Roodenburg, eds., *A Cultural History of Gesture: From Antiquity to the Present Day* (Oxford, 1991, paperback, 1993), pp. 255-7.
- M. Barasch, *Giotto and the Language of Gesture* (Cambridge, 1987).
- R. G. Benson, *Medieval Body Language: A Study of the Use of Gesture in Chaucer's Poetry*, Anglistica 21 (Copenhagen, 1980).
- M. Barasch, *Gestures of Despair in Medieval and Early Renaissance Art* (New York, 1976).
- P. Ménard, *Le rire et le sourire dans le roman courtois au moyen áge (1150-1250)* (Geneva, 1969).
- C. Davidson, *Gesture in Medieval Drama and Art* (Kalamazoo, 2001).
- D. Peil, *Die Gebärde bei Chrétien, Hartmann und Wolfram: Erec-Iwein-Parzival* (Munich, 1975).
- W. Habicht, *Die Gebärde in englischen Dichtungen des Mittelalters* (Munich, 1959).
- H. Roodenburg, 'The "Hand of Friendship": Shaking Hands and Other Gestures in the Dutch Republic', in Bremmer and Roodenburg, eds., *A Cultural History of Gesture*, pp. 152-89.
- D. Morris, P. Collett, P. March, and M. O'Shaughnessy, *Gestures: Their Origins and Distribution* (London, 1979).
- *Institutio Oratoria*, ed. and transl. H. E. Butler, Vol. IV (New York, 1922), XI iii 87.
- D. Knox, 'Ideas on Gesture and Universal Languages, *c.* 1550-1650', in J. Henry and S. Hutton, eds., *New Perspectives on Renaissance Thought* (London, 1990), pp. 101-36.

4.2.31 Struktuur, dekonstruktsioon ja võim (2013-02-25 20:04)

Puumeister, Ott 2013. Struktuur, dekonstruktsioon ja võim. Esimene peatükk valmivast magistritööst.

> Alustame hüpoteesist, et tänapäeva Lääne ühiskonna poliitiline ruum on organiseeritud semantilis-süntaktilise kultuuritüübi ärgi, et ühiskondlik võimumehhanism on oma põhiolemuselt struktuur, kas vähema või suurema komplekssusega. Nii Giorgio Agambne, Jacques Rancière kui Alain Badiou joonistavad välja ühiskondlik-poliitilise ruumi kui **struktuure välja, mille eesmärgiks on panna struktuuriseadused ja ühiskondlikud protsessid kokku langema**. Taoline kokkulangevus tähendaks aga poliitilise tegevuse ja poliitilise subjektsuse võimatust: kui miski ei asu väljaspool struktuuri, kui indiviidide tegevus on täielikult kirjeldatud, keele sisestatud, muutub selle väljaspoolne tähendusetuks, mõttetuks. (Puumeister 2013)

Okei, kordame: semantiline (sümboliline) kultuurikood on kindlatesse märkidesse süvenemine, semantilise tähenduse valitsemine; süntaktiline kultuurikood on tekstiline ja selles valitseb tekst milles vana ja uus vastanduvad; asemantiline ja asüntaktiline on mitte-märgiline, mitte-tekstiline, mitte-sõnaline, looduslik ja loodud vastanduvad, reaalne on vaid päris asjade maailm ning märkide maailma eitatakse; **semantilis-süntaktilises kultuuritüübis** valitseb on verbaalne tekst. Seega siinne hüpotees näib olevat poliitilise välja tekstuaalsus. Lähenemine on diskursiivne ning välistuse põhimõttel ei ole see mis pole tekstuaalne (ja ei sobitu olemasolevasse kaanonisse) olemas, ei ole fakt. Minu jaoks selline hüpotees ei sobi, sest ma ei näe, et võimu materiaalne - kehaline - pinnas oleks kuskile kadunud; see on selline dimensioon mis ei saa kunagi võimuvõrgustike pinnalt lahkuda, kui just inimesed ei riputa oma kehad "varna" ja koli oma ajude/vaimudega maatriksisse.

> Kolme nimetatud autori eesmärgiks on aga just sellest semantiliselt ja süntaktiliselt korrastatud süsteemist välja langeva , struktureerimisele vastu paneva *tähendustamine*. Sellest, mis ei ole struktureeritud ning mida seetõttu ühiskondlikult ei eksisteeri, peab tekkima võimalus poliitiliseks tegevuseks. (Puumeister 2013)

Peaagu tundub, et ka kehaline käitumine on selline "struktureerimisele vastu panev" aspekt, aga see ei näi jällegi tõene, sest kehade tasandil valitsevad lihtsalt teistsugused - sõnatud või isegi "väljendamatud" - võimusuhted.

> Keel, Saussure'i (2011: 9) järgi, on eneseküllane tervik ja klassifikatsiooniprintsiip. Kui käsitleda ühiskonda kui struktuuri, muutub ka ühiskond eneseküllaseks tervikuks ning struktuuri seisukohalt osutub oluliseks vaid see, mis toimub selle siseselt. Eesmärgiga eristada sisemine (seaduspärane, struktuurile omane) ja väline (juhuslik, sündmuslik), eristas Saussure keelt (*langue*) ja kõnet (*parole*), eemaldades viimase rangelt keele sfäärist. keele eraldamine kõnest eristab nii sotsiaalset individuaalsest kui ka olemuslikku juhuslikkust (Giddens 1994: 10). Sündmuslik, juhuslik, mis hilisemas arutluses hõivab keskse koha, ei ole struktuuri seisukohast kirjeldatava. (Puumeister 2013)

Jälle jooksen vastu seina, sest minu jaoks on võimatu samastada ühiskonda ja keelt. Keel on keel; ühiskond on keel + kõik muud koodid + tekstid + inimesed + nende kehad + keelemärgid, koodid ja tekstid mis puudutavad inimesi ja kehasid + materiaalne alusbaas (kõik mis kehasid ümbritsevad, riietest linnadeni). Seega keele struktuur on minu arusaamas väga väike osake ja ei saa mitte mingil juhul määrata ühiskonna struktuuri - sündmuslik ja juhuslik on valitsevad, struktureeritud on vähe.

> Tähistaja võib küll näida arbitraarne ning vabalt valitud idee suhtes, mida ta väljendab, kuid on fikseeritud keelekogukonnas, mis seda kasutab. [...] Mitte ükski indiviid, isegi kui ta tahaks, ei suuda kuidagi muuta valikut, mis on tehtud; veel enam, ka kogukond ise ei suuda kontrollida isegi ühte sõna - kogukond on seotud eksisteeriva keelega. (Saussure 2011: 71)

Ma kõlan juba nagu täieõiguslik vastanduja (*contrarian*), aga see näib olevat üdini väär. Ajalugu, isegi semiootika ajalugu, on täis juhtumeid mil üks indiviid suudab muuta keelt, leiutada ja kontrollida sõnu. Olgugi, et paljud Charles Peirce'i neologismid olid tegelikud paleologismid (minevikus leiutatud sõna mis lihtsalt ei leidnud laialdast kasutust), leiutas ta siiski hulgi sõnu mida tulevane kogukond kasutab ja kontrollib vabalt. Lühidalt, märgiloome käib tähendusloomega käsikäes.

> Kui lubada süsteemi muuta individuaalsel ja juhuslikul - seaduspäratul - [**viisil**] muutuks keele kirjeldamine struktuurina võimatuks. (Puumeister 2013)

Mina arvan, et keelesüsteem muutubki individuaalsel, juhuslikult ja seaduspäratul viisil. Kui see oleks range seaduspärane struktuur siis ei näeks sõnastike loojad nii suurt vaeva nagu nad näevad.

> [K]õne on see, mis põhjustab keele arengu: teise kuulamise käigus kogutud muljed modifitseerivad meie keelelisi harjumusi. Keel ja kõne on seega teineteisest sõltuvad; esimene on nii viimase vahend kui ka produkt. Kuid nende sõltuvus teineteisest ei välista, et **tegemist on absoluutselt erinevate nähtustega** (Saussure 2011: 19)

Teineteisest sõltuvad, kuid siiski radikaalselt erinevad. Kõnes leidub keele "muutuse pisik", nagu Saussure ütleb, kuid **kõnelejad ega kõnekogukonnad ei ole suutelised muutma keelt korrastavaid reegleid, keelesüsteemi seaduseid** - kui kõnelejad on keeleseadustest suuresti teadmatud, kuidas saaksid neid muuta (samas, 72)? Kõne võimaldab muuta keele *elemente* ehk märke - parem oleks ehk öelda, et võimaldada *muutuda* keele elementidel -, mis on konstitueeritud arbitraarse tähistaja-tähistatava suhte kaudu. Kuid keele reeglid on kõnelejate jaoks alateadlikud ning järelikult kontrollimatud; võib isegi öelda, et keelesüsteem on kõnelejaid struktureeriv, mitte vastupidi. (Puumeister 2013)

Siin tuleb välja, et ma eksisin - keele *elemente* saab kasutaja muuta (leiutada sõnu) kuid keele kasutamist määravaid (süntaktilisi?) reegleid mitte. Päriselus me muidugi kõneleme ja kirjutame tihti reeglitest hoolimata "valesti" ometi üksteisest aru saades. Kõne ja keele radikaalne erinevus pani mind - vähemasti ühte Derrida teksti lugedes - mõtisklema, et kehaline käitumine ("kõne") ja teadmised kehalisest käitumisest ("keel") on samamoodi radikaalselt erinevad. Kuiet käitumine ei nõua "keele" õppimist, sest suur osa sellest on nö *hardwired* meie kehadesse (nt *moro reflex* ja *startle reflex*).

> Ja struktureeriv sõna otseses mõttes: välistades enesest objekti, välise reaalsuse, muutub keel ise keskkonnaks ja maailmaks, milles kõneleja elab. Keelesüsteem muutub ainsaks reaalsuse allikaks ja autoriteetseks kirjeldajaks. Eksisteerib vaid see, mis kuulub süsteemi; eksisteerib vaid kõne, mis viib täide keelesüsteemi. Frederic Jameson (1974) on sellist olukorda nimetanud "keele vangimajaks": inimene on keele poolt reaalsusesse eraldatud, mitte selle kaudu reaalsusega ühendatud. (Puumeister 2013)

See lähtub siis sellest neljandast kultuuritüübist kus maailm väljaspool keelt ja kõne justkui ei eksisteeri. Analoogia poliitilisusega muutub nüüd ehk natuke katsutavamaks: see mis ei järgi poliitilisi huve, ei ole väljendatav poliitilises keeles ega sobitu poliitilistesse kategooriatesse ei eksisteeri. Anarhism on hea näide - kui see on poliitikale sama mis ateism religioonile, siis ei saagi poliitika kunagi tunnistada, et meie hulgas on inimesi kes on väljaspool poliitika ulatust, kes elavad "alternatiivselt". Lihtne näide sellisest teadvusest on praegune squati-kisma: noorukid on hõivanud maja, teinud selle korda ja on kogukonnale kasulikud; naabruskandis elav linnasekretär on aga välja nihverdanud volikirja millega "tuleohtlikud" noored välja tõsta (hoolimata sellest, et tuletõrje pressiesindaja sõnutsi ei ole nad ohtlikumad kui keegi teine).

> Sellelt taustalt saame ka identiteedist rääkida kui sotsiaalse süsteemi elemendist, tähistajast ja tähistatavast koosnevast märgist, mille väärtus on määratud (isegi determineeritud) suhete kaudu kõigi teiste süsteemi kuuluvate märkidega. Seejuures tähistaja, ütleme "eestlane" ei viita sugugi konkreetsetele inimestele, vaid kontseptile ["]eestlane[**"**], mis on defineeritav kuulumise kaudu teatud ühiskondlikesse alasüsteemidesse (näiteks bioloogiline, ideoloogiline, keeleline, hariduslik, majanduslik jne süsteemid), millel kõigil on oma sisemine aegruumiline korrastus, mida kõiki valitsevad oma sisemised (keelelised) seadused. (Puumeister 2013)

See on tuttav motiiv: "Inimene on märk." mis läbistab nii Peirce'i kui ka mõne Praha ringi mõtleja teooriat. Minu mure siin on staatilisusega: identiteet on siin püsiv, tal on väärtus (vb "staatus" ühiskonnas?). Minu seisukohast

on ka inimene märk, aga mitte muutumatu ja stabiilne, vaid pidevalt muutuv ja kõigile erinev. See on osaliselt seotud rolliteooriaga, sest ema jaoks olen ma ühte tüüpi märk, vennale teine, sõbrale kolmas ja iseendale veel hoopis midagi muud. Veel enam, need on veel suhteliselt püsivad märgisuhted võrreldes sellega mis toimub laias ühiskonnas igapäevaselt võõrastega läbi käies, kelle jaoks ma olen märk mille tähistatav triivib vastavalt sellele kuidas mina käitun ja kuidas tema seda tõlgendab. Kõnniteel võõrast mõõdudes olen ma suhteliselt neutraalne märk, aga niipea kui ma võtan taskust noa ja torman sellega tema poole olen ma juba midagi hoopis muud. Selline "element sotsiaalses süsteemis" saan ma olla vaid paberi peal; ja siis ei ole see tõesti enam märk minust vaid märk nt rahvastikuregistris.

> Lühidalt, kui tähistaja ja tähistatava kord langeksid teineteisega kokku, kattuksid lineaarses jadas, oleks tähendusloome, märgiprotsess võimatu. Tähendus oleks ajaväliselt kinnistatud ning muutumatu: **universaalselt** kehtiv hegemoonne süsteem. *Différance* on seega tähistusprotsessi kui sellise võimaldamine. (Puumeister 2013)

Kahjuks ei hooma ma täielikult seda lähenemist. Mõnikord on tunne, et keelefilosoofid ise on niivõrd lahutatud reaalsusest, et nende ideed ei saagi midagi öelda tegelikkuse kohta. Minu valdkonnas ei ole see eriti võimalik, sest keha on vahetult materiaalne.

> Interaktsiooni uurimiseks on tarvilik subjekt, seega peab sotsiaalteooria eesmärgiks olema tegutsemisvõimelise subjekti taastamine samal ajal "subjektivismi langemata" (samas, 44). Ehk: tuleb tunnistada, et subjekt peab tegutsema (nii **võimusuhete, kommete, normide, keelte, teadmiste** jne poolt) struktureeritud sotsiaalses ruumis ning saab selles sotsiaalse subjektina konstitueeritud, kuid samal ajal tuleb mõista, et subjekt on teadlik tegutseja ning ei ole struktuurisuhete poolt *determineeritud*. (Puumeister 2013)

See on huvitav milliseid kategooriaid ühes või teises olukorras rivistatakse. Siin on võimusuhted, kombed, normid, keeled ja teadmised rivistatud, kuigi nt kommete ja normide kohta ilmselt midagi erilist ei öeldud ei saa. Ma ise arvan, et subjektiivsuse teemat saaks puhtamal kujul lahata kui teha vaevaline samm tagasi ja pöörduda nt Denis Diderot' "inimeste teadmiste figuratiivse süsteemi" poole kus teadmiste kolmeks haruks on mälu, mõistus (*reason*) ja kujutlusvõime. Mulle endale meeldiks kunagi inimese käitumist nende kategooriate abil kaardistad; põhiliselt selle tõttu, et mitteverbaalse suhtlemise diskursuses on need jäänud julmalt tähelepanuta - suhtlemine toimub justkui vaakumis kus mõistus haarab mitteverbaalseid märke. Samas on suhteliselt kerge kõneleda sellest kuidas ühiskond toimib sujuvalt tänu mälule: igas inimtegevuse sfääris on korduvatel sündmustel ja käitumistel, samadel inimestel, tuttavatel stsenaariumitel jne ülioluline roll. Kujutlusvõimet ei kohta jällegi üldse, sest keskendutakse sellele kuidas asjad *on* mitte kuidas nad *näivad* - ometi on kujutlustel, sündmustel mida pole toimunud ja mida ehk ei saagi toimuda, nii suur panus motivatsioonile. Ohjah, läksin teemast kõrvale.

> Valitsemise seisukohalt on nüüd vajalik lisaks teadmiste organiseerimisele juhtida inimeste käitumist vastavalt teadmistele; on vajalik, et subjekt tõlgiks teises keeles loodud teadmised **enesekohaseks käitumiseks**; inimesel on tarvis iseendast struktureerida ühiskondlikuks subjektiks. Ühiskonna mõistmine strukturatsiooniprotsessina tähendab subjekti jaoks *teadlikku* eneseregulatsiooni kultuuriliste, ühiskondlike ja poliitiliste reeglite järgi. (Puumeister 2013)

Minu emakeeleoskus on erosiooni tõttu õige vaeseks jäänud, et selle väljendi mõistmiseks pidin küll sõnatiku appi võtma. Esimene pakkumine oleks *self-appropriate*, aga see ei meiki väga senssi. Teine pakkumine on *self-congruous* mis on juba mõistuspärasem. Nimelt on *congruity* mitte ainult "kohane" vaid ka "kokkusobiv" või "vastav". Küll aga tekib probleem sellega, et selles tähenduses enesekohane käitumine on "iseendaga vastavuses käitumine" mitte "ühiskonnaga vastavuses käitumine". Ma ei teagi...

> Teksti mõiste on siin kasutatud loomulikult võimalikult laialt kui semiootiliselt piiritletud üksust teatud kultuuriruumis (semiosfääris): tekstina võib mõista nii üksikindiviidi (tema elu, käitumist, positsiooni

> ühiskonnas jne) kui ka tervet kultuuri. Kui ka kultuuriruumil (semiosfääril) kui üksiktekstil on oma sisemine struktuur, võib neid näha sarnastena: "Asudes struktuurilise hierarchia teistel tasandite[**l**], ilmutavad nad terviku suhtes isomorfismi-omadust. Sel moel on need osad ühteaegu nii terviku osad kui ka teme analoogid" (Lotman 1999a: 21). (Puumeister 2013)

Semiosfäär on mudel ja erinevad mõtlejad rakendavad seda erinevalt. Lotmani jaoks näib see olevat kultuuri "sünonüüm." Või, noh, vähemasti semiootilises mõttes, sest kultuuri saab teadupoolest käsitleda väga erinevatel viisidel. Mõne jaoks on tekst semiosfäär; Ventseli jaoks (vähemasti 2009. töös) on diskursus semiosfäär. Minu jaoks on inimene semiosfäär mis asetub maailma semiosfääris. Ehk: mitte ainult ühiskond ja kultuur, vaid "kõiksus" - kõik mida üks inimene teab ja tunneb on semiosfäär ja ta ise on omakorda semiosfäär selle sees; ja vastupidi, märgimaailm asub üksikindiviidi "peas". Pisut ilusamalt sõnastatuna on see "minu ja maailma teineteisesolemine". Ma kahtlustan, et minu arusaam semiosfäärist erineb teistest nii väga, et mingil hetkel tuleb mul see ümber nimetada semioversumiks.

> Valitsemist tuleb siin mõista laialt foucault'likus raamistikus kui inimeste käitumise juhtimist (Foucault 2008: 186); mitte loomulikult otsest sekkumist indiviidide käitumisse, vaid pigem keskkonda - ning selle kaudu indiviidide vaheliste suhete - kujundamist. (Puumeister 2013; joonealune märkus)

Selline määratlus sobib minu vajadustele ideaalselt; pooleldi selle pärast, et ühildub ühe kommunikatsiooni definitsiooniga mille järgi suhtlemine on alati käitumise juhtimine.

> **Jättes inimesed omapäi, tekib kaos**; nagu Kant kirjutas, inimene vajab valitsejat; kuid et ka valitseja on inimene, kellel on samasugused nõrkused ja kalduvus isekuse, lodevuse jne poole, vajab ka valitseja järelvalvet ning ratsionaalset käitumisalust. (Puumeister 2013)

Kohe üldse ei nõustu selle Hobbesiliku väitega. Anarhistide kogemused ütlevad, et esiteks ei teki kaos vaid "teistmoodi" ühiskonnakorraldus, ja teiseks ei jäta valitsused inimesi kunagi omapäi. Kataloonia anarhistide juhtum kõneleb selgelt selle poolt, et kui inimesed kuskil vabanevad valitsusest, rikkuritest ja võimuritest ning hakkavad teistmoodi ühiskonnakorraldust ehitama, siis naaberriigid panevad omavahelised konfliktid pausi peale ja teevad ühiselt kõik, et vabanenud inimesed maha lasta. Kanti puhul meeldib mulle palju enam see seisukoht millelt Cassirer teda näeb: et Kanti jaoks on vabaduse täius see kui eetilised subjektid kehtestavad iseendi üle ise seadusi; et Kanti jaoks langes vabadus kokku eneselegislatsiooni või autonoomiaga. Tähendab, mulle näib, et Kant eelistas enese-valitsemist välisele valitsemisele.

Rohkem ei suutnud midagi välja tuua. Näiteks *zoe/bios* vastandus ja tegusõnana *police* tunduvad huvitavad, aga Eesti keeles ma lihtsalt ei ole võimeline neid täielikult mõistma ja oma tööga analooge tooma.

4.2.32 Sociofugal Space (2013-02-26 21:30)

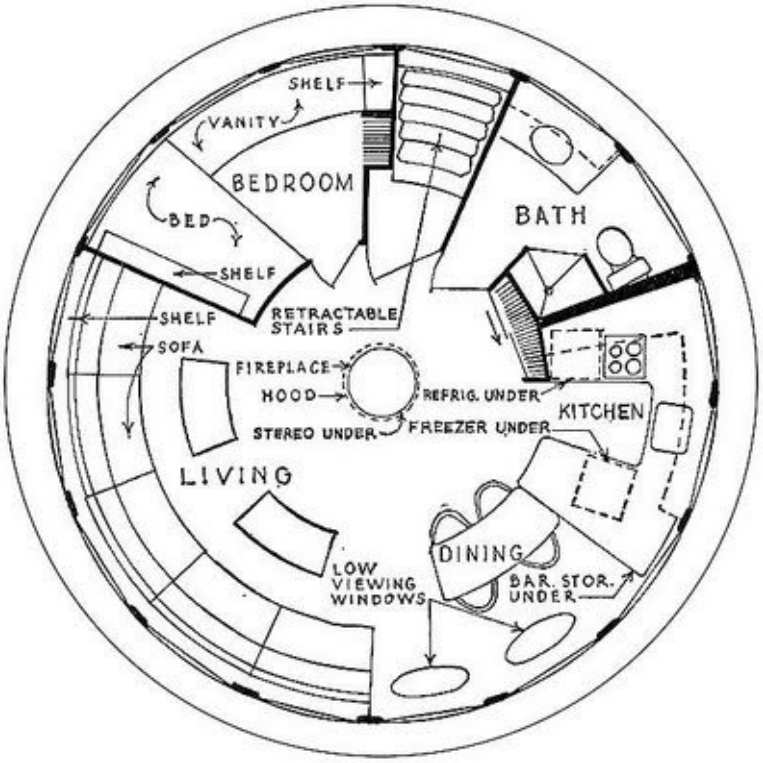

Sommer, Robert 1967. Sociofugal Space. *American Journal of Sociology* 72(6): 654-660.

> This is a case study of **a place where people typically try to avoid one another**, the type of area which has been termed "sociofugal space" by Osmong. (Sommer 1967: 654)

Curiously, another metaphor for my study of dystopian literature: *Brave New World* and *Nineteen Eighty-Four* are on the opposite side of a continuum where the first the world is utterly sociopedal and in the second the world is utterly sociofugal. That is, in the first, John cannot be alone as being alone is "wrong", and in the second Winston is completely alone because normal human relations are inhibited - everyone avoids and distrusts everyone else.

> ...our chief concern is **the way the occupants distribute themselves so as to increase psychological and social distance**. (Sommer 1967: 654)

And I guess I have to look our for this in my participant-observation project.

> The concept of sociofugal space has been used in the pejorative descriptive sense up to now, and its explanatory force has been almost nil. Little is known about what aspects of an environment keep people apart. it is hoped here to make a beginning to identify these features of the environment and, in addition, to relate them to more general concepts of sociality. Osmond first coined the term to describe unsuitable mental hospital architecture where the undesirability of sociofugality was self-evident. (Sommer 1967: 654)

"Sociofugality" is also an example of a notion coined in psychiatric research - this seems very common to nonverbal communication research in the 1950s (Ruesch, Goffman, Birdwhistell, Scheflen, perhaps even Ekman). The source is: Humphrey Osmond, "Function as the Basis of Psychiatric Ward Design," *Mental Hospitals* (April, 1957), pp. 23-29.

> From the standpoint of its connotative meaning, sociofugal space tends to be large, cold, impersonal, institutional, not owned by any individual, overconcentrated rather than overcrowded, without opportunity for shielded conversation; providing barriers without shelter, **isolation without privacy**, and concentration without cohesion. (Sommer 1967: 655)

Sounds cruel. "Isolation without privacy" made me think of the bathrooms in our university department - the WC stalls/rooms for men and women are "isolated" by a thick wall, but conjoined by a window, making it possible to hear everything another is up behind the wall. Very uncomfortable if one is up to bigger business.

> In theory the ultimate sociofugal environment is a row of isolation cells designed for solitary confinement, but in practice these have not effectively stifled communiaction between people. Numerous accounts of prison life, including those written on Death Row, describe the constant stream of messages traveling between vells. Inmates shout up and down the corridors, use tapping codes on the bars as well as messages carried by trusties who deliver the meals, and pull kites from cell to cell. No arrangement has yet been devised that completely eliminates communication between people who want to interact. (Sommer 1967: 655)

If there's a will, there's a way.

> Instead, **the ideal sociofugal environment is one where the rules prescribing isolation are accepted and enforced by the participants themselves** and supported only secondarily by environmental constraints. In a sociofugal environment, intimacy between strangers is unexpected and generally unwelcome. This is particularly true if a person has deliberately sought the type of space that isolates him from other people. One must distinguish between sociofugal space chosen voluntarily (e.g., a study area) and space inhabited involuntarily (e.g., the corridor of a public building). Interaction is discouraged by the physical environment in both settings, but in the latter instance the motives for social intercourse may exist, while in the study area a person assumes that others present deliberately chose an isolating setting. (Sommer 1967: 655)

Thus sociofugal spaces, or at least ideal ones, are first and foremost based on self-censorship. Or is it a group's self-censorship or even alter-censorship? "Censorship" may even be the wrong word, perhaps "inhibition".

> **Avoidance works best in a room with many corners, alcoves, and peripheral areas hidden from view.** An offensive display is most effective when a person can use features of a landscape to reinforce his dominance and control access and egress. If he can hold the high ground, he should be able to effectively dominate the territory. Over aggressive reactions to the approach of a newcomer, such as profanity, insults, or physical assault, rarely occur in a university study hall. A comparable investigation of territorial rights in a teen-age hangout might come up with very different findings. In the present situation, the cues for **asocial motivation** seem so apparent and easily understood by most patrons that there is no need for stronger measures to keep intruders away. (Sommer 1967: 658)

This claim about avoidance is universal enough to work just as well in discussions of military tactics. Egress, by the way, is the action of going out of or leaving a place.

Berger, Peter L. and Thomas Luckmann 1991. *The Social Construction of Reality: A Treatise in the Sociology of Knowledge*. Harmondsworth: Penguin Books.

Ch. 3. "Theories about Identity", pp. 194-200. & Ch. 4. "Organism and Identity", pp. 201-204.

> Identity is formed by social processes. Once crystallized, it is maintained, modified, or even reshaped by social relations. The social processes involved in both the formation and the maintenance of identity are determined by the social structure. Conversely, the identities produced by the interplay of organism, individual consciousness and social structure react upon the given social structure, maintaining it, modifying it, or even reshaping it. (Berger & Luckmann 1991: 194)

The relationship of identity and society is thus a two-way interaction where various processes occur.

> As we have seen, orientation and **conduct** in everyday life depend upon such typifications. This means that identity types can be observed in everyday life and that assertions like the ones above can be verified - or refuted - by ordinary men endowed with common sense. (Berger & Luckmann 1991: 194)

The argument here is that identity type modifies the conduct of individuals. In Theophrastus's sense, character and conduct are interrelated.

> Identity is a phenomenon that emerges from **the dialectic between individual and society**. Identity *types*, on the other hand, are social products *tout court*, relatively stable elements of objective social reality (the degree of stability being, of couse, socially determined in its turn). As such, they are the topic of some form of theorizing in any society, even if they are stable and the formation of individual identities is relatively unproblematic. Theories about identity are always embedded in a more general interpretation of reality; they are 'built into' the symbolic universe and its theoretical legitimations, and vary with the character of the latter. Identity remians unintelligbile unless it is located in a world. (Berger & Luckmann 1991: 195)

In the first instance, identity occurs between what Mary Douglas calls the personal (physical) and social bodies. In the second instance, *characters* or *identity/behavioral types* are products of sociocultural processes - they are outside the individual.

> The rural Haitian who internalizes Voudun psychology will become possessed as soon as he discovers certain well-defined signs. Similarly, the New York intellectual who internalizes Freudian psychology will become neurotic as soon as he diagnoses certain well-known symptoms. Indeed, it is possible that, given a certain biographical context, signs or symptoms will be produced by the individuals himself. The Haitian will, in that case, produce not symptoms of neurosis but signs of possession, while the New Yorker will construct his neurosis in conformity with the recognized symptomatology. (Berger & Luckmann 1991: 199)

This is why I am reluctant to read about Nonverbal Learning Disability. But it must also be recognized that this is a constructivist account of psychological disorders.

> We discussed much earlier **the organismic presuppositions** and limitations of the social construction of reality. It is important to stress now that the organism continues to affec each phase of man's reality-constructing activity and that the organism, in turn, is itself affected by this activity. Put crudely, **man's animality is stransformed in socialization, but it is not abolished**. Thus man's stomach keeps grumbling away even as he is about his business of world-building. Conversely, events in this, his product, may make his stomach grumble more, or less, or differently. Man is even capable of eating and theorizing at the same time. The continuing coexistence of man's animality and his sociality may be profitably observed at any conversation over dinner. (Berger & Luckmann 1991: 201)

This seems true, but is also manifests a Socratic motive of "a body is an endless source of trouble," in this case to theorizing.

> A pointed illustration of society's limitation of the organism's biological possibilities is **longevity**. Life expectancy varies with social location. Even in contemporary American society there is considerably discrepancy between the life expectancies of lower-class and upper-class individuals. Furthermore, both the incidence and the character of pathology vary with social location. Lower-class individuals are ill more frequently than upper-class indiiduals; in addition they have different illnesses. In other words, society determines how long and in what manner the individual organism shall live. This determination may be institutionally programmed in the operation of social controls, as in the institution of law. Society can maim and kill. Indeed, it is in its power over life and death that it manifests its ultimate control over the individual. (Berger & Luckmann 1991: 202)

This is a useful hint for what to look out for in terms of social constructionism and aging studies.

> Sexuality and nutrition are channeled in specific directions socially rather than biologically, a channeling that not only imposes limits upon these activities, but directly affects organismic functions. Thus the successfully socialized individual is incapable of functioning sexually with the 'wrong' sexual object and may vomit when confronted with the 'wrong' food. As we have seen, the social channeling of activity is the essence of institutionalization, which is the foundation for the social construction of reality. it may be said then that social reality determines not only activity and consciousness but, to a considerable degree, organismic functioning. Thus such intrinsically biological functions as orgasm and digestion are socially structured. **Society also determines the manner in which the organism is used in activity; expressivity, gait and gestures are socially structured**. The possibility of a sociology of the body that this raises need not concern us here. The point is that society sets limits to the organism, as the orgnaism sets limits to society. (Berger & Luckmann 1991: 202-203)

The sociology of the body has of course by now bore some fruit.

> In the fully socialized individual there is a continuing internal dialectic between identity and its biological substratum. The individual continues to experience himself as an organism, apart from and sometimes set against the socially derived objectifications of himself. Often this dialectic is apprehended as a struggle between a 'higher' and a 'lower' self, respectively equated with social identity and pre-social, possibly anti-social animality. **The 'higher' self must repeatedly assert itself over the 'lower', sometimes in critical tests of strength**. For example, a man must overcome his instinctive fear of death by courage in battle. **The 'lower' self here is whipped into submission by the 'higher', an assertion of dominance over the biological substratum** that is necessary if the social identity of warrior is to be maintained, both objectively and subjectively. (Berger & Luckmann 1991: 203-204)

This sounds awfully lot like the submission of biological needs - such as sexuality - in *1984*.

Foucault, Michel 1993. About the Beginning of the Hermeneutics of the Self: Two Lectures at Dartmouth. *Political Theory* 21(2): 198-227.

> To make someone suffering from mentla illness recognize that he is mad is a very ancient procedure. Everybody in the old medicine, before the middle of the nineteenth century, everybody was convinced of the incompatibility between madness and recognition of madness. And in the works, for instance, of the seventeenth and of the eighteenth centuries, one finds many examples of what one might call truth-therapies. The mad would be cured if one managed to show them that their delirium is without any relation to reality. (Foucault 1993: 201)

It sounds as if by resorting to the meta-level and recognizing the object-level for what it is should somehow reframe or modify the object-level itself. Whether this is so or not is in doubt.

> Up to the present I have proceeded with this general project in two ways. I have dealt with the modern theoretical constitutions that were concerned with the subject in general. I have tried to analyze in a previous book theories of **the subject as a speaking, living, working being**. I have also dealt with the more practical understanding formed in those institutions like hospitals, asylums, and prisons, where certain subjects became objects of knowledge and at the same time objects of domination. And now, I wish to study **those forms of understanding which the subject creates about himself**. Those forms of **self-understanding** are important I think to analyze the modern experience of sexuality. (Foucault 1993: 202-203)

In short, "hermeneutics of the subject" is concerned with self-understanding (as opposed to "care of the self").

> It seems, according to some suggestions by Habermas, that one can distinguish three major types of techniques in human societies: the techniques which permit one to produce, to transform, to manipulate things; **the techniques which permit one to use sign systems**; and **the techniques which eprmit one to determine the conduct of individuals**, to impose certain wills on them, and to submit them to certain ends or objectives. That is to say, there are techniques of production, techniques of signification, and techniques of domination. (Foucault 1993: 203)

This is a familiar passage. I have little to do with production, but the latter two techniques are exactly what I am interested in.

> Of course, if one wants to study the history of natural sciences, it is useful if not necessary to take into account techniques of production and **semiotic techniques**. But since my project was concerned with knowledge of the subject, I thought that the techniques of domination were the most important, without any exclusion of the rest. but, analyzing the experience of sexuality, I became more and more aware that there is in all societies, I think, in all societies whatever they are, another type of techniques: **techniques which permit individuals to effect, by their own means, a certain number of operations on their own bodies, on their own souls, on their own thoughts, on their own conduct, and this in a manner so as to transform themselves, modify themselves**, and to attain a certain state of perfection, of happiness, of purity, of supernatural power, and so on. Let's call this kind of techniques a techniques or technology of the self. (Foucault 1993: 203)

This is more akin to care of the self. I very much enjoy the phrase "semiotic techniques" and I think in my work these are conflated with techniques of the self (and with techniques of the body, for that matter).

> It is well known that the main objective of the Greek schools of philosophy did not consist of the elaboration, the teaching, of theory. The goal of the Greek schools of philosophy was the transformation of the individual. The goal of the Greek philosophy was to give the individual the quality which would permit him to live differently, better, more happily, than other people. What place did the self-examination and the confession have in this? At first glance, in all the ancient philosophical practices, the obligation to tell the truth about oneself occupied a rather restrained place. And this for two reasons, both of which remain valid throughout the whole Greek and Hellenistic Antiquity. The first of those reasons is that the objective of philosophical training was **to arm the individual with a certain number of precepts which permit him to conduct himself in all circumstances of life without him losing mastery of himself or without losing tranquility of spirit, purity of body and soul**. From this principle stems the importance of the master's discourse. The master's discourse has to talk, to explain, to persuade; he has to give the disciple **a universal code for all his life**, so that the verbalization takes place on the side of the master and not on the side of the disciple. (Foucault 1993: 205)

Here the ancient *paraskeue* actually links up with Goffman's presentation of the self and Mauss's techniques of the self.

> One recalls what was the objective of Stoic technology: it was to superimpose, as I tried to explain to you last week, the subject of knowledge and the subject of will by means of the perpetual rememorizing of the rules. The formula which is at the heart of *exomologesis*is, in contrary, *ego non sum ego*. The *exomologesis* seeks, in opposition to the Stoic techniques, to superimpose by an act of violent rupture the truth about oneself and the renunciation of oneself. in the ostententious gestures of maceration, **self-revelation** in *ecomologesis* is, at the same time, **self-destruction**. (Foucault 1993: 215)

I wonder if self-revelation and self-destruction are somehow active in the fields I am studying. The latter, at least, seems to be associated with self-mortification.

> Obediene in the monastic institutions must bear on all the aspects of life; there is an adage, very well known in the monastic literature, which says, "**everything that one does not do on order of one's director, or everything that one does without his permission, constitutes a theft**." Therefore, obedience is a permanent relationship, and even when the monk is old, even when he became, in his turn, a master, even then he has to keep the spirit of obedience as a permanent sacrifice of his own will. (Foucault 1993: 216)

This seems to be the way some modern "total" institutions are organized today as well.

4.2.33 The Politics of Survival (2013-02-27 19:12)

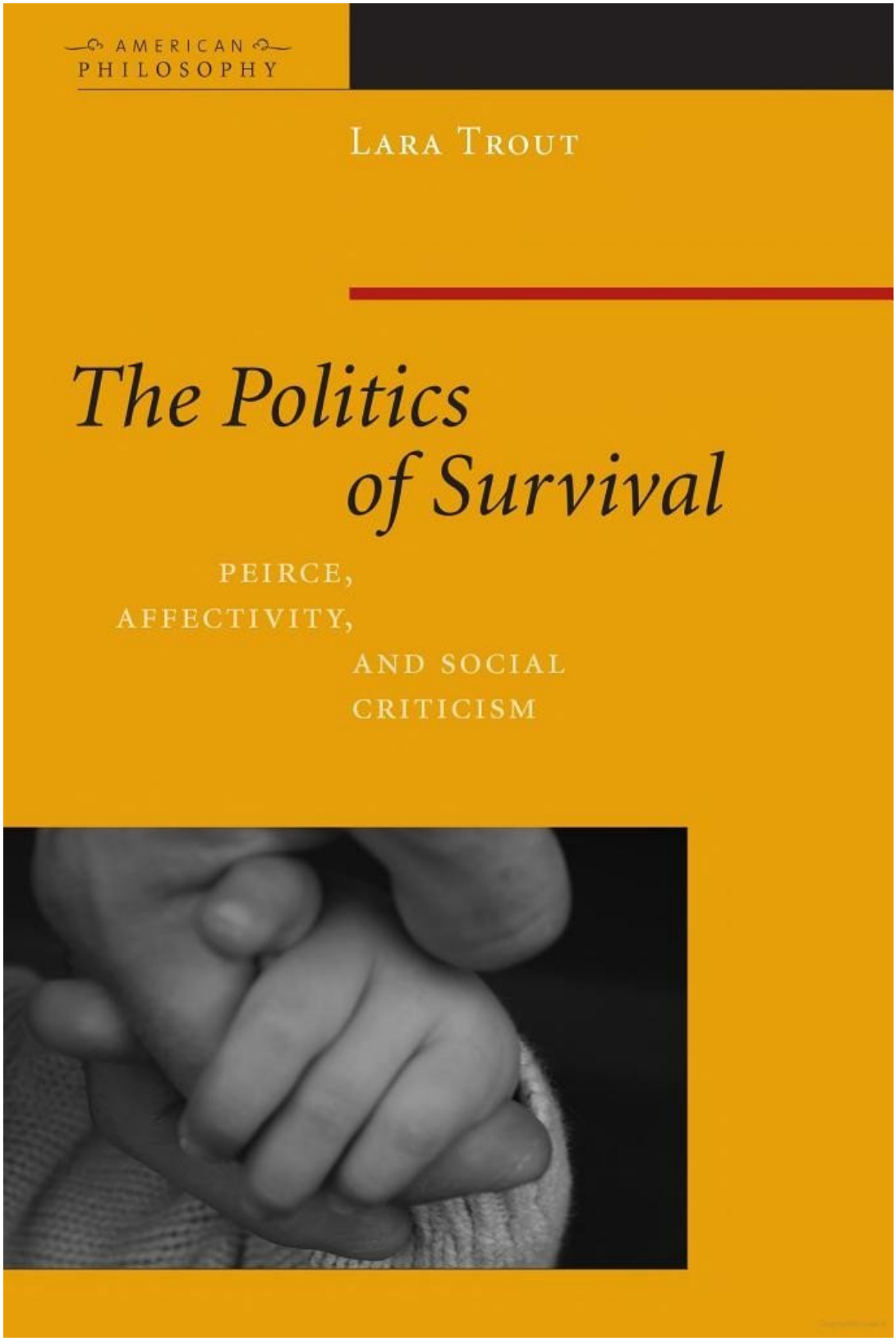

Trout, Lara 2010. *The Politics of Survival: Peirce, Affectivity, and Social Criticism*. Bronx: Fordham University

Press.

> Traditional Peirce scholars may wonder how Peirce can be so pedagogically effective for this social critical consciousness-raising. Scholars in social criticism may also have this question coupled with justice. Nonetheless, it is significant to note that in his later years Peirce experienced poverty, which in many respects removed him from the high-society circles in which he had formerly moved. His later writings, such as his essay "Evolutionary Love" (1893), suggests a corresponding sensitivity to the perspective of the poor. In a letter to his good friend William James, dated March 13, 1897, Peirce notes that "a world of which I knew nothing, and of which I cannot find that anybody who has written has really known much, has been disclosed to me, **the world of misery**" (quoted in Brent 1998, 259-60; cf. 261-62). (Trout 2010: 2-3)

Oh, Charlie.

> By "internalization" I mean the incorporation, by means of reinforcement or trauma, of a belief into one's personal comportment and worldview, such that the belief is difficult to eradicate rationally. In hegemonic societies, this internalization can be continually reinforced through messages that portray a privileged experience as a societal norm. By "privilege" and its derivatives, I mean the increased advantages, opportunities, and resources available to those who are members of socio-politically dominant groups in society, such as the economically middle class, Euro-American whites, heterosexuals, men, and so on. **By "hegemonic", I mean rflective of a *closed* circle of power representing and enforcing only self-interested perspectives**. In hegemonic societies, mainstream societal habits are imposed by those in power and leave out non-hegemonic perspectives. (Trout 2010: 5)

This is by far the simplest definition of hegemony I have met.

> For the pragmatist our beliefs are *habits*. And **our habits inform all our behavior**, in contrast to the narrower colloquial understanding of habits as including only repetitive or annoying activity, such as brushing one's teeth before bed or talking too loudly on one's cell phone. Habits are enacted not only by human individuals but also by human communities and, for Peirce, by nature itself (insofar as nature is external to humans). Through the large-scale habits of society and nature, individual habits are inescapably shaped. In human habits body and mind come together, and so do emotion and reason, individual and society, and self and others, as well as the personal and the political. (Trout 2010: 7)

This is the wider, "semiotics", understanding of habit, closely related to symbols. They are more like associations.

> The narrower, scholarly genealogy of my project begins, quite simply, with my interest in two dimensions of Peircean scholarship that are underdeveloped: the latent post-Darwinian affective themes in Peirce's work and the compatibility between peirce's work and social criticism. **By "affectivity" I mean the ongoing body-mind communication between the human organism and her or his individual, social, and external environments, for the promotion of survival and growth**. This communication is shaped by biology, individual, semiotic, social, and other factors. My treatment of Peircean affectivity includes feelings, emotion, instinct, interest, sentiment, sympathy, and agapic love, as well as belief, doubt, and habit. (Trout 2010: 9)

It seems that "affectivity" in this sense is very similar or even identical to what I call "self-communication".

> Peirce viewed the individual human organism as a body-minded, social animal who interacts semiotically with the world outside of her. He had little patience for the Cartesian portrayal of the individual as a disembodied, solipsistic knower with immediate epistemic access to truth. (Trout 2010: 25)

Just like I have little patience for post-strukturalist or textualist accounts of human subjectivity removed from the external world and no access to truth outside the text.

> An important point for my project, which Peirce's ideas help articulate and address, is the following: when false universalization occurs in a hegemonic context, the exclusionary articulation of reality is enforced as both neutral and authoritative, such that ***divergent articulations are rendered conceptually problematic***. Since the hegemonic account is supposedly neutral, no one is supposedly excluded. Since it is authoritative, those who would challenge its neutrality - such as those who are indeed left out - are likely to seem, or to be portrayed as, crazy, overreactive, merely emotional, or simply irrelevant, in comparison to the supposedly ahistorical, transcendent, objective "Truth" (Williams 1991, 8-9). Thus divergent viewpoints can be readily dismissed as falling short of the "real standards" by which "Truth" is assessed (8-9). (Trout 2010: 157)

I fear this is what I'm going to come across in service. Since it is written in the constitution that all healthy men must participate in compulsory military service, it is "crazy" to presume that one should have a choice in these matters.

> Once again we take up the ongoing flow of human cognition and belief. In this 1890s context, Peirce's preferred vocabulary is "feelings"/"ideas," and the flow of human thought is described by the law of mind. he says, "The law of mind is that feelings and ideas attach themselves in thought so as to form systems" (CP 7.467). The systems formed as habits, habit-formation abeing one with the process of cognition, which Peirce describes as an ongoing "rhythm" (CP 7.412): "[T]he whole action of the soul [or mind], so far as it is subject to law consist[s] of nothing but taking up and letting drop in ceaseless alteration" (CP 7.410); "the whole activity of the mind consists of drawing in and dropping out" (CP 7.414)
> **When the mind allows feelings and ideas to "drop," they do not simply disappear. Rather they fade from conscious awareness to become part of new or existing habit systems, which exert a subtle but powerful influence on subsequent connections among ideas**. This influence often goes unnoticed. It is the sway of sympathy among one's own habit systems, whose influence can shape our beliefs without our even knowing it (CP 7.434-35, CP 7.447-48). (Trout 2010: 175)

This is exactly how I feel and go about this blog. I rarely review what I have found in previous writings. Rather, I let the quotes and associations to accumulate on their own accord. It is without my conscious effort that these quotes that I seem to be interested in and feel the need to record here somehow all revolve around specific issues or problematic areas towards which I exhibit interest. I will let this topic "drop" for now, but it will not disappear - even in the minimal sense that it is recorded here - and when I finally do revisit this quote I can find further associations with other quotes. In this way my ideas develop on their own accord.

> In "Pragmatism as the Logic of Abduction," Peirce problematizes our perceptual judgments by noting that they lie on a continuum with *abductions*. Perceptual judgments, for our purposes, are simply our perceptions. But these **perceptions are, Peirge argues, *interpretative* - they have a "for me" character built into them**. Adopting the Peirce's terminology of perception, we can say that we have no direct access to the *percept*. The percept is the brute secondness by which a sensation/feeling comes to us *hic et nunc* (here and now). There is no perspective from which to contemplate it or even talk about it: "**Given a percept, this percept does not describe itself; for description involves analysis, while the percept is whole and undivided**" (CP 7.626). The only way we can think about or describe a percept is through the perceptual *judgment*, by means of which I can say something like "That appears to be a yellow chair" (CP 7.626). Peirce also notes, "There is no objection to saying that 'The chair appears yellow' means 'The chair appears *to me* yellow'" (CP 7.630 n. 11). Our perceptions have an interpretive character, which reflects the perspective of the person perceiving, even though this "for me" character is often so subtle as to escape notive. (Trout 2010: 224)

Firstly this echoes the questions of description vs identification found in Lotman's writings. And secondly I see this as a way to explain the nature of my thesis: that the three dystopian works I am analyzed could be analyzed very differently from the same viewpoint; thus there is a pertinent "for me" aspect in it - the random articles and chapters I have read have formed my thoughts in a unique manner.

4.3 March

4.3.1 Power, Action, Signs (2013-03-01 03:09)

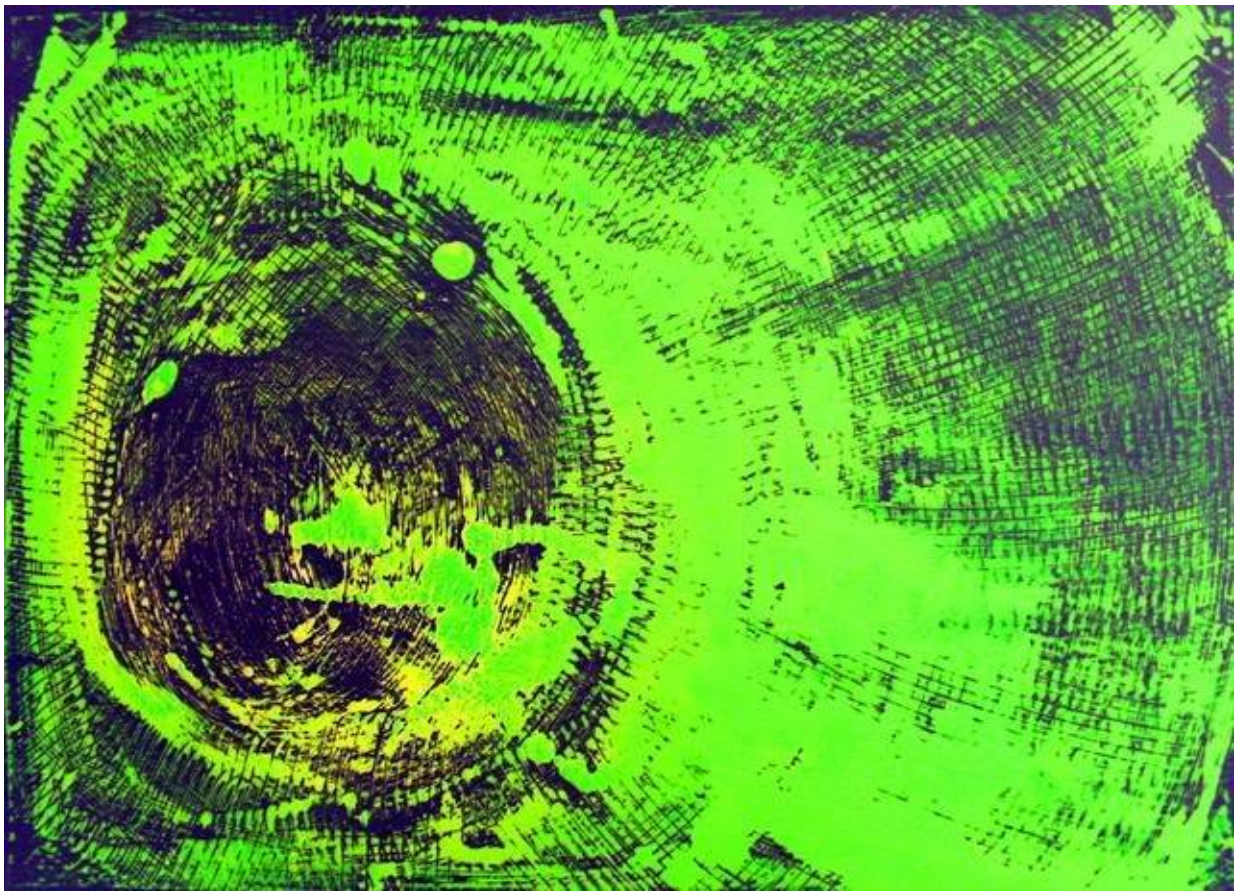

Garnar, Andrew 2006. Power, Action, Signs: Between Peirce and Foucault. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 42(3): 347-366.

> Yet, pragmatist have tended to leave the social under-theorized. In particular, what is left untouched is power. Pragmatists tend to be rather **optimistic** philosophers, which is perhaps part of the American ethos within which they work. There is a fundamental assumption that people should, and often do, work together in particularly earnest, good-hearted ways. This can be seen in Peirce's remarks on the community of inquirers or Dewey's histories of how our concepts come about. It seems that the basic supposition is that people are essentially good. **An engagement with power threatens to undo this because power implies that one person is in a position over another**. It disrupts the peaceable relationships between subjects that most pragmatists assume. So, the question of power has been ignored by pragmatists. (Garnar 2006: 348)

I wonder if in light of this my work - which is mainly a study of power in hithero undiscovered terrains - is therefore pessimistic and presumed people to be essentially evil?

> This paper seeks to show what an engagement of pragmatism with power looks like. I focus on the writings of Peirce for two reasons. First, Peirce is pragmatism's initiator. Many of the central concepts later pragmatists developed are to be found in his thought. He gives a very clear introduction to the leitmotifs of pragmatism. Second, Peirce's theory of signs, which is one of the sites I will investigate, provides a surprisingly elegant example of the operations of power. **His concept of the self≈sign, the idea that the subject is the sum of the signs it uses is particularly revealing**. What I will demonstrate is that the self≈sign is only realized through a field of power. This shows the very intimate effects that power has on the subject. (Garnar 2006: 349)

Alas, an elaboration of the "man is a sign" equation!

> I begin by introducing both Peirce's and Foucault's concept of action. Action plays a significant role for both and by drawing out this point further connections can be made between the two. The first intersection involves Peirce's remarks about habits and one of Foucault's definitions of power. With this understanding of how power operates on habit, I turn to Foucault's power/knowledge complex. It is in this complex that power influences subjectivity. After this description I begin to explore how habit-creation is influenced by power/knowledge. This sets up discussion of semiotics, since **knowledge is essentially a set of signs**. To bring these strands together, I focus on Peirce's "symbol," a general sign. I then turn to Peirce's semiotic triad as a whole. In this discussion I show that the operation of power is thoroughly semiotic. With this point in mind, I briefly describe Peirce's conception of the self≈sign. I conclude by exploring how power is implicated in the self≈sign, drawin in the previous discussions of habits and symbols. In this, we find that **the self is distributed through a field of action, structured by power**. (Garnar 2006: 349-350)

Remarkable intersections, yet the argumentation remains to be seen.

> ...Peirce states: "[belief] involves the establishment in our nature of **a rule of action**, or, say for short, a *habit*." (CP: 5.397) Our habits guide our conduct. Habits are performed without thought, though thought is key for their development. "What the habit is depends on *when* and *how* it causes us to act. As for the *when*, every stimulus to action is derived from perception; as for the *how*, every purpose of action is to produce some sensible result." (CP: 5.400) So there are two key parts to any habit. First, the conditions under which we are lead to use the habit. Second, what actions result from the habit, what it causes us to do. This is not just the mechanism of habit, what motions are gone through, but also the aim, the purpose, of that action. (Garnar 2006: 350-351)

Wow. Habit as *a rule of action* is extremely helpful for my purposes. This is one of the keys I was searching for; if I could now discover the 87 other such keys necessary for my work... I'm thinking a dozen will suffice for a semiophrenic conception of power, but there's still a long way to go.

> For Peirce, the scope of the habit is quite large. Within the *Popular Science* essays, Peirce confines himself to habits of the mind. These habits guide our reasoning. In later writings, Peirce makes clear that habits are not purely mental. For example, in discussing habit-change he makes clear that **muscular effort is one way among others to modify actions**. By sheer practice, we can create the habit of being able to move in strange ways. Both mental and physical habits are different manifestations of the same phenomenon. The function of the habit remains the same for both mental and physical: for both they are rules for action. (Garnar 2006: 351)

This sounds familiar. I am reminded of Gourdjeff's "stop exercise", the purpose of which was to create habits for strange physical movements.

> In this account, power is bound up with action and the possibiility of acting. Power is a set of actions that influences the actions of others. Power operates on the potential actions that a subject might take. It creates a space in which actions occur. It establishes the limits of possibe actions.
> Power involves a field or structure of actions which transforms other actions. These actions upon actions are not violence. "A relationship of violence acts upon a body or upon things." (Foucault 1983: 220) Violence directly impacts bodies. "It forces, it bends, it breaks on the wheel, it destroys, or it closes the door on all possibilities." (Foucault, 1983: 220) While violence is the "primitive form" of power, that from which power arose, power cannot be reduced to violence and vice versa. Still, violence can be mobilized by power, since violence is a form of action. Yet the two should not be confused since violence is a direct action upon things, while power acts on the possibility of actions. Power is a more complicated set of actions than violence. Power limits or encourages actions in a certain directions. Power limits or encourages actions in one way or another. For example, teachers are involved in a power relation with their students. Teachers structure the possible actions of their students. Certain actions are encouraged, while others are prohibited. These are rules that the students are trained to obey. In other circumstances, violence might be a part of discipline, but rarely. Other means of correct training tend to be employed over brute force. (Garnar 2006: 351-352)

The complicated relationship between power, action and violence.

> Unlike traditional discussions of power, Foucault argues that power is not simply repressive, involved with limiting freedom. Instead, power rewards the development of some habits and punishes others. **Power is involved at every stage in "constructing" the individual.** This point is significant, since Peirce sees habit as key aspect of being. Habits are what grounds the subject in the world, connecting it to the world. Habits allow the subject to successfully navigate through the world. (Garnar 2006: 352)

Power, habits, subjectivity. Identity construction.

> Since power is understood as actions upon other actions, it cannot be seized or aquired. **Actions are doings and cannot be held on to. This implies that there is no central nexus of power. Power is distributed through society.** This is not to imply that such a distribution is equitable. Certain nodes have more power than others. The nodes function as sites where habits are structered. and restructured. (Garnar 2006: 352)

Power is distributed in society. Everybody is a nexus. People's actions structure power.

> At the end of the day, we find that power and knowledge sustain each other. There is a circular relation between the two. Power creates knowledge and knovledge sustains power. **Knowledge creates spaces for power to operate, while power provides sites for knowledge to be produced.** In producing a field of knowledge, one develops techniques for transforming the actions of subjects that fall within that field. Furthermore, every power relation presupposes a body of knowledge about the subjects on which that power is operating. (Garnar 2006: 353)

This can also be read as the relationship between ideology/culture and power.

> Techniques involve the construction of habits. (Garnar 2006: 354)

Sounds Maussian.

> While there was theorizing about Man-As-Machine, much of the knowledge generated about **controlling the human body** was developed by the militaries of Europe through making soldiers. (Garnar 2006: 354)

Another reason to presume that a study of bodily techniques in military context will prove useful.

> It is my contention that the power/knowledge complex is thoroughly semiotic. The starting place for such an assertion is Peirce's 1868 essay "Some Consequences of Four Incapacities." I will discuss the incapacities as a whole later, but at this point it is the third that concerns us. He simply states: **"We have no power of thinking without signs."** (CP: 5.265) It is from this proposition that we sketch out the connections between these divergent themes. Let me explain.
> Peirce proposes that **we are always caught up in sign-action; what he refers to as semiosis.** Any thought we have is a sign, and the "end" of one sign leads to the next sign and so on. The Peircian sign has "three references: Ist, it is a sign *to* some thought which interprets it; 2nd, it is a sign *for* some object in that thought it is equivalent; 3rd, it is a sign *in* some respect or quality, which brings it into connection with its object" (CP: 5.283). (Garnar 2006: 355)

So is this pansemiotics?

> Meaning arises out of this semiotic process. Meaning is never present within a sign. It is derived from the relations of signs to each other. For this reason: **"we may say that *meanings* are inexhaustable."** (CP: I.343) It is always possible for new interpretation of a sign to arise. (Garnar 2006: 355)

Cf. Every meaning has its homecoming celebration.

> In order to make clearer the implications of this account of power, let me turn to the self. As discussed above, all thought occurs in signs. This means that **any thought about the self will be a sign**. All of the material we use to conceive of ourselves is signs. Peirce draws out the conclusion of this position quite bluntly: "Thus my language is the sum total of myself." (CP: 5.314) All we are is a self≈sign. Our subjectivity is constituted by signs we use. (Garnar 2006: 358)

#Self-commubication. #logocentrism. #semiotic repertory.

> Two things here are all-importanh to assure oneself of and to remember. The first is that **a person is not absolutely an individual. His thoughts are what he is "saying to himself,"** that is, is saving [sic] to that other self that is just coming into life in the flow of time. When one reasons, it is that critical self that one is trying to persuade; and all thought whatsoever is sign, and is mostly of the natural language. The second thing to remember is that **the man's circle of society (however widely or narrowly this phrase way be understood) is a sort of loosely compacted person, in some respects of higher rank than the person of an individual organism**. (CP: 5.421)

Here thoughts are self-communication. And a person's whole *lebeswelt* is a person, a holistic "alter".

> It is through the effects of power, certain disciplinary techniques, in particular cases that **the vaguness of language is eliminated.** This is merely an example of power operatign in tis most repressive form, **the creating of a strict right/wrong use of symbols**. (Garnar 2006: 361)

This can be translated into behavior by means of orthodoxy.

> Peirce argues that we have no such capacity for introspection. We do not have such open access to the mind. Instead, when we reflect on ourselves, this is reasoning about those things "commonly called external." This is the reason why the self is not given. **The self must be inferred. It is a conclusion that is drawn from chains of signs. This is also the move that begins the distribution of the self.** No longer is it some isolated entity, a complete, self-contained, self-knowing whole. The self becomes interpreted, inferred, derived, smeared out across time, society and power. (Garnar 2006: 363-364)

This is very much to my liking. The self is not given, it is taken.

4.3.2 Is the self capable of auto-affection (2013-03-02 00:02)

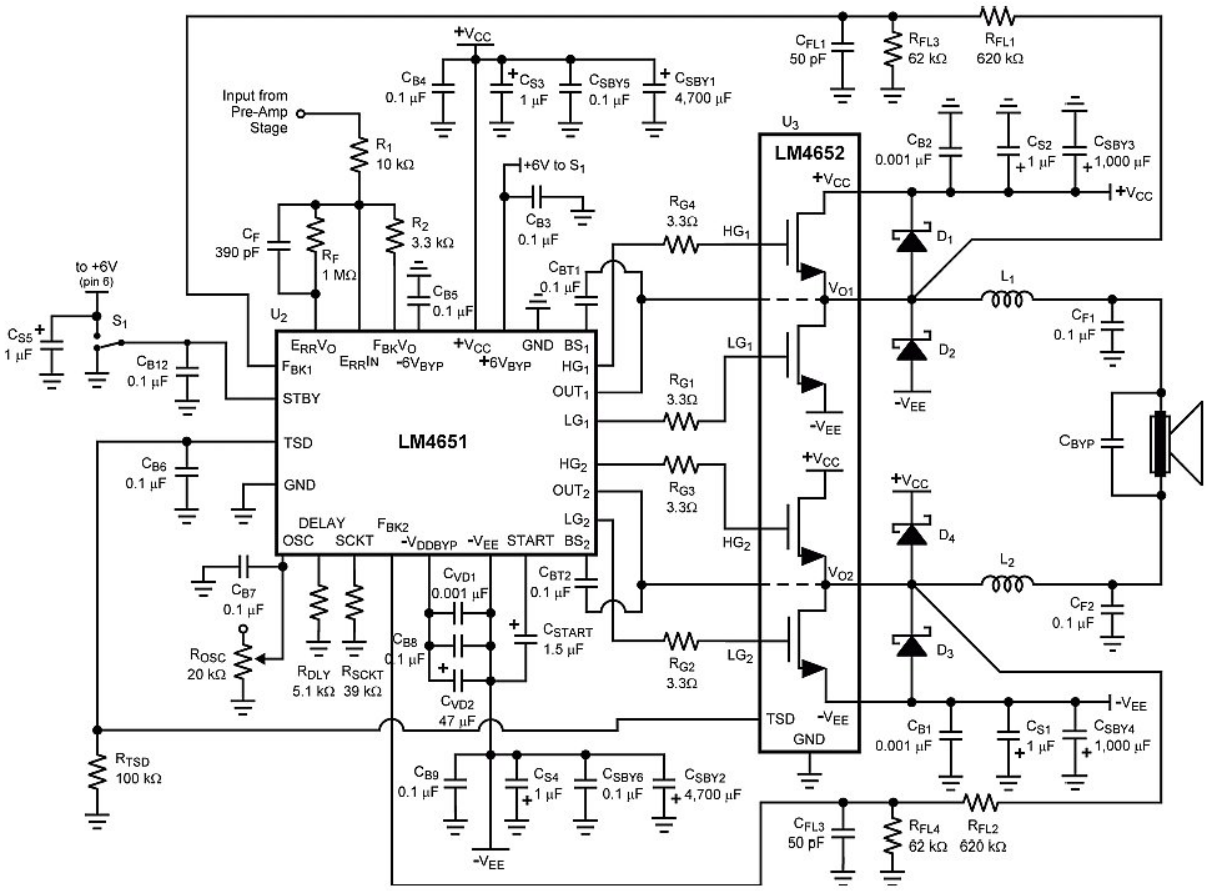

Geniusas, Saulis 2006. Is the Self of Social Behaviorism Capable of Auto-Affection? Mead and Marion on the "I" and the "Me". *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 42(2): 242-265.

> The starting point of Mead's analysis lies in *social experience*. At the lowest levels of sociality we do not encouter what is specifically human, but rather **a *conversation of gestures*, which lurks at the level of animal nature.** At this level, an animal's action serves as a stimulus for the other to respond, which in its own turn becomes a stimulus for the adjustment of the first animal's action. This level of social activity io neither peculiarly human, nor does it have a direct reference to the self. And yet, the stimulus/response model is crucial for the development of selfhood, since by way of numerous modifications, this model reaches the level of complexity that accounts for the birth of the self. (Geniusas 2006: 244-245)

I believe this to be the nonverbal substratum in Meads work.

> (I) It os oignificant that in Mead **the *response* is identified as the first form of a subjective *activity***. This means that the genesis of selfhood cannot begin at the interiority of consciousness, for the *origin* of our actions, viz., the stimulus to which we respond, precedes it. Thus a geneaological primacy needs to begranted to the *receptive* character of our being: I need to be able to *respond* if I am to become a self. (2) In this response lios the origin of our *freedom*. Yat at its initial stages, the response does not manifest itself as a free response. On the contrary, precisely because **the response is spontaneous, we cannot call it free.** Thus Mead often exemplifies the stimulus/rosponse model with an illustration of fighting dogs. When a dog takes a bone from another, he initiates a violent response on the part of the other dog. We eill, however, discover that not all responses are of this character. (3) The response is not *self-conscious*. Responding to the stimulus, one is not conscious of one's own spontaneity. And yet, **the appearance of self-consciousness is dependent upon my involvement with others** whose primordial form is that of a conversation of gestures in terms of the stimulus/response model. Let us trace the path of the modifications of this modeland see how it gives rise to the self. (Geniusas 2006: 245)

On outline of what seem to be the basic tenets of Mead's social behaviorism.

> **The ability to predict the other's response is entwined with the ability to *internalize* the response of the other.** The activities of *play* and the *game* represent two essential background factors, two general stages, in the full development of the self. While play indicates the ability to internalize the perspective of an actual other, the game possesses a more complex structure singe (I) it points to **the ability to internalize the position of the *generalized other*,** and (2) it is inseparable from rules and regulated procedures. Play and the game are those structures which define a person as a role-taking animal. In play, the child learns to take the roles of the others, to see himself as others see him. In the game, the child passes from isolated roles to the organized roles of his group or the collective role of "all" the others, thereby constituting the "generalized other." (Geniusas 2006: 246)

Repertoy building, prestigious imitation and what in the last text I named "holistic alter".

> he "I" and the "me" reveal the distinguishing feature of the self: to be a self is to be an object to oneself. "How can an individual get outside himself (experientially) in such a way as to become an object to himself? This is the essential psychological problem of selfhood@ (Mead 1962, I38). "The individual is not a self in the reflexive sense unless heis an object to himself" (Mead 1962, I42). "The individual enters as such into his own experience only as an object, not as a subject" (Mead 1962, 225). (Geniusas 2006: 248)

I would say that self-experience is embodied and requires self-objectification insofar as one's own actions are mostly outside of awareness.

> According to Marion, this **self-reception** goes hand-in-hand with **auto-affection, i.e., with self-awareness whose appearance coincides with the rudimentary emergence of the self.** In order to make this case, Marion refers to those against whom his own phenomenology - Descartes and Kant. (Geniusas 2006: 256)

It looks like a more refined notion of how the self arises from self-communication.

> There are two reasons why this rudimentary auto-affertin needs to be acknowledged as the origin of any kind of reflective self-consciousness. First, it accounts for **the *mineness* of experience: no ne can enyoy, suffer, or desire for me.** Secondly, **it belongs to auto-affectin to *individualize* me by allowing the succession of my affections to "constitute" the irreducibly identical character of the self.** The self can

be liberated from this twofold estrangement only if behind self-objectification one acknowledgos a more rudimentary self-affection. And it os those characteristics of the self, I want to suggost, that *can be* and *should be* appropriated by Mead's pragmatic notion of selfhood. (Geniusas 2006: 258)

Individality is not given, it arises and grows.

4.3.3 Persons, Signs, Animals (2013-03-02 17:26)

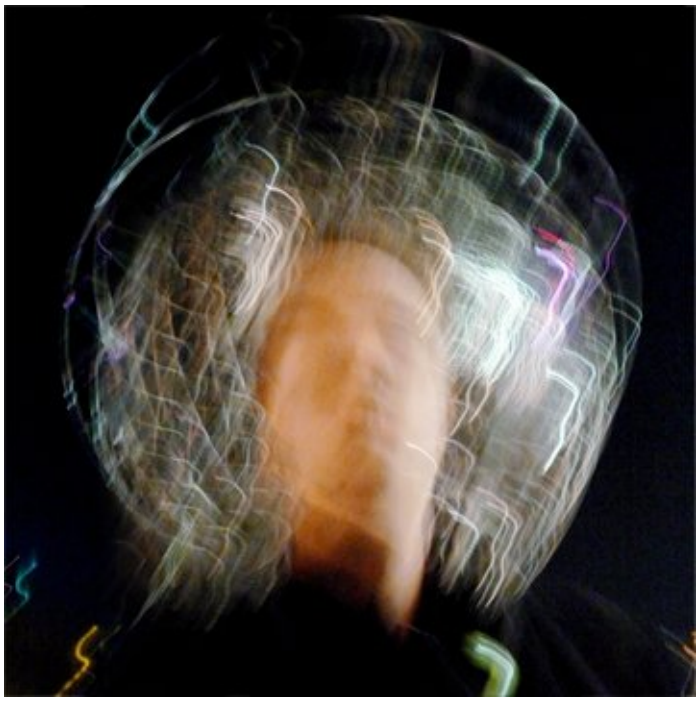

Lane, Robert 2009. Persons, Signs, Animals: A Peircean Account of Personhood. Transactions of the Charles S. Peirce Society 45(1): 1-26.

> Throguhout his philosophical writings, Charles Peirce makes numerous pronouncements about the nature of persons, or ourlesves, or as he sometimes says, "man." For example, in the cognition series of 1868-69, he writes that "man is a sign" (5.314, EP 1:54, W 2:241). Peirce defines a sign a , roughly, anything that stands for something for someone, and his claim that man is a sign seems to mean that **a person consists of her own thinking, and since thinking is in signs, the person herself is a series of signs.** But this ***semiotic account* of personhood** is far from all Peirce has to say on the subject. For example, in a late unpublished manuscript, he writes that "[bỹ a 'person,' ... I suppose we mean an animal that has command of some syntactical language" (R 659, 1910) (Lane 2009: 1)

I would add feeling and perceivng to thinking a more thorough semiophrenic account.

> According to Peirce, **one's mental life is a continuous process of sign generation and interpretation, and the continuous interpretation of earlier thought-signs gives one's thinking the structure of a dialogue wherein a person at an earlier time engages in cognition that she herself understands at a later time** (4.6, 1906). This idea is reflected in Peirce's claim that "[a[Person is mind whose parts are coördinated in a particular way" (P 954, c. 1892-93). The coordnation just is this semiotic relationship between earlier

> and later thought-signs. In short, a person's mental life, and thus she herself, is a continuous process of *semiosis*. The idea, that **each person is a continuous flow of thought-signs**, reflects Peirce's *synechism*, according to which "all that exists is continuous" (1.172, c. 1897). (Lane 2009: 3)

Ah! The cumulative nature of thought. I am in fact continually reinterpreting earlier ideas; regurgitating and improving - sometimes rejecting - them. Also, compare this to Bakhtinian dialogism.

> Recognizing that distinction can aso help us avoid a potential misunderstanding of Peirce's oft-quoted claim that **"we ought to say that we are in thought and not that thoughtsa re in us"** (5.289 n.1, EP 1:42, W 2:227 n.4, 1868), and on a correct understanding it becomes clear that that claim is consistent with the view that a given person consisits of thought-signs. Here is the context of the statement:
>
> > [N]o present actual thought ... has any meaning ... for this lios not in what is actually thought, but in what this thought may be connected with in representation by subsequent thoughts ... It may be objected, that if no thought has any meaning, all thought is without meaning. But this is a fallacy similar to saying, that, if in no one of the successive spaces which a body fills there is room for motion, there is no room for motion throughtout the whole. At no one instance in my state of mind is there cognition or representation, but in the relation of my states of mind at different instants there is. [Footnote:] Accordingly, **just as we say thata body is in motion, and that motion is in a body we ought to say that we are in thought and not that thoughts are in us.**

Peirce's point is not that the individual human beings do not think or that they do not have thaughts; were that his point, it would put this passage at odds with the project of much of "Some Consequences," which is to argue that an individual person's cognition consisits of thought-signs. Rather, his point is that **thought (cognition, representation) is something that *does* over time, not something that a person *has* at any given moment.** (Lane 2009: 5)

This is simply brilliant! The analogy with motion is useful for my purposes.

> Thought is a thread of **melody** running through the soccessin of our sensations. (CP 5.395)

Musical metaphors!

> The notion tha ta thoucght is something that any number of individuals can have in common, i.e, that the same (external) thought might be (internally) thought by multiple individuals, underlies Peirce's view that individual persons are continuous with each other. In a 1906 manuscript on pragmaticism, he wrote that **"two minds in communication are, in so far, 'at one,' that is, properly one mind in that part of them"** (EP 2:389). (Lane 2009: 6)

This is an interesting - mentalistic - conception of communication. Although extremely simplistic, only an authority such as Peirce can be taken seriously with it.

> Our embodiment as physical, language-using organisms is so central to personhood that, says Peirce, **the tongue is "the very organ of personality"** (8.84, c. 1891). The essential difference between persons and other signs is that we are living organisms (7.588, W 1:496, 1866(. On its own, Peirce's semiotic account might seem too mentalistic in its disregard of the life of action, especially in its earlief formulation, according to which every interpretation is another thought-sign rather than, for example, an action actually performed by the person in question. But his naturalistic account acknowledges the centrality of action and embodiment to personhood. Says Peirce: **"the body of man is a wonderful mechanism, that of the word nothing but a line of chalk"** (7.583, W 1:494, 1866).
> That a man-sign is "connected with ... [a] physical organism" gives him "a higher degree of life than any word" (R 290, 1905). Conversely, it is our semiotic nature that enables us to transcend the mere animal; - an essence, a *meaning* subtile as it may be" (7.591, W 1:498, 1866). (Lane 2009: 7-8)

More droplets of brilliance from Poirce. The comparison with *a line of chalk* is epigraph-worthy.

> According to the reconciliation I have in mind, *a person is an animal whose nervous system functions in a specific way, viz. to engage in* ***a continuous process of sign-interpretation***. To my mind, this is a compelling, albeit still rough, picture of what it is to be a person, and in this section I will show how such an approach might be further elaborated. (Lane 2009: 8)

#Self-communication.

> According to Peirce's theory, **a given perceptual experience, or *percipuum*, has two components: the *percept* and the *perceptual judgment*** (e.g., 7.629, 1903). The percept itself has two aspects. First, it is the locus of phenomenal qualities. When one is, say, tasting sweet iced tea, the percept is the aspect of experience that encompassos the qualities of the tea, such as its coldness and its sweetness. It is not that the percept *has* those qualities. Rather, the percept *is* the experience of those qualities as they occur *in* the tea. It is the phenomenal presentation of those qualities to the experiencing subject. But it is not a representation of those qualities. The percept presents the phenomenal world but does not *re*present it in the manner required by indirect realism. **When I taste the sweet tea, it is not merely a sign of the tea's sweetness that I am experiencing; rather, I am directly experiencing that sweetness itself** In its second aspect, the percept is a "clash" between the perceiver and her environment (8.41, EP 1:233, W 5:225, 1885); it is the causal interaction between perceiver and perceived. The percept, then, is a perceiver's direct perceptual interaction with her surroundings and the phenomenal presentation of extra-mental qualities that accompanies that interaction. The two aspects of the percept respectively correspond to Peirce's universal categories of Firstness, or quality' and secondness, or reaction. (Lane 2009: 8-9)

Compare this to Austins cheese example.

> Within this framework, **the animal-body and semiotic-mind** of an individual person are seen to be not wholly disjoint from, but rather continuous with, each other. The animal-aspect of a given person and the semiotic-aspect of that same person are continuous and inseparable. This upholds Peirce's own emphasis on continuity, and it also leaves open the possibility that not just consciousness but also personhood comes in degrees. (Lane 2009: 17)

I am left to beg if it be linear or radiant gradient.

1586

4.3.4 Revolution, Violence, Anti-authoritarianism (2013-03-08 02:54)

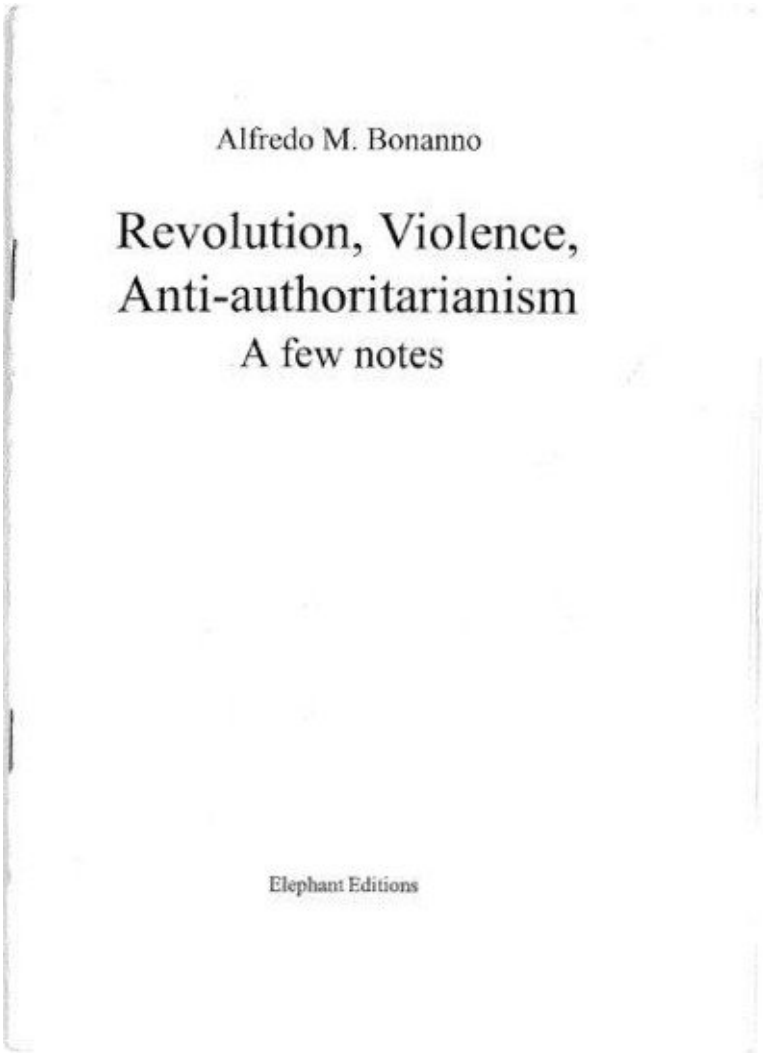

Bonanno, Alfred M. n.d. *Revolution, Violence, Anti-authoritarianism: A few notes. s.l.:* Elephant Editions.

> **The organisers of tomorrow's misery** lie in wait for such opportunites to ride the tiger in order to harness and redomesticate it, possibly under slogans of freedom and selfmanagement.
> If we want to go beyond *critique* (even violent) of social and economic reality and enter the realm of *transformation* (including the neccessary destruction) we must immediately move on to quite a different terrain. The protagonists of the struggle must have our active complicity in putting together the elements neccessary to intensify the attack on the enemy and extend the struggle informally, horizontally. Action must encompass the aims that are to be achieved, i.e. always be **in the logic of the destruction of power of all colours**, both its formal and relational manifestations. (J.W. n.d.: 5)

This is premised on the contention that misery is organized, much like in dystopic fiction. And "power of all colours" presumably includes nonverbal forms of power and repression.

> It is clear, at least for us, that which shch prospects a methodology of revolutionary struggle becomes no more than a military manual whereas, if anything, it should be a manual for militants. There is a

> considerable difference between the two. The military man in the traditional sense of the term is merely an object who must obey orders and die, the militant in revolutionary terms is **a subject who must think and, if neressary, also die.** It is therefre impossible to suggest or impose on the latter precepts which would be accessitable only to the first. (Bonanno n.d.: 8)

This is essentially the classical anthropological distinction between two forms of authority, one of them being compulsive and the other reflective. One obeys a command the other considers and decides.

> Revolutionary violence is preventive organisation and preventive attack on the bourgeois forces. It is the struggle against State institutions, it is the specific search for confrontation, aimed at the surrender of the State superstructure. Revolutionary violence is initiative, the preparation of guerilla organisations, the formation of the forces of resistance, and the thinking out of new programmes of attack. Nevertheless revolutionary violence is still defensive violence. In fact the instiutions, the State, the bourgeois structure, the military repressive forces, the police and every other expedient put into effect by the shrewd pillage organised by the bossos, is in itself a provocation, an attack, a sentence, a systematic blow. Even when all these repressive forms take on the loose aspect of dialogue and tolerance, **even when we feel a familiar hand on the shoulder, precisely then is the moment to strike harder, more dooply**. (Bonanno n.d.: 11)

I am reminded of a scene from *Fahrenheit*.

> State violence and the terrorism of bosses knows no obstacle. Revolutionaries, and anarchists in particular, are quite justified in responding to this violence with revolutionary violence. (Bonanno n.d.: 14)

The argument seems fairly simple: since the governments have no objection to resorting to violence themselves, it is justified to resort to violence against it. I am not sore how, but the sentiment is noble [*Nii nagu küla koerale*...]

> A purely verbal distinction between violence and nonviolence is a false one. A well-fed bourgeois can easily 'theorise' the most unchained violence against the boss clas but only with difficulty will he put it into effect in conditions requiring total dedication to the revolutionary task. Most often his violence is purely verbal. **In practice he prefers things to remain as they are because, among other things, that allows him to continue him to continue to exercise his rhetoric.** (Bonanno n.d.: 15)

That is, so-called anarchist academics may bark at the hand that feeds but are reluctant to bite.

> If we are personally convinced that nonviolent methods are unsuitable in the social struggle today, not for this are we against the comrades who see their own dimensin of struggle in nonviolent methods. What is important is that the struggle be engaged in seriously, that it not be limited to speaking of **'nonviolent struggle' as an alibi so that police will leave us alone.** (Bonanno n.d.: 16)

Local anarchists have taken nonviolence as the basic tenet of anarchism. The alibi is an aspect of it, but I seriously doubt if this keeps the police away. Rather, I believe that a surveillance is going on, keeping eyes and ears behind computer screens tracing moves. It is even possible that this blg is being monitored [*Tere!*].

> Let us look at the second borderline case. Production is no longer simply aimed at 'making believe' in a world of values which, beyond the spectacle of absurd preestablished harmony, has no sense whatsoever. A more immediate, measurable aim is being programmed, that of repetitiveness. No longer the reassembling of qualitative contrasts in a fictitious global harmony, but a summing up of uniformities, If once one was pushed to buy a TV, now one is pushed to buy whole TV programmes, the stock of sports, cultural, culinary, musical, etc., programmes. The model of value is precisely this accumulation. The equivalent of

> consumeriom will be drowned in this generalised need for unity of product. **Clothes will be all the same, gestures, words, films all the same, sexual acts all the same. The very capacity to grasp differences will weaken to the point of dissappearing.** Comic strips educated us a long time ago concerning the magic of reiteration. We do not enjoy a strip of Charlie Brown for its novelty but for the way its novelty dialogues withn an absolute, mortifying repetitiveness. The same goes for Diabolik. Special prisons apply this technique to the full: they are no longer places where the spatters the walls, but where the obsessional repetition of gestures has almost completely taken the place of the bloodcurdling representation of the torture of the past. Repetition is an incredible factor in the scale of integration between production and consumption. Once separate moments from within the representative cycle of exchange, today the latter unite to the point of confusing themselves the one with the other. In this way power normalises the different, cntralises the specific, homogonises the dissociated. (Bonanno n.d.: 19-20)

I like that he is framing homogenization in basically semiotic sense (grasping differences). The latter part could be titled "Repetiton as Torture".

> The exploited will bring about the revolution because **they are trapped and suffer the progressive loss of every positive aspect of social life.** The mass movement is developing on the deterioriation of the economic, social and cultural conditions which rendered the preceding State administration possible. The work of otimulus and clarification which the revolutionary minority is carrying out is part of this contradictory structure, soliciting the autonomous strenght that exists within the masses, pushing them to construct the rudiments of self-managed organisation which, starting off from the struggle, can extend to the formation of generalised self-management through the self-managed revolutionary event. (Bonanno n.d.: 24-25)

Again, I see this more vividly in dystopian fiction than within contemporary society.

> Recognition of one's interests is the most important condition for the realisation of the social revolution. (Bonanno n.d.: 28)

I wholeheartedly agree, but this is extremely difficult to perform.

> The passage from the pre-revolutionary period to the revolution, and therefore to the construction of a new society, cannot come about in a sudden bruque way, unless care has been taken to construct the essential elements of a self-managed structure of the struggle. Self-management precedes the revolution, it si not a consequence of it. (Bonanno n.d.: 29)

What are anarchists
Who do anarchists struggle against

- Against the State as the centralised organisation of power in all spheres (administrative, financial, political, military, etc.)
- Against government which is the political executive organ of the State and makes all decisions concerning repression, exploitation, control, etc.
- Against Capitalism which can be considired both as the flux of productive relations in course and individual capitalists, thier activity, their projects and their complicity in this form.
- Against the individual parts that the State and capital are divided into. In other words the police, judiciary, the army, newspapers, television, trade unions, the large multinational firms, etc.

- Against the family, which forms the essential nucleus upon which the State structure is based.
- Against the world of politics, therefore against political parties (all of them), Parliament which is the expression of bourgeois democracy, and the political ideology which serves to mask real social problems
- Against fascist and all other instruments of repression used by the State and Capital
- Against religion and the Church which constitute a potential ally to repression
- Against the army which is an armed force that is used against the people
- Against prisons which institutionalise the repression of the poorest of the exploited classes
- Against asylums which repress the different

What false ideas do anarchist struggle against

- Against reformisw which wants to set social problems right by using laws, political parties, parliaments, referendums, votes, etc.
- Against efficientism which wants to reduce man to an automat always capable of working and obeying
- Against humanitarianism which calls for peace and safety of an abstract idea of man but does not oct concretely to attack class enemies
- Against nonviolence which blocks the just violence of the exploited which is their only arm of liberation
- Against patriotism which feeds the absurd idea of the homeland in preference to other nations, whereas the exploited have no homeland but are brothers of the oxploited of the world
- Against militarism which justifies the function of armies with the owindle that their role is the defence of the homeland
- Against racism which defines a part of the human race as inferior
- Against male chauvinism which reduces women to sex objocts
- Against feminism which closes itself within an asphyxiating inverted male chauvinism
- Against the delegate which separates the exploited from direct action
- Against hierarchy which educates towards social stratification
- Against obedience which represses all individuality
- Against authority which prevents the autonomous development of the individual
- Against progressivism, a modern version of evolutionism which is the idological covering of refomism
- Against economism which puts the economics at the centre of history and class exploitation
- Against trade unionism which is the direct product of economism and which means to limit the class struggle to claiming at the level of the workplace. Anarcho-syndicalism, with all its revolutionary declarations does not escape this reformist limitation

What anarchists want

- Abolition of the State, Government, Capitalism, the family, religion, the army, prisons, asylums and every form of power which usus the law to force thers to do something. Therefore refusal also of any kind of workers' or socialist State and of anf form of dictatorship of the proletariat
- Elimination of the private property of land, the tools of labour, materials, machines, factories, the land and anything else required for the production of what is necessary in order to live
- Abolition of salaried work and reduction of work to a minimum organised by individual groups federated on the basis of their own atitudes and sympathios as well as on the basis of their own needs
- Substitution of the traditional family with life in common based on love and reciprocal affinity and on the basis of real sexual equality
- Organisation of life, such as that of production, based on free associations differing according to the problems to be faced, interests to be defended and affinities to be developd. The whole of these organisations federated an a local basis, by groups of communities, then widening the relations to a large federation until it reaches the maximum possible of the liberated areas of the revolution
- Education free and aimed at an awakening of individual aptitude which in a liberated society will be meaningful only in the limits in which this liberation is realised
- The spreading of atheism and anti-religious propaganda, always necessary because on these problems even the liberation that has come about cannot exercise more than a limited clarification
- Completion of the social revolution until all domination of man over man be abolished

The means anarchists want to use

- The specific anarchist organisation which is an active minority of conscious individuals who share personal and political affinity and give themselves the aim of calling on the exploited to organise themselves with a view to revolution.
- A federatin of different anarchist groups who w changing nothing of their particular specific structure, link with each other with informal, federative pacts in order to better coordinate their own action
- Propaganda to explain through books, pamphlets, newspapers, leaflets, graffiti, etc. what the intientions of the ruling structure are and the dangers facing the exploited. Also to supply indications of the anarchist struggle and show who anarchists are, or to urge the exploited to rebel, denouncing the consequences of obedience and resignation.
- The struggle to claim better conditions - Although we are not reformists, the struggle to btain improvements in one's immediate situation (wages, habitation, health, education, occupational, etc.) sees anarchists present although they do not see these moments as ends in themselves. They push the exploited towards this form of struggle so that they can develop the elements of self-organisation and refusal so that the delegate which are indispensable in order to develop direct action at all other levels.
- Violent struggle to realise the social revolution along with the exploited. The attack against the class enemy (State, government, capital, church, etc.) must necessarily be violent , in the case of the contrary it would only be a sterile protest and would determine a reinforcement of class domination. This attack could be:
  - isolated attacks against individual structures or people who are responsible for repression
  - an insurrectional attack by a specific minority
  - a mass insurrectional attack

- a mass revolutionary attack

Each of thele levels, starting from the first, may or may not create the conditions leading to the successive one to develop. Political and economic analyses can foresee this possibility within certain limits, but cannot give an absolute response: action itself is the only test for action. The moral foundation of violent struggle already exists in the fact of repression as it has been exercised by power for centuries.

4.3.5 Social Anarchism or Lifestyle Anarchism (2013-03-09 15:59)

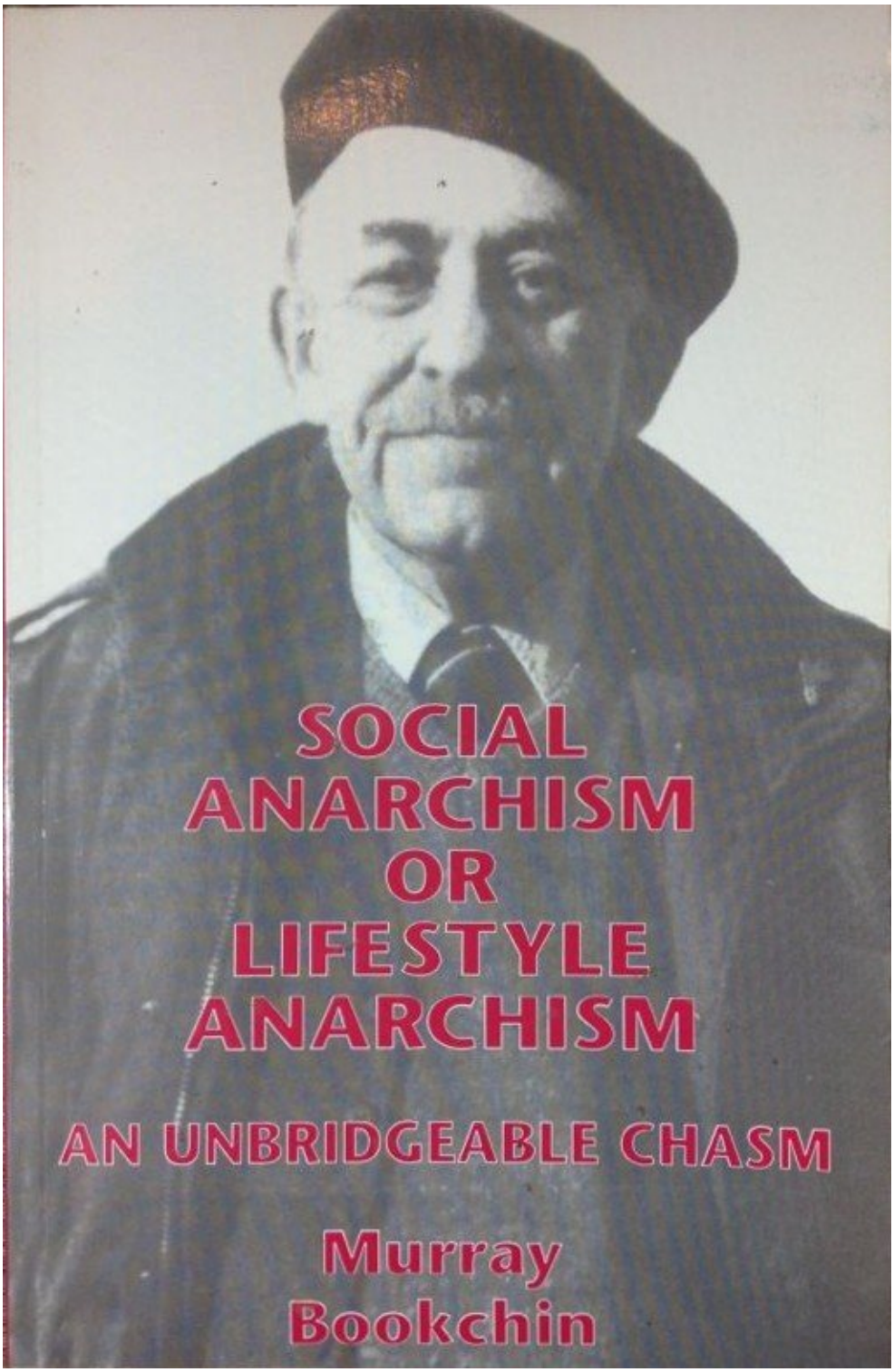

Bookchin, Murray 1995. *Social Anarchism or Lifestyle Anarchism: An Unbridgeable Chasm*. Edinburg: AK Press.

For some two ceturies, anarchism - a very ecumenical body of anti-authoritarian ideas - developed in

> the tension between two basically contradirtory tendencies: a personalistic commitment to individual *autonomy*a and a collectivist commitment to social *freedom*. these tendencies have by no means been reconciled in the history of libertarian thought. Indeed, for much of the last century, they simply coexisted within anarchism as a minimalist credo of opposition to the State rather that as a maximalist credo thaa articulated the kind of new society that had to be created in its place. (Bookchin 1995: 4)

So autonomy is individual and freedom is sorial. Minimalist - opposition to the state; maximalist - create a new society.

> ...anarchism as a whole advanced what Isaiah Berlin has called "negative freedom," that is to say, a formal "freedom *from*," rather than a substative "freedom *to*." Indeed, anarchism often celebrated its commitment to negative freedom as evidence of its own pluralism, ideological tolerance, or creativity - or even, as more than one recent posrmodernist celebrant has argued, its incoherence. (Bookchin 1995: 4)

This is what I thought when I read Berlin. I saw it as a good thing.

> Indeed, Proudhon's famous declaration that "whoever puts his hand an me to govern me is an usurper and a tyrant; I declare him my enemy" strongly tilts toward a personalistic, negative freedom that overshadows his opposition to oppressive social institutions and the vision of an anarchist society that he projected. His statement easily blends into William Goodwin's distinctly individualistic declaration: "There is but one power to which I can yield a heartfelt obedience, the decision of my own understanding, the dictates of my own conscience." Godwin's appeal to the "authority" of *his* own understanding and conscience, like Proudhon's condemnation of the "had" that threatens to restrict *his* liberty, gave anarchism an immensely individualistic thrust. (Bookchin 1995: 5)

So... What's wrong with individualism? I happn to agree with both statements.

> Hardly any anarcho-individualists exercised an influence on the emerging working class. They expressed their opposition in uniquely personal forms, especially in fiery tracts, outrageous behavior, and abberant lifestyles in the cultural ghettos of fin de siècle [end of the century] New York, Paris, and London. As a credo, individualist anarchismremained largely a bohemian lifestyle, most conspicuous in its demands for sexual freedom ("free love") and enamored of innovations in art, behavior, and clothing. (Bookchin 1995: 8)

So anarcho-individualism is basically pjorative analogue of "hippies" and "hipsters". Again, ain't nothing wrong with that.

> In the traditionally individualist-liberal United States and Britain, the 1990s are awash in self-styled anarchists who - their flamboyant radical rhetoric aside - are custivating a latter-day anarcho-individualism that I will call *lifestyle anarchism*. Its preoccupations with the ego and its uniqueness and its polymorphous concepts of resistance are steadily eroding the socialist character of the libertarian tradition. No less than Marxism and other socialisms, anarchism can be profoundly influenced by the bourgeois environment it professes to oppose, with the result that the growing "inwardness" and narcissism of the yoppie generation have left their mark upon many avowed radicals. Ad toc adventurism, personal bravura, an aversion to theory oddly akin to the antirational biases of postmodernism, celebrations of theoretical incoherence (pluralism), a basically apolitical and anti-organizational commitment to imagination, desire, and ecstasy, and an intensely self-oriented enchantment of everyday life, reflect the toll that social reaction has taken on Euro-American anarchism over the past two decades. (Bookchin 1995: 9)

Ah, so Bookchin opposes individualists because they do not organise a social revolution.

> Psychotherapy in all its mutations cultivates an inwardly directed "self" that seeks autonomy in a quiescent psychological condition of emotional self-sufficiency - not the socially involved self denoted by freedom. In lifestyle anarchism as in psychotherapy, the ego is counterposed to the collective; the self, to society; the personal, to the communal. (Bookchin 1995: 10)

And what is wrong with that? We know that the self is social - exactly for that reason we see liberation from repression and authority as liberation from social conventions. It also sounds as if there were no interactionist psychotherapies (I know of none but I haven't looked).

> The ego - more precisely, its incarnation in various lifestylos - has become an *idee fixee* for many post-1960s anarchists, who are losing contact with the need for an organized, collectivistic, programmatic opposition to the existing order. Invertebrate "protests," directionless escapades, self-assertions, and a very personal "recolonization" of everyday life parallel the psychotherapeutic, New Age, self-oriented lifestyles of bored baby boomers and members of Generation X. Today, what passes for anarchism in America and increasingly in Europe is little more than an aintrospective personalism that denigrates responsible social commitment; an encounter group variously renamed a "collective" or an "affinity group"; a state of mind that arrogantly derides structure, organization, and public involvement; and a playground of juvenile antics. (Bookchin 1995: 10)

Yup. Bookchin derides individualists because they don't suit his purposes. Antics are cool.

> Theriideological pedigree is basically liberal, grounded in the myth of the fully autonomous individual whose claims to self-sovereignty are validated by axiomatic "natural rights," "intrinsic worth," or, on a more sophisticated level, an intuited Kantian transcendental ego that is gererative of all knowable reality. These traditional views surface in Max Stirner's "I" or ego, which shares with existentialism a tendency to absorb all of reality into itself, as if the universe turned on the choices of the self-oriented individual. (Bookchin 1995: 11)

I fail to see anything wrong in this. It is as if Bookchin is speaking of an ideal that doesn't exist but keeps battering it as if it did.

> Strictly defined, the greek word *autonomia* means "independence," connoting a self-managing ego, independent of any clientage or reliance on others for its maintenance. To my knowledge, it was not widely used by the Greek philosophers; indeed, it is not even mentioned in F.E. Peter's historical lexicon of *Greek Philosophical Terms. Autonomy*' like *liberty*, refers to the man (or woman) who Plato would have ironically called the "master of himself," a condition "when the better principle of the human soul controls the worse." Even in Plato, the attempt to achieve autonomy through mastery of oneself constituted a paradox, "for the master is also the servant and the servant the master, and ina ll these modes of speaking the same person is predicated" (*Republic*, book 4, 431). Characteristically, Paul Goodman, an essential individualistic anarchist, maintained that "for me, the chief principle of anarchism is not freedom but autonomy, the ability to initiate a task and to do it one's own way" - a view werthy of an aestete but not of a social revolutionary. (Bookchin 1995: 12)

So it becomes more and more clear that Bookchin opposes lifestyle anarchism because it does not lead to social revolution but personal autonomy. He does not see the very real possibility of the two converging.

> The confusion between autonomy and freedom is all too evident in L. Susan Brown's *The Politics of Individualism (POI)*, a recent attempt to articulate and elaborate a basically individualist anarchism, yet rehain some filiations with anarcho-communism. If lifestyle anarchism needs an academic pedigree, it will find it here in her attempt to meld Bakunin and Kropotkin with John Stuart Mill. Alas, herein lies a problem

> that is more than academic. Brown's work exhibits the extent to which concepts of personal autonomy stands at odds with conceps of social freedam. In essence, like Goodman she interprets anarchism as a philosophy not of social freedom but of personal autonomy. She then offers a notion of "existential individualism" that she contrasts sharply both with "instrumental individualism" (or C. B. Macpherson's "possessive [bourgeois] individualism") and with "collectivism" - leavened with extesive quotations from Emma Goldman, who was by no means the ablest thinker in the libertarian pantheon. (Bookchin 1995: 13)

It is becoming clear why many anarchists dislike Bookchin. He is an "intellectual efficientist".

> If anything, functioning an the basis of consensus assures that important decision-making will be either manipulated by a minority or collapse completely. And the decisions that are made will embody the lowest common denominator of views and constitute the least creative level of agreement. I speak, here, from painful, years-long experience with the use of consensus in the Clamshell Alliance of the 1970s. Just at the moment when this quasi-anarchic antinuclear-power movement was at the peak of its struggle, with thousands of activists, it was destroyed through the manipulation of the consensus process by a minority. The "tyranny of structurelessness" that consensus decisien-making produced permitted a well-organized few to control the unwieldy, deinstitutionalized, and largely disorganized many within the movement. (Bookchin 1995: 17-18)

Here Bookchin seems to have a valid point. The consensus process does have its faults. But he does not pose a substitute, which is why consensus is still implemented, or worse, only beginning to be implemented.

> What, finally, is a "temporary autonomous zone"? "The TAZ is like an uprising which does not engage directly with the State, a guerilla operation which liberates an area (of land, of time, of imagination) and then dissolves itself, to re-form elsewhere/elsewhen, *before* the State can crush it" (*TAZ*, p. 101). In a TAZ we can "realize many of our true Desires, even if only for a season, a brief Pirate Utopia, a awarped free-zone in the old Space/Time continuum)" (*TAZ*, p. 62). (Bookchin 1995: 23)

This may be why some anonymous writers prefer liberated spaces to autonomous spaces.

4.3.6 Preconditions and Possibilities (2013-03-09 20:24)

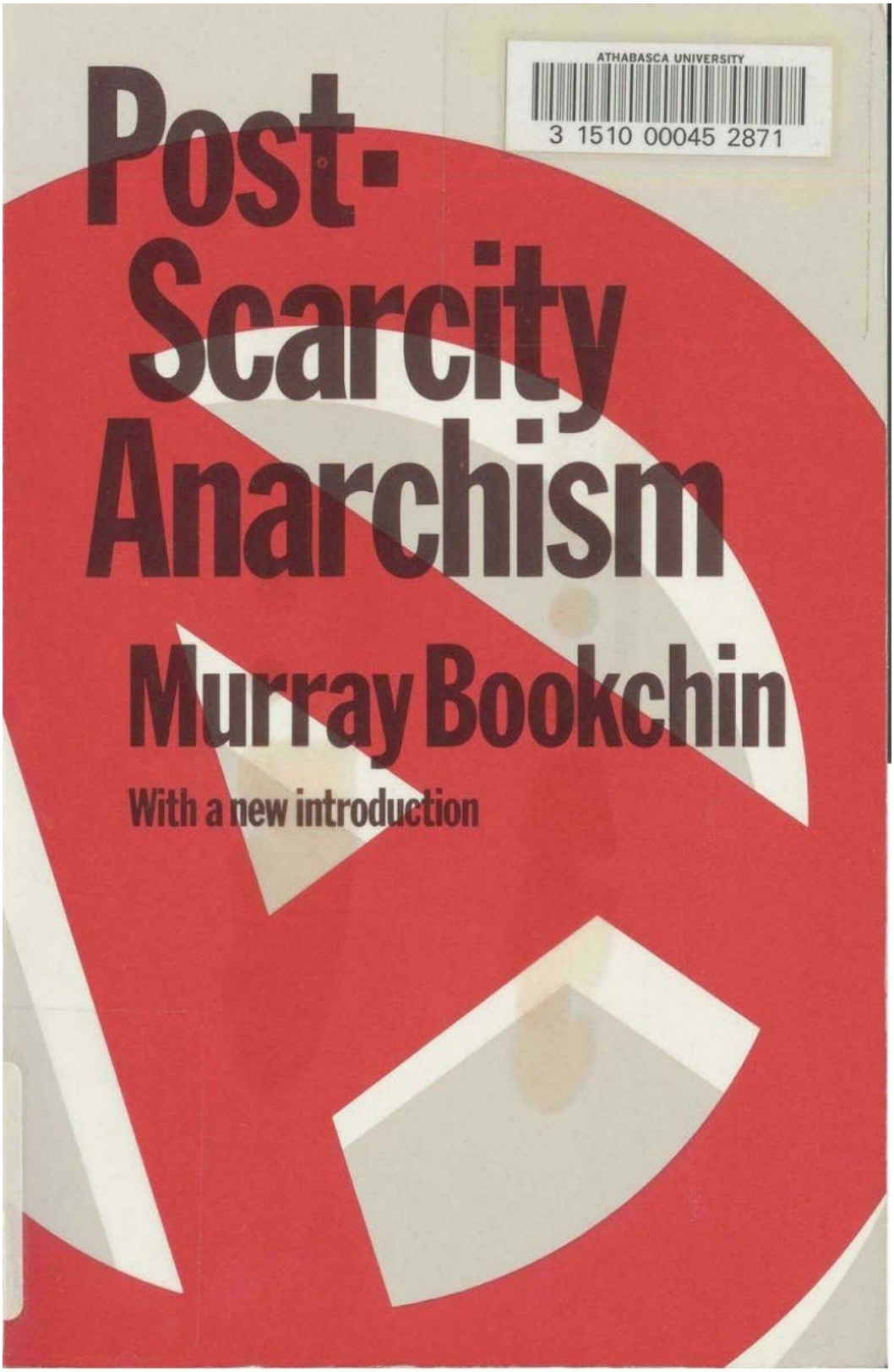

Bookchin, Murray 1986. *Post-Scarcity Anarchism*. Montreal; Buffalo: Black Rose Books.

"Preconditions and Possibilities", pp. 55-76.

> Despite their sweeping ideological claims, the particularistic revolutions replaced the rule of one class by another, one system of exploitation by another, one system of toil by another, and one system of psychological repression by another. (Bookchin 1986: 55)

There must be an end to the continual exchange of regimes. At one point the two, and three-fold sysstems should meld into one pluralistic. That is, a breakout from regimes altogether is in order. This may be an impossibility, but it should me worked towards. Otherwise the meaningless toil will not end.

> What is unique about our era is that the particularistic revolutien has now been subsumed by the possibility of the generalized revolutien - completea nd totalistic. Bourgeois society, if it achieved nothing else, revolutionalized the means of production on a scale unprecedented in history. **This technological revolution, culminating in cybernation, has created the objective, quantitative basis for a world without class rule, exploitation, toil or material want.** The means now exist for the development of the rounded man, the total man, freed of guilt and the workings of authoritarian modes of traininga and given over to desire and the sensuous apprehension of the marvelous. It is now possible to conceive of man's future experience in terms of a cherent process in which the bifurcation of thought and activity, mind and sensuousness, discipline and spontaneity, individuality and community, man and nature, town and country, education and life, work and play are all resolved, harmonized, and organically wedded in a qualitatively new realm of freedom. Just as the particularized revolution produced a particularized, bifurcated society, so the generalized revolution can produce an organically unified, manysided community. The great wound opened by propertied society in the form of the "social question" can now be healed. (Bookchin 1986: 55-56)

Well isn't this uncharacteristically optimistic of Bookchin? I will put my money on cybernation, as I see the internet bringing the world together.

> Along with its positive aspects, technological advance has a distinctly negative side, socially regressive side. If it is true that technological progress enlarges the historical potentiality for freedom, it is also true that the bourgeois control of technology reinforces the established organization of society and everyday life. (Bookchin 1986: 56)

I haven't thought of this, but it could very well be that the information revolution, for example, will have tremendous potentiality for andavnces in some areas but could very well stagnate other areas. The case of books, which are read less and less, is a point in case. When information is reduced from pages to tweets then of course there will be loss, much more than before becoming exformation.

> Socially, bourgeois exploitation and manipulation have brought everyday life to the most excruciating point of **vacuity and boredom**. As society has been converted into a factory and a marketplace, the very rationale of life has been reduced to production for its own sake - and consumption for its own sake. (Bookchin 1986: 58-59)

Ain't that the truth. So many of us are reduced to staring the screen and conspicuous consumption of intoxicants.

> The Marxian critique is rooted in the past, in the era of material want and resatively limited technological development. Even its humanistic theory of alienation turns primarily on the issue of work and man's alienation from the product of his labour. Today, however, capitalism is a parasite of his future, a vampire that survives on the technology ond resources of freedom. The industrial capitalism of Marx's hime organized its commodity relations around a prevailing system of material scarcity; the state capitalism

> of our own time organizes its commodity resations around a prevailing system of material abundance. **A century ago, scarcity had been endured; today, it has to be enforced** - hence the importance of the state in the present era. It is not that modern capitalism has resolved its contradictions and annulled the social dialectic, but rather that the social dialectic and the contradictions of capitalism have expanded from the economic to the hierarchical realms of society, **from the abstract "historic" domain to the concrete minutae of everyday experience, from the arena of survival to the arena of life**. (Bookchin 1986: 59-60)

Sounds like Foucault.

> The liberation of the self involves, above all, a social process. In a society that has shriveled the self into a commodity - into an object manufactured for exchange - there can be no fulfilled self. There can only be the beginnings of selfhood, the *emergence* of a self that seeks fulfillment - a self that is largely defined by the obstacles it must overcome to achieve realization. In a society whose belly is distended to the bursting point with revolution, whose chronic state is a mounting emergency, only one thought and act is relevant - giving birth. Any environment, private or social, that does not make this fact the center of human experience is a sham and diminishes whatever self remains to us after we have absorbed our daily poison of everyday life in bourgeois society. (Bookchin 1986: 66)

#self and anarchism

> It is plain that the goal of revolution today must be **the liberation of daily life**. Any revolution that fails to achieve this goal is counterrevolution. Above all, it is *we* who have to be liberated, *our* daily lives, with all their moments, hours and days, and not universals like "History" and "Society." The self must always be *identifiable* in the revolution, not overwhelmed by it. The self must always be *perceivable* in the revolutionary process, not submerged by it. **There is no word that is more sinister in the "revolutionary" vocabulary than "masses."** Revolutionary liberation must be a self-liberation that reaches social dimensions, not "mass liberation" or "class liberation" behind which lurks the rule of an elite, a hierarchy and a state. (Bookchin 1986: 66-67)

Revolution under the guise of liberating others is nothing but a fraud, one can only liberate oneself and set an example for others to follow.

> For this reason alone, the revolutionary movement is profoundly concerned with lifestyle. It must try to *live* the revolution in all its totality, not only participate in it. It must be deeply concerned with te way the revolutionist lives, his relations with the surrounding environment, and his degree of self-emancipation. In seeking to change society, the revolutionist cannot avoid changes in himself that demand the reconquest of his own being. Like the movement in which he participates, the revolutionist must try to reflect the conditions of the society he is trying to achieve - at least to the degree that is possible today. (Bookchin 1986: 67)

It almost seems that he is begging for lifestyle anarchism and when it does emerge in the 90s he has a change of heart and dismisses it with harsh critique.

> A the late Josef Weber emphasized, all organized groups "have a tendency to render themselves autonomous, i.e., to alienate themselves from their original aims and to become an end in themselves in the hands of those administering them." This phenomenon is as true of revolutionary organizations as it is of the state and semi-state institutions, official parties and trade unions. (Bookchin 1986: 69)

This is familiar. Someone claimed that large bureaucracies have a tendency to forget their original purpose and grow for the sake of growth.

> The most powerful process going on in America today is the sweeping de-institutionalsization of the bourgeois social structure. A basic, far-reaching disrespect and a profound disloyalty are developing toward these values, the forms, the aspirations of the established order. On a scale unprecedented in American history, millions of people are shedding their commitment to the society in which they live. They no longer believe in its claims. They no longer respect its symbols. They no longer accept its goals, and, wost significantly, they **refuse almost intuitively to live by its institutional and social codes.** (Bookchin 1986: 70)

This is the key. These factors should be broken down to its components and corroborated with local tendencies and possibilities.

1600

4.4 April

4.4.1 A Philosophy of Solitude (2013-04-10 12:00)

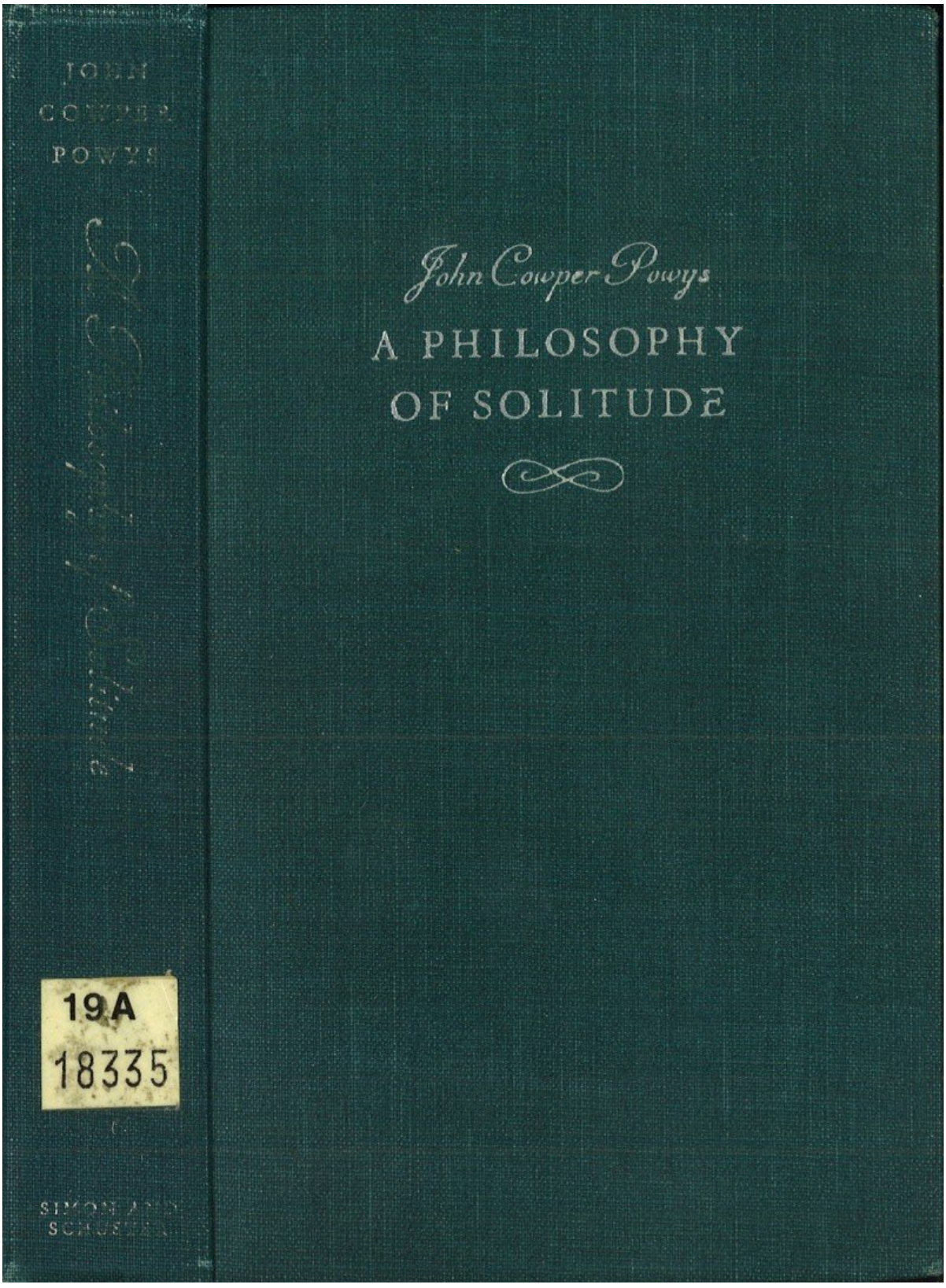

Powys, John Cowper 1933. *A Philosophy of Solitude*. New York: Simon and Schuster.

> It is a profound psychological truth that the words of a moral optimist are futile mockery to a neurotic pessimist. It is like telling a person who feels despair that **if he makes the grimaces of happiness that he will be happy** (Powys 1933: 2)

Like the popular sayings, "Turn that frown upside down" and "Smile and the world similes with you" - as if modifying the outward expression would somehow eliminatu the deep psychological troubles of the person. Such pretending will only serve to calm those around that "if you can't see it then it is not there".

> No one who has lived for a decade in a large American city could rise to the pitch of Walt Whitman's splendid and flowering "yes!" to such a Pandemonium. Human nature would simply crack under the strain, under the vast hypocrisy - for it would be no less - of giving an assent to such a Malebolge. And moreover, we are so driven to the wall in a great modern city, and so deafened by the tumult, and so drunken upon shameless sex and deadly liquor, and so scoriated in our nerves by the gregarious confusion, that the only thing that can really help us is a much more definite and drastic philosophy than these eloquent writers supply; a real, hard, formidable, unrhetorical philosophy, **that gets down to the granite rock-bed of the ultimate situation when it is stripped and stark and bare.** (Powys 1933: 3-4)

For me this stark and bare granite rock-bed of the ultimate situation is materialistic and concerned with the embodied existence of concrete individuals with very little eloquont ideas but much bodily dread and very real expenditure of energy on everyday practices. That is, the ultimate situation is nonverbal.

> It will be noticed that I begin with the Taoist thinkers; and there is a reason for this. Alone among all the heathen soothsayers who can help us to attain solitude in the midst of the crow these superior men are **free from pride, from conceit, from vanity!** (Powys 1933: 4-5)

These are good qualities for any deserving person, but somehow denigrated in our own modern society where pride (*uhkus*, concit (*upsakus*) and vanity (*edevus*, *tühisus*) run rampant.

> Le tus therefore - even in the midst of our vulgar civilization - **sink into our own souls and be alone with that Solitude that can create and destroy without the help of any violence.** The power of the individual mind to create its own happiness, from the barest, starkest, simplest surrounding, is something that the early Christian mystics possessed. They had God to fall back upon; but we, if lacking God, have at least the cosmic elements, These great presences have a singular value for that psychic-sensuous contemplation which is the secret of lasting human happiness. When you concentrate upon these things it is as if you were aware of another Dimension through thinner walls than exist anywhere else in the Cosmos, and thus were able to tap some reservoir of unfathomable power, from which a mysterious life-magnetism can pour through your whole being. (Powys 1933: 6-7)

Seems like a step toward a guide to being happy in solitude.

> The essence of the doctrine of Tao seems to be that it is through withdrawing ourselves rather than asserting ourselves, through retreating rather than advancing, through yielding rather than pursuing, through inaction rather than through action, through becoming quiet rather than through making a stir, that we attain wisdom and spiritual power.(Powys 1933: 11)

This sounds vaguely familiar, but via pesonal experiences with psychedelics, that it is much better to lie down and let the earth - as some sort of raft - to carry you and mold you, rather than to fight it and force it.

> Laotze teaches that we should cultivate the art of reducing our self-asserion to the supremelimit. He insists that we should un-learn our superficial cleverness and not only cease competing with others, but flow with them and into them, through them, and lose our identitiy in their presence, **deliberately become undistinguished, insignificant** - but thus becoming the most magical of magicians! (Powys 1933: 11)

Knowing ourselves through others, gaining by letting go.

> "If thou set thine heart upon philosophy, prepare straighway to be laughed at and mocked by many who will say, Behold he has suddenly come back to us a philosopher; or, How came you by that brow of scorn?" There seems something peculiarly adapted to our case about the ideas of Epictetus, when, just as in his day, we are all so brow-beaten by officials, persecuted by petty tyrants, threatened by brute violence. "But the tyrant will bind - what? The leg. He will take away - what? The head. What then can he not bind and not take away? The will. And hence that precept of the ancients - Know Thyself." (Powys 1933: 20-21)

You can be laughed at and mocked, beaten and even killed, but remember to be yorself - it is the one thing that cannot be taken away. The body can be beaten to submission, but the soul cannot.

> - "What, then, if one come and find me alone and slay me? Fool! not thee, but thy wretched body. Thou art a little soul bearing up a corpse." (Powys 1933: 23)

Do noh be afraid of death or seek sociality for the sake of security - for you are not your body, but your soul (trapped in a dying body).

> We need, just now, a certain fierce, bitter, indignant philosophy that is neither too easy-guing towards the gods for the sort of a world they have made, nor towards ourselves for the folly with which we make the bad worse. We need to put into our cosmic philosophy **a little of the black bile that we put into our human relations** We need a certain bone to bone austerity in our mental vision combined with a new emphasis upon the power of the will and the magic of the will. (Powys 1933: 25)

Wise words to live by. I think I should embellish my thesis with the same sort of black bile that I find in dystopian fiction.

> Every human being is alone in the core of the mind. When we are born we cry; and that cry is the cry of loneliness.
> Thus it is with children. Thus it is with the growing youth. And the older we grow the lonelier we grow. (Powys 1933: 37)

Ain't that the truth.

> By the constant practice of this mental awareness our reaction to the world will come to rest, not on the shifting sands of human opinion but on the sublime and terrible truth of the ultimate situation. This situation is not changed because in the body we may be surrounded by other bodies, Our innermost self is indeed fatally involved with the personal peculiarities of our material flesh and our blood. Our lonely ego is always hemmed in by our own body, and very often by the intrusive and aggressive bodies around us.

> The life of our soul is cruelly dependent upon our bodily health, upon our idea of ourselves as irrevocably bound to our burdened and exhausted senses. But the fact that every conscious self possesses a central core, a unifying force, an integral identity, implies a constant renewal of our natal solitude; of our inherent isolation, from the security of which we gather ourselves together for our next outrush into sight, smell, taste, hearing, touch and the overpowering pressure of other personalities. (Powys 1933: 38)

E.g. the body is an endless source of trouble.

> It is indeed so involved wih the body that its chief activity seems to be the unifying and focussing of the senses; and yet there come moments when this central power within us seems to withdraw into some mysterious and remote levels of its own being and we feel as if we approach the verge of the strange and startling possibilities.
> This is a feeling only; but it is connected with a constant sensation that represents an unquestionable fact, the fact namely that we possess a centralizing, unifying self or ego, which is the driving-force of all we think, or do, or feel, or say.
> And whatever may be happening to our body this self or ego, the conscious "I am I" within us, is absolutely alone. It is alone from the first moment of its awareness of life to its last moment on the treshold of what may be its final extinction. (Powys 1933: 39)

The self is within the body and absolutely alone - this is the ultimate situation.

> The drifting, brainless gregariousness of so many human boings , imitating one another, conciliating one another, admiring, desiring, envying, competing, tormenting one another, is an attempt to escape from this inherent loneliness of the self. (Powys 1933: 39)

Apply cold water to the burned area.

> Because the instinctive image-making tendency of old times regarded this "soul" as a spiritual replica of the body, and born to survive the body, we have grown hostile to the very word. Malicious folly! A if any word could be better to express all the secret experiences of the self; its resistance, its creative energies, its furtive withdrawal. (Powys 1933: 43)

It is because nothing internal to the body - other than bones - can survive. External - such as mans creation - does survive.

> The person who makes it the main purpose of life to clarify, concentrate, crystallize his inmost self against the universe, can be immensely assisted in this task by the ideas of the early Greek philosophers, and the early Medieval Schoolmen.
> It is St. Thomas Aquinas who says, **"Creare proprium personae," which might be translated, "To create is the prerogative of personality."**
> St. Thomas is right; but such creation by personality is not done by accident. It is done by practice. It is done by focussing the mind upon the mind, the self upon the self, the life upon life. It is done by acquiring theh bait of doing it. It is done in the beginning by an act of faith and it is done last by repeated acts of the will. (Powys 1933: 46)

Autopoiesis through poesis.

> Only those whose interior selves live habitually in loneliness, know - as the convalescent does - the tremulous approaches of human tenderness. This is one of the ultimate paradoxes.

> The primeval simplicities of the dignity of life that each man, each woman grows aware of in the austere mystery of solitude are what purges the mind for the welcoming of the most delicate touches of human sympathy.
> **Only the lonely know the full vibration of a look, a touch, a word, let fall at the moment when most it is needed.** (Powys 1933: 53)

Sweet.

> It must always be remembered that the isolation of the self, in a deliberately lonely life, need not imply living in actual solitude.
> What it does imply is the choice of a contemplative life over every other; but a contemplative life that can be lived under almost every conceivable condition.
> A person can be a soldier, a school-master, a revolutionary agitator, a farmer, a factory-hand; a person can be any kind of working-woman. or domestic woman, and live in profound loneliness. (Powys 1933: 60)

Indeed.

> To be possessed of a philosophy of its own, the lonely self must detach itself from all philosophical systems, both old and new, but it need not dogmatically reject any of these.
> They will always remain there, these slowly-evelved accumulations of thought and feeling. They will always be at hand for the libeated ego to take what lends itself to its nature, from all these great intellectual and emotional deposits; henceforth, after this one clear act of detachment, it is no longer committed to any of them by the insidious hypnosis of custom. It is free. It is removed a certain distance from all and it is critical of all. (Powys 1933: 65)

Theorizing and tradition.

> A man's philosophy, a woman's philosophy, is the conscious habit of thought by which the self gathers itself together, cleanses itself, governs itself, steers itself; and copes as well as it may with all the pleasant or unpleasant impacts of the vast impinging Not-self. (Powys 1933: 67)

#self #habit #theorizing

> In spite of what Miguel Unamuno says, we can live happily without knowing whether there is a God; we can live worthily without knowing whether we survive death. Why torment ourselves any further then by going round and round in this tread-mill circle?
> The better way is to find a substitute for God, a substitute for Immortality. For this refusal to waste our precious hours in kicking against the pricks does not mean that the satisfaction our fathers got from these things can be supplied in no other way. (Powys 1933: 74-75)

Not knowing; Purpose.

> Intellectual people may be forced to give up their loneliness for the sake of love or of lust - that is altogether a different matter, and when you came to analyze it to the bottom both love and lust are profoundly lonely - but they will never give up their loneliness for the mere herd-pleasure of feeling warm and cheerful and friendly and spiteful.
> Intellectual people are not rare. There are a great many of them. Most families contain at least one such.
> An intellectual person is a person who has the gonius to grasp the fact that it is a curious experience to

be olive; so curious in fact that it is madness not to sacrifice everything to get the full taste of it!
A well-managed solitary life, whether surrounded by people or protected from people, is a very delicate and a very difficult work of art.
Routine plays a leading part. Men and women who do not insist on routine in their lives are sick or mad. Without routine all is lost. Just as without some kind of rhythm all is lost in poetry. For routine is man's art of copying the art of Nature. In Nature all is routine. The seasons follow ane another, the blossom and the fruit follow, and then comes the fall.
Routine is the rhythm of the universe. By routine the harvests are reaped, by routine the tides rise and ebb; by routine the Constellations march in their sublime order across the sky. The feel of routine is the feel of the mystery of creation. In the uttermost abysses of life it holds sway. Beautiful and tragic is its systole and diastole. Without routine there can be no happiness; for there can be no endurance, no expectation, no security, no peace, no old or new, no past or future, no memory and no hope.
But after routine has been attained the most important achievement in the art of a solitary life is having the right thoughts, that is to say having thoughts that give you a calm happiness, in place of thoughts that prick you and sting you and bite you and corrode you!
It is astonishing to think how long humanity has existed, and yet how little we have advanced in gaining control over our thoughts. To control your thoughts - that is the most important thing you can do; far more important than to control your children or your food or your drink or your wife or your husband or your business or your work or your reputation. He who can control his thoughts is at the key-position of the Cosmos. He has the clue, the secret password. Down into the depths of the sea he can dive and find pearls and coral and drowned gold. Over the grassy prairies he can follow the wind till he feels os if he were clutching the rim of the horizon with his crooked fingers. (Powys 1933: 77-79)

Intellectuality, routine, happiness.

A person's life-illusion is that secret dramatic way of regarding himself which makes him feel to himself a remarkable, singular, unusual, exciting individual. Everyone has a life-illusion; and it is something that goes much deeper than mere vanity or conceit.
A life-illusion is never wholly untrue. It is a vaporous eidolon of yourself that walks about with you wherever you go. It is a shadow. And becaue it is a shadow it has truth. But it is not a shadow of your objective self; - that dressed-up popinjay or scarecrow that your negihbours catch sight of before you open your mouth; - it is the shadow of your own subjective self; tho shadow of that etheric mask of the obysmal thing-in-itself, which has been created by your mind. The imost "I am I" is the thing-in-itself; and this creates the etheric self, whose shadow is the life-illusion. (Powys 1933: 80)

Life-illusion is a neat concept.

Women would not be the adepts they are both at flattering men's life-illusions and at stabbing them with bodkin-thrusts of a miraculous cruelty if they were not merciless critics of these subjective mas'uerades ... and heroic protectors too ... in deep and terrible intuition.
Strangers who visit some menage-a-deux all unexpectedly are often shocked at the way woman will tear to pieces, as if for their special enteriainment, every shred of dignity in her mate. Ah! you do not know the secrets of these people's hearts! She will deride and mock her man's real character to her heart's centent. He minds this no more than a pig minds scratching, or a trout minds tickling. But to his life-illusien oshe will preserve an inscrutable, mysterious, and hieratic reverence. (Powys 1933: 81-82)

The negative side of woman's intuition.

Every cult has its dominant clue-gesture; and the dominant clue-gesture of the "vita nuova" described here might be expressed in the term *premeditated extacy*; an erotic embrace of the not-self by the self. (Powys 1933: 86)

The TMS clue-gesture is a word, namely, "text."

> These walls, or these half-open wndows, through which the yellow sun or the dark night appears, are the fringes, edges, margins of an unfathomable universe, or the brink of which we stand, while our soul grapples with the Unknown. (Powys 1933: 91)

Semiotics of windows could be an actual topic, dealing - besides glass windows - with computer screens and virtual application windows.

> Men are such monsters to ment that no happiness is possible without a definite and premeditated forgetting of what they are always doing to one another. There is little danger that lonely, sensitive people become callous to such things. Even a great reformer, like Lord Shaftesbury, must have had to forget *some* things in order to live to do what he did for the torture victims of industrial greed; and the same apllies to those among us who follow his steps. (Powys 1933: 95)

#sensory _gating "forgetting #numbness

> Nothing that any power can do can murder the senses, while a man lives, that he loses the distinction between self ond non-self. At the worst - in a great numbness, blankness, darkness, paralysis - he is aware of his body, the yot more objectively-remote non-self, and he is aware, if his plight be not unique in its desperation, of other minds, not so very far away, that resemble his own. (Powys 1933: 99)

#ego _death

> It seems to me that the first thing such a person turns his mind to is to chance of his having acquired consciousness at all! How extraordinary, how never to be taken for granted, is the fact that in a universe - so full, as far as he knows, of so many inanimate things, and of so many things that, though animate, possess levels of consciousness apparently very different from his own - he should be saying so clearly to himself: - "Here am I, a living, conscious entity, in the midst of all this!"
> Having realized the miracle of his being what he is - a conscious self in this bleak place - the next thing he does is to ponder on the inevitability of death.
> He is alive now, he is conscious now; but in a given time, short or long as it may happen, he will be as unconscious as the woodwork of this melancholy window, the withered leaves blown across it, as the raindrops streaming down it. (Powys 1933: 96-97)

Sounds like he is describing a psychedelic trip.

A philosophy of solitude: John Cowper Powys: 9780904247183: Amazon.com: Books. Online. Accessed 7th Mar 2013. Available: http://www.amazon.com/philosophy-solitude-John-Cowper-Powys/dp/090424718X

> John Cowper Powys (1872-1963) was born in Derbyshire, brought up in the West Country (the Somerset/Dorset border area was to have a lasting influence on him), went to Cambridge University and then became a teacher and lecturer mainly in the USA where he lived for about thirty years. On returning to the UK, after a short spell in Dorset, he settled in Wales in 1935 where he lived for the rest of his long life. Those are the bare bones of his life. In some senses they seem unimportant when set alongside his extraordinary writing career. Not only was output prodigious, it was like nothing else in English Literature. Indeed, George Steiner has made the bold claim that his works are 'the only novels produced by an English writer that can fairly be compared to the fictions of Tolstoy and Dostoevsky'. And even that doesn't touch on their multifarious strangeness. John Cowper Powys wrote compulsively: letters, diaries, short stories, fantasies, poetry, literary criticism, philosophy and, above all, novels poured out

> of him. He also wrote a remarkable autobiography. In addition to his Autobiography his masterpieces are considered to be Wolf Solent, Glastonbury Romance, Weymouth Sands and Porius. But his lesser, or less well-known, works shouldn't be overlooked, they spring from the same weird, mystical, brilliant and obsessive imagination. John Cowper Powys is a challenging author with an impressive list of admirers. In addition to George Steiner, these have included Robertson Davies, Margaret Drabble, Theodore Dreiser, Henry Miller, J. B. Priestley and Angus Wilson.

The Philosophy of Walking, by John Cowper Powys. Online. Accessed 7th Mar 2013. Available: http://willnixon.com/insights/the-philosophy-of-walking-by-john-cowper-powys

> Nietzsche maintained the admirable opinion that all exciting and enlarging human thoughts come to their originator's heads in the process of walking. Philosophy that is worthy of the name is a walking philosophy. Now there are many subtle reasons for this. In the first place the "humours" of the body, as Burton explains them in his "Anatomy of Melancholy," are stirred up, shaken off, dissipated, dispersed by the movement of walking.

This is actually reasonable. Walking incites more energetic thought processes. A.R. paces to and fro when giving a lecture.

> Fifty years ago the philosopher had to struggle all his life against the narrow fanaticism of puritans who sought to suppress every free gesture of the sex-instinct; but now, at least among that large portion of the crowd that has imbibed the new fashion of thinking, the whole situation is reversed and every reaction against sex that we feel is regarded as a hopeless intellectual limitation.

This may explain why the situation in the BNW was so different from Orwell and Bradbury - the thirties were apparently a time of sexual freedom.

Nietzsche – The Lonely One | Harper's Magazine. Online. Accessed 7th Mar 2013. Available: http://harpers.org/blog/2009/11/nietzsche-the-lonely-one/

> *Verhaßt ist mir das Folgen und das Führen.*
> *Gehorchen? Nein! Und aber nein – Regieren!*
> *Wer sich nicht schrecklich ist, macht niemand Schrecken:*
> *Und nur wer Schrecken macht, kann andre führen.*
> *Verhaßt ist mirs schon, selber mich zu führen!*
> *Ich liebe es, gleich Wald- und Meerestieren,*
> *mich für ein gutes Weilchen zu verlieren,*
> *in holder Irrnis grüblerisch zu hocken,*
> *von ferne her mich endlich heimzulocken,*
> *mich selber zu mir selber – zu verführen.*

> I detest following, but also leading.
> To obey? Never! And just as bad – to govern!
> He who wishes not to be terrified, will summon no terror for others:
> Yet only he who peddles fear can lead others.
> I even detest having to lead myself!
> Like the creatures of the forest and the sea, I love
> To lose myself for a while
> In meek error thoughtfully to cower
> Drawn home at length by distant things
> Being enticed by myself to my Self.

–Friedrich Nietzsche, *Der Einsame* (ca. 1882) in *Gedichte und Sprüche* p. 75 (1908) (S.H. transl.)

Hannah Arendt ends *The Origins of Totalitarianism* with an extended essay on loneliness and solitude. Why? "Loneliness, the common ground for terror, the essence of totalitarian government, and for ideology or logicality, the preparation of its executioners and victims, is closely connected with uprootedness and superfluousness which have been the curse of modern masses since the beginning of the industrial revolution and have become acute with the rise of imperialism at the end of the last century and the break-down of political institutions and social traditions in our own time." The essence of the alienation associated with the "crisis of modernity" involves the outsider's swing between being a lone wolf and dissolving into the masses generated by the totalitarian wannabes of all stripes. Arendt sees the philosophical roots of this dilemma in works of classical antiquity, from Cicero to Seneca, in the writings of Augustine, but most of all in a handful of poems by Friedrich Nietzsche. She cites his short work *Sils Maria* and the more complex poem *Aus hohen Bergen* which has quite striking references to Friedrich Hölderlin. But still more important for this point is the poem *Der Einsame* which puts loneliness or solitude on one hand and the feeling of "belonging" in a still more starkly political context.

This is a valuable clue to cennecting solitude and dystopian fiction.

4.4.2 Understanding communication theory (memo) (2013-04-29 12:19)

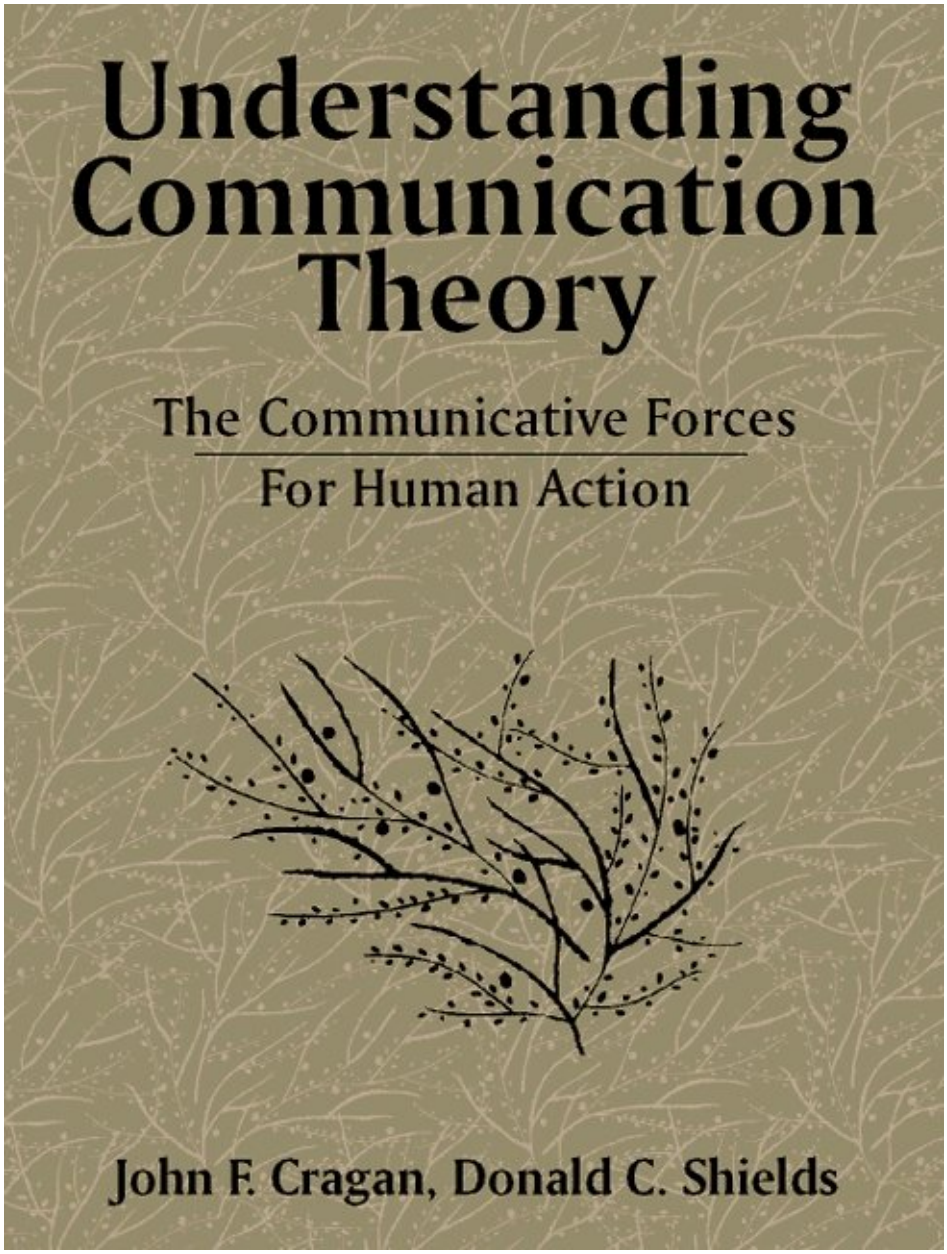

Cragan, John F. and Donald C. Shields 1998. *Understanding communication theory: the communicative forces for human action*. Boston, etc.: Allyn and Bacon.

1. Introduction to Communication Theory
2. Information Systems Theory (IST)
3. Rational Argumentation Theory (RAT)
4. Symbolic Convergence Theory (SCT)
5. Uncertainly Reduction Theory (URT)
6. Narrative Paradigm Theory (NPT)
7. Diffusion of Innovations Theory (DIT)
8. Interpersonal and Small Group Communication Context Theories

9. Public Speaking and Organizational Communication Context Theories
10. Mass and Intercultural Communication Context Theories
11. Communication Microtheories
12. Capstone

During the twentieth century, theorists began concluding that **symbolic facts** exist just like material and social facts. George Herbert Mead (1938) left us with the notion of communication as symbolic interaction. Flew (1985), by including the symbolic realm, extended Berger and Luckman's (1966) notion about the social construction of reality. Bormann abandoned the social construction of reality and introduced the notion of the symbolic construction of reality (1980, 1985b). These and other theorists contributed procedures to ascertain the presence of symbolic facts. ***Symbolic facts* are language representations that provide interpretations of the way things are**. They may or may not possess a referent in social or material reality. Today, symbolic facts include such entities as worldview, ideologies, myths, interpretive frames, ideographs, perspectives, speech codes, and rhetorical visions. (Cragan & Shields 1998: 322)

- Berger, C. R., & Calabrese, R. J. 1975. Some explorations in initial interaction and beyond: Toward a developmental theory of interpersonal communication. *Human Communication Research* 1(2): 90-112.

  This paper provides a theoretical perspective for dealing with the initial entry stage of interpersonal interaction. The seven axioms and 21 theorems presented suggest a set of research priorities for studying the development of interpersonal relationships. The paper concludes with a discussion of some of the problems to be considered if the theory is to be extended beyond the initial stages of interaction.

- Griffith, B. C. 1989. Understanding science: Studies of communication and information. *Communication Research* 16: 600-614.

  A diverse group of researchers and scholars has achieved a better understanding of social and cognitive processes, general throughout science. The key elements proved to be communication and information. Communication is the only general scientific behavior; other behaviors are mostly specific and technical. Information and its representations are its principal and general artifacts. This article explores the development of theory and the discovery of some strong empirical relationships among measured communication and information that, in turn, capture important features of social process and cognitive change in science.

- Flew, Anthony 1985. *Thinking about social thinking: The philosophy of the social sciences*. New York: Basil Blackwell.

  Rationalizing human behavior is our most compelling pastime. We are all disposed to offer and accept insufficient evidence and invalid arguments when these seem to support conclusions that we merely wish were true. We need to know how clearly about our social thinking and how to resist the allure of self-deception, everyone skeptical about or confused by the findings of the social sciences will appreciate Antony Flew's crisp analysis of the methodological flaws and systematic misunderstandings corrupting their content and application. Thinking About Social Thinking seeks to establish what can and cannot be learned from such studies, indicating where good work has been ignored, or much-needed work has yet to be done. Flew's clear and incisive arguments are illustrated with abundant examples and references – many entertaining, others surprising. Flew issues a refreshing, impassioned warning against the perils of complacent, muddled thinking and false but comfortable conclusions.

4.5 May

4.5.1 Reading Transactions of the CSPS (2013-05-31 20:51)

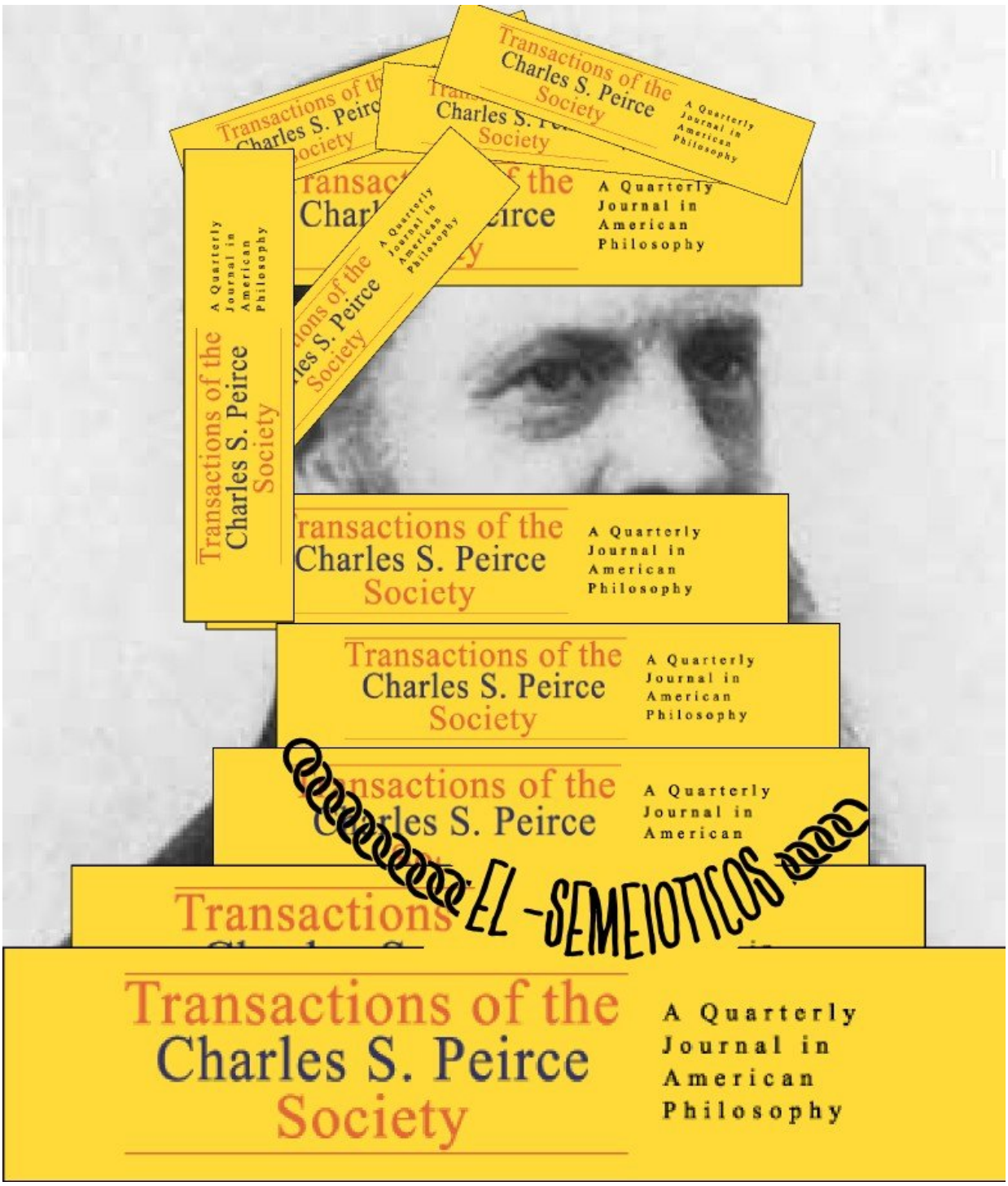

Colapietro, Vincent M. 1985. Inwardness and Autonomy: A Neglected Aspect of Peirce's Approach to Mind. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 21(4): 485-512.

I well remember when I was a boy, and my brother Herbert … was scarce more than a child, one day, as

> the whole family were at table, some spirit from a 'blazer,' or 'chafingdish,' dropped on the muslin dress of one of the ladies and was kindled; and hew instantly he jumped up, and did the right thing, and **how skillfully each motion was adapted to the purpose**. I asked him afterward about it; and he told me that since Mrs. Longfellow's death, it was that **he had often run over in imagination all the details of what ought to be done in such an emergency**. It was a striking example of a real habit produced by exercises in the imagination. (5.487; footnote 10) (Colapietro 1985: 485)

This is fairly well known in sport psychology, for example. It is also quite important, as this is a means for improving ones techniques of the body. Exercises in the imagination lead to improved exercises in reality.

> The view which Peirce rejects may be called subjectivism. It is based on a seemingly faithful interpretation of familiar facts regarding conscious agents. There are countless examples of **mental phenomena (such as dreams, toothaches, unexpressed hopes, secret wishes) whose character would be described by virtually everyone as "private" or "inward."** We ordinarily speak of these phenomena as residing only *in* the mind, thereby implying a contrast between inward, mental phenomena and outward, physical phenomena. One of the most persistent problems in Western philosophy has been, How are we to understand that which has its locus in the mind? (Colapietro 1985: 486)

Again, the mind/body problem. Here the outhor is toching upon a subject which I have met in Frege or Wittgenstein: the matter of subjective/private dreams/imaginations.

> Another aspect of this view of consciousness as absolute inwardness or complete insularity concerns the relationship between consciousness and language. According to the subjectivist viewpoint, **consciousness infuses signs with meaning** in much the same way that God infuses matter with life; indeed, **words and signs in general are, apart from consciousness, lifeless** (cf. 2.222). Thus, **meaning is something consciousness confers upon the signs which it uses, rather than something which these signs intrinsically possess** (*Nation*, III, p. 290). Accordingly, thought must be seen as independent of and prior to the symbols in which it clothes itself (cf. 5.250). Moreover, there is a radical discontinuity between my mental activities and my social interactions: thinking is one thing, discourse another. **Signs are needed to express my thoughts to others but they are not necessarily needed to think these thoughts; they are means of communication but not necessarily instruments of thoughts** (cf. MS 675, p. 17). (Colapietro 1985: 487)

This is extremely useful for my purposes, specifically for arguing against the notion that language is the primary or even only means of thinking.

> In construing the essential activities of human consciousness to be something other than (and independent of) the use of intersubjective signs, this view makes these activities of a given mind **completely inaccessible to all other minds**. This, we can never know, in any real sense, the thoughts and feelings of anyone other than ourselves: **we are, in effect, imprisoned within the sphere of our own subjectivity**. The only things which are open to the inspection of others are the signs which a mind chooses to use to express its feelings and thoughts; in contrast, the feelings and thoughts themselves remain forever hidden. (Colapietro 1985: 487-488)

This is very similar to Powys's contention that in the "ultimate situation" every human being is completely alone.

> In opposition to this view, Peirce formulated an approach to personal consciousness which stressed its moorings in the objective world and its accessibility to other minds. In this approach, the *private* is linked, truly as well as linguistically, with the private or lacking: **the private is that which is deprived of a status in the public world**. By public or external, Peirce understood that which, in principle, is accessible to an infinite number of conscious beings. Whether or not something is truly external in this sense is open to objective tests (5.334). (Colapietro 1985: 488)

This simple definition might come in handy when discussing "nonverbal ethics" or the issue of "intrusion" when reading another person's bodily signs.

> Peirce understood pragmaticism to be "a method of ascertaining the meanings, not of all ideas, but only of what I call 'intellectual concepts,' that is to say, of those upon the structure of which, arguments concerning facts may hinge" (5.467). **Concepts in this sense are those signs essential to the communication or discovery of knowledge.** (Colapietro 1985: 494)

It has been noted that semiotics deals less with real issues than with concepts and definitions. In this sense semiotics is heavily involved with "the communication or discovery of logic," or, in Hjelmsevian/Batesonian terms, generating differences that make a difference.

> The third crucial moment in Peirce's investigation of mind was the significance he came to see in the fact that **humans can, in addition to exerting a direct influence over the movements of their limbs, exert an indirect influence over the formation of their habits** (MS 612, p. 7). (Colapietro 1985: 495)

I wonder what else Peirce had to say about movements of the limbs.

> ...autonomy of self-control (the capacity of a person to regulate his or her conduct in light of norms and ultimately ideas). (Colapietro 1985: 495)

Valuable. Concursivity might be advanced in this light: that we derive some of the norms and ideas that form our conduct from literature and practical texts.Each one of us is a system of signs - in short, a language. (Colapietro 1985: 498)This idea has many articulations: man is sign (Peirce), the individual is a unique selection of socially available codes and languages (Lotman), the list could go on...

> ...there is no element of man's consciousness which has not something corresponding to it in the word; and the reason is obvious. It is that the word or sign which man uses *is* the man himself. ... Thus my language is the sum total of myself... (5.314)However, what becomes pronounced in Peirce's matuce thought is that my language is not simply something *to* which I conform myself; it is something *by* which R transform myself. In other words, some systems of signs reach a level of complexity such that their development is determined partially, as it were, *from within* (MS 290; pp. 58-63). **Human persons are such semiotic systems**. (Colapietro 1985: 498)

Score for semiospheric/semiophrenic appreach to individuality.

> Some undisciplined young persons may have come to think of aquired human habits chiefly as constraints; and undoubtedly they are so in a measure. But **good habits are in much higher measure powers than they are limitations**; and the greater the number even of aquired habits are good, like almost all those that can properly be called natural. (MS 930, p. 31)

(Colapietro 1985: 500)

This is a veritable link between behavioural repertory (aquired ... habits of action), behavioural capital and power.

> According to Peirce, the bulk of our habits do not result from the activity of the mind. Most of them come from either the innate constitution of our bodies or the actual course of our experience. Nonetheless, an important, althought small, portion of our habits comes from what Peirce calls "inward actions," "actions which do not take place, but which somehow influence habits" (6.286).(Colapietro 1985: 501)

I would add the cultural aspect: that we aquire some of our habits from cultural texts, social media, prestigious imitation, etc.

> Inwardness involves the capacity to withdraw from the public world (i.e., the world of publicly accessible signs) and to enter into a private world (a secret world of private signs). This capacity to withdraw from the public world is, at bottom, the capacity to refrain from outward action. If we take this connection, then we see how Peirce's view that inward reflection is the indispensable instrument of human rationality hangs together with his view that voluntary inhibition is the chief characteristic of human beings (5.448n). According to him, "self-control of any kind is purely *inhibitory*. It originates nothing" (5.194). Self-control operates by inhibiting us from acting in an outward, physical way; it thereby creates the possibility of acting in an inward, "fanciful" manner. In short, the inhibition of physical behavior creates the possibility of inward action. (Colapietro 1985: 503)

Very interesting.

> the ability to draw this distinction is indicative of our sanity and crucial to our rationality. Peirce claims that: "Every sane person lives in a double world, the outer and the inner world, the world of percepts and the world of fancies" (5.487).
>
> > These [two worlds] are directly distinguishable by their different appearances. But the greatest difference between them, by far, is that one of these nwo worlds, the Inner World, exerts a comparatively slight compulsion upon us ... while the other world, the Outer World, is full of irresistible compulsions for us, and we cannot modify it in the least, except by one peculiar kind of effort, muscular effort, and but very slightly even in that way. (5.475)
>
> (Colapietro 1985: 504)

Recollect Berger & Luckmann's distinction between the everyday reality and the dream reality.

> [note] 17. Of course, so general a theme as self-control could not have been overlooked by expositors on Peirce. See, for example, Richard Bernstein, "**Action, Conduct, and Self-Control**" in *Perspectives on Peirce* (New Haven, Yale University Press, 1965), edited by Bernstein, pp 66-91. However, the connection between outonomy and inwardness has not received due recognition or adequate expression. (Colapietro 1985: 510)

Worthwhile reference.

> [note] 29. Stephen Toulmin, "The Genealogy of 'Consciousness" in ***Explaining Social Behavior**: Consciousness, Human Action, and Social Structure* (Beverly Hills, Calif.: Sage, 1982), edited by P. F. Secord, p. 70. (Colapietro 1985: 512)

So, Secord edited a collection titled after his own book written with R. Harre, and it includes a one-page article by Toulmin...

Pape, Helmut 1984. Laws of Nature, Rules of Conduct and their Analogy in Peirce's Semiotics. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 20(3): 209-239.

> For what is philosophy good for, if it does not help us to understand those basic general connections between man, the ***zoon symbolicon***, and matter? (Pape 1984: 209)

I'm not sure, but this seems like a variation of *homo symbolicum*.

> The main element of habit is the tendency to repeat any action which has been performed before. (MS 875, "On Natural Laws and Chance," pp. 23)

(Pape 1984: 219)

Invaluable.

> We may formulate Peirce's semantico-semiotical contrast of symbol and index in the following fashion:
>
> (i) While the sign-function of the symbol is based on an assumption about the behavior of all possible interpreters, i.e., that all the objects of the tokens *will be understood by all the interpreters* in much the same way as the utterer understands them;
> (ii) the sign-function of an index assumes that the behavior of the person uttering a token thereby tries to call attontion of the interpreter to something present, i.e., that *the utterer directs the possible interpreter to identify the object* the sentence is about.

(Pape 1984: 231)

and figure out nonverbal correlates to the these.

Kessler, Gary E. 1978. Pragmatic Bodies Versus Transcendental Egos. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 14(2): 101-119.

> If reality is our warrant for calling a feeling cognitive, then what is our justification for calling something real? The only justification, [Willam] James replies, is **the "faith of the present critic or inquirer."** (Kessler 1978: 102)

This is very similar to my own justification for semiophrenia: that semioticians often invoke an intellectual licence to spew hypertheoretical discourse.

> James explicitly singles out the body as the condition for practical action. It is bodies which act, point, gesture, speak - which, in short, affect my world. (Kessler 1978: 104)

A valid truism: everything you do, you do with your body.

> By pointing to the role of the body, James is suggesting that knowledge is not an abstract and purely epistemological relation; it reflects the purposes, interests, and desires of the human organism in seeking certain practical ends. In short, knowledge becomes instrumental, and if instrumental, valuable for certain specific ends and goals. (Kessler 1978: 104)

Self-interest.

> In the *Principles* James takes a further step in the direction of the phenomenological notion of intentionality. In the chapter on "Conception" James develops what he calls "***The principle of constancy in the mind's meanings***." This principle recognizes that our sense of "sameness" is the "keel and backbone" of our thinking. It expresses the essence of conception as "*the mind can always intend, and know when it intends, to think of the same*." In the *Principles*, the term "conception" is James's word for intentionality. Intentionality is regarded as primarily a matter of *meaning*. This is also the central point of Husserl's analysis. (Kessler 1978: 106)

For some reason I found this interesting.

> Its appropriations are therefore less to itself than to the most intimately folt part of its present Object, the body, and the central adjustments, which accompany the act of thinking, in the head. **These are the real nucleus of our personal identity**, and it is their actual existence, realized as a solid present fact, which makes us say "as sure as I exist, those past acts were part of myself."

This recourse to the notion of the body as part of the central experience of our sense of personal identity marks the key idea of James's philosophy. It is of central importance to the whole of his view of experience precisely because it is what he offers in place of the traditional notions of self as a soul-substance and the philosophical recourse to the notions of a transcendental ego. (Kessler 1978: 110)

James's contention here seems commonsensical, but perhaps because I have long forsaken the idea of soul-substance.

> The individualized self, which I believe to be the only thing properly called self, is a part of the content of the world experienced. The world experienced (otherwise called the 'field of consciousness') comes at all times with our body as its centre, centre of vision, centre of action, centre of interest. **Where the body is is 'here'; when the body acts is 'now'; what the body touches is 'this'; all other things are 'there' and 'then' and 'that.'** These words of emphasized position imply a systematization of things with reference to a focus of action and interest which lies in the body; and the systematization is now so instinctive (was it ever not so?) that no developed or active experience exists for us at all except in that ordered form. So far as 'thoughts' and 'feelings' can be active, their activity terminates in the activity of the body, and only through first arousing its activities can they begin to change those of the rest of the world. The body is the storm centre, the origin of co-ordinates, the constant place of stress in all that experience-train. Everything circles around it, and is felt from its point of view. The word 'I,' then, is primarily a noun of position, just like 'this' and 'here.' Activities attached to 'this' position have prerogative emphasis, and, if activities have feelings, must be felt in a peculiar way. The word 'my' designates this kind of emphasis.

I have quoted at lenght because this passage clearly shows that the positional nature of the body plays a vital role not only in constructing our sense of the unity of ou experiences, but also in constructing the very meaning we attribute to them. (Kessler 1978: 110-111)

James is right on the money.

> Man is not a disembodied ego or will who creates his world by either his logical categories or wishful hopes. Rather he is an organism immersed in the world. His interests, desires, needs, as well as his power of selectivity, are grounded precisely in the limitations *and* possibilities this immersion in the world implies. That he is both subject to his environment, and a creative force in transforming it, arises out of this situation. **The meaning of the world is grounded in the body**. But the body itself is immersed in a world of pure experience. (Kessler 1978: 112)

I wrote something similar in the working definitions (of body and text) section in my first article. Though the bold statement, that "the meaning of the world is grounded in the body," can be developed in interesting directions, perhaps an Uexküllian landscape semiotics or something to that effect.

> [note] 8. H. S. Thayer, *Meaning and Action: A critical History of Pragmatism*. (New York: The Bobbs-Merrill C., 1968, p. 419. (Kessler 1978: 117)

I do hope I'll get to read these books some day. If they have survived from the 60s, hopefully they'll survive another decade or two.

Short, T. L. 1981. Semeiosis and Intentionality. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 17(3): 197-223.

> That which would jutify a certain type of interpretation of a sign is sometimes referred to by Peirce as a *ground* (e.g., in 2.228), though he usually refers to it simply as the relation of sign to object. The ground is of course not the only relation of a lign to its object. For a sign also signifies its object, and that is a different relation albeit grounded in the other. It is in terms of the ground of significance that Peirce makes his most famous division of signs, into icons, indices, and symbols. An icon is related to its object by **resemblance** or, if the object is a mere quality or type, by embodying or exemplifying it. This, if a piece of cloth is used as a color sample, then use is being made of it in its character as a sign of the color it embodies. An index is related to its object **existentially**, e.g., by being an effect of it, as smoke is an effect of fire and therefore signifies the existence of a fire at the place from whence it arises. A symbol is related to its object by a **rule** to the effect that it is *to be* interpreted as signifying that object. The obvious examples of symbols are the conventionally meaningful parts of human speech.
> The ground of a symbol is intrinsically semeiotical but those of icons and indices are not. In either case we have to distinguish between the significance the ground determines and the ground itself. **Significance is justified interpretability, while the ground is what justifies or determines this interpretability.** (Short 1981: 200)

The peircean triadic sign-division revisited, and the definition of ground.

> Something is a sign only if there is something real or unreal that it signifies. But signifying is an odd sort of relation (if it is a relation at all), just because what is signified need not be real. Physical relations obtain only when all of their relata exist; a brick cannot break a window nor a boy stand on a bridge unless brick and window, boy and bridge are real. But a sign can signify what does not exist. Brentano called phenomena of this sort "intentional". Anything possessing intentionality has an object (is intentionally "related" to an object) that need not be real. It would seem, then, that intentionality cannot be reduced to any purely physical relations. Brentano himself held that intentionality was a characteristic unique to consciousness, and, beyond saying that, he offered no analysis of intentionality. Bit if signs, including natural signs, do possess intentionality, then it is questionable whether intentionality always involves consciousness. And ,in any case, we confront the problem of accounting for the intentionality of signs; in virtue of what cane something be said to signify somethhing, when what it signifies *is not*? (Short 1981: 202-203)

E.g. signs can lie, or "signify only vicariously".

> We turn, now, to the generalization of our analysis. As we will see in Section IV, Peirce admits interpretants of three types: **energetic interpretants or actions, emotional interpretants or feelings, and logical interprenatns**, which are overtly verbal or are either thoughts or habits of action. (Short 1981: 210)

I am only interested in the first two types of interpretants.

> Consider, for example, the signs exchanged in a process of flirtation. A silly conversation kept going, glances, body posture invite certain actions, and those actions, if performed, interpret those glances, etc. as invitations to so behave. But these actions are performed (often, not always) for their own sake. So they appear to be energetic interpretants that are not the means to any further end (which is not to deny

> that they often have rather predictable consequences). However, why did these actions, performed for their own sake, need to be invited first? The answer is that the action performed would not have the desired quality if it was not welcomed by the other person. (Short 1981: 209-210)

Hmm… Short posits that courthship behaviour is in some measure merely instrumental. Scheflen's quasi-courtship would support this, but I'm not sure how feel about it, or what to do with it.

> The dynamic object, by contrast, is that "which, from the nature of things, the Sign *cannot* ekpress, which it can only *indicate* and leave the interpreter to find out by collateral experience" (8.314). The sign "indicates" its dynamic object by directing the interpreter toward that sort of experience which would count as observation of that object. (Short 1981: 215)

I still imagine the dynamic object to be emotion and the immediate object to be facial expression. This may be fallible interpretation.

Meyers, Robert G. 1992. Peirce's New Way of Signs. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 28(3): 505-521.

> The meaning of a sign is given by its interpretants but there is no guarantee that two users of the sign will share the same range of interpretants and hence no reason to think they take it in exactly the same sense. Nor is it necessary that they have the same interpretants in mind. Communication requires only that they agree on enough of them. Agreement in meaning is thus a matter of degree and not a question of having exactly the same ideas in mind, as Locke held. (Meyers 1992: 513)

Even more so in nonverbal communicatian, because speech can be heard and text read just the same by different people (as long as it is audible or visible), but because body motion is non-linear, it gives different impressions when observed from different distances or angles. Just think of the sides of the face: A looking at B from B's left may see a sociable and happy person, while C looking at B from B's right at the same time may see dread, boredom, frustration, etc.

> Fictional entities such as Shakespeare's character Polonius, to use Peirce's example, are **indeterminate**. It is neither true nor false of Polonius that he had a haircut just before his death. Since Shakespeare does not tell us whether he did or not, there is no fact of the matter whether he did; hence, he is not a determinate entity. (Note, however that Shakespeare is determinate since he is not a figment of someone's mind). (Meyers 1992: 513)

May or may not prove useful for concursivity.

Joas, Hans 1990. The Creativity of Action and the Intersubjectivity of Reason: Mead's Pragmatism and Social Theory. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 26(2): 165-194.

> …Mead made certain positive contributions to sociology's theoretical arsenal… […] It is well known that he elaborated the basic outline of **an anthropological theory of communication** and of a theory of the development of the self. (Joas 1990: 166)

This is also why I appreciate Mead: his efforts lay thegroundwork for uniting self and communication in self-communication, although his immediate followers (like H. Blumer) prefered to call it self-indication.

> **Today, "action" is a central concept of philosophy and of almost all the sciences that concern themselves with human beings**. However, by no means has an integration of the action theories of the different disciplines been achieved. In order to understand the sociological theory of action, it is necessary to see it in its derivative from the guiding model of the economic theory of rational action. (Joas 1990: 173)

This is why I'm often weary or suspect of sociological theories of action: they tend te veer off into economics and adamsmithism.

> Mead,s early thought operated in the fierld of intellectual tension generated by the poles of a naturalized Hegelianism and functionalist psychology. Even before he had unequivocally assigned himself to the school of pragmatism, **the problem of the relationship between action and consciousness** was a central cencern for Mead; the interpretation of consciousness as a phase of action that is functional for the successful continuation of the action made it possible for him to link his ideas to Darwin's insights and also to entertain the hope of transcending the Cartesian dualism. It was not the relationship between utility-oriented or moral individual action and social order, but rather the relation between action and consciousness, that moved Mead's thought forwards. The terminology of a natiralistic psychology used in his early work might well hide the fact that Mead is attempting here to formulate the idea of creative subjectivity. (Joas 1990: 177)

I have similar concerns but it is the relationship of bodily behaviour and semiosis that drives me forward.

> The theory of the individual's sociality that is elaborated in Mead's theory of the self, of communication, and of self-reflection, shows then that the interrelation among individual human beings does not consist only of interconnections of their utility-oriented actions or in a normative consensus. From the standpoint of the theory of action, the conditions oof the autonomy of rational actors are thereby illuminated. Beyond that, Mead's theory of the constitution of the body-image, of the physical object, and of subjective temporality provide clarification of the conditions for the givenness of the body for the actor, while his theories of the physical and of creativity show the conditions of goal-directed action are. (Joas 1990: 180)

It is probable that the note on "body-image" is a reference to the looking-glass-self aspect of Mead's work.

Deledalle, Gérard 1992. Peirce's "Sign": Its Concept and Its Use. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 28(2): 289-301.

> Peirce's theory of signs rests on a phenomenology or, to use Peirce's term: a phaneroscopy, the categories of which are ordinal. There are three phaneroscopical categories. 1, 2 and 3, which are not cardinall but **ordinal** numbers. That is to say that 3 does not mean the single number 3, but a "Third," which presupposes a "Second," which "presupposes" a "First." Peirce's phaneroscopy is hierarchical. (Deledalle 1992: 291)

This is well known intuitively, but "ordinal" enables one to describe this state of affairs.

> If I were permitted to give some advice to the readers of Peirce, I would say: if you want to understand Peirce's theory of signs, never read "sign" when you see the word, but translate it either by "representamen" or by "semiosis." And leave the word "sign" to Saussure's semiology. (Deledalle 1992: 300)

Sounds like sound advice, but I digress, there are many theories of signs, Peirce's and Saussure's being merely the most pronounced.

Tejera, V. 1993. Peirce's Semeiotic, and the Aesthetics of Literature. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 29(3): 427-455.

> **The control of action, *practics* or *antethics***, is the "mid-normative" science between the other two normative sciences of aestetics and logic: it is "the theory of the conformity of action to an ideal." But ethics is more than practics "because ethics involves the theory of the ideas itself, the nature of the *summum bonum*." Peirce then notes that so far as "ethics" has [only] studied the conformity of conduct to an ideal, it has always been limited to a particular ideal
>
> > which ... is in fact nothing but a sort of composite photograph of the conscience of the members of the community. ...it is nothing but a traditional standard accepted... wisely without radical criticism, but with a silly pretense of critical examination. (1.573)

As *antethics*, "the science of morality, virtuous conduct, right living," then, cannot claim to be a *heuristic*, or discovering, science. Distinguishing between a *motive* - that by which any action is preceded - and an *ideal* of conduct, Peirce then says,

> If conduct is to be thoroughly deliberate, the ideal must be a habit of feeling which has grown up under the influence of a course of self-criticism and hetero-criticisms; and the theory of the deliberate formation of such habits of feeling is what ought to be meant by esthetics. (1.574)

(Tejera 1993: 428)

My jargon sense is tingling. This is my first aquaintance with *practics*. Too bad conduct is never thoroughly deliberate, except perhaps in literary texts wherein the writer fully determines the conduct of his or her characters.

> That such clarification is necessary and that it needs to be quite detailed will be gathered from the fact that Critic, or **logic, may not be applied to the literary and other arts** because logical analysis of the media of these orts will necessarily be ***reductive* or *denaturing*** of the verbal, acoustic, plastic, or kinetic texture of their expressive media. Logic in the sense of Critic **will only apply legitimately to assertions or arguments *about* works of art, but not the works themselves**. (Tejera 1993: 431)

Extremely important. Thus far my nonverbalism project has takes the same path: it studies not nonverbal communication but discourse on nonverbal communication (especially theories, notions and passing remarks in unrelated subjects).

> In relation to the ordinary reader's interpretations of the work, the critic's discourse will be **anaplastic**: that is, it may reshape, redirect, clarify or intensify the reader's appreciation of the work. But it would have to be a second-rate, or else merely formulaic, work before a critic's discursive surgery could be said to "improve" it artistically. On the other hand, criticism that is not irrelevant cannot avoid being **anaphytic** of the work: it must take its rise in, and be an offshoot of the work. A critical discourse that uses the work only to get started, may properly be said to be **epiphytic**: namely, not dependent upon the work in the sense of getting nourishment from it, but therefore irrelevant to it as criticism - much as an orchid, and what we like or dislike about, is irrelevant to the tree or branch that it attaches to. When such criticism is also **spoilative** of the integrity of the work in its references to or use of it, we should rather call it **anapletoric**, on the grounds that it is defacing the work or inflicting wounds upon it. (Tejera 1993: 446)

A text may may properly be said to be jargoaded [*žargodeeritud*] when it is overloaded with jargon, especially with terms that feel as if they have been constructed on the spot.

Colapietro, Vincent 1995. Notes for a Sketch of a Peircean Theory of the Unconscious. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 31(3): 482-506.

> In one of its principal manifestations, consciousness is, in the etymological sense, a dis-ease engendered by dysfunction. It is in effect just this manifestation of consciousness on which Peirce himself focused in his early pragmatic essays (most obviously, "The Fixation of Belief" and "How to Make Our Ideas Clear") and also in his later pragmatist pieces. This dis-ease, experienced by the agent in doubt, is taken as a signal that something is amiss. The interpretation of this and countless other clues, somatic as well as environmental, by the human organism is required if that organism is to maintain its foothold in an ineluctably precarious world. This means that **human well-being and human sign-use are inseparately linked**, but only because human existence and human semiosis are of a piece. (Colapietro 1995: 487)

Neat. Must reconsider this when dealing with ageing.

> Even so, the other text just quoted - the one in which Peirce offers the metaphor for human consciousness of a bottomless lake - continues in a manner that points in a different direction; for he elaborates his trope by suggesting that, in the waters of this lake, "there are countless objects at different depths; and certain influences will five certain kinds of those objects an upward impulse which may be intense enough and continue long enough to bring them into the upper visible layer" (7.547). On the one thand, there is a ubiquitous downward force exerted on all mental objects, forcing them to sink toward oblivion (7.553). On the other, there is a selective upward force exerted on some objects, pushing (and, in some cases, pehraps luring) objects toward the sulface of consiousness. (Colapietro 1995: 490-491)

I like this lake metaphor very much. Psilocybin, in this sense, pushes every object one can notice in that lake upwards with such great force that it rises from the depths and pops out of the lake, hovers above the water for you to gander for the lenght of the trip and then smashes and splashes back from whence it came.

> With the appearance of each one of us and, presumably, also of organisms similar to us, it is as though an evolving world burst upon the scene out of "**a chaos of unpersonalized feeling**" - and did so in just the fashion Peirce described at the conclusion of "The Architecture of Theories" (6.33) - only to confront a world already in place (albeit also an evolving world). (Colapietro 1995: 494)

Yet again this article seems psychedelic.

- Brent, Joseph 1993. *Charles Sanders Peirce: A Life*. Bloomington, IN: Indiana University Press.
- Colapietro, Vincent 1989. *Peirce's Approach to the Self: A Semiotic Perspective on Human Subjectivity*. Albany, NY: SUNY Press.
- Colapietro, Vincent 1992. "Purpose, Power, and Agency." *The Monist* (October), volume 75, number 4: 423-444.
- Dewey, John 1922. *Human Nature and Conduct*. NY: Henry Holt & Co.
- McDermott, John J. 1976. *The Culture of Experience*. NY: NYU Press.
- Sheriff, John K. 1989. *The Fate of Meaning: Charles Peirce, Structuralism, and Literature*. Princeton: Princeton University Press.

- Short, T. L. 1988. "The Growth of Symbols." *Cruzeiro Semiotio*, numero 8 (janeiro): 81-87.

Petry, Edward S., Jr. 1992. The Origin and Development of Peirce's Concept of Self-Control. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 28(4): 667-690.

> In terms of his categories, Peirce's final understanding of self-control encompassed all three categories. Self-control involves the Firstness of freedom and self-determination, the Secondness of struggle and resistance to change and the Thirdness of habit. During this second stage, however, emphasis was placed almost entirely on the Secondness of self-control. (Petry 1992: 668)

Firstness, Secondness and Thirdness have so many different manifestations.

> Schiller described the state created by the "play impulse" as a state of "the utmost self-dependence and freedom" (Schiller, 69). In Peirce's words, "play" is "neither internally nor externally constrained" (W1:11). "Play" is therefore a type of freedom because the individual no longer abandons the self to be determined by the world nor is the world abandoned for an atemporal order, instead the world is drawn inside (Schiller, 69) and is ordered by our purposive thoughts and conduct. (Petry 1992: 671)

So much of this is loose or flating for me. Instead, I compared these notions with my current activity, which consists of reading and learning as a form of "play". I don't read these articles because I have to, I read them because I want to. Self-education is tinted with freedom. That is, I don't abandon my self, my interests and cares, previous knowledge and free associations for the sake of cathing whatever it might be that a tutor could catch from these texts. I'm deing this for me, and for fun.

> If one is self-controlled, there is **continuity between the present and the future** and consequently, one need nott await the future in order to have a reasonable conception of it. This was the basis upon which Peirce differentiated his pragmaticism from the pragmatisms of others (5.414-5.427, 5.453 and 5.461). The pragmatism of James, Paini and F.C.S. Schiller for example, seem to make truth dependent on action (e.g., 8.254-256). But **if one is self-controlled one can anticipate the thoughts and conduct that will follow from present thoughts**. For this reason self-control places the individual in a position to consider and anticipate what conceivable practical effects would follow. (Petry 1992: 684)

This is reminiscent of Peirce's contention that thought operates in an "in and out" manner: that some idea that I have now might become important for me in the future. Generally, this goes to the rubric of synechism.

> In 1884 Peirce and Joseph Jastrow published a paper titled "On Small Differences of Sensations" (5.21-35 and see also 7.36-48 and 7.63 ff.). The paper summarized the findings of experiments which showed that sensory stimuli too slight for us to be conscious of nevertheless influence our judgments. We draw inferences that are based in part on "sensations so faint that we are not fairly aware of having them" (7.35). Peirce believed that this might be the explanation for "the insight of females as well as certain 'telepathic' phenomena" (7.35). (Petry 1992: 685)

Relevant for my purposes, because much of nonverbal behaviour informs not only our judgments but directs our conduct, yet falls outside of the treshold of awareness.

- Bernstein, Richard J. 1964. "Peirce's Theory of Perception" in *Studies in the Philosophy of Charles Sanders Peirce*, Second Series, edited by Edward C. Moore and Richard S. Robin, Amherst: The University of Massachusetts Press, pp. 165-189.

- Bernstein, Richard J. 1965. "Action, Conduct, and Self-Control," in *Perspectives on Peirce*, edited by Richard J. Bernstein, New Haven: Yale University Press, pp. 66-91.
- Hausman, Cars R. 1974. "Eros and Agape in Creative Evolution: A Peircean Insight," *Process Studies*, 4, pp. 11-25.
- Murphey, Murray 1961. *The Development of Peirce's Philosophy*. Cambridge: Harvard University Press.

Holmes, Larry 1966. Peirce on Self-Control. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2: 113-130.

> In cybernetic terminology, there is **a corrective feedback**, which tedns, as the action is considered and repeated, to reduce the oscillations - one's violent wayward impulses - and to birng the action closer to the ideals, until a stable one emerges; although Peirce appears to hold that in the over-all development of reason no norm is entirely stable, which indeed seems consistent with an evolutionary pragmatism applied to a developing organism. As Norbert Wiener says, "The stable state of a living organism is to be dead." (Holmes 1966: 117)

Of course, in mid 1960's, you'll meet Peirce and Wiener in the same paragraph.

> There remain, I believe, two problems: to discern as best we can the meaning Peirce has given to the two components of the term "self-control," and thereby to shed some light on what kind of "self-controlled" being he considers the human to be.
> Ambiguity in the term "self-control" may arise from either of the components. To take the easier one first, "control" can mean either *governance* or *correction*. If this division is still unclear, it can be refined into (1) "holding to a norm or ideas," "inhibiting change," or "keeping from straying" - circumlocutions designed to emphasize the conservative aspect of contros; or (2) correction, to mean the active process of returning to the norm if the control in sense (1) has permitted variation or deviation. The meaning that Peirce seems most often to have been using is the second one, as might be expected from the human situation, in which we seldom operate *at* the ideal, but are concerned rather to minimize the difference between ou conduct (whether rational or moral) and an ideal. (Holmes 1966: 120-121)

Very helpful, especially for the subject of self-censorship (*sensu* Scheflen).

> The ambiguity of "self" is easy to state ,but very difficult to clear up, because it involves one's whole philosophy. When "self-" is used as a prefix with reflexive meaning, it can convey the meaning either of (1) designating a person or thing that is both the subject and the object of the action; or (2) designating something that performs certain operations without outside agency, i.e., *auto*matically. The first meaning, when applied to our term, leads one te believe that there must be a self to control, and further to think that there must therefore be a self *which* controls; i.e., a self in the agent or substantive sense, or in dictionary definition "a permanent subject of successive and varying states of consciousness" (*Oxford Universal Dictionary, Third Edition*). The second meaning contains no such implication: considering it as "auto-," as used in names of self-acting devices such as "automobile," with emphasis on the reflexive but with no commitment about anything *there* at which the reflexive is aimed, we can take self-control to mean not the control of a self (substantively), but simply auto-control, the control from within of whatever kind of organism the human being is found to be. (Holmes 1966: 121)

Again, extremely helpful. These are the unstated assumptions that desperately crave for explication in semiotics at large. E.g. Lotman's *auto-communication* should be reviewed in these terms.

Bayley, James E. 1976. A Jamesian Theory of Self. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 12(2): 148-165.

> More than half a century before Sartre claimed that human existence precedes human essence James argued that the self is a human creation whose nature can be uncovered only by examination of human action. The self *is* what is is *known as*, or found to be, in practice. What James finds is that the self is not anything of the nature of a postulate, a deduction, a pure soul, a transcendental entity or, indeed, any non-concrete, unitary entity at all. Rather, he finds that human beings in practice, in their actions, take the self as a collection or assemblage of things, a fourfold self. (Bayley 1976: 149)

In a similar manner I would define the self by what it does, e.g. the whole gamut of reflexive and relational activities (from self-control and self-communication to self-creation and self-mortification).

> James derived his criterion by noting that if there is any one feature of the self about which everyone would agree it is that the self is that for which we have the greatest concern. Self preservation, the popular dictum has it, is the first law of nature. A self, not physical life (otherwise the concept of immortality would be vacuous), is that which each one seeks more than anything else to preserve. The criterion for selfhood, then, is that it be something which provokes from a human organism the most intense and enduring interest and, moreover, an interest observable in the conduct of life. By this criterion the sheet of paper in front of one is not a self since interest in it is weaks and transitory, **whereas one's body obviously could be because of strong and enduring interest in it**. Let us call this interest a "proprietary interest": the self, then, is whatever is an object of proprietary interest. (Bayley 1976: 149)

#self-preservation.

> It is now eassy to see support for the view of the self as a collection or assemblage. If the self is whatever is an object of proprietary interest and if, as would have to be conceded, the body is paradigmatic of proprietary interest, then any object comparable to use the body in provoking interest is the self or part of the self. And if we observe human conduct we find *diverse* objects doing just this. The miser who exhibits as much concern for the security of his gold as one would normally have for the well-being of body or soul thereby includes the gold in his self. (Bayley 1976: 150)

This is reminiscent of Lotman's discussion of the limit or border of self/individual/person in Russian history. E.g., when a nobleman was to be destroyed, not only his own life, but the lives of his whole family and even his slaves were to be extinguished, even up to his fields of crop being burned to ashes. In my own work this idea of "proprietary interest" as constitutive of selfhood reaches or relates to the notion of behavioural capital. That is, I exhibit concern for "habits of action" or "energetic interpretants" and consider these, or the vague idea of nonverbal repertory or competence, to be contstitutive of selfhood.

> What men call their "me" is what they have the strongest and most compelling urge to care for. (Bayley 1976: 151)

For me, this seems to be the collection of text files I have stored in a special folder titled "Sahtel" [*(desktop) drawer*].

> Hence the "I" is this nuclear self - which might, perhaps, more accurately be termed "selfing" rather than "self" - whose activity is that of an organism which enables it to respond to itself as an object distinct from other objects and to respond to other objects so as to maintain and perpetuate its own distinctive existence. "Selfing" is something an organism *does*, just as breathing and digesting. The self, for James, is a *do*ing, not a *be*ing. (Bayley 1976: 154)

An interesting idea: #self as a process, not an essence.

> The term "selfing" suggests itself for two reason. One, the activities to which the term refers are felt by us, according to James, as the "source of effort and attention," as the agent of decision and action, as the very core and center of the self. Two, these activities, which we feel as the very core and center of the self, are a process - a process, moreover, which determines what we shall perceive and what (i.e., what kind of matieral and social selves) we shall be. The term "selfing" aptly connotes the active, *processional* nature of what, at core, we are. (Bayley 1976: 154)

This contention could even be supplanted with the notion that every remembering is a re-rembering (or re-writing or re-contructing of that memory). That is, *selfing* could label the activity of selfhood, the Ouspenskyan self-remembering, for example.

1626

4.6 June

4.6.1 Reading Randviir (2013-06-01 19:14)

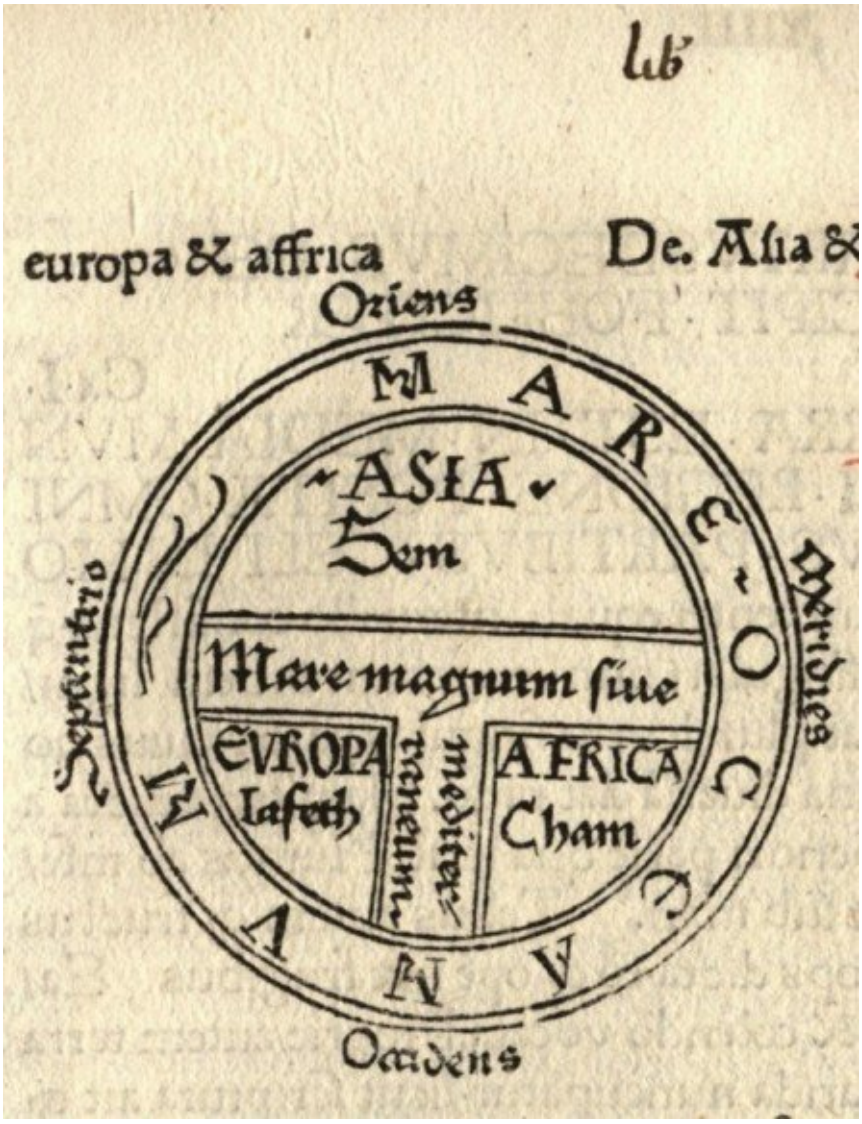

Randviir, Anti 2001. Sociosemiotic perspectives on studying culture and society. *Sign Systems Studies* 29(2): 607-626.

> As mentioned above, in the contemporary semiotic discourse it has become common to distinguish between different 'subsemiotic' disciplines according to the objects dealt with (e.g. the general situation in semiotics as currently concerned with to three main fields labeled as cultural semiotics, biosemiotics and sociosemiatics). The structure of these fields is organized according to a more subtle differentiation between research objects (e.g. in the general area of cultural semiotics we can find literary semiotics, semiotics of theatre, semiotics of advertising, cinema, etc.). There are virtually no limitations to the branching of semiotics in this manner and therefore we can even come across such terms as semiotics of traffic signs or **refrigerator semiotics** (see, e.g., Vihma 1995). (Randviir 2001: 608)

When I first tried reading this article back in 2010, I misread "refrigerator semiotics" as a metaphor for subsemiotics, e.g. that semiotics of taro cards, semiotics of the kitchen, etc. are like refrigerator magnets (attachable, disposable, curious, and practically irrelevant). Semiotics of traffic signs has been published in a special issue of *Semiotica*. My own concern lies with "nonverbal semiotics," which seems to have roots and growths in almost every subfield of semiotics. It fits into sociosemiotics because nonverbal communication is a social phenomenon, it fits into cultural semiotics because of intra- and intercultural differences in behaviour (not to mention my concursive project), and it fits into biosemiotics because bodily behaviour has been studied extensively by so-called "human ethologists" (e.g. Eibl-Eibesfeldt, Desmond Morris and Konrad Lorenz to a degree). There's also some confusion whether it should be called nonverbal semiotics, semiotics of behaviour, or praxeosemiotics, etc.

> Even if we have posed studying of meaningful units and artifacts in sociocultural settings and communication chains of different types of integrated sign systems as the broad task of sociosemiotics, still the problem remains how to delimit both the units of study as well as the contexts of their emergence. Thus, an attempt should be made to find anwers to three main sets of essential questions: (a) what are the principal starting points from which to find meanings and meaningful structures; (b) what are the methods of studying these meanings and meaningful structures; (c) what is or are the things to be studied. (Randviir 2001: 611)

These are actually very difficult questions to answer. I'll try them out on what I view my "concursive study" to be about at this moment. (a) Find "meanings and meaningful structures", or descriptions of nonverbal behaviour, communication and other related phenomena in literature, e.g. "He [Montag] knew she [Mildred] must be frowning in the dark." in Bradbury (1953: 39). (b) Collect these descriptions and other related mentions or discussions from any given piece of work under study and ask simple-minded questions, e.g. How could Montag know without looking at her that she must have been frowning? Can people actually guess facial behaviour from speech activity? Then try to give explanations that follow from meticulous analysis of available scientific literature. Build towards using semiotic theories to explain these phenomena, e.g. Montag must have known Mildred's baseline, speech does contain paralinguistic cues to facial behaviour, etc. (c) In the end, concursive study is not only about how language can be used for referring to nonverbal phenomena but, in a general sense, how different authors understand or imagine these to operate. In the end it seems like an epistemological undertaking, an investigation of the ways in which people make sense of nonverbal behaviour.

> In literature on semiotics we occasionally meet the term *socialness*. Among others a collection of articles edited by Steven H. Riggins (1994a) could be mentioned, that is based on the standpoint that "objects are a cause, a medium, and a consequence of social relationships" (Riggins 1994b: 1). Things, objects of common life are social in their essence, and, accordingly, there must be a criterion in semiotics that can be called *socialness*. It is interesting to note the similarity of such reasoning with Russian Formalism and the idea of turning attention to 'literariness' instead of 'literature'. (Randviir 2001: 612)

This might be the first time I meet 'socialness', but similar concepts are rampant in nonverbalism. For example, the distinction between personal/private and shared/public signs/behaviours, which leads to the issue *sharedness*). Nonverbal behaviour raises another question of -ness, namely of sign-ness (*märgilisus*): when or how does a bodily movement or stance become a sign? This is especially difficult to answer in relation with so-called "signs taken" or when one person observes another without the others awareness and infers whatever can be inferred in this manner. This might be what Randviir means by *unilateral communication*, but I'm not completely sure.

> Sociocultural systems are reflective systems and the overt behavior revealed in culture traits depends on the covert behavior directed by cognitive structures such as image schemata, values, behavioral schemes, etc. Thus, the aim of understanding cultures is to describe them as systems of knowledge, intersemiotic sign systems, reflective systems. (Randviir 2001: 616)

Curiously I have not met mentions of these schemes and schemata in my previous readings.

> The connection between a social organization, its sign systems and individual variations in uses of semiotic tools offered by a sociocultural system can be studied, based on culture and its semiotic mechanisms. In other words, the coherence of a social organization can be measured by the integration of its members' cultural behavior. This is a topic originating already from Noam Chomsky's *linguistic competence* and leading to the current notion of **semiotic competence**; nevertheless, it indicates the structure of social organizations as based on cultural processes. (Randviir 2001: 619)

In my seminar paper I made mention of nonverbal competence, a notion borrowed from Lange-Seidl. By now I have developed this notion further in terms of behavioural capital, althought much of it needs rephrasing and renaming before it could be presented to the public. I should probably read Chomsky, however repugnant I find him, if I wish to advance the idea of nonverbal competence in Lange-Seidl's sense.

> Yet treatment of behavioral norms, culturally 'adequate' communication patterns, image schemata and the like is present in the majority of cultural texts, starting with myths, epics, lyrics, etc. Probably it would even be unfair to label some of such texts as 'scholarly pertinent', while letting others fall into the category of mere cultural phenomena. (Randviir 2001: 620)

Something similar could be stated about concursive passages - they are present in most literary texts and certain aspects surely in most cultural texts as well.

> According to E. Gellner's statement, "nationalism is primarily a political principle, which holds that the political and the national unit should be congruent" (Gellner 1983: 1).

This nifty little quip might become handy in the one specific aspect of my work, namely pressures towards conformity (nationalism being one of them, especially in the contex of military training).

Randviir, Anti 2004b. Spatialization of knowledge: Cartographic roots of globalization. *Semiotica* 150(1-4): 227-256.

> ...semiosic globalization. (Randviir 2004b: 227)

Oh, wow. I can only imagine how useful this notion could be in, say, semiotics of internet (or "hypermedia"). Internet meme faces are definitely an aspect of semiosic globalization.

> In actual cases, one has to differentiate among globalization, homogenization, and cultural imperialism, and again deep roots of consciousness industry together with its manners of blending these phenomena have to be taken into account. While today globalization is regarded as an anonymous process or one of those associated with non-governmental institutions, it can be associated with traditions of institutionalized socialization techniques practiced ever since the foundation ofor contemporary worldview was shaped in the Middle Ages. (Randviir 2004b: 228)

This made me think of how even internet memes, which are supposed to be completely anonymous, are progressively being usurped by institutions and organizations; and not only in the application side, e.g. businesses usind meme faces in their adverts, but on the production side as well, as is the case with so-called "forced memes" (these can be recognized by their tendency to last for a very short while, because intentionally produced memes lack the punching power and possibilites for transformation that accidental/anonymous memes have).

> Mapping as a semiotic device has to do with meaningful organization of the environs on levels preceding vocal articulation (the first plan-like landscape representations date back to 20,000 B.C. (Delano Smith 1987: 57) - thus maps can be regarded as one of the most archaic and influential sign system. (Randviir 2004b: 230)

Hmm. Perhaps one of the earliest *externalised* sign systems, sure. I still imagine facial expressions and hand gestures to be older than any externalized means of signification.

> …Eurocentric communication can often be seen as unilateral in the sense of changing the semiotic status of communication partners into that of an object or medium. (Randviir 2004b: 242)

Aha! So that is what unilateral communication means.

Randviir, Anti 2007. On spatiality in Tartu-Moscow cultural semiotics: The semiotic subject. *Sign Systems Studies* 35(1): 137-159.

> Now, if we understand the constituents of the above-mentioned oppositions as dynamic structures (e.g. semantic fields, textual bodies, physical phenomena), we can, in brief, maintain that TMS has, to a large extent, been a school of the semiotics of space. Thinking in/about spheres has been customary in TMS, beginning from 'textual spaces' to individual's identity or, at the end, the semiosphere. (Randviir 2007: 139)

Space is frequently named as a universal of culture, and a handy tool in TMS's semiotic toolkit, so this should come os no surprise. And yet it somehow does. At least it is novel to see it stated explicitly.

> As mentioned, 'texts' have often been replaced with 'textual spaces', 'cultures' with 'cultural spaces' already on the so-to-speak object-level in TMS (objects are defined with the preface of *as* even prior to analysis). Space, in this aspect, serves as a descriptor, and can be replaced by 'system', 'mechanism' (e.g., 'system of culture' as that of norms; cf., e.g., Zoljan, Cernov 1978: 155, 162(. This simplicity of replacing or loading objects of analysis with descriptive (or ideological, if you will) features prior to actual analysis has been admitted also by Lotman whose note can complement the above citation:
>
> > […] space often obtains a metaphorical character by which metaphoricity is introduced into the language og investigative description. This is connected with that the notion of space itself contains a contradiction: it is filled with both mathematical and behavioural contents. This contradiction, in itself, may even play a supportive - creative - role, if it is recognized and purposefully used by the researcher. (Lotman 1986: 5)

Apparently, this understanding has made it easy for TMS to talk about the above-mentioned textual spaces, whereas such textual spaces may extend to the field of describing behaviour, even lives of people, in textual terms. **'Behavioural texts' are, like any other cultural phenomena, built on natural language and belong, thus, to the realm of secondary modelling systems** (see Lotman 1977: 66). (Randviir 2007: 141)

Good to know, yet difficult to apply in any meaningful way. I'm sure I'll figure it out some day.

> Keeping in mind the above-cited Lotman's opinion (Lotman 1986: 5), it therefore probably would not be wrong to suggest that the notions of text and space are mutually influential, if - in TMS - not even interdependent. This interdependence comes extremely vividly forth nowadays when modern technology itself forces to see and talk about the hypertextual space and the structure of texts are intertwined, and

> we talk about intertextual spaces, intersemiotic and intersemiosic communication. On the one hand, it may seem as if textual spaces have, by the development of modern technology (Internet, hyperspace, cyberspace, virtual spce, in fact also cosmic space), lost one of their originally inherent feature - that of being bordered and structured thereby. On the other hand, these developments can also be seen in the light that those boundaries have been and are being transformed from the disjunctive into conjunctive ones. (Randviir 2007: 142)

Hinting towards a semiotics of hypertexts? It is inevitable that semiotics will some day become the instrument for analysing tweets, shouts, comments, shares, likes, favorites, playlists, slideshows, etc. Semiospheric thinking could improve such discourse immensely.

> The actual physical nature of culture bearers as carriers of both physical and semiotic culture traits adds a most pragmatic dimension to the so-to-speak textualised individuals in a cultural space. At the same time, understanding cultures and/or societies in textual terms shares the same countenance: we may view these objects as cultural spaces in which holds a certain linguistic, semiotic, textual, translational congruity (cf. the semiosphere). This the individual and the collective-cultural level come to share (several) features, and - from the semiotic perspective - we can apply a unified methodology to the micro- and macrolevel, treating our research objects as ***semiotic subjects***. Semiotic subjects can be understood as semiotically bordered (semiotically distinct) and semiotically active physical organisms or conditionally distinct organisms. At the same time those distinct organisms must have a common share in order to be able to form sociocultural (or [inter-] textual) wholes connected through communication. That common share concerns knowledge of both rules and lexicon of semiosis; thus semiotic subjects can, again, be seen as internally cohesive informational spaces that exist in an interconnected (inter-) textual space. That common space presupposes also at least some differences in the stock of knowledge of its individual units - otherwise it would not be possible to talk about communication as *exchange*. (Randviir 2007: 143)

The definition of semiotic subject.

> At this point, we can bind these two notions - umwelt and semiosphere - with the semiotic subject in a way as the former allows to describe relations between the semiotic subject and its environment. The latter makes it possible to deal with the analysis of semiosis intrasubjectively: **treating culture as a textual macro-object**, via the notion of semiosphere, we can describe the consistency or cohesive essence of a semiotic subject on the textual level (cf. e.g., Taborsky 1997), just as well as semiosic processes preceding the textual in the se-to-speak intrasubjective communication. It is vital to keep in mind the importance of autocommunication and that a semiotic subject may create its own semiosphere without being in interaction with other umwelten. Likewise, (sensory) communication between umwelten does not necessarily entail semiospherical aspects. (Randviir 2007: 145-146)

Extremely valuable for my purposes.

> Lotman's claims inevitably lead to issues of the origin of that border in terms of its emergence either on the object-level, or its generation on the metalevel. In other words, be the boundary stake at either at object- or metalevel, it can only be outlined by contrasting an 'intrasemiotic' world to an 'outer-semiotic' world, and as far as the outer sphere be not semiotised, possibilities of differentiation are but disregarded. Thus the 'absolute border' simultaneously presumes and dismisses possibilities of describing a semiosphere, and makes **the depiction of this border - as the semiosphere *in toto* - possible from a shifted (e.g. divine or extraterrestial) viewpoint** that would enable to engage comparison of the internal and extra-semiospherical units. The original concept of the semiosphere is thus connected with understanding a semiotic reality of a community in **totalitarian** terms. (Randviir 2007: 146)

Alas, the argumentation for Randviir's statement that the semiosphere is a totalitarian concept.

> We can but hypothesise the value of some ideas introduced by Lotman under the notion of the semiosphere, if the latter were replaced with 'the universe of the mind' as a scientific concept, not merely a title of Lotman's book in English (see Lotman 1990). (Randviir 2007: 148, footnote 3)

This might actually be a worthwhile endeaver. One peircean researcher suggested reading "representamen" instead of "sign" in Peirce's writings. Perhaps, in a similar vain, reading "the universe of the mind" instead of "semiosphere", one could yield another outlook or perspective on Lotman's later works. I can already imagine the possible benefits of comparing "the universe of the mind" with, for example, "the universe of discourse". Since mind has to do with much more than mere discourse, this could indeed be a route for specifying the place of embodiment and somatic signs in semiospheric thinking.

> The application of textual approach to cultural phenomena seems to imply that semiotic structures, or semiotic subjects, can but be set in such an environment which is demarcated from such 'different organisations' in the manner as 'culture' is opposed to its outside. The combination of textualist and spatial vocabulary does not entail as categorical oppositions as contained in Lotman's treatment of the semiosphere. We can meet evidence to this even in Lotman's own practical analysis of the so-called **behavioural texts that are based on the dynamism between 'normal' and 'abnormal', 'normal' and 'artistic' spheres of behavioural modalities.** Behavioural texts concern interaction between the cultural space both in the physical and purely semiatic sense... (Randviir 2007: 148-149)

Randviir goes on to quote the case of Peter's Russia, but I'm rather reminded of the case of Russian nobility imitating the lives of literary characters. That's because these modalities: normal, abnormal, artistic and possibly several more (e.g. atypical, congruent, contrasting, etc.) can be treated like "keys" for interpreting certain programs of behaviour.

Cobley, Paul and Anti Randviir 2009. Introduction: What is sociosemiotics? *Semiotica* 173(1-4): 1-39.

> One contributor to this special issue even insists on 'social semiotics' as the key term because 'sociosemiotics' is more closely associated with Greimas and Courtes' idea of an isolated and subjectivist semiotics. (Cobley & Randviir 2009: 1)

I should look this up in G and C, perhaps this might be an ally to my 'semiophrenia'.

> Clearly, it must at least be a matter of critical sign study that is aware of the specific and strategic ways in which signs are deployed in social formation. (Cobley & Randviir 2009: 2)

Valuable for the phraseology. The specific differences between social formation, organization, system, etc. elude me at the moment, but the idea seems simple enough: social beings employ signs strategically (intentionally, purposefully).

> Coupland and Jaworski's list of sociolinguistic principles is illustrative of some of the imperatives that would be passed on to a full-blown sociosemiotics... (Cobley & Randviir 2009: 3)

Indeed it is, yet I am unsatisfied with the logocentricity of this undertaking. Sociolinguists are of course interested primarily in language, but sociosemiotics should consider nonverbal communication as well. Thus, I deem it necessary to appropriate this list for nonverbalist discourse:

- How are forms of behaviour and patterns of communication distributed across time and space? [cf. anthropological contributions to the study of nonverbal communicatian, especially Efron, Birdwhistell and other researches from the so-called "relativist" camp]
- How to individuals and social groups distinguish themselves from others by means of nonverbal behaviour? [e.g. different manners of walking, resting, gesticulating, display rules, etc.]
- How do communities differ in the ways they act and react to each other's presence and avoidance? [proxemics, involvement idioms, expressive order and other "boundary" aspects of interaction management]
- How is body motion involved in social conflict and tension? [e.g. how did it come about that in that silly youtube video, the white man and black woman so completely misinterpreted each other's intentions]
- How does 'body language' perpetuate race, ethnic, gender etc. discrimination and ideologies?

The latter questions in the original list veer off into metadiscourse, e.g. the role of "our attitude to language". There is a parallel to this as well, e.g. my own favorite delfi.ee comment wherein a user named Lucy says that she has never had to guess/riddle [*mõistatama*] body language. Most people seem to recognize the importance of nonverbals, yet this could be my own blind spot and perhaps people really do not pay conscious attention to nonverbal behaviour.

> As can be seen, the list not only identifies the interface of signs and the 'social,' it also implicates methodology in the relationship. Furthermore, that methodology is itself **a hybrid, derived from various disciplines within the human sciences.** (Cobley & Randviir 2009: 4)

Sounds like the *ad hoc* methodology of the TMS.

> But' while Pelc's understanding of the general and the subsemiotic disciplines relies on attention to the intrinsically refrective nature of different semiotic trends with regard to the general semiotic paradigm, he suggests that sociosemiotics is 'to a great extent characterized by features typical of theories in the social sciences' (Pelc 1997: 639). As such, sociosemiotic research includes the methods of all disciplines that allow the study of the different levels of sign production and exchange as presented by Saussure (according to Bally and Sechehaye). These levels include psychological, physiological, and physical processes (Saussure 1959: 11-12), and link up with Peirce's discourse on logical and semiatic processes, as well as the above-mentioned areas and channels of semiosis. (Cobley & Randviir 2009: 7)

Earlier, Randviir suggested especially early social theories, possibly because the earliest social theories were more general and paid more attention to semiotic aspects of social life. In terms of "psychological, physiological, and physical processes," Sebeok has paved much of the path for these (Sherrington's article on proprioceptive systems come to mind).

> On numerous occasions, Sebeok argued that semiotics in general and communication theory are the same thing. (Cobley & Randviir 2009: 8)

Right on the money. The earliest I have read of Sebeok, in 1962 (a work-conference on kinesics), he called semiotics "the advanced theory of communication".

> As with cultural anthropology, the seemingly straightforward discovery that **humans are semiotic beings** has had a profound impact on the whole topic of empiricism in all walks of schoralship. The intrpersonal and social nature of signs in culture and the communicatively competent logical procedures applied to their syntagmatic organization now goes without saying. The classificatory study of signs is now effectively untnable. However, the 'rate of empiricism' in the social and human sciences, and in all scholarship

> eventually, has to do with the relation of humans, their sociocultural reality and the so-called reality 'out there.' If human semiotic systems filter human semiotic reality in communication, then human cognition is, to a large extent, defined through language and language-based sign systems. If the human's perceptual abilities have been shaped by those very systems, then, what is called 'realit' *is always inevitably mediated and arbitrated*. (Cobley & Randviir 2009: 13)

Belief that humans are 'semiotic beings', or *homo symbolicum* is the general characterization of semiophrenia. Sign-minded thinking naturally views both human subjects and the reality they inhabit as semiotic phenomena. This is just as natural as for the sociologist to view humans as social beings with a social reality, or, to a lesser degree (since I'm not very familiar with this discourse) for the economist to view human beings as economic creatures whose reality is determined with relations of production and exchange. With semiophrenia, though, I need to draw further distinctions at some point, between an academically induced semiophrenia in semioticians and unofficial/everyday/folkloristic/mytho-cosmological semiophrenia which manifests itself in a common pastime called "reading the signs", e.g. the belief that the universe or the creator of the universe is trying to communicate with specific individuals via haphazard associations (cf. the 2012 film *Signs* in which an unemployed pothead receives confusing messages).

> This does not lie at odds with the biosemiotic paradigm convened by Sebeok, by way of von Uexküll, in which the human *Umwelt* consists of the unique combination of verbality and **nonverbality**. (Cobley & Randviir 2009: 13)

Indeed the first time I meet such turn of this phrase. I have embellished *nonverbalism* and discriminated at least six different meanings, but the exact significance of *nonverbality* eludes me. It makes perfect sense in estonian (as *mitteverbaalsus*), but in english it sounds foreign or mistaken, like verbs and *nonverbs* (for comparison, *nonverbals* do exist, that's a shorthand for "nonverbal cues"). At any rate I'm sure *nonverbality* could serve my purposes as well, but at this point I'm not sure how exactly.

> In the era of striving towards a 'unified science,' this awareness was made explicit in works by numerous eminent scholars who are nowadays considered as the founding fathers of quite diverse disciplines that they would not have identified themselves. (Cobley & Randviir 2009: 14)

I admire such scholars. Disciplines are merely labels. There are many themes or topics which fall into the category of "miscellanoeus," as Mauss put it. These are often the most valuable and exciting matters and escape direct labeling. I especially admire scholars who have the guts to give their own enclave of study a proper name, even if it doesn't catch on, e.g. Peirce's *phaneroscopy*, Ruesch's *social psychiatry*, Wescott's *coenesics*, Birdwhistell's *kinesics*, Lotman's *artonics* etc. I'm sure my own "concursivics" and "nonverbalism" will some day flatten under the hammer of the critics, but at least I dare to label my stuff as I deem appropriate according to my own personal conscience. Others may call these as they wish.

> Even within the limits of human societies, metaphorical extrapolations are fraughts with danger:
>
> > There are … important **homologies between the personality and the social system**. But these are homologies, not a macrocosm-microcosm relationships - the distinction is fundamental. Indeed, failure to take account of these considerations has lain at the basis of much of the theoretical difficulty of social psychology, especially where it has attempted to 'extrapolate' from the psychology of the individual to the motivational interpretation of mass phenomena, or conversely has postulated a 'group mind.' (Parsons 1952: 18)

Individual behavior cannot be explained by the extrapolation of truths pertaining to social psychology; likewise neither can societies nor social groups be described in the general terms of individual characteristics and behavioral

regularities. **Society is not a 'giant human,' human beings are not 'small societies.'** On the other hand, the sociality of semiotics is derived from the very definition of the sign (as the object of any semiotic study), and represents the caution to be borne in mind in the study of 'reality.' (Cobley & Randviir 2009: 15)

Very much a necessary piece in my treatment of "holistic agency," e.g. semiosphere/culture as an "supraindividual personality" or something to that effect.

> What might be the central dilemma of sociosemiotics, then, is the extent to which it is pulled towards a conception of 'signs in relation to non-signs' and/or 'signs and action versus signs *as* action.' Many would not wish to subscribe to the extreme constructionist position that everything is 'constructed in discourse,' an outgrowth of the much vaunted 'linguistic turn' (Rorty 1967); however, equally, it is the case that there is a recognition of the semiotic nature of the environment in which humans find themselves and through which they make observations. Metaphors such as 'langage' or 'text' have been heuristic extrapolation devices servicing sociosemiotics. As with the machinery of science, designed t ocapture phenomena that it has hithero been impossible to observe, it is never guaranteed that machinery provides the observer with meaning or meaningfulness, as oposed to mere physical information (see Russell 1948: chapters 3 and 7; Pelc 1992: 33). Thus the **vital distinction has to be made between the existence of an entity as a sign, on the one hand, and the existence of something as being interpretable as a sign, on the other** (see Pelc 1992: 26). In short, what is understood by the 'sign, has direct impact on what can be studied under the general label of 'culture' or 'society.' (Cobley & Randviir 2009: 21)

Although I somewhat detest the so-called "linguistic essentialism" in discourse/conversation analysis, I nevertheless subscribe to the notion that much of "nonverbal communication" is "constructed in discourse." Mainly because I theorize "body language" discourse becoming more and more prevalent and emerging as "common sense" in modern society. Yet this has not always been so. Before the 1970s and the "body turn," much of what we today ascribe to nonverbal communication was seemingly ascribed to "human essence," "temperament," "character," etc. Nonverbalism has provided the means (linguistic labels, notions and schemes) to discuss these matters in more detail with more empirical observations.
As for J. Pelc's distinction, I agree wholeheartedly that this is vital. This issue seems to be continuous/endless in semiotics. Goffman, for example, began his *Presentation...* with the distinction between 'signs given' and 'signs taken'. In a similar vein, Uexküll Jr. distinguished communicational (signs given) and informational (signs taken). In my own seminar paper I tackled this same issue by distinguishing *proper* signs and - in a rather crude manner - *epiphenomenal* signs. The best solution to this issue I have met in nonverbalism was presented in a nonverbal communication textbook by Burgoon and Saine (1978). Their model consisted of three concentric circles (placed within each other; not sure if "concentric" is the correct term), beginning with the most comprehensive, *behaviour*, proceeding to behaviour that holds some significance for someone, or *information*, and then information that is intended by someone for someone, or *communication*. All of these terms must, of course, be preceded by qualifier "nonverbal."

> The main examples of combinations of signs and sign functioning repeatedly employed by schools of sociosemiotics can be listed as follows:
>
> - social structure
> - representation
> - dialogue
> - the other
> - multimodality
> - discourse
> - motivation (in signs and in combinations of signs)
> - identity

- genre (routinization of communicational forms)

> The list might be extended but it would be difficult to shorten it. Above all, though, even more than a relation of signs to 'non-signs,' what this list implies is **a set of terms in which signs are subject to social forces** (which may be semiotic in themselves) or 'signs in society.' That is, **the compound of individual, society, sign systems, and sociocultural reality**. (Cobley & Randviir 2009: 21-22)

Terminological resources. "Nonverbal signs in society" is coincidentally the title of one of the subchapters in the structure of my BA thesis.

> In addition to genre, one of the shibboleths of the 'discourse study' branch (especially CDA) of sociosemiotics in recent years has been 'multimodality.' However, the touting of multimodality has not necessarily lived up to its promise. In a post-linguistic environment, it seems that CDA has simply been announcing that there are some pictures to look at in everyday communication nowadays, as well as words, as though 'mainstream' semiotics has never noticed this. (Cobley & Randviir 2009: 32)

Apply cold water to the burned area.

Randviir, Anti 2002. Space and place as substrates of culture. In: Sarapik, V., K. Tüür and M. Laanemets (eds.), *Koht ja Paik II. Place and Location II*. Tallinn: Proceedings of the Estonian Academy of Arts, 140-154.

> The immanently meaningful nature of space is closely connected with the semiotic essence of a human being, beginning, on the one hand, from the dependence of the physical well-being of an individual on her/his ability to handle tho surrounding space, and, on the other hand, from philosophical discossions on the true nature and aim of human existence as connected with movement of semiotic structurees in spatial configurations (e.g. the Platonic discourse). (Randviir 2002: 140)

Indeed commonsensical contention, yet perhaps the first time spelled out so clearly: human well-being is dependent on how surrounding space is handled. Some of Hall's proxemics has dealt with something similar (e.g. spatial needs in relation with overpoulation).

> Moving onwards from the already mentioned example concerning Platonism, we can see that the relationship between spatial configurations have and can be used to explain the structure of **the humane semiotic reality in general**. Besides, this can be done both in the everyday semiotic routine of individuals, just as well as on the scientific level. Focusing on the latter aspect, we can see that the matter does not any more concern space and place as certain categories with definite characteristics, but that they have often been turned into *devices* of describing different phenomena; we are regularly talking about the spatiality of certain artifacts, concepts, sematic fields, just like these phenomena gain their semiotic value through *placement*: into an overall system (that, through such procedures, in turn, provides these phenomena with spatial dimension helping to set them into an integral perspective). (Randviir 2002: 140-141)

Inimese semiootiline reaalsus. This appears to be the key for unlocking the spatial-semiotic dimension of the semiotic reality as Randviir frequently mentions it. That is, the semiotic reality of semiotic subjects has to do with both spatial structures and "semiotic routines" (or, perhaps, semiosic habits?) The bit about placement in valuable as well, as it links up with both dwelling and social distances (e.g. "placed on a pedestal" in the sense of Leach (or was it Fromm); as in the case of thrones, or "high chairs").

> Culture, man's invented unnecessary luxurp if approached from such a viewpoint as man as a biological organism whose primary goal is satisfying the needs of physical existence, has been dependent of its ability to adjust to spatial realities. (Randviir 2002: 148)

A well-directed elaboration of the dependency argument: man must cope with his immediate environment and achieves this by costructing physical structures that simplify his existence: houses for shelter, roads for easy travel, wellsprings and pumps for comfortable access to water, etc. Man as a problem solver is constantly tryingg to solve the problem of physical/material existence. These physical structures or - to use Hall's term - *extensions* are his means towards this end.

> Kluckhohn's treatment of culture as an abstraction and culture as a theory assume a relevant difference between the object level (including, e.g. **individuals' interpretation of "correct" behaviour**) and the metalevel (including, e.g. what kind of data is collected by the given researcher). (Randviir 2002: 150)

Ah, culture is also operative in the "appropriateness" of behaviour. This is evident in, for example, Ekman's *display rules*, which organize the appropriate displays of emotion for specific occasions (e.g. should one look sad or happy at a burial).

- Gellner, Ernest 1983. *Nations and Nationalism*. Oxford: Basil Blackwell.
- Goodenough, Ward H. 1961. Comment on cultural evolution. *Daedalus* 90: 521-528.
- Goodenough, Ward H. 1980 [1970]. *Description and Comparison in Cultural Anthropology*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Goodenough, Ward H. 1981 [1971]. *Culture, Language, and Society*. Menlo Park:> The Benjamin/Cummings Publishing Company.
- Hoebel, Edward A. 1960 [1956]. The nature of culture. In: Shapiro, Harry L. (ed.), *Man, Culture, and Society*. London: Oxford University Press, 168-181.
- Kavolis, Vytautas 1995. *Civilization Analysis as a Sociology of Culture*. Lewiston: The Edwin Mellen Press.
- Keesing, Roger M. 1974. Theories of Culture. *Annual Review of Athropology* 3: 73-97.
- Redfield, Robert 1960 [1956]. How human society operates. In: Shapiro, Harry L. (ed.), *Man, Culture, and Society*. London: Oxford University Press, 345-371.
- Randviir, Anti 1998. Sign as an object of social semiotics: Evolution of cartographic semiosis. *Sign Systems Studies* 26: 392-416.
- Archer, Margaret Scotford 1996 [1988]. *Culture and Agency: The Place of Culture in Social Theory*. Revised edition. Cambridge: Cambridge University Press.
- Chardin, Pierre Teilhard de 1960. *The Phenomenon of Man*. London: Collins.
- Greimas, Algirdas J. 1987. *On Meaning: Selected Writings in Semiotic Theory*. (Theory and History of Literature, 38.) Minneappolis: University of Minnesota Press.
- Randviir, Anti 2005. Cultural Semiotics and Social Meaning. In: Bankov, Kirstian (ed.), *Culture and Text, vol. X EFSS'2004*. Sofia: New Bulgarian University Press, 114-128.

- Taborsky, Edwina 1997. *The Textual Society*. (Toronto Studies in Semiotics.) Toronto, Buffalo, London: University of Toronto Press.
- Cliffort, James 1988. *The Predicament of Culture: Twentieth Century Ethnography, Literature, and Art*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Cooley, Charles H. 1902. *Human Nature and the Social Order*. New York: Scribner's.
- Cooley, Charles H. 1909. *Social Organization: A Study of the Large Mind*. New York: Scribner's.
- Cooley, Charles H. 1918. *Social Process*. New York: Scribner's.
- Danesi, Marcel 1998. *Sign, Thought, and Culture: A Basic Course in Semiotics*. Toronto: Canadian Scholars' Press.
- Davis, Steven (ed.) 1991. *Pragmatics: A Reader*. Oxford: Oxford University Press.
- Deely, John, Susan Petrilli and Augusto Ponzio 2006. *The Semiotic Animal*. Ottawa: Legas.
- Geertz, Cliffort 1993. Thick description: Toward an interpretive theory of culture. In: *The Interpretation of Cultures: Selected Essays*. London: Fontana, 3-30.
- Gergen, Mary and Kenneth J. Gergen (eds.) 2003. *Socal Construction: A Reader.* London/Thousand Oaks: Sage.
- Gercen, Kenneth J. 1985. The social constructionist movement in modern psychology. *American Psychology* 40: 266-275.
- Jorna, Rene J. 1990. *Knowledge Representations and Symbol in the Mind: An Analysis of Representation and Symbol in Cognitive Psychology* (= Probleme der Semiotik 10). Tübingen: Stauffenburg Verlag.
- Keesing, Roger M. 1972. Paradigm lost: The new ethnography and the new linguistics. *Southwestern Journal of Anthropology* 28(4): 299-332.
- Keesing, Roger M. 1974. Theories of culture. *Annual Review of Anthropology* 3: 73-97.
- Kilpinen, Erkki 2000. *The Enormous Fly-Wheel of Society: Pragmatism's Habitual Conception of Action and Social Theory* (= Department of Sociology Research Reports 235). Helsinki: University of Helsinki.
- Leach, Edmund 1976. *Culture and Communication: The Logic by Which Symbols are Connected*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lucid, Daniel P. (ed.) 1997. *Soviet Semiotics: An Anthology*. Baltimore/London: Johns Hopkins University Press.
- Mead, George H. 1907. Cencerning animal percception. *Psychological Review* 14: 383-390.
- Mead, George H. 1913. The social self. *Journal of Philosophy, Psychology, and Scientific Methods* 10: 374-380.
- Mead, George H. 1922. A behavioristic account of the significant symbol. *Journal of Philosophy* 19: 157-163.
- Mead, George H. 1930. Cooley's contribution to American social thought. *American Journal of Sociology* 35: 693-706.
- Nicholson, Michael 1983. *The Scientific Analysis of Social Behavior: A Defense of Empiricism in Social Science*. London: Pinter.
- Pelc, Jerzy 1992. The methodological status of semiotics: Sign, semiosis, interpretation and the limits of semiotics. In: Michel Balat and Janice Deledalle-Rhodes (eds.). *Signs of Humanity: Proceedings of the Fourth International Congress, International Association for Semiotic Studies*. Berlin/New York: Mouton de Gruyter, 23-34.

- Ponzio, Augusto and Susan Petrilli 2001. *Thomas Sebeok and the Signs of Life*. Cambridge: Icon.

- Russell, Bertrand 1948. *An Inquiry into Meaning and Truth*. London: George Allen and Unwin.

- Schutz, Alfred 1967 [1932]. *The Phenomenology of Social Reality*. New York: Free Press.

- Sebeok, Thomas 2001. *Global Semiotics*. Bloomington: Indiana University Press.

- Verscheuren, Jef 1999. *Understanding Pragmatics*. London: Edward Arnold; New York: Oxford University Press.

- Wertch, James V. 1991. *Voices of the Mind.* Cambridge: Harvard Univzersity Press.

- Westley, B. and MacLean, M. 1957. A conceptual model for communication research. *Journalism Quarterly* 34: 31-38.

4.6.2 Biosemiotics: The Semiotic Web 1991 (2013-06-02 21:17)

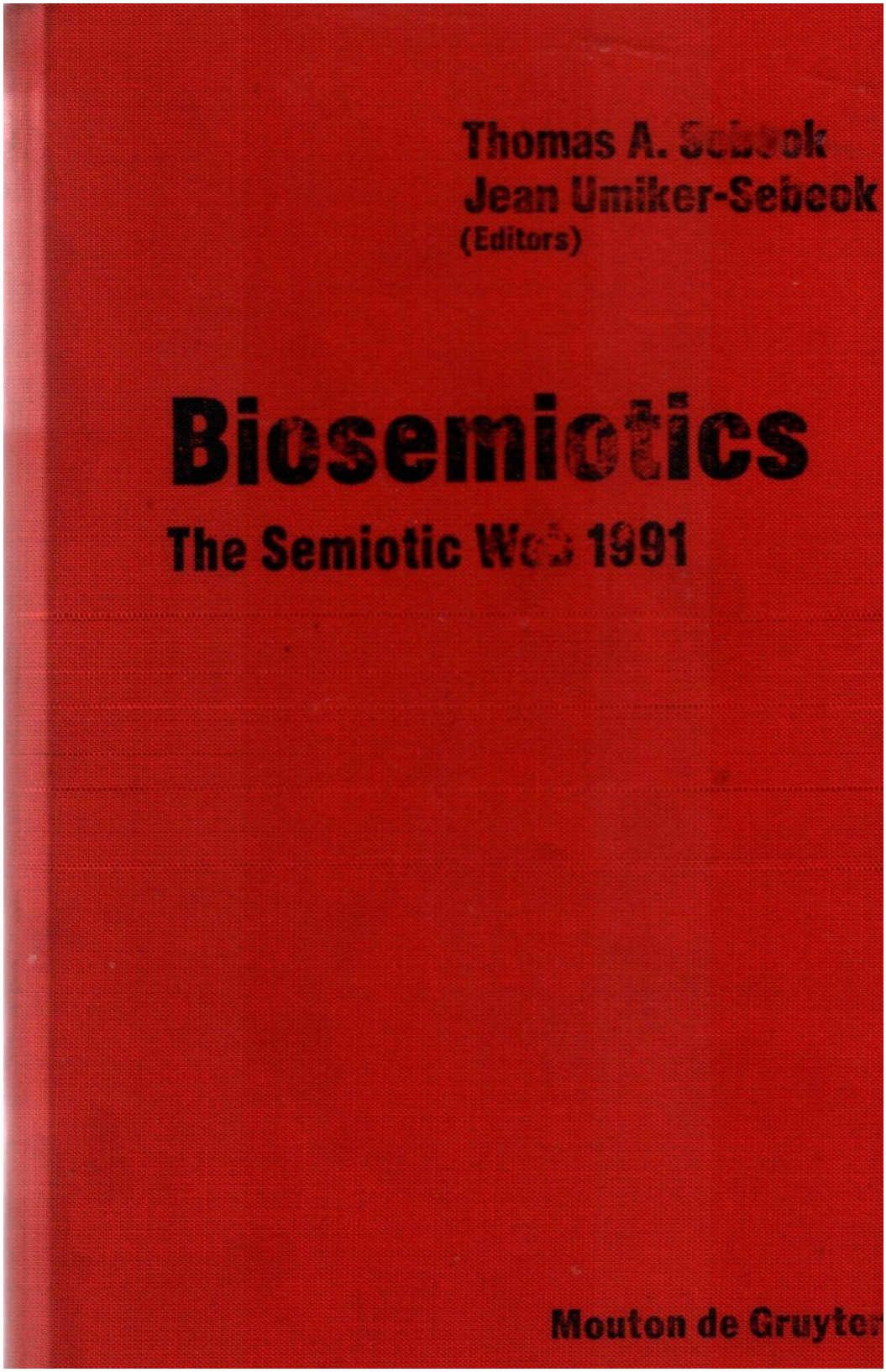

Anderson, Myrdene 1992. Concerning Gaia - Semiosic Production of/in/by/for Our Planet. In: Sebeok,

Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 1-13.

> Language embarrasses us when transparent, mystifies us when opaque, even schizophrenically poised as it is between the obvious and the arbitrary. (Anderson 1992: 2)

> The scenario warranting special attention here is that suggested by James Lovelock (1972, 1979, 1988, 1991), the chief visionary of Gaia. In 1965, Lovelock (1991: 21) first articulated his empirical observation that our planet, unlike other planets, displayed the telltale sign of life: an atmosphere maintained far from expected equilibrium by the regulatory throughput of living organisms. This observation did not reach print in a suitably prominent place until 1972. Two years later, Lovelock collaborated with Lynn Margulis (1974) to expand on the same model: that the earth was a holistic, self-organizing, and actively self-regulating system. Lovelock's first book-length exposiion of his ideas in 1979, *Gaia: A New Look at Life on Earth*, provoked discussion from several quarters, and a number of scientific symposia. Both books and symposia continue, as does the controversy, to which this discussion returns at a later stage. (Anderson 1992: 3)

> Besides Lovelock's formulation, made by a person trained in tropical medicine and working in meterology, we have at least two other comparable propositions that the earth is a living organism, though these others are predicated on less exotic empirical data. One such formulation came from Venezuelan biologist, Leon croizat, in 1962, with his *Space*, *Time*, *Form: The Biological Sythesis*. Still another model was developed by Walter Bargatzky, a German jurist and scholar living in Bonn, who in 1978 published *Das Univerrsum Lebt> Die Aufsehennergende Hypotheses vom Organischen Afbau des Weltalls*. (Anderson 1992: 4)

> (However, lovelock's metacoevolution - so labeled by Anderson *et al*. 1984 and Anderson 1985 - was anticipated by Hutchison's early biochemical models of ocological cycles, in part for which he received the Franklin Medal in 1979.) (Anderson 1992: 5)

> Scientists, even more than other practitioners of language, swim in and with metaphor. (Anderson 1992: 5)

> Some persons have difficulty accepting the Gaia hypothesis either way. For instance, Lovelock's employer at the time of his discovery, NASA and the Jet Propulsion Laboratory, would prefer to, and did, nurture the romance of directly sampling planets for life rather than making these assessments from mundane, affordable, earthly telescopes. Nonetheless, Lovelock and other scientists continue to demonstrate the manifold ways that the earth is not just constituted by signs, and condensing a turbulent field of signs. More important to the issue of biosemiotics, though, Gaia communicates with herself in the process, and this is the crux of her homeostatic system. (Anderson 1992: 6)

> As any child seeking sex education from a dictionary knows, nothing interesting can be defined; and as noted elsewhere (Anderson 1990: 257; 1991: 195-96), biology is interesting. So is life. And biology is even more curious because, of all disciplines, carefully avoids any definition of life. This being the case, how can one approach the assertion, metaphorical or otherwise, of the earth being a living organism? (Anderson 1992: 7)

> One terminological tack Lovelock tried later in 1985, at the United Nations University Task Force meeting in Basel, was to back off from referring to Gaia as a 'living organism' and rather call this new science of

Gaia 'geophysiology'. Reporting in *Nature* five years later, Lovelocj (1990: 102) laments that few have followed suit in referring to Gaia research as geophysiology. Perhaps others find the ditinction of anatomy from physiologf (Lovelock 1991) too predictable, with too few engaging payoff. This application of geophysiology to Gaia may someday rest no more comfortably in science than those antique predecessors of Lovelock who sought to read the earth as a body, and for whom a volcano was a toss-up between a breast and an anus. (Anderson 1992: 9)

Deely, John 1992. Semiotics and Biosemiotics: Are Sign-Science and Life-Science Coextensive? In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 46-75.

Semiotics can be said to be the study of signs, but I think this is a loose and casual way of speaking that needs considerable expansion in order to be correctly understood. A sign is anything that stands for something other than itself. 'A', for example, stands for the first letter in our alphabet in capitalized form, or for an indefinite article opening a new sentence. But you see at once that a relation of 'standing for' requires a specified context: one thing stands for another only in some respect or capacity. So the sign is not a thing as such, not a physical element merely existing in the enviromnet, like a rock or a toad, but something as doubly related: A stands for B in context C.
Yet to say 'doubly related' is not to say 'two relations', but to say rather that one 'thing' is related in two other 'things' at one and the same time by one single relation. It is not a question of twe relations, one between A and B, and another between A and C, for, even supposing there to be such, neither such relation taken independently would contitute A as a asign. The relation contituting A as a sign is a single relation with three terms - sign, signified, and specific context or ground within and on the basis of which the sign signifies this signified rather than some other, or rather than not signify ar all. The physical mark A is contituted as sign not by its physical 'reality' or being as such, but by its being the intermediate term in a triadic relation of the type Jakobson (1974, 1980) aptly named *renvoi* - a relation which has an intermediate term that sends the mind beyond itself to a signified according to a specific context. (After all, a athing may represent itself and nothing more, in which case it is an object rather than a sign.) (Deely 1992: 45-46)

In recognition of this complexity within the sign, contemporary semioticians have learned to speak rather of 'sign-vehicles' than of signs when intending physical entities - be they marks or sounds or cultural artifacts of whatever type - functioning in the role of signs. Signs, strictly speaking (that is to say, signs as signs), it is now recognized, are not as such perceptible at all. Signs are rather certain patterns of relationships - always triadic, as we have seen - into which perceptible entities as such enter upon actually being perceived or understood (that is to say [in either case], objectified). Semiotics is not the study of sign-vehicles: the physics of acoustical phenomena is not the science spoken langiage for all that spoken language involves such physics, any more than the physics of light waves is the study of written language, for all that written language involves light waves; the physiology of optic nerves is not the study of reading, for all that reading normally involves optic nerves; and so on. Each science has its subject matter, the study of which gives rise to the knowledge typical of that science. (Deely 1992: 47)

Associative Drift. Certainly, in association of ideas, 'one thing leads to another', 'one thing makes us think of something else besides,' as is required for a sign. Like semiosis, associationism knows no bounds.
Without question, association is a factor in semiosis. But can the two be identified? As an interpretive habit, Eco has recently pointed out, associationism - which Eco callso 'Hermetic drift' - 'is based on the principles of universal analogy and sympathy':

> The basir principle is not that the similar can be known through the similar but also that from similarity to similarity everything can be connected with everything else, so that everything can be in turn either the expression or the content of any other thing. (Eco 1990: 24)

Such a process, Eco suggests (1990: 29-30), 'could be defined as an instance of connotative neoplasm', inasmuch as 'in cases of neoplastic growth... no contextual stricture holds any longer'. Eco goes on to discuss alse Derridean or deconstructive drift, in which likewise we confront a process which knows no limits outside itself. (Deely 1992: 53)

> In this case the interpretant is a physical rather thas a psychical structure, but one that has been so determined by A as to represent through A also B. In this way the interaction is a virtual semiosis - that is, a series of interactions at the level of Secondness that, at the same time, provides an actual pathway through time whereby it is possible that what happened long ago might be partially understood. Indeed, from such a standpoint, the present might be regarded as a mosaic of traces from the past, each providing, for a sufficiently knowledgeable present observer, the starting point of a journey into what used to be. Notice that the possibility in question need not be actualized in order for it to be virtually present; nor is it merely 'possible' in some abstract, conceptual sense. Our example is of something that exists in the geologiral formation, not a mere 'possibility'. The bone (A), or the rock formation that used to be a bone (C), is 'not a sign formally but virtually and fundamentally', as Poinsot puts it (1632b: 12-18): 'For since the rationale of moving or stimulating the mind remains, which comes about through the sign insofar as it is something representative even if the relation of substitution for the signified does not remain, the sign is able to exercise the functions of substituting without the relation.' (Deely 1992: 58-60)

> Out of cosmic dust, stellar systems form through subatomic, atomic, and molecular interactions. At various stages of the process, even as now on earth we can in laboratories bring into being a few elements not existent in nature itself, new elements not previously given in nature precipitate from the natural interactions. These new elements, in turn, prove essential to the formation in planetary systems of the conditions under which living beings become possible, and these beings, in turn, further modify the planetary conditions so that successive generations of living beings are incomparable with the original conditions of life. Oxygen, essential for life on this planet now, for example, was originally introduced as a awaste product of living beings who neither needed nor could survive within a heavily oxygenated atmosphere. (Deely 1992: 61)

> 'In structist terms', says Eco (1990: 28), 'one could say that for Peirce semiosis is potentially unlimited from the point of view of the system but is not unlimited from the point of view of the system but is not unlimited from the point of view of the process. In the course of a semiosic process we want to know only what is relevant according to a given *universe of discourse*.'
> Eco is speaking of a robust semiosis, to be sure, but I am not sure that associative drifts or even leaps do not have a asubsidiary role in the process. To reduce semiosis to such associations, hewever, is quite another thing, as Eco has well shown with his distinction of semiosis as such from the various forms of cancerous drift that have tried to claim the name for teir own vagary. (Deely 1992: 68)

Hoffmeyer, Jesper 1992. Some Semiotic Aspects of the Psycho-Physical Relation: The Endo-Exosemiotic Boundary. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 101-123.

> That appearacnces are deceitful is certainly true as far as children and young people are concerned. Coming of age, however, we all become more exposed. Wrinkles, gestures, carriage, etc. tell a story about our lives. For better or worse, we have incarnated our past in our present. The immunity we aquired following an infection of the blacksmith's big muscles are examples of the incarnation of physical or chemical events of our past. But it is now a widely recognized fact that the bedy remembers its mental past as well as or better than its physical past. The body, therefore, is outobiagraphy in the most immediate and authentic sense of that word. (Hoffmeyer 1992: 101)

In contrast, all living systems have selective mechanisms for the incorporation of the present into the future. Thus, every species represents - literally in-carnates - a selective memory of its own phylogenetic history, right back to the beginning of life. And the more brainy species have in addition to this developed "short-time' memories intended for selective conservation of individual life-history in coded form.
Strange as it may seem, oblivion is the key to these processes whereby history - whether phylogenetic or ontogenetic - is incorporated into the present and eventually into the future. Most of the genetic information ever created has been forgotten due to extinction of species, genera, or whole families. And most of our personal experiences have fortunately disappeared from our minds. Due to oblivion, history is kept alive in a meaningful way and not just *in toto*. (Hoffmeyer 1992: 101)

We can then make a distinction between endosemiotic and exosemiotic processes (Sebeok 1976, 1979). In a time-perspective natural to human beings, the organism would normally be seen as the relevant unit of activity, and most often the prefixes 'exo' and 'endo' refer to what goes on outside and inside that entity, respectively.
For obvious reasons, the communicative character of many exosemiotic processes has long been recognized, and has been categorized under rubrics such as 'ethology', 'animal behavior', 'animal communication' and (as far as the human being is concerned) 'semiotics'. It is to be expected, hewover, that almost any kind of behavior - even growth - will in the final analysis be shown to have semiotic implications not hithero recognized.
The area of endosemiotics, on the contrary, has only recently attracted semiotic attention. In spite of widespread use in biological science of such linguistic metaphors as 'code', 'messenger', 'proofreading', 'error', 'reading,' and so on, scientists have generally neglected the question of hew physical theory can possibly account for the implied semiotic relations (Hoffmeyer and Emmeche 1991; Yates 1987; Fates and Kugler 1984). To use the expression of Daniel C. Dennett, they have taken out **'a loan of intelligence'** which they forgot to repay (Dennett 1978: 12). (Hoffmeyer 1992: 108)

Traditionally, the study of natural history has emphasized the development of different morphological characters. Yrom the point of view of this author, however, the most central feature of organic evolution is not the manifold fantastic morphologies of organisms, but the general increase of *semiotic freedom* - i.e., the increased richness and 'depth' of communicated meaning, gained from the development of multitudinous kinds of horizontal semiotic processes from pheromones to the song of birds, from antibody production to Japanese greeting rituals. I suspect that the creativity and flexibility conveyed to systems partaking in still more refined kinds of semiosis is the prime mover behind organic evolution, and that the development of morphologies is largely framed within and must obey certain constraints arising from this trend toward semiotic freedom (Hoffmeyer, forthcoming). (Hoffmeyer 1992: 109)

Recently, Tor Norrentraders has suggested the term 'exformation' to signify all the 'information' that has ho be thrown away before a given message is emitted and which the receiver will have to implicitly 'know of' in order to decode or understand the message (Norretranders 1991). In 1985 the physicist Charles Bennett introduced the related concept of 'logical depth' as a measure for the meaning of a piece of 'information'. Informally, we can explain logical depth as the number of steps in the deduction or causal path connecting a thing with its plausible origin (Norretranders 1991: 109-10). The underlying idea is that complexity or meaning depends not on the length of a message, but on the 'work' spend in producing it; not on the 'information' contained in the mesage, but on the calculation time needed for throwing away superfluous 'information'. (Hoffmeyer 1992: 110)

Only a tiny fraction of the potential 'information' a person receives will reach consciousness. On the surface of the retina, for instance, there are around 100 million receptors, each of which may be capable of

firing perhaps as many as 100 times per second. Less than one percent of this enormous amount of 'information' from the retina reaches the brain, the rest being selectively filtered out in the retina. Still, this 'information' has been calculated to some 10 million bit/sec, and perhaps a great deal more. Compared to such figures, the supposed 'information'-processing capacity of consciousness, the so-called 'channel-width' of consciousness, is surprisingly low - 100 but/sec at most. Into this small channel-width, however, consciousness will have to condense not only vision, but all sorts of 'information' cominf from other parts of the body, including the system for watchinf over the state of the organism - the enteroceptive and proprioceptive senses, and the kinaesthetic senses. (Hoffmeyer 1992: 113)

These experiments might seem to justify the idea that the brain *proposes* while consciousness *disposes*. But I think we should consider a slightly different interpretation. Is voluntary action necessarily identical to conscious decision? If our body and brain decides to do something before our consciousness knows of it, is that decision then not our own? Even if the decision is at first unconscious, why not see it as a personal choice based on previous life experiences and on the highly personal but mostly unconscious calculation devices in the brain? In other words, might it not be that consciousness is not itself in charge of making decisions, but that it works like a vibrating pointer in a measuring device which may or may not secure its meaningfulness in relation to our life history? Subsejuently, then, this illustration might 'release' a bodily response or a thought. (Hoffmeyer 1992: 114)

Merrell, Floyd 1992. As Signs Grow, So Life Goes. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 251-281.

Erwin Schrödinger (1967), in a series of lectures delivered in 1943, speculated that what was at that time considered to be the essence of life, a chromosome fiber, could suitably be called an aperiodic crystal, thus establishing a continuum between the inorganic realm and that of living organisms. An aperiodic crystal grows by ions attaching themselves to its surface, but attachmenti to this symmetrical surface is weaker than attachment to slight indentations or 'flaws' that eventually appear somewhere in the process. As the crystal continues to grow, the indentation spreads trigonometrically, somewhat like 'strange attractors' in chaos physics. Upon continuation of the process, ions recursively pile upon ions, and gradual rotation, initially caused by the indentation, produces a spiraloid succession of layers ideally following the lines of a Fibonacci curve as depicted in nature most notably in ram and narwhal horns and sea shells. (Merrell 1992: 251-252)

Comparable problems arise concerning signs. It has been postulated from diverse angles that signs generate signs by recursive processes. But if recursion in the strict formal sense inheres, how does a sign become an interpretant? A sign, one might presume, can be a 'thing' (or better, 'event') 'out there', or it can be a 'thought' 'in here'. We can take signs and their objects as either 'mental' or 'physical' or both, as we desire. However, Peircean interpretants in their full-blown sense, it would seem, are best qualified as 'mind-stuff', and as such, they must certainly pertain to 'life-stuff'. In the conception of T.L. Short (1982), where there is life there are legisigns, and since interpretants are the supreme manifestation of legisigns, thef must lie at the roots of life. This equation appears appropriate for our present concerns, for, in the spirit of Peirce, it makes no all-or-nothing distinction between life and nonlife: to ask how a sign becomes an interpretant (legisign, life) is like asking how a molecule becomes a code (DNA) capable of generating messages (interpretants, proteins). Even more to the point, we might conjecture that inquiry into how a collection of signs (or minds) is capable of generating its own description and interpretation potentially to reveal the nature of semiosis as a living process is comparable to inquiry into how a collection of matter (brains, signs) is capable of producing its own description and interpretation in order that it may gain a conceptual grasp of its own life processes. (Merrell 1992: 255)

According to Löfgren - and in line with Peirce's 'Man≈Sign' equation - only when a description is interpreted to describer and interpreter enter center stage: they now mingle with the described upon its being interpreted. Yet what is interpreted becomes in the final analysis partly indescribable. There can be no interpretation processes with totally described properties, for the interpreter is drawn into the system at the same time that there is some claim, however weak, of her having described those very processes. In other words, there is no absolute break between interpreter and description (interpreter-interpretant and sign in the Peircean sense); rather, all descriptions are themselves interpretations, and interpretations of interpretations. Hence descriptions-interpretations are themselves inexorably at once self-descriptions and self-interpretations: the entire system, including the interpreter, constitute a self-referential process. In short, Löfggren argues that since both life processes and language processes are perpetually evolving (that is, unfolding), any attempt to acccount for them must be incomplete. Both are recursive - albeit aperiodic - operations on themselves in a constant effort to describe, interpret, and know themselves, but they cannot effectively do so, for they are in constant flux. In Peircean terms, signs' coming into existence marks their predecessors' phasing out, and at the same time they are in the process of heralding the entrance of their own successors. (Merrell 1992: 256-257)

However, the concept of participatory *semiosis* according to which all signs and their interpreter-interpretants - also signs - incessantly become other signs by infinite regress and infinite progress tactics render inseparable any and all sign interpreters and interpretants. So the whole shebang, taken in its totality - which includes all signs and their interpreters - becames self-referential. In other words, Seconds and Thirds accumulate, in interaction with their interpreter-interpretants, eventually to become tantamount to self-contained Firsts. Consequently, the series of descriptions, interpretations, and interpreters meet: descriptions *are* interpretants *for* interpreters, who are themselves interpretations of their own self-descriptions. There is no innocent eye; seeing is believing; and believing presupposes something already interpreted. (Merrell 1992: 262)

The water gushing into the kitchen sink in a smooth, round, and transparent stream consisting of a alaminar flow, a sheaf of countless layers of molecules projecting downward at different velocities in apparent harmony with one another. When increased water pressure causes the jet to form turbulent strands, the regularity of the laminar flow is destroyed and disorder seems to rule, though it is actually a new form of order. While mevement of the molecules follow a random statistical law in the laminar flow, the turbulent flow grouped them together into powerful streams which in their over-all effect permitted an increased volume of water to rush out of the foucet. Both flows are forms of structure, but what is here termed 'structure' is not schematic, determinable, or rigid. Rather, it is a dynamic, ever-changing regime regulating the varying levels of flow. It is a *process structure* (Jantsch 1980: 21). (Merrell 1992: 264-265)

Above all, dissipative structures are *self-organizing*. Self-organization in the classical paradigm is usually limited to life systems. But life is no longer considered a thin superstructure over the lifeless inorganic world. Rather, in the principle of self-organization lies the common ground between life and nonlife. Dissipative structures of purely chemical reactions provide examples of self-organization of the purest sort. They evince the same characteristics - openness, nonequilibrium, irreversibility, nonlinearity, internal reinforcement - as more complex life systems, but with greater clarity and simplicity. (Merrell 1992: 265)

As Prigogine has often put it, the universe is far too rich to be expressed in a single language. Just as neither music, nor painting, nor poetry can exhaust themselves in a sequence of styles, so alse our experience, intuition, contemplation, and intellection regarding the universe is irreducible to a single descriptive mode. We need a set of mutually exclusive (though on closer inspection complementary) languages, with no precise rules of translation - in fact, translation is rendered radically indeterminate. (Merrell 1992: 266)

And it is daunting to think these disturbances could have had their beginning as microlevel peturbations which quickly became magnified at macrolevels. It is like a young lad who, from a bridge overlooking a flooding river, tosses his beer can into the water. This causes a slight perturbation, the ripples of which bring about a degree of turbulence some yards downstream; as the turbulence is gradually a treshold is reached, then crossed. A dike gives slight, it disintegrates, and a town is devastated.
It is in this manner that signs of 'higher' form and complexity - having been bred by asymmetry, aperiodicity - are generally less stable than signs of 'lower' form. Take, for instance, signs 8, 9, and 10, or monads (terms), dyads (propositions, descriptions), and triads (arguments, interpretations). In ordered, linear, chiefly binary (dyadic) systems - that is, systems of interaction at the 'descriptive' level - the interpretation (interpretant) dominates whatever descriptions are generated regarding the system. At more complex levels, however, descriptions become problematic and interpretations (interpretants), instead of relating to the 'semiotically real' phenomena at hand or to their respective descriptions, begin interpreting themselves (translating themselves into themselves). In this process, the semiotic object becomes the sign being signed (it is never the 'actually real' *an sich*), the sign or representamen becomes the sign of that signed and hence the sign of a sign, and the interpretant serves to integrate the signing process inte the stream of semiosis. The representamen-object-interpretant (R-O-I) relationship can in this manner be viewed as a complementary set of sign, signing, and signed entities whose roles are constantly changing. The sign signs the already signed and the signing process is already becoming sign and signed. Signs change; they grow; they evolve. But they alse inexorably lag behind themselves; they are always in the act of signing themselves. (Merrell 1992: 270)

Signs grow into symbols, from raw sensation to volition to cognition, from sentiment to desire to intellection, from spontaneity to reaction to habit;: that is, a sign potentially runs the gamut from First to Third. Moreover, in the Peircean sense, just as mind sublimates from matter and matter contains the essence of mind, so also ideas, interpretants that they are, evolve and crow like mind - and all symbols, for that matter (*CP* 6.289). Indeed, mind-symbols are not simply opposed to matter, as classic thoight has had it; the two domains are complementary. Moreover, mind, especially that of the human variety, has generated such an elaborate and complex system of symbols that the latter have become labyrinthine in their countenance and numbering in their effect. Nevertheless, the essence of the problem rests at the very initial lurch of life processes themselves. (Merrell 1992: 271-272)

Regarding the enigmatic 'Man≈Sign' equation, see Bohm 1987 [*Unfolding Meaning*]; Burks 1980 ["Man: Sign or algorithm? A rhetorical analysis of Peirce's semiotics"]; Fairbanks 1976 ["Peirce on man as a language: A textual interpretation"]; Merrell 1991, 1992; Peirce *CP* 5.268, 5.313, 6.322; Sebeok 1977 ["Ecumenicalism in semiotics"]. (Merrell 1992: 276)

Uexküll, Thure von 1992. Varieties of Semiosis. In: Sebeok, Thomas A. and Jean Umiker-Sebeok (eds.), *Biosemiotics: The Semiotic Web 1991*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 455-470.

The result of this history is the dualistic medicine of today - for diseased bodies without minds and for suffering minds without bodies. This deplorable situation can only be overcome if medicine rediscovers the paradigm of circumstancial proof for the somatic discipline as well.
In order to do this, medicine must replace its mechanical model for the body with a model of the living system. Living systems do not react in a mechanical way to mechanical inputs; rather, they transform inputs of the environment on their receptors into signs which inform the systems about the meaning of the environment for its needs. These signs enable the system to reconcile and to assimilate the resources of the environment in order to maintain their autopoiesis as basis for their health (th.v. Uexkül 1986).
The concept of the living system has different aspects which pose diffrent questions. Systems theory describes one aspect by defining levels of integration and creating the concept of 'emergence'. Another

aspect is the dynamic quality of living systems, with the paradox of ongoing change as inescapable condition for the maintenance of their unchanging identity. (Th.v. Uexküll 1992: 455)

Physicians find proof of this statement in the fact that different persons have different endosemiotic reactions to the same signs. This suggests the following definition as a basis for more complex definitions: the 'semiotic self' is the hidden interpreter in the radical sense that even the single cell has its semiotic self or its 'Ego-Ton' (J.v. Uexküll 1940) as hidden interpreter of the impressions on its receptors. The private characterr of signs and their hidden interpreters ('semiotic selves'), with their changing interpretants, are the basis for 'identity' and 'individuality', both qualities that cannot be shared with others. (Th.v. Uexküll 1992: 457)

These considerations have two consequences for biosemiotics: (1) They clear out understanding of other living beings, non-human and human: we can imagine ourselves in the position of other living beings, but our and their identity and individuality make it impossible for us to actually become the others. (2) Biosemiotic inquiry is therefore always interpretation of interpretations, or in one word, *meta-interpretation*. We must interpret the observed behavior of a living being as a reply to its interpretations of its environment. (Th.v. Uexküll 1992: 458)

Every behavioral reply to a sign has to be seen as an activity which can be realized only with the help of a matching counter-activity of the environment. Every step requires the resistance of ground, ever ybreath requires the presence of air. No role can be played without the matching counter-role of a partner. Taking requires giving, speaking listening and vice versa.
Just as our behavioral activities need help from the human and/or non-human environment, every reply to a sign must reveal the secret of its signified object. This is the reason for its 'public character.'
A last remark: Sebeok draws our attention to important exceptions to these relations between sign and its signified object with a hint of Freud's statement that the only kind of defence against a danger from within is not motor-activity, but flight from awareness: the flight from awareness as reply to the private sign 'anxiety' prevents its signified object from becoming public by preventing the subject from knowing about it. Moreover, the public character of signified objects is also prevented if the response to signs is not a motor activity, but merely some type of activity (trial actions) in our imagination. However, this reaction to signs seems to be specific to human beings (because it requires - in psychoanalytic terminology - secondary proccesses). (Th.v. Uexküll 1992: 459)

In *semioses of informatios* (or signification) the inanimate environment acts as a 'quasi-emitter', because it seems not to assume any semiotic function. Böttner (1980) explains that in these semioses all semiotic functions have to be performed by the receiver. In this way living systems assign meanings to the signals which they receive via the receptors. The meanings correspond to the systems' biological needs, and transforms the signals into (for example) signs for medium, territory, enemy, etc. (Th.v. Uexküll 1992: 460)

In *semioses of symptomatization* the emitter is a living being sending signals by its behavior or posture which are not directed toward any recceiver and do not await an answer. Signs in this category are called 'symptoms'. They inform expert observers about the situation or state of living beings. This kind of sign plays an important role in medicine (Th.v. Uexküll 1984). Again, interpretation seems to be the task of the receiver alone (for example, the physician discovering a symptom of disease), yet the metaphor of manual operation is no longer sufficient. G.H. Mead (1934) terms signs of this kind 'unintelligent gestures', and states that they do not represent cooperative activity yet, but only preparatory stages of it (see Mead 1934: 55f.). (Th.v. Uexküll 1992: 460)

> Only in *semioses of communication* do the emitter and the receiver share the semiotic task by informing each other about the interpretant (or the code) which gives the emitted signs the meaning intended by the emitter. Mead (1934) calls these processes of signification 'intelligent gestures'. He emphasizes that they are the prerequisite and foundation of cooperative activity; also, they constitute a prerequisite and foundation for any actual communication. In this case signs attain their 'public character' only through exchange of information between emitter and receiver. (Th.v. Uexküll 1992: 460-461)

> Analyzing the strands which weave the context of our world in this way means exploring the relations between interpreters of signs and their animate and inanimate partners. Here we are sooner or later confronted with the ffact that the body enters the scene, because there are no interactions with the environment in which it does not take part. (Th.v. Uexküll 1992: 462)

> This possibility of role-changing between subject and object is even more obvious in the semioses of symtomization that create our bedy-self. Neurologists have discovered that we possess our body as reality of body-self only through feedback-messages of the body to its own messages of muscle activity. Oliver Sacks (1984) describes in detail these semioses between the movable parts of the body and certain parts of the central nervous system:

> > It it this 'muscle sense', as it was called, before Sherrington investigated it and renamed it 'proprioception' - it is this sense dependent on impulses from muscles, joints and tendons, usually overlooked because normally unconscious, it is this vital 'sixth sense' by which the body knows itsely, judges with perfect, automatic, instantaneous precision the position and motion of all its movable parts, their relation to one another, their alignment in space.... The word 'proprioception' implies a sense of what is 'proper' - that by which the body knows itself, and has itself as property.... One has oneself, one is oneself, because the body knows itself, confirms itself, at all times, by this sixth sense. I wonder how much the aburd dualism of philosophy since Descartes might have been avoided by proper understanding of 'proprioception'.

In a dramatic story, Socks (1984) informs us about what happens if the semioses connecting the activity of the muscles with our nervous system and its feedback-messages fail. Their absence gives evidence that the body, which we call 'our body' and which we experience as our 'body-self', must be continually constructed by these semioses.
Sacks had undergone surgery in London after an accident that had caused a rupture of a large muscle in his leg. After the removal of the cast it happened:

> I turned... to my leg... And in that instance, I no longer knew it. In that instant, that very first encounter, *I knew not my leg*. It was utterly strange, not-mine, unfamiliar. I gazed upon it with absolute non-recognition. I have had - we all have had - sudden odd moments of non-recognition, *jamais vu;* they are uncanny while they last, but they pass very soon, and we are back in the known and familiar world. But this did not pass - it grew deeper and deeper - and stronger and stranger.

The title of Sackns's book, *A Leg to Stand On* (in German, 'the day my leg went away'), hints at how long it took before his leg 'came back'. In this period he learned that his body was not a possession that could be lost by 'pathogenesis' and can be restored by healing, but that it must be continually built up by semioses as 'salutogenesis' (Antonowsky 1987) needing its pragmatic feedback messages. (Th.v. Uexküll 1992: 463-465)

> Hoffer (1966) has described the importance of integration of hand and mouth for the development of Self and Ego in our early evolution. The pediatrician and analyst Winnicott (1954) was especially interested in the roots of 'being' and the connection between 'being' and 'self'. He wonders about the meaning of the term 'I am', and suggests that the actor who understands this problem should perform the first line

of Hamlet's famous monologue, 'To be or not to be…', in a very special way: as if trying to understand an inscrutability, he should say, 'To be… or…', then keep silent, since he cannot know any alternative. (Th.v. Uexküll 1992: 465)

Returning to my initial remarks: we have to acknowledge that all this is not new. It is a rediscovery of a cencept at the turn of the eighteenth century, as a consequence of an idea of the Scottish physician John Brown (Tsouyopolous 1988). His theory of 'irritability' (which corresponds to Winnicot's concept of creativity) has been interpreted by the philosophiral-minded German physicial Andreas Röschlaub in a way that inspired the philosopher Schelling in his early writings. Schelling influenced one of the most outstanding physicians of that time, Johannes Müller (1801-1856), the founder of physiological medicine, with his theory of the 'specific sensory energy' as a 'creative energy of life' (J.v. Uexküll 1977). According to this theory the senses of living beings create colors, sounds, cold, warm, soft, hard, up and down, in front and behind as signs for objects in their environment. In his 'handbook' of the physiology of man, Müller writes (1840):

> The sensations of our senses are not the transmission of a quality or a state of outer objects to the consciousness, but the transmission of a quality or a astate of a sensory nerve to the consciousness, instigated by an outer event; and these qualities are different in different sensory nerves: the energies of the senses.

But, as I mentioned, this culmination of a semiotic biology, medicine, and the most advanced development of the paradigm of circumstancial proof has been extinguished by the 'scientific revolution' (Kuhn 1962) of the incipient technical culture. Müller's followers (among them heroes of the new positivistic trend) achieved in an astonishingly short time the paradigm-change in medicine, from a semiotic science to a science based on Newton's mechanics as its foundation (Th.v. Uoxküll 1991). (Th.v. Uexküll 1992: 467)

- Tsouyopoulos, N. 1988. The influence of John Brown's ideas on Germany. *Medical History*, Supplement 8, 63-74.

- Wiener, Norbert 1954. The relation between the mind and the body-psyche. *British Journal of Medical Psychology* 27.

4.6.3 Semiotics of Culture (Broms & Kaufmann) (2013-06-03 00:06)

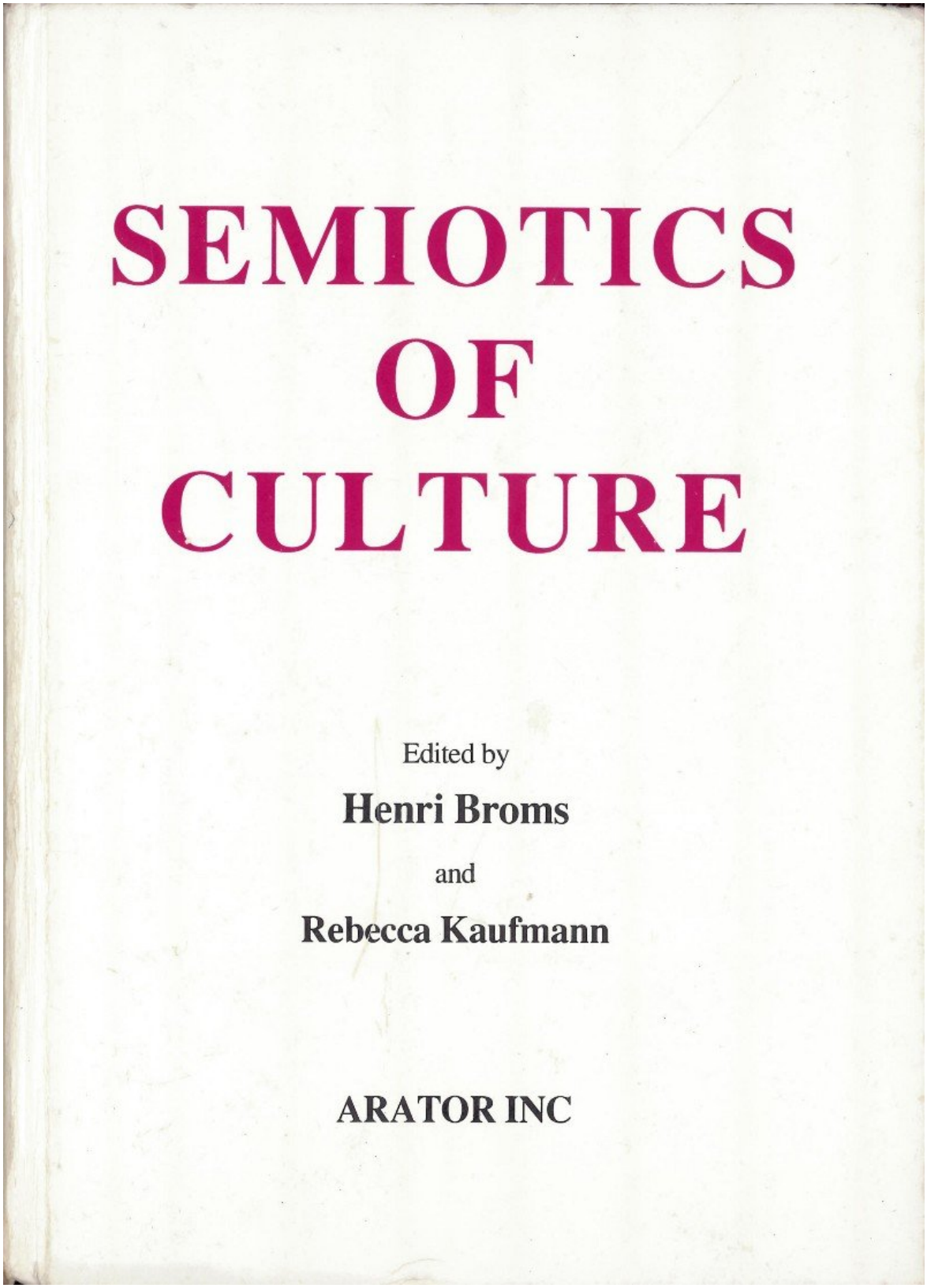

Chernov, Igor 1988. Historical survey of Tartu-Moscow Semiotic School. In: Broms, Henri and Rebecca

Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 7 - 16.

> Let us begin by examining the history of the Tartu-Moscow Semiotic School, its present state and key-conceptions of its theoretical program. Semiotics is beyond daubt a science without an object; the very fact of semiosis appears as secondary, as a play of the mind, as a search for ways of describing. So, semiotics is, a priori, a metascience - due to the absence of an object and the way we use semiotic models. The opposition of sign to non-sign is a privilege or aduty of the person describing, but not of the person participating. Even in the case of auto-feflection we shift from actant to reflectant (or describer). That's why the postulating of a certain ontology is a logical mistake. All semiotic consreflection.tellations are possible anly in the world of (Chernov 1988: 7)

Valuable insight. Semiosis as "a play of the mind" seems to be exactly what I mean by semiophrenia.

> Next I must touch upon the problem: can ve speak about a unified program of the Tartu-Moscow School, or must we keep in mind that there are as many theories of semiotics as semioticians? We can say, in ather words, that there is a problem of unity and diversity inside the Tartu-Moscow School of Semiotics. Semiotics is the theory of sign systems used in human society. Its topic - meaning and communication - constitutes a central problem of our time. Semiotics embodies the current preoccupation with procedure and methodology, especially in the scrutiny it pays to the relationship between metalanguage (or the language of description) and the object language (or the described phenomenon). (Chernov 1988: 10)

Nonverbal = object-language; verbal = meta-languaue.

> I would like to mention another reason for the use of the term "secondary modelling system." It was created as an euphemism for semiotics in 1964 because the very term semiotics was prohibited by scientific state officials. For example, half of the printed copies of the collection of theses headlined, "Symposium on the Structural Study of Sign Systems," (Moscow 1962) were held back by the director of the Institute oy Slavic and Balkan Studies of the Academy of Sciences. The symposium itself was held during the same year in December. But, the fate of the copies is still unknown. (Chernov 1988: 12)

This is one way to translate the headline of that fateful symposium.

> In the formative stages of semiotics, text was considered as a signal and as such the text was defined in terms of three topical restrictions: Firstly, a text must be bound or fixed - framed apart as distinct from the non-text. Secondly, a text must provide a means for the conscious transmission of a message. Thirdly, a text must be understandable.
> Since signalization involves an addresser and an addressee, textual analysis must take into account the history of the communicative act and examine how a text is read differently by various audiences. Linguistic expressiveness is not sufficient for an utterance to be considered a text. Cultural texts are different from linguistic messages in various ways. For example, graphic fixation may be required of a text, but not of a linguistic message. This striving to demarcate everyday communication (non-text) and cultural value (text) often leads to ascribing textual significance to those messages that are relatively unintelligible and demand decipherment by a special interpreter. Thus, the text (its structuce and functions etc.) has been the main hero of the Tartu semiotics through the seventies. (Chernov 1988: 12-13)

Linguistic message vs. cultural text. Nonverbal texts in this light?

> Culture is understood as a system that stands between man (as social unit) anh the reality surrounding him; that is, as a mechanism for processing and organizing the information which comes to him from the outside world. The information may be considered impurtant or it may be ignored within a given culture. However, information which is considered non-relevant yor one culture may, in the language of another culture, be extremely important. In this way, one and the same text may beread differently in languages of different cultures.
> From a social point of view, culture is a system of relationships between man and the collective, and may be regarded as a communicatory dialogue: the social group reacts to the behavior of the individual then reacts back to. This approach makes it possible to look at the history from the semiotic point of perspective. (Chernov 1988: 13)

Sounds like Uspensikijan reading of the history of the socium.

Hoppal, Mihaly 1988. Ethnosemiotics and semiotics of culture. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 17-33.

> In the Tartu University's publications, started in 1964, practically all fields of culture have been analyzed. It is impossible here to enumerate all the topics ond their detailed analyses which were published mainly in the volumes of Trudy and by now, some of them are available in English (Maranda ed. 1974, Baran ed. 1976, Matejka ed. 1977, Lucid ed. 1977, Shukman 1977, Lotman - Uspenski 1984). (Hoppal 1988: 22)

Some of these I have read already. Athers I should read in the future.

> Literature is a kind of communication within culture which, in fact, communication *about* culture, and about the "mechanism of changes" in culture - as Lotman puts in his article on the "Dynamic Model of Semiotic Systems" (*Trudy* vol. 10:18-33). But, other critical voices can also be heard, aying that the textual approach predominant until now may be counterproductive and "will have to give up the view by which a textual analysis of a text as a product of culture... permits disbehavior consisting in the handling of such texts. Culture, if it is a system, turns out to be more complex than has ever been suspected. Intratextual codes recognized by semioticians are not the only codes which control the real handling of meaning by those who use the texts and who thus make culture a functioning system" (Rosner 1984:359). (Hoppal 1988: 24)

Cultural semiotics and textualism.

Oguibenine, Boris 1988. On the World Tree symbolism: The sources of an analytical pattern. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 35-50.

> Phonological binarism is, for instance, code vs. message, metaphor vs, metonymy, selection vs, continuity, correlation vs, disjunction. For Jakobson, the center of binarism plays the foremost roles. Elements of

> language are gathered around an axis. According to Jakobson, any language function can be described accordingly, along the symmetrical, basically binary patterns. Milner's presentation of Jakobson's analytical tools culminates in this conclusion: in Jakobson's *Selected Writings*, the major contributions are those in which elemental, oppositional couples and their combinations are defined; they are not numerous, but they enable ta analyze exhaustively and successfully the linguistic objects. (Oguibenine 1988: 48)

Voigt, Vilmos 1988. Between Eastern and Western semiotics. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 51-56.

> January 24-31, 1961. VINITI conference in Moscow University on information theory, machine translation and automatic text reading
> / V. V. Ivanov, I. A. Mel'cuk, Ju. K. Lekomcev, A. K. Zolkovskij, E. V. Paduceva, M. M. Langleben, S. K. Saumjan, D. M. Segal etc. /
>
> January 28-31, 1961. Moscow conforonce on "general theory of signalization" organized by structuras-typological "sector" of Slavonic languages at Slavistic Research Institute of the Soviet Academy of Sciences
> / Ju. V. Knorozov, V. V. Ivanov /
>
> September 23-27, 1961 at Anstitute of Russian Language at Gorki State University a conference on applying mathemathical methods in study of literary language
> /20 papers, A. N. Kolmogorov, D. M. Segal, A. K. Zolkovskij. V. V. Ivanov, Ju. V. Knorozov, Ju. K. Sceglov, I. I. Revzin /
>
> December 19-26, 1962. Moscow a conference organized by structural-typologiral "sector": Simpozium po strukturnomu izuceniju znakovyh sistem
> /Tezisy dokladov : November 1962, by V. V. Ivanov: "Semiotica - eto novaja nauka..." /
> / S. K. Saumjan, I. I. Revzin. V. V. Ivanov, P. G. Bogatyrev, V. Ju. Rozencvejg, A. A. Zalinjak, T. V. Civ'jan. M. I. Lekomceva, B. A. Uspenskij, E. V. Paduceva, D. M. Segal, A. M. Pjatigorskij, V. N. Toporov, Ju. K. Lekomcev, L. F. Zegin. A. K. Zolkovskij, Ju. K. Sceglov, M. L. Gasparov /
>
> August 19-29, 1964. Tartu, 1st summer school, organized by Lotman
> / Tezisy dokladov letnej skoly po vtoricnym modelirujuscim sistemam, Tartu 1964. Kääriku. = = Trudy po znakovym sistemam II. 1965. /
> / Ju. M. Lotman, A. M. Pjaticorskij, B. L. Ogibenin. D. M. Segal. A. Ja. Syrkin, B. A. Uspenskij, M. I. Lekomceva, V. V. Ivanov, V. N. Toporov, T. V. Civjan, L. F. Zegin. M. M. Langleben, Ju. I. Levin, I. R. Revzin /
> (Voigt 1988: 52-53)

This is actually rare information.

Piatigorsky, Alexander 1988. Three origins of religious symbolism. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 59-65.

> The second M, the Mantra, does the same as Mandala, it organizes the vocal and audial environment of the meditating porsen. And finally the third element, Mudra, means, in Vedic and post-Vedic tradition, a

> certain fixation of gestures and microgestures or movements of the human body, especially the hands. Later, Mudra acquired a much more universal seaming or referred to a symbol. It meant symbolism as such, the sphere of symbolic representation; it meant symbolism as soch, the sphere of symbolic representation; it meant symbolism, the idea of symbolism. A part of its meaning became a general term. We could ask what is Mudra, and answer: all is Mudra, the world equals Mudra. Likewise you could say that all texts are Mantra, but Mudra assumed the role, above all as a general and generic meaning of symbolism as such. (Piatigorsky 1988: 65)

Mudra gestures are missing from Hand It. Good to know that it is not only gestures.

Sebeok, Thomas A. 1988. In what sense is language a "primary modeling system?". In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 67-80.

> As Francois Jakob later explained with utmost clarity: "Every organism is so equipped as to obtain a certain perception oy the outer world. Each species thus lives in its own unique sonsery world, to which other species may be partially or totally blind... What an organism detects in its environment is always but a part of what is around. And this part diffors according to the organism." (1982:55) The-world-as-perceived depends crucially on each organism's total sensorium and on the way its brain integrates sensory with motor events. But the inclusive behavioral resources of any organism mist be reasonably aligned with its model of "reality" (*Natur*), that is, the system of signs its nervous system is capable of assembling - or it will surely be doomed, by natural selection, to extinction.
>
> Schneirla's biphasic approach/withdrawal theory (1965) furnishes a *minimal model* which must have been crucial for the survival of all animal types, from protozoans to primates (including man). Such a miniature model - or "modelita," in Chao's (1962:565) sobriqeut - evidently requires much the same organs, but is played out in two functionally opposite systems, one for the reaching of food and mates, the other far the evasion of noxious situations. A key postulate of this holistic oppositive A/W theory, allowing, as it does, for plasticity through experience, is that it cyclically relates every organism's *Innenwelt* (or inner world, "compromising," as Lorenz explains (1971:275), "the whole of its bodily structures and/or functions") to its characteristic habitat (*Umgebung*, or observer's *Umwelt*; after Uexküll 1909).
>
> The *Innenwelt* of every animal comprises a model - whether of a minimal A/W type or of a more elaborate kind - that is made up of an elementary array of several types of nonverbal signs (variously elaborated by Uexküll (1982:10-11) under such labels as *Ordnungszeichen*, *Inhaltszeichen*, *Lokalzeichen*, *Richtungszeichen*, *Wirkzeichen*, and the like, none of which will be discussed here). Solely in the genus *Homo* have the verbal signs emerged. To put it in another way, only hominids possess two mutually sustaining repertoires of signs, the zoosemiotic nonverbal, plus, superimposed, the anthroposemiotic vebal. The latter is the modeling system which the Soviet scholars call primary, but which, in truth, is phylogenetically as well an ontogenetically secondary to the nonverbal; and, therefore, what they call "secondary," is actually a further, tertiary augmentation of the former. The congruity of this expanded paradigm with Karl R. Popper's famous Worlds 1-2-3 model (Eccles 1979, Lecture 6; Sebeok 1989:204-205) is unmistakable: his World 3 is the World of Culture; his World 2, "the other uniquely human world" (Eccles 1979:115-116); explicitly encompasses language and develops together with the former "in some kind of symbiotic interaction;" and his World 1 is the whole material world of the cosmos, both inorganic and organic, including machines and all of biology. (Sebeok 1988: 73-74)

Invaluable hints.

> Accordingly, languages - consisting of a set of features that promotes fitness - can best be thought of as having been built by selection for the cognitive function of modeling, and, as the philosopher Popper and the linguist Chomsky have likewise insisted (see Sebeok 1986d:462, fn. 2), not at all for the message swapping function of communication. The latter was routinely carried on by nonverbal means, as in all animals, as it continues to be in the context of most human interactions today. (Sebeok 1988: 76)

$nonverbalism

Shukman, Ann 1988. Towards a poetics of the absurd: The prose writings of Daniil Kharms. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 81-95.

> Most of his short prose writings date from these last years of his life (1933-41). Some 100 of these pieces are now known. These narratives, or evocations of situations - fow longer than a page (some not more than a few lines long) - are experiments in minimalist writing, alogicality, and anti-narrativity. A few details of everyday existence are chosen and juxtaposed, or repeated until they become ridiculous. Violence is described in the naive style and language of a child's tale, or disjointed and unexplained events taken from recocnizable everyday life are presented so as to evoke a fooling of shock and horror. Events either have no cause or consequence or are provided with ones that defy normal, common-sense perceptions of reality. Kharm's prose writings have justifiably been described as "siterature of the absurd:" they share with, for instance the plays of Ionesco, the same defiance of accepted norms of logic, causality, and communication. In addition, <"–lk 83–>they defy the convention of narrativity and of literature, especially of Russian Literature. (Shukman 1988: 82)

Cool.

> The language theory of the Bakhtin circle in the nineteen twenties was based not so much on the mechanics of communication as on the problem of transfor of meaning in communication between two people. The basic unit is the utterance and the meaning of an utterance is always determined by context (using the word now in the sense of circumstances, not in Jakobson's sense as a referent). Part of the context of any verbal communication is the common knowledge and common evaluation which the interlocutors bring to the given situation and which has a formative part to play in their dialogue. So instead of Jakobson's six-point schema, Bakhtin/Voloshinov isolatod eight factors as being present in any act of communication: the speaker or auther, the listener or reader, the actual utterance itself, the topic (or theme of the conversation, which may be another person), the situation (time and space), the language used, the common xnowledge of the topic or situation, which is implied or assumed, and the common evaluation of the circumstances which is also implied or assumed. The Bakhtin school even went so far as to assert that the most important factor in the act of communication is what is unspoken - this assertion assumes a certain level of shared knowledge and evaluation. (Shukman 1988: 85)

Compare this to other communication models (Jakobson, Lotman, Sebeok, Ruesch, Birdwhistell).

> "Rehabilitation" itself, one of Kharms' most horrendous pieces, is the confossion of a murderer and rapist who mutilates his victims and defecates on them. It is told by the murderer himself, self-satisfied and indifferent to the enormity of his crimes, in 30 lines of what must be some of the most shocking prose ever written in Russian. (Shukman 1988: 87)

Neat.

> In 1971, the theoretical linguist Isaak Revzin and his wife Olga Revzina published an analysis of Ionesco's plays in the Tartu journal, *Works on Sign Systems*. The authors attributed the absurdness of these plays to their violation of certain presuppositions which lie behind every normal act of communication. In developing Jakobson's communications schema, they added the following eight axioms which they claim are normally operative on the act of communication: 1. That the context ("reality") is constructed in such a way that some if not all events can be explained causally (this they call the axiom of determinism). 2. That between addresser and addressee there is some common memory). 3. That addresser and addressee will to some extent share the same prognosis of the future, what will happen next (the axiom of the same prognosis). 4. That the addresser will be informing the addressee of something new (the axiom of informativeness). 5. That addresser and addressee have in mind the same reality, some measure of truth (the axiom of truthfulness). 7. That the text will describe reality with some degree of reduction because of the shared memory and shared prognosis of the communicators (the axiom of incomplete description). 8. That the tekt is coherent (the axiom of the semantic coherence of the text). (Shukman 1988: 88)

Yet another communication model.

> Indeed, Kharms takes the axiom that the text is smaller than the reality it describes to the extreme. In the Revzin's categorien, axiom 7 depends on the rommon memory and common prognosis of the inter-locutors (in literature: author and readers); in other words; the text does not need to specify every item of reality, because a large part of it can be implied and left to the assumed knowledge and experience of the readers. In the case of Kharms, this assumed knowledge is based on the recognizability of common everyday actions and situations. (Shukman 1988: 90-91)

Nonverbal behaviour is often implied in literature.

> **Eight postulates for normal communication**
>
> 1. That the context (reality) is constructed is such away that at least same events can be explained causally (postulate of "determinism").
> 2. Some common memory between addresser and addressee.
> 3. Some shared prognosis between addresser and addressee.
> 4. That the addresser is supplying some new information ("informativeness").
> 5. That addresser and addressee havi in mind the same reality ("identity").
> 6. That there is some correspondence between tekt and reality ("truth").
> 7. That the text will describe reality with some degree of reduction because of shared memory and prognosis of interlocutors ("incompleteness").
> 8. That the text is coherent ("semantic coherence").
>
> (Shukman 1988: 94-95)

Brohms, Henri and Yuri Lotman 1988. Greetings to the symposium. An interview with Yuri Lotman in Helsinki, June 1987. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 115-123.

> **Yuri Lotman**: [...] I will here still like to say something. Autocommunication actually has such a futction of transforming the self into something desirable and this is probably connected with the following. My ego may be regarded a as a semiosphere. It represents a collection af addressees. When I address myself I am addressing one of these addressees and I identify myself with him. And in this way, the actual identification is realized and this identification actually resembles your example. As we remember in Tolstoy's novel War and Peace the battle of Borodino ends indecisively. It is not clear who won it. General Kutuzov issues the order that this is a victory. He addresses himself and his troops and denotes this unclear outcome of victory. It becomes a victory. (Lotman 1988: 120)

Lotman himself using the semiospheric model for #self.

Broms, Henri 1988a. Autocommunication - a way to induce visions to the organization. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 125-138.

> But there was a way out of this dilemma for Bennis. In the abovementioned, "The Four Competencies of Leadership," which was based on interviews with 90 of the most effective leaders in the nation, he begins to believe in leadership again. There are four parameters to his new concept of leadership:
>
> - management of attention
> - management of meaning
> - management of trust
> - management of self
>
> He says: "Leaders manage attention through a compelling vision that birngs others to a place they have not been before." About management of meaning he says> "To make the dreams apparent to others and to align people with them, leaders must communicate their vision. Consider, for example the contrasting styles of Presinedt Reagan and Carter. Ronald Reagan is called 'the great communicator;' one of his speech writers said: 'Reagan can read the phone catalog and make it interesting.'" (Broms 1988a: 127)

These four points actually describe parts of my current work.

> The communication system - sender-receiver - enables the transference of measurable amounts of information. But in the channel, I-I, a qualitative transformation actually leads to the reorganization of one's self. In the first case the sender transfers information to the other, to the receiver, and remain unchanged himself during the act. In the other mode (autocommunicative function) - when one is transferring information to oneself - the sender internally reorganizes and rebuilds his own psyche. This is so, because the personality can be explained as an individual collection of codes which are partly individual and partly social. The social part of this internal code collection is changed during the autocommunicative process. (Broms 1988a: 128-129)

Autocommunication, semiosphere.

> Why do people communicate to themselves? Lotman connects this mode of communication to the mythical consciousness of man (which Jung called the "collective unconscious"). According to Lotman any kind of text can have two modes: an "everyday" made which transfers additive information, for example, an earthquake in China of which we have not heard about, and an autocommunicative mode which is brought about via emotive codes. If a text somehow "touches" a person, it has an autocommunicational meaning and code. If the earthquake in China directly touches us and scares us, it has autocommunicational meaning, if not, then to this sphere of additive information, which never touches the receiver very closely. (Broms 1988a: 130)

An emotions-based interpretation of autocommunication.

Posner, Roland 1988. Semiotics vs. antropology: Alternatives in the explication of "culture". In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics*, *Imatra*, *Finland*, *27th-29th July*, *1987*. Helsinki: Arator Inc., 151-184.

> In Herder's view, human facultien are progressively cultivated generation after generation, and the resulting "chain of culture and enlightenment" is what he conceives of as tradition. (Posner 1988: 153)

That is, his "evolutionary concopt of culture" implied progressive attitudes, not conserving or merely maintaining a form of living.

> This heterogeneous list of items is employed by Klemm to characterize "Cultur." It was taken over with few modifications by the British-American anthropologist Edward B. Taylor in his book *Primitive Culture* (London 1871). There, on page 1, Tylor defines:
>
> > "Culture or Civilization, taken in its widest ethnographic sense, is that complex whole which includes knowledge, belief, art, morals, law, custom, and any other capabilities and habits acquired by man as a member of society."

Having given a characterization of what constitutes the totality of a culture, Tylor could enter into tho investigation and comparison of specific cultures, Hundreds of anthropologists have attempted to systematize his definition. Their efforts up to the 1950s are neatly summarized in Kroeber & Kluckhohn's *Critical Review of Concopts and Definitions of "Culture"'* published in 1952. (Posner 1988: 154)

Good to know.

> After Cassirer, many semioticians have claimed culture te be a central object f investigation for semioticians, among them Bogatyrev (1936, 1971), Mukarovsky (1936, 1977, 1987), and Jakobson (1953, 1968, 1975) of the Prague School, Lotman (1967, 1970-73, 1985), Uspenski, Ivanov, Toporov, and Piatigorsky (1975(of the Moscow-Tartu School, as well as Barthes (1964), Greimas (1966, 1970), Bense (1967), Rossi-Landi (1968, 1975), Eco (1975, 1976), Serge (1977, 1979, 1980, 1984), and others. (Posner 1988: 155)

Neat list.

> Examples of semioses containing all components mentioned are the production and comprehension of a verbal utterance (Saussure 1916), the conveying of a message through emblematic gestures (Ekman & Friesen 1969), as well as the operation and observation of traffic lights (Prieto 1966). Sign processes of this type are called "communication" by Buyssens (1943) and Mounin (1970) and "actes semiques" by Prieto (1966, 1975). (Posner 1988: 157)

> However, there is a fair amount of agreement about the branches of anthropology, their respective domains of investigation, and their basic objects. Anthropology may be divided into social, material, and cultural anthropology.
> **(a)** Social anthropology studies social culture, i.e. society; a society consists of institutions, and the rituals performed by them. An example is the institution of the Christian church and the rituals associated with its services.
> **(b)** Material anthropology studies the material culture of society, i.e. civilization; civilization consists of artifacts and the skills of producing and using them. Examples of artifarts are those used in religious institutions such as crosses, rosaries, church songs, and bibles.
> **(c)** Cultural anthropology studies mental culture of society insofar as it is manifested in civilization, i.e. it studies culture in the narrow sense. The mental culture manifested in the civilization of a society consists of mentifacts (i.e. systems of ideas and values) and the conventions governing their use and expression. Examples of religious mentifacts are the Catholic saints and their emblems, the classification of sins with the corresponding terminology, and the gestural codes of priests.
> The unifying interest of anthropology as a whole is in the transmission of social culture (institutions and rituals), material culture (artifacts and skills), and mental culture (mentifacts and conventions) from one generation to the next. The mechanisms of transmission are known as "tradition" (cf. Mead 1912, Thurnwalt 1936-37 and 1950, Lotman & Usponski 1971, and Lotman et al. 1975). (Posner 1988: 161)

An outline of anthropology. Also, this is probably where AR got the term "mentifacts."

> American anthropologists (cf. e.g. Blumenthal 1937, Bernard 1942, Sorokin 1947, White 1949, Kluckhohn 1951) tend to put mental culture and material culture together under the term "culture" and contrast it with "society." (Posner 1988: 162)

culture/society is just as insoluble as behavior/action

> Society is structured by the relations that hold individuals together. Each society has a material and a mental culture. But the boundaries between the two societies may differ from the boundaries that exist between their material and mental cultures (cf. Clarke 1978). Individuals belonging to one society may also carry parts of the mental culture of another society. Artifacts belonging to one society may also be reproduced and used by another society. Mentifacts underlying the behavior of individuals in one society may, as well, underlie the behavior of individuals in another society. (Posner 1988: 164)

John and his Shakespeare, Winston and his diary, souvenire and limerick, Montag and his precious books.

> There are semioticians and anthropologists who think it inadequate to leave purposeless artifacts out of consideration in the study of culture, among them David Schneider (1968:71) and Umberto Eco (1976:21-28). They argue that everything that has been conceptualized in a society is part of its culture. Conceptualization in this sense need not necessarily be connected with verbal formulation nor with the existence

> of a lexical unit; it only requires that something be an element in a category of objects that plays a role in the conventions of that society. Not only are tools with standard functions usually conceptualized, but also types of artifacts that have no specific or standard purpose.
> This approach accounts for those parts of material culture which are left out in tex-semiotic analysis. It is extremely inclusive, since it declares everything for which a society has a concept to be part of its culture. In this way not only walking stics and cars, but also birds and unicorns (which are not artifacts in the sense defined), as well such things as black holes would become part of our Western culture, because wehave conceived of and verbalized them. (Posner 1988: 172)

Think of concursive foregrounding - bringing something into existence merely by giving it name. E.g. verbal magic.

Toivonen, Pirjo-Maija 1988. Yu. M. Lotman's concept of poetic language and poetic text: The example of Baudelaire's Spleen II. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 191-197.

> This process of the Lotmanian interpretation is followed by one which Lotman also calls a "contrastive comparison." In this process the interpreter places the secondary structures already perceived into either paradigm named by the opposition of the world model, thus reconstructing the message model of the poetic writer. The dominant already reconstructed from Baudelaire's poem is placed into the paradigm on the left side, into dysphoric intentional consciousness. On the contrary, Jauss in his second reading ends up interpreting the remembering of the lyrical subject as euphoric. He accounts for his intorpretation by claiming that the contrasting catalogs of the phenomena in 'the chest of drawers' and 'the boudoir' should express "a beautiful disorder," which beauty should have its culmination with 'the thick locks wrapped in receipts'. But equally well these metaphorically contrasting catalogs can express dysphoric intentional consciousness, the vanity even of beautiful rememberances of a lived life, their unavoidable immersion in its triviality ond hardness. The metaphoric expression (personification) mon triste cerveau, which is compared with 'the chest of drawers' and is clearly situated into dysphoric intentional consciousness, supports the dysphoria of those contrasting phenomena in a special way. Jauss does not accent 'the sadness of the brain'. But every difference in his attitude arises from the fact that he has not the real world model of the poem which gives a opportunity to find the real attitudes of the poetic writer. He seems, in Lotman's words, to force the poem into his own poetic language and therefore to treat Baudelaire's poetic text as a non-poetic one. (Toivonen 1988: 195)

Dysphoria!

> Rainer Warning, a representative of reception oesthetics, has criticized Jauss's hermeneutic concept of the horizon of expectation for containing two kinds of systems' "a work system" and "an interpretation system," and those systems are not clearly distinguished from each other. Lotman's reception theory does not mix those concepts. His mode of reception is based on the following conception: poetic language, that is, the individual secondary system building a poetic text, is the most dynamic system capable of changing other systems, our whole world cognition. In spite and because of that, it is secondary, situated near the boundaries oi intentional consciousness, creating an individual uniquo 'play' of meanings, it is able to give us both pleasure and cognition. We can come to a conclusion: the pleasure of the poetic text arises from beyond the boundary of the intentional consicousness - in the words of Baudelaire's poem Spleen II - 'the song of a graphite phinx', but it joins into the action of 'the sad brian'. (Toivonen 1988: 197)

Yamaguchi, Masao 1988. "Center" and "periphery" in Japanese culture - in light of Tartu semiotics. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics*, *Imatra*, *Finland*, *27th-29th July*, *1987*. Helsinki: Arator Inc., 199-219.

> It is especially difficult ta include in cultural studies those aspects about which people find it difficult to speak - such as dirty, dismal, ambiguous or slimy aspects. (Yamaguchi 1988: 201)

These adjectives aptly describe aspects of nonverbal communication.

> There has been a tendency throughout history to reject cultural aspects related to the body - such as excrements, sexual intercourse and bursts of tears or laughter as being unclear or impure - while examining social phenomena. But, we find in human behavior aspects beyond physical or physiological control. In human behavior, there is a surface principle which obeys the rules and fulfills what is supposed to be done and a deep principle beyond the control of society or culture which works automatically. This deep behavior, outside the rules of society, occurs for instance in such acts as dreams. (Yamaguchi 1988: 202-203)

#automaticity

> The uncertainty of bodily action, represented by the tricksters in myths, the clowns in daily life and the possessed in religieus events is as important aspect of kinetics. Today, we are gradually creating techniques te decipher the body's uncertainty which has long been regarded as peripheral. In this way, cultural theorists are developing methods by which to incorporate the other side of culture - that side which has been out of scope. One such effort is currently taking place in the cultural semiotic group at Tartu University. (Yamaguchi 1988: 203)

"Reembodying semiotics of culture."

> In any political system, those who are vulnerable to exclusion are mixed people, people who are not pure. Stalin, in wanting to create the image of a loyal and unified people, coined the image of Trotskists as associated with foreigners in opposition to the pure communist. In relation to the expression of time, each culture has some traditions which say that ghosts appear and disappear during transitional times - like at twilight or at dawn. (Yamaguchi 1988: 214)

Trotski = Goldstein.

Broms, Henri 1988b. Unusual forms of commercial culture. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics*, *Imatra*, *Finland*, *27th-29th July*, *1987*. Helsinki: Arator Inc., 223-231.

> Mikhail Bakhtin (1895-1975), who was a Russian philologist, philosopher, psychologist and sociologist, produced four masterpieces of scientific work in different fields in the short time between the years 1927-29. In fact we are posed in front of a Bakhtin myshery. As Titunik says (Bakhtin 1976), there exists a Bakhtin problem. Firstly, Bakhtin wrote under the names of his pupils; why did he not use his own

> name? Secondly, how could a major scientist in our time be totally forgotten for 50 years? He wrote a book on linguistics, *Marxism and the Philosophy of Language* (under the name of Voloshinov in 1929), on psychoanalysis, *Freudianism* (under the name of Voloshinov in 1927), two books on literary theory (e.g. *Problems of Dostoevsky's Creative Arts* 1929). (To find out more about the Bakhtin problem, see Titunik's prefaces in the above-mentioned works by Voloshinov.) The man and his work fell into oblivion during the Stalinist era, and his pupils were taken to the camps - a typical fate for a Russian luminary of this century. (Broms 1988b: 224)

In a similar manner, some great German thinkers have as if fallen from the face of the Earth, with no one translating their works (e.g. Sombart).

> In Marxian thinking, all human experiences get commercialized: love, friendship, caring and so on become commodities (Marx-Engels, Werke, Berlin, Dietz 1972, vol. 23, p. 85-98 and 108). Because money is the root of society these human experiences become symbols or fetishes of money. Everything, even the noblest of feelings, is bought and sold - everything becomes a consumer fetish. Herbert Marcuse developed this idea further in his One Dimensional Man (1964). The one dimensional Western man hunts for commodities only, he becomes a collector of empty fetishes (Marx-Engels, Werke, p. 93-98), not of human love, friendship or devotion. (Broms 1988b: 226)

This much I knew from the little Marx I have read for the course in political philosophy. He claimed that the family will dissipate, dissolve into a monetary relation. This obviously did not happen, his economical determinism was erroneous. As for Marcuse's one dimensional man, it souds awfully lot like *American Psycho* (the cult film). In my own work, I'm seemingly taking a related approach, treating the commodification of bodily behaviour as "nonverbal capital." Not the best idea one can think of, but I'm sure there's something to it.

Danov, David K. 1988. Bakhtin and Lotman: Novel and culture. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 233-244.

> The concept of a model, briefly formulated, will serve as our starting point. A model may be conceived of as a fundamental formulation in abstract terms of a given theoretical view affording a clarifying instance intended to reflect or encapsule a certain hypothesis regarding some aspect of the world. As an aggregate of characteristic elements, comprising a certain abstract schema, it sets forth a corresponding set of determinate relations ,whose purpose is to enable the analyst to grasp the various kinds of relationships that bind together members of a complex, hierarchically structured organization. (Danov 1988: 233-234)

General musings about (plesumably "theoretical") models.

> Just as Bakhtin posits the word as the basic constituent element of an utterance, the School conceives of the text as the fundamental significant unit of culture. From this linked perspective, a given text is constituted as a series of utterances, while culture is understood as an aggregate of texts. Each text reflects to some degree the culture in which it is produced. Conversely, however, no individual text is capable of modeling that culture accurately in its entirety. As meaningful fragment, therefore, the text mirrors the greater context of which it is a part in a necessarily truncated but potentially significant form. (Danov 1988: 234)

It is probably inevitable that at some point I should systematize all of the tenets of the textualist perspective that might aid me in my quest in reembodying semiotics of culture. That is, I should create a model of different definitions of *text* as a heuristic device and try them on for approaching nonverbal behaviour. This will not be a simple task, but perhaps it will enable me to build a bridge from the textualist approach to the "organicist" approach.

> In *The Structure of the Artistic Text*, Lotman conceives of verbal art in much the same *mimetic* terms as above, when he observes that "the artistic message creates an artistic model of some concrete phenomenon; artistic language models the universe." Perhaps most to the point, he says: "A work of art is a finite model of an infinite universe... a work of art is in principle a reflection of the infinite in the finite... It is the reflection of one reality in another..." From these linked perspectives we may understand a model to be an "analogue of reality," which man employs in the process of cognition and in the making in art. (Danov 1988: 237)

I sense a distinct philosophical flavouring in this. I'm not sure, but it could be Schelling, whose idea is mediated here. If I remember correctly, then one merely needs to replace the words "infinite" with "continuous" and derive the oroginal statement that art is something to the effect of "the continuous captured in the discontinuous."

Majava, Heikki 1988. On Bakhtin's psychoanalytical views. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 245-254.

> The aim of Freud's psychoanalytic process is to emancipate the individual from neurosis of intrapersonal dependencies through self-reflection. (Majava 1988: 245)

A clear statement.

> Bakhtin views the psychoanalytical school as a sectarian group, in which Freud and his students quote anly themselves and refer only to one another - and, in more recent times, quote Schopenhauer and Nietzsche as well. The rest of the world hardly even exists for them. Freud never made any serious attempt to delineate his doctrine with respect to other psychological trends and methods in concrete and detailed terms. To put it clinically, Bakhtin sees psychoanalysis as an "autistic," "isolated" movement. (Majava 1988: 246)

Critique, critique; disposing of mystique.

> A person's character and behavior are in complete dissociation from the body, the bodily constitution, and, in general, from any kind of material environment. In the final analysis, external reality for Freud is merely the "reality principle" on the same level with the "pleasure principle." Bakhtin disagrees that psychoanalysis has its objective basis in biology. One can, with great conviction, speak of Freud's psychologization and subjectivization of biology, argues Bakhtin. Thus, psychoanalysis faithfully adheres to the method of internal, subjective observation. (Majava 1988: 247)

I disagree as well, on the grounds that a person's character and behaviour are very much associated with the body and the environment.

> Objective social factors determine the verbal components of behavior. The social environment gives people words and controls their verbal reactions. The verbal is not private property, but the property of a social group (milieu). We shall never react to the real, substantive roots of any given single utterance if we look for them within the confines of a single, individual organism, even when that utterance concerns what appears to be the most private and most intimate side of a person's life. (Majava 1988: 249-250)

Too logocentristic. The same could be stated about nonverbal behaviour: to understand the behaviour of an individual one has to know or be aquainted with the behaviour of other members of the socium.

Riikonen, H. K. 1988. Menippean satire: Some Bakhtinian aspects. In: Broms, Henri and Rebecca Kaufmann (eds.), *Semiotics of Culture: Proceedings of the 25th Symposium of the Tartu-Moscow School of Semiotics, Imatra, Finland, 27th-29th July, 1987*. Helsinki: Arator Inc., 255-277.

> Bakhtin is well aware of the heterogeneousness of the Hippocratic corpus. According to him, however, there are some interesting common themes and principles. All these writings present a grotesque image of the body. It is peculiar to their presentation of the body, that the exterior aspect of the body be non-distinct from the interior one, and that the exchange between the body and the world is constantly emphasized. This presentation of the body can assume many different forms. In the light of the world-spread doctrine of the four elements in the worrld entitiled "The Winds," cosmic life and the life of the human body are drawn intimately together by the element of air. In the treatise "Air, Water, and Localities," the relationship and concrete resemblance of man to the natural landscape becomes obvious. The essay, "On the Number Seven," represents the earth as a huge human body: each geographical part of the earth and each land corresponds to a definite part of the body; furthermorre, the spiritual features and the way of life of the population depends on their anatomical localization. (Riikonen 1988: 257)

Trivia on an idea analogous to the *body politic - body cosmic*.

> In the chapter on free-thinkers (Des esprits forts) La Bruyere explicitly explains how death and laughter are incompatible. It is not suitable for a dying man to make jokes. Death is such a severe matter that it is not appropriate to joke when one is going to die; one has to be serious. Rabelais, like Petronius, puts death and laguhter is a close series linking them closely together. This kind of linking death with laughter was attested not only by his book. According to a well-known anecdote, even on his death-bed he was ready to make jokes, as witnessed by his statement: "Beati sunt qui moriuntur in Domino." As we remember, he at the same time put a domino on his face. (Riikonen 1988: X)

I'm not exactly sure why I had noted this paragraph as worthy of being quoted here. It looks like an evaluative/normative statement. Surely one can be jocular in one's death-bed if one wishes to and has the aptitude to do so... I don't see why not. Death is not serious for everyone everywhere.

4.6.4 Academy vs. Activism (2013-06-03 00:39)

Knowledge + Action = Praxis

> You have to be an optimist if you're going te be politically active; what's the point of activism if you don't believe that change is possible, that you can make things happen? Not that I'm not cynical, but I can say these things because I'm only 23 and haven't quite hit the burnout point yet.
> I believe in art and theory and direct action. All these combined, in my mind, create praxis. I can't stop thinking about praxis, about how te engage in it on an everyday basis. Writing and thinking and creating and doing.

And I believe these things to be true. You have to have faith in your activism and let it consume you for it to be af any real worth or effect. In short, you have to get and be inspired, motivated, pissed off and even angry… You have to be *driven*.

Subculture, Activism, and Academia

> And finally, being a punk with a degree of self-righteousness and pride at my school necessarily entailed being an activism. Challenging homophobia, fighting with preachy Christian teachers, wearing controversial clothes that the school tried to prohibit, correcting patriotic history, being straight-edge, being anti-consumerist, and having self-confidence in the face of constant harassment were all ways of challenging power structures, which is one way to define activism.

These seem like righteous activities, but in relation to power structures they are utterly impotent. Fighting preachy Christian teachers and wearing controversial clothes that the school tried to prohibit are surely fun and self-righteous,

but it will do nothing against the Church of the School. You're just feeding your own self-importance, not fighting power structures. Although, phraselogically, everything is in place: *challenging* power structures is not *overcoming* power structures. You can challenge a brick wall as much as you want without ever climbing over it.

Uncovering our work: The production of knowledge in academia and activism

Excerpts of a thesis: http://etd.fcla.edu/UF/UFE0010495/guest _a.pdf

Huh, still available on 3. June 2013.

> On January 1, 1994, the date of the beginning of the North American Free Trade Agreement (NAFTA), the Zapatistas began an armed uprising in the Mexican state of Chiapas that "was the first denunciation of a 'new world order' from the viewpoint of that order's victims" (Hayden 2). This uprising would have been impossible without the previous years of organization and theorizing by its members. The figurehead of the movement, Subcomandante Marcos, describes how the position of the Zapatistas differs from other uprisings: **"In previous armies, soldiers used their time to clean their weapons and stock up ammunition. Our weapons are words, and we may need our arsenal at any moment**" ("Hourglass" 12). The Zapatistas draw on the power of demystification to give power to their activism. Rather than succumb to denunciations of action without thought, thef consciously exposed processes for scrutiny. Certainly, they invoke this method as deliberately in the production of knowledge as do methods meant to obscure. However, their self-revelatory process exposes their undergirdin:
>
> > Speaking and listening is how true men and women learn to walk. It is the word that gives form to the walk that goes on inside us. It is the word that is the bridge to cross to the other side. Silence is what Power offers our pain in order to make us small. When we are silenced, we remain very much alone. Speaking, we heal the pain. Speaking, we accompany one another. Power uses the word to impose his empire of silence. We use the word to renew ourselves. Power uses silence to hide his crimes. We use silence to listen to one another, to touch one another, to know one another. This is the weapon, brothers and sisters. We say, the word remains. We speak the word. We shout the word. We raise the word and with it break the silence of our people. We kill the silence by living the word. Let us leave Power alone in what the lie speaks and hushes. Let us join together in the word and the silence which liberate. (Marcos, "Word" 76)

Marcos's repetition of the word throughout his actions and writings (which are inseparable), show us how an exposure of the processes leads into new forms of activism. It also places individuals and their experiences solidly in the forefront of their movement. Marcos is suspected to be a "former" academic, a Marxist whose academic status is "former" only because he no longer works within a university. Unquestionably, no matter who he is, Marcos's recognition of the similarities between thought and action, academia and activism, fostered the Zapatistas: "He wrote in a torrent, producing hundreds of texts, quickly disproving Hannah Arendt's claim that 'under conditions of tyranny it is far easier to act than to think.' In less than twelve months, during sleepless sessions on the word processor in the midst of fighting a war, [Marcos] generated enough text for a 300-page volume" (Stavans 389). He produced all this writing to explain the Zapatistas' demands, communicate with people outside the movement, and as or more importantly, to engage with people who are drawn by that. The written word became a seductive tool for taking the Zapatistas beyond another group of indigenous people who could easily be dismissed. The Zapatistas combine the power of action and the power of the word to amplify both.

The quote by Marcos actually sounds like a pretty neat piece of Bakhtinian philosophy. If he really was a Marxist academic then it might have been possible for him to be aquainted with Voloshinov's text.

4.6.5 Reflections on Violence (2013-06-03 01:22)

Ardent, Hannah 1969. A Special Supplement: Reflections on Violence. *Journal of International Affairs* 27:

> ...all violence harbors within itself an element of arbitrariness; nowhere does Fortuna, good or ill luck, play a more important role in human affairs than on the battlefield; and this intrusion of the "Random Event" cannot be eliminated by game theories but only by the certainty of mutual destruction. (Ardent 1969)

War is unpredictable.

> ..."within a very few years" robot soldiers will have made "human soldiers completely obsolete,"... (Ardent 1969)

From M. W. Thring's "Robots on the March." I was reminded of Sci-Fi memes, e.g. (Bradbury's) mechanical hounds and modern "micro-drones" (gnat-sized spy-devices).

> Political assassination, with the exception of a few acts of individual terror perpetuated by small groups of anarchists, was mostly the prerogative of the Right, while organized armed uprisings remained the specialty of the military. (Ardent 1969)

I so wish there were a citation for this. Everyone knows about the "propaganda by deed" or early 20th century anarchists, yet no one seems to know about the political Right committing acts of terror. It was really the fad of the time, not an essentially anarhist practice. But somehow, the "degenerate anarchism" is automatically associated with Molotov cocktails and political assasinations.

> These notions are all the more remarkable since the idea of man creating himself is in the tradition of Hegelian and Marxian thinking; it is the very basis of all leftist humanism. But according to Hegel, man "produces" himself through thought, whereas for Marx, who turned Hegel's "idealism" upside down, it was labor, the human form of metabolism with nature, that fulfilled this function. One may argue that all notions of man-creating-himself have in common a rebellion against the human condition itself—nothing is more obvious than that man, be it as a member of the species or as an individual, does *not* owe his existence to himself—and that therefore what Sartre, Marx, and Hegel have in common is more relevant than the specific activities through which this non-fact should have come about. Still, it is hardly deniable that a gulf separates the essentially peaceful activities of thinking or laboring and deeds of violence. (Ardent 1969)

Got me thinking that "anarchist people" can only borne out of an anarchist society, which, if not an oxymoron, is still a long way down the road.

> The first reaction was a revulsion against violence in all its forms, an almost matter-of-course espousal of a politics of nonviolence. The successes of this movement, especially with respect to civil rights, were very great, and they were followed by the resistance movement against the war in Vietnam which again determined to a considerable degree the climate of opinion in this country. But it is no secret that things have changed since then, and it would be futile to say that only “extremists” are yielding to a glorification of violence, and believe, with Fanon, that “only violence pays.” (Ardent 1969)

Again, a piece of anarchist history: most "mainstream"/lifestyle anarchists espouse a non-violent attitude to activism, even to the point of sickening some anarchists at the sound of the words "non-violent." And on the other hand, there are still pamphlets, like Bonanno’s text, which endorse violence as a necessary means for revolution.

> …it is the function of all action, as distinguished from mere behavior, to interrupt what otherwise would have proceeded automatically and therefore predictably. And the distinction between violent and non-violent action is that the former is exclusively bent upon the destruction of the old and the latter chiefly concerned with the establishment of something new. (Ardent 1969)

Hmm. It is not simple to distinguish the notion of action from that of behaviour. Here automatism seems to be the distinguishing quality - action is disruptive, inordinary, and behaviour is routine, matter-of-course. Interesting, as I have not met such a simple scheme before.

> Let us therefore turn to authors who do not believe that the body politic, its laws and institutions, are merely coercive superstructures, secondary manifestations of some underlying forces. Let us turn, for instance, to Bertrand de Jouvenel, whose book, *Power*, is perhaps the most prestigious and, anyway, the most interesting recent treatise on the subject. “To him,” he writes, “who contemplates the unfolding of the ages war presents itself as an activity of States *which pertains to their essence*.” But would the end of warfare, we are likely to ask, mean the end of States? Would the disappearance of violence in the relationships between States spell the end of power? (Ardent 1969)

This is basically an *anti-statist* argument: get rid of the states and you concomitantly get rid of warfare, as states are the agents of war. As the saying goes, *the people did not want war*, but governments and states did (and still do).

> The answer, it seems, would depend on what we understand by power. De Jouvenel defines power as an instrument of rule, while rule, we are told, owes its existence to “the instinct of domination.” As he writes, “To command and to be obeyed: without that, there is no Power—with it no other attribute is needed for it to be …. The thing without which it cannot be: that essence is command.” If the essence of power is the effectiveness of command, then there is no greater power than that which grows out of the barrel of a gun. (Ardent 1969)

Getting closer to what I know from Foucault and others: power does not stand on brute force, but on - as Weber would put it - legitimate authority, that is to say, on effective command.

> …bureaucracy, or the rule by an intricate system of bureaux in which no men, neither one nor the best, neither the few nor the many, can be held responsible, and which could be properly called **the rule by Nobody**. Indeed, if we identify tyranny as the government that is not held to give account of itself, rule by Nobody is clearly the most tyrannical of all, since there is no one left who could even be asked to answer for what is being done. It is this state of affairs which is among the most potent causes for the current world-wide rebellious unrest. (Ardent 1969)

Something similar is stated in Page's *Political Authority and Bureaucratic Power*: that "the main danger of beaucratic government is not that it produces bad, ineffective or illiberal government, but rather a system over which there is no *public* control." Meaning, nobody, not the politicians, nor the petty officials nor the pblic have any meaningful control over bureaucratic governments.

> The many recent discoveries of **an inborn instinct of domination and an innate aggressiveness in the human animal** were preceded by very similar philosophic statements. (Ardent 1969)

Presumably an indirect reference to Konrad Lorenz's *On Aggression which was published earlier that decade.*

> However, there exists another tradition and another vocabulary no less old and time-honored than the one mentioned above. When the Athenian city-state called its constitution an isonomy or the Romans spoke of the civitas as their form of government, they had in mind another concept of power, which did not rely upon the command-obedience relationship. It is to these examples that the men of the eighteenth-century revolutions turned when they ransacked the archives of antiquity and constituted a republic, a form of government, where the rule of law, resting on the power of the people, would put an end to the rule of man over man, which they thought was "a government fit for slaves." They too, unhappily, still talked about obedience—obedience to laws instead of men; but what they actually meant was the support of the laws to which the citizenry had given its consent. (Ardent 1969)

Very much a Kantian contention (at least according to Cassirer) - that men should be governed by laws to which they consent. This definition is problematic or raises some "microsociological" questions, because I personally have not consented and indeed would not consent, given the chance, to obligatory military service, for example.

> Indeed, it is one of the most obvious distinctions between power and violence that power always stands in need of numbers, whereas violence relying on instruments up to a point can manage without them. (Ardent 1969)

This was the main take-away in the lecture: that power is contstituted by the socium, while violence rests on weapons, or the instruments of violence.

> A legally unrestricted majority rule, that is, a democracy without a constitution, can be very formidable indeed in the suppression of the rights of minorities and very effective in the suffocation of dissent without any use of violence. (Ardent 1969)

This brings something to the table for discussing dystopian fiction. Namely, in Orwell's *1984*, there is no constitution (althought, strictly speaking, neither is there democracy), and the Party is very effective in suffocating dissent.

> It is, I think, a rather sad reflection on the present state of political science that our language does not distinguish between such key terms as power, strength, force, might, authority, and, finally, violence—all of which refer to distinct phenomena. (Ardent 1969)

Steven Lukes's *Power: A Radical View* does offerr a meticulous analysis of such kef terms (e.g. power, influence, manipulation, coercion, etc.).

4.6.6 Social Semiotics and... (2013-06-07 19:20)

Vannini, Phillip 2007. Social Semiotics and Fieldwork: Method and Analytics. *Qualitative Inquiry* 13: 113-140.

> Despite the existence of a great variety of theoretical, methodological, and empirical works on the connection between semiotics and interpretive sociology, [...] most sociologists still perceive semiotics as an **arcane, precious, and unintelligible enterprise**. (Vannini 2007: 113)

This is pretty much how students of semiotics perceive semiotics as well.

> ...the approach to *sociosemiotic ethnography* I propose here is entirely original and fraught with great potential for application across the academic spectrum. (Vannini 2007: 114)

Ennast kiitmast ma ei väsi. ["I never tire of praising myself."] I have to admit, *sociosemiotic ethnography* does sound enticing and interesting for some unknown reason, although I'd be reluctant to use 'seciosemiotic' in conjunction with anything else (perhaps *sociosemiotic literary study* is what I'm currently working on, but that's beyond the point).

> I focus in particular on **the sociosemiotics of the body**. (Vannini 2007: 114)

Oh lawdy.

> For structural semioticians, systems (or structures) of sign and codes take precedence over "speakers and writers or other participants in semiotic activity an connected and inter*acting* in a variety of ways in concrete social contexts" (Hodge & Kress, 1988, p. 1). Structural semioticians emphasize the importance of structures because they believe that the interrelations of semiotic systems hold the codes or rules "that govern the conventions of signification' whether these be kinship, etiquette, mathematics, or art" (Manning, 1987, p. 26). Structural semioticians conducting ethnographic work, therefore ,are primarily interested in understanding **how signs and structures of semiotic rules make people, rather than in understanding how people, make, use, and regenerate semiotic rules**. (Vannini 2007: 115)

I believe the correct or the most profitable approach wold unite these tendencies and harmonize the syntactic, syntactic and pragmatic perspectives. Although Vannini's "straw man" structuralism makes his - apparently Peircean or pragmatic - approach tempting, in the end there are "structures of semiotic rules" that people do not make (in any recognizably creative/poietic sense) nor perhaps use or negotiate (in case of "dead languages" or codes and texts of various sorts). That is, these might be good ideas for a sociosemiotic *ethnography*, but not for every semiotic enterprise out there.

> Social semioticians reject, instead, all forms of structural determinism. Whereas structural semioticians drow inspiration from the writings of Saussure, Levi-Strauss, and **Mauss** (for a review and critique, see Rocheberg-Halton, 1982), social semioticians find inspiration in Peirce, Halliday, Bakhtin and/or Volosinov, Foucault, and in **an oppositional reading of Saussure**. (Vannini 2007: 115)

Ah, I quite like Mauss, or at least his *techniques of the body*. Also, oppositional reading is apparently the only way I *can* read Saussure.

> Social semiotics attibute meaning to power instead of merely attributing power to meaning (Hodge & Kress, 1988, p. 2) and locate the origin of meaning within the field of semiosis, or in other words, within the process of context-bound and conflict-laden interpersonal interaction. For social semiotics, much like for symbolic interactionism, meaning emerges out of the concerted intercourse of humans, each with differing motives, goals, and outlooks. The field where semiosis occurs is known as the *semiosic plane*, and **the connection that is thereby generated between referents and refresentations is known as the *mimetic plane***. Semiosic planes and mimetic planes rely on their recipients for them to function as intended. In other words, meaning relies on the consequence of social action - a principle central to social semiotics as much as to pragmatism. In social semiotics meaning, therefore, relies on use or practice whereas in structural semiotics meaning relies on the operation of structures that aro as deep as the linguistic, physiological, psychological, and cultural unconscious that determine self, mind, and society (see Rochberg-Halton, 1982, for a review). (Vannini 2007: 115-116)

The quip about the reverse relationship of meaning and power is completely incomprehensible to me. As far as I undderstand it, structures *emerge* from social interaction and they are the "more lasting" remnants of past interactions. As for the planes, I could succumb to the *semiosic plane*, as this sounds like the *semiosphere*, e.g. the space of semiosis (although "plane" is is more like a surface than room). The *mimetic* plane, on the other hand, I disagree with. Peirce wrote that he did not know what is was that made representations call forth their interpretants. I'm sure if it were mimesis then he would have stated it as such. There are many versions of this "element" available as there is. Saussure was known for expounding that the signifier and signified are "crystallized" together. Lately I myself wrote a non-academic piece where I renamed the connection between "representations" and their "referents" as *arupael* ("mind-string" is that which "ties" signs and their meanings together). The possibilities for theorizing this connection or relationship, this unexplainable element, are virtually endless. One should investigate associationism, I think, to arrive at a clearer understanding of this.

> For Lemert (1979) "from the structuralist view of language, the human sciences cannot idealize people as the strictly human, cultural, meaning-producing center of social life" (p. 100). In structural semiotics, **the ultimate reality is no longer the human being but instead the codes of language**. (Vannini 2007: 116)

Ah, the "ultimate reality." This is where, according te Powys, the human being is utterly alone. I believe this contention can be built into a methodological statement, that sign-users are alone in their use of signs. At least this could hold for private signs... Although not even for "private message systems" (between lovers and friends), but only for self-communicational and self-significational systems, if they be systems.

> Within semiosis one finds the genesis of *logonomic systems*. The word *logonomic* originates from the Greek *logol* (thought or system of thought, and the words used to signify that thought), and ***nomos* (controlling mechanism)**. (Vannini 2007: 117)

This is invaluable. Even though it is not difficult to look up the dictionary for definitions, it is much more pleasurable to learn the meaning of words from texts themselves. The suffix *nomos* in auto*nomous* [*autonoomia*] had mystified me for a ling time. I thought it had something to do with naming or rules or ruling, but "controlling mechanism" makes much more sense. In this sense, too, the "autonomous system" of the body is the "self-controlling mechanism" of the body (e.g. respiration, blood circulation, etc.). Meritorious.

> Signs do not stand for something that may not be divorced from the concrete forms of social intercourse ... [and because they] cannot exist, as such, without it" (Hodge & Kress, 1988, p. 18) signs work in actuality as *semiatic resources*.
> Social semioticians prefer to refer to resourcces, rather than signs, following the lead of Halliday (1978), who argued that signifying systems were not a set of rules but instead a **"resource for making meanings"** (p. 192). Resources for making meanings include
>
> > the actions and artifacts we use to communicate, whether they are produced physiologically - with our vocal apparatus; with the muscles we use to create facial expressions, and gestures, etc. - or by means of technologies - with pen, ink and paper; with computer hardware and software; with fabrics, scissors and sewing machines, etc. (Van Leeuwen, 2005, p. 3)

Resources have a *theoretical semiotic potential* and an *actual semiotic potential*. The theoretical potential of a resource consists of all its past uses and potential future uses, whereas the actual semiotic potential of a resource consists the uses that are known by specific users with specific needs in specific contexts (Van Leeuwen, 2005). The semiotic potential of a resource, in sum, refers to its potential for **agentically achieving a communicative goal**. (Vannini 2007: 119)

Van Leeuwen's social semiotics was my first aquaintance with the notion of "semiotic resources" as well. I haven't thought about it, but this could be my way out of discussing the "commodification" of behaviour or nonverbal "capital" and replace these notions with a more neutral "resources". It's an idea.

> Sociosemiotic ethnographers recognize that their tales of the field are always interpretive political narratives functioning as "processes of decentralization and disunification" (Bakhtin, 1975/1981, p. 67) marked by **a critical sensibility and by an emancipatory agenda**. Therefore, even though sociosemiotic ethnography attempts to be analytical and systematic, it never loses view of its critical, humanistic, moral, and richly descriptive engagement with lived experience, and its rejection of instrumental rationality and all forms of determinism. (Vannini 2007: 121)

I'm all for dropping determinisms, but I'm not sure what instrumental rationality is. The note on critical sensibility and emancipatory agenda sounds very familiar and attractive, but I'm not sure where I've met this note before. In any case, I wholeheartedly agree.

> *Semiotic resources*. People strategically use their body and personal appearance as props in a avariety of situations to achieve a host of different goals (Goffman, 1959; Stone, 1962). Tanned skin is one such body prop. Artificial tanners assign tanned skin great aesthetic value and find their tanned body and body of tanned others to look youthful, healthy, sexy, and affluent. Artificial tanners, therefore, use the tanned body as a semiotic resource to onhance their sely-esteem and **physical capital**. (Vannini 2007: 127)

I would argue that gestures and facial expressions, not to mention physical activities which require extraordinary skill, energy or stamina are such props. Vannini's "physical capital" is centered on the static signals of the body, while I'm after the fast or rapid signals.

> Because it is people that make semiotic rules, and not the opposite, sociosemiotic ethnographers must investigate how rules are achieved in practice in specific social contexts. Van Leeuwen (2005, p. 53) suggested that the student of semiotic rules ought to investigate one or more of the following: (a) ow is control exerted, and by whom? (b) How is it justified? (c) How strict are the rules? (d) What happens when people do not follow rules? (e) Can the rules be changed, and if so, how and under what circumstances? Furthermore, Van Leeuwen (2005, ..p 53-58) catalogued at least five different categories of rules, including **rules of personal authority impersonal authority, conformity, role models, and expertise.** (Vannini 2007: 132)

Useful questions to ask in my own future fieldwork as well. These categories of rules should be compared with Ardent's and Lukes's power-related terms, as well as other, psychological, *bases of power*.

> *Semiotic functions*. As said, signs work as resources with which social agents can accomplish a variety of goals, including informative, imaginative and/or ideas, heuristic, personal and/or **expressive**, interactive and/or relational, **regulatory**, and **instrumental** (see Halliday, 1978). These categories of goals correspond to some functions that semiotic resources can serve. Functions often overlap, and it is never easy nor necessarily advisable to establish boundaries between them. (Vannini 2007: 132-133)

Curiously similar to Ekman & Friesen's 1969 categories of nonverbal coding (in Semiotica vol. 1).

> Discourses are visible and present in everyday life, and sociosemiotic ethnographers must be sensitive to how they inform whot people do (actions, or practices), howe they do what they do (manner), where (space) anh when (times), who these people are (social actors), how they present themselves in interaction with others (presentations), and what semiotic resources they use throughout their interactions with others. (Vannini 2007: 134)

Again, quite useful elaboration of the 'who did what when and where' model.

Kull, Kalevi 2003. Thomas A. Sebeok and biology: Building biosemiotics. *Cybernetics And Human Knowing* 10(1): 7-20.

> ...in order to undestand images, we need to know what life is, we need biology - a biology that can deal with phenomena of representation, recognition, categorization, communication, and meaning. This is a special kind of biology, richer than the one built accordng to the rules of the methodology of natural science. A powerful contribution to such extended general biology has been made by Thomas A. Sebeok. (Kull 2003: 7)

I have little cle what "organic images" are, but I get that Kull is here listing phenomena he has already dealt with elsewhere, e.g. the *recognition* concept of evolution, etc.

> [Sebeok's effort has been...] Introducing the endosemiotic sphere - **signs in the body** - as different from zoosemiotics (Sebeok, 1976). (Kull 2003: 9)

Ah, so this is why his "The Semiotic Self" is mostly about endosemiosis (immunology, proprioception, etc.).

> Analysing the concept of biosemiotic self (Sebeok, 1992). (Kull 2003: 9)

This is what I was referring to. I would leave out the "bio-" from this notion, because otherwise we could just as well propose "the sociosemiotic self," "the culturosemiotic self," etc. Most writers after Seboek seem to have dropped it withot any qualm.

> In a way, the turn toward biosemiotics has probably something to do with changes in general semiotics. This becomes clear when semiotics of the 1960s and 70s is compared to semiotics in the 1990s. For instance, if in the first period Roman Jakobson's influence was considerable, then in the second period an emphasis on the theoretical concepts of Charles Peirce became a dominating one. This alse means a change in the central concepts, from message, sender, an receiver, to sign (or text), semiosis, and interpretant. (Kull 2003: 12)

I have been too caught up in the literature of the 1970s to notice this, but it might indeed be so. It seems like a natural change af paradigm.

> *Life is semiosis*. Semiosis, or a triadic cooperative production involving a sign, its object, and its interpretant, is as much a critical attribute of all life as is the ability to metabolize (Umiker-Sebeok & Sebeok, 1980, p. 1). (Kull 2003: 14)

This is the first theorem of biosemiotics, it seems. It can be summed up as "the synechism of life and semiosis."

> *Language appears with syntax. There are no syntactic structures in animal sign systems*. What we know of zoosemiotic processes furnishes no evidence of syntactic structures, not even in any of the alloprimates (Sebeok, 1996b, p. 108). (Kull 2003: 15)

I wonder it this holds equally true for nonverbal communication for humans. I have certainly thought that there are no proper syntactic structures in bodily behaviour. And the condition of syntax for language once again enables me to deny so-called "body language" the status of language. Yet I'm not sure I could take up Charles Morris's rigorous evasion of all such slippery notions (language, sign, etc.).

> In 1992, the first collection of papers on biosemiotics has been published under his editorship (together with his **wife** Jean Umiker-Sebeok - see Fig. 4) (Sebeok & Umiker-Sebeok, 1992). (Kull 2003: 16)

All this time, for over two years at least, I had for some unknown reason though that Jean was his son. Gawd dang. The reference is of course to this.

> However, in addition to the points described by Sebeok, the practical question of **how the non-verbal sign systems of non-human organisms should be studied**, and which are the criteria that allow us to assign them the usage of meaning, still require a profound elaboration. Otherwise the step from ethology to biosemiotics is hardly thinkable. (Kull 2003: 17)

But we're still grappling with the nonverbal sign systems of human organisms...

Tsouyopoulos, Nelly 1988. The influence of John Brown's ideas in Germany. *Medical History* 32, Supplement 8: 63-74.

> The yer 1819 saw the beginning og political anti-liberalism which would influence all aspects of German life. Snd's murder of Ktzebue, on 23 March 1819, gave Metternich a welcome pretext to force new restrictive laws upon Germany. The so-called *Karlsbader Beschlüsse* were accepted by the *Bundestag* in Frankfurt and after 20 September 1819 they were established as Federal law. These resolutions were mainly targeted at the student's union, the independence of the universities, and the liberty of the press. Intellectual life was thus reduced to a minimum, liberal professors were prosecuted, and all revolutionary efforts were stopped. Literature, philosophy and social concepts now evinced revanchist tendencies; for medicine this meant a general return to traditionalism and eclecticism. A look at the lecture lists of universities shows that not only Brunonianism but the whole body of Romantic literature disappeared from the educational agenda. (Tsouyopoulos 1988: 66)

For some reason I find this touching.

> It is obvious from medical writings from around 1800 that medical professionals were not satisfied with the medical system in Germany and that they were trying to reform it. Their main problem was the fact that they did not have a scientifically-based therapeutics. This problem was related to the physicians' economic and social status: doctors criticizing the medical system were mainly complaining about the low esteem in which their own profession was held. Even at the beginning of the nineteenth century, medical doctors in Germany were a minority among the healing practitioners. A doctor who did not succeed in finding employment with the state authorities could scarcely compete with such other healing professionals as surgeons, barbers, *Bademeister*, and quacks tolerated by the authorities. Most people preferred the non-doctors, well established by tradition and, of course, much cheaper. (Tsouyopoulos 1988: 68)

Stuff I did not know before, e.g. the status of medical doctors in history.

> Whether it was Brown's intention or not, through the influence of his ideas German medicine was able to formulate a "dialectical" relation between organism and environment, avoiding the difficulties of mechanism and vitalism; it was analogous to **the relationship which Fichte elaborated between the "I" and "not I" at the level of consciousness**. (Tsouyopoulos 1988: 70)

A candidate for the source of Lotman's *svoi* and *chusoi*. He knew German, was familiar with Geman philosophy of that time and very well might have gotten this idea from Fichte.

Gergen, Kenneth J. 1985. The Social Constructionist Movement in Modern Psychology. *American Psychologist* 40: 266-275.

> Social constructionist inquiry is Principally concerned with explicating the processes by which people come to describe, explain, or otherwise account for the world (including themselves) in which they live. It attempts to articulate common forms of undertanding as they now exist, as they have existed in prior historical periods, and as they might exist should creative attention be so directed. (Gergen 1985: 266)

Well isn't this a bit general and vague?

> Similar kinds of critiques have been launched aggainst the taken-for-granted character of suicide (Atkinson, 1977), beliefs (Needam, 1972), schizophrenia (Sarbin & Mancuso, 1980), altruism (Gergen & Gergen, 1983), psychological disorder (Garfinkel, 1967), childhood (Kessen, 1979), domestic violence (Greenblat, 1983), menopause (McCrea, 1983), and situational causes (Gergen & Gergen, 1982). In each case, the objective critria for identifying such "behaviors," "events," or "entities" are shown to be either circumscribed by culture, history, or social context or altogether nonexistent. (Gergen 1985: 267)

An impressive list of socially constructed phenomena.

> Descriptions and explanations of the world themselves constitute forms of social action. As such they are intertwined with the full range of other human activities. **The opening, "Hello, how are you?" is typically accompanied by a range of facial expressions, bodily postures, and movements without which the expression could seem artificial, if not aberrant**. In the same way, descriptions and explanations form integral parts of various social patterns. They thus serve to sustain and support certain patterns to the exclusion of others. (Gergen 1985: 268)

Did he just use nonverbal behaviour as an analogy?

> On the one hand, thinkers such as Locke, Hume, the Mills, and various logical empiricists in the present century have traced the source of knowledge (as mental representation) to events in the real world. Knowledge copies (or sdould ideally copy) the contours of the world. This *exogenic perspective* (Gercen, 1982) thus tends to view knowledge as a pawn to nature. Proper knowledge maps or mirrors the actualities of the real world. In contrast, philosophers such as Spinoza, Kant, Nietzche, and various phenomenologists have tended to adopt an *endogenic perspective* regarding the origins of knowledge. In this case, knowledge depends on processes (sometimes viewed as innate) endemit to the organism. Humans harbor inherent tendencies, it is said, to think, categorize, or process information, and it is these tendencies (rather than features of the world in itself) that are of paramount importance in fashioning knowledge. (Gergen 1985: 269)

Valuable insight into epistemology.

> Compelling explanations for how cognitions could either be "built up" from experience or genetically programmed remain to be fashioned. Nor have theorists been able to solve the Cartesian dilemma of explaining how "mind stuff" can influence or dictate discrete bodily movements. (Gergen 1985: 270)

Yup. At best a semiotician could take up the Peircean habit-conduct relation and play around with that.

Keesing, Roger M. 1972. Paradigm Lost: The New Ethnography and the New Linguistics. *Southwestern Journal of Anthropology* 28(4): 299-332.

> Premise 1 in Ethnoscience ("**Culture is a conceptual code underlying social behavior**") was first stated elegantly by Goodenough (1957) in a paper presented to a linguistic conference entitiled "Cultural Anthropology and Linguistics." Here and in later papers, Goodenough contended that in using the term "culture," anthropologists had confounded twe different epistemological realms: **the realm of observable things and events, and the "ideational" realm postulated by an observer**. (Keesing 1972: 300)

The premise is neat. And I'm wondering if my semiophrenic theorizing isn't confounding observable behaviour and complex theoretical models in a similar manner.

> Premise 2 ("Each culture must be studied as a unique structural universe") was set forth by several pioneers of the "new ethnography." One was the linguist Pike (1954), in his **attempt to apply the linguistic paradigm to the realm of non-linguistic behavior.** (Keesing 1972: 302)

With not much success, I presume.

> It is worth noting several problems in the translation of linguistic premises 1 and 2 into the study of other cultural realms. First of all, Goodenough's and Frake's conception of a cultural grammar as specifying "**what one must know in order to generate culturally acceptable acts...**" hardly matches the more modest goals of linguistic description. A linguist's grammar did not tell you how to speak the language, how to produce sentences. Given the corpus of sentences, the grammar should at best permit a *structural interpretation* of each sentence. (Keesing 1972: 302-303)

Ah, very interesting problem, for which I have something to say along. The difference between the verbal and nonverbal systems is here evident. The anthropologist may create/study/whatever the linguistic grammar and perform his "structuras interpretation" whether or not he is able to produce a coherent utterance in the language he is researching. Speaking the language is not presumed of him. "Culturally cceptable acts" on the other hand are an unavoidable necessity when living in a society with a different culture. While you can choose to speak or not to speak, you have less options in terms of what and how to eat, where and when to sleep, how and with whom to share social space, etc. The nonverbal reality of life imposes itself much more than verbal communication.

> Language and culture are in the same epistemological relam; and their logical relationship is one of class-inclusion, as in Figure 1. [(Culture (Language))]
> If so, then the data from which the cultural code is to be inferred would include all social behavior, not simply linguistic behavior. To devise a theory of Japanese bowing, for example, one would observe where, when, how, and to whom Japanese bow. Following the guide of linguistics, one could not assume that Japanese informants would be ble te verbalize the rules for bowing. (Keesing 1972: 305)

Made me think of how *textual interpretation*, or what I call *concursive analysis*, could find these rules from texts: presumably, somewhere somewhen the Japanese *have* verbalized the rules for bowing. It is merely a matter of finding these sources. That is, literature may contain valuable information which the informants themselves may lack.

> For in fact **we lack effective metalanguages for describing most non-linguistic behavior**, particularly for moving from "etic" to "emic" description. We cannot preserve Japanese bows and other behaviors as a corpus of precise-looking dta comparable to a recorded corpus of Japanese statements about bows. Faced with a choice between recording precisely a people's *statements bout* their culture or recording impressionistically a people's *enactments of* their culture, strict inductivists like Metzger and Williams have opted for the latter. (Keesing 1972: 305)

Statements about behavior is exactly what I mean by concursivity. And I believe that an effective metalanguage is existant, but hidden in literary discourse and passed off as triviality.

> First of all, **we can no longer assume that all or most of non-linguistic culture will be amenable to modes of analysis borrowed from linguistics**. We will have to find out by formalizing our hypothesis and placing powerful demands on them to see if they work. It seems likely, in view of what we are discovering about the structure and evolutionary biology of the brain and the architecture of the mind, that we will encounter some realms where the coding of non-linguistic knowledge formally parallels the coding of language. In other realms qualitatively different logics may prevail:[The] algorithms of the unconscious are coded in a manner totally different from the algorithms of language. And since a great deal of conscious thought is structured in terms of the logics of language, the algorithms of the unconscious are doubly inaccessible. It is not only that the unconscious mind has poor access to this material, but also [that] there is ... **a formidable problem of translation** (Bateson 1972: 139). (Keesing 1972: 317)

Of course this repulsiveness towards using linguistic means for the study of non-linguistic phenomena. The matter of translation is still pertinent today.

> The linguists' notion of "competence" as a systym of knowledge for transduction of messages into communicative signals could seemingly be stretched to cover *some* elements of cultural knowledge other than language. It might be far-fetched to conceive of the knowledge needed to chop down a tree with an adze in these terms (i.e., converting the "message" of intention to cut the tree down into effective whcks that will fell the tree in the right direction). **But it would seem less far-fetched to conceive of non-verbal communication in this way.** In non-verbal communication, messages about relationships, emotional states, etc., are converted into kinesic and paralinguistic patterns. The Japanese bow, or American handshake, or less consciously and formally codified messages like eye-flirting (Eibl-Eibesfeldt 1970: 416-423) seemingly could be viewed in teirms of the pairing of a message with its physical realization. That would parallel the linguist's narrower conception of "competence," and might lead in the direction of a broadened "grammar" for "communicative competence" (Hymes 1972). In such a framework the possible conversion of a message ("I love you") into alternative channels, verbal or non-verbal, or both, could be explored. (Keesing 1972: 312)

This is why I followed up the reference and read this article. Another valuable drop into the cup of "nonverbal competence."

Keesing, Roger M. 1974. Theories of Culture. *Annual Review of Anthropology* 3: 73-97.

> ...we anthropologists are still using that word, and we still think it means something. But looking across at our primate relatives learning local traditions, using tools, and manipulating symbols, we can no longer say comfortably that **"culture" is the heritage of symbolic behavior that makes humans human**. (Keesing 1974: 73)

Isegi kui autor vaidleb sellele vastu, kõlab see siiski hästi: ""Kultuur" on õpitud sümboolse käitumise pärimus mis teeb inimesest inimese." Võib-olla ümbersõnastatuna: kultuur on õpitud (mittegeneetiliselt pärandunud) sümbolite ja käitumisvormide varamu... Why is it so difficult to translate even the most simplest of ideas?

> A vast literature, popular and technical, has delt with the interweaving and relative importance of biological and cultural components of human behavior. Aggression, territoriality, sex roles, facial expression, sexuality, and other domains where cultural and biological factors are interwoven have been endlessly and often mindlessly discussed. (Keesing 1974: 74)

That's because this is an important theme in the study of human behaviour.

> Literary critics have a tendency to be ponderous, obscure, and intellectually pretentious, in counterpoint to the textured beauty of the texts they seek to illuminate... (Keesing 1974: 78; footnote 5)

A very apt observation.

> Geertz sees his view of culture as *semiotic*. To study culture is to study shared codes of meaning. Borrowed from Ricoeur a broader sense of "text," Geertz recently has treated a culture as "an assemblage of texts" (29, p. 26; cf. 13). Anthropology thus becomes a matter of *interpretation*, not decipherment (in this, Geertz contrasts his own approach with Levi-Strauss' (see Geertz 28 and 29, p. 36, f.n. 38); and interpretation becomes "thick description" that must be deeply embedded in the contextual richness of social life. (Keesing 1974: 79)

Geertz's "thick description" is very briefly described in many texts.

> Schneider's view of culture is rlearly expressed in his introduction to *American Kinship: A Cultural Account*. Culture, he tells us, is **a system of symbols and meanings**. It comprises categories or "units," and "rules" about relationships and modes of behavior. The epistemological status of cultural units or "things" does not depend on their observability; both ghosts and dead people are cultural categories. Nor are rules and categories to be inferred directly from behavior; they exist, as it were, on a separate plane. "The definition of the units and the rules is *not* based on, defined by, drawn from, constructed in accord with, or developed in terms of the observations of behavior in any direct, simple sense" (71, p. 6). And, as Schneider's analysis of kinship makes clear, he believes that analysis of cultures as systems of symbols can profitably be carried out idependently of the "actual state of affairs" one can observe as events and behavior. There are, he admits, important questions to be osked about the connections between the plane of cultural symbols and the plane of observable events so that one can "discover how the cultural constructs are generated, the laws governing their change, and in just what ways they are systematically, related to the actual states of affairs of life" (71, p. 7); but in his recent work, he has chosen to leave those tasks to others. (Keesing 1974: 80-81)

A neat, semiotic, approach to culture.

> The heart of the conceptual disagreements between these scholars is the problem of what to do about a basic paradox of human social life: When individuals engaging in social relations - even if there are only two of them - **share common meanings, common understanding of one another's acts**, then these shared meanings are greater than the sum of their "parts," their realizations in individual minds. Social meanings transcend, by **some mysterious alchemy of minds meeting**, the individuation of private experience. Social thinkers have struggled with this paradox for decades, even for centuries; yet *consciences collectives* still confound analyticas dissection. (Keesing 1974: 84)

Reminiscent of Peirce's contention that two minds become - in the process of communication - as if one mind.

> Such frontier questions underline the urgency of not divorcing a conception of culture from our burgeoning knowledge of the mind. Geertz, concerned to bring the enlightenment of phenomenology, linguistic philosophy, and hermeneutics to anthropology, would do well to remember that it has been revolutions in science (evolution, relativity, quantum theory, cybernetics, molecular biology, linguistics) that have progressively transformed modern philosophy, not the reverse. A revolutionary advance in our understanding of the organization of intelligence - in a broad cybernetic sense that includes coding af a genetic, cellular, organismic, and ecosystemic level as well as in mind and brain - is now in its early stages. In the international quest - not interdisciplinary but *superdisciplinary* - to unite a formal theory of intelligence and communication with an emerging theoretical biology and the empirical sciences of cognition (4, 60, 64), the human brain and its opposite face, the mind, represent the ultimate challenge, the most complex known natural systems:
>
> > The human brain integrates the facts that it acjuires through experience and other forms of learning into **a model of the world**. New facts are interpreted in the light of the model ... Understanding ... such world models, their neutral organization, their dependence upon environment and culture, are fundamental and difficult questions that cut across many scientific disciplines (14, p. 437).

More than a decade ago, Geertz noted early advances on these fronts and their potential importance (23); and in 1965, he wrote that "**culture is best seen not as complexes of concrete behavior patterns - customs, usages, traditions, habit clusters - ... but as a set of control mechanisms - plans, recipes, rules, instructions (what computer engineers call 'programs") - for their governing of behavior**" (25, p. 57). But he has not, I think, fully explored the implications of these insights. (Keesing 1974: 87)

This is simply brilliant, bringing together *multidisciplinarity*, *cognitivism*, *modelling*, *culture*, *behaviour*, *habits* and *programs*. Following this last notion, one could imagine a semiotics informed by information technology, that is, not merely "programs" but the whole gamut of software-related terms, from algorithms to applications, commands and errors, notifications and packages, libraries and frontends, stylesheets (which Van Leeuwen has already tried to integrate into his version of sociosemiotics) and source codes, etc. Using these terms metaphorically to explain nonverbal communication, for example, may be equally risky as straightforwardly revolutionary. In fact this may be the only way to translate complex theories from their original sociologese and semiologese to the language of new - "digitally native" - generations. I should write about this and try out how notions like "linking" and "IRL" could improve the comprehension of complex topics for the non-technical youngsters.

> Culture, conceived as a system of competence shared in its broad design and deeper priniples, and varying between individuals in its specificities, is then not all of what an individual knows and thinks and feels about his world. It is his *theory of what his fellows know, believe, and mean*, his theory of the code being followed, the game being played, in the society into which he was born (see also 37). It is this theory to which a native actor *refers* in interpreting the unfamiliar or the ombiguous, in interacting with strangers (or supernaturals), and in other settings peripheral to the familiarity of mundane everyday life space; and with which he creates the stage on which the games of life are played. We can account for the individual actor's perception of his culture as external (and as potentially constraining and frustrating); and we can account for the way individuals then can consciously use, manipulate, violate, and try to change what they conceive to be the rules of the game. But note that the actor's "theory" of his culture, like his theory of his language, may be in large measure unconscious. Actors follow rules of which they are not consciously aware, and assume a world to be "out there" that they have in fact created with culturally shaped and shaded patterns of mind. (Keesing 1974: 89)

Seems like an elaboration of "cultural competence".

> "Good progress has been made in the art of programming. For instance, it took an automaton only a few minutes to prove over 200 theorems from Whitehead & Russell's *Principia Mathematica*, some of these proofs being even more elegant than the known ones. But the robot's ability has peculiar limits. For example, **no automaton has so far been built which in the matter of reading handwritten addresses can match even a mediocre post office sorter**... Some functions ... having a primitive and far from intellectial nature, are much more difficult to automate than certain other functions which we regard as typically intellectual. ... *It is for those functions which take place unconsciously that no satisfactory automata have been built*" (74, p. 46; cf 17, 85). (Keesing 1974: 92; footnote 20)

This is from: *Schuh, J. F. 1969. What a robot can and cannot do. In: Rose, J. (ed.)*, Survey of Cybernetics: A Tribute to Norbert Weiner. *New York: Gordon and Breach, 29-46.* This is incredible - people actually complained that the first computers ("automatons") could solve mathematics but could not read human handwriting. I don't know how far modern OCR software has developed in this regard, but to even suggest that a computer *should* read handwriting seems incredible, almost anecdotal. It sounds almost like "A motor car is endlessly useful for travelling on flat road, but it has it's peculiar limitations: it cannot be used to climb trees..."

Waldstein, Maxim 2007. Russifying Estonia? Iurii Lotman and the Politics of Language and Culture in Soviet Estonia. *Kritika: Explorations in Russian and Eurasian History* 8(3): 561-596.

> Considering this generic usage, it is hardly surprising to learn that "Russification" is routinely used by journalists, essayists, and some academics to describe Soviet nationality policies and their effects, especially in the field of education. For instance, the Estonian philologist Ülle Pärli cites the inequality between the

> Russian and Estonian languages and literatures in the curriculum of the post-1945 Estonian secondary school as evidence of the Soviet state's consistent attempts to "implant an alien [ideological-*cum*-ethnic] worldview into the minds of Estonians." (Waldstein 2007: 561)

I think that, in a similar manner, one could speak of "anglonization" (better term must surely exist) that is currently going on in higher education: that one needs to know English, and know it well, to survive the endless seminar texts in English. Even the fact that I'm currently writing in English selle asemel, et emakeeles kirjutada, is an indication of this tendency.

> I make these points by examining the social, political, and ethical situation in which Russian, and more generally "Russophone," educators found themselves in Soviet Estonia. The primary site of my historical and ethnographic analysis is the Department of Russian Literature - a division of the Philology Faculty - at Tartu State University in the 1960s through the 1980s. Headed for many years by the internationally renowned semiotician and literary theorist Iurii Mikhailovich Lotman - especially known as leader of the Tartu semiotics school - this department was at the epicenter of the intellectual and institutional negotiations over the character and content of teaching Russian language and literature in Estonia. As a result of examining a large number of personal narratives and newly available archive materials, I argue that although Lotman was keenly aware of the politically charged meaning of teaching Russian in Estonia, he was able to mobilize other aspects of his personal and social situation to reinterpret successfully the meaning, and redefine the role, of Russian language and culture in Estonia. He even managed to become a kind of national icon for the newly independent Estonian nation in the 1990s. This was possible because the framework for the efforts by Lotman and his associates to negotiate their status was not limited to the plane of the binary opposition between "Estonians" and "Russians." Instead, this framework included multiple and often conflicting role expectations: that of (potential) "Russifier" and disgruntled Jew, World War II veteran and dedicated professor, Communist Party member and prominent structuralist, skillful administrator and intellectual dissident. It is only against the background of this conflict-ridden multiplicity that one can understand what I call the distinctive "cultural politics" of Iurii Lotman and the Tartu Department of Russian Literature that he headed and represented. (Waldstein 2007: 563-564)

Because Waldstein is an "outsider," he has a keen objective position from which to describe these matters. In any case I have not seen a better or in any case more elaborate description of Lotman and his "historical context."

> The Department of Russian Language and Literature had existed at the university since 1803 and persisted through the German, Russian, and Estonian periods - that is, the periods when these were the dominant languages of instruction. At one point, the faculty of Tartu Slavic and Russian Studies attracted such important scholars as Jan Baudouin de Courtenay (1845-1929), a predecessor of structuralism. Furthermore, even in the interwar "Estonian" period, most Tartu Russianists and Slavists were native Russian speakers. (Waldstein 2007: 566)

Stuff I did not knom about but now wish to know more about.

> Yet, it is enough to have the roughest conception of the history of the Tartu school and the department to know that this initial perception changed radically over time, especially with respect to Lotman personally. If we take the beginning and the end of his career, we face a striking evolution from a perceived Stalinist commissar to a person praised by the first post-Soviet Estonian president for his "role in the preservation of the Estonian mentality in the re-establishment of Estonia's independence." Although Lotman formally falls under the category of "migrants" (*migranty*) and "occupiers" (*okkupanty*), who are not eligible for Estonian citizenship, the Estonian government granted him citizenship for his "exceptional service to the nation." Although Lotman was repeatedly rejected during the elections to the Soviet Academy of Sciences,

> he made it into the Estonian Academy after independence. Before his books started to be reprinted in Russia itself, an avalanche of Estonian translations appeared in the 1990s. By the end of his life, he became a kind of Estonian cultural hero and a national icon, especially for the purposes of the international representation of the new state. **Eventually, his very name, Iurii, turned into *Juri*, a popular Estonian name**. If previously Westeners had referred to him as a "Soviet semiotician," in the 1990s he was often remembered as an "Estonian semiotician." (Waldstein 2007: 567)

So this is why one of my supervisers claimed that I can refer to him as Westernized Ju. Lotman instead on Estonian J. Lotman over her dead body.

> Lotman believed that without genuine personal interest and appreciation of another culture, its language could not be properly learned. "***Interes* [interest, involvement, sympathy] is a launcher of memory**," he declared. What could generate this interest, according to Lotman? What could effectively transform necessity into virtue and a source of pleasure? (Waldstein 2007: 584)

I beileve Lotman was right on in this respect: memory works best when one is personally interested in the subject. This goes for learning from books as well as from people ("We aquire most from those we admire."]

> From the mid-1960s on, the Tartu school developed **the notion of "culture" as a "non-hereditary memory of a collective" and treated the literary text as the most capacious accumulator of "memorable" information.** Lotman advocated the autonomy of culture and literature based on the distinction between types of equally necessary human needs: needs that demand immediate gratification (sleep, food); and needs that are satisfied through accumulation (information). In effect, although he admitted the reality of the political and commercial exploitation of cultural and literary texts, he also advocated the ability of these texts to resist imposed readings by wirtue of their intrinsic complexity, multidimensionality, and playfulness. (Waldstein 2007: 586)

Ah, so that's how that neat definition (kultuur kui mittepärilik mälu) looks like in English. And I'm suspecting that the latter remark - that literature accumulates the most memorable information - might have inadvertently informed my concursive project; it is that which has been stored or recorded in words that is most "memorable" about nonverbal behaviour. The rest of the characteristics of literary texts (e.g. intrinsic complexity) I must judge further down the road when concursivity has been better established.

> Within Lotman's classico-centrism, though, this proud nationalistic announcement of Estonian culture's difference could be interpreted as an acknewledgment of inferiority. This is how, indeed, the question is appreached by one of Lotman's students. In an interview she [who?] explained her wariness about studying Estonian by not finding any "cultural motivation" for doing this. **I am not interested in any information that I can access exclusively in Estonian"** - something presumably not the case with English, German, or even Danish. (Waldstein 2007: 589)

I lack this cultural motivation in a similar - but distinctly different - manner. Namely, I am opposed to reading Estonian translations of foreign works. If there is any value in Estonian texts it es exactly the information that can be accessed exclusively in Estonian. Why read a poor translation of T. S. Eliot in Estonian, for example, when one is perfectly able to read him in his original wording. On the other hand, one can read Jaan Kärner only in Estonian. My aquaintance with fiction is too limited to go on, but in terms of scientific or philosophical literature, I consider untranslated Estonian thought to be the most valuable. I believe that we do have an unique language which can express ideas and sentiments that lack in other languages. It is that which I find most valuable. A case of a word pops into mind. Some time ago I found that there is no direct equivalent in English to the word *nõme*, at least not in the dictionaries. Now that I think about it, "sucky" perhaps begins to capture it. *Nõmedus* would then be *suckiness*. Yet, there is a certain playfulness and expressive freedom in our word that doesn't translate. *Sa oled nõme* - you are sucky, idiotic, stupid, lame; *mida sa*

teed on nõme - what you are doing is ignorant, uninformed, shameful, regretful, disrespectful, etc.; *su mõtted ja/või käitumine on nõmedad* - your thoughts and/or actions are indignant, silly, moronic, disgraceful, untactful, retarded, etc. Kui eesti keel kaoks, jääks maailm ilma ühest unikaalsest süsteemist milles väljendada ainulaadseid mõtteid. Vaevalt saaks inglise keeles öelda nii lühidalt ja nii tabavalt, näiteks, et "Nõmedust on nõme pealt vaadata."

JOURNAL ARTICLES

- Denzin, N. K. 1987. On semiotics and symbolic interactionism. *Symbolic Interaction* 10: 1-19.
- Danzin, N. K. 1989. Review symposium. *Journal of Contemporary Ethnography* 18: 89-100.
- Gans, H. 1999. Participant observation in the era of "ethnography." *Journal of Contemporary Ethnography* 28: 540-548.
- Lofland, J. 1995. Analytical ethnography. *Jourlan of Contemporary Ethnography* 24: 30-67.
- Rochberg-Halton, E. 1982. Situation, structure, and the context of meaning. *Sociological Quarterly* 23: 455-476.
- Snow, D. 2001. Extending and broadening Blumer's conceptualization of symbolic interactionism. *Symbolic Interaction* 24: 367-377.
- Vannini, P. 2004. Toward an interpretive analysis of the sign: Interactionism, power, and semiosis. *Studies in Symbolic Interaction* 27: 309-332.
- Bonfante, G. and T. A. Sebeok 1944. Linguistics and the age and area hypothesis. *American Anthropologist* 46: 382-386.
- Moriarty, S. 1994. Visual communication as a primary system. *Journal of Visual Literacy* 14(2): 11-21.
- Sebeok, T. A. 1962. Coding in the evolution of signalling behavior. *Behavioral Science* 7: 430-442.
- Sebeok, T. A. 1965a. Animal communication. *Science* 147: 1006-1014.
- Sebeok, T. A. 1965b. Zoosemiotics: A new key to linguistics. *The Review* 7: 27-33.
- Sebeok, T. A. 1965c. Coding in animals and man. *ETC* 22: 330-249.
- Mill, C. W. 1940. Situated actions and vocabularies of motives. *American Sociological Review* 5: 904-913.
- Barth, F. 1966. Anthropological models and social reality. *Proc. Roy. Soc. B* 165: 20-35.
- Boon, J. A. 1972. Further operations of 'Culture' in anthropology: A synthesis of and for debate. *Soc. Sci. Quart*.
- Chomsky, N. 1959. Review of verbal behavior by B. F. Skinner. *Language* 35: 26-59.
- Geertz, C. 1957. Ritual and social change: A Javanese example. *Am. Anthropol.* 59: 991-1012.
- Holloway, R. L. Jr. 1969. Culture: a human domain. *Curr. Anthropol.* 10: 395-407.
- Keesing, R. M. 1974. Transformational and structural anthropology. *Cultural Hermeneutics*. In Press
- Walter, W. G. 1969. Neurocybernetics: communication and control in the living brain. In: Rose, J. (ed.), *Survey of Cybernetics*. London: Gordon and Breach.

BOOK ARTICLES

- Frow, J. and M. Morris 2003. Cultural studies. In: Denzin, N. K. and Y. Lincoln (eds.), *The landscape of qualitative research*. Thousand Oaks, CA: Sage, 489-539.

Jewitt, C. and R. Oyama 2003. Visual meaning: A social semiotic approach. In: Leeuwen, T. Van and C. Jewitt (eds.), *Handbook of visual analysis*. London: Sage, 134-156.

- Lemert, C. 1979. Structuralist semiotics. In: McNall, S. G. (ed.), *Theoretical sociology*. New York: St. Martin's, 96-111.
- Lofland, J. 1970. Interactionist imagery and analytic interruptus. In: Shibutan, T. (ed.), *Human nature and collective behavior: Papers in honor of Herbert Blumer*. New Brunswick, NJ: Transaction Books, 35-45.
- Stone, G. 1962. Appearance and the self. In: Rose, A. M. (ed.), *Human nature and social process*. Boston: Houghton Mifflin, 86-118.
- Anderson, M. 1990. Biology and semiotics. In: Koch, W. A. (ed.), *Semiotics in the Individual Sciences*. Part I. Bochum: Universitätsverlag Dr. N. Brockmeyer, 254-281.
- Smith, W. J. 1974. Zoosemiotics: Ethology and the theory of signs. In: Sebeok, T. A. (ed.), *Current Trends in Linguistics* 12. The Hague: Mouton, 561-626.
- Harre. R. 1981. Expressive aspects of descriptions of others. In: Antaki, C. (ed.), *The psychology of ordinary explanations*. London: Academic Press, 139-156.
- Freeman, J. D. 1970. Human Nature and Culture. In: *Man and the New Biology*. Canberra: Australian National University Press, 50-75.
- McCulloch, W. 1965. What's in the Brain that Ink May Character? In: McCulloch, W (ed.), *Embodiments of Mind*. Cambridge: MIT Press, 387-397.
- Geertz, C. 1962. The growth of culture and the evolution of mind. In: Scher, J. (ed.), *Theories of the Mind*. Glencoe, Ill.: Free Press, 713-740.
- Geertz, C. 1964. Ideology as a cultural system. In: Apter, D. (ed.), *Ideology and Discontent*. Glencoe, Ill.: Free Press, 47-56.
- Geertz, C. 1965. The impact of the concept of culture on the concept of man. In: Platt, J. R. (ed.), *New Views on the Nature of Man*. University of Chicago Press, 93-118.
- Gregory, R. L. 1969. On how little information controls so much behavior. In: Washington, C. H. (ed.), *Towards a Theoretical Biology*, Vol. I. Chicago: Aldine.

BOOKS

- Bakhtin, M. 1981. *The dialogical imagination: Four essays*. Austin: University of Texas Press. (Original work published 1975)
- Denzis, N. K. 1992. *Symbolic interactionism and cultural studies: The politics of interpretation*.

New York: Blackwell.

- Manning, P. K. 1987. *Semiotics and fieldwork*. Nowbury Park, CA: Sage.
- Manning, P. K. 1988. *Symbolic communication*. Cambridge, MA: MIT Press.

- Perinbanayagam, R. 1985. *Signifying acts*. Carbondale: Southern Illinois University Press.
- Saukko, P. 2003. *Doing research in cultural studies*. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Bernard, J., J. Deely, V. Voigt and G. Withalm (eds.), 1993. *Symbolicity: Proceedings of the International Semioticians' Conference in Honor of Thomas A. Sebeok's 70th Birthday*. Lanham: University Press of America.
- Coulter, J. 1979. *The social construction of the mind*. New York: Macmillan.
- Culler, J. 1982. *On deconstruction*. Ithica, NY: Cornell University Press.
- Pearce, W. B. and V. E. Cronen 1980. *Communication, action and meaning*. New York: Praegerp
- Ryle, G. 1949. *The concept of mind*. London: Hutchison.
- Watzlawick, P. (ed.) 1984.*The invented reality*. New York: Norton.
- Eibl-Eibesfeldt, I 1970. *Ethology: the Biology of Behavior*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Harris, Marvin 1968. *The Rise of Anthropological Theory*. New York: Thomas Y. Crowell.
- Hymes, D. 1972. *Towards Communicative Competence*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Alland, A. 1973. *Evolution and Human Behavior*. 2nd edition. New York: Doubleday.
- Boon, J. A. 1972. *From Symbolism to Structuralism: Levi-Strauss in Literary Tradition*. Oxford: Blackwell; New York: Harper and Row.
- Craik, K. J. W. 1943. *The Nature of Explanation*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Freilich, M. 1972. The Meaning of Culture: A Reader in Cultural Anthropology

. Lexington, Mass: Xerox Corp.

- Harris, M. 1968. *The Rise of Cultural Theory*. New York: Crowell.
- LeVine, R. A. 1973. *Culture, Behavior, and Personality*. Chicago: Aldine.
- Wallace, A. F. C. 1970. *Culture and Personality*. 2nd edition. New York: Random House.

4.6.7 Bodysigns (2013-06-07 20:50)

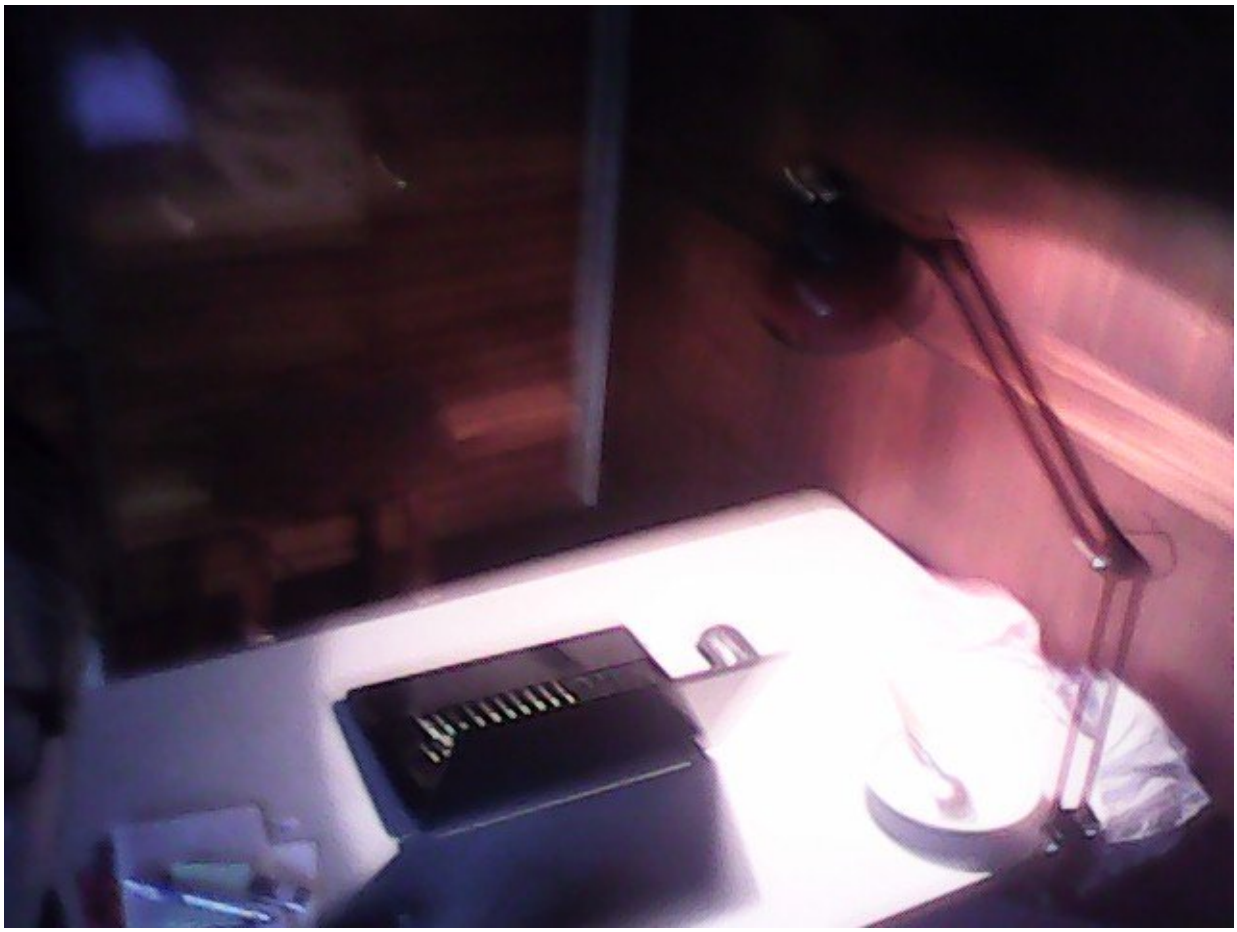

Fleckenstein, Kristie S. 2001. Bodysigns: A Biorhetoric for Change. *JAC* 21(4): 761-790.

> Transformation presents us with three challenges: we must engage in a different way of seeing, one that allows us to recognize the constitution of the status quo through rules and through the enactment of those rules; we must evalve and deploy a different way of speaking, an alternative discourse that allows us to use language in ways that exceed its representation; and, finally, we must live in different ways so that change is neither co-opted nor short-circuited.
> A response to these challenges, as well as a tool for and a medium of change, lies with what I will call a "biorhetoric," or a discourse oy bodysigns. In this essay, I explore the ways in which a biorhetoric offers the possibility of effectinf radical change by positioning us within the ambiguous interplay of materiality and semiosis. "Materiality" refers to the fluid potentiality of physical reality. It includes bodies, places, and performances - "enactments" of reality in particular places at specific times. **"Semiosis" refers to all that patterns or shapes the potential of physical reality**. It includes any sign system, any rule-governed arrangement, including DNA, immune systems, art, ritual, and language itself. "Bodysigns" emphasize the inextricability of materiality of semiosis. Although language allows us to speak as if materiality and semiosis were separate, they are mutually entangled in a nonlinear weave of cause and effect. We can know them and live them anly at the point where they blur. (Fleckenstein 2001: 761-762)

Too bad this is feminist discourse. The term "bodisigns" seemed to affort attractive potential for (value-neutral) theorizing. Feminist and other frames have an uncanny ability to distort notions. E.g. "semiosis" in this sense includes

not only sign-activity but also rain, storm and weather that "shapes the potential of physical reality" in the sense of providing water for plants to grow.

> The rich work of David Bartholomae refrects the importance of conceptualizing **meaning and identity as textual constructs**. Dedicated to students, especially those traditionalliy marginalized by the academy, and to the transformation of social systems that limit students' potential, Bartholomae advocates **a linguistic orientation** that he hopes will open up opportunities for social change. Drawing on poststructuralist philosophy, Bartholomae argues that **identity is a rhetorical construction** that readers and writers configure within textual lacunae. Permeated by cultural and ideological discourses, identity does not exist prior to or outside of the discursive event. (Fleckenstein 2001: 764)

No! Fuck you and your textual essentialism. This is absolutely disgusting. One should not fall prey to the temptations of poststructuralist philosophies. Identities are identities and exist as identities; I am what I am; everything else - discourse about identities and nonverbal expressions of individuality - are expressions of identities. By endorsing this textualist account you are merely privileging your own importance as a writer. Get over yourself.

> Thus, the writer outside the text is immaterial... (Fleckenstein 2001: 765)

No. Think about what you're saying. It's the other way around. The writer we infer from reading the text is immaterial, the actiual writer is material! It's like the francophone poststructuralist philosophers played a cruel joke on the anglophone theorizers: "Haha! Let's reverze every categorie, then it will be ze most fun."

> We live tenuouslly positioned in a posthuman world, as Katherine Hayles warns us, a world that increasingly strips us of a sense of our materiality and translates is into ure discursive patterns, into **exclusively semiotic beings**. [...] By seeing bodies as signs, as lines of code, we can all too easily fall into the trap "af thinking that state repression that scars human bodies can be understeed in terms of linguistic models," which it cannot (271). As West points out, "Power operates very differently in nondiscursive than in discursive ways." (Fleckenstein 2001: 765-766)

This author has a weird understanding of semiotics (or rather, a degenerated semiology). We are not exclusively semiotic beings, we are merely semiotic beings. There is no reduction implied. And since when is the human body a singular sign or "a line of code"? The body is a producer or carrier of signs and codes. The object- and metalevels are seriously mixed up and entangled here.

> Discourse is undieniably a primary means by which we constitute identities for ourselves and are constituted by others. (Fleckenstein 2001: 766)

Funny, I find this position quite deniable. I think our identities are constituted by experience (of being-in-the-world, as the stereotypical saying goes) and given concrete form by self-reflection, that is, activity of the mind, be it verbal or nonverbal - it matters not. An illiterate person does know who he or she is.

> Badies in specific material sites write signs just as much as signs write bodies into specific material sites. (Fleckenstein 2001: 766)

What the actual fuck? Could it be that I'm just too dumb to comprehend any of this? In that case I can only hope that one day I'll came to understand what this nonsense is about. Right now I see this discourse as my intellectual nemesis, a hypertextualist account of everything. Thus far I wholeheartedly disagree with almost everything stated in this article. West's statement that power operates very differently in nondiscursive and discursive ways may have some merit, but the issues of power are way too complex to take this conclusion at face value; it doesn't have concrete substance for me just yet, although the suggestion is somewhat promising.

> Without a boubt. we need Foucault's biopolitics, the insight that the material details of life - such as what we wear, how we sit, and where we eat - all conspire to maintain the dominance of a particular discursive arrancement of culture. As de Certeau observes, "There is no law that is not inscribed on bodies. Every law has a hold on the body. ... It engraves itself on parchment made form the skin of its subjects. It articulates them in a juridical corpus. It makes its book out of them" (139-40. (Fleckenstein 2001: 770)

I'm not so sure Foucault's biopolitics - which has to do with the regulation of populations rather than discipline of the subjects - is related with clothing, postures and eating habits. I'm simply not sure. As for de Certeau, his metaphorical textualism is notoriously interesting, but equally impractical. And I do detest this author's use of authoritative language: we need; we must... No, we needn't and we mustn't. There is no mandate to comply with this.

> Semiosis and materiality, although mutually constitutive and mutually necessary, are not the same. (Fleckenstein 2001: 772)

No, it can't... W0t? [Does the obvious really need stating?]

> Eating the bread is not eating the body. But to the affective-iconic, **nonverbal part of the brain**, the bread *is* the body of Christ; therefore, as we eat it, so do we eat Christ. (Fleckenstein 2001: 772)

So am I to understand that the brain consists of distinct verbal and nonverbal parts? Huh. At 1/3 the total length, I think I'm done with this article. This is not the first time an article has pissed me off to the point where I just quit and move on and surely it will not be the last. Pointless articles (from my perspective) I can handle: nothing to quote - okay with me; but articles with titles that show incredible potential but seem to be written for the sake of writing and poorly at that, or which severely misuse or misinterpret complex terms as if their meaning were up for grabs, offend my sensibility. To these authors I have to reply: "Piss off!"

Umiker-Sebeok, Jean and Thomas A. Sebeok 1981. Clever Hans and Smart Simians: The Self-Fulfilling Prophecy and Kindred Methodological Pitfalls. *Anthropos* 76(1/2): 89-165.

> **Taming**, defined as **the reduction, or possibly total elimination, of** an animal's **flight reaction**, may be deliberately induced. This is an **indispensable precondition both for training and domestication**. The latter is a state wherein not only **the care and feeding** but most particularly tho breeding of the animal - or communication of genetic ingormation from one generation to the next - have all come (at least to a degree) **under** human **control**. (When the biologically altered domesticated animal breaks out of control, it is referred to as "feral," as opposed to "wild.") (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 94)

I see thes passage as a possible means to describe the phenomena of compulsory military training. There are many similarities, beginning with the elimination of flight reaction (cf. self-mortificaton) to the reference to "deserters," as opposed to "free men."

> It is ironic that Premack should defend the affective communication system of apes (and presumably humans) and then proceed to more or less ignore the importance of the affective communication taking place between his experimental chimpanzees and their trainers. This is especially puzzling because, in his descriptions of interactions between Sarah and her trainers, there is frequent allusion to the human's emission of nonverbal signs. Describing Sarah's extralinguistic antics, for example, he writes that "[W]hen she miscalculated in her gymnastics and fell 6-8 feet to a concrete floor, she rose without a whimper, often to come over to investigate *the grimacing trainer whose face was wreathed in emphatic pain*" (Premack 1976: 27; our emphasis). (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 97)

Interspecies affective communication.

> Kreskin (1973: 26f.), in his discussion of ESP (extrasensory perception) as entertainment, explains how hhe goes about capturing an audience:
>
> > Rapport with the audience is built up through verbal contact, and to a lesser extent, **body movement**. The latter is not studied but does coordinate with patter to command attention. I attempt to keep all eyes on me.

(Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 116)

A note on nonverbal communication in extrasensory perception.

> Pfungst, it may be remembered, also underlined that certain questioners were more successful than others in eliciting correct responses from Hans, and that "Hans acquired a reputation for 'Einkennigkeit,' that is, he would accustom himself only to certain persons. ... Such a reputation was," as he said, "hard to reconcile with his much praised intelligence" (1965: 210). Hans preferred, and performed best for, as Pfungst discovered, persons who exhibited **(1) an "air of quiet authority," (2) intense concentration, (3) a "facility to motor discharge," and (4) the power to "distribute tension economically"** (*ibid*.). In other words, the successful examiner, focusing intently on the horse's tapping or other responses and on the anticipated perception of a correct movement, was able to sustain a tension and release it an the right moment, in such a way that a detectable movement resulted, a movement used by Hans as a sign to stop performing. If what is still the most thorough examination of minimal, inwitting cues between man and animal, Pfungst succeeded in explaining the bulk of errors made by Hans, not in terms of insufficiencies on the part of the horse, but rather as instances where the questioner was inattentive, tired, unaware of the correct answer, or for some other reason incapable of producing the necessary muscular sign. Pfungst was even able to show the relationship between skepticism on the part of the experimenter and the poorer performance of the animal with such an examiner. A skeptical observer, he noted (*ibid*.: 144f.), had a lower degree of concentration than one who expected to see Hans perform correctly. The skeptic this did not relax at the proper moment, resulting most often in Hans tapping with greater frequency than was necessary for a "correct" response to an arithmetical question. The nonbeliever, it would seem, relaxed after his suspicion that the horse would *not* stop at the correct number had been confirmed. Hans, of course, did not know the difference between this and the correctly timed cue of relaxation given off by less skeptical observers. (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 117-118)

Extremely interesting and detail description of the Clever Hans case.

> ...adult chimpanzees do not conspicuously resemble grown-up people, and their respective behavior patterns - most particularly with respect to **the semiosic faculty** - are separated by a chasm the depth of which remains unplumbed ond whuch therefore persists as a major concern. (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 120)

Semiosic faculty? Is it possible that Sebeok is the main instigator of semiosic adjectivism?

> African apes were not always, of course, judged the fashionable, or even the ideal, animal models for stimulating man's linguistic behavior. It is noteworthy that the ape chosen, around 1908, as the first candidate for language training, by University of Pennsylvania's Lightner Witmer, was the chimpanzee Peter, who attracted the scientist's attention by his astute stage imitations of humans, most notably as a star rollerskater. This performing chimpanzee did not actually undergo long-term language schooling, but the idea of such an undertaking was passed on, by Witmer, to a Philadelphia physician by the name of

> William Hp Furness, who worked intensively on teaching language to a native-born chimpanzee and two orangutans between 1909 and 1914. Furness eventually admitted that his attempt to train the animals to comprehend or eroduce speech had failed. He observed that the apes, rather than acting according to an understanding of linguistic signs, were instead **using his gestures and facial expressions**, either some or all of the time, as unwitting cues to what response was required of them. (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 121)

More interesting historical stuff in which nonverbal communication plays a distinctive role.

> In every case with which we are familiar, site visitors are carefully chaperoned by members of the local research team, the most important result of mhich is, unavidably, that a food deal, if not all, of the former's "first-hand" observations are filtered through the commentary provided by their guides, who often **furnish the frames of reference** within which the observer is more likely to "perceive" what is consistent with the team's findings and expectations. This **semiotic keying** (Bouissac, cited by Sebeok 1979*a*: Ch. 5) is especially important when the visitor, although an expert in the field of language acquisition, primatology, or whatever, knows little ASL. Does such an observer actually see the ape's signs, or does he only think that what he saw corresponds to what his guide has interpreted for him, or what his earlier reading of research reports has led him to expect to witness? (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 124)

This is relevant for my purposes because this is the second notice (aside from Lotman's discussion of interpreting the behaviour of 17th ccentury Russian nobility) of "keying" and "framing". This theme might become very important if nonverbal semiotics will ever be applied in analysis of actual human behaviour, because there might be several "keys" to choose from at any given moment, given the definition of the situation, communicative intent, etc.

> Note the following insightful and decisive passage from Burrough's illuminating 17th chapter, dealing with performing monkeys:
>
> > In training performing monkeys the instructor is greatly aided by that imitative faculty which is a characteristic oy the whole monkey family. The intense passion a monkey has for mimicking the actions of persons is well known, and to such an excessive degree is this passion sometimes possessed that several instances are on record of their **cutting their own throats while attempting to shave themselves, having observed some man performing that operation.** It is this imitative instinct which is taken advantage of in preparing monkeys for public exhibition. Indeed, their instruction consists mainly in the teacher performing the act for himself, for the monkey to copy (1869: 157).

In light of this and other observations, Terrance's suggestion, that "Nim could have simply imitated what his teachers were signing" (1979: 72) seems eminently plausible, indeed, the most likely of several alternative explanations. (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 126)

Gruesome, and also symptomatic. I believe that "the whole monkey family" is a correct designation if "the naked ape" (homo sapiens) is included. The lengths of imitation (under the name of mimicry, synchrony, isopraxism and countless other related terms) is unlimited.

> And yet researchers and experts alike continue to believe that they are in control not only of the verbal signs they emit in such a distracting situation, but even the nonverbal signs they give off. Premack, for example, asserts that his trainers were aware of the fact that if a chimpanzee did not know an answer it would look into the trainer's face for clues, but that the trainers **controlled this by "refusing" to give clues and by redirecting the chimpanzee's attention to the task** (*ibid*.: 2). The use of self-control as a protection against unintentional cuing is of dubious value. Pfungst (1965), after having decoded the system of minimal cues being given Clever Hans, admits that he was himself unable to keep from cuing the horse, even though he was making a conscious effort not to do so. (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 127)

I find this frightening. As if there were no hope to control (read: inhibit) our body from exuding (read: betraying) sign in any way.

> The second question which arises with regard to Premack's comment is: what does he mean by an "experienced" trainer? Nowhere is it specified that Premack himself, or his trainers or outside observers, hhad received special instruction in any of **the techniques of observation and control of subtle nonverbal signals** - e.g., control over their own individual facial muscles or training in the recognition of the facial muscles of apes; experience in observing and understanding ape or human body movements and proxemic behavior; training in the apes' use of odor as tell-tale signs; experience in controlling one's own pupil responses - if indeed this is possible - and in noting those of one's ape partner; tutoring in the use of nonlinguistic acoustic signals, such as throat clearing, breathing patterns, hums, hesitation fillers, and the like - which would make them especially qualified to perceive unwitting nonverbal cues. Without at least some of this sort of sensitivity training, on what grounds can a trainer or outside observer be said to deny conclusively that social cues are not present? In a revealing passage based, presumably, on personal communication, Desmond discusses the extent to which Nim excelled, and continually surprised, Laura Petitto, his trainer for three years, with respect to his ability to detect subtle nonverbal cues of which she, and apparently other humans with whom he came in contact, were unaware:
>
> > Nim read Laura Petitto's feelings like an open book, which made life with him occasionally precarious. She could even explore hidden aspects of her emotional self simply by trusting ti Nim's heightened perception rather than her own coolly rational judgment: "he made me *wary* of my body," she confides, and relates an incidence which explains this crypic statement. Laura was angry with someone; it was, of course, bottled up. ... By all human accounts, there was not the slightest sign of anger when she next greeted the person who caused the upset. Yet no sooner were pleasantries exchanged than Laura unknowingly triggered Nim's sympathetic aggression, awd with hair erect he flew into an attack on the culprit. Laura is forst to admit that she learnt more from Nim than he from her [sic] ... If anything, pidnin-signing cramped Nim's style ... (1979: 231).

(Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 128-129)

Extremely interesting from my perspective. One of those anecdotal accounts I should do best to remember.

> Thomas Mann's fictional character Felik Krull, preparing himself in boyhood for his adult life as a confident man, reports his success with training himself to control his pupil reactions (in *Confessions of Felix Krull Confidence Man*):
> "I would stand in front of my mirror, concentrating all my powers in a command to my pupils to contract or expand, banishing every other thought from my mind. My persistent efforts ... were, in fact, crowned with success. At first as I stood bathed in sweat, my colour coming and going, my pupils would flicker erratically; but later I actually succeeded in concentrating them to the merest points and then expanding them to great, round, mirror-like pools." (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 128; footnote 13)

In a similar manner I trained my "immobile" left eyebrow to obey my command. It was frustrating at first but even now I have no trouble raising it at will.

> In his article on statistical problems in ESP researh, Diaconis (1978) has demonstrated how even having no more feedback than whether or not he has made a hit or a miss in guessing ESP cards will give an alleged psychic an advantage and thus influence the outcome of the test. (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 136)

There is a Russian "reality TV" show about mentalists, who visit places where children have died or gone missing and bit by bit tell the story that the victim's family, standing by, arleady know, sprinkling gems of nonsense and consolidation here and there. In that show, the mentalists and the family members are face-to-face and it is very clear that the mentalists are responding to the family's badily reactions.

> See the discussion by Sebeok 1979*a*: Ch. 5) of muscle readers, such as Eugen de Rubini, and their use of subtle clues as **tremors of the floor, faint sounds of feet, movements of arms and clothing**, and the like, as cues guiding them to where an object has been hidden. (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 142; footnote 18)

This sounds very interesting (chapter 5 in *The Sign & Its Masters*).

> As Desmond notes, in his discussion of Koko's alleged aquisition of signs such as *cry*, *damn*, *sorry*, and other "blatant misnomer[n] listed in ape vocabularies," "a word can only be absorbed if it is relevant; and **it can only made relevant by mapping it on to one's own psychosocial framework**" (1979: 54). The similp act of imitating a sign, or even using it "appropriately," "may only mean that humans undertand both context and sign differently from the ape" (*ibid*.). (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 147)

This is also the case with nonverbal signs - they became significant (bearers of significance) only if they are relevant for some purpose (be it detecting lies, spotting courtship, etc.).

> Real breakthroughs in man-ape communication are the stuff of fiction, which usually accompanies - or even anticipates - the stream of scientific research. Ramona and Desmond Morris (1966*b*: Ch. 2) have surveyed some early science fiction with a simian character, winding up with Pierre Boulle's 1963 satirical novel, best known in this country as *The Planet of the Apes*. The plot of this narrative hinges on the contrast between a language-endowed master-race of anthropoids and the human beings who, having regressed into a state of speechlessness, are turned by them into subjects for laboratory training and worse. (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 150)

Curious trivia, and perhaps an interesting read for a literary study of nonverbal communication.

> In a recent pbulication about "talking dogs" (Sebeok 1979*b*: 4f.), reference is made to Olaf Stapledon's perfervid novel, *Sirius: A Fantasy of Love and Discord* (1944), which deals with the making of a super-sheepdog who develops "true speech," his life and reversion to a feral state, and ultimately his death as an outlaw. (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 151)

Very likely tho inspiration for the third book in the Harry Potter saga, in which Harry's outlaw godfather Sirius Black, who can transform into a dog, escapes the prison of Azkaban.

> While the basic methodology of Pfungst may still be followed in contemporary assessment of ape linguistic capacities, today's investigator can take advantage of the vast amount of research on nonverbal communication which has been done in recent years. In moving from indirect evidence of secial cuing, some of which has been presented here, to direct evidence, the microanalysis of the intraspecific and interspecific communication among men and apes must be performed by persons who have some expertise in one or more relevant areas of nonverbal communication, discourse analysis, *dressage*, and the like, with the support of those especially knowledgeable about experimental design, expectancy effects, and other methodological questions. (Umiker-Sebeok & Sebeok 1981: 154)

Thus the major takeaway from this article is the very obvious proposition that communication with animals (other species, generally) in nonverbal.

Beuchot, Mauricio and John Deely 1995. Common Sources for the Semiotic of Charles Peirce and John Poinsot. *The Review of Metaphysics* 48(3): 539-566.

> This last term, "semiosis" (sometimes "semeiosis" or "semeiosy"), is Peirce's own **neologistic adaption** of the Greek term … which occurs at least thirty times in the Herculanean papyrus *On Signs* authored in the first century by Philodemus; see Philodemus, *An Methods of Inference* (c. 54 A.D.), rev. ed., ed. and trans. Phillip Howard De Lacy and Estelle Allen De Lacy *et al*. (Naples: Bibliopolis, 1978). See alse **Max H. Fisch, "Philodemus and Semeiosis (1879-1883),"** section 5 of the essay "Peirce's General Theory of Signs," in *Peirce*, *Semeiotic*, *and Pragmatism*, *Essays by Max H. Fisch*, eh. Kenneth Laine Ketner and Christian J. W. Kloesel (Bloomington: Indiana University Press, 1986), 329-30. In Philodemus's work, the term represents a type of reasoning or inference from signs. Peirce, however, uses the English transliteration to mean the more basic action of signs which itself underlies any and all inference, and indeed occurs objectively even when no inference happens to be made or when an inference is maie incorrectly. Indeed, the action of signs as underlying and guiding, or at least as *able to guide*, actual acts of inference of various kinds is taken today as the basis for semiotics as a form or body of knowledge. As biology is that complex of knowledge which results from analysis and study of the realm of living things, as physics is knowledge that results from the study and analysis of the action of bodies and their constituents in space, so **somiotics is knowledge that results from analysis and study of the realm and action of signs.** (Beuchot & Deely 1995: 544; footnote 12)

Ah, history of semiotics! As for the latter part of the quote, a similar statement can be formulated for nonverbalism. Indeed, "nonverbalism as a form of knowledge" is already in my list, but this phraseology here could improve the definition (e.g. "the realm of bodily behaviour").

> In essaying such a doctrine, Augustine foresees lines of development of enormous theoretical interest; but he suggests the possibility of resolving, rather than effects a definitive resolution of, the ancient dichotomy between the **inferential relations** linking natural signs to the things of which they are signs and the **relations of equivalence** linking linguistic terms to the concept(s) on the basis of which some thing 'is" - singly or plurally - designated. (Beuchot & Deely 1995: 547; footnote 18)

I'm guessing this is a quote from Eco, but it does not matter much. I merely appreciate the terms: indexical signs are inferred, symbols are comprehended because of their equivalence (bond, association) to the concepts they generally designate.

> Poinsot, in his *Tractatis de Signis* of 1632, writes: "a sign is that which represents something other than itself to **a knowing power**." (Beuchot & Deely 1995: 554)

That is, *"Signum est id*, *quod repraesentat aliud **a se potentiae cognoscenti**."* For some unknown reason I find these words attractive.

> …the relation of signification does not obtain only between the sign and the signified, but also involves thought, at least - as Mercado put it - "**aptidudinally**."
> It is precisely this last involvement that serves as mediator between the other two. (Beuchot & Deely 1995: 556-556)

Arupael!

> There are three principal interprenatn: the first is the *emotional* interpretant, which consists in the feeling caused by the sign; the second is the *energetic* interpretant, which is the effort moving the sign, which may be a muscular effort (that is, physical) or only mental; the third is the *logical* interpretant, which is purely mental, and consists in a conjecture or hypothesis concerning the behavior called for by the sign. (Beuchot & Deely 1995: 563)

This must be the third suchlike list of the three interpretants I've quoted in this blog. At some point I'll have to compare them to each other.

> So, it is not so much a question of Peirce moving away from the scholastic idea of the concept as mediatorr between sign and thing as it is the fact that Peirce has with his interpretant a notion sufficiently supple and mobile to complete the types of effects that a sign is able to provoke. **It will not always be a concept, or a conjecture (that is, and abduction) or an hypothesis that aro signs, but sometimes the reaction that a sign provokes is an emotion or an action.** (Beuchot & Deely 1995: 565)

And this is why I believe semiotics to be helpful in the study of nonverbal communication - it can enlighten the reactions a bodily behaviour (as a representamen) calls forth in a person: it can make you feel something (affective communication), activate muscles in a twitch or an elaborate movement (mimicry and synergy, communization), or call forth a concept in the mind (interpretation, concourse).

Kalaga, Wojciechi 1986. The Concept of Interpretant in Literary Semiotics. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 22(1): 43-59.

> Generally speaking, such a contribution may be twofold. On the one hand, the theory of interpretants may help in analysing the *actual* process of literary perception and **the psychosomatic effects that a work of art has on the reader's mind and emotions**. On the other hand, the theory may give a better insight into the *potential* sign relations without any reference to the actual act of apprehension. The former contribution will concern psychology, or more specifically, the psychology of perception; the latter will be of interest to literary theory and will thus be the focus of our attention here. (Kalaga 1986: 43)

Too bad. I suspect that my concursive project has more to do with the "psychosomatic" area.

> Certainly, the worst kind of deformation is an identification of the *interpreter* with the *interpretant*, which simply amounts to reducing Peirce's cosmogony to **a behavioristic stimulus-response relation between a sign and its user**. The consequence of such an appreach have been indicated by Dewey in his attempt to "rescue Peirce's theory … before an Ersatz takes place of what Peirce actually held" (1946: 85). (Kalaga 1986: 44)

Curiously, while finishing reading the last article, a related thought popped into my mind: that Charles Morris's behaviour semiotics, which most likely derived its stimulus-response jargon from Mead's social behaviourism, actually seemed to reduce the interpretant to the energetic variety.

> To Peirce, "**a sign is not a sign unless it translates itself into another sign in which it is more fully developed**" (*CP*, 5.594), and the sign into which the first sign translates is its interpretant: "In consequence of every sign determining an Interpretant which is itself a sign, we have sign overlaying sign" (*CP*, 2.93; cf. also, for example, 2.92, 2.228, 2.274, 2.303, 4.132). (Kalaga 1986: 47)

The bold part sparked a naive interpretation in my mind: that signs "grow" in the sense that random associations (inferences) solidify and crystallize more and more every time it is actualized in the mind. For example, when interpreting body languag, a certain gesture may be assigned a general impression, which next time either gets reinforced and develops into an automatic habit to interpret this specific in this specific sense. That is, until either it is improved by further information: you happen to read about this gesture or discuss this gesture with someone, and an alternative explanation (meaning) is suggested or yet again verified. In this way you come to believe more firmly that your interpretation is correct, even if in actuality the gesture may be a random movement and there is no "real" meaning, or not in the conventional sense (it might be related to physiology, as some gestures - like scratching one's neck or covering one's forehead - are).

> Intersemiotic translation or *transmutation* is an interpretation of verbal signs by means of signs of non-verbal sign systems. (Jakobson 1971c: 261)

From: *"On Linguistic Aspects of Translation"* - which I actually have on file and should desperately read, to improve concursivity with intersemiotic translation. I haven't done it thus far because I'm not sure that "translation" from one sign system to another is the correct formulation, because it would be to assume that all bodily behaviour that can be described with language, is always already a sign and part of some system (as assumption which seems dubious to say the least).

> The intralingual translatability - the only type relevant for literary semiosis... (Kalaga 1986: 48)

Now this is where I disagree, although my disagreement depends on what the author means by "literary semiosis." As far as I know, literary semiosis involves - to some degree at least - all of these translations.

Atkin, Albert 2005. Peirce on the Index and Indexical Reference. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 41(1): 161-188.

> Throughout his work, Peirce makes repeated attempts to identify the principal features of the index. The following five claims summarize the most important of these:
>
> 1. Indices use some **physical contiguity** with their object to direct attention to that object.
> 2. Indices have their characteristics independently of interpretation.
> 3. Indices refer to individuals.
> 4. Indices assert nothing.
> 5. Indices do not resemble, nor do they share any law-like relation with, their object.
>
> (Atkin 2005: 163-164)

May never know when this may become handy. I presume "physical contiguity" to be the most important characteristic for nonverbal communication: the body is a physical entity and whatever it does that draws our attention (for example, points with a finger) to an object (the thing or direction pointed at) are physically contingent (related?).

> ...the physical contiguity between a sign and its object, corresponds to the connection between an indexical sign and its object. For instance, smoke as a sign of fire is indexucal because the relationship between the sign and its object rests upon some **physical connection**, i.e., the fire *causes* the smoke. (Atkin 2005: 164)

Alas, contincent in the sense of "connected," and furthermore, connected causally. This does raise some questions, though, about the "physicality" of indexicals in, for example, semioses of symptomization. I.e., in what sense are symptoms connected to their causes (diseases) in the (complicated) case of mental disturbances, neuroses, cognitive disabilites, etc.? Does one need to enter the domain of neurochemistri in this case in order to prove the "physical connection" between... behavioural disturbances and neuropathologies? This topic is way too complex for me at this moment, but I may have to return to it in relation with NLD.

> The notion og directing attention seems to imply that the interpreter's attention must focus *directly* upon tho object of the index. This, however, need not be the case. For instance, I can interpret smoke as a sign of fire from many miles away, i.e. with no focus or attention directed on the fire itself. Rather,

> in generating an interpretant sign, smoke as an **index merely *suggests* the presence or existence of its object**. In directing attention towards its object, the index does not generate or characterize the object for our understanding as it would if we were attending the characterization of the object itself. Instead, the interpretant of an index is just our understanding that the sign is standing for some object, nothing more. When we see smoke, it is only meant to direct our attention to the presence of fire, rather than to an understanding of the fire being, say, a forest blaze or a smoldering pile of car tires; **this kind of understanding will come at some later point in a chain of interpretant signs that follows**. (Atkin 2005: 164)

Ah, I juped too much ahead. Indexes suggest their object, it is up to more developed signs to make their significance known.

> The second feature, that indexes have their characteristics independent of interpretation, is slightly less complicated than the first and concerns the reality of the index. We shall call this feature the *independence feature*. Peirce states that "an index [...] is a real thing or fact which is sign of its object [...] quite regardless of its being interpreted as a sign" (CP 4.447 (1903)), i.e. its existence is independent of our interpretive practices. As an example, think again of smoke as an index of fire. Whether I, or any person, is there to interpret the smoke as a sign of fire is wholly irrelevant to the connection between the sign and its object; that connection still exists whether I am there to note it or not. (Atkin 2005: 165)

If I recall correctly then this is the reason why indexes are also called *existentials* (although I'm not at all sure this is so). Presumably this is so because indexes have an *independent* existence from the semiosic activity of interpreters. Yet, one could jokingly ask: if a tree falls in the forest and no one is there to interpret it, is it an index?

> The third feature, that indices refer to individuals, concerns the nature of the index and the kind of object for which it stands. Consequently, we shall call this feature the *singularity feature*. For Peirce, the object of an index must be an individual *thing*. For instance, the sky-track left by a jet plane is an index of that particular *individua* jet plane. So too with smoke and fire; a *particular* plume of smoke is an index of a *particular* fire. However, Peirce includes amongst the individual things that count as objects, "single collections of units or single continua" (CP 2,306 (1901)). This implies that ig a sign, on a particular occasion, is an index of many objects, the nature of the index-object relationship means that we treat the collection of objects as an individual. For instance, a news network's traffic helicopter hovering above a major road in an index of a *single* traffic jam, but not an index of each separate stationary car of the thousands trapped in gridlock, even though they go to make up the traffic jam. (Atkin 2005: 165)

This is a potential boon for indexicals in nonverba communication, because of the "cluster" or "kinemorphic construction" contingency. Perhaps gestalt-theory could help here?

> The fourth feature, that indices *assert* nothing, is one that Peirce makes frejuent attempts to characterize. We shall call this feature the *indicatory feature*, for the reason that although Peirce says that indices assert nothing, a more positive version of this claim is that all indices show or indicate their objects rather than describe them. He says, for instance, that an index offers no description of its object (CP 1.369 (1885)), or that **it has nothing to do with meanings** (CP 4.56 (1893)). Generally, then, the fourth feature concerns the semantic impact of indices. Common to all of Peirce's attempts to define this feature is the claim that indices *show* their object rather than describe it. For Peirce, an index is purely denotative; it refers to its objects without describing that object. (Atkin 2005: 165)

The difference between indication and description gets lost for me in that, for example, the form and quantity of the smoke also describes/indicates something about the fire (it's direction and/or size). On the next page, it is stated that this is not important for the index.

> The next propositional subject-index, from (CP 2.330 (1903)), is the sub-index. Chief exemplifiers of **the sub-index are proper names, indexical expressions like "I", "he", "she", and demonstratives like "this" and "that".** What marks the difference between the sub-index and the index proper is that the sub-index has a strong symbolic content. For instance, on one occasion Peirce also calls the sub-index a "Hypo-Seme" (CP 2.284 (1902)) in an attempt to suggest that this kind of sign is the indexical equivalent of the hypo-icon, a variant of the iconic sign. The hyo-icon is a sign that represents its object through resemblance or similarity, just as an ordinary icon does, but the resemblance rests largely upon convention. For instance, the map of London's Underground train system represents its object iconically, the direction in which the lines run and the arrangement of stations upon them is the same on the map as it is in the London Subway. However, these "similarities" are actually agreed upon by convention and function iconically in virtue of a strong symbolic component; Regent's Park and Oxford Circus do both lie upon the Bakerloo line but they are more than a few centimeters apart. So, just as the hypo-icon is an iconic symbol, its indexical cousin, the sub-index is an indexical symbol. (Atkin 2005: 171)

Fascinating. In this sense proper names, for example, do indicate or call attention to specific real-life persons, but do so only because they are linked to these persons by way of convention.

> The soucre that I treat as central to understanding the distiction [of genuine and degenerate indices] comes from Peirce's 1903 Harvard Lecturres. It gives a clear statement of the distinction and uses the most usefol and suggestive terminology; it is worth quating at length:
>
> > It is desirable that you should understand the distinction between Genuine and the Degenerate index. The Genuine index represents the duality between the representamen and its object. As a whole it stands for the object; but a part or element of it represents [it] as being a representamen, by being an icon or analogue of the object in some way; and by virtue of that duality, it conveys information about the object. [...] Such is the genuine or informational index.
> > A Degenerate index is a representamen which represents a single object because it is *factually* connected with it, but which conveys no information whatever. [...] A degenerate index may be called a *Monstrative* Index, in contradistinction to an *Informational* or Genuine Index. (EP II Ch 12, *The Categories Defended*, pp. 171-172)

This passage is crucial to the account that I develop here and I shall therefore retain the terminology it introduces to mark the distinction between two kinds of index: genuine and degenerate. (Atkin 2005: 178)

At first glance the distinction seems to be between indexes that a genuine index is like the smoke and footprint that besides simply existing and indicating the existiance of something also describe it - the size of the smoke and the footprint give information about the size of the fire and foot that made it. Following this line of thought I am unable to speculate what a degenerate indeb could be.

> The second reading takes the genuine/degenerate distinction to be between non-verbal and verbal indices. This reading comes from Goudon's non-causal approaches where he suggests that the distinction between genuine and degenerate indices is only pertinent "when [Peirce] takes account of linguistic expressions which function as signs" (Goude: 1965, p. 55). Goude later describes "non-verbal signs like a pointing finger or wheathercock", as "genuine" or "pure" indices (Goude: 1965, .p 65). This suggests that he sees non-verbal cases as genuine indices. Clearly, Goude is not proposing a causal/referential distinction here since his inclusion of a "pointing finger" within the class of genuine indices includes a non-causal sign. Rather, his reading is to take non-verbal indices as genuine and nonverbal indices as degenerate. (Atkin 2005: 180)

I like this perspective, although current author seems to imply that it is flawed.

> There are problems with these standard readings of Peirce's distinction. Starting with the non-verbal/verbal reading of the distinction, there is a clear example from Peirce's work of a non-verbal degenerate index. Peirce describes Horatio Greenough's Bunker Hill Monument as a degenerate index (CP 5.75 (1903)). This is not a linguistic or verbal index. Also, Goudon lists the "pointing finger" as a genuine index because it is non-verbal (Goudon: 1965, p. 65). However, in the same passage as his Bunker Hill Monument example, Peirce clearly states, "a pointing finger is a degenerate index" (loc. cit.). Because of these cases, the non-verbal/verbal interpretation of Peirce's distinction is wrong. (Atkin 2005: 179)

Okay.jpg But, "loc. cit." might be an equivalent of "ibid." - check that out.

> One final consideration against reading of the genuine index as causal is this: Peirce never explicitly uses the term "causal index". There is, of course, common reference to physical connection in terms of *existential* or *real relations* but it is not clear that this means the connection is causal. Liszka treats "causal" and "existential" as interchangeable (Liszka: 1996, p. 38); Goudge thinks expressions like "'a real connection' and 'anexistential relation' [...] have no causal overtones" (Goudge: 1965, p. 55). This causal reading then is problematic enugh to suggest that an alternative reading might be preferable. (Atkin 2005: 181)

Useful piece of information.

> A degenerate index, on the other hand, lacks iconic involvement or a qualitative connection with its object. A pointing finger, for example, stands as an index of the thing it points to; however, the two share no qualities. My finger, yointing to its object, and that object, a man lurking suspiciously on the street corner say, share no appropriate qualities. By attending to the finger, you can glean no information about its object, a local criminal. This is because my finger only indicates its object and has no appropriate qualities in common with it. Of course, my finger and the suspicious man are both made of flesh and bone, both have blood runninng through them and, if the man and I are both unlucky, the index and object are both sore and stiff with arthritis and so, arguably, my finger and the object to which it points do have some qualitative commonalities. However, these are not the right kind of qualitative commonality to count as iconic involvement. (Atkin 2005: 182)

I suspict this passage could be the key for using indexicality (especially the informational aspect of it) in the study of nonverbal interaction, at least in the minimal sense of "accidental pointings" not only with the index finger, but with palms, legs, eyes, face and body in general.

Portch, Stephen R. 1982. Writing Without Words: A Nonverbal Approach to Reading Fiction. *The Journal of General Education* 34(1): 84-101.

> He [Henry James] refers to the importance of fiction attempting **"to represent life" in all its shades** and to reaching beyond the artificial boundaries of character, plot, and description; the writer must have "the power to guess the unseen from the seen, to trace the implication of things, to judge the whole piece by the pattern." And the pattern of life for James included the nonverbal: "It is an incident for a woman to stand up with her hand resting on a table and look at you in a certain way. ... At the same time it is an expression of character." (Portch 1982: 84)

"The good writers touch life often. The mediocre ones run a quick hand over her. The bad ones rape her and leave her for the flies." (Bradbury 1953: 74)

> Further, [T.S.] Eliot touches on another aspect of the effectiveness of the nonverbal emphasized by later nonverbalists: its ability to stimulate a sensory response. In real life, the nonverbal seems to have thep-otential to by-pass thought routes. (Portch 1982: 85)

That's "the power of the nonverbal." Although diminished in mediated (concursive) form, it can still influence the reader in ways that are difficult to analyze consciously. Categorize this under the subject of affect-attentiveness.

> Certain authors make considerable use of the nonverbal to **contradict** the verbal. J.D. Salinger, for example, seems particularly conscious of this **technique**. (Portch 1982: 86)

Following this line of thought, one could devise a list of techniques which stem from the superficial relationships of verbal and nonverbal communication (contradict, complement, etc. stemming from Randall P. Harrison - he is even mentioned a few pages below).

> Perhaps the most eloquent but barest definition cames from Edward Sapir: nonverbal communication is "an elaborate and secret code that is written nowhere, known by none, and understood by all." Almost every other author on the nonverbal attempts a definition, too, but without any clear consensus. (Portch 1982: 87)

I don't seem to recall ever attempting my own definition. It would be pointless, as there is simply too much to include and no short definition could do it justice. Even Sapir's eloquent thought has its shortcomings: nonverbal communication is known by ever more people, partly due to Peaseism, which has constructed a "body language" code and written it with illustrations under the title of "The Definitife Book of Body Language" which I consider definitive only of the Peases's nonsense.

> She could not utter a sentence for giving a tincle of value to some innocent word. It may have been the voice of a woman you would not trust for an instant, but did not know if I could forget it.

He couldn't. Not after he murdered her. Rojack **touches his wife with death**: he pushes her out of the window. (Portch 1982: 93)

That is a weird construction, somewhat similar to "Tom frowned his displeasure." This is because it is an [*üleminek*]. The next paragraph begins with: "Touch, however, can communicate in less deadly ways." and goes on to discuss haptics and Montagu. Makes me recall a sting by an anthropologist: "Literary critics have a tendency to be ponderous, obscure, and intellectually pretentious, in counterpoint to the textured beauty of the texts they seek to illuminate..." (Keesing 1974: 78; footnote 5). This seems to hold true.

> Of all the nonverbal codes, touch as a communication code seems the least understood. (Portch 1982: 93)

I still think it should be "channel" or even "modality" instead of code, but whatchagonnado. Touch might be so complex because it is an instrumental and physiological activity. That is, it could be understood better if one were to look inside the physical makings of human bodies and made sense of nerve-functioning and the neurochemistry of touching.

> Just as torritorial rights can be violated, so can personal space rights. As W.H. Auden warns:

> **Some thirty inches from my nose**
> **The frontier of my Person goes**,
> And all the untilled air between
> Is private pagus or demesne
> Stranger, unless with bedroom eyes
> I beckon you to fraternize,
> beware of rudely crossing it:
> I have no gun, but I can spit.

His individual comic-poetic hostility reflects a documented truth. (Portch 1982: 95)

Quoting topical poetry? You went all out, Stephen! The first two lines should be memorized, and "the frontier of my person" can be theorized.

> Because of the close attention to the text that such an approach demands, the short story proves to be the most suitable genre. An awareness of the nonverbal certainly enriches reading a novel or watching a play. But **cataloguing each nonverbal event would be a mammoth task; and the resulting information would often be befond synthesis**. Further, the shortstory writer perhaps needs the nonverbal more than the novelist or playwright. Brevity requires that characters be created and captured through essential characteristics, which include the nonverbal. (Portch 1982: 98)

I undertook this mammoth task for three novels, and I haven't even finished the last one. I have to applaud Portch for his insight - my data at this point really does seem to be "beyond synthesis" and the sheer quantity of theorizing neccessary to do justice to what I have collected demands me to breach all reasonable space limitations.

> Sometimes authors themselves leave nothing to chance and explicitly interpret the nonverbal. [...] But more often, authors create the nonverbal **inconspicuously** as part of the overall intricate design of detail - a blueprint too important to be examined only in its parts, too important to continue virtually unnoticed. (Portch 1982: 99)

Bassett, John E. 1986. Literature's Silent Language: Nonverbal Communication. by Stephen R. Porth. *American Literature* 58(2): 297-299.

> Stephen Porth's study of nonverbal communication is based on his dissertation at Penn State directed by Robert Hudspeth. A native of England now in administration at Wisconsin-Wausau, Porth sets out to give proper attention to those parts of a literary work that are not strictly verbal - that is, are not dialogue - and thah **do not involve actions of characters.** (Bassett 1986: 297)

Ah, yet again we meet an undefined (or unrigorous) distinction between "action" and "behaviour". I may be the one who is in error here, but from my perspective there are "nonverbal actions" just like there is "verbal behaviour" - these are "borderline" cases, but nevertheless exist. Especially in terms of concursivity, I imagine not only strictly bodily behaviour but also "actions," "activities," "doings," etc. to be equally enlightening. That is, the *actions* of the characters - whatever they may be - should be included.

> Several faulty assumptions prevent Portch from asking the kinds of questions that might have made a study on this topic more significant. First of all, it is doubtful **whether one can talk about nonverbal elements in fiction at all**. Every element in a story is verbal: the gestures, actions, and dialogue are equally **mediated through words on the page**, and all have comparable status in a text. Ther are good scholars, even rather traditional ones such as David Bevington, now studying this kind of thing in drama, where staging and gestures by actors are crucial nonverbal elements in performance. Even so, the more

> exciting work in that area of drama is emerging grom such semiotic studies as those in a recent special issue of *Poetics Today*. **When, however, it comes to a form such as prose fiction that is not performed by persons distinct from the author, it makes less sense to emphasize such distinctions.** (Bassett 1986: 298)

Neat! This very same criticism may befall my own work. It is important to notice that concursivity involves a referential domain that is nonverbal. In this sense it falls in line with studies of silence in literature (e.g. Cheung 1993) or hand gestures in literature (Burrow 2002) or {insert whatever } in literature. Although the *PT* hint is useful, it is relevant to keep in mind that drama is a limited field; consider the small number of pieces that make it to the stage versus the whole universe of literature! Not to mention the "ulterior motives" of concursive study (to map the *dicibilia* or *what can be said* about nonverbal communicaton).

> Portch would seem to feel that **he is onto something semiotic**, but unfortunately he directs us back to a rather old-fashioned approach to such things as setting, clothing, and gesturres as patterns of imagery or symbolism to develop theme. Despite occasional references to a Fernando Poyatos or Erving Goffman, he eschews functional usage of theory and relies on thematics and traditional formalistic interpretation of his stories, which have already been so much discussed that he is hard put to say anything original about them. His explications are sensible and carefully argued, but frequently involve little more than adjudicating between earlier critics on the grounds of a few gestures by characters. (Bassett 1986: 298)

This can be shortened to "No throughline!" and I shall take it as a reminder to tie my own concursive analysis with the new and exciting semiotic theorizing in my first two chapters. I disagree with this reviewer here in one aspect, though: Portch *did* say something original with his work. His was the first major published piece on this subject. He paved the road.

> It is disturbing, in fact, to find so little use made of recent work in American literary scholarship. **Porth's citations are invariably to studies from the 1950s, 1960s, or early 1970s.** (Bassett 1986: 198)

I have a hard time understanding what's so disturbing about this. These were the decades of the most fruitful and influential work in nonverbal communication. In my own work, because my citations are also invariably from the mid-20th century, I'll just hide behind the shield of "archaism" or "historicity".

> More generally, however, the book's weaknesses lie in its assumptions and methodology. It is not always clear whether Portch thinks he is analyzing gestures, regulators, and vocal tones **as signs between characters or as signs between author and reader.** (Bassett 1986: 298)

Not this again! Surely this is the iron prod of every reviewer when it comes to anything even remotely related to literature. The author is dead and all that hoopla. I'll take this as a reminder to reinforce my own work with a steady dose of Lotmanian communication models (author/reader, reader/culture, reader/reader, reader/text, text/culture; cf. Lotman 1990: 276–277).

> Portch's study will be of help, perhaps, to teachers of these six stories, who will be reminded of a number of consciously crafted patterns that give them tightness, coherence, and suggestiveness. It will be of little use, however, to those studying the short story as a form, **to those exploring models of signification in fiction**, or those in American literature working on Hawthorne, Hemingway, or O'Connor. They would all find *Literature's Silent Language: Nonverbal Communication* some twenty years out of date. (Bassett 1986: 299)

Hmm. As a semiotician reading Portch's book 25 years after it's publication I found it to be quite helpful: not only immersed in classical studies every student of nonverbal communication is familiar with, but also positively inspirational and instructional.

WORDS

- "...the human acrobat **brachiates** above ground..."

  Verb (of certain apes) Move by using the arms to swing from branch to branch: "the gibbons brachiate energetically".

- "...then we **chortle** when **bediapered** chimps waddle..."

  chorcle: Laugh in a breathy, gleeful way; chuckle. / bediaper: To put a diaper on (someone).

- "...took it over from the **deseutude** into which it had fallen..."

  A state of disuse: "the docks fell into desuetude".

- "...Morris, Hjelmslev, Barthes, and their numerous **epigones** on the holistic force of semiotics..."

  A less distinguished follower or imitator, esp. of an artist or philosopher.

- "...this **neoteric** quality is itself a sign..."

  Adjective: Recent; new; modern. /Noun: A modern person; a person who advocates new ideas.

- "...Peirce also followed Locke in accepting as a synonym or **ampliation** for the name "semiotic"..."

  Ampliative (from Lat. ampliare, "to enlarge"), a term used mainly in logic, meaning "extending" or "adding to...

- "...his judgments are **peremptory** and slashing..."

  1. (esp. of a person's manner or actions) Insisting on immediate attention or obedience, esp. in a brusquely imperious way. / 2. Not open to appeal or challenge; final.

- "...modern logicians as a class have been distinctly **puerile** minds..."

  Childishly silly and trivial.

- "...An author as **perspicuous** as Luigi Romeo..."

  1. (of an account or representation) Clearly expressed and easily understood; lucid. / 2. (of a person) Able to give an account or express an idea clearly.

- "...given his frequent **diatribe** against psychologism..."

  Childishly silly and trivial.

- "...a **sop** paid to Cerberus..."

  Noun: A thing given or done as a concession of no great value to appease someone whose main concerns or demands are not being met. / Verb: Soak up liquid using an absorbent substance.

- "...scholars still **defer**to it..."

  1. Put off (an action or event) to a later time; postpone. / 2. Submit humbly to (a person or a person's wishes or qualities): "he deferred to Tim's superior knowledge".

- "...same horses are **shod**..."

  1. Fit (a horse) with a shoe or shoes. / 2. (of a person) Be wearing shoes of a specified kind: "his large feet were shod in sneakers".

- "...is not as **heterodox** as it may first seem..."

  Not conforming with accepted or orthodox standards or beliefs.

- "...a cemmitment in the **bugler**'s sounding **reveille**..."

  bugler: someone who plays a bugle (a brass instrument). / reveille: A signal sounded esp. on a bugle or drum to wake personnel in the armed forces.

- "...become more interesting, less**salacious**..."

  1. (of writing, pictures, or talk) Treating sexual matters in an indecent way. / 2. Lustful; lecherous: "his salacious grin faltered".

- "...manipulating his oak **cudgel**..."

  A short thick stick used as a weapon.

- "...a red **carnation** in his buttonhole..."

  1. A double-flowered cultivated variety of clove pink (Dianthus caryophyllus) with gray-green leaves and showy pink, white, or red flowers. / 2. A rosy pink color.

- "...of the **contrite** spirit befitting a boy under the ban of suspension..."

  Feeling or expressing remorse or penitence; affected by guilt.

- "...private **pagus** or **demesne**

..."

  pagus: In the later Western Roman Empire, following the reorganization of Diocletian, a pagus (compare French pays, Spanish pago, "a region, terroir") became the smallest administrative district of a province. / demesne: 1. Land attached to a manor and retained for the owner's own use. / 2. Possession of real property in one's own right.

- "...Dunbar loved shooting **skeet**..."

  A shooting sport in which a clay target is thrown from a trap to simulate the flight of a bird.

- "...wounded with tragedy, **crevassed** with joy..."

  1. A deep open crack, esp. one in a glacier. / 2. A breach in the embankment of a river or canal.

- "...who so scrupulously **pares** his language of adverbs and adjectives..."

  1. Trim (something) by cutting away its outer edges. / 2. Cut off the outer skin of (something).

JOURNAL ARTICLES

- Merton, R. K. 1957. Priorities in Scientific Discovery: A Chapter in the Sociology of Science. *American Sociological Review* 22: 635-659.
- Raposa, Michael 1994. Poinsot on the Semiotics of Awareness. *American Catholic Philosophical Quarterly* 68(3): 395-408.
- Deely, John 1994. How Does Semiosis Effect Renvoi? *The American Journal of Semiotics* 11: 23-28.
- Dewey, John 1946. Peirce's Theory of Linguistic Signs, Thouhts, and Meaning. *The Journal of Philosophy* 43: 85-95.

- Liszka, Jakub 1981. Peirce and Jakobson: Towards a Structuralist Reconstruction of Peirce. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 17: 41-61.

- Weiss, Paul and Arthur W. Burks 1945. Peirce's Sixty-Six Signs. *Journal of Philosophy* 42: 283-288.

BOOK ARTICLES

- Leyhausen, P. 1973. The Biology of Expressions and Impressions. In: Lorenz, K. and P. Leyhausen (eds.), *Motivation of Human and Animal Behavior: An Ethological View*.

Princeton, NJ: Van Nostrand Reinhold.

- Sheriff, John K. 1981. Charles Peirce and the Semiotics of Literature. In De Georg, Richard T. (ed.), *Semiotic Themes*. Lawrence: University of Kansas Publications, 51-74.

- Sebeok, Thomas A. 1995. Indexicality. In: Ketner, Kenneth Laine (ed.), *Peirce and Contemporary Thought*. New York: Fordham University Press.

BOOKS

- O'Neill, John 1985. *Five Bodies: The Human Shape of Modern Society*. Ithaca: Cornell UP.

- Johnson, Mark 1987. *The Body in the Mind: The Bodily Basis of Meaning, Imagination, and Reason*. Chicago: University of Chicago Press.

- Hayles, N. Katherine 1999. *How We Became Posthuman: Virtual Bodies in Cybernetics, Literature, and Informatic*. Chicago: University of Chicago Press.

- Goldenson, R. M. 1973 *Mysteries of the Mind: The Drama of Human Behavior*. New York: Doubleday.

- Guthrie, R. D. 1976. *Body Hot Spots. The Anatomy of Human Social Organs and Behavior.* Princeton, NJ: Van Nostrand Reinhold.

- Hess, E. H. 1975. *The Toll-Tale Eye: How Your Eyes Reveal Hidden Thoughts and Emotions*. Princeton, NJ: Van Nostrand Reinhold.

- Popper, K. R. and J. C. Eccles 1977. *The Self and Its Brain. An Argument for Interactionism.* New York: Springer International.

- Buchler, Justus 1939. *Charles Peirce's Empiricism*. London: Kegan Paul, Trench, Trubner.

- Ingarden, Roman 1973 [1931]. *The Literary Work of Art*. Evanson: Northwestern University Press.

4.6.8 Parataxis (2013-06-12 22:59)

Newbold, R. F. 1986. Nonverbal Communication and Parataxis in Late Antiquity. *L'Antiquité Classique* 55: 223-244.

> In discussing the proper conduct of a young man, Cicero in *De Officis* includes a section on prepriety in bodily movements and outward appearance (I, 126-132). **His discussions embraces manner of speech, clothing, gesture, posture, gait and facial expression**. Cicero recognises that is his society people are judged by appearances as much as by what they say ar achieve, and urges everyone with a concern for propriety to use the various nonverbal channels of information to present themselves in a favourable light. (Newbold 1986: 223)

Goes to show the scope of Cicero's musings as well as indicates towards the importance of appearances in any era.

> The distinction between **presentation and representatian of the self** is drawn and elaborated upon by J. Spiegel and P. Mechotka, *Messages of the Body*, New York, 1974, pp. 3-6. **Presentation is an act or performance: in can be unrelated to inner states**. (Newbold 1986: 223; footnote 2)

In natural behaviour one represents his true feelings [*esitab tõelisi tundeid*]. In contrived behaviour one acts or presents a script-like configuration. A fake smile is a presentation, while a genuine expression of happiness represents felt happiness.

> In his Christianised version of the *De Officis*, composed c. 391, St. Ambrose had a section that parallels Cicero's discussion (I, 67-89). Abrose's treatment is more expansive and has a different emphasis. Whereas

> Cicero stresses the avoidance of solecisms and the *presentation* of the inner self through external channels and glosses over the deception this may entail, Ambrose stresses **the fidelity of nonverbal means** for *representing* the true self: "the attitude of the mind is seen in the bodily posture ... **body movements are like the utterances of the soul**" (I, 71). (Newbold 1986: 223)

This sounds awfully Augustinian. That is, from this statement one could easily reach Augustine's *cordis inspector*.

> Ancient rhetoricians were fully aware of the importance of optimizing every channel for sending messages. Even if one does not speak or move, one **cannot help** emitting information about oneself via posture, facial expression, clothing, hairstyle, skin colour, etc. Indeed, such fields of information will then be more avidly studied for clues. **Deception and tension (the latter being caused by the former) can be discerned in awkward, stilted behaviour, change of pace in speech or movement, stiffness, exaggerated gestures, alterations in voice pitch, etc.** Much of this information is exchanged subliminally but whet inauthenticity is sensed it may intensify efforts to strip off the mask. (Newbold 1986: 224)

I agree with M. R. Key, that not only deception but excessive attention to nonverbal communication produces this tension. That is, if the subject is aware that his or her bodily behaviour is being scrutinized, it may produce so-called "false positives."

> ...it may be helpful to provide some concrete support for this intuition and to list most of the means by which information can be transmitted nonverbally between humans:
>
> > 1. Gesture: gestures may be numerous or few, expansive or inhibited, free or stereotyped, jerky or smooth. 2. Posture: not just the altitude (lying, sitting, kneeling, standing) and attitude) or angle of the position, but whether the person is relaxed or tense, steady or unsteady, 4. Facial expression: scowl, smile, nature of gaze. 4. Body adornment: clothing, cosmetics, hair or beard style, jewellery, insignia, tattoo. 5. Gait: manner and pace of locomotion. 6. Autonomic nervous system responses which reveal emotional states: blush, pale, horripilate, sweat, tremble, weep. 7. Silence. 8. Eye contact or avoidance: an important source of signals about fear and security, dominance and submission. 9. Spatial arrangements: arrangements of furniture or distance between bodies. 10. Odours. 11. Pictures: painting, sculpture, mosaic, engraving, diagrams. 12. Dance, mime. 13. Architecture. 14. Music. 15. Handwriting (graphology). 16. Tone, volume, timbre, pitch, speed of utterance. 17. Nonverbal human sounds: wail, snore, groan, whistle, etc. 18. Touch - self or others: kiss, emrace, stroke, hit, fidget, scratch. 19. Inanimate signalling devices: spears, arrows, stones, flags, mirrors, smoke.

See L. Forsdale, *Nonverbal communication*, New York, 1974; C. Wolf, *A psychology of gesture*, London, 1945; P. Ekman and W. V. Friesen, *Unmasking the face*, New Jersey, 1975. **Information may be transmitted via dreams, telepathy or the genetic code**. Abstract patterns or designs ob objects may also convey nonverbal information. (Newbold 1986: 225)

Neat list. 2 out of the 3 works cited I haven't read yet.

> Words are the primary means of secial control. Rulers issue edicts and stipulate through words how subjects should behave towards each other, towards outsiders and towards the ruler. **Oral precepts organize behaviour** and complement other forms of social control prevalent in the community. (Newbold 1986: 228)

The fact that "oral precepts organize behaviour" (or, that verbal sign systems organize nonverbal behaviour) should be one of the main tenets of concursive study: to investigate ways in which language controls the actions of bodies, or common expressions not only describe but (prophetically) guide physical behaviour.

> Nonverbal clues to real emotions and intentions behind the verbal facades and the ostensible badges of status become increasingly valuable. People are more practiced at lying with words than faces, and with faces than bodies. (Newbold 1986: 228)

This is a fairly common observation and indulged by Ekman and Friesen's suggestion that people control their faces and fands more than the behaviour of their lower extremities. Yet, in the 21st century, one cannot help shake the feeling that this might not hold as true as it once did. More people are more versed in so-called "body language" and "more practiced" at lying with beth their faces and bodies. The wide use of the "basketball steeple," for example, by almost every single high politician - no matter the nationality - is a testament to this suspicion.

> Words inadequately express intense feeling. People may therefore reject the verbal medium and turn to their bodies as a medium of expression. They protest and dissent not by logical argument, lies and verbal mystification (the weapons of the authorities, the allies of social conformity) but **by embodying their arguments in gesture, posture, costume ("dumb insolence") and by bodily occupation of centres of power and influence** - or by removing their bodies from the scene, "dropping out". (Newbold 1986: 229)

I did not expect this discourse in such an article. It almost seems like these matters are universal. Some thoughts for the semiotics of protest.

> Body language is more easily and sooner learnt than verbal language. It is preverbal. Emission of information is more subliminal, and assessment of perceived information more intuitive. And the process is paratactic in that it comprises an array of signals that are not produced in the logical, organized, hypotactic manner of sophisticated speech. Body langugae is a shifting constellation of juxtaposed elements. Yet. if paratactic, it is also simultaneous (as opposed to the sequentiality of verbal discourse) because facial expression, posture, gesture etc. may be prolonged and because a range of signals are emitted simultaneously. Words are bits, pictures are wholes. (Newbold 1986: 230)

This last sentence is by far the simplest formulation of the discrete/continuous distinction.

> Pictures, and **words that conjure up pictures** - metaphors, myths, ecphrases - can all convey a less fragmentary impression of the world. (Newbold 1986: 231)

"Words that conjure up pictures" (or rather images of bodily behaviours) are what I mean by concursivity. What are ecphrases?

> When the Sycarusean tyrants Gelo and Hiero tried to monopolise the power of words by forbidding citizens to utter any sound at all, the citizens devised a strategy of silent signs to carry on their (ultimately, successful) resistance. See V. Farenga, *Pindaric Craft and the Writing of Pythia IV*, in *Helios*, 5 (1977), pp. 3-38. (Newbold 1986: 231; footnote 25)

Bradbury's *Fahrenheit*'s shares a characteristic with this - the written word is forbidden and a resistance movement of "book people" forms.

> Both verbal and nonverbal communication have a formal mode that seeks to control and limit idiosyncratic interpretation. But in a society that has found words to be the most ready, clear and efficient means of instruction and exposition, nonverbal communication offers a world of dumb insolence and subtle nuances to be delicately explored. It offers **a comparatively low risk method of challenging authority and traditional assumptions**. Nonverbal communication can offer "space" to explore and in which to assert autonomy and individualism. (Newbold 1986: 231)

I haven't reached this conclusion, but it seems correct. At least in the sense that words of resistance ore muffled and erased, but behavioural resistance is too volatile or fluid to be controlled in this way.

> Parataxis spatialises discourse and creates a non-linear, analogical-topological syntax. (Newbold 1986: 232)

A. R. would probably appreciate this kind of talk.

> The greater literary interest in nonverbal communication, particularly gesture, reveals a pictorially inclined interest in space rather than in sequential time. **References to nonverbal cues force the hearer or reader to make more attempt to visualise the scene, the movements and the spatial relationships between characters.** If only the words of the speakers are gien, the temporal aspect of events is emphasised. Gesture, like parataxis, spatialises, and draws the reader *into* the immediacy and drama of the situation. (Newbold 1986: 234)

Very much an aspect of concursivity. I have a hunch that concursive study might yield a manner of speaking (with constant references to bodily behaviour) that may make the listener visualize more... And, perhaps, it the process become as if hypnotised and unanalytical.

> [...] and speech: *sermo* derives ultimately from *serere*, to tie together: cf. Sanscrit *sarat*, thread; Greek *seira*, rope; Latin *series*. (Newbold 1986: 236; footnote 39)

Very useful etymological note for *sermo corporis* (speech of the body). Seda etümoloogiat võib ära kasutada ka arupaela mõiste täpsustamiseks: "pael" on siin see komponent mis seob tähistaja ja tähistatava, aga ka süntagmaatilises/semioosilises mõttes seob ühe märgi teisega ja teise kolmandaga, et moodustuks mõtterong või kõnevoog (aga miks mitte ka mõttevoog ja kõnerong?).

> In the Fourth Century, reports of image worship by Christians became common and church leaders became concerned that worship of Christ's image would divert attention from His teachings. (Newbold 1986: 237)

In this sense what goes on today with people being converted by means of *The Passion of the Christ* is nothing more than *moving image worship*.

> Nonverbal communication involves more of a person than verbal communication: it permits a more comprehensive expression and perception of the personality. (Newbold 1986: 237)

Useful for "the nonverbal self," and for arguing against textualist accounts of selfhood.

> Successful memorisation requires mobilising all the senses and the translating of as much information as possible into concrete, graspable images that are more easily stored and recalled. The larger the preceding accumulation of cultural achhievement preserved through writing, the greater the demands on the memory, and the more need to revert t analogic, imagistic modes of storing, interpreting and synthesising the ceaselessly proliferating and complexifying patterns of data. (Newbold 1986: 238)

Made me think of how to reorganize this blog if I should ever desire to systematise the wealth of knowledge collected. Right now every post has at least one image, serving as a memory-anchor. Yet every post contains numerous quotes on a variety of subjects. If I were ever to reorganize this data according to subjects, I'd probably have to create or aquire somehow a representative image or several for every subject.

> Church and state evinced their continued **faith in verbiage** to impress, control and instruct via an abundance of edicts, inscribed laws, titles, panegyrics, sermons, exegeses and polemics. But to win hearns as well an minds, nonverbal means alse have to be employed. (Newbold 1986: 240)

This "faith in verbiage" is a good substitution for Birdwhistell's expression "over-believing in words."

> Muscular tension is easily communicated and observers tend unconsciously to imitate the attitude of the observed. In particular, **people tense when stared at**. (Newbold 1986: 242)

This may be an important facet of military training.

Idol, John L. 1991. "A Linked Circle of Three" Plus One: Nonverbal Communication in "The Marble Faun". *Studies in the Novel* 23(1): 139-151.

> As for the hands, without which all action would be crippled and enfeebled, it is scarcely possible to describe the variety of their motions, since they are almost as expressive as words. For other portions of the body merely help the speaker, whereas the hands may almost be said to speak. (Quintilian, *The Institutio Oratoria*)

"Almost" doesn't really even cut it any more. Sign languages do enable one do speak with hands.

> Writers early and late have noted body language and recorded it as a means of narrating action and expressing character. Nonverbal acts have long been the stuff of poets, dramatists, and fictionists. Characters within many of the pieces we call masterworks have shown themselves to be attentive students of body language, for example, Hamlet, who says, "One may smile and smile, and be a villain." (Idol 1991: 139)

Indeed this is the justification for studying nonverbal communication in literature: writers have long been and still are the primary agents of putting actions into words. I believe that many concursive expressions that any given person may know originates not from scientific studies but from fiction.

> The reluctance of Kenyon and Donatello to touch contributes to Kenyon's efforts to persuade Miriam to assume responsibility as Donatello's mentar: "I am a man, and between man and man, there is always an insuperable gulf. They can never quite grasp each other's hands; and therefore man never derives any intimate help, any heart-sustenance, form his brother man, but from woman - his mother, his sister, or his wife" (p. 285). (Idol 1991: 145)

These are actually wise words, although the word "insuperable" sounds odd, as if it should be "insurmountable" [*ületamatu*]. And too bad that the author of this article isn't more analyticas. He's merely quoting one passage after the other and constructing his own - nonverbalistically filtered - narrative.

> In heaven, I am very sure, there will be no occasion for words; - our minds will enter into each other, and silently possess themselves of their mutual riches.

(Hawthorne *in* Idol 1991: 149)

Words are, I am very sure, a significant part of the riches of the mind.

Halton, Eugene 2004. The Living Gesture and the Signifying Moment. *Symbolic Interaction* 27(1): 89-113.

> though we like to think of ourselves as creatures of the tongue, communication between people is largely rooted in conversations of gestures. We converse in public contexts through our faces and gazes and **bodily language**, through mostly subconscious gestures of communication and entrancement, and not simply through our verbal utterances (Birdwhistell 1970; Darwin [1872] 1998; Hall 1959, 167, 1983). (Halton 2004: 89)

I am not a creature of the tongue. Rather, I'm a creature of the beyboard and the mouse.

> Mead,s concept of the generalized other, though a good starting point, needs to be supplemented by a more detailed understanding of **body semiotics**, one that can bridge the prehistoric world of hunter-gatherers - from whom our present bodies are shaped - with that of **contemporary technoculture**, in which our present bodies live. (Halton 2004: 90)

This author's jargon is pleasantly different, yet it is clear that "bodily language" and "body semiotics" is exactly what I'm into.

> The Greek term *phronesis*, usually translated as "prudence" or practical knowledge, had an early literal meaning for the area around the heart (*phren*), including the life-breathing lungs. **To say that the heart and lungs are associated with reasonableness seems odd to a modern person knowledgeable about the brain**. For we live in the mechanical universe described by Thomas Hobbes in *Leviathan*, where he stated, "For what is the heart, but a spring; and the nerves, but so many strings." Yet the living, breathing, pulsing, bodily center of gravity makes great sense when one shifts a conception of *knowledge* to one of *awareness* as a basis for reasonableness. For that is what we mean when wy say that someone acts "with heart," or "from the gut," namely, that the bodily organs of awareness - of the perceptive practice of the senses, emotions, and imagination - are brought to bear in the moment for interpretation and for acting upon the situation. (Halton 2004: 90)

In my mind the heart and lungs play a very significant role - if not in reasonableness (a foreign notion for me, then) - in cognitive processes. Namely, the lungs serve to acquire oxygen and the heart is the center of blood circulation. Combined with the stomach, that is, metabolism or the source of energy, they function in a complementary manner. I measure this subjectively by how well I understand what I'm reading or how well I grasp the text and what ideas of my own the text manages to spark. When my own comments are lengthy then I'm well provided for, if short and keyword-ish, then not so much.

> The self goes far deeper than discourse, and the spontaneous self can also do "self-constructing." That, after all, is what living is about. (Halton 2004: 91)

Neat. Tell this to the textualist essentialists for whom the self exists only in discourse.

> As the philosopher and logician Charles S. Peirce (1931:par. 627(put it mor than a century ago, "The mental qualities we most admire in all human beings except our several selves are the maiden's delicacy, the mother's devotion, manly courage, and other **inheritances** that have come to us from the biped who did not yet speak; while the characters that are most contemptible take their origin in reasoning. ... It is the instincts, the sentiments, that make the substance of the soul. Cognition is only its surface, its locus of contact with what is external to it." Peirce championed rational science, yet acknowledged that in practical conduct there are modes of inference that go deeper than rational inference. (Halton 2004: 91)

I see this as a pharaphrase of Peirce's three interpretants: emotional (sentiments), energetic (instincts) and rational (cognition).

> I propose that a cultural template has come to prominence, which I term the *mechanical other*. We live in a world in which the mechanical other of technoculture has been relentlessly colonizing the inner world of humanity and the outer world of the biosphere. It represents the transformation of Mead's model of the generalized other into one that in anticommunity, antidemocratic, and, most importantly, antiorganic, having as its purpose the colonization and replacement of those supreme gifts of our organic, sensing, and signifying nature by the dictates of the automaton. It is a driving force in social life these days, manifesting in all the aspects of electroculture, from the Internet to CD burning to television to surveillance to automated encounters ... and on and on. (Halton 2004: 91-92)

I appreciate this discussion because I'm trying to approach related matters in some way or other. That is, the numerous gadgets (technoculture) which man has set between himself and the rest of the nature (in A. Leopold's sense) are worthy of being studied, or at least it seems like a prime time to study these matters.

> Same of the capacities of the organic, signifying bodp that make us most human, such as the spontaneus gesture, are precisely what the mechanical other seems intent on deleting. Yet I claim that it may be precisely these deep-rooted abilities for what I term *self-originated experience* that can ultimately offset automatism (Halton 1995, 2000).
> We are live creatures, not word processors, capable of feeling, sensing, and interpreting the world, of opening the doors of perception that reach past the "mind forg'd manacles" of route habituation, of opening awareness to see the world as it truly is: infinite. Andi it is the feelings, sensings, images, and gestures that open us to the fulness of the living moment and that best feed the reflective self. (Halton 2004: 92)

Very much the same anti-textualist sentiment manifest elsewhere (e.g. humans are not "vocabularies incarnate").

> "Conversation of gestures" is often taken to mean the gestural languages of other animals and an immature developmental level of humans, in which the child has not yet learned how te internalize, or take the role of, the generalized other. Yet this developmental level of the conversation of gestures is not erased by later development but continues as a significant element of the mature generalized other in public life. In Gregory Bateson's (1972: 614) words: "If ... verbal language were in any sense an evolutionary replacement of ommunication by means of kinesics and paralanguage, we would expect the old, predominantly iconic systems to have undergone conspicuous deccay. Clearly they have not. Rather, the kinesics of men have become richer and more complex, and paralanguage has blossomed side by side with the evolution of verbal language." (Halton 2004: 92-93)

So conversation of gestures is not a "developmental stage" but a substratum of human interaction. I would have guessed as much, as I was not familiar with how this term is taken by others; I see even analogues of Mead's example of dogs in humans when a confrontation ensues between two men and they stand chest to chest reacting to each other's subtle movements, ready to "solve" their issues with fists. Bateson is as insightful as always (and for some reason I still have not read him myself). Though I would take issue with nonverbal communication construed as a primarily iconic system - I think all varieties of semioses are mixed up in nonverbal behaviour. The remark about coevolution of verbal and nonverbal systems is a point for concursivity (in the wide sense of relationships outlined in Rebane 2013).

> "The significant symbol is then the gesture, the sign, the word which is addressed to the self when it is addressed to another individual, and is addressed to another, in form to all other individuals, when it is addressed to the self." It strikes me as interesting that in this definition, Mead stresses *addressed*. For the gestural level of human public life is not always conscious, though it plays a significant role in the comprehension of utterances. **Hence gestures may be "addressed" to others and to one's self - meeting Mead's definition of a significant symbol - without one necessarily being aware of what the gesture, or body language, is communicating.** (Halton 2004: 93)

Addressing the self is also the definition of Lotman's autocommunication; and it is interesting that the significant symbol can be transmitted without being aware of its meaning. This seems like a contradiction, as significant symbols - as far as I understand them - have the same significance for the sender and receiver. But whatever, the human animal is capable of much, why not communicating with itself without understanding the message...

> Freud draws attention te the ways that the child internalizes the most significant objects in the environment, the parents - an insight sorely lacking in Mead's theory, which does not singe out the parents for special developmental attention. (Halton 2004: 94)

His interests were probably more general than the down-to-earth phenomenon of family. Baldwin, for example, narrativized his daughters playing on the porth and using an internalized father-figure in their play while the real father sat and watched. And Juri Lotman had, as I understand, internalized various addresates of his own preference (probably poets, writers and other scientists; probably "culture" as an individual as well).

> The gestural level of communication ought to be the bodying forth of communication, even as speech is the mouthing of it. **I have a book at home titled *Italian Without Words*, which playfully suggests that one can engage in a full public life in Italy through the range of gestures one exhibits** (if you violently disagree with this idea, imagine the gesture you could respond with to address your disagreement). Since the time of Mea writing. kinesics has shown how deeply body language is embedded in communication. (Halton 2004: 94)

This sounds like a joke. A good one. But it could very well be, especially because Italian gestures have been aptly studied (e.g. Efron in the 1940s). Though it is almost blasphemous to use "kinesics" and "bedy language" as equivalents, considering how Birdwhistell authored the former and opposed to the latter, I do have to agree that nonverbal communication as a field of study has been grrowing exponentially since Mead's time.

> Many thinkers identified with postmodernism do not admit natural aspects of the self, despite thhe fact to which case studies such as Sacks's or the work of Damasio call attention. Yet aditting that we are born with a temperament or biosocial needs does not disallow possibilities for major change and even transformations of personality. The self is composed of many ingridients that are not even personal: our ancestors have a way of finding expression in us, and there are mammal characteristics, not even specific to humans, that nevertheless are crucial for the development of the human self, such as play, mother-infant bonding and separation, and REM dreaming. Consider the spontaneuos smile or sob, as Damasio describes the process:
>
> > A ... spontaneous smile that comes from genuine delight or the spontaneous sobbing that is caused by grief are executed by brain structures located deep in the brain stem under the control of the cingulate region. We have no means of exerting direct control over the neutral processes in those regions. We are about as effective at stopping an emotion as we are about stopping a nseeze. (1999: 48-49)

These biosocial characteristics remain essentials of the self, despite recent claims that there are no essentials, no human nature, no universals, no reality to the self, and that it is simply a social construction. One reads this in authors such as Rorty, who conveys the assumption in quasi-easygoing language: "It's socialization all the way down," he says, reciting a version of socialization as a kind of passive indoctrination into rote conventions, a view that no social science undergraduate could get away with. Rorty denies the place of biology, experience, extra-conventional meaning, purposiveness, and pragmatic consequences in human conduct: all crucial to the four original pragmatists. **It is why I call Rorty an antipragmatist, a *fragmatist*** (Halton 1995: 219-46). (Halton 2004: 95-96)

Amusing. I have my own distain towards Rorty and authors who rely on his version of textualism. But I have to admit, I am not completely against textualism. "Text" is very useful as a heuristic device. It is when phenomena are *reduced* to textual constructions that I get mad. This is mainly so because these *fragmatists* deny the importance of *my* object - the human body and the semiosic processes it that go on within and between bodies.

> Gergen in incapable of delivering a rich understanding of the living self because he is weighed down with inadequate, obsolete Saussurean semiotics. The shadow of **Saussure's anorexic understanding of signs** is now an unconscious uncritical assumption not only of Gergen, or Rorty, but of the postmodern turrn generally (Halton 1986: 43-70, 95-105; 1995: 79-119). Peirce and Mead allow signs to do many more things than the Saussurean tradition does: in addition to conventional meaning, signs touch experience, they are not limited to a conventional disguise for it, abstracted from it. Human conduct is semeiosis - sign-process - in the pragmatist tradition. (Halton 2004: 97)

Anorexic sounds about right - it lack the "object." I hope for a semiotics that will indulge in biology, medicine, anatomy and physiology, and this surely requires triadic sign relations, that is, it requires objects.

> Scientific materialism is rooted in a conception of the universe as basically composed of dead matter in motion, out of which life springs by chance, yet the word itself (Latin, *materia*) springs from the life-giving capacity that defines a mother, and by analogy, the shoot-produced trunk of a tree, "-*mater* being the trunk, which produces the shoots; *mater*, therefore, is here a transferred use of *mater*, mother" (Partridge 1958: 387). Like many otheri inversions produced in modern consciousness and traceable etymologically, the dead matter universe of *materialism* literally derives from the life-giving mother-tree. Behind modern materialism, it would seem, stands the shadow of what the Ba-mbuti pygmies have called for forty thousand years Mother Forest. (Halton 2004: 99)

Good-to-know etymology.

> In an interview, Kenneth Gergen could literally not eved admit that he loved his wife, because it clashed with his ideological social constructionism. It wasn't that he didn't love her - in the everyday sense - but that he couldn't bring himself to use the word *love* because of his ideological belief in social constructionism as mere conventional determination of the self. To his wife, Mary Gerger, also a psychologist, replied: "Look, when I ask you whether your love me, don't go through these torturous questions of what's really real about love and how you'd know. Just say the words meaningfully and I'd be a lot better off" (Stephens 1992: 40). (Halton 2004: 100)

I am possesed of a similar belief. I refuse to use the word *love* because if love is present thin it doesn't need to be articulated verbally, it should be articulated in concrete actions and feelings. Otherwise this word could get devalued and turned into a household expression like "love you, hon," uttered even when it is not felt or otherwise present. That is, it may turn into a mere consolidation, a reification.

> Surely, we life life *with* logic and rationality, but we live life *from* our bodies, whose feeling, sensing, communicating capacities go far deeper than rationality alone, in my opinion, and form a better basis for conscience. (Halton 2004: 103)

I like this. Short and to the point.

> A new balance of reasonableness is called for, a new kind of civilization that can reattune to those extra-rational bodily capacities as essential for reasonableness (Montagu and Matson 1983). Those balancing attributes of human nature remain embedded in the human body. As Nietzsche said in *Beyond Good and Evil*, "To be mistaken about the rhythm of a sentence is to be mistaken about the very meaning of that sentence." Or more succinctly, in the words of Irving Mills and Duke Ellington: "It Don't Mean a Thing (If It Ain't Got That Swing)!" A nation cannot make valid democratic interpretations for long if it does not practice the autonomy required for democracy. If it shifts to practicing auomatic culture instead of autonomy, it quickly becomes as "democratic" as the former German Democratic Republic. (Halton 2004: 103)

The codependency of *how* and *what* of verbal expression, as well as - metaphorically - other fields (such as democratic practice).

> Consider, for the moment, Ludwig Wittgenstein's claim from his book, *Tractatus Lagico-Philosophicus*, that "the world is all that is the case" (" Die Welt ist alles was die Fall ist"). And in the conclusion he stated: "What can be said at all can be said clearly, and what we cannot we must pass over in silence." This is the voice of tragic, overweening rationalism, which would silence, not only fallibility, but preconscious sensibility and gestural and figurative communication. (Halton 2004: 107)

Because there are numerous things that cannot be sayid clearly.

Landwehr, Margarete 2002. Literature and the Visual Arts: Questions of Influence and Intertextuality. *College Literature* 29(3): 1-16.

> The term intertextuality, generally understood to connote the structural relations between two or more texts, became popular in the late 1960s as an alternative strategy to studying literary texts that would serve as an antidote to historically oriented approaches. The historicist assumes that a scholar can uncover an author's intentions, the sources of his/her ideas, and responses of contemporary readers. Key terms of this approach are "influence" and "inspiration." The concept of influence privileges an earlies text (or artist) ovel a later one for which it acts as a source. Conversely, inspiration regards the later text (or artist) as an innovative improvement over the previous one. (Landwehr 2002: 2)

This is the sense in which I would have used it, in relation with Dostoevsky's and Zavjatin's influence on Huxley and Orwell.

> Although Julia Kristeva coined the term intertextuality, Mikhail Bakhtin, whose ideas she popularized, is regarded as having initiated the concept. In *Problems of Dostoevsky's Poetics*, originally published in 1929, Bakhtin criticizes historicist literary criticism and its views that the novel consists of a homogenous representation of reality, expresses an author's opinions, or reveals his or her psychology. Instead, he proposes the concept of the "polyphonic" novel, which includes **includes a variety of idiolects employed by characters as well as extra-literary texts such as newspaper articles or anecdotes and, consequently, offers a multiplicity of ways of viewing "reality."** A polyphonic novel differs from a realist work by its "carnivalistic" stance, which parodically dethrones dominant ideologies or institutions. Thus, the polyphonic novel demonstrates the "*jolly relativity* of every system" (Morgan, 1985, 11; emphasis in original). As Morgan points out, Bakhtin's notion of the carnivalization of literature constitutes a theory of intertextuality. (Landwehr 2002: 2)

I wonder if nonverbal behaviour could be among the "intertextual domains" (or, rather, intersemiotic domains). In Lotmanian theory this makes sense, insofar as everyday behaviour and "the nonverbal arts" are among the heterogeneous sign systems interrelated in cultural production.

> Julia Kristeva introduced the term "intertextualite" in 1966 while explaining Bakhtin's notion of dialogism and carnivalization:
>
> > Bakhtin was one of the first to replace the static hewing of texts with a model where literary structure does not simply *exist* but is generated in relation to *another* structure. What allows a dynamic dimension to structuralism is his conception of the 'literary word' as an *intersection of textual surfaces* rather than a *point* (a fixed meaning), as a dialogue among several writings: that of the writer, the addressee (or the character) and the contemporary or earlier cultural context. (Kristeva 1986, 35-36; emphasis in original)

Building upon Bakhtin's theory, Kristeva substitutes the term "text" for Bakhtin's "word" and points out that the "horizontal" axis of subject/addressee and the "vertical" axis of text/context bring to light the important discovery that "each word (text) is an intersection of words (texts) where at least one other word (text) can be read (1986, 37). Bakhtin considered "writing as a reading of the anterior literary corpus and the text as an absorption of and reply to another text" (39). (Landwehr 2002: 3)

In concursive study, this "another structure" would be the bodily realm, or knowledge of bodily behaviour. In a general sense, every description of bodily behaviour origitates from an earlier description of bodily behaviour. The language of description is rarely made up on the spot but rather consists of an intersection of literary expressions, mundane observations and efforts to place visual imagiations into verbal categories. This is what I understand as "a mosaic of quotations" in relation to nonverbal behaviour.

> Culler situates a texts in "**a prior body of discourse** - other projects and thoughts which it implicitly or explicitly takes up, prolonges, cites, refutes, transforms" (Friedman 1991, 156). (Landwehr 2002: 4)

It is so pleasurable for me to get to bold something than begins with "A ". A prior body of discourse is an expression [*libeväljend*] than gives me some pleasure of the mind [*vaimurõõm*], as it improves the notion of "a/n universe of discouse." Of course I prefer "body" to "universe", although the common expressin "the body of [some abstract entity, like knowledge, for example]" disturbs me when I'm reading a text and scanning for terms that belong to "my neck of the woods" in terms of subject matter.

> Miller's arachnology acknowledges a text as a weaving of other cultural and historical texts, but refuses to accept Barthes's notion of anonymity and advocates "the author" as a concept central to feminist criticism. In place of "anonymous textuality" that remains necessarily a form of negatiation with the dominant social text" (Friedman 1991, 158-59) (Landwehr 2002: 4)

More slippery expressions: "cultural text" and "social text" are loaded with meaning in "a prior body of discourse." Cultural text is a unique notion in TMS, and *Social Text* was the name of the journal that fell victim to the Sokal hoax. "A political intertextuality," though, sounds like the politico-ideological aspect of intertextuality. If we know that all sign systems can be appropriated for ideological purposes then it's not such stretch to view inthertextuality in terms of political/ideological interests.

> "Influence" is a curse of art criticism primarily because of its wrog-headed grammatical prejudice about who is the agent and who the patient: it seems to reverse the active/passive relation which the historical actor experiences and the influential beholder will wish to take into account. If one says that X influenced Y it does seem that one is saying that X did something to Y rather than Y did something to X. But in the consideration of good pictures and painters the second is always more lively really. ... If we think of Y rather than X as the agent, **the vocabulary is much richer and more attractively diversified: draw on, resort to avail oneself of, appropriate from, have recourse to, quote, ... copy, address, paraphrase, absorb, make a variation on, revive, continue, remodel, ape, emulate, travesty, parody.** ... Most of thes cannot be stated the other way around - in terms of X acting on Y than Y acting on X. (Baxandall 1985: 58-59)

This is a very useful quote for technical purposes. Academic writing, just like art criticism, is riddled with these kinds of relations and it's a good idea to try to broaden one's vocabulary in this respect.

> While the influence of previous written works on later ones can be quite obvious, such as in the case of parody or pastiche, it is conceivable that aithors may inadvertantly appropriate ideas, plots, or motifs from works they read years earlier. Conversely, an artist can deliberately employ/subvert cultural texts/codes as, for example, when parodying a certain genre or writing style. On the other hand, these codes may be so "embedded" in the artist's *Weltanschauung* or so enmeshed in his/her idiolect that the writer unwittingly employs them. (Landwehr 2002: 5)

I had to google with my mobile phone to finally find out what is *Weltanschauung*. It is "a comprehensive conception or image of the universe and of humanity's relation to it." At this point I'm not sure why some authors prefer this German term in otherwise non-germanic texts rather than using a literal equivalent, "world-view" (*maailmapilt*).

> In "Influence vs. Intertextuality," Ulla Musarra-Schroeder argues for the rehabilitation of the concept of influence and sketches out three types of influence. First, an artist or writer may be influenced by philosophical, psychological, sociological, or scientific ideas from individual thinkers or their works. Second, an influence can consist of formal, stylistic, structural, or compositional principles. The model text could represent a certain genre or style or contain particular structural devices that the successor appropriates. Third, she restricts the concept of influence to include "only those phenomena which in some way have directed the process of creation of a text, the writing process" (1996, 170). This process of influence "may manifest itself in various ways in certain schemes or patterns of semantic, stylistic, compositional, or formal order or sometimes also in concrete **inter-textemes such as quotations or allusions**" (170). (Landwehr 2002: 8)

This makes perfect sense. In case of an iconic theorist, I could: 1) familiarise myself with the intellectual climate of the theorist and due to knowing the theoretical background, begin to think in similar ways; 2) emulate the style of writing and composition, e.g. mirror the structure of chapters (like Poyatos did with Korte) or even borrow design features, like Birdwhistell's unique horizontal lines; 3) borrow expressions, phrases or even whole paragraphs to illustrate/reinforce my own point.

> Lessing associated temporality with literature and spatiality with painting and sculpture. Moreover, he privileged literature over art when he argued that the artist, unlike the writer, could only portray a single moment in timee and then from only one point of view. As Bryan Wolf points out, conventional associations of the visual with nonverbal immediacy consigns the visual arts to the "myth of presentness," Lessing's spatiality, whereas the modern world associates rhetoric, which implies a manipulation of "facts" or words in order to influence, exclusively with language (19902 185). (Landwehr 2002: 12)

Is there not such a phenomenon as "visual rhetoric"?

Shusterman, Richard 2009. Somaesthetics and C. S. Peirce. *The Journal of Speculative Philosophy* 23(1): 8-27.

> From its outset, the project of somaesthetics - briefly defined as the critical, ameliorative study of **the experience and use of the body as a locus of sensory-aesthetic appreciation** (*aesthesis*) and creative self-fashioning - has been largely inspired and shaped by the perspectives of classical pragmatist philosophy. Among the classical pragmatists, John Dewey has clearly been the preeminent influence on somaesthetics. The project was first introduced through a study [Richard Shusterman, *Practicing Philosophy: Pragmatism and the Philosophical Life* (New York: Routledge, 1997), chap. 6. "Somatic Experience: Foundation or Reconstruction?"] of Dewey's views on immediate experience and embodiment and his work with somatic therapist F. M. Alexander. Moreover, reclaiming the still vibrant utility of the notion of experience that is central to Dewey and the classical pragmatist tradition, somaesthetics sought to balance our culture's unhappy obsession with **oppressive norms of attractive body appearance** (the realm of *representational* somaesthetics) by instead proposing a compensating focus on appreciating **the inner experience of aesthetic feeling of one's own body** (*experiential* somaesthetics). As this project developed, it was articulated in terms of three branches - analytic somaesthetics (a descriptive inquiry into **the functioning of our bodily perceptions and somatic practices and their various cognitive, social, and cultural uses**), pragmatic somaesthetics (a more normative inquiry into **methods of somatic improvement** and

> their comparative critique), and practical somaesthetics (the fully embodied concrete practice of somatic disciplines). Dewey emerged as the paradigmatic prophet of this field, for he was exemplary in vigorously and astutely pursuing all three of these branches, by making disciplined somatic self-cultivation a matter of personal practice and not just a topic for theoretical and mehtodological discourse. (Shusterman 2009: 8)

This is marvellous! It is as if some primary aspects of my nonverbalism have already been studied under the title of somaesthetics.

> 2. Richard Shusterman, "Somaesthetics: A Disciplinary Proposal," *Journal of Aesthetics and Art Criticism* 57 (1999): 299-313; Richard Shusterman, *Pragmatist Aesthetics: Living Beauty, Rethinking Art*, 2nd ed. (New York: Rowman and Littlefield, 2000), chap. 10. Foucault is also invoked in these texts as an instructive exemplar of a philosopher impressively active in all three branches of somaesthetics. See also Richard Shusterman, "Somaesthetics and Care of the Self: The Case of Foucault," *Monist* 83 (2000): 530-51. (Shusterman 2009: 24)

Dayum, he even reached Foucault and his care of the self, though half a decade before his lecture transcipts and notes on the subject were published.

> Our admiration of Dewey's enormous value in thi field should not, however, obscure the rich resources of other classical pragmatists for somaesthetics. In recent writings I have increasingly emphasized William James's important and wide-ranging contributions to somaesthetic inquiry. Like Dewey, James worked tirelessly, imaginatively, and ever courageously in all three dimensions of somaesthetics. His theoretical investigations into **the bodily basis of mental activity** (not only in our emotions but in our more distinctively cognitive and practical thought) helped make his *Principles of Psychology* a path-making book and indeed the book that inspired Dewey toward naturalism in the philosophy of mind. James's theoretical inquiries into **the body-mind nexus** were alse combined with intense study of various somatic disciplines to improve body-mind functioning and harmony of various somatic disciplines to improve body-mind functioning and harmony to expand consciousness. Moreover, James's pragmatism in somatic studies not only involved analyzing methodologies of practice but also took the form of experimenting with these disciplines in the most concrete and practical way by testing them on his own flesh and consciousness. (Shusterman 2009: 9)

I am somewhat familiar with James, as his *Principles* has also involved and influenced the study of facial expressions of emotion. With Dewey I have not come across so much. I have read the article by Martin Jay, "Somaesthetics and Democracy: Dewey and Contemporary Body Art," but quoted only three passages. One of them was about Shusterman's ambitious project of somaesthetics (which i put in bold) and Dewey's fascination with F. M. Alexander's nterapeutic uppor torso exercises. My comment was very brief: "All around interesting stuff." And it really is interesting. I like ambitious; my own projects are like that. I'm sure sooner or later I'll meet somaesthetics or Shusterman again, there's just too much congeniality to not follow up on this.

> One reason for not bringing Peirce te bear in this project was that I developed somaesthetics in opposition to my neopragmatist mentors who used Peirce to argue for varieties of textualism that opposed the emphasis on experience and its somatic dimension that I was especially keen to develop. I was especially reacting to Richard Rorty, who emphasizes Peirce's assertion that "my language is the sum-total of myself; for the man is the thought," and who has been very critical of somaesthetics, criticizing that project as "a beautiful example of kicking up dust and then complaining that we cannot see." I should have done a better job of dissociating Peirce from the textualist neopragmatist interpretation he was given and instead paid more attention to the embodied dimension of his thought. (Shusterman 2009: 9)

It is as if Rorty feeds on criticism. Not only do his views piss people off, he manages to misconstrue other thinkers for his own purposes. If that is not a sign of a great (not good or bad, but great) thinker, I don't know what is. I should really look into Rorty's writing, ever if with the aim of dismissing him. Congeniality and sympathy is all well and good, but intellectual enmity and criticism can be much more satisfying - first you get angry, then you fling arguments and then you feel at peace. For example, I have met this quote from Peirce and I do not invest it with any special import; I *know* that Peirce indulged far more inclusive conceptions of selfhood. I'd rather invest in this: "the body of man is a wonderful mechanism, that of the word nothing but a line of chalk" (7.583, W 1:494, 1866).

> 11. See Nathan Hauser and Christian Kloesel, eds., *The Essential Peirce*, vols. (Bloomington: Indiana University Press, 1998); hereafter EP. Peirce avows in "The Seven Systems of Metaphysics" (1903): "I am still a perfect ignoramus in esthetics" and "ignorant ... of Art" (EP 2.189-190). He refers to being "incompetent" for "defining the essentially good" in "The Three Normative Sciences" (1903; EP 2.201). (Shusterman 2009: 25)

This self-criticism must be viewed with regards to the word "ignorant" meaning "novice" or "beginner." I too am not afraid to admit my inaptitude in many fields which I do find interesting and beneficial (such as zoology, ethology, neurology, etc.) but which I have yet to aquaint myself further with.

> The appreciation of aesthetic qualities in their innumerable varieties requires perceptual skill in discriminating such qualities, so that aesthetic enjoyment or pleasure is not a merely physical satisfaction but one that intrinsically involves cognition, even when it is essentially sensory and somatically based cognition. (Shusterman 2009: 11)

Today while riding to hometown in a train I had an eargasm. I was reading the last pages of the previous article and listening to last month's favourite tracks and got caught by one a track by Blue Sky Black Death from their album *NOIR*. I shut the laptop, pulled my hood over the headphones and closed my eyes to re-listen to the whole track from beginning to end, consciously making an effort to sway my body slightly along with the music and it managed to effect my body, to make it feel good andd pleasurable. At some point I was breathing along with the music and at one particularly intense moment in control of my upper body, clenching whatever muscles I could and releasing when the melody instructed to do so. The whole experience was like good sex, but with music. I'm sure I had managed to manipulate my dopamine levels and released an orgasmic amount; that is to say "eargasm" is not an empty word, one can really induce extreme pleasure via music if one wishes to. That is one aspect of my own personal somaesthetics.

> Peirce cannot say "exactly what it is, but it is a consciousness belonging to the category of Representation through representing something in the Category of Quality of Feeling" (EP 2.190). Peirce suggests that the discriminating perception of such qualities requires not just natural sensory powers but skill developed through training - the sort of **sensory-perceptual training** advocated by somaesthetics and reflected in the Greek oot of *aisthesis* from which the term derives. (Shusterman 2009: 11)

Aisthesis (ja selle seos "aistmisega") is something Aare Pilv talked at length about during his presentation at *Semios-along*. My memory fails me on the details but it did reinforce the impression that some common roots, like *techne*, *ars*, *bios*, etc. have an etymological Janus-face, that their meaning has changed considerably since the ancients and yet have retained some of it, which is not readily discriminable if one is not familiar with the specifics.

> We know that Peirce had an unfortunately rigorous training in feelings of pain. Beginning in his senior year at Harvard and continuing throughout his life, Peirce suffered from an excrutiatingly painful neurological disease called "trigeminal neuralgia - then medically termed *facial neuralgia*," which worsens with age and whose pain is "debilitating" to normal functioning, let alone intense mental labor. On a happier note, we also know that Peirce spent considerable time in the pleasant training and testing of his gustatory asd olfactory discrimination with respect to wine. As Paul Weiss's biographical sketch relates, Peirce's "father

> alse encouraged him to develop his power of sensuous discrimination, and later, having put himself under the tutelage of a *sommelier* at his own expense, Charles became a connoisseur of wines. (Shusterman 2009: 12)

This is one of the very few biographical notes I have on Peirce. Despite knowing the general outlines of his categorical thought I know very little of the actual person.

> With respect to somaesthetics, Peirce's intricate theory of signs - with its ramified classification of sign typologies - could be useful for **understanding different forms of somatic signs, meaning, and body language** and for tracing their interrelations. For instance, his distinction among tone, token, and type could help distinguish among (1) an immediate bodily feeling (tone) that is merely vaguely registered as a quality without being individuated clearly in consciousness but that still can influence behavior and contribute to a meaningful experience, (2) a particular (token) bodily feeling or movement (for example, a particular headache or golf swing) that stands out in consciousness as a particular thing, and (3) the more general category (type) of such a feeling (headache) or movement (golf swing). Similarly, Peirce's distinction among icon, index, and symbol could help distinguish varieties of body language: whether a certain bodily movement or expression denotes its referent or suggests its meaning iconically by resembling or imitatng a quality of what it denotes - say lifting one's arms triumphantly to express the elation of victory; whether the somatic sign functions as an index by being actually related to its meaning - sweating and turning red as a sign of being feverish or overheated; or whether the bodily movement functions as a symbol through having an established "interprrenatn" or convention that determines such meeting - say the two-fingered victory sign. (Shusterman 2009: 13)

This is exactly the kind of passage I've been waiting to read for the past few weeks. I wish to fuse nonverbal communication and Peircean semiotics and this is the first passage I've collected that points to this direction explicitly. Talk about congeniality...

> Another of Peirce's famous tripartide classifications (and one readily related to his classification of signs) is that of firstness, secondness, and thirdness. This classification, which reappears and is variously explained in different contexts of Peirce's theories, can be used to illustrate somaesthetics' key tenet that there are different levels of body intentionality and consciousness. I have distinguished at least four levels. The lowest level of somatic intentionality (which cannot qualify as full consciousness and could be paradoxically described as unconscious consciousness) is the sort of limited, obscure awareness we exhibit in our sleep: for example, when we intentionally (though unconsciously) move a pillow that is disturbing our breathing or feel we are too close to the edge of the bed (or our sleeping partner) and thus reposition ourselves without waking up to full consciousness. Beyond this level is the stage when we are awake and clearly conscious yet not explicitly aware of our bodily position or movements. We usually pay no attention to our feet or have an explicit awareness of them when we are walking. Yet, obviously eve without explicit awareness, one knows in a practical way where one's legs are and how to move them in walking. This level of unreflective, unthematized perception is what Merleau-Ponty hailed as primordial perception and as the key to the mystery of our successful perception and action. (Shusterman 2009: 13)

I'd rather say that firstness, secondness and thirdness is the foundation ef Peircean thinking, that all or most of his tripartite classifications are informed by the same logic, whether it is tone-token-type, icon-index-symbol or emotional-energetic-cognitive.

> In deploying his famous pervasive three categories of firstness, secondness, and thirdness to characterize consciousness, Peirce describes "the true categories of consciousness" as follows: "First, feeling, the consciousness which can be included within an instant of time, passive consciousness of quality, without recognition or analysis; second, consciousness of an interruption into the field of consciousness, sense of

> resistance, of an external fact, of another something; third, sythetic consciousness, binding time tofether, sense of learning, thought" (CP 1.377). These categories of consciousness correspond with the three higher levels of consciousness that somaesthetics identifies beyond the basic intentionality displayed when asleep, though Peirce's first caterogy of passive conciousness could perhaps be extended to cover also that lower level. Peirce provides a great deal more resources for somaesthetics' inquiry into the multileveled complexities of consciousness, the different degrees of vividness and intensity of feeling, and the varieties of attention through which our consciousness and discrimination of somatic feelings can be improved in order to achieve a better use of the self in perception, cognition, and action. To appreciate the range of these resources, we need to examine his writings in psychology. (Shusterman 2009: 14)

Yes, we do. I had forgotten about that passage which illustrates his 1-2-3 with sensations. That passage might be the one I'd like to combine with the 1-2-3 in Foucault, Lotman, Nauta, etc. A comparison of categories will some day spring forth from this.

> Peirce offers some distinctions to differentiate some of the different levels of consciousness. One key distinction of levels is that between merely being somehow (even minimally) conscious of something and having a distinct *awareness* (an explicit consciousness) of thot thing. Peirce speaks of **"sensations so faint that we are not fairly aware of having them"** yet that must be present to some degree in consciousness since such presence seems necessary both to explain our correct perceptual discriminations and to provide the fundamental basis for training ourselves to bring such sensations into greater consciousness or explicit awareness. (Shusterman 2009: 17)

Almost unaware sensations constitute the pulp of nonverbal perception. [LV: vaevu- ja viivutunnetused]

> >Peirce underlines that even faint feelings with "light subjective intensity" nonetheless "affect the emotions and the voluntary actions" and that usually "they are much less under control than ... more [subjectively] intense" feelings. This is obvious once we realize that it is hard to control that of which we are barely conscious. In order to deliberately control a feeling (or to intentionally work on it so as "to affects its transformations"), we need to direct our attention to it, and it is hard to attend to that which "is scarcely perceptible" in faint or dim consciousness so that we are not even aware of it (CP 7.555). Consequently, if we wish to increase our control of feeling so as to enhance our control of the actions that feelings (even faintly perceived feelings) affect, then we should devote some effort to impreving our recognition and discrimination of faint feelings by improving our capacities of consciousness toward greater skills of awareness and attentien.(Shusterman 2009: 28)

This discussion appears to be on thin ice. That is, these suggestions would be difficult to follow up with more modern discourse. This may be the reason why the article is published in a journal of speculative philosophy.

> Among the faint feelings that often strongly influence us without our awareness Peirce highlights some "which are especially interesting. These are those which tend toward a reaction between mind and body, whether **in sense, in the action of the glands, in contractions of involuntary muscles, in coordinated voluntary deed**," and so on (CP 7.555). In short, Peirce identifies the particular importance of the sort of mind-body feelings that form the focus of somaesthetics in its attempt to increase our understanding of body consciousness so that we can better deploy it to improve our self-use and our interaction with our surrounding environments, including our interactions with others. A substantial part of our undertanding of others (including our misunderstandings) is guided, as Peirce realizes, by such faint sensations, which are often colloquially described in contemporary culture as "vibes" or "energy" (CP 7.35). (Shusterman 2009: 18-19)

I'm not even sure anymore if this is like cheating - he is uttering thoughts that I would have in some manner or another uttered in the future (but of course in terms of nonverbal behaviour).

> But Peirce was likewise astute in acknowledging also the dangers of reflex feeling or self-consciousness. He recognized how such self-conscious reflection often seems te impede the fluidity of action and thought, redering us awkward, hesitant, and uncertain: "Everybody knows how sef-consciousness makes one awkward ad may even quite paralyze the mind. Nobody can have failed to remark that mental performances that are gone through with lightly are apt to be more adroit than those in which every little detail is studied while the action in precooding." Speaking from personal experience, he adds "that self-consciousness, and especially conscious effort, are apt to carry me to the verge of idiocy and that those things that I have done spontaneously were the best done" (CP 7.45). For precisely these dangers, James rejected the use of somaesthetic reflection in practical life, though he advacated its use (and indeed used it superbly) in his psychological theorizing. In practical life, James insisted that we should simply trust our spontaneity and habits: "Trust your spontaneity and fling away all further care." (Shusterman 2009: 20)

This exact same notion is often touted in texts on nonverbal communication; my first meeting of this sentiment being in M. R. Key's 1975 mimeographed monograph on paralanguage and kinesics.

> John Dewey, through his work with somatic educator F. M. Asexander, rightly identified **spontaneity as simply the product uf entrnched habit, which is often flawed and cannot be revised without placing it under the scrutiny of self-consciousness.** Moreover, why must we concede that reflective consciousness of one's bodily actions necessarily impedes the mooth performance of those actions and that such consciousness must therefore be confined only to learning and habit correction?
> In many cases where awkwardness of action is attributed to the fact that the action is performed with self-consciousness or reflective awareness, the awkwardness, I believe, does not in fact derive from the attention or awareness that one gives to the proper body movements needed for successful performance of the action. Rather, such awkwardness actually results from being distracted from the proper badily movements (and their attendant feelings) by overriding feelings of desire or anxious worry regarding the results (i.e., success) of the action and the verdict of how certain people judge the effectiveness of one's performance. **The problem is not that of reflective awareness of what one is actually doing but, rather, distraction from one's actual actions by thoughts about one's success in achieving the ends of those actions.** (Shusterman 2009: 20)

This may actually be a valid point. Self-consciousness can improve the habits of action and even the performance of action but only when one is self-conscious in terms of self-control or self-awareness, not in the sense of self-embarrassment or self-image.

> ...**Peirce's philosophical theorizing alse speaks much less of the body than do his two famous classical pragmatist disciples**. Though Peirce clearly affirmed the body's importance as a physiological ground for our mental life on earth, he did not explore in comparable detail the various ways in shapes our perception, feeling, and thought. If James's psychological theories pervasively insist on explicitly inserting the body and discussing its role at the core of every mental state and activity (except the will), Peirce is much more restrained in his account about the body's role in mental life, though he, of course, repeatedly recognizes in general terms "that intimate dependance of the action of the mind upon the body," mhich includes "the dependence of the action of the mind upon the state of the body" (CP 5.385, 6.551). Peirce likewise affirms the body's essential role in human consciousness, distinguishing through such consciousness the signifying human being from the signifying word: "A man has consciousness; a word has not." And what "we mean by consciousness" is "that emotion which accompanies the reflection that we have animal life" (CP 7.585). Peirce , however, is keen to emphasize that mind is much more than mere consciousness, with the latter's defining sense of animal vitality and "feeling" (CP 7.364-367). (Shusterman 2009: 21)

If I finally do get around to skimming Peirce's collected papers for references to the body and manage to compose a wealthy discussion then I can argue against Shusterman here and provide the perspective of inserting body language into his semeiotics. Hopefully.

Moxley, Roy A. 2004. B. F. Skinner's Adoption of Peirce's Pragmaticc Meaning for Habits. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 40(4): 743-769.

> Less insistent on logical features than Russell, Otto Neurath (1931-32/1959), one of the members of the Vienna Circle, advanced physicalistic language as a universal language: "[T]he physicalistic language has the capacity some day to become the universal language of social intercourse" (p. 289); and this language would be developed by **purifying ordinary language**:
>
> > What is orignally given to us is our *ordinary natural language* with a stock of imprecise, unanalyzed terms. We start by purifying language of metaphysical elements and so reach the *physicalistic ordinary language*. In accomplishing this we may find it very useful to draw up a list of proscribed words. (p. 200)

Neurath (1931/1983) saw that, "In the field of psychology, the physicalists are closely allied with Watson and his behaviorists. ..." (p. 50; and he (1931-32/1959) saw physicalistic language as unifying all of science:

> The views suggested here are best combined with a *behavioristic* orientation. One will not then speak of "thought," but of "speech-thought," i.e., of *statements os physical events*. ... only physicalistic statements have a meaning, i.e., can become part of unified science. ... The physicalistic language, unified language, is the Alpha and Omega of all science. (p. 292)

In this unification, the physicalistic language would apply to all the sciences in "building up a uniform scientific language with a uniform terminology" (Neurath, 1936/1983, p. 133). Rudolph Carnap (1934), another member of the Vienna Circle, also thought such a language would be well-suited for science, "[Our] theory is that the physical language is the universal language ond can therefore serve as the basic language of Science" (p. 95). (Moxley 2004: 745)

What a bunch of toss. "Purifying language" in this sense seems almost like a movement towards a *newspeak-science*, and indeed, I would readily compare language of stimulus-response, primary and secondary reinforcement, reward conditioning etc. as the *duckspeak* of outdated psychology.

> Skinner took issue with Russell's (1950, p. 82) claim that when we hear the word *fox* me show our understanding of that word by **behaving (within limits) as we would have done if we had seen the fox.** In part, Skinner (1957) said, "The verbal stimulus *fox* ... may, as Russel sayd, lead us to look around ... but we do not look around when we see a fox, we look at the fox" (p. 87). (Moxley 2004: 748)

How moronic. As if the word "fox" could float in a vacuum universe as a "verbal stimulus." In Bradbury's *Fahrenheit*, there's an illustrative example: "When I talk, you look at me. When I said something about the moon, you looked at the moon, last night. The others would never do that." In this example, Montag and Clarisse talked about an occasion when they were actually walking outside and when Clarisse mentioned the moon, then the moon was visible to both. Clarisse's words made an impact on Montag, made his interested in her talk, made him look at the moon to see what she was talking about. There is a whole gamut of meaning these idiotic reductionist theories of meaning are missing. That is why I cannot take behaviorism nor logic seriously. Meaning is not it's truth-value nor its behavior-response. Meaning is meaning. Sometimes a tautology suffices. For there are countless forms of meaning which cannot (yet or ever) be explained, at least not in a linear verbal form.

> Meaning for the speaker lies in the contingencies of what the speaker says. Meaning for the listener lies in the contingencies for what the listener says or does. (Moxley 2004: 749)

I am unsure of what the "contingencies" are in this context, but my own understanding of this statement would be that the speaker's meaning lies in the words he is uttering, while the meaning for the listener lies in both the verbal and the nonverbal "output" of the speaker. This implies that the speaker is not as much dependent on the nonverbal behaviour of the listener as the listener is of the speaker's, and in some measure this might be true because the "cognitive capacity" of the speaker is tied up in speaking... Yet it is certainly not true that the listener does not influence the speaker with his or her listening behaviour. There's a whole lot of dynamism missing from this reductionistic account of communication. Again, speakers and listeners are not abstract entities floating in a pitch-black emptiness of the cosmos. They are people, beings with bodies situated in the world, constantly embedded into the mess of routines and surprises of everyday life, in environments, in spaces and places, constantly moving and breathing, metabolizing and endocrinizing (not even a word, I think)... That is, there's an endless array of "contingencies" missing from this account of "verbal behavior."

> Peirce (1878/1992) included an acceptance of private events that anticipated Skinner's own acceptance of private events:
>
> > [S]ince belief is a rule for action, the application of which involves further doubt and further thought, at the same time that is the stopping-place, it is also a new starting-place for thought. That is why I have permitted myself to call it thought at rest, although **thought is essentially an action...** The essence of belief is the establishment of a habit; and different beliefs are distinguished by the different modes of action to which they give rise. (pp. 129-130)

Belief was a rule for action, and thought was essentially an action. Accepting private events in his *radical behaviorism*, a terms he introduced in 1945 for his inclusive view of behaviorusm, Skinner (1974) also considered potential behavior as a kind of action or as rules for action:

> [O]ur knowledge *is* action, or at least rules for action... There is room in a behavioristic analysis for a kind of knowing short of action and hence short of power. One need not be actively behaving in order to feel or to introspectively observe certain states normally associated with behavior. (pp. 139-140)

Skinner's first sentence - when he says that "knowledge is action, or at least rules for action" - paraphrases in reverse order Peirce's (1878/1992) "belief is a rule for action" and "theught is essentially an action" (p. 129). (Moxley 2004: 752)

Trying to again unite body and mind, here through belief/knowledge and action/behavior. My own approach this far is no better, combining text (in a broad semiotic sense) with movement (of the human body). What I like about these quotes is that thought is a form of action, a process, presumebly - because it's Peirce - a sign-process (e.g. *semiosis*). [LV: vaimurõõm on mõttetegevuse healoomuline tulemus]

> In addition to his reading of Peirce, Skinner had discussions over the years with his friend and colleague at Harvard, the pragmatist W. V. Quine, who could have presented some of Peirce's views (see Cerullo, 1996). Quine (1981), for example, said, "Peirce scored a major point for naturalism, moreover, in envisioning **a behavioristic sematics**. Naturalism in psychology and semantics is behaviorism; and Peirce declared for such a semantics when he declared that beliefs consist in dispositions to actions" (p. 36). It may not be surprising then that John Staddon (2001), editor of the journal *Behaviorulsm and Philosophy* said, "The philosophy o radical behaviorism [Skinner's philosophy] isa descendant of the pragmatism of C. S. Peirce" (p. 96). (Moxley 2004: 754)

I cannot give a definition for naturalism but I have a distinct feeling that this formula (that naturalism in psychology and semantics is behaviorism) in heavily bent by Quine being an American, a logician and possibly other dispositions he may have that I'm not aware of. In any case, a continental thinker most likely would not state such a thing.

> Two things here are all-important to assure oneself of and to remember. The first is that **a person is not absolutely an individual**. His **thoughts are what he is "saying to himself,"** that is, is saying to that other self that is just coming into life in the flow of time. When one reasons, it is that critical self that one is trying to persuade; and **all thought whatsoever is a sign**, and is mostly of the nature of language. The second thing to remember is that the man's circle of society (however widdely or narrowly thes phrase may be understood) is a sort of loosely compacted person, in some respects of higher rank than the person of an individual organism. (Peirce, 1905/1998, p. 338)

Considering that Peirce was by this time in an old age and so too was Lotman when he said very similar things, I wonder if this is the impression of thought-processes one accumulates as one gets older; that by the end of one's life when one is no longer part of a close homogeneous click (like a school class) and other likeminded same-aged people are already leaving this life... then one forms a mature idea of the nature of communication - that all you ever wanted to say to another person, ultimately (in the "ultimate (solitary) reality" as Powys would say), you are saying to yourself, transmitting to another who is actually a part of yourself. That all communication is ultimately self-communication, because that is the only guarantee a given communication has, that YOU understand what YOU are thinking, even if down the line, years or decades later.

> James olse distinguished between hwo kinds of knowledge in a way that was to become fundamental for Skinner in distinguishing verbal from nonverbal behavior. James (1890/1983) said,
>
> > *There are two kinds of knowledge* broadly and practically distinguishable: We may call them respectively *knowledge of aquintance* and *knowledge-about*. ... The two kinds of knowledge are relative terms. ... the same thought of a thing may be called knowledge-about it in comparison with a simpler thought, or acquaintatce with it in comparison with a thought of it that is more articulate and explicit still.
> > The grammatical sentence expresses this. Its "subject" stands for an object of acquaintance which, by the addition of the predicate, is to get something known about it. ... when we know about it we seem, as we think over its relations, to subject it to a sort of *treatment* and to *operate* upon it with our thought. ... our senses only give us acquaintance. (pp. 216-218)

The similarity between James's term *operate* and Skinner's term *operant* is interesting even if coincidental. Issues raised by the two knowledges arre also addressed by James's (1911/1979) **distinction between *percept* and *concept*, *perceptual experience* and *conceptual experience*, *perceptual knowledge* and *conceptual knowledge*.** (Moxley 2004: 757-758)

And then I remember that I find these articles by searching the terms "semiotics" and "nonverbal". James's distinctions are neat but they still reify the distinction between body (peceptual) and mind (conceptual). Thi chiasm is still not bridged.

> Science is a vast verbal environment or culture. (Skinner 1988: 44)

I rip out this short quip from a larger quote from: *Skinner, B. F. 1988. The Listener. In:* Recent Issues in the Analysis of Behavior. *Cosumbus, OH: Merrill, 35-47.* because I like this sentiment and indeed scientific literature [erialakirjandus] is a verbal environment or a subculture in which I am immersed, even if only in a small spot of a corner where this environment comes int contact with the reality of human bodily behavior.

> Among the implications for Skinner's later views on meaning, the first is that the meanings of words vary in every single use. The meanings vary as the contingencies for the speaker and listener change, and some variation in the contingencies (however slight) must occur for each occasion of the word. Most of the details of these variations are neglible, but not all. As with natural selection, some variations may lead to a newly recognized sense, some may not. (Moxley 2004: 761)

This is more agreeable. Mostly because it likens the case of meaning for verbal and nonverbal forms of comunication and signification. Several times I've had to explain to people that there are very few "meanings as such" in nonverbal behavior, that there are many contextual dependencies (or contingencies). The meaning of every movement and posture varies with what it is preceeded and succeeded by. The major difference between the systems becomes that of dictionaries; there are many for verbal systems, but something analogous to dictionaries for nonverbal behavior are still just beginning to be created (even the term "dictionary" does not really fit).

Laferrière, Daniel 1979. Making Room for Semiotics. *Academe* 65(7): 434-440.

> A lot of people in academia are talking about semiotics these days. Books are being written, new journals are being formed, professional societies are being founded. In the United States semiotics has become fashionable particularly among the nontenured echelons of many French, English, and Slavic departments. Semiotics is being taught for credit at quite a few universities, such as Yale, Brown, Indiana, Kansas, Illinois, and Colorado. Brown University has gone so far as to establish a major concentration in semiotics which attracted over 100 undergraduates during the last academic year. (Laferrière 1979: 434)

A comparable quantity to undergraduates received in Tartu University in 2010.

> Semiotics is not new. It may be a fad, but it is not new. It is in fact an old topic which, having lain dormant for centuries, is now receiving new vigor. It goes back at least as far as a gentleman of the Stoic persuasion named **Chrysippus**, who lived during the third century before the birth of Chirst. (Laferrière 1979: 434)

The name sounds familiar but not from an academic context.

> Such specifically neurobehavioral discoveries as these are important to the semiotician, though they are often made by researchers who have no particular interest in the study of signs. Indeed a wide variety of researchers - neurologists, linguists, ethologists, anthropologists, sociobiologists, psychologists, philosophers, literary theoreticians, language pedagogues, and others - are constantly finding out things that are relevant to semioticians. [...] semioticians *seem* to practice this kind of "parasitism" more extensively than do other kinds of scholars, especially since the academic scene today is compartmentalized in such a way as usually to exclude a specifically semiotic compartment. (Laferrière 1979: 435)

This seems to agree with the conception of semiotics as an "umbrella science."

> No semiosis takes place in the absence of an interpreter. The tree falls in the forest whether or not an interpreter is present, but the fall does not *signify* anything without an interpreter. Semiotics, then, is not merely the study of signs, but is the studyof how interpreters actualize the many potential semiotic relationships that exist in the universe. (Laferrière 1979: 436)

Yes, but if a tree falls in the forest and there is no interpreter present, is it still an index? :D

> Let us now turn to another area in semiotics where interdisciplitary research is also raising some interesting questions and providing some fresh new outlooks on old questions, namely, the field of literary semiotics. The literary work of art is, from a semiotic viewpoint, **a highly complex system of signs**. According to the Soviet semiotician Jurij Lotman, the literary text is a "secondary modelling system" (*"vtori¢naja modelirujuš¢aja sistema"*) of the world ultimately based upon the primary modelling system which is language. Literary art is, in this sense, twice removed from reality (including physical, psychological, and social reality) insofar as it uses an already existing linguistic model of the world to construct yet another model. **This secondary model is capable of generating meaning over and above the meaning potentially generatable by the primarily linguistic model.** That is, the semantics of literary work of art is more than just the semantics of tokens from the natural language in which the literary work is written. (Laferrière 1979: 437)

It is interesting how sometimes one needs to look at another's view to something familiar in order to better understand it. I just figured out how TMS's modelling systems theory could be put to use for my purposes:

- Nonverbal behavior as mere contraction of muscles or movements of bodies in space is a non- or zero-degree semiotic phenomenon. That is, one can move and posture throughtout one's lifetime without it ever crossing one's mind that what the human face has any significance.
- Words such as "smile" or "scowl" signify these general configurations of facial muscles in language, that is, in the primary modelling system. Labels are assigned and we are able to talk about things, able to model them.
- In literature or painting or what-have-you these words or signs are combined with other words or signs in complex ways in order to model more complex aspects of these realities. For example, in Bradbury's *Fahrenheit* (1953: 69) Montag ponders how after Clarisse asked him a simple question: "Are you happy?" he went numb. A numbness took over his face and his body and he felt as if the girs had taken his "smile" and ran away with it.
- On the tertiary level of culture, this very same literarily modelled phenomena is known as a complex that is related to other complex phenomenons. E.g. there is a culture-specific idea of a "kill-joy" character whose words are able to wipe the smile from another's face.

WORDS

- "...a concern for **propriety**..."

  1. The state or quality of conforming to conventionally accepted standards of behavior or morals. 2. The details or rules of behavior considered correct: "she's a great one for the proprieties".

- "...the avoidance of **solecisms**..."

  1. A grammatical mistake in speech or writing. 2. A breach of good manners; a piece of incorrect behavior.

- "...rhetorically **horripilating**..."

  have one's hair stand on end and get goosebumps; "I horripilate when I see violence on television".

- "...a more **censorious** view..."

  Severely critical of others.

- "...results below may not in themselves be **probative**..."

  Having the quality or function of proving or demonstrating something.

- "...hence extensive **preambles** to pronouncements and lengthy titulature..."

  1. A preliminary or preparatory statement; an introduction. 2. The introductory part of a statute or deed, stating its purpose, aims, and justification.

- "...verbal language becomes **tarnished** by its association with bureaucracy..."

  Lose or cause to lose luster, esp. as a result of exposure to air or moisture: "silver tarnishes easily".

- "...rhetoric... can be criticized as **meretricious**..."

  Apparently attractive but having in reality no value or integrity: "meretricious souvenirs for the tourist trade".

- "...the process is **paratactic**..."

  Parataxis (from Greek for 'act of placing side by side'; fr. para, beside + tassein, to arrange; contrasted to syntaxis) is a...

- "...metaphors, myths, **ecphrases**..."

  Ecphrase (verb): Express (an idea or question) in an alternative way, esp. with the purpose of changing the detail or perspective of the original idea or...

- "...the variously angled **tesserae** of wall mosaics..."

  1. A small block of stone, tile, glass, or other material used in the construction of a mosaic. 2. (in ancient Greece and Rome) A small tablet of wood or bone used as a token.

- "...medium of insubstantiality, colour, **chiaroscuro**, texture, metaphor, gesture..."

  1. The treatment of light and shade in drawing and painting. 2. An effect of contrasted light and shadow created by light falling unevenly or from a particular direction on something.

- "...**serried** ranks of spectators all wathing..."

  (of rows of people or things) Standing close together: "serried ranks of soldiers".

- "...church leaders gave **conciliar** edicts a polemical edge..."

  Of, relating to, or proceeding from a council, esp. an ecclesiastical one.

- "...Miriam's nemesis appears during their **sylvan** capers..."

  1. Consisting of or associated with woods; wooded. 2. Pleasantly rural or pastoral: "vistas of sylvan charm".

- "...Donatello pushes the model from a **precipice**..."

  A very steep rock face or cliff, typically a tall one.

- "...leans against the **parapet**..."

  1. A low, protective wall along the edge of a roof, bridge, or balcony. 2. A protective wall or earth defense along the top of a trench or other place of concealment for troops.

- "...an **importunate** demand for his presence..."

  Persistent, esp. to the point of annoyance or intrusion: "importunate creditors".

- "...the **iconolatry** of Donatello helps to sustain him..."

  the worship of sacred images.

- "...it told of a **vilified** intellect..."

  Speak or write about in an abusively disparaging manner.

- "...To **mollify** them..."

1. Appease the anger or anxiety of (someone). 2. Reduce the severity of (something); soften.

- "...A gleam of delicate **mirthfulness** in her eyes..."

  hilarity: great merriment.

- "...many readers consider Hilda a **prig** or a moral monster..."

  A self-righteously moralistic person who behaves as if superior to others.

- "...static **hewing** of texts..."

  1. Chop or cut (something, esp. wood) with an ax, pick, or other tool. 2. Make or shape (something) by cutting or chopping a material such as wood or stone.

JOURNAL ARTICLES

- Evans, E. C. 1969. Physiogromics in the ancient world. *Trans. of Am. Philosophical Soc.* 59, part 5.
- Turner, E. 1978. *Image and Pilgrimage in Christian Culture. Anthropological Perspectives*. New York.
- Blockley, R. C. 1976. Gesture as a Stylistic Device

. Stanford German Studies, 31-34.

- Heffernan, James A. W. 1991. Ekphrasis and Representation. *New Literary History* 22: 297-316.
- Wolf, Bryan 1990. Confessions of a Closet Ekphrastic: Literature, Painting, and Other Unnatural Relations. *Yale Journal of Criticism* 3: 181-302.
- Dewey, J. and A. Bentley 1947. Definition. *The Journal of Philosophy* 44: 282-306.
- Morris, E. K. 1988. Contextualism: The World View of Behavior Analysis. *Journal of Experimental Child Psychology* 46: 289-323.
- Moxley, R. A. 2002. Some More Similarities Between Peirce and Skinner. *The Behavior Analyst* 25: 201-214.

BOOK ARTICLES

- Pignatari, D. 1978. The Contiguity Illusion. In: Sebeok, T. (ed.), *Sight, Sound and Sense*. Bloomington.
- Culler, Jonathan 1981. Presupposition and Intertextuality. In: *The Pursuit of Signs: Semiotics, Literature, Deconstruction*. Ithaca: Cornell University Press.

BOOKS

- Josephs, H. 1969. *Diderot's Dialogue of Language and Gesture*. Oxford.
- Carney, T. F. and B. Zajac 1977. *Communications and Society*. Winnipeg.
- Mayo, C. (ed.), 1981. *Gender and Nonverbal Behavior*. Berlin.
- Barfield, Owen 1973. *The Rediscovery of Meaning: And Other Essays*. Wesleyan, CT: Wesleyan University Press.
- Montagu, Ashley and Floyd Matson 1983. *The Dehumanization of Man*. New York: McGraw-Hill.
- Bloom, Harold 1973. *The Anxiety of Influence*. New York: Oxford University Press.

4.6.9 Personal Acts (2013-06-15 13:45)

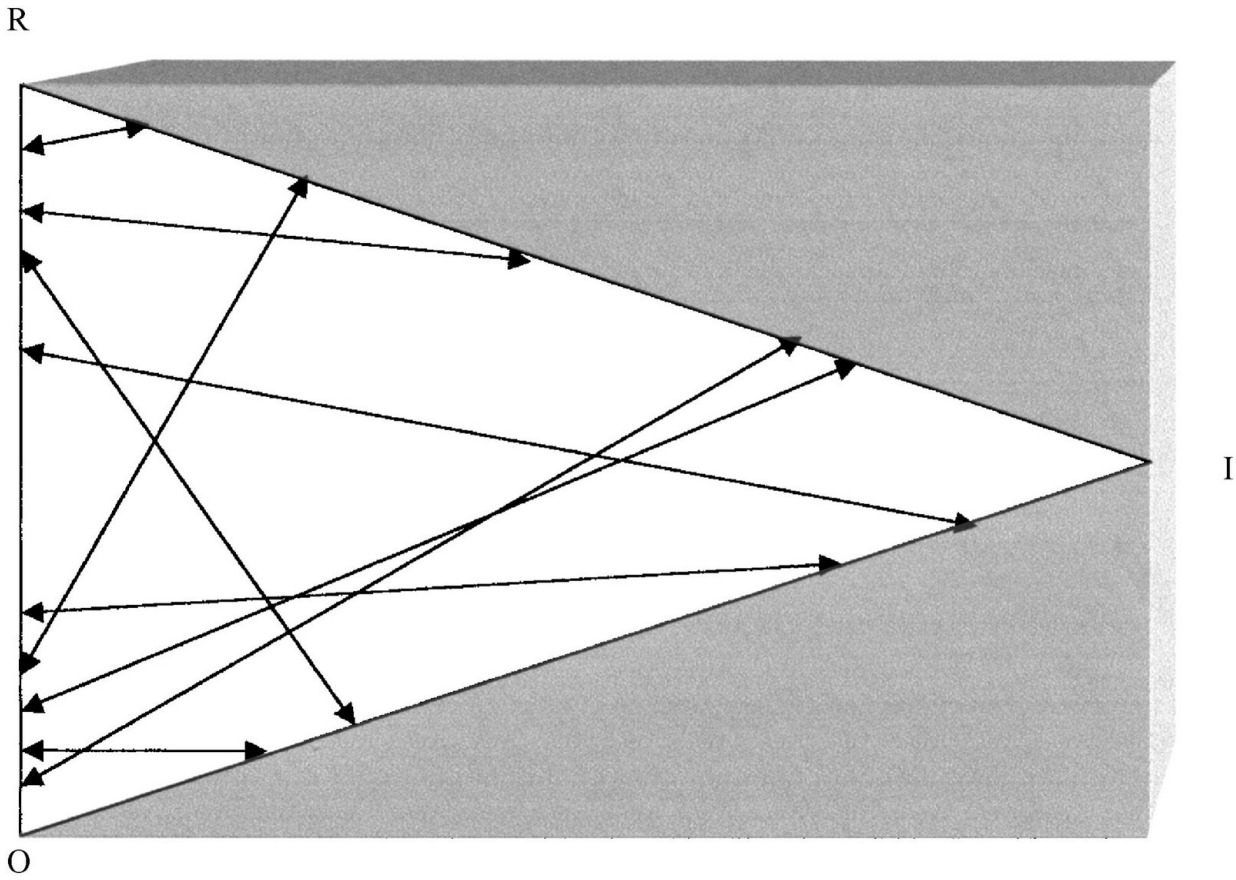

Stone, Gregory P. 1977. Personal Acts. *Symbolic Interaction* 1(1): 2-19.

> Herbert Blumer has conveyed to me in conversation his dissatisfaction with the phrase, "symbolic interactionism," and Anselm Strauus put it well: "The interactional situation is not an interaction between two actors, but **a series of transactions carried on in thickly peopled and complexely imaged contexts**" (Strauss, 1959: pp. 56-57). Indeed, our perspective might better be called "symbolic transaction." In this sense, meaningful conduct is always on-going, but there are dimensions to what goes on. Cooley somewhere drew the analogy between the social life and a river. One never steps in the same water twice, but the wader should heed the depth of the river. (Stone 1977: 2; footnote 2)

These are neat remarks. The river metaphor is an ancient (asian?) one, but the comparison with social life (especially in modern cities) is apt. Strauss's name is familiar but not that of his work (*Mirrors and Masks*). Today I daydreamed about naming the chapter titles of my non-existent monograph/thesis with every title beginning with "A ." I think something like "A thickly peopled context" would be a great title.

> All personal acts originate and terminate in interruptions. Consequently, it would seem to be misleading to approach the analysis of the personal acts as arising in impulse. Impulses may interrupt what one is doing, but there is a myriad of other sources of interruption, some rigidly scheduled, like the regularized entrances and exits or the appointments of quotidian existence; others unscheduled, like the surprises and dissappointments of tde daily round. (Stone 1977: 2)

Vary much the note I hit myself in my badly worded argument against Skinner's disgustingly reductionistic model of communication: that people are "embedded into the mess of routines and surprises of everyday life."

> Personal acts are meaningful, and, if they are consummated at all, it is that they have become understandable either within the internalized conversation we call thought, in the conversation we carry on with others, or, to be more accurate, in both our thought and conversation. The beauty of all this, perhaps the refreshing paradox, is that such meaning is seldom devoid of ambiguity, that such understanding is never total. It is for this reason that I have sought elsewhere to box the compassion of meaning with the polar limits of non-sense and boredom (Stone, 1970a: p. 396). **If our act is understood by no other one at all, it is non-sense, and others will leave our presence**. If our act is totally understood, there is nothing to demand another's continued presence; nothing more to say. (Stone 1977: 3)

Yesterday I watched through the complete 2 seasons of The Office (UK version). The original show was rought with facepalmesque awkwardness. Many a times did I imagine how I would, in place of these people, just walk out of the room. Leaving a nonsensical person's presence seems like a natural reaction. "I have no idea what you're doing. I'm out."

> A symbol is significant to the extent it calls out in others a line of action similar to the line of action it calls out in the one who puts it forth. It is the "fitting together" of individual lines of action (Blumer, 1969: pp. 9-10; 16-20) - a "joint action" - that ratifies the significance of symbols. (Stone 1977: 3)

Someday (I'm daydreaming again) I wish to write a piece on "the insignificant gesture." I think it would be interesting to consider some ways in which we miss each other's meaning. Even more, miss each other's gestures: the verbal greeting that wasn't heard, the handwave or headnod that wasn't seen, the acquaintance who wasn't recognized, the gazes that didn't meet, and many other forms of human contact that simply doesn't occur or when it does then goes awry.

> To construe the personal act as a symbolic production is always to refer that act to another. Moreover, it is to acknowledge that any aspect of behavior may be **conduct, literally a leading together (with the act of another)**. Personal acts are concerted, and it is in the concert that we find meaning or mind. (Stone 1977: 4)

This little bit of etymology is extremely valuable. Conduct is the leading together. Concourse is the coming together. Now, what is the difference? That conduct involves people and concourse involves heterogeneous systems of signs? Here's also a kef to differentiate concursivity from intersemiotic translation: in intersemiotic translation something is translated from system A to system B; in concourse something involves simultaneously system A and system B. In verbal concourse a verbal description (system A) *stands for* bodily behaviour (system B). But if I read the verbal description and read it as an instruction and perform the bodily behaviour described, then I'm performing an intersemiotic translation. The semioticity of the resulting behaviour consists of it *standing for* the verbal descriptions. Then again if I write a concursive passage and describe the actual bodily behaviour of someone in my own words, it does not appear to be an intersemiotic translation, because the actual bodily behaviour of that someone is not semiotic. Making the matter even more murkier: if the description is not about an actual person but about an imaginary one, then the description *stands for* non-existant behaviour and *is* semiotic because it *stands for* the imagination of the writer-descriptor. Even more, the visualized imaginations themselves most likely are not novel postures or gestures but, rather, past memories or, alternatively, belonging to "the folklore of gestures," in which case they may not even be necessarily visualized by the author. It seems like a comprehensive typology or explanation of concursivity will be a tough nut to crack.

> I have anchored the role in identity rather than status, because it is the more general term. All status are identities, but not all identities are status, e.g., not first names nor many nick-names. Moreover, **the term has been given different meanings by sociologists** like Maine and Weber, as well as by social anthropologists like Linton. (Stone 1977: 7)

A very common problems with these terms. The technical relationships of status, identity, roles, rules, ranks, etc. are different in almost every author.

> It should also be emphasized that some greetings and farewells may only seem to be exchanged. In no way may they be considered communications or even impersonal acts. The "**havenizing**" that takes place over the counter at supermarket cash registers is a case in pount. "Have a nice day" is a noise tossed out by an android, and the phrase ricochets off an unhearing ear into a vast echo chamber of canned goods, packaged junk, and frozen glock where it may disturb for a brief moment the sound of muzak. (Stone 1977: 10-11)

The comparison with muzak is apt. There was recently a journalistic piece by a female university graduate who worked at a local supermarket and wrote a piece about her experience. I'll try to translate: "The sounds I heard every day while working constitute the symphony of Maxima [the name of the supermarket] - the buzz of the conveyer belt while the goods travel towards me, the peeps of bar-code scanners at every cash register, the terrible noise when closing the cigarette display, the sounds of shoppers' conversations when they speak to each other as if I don't even exist, as if I don't hear. And then, finally, my solo: "Maxima card?"

> Were I to introduce the term, "unconscious," a concatenation of consequences would be generated which I wish to avoid. As Schmalenbach implies and I would assert, **one's unconscious is only known in another consciousness** (Lueschen and Stone, 1977; p. 258) (Stone 1977: 13; footnote 11)

I just had a *deja vu* with this last sentence. This issue is well-known, e.g. utterances like "I think in my unconscious mind..." are oxymoronic because if you are able to think and talk about something in your consciousness then it's not really unconscious, is it now...

> If we turn to sheer lexicality - *Nama* - in this light, then a glance at Chinese ideographs is instructive. Consider the words:
>
> PEACE
> WAR
> WHOREHOSE
>
> Ask yourself the imagery that is called up by these arrangements of the Roman alphabet. Reflect and imagine. After a time of contemplation, consider the Chinese ideographs (too expensive to reproduce in this publication). **A woman under one roof represents peace; two women under one roof, war; and three women under one roof, a whorehouse**. Reflect and imagine once again. Now contrast the imagery evoked by the quasi-phonetic arrangement of letters and that evoked by the ideographs. Two lexical representations of the same "events" elicit different responses by virtue of their obdurate, given, or intrinsic reality. (Stone 1977: 16)

Anecdotal.

Bonfante, G. and Thomas A. Sebeok 1944. Linguistics and the Age and Area Hypothesis. *American Anthropologist* 46(3): 382-386.

> Since elements of language - lexical, phonological, morphological, and syntactical alike - are nothing but **cultural traits** of a special sort ,the findings of linguistig geography, *mutatis mutandis*, should be applicable to other types of culture traits as well. The following brief summary of general principles, with a few illustrations, is offered in the hope that the ethnologist and social anthropologist, encouraged by the success of the linguist, will find in the result of the lotter some interest and relevance to his own special field. (Bonfante & Sebeok 1944: 382)

Indeed I imagine the possibility of "nonverbalist geography" which would study the spatial distribution of gestures, proxemics, manners, display rules, etc. Aside from this pipe-dreamy notion there is nothing more to quote from this short article; the rest of it consists of tables and lists words in italian and other dialects.

Arensberg, Conrad M. 1972. Culture as Behavior: Structure and Emergence. *Annual Review of Anthropology* 1: 1-27.

> **Culture, as man's special behavior**, remains the theme still implicit in the background of all the subdisciplines [of antropology]. (Arensberg 1972: 1)

E.g. only human beings are the bearers culture.

> In 1970, much as today, Selby (17) saw us an cencerned with three large themes:
>
> 1. "White-box cognition." Selby used this name to designate a search for a language for cultural study with which to describe behavioral processes, one that would put the human being back into central place - in short, **a behavioral anthropology**.
> 2. "Unconscious" models of social structures and process. Here we must remember with Levi-Strauss (11) in his seminal article, Social Structure, of 1953 that these are the anthropologists' constructs, not the natives' folk-sociology.
> 3. Prior to tochnology and ecology.
>
> (Arensberg 1972: 3)

Behavioral anthropology sounds great (a designation for Hall and Birdwhistell?) if it is not behaviorist anhropology. The remark about folk-sociology made me wonder if concursive study of what has been written about nonverbal behavior cannot be termed folk-semiotics (similar to the "popular semiotics of gesture").

> He [Barth] identified three kinds of model whereby anthropologists today "depict the social order." There were jural rules (ofnet the British attempt), cognitive categories (often the American one), and **an interactional system (the one he favored), a model of the "constraints on individuals that arise from the behaviors of others in a social system.**" (Arensberg 1972: 4)

The last one sounds the like the preferable one for me as well, although I have some difficulties imagining what those constraints could be.

> There have been others who have found **in social interaction the nexus of structure, behavior, meaning, and society**. (Arensberg 1972: 4)

This is a meritorious expression. The only other use of the word "nexus" I can recall is that of Foucault's nexus of body and power (and discourse?).

> Unifying models structuring cultural data can now be cachieved that address our central subject matter: **social and interpersonal behavior regularized into culture from the start**. They need not be important analogues. They certainly are not egocentric or reductionist; they may thus have a good fit and the widest scope from the first. I will argue that we can already unite most of schools on the high road of natural science and andvance with the materials we already have. We can achieve a new and combinatory inferetce of structure, a different kind of modeling and processing of our data, their orders, and the

> outcomes emergent from their orders. I will try to demonstrate that what I shall call minimal-sequence modeling of human social interactional behavior - a human ethology, if you will, of **variously patterned and concatenated social repertories** - can both generate cultural forms and their strategic arenas and account for the disputed formal and other "deep structures of the mind" that seem to so many observers to underlie cultural behavior. (Arensberg 1972: 6)

At about the same time Eibl-Eibesfeldt did make public his human ethological account of some behavioural patterns which we today recognize readily as part of human sociar repertoire, such as the eyebrow flash when one meets an aquaintance.

> ...mere words of **lanugage**... (Arensberg 1972: 9)

A semitoics fo lanugage

> It anticipated S. F. Nadel in showing scholarly experience to have already demonstrated that culture and social structure are emergents from "**recurrent regularities of the behaviou of persons with and upon one another and in respect to one another**." (See Nadel's *Foundations of Social Anthropology* 14.) It held that the events in which these recurrennces appear can be identified, followed, and compared most meaningfully by coding them naturalistically in the very broadest and most general terms applicable to any and all of them, thus with operations of descripition and classification potentially if not yet consciously as universal, as replicable, and as verifiable as those of natural science. (Arensberg 1972: 10)

This is the driest text I have read in a while. Comparable to Hillary Clinton's speech to in Korea a while ago where she read some sort of disclaimer that contained several synonyms for every word, in order to make the message as clear as possible (and in the process making it kind of ridiculous).

> Dynamics and process are still looked at as successions of nebulous states rather than as **vectors of action in a human field**. Systems are all too often invoked in which every other factor is coded, but the flows of action among the system-elements which are live persons is ignored. (Arensberg 1972: 11)

Ah! Vectors of action! I've been looking for conflations of modern computer(graphics) lingo and human behaviour. Vectorization makes sense, as human movement can indeed be processed into movements of fixed points. At least that's the idea of the "mathematical approach" to behaviour.

> The full permutation matrix which now arises is:
>
> Ab
> AbBa
> AcCbBa
> AbDcCaBd
> AdEcDaCbBe

In five generational recurrences, a minimal structure arises in which... (Arensberg 1972: 25)

Nooooo, piss off.

Sebeok, Thomas A. 1962. Coding in the Evolution of Signalling Behavior. *Behavioral Science* 7(4): 430-442.

> Communication engineers often distinguisd between two kinds of control machines: those for counting and those for measuring. The former, which are all-or-none devices, are sometimes called digital; they are of a "yes-or-no" type. The latter, which operate on the basis of connections between measured quantities and the quantities they represent, are ,by contrast, known as analog; they are of a "more-or-less" type. The prototype of a digital system is the abacus, that of the analog the slide rule; in the realm of biology, our heartbeat may be said to illustrate the former, and our capillary flow the latter, type of process. The chief limitation of analog systems relates to their accuracy; on the other hand, those physical systems which are able to make yes-or-no decisions can achieve any desired precision, given sufficient capacity and time. (Sebeok 1962: 430)

Curiously I have not met such a clear-minded and clever explanation of these categories before.

> There is a vocal-auditory band which couples movements of vocal muscles with stimulation of auditory reception. There is also a gestural-visual band which couples movements of facial and body muscles vith stimulation of visual receptors. Interpersonal messages in everyday communication travel simultaneously over these aiditory and visual avenues, typically reinforcing one another but occasionally conflicting in certain situations. (Sebeok 1962: 432)

Verbal vs. nonverbal in 1950s terms.

> ... (Shannon & Weaver, 1949). This model of the communication process, developed in connection with engineering problems, was not intended as a blueprint of human communication. For one thing, it implies normal separation of source and destination, of transmitter and receiver, whereas the individual human functions more or less simultaneously as both - indeed, he regularly decodes through various homeostatic mechanisms the message he himself has encoded. (Sebeok 1962: 433)

The last bit is self-communication. Otherwise this sounds the same as Birdwhistell's elaboration of S &W communication model.

> Charles Darwin was one of thi first (he himsely cited Herbert Spencer's essay on "The Origin and Function of Music" in this context) to explore in methodological detail, as well as to provide with an evolutionary interpretation, what he called *The Expression of the Emotions in Man and Animals* (1872(. In the fourth chapter, where he takes up specifically "a very obscure subject," the emission of sound, he remarks that any precise explanation of the cause or source of each particular sound, under different stages of mind, will ever be given." Half a century later, Sapir (1927) echoed Darwin's observation: "The voice is a complicated bundle of reactions and, so far as the writer knows, no one has succeeded in giving a comprehensive account of what the voice is and what changes it may undergo. There seems to be no book or essay that classifies the many different types of voice, nor is there a nomenclature that is capable of doing justice to the bewildering range of voice phenomna." And over a quarter of a century still later, Jakobson and Halle (1956, p. 11) are obliged to repeat that the systematic study of such "physiognomical indices," as they prefer to call them here, "still remains on the agenda." (Sebeok 1962: 436)

Of course a decade after this article when synthesizers were invented the study of paralanguage and emotional cues in the voice ensued.

Denzin, Norman K. 1987. On Semiotics and Symbolic Interactionism. *Symbolic Interactionism* 10(1): 1-19.

> Inverting Saussure, Barthes asserts that semiotics is a part of linguistics, in particular that part which deals with the "*signifying unitien* of discourse" (Barthes [1964] 1967, p. 11, emphasis in original). With this proposal he attempts to organize the fields of anthropology, psychoanalysis, and sociology around the study of discourse and the concept of signification. (Denzin 1987: 2)

It seems that this is pretty much what happened, e.g. discourse studies.

> Cultural objects are organized in terms of four logics. Baudrillard (1981, p. 66) terms these (1) the logic of use value (or utility); (2) the logic of exchange value (or of the market); (3) the logic of symbolic exchange (or the logic of the gift), and (4) the logic of sign value (or the logic of status). These terms gorm your groupings, or four meanings an object may assume: (1) as an instrument, (2) as a commodity, (3) as a symbol, or a set of significations, and (4) as a sign. The meaning of an object is thus inseparable from its location in each of these four groupings, each of which is governed by a different logic of signification. (Denzin 1987: 6)

So Baudrillard is the source for Leeds-Hurwitz's (1993: 128) categaries. Hers of course have conflated symbol and sign and she states that an object can belong to all three categories at once.

> Although MacCannell does not clarify his use of the terms *syntactic components* and *semantic components*, presumably he means (1) that symbols reference fixed, denotative meanings, whereas (2) signs reference connotative meanings that have become conventional within situations. Examples of each would be **smoke for fire (symbol)** and the color of red for danger (sign). For **a somewhat confusing treatment** of these points, see MacCannell (1986, pp. 163-166) and Harman (1986, pp. 148-149). I shall argue later in this article that these distinctions are basically irrelevant for a political economy of signs in the postmodern period (see alse Mills 1959, pp. 166-176). (Denzin 1987: 16; note 6)

No! You do not mix Peirce with Saussure; smoke is not an arbitrary/conventional symbol of fire, and these distinctions are actually quite relevant. God damn this was a pointless article.

Dewey, John 1946. Peirce's Theory of Linguistic Signs, Thought, and Meaning. *The Journal of Philosophy* 43(4): 85-95.

> Since Morris has professed to be sympathetic with Peirce's theory, it is especially important to rescue Peirce's theory by reference to Peirce's own writings before an *Ersatz* takes placce of what Peirce actually held. (Dewey 1946: 85)

If Morris's theory is *Ersatz* then it might paradoxically be better than the original. That is, Morris didn't replace Peirce, he improved on him.

> "The interpreter may be included as a fourth factor." Or, summarizing, "The takings-account of are *interpretants;* the agents of the process are *interpreters*." In a later passage the "process of interpreting" is telescoped into the interpretant, and the consolidation is henceforth called the *"interpretant."* The three factors of semiosis dealt with in the rest of the monograph are, accordingly, "sign vehicle, designatum, interpreter." Since **the deviation from Peirce, amounting as has been said to a reversal, is connected with the gratuitous introduction of an "interpreter,"** and since this introduction is the source from which there flows the account of the pracmatic and of pragmatism given by Morris, it may seem at first sight as if the point at issue in this article were the nature of "pragmatism." (Dewey 1946: 86)

It seems that the real reason Dewey had ants in his pants is because it seemed to him that Morris was burgeoning on *his* territory (pragmatism).

> By parcelling out the triadic relation mentioned above, Morris obtains three dyadic "dimensions." The dyadic "relation of signs to that to which they are applicable" is called the *semantic* dimension; "the relation of signs to one another" is called the *syntactical* dimension; while "the relation of signs to interpreters" is called the *pragmatic* dimension. It is further added that in their semantic dimension, signs designate and/or denote; in their syntactic dimension, they implicate; in their pragmatic dimension, they express. (Dewey 1946: 86)

I wonder what would syntactic "implication" between signs mean in terms of nonverbal behaviour. And, to be honest, the expressive function of signs in the pragmatic dimension seems vague to me. At this point I'm still not sure what pragmatics, pragmatism and pragmaticism are about.

> ...to the pragmatic dimension there remains the extra-cognitive, extra-logical domain which includes "all the psychological, biological, and sociological phenomena which occur in the functioning of signs." (Dewey 1946: 86)

That is way too general.

> And while the point at issue is not the nature of pragmatics [Oh ei, kindlasti mitte!], much less its correctness, discussion must begin at this place since Morris's misinterpretation, as far as Peirce is concerned, centers at and proceeds from his extraordinary account of what Peirce means by "pragmatic" in connection with linguistic signs. The actual issue, however, is the theory of Peirce concerning the nature of linguistic signs and of meaning. The misrepresentation in question consisting in converting *Interpretant*, as used by Peirce, into a personal user or interpreter. To Peirce, "interpreter," if he used the word, would mean *that which interprets*, thereby giving meaning to a linguistic sign. I do not believe that it is possible to exaggerate the scorn with which Peirce would treat the notion that *what* interprets a given linguistic sign can be left to the whim or caprice of those who happen to use it. But it does not follow from this fact that Peirce holds that the interpretant, that which interprets a linguistic sign, is an "object" in the sense of an existential "thing". On the contrary, **the interpretant, in Peirce's usage, is always and necessarily *another*** linguistic **sign** - or, better, a set of such signs. (Dewey 1946: 87)

I don't believe Peirce meant the *interpretant* only in the sense of linguistic sign. And if it is true that the interpretant is always another sign, then we have no issue with it being the *interpreter*. Keep in mind that man is himself a sign. That is to say, there are many strands in Peirce's thought which can be tied together in a variety of ways. No one of them is the final and absolutely correct one. At least not until a time machine is invented and Peirce himself is consulted.

> The extent to which the view presented in these passages inverts Peirce may be gathered from the fact that Peirce uniformly holds (1) that there is no such thing as a sign in isolation, every sign being a constituent of a sequential set of signs, so that apart from membership in this set, a thing has no meaning - or is *not* a sign; and (2) that in the sequential movement of signs this ordered, the meaning of the earlier ones in the series is provided by or constituted by the later ones as their interpretants, until a conclusion (*logical* as a matter of course) is reached. Indeed, Peirce adheres so consistently to this view that he says, more than once, that **signs, *as such*, form an infinite series, so that no conclusion of reasoning is forever final, being inherently open to having its meaning modified by further signs**.
> Verbally, this intrinsic "relation of signs to one another" sounds like the *syntactic* dimension of Morris. But in the case of Peirce this moving or sequential relation of signs is formal only in the sense of being the form-of-the-movement-of-an-ordered-series-of-signs-to-a-conclusion. The formal treatment of Peirce is found in his *Logic of Relatives*, which is integrally connected with his whole theory of signs. That to Peirce

> the movement of signs, while it *has* form, is itself material or factual, *not* formal, appears clearly in the followig passage: "To say, therefore, that thought cannot happen in an instant, but requires a time, is but another way of saying every thought must be interpreted in another, or that all thought is in signs." (Dewey 1946: 88)

Tho question of form does not appear clearly to me. In fact I have very little idea what people mean when they use this term. Is it like a "shape?" I really don't know. Thus I am unable to find the error here. It rather seems to me that Morris's syntactic dimension is not the same as Peirce's infinite semiosis and there is no point in comparing the two.

> We are continually bumping against hard fact. … There can be no resistance without effort; there can be no effort without resistance. They are only two ways of describing the same experience. It is a double consciousness. … **As the consciousness *itself* is two-sided, so it has also two varieties; namely, action, where our modification of other things is more prominent than their reaction on us, and perception, where their effect on us is overwhelmingly greater than our effect on them.** And this notion, of being such as **other things make us**, is such a prominent part of our life that we conceive other things also to exist in virtue of their reactions against each other. The idea of other, of *not*, becomes a very pivot of thought. To this element I give the name of Secondness.

The passage is quoted at length. It indicates not only how, according to Peirce, reference of linguistic signs to things is accomplished, namely, through their getting into connection with indexical signs, but in its "two-sidedness" anticipates what James, later, but probably independently, called **the doublebarreledness of experience**. Implicitly, but not explicitly, it anticipates the principle of "indeterminacy," according to which, when a cat looks at a king, there is a bumping in which the king as well as the cat is moved - though not of course to anything like the same extent. Perception of "internal" and "external" worlds is a matter of one and the same event - the event to which, in recent psychology, the name "**sensori-motor**" is applied. Andi while Peirce uses the word "internal" to express the organism's part in this two-sided affair, it is equally true that the organism's side is "external" to that of the part of environing conditions in the common transaction. It all depends, so to say, on whose side we are on. (Dewey 1946: 90)

I'm not exactly sure why Dewey is quoting this (his arguments are too fine for my rough mind), but I am quoting this at length because what I just read here reminds me of Uexküll's *funktionkreis*. That is, this "double consciousness" is basically the two relations an organism has with it's environment: in *action* we work on the environment through the effort of our muscles (*Wirkwelt*, the world of operation), and in *perception* the environment grants us a semiotic model of itself that *stand for* actual objects in the environment (*Merkwelt*, the world of signs). Moreover, the contention that "other things make us" is not far off from Uexküll's discussion of how the sun makes the eye or how the flower makes the bee (or something to that effect). The similarity with James's doublebarreledness of experience and psychological theories of sensori-motor activity may be apt, especially because the latter might have stemmed directly or indirectly from Uexküll, but I have no idea how any of this is related to linguistic signs. Am I too much of a brute to read between the lines? You're making me feel dumb, Mr. Dewey.

> It is not part of the present paper to go into detail about the way in which linguistic signs interlock with indexical signs [kuigi just see paistab olevat puudu Dewey argumendi mõistmisest]. It suffices to say that such interception takes place and that by and through it linguistic signs get that reference to and connection with "things" which by themselves they lack. It is also true to say that our scientific knowledge (with the exception of mathematics) and those portions of "common-sense" knowledge which possesses generality along with existential reference represent **an interlockinc of linguistic with non-singuistic modes of behavior.** While he does not use the following mode of speech it is, I believe, faithful to his position to say that in the course of cosmic or natural evolution, **linguistic behavior *super*venes on other more immediate and, so to say, physiological modes of behavior**, and that in supervening it also *inter*venes in the course of the latter, so that through this mediation regularity, continuity, generality become properties of the course of events, so that they are raised to the plane of reasonableness. (Dewey 1946: 91-92)

Well this was unexpected: out of the blue Dewey gave me something for my concursive project, even if only in terms of phraseology (e.g. "interlocking"). What he seems to suggest in the latter part of this quote is that by *languaging* (I'll just go ahead and use this neat term) about physiological behavior (which I'll just go ahead and identify with nonverbal/bodily behaviour), behaviour is brought to the realm of discourse (as regularity, continuity and generality of behaviour) and made "reasonable" (whatever that may mean, a foreign term for me, just like "form"). It almost seems that I could speak of concursivity in terms of "supervening" or describing/discussing the nonverbal and "intervening" or modifying/influencing the nonverbal. The latter amounts to the well-known understanding that when one talks about body language then one inadvertantly manages to change the body language of listeners (or, actually, everyone present) in some way or another. Supervening and intervening in this sense links up readily with "nonverbal ethics," e.g. if it is legitimate to describe the bodily behaviour of another, or might it constitute too much of a bearch. It is one thing to observe but wholly another to start making observations (as statements) about someone's behaviour.

> In one passage Peirce explicitly differentiates three kinds of "interpretants." The "interpretant" of an iconic sign, as a form of Firstness, is *emotional;* **that of an indexical sign is, as we have already seen in another connection, *energetic***. Meaning, or *intellectual* and *logical*, interpretants are found, however, exclusively, in connection with *linguistic* signs. These signs are in their interconnections *are* "thought." (Dewey 1946: 92)

Yet another iteration of Peirce's three interpretants. This one actually shed some light on energetic interpretants - they have to do, as Secondness generally now does - with Uexküll's *effector cues* (*Wirk*). It is still doubtful whether it would be imposing to suggest that the latter involve Firstness, *perceptual cues* (*Merk*) involve Secondness and - which feels really imposing to suggest - that "higher brain functions" or "man's special behavior," that is, Culture, and the universe of the mind generally, is involved with Thirdness. That would privilege Thirdness, or the realm of generalities and laws, to the large neocortex yielding *homo sapiens*. And on the latter note I am suspicious whether a neurocognitive interpretation of Peirce's Firstness, Secondness and Thirdness wouldn't make sense in relation with the mammalian brain, the reptilian brain and the neocortex. Supposedly there amylgada deals with emotions, the neocortex with intellection, and surely some part of the brain has to do with controlling the body (the energetic interpretants). I am too much of a newb to follow these suggestions up with anything, but maybe someday someone somewhere will try to. Good luck!

> So far is he from penning the sociological, along with the biological, within "phenomena that occur in the functioning of signs," that he sticks to the observed fact that language and linguistic signs are modes or forms of *communication*, and thus are intrinsically "social." In so many words he says "Logic is rooted in the social principle." **"No mind can take one step without the aid of other minds"** - mind as thought being defined, be it recalled, in terms of linguistic signs. "When we come to the study the great principles of continuity and see how all is fluid and every point directly partakes of the being of every other, it will appear that **individualism and falsity are one and the same**. Meantime, we know that man is not whole as long as he is single, that he is essentially a possible member of society. Especially, one man's experience is nothing, if it stands alone. ... It is not 'my' experience but "our" experience that has to be thought of; and this 'us' has indefinite possibilites." (Dewey 1946: 94)

The aid of other minds for progress of one's own mind I like - it sounds like the "standing on the shoulders of giants" quip. My own success is only possible thanks to the many great minds that have with their writings contributed to this blog. But I'm sorry to add Peirce to the list of thinkers who agree that "only error individualizes" (the list currently consists of T.S. Eliot and M. Bahtin). I think people should be enabled to be individuals, to be "in the wrong" (in the eyes of the rest of society) if they so choose. The multitude of agreeing masses should not override the disagreeing individual; there may be a good reason to disagree which the masses are unable to see. That is to say, the expertise of a knowledgeable individual may very well be greater than the common sense of an unknowledgeable multitude.

> "Users" of Peirce's writings should either stick to his basic pattern or leave him alone. (Dewey 1946: 95)

No.

Gans, Herbert J. 1999. Participant Observation in the Era of "Ethnography". *Journal of Contemporary Ethnography* 28(5): 540-548.

> PO [Participant Observation] is still mp preferred method. I also consider it the most scientific, because it is the only one that gets close to people. In addition, **it allows researchers to observe what people do**, while all the other empirical methods are limited te reporting what people say about what they do. (Gans 1999: 540)

This is a weird measure of scientificity. It should rather read "the most sociological," because you get close *socially* to people. The remark about observing rather than reprting seemed ingenius until I realized that "observing" is in the name of the method: participant *observation*. And it doesn't improve the situation as much as it might seem. Instead of reporting what people say about what they do, you are reporting what *you* say about what they do.

> Nonempirical ethnography is dominated by an endless stream of books about PO methodology, which may now even outnumber book-length PO studies. (Gans 1999: 541)

I wonder why no one seems to complain much about similarity of the situation in semiotics. Most semiotics monographs seem to be theoretical. There are very few empirical studies I could recall. Moreover, some semiotic empirical work (e.g. Denzin's (1987) analysis of whiskey bottle labels above) is either vacuous, pointless or theoretically unsound. On second hand I'm not even sure what "empirical study" would constitute in semiotics. Maybe Irene Portis-Winner's 2002. *Semiotics of Peasants in Transition*, a chapter of which seemed pretty sound and interesting.

> The latest form of ethnography, at this writing at least, is "autoethnography," which already comes with its own variations but is basically autobiagraphy written by sociologists. It represents not only the climax of the preoccupation with the self that is at the heart of too much contemporary ethnography but also the product of a postmodern but asocial theory of knowledge that argues the impossibility of knowing anything beyond the self. (Gans 1999: 542)

Haha. I recently downloaded a bunch of articles on autoethnography and days later when I happened to wonder into the autoethnography folder I opened one article and it was an article about writing that article. A classical "Yo dawg, I heard you like..." situation. It was too much for me, I had to close it and leave that folder be. I think getting into autoethnography takes some mental preparation. In this aspect I agree with Gans. I tried perusing the collection of articles on ethnography wherein I published my first article on concursivity and had to retreat for the same reason: every article seemed to begin with something personal. No wonder they put my article in front - I might have been the only one who avoided the words "I" and "my." This is of course speculation.

> Even if it is well meant and well done, this kind of ethnography has nothing to do with **analyzing what people do with and to each other in their groups and networks, or how institutions and communities function and malfunction.** Abandoned also is the effort to use sociology and years of intensive field research to report to readers about parts of society about which they know only stereotypes. (Gans 1999: 542)

I think these might be exactly the aspects that made Portis-Winner an interesting read. I should keep these aims in mind for my own participant observation if I do get so far.

- Richardson, F. L. 1961. Talk, work and action. *Soc. Appl. Anthropol. Monogr.* 3.
- Benveniste, E. 1952. Animal communication and human language. *Diogenes* 1: 1-7.
- Frank, L. K. 1957. Tactile communication. *Genetic Psychol. Monogr.* 56: 209-255.
- Gilmer, B. v. H., and L. W. gregg 1961. The skin as a channel of communication. *ETC* 18: 199-209.
- Mead, Margaret 1961. Anthropology among the sciences. *Amer. Anthropol* 63: 479.
- Ruesch, J. 1955. Nonverbal language and therapy. *Psychiatry* 18: 323-330.

BOOK ARTICLES

- Blumer, Herbert 1939. Collective Behavior. In: Park, Robert E. (ed.), *An Outline of the Principles of Sociology*. New York: Barnes and Noble, 219-280.
- Birdwhistell, R. L. 1960. Implications of recent developments in communication research for evolutionary theory. In: Austin, W. M. (ed.), *Report of the Ninth Annual Round Table Meeting on Linguistics and Language Studies*. Washington, D.C.: Georgetown University Press, 149-155.
- Elias, P. 1961. A note on the misuse of "digital" in neurophysiology. In: Rosenblith, W. A. (ed.), *Sensory communication*. Cambridge: M.I.T. Press, 794-795.
- Gerard, R. W. 1959. Brains and behavior. In: Spuhler, J. N. (ed.), *The evolution of man's capacity for culture*. Detroit: Wayne University Press, 14-20.
- Kellogg, W. N. 1956. Thinking without words. In: *Proceedings of the 14th International Congress of Zoology (Copenhagen, 1953)*, 75-88.

BOOKS

- Burke, Kenneth 1954. *Permanence and Change*. Revised edition. Los Altos, California: Hermes Publications.
- Dewey, John 1968. *Philosophy and Civilization*. Giloucester, Mass.: Peter Smith.
- Dewey, John and Arthur F. Bentley 1949. *Knowing and the Known*. Boston: The Beacon Press.
-
- Scheler, Max 1954. *The Nature of Sympathy*. Translated by Peter Heath. London: Routledge and Kegan Paul, Ltd.
- Thayer, H. S. 1973. *Meaning and Action*. Indianapolis, Indiana: The Bobbs-Merrill Co., Inc.
- Chapple, E. D., and C. S. Coon 1942. *Principles of Anthropology*. New York: Holt, Rinehart & Winston.
- Chapple, E. D. 1970. *Culture and Biological Man: Explorations in Behavioral Anthropology*. New York: Holt, Rinehart & Winston.
- Hunt, V. V. 1971. *Neuromuscular Structuring of Human Energy*. Presented at 45th Conf. West. Soc. Phys. Educ. Coll. Women. To be published.

4.6.10 Exchange and Power in Social Life (2013-06-16 20:19)

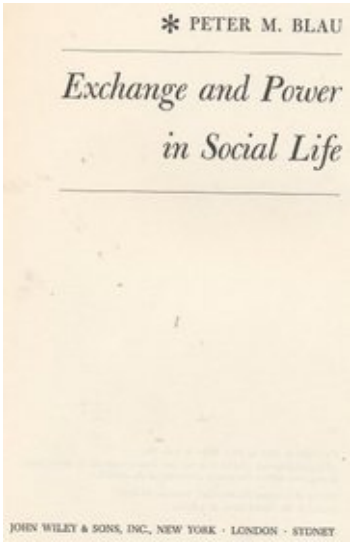

Blau, Peter M. 1964. *Exchange and Power in Social Life*. New York; London; Sydney: John Wiley & Sons, Inc.

> Radical political opposition, for example, crannot be explained without taking into account the expressive significance it has for supporters, and failure to do so is a sorious shortcoming of formalistically rational models of politics. Such political opposition that express the resentment of the oppressed can, however, be derived from a conception of exchange without resort to the assumption that the push of irrational impulses or psychopathic personality traits of drive individuals to become radicals. Similarly, in intimate relations of intrinsic significance, individuals often do favors for one another not in the expectation of receiving explicit repayments but to express their commitment to the interpersonal relation and sustain it bp encouraging an increasing commitment on the part of the other. There is still an element of exchange in doing favors to strengthen another's commitment that one desires, though only in the broadest sense of the term. (Blau 1964: 6)

"Intrinsically significant" relations sound neatly technical.

> Opposition to existing powers in conceived in chapter nine as grounded in the unfair treatment experienced by an oppressed collectivity with extensive social communication among themselves and in their desire to retaliate for the injustice and exploitation they have suffered. **Radical opposition to an oppressive ruling group could not arise were it not for the expressive significance this manifestation of their collective vengeance has for the exploited, because a ruling group has the power to make opposition to it disadvantageous**, which would preclude opposition were subjects to engage in it only on strictly rational grounds. Oppression and deprivation often produce a social surplus, since they tend to make some men willing to sacrifice material welfare for the sake of opposition ideals and hence free human energies to join in opposition to the oppressors. A dilemma a radical opposition partiy is likely to face is that widening the appeal of its ideology requires compromises that may well weaken the commitment of its most devoted supporters. (Blau 1964: 9-10)

Yup, there are many disadvantages to being in radical opposition to oppression. That is to say that it is difficult to go against the grain or to swim upstream.

> When the consciousness of individuals, instead of remaining isolated, becomes grouped and combined, something in the world has been altered. (Emile Durkheim, *Suicide*)

True, but this contention is also driven to the extreme in cases when grouping and combination of individuals is brought on by an instruction or command. E.g. all the unproductive group exercises a student is forced to join.

> Physical pleasures that can be experienced in solitude pale in significance bp comparison. Enjoyable as a good dinner is, it is the social occasion that gives it its luster. Indeed, there is something pathetic about a person who derives his major gratification from food or drink as such, since it reveals either excessive need or excessive greed; the pauper illustrates the former, the glutton, the latter. To be sure, there are profound solitary enjoyments - reading a good book, creating a piece of art, producing a scholarly mork. Yet these, too, derive much of their significance from being later communicated to and shared with others. The lack of such anticipation makes the solitary activity again somewhat pathetic: the recluse who has nobody to talk to about what he reads; the artist or scholar whose works are completely ignored, not only by his contemporaries but also by posterity. (Blau 1964: 14-15)

I think there is intrinsic worth in schoralship as well: the thirst for knowledge, for example. Also, the internet and academic blogging make the matter of "communicating and sharing with others" a murky affair.

> The social approval of those whose opinions we value is of great significance to us, but its significance depends on its being genuine. We cannot force others to give us their approval, regardless of how much power we have over them, because coercing them to express their admiration or praise would make these expressions worthless. "Action can be coerced, but a coerced show of feeling is only a show." (Blau 1964: 17)

Quite important sentiment.

> Collective disapproval of power engenders opposition. People who share the experience of being exploited by the unfair demands of those in position of power, and by the insufficient rewards they receive for their contributions, are likely to communicate their feelings of anger, frustration, and aggression to each other. There tends to arise a wish to retaliate by striking down the existing powers. (Blau 1964: 23)

Today this is a bit different. Not only are these feelings communicated to each other, but to the whole human population via social media. And then it happens that the whole world wishes to strike down the oppressors. E.g. the recent case of peaceful demonstrations in Turkey against building a mall in place of the last existing park in central Istanbul. The injustice is readily recognizable to everyone and this arises collective empathy. Surely there have always been "dissident letters" and manifests by scholars etc. but these travelled by snail mail while the new age brings live video feed across the glove in an instant.

> Institutionalization refers to the emergence of social mechanisms through which social values and norms, organizing principles, and knowledge and skills are transmitted from generation to generation. A society's institutions constitute the social matrix in which individuals grow up and are socialized, with the result that some aspects of institutions are reflected in their own personalities, and others appear to them as the inevitable external conditions of human existence. Traditional institutions stabilize social life but also introduce rigidities that make adjustment to changing conditions difficult. Opposition movements may arise to promote such adjustment, yet these movements themselves tend to become institutionalized and rigid in the course of time, creating needs for fresh oppositions. (Blau 1964: 25)

In the first instance similar to Hall's claim that bureaucracies tend to grow out of proportion and forget their original aim. In the second instance similar to Matthiesen's claim that "the system" has a way of neutralizing opposition (e.g. *Rahvakogu*).

> Social reactions to the exercise of power reflect once more the principle of reciprocity and imbalance, although in a new form. Power over others makes it impossible to direct and organize their activities. Sufficient resources to command power over large numbers enable a person or group to establish a large organization. The members recruited to the organization receive benefits, such as financial remuneration, in exchange for complying with the directives of superiors and making various contributions to the organization. The leadership exercises power within the organization, nad it derives powel from the organization for use in relation with other organizations or groups. The clearest illustration of this double power of organizational leadership is the army commander's power over his own soldiers and ,through the force of their arms, over the enemy. Another example is the power business management exercises over its own employees and, through the strength of the concern, in themarket. The greater the external power of an organization, the greater are its chances of accumulating resources that put rewards at the disposal of the leadership for possible distribbution among its members. (Blau 1964: 29)

The power structure of organization, based on exchange relations.

> If the demands of the men who exercise power are experienced by those subject to it as exploitative and oppressive, and particularly if these subordinates have been unsuccessful in obtaining redress for their grievances, their frustrations tend to promote disapproval of existing powers and antagonism torward them. As the oppressed communicate their anger and aggression to each other, provided there are opportunities for doing so, their mutual support and approval socially justify and reinforce the negative orientation toward the oppressors, and their collective hostility may inspire them to organize an opposition. The exploitative use of coercive power that arouses active opposition is more prevalent in the relations between organizations and groups than within organizations. Two reasons for this are that the advantages of legitimating approval restrain organizational superiors and that the effectiveness of legitimate authority, once established, obviates the need for coercive measures. But the exploitative use of power also occurs within organizations, as unions organize in opposition to exploitative employers show. A negative imbalance for the subjects of power stimulates opposition. The opposition negatively reciprocates, or retaliates, for excessive demands in an attempt to even the score, but it simultaneously creates conflict, disequilibrium, and imbalance in the social structure. (Blau 1964: 30)

The need for disengagement or distance from oppressive organizations.

> To make a good impression, a person must infer which of his qualities would do so in a given group and **adapt his conduct** accordingly. Self-conscious concern with impressing others, however, can easily become self-defeating. If an individual is too self-conscious, his awkwardness will leave a poor impression, and if others suspect his of deliberately putting up a front, he also will have made an unfavorable impression. **Creating a good first impression is a subtle form of bragging, but its success depends on its being so natural that it does not appear to be bragging at all.** (Blau 1964: 39)

This stance is invaluable for an analysis of self-presentations.

> Men are anxious to receive social approval for their decisions and actions, for their opinions and suggestions. The approving agreement of others helps to confirm their judgments, to justify their conduct, and to validate their beliefs. Factual decisions, which are either true or false in terms of an outside criterion, often engenders doubts and anxieties regarding their correctness, which are dispelled if associates whose judgment is respected concur in the decision. The values of men that govern their opinions and behavior cannot be considered true or false on the basis of any objective criterion, but this makes it even more important to receive the confirming approval of others. For **it is the stamp of approval social agreement bestows on our values that validates them**. Social consensus defines beliefs as right or wrong. Although it is possible for men to maintain convictions in the face of contrary public opinion, it is most difficult to do so; and the more at odds a man's beliefs are with prevailing values, the more important it is for him to receive some social support to sustain them. (Blau 1964: 62)

Orthodoxy is easier.

> Superior status, whether it rests on the respect of a person commands or on his official position of power, makes his approval important for others. The high value of his approval permits him to use it sparingly despite group pressures for greater leniency, although there are, of course, individual differences in the tendency to yield to these pressures. The individual who neither occupies a superior official position nor is highly respected is under constraints to use his less valuable approbation more freely. His approval is not in great demand, particularly not by those whose competence enables them to receive praise from more respected persons. Hence, for his approval to have any impact at all, he must be willing to furnish it for decisions of only mediocre quality. (Blau 1964: 64)

If you're an average bloke, concern yourself with matters of average importance.

> An individual's endeavors to gain social acceptance in a group are furthered most by the approval of highly respected group members, since their approving opinions of him influence the opinions of others and thus have a multiplier effect. Highly respected persons, however, tend to reserve their approval for outstanding qualifications and not to express it for mere conformity. To win their approbation, consequently, an individual must show that he has some superior abilities. The fact that even social acceptance is experienced by making an outstanding impression on others reinforce the tendency of new group members to demonstrate their impressive qualities, although acceptance as a peer does not require outstanding abilities and can be won, if more slowly, by establishing common links with other members, expressing opinions they share, and conforming to the prevailing norms among them. (Blau 1964: 67)

I'd rather aquire superior abilities than settle for the acceptance of peers.

> Expressions of intrinsic attraction to an individual, just as expressions of approval of him, are expected to be spontateous reactions to his qualities; they lose their significance for him if it becomes apparent that they are calculated to have a certain effect on him, though it be only to give him pleasure. A man who seeks affection by internalized normative standards of judgment, and intrinsic attraction, by an internal emotional reaction. The stimulation of either is condemned. Approval of an individual's specific qualities that becomes diffuse approval of his composite qualities as a person is the source of intrinsic attraction to him. (Blau 1964: 69)

This reminds me of difference between a compliment and a praise: a compliment is calculated praise while geniune praise is spontaneous.

> Finally, the gratification a woman experiences as the result of being loved by a man are greatly enhanced if she loves him too, and this may unconsciously incline her to return his love. The love of a man animates a woman and makes her a more fascinating and attractive person. Going out with a man who is in love with her enhances her self-image as a captivating woman and thus probably offects her behavior to make her actually more charming and appealing. For a man's loving admiration to have pronounced effects on her self-image and conduct, however, his estimation of her must be of great significance for her. A woman's love for a man who loves her, therefore, helps to make her a more charming and self-confident person, because it magnifies, as it were, the mirror that reflects and partly shapes her personality as a lover. Although a woman cannot will herself to love a man who loves her, the advantages she gains from reciprocating his love may unconsciously motivate her to do so. (Blau 1964: 83)

I'm actually getting tired of this. It sounds like "an economist's theory of social behaviour," which it indeed in a way is.

> There are, then, numerous parallels between expressions of affection in love relations and expressions of approval in social associations generally. There are also some contrasts, however. The main source of the difference is that the condition in a collective structure largely govern the significance of social approval while the conditions established by a pair of lovers themselves primarily govern the significance of their affection for one another, although pair relations modify the significance of approval and the broader social situation affects the significance of affection, too. The baseline of prestige that makes others appreciate an individual's approval and the baseline of attraction that makes others appreciate an individual's affection rest on different foundations, since prestige is typically more firmly rooted in the social structure than is attraction. (Blau 1964: 86-87)

I can't follow the thought any more, but I keep typing these notes in case that I some day may.

> Mauss and other anthropologists have called attention tot he significance and prevalence of the exchange of gifts andd services in simpler societies. "In theory such gifts are voluntary but in fact they are given and repaid under obligation. ... Further, what they exchange is not exclusively foods and wealth, real and personal property, and things of economic value. They exchange rather courtesies, entertainments, ritual, military assistance, women, children, dances, and feasts; and fairs in which the market is but one element and the circulation of wealth but one part of a wide and enduring contact." (Blau 1964: 89)

That is, there are other aspects to social exchange than economic considerations.

> "'Power' (*Macht*) is the probability that one actor within a social relationship will be in a position to carry out his own will despite resistance," according to Weber. Tawney's definition similarly centers on imposing one's will on others, except that he explicitly directs attention to the asymmetry of power relations: "Power may be defined as the capacity of an individual, or group of individuals, to modify the condduct of other individuals or groups in the manner which he desires, and to prevent his own conduct being modified in the manner in which he does not." (Blau 1964: 115)

Another definition of power to be thrown into the pool of so many others.

> Talcott Parsons makes a parallel distinction between coercive power that rests on deterrence through negative sanctions and inducements in exchange transactions that rest on positive sanctions; "On the Concept of Influence," *Public Opinion Quarterly*, 27 (1963), 43-45, and "On the Concept of Political Power," *Proceedings of the American Philosophical Society*, 107 (1963), 238-239. (Blau 1964: 116; footnote 5)

Som references.

> Superior coercive power makes people relatively independent of others inasmuch as power includes the ability to prevent others from interfering with one's conduct. (Blau 1964: 120)

Autonomy as a tenet of power.

4.6.11 Nineteen Eighty-Four (2013-06-17 01:24)

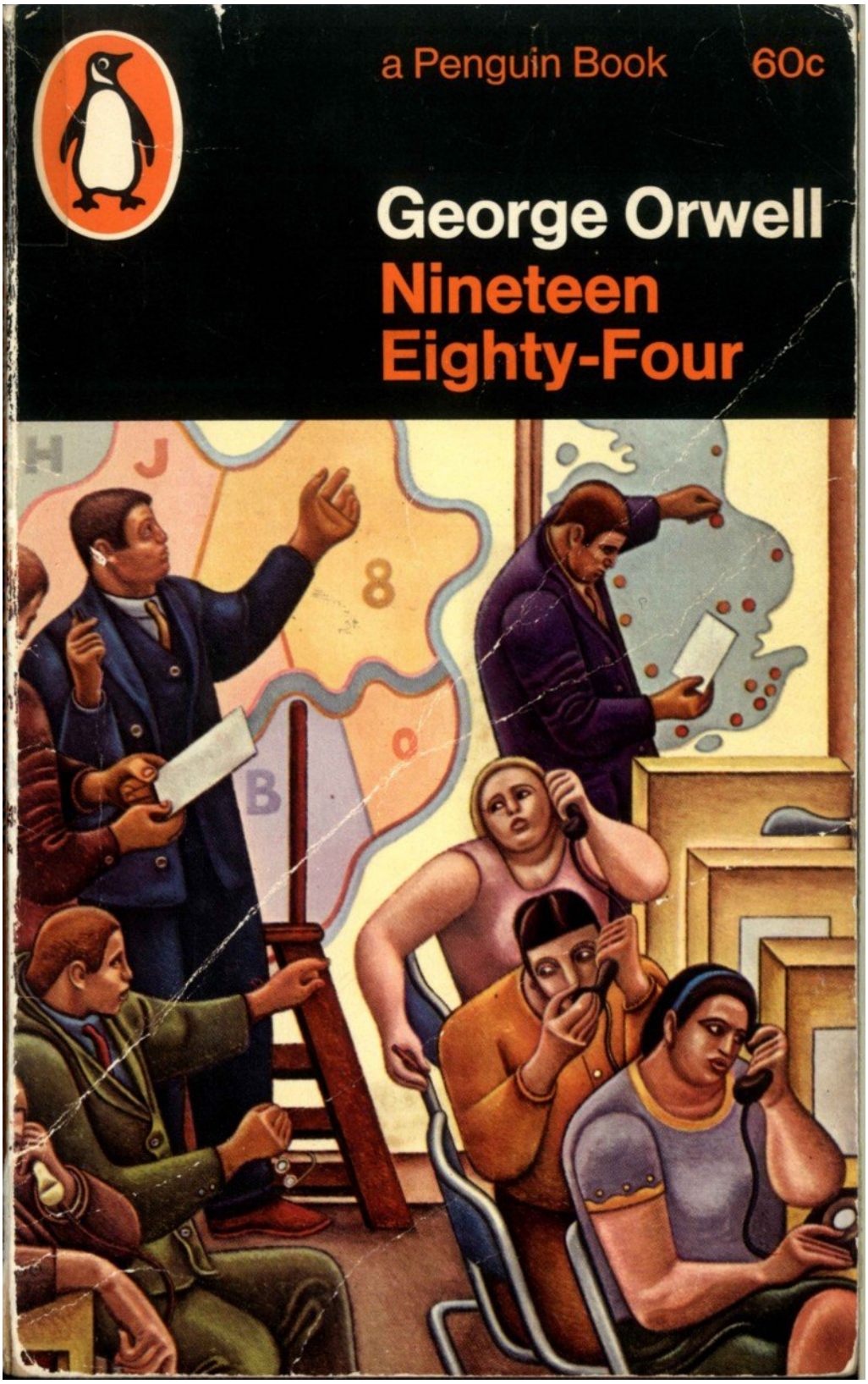

AutorOrwell, George, pseud., 1903-1950Pealkiri**Nineteen eighty-four / George Orwell**IlmunudHarmondsworth : Penguin Books, 1966
Linkhttp://tartu.ester.ee/record=b1169316 S1*estViideOrwell, George 1966 [1949]. *Nineteen eighty-four*. Harmondsworth: Penguin Books.

> It was a bright cold day in April, and the clocks were striking thirteen. Winston Smith, **his chin nuzzled into his breast in an effort to escape the vile wind**, slipped quickly through the glass doors of Victory Mansions, though not quickly enough to prevent a swirl of gritty dust from entering along with him. (Orwell 1966: 5)

> The hallway smelt of boiled cabbage and old rag mats. At one end of it a coloured poster, **too large for indoor display**, had been tacked to the wall. It depicted simply **an enormous face**, more than a metre wide: the face of a man of about forty-five, with **a heavy black moustache and ruggedly handsome features**. (Orwell 1966: 5)

#lenin #propaganda #bigbrother

> On each landing [bulding floor], opposite the lift-shaft, the poster with the enormous face gazed from the wall. It was one of those pictures **which are so contrived that the eyes follow you about when you move**. BIG BROTHER IS WATCHING YOU, the caption beneath it ran. (Orwell 1966: 5)

> Inside the flat a fruity voice was reading out a list of figures which had something to do with the production of pig-iron. The voice came from an **oblong metal plaque like a duller mirror which formed part of the surface of the right-hand wall**. Winston turned a switch and the voice sank somewhat, but there was no way of shutting it off completely. He moved over to the window: a smallish, frail figure, the meagreness of his body merely emphasized by the blue overalls which were the uniform of the party. His hair was very fair, his face naturally sanguine, his skin roughened by coarse soap and blunt razor blades and the cold of the winter that had just ended. (Orwell 1966: 5)

> The blackmoustachio'd face gazed down from every commanding corner. There was one on the house-front immediately opposite. BIG BROTHER IS WATCHING YOU, the caption said, while the dark eyes looked deep into Winston's own. Down at street level another poster, torn at one corner, flapped fitfully in the wind, alternately covering and uncovering the single word INGSOC. (Orwell 1966: 6)

> The telescreen received and transmitted simultaneously. Any sound that Winston made, above the level of a very low whisper, would be picked up by it, moreover, so long as he remained within the field of vision which the metal plaque commanded, he could be seen as well as heard. There was of course no way of knowing whether you were being watched at any given moment. How often, or on what system, the Thought Police plugged in on any individual wire was guesswork. It was even conceivable that they watched everybody all the time. But at any rate they could plug in your wire whenever they wanted to. **You had to live - did live, from habit that became instinct - in the assumption that every sound you made was overheard, and, except in darkness, every movement scrutinized**. (Orwell 1966: 6)

> The Ministry of Truth - Minitrue, in Newspeak - was startlingly different from any other object in sight. It was an enormous pyramidal structure of glittering white concrete, soaring up, terrace after terrace, 300 metres into the air. From where Winston stood it was just possible to read, picked out on its white face in elegant lettering, the three slogans of the Party:

WAR IS PEACE
FREEDOM IS SLAVERY
IGNORANCE IS STRENGTH

The Ministry of Truth contained, it was said, three thousand rooms above ground level, and corresponding ramifications below. Scattered about London there were just three other buildings of similar appearance and size. **So completely did they dwarf the surrounding architecture that from the roof of Victory Mansions you could see all four of them simultaneously.** They were the homes of the four Ministries between which the entire apparatus of government was divided. **The Ministry of Truth, which concerned itself with news, entertainment, education, and the fine arts.** The Ministry of Peace, which concerned itself with war. The Ministry of Love, which maintained law and order. And the Ministry of Plenty, which was responsible for economic affairs. Their names, in Newspeak: Minitrue, Minipax, Miniluv, and Miniplenty.
The Ministry of Love was the really frightening one. **There were no windows in it at all.** Winston had never been inside the Ministry of Love, nor within half a kilometre of it. It was a place impossible to enter except on official business, and then only by penetrating through a maze of barbed-wire entanglements, steel doors, and hidden machine-gun nests. **Even the streets leading up to its outer barriers were roamed by gorilla-faced guards in black uniforms, armed with jointed truncheons.** (Orwell 1966: 6-7)

> Winston turned round abruptly. **He had set his features into the expression of quiet optimism which it was advisable to wear when facing the telescreen.** (Orwell 1966: 7)

> For some reason the telescreen in the living-room was in an unusual position. Instead of being placed, as was normal, in the end wall, where **it could command the whole room**, it was in the longer wall, opposite the window. **To one side of it there was a shallow alcove in which Winston was now sitting**, and which, when the flats were built, had probably been intended to hold bookshelves. By sitting in the alcove, and keeping well back, Winston was able **to remain outside the range of the telescreen, so far as sight went. He could be heard, of course, but so long as he stayed in his present position he could not be seen**. It was partly the unusual geography of the room that had suggested to him the thing that he was now about to do. (Orwell 1966: 7)

> The thing that he was about to do was to open a diary. This was not illegal (**nothing was illegal, since there were no longer any laws**), but if detected it was reasonably certain that it would be punished by death, or at least by twenty-five years in a forced-labour camp. (Orwell 1966: 9)

> Actually he was not used to writing by hand. Apart from very short notes, it was usual to dictate everything into the speak-write which was of course impossible for his present purpose. (Orwell 1966: 9)

> For whom, it suddenly occurred to him to wonder, was he writing this diary? For the future, for the unborn. His mind hovered for a moment round the doubtful date on the page, and then fetched up with a bump against the Newspeak word *doublethink*. For the first time the magnitude ofwhat he had undertaken came home to him. How could you communicate with the future? It was of its nature impossible. Either the future would resemble the present, in which case it would not listen to him: or it would be different from it, and his predicament would be meaningless. (Orwell 1966: 10)

> *April 4th, 1984. Last night to the flicks. All war films. One very good one of a ship full of refugees being bombed somewhere in the Mediterranean. Audience much amused by shots of* ***a great huge fat man trying to swim away with a helicopter after him****, first you saw him wallowing along in the water like a porpoise, then you saw him through the helicopters gunsights, then he was full of holes and the sea round him turned pink and he sank as suddenly as though the holes had let in the water, audience shouting with laughter when he sank.* (Orwell 1966: 10)

She was a bold-looking girl, of about twenty-seven, with thick hair, a freckled face, and swift, athletic movements. A narrow scarlet sash, emblem of the Junior Anti-Sex League, was wound several times round the waist of her overalls, just tightly enough to bring out the shapeliness of her hips. Winston had disliked her from the very first moment of seeing her. He knew the reason. It was because of the atmosphere of hockey-fields and cold baths and community hikes and general clean-mindedness which she managed to carry about with her. He disliked nearly all women, and especially the young and pretty ones. It was always the women, and above all the young ones, who were the most bigoted adherents of the Party, the swallowers of slogans, the amateur spies and nosers-out of unorthodoxy. (Orwell 1966: 11-12)

O'Brien was a large, burly man with a thick neck and a coarse, humorous, brutal face. In spite of his formidable appearance he had a certain charm of manner. He had a trick of resettling his spectacles on his nose which was curiously disarming –in some indefinable way, curiously civilized. It was a gesture which, if anyone had still thought in such terms, might have recalled an eighteenth-century nobleman offering his snuffbox. (Orwell 1966: 12)

As usual, the face of Emmanuel Goldstein, the Enemy of the People, had flashed on to thescreen. There were hisses here and there among the audience. The little sandy-haired woman gave a squeak of mingled fear and disgust. Goldstein was the renegade and backslider who once, long ago (how long ago, nobody quite remembered), had been one of the leading figures of the Party, almost on a level with Big Brother himself, and then had engaged in counter-revolutionary activities, had been condemned to death, and had mysteriously escaped and disappeared. The programmes of the Two Minutes Hate varied from day to day, but there was none in which Goldstein was not the principal figure. He was the primal traitor, the earliest defiler of the Party's purity. All subsequent crimes against the Party, all treacheries, acts of sabotage, heresies, deviations, sprang directly out of his teaching. (Orwell 1966: 13)

In a lucid moment Winston found that he was shouting with the others and kicking his heel violently against the rung of his chair. **The horrible thing about the Two Minutes Hate was not that one was obliged to act a part, but, on the contrary, that it was impossible to avoid joining in.** Within thirty seconds any pretence was always unnecessary. A hideous ecstasy of fear and vindictiveness, a desire to kill, to torture, to smash faces in with a sledge-hammer, seemed to flow through the whole group of peoplelike an electric current, turning one even against one's will into a grimacing, screaming lunatic. And yet the rage that one felt was an abstract, undirected emotion which could be switched from oneobject to another like the flame of a blowlamp. Thus, at one moment Winston's hatred was not turned against Goldstein at all, but, on the contrary, against Big Brother, the Party, and the Thought Police; and at such moments his heart went out to the lonely, derided heretic on the screen, sole guardian of truth and sanity in a world of lies. (Orwell 1966: 15)

Better than before, moreover, he realized *why* it was that he hated her. He hated her because she was young and pretty and sexless, because he wanted to go to bed with her and would never do so, because round her sweet supple waist, which seemed to ask you to encircle it with your arm, there was only the odious scarlet sash, aggressive symbol of chastity. (Orwell 1966: LKX)

At this moment the entire group of people broke into a deep, slow, rhythmical chant of "BB!....B-B!...." - over and over again, very slowly, with a long pause between the first "B" and the second - **a heavy, murmurous sound, somehow curiously savage, in the background of which one seemed to hear the stamp of naked feet and the throbbing of tom-toms**. For perhaps as much as thirty seconds they kept it up. It was a refrain that was often heard in moments of overwhelming emotion. Partly it was a sort of hymn to the wisdom and majesty of Big Brother, but still more **it was an act of self-hypnosis, a deliberate**

drowning of consciousness by means of rhythmic noise. Winston's entrails seemed to grow cold. In the Two Minutes Hate he could not help sharing in thegeneral delirium, but this sub-human chanting of "B-B!....B-B!" always filled him with horror. Of course he chanted with the rest: it was impossible to do otherwise. **To dissemble your feelings, to control your face, to do what everyone else was doing, was an instinctive reaction.** But there was a space of a couple of seconds during which the expression of his eyes might conceivably have betrayed him. And it was exactly at this moment that the significant thing happened - if, indeed, it did happen.
Momentarily he caught O'Brien's eye. O'Brien had stood up. He had taken off his spectacles and was in the act of resettling them on his nose with his characteristic gesture. But there was a fraction of a second when their eyes met, and for as long as it took to happen Winston knew - yes, he knew! - that O'Brien was thinking the same thing as himself. An unmistakable message had passed. It was as though their two minds had opened and the thoughts were flowing from one into the other through their eyes. "I am with you," O'Brien seemed to be saying to him. "I know precisely what you are feeling. I know all about your contempt, your hatred, your disgust. But don't worry, I am on your side!" And then the flash of intelligence was gone, and O'Brien's face was asinscrutable as everybody else's. (Orwell 1966: 17)

He had gone back to his cubicle without looking at O'Brien again. The idea of following up their momentary contact hardly crossed his mind. It would have been inconceivably dangerouseven if he had known how to set about doing it. For a second, two seconds, they had exchanged an equivocal glance, and that was the end of the story. But even that was a memorable event, in the locked loneliness in which one had to live. (Orwell 1966: 18)

Whether he went on with the diary, or whether he did not go on with it, made no difference. The Thought Police would get him just the same. He had committed - would still have committed, even if he had never set pen to paper - the essential crime that contained all others in itself. Thoughtcrime, they called it.Thoughtcrime was not a thing that could be concealed for ever. You might dodge successfully for a while, even for years, but sooner or later they were bound to get you.
It was always at night - the arrests invariably happened at night. The sudden jerk out of sleep, the rough hand shaking your shoulder, the lights glaring in your eyes, the ring of hard faces round the bed. In the vast majority of cases there was no trial, no report of the arrest. People simply disappeared, always during the night. Your name was removed from the registers, every record of everything you had ever done was wiped out, your one-time existence was denied and then forgotten. You were abolished, annihilated: vapourized was the usual word. (Orwell 1966: 19)

The worst thing of all would be to delay. His heart was thumping like a drum, but his face, from long habit, was probably expressionless. (Orwell 1966: 19)

"Up with your hands!" yelled a savage voice.
A handsome, tough-looking boy of nine had popped up from behind the table and was menacing him with a toy automatic pistol, while his small sister, about two years younger, made the same gesture with a fragment of wood. Both of them were dressed in the blue shorts, greyshirts, and red neckerchiefs which were the uniform of the Spies. Winston raised his hands above his head, but with an uneasy feeling, so vicious was the boy's demeanour, that it was not altogether a game.
"You're a traitor!" yelled the boy. "You're a thought-criminal! You're a Eurasian spy! I'll shoot you, I'll vaporize you, I'll send you to the salt mines!"
Suddenly they were both leaping round him, shouting "Traitor!" and "Thought-criminal!" the little girl imitating her brother in every movement. It was somehow slightly frightening, like the gambolling of tiger cubs which will soon grow up into man-eaters. There was a sort of calculating ferocity in the boy's eye, a quite evident desire to hit or kick Winston and a consciousness of being very nearly big enough to do so. It was a good job it was not a real pistol he was holding, Winston thought. (Orwell 1966: 22)

> “Goldstein!” bellowed the boy as the door closed on him. But what most struck Winston wasthe look of helpless fright on the woman’s greyish face. (Orwell 1966: 23)

> He felt as though he were wandering in the forests of the sea bottom, lost in a monstrous world where he himself was the monster. He was alone. The past was dead, the future was unimaginable. What certainty had he that a single human creature now living was on his side? And what way of knowing that the dominion of the Party would not endure *for ever*? Like an answer, the three slogans on the white face of the Ministry of Truth came back to him:
>
> WAR IS PEACE
> FREEDOM IS SLAVERY
> IGNORANCE IS STRENGTH

He took a twenty-five cent piece out of his pocket. There, too, in tiny clear lettering, the same slogans were inscribed, and on the other face of the coin the head of Big Brother. Even from the coin the eyes pursued you. On coins, on stamps, on the covers of books, on banners, on posters, and on the wrappings of a cigarette packet - everywhere. Always the eyes watching you and the voice enveloping you. Asleep or awake, working or eating, indoors or out of doors, in the bath or in bed - no escape. Nothing was your own except the few cubic centimetres inside your skull. (Orwell 1966: 25)

> He wondered again for whom he was writing the diary. For the future, for the past - for an age that might be imaginary. And in front of him there lay not death butannihilation. The diary would be reduced to ashes and himself to vapour. Only the Thought Police would read what he had written, before they wiped it out of existence and out of memory. How could you make appeal to the future when not a trace of you, not even an anonymous word scribbled on a piece of paper, could physically survive? (Orwell 1966: 25)

> He was out in the light and air while they were being sucked down to death, and they were down there because he was up here. He knew it and they knew it, and he could see the knowledge in their faces. There was no reproach either in their faces or in their hearts, only the knowledge that they must die in order that he might remain alive, and that this was part of the unavoidable order of things. (Orwell 1966: 27)

> Suddenly he was standing on short springy turf, on a summer evening when the slanting rays of the sun gilded the ground. The landscape that he was looking at recurred so often in his dreams that he was never fully certain whether or not he had seen it in the real world. In his waking thoughts he called it the Golden Country. It was an old, rabbit-bitten pasture, with a foot-track wandering across it and a molehill here and there. In the ragged hedge on the opposite side of the field the boughs of the elm trees were swaying very faintly in the breeze, their leaves just stirring in dense masses like women’s hair. Somewhere near at hand, though out of sight, there was a clear, slow-moving stream where dace were swimming in the pools under the willow trees.
> The girl with dark hair was coming towards them across the field. With what seemed a single movement she tore off her clothes and flung them disdainfully aside. Her body was white andsmooth, but it aroused no desire in him, indeed he barely looked at it. What overwhelmed him in that instant was admiration for the gesture with which she had thrown her clothes aside. With itsgrace and carelessness it seemed **to annihilate a whole culture**, a whole system of thought, as though Big Brother and the Party and the Thought Police could all be swept into nothingness by a single splendid movement of the arm. That too was a gesture belonging to the ancient time. Winston woke up with the word “**Shakespeare**” on his lips. (Orwell 1966: 28)

The pain of the coughing fit had not quite driven out of Winston's mind the impression made by his dream, and the rhythmic movements of the exercise restored it somewhat. As he mechanically shot his arms back and forth, **wearing on his face the look of grim enjoyment which was considered proper during the Physical Jerks**, he was struggling to think his way backward into the dim period of his early childhood. It was extraordinarily difficult. Beyond the late fifties everything faded. When there were no external records that you could refer to, even the outline of your own life lost its sharpness. You remembered huge events which had quite probably not happened, you remembered the detail of incidents without being able to recapture their atmosphere, and there were long blank periods to which you could assign nothing. Everything had been different then. Even the names of countries, and their shapes on the map, had been different. Airstrip One, for instance, had not been so called in those days: it had been called England or Britain, though London, he felt fairly certain, had always been called London. (Orwell 1966: 29)

"Smith!" screamed the shrewish voice from the telescreen. "6079 Smith W.! Yes, you! Bend lower, please! You can do better than that. You're not trying. Lower, please! *That's* better, comrade. Now stand at ease, the whole squad, and watch me."
A sudden hot sweat had broken out all over Winston's body. His face remained completely inscrutable. Never show dismay! Never show resentment! A single flicker of the eyes could give you away. He stood watching while the instructress raised her arms above her head and – one could not say gracefully, but with remarkable neatness and efficiency – bent over and tucked the first joint of her fingers under her toes.
"*There*, comrades! *That's* how I want to see you doing it. Watch me again. I'm thirty-nine and I've had four children. Now look." She bent over again. "You see *my* knees aren't bent. You can all do it if you want to," she added as she straightened herself up. "**Anyone under forty-five is perfectly capable of touching his toes**. We don't all have the privilege of fighting in the front line, but at least we can all keep fit. Remember our boys on the Malabar front! And the sailors in the Floating Fortresses! Just think what *they* have to put up with. Now try again. That's better, comrade, that's *much* better," she added encouragingly as Winston, with a violent lunge, succeeded in touching his toes with knees unbent, for the first time in several years. (Orwell 1966: 33)

When one knew that any document was due for destruction, or even when one saw a scrap of waste paper lying about, it was **an automatic action** to lift the flap of the nearest memory hole and drop it in, whereupon it would be whirled away on a current of warm air to the enormous furnaces which were hidden somewhere in the recesses of the building. (Orwell 1966: 34)

This process of continuous alteration was applied not only to newspapers, but to books, periodicals, pamphlets, posters, leaflets, films, sound-tracks, cartoons, photographs - to every kind of literature or documentation which might conceivably hold any political or ideological significance. Day by day and almost minute by minute the past was brought up to date. In this way every prediction made by the Party could be shown by documentary evidence to have been correct, norwas any item of news, or any expression of opinion, which conflicted with the needs of the moment, ever allowed to remain on record. All history was a palimpsest, scraped clean and reinscribedexactly as often as was necessary. (Orwell 1966: 35)

Winston glanced across the hall. In the corresponding cubicle on the other side a small, precise-looking, dark-chinned man named Tillotson was working steadily away, with a folded newspaper on his knee and his mouth very close to the mouthpiece of the speakwrite. He had the air of trying to keep what he was saying a secret between himself and the telescreen. He looked up, and his spectacles darted a hostile flash in Winston's direction. (Orwell 1966: 37)

And the Records Department, after all, was itself only a single branch of the Ministry of Truth, whose primary job was not to reconstruct the past but to supply the citizens of Oceania with newspapers, films, textbooks, telescreen programmes, plays, novels - with every conceivable kind of information, instruction, or entertainment, from a statue to a slogan, from a lyric poem to a biological treatise, and from a child's spelling-book to a Newspeak dictionary. And the Ministry had not only to supply the multifarious needs of the party, but also to repeat the whole operation at a lower level for the benefit of the proletariat. There was a whole chain of separate departments dealing with proletarian literature, music, drama, and entertainment generally. Here were produced rubbishy newspapers containing almost nothing except sport, crime and astrology, sensational five-cent novelettes, films oozing with sex, and sentimental songs which were composed entirely by mechanical means on a special kind of kaleidoscope known as a **versificator**. There was even a whole sub-section - Pornosec, it was called in Newspeak - engaged in producing the lowest kind of pornography, which was sent out in sealed packets and which no Party member, other than those who worked on it, was permitted to look at. (Orwell 1966: 39)

Withers, however, was already an *unperson*. He did not exist: he had never existed. (Orwell 1966: 40)

Syme was a philologist, a specialist in Newspeak. Indeed, he was one of the enormous team of experts now engaged in compiling the Eleventh Edition of the Newspeak Dictionary. He was a tiny creature, smaller than Winston, with dark hair and large, protuberant **eyes, at once mournful and derisive, which seemed to search your face closely while he was speaking to you**. (Orwell 1966: 42)

"Did you go and see the prisoners hanged yesterday?" said Syme.
"I was working," said Winston indifferently. "I shall see it on the flicks, I suppose."
"**A very inadequate substitute**," said Syme. (Orwell 1966: 43)

"Don't you see that the whole aim of Newspeak is to narrow the range of thought? In the end we shall make thoughtcrime literally impossible, because there will be no words in which toexpress it. Every concept that can ever be needed, will be expressed by exactly *one* word, with its meaning rigidly defined and all its subsidiary meanings rubbed out and forgotten. Already, in theEleventh Edition, we're not far from that point. But the process will still be continuing long after you and I are dead. Every year fewer and fewer words, and the range of consciousness always a little smaller. Even now, of course, there's no reason or excuse for committing thoughtcrime. It's merely a question of self-discipline, reality-control. But in the end there won't be any need even for that. The Revolution will be complete when the language is perfect. Newspeak is Ingsoc and Ingsoc is Newspeak," he added with a sort of mystical satisfaction. "Has it ever occurred to you, Winston, that by the year 2050, at the very latest, not a single human being will be alive who could understand such a conversation as we are having now?" (Orwell 1966: 45)

Even the slogans will change. How could you have a slogan like 'freedom is slavery' when the concept of freedom has been abolished? The whole climate of thought will be different. In fact there will be no thought, as we understand it now. Orthodoxy means not thinking - not needing to think. Orthodoxy is unconsciousness. (Orwell 1966: 46)

One of these days, thought Winston with sudden deep conviction, Syme will be vaporized.He is too intelligent. He sees too clearly and speaks too plainly. The Party does not like such people. One day he will disappear. It is written in his face. (Orwell 1966: 46)

As he watched the eyeless face with the jaw moving rapidly up and down, Winston had a curious feeling that this was not a real human being but some kind of dummy. It was not the man's brain that was speaking, it was his larynx. The stuff that was comingout of him consisted of words, but it was not speech in the true sense: it was a noise uttered in unconsciousness, like the quacking of a duck. (Orwell 1966: 47)

“What happened to the man?” said Winston.
“Ah, that I couldn’t say, of course. But I wouldn’t be altogether surprised if - -” **Parsons made the motion of aiming a rifle, and clicked his tongue for the explosion.** (Orwell 1966: 49)

Always in your stomach and in your skin there was a sort of protest, a feeling that you had been cheated of something that you had a right to. It was true that he had no memories ofanything greatly different. In any time that he could accurately remember, there had never been quite enough to eat, one had never had socks or underclothes that were not full of holes, furniturehad always been battered and rickety, rooms underheated, tube trains crowded, houses falling to pieces, bread dark-coloured, tea a rarity, coffee filthy-tasting, cigarettes insufficient –nothing cheap and plentiful except synthetic gin. And though, of course, it grew worse as one’s body aged, was it not a sign that this was not the natural order of things, if one’s heart sickened at the discomfort and dirt and scarcity, the interminable winters, the stickiness of one’s socks, the lifts that never worked, the cold water, the gritty soap, the cigarettes that came to pieces, the food with its strange evil tastes? Why should one feel it to be intolerable unless one had some kind of ancestral memory that things had once been different? (Orwell 1966: 51)

Actually, so far as he could judge, the majority of people in Airstrip One were small, dark, and illfavoured. It was curious how that beetle-like type proliferated in the Ministries: little dumpy men, growing stout very early in life, with short legs, swift scuttling movements, and fat inscrutable faces with very small eyes. It was the type that seemed to flourish best under the dominion of the Party. (Orwell 1966: 52)

At this moment he was dragged out of his reverie with a violent jerk. The girl at the nexttable had turned partly round and was looking at him. It was the girl with dark hair. She was looking at him in a sidelong way, but with curious intensity. The instant she caught his eye she looked away again.
The sweat started out on Winston’s backbone. A horrible pang of terror went through him. It was gone almost at once, but it left a sort of nagging uneasiness behind. Why was she watching him? Why did she keep following him about? Unfortunately he could not remember whether she had already been at the table when he arrived, or had come there afterwards. But yesterday, at any rate, during the Two Minutes Hate, she had sat immediately behind him when there was no apparent need to do so. Quite likely her real object had been to listen to him and make sure whether he was shouting loudly enough.
His earlier thought returned to him: probably she was not actually a member of the Thought Police, but then it was precisely the amateur spy who was the greatest danger of all. He did notknow how long she had been looking at him, but perhaps for as much as five minutes, and it was possible that his features had not been perfectly under control. It was terribly dangerous to let your thoughts wander when you were in any public place or within range of a telescreen. The smallest thing could give you away. A nervous tic, an unconscious look of anxiety, a habit of muttering to yourself –anything that carried with it the suggestion of abnormality, of having something to hide. In any case, **to wear an improper expression on your face (to look incredulous when a victory was announced, for example) was itself a punishable offence. There was even a word for it in Newspeak: *facecrime*, it was called.** (Orwell 1966: 52-53)

For the moment it was too difficult to go on. He shut his eyes and pressed his fingers against them, trying to squeeze out the vision that kept recurring. He had an almost overwhelming temptation to shout a string of filthy words at the top of his voice. Or to bang his head against the wall, to kick over the table, and hurl the inkpot through the window –to do any violent or noisy or painful thing that might black out the memory that was tormenting him.
Your worst enemy, he reflected, was your own nervous system. At any moment the tension inside you was liable to translate itself into some visible symptom. He thought of a man whom he had passed in the street a few weeks back; a quite ordinary-looking man, a Party member, aged thirty-five to forty, tallish and thin, carrying a brief-case. They were a few metres apart when the left side of the man’s face was

suddenly contorted by a sort of spasm. It happened again just as theywere passing one another: it was only a twitch, a quiver, rapid as the clicking of a camera shutter, but obviously habitual. He remembered thinking at the time: That poor devil is done for. And what was frightening was that the action was quite possibly unconscious. The most deadly danger of all was talking in your sleep. There was no way of guarding against that, so far as he could see. (Orwell 1966: 54-55)

Only the proles used scent. In his mind the smell of it was inextricably mixed up with fornication. (Orwell 1966: 55)

And what he wanted, more even than to be loved, was to break down that wall of virtue, even if it were only once in his whole life. The sexual act, successfully performed, was rebellion. Desire was thoughtcrime. Even to have awakened Katharine, if he could have achieved it, would have been like a seduction, although she was his wife. (Orwell 1966: 59)

Two bloated women, one of them with her hair coming down, had got hold of the same saucepan and were trying to tear it out of one another's hands. For a moment they were both tugging, and then the handle came off. Winston watched them disgustedly. And yet, just for a moment, what almost frightening power had sounded in that cry from only a few hundred throats! **Why was it that they could never shout like that about anything that mattered?** (Orwell 1966: 60)

The three men never stirred. But when Winston glanced again at Rutherford's ruinous face, he saw that his eyes were full of tears. And for the first time he noticed, with a kind of inward shudder, and yet not knowing *at what* he shuddered, that both Aaronson and Rutherford had broken noses. (Orwell 1966: 65)

He took his scribbling pad on his knee and pushed back his chair so as to get as far away from the telescreen as possible. To keep your face expressionless was not difficult, and even your breathing could be controlled, with an effort: but you could not control the beating of your heart, and the telescreen was quite delicate enough to pick it up. He let what he judged to be ten minutesgo by, tormented all the while by the fear that some accident –a sudden draught blowing across his desk, for instance –would betray him. (Orwell 1966: 66)

In principle a Party member had no spare time, and was never alone except in bed. It was assumed that when he was not working, eating, or sleeping he would be taking part in some kind of communal recreation: to do anything that suggested a taste for solitude, even to go for a walk by yourself, was always slightly dangerous. **There was a word for it in Newspeak: *ownlife*, it was called, meaning individualism and eccentricity.** But this evening as he came out of the Ministry the balminess of the April air had tempted him. The sky was a warmer blue than he had seen it that year, and suddenly the long, noisy evening at the Centre, the boring, exhausting games, the lectures, the creaking camaraderie oiled by gin, had seemed intolerable. (Orwell 1966: 69)

In an angle formed by a projecting house-front three men were standing very close together, the middle one of them holding a folded-up newspaper which the other two were studying over his shoulder. Even before he was near enough to make out the expression on their faces, Winston could see absorption in every line of their bodies. It was obviously some serious piece of news that they were reading. He was a few paces away from them when suddenly the group broke up and two of the men were in violent altercation. For a moment they seemed almost on the point of blows. (Orwell 1966: 71)

As he entered the din of voices dropped to about half its volume. Behind his back he could feel everyone eyeing his blue overalls. A game of darts which was going on at the other end of the room interrupted itself for perhaps as much as thirty seconds. (Orwell 1966: 73)

The proprietor had just lighted a hanging oil lamp which gave off an unclean but friendly smell. He was a man of perhaps sixty, frail and bowed, with a long, benevolent nose, and mild eyes distorted by thick spectacles. His hair was almost white, but his eyebrows were bushy and still black. His spectacles, his gentle, fussy movements, and the fact that he was wearing an aged jacket of black velvet, gave him a vague air of intellectuality, as though he had been some kind of literary man, or perhaps a musician. His voice was soft, as though faded, and his accent less debased than that of the majority of proles. (Orwell 1966: 78)

Winston immediately paid over the four dollars and slid the coveted thing into his pocket. What appealed to him about it was not so much its beauty as the air it seemed to possess of belonging to an age quite different from the present one. (Orwell 1966: 80)

It struck him that in moments of crisis one is never fighting against an external enemy, but always against one's own body. Even now, in spite of the gin, the dull ache inhis belly made consecutive thought impossible. And it is the same, he perceived, in all seemingly heroic or tragic situations. On the battlefield, in the torture chamber, on a sinking ship, the issuesthat you are fighting for are always forgotten, because the body swells up until it fills the universe, and even when you are not paralysed by fright or screaming with pain, life is a moment-to-moment struggle against hunger or cold or sleeplessness, against a sour stomach or an aching tooth. (Orwell 1966: 85)

They were perhaps four metres apart when the girl stumbled and fell almost flat on her face. A sharp cry of pain was wrung out of her. She must have fallen right on the injured arm. Winston stopped short. The girl had risen to her knees. Her face had turned a milky yellow colour against which her mouth stood out redder than ever. Her eyes were fixed on his, with an appealing expression that looked more like fear than pain.
A curious emotion stirred in Winston's heart. In front of him was an enemy who was trying to kill him: in front of him, also, was a human creature, in pain and perhaps with a broken bone. Already he had instinctively started forward to help her. In the moment when he had seen her fall on the bandaged arm, it had been as though he felt the pain in his own body. (Orwell 1966: 87)

And with that she walked on in the direction in which she had been going, as briskly as though it had really been nothing. The whole incident could not have taken as much as half a minute. Not to let one's feelings appear in one's face was a habit that had acquired the status of an instinct, and in any case they had been standing straight in front of a telescreen when the thing happened. Nevertheless it had been very difficult not to betray a momentary surprise, for in the two or three seconds while he was helping her up the girl had slipped something into his hand. There was no question that she had done it intentionally. It was something small and flat. As he passed through the lavatory door he transferred it to his pocket and felt it with the tips of his fingers. It was a scrap of paper folded into a square. (Orwell 1966: 88)

Tonight was one of his nights at the Community Centre. He wolfed another tasteless meal in the canteen, hurried off to the Centre, took part in the solemn foolery of a "discussion group", played two games of table tennis, swallowed several glasses of gin, and sat for half an hour through a lecture entitled "Ingsoc in relation to chess". His soul writhed with boredom, but for once he had had no impulse to shirk his evening at the Centre. At the sight of the words *I love you* the desire to stay alive had welled up in him, and the taking of minor risks suddenly seemed stupid. (Orwell 1966: 90)

His whole mind and body seemed to be afflicted with an unbearable sensitivity, a sort of transparency, which made every movement, every sound, every contact, every word that he had to speak or listen to, an agony. Even in sleep he could not altogether escape from her image. He did not touch the diary during those days. If there wasany relief, it was in his work, in which he could sometimes forget himself for ten minutes at a stretch. (Orwell 1966: 91)

He sat down with a friendly smile. The silly blond face beamed into his. Winston had a hallucination of himself smashing a pick-axe right into the middle of it. (Orwell 1966: 92)

A long line of trucks, with wooden-faced guards armed with sub-machine guns standing upright in each corner, was passing slowly down the street. In the trucks little yellow men in shabby greenish uniforms were squatting, jammed close together. Their sad, Mongolian faces gazed out over the sides of the trucks utterly incurious. Occasionally when a truck jolted there was a clank-clank of metal: all the prisoners were wearing leg-irons. Truck-load after truck-load of the sad facespassed. Winston knew they were there but he saw them only intermittently. The girl's shoulder, and her arm right down to the elbow, were pressed against his. Her cheek was almost near enough forhim to feel its warmth. (Orwell 1966: 94)

It was almost time for Winston and the girl to part. But at the last moment, while the crowd still hemmed them in, her hand felt for his and gave it a fleeting squeeze.
It could not have been ten seconds, and yet it seemed a long time that their hands were clasped together. He had time to learn every detail of her hand. He explored the long fingers, theshapely nails, the work-hardened palm with its row of callouses, the smooth flesh under the wrist. Merely from feeling it he would have known it by sight. In the same instant it occurred to him that he did not know what colour the girl's eyes were. They were probably brown, but people with dark hair sometimes had blue eyes. To turn his head and look at her would have been inconceivable folly. With hands locked together, invisible among the press of bodies, they stared steadily in front of them, and instead of the eyes of the girl, the eyes of the aged prisoner gazed mournfully at Winston out of nests of hair. (Orwell 1966: 96)

"You like doing this? I don't mean simply me: I mean the thing in itself?"
"I adore it."
That was above all what he wanted to hear. Not merely the love of one person but the animal instinct, the simple undifferentiated desire: that was the force that would tear the Party to pieces. He pressed her down upon the grass, among the fallen bluebells. This time there was no difficulty. (Orwell 1966: 103)

The young, strong body, now helpless in sleep, awoke in him a pitying, protecting feeling. But the mindless tenderness that he had felt under the hazel tree, while the thrush was singing, had not quite come back. He pulled the overalls aside and studied her smooth white flank. In the old days, he thought, a man looked at a girl's body and saw that it was desirable, and that was the end of the story. But you could not have pure love or pure lust nowadays. No emotion was pure, becauseeverything was mixed up with fear and hatred. Their embrace had been a battle, the climax a victory. It was a blow struck against the Party. It was a political act. (Orwell 1966: 104)

He felt her shoulders give a wriggle of dissent. She always contradicted him when he said anything of this kind. She would not accept it as a law of nature that the individual is always defeated. In a way she realized that she herself was doomed, that sooner or later the ThoughtPolice would catch her and kill her, but with another part of her mind she believed that it was somehow possible to construct a secret world in which you could live as you chose. All you neededwas luck and cunning and boldness. She did not understand that there was no such thing as happiness, that the only victory lay in the far future, long after you were dead, that from the moment of declaring war on the Party it was better to think of yourself as a corpse. (Orwell 1966: 111)

It struck him as a curious fact that he had never heard a member of the Party singing alone and spontaneously. It would even have seemed slightly unorthodox, a dangerous eccentricity, like talking to oneself. Perhaps it was only when people were somewhere near the starvation level that they had anything to sing about. (Orwell 1966: 116)

He wondered vaguely whether in the abolished past it had been a normal experience to lie in bed like this, in the cool of a summer evening, a man and a woman with no clothes on, making love when they chose, talking of what they chose, not feeling any compulsion to get up, simply lying there and listening to peaceful sounds outside. Surely there could never have been a time whenthat seemed ordinary? (Orwell 1966: 117)

She pressed herself against him and wound her limbs round him, as though to reassure him with the warmth of her body. He did not reopen his eyes immediately. (Orwell 1966: 118)

Once when he happened in some connexion to mention the war against Eurasia, shestartled him by saying casually that in her opinion the war was not happening. The rocket bombs which fell daily on London were probably fired by the Government of Oceania itself, "just to keeppeople frightened". This was an idea that had literally never occurred to him. She also stirred a sort of envy in him by telling him that during the Two Minutes Hate her great difficulty was to avoid bursting out laughing. (Orwell 1966: 125)

"But one can imagine little knots of resistance springing up here and there - small groups of people banding themselves together, and gradually growing, and even leaving a few records behind, so that the next generations can carry on where we leave off."
"I'm not interested in the next generation, dear. I'm interested in *us*."
"**You're only a rebel from the waist downwards," he told her**.
She thought this brilliantly witty and flung her arms round him in delight. (Orwell 1966: 127)

At last they were face to face, and it seemed that his only impulse was to run away. His heart bounded violently. He would have been incapable of speaking. O'Brien, however, had continued forward in the same movement, laying a friendly hand for a moment on Winston's arm, so that the two of them were walking side by side. He began speaking with the peculiar gravecourtesy that differentiated him from the majority of Inner Party members. (Orwell 1966: 128)

The dream had also been comprehended by -indeed, in some sense it had consisted in –a gesture of the arm made by his mother, and made again thirty years later by the Jewish woman he had seen on the news film, trying to shelter the small boy from the bullets, before the helicopter blew them both to pieces. (Orwell 1966: 131)

When his father disappeared, his mother did not show any surprise or any violent grief, but a sudden change came over her. She seemed to have become completely spiritless. It was evident even to Winston that she was waiting for something that she knew must happen. She did everything that was needed – cooked, washed, mended, made the bed, swept the floor, dusted the mantelpiece –always very slowly and with a curious lack of superfluous motion, like an artist's lay-figure moving of its own accord. Her large shapely body seemed to relapse naturally into stillness. For hours at a time she would sit almost immobile on the bed, nursing his young sister, a tiny, ailing, very silent child of two or three, with a face made simian by thinness. Very occasionally she would take Winston in her arms and press him against her for a long time without saying anything. He was aware, in spite of his youthfulness and selfishness, that this was somehow connected with the never-mentioned thing that was about to happen. (Orwell 1966: 131-132)

"Winston, Winston!" his mother called after him. "Come back! Give your sister back her chocolate!"
He stopped, but did not come back. His mother's anxious eyes were fixed on his face. Even now he was thinking about the thing, he did not know what it was that was on the point of happening. His sister,

conscious of having been robbed of something, had set up a feeble wail. His mother drew her arm round the child and pressed its face against her breast. Something in thegesture told him that his sister was dying. He turned and fled down the stairs. with the chocolate growing sticky in his hand. (Orwell 1966: 133)

The dream was still vivid in his mind, especially the enveloping protecting gesture of the arm in which its whole meaning seemed to be contained. (Orwell 1966: 134)

The terrible thing that the Party had done was to persuade you that mere impulses, mere feelings, were of no account, while at the same time robbing you of all power over the material world. When once you were in the grip of the Party, what you felt or did not feel, what you did or refrained from doing, made literally no difference. Whatever happened you vanished, and neither you nor your actions were ever heard of again. You were lifted clean out of the stream of history. And yet to the people of only two generations ago this would not have seemed all-important, because they were not attempting to alter history. They were governedby private loyalties which they did not question. What mattered were individual relationships, and a completely helpless gesture, an embrace, a tear, a word spoken to a dying man, could have valuein itself. The proles, it suddenly occurred to him, had remained in this condition. They were not loyal to a party or a country or an idea, they were loyal to one another. For the first time in his life he did not despise the proles or think of them merely as an inert force which would one day spring to life and regenerate the world. The proles had stayed human. They had not become hardened inside. They had held on to the primitive emotions which he himself had to re-learn by conscious effort. And in thinking this he remembered, without apparent relevance, how a few weeks ago he had seen a severed hand lying on the pavement and had kicked it into the gutter as though it had been a cabbage-stalk. (Orwell 1966: 134-135)

Winston's heart was thumping so hard that he doubted whether he would be able to speak. They had done it, they had done it at last, was all he could think. It had been a rash act to come here at all, and sheer folly to arrive together; though it was true that they had come by differentroutes and only met on O'Brien's doorstep. But merely to walk into such a place needed an effort of the nerve. (Orwell 1966: 136-137)

The passage down which he led them was softly carpeted, with cream-papered walls and white wainscoting, all exquisitely clean. That too was intimidating. Winston could not rememberever to have seen a passageway whose walls were not grimy from the contact of human bodies. (Orwell 1966: 137)

He continued to move to and fro over the soft carpet. In spite of the bulkiness of his bodythere was a remarkable grace in his movements. It came out even in the gesture with which he thrust a hand into his pocket, or manipulated a cigarette. More even than of strength, he gave animpression of confidence and of an understanding tinged by irony. However much in earnest he might be, he had nothing of the single-mindedness that belongs to a fanatic. When he spoke of murder, suicide, venereal disease, amputated limbs, and altered faces, it was with a faint air of persiflage. (Orwell 1966: 142)

But it was also clear that an all-round increase in wealth threatened the destruction -indeed, in some sense was the destruction –of a hierarchical society. In a world in which everyone worked short hours, had enough to eat, lived in a house with a bathroom and a refrigerator, andpossessed a motor-car or even an aeroplane, the most obvious and perhaps the most important form of inequality would already have disappeared. If it once became general, wealth would conferno distinction. It was possible, no doubt, to imagine a society in which *wealth*, in the sense of personal possessions and luxuries, should be

evenly distributed, while *power* remained in the hands of a small privileged caste. But in practice such a society could not long remain stable. For if leisure and security were enjoyed by all alike, the great mass of human beings who are normally stupefied by poverty would become literate and would learn to think for themselves; and when once they had done this, they would sooner or later realize that the privileged minority had no function, and they would sweep it away. In the long run, a hierarchical society was only possible on a basis of poverty and ignorance. (Orwell 1966: 154)

By the standards of the early twentieth century, even a member of the Inner Party lives an austere,laborious kind of life. Nevertheless, the few luxuries that he does enjoy his large, well-appointed flat, the better texture of his clothes, the better quality of his food and drink and tobacco, his two or three servants, his private motor-car or helicopter –set him in a different world from a member of the Outer Party, and the members of the Outer Party have a similar advantage in comparison with the submerged masses whom we call "the proles". (Orwell 1966: 155)

Even the humblest Party member is expected to be competent,industrious, and even intelligent within narrow limits, but it is also necessary that he should be a credulous and ignorant fanatic whose prevailing moods are fear, hatred, adulation, and orgiastic triumph. In other words it is necessary that he should have the mentality appropriate to a state of war. (Orwell 1966: 155)

The scientist of today is either **a mixture of psychologist and inquisitor, studying with real ordinary minuteness the meaning of facial expressions, gestures, and tones of voice**, and testing the truth-producing effects of drugs, shock therapy, hypnosis, and physical torture; or he is chemist, physicist, or biologist concerned only with such branches of his specialsubject as are relevant to the taking of life. (Orwell 1966: 156)

It is absolutelynecessary to their structure that there should be no contact with foreigners, except, to a limited extent, with war prisoners and coloured slaves. Even the official ally of the moment is always regarded with the darkest suspicion. War prisoners apart, the average citizen of Oceania never sets eyes on a citizen of either Eurasia or Eastasia, and he is forbidden the knowledge of foreign languages. If he were allowed contact with foreigners he would discover that they are creatures similar to himself and that most of what he has been told about them is lies. The sealed world in which he lives would be broken, and the fear, hatred, and self-righteousness on which his morale depends might evaporate. (Orwell 1966: 158)

In philosophy, or religion, or ethics, or politics, two and two might make five, but when one was designing a gun or an aeroplane they had to make four. (Orwell 1966: 159)

Nobody has ever seen Big Brother. **He is a face on the hoardings, a voice on the telescreen**. We may be reasonably sure that he will never die, and there is already considerable uncertainty as to when he was born. Big Brother is the guise in which the Party chooses to exhibit itself to the world. His function is to act as a focusing point for love, fear, and reverence, emotions which are more easily felt towards an individual than towards an organization. (Orwell 1966: 167)

Big Brother is the embodyment of the Party.

The essence of oligarchical rule is not father-to-son inheritance,but the persistence of **a certain world-view and a certain way of life**, imposed by the dead upon the living. A ruling group is a ruling group so long as it can nominate its successors. The Party is not concerned with perpetuating its blood but with perpetuating itself. Who wields power is not important, provided that the hierarchical structure remains always the same. (Orwell 1966: 168)

Oligarhy in this sense is similar to culture (the total way of life of a people) or tradition ("imposed by the dead upon thi living").

> What opinions the masses hold, or do not hold, is looked on as **a matter of indifference**. They can be granted intellectual liberty because they have no intellect. In a Party member, on the other hand, not even the smallest deviation of opinion on the most unimportant subject can be tolerated. (Orwell 1966: 168)

Sounds like modern local politics. The people may think what they wish, no one cares as long as ratings (which can be easily falsified or manipulated) are in check. But when a party member "betrays" the party, that is, brings to light the actual corruption, he or she is thrown out of the party. This has been happening increasingly often in Estonia.

> A Party member lives from birth to death under the eye of the Thought Police. Even when he is alone he can never be sure that he is alone. Wherever he may be, asleep or awake, working or resting, in his bath or in bed, he can be inspected without warning and without knowing that he is being inspected. **Nothing that he does is indifferent**. His friendships, his relaxations, his behaviour towards his wife and children, **the expression of his face when he is alone**, the words he mutters in sleep, even **the characteristic movements of his body**, are all jealously scrutinized. Not only any actual misdemeanour, but any eccentricity, however small, any change of habits, any nervous mannerism that could possibly be the symptom of an inner struggle, is certain to be detected. Hehas no freedom of choice in any direction whatever. **On the other hand his actions are not regulated by law or by any clearly formulated code of behaviour**. In Oceania there is no law. Thoughts and actions which, when detected, mean certain death are not formally forbidden, and the endless purges, arrests, tortures, imprisonments, and vaporizations are not inflicted as punishment for crimes which have actually been committed, but are merely the wiping-out of persons who might perhaps commit a crime at some time in the future. A Party member is required to have not only the right opinions, but **the right instincts**. Many of the beliefs and attitudes demanded of him are never plainly stated, and could not be stated without laying bare the contradictions inherent in Ingsoc. If he is a person naturally orthodox (in Newspeak a *goodthinker*), he will in all circumstances know, without taking thought, what is the true belief or the desirable emotion. But in any case anelaborate mental training, undergone in childhood and grouping itself round the Newspeak words crimestop, *blackwhite*, and *doublethink*, makes him unwilling and unable to think too deeply on any subject whatever. (Orwell 1966: 168-169)

A fertile passage for developing "the behavioural sphere." E.g. implicit and explicit rules, coded and uncoded behaviour, habit formation and instincts.

> *Crimestop*, in short, means **protective stupidity**. But stupidity is not enough. On the contrary, orthodoxy in the full sense demands a control over one's own mental processes as complete as that of a contortionist over his body. (Orwell 1966: 169)

Reminiscent of Peirce's self-control (as inhibitory mechanism).

> Winston became **aware of silence**, as one becomes aware of a new sound. It seemed to him that Julia had been very still for some time past. She was lying on her side, naked from the waist upwards, with her cheek pillowed on her hand and one dark lock tumbling across her eyes. **Her breast rose and fell slowly and regularly**. (Orwell 1966: 173)

Sensory treshold. Autonomic signals (signs of breathing rhythms).

> Chapter I, like Chapter III, had not actually told him anything that he did not know, it had **merely systematized the knowledge that he possessed already**. (Orwell 1966: 173)

Heuristic value? This is how some academic thought should be thought of: crestomatic work does not give anything particarly new, but systematizes and organizes existing knowledge.

> A yellow beam from the sinking sun slanted in through the window and fell across the pillow. He shut his eyes. The sun on his face and the girl's smooth body touching his own gave him a strong, sleepy, confident feeling. He was safe, everything was all right. (Orwell 1966: 173)

Confort and confidence from human contact.

> Julia woke at the sound, **stretched herself luxuriously**, and got out of bed. (Orwell 1966: 174)

How does one strench oneself luxuriously?

> "It was only an 'opeless fancy,
> It passed like an Ipril dye,
> But **a look an' a word an' the dreams they stirred**
> They 'ave stolen my 'eart awye!" (Orwell 1966: 173)

Glances and words stir dreams. Neat metaphor.

> "It was behind the picture," said the voice. "Remain exactly where you are. **Make no movement** until you are ordered."
> It was starting, it was starting at last! **They could do nothing except stand gazing into one another's eyes**. To run for life, to get out of the house before it was too late - no such thought occurred to them. Unthinkable to disobey the iron voice from the wall. There was a snap as though a catch had been turned back, and a crash of breaking glass. The picture had fallen to the floor uncovering the telescreen behind it. (Orwell 1966: 176)

Self-mortification.

> Winston was not trembling any longer. **Even his eyes he barely moved. One thing alone mattered; to keep still, to keep still and not give them an excuse to hit you!** A man with a smooth prize-fighter's jowl in which the mouth was only a slit paused opposite him balancing his truncheon meditatively between thumb and forefinger. Winston met his eyes. The feeling of nakedness, with one's hands behind one's head and one's face and body all exposed, was almost unbearable. The man protruded the tip of a white tongue, licked the place where his lips should have been, and then passed on. There was another crash. Someone had picked up the glass paperweight from the table and smashed it to pieces on the hearth-stone. (Orwell 1966: 177)

This must be a component in military discipline as well: keep still so as to not stand out and get phisycally abused.

> He stood dead still. No one had hit him yet. Thoughts which came of their own accord but seemed totally uninteresting began to flit through his mind. He wondered whether they had got Mr. Charrington. He wondered what they had done to the woman in the yard. He noticed that he badly wanted to urinate, and felt a faint surprise, because he had done so only two or three hours ago. (Orwell 1966: 178)

I've heard from an unreliable source that the need to urinate is an autonomous reaction in stressful situations. It is as if the body is trying to get rid of extra weight in order to enable one to flee faster.

> He sat as still as he could on the narrow bench, with his hands crossed on his knee. He had already learned to sit still. **If you made unexpected movements they yelled at you from the telescreen.** (Orwell 1966: 181)

Verbal communication as a means of behavioural control.

> It was a noisy, evil-smelling place. They had put him into a cell similar to the one he was now in, but filthily dirty and at all times crowded by ten or fifteen people. The majority of them were common criminals, but there were a few politicalprisoners among them. He had sat silent against the wall, jostled by dirty bodies, too preoccupied by fear and the pain in his belly to take much interest in his surroundings, but still noticing **the astonishing difference** in demeanour between the Party prisoners and the others. The Party prisoners were always silent and terrified, but the ordinary criminals seemed to care nothing for anybody. (Orwell 1966: 182)

He could differentiate common criminals from the political prisoners by their demeanor.

> The door opened. The cold-faced young officer stepped into the cell. With **a brief movement of the hand** he indicated Ampleforth.
> "Room 101," he said.
> Ampleforth marched clumsily out between the guards, his **face vaguely perturbed, but uncomprehending**. (Orwell 1966: 186)

Indicating hands and uncomprehending faces, the mundane dance of bodies.

> Parsons gave Winston a glance in which there was neither interest nor surprise, but only misery. He began walking jerkily up and down, evidently unable to keep still. Each time he straightened his pudgy knees it was apparent that they were trembling. His eyes had a wide-open, staring look, as though he could not prevent himself from gazing at something in the middledistance. (Orwell 1966: 186)

The middle distance look, as when one is being palpated by the doctor.

> He plumped his large posterior into the lavatory pan. **Winston covered his face with his hands.**
> "Smith!" yelled the voice from the telescreen. "6079 Smith W! **Uncover your face. No faces covered in the cells**."
> Winston uncovered his face. Parsons used the lavatory, loudly and abundantly. It then turnedout that the plug was defective and the cell stank abominably for hours afterwards. (Orwell 1966: 188)

Emotional privacy / expressive privacy / badily privacy - part of nonverbal ethics, the right to keep one's bodily behaviour private, to have will over one's bodily expressions.

> The door opened, and another prisoner was brought in whose appearance sent a momentary chill through Winston. He was a commonplace, mean-looking man who might have been an engineer or technician of some kind. But what was startling was **the emaciation of his face**. It was like a skull. Because of its thinness the mouth and eyes looked disproportionately large, and theeyes seemed filled with a murderous, unappeasable hatred of somebody or something. (Orwell 1966: 188)

Inferring character from appearance and expression. Emaciation is "bonyness: extreme leanness (usually caused by starvation or disease)."

> “You are afraid,” said O’Brien, **watching his face**, “that in another moment something is going to break. Your especial fear is that it will be your backbone. You have a vivid mental picture of the vertebrae snapping apart and the spinal fluid dripping out of them. That is what you are thinking, is it not, Winston?” (Orwell 1966: 196-197)

Feedback. Mental imagery.

> “But how can you stop people remembering things?” cried Winston again momentarily forgetting the dial.
> “It is involuntary. It is outside oneself. How can you control memory? You havenot controlled mine!”
> O’Brien’s manner grew stern again. He laid his hand on the dial.
> “On the contrary,” he said, “you have not controlled it. That is what has brought you here. You are here because you have failed in humility, in self-discipline. You would not make the act of submission which is the price of sanity. You preferred to be a lunatic, a minority of one. Only the disciplined mind can see reality, Winston. You believe that reality is something objective, external, existing in its own right. You also believe that the nature of reality is self-evident. When you delude yourself into thinking that you see something, you assume that everyone else sees the same thing as you. But I tell you, Winston, that reality is not external. **Reality exists in the human mind, and nowhere else. Not in the individual mind, which can make mistakes, and in any case soon perishes:only in the mind of the Party, which is collective and immortal.** Whatever the Party holds to be the truth, is truth. It is impossible to see reality except by looking through the eyes of the Party. That isthe fact that you have got to relearn, Winston. It needs an act of self-destruction, an effort of the will. You must humble yourself before you can become sane.” (Orwell 1966: 199-200)

Replace "Party" with culture and you have constructionist culturology.

> He was bending over Winston. His face looked enormous because of its nearness, and **hideously ugly because it was seen from below**. Moreover it was filled with a sort of exaltation, a lunatic intensity. Again Winston’s heart shrank. (Orwell 1966: 203)

Made me think of the opposite: seeing faces from slightly above, especially in the case of "puppydog eyes," this might be reversed.

> O’Brien smiled slightly. “You are **a flaw in the pattern**, Winston. You are a stain that must be wiped out. (Orwell 1966: 204)

The dystopian motive that echoes in both Huxley and Bradbury. The question of orthodoxy.

> His voice had grown almost dreamy. The exaltation, the lunatic enthusiasm, was still in his face. He is not pretending, thought Winston, he is not a hypocrite, **he believes every word he says**. What most oppressed him was **the consciousness of his own intellectual inferiority**. He watched the heavy yet graceful form strolling to and fro, in and out of the range of his vision. O’Brien was a being in all ways larger than himself. There was no idea that he had ever had, or could have, that O’Brien had not long ago known, examined, and rejected. His mind *contained* Winston’s mind. But in that case how could it be true that O’Brien was mad? It must be he, Winston, who was mad. O’Brien halted and looked down at him. His voice had grown stern again. (Orwell 1966: 205)

In the first instance, ortho*doxa* (belief!). In the second, evaluation of intelligence as a weapon. Remember Bradbury: the intelligent must be feared, for you may be put to shame before it.

"You do not exist," said O'Brien.

Once again the sense of helplessness assailed him. He knew, or he could imagine, **the arguments which proved his own nonexistence; but they were nonsense, they were only a play on words.** Did not the statement, "You do not exist", contain a logical absurdity? But what use was it to say so? His mind shrivelled as he thought of the unanswerable, mad arguments with which O'Brien would demolish him.
"I think I exist," he said wearily. "I am conscious of my own identity. I was born and I shall die. **I have arms and legs. I occupy a particular point in space**. No other solid object can occupy the same point simultaneously. In that sense, does Big Brother exist?"

"It is of no importance. He exists." (Orwell 1966: 208)

Interesting discussion for discourse on #self.

Winston was struck, as he had been struck before, by the tiredness of O'Brien's face. It was strong and fleshy and brutal, it was full of intelligence and a sort of controlled passion before which he felt himself helpless; but it was tired. There were pouches under the eyes, the skin sagged from the cheekbones. O'Brien leaned over him, deliberately bringing the worn face nearer.
"You are thinking," he said, "that my face is old and tired. You are thinking that I talk of power, and yet I am not even able to prevent the decay of my own body. Can you not understand, Winston, that the individual is only a cell? The weariness of the cell is the vigour of the organism. Do you die when you cut your fingernails?" (Orwell 1966: 212)

Organismic/holistic trope based on the face.

The second thing for you to realize is that **power is power over human beings**. Over the body but, above all, over the mind. Power over matter - external reality, as you would call it - is not important. Already our control over matter is absolute. (Orwell 1966: 212)

Somatic definition of power. E.g. the body is the nexus of power.

Winston made another convulsive movement. This time he did not say anything. O'Briencontinued as though answering a spoken objection. (Orwell 1966: 213)

Here body movement replaces verbal utterance.

Power is in inflicting pain and humiliation. Power is in tearing human minds to pieces and putting them together again in new shapes of your own choosing. Do you begin to see, then, what kind of world we are creating? It is the exact opposite of the stupid hedonistic Utopias that the old reformers imagined. **A world of fear and treachery and torment, a world of trampling and being trampled upon, a world which will grow not less but *more* merciless as it refines itself.** Progress in our world will be progress towards more pain. The old civilizations claimed that they were founded on love or justice. Ours is founded upon hatred. In our world there will be no emotions except fear, rage, triumph, and self-abasement.Everything else we shall destroy –everything. Already we are breaking down the habits of thought which have survived from before the Revolution. We have cut the links between child and parent,and between man and man, and between man and woman. No one dares trust a wife or a child or a friend any longer. But in the future there will be no wives and no friends. Children will be taken from their mothers at birth, as one takes eggs from a hen. The sex instinct will be eradicated. Procreation will be an annual formality like the renewal of a ration card. We shall abolish the orgasm. Our neurologists are at work upon it now. There will be no loyalty, except loyalty towards the Party. There will be no love, except the love of Big Brother.

> There will be no laughter, except the laugh of triumph over a defeated enemy. There will be no art, no literature, no science. When we are omnipotent we shall have no more need of science. There will be no distinction between beauty and ugliness. There will be no curiosity, no enjoyment of the process of life. All competing pleasures will be destroyed. But always –do not forget this, Winston –always there will be the intoxication ofpower, constantly increasing and constantly growing subtler. Always, at every moment, there will be the thrill of victory, the sensation of trampling on an enemy who is helpless. If you want a picture ofthe future, imagine **a boot stamping on a human face –for ever.**" (Orwell 1966: 214-215)

A world of terror.

> "You are rotting away," he said; "you are falling to pieces. What are you? **A bag of filth**. Nowturn around and look into that mirror again. Do you see that thing facing you? That is the last man. If you are human, that is humanity. Now put your clothes on again."
> Winston began to dress himself with slow stiff movements. Until now he had not seemed to notice how thin and weak he was. Only one thought stirred in his mind: that he must have been in this place longer than he had imagined. Then suddenly as he fixed the miserable rags round himself **a feeling of pity for his ruined body** overcame him. Before he knew what he was doing he had collapsed on to a small stool that stood beside the bed and burst into tears. He was aware of his ugliness, his gracelessness, a bundle of bones in filthy underclothes sitting weeping in the harsh white light: but he could not stop himself. O'Brien laid a hand on his shoulder, almost kindly. (Orwell 1966: 219)

Every organism is essentially a bag of filth. It is only when it's functioning lacks that this is realized. Only when the body is sick or dead do we realize that the skin contains a mass of dirt.

> Anything could be true. The so-called laws of Nature were nonsense. The law of gravity was nonsense. "If I wished," O'Brien had said, "I could float off this floor like a soap bubble." Winston worked it out. "If he *thinks* he floats off the floor, and if I simultaneously *think* I see him do it, then the thing happens." **Suddenly, like a lump of submerged wreckage breaking the surface of water, the thought burst into his mind:** "It doesn't really happen. We imagine it. It is hallucination." **He pushed the thought under instantly.** The fallacy was obvious. It presupposed that somewhere or other, outside oneself, there was a "real" world where "real" things happened. But how could there be such a world? What knowledge have we of anything, save through our own minds? All happenings are in the mind. Whatever happens in all minds, truly happens. (Orwell 1966: 223)

Congenial with Peirce's visual description of the mind as a body of water with submerged objects floating upwards and downwards.

> In the old days he had hidden **a heretical mind** beneath an appearance of conformity. Now he had re-treated a step further: in the mind he had surrendered, but he had hoped to keep the inner heart inviolate. He knew that he was in the wrong, but he preferred to be in the wrong. (Orwell 1966: 225)

I guess I should be grateful that I don't have to hide my heretic mind. At least not now.

4.6.12 Beyond Culture (2013-06-17 03:23)

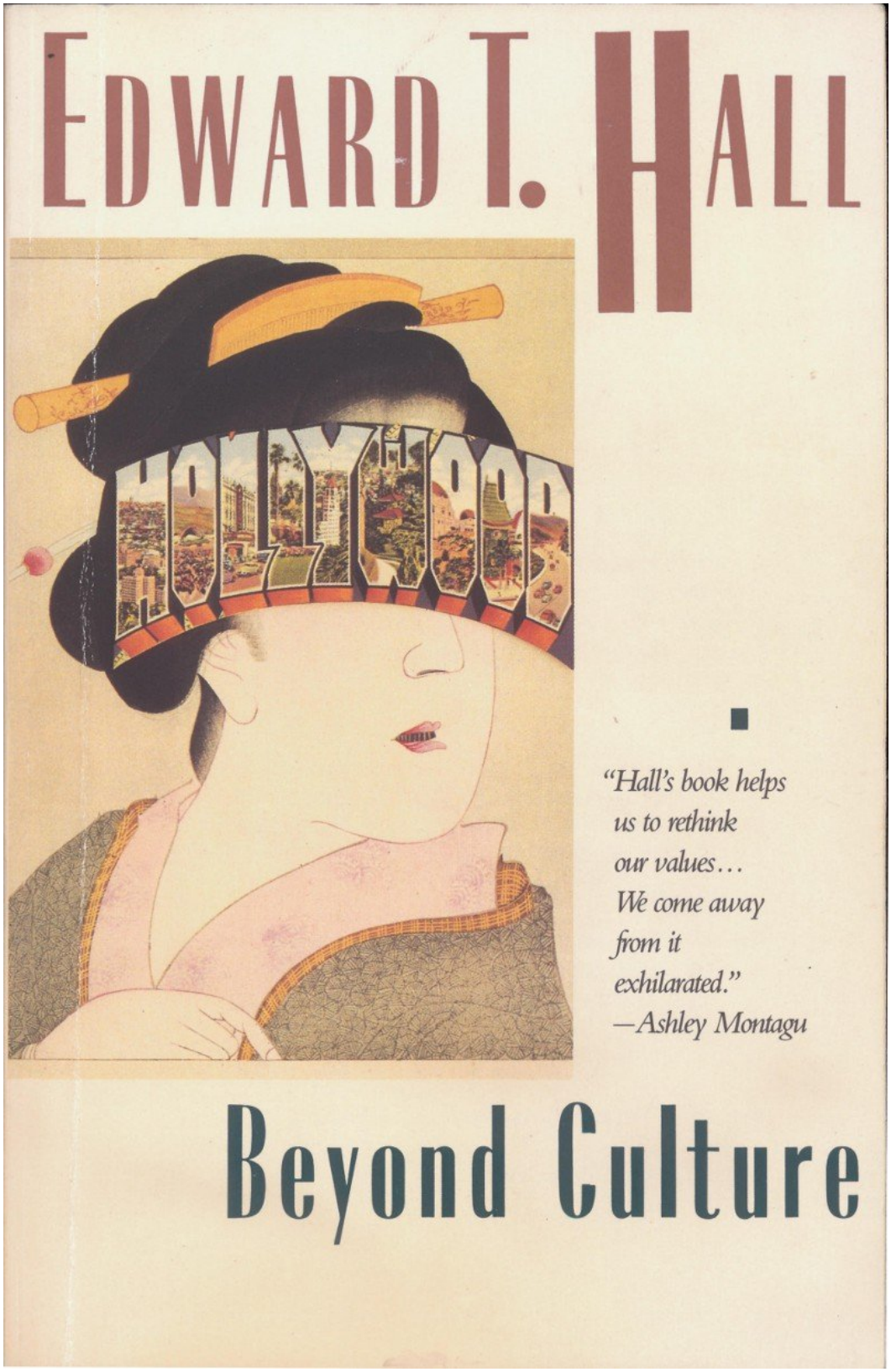

Hall, Edward T. 1989. *Beyond Culture*. New York: Anchor Books.

In all these crises, the future depends on man's being able to transcend the limits of individual cultures. To do so, however, he must first recognize and accept the multiple hidden dimensions of unconscious culture, because every culture has its own hidden, unique form of unconscious culture. (Hall 1989: 2)

This brings us to an important quostion that has grown in my mind throughout my lifetime. It has to do with our underlying attitudes toward ourselves. I am not speaking of something superficial, which can be easily observed or experienced, but something deeper and more subtle than what appears on the surface. The question is: *Why are most people so unnecessarily hard on themselves?* Why do they not make better use of their talents? It is as thought we nurtured the child that is in all of us and, in being childish, were afraid of each other. This is not a simple problem, and it may be worldwide. Certainly the human species has not begun to tap its potential and half suspecting this deficiency, we blame everyone and everything except the real culprit. (Hall 1989: 3-4)

This book suggests another alternative, namely that once people began evolving their extensions, particularly language, tools and institutions, they got caught in the web of what I term "extensional transference" (Chapter 2), and as a consequence, they err in judgment and become alienated from and incapable of controlling the monsters they have created. In this sense, humans have advanced at the expense of that part of themselves that has been extended, and as a consequence ended up repressing human nature in its many forms. Man's goal from this point should be to rediscover that lost, alienated natural self. (Hall 1989: 4)

Because we have put ourselves in our own zoo, we find it difficult to break out. Since people can't fight institutions on which their lives depend, the result is that first they unconsciously turn their anger inward then later outward. (Hall 1989: 6)

Powerlessness and lack of self-affirmation lead to aggression, as repeatedly asserted by psychologists and psychiatrists. Psychological powerlessness is the result of past events, but situational and cultural powerlessness are here and now. Blacks and other minorities rioted in recent years because they saw themselves as powerless to make the system work. There is no other way to explain the incredible outbursts of rage triggered by the assassination of Martin Luther King or the "incursion" into Cambodia. The groundwork has been laid long before, but it was suddenly and overwhelmingly apparent to minority groups. (Hall 1989: 6-7)

A massive cultural literacy movement that is not imposed, but which springs from within is called for. We can all benefit from a deeper knowledge of what an incredible organism we really are. We can grow, swell with pride, and breathe better for having so many remarkable talents. To do se, however, we must stop ranking both people and talents and accept that there are many roads to truth and no culture has a corner on the path or is better equipped than others to search for it. Furthermore, no man can tell another how to conduct that search. (Hall 1989: 7)

The delusional aspects have to do with the institutionalized necessity to control "everything," and the widely accepted notion that the bureaucrat knows what is best; never for a moment does he doubt the validity of the bureaucratic solutien. It is also slightly insane, or at least indicative of our incapacity to order priorities with any common sense, to spend thousands of dollars for helicopters, gasoline, and salaries for the sole purpose of bureaucratic neatness. (Hall 1989: 11)

The psychoanalyst Laing is convinced that the Western world is mad. These stories of the dog and the kite fliers bolster Laing's view and symbolize man's plight as well as any recent events I know. However, it is not man who is crazy so much as his institutions and those culture patterns that determine his behavior. We in the West are alienated from ourselves and from nature. We labor under a number of delusions, one of which is that life makes sense, i.e., that we are sane. (Hall 1989: 11)

All theoretical models are incomplete. By definition, they are abstraction and therefore leave things out. What they leave out is as important as, if not more important than, what they do not, because it is what is left out that gives structure and form to the system. Models have a half life - some are ephemeral, others last for centuries. There are highly explicit models, while others are so much a part of life as to be unavailable for analysis except under very special circumstances. (Hall 1989: 14)

Technically, the model of culture on which my work is based is more inclusive than those of some of my colleagues. My emphasis is on the nonverbal, unstated realm of culture. While I do not exclude philosophical systems, religion, social organization, language, moral values, art, and material culture, I feel it is more important to look at the way things are actually put together than at theories. (Hall 1989: 16)

Possibly, this restriction of context explains in part the difficulty that American enterprises have in adapting to other time systems. An economist once told me that Eskimos working for fish cannery in Alaska thought factory whistles were ridiculous. The idea that men would work or not work because of a whistle seemed to them sheer lunacy. For the Eskimo, the tides determined what men did, how long they did it, and when they did it. Tide out meant one set of activities; tide in, another. This same man later worked in a alarge international ageny and observed in himself signs of stress resulting from futile attempts to gear his own productivity, particularly its creative aspects, to a time schedule. Finally, convinced that it was impossible to schedule creativity, he gave up trying and compromised by adopting a schedule in which there were periods when he was tied to a adesk and handled trivia, followed by other periods in which he worked around the clock. One wonders how many individuals who have been forced to adjust to eight-hour, nine-to-five schedules have sacrificed their creativity, and what the secial and human cost of this sacrifice has been. (Hall 1989: 21)

A story of the evolution of the bowerbird is complex and subtle. What we learn from it is that once the bird begins to evolve by extension, evolutien speeds up, as is the case with man. It is no longer necessary to wait for the slower forces of natural selection to work. In the case of the bowerbird, according to Gillard it is possible to "...cross into a new adaptive zone, ..." which is precisely what man has done, only more completely. (Hall 1989: 26)

It is also paradoxical that extensional systems - se flexible at first - frequently become quite rigid and difficult to change. Confusion between the extension and the processes that have been extended can explain some but not all of this rigidity. Older readers may remember when English teachers tried to convince them that the real language was the written language, of which the spoken language was merely a watered-down, adulturated version. Actually, the spoken language is the primary extension. The written language is a second-generation extension. The spoken language is a symbolization of something that happened, could have happened, or is in the process of happening, while the written language is a symbolization of the spoken language. The fact that the written lanigage is a symbolization of symbolization does not mean that the writing system is not something in its own right, just as mathematics is a system in its own right, independent of computations in the head. (Hall 1989: 28)

Now, writing as a way of thinking is not extraordinary. Many of us, who do not carry words in our heads, think this way by translating our thoughts into written words. For Zasetsy, however, it was the *only* way he could think. His case simply drives home the point because there was no other way. Because the written word stands still - like a block of marbxle being carved by a sculptor - it is then possible to work on a thought until it takes form and can stand on its own feet and in the process tell us something about ourselves. (Hall 1989: 30)

Public and private education is another example of the lenghts ET distortions can go. Not only children but people of all ages have the capacity to learn naturally. What is more, learning can be its own reward. Like eating and sex, the drive to learn is powerful indeed. Yet the process has been distorted in the minds of the educators, who have confused what they call education with learning. The popular notion is that the schools contain the learning and their job is somehow to get the learning into the child. In the United States, the process of distortion in education has progressed to a point comparable to sex in Freud's nineteen-century Vienna. A natural, powerful, pleasurable drive that binds people to each other is not only feared but hated, which may explain same of the attitudes tomard the intellectual in our country. There are, however, many ways as well as conditions in which people learn. For millions of years, man and his predecessors learned without the benefit of schools. Modern education has left us with the illusion that a lot is known about learning, that real learning goes on in the school, anh that if it doesn't happen in a school or under the aegis of a school (like the year abroad), it has no validity. Holt, Kozol, Illich, and others have written about this process. Education is simply one more instance of man's having developed an elaborate extension (in this case, complex institutions) to do and presumably enhance what he once did for himself quite naturally. (Hall 1989: 35)

Just as the knife cuts but does not chew, while the lens does only a portion of what the eye can do, extensions are reductionist in their capability. No matter how hard it tries, the human race can never fully replace what was left out of extensions in the first place. Also, it is just as important to know what the system will do. Yet the extension-omissions side is frequently overlooked. (Hall 1989: 37)

4.6.13 Three years of blogging (2013-06-18 17:22)

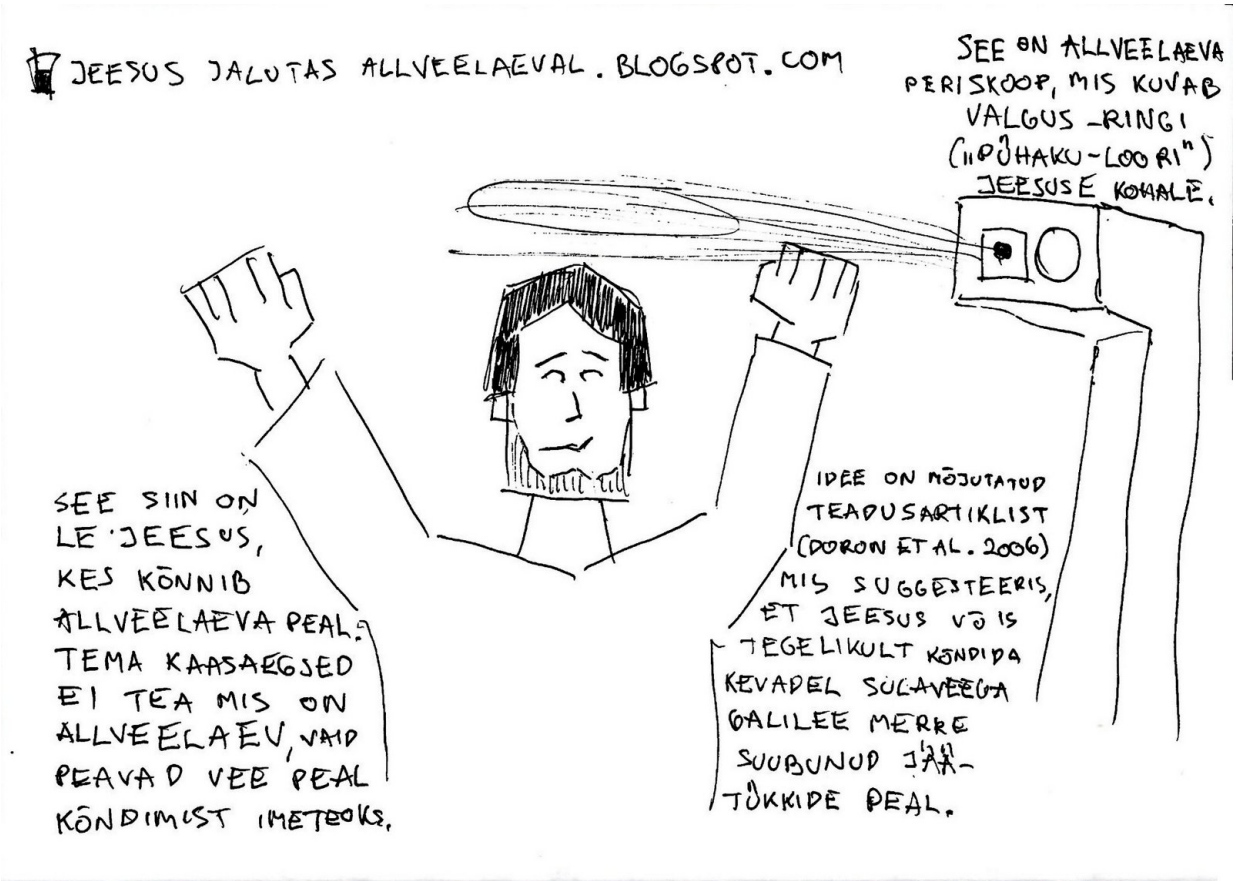

This blog began exactly 3 years ago as a regular readings blog. The structure was pretty simple: a cover image of the book and my own review or, rather, a general impression of what it contained or what it revealed to me. The purpose was to keep a "diary" of books to help me remember what I have read and gained from reading. I am an absent-minded and forgetful person so this was supposed to aid my memory, so to say. By now I consider *externalization* of memory to be one of the great inventions of human culture.

The first post in this blog was about a book on slave trading of the Atlantic Ocean, followed by three books on the history of Islam and then some varia (an outdated history of physical anthropology, a guide to comedy writing and an awfully redundant little encyclopedia of African myths). This was back when I still considered my first two choices at the university to be History in Religion, preferably culminating in the history of religion. After I had made a change of mind (aitäh, Mar-iLiis) and had been accepted to study semiotics and culture theory at the University of Tartu, I went right ahead and spent the whole of August 2010 reading books on body language (reading most of them out loud to improve my diction of English). The 15 first books on body language I managed to go through in a months time were to be an introduction to what I wanted to study further at the university. Later my attitude towards these pseudo-scientific changed from "they're okay, I guess" to "most of these are full of myths."

During my first week at the university I got into speed reading (by reading 7 books on speed reading in a row) and spent the next couple of months *skimming* everything I got my hands on, from Luhmann's *Social Systems* to Ekman's *Emotions Revealed*, with a lot of above-my-comprehension philosophy and some feminism/masculinism in between. As associations and background-knowledge accumulated, my reviews of the academic literature began containing more and more lengthier quotes. I found increasinly interesting ideas which expressed my own views with more exactitude than I could express in my own meager words. For example, Hobbs's *Leviathan* contains an idea which I enjoy despite being an atheist: "For God needeth not, to distinguish his Celestiall servants by names, which are usefull onely to short memories of Mortalls." (Hobbes 1996: 277). At that time I still used quotation signs and italics to mark quotes, with page numbers placed haphazardly.

The first half of 2011 I read less books but made better selections, veering more into semiotics, which I was studying. I still wonder how I managed to read books that weren't suggested to my by anyone and why I refused to read seminar texts for this blog. In August that year I made an effort to get into serious ("scientific") literature on nonverbal communication, beginning with Ruesh & Kees's *Nonverbal Communication* (1956). This was an eye-opener and, looking back, "the relationship between verbal and nonverbal codifications" (Ruesch & Kees 1956: 192-193) is what defines my studies in semiotics, still.

October 2011 was a hallmark. *The relationship of verbal and nonverbal communication*, a collection of articles edited by Mary R. Key, was the first book which I quoted extensively by using <blockquote> HTML tags. I did not manage to mark down the beginning and end page numbers for the articles, which is a shame, because Google Books has limited preview of it (so I can't look them up on the web), and I can't readily cite this collection because of that. My second reading (out of 5 by now, I think) of Anti Randviir's *Mapping the world* was the first time I used blockquoting effectively, writing my own comments for every quote.

Summer 2012 was when I finally began adding seminar papers and single articles to this blog. This was also when I began commenting in English. Realizing, after writing my seminar paper, that if I intend to do my academic writing in English then it only makes sense to write this blog in English as well. Again it was Randviir's indirect influence which helped bring forth this development. To prepare for his sociosemiotics exam, I read as much of his seminar texts in a few days as I possibly could. Novice as I was, this Sociosemiotic Readings post contained scans of the printed-out papers, and I made the bold step to read the texts for my own purposes, that is, in light of my accumulated knowledge about nonverbal communication. I almost failed the exam, but I learned a lot from the texts. After that I read every seminar paper from the standpoint of "what I think I need to know" instead of "what is expected of me to learn."

This was when I realized that I am a "nonverbalist," or "a student of nonverbal communication." Although there doesn't seem to exist a single discipline that deals exclusively with nonverbal communication, that should not hinder one from reading texts from every related discipline as if there was something to be known for the nonverbalist. Mostly there is.

"Nonverbal reading" is not limited to non-fiction, though. Ultimately I made the aim of my thesis to theorize reading fiction from the standpoint of a nonverbalist, and, for the lack of an appropriate shorthand, termed "nonverbal communication in literature" as *concursivity* myself.

In 2013 I took an academic holiday because I couldn't handle the stress of exams and forced essay writing. I think testing knowledge gets in the way of acquiring knowledge and writing about topics that I consider trivial or unrelated to my research will not help me clear the entangled web of quotations and comments I have accumulated. Instead, I read explosively and spent several months categorizing and grouping the quotes I had accumulated since writing my seminar paper. These webs of quotes are available at http://nonverbalismsemiophreniaconcursivity.blogspot.com/. By the end of the semester I had not finished my thesis and had to push graduation forward indefinitely (at least this is the impression at the moment), but I did publish a paper (on Reembodying Semiotics of Culture) and I did learn a lot. Plus, in contrast to many a coursemates, my interest in what I study will not fade or twindle outside of academia. I am preparing to write my next paper (or, if fortuna is merciful, more) by the end of this summer.
Thus after three years I am an unemployed nonverbalist without a degree, a beginner representative of a field that does not exist. Whatever should happen to me or to this blog, I am glad it developed from a simple readings blog into a wealth of quotations and comments that might yield a cursory summary of the history of the study of nonverbal communication, as well as aspects of nonverbal communication in various social and humanitarian fields. For me these were three years well spent.
Hopefully this blog will develop further and some day I will publish the raw musings of my own original pieces here, with references that are also links. I believe that internet is the future of science and there will be a revolution once "online" is the best kind of "published."

What I have are pipe-dreams. Instead of a thesis, I can at least share with the world my imaginations, ideas which may or may not bare fruit. I can only write so much, and most of what is below will not appear in print. But, for the keen observer, there are little pieces or shards of them scattered around this blog. And on a quiet night, one can still hear the notions of *nonverbalism*, *semiophrenia*, and *concursivity*.

Kirjutamata kirjutisi kirjeldan emakeeles, sest see mida ei ole võiks jääda omade teada:

- **Towards a concursive study of literature**. Kirjutamisjärgus. Proovin avaldada ajakirjas *Versejunkies: Intersemiotic Translation Journal*. Selle uue ajakirja esimene number käsitleb kirjutamist, mistõttu mina kirjutan sellest kuidas kirjutajad lisavad kirjutatusse viiteid kehakeelele. Võrdlen konkursiivsust referentsiaalsuse, metakommunikatsiooni, intersemiootilise tõlke ja ekfraasisega. Toon mõned näited kuidas varajsed mitteverbaalse suhtemise uurijad (nt E. Goffman, E. T. Hall ja R. Exline) on kasutanud konkursiivset lugemist oma teadustöö tegemisel. Ka mõned kategooriad mis aitavad eristada konkursiivseid kirjeldusviise.

- **The Flight of The Concourse: Portch, Korte and Poyatos on body language in literature**. Nagu pikk pealkiri paljastab, võrdlen omavahel kolme põhilist autorit kes on kirjutanud kehakeelest kirjanduses: S. R. Porth 80ndatel, B. Korte 90ndatel ja F. Poyatos 00ndatel. Kahjuks on nad teadaolevalt ainsad kes on kirjutanud monograafe üldisest kehakeele-tõlgendamisest kirjanduses. Pulli pärast viskan sekka neid kirjandusteadlasi kes on uurinud väga kindlaid mitteverbaalseid aspekte kirjanduses (nt vaikust või käežeste).

- **Metakeelelised katsetused I: libeväljenduslik märgimõtlemine**. Avaldan academia.edu-s või jätan üldse sahtlisse, sest see on libe/õhuke jää millel kõnnin. Libeväljenduslik märgimõtlemine on eestikeelne filosofeerimine viisil mis leiutab uusi liitsõnu selle asemel, et olemasolevaid laensõnu mugandada. Hetkel on valmis kirjutatud vaid kuus lõiku mis käsitlevad selliseid mõisteid nagu libeväljend, tähendustäitmine, arupael, ilmatalatsemine, vaimurõõm, võõrmeelsus, mõistmisjuhis (definitsioon), žestivestlus (conversation of gestures), enesesuhtlus (self-communication), märgimeelsus (semiofreenia) ja veel mõned.

- **Experiments in metalanguage II: semiotics for the digital natives**. Võib-olla mõne muu pealkirja all avaldatav, võib-olla mitte. Idee on luua väga lihtne semiootiline metakeel nö internetisemiootika tarbeks. Peaks vastama küsimusele: kuidas analüüsida hüperteksti semiootiliselt? Natuke arutlust ka interneti ja teaduse seostest, interneti tekitatud "semiootilisest globalisatsioonist," netikeelest ja netisuhtlusest jne.

- **Political Dimensions of Presence and Avoidance**. Kuulub teemasse "protestisemiootika," ehk edasiarendus Margus Oti soovitusele: "Tuleks mõelda hõivamispoliitika peale, mida tehakse juba oma *kohaloluga*. Võtan oma kehaga koha - võib-olla isegi *seisu*koha - ja toon mängu oma *kohal*olu. Mitte energiline, vaid vägev poliitika." (Ott 2012: 58). Sobiv raamistik oleks Peirce'i emotsionaalse, energeetilise ja intellektuaalse interpretandi ühildamine Goffmani käsitlusega seotusidioomist (*involvement idiom*). Kuluks ära mõned näited kehakeelest päris meeleavaldustelt.

- **Dance and Performance as Bodily Poetry**. Olen sel teemal kirjutanud avaldamata essee, mida tuleks vaid täiendada näidetega *performance art*'i ajaloost ja aruteluga R. Shustermani somaesteetikast.

- **Kehakeel - Vikipeedia, vaba entsüklopeedia**. Praegune sissekanne kehakeelest on ühe Kuressaare Ühisgümnaasiumi lõpetaja lõputöö, mis kujutab endas sisuliselt paarist aimekirjanduslikest raamatust kokku tikitud tsitaatide jada. Mul on piisavalt materjali ja taustateadmist, et kirjutada hea artikkel, aga millegi pärast ei näi selleks kunagi õige aeg olevat. Pole viga - kui keegi ette jõuab, siis võin täiendada ja parandada.

- **The Nonverbal Self**. Esseena on valmis, kuid sisaldab liiga palju retoorikat ja ei sisalda uusi asju mida tahaks juurde lisada. Hetkel põhineb M. Maussi kehatehnikate ja E. Goffmani väljenduskorra (*expressive order*) ühendamisel. Võiks sisaldada Peirce'i, Sebeok'i ja veel mitme vähemtuntud mõtleja vaatenurki. Selline mõnus teema millest võiks ka eesti keeles kirjutada, nt pealkirjaga "Kineesiline Mina" ja anda rohkem Birdwhistelli idiokineesika maiku juurde.

- **Peirce's Semeiotics and Body Motion Communication**. Nõuab Peirce'i mõttega rohkem tutvumist. Sisaldaks Peirce'i märkusi keha kohta (nt, et keha on võrratu mehhanism mille kõrval sõna kahvatub kriidijooneks) ja ülevaade üritustest ühendada tema semeiootikat mitteverbaalse suhtlemisega (nt D. McNeill'i žestiteooria) ja ka enda katsetusi ja arutlusi, nt ühe Teisesuse kirjelduse sarnasus Uexkülli funktsiooniringiga.

- **The Behavioural Sphere**. Teema mis on mind pikalt painanud ja mille arendamiseks mul on rohkesti vahendeid, kuid mis jällegi nõuab J. Lotmani kirjutistega palju lähemalt tutvumist ja "käitumissfääri" ajaloo täpsemat käsitlemist (st tuleb kohaliku teoreetilise bioloogiaga rohkem sõbruneda). "Käitumisprogramm" ei ole mõiste mida võiks niisama naljalt lauale visata.

- **Pansemiotics and Semiophrenia**. Märgimeelsuse suhestamine "semiootilise imperialismiga." Semiofreenia (*semiophrenia*) on huvitav teema, aga ma ei pea ennast veel võimeliseks sel teemal midagi konkreetset väitma. Nõuab semiootika ajalooga tegelemist, "semiootilise reaalsuse" ja "semiootilise subjekti" mõistete lahkamist ning semiootikute kogukonnaga mingisuguse üksmeele leidmist. Tähendab, pansemiootika on tundlik teema.

- **What makes a face beautiful?** Aimekirjanduslik lähenemine näoilmete ilule, kas kirjutise või video vormis. Minu oma versioon somaesteetikast. Alustades ajaloolisest märkusest kuidas Duchenne põhjendas oma katsealuse hambutust ja vanust (näoilme võib iga näo muuta ilusaks). Natuke näo staatilistest signaalidest ja kultuuri/keskkonna mõjust näo kujule. Lõpuks natuke *duckfaces vs. smiles* teemal ja praktilised soovitused näolihaste treenimiseks.

- **Technoculture's Effects on Nonverbal Behaviour**. Arvutite jm uute tehnoloogiate mõju sellele kuidas kehad liiguvad ja puhkavad (k.a. rohke arvutikasutamisega kaasnevad terviseprobleemid). Internetisuhtluse ja eriti meemide mõju noorte käitumisele. A la uued žestid facebookis ja nö "poseerimised".

- **Body - An Endless Source of Trouble**. Platoni "keha on tülikas asi" temaatika järelkasvud nt kehasotsioloogias (*sociology of the body*). Kehatehnikad, kehalised harjumused, kehalised vajadused ja kehalise väljenduse tülikad aspektid.

- **Nonverbal Ethics**. Kehakeele-eetika on välja hõigatud, aga keegi pole seda kuskile edasi viinud. Inimestejälgimine kui hobitegevus. Kasuks tuleb J. Dewey eristus *supervene*'mise ja *intervene*'mise vahel. "First rule of body language: don't talk about body language!" ja "disruptiivsus."

4.6.14 A Human Domain (2013-06-26 19:54)

Holloway, Ralph L. Jr. 1992 [1969]. Culture: A Human Domain. *Current Anthropology* 33(1): 47-64.

> Briefly, I suggest that culture, in addition to being "...that complex whole ... shared by man as a member of society," is also the *imposition of arbitrary form upon the environment*. These two attributes are specific and unique to human behavior, and they can be identified by the appearance of stone tools in the archaelogical record. While these attributes are based upon behavior common to mammals and particularly delevoped in the primates, their adumbration in man is an emergent phenomenon, a difference in kind as well as degree. (Holloway 1992: 47)

Animals do shape their environment, but not as greatly as humans do. There are no big cities for giraffes, as far as I am aware.

> I do not know how to differentiate *Australopithecus* from *Homo erectus* (or *sapiens*) or even from apes in terms of self-identification, awareness, evaluation, or reference on any basis other than logical necessityp Symbols (abstract and arbitrary, "significant" in the sense of Mead 1934) would appear essential for carrying off the total psychobiological reorganization which Hallowell has so aptly described. While these are undoubtedly lacking in non-human primates, **I see no way to prove that an ape lacks self-this or that**. (Holloway 1992: 49)

I think similar caution should be waged against self-notions if they are used normatively as a moral whip with which to lash at people who are different. E.g. "He has no self-respect" - Aight, how do you know?

> Perhaps Harris has been richly rewarded in discovering that motor actions (that is, all that can be observed) are serial and hierarchical in organization. (What guides these actions and hhow the "strategies" are organized experientially is never analyzed.) I do not feel similarly rewarded. Harris says that most anthropologists believe that insects are driven by instincts while human behavior is learned, and he points out that insects are capable of learning. Surely the learning that occurs in humans is something more than the learning of insects; but for Harris, the differences are only "a matter of degree and do not justify the Aristotelian either/or approach" (p. 174). Primate field studies are cited as a further example, since primates also learn. (Holloway 1992: 49)

This is a richly endowed passage. I am not yet aware of insect learning but the suggestion itself draws the carpet from underneath the "only humans are capable of learning" argument. Furthermore I like the term "motor actions" because this hints towards the Russian designation of "motor communication," that is, "communication by means of motor action" - very much the same as "body motion communication." For a more thorough discussion the etymology of "motor" should be looked up.

> Munn (1955) and Hallowell (1959, 1960) have tried to face this issue forthright by differentiating between *intrinsic* and *extrinsic* symbolization. [joonealune märkus täpsustab:] Extrinsic symbolization refers to observable symbol-use, such as language, whereas intrinsic symbolization refers to the internal organization of experience, available to the observer only by inferenc. (Holloway 1992: 49)

Ma olen ikkagi lapsik, sest iga kord kui ma kohtan oma lugemistes mõnda sellenimelist teadlast, siis ma turtsatan natuke naerda. Siinne Munn on siiski minu teemas, sest tema *The evolution and growth of human behavior* (1955) eristab intrinsic/extrinsic sfääre sarnaselt Halli ja McLuhani eristusega.

> The "invention" of symbolization, or the capacity to stucture the environment arbitrarily (non-iconically), is this the initial-kick (Maruama 1963) which starts the process moving in the mutual-causal interplay between cultural and biological sectors of human evolution, e.g., expansion of brain, tool compexity, manual texterity, social structure based on cohesion, communication. This interaction between the propensity to structure the environment arbitrarily and the feedback from the environment to the organism is an emergent process, a process different in kind from anything that preceded it. Capacities such as intelligence, the ability to place distance in time and space between the reception of a stimulus and a consequence or action, motor skills and sensory acuity, memory (both in terms of complexity of content and long-term storage), affection, motivation toward exploration and learning, are different only in degree from those of other primates and, indeed, other mammals. It is when these are integrated with the unique attribute of arbitrary production (symbolization) and imposition that man qua cultural man appears. (Holloway 1992: 51)

Cultural man lives not in the house of language but in the city of Thirdness.

> Symbols systems *are social and material control*, and surely social control was a key element in hominid evolution, given that co-operation and elemental social groupings meant selection for different dimensions of affect-impulse control, cegnition, perceptual sensitivity, play, hostility, and communication. Arbitrary symbols enforce consensus of perceptions, which not only allows members to communicate about the same objects in terms of space and time (as in hunting) but also makes it possible for social relationships to be standardized and manipulated through symbols. It means that idiosyncracies are smoothed out and perceived within classes of behavior. *By enforcing perceptual invariance, symbols also enforce social behavioral constancy, and enforcing social behavioral constancy is a prerequisite to different task-role sectors in a differentiated social group adapting not only to the outside environment but to its own membership*. (Holloway 1992: 58)

Symbolization (especially language) as a means of social control also makes sense in a Peircean perspective, as Thirdness is the dimension of laws and habits.

> Symbol systems are rules about the world; they standardize perceptual selection by enforcing actions to objects and relationships perceived andd symbolized. The transmission of these rules requires stable and predictable relationships of interpersonal perception and, ultimately, rules of conduct. This can only be half of the story, however, because any such formulation must alse provide an explanation of the generation of conflict. Thi dialectical argument is appropriate here, because symbol systems are enforced on animal natures resplendent in sheer egoism, and surely much of social structure represents behavioral-organic responses to the invention andd social processes of symbolization. Imposing form generates also its opposite, variability and resistance. (Holloway 1992: 58)

Ain't that the truth. For conduct there is counter-conduct, for culture there is counter-culture, for society there is antisociality, for order there is chaos.

> Anthropology is a pseudoscience with a pseudolanguage, and is bristling with pseudoproblems. Holloway appears to be wrestling with one such pseudoproblem, the demarcation of intellectual territory. (by A. W. R. McCrae from Entebbe, Uganda; pp. 61)

Dude... Get the sand out of your vagina. Gheesh...

Geertz, Cliffort 1957. Ritual and Social Change: A Javanese Example. *American Anthropologist* 59(1): 32-54.

> Stemming originally from Durkheim's *The Elementary Forms of the Religious Life* (1947) and Robertson-Smith's *Lectures on the Religion of the Semites* (1894), the sociological approach (or, as the British anthropologists prefer to call it, the social anthropological approach) emphasizes the manner in which belief and particularly ritual reinforce the traditional social ties between individuals; it stresses **the way in which the social structure of a group is strenghtened and perpetuated through the ritualistic or mythic symbolization of the underlying social values upon which it rests.** (Geertz 1957: 32)

I fully expect this function of ritual and myths to be an important part of the military training of defence forces. What else are parades and drills than rituals and the idea that the state deserves to be defended than a myth.

> It is the thesis of this paper that one of the major reasons for the inability of functional theory to cope with change lies it its failure to treat sociological and cultural processes on equal terms; almost inevitably one of the two is either ignored or is sacrificed to become but a simple reflex, a "mirror image," of the other. Either culture is regarded as wholly derivative from the forms of secial organization - the approach characteristic of the British structuralists as well as many American sociologists; or the forms of social organization are regarded as behavioral embodiments of cultural patterns - the approach of Malinowski and many American anthropologists. In either case, the lesser term tends to drop out as a dynamic factor and we are left either with an omnibus concept of culture ("that complex whole...") or else with a completely comprehensive concept of social structure... (Geertz 1957: 33)

This sounds very familiar, but is anchored here in the critique of functionalist thinking.

> One of the more useful ways - but for from the only one - of distinguishing between culture and social system is to see the former as **an ordered system of meaning and of symbols**, in terms of which social interaction takes place; and to see the latter as **the pattern of social interaction itself** (Parsons and Shils

> 1951). On the one level there is the framework of beliefs, expressive symbols, and values in terms of which individuals define their world, express their feelings, and make their judgments; on the other level there is the ongoing process of interactive behavior, whose persistent form we call social structure. Culture is **the fabric of meaninf in terms of which human beings interpret their experience and guide their action; social structure is the form that action takes, the actually existing network of social relations**. Culture and social structure are then but different abstractions from the same phenomena. The one considers social action in respect to its meaning for those who carry it out, the other considers it in terms of its contribution to the functioning of some social system. (Geertz 1957: 33-34)

Pretty neat, but seems to be lacking dynamics. I take issue with culture being an "ordered" system. Same goes for social interaction. Both are more "emergent," arising out of randomness mixed with prior experience.

> For the townsman, the distinction between santri and abangan becomes even sharper, for it emerges as his primary point of social referece; it becomes a symbol of his social identity, rather than a mere contrast in belief. The sort of friends he will have, the sort of organizations he will join, the sort of political leadership he will follow, the sort of person he or his son will marry, will all be strongly influenced by the side of this **ideological bifurcation** which he adopts as his own. (Geertz 1957: 37)

This kind of ideological bifurcation may happen almost everywhere in cases of clearly distinguishing oppositions (e.g. republicans vs. democrats; keskerakond vs. reformierakond, convervative vs. progressive, etc.) Just yesterday I happened to overhear the TV news and there was a story about Teletorn (some sort of tower in Tallinn) now accessible on the outer limits. That is, there's now an option of signing a responsibility waver, hooking yourself up on a cable and walking on the edges high above the ground. I was caught by surprise by a woman being interviewed who began her statement with "I'm a conservative" and followed by "so I don't really think this should be allowed." I was surprised because I had no idea how these two should be related. If you're a conservative then you oppose *anything* new? How do you live like that?Clearly this is a woman who views conservativism as a lifestyle instead of a political ideology.

> Masjumi's enemies accuse it of pressing for an intolerant, medievalist theocracy in which abagans and non-Moslems will be persecuted and forced to follow exactly the precripts of the Moslem law, while Masjumi's leaders claim that Islam is intrinsically tolerant and that they only desire a government explecitly based on the Moslem creed, one whose laws will be in consonance with the teachings of the Koran and Hadith. (Geertz 1957: 38)

This seems to be an universal case that public representatives of Islam praise it as a tolerant and non-violent religion and the actual deeds of faithful Moslem men are intolerant and violent. Then again silmakirjalikkus seems to be inherent in most religions. E.g. that same news-show announced that in Russia "homosexual propaganda" is outlawed in order to protect the feelings of old-believers (Orthodox Christians). That is, some feelings are more worthy of defence than others.

> ...a saddening incident, but a ritually muted one. (Geertz 1957: 41)

This generalization could probably fit for funerals in countless culturs.

> With this as background, it is not surprising that when I arrived at Karman's house about eight o'clock, I found two separate clusters of sullen men squatting disconsolately on either side of the yard, a nervous group of whispering women sitting idly inside the house near the still clothed body, and a general air of doubt and uneasines in place of the usual quiet busyness of slametan preparing, body washing and guest greeting. The abangans were grouped near the house where Karman was crouched, staring blankly off into space, and where Sudjoku and Sastro, the town Chairman and Secretary of Permai (the only nonresidents of the Kampong present) sat on chairs, looking vaguely out of place. The santris were

> crowded together under the narrow shadow of a coconut palm about thirty yards away, chatting quietly to one another about everything but the problem at hand. **The almost motionless scene suggested an unlooked-for intermission in a familiar drama, as when a motion picture stops in the mid-action**. (Geertz 1957: 42)

Very vivid comparison.

Liszka, Jakob 1981. Peirce and Jakobson: Towards a Structuralist Reconstruction of Peirce. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 17: 41-61.

> As Henning Andersen writes, "One of the most fertile ideas in modern linguistics has been the insight that different levels of language structure embody identical organizing principles." This idea of isomorphism, as related to the study of linguistics, has its origins in the work of Jakobson who, in 1929, formulated it in terms of the notion of "correlation":
>
> > Characteristic of the basic and unique trend of current Russian science is that the correlativity between single series is not thought in causal terms, the one series is not derived from the other; the basic picture with which science operates is a system of correlative series, a structure to be viewed immanently and endowed with its own inner laws.

As opposed to the mechanistic interpretation of linguistic phenomena, where linguistic facts are causally attributed to psychological or physiological phenomena, the **isomorphic** solution argues that the *system* of rules of a language is seen as an image of a physio-neurological system of rules, and not a resultant of such processes. Jakobson intimates in other places that it is also isomorphic to the genetic code. (Liszka 1981: 42)

Of course Jakobson is the source from whom Lotman borrowed his notion of "isomorphism" (very prevalent in for example "On the Semiosphere").

> The philosophical consequences of isomorphism can be, strangely enough, found in Levi-Strauss, through the Kantian formulation of that principle, makes the comparison to Peirce easier. Levi-Strauss acknowledged his dept to Jakobson, and at the same time adheres to an isomorphism even more pronounced than Jakobson's. He argues for not only an isomorphism between language and neurological systems, but also between myth and other cultural formations, perception, the genetic code, as well as ecological systems. (Liszka 1981: 44)

Indeed isomorphism/synechism is what places (Kant?,) Peirce, Jakobson, Levi-Strauss and Lotman (presumably in this chronological order) in one camp.

> Unlike Kant's "Copernican turn", which guarantees that objects must conform to our knowledge because all such knowledge involves the understanding, which has its rules prior to objects being given to the mind, Levi-Strauss argues that objects would conform to our knowledge simply because mind is of the same matter as tho object. That is to say, there exists an isomorphism between the order of the mind, language, perception, on the one hand, and the order of the world, on the other. (Liszka 1981: 44)

I'm not sure if this is a view I would appropriate myself, but it certainly is interesting.

> However, since cognition and consciousness are not a source of constitutive synthesis in Peirce, his categories ar enothing equivalent to Kant's categories of the understanding; for Kant it is the latter which serve as the pure concepts necessary for the articulation of that theory of constitution. "The" categories

> in Peirce are actually said in many ways, depending on the particular investigative discipline. There are the logical categories, monad, dyad, triad; **the phenomenological categories, ficstness, secondness, thirdness;** the metaphysical categories, quality, fact, law; the semiotic categories, sign, object, interpretant. Although this points out a plurality of categories, it also emphasizes the identity in the difference; for each set is derived from a particular discipline and although there exists a difference between them (cp 1.452), each serves to reflect and comprehend the other. Firstness is analogous to quality which is analogous to monadic relations which is analogous to the sign: "A *Sign* or *Representamen*, is a First which stands in such a genuine triadic relation to a Second, called its *Object*, as to be capable of determining a Third, called its *Interpretant*, to assume the same triadic relation to its Object in which it stands itself to the same Object" (2.274). (Liszka 1981: 51)

Of course Secondness or "bumping into" the world or energetic reaction to it, is existential Object.

> Although cognitive semiosis is the most exemplary and of the highest sort, nonetheless, not all semioses are cognitive nor found in consciousness (5.485-492); asthough all semioses are cognizable, not all occur within cognition. For this reason, the principle of unity in semiosis, i.e., the interpretant, does not have its ground in cognition or consciousness. "Consciousness is something used to signify the *I think*, or unity in thought; but the unity is nothing but consistency, or the recognition of it. (Liszka 1981: 54)

This made me thin that if Thirdness is "I think" then Firstness is "I feel" and Secondness is either "I do" or, to be more exact "I act and/or react."

> Using this as a model, Jakobson argues that "the **concurrence** of simultaneous entities and the concatenation of successive entities are the two ways in which we speakers combine linguistic constituents" (II, 242). (Liszka 1981: 57)

I should differentiate between concourse and concurrence. Not sure yet, how.

Randviir, Anti 1998. Sign as an Object of Social Semiotics: Evolution of Cartographic Semiosis. *Sign Systems Studies* 26: 392-416.

> Therefore, a solution may lie in the statement that 'cultural semiotics' and "social semiotics' are distinguishable only emotionally or connotatively; the difference being merely in the stress laid upon the treatment of the object. However, this ma also be expressed by a conditional contrast - while cultural semiotics sets its object into the light of the context of cultural tradition, sociosemiotics looks at a cultural object within social dynamics (for the latter, see e.g. Riggins 1994: 111). We can also say that cultural semiotics deals with the object 'as a structure', treating relations between objects as structural, too. Hence, one can state that this point of view is ontological, whereas for sociosemiotics, objects and relations between them are not ontological but processual and *semiosic* as the latter (semiosis) conjoins the semiotics of the sign and the semiotics of the code. So one could even conclude that cultural semiotics focuses on *meaning*, whereas social semiotics pays attention to *signification* (in the sense of *making* something meaningful). The latter would include both the 'composing" of a signifier and the evaluative stating of it in the way it influences everyday (or: *habitual*) behavior. (Randviir 1998: 393)

Culture and society is here distinguished by means of semiotic metalanguage. Very fine distinctions which won't exactly hold up when one treats meaning and significations as homonyms. I rather prefer a Parsonian-Geertzian distinction, that society is what people *do* in interaction and culture is what the *think* about their doings. But this is also a rather crude distinction. Ah, the problems that survive definition.

> In connection with the symbol as a means of construing a model, we have to refer to the treatment of model by E. T. Hall, who asserts the function of the model for an artist (the authors of the maps viewed here were definitely artists, too) to be an instrument for filling gaps in visual memory. For this reason a model is a pseudoreality (compare with Merrell's treatment of 'semiotic reality', see e.g. Merrell 1992: 39-40, 44-45) created in the course of communication (see Hall 1981: 12). For Hall this is connected with the 'screening function of culture' (Hall 1981: 85). Taking this treatment into account, symbol, as an information carrier, has hence quite an ambivalent constitution, comprising of information condensotion on the one hand, and on the other 'postponing' the decoding of information (as a 'minus device'). This kind of possible mutation of information in messages, or even shelving or exclusion of it from a message, is avoided by 'internal contexting' (Hall 1981: 117) on the level of the individual. Such possible deviations are *automatically* corrected according to a situational frame. The creation of the frame is, in turn, no doubt relative to differences in sign situations, primarily of course with so to speak, limits of the sign. (Randviir 1998: 406)

Very fertile for unifying modelling, reality, sensory gating, cognitive overload and concursivity, or perception of nonverbal behaviour. Most of the article discusses specifics of sign categories in relation with representations in cartography, very familiar from Radviir's doctoral dissertation.

Mills, C. Wright 1940. Situated Actions and Vocabularies of Motive. *American Sociological Review* 5(6): 904-913.

> The major reorientation of recent theory and observation in sociology of language emerged with the overthrow of the Wundtian notion that language has as its function the "expression" of prior elements within the individual. The postulate underlying modern study of language is the simple one that we must approach linguistic behavior, not by referring it to private states in individuals, but by observing its social function of coordinating diverse actions. Rather than expressing something which is prior and in the person, language is takes by other persons as an indicator of future actions. (Mills 1940: 904)

I vaguely remember Birdwhistell discussing something similar about kinesics: that the objective of kinesic study is not to infer "expressions of emotion" (as Darwin and Ekman did), but rather to observe body motion in its social functioning (interaction management). "Indicator of future actions" is a good notion, as body motions are primarily indicators of this kind: they predict the immediate flow of interaction. E.g. a small group discusses something and the mood drops visibly, predicting that the discussion will soon dissipate and the group will disperse. Or, a person indicates with his hands (the "come here" motion) and thus predicts what the target will do nex (s/he will come).

> The generic situation in which imputation and avowal of motives arise, involve, first, the *social* conduct or the (stated) programs of **languaged creatures**, i.e., programs and actions oriented with reference to the actions and talk of others; second, the avowal and imputation of motives is concomitant with the speech form known as the "question." Situations back of questions typically involve *alternative* or *unexpected* programs or actions which phases analytically denotes "crises." The question is distinguished in that it usually elicits another *verbal* action, not **a motor response**. The question is an element in *conversation*. (Mills 1940: 905)

I like the notion of "languaged creatures," because it compliments "the naked ape" in that the naked ape is also a languaged creature. "A motor response" is (aside from *a title*, also) how nonverbal behaviour was termed before "nonverbal communication" became a valid object of study. Also, after Birdwhistell motor actions *do* belong to conversations, bodily behaviour is a substrate/base/fundament of conversations (e.g. face-to-face interaction).

> Motives are imputed or avewod as answers to questions interrupting acts or programs. **Motives are words**. Generally, te what do they refer? They do not denote any elements "in" individuals. They stand for anticipated situational consequences off questioned conduct. **Intention or purpose (stated as a "program") *is* awareness of anticipated consequences**; motives are names for consequential situations, and surrogates for actions leading to them. (Mills 1940: 905)

In the first instance one could argue that the statement "Matives are words." is an expression of "linguistic imperialism." In the second instance I like the definition of intetion of purpose as "awareness of anticipated consequences" because this brings intention closer to "strategies," the outcome of which is intended to be "effective" (one has a strategy in order to win).

> In a *societal* situation, implicit in the names for consequences is the social dimension of matives. Through such vocabularies, **types of societal controls operate**. Also, the terms in which the question is asked often contain both alternatives: "Love or Duty?", "Business or Pleasure?" Institutionally different situations have different *vocabularies of motive* appropriate to their respective behaviors. (Mills 1940: 906)

For once a concrete (non-discourse-theoretical, non-philosophical) example of how language is a means of social control: institutions *do* hove different vocabularies of motives: the university's are bound to be different from the army's.

> When an agent vocalizes or imputes motives, he is not trying to *describe* his experienced social action. He is not merely stating "reasons." He is influencing others - and himself. Often he is finding new "reasons" which will mediate action. This, we need not treat an action as discrepant from "its" verbalization, for in many cases, **the verbalization is a new act**. Is such cases, there is not a discrepancy between act and "its" verbalization, but a difference between two disparate actions, motor-social and verbal. (Mills 1940: 907)

This seems to anticipate Austin's speech act theory. It is also important for distinguishing "concurrence" and "concourse."

> It is significant that since the Socratic period many "theories of motivation" have been linked with ethical and religious terminologies. Motive is that in man which leads him to do good or evil. Under the aegis of religious institutions, men use vocabularies of moral motives: they call acts and programs "good" and "bad," and impute these qualities to the soul. **Such lingual behavior is part of the process of social control**. Institutional practices and their vocabularies of motives exercise control over delimited rances of possible situations. One could make a typal catalog of religious motives from widely read religious texts, and test its explanatory power in various denominations and sects. (Mills 1940: 913)

Cf. moral absolutism.

Rochberg-Halton, Eugene 1982. Situation, Structure, and the Context of Meaning. *The Sociological Quarterly* 23(4): 455-467.

> For years neglected as a central sociological concorn, the question of meaning has emerged with a vengeance and now is demanding some kind of answer from those who would further social theory. Two of the approaches at the forefront of contemporary interest, symbolic interactionism and structuralism, claim that meaning forms the very basis of secioty, not instincts or genetics, materialist economics, or asocial psychological laws; and that the foundation of meaning is the sign or symbol. These appreaches

> by and large reject the idea that social science is a search for empirical causal "facts," and in quite different ways they argue that "values" are what we are really after - that "significance" binds society together. One persistent problem in these and other interpretative approaches is the locus of meaning: whether it is to be found in existential and unique "situations" or in a deep-rooted system or code, i.e., a "structure." By comparing and contrasting some foundational concepts, such as the nature of the sign, and then exploring recent developments in symbolic interactionism and structuralism, I hope to evaluate critically their strengths and weaknesses in the context of an emerging semiatic sociology. (Rochberg-Halton 1982: 455)

I don't think meaning has a concrete locus. Considering the large variety of semiosises, it seems quite impossible that process or structure could singurarly account for meaningfulness. It is rather an intermingling of process and structure with a whole gamut of aspects, some of which we may not even be aware of yet.

> The term *symbolic interactionism* was formulated by Herbert Blumer (1969: 1) to reflect the milieu of social theory developed primarily at thi University of Chicago in the early part of the century. Blumer himself cites the pragmatists William James, John Dewey, and George Herbert Mead, a number of Chicago sociologists including **W. I. Thomas, Robert E. Park, Florian Znaniecki, Robert Redfield, and Louis Wirth**, and also Charles Horton Cooley and James Mark Baldwin as among those who significantly contributed to the foundations of symbolic interactionism. (Rochberg-Halton 1982: 455)

I should look these names up some day. I have an incling that Znaniecki was the anthropologist who studied Polish immigrants in Chicago, but I'm not sure.

> The arbitrary nature of the sign, Saussure continues, "explains in turn why the secial fact alone can create a linguistic system. The community is necessary if values that owe their existence solely to usage and general acceptance are to be set up; **by himself the individual is incapable of fixing a single value**" (p. 113) Saussure argued for one of the basic tenets of semiology, structuralism, and poststructuralism: that the system or structure and not the individual person or instance constitutes meaning. (Rochberg-Halton 1982: 458)

But this is wrong. By himself the individual is capable of creating endless meaning. It is when this meaning has to be communicated to others that the individual meets semiotic resistance.

> Though Saussure's approach seems to argue against one strain of nominalism (the tendency that led to British empiricism and resulted in "naive realism" and Carnap's logical positivism, see Carnap, 1967), it can be argued that Saussure retains a basically nominalistic theory of meaning, one that claims to reside on the nominal side of mind rather than **on the physicalistic side of "body,"** and which retains the nominalistic tendency to dichotomize thought and things, system and instance, social and individual, fact and value. (Rochberg-Halton 1982: 459)

This is why Saussurean semiology is of little value for my study of nonverbal communication; the body seems to be irrelevant for Saussureans.

> The interpretant is not limited to **arbitrary concepts** in the Peircean scheme but may include **nonconceptual emotions** or **physical action**. Interpretants are not solely examples of arbitrary conventions but have as their aim the growth of reasonableness through the future interpretants they will determine. Reasonableness, in Peirce's view, is real rather than arbitrary or nominal. (Rochberg-Halton 1982: 459)

Here Firstness is nonconceptual emotion, Secondness is physical action and Thirdness is arbitrary concept. An original idea for combining these Peirce's phenomenological categories with the modelling systems theory of the Tartu-Moscow School: All three modelling systems belong to Thirdness (although I see no reason why Firstness and Secondness couldn't be elaborated in a similar manner), but express a sub-categorizaton. Primary modelling system (natural language) would be the Firstness or the mere knowledge of existing words (you *know* that there is something called "propriety" but you are not sure what it means; you only have a *quality*). Secondary modelling system (literature, poetry, other verbal art and expression) would be the Secondness or *usage* of words to create *existing* texts as *tokens*. Tertiary modelling system (culture as such) would be the Thirdness of "the universe of the mind" wherein words and texts are habitually understood as *types*. This would also be congruous with Peirce's contention that Secondness contains Firstness, and Thirdness contains both Secondness and Firstness. Uitmõte: kirjuta 100-leheküljeline "[Towards?] A Semiophrenic Theory of Concursivity" mis käsitleks põgusalt 50t probleemi "kehakeel [düstoopia]kirjanduses" teemal, pühendades igale probleemile täpselt 2 lehekülge. Siis gutenbergipojastada ja ongi le bakatöö tehtud.

> **A symbol is an embryonic reality** [a title] endowed with power o growth into the very truth, the very entelechy of reality. This appears mystical and mysterious simply because we insist on remaining blind to what is plain, that there can be no reality which has not the life of a symbol.

In this way the Peircean view of signs leads to a very different view of tradition and social conventions than that given by Saussure and consistently followed by structuralists and poststructuralists, who stress arbitrariness. Though Peirce admits the arbitrariness of traditions and social conventions, he also admits the role of experience, the brute factuality of the world in time, as also shaping and informing traditions. In the Peircean view traditions are neither solely arbitrary deep structures with no purpose or inherent quality of their own nor, as some symbolic interactionists might argue, reducible to the whims of individuals is specific situations. Traditions are the source of the common sense, *general habits* forged through the experiences of generations, and in practical life far superior as the relatively unquestioned basis for orientation than the mere arbitrariness of reason. (Rochberg-Halton 1982: 461)

Reminiscent of Eco's discussion of the seme as an inchoate text. In this sense a symbol is an inchoate reality.

> Peirce' Dewey, and Mead, although sharing Durkheim's insight that sociality is fundamental to representation, argued that **the individuality of a person (and even the biological body) is a social outcome and not an a priori given**, and that every sign (or sign act) has its own quality which is involved in the sign's significance to a greater or lesser degree, and which constitute a genuinely different mode of signification from that of purely conventional accounts (Rochberg-Halton, 1982b). (Rochberg-Halton 1982: 465)

This position is equally tempting and repulsive. Individuality may or may not be a social construction. I feel it too early to be conclusive.

> Mead's "conversation of gestures" (**derived from Wundt**) [1], although retaining the idea that signification is a communicative dialogue [2], holds that the generality of gestural communication is found in the gestures themselves, i.e., in their instances or what Peirce termed their "indexicality," [3] and that this level of signs is not limited to human intelligence [4]. (Rochberg-Halton 1982: 465)

1 - good to know; 2 - sounds like Bakhtin's dialogism, still in this sense meaning is not absolutely social because signification can in this sense arise from self-communication as well; 3 - because gestures are existential and embedded in a situation or context; 4 - the case of conversation of gestures between dogs.

> In looking at Blumer's formulation of symbolic interactionism, however, there does seem to be room for criticism of his interpretation of Mead. Blumer attacks reductionism in social theory, arguing that societies

> and human beings cannot be explained alone by "social factors" (which would include structuralism) or by "psychological factors," rather, human societies are "composed of individuals who have selves (1969: 83), and that "group action takes the form of a fitting together of individual lines of action" (1969: 82). Blumer's language is excessively individualistic, making it sound as if one can be an individual apart from a self, as if society is a mere aggregate of individual choices rather than itself **a kind of large self that can determine "individual lines of action"** (the point made so well by structuralists). (Rochberg-Halton 1982: 470-471)

Has this author not heard of microsociology? I agree with Blumer's "individualistic" approach.

> The introduction of the realistic roots of pragmatism to the sociological community marks an important turn in the questioning of the roots of symbolic interactionism, yet one in my opinion marred by Lewis and Smith's nominalistic interpretation of realism. Perhaps the clearest example of their positivistic and nominalistic interpretation of Mead (which would reduce the context of situation to an epiphenomenon, "in name only") is found in their remarks (1980:130) that
>
> > Ultimately, the meaning of a significant symbol must be grounded in the nonhuman world of pure resistance. We previously discussed the same point in connection with Peirce's theory of signs. **The ultimate meanings of concepts must be located in some nonmental and non-linguistic reality if we are to escape the infinite regress of verbal definitions of definitions of definitions, *ad infinitum*.** ... Mental objects must be referred to worlds that are not mental.

Lewis and Smith do not realize that although Peirce and Mead agree that the physical is *involved in* the symbolic (e.g., "indexicality" or the "conversation of gestures"), the symbolic is not reducible to a nonsymbolic foundation. In contrast to Lewis and Smith, Peirce's argument for reality *is* based on an "infinite regress": all hypotheses must be capable of explanation because science does not admit the inexplicable. "Pure resistance" explains nothing qua pure resistance, hence cannot provide an acceptabl hypothesis for the foundation of meaning. (Rochberg-Halton 1982: 472)

I believe that "some nonmental and nonlinguistic reality" is indeed necessary for meaning. Semiosis is the domain of living organisms and living organisms consist of "real stuff," organs and organelles. But I digress, "nominalism," "realism," "positivism" and "epiphenomenalism," - when used in the same passage as explanatory devices rather than labels for discourses - get confusing for me. It's like the author is too lazy to even try to make his argument clear and relies on these philosophical terms as if every reader should be extremely knowledgeable about the history of philosophy and automatically understand what is meant without explicitly explaining what is meant. This is an unattractive language game for me. E.g. when the author says that "What will be needed to counter both *mentalistic subjectivism* and *positivistic subjectivism* in symbolic interactionism..." (*ibid*.) then I have no clue what these italicized combinations signify. This is just *philosophese*, which is even worse than *sociologese*.

JOURNAL ARTICLES

- Perinbanayagam, R. S. 1974. The definition of the situation: An analysis of the ethnomethodological and dramaturgical view. *Sociological Quarterly* 15: 521-541.

- Weber, M. 1981. Some categaries of interpretive sociology. Translated b Edith E. Graber. *The Sociological Quarterly* 22: 151-180.

4.6.15 The Nonverbal Domain (2013-06-26 20:14)

Snow, David A. 2001. Extending and Broadening Blumer's Conceptualization of Symbolic Interactionism. *Symbolic Interaction* 24(3): 367-377.

> When confronted with the challenge of articulating the core premises of symbolic interactionism, scholars generally refer, almost in the fashion of liturgical recitation, to Herbert Blumer's conceptual distillation of the perspective into three core principles: (1) that people act towards things, including each other, on the basis of the meanings they have for them; (2) that these meanings are derived through social interactios with others; and (3) that these meanings are managed and transformed through an interpretive process that people use to make sense of and handle the objects that constitute their social worlds (Blumer 1969:2). (Snow 2001: 367)

Is this self-referentiality? "Some people do this..." and then continue to do the same.

> The principle of interactive determination stipulates that understanding of focal objects of analysis - be they self-concepts, identities, roles, organizational practices, or even social movements - cannot be fully achieved by attending only to qualities presumed to be intrinsic to them. Instead this principle requires consideration of the interactional contexts or webs or relationships in which they are ensnared and embedded. For all practical purposes, then, neither individual or society nor self or other are ontologically prior but exist only in relation to each other; thus one can fully understand them only through their interaction, whether actual, virtual, or imagined. (Snow 2001: 369)

Interactive determination in this sense amounts to the mutual interdependence of various levels of symbolic signification. This should be reconsidered in light of Ruesch's systematic model of human relations.

> The principle of symbolization highlights the processes through which events and conditions, artifacts and edifices ,people and aggregations, and other features of the ambient environment take on particular meanings, becoming objects of orientation that elicit specifiable feelings and actions [why not thoughts?]. This principle lies at the heart of Blumer's conceptualization of symbolic interactionism and typically is presumed to be the focal concern of the perspective. However, to focus too heavily on the generation

> and imputation of meanings and on associated interpretive processes can give rise to two erroneous presumptions: (1) symbolization is a continuously problematic issue for social actors; and (2) we therefore are continually engaged in the interpretive work of making sense of the social world as we encounter and negotiate it through our daily lives. Such presumptions are misguided inasmuch as thef fail to recognize the extent to which symbols and the meanings they convey are often, perhaps routinely, embedded in and reflective of existing cultural and organizational contexts and systems of meanings. (Snow 2001: 371)

It almost seems that these assumptions are "misguided" merely because Blumer cast away the notion of habit.

> After all, one of the established functions of social movements, particularly those that rise early in a cycle of protest, is the provision of new or alternative framings of previously take-for-granted misfortunes or grievances, transforming them into injustices or moral transgressions that call for action (Gamson, Fireman, and Rytina 1982; Turner 1969). (Snow 2001: 372)

This seems to hold true, even for current and local small protest movements. E.g. the building of the Oa street house was taken for granted and, even more, the unstated assumption that building developers have a right to override whatever hindrances they may have (e.g. the consent of the neighbourhood) got challenged and framed as a moral injustice.

> Therefore, the question is not whether people act toward things in terms of their meaning or how they are symbolized. As Fine (1992:97) has asked rhetorically, "How could it be otherwise?" Rather, our focal attention should be on the order of the following: How de meanings or symbolizations become taken-for-granted and routinized, become part of Bourdieu's (1990:52-65) "**habitus**," Mead's (1938:220-23) "**specious present**," or Goffman's (1974:21-39) "**primary frameworks**"? What kind of social contexts, organizational forms, relational connections, and social processes are conductive to or facilitative of the routinization of meaning, or what has been referred to as its "**sedimentation**" (Berger and Luckmann 1967; Fine 1992)? And under what conditions and in what ways are sedimented meanings or extant cultural frame fractures, contested, or debated, thus rendering the symbolic basis for action problematic and calling for new or revitalized interpretations and framings? (Snow 2001: 372)

For a novice such as myself this sounds like Peirce's common-sensism.

> The principle of emergence follows from the foregoing. It focuses attention on **the nonhabitual side of social life and its dynamic character** and thus the potential for change, not only in the organization and texture of social life, but also in associated meanings and feelings. The principle of emergence encompasses processes out of which new, novel, or revitalized social entities, or cognitive and emotional states, arise that constitute departures from, challenges to, and clarifications or transformations of everyday routines, practices, or perspectives. The centrality of this principle to symbolic interactionism is rooted in part in Mead's (1938) emphasis on the novel and emergent nature of the act and in part in Blumer's ([1939] 1951) conceptualization of the various forms of collective behavior not only as emergent phenomena but as often constitutive of new forms of social life as well. (Snow 2001: 372-373)

This may be the most important principle for my purposes. What else is concursive research than the study of how new ways of talking and writing about body language have emerged and continue to emerge, equally creating stable/staple expressions as well as novel descriptions and metaphor? I imagine the most fruitful *concourse* would be that of a person who attempts to describe body language in *emergent* manner of languaging.

Kaplan, Bernard 1961. An Approach to the Problem of Symbolic Representation: Nonverbal and Verbal. *The Journal of Communication* 11(2): 52-62.

> During the past fifty years it has become increasingly recognized that symbolic activity is among the most characteristic features of human existence and that the whole development of human culture is based upon **man's capacity for transforming simple sensory material into symbolic vehicles** - carruers of the finest intellectual and emotional distinctions. So important is symbolic activity in human life that one of the outstanding contemporary philosophers has urged: "Instead of defining man as an *animal rationale*, we should define him as an *animal symbolicum*. By doing so we can designate his specific difference. ..." (Kaplan 1961: 52)

The outstanding contemporary philosopher is of course Ernst Cassirer in *An Essay on Man* (1944).

> In the process of perceiving objects or forming conceptions, symbols are perhaps useful, but not, according to this view, really necessary; after the object is seen or the conception formed, vocal or nonvocal elements may be used to indicate the object or fix the concept "in the mind" (label or tag it, so to speak) but such signs or marks have no role in determining the characteristics of the objects perceived or the notions conceived. (Kaplan 1961: 54)

Not according to de Saussure, for whom thought without language is "a vague uncharted nebula."

> In contrast to this standpoint the orientation which this writer endorses. *First*, *objects of human perception are permeated through and through with our human activities as knowers and doers*. No direct, unmediated contact with things-in-themselves exists which can in any way be the subject matter of cognition. In other words, **perceived objects *as known* are made and not discovered** - they are productions or constructions in which the knower's activity plays a constitutive role. From this vantage point, the "given" is indeterminate as to its characteristics and even as to its nature; the specific determination given to presented phenomena varies with different individuals, for the same individual at different times, etc. Furthermore, this determination rests in large part on an underlying activity of schematization, which is indissolubly linked with symbolic activity.
> *Second*, *conceptions are rarely formed through the abstraction of objectively identical elements from a manifold of particular percepts*. In fact, in a very important sense, conceptions are presupposed in any particular situation where a given sensory event is perceived in one way rather than in another: In Kant's famous aphorism, **"Percepts without concepts are blind."** Furthermore, conceptions, in order to be grasped, must either be immanent in some particular event or else be represented by some tangible form intended as a symbol. Conceptions are therefore always tied up or interdependent with some symbolic process, although this type of symbolization need not be verbal or in any way overt. Again we contend that probably under all circumstances, but at least in certain phases of cognitive activity, the symbolic process enters into the articulation of conceptions and thus determines the meaning that ideas have for us in our lives. (Kaplan 1961: 55-56)

This seems to precipitate social constructionism.

> In **the universe instituted through symbolic activity**, the previously "meaningless" patterns - e.g., sounds, lines, movements, or the simple events of everyday life - take on a new coloring and significance: they are invested, so to speak, with a life of their own, which they express in their shapes, contours, and "actions." These features of the patterns *qua* symbols are, to be sure, quite fluid, malleable within limits, etc., but the range of meanings for which they are takes to be adequate is not infinite. In any cognitive activity, these expressive features of the pattern-becoming-vehicle affect the referent with which they are being linked and are affected by them. The symbolizer attempts to bring vehicle and referent into some sort of "fitting" relationship by restructuring the former, by reformulating the latter, or by both; finally, some *modus vivendi* is established. (Kaplan 1961: 58-59)

I wonder if "the universe istituted through symbolic activity" is "the universe of mind" or "semiosphere" - an idea which may be as old as knowledge of signs, but which comes to be expressed in increasingly more exact terms... Also, at this point "vehicle and referent" sound like "signifier and signified."

> As I have already mentioned, Werner and I in our research have used **nonverbal media** extensivery. Our employment of these media (e.g., line patterns, bodily movements, colors, visual imagery, hypnotically induced dreams, and clay) is based primarily on three considerations. First, our lifelong, habitual, and intimate use of the vocal-sound medium in the development of speech symbols may tend to obscure our vision of the handling of that medium in symbolic activity. This problem is especially likely to exist in the case of sound **patterns which have already been structured into symbols - i.e., have become invested with significance.** In contrast, the use of nonvocal media, whuch have not been previously exploited in the service of representation, provides a distance which permits a better view of how the intention to symbolize operates to transform material entities into symbolic vehicles. (Kaplan 1961: 59)

"Nonverbal media" in this sense parallels "plastic arts" or "nonverbal texts" in TMS. Also, ever since the popular "body language" discourse, or the emergence of *peaseism*, many body movements and postures have been structured into symbols or invested with significance. Crossing one's hands at the chest or covering one's eyes with the palm of a hand have, thanks to these popular *body codes*, become "symbolic vehicles."

> The third reason for using nonverbal media is that they have generally not been structured into **a system of symbols**. Individuals obliged to use them for symbolization must begin - as it were - without the advantages and the constraints of an already formed and organized system of vehicles. Through the use of nonverbal means we are enabled to witness, to a far greater extent than would be true otherwise, the early stages in the formation of symbolic vehicles out of a material medium. (Kaplan 1961: 60)

Yeah, no, too late.

> After this phase of the experiment was completed, the subject was told **to express verbally** how the same material pattern - the linear vehicle initially formed - had been used to represent the various conceptions he had listed. In general, we have found that the same material pattern was ***imaginatively* restructured - perhaps modified, sometimes elaborated, and occasionally radically changed** - in order to portray the different conceptions. In other words, although the pattern was, from the pount of view of an external observer, invariant, **for the symbolizer it was imaginatively changed so that in each case it sustained for the subject an analogical relationship to the content symbolized**. (Kaplan 1961: 61)

This is an important aspect in concourse - that each iteration, each description brings forth "a more developed sign." This is captured well in the footnote: "A person typically struggles, with varying degrees of success and satisfaction, to form an analogy between the vehicle and the referent; he does not simply *observe* a similarity." (*ibid.*) Concourse is in this sense a struggle of imagination.

> Through the employment of such media as expressive lines, visual imagery, hypnotically induced dreams, bodily gestures, etc., Werner and I have been able, we believe, to arrive at a clearer picture of the genetically earlier phases in the symbolic organization of experience. It is our hope that the coordination of findings from experimental studies on nonverbal representation with those from naturalistic studies on the ontogenesis of speech will eventually permit the formulation of the general developmental **relationships between the symbolic process and the other activities of human beings**. (Kaplan 1961: 62)

This last bit sounds similar to my project, given that I can replace "symbolic process" with "semiosis" and "other activities of human beings" with "bodily behavior."

Knapp, Mark L., John M. Wiemann and John A. Daly 1978. Nonverbal Communication: Issues and Appraisal. *Human Communication Research* 4(3): 271-180.

> Some critics of the term *non*verbal point out that a literal interpretation suggests an almost limitless area of study, including **everything except that which is determined to be "verbal."** It is not surprising, then, to find a book dealing with language pathologies in chuldren called *The Non-verbal Child* (Adler, 1975). Furthermore, the term nonverbal may suggest **a conceptually disfunctional dichotomy** for examining human message systems. (Knapp, Wiemann & Daly 1978: 271)

This is why "concourse" needs a name: it is not properly "nonverbal" if the object of study is verbal (nonverbal communication *mediated* by verbal communication). Concourse is verbal, but it deals with the nonverbal. Conceptually disfunctional indeed, but "nonverbal" is nevertheless the most comprehensive designation for the study of body motion communication (as no term is perfect, even body *motion* communication is an ill-suited label for the study of postures, for examel).

> The dissatisfaction with the nonverbal label has prompted others to suggest replacements. The phrase *body language* seems to be widely used - primarily with **nonacademic audiences**. Because of this association with the popular press, its limitation to the body, and the imprication that it is a formal language, it has received limited acceptance in the scientific community. Contrast this with the word ***pasimology*, "the study of gestures as a means of communication,"** which is found in Webster's Third New International Dictionary - and almost never in the scientific literature or the popular press. (Knapp, Wiemann & Daly 1978: 272)

Indeed, this is the first time I glance at this term. As I understand this is generally referred to as "gesture studies" or, evidently less so, as "gesturology."

> In the preface to the transactions of the 1962 Indiana University Conference on Paralanguage and Kinesics, the editors tell us that Margaret Mead proposed the word "'semiotics' ... as a term which would aptly cover 'patterned communications in all modalities'" (Sebeok, Hayes, & Bateson, 1964). The editors further state: "By choosing it [semiotics] for the title [of the transactions of the conference], we intend to stress the interactional and communicational context of the human use of signs and the way in which these are organized in transactional systems involving sight, hearing, touch, smell, taste" (p. 5). This rather comprehensive interpretation of the term *semiotics* reminds us that many of **the leading researchers and theorists associated with nonverbal study resist identifying themselves solely with the label *nonverbal***, preferring instead to be known as communicologists or investigators of face-to-face interaction or social interaction. (Knapp, Wiemann & Daly 1978: 272)

And this is why I think "nonverbalism" is an apt designation. Many researchers who contributed heavily to the study of nonverbal behaviour and communication refused to use the term "nonverbal," but in hindsight their work falls right into the area (the *-ism* emphasizes the indirect relation in this case).

> Like other areas of study, we have some **isolated examples of nonverbal behavior which exist in a theoretical vacuum**, and we have some theoretical frameworks which remain virtually untested. The issues which follow have been given warying amounts of attention by the aforementioned theorists. They are, however, issues which are often central to a theoretical statement and, in turn, provide implicit assumptions for the conduct of nonverbal research. (Knapp, Wiemann & Daly 1978: 273)

This echoes Marcel Mauss's contention that many aspects of the "techniques of the body" have no other designation than under the umbrella of "miscellanoeus."

> Another issue related to communicator intent concerns the time we choose to assess intent. Our conscious awareness of doing something during an encounter may be very low, but as soon as it is brought to our attention we may feel the need to explain "why." From a researcher standpoint, this is a methodological problem, and is often linked to **our need to appear "sensible."** (Knapp, Wiemann & Daly 1978: 273)

At the moment I see this as related to "nonverbal ethics" - when someone concourses our behaviour, we may feel it necessary to start rationalizing out bodily behaviour which may in fact be wholly unrelated to anything rational. The need to appear sensible presents a pressure in these (disruptive) situations.

> Variance in behavior is **concordant** with variance in the position of an environmental object. (Knapp, Wiemann & Daly 1978: 174)

Due to the word "concur" I will have to differentiate concourse from concordance.

> Few would disagree that many individual words have several denotative meanings; most recognize the capacity of a word to communicate distinctly denotative meanings; and in addition, each word can elicit a number of connotative meanings. This same multimeaning potetntial found in words is not always extended to nonverbal signals such as facial, gestural, and bodily behavior. **The assumption of a single, apparently unchanceable meaning for nonverbal cues has an unfortunate prevalence in the literature.** (Knapp, Wiemann & Daly 1978: 274)

This is what Birdwhistell called "the meaning-carrier temptation" to which many a nonacademic writers give in.

> Perhaps the concern for restoring the parts to the whole is partly responsible for a continuing movement away from studying a specific body part and toward an outcome which involves many body parts - as well as **concurrent verbalizations**. (Knapp, Wiemann & Daly 1978: 275)

As much as I have figured out, the difference between concurrent verbalization and concoursive verbalization is parallel to that between synchronic metacommunication (Ruesh's co-verbalization) and diachronic metacommunication (theorizing communication).

> Those who think that **an understanding of the meaning of nonverbal signals is the sole key to social competence or control over others** (as some popular books suggest), do not appreciate the fact that the nonverbal system is only a part of the total system of human communication, that understanding of the subtleties will take years of study, and that people will alter behavior when others constantly take advantage of them. (Knapp, Wiemann & Daly 1978: 276)

That is to say that nonverbal communication is not all about power and social control and vice versa.

> There is no more devastating condemnation that that the self-designated theorist makes of the researcher than to label his work *purely descriptive*. There is an implication that associates "purely descriptive" research with empty-headedness; the label also implies that a a bare minimum every healthy researcher has at least an hypothesis to test, and preferably a whole model. This is nonsense. ... In every discipline, but particularly in its early stages of development, purely descriptive research is indispensable. Descriptive research is the stuff out of which the mind of man, the theorist, develops the units that compose his theories. The more auequate the description, the greater is the likelihood that the units derived from the description will be useful in subsequent theory building. (Dubin 1969: 85)

Concoursive study *is* descriptive research in the sense that what is under study is the body of existing descriptions in both fictional and nonfictional literature.

> Eibl-Eibesfeldt reports a camera invented by H. Hass which allows filming of people without their awareness (Eibl-Eibesfeldt, 1975, p. 461). The camera and the photographer seem to be concerned with something at a right angle to the subject, but **a lens in the side of the camera** deceptively captures spontaneous behavior. Naturally, when a researcher is attempting to record normal behavior which will likely manifest significant distortions with more obtrusive methods, the potential harm of perceived privacy invasion must be carefully weighed against the value of the information sought. (Knapp, Wiemann & Daly 1978: 277)

Analogous to E. T. Hall's manner of carrying a small spy-camera for taking photographs in the public unobrusively.

Andersen, Peter A., John P. Garrison and Janis F. Andersen 1979. Implications of a Neurophysiological Approach for the Study of a Nonverbal Communication. *Human Comunication Research* 6(1): 74-89.

> The eyes are unique in that *each* eye is split into two visual hemifields, with little or no overlapping between them. The left visual field of each eye is connected to the right hemisphere, and each of the right visual fields is connected to the left brain hemisphere. (Andersen, Garrison & Andersen 1979: 74-75)

Kui sa vaatad vasakule, siis töötleb seda parem ajupool ja kui vaatad paremal, siis vasak ajupool. Niiet kui keelekeskus on vasakus ajupooles, siis oleks efektiivne midagi kujundades asetada pilt vasakule ja tekst paremale.

> Weinstein and Sersen (1961) reported that a majority of subjects are more sensitive to touch on their left palms, forearms, and soles than on their right. (Andersen, Garrison & Andersen 1979: 77)

Hea teada.

> Mountcastle's (1966) studies show that good Braille readers use both hands to read each word. Braille readers apparently do better with two fingers (one from each hand), as if the person summed the information from each brain hemisphere. (Andersen, Garrison & Andersen 1979: 77)

Curiously, a page earlier I had thought how can Braille readers read at all if the right hemisphere is better at tactile recognition and the language center is in the left hemisphere. Also, this imagery of using two fingers, one from each hand, is useful for imitating/mimicking a blind person reading Braille (may never know when this may come handy).

> Damage to the right brain hemisphere impairs one's perception of his/her own body. Persons with right brain lesions often have considerable difficulty locating themselves or the bodies of others in three-dimensional space (Hecaen, 1967). Luria (1966) examined patients with right hemispheric lesions who could not locate motion in their own fingers and manifested no awareness of their disability. (Andersen, Garrison & Andersen 1979: 77)

More interesting factoids. Apparently it does not impair their functioning if they are not aware of their disability.

> Bogen (1974) builds an extensive case for viewing music, including singing, as a nonverbal, nonlinguistic, primarily rigt hemisphere funciton. [...] The right hemisphere plays a primary role in the reception of musical information (Brookshire, 1975). (Andersen, Garrison & Andersen 1979: 79)

Thus, the left ear / right hemisphere is the "musical" part of the brain (at least for nonlinguistic sounds). This has importance for everyday life: without an exception it is always the left part that goes out when headphones break due to "natural" wear and tear. It is quite possible that headphone producers make it intentionally so that the left one goes out in order to make you buy new headphones. Thus, the practical suggestion is: if headphones break and music comes only from the right ear, switch the headphones around!

> While each brain is specialized for either verbal or nonverbal communication, the twe hemispheres are connected by a band of nerve fibers called the **corpus callosum**. The corpus callosum relays information from one hemisphere to the other in approximately 30 to 40 milliseconds through **a complex process that is not fully understood** (Filbey & Gazzaniga, 1969). It is unclear whether this information is transmitted through a verbal code, a nonverbal code, or some modality-unspecific neural code (Moscovitch, 1973). It is clear, however, that verbal or nonverbal messages are altered when they are transmitted to the opposite hemisphere. (Andersen, Garrison & Andersen 1979: 80)

Most likely it is some modality-unspecific neural code.

> At the other extreme of this debate is the position taken by Wilden (1972a) that all behavior is communication. This position may be as unrestrictive as the Wiener et al. (1972) position is overrestrictive. (Andersen, Garrison & Andersen 1979: 83)

All behoviour simply cannot be communication. That would devalue the notion of communication and even an ampliation of the self-communication paradigm would not include *all* behaviour (how could one self-communicate via behaviour that the self is not and cannot be aware of?)

> ...it is generally agreed that proxemics and spatial communication, tactile or haptic communication, bodily appearance and kinesics, object communication, environmental sound, and musical communication are part of the nonverbal domain. (Andersen, Garrison & Andersen 1979: 83)

I agree. This is a central point in nonverbalism.

Ekman, Paul 1976. Movements With Precise Meanings. *Journal of Communication* 26: 14-26.

> As might be expected, illustrations are more frequent when conversing face-to-face than when not able to see the person with whom you are talking (12, 25). Even when not able to see the other conversant some illustrators do occur, suggesting habut may maintain their occurrence or that illustrators serve **a self-priming function** [a title]. (Ekman 1976: 16; footnote 2)

Oddly enough I have not yet added sely-priming to my list of self-concepts, although it is a remarkable feature of self-communication.

> Stokoe brought Meisner and Philpott's study of emblem communication among men working in sawmill in British Columbia to my attention (*Sign Language Studies*, 9, 1975, pp. 291-347). Among these workers where there is too much noise to communicate in words emblems typically occur in strings, and the order of performance of the emblems roughly parallels what the word order would be if spoken. (Ekman 1976: 23; footnote 7)

I have heard of this example. Now I have a reference.

> While emblems are the most deliberate of the body movements and facial expressions, the paradox is that there can be emblematic equivalents to slip-of-the-tongue. In my first study of body movement in 1955, I observed such an emblematic slip. I had arranged for the director of the graduate program to subject one of my fellow students to a stress interview. He attacked and criticized her abilities, ethics, motives, etc. While she had volunteered for some abuse, it seemed clear that he succeeded in upsetting her. Importantly, the power relationship was such that the student could not fight back and had to contain her anger and resentment. My film record showed that **she held the "finger" emblem on one hand for a few minutes during the interview**. Both the student and the professor were unaware of this emblem until I showed it to them on the film. We have found similar emblematic slips in our current studies of deceptive interactions (17). When there are social or contextual constraints inhibiting the transmission of a message but that message is quite salient nevertheless, emblematic slips can occur without awareness. (Ekman 1976: 25)

I have noticed this exact "emblematic slip" in the Foucault-Chomsky debate while Foucault mentions psychiatric practice, and personally in a conversation with a friend while she was mentioning her housemates. It seems evident that this slip occurs most saliently when the sematic content of speech is about something unpleasant (related to anger or resentment).

Young, Richard F. 2009. Foundations for the Study of Practice. *Language Learning* 58(s2): 9-47.

> The principal fault lines lie between those who hold to modernist views of universality, homogeneity, and the possibility of consensual agreement among diverging pounts of view and postmodernists who, by contrast, see **plurality, variety, and change underlying all knowledge** and belief systems and who, in Z. Bauman's (1992) words, therefore see order and agreement among competing world views as only "randomly emerging, shifting and evanescent" (p. 189). (Young 2009: 9)

In this sense I belong to the "postmodernist" camp, although this distinction seems too imposed and I do feel positively disposed towards the "unified science" project.

> Aspects of communication that, until recently, have not received much attention are semiotic systems other than language. Because of the primacy of interest in language, other meaning-making systems have been called simply "nonverbal," but work over the past few decades on bodily gesture, facial expression, clothing, spatial positioning, ritual practice, and expressive systems such as the visual arts has helped us to see langugae as only one among many ways of making meaning and has excited interest about how different semiotic systems combine and interact in communication. (Young 2009: 14)

Right-o, but it's not few decades anymore, but rather half a century already.

> Malinowski (1923) wrote his first discussion of the inseparability of meaning and activity as a contribution to a volume of essays that itroduced the semiotics of American philosopher C. S. Peirce to a British readership. (Young 2009: 23)

My first thought was: "Incredible! Why have I not heard of this before?" and then I reasized that this volume of essays might be *The meaning of meaning*.

> The concept of context of situation was later taken over and expanded by J. R. Firth, who, in a number of publications (J. R. Firth, 1935, 1957 [p. 9]), attempted to systematize exactly which features of context of situation were relevant. His list was short and included the following:

1. The participants: persons, personalities, and relevant features of these.
    - The verbal action of the participants
    - **The non-verbal action of the participants.**
2. The relevant objects and non-verbal and non-personal events.
3. The effect of the verbal action

(Young 2009: 24)

No wonder Birdwhistell was compelled by the notion of contex: Firth placed so much importance on nonverbal aspects of the context. Though I wonder why "The effect of the nonverbal action." is missing.

> In 1974, Hymes published a revision of his seven components of speech events. He called the revised terms *S*Setting and Scene, *P*articipants, *E*nds (purposes or outcomes), *A*ct Sequence, *K*ey (the tone or manner of the event), *I*nstrumentalities (channel and form), *n*Norms (social rules governing the event), and *G*enre (the kind of event). Listed in this order, the seven factors or components of speech events form the acronym SPEAKING and, thanks in part to this felicitous mnemonic, Hymes's "SPEAKING model" became well known. (Young 2009: 28)

Not too well known, I imagine, as this is the first time I'm hearing of it.

Bergman, Mats 2009. Experience, Purpose, and the Value of Vagueness: On C. S. Peirce's Contribution to the Philosophy of Communication. *Communication Theory* 19: 248-277.

> One of the reasons for the relative neglect of Peirce is certainly the sheer magnitude and complexity of his philosophical writings - a corpus that leaves most philosophers bewildered, to say nothing of normal mortals. For communication scholars, Peirce's theory of signs seems to be the most promising place to start, but many have no doubt turned back after a brief encounter with the unwelcoming neologisms and logical classifications of his *semeiotic*. (Bergman 2009: 249)

Indeed even the Electronic Edition of Peirce's *Collected Papers* comprises 2904 pages.

> According to Ransdell (1997), Peirce "does not identify science or the scientific by reference to any special type of property of the sobject-matter of the science (its 'primary qualities', for example), or by reference to same special 'scientific method' (in the sense in which that would usually be understood), but rather by reference to **the communicational relationships of its practitioners**, considered members - past, present, and future - of **a potentially infinite community of shared cognitive concern** truth-seekers considered just insofar as they are genuinely in search of the truth about an object of common interest" (§ 6). (Bergman 2009: 255)

This is similar to my conception of nonverbalism: it is shared interest in the communicative and informative functions of bodily behaviour that unites past, present and future inquirers.

> In spite of the fact that the idea of communication arguably is found at the very heart of Peirce's philosophy and his conception of science, another potential disappointment awaits the communication theorist; Peirce rarely talks about "communication" (Habermas, 1995). In fact, he offers no definition of the conceptp However, this is not such a debilitating deficiency as it may at first seem, for Peirce's theory of signs can largely be interpreted as an attempt to articulate and analyze the complex set of experiences covered by the term "communication." (Bergman 2009: 256)

Remember Cherry's contention that there is no communication without signs and the concept of sign-exchange/transmission/giving is not so far away.

> Given the framework of Peircean semiotics, communication can vaguely and generally be portrayed as **a complex of sign processes**, in which the involved parties (whether individual intelligences, phases of the self, or collective agents) refer to certain subject matters, theoretically conceptualized as objects, with certain effects or consequences, summarized as interpretants. This multifaceted process need not be fully intentional - involuntary facial expressions frequently function communicatively - but it requires a common ground of experience, whether emotional, practical, or intellectual, which suffices to identify objects of communication. (Bergman 2009: 259)

Actually a quite serviceable outline.

> In an entry in *The Dictionary of Philosophy and Psychology*, Peirce and Christine Ladd-Franklin state the matter as follows:
>
> > In every proposition the circumstances of its enunciation show that it refers to some collection of individuals or of possibilities, which cannot be adequately described, but can only be indicated as something familiar to both speaker and auditor. **At one time it may be the physical universe, at another it may be the imaginary "world" of some play or nover, at another a range of possibilities.** (CP 2.536 [1902]; cf. CP 2.357 [1902])

In other words, there is no semiotic *property* that would distinguish the various universes from each other; not even the basic distinction between fact and fiction is fiven in the signs (see CP 2.337 [c. 1895]). (Bergman 2009: 262)

I intend to provide an outline of different universes in this sense in order to elaborate the referential aspect of concourse. "A range of possibilities" is a title.

> The determination of the object is basically a process in which the references of a sign are made sufficiently clear for communicational purposes. That is, this type of determination consists primarily in specifying the object in various ways, so that it can act as a basis for semiotic interaction. In other words, in the case of communicational indeterminacy, the immediate objects need to be made suitably determinate, so that the object can function dynamically as a determinant of semiosis. We could, therefore, differentiate twe modes of determination: *Communicational determination*, in which indices or other means are used to decrease the indeterminacy of a communicational situation, and *objective determination*, in which the object acts as a delimiter of interpretation. (Bergman 2009: 263)

As I generally understand it, the writer determines the behaviour of his or her characters. Thus Bergman's distinction between these two forms of determination may become useful once I'm more familiar with Peirce's semeiotics.

WORDS

- "...even the most **dessicated** work of art..."

  Desiccation is the state of extreme dryness, or the process of extreme drying

- "...critics have equated art with the **purgation** of meanings..."

  1. The purification or cleansing of someone or something. 2. (in Roman Catholic doctrine) The spiritual cleansing of a soul in purgatory.

- "...Pater's terms wore not **austere** enough..."

1. Severe or strict in manner, attitude, or appearance: "an austere man with a puritanical outlook". 2. (of living conditions or a way of life) Having no comforts or luxuries; harsh or ascetic.

- "...readers will, in **truculent** naivete, threat them as peaple in human situations..."

  Eager or quick to argue or fight; aggressively defiant.

- "...fiction, unlike **acrostics**, is clearly an art that is somehow made of human events..."

  A poem, word puzzle, or other composition in which certain letters in each line form a word or words.

- "...the plot amounts to the shape of a **circonflex**..."

  The circumflex (ˆ) is a diacritic used in the written forms of many languages, and is also commonly used in various romanization and...

- "...novelists can maintain a kind of **choral** vitality..."

  1. Composed for or sung by a choir or chorus. 2. Engaged in or concerned with singing.

- "...a **paucity** of descriptive observations from natural settings..."

  The presence of something only in small or insufficient quantities or amounts; scarcity.

- "...Wittgenstein gave **copious** examples..."

  Abundant in supply or quantity.

- "...Dewey, with his firm denial of the theory/practice dualism and his **melioristic** sensibilities..."

  (meliorism) the belief that the world can be made better by human effort.

- "...individual experience that easily slips into simple positivism or gets **mired** in solipsism..."

  1. Cause to be stuck in mud. 2. Cover or spatter with mud.

- "...when we discuss a **vexed** question..." [a title]

  1. (of a problem or issue) Difficult and much debated; problematic. 2. Annoyed, frustrated, or worried.

- "...the whole thing might be a rather **puerile** prank..."

  Childishly silly and trivial.

- "...Peirce **boisterously** proclaims..."

  1. Rough and stormy; violent. 2. Loud, noisy, and lacking in restraint or discipline.

- "...mutually supportive rather than in **perniciously** divergent..."

  a. Tending to cause death or serious injury; deadly: a pernicious virus. b. Causing great harm; destructive: pernicious rumors.

- "...magnificently **cavalier** with respect to his manuscripts..."

  Showing a lack of proper concern; offhand.

- "...to lead the reader through all the **peripeteia** of an adventure narrative..."

  A sudden reversal of fortune or change in circumstances, esp. in reference to fictional narrative.

- "...**epopee** of the Flaubert school..."

An epic, saga.

- "...nervous energy which **sluice** off the nervous excitement..."

  Wash or rinse freely with a stream or shower of water.

- "...our senses, **motility**, and desires..."

  ability to move spontaneously and independently.

- "...experienced as true with irreducible **verisimilar** objectivity..."

  appearing to be true or real; "a verisimilar tale".

- "...which is short and **curt** in the world of typed communication..."

  Rudely brief: "his reply was curt".

- "...**chiding** himself for his shortcomings..."

  Scold or rebuke: "she chided him for not replying".

- "...**truancy**, insubordination, theft, immorality, and violation of the Child Labor Law..."

  failure to attend (especially school).

- "...the **headwaters** of poetic creativity itself..."

  A tributary stream of a river close to or forming part of its source.

JOURNAL ARTICLES

- Argyle, M., and J. Dean 1965. Eye contact, distance and affiliation. *Sociometry* 28: 289-304.
- Duncan, S. 1969. Nonverbal communication. *Psychological Bulletin* 72: 118-137.
- Keiser, G. J. and I. Altman 1976. Relationship of nonverbal behavior to the social penetration process. *Human Communication Research* 2: 147-161.
- Scott, R. L. 1977. Communication as an intentional, social system. *Human Communication Research* 3: 258-268.
- Wescott, R. W. 1966. Introducing coenesics: a bio-social analysis of communication. *The American Scholar* 35: 342-356.
- Gilbert, C. and P. Bakan 1966. Visual asymmetry in perception of faces. *Neuropsychologia* 11: 355-362.
- Koneya, M. 1977. Query on Ekman: Nonverbal movements or verbal surrogates. *Journal of Communication* 27: 235-237.
- Lansdell, H. C. 1969. Verbal and nonverbal factors in right-hemisphere speech: Relations to early neurological history. *Journal of Comparative and Physiological Psychology* 69: 734-738.
- Sousa-Posa, J. F. and Rp Rohrberg 1977. Body movement in relation to type of information and cognitive style. *Human Communication Research* 4: 19-29.
- Wolff, W. 1933. The experimental study of forms of expression. *Character and Personality* 2: 168-176.

BOOK ARTICLES

- Bonson, T. W. and K. D. Frandsen 1976. An orientation to nonverbal communication. In: Applebaum, R. L. and R. P. Hart (eds.), *Modcom: Modules in Speech Communication*. Chicago: SRA.

- Birdwhistell, R. L. 1967. Some body motion elements accompanying spoken American English. In: Thayer, L. (ed.), *Communication: Concepts and Perspectives*. Washington, D.C.: Spartan Books.

- Condon, W. S. and W. D. Ogston 1971. Speech and body motion synchrony of the speaker-hearer. In: Horton, D. L. and J. J. Jenkins (eds.), *Perception of language*. Cosumbus, Ohio: Merrill.

- Barker, L. L. and N. B. Collins 1970. Nonverbal and kinesic research. In: Emmert, P. and W. D. Brooks (eds.), *Methods of research in communication*. New York: Houghton Mifflin.

- Dittman, A. T. 1978. The role of body movement in communication. In: Siegman, A. W. and S. Feldstein (eds.), *Nonverbal behavior and communication*. Hillsdale, New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.

- Mountcastle, V. P. 1966. Representation of information. In: DeReuck, A. and J. Knight (eds.), *Touch*, *heat*, *and pain*. Boston: Little, Brown.

- Ruesch, J. 1973. Nonverbal language. In: Stewart, J. (ed.), *Bridges not walls*. Reading, Massachusetts: Addison-Wesley.

BOOKS

- Dubin, R. 1969. *Theory Building*. New York: Free Press.

- Eisenberg, A. M. and R. R. Smith 1971. *Nnoverbal Communication*. N.Y.: Bobbs-Merrill.

- Leathers, D. G. 1976. *Nonverbal communication systems*. Boston: Allyn & Bacon.

- McCardle, E. S. 1974. *Nonverbal Communication*. N.Y.: Marcel Dekker.

- Mehrabian, A. 1976. *Public places*, *private spaces*. N.Y.: Basic Books.

- Scheflen, A. 1973. *Communicational structure: Analysis of a psychotherapy transaction*. Bloomington, Indiana: University of Indiana Press.

- Tolman, E. C. 1932. *Purposive behavior in animals and men*. N.Y.: Century.

- Benson, T. W. and K. D. Frandsen 1976. *An orientation in nonverbal communication*. Chicago: Science Research Associates.

- Wilden, A. 1972. *System and structure: Essays in communication and exchange*.

London: Tavistock.

- Counts, Earl W. 1973. *Being and Becoming Human: Essays on the Biogram*. New York: Van Nostrand Reinhold.

4.6.16 Social Objects (2013-06-26 20:19)

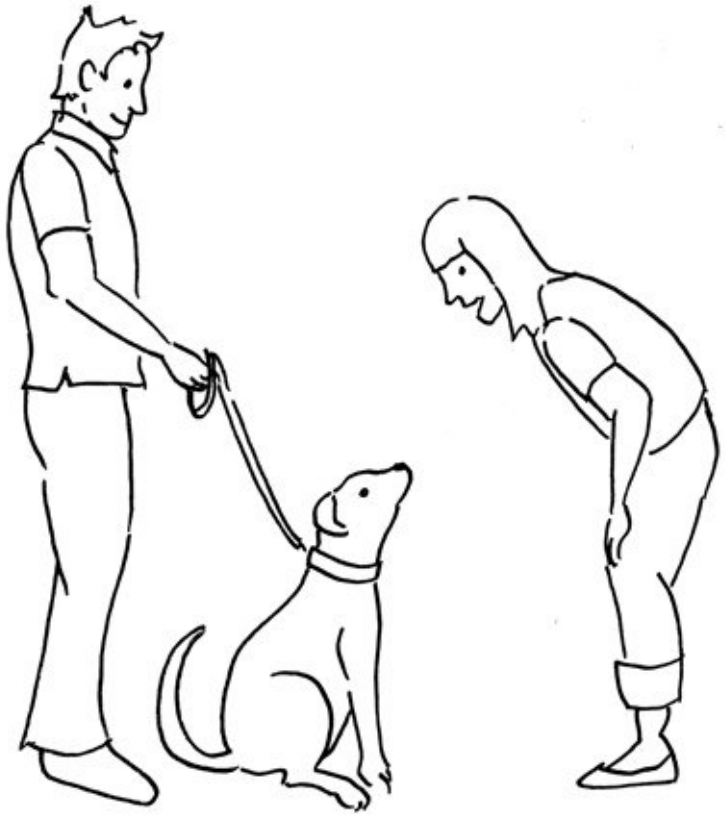

Mead, George H. 1910. What Social Objects Must Psychology Presuppose? *The Journal of Philosophy, Psychology and Scientific Methods* 7(7): 174-180.

> There is a persistent tendency among present-day psychologists to use consciousness as the older rationalistic psychology used the soul. It is spoken as something that appears at a certain point, it is something into which the object of knowledge in some sense enter from without. It is conceived ta have certain functions - in the place of faculties. **It is as completely separated from the physical body by doctrine of parallelism as the metaphysical body was separated from the metaphysical soul** by their opposite qualities. (Mead 1910: 174)

I can dig it. Consciousness is used rather loosely even a century after these words were published. There seems to be a lack of concise definitions when it comes to consciousness. At any case at least Peirce can be trusted to have a somewhat well developed concept of consciousness that is not separated from the body (emotional and energetic interpretants involve the body).

> Most of us admit the reality of the objects of direct physical experience until we are too deeply entangled in our psychological analyses of cognition. Unless we subject ourselves to the third degree of criticism, the parallelism of which we speak lies between the processes of brain tissues which can be seen and smelt and handled and the states of consciousness which are conditioned by them. While this admission guarantees the physical bodies of our fellows as equally real, the self is relegated to the restricted field

> of introspected consciousness and enjoys not the reality of a so-called external object, but only that of a combination of states of consciousness. Into the existence of those states of consciousness in another, we are solemnly told we can only inferentially enter by a process of analogy from the relations of our own introspected states and **the movements of our bodies to the movements of other bodies and the hypothetical conscious states that should accompany them.**. If we approach the self from within, our analysis recognizes, to be sure, its close relationship to, of not its identity with, the organization of consciousness, especially as seen in conation, in apperception, in valuntary attention, in conduct, but what can be isolated as self-consciousness as such reduces to a peculiar feeling of intimacy in certain conscious states, and the self gathers, for some unexplained reason, about **a core of certain vague and seemingly unimportant organic sensations - a feeling of contraction in the brow, or in the throat, or goes out to the muscular innervations all over the body which are not involved directly in what we are doing or perceiving.** And yet when we proceed introspectively tho whole field of consciousness is ascribed to this self, for it is only in so far as we are self-conscious that we can introspect at all. (Mead 1910: 175)

"A particular feeling of intimacy" involved in these feedback processes are intimate because they cannot possibly be available to anyone else. When someone notices my eyebrow raising, s/he can only infer that I am conscious or aware of this (I may as well not be at the time) but only *I* can feel what it is like to raise my own eyebrow. Mead seems to suggest that this is only one type of consciousness which is intimately tied to the self. But surely there are other types of consciousness which are social?

> The contribution that I wish to suggest toward the recognition of the given character of other selves is from psychology itsolf, and arises out of the psychological theory of the origin of language and its relation to meaning.
> This theory, as you know, has been considerably advanced by Wundt's formulation of the relation of language to gesture. From this point of view language in its earliest form comes under **that group of movements which, since Darwin, have been called expressions of the emotions**. They fall into classes which have been regarded as without essential connection. Either they are elements - mainly preparatory - beginnings of acts - social octs, *i. e.*, actions and reactions which arise under the stimulation of other individuals, such as clenching the fists, grinding the teeth, assuming an attitude of defense - or else they are regarded as ouflows of nervous energy which sluice off the nervous excitement or reinforce and prepare indirectly for action. Such gestures, if we may use the term in this generalized sense, act as stimuli to other forms which are already under social stimulation. (Mead 1910: 177)

Thus, Mead relied not only on Wundt but on Darwin, and his general term "gesture" stems from early nonverbal communication discourse.

> Gestures then are already significant in the sense that they are stimuli to performed reactions, before they come to have significance of conscious meaning. Allow me to emphasize further the value of attitudes and the indications of organized preparation for conduct, especially in the change of the muscles of the countenance, the altered breathing, the quivering of tense muscles, the evidence of circulatory changes, in such minutely adapted social groups, because **among these socially significant innervations will be found all these queer organic sensations about which the consciousness of the self is supposed to gather as a core**. (Mead 1910: 178)

Alas, Mead explicitly relates bodily changes to the concept of self.

> Human conduct is distinguished primarily from animal conduct by **that increase in inhibition which is essential phase of voluntary attention**, and increased inhibition means an increase in gesture in the signs of activities which are not carried out; in the assumptions of attitudes whose values in conduct fail to get complete expression. If we recognize language as a differentiation of gesture, the conduct of no other form can compare with that of man in **the abundance of gesture**. (Mead 1910: 178)

It seems that *self-control* was for Mead the primary differentiation between the conduct of man and animals. Man inhibits itself more and produces more significant gestures.

> The fundamental importance of gesture lies in the development of the consciousness of meaning - in reflective consciousness. As long as one individual responds simply to the festure of another by the appropriate response, there is no necesseary consciousness of meaning. The situation is still on a level of that of two growling dogs walking around each other, with tense limbs, bristly hair, and uncovered teeth. It is not until an image arises of the response, which the gesture of one form will bring out in another, that **a consciousness of meaning** [a title] can attach to his own gesture. The meaning can appear only in imaging the consequence of the gesture. To cry out in fear is an immediate instinctive act, but no scream with an image of another individual turning an attentive ear, taking on a sympathetic expression and an attitude of coming to help, is at least a favorable condition for the development of a consciousness of meaning. (Mead 1910: 178)

I wonder if "a consciousness of meaning" could by a synonym for semiosis...

Cresswell, James and Ulrich Teucher 2011. The body and language: M.M. Bakhtin on ontogenetic development. *New Ideas in Psychology* 29: 106-118.

> Wertsch argues that there are no aspects of higher mental functions (e.g. volitional solf-control, logical memory, and thinking; 1985, pp. 61-65, 188 2007, pp. 178-181) that emerge solely from the biology of self-contained autonomous agents. This is because **language and culture were taken to *mediate* all action in Wertsch's view** (1985, pp. 26-26). (Cresswell & Teucher 2011: 106)

At first sight this seems like a simple crypto-constructionist viewpoint. But the general statement about mediaton raises some questions. Are there really no actions that are not mediated by language and culture? What does "mediate" signify in this context?

> In Wertsch's view, mediation is central, giving language a central role (Wertsch, 2007). Mediation meant that whatever biological influences exist on human development, they were treated as shaped through meaning systems - especially langugae - as soon as an infant began to acquire these meaning systems. As such, higher mentas functions were treated as linguistically mediated. (Cresswell & Teucher 2011: 106)

Ah, so it is similar to the philosophical metaphor that man lives in a house of language. That is, when he wants to go to the back-yard to smell the roses, he has to first go through the mediation of the house of language, given that the back-yard and rose-garden are built with a special consideration towards the house. In Ekman and Friesen's account of facial expressions, human affect is indeed shaped by cultural "display rules" which are sometimes taught by way of example/demonstration but sometimes taught or reinforced by language (explanations, suggestions).

> While we agree with Wertsch that language plays **a central role** in human development and that a broader sociocultural view of development is necessary, we will show that a different sociocultural view of development is possible. In particular, we will suggest that Wertsch tends to neglect the role of the body, that is, lived experience. One author refers to this lived experience as "...the kind of active, engaged experience we have of the world throughout the course of our everyday life: *hearing* the toll of a campus bell, *seeing* the smile of a friendly face, *grasping* a coffee mug by the handle and bringing it to one's mouth to sip." (Kelly, 2003, p. 114, emphasis added). Müller and Newman (2008) also explain how this strain of phenomenology describes how lived experience "helps to constitute this world-as -experienced. We cannot understand the meaning and form of objects without reference to the bodily powers through which

> we engage them - our senses, motility, and desires." (p. 320). When we refer to *experience*, *the body*, or *embodiment* in this paper, we mean to use them in this sense of the phenomenological immediacy of lived experience. We will suggest that this body-as-lived-experinece is neglected in Wertsch's work due to the way that mediation is addressed. (Cresswell & Teucher 2011: 107)

In the previous article, Mead argued for the place of the nonverbal in talk of consciousness and the self. Here the authors seem to be arguing for the place of the nonverbal in human development. I think this aspect may be missing from Wertsch who relies on Bahtin because Bahtin himself neglected it vicariously. I've read two chapters from his book on Dostoevsky and he has yet to mention the fact that Dostoevsky's characters have bodies. It is as if he correctly identified the planes of ideology, psychology and phraseology, but did not conceive the plane of the body (what I term concursivity).

> We realize that it is possible to treat language as a super-organic entity that "uses" people. A full treatment of this topic lies beyond the scope of the paper but the topic does need a brief comment. We do not think that this option ois possible because **language only exists in its enacted use and has no ontological presence apart from its actual use**. Thereby, it cannot stand beyond people as a super-organic entity that uses them as puppets. (Cresswell & Teucher 2011: 111; footnote 3)

I'm approaching this very same problem in relation with culture (as a super-organic entity *sensu* Lotman). The thought that "culture 'uses' people" had not crossed my mind, though an analogy could be drawn with the genetic/memetic theory, i.e. Dawkins's classic book which I have yet to read, and Kull's comparison of memes and texts.

> The child receives all initial determinations of himself and of his body from his mother's lips and from the lips of those close to him. ... they are the words that for the first time determine his personality *from outside*, the words that *come to meet* his indistinct inner sensation of himself, giving it form and **a name in which, for the first time, he finds himself and becomes aware of himself as a *something*.** (Bahtin 1990/c.1920, pp. 39-40, original emphasis).

From *Art and answerability: Early philosophical essays*. This could be a title, perhaps even the first one, in *A Nonverbalist's Sketchbook* (of obscure and abstruse theories / of bodily behaviour and culture). "The NONVERBALIST is a name in which, for the first time, I find myself and become aware of myself as a something."

> Scheler claimed that the socialization of personal experience comes through what he called the "vital consciousness". **Vital consciousness referred to the way that we have an embodied style of being that we naturally enact without a second thought.** Vital consciousness was socially constituted because it belonged to the plane of embodied participation in life with others. Scheler argued that it is in movement/expressions of the socially constituted vital consciousness in which perception, whether self-perception or otherwise, is enacted. For example, ho noted how we perceive shame in the blushing that we have learned through participating in a community where blushing is enacted at normatively appropriate instances (Scheler, 1970, p. 10). Scheler was arguing that children initially perceive themselves from *within* the flow of experience of life with others; as opposed to perceiving ourselves through mediational tools when vocabulary begins to be acquired.
> We suggest that Scheler's (1970/1913) notion of vital consciousness was re-expressed in Bakhtin's equivalent notion of the "action-performing consciousness" (1990/c.1920) "participative consciousness" (1993/c.1920). We make this claim based on parallels between these notions and Scheler's wital consciousness. About action-performing consciousness, Bakhtin writes
>
> > all that which is given, present on hand, already realized and available - recedes, as such, into the background of the action-performing consciousness. This consciousness is directed towards a goal, and the *given course followed in performing the action* as well as the means of achieving the goal are both *experienced from within* (1990/c.1920, p. 43, emphasis added)

This quote is a phenomenological description of how we often act by way of a deeply embodied emotional-volitional disposition that is not in focal awareness. (Cresswell & Teucher 2011: 113)

It almost seems like this "vital consciousness" (from *The nature of sympathy*) in a proto-nonverbalist attempt to capture the consciousness of "body language" - e.g. the blush, the twitch, the gesture, the facial expression, etc. [LV: tegevusteadvus] On the other hand, Bakhtin's action-performing consciousness vaguely reminds me of Peirce's phaneroscopy. I am currently unable to discriminate the reason.

Mead, George H. 1912. The Mechanism of Social Consciousness. *The Journal of Philosophy, Psychology and Scientific Methods* 9(15): 401-406.

> A physical object or percept is a construct in which the sensuous stimulation is merged with imagery which comes from past experience. This imagery on the cognitive side is that which the immediate sensuous quality stands for, and in so far satisfies the mind. The reason for this satisfaction is found in the fact that this imagery arises from past experience of the result of an act which this stimulus has set going. Thus the wall as a visual stimulus tends to set free the impulse to move toward it and push against it. The perception of the wall as distant and hard and rough is related to the visual experience as response to stimulation. **A peculiar stimulus value stands for a certain response value. A percept is a collapsed act in which the result of the act to which the stimulus incites is represented by imagery of the experience of past acts of a like nature.** (Mead 1912: 401)

A very rough transition to American behaviorist lingo. Despite the rootedness in behaviorism this calls forth semiological contentions: that a signifier/stimulus-value stands for a signified/response-value. There is also a peculiar form of habit formation in the mix. Thus, in a crude Peircean reading, a percept is "a collapsed act" in the sense of semiosis (or sign-*act*ivity), the result of which is another sign - here a response (say, an emotional, energetic or logical interpretant), which is linked to past signs (imagery) of the same type. E.g. instead of forks and knives I am given a pair of chopsticks and due to previous experience with these contrivances, I know what they are for and how to handle them. That is to say, the perception of chopsticks calls forth imagery of using chopsticks for eating something (because we are here dealing with instruments). This same logic could be applied to nonverbal communication: I perceive a certain facial expression and this incites cognitive imagery of past occurrences of similar facial expressions and, hopefully, some insight into what the facial expression may imply in terms of future actions. This is a functionalist idea, but (at least lengthier, "mood" type) facial expressions reaches both to past and the future: it indicates to a series of unknown events in the past that brought on the expression and predict the emotionas-energetic course of a conversation or activity. At least this would be the case in relationships wherein each has "the experience of past acts of a like nature" of the other(s).

> It is of course true that a man is a physical object to the perception of another man, and as really as is a tree or a stone. But a man is more than a physical object, and it is this more which constitutes him a social object or self, and it is this self which is related to that peculiar conduct which may be termed social conduct. (Mead 1912: 402)

Very generally, what distinguisdes a physical object from a person is a self. Taken in isolation, Mead's conception here is so general that if robots/machines/whatever had "social conduct," they would also have selves.

> Most social stimulation is fould in the beginnings or early stages of social acts which serve as stimuli to other forms whom these acts would affect. This is the field of gestures, which reveal **the motor attitude** of a form in its relation to others; an attitude which psychologists have conceived of as predominantly emotional, though it is emotional only in so far as an ongoing act is inhibited. That certain of these early

> indications of an incipient acts have persisted, while the rest of the act has been largely suppressed or has lost its original value, *e. g.*, the baring of the teeth or the lifting of the nostrils, is true, and **the explanation can most readily be found in the social value which such indications have acquired**. It is an error, however, to overlook the relation which these truncated acts have assumed toward other forms of reactions which complete them as really as the original acts, or to forget that they occupy but a small part of **the whole field of gesture by means of which we are apprised of the reactions of others toward ourselves.** The expressions of the face and **the attitudes of the body** have the same functional value for us that the beginnings of hostility have for two dogs, who are maneuvering for an opening to attack. (Mead 1912: 402)

Mead sure is fond of the fighting dog example. I am currentyl extremely interested in the notion of attitude as Mead uses this word. I detest "attitude psychology" *sensu* Mehrabian (1972), Fishbein & Ajzen (1975), etc. but "motor attitude" in Meads sense seems to constitute an impression of behaviour, rather than the formers definition of attitude as a "predisposition to behave" (1975: 11-12). Motor attitudes seem rather like a manner of walking or posing when interpreted as an insignificant gesture.
"The social value which such indications have acquired" may very well be the object of concursive study, as fictional literature is riddled with casual explanations and applications of the "social value" of gestures. And the apprisal "of the reactions of others toward ourselves" seems to fall in line with the Goffmanian trad - it is the *alter* sense: how I behave in a conversation reflects the way I feel about my conversation partner(s). Now that I think about it, Goffman's triad may also be *compatible* with Peirce's triad (note: I was in doubt how to spell "compatible" and turned to JJA with Ctrl+F, to find the only token of this word in Goffman's *Presentation*; a curiosity for the freudian associationist). That is, in a goffmanian-peircean dramaturgical phenomenology (haha): Firstness would involve the information about how the actor's social attributes and his conception of himself; Secondness would involve -.- of others present; and Thirdness -.- of the setting/situation/interaction (generally).

> The field of gesture does not simply relate the individual to other individuals as physical objects, but puts him *en rapport* with their actions, which are as yet only indicated, and arouses instinctive reactions appropriate to these social activities. The social response of one individual, furthermore, introduces a further complication. The attitude assumed in response to the attitude of another becomes a stimulus to him to change his attitude, thus leading to that **conversation of attitudes** which is so vividly illustrated in the early stages of a dog fight. We seet he same process in courting and mating, and in the fondling of young forms by the mother, and finally in much of the play of young animals. (Mead 1912: 402)

Indeed if one does not read Mead himself then it might pass unnoticed that besides *the conversation of gestures* Mead also noted *the conversation of attitudes*, which for me seem to precipitate Charles Morris's distinction between communication and communization. That is, the conversation of attitudes could most likely be thought of as "emotional attunement."

> It has been recognized for some time that speech belongs in its beginning, at least, to this same field of gesture, so-called vocal gesture. **Originally indicating the preparation for violent action, which arises from a sudden change of breathing and circulation rhythms**, the articulate sounds have come to elaborate and immensely complicate this conversation of attitudes by which social forms so adjust themselves to each other's anticipated action that they may act appropriately with reference to each other. (Mead 1912: 402-403)

This is by far the weirdest theory of the origin of language I have read. What is ever weirder is that is seems to make sense, although the fact that this is the first time I'm reading about it may mean that this theory has long been forsaken. In any case, even metaphorically, it may prove useful for theorizing "the violence of communication," e.g. how "the language band" is compulsive and coercive.

> Articulate sounds have still another most imortant result. **While one feels but imperfectly the value of his own facial expression or bodily attitude for another, his ear revears to him his own vocal gesture in the same form that is assumes to his neighbor.** One shakes his fist primarily only at another, while he talks to himself as really as he talks to his *vis-a-vis*. (Mead 1912: 403)

This is not of course completely true, at least not "the same form" aspect, as speech appears to oneself differently (more fully) than to other listeners (e.g. bone conduction and channel noise). But this difference between the verbal and nonverbal is important for quite another meadian notion:

> It is highly probable that lower animals never reach any such objective reference of what we term subjective experiences to selves, and the question presents itself - what is there in human social conduct that gives rise to **a "me," a self which is an object!** Why does the human animal transfer the form of a social object from his environment to an inner experience?
> The answer to the question indicated in the statement of vocal gesture. Certainly the fact that the human animal can stimulate himself as he stimulates others and can respond to his stimulations as he responds to the stimulations of others, places in his conduct the form of a social object out of which may arise a "me" to which can be referred so-called subjective experience. (Mead 1912: 405)

That is, it is quite easy to become "a social object" to oneself vocally - one need only open one's mouth and speak - and the self is there to listen! But humans have become "bodily social objects" to themselves only lately: although there are natural mirrors (such as a calm water) and mad-made mirrors presumably have a long history, it is only with the advent of photography and videography that humans have had the chance to view themselves as externalized as they do others. This may be the rationalization behind the 20th and 21th century interest in "body language" - we have finally achieved the means to see ourselves from another perspective with practically instant feedback. That is to say, our bodies have become social objects for ourselves. Mead puts it eloquently:

> Any gesture by which the individual can himself be affected as others are affected, and which therefore tends to call out in him a response as it would call it out in another, will serve as **a mechanism for the construction of a self**. That, hawever, a consciousness of a self as an object would ever have arisen in man if he had not had the mechanism of talking to himself, I think there is every reason to doubt. (Mead 1912: 405)

And I think that myspace/rate.ee/facebook pictures, webcams and other suchlike mechanisms have added not only bodily appearance but bodily behaviour to the long list of mechanisms "for the construction of a self," mechanisms which make us (self-)conscious of aspects that otherwise would remain hidden or only available by linguistic or artistic mediation.

> Through the organization of this object, the self, this material is itself organized ond brought under the control of the individual in the form of so-called self-consciousness. (Mead 1912: 405)

After the "body turn" (when "body language" became public knowledge in the 1970s), people have become ever more self-conscious of their expressive bodily behaviour. / Sellest seisukohast oleks huvitav uurida nö "peeglinäo" effekti ehk seda kuidas inimeste näod nähtavalt muutuvad kui nad teadlikult vaatavad peeglisse. Seda saaks isegi väga lihtsalt järgi kontrollida empiiriliselt - sooritada katse milles tüdrukud nt meigivad ennast peegli ees ja kaamera jäädvustab seda kuidas nt kulmud tõusevad iga kord kui tüdruk peeglisse vaatab ja "head nägu" teeb. Selles mõttes on vahetu kogemus kulmude tõusmisest *minu* ehk isiklik (*I*) ja see mis on peeglist endale ja niisama teistele näha on *mina* (*me*). [LV: ühisasi (*social object*)].

> When he [Bakhtin] wrote about "worldwide wholeness," we propose that this later work was drawn on the part-whole dialectic that marks hermeneutics (BAKHTIN 1986b [1979], p. 145). What he likely meant by such "wholeness" can be seen in later writings where he wrote comments such as:
>
> > "Each tekt presupposes a generally understood (that is, conventional within a collective) system of signs, a language (if only the language of art). If there is no language behind the text, it is not a text, but a natural (not signifying) phenomenon, for example, a complex of natural cries and moans devoid of any linguistic (signifying repeatability). ... And so behind each text stands a *language system*. Everything in the text that is repeated and reproduced, everything repeatable and reproducible, *everything that can be given outside a given tekt* (the given) conforms to this language system. But at the same time each text (as an utterance) is individual, unique, and unrepeatable ..." (1986c [1979], p. 105; emphasis added). [12]

Each utterance is bound to wider *language systems*. To express an utterance is to invoke the whole background of communal practices insofar as an utterance carries with it the repertoire of expressions used in a community. For example, to speakn in the jargon of a professional community, using an acronym that they use, involves background experience and technical jargon in which the acronym is situated. It is situated in this background language system in the way that the acronym involves other unexpressed terms and web of discourse in which it is situated. It is our intention to eventually illuminate how this language system involves a broad notion of language that includes socio-linguistically constituted *embodied* experiences that constitute lived realities. (Cresswell & Hawn 2012: 5)

It is quite possible that "worldwide wholeness" was an inspiration for Lotman's semiosphere; the underlying hermeneutic principle seems similar. The quoted definition of the text is useful - in my first article I struggled to reproduce something to this effect. / On a critical note, this article seems to embody everything I hate about modern scientific writing: the PDF lacks page numbers so I can't quote something directly (the number 5 in this case signifies the arbitrary page in the PDF, which could just as well change with the font size); the text is riddled with lengthy quotes which are used again and again by the same author in different articles; and the "original" parts of the texts are not very continuous with the quotes but veer off into some arbitrary quip, much like in this here blog (but what is proper for a blog should not be proper for an article). I appreciate the fact that online journals are catching on and we may yet witness a warldwide wholeness of science, but (I believe that) the quality of qualitative science has seriously deteriorated with the advent of word processing (I hypothesize that old texts are partly so good because they were drafted, often handwritten and re-written with a typing machine, producing a superior quality text).

> It ostensibly looks like BAKHTIN was making a transition at the end of his life: a transition from interpreting art to human action. It is not the case that such a transition marks a shift from one domain of inquiry to another. BAKHTIN scholars have noted that he addressed human action in the same terms as art (e.g. MORSON & EMERSON, 1990, p. 187) and that the discussion of art was a common mode of doing social science among Russian intelligentsia (e.g. EMERSON, 1997). (Cresswell & Hawn 2012: 7)

I do detest the lingo of logic ("it is not the case that...") but I concur with the observation that Soviet academics had to study human behaviour by mediation (either through linguistics, poetics, aesthetics or philology), because to study it directly would be to enter the ideologically compromised field where Marxism/Leninism dominated. Even Estonian psychiatrists (e.g. Jüri Saarma) had to speak of manual labour and relationships of production to approach human behaviour in a roundabout way. / Sellest, kuidas biosfääri, tehnosfääri, psühhosfääri ühendada semiosfääri ja käitumissfääriga, tuleks kirjutada. Meelespea: kontrolli kärgi, kas J. Saarma avaldas midagi inglise keeles! / Cresswell seems to be a prolific writer, but only insofar as he follows a very simplistic formula - he just compares Bakhtin's ideas very vaguely to the ideas of different popular authors (Wertsch and Scheler in the previous article, Goffman here, and within the first third of this article he has already threatened to do the same with Merleau-Ponty and then Husserl). Not thah there's anything wrong with bakhtinianism, but it is beginning to look more like a cult of personality that scientific work.

> There are portions where tehy do not resonate with and they are foreign. As we move with aesthetic expression like moving through a poem, we mave **in and out** of the familiarity of tacit livedness. **At the points where we do not resonate with a poem, we are "outside" of it in the sense that we are not participating in the expression of language systems at the moment**. (Cresswell & Hawn 2012: 10)

This characterizes my "nonverbalist reading" of (at this point every kind of) literature: with texts that are "purified" of references to bodies or behaviour, or don't at all mention anything remotely related to nonverbal communication, I lose attention and begin skimming the text. It is a bad habit but I cannot help it - I have my own agenda and I am sure that one learns most effectively when one is interested in the topic under discussion. Reading articles on nonverbal communication I hang on every word, but this is also the reason why I don't read those articles very much - it is tiring to have an avalanche of ideas with every sentence. Also, the "in and out" nature of thought reminds me of a Peircean contention that "one's mental life is a continuous process of sign generation and interpretation, and the continuous interpretation of earlier thoughtsigns gives one's thinking the structure of a dialogue wherein a person at an earlier time engages in cognition that she herself understands at a later time" (Lane 2009: 3).
As a sidenote: I'm listening to a band named Phonetic Composition and these lyrics resonated with me: "I read books but I don't remember the info." The function of this here blog is to remember the info from the books I read without attempting to achieve the impossible and memorize all of this on my own. [*Pea ei ole prügikast*.].

Mead, George H. 1913. The Social Self. *The Journal of Philosophy, Psychology and Scientific Methods* 10(14): 374-380.

> RECOGNIZING that the self can not appear in consciousness as an "I," that it is always an object, *i. e.*, a "me," I wish to suggest an answer to the question, What is involved in the self being an object? The first answer may be that an object involves a subject. Stated in other words, that a "me" is inconceivable without an "I." And to this reply must be made that such an "I" is a presupposition, but never a presentation of conscious experience, for the moment it is presented it has passed into the objective case, presuming, if you like, an "I" that observes - but an "I" that can disclose himself only by ceasing to be the subject for whom the object "me" exists. (Mead 1913: 374)

This is reminiscent of Peirce's repulsion towards introspection, contending that strictly speaking there is no such phenomena, as thoughts cannot be caught mid-flight, only their results can be investigated. In terms of bodily behaviour the matter seems similar: I may notice my own behaviour but it is "me" that behaved, not "I." In self-observation, the self is simultaneously a subject and an object, however murky these notions may be. Mead reaches this Peircean contention in the end of the paragraph: "we can be conscious of our acts only through the sensory process set up **after the act has begun**" (*ibid*.).

> On the other hand, the stuff that goes to make up the "me" whom the "I" addresses and whom he observes, is the experience which is induced by this action oy the "I." **If the "I" speaks, the "me" hears. If the "I" strikes, the "me" feels the blow.** Here again the "me" consciousness is of the same character as that which arises from the action of the other upon him. That is, it is only as the individual finds himself acting with reference to himself as he acts towards others, that he becomes a subject to himself rather than an object, and only as he is affected by his own social conduct in the manner in which he is affected by that of others, that he becomes an object to his own social conduct. (Mead 1913: 375)

In every further article Mead seems to develop his conceptions towards more refined ones. It is indeed the case that he redefines his ideas again and again, although a certain consistency prevails. Now I'm wondering if "A subject to oneself" could be a title for discussion of self-communication or self-observation.

> It is needless, in view of the analysis of Baldwin, of Royce and of Cooley and many others, to do more than indicate that these reactions arise earlier in our social conduct with others than in introspective

> self-consciousness, *i. e.*, that the infant consciously calls the attention of others before he calls his own attention by affecting himself and that he is consciously affected by others before he is conscious of being affected by himself. (Mead 1913: 375)

He talked about something similar in the previous article - that alter-awareness precedes self-awareness. It also makes sense as an aspect of auto-ethnography that if one wishes to become aware of one's own behaviour it is useful to be aware of the others' behaviour; simply because others respond to one's behaviour more readily than one can react to one's own behaviour (i.e. you see me better than I see myself). A variation of this was put forth or quoted by the Sebeks in discussing the clever Hans effect: that chimpanzees read human behaviour better than humans do, thus it is a good idea to look at the animal's behaviour to learn something about oneself.

> It is this "awareness" which has led many to assume that it is the nature of the self to be conscious both of subject and of object - to be subject of action toward an object world and at the same time to be directly conscious of this subject as subject, - "Thinking its non-existence along with whatever else it thinks." Now, as Professor James pointed out, this consciousness is more logically conceived of as **sciousness** - the thinker being an implication rather than a content, while the "me" is but a bit of object content within the stream of sciousness. However, this logical statement does not do justice to the findings of consciousness. (Mead 1913: 376)

Whoa, my jargon sense is tingling. [*žargoonibõuner?*] Too bad I have little sense at his moment of what "sciousness" could signify, much less of how to translate it. But I shall try nevertheless. [LV: teavus]

> The self acts with reference to others and is immediately conscious of the objects about it. In memory it also redintegrates [sic] the self acting as well as the others acted upon. But besides these contents, the action with reference to the others calls out responses in the individual himself - there is then another "me" criticizing, approving, and suggesting, and consciously planning, *i. e.*, **the reflective self**. (Mead 1913: 376)

This passage seems to be the pinnacle of Mead's theory of the self, although surely this is only one version of possibly endless series of attempts to define the "self" performed by Mead, inspired by Mead and inspired by those who have been inspired by Mead and so on.

> It is also to be noted that this response to the social conduct of the self may be in the role of another - we present his arguments in imagination and do it with his intonations and gestures and even perhaps with his facial expression. In this way we play the roles of all our group; indeed, it is only in so far as we do this that they become part of our social environment - to be aware of another self as a self implies that we have playe his role or that of another with whose type we identify him for purposes of intercourse. The inner response to our reaction to others is therefore as varied as is our social environment. Not that we assume the roles of others toward ourselves because we are subject to **a mere imitative instinct** [a title], but because in responding to ourselves we are in nature of the case taking the attitude of another than the self that is directly acting, and into this reaction there naturally flows the memory images of the responses of those about us, the memory images of those responses of others which were in answer to like actions. (Mead 1913: 377)

And finally Mead remarks upon mimesis, mirroring, synchrony, isopraxism, etc. terming it with a title - a mere imitative instinct; presumably "mere" because our "lower" primate relatives are best known for their "aping" and naturally we humans have an inborn propensity to imitate as well. / Eno ütles hästi, kuigi ma ei mäleta täpseid sõnu, et samu väljendeid kasutatakse selleks, et üksteisele meelehead teha. See on nagu: "vaata me oleme sarnased ja/või mõtleme sarnaselt!"

> As **a mere organization of habit** the self is not self-conscious. It is the self which we refer to as character. When, however, an essential problem appears, there is some disintegration in this organization, and different tendencies appear in reflective thought as different voices in conflict with each other. In a sense the old self has disintegrated, and out of the moral process **a new self arises**. (Mead 1913: 378)

Reminiscent of Berger and Luckmann's "problematic situation" wherein the habitual reality is thrown asunder until some balance or harmony or routine can again be established (here, for Mead, instead of a new routine there appears a new self).

Bethea, David M. 1997. Bakhtinian Prosaics versus Lotmanian "Poetic Thinking": The Code and Its Relation to Literary Biography. *The Slavic and East European Journal* 41(1): 1-15.

> The purpose of the present contribution to a discussion of "prosaics" is modest. In the first part of the essay I will try to show how Lotman learned from Bakhtin in the 1980, adapting the latter's "dialogism" (in its various incarnations) to open up the more mechanical structural-semiotic "modelling systems" made famous in the works of the Moscow-Tartu School of the 1960s and 1970e. This shift in Lotman has been duly noted by several commentators. What has not been noted, however, is **the potentially positive or "energy-releasing" aspects of the one concept Bakhtin found most "closed" and "deadening" abut structural analysis - the so-called *code*,** which stood to a given text or cultural moment as the Saussurean *langue* stood to the *parole* of individual utterance. My main interest in this first part is simply to demonstrate that, while Lotman learned from Bakhtin and thus under the power of the latter's arguments was able, as it were, organicize and "soften up" the harder edges of the structuralist-semiotic worldview, he still remained very much his own thinker, and he did so precisely in this area of the *creative potential* in what might be termed "code wrestling." In this, as I will suggest, Lotman remained true to the genres and the literary period he began with and was our greatest pioneer in (re)discovering - Russian *poetry* and *poetic consciousness* of the Karamzis-Pushkin era. Lotman emerges then as the antipode to Bakhtin, our greatest theorist of the novel and of the novelistic consciousness associated with Dostoevskii and (by Bakhtin's distinguished students) Tolstoi. And the divide, crudely put, between these two thinkers rises up over their orientations, positive and negative respectively, toward the catogories of "code," "model," "structure." (Bethea 1997: 1-2)

Finally a modest article with a great introduction. I tend to fall in line with Bakhti with respect to the notion of "code" - I see it in the sense of Martin Joos as an "ahistorical language," but I feel the theoretical potential of this notion to be too explosive and slippery when it comes to nonverbal communication. At best I can agree with the notion of "body code" to designate (critically, for that matter) the "popular semiotics of gesture" (i.e. pseudo-scientific body language discourse *sensu* Pease & Pease (2007) or Julius Fast). I get that code, model and structure (perhaps the latter not so much) came to Lotman from cybernetics, which is generally quite pleasant (I enjoy the familiar feel it has for me because of my background in IT), but a bit outdated to apply today without seeming to do mere historical overview.

> By discussing these matters in a language that itself was simpler, more direct, and at the same time more metaphorical, expressive, and *multiply coded* than the metalanguage of the semiotician, Lotman was taking a risk, but one he could not apparetly in good conscience avoid. He was, courageously, testing the limits of his own codes and sense of generic propriety (the scholar/scientist who has **the right only to reconstruct faithfully, but not to invent**). (Bethea 1997: 3)

Makes me wonder whether my own projects - nonverbalism, semiophrenia and concursivity - are reconstructions or inventions. Frankly I am not sure. They were not borne out of the blue, but came to me while reading various authors and getting the impression that there is a whole lot of interesting *something* out there that does not yet have a name. Nonverbalism is not my own invention; concursivity is merely a label for something that has been practiced explicitly for decades and implicitly for at least half a century; and semiophrenia is as of yet without a clear definition, the term

itself seems to capture something that otherwise eludes me, perhaps it is the professional disease of the semiotician, perhaps it is merely pansemiotics in disguise, in which case it reaches back at least a century until Peirce? In any case I feel as if I am, to quote a pragmatist, using new words to talk about something old.

> My point here is simply that, to use the same metaphor, Lotman could "loosen up," "organicize" his original Saussurean stance, which he did in the late 1970s and especially in the 1980s, whereas Bakhtin, who saw semiotics as *only* interested in the "transmission of a *ready-made* message with the help of a *ready-made* code" ("Iz zapisei" 352; my emphasis - DMB), could not see a reason for "tightening up" his. Bakhtin could not move - paradoxically, the "maximalism" of his dialogism would not permit it - from the position that "In living speech the message, strictly speaking, is created *in the process* of communication, and so, in essence, *there is no code*" ("Iz zapisei" 352; my emphasis - DMB). But Lotman could move, and the reason why is **a tantalizing imponderable**. It is to this move that we now turn in the second part of the essay. (Bethea 1997: 5)

"A tantalizing imponderable" fits perfectly as a title for discussing the mystery of Lotman. It is funny how sometimes these titles come with ready-made content/subject/topic and one needs only pick it up, look at it from several angles and *voila*, a point of discussion is born. The author elaborates what he means by "a tantalizing imponderable":

> Perhaps because he never doubted the fundamental ("scientific") truth of the Saussurean oppositions? Perhaps because these first truths belonged to Saussure and to science "in general," and so their refinement oven time was natural and expected (Lotman was apparently not threatened with the loss of intellectial "copyrights," whereas Bakhtin, who was not possessive with redagards to his own "authorship," could not imagine his own thought developing outside its origital dialogic framework)? In fairness to Bakhtin, however, it needs to be stressed that his critical comments about semiotics and Lotman come in random *notes* he wrote near the end of his life and may never have intended to publish. (Bethea 1997: 12; note 7)

One could argue that *to note* is already *to publish*. At least today there seems to be very little difference between a facebook comment, a blog post and a scientific publication; or is it just my imagination?

> Then he [Lotman] proceeds - in a way that is never made so explicit in the Russian edition - to explain the challenge he set himself in writing such a biography: he was trying to show the human, personal (as in *lichnoe*, *lichnost'*) element in the science of semiotics.
>
> > I have come to hear more than once that semiotic research, by occupying itself with the analysis of texts, loses sight of the complexity of the living human personality [*zhivaia chelovecheskaia lichnost'*]. History, say the opponents of semiotics, is the history of people, and not of texts and codes. And it is precisely this - the human - aspect of history that remains, in their opinion, outside the possibilities of semiotic research. ("Aleksandr Sergeevich Pushkin" 85)

This is the bias that Lotman is trying to overturn by telling Pushkin's story: "social man" or the "man mixing with others" (*obshchaiushchiisia chelovek*) is also, whether we like the scientific pretensions of the language or not, **"semiotic man" (*semioticheskii chelovek*)**. But the humanizing element in this scientific approach comes through the presence of dialogue, and here Lotman must have known for certain that his words has a definite Bakhtinian ring to them: "The life of man is a continuous dialogue with those around him and with himself, and it can be examined according to the laws of the dialogic text" ("Aleksandr Sergeevich Pushkin" 86). (Bethea 1997: 6)

It may be my naivete speaking, by all I see here is *semiophrenia*, very much in accord with Peirce's *man≈sign* equation...

> "The difference [between 'routine behavior' and 'signifying activity' - DMB] is essential: individuals do not select routine behavior but rather acquire it from their society, from the historical period in which they

> live or from their psychological or physiological makeup; there is no alternative to it. Signifying behavior, on the contrary, is always the result of choice. It always involves individuals' free activity, their choice of the language they will use in their relations with society" (Lotman, "The Decemberist" 129; *Izbrannye stat't* I:321). (Bethea 1997: 13; note 12)

This viewpoint differs markedly from Peirce's notions of habit (routine behavior) and semiosis (signifying activity), but the two may be reconciliated with some effort. I am - at the moment at least - too ignorant to attempt this.

Leidner, Bernard, Hammad Sheikh and Jeremy Ginges 2012. Affective Dimensions of Intergroup Humiliation. *PLoS ONE* 7(9): e46375.

> Which emotional state would you most dislike to experience yourself or to invoke in another person: anger, sadness, shame, or humiliation? We imagine that the feeling of a humiliation would top the list for most readers. Humiliation, derived from the Latin humiliatus (made to lose self-respect) appears to have a strong aversive quality and to be significant across cultures; words that literally translate into the English "humiliation" and have the same **connotation of lowering of status** are found in languages as distinct as Hebrew, Polish, German, Hindi, Chinese and Urdu. Humiliation has been assumed to explain a variety of negative interpersonal and intergroup behaviors such as school related difficulties [1], psychological disorders [2-4], maritas discord [5], domestic violence [6], poverty [7 }, as well as intergroup conflict and violence [8-18]. Despite its apparent real world importance across cultures, there is a paucity of empirical research into the experience of humiliation [19-20]. (Leidner *et al.* 2012: 1)

For me it is relevant that the authors correctly use the notion of "emotional state" instead of "emotional expression." This is relevant because "state" seems to belong to psychology *proper* and "expression" to semiotics or even nonverbalism. Alandus pärineb etümoloogiliselt ladinakeelsest sõnast *humiliatus* (enese-austust kaotama) ja kannab paljudes keeltes staatuse langetamise konnotatsiooni. Ka eesti keeles on "alandamisel" staatuse "alandamise" ja võib-olla isegi "alla-andmise" (enese-austuse täieliku kaotamise) konnotatsioon [LV: kaastähendus; vs denotatsioon kui otsetähendus). Alandamine on seotud (mulle hetkel kõige olulisemalt) (kooli-) raskustega, vaimsete häirete, (kodu-) vägivalla, vaesuse ja konfliktiga. Alandus on oluline negatiivne psühholoogiline nähtus.

> A substantial body of research exists investigating phenomena that are related to and can overlap with humiliation, such as hurt feelings as a consequence of social rejection (e.g., [23-24]), or emotional reactions to perceived insults of one's honor (e.g., [25-27]). (Leidner *et al.* 2012: 1)

Palju uurimustööd on sooritatud alanduse seosele ja kattumisele tunnete riivamisega ühiskondlike tõrjutuse tagajärjena või emotsionaalsete reaktsioonidega tajutud solvangutele oma aule. Tähendab, alandus on seotud nii tõrjutuse kui ka solvangutega.

> Combs, Campbell, Jackson, and Smith [30] asked participants to take the perspective of characters who had committed a moral transgression in vignettes where the authors manipulated level oy publicity and reprimant following the moral transgression. They found that levels of reported humiliation, anger, unfairness and vengefulness increased with levels of publicity and reprimand. Unlike the present study, however, they did not measure or manipulate individual experiences of humiliation. The present contribution adds to this emerging research on humiliation by manipulating experiences of humiliation, anger and shame in an intergroup context, investigating the extent to which these different emotional states were associated with feelings of outrage, powerlessness and guilt. (Leidner *et al.* 2012: 1)

"Publicity" is a good term for my own purposes as well. Alandus on seotud ka selliste nähtustega nagu viha, ülekohus ja kättemaksuiha - mis kasvavad alanduse avalikkusega. Nimekirja võib lisada ka väljavihastatuse, võimutuse/võimetuse ja süütunde (emotsioonisilte on raske tõlkida).

> Shame is an inward facing emotion involving internal attributions of responsibility, leading to hiding, social withdrawal [34] and apologies and repair behavior [35]. In contrast, anger is an outward facing emotion, where another is deemed responsible for injustice [34], leading to a tendency towards aggression [36], to taking revenge and hurting the offender [35]. (Leidner *et al.* 2012: 2)

Häbi ja viha erinevus: häbi on suunatud sissepoole ja seotud vastutuse omistamisega mis viib peitumise, ühiskondliku eemaldumiseni, vabanduste ja käitumise parandamiseni; viha seevastu on väljapoole suunatud ja ülekohtus süüdistatakse teist, mis viib kalduvuseni vägivallale, et maksta kätte ja vigastada ründajat.

> Our general expectation was that the experience of humiliation would differ systematically from the experience of shame and anger, respectively. That is, while the experience of humiliation was expected to overlap with anger and shame in some respect (e.g. same level of powerlessness as present in shame, or same level of outrage as present in anger), we expected that its overall profile on all three aspects could be empirically distinguished from the overall profiles of both anger and shame. This could then help us understand why in some situations humiliation leads to hostility [30], but in other situations it leads to a state of intertia where people neither support violence nor peace deals [29]. (Leidner *et al.* 2012: 2)

Autorite üldine ootis oli, et alandus erineb süstemaatiliselt nii häbist kui vihast. Mõnes aspektis kattub alandus osaliselt mõlemaga: sama tase võimetust kui häbis ja sama tase väljavihastamist kui vihas. Autorite eesmärk on neid kolme emotsiooni empiiriliselt eristada, et paremini mõista miks alandus viib mõnikord vaenuni ja mõnikord tegevusetuni milles inimesed et toeta ei vägivalda ega rahutegemist.

> Theoretical definitions of humiliation typically describe it as entailing the following: feelings of unjust degradation or devaluation in a social context [23, 37-38], with the individual perceiving his- or herself to be unable to respond to the degradation [18-19,32,39,40]. As such, humiliation should be similar to shame in that both are social emotions that involve a sense of being less than one should be. Klein [1] has asserted that the distinction between the two emotions lies in the fact that ashamed people believe that they deserve their shame, whereas humiliated people feel that they do not deserve their humiliation (see olse [40]). (Leidner *et al.* 2012: 2)

Teoreetilised definitsioonid kirjeldavad alandust tavaliselt järgimeslt: tuntakse ebaõiglast alavääristamist või alavärtustamist ühiskondlikus kontekstis, milles isik taju, et on võimetu sellele kuidagi vastama. Seega peaks alandamine olema sarnane häbiga, sest mõlemad on ühiskondlikud emotsioonid milles mängib rolli tunne, et ollakse midagi vähemat kui peaks olema. Kleini järgi eristab neid kahte emotsiooni tõsiasi, et häbistatud inimesed usuvad, et nad on oma häbi ära teeninud, samas kui alandatud inimesed tunnevad, et nad ei vääri alandamist.

> Another difference between humiliation and shame lies in the situational aspects: Whereas shame can occur in private or in public, humiliation, it has been argued, is confined to public situations with an audience and a power asymmetry between 'humiliator' and humiliatee.' Humiliation should thus lead to intense feelings of powerlessness (cf., [40]), at least as intense as the feelings of powerlessness typically involved in shame. If humiliation is related to feelings of degradation and powerlessness, but unlike shame also to feelings of non-deservingness, humiliatied people might be more prone than shamed people to attribute blame for their negative experience to others rather than themselves (cf., [27,42-43]). In this respect, and with respect to the aforementioned perception that one's humiliation is undeserved, humiliated people should be more similar to angry than to shamed people.(Leidner *et al.* 2012: 2)

Veel üks erinevus seinseb situatsioonilises aspektis: kui häbi võib juhtuda nii privaatselt kui ka avalikult, siis alandus toimub väidetavalt ainult avalikes olukordades kus on pealtvaatajad ja võimuassümmeetria alandaja ja alandatu vahel. Alandus peaks seega viima tugeva võimetustindeni mis on vähemalt sama suur kui häbis. Kui alandus on seotud alavääristamise ja võimetusega, kuid erinevalt häbist ka mitte-ärateenituse tundega, siis on alavääristatud inimesed

suurema tõenäosusega kui häbistatud inimesed valmis omistama süüd oma negatiivse kogemuse eest teistele kui iseendale. Selles suhtes ja eelmainitud mitte-ärateenituse tunde suhtes peaksid alandatud inimesed olema rohkem sarnased vihastele kui häbistatud inimestele.

> In the sense that humiliation involves feelings of rage in response to the unjust actions of others [20,44], it appears similar to anger. Unlike anger, however, the experience of humiliation involves a loss of feelings of power and authority, which might be the reason why humiliation in intergroup contexts has been shown to lead to inertia rather than confrontation [29], despite humiliation leading to a *desire/motivation* for violence [30]. If you feel outrage toward the humiliator but at the same time you feel powerless, it is less likely that you will act on your outrage and engage in aggression and violence (cf., [1,45]). (Leidner *et al*. 2012: 2)

Kuna alandusega on seotud raevutunne vastusena teiste ebaõiglastele tegevustele peaks see olema sarnane vihale. Aga erinevalt wihast sisaldab alanduse kogemus võimu kaotamise tunnet ja gruppidevahelistes kontekstides viib pigem tegevusetuseni kui vastuhakuni, hoolimata sellest, et alandusega kaasneb soov või motivatsioon vägivallaks. Kui sa oled alandaja vastu vihane kuid samal ajal tunned ennast võimetuna siis on väiksem tõenäosus, et sa kasutad vägivalda.

> As a mix of outrage and powerlessness, the experience of humiliation may be associated with **confused action tendencies**. (Leidner *et al*. 2012: 4)

:D

1814

4.6.17 Organicist Theory (2013-06-28 16:10)

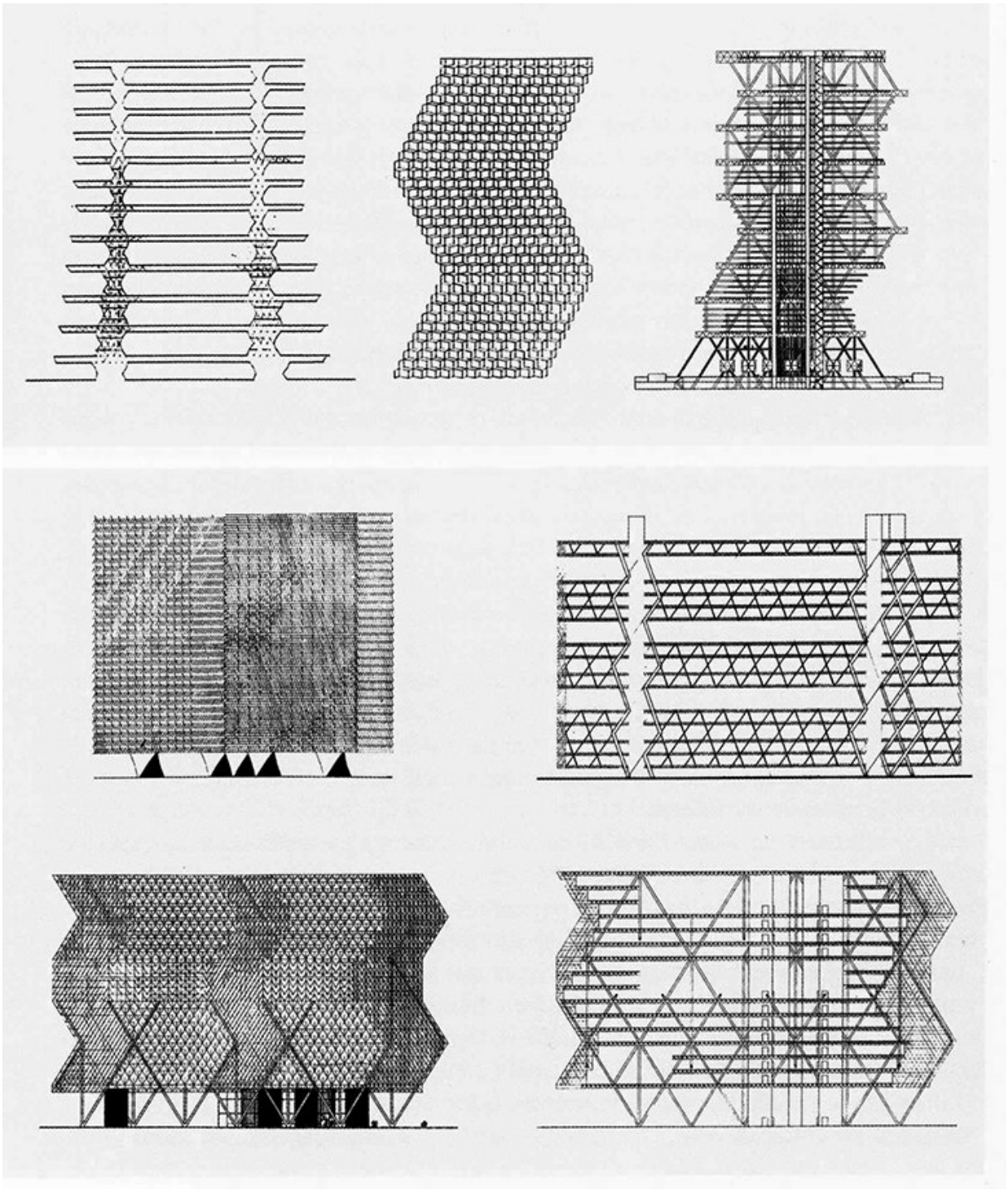

Mandelker, Amy 1994. Semiotizing the Sphere: Organicist Theory in Lotman, Bakhtin, and Vernadsky. *PMLA* 109(3): 385-396.

> Semiotics of the Moscow-Tartu school evolved from a theory rooted in Saussurean linguistics and in mathematical procedures to a biological, **organismic** approach. In a series of largely untranslated articles from

> the 1980s, Yuri Lotman, the leading figure of the Moscow-Tartu school, proposed the model of the semiosphere, a metaphor based on principles of cell biology, organic chemistry, and brain science, to map cultural dynamics. (Mandelker 1994: 385)

The "brain science" aspect was dissappointingly outdated, though. In 1986 Lotman said scarcely anything about the two hemispheres of the human brain that had not been said by Ruesch and Kees in 1956.

> Attributing a biological or living energy to events in consciousness, Bakhtin similarly argues that developments in self-awareness, the production of thought - like the production of beings - can only take place through contact with an other. Comparing the emergence of conscious thought in the individual mind to the birth of the noosphere, he observes:
>
> > Something absolutely new appears here: the **supraperson**, the *supra-I*, that is, the witness and the judge *of the whole* human being, of the whole *I*, and consequently, someone who is no longer the person, no longer the *I*, but the *other*. [That is, **the development of individual consciousness allown the self to know the self, as if it were an observing other.**] The reflection of the self in the empirical other through whom one must pass in order to reach *I-for-myself* (can this *I-for-myself* be solitary?). The absolute freedom of this *I*. But this freedom cannot change existence, so to speak, materially ... - it can change only the *sense* of existence. ... ("From Notes" 137)

Bakhtin's conclusion here implicitly interrogates Vernadsky's theory: how do shifts in consciousness (the plane of the noosphere) affect material reality (the plane of the biosphere)? Bakhtin rejects Vernadsky's view of an active noosphere cultivating the biosphere and instead adopts an almost Husserlian subjectivity where the inner dialogic relation between existence and consciousness functions only to alter perception. (Mandelker 1994: 388)

This sounds strangely meadian, but with a distinct tint of the ancient "know thyself."

> **The Semiosphere: Breaking with Semiotic Totalitarianism**
> Lotman explores the dialogic relations between existence and ronsciousness by narrowing the focus of his work to the biochemical processes of the mind - that is, to the communication between the functionally asymmetrical hemispheres of the brain. The dialogic relations Lotman describes at the intracranial level he then interprets as microcosmic models for large events in life and in the universe of meaning. In this passage he traces his commitment to resolving these questions:
>
> > The biologist V. I. Vernadsky [found] it more productive to study the interrelationship of structures of the brain, asymmetrical, and at the same time, unitary. This is the approach we [in current semiotic theory] will be adopting. (*Universe* 3)

Lotman builds on the biosphere and logosphere theories by developing his own bioecological, neurocultural theory of the semiosphere in articles from the 1980s: "Asymmetry and Dialogue," "Culture and the Organism," "The Brain, the Text, Culture, and Artificial Intelligence," and "On the Semiosphere." (Mandelker 1994: 388)

This may very well be the source for Randviir's claim that the semiosphere is a totalitarian concept.

> Bakhtin's statement that **we have not experienced an event until we re-present it to ourselves in words** (through inner speech) is reiterated in Lotman's model, where the left brain cognizes and interprets the impulses received by the right. (Mandelker 1994: 389)

A gleaming example of "linguistic/textualist imperialism" - that behaviour needs to be concursivized in order for it to be understood. I contend that although verbal descriptions may greatly aid "experience," what is really needed is, following Mead, some prior experience with similar phenomena.

> **Organicism, the philosophical strategy of attributing organic status to inorganic objects**, is predicated on a vision of a polyphonic and harmonized totality of life that is isomorphic at its every level - from the microcosm to the human brain and its manifest behaviors and beyond to the macrocosm of the universe. (Mandelker 1994: X)

Finally a definition of *organicism*! It reminds me of *animism* in the sense of conceiving inanimate objects like stones or mountains as alive (Abram 1997: 57), and *vitalism* in the sense of conceiving of the universe in biological terms (Bookchin 2005: 427). Mandelker notes [11]: "I use the term *organicim* comprehensively to include a common theory within philosophy, biology, and aestetics. See discussions in Abrams; Orsini; Phillips; and Terras." (*ibid.* 394). The citations are as follows:

- Abrams, M. H. 1953. *The Mirror and the Lamp: Romantic Theory and the Critical Condition*. London: Oxford University Press.
- Orsini, G. N. G. 1969. The Organic Concept in Aesthetics. *Comparative Literature* 21: 1-30.
- Phillps, D. G. 1970. Organicism in the Late Nineteenth and Early Twentieth Centuries. *Journal of the History of Ideas* 31: 413-432.
- Terras, Victor 1974. *Belinskij and Russian Literary Criticism: The Heritage of Organic Aesthetics*. Madison: University of Wisconsin Press.

> The organicist metaphor is both liberating and confining. The model of the sphere organicizes as it organizes. It operates positively as a figure of autonomous enclosure in geological theories of oscillation and as a figure of the dynamic equilibrium of homeostatic systems. It also functions discriminatively as a figure of definition - distinguishing between the external and the internal, demarcating what is alien to the enclosure and what is native. In its culturological function it becomes a mechanism for delimitation or, alternatively, translation. (Mandelker 1994: 390)

I once tried explaining semiospheric modelling of (sub)cultural processes to foreign students by drawing a circle and some arrown in Inkscape. It ended up looking like a biological cell. Why I had not come to recognize this before I do not know - even the word "membrane" in the definition of the biosphere should give a very clear hint. The matter becomes more interesting when one considers that "Vernadsky derived his theory of the paired structure of life-forms from the work of **Louis Pasteur** and Pierre Curie..." (*ibid*. 388).

> Like the female body, the enclosing sphere evokes the creation of life and of meaning, a mystery that must be penetrated and acquired. In "On the Semiosphere," Lotman uses terms of reproductive biology when he discusses how meaning is generated and transmitted. For example, he contrasts the stasis of a barren, isolate semiosphere with the productivity of a semiosphere in dialogue. Thus semiosis - the process by which signs of one semiosphere are made intelligible to another - gains a sacral-sexual character: intercourse is required for something new and meaningful to be created. The sphere may be compared to the circle of necromancy, which distinguishes what is enclosed and what is excluded and thus privileges the necromancer, who communicates with both. The necromancer must own a special language and ritual to bridge the uncrossable line. In modern idiom, the necromancer is the scientist, who intellectually dominates and manipulates the vegetative body and its inarticulate mysteries (as the noosphere cultivates the biosphere). (Mandelker 1994: 391)

Haha, in this sense the "generation of meaning" in Lotman's parlance could very well be replaced with "the birth of meaning" and the interaction of heterogeneous codes with, very robustly, "the sexual interaction of codes." Thus, when Bookchin remarks in relation with Fourier's law of passionate attraction that "A vibrant vitalism so completely replaces the despiritized matter of conventional physics that **even the idea of planets copulating is not implausible**" (Bookchin 2005: 427), then one could possibly in a simila manner perform a "vitalist" interpretation of Lotman's mature work with the aim of showing that "even the idea of cultures copulating is not implausible."

> But perhaps silence need not be the result of oppression. **Bakhtin considers the "I-for-myself" *'я-для-себя'* to be without words until its thought is structured responsively by the "I-for-others" *'я-для-других'*** ("From Notes" 138; "Из записей" 342). In Bakhtin's version, silence is gestational, free, and productive, while the verbalization of experience is secondary and enculturated. Lotman does not allocate the same values to these two modalities. Rather, he exalts the creative free play of signification that can occur only when semiotic activity is liberated from experience. (Mandelker 1994: 392)

I don't believe that he relationship of verbal and nonverbal codifications to the notions of private and public self could be so concrete. The *I-for-others* cannot be merely verbal, because that would effectively deny the very existence of nonverbal communication.

> The enforced silence that has traditionally been the part of the feminine in all **semiosexual** transactions is perpetuated in Lotman's model. In demarcating the actions of the two hemispheres, Lotman privileges the masculinized left hemisphere, with its freedom from extrasemiotic reality and capacity for the free play of signs, and secures the right to its somatic impulses, tying down semiosis to reality from that side. (Mandelker 1994: 392)

Dafuq? ...semiofuq :D - Äkki peaksin kohmeti termini "semiotic adjectivism" asemel (kena tihtipeale pole üldse tegu omadussõnadega, vaid pigem tegusõnadega) kasutama sellise metakeele sildistamiseks sõna "märgikepp?" Esmakordsel kohtumisel sellise sõnaga võib labane konnotatsioon isegi minna kaduma ja tekkida hoopis denotatiivne nüanss: et "märgikepp" on semiootilise sõnavara kasutamine viisil mis justkui seob mingi ebamäärase märgiteooria toki etsa, et sellega siis erinevaid mitte-nii-väga-semiootilisi nähtusi torkida... Näiteks kui Dworkin (2001: 103) väidab, et Acconci tegi oma tükke "in a climate of radical semiotic interrogation," siis ta: 1) märgikepib performance kunsti diskursust ja/või 2) torgib performance kunsti semiootilise sõnavaraga (mida ta ju tegelikelt teebki, väga kummalisel ja arusaamatul viisil). Minul pole aimugi mis on "radical semiotic interrogation," aga äkki Dworkin ise, märgikeppimise hoos, mõistis seda väljendit täiuslikult; kahju vaid, et selgitust ei antud.

> I make a distinction here between semiotic theory - that enterprise which explores the parameters of a theory of semiosis - and semiotic practice, or the analysis of texts to reveal their semiosic structures. (Mandelker 1994: 393)

Seems commonsensical and easily acceptable, yet there is a nagging voice in the back of my mind that this may not fit Charles Morris's idea of "applied semiotics," maybe even for the sole reason that Peircean semiotics seems more bent on "semiosis in everyday life" rather than "semiotic analysis performed in academic contexts."

Mead, George H. 1915. Natural Rights and the Theory of the Political Institutions. *The Journal of Philosophy, Psychology and Scientific Methods* 12(6): 141-155.

> The timorous Hobbes facing the disturbances of the Puritan revolution and the worse conditions which were likely to ensue defined the individual in terms of those hostile impulses which must lead to **a *bellum omnium contra omnes***. It was this human being, lifted through Hobbes's fear out of all human relationships, whose rights, recognized only in a state of nature, must be entirely surrendered to an autocratic sovereign, who is defined entirely in terms of what he must surrender to be safely admitted within a human society. (Mead 1915: 144)

And now I know the Latin expression for *kõigi sõda kõigi vastu*.

1818

> In general no man is free who has not the means of expressing himself, but just what is necessary to that self-expression can not be made clear. It is probable that Epictetus was far freer than was his master, and at the present time millions of men are expressing their freedom in exposing their bodies to torture and death. I do not say that we can not formulate a fairly comprehensive statement of what has come to be the stature and measure of what the citizen should be in our minds at the present moment. We would give him undoubtedly economic freedom, an education, an association with his fellow citizens and fellow workmen that would ensure him the means of control over situations affecting his physical, social, and intellectual well-being. (Mead 1915: 147)

The freedom to be tortured and put to death does not sound very good, *aga igale oma*.

> Had Locke had the acquaintance of our anthropologists with primitive groups he would have recognized that **his precontract men would have possessed an organized group of social habits out of which indeed governmental institutions were to arise, but which already performed the functions of government as definitely as the later institutions were destined to do.** Rousseau of course is subject to the same error of supposing that his socially endowed men with their recognition of each other's personalities could have existed without some form of social organization that must have fulfilled the function in some way of social control. (Mead 1915: 148)

This is the quintessential anarchist standpoint: that groups do perfectly fine without governmental institutions and it is the usurpation of the people that these institutions must be gotten rid of.

Barsky, Robert F. 1998. Bakhtin as Anarchist? Language, Law, and Creative Impulses in the Worx of Mikhail Bakhtin and Rudolf Rocker. *The South Atlantic Quarterly* 97(3): 623-642.

> The various directions toward which Bakhtin studies are presently moving suggests that whatever the differences from one scholar to another, there remains a naggingi question in much Bakhtinian work: What *else* can be done with Bakhtin? This is not, or should not be, a purely academic concern; indeed, it may be because Bakhtin's work is so obviously applicable to concerns beyond **tenure-article production** that it is so frequently asked. (Barsky 1998: 623)

I had not realized this, but there does seem to exist a need for scholars to publish inane material merely for the sake of getting published and "promoted" in academia. And it is no surprise to see Bakhtin related to this: his thought is indeed wide and can be applied to a lot of triviality merely for reiterating the terminological register of Bakhtinian dialogism.

> It is true that Bakunin and Rocker (like most anarchists) are against the arbitrary or self-serving use of his writing to the relationship between culture and structures of authority. The most powerful articulation of his view on culture is to be found in *Nationalism and Culture*, which is virtually contemporaneous with Bakhtin's "Discourse in the Novel." Here, Rocker relates the dongers of power to the suppression of cultural production, the parallel arising from the simple reason that "power is never creative. It uses the creative force of a given culture to clothe its nakedness and to increase its dignity. Power is always a negative element in history." But even though anarchy in almost all of its forms is against power and authority, it does not follow that it "rejoices in the undoing of rules, in centrifugal energy for its own sake," or even "in clowning," as Morson and Emerson suggest. (Barsky 1998: 626-627)

I don't believe that the relationship of culture and power is so simple. This is evaluative and calls for examples.

> Rocker goes on to nate that in some cases the foreign expression for a particular idea is not adapted even when the idea is (or what he calls "loan-translation"). Then,
>
> > **we translate the newly acquired concept into our language by creating from the material at hand a word structure not previously used.** Here the stranger confronts us, so to speak, in the mask of our own language...

[Rocker, *Nationalism and Culture*, 282.](Barsky 1998: 632)

Täpselt sama mõtet väljendasin ma hiljuti kodukootud mõistega "võõrmeelsus" (*as opposed to* võõrkeelsus).

Mead, George H. 1900. Suggestions Toward a Theory of the Philosophical Disciplines. *The Philosophical Review* 9(1): 1-17.

> In the *Psychological Review* (Vol. III, pp. 375-70), Professor Dewey maintains in his discussion of the Reflex Arc that the sensation appears always in consciousness as a problem ; that attention could not be centered upon a so-called element of consciousness unless the individual were abstracting from the former meaning of the object, and in his effort to reach **a new meaning** has fixed this feature of the former object as a problem to be solved. (Mead 1900: 1)

Man as a problem-solving creature; that only "problematic" stimuli breach the sensory treshold to produce "a more developed sign."

> One finds in attention not only concentration, but that which concentration implies, control, and control can exist only where there is something definite to be done which is consciously involved in the whole doing of it. This does not take place through a statemeth of what the ultimate meaning of the act is to be. (Mead 1900: 8-9)

Thus concentration is *the control of attention*. Another obvious but noteworthy remark: *control* is present only when there is a choice, whet there is "something definite to be done." May become useful for theorizing self-control of nonverbal behaviour.

Bakhtin, Mikhail M. 1968. The Role of Games in Rabelais. *Yale French Studies* 41: 124-132.

> * Reprinted from RABELAIS AND HIS WORL by Bakhtin, translated by Helene Iswolsky, by permission of the MIT Press. Cambridge, Mass. just published. PP. 484. $15. The following text is extracted from chapter three, entitled "Popular festive forms and images in Rabelais". [footnote]

No wonder that Bakhtin was so well received in the West: passages from his books were reprinted in journals just after his books were published.

> Rabelais' own "Pantagruelesque Prognotic" is written in a similar spirit. In this short text we find **material bodily images**: "During Lent, lard will avoid peas," "the belly will go forward," "the bottom will sit down first." (Bakhtin 1968: 128)

And indeed Bakhtin too has noted on concursivity, calling it a "material bodily image."

> The genre of travestied prophecies are essentially related to time, to the new year, to the guessing of riddles, to marriage, birth, and procreative force. This is why food, drink, **the material bodily life** and the images of games play in this genre such an important part. (Bakhtin 1968: 128)

Could it be that "the material bodily life" is Bakhtin's signifier for nonverbal behaviour or embodiment?

> The images of games were seen as a condensed formula of life and of the historic process: fortune, misfortune, gain and loss, crowning and uncrowning. Life was presented as **a miniature play** (translated into the language of traditional symbols), **a play without footlights**. (Bakhtin 1968: 129)

The author who compared Bakhtin and Goffman apparently missed this little quip, which comes dangerously close to an alternative statement of dramaturgical sociology: treating a social interaction as "a play without footlights;" that is, without the "theater light at the front of a stage that illuminate the set and actors". This actually draws a significant distinction between a theatrical play and - for the sake of convenience lets call it - a social play. There is a marked difference in the structure of the setting - in the lighting. The implication is that a play put forth on the stage is meant to be *seen* in its totality (yes, even the legs are meant to be seen), while in ordinary social interaction it is only the upper parts of the body (mainly hands and the face) which is to be *seen* up close.

Mead, George H. 1908. The Philosophical Basis of Ethics. *International Journal of Ethics* 18(3): 311-323.

> It is true that occasionally a scientist such as Poincare recognizes that even the number system, as well as Euclidian space, is but a construct which has arisen and maintained itself because of its practical advantages, though we can draw no conclusion from these practical advantages to their metaphysical reality. (Mead 1908: 312)

A similar case could be made for the concept of *sign*.

> We are familiar with three ethical standpoints, that which finds in conscious control over action only the further development of conduct which has already unconsciously been determined by ends, that which finds conduct only where reflective thought is able to present a transcendental end, and that which recognizes conduct only where the individual and the environment - the situation - mutually determine each other. In the first case, moral necessity of conduct, for the conscious individual, is quite relative. It depends upon the degree of recognition which he reaches of the forces operating through him. Furthermore, the motive to act with reference to the end of the fullest life of the species is one which is primarily quite narrowly individualistic, and depends for a social interpretation upon the community of which the individual is a member. Moral necessity is conduct from this point of view is quite independent of the activity itself. So far from being the most fundamental reality it is a derivative by which, through what is hard not to call a hocus pocus, the individual acts, for what is only indirectly his own - **a distant end**, through **a social *dressur***. It is, of course, natural that this point of view should mediate the process of training by which men are to be led unwittingly to socially worthy action, rather than the immediate conduct of the individual who finds himself face to face with a moral problem. It is the standpount of the publucust and the reformer of social institutions. (Mead 1908: 315-316)

I am quite sure that this lengthy passage contains much of value, but the immediate takeaway from it is close to zero; hopefully I will understand this betterr under more favorable circumstances.

Renfrew, Alastair 2006. A Word about Material (Bakhtin and Tynianov). *The Slavonic and East European Review* 84(3): 419-445.

Valashinov in fact follows very closely the argument of Bukharin, asthough, as we shall see, with a very different purpose:

> You can isolate any phenomenon of social life, any fragment or series, but [...] if you do not see **its function in life**, if you do not regard it as an organic component of a *social whole*, [...] you will never understand these phenomena.

Bukharin essentially argues that the base-superstructure model requires a high degree of sophistication in its application to ideological and cultural phenomena, which will consist, more or less, in a refusal to perform the kind of specific isolation Voloshinov later mocks... (Renfrew 2006: 423)

I wonder if it is wise to isolate nonverbal behaviour from the rest of human (social) life.

> This expulsion of content consists in two related operations: first, the 'material' of the literary work is associated with *fabula*, the range of ethical, political, historical and **'real-life' events and phenomena which in various ways *precede* it; these are artistically organized to form its *siuzhet*,** sometimes referred to as 'plot', but better understood as the immanent, literary organization of the events and phenomena which constitute *fabula*, transformed in a range of processes that would became the technical focus of Formalist theory. (Renfrew 2006: 424)

Et süžee võib põhineda päriselulistel sündmustel mis eelnevad sellele.

> Thus the 'content' of the literary work is not directly significant in itself, but rather for the way in which it enables various **transformative techniques**, specifically, various compositional devices ('braking' [*tormozenie* [pidurdamine]], 'making difficult' [*zatrudnenie* [raskendamine]], 'repetition' [*povtorenie* [kordamine]], etc., all of which are related to the 'master' device of 'alienation' or 'making strange' [*ostranenie*]). (Renfrew 2006: 425)

An elaboration of the "master" concept of "defamiliarization."

> Voloshinov does not offer the 'sociological method' as a straightforward alternative to the immanent, asocial specification of contemporary poetics (Formalism), but seeks instead to transform the sociological *method* into a sociological *poetics*, which will reject the methodological distinction between 'immanent' and 'causal' just as **it rejects the separation of material into verbal and non-verbal**. (Renfrew 2006: 434)

I wish there were more on this topic. As far as I can dig, the distinction between the verbal and nonverbal reaches back to the 1920s (at least in America), and mainly in the field of aesthetics and symbolism, e.g. talk of "the non-verbal arts."

> Voloshinov finally defines art as "immanently socialagical' ('immanentno-sotsiologichno') and, in what is an alternative description of the dynamics of our new conception of material,
>
> > the extra-artistic social environment, which influences [art] from without, finds in it a direct internal response. It is not a case of one alien entity influencing another, but rather of one social construction influencing another.

(Renfrew 2006: 435)

From Voloshinov's "Discourse in Life and Discourse in Poetry" p. 62 and p. 7. For my purposes this makes sense insofar as both literature and "body language" are social constructions. Thus, it makes sense to study their interrelationships (or their mutual "influence").

For Voloshinov, the material of the literary work is indeed language, but language understood as a:

> *particular form of social interaction, which is realized and fixed in the material of the artistic work.*

Voloshinov thus gestures towards the possibility of a new 'poetics', towards the literary strand of a new "material aesthetics', which will be founded on the inseparability of real-life phenomena and speech or, in other words, on the indivisibility of material. (Renfrew 2006: 435)

Something similar could be discussed in terms of concursivity, given that "language" can be replaced by "behaviour" (is nonverbal behaviour not itself a "particular form of social interaction"?).

> ...poetry itself (and by extension all literary production) must be understood not as a hermetically-sealed domain for conveniently abstract linguistic analysis, *but as* ***a type of concrete utterance***, cognate with a limitless range of other types of utterance associated with **the various non-literary locations of linguistic performance**. (Renfrew 2006: 436)

More useful phraseology: concourse is "a type of concrete utterance" in which the verbal and the nonverbal "come together."

> [Tynianov's] *The Problem of Verse Language*, hawever, is not just a clear acknowledgement of the growing influence of teh association of material and language in his thinking; it also, and crucially, signals the beginnings of **a *problematization* of the relationship between verbal and 'non-verbal' material**, and indeed **a questioning of the fundamental tenability of such a distinction**. (Renfrew 2006: 438-439)

Ah, yes, *problematization*... Neat... But how exactly? In what does this consist?

> What is initially astonishing and yet ultimately crucial in Novikov's summary is not the particular terms in which he chooses to characterize the first three, apparently 'non- or extra-verbal' components of 'the entire pre-creative reality of the artistic work', but rather what is implied about the relationship between these categories and thi final one, 'language in its linguistic specificity'. **Language is freed from abstraction and 'inertness' in the act of being forced to chabit with or, better, *to inhabit, to bring into being* what was previously mistaken for 'non-linguistic' content:** just as material cannot be 'formless', neither can it be emptied of content (which itself, in turn, cannot be conceived in isolation from language). (Renfrew 2006: 441)

I feel as if there are answers here but I am simply unable to comprehend them.

> Medvedev's criticism is that Tynianov's second conception of material, as well as its problematic associaton with the abstractions of linguisticcs, also fatally undermines the idea of a distinctively and definitively literary language. This is essentially a repetition of the global Bakhtinian criticism of Formalism, to the effect that **the Formalists have been consistently unable, even in their own terms, to conceptualize the distinction between the literary ath what is verbal/textual but non-literarp**. (Renfrew 2006: 442)

Similar critique could be raised against the TMS: although the *Theses* states that not every verbal text or utterance in a given language functions as a cultural text of that culture, it remains somewhat ambiguous what the exact distinction consists of. Maybe a clera statement of the distinction exists but has simply eluded me?

4.6.18 Early mentions of the nonverbal (2013-06-28 21:20)

Ritchie, Benbow F. 1956. Review of *Theories of Perception and the Concept of Structure: A Review and Critical Analysis With an Introduction to a Dynamic-Structure Theory of Behavior* by Floyd H. Allport. *American Journal of Psychology* 69: 498-501.

> In the concluding three chapters, Allport considers "**the unsolved problem of meaning**" and develops his concept of "event-structure." The various philosophical issues that enter this discussion are so numerous and so difficult, that a brief and accurate report of his opinions is out of the question. Instead I have chosen to say what I think he means by "the unsolved problem of meaning" and to explain how he thinks the concept of "event-structure" will help to solve it.
> **The proper analysis of the relation between non-verbal signs and what they signify is the fundamental problem which Allport regards as unsolved**, but, before we can see this problem clearly, several semiotical distinctions are essential. We must understand first that the term "meaning" refers to a particular

> kind of relation among three terms, *a sign*, an *interpreter* of the sign, and *a significate* of the sign. (Ritchie 1956: 498)

It is interesting that this great problem is the exact same problem that I am working on more than half a century later: the relationship between verbal and nonverbal codification/communication/behaviour. Although these "semiatical distinctions" (in this case most likely derived from the work of Charles Morris) have been known for a long time, they seem not to have solved this great problem.

> The defining properties of the class (i.e. the significate) are given in **the image aroused by the sign**. Thus, the sign designates that class with members similar to the image. This treatment has the advantage of providing the kind of specificity of designation that the problem seems to require, but it has **the disadvantage of introducing a mentalistic term ("image") as essential to the analysis**. How can we determine the content of another's imagery, and what can we do with Kulpe's evidence of imageless thought? (Ritchie 1956: 499)

This author approaches the problem from the standpoint of logic, which I believe to be the uttermost invalid approach to non-verbal matters. There is very little that can be done with set theory in relation with body movements, emotions, attitudes, the immesureable vastness of context, etc. But I do appreciate the hint that "image" (which I met in reading G. H. Mead) is a mentalistic term.

Stouffer, Samuel A. 1930. Implication of this study for research on the theory of attitudes. In: *An Experimental Comparison of Statistical and Case History Methods of Attitude Research*. Doctoral Dissertation, University of Chicago, 49-64.

> Professor Thurstone, in his discussions of attitude testing, has been explicit in disclaiming that the tests which he and his students have devised will measure every aspect of an attitude. The tests purport to use only one kind of indices, out of several possible kinds. They use the statements which a subject endorses. They do not use, directly at least, as indices **overt non-verbal acts**, for example. Professor Thurstone recognizes that a continuum of attitudes indicated by overt non-verbal acts might differ somewhat from a continuum of attitudes as indicated by endorsements of statements. These in turn might differ somewhat from a continuum of attitudes as indicated by **feelings revealed subtly and indirectly by the tone in which statements are endorsed or by the spirit in which overt non-verbal acts are carried on**. Professor Thurstone defines attitude as the "sum total of a man's inclinations and feelings, prejudice, or basic, preconceived notions, ideas, fears, threats, and convictions about any subset and assumes that that portion of the "sum total" which is tapped by the verbal indices represents a large and important enough portion to justify saying that the test measures attitudes in somewhat the same sense as a yardstick measures a table if it measures the length though ignoring the volume or weight. (Stouffer 1930: 53-55)

Just like Bakhtin's "material bodily images," here the reference to nonverbal behaviour is reinforced: not *overt acts* as indices and not *non-verbal acts* as indices, but *overt non-verbal acts!* It seems that at this early stage there was still some doubt about how nonverbal behaviour should be referred to. At least it is "overt *non-verbal* acts" instead of, for example, "overt *expressive* acts" or "overt *bodily* acts." It is also noteworthy that all three of Peirce's phenomenological interpretants are represented: verbal statements (logical), overt non-verbal acts (energetic) and "feelings revealed subtly and indirectly by the tone in which statements are endorsed" (emotional). Also, note that "the spirit in which overt non-verbal acts are carried on" bears some semblance to Mead's vague "conversation of attitudes." It makes perfect sense that nonverbal behaviour should appear in an early study of attitudes.

> From what the writer gathered in talking with the judges after they made their ratings, they made little attempt to formulate **a rigorous and technical definition**. Apparently, they followed more or less the common-sense conception of attitude held by the layman, just as they would in a conversation with a friend with whom they discussed so-and-so's attitude toward prohibition. The concept of attitude, like the concept of love, or of religion, presumably varies even in Its common-sense usage (Stouffer 1930: 56)

The same could be said in relation with nonverbal communication: that it is neither wise nor useful to produce a rigorous and technical definition of nonverbal communication when a common-sense conception of body language may very well do the trick.

Cooley, Charles Horton 1909. The Growth of Communication. In: *Social Organization: A Study of the Larger Mind*. New York: Charles Scribner's Sons, 66-79.

> THE chief means of what we may call pre-verbal communication are the expression of the face—especially of the mobile portions about the eyes and mouth—the pitch, inflection, and emotional tone of the voice; and the gestures of the head and limbs. All of these begin in involuntary movements but are capable of becoming voluntary, and all are eagerly practiced and interpreted by children long before they learn to speak. They are immediately joined to action and emotion: the inflections of the voice, for instance, play upon the child's feelings as directly as music, and are interpreted partly by an instinctive sensibility. I have heard a child seventeen months old using her voice so expressively, though inarticulately, that it sounded, a little way off, as if she were carrying on an animated conversation. And gesture, such as reaching out the hand, bending forward, turning away the head, and; the like, springs directly from the ideas and feelings it represents. (Cooley 1909: 66)

So Cooley preferred "pre-verbal" to "non-verbal." Otherwise this discussion seems verily informed by Darwin's *Expressions*.

> The human face, "**the shape and color of a mind and life**," is a kind of epitome of society, and if one could only read all that is written in the countenances of men as they pass he might find a great deal of sociology in them. (Cooley 1909: 66)

Ah, a reflection of Cicero, for whom the face was "the window to the soul." Here, it is not soul, but mind and life... Very general. And, indeed, there is a great deal of sociology in nonverbalism.

> All kinds of conventional communication are believed to be rooted in these primitive imitations, which, by a process not hard to imagine, extend and differentiate into gesture, speech, writing, and the special symbols of the arts and sciences; so that **the whole exterior organization of thought refers back to these beginnings**. (Cooley 1909: 67)

Very great importance ascribed to bodily behaviour: that every kind of externalization of the human mind is somehow, at the beginning, related to our bodies.

> **Even without words life may have been an active and continuous mental whole**, not dependent for its unity upon mere heredity, but bound together by some conscious community in the simpler sorts of thought and feeling, and by the transmission and accumulation of these through tradition. (Cooley 1909: 68)

An objection to Saussure's belief that mind without language is "a vague uncharted nebula." Rather, the nebula of thought would have consisted of "simpler sorts of thought and feeling."

> Many humble inventors contribute to its [language's] growth, every man, possibly, altering the heritage in proportion as he puts his individuality into his speech. Variations of idea are preserved in words or other symbols, and so stored up in a continuing whole, constantly growing in bulk and diversity, which is, as we have seen, nothing less than the outside or sensible embodiment of human thought, in which every particular mind lives and grows, drawing from it the material of its own life, and contributing to it whatever higher product it may make out of that material. (Cooley 1909: 68-69)

Yet another objection to Saussure: the individual *can* change language.

> A word is a vehicle, a boat floating down from the past, laden with the thought of men we never saw; and in coming to understand it we enter not only into the minds of our contemporaries, but into **the general mind of humanity continuous through time**. [...] "This way," says the word, "is an interesting thought: come and find it." And so we are led on to rediscover old knowledge. (Cooley 1909: 69)

And now Cooley sounds a bit lotmanian, if only because the bold expression is similar to "the universe of the mind." And the "guiding to ideas" function of words is exactly the reason why I love complex (obscure and abstruse) terms - they ma lead to complex ideas.

> Nor must we forget that this state of things reacted upon the natural capacities of man, perhaps by the direct inheritance of acquired social habits and aptitudes, certainly by the survival of those who, having these, were more fitted than others to thrive in a social life. In this way man, if he was human when speech began to be used, rapidly became more so, and went on accumulating **a social heritage**. (Cooley 1909: 71)

And now I perceive Bourdieu in this passage - that "a social heritage" is *habitus*, though the function of *habitus* is not only to survive but to live better than another.

> It is the social function of writing, by giving ideas **a lasting record**, to make possible a more certain, continuous and diversified growth of the human mind. It does for the race very much what it does for the individual. When the student has a good thought he writes it down, so that it may be recalled at will and made the starting point for a better thought in the same direction; and so mankind at large records and cherishes its insights. (Cooley 1909: 72)

This argument could be used in discussing the development of body language in the last century: the video camera has made possible the creation of lasting records of bodily behaviour.

> "In study we hold converse with the wise, in action usually with the foolish" (Cooley 1909: 76)

Ouch. I wholeheartedly agree with the first part, but feel unjustice in the second. The quote comes from Bacon's "Antitheta on Studies."

> A subtler function of the non-verbal arts is to communicate matter that could not go by any other road, especially certain sorts of **sentiment** which are thus perpetuated and diffused. (Cooley 1909: 77-78)

Cooley recognizes the function of "the non-verbal arts" as a means of conveying that which cannot be expressed in words. Here, he mentions only "sentiments" but there is much more: the human form in sculpture and painting, human movement in video, human sound (music) in audio, etc.

> One of the simplest and most fruitful examples of this is **the depiction of human forms and faces** which embody! as if by living presence, the nobler feelings and aspirations of the time. Such works, in painting or sculpture, rest main as symbols by the aid of which like sentiments grow up in the minds of whomsoever become familiar with them (Cooley 1909: 78)

Exactly.

Kulp, Daniel H., II. 1935. Concepts in Attitude Tests With Special Reference to Social Questions. *Sociology and Social Research* 19: 218-224.

> An attitude is a behavior tendency with reference to a value. It may be expressed in verbal symbols or through **nonverbal overt behavior**. (Kulp 1935: 219)

What changed in 5 years? "Overt non-verbal acts" became "nonverbal overt behavior." Not only did the order of the words change, but "acts" became "behavior" and the hyphen in "non(-)verbal" was gotten rid of. Can we deduce that in this short time the term became so well-known that hyphen was no longer needed? Yet this same author is inconsistent with his hyphens, listing "inter-national" next to "interracial."

> A *belief* is **a verbal expression** of one's highly personalized **affective behaviors** with reference to environmental qualities. There is more of an emotional than an intellectual content. It takes form with reference to idealistic norms. (Kulp 1935: 219)

This definition may become useful in other contexts (namely when discussing religion). It is interesting that there is mention of "affective behavior" - somewhat more *active* designation than "emotional states" which is common today. Also, this phraseology could be used for defining concursivity: "Concourse is a verbal expression of bodily behaviours."

> A *fact* statement is **a record of data** based upon actual and verifiable information. (Kulp 1935: 219)

Also an interesting definition. Mostly because of how the word "fact" is misused so often - one could object to the misuse of this word with a well-known exclamation: "Where is it written?" ["Kus see kirjas on?"], because a fact needs to be on record.

Young, Kimball 1930. Language and Social Interaction. In: *Social Psychology: An Analysis of Social Behavior*. New York: Alfred A. Knopf, 203-232.

> A gesture is defined as "**a motion of the body** [a title], head, or limbs, especially a movement or action of the hands or face, expressive of some idea or emotion or illustrative of some utterance." For our purposes we include in gesture the vocal responses as well. A grunt, a sigh, a shout constitute gestures just as much as do movements of the facial muscles or the hands. All of these various types of gestures may be thought of as indicating an action to come. In other words, a gesture bespeaks or denotes an oncoming act. In this sense it assumes the characteristic of an attitude. As Mead puts it, a gesture is "a truncated act." In the evolution of social intercourse the gesture has played an enormously important rôle. Thus the cry of warning of the frightened animal or bird gives a clue to others of its species of incipient danger. So, too, the love-calls of the moose or the bird are indicative of mating acts to follow. (Young 1930: 205)

I have an incling that "vocal responses" was included in the category of gestures because Trager had not yet coined "paralanguage.".

> Incredulous or critical doubt adds also a protruding or pursing of the lips. (Young 1930: 208)

Neat. I read in some popular body-language book that the gum-grinding lip-gesture is merely "bad" with no elaboration. Incredulity ("The state of being unwilling or unable to believe something.") and doubt are more specific.

> Raised brows and a wide direct gaze after speaking serve as **a facial interrogation point**, and demand an answer. (Young 1930: 208)

Haha, #eyebrows

> While among animals the expression of feelings and emotions in the presence of situations, material or social, may and does serve as a stimulus for other forms of like species, in man these incipient, truncated, oncoming responses come to have relationships to concepts, and to **carry with them definite intention to alter the behavior of the other person** who sees or hears the gesture. (Young 1930: 209)

Thus one could "stereotypically" state that "gesture is a form/means of social control."

> The heart of language is not "expression" of something antecedent, much less expression of antecedent thought. It is communication; **the establishment of coöperation in an activity in which there are partners**, and in which the activity of each is modified and regulated by partnership. To fail to understand is to fail to come into agreement in action; to misunderstand is to set up action at cross purposes . . . . (Young 1930: 210)

Something to this effect is stated often by modern writers: that communication is not merely a means of expression, but a form of social action (that something pre-made is not transmitted, but something new is created).

Rice, Stuart A. 1930. Statistical Studies of Social Attitudes and Public Opinion. In: Rice, Stuart A. (ed.), *Statistics in Social Studies*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 171-192.

> Statements of opinion, however, are to be regarded as but one among various forms of expression of attitude. **Non-verbal, or more accurately, non-propositional expressions** may likewise be susceptible of classification, and hence permit of counting and statistical analysis. Again, we may classify attitude studies according to the degree of control which the investigator is able to exercise. We thus have at least four types of actual or possible attitude studies which might receive attention in the present survey. Thurstone's studies are of the controlled verbal or propositional type. The studies of "social distance" inaugurated by E. S. Bogardus, and the study by Donald Young of the effects of classroom instruction in changing student attitudes with respect to race differences, might possibly be cited here as illustrations of controlled but non-propositional studies. Others, more definitely of this type, may easily be conceived. The late lamented silent drama, for instance, presented many situations in which the attitudes of an audience were tested and might have be engauged by **such indexes as the sound volume of applause or the ratio of disgusted patrons walking out on the show.** (Rice 1930: X)

Another point for my personal aversion to propositional logic: nonverbal communication is "nonpropositional"! Also, the study of "social distance"as a measurement of attitude is exactly what Mehrabian performed three decades later; not only is he a boring read, but unoriginal as well.

Bain, Read 1930. Theory and Measurement of Attitudes and Opinions. *Psychological Bulletin* 27: 357-379.

> One of the most important (and confused) subjects in the interlocking and overlapping fields of sociology and social psychology is the category of motivation. It is apparent that **human movements are possible only when appropriate action-patterns exist and that these patterns must be either inherited or**

> **acquired**. It is also apparent that the functioning of both human and non-human animals is largely motivated by action-patterns that seem to be products of germinal development. These patterns are present at birth or soon after, relatively stable and unmodifiable, common to the species, usually adaptive and largely unlearned. If they are relatively simple, like grasping, knee-jerking, winking, they are "reflexes"; if they are more complex like crying, suckling-swallowing, assimilating-excreting, manipulating, they are "instincts." Just how complex such responses must be to be "instincts" is undetermined and perhaps indeterminable. **The safest procedure, probably, is to call them instinctive, innate, native, germinal, and let it go at that**. (Bain 1930: 357)

Made me think of the behavioural sphere. That is, action-patterns exist (in a virtual "space of behaviour") before individual actors.

4.6.19 A Triphase Objective Action (2013-06-30 11:56)

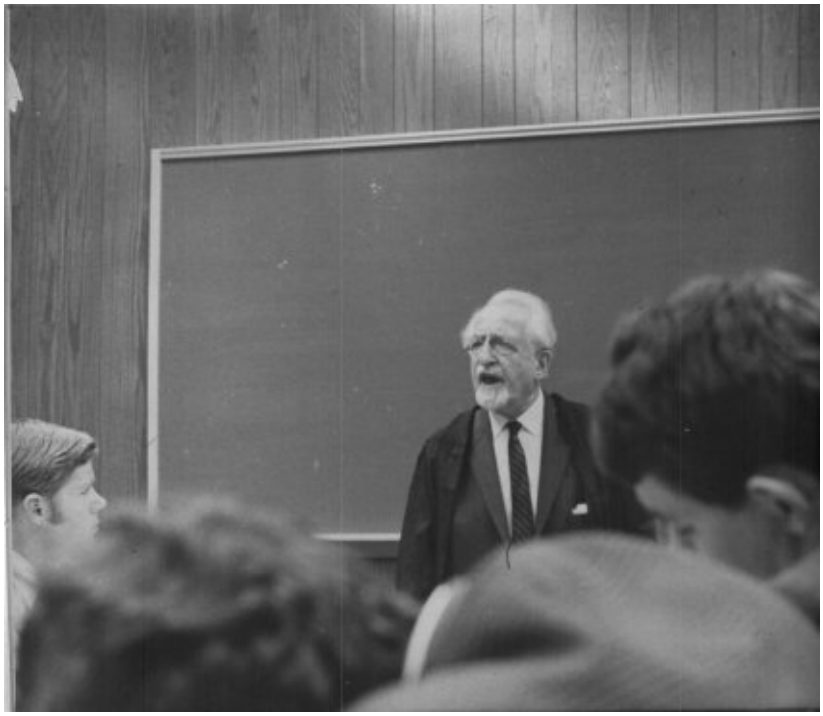

Kantor, Jacob Robert 1922. Memory: A Triphase Objective Action. *Journal of Philosophy* 19(23): 624-639.

> ...why should it be necessary, in order to be objective, to reduce complex human behavior to extremely simple processes? Such a reduction we find in the description of memory as simple habit actions. (Kantor 1922: 624)

Similar objection could be raised against the necessity of "units" which has driven away many a scientist from the field of semiotics.

> Whenever we start a memory reaction it is invariably implied that the behavior initiated shall be continued or suspended until some specific posterior time. The immediate act is initiated in order that some related action should occur. We make engagements in order to keep them; **we memorize in order to recite after some longer or shorter intervening time interval**. (Kantor 1922: 626)

This generality aptly describes the function of writing, the function of which in this case is to enable *easy* reading after some interval of time. I emphasize easiness because, in this blog for example, only those bits and pieces which seem like they could be important at some point in the future are recorded and commented. The bold emphases enable one to discriminate most important parts at a glance and comments stand as an achor to what is significant about it. All in all, when combined into a single PDF file, it enables me to Ctrl+F the whole *corpus* of my *oriationes logoi*. This is something distinctly new that was markedly impossible for thinkers of previous ages without information technology.

> Another important point for the understanding of memorial behavior and one which argues for the continuity of such reaction is the fact that memory reactions involve very close connections between specific responses and particularly stimuly coördinated with them. **A given stimulus must call out directly a specific name or a specific act of some non-verbal sort**. (Kantor 1922: 626)

Thus far this is the earliest use of the word "nonverbal" I have discovered. Given that this does not yet refer to "bodily behaviour" variety of nonverbal phenomena, I am most likely still far off from finding the "holy grale" of first use of "nonverbal" in the sense of overt bodily action or behaviour.

> ...we have no room in our description for **the sorcerous reinstatement of mental states** in the remembering mind through **a mysterious association of ideas**, a process usually made more mysterious still by means of various forms of **imaginary neurology**. (Kantor 1922: 629)

Burn! Yet psychology did not forsake "mental states," "association of ideas," etc. much like semiotics did not heed Charles Morris and stop speaking in vague terms such as sign, language, and meaning.

> *Projective Memory Acts*. - In this class we might consider two types (*a*) the intentional and (*b*) the unintentional projective memory response. (*a*) By intentional projective memory we mean the action in which the person purposely postpones, suspends or **projects a response into the future to be later performed**. As illustrations we might take the situations in which the person makes an engagement, or arranges to do something later, or **memorizes some information to be used at a future date**.
> (*b*) By unintentional projective memory we refer to situations in which the person is not spontaneosly involved in the memorial action; either he is disinterested or does it merely through the influence of a group convention, although the person himself and not the stimuly plays the predominant role in the total behavior segment. Typical of such memory reactions are the casual information behavior which involves **acquiring memory materials by sheer contact with things**. (Kantor 1922: 630-631)

In my case this distinction makes perfect sense in that whatever I quote and comment for future use is *intentional projective memory* and whatever I remember from the top of my head but have not written down for my blog for specific use is *unintentional projective memory*. The first case occurs with almost every text of my own choosing, the second mostly with seminar texts (read because of the influence of "a group convention").

> By casual remembering we mean the kind of activity in which some unimportant and even obscure stimulus starts off a train of memory actions to absent things or events. The whole procedure is unconditioned by any need or necessity, but once the process is started it gains momentum and proceeds apace. **Each recovered element serves to arouse a further factor**. On the whole, the action is **passive** at the time and no special practical value accrues to the person, although it may be the source of no end of amusement of depressive uneasiness. (Kantor 1922: 631)

It is as if the author is describing Peirce's *semiosis*, although with the distinct difference that semiosis seems more *active* and accrues some special practical value (e.g. the generation of meaning?) to the person. Might it be that semiosis is nothing more than casual remembering vested with self-control and made to serve rationality? This sounds like something that should be investigated...

> In direct recollection **the need to have some information** such as a name or event, or when we must recover a lost article, stimulates us to bring about the operation of a consummatory phase of a memory behavior. Here the primary emphasis is upon the recall for the purpose of achieving some practical result… (Kantor 1922: 631)

This seems like an everyday occurrence, but the description again sounds like that of semiosis. Perhaps semiosis can be thought of in these terms but instead of memory we would be dealing with the process of thinking? But I digress, semiosis must also account for feeling and behaving, not only thinking.

> *Another Object Becomes the Adequate Stimulus*. - In these segments a different object from the one to which the response is to be made initiates the consummatory phase of the response. This form of memory may safely be called the typical sort and it undoubtedly constitutes a larger serues of actual memory behavior segments. Moreover, the reactions of this type constitute **the most effective of our memory behavior**. Because of the range of objects that can serve to arouse the reaction the memory behavior can be carried over great stretches of time and place. **A striking example of the power of such memory actions as we are now discussing is supplied us in the operation of the extremely complex behavior in which we use printed and other symbolic records to incite memory reactions to function.** (Kantor 1922: 635)

I wonder if it would be too far of a stretch to call this "semiotic memory" e.g. when signs ("printed and other symbolic records") are made to *stand for* memory?

Nielsen, Greg M. 2000. Action and Eros in the Creative Zone: Kant, Weber and Bakhtin. *Dialogism* 4: 34-53.

> For Alexander more than for Joas, this process hasled to an understanding of theory as being fundamentally rooted in empirical analysis. From the point of view of *subfield research*, **theory must be limited according to its capacity to be shaped into testable hypothesis.** (Nielsen 2000: 37)

It becomes very clear that what I am set out to do (something to the effect of writing "the history of the study of nonverbal communication") is basically a construction of a bad theory that cannot be readily shaped into testable hypotheses.

> Kant defines sexual appetite as a universal inclination we have for enjoying anothe human being's sex. Sexuality *per se* 'is not an inclination which one human being has for another as such, but is an inclination for the sex of another'. Acting on such an appetite means turning the other into ab object of impulse. Polygamy, concubinage, prostitution, bestiality, and incest are some of the forms of sexual practice that Kant gives as examples of deviation from the categorical imperative. All violate the notion of the person by separating human and sexual love or by exploiting the other (the object of sexual inclination or possession) as simply a means and not an end. According to Kant, the sexual inclination towards another can only be exercised by all genders ethically should the sexual act with the other be achieved under the umbrella of the monogamous marriage contract. 'Sexual love makes of the loved person an Object of appetite, as soon as the appetite has been stilled, the person is cast aside as one ccasts away a lemon that has been sucked dry.' Sexual love needs to be combined with 'human love' and placed into the construct of rights over the body in order to escape degrading the other person. **Only when both partners have the same full rights of access to each other's bodies can one actually give oneself up or abandon oneself in order to get oneself back**. Thus, it is only through a contract of marriage rights that we might exercise our sexual impulse without violating the categorical imperative. (Nielsen 2000: 39-40)

This struck two cords. Firstly, these problems are dealt with artistically in *Brief Interviews with Hideoes Men*. Secondly, it struck a chord with modern discourse on homosexuality. Specifically, the note of conservative christians who claim the logical fallacy of slippery slope to be logically valid, that allowing homosexual marriages will soon bring about the profusion of marriages with animals and even corpses. This idiotic contention, an attitude clearly premised on religious imperialism rather than common sense, is regularly argued against with the notion of consent. That is, grown ups of whatever sex or gender can give each other consent, or "full rights of access to each other's bodies." In this sense Kant is deeply outdated, in that today there is little need for marriage to achieve mutual consent. A simple "are you okay with this?" seems to suffice. And returning to the first chord, in *Brief Interviews with Hideoes Men* one character recounts a story told to him by a casual lover, a spiritual young girs who recounted her experience with a murderous rapist. She eshablished deep eye contact with the maniac, "focused" on him with the sole intent of establishing a connection so that he wouldn't kill her afterward. She held the crying man lovingly while he raped her. In a sense she gave her consent, but merely in the impure sense similar to Elaine Scarry's discussion of how a military trainee who is compulsed to participate in the training "consents" every morning when he wakes up and puts on his soldiers uniform. This seems less like consent than, for example, "acceptance" of a forced situation.

> Weber's pivotal Kantian assumption is that reality contains an infinite number of elements. The human mind is capable of grasping only a limited number of these elements. The actor abstracts through concept formation those elements that are meaningful. Those meaningful elements, abstracted from the infinite number of elements in empirical reality, are chosen on the basis of the presuppositions of the actor. In other, words. the meaningful elements are chosen because they have significance for the actor, or, as Weber suggests, are 'value-relevant'. (Nielsen 2000: 42)

Is this proto-semiotics?

> Bakhtin also takes up **an axiological or 'point-of-view theory' that he calls exotopy, or the theory of the excess of seeing**. Where Bakhtin differs from Weber is over the meaning of the relation between the points of view and how they exist through one another as much as they exist outside of one another. The way in which the self conceives the other, or the author sees the hero, is always from outside the other. This 'outsidedness' gives the advantage of an excess of seeing that in turn makes the cross-over or doubling process of the self-other relation possible. The selfg-other relation is doubled in the sense that each of us sees the other from outside and each of us has the advantage point of a view above and over that which the other might have on herself or himself. (Nielsen 2000: 48-49)

Finally I have a label for the point-of-view approach in Florenskij, Bakhtin, and Uspenskij. This "seeing from the outside" (exo - outside; topos - place) is relevant for nonverbalism as well, as almost everything non-self-comminucative/non-proprioceptive is exotopic. In this sense, exotopic seeing is sysonymous with exteroception.

> Bakhtin sees the relation between the inner and the outer body as transgredient in the same sense of the self-other relation.
>
> > My own body is, at its very foundation an inner body, while the other's body is, at its very foundation, an outward body. **When we see our outer body in the mirror we invariably atti-tudinze a bit ... giving ourselves one expression or another that we deem to be desirable**

either according to our own value judgments or according to our anticipation of the other's evaluation and what we might feel about what they might think. (Nielsen 2000: 50)

Peeglinägu! Peeglinägu! #peeglinägu

Koczanowicz, Leszek 2000. Freedom and Communication: The Concept of Human Self in Mead and Bakhtin. *Dialogism* 4: 54-66.

> In the last sentences of his article, Taylor evokes Bakhtin's concept of the dialogical self as an alternative to Mead: 'we need not Mead and his like, but rather Bakhtin. Human beings are constituted in conversation; and hence what gets internalized in the mature subject is not the reaction of the other, but the whole conversation, with the interanimation of its voices.' (Koczanowicz 2000: 56)

I think I need Mead and his like rather than Bakhtin, because Mead seems to pay more attention to nonverbal communication or what he calls "the conversation of gestures."

> For Mead the basic entity of mental life is meaning, understood as a phenomenon constituted in action. Mead offers the following definition of meaning: 'A gesture by one organism, the resultant of the social act in which the gesture is an early phase, and the response of another organism to the gesture, are **relata in a triple or threefold relationship of gesture to the first organism, of gesture to the second organism, and of gesture to subsequent phases of the given social act;** and this threefold relatioship constitutes the matrix within which meaning arises or which develops into the field of meaning'. In this way meaning is constituted by gesture and a subsequent social action. (Koczanowicz 2000: 57)

Yet another precipitation of Goffman's self-other-situation model, given that "subsequent phases of the given social act" constitute the social situation.

> *Me* is **a system of internalized attitudes** that allows orientation in the world and the controlling of interactions with others. (Koczanowicz 2000: 58)

If this statement is supplemented with the notion of "the conversation of attitudes" then it starts to look like "nonverbal/gestural repertory/capital."

Bonetskaia, N. K. 2004. Mikhail Bakhtin's Life and Philosophical Idea. *Russian Studies in Philosophy* 43(1): 5-34.

> According to his own testimony, Bakhtin did not like Moscow. His life passed mostly in the provinces, in towns within the pale of settlement in the 1920s and in such backwaters as Kustanai and Saransk in later Soviet times. Unattached and wandering are characteristic of Bakhtin's spirit. Cut off as he was from the spiritual foundations of the Symbolist philosophers such as P. Florenskii and S. Bulgakov, Bakhtin is somewhat closer to the existentialists N. berdiaev and especially L. Shestov, who clearly represented the beginning of the post-Christian period of Russian culture. (Bonetskaia 2004: 9)

There is a collection of essays by L. Shestov available in the repository. I think I might go for it.

> Whether Kagan knew the memberrs of Patmos has not been clearly established so far; however, we do know that Buber's *I and Thou* was well known in Bakhtin's circle. The prevailing opinion is, however, that Bakhtinian dialogism emerged, at least initially, completely independently: perhaps *I and Thou* contributed to Bakhtun's choice of the term "dialogue," which does not appear in his early treatises. (Bonetskaia 2004: 14)

Also available in the repository.

> Bakhtin loves to use the term "word." One should not think that he means a lexeme, a dictionary word: for Bakhtin "word" is the synonym for an integrated and at the same time personal utterance. (Bonetskaia 2004: 19)

Good to know. This could be expressed simple as: Bakhtin's "word" is not a type but a token.

> Bakhtin's doctrine of the word, theefore, does not belong to "pure" linguistics: Bakhtin himself called it "metalinguistics." In the book on Dostoevsky, metalinguistics appears as a theory of dialogue; in *Marxism and the Philosophy of Language*, as a sociological doctrine of language. Then in the 1930s this same metalinguistics demonstrates its capabilities in the analysis of the novel; in the 1950s it serves as a theory of speech genres; and finally, in the 1960s and 1970s, as a discipline dealing with the problem of a specifically Bakhtinian hermeneutics as textual interpretation. Such are the multifarious approaches to one and the same problem of language in Bakhtin's works. (Bonetskaia 2004: 19)

It seems typical for *meta*terms to change their meaning over time (metacommunication is a good example).

> On the other hand, the noveristic image in Bakhtin's theory is funddamentally a linguistic image. According to Bakhtin's "metalinguistics" of the 1930s, in the opposition of the speaker and the word the accent shifts to the second member of the pair. The hero as body, soul, and spirit disappears from Bakhtin's construction of those years, and image of the human being is replaced with "the image of language." Thus existential depth is reduced to the level of language: **a postmodernist paradigm of being as a purely linguistic reality** appears in Bakhtin's works. (Bonetskaia 2004: 23-24)

Today I had a premonition, that I should some day write "A Straw-Man Verbalist," a chapter in which I set up the most detestable "postmodernist" and textualist claims, construct an enemy so to say, which I could then shoot down with a reminder that human beings are nothing without their bodies. Here "the image of the language" could be contorted to the degree of organicist - living and breathing - image of language.

> What is important is that today Bakhtin fulfills his intended function - de is organizing the dialogue between Russia and the West. (Bonetskaia 2004: 32)

So this is the reason for so many comparative articles (Bakhtin vs. Scheler, Rocker, Goffman, Mead, etc.). His dialogism is dialogued with other great thinkers. This actually made me wonder if I could pull off my own such dialogue: "Kinesic dialogism: Bakhtin and Birdwhistell." Because Birdwhistell furnished his own "dialogical" model of communication (for obvious reasons such as the nonlinear exchange of bodily information), this could actually be tenable. But I a am a dreamer.

Torop, Peeter 2005. Semiosphere and/as the research object of semiotics of culture. *Sign Systems Studies* 33(1): 159-173.

> Furthermore, in Lotman's opinion, in order to understand dialogue, it is not enough to understand the language that is used in the dialogue. In his article "On Semiosphere" he wrote:
>
> > Consciousness is impossible without communication. In this sense it can be said that dialogue precedes language and generates the language. The idea of semiosphere is based exactly on this: the ensemble of semiotic formations precedes (not houristically, but functionally) a single isolated language and is a precondition for its existence. Without semiosphere a language not only does not work, but doen not even exist. (Lotman 1984: 16)

In the next stage of discussion on semiosphere, in his book "Universe of the Mind" published in 1990, Lotman emphasized that the dialogic situation has to be understood before dialogue: "...the need for dialogue, the dialogic situation,

precedes both real dialogue and even the existence of a language in which to conduct it: the semiotic situation precedes the instruments of semiosis" (Lotman 1990: 143-144). Thus dialogue becomes not only a term closely related to semiosphere, but it becomes one of its ontological characteristics. (Torop 2005: 163)

In this sense it also makes sense to talk about the behavioural sphere: forms of behaviour "functionally" precede concrete manifestations of specific behaviour.

> Foreseeing the increase in **the varieties of textual ontiologies** and problems of understanding, R. Jakobson stresses the importance of distinguishing between homogeseous messages, i.e. those based on a single sign system, and **syncretic messages, i.e. those based on the combination of several sign systems**: "The study of communication must distinguish between homogeneous messages which use a single semiotic system and syncretic messages based on a combination or **merger** of different sign patterns" (Jakobson 1971: 705). (Torop 2005: 166)

Indeed, perceptive. I presume that concursive messages (in which the verbal and nonverbal are "merged") belong to the class of syncretic messages.

Danesi, Marcel 2013. On the Metaphorical Connectivity of Cultural Sign Systems. *Signs and Society* 1(1): 33-49.

> Connectionism [that the brain is a connecting organ, putting the bits together in a holistic way] has, however, always been an implicit working hypothesis in semiotics. It was the basis of Charles Peirce's theory of semiosis (1931-58). Peirce called the process of connecting forms to each other "abduction," defining it as a form of inference based on sense, experience, and the creative imagination. Lotman (1990) called the organizational structure of cultures an overarching "text" and recommended that the study of individual texts would lead to an understanding of hew the overarching one crystallized. Mertz and Parmentier (1985) used the term *semiotic mediation* to indicate how signs interact to produce meaningful wholes, and Parmentier (1994) subsequently argued that sign systems are structured according to reciprocally mirroring semiotic devices that create a sense of wholeness to people's experience of reality. (Danesi 2013: 34)

Always good to see several strands of semiotics recollected as if without effort.

> their [Lakoff and Johnson's] notion of "conceptual metophors" came forwald to provide the missing piece of the puzzle of how culture coheres into **a cognitive *Gestalt*** - **a connective system of meaning**. (Danesi 2013: 34)

Lotman has his own *a title* for culture: "a certain unity."

> But still missing from this framework is a relatively simple feature - **the relation between linguistic and nonlinguistic forms** in the connective system. This essay puts forward a concrete proposal of how the various nonlinguistic forms (material, visual, aesthetic, etc.) can be connected to conceptual metaphors and how this connectivity produces the sense of wholeness in a culture. (Danesi 2013: 35)

I am excited. The introduction alreadi hinted that he proposes the notion of *metaform*. Now, Metaform is also an instrumental hip-hop artist who released a dark and beautiful album *Standing on the Shoulders of Giants* in 2008. I am exicted because not only is this term familiar because of the artist, it looks as if Danesi is going to propose basically what I have already termed *concursivity*. It may very well happen that his notion is better than mine and I will have to either discard or rethink a lot of notes I have made during the past year or so. Thus, before I will continue reading, I'll have a cigarette and ponder about all of this - perhaps a personally historical moment for me.

> A "metaform" can be defined as the form that is connected interpretively (semiotically) to a conceptual metaphor as a consequence of the metaphor being distributed thoughout the cultural network of meaning. The latter can be called a "distributed sign" (DS), for lack of a better term, which in the meaning extracted of a specific conceptual metaphor that works its way into the interpretation and use of physical forms such as objects, rituals, symbols, and the like. An initial example is the meaning of chocolate as a symbol of love. This is the result of the DS derived from the conceptual metaphor *love is a sweet taste*. The DS works its way into the meanings of material forms (chocolate) and rituals (the giving of sweets at Valentine's Day) that are connected to love. The chocolate and rituals are exaamples of metaforms. (Danesi 2013: 35)

Hmm, not exactly what I was expecting. Metaform in this sense seems more like a "part" of a metaphor "whole."

> Conceptual metonyms are distributed in nonverbal domains as well, producing their own kinds of metaforms. For example, the *face* is a common metonym for personality ("There ar emany faces in the audience"; "His face tells it all"). It becamen a DS leading to metaforms of the *face* as a symbol of personality - this can be seen, for example, in the use of theatrical masks, in portraits that focus on the face, and so on. (Danesi 2013: 43)

Dno, I think these examples can be taken quite literally (that is, metonymy is not necessary): when the audience is packed there *are* a lot of faces - remember that the face is the first thing one would count in this situation (counting pairs of hands in this situation would make no sense); and the face *can* tell it all - facial expressions can make verbal expressions unnecessary.

> In gesture, the raising of a hand designates notions of amelioration, betterment, growth, and so on, whereas the lowering of the hand designates the opposite notions. In bodily representation and perception, this metaform shows up in the common viewpoint that "taller is more attractive" / "shorter is less attractive." (Danesi 2013: 43)

Again, I don't think these are mere metaphors. Happiness does produce the effect of raising the hands - I have personally wittnessed a girl and a boy standing face-to-face and intermittently with hugging the girs waved her hands in the air with a giddy expression in her face, as if she had just received good news. And didn't social psychologists prove long ago that taller people *are* perceived as more attractive?

> The line of inquiry suggested here is really part of a frowing awareness in anthropology and linguistics of **the connectivity between the verbal and the nonverbal domains of semiosis**, a line consistent with the emergent linguistic and materialist-semiotic discourse on the mutual categorization of the order of objects and the ordering off objects (e.g., Jocjelman 2010). This article suggests that this kind of research consider a level of "ethno-metaforms" as part of the overall system of "ethnometapragmatics" (Silverstein and Urban 1996). (Danesi 2013: 45)

Yeah, no, I am dissappointed. The notion of "nonverbal" here is too broad to fit my rather narrow interests as a student of nonverbal communication (or body motion and postures). Metaform theory may become useful for my purposes in another way, though. Concursive analysis takes account only of that domain of language use that refers to "body langugae," but there are many metaphorical phenomena that sort of "builds" on concourse - e.g. "body of research;" also, I'm still looking for means for making better sense of expressions such as Wittness's lyrics: "She's got a body language written out in cursive."

Lateiner, Donald 1996. Nonverbal Behaviors in Ovid's Poetry, Primarily *Metamorphoses* 14. *The Classical Journal* 91(3): 225-253.

> Nonverbal behavior adds **a visual and emotional dimension** to these as well as to more "realistic" characters. (Lateiner 1996: 226; footnote 2)

Well put.

> The **data inventories** here survived the undeniable loss of many **undocumented "real life" nonverbal behaviors**. Readers should understand that some human gestures or postures fall into more than one category of any systematic terminology. Therefore, some complex acts of Achaemenides or Vertumnus appear in several soctions. (Lateiner 1996: 226; footnote 3)

The limits of concursivity: concursive study may (turn out to) only yield verbal labels or descriptions for actions that *do* have name or succumb to description; thus may nonverbal behaviors may go undocumented. A hypothesis could be built from this: that the nonverbal behaviour which reaches the concursive status or level is the nonverbal behaviour that is *most important* for the common man (more exactly, to writers and readers).

> Gestures (to use the common term) **intensify or resolve** face-to-face confrontations and determine the course of narratives. (Lateiner 1996: 225)

E.g. concourse as a plot advancement device.

> Ovid's one epic presents a wide range of nonverbal behaviors in portrayals of formal and informal communication. He highlights communicative blockage, failures in communication and persuasion, also defeated appeals, and he focuses on success in deceits, especially deceptive entreaty by body language and explicit words. He fingers and probes discrepancies among characters' self-image, their messages to others and their public repute. He draws attention to "face," a person's efforts to convey a *persona*, and to "leakage," tell-tale displays of nonverbal affect (postures, gestures, and sounds) that are hard or impossible to control. Ovid explicitly notes (*Met*. 2.447): *heu! quam difficile est, crimen non prodere vultu!* (Lateiner 1996: 225-226)

The ancients were perceptive. The statement goes approximately: "Hey! How difficult it is not to let a look betray a crime!"

> Five distinct categories of nonverbal behavior useful for analysis of ancient epic emerge from recent research on modes of expression conducted by social psychologists [Ekman & Friesen], comparative anthropologists [E. T. Hall], and literary semiologists [F. Poyatos]. Following this schema will fragment some oft-cited tales such as Vertumnus', but the gain will be to keep focus on the categories.
> A. Ritualized, conventional gestures, postures, orientations, & vocalics. [emblems]
> B1. Affect display: psycho-physical, out-of-awareness emotional show.
> B2. Subconscious, out-of-awareness gesture, posture, and vocalics.
> C. External adaptors: communicative objects and clothes; self-grooming.
> D. Proxemics & chronemics: the social manipulation of space and time.
> E. Informal, in-awareness gesture, posture, and vocalics.
> These rubrics outline the following survey of Ovid's "body-talk," **a useful if inexact term**, and paralinguistic. (Lateiner 1996: 226-227)

Lateiner has made his own mix of Ekman & Friesen's classical "categarise of coding" and Edward T. Hall's contribution. Neat. And I suspect that "body-talk" - a useful if inexact term - is Lateur's translation of *sermo corporis* (I would have guessed "speech of the body" but body-talk is better, shorter).

> ...*vix tollens lumina*... (Lateiner 1996: 227)

Google translate: "hardly lifted eye" - very much the routine of modern lecture classes.

> Comic literature includes more bodily business and movement than tragic. Gawky bodies betray social pretence and pretensions. Undignified behavior suits the comic genre. Ovid exploits his predecessors' solemn poetic conventions, generic pastoral, elegiac, and epic vocabulary and motifs, in order to exploit the humorous potential inherent in both heroic and amatory characterization. One encounters disconcerting, maliciously intentional anachronism and "anatopism," conscious mis-timing and misplacement, especially in the free-floating similes. (Lateiner 1996: 228)

This may be a rationalization for my own choosing of dystopian literature for analysis: dystopias are tragic (often ending in death [Orwell] or suicide [Huxley]) and thus not very frivolous with nonverbal behaviour. Just today I wondered if, besides dystopian literature, I should also perform concursive reading of fiction which is so explicit as to have "body language" in the title (e.g. *Body Language* and by Suzanne Brockmann *Dead Body Language* by Penny Warner).

> The focus of nonverbal attention **naturally** falls on protagonists, whose nonverbal behaviors receive lengthier description... (Lateiner 1996: 230)

Naturally... But why? Could it be that the authors "live through" the protagonists, sembling with them as "I" and view other characters as "Thou" whose consciousness (and detail behaviour) is less accessible? It is imaginable that, just like the protagonist of *Notes from the Underground* is "anonymous" (has no name, no verbal label) there could be literature wherein all but the protagonist's behaviour is finely discriminated?

> Song (ritualized paralinguistic performance with marked pitch, pace, and tone)... [...] The dance (expressive standardized movement)... (Lateiner 1996: 231)

Jesus Christ! Do the terms "song" and "dance" really need a nonverbalist definition?

> Hands may be less expressive and explicit than words (*manus autem, minus arguta*), but Cicero recommends foot-stamping (*supplosio pedis*) at the beginning and end of emphatic verbal passages. This is part of a prlea for histrionics in court. Cicero in this passage criticizes the lawyers handling a case in which "no defence-lawyer groaned, none cried out, and none beseeched" the court (*nemo ingemuit, nemo inclamavit patronorum ... nemo supplicavit*). Since **"the face tells all," *in ore sunt omnia***, for Cicero and Ovid, the face by itself can express all attitudes, moods, and emotions. The eyes, moreover, dominate the face. In general, "delivery is a kind of language of the body for which reason all the more ought to fit the mind cllosely" (*est enim actio quasi sermo corporis quo magis menti congruens esse debet*). Quintilian later says in a similar fashion (*inst. or.* 11.3.65): *is [se. gestus] ... pleraque etiam citra virba significat* ("**gesture means more than the words themselves**"). *Vox*, *vultus*, and *gestus* should match serious speakers' intentions. (Lateiner 1996: 323)

Some age-old truths that somehow got lost for the postmodernist/textualists.

> Ovid avails himself of this resource of shorthand report of emotional response, but with less detail. For his quickly moving narratives, one or two such visible or audible displays replace description or analysis of emotional states and dynamics. (Lateiner 1996: 234)

That is, *show* not *tell* (though, to be exact, show *by* tell). I wonder how "reported speech" relates to concursivity...

> Some philosophical critiqcs, unfamiliar with studies of nonverbal behavior, initially exclude "object adaptors" from the field of nonverbal behaviors, but material goods provide people and literature, a medium

> of words, with an essential communicative channel for feeling, action, thought, and social status - sometimes complementing, sometimes contradicting, sentiments in the verbal channel. "Say it with flowers" contains a very old observation on communicative tokens. Objects, like gustures, are indispensable to our interactions. Objects invested with political, social, or class value can support, supplant, or contradict a character's words or deeds. (Lateiner 1996: 241)

Semiotics of objects.

> Gesture for the *philosophies* oyten supplies decipherable emotional reality when language offers sentiment of dubious authenticity (Josephs 1960: 48-61). Diderot and other *philosophies* were convinced that gesture, as a feature of human psychology, was prior to, and more honest than, words. They believed there was a universal, natural language of dynamic and fugitive gesture, more adequate and immediate than civilized and manipulable words. This expressive resource could supplement words and therefore was useful for actors portraying intense emotional experiences. (Lateiner 1996: 244; footnote 29)

Another reason for some day reading Diderot.

> Ovid reasized that humans initially recognize each other less by the words of speech, shared verbal greetings and ideas, than by more idiosyncratic nonverbal behavior, such as paralinguistic identifiers like vocal quality (accent, drawl, nasalization), stuttering, or vocal tempo, or gait, facial tics, expressive postures, and cocking of the head. A habitual movement of the eyes, exprissive hands, a slouched posture or loping walk, or one sarcastic tone of voice, even a smile (cf. 272) instantly enables humans to identify hundreds of other individuals. (Lateiner 1996: 244-245)

The importance of nonverbal repertory.

> The earliest studies (both reprinted) of A. de Jorio, *La mimica degli Antichi investigata nel Gestire Neapolitana* (1832) and D. Efron, *Gesture and Environment* (1941) study specific Italian (and Jewish) gestural communities. (Lateiner 1996: 249; footnote 36)

Efron is well known, because Bridwhistell seemingly just replaced gesture with kinesics and environment with context for the title of his own work. De Jorio I am hearing about for the first time. Transration of his book, *Gesture in Naples and Gesture in Classical Antiquity* is available in Tartu in wholly two libraries (one of them being Sebeok's collection).

> Avid's reports of nonverbal behavior provide a helpful "silent language" to convey difficult human choices, social dilemmas, and personal emotions. Ovid anticipates, but does not replicate, modern character description or psychological analysis, novelistic or clinical. In the varied sufferings and aborted wooings of his epic, **nonverbal behavior frequently underlines victimizing passions, societal tabus, and invincible responses to loss and frustration**. References to involuntary affect displays, often quite unconscious for the characters, supply something like motives or "causes." (Lateiner 1996: 250)

These are thi things I consider worthy of study in dystopian literature.

WORDS

- "...the **timorous** Hobbes..."

  Showing or suffering from nervousness, fear, or a lack of confidence: "a timorous voice".

- "...a natural law of **propinquity** in marriage..."

1840

1. The state of being close to someone or something; proximity. 2. Close kinship.

- "...the absence of prejudice and **rancorous** feeling..."

showing deep-seated resentment; "preserve...from rancourous envy of the rich"- Aldous Huxley.

- "...the fair of Niort, for which Villon composed his **diablerie**..."

1. Reckless mischief; charismatic wildness. 2. Sorcery supposedly assisted by the devil.

- "...the universal **conflageration** is merely the fire near which they are resting after the game..."

An extensive fire that destroys a great deal of land or property.

- "...an ideal of intelligence that lies before us of the clear **refulgence** of the intellect..."

radiance: the quality of being bright and sending out rays of light.

- "...the **misprisions**. of these partial approaches to the study of literature.."

1. The deliberate concealment of one's knowledge of a treasonable act or a felony. 2. Erroneous judgment, esp. of the value or identity of something.

- "...the silent house of **langorous** *Somnus* or Sleep..."

dreamy: lacking spirit or liveliness; "a lackadaisical attempt"; "a languid mood"; "a languid wave of the...

- "...especially deceptive **entreaty** in body language and explicit words..."

An earnest or humble request: "turned a deaf ear to his entreaties".

- "...consequently and **condignly**, his voice is punished..."

Deserved; adequate: "On sober reflection, such worries over a man's condign punishment seemed senseless" (Henry Louis Gates, Jr.)

- "...the superhuman pretensions of the Augustan **dispensation**..."

1. Exemption from a rule or usual requirement. 2. Permission to be exempted from the laws or observances of a church.

- "...Ovid's heroes beseech or **expostulate** with their bodies as well as with words..."

Express strong disapproval or disagreement.

- "...The **perfervid** manner..."

Intense and impassioned.

- "...**Stupefaction**, silent paralysis, loss of verbal contact..."

Ultimately from Latin stupefaciō ("strike dumb, stun with amazement, stupefy"), from stupeō ("I am stunned, speechless") (English stupid, stupor) + faciō ("do, make").

- "...her **rebarbative** and total rejection of males..."

Unattractive and objectionable: "rebarbative modern buildings".

4.7 July

4.7.1 Problems of Dostoevsky's Poetics (2013-07-05 17:01)

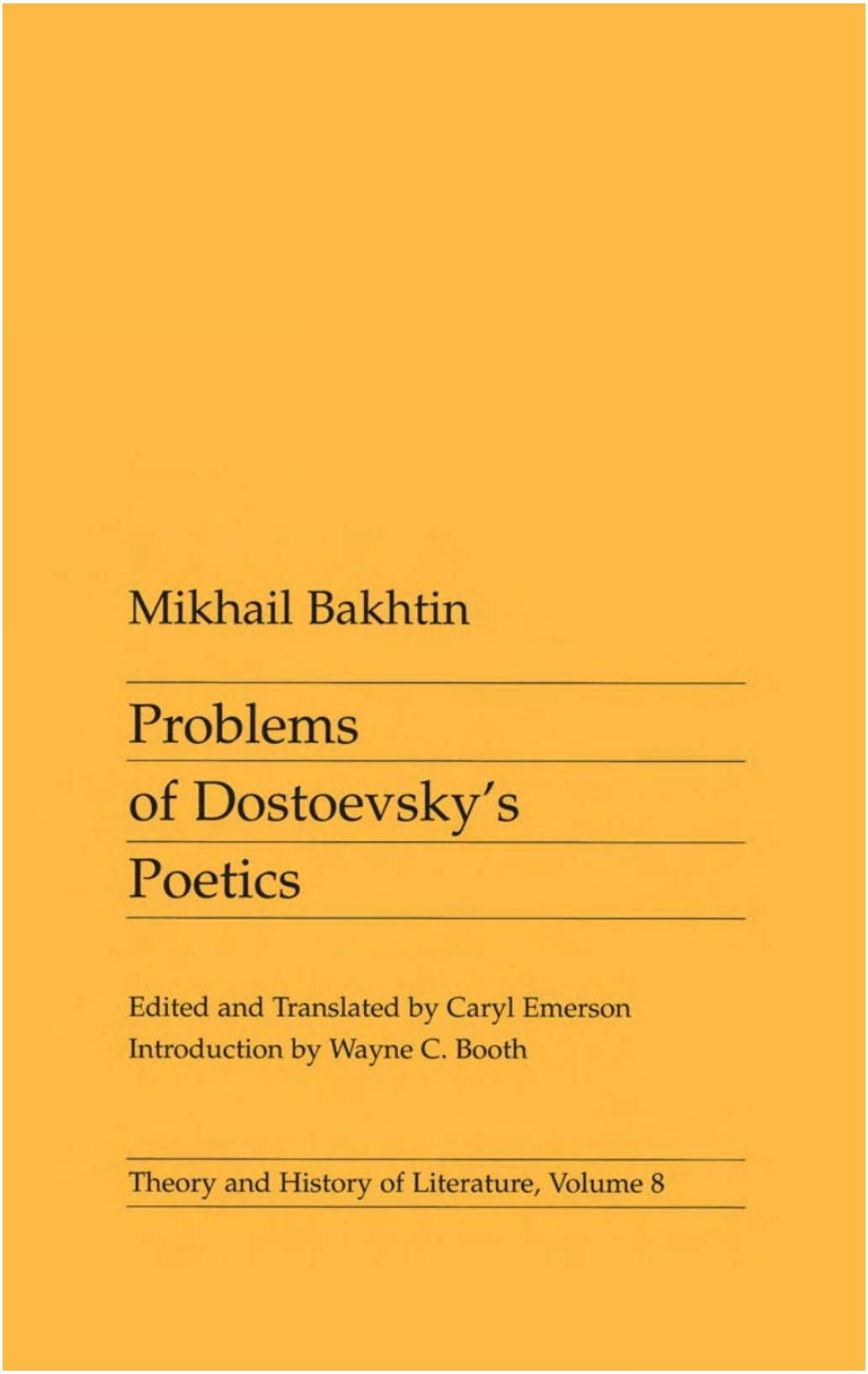

Booth, Wayne C. 1984. Introduction. In: Emerson, Caryl (trans. & ed.), *Problems of Dostoevsky's Poetics*. Minneapolis; London: University of Minnesota Press, xiii-xxvii.

> A fourth way might be called "Aristotelian," or perhaps, to avoid the claim of really having understood Aristotle, "neo-Aristotelian." Here we reject the notion of the separable "content" altogether, and rely instead on a form*/matter* pairing, in which neither form nor matter can be distinguished an in separation from its twin. When torn from its form, any matter simply becomes inchate, or is placed into another form that changes its fundamental nature. This kind of formal method sees both language and the ideologies that language inescapably embodies as shaped by some conception of a human action, or by an idea to be taught, or by some attitude to be promulgated in the world. Works of art are, like everything else that really *exists*, analyzable as both form and matter, but *qua* existing things they exhibit an identity of the two; what the matter has become *is* this shaped thing.
> In this view, you cannot even describe form, say, of *Oedipus Rex*, without describing with great precision the moral and intellectual qualities of the characters who act and suffer; **their action *is* the form**. (Booth 1984: xvi)

I wonder if "neo-Lotmanian" could similarly describe semiotic thought that doesn't really "get" Lotman? And is my own work such an undertaking? I still do not "get" the letter/envelope or conten/form analogy. That the action of the character *is* the form sounds neat, but I'm not sure if this is... of ony worth.

> People in action cannot be reduced to mathematical figures or equations, and neither can "imitations of action." (Booth 1984: xviii)

What do "imitations of action" mean? Does thes notion originate form Aristotle's *Poetics*? Is the reference to equations a hint to narratology *sensu* Greimas?

> Anyone who has not been maimed by some imposed "ideology in the narrow sense," anyone who is not an "ideologue," respects the fact that each of us is a "we," not an "I." Polyphony, the miracle of our "dialogical" lives together, is thus both a fact of life and, in its higher reaches, a value to be pursued endlessly. (Booth 1984: xxi)

Polyphony (internal addressees) is here a life-goal. Is this Bakhtinian cosmology?

> A third challence I have already suggested; it is presented to all those who seek language, and especially the language of literature, as having no reference to any kind of reality other than itself. Bakhtin is not a naive representationalist, but he never leaves any doubt that for him the languages employed in fictions are to be judged as they succeed or fail in representing our "linguistic" life in its highest forms. (Booth 1984: xxv-xxvi)

Referentiality in literature - representationalism?

Emerson, Caryl 1984. Editor's Preface. In: Emerson, Caryl (trans. & ed.), *Problems of Dostoevsky's Poetics*. Minneapolis; London: University of Minnesota Press, xxix-xliii.

> Available evidence suggests that Bakhtin did not conceive even his published books as concise, self-sufficient theoretical statements. He thought, read, wrote down what he thaught, and moved on; he was not in the habit of reworking his prose, because the important ideas always came around again in new contexts. (Emerson 1984: xxxi)

This is the in-and-out recurrence of thoughts/ideas/problems put forth by Peirce, if I'm not mistaken. My own blog works similarly, but nothing gets lost.

Bakhtin, Mikhail 1984. *Problems of Dostoevsky's Poetics*. Translated and edited by Caryl Emerson. Minneapolis; London: University of Minnesota Press.

> By "dominant Bakhtin has in mind the Formalist concept of the *dominanta*, the "leading value" in the hierarchical system of values inherent in any work of art. See Roman Jakobson "The Dominant," in *Readings in Russian Poetics: Formalist and Structuralist Views*, ed. L. Matejka and K. Pomorska (Cambridge, MA: MIT Press, 1971), p. 82: "The dominant may be defined as the focusing component of a work of art: it rules, determines, and transforms the remaining components. It is the dominant which guaratnees the integrity of the structure." [pp. 13; footnote]

A definition of the dominant. In dystopic fiction, this leading value seems to be dysphoria.

> But the material of music and of the novel are too dissimilar for there to be anything more between then than **a graphic analogy, a simple metaphor**. We are transforming this metaphor into the term "polyphonic novel," since we have not found a more appropriate label. It should not be forgotten, however, that the term has its origin in metaphor. (Bakhtin 1984: 22)

Musical metaphors. Cf. Uexküll.

> Engelhardt begins witha a sociological and cultural-historical definition of the Dostoevskian hero. Dostoevsky's hero is a declasse member of the intelligentsia, cut off from cultural tradition, from the soil and the earth, a representative of an "accidental tribe." Such a person enters into special relations with the idea: he is defenseless before it and its power, for he is not rooted in objective reality and is deprived of any cultural tradition. He becomes **a "person of the idea," a person possessed by an idea**> An idea becomes for him an idea-force, omnipotently defining and distorting his consciousness and his life. (Bakhtin 1984: 22)

Many a dystopian protagonist can be viewed as "a person of the idea." E.g. V for Vendetta.

> But on the other hand this capacity sharpened, and to an extreme degree, his perception in the cross-section of a given moment, and permitted him to see many and varied things where others saw one and the same thing. Where others saw a single thought, he was able to find and feel out two thoughts, a bifurcation; where others saw a single quality, he discovered in it the presence of a second and contradictory quality. Everything that seemed simple became, in his world, complex and multi-structured. In every voice he could hear two contending voices, in every expression a crack, and the readiness to go over immediately to another contradictory expression; **in every gesture he detected confidence and lack of confidence simultaneously**; he perceived the profound ambiguity, even multiple ambiguity, of every phenomenon. But none of these contradictions and bifurcations ever became dialectical, they were never set in motion along a temporal plane, as standing alongside or opposite one another, as consonant but not merging or as hopelessly contradictory, as an eternal harmony of unmerged voices or as their unceasing and irreconcilable quarrel. Dostoevsky's visualizing power was locked in place at the moment diversity revealed itself - and remained there, organizing and shaping this diversity in the cross-section of a given moment. (Bakhtin 1984: 30)

Bifurcation of perception.

1844

> Dostoevsky could hear dialogic relationships everywhere, in all manifestations of conscious and intelligent human life; where consciousness began, there dialogue began for him as well. Only purely mechanistic relationships are not dialogic, and Dostevsky categorically denied their importance for understanding and interpreting life and the acts of man (his struggle against mechanistic materialism, fashionable "physiologism," Claude Bernard, the theory of environmental causality, etc.). Thus all relationships among external and internal parts and elements of his novel are dialogic in character, and he structured the nover as a whole as a "*great dialogue*." Within this "great dialogue" could be heard, illuminating it and thickening its texture, the compositionally expressed dialogues of the heroes; **ultimately, dialogue penetrates within, into every word, every mimic movement an the hero's face, making it convulsive and anguished**; this is already the "*microdialogue*" that determines the peculiar character of Dostoevsky's verbal style. (Bakhtin 1984: 40)

Thus dialogism reaches even to nonverbal behaviour in literature.

> The Underground Man not only dissolves in himself all possible fiked features of his person, making them all the object of his own introspection, but in fact he no longer has any such traits at all, no fiked definitions, there is nothing to say about him, he figures not al a person takes from life but rather as the subject of consciousness and dream. And for the author as well he is not a carrier of traits and qualities that could have been neutral toward his self-consciousness and could have finalized him; no, what the outhor visualizes is precisely the hero's self-consciousness and the inescapable open-endedness, the vicious circle of that self-consciousness. Thus the real-life characterological definition of the Underground Man and the artistic dominant of his image are fused into one. (Bakhtin 1984: 51)

Much like Winston in Orwell's *1984*, the Underground Man does not exist.

> The hero from the underground eavesdrops on every word someone else says about him, he looks at himself, as it were, i nall the mirrors of other people's consciousnesses, he knows all the possible refractions of his image in those mirrors. And he also knows his own objective definition, neutral both to the other's consciousness and to his own self-consciousness, and he takes into account the point of view of a "third person." But he also knows that all these definitions, prejudiced as well as objective, rest in his hands and he cannot finalize them precisely because he himself perceives them; he can go beyond their limits and can thus make them inadequate. He knows tha the has the *final word*, and he seeks at whatever cost to retain for himself this ffinal word about himself, the word of his self-consciousness, in order to become in it that which he is not. His consciousness of self lives by its unfinalizability, by its unclosedness and its indeterminacy. (Bakhtin 1984: 53)

A play of the looking glass self. Unfinalizable self-definition. In modern times these alter-perceptions could be the stuff of personal blogs, tweets and comments (especially the site ask.fm).

> That which is individual, that which distinguishes one consciousness from another and from others, is cognitively not ossential and belongs to the realm of an individual human being's psyhical organization and limitations. From the point of view of truth, there ore no individual consciousnesses. Idealism recognizes only one principle of cognitive individualization: *error*. True judgments are not attached to a personality, but correspond to some unified, systematically notologic context. **Only error individualizes**. (Bakhtin 1984: 81)

So this is this is the famous passage which contains the statement that "Only error individualizes." It's not so bad - he seems to be talking of monological consciousness. And there seems to be a kernel of truth in this, insofar as "what is true" is not dependent on an individual personality, but should be available for verification for virtually everybody.

> The monogolic way of perceiving cognition and truth is only one of the possible ways. It arises only where consciousness is placed above existence, and where the unity of existence is transformed into the unity of consciousness. (Bakhtin 1984: 81)

And I do not place consciousness above existence.

> This faith in the self-sufficiency of a single consciousness in all spheres of ideological life is not a theory created by some specific thinker; no, it is a profound structural characteristic of the creative ideological activity of modern times, determining all its external and internal forms. We are interested only in its manifestations in literary art. (Bakhtin 1984: 82)

Phraseology for concusivism: nonverbalism is not a product of a single author, and we are interested in its manifestation in literature.

> All confirmed ideas are merged in the unity of the author's seeing and representing consciousness; the unconfirmed ideas are distributed among the heroes, no longer as signifying ideas, but rather as socially typical or individually characteristic manifestations of thought. The one who knows, understands, and sees is in the first instance the author himself. (Bakhtin 1984: 82)

Same goes for concursivity: the author "sees" every nonverbal behaviour in his/her text. The reader may not notice, but the author not only notices but understands. That is, the author has a somewhat privileged position. This argument may be contended in that many writers may not be exactly aware of the significance of certain gestures, but writes them up anyway. Then it becomes the knowledgeable reader or analyst who sees all and understands best. But this is unimportant, we are not dealing with a competition.

> In the presence of the monologic principle, ideology - as a deduction, as a semantic summation of representation - inevitably transforms the represented world into a *voiceless object of that deduction*. (Bakhtin 1984: 83)

A title.

> There is no need to go beyond the bounds of a given work to see other documents that attest to a concurrence of the author's ideology with the ideology of the hero. (Bakhtin 1984: 84)

I wonder if there could be concurrence between the nonverbal behaviour of the author with the nonverbal behaviour of the characters.

> Dostoevsky was capable of *representing someone else's idea*, preserving its full capacity to signify as an idea, while at the same time also preserving a distance, neither confirming the idea nor merging it with his own expressed ideology. The idea, in his work, becomes the *subject of artistic representation*, and Dostoevsky himself became a great *artist of the idea*. (Bakhtin 1984: 85)

This is neat in itself - a writer who can habitate another's idea. Made we think whether an anarchist writer could fully capture a conservative idea. It also makes some sense when translated into the behavioural sphere: that a writer with a good grasp of nonverbal behaviour should be able to write in terms of intercultural communication and capture the way people from another culture maneuver their bodies in the world. This is where Poyatos's "literary anthropology" could be useful.

> "Why unhappy?" Ivan Fyodorovich asked smiling.

1846

The nonverbal here supplants the verbal. The significance of the qualifier "smiling" is to reinforce Ivan's doubt expressed in the words. How can he be unhappy if he is smiling? I am inclined to think that this reinforcement is just that - a reinforcement. The smile here is social, ingenuine. The interlocutor immediately comes to the same conclusion: "in all probability you dont' believe yourself..."

> The idea *lives* not in one person's *isolated* individual consciousness - if it remains there only, it degenerates and dies. The idea begins to live, that is, to take shape, to develop, to find and renew its verbal expression, to give birth to new ideas, only when it enters into genuine dialogic relationships with other ideas, with the ideas of *others*. (Bakhtin 1984: 87-88)

And this is why I prefer quoting and commenting instead of projecting "original ideas" on a blank page. There is no original idea. An idea becomes truly an idea only when it is shared, when it is related to the ideas of others. I'm beginning to think that Bakhtin's dialogism may help me overcome my individualism. #metablog

> In the course of this dialogue Raskolnikov's idea reveals its various focets, nuances, possibilite,s it enters into various relationships with other life-positions. As it loses its monologic, abstractly theoretical finalized quality, a quality sufficient to a *single* consciousness, it acquires the contradictory complexity and living multi-facedness of an idea-force, being born, living and acting in the great dialogue of the epoch and calling back and forth to kindred ideas of other epochs. Before us rises up an *image of the idea*. (Bakhtin 1984: 89)

I think that the dialogue of teh current epoch is even more momentous, because "calling back and forth to kindred ideas of other epochs" is no longer a challenge. Archives and databases on the internet make the wealth of human knowledge available with a few button-clicks.

> Dostoevsky possesed an extraordinary gift for hearing the dialogue of his epoch, or, more precisely, for hearing his epoch as a great dialogue, for detecting in it not only individual voices, but precisely and predominantly the *dialogic relationship* among voices, their dialogic *interaction*. He heard both the loud, recognized, reigning voices of the epoch, that is, the reigning dominant ideas (official and unofficial), as well as voices still weak, ideas not yet fully emerged, latent ideas heard as yet by no one but himself, and ideas that were just beginning to ripen, **embryos of future worldviews**. (Bakhtin 1984: 90)

I think that the dialogue of teh current epoch is even more momentous, because "calling back and forth to kindred ideas of other epochs" is no longer a challenge. Archives and databases on the internet make the wealth of human knowledge available with a few button-clicks.

> Many of Dostoevsky's journalistic articles are constructed in this way. Everywhere his thought makes its way through a labyrinth of voices, semi-voices, other people's words, other people's gestures. He never proves his own positions on the basis of other abstract positions, he does not link thoughts together according to some referential principle, but juxtaposes orientations and amid them constructs his own orientation. (Bakhtin 1984: 95)

#metablog

> Journalistic writing creates the least favorable conditions for overcoming monologism. But nevertheless even there Dostoevsky cannot and does not want to separate the thought from the person, from **a living mouth**, in order to bing it to another thought o na purely referential and impersonal plane. (Bakhtin 1984: 95)

This may be equally crude as it is true - that every utterance exits a mouth, and every mouth is attached to a face which itself is the frontspiece of the head which is the controlling center of the body. Such metonymic connections may be the way to overcome disembodiment in Bakhtin.

> I cannot recognize one who burns heretics an a moral man, because I do not accept your thesis that morality is an argument with internal convictions. That is merely **honesty** (the Russian language is rich), but not morality. I have a moral model and an ideal, Christ. I ask: would he have burned heretics? - no. That means the burning of heretics is an immoral act...
> christ was mistakes - it's been proved! A scorching feeling tells me: better that I remain with a mistake, with Christ, than with you... (Dostoevsky's answer to Kavelin, in his notebook)

Ah, even Dostoevsky noticed that there are many christians who are markedly un-Christ-like.

> It is extremely characteristic of Dostoevsky that *a question is put* to the ideal image (how would Christ have acted?), that is, there is an internal dialogic orientation with regard to it, not a fusion with it but a following of it. (Bakhtin 1984: 98)

A title, in nonverbal terms "a question is put" forward to elucidate concourse and discourse: what do you see and what may it mean?

> The plot of the biographical novel is not adequate to Dostoevsky's hero, for such o plot relies wholly on the sociol and characterological definitiveness of the hero, on his full embodiment in life. Between the character of the hero and the plot of his life there must be a deep and organic unity. The biographical novel is built on it. The hero and the objective world surrounding him must be mode of one piece. But Dostoevsky's hero in this sense is not embodied and connet be embodied. He cannot have a normal biographical plot. The heroes themselves, it turns out, fervently dream of being embodied, they long to attach themselves to one of life's normal plots. The longing for embodiment by the "dreamer," born of the idea of the "underground man" and the "hero of an accidental family," is one of Dostoevsky's important themes. (Bakhtin 1984: 101-102)

Bakhtin has a weird understanding of embodiment, that of attachment "to one of life's normal plots," whatever this may mean.

> Between the adventure hero and the Dostoevskyan hero there is one formal similarity, very fundamental to the structure of the novel. As rogards the odventure hero also, it is impossible to say who he is. He has no firm socially typical or individually characterological qualities out of which a stable image of his character, type, or temperament might be composed. Such a definitive image would weigh down the adventure plot, limit the adventure possibilities. To the adventure hero anything can happen, he can become anything. He too is not a substance, but a pure function of adventures and escapades. The adventure hero is, to the same degree as Dostoevsky's hero, not finalized and not predetermined by his image. (Bakhtin 1984: 102)

Ah, this could be summed up as the unfinalizability of characters (at least on "dialogic" novels).

> True, this eternal man of the adventure plot is (so to speak) a corporeal and corporeal-spiritual man. Outside the plot he is therefore quite empty, and consequently he can establish no ektra-plot connections with any other characters. The adventure plot cannot therefore be the ultimate binding force in Dostoevsky's world, but as a plot it offers favorable material for the realization of Dostoevsky's artistic design. (Bakhtin 1984: 105)

Yet again, corporeality (embodiment) is defined negatively by Bakhtin. For him it is restrictive.

> A literary genre, by its very nature, reflects the most stable, "eternal" tendencies in literature's development. Always preserved in a genre ane undying elements of the *archaic*. True, these archaic elements are preserved in it only thanks to their constant *renewal*, which is to say, their contemporization. A genre is always the same and yet not the same, always old and new simultaneously. Genre is reborn and renewed at every new stage in the development of literature and in every individual work of a given genre. This constitutes the life of the genre. Therefore even the archaic elements preserved in a genre are not dead but eternally alive; that is, archaic elements are capable of renewing themselves. A genre lives in the present, but always *remembers* its past, its beginning. Genre is a representative of creative memory in the process of literary development. Precisely for this reason genre is capable of guaranteeing the *unity* and *uninterrupted continuity* of this development. (Bakhtin 1984: 106)

A freakishly familiar-sounding definition of the genre.

> This carnival sense of the world possesses a mighty life-creating and transforming power, an indestructible vitality. Thus even in our time those genres that have a connection, however remote, with the traditions of the serio-comical preserve in themselves the carnivalistic leaven (ferment), and this sharply distinguishes them from the medium of other genres. These genres always bear a special stamp by which we can recgnize them. The sensitive ear will always catch even the most distant echoes of a carnival sense of the world. (Bakhtin 1984: 107)

Again, vaguely familiar-sounding. Also, the latter part also applies to nonverbalism: the nonverbalist reader always cathes the echoes of "primordial silence" and the "constant brushing-by of bodies" in any given text.

> At the base of the genre lies the Socratic notion of the dialogic nature of truth, and the dialogic nature of human thinking about truth. The dialogic means of seeking truth is counterposed to *official* monologism, which pretends to *possess a ready-made truth*, and it is also counterposed to the naive self-confidence of those people who think that they know something, that is, who think that they possess certain truths. Truth is not born nor is it to be found inside the head of an individual person, it is born *between people* collectively searching for truth, in the process of their dialogic interaction. Socrates called himself a "pander": he brought people together and made them callide in a quarrel, and as a result truth was born; with respect to this emerging truth Socrates called himself a "midwife," since he assisted at the birth. For this reason also he called his method "obstetric." But Socrates never called himself the exclusive possessor of a ready-made truth. (Bakhtin 1984: 110)

Very reminiscent of Thomas A. Sebeok, the "cross-pollenator" of sciences.

> The ideas of Socrates, of the leading Sophists and other historical figures are not quoted here, not paraphrased, but are presented in their free and creative development against a dialogizing background of other ideas. As the historical and memoir basis of the genre is weakened, the ideas of others become more and more plastic; people and ideas which in historical reality never entered into real dialogic contact (but could have done so) begin to come together in dialogues. This is only one step away from the future "Dialogue of the Dead," in which people and ideas separated by centuries collide with one another on the dialogic plane. (Bakhtin 1984: 112)

This is exactly what has happened and is happening with Bakhtin himself, e.g. the creative comparison of his ideas with those of his contemporaries with whom he never came into contact (Mead, Goffman, Rocker, Lotman, etc.).

> A very important characteristic of the menippea is the organic combination within it of the free fantastic, the symbolic, at times even a mystical-religious element with an extreme and (from our point of view) crude *slum naturalism*. The adventure of truth on earth take place on the high road, in brothels, in the dens of thieves, in taverns, marketplaces, prisons, in the erotic orgies of secret cults, and so forth. The idea here fears no slum, is not afraid of any of life's filth. The man of the idea - the wise man - collides with worldly evil, depravity, baseness, and vulgarity in their most extreme expression. This slum naturalism is apparently already present in the earliest menippea. (Bakhtin 1984: 115)

This "slum naturalism" sounds very much like modern anthropology (e.g. prostitution, cross-dressing, disabilities, etc.).

> In the menippea a special type of *experimental fantasticality* makes its appearance, completely foreign to ancient epic and tragedy: observation from some unusual point of view, from on high, for example, which results in a radical change in the scale of the observed phenomena of life; Lucian's *Icaromenippus*, for example, or Varro's *Endymiones* (observations of the life of a city from a great height). This line of experimental fantasticality continues, under the defining influence of the menippea, into the subsequent epochs as well - in Rabelais, Swift, Voltaire, (*Micromegas*) and others. (Bakhtin 1984: 116)

Something for the semiotics of the city: a possible historical source for de Certeau's "Walking In The City."

> In the menippea there appears for the first time what might be called moral-psychological experimentation: a representation of the unusual, abnormal moral and psychic states of man - insanity of all sorts (the theme of the maniac), split personality, unrestrained daydreaming, unusual dreams, passions bordering on madness, suicides, and so forth. These phenomena do not function narrowly in the menippea as mere themes, but have a formal generic significance. Dreams, daydreams, insanity destroy the epic and tragic wholeness of a person and his fate: the possibilities of another person and another life are revealed in him, he loses his finalized quality and ceases to mean only one thing; he ceases to coincide with himself. (Bakhtin 1984: 116-117)

Reminiscent of psychotropic discourse.

> Very characteristic for the menippea are scandal scenes, eccentric behavior, inappropriate speeches and performances, that is, all sorts of violations of the generally accepted and customary course of events and the established norms of behavior and etiquette, including manners of speech. These scandals are sharply distinguished by their artistic structure from epic events and tragic catastrophes. They are also different in essence from comic brawls and exposes. One could say that in the menippea new artistic categories of the scandalous and the eccentric emerge which are completely foreign to the classical epic and to the dramatic genres (on the carnivalistic character of these categories we shall speak in more detail below.) Scandals and eccentricities destroy the epic and tragic wholeness of the world, they make a breach in the stable, normal ("seemly" course of human affairs and events, they free human behavior from the norms and motivations that predetermine it. (Bakhtin 1984: 117)

Garfinkelish.

> A dialogic relationship to one's own self defines the genre of the soliloquy. It is a discussion with oneself. Already Antisthenes (a pupil of Socrates and perhaps already a writer of menippea) considered the greatest achievement of his philosophy "**the ability to communicate dialogically with one's self**." Epictetus, Marcus Aurelies, and Augustine were remarkable masters of this genre. At the heart of the genre lies the discovery of the *inner man* - "one's own self," accessible not to passive self-observation but only through an *active dialogic approach to one's own self*, destroying that naive wholeness of one's notions about the

> self that lies ot the heart of the lyric, epic, and tragic image of man. A dialogic approach to oneself breaks down the outer shell of the self's image, that shell which exists for other people, determining the external assessment of a person (in the eyes of others) and dimming the purity of self-consciousness. (Bakhtin 1984: 120)

Self-communication; #metablog

> Dialogic banquet discourse possessed special privileges (originally of a cultic sort): the right to a certain license, ease and familiarity, to a certain frankness, to eccentricity, ambivalence; that is, the combination in one discourse of praise and abuse, of the serious and the comic. (Bakhtin 1984: 120)

I have taken to use the #metablog tag for quotes which may be used to discuss this blog (JJA). These particular characteristics listed here to my mind describe well the relaxed scholarship or unofficial seriousness with which I conduct this blog. JJA is the closes example to a real life "dialogue" I have, as I otherwise (on the object-level) deal with nonverbal communication, in which there is no dialogue, only interaction.

> Carnival is the place for working out, in a concretely sensuous, half-real and half-play-acted form, a *new mode of interrelationship between individuals*, counterposed to the all-powerful socio-hierarchical relationships of noncarnival life. The behavior, gesture, and discourse of a person are freed from the outhority of all hierarchical positions (social estate, rank, age, property) defining them totally in noncarnival life, and thus from the vantage point of noncarnival life become eccentric and inappropriate. *Eccentricity* is a special category of the carnival sense of the world, organically connected with the category of familiar contact; it permits - in concretely sensuous form - the latent sides of human nature to reveal and express themselves. (Bakhtin 1984: 123)

A very useful passage. In terms of gestures and behaviours the meaning of Bakhtin's carnivalization becomes instantly clear for me.

> This epoch also witnessed the carnivalization of the *speech life* of European peoples: whole layers of language, the so-called *familiar speech of the public square*, were permeated with a carnival sense of the world; there came into being an enormous fund of unrestrained carnivalistic gesticulations. The familiar speech of all European peoples is to this day filled with relics of carnival, especially speech of abuse and ridicule; the symbol-system of carnival also fills the abusive, ridiculing gesticulations of today. (Bakhtin 1984: 130)

A point for gesture studies.

> Representation of the nether world often applied the carnivalistic logic of "a world upside down": an emperor in the nether world becomes a slave, a slave an emperor, and so forth. (Bakhtin 1984: 133)

The first shall be last and the last shall be the first, in Christianity.

> Characteristic first of all is the image of the narrator and the *tone* of his story. The narrator - a "certain person" - is on the *treshold* of insanity (delirium tremens). But that aside, he is already a person *not like everyone else*: that is, he is one who has deviated from the general norm, who has fallen out of life's usual rut, who is despised by everyone and who himself despises everyone - that is, we have before us a new variety of the "underground man." (Bakhtin 1984: 138)

Does the Underground Man hate the world like Winston does?

> I kept glancing at the faces of the dead cautiosly, distrusting my impressionability. Some had a mild expression, some looked unpleasant. As a rule the *smiles* were disagreeable, and in some cases very much so...

Dead body language *per se* in Dostoevsky.

> The essence of every genre is realized and revealed in all its fullness only in the diverse variations that arise throughout a given genre's historical development. The more accessible all these variants are to the artist, the more richly and flexibly will he command the language of the given genre (for the language of a genre is concrete and historical). (Bakhtin 1984: 142)

To write a good (genre-continuing) dystopia one should first read the classical ones, or, better yet do as Orwell did and review them.

> ...the idea that "everithing is permitted" if there is no Fod and no immortality for the soul (one of the leading idea-images of his work); the related theme of confession without repentance and of "shameless truth," which runs through all of Dostoevsky's work beginning with *Notes from Underground*; the theme of the final moments of consciousness (connected in other works with the themes of capital punishment and suicide); the theme of a consciousness on the brink of insanity; the theme of sensuality, penetrating the highes spheres of consciousness and thought; the theme of the total "inappropriateness" and "unseemliness" of life cut off from its folk roots and from the people's fath, and so on - all these themes and ideas, in condensed and naked form, are fitted into the seemingly narrow confines of this story. (Bakhtin 1984: 144)

I had not dared to hope for it, but Bakhtin may indeed help me out in dealing with Orwell and Huxley.

> In *Notes from Underground* we also find other familiar signs of the menippea: abrupt dialogic syncrises, familiarization and profanation, slum naturalism, and so on. (Bakhtin 1984: 154-155)

Ah! Slum naturalism in also apparent in Orwell's "proletarian quarters."

> Each new variety, each new work of a given genre always enriches it in some way, aids in perfecting the language of the genre. For this reason it is important to know the possible generic sources of a given author, the literary and generic atmosphere in which his creative work wes realized. The more complete and concrete our knowledge of an artist's *generic contacts*, the deeper can we penetrate the peculiar features of his generic form and the more correctly can we understand the interrelationship, within it, of tradition and innovation. (Bakhtin 1984: 157)

Quite important. I am interested in genre theory only insofar as I am dissecting the dystopian genre, but I must nevertheless know *something*. This here is agreable.

> We have already made reference to the phenomenon of reduced laughter, so important in world literature. Laughter is a specific aesthetic relationship to reality, but not one that can be translated into logical language; that is, it is a specific means for artistically visualizing and comprehending reality and, consequently, a specific means for structuring an artistic image, plot, or genre. Enormous creative, and therefore genre-shaping, power was possessed by ambivalent carnivalistic laughter. This laughter could grasp and comprehend a phenomenon in the process of change and transition, it could fix in a phenomenon both poles of its evolution in their uninterrupted and creative renewing changeability: in death birth is foreseen and in birth death, in victory defeat and in defeat victory, in crowning a decrowning. Carnival laughter does not permit a single one of these aspects of change to be absolutized or to congeal in one-sided seriousness. (Bakhtin 1984: 164)

And here Bakhtin almost touches upon what is called "somaesthetics" - that is, "a specific aesthetic relatioship to reality" that cannot "be translated into logical language." Also, concursivity can be "a specific means for artistically visualizing and comprehending reality" and even "a specific means for structuring an artistic image, plot, or genre" - many congenialities.

> I dreamed I climbed a *crooked stair* that led
> Up to a tower, and there upon that *height*
> I stood, where Moscow like an ant hill lay
> *Under*my feet, and in the *marketplace*
> The *people* stared and pointed at me *laughing;*
> *I felt ashamed*, *a trembling overcame me*,
> I fell headfirst, and in that fall I woke.

Wow. Pushkin (in *Boris Godunov*) is good even without rhyme...

> Raskolnikov ekperiences terrible moments at the treshold of the murdered pawnbroker's when, on the other side of the door, on the stairway landing, her visitors stand and tug at the bell. It is to this place that he returns and himself rings the bell, in order to relieve those moments. The scene of his half-confession to Razumikhin takes place on the treshold in the corridor by a lamp, **without words, only in glances**. On the treshold, near the doors leading to a neighbouring apartment, his conversations with Sonya occur *with Svidrigailov eavesdropping on the other side of the door). There is certainly no need to enumerate further all the "acts" that take place on the treshold, near the treshold, or that are permeated with the living sensation of treshold in this novel. (Bakhtin 1984: 170)

The conversation of glances. I think there might be a need to enumerate all "acts" that take place in a given text.

> And the time of gambling is a specila time: here, too, **a minute is equal to years**. (Bakhtin 1984: 171)

"A minute is equal to years" would fit as a title for discussion of kinesic transcription, e.g. how some investigators actually spent years going over a few minutes worth of videotaped interaction.

> One might say that Myshkin is not able to enter into life completely, cannot become completely embodied, cannot accept any definitiveness in life that would limit a personality. He remains, as it were, on a tangent to life's circle. It is as if he lacks the necessary *flesh of life* that would permit him to occupy a specific place in life (thereby cromding others out of that place), and therefore he remains on a tangent to life. But precisely for that reason is he able to "penetrate" through the life-flesh of other people and reach their deepest "I." (Bakhtin 1984: 173)

The "flesh of life" is actually a good metaphor for nonverbal behaviour or embodiment - especially in relation to the way literature "touches" life (in Bradbury). This is yet another iteration - a metaphorical one - of concursivity.

> We have already spoken of the structural characteristics of the carnival image: it strives to encompass and unite within itself bothe poles of becoming or both members of an antithesis: birth-death, youth-old age, top-bottom, foce-backside, praise-abuse, affirmation-repudiation, tragic-comic, and so forth, while the upper pole of a two-in-one image is reflected in the lower, after the manner of the figures on playing cards. It could be expressed this way: opposites come together, look at one another, are reflected in one another, know and understand one another.
> And in just this way could one define the basic principle of Dostoevsky's art. Everything in his world lives on the very border of its opposite. Love lives on the very border of hate, knows and understands it, and hate lives on the border of love and also understands it... (Bakhtin 1984: 176)

This is also one of the primary structural characteristics of the model of the semiosphere.

> We have entitled our chapter "*Discourse* in Dostoevsky," for we haw in mind *discourse*, that is, **language it its concrete living totality**, and not language as the specigif object of linguistics, something arrived ot through a completely legitimate and necessary abstraction from vorious aspects of the concrete life of the word. (Bakhtin 1984: 181)

Benveniste understood discourse as language put into action. Bakhtin here understands discourse as "the concrete life of the word." Are these definitions fully compatible? And what would be concourse in relation with this definition? "The word of the concrete life?"

> Dialogic relationships (including the dialogic relationships of a speaker to his own discourse) are the subject of metalinguistics. (Bakhtin 1984: 182)

How does metalinguistics in this sense differentiate from psycholinguistics?

> In conclusion, we remind the reader that dialogic relationships in the bread sense are alse possible among different intelligent phenomena, provided that these phenomena are expressed in some *semiotic* material. Dialogic relationships are possible, for example, among images belonging to different art forms. But such relationships already exceed the limits of metalinguistics. (Bakhtin 1984: 184-185)

Concursivity as a dialogue?

> **Ultimate semantic authority - the author's intention** - is realized not in his direct discourse but with the help of other people's words, created and distributed specifically as the words of others. (Bakhtin 1984: 188)

The same seems to go for nonverbal behaviour in literature - that the ultimate semantic authority concerning "intention" in literature belongs to the author.

> One word acutely **senses** alongside it someone else's word speaking about the same object, and this awareness determines its structure.
> Internally polemical discourse - the word with a sideward glance at someone else's hostile word - is extremely widespread in practical everyday speech as well as in literary speech, and has enormous style-shaping significance. Here belong, in everyday speech, all words that "make digs at others" and all "barbed" words. But here also belongs all self-deprecating overblown speech that repudiates itselfi nadvance, speech with a thousand reservations, concessions, loopholes and the like. **Such speech literally cringes** in the presence or the anticipation of someone else's word, reply, objection. The individual maner in which a person structures his own speech is determined to a significant degree by his peculiar awareness of other's words, and by his means for reacting to them. (Bakhtin 1984: 196)

Is this "word organicism?"

> For classicism, **only the word of language exists, "no one's word,"** a material word which is part of the poetic lexicon, and this word passes directly from the treasurehouse of poetic language into the monologic context of a given poetic utterance. (Bakhtin 1984: 200)

Ah, this is a problem that should be discussed thoroughly in terms of nonverbal communication, e.g. how "no one's behaviour" emerges, or how tokens give way to types. The problem of legisigns. This could alse be viewed in terms of Lotman's two approaches to behaviour: one being "someone's behaviour" and the other "no-one's behaviour" in this sense.

> After almost every word Devushkin casts**a sideward glance at his absent interlocutor**: he is afraid she will think he is complaining, he tries in advance to destroy the impression that will be created by the news that he lives in the kitchen, he does not want to distress her, and so forth. The repetition of words results from his trying to intensify their accent or te give them **a new nuance** in light of his interlocutor's possible reaction. (Bakhtin 1984: 206)

But there is no feedback from an "absent interlocutor"?

> However, does it really matter?" He continues as he mounted the stairs, **breathing hard and trying to control the beating of his heart**, which always seemed to beat hard on other people's stairs...

Self-indication and self-control of breathing. From *The Double*.

> ...a smile full of the most venomous and far-reaching implications...

From *The Double*.

> The devil shouts into Ivan Karamazov's ear Ivan's very own words, commenting mockingly on his decision to confess in court and repeating in an alien tone his most intimate thoughts. (Bakhtin 1984: 221)

The very same occurs in Orwell's *1984*, where the inquisitor is familiar with the contents of not only Winston's diary, but seemingly his very thoughts, repeating them to Winston in order to persuade him that his ideas are insane.

> In fact the narration does, with the most tedious precision, register all the minutest movements of the hero, not sparing endless repetitions. The narrator is literally fettered to his hero; he cannot back off from him sufficiently to give **a summarizing and integrated image of his deeds and actions**. Such a generalized image would already lie outside the hero's own field of vision, and on the whole such images presume some stable position on the outside. The narrator does not have access to such a position, he has none of the perspectives necessary for an artistically finalizing summation of the hero's image or of his acts as a whole.
> This peculiar feature of narration in *The Double* is, with certain modifications, preserved throughout all of Dostoevksy's subsequent work. Narration in Dostoevsky is always narration without perspective. Employing a term from art criticism, we could say that Dostoevsky had no "distance perspective" on the hero and the event. The narrator finds himself in immediate proximty to the hero and the ongoing event, and **it is from this maximally close, aperspectival point of view that he structures their representation**. (Bakhtin 1984: 225)

This definitely concerns concourse. Thus, Bakhtin notes "intimate" closeness the author has to his or her characters, framing it of course in terms of the "point of view" approach.

> "Notes fro mUnderground" is a confessional **Ich-Erzahlung**. Originally the work was entitled "A Confession." And it is in fact an authentic confession. Of course, "confession" is understood here not in the personal sense. The author's intention is refracted here, as in any *Ich-Erzählung* this is not a personal document but a work of art. (Bakhtin 1984: 227)

Invaluable information. Also, some of the first words in the novel, e.g. "a sick man" could serve as a title for discussing dystopian protagonists. Also, see if *Ich-Erzählung* is another iteration of self-communication...

> In conclusion we will comment upon two additional characteristics of the Undorground Man. Not only his discourse but his face too has its sideward glance, its loophole, and all the phenomena resulting from these. It is as if interference, voices interrupting one another, penetrate his entire body, depriving him of self-sufficiency and ambiguousness. The Underground Man hates his own face, the power of that other's evaluations and opinions. He himself looks on his face with another's eyes, with the eyes of the other. And this alien glance interruptedly merges with his own glance and creates in him a peculiar hatred toward his own face:
>
> > For instance, I hated my face; I thought it disgusting, and even suspected that there was something base in its expression and therefore every time I turned up at the office I painfully tried to behave as independently as possible so that I might not be suspected of being base, and to give my face as noble an expression as possible. "Let my face even be ugly," I thought, "but let it be noble, expressive, and above all, **extremely** intelligent." But I was absolutely and painfully certain that my foce could never express those perfections; but what was worst of all, I thought it purposively stupid-looking. And I would have been quite satisfied if I could have looked intelligent. In fact, I would even have put up with looking base if, at the samet ime, my face could have been thought terribly intelligent. [*SS* IV, 168, "Notes," Part Two, ch. I]

Just as he deliberately makes his discourse about himself unattractive, so is he made happy by the unattractiveness of his face:

> I happened to look at myself in the mirror. My harassed face struck me as extremely revolting, pale, spiteful, nasty, with disheveled hair. "No matter, I am glad of it," I thought; "I am glad that I shall seem revolting to her: I like that." [*SS* IV, 206, "Notes," Part Two, Ch. V]

This plomic with the other on thesubject of himself is complicated in "Notes from Underground" by his polemic with the other on the subject of the world and society. The underground hero, in contrast to Devushkin and Golyadkin, is an ideologist. (Bakhtin 1984: 235-236)

A point for the ugliness-drive (much like *thanatos*). Here it is framed as an ideology.

> The motifs "I didn't know that," "I didn't see that," "that was relealed to me only later," are absent from Dostoevsky's world. His hero knows and sees everything from the very beginning. This is why it is so common for heroes (or for a narrator speaking about a hero) to announce, after a catastrophe, that they had known and foreseen everything in advance. "Our hero shrieked and clutched at his head. Alas" That was what he had known for a long time would happen!" Thus ends *The Double*. The Underground Man is constantly emphasizing that he knew everything and foresaw everything. (Bakhtin 1984: 239)

Yet another congeniality with Orwell! Winston also knows beforehand what must happen to him and when the bullet does come, he loves the Big Brother.

> We have already said that internal dialogue (that is, **microdialogue**) and the principles for constructing it served as the basis on which Dostoevsky originally introduced other real voices. (Bakhtin 1984: 254)

So that's what microdialogue is. But what if one imagines internal interaction - would that be microinteraction?

> A newly born genre never supplants or replaces any already existing genres. Each new genre merely supplements the old ones, merely widens the circle of already existing genres. For every genre has its own predominant sphere of existence, in which it is irreplaceable. (Bakhtin 1984: 271)

And more wise words on the concept of genre.

1856

CHERNYSHEVSKY, Nikolai Gavrilovich [1828-99]
Russian radical critic and publicist, a leading representative of Russian utilitarianism of the 1850s and '60s. He edited the influential progressive journal *Sovremennik* [The Contemporary] from 1853 until his arrest in 1862 for revolutionary activities; while in prison he wrote his didactic-utopian novel *Chto Delat'* [What is To Be Done?] (1863). Cherneyshevsky's martyrdom (seven years hard labor and twenty years exile in Siberia), plus the phenomenal popularity of his novel among Russian social activists, made him a great mythologized hero in the postrevolutionary search for nineteenth-century precursors to Bolshevism.
In 1855 Chernyshevsky wrote "The Aesthetic Relation of Art to Reality," an essay that has since become canonical for official Soviet literature. In it he defends mimetic, representational, utilitarian art - to the extent of insisting that emotion is art's prime ingridient, and that in art "feeling and form are opposites." Bakhtin's use of Chernyshevsky here, as the prototype of a novelist who seeks an objective, deliberately de-centered novel (*The Pearl of Creation*), is thus characteristically eccentric. [pp. 308-309]

What is To Be Done? is reputedly a precursor to *Notes from the Underground* and *We* in the utopian/dystopian genre.

4.7.2 Credible Forces (2013-07-05 21:08)

Whiskey Blanket 2007. *Credible Forces*. Boulder: Independent.

> Same old police still roams the streets
> The same **hand that feeds you** still **holds the leash**.
>
> (Whiskey Blanket 2007: 2 - Night Walz)

This could be one of those nonverbal metaforms/metophors Danesi is on about. I'm hoping to collect more explicitly concursive quotes from this album. Also, I have to note that this is the very first (music) album I am "listening concursively." That is, I'm broadening my concursive enterprise to music, films and pehaps even other art forms. So-called "body articulations" can be found everywhere.

1858

> Wake and **stretch and take a breath**
> When you reach the front door try to **pace your step**
>
> (Whiskey Blanket 2007: 3 - Wake And Stretch)

These sound instructive. Charles Morris probably has a specific category for these kinds of "suggestive" statements. In any case, there are three behaviours present: stretching the body (after waking up; *sirutamine*, *virgumine*), taking a breath (on command; intentionally), and pacing steps (again directing conscious attention to footwork).

> I'm **short on breath** like Funny Biz is short on change. [sound of coins clinging]
>
> (Whiskey Blanket 2007: 3 - Wake And Stretch)

Being out of breath - is it a behaviour or a state?

> But I've been doing what I like since I was breast-fed
> and I'll do the same until the day I **fluff the pillow for my death-bed**.
>
> (Whiskey Blanket 2007: 3 - Wake And Stretch)

A good expression which "embryonically" contains a situation: a man lying on his death-bed, re-adjusting (fluffing, making fluffy) the pillow. Very... eye-minded, as M. Joos would put it.

> **As I sit** I let the past entice visions of how my path in life has turned into a powerful device of love and sacrifice...
>
> (Whiskey Blanket 2007: 4 - Wake And Stretch)

Here the artivity - sitting - is put to use as "a plot device." It describes the situation: the rapper is sitting and letting his mind wonder.

> But I'll just take it for granted that I've been put on this planet to serve a purpose, a reason, a service to certain beings, like **every person hurt or bleeding** in a fervent seach for feeding my soul with a deeper meaning, and **I'm breathing**, but breath can be deceiving, believing that every next proceeding day is just yesterday for repeating...
>
> (Whiskey Blanket 2007: 4 - Wake And Stretch)

The first (emboldened) instance in a visualizing device: the rapper states that he is in the service of people wha have been wronged, who are hurt, and those not only hurt, but visibly hurt - bleeding. The second instance sounds like a meta-description: the rapper has just uttered a long stretch of rhymes and says - as if to himself - that he is breathing, after which he takes an audible breath and proceeds to discuss some aspect of breathing. That brath can be deceiving could be a reference to the fact that *words can lie*.

> Now what exactly do people think when they **see** or hear me [...]
> I can never tell what others interpret, do they see a man who's life is perfect? [...]
> It hurts less when I don't think, but I love **attentive eyes that don't blink**
> And my heart sinks when I'm adored
> It seems like only yesterday when I was ignored...
>
> (Whiskey Blanket 2007: 4 - Make Believe)

Here we have a self-conscious discourse, a worrying about what others think of oneself and a valuable remark that self-consciousness can be ignored: one can stop worrying about what others think and thus save oneself some trouble. Almost immediaty the other side of the coin is presented: it feels good to be in front of attentive eyes (that don't blink). This is the bifurcated characteristic of public presentations: on the one hand one feels self-conscious and on the other it feels good. I'm sure the neuroscience of public speaking has already narrowed these aspects down to adrenaline and whatever, but at this point we're interested in the poetic expressions of these phenomena.

Do you know me now?
- The way you **tilt your head and raise an eyebrow** -
I wonder what you could have learned by listening

(Whiskey Blanket 2007: 4 - Make Believe)

Wow. The concursive description is uttered by another voice. It's as if there's a self-conscious protagonist and a descriptive narrator present. The nonverbal behoviour described is questioning, or what Young (1930: 208) called "a facial interrogation point" that demands an answer. The protagonist proceeds to enumerate possible answers ("that kid can sing" etc. left out of thequotation) but before it proposes a counter-question: what could the listener have learnt by way of observation? This topic falls under the heading of "nonverbal ethics," e.g. the feelings involved by the subject who is being watched or observed.

Funny Biz is writing rhymes on little books/box of matches.

(Whiskey Blanket 2007: 4 - Make Believe)

"Object language" - this quote is uttered by "the other" (rapper), again a description of activity from "the narrator's" point of view. The content is seemingly meant to be taken comically - the image is of a rapper writing rhymes on anything that suits him; in this case - in the restaurant - it is a box of matches. Also, note the phonetic similarity here between "books" and "box" - I cannot differentiate by hearing which one is uttered, and both seem to fit semantically as well.

I've never been the type to follow all the latest fashions
nor do I get so drunk I **lose control of all my actions**
unless I meet a girl who's got a butt like Toni Braxton's
and come to find her friends have all got sexy foreign accents

(Whiskey Blanket 2007: 4 - Make Believe)

The impression is again comical mixed with serious self-descriptions (Bakhtin would probably say *serio-comical*). The impression is also fostered by the playful "carnivalistic" music on the background. The verbal content reifies the connection between alcohol and irresponsive behaviour (losing control of one's actions).

Yo, **I take two steps back to examine where I'm headed**...

(Whiskey Blanket 2007: 4 - Make Believe)

Another point for metaphorization: distancing oneself - almost physically, by stepping back - from abstract concepts (one's directions in life).

It's out of hand / still / I've got a grip of what matters...

(Whiskey Blanket 2007: 4 - Make Believe)

Again, "what matters" is a metaform that can be "handled" and "gripped". Cognitive processes or states have been given concursive expression.

Throw me a bone and you ain't never gonna get it back...

(Whiskey Blanket 2007: 5 - Dark Secrets)

This is interesting because of the mixed levels: "throwing someone a bone" is a metaphorical expression of giving someone a chance or helping out, and "giving it back" reifies it as a physical activity. This must be "the treasure of poetic language" where everything is free to be remolded or played with.

> I don’t wanna live in a box searching for a saviour
> receiving free time for good behovior
> step into the chamber and smell the vapor
> let it sink into your skin like a rusty razor
>
> (Whiskey Blanket 2007: 5 - Dark Secrets)

What we have here is a barrage of prison imagery (although I have to admit my own ward "barrage" is itself filled with war-time imagery - there’s no escape from imagery). On first listening "living in a box" and "searching for a saviour" could be read from the standpoint of critical attitude towards religion, e.g. searhing for a saviour *is* living in a box. But it makes better sense to consider this in relation with the tendency of prison population to turn religious (what else is there to do than to go to the chapel?). Getting time off for good behaviour is a definite prison trope. The prison association is yet again reinforced by the somatic imagery of a chamber that stinks intensely enough to sink into the skin (sharply, like a razor).

> I don’t wanna be a wack-rapping gun-slinging gangster with my chain hanging, bustin’ slugs and slangin’ drugs and illin’ while I’m gang-banging.
>
> (Whiskey Blanket 2007: 6 - Necessity)

Another use of the same level-mixing technique, where common tropes of low-brow gangster rap (e.g. bustin’ slugs and slangin’ drugs) are presented in a weirdle literal way.

> Oh, hello, my name is Sloppy Joe, I play the fiddle and I’m good at what I love so my life is pretty simple but, uh, you’ve prolly seen me **at the back of the class, looking distracted**, doodling and scratching my ass...
>
> (Whiskey Blanket 2007: 9 - Temptations)

If I remember correctly then social psychologists have even proven that students who pay the most attention are sitting at the front or in the center - that attention is actually regulated by the teacher’s visual field. In this verse Sloppy Joe introduces himself and recalls where and how he might have been most remembered. It is almost as if sitting at the back of the class and *looking distracted* are followed by a short list of symptoms of *looking distracted*: doodling and scratching his ass. The implication seems to be that attentive students do not doodle (they listen to the teacher) and don’t indulge in "inappropriate" behaviours - instead of scratching his ass any given self-adaptor could have been named (picking or scratching his nose, for example).

> So I actively try to keep this rapping alive
> when the show is over I’ll be **slapping some five**
> throw my hat to the sky, cause I have to be live
> to keep the music cruisin’ with the happening vibe
>
> (Whiskey Blanket 2007: 9 - Temptations)

I wonder if there’s a "semantic relation" between keeping hip-hop alive and the activities listed immediately afterwards. It is as if giving out high-fives and throwing hats in the air serve as means to keep up the "happening" vibe and in this way also keep hip-hop alive. Also, I just remembered that Whiskey Blanket has a "quirky" stage presence. In one interview they were questioned about why two of them squat while one is standing up and rapping. Their reply was cogent, that in this way the currently rapping person "stands out." Whiskey Blanket’s body language is indeed interesting. They are not of course alone with such antics as high-fives and hat-throwing. It seems that many rappers do namy things to keep the audience attentive. Lords of the Underground, for example, handed out vinyls and rigorously instructed the audience to use their bodies; e.g. make the "L" emblem with their hands, etc.

> So I give the directions [...] as we speak
> so raise the bar, raise the roof, **raise an eyebrow**...
>
> (Whiskey Blanket 2007: 9 - Temptations)

Could these be the instructions for the audience? If so then they are again poetically mixing the abstract with the concrete, e.g. one cannot raise the bar, the roof, and an eyebrow in exactly the same way.

> Do you wanna run with those who get drunk ang take off their clothes?
> If you doubt us, **strike a pose**...
>
> (Whiskey Blanket 2007: 10 - Seamless)

Concursive, but incogent. What pose?

> You can try to step quick
> but **you're looking shaky as an epilectic**
> and your head feels big because of your necklace...
>
> (Whiskey Blanket 2007: 10 - Seamless)

I believe this is called a punchline. Otherwise it seems like they are just playing around with words, desperately trying to find something to rhyme (which they do, quite well), but with no "story" behind it. I'm beginning to think that the "mixed technique" mentioned earlier is a part of the punchline phenomenon, which here seems to consist of double entendres, e.g. "just leave that *beef* right back in the stu" - with "beef" having a slang meaning as grudge. Overall "Seamless" seems like a track made "just for fun" with Audible Audities.

> No American Idol winner is speaking [?] on rap
> just cause **they can get a room full of people to clap**...
>
> (Whiskey Blanket 2007: 11 - Credible Sources)

I can't tell if the word is speakin', beatin', or vegan. In any case the message is admirable: that the size of the audience should not be the measure of music.

> I analyzed the words of critics as they tore me apart
> they help me build a bonfire out of only the spark
> and that's good, great, / fresh / that's something worth living for...
>
> (Whiskey Blanket 2007: 11 - Credible Sources)

I wonder if members of WB will read this as well. It's not a review in the traditional sense, but it's something...

> Nowadays it's all glitter and glass and **jigglin' ass**
> and nobody willing to just think of the past
> you see if I became a teacher every kid in the class
> would get a take-home assignment called Listen to Jazz.
>
> (Whiskey Blanket 2007: 11 - Credible Sources)

Meritorious verse. The concursive aspect - ass-jiggling - is presented as a metonym for cheesy XXX music videos which dominate the mainstream rap music scene.

> I woke up about half past the quarter to two. I had to **gather my thoughts for a moment or two**, and soon enough the day begun, I'[wa]s feeling a little bit lazy from the night before / kinda sore / sorta tired, tryina' find a pair of socks and a shirt that wasn't dirty, freshen up and try to hit the road by one thirty...
>
> (Whiskey Blanket 2007: 12 - Don't Get Hirt)

This whole track is very descriptive, but explicitly bodily activities are only began with. Since the main concern lays with hygiene, transportation and food, I believe this would be what bakhtinians would call the "bodily lower stratum." The bold span, gathering thoughts after waking up, seems like a common everyday experience. I wouldn't be surprised if oneirologists had a special term for it.

> What's miraculous about it is [...] Everybody's looking for their true selves. We're all trying to fulfill ourselves, understand ourselves, get in touch with ourselves, face reality... Explore ourselves, expand ourselves. Ever since we dispensed with God we've had nothing but ourselves to explain, this meaningless horror of life. / You're a wacko... /
>
> (Whiskey Blanket 2007: 14 - The Probable Antagonist)

This soundbite is Eddie Jessup's speech from the movie *Altered States* (1980). It may suit well this year's summer school of semiotics, the topic of which is autocommunication. I'm compiling a list of notions related to self-communication, so watching this movie may prove useful.

> ...it burns when he speaks, cause sometimes it goes without a reply. **He's [got] doubt in his eyes**, the fountain subsides and reverts into a desert. He woke up at his parents house and his head hurt, wearing his red shirt he was sent to the psychiatrist...
>
> (Whiskey Blanket 2007: 15 - Ritenoir)

There's so much embedded into this, it's difficult to unravel. The burning sensation felt when speaking and not getting a reply may be ascribed to some unidentified emotion (psycholinguists, help?). Embodying doubt in one's eyes is a common case of ascribing emotions to eyes when in fact there is a whole complex of facial and bodily factors involved - this is the case af ambiguity in concursivity; when a verbal expression merely announces but does not describe the nonverbal expression. The part about the subsiding fountain may be a poetic metaphor for eyes turning "dim." Generally I noticed only now that the title of this sad song is a reference to Ritalin, and a reference to the psychopharmaceutical affair going on in the US (e.g. suicides caused by these stimulants).

> When the doctor came in **she arose to her feet** / Now, now, Ma[da]m, **you better have a seat**, / Oh no, bad news, what could it be / Well how's life at home been recently?
>
> (Whiskey Blanket 2007: 15 - Ritenoir)

A point for concursive interrelationships. This is like a scene from any given American unfolding before our imagination. The woman stands up because she has been waiting for the doctor and he opens with "you better have a seat" which is a typical warning sign of giving or receiving bad news.

> As he grabbed his briefcase he got weak in the knees
> rushed for the car and clumsily reached for his keys
> she grabbed the book-bag, hopped on the bike
> staying ready, steady peddling with all of her might
> stricken with the sudden feeling something was not right
> he slammed on the gas as he sped through a stop light
>
> (Whiskey Blanket 2007: 15 - Ritenoir)

The episode goes on until they find mom's dead body at home. This is very concursive, almost like a (manu)script. It seems like they intentionally tried to make a visual impact, emphasized even further by the way dialogue of voices, each describing another activity or the activity of another character.

> I'm simply captivated by the way that humans behave
> It's been a major inspiration when my music is made
>
> (Whiskey Blanket 2007: 16 - Improper Paradise)

This is the last and perhaps the best track on this album. And, even more, the primary reason I chose to "read" the lyrics concursively (mostly because of the hand-in-the-pockets bit coming up soon). This specific quote, though, implicates the rapper is nonverbalism, that is, watching people and drawing inspiration from that.

> But really who am I to judge when I'm just here to observe…
>
> (Whiskey Blanket 2007: 16 - Improper Paradise)

Could just as well be a part of the code of conduct for people-watchers.

> I walk around with my hands in my pockets cause I don't want you to know what I'm doing. I walk around with you off of my conscience cause I know that you're only a human.
>
> (Whiskey Blanket 2007: 16 - Improper Paradise)

Perhaps the best chorus I know. I so want to use this quote if I ever get around to writing my own dystopian fiction.

> I'm left **to contemplate my observations of society** and how the majority is far from what they'd like to be. What a sight to see: intriguing yet appalling how some could give a fuck while sell a [?] for a calling.
>
> (Whiskey Blanket 2007: 16 - Improper Paradise)

Quote-worthy in every way. I'm glad I undertook re-listening this album after a long while. There's much in the lyrics that I am unable to decode because they tend to get a bit too fast at times, but even in those cases the music itself makes up for it. I'm sure I'll try to concursivize more albums, perhaps even their *No Object* (2010).

1864

4.7.3 **Kultuurimärgid** (2013-07-07 17:45)

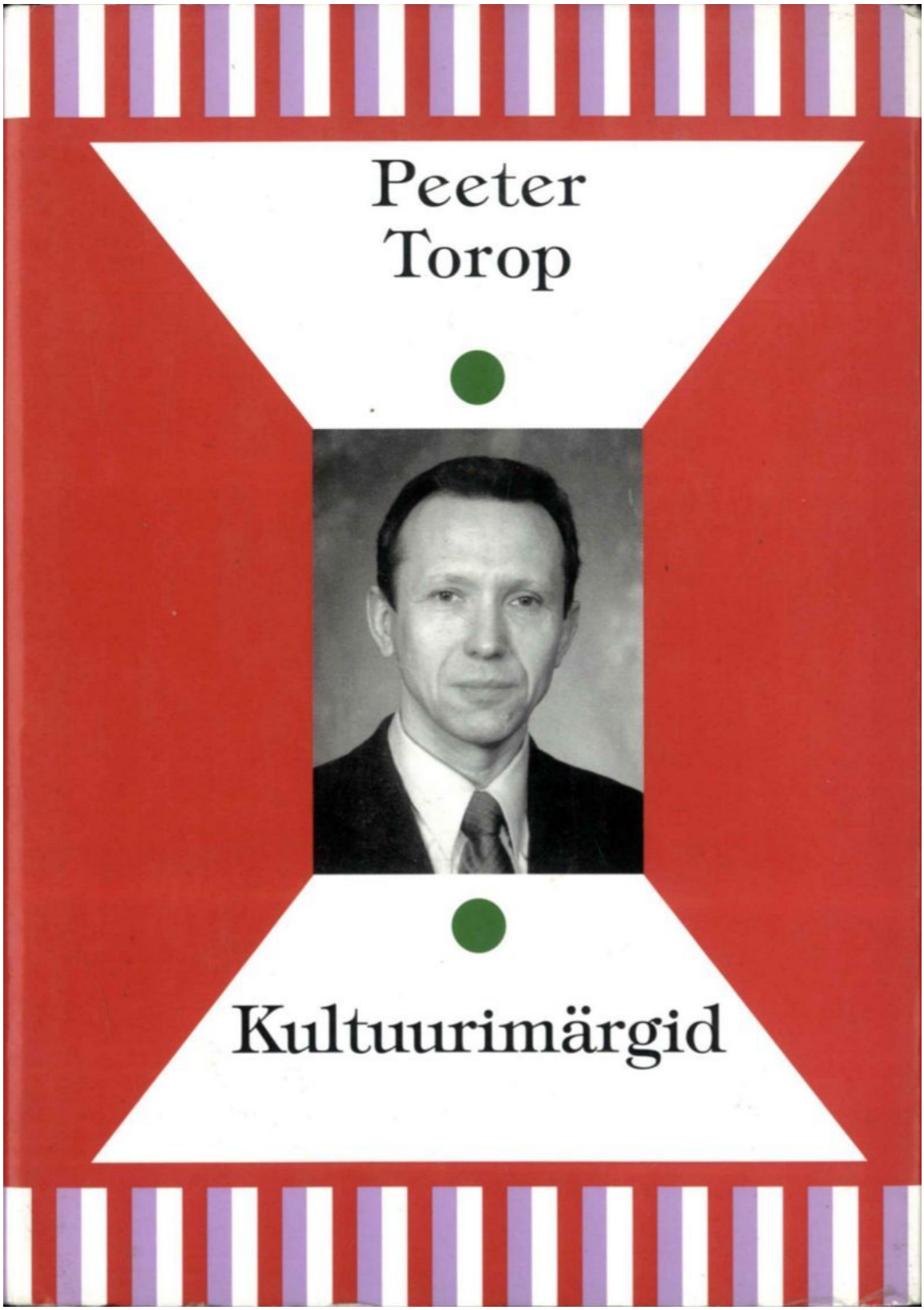

Torop, Peeter 1999. *Kultuurimärgid*. Tartu: Ilmamaa.

> Selle raamatu pealkiri "Kultuurimärgid" viitab kultuurisemiootikale, kuigi siia koondatud artiklid ei ole enamasti semiootilistena kirjutatud. Raamatu ilmumise hetkeks on Tartu Ülikooli semiootikaosakond küll juba seitse aastat vana ja tänu Juri Lotmani nimele ka pikemat kuulsusrikast ajalugu omav. Siiski on see võitlemise ajalugu. Juri Lotman võitles ideoloogilise, tema järglased utilitaristliku vastuseisuga. Milleks on vaja semiootikat kui teadust märgisüsteemidest, **märkide käitumisest ühiskonnas**? Ei ole ju olemas semiootiku ametit (kui selle raamatu autori semiootikaprofessuur välja arvata). Ja kui ei ole ametit, ei saa olla ka eriharidust. Ja ometi tullakse ülikooli semiootikat õppima. Ekh mõistabki üliõpilane kõige paremini, et semiootika annab talle sotsiaalse mobiilsuse, arengu- ja reageerimiskiiruse. See on baasharidus, mis võimaldab erinevaid spetsialiseerumisi, sukeldumisi erinevatesse ainevaldkondadesse, kiiret ümberkvalifitseerumist tööturu situatsioonist lähtuvalt. Tänapäevase hariduse eemaldumine oma ajaloolisest alusest ja historistlikust süsteemsusest on kompenseeritav sünteetilisema pöördumisega ajalukku ja süsteemikeskse mõtlemise arendamisega. Semiootiline mõtlemisviis ühendab neid kaht ning tänane semiootikaüliõpilane on ehk homme kiireim reageerija kõigele uuele ning **esimene nende ametite pidaja, mida meie ühiskond ei oska veel täna tahta ega planeerida**. Sest harjumus süsteeme analüüsida kasvab harjumuseks igast huvitavast valdkonnast endale süsteemne ettekujutus luua. (Torop 1999: 7)

Eessõna kommentaariks kirjutan oma eessõna: käesolev postitus on esimene tõsine lugemine mis on pühendatud Peeter Toropi mõttele. Siin-seal on teda mujalgi JJA blogis kajastatud, näiteks 2005. aasta *SSS* artikkel semiosfäärist ja võib-olla mõned möödaminevad mainimised mis märkimist ei vääri. Kui mõne teise semiootikaõppejõu artikleid ja raamatuid on siin blogis kajastatud tihti ja ohtrasti, siis P.T. kirjutisi olen peaaegu teadlikult vältinud. Tunnen vajadust ennast selgitada: Toropi isiksus ja mõte on tekitanud esmamulje (mis paari leheküljega käesolevast teosest on juba kinnitust saanud), et tegu ei ole mõtlejaga keda tasub kohelda kerglaselt ja ennatlikult. Ma olen lükanud edasi tema lugemist, sest pole end tundnud piisavalt küpsena tema lugemiseks. Alles pärast kolme aastat õpinguid semiootika osakonnas tunnen end piisavalt teadlikuna, et tema kirjutistega rinda pista. Õnneks ei ole mind ka sunnitud seda tegema ja see käik on nüüd vabatahtlik. Juri Lotmani mõttega on juhtunud nii, et semiootikatudeng visatakse kohe osakonda saabudes pea ees lotmaaniasse ja igaüks vaatab ise kuidas ta sellest välja ujub (või ära uppub). Tähendab, Lotmanit sunnitakse lugema eelteadmisteta, mistõttu paljud küllaltki ebaoriginaalsed või pika ajalooga ideed mida me Lotmani tekstides loeme tunduvad ääretult originaalsed ja muutuvad esmajoones Tartu semiootiku "loomulikuks keskkonnas". "Otse loomulikult on kultuur *märgisüsteemide kooslus*, mida muud saakski ta olla," mõtleb semiootikatudeng. Ainult kogemus ja silmaring saavad kinnitada, et need teadmised ei ole "antused" ja "loomulikud" seisukohad vaid meie kohaliku märgiteaduse vaatepunktist ilmnevad nähtused. Kultuur on märgisüsteemide kooslus *meie jaoks*. Pean ette palum avandust kirjavidage eest, sest sest see on üle kahe aasta vististi esimene eestikeelne raamat mida ma loen ning viimased pool aastat olen ma kirjutanud Dvoraki klaviatuuriga ning peaaegu ainult inglise keeles, mistõttu eestikeelsed sõnad ei ole mul "sõrmedes". Also, kuna mul ei teki eesti keeles nii palju seoseid kui ma tahaksin, olen sunnitud vahel tarvitama inglise keelt. "The behaviour of signs in society" (*märkide käitumisest ühiskonnas*) baffled me because the expression as it were personifies signs: signs themselves *behave*, as if they were entities that inhabit society. It almost seems that in this innocent phrasing signs are transformed from *means* to *ends*. On the other hand this idea is congenial with other thinkers: e.g. the peircean and biosemiotic notion that signs grow (as if they were living organisms). The idea is also similar to Ralph W. Emerson's contention that words (read: signs) should be able to do anything that a person can do (even bear children). I sense the real-life import of Torop's statement that the student of semiotics may perhaps be "the first representative of those professions which our society may today not yet know to want or plan for." This is exactly how I feel in terms of my own study. I am a student of nonverbal communication and ideally I would work as a "nonverbal communicationist" e.g. a nonverbalist, but as of yet there is no sign of need for such a profession in our society. Common sense says that I would be very useful in the courtroom, on the film set or basically anywhere where the minute bodily behaviours are extremely important, yet real-life practice has not yet carved out a "job" for this kind of thing. Kehakeele-asjatundjale või -analüütikule ei ole veel tööturul kohta.

> Märkide, märgisüsteemide ja koodide eritlemise võime ei väljendu pelgalt praktiliste grammatikate või tüpoloogiate tundmises. Igas ühiskonnas, igas kultuuris on oma tähistamispraktikad, ja märke ning koode saab mõista vaid neid tähistamis- ja tähendustamisprotsesse tundes. Siit tuleneb, et märkide uurimise ja

> mõtestamise minimaalseks tingimuseks on **nende vaatlemine kasutuses. Kasutus on aga käitumuslik ja tekstiloomeline**. Olgu see argikäitumine või loovkäitumine - ta on kas ise vaadeldav tekstina või on tema tulemuseks tekst. (Torop 1999: 7-8)

Sest kultuurisemiootika on siin sisuliselt tekstisemiootika. "The minimal condition for studying signs and making them meaningful is viewing them in use. Use is behavioural and text-generative. Whether it is everyday behaviour or creative behaviour - it is either viewable as a text or text is it's result." Inglise keeles kõlab see tõepoolest kummaliselt, sest (liit)sõnadele nagu "tekstiloomeline" ja "mõtestamine" ei ole (või ma lihtsalt ei tea) kergeid/laialtlevinud vasteid. In any case the imputation is that signs can only be studied in their "use," e.g. when they are objectified, whether as a conglomeration of signs (text) or else in a manner that allows for textualization. For example, body language is in this sense an object of semiotics only if it is viewed as an "embodied text" (a ritual, a routine behaviour, scripted action, etc.) or if it the outcome is a (verbal) text, e.g. the case of "transcribed behaviour" (verbal description of actual nonverbal behaviour in real-life). This is a rather narrow perspective, but not an unfruitful or unrealistic one.

> Aga iga konkreetne raamat või film on tehtud mingist materjalist - sõnalisest, pildilisest, helilisest. **See materjal on korrastatud ja sellest on loodud süsteem**. Keelest on loodud luule, liikuvatest piltidest algab film, helid koonduvad muusikaks ja jutuajamisest saab raadio- või telesaade. Ja me võime rääkida neist kui tekstidest, mis evivad oma autonoomset struktuuri, oma märgisüsteemi, mille abil materjalile on omistatud tähendused või loomuliku keele puhul lisatähendused (näiteks luuletuses riimide, meetrumi ja rütmina). **Kuid kõrvuti tekstide märgilise ülesehitusega, iga teksti eksisteerimisega omaette märgisüsteemina, on pea igas tekstis võimalik näha veel seotust teiste, tekstiväliste süsteemidega ehk koodidega.** Tekste lugedes-vaadates-kuulates me leiame neis üldkultuurilisi ajalikke või ajatuid märke. Nende märkide kaudu saame tihti kergemini teksti siseneda kui tema ülesehitusest tuleneva kontseptuaalse märgisüsteemi kaudu. Ja ka vastupidi. Teksti enda juurdumine kultuuri käib sageli mitte antud tekstile spetsiifiliste, vaid kultuurile üldiste märkide kaudu, sest need märgid aktualiseerivad vastuvõtja mälus **käitumuslikke**, ideoloogilisi, ajalisi või ruumilisi **koode**. Nii on paljud tekstid kõigepealt ajastu ja kultuuri tekstid ning alles siis autori tekstid. Kultuuri funktsioneerimise üheks hindamisvõimaluseks ongi vahekord ühelt poolt tekstide autorliku valtuvõtu poole püüdlemise ja teiselt poolt sotsiaalse, poliitilise, ajaloolise, seega üldkultuurilise ja sotsiaalse vastuvõtu võimutsemise vahel. Ühed loevad Tammsaare teoseid kirjandustekstina, teised kultuuritekstina, ehk piltilikult öeldes loevad ühed (üksikisikud, sotsiaalsed kihid, põlvkonnad) Tammsaaret kordumatu Tammsaarena, teised aga **loevad Tammsaarest midagi millegi kohta**. Mõlemad lugemisviisid on kultuurides ikka kõrvuti olnud. (Torop 1999: 8-9)

Every text is made out of some *extratextual* or *extrasemiotic* "material". "This material is organized and made into a system." Note that the example of music, "sounds *agglomerate/bunch together/converge* into music," is basically the familiar short definition of music as "organized sound." I'm surprised that a simple word such as *koonduma* does not have a simple equivalent. Edaspidi kasutan tõlkides tuttavamaid sõnu, ehk "lõhustan" sellise lihtsa väljendi nagu "märgiline ülesehitus" väljendiks *semiotic organization*: "But besides the semiotic organization of texts and the existence of a text as a separate sign system, in almost every text one can notice relatedness to other extratextual systems, i.e. codes." This is another curiosity of local semiotics: that extratextual systems are also codes, that extratextual =/= nonsemiotic. Later on it is said that "The text's rootedness in a culture does not proceed by signs specific [or unique] to the text itself but through the general signs of the culture, because these signs actualize [activate] behavioural, ideological, spatial or temporal codes in the receiver's memory." That is, every new text does not necessarily "invent" new signs but draws on signs already available in the "common stock of knowledge" of the given culture. This is a useful bit for my concursive project: that besides unique descriptions of body language in literature there is also a virtual "stock of concourse(s)" or stereotypical ways to describe bodily behaviour. What is commonly called "body language" and what I call (more exactly, I think, because of it's "inventedness") "body code" is such a stock. I believe one can even raise a hypothesis that ever since the popularization of the "body codes" of Pease, Nierenberg, Calero, Fast and others, concourse has become more homogeneous - that writers today have knowledge of how to speak of bodily behaviour handed to them on a platter. Tha last bold bit in this quote concerns concursive reading. Some read

Tammsaare as a unique writer, others "read Tammsaare in order to read something about something." That is, what differentiates normal/plain reading from concursive reading is the *intention* to find out something specific - in this case, how he describes body language. I would read Tammsaare in order to read his take on body language.

> Kultuuritekstide süsteemi ümber on omakorda metatekstiline süsteem ehk kõik kultuuritekstidest kirjutatu. Kriitikud, teoreetikud, ajaloolased ning paljud teised analüüsijad ja arvajad loovad seoseid tekstide ja kultuuride vahel, ja neidki seosed on paratamatult tekstilised. **Need on tekstid, mille kaudu kultuur suhtleb iseeendaga**. Läbi selliste teisi tekste kirjeldavate tekstide ehk metatekstide toimub kultuurimälu, kultuuri talletava ja hariva tegevuse kujunemine. (Torop 1999: 9)

This is extremely valuable to keep in mind for this year's summer school of semiotics on autocommunication. That is, metatexts are "texts by which a culture communicates with itself." This is self-communication on the level of culture, or what is more appropriately termed *auto-communication*. I'll take it that the latter is reserved for the "supraindividual" level of culture, while the more sensible term *self-communication* applies to the "individual" level of a person. This is my own arbitrary convention. In any case it should be kept in mind that the pivotal role in auto-communication lies with metatexts (texts about texts, e.g. criticism, reviews, comments, etc.). This notion is equally problematic as it is interesting. For example, this blog post is a metatext for Torop's text, and it is simultaneously involved in both self- and auto-communication. That is, by writing this text and reading it later when I perhaps have a more informed perspective on it, I am communicating with myself (self-c.). In the second instance, as this is a book on (and by a representative of) cultural semiotics and I am a student of cultural semiotics, this text is a means by which cultural semiotics as a personified entity communicates with itself (auto-c.). You may now utter sardonically: "that is so complex and cool..."

> Võõrast kultuuri esindava teksti saabumiseks uude kultuurikeskkonda on kolm põhimõttelist teed. Esimene tee muudab teksti *spetsiifiliseks*, teeb nähtavaks autori ja tema stiili individuaalsuse. Teine tee toob vastuvõtjale *neutraalse* või *adapteeritud* teksti, tavapärase, keskmiste keele- ja žanritunnustega, oma kultuurist juba tuttava, kuid sisu poolest siiski uudse. Kolmas tee *lahustab* võõra omas ja muudab ta eristamatuks.
> Neid kolme teed kasutab kultuur suhtlemiseks teiste kultuuridega, kuid samuti suhtlemiseks iseendaga. **Sarnaselt inimese eneseteadvusega kujuneb läbi autokommunikatsiooni ka kultuuri eneseteadvus**. Kultuur kui **kollektiivne isiksus** tegeleb ümbersõnastamisega, enesele selgitamisega, ühe teksti tõlkimisega mitmeteks erinevateks tekstideks. Nende tekstide kooslus lubabki kõnelda tõlkimisest kultuuriks. (Torop 1999: 13)

This is where we can legitimately speak of organicism, personification or anthropomorphization of culture. "Culture as a collective personality is engaged with re-wording, explaining to itself and translating one text into several different texts." If I use the example of cultural semiotics as a culture, then what we have here is cultural semiotics as a collective person reading a single text (in this case by Torop), re-wording his ideas, explaining them to itself in new light, and (in this case literally) translating them to another language. It is of course *I* who is actually doing this, but given that I am also a carrier of (or infected by) cultural semiotics, it is (in a cultural semiotic sense) cultural semiotics that is communicating with itself through me.

> Tõlgitav tekst, mis on üheaeggselt kirjandusloo tekst ja kultuuritekst, millest arusaamine eeldab lugejalt vastavaid eelteadmisi mõlemas keeles, võib jõuda teise kultuuri mitme tekstina. Kirjanduslik kommunikatsioon piirdub harva ahelaga Autor-Teos-Lugeja. Kultuuris kui eellugemise, lugemise ja ülelugemise süsteemis on loomulik, et **kommunikatsioon jätkub metakommunikatsiooniga.** Lugejast saab kultuuritegija ja autor, olgu ta tõlkija, kriitik, õpetaja, tele- või raadiokommentaator, instseneerija või ekraniseerija. Igaüks neist loob oma teksti kellegi teise teksti põhjal, seega metateksti. Semiootilises mõttes on nad kõik tõlkijad. Et aga käesoleva artikli teemaks ei ole tõlkesemiootika, siis piirdun otseselt tõlkimist puudutava osaga metakommunikatsioonis, mida tähistan mõistega *metatekstiline tõlge*. Kuigi ranges mõttes on tegemist tautoloogiaga, sest tõlge on juba metatekst, on selle tõlkeviisi eritlemise põhjenduseks

> tõlke sõltuvus muudest metatekstidest või komplementaarsussuhted nendega. Esimeseks metatekstilise tõlkimise võimaluseks on algteksti tõlkimine mitte lihtsalt autonoomseks tekstiks, vaid RAAMATUKS. Raamat võib sisaldada tõlketeksti enda kõrval sissejuhatava artikli autorilt, teadlaselt või tõlkijalt, võib anda informatsiooni teksti geneesi, tausta, retseptsiooni jms. kohta. Raamatu lõpust võime leida kommentaare, sõnaseletusi, hõoldusõpetuse jne. Teksti raamatuks või raamatusse tõlkides saab tõlkija arvestada võimalusega kompenseerida tõlkimatuse probleemid või taustsüsteemi kuuluvate kultuuridega selgitamise raskused väljaspool teksti. Ta võib tõlke suunata hoopis laiemale lugejaskonnale, samas aga ka spetsifitseerida teksti teatud laiemale lugejaskonnale, samas aga ka spetsifitseerida teksti teatud kitsale huvigrupile. Tõlge ja metatekstid võivad ka ühtede kaante vahel käibida kas sõltumatult või ansamblina. (Torop 1999: 23)

Siin tuleb teravalt esile metakommunikatsiooni mõiste probleem: see tähistab erinevates traditsioonides erinevaid nähtusi. Ameerika kommunikatsiooniteoreetilises käsitluses (a la Ruesch, Kees, Bateson) on mõeldud *sünkroonilist metakommunikatsiooni:* ütled sõna, aga käežest või näoilma samal ajal ütleb selle sõna kohta midagi. Siin on aga mõeldud *diakroonilist metakommunikatsiooni:* tekst on siin suhtlusvahend mille kohta uue teksti loomine on selle kohta suhtlemine. Esimene peab toimuma samaaegselt, teine põhimõtteliselt ei saa toimuda samaaegselt.

> Analoogilisi võimalusi pakub ***ekstratekstiline* tõlge, min tähistab tõlkimist ühest märgisüsteemist teise** või mitmesse märgisüsteemi korraga. Kirjandusteose illustreerimise, instseneerimise või ekraniseerimise viisid on kiljeldatavad tõlkeviisidena ja tõlkeline lähenemine loob võimaluse ühtseks tüpoloogiaks. Sellest on eriti puudust tundnud filmitegijad, sest *tekstist välja tõlkimine* viisi kaudu on võimalik tuletada žanri eripära ja poeetika. Kõigil viidatud juhtudel on oluline teadvustada, et vastuvõtja ees on sekundaartekst ehk metatekst ohk kaksik- või mitmiktekst, s.t. sõnumi väärtus ja sisukus tõuseb, kui ka algteksti(de)st midagi teatakse. On iseloomulik, et ekstratekstiline tõlge on praegusel meediumide ja nende segunemise ajastul saanud üheks võimalikuks tõlkimiseks nimetatava tegevuse analüüsivõtete mõjutajaks. Nimelt aitab nii ebatavaline tõlge nagu kirjanduse ekraniseerimine paremini läheneda küsimusele, mis on tõlge, millal lakkab vahendatud tekst olemast tõlge - seega, millised on tõlketeksti ja tõlketegevuse ontoloogilised piirid. (Torop 1999: 26)

Siin tundub, et ekstratekstilise tõlke all peab Torop silmas hoopis intersemiootilist tõlget. Stsenaariumi või ekraniseeringu loomine teksti põhjal või vastupidi (filmi järgi kirjutatud raamatute juhtum) tundub siin olevat selline tõlgen.

> Ilukirjanduslik tekst on autori poolt kodeeritud, kuid enne tema vaatlemist intertekstuaalse ruumi juhuslikes seostes tuleb näha sfääri, milles leiab aset teose järelkodeerimine, oluliste subkoodide eristumine temas. Niisuguseks sfääriks ongi traditsioon. (Torop 1999: 30)

Noorele inimesele saab niimoodi selgeks, et sõna "sfäär" oli Nõukogude ajal suhteliselt harilik sõna, eriti teadustes - a la Jüri Saarma tehnosfäär ja psühhosfäär. Samuti tuleb ettevaatlik olla kohtadega milles selle ajastu inimesed (ka Torop) kasutavad sõnu "sotsioloogia" ja "psühholoogia" tänapäevases keelekasutuses sotsiaalsuse ja psüühika mõistes. Neid tähelepanekuid Toropi tsitaadiga seostades peab nentima, et ka teadustekstide lugemisel on see küll autori poolt kirjutatud, kuid lähtub kindlatest traditsioonides ja intellektuaalsest keskkonnast või "kliimast."

> J. Holmes Amsterdamist, kes nimetas metakeele mõistest lähtudes tõlget originaali suhtes metatekstiks. J. Holmesi tüpoloogias tuleb eristada veel **metaloomingut** (luulest inspireeritud luuletus, luuletus luuletusest, imitatsioon) ja metakeelelist manipuleerimist tekstiga (kriitiline esse luuletuse keeles, kriitiline essee teises keeles, luuletuse proosatõlge), mis seostuvad siis metatestis (tõlkes). (Torop 1999: 32)

Sõber luges hiljuti *Dorian Gray Portreed* ja tahtis ise ka kirjutada jutustus kus kõik pöörleb ümber ühe maali, ehk luua metaloomingut.

> *Autori metatekstidest* rääkides viitab A. Popovič kolmele peamisele, kuigi ka triviaalsele probleemile, mida on lihtsalt metakeeleliselt täpsustatud. Tavalise *metateksti* valda jääb teise autori "tsiteerimine" kõigis võimalikes varmides: 1) soostuv (plagiaat, tsitaat); 2) poleemiline (paroodia, travestia) ja 3) poleemilis-soostuv (imitatsioon ehk "jäljendav antitees" - R. Chadraba termin). Viimane lõik näitab ühtlasi, et tüpoloogia ei ole siiski küllalt paindlik (funktsionaalne), ikka tekib vajadus ka üleminekunähtuste kirjeldamiseks. Otsese metateksti kõrval on teiseks alaliigiks *autometatekst* (F. Miko termin), mis tähendab siduvust autori oma tekstiga. Siia kuulub siduvus oma teose eri variantide vahel, oma teose tõlkimine, teose töötlemine jms. Kolmandaks alaliigiks on *kvaasimetatekstid*, mille alusel A. Popovič formuleerib "metatekstide kasutamise strateegia". Kvaasimetatekstide aluseks on fiktiivsed, olematud prototekstid. Siin vaatleb A. Popovič eraldi pseudonüümi, stiliseeritud pseudotsitaate, autori müstifikatsiooni (puuduva teksti asendamine kirjandusloos või kompositsioonid nn. leitud käsikirjade alusel või lõpetamata teoste põhjal), pealkirjade matkimist ja pseudotõlget (algupärase teose esitamist tõlkena). (Torop 1999: 36)

Mulle meeldivad metaterminid. Nendes on põnevat keerukust, tendents üritada kõike klassifitseerida. Nüüd pean üle mõtlema, kas selline teadustekst mis tsiteerib ja viitab mitte-eksisteerivatele tekstile on kvaasimetatekst?

> *Kirjanduslik orientatsioon* on tõlketegevuse tekstiväliseks taustaks. Kirjanduse erinevatel arenguperioodidel võib rääkida orientatsioonist teatavatele ajaloolis-kultuurilisele ajastule või konkreetsele väliskirjandusele. Sellega seoses on oluline võõrkeelte levik ja autoriteetsus antud kultuuris. Nii selgub kõigepealt n.-ö. võõraste originaalide tuntus ja loetavus. Peale selle võib mingi võõrkeele erilise leviku ja autoriteetsuse korral rääkida **vahendavast keelest** (näiteks prantsuse keele olulisus XIX sajandi esimese kolmandiku vene kultuurile), mille abil suheldakse kolmandate jne. kultuuridega. Näiteks on Puškini suhtumise eripära Shakespeare'i prantsuse proosatõlgete põhjal. Vahendava keele (või isegi vahendava kirjanduse) olemasolu korral võib täheldada kaudtõlgete hulga suurenemist. (Torop 1999: 54)

Minu jaoks on praegu inglise keel selliseks vahendavaks keeleks mille kaudu ma tutvun nii prantsuse, vene, saksa, kreeka, rooma jne ideedega. Eriti iseäralik on eelistada inglisekeelset Lotmanit (mulle oli isegi suureks üllatuseks, et mõni kursusekaaslane saab teda lugeda originaalis, vene keeles).

> Mingi autori tõlkimise traditsiooni algetapil tõlkijad tavaliselt arvestavad asjaolu, et "teose tajumine on alati rohkemal või vähemal määral rekodeerimine, katse tõlkida sõnumis kasutatud koodist lugeja poolt oodatavasse koodi, mis on vastavuses tema poolt mudelina omaksvõetud ja heakskiidetud poeetilise konventsiooniga" (Славиньский 1975: 276) (Torop 1999: 64)

Sellega saab ainult nõustuda.

> Metatekstid (uurimused, kriitika, ülevaated, reklaam jne.) osutuvad nagu teksti järelväljaandeks, sest määravad ära selle retseptsiooni lugejate seas. Tõlkija on lahutamatu teda ümbritsevatest metatekstidest, mis kindlustavad tajumis- ja teadvustamisviisi nii tõlkimise kui ka igasuguse lugemise puhul. Sellest lähtudes võib tõesti nõustuda G. Mounini väitega, et "filoloogia on tõlge", s.t. teksti järel- ja tõlke eelväljaanne ühekorraga (Mounin (1963: 243).
> See tekstiväliste protsesside olulisus tingib tõlke pideva ümbermõtestamise, ta sidumise selliste tekstide ja kontekstidega, mis tagavad kommunikatsiooni originaali autori ja tõlke lugeja vahel. Niisugune ületõlkimine on eriti märgatav diakroonia plaanis, kus ta seostub kõigepealt erinevustega, mida võib täheldada ühe teose lugemisel eri põlvkondade poolt (fülogeneetiline ülelugemine) või ühe inimese poolt eri vanuses (ontogeneetiline ülelugemine) (Levidov 1977: 308-309). Teisalt seostub see põhjustega, mis tingivad teksti "teise elu" ("teise elu" põhjuste kohta vt. näit.: Tatarkiewicz 1972: 58-64), ta äratamise unustusest. (Torop 1999: 68)

Lugedes põhiliselt raamatuid TÜR'i hoidlast tunnen ma mõnikord "unustusest äratamise" paatost. Mõnikord väga vääralt, näiteks siis kui esimese ja teise õppeaasta vahel avastasin ühe Berdyaevi teose ja suurest elevusest soovitasin seda ühele õppejõule stiilis "nii äge, semiootikud vist polegi seda varem näinud," et siis hiljem lugeda Berdyaevi mainimist Lotmanil ja pikemalt käesolevas raamatus. Powyse "üksilduse filosoofiat" tahan küll unustusest äratada. Kui minust vähegi tõlki oleksin, tõlgiksin selle eesti keelde.

> Raamat on kaup ja peab rahuldama erinevate ostjate vajadusi, raamat on poliitika ja peab vahendama aktuaalseid ühiskondlikke probleeme, **raamat on mälu ja kujundab sellisena ühiskondlikku tegevust**, raamat on kunstiteos, mille olemust tajub eelkõige ettevalmistatud lugeja. Oleks naiivne nõuda ainult tippkirjandusse kuuluvate teoste tõlkeid. Küllalt on räägitud sellest, et tippfilmid kaovad Tartu (ülikooli linna!) kinodest vahel paari päevaga. Raamatupoes on bestselleriteks liigagi tihti mitte tippteosed. Ja et ülevaade tõlkeaastast teggeleb juba valmis faktidega, siis jäab üle proovida neid fakte mõista. (Torop 1999: 74)

Asjalik, kuigi "raamat on poliitika" taolised konstruktsioonid kõlavad kummaliselt, nagu vene keelest tõlgitud ja algupärasest sõnastusest on kinni hoitud. Raamatute mõju ühiskondlikule tegevusele huvitab mind. Täpsemalt, kirjanduse mõju käitumise modelleerimisele, mõlemat pidi: kuidas kirjandustekstis on kujutatud käitumist ja kuidas kirjandustekst mõjutab lugeja edasist käitumist.

> Kahe viimase raamatuga jõuame "mis"-sfäärist "kuidas"-sfääri. Selgesti nähtav tekstisisene või tekstile väljastpoolt omistatav dominant hakkab kaotama oma ühekülgsust ning võib rääkida teoste polüfunktsionaalsusest - stiilist tulenev avatus lubab astuda nende raamatutega intiimsemasse kontakti. (Torop 1999: 75)

Veel sfääre.

> August Sang oli tõeline professionaal. K. Sang-Merilaas kõneleb saatesõnas A. Sanga "Laenatud laulude" I osale tõlkija järjekindlusest keeleõpingutes: "**Alati on tal pakike sõnasedeleid kuue taskus käepäraseks kasutamiseks jalutuskäikul, trammis, teatris etenduse vaheajal või ajalehekioski juures järjekorras seistes** - algul venekeelsed sõnad, siis prantsusekeelsed, kõige viimati tšehhi- ja slovakikeelsed." (Torop 1999: 99)

Tõepoolest kasulik meetod mille kasutamisele peaks ise mõtlema. Üks internetisõnastik saadab iga päev e-mailile "päeva sõna." Olen need sättinud automaatselt "loetuks" märgituks, aga võiks neid hoopis välja printida ja kaasas kanda, igavushetkedel sõnu õppida.

> Luule jäävuse seadusest mõeldes kerkib silme ette tohutu maailmaluule **pildigalerii, kus raamitult ja klaasi all on reas oleviku ja mineviku tähtpoeedid. Luuletaja käib ringi selle saalides, peatub ühe ja teise portree ees, süüvib kord pilti, kord oma peegelpilti seda katval klaasil, kord mõlemasse korraga.**. Luule tegemine luulest kui enese nägemine teises ei tähenda veel jäljendamist, kaksikpilt on vajalik enese suhestamiseks kirjandustraditsiooniga, oma kultuuriga, on vajalik enesemääratlemiseks. Ses mõttes on igasugune luuletamine ühtlasi ka tõlkimine. Ja tõlkimine looming. (Torop 1999: 104)

Juri Lotman kirjeldab semiosfääri (metafooriliselt) väga sarnaselt muuseumina.

> Keelt lihtsustavad parandused on seotud peamiselt võõrsõnade kaotamise või lihtsustamisega: "heeros" - "peategelane" (I peatükk, LX stroof); "**hüüab, hääles graviteet**" - ja "hüüab kui autoriteet" (II:XL); "kuid miks nii väga Richardsoni / sümpatiseeris, armastas" - "miks aga kiitis Richardsoni / nii erilises õhinas" (II:XXX); "defektne, vigadega keel" - "hell-ebaselge helikeel" (III:XXIX). Süntaksit ja intonatsiooni siluvaid

> parandusi on kõige rohkem: "ta valis toa, kus luksust kõige rohkem" - "nüüd oli tammine ta tuba" (II:III); "ja jõudepõlv - teid ülistan!" - "teid omaseks peab mõte-meel" (I:LVI); **"kui suuke, mis ei naerata" - "kui suuke naeruaimuta"** (III:XXVIII); "ei kilganud, ei hullanud" - "ei lastekillas kilanud" (II:XXV). Eufoonia huvides tehtud parandused on eelnevatega tihedalt seotud: "posthobustega kihutas / ja haigutades mõlgutas" - "pastmaanteel sõita marutas / ja haigutades arutas" (I:LII); "nüüd kadumas on moodsas majas" - "nüüd luitumas on luksusmajas" (II:II); "nii armastas ta üksindust" - "nii eelistas ta eraklust" (IV:XXXIX). Riimikõla parandamise soov on samuti selgesti täheldatav: "ma kannatan, ma kirjutan / ja järelkuulsust ihaldan, / et meenutaks mind inimsoole / ka läbi sajandite kord, / kasvõi uksainuke akord" ... (Torop 1999: 109-110)

Mõned peaaegu konkursiivsed märkmed. Graviteet pole otseselt autoriteet; *speaking with gravity* on pigem tõsiselt ja mõjuvalt kõnelemine - sellest puudub autoriteedi kui rollisuhete funktsioon. "Naeruaim" kõlab peaagu nagu termin [LV]-s.

> Klassikaline semiootika defineerib semioosist protsessina, milles miski toimib märgina. See miski ei ole märk seni, kuni teda ei ole interpreteeritud märgina. Muidugi eeldav märgina interpreteerimine tähistamise kõrval ka tähenduse eritlemist. Kui me vaatleme semioosist kultuuris, muutub pilt keerukaks erinevate märkide ja märgisüsteemide suure hulga tõttu. Kultuur on semioosiste süsteem ning suhteliselt ühetähendusliku mõtestamise tasand toimib vaid teatava piirini. Semioosise raames on enamasti mõtestatavad intertekstuaalsed ja interdiskursiivsed seosed, s.t. ühe meediumi sees toimub. **Kaasaegne kultuur on aga intermeedialine, kõrvuti on erinevad, kuigi osalt samu märke kasutavad märgisüsteemid.** Kirjandusteose ekraniseering säilitab osa raamatu tekstist, kuid verbaalne on vaid element filmi audiovisuaalses tervikus. Samas eksisteerib näiteks Tammsaare "Põrgupõhja uus Vanapagan" kultuuris nii verbaalsete (romaanist teaduslike artikliteni) kui ka audiovisuaalsete (film, teatrietendus ja selle videovariant) versioonidena. See on kultuuris mitmele erinevale märgisüsteemile toetuv mentaalne tervik ja selle terviku osa märke mõtestab verbaalses, teine osa aga audiovisuaalses märgisüsteemis. Seega võib sama märk kuuluda korraga erinevatesse märgisüsteemidesse ja nende otsene kõrvutamine võib tekitada konflikti näiteks **romaani sõnaliste portreede** ja näitlejate filmivälimuse vastuolu korral. Märk romaani lugeja jaoks ja sama romaani ekraniseeringu vaataja jaoks asub eri süsteemides ja seega on tegemist intersemioosisega, mitme samaaegse märgiloomeprotsessiga. (Torop 1999: 121)

"Sõnaline portree" läheneb konkursiivsuse mõistele, kuid staatiliste signaalide (välimus) asemel on olulised hoopis kiiresti liikuvad "dünaamilised" signaalid (tegevus, käitumine).

> Vana Idamaade legend pajatab õpetajast, kes laskis oma õpilasel vaadelda kivi. Ta küsis, mida õpilane näeb. "Kivi," vastas see. Õpetaja käskis tal vaatlemist jätkata. "Kivi," kõlas vastuseks. Kuid ühel heal päeval õpilane enam ei suutnud sellele küsimusele vastata. "Nüüd näed sa kivi," teatas seepeale õpetaja.
> Selles loos on fikseeritud protsess, milles asi iseeneses muutub asjaks kellegi jaoks. Tähendus sünnib ju ikka suhtluses, kommunikatsiooniprotsessis, ja on sama muutuv kui see protsess ise. Loogiliselt loeks asi justkui lihtne: on olemas eestikeelne kivi tähistav sõna, n.-ö. kivi eestikeelne *märk*. On olemas mõiste "kivi", mis hõlmab looduslikud objektid, mida see tähistada võiks. Neid objekte uurib kreekakeelsest tüvest nime saanud kivimiteadus - petroloogia. **Mõiste maht iga inimese jaoks moodustab kivi *designaadi***. Ja lõpuks on olemas konkreetne vaadeldav kivi ona kuju, värvi ja suurusega, oma konkreetse tähendusega vaatleja jaoks, mis moodustab kivi *denotaadi*. Niisiis eeldab kivist mõtlemine **seoste loomist märgi (sõna), designaadi (mõiste) ja denotaadi (konkreetne kivi) vahel**. Loogiliselt võttes on kõik kolm võrdselt vajlikud ühe terviku kolm külge. (Torop 1999: 124)

See kivi vaatlemise näide meenutas Lotmani tähelepanekut, et ka kännu kõrvale asetatud kivi võib olla "kunst." Selliseid motiive on muidugi mujalgi. Näiteks kellegi anonüümse tweet: "While no one was looking, I put a rock in a spotlight at a contemporary art exhibit. I started looking at it and within 2 minutes 8 people were around it taking photos." Märgi definitsioon siin (traad sõnast, designaadist ja denotaadist) on väga sarnane Peirce'i märgi-definitsioonile: representamen on märk või sõna, interpretant on denotaat ja objekt on designaat.

> Kirjandus- ja filmiteadlane on koolitatud uuritavat teksti osadeks jaotamise teel analüüsima (sahkama). Struktuursus on teksti üldine tunnus ja nii võime teksti struktureerida loomulikust keelest (foneemid, morfeemid, leksika, fraseoloogia, süntaks, lõik), arhitektootikaks (episood, peatükk, jagu jne.) või poeetikast (motiiv, faabula, süžee, aeg, ruum jne.) lähtudes. Filmiteksti võime vertikaalis lõigata kaadriteks, episoodideks, montaažilõikudeks; horisontaalis aga sõnaks, heliks ja pildiks. Poeetikast lähtudes lisanduvad plaan, rakurss, valgus, värv, muusika, inimhääle puhul tämber ja intonatsioon, kaadri kompositsioon, montaaž jne. (Torop 1999: 128)

Ja ometi kehalist käitumist (nö visuaal-konkursiivsust või representatiivsust) siin rivistatud ei ole - ilmselt liiga vähetähtis üldisele filmisemiootikale. Selle jaoks on vaja eriteadmisi, nt mikrožestide lugemist, nagu tegi see uurija kes kirjutas Michael Jacksoni kehakeelest raamatu selle põhjal mida ta nägi M. J. video-intervjuudes. Selles tähenduses jaguneb konkursiivsus ka kummaliselt ja ebafunktsionaalselt: verbaal-konkursiivsus (kehakeel kirjanduses või kõne sisus), visuaal-konkursiivsus (kehakeel pildil või videos), objekt-konkursiivsus (monumendid ja muu käsitöö, nt vahakujud) ning siis veel absurdsemalt ka immateriaalsed kehakujut(l)used (kehakeel loovmõtlemises, kujutlusvõime viljades ja unenägudes, ehk *somatoception*).

> Romaani otsese ülekandmise filmi teeb peaaegu võimatuks juba kaamera. **Filmipilt on sõnasõnalisest tunduvalt konkreetsem** ja see konkreetsus vähendab vaataja interpreteerimisvabadust võrreldes lugeja omaga. Tõsi küll, uuemas proosas on täheldatud tendentsi, mida L. Edel nimetab kaamerarealismi skisofreeniaks. See seisneb ülima tõetruuduse tagaajamises, n.-ö. läbi liikuva kaamera kirjutamises. Siinkohal sobib meelde tuletada fakti, et klassika ekraniseeringutes on raske probleem näitlejate valik, nende välimuse vastavus ja tulevaste filmivaatajate ettekujutusele. (Torop 1999: 134-135)

Kasulik lõik konkursiivsuse jaoks. Konkreetsuse teema puudutab ambivalentsete tõlgenduste probleemi. Näiteks raamatus võib vabalt kirjeldada kedagi sõnadega "looking distracted" ja lugeja enda ülesandeks on ette kujutada kuidas see väljendub, filmis sellist lubatavust ei ole, sest näitleja peab *kehastama* seda *distractedness*'i. Mis puudutab läbi liikuva kaamera kirjutamist siis see ei tundu olevat uus nähtus. Kindlasti on filmimaailmal kirjandusele selline mõju, aga paljud kirjanikud on läbi aegade (ka antiik- ja keskajal) olnud - kasutades Martin Joosi terminit - *eye-minded*.

> Et tõsiselt rääkida autorlikkusest või teose kontseptsioonist, tuleb faabula-süžee ja alguse-lõpu seoseid konkretiseerida: igasugune lugu on seotud sündmuste ja inimeste liikumisega (või seisundiga) ajas ja ruumis, õigemini isegi aegruumis, sest need mõisted on täiendussuhetes. Filmis võime eristada kõigepealt sündmuste kulgemist jäädvustavat, vaataja jaoks enam-vähem äratuntavat maailma - *topograafilist aegruumi*. Siin on tegemist reaalse aja ja ruumiga, millega vaataja süžee käigus kokku puutub. Selles aegruumis liigub inimene (näitleja), kes oma keele, **käitumise**, riietusega jms. **peegeldab oma subjektiivset suhtumist** aega ja ruumi. Seda võiks nimetada *psühholoogiliseks aegruumiks*, milles vaatajani jõuab filmi n.-ö. tegelaslik aspekt: hinnang endale, teistele ja sündmustele. Filmi on loonud kunstnikud kindlatest eesmärkidest või kontseptsioonidest lähtudes. Nende eesmärk on kõik filmis kujutatav ühtseks tervikuks sulatada, oma kontseptsioon arusaadavalt ja üldistatult vaatajani viia. Seda saavad nad teha *metafüüsilise aegruumi* abil, s.t. aegruumi autoripoolse seletuse, kontseptuaalse aegruumi abil. Metafüüsilises aegruumis tuleb filmi tavaliselt igavikuline aspekt. (Torop 1999: 135)

See on huvitav, et "psühholoogiline aegruum" sisaldab siin seda mida G. H. Mead nimetab suhtumisvestluseks (*the conversation of attitudes*) ja mis sarnaselt väljendub ka E. Goffmani tuntud triaadis, et isiku käitumine peegeldab tema suhtumist: 1) iseeendasse, 2) vestluskaaslas(tes)se ja 3) situatsiooni üldiselt. Ikkagi on käitumine siin aheldatud funktsiooni (suhtumise) külge. Puudub see mida ma nimetaksin Uspenskij järgi "kehaliseks plaaniks" või siinsete mõistete järgi "kehaliseks aegruumiks." Äkki sobibki selline jaotus, et kirjanduses on "plaan" ja filmis on "aegruum"? See ei ole sealjuures absoluutselt kohustuslik kummalgi juhul, sest ainult sisekõnel või dialoogil põhinev romaan võib vabalt jutustada loo millest kehad (ehk vastav plaan/tasand) puudub ja filmida võib ka loodust/linna ja vältida inimkehasid

täielikult niiet kehalisest aegruumist ei saaks rääkida. Küll aga saaks viimasel juhul rääkida kehade jaoks loodud aegruumist, sest kõnniteed ja pargipingid on loodud inimkehade jaoks - sellises filmis tekiks tõenäoliselt kummitus-kehade või "markeeritud puuduse" ("nullmärkide") efekt. Kui on tehtud film millest puudub igasugune kõne (*The Thief*), siis kuskil kunagi on keegi teinud kindlasti ka filmi millest puuduvad kehad.

> Seega säilib side kirjanduse ja kino vahel seni, kuni eksisteerib vajadus stsenaariumi järele. Seejuures ei olegi põhimõtteliselt nii oluline, kas stsenaarium on loodud kirjandusteose põhjal või on stsenarist selle ise välja mõtelnud. **Nii on ka filmi puhul alguses ikkagi sõna, kuigi filmilikku nägemisviisi jäädvustav.** (Torop 1999: 140)

Väide, et "alguses oli Sõna" on siin lükatud tanki. Nonverbalistina pean ma vastu vaidlema, et filmi puhul oli alguses visioon, idee, teema, süžee, näitleja, sündmus vms millele seejärel anti sõnaline väljendus. Keelon ikkagi vahendaja, mitte nii väga looja. Keele kaudu luuakse, aga lõppude lõpuks on ka keeletegevus ankurdatud "pähe," kus sõnad kutsuvad kujutluspilte ja assotsiatsioone esile. Tähendab, filmilikku nägemisviisi saab jäädvustada alles siis kui kujutluses on juba "filmilikult nähtud." Sellise arutluse puhul olen muidugi nõrgal jääl, sest erinevalt stsenaariumist või filmist mis on märgikandjatesse talletatud on kujutlused kättesaamatud. Pähe ei saa vaadata, vähemalt veel mitte. Ja isegi kui tuleb aeg mil tehnoloogia suudab sünaptilist meediumi kasutada erinevates inimestes sama kujutluse või assotsiatsiooni loomiseks siis võib vabalt juhtuda, et see "samasus" on rohkem nagu "sarnasus," just nagu praegu mil märgikandja võib olla sama kuid tõlgendus pelgalt sarnane.

> R. Jakobsoni klassikalises töös on eristatud kolme tõlkeviisi: *intralingvistiline tõlge* ehk ümbernimetamine - verbaalsete märkide interpreteerimine teiste sama keele märkide abil; *interlingvistiline tõlge* ehk tõlge tavatähenduses - verbaalsete märkide interpreteerimine teise keele abil; *intersemiootiline tõlge* ehk transmutatsioon - verbaalsete märkide interpreteerimine mitteverbaalsete märgisüsteemide abil. Ekraniseering kuuluks siis intersemiootilise tõlkeviisi alla, ehk vaid selle täpsustusega, et kasutab siiski verbaaalsete märkide abi. (Torop 1999: 143)

Ma vaidlen endiselt vastu, et konkursiivsus ei ole intersemiootiline tõlge; parimal juhul on konkursiivsus hõlmatud "sünkreetiliste sõnumite" mõistes. Küll aga taipasin just praegu, et kõik need tõlkeversioonid on konkursiivsusega seotud. Intralingvistiline tõlge puudutab kirjelduskeelte ja -viiside probleemi, ehk kuidas sama mitteverbaalset käitumist keeles erinevalt tähistada ("kui suuke, mis ei naerata" - "kui suuke naeruaimuta"); interlingvistiline tõlge on seotud selle probleemiga, kuidas tõlkida konkursiivseid katkendeid ühest loomulikust keelest teise - Poyatos on sellest (eriti Hispaania ja Inglise keelega seoses) palju kirjutanud ning see võib olla ka üks põhjus miks Torop on üldse Poyatosega tuttav; ning intersemiootiline tõlge on täpselt see mis toimub siis kui konkursiivsed katkendid "transmuteeritakse" käitumisjuhisteks ja käitumiseks. Tähendab, käitumise kirjeldamine ei ole intersemiootiline, sest esialgne käitumine ei pruugi olla märgiline ("näe, sööb suppi!" - supi söömine pole märk, vaid osa märgist, referent, objekt või denotaat). Konkursuse tõlkimine käitumiseks seevastu on intersemiootiline, sest näitlejale antud juhendist, nt "söö nüüd *pühendunult* suppi ja ära *vaata* taldrikust kaugemale" muudab näitleja käitumise märgiliseks, paneb midagi tähistama (võib eeldada, et see "midagi" on osa filmi kontekstist). See võib kõlada tähenärimisena ja ma saan aru, et seda tuleb veel mitu korda läbi mõelda, aga kõhutunne ütleb, et intersemiootiline tõlge peab toimuma märkide vahel ja puhas käitumine ei ole väga märgiline (Lotmani järgi: peaks eristama "tähendusetuid liigutusi" täieõiguslikest *žestidest*).

> **Peamine vastuolu, mis tekkida võib, tuleneb terviku lammutamisest analüüsija poolt. Arusaadavas koodis osatakse näha koodide enda ülesehitust**, teistes koodides (montaaž, valgus, värv, heli jms.) aga ainult lisainformatsiooni, s.t. neid enamasti ei nähtagi omaette (sub)koodidena. Samuti segab filmisemiootika mõistmist n.-ö. **natuursemiootika**, arusaamad žestidest, miimikast, riietusest või prestiižist, rikkusest, vaesusest. (Torop 1999: 149)

Täpselt sama probleem võib tekida "kehakeel kirjanduses" uurijatel: teosest nopitakse välja vaid kehakeele või käitumisega seotud katkendid ja dialoog ning jutustuse sisu muutuvad kõrvaliseks. Siin juhtub nii, et eesmärk pühitseb abinõu: seda tehakse *päris* kehakeele uurimiseks. Seda *value-loaded* eristust pean selgitama: populaarsetes

kehakeele-raamatutes pole mitte "kehakeel" vaid kohapeal loodud "kehakood". Tähendab, keel on orgaaniliselt kujunenud, kood on leiutatud ja *self-consistent* (M. Joos; J. Lotman). Selles suhtes on kirjanduses esinev konkursus (käitumise-kirjeldused) "tõeline" kehakeel (orgaaniliselt kujunenud arusaam inimese kehalisest käitumisest). Lühidalt: kirjandusest võib õppida kehakeele kohta palju rohkem kui sellele spetsialiseeruvad autorid on võimelised hoomama. *Natural semiotics* (Greimase järgi) on Toropi arvates filmisemiootika jaoks segav nähtus. Võib vabalt olla, sest filmisemiootika eesmärgid ei ole samad mis käitumissemiootika eesmärgid. Küll aga tuleb tunnistada, et oma visuaalse *immediacy* tõttu on kehaline käitumine filmis samavõrd väärtiline "sfäär" kus kehakeelt uurida kui kirjandus. Viimane on pelgalt lihtsam (ja kuna semiootika kaldub olema lingvistika ja kirjandusteaduse sugulane, "semiootilisem"). Seega halvustavast toonist hoolimata on Toropil *point*.

> Et pilt on sõnast palju konkreetsem, tekib ajalooteemaliste filmidega seoses palju eetilisi probleeme. Suurt ohtu nähakse pseudoajaloolisele alusele rajatud meelelahutuslikkuses ja ka olnu-väljamõeldu kaootilises segunemises. **Tulemuseks on ajaloo vastasjõudude ja ajaloopingete falsifeerimine**: liigne leebus või teravus, heroiseerimine või karikeerimine, üle- või alatähtsustamine. Ajalugu moonutaval kassafilmil on suur osa ühiskonna ajalooteadvuse deformeerival aktiviseerimisel. Muidugi on ajastu või konkreetse sündmuse kujutamisel filmis paratamatu lakuunide täitmine, filmitegijate omalooming. (Torop 1999: 158)

Hoobilt meenus see film milles Brad Pitt kehastab juuti kes Teise Maailmasõja ajal oma salgaga natse tappis. See film võib vabalt tekitada olukorra milles Ameeriklased saavad olema kindlad, et "nii oligi." Ameeriklaste ja ajaloofilmide temaatika on juba pikalt olnud problemaatiline. Briti musta huumori multikas *Monkey Dust* parodeeris aastakümme tagasi Hollywoodi filmi milles rüütliturnee ja ristisõda olid moonutatud tüüpiliseks Ameerika jalgpalli filmiks (vihaselt vanduva treeneriga ja puha). See lõppes magusalt sardoonilise pühendusega: "To all the Americans who died fighting for freedom in the early middle ages."

> Nii vilunud filmimeest ei saa muidugi algajaks nimetada, kuid "Äratuses" torkas siiski silma **debütantlik soov endast kõik anda, kõike õpitut näidata.** Tulemuseks on eri stiili kujundite kuhjumine, kuid see oli iseloomulik ka T. Abuladze filmile. (Torop 1999: 161)

Mul tuleb sellest samast debütantlikust soovist üle saada. Oma bakatöös soovisin ühe hoobiga kirjutada kehakeele uurimise ajalugu, luua ühtne raamistik kehakeele ja võimu semiootikale ja öelda midagi põhjalikku konkursiivsuse kohta. Ilmselgelt liiga suur suutäis ühe töö jaoks. Esimesed kaks teemat tuleb lihtsalt pausi peale panna, et kolmandaga midagi kasulikku teha. Ka sellega pean võitlema, et uued ja huvitavad teemad (netisemiootika, LV, *somatoception*) vaos hoida. Liigne uudishimu viib kassi hauda.

> Kanada põhjal võib tuua näiteks Quebeci prantsuskeelse kirjanduse, milles on palju inglise sõnu ja fraase. K. Mezei arvates **ei tohi kahel keelel lasta seguneda** ning selle kirjanduse tõlkimisel tuleks võõrad elemendid võõrastena säilitada (kursiiv, kommentaari vms. abil), eriti tõlkimisel inglise keelde. Ta kutsub üles konelema puhast keelt (*speaking white*).
> Filmi puhul on see üleskutse eriti oluline, sest kõik kultuuris käibivad verbaalsed tekstid mõjutavad ka meie keelt. Ilmselt tuleks murdekeele või segakeele toomist filmi põhjalikult kaaluda, eriti viimast tuleks ilmselt üldjuhul vältida ja kasutada vaid kontseptuaalsetel eesmärkidel.
> Kolmas oht on sotsiaalse iseloomuga, oht ühiskonna jaoks. Keeles säilib keele kandjate kallal toime pandud vägivald. Keel vaesub, keskmistub, risustub. Tõeliselt kontseptuaalselt ja kunstipäraselt on seda näidatud "Tantsus aurukatla ümber", mis algab puhtas maakeeles ja lõpeb emapärases paljukeelsuses, milles keel kõneleb inimese juurtest või nende puudumisest.
> Rahvuskeele poliitilise kaitsmatuse olukorras on jutud bilingvismist liiga naiivsed, tegelikkuses ähvardab ikka enam toimima hakata diglossia, keelte spetsialiseerumine emakeeleks ja isakeeleks, kodukeeleks ja ametikeeleks, koolikeeleks ja tänavakeeleks. Diglossiast on vaid samm poolkeelsuseni, paabelini. Poolkeelsed ise ja nende lapsed eriti on aga juba sotsiaalne tragöödia. (Torop 1999: 176-177)

Ilmselgelt vaenulik meelestatus keelte segunemise vastu. Samas on see paratamatu, et noorem põlvkond inimesi on pigem estonglased kui eestlased. Estonglish on noorte kõnes niivõrd prevalentne, et seda on raske *avoid*'ida. Erinevalt Nõukogude venekeelestamisest mis üritas saavutada ülemaailmastumist repressioonide saatel on inglise keele prestiiž ligitõmbav: suuresti tänu internernetile kõneletakse seda üle kogu maailma. Tähendab, see on ajalooliselt võib-olla esimene moment mil keel ei domineeri mitte koloniseerimise ega imeprialismi varjus vaid millegi tõeliselt "inimesiühendava" kaudu. Suur osa sellest on kindlast uutel võimalustel, a la kui palju rahvusvahelist küberseksi on kaasa toonud see, et nutitelefonidel on sisseehitatud veebikaamerad. Mulle igatahes meeldib, et ma saan nt last.-fm-i kaudu oma lemmikmuusikat (nt jazz-hop) arutada ka poolakate, brasiillaste ja jaapanlastega ilma, et keelebarjäär ennast näole annaks. Siinsesse blogissegi satub ühe eestlase kohta umbes kümme välismaalast.

> Kuna aja voolamine on eepiliseks tekstiks omaette kujutamisobjekt, siis puudub seal tavaliselt ka selgelt väljendatud peategelane (lugu on tähtsam). Tegelasi võib olla palju ja nende voolamine võib olla paralleelne, nagu filmis "Ma pole turist...". Eepilisus ei pea kindlasti tähendama suure ajavahemiku või ajaloo vaatlemist. See võib olla lihtsalt evolutsiooni vaatlemine. Nii sündmuste kui inimeste areng võib olla kujutatud lineaarselt, järk-järgulisusest ning põhjuslikkusest kinnipidavalt, või ka ambivalentselt, sisemise vastuolulisuse ja prognoosimatute ootamatuste kaudu. Esimest sobib illustreerima tsitaat L. Tolstoi romaanist "Ülestõusmine": **"Inimesed on nagu jõed: vesi on kõigis ühesugune ning kõikjal üks ja sama, kuid iga jõgi on kohati kitsas, kohati kiire, kohati lai, kohati vaikne, kohati puhas, kohati külm, kohati mudane, kohati soe. Nii on ka inimesed. Iga inimene kannab endas kõigi inimlikkude omaduste algidusid ja ilmutab vahel ühtesid, vahel teisi ning sagedasti tuleb ette, et ta pole hoopiski enda sarnane, jäädes siiski samal ajal üheks ja samaks isikuks."** (Torop 1999: 179)

Lihtsalt ilus.

> Ikka veel on uurimustes ja õpikutes **vulgaarsotsiologismi**, ikka veel oskab iga koolipoiss öelda, milles seisnevad Tolstoi vastuolud ja eksimused. Põhjus peitub ilmselt võõrdumises algallikate lugemisest, oma suhtumise kujundamisest. (Torop 1999: 189)

Mina ei ole see koolipoiss. Kohustuslik kirjandus on minust mööda läinud. Üldse tundeb, et olen ilukirjanduse rongist maha jäänud. "Vulgaarsotsiologism" see-eest on äge mõiste. Paneb mõtlema, kas populaarsete kehakeele-kirjutajate jama võib nimetada vulgaarnonverbalismiks? Probleem on täpselt sama: iga Mari ja Jüri teab peast, et rinnale ristatud käed tähendavad suletust ja enamus "vulgaarnonverbaliste" kordavad süüdimatult nt Mehrabiani müüti (suhtlemine on 7 % keel, 38 % hääletoon ja 55 % kehakeel) tõenäoliselt just selle tõttu, et ei vaevuta lugema algallikaid; nt Mehrabiani enda raamatut, kus need numbrid tähistavad konkreetsete katsete (kus erinevate kanalite eraldamise kaudu mõõdeti meeldivust) tulemuste üldistusi, mitte suhtlemise iseloomu. Kunagi võiks vulgaarnonverbalismist isegi kirjutada väikese raamatu: *The Mehrabian Myth and Other Body Language Bullshit*.

> "Pihtimuses" loetles Tolstoi neli võimalikku (umb)teed oma ringi inimese jaoks: *teadmatuse* tee on eelkõige naiste ja rumalate noorte tee, kes ei tea, et elu on kurjus ja mõttetus. *Epikuurluse* tee on enamiku tee ning seotud eluhüvede nautimisega teadmises, et elu on mõttetu. ***Jõu ja energia tee* on tugevate tee, mis seisneb mõttetu elu hävitamises, enesetapus.** *Nõrkuse* tee on Schopenhaueri, Saalomoni ja Tolstoi enda tee teadmises, et surm on elust parem, kuid otsustavat sammu tegemata. Ja "Pihtimuse" tähtsaim järeldus: "Ma ütlen lahti meie ringkonna elust, tunnistades, et see pole elu, vaid elu matkimine, et küllus, milles me elame, võtab meilt võime elu mõista ja et elu mõistmiseks pean ma mõistma mitte erandite, meie, parasiitide elu, vaid lihtsa töörahva elu..." Tolstoi mäletas kindlasti ühe oma lemmiku, M. de Montaigne'i mõtteid kreeka filosoofist Arkesilaosest. Montaigne väitis, et Arkesilaos ei kaota ta silmis midagi selle läbi, et sõi kuld- ja hõbenõudelt, mida võimaldas ta varandus: "...ja ta sisendab mulle veelgi suuremat austust sellega, et ei jätnud end nendest hüvedest ilma, vaid kasutas neid mõõdukalt ja paistis seejuures silma muutumatu heldusega." (Torop 1999: 200-201)

Teadsin teistest (praegu ei oska öelda millistest) allikatest, et mõned peavad enesetappu julgeks, sest see on üpris raske ettevõtmine. Siin aga meikivad ka teised "teed" senssi: naisi ja rumalaid noori on kerge süüdistada teadmatuses, sest neil on üldiselt teistsugused mured; Epikuurlaste jaoks oli nauding (*ataraxia*) ainus tõeline hüve; ja eksistentsialistid nagu Schopenhauer jt teadsid, et elu on mõttetu, *but did nothing about it*. Siin saaks moodustada semiootilise ruudu taolise joonise:

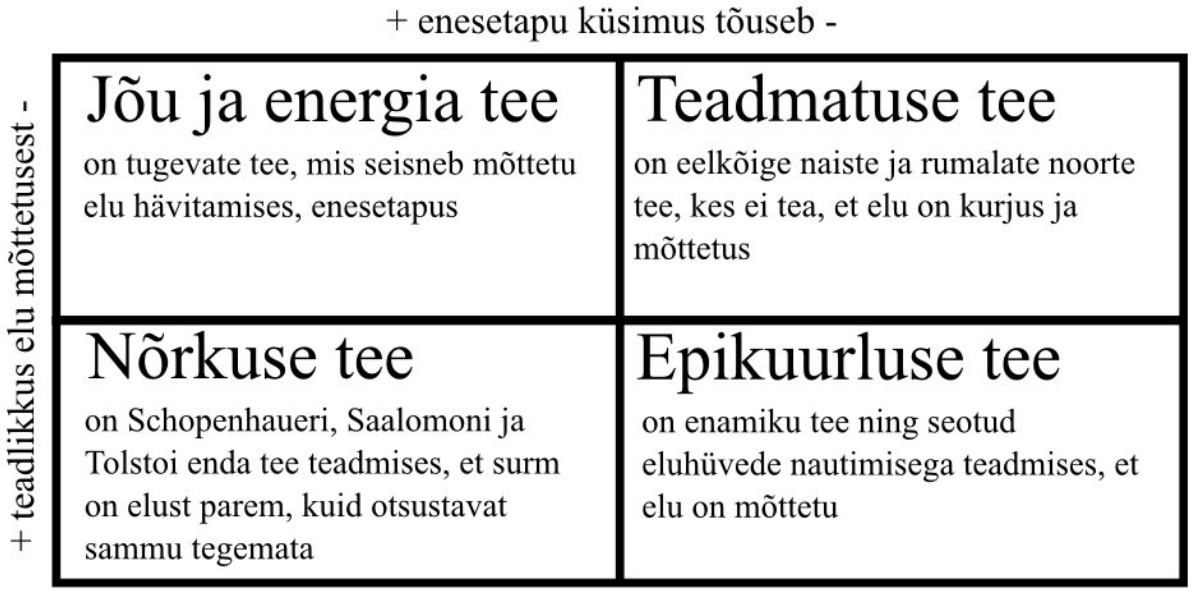

Kui niimoodi teadlikkuse ja tegevuse järgi teed ära vastandusteks jaotada, siis ilmneb detaile mis muidu ei paistaks esile. Nimelt eeldab Tolstoi mudel, et kõik peale naiste ja noorte on teadlikud, et elu on mõttetu. Tähendab, elu ongi mõttetu, *end of discussion*, nüüd on küsimus selles, kas sa tead seda või ei. Sealjuures ei kerki teadmiste teel küsimustki tegevuse suhtes. Siin on minu arvates liiga tugevaks maalitud seos elu mõtte ja enesetapu vahel. Enesetappe sooritatakse ka hoolimata sellest mida inimene elust arvab - elu võib tunduda väga meeldiva ja mõttekana, aga enesetapu põhjustab midagi muud, nt rumalus (õnnetus, ka *autoerotic asphyxiation*), tähelepanu saamiseks tehtud katse mis ootamatult õnnestub, jne. Kui heita kõrvale Tolstoi väärtushinnang, et elu on mõttetu ja lisada enesetapu küsimusse intentsioon, siis ilmneb selline mudel:

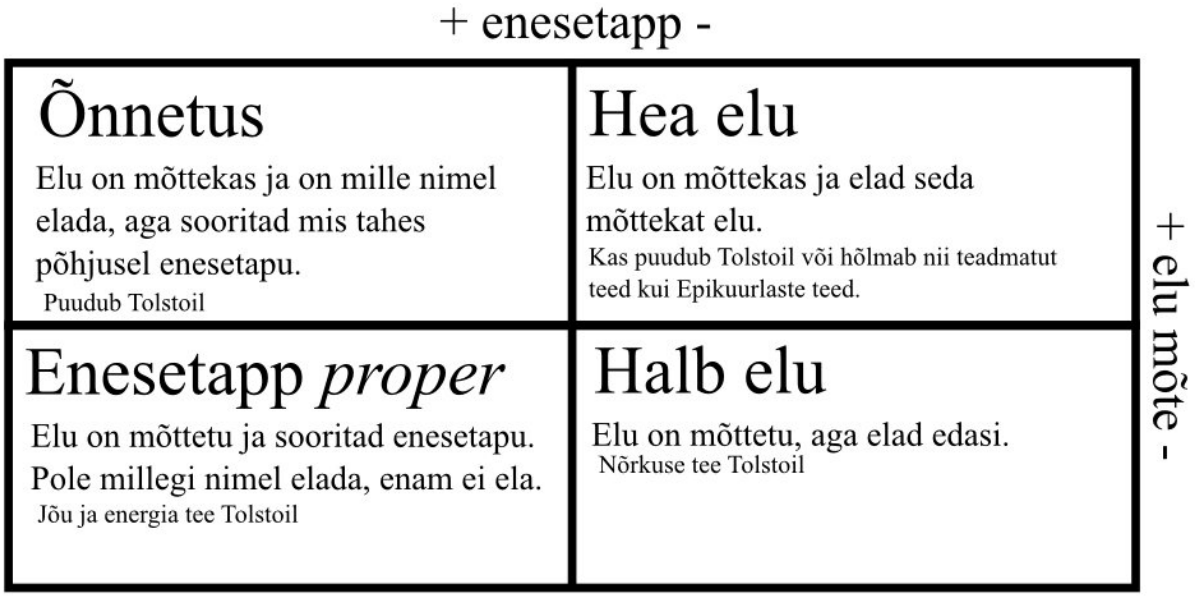

Siin on pisut realistlikum versioon milles enesetapule ei pea eelnema mõistmine, et elu on mõttetu; ja erinevalt Tolstoi pessimistlikust skeemist jääb siin alles võimalus, et elu on hea. Sealjuures ka minu parandatud skeemi jääb vähemalt üks väärtushinnang: et mõttekas elu on hea ja mõttetu elu halb. On võimalik, et ka mõttetu elu on hea.

> "Rahva vaenlase" konfliktis on palju ajastuga seotud, jääb ju see näidend kronoloogiliselt H. Spenceri sotsiaaldarvinistliku ja Fr. Nietzsche üliinimese-eetika vahele. Et isiksusekesksus moodustab antud ajastus vaid ühe pooluse, tõendab J. Ortega y Gasset oma "Masside mässus", väites seal, et XIX sajandi viimasel kolmandikul algas märkamatult naasemine barbaarsusesse, mis lõpuks bolševismi ja fašismi viis. **Selle pöörde kangelane on lihtne, minevikuta või mineviku unustanud inimene**. (Torop 1999: 204)

Selline teema läbistab kõiki kolme düstoopiat mida ma seni olen (konkursiivselt) lugenud: Huxley maailmas on unustatud ja hävitatud kõik mis on vana, teose peategelane on metsik inimene kellel on Shakespeare'i kaudu side ajaloo ja unustatud moraaliga; Orwelli maailmas käib pidev ajaloo ümberkirjutamine vastavalt partei vajadustele ja peategelane on tsensor kelle kätte satub töö käigus ajalehepilt mis tõestab, et partei valetab - see ajendab teda kirjutama päevikut millesse säilitada vähemalt omaenda mälu; Bradbury maailmas põletatakse kirjasõna, sest see sisaldab valusaid tõdesid nagu tõsiasi, et suitsetamine tekitab vähki või, et perekond on inimesed su ümber mitte inimesed teleekraanil.

> Inimese osaks on selles maailmas teadvusetu ükskõiksus, üksiolek ja hirm, mille teiseks pooluseks on julmus ja agressiivsus. Loomad ja linnud kuuletuvad oma loomusele, inimesed hülgavad oma loomuse. Seepärast tulebki rääkida üksiolekust, mitte üksildusest kui isiksusega seotud mõistest: "Sest üksildusel on see ürgomane võim, et ta ei *lahuta* meid, vaid *heidab* kogu olemasolu *valla* kõigi asjade olemuse avarasse lähedusse." (Torop 1999: 216)

Veel pessimismi. Minu arvates kuuletuvad inimesed samuti oma loomusele. See on kultuursus mis sunnib meid hindama oma loomsust (loomalikkust) negatiivselt, sundima institutsioone ja reeglistikke peale käitumisele mis tuletavad meile meelde, et me oleme rääkivad ahvlased (nt seksuaalsus, sünnitamine, toitumine jm "madalama kehalise tasandi" nähtused). Mis puudutab üksioleku ja üksilduse vastandit, siis siit tundub jälle midagi puudu olevat. Danieli (1989) mudelis on üksildus (*loneliness*), üksindustunne (*aloneness*), üksindus (*solitude*) ja eraviisilisus (*privacy*). Siin on aga üksildus samastatud üksindustundega justkui üksildus oleks *alati* negatiivne kogemus (*loneliness*'i ja *aloneness*'i ei eristata) ja üksioleku (kui *solitude* ja *privacy*) puhul ei tooda esile seda, et üksindus võib olla hea - olla lahutatud teistes võib tähendada võimalust endasse süvenemiseks, iseenda arendamiseks, raamatute lugemiseks jne.

> Ma ei taha siin koostada **eklektilist popurriid Ida teemal**, kuigi tean, et Laozi "Daodejing" oli A. Ihol võtetel kaasas.
> Ma tahan lihtsalt väita, et tervik kui osade summa meenutab A. Ihol kollaažilaadset väikeste variatsioonidega korduvate elementide pidevat ühendamist, mis sarnaneb kulmude, silmade, ninade, suude jne. kataloogidega hiina traktaatides. Seda võiks nimetada **tehniliseks vaimsuseks**. (Torop 1999: 222)

John Cowper Powys kahjuks koostab oma raamatus eklektilise popurrii Ida teemal. Ilmselt see on sage juhtuma kui Ida filosoofia on teemaks. Neid hiina traktaate tahaks isegi üles leida, äkki on neis midagi ka näoilmete diskursusesse panustada. teadupoolest mikromiimikat ju õpitaksegi erinevate näoosade (kulmude, silmalaugude, silmaaluste, suuümbruse, ninaümbrus jne) "kodeerimise" kaudu. "Tehniline vaimsus" kõlab vahvalt, nagu võiks sellisest teemast loota kehalise käitumise ja religioossuse seostamist (üks neist seostest mille poole hing ihkab, aga jalad ei oska juhatada).

> Zara Mints, paljude unustatud autorite elluärataja, publitseerija ja kommenteerija, hoiatas provintsluse eest, s.t. klassikaliste ja palju-uuritud autoritega tegelemise eest. Selle vältimiseks tuli leida uudne aspekt või tundmatu materjal. Niisuguseks materjaliks sai Dostojevsky käsikirjade kalligraafia, üksikud märksõnad taskuraamatutes ja mustandites, mida vene uurijad ei pidanud tekstiks, kuid mis avas kirjaniku loomeprotsessi uuest küljest. (Torop 1999: 237)

Siin peaksin vististi häbi tundma, et minu düstoopiad on nii populaarsed. Need on teadupoolest USA koolides kohustusliku kirjanduse hulgas. Samas on hea neist alustada ja siis ehk Eesti autorite poole vaadata; nii tuntud autorite puhul on ka rohkem inimesi keda võiks see siis huvitada ja kellega dialoogi pidada. Ja ma arvan, et mul on ikkagi üpris uudne aspekt mida uurida - "kehakeel kirjanduses" on ainult paarkümmend aastat vana teema. See vist ei ole päris õige - sakslased uurisid žeste keskaja kirjanduses juba peaaegu pool sajandit tagasi, aga need tööd on minu jaoks kättesaamatud ja pealegi on žestid üpris kitsas valik kogu mitteverbaalsest käitumisest. Juhtumisi just minu õpingute ajal (2010-2013) on sel teemal hakanud rohkem töid ilmuma, niiet vähemalt praegu näib, et ma tulen konkursiivsuse mõistega lagedale õigeaegselt.

> Berdjajevist kirjutanuid on häirinud asjaolu, et just tema Vene ajaloo filosoofia on ta Läänes populaarseks teinud. Mõne aasta eest raiuti Tartus üks ülikooli vene kirjanduse kateedri kogumik (500 eks.) tükkideks üksnes Berdjajevi ja veel mõne sama "ohtliku" tegelase nimetamise pärast. (Torop 1999: 238)

Factoid noted. Tõepoolest huvitav tõik. Berdyaevi inglisekeelseid teoseid on TÜRis kahjuks ainult kaks tükki ja kumbki neist ei ole see Vene ajaloo filosoofia teemaline teos (*Vene kommunismi lätted ja tähendus*).

> Filosoofilises autobiograafias "Enesetunnetus" peab Berdjajev enda omapäraks seda, et ta ei võtnud "filosoofia aluseks mitte olemist, vaid vabaduse", sest "vabadus on maailma saladus". Sellest lähtuvalt on vabaduse mõiste keskne nii Berdjajevi inimese- kui ajaloofilosoofias, nii et võib rääkida omapärasest antropoloogilisest ajaloofilosoofiast. "Enesetunnetuses" on antud ka vabaduse määratlus: "Vabadus on minu sõltumatus ja minu isiksuse seesmine määratletus, ja vabadus on minu loominguline jõud, mitte valik minu ette asetatud hea ja kurja vahel, vaid hea ja kurja loomine minu poolt." (Torop 1999: 241)

Just vabaduse teema tõttu meeldis mulle ka tema *The Beginning & The End*. Selles andis ta kõige selgemõistuslikuma määratluse, mis võiks olla anarhismi eesmärk: mitte vabanemine võimust kui sellisest, vaid vabanemine välisest võimust. Tema autobiograafia, küll inglise keeles teistsuguse nimega, on see teine teos mis on TÜRis olemas.

> Pasolini asetab puhta loodusinimese asemele kõlbeliselt rikutud ja osavõtmatu inimese, kes oskab imiteerida kaastunnet ja isegi armastust. Ja kuigi ta jagab füüsilist armastust kõigi pereliikmetega, vaatamata nende soole, pole nendes suhetes hingelisust, mis lähendab üksteisele tundeinimesi. Pasolini paneb oma kangelase küll hoidma haige jalgu, leevendamaks ta valusid, nagi seda on kirjeldatud Tolstoi jutustuses, kuid **see žestiline tsitaat muutub kogu perekonna hävingu ja krahhi sümboliks**. Ilma armastuseta ei ole võimalik teist inimest aidata. (Torop 1999: 254)

Veel üks kategooriline väide mille kerge tuuleiil lükkab ümber. *Common sense* ütleb, et inimesed aitavad üksteist alatasa ilma üksteist armastamata. Eriti ere on see internetis, kus inimesed pidevalt teevad üksteisele teeneid, näiteks jagavad raamatuid, muusikat või filme, või kulutavad ülemäära palju energiat sellele, et proovida lahendada teiste inimeste probleeme, pakkuda tuge või lohutaha - kõike seda ilma igasuguse vihjetagi millelegi mida võiks nimetada armastuseks. Füüsiline armastus ei ole virtuaalselt lihtsalt võimalik, hoolimata sellest kui palju on ehitatud kummalisi seadmeid millega saaks teisele inimesele üle interneti pai või kallistust teha (nt *Hug-Me*). Pisut sisukamal teemal: "žestiline tsitaat" kõlab nagu viis kuidas käsitleda konkursiivsust *ad hoc* moel (sama võiks öelda "sõnalise portree" kohta). Need on arusaadavalt mõistlikud väljendid; tõepoolest "žestilised tsitaadid" on just need mille kaudu konkursus levib. Just nagu väljendeid või ütlusi laenatakse, nii laenatakse ja kehalise käitumise kirjeldusi. Konkursiivse uurimise ideaalseks eesmärgiks oleks selliste laenude ajaloo selgitamine, ehk kuidas üks või teine žest või näoilme on kirjanduse evolutsioonis väljendust leidnud. See on peenete mõjutuste ja kahtlemata ka loomingulise leiutamise maailm.

> Rollikäitumine riisus Tolstoilt vabaduse. Temast sai Arkesilaos ilma viimase stoilise rahuta. Eriti traagilised on Tolstoi mõtted mõni kuu enne surma. Oma päevikusse on ta kirjutanud: "Esimest korda tajusin ma selgelt kogu selle maailma juhuslikkust. **Mispärast küll mina**, nii selge, lihtne, mõistlik ja hea inimene, pean elama selles segases, keerulises, meeletus ja kurjas maailma? Mispärast?" Otsekui järjena neile

> mõtetele leiame ta märkmikust: "Kummaline on mu saatus ja kummaline on kogu mu elu! Vaevalt leidub mõni sedavõrd armetu, rikaste luksuste tõttu kannatada saanud kehvik, kes oleks tajunud ja tajuks rikkuse kogu ebaõiglust, julmust ja arutust keset vaesust nii nagu mina, ent mina elan ometi edasi ega ole mul suutmist, oskusi ega jõudu sellest kohutavast ja mind piinavast keskkonnast välja rabeleda." Jah, kirjaniku elu lõpul naaseb artistism tema biograafiasse. (Torop 1999: 259)

See tundub olevat sarnane motiiv sellele mille kohta pärisin Aare Pilvelt kevadel Semiosalongis. Selline "selgushetk" tundub olevat levinud, nii kirjanduses kui päriselus. Minu jaoks toimus see kolmeaastaselt (üks vanimaid lapsepõlvemälestusi) mil ma taipasin, et ma ei pea kõige huvitava suunas liikuma ja võin ema käest kinni hoides temaga kaasa minna. Pilve jaoks toimus selline hetk viieaastaselt mil ta taipas, et kui inimesed surevad, siis neid ei ole enam. Parim taoline väljendus tuleb siiski ühe kirjaniku sulest. Edward T. Hall tsiteerib Richard Hughes'i *A High Wind In Jamaica*'st: *"And then an event did occur, to Emily, of considerable importance. She suddenly realised who she was [...] it suddenly flashed into her mind that she was SHE. [...] She began to laugh, rather mockingly. "Well!" she thought, in effect: "Fancy YOU, of all people, going and getting caught like this! - You can't get out of it now, not for a very long time: you'll have to go through with being a child, and grow up, and getting old, before you'll quit of this mad prank!""* Tahaks öelda, et see erakordne sündmus, see selgusehetk, on eneseteadvuse esiletulemine ja, et igal inimesel juhtub see erineval eluhetkel, võib-olla mitte kunagi... Kuid ma tean liiga vähe neist asjust, et olla selles kindel.

> Tõenäoliselt oli Tolstoi artistismis rohkem enesesisendust kui reaalset lootust maailma muuta. Ent "Pihtimuses" rahustas ta ennast sellega, et kõik uued ideed on juurdunud alles järk-järgult. **Rohkem kui ideid usaldatakse algul eesrindlikke inimesi, isegi siis, kui neid peetakse veidrikeks või hullumeelseteks.** Vaja on neid, kes oleksid valmis loobuma lõbustajatest ja asuma põldu kündma või saapaid tegema. Niisugune eeskuju peab olema see, mis nakatab. (Torop 1999: 260)

See meenutab raamatu hilisemas osas välja öeldut, a la, et lõppude lõpuks ei anna õppejõud tudegitele edasi mitte ainet, vaid suhtumist ainesse. Sarnaselt võin mina loota, et kui mõni tulevane semiootikatudeng satub siia blogisse, siis ei võta ta üle mitte minu kogutud tsitaate ega minu kirjutatud kommentaare, vaid saab aru, et taolise blogi pidamine on kasulik ning õpib ka ära <blockquote> täägide kasutamise (trikk on mitte jätta tsitaadi ja kommentaari vahele tühikut).

> Elu lõpul köidab mälu problemaatika ka Tolstoid ennast. Ühest küljest kaebab ta 1908. aasta päevikus: "Hea mäluga inimese kohta öeldakse - tark, isemõtleja -, kuid kehva mäluga inimese kohta - rumal." Teisalt rõmustab Tolstoi oma viimastel elukuudel päevikus: "Ma olen kaotanud mälu, ja täielikult, kuid, hämmastav küll, ma pole mitte ainult et midagi kaotanud, vaid olen võitnud - ja kohutavalt palju - *teadvuse* selguses ja jõus. Ma mõtlen isegi, et üks on teisele alati kahjuks." Mõned nädalad enne surma kirjutas Tolstoi A. Tšertkovale: "Te ei suuda endale ette kujutada, kui hea on hingele kõik niimoodi unustada, nagu mina olen unustanud. Andku jumal, et te seda unustuse hüve tundma õpiksite. **Kui meeldiv on minevikus tehtut kasutades, kuid seda mitte mäletades, kanda kogu elujõud üle olevikku.**." (Torop 1999: 264)

See motiiv sobib #metablog teema jaoks: siinne blogi on minu viis kuidas *teha* (lugeda, kirjutada), aga mitte mäletada. Seda informatsiooni on lihtsalt niivõrd palju ja raskes keeles, et kõige püsimällu talletamise üritaminegi oleks liialt vaevarikas, et isegi üritada. "Pea ei ole prügikast" on minu moto. Aju las hoiab seoseid, mõistmist ja suhtumist, blogi ja välja trükitud kujul "õpimapp" las hoiavad sõnade massi. Minu enda asi on vaid teada kust ma leian mida. Kui teadmiste kogumine ja korrastamine on mõtleja töö, siis internetiajastu mõtleja jaoks peaks see olema hiireklikkide küsimus.

> Jutustaja jaoks on Issai Fomitši ainus erinevus poolakatest see, et ta pole aadlik. Seetõttu on ta samaaegselt oma ja võõras. Emana on ta individualiseeritud, võõrana naljakas. Võrdluseks võib tuua palvetamisrituaali kirjelduse: "Siis algas palvetamine. Ta luges seda laulval häälel, kisendas, vahepeal sülitas ja keeras ringi, tegi metsikuid ja naljakaid žeste. Muidugi ole see kõik kombetalituses ette nähtud

> ja selles polnud ka midagi naljakat ega imelikku; **naljakas oli ainult see, et Issai Fomitš näis nagu meelega meie ees oma kombetalitusega uhkeldavat ja edvistavat**" ([*Märkmeid surnud Majast*] lk. 159-160). (Torop 1999: 278)

Kõlab nagu sigade ette pärlite viskamine. Ka India tantsude žestid näevad naljakad välja kui sa ei ole tuttav nende tähendustega. ma ei ole selle palverituaaliga muidugi tuttav, aga kahtlustan, et see ümber pööramine ja inimeste suunas žestikuleerimine (uhkeldamine ja edvistamine) võib-olla rituaalist.

> Teel Emsi kirjutas ta [Dostojevski] naisele Berliinist suhteliselt neutraalses toonis: "Kui me istusime ümber Saksa raudteele, tutvustas end mulle üks *juut*, doktor Peterburist, umbes viiekümnene [—] - ta lõbustas mind väga kogu teekonna vältel ja oli sakslastega tõlgiks" (30: I:81). Emsi saabunud, kurtis Dostojevski naisele **venelaste seltskonna puudumise üle: "Üksi, mitte ühtki tuttavat nägu**, vastupidi, kõikjal sellised vastikud *juudilõustad*" (30: I:97), "...kõikjal alatud *juutide* ja inglaste lõustad, **kõikjal vaikus ja eraldatus**" (30 I:106). (Torop 1999: 279)

See tõepoolest ei ole hea tunne. Vaikus ja eraldatus *on* ebameeldiv. Mis puudutab aga vastikuid lõustasid, siis võib vabalt olla tegu peegeldamisega. Teadupoolest inimesed jäljendavad üksteise näoilmeid: kui käid ringi rõõmsa ja elava näoga hakkad enda ümber nägema rõõmsaid ja elavaid inimesi (vähemalt seniks kuniks sa nende poole vaatad); kui käid ringi vastiku ja õela näoga (mis võib üksinda, vaikuses ja eraldatuses kergesti juhtuda), siis hakkad nägema vastikuid ja õelaid inimesi. Tähendab, Dostojevski võis *inadvertently* ise põhjustada endale sellise kogemuse. See on pelgalt spekulatsioon.

> Ka keelel on selles problemaatikas oma osa. Ühelt poolt kirjutab Dostojevski 1876. a. "Kirjaniku Päevikus": "...miks me õpime euroopa keeli, näiteks prantsuse keelt? Esiteks, et lihtsalt lugeda prantsuse keeles, aga teiseks, et kõneleda prantslastega, kui nendega kokku puutume; kuid hoopiski **mitte omavahel või iseendaga olles. Kõrgemaks eluks, sügavateks mõteteks võõrast keelest ei piisa, sest ta jääb meile ikkagi võõraks; selleks vajame emakeelt...** [—] Kuid asi ongi selles, et ühiskonna kõrgemates klassides ei sünnita enam ammu elava vene keelega. Elav vene keel ei ilmu meie keskele enne, kui me rahvaga täielikult ei ühine" (23:80, 82). Nii muutub vahekord elava vene keelega mõõdupuuks nii haritud kihtidele kui ka neile ühiskonnakihtidele, kes kasutavad deformeerunud keelt. Kahjuks läheb Dostojevski romaanide tõlgetes enamasti kaduma erinevate vene keele aktsentide kontseptuaalsuse mõistmise võimalus, olgu siis keelekasutaja poolakas, sakslane või juut. (Torop 1999: 300-301)

Mulle just meeldib teiste eestlaste ja iseendaga inglise keeles kõneleda. Teoreetiline ja abstraktne mõte on inglise keeles konkreetsem. Kui sügavaid tundeid väljendada vastassoole, siis on valida, kas hakata eesti keeles ise midagi metafoorilist leiutama või kasutada inglise keeles levinud väljendeid millest teine ka kindlasti aru saab. Me võime olla eestlased, aga kui filmid mida me vaatame, laulusõnad muusikas mida me kuulame ja raamatud mida me loeme on inglise keeles, siis mida saab meilt nõuda? See-eest pean tunnistama, et käesoleva postituse alguses sain ainult inglise keeles hakkama, aga pärast raamatu läbi lugemist ja uuesti kommenteerima hakkamist läks eesti keeles jälle libedalt. There's still hope for me yet... Või, noh...

> Tegelikult tundub see vastuolu pigem näiline ja komplementaarne - *contraria sunt complementa*. (Torop 1999: 302)

Teiste keelte kasutamine on ju teatud otstarveteks tervitatav. Taoline ladinakeelsete väljendite poetamine on vahva, sest iidsete keel suudab mõnikord asja kokku võtta lühidalt ja tabavalt. Mulle isiklikult meeldib "*sensu*" mida bioloogiaalastes teostes on ohtralt; see on palju lühem ja mugavam kui "in the sense of". Ainult, et selle kasutamine semiootika kontekstis võib näida rohkem hooplemise kui mugava keeleseadmena.

> "Kuritöö ja karistus" kujunemisloo mõistmiseks on oluline veel ühe piiri nägemine. 1986. aastat nimetas kirjanik hilkem oma elu kõige raskemaks aastaks. Lisaks kolmele rängale kaotusele sai ta kõvasti kannatada ka tol aastal ilmunud teos "Ülestähendusi poranda alt", millest tsensuur tõmbas mata autorile kõige tähtsamad ja helgemad mõtted kristlikust ideaalist, eneseületamisest Kristuse ku ideaali teadvustamise kaudu. Ideaali ja pääsemist näitav teos muutus purustavaks antiutoopiaks. (Torop 1999: 310)

Vikipeedia kaudu tean, et düstoopia (anti-utoopia) žanr algab (kui kõrvale jätta Cherneyshevsky *Chto delat?*) Dostojevski *Notes from the underground*'iga ja isegi läbi Zamjatini *Meie* läheb kristlik alltekst mis selgitab seda miks populaarsemate varajaste düstoopiate peategelane on alati 40ndates eluaastates mees (Aadam: Winston, Montag) keda noor naine (Eeva: Julia, Clarisse) ära võrgutab ja halvale teele ning võimu (Jumala: partei, salamandri) vastu juhatab.

> Kui teooria on seotud teadliku mõttetööga, kui inimsuhete tõmbe- ja tõukejõududes on teadlik ja alateadlik keerukalt põimunud, siis kolmandaks tuleb nimetada unenägusid kui alateadvuse ilminguid, mida Dostojevski an mustandmärkmetes nimetanud loodusteaduseks, mis inimestes kisendavad. Unenägude tähtsus on teoses eraldi rõhutatud, nad peegeldavad kõige selgemalt Raskolnikovi seisundit erinevatel perioodidel: soov vabaneda oma ideest pärast esimest unenägu, tapmine kui kõlbeline enesetapp teises, üksindus ja süüme hoolde jäetus kolmandas ning oma teoorio nägemine ülemaailmse hukutava epideemiana neljandas unenäos. Unenäod on olulised ka ieiste tegelaste puhul, nagu alati Dostojevski loomingus. **Otseses seoses unenägudega on impulsiivne käitumine**. Siia kuulub Raskolnikovi mõtlematu heldus rahaannetamise stseenides, eluga riskimine tulekahjust lapsi päästes, s.t. käitumise n.-ö. antiteoreetilisus. (Torop 1999: 319)

Unenägude kohta tahaks rohkem lugeda, et imuplsiivne käitumine ja "alateadvuse ilmingud" neisse kindlamalt asetada. See katkend lükkab mind "kehakeel unenägudes" teema ehk nö *somatoception*'i poole. Sellest on minu teada kirjutatud vaid üks raamat ühe psühhoanalüütiku poolt, aga miks mitte läheneda sellele semiootika vahenditega?

> Kõigest sellest järeldub, et ideekirjanikuna hindab Dostojevski oma tegelasi ideaalpürgimuste suunast lähtudes ja seega võib rääkida oma romaanis ühe teema erinevatest variatsioonidest (**heterofoonia**). (Torop 1999: 321)

Et lisaks bahtiniaanlikule polüfooniale võib rääkida ka homofooniast/heterofooniast ja kakofooniast/sümfooniast.

> Tegemist on aga üldisema nähtusega: igas Dostojevski romaanis on kõrvuti süžeeline ja **arhisüžeeline**, tendentslik ja profaanne ning igavikuline ja sakraalne aspekt. (Torop 1999: 325)

Tõepoolest, näiteks paradiisist välja heitmise lugu võib vaadelda düstoopiliste süžeede suhtes arhesüžeelisena.

> Ka loomingu-psühholoogias eristatakse vastavalt kaht loomingulist impulssi: intellektuaalset ehk ideeimpulssi, ja **meelelise tunnetuse elemente (visuaalsed kujundid jms.).** See tähendab, et paberile ei ole Dostojevski käsikirjades kantud ainult mustandtekst või plaan, vaid mingil määral ka see etapp, kus kirjanik veel ei kõnele tulevase lugejaga, vaid paberis kajastub osake mõtlemisprotsessist, autokommunikatsioonist. Tüübilt meenutavad Dostojevski kalligraafia ja joonistustega kaetud leheküljed **egotsentrilist kõnet**, mis L. Võgotski sõnade järgi on "**sisekõne oma psühholoogiliselt funktsioonilt ja väline oma struktuurilt**". (Torop 1999: 350)

See meelelise tunnetuse ja visuaalse kujutamise teema haakub ka *somatoception*'i ehk kehakujutluste teemaga. Autokommunikatsiooni mõiste lähedus sellistele mõistetele nagu *Ich-Erzahlung*, *Inner Speech* ja Bahtini mikrodialoog on teadatuntud. Mis on siin aga oluline, on kanali või väljendatuse/väljastatuse küsimus. Mõtlemine ei ole autokommunikatsioon *proper*, kuigi on autoreid kes seda seisukohta toetavad (I. Kant oli vist *introspection*'i suhtes seda meelt). Õige autokommunikatsioon toimub siis kui iseendaga suhtlemisel kasutatakse "väliseid struktuure," näiteks öeldakse

välja, kirjutatakse maha või salvestatakse muul moel, et hiljem ja/või mujal olla ise nende "väliste struktuuride" vastuvõtja. Tundub, et just nagu metakommunikatsiooniga, nii tuleb ka autokommunikatsiooni (või sellega seotud mõistete) suhtes eristada (minimaalselt) sünkroonset ja diakroonset varianti.

> Millest see teos siis olema pidi? "Põrandaalune" ja selle sünonüüm "nurk" tähistavad Dostojevski loomingus elavast elust irdumist, eksisteerimist väljamõeldud maailmas, elatumist fantaasiast. Maailmaga suhtleb põrandaalune inimene eelkõige raamatu ja raamatutarkuse kaudu, olles võimeline sekkuma keerulisematesse ideoloogilistesse vaidlustesse. Võib öelda, et antud teos on kahokordselt poleemiline. Kõigepealt sekkub ajastu ideoloogilisse võitlusesse Dostojevski ise. Ta suhtub poleemiliselt tollal nii populaarsesse keskkonnateooriasse, mille järgi inimene on keskkonna saadus, s.t. loomult heana ilma sündiv inimene saab oma halvad omadused halvasti korraldatud keskkonnalt. Dostojevski peab naiivseks ahvatlust kuulutada, et keskkonna parandamine toob kaasa kõige halva kadumise inimloomusest. Ta on veendunud ka selles, et **ainult inimese mõistusele apelleerivad teooriad jäävad elukaugeteks** ega saa olla praktilise tegevuse aluseks. Ühiskonna ümbertegemine peab lähtuma inimloomuse keerukuse, isegi vastuolulisuse mõistmisest, seda aga Dostojevski tollastes teooriates ei näe. Ja nii ta toobki esile oma põrandaaluse inimese, kes 20-aastase põrandaaluse elu vältel on muutunud üdini raamatuinimeseks, on arendanud eelkõige oma mõistust, kuid ei jäta ometi muljet loomult ratsionaalsest olevusest. Sellise vastuolulise inimtüübi eksisteerimine ongi Dostojevski peamine argument tollastes ideelistes vaidlustes. (Torop 1999: 354-355)

Selline "keskkonnateooria" meenutab Watsoni behaviorismi ja *tabula rasa* temaatikat. Ka mina leian, et ainult ratsionaalsusele apelleerivad teooriad on liiga ühekülgsed ja pimedad selle ees, et inimesi kontrollivad ka nende kehad, nende käitumine ja füsioloogilised/endokrinoloogilised protsessid millest on keeruline isegi kõneleda, sest neil pole - Sebeoki järgi - väliseid referente (välistest struktuuridest on kerge kõneleda, sisemistest protsessidest mitte).

> Et aga dramatiseeringu tekst vahendab dostojevskilikke konflikte õige vähesel määral, tuli lavastajal **sõnast rohkem rõhutada seisundit**, põrandaaluse inimese eksistentsi olemust. Lavalise tegevusega tuli sõna mitte ainult toetada, vaid ja asendada. Tulemuseks on Dostojevski teatriseerumine füsiologismi abil. Sülitamine mõttekäikude vahel lubab õige hästi tempot reguleerida ja omandab ka lõpuks teatava sümboolsuse (sülitamine kättesaamatu peale kui enesepettus). Kuid see võte siiski travesteerib Dostojevski teost, lülitab ta hoopis madalamasse stiili ning on siinkirjutaja arvates vastuolus karakteriloogikaga. Kui sülitamine siiski kompenseerib sõna puudumist, siis kõlvatuse teemaga kaasnevad **erootilised žestid**, rahasuskamine prostituudi seeliku alla, "kättemaksuiha" väljendamine käte ja jalgadega, mitmekordne pesemine ja ka Fertitškini paljas tagumik - kõik see moodustab juba **omaette stiilikihi**, mis Dostojevskit küll kuidagi vaatajale ei lähenda. Siia võib lisada veel peategelase ülemäärase hüsteerilisuse, mis väsitab näitlejat ja publikut, sunnib tegema diktsiooni- ja loogikavigu. Tempovahetused on liiga harvad. Aga ehk on veel vara soovida tekstist täielikku üleolekut näitleja poolt. Kuigi - kas saabki praeguste mänguleeglite puhul seda üleolekut tekkida? **Näitlejatöö psühhofüüsiline terviklikkus eeldab laval sõna ja tegevuse harmooniat**, praegune lavastusprintsiip aga hoopis eraldab nad teineteisest. Harmoonia huvides oleks tulnud loobuda füsiologismist või julgemalt ümber teha Dostojevski teksti. (Torop 1999: 361)

Teatrietendusest kõneledes puudutab Torop tihti kehalist tasandit, aga kuna ta ei tegele sellega valdkonnaga on need puudutused kaudsed, võõrastavad, kantud justkui negatiivsete nähtuste nimekirja. Peaaegu kumab läbi selline "inimesed võiksid olla kehatud" tunne mis on peaaegu, et tekstualistide tunnusmärk.

> 1975. aastal loin enne esimest akadeemilist loengut närviline ja kartsin, et öö läbi komponeeritud materjalist ei jätku loengu lõpuni. **Keeltemaja trepil kehtasin oma kunagist filosoofiaõppejõudu Rem Blumi, kes mõistis kohe mu seisundit ja pakkus üllatavat lohutust. Ta väitus, et ka kõige parema loengu informatsiooniline väärtus läheneb nullile. Ainul, mis üliõpilases püsima jääb, on õppejõu suhtumine ainesse**. Need sõnad on sageli raskel hetkel meelde tulnud.

> Ka minu õpetajad püsivad mul meeles nende suhtumise kaudu. Zara Mntsi ja Juri Lotmani andumus oma tegevusele liitis nende ümber kolleege ja õpilasi. Tulemuseks oli nii eetiline kui teaduslik kõrgetasemelisus. Teaduslikkuse mõiste madaldumist ei tulnud nende õpetajatega kunagi karta.
> On vist seaduspärane, et selline hoiakute koolitus ei lõpe õpetajate surmaga. Õpetamine ja õppimine jätkub, sest mõnigi asi saab selgemaks alles pärast õpetaja surma. Ja nii ei olegi õpetajate mäletamine midagi muud kui nende alustatud töö jätkamine ning vastutustunne selle ees, mida on hoiakuliselt pärandada järgmisele põlvkonnale. (Torop 1999: 365)

Ikooniline.

> **Asjadele ja nähtustele nime andmises peegeldub kultuur**. Eesti kultuur on peaaegu paratamatult politiseeritud, täis aatelisusest ja võimuvõitlust. Logokraatia võim on seejuures tohutu. Meid ümbritsevad sõnad, millel on tähendus, kuid puudub reaalne sisu või on see sisu muutuv, kompromissi või lootust tähistav. Mida peab mõtlema eestiaegne inimene, lugedes sõnu "riik" ja "parlament", "president" ja "politsei", "piir" ja "piirikaitse" jne.?! (Torop 1999: 381)

Esimene pool on põhjus miks ma usun konkursiivsusesse: käitumistele on antud nimed, tähistajad, mis sageli on huvitavamad kui käitumine ise. Eesti keeles on eriti palju huvitavaid sõnu mida palju ei kasutata, aga millesse on pakitud kehakeele äratundmine (nt "itk", "muie" jne). Teine pool on seotud rohkem anarhistliku diskursusega. S. Žižek nt on seda meelt, et nt "riik" saab keele kaudu sotsiaalseks reaalsuseks. Füüsiliste objektide hulgas sellist asja ei ole, aga kokkuleppeliselt teame, et kuskil läheb selle territoriaalne piir ja seda hoiavad üleval asutused, mis igal sammul töötavad selle nimel ja selle nime all.

> Kuigi J. Lotman ise on nimetanud oma koolkonna lähteprintsiipide seas tingimatu teadusliku aususe kõrval üldarusaadavat keelt, ei tähenda see veel metakeelelist sarnasust erinevate autorite puhul. Kultuuri osana peab teadus olema individuaalne, igal teadlasel on õigus oma keelele ja stiilile. Seda õigust on J. Lotman austanud alati ka toimetajana. (Torop 1999: 383-384)

Ja seda õigust tundub austavat ka Torop ise. Kui eelkaitsmisel tutvustasin iseleiutatud termineid (nonverbalism, semiofreenia, konkursiivsus), siis Toropi kommentaar oli, et mul on selleks loominguline õigus. Ma ise usun, et need terminid teevad keerulistest asjadest rääkimise kergemaks: "mitteverbaalse suhtlemise uurimise" asemel nonverbalism; "tundmise, tegemise ja mõtlemise märgilisusesse uskumise" asemel semiofreenia ja "kehakeele keelelise kirjeldamise" asemel konkursiivsus. Need ei ole keerulised terminid. Minu enda joks on nad vägagi praktilised: siin blogisse on kogunenud ääretult palju tähelepanekuid nendel teemadel väga erinevatelt autoritelt kõikvõimalikest valdkondadest; märkides neid tsitaate oma kommentaarides vastava sõnaga õnnestub mul endal need üles leida.

> Argikäitumine ei erine palju käitumisest autorina või kultuuritarbijana. Mõlemal juhul tekivad **kordused ja stereotüübid**, mis lubavad rääkida **käitumise poeetikast või grammaatikast**. (Torop 1999: 387)

Läheneb antropoloogilisele lähenemisele, milles käitumist, vähemalt tähenduslikku ja uurimist väärt käitumist, vaadeldakse "mustrilisena" (*patterned*). Mida muud on kordused ja stereotüübid kui mustrid? Kehakeele uurimisel - eriti kineesikas - on selline lähenemine teadagi läinud vett vedama, sest "kehakeele grammaatika" (kineemide süsteemi) kirjeldamisel väga kaugele pärast Birdwhistelli ei jõutud. Ta pärandas järeltulevatele uurijatele tohutu töö, kuid keegi ei raatsinud seda jätkata (suuresti tänu halvustavale kriitikale mis väitis, et see kõik on mõttetu).

> Teiseks pooluseks on *kultuuriruum*. Lotmani USA-s ilmunud raamat "Universe of the Mind" (1990) eessõnas ütleb Eco, et tema jaoks muutus Lotman eriti huvitavaks siis, kui ta hakkas rohkem rõhutama keelte segunemist kultuuris, **kultuurikoodide põimumist** ehk kreoliseerumist. Üks asi on verbaalses tekstis erinevate kultuurikeelte eristamine (stiil, **käitumine**, ruum, värv, ideoloogia jne.), teine asi on sama sõnumi voogamine ühest diskursusest teise, ühest meediast teise, **ühest märgisüsteemist teise**. Romaan elab

> edasi ja saab uusi tähendusi ekraniseerituna või instseneerituna, päevauudis on samal päeval raadios, erinevatel telekanalitel ja erinevates ajalehtedes. See, mis on päeva uudis, sõltub sõnumi valikust ja esitamise viisist. Kuid ka sama uudis saab olla erinev eri vahendustes. Vastuvõtja tarbivad erinevaid vahendamisviise ja mõtestavad sama sõnumit semiootiliselt erinevaid keeli kasutades. Kultuuris kui tervikus aga saab täheldada keskmistumist. (Torop 1999: 388)

Ma arvan endiselt, et semiosfääri-teooria võiks olla netisemiootika aluseks, sest internet on kõige võimsaim uuritav semiosfäär. Kultuurikoodide põimumist ja uue universaalse "netikeele" arenemist saab eriti hästi uurida internetimeemide põhjal. Näiteks "forever alone" ei ole mitte juhuslik sõnapaar, vaid tähistab üheaegselt MS Paintis joonistatud topeltlõugadega nutust nägu kui ka üldinimlikku hüljatus- ja üksindustunnet. Kui kõik su sõbrad korraldava pea ja sind ei kutsu - *forever alone*, kui sa oled seltskondlikul üritusel ja keegi ei lähene sulle - *forever alone*, jne.

> Tartu koolkonnal on küll oma ühtsed printsiibid, kuid ta ei paku välja universaalset metodoloogilist doktriini, ühtset metakeelt ega kanoniseeritud uurimismeetodit või -meetodeid. Tartu koolkonna kontseptsioon on üks **semiotiseeriva mõtlemise** ja strukturaalsemiootilise maailmataju tüüpe, mille raames leiab täiendussuhteis kõige erinevamaid teooriaid, uurimisobjekte ja teadlasisiksusi. Seetõttu on koolkonna raames raske rääkida ortodokssest semiootikast või ortodokssetest semiootikutest. Nendele täiendussuhetele rajaneb isesugune, pigem implitsiitne kui eksplitsiitne "mõistev metodoloogia". (Torop 1999: 404)

Semiotiseeriv mõtlemine on umbkaudselt see mida ma nimetan semiofreeniaks.

4.7.4 Semiotics, Self, and Society (2013-07-07 19:56)

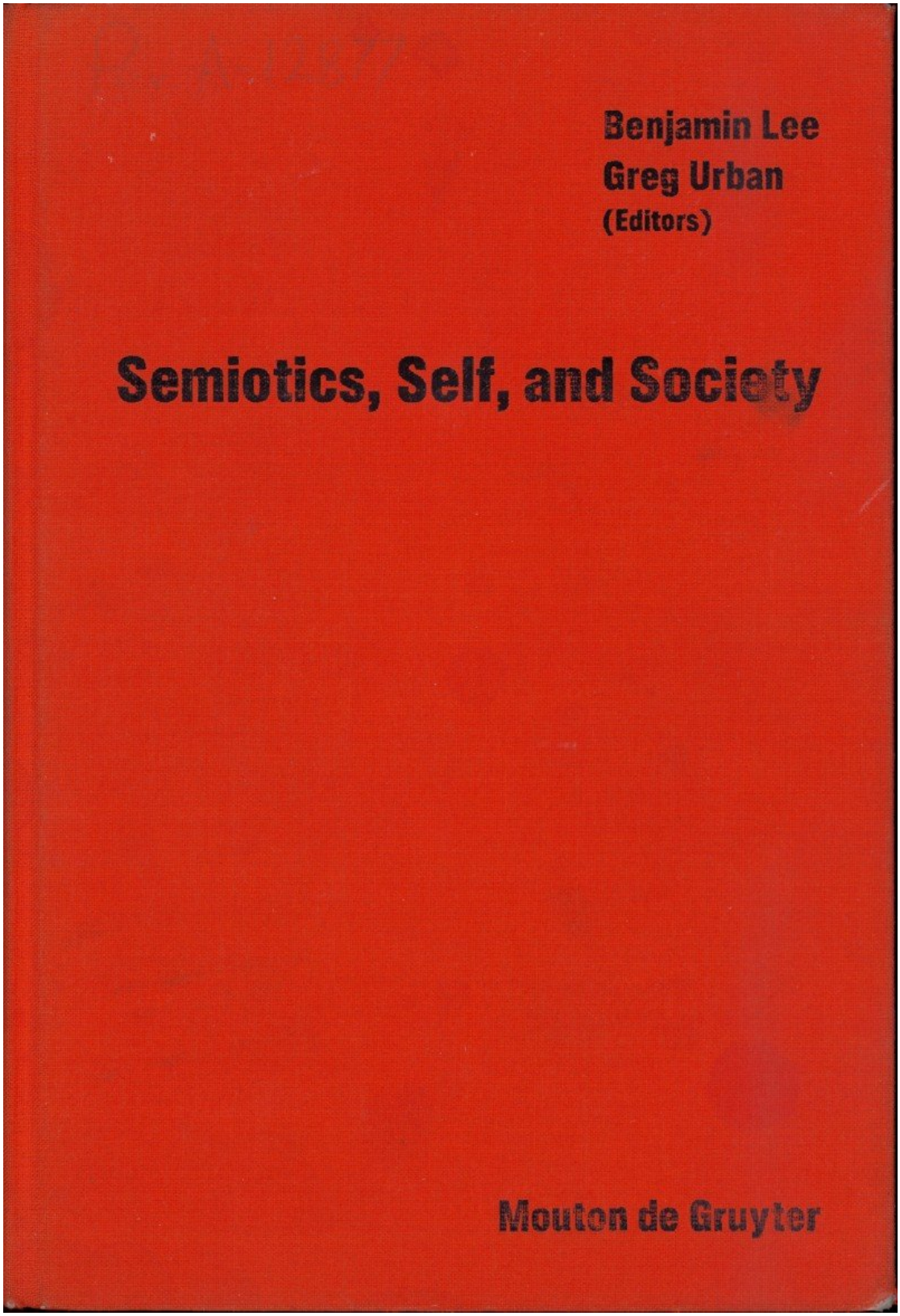

Sebeok, Thomas A. 1989. Preface. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. 1886

Berlin; New York: Mouton de Gruyter, v-xiv.

> In this insidious sibilant celebration of Singer's accomplishments - punning *can* be infectious - the pivotal substantive is "Self" - specifically that manifestation of it localized as the "semiotic self." For this sentimental reader, the title, and some of the contents too, reverberate with the sound of another form a bygone age: *Symbols and Society*, a nowadays all too seldom revisited volume, published in 1955. Graced with a remarkable, lengthy paper on "Symbol, Reality and Society," contributed by the "Continental Phenomenologist" Alfred Schutz, his oral presentation was directly followed by a concise comment on the part of the "American Pragmatist" Charles Moriis (Schutz 1955: 202), who enthusiastically welcomed this "addition to the literature of contemporary semiotic," since, as he noted, "there are few basic discussions in this field written from the standpoint of phenomenology." (Sebeok 1989: v)

This is one of those references that, if I had a lot of time and resources, I would definitely search out for. But, alas, there is much to read and not so much time to read it.

> The closest link of the self in nature as well as in culture is with memory, both as a feature of a physical repository and as a social construct. The reason for this are quite straightforward: each organism requires information - I use "information" casually here to mean the representation of sets of prior events embodied in a code - about certain experiences in its past to enable that individual to steer with reasonable certitude of survival in its specific current Umwelt.
> Memory in "man, proud man" makes up, as it were, a multi-sensory private documentary archive, severally composed of **nonverbal signs with a verbal overlay**. It is the *articulatio secunda*, or the syntactic aspect of language, which provides the machinery whereby memory organizes, continually remodels as a child playing witha tinkertoy, and finally imposes a coherent and personal narrative schema upon each of us. Since writing tends to conserve the semiatic self far beyond any oral tradition, literate peoples have invented the dialy or intimate journal (and, later, the family photo album, home movies, and comparable technological accoutrements), to delineate for themselves, in the form of supplementary *aides memoire*, a kind of dramatic "I" to furnish, in Peirce's memorable phrases (MS 318-355, 1907), their theatres of consciousness, to turn its activity from the stage "of the internal, to that of the external experience," or to "come down to the footlight of consciousness" (MS 339C; 505, 1905).
> This blueprint, too, is what Jacob envisioned when, in the concrete titular and key metaphor of his recent autobiography, he fantasized carrying within himself a kind of *statue interieure*, "sculptured since childhood, that gives childhood, that gives my life a continuity and is the most intimate part of me, the hardest kernel of my character. I have been shaped this statue oll my life. I have been constantly retouching, polishing, refining it... Not a gesture, not a word, but has been imposed by the statue within" (Jacob 1988: 19).
> Along with Popper and Eccles (1977: 129), we may say of the self that, "like any living organism, it extends through a stretch of time, from birth to death." The semiotic self is by no means identical with "the consciousness that binds our life together" (Peirce 1.381). While even the consciousness of synthesis is interrupted by periods of sleep, continuity of our semiotic persona (presumably even by those claiming to have been Born Again) is normally taken for granted. Again, Jacob's (1988: 14) question is stirring: "Why doesn't the system slip so that, after sleep has disassembled the mind, its memory and will, the mechanism is not reassembled somewhat differently, to form a different person, a different me?"
> Memory agglutinates "man's glassy essence," a phrase which, thanks to Shakespeare, Peirce, and Singer has become **a condensed emblem** for specular semiosis, the process by which man converts his Umwelt into a unitary system of signs, a configuration, and, as Lecky had insisted in his theory of personality, *Self-Consistency* (1945), into an enduring, more or less singularly consolidated autobiographical identity (excepting, arguably, in that one per cent or so of the population designated, for that very reason, as "schizephrenic").

> Memory also creates the illusion - "most ignorant of what he's most assured" - that all our acts are performed by the selfsame person, labeling the array of "fantastic tricks" that happened to us in our past as incidents which, notwithstanding that they may "make the angels weep," do compose a coherrent sequence of experiences. Memory itself is, of course, continually refigured to insure the maintenance of positive self-esteem. (Sebeok 1989: vi-vii)

There are so many ideas crammed into this page-length quote that I dare not decrypt and associate it with other stuff just yet. I'll only remark that "a condensed emblem" is becomes itself a condensed emblem, "a title", if semiophrenic thinking be applied to it. At some point I have to deal with these titles/emblems and the discourses they have condensed; and "deal" with the fact that I am irresistibly drawn to expressions beginning with the article "a." What started out as a curiosity in my music collection (e.g. collecting music by over a thousand bands named like A Perfect Circle, A Tribe Called Quest, A Love Like Pi, etc.) has infiltrated/infected my academic thinking.

> Ethnography melds with the fruits of bioanthropology when the focus of inquiry is narrowed from its looser accessories and belonging to the human body (*L'Homme nu*) in the strict sense. This body - or rather consists of - a veritable armamentarium of ore or less palpable indexical markers of unique selfhood (save again perhaps for identical twins). (Sebeok 1989: viii)

I know of physical anthropology (e.g. archaeology) and the anthrpology of the body, even medical anthropology, but I've never met bioanthropology, at least not consciously/intentionally. The palpable individuality of selfhood in the bodily sphere is present in even the introductory textbook on physiology and anatomy which states on the very first pages that there is no "normal" human body. Every body is unique.

> The study of the distinctive pheromonal function, subsumed under the new scientific rubric "semiochemistry," of human chemical signatures is in fact comparable with individual fingerprints (e.g., Albone 1984; on the comparison with fingerprints, see p. 65). It is, by the way, well known that human infants can sort out their mother's peculiar odor, and possibly even her idiosyncratic breast odor, from those of all other women. (Sebeok 1989: ix)

Why does only Sebeok speak of such things? Have other semioticians really not come across *The Pheromone Myth*, for example, which talks about semiochemicals?

> And what of social position? "The self," it has been suggested (Chance and Larsen 1976: 205), "is intimately tied to primate social dominance..." The salience of this link in human affairs - the iconic spatial expression of social hierarchy - is generally clear (Sebeok 1988: 118), but let me adduce one familiar example [Hungarian tradition of serving the father first at the dinner table.] (Sebeok 1989: xi)

It now seems that because I'm not joining the army, I am no longer very interested in matters of authority, rank and hierarchy. But who knows, maybe this interest will return...

Urban, Greg and Benjamin Lee 1989a. TITLE. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 1-13.

> Mauss regarded as a universal the subjective sense of being a self. distinguishable from a surrounding world: "there has never existed a human being who has not been aware, not only of his body, but also at the same time his individuality, bothe spiritual and physical" (Mauss 1985: 3). This view of self in terms of self-awareness of discreteness or boundedness with respect to a surrounding cosmos, however, is first ard foremost a semiotic phenomenon. Despite the fact that Mauss distinguished between this

> universal self-awareness and the cultural construction of self concepts in different societies, the present papers view self-awareness as one pole of a continuum in the semiotic construction of self, a pole which depends upon culturally constituted, and especially, linguistic signs, such as the first person pronouns, as Peirce, and after him Singer, and other papers in the present valume, notably those by Lee and Urban, have stressed. (Urban & Lee 1989a: 2)

Self-concepts are basically like "worldviews" which differ from culture to culture and perhaps even within cultures. Self-notions, on the other hand, are meta-terms which describe the activities involved with the self (e.g. self-awareness, self-consciousness, self-communication, etc.).

Wolf, Ernest S. 1989. The Self in Psychoanalytic Self Psychology. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 15-25.

> However, the term *self* had not completely disappeared from psychoanalysis. In *A Glossary of Psychoanalytic Terms and Concepts* by B. Moore and B. Fine, *self* is defined as:
>
> > ...the total person of an individual in reality, including his body and psychic organization; one's 'own person' as contrasted with 'other persons' and objects outside one's self. The 'self' is a common-sense concept; its clinical and metapsychological aspects are treated under self image, self representation, etc. See ego, identity, narcissism.

That same year (1968), Charles Rycroft in *A Critical Dictionary of Psychoanalysis* made an effort to distinguish between *self* and *ego*. He defined *self*:

> 1. When used by itself: the subject regarded as an agent, as being aware of his own identity and his role as subject and agent. 2. **As part of a hyphenated word: the subject regarded as the object of his own activity**. The self differns from the ego of psychoanalytic theory in that a) the self refers to the subject as he experiences himself while the ego refers to his personality as a structure about which the ego refers to his personality as a structure about which impersonal generalizations can be made; and that b) the ego, as defined by Freud, contains repressed, unconscious parts which cannot be recognized by the self as parts of itself. One of the existential criticisms of classical analytical technique is that its theory, particularly its metapsychology, leaves no room for the self.

It should therefore come as surprise to find that the highly praised exposition of psychoanalytic concepts *The Language of Psychoanalysis* by J. Laplanche and J.-B. Pontalis devotes 13 pages to the *ego* while giving no mention to the self. Similarly, Otto Fenichel's masterful and comprehensive *The Psychoanalytic Theory of Neurosis* has not given any reference to the self in its generality quite thorough index. (Wolf 1989: 16)

Gimme gimme definitions.

Urban, Greg 1989. The "I" Of Discourse. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 27-51.

> At the same time, Benveniste's analysis has been taken up by theoreticians and philosophers concerned with the "self." As Singer (1984: 61) suggests, Ricoeur believes that Benveniste's analysis of pronouns provides a "new basis for a 'hermeneutics of the I am' as well as for a reconciliation between structuralism, psychoanalysis, and philosophy." Essentially, "I" is one of the hinge points between language, as an

> abstract Saussurean structure of oppositions, and discourse, as a specific instance of language use. Consequently, it represents a kind of socialization of the self, as it is brought into a culture-specific structure. The personal pronouns make possible an expression of "subjectivity." (Urban 1989: 29)

I believe there are other, nonverbal, expressions of subjectivity which are much more immediate.

> Consequently, the two terms of the metaphor are seen as distinct but simultaneously as being related in some way, as in the expression "a sea of troubles," where the words *a sea* are taken as **related to *many***, or same other expression of extent, metaphorically. (Urban 1989: 35)

This is why I prefer "a titles" to "the titles" - there are many many verbal expressions one could attribute to a single phenomenon. Language is vague. One could even say, nebulous, and possibly uncharted...

> The behavioral, including discourse, patterns of others may be assumed without the behavior or discourse simultaneously representing them referentially as assumed. This kind of assumption or imitation I will call "iconic otherness" of the self. This is the basic stuff of culture - the participation of individuals in socially transmitted patterns of action and representation of the worlld, which are adopted "unconsciously" and without reflection.
> At the same time, the adoption of such a pattern is a sign, in particular, an icon of the adopted pattern. Insofar as the imitation is faithful, the behavior, including speech, of the imitating actor is a sign vehicle capable of being read by others. It points to the conformity of the actor to the cultural patterns. It is thus in some measure meta-cultural, simultaneously as it is cultural. But it is meta-cultural in a peculiar sense, viz., in that the similarity of the behavior to its imitated counterpart need not be taken as such. There is nothing intrinsic to it that requires that it be taken as meta-cultural. (Urban 1989: 46)

Score for the behavioural sphere.

> If the present interpretation is correct, de-quotative and theatrical "I" should go hand in hand with fixity of the underlying text. **Fixity ensures the genuine social or shared character** of the "I." Explicit signalling of the "I" as the "I" of another ensures an awareness of the assumed character of the "I," but simultaneously does not interfere with its occurrence as actual embodied iconic otherness. (Urban 1989: 48)

"Fixity" is a good word for the quality of texts, for example (cf. Bakhtin in Cresswell and Hawn 2012).

> Metapragmatic awareness is the motor of cultural change in the discourse constitution of self. (Urban 1989: 50)

wat

Straus, Terry 1989. The Self in Northern Cheyenne Language and Culture. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 53-68.

> By dint of being addressed, even the inanimate objects become a person, another self with which the speaker himself is dialogically engaged. An individual Cheyenne might converse with spiritual beings, with deceased human beings, with a particular animal which serves as his guardian, or with a sacred object or place which embodies a spirit. To an outside observer, the dialogue in these instances may seem to be a monologue; the speaking seems to emanate entirely from the human person. But to a participant in this community of persons, the addressee in such instances understands the speaker and responds with other kinds of signs which are interpretable by the speaker. The addressee is thus affirmed as second person, "you." Hence, the dialogue is an exchange of signs between mutually constituted selves and it is the relationship between these selves, not the physical form, that is significant. (Straus 1989: 55)

I'm guessing this could be (a self-communicative variety of) animism. Also, note the difference between organicism (treating something as a biological organism) and organology (treating something as if it had a distinguishable head and limbs).

> Speech and understanding come to man through *omotome*, which means "breath," "word," and also "consciousness." Through it, man both separates from and connects with those around him: it gives him individuality unknown in other species (Straus 1976). Simultaneously, it enables him to participate in dialogue. (Straus 1989: 56)

Arupael *sensu moi*? Language band *sensu* Hall?

> When the failure to listen results in criminal behavior, it was and sometimes is punished by exile and/or shunning. **Without communication, the personhood of thi criminal is denied**. It can be restored only by the effort of a relative of the one punished, by re-educating and by re-integrating the individual into the tribal community. (Straus 1989: 56)

The phenomena of non-persons.

> The heart, core of the individual, his center and summation, is the locus of all his relationships. It is also the symbolic source of his familial and tribal connections. *Tsetsehestahase* are those who "share the heart, the same native core" (*hestah*, "heart"). The head is the locus of the spirits, four of them, which both inform and provide a record of individual experience and behavior. An individual's behavior is often explained in terms of the strength of the "good" and "crazy" spirits within him. (Straus 1989: 64)

This is merely interesting. [huvitavused]

> Interestingly, Nothern Cheyenne even interpret personal achievement tuistically. Whereas in the Euro-Americal tradition, achievement is seen as reflecting on the self, on its personal characteristics, among the Northern Cheyenne achievement is interpreted as evidence of support from relatives and other powerful persons. What an individual has accomplished he has accomplished because of the others with whom he has been and is in contact. The Other is always implied in the Self. (Straus 1989: 67)

The situation is not so very different, but the discourse that goes along with it seemingly is.

Daniel, Valentine E. 1989. The Semeiosis of Suicide in Sri Lanka. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 69-100.

> Suicide itself is the outcome of a complex set of events involving numerous social actors and cultural forces. If anything, this paper attempts to reveal one little aspects of such a complex set, an aspect which, to borrow an expression from Arjun Appadurai, we may call, the "ecology of affect." (Daniel 1989: 73)

I wonder if this term may prove useful in my own work. It sounds familiar, as if from the discourse on the social construction of emotion, but I'm not sure.

> I have claimed that "aloneness" is a concept and an experience that is culture specific, one which would seem odd to the average Westerner. I have also hinted that at best "aloneness" is a variant of, and not identical to, loneliness. To be lonely is to experience the absence of something or, more usually, somebody. To be sure, the Tamil word *tanmai* and its Sinhala equivalent *tanikama* does carry this meaning, but only on one side of the connotational coin, as it were. The experience of being lonely may be described as something experienced negatively, but self-consciously. The other side of the coin is "aloneness." "Aloneness" is also experienced negatively. But unlike its twin, "loneliness," "aloneness" is experienced unselfconsciously. It is something that eludes reflection. For a Westerner, being alone may also be experienced positively, in which case it is called "solitude." A similar but a more prosaic expression of such a positively valued experience is called "privacy." (Daniel 1989: 75)

Ehk: üksiLdus (*loneliness*), üksiNdustunne (*aloneness*), üksiNdus (*solitude*), eraviisilisus (*privacy*).

> Paradoxically, "aloneness" is not being alone, in the strict sense. It is **being disconnected from other human beings with whom one ought to be connected.** The corollary of such disconnectedness is finding oneself in the company of undesirable entities, abnormal people and powers. The social bonds and one's bondedness with the social prevents the intrusion into society and the socialized self of such "alien" persons and powers. The symptoms in question may include, among others, madness (*pissu*), the running of a high fever (*una*), or recurrent miscarriages and still births (*bada gässvima and lamay nätivela hambuvima*). (Daniel 1989: 78)

Üksindustunne tekib siis kui ei olda ühenduses inimestega kellega peaks olema ühenduses.

> Let us begin with one of Peirce's most general and often quoted definitions of a sign:
>
> > A Sign, or Representamen, is a First which stands in such a genuine triadic relation to a Second, called its Object, as to be capable of determining a Third, called its Interpretant, to assume the same triadic relation to its object in which it stands itself to the same Object (CP 2.274)

The "First," "Second," and "Third," in this definition, is meant to correspond to Peirce's Phenomenological or Cenophythagorean categories of Firstness, Secondness and Thirdness, categories we shall find reason to expand upon further on in this essay. Eight years later, in 1910, in what is one of his clearest explications, he defines the sign as follows:

> By a Sign I mean anything whatever, real or factile, which is capable of a sensible form, is applicable to something other than itself, that is already known, and that is capable of being so interpreted in another sign which I call its Interpretant as to comunicate something that may not have been previously known about its Object. There is thus a triadic relation between any Sign, and Object, and an Interpretant (MS 654.7, 1910; cited in R. Parmentier 1985: 26).

And in a third definition, he brings out the indefinitely open process of semeiosis within which the sign is to be found:

> [A sign is] anything which determines something else (its interpretant) to refer to an object to which itself refers (its object) in the same way, the interpretant becoming in turn a sign and so on ad infinitum. (CP 2.203)

(Daniel 1989: 78-79)

You can never have too many definitions of the sign.

1892

> In his attempt to rescue Peirce's broad, non-mentalistic, non-individualistic, theory of interpretants from the narrower psychologistic simulacra, John Dewey (1946: 85) sees the latter as a veritable ersatz.
> My own use of Peirce's ideas may be read as an instance of throwing such caution to the winds. But this is not the way I intend it. To be fair, despite Peirce's own diatribe against psychologism he did frequently (and I feel, not only as a sop to Cerberus) employ psychologistic formulations. This is especially true, and in my own opinion quite appropriate, with respect to discussions pertaining to the emotional and energetic interpretants, where the interpretive effects of the sign are to be located in the recipient of the sign's message. With the logical interpretant, the larger, purely logical and even cosmogonic process of semeiosis becomes both clearer and more appropriate. My caveat emptor may be stated as follows: the interpretant is not the same as the interpreter; it is a larger and an impersonal process. To quote T.L. Short's (1986: 98) general definition of Peirce's *interpretant*: "[an] interpretant is not an interpreter. Instead, **it is the particular thought, action, or feeling which interprets the sign**. The formation of interpretants constitute an interpreter, which in some cases is a person." (Daniel 1989: 84)

It is questionable whether merely seeing something as an erzats rescues the real thing. I think Dewey was much too polemical about Morris's interpretation of interpretant or interpreter (brilliant phraseology).

> Interpretants are either *Immediate*, *Dynamic*, or *Final*. The *immediate interpretant* refers to the *capacity* of a sign to transmit a certain kind of information to the interpretant or interpreter. The kind of interpretant involved here is a *potential* interpretant. The *dynamic interpretant*, as already indicated, is the *actual* semeiotic effect of a sign. And "the *final interpretant*, ais the interpretant that *would be* the best interpretant of a given sign, given a goal of interpretation" (T.L. Short 1986: 107). Each one of these interpretants are either *Emotional*, *Energetic*, or *Logical*. The differences among these three can be understood most clearly in their dynamic or actualized aspects. The *emotional interpretant* is, in Savan's (1976: 40) words, "the *qualitative* semeiotic effect" of a sign or, as Peirce describes it, "a mere quality of feeling" (cited in Shapiro 1983: 51). **An *energetic interpretant* is an action that interprets the sign by engaging the outer physical world in muscular effort or the inner world in dialogic thought**. It is constituted by an interpretive act in which some energy is expended. A *logical interpretant*, even when it is dynamic, i.e., is actually instantiated, is an expression of a habit of thought or action that is rule-governed (CP 5.476). Even though the intersection of the two trichotomies yields nine possible classes of interpretants, some pairs are more "at home together," so to speak, than others. This the *emotional interpretant* is more "naturally" paired with *immediate*, the *energetic* with the *dynamic*, and the logical with the *final/normal*. (Daniel 1989: 85)

With every reiteration of his phenomenological categories in secondary literature, Peirce's categories become a little more clear.

> Let us look at some ethnographic examples in greater detail. Among the NTV, the most conspicuous signs of "aloneness-disorder" in **the withdrawal from all manner of transactions**. To quote Sangili, "there is no giving nor receiving, no going nor coming, no words nor assertions, no saying nor listening, and, finally, there is even no eating" [...]. In the words of Sinnamuthu the diviner [...], "for those who have the affliction of aloneness, there is neither joy nor sorrow, satisfaction nor dissatisfaction, anger nor compassion, fear nor courage." (Daniel 1989: 86-87)

The matter of great depression.

> No one knew that I had *tanima tosam*. I went to work, I ate, I drank, I played cards, I even went to the movies. I would be talking to you like this. You will think, "He is talking to me." But I will not be talking to you. Nobody knows what *tanima tosam* is. Even I did not know that I had it then. Only after I was cured did I know what it was. Even that (still) one cannot say. My *tanima tosam* can be quite different from your *tanima tosam* and his *tanima tosam*.

(Daniel 1989: 88)

Sounds like a demonization of depression. Also, the description is reminiscent of "numbness."

> Peirce named his categories, with disarming simplicity: "Firstness," "Secondness," and "Thirdness." Firstness is a monadic property, a singularly intrinsic property of an event or experience, a mere potentiality. This means that:
>
> > in regarding a thing as having such a property, one is making no implicit reference to any second thing. Insofar as we regard something in this way, we are regarding it neither as existent or nonexistent, as real or unreal, since, to regard a thing only in respect to its monadic properties, is to regard it as if it had no relationship whatsoever to anything else (including oneself), whereas the ideas of existence or reality pertain to things in their relationships to one another (Ransell 1986: 57).

Secondness is Peirce's category that describes those properties of things and events that are dyadic or of two-term relations. "Brute" is the word used repeatedly by Peirce to characterize this property of secondness. When the effect of two entities upon each other is a matter of the *hic et nunc*, ungeneralized (even though not ungeneralizable), and unmindful of reason, the effect may be called "brute," and deemed exemplary of secondness, and describable as the abrubt interruption of continuity. In his taxonomy of consciousness, Peirce calls the kind of consciousness that falls under the category of secondness *altersense*:

> The self and the not-self are separated in this sort of consciousness. The sense of reaction or struggle between self and other is just what this consciousness consists in (CP 7.543).

In the broadest sense, thirdness is the name for the property of three-place or triadic relationships. One of its governing concepts is mediation (CP 5.66; 5.104; 5.121, 6.32; 8.332). In exchange, which constitutes a genuine triadic relation, giving "does not consist in A's putting B away from him and C's subsequently picking it up. ...There must be some kind of law before there can be any kind of giving..." (Hardwick 1977: 29). If giving is to be more than a mere mechanical act of physical transfer of B, it must conform to or be mediated by cultural habit or lawfulness. (Daniel 1989: 88-89)

I now understand why in the TMS they spoke so highly of codes - these organize messages lawfully...

> Milton Singer (1984), McKim Marriot (1976) and I (1984a and 1984b) have argued, each in our own way, that the person in South Asia, ulike the one idealized in the West, is loosely and openly constituted, a "dividual" embedded in the flux of transactions and processes. To be bounded, to be static, and to be individuated is to be dead: "a symbol, once in being, spreads amond the peoples. In use and in experience, its meanings grows" (CP 2.302); it does not flounder. (Daniel 1989: 90)

I have ta take a contrarian position for a minute: it is beginning to bother me how pervasive the lame criticism of Westerners is. In every instance the East is praised as a happy andd holy land and the West as depraved and sick. The current is seems to be unidirectional; so much so that I'm beginning to boudt in its validity. In fact one could argue that the Western "dividual" is the greatest achievement of human kind. Peirce's genius could grow because he was shunned and avoided. He is unique. Had he become a Harvard teacher perhaps the symbols of that environment would have "grown" on him and instead of semeiotic we would know him as just another logician.

> Thus to the question, what is man? or even, what is *essentially* man? The answer will be a symbol enjoined bya Final/Normal Logical interpretant. This does not mean that men and women as humans qua humans are to be emotionless or incapable of unreflective action. It means that a fully human person has emotions and actions that are already contained or evolving towards containment by the mediating acceptance of a Third, viz., culture, with its complex web of meanings and habits of thought and action. (Daniel 1989: 91)

#semiophrenia

> Alas, an apology must be made for the **tedium** that Peircean semeiotic terminology is likely to have creted in the short run. Given the relative novelty of its application in interpretive anthropology, this is inevitable. And yet it is hoped that the use of Peirean semeiotic is seen as a gentle nudge to traditional interpretive anthropology to grow up and out of its footloose and fancy-free days. But most of all, it is also hoped that the time will come when the "peculiar terminology" will not be needed as declarative indexes any longer, and instead the powerful perspective of semeiotic, with its capacity for providing finer and finer insights into ever shifting realities, will be as commonplace and second nature as Cartesianism. Has not the reign of the latter long outlasted its usefulness? (Daniel 1989: 96)

One can only hope.

Rosen, Lawrence 1989. Responsibility and Compensatory Justice in Arab Culture and Law. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 101-120.

> If it is the context of bargained for relationships that is ccentral to the definition of the person in Arab culture then it also makes sense that for the Arabs the idea of intentionality should also look somewhat different than that found in the west. The Arabic word for intent, *niya*, not only means "purpose," "de-sign," and "will," but inasmuch as these features manifest themselves in direct faith *niya* also means "simple," "naive," and "sincere." It suggests in its semantic range what informants readily acknowledge in actual use, that a person constantly displays what lies inside him when he speaks or acts. Indeed, most Arabs do not recognize the idea of a distinct inner self that could exist apart from action, only of overt expressions which must of necessity conform to what a person must carry inside himself. To the extent that a person can be conducted to speak or act, or to the extent that one can learn of the variety of another's past utterances and deeds by careful investigation, one aquires direct access to that person's intentions. In ordinary social life this means that people readily presume to know other's states of mind and do not hesitate to elicit behavior or exert pressure by characterizing words and deeds in such a way that their attendant motivations may also be adduced (see Mills 1940, Burke 1962). In law, as we shall see, this means that judges usually presume they can discern intent simply from what a person has said or done and that intent can, therefore, remain a distinct element of legal consideration even when, in terms of formal doctrine, it does not necessarily appear as a constituent feature. (Rosen 1989: 104-105)

Can intention really be deduced from sayings? This does not feel right.

> Justice and responsibility are also, no doubt, connected to views about the nature of power. Briefly, it can be argued that in the Arab view power stems from an extremely vide range of sources. Where one man may use wealth as a vehicle for ackuiring power another may use his capacity to capture the terms of discouse through his masterful rhetorical abilities. Power, being diverse, is very difficult to hold on to, and otherrs may rapidly challenge existing pretensions from highly diverse bases. Arabs frequently use the word that is often translated as "rights" (*haqq*), but its implications are not the same as our idea of a right. *Haqq* means "obligation" and thus the distribution of bonds of indebtedness among sentient beings. It does not convey our sense of an indubitable supportable claim. One only has rights, the Arabs say, to the extent that one can enforce them. **To be away from your "rights" - i.e., to be away from your land, the people who support your claims to that land - is to have no right.** One does not, therefore, look to the law or to political figures to enforce an entitlement but to add themselves to your network of interlocked associates whose particular resources can then be brought to bear on your behalf. And it is in this context, finally, that we may be able to consider some of the features of compensatory justice as it exists in the contemporary world. (Rosen 1989: 113)

Thus when in Western discourse on power, for example, it is "social" (e.g. Ardent 1969) then in the Arab world "rights" are equally social. You have power and rights only insofar as others around you recognize that you have power and rights. Both are in this sense semiotic.

Varenne, Hervé 1989. A Congusion of Signs: The Semiosis of Anthropological Ireland. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 121-152.

> The strength of the anthropological argument lies in the fact that it makes sense to say that human action is intelligible only in the context of its occurrence. To understand any human behavior one must understand all the behaviors that occur around it - before it and after it, and in parallel to it - to the extent that it can be shown that these other behaviors somehow impinge on it. (Varenne 1989: 123)

This is the Malinowskian-Birdwhistellian and almost "religious worship" of context. But much like any given notice of Birdwhistell's kinesics, Varenne reifies the importance of context but then he himself proceeds to do something wholly unrelated. It's as if he sets of this impossible task (take account of *everything*) and does not even try to accomplish it himself. This is just a play of mentions. I should look out for this in my own work (don't preach methodology you don't use yourself).

> The anthropologist is the privileged reporter of voices. He is not the hawker of a line in a marketplace of ideas.
> I will not escape here a construction of anthropology that may have been useful at the end of the 19th centurry but which anthropologists rejected in the practice of their craft, if not in their presentation of self. (Varenne 1989: 126)

Right-o.

Boon, James A. 1989. Against Coping Across Cultures: The Semiotics of Self-Help Rebuffed. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 153-170.

> We had taken the idiom of modern America because it seemed to have no discernible provenance, **a spontaneous verbalism** that embraced the immediate as well as he immediate future. But now that America has taken our most complicated philosophical concepts as part of its everyday slang, things are getting sticky (p. 103).

(Boon 1989: 160)

This is from Gita Metha's *Karma Cola*. Indeed, "karma" has become something wholly different in America than it is in India. As little as I know, it seems to me that the original concept is tied to reincarnation, e.g. what you do in this life has influence of your embarking on your next life; and Americans - as impatient as ever - take it to mean that if your are an asshole to someone today, some cosmic force will have revenge on you tomorrow. That is, "live harmoniously" becomes "don't be a dick."

> My brief attempt here to read Hose conningly aims not to exonerate colonialism or the anthropology sometimes in cahoots with it (but sometimes not). I aim rather to help disclose more convoluted, mythlike undercurrents in political and historical arrangements that appear straightforward. One begins to suspect significantly contradictory sides to Charles Hose (not to mention Aban Jau!). Keith's 1927 tribute can make

> Hose seem almost relativist, "convinced that the difference between East and West is not so great as is usually believed; under our diverse creeds, codes, customs, tongues, and skin-tint is hid the same human nature - the same reactions" (p. 6). But exceptions doubtless marked such convictions. Keith-on-Hose even recalls moments cited above of the Turnbull-by-the-Rule: "As [Hose] was learning in his boyhood **the habits of plants, birds, and beasts** among the marshes of Waveney, he was **equipping** himself for the jungles of the East" (p. 6). But this parallel between Hose and Turnbull is ultimately misleading. Hose imposed other-government instrumentally; Turnbull seeks self-help presumably innocently. Still, who could say whether a colonialist superiority complex a la Hose or psychological self-identification a la Turnbull is more imbued with so-called "cultural imperialism?" Both, as Metha's *Karma Cola* can remind us, managed to suffocate differences. For the purpose of this paper, the crucial feature shared by Hose in 1927 and Turnbull in 1983 is this: Each felt compelled eventually to look back, self-regardingly, on his exotic adventures - one in a celebration of his colonialist career, the other in search of his personalized soul, both unremittingly, simplistically earnest. (Boon 1989: 167)

This article with its amusing turns of the phrase was a pleasure to read, but there's not much to quote. Alas, I'll leave here this conclusion-like passage.

> Halting, variegated, uncocksue, responsibly and/or subversively doubting semiotics seldom make catchy headlines, book blurbs, interviews, -isms, or blueprints (agendas) for pilitical or psychological improvement. But formats must be preserved for these less marketable stories, too. For they are truer. (Boon 1989: 168)

I'll just take this as a go-ahead to be "cocksure" with my nonverbalism.

Leaf, Murray J. 1989. Singer, Kant, and the Semiotic Self. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 171-192.

> While Peirce clearly predates the others, the concern with "empirical distinctions and observable processes" did not begin with him. Kan't actual position was that noumena, transcendental objects, were postulations, made to recognize thought and communication. The clarity of his analysis leads well beyond a statement of the importance of symbolic and communicative process into a quite concrete analysis of what can only be called their pragmatic (Kant's own word, alternating with "practical") bases in human life.
>
> Kant used the term "object" as the complement of "subject." **Anything the subject perceives is an object of perception; anything the subject thinks is an object of thought**. An object could be a physical thing, and some were. But, he argued, *transcendental* objects, noumena, could only be ideas. Further, his description of *the ways in which* these postulations are inherently paradoxical and can never be legitimately thought of as arising from observation itself raised in turn the question of the purpose of such postulations. This further led Kant into a most interesting analysis of the nature of purpose itself, and the way it too was both individual and social. Finally, this in its own turn led his analysis of the way purpose and learned conceptions interact in perception and cognition - in his *Anthropology from a Pragmatic Point of View*. This marked a specific mixture of introspective and objective analyses of individual thought processes that led eventually to Wundt and Bastian and through them to Boas and Malinowski.
>
> An important aspect of Singer's own position is that the importance of the I-Thou-It relationship is observable as a matter of ethnographic experience, as is the use of the relationship in communicative activity. A "semiotic" analysis is an analysis of cultural communication that shows such a structure, and as he applies this to India it is further an analysis which shows that there are in fact indigeneous analyses of communication which recognize fundamentally the same basic conceptions, and themselves apply those

conceptions to significant meaningful behaviors (Hindu ceremonials) - in order not just to analyze an action in a part of the world but to create, maintain, and project an order for the whole of it. Thus: "the interpretations of these symbolic representations are not merely syntactic or semantic but are fully semiotic in the sense that they try to take full account of the contexts of use and of the dialogues between the utterers and interpreters of the signs" (Singer 1984: 182), and:

> When I first became aware of such selected and enacted self-images, I called them 'cultural performances." With the help of a Peircean semiotic analysis, we can see that these cultural performances provide the names and forms, the images and diagrams, the songs, and stories in a moving tableau of a self, not just a self burdened with an ancient past, but of an ideal self just coming into being. Indian identity is an "outreaching identity' of a self that reaches out to other people through personal devotion to a personal deity, that aspires to the general welfare through disinterested action, and, finally, that seeks a vision of ultimate cosmic reality in meditation (Singer 1984: 182-183).

Thus semiotic analysis is at one and the same time an analysis of communication, culture and social structure; the I-thou-it paradigm is the basic framework of communication, the conceptual basis of cultural traditions, and the building block of social structure. It is not just a logical analysis or elaboration of a general view of what the presumptions of communication must be. (Leaf 1989: 174-175)

Peirce's essay on "Consciousness and Language" (Peirce 1866) introduced the idea that man not only depended on signs but actually was a sign (cf. Harrison 1986: 174). In "Some Consequences of Four Incapacities" (1966c[1868]: 52-53), Peirce insisted on the universal importance of I-Thou-It in all thought and linked it to the idea of the continuity of all thought, meaning that ideas have reference only to other ideas in an unbroken stream, a notion much like James' "stream of consciousness." The point is also argued in "Questions Concerning Certain Faculties Claimed for Man" (1966b[1868]: 34), which can provide a short quotation that shows how close he comes to arguing simply by definition: "from the proposition that every thought is a sign, it follows that every thought must address itself to some other, must determine some other, since that is the essence of a sign." (Leaf 1989: 176)

We consider a judgment to be objective, as distinct from merely our own personal judgment, when we expect all others to accept the categories under which we make it, and when we know that those categories will have the same significance for all of them. But how can we know this? **We cannot, of course, have experience of someone else's perceptions** or of the future - which Kant is well aware of. Rather, when we learn concepts we learn that some of them are considered universal as part of learning th concepts themselves, while others are not. We learn that time and space are universal when we learn what they are; we learn that beauty is more personal and relative in the same way. A judgment of objectiviy is an imputation; it is justified by our experience (of learning and using the concepts) for cencepts like space and time, but not for concepts like beauty. (Leaf 1989: 181)

Noumena are objects which are presumed to lie beyond perception, and in important cases to organize them. To transcend is to start in but go beyond. They transcenh perception in the sense that we see them as manifested in particular sensory experiences, but going beyond them. Such a thing, *by definition*, cannot be embodied in experience, and can not arise from it. It is, in Kant's analysis, therefore **a pure creature of the intellect**. (Leaf 1989: 181)

Peirce was not greatly concerned with the relation between psychological subject and conceptualized self, and generally wrote as though a person had one self, both subject and object, and one world. In a parallel way, sociologists such as Simmel and Redfield assumed that a culture or civilization had a world

> view which it imposed on its members; this naturally entailed a view of the self as singular and monolithic. Singer accepts Peirce's phrasing. He fairly consistently speaks of "the" self rather than, for example, "a" self or "one's selves," even though technically there is nothing in his scheme that would preclude the latter. (Leaf 1989: 184)
>
> Kan't distinction between subject and conceptualized self was present in Wundt's argument fol folk-psychology (which would describe evolved concepts of selves and others) as a necessary extension of experimental (individual) psychology (Wundt 1916: 3), and was directly reflected in both Peirce's and G. H. Mead's (1964: 227) distinction between consciousness and self-consciousness. Kant's portrait of the disparate shapes and occasions of conscious perception, however they occurred and without trying to impose his own unity on them, was the basis of Wundt's (1904) conception of "the manifold of consciousness" which he offered in place of traditional ideas of "mind," and his treatment of the way this manifold arose in behavior was in turn the basis of the "functional" psychology that was even more important to pragmatism than the self-other relation. Kan't concept that categories of perception were also norms, and the idea that laws of perception were laws of the objects themselves reappeared in almost exactly the same words in Wundt's (1897-1901: vol. 1, 10-11) argument that ethics were prior to logic in the development of human mentality and thought. (Leaf 1989: 185-186)
>
> Is culture a text (or series of texts), or is it a play (or series of plays)? Can a play be reduced to a text? If we really want to understand the inner structure of our thought and behavior, such questions must be answered with factual precision. (Leaf 1989: 186)

The above quotes are way beyond me to affirm or negate anything about them. But this last one I can negate: no, we do not need to reduce culture to neither. Culture is both, or, rather a complex unity or interrelation of both.

Lee, Benjamin 1989. Semiotic Origins of the Mind-Body Dualism. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 193-228.

> Veidler develops this contrast by examining the auxiliaries used te reverbalize a nominalized verb. One can 'make' a promise, 'hold' a belief, or 'reach' a decision. The auxiliaries most associated with performatives are 'make', 'give', and 'issue', whereas the mental state verbs share 'have' (to have a belief) along with a host of interesting alternates. One can 'nourish' a hope, 'cherish' a belief, and 'hide' an intention. What we 'hold' in some mental state, we can 'issue' in some illocutionary act. **Mental act verbs**, as might be expected, lie in between. Some, like 'decide', 'choose', and 'identify', share 'make' with the performatives; but not 'issue', expect in 'issuing a decision' (in which case it functions like a performative). Other auxiliaries, such as 'reaching' a decision stress the telic or achievement aspect of these verbs. As Vendler puts it:
>
> > The total import of the emerging picture is clear enough. Man lives in two environments, in two worlds: as a "body," and "extended thing," he is among objects and events in the physical, spatio-temporal universe: as a "mind," a "thinking thing," he lives an communes with objects of a different kind, which he also perceives, acquires, holds, and offers in various ways to other citizens, to other minds (Vendler 1972: 34)

Vendler then proceeds te establish the nature of these "objects of a different kind" which the mind "communes with." These objects turn out to be thought or propositions. (Lee 1989: 212)

"Mental act verbs" describe well the metaphors in Whiskey Blanket's raps, such as "gripping an idea" and the like. Vendler's quote made me wonder if Peirce's three interpretants are not just mind-body (logical-energetic) dualism in collaboration with emotions.

> And that is why not alone understanding, willing, imagining, but also feeling, are the same thing as thought. For if I say I see, or I walk, I therefore am, and if by seeing and walking I mean the action of my eyes or my legs, which is the work of my body, my conclusion is not absolutely certain; because it may be that, as often happens in sleep, I think I see or I walk, although I never open my eyes or move from my place, and the same thing perhaps might occur if I had not a body at all. But if I mean only to talk of my sensation, or my consciously seeming to see or to walk, it becomes quite true because my assertion now refers only to my mind, which alone is concerned with my feeling or thinking *that I see and I walk* [my emphasis] (Descartes 1911: I, 222).

(Lee 1989: 224)

This is a really weird argument.

Singer, Milton 1989. Pronouns, Persons, and the Semiotic Self. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 229-296.

> Peirce was admittedly indebted to Kant in several respects, as Leaf notes. Kant's analysis of the universality and validity of judgments indicates an important source for Peirce's pragmatic and social theory of **truth as that opinion which will be arrived at by an unlimited community of investigators**. In Peirce this is closely connected with his social theory of logic and of reality as the object of those opinions destined to be arrived at by the community of scientific investigators. (Singer 1989: 230)

So if an unlimited community of investigators, for example, arrive at Chomsky's opinion that Žižek has no theory, then that is the truth.

> Another positive debt Peirce owes to Kant is the distinction between a representation and its object, as when Kant says that the transcendental self cannot be known as an object, but can be conceived as a *representation* (*vorstellung*). In his earlier writings Peirce used "representation" and "representamen" for "sign" in the definition of semiosis as a triadic relation of sign, object and interpretant. The Kantian source of this usage is not always recognized because *vorstellung* is often translated as "idea" (Kant 1965: 344-352; Peirce 1977a: 192-194). (Singer 1989: 230)

Thus appears a chain of equivalences: "representamen - sign - *vorstellung*", much like in Lotman there's a virtual equivalence between "culture - semiosphere - the universe of mind".

> In *Anthropology from a Pragmatic Point of View*, Kant devotes five pages to the power of using signs. This may not be very much in a work of about 200 pages, yet his analysis of signs enters significantly into the rest of the work in his distinction between symbolic and conceptual representations; between demonstrative, rememorative, and prognostic signs; and in **the definition of thinking as talking with ourselves and listening to ourselves inwardly** (by repreductive imagination) (Kant 1974: 65). Not only do such distinctions and definitions anticipate Peirce, but they bring a substantial portion of Kant's anthropology and the *Critique* within the domain of a semiotic analysis. Kant, however, did not **explicitly generalize the concept of the study of signs as a general discipline or method**, as Peirce and Locke and the Stoics did (Yngve 1986). Kant seems to have used logical analysis and introspective observation of his own mental processes as his "method." He admonished people, however, not to "eavesdrop" on their own mental processes. Suc hexcessive introspection, he observed, tends to produce "fanaticism" or madness (Kant 1974: 15). (Singer 1989: 230-231)

I did not know Kant had written about signs! Also, I am still surprised that no one has yet generalized the study of nonverbal communication as nonverbalism and nonverbal behavior in literature as concourse.

> The *I* may be taken, first, as nothing but the sum total of one's thoughts. In this sense I am identical with my mind: I *am* a mind. Second, it may be taken to denote the ordering or "generating" principle of the unity of consciousness... In this sense I *have* a mind. Finally, if we recall that the "function" that gives the individual of a particular mind itself depends upon the spatio-temporal continuity of a sentient body (not to mention the body's role in action and speech), then we see the reason for yet another sense of the I, the one denoting the body. In this sense I *am* a body (Vendler 1972: 204).

(Singer 1989: 231)

From *Res Cogitans: An Essay in Rational Psychology*.

> When Peirce replaced *I*, *it* and *thou* as names for his three categorios by the more technical names *Firstness*, *Secondness* and *Thirdness*, he did not lose interest in the three pronouns. As Fisch points out, Peirce wrote the 1891 *Century Dictionary* definition of *Tuism* as the doctrine that "**all thought is addressed to a second person or to one's self as a second person**" (cf. Singer 1984a: 85, 86). In other words, Peirce's youthful use of *I*, *it* and *thou* for his three categaries did not exhaust his interest in the three pronouns as kinds of words which also expressed kindds of persons, thoughts, impulses, actions, and feelings. (Singer 1989: 234)

So there may indeed be reason for trying to combine Peirce and Goffman: the self (*I*), the other (*thou*) and the situation (*it*) can coincide (the last one only contingently, but still).

> The triad of *rheme*, *dicent* and *argument* may sound a bit arcane but it is Peirce's semiotic translation of the triad long familiar in logic and rhetoric as *term*, *proposition* and *argument*, and in grammar as *word*, *sentence* and paragraph. (Singer 1989: 236)

Demystifying Peircean jargon.

> In a youthful 1863 oration on "The Place of Our Age in the History of Civilization," Peirce quotes Emerson's "things are in the saddle, and ride mankind" to suppert the generalization that the age of scientific material progress is an "idistical" one which has suceeded an "egotistical" age, and will be follewed by a "tuistical" age (Peirce 1982: 113). These three adjectives were not coined by Peirce, but were used by Coleridge, according to Fisch, to signify an excessive use of the three pronouns (see *illeism* in the Oxford English Dictionary and Fisch 1982: xxix). For Peirce, the three adjectives are also clearly associated with the use of the three pronouns "I," "it" and "thou," but now used as names for three historical ages instead of names for his three categaries of being and consciousness. (Singer 1989: 240)

Peirce's language is interesting in itself. Not much seems to have been done with it, but everyone sure does love reiterating it. *Illeism*, by the way, "is the act of referring to oneself in the third person instead of first person." (wiki)

> There is some evidence to indicate that Whitman shared Swinton's idealistic theory of language in the notes for a lecture on "An American Primer" and the many entries he collected for a combined dictionary and phrase book called "Words": "a perfect writer would make words sing, dance, kiss, do the male and female act, bear children... or do any thing, that man or woman or the natural powers can do" (quoted from Whitman's *An American Primer* in Kaplan 1980: 229). (Singer 1989: 245)

Homologous to other "organicist" theories, e.g. Lotman's cultural semiotics, which - seen in this light - also aims to make texts and codes do anything that a person can do. An example would be crossing borders: persons can physically cross borders, texts have to be translated and appropriated for them to truly "enter" a given culture; but when it does it immediately and definitely intermingles with other texts of that culture and "bears children" as an avalance of further texts.

> Towards the end of his lecture, Professor Vernant described the archaic and classical Greek ego in distinctly anti-Cartesion language - neither bounded nro unified, without introspection, extroverted rather than introverted, witha nexistential rather than a reflexive self-consciousness.
>
> > As has been many times states, **the *cogito ergo sum*, I think therefore I am, had no meaning for a Greek. I exist because I have hands, feet and feelings; I exist because I walk and run, because I see and feel. I do all these things and I know that I do them**. I never think my existence through the consciousness of them. My consciousness is always dependent on the outside; I am conscious of such and such object, of a certain sound, or of a kind of pain. The individual's world has not taken the form of self-consciousness, of a limited, inner universe in its interior, radical individualit. Bernard Grouthuysen sums up the special nature of the ancient individual in a brutal but provocative formula by saying that self-consciousness is the apprehension of the self in a "He" and not yet in an "I" (Vernant 1986: 12-13).

(Singer 1989: 255)

This is the same reason *cogito ergo sum* makes no sense for me. The fact that these activities appear similar in dreams does not mean that they are or could be identical to the real thing.

> Not only is there no "*cogito, ergo sum*" in the classical texts, according to Brunschwig, but there is a "paradoxical" objectified version which could be formulated as follows: "I see my self (in my work or in some other projections of my self which have been enumerated above) then I exist; and I am there where I see myself: I am that projection of myself which I see" (Brunschwig 1983: 375). (Singer 1989: 257)

Quite relevant for unraveling a similar matter in Mead's social self (or, rather, objectification of the self).

> Having made the prayers, etc. the dancing may begin. The song should be sustained in the throat; its meaning should be shown by the hands, the mood (*bhava*) must be shown by the glances; rhythm (*tala*) is marked by the feet. For wherever the hand moves, there the glances follow; where the glances go, the mind follows; where the mind goes, the mood follows; where the mood goes there is the flavour (*rasa*) (*Mirror of Gesture* 1970: 17).

(Singer 1989: 271)

Nonverbal behaviour in an ancient Indian manual.

> Another consideration in support of Erkson and the interactionists is that psychoanalytic practice uses the methods of free association and interpretation of dreams that are essentially methods of semiotic mediation between patient and analyst. In Western culture, that mediation is primarily verbal - "a talking cure." In other cultures, such as those of India an Japan, the analyst may depend more on tactile, visual, and "body language." Which of these media gives the most direct access to the "inner self" may itself be a culturally specific question as the papers by Danies, Rosen, Straus, and Wolf suggest. (Singer 1989: 274)

This is a title for a wholly another topic - the over-belief in verbalization, e.g. talking about problems magically "fixes" them.

Lee, Benjamin and Greg Urban 1989b. Afterthoughts. In: Lee, Benjamin & Greg Urban (eds.), *Semiotics, self, and society*. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 297-303.

> Of critical importance for him [Whorf] is the distinction between primary and secondary speech genres. Primary speech genres are parts of everyday speech - jokes, verbal dialogues, everyday narration, etc. - while secondary speech genres such as novers, dramas, commentarios, scientific and philosophical tekts, etc. incorporate and represent the primary speech genres. (Lee & Urban 1989b: 297)

Quite similar to the distinction between primary and secondary modelling systems in Estonian cultural semiotics. Perhaps there is direct or indirect influence present here? It is rather doubtful, but someone should definitely look into it some day.

BOOK ARTICLES

- Carrithers, Michael 1985. An alternative social history of the self. In: Carrithers, M., S. Collins and S. Lukes (eds.), *The Category of the Person*. New York: Cambridge University Press, 234-256.

- Fogelson, Raymond D. 1982. Person, self, and identity: some anthropological retrospects, circumstances, and prospects. In: Lee, B. (ed.), *Psychosocial Theories of the Self*. New York: Plenum Press, 67-109.

Hallowell, Irving 1955b. The self and its behavioral environment. In: *Culture and Experience*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 75-110.

BOOKS

- Albone, Eric S. 1984. *Mammalian Semiochemistry: The Investigation of Chemical Signals Between Mammals*. Chichester: John Wiley & Sons.

- Chance, Michael R. A., and Ray R. Larsen, (eds.) 1976. *The Social Structure of Attention*. London: Wiley.

- Lecky, Prescott 1945. *Self-Consistency: A Theory of Personality*. New York: Island Press.

- Dumont, L. 1986. *Essays on Individualism*. Chicago: University of Chicago Press.

4.7.5 Elu Keeled (2013-07-08 17:27)

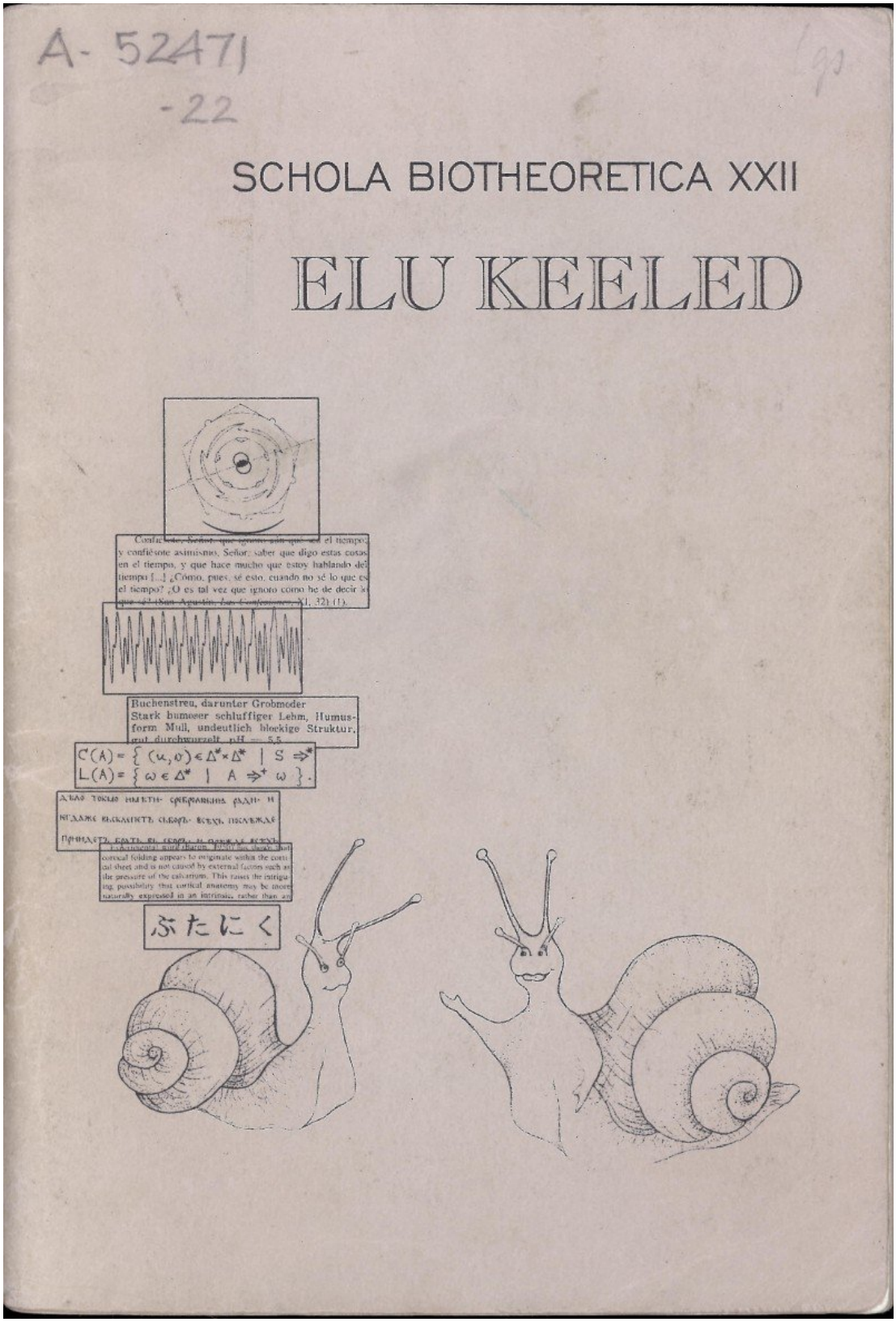

Kull, Kalevi 1996. Biosemiootika: Märkmeid sissejuhatuseks. In: Maiväli Ülo, Kalevi Kull and Tõnu Möls 1904

(eds.), *Elu keeled*. Tartu; Tallinn: Teaduste Akadeemia Kirjastus, 8-19.

> Biosemiootikat võib määratleda kui teadusharu, mis on pühendunud semiootiliste (üldlingvistiliste) nähtuste uurimisele biosüsteemides. Lühemalt - see on semioosise teooria elusolendeis, ehk märgiõpetus bioloogias. Ehk ka - **elusnähtuste interpreteerimine lingvistiliste või keeletaoliste nähtustena**. (Kull 1996: 8)

Minu jaoks kõlab see kuidagi kohatult, sest elusnähtused on kõige ilmekamalt mittelingvistilised. See on uurija mõtlemisviis mis näeb elusloodus keeletegevust - nt eelmisel kahel leheküljel on Toomas Tammaru tekst mis räägib "Keele elementaarevolutsioonist ökoloogisilelt" ja kus näiteks "kogu keele kasutajaskond" on "metapopulatsioon". Keele analoogi kasutades võib juhtuda aga nii nagu juhtus ökosemiootikaga ja nagu juhtus minu kehakeele-uurimisega: et mingil hetkel jõuab keele-analoog tupikusse kustmaalt saab edasi liikuda vaid keele maailma kaldudes; nii on ökosemiootika objektiks saanud looduse peegeldused kultuuris ja konkursiivsuse objektiks kehalise käitumise peegeldused kultuuris.

> On rida plobleeme, mis püstitatud humanitaarteadustes, end mille lahendus suundub bioloogiasse:
> (1) märkide ja tähenduse päritolu;
> (2) intentsiooni ontoloogia, eesmärgipärasus - vana probleem, mida on juba korduvalt lahendatuks peetud, mis aga ikka bioloogide ja bioloogia filosoofide **meeli köidab**;
> (3) emotsioonide päritolu;
> (4) teadvuse teke;
> (5) keele päritolu;
> (6) sekundaarsete elusnähtuste elusus, nö elu elus, näiteks probleem keelest kui elus süsteemist.
> Need on probleemid, mille lahendamisega alustasid juba ammu psühholoogia ja lingvistika, ent mille nad nüüdseks on suuremal või vähemal määral bioloogiale üle andnud. Seega on biosemiootika areng suuresti psühholoogia ja humanitaarbioloogia survest tingitud. (Kull 1996: 11)

Need on tõepoolest meeliköitvad teemad.

> Üks inimteadvuse primaarsemaid funktsioone on **kirjeldamisvõime**, sel aga võib leida kaugeleulatuvaid analooge lihtsamate biosüsteemide juures. Ka semiootiline protsess ise on teatavas mõttes ühtlasi modelleerimise protsess. Bioloogilistes äratundmisprotsessides võib seega näha **ikooniliste mudelite olemasolu, mis on eelkäijad sümbolilistele mudelitele** (nt Frey 1961). (Kull 1996: 13)

Jahmatavalt kasulik minu eesmärkide jaoks. Sest mida muud on konkursiivne uurimine kui kiljeldamisvõime, kirjelduskeelte/koodide ja kirjelduste endi uurimine?

Randviir, Anti 1996. Semiootika ja biosemiootika: Mõned näited metakeele vallas. In: Maiväli Ülo, Kalevi Kull and Tõnu Möls (eds.), *Elu keeled*. Tartu; Tallinn: Teaduste Akadeemia Kirjastus, 20-28.

> Postuleerime siinkohal edasise arutelu aluseks, et biosüsteemides on "märgi" tähendus sisuliselt ta püsiomane geneetiline struktuur. See tähendab, et bioloogilise "märgi" puhul on väga raske määrata ta sisuvälja, kasutades eristust *mõte - tähendus* (nagu seda tegid nt Frege, Võgatski jpt). Infokandka määrab ise ära endasse kodeeritud "semioosise" kulgemistee, mistõttu näib olevat korrektsem vastavat interpretatsiooni-protsessi nimetada automatismiks, seda nii mikrobioloogilisel kui ka nt **isendite käitumise kirjeldamisel**. Geneetilise informatsiooni kandjal, mis küll sisaldab reegleid uute struktuuride ehitamiseks (refleksideks, käitumiseks), on tähendus piiratud kindla ulatusega - vastasel juhul need uued

> struktuurid kas hävivad või hakkavad tootma "kõrgentroopilist desinformatsiooni", mis lõpuks oma suletuses viib ka organismi hävimisele.
> Niisiis saab geneetilise info kandja "interpretatsioon" olla üksnes kas *õige* või *vale* (näib, et evolutsiooniga seonduvat ei ole siinkohal selle kultuurisfäärig arenemise kiiruse võrreldamatu aegluse tõttu otstarbekas käsitleda), samal ajal kui kultuurisfääri märgi/teksti interpretatsiooni *õigeid* variante on võimatu loetleda, saab ainult öelda, milline tõlgendus ei *sobi*. Viidates siinkohal "semioosilise supi" (Deikman) kontseptsioonile, mis vastandab ülalmainitud semioosise kulgemise kodeeritusele, tuleb mainida bioloogilise info kandja ja semiootilise märgi erinevust oma suhtes konteksti. Siin tuleb esile nende kahe infokandja funktsionaalse staatuse ja "semiootilise võimekuse" erinevus: semiootilise märgi tähendus on ühelt poolt sõltuv kontekstist, st ta võib kontseptuaalse-dekontekstualiseeritud ühikuna olla lülitatud lõpuni erinevaisse intra- ja intersemiootilistesse märgisüsteemilistesse keskkondadesse ning seega kutsuda esile lõputu jada tähenduslikke interpretante, kuid teisalt omada eri kontekstidesse lülitatuna tugevat struktueerivat mõju vastava märgikoosluse ühisele tähendusintentsioonile (meenutagem kasvõi J.Lotani pühapildi korrastava mõju käsitlust). (Randviir 1996: 20-21)

See on esimene eestikeelne teadusartikkel mida ma loen üle pika pika aja, niiet minu arusaamine sellest on keelebarjääriga piiratud. Sama probleem mis sügissemestril kirjandussemiootikas - eestikeelsed mõisted ja eesti keeles ehitatud mõtted ei taha kuidagi seostuda inglisekeelse mõistete ja mõtetega mis on tuttavad ja kodused. "Isendite käitumise kirjeldamine" on tuttav (organisms, behaviour, desription - kergesti tõlgitav), aga näiteks selliste väljendite puhul nagu "tähendusintentsioon" läheb point nagu kaduma, sest seda võib väga paljudel erinevatel viisidel tõlgendada ("sõltub vaatepunktist" juhtum). Mul on tunne, et pärast kolmeaastast blogimist tuleb mul hakata oma tegevust suunama uute tsitaatide lõputu kogumise asemel olemasoleva teadmiste hulga analüüsimise ja tõlkimise poole. Ehk siis, taolisi keerulisi konstruktsioone lihtsamateks tükkideks jagada ja omavahel seostesse panna. Ma olen kindel, et Randviiru tekstist saab väga ägedateks seosteks lahti mõtestada, aga momendil pole ma selleks lihtsalt võimeline. [jätkub kuu aega hiljem...]

> Kausaalsus 'A' ja 'B' vahel ei viita mitte mingil juhul veel semioosisile ning see on pelk teaduslik metafoor ehk atributsioon; semioosis on siin pigem uurija ja 'AB' vahelise seose resultaat, kus see seos muutub *uurija* jaoks semiootilises mõttes tähenduslikuks. Siisses seevastu mõistetakse semioosist kui märgiloomeprotsessi, mille puhul on olulised kaks peamist aspekti: (1) loodav/loodud märk esitab endaga mittevõrduvat referenti ja (2) märk luuakse ja seda kasutatakse teatud kavatsuslikkusega.
> Viimane tähelepanek sunnib siinkohal viitama **semioosise kahele erinevale põhikäsitlusele: (1) semioosis kui märgi loomise ja (2) semioosis kui märgi interpreteerimise protsess**, kusjuures esimene neist viitab märgile kui modelleeriva funktsiooniga ühikule, st märk toimib modelleeriva ühikena ühe semiootilise süsteemi "tõlkimisel" teise. Osutub, et ka siin ei saa mööda vaadata märgifunktsiooni erinevust bio- ja kultuurisemiootika uurimisobjektides; kui viimases valdkonnas võib märk omandada erinevaid semiootilisi süsteeme läbiva ja ühendava representatiivse sümboli staatuse, siis bio-organismides edastatava info kandja funktsionaalne emadus on formaalseid skeeme järgiv *kodeeritus*, mitte afa (modaalne) modelleerivus. See tähendab, et esineb kardinaalne erinevus geneetilise ja kultuurimälu vahel - kui geneetiline mälu on taandatav molekulitasandile, siis **kultuurimälu seinseb info säilitamises sekundaarsete märgisüsteemide abil, organismiväliselt**. (Randviir 1996: 21-22)

Midagi sarnast tuli mõttesse Toropi *Kultuurimärke* lugedes. Nimelt, et eesti keeles mugav ja kodune tunduv "märgiloome" ei ole üheselt võrreldav semioosiga. Mõlemad on protsessid, märgiprotsessid, aga üks on intrapersonaalne (või "organismisisene," nagu mõtlemine, tajumine, tundmine) ja teine on interpersonaalne (märkide "loomine" kui ellukutsumine, väljendamine, esemestamine, "välja ütlemine," "kirja panemine" jne). See on jällegi üks arbitraarne eristus mis on kasulik vaid minu seisukohast (just nagu eristus auto- ja enese-kommunikatsiooni või diakroonilise ja sünkroonilise meta-kommunikatsiooni vahel), aga hetkel ei ole ma veel täpsemaid või paremaid eristusi leidnud, niiet pean veel leppima oma leiutistega isegi kui need tuleb hiljem hüljata.

> Kui inimkultuuri võib seletada kui *märgilisusele* baseerunut, siis, meenutades ülalmainitud probleemistikku semioosise ja märgilisusega, tuleb lisada sotsiokultuurilisi nähtusi ja bio-organisme lahutavat semioosise alust, mis on seotud sellega, mida J. Searle nimetab E. Husserl'i järgides *intentsionaalsuseks*. See mõiste eeldab muu kõrval ka (vähemalt osalistku) teadvustatust, refleksiivsust ja konventsionaliseeritust, mida on looduslike *organismide* puhul raske täheldada; seega osutuvad ülimalt spekulatiivseks ka viimasel ajal populaarseks muutunud bio-, zoo-, füto- jms semiootika suunad, sest nende käsitusvaldkonnis ei esine semantiseerimise aluseks olevat *märgiloomet*, pigem tegutsetakse neis sfäärides *signaali*põhimõtteil (*signaali* kohta vt Eco 1976, 32-36), kuigi mõningail juhtudel võib *signaali* siiski arendada reservatsioonidega *märgiks* (nt dressuur). Siinkohal võib näitena mõistete segiajamisest ja semiootilise metakeele ebaühtlusest tuua R. Posner'i (1991) definitsiooni, mille kohaselt "igasuguses *semioosises* on mingi element, mis funktsioneerib mingi süsteemi jaoks *signaalina* millegi tegemiseks", seepärast "on iga semioosis signaalprotsess". Ülalkasutatud semioosikäsitusest lähtudes näeme, et R. Posner'i *semioosise* kui "signaalprotsessi" käsitus on äärmiselt lihtsustatud ja pealiskaudne järeldus Ch. Morris'e teooriast, sest põhimõtteliselt on *signaali*- ja *semioosise*kontseptsioonid teineteist välistavad; esimene kategooria on seotud eelkõige teatud automatism-käitumist vallandava kodeeritud info säilitamisega, sellesse valda ei kuulu üldjuhul märgi dekontekstualiseeritud ja kokkuleppelisi tähendusi aktualiseeriv *interpreteeriv käitumine*, mida võib pidada biotasandit ja inimkultuuri sfääri eristavaks puhtsemiootiliseks nähtuseks. Interpreteeriv käitumine viitab märgi "lõpetamatusele" (meenutagem Ch. Peirce'i *lõppematut semioosist*), selle tähenduse avatusele; kommunikatsioon kultuurisfääris on seega otsekui "kunst", millel puudub signaalile omane fikseeritud tähendus. Seepärast tuleb viidata M. Krampen'ile (1983, 25), kes osutab signaalile kui "tähistaja konkreetsele realisatsioonile". Signaal lubab [vaid] teatud klassi teadete edasiandmist, välistades muude teadete klassid. (Randviir 1996: 23)

Siin on implitsiitselt sees see klassikaline problemaatika signaal vs märk. *Common sense* ja ka mõned semiootilised teooriad (Sebeok ehk?) ütlevad, et signaalide vahetamine toimib automatismi põhimõttel, samas kui märgi/sümboli tõlgendamine on rohkem või vähem loominguline tegevus (tõlgendamiskäitumine). See on arusaadavalt tõsine küsimus semiootilise metakeele seisukohast, sest kui me tahame nö "pseudosemiootilisi" käsit(l)usi (nagu Sebeok neid nimetab) ära kasutada üldsemiootika arendamiseks, siis tuleb nende kategooriate ühendamisega natuke (võib olla isegi palju) vaeva näha. Ise ma niipea sellega tegelema ei hakka, aga kunagi tuleb kellelgi selles suunas kindlasti vaadata.

> T. Malmberg väidab, et inimese ruumikäitumise alused on samad, mis kõigil bioloogilisil organismidel, need bioloogilised struktuurid avalduvad näiteks seinasodimises, **istumiskäitumises (*sitting behaviour*)**, koduarmastuses, linnade konstrueerimises, mõistelises ruumis ja mujal. Ruumikäitumise põhjusi ja substraate otsides leiab Malmberg (1980, 220), et "territooriumid tekivad [juba - A.R.] kesknärvisüsteemis". Teatud tingimustel saab kahte esimest näidet korrektseks pidada (nt, kui seinasodimist käsitleda mitte *märgiks*-tegemise, vaid pelgalt bioloogilise märkimisena), kuid viimaste tegevuste seletamine puhtbioloogilistena näib küll vägagi pealiskaudne (nt kuidas sel juhul seletada kasvõi niisugust nähtust, nagu koduigatsus, (risti)sõdade ideoloogiline taust jne), kus kahetsusväärsel kombel ei pöörata piisavalt tähelepanu *territooriumi* kultuurilisele ja kultuuriajaloolisele aspektile. (Randviir 1996: 24-25)

"Istumiskäitumine" kõlab ääretult kummaliselt. Kasvõi sel põhjesel, et see on suhteliselt passiivne või staatiline tegevus; "käitumisel" on aktiivne või liikuv konnotatsioon. Samas on see ka vägagi mõistetav, sest kui rääkida "istumisolekutest" siis on võimalik viidata Ameerka antropoloogi Gordon W. Hewesi artiklile "World Distribution of Certain Postural Habits" (1955), milles tõepoolest joonistatakse välja erinevate kultuurialade puhkamisasendid ("istumisolekud" või pigem istumisviisid). Kui rääkida "istumiskäitumisest," siis käesolevas kontekstis on see rohkem nagu *pedestrian dynamics*'i või "territoriaalsusega" seotud asi: kuhu ja kunas istuda?

> Niisugune põhitunnus on tihti sõltuvuses vastava linna hetkeajaloolise kultuuridominandiga (nt Puškini Peterburg, kuigi see viitab ka juba Puškini interpretatiivsele omailmale) ning seondub ka nn **metalinnaliste**

> **kontseptsioonidega** (viimaste kohta vt nt Lebedev 1993, 56). (Sellist olukorda näitlikustab nt Eestimaal aja jooksul Tartu linna kirjeldamiseks ladestunud fenomen, mida nimetatakse *Tartu Vaimuks*. Viimast on tihti tõlgendatud kui lihtsalt metafoori *Alma Mater*ist või "kultuursusest", kuid näib, et selline käsitlus ei ole püüdnud antud nähtust sügavamalt lahti mõtestada. On ju ilmne, et tegemist on eheda näitega **mütiseerimise** protsessist, kus ainsa müstilise nimetaja alla on koondatud ühe reaalse kultuureala nö ideaalkultuur: *Tartu Vaim* pole mitte pelgalt kujund, vaid **koondfiktsioon** meie kultuuris kõrgelt hinnatud väärtustest (nt vabadus, aatelisus, loomingulisus jne) ja tähtsaist ajaloolisist saavutusisst (nt "Tartu Postimees", laulupidu, Tartu Ülikool jne).) (Randviir 1996: 26-27)

Kultuuridominant, metalinnaline kontseptsioon, mütiseerimine ja koondfiktsioon kõlavad nagu mõisted mida oleks päris vahva ise kasutada, aga kuna siin on neid mainitud näidetega seoses, mitte selgituste valguses, siis peaks ise vaeva nägema, et neid inglise keelde (tagasi?) tõlkida ja teooriasse raamistada.

Reeben, Mati 1996. Keel ja mälu: Molekulidest neuraalsete võrkudeni. In: Maiväli Ülo, Kalevi Kull and Tõnu Möls (eds.), *Elu keeled*. Tartu; Tallinn: Teaduste Akadeemia Kirjastus, 67-70.

> Keele ja kõnega seotud probleemid aju anatoomiliste struktuuride tasemel ulatuvad möödunud sajandisse. 1864. aastal ütles Pierre Paul Broca välja ühe kuulsaima aju funktsioneerimise printsiibi "*Nous parlons avec l'hemisphere gauche*!" - "Me räägime vasaku poolkeraga", mis tähendab, et kõnekeskus asub 99 % paremakäelistel inimestel aju vasakus poolkeras. (Reeben 1996: 67)

See prantsuskeelne väljend ise on väärtuslik. Implikatsioon on muidugi, et parem ajupool on "mitteverbaalne" (täpsemalt, suudab keeles kõneleda viieaastase lapse tasemel).

1908

4.7.6 Lectures in Theoretical Biology (2013-07-09 23:00)

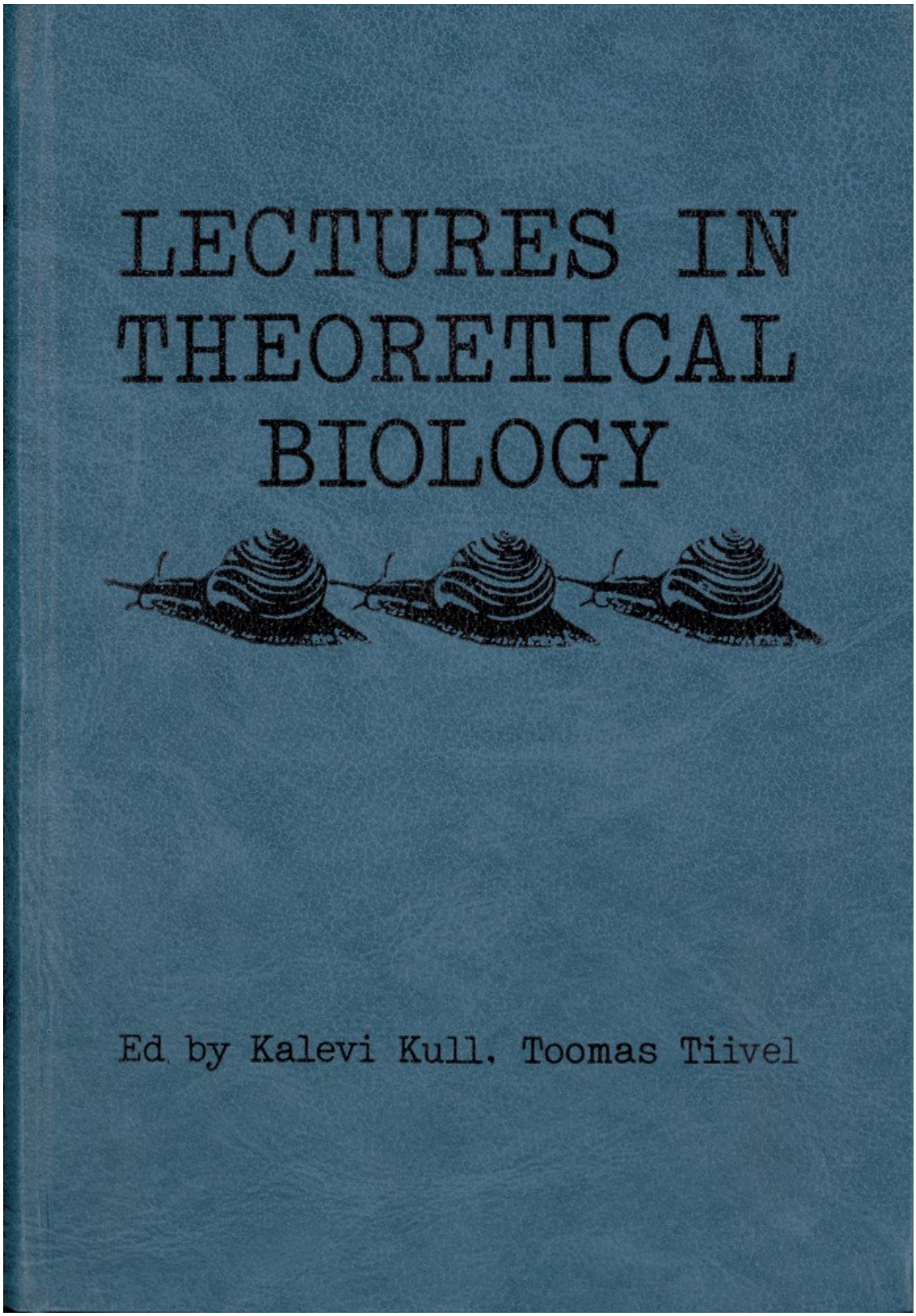

Meyen, Sergei V. 1988. On the structure of theoretical biology. In: Kull, Kalevi and Toomas Tiivel (eds.),

Lectures in Theoretical Biology. Tallinn: Valgus, 15-21.

> 5) semiotic aspect (terminological, nomenclatural and allied issues);
> 5(prakeological aspect (application of stratigraphical knowledge in any other fields of human activity, including other scientific disciplines);
> 6) historical-theoretical aspect (interaction of past and present theoretical views [...])
> (Meyen 1988: 18)

The semiotic aspect has to do with definitions, much like semiotics is sometimes accused of dealing with. (e.g. quibbling over metalanguages).

Lotman, Juri 1988. Natural environment and information. In: Kull, Kalevi and Toomas Tiivel (eds.), *Lectures in Theoretical Biology*. Tallinn: Valgus, 45-47.

In what follows we shall call a space an environment in which individual can perceive information and, in turn, be a source of information for other individuals inhabiting the same space of the natural environment of the individual. The part of space under study is thus characterized by the processes of information exchange, including also trophic relations. The information processes of the ecosystem include: (1) information exchange with the outer space, (2) information exchange between species, (3) intraspecies information exchange, including that of between individuals and between groups of individuals. Environment is natural to the given species only if a characteristic composition of these three types of information processes is achieved. The organisational complexity of the organism determines which kind of informational exchange is most influenced by it.

The first two kinds of exchange are characterized as more deterministic, for example the reactions to signals of the seasonal change, meterology etc. or the reaction of dungbeetle to the smell of dung. A more complicated and interesting from the semiotic point of view is the information exchange within the same group or between two biologically similar groups. Here we inevitably arrive to the problem of language.

In cartesian view, man is distinguished from the beast by the linguistic competence. Language is in this view distinguished from the utterances of pain, fear or aggression and is characterized by: 1) infinite ability to generate new sentences, 2) independence from environmental stimuli. Thus in Cartesian view the essence of language is associated with the capacity for a long and autonomous conversation. This concept is also takes over by Humboldt, and more recently by Chomsky.

Let us look at the problem of animal communication from this perspective.

We distinguish between two kinds of animals:

I. 1) Whose set of possible movements is small and stereotypic, 2) whose movements are automatically caused by external stimuli, 3) whose entire scope of environmental situation because of the limited movement repertory is generalized to a small typological list (e.g. "danger").

[continues on page 46]

II. 1) The animals whose repertory of movements is larger, 2) whose movements are complicated and form an elaborate system, 3) whose unidirectional tie: "external situation → physiological state of the organism → movement" is replaced by a more elaborate one. The second link includes feedback now: not only does physiological state influence movements but it is also influenced by them. The first link weakens as the autonomy of the movement increases. The possibility of play is one of the indices of autonomy. Play is viewed here in the sense of "as if real" activity, that is on one level being coded as gealdirected, whereas on the other level as self-directed. In this double perspective the autonomous and elaborate nature of the movement system, which allows it to transmit rather complicated messages, reveals itself. In this case the movement system can be viewed as language.

Because the above-described complicated system is not composed of simple reflectory movements and can be

viewed as opposed to them, it can be compared to the fact that the whole language system is opposed to interjections.

It can thus be inferred that in the species with elaborate movement system (among other aspects capable of play), movements can be, at least under some circumstances, viewed as gestures i.e. expressing some meanings. This is proved by the activity of accumulating various symbolism displayed by movements. Probably the specific features of movements is even a way of recognizing conspecificity, more than just appearance. This, imitating the skills of primates may have served the hunting needs of a primitive man. Imitation by opportunity of communicating with them, and maybe it even gave this opportunity. It is also characteristic of man and other mammals to despise the animals whose movements they cannot mimic (snakes, insects, cephalopods).

The very essenceof communicating by signs contains a discrepancy between the common language of communicators and different information they possess (otherwise they could not have anything to communicate). This dualism forced Descartes and many others to assume some basic meaning to signs outside the language (cf. the model by Melchuk "meaning-text"). The validity of this assumption can be questioned however.

Wherever **communication by movements** is taking place, it is impossible to assume some meaning lying outside the sign system because of the organic unity of the signs and body. The movement is language and it has its message (e.g., when learning "follow me" or "don't do this"). The communication appears thus to take place between the individuals who simultaneously are similar and different. The situation of this kind arises when the communication between groups of different behaviour (due to sex, age or social status) inside one group of animals or between different groups is taking place.

Ecological space is thus filled with very different and sometimes complicated information currents.

[my comments]

I retyped this article because it is so short (one and a half page of text plus three references (Chomsky, Meschuk and himself) and a one-sentence Estonian and Russian conclusion. The Estonian one says: "Artiklis käsitletakse organismi elukeskkonna infovoogusid, eelkõige liigisisest kommunikatsiooni liigutuste abil."

For my own purposes this short article is relevant because Lotman rarely spoke of bodily behaviour explicitly, this making the construction of "cultural semiotics of body language" kind of difficult. Yet when he does speak of behaviour explicitly then it is the behaviour of animals that is under discusson. From a "body language" perspective the human being *is* an animal, so some of his statements can apply to my field as well. Especially when he makes a very important distinction between movements and gestures on the basis of the latter having "meaning" and "symbolism." That is, this article is a big piece for the puzzle of "the behavioural sphere." I am, of course, mythologizing this notion to make it seem as if Lotman left us all the clues for constructing a lotmanian approach to human behaviour, and one needs merely to gather all the clues from these rare and short acticles and piece them together - I am doing this in order to console my own dissapointment at how "linguistic" (*pejoratively*) our local semiotics is. These "hidden" pieces where Lotman speaks of "communication by motion" (Russian: кинетическая ... коммуникативному поведению) are invaluable.

Lotman, Aleksei 1988. On axiomatic method in ethology. In: Kull, Kalevi and Toomas Tiivel (eds.), *Lectures in Theoretical Biology*. Tallinn: Valgus, 48-54.

> But what branches of mathematics can be used in formulating axioms for ethology? There seems to be no objective criteria. Intuitively appealing are set theory and probability theory, the former because of its fundamental nature and the latter because of the principal stochastity of behaviour. Some other mathematicas theories have also been suggested, including fuzzy set theory, category theory and catastrophe theory, but I consider them less important for the purpose under discussion. Though fuzzy set theory has proved useful for describing some psychic phenomena it does not seem to be a good tool for specifying the meaning of the most fundamental terms. The usefulness of category theory and catastrophe

> theory is also more limited because some of their fundamental assumptions seem to be too specific for ethology. In any case, whenever some other mathematical theory would work better than set theory, the fundamental nature of the latter permits exact "translation".
> Once again the importance of systems theory should be emphasized. It forms a kind of prism through which other branches of mathematics are projected on ethological matters. In what follows terminology of systems theory will not be used, but its influence on some of the ideas developed would be obvious.
> Behavioural research is largely interdisciplinary. It mingles with physiology, ecology, evolutionary biology and many other biological sciences. There is probably no pure ethology at all, but its "purest" part is **ethocraphy**, the description of behaviour, and it will be analysed a bit more extensively than other ethological problems. (A. Lotman 1988: 49-50)

Logic (and other "mathematical methods") probably cannot help a nonverbal science significantly. The term "ethography" is new for me, but at first glance it seems like a concept related to concursivity.

> The earliest application of axiomatic method to the behaviour problems deat not with describing behaviour in general bit with a more general but a more narrow problem of changing behaviour through learning. This pramework is too narrow to satisfy an ethologist.
> Such considerations led to the writing of two articles that dealt with some of the most fundamental aspects of behaviour description. In the first one the following sets were used as undefined terms: a set of **behaviour states (e.g. a dog is sleeping)**, a set of **behaviour events (e.g. the dog is jumping, barking or falling)**, a set of **behaviour activities (e.g., the dog is jumping or barking)**. Some relations between the sets were postulated, one of these being that the set of activities is included in the set of behaviour events. The set of behaviour elements was defined as the sum of the sets of behaviour events and behaviour states. Behaviour was defined as a sequence of behaviour elements with some additional properties. Some stochastic relations were postulated between behaviour elements. Another undefined term was the set of (environmental) stimuli. Some more stochastic relations were postulated. Now it was possible to define a reaction to given stimulus from a given state. Yet another undefined term was the set of individuals. **It was postulated that non-empty sets of states, events, activities and stimuli correspond to any individual**. Some relations were defined in the set of individuals. A. Lotman considered time (the set of time moments) as yet another undefined term, and postulated some more stochastic relations.
> These papers give an axiomatic basis for stochastic description of behaviour, but it must still be studied whether they are sufficient to deduce the existing models. Some re-examination of the axioms is also needed in order to eliminate the interdependence of the axioms. Some terms may have been used not in the best accordance with the existing tradition and probably should be changed in the further, revised versions of the system. For example, it would possibly be better to speak of **"behaviour chain"** or "behaviour sequence" instead of "behaviour" in the above-mentioned sense. (A. Lotman 1988: 50)

The statement "A dog is sleeping" could very well be a title for discussing the problem of *state as behaviour*, e.g. "sitting behaviour" and the problems of analysing postures ("kinesically"). I stronly object to postulating that "non-empty sets of states, events, activities and stimuli correspond to any individual." This is a blatant reduction of individuals to that which can be "overtly" observed, and makes no mention of individuals having any free will, consciousness, motives, personality, etc. This is how you study machines, not living beings (especially "higher" ones). And lastly, the term "behaviour chain" comes dangerously close to what the anthropologist E. T. Hall meant by "action chains" in humans. I doubt if this is a worthwhile avenue of thought. The more meticulous it gets, the more ridiculous it appears. E.g. consider what happened to C. E. Izard's theory of emotion, which became extremely rigorous - emotion, patterns of emotion, drives, affect, emotion-emotion interaction, etc. (JJA 2012A: 65) - and extremely difficult if not impossible to apply.

> There are other interesting points in describing behaviour, for example classifying behaviour elements according to their tendency to appear close to one another, the hierarchical organization of behaviour,

> the influence of the behaviour on the environment, quantitative measures (e.g., intensity) of activities, etc. I have never seen any axiomatic interpretation of these. (A. Lotman 1988: 51)

Never mind the aximaticity, these questions are interesting from the standpoint of nonverbal behaviour as well, and the only other author who has noted even the preliminary imortance of these - as far as I know - is Bridwhistell (1970/1971).

Chebanov, Sergei V. 1988. Theoretical biology in biocentrism. In: Kull, Kalevi and Toomas Tiivel (eds.), *Lectures in Theoretical Biology*. Tallinn: Valgus, 159-168.

> Attitude to the universephysicalismbiocentrismanthropomorphismClass of thingsinanimateliving matterpsychological-sociological matterObjects of conceptionObjectbeingpartner in dialogueIts formsbody, waveorganismsensible individuality, personUniversephysicalumwelteveryday life, culture-Causesmaterial
> activereflectiveformal
> finalRegularitieslawstendenciesnormsAim of the conceptioninvariantstypesindividualities-Orientationsextensionalariphmological intensional(Chebanov 1988: 160)

This is very reminiscent of Kull's comparisons of physical and semiotic realities.

> Methodological *reflection of expertise* which enables *reduction* to *enlogies* (as centaurs of different organizations), and reinterpretation of general biology is the way to formal biology.
>
> *Biotsentrism and culture* [sic]
> The idea of **a man who lives in culture as his umwelt** [a title] (an enlogical type) and describes it variously is the last link in the *biocentric picture of the Universe*. The logical-epistemic approach (by constructing invariants) carries out an extensional umwelt reduction to a physical world and is orientated at mechanisms (cf. unity of construction of real numbers, Newtonian time and space, energy. money as an universal equivalent). Umwelt corresponding to such a culture is similar to the umwelt of the explerents and is reflected as **a physical world which can be interpreted as a dead umwelt**. The anthropomorphic approach orientated at personality and working with sense reduces the man's umwelt to his intentional aspect (the medieval umwelt is similar to the patent's umwelt). (Chebanov 1988: 165-166)

With all these foreign or unknown terms and wild poetic claims Chebanev leaves an impression of being either a rambling madman or a genius far ahead of his time.

Schreider, Julius A. 1988. On socio-humanitarian problems of biological knowledge. In: Kull, Kalevi and Toomas Tiivel (eds.), *Lectures in Theoretical Biology*. Tallinn: Valgus, 169-176.

> Conceptual models of science appear as **a result of crystallized metaphors that articulate intuitions pertaining to realities**; these intuitions feed on experiences of notional thinking about some thing, and help overcome the inevitable stiffening of notional structures as well as discovering the fruitfulness of the contradictions about to be fixed in those notions.
> It is only in the combination of logicalized notional thinking and intuitive comprehension that the dialectical movement of thought is possible, the movement that is to overcome stiff norms of research. (Schreider 1988: 170)

Indeed it appears that the many models pertaining to nonverbal communication, for example, are little more than somewhat "rigorous" expressions of intuitive understanding. Very technical unintuitive approaches, such as Birdwhistell's kinesics, Hall's proxemics and Goffman's dramaturgy, have but their shadows left in current research - they are simply too unintuitive and too comprehensive, perhaps even restrictive, to be takes as is and put to use nowadays.

> The protest against studying anatomy on human corpses or against cruel experiments on animals is not senseless at all. Both kinds of experiments contradict **certain ethical principle refuting which would be far from harmless to human society**. Here we can only put the question "what for?". What are the socio-humanist problems to be solved at the price of certain concessions in the socio-humanist sphere? Of course, these concessions must be reduced to a minimum. For this, the values of natural objects must be fixed and well grounded. However, this is no longer a natural-scientific problem, but a socio-humanitarian one, it is the problem of the relations of man and living Nature. (Schreider 1988: 170)

Similar concerns rise in the yet non-existent field of "nonverbal ethics" - e.g. is it right to observe people's most intimate, detailed, lower, bodily behaviour?

4.7.7 Kultuuritekst ja Traditsioonitekst (2013-07-10 17:49)

Turk, Horst 2000. Cultural Text and the Text of Tradition. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst:*

26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 9-36.

> Not long ago what is probably the most **extensive claim** in this field was formulated by the Tartu semiotics school. Based on **a translatorial concept of culture**, to a certain extent following a combination of the approaches of Jakobson, Even-Zohar and Lotman, it was considered that translation appears as 'textual', 'metatextual' and 'in-', 'inter-' or 'extra-textual' - in any case withouh the pragmatic perspective of Peirce's semiotics, a desideratum that is imputed to the Tartu School in this essay and to New Historicism by Hayden White. (Turk 2000: 10-11)

Is an "extensive claim" the same as a "categarical statement?" I am also still bothered by the notion of 'in-text' - why is it not termed 'intratext'? A translatorial concept of culture [a title] stems from the recognition that the elementary unit of understanding is translation and the elementary unit of that is dialogue (or in some other order, but you get the idea).

> Upon invoking Bourdieu's elaboration I will start out from a performative concept of culture and proceed by resorting, in respect to the positional value of literary texts and textual representations in general, to both the universalist (Lotman's) and the singularist (Geertz's) arguments, relating these rather to the species of strog, culture-determined texts than to that of weak, culture-determined texts. Thus, according to basic semiotic theory, cultures can be read as persuasion systems that both open and close **behavioural and action-spaces**, additionally commanding (intra- as well as inter-, trans- and extra-culturally) competing **meta-semiotic institutions** throught which they enter into relations with their 'objects', above all engaging 'inputs' characterized by alienity or by alterity, or re-activating 'traces' of this kind from the stock of historical contacts. The positional value of literary representations stands and falls with the circulation of such inputs, 'stakes' or 'energ[ies]' as will be examined in detail below, from a text-theoretical view, simultaneously laying out the connections to a 'metahistory', metaculturality and metatextuality of a 'poetics of culture'. (Turk 2000: 11-12)

Presumably a performative concept of culture is related to the concept of "culture as play" (as opposed to "culture as text (or a series of texts)"). behavioural or action-space sounds very much like the behavioural sphere. Colud it be?

> According to Lotman, cultures would be like **stories reflecting on themselves**, governed by a discoverable 'invariant text', to which all manifestations of the 'given cultural type' can be retraced as its 'variants' or 'realizations' - taking the investigation into a force field of tensions between culture and text, the 'non-text' and 'text'. (Turk 2000: 13)

This is cultural organicism, the perspective which views cultures as living, breathing and - especially - thinking beings, capable of self-leflection (self-description, self-organization, self-communication).

> With respect to literature, yet nevertheless likewise relating to other social phenomena, we have become used to speaking of an '**marked form of self-observation', 'self-description' or also 'self-reflection', habitually according the role of the actor, or of subject, in this process to 'the society'.** Actually, the spectrum of process types could be expanded by two cases: those of 'self-enactment' (for instance, Geertz's cock-fight, but also Greenblatt's 'self-fashioning' in *Shakespearean Negotiations*) and 'self-narrations' (in a way similar to the pattern of Anderson's *Biography of Nations*) - the activity of narratologically active instances, in particular, in complex societies, of historiography. (Turk 2000: 20-21)

Culture in this sense is the mind of society. The two perspectives (that of play and text) seem to accord to the dualism of body and mind. Thah is, enactment involves the body and narration involves the mind.

> Searching for a technical term for the operation of implementing a text through the explication of meanings or discourse references, we would probably opt for 'enlightment', as an analogy to 'enactment' and 'emplotment'. It is a neologism, derived etymologically from the verb 'enlight', in the meaning 'to supply with intellectual light', or 'to impart knowledge or wisdom to' as, for instance, in 'to enlight the presence and to warm the last'. In terms of content, 'enlightment' does not relate to the historical Enlightenment, instead denoting the overarching connection between different distorical periods, which is what is in focus here. (Turk 2000: 22)

Always good to witness the coining of neologisms, although I'm not sure yet what the heuristic value of *enlightment* could be...

> As for its implementability, the transgressions as well as limitations of 'habit-taking' in 'emplotment', 'enlightment' and 'enactment' are semiologically regarded to pertain to **the field of behavioural patterns**, complete with the underlying institutions, practices and goods of 'material culture' in general. (Turk 2000: 27)

#behavioural _sphere

> As the text of tradition, whether it has been translated intersemiotically, interlingually or interculturally, the cultural text implies certain restrictions or, so to say, the 'distress of faithfulness'. The text of tradition as a cultural text is exempted from these, or this. Instead, it functions under an 'orge to freedom'. This, among other things, denotes the urge to universality in the sense of 'being translated' and the 'being-to-be-translated' - we could also say, the 'urge to self-fashioning' in the double meaning of the fashioning of one's self to carrying out the fashioning by oneself, in whichever meaning of the 'self'. **Literary studies, in contrast to cultural studies and ethnography, already possess a pre-constituted 'subject matter': the literary text**. (Turk 2000: 28)

Self-fashioning here seems equivalent to self-organization in Lotman. I wouldn't say that literary studies has a pre-determined subject matter. Rather, it has a pre-determined medium. It is the self-evidence and simplicity of this medium (text) which drew me to study body language in literature. In some sense it was pre-determined: the semiotics of Tartu is (Russian) literary study in disguise.

> It is predominantly on the level of everyday language, ritual language or textually, intermedially and internationally that **cultural systems can equally close and open behaviour, imagination and belief spaces**. *What* is organised is the practices and singular actions in a more or less open tension with the intersemiotic, interlingual, intercultural and international coding or 'standardization', being relatively autonomous, rather than subversive or affirmative. Cultures, we can say with Stephen Greenblatt, form a "...certain network of negatiations concerning the exchange in material goods, products of imagination and - through institutions such as slavery, adoption or marriage - of people.
> What appears recommendable here is a thought-out reference to the sphere af actions by way of *habit-taking* and the *habitus* as 'l'historie incarneé dans les corps', whereby also the reciprocal effect of *codes* and *features* would be accounted for. Cultural texts in the strong, culture-determining sense would define themselves through the fact that they provide us with paradigms for *emplotment*, scenarios for *enactment*, as well as discourses for *enlightment*. (Turk 2000: 29-30)

Behavioural sphere / the sphere of actions. Culture provides us "behavioural programs."

Torop, Peeter 2000. Kultuuri tekstuaalsus. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst: 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 37-51.

> Erinevad kultuurimudelid on neid loonud distsipliinide poolt metodoloogiliselt disainitud ning metakeeleliselt formuleeritud ja seega ka kultuuri üldisemal käsitlemisel oluline kirjelduskeelte autonomsuse ning segunemise tuvastamine, samuti metakeelelise tõlkeprotsessi arvestamine. Kõrvuti kultuurimudeli eripärast tuleneva kirjelduskeele omadustega tuleb arvestada **prestiižkeele olemasolu kultuuris ja mitmete uurimissuundade kalduvus end sellesse prestiižkeelde tõlkida.** Seeg aei ole alati otsest vastavust kirjeldatava objekti, kirjeldava distsipliini ja kasutatava kirjelduskeele vahel. Siit koorub küsimus metakeele suhetest kirjeldatava objektiga ja teiste metakeeltega või prestiižkeelega. (Torop 2000: 37-38)

Inglise keel on praegu see prestiižkeel ja mina olengi üks neist noortest, kes "tõlgivad end prestiižkeelde." Ainult, et see ei ole nii väga tõlgitud kui et mõeldud inglise keeles. Kahjuks on eesti keelde mitteverbaalse suhtlemise kohta tõlgitud ainult rämpsu ja peale Tenjese ei ole peaaegu mitte keegi eesti keeles midagi mitteverbaalsest suhtlemisest kirjutanud. Tuurand ja Bachmann on küll akadeemikud, kuid kasutavad põhiliselt rämpsu. That's why I think and write about nonverbal communication in English. Kui sügisel saksa keelt õppima hakkan ja see meeldima hakkab, siis äkki pääsen ka saksakeelsele kehakeeleuurimisele ligi (nt mikromiimika avastasid sakslased).

> Tekstuaalsuse küsimus on ühtlasi teksti ontoloogia mõistmise küsimus. Teksti ontoloogia ja sellesse suhtumine on evolutsioneerunud seoses mitmete muutustega kultuuris. Kõigepealt **on vähenenud logotsentrilisus, kasvanud visuaalse ja audio-visuaalse taju osatähtsus** ning järelikult tuleb kultuuri raames tõdeda muutust tajukanalite hierarhias. Varajane ja intensiivne visuaalne kogemus jätab oma jälje ka traditsioonilistele kultuurivaldkondadele, ning iga järgneva põlvkonna puhul on põhjust rääkida muutunud suhtumisest kirjandusse, teatrisse, filmi või maalikunsti. Ja vastavalt ka nende vahekordade muutumist kultuuris. Teiseks on kultuuriprotsessid nii intensiivsed ja difuussed, et tajuprotsessid on muutunud komplementaarseteks: **metatekstide tarbimine võib eelneda tekstide endi tarbimisele** ehk primaarsuse ja sekundaarsuse piir ei ole alati nähtav ning oluline. Samuti on tajuprotsessides oluline üksiku tajumine erituubilistes kooslustes - intertekstuaalses, interdiskursiivses või intermeedialises ruumis. Sellega kaasneb omakorda osa ja terviku suhete teisenemine - terviku difuusne eksisteerimine tingib osade autonoomsuse, kusjuures tervikut võivad *pars pro toto* põhimõttel esindada täiesti erinevad osad ning nende seos tervikuga võib olla implitsiitne, vaid asjatundjale hoomatav. (Torop 2000: 38-39)

Minu arvates on logotsentrilisuse vähenemine positiivne. Ja ma ei usu, et tajukanalite hierarhiast saab üldse supraindividuaalselt rääkida. Samas olen ma ise raamatu- ja salvestusmuusikainimene kes peab filme liiga pikaks, teatrit mõttetuks ja elavat muusikat ebatäiuslikuks. Minu arvamused on vastuolulised ja väärad. Mis puudutab sekundaartekstidega tutvumist enne primaartekste, siis Toropi ja Bahtini kaudu olen saanud päris palju teada Dostojevski loomingust ja *Notes from the Underground*'i pole ma ikka veel avanud.

> J. Tõnjanovi süsteemis saame ühelt poolt viidata kirjanduse rea seotusele teiste ridadega - olmega, kultuuri ridadega, sotsiaalse reaga. Olmega on kirjanduse rida seotud kõne kaudu ja seega on kirjandusel olme suhtes *kõne funktsioon*. Autori hoiakus oma teksti elementide suhtes väljendub *konstruktiivne funktsioon* ja sama teksti kui teose seostes kirjanduse reaga *kirjanduslik funktsioon*. Kirjanduse tagasimõjus olmesse leiab aga väljenduse *sotsiaalne funktsioon*. Kirjanduse evolutsiooni uurimine eeldab seoste uurimist eelkõige lähimate ridade ehk süsteemide vahel ning loogiline liikumissuund on konstruktiivselt funktsioonilt kirjanduslikule, kirjanduslikult kõne funktsioonile. Lähtekohaks on arusaam, et "evolutsioon on süsteemi osade vahekorra muutumine, st funktsioonide ja formaalsete elementide muutumine" (Tõnjanov 1977: 281; vt ka Torop 1995-1996). Siit tulenevalt mõtestub evolutsioon süsteemide (kord aeglase ja pideva, kord hüppelise) vaheldumisena, kusjuures formaalsed elemendid ei kao, vaid omandavad uued funktsioonid. Ja eriti oluline on seejuures mõista, et süsteem ei ole kõigi elementide vastastikune mõju - osa elemente on olulisemad (dominant) ja deformeerivad teisi ning oma kirjandusliku funktsiooni omandab teos just dominandi läbi (Tõnjanov 1977: 277). Konstruktiivse funktsiooni mõtestamine on suurel määral dominandi mõtestamine, sest teose elementide vahel toimivad seosed on kirjeldatavad vähemalt kahel viisil. Teose iga element on kõrvutatav samalaadsete elementidega teistes

> teostes-süsteemides, isegi teistes ridades ja seda nimetab J. Tõnjanov sünfunktsiooniks. Samas on iga element seotud oma süsteemi teiste elementidega ja seda nimetab J. Tõnjanov autofunktsiooniks (Tõnjanov 1977: 272). Seega on igal elemendil vähemalt kaks funktsionaalset parameetrit. (Torop 2000: 40-41)

Üliväärtuslik mõistestik kirjandussemiootika eksamiküsimustele vastamiseks. Nende abil saaks ka konkursiivsust täiendada, rääkida nö "käitumise ridadest." Samas paneb see teema mõtisklema, miks meile selliseid asju õpetatakse, kui õppejõud ise ka neid ei kasuta, vaid ainult edasi annavad? Kas ei võiks siis meile hoopis originaaltekste lugeda anda? Natuke ebalev on Tõnjanovi mõisteid kasutada ilma ausa viiteta.

> Sama mõttesuuna tänapäevasemate ilmingute seas tuleks kõigepealt nimetada uus-historitsistlikku käsitlust, mis nimetab ajaloolist konteksti kultuurisüsteemiks ja **näeb seoseid teksti ja kultuuri vahel loomuldasa intertekstuaalsetena** ja see intertekstuaalsus leiab aset kahe tekstitüübi, kirjandusliku ja kultuuriteksti vahel (vt White 1989: 294). Igasugune kirjandussündmus on seega autonoomse kirjandusloo diakrooniline tekst ja kultuurisüsteemi sünkrooniline tekst (White 1989: 301). (Torop 2000: 44)

Tähendab, siin on kirjanduse ja kultuuri seos väljendatud intertekstuaalsuse mõiste kaudu. Pisut põhjalikumalt:

> Teksti jälgimine kultuuris on lahutamati parameetrite otsingutest selle erinevate funktsioonide iseloomustamiseks. Igal tekstil on oma ajalugu ja samas eksisteerib ta suures ajaloos, iga tekst on korraga kaaseaegne ja ajalooline. **Iga tekst on raamitud tervik ja sellisena muutumatu.** Samas on iga tekst osa kultuurist (kultuurisituatsioonist ja kultuuriloost), sellisena mitmetähenduslik, paljufunktsionaalne ja muutuv. KULTUURITEKST ja KIRJANDUSTEKST (või mõnd muud kunstiliiki esindav tekst) võivad olla sama teksti erinevad eksisteerimisvormid, võivad teineteises sisalduda kui osa tervikus, võivad olla autonoomsed tervikud, ajalikud või ajatud, konkreetsed või abstraktsed, staatilised või dünaamilised, kuid kõigi binaarsuste puhul jääb kehtima piiri ebamäärasus ja ambivalentsus nende poolte vahel. Puhas diakroonia ja sünkroonia on vaid idealiseeritud kujutelmad. Seega on tihti tekstide asemel antud kontekstis õigem rääkida tekstuaalsusest, keerukatest seostest ajas ja ruumis, millede kirjeldamise jaoks on mugav kasutada operatsionaalset mõistet tekst. Tekstiks saamine ja tekstina olemine on kultuurinähtuste analüüsis nii ontoloogiasse kui epistemoloogiasse puutuvad ning aitavad mõista kultuuri kui (teksti)identiteedi hierarhiat. (Torop 2000: 44-45)

Teksti mõiste on muidugi kurikuulsalt paigalenaelutamatu ja mujal leiame, et tekst ei ole raamitud tervik ja sellisena muutumatu, vaid, et tekst võib esineda ka kui tekstidest koosnev tervik, ise mõne teise teksti osa, jne. Tekst on "operatsionaalne mõiste" - s.t. kui ta ühe teksti sees (*no pun intended*) toimib, siis ta toimib, hoolimata sellest kuidas teda on määratletud mõnes teises tekstis.

> Tekstuaalsus kui metodoloogiline printsiip on oluline ka Tartu-Moskva semiootikakoolkonna kujunemisloos. Üks nimekamaid koolkonna liikmeid A. Pjatigorski on *post factum* tõdenud, et see traditsioon algas piiritlemata uurimisobjektist. Esimestes kogumikes 1960ndate aastate algul oli semiootika objektiks "ükskõik mis", kuid pärast J. Lotmani esimese semiootilise raamatu "Loengud strukturaalpoeetikast" (1964) ilmumist oli selleks juba kirjandus:
>
> > Lotmani "Loengutes" mängis tohutut osa "teksti" mõiste kasutuselevõtmine fundamentaalse mõistena semiootika jaoks ja samal ajal *neutraalse* mõistena oma objekti, kirjanduse suhtes. Just "tekst" andis Juri Mihhailovitšile võimaluse üle minna kirjanduselt kultuurile kui semiaatika universaalsele objektile (Pjatigorskij 1996: 54-55).
>
> (Torop 2000: 46)

See Pjatigorskij tsitaat on originaalis venekeelne. Ajalooliselt on see oluline tähelepanek: et Lotman oli see, kes võttis teksti mõiste kasutusele ja tegi kirjandusest semiootika uurimisobjekti.

> Enamasti on ka prototekst ise juba mingis suhtes metatekst, sest **puhtaid esmatekste on kultuuris raske ette kujutada**. (Torop 2000: 48)

See on siis äärmuslikult intertekstuaalne seisukoht: ükskõik millise tekstiga on tegu, see toetub alati rohkem või vähem juba olemasolevatele tekstidele.

Levtšenko, Jan 2000. Mõned ülestähendused teaduskeele sõnastiku poeetikast. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst: 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 52-62.

> Teksti kulgemise suuna määrab täielikult lugeja. Autor asub aga spetsifilises "miinus-dimensioonis". Ta peitub varjunime "koostaja" taha ja satub vaatevälja reeglina alles siis, kui sõnastik ei täida oma funktsioone (**tihti me märkamegi objekti, kui ta meid segab või teistest erineb**). Autori võimalik juuresolek sõnastikus väljendub tema poolt tehtud viidetes ja materjali süsteemses korrastumises. (Levtšenko 2000: 53)

Isegi siia on sattunud see silmatorkavuse seaduspära, et kõige kergem on märgata seda mis teistest erineb.

> Eriti terav vajadus sõnastiku järele tekib teaduses. Teaduse areng eeldab pidevat kogemuse omandamist ja sõnastik on siin asendamatu. Tõsi, humanitaarias on olukord mõneti teine, kuna selle piirid ei ühti täielikult teaduse piiridega. **Humanitaarteadlane esitab maailma kohta samu küsimusi, mis metafüüsik. Tema peamine relv on interpretatsioon, mis väga tihti spekuleerib ühe ja sama sõna erinevate tähendustega**. See võib toimuda ka autori intentsiooni vastaselt: teadusliku ranguse ja metodoloogilise läbipaistvuse taotlus sõnades väljendatuna ei ole juba ise vaba retoorikast. (Levtšenko 2000: 54)

Seostub süüdistusega, et semiootikud vaid mõne sõna erinevaid tähendusi lahkavadki. Samas tean, et niimoodi saab uusi või seniavastamata tähendusi maailma kutsuda.

> 1951. aastal andis Jean Marouseau välja terminoloogilise sõnastiku, mis pretendeeris universaalsusele, kuigi kajastas kitsamalt sotsioloogilise koolkonna ideid lingvistikas. Seitse aastat hiljem nägi valgust ameerika deskriptiivse lingvistika sõnastik Eric Hampi redaktsioonis. **See oli põhimõtteliselt uus väljaanne, mis kujutas endas *tsitaatide sõnastikku*, omapärast kontseptuaalset teejuhti.** Analoogne näide oleks Praha strukturalistliku keeleteaduse sõnastik, mille koostas Josef Vachek 1962. aastal. Selles sõnastikus pole terminid ja mõisted välja valitud, vaid kokku korjatud koolkonna tegevust kokkuvõtva kirjelduse eesmärgil. Ferdinand de Saussure'i "Cours de linguistique généneral" väljaandele lisas 1968. aastal Rudolf Engler unikaalse monograafilise sõnastiku. Selliseid sõnastikke on ka kirjandusteaduse valdkonnas. (Levtšenko 2000: 56)

Sellise kontseptuaalse teejuhi koostamisele olen isegi mõelnud, kuid pisut lihtsamal kujul: blogi, kus iga sissekanne on pühendatud kindlale mõistele ja sisaldab tsitaate milles neid mõisteid üritatakse määratleda.

> I. Ĉernov pakkus välja ka võimaluse koostada sõnastik mudeli järgi, mida ta oli juba kasutanud vene 20. s kirjandusteaduse silmapaistvaima koolkonna - "vormikoolkonna" kontseptuaalse sõnaraamatu puhul. Olid ju selle koolkonna ideed olnud Tartu kultuurisemiootika innustakateks. I. Ĉernovi "Teoreetilise kirjandusteaduse krestomaatia" nimetuse all ilmunud sõnastik koosnes **kindlate teemade kaupa grupeeritud tsitaatidest**. Selline ülesehitus tulenes raamatu põhifunktsioonist - anda üliõpilasele kokkusurutud mahus metoodiline konspekt "formalistide" põhiideest. (Levtšenko 2000: 58)

Arvestades, et Eisenstein oli kindlasti vormikoolkonna esindajate hulgas, ei ole midagi imestada: "an entire treatise can be made by composition of quotations."

Veidemann, Rein 2000. Tõlkimine kui avastamine. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst: 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 63-70.

> Esimesena mainitus jõuab Lotman järeldusele, et semiosfäär ei ole fataalselt endassesulguv, vaid **keeruline struktuur, mis pidevalt "mängib" struktuurivälise ruumiga, kord võttes sealt semiootiliseks töötluseks mingeid tükke**, kord heites sinna tagasi semiootilise aktiivsuse minetanud "aherainet" (Lotman 1992: 45). Just need lõikumised kujutavadki endast semioosise fluktuatsiooni, plahvatuse teiseks allikaks semiosfääris on tekstide lakkamatu muundumuse, teisenemise presumptsioon: **tekst ei ole püsivate omadustega stabiilne objekt, vaid pigem funktsioon, mis tähendab teksti omadust esineda kord teose, kord selle osa, kord žanri ja lõpuks kogu kirjandusena.** (Veidemann 2000: 66)

Kõik termodünaamika iseärasused ei pruugi märgimaailmaga võrreldavad olla, aga "aherainena" võib äkki kujutada tekste mis hävinevad? Ja ma ei mõtle tekste mis on niivõrd vastuolulised, et neid hävitatakse vägivaldselt, sest sellistest tekstidest jääb alati mingi jälg. Pigem mõtlen "semiootilise aktiivsuse" minetanud tekstide all siin neid tekste mis ei ole enam kuidagi väärtuslikud ega kasulikud. Näiteks Nõukogudeaegne "liitlasrahvaste" ilukirjandus, millega ilma igasuguse hingepiinata ahju köetaks.

> Enne konkreetsete näidete toomist keskendutagu "avastamise" mõistel endal. Eesti keeles sisaldab see deverbaal küll piisavalt dünaamikat, kuid ei tähista dramaatilist vahet mitteoleva ja oleva saava vahel. Inglise-, saksa- ja vene keeles on aga see vahetegemine üheselt selge: nii *discover*, *enti-* või *aufdecken* kui ka *raskrõvatj või otkrõvatj* sisaldavad eitust. See on kaetuse äravõtmine, nagu teki kõrvale heitmine või kae eemaldamine. Aga just selliselt tuleks ka *avastamist* mõista - kui millegi avalikuks, ilmsik toomist. (Veidemann 2000: 67)

Inglise keeles siis ka palju ilmsem *uncovering* ehk paljastamine.

> 1950. aastatel ei amanud Lotman kui "tekst" vähimatki tähendust eesti kultuurile. Ta asus siis väljaspool semioosist nimega "Eesti". 1960ndatel tekkisid Lotmanil kui "tekstil" eesti kultuuriga meta- ja intersemiootilised suhted: mitmed teda kuulanud eesti tulevased kirjandusteadlased, tõlkijad ja kultuuriteoreetikud (Jaak Põldmäe, Pärt Lias, Peet Lepik, Haljand Udam jt) hakkasid Lotmani ideid kasutama eesti tekstide interpreteerimisel. Jaak Põldmäe jõudis 1970. alguses isegi nii kaugele, et innustatuna vene formalistidest, Praha lingvistikast ning Lotmani strukturaalsest poeetikast, arendas välja oma algupärase, aga "Lotmani-tekstist" siiski mõjutatud eesti värsiõpetuse (Põldmäe 1978). "Lotmani teksti" seesugune tõlge pani kihama eesti "emateksti" (kui kasutada Lotmani terminoloogiat). Võiks öelda, et sel oli kahesugune väljund: ametlikul poolel suurenes vastuseis "Lotmani-tekstile" (NB! ta ei leidnud tunnustamist ENSV akadeemikuna), samal ajal aga - intersemiootiliselt - hakkas "Lotmani tekst" leidma üha enam tõlgendamiskanaleid ja vorme. Selle etapi krooniks võibki pidada 1990 ilmunud "Kultuurisemiootikat." Kuid isegi pärast seda, Lotmani sõnul "semiootika koputas oma sünnikodu uksele" (Lotman 1990: 6) jäi "Lotmani-tekst" eesti kultuuri kui teksti seisukohast ikka veel eksootiliseks ilminguks, eksootilisemaks kui postmodernismi tekstid, mis just 1990. aastate algul hakkasid massiivselt eesti kirjandusteadvust mõjutama. Lotmani surm 1993 oli aga selles mõttes tähenduslik, et selle vastukaja maailmas ja seejärel vallandunud Lotmani-buum (mälestuskonverentsid, pärandi uurimine ja publitseerimine) aktiveeris oluliselt ka Lotmani eestikeelset diskursust. "Lotmani-tekst" tõeline paisumine algabki 1990ndate keskpaigast. Ltomani "Semiosfäärist" ilmumist eesti keeles 1999 võibki pidada plahvatuseks, "Lotmani-teksti" tõlkimise avastuslikuks, kaetuse lõplikult eemaldamiseks. Alles nüüd hoomatakse, missuguse geeniuse läheduses ollakse

> kõik see aeg elanud. Läbi "Lotmani teksti" avastab eesti kultuur ka ennast kui teksti kogu selle mitmekihilisuses ja rikkuses. (Veidemann 2000: 68-69)

Rubriik: Lotmani enda tekstualiseerimine.

Lill, Anne 2000. Antiigitraditsioon ja barokk: 17. sajandi ladinakeelne akadeemiline ülistusluule. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst: 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 71-91.

> Antiikaja žanritest oli 17. sajandi kirjanduse jaoks kõige mõjukam retoorika - seda nii kirjandusele üdse kui ka luulele eriti. Luuletaja, nagu kõnemeeski, peab olema *doctus* või *eruditus* (’õpetatud, haritud’; Meier 1999: 226-7). Siinkäsitletava luuleliigi, ülistusluule puhul on seda vajalik meeles pidada, sest need luuletused olid enamuses konkreetsetele adressaatidele pühendatud ja algasid retoorilise pöördumisega. Oma õpetatust sai nendes väljendada antiikkultuuri, eriti mütoloogia tundmise ja tsiteerimisega. (Lill 2000: 73)

Ka tänapäeval väljendub erudiitsus kõige selgemalt ajaloo tundmise ja vanade allikate tsiteerimisega.

> Ladina luulele omased baroksed jooned ilmnevad juba antiikajal. Selle aluseks oli retooriline element luules, seda eriti hellenismiajal. Neid jooni üldistab ja ühtlasi annab neile ka esteetilise ja eetilise hinnangu 1. sajanddist AD pärit traktaat *Ülevast* (εὐτυχείν εύ βουλεύεσϋαι, omistatud ekslikult 3. sajandi oraatorile ja uusplatoonlikule Longinosele). Nimetatud käsitlus on barokiga tegelemisel üldisemalt kasulik, kuna **tõstatab küsimuse emotsionaalsuse ja ratsionaalsuse vahekorrast kunstis**, tehnilise teostuse seostest teose sisuga.
> Viidates Demosthenesele väidab Longinos, et elu saavutab suurimad hüved hea õnne ja hea kaalutlemisoskuse alusel (οίδείν), kirjanduses ja kõnes ’*logos*’ täidab *physis* hea õnne rolli, *technĕ* aga õige kaalutlemisoskuse rolli. Eksimustest teose kunstilise esituse vastu toob traktaadi autor näiteid, mis hiljem tulevad esile just barokses kunstis: ülepaisutatud kujundid, eriti metafoorid, mis pole mitte ülevad, vaid ülespuhutud (seega maitsetud). Ülespuhutust kunstis (οίδείν), lainetust, tormilisust kunstis võrdleb ta paisega kehal (οϊδημα, paise, hingeerutus): paised on halvad, ükskõik kas kehal või kõnes, need on tühised ja ilma tõepärata, tekitades soovitule vastipidise efekti. Antiikajal käsitleti sellist stiili asianismina, millel on mitmeid ühisjooni baroki esteetikaga. Selle põhijooneks oli siin juba tuttav barokne kujundimaailm: dramatism, kontrastid, liialdused, pateetilisus, kõrgendatud emotsionaalsus, fantaasia, mille hulka kuulub ka pateetiline pettus, kui elutule omistatud elusolendi omadused.
> Sellisele liialdusele annab Longinos nimetuse *parenthyrson* (παρένϋυρσον), s.o. türsoskepi vibutamine valel ajal, mis liitub bakhoseekstaasiga. **Kirjanduses on see kohatu ja liialdatud emotsioon, *pathos*, seal, kus seda vaja ei oleks.** Niisiis näeme Longinose traktaadi põhjal, millised barokielemendid sisalduvad juba antiikaegsetes luulevormides ja eriti hellenismiajastu tundeküllastes ja dramaatilistes poeemides 3.-2. saj eKr, mille autoriteks on Theokritos, Kallimachos, Apollonios Rhodoselt (Fowler 1989: 32). Sama väljendavad ka maal, mosaiik ja skulptuur. (Lill 2000: 75-76)

Tundub nagu Mihkel Kunnuse antiikne mõttekaaslane. A la kuidas teater on mõttetu, sest see põhineb rohkem emotsioonidel kui ratsionaalsusel.

> Esitatakse pärimus Aristipposest, kes küsib tarkusejumalalt Minervalt õppimise tähtsuse kohta. Jumalanna vastuseks kõlab mõte, et **ainult see inimene, kes tegeleb teaduse ja kunstiga, jätab endast elus järele mälestusmärgi.** Vaimutööle vastandatakse kehaline töö ja väline luksus. Kirjeldatakse inimeste erinevaid elulaade ja püüdlusi: kehaline pingutus ja töö, sõdimine, väline luksus ja kehaline ilu. Minerva

> sõnad lähevad üle Homerose tsitaadiks, milles vastandatakse füüsilised pingutused ning sport laulule ja kunstide nautimisele (tsitaat *Odüsseia* 8. laulu motiividel esitatakse tõlkekatkendina faiaakide eluviisi kirjeldusest). (Lill 2000: 78)

Seda väidet on lihtne mõista, sest teadlase ja kunstniku töö on püsivam ja tulevastele põlvkondadele kasulikum kui kehaline töö ja väline luksus.

> Põhiideed kannavad märksõnad, mis viitavad intellektuaalsetele ja moraalsetele väärtustele ning nende saavutamise vahenditele: *ars* (’kunst, teadus, oskus’), *fama* (’kuulsus, populaarsus’), *virtus* (’voorus, täiuslik loomus’), *pietas* (’vagadus, hardus’), *ingenium* (’vaimuanded’) vs *usus*, *labor* (’töö, pingutus’), *honor* (’au, kuulsus’).
> Põhiteema koondub sellega seoses mõiste *ars* ümber, millele viitab ka juba pealkiri. *Ars* tähendab siin ülikoolis õpetatavaid teadusi ja seal antavaid oskusi. Siia alla kuulub kõik, mis on õpitav ja omandatav, vastandina loomulikule ja looduslikule andele (*ingenium*). Loodusliku ande ja tööga omandatud oskuste vastandamine (*ars-ingenium*) ning võrdlemine oli levinud juba antiikajal. (Lill 2000: 80)

Arvan, et neid mõisteid ja teemasid saab ka Bourdieu kapitali-kategaariatesse jagada.

> Kirjeldades aga vaimutöö ülimust nimetatud tegevuste suhtes, muutub tekst kohe tunduvalt metafoorsemaks: kes küll suudaks tühiseid töid muusadega kõrvutada (*Quis Musis vanos poterit conferre laboreis*, 116). Räägitakse meeldivast elust varjulises Aoonias (*Aomia … sub umbra*, 120), Kastaali tütarde haritud kirjatööde käeshoidmisest (*Castalidum culta volvere scripta manu*, 121), viibimisest varjulises muusade aias (*septos .. Musarum … in hortos*, 122). Näeme, kuidas kujundirohkus teenib kõrgendatud emotsionaalsusi ja veenduvuse saavutamise eesmärki. (Lill 2000: 86-87)

Meenutab *The Underground Academy*’t.

Pärli, Ülle 2000. Tõlkimine kui kultuurimehhanism: 19. sajandi lõpu eestindused vene kirjandusest. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst: 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 92-105.

> See viisiheli sugestioon jätkus veel järelromatikutegi luule hindamisel. Mis tähendas, et **Anna Haava sõnastik on nii banaalselt kulunud**: palmid, tuuled ja tormid, roosid, liiliad, laulvad lained, elulaev … See puudutas aga suure massi ühishelilist kõlapõhja (Tuglas 1964: 76-77).

(Pärli 2000: 94)

See on esimene kord kui kohtan selle luuletaja nime oma lugemistes. Pani kohe mõtlema, et kas peaks sisse vaatama ja temanimelisel tänaval toimuvale soovitama midagi tema luulest. Vaevalt päris kõik banaalne on.

> Kuid venestusaja alguseks oli eesti kultuur end juba tunnetanud **semiootilise subjektina**, kui kasutada Lotmani terminoloogiat, ja seetõttu oli venestamine, kui nii võib öelda, lootusetult hiljaks jäänud. Saksastamise ja sellele vastuseismise kaudu olid eestlased selgelt tunnetanid oma rahvuslikku iseolemist. Üheks tunnistuseks sellest on ka meie poolt kirjeldatud kiire kirjandusliku tõlke väljakujunemine. Uue sajandi alguseks aga võib rääkida eesti kirjanduse enesekesksusest väljumisest, valmidusest integreerida enesesse "võõraid" selliselt, et see võõras ei kaotaks oma "võõrapärasust" ega ohustaks ka eesti identiteeti. (Pärli 2000: 102)

Semiootilise subjekti mõistet ei ole ma ise millegi pärast Lotmani kirjutatus täheldanud, ehk pole lihtsalt piisavalt lugenud. Tean seda mõistet ainult Merelli-Randviiru kaudu, kuid on suhteliselt lihtne ette kujutada mida see Lotmani käsituses tähendada võib (a la kultuur kui semiootiline subjekt).

Luukas, Liina 2000. Eesti-Saksa kirjanduslik opositsioonilisus 19. ja 20. sajandi vahetusel. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst: 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 106-123.

> Kirjandusteoreetilisi, kirjandusajaloolisi, esteetilisi või voolukriitilisi käsitlusi ilmutavad eeskätt Tartu professor Woldemar Masing (nt "Zeitgeist und Volksgeist in der natirlistischen Dichtung", 1896 XLIIII: 323-346), Gregor von Glasenapp ("Friedrich Nietzsche, der Philosoph der Gegenwart", 1894), Eduart Eckhardt ("Typus und Individuum in der Litteratur", 1896 XLIII: 244-263), Theodor Pezold ("West-europäische Einflüsse auf die Entwicklung der neueren russischen Literatur", 1898 XLV: 304-314) ja O. Kleinberg ("Das System Gesichtspunkter des leien und Dilettanten", 1902 LIII: 29-44). (Luukas 2000: 110)

Viited artiklitele ajakirjas *Baltische Monatschrift*.

> Usthal heidab "Noor-Eestile" ette kirjanduslikku laenulisust. "Noor-Eesti" luule kummardavat võõraid jumalaid, olevat rahvakauge paberlik **kirjandus, mis on küll eesti keeles kirjutatud, kuid mitte eesti keeles mõeldud** (Usthal 1908/1909: 590-594). (Luukas 2000: 119)

LV: võõrmeelsus.

Kalda, Maie 2000. Redigeerimine kui steriliseerimine (F. Tuglase naitel). In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst: 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 124-132.

> "Siuru" ajal sai temast [Tuglasest] viimase instantsi maitsekohtunik. 1920ndate algusaastail aga oli just Tuglase roll kirjanduselu uute institutsioonide rajamistöös avalikkusele kõige nähtavam. Need institutsioonid muutsid kirjanduselu ilme soliidsemaks, tõid juhtisikule esindusülesandeid. Tuglasest sai järgnenud poolteise aastakmümne jooksul kõigil tähtsamate kirjandusjuubelite ja kultuurisündmuste enesestmõistetav peokõneleja. Siinkohal saab osundada Juri Lotmani "Argikäitumise poeetikas" ampluaadest/tüüprollidest kirjapandut. Ampluaa "tähendas üldjuhul ühe kindla ajaloolise isiku, riigi- või kirjandustegelase, poeemi- või tragöödiakangelase väljavalimist" ja temale **orienteerumist, millest sai käitumisprogramm** (Lotman 1999: 279). Tuglase kolleegide poolt antud hüüdnimi *kirjanduspaavst* peaks olema täiesti võrreldav Lotmani toodud vene näidetega, nagu *Põhjamaade Voltaire* või *Minerva*. (Kalda 2000: 126)

Ikka hea käitumisprogrammide kohta midagi juurde saada. Lotmani jaoks on need muidugi kultuurilis-kirrjanduslikud, aga eks juhtub sedagi (tänapäevalgi), et mõni noorhärra võtab oma käitumise eeskujuks mõne filminäitleja. Eriti valmilt tehakse seda Tom Cruise'i järgi, sest just temale orienteerimust innustab Neil Straussi naistevõrgutamise teemaline romaan *The Game* (kui ma nüüd ei eksi).

> Üks teine maksiim kuulutab, et "**arvustus ei või üldse olla õiglane. Õiglus sööb arvustuse jõu ja mahla.** Lohutugem sellega, et arvustuse ülekohtus võib peituda uus tõde" (Tuglas 1966: 67) (Kalda 2000: 128)

Seega eksisin kui palusin oma retsensendilt neutraalset arvustust. Taevani kiitmise ja täiesti maha tegemise vahel võiks ikkagi olla mingi neutraalne kuid jõu ja mahlaga tase.

Lotman, Mihhail and Maria-Kristiina Lotman 2000. Tekst ja mälu (värsistruktuur ja selle semantika). In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst: 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 133-XX.

> Tavaliselt seostub teksti mõiste kirjaniku kultuuriga, st tekst on graafiliselt representeeritud ja selgelt piiritletud artefakt. Teksti mõiste ise tekib vaid neis kultuurides, kus domineerib kirjalik sõna. Kuid need kitsad raamid ei mahuta teksti mõiste potentsiaali ning **20. sajandil mõistetakse teksti ekstensiivselt ning tihti isegi metafooriliselt, kui räägitakse balletitekstist, käitumistekstist vms.** Peab tõdema, et sellised näiliselt modernistlikud käsitlused on oma olemuselt väga arhailised ning teksti (raamatut) seostati eluga kohe selle tekkimisest alates: elu on isomorfne raamatuga, raamat eluga, vrd ühelt poolt selliseid väljendeid nagi *tema eluraamatu viimane lehekülg* ja teiselt poolt *habent sua fata libelli* jne. (Lotman & Lotman 2000: 133)

Oleks võinud seda artiklit lugeda enne oma esimese artikli kirjutamist. Oh well...

> Tekst on individualismi väljendus, sellel on oma, st individuaalne autor, tekst käsitleb inimest (autorit, tegelast, lugejat) kui indiviidi. Seevastu folkloor ei tunne ei individuaalset autorit ega indiviidi kui kangelast. Peame siin silmas ennekõike rituaalseid tekste: eeposed, *fairy-tales* tüüpi muinasjutud (vene keeles *volshebnye skazki*) märgivad selles mõttes üleminekuvorme, tekkides üldjuhul hiljem. (Lotman & Lotman 2000: 134)

Sellise määratluse järgi pole meemid tekstid ja sama saab vist öelda ka paljude facebooki staatuste kohta mis kopeeritakse või kirjutatakse ümber teismeliste kohta kel endal pole midagi öelda, kuid väga tahavad teada mida neist arvatakse (a la "like kui sa arvad, et olen ilus" tüüpi sõnumid).

> Ka mälu ei ole ühemõtteline ja lihtne fenomen. Tavaliselt me räägime mälust siis, kui on tegemist intentsionaalse aktiga: inimene tahab midagi meelde jätta, ta jätab selle meelde (= talletab endale mällu), ta mäletab (= vajadusel võtab mälust). Kuid selline mäletamise skeem on esiteks lihtsustatud ja teiseks ei ammenda mälu vorme. Mäluga on seotud lai fenomenide spekter, mis algab intentsionaalsetest aktidest ja seisunditest ning lõppeb puht-füüsilistega, sellistega nagu jalajälg mererannas: liiv mäletab jalga senikaua, kuni säilib selle jälg. Kui laine uhub selle maha, on see mälust kustunud.
> Mälu tuleb eristada vahetust kogemusest, otsesest mõjutusest. Sündmuse ja mälu vahel peab olema mingi paus, kasvõi kõige õhem puur, *pragu* Paul Ricoeuri mõistes. Et tekiks jalajälg, peab jalg eralduma liivast. Vastasel korral pole liival jälg, vaid jalg ise, st mälu opereerib alati märkidega, mitte objektide enestega. (Lotman & Lotman 2000: 135)

Lihtsustatud tõesti. Näiteks J. R. Kantori (1922) skeemis on ka tahtmatud mäletamised ja meeltetulemised (viimane on eriti ilmne näiteks juhul kui mõtterong ei peatu ja meelde tulevad lõbustavad või masendavad seigad). Ka Kantor täheldab aja tähtsust: "we memorize in order to recite *after some longer or shorter intervening time interval*" (Kantor 1922: 626; kursiiv lisatud).

> Seega on tekstil ja mälul üks oluline ühine omadus: talletatus ning näib, et teksti üks tähtsamaid funktsioone ongi olla mälu kandja. Kuid tekstil ja mälul on ka olulisi erinevusi. Neist esimene on suunatus. Tekst on alatu suunatud ning selle suund langeb kokku aja vektoriga. Mälu struktuur on aga hoopis keerulisem ning teatud mõttes on see koguni ajale vastusuunaline: mälu on suunatud minevikul. Teine erinevus on

> seotud eksplitsiitsusega: tekst nõib olevat puhteksplitsiitne moodustis, see, mida tekst sisaldab, on lihtsalt näha. Teine lugu on mäluga, see on mitmekihiline ja me ei tea sugugui täpselt, mida me mäletame. Osa mälust on seotud teadvusega, osa aga alateadvusega. Osa asju võime me meenutada ise, teise osa meenutamiseks on vaja hüpnotiseerija abi jne.
> Nagu näitavad Tartu koolkonna kultuurisemiootilised uuringud, on need mälu omadused teatud määral iseloomulikud ka tekstile. **Tekst "käitub" teatud mõttes nagu elusorganism** võib meenutada unustatud asjaolusid, võib koguni meenutada asju, mida sellesse pole kunagi talletatud (selline "vale mälu" on kultuurisemiootikas võrdlemisi laialt levinud fenomen: nagu inimene oma eluloos, meenutab kultuurgi oma ajaloos sellised fakte, mida pole kunagi olemas olnud). (Lotman & Lotman 2000: 136)

Teksti organitsism. Vale mälu temaatika mängib rolli ka unenägude diskursuses ja võib olla põhjuseks miks unenägudest kirjutatud teadustöö sisaldav ainult selliseid viiteid mida päriselt pole olemas (*Somatoception*).

Randviir, Anti 2000. Kaart kui kultuuritekst. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst: 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 151-171.

> Kultuuri, ühiskonna või muude inim- ning loodusnähtustegi vaatlemine tekstina ei kuulu kahtlemata uudsete kirjeldusvõtete hulka. Mitmes humanistikasfääris, sealhulgas eriti kultuurisemiootikas, on uurimisobjektide ülesehituse (vt nt Toporov 1995: 259-399) ja kultuurilise toimimise (nt info tootmine, salvestamine, edastamine) selgitamine tekstilisena lausa soodustatud olukorras. Need aspekhid puudutavad niisiis justkirjelduskeelt ja metatasandit. Arusaadavalt on *tekst* filoloogilisest valdkonnast pärit metafoorilina vahend, mis hõlbustab suuremate ja keerukamate nähtuste kirjelduslikku korrastamist. Ilmselt paljuski tänu strukturalismile ja filoloogilistest distsipliinidest välja kasvanud Euroopa semiootikatrendidele on tekst saavutanud teatud eelise teise nii-öelda kirjeldusliku **makrometafoori, organismi** ees. Analoogiliselt oli populaarne teadusliku kirjelduse vaatepunkt niinimetatud organitsism loodusteaduste võidukäigu ajal 19nda sajandi lõpul ja 20nda alguses (vt Philips 1970: 413-432), mil organismina kirjeldati nii loodus- kui ka mitmeid kultuurinähtusi. (Randviir 2000: 151)

Tähendab, organism ja tekst on mõlemad nö *makrometafoorid*.

> Niisiis on näiteks maailmavaadet puudutavalt võimalik tekstuaalsust uurida mitmel erineval tasandil: võime vaadelda, kuidas mingi maailmapilt esitab endas sisalduvat tekstina ("maailm kui tekst", "**elu kui raamat**"), saame kirjeldada teated maailmavaadet kui tekstuaalsust, võime analüüsida maailmavaate representatsioone (rituaalud, artefaktid, kirjalikud tekstid) kui tekste. Kõik need aspektid on asjakohased läbi kogu aja, mil inimene on end ümbritsevat füüsikalist ja spirituaalset keskkonda visualiseerida püüdnud. Nõnda allub terve kartograafiline diskursus sellisele **kultuurisemiootilisele kirjeldusstrateegiale, mis vaatleb nähtusi "kui tekste"**, kuid teiselt poolt pakuvad kaardid ise suurepärast materjali tekstuaalsuse erinevate parameetrite arenguloo kirjeldamiseks. (Randviir 2000: 155)

Eluraamatu näide esineb ka Toropil. Kultuurisemiootiline lähenemine kontseptualiseerib ka käitumisi "kui tekste."

> Et **teksti ja selle tunnuse põhjalikum käsitlemine poleks ilmselt heuristlikult produktiivne**, ei puuduta me järgnevat teemat, mis käsitleks kaarti kui teksti, vaid vaatleme pigem kaart-teksti, ehk tekst-kaarti. Niisiis oli ja on kaardiliselt representeeritav (ruum, linn, kultuuriruum kui tekst) käsitletav tekstina, mille sees kaart ise tegelikult asub; edaspidi näeme, et kaarti võiks interpreteerida - ja tegelikult nii peabki seda tegema - kui teksti tekstis (nt raamatus), mis omakorda asub samuti mingis tekstis (kultuuriruumis). (Randviir 2000: 159)

Minu arvates oleks päris huvitav lugeda mingit põhjalikumat käsitlust teksti mõistest kultuurisemiootikas ja mujal. Selle mõiste värvikireva kasutuse kokkutoomine annaks nii mõndagi mõtlemisainet.

> Ülaltoodud kaks näidet viitavad kaardistamise teistlaadsele funktsioonile: tekstide ülesehituse terviklikkus tagatakse sedakaudu, et tekst - kirjalik või suuline, aga ka näiteks **käitumuslik tekst** - organiseeritakse ruumiliste struktuuride abil. Teadaolevalt on see üks tavalisemaid tekstuaalse informatsiooni organiseerimise viise, mis seostub ka näiteks retooriliste võtetega (kõne kui liikumine ruumist ruumi). (Randviir 2000: 162)

Eelnev oleks kasulik ainuüksi "käitumusliku teksti" mõiste selgitamiseks, sest mul endal nt ei ole siiani aimu kuidas seda rakendada, kuigi tahaks. Heuristilist potentsiaali nagu on.

Kotov, Kaie 2000. Intersemiootilised mehhanismid sõnas-ja-pildis. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst: 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 172-185.

> Järgneva arutelu eesmärk on esiteks osutada mitmetele iseloomulikele nihetele kommunikatsioonivahendite arengus ning teiseks pakkuda teoreetilisi mudeleid selle arengu tulemusel toimunud muutuste mõtestamiseks. Üheks indikaatoriks võib seejuures pidada meid ümbritseva keskkonna kasvavat visualiseerumist, mis omakorda on hakanud kahtluse alla seadma sõna vääramatust. Ehkki järjest rohkem pööratakse tähelepanu "uuele meediale", multimeedia keskkonnale ja hüpertekstidele, avalduvad toimunud nihked ja traditsioonilisemates tekstides. (Kotov 2000: 172)

Kultuurilise keskkonna kasvav visuaalsus on tõepoolest huvitav teema, sest raamatute jaoks ei jätku tänapäeval piltide, videode ja kiirsõnumite kõrval palju aega. Igavuses noored eelistavad facebookis rumalaid 6-sekundilisi naljavideosid ja ask.fm-is totratele küsimustele omapoolsete nõmedate videodega vastamist sellisele harivale tegevusele nagu raamatute lugemine. Samas, kui juba hinnanguline olla, ei tundu lõputute vampiiritiinekate lugemine väga palju harivam olevat. Kotov sealjuures on vististi see uurija, kes oma magistritöö tegi ühest hüperlinkidega veebi-kustitööst (aastapaar pärast selle artikli avaldamist). Tundub nagu inimene kes "laksab biiti" netisemiootika vältimatu tekkimise suhtes.

> Taolisi visuaalseid ja verbaalseid elemente ühendavaid tekste iseloomustatakse sageli multimodaalsuse, ka multimediaalsuse ja meediatevahelisuse (*cross-mediality*) mõiste kaudu. Antud mõiste osutab sellele, et tähenduse loomel ei kasutata peaaegu mitte kunagi vaid üht semiootilist süsteemi - nõiteks loomulikku keelt. Rea erinevate semiootiliste süsteemide vahendite kasutamine loob keeruka tähenduse, mille tekkimine poleks võimalik juhul kui iga semiootilist modaalsust vaadeldakse teistest eraldi - sellest ka multimodaalsuse mõiste (vrd Kress ja van Leeuwen 1996, Goodman 1996, Walker ja Chapman 1997, Bouissac 1998, Trifonas 1998, Purchase 1999). (Kotov 2000: 177)

Cross-mediality teema võib seostuda visuaal-konkursiivsusega.

> Siinses käsitluses on intersemioosis vaadeldav kui märgiprotsess, mis tekib mitmesse eri väljendusvahendite süsteemi (semiootilisse süsteemi) kuuluvate märkide koosesinemisel. **Seejuures ei toimi märgid mitte paralleelselt ja üksteisest sõltumatult, vaid osalevad korraga nende vastastikuses koosmõjus tekkiva tähenduse loomes, säilitades samas oma distinktsuse märgisüsteemina**. (Kotov 2000: 177)

Nt konkursiivsuses toimib verbaalne ja mitteverbaalne samaaegselt/sünkreetiliselt, aga sellegipoolest jääb üks kirjandus- või kõnekeeleks ja teine kehakeeleks.

> Äsjane arutelu püüdis osutada ühele võimalikule viisile, kuidas jälgida taolist mängu - tähenduse teket visuaalsete ja verbaalsete väljendusvahendite piiril. Siiski on nii intersemioosis kui konfiguratsioon suhtelliselt uued mõisted, mis alles otsivad teooriat, mis integreeriks nad ühtseks kontseptuaalseks tervikuks, *intersemiootikaks*. Taolise kontseptsiooni üheks võimalikuks keskmeks võiks olla uue informatsiooni teke visuaalsete ja verbaalsete elementide seostes, mis luuakse konfiguratiivsel tasandil, kuid aktualiseeritakse teksti tarbimisega tasandil interpretatiivsete protsesside käigus. (Kotov 2000: 182)

Intersemiootikat võib tõesti ellu kutsuda. Ühest käest on "verbaalse ja mitteverbaalse suhestumine" üks suurimaid lahendamata probleeme humanitaarteadustes, teisalt on juba tekkimas isegi intesemiootikale pühendatud ajakirju (nt *Versejunkies: Intersemiotic Translation Journal*).

Pilv, Aare 2000. Juhatus autometateksti mõistesse: Skolastiline essee. In: Pärli, Ülle (ed.), *Kultuuritekst ja traditsioonitekst: 26.-27.novembril 1999 Tartus toimunud seminari materjalid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus., 186-196.

> Metatekstid jagunevad hoiaku (stiili) järgi afirmatiivseteks ja kontroversiaalseteks, tekstiloomestrateegiast sõltuvalt eksplitsiitseteks ehk avalikeks ja implitsiitseteks ehk varjatuteks, ning oma ulatuse järgi eristatakse metatekste kas tekstielementide või tekstiterviku tasandil.
> Selle jaotuse kohaselt on metateksti tüüpe terve hulk:
>
> - tekstielementide tasandil
>   - afirmatiivsed avalikud - tsitaat, moto, allusioon, *cento*, vahendatud lugemine (pealkiri, annotatsioon, resümee jne),
>   - afirmatiivsed varjatud - reministsents, parafraas, imitatsioon,
>   - kontroversiaalsed avalikud - tsenseerimine, paroodiliselt tõlgitud tsitaat,
>   - kontroversiaalsed varjatud - kriitiline allusioon ilma lallikale viitamata;
> - tekstiterviku tasandil
>   - afirmatiivsed avalikud - tõlge, pastiš, positiivne arvustus
>   - afirmatiivsed varjatud - autori formuleeritud kavatsus kirjutada tekst, plagiaat, pseudotõlge,
>   - kontroversiaalsed avalikud - poleemiline tõlge, travestia, kirjanduslik pamflett, poleemiline arvustus
>   - kontroversiaalsed varjatud - paroodia
>
> Selle käsutuse järgi võib metateksti kontsept olla lähtepunktiks üldse kõigi intertekstuaalsete suhete tüüpide määratlemisel kirjandussüsteemis kui tervikus, mis koosneb Popoviči järgi suhetest a) erinevate kirjanduste vahel, b) originaaltekstide ja teiste tekstide vahel ning c) tekstide ja traditsiooni vahel (Popovič 1976: 232-234). (Pilv 2000: 187-188)

Kasulik kirjandussemiootika jaoks, seostub Toropiga.

1928

4.7.8 New Tartu Semiotics (2013-07-21 17:53)

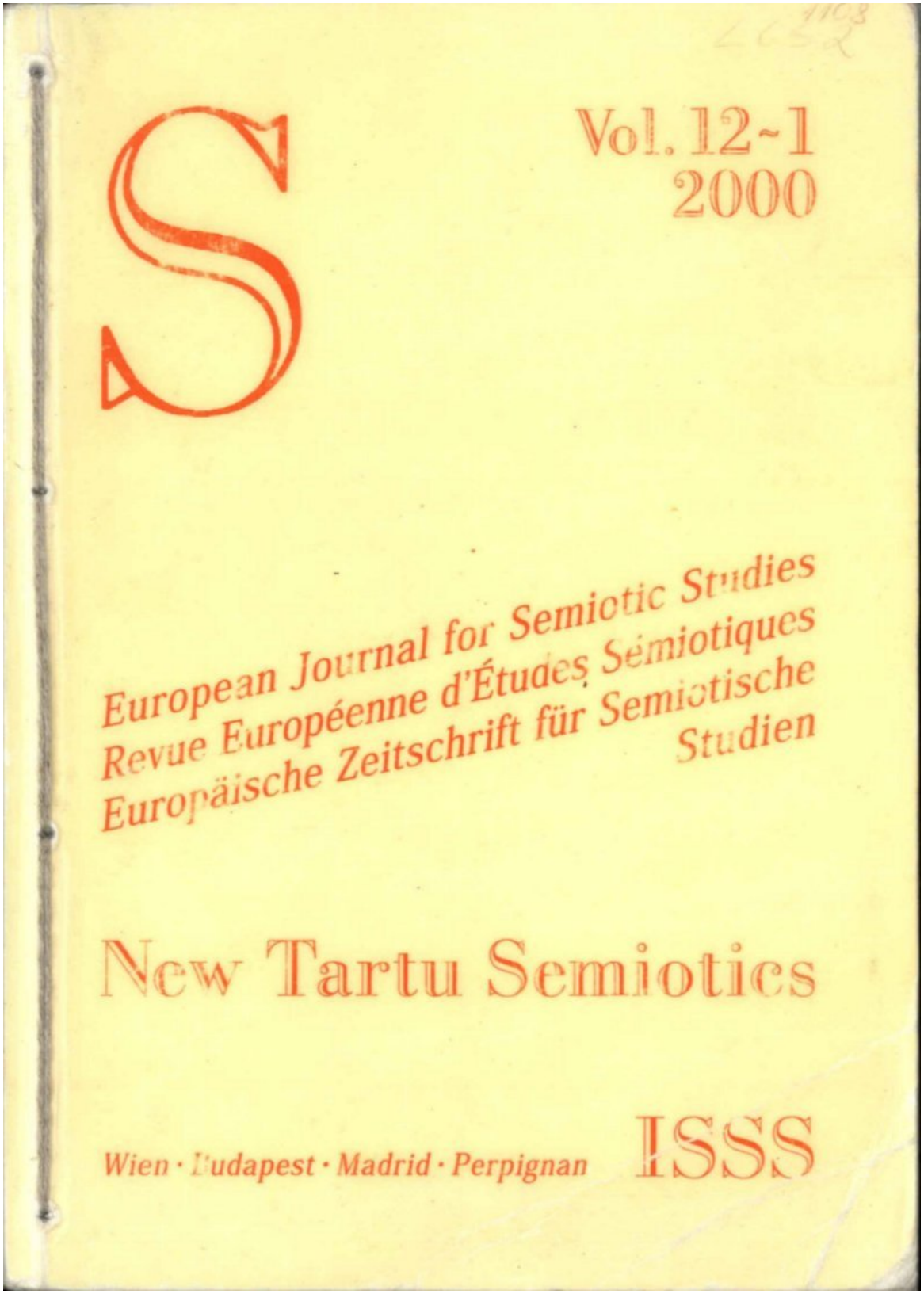

Torop, Peeter 2000a. New Tartu Semiotics. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 5-221“.

> The restoration of Estonia's independence coincided with the 25th jubilee of the Tartu-Moscow school. In the foreword to an overview of the contents of publications of the Department of Russian Literature, Lotman expressed his hope that
>
> > the scientific possibilities of the Tartu-Moscow semiotic school have not been exhausted yet, and it is still capable of creating ideas that would be unexpected both for the opponents of this trend, and to the supporters themselves (Lotman 1991: 92).

However, the institutionalization of semiotics at Tartu University was painful. The Department of Russian Literature split into two, and this border brought along tensions and new searches for identity. The founding meeting of the Department of Semiotics took place in 1992 at Lotman's home, and besides Lotman himself Irina Avramec, Igor Ĉernov, Michail Lotman, and Peeter Torop participated. In the same year a three-valume collection of Lotman's works appeared in Estonia in Russian, together with a bibliography of his works (Lotman 1992(. Lotman's old dream of a center for semiotics that would provide also reliable education in cultural history was about to come true. (Torop 2000a: 7-8)

Some notes on the history of our department.

> I also have to say some words about myself. Lotman gave me a position in the Department of Russian Literature just after my graduation from Tartu University in 1974. Following the request of editors I had to write jubilee articles on him, and also his obituary. I have made many interviews with Lotman, both for articles and also ,due to appeals of some journals, for individual publishing. The last recorder conversation took place in September 1992, a little more than a year before his death, in expectance of death and in hope of a better future for the Department of Semiotics. Maybe fragments of this dialogue will point at dialogue between times in concrete time, and help to understand new semiotics in Tartu. Fragments of this conversation have appeared earlier in a special volume of the Estonian journal *Keel ja Kirjandus* (10/1994) that was dedicated to Lotman, and in Spanish in the journal *Discurso* (8/1993). (Torop 2000a: 8-9)

More history, and a reference to K &K that should be checked out.

> When I started with the investigation of Fëdor Dostoevskij's work in 1980, Lotman's wife and my unforgettable teacher Zara Minc warned me of great authors. She said that for treating a famous and much inspected writer there has te be found a very special innovative aspect of research to avoid falling into provincialism. **I feared this provincialism also in semiotics, because for example an examination of Charles S. Peirce in Tartu, where his texts did not exist in English until lately, would very much smell of provincialism**. I was very much hoping that in semiotics Tartu will not become a periphery university only itroducing Western tradition. But this will not happen, if the sin in Lorenz's sense is not committed - that is, if our tradition will not be given up. (Torop 2000a: 9)

Nowadays this fear is injustifiable. The internet evens the playing field. Anyone with the basic know-how of performing a google search can find a PDF of C. S. Peirce's *Collected Papers*. We should not abstain from semeiotics only because it became available here only recently. Rather, we should use these "other" semiotics to complement out own, to construct a *new Tartu semiotics* from any given source but in the spirit of our tradition - the stereotypical saying applies here: "think globally, act locally" (or: read general/global semiotics, write particular/local semiotics).

> The young break through and go on, and it has to be accepted that a lot of what they tell you is not comprehensible anymore, that you yourself are not on that level anymore. It is sad, but you know, life is a sad thing in general. Still, in this sadness there is a kind of specific attraction. (Torop 2000a: 11)

Very true words from J. Lotman.

Randviir, Anti 2000. Semiotization: What, Where, How? (The Case of the City). *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 47-69.

> As a sub-discipline of semiotics, "semiotics of the city" serves as an example for the evident assumption that phenomena of the human environment (e.g. the city) can be treated as meaningful entities. The creation of semiotic entities, in turn, confronts us with topics such as: *to whom* thoy are signs or semiotic entities, under which *circumstances*, and *how* they have been semioticized. Furthermore, the status of the city as a semiotic entity is dependent on **whether the city as such is semioticized and articulated in different, e.g. artistical, semiotic systems, or the city itself is used for the semiotization of miscellanoeus cultural phenomena**. If the latter use of the city can already be treated as societal description of semiotization of several cultural phenomena, then in the case of semiotic analysis of the city the social nature of meaningful objects demands taking such material under inspection that can provide us with **information on "primary semiotization" of the city on the basis of descriptions (manifestations of "secondary semiotization") of those processes.** Probably representations of semiotic phenomena, ranging in the case of the city from individual oral territorial discourse to depiction of the city in maps, can grant us with such material and protect semiotic analysis from falling into subjective discoursing on a metalevel. (Randviir 2000: 47)

Similar problems confront us in terms of nonverbal communication: the semiotics of behaviour *itself* and the semiotics of representations, descriptions, depictions etc. of behaviour on the other.

> Of course, in order to view an object as placeable under semiotics it is necessary to consider the probability of meaningfulness, but for the task of describing it as such one has to reserve the possibility of controlling what is to be ascribed to a given object on the semiotic metalevel. Therefore, it is indispensable for the semiotic metalevel to find a third level against the background of which a given object is to be described. **Semiotic analysis of the city is to approach its object(s), *presuming* it is *semiosic***, and to *describe* it via the third level, on which the city has already been (consciously) semioticized. The formation of the city as an object of semiotics proceeds through semiotic description (i.e. semiotization) of the city semioticized on the third level of social or individual discourse. This provides semiotic description with interpretation of the creation and usage of meaningful units as created and used by the very individual or group who is using or creating them. However simplified this standpoint may seem, it is crucial and an unavoidable prerequisite for a *semiotic* analysis as the one to describe meaningful entities and semiotic systems the functioning of which is inevitably and essentially *social*. (Randviir 2000: 49)

This *presumption of semioticity* is an "intellectual licence" which I have, for personal convenience, labelled with the term *semiophrenia*.

> The dynamics of textual semantics and methods of semiotization activating different semantic perspectives seem to be inherently dependent on subjective factors both on the side of the creator of the text and of its interpreter. Yet **the intersubjective regularities and semiosic habits settled in cultural tradition make successful textual communication possible**. Therefore we have reason to maintain that, principally, individual habits of signification and interpretation are unified in textual communication (and representative discourse), and that these habits are describable through textual structures. This provides also metaphorical usage of the text, often with high heuristic value. (Randviir 2000: 55)

In nonverbalism, these factors can be grouped into pansubjective (awkward term), intersubjective and subjective *proper* (e.g. biological, socio-cultural and personal).

> At the same time, be it fictitious imagination or a real feature of a city, this complex-sign may switch into the composition of the mechantism that regulates the structure and behavior of the city's community. Due to this it may even start to influence the physical form of the city space (e.g. what and how to build). This interactive relation between immaterial and physical environment, or the real and the semiotically real world, shapes the developmental code system of the city's semiotic structure that can be called the modeling language of the given city. This "language" is the one allowing to appeal to certain (artistic) texts, behavioral codes, etc.: for instance, "Parisian", "New-Yorkian", "Petersburgian", referring to the circumstance that some "texts" are, for some reason or another, *especially characteristic* to a given city. In the same way the whole cultural tradition of a city can be called upon, e.g. "The Petersburg Text" (see Toporov 1995). (Randviir 2000: 56)

The semiotics of the city also pertains to the semiotics of behaviour.

> Just as patterns of social behavior may be influenced on a generalizing level (e.g. Petersburgian "artistic behavior" in certain historical periods), sa may there exist districts in the city that induce or are associated with different behavioral patterns (e.g. gangs in slums). (Randviir 2000: 61)

While reading this article my father informed me of the legalized immigration of gypsy refugees in our hometown and the growing rate of theft. His own tractor has once been liberated of it's metal tracks right from our yard by representatives of the gypsy community, so he is naturally inclined to suspicion. Now, in his mind, there's a whole city district where absolutely nothing can be left unlocked (luckily it's on the other side of the town from our home). Still, what once used to be a district for harmless pensioners is now a dangerous neighhood. Patterns change. If I'm already spewing personal stuff, I may just as well record an occurrence which baffled me. I was bicycling to town in Tartu and right before the pedestrian bridge stopped to light a cigarette. A 40s-something gypsy woman with kids asked me for a cigarette. As I don't usually hand out cigarettes to strangers (I'm not a dispenser) I refused. Without skipping a beat the woman began searching for words to insult me but the best she could come up with was "redhead!" I'm still baffled. Not only am I not a redhead (I have a ginger beard but my hair are brown) but I cannot imagine in what sense is this insulting. Even if it were true, stating the obvious amounts to nothing in my mind. There are palpable intercultural differences at play.

Torop, Peeter 2000b. Intersemiosis and Intersemiotic Translation. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 71-100.

> Proceeding from the notion of unlimited semiosis, U. Eco expresses the processuality of semiosis auto-communicatively: *"Semiosis explains itself by itself;* this continual circularity is the normal condition of signification" (Eco 1977: 71). Quite in the order of things U. Eco uses also the notion of semiosic encyclopedia juxtaposing encyclopedia and dictionary in his conception. J. Lotman's notion of semiosphere includes "the whole semiotic space of culture" (Lotman 1990: 125) characterized by heterogeneity:
>
> > The languages which fill up the semiotic space are various, and they relate to each other along the spectrum which runs from complete mutual translatability to just as complete mutual untranslatability. Heterogeneity is defined both by the diversity of elements and by their different functions (Lotman 1990: 125).

Such an approach inevitably leads to the individuating of other semiospheres within the semiosphere. As a result the border of the semiospheres of culture comes into view and within it the complex totality of semiospheres with interweaving borders (see Torop 1998). (Torop 2000b: 74)

Semiosis is here, via auto-communication, ascribed with almost cosmological meaning: signs interpret themselves as if sign-users were mere necessity, something one needs not to bother with when theorizing semiosis. This seems like a slippery thing to happen when textual semiotics is at play. But even more far-reaching stuff is up ahead:

> Drafts are never destroyed. Ready things do not exist in poetry, plastic art and art in general [...] Thus, the preservation of drafts is the law of conversation of text energetics. To reach the aim one should accept and take into account the wind blowing in somewhat different direction (Mandel'štam 1967: 27-28).

(Torop 2000b: 75)

This originates from *Slovo i kultura*. Sellest omakorda pärineb vististi "luule jäävuse seadus." The statements are too categorical, though. Drafts are constantly destroyed; they are drafts, that's what they're made for - improving the draft until it is finished and can be rewritten. Even more, today drafts are seldom made. Word-processing has made draft-writing superfluous: one can correct the mistakes in the file without having to make a new file. To preserve files, on the other hand, demands some effort. I have developed a habit out of saving every text I write as a dated text file in a designated folder marked by years. I've been doing this for 6 and a half years by now. For sake of statistics, the folder contains a sum total of 2,561 text files. #sahtel

> The opposition of picture and word is not especially productive since they are complementary phnomena for the psychology of thinking. So inscriptions (titles) of pictures and statues can be seen as the most elementary examples of the binarity of creative thinking (Žinkin 1964: 38). (Torop 2000b: 81-82)

And yet it *is* productive. Perhaps not *especially*, but the image-text relationship is still "unsolved" and perhaps even "unsolvable." One may at least have a go at it and arrive at new perspectives.

> To speak of an authorial agent or work conception more seriously it is necessary to specify the interrelations of plot and story and the beginning and the end: **any story concerns events and human movements (or states) in space and time, or more exactly in chronotope**, because these notions are complementary. First we can specify *the topographical chronotope* that fixes the succession of events and the real world, more or less recognizable for the spectator. The reader comes into contact with real time and space. The man (the actor) whose language, behavior and costume reflect his subjective attitude to time and space is moving in this chronotope. A man (an actor) is the center of *the psychological chronotope* which conveys the character aspect to the spectator: self-evaluation and evaluation of other people and events. Authors have produced a film proceeding from certain aims or conceptions. Their main aim was to create a whole, to communicate the conception to the spectator in a clear and general form. This is probably by means of *the metaphysical chronotope*, i.e. the conceptual chronotope, the authorial interpretation of chronotope. An aspect of eternity usually exists in film thanks to the metaphysical chronotope. (Torop 2000b: 84)

These notions can actually be used (in a combining manner) for concursive purposes without any unnecessary new terms. For example: "Tom frowned [*topographical*] his displeasure [*psychological*]."

> Although literature is mostly the field of literary studies and cinema the field of cinema studies, the two branches have **points of contact**. Literary scholars use the notion of montage and simultaneity, and cinema scholars the notions of plot and story. But this doesn't mean that film should be described in the metalanguage of literary studies, and literary work in the metalanguage of cinema studies, although it would be possible. The heterogeneity of the film structure does not create obstacles since film is a whole and the generation of its integrality is the generation of style. More exactly it's the heterogeneity of materials used in film and not the heterogeneity of filmm as a work of art. (Torop 2000b: 85-86)

In a similar manner literary studies and nonverbal communication studies have their points of contact in concursive studies.

> Transmutation is defined as interpretation of verbal signs by means of nonverbal sign systems. (Torop 2000b: 87)

Concursivity is exactly the opposite: interpretation of nonverbal sign systems by means of verbal signs.

> The intersemiotic dimension of culture follows from the partial **concurrence of signs of languages (sign systems) of different arts**: first, at the level of separate existence of these languages and texts in these languages (for example, the case of theatre and cinema); second, at the level of mental interference, or the existence of a separate text simultaneously in the form of tekts of different types (novel, film, performance, picture, etc.); third, at the level of text projection on the presuppositional textual or intertextual background... (Torop 2000b: 96)

Indeed, there is a concurrence of the same piece in different media.

Kull, Kalevi 2000. Copy *versus* Translate, Meme *versus* Sign: Development of Biological Textuality. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 101-120š.

> In addition to this, it is important to admit the role of the *environment*. For instance, a pattern of behavior of organisms can vary as dependent on the environment in which these organisms live, which means that particular behavioral forms are connected (or limited) to a particular environment. Thus, for instance, what can be inherited via BIS [behavioral inheritance systems] may be only the behavior used in limited conditions, in the case if this enviromnet remains in its limits. Therefore, the stability of the environmental conditions is a necessary part of the inheritance systems, being itself a carrier of a part of information from generation to generation. (Kull 2000: 104)

Inheritance of behaviour. I don't believe I have much information on this yet, at least not in the biological sense. Habits and behavior patterns, of course, but no talk of inheritance that I can think of.

> What makes chemical processes in a living body different from any other chemical processes, is that practically all chemical processes in organisms are - as a real surprise for a semiotician - *triadic*. Substances A and B cannot react with each other and make a product without some C - the third - which is usually an enzyme. (Kull 2000: 110)

The title of the paragraph is "Catalytic ↔ Autopoietic", which is an indicator of the type of discourse (autopoiesis) that should be perused to find out more.

> According to Th.A. Sebeok, the key to semiosis is the microcosm in symbiosis. This is a quintessentially semiotic concept". This is because **symbiosis presupposes communication**. Also, J. Deely (1990: 25) has remarked, that the rise of semiotic interpretation of biology is very much consistent with the understanding that symbiosis is a crucial process determining the evolution of organisms, as it has been described by L. Margulis, and others.
> J.v. Uexküll (1931: 391) says: "Wohim wir schauen, erblicken wir [...] komplementäre Einpassungen paarweise aufenander abgestimmter Umwelten". This emphasis on the reciproccity of interactions in living systems is an important aspect for understanding Uexküll's views. This concerns, for instance, his approach to the role of symbiosis: "man kann sagen daß grundsätzlich alle Lebewesen zugleich selbstdienlich und fremddienlich sind" (Uexküll 1973: 322). (Kull 2000: 112)

Similarly, (human) sociality presupposes communicatian. From now on I'll do my best to include german passages in my quotes whenever they show up. It is possible that these will be the material on which I will learn the language. It'd be a good idea to start carrying german quotes around on pieces of paper to repeat from time to time. Ergo, the tag #deutsch

> The sign itself, a single sign, does not live, neither a single text. However, they are always connected to, or components of, a living system. **Culture, though, is a living system**. Culture, according to Lotman (1990), is also a text, but never consisting of single language; culture, as well an any living system, is a complex of texts. In a way, culture and organism are analogues (cf. Lotman 1984). This is important to consider when we try to apply semiotic analysis to biological systems. (Kull 2000: 115)

#organicism

Levčenko, Jan 2000. The Movable Author: On Several Units of Structure in V. Šklovskij's *Sentimental Journey*. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 181-192.

> At first, Šklovskij personally is the author of a continual text of his life. His behavior was a good example of theatrical semiotics, and a term like *Homo Ludents*, by Johan Huizinga, wouldn't be an exaggeration. Ferther, Šklovskij is the basic hero of his essay written in the manner of "a mask which points to itself" (Barthes 1964: 107). Speaking otherwise, Šklovskij uses an *auctorial* type of narration which actializes an rchaic form of novel, where the consciousness of the narrator is individualized and limited (for example, in confession, travel notes, collection of letters, and so on). But the only difference is in the adoption of this narrative style on the background of the stagnant model of the 19th century nover with its "right" principles. That's why the more exact nomination of this process would be "*archaizing innovation*", using the term as defined in Toporov 1979. (Levčenko 2000: 185)

This is the type of discourse that I hate and admire simultaneously. On the one hand it is built on well-known or characteristic quotes which are interesting in and of themselves. On the other hand, because these are presumed to be well-known, they remain vague for the novice. I'd very much like to know what "a mask which points to itself" could be (a metaphor for?) but this quote does little to make it clear [...] and after google-searching the phrase I can say the same of every other instance when it is used.

> The next problem is how the author of a "journey" appeals to the means of moving. Are they significant for the character of the text or not? In the case of Šklovskij the answer is surely "yes". **A machine is a gear of the plot**, it seems to be a new person, which transmits high-speed changes of textual events. The most important topics are: 1) the direction of action and its meaning; 2) the type of vehicle and its pragmasemantics. (Levčenko 2000: 186)

Similarly, for Bakhtin, tresholds like doors and gates were devices of plot-advancement. How the machine is a gear of the plot is very marked in some novels. For example, in Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis*, the lift that takes the main character from one floor to the other has significant impact of the plot because every floor is different and - for the reader - unexpected. It throws the character into new activities. Walking or locomotion is equally significant in literature, as it seemingly occurs very often that when the character is moving, he is forced to describe the environment and the people who inhabit it. Moving around it a very literal *advancement* of the plot - it is how the character advances from one room or space to the next.

Avramec, Irina 2000. Mythological Motifs in F. M. Dostoevskij's Story *The Landlady*. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 193-204.

> The story is full of **descriptions of the characters' actions, sensations** and thoughts in so-called "border-line conditions" (or in states of altered consciousness) - sleep, delirium, hallucinations, intoxications, fits of epilepsy (Bem 1938: 47-89; Nazirov 1970: 115-120; Klejman 1984: 65-69). (Avramec 2000: 194)

Indeed it is (as the following quotes reveal). The notion of concursivity, though, enables me to make these meta-descriptions shorter. "The story is very concursive" is what I would say.

> Katerina herself repeatedly refers to the connection between her subordination to Murin and his "verbal talent": "I'm his; I've sold him my soul... He has tortured me, read his books te me. [...] He keeps reading such menacing and gloomy things to me!" (193). "He's powerful" His word is great!" (294). While reporting to Ordynow Murin's speech to her, she concludes, "[a]nd that very minute **all my flesh smiled at his words**." (299). (Avramec 2000: 195)

I believe this is something psycholinguistics or paralinguistics should study: the as-if "magical" effects of speech. On the one extreme there is the "language band" effect - when someone tells you something you feel the compulsion to stay put and cannot leave his or her presence until he or she has finished rambling. On the other extreme is the "speech with gravity" (for a lack of better term) - when someone is talking about something that may not even be that interesting but does it in a manner that compells and entices, hypnotizes, even arouses and turns on (makes one's flesh smile).

> He saw [...] how the old man's **eyes twinkled** maliciously, [...] and all **his face was suddenly distorted** by rage. He saw how the old man's [...] wandering **hand searched for the gun** hanging on the wall; then he saw how the muzzle of the gun flashed, being directed straight into his chest by the uncertain **hand, trembling** with fury (281).
> [D]espair, fury and inexhaustible malice seized [...] Ordynow's spirit. Not realizing what he was doing, nearly out of his mind, he **leant his hand against the wall** and **grasped at the old man's ancient knife** that was hanging from a nail. [...] He was **trembling**, the knife dropped from his hands and tinkled on the floor. (310-311) (Avramec 2000: 196)

Very concursive indeed. I bolded only the so-called "topograptical" parts, leaving the "psychological" parts out. This large amounts of concursivity occurs quite often in descriptions of "extremely important" or cataclysmic events which stand out from the rest of the plot with their violence and "unthinking" characteristic. Something similar occurs in Ray Bradbury's *Fahrenheit* when the fire-chief Beatty has stricken Montag a blow and after a brief exchange of words (basically, threats), Montag sets Beatty on fire: *"He **twitched the safety catch** on the flame-thrower. Beatty **glanced instantly** at Montag's fingers and **his eyes widened** the faintest bit. Montag saw the surprise there and himself **glanced to his hands** to see what new thing they had done. Thinking back later he could never decide whether the hands or Beatty's reaction to the hands gave him the final push toward murder."* (Bradbury 1953: 105)

> Being, like the Thunderer, connected with the fire, the Dragon has **a deadly glance** - Murin also has **a dreadful, "fiery" look**: "From under **the knitted brows** hanging over his eyes flashed his look: fiery, feverishly inflamed, haughty and long" (268); "like lichtening, this glimpse flashed for an instant" (305); "his eyes became red as smouldering coals"; "his eyes once grew dull, once burst into bright flames" (308); "last time he **fixed his dim gaze** on Ordynov, but eventually even this **gaze faded**, and his **eyelids dropped** as if leaden" (309)." (Avramec 2000: 199)

I've been thinking about taking my concursive project to the next level and compiling "a concursive dictionary" which wouldn't be so much a dictionary as a collection of possible (already realized) ways to describe behavior. It would be a heavy load of work to organize these descriptions into sensible categories, because many concursive passages are "pluri-concursive," that is, describe a whole sequence of actions and reactions. Taking these apart would only amount

a sketch of behaviours, while sequences express something fundamentally more meaningful, the actual impact of behaviour. In any case, it seems that these passages can be collected from secondary sources - like these kinds of articles on literature - as well. Though it'd be better if I read the book itsely and collected *all* the relevant passages. This is, of course, heavy work as well.

> This parallel is revealed thanks to the coincidence in the "color scheme" which is equally characteristic of the "bright spirits rustling their golden and sapphire wings" and of Katerina (cf. her light blue fur jacket, blue eyes, **golden smile; the constant epiteth "bright": a bright look, the smile brighter like the sun, bright character, bright eyes, cheeks**) and also to a number of repeated lexical coincidences ("rustle", "serene bright jou", "song", "kiss", "bend over") in these passages of the text which speak about the spirits and the mother on the one hand, and about Katerina on the other. (Avramec 2000: 200-201)

Here the
descriptions are less than concrete, sometimes explicitly metaphorical and otherwise difficult or even impossible to decipher. Could this be the problem of abstract and concrete reference?

Pärli, Ülle 2000. The Poem "The Bronze Horseman" by A. Puškin in Estonian Culture. *European Journal for Semiotic Studies* 12(1): 205-XXX.

> We ask an alien culture questions which it has not posited for iteslf, we seek for an answer to those questions, and an alien culture answers us, illuminating us by its new aspects, new depths of meaning. (Pärli 2000: 207)

Supplement this with: *"The [...] Stranger [asks] bizarre questions which would not occur to a 'normal' person, for contesting the very distinction which for 'ordinary' people are attributes of the universe itself rather than their views of the world."* (Bauman 1973: 130). Here, as representatives of "another culture" we (the researchers) are these "strangers" who ask bizarre questions which would not even occur to a representative of the target culture.

> Indeed, the Russification can be understood as **an attempt to implant an alien worldview** into the Estonians' consciousness. This meant creating an impression of the own history through Russian history, making sense of the own culture on the basis of Russian culturas tradition, and creating and distributing the respective myhts. (Pärli 2000: 207)

Again comparing (perhaps unjustly) Russification with Americanization, there again appears a distinction in direction of influence. While Russification meant "implanting" of the Russian worldview on estonians by russians, Americanization occurd by our own free will, by implanting the "Imperialist" worldview into our own consciousness (this, of course, through quite innocent means, such as consuming Western media and entertainment). Just how far this has gone is baffling at times. Once I caught my brother watching an American reality TV show, *Storage Wars*, which is the penultimate low-brow entertainment, I think. I knew about the show because it was parodied by *The Simpsons*, so I am equally guilty.

> Contradicting and complementary possibilities of interpretation have been coded into the work by the author himself. Ju. M. Lotmas has written:
>
> > **The conceptual paradigm of Puškin does not form out of words, but of syncretic verbal-visual models** that create the possibility of not only different but also of complementary readings (in the sense of "mevement" by M. Bohr, i.e. similarly adequately rendering and simultaneously mutually excluding). Therewith, an interpretation of a node of Puškin's structure automatically

> determines the concretization of a whole respective range of meanings. Hence arguments on the symbolic meaning of one or another separately viewed image of "The Broze Horseman" are senseless. (Lotman 1988: 127).

(Pärli 2000: 210)

On the basis of this quote, Lotman's monograph on Puškin sounds pretty neat. The notion of syncretic messages comes from R. Jakobson and designates exactly these "verbal-visual models" which I call concourses (convergences of the verbal and visual).

1938

4.7.9 NVC: Science and Applications (2013-07-23 17:59)

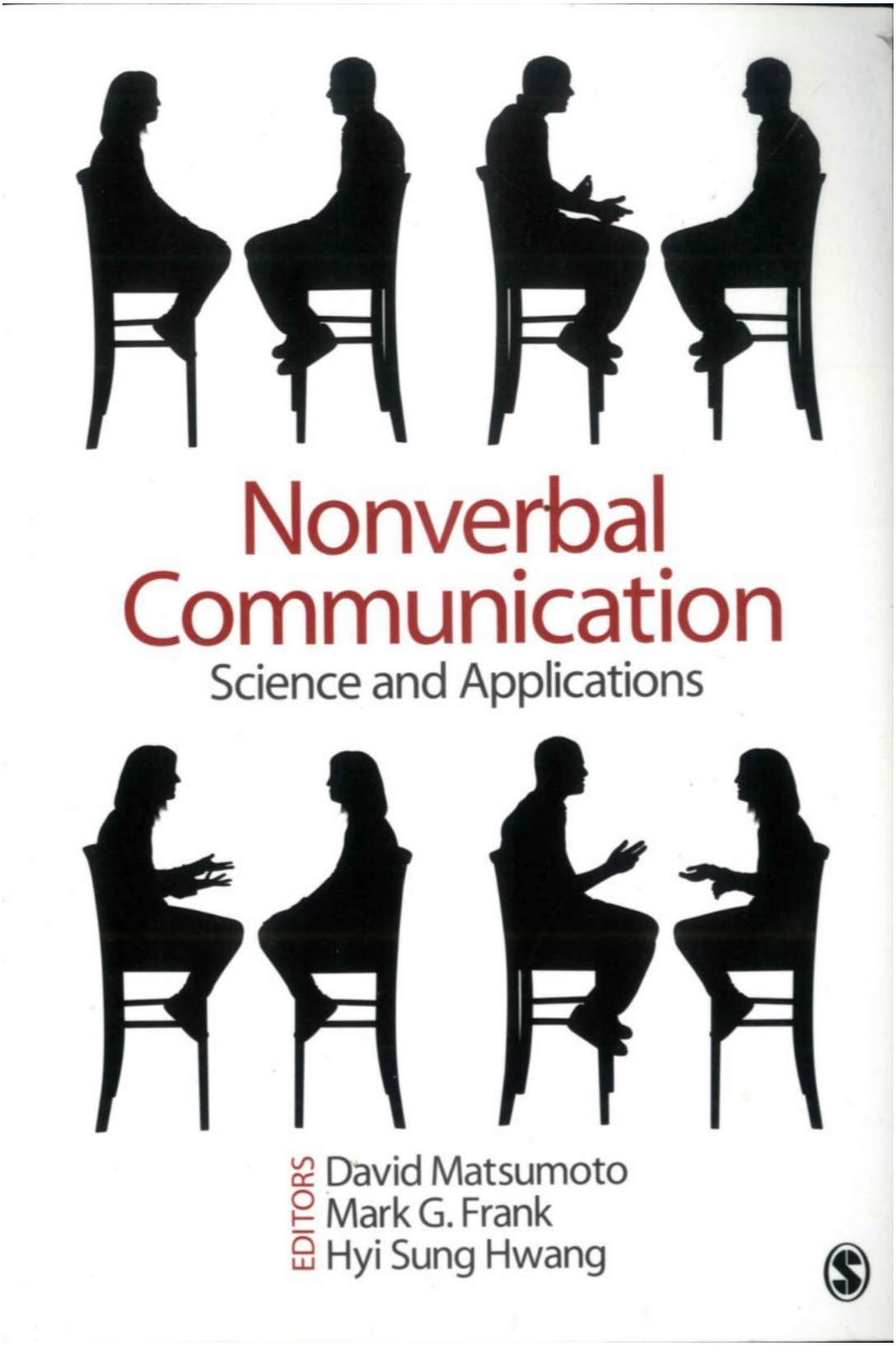

Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang 2013a. Preface. In: Matsumoto, David; Mark G.

Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, vii-x.

> Who doesn't want to be able to read people better in order to understand their motivations and intentions, gain insight about an individual's personality and credibility, or get a glimpse at their mental and emotional states? Understanding nonverbal communication well can be one of the keys to gaining this edge. This is why scientists, practitioners, and laypersons have been interested in nonverbal communication for centuries. Recent years have especially witnessed a flurry of interest in the topic. (Matsumoto *et al.* 2013a: vii)

So that's why it's so interesting! This is in fact the most recent book on nonverbal communication I've got my hands on. Most other sources at my disposal originate from recent decades instead of recent centuries because pre-20th century science is mostly in French or German. Because I've been stuck in the 1970s so long I can't yet credibly vouch for recent years but it does seem that publication on the topic has only increased and recent years have indeed spurred a wealth of new material, from books on Michael Jackson's microexpressions (Baxter 2012) to body articulations in Latin American literature (Willis 2013). As someone who's been heavily interested in nonverbal communication since 2010, I'm glad to see so much new and intrigueing stuff come out.

> On the other hand, books by practitioners [the "bady language" discourse] were great because they were based in actual experience, so readers got a sense of what actually worked "out there in the real world." But these books were not very good at bringing the vast research literature on nonverbal communication to bear on their experiences. Although they all wave their hands to science, none of the books do justice to nor are they based in the considerable amount of scientific knowledge generated by empirical research over the past half century. Some outright misrepresent the science. Thus many in the academic community have been concerned that so-called knowledge of nonverbal communication **has been applied too simplistically, erroneously, or even irresponsibly**, and readers could never be sure of the degree to which the knowledge presented in these books was generalizable beyond the case examples presented. (Matsumoto *et al.* 2013a: viii)

This is exactly how I feel. Peaseism is complete bunk compared to scientific appreaches, which are unattractive or unapproachable because of jargon and methodological limitations. But I think we can learn from the body language discourse as well. For example, despite Pease's distribution of a wealth of myths (even the title of his high-impact book suggests that one can read thoughts by means of gestures), I do appreciate Peaese's notion "nonverbalism" and unashamedly use it to describe all persons interested in nonverbal communication, whether scientists or "practitioners". The problem of "what actually works" I have confronted by aiming towards literature (fiction), because literary authors practice nonverbalism in a vary accesible way: they describe and apply nonverbal knowledge to reinforce their writing. This is what I call *concourse* (as distinct from simple verbal *discourse*). I believe that much of what we can find in fiction also works in real life, but the extent of how it and the *how* should be studied. My approach is non-evidence-based but it may yet turn out informative and help point out new directions for actual empirical studies. That is, I'll have to do with what I know, which is semiotics (of culture).

Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang 2013b. Reading People: Introduction to the World of Nonverbal Behavior. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 3-14.

> You are walking home late at night. You notice a man is walking toward you. He suddenly quickens his pace, body leaning forward, hands out in fists moving rhythmically with his stride. His eyebrows are drawn in the middle. His eyes are wide. His lips are tight. He looks right at you.

How did this story make you feel? What did you think was going ta happen? Notice that whatever assessment you made was based exclusively on the nonverbal behavior of this man. You did not hear a single word spoken; yot you likely got a clear and distinct impression from his behaviors. (Matsumoto *et al*. 2013b: 3)

Already on the first page of the first article they are using concursivity. That is, in the strict sense, you do not hear a word spoken, but you do read a verbal description of nonverbal behavior. This passage supports two contentions put forward by George H. Mead. Firstly, that besides a conversation of gestures, which is primarily used for conveying "symbols" and communicating intentionally, there is also a conversation of attitudes: in this case the description allows for an interpretation of an aggressive and harm-intending attitude. Secondly, that gestures are by and large prognostic, that they in some sense predict future course of events: here the rhytmic stride towards you, "evil" (open) eyes (marked by corrugated eyebrows) nailed on you and closed fists seemingly predict that the man is not only angry, but intending to release his anger by stricking blows with his fist on *you*, the object of his attention.

> Although "language" often comes to mind first when considering communication, no discussion of communication is complete without the inclusion of nonverbal communication. **Nonverbal communication has been referred to as "body language" in popular culture since the publication of Julius Fast's book of the same name in 1970**. Researchers, however, have defined nonverbal communication as encompassing almost all of human communication except the spoken and written word (Knapp, 1972). **We also define nonverbal communication as *the transfer and exchange of messages in any and all modalities that do not involve words***. As we discuss shortly, one of the major ways by which nonverbal communication occurs is through *nonverbal behaviors*, which are behaviors that occur during communication that do *not* include verbal language. But our definition of nonverbal communication implies that it is more than bady language. It can be in the distance people stand when they converse. It can be in the sweat stains in their armpits. It can be in the design of the room. **Nonverbal communication is a broader category than nonverbal behaviors**, encompassing the way you dress, the placement of your office within a large building, the use of time, the bumper stickers you place on your car, or the arrangement, lighting, or color of your room (Henley, 1977). **The exact boundary of nonverbal communication, as part of communication, is a point of contention**. (Matsumoto *et al*. 2013b: 4)

Indeed, and do I have to contend. These authors consider nonverbal behaviour as a part of nonverbal communication, while I endorse Borgoon & Saine's (1978) model wherein everything that is informative (office placement, bumper stickers, etc.) is not automatically communicative; and communication is only a specific part of behaviour. That is, the roles of behaviour and communication are in an opposite relationship for different authors. I consider behaviour to be breader than communication because not every body movement is communicative, but may very well be informative. Maybe the "information paradigm" is forsaken by these authors, but in semiotics it still lives. I also take issue with their definition, because theirs is formed on the basis of the "communication paradigm" which seemingly and in my mind erroneously considers nonverbal behaviour as significant when it occurs "during communication" e.g. speaking and interacting. This may be a remnant of kinesics, which was only viable when it was combined with linguistics and studied interactions with speech. I am also unable to agree with "the transfer and exchange of messages in any and all modalities that *do not involve words*" (my italics), because concursivity does involve words, in fact words here mediate nonverbal behavior and actually *makes* them communicative (this may be stated as: insignificant gestures become significant gestures when they are mediated verbally). This is a pedantic and rhetorical point, but does the above description of the angry man cease to be nonverbal communication because it was read from a page? In semiotics this question is important. But I do like the note that "body language" has been around since Julius Fast, since I as-if knew this from somewhere but cannot place where from. I cannot be sure if Fast coined the term "body language" but in all likelyhood he was the first to use it in the title of a book - same goes for *Nonverbal Communication* by Ruesch & Kees (1956), even though the term "nonverbal" was used by psychologists as early as the 1920s (probably replaced Cooley's "pre-verbal", 1908) and surely the coining of "nonverbal communication" wasn't far off (I'm guessing 1930s but this is just a guess).

> Sheldon (1940) believed that different body types were predictive of personality... [...endomorphs, mesomorphs, ectomorphs...] The media capitalizes on this association by casting actors and actresses ac-

> cordingly; notice how the leading man is almost always a dynamic mesomorph, the comic relief is almost always the sociable, chubby endomorph, and the smart person is almost always the nerdy, skinny ectomorph. Although these beliefs persist, there is no string evidence that bady types predict personality. (Matsumoto *et al.* 2013b: 5)

I've always disliked this part in the textbooks on nonverbal communication (e.g. Knapp 1972 and Key 1975), but somehow (probably because of the dislike) skipped the reference. Here it is: *Sheldon, William Herbert 1940.* The varieties of human psyche: An introduction to constitutional psychology. *New York: Harper & Brothers.* His "somatotypes" are "named after the three germ layers of embryonic development" (wiki) so there's some biology involved; and in a later book (*Atlas of Men*, 1954) he developed scales much like linux rights, e.g. 7-1-1 is a pure mesomorph, etc. According to wiki (referencing an article in *New York Times*) Sheldon's claims are dismissed by modern scientists as outdated, if not outright quackery. This suits my worldview fine, because I'd like to think that body size (or type) does not determine personality.

> Nonverbal communication is an area of study that straddles many disciplines - sociology, psychology, anthropology, communication, and even art, computer science, and criminal justice. Each of these fields tends to focus on a slightly different aspect of nonverbal communication. For example, psychology might focus on the nonverbal expression of emotions; anthropology might focus on the interpersonal space in different cultures; **computer science may focus on making realistic looking and acting human agents or avatars**; and communication might focus on the content of the message. But there is more overlap amongst these fields than divergence. (Matsumoto *et al.* 2013b: 10)

I'd add ethology (the study of the human ethogram and evolution of behaviour), literary study (the study of concursivity, body articulations, literary imagology, etc.), and semiotics… well, personally I consider semiotics the penultimate science of nonverbal communication, because it studies both form and content and the interrelations of systems, but this is just my own prerogative. It is quite possible that the study of nonverbal communication would look very different from the viewpoints of cultural semiotics, biosemiotics, sociosemiotics, psychosemiotics, zoosemiotics, Peircian semeiotics and Saussurean semiology. But it still feels too early to dwell on this.

> In India, the sacred Hinde texts called the *Veda*, written approximately 1,000 years BCE [sic], describe the nonverbal characteristics of a liar as someone who, when questioned, rubs his big toe along the ground, looks down, and doesn't make eye contact. **Late twentieth-century research based on North-Americans shows that people still *concur* with the *Veda* on this description of a liar**. (Matsumoto *et al.* 2013b: 11)

This is an aspect of concursivity which had not occurred to be, but which seems understandable enough: descriptions of nonverbal communication *concur* with actual nonverbal communicatian. At least that's the idea. It's this the idea that gives some little merit to studying concourse with the hope that it reveals something about the behaviour of real people.

> Nonverbal behaviors are part of the "hidden dimension" of communication, a silent language (Hall, 1966, 1973). If you do *not* pay attention to the nonverbal behavior there is a great chance that you are missing much of what is actually being communicated by the other person. Thus, while active listening is always good, active observation is also necessary. (Matsumoto *et al.* 2013b: 12)

Way to (name)drop the titles of Hall's books without actually saying anything about them or adding something to them. On active listening and observation we also know that such simultaneous taking in of communication is cognitively taxing and can lead to *nothing* being understood.

> We all have **a bias to pay attentiot too exclusively to the words being spoken**, anh there's a reason for this bias in our person perception. From the time we are very young we learn to communicate very precisely with words. (Matsumoto *et al.* 2013b: 12)

"A bias of attention" sounds like a title, much in line with the over-belief in words (in Birdwhistell's sense).

Matsumoto, David and Hyi Sung Hwang 2013a. Facial Expressions. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 15-52.

> **Emotions prepare us for behavior**. For many individuals whose jobs put them in harm's way the ability to read facial expressions of emotion can give them that added edge in knowing if a person is about to attack, run, or shut down psychologically. Knowing the differences between these potential future actions can mean the difference between life and death for some. Being able to read faces may give someone the extra few seconds to take evasive action and even prevent violence and aggression.
> Emotions facilitate or block the giving of information. If your job requires you to obtain information from others, then reading emotions can be an invaluable tool. When people do not give information readily there is usually an emotional reason why. Getting people to give up that information requires you to be able to address those emotional needs of the person, which requires you to read his or her emotions in the first place. (Matsumoto & Hwang 2013a: 16)

Again stressing the importance of "reading" nonverbal communication as a predictive or prognostic device. The life and death difference bit reminds me of the article in *Human Behavior in Military Context*. The needs part sounds like valid psychology with invalid real-life practice. If you read someone's face to evaluate his or her emotions, you only get to label that emotion; you will not find out the cause of the emotion. It's a bit like recognizing the symptom, but not having any clue about the actual pathology. I think that recognizing a facial expressions and handling emotions are two different things. I may be wrong, of course.

> We define emotion as *transient, **bio-psycho-social reactions** to events that have consequence for ou rwel-fare and potentially require immediate action*. Emotions are biological because they involve physiological responses from the central and autonomic nervous systems. They are psychological because they involve specific mental processes required for elicitation and regilation of response, direct mental activities, and motivate behavior. They are social because they are often elicited by social factors and have social mean-ing when elicited. (Matsumoto & Hwang 2013a: 17)

At first glance "bio-psycho-social" reminded me of Tucker's (2011) "bio-somatic-power". On second though I realized that it's a conjunction of those same three categories (of coding?) which I myself outlined in my seminar paper as countless others have done before. Only that my version proceeded from the most common to the most specific, that is, bio-social-psycho… but I get why they changed the order, "social" is a good ending this way. Although, "bio-socio-psychological" is also imaginable. Oh what joy jargon brings to my life…

> Emotions are rapid information processing systems that help us act with minimal conscious deliberation (Tooby & Cosmides, 2008). Problems associated with birth, battle, death, and seduction have occurred throughout out evolutionary history, and emotions aided in adapting to those problems rapidly and with minimal conscious cognitive invention. If humans didn't have emotions they could not make rapid de-scisions concerning whether to attack, defend, flee, care for others, reject food, or approach something useful. For instance, drinking spoiled milk or eating rotten eggs has negative consequence for our wel-fare. The emotion of disgust, however, helps us immediately take action by not ingesting them in the first place or vimiting them out. This response is adaptive because it aids in our ultimate survival and allows us to take action immediately without much thinking. In some instances taking the time to think about what to do is a luxury that might cost someone his or her life. (Matsumoto & Hwang 2013a: 17)

This throws a completely different shade of light on Longinos' aversion to pathos and Kunnus's aversion to affect in art. That is, considering V. Šklovskij's theory of art, that the aim of art is to *slow down* the reception of whatever it is that is depicted, represented or narrated. If art appeals to our emotions then it makes cognition simple and quick, because the machinery for emotional interpretation is innate and immediate. Rational consideration, cognitive interpretation and heavy thought process may have a basically same ultimate outcome or result, but the road to be travelled is lengthy and more taxing. This may be the reason why I have an aversion to popular music: it is formulaic and predictable, it appeals to what you already know (have heard before). Underground music, on the other hand, is surprising, creative, and taxing to get into. Sol.Illaquist of Sounds' music can provide a whole lifetime of studying, while a 50 Cent album goes by without there even being anything to think about or consider.

> We distinguish emotions from other affective phenomena such as moods, personality traits, and some psychopathologies. The key characteristics of emotion to us are that it is a state not a trait; a mental condition, not just physiological or cognitive; a reaction that results from an appraisal process; and it involves multiple components including affect, physiological response, mental changes, and expressive behavior. Our understanding of emotion is supported by studies that distinguish emotions from other affective phenomena (Clore & Ortony, 1988, 1991; Clore, Ortony, & Foss, 1987). These studies showed that emotions refer to internal, mental conditions as opposed to external (e.g., abandoned) or physical conditions (e.g., aroused); are states (i.e., transient) and not dispositions, other nonstates, or borderline examples of states; and have affect (subjective experiences or feelings) as their predominant referential focus as opposed to behavior (e.g., careful) or cognition (i.e., certain). They concluded that although all words in the affective lexicon concern affect in some way, emotions are a subset of those with a predominant rather than a peripheral focus on the experience of affect, with an emphasis on a state and not a disposition. (Matsumoto & Hwang 2013a: 18)

Transient means "lasting only for a short time; impermanent." This is very much in line with Ekman & Friesen's cursory distinction from mood (which is more lasting).

> *Table 2.1*Emotions Are Different From Moods, Personality Traits, and Psychopathologies*EmotionsMoodsPersonality TraitsPsychopathology*AngerIrritableHostileChronic impulsivityFearApprehensiveShyPanic anxiety, phobiasSadnessBlueMelancholyDepressionJoyEuphoriaOptimisticManiaDisgustDistai nfulArroganceAnorexia(Matsumoto & Hwang 2013a: 19)

Very useful. It is noteworthy that dysphoria is not equivalent with "blue" or "melancholic" but with the opposite of joyful, even pessimistic.

> Different emotions produce unique physiological signatures because **emotions help individuals respond to emotional stimuli by preparing the body to engage inactivity**. When we're angry, our heart rates increase and blood rushes to the upper parts of our bodies and toward our extremities in our arms and hands, preparing us to fight. When afraid, our heart rate increases, but the blood flows to the lower parts of our bodies and to our legs, preparing us to run. When afraid, our digestive system shuts down because there is no need to digest food if our well-being is threatened. Each emotion prepares us to engage in specific behaviors to adapt to the event that elicited the emotion. (Matsumoto & Hwang 2013a: 22-23)

Again on the predictive aspect; here emotions function as predictive devices on the autonomic level, performing physiological reorientations towards some future actions.

> The cortical motor strip is the area of the brain that controls voluntary movement. Studies of this area have demonstrated that the part of our badies that receives the largest degree of innervation from this area, and thus which is under the greatest degree of innervation from this area, and thus which is under the greatest degree of voluntary control, is our hands. This makes sense as we learn to use our hands

> for many complex and subtle movements. The next largest part of our bodies represented on the cortical motor strip is our face, and within the face, our lower face is more highly represented. This also makes sense because we learn to use the many muscles we have ino ur lower face not only for eating but also speech articulation, which is a learned activity also involving many complex and subtle movements. (Matsumoto & Hwang 2013a: 36)

This is revelant for me, personally. I recently found out that I have inherited an occipital bun from my father. According to wiki, some attribute occipital buns "to enlargement of the cerebellum, a region of the brain which mediates the timing of motor actions and spatial reasoning." Associating this information with the fact that the cortical motor strip controls voluntary movement, especially of the hands, would explain - in a probably misleading way, because occupations are rather cultural - why my father is a turner, his father was a blacksmith and grandfather a carpenter: all having something to do with the hands. My case is similar, only that my tool of choice is a keyboard and my work consists of typing these long-ass quotes and comments.

> When single emotions occur and there is no reason for them to be modified or concealed, expressions typically last between 0.5 to 4 seconds (s) on the face and will often involve the entire face (Ekman, 2003). We call these *macroexpressions*, and they occur whenever we are uninhibited, alone, or with family and close friends. Because macroexpressions last for several seconds, they are relatively easy to see on the face, if one knows what to look for. (Matsumoto & Hwang 2013a: 37)

This may be the first time I notice that the emotions that eyes can distinguish in real time are called macroexpressions.

> Research on the neuroanatomical bases of emotional expressions already described suggests how this occurs. In the instance when an emotion is elicited, but the individual wishesto conceal this emotion, the two distinct neural pathways that mediate facial expressions fire at the same time. These conflicting signals produce a neural "tug of war" over control of the face, allowing for the quick, fleeting leakage of microexpressions. (Matsumoto & Hwang 2013a: 38)

A neuroanatomical explanation or justification of microexpressions.

> But let's also be clear that improved ability to read facial expressions, or any nonverbal behavior for that matter, is just the first step. What one does with the information is an important second step in the process of interaction. Being overly sensitive to nonverbal behaviors such as microexperessions and other forms of nonverbal leakage can be detrimental to interpretational outcomes as well, as discussed in literature on eavesdropping (Blanck, Rosenthal, Snodgrass, DePaulo, & Zuckerman, 1981; Elfenbein & Amady, 2002b; Rosenthal & DePaulo, 1979). **Individuals who call out other's emotions indiscriminately can be considered instrusive, rude, or overbearing**. Dealing effectively with emotional information of others is also likely to be very crucial part of the skill set one must have to interact effectively with others. **Knowing when and how to intervene**, or to adopt one's behaviors and communication styles, or engage the support and help of others, are all tactical skills that must be brought into play once emotions are read. (Matsumoto & Hwang 2013a: 41)

This goes to the rubric "nonverbal ethics" much like M. R. Key's warning of becoming too involved with nonverbal communication. Especially neat is that these authors ise the word "intervene" which can be conjoined with the notion of "supervening" (e.g. Dewey 1946). This is an important point for "eavesdropping" nonverbalists or people-watchers: you notice something interesting in someone's behaviour; if you report it to the person him- or herself then you are intervening, but if you keep it to yourself and, for example, write it down then you are supervening. The difference is almost between that of attacking and spying in agonological terms.

> In English the term "happiness" can refer both to a state as well as to a trait, the former being a reaction while the latter is a cognitive evaluation of one's overall life situation. With regard to the former, Ekman (20032) described different types of enjoyable emotions including sensory pleasure, amusement, contentment, excitement, relief, wonder, ecstasy, elevation, gratitude, fiero (pride in accomplishment), *naches* (pride in one's children), and *schadenfreude* [kahjurõõm] (joy in another's misfortunes). We would add triumph. With regard to the latter, terms such as "satisfaction with life" or "subjective well-being" are synonymous with dispositional cognitive evaluations of one's life sutiation. It is important to distinguish the specific type of "happiness" studied because happiness as a transient state is very different from happiness as cognitive evaluations, and the relationship between culture and "happiness" is likely to differ depending on which one is studying. The meaning of happiness is different at different ages (Mogliner, Kamvar, & Aaker, in press). This we will use the term "joy" to better describe this transient emotional state. (Matsumoto & Hwang 2013a: 42-43; note 10)

Indeed, eesti keeleski saab eristada rõõmu kui lühiajalist nähtust ja õnne(likkust) kui pikemaajalist nähtust või emotsioonist erinevat kalduvust (dispositsiooni).

Frank, Mark G.; Andreas Maroulis and Darrin J. Griffin 2013. The Voice. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 53-74.

> In fact, when we speak we unleash three distinct type of information upon our listeners through the voice *channel*, of which one is verbal, and the other two are nonverbal. The first subchannel is the *verbal* subchannel, and it consists of the actual words we speak. The second subchannel is the speech *style* subchannel, which consists of the patterns of pausing and other irregularities of speech that accompany spoken words. The third subchannel is the speech *tone* subchannel, which consists of the acoustic properties of speech such as loudness or pitch. (Frank, Maroulis & Griffin 2013: 53)

ALthough the channel-approach has probably remained from the 1960s when it dominated the whole nonverbal communication spectre, this model makes sense. The authors prefer it to *prosody* and *paralanguage*, which are - according to them - difficult to delimit.

> Many text messaging programs also now list a series of circle-faces with various expressions to drop into one's text message; for example □. These emoticons serve the same function in written speech as they do in spoken speech. This, someone who says to you, "You are being a jerk," and thes smiles, is just being ironic and playfully teasing you. However, if someone writes you a text message that says, "You are being a york," its actual meaning is unclear. But if someone writes you the same text message that instead says, "You are being a jerk :)," the irony is now clear due to the presence of the smile. As we've seen throughout this book, **nonverbal communication adds nuance, shading, and depth of meaning to all communication, and strictly verbal media - e-mail, text messaging - deprives of most of that**. So, being primarily face-to-face creatures, we humans have figured out ways to create and interject nonverbal information back into these media. (Frank, Maroulis & Griffin 2013: 55)

...through the use of signs. I don't much care for emotions, but the general statement about nuance, shading and depth of meaning and it's lack in "strictly verbal media" applies beautifully to concursivity: these are the same reasons why novelists describe nonverbal behavior so much.

> Paralinguistic information provides **a cavalcade of information**, most of which we process without mich thought. If a stranger calls us on the telephone, we usually develop **a mental picture** of the caller. Research shows we can be surprisingly good at this... (Frank, Maroulis & Griffin 2013: 60)

I've been looking to replace the phrase "a barrage of information" from my active vocabulary, because it has agonological connotiations (related to artillery). Unfortunately, cavalcade is not much better - it is a procession or parade on horseback, another military-related expression.

> There are also nonverbal features in the speech that tend to reflect an individual's **higher mental effort**, or *thinking*. These include longer speech latencies, slower speech, and more pauses (Greene & Ravizza, 1995). There is also some evidence to suggest that people engaged in higher mental effort are also less immediate, which includes speaking in a more monotone fashion (Kraut & Poe, 1980). (Frank, Maroulis & Griffin 2013: 64)

This is like an exact description of what A.R. does while lecturing. He's engaged in higher mental effort, piecing information together and noting new connections down on paper while he's pausing his speech.

> For example, the paralinguistic information associated with speech influence *comprehension* of information, such that people are more likely to remember information that is presented by a speaker with more variable pitch and amplitude in his or her speech than one who has less (e.g., Glasgow, 1952). People are more likely to be *persuaded* by people who not only vary pitch and amplitude but also speak with fewer pauses, shorter latencies, and faster speech (Apple, Streeter, & Krauss, 1979; Leigh & Summers, 2002; Miller, Maruyama, Beaber, & Valone, 1976). (Frank, Maroulis & Griffin 2013: 67)

This may be the reason why he is considered dull and uncomprehensible, to the point where some students just write down everything he says and try to make sense of him from the written form. Variety is great purportedly also for facial expressions, e.g. the (sourceless) suggestion that livid faces are more attractive.

> Finally, there is a perspective that argues that the main purpose of paralinguistic information is to *provoke* directly the behavior of others, rather than to be a basic expression of various internal emotional or other processes (Owren, Rendall, & Bachorotwski, 2003). This model still accepts the evolutionary origins of the vocal signal but instead suggests that **the vocal acoustics serve the organism by driving the emotional reactions of others**; for example, laughter and crying have been shown to provoke strong emotional reactions (Hatfield, Hsee, Costello, Weisman, & Denney, 1995; Neumann & Strack, 2000). This may in fact be the case, as most of our nonverbal communication will affect others in unspecified ways, depending upon context. (Frank, Maroulis & Griffin 2013: X)

These authors are so obviously supporters of this perspective, why else is it in some form brought out in every chapter? It is quite clear that besides the "expression" side of nonverbal communication there is also an "impression" side, wherein nonverbal behaviour influences the behaviour of others to a significant degree. Obviously it is either a contested matter or difficult to investigate with current methodologies, but for future reference I'll just boldly label this as "nonverbal determinism" in the sense that nonverbal behaviour predicts, directs and provokes future actions of others. I understand completely that "determinism" has a negative connotation and pairing these words in such manner (e.g. nonverbal ethics) cannot be taken at face value; they merely signify intersections of certain topics so that I can find related quotes when need be. For more elaborate discussions obviously a more refined terminology is called for, but I have already been plagued too much by the demon of terminological invention. Since these themes are only beginning to accumulate notices and discussion, I may just as well sit down and wait for someone else to give them proper names.

Matsumoto, David and Hyi Sung Hwang 2013b. Body and Gesture. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 75-96.

> Gesturing lightens cagnitive load when people are given a memory task and simultaneously have to explain how to do a math problem, they remember more items if they gesture when ehen explaining maht (Goldin-Meadow, Nusbaum, Kelly, & Wagner, 2001). Being allowed to point when counting items allows one to be more accurate and quicker; when people are not allowed to point, even nodding allows greater accuracy (Carlson, Awraamides, Cary, & Strasberg, 2007(. Gestures help to smooth interactions (Chartrand & Barigh, 1999) and facilitate some aspects of memory (Butterworth & Beattie, 1978). For these reasons gestures can give important insights into the mental states and mental representations of speakers. (Matsumoto & Hwang 2013b: 76)

Experience has taught that when complex verbal information is handled, gesticulating can indeed make it easier. And people who supplement their thoughts with illustrative gestures do tend to make themselves clearer, in that when you yourself later need to induce the same thought, you can use the same gestures to recall the fine details that otherwise you might have forgotten. My example comes from *Dessa Deconstructed* on youtube. When she explained how she decides if an idea is better suited for an essay or a poem or for song lyrics, she demonstrated her criteria visually, in that bigger ideas with lots of subchapters have strands running from them, while smaller ideas fit neatly between the the index and thumb.

> Cultural differences exist in not only the overall frequency, expansiveness and duration of illustrator usage, but also in forms. When counting, for example, Germans use the thumb for *1*, while Canadians and Americans use the index finger (Pika, Nicoladis, & Martentette, 2009). Peope of different cultures use different gestures while describing motion events (Kita, 2000; Kita & Ozyurek, 2003; McNeill, 2000). (Matsumoto & Hwang 2013b: 77)

The finger counting quip sounds like something that can be verified with American visitors very easily. The motions of different cultures may be exemplified by those studies that demonstrated that turning on the car, for example, for some meant turning the key, for others turning the handcrank as had to be done with antique cars.

> A not insignificant amount of most cultures' emblems are devoted to insults or obscenities. **Emblems are true body language, with clear verbal meaning.** (Matsumoto & Hwang 2013b: 78)

This is extremely interesting. That is, "true body language" for these authors implies equivalence with verbal language. My own approach has been to denounce popular "body language" as actually being a sort of "body code". There is a significant fault I see with the equivalence approach: since language is malleable, the "body codes" of Pease & Co *do* make clear verbal meaning available for the masses (e.g. hands crossed on the chest *means* closed attitude, etc.), thus enabling us to view concourse as "true" body language. That is, descriptions of nonverbal behaviour in literature *does* have clear verbal meaning, ergo it is the body language *proper*. Still, I think that body "language" is too colloquial and shoud be forsaken, much like Charles Morris suggested.

> [Desmond] Morris and colleagues (1980) argued that emblems also arose from gesturing particular symbols. For example, the crossed fingers for good luck was originally a surreptitious "sign of the cross" to signal to another that one was a Christian, then became just the sign of the cross to ward off Satan, and finally just "good luck." (Matsumoto & Hwang 2013b: 80)

A small but interesting point for the intersection of nonverbalism and religion.

> Although emblems are culture specific, our latest research suggests that a number of them are becoming universally recognized, such as *come*, *go*, *hello*, *goodbye*, *yes*, and *no* (Hwang, Matsumoto, LeRoux, Yager, & Ruark, 2010). These results are likely being driven by the strong influence of mass media around the world, particularly television and **the Internet, where people can view the behaviors of different cultures**

> **and begin to learn how to decode them.** We predict that it is only a matter of time before a universal set of emblematic gestures is also panculturally produced as well. But make no mistake - emblematic gestures are learned like language and are not biologically wired like the facial and vocal expressions of emotion discussed in Chapters 2 and 3. (Matsumoto & Hwang 2013b: 80-81)

This is exactly what I mean by "semiotic globalization". It is also a point for the semiotics of web [*netisemiootika*]. What these authors seemingly have not yot noticed is that more than emblematic hand gestures the interneti disperses emblematic facial expressions (or, "facial gestures") known as "meme faces". E.g. "are you fucking kidding me" [*altkulmu vaatamine*], "trollface" as a symbol of jocular amusement, and "forever alone" as a sign of aloneness or social abandonment. I think it's only a matter of time when these MS Paint images "bleed from the internet" not only onto advertising and newspapers but onto actual faces. Something like this has probably happened on youtube already with users who enjoy mimicking faces. These also include: me gusta, okay, poker face, y u no..., challenge accepted, oh god (what have I done), aaawyeah, rage, bitch please, gtfo, no, oh crap, pffttch..., lol, seriously?, etc. It is significant that most of these include not only a facial expression but an accompanying posture or hand gesture, not to mention unstated rules for situations for which they apply. Universal "body language" is already out there, it is only a matter of time when researches will take notice and pay attention. Someday someone will surely write books on this, as it is a completely new phenomenon in human history: these memes communicate across cultures without any trouble and young people all around the world embrace them fervently.

> While of course everyone engages in these types of nonverbal behaviors often, *changes* in the frequency, duration, or intensity of these may have important meaning to the mental state of the individual. Individuals under duress, for example, may show an increase in their manipulators that appear to soothe or caress the body, or in actions that appear fidgety. (Matsumoto & Hwang 2013b: 87)

A note on self-adaptors or auto-manipulators. Have to add these prefixes (self-, and auto-) so as to not forget that these are only an aspect of a whole set; there are also alter-adaptors and object-adaptors. The implication seems to include all adaptors, though. Under duress, a single person may engage in more object-adaptors (playing with a pen, folding and unfolding a piece of paper, etc.) and a close couple may engage in more alter-adaptors. Experience also tells me that when you, as a male, approach (come close to) a couple standing at a bus pavilion, the male may put his arms around the female or demonstratively start kissing her as if to state "she is mine, keep off." There's also another side to this: one time I happened to wait for the train to begin its journey and glanced out of the window at a hugging couple of youngsters. I made eye contact with the girl and it felt like one of those "hi there" moments; after that, the girl refused the boy's kisses, which was embarrasing to behold. But I cannot be sure if I made this happen with my passing eye contact or if that was the nature of their relationship.

> A number of scientists have examined the relationship between nonverbal behaviors and rapport, and a few key nonverbal behaviors have been shown to positively influence the development of rapport. Mirroring is known as the "chameleon effect" in the scientific literature, referring to a tendency to adopt the postures, gestures, and mannerisms of interaction partners (Chartrand & Bargh, 1999), and in general it has been supported by the available evidence as producing positive regard for the other. But some studies also show null or even negative effects on rapport as a function of mirroring (LaFrance & Ickes, 1981). These data suggest that mirroring may positively influence rapport if it is done naturally and subconsciously (or at least appears to be so); if an interactant partner feels that one is deliberately trying to mirror behaviors, the partner is likely to feel manipulated, diminishing the chances for rapport building. Other nonverbal behaviors found to be associated with rapport include smiling (Rotenberg et al., 2003); direct body orientation, uncrossed legs, symmetrical arms, and moderate eye contact (Harrigan, Oxman, & Rosenthal, 1985); and congruent limbs and forward-leaning postures (Trout & Rosenfeld, 1980). (Matsumoto & Hwang 2013b: 90)

There are many names for mirroring in scientific literature (from postural mimicry to synchrony), but I have never once noticed it being called the chameleon effect. Maybe it's because I haven't read Chartrand & Bargh (1999)? In any case it seems valid that intentional mirroring can have the opposite effect from that which was desired.

> But be careful to not overinterpret arm crossing, especially in chairs with no armrests. In these situations the frequency of arm crossing may increase as a way of resting the arms. (Matsumoto & Hwang 2013b: 92; note 1)

Even these writers have to fight off peaseisms. I should remember this note for the next time that someone confronts me with this "body code."

Matsumoto, David and Hyi Sung Hwang 2013c. Cultural Influences on Nonverbal Behavior. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 97-120.

> Me define human culture as *a unique meaning and information system, shared by a group and transmitted across generations* (Matsumoto, 2007; Matsumoto & Juang, 2007). Culture gives meaning to social contexts, social roles, identities, relatioships, and settings. Our cultures determine what it means to be a husband or wife, child, work colleague, acquaintance, or even stranger. Culture determines what being in private or public means. Given these various meanings, cultures create rules we call *norms* that help to determine what is appropriate or not in our behaviors with specific people in specific contexts. Culture is the meaning and information afforded to these contexts, relationships, and norms. (Matsumoto & Hwang 2013c: 98)

This sounds awfully lot like the definition of culture given in the semiotics of culture, but instead of "a certain unity" between systems that is non-genetically inherited there's "a unique" system of meaning and information transmitted across generations.

> Cultures as we have defined it is not the same as popular culture, which generally refers to trends in music, art, and other expressions that become popular among a group of people. Certainly popular culture and culture as we have defined it share some similarities - perhaps most important, the sharing of an expression and its value by a group of people. But there are also important differences. For one, popular culture does not necessarily involve sharing a wide range of psychological attributes across various psychological domains. Culture as we defined it involves a system of rules that cuts across attitudes, values, opinions, beliefs, norms, and behaviors. Popular culture may involve sharing in the value of a certain type of behavioral expression but does not necessarily involve a way of life. A second important difference concerns cultural transmission across generations. **Popular culture refers to values or expressions that come and go as fads or trends within a few years**. Culture is relatively stable over time and even across generations (despite its dynamic quality and potential for change). (Matsumoto & Hwang 2013c: 102)

Comparison of culture and popular culture in an unexpected place. I wonder if this could be used also in the semiotics of subcultures?

> *Table 5.1*Characteristics of Different Types of Cultural Display Rules*LabelDescriptionExample*ExpressExpress an emotion as it is felt with no modificationsExpressing an emotion "as is," as when alone or with close friends or familyAmplifyExaggerate the expression of an emotion so that what is displayed is more than what is feltLaughing loudly at your boss's bad joke even though it is only mildly amusingDeamplifyReduce the intensity of the expression so that what is displayed is less than what is feltScolding a child when agry, showing that you're angry but not enragedNeutralizeShow nothingPoker face; stone-facedQualifyExpress the emotion but with another expression to comment on the original emotion. The second expression is often a smileSmiling even though one feels miserable; the smile lets people know that things are okay or will be okay even though you're in distressMaskDon't show what one truly feels and instead show

> something else altogetherSmiling even though one is entirely angry at something or someoneSimulate-Display on emotion even though one is not felt at allFeigning that one is angry or happy or sad when one is not(Matsumoto & Hwang 2013c: 104)

Display rules have been improved upon during the last 44 years.

Frank, Mark G. and Elena Svetieva 2013. Deception. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 121-XX.

> There is some evidence that liars press their lips more ,but it is uncertain as to whether this is to control an emotional reaction or whether it is an action like lip pursing that occurs when people think harder. (Frank & Svetieva 2013: 127)

I couldn't stop myself from pressing my lips together aggressively when a lecturer spent several aggreviating minutes responding to my statement that I study nonverbal communication by reiterating every general myth about "body language readers" that she knew (e.g. that we can read thoughts, etc.). My lips were saying "you're so wrong that I'm in conflict whether to start arguing against everything you are saying or just let you keep your dignity, the little of it you have left in my eyes."

> Our work has found that liars are more likely to demonstrate fear, distress, disgust, and contempt compared to truth tellers (Frank & Ekman, 1997; Frank, Hurley, et al., 2011; Matsumoto et al., 2011). When someone is not motivated to conceal his or her emotions, that person's expression tends to last between ½ and 4 seconds in length (Ekman, 1989). However, **in deception situations, where the liar is motivated to conceal his or her emotions, often these facial expressions of emotion are micro momentary**, that is, they last for less than ½ of a second, or what has been called a "micro expression" (Ekman & Friesen, 1969; Frank, Hurley, et al., 2011; Haggard & Isaacs, 1966). The reason for micro expressions is found in our basic neuroanatomy. (Frank & Svetieva 2013: 129-130)

That is, even the mere occurrence of microexpressions can indicate that something is amiss.

> A similar principle may apply to contraband concealment - we could expect changes in body posture, the speed of movement, and stance adjustment in persons engaged in contraband concealment (see also Chapter 7 by Carl Maccario). Specifically, movements may be driven by impingements caused by the presence of weapons or explosives - that is, the different weight loads can cause changes in body posture and movement that may betray the fact that a person is concealing a weapon of some kind. Research has shown that different weight loads affect normal gait kinematics or movements. When loads approaching 20 % of a person's body mass are added (e.g., 40 lbs for a 200-lb person) compensatory mechanisms appear in the gait that can be readily detected (Bonnard & Pailhous, 1991). (Frank & Svetieva 2013: 134)

Hmm, something (changes in body pasture and movement) resembling a pimp strut can give away concealment of a weapon?

Maccario, Carl Joseph 2013. Aviation Security and Nonverbal Behavior. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 147-154.

> These two events highlight the fact that the threat to aviation is constantly evolving and that terrorists in particular are constantly adapting to methods and weapons to defeat current available technology and procedures. In response, aviation security professionals called for a better balance between detecting the behavior of individuals with nefarious intentions and detecting the dangerous weapons or explosives through technological means. The underwear bomber clearly understood the need for security to pay attention to individuals' behaviar and demeanor before he passed through security procedures, and had almost a "tunnel vision" as to what was being checked and not checked; yet no one engaged him or questioned him. It is the belief among many of us who work in the field of behavior detection that Abdul Mltullab would have "folded" under questioning or if subjected to more individual scrutiny based on his nervous demeanor and other behavioral indicators of fear. Some of the many cases of drug smugglers caught at Transportation Security Administration (TSA, the agency charged with airport and other transportation security in the United States) checkpoints by TSA behavior detection officers often involve **passengers who have a keen interest in security procedures, scanning the checkpoint before entering, rigid posture, minimal body movements, and a tense facial expression, almost one of fear and apprehension, unlike the other passengers who do not show those signs and go about their business of clearing security.** These are often tip-offs that something is wrong. As behavior detection officers, we become concerned when we see behavioral signals that deviate from a known environment, behaviors that demonstrate extreme concern about security procedures, excessive touching of the face or head, and constantly looking around as if to see who is watching. These nonverbal indicators cause the security official to give that person more scrutiny because that person's body is giving off **behavior alarms** - and I call this scrutiny *human alarm resolution*. (Maccario 2013: 148-149)

People who behave suspiciously raise an *alarm* in the behavior *detection* officers who then respond by *resolving* the alarm through higher scrutiny. This and other articles in the Part II of this book demonstrate quite a few similarities with the RAND publication *Out of the ordinary: finding hidden threats by analyzing unusual behavior* (jja). Here, specifically, "a keen interest in security procedures" is similar to "*casing* buildings" - e.g. taking pictures of every side of the building and especially the security cameras, etc. This is the kind of out-of-the-ordinary or "atypical" behavior security agents (should) look out for.

> When I worked as a behavior deterction officer for a private aviation security company, we identified a money smuggler because he **kept protecting the briefcase he was carrying by placing it between his feet, nervously shifting it side to side and then back and forth every time a security person walked by.** He would also continually rub his head the closer he got to the security interview station. At the interview station, he could not maintain general eye contact with me as I went through the security questions; all the while continually shifting his feet and the bag. His shoulders elevated every time he answered a question almost like he was struggling for air. (Maccario 2013: 149)

The fear of getting caught with undeclared money made him betray himself.

> The idea for behavior detection to be used in security screening situations originated with the Israeli airport security community, which implemented a number of techniques that focused on passangers' demeanor ond subsequent answers to simple questions about their trip. The logic of this approach is that the passenger's nonverbal behavior and verbal responses may reveal deception and maybe even hostile inventions. This is now commonly referred to in security world as *behavior recognition* or, as the Israelis call it, *pattern recognition*. (Maccario 2013: 149)

Makes a lot of sense. If it stems from the situation baseline, then it is mostly about recognizing behavior that deviates from the normal pattern.

> Behavior recognition or suspicious behavior detection is about how a person is acting or behaving within his or her environment. The theory behind behavior recognition is that when someone is in the process of carrying out a criminal or terrorist act, that person will exhibit behavior that is out of the norm. This behavior may be a manifestation of the act or operation that the person is planning, or it could be an attempt to conceal these behaviors. (Maccario 2013: 150)

Yup, out-of-the-ordinary-ism. Too bad for people who have abnormal behavior patterns (such as avoidance of eye contact for people on the autistic specter), because they will probably be discriminated.

> What were all the others looking at? I have flown through Logan Airport, where I am based for the TSA, in a suit and have been recognized by many non-TSA airport employees. Yet when I am in street clothes, it is amazing how I have walked by those same people without being recognized! Dismissing activity as "probably nothing" or "looking" but not "seeing" is going to allow possible criminal, including terrorists, activity to go on unnoticed. (Maccario 2013: 153-154)

Here sensory gating plays a part. On the job, recognizing familiar faces is important, on the street it is not, there are simply too many faces going past.

Ennett, Joseph 2013. A Cop's Nonverbal Journey. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 155-162.

> About 15 minutes into the interview he told me what I believed to be an obvious lie that I was able to detect from a small body shift back and a microexpression of happiness, displayed with a slight smile on his face (enjoying the lie). I made the decision to call him on it by saying, "Why did you just do that?" He said, "What?" And I stated, "You lied to me." The look of surprise on his face that he had been found out was priceless. (Ennett 2013: 159)

Anecdotal material is anecdotal.

> On a serious note, being able to read others' emotions does present us with a decision on how we use the skill. **How much do we want to know, and how much do we not?** Using the skill to facilitate conversation to make it more rewarding can be great. Being a walking lie detector may be quite **intrusive** and possibly amusing to some, but it is our human nature to want to believe in each other, to trust the spoken word almost to a detriment. On the other hand, questioning the validity of everything said can be quite **consuming**. (Ennett 2013: 162)

Points for nonverbal ethics: is it *right* to intrude? And is it beneficial to *burden* ourselves with analysing behaviour of others at all times?

> Once I understood the science of human emotion, I had a new base of knowledge to draw from. The new challenge was how to apply the knowledge in my work, in everyday life, and at home. **People look so different** from when I started… or maybe it's that I see them differently? But one thing I have learned is that **once you have the knowledge, once you are able to see people completely, you are unable to ignore it; you cannot go back.** (Ennett 2013: 162)

This is why I'm reluctant to involve myself more deeply in FACS and microexpressions. I'm not completely sure if I want to see people that way. My own brand of nonverbalism is bad enough.

Moskal, Paul M. 2013. Anomalies and Nonverbal Behavior. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 163-172.

> I believe this identification of anomalies is what we cops call "gut feelings" or intuition that can sometimes lead us down one path over another. **An anomaly is some behavior or action that does not fit with the other actions or behaviors that accompany it**. I think that some individualis are better than others at picking up these "anomaly cues" - either due to training, experience, sensitivity, or innate ability to process what is seen by all of us but not necessarily processed in traditional cognitive ways. (Moskal 2013: 164)

More out-of-the-ordinary-ism.

> Today's booming social networking sites feed us information, globally and instantaneously, that draw us in partly because of our insatiable desire to know what others are not only really doing (Facebook/LinkedIn) but what they are really thinking at that very moment (Twitter). *As a society and as a culture we want to be able to read other people beyond what they say or manifest.* (Moskal 2013: 164)

Netisemiootika jaoks midagi.

Baxter, Daniel H. 2013. Understanding Body Language and the Polygraph. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 173-181.

> As a street officer, I used some observational techniques, but these were more for safety than for obtaining information. We were taught to watch a person's hands for any weapons or movements to avoid being struck, but it wasn't until around 1978 that I even heard of anyone teaching nonverbal behavior. Two of our detectives went to a class and provided the information to the uniformed officers. The information was very elementary. For example, the deterctives told us that when people fold their arms or they rause their foot so the investigator can see the sole of the shoe, then they are using blocking mechanisms. Also, if someone touches his or her nose while the officer is talking, then the person believes that the investigator's story or statement "stinks." This was my only introduction to observing body language until the late 1990s. (Baxter 2013: 174)

This is what I call *peaseism* after A. Pease. In Estonia most people who perform communication classes still rely on that stuff today. It is embarrassing.

> There were other occasions as a police detective when I began to use the observational method to try to elicit information, but I never felt comfortable in making on someone's guilt or innocence based solely on my seeing **something that I could not label**. (Baxter 2013: 176)

The labeling aspect seems to be a large part of "nonverbal awareness" - it almost seems analogous to Helen Keller's story; in that when one learns that every significant gesture or facial expression has a verbal description or a name or a two-letter-and-number code (FACS), then one learns the "body language" as such. In this sense the latter is not nonverbal communication *per se* but "language about the body" or "language capable of describing bodily behaviour." It seems that the expression "body language" is still mysterious for me.

> I believe my success in obtaining the information was a direct result of me observing the nonverbal change in his behavior when I questioned him about having any involvement in serious criminal activity. If I had not been looking at him or had not recognized that change in his baseline, I am sure that I would not have persisted in probing him on that topic, which in turn revealed his (up until then) secret motivations through his reactions to questions pertinent to those motivations; I was able **to capture the subtle physiological changes through my own eyes**. (Baxter 2013: 180)

The importance of observation in pertinent interviews.

> Although changes in behavior may not be a sign of deception, they are usually a sign that some internal body process has triggered some reaction - and the cause of that trigger needs to be identified through follow-up questions. (Baxter 2013: 180)

It is assumed that changes do not take place randomly or out of touch with speech, but in conjunction with what is expressed in speech. If the inquisitor references to some "hot spot," it triggers a physiological reaction which may be detectable with bare eyes (one need only look). It is the culprit's own body that betrays him or her. This neatly hooks up with the topic of "facecrimes" in Orwell, but that's another story.

Brownell, Scott 2013. Nonverbal Behavior in the Courtroom. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 183-190.

> Why is this important? During this testimony from the witness stand, I was watching Calvin's face. Because the juvenile delinquency trial in Florida has no jury, I am also thi finder of fact. From my experience of several hundred such trials, I expected this teenager's face to show some expression of anxiousness, anger, nervousness, or at least discomfort while testifying. But for the most part, he showed no emotion. It was as if he were reporting someone else's story. That fot my attention. And then, during cross-examination by the prosecutor, when Calvin said, "And they come up to me and then they arrest me," his face changed. He had just the slightest bit of a look that reminded me of a smile. Immediately, I remembered "duper's delight." (Brownell 2013: 185)

I know duper's delight from *Lie to Me* and perhaps Navarro. Brownell explains that this term was coined by Paul Ekman and taught to him by Maureen O'Sullivan. The essence is again somewhat related to concursivity: the ability to ascribe a meaningful verbal label to a nonverbal behaviour; especially in context, since a hint of smile by itsely is insignificant, but in a situation when it deviates from the "situational baseline" it is very significant.

Freshman, Clark 2013. Persuasion, Negotiation, and the Law. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 191-200.

> Based on my experience teaching thousands of lawyers, judges, and negotiators, the most important idea to learn is a correct focus on two concepts: *sweet spots* and *soft spots*. Sweet spots indicate signs of some combination of positive emotion, rapport, and trust. This can be as simple as the presence of a true enjoyment smile, the kind involving not merely the lower part of the face but the muscles surrounding the eyes as well (Duchenne, 1862/1990). It can also involve tracking or mirroring of the body movements, voice, and speech patterns of someone else (Bernieri & Gillis, 1995). As we will see in detail, sweet spots

> typically suggest that we haveset a context more likely to lead to success.
> The flip side of sweet spots, *soft* spots include signs of emotions usually unhelpful in negotiations, such as anger and contempt or heightened thinking. Soft spots and "hot spots" deserve our attention as sources of valuable information, but they do not necessarily indicate that someone is lying. As others indicate, the presence of soft spots or hot spots makes deception a more likely possibility, and lawyers may often treat them with suspicion. (Freshman 2013: 192)

In the end the editors frame sweet and soft spots as subcategories of hot spots. In broad terms a "hot spot" tells one that something significant is occurring or just occurred. It is further categorized as positive and involving comfort (sweet), or negative and involving discomfort (soft).

> In part because of their ambiguous nature, soft spots not only may identify times to be more suspicious or vigilant but also times to be more compassionate. One day, on a break from teaching my law school class, I saw a microexpression of distress cross a familiar student's face. I crouched down and asked "How's it goint?" She burst into tears and gave me her cell phone. Her beyfriend had just broken up with her - by text. We sat quietly for a few moments, and I offered to excuse her from class. (Freshman 2013: 193)

Very... human.

> In the real estate negotiation study, one buyer showed several facial signs of the universal emotion of contempt and a finger movement that might well look like the emblem gesture of "giving someone the finger" as he put his hand across his face. Emblems are culturally specific body movements with clear symbolic meanings, and some believe that such emblems sometimes represent leakage of concealed or unconscious thoughts. We initially interpreted the movement of the finger circling the ear as the emblem "you're crazy" - consistent with the signs of contempt seen in the face and the finger emblem. If that were the correct interpretation, then one would want to drop this argument. An audience member at a presentation at Columbia Business School, however, noted that this movement was a widely recognized gesture for "I'm thinking about it" in response to offers on the Chicago Mercantile Exchange - something we later verified. If the negotiator really was merely thinking about the argiment, then one might very well continue with the argument or repeat it later. (Freshman 2013: 197)

The middle finger emblem has appeared as a leakage of contempt for me as well but it could very well be that pointing at one's brain (the ears, or temple) is a gesture that just isn't widely recognized.

Boughton, Andrew 2013. Negotiation and Nonverbal Communication. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 201-212.

> Combining verbal clues with nonverbal reactions can provide deeper insights into exactly the information one needs. For example, when I've just made a proposal, I need to understand whether it was acceptable, regardless of what the other side is telling me. I expect them to say no. What I want to know is how to interpret that no, as there are two kinds of no: the hard one means, "I can't agree under any circumstance" and the soft one that means, "I don't want to agree, but I could agree because it's within my range." (Boughton 2013: 202)

A hard no is "categorical" no. The soft no leaves room for convincing.

1956

> The negotiation context offecs one big advantage that law enforcement or other contexts don't - the clarity of the other person's motive. Imagine yourself seated on a park bench with people watching. It's easy to identify the emotions of the surrounding people, but it's almost impossible to infer the context of their conversation simply from watching their interactions. In law enforcement, it's often the inferred context or motive that drives the line of questioning and information gathering, but that too is uncertain. However, in neggotiation we knew the other party's contekt or motive: to get the best deal possible given the circumstance. So to circle back to my metaphor, I believe that in commercial negotiation, people watching alone provides the additional information we well need to unlock key insights into the other party's position and flexibility. In other words, we are watching for *what* people say and de because we can assume the *why* is to get a better deal. Now imagine a policce officer interrogating a suspect; the *why* could be any number of possibilities (the suspect is protecting a friend, concealing a different crime, has a dorderline personality, doesn't trust authority, is afraid, etc.). (Boughton 2013: 203)

This is extremely important for *people watching nonverbalists* - not only *what* occurs in the interaction is important, but *why* the interaction is occurring in the first place.

> The best way to observe all of the signals during the crunch point is to actually bring a colleague with you to act as an observer to focus on the behavior of the other side. The best way to become an excellent observer is to offer to be the observer for your colleagues. (Boughton 2013: 205)

Sounds commonsensical, yet I can't imagine how this would go down - a second guy just sits there, staring at the other party's face(s) while saying nothing? It would either be weird or transparent that s/he is observing nonverbal behaviour.

> The tap dance occurs when the other party suddenly gets "happy feet" during the crunch point. Keep in mind that just because someone taps his or her feet incessantly doesn't mean the person is trying to deceive you. But if the individual doesn't have happy feet all the time, but only during the crunch points, this represents a change from the baseline. That may be another sign of internal discomfort with his or her ansver. Note that the dance isn't always that easy to spot since often your view is obstructed by a table. You have to listen for the tap, look for the reverberating movement through the person's torso (the foot tap sort of rebounds trough the body), or feel it on the table. (Boughton 2013: 206)

This feels like that awkward suggestion for dating: synchronize your breathing with your date by watching her (or his?) shoulders move up and down slightly. In all probability you probably have other things in mind than such subtle signals.

> A subtle variation on the head shaking "yes" is the raised eyebrow in response to our proposal. For example, we've proposed a price of $250,000, and we immediately see the other party's eyebrows raise followed by a verbal rejection. The inner dialogue in the other party's head might sound something like this: "Ahh, now we're getting somewhere, wait ... can we get more, quick - say no." **The raised eyebrows indicate a level of interest**, and typically negotiators aren't interested if their rejection is a hard no. (Boughton 2013: 207)

A new meaning to "a facial interrogation point" - a facial interest signal.

> That being said, remember that we are collecting clues, and it is always more accurate if there are several signs present. We can't simply focus on one area or technique. It is always recommended that if possible a negotiator use an observer to help identify and read the signs. An observer can focus 100 % of his or her efforts on watching and listening while we manage the rest of the negotiation process. (Boughton 2013: 210)

The cluster cule, combined with the observer colleague suggestion.

> The one question I'm asked, repeatedly, by my students is, "What should I do if I catch the other side trying to deceive, conceal, omit, or change pertinent facts?" Whatever one does, **I recommend we *avoid* confronting them with the information**. When we accuse someone of lying we escalate the situation by evoking an emotional response that may conceal more meaningful emotional responses. They are likely to become defensive and more irrational as a result. Instead, I suggest we take note of the information, use it to understand that the other party is telling us that their position is movable, and thus use the information to guide our next proposal. (Boughton 2013: 210)

#nonverbal ethics or why to avoid intruding / interfering: it may disrupt the exchange in a significant way by making the interactants guard their expressions and thus contort the whole situation.

Longford, Steve 2013. Interpersonal Skills and Nonverbal Communication. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 213-224.

> The simple reason for this increasing awareness and reliance on interpersonal skills is because **attempts at dehumanizing business and life has not been successful**. In their work on the employee-customer relatioship, Fleming and Apslund (2007, p. 17) define the problem as this:
>
> > Even the most perfectly designed and built process or system is only as good as the human being who uses it. And, for many executives, because controlling quality in processes and systems is infinitely easier than similar activities with people, it seems reasonable **to try and factor people out of the equation all together**.

Unfortunately, factoring people out of the equation has for so many become costly, painful, destructive, and unacceptable socially, politically, economically, culturally, and even religiously. (Longford 2013: 214-215)

This tendency should be investigated further.

> Although there are many different interpersonal skills that can benefit people, the one type that I'll focus on in this chapter is the ability to read and assess nonverbal behavior. This ability is an important element of what we term "reading people" in general, which, for the purposes of our training, is defined as the process of detecting and interpreting nonverbal, verbal, and paralinguistic cues and indicators exhibited by people for the purpose of identifying and understanding their attributes and motivations. (Longford 2013: 215)

This (focus on communication) makes much more sense that that book *Reading People* written by some hack with a "Phd." on the cover.

> And even in basic life satisfaction, we find that knowledge of these skills can provide personal insights into one's own behavior; that is, determining if someone is casting off facial expressions or body postures that may be seen by others as hostile - for example, having a knitted eyebrow, which constitutes part of the facial expression of anger, when in fact the individual has no such intentions of sonding such messages. (Longford 2013: 216-217)

Proprioception, and the case of "Man, do I always look that angry?"

1958

> The specific areas of application included the following:LeadershipConflict resolutionManagementPersuasionTeam buildingCase managementSalesManaging difficult behaviorsInterviewingTreatmentNegotiationRelationship building(Longford 2013: 218)

These are the areas where knowledge of nonverbal communication could prove useful.

> The type that shows the greatest improvement tends to be those who are receptive to scientific explanations, rather than being impressed by "magic" tricks. Postcourse assessment of training delivered by my company shows that these individuals are much more likely to continue training exercises after receiving classroom instruction. This is accentuated when these individuals have a significant realization or "a-ha" moment about their own behavior. When the belief in science and personal insight is combined, they form by far the most important factors producing strong interpersonal skill improvement over time.
> A second group of participants who show good improvement are those who can see a significant, direct, and tangible application of nonverbal skills to what is important to them. This too leads to them having a high propensity to practice their skills. Whether it be family relationships, work situations, or their own personal interactions, if the participant can consistently identify specific issues to which he or she can apply the techniques, there appears to be a greater improvement in that participant's skills over time. (Longford 2013: 220)

Once again proving that personal interest is a great advancement for any type of learning.

Harrington, Nick R. 2013. Nonverbal Communication in Consumer Research. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 225-236.

> Everyday tasks are, however, typically repetitive, often of low emotional engagement, frequently associated with removing negatives, and usually have a predictable outcome. Consequently, they are most often unconsciously enacted. (Harrington 2013: 225)

As the editors summarize this point in the end: household matter such as washing powder, drain cleaner, hygiene towels etc. don't make people happy, they rather work to reduce negative emotions associated with these matters.

> Habitual events are those that occur repeatedly in a stable context to the point where the context alone can cue the behavior. It has been suggested that up to 45 % of everydaybehavior (particularly activities with low risk) occurs habitually, and this reflects a mechanism to free cognitive resources to attend to and process more novel information (e.g., Martin, 2008;Wood & Neal, 2009). (Harrington 2013: 228)

Sound quite Peircean. Must keep in mind for the semiotics of everyday behaviour (still a bit surprised that it's an actual university course).

Sheeler, Robert 2013. Nonverbal Communication in Medical Practice. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 237-246.

> Being able to communicate and motivate both pantients and learners is summed up in the phrase I constantly use when teaching medical students: *they have to know that you care before they care what you know*. (Sheeler 2013: 240)

That’s a neat saying.

> At times there is a striking difference between what people say and what they do, the latter often having much greater impact on their health care outcomes. **Nonverbal communication is a form of behavior that is halfway between saying and doing**. It provides a closer link to the core emotions and beliefs of the patient. Sometimes the elements that can be discerned from this behavior are more accurate and helpful than what is available consciously to the patients themselves. (Sheeler 2013: 241)

Extremely valuable remark. This is also problematic for the nonverbalist, because he must sit on both seats and deal with both language theories and action theories, because nonverbal expression is indeed *a doing that says something*.

> There are also data that suggests that patients perceive women as more compassionate caregivers. They may be more nurturing. but we don’t know exactly how that affects treatment. We presented at a 2010 national conference on headaches data demonstrating that across 1,225 patients, cared by 32 physicians, male physicians prescribe differently for male migraine patients than women migraine patients, whereas women physicians prescribe similarly for both genders. **At the end of the day though, wemone may be more tired from the higher expressive intensity of their interactions.** I have seen workshop presentations from others that claim that women often use their facial muscles considerably more than men in the course of interacting with patients. If this is true, then it too can take a toll and lead to higher fatigue at the end of the day. (Sheeler 2013: 244)

Because expressive movements are also muscle-work.

> Whether in your role as a physician, or in any clinical or interpersonal encounter, once you notice something nonverbally, you have three options:
>
> 1. Notice the signal, ponder the meaning, and recalibrate your approach without in any way directly engaging the sender of the signal.
> 2. Use this as a red-flag moment that will allow you to probe more deeply with gentle, noninvasive approaches such as "You seem uncomfortable" or "Is there more to that than you have shared with me so far?"
> 3. Directly and openly confront the person - in effect, calling the game. This is the intense option and can escalate the situation. But it can also be transformative, especially of negative behaviors that can poison the workplace. To execute this strategy requires the highest degree of certainty that you are right about the nonverbal communication - which is yet another reason to study this realm as fully and as formally as possible. If you root out behaviors that center acound contempt, anger, and disgust, you can make your workplace a sofer and more uplifting place to work. This will also make it a more healing environment for patints. The reason that such behaviors often persist is twofold: there is often an underlying issue or unresolved emotion *and* the person has gotten away with it over time, usually through plausible deniability since most lack the skill to say with certainty that the behavior of the other was negative in character.
>
> (Sheeler 2013: 245)

More for nonverbal ethics, e.g. how to react to nonverbal behaviour.

Privitera, Michael R. 2013. Nonverbal Behavior and Psychiatric Observation. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 247-258.

> Dependence on words alone fails us in many situations. One significant example is when a patient has **alexithymia, which is the inability to put feelings into words**. Such patients under periods of stress may manifest a host of medical (psychosomatic) symptoms and will be unable to make the conscious connection between these symptoms and their anxiety, relevant life stressors, or depressed feelings - all of which get expressed somatically (communicatied) through physical symptoms. Patients may, however, appear depressed on anxious to the observer, and this assessment includes interpretation of nonverbal behaviors. (Privitera 2013: 248)

It is generally the case that other see our facial expressions and we ourselves don't, but this is taking this to the extreme, where acknowledgment is even impossible.

> Likewise, the presence or absence of facial hair (e.g., presence or absence of heavy beard, large mustaches, etc.) may suggest either someone who is aloof or available for interaction. Within grooming we can also classify a little-mentioned nonverbal clue - *odors*. A bad-smelling person suggests unkempt, poor hygiene - often associated with schizophrenia and psychotic processes so severe that they interfere with **activities of daily living (ADLs)** like hygiene - or motivation and drive impairments that occur is severe depression and also interfere with ADLs. Grooming can also indicate severe substance abuse disorders - where the whole day revolves around maintaining intoxication, leaving little desire or ability to spend time on hygiene. (Privitera 2013: 250)

Goffman (or someone else, Birdwhistell?) noted something similar.

> A monotone patient may be overly self-absorbed, preoccupied, excessively denial orientated, or even depressed. Typically, the speech pause times lenghten for the depressed patient and revert to normal when the patient's depressive episode is treated (a psychomotor phenomenon). (Privitera 2013: 252)

A neat quip to keep in mind. E.g. "sad - down" analogy extends to vocal characteristics.

> Another sign involves the nasolabial fold (the line running obliquely from the side of the nose to the corners of the mouth). This fold relaxes in depression and becomes flattened, but when the patient begins to recover, this fold will tighten and be demarcated again. This noticeable facial change will occur before the patient can consciously report improvement in mood. This change alnog with other early psychomotor improvements can be examples of how the patient is "the last to know" he or she is getting better. Upon seeing such clues, the psychiatrist can expect the patient's subjective improvement soon. (Privitera 2013: 253)

I can just about imagine a dystopian world in which these kinds of signs are discriminated and people sent on treatment when their nasolabial fold loses prominence.

> In general, the *level of expressivity* in the face and body is also a clue to the psychiatric state. Patients can have flat or restricted affect - i.e., **a narrow range of responses**. This may be associated with the internal state of the lack of ability to respond to humor or joy, known as **anhedonia**. (Privitera 2013: 253)

I think I may have anhedonia. William James has written about it.

Frank, Mark G; Hiy Sung Hwang and David Matsumoto 2013. Synthesis and Conclusion. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 259-282.

> We did not share drafts of their chapters with each other; thus, they were all written independently, although the three of us did comment on earlier drafts of each chapter. These comments were mainly structural. **The only consistent comment was a request to provide specific behavioral examples. So a contributor might say something like, "I noticed he was upset...," and our comment wold be, "Please detail the specific behavioral clues that caused you to notice or believe he was upset."** This approach allowed us to better draw out the lessons learned from these applied settings, and it enabled us to correlate the various behaviors they noted with those reported in the scientific literature. (Frank *et al.* 2013: 259-260)

That is, the editors urged the contributors to be more *concursive* (or, less ambiguously concursive). This does cast some doubt as to the validity of their descriptions, though, because instead of remembering an actual behaviour they might have constructed one on the spot.

> What we know about manipulators is that they increase with discomfort; this suggests either that our contributors are being misled, believing this to be a reliable clue when it is in fact an illusion, or that maybe our laboratory studies just do not generate nearly the stress levels that real-world counterterrorism officers or negotiators face. This, it may be that the laboratory science *underestimates* the utility of manipulators as a reliable nonverbal signal because laboratory science cannot generate the discomfort levels found in real life. Moreover, it is likely we could not **ethically** generate such levels in the laboratory, but instead we would have to do some selected analysis of real-world cases to assess the utility of manipulators. (Frank *et al.* 2013: 261)

Both cases are indeed possible. It is indeed interesting that there are ethical limits to experimental psychology. There is a *real* difference between experiments with artificial incentives and actual life where the stakes are high and the choices heavily impact people's futures.

> Maccario's idea is that the environmental baseline, derived from countless hours of being in an airport environment, can help fill that knowledge gap to identify the behaviorally anomalous individual. This the baseline is not necessarily someone's own behaviors, but the general behavior of the crowd. This shift to an interindividual baseline makes sense under these circumstances. (Frank *et al.* 2013: 262)

Indeed, one could even imagine a theory of baseline informed by Goffman's triad (self-other-situation). That is, not only the baseline of a certian (other) person and the baseline of the situation, but also one's own baseline can be the measuring pole for finding anomalies. The latter bit is based on the mimicry aspect: that one may not notice the anomalous behaviour of others in the given situation but notice that one's own behaviour is anomalous and then look for the cause - who (other) or what (situation) is causing it?

> When he did learn of some potentially useful phenomena, it was stuff like this: "that when people fold their arms or they raise their foot so the investigator can see the sole of the shoe, then they are using blocking mechanisms. Also, if someone touches his or her nose while the officer is talking, then the person believes that the investigator's story or statement 'stinks'" (see Chapter 10, p. 174). However, we emphasize the word *potentially* useful, not *actually* useful, because **there are no published research studies demonstrating any of this**. There are the sorts of observations that often come from popular magazines or books but do not have any sound scientific backing. Or, as we found later, **the may come from single case studies**, as in Hirsch and Wolf's (2001) case study of former president Clinton's nase touching when allegedly lying. (Frank *et al.* 2013: 266)

Much of popular body language discourse either lacks scientific backing or stems from fictional literature, for example. There's nothing wrong with using fiction to inform research, but it must be acknowledged beforehand, not touted as a truth with non-existent scientific backing. As for case studies, they are not reliable because they lack support. A truth becomes truth when it is verified.

Application

We can take the science from Part I and marry it to the practitioner accounts in Part II and generate the following mnemonic (Frank, Yarbrough, & Ekman, 2006) that will help practitioners best deploy their knowledge of nonverbal communication:

- Awareness
- Baseline
- Changes
- Discrepancies
- Engagement
- Follow-up

Awareness means that practitioners must be aware of a number of things to optimally take advantage of nonverbal communication. They must be aware of vorious cultural norms for given groups of people that may govern their eye contact, the distance at which they stand, the amount of body and facial movements, and so forth. They even must be aware of the physical environment, the weather, time of year, and so forth. And finally, they must be aware of the power and limitations of nonverbal behavior analysis.

Baseline means that practitioners must take account of the environmental, situational, and behavioral norms of given persons and situations. They must be aware of when and where in the interaction they can generate the sorts of behaviors that they can note as examples of truth and deception so they can later compare them to the critical, crucial, or crunch points in the interaction to enable optimal comparison for nonverbal behavior and achieve goals.

Changes refers to looking for behavioral changes in baseline - anomalies - be they environmental or individual baseline. Noticing when these changes occur in the behavioral sequence over time, and for which particular topic, is essential. These are best thought of as hot spots that signal that something internally has changed in the other person. This does not mean that the person is lying, as there can be many innocent reasons for these behaviors. But they are signs for further investigations.

Discrepancies refers to looking for those nonverbal behaviors that are discrepant from verbal or other behaviors not across time but at a given point in time. These too are hot spots, but they best represent a mismatched signal occurring amongst the different behavioral channels within an individual at one given point in time. In contrast, changes refers more to nonverbal behavioral changes in any given channel over time. Metaphorically, discrepancies refer to vertical differences across different channels at one point in time, whereas chages refer to more horizontal differences across the same behavioral channels over time for particular topics.

Engagement refers to the fact that once the changes and discrepancies are noted, the practitioners should engage the hot spots by either adjusting his or her own behavior or by asking additional questions about the topic that was being addressed once the hot spot occurred. This is often better executed, based on our experience, not at the immediate moment of the hot spot but after the individual completes his or her initial account or statement.

Follow-up refers to the fact that the issues raised during engagement need to be followed up - with other potentially corroborating information, or further questions, and so forth, to ascertain as best as possible what is going on in the mind of the other person. (Frank *et al*. 2013: 280)

Somewhat similar mnemonic concluded Navarro's book. This one is better, more concrete.

4.7.10 The unobservability of other minds (2013-07-31 17:52)

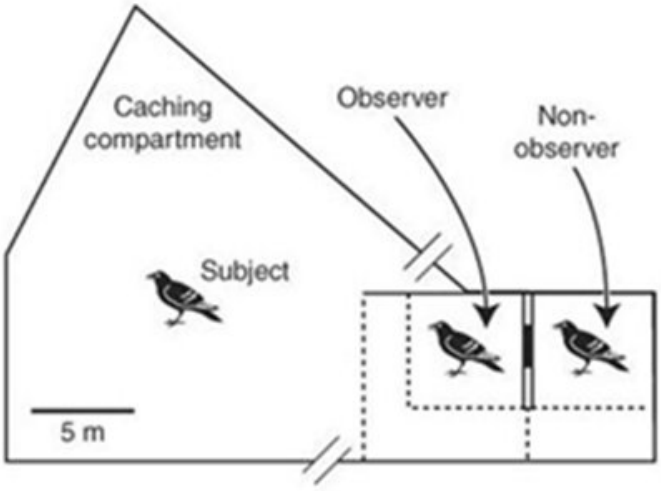

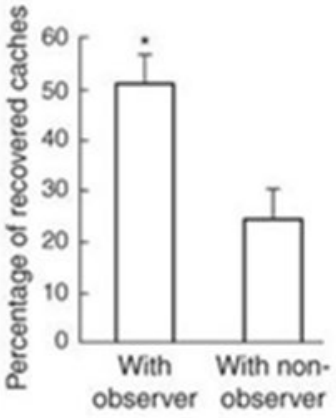

Bohl, Vivian and Nivedita Gangopadhyay 2013. Theory of mind and the unobservability of other minds. *Philosophical Explorations: An International Journal for the Philosophy of Mind and Action*. Published online.

> Making sense of others as **psychological beings** is of central importance to our social lives. Over the past three decades, philosophers and empirical scientists have carried out joint research on the issue of what cognitive processes are responsible for **the human capacity to understand and interact with other subjects**. Predominantly, social cognition has been thought to rely on folk-psychological theorising and/or simulation. (Bohl & Gangopadhyay 2013: 1)

The abstract of this article contains two tell-tale terms: "mindreading" and "mindedness." The first indeed seem to be the territory of folk-psychology (I cannot even express tha irk I receive from such claims as "the notion of sixth sense is derived from a woman's intuition"), the other is something I am very much drawned to (thanks to F. Merell and his discussion of mindedness in relation with Polanyi's focal and subsidiary attention). As for the notion of "psychological beings," it seems to validate human "mindedness" as a psychological phenomenon, more so when the (first) author claims interest in "social cognition" and emphasizes our capacity to understand and interact with othes subjects, e.g. intersubjectivity or what some would in a rather crudely sounding term, claim to be the subject of interpsychology (as opposed to intrapsychology).

> The aim of this paper is to investigate one particular assumption that is frequently attributed to ToM and criticised by various authors: the assumption that *other minds are unobservable*... (Bohl & Gangopadhyay 2013: 1)

This is why I felt I could gain something from this article: I view nonverbal behaviour as "a window into other consciousnesses" - or, at least as a more immediate (compared to verbal behaviour) approach to other minds. My basic assumption is that other minds aro not unobservable, but observable to the naked eye, not to mention the techonological approaches to other minds or more specificly brain activity via magnetic resonance and other types of scanners. What I mean by "the naked eye" aspect is that we can visually track the "embodied" cognition of speech. There's plenty to support this idea in gesture studies, but it even seems to make sense an a common-sense level: if you know a person well enough, say your spouse or kin, then there are times when they need not bother to say anything, you

can glean from their expression or gesture what they might be thinking or feeling. What follows is the well-known case of "you don't even need to say it" or "I know what you are thinking." In this very down-to-earth way, other minds become observable. At least this is what I presume, maybe the article will lead my down another path…

> One of the frequently criticised assumptions that all ToM accounts arguably share is the claim that other minds are unobservable. We have labelled this claim the UA. According to UA, **the mental aspects of others are perceptually inaccessible**. The critics claim that UA entails the view that **all we are ever perceptually presented with are the physical properties of the other person as a physical object**[2] and therefore social cognition is thought to necessarily rely on dedicated non-perceptual mechanisms[3]. Because of UA, theorising and simulation are postulated as special **cognitive mechanisms for surpassing the gulf between observable physical behaviour and unobservable minds** (Zahavi and Gallagher 2008, 237– 238). (Bohl & Gangopadhyay 2013: 2)

Ah, my hunch was correct: nonverbal ("physical") behaviour is involved. The gulf that is mentioned here is kind of reminiscent of the body/mind dualism problematic rampant in (Western) philosophy and science. That is, how are observable-body(ly)-behaviour and unobservable-mind-phenomena connected/interrelated/associated/etc.? This is not an easy gulf to breatch, but a novice semiotician would immediately claim that this is a semiotic problem: that observables here *stand for* unobservables. Even some "non-perceptual" channels for linking minds can be imagined semiotically; e.g. two people who interact extensively and operate with very similar working assumptions may separately arrive at a similar idea or emotion independently of their perceptual input. But this feels like jumping way ahead; these types of things may come further on in the article and in appropriate language. The "physical properties" aspect is explicated in the notes:

> "[. . .] a core assumption of both theory theory and simulation theory is that we perceive or experience only **the physical movements** of another person, since the mental states of others are unobservable" (Zahavi and Gallagher 2008, 237). (Bohl & Gangopadhyay 2013: 15; note 2)

I think that the last bit should be contested. Are mental states of others unobservable? Again, presuming that the mind is not an epiphonomenon but a result of the so-called "higher functions" of the brain, then mental states are indeed nothing more than the result of neurochemical processes, which are very much "physical" but nonetheless "unobservable" without special equipment or physical (neurosurgical?) intervention. That is, you can see the indices of mental states in bodily behaviour but you cannot see the actual brain activity that causes those mental states with your bare eyes. So it's still a yes-and-no answer, depending on what is meant by observation and perception. The third note might be enlighting:

> By "non-perceptual mechanisms" we mean both mechanisms that do not use perception at all and mechanisms for which perception is merely a way of delivering raw input which then needs to be processed by the non-perceptual mechanism for generating meaningful content. (Bohl & Gangopadhyay 2013: 15; note 3)

What? … This is a mind-bogglingly technical definition. At present I cannot think of any cognitive mechanism that is non-perceptual to the fullest; then again I am operating under the assumption that internal representations work very much on the basis of outer representations, e.g. what I dream consists mostly of what I've seen, and mirror neurons thrown in there somewhere n'stuff. Yeah, this bit I neet to return to when I have a better grasp of cognitive science. *Dumb-de-de-dum-dum-dum*.

> …a number of opponents of ToM claim that all ToM accounts across the board imply that other minds are unobservable, and that from this assumption the proponents of ToM draw the conclusion that social cognition must necessarily rely on **non-perceptual cognitive mechanisms, such as theorising or simulation**. It is not surprising that the critics reject both claims, arguing that **some aspects of mentality are observable** and therefore we have perceptual access to other minds. (Bohl & Gangopadhyay 2013: 3)

Okay, so theorizing (what the other might be thinking) and simulating (as in sembling and sympathy or imagining?) are non-perceptual mechanisms. I agree with the statement that "*some* aspects of mentality are observable" (emphasis mine) but at this point I don't *get* why more is needed: are some therists really concerned with the fact that minds cannot be observed in their totality? For example, in the case of the indirectness problem, I'm not sure the issue is really even relevant:

> 1. *Indirectness*. In making sense of one another, **we need to** bridge a gulf between what we can "directly" experience about other people, and **what is going on 'in' their minds** [. . .].
> 2. *Detour*. The presumed gulf between people can only be crossed by inference, theorizing, simulation or some other kind of 'detour' [. . .]. (Leudar and Costall 2009a, 4)

(Bohl & Gangopadhyay 2013: 3)

Are we unable to make sense of each other without trying to poke into what is going on inside their minds? It sounds almost like the case of "What are you thinking? What are you really thinking? What are you really really really thinking?" when the inquired person may not in fact be thinking of anything in particular. So do we really *need to* bridge this gulf? It seems to me that we can make do with what can be directly experienced about other people.

> Zahavi rejects the view that other minds are unobservable by appealing to the phenomenological argument that the behaviour of others is *experienced* as saturated with mentality. Thus, the allegation against UA amounts to attacking the *phenomenological version of UA* (UAphen) – the view that our experience of others always unfolds in two steps: **first perceiving others' physical behaviour and then inferring the mentality "behind" the behaviour**. (Bohl & Gangopadhyay 2013: 4)

This is agreeable for me, as I concur with Zahavi and Gallagher that "the life of other minds of others is visible in their **expressive behavior** and **meaningful action**" (2005: 222). This could be called the "embodied cognition" argument. Embodiment is *saturated* with mentality.

> Another reason why UA is less important to simulationism than to TT is that instead of explaining how one ascribes **propositional attitudes** to the other, ST for "low-level" mindreading is targeted at explaining our understanding of the other's **observed motor acts and facial expressions where the mental and bodily aspects are experienced as intermingled**. Thus, it is easy to find simulationist literature which is compatible with the claim that some elements of the mental are publicly presented. (Bohl & Gangopadhyay 2013: 6)

My contention that *some* mental activity is visible by way of embodied cognition, was head on. But now I have to take issue with the jargon in this paper, for it marks a "foreign" discourse for me. "Mental states" is a bit difficult to understand because it firstly connotes psychiatric evaluation in terms of mental health (what kind of a menal state the person is in), and secondly it seems to subsume cognitive processes, affective states (moods) and affective processes (emotions) all under this general label. The other quarrel is with the notion of "propositional attitude" - attitude itself is a fairly complex notion (in the "murky" sense), e.g. "a behavior tendency with reference to a value" (Kulp 1935), though this definition is outdated and probably has very little to do with ToM. Propositionality, even more so, is irritating for me, because it sounds a bit like something an analytical (logocentric-philosophical) worldview would endorse, e.g. that everything can be true and false.

> Sometimes we simply "see" another person as happy, sad, or angry without the experience of inferring from her behaviour or the experience of putting ourselves in her shoes. (Bohl & Gangopadhyay 2013: 7)

Ekmanians would now excaim that the reason for this is that interpreting facial expression is an innate ability coordinated by a neurocultural program.

1966

> Mental states are unobservable to those without the requisite mental-state concepts, just as, according to her example, an untrained lay person cannot see red spots on her body as shingles, whereas a trained medical doctor can, because (s)he possesses **the necessary background information**. Similarly, people who master a theory of mind can perceive others' mental states. "Theories conceptually inform our observations, and there is no need to think that this conceptual information is added after a perceptual experience" (Lavelle 2012, 227). (Bohl & Gangopadhyay 2013: 7-8)

This similar issue arises in terms of facial expressions: some people may not be very aware of (or simply how to use the) so-called emotion-words, or their language may simply lack these words. Ekman and Friesen overcame this challenge while testing their assumption of universal facial expression by instead using descriptions of emotional situations (e.g. you see a good friend after a long time, your son has just died, the pig has come into the house and you can't get it out, etc.). The argument that by knowin what something is called you can recognized it is driven to the extreme with FACS, wherein every common combination of facial action is designated with a code; e.g. jaw drop is AU26, rolling the eyes is M68, etc.

> 1. Neither the other's mindedness in general nor the other's mental states in particular are attributed perceptually: **all we ever literally perceive are physical bodies and their movements** which are stripped of any psychological meaning (UApsych^{strong}).
> 2. Particular mental states and their contents are necessarily known non-perceptually, whereas perception may pick out certain salient properties indicative of mindedness (e.g. **biological motion instantiating intentionality**) and thus enable recognition of some entities as "subjects" (UApsych^{medium}).
> 3. Some mental states are known perceptually and others are not, whereas ToM is primarily concerned with explaining our ability to attribute the latter to the target (UApsych^{weak}).
>
> (Bohl & Gangopadhyay 2013: 8)

What is relevant for me is that the strong version strips nonverbal behaviour of mentalistic "meaning" while the medium makes allowances for "meaning" being exhibited in nonverbal behaviour. If crude analogies be drawn, the strong view accords to behaviorism while the medium view accords with later theories which do not shun the "covert" behaviour aspect. The strong view, it is said, is not videly supported by proponents of ToM.

> Any account of accessing other minds must address the question of how one knows another's mental aspects over and above perceptually knowing the sensory properties of an object. In other words, any account of social cognition must accommodate the premise that it is possible to doubt perceptual beliefs about mental states without doubting perceptual beliefs about the sensory properties upon which the perceptual beliefs about the mental states is based. For instance, one may doubt whether or not she perceives the mental state of shame in the other even when she does not doubt that she perceives the change in colour in the other's face. (Bohl & Gangopadhyay 2013: 14)

Husserlianism is beyond me, but I know that change of color does not accompany actual emotions. Turning red, green, blue or whatever is a folk-psychological or metaphorical contention. To be sure, there certainly are autonomic reactions that change tho color of the face but they are not related to emotions. This on of the aspects that was overturned in Darwin's *Expressions*. Overall, this article turned out to be far too technical to benefit me. Although nonverbal behaviour is referred to on almost every page, I don't comprehend the discussions surrounding them.

4.7.11 The Politics of Gesture (2013-07-31 18:06)

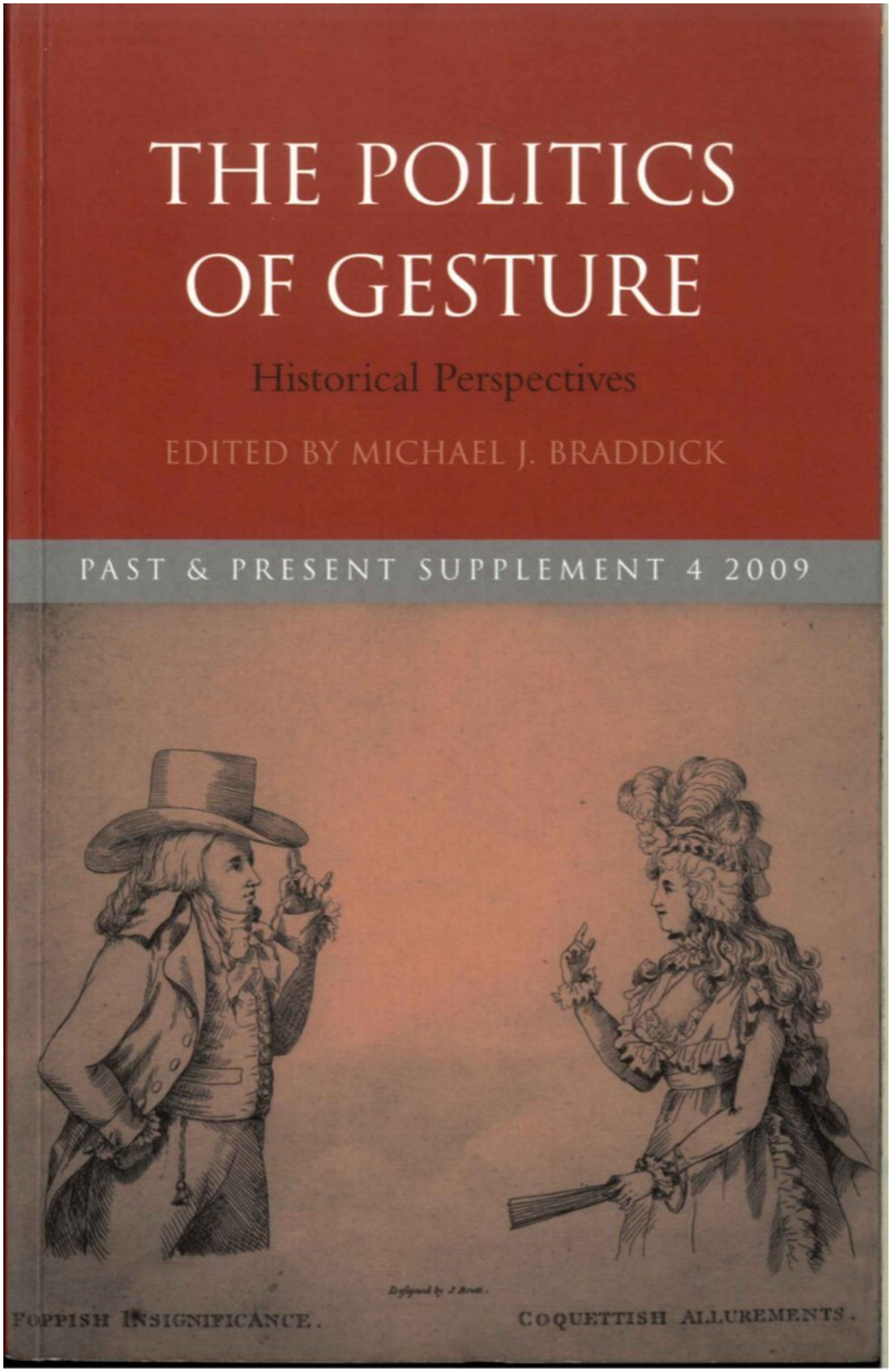

Braddick, Michael J. 2009. Introduction: The Politics of Gesture. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics*

of Gesture: Historical Perspectives. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 9-35.

> At the heart of the academic case for 'thick description' lies **the ambiguous meaning of a physical movement** - a boy 'rapidly contraching his right eyelid'. A simple observation (it is said) will not disclose the meaning of the signal - a twitch, a wink, or a parody of somebody's conspiratorial wink might all appear the same. Only an ethnographic analysis will disclose the meaning, or meanings, of this movement to those at the scene. Of course, for almost all historians the kind of ethnograptic analysis invited by this point of departure is impossible but the thought has been influential in the reading of particular texts. In Dornton's celebrated essay on the massacre of cats in Paris in the 1730s, for example, a similar methodological move is made: 'when you realise that you are not getting something - a joke, a proverb, a ceremony - that is particularly meaningful to the natives, you can see where to grasp **a foreign system of meaning** in order to unravel it'. The inexplicit of unstated meaning of action or utterance is what discloses the cultural frame to the observer; or, close analysis of the explicit reveals the conceptual underpinnings which make it seem possible, or natural, for participants. Here there is, perhaps, a connection with the Cambridge school of intellectual history, informed by Austin's writing on speech acts and intent on recovering the 'illocutionary force' of particular texts through contexualization, including an attention to what is not said, or to the particular choice made among available means of expression. The oft-remarked convergenge of social, political, and cultural history has as a central concern the importance of the implicit and unstated to an understanding of what was going on, and what it meant to participants. Non-verbal communication in face-to-face encounters is cruciar to that enterprise, and this volume explores how far historians might get in entering that terrain. (Braddick 2009: 9-10)

There is a connection between nonverbal communicatian and cultural meanings, and it is possible to better understand both (a given) culture and behaviour through analysing how people make sense of their (and others') actions. The approaches it this collection are "implicitly concursive," that is, they read closely the historical accounts of what people thought about behaviour and compare these to each other in order to arrive at a clearer statement of how a certain form of behaviour functioned in a given time and place.

> It is a presumption of the following essays that gestures can be powerful means of communicatin affirmation and solidarity and, for the same reason, can be **powerful means of expressing dissent**. Class, gender, and generational relationships are all expressed and reproduced in gestural codes; so, too, are ethnic identities. Such codes are therefore central to the process of structuration described by Giddens: through individual actions we express, and reproduce, breader social relationships (structures). By the same token, transgressive gestures, or **infractions of gestural codes**, such as failing to take off a hat, or an over-familiar use of the handshake, can modify or even tnasform the patterns of social interaction, leading to a more coercive expression of authority. Gesture, in other words, can be the battleground over which divergent visions of social and political order are fought. Youth cultures and partisan identities are expressed non-verbally, in presentations of the self, which can also serve to sicence challenges to established values. In revolutionary situations these self-presentations express in shorthand the divergent values of partisan groups. Of course, these clashes can be unconscious - or example, in unintended miscommunication at moments of inter-cultural conduct - but such unfortunate miscommunications are no less important for their nature, nor less revealing to historians of larger assumptions about social relationships and their regulation. (Braddick 2009: 10-11)

Making a case for the relationship of nonverbal communication and power, here mainly in terms of transgressive gestures (of dissent) and the established values, norms, codes, authorities and social structures.

> Indeed, central to the politics of gesture, is the difficulty of isolating intentional expression, and of defining what that intent was. Here, then, are we concerned with the broader 'complex structured systems of bodily actions that are socially acquired and laden with cultural significance', of which gesture, narrowly defined, is but one part. (Braddick 2009: 12)

Indeed I would rather like to shut the question of intention out of my own discussions, precisely because it is difficult if not impossible to define what was the intent behind a certain action, at least without sufficient context (what proceeded, what followed, what happened simultaneously, who were the actors, and many other such questions which resemble an investigation more than anything).

> It is in this enactment of social order in face-to-face encounters that the political potential of gesture lies, but also in the ambiguity and elusive quality of non-verbal communication. Edward de Vere, the not altogether glorious seventeenth earl of Oxford, was remembered generations later by John Aubrey as the man who in 'making his low obeisance to Queen Elizabeth, happened to let a Fart, at which he was so abashed and ashamed that he went to Travell, 7 yeares'. On his return the Queen, perhaps (but perhaps not) intending to put him at his ease 'welcomed him home, and sayd, My Lord, I had forgott the Fart'. **This was not a gesture, one might think, but an involuntary bodily expression.** Nonetheless, it signalled big politics: an involuntary physical movement had profound political consequences because **it disrupted a social order being enacted** in space and time. On the other hand, the Ethiopian proverb that 'when the great lord passes the wise peasant bows deeply and silently farts' signals the same physical movement as a consciously directed act (or utterance), but one for a selective audience. This fart is **a silent expression of dissent** which allows for the maintenance of a sense of personal integrity while outwardly conforming with the behavioural expectations of social order - the need to make a low obeisance. (Braddick 2009: 16)

This Ethiopian proverb was also noted in Steven Lukes's *Power: ARV*. The distinction of gesture from an involuntary expression is again a somewhat artificial construct. The matter of significant and insignificant gestures is not reducible to intent, I think.

> Effective presentation of a personal style can be crucial to the naturalization of authority. This, Sir Kenelm Digby was renowned in early Stuart England for his immaculate manners, which conferred a 'natural aouthority' much sought-after by those in power. He 'was such a goodly handsome person, gigantic and great voiced, and had so graceful elocution and noble address etc that had he been dropped out of the clouds in any part of the world, he would have made himself respected'. Here what were learned manners were presented as a kind of universal language, a natural language communicating across space and time, a kind of nobility which was crucial to the expressing of authority. Charles Cavendish was another seventeenth-century gentleman who had 'in an eminent degree the semblance and appearance of a man made to govern.' An absence of obvious affection was cruciar to this. He, like Sir Robert Harley, understood that military commands flowed easily from an obliging familiarity: a captain's good look or good word (sometimes) does infinitely win them and oblige them; and he [Harley] would say it was to admiration how Soldiers will venture their lives for an obliging officer'. This was widely remarked upon during the English Civil War - Colonel Hutchinson had 'a certain spirit of government, in an extraordinary manner which was not given to others, carrying an awe of his presence that his enemies could not withstand'. As Sennefelt shows in her article, a similar performance of apparent indifference to proprieties in dealing with social inferiors wasa powerful means of mobilizing support for Count Gyllenborg on the streets of eighteenth-century Stockholm: a means to command 'natural respect'. (Braddick 2009: 19-20)

This is the question of *Haltung* or *comportment*. Manners give authority an air of legitimacy, to appear "natural."

> Throughout his account of the sectarian menace Edwards drew a strong connection between belief and behaviour, suggesting that **those of desperate opinions could be expected to behave outrageously.** (Braddick 2009: 21)

To some extent this is certainly true. In case of my "degenerated anarchism," I do sometimes look like a bum and behave uncourteously.

1970

> Gestural or **performative excess is a clear indicator of insincerity**, apishness; or part of the critique of court manners from the perspective of the republic of the eighteenth-century Parisian street, for example. As we have seen, charisma is specific to a place and time, but it can also be contested within a culture too: as with textual sources there are 'interpretive communities' with shared views of non-verbal communication. Even here, of course, non-verbal communication can be manipulated, and inauthenticity can be the pount: as in the burlesque of a wink discussed by Geertz, or the obviously insincere performance of penance by Abraham Comyns, described by Walter below. (Braddick 2009: 23)

Overperformance remins me of "bootlicking," especially in a small scene from Remsu's book where he is giving a lecture and wants to jot something town and immediately a student rushes to give him a pen. "Is that all you can do?" thinks the main character, e.g. is the student there not for the lecture but in order to curry small favours without being asked to, so that they could one day in some way be *cashed in*. That is, a "normal" performance of this action would be reluctant, responding to some "ritual" pleading by the lecturer; not jumping the gun as if the lecturer's thoughts had been read.

> Manners, gesture, and deportment are crucial to the enactment of social orders, and to the expression of partisan identities within them. For the same reason gestural codes have often been seen as barometers of social change. Mercier's vision of the republican virtue of the Parisian street, as described by Colin Jones, can be seen as an assertive defence of urban society, an anonymous socual world but not one without identifiable rules of social interaction. Other commentators have been less optimistic about the value of changing codes of behaviour and many histories of manners have been engaged with this question of social change. (Braddick 2009: 27)

This is also very common in everyday discourse, somewhat related to infantile amnesia, that people *used* to have manners but not anymore. Sometimes this is even a bit weird, as when complains are raised that there are no "true gentlemen" left, implying that there ever were gentlemen as those depicted in popular culture. It is indeed a bitter feeling when reality does not accord to fantasy.

> In all these historical situations it is clear that gestures have to be placed against a wider background of self-presentation - in dress, manner, style, and deportment, for example, as well as in the context of the power relations in play. In gestural studies, as we have seen, this is considered a kind of foreground to the physical movements whicha re utterances and closely linked to speech. Experimental work on modern subjects, however, suggests that these things are not clearly and distinctly perceived; that participants more often have **a sense of an overall 'impression' rather than the precise movements which have given rise to that impression**. This certainly seems to be the case with historical accounts of gestural impropriety, which often do not clearly describe particular gestures. But what might seem to be a source problem could also reflect contemporary perception: what is registered is often not the detail, but the impression, not only what is given out but what is given off. IN an important sense the expcessive and political potency of gesture lies in this very ambiguity - allowing for deniable challenges, minor manipulations of the situation which are difficult to challenge without provoking a conflict which seems unnecessary. Such unpunishable, perhaps even unperceived, acts of resistance - supercilious bows or fashionably knotted ties - might be 'weapons of the weak', or powerful defences against the hidden injuries inflicted on the self by submission to the behavioural demands of a given social and political order. (Braddick 2009: 28)

It almost seems that Braddick is discussing 'the conversation of attutides' in Mead's sense.

> Personal or partisan style, charismatic or otherwise, depends on non-verbal communication of which gesture (narrowly understood) is a significant part. Its power as a defence, or as a weapon of the weak, often lies in its indistinctness although there are occasions on which its clarity carries a shocking charge. Gesture serves as a means of assertion for individuals in themselves, or as embodiments of a group - the

> gentry, the godly, or the nation, for example. That can also be contested, the performance disrupted, by non-verbal means, or derided as affected, inauthentic, or clownish. In this complex web of communication and nuance meaning minor forms of resistance might serve as an actual challenge to power, a restraint upon it, or more minimally create space for self-respect between a broadly conformist presentation of the self and unspoken dissent. It is through the silent fart, perhaps, that the disempowered can express the hidden injuries of class. (Braddick 2009: 31)

Again negatioting the relationship between nonverbal communication and power.

> Nonetheless, as a general rule, the extent of the violence and injury inflicted by non-verbal communication presumably varies alongside shifting abstract understandings of the power of non-verbal communication, according to the consciousness of these things, and the significance attached to those that are perceived within larger cultural systems. It might cost little to kowtow but be too much to take off a hat; and the cost might differ not only with the actor's own understanding of these relationships, but of the actor's understanding of the other participants' understanding of them. Nonetheless there were, and are, limits; one interest for historians of the politics of gesture might be in probing where and how they have varied. (Braddick 2009: 34)

Nonverbal communication changes with culture. That is, there are dynamic aspects to both.

Brubaker, Leslie 2009. Gesture in Byzantium. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 36-56.

> In this, he follows a pattern of behaviour that was established in late antiquity, as we know from Ammianus Marcellinus's description of the emperor Constantinus's visit to Rome in 357:
>
> > Acordingly being saluted as augustus with favouring shouts, while hills and shores thundered out the roar, he never stirred, but showed himself calm and imperturbable, as he was commonly seen in his provinces. For he both stooped when passing through lofty gates (although he was very short), and, as if his neck were in a vice, he kept the gaze of his eyes straight ahead, as turned his face neither to right nor to left, but (as if he were a clay figure) neither did he nod when the wheel jolted, nor was he ever seen to spit, or to wipe or rub his face or nose, or move his hands about.

This artificial impassivity, an absence of gesture, was a sign of imperial majesty and dignity. Closer in time to the crown, Byzantine writers suggest that such immobility was intended to emphasize the emperor's special closeness to God. Michael Psellos, in a psasage composed about twenty years before the crown of Hungary was made, wrote about the emperor Isaak Komnenos, who ruled from 1057 to 1059:

> You are an image of the sign of God. You are straight, true, stiff, exact, sweet, gentle, steadfast, firmly fixed, lofty. … Where is there any anger in you, where are the streams of laughter, where are the traces of rage, and where is the babbling of speech? … Where [do ve see] a knitting of the brows or any angry expression?

In short, the absence of gesture was, in public settings, an imperial attribute that visualized the emperor's role as the thirteenth apostle, Christ's representative on earth. (Brubaker 2009: 36-38)

Majesty and immobility. *Haltung* with an emphasized *halt* - self-control as a mechanism of inhibition.

1972

> The politics of alignment found on the crown is this anticipated in the Sinai mosaic; here too we find a visualization of the politics of gesture. In the main field of the apse, Chirst is clearly presented as the major player. He is central and frontal and, like the emperor, passive and immobile. He is olse totally self-contained: he makes the sign of blessing, but his arms do not extend away from his body. The figures next in importance are Elijah and Moses, Old Testament prophets who appeared in the heavens at the moment of Christ's metamorphosis. They turn slightly toward Christ, and gesture their acknowledgment of his presence and divinity with slight movements of their arms and gaze. The least important figures in the scene are the three apostles who were present at, and blinded by the light of, the Transfiguration (Matthew 17:1-8). The apostles are lower than Christ and the prophets, and far more active. John and James kneel to show respect, turn their heads and eyes toward Christ, and raise both arms in a gesture that signified prayer; Peter falls forward, as if about to prostrate himself (as indeed he does in other images of the scene). Once again, the relative degree of gesticulation directly charts the relative importance of the figures presented. (Brubaker 2009: 40-41)

In mosaic representatives there is of course a higher degree of choice and manipulation than in today's photographs, but it seems that relative importance can still be read from photographs.

> At Sinai passivity mapped onto sanctity: ithe more holy the figure, the less active. (Brubaker 2009: 46)

This is "the higher the status, the less there is work" motive carried over to both instrumental and expressive action.

> **Pictures of, and writings about, gestures can never be anything but an abstraction of actual gestures**, no matter how formulaic the physical situation in which those gestures were expressed. Marshall McLuhan was right: the change in medium - what we would now call the change in genre, really - transforms, to a greater or lesser extent, the message. We can never know exactly what the gestures pictured or described - or even, had we a time machine, enacted - 'really' meant. That is not the point. What is important is that visual or written descriptions of gestures were clearly very important to the Byzantines. (Brubaker 2009: 55)

This is one of the general "laws" of concursivity. It is also very commonsensical: a model is a model, not the actual thing. It is important to note that for *us* some behaviours may not be significant (carry meaning), but we can see that for the people who use them, they are significant (relevant, valuable).

> Arms forded across the chest could mean that the figure was silent or, as in images of the forty martyrs of Sebaste, that the figure was freezing to death. (Brubaker 2009: 55)

Quoted from Maguire's *Art and Eloquence* pp. 40. Compare this to Allan Pease's interpretation.

Depreux, Philippe 2009. Gestures and Comportment at the Carolingian Court: Between Practice and Perception. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 57-79.

> As we have seen, according to ERmold the Black, when William of Toulouse advised Louis the Pious to launch an attack on Barcelona, 'smiling (*adriens*), the kinf clasped this good servant in his arm, exchanged kisses with him', and thanked him in the name of his father, Charlemagne. We should note that Ermold here refers to the *smile* of Louis the Pious. We know, thanks to his biographer Thegan, that this king, so deeply imbued with the monastic ideal, never laughed enough to let his white teeth show. Although the laugh was considered a specifically human characteristic, it was also, in ascetic and monastic circles, equated with a loss of self-control, unlike the smile, which was **a reflection of heavenly beauty**. Some authors of the Carolingian period also took an interest in the language of the eyes. Chief among these was Notker the Stammerer, both to express favour and anger. (Depreux 2009: 72)

These matters have seemingly aways stirred interest.

> It may be that monastic authors were more inclined than others to pay attention to gestures, as a result of the liturgical codification of their observances. However, caution is needed as, while there is nothing to prevent us from believing that finger movements were already used as a way of communicating, while observing silence, as early as the Carolingian period, sign language is only attested, sporadically, in monastic circles in the tenth century (Cluny playing a decisive role in the spread of this practice).
> In any case, the examples discussed above would seem to confirm the thesis that medievalists should focus their research less on the gesture itself than on the attention paid to it. (Depreux 2009: 76-77)

Remininscent of Sebeok's edited *Monastic Sign Languages*.

Rubin, Miri 2009. Gestures of Pain, Implications of Guilt: Mary and the Jews. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 80-95.

> The subject matter of this collection aims to take these historical enterprises a big step further. It hopes to interrogate gestures past, acts which were fleeting, which could be ambiguous, that required a great deal of local knowledge to be read and properly understood. Gestures are usually acts of habitual adherence to convention, but they can also be carefully deployed to express attitudes which may not be as effective, or indeed safely, articulated otherwise. The papers in this volume show what a wide range of materials and situations may be considered when we ponder how through 'individual actions we express, and reproduce, broader social relationships. (Rubin 2009: 82)

That's because gestures are not "universal" (contrary to what Allan Pease may claim), and need to be placed into a context in order to be understood.

> Here I return to the importance of gesture as a mode of instruction and as a template for action. Something very profound emerged out of the emphasis on the bodily unmaking of Christ and the suffering of his mother, alongside the cruel jeers and tortures of their tormentors. In the thirteenth century (and even more so in the fourteenth) Mary acquired a rich array of new gestures: she stretched her arms out to her son, she stumbles and falls, she even faints. The choice of gestures is closely informed by scriptural imagery and biblical exegesis: Mary's body gives way just as the Song of Songs (5:6) has spoken: 'My soul melted when he spoke: I sought him, and found him not: I called, and he did not asnwer me.' Amy Neff has shown that Mary's gestures at the foot of the cross are often depicted as those of a woman in labour; this was quite fitting since Christ's painless birth was symbolically reversed at his death. Mary's gestures and her facial expressions mattered greatly to those who depicted them and those who later used them as part of the experience of instruction and procession with images. Cathleen Hoeniger has traced the work that was invested in retouching and maintaining the facial features of figures in Tuscan sacred images. Such treatment aimed to enhance the image's power to express and to engage viewers. The heightened movement and expressivity in scenes of the Passion created an inherent ambiguity. In representing Mary's gestures and expressions of emotions conventional propriety had to be observed. Hers were to be dignified *gestus*, elegant and appropriate movements of the body, not the exaggerated and uncontrolled, the undignified *gesticulatio*. (Rubin 2009: 87-88)

The difference between gesticolation and gesture seems to be that of coding; e.g. low or high coding.

1974

> We are often studying a sole gesture, in an image or a mention in a chronicle. Sometime we can thicken the context, as I have tried to do, with words and sounds and explications. Yet only rarely are we able to connect the process by which gesture was internalized, embodied and turned into parts of a collective identity, so that it could move to action, as it often did in violent encounters between Christians and Jews. The economy of the gesture seen or even enacted is not fully understood outside the context of performance, without the energizing charisma of the preacher, or the forceful leadership of some local hero. Such full contexts are difficult to reconstruct: despite the foct that they often led to action theirs were ephemeral performances, only rarely recorded by contemporaries. When we do come to hear of the exploits of charismatic preachers such as Bernardino de Siena (1380-1444) or were uttered, we recognize their knowing use of gesture and the direction which their gestures offered to their audiences. (Rubin 2009: 94)

Presumably nonverbal communication is an important part of "charisma".

Walter, John 2009. Gesturing at Authority: Deciphering the Gestural Code of Early Modern England. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 96-127.

> The standard definition of gesture is that it presents a form of non-verbal communication achieved through any distinct bodily action that is regarded as part of the process of deliberate utterance or expression. But this leaves problems. The embodied nature of a structure of movement of part of the body in the act of communication might argue for a broader definition of gesture. Posture, the structural arrangement of the body in space and the state and positioning of the body as a whole, also has a role to play in amplifying (or undercutting) the message imparted by the structural movement of part of the body in gusture. What contemporaries referred to as gait, demeanour, manners, pose and, not least, countenance and visage (which might include the Geertzian 'wink', but also incorporate the more passive countenance) also played a part in the meanings communicated through gesture. So might dress or undress. And, of course, a too-literal acceptance of the definition of non-verbal communication ignores the fact that 'voice' too and its modulations were often also important in underwriting or undermining the meaning of a gesture. (Walter 2009: 98)

A jab at defining nonverbal communication from the standpoint of a historian.

> Gesture could express, acknowledge, even lay claim to social and gender identities. As such, gestural interaction could define social and gendered relationships, framing the content of exchanges within them. In so doing, it registered degrees of intimacy and distance within the relationship. Gestural display also calibrated in both subtle and direct ways the level of power at play within these relationships. (Walter 2009: 101)

Sounds nancy-henley-ian.

> The historical record or organized forms of protest obscures the importance of gesture in acts of protest. Accounts too frequently condense a rich and, in the case of the large-scale episodes, protracted process to the stereotypical event of 'riot' or 'rebellion'. Generalized descriptions therefore often conceal the gestures made in collective protest. But it is surely significant that a standard handbook for JPs defines a riot as a disturbance of the peace occasioned, inter alia, by 'turbulent gesture'. Early modern England has a rich inventory of gestures from fingers to feet to express contempt: shuffling the feet, grimacing and grunting, staring ('standing in another's face'), sticking out the tongue, locking the thumb between

> the next two fingers, and (imported from Spain) biting the thumb were some of the many. As the author of a book on 'the naturall language of the hand' observed: 'your broad verball jest is nothing neare so piquant as these foule hobits of reproach by gesture, which bro[a]ch men as it were with a spit' [Bulwer: *Chiralogia*, pp. 183]. It seems likely that some or all of these gestures might be present in the crowd. But on occasion gestures were so 'turbulent' as to break through generalized references to disorderly conduct. (Walter 2009: 113-114)

Another drop into the bucket of "semiotics of protest" or "nonverbal communication of/in protest".

> The micro-sociology of Goffman, as well as the work of others like James Scott [*Dominance and the Arts of Resistance*], has taught us to see the importance of what was at stake here. Large-scale patters of social structuring and domination depend on everyday forms of social interaction and on the construction of social reality acknowledged and undertaken within those interactions. Forms of domination based on the premise of the inherent and natural superiority claimed by elites were literally inscribed on the body. They depended on embodied rituals of deference in which rountized gestures of acknowledgement of superiority and acceptance of subordination played an important part. (Walter 2009: 122)

Somehow this sounds foulcaultian.

> In a thoughtful discussion of the dialectic between deference and defiance, Andy Wood concludes that a self-knowing plebeian compliance brought short-term gains, but ultimately reproduced elite cultural hegemony. In considering this conundrum, there is considerable scope for further work on the micro-politics of gesture. There were clearly degrees of plebeian dependence and independence. The poor beggar with cap in hand, outstretched hand, and bended knee represented an extreme of dependence that made gestural conformity a necessity. And displays of gestural dissidence were doubtless fewer in the small-scale face-to-face enclosed village with resident lord, squire-appointed parson, and select vestry. But the body language of others sections of plebeian society (proto-industrial workers in open rural parishes and an independent urban artisanate) might be less easily controlled. Intersections of space and time (with changes in the availability of land and labour) might also work or constrain the scope for gestural independence. (Walter 2009: 125)

Valuable for my own thesis on dissidence in dystopian fiction.

Jones, Colin 2009. Meeting, Greeting and Other 'Little Customs of the Day' on the Streets of Late Eighteenth-Century Paris. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 144-171.

> In selecting as his own title *The Structural Transformations of the Public Sphere: An Enquiry into a Category of Bourgeois Society*, ath thus rendering *Öffentlichkleit* ('the public', 'publicness') as 'public sphere' - Burger inserted a spatial metaphor into the English version of Habermas's work, and thereby into subsequent anglophone discussions of the eighteenth-century public. (Jones 2009: 144)

This same theme implicitly runs throught the discussions of semiospheres, and has aptly given rise to the semiotics of space.

> Subsequently, a polarized spatiality affected scholarship in the Habermasion paradigm. Even though eighteenth-century scholarship has arguably become less Habermasian of late, it still remains the case that notions of public and private retain some of **the fuzzy topograptical determinism** that the slip of a translator's word-processor launched onto a largely unsuspecting world. (Jones 2009: 145)

1976

A fuzzy topographical determinism can also be noted in semiotics of culture, due of the notion of semiosphere.

> Surprisingly, the polarized spatial way of thinking about public and private does not seem to have stimulated much interest in what we might call (to retain the spatial metaphor, if only heuristically), the interstitial, that is, the terrain which lies between 'public' and 'private'. The street is one such area. Largely unirritated by post-Habermasian musings, it has either been dismissed as a neutral conduit between public and private worlds or else used as the locus of a somewhat dubious 'plebeian sphere'. The street is, however, far from neutral, and far from being frequented solely by plebeians. Besides being interstitial, moreover, it is also liminal space, 'Goffmanesque' zone of encounter, interface, or even collision between a wide array of social actors from higherst to lowest, from most 'public' to most 'private'. (Jones 2009: 145-146)

"Interstitial" is a term that could prove useful for discussing dystopian worlds where the distinction between public and private are fuzzy due to the as-if panoptic surveillance.

> Mercier is critical of the people of Paris over their craven **gestural submissiveness** in the street, but this is more a sign of how much he values the street as a civic space than a mark of how little he prizes the populace. In general terms, Mercier has a benign and generally admiring view of the people of Paris. He presents the Parisian street as a site where Parisians have learnt and are learning new ways of being free and happy. In 'this superb and joyful city in which people live according to their tastes' (IV, 2), 'the Parisian laughs at everything' (IV, 158), and refrains an irreducible capacity for sustaining freedom. He thus bids to triumph over a dangerously pathogenic environment and a retrograde political system - both characterized in similar murky terms as both corrupt and corrupting. (Jones 2009: 154)

Submissiveness and overethusiastic or uncalledfor apologeticism are somewhat repulsive inthemselves, so it does not merit much attention that Mercier feels this way. On the other hand there is a similar notion in dystopian worlds where the protagonists, after having "woken up" feel repulsed at the conformists and their submissive behaviour.

> Mercier's attack on court life is hardly new in this period, but it is particularly vivid, not least because he is able to tie his critique down to forms of everyday bodily expressions and gestures. The corruption of the courtly milieu can, literally, be read on the faces and in the unthinking gestures of the denizens of the court: 'one can detect on all court physiognomies the anxiety that no **facial preparation** can completely disguise. Smiles are never true and caresses are counterfeit' (V, 297). Life ot court is sheert spectacle (V, 40: 'un vrai spectacle'), and Mercier paints a striking picture of petitioners at court forming 'two ranks of bowing bodies and gaping mouths', as their noble lord 'distributes a pronounced and gracious smile' (V, 38-39), 'How much nodding of the head between the august personage and his supplicants! How much shrugging nad waving1 (V, 36). Despite the stylishness of these gestures of courtesy, moreover, they lack substance and, in particular, feeling. Courtly *homnêté* is profoundly deceptive: 'all is uniformity because every thing is done behind the arras. One has to appear serene when burning with ambition, and calm when devoured by the fires of vengeance' (VIII, 75-6). (Jones 2009: 155)

The Goffmanian play (or simply self-presentation) at the 18th century French court.

> The thrust of Mercier's critique of the artificiality of court life is essentially political, but it also has a gendered aspect. Louis XIII and Louis XIV brought the feudal aristocracy off their lands and placed them in the royal court where they could be subjected to an enforced diet of *homnêté*. Women help keep them there. Some of Mercier's choicest barbs are aimed at women of fashion in high society, who are so wedded to social artifice that they lose all sense of reality, dressing os though they were 40 years younger and encouraging men to follow them down the paths of artificiality. 'No female face', Mercier epines, 'that does not studiously seek to hide its age' (II, 213). The feminized male *élégant*, for his part, 'mill rather

> smile than reply. He does not glimpse himself in the mirror; he has his eyes constantly on himself (II, 158). Mercier imagines a scene in which the *élégant*, supreme expression of vanity and artifice, looks into a fashionable Saint-Gobain mirror, only to see reflecting out at him the grim visage of a wretched Parisian worker on whose sweated labour his class obscenely depend: 'Now gaze at yourselvel, effeminate men, and smile at your face. This polite figure reflecting your graces has been fashioned by hard manual labour and greaning misery. Instead of your own physiognomy, see the shifting, hideous, starving and emanciated face of these wretched workers' (XI, 315-16). (Jones 2009: 156-157)

This passage has a distinct feel of the movie *Brazil* (1985) attached to it. E.g. old women who are addicted to plastic surgery and fancy garments with no interest whatsoever in the lower class people, even when they set off bombs very near to them.

> Courtly values were important in their time at the acme of the reign of Louis XIV; but now 'true civility' ('sa vraie civilité') - in other words, Parisian *politesse* and *affabilité* - 'has banished those impertinent forms of politeness so cherished by our ancestors. Based on common sense, [true politeness] is not embarrassed nor does it appear awkward; it is responsive to situations, is malleable towards all characters, avoids heaviness, hides what has to be hidden, puts others at their ease and it does not mislead, because it follows rules which are not absurd and which are dictated by reasoned goodwill' (IV, 116). (Jones 2009: 158)

False politeness vs true politeness.

> A key player in this work of acculturation is **the teacher of deportment** - le maître d'agrément - who instructs his charges how 'to smile in front of a mirror with finesse, to take snuff with grace, to throw a glance with subtlety, to bow with particular lightness. He teaches how to talk throatily like actors, to imitate them without copying them and to display the teeth without making a grimace' (II, 217). (Jones 2009: 161)

That is, so-called "body language teachers" existed already in the 18th century. Probably there are earlier examples of "etiquette experts" but I have not yet dealt with the subject.

> Although Mercier is moralistic and condemnatory about the facile emulation of what he regards as archaic and noxious values, he realizes that the character and the continued force of monarchical power encourages disguise and dissimiluation. Though willing to acknowledge the state police's role in social 'polishing', he emphatically deplores their repressive role in life, and the way in which their activities incentivize dissimulation. Though willing to acknowledge the state police's role in locial 'polishing', he emphatically deplores their repressive role in public life, and the way in which their activities incentivize dissimulation. Paris is a city, he maintains, where everyone is 'under the lock and key [and where] one comes and goes before peepholes dominated by Argus eyes' (1, 14-15). The 'sure and indefatigable eye' of the ploice never quits them, giving urban pedestrians a generalized sense of boing kept under watch. The pedestrian 'walks surrounded by spies. Two citizens have only to be whispering in each other's ears for a third to arrive who prowls around trying to hear what is being said' (I, 184-5). Moreover, a spy adept at the arts of disguise, may be 'on the same day a chevalier de Saint-Louis, an apprentice wigmaker, a tonsured friar and a scullery lad' (I, 185). There are, moreover, 'spies at court, spies in town, spies in bed, spies in the street, spies among the whores and spies on wt' (I, 193). Such dark, protean figures, who can change 'hpsyognomy as they change their dress' (II, 185: 'de physiognomie comme d'habillement'), swarm into every part of everyday life. In seeking to stabilize this fluidity, the Parisian police have devised a technology of recognition - the *signalement*, or description of particulars - which identifies, pigeonholes and reduces the individual to as assemblage of bodily signs: 'The *signalement* ... is a true portrait which allows no error; and the art of thus describing the face with words is developed to such an extreme that the best writer, however much he reflects on it, could not add anything or use other expressions.' (I, 193). (Jones 2009: 163-164)

1978

Compare *signalement* to modern practices of (facial and otherwise) recognition (software).

> The physiognomic analytical grid is simply too crude to register the fineness of social gradations within contemporary Paris. **All that Lavater can manage is being both obvious and wrong**. He is obvious in that he is to a considerable degree telling us what we already know: general 'truths' of the order, that 'with a balanced, open and frank soul, the face is always beautiful'. 'That', Mercier states scornfully, 'I could have remarked without having read M. Lavater' (II, 176). Lavater is also wrong in Mercier's eyes because he subscribes to **a kind of somatic determinism** which has no place in Mercier's philosophy. (Jones 2009: 167)

What Mercier feels about Lavater I feel about Pease. One day I should probably painstakingly differentiate what is meant by somatic determinism and what I have termed nonverbal determinism elsewhere.

> Mercier is emphatic about how the spontaneous gestures of smiling and laughitg are perverted at court. Courtiers don't smile, they smirk and snigger rather than smile or laugh **sanely**> 'the laughs are false and caresses counterfeit', and the courtier's smile is 'the smile of malice', a malevolent gesture, or else full of disdain and condenscension. There in no more telling a condemnation of the court's artificiality that the fact that the *élégants* have to be taught how to smile by a *maître d'agrément*. (Jones 2009: 169)

I know what Mercier means. I was taken by the a woman placed in the center of the audience of Bob Mankoff's TED speach "Anatomy of a New Yorker cartoon". The woman had beautiful white teeth, but the smile was stretched to show gums, making her face look like a mouth with eyes, and she made obvious efforts ta keep the smile constant. At times it was cingeworthy to see her making an effort to keep up the smile. The sight was unnerving: when Mankoff was done speaking and left the room or something to this effect, she glanced away, following him with her gaze. At this point a normal smile would have diminished, but she kept it up. The eyes looked confused but the smile was still there. She looked a bit… insane.

Sennefelt, Karin 2009. The Politics of Hanging Around and Tagging Along: Everyday Practices of Politics in Eighteenth-Century Stockholm. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 172-190.

> In Stockholm, like other cities in the eighteenth century, people hung around and lingered at squares, strolled in the streets, met acquaintances and tagged along with them wherever they were going. It is these actions that are the focus of this article. Although not gestural, they are similarly mundane and spontaneous, only to be understood contextually.
> One of the most characteristic features of urban life is the mability of pedestrians in public spaces, thereby creating a common world of shared experiences. (Sennefelt 2009: 173)

That is, "locomotive sociality" is comparable to gestures.

> The everyday, then, is neither regarded as self-evident or unproblematic. Istead, everyday life is a means of 'animating the heterogeneity of social life, the name for an activity of finding meaning in impossible diversity.' Everyday life, however, mostly goes by unnoticed. The task then becomes to make it noticeable. (Sennefelt 2009: 187)

Useful for semiotics of everyday behaviour. The reference for this passage: *Highmore, Ben 2002.* Everyday Life and Culture Theory: An Introduction. *London; New York.* Quoted at page 175. This could be a book deserving a place on

the shelves of our library.

Arnold, David 2009. Salutation and Subversion: Gestural Politics in Nineteenth-Century India. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 191-211.

> Of all the multiplicity of gestural signs in nineteenth-century India, this essay concentrates on those connected with salutation. This is partly for pragmatic reasons - to make a vast subject manageable - but also on the strategic grounds that salutations were at the frontline of social interaction. They served as **signs of recognition, signalling the relationship not just between individuals but also the social constituents to which they belonged**. At a time when power relations remained uncertain between the British and Indians, salutations and the responses the elicited might be a means of gouging acceptance or implicit hostility. Greeting gestures might mirror established social relations, but equally, by their conflict or cultural divergence. (Arnold 2009: 192)

Salutations *stand for* social relationships / are indicative of social relationships.

> This flouting of ceremonial convention - less the 'invention of tradition' than an ad hoc concoction of gestures, **a minestone of manners** - did not augur well for the Burmese. In addition to having to make further commercial concessions, they were soon to lose more of their territory to British expansionism. But in 1826 the symbolic importance of rites of salutation was clearly understood on both sides, making the visitors' determination not to comply with Burmese conventions **a kind of surrogate warfare conducted by means of signs and gestures**. (Arnold 2009: 195-196)

A title for the power games of gesture.

> Like the images and narratives relating to sati, the Mutiny and Rebellion of 1857-8 offers a rich field for the gestural politics of nineteenth-century India. The traumatic episode encouraged European reporting of gestures that might otherwise have passed unrecorded. Gestures - their ambiguity, incengruity, or absence - signified so much (often more than the spoken word), especially in situations where there was a barely intelligible switch from subservience to revolt. Even before the mutiny, signs and gestures were understood by the British as having expressed the soldiers' discontent and presage their revolt. In April 1857, a month before the outbreak at Meerut, British writers recalled 'bad feeling' among losdiers in northern India, accompanied by rumour and arson, attributed to sepoys' hostility to the 'greased cartridges' for the new Enfield rifles. The first gestures read as 'insubordination' were often oblique, directed at objects that were supposed surrogate targets for sepoys' mounting aner and disposition to revolt. At Mainpuri on 19 May - a week after the outbreak at Meeru but before any local disturbances had occurred - a soldier of the 0th Native Infantry on guard-duty shot at a crow. This was interpreted as a sign of incipient disaffection: he was arrested but freed by other soldiers. Thereafter the sepoys at Mainpuri 'assumed a threatening and defiant demeanour and to every keen observer their angry looks showed too plainly the appreach of a gathering storm'. Exactly what their 'demeanour' was is left unexplained but with hindsight its import was clear enough. (Arnold 2009: 203)

The case of ambiguity.

> The key word here was 'countenance', habitually used to communicate a distinctive sense of personality. By the eighteenth century the term was rarely used in India, as it apparently still was in Britain, to represent an individual's facial appearance and expression. Where it was used, as in the ethnographic literature, it described the features and demeanour ascribed collectively to a particular caste or tribe. A whole language of gesture, and the ability or desire to read it, had been lost. (Arnold 2009: 211)

It should be asked, how *countenance* relates to *Haltung*, and, in Goffman's "face" scheme, with *poise*. It indeed seems to be the case that there have been miscellaneous ways to treat (speak about) nonverbal behaviour, e.g. in terms of expression and elocution, that have been lost in time. And one could only hope that this will some day happen to Peaseism as well and more refined knowledge becomes widely known. In this sense even Ekman and Friesen's categories of coding have served their time and should give way to something new.

Hevia, James L. 2009. 'The Ultimate Gesture of Deference and Debasement': Kowtowing in China. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 212-234.

> Kneeling had long been associated in Great Britain with subjugation, but such associations took on new meaning in the nineteenth century as a result of the transformations of physical space in the emerging bourgeois world. The opposition between kneeling and standing upright resonated with others such as high/clean and low/dirty, distinctions which figured not only social class and the geography of the nineteenth-century city, but, as Stallybrass and White have argued, the feminization of servitude in the figure of the kneeling chambermaid. The Victorian gentleman and maker of empire was just the opposite - stalwartly upright, only touching the ground with more than one knee when wounded or dead at the hands of savage barbarians. (Hevia 2009: 222)

Sounds similar to Edmund Leach's dissection of "markers of interpersonal domination" e.g. lateral opposition, postural contrast, precedence and elevation (Schwartz, Tesser & Powell 1982: 115).

> My understanding of gesture as an object of scholarly investigation comes from the work of David McNeill, where a close tie is forged between physical actions and speech acts. In an introduction to a recent volume of collected essays, McNeill traced a history of the study of gesture in which the initial focus was on the mannered performances of orators, their rhetorical gestures. In the 1930s, the focus shifted to ordinary life and the almost spontaneous occurrence of movements accompanying communicative acts. More recently Adam Kendon has argued that gestures are part of language itself, a proposition that has stimulated new directions of study. McNeill outlines four of these. The first treats gesture as part of social interaction. Gestures are taken to be instruments of human communication and as such are understood as **interpsychological**. The second approach draws from cognitive psychology and seeks to determine the origin of gestures and their 'interrelations with speaking in the real time mental processes of individuals'. This approach McNeill calls **intrapsychological**. The third approach involves computational modelling, while the fourth deals with ways to make the 'transition from gesticulation to sign'. (Hevia 2009: 225-226)

The first is "intersubjective" and the second is "subjective" with that awful philosophical word replaced with "psychological"; the third probably heads towards TACS (*Total Action Coding System*) and the fourth is semiotic. Neat.

Vincent, Mary 2009. Expiation as Performative Rhetoric in National-Catholicism: The Politics of Gesture in Post-Civil War Spain. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 235-256.

> The Roman salute was a conspicuous part of a clear, uncompromising and aggressive gestural code that proclaimed fascist identity, affiliation, and submission (of the individual to the collectivity, of the self to the nation, of the government to the governors etc.), but as a personal gesture it could still be used by individuals to dissociate or distance themselves from at least part of that collective assertion of fascist identity. (Vincent 2009: 240)

The dystipian genre is chalk full with official gestures that are performed for the sake of survival but without any personal investment of feeling.

> The devotional practices of reparation, consecration, and enthroning had, by at least the 102[s, become associated with the general gestural codes not only of penitence but also of purity. Reparation was made to the Sacred Heart to atone for the offences offered to God by tho world and, in the early twentieth century, these were strongly associated with immodesty and licentiousness. Hence the emphasis on decorum and deportment; the faithful were not only to cover their flesh (including, for women, their hair) but were also to kneel and bow their heads, observing a purity of vision that eschewed temptation and distraction. Women, whose bodies gave the greatest offence, were this ekpected to observe **a 'custody of the eyes'**, as practiced ordinarily by nuns leaving the purity of the cloister for the scandal of the 'world'. (Vincent 2009: 243)

A title for the "display rule" of non-gaze-behaviour.

> **A modesty of stance and gesture** could be exemplary, serving both to demonstrate an individual's personal purity and to cleanse the external environment. (Vincent 2009: 243)

A title for religious control of bodily behaviour.

Fulbrook, Mary 2009. Embodying the Self: Gestures and Dictatorship in Twentieth-Century Germany. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 257-279.

> But there may indeed be some mileage in exploring the role of gesture in the German dictatorships. Such an analysis might illuminate **ways in which dictatorships were enacted, experienced, or subverted in everyday life**; without this level of everyday enactment, it would arguably have been harder for state policies 'from above' to be implemented in routine practices. The extent to which there is significant identification between sections of the population and regime policies, allowing **everyday enactment to take place in a relatively unthinking manner**, varies quite widely, with different psychological consequences. This approach may also serve to raise questions concerning the longer-term implications of living within dictatorships for what might be called the changing character of the 'social self' over significant historical transitions - an area which has as yet received little systematic theoretical attention. (Fulbrook 2009: 258)

The relationship of nonverbal communication of power.

> Such daily, routine mobilization has consequences for both the patterns of behaviour and the inner views of people living within dictatorship. **The distinction between 'inner states' and visible outer forms of behaviour could often be a matter of life and death**; manipulation of body languag, 'passing off' or behaving 'as if', could often bea means to survival. Even where behaviour patterns became an everyday matter of outward conformity, there could remain a sharp distinction between what was, metaphorically, 'rendered unto Caesar', and quite contradictory or ambivalent inner thoughts. (Fulbrook 2009: 263)

This is vaguely reminiscent of Nicole C. Krämer's article in *Human Behaviour in Military Contexts*. E.g. "Life-or-death decisions sometimes depend on subtle nonverbal signals." Living under a dictatorship seems to be one of these cases wherein subtle nonverbal signals make a huge difference, because non-conformists are persecuted or even executed.

1982

> For those opposed to the regime from the outset, of course, apparent conformity could be combined with non-verbal body language as a means of clandestine communication. Sonja Axen, for example, recalls how as a child she participated in illegal activities in the 1930s, including functioning as 'cover' on weekend outings to discuss resistance activities: her task would be to run around the pictic group and starti singing a particular folk song if she saw danger approaching, at which point the conversation would seamlessly switch into entirely harmless topics. (Fulbrook 2009: 265)

A memorable quote.

> Even for von Dardorff, a member of the German 'racial' and social elite, the war ultimately provoked a fundamental querying of social virtues and values she had been brought up to enact: particularly, the quintessentially Prussian notion of 'bearing' (*Haltung*), or maintaining an outward appearance of self-control whatever the circumstances. As she put it, amid rising tension as war casualties mounted: 'How should one really behave? Always even-tempered, self-disciplined, iron-willed, that is, not naturally?' On 16 February 1943, fear became reality: von Kardorff recorded the death of her beloved brother Jürgen, fighting for a cause in which he did not believe. The last vestiges of any belief in the Prussian virtue of maintaining a facade of sely-discipline and bearing were lost with the news that her other brother, Klaus, was to be sent to Tunis, rumoured to be a "Tunisgrad' in the making:
>
> > I was overwhelmed by an uncontrollable attack [of emotion] while in the editorial office … I don't give a shit about Prussian bearing, I screamed wildly, I don't want ta have to tremble with fear about my last remaining brother too.

Von Kardorff came into the penumbra of resistance circles, and briefly participated in delivering leaflets from the Scholl group. (Fulbrook 2009: 266)

#Haltung

> Even those who lived through the Nazi period relatively uschathed sometimes felt that they were living in 'two worlds': **the outer appearance of enforced 'normality'**, of going through the motions, or throwing oneself into cultural and social life; and an inner world of uncertainty, doubt, fear about the future. At the same time, the 'two worlds' became horrendous reality between different groups: gulfs were prized open and chasms formed, which were ultimately to divide those destined for the world of the living, and those who were not. (Fulbrook 2009: 267)

Enforced normality = conformity, orthodoxity.

> Many Jewish survivors recorded incidents when, by virtue of quick thinking, they realized they would have to walk openly and upright rather than run away, successfully passing off as 'ordinary Germans' rather than Jewish Germans out in a public place without wearing the yellow star; or when a well-meaning passer-by would provide a tip-opp, a wink, a gesture to indicate the approach of danger or a way of hiding. (Fulbrook 2009: 268)

This seems to occur more in real life than in dystopian fiction.

> Behavioural conformity in the GDR was far more prevalent than inner ideological commitment. Perhaps in this respect, practices of '*Heuchelei*' - pretending to be commited in ways one was not, behaving differently at school or in the workplace than when among family and close friends - learned during the Third Reich could be readily adapted to the new circumstances, and transmitted across generations. (Fulbrook 2009: 275)

That is, the ability to feign ideological commitment during the Third Reich may have proven useful once East Germany was occupied by the Soviet Union.

Handler, Richard 2009. Erving Goffman and the Gestural Dynamics of Modern Selfhood. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 280-300.

> In another decade or two, we may be in a position to historicize the trend to see 'bodily practices' as an important topic for cultural and historical studies. Currently, however, we seem to be in the phase of ancestor worship, the nascent gods being people like Mary Douglas, Norbert Elias, Michael Foucault, and Erving Goffman. (Handler 2009: 180)

I believe that nonverbalism is already a part of cultural and historical study. It is perhaps merely a matter of time when a wider audience comes to recognize this fact. In this sense I hope that my proposition for "concourse studies" is timely.

> Currently, the study of gesture ranges between two extremes. At one end of the spectrum, gesture is narrowly defined as one aming several paralinguistic channels, the others being 'gaze shift, holding of a certain posture, interpersonal spacing, self-touching, and bodily symptoms of emotional and physiological states'. That list is drawn from the entry on gesture in the most comprehensive of all social sciene reference works, the *International Encyclopedia of the Social and Behavioral Sciences*. The entry in question is intitled 'Gesture in linguistics'. Significantly, there is no other, more general entry on gesture. Gesture is here defined as 'a semiotic system distinct from language [but also] intimately linked to ... linguistic performance'. Analysis of gesture then becomes an exercise in parsing the meaningful oppositional units of the hand motions that accompany speech, and relating those gestural units to simultaneously occurring linguistic performance in other channels.
> At the other end of the spectrum, the relevant entry in the *Encyclopedia of Cultural Anthropology*, by anthropologist Brenda Farnell, is entitled 'Gesture and Movement'. It is worth quoting the opening paragraph at length:
>
> > Human beings everywhere engage in complex structured systems of bodily actions that are socially acquired and laden with cultural significance. Some structured movement systems, such as the martial arts, sporting activities, idioms of dancing, dramatic arts, ceremonials, and ritual events, involve highly deliberate choreographed movement. Other uses of body movement remains out of ... focal awareness. ... Examples include ways of eating, dressing, walking, and sitting as well as modes of physical labor. ... Also out of focal awareness most of the time are the hands, postures, facial expressions, and spatial orientations that accompany speech.

Here gesture is presented as one among many bodily practic, from posture and dress to 'choreographed' activities such as ceremonials nad rituals. I suspect that most of us who are not linguists are working within the framework of this more general approach. It is not so much gesture narrowly defined that interests us, but **a range of bodily practices that express social and cultural meanings.** (Handler 2009: 282-283)

This is why I don't much use the word unless I speak narrowly of hand gestures. And even then my understanding does not fully coincide with the linguistic sense, because gesture remains a gesture for me even when no speech is involved. "Bodily practices" yet again has some weird connotations. I prefer "bodily behaviour" instead of actions or practices, which seem to be something more than mere behaviour. It might even be useful to dedicate some discussion to these categories, make some sense of them and see what accords to them in the whole selection of available data.

> Comining as it does these elements of Mead and Durkheim, Goffman,s work treats **interaction as a semiotic process**. Interaction is not merely behaviour, nor can it be merely described without attention to its meaningful constitution. Moreover, the tiniest gestures within the interaction stream can be shown, from this perspective, to be **profoundly significant for the social construction of actors as selves or persons** - if only the observer take note of them. (Handler 2009: 287)

I've long thought about writing about this (indeed I have written one essay about it from the standpoint of Mauss's techniques of the body), but only lately discovered that someone got there before me and wrote a book titled *The Nonverbal Self*.

> Te take up the question of how Goffman noticed, consider one of the enduring criticisms of Goffman, which concerns the unorthodox nature of his data, or its downright unreliability. Those who celebrate him recognize nonetheless the problem. Thus, Anthony Giddens: 'In [Goffman's] writings, observations drawn from social research jostle with **issultrations derived from fictional literature**, and with casual assertions made with very little apparent empirical backing at all'. Another admirer, Robin Williams, notes that 'the most notorious' of the materials Goffman 'pressed into service as data' are 'made-up data - imaginary examples of interaction and speech which are thes dealt with by the conceptual scheme ... with conspicuous success'. (Handler 2009: 287-288)

It should be no secret that Goffman's study was essentially concursive. He collected passages from fictional literature and stored them in a catalog. His writings are even called "prose" and Sebeok recognized him as a "quasi-semiotician".

> As Goffman tells us later in the talk, description takes initial form in field nates. He extorts note-takers *not* to emulate Hemingway. 'The worst possible thing you can do', Goffman says, is to write field notes in 'defensible prose.' Rather, "write ... as lushly as you can, as loosely as you can, as long as you can put yourself into it, where you say, "I felt that"'. To do so, Goffman explains, is not 'unscientific' at all. On the contrary, it is 'part of the self-discipline' of fieldwork. And it creates a rich 'matrix' of data that 'later on' will allow the researcher to make properly sociological or scientific arguments. (Handler 2009: 291)

I agree wholeheartely. Goffman recognized the importance of data, no matter how insignificant it might seem at the time.

> Goffman writes sociology not only with a heightened awareness of his natives' embodied knowledge, but with an awareness of the native model op persons who 'have', or posses, bodies. The native model of embodiment in the modern western world is both Cartesian and Lockean. Not only is a mid-body split presupposed, with mind understood as substance-less thought and body, thought-less substanc; it is also understood that an individual owns his or her body and that a mind operates or controls it. This is evident in Locke's labour theory of value, as expounded in the chapter of property in his *Second Treatise of Government* (1690). The philosopher C. B. Macpherson calls this 'possessive individualism', a term that has bees taken up to refer to modern ideology, in which the self not only owns his body and other property but is defined in terms of such ownership. (Handler 2009: 291-292)

The issue of having a body and being a body.

> For an account of the recapitulation of prior social theory in apparently innovative theoretical works of the past two decades, see Robert Brightman, 'Forget Culture: Replacement, Transcendence, Relexification', *Cultural Anthropology*, 10 (1995), 509-46. (Handler 2009: 299; note 46)

Will do.

4.8 August

4.8.1 Struktuur ja Vabadus I (2013-08-12 18:19)

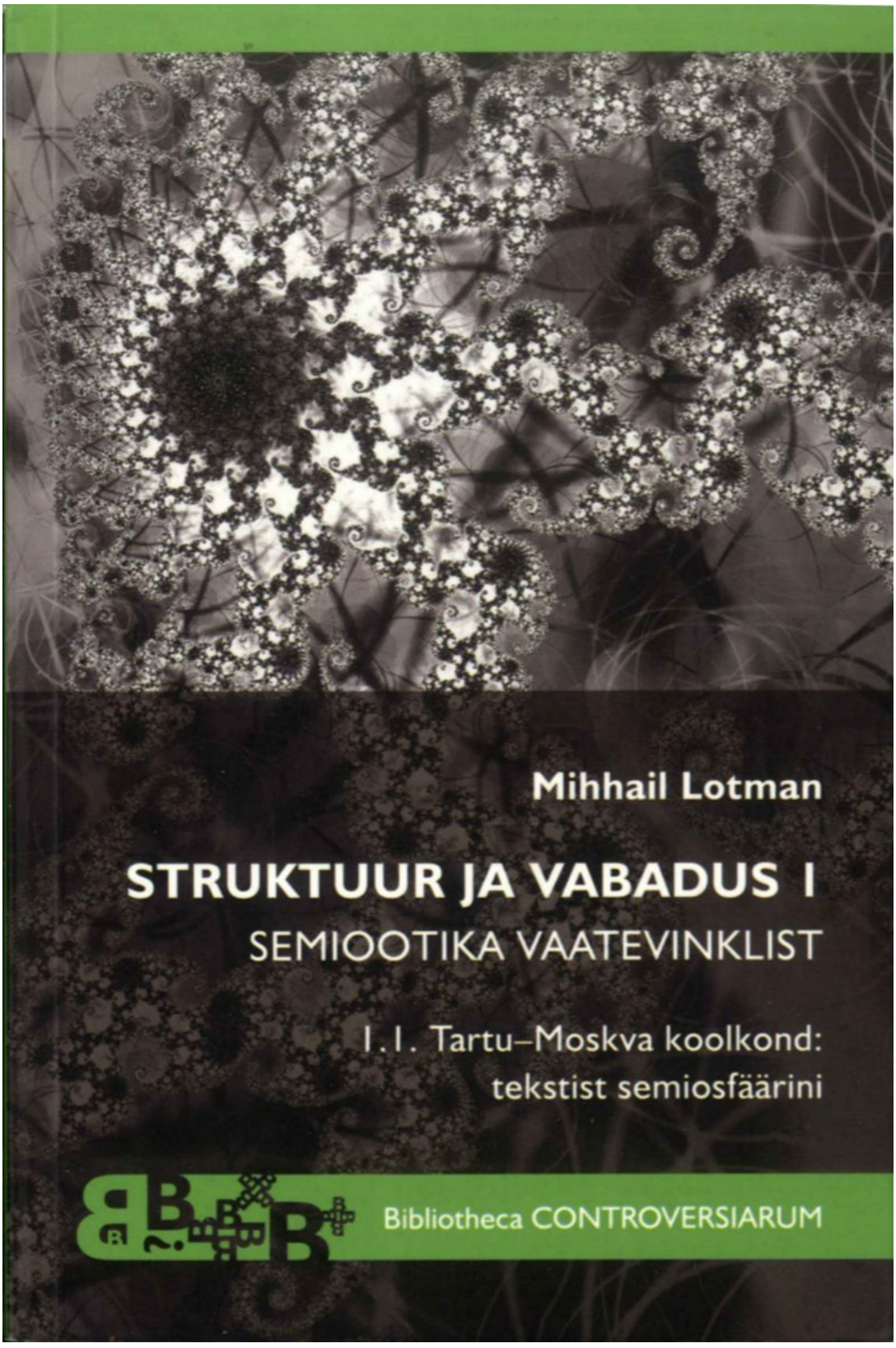

1986

Lotman, Mihhail 2012. *Struktuur ja Vabadus I: Semiootika Vaatevinklist. I.I Tartu-Moskva koolkond: tekstist semiosfäärini*. Lotman, Rebekka (ed.). Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus.

> Oma kirjutistes, eriti aga suulistes sõnavõttudes olen püüdnud esitada semiootikat kui selget ja teravmeelset teadusharu. Lugeja leiab kindlasti naljale pretendeerivaid kohti, mis võib-olla ei sobigi tõsisesse teaduslikku või populaarteaduslikku teksti. Veelgi häirivam on mõne lugeja jaoks ehk asjaolu, et alati ei ole lihtne aru saada, millal räägib autor asjalikku juttu, millal aga iroonitseb. Olen sügavalt veendunud, et semiootika on - Nietzche väljendit kasutades - lustakas teadus, ning igal lugejal on õigus suhtuda kogu teksti surmtõsiselt või näha selles vaid pikaleveninud nalja: nali on üks tõsine as, mis aga puutub surmtõsidusse, siis nii mõnigi kord kukub see päris naljakalt välja. (M. Lotman 2012: 9)

Tuli kohe meelde kuidas Mihhail Lotman oma loengutes iseäralikult muheleb. Mikrofoniga suurloengutes kõlab see nagu pikaleveninud turtsatus või nina kaudu hingates selle puhastamine. Loengus on see usaldusväärne märk, et tegu on naljaga ja päris tihti oligi naljakas. Siin raamatus aga mingit nalja ei täheldanud. Võib-olla on asi selles, et olen surmtõsine lugeja? Ei oskag kohe arvata.

> Kui 1960. aastatel küsiti Jelena Padutševalt, ühelt juhtivalt Tartu-Moskva koolkonda kuuluvalt keelesemiootikult, mis on semiootika, olevat ta vastanud veendunult: "Keegi ei tea" (Gasparov 2000: 329). Mõned muidugi teadsid juba siis ja teavad ka praegu: Moskva folklorist Jelena Novik meenutab, et ta vallandati kirjastusest Nauka, kus ta 1970. aastatel töötas, kui ta üritas seal avaldada töid semiootikast ehk "kodanluse uuest pseudoteadusest" (Novik *s.a.*). (M. Lotman 2012: 15)

Semiootikatudengid ka naljatlevad, et nad ei tea mis on semiootika. Mingi otsetee skisofreeniasse, vististi. Ajalooline seik, et Novik semiootikaga seotuse tõttu vallandati, läheb samasse kategooriasse kui J. Lotmani korteri läbiotsimine KGB poolt. Need on sellised seigad millest Lääne ja tänapäevased semiootikud on ilma jäänud.

> Ma jaotaksin arusaamad semiootikast kolme gruppi: semiootika kui eluviis (*habitus*), semiootika kui maailmavaade ning lõpuks semiootika kui teadus. (M. Lotman 2012: 17)

Minu semiofreenia või "märgimeelsus" on vististi kõige lähemal keskmisele arusaamale, e semiootika kui maailmavaade.

> Vemiootikast kui *habitus*'est tegi kord ettekande Igor Ĉernov. (M. Lotman 2012: 19)

Joonealune märkus ütleb: "Vt Talvet 1995; kahjuks pole selles täpsustatud, mis tähenduses oli ettekandes sõna *habitus* kasutatud." Ja viide on: *Talvet, Jüri 1995. Granadast Barcelonani. - Postimees, 23. nov.* See on arhiivis olemas, aga öeldud on vaid nii palju: "Ingliskeelses ettekandes «Semiootika piiridest» süüvis Igor Cernov semiootika «lävesse», «paradigma» ja habituse vahekorra ontoloogilisse preambulisse."

> Semiootiline vaatenurk ei seisne mitte selles, et maailm koosneb vaid märkidest. Vastupidi, kui peale märkide poleks midagi, ei oleks semiootika teaddus, vaid järjekordne "üleüldine kõiksuse teooria". Semiootilisest vaatenurgast on kogu tunnetuslik tegevus (kusjuures mitte üksnes inimesel, vaid kõikidel elusolenditel) märgiline: kujundite tuvastamine, nende meeldejätmine, töötlemine, vahetamine jne on semiootilised protsessid. Ilma märkideta ei ole võimalik teadmine, mälu, kommunitkatsioon jt tähtsad tegevused ning protsessid, mis iseloomustavad elusloodust. (M. Lotman 2012: 21)

Peirce'i pansemiootika tundubki (võib-olla ainult mulle, võhikule) olevat selline "üleüldine kõiksuse teooria". A la kui hakata sibulat koorima kui märki lootuses leida sealt "päris sibulat" ehk reaalsust, siis võibki koorima jääd. See on iseenesest liialt filosoofiline küsimus minu jaoks ja üldsegi mitte tarvilik, vähemalt praeguseid eesmärke arvestades.

> Tuleb rõhutada, et selline semiootiline maailmavaade (mida võiks nimetada isegi ideoloogiaks) ei iseloomusta kaugeltki kõiki semiootikuid. Semiootik võib tegeleda märkide uurimisega mingis kindlas valdkonnas, kuid mitte olla n-ö semiootikausku. (M. Lotman 2012: 21)

Märgimeelsus ongi siis nö semiootikausk. Tähendab, uskumine, et semiootilised protsessid ongi elusloodusele omased nagu ülalpool vihjatakse. Elu võib vaadelda ka füsiokeemilise protsessina ja maailma kogemist ajutegevusena nt robustses, ajuosade aktiveerumise, mõistes... Aga semiofreeniku jaoks on kõik see esmajoones märgitegevus. Semiofreenia mõiste peale tulles taipasin isegi, et on semiootikuid kes pole semiofreenikud ja on mitte-semiootikud kes on semio-freenikud. Viimaste hulgas on madalaimad need kes usuvad, et jumal või kõiksus annab neile märke (unenägude või ennustuste kaudu nt) ja kõrgeim tase on vististi mõne teise valdkonna uurija kes aimab semiootilisi protsesse ja räägib nendest omal viisil või on isegi semiootika kui teadusega natuke tuttav.

> Sünteetilise lähenemisviisi semiootikale on reas sõnavõttudes välja pakkunud Peeter Torop, kes eristab üld-, valdkonna-, materjali- ja kategooriasemiootikaid: "Semiootika [...] distsiplinaarsuse või interdistsiplinaarsuse määratlemise võimalused sõltuvad tasandist, mille me aluseks võtame: üldsemiootika (Peirce, Saussure, Morris), valdkonnasemiootikad (kurtuuri-, bio-, sotsio- jne), materjalisemiootikad (aja-, ruumi- jne)" (isiklik kirjavahetus, vrd ka Torop 2006, 2007 ja 2009). (M. Lotman 2012: 25)

Kõlab mõistlikult. Mitteverbaalset semiootikat on raske veel nende mõistete alla paigutada, aga kunagi võib-olla osutub see võimalikuks.

> On tähelepanuväärne, et Husserl kasutab märki tähenduse fenomenoloogilises analüüsis, kuid märgi enda analüüs ei ole tal rangelt võttes fenomenoloogiline. Ma liigitaksin selle pigem *ad hoc* semiootika valdkonda. Husserl eristab kaht märgitüüpi. Ühed on märgid-väljendid, teised aga märgid-tunnused ehk järjed. Esimese jaoks kasutab ta terminit '*Zeichen*', teise jaoks '*Ausdruck*' (wiimast tõlgitakse tavaliselt tunnusena, kuid Husserli jaoks on siin tähtis konnotatsioon pressimisega, tembeldamisega). Husserli kõige omapärasem otsus on see, et ainult esimesed väljendavad tähendust, tunnused-jäljed aga tähendus ei oma (lähtuvalt "Loogiliste uurimuste" kontekstist, on selle lahenduse loogika arusaadav, kuna Husserlil on vaja siduda tähendus intentsionaalsusega; sellegipoolest on tähenduseta märgid küllaltku kummaline mõiste). (M. Lotman 2012: 31)

Signs given omavad selles mõttes tähendust, *signs given off* võivad olla informatiivsed, kuid otseset tähendusest on raske rääkida. See probleem tabab mind mõnikord nagu välk selgest taevast. Näiteks keegi küsis, et "Aga kas kehakeel on nii 100 % asi, et kehtib kõigi puhul sama tähendus?" ja ma ei teadnudki kohe mida vastata. Üritasin välja nihverdada lihtsustusega, et embleemidel on 100 % sama tähendus, kõik muu aga sõltub inimesest ja olukorrast vms. Embleemid on kokkuleppelised ja intentsionaalsed, aga imetilluke osa sellest mida nimetatakse kehakeeleks. Konkursiivne uurimine üritab ka lahendada ligilähedast probleemi: võib arvata, et kui kirjanik kirjeldab kehalist käitumist, siis peavad need kirjeldused kandma mingit tähendust millest lugejad aru saavad; või siis pakkuma ka selgitust "Tom frowned his displeasure" stiilis. Kusjuures seda viimast väljendit olen vististi juba ülekasutanud, peaks selle välja vahetama nt SMBC versiooni vastu: "Let my raised eyebrows signify that you're a dick." :D

> Nagu osutas Jerzy Pelc oma spetsiaalselt sellele probleemile pühendatud artiklis: kui räägime ikoonilistest märkidest, oleks korrektsem rääkida märgi ikoonilisest kasutamisest, st ikoonilisus tekib üksnes kõnes, mitte keeles (Pelc 1986). Lähtudes Charles Bally (1932) ja eriti Èmile Benveniste'i (1966) keeleanalüüsist, võime täie kindlusega väita, et sama kehtib indeksiaalsete märkide puhul: keeles ei ole indeksiaalsust. See tekib kõnes, igas konkreetses kõneaktis. (M. Lotman 2012: 59)

See sama küsimus närib mind "kehakeele" mõiste puhul. Kehakeelt kui sellist ei ole ju olemas! On mitteverbaalne suhtlemine ehk "kehakõne" (*sermo corporis*) kui on vaja mingit lihtsat sõna... "Kehakeel" häirib mind, sest implikatsioon on, et kuskil eksisteerib mingi "sõna"-raamat kus on kõik žestid, näoilmed, poosid ja muud liigutused ja seisakud

kirjas ning inimesed talitavad enese teadmata selle järgi. Populaarsed kehakeele-raamatud justkui sellise eelduse järgi talitavadki. On ju selge, et mingi suvaline käeliigutus ei ole ikooniline iseenesest, aga kui seda sama liigutust saadab kõne milles üritatakse väljendada mingit ruumilist asja, siis see käeliigutus muutub illustraatoriks, nö ikooniliseks käežestiks. Samas tundub järele mõeldes minu konkursuse teema just sellise sõnastiku loomise moodi - nopin kirjandusest välja käitumise kirjeldused ja umbkaudse tähenduse või sõnumi antud kontekstis ja teen võimalikuks selle kupatuse kasutamise kirjelduste-"sõnaraamatuna". Annaks jumal, et minu lõputöö ei sünnitaks väärtõlgendusi

> Peirce käsitleb märke oma fenomenoloogia raames (oma hilisemates kirjutistes nimetab ta seda faneroloogiaks). Siin tuleb märkida, et Peirce'i fenomenoloogia ei tulene Husserli omast, ta lähtus Kantist ja Hegelist. Märk on aprioorselt midagi, mis on kogemuses antud. Saussure'i käsitlus on seevastu rõhutatult negatiivne, võib isegi öelda, et apofaatiline. Selles mõttes on Saussure'i jaoks kõige iseloomulikum märk olematu märk, nn nullmärk. Nullmärk on kohal oma puudumise kaudu - selle puudumine on tähendusrikas. Nagu öeldud, iga Saussure'i märk on puhas vorm, mis ei ole tekstis kohal, vaid on üksnes seal representeeritud. Nii märgib nullmärk kahekordset puudumist: puuduv märk on representeeritud märgi puudumise kaudu. (M. Lotman 2012: 61-62)

Seda ma ei teadnud, et nullmärk on Saussure'ilt pärinev mõiste. Pole lugenud, ei tea. Küll aga olen suhteliselt kindel, et Peirce rääkis nimme faneroskoopiast mitte faneroloogiast, sest faneroskoopia ülesanne oli juurelda "kõige üle mis pähe tuleb" justkui see oleks eesmärk iseeenesest - kirja pannes (faneroloogiat arendades) oleks see lakanud olemast *see*. Eksimine on muidugi inimlik ja minagi võin praegu rängalt eksida väites, et point oli "juurelda" selle üle mis pähe tuleb; võib-olla oli point lihtsalt "märgata" või panna tähele.

> Isegi loomulike keele märgiküsimus ei ole praegu enam nõnda selge, nagu see tundus olevat mõni tosin aastat tagasi. On tekkinud isegi semiootika eriliik: **märkideta semiootika**. (M. Lotman 2012: 64)

Very interested, tell us more!

> Kultuuri on peirce'liku semiootika vaatenurgast üks paljudest võimalikest uurimisobjektidest, kusjuures sugugi mitte kõige tähtsam. Nii räägitakse ameerika semiootikas zoosemiootikast, mis on biosemiootika üks osa, zoosemiootika üheks osaks on omakorda antroposemiootika ning kultuurisemiootika on üks antroposemiootika valdkondadest. Samas on semiootikas väga palju muid tähtsaid ja huvitavaid valdkondi, nagu keelesemiootika, fütosemiootika jne. (Vrd nt Deely 1990). (M. Lotman 2012: 70)

Mindki jahmatas pisut, et Sebeok paigutas inimese mitteverbaalse suhtlemise uurimise zoosemiootika alla. Küsimus võib olla selles, et ameeriklast jaoks on inimene üks loom teiste hulgast (väga silmapaistev, aga siiski loom), eurooplaste jaoks on aga vastandus inimese ja looduse vahel pika traditsiooniga (le Rousseau). See erinevus tundub seda kummalisem, et kohalikus traditsioonis paigutatakse ka ökosemiootika pigem kultuurisemiootika alla, sest see uurib põhiliselt seda kuidas inimene konstrueerib oma kujutlusi keskkonnast (vrd semiootikaga mis uurib informatsiooniprotsesse keskkonnas endas a la E. Odum).

> Kultuur on omaette universum, kuid see universum on ühtaegu suletud ja avatud. Kultuuri seisukohalt on põhimõttelise tähtsusega, et ta ei ole kõik, mis on olemas, st on asju, mis asuvad kultuurist väljaspool. Mis nimelt sellest väljaspool asub, oleneb antud kultuuri tüübist. See võib olla mets, jumal(ad), barbaarne kultuuriväline maailm jne. Alates 18. sajandist, ennekõike rousseau'istlikust filosoofiast, sai kultuuriväline maailm endale nimetuseks Loodus. Nagu juba öeldud, ehkki rousseau'istliku maailmavaate seisukohast on primaarne loodus ning kultuur esineb mitte üksnes looduse vastase ja seega tauniva, vaid ka sekundaarse, looduse peal parasiteeriva fenomenina, on semiootilises mõttes primaarne nimelt kultuur, looduse mõiste tekib selle vastandina. **Seega kodifitseerib kultuur ennast ruumilistes terminites: kultuur on mingi ala, mis on mittekultuurist ümbritsetud**. Selles mõttes märkimisväärne, et juba etümoloogiliselt seondub sõna 'kultuur' maaga, põllumajandusega - *agri cultura* kui kultuuri üks vanemaid

> ja tähtsamaid liike. Sama kehtib sõna ’kultiveerima’ kohta, millel on ka maaharimise tähendus. Niisiis, kultuur on kultiveerutid ala, mis vastandub "metsikule" alale. Kultuur on rangelt piiritletud, struktureerutid ja mõtestatud, loodus aga piiritlemata, amorfne ja mõistmatu. Kultuur konstrueerib loodust sarnastes, mõnikord kaguni samades terminites kui iseeennast, kuid vastandmärgiga; kultuur loob looduses oma vastandi, anti-kulturi. (M. Lotman 2012: 71-72)

See on *a fuzzy topography*. Suhteliselt kergestimõistetav idee, aga ei meiki globaliseerunud maailmas enam palju senssi ja ei kehti nt subkultuuride puhul. Tähendab, internetiajastul on mul rohkem ühist mõne sakslase ja brasiillase kui kaasmaalasega, (rääkimata ameeriklastest, kellega on halb maitse end seostada). Subkultuurid toimivad hajutatuna, metali- ja räpikuulajad erinevatest ühiskondadest mõistavad üksteist hästi, tänu internetile kuuluvad ühistesse virtuaalsetesse kogukondadesse. Asi on selles, et rahvusriigid ja rahvuskultuurid (vähemalt Eesti) jäävad tärkavale ülemaailmsusele alla. Ma arvan, et ka koolkonnad hakkavad selles mõttes oma aega minetama ja tekivad nn probleemkonnad, ehk mingite kindlate küsimustega tegelevad ülemaailmsed võrgustikud. Võib vabalt juhtuda, et wikipedia ja muud taolised saidid lahendavad ajapikku teaduse (ja teaduskeele) ühtlustamise iseenesest. Aga need on vaid spekulatsioonid.

> Teiseks, nagu kultuurilgi, on semiootikal selgelt jälgitav ekspansionistlik tendents, püühlus oma ala avardada: märgistada seda, mis on seni märgistamata. Mittesemiootilise valdkonna sekundaarsus avaldub ka asjaolus, et sellest rääkida või koguni ükskõik mida teada tähendab selle vähemalt osalist ümberkandumist semiootilisse valdkonda. (M. Lotman 2012: 73)

Semiootiline lähenemine mitteverbaalsele suhtlemisele ei ole õnneks osa sellest ekspansioonist. Semiootika oli Sebeoki isikus kohal mitteverbaalse suhtlemise uurimise stardipagugul (International Work-Conference on Paralinguistics and Kinesics, 1961). Kuna Tartus on rõhk rohkem keelesemiootikal ja inimkäitumisest üle hüpates biosemiootikal, siis see võib see-eest tunduda ekspansioonina.

> Samuti ei pruugi keel olla seotud vaid lineaarse tähistajaga, nt rääkides visuaalse kunsti keelest, on joonistuse või maali puhul tegu kahemõõtmelise, arhitektuuri ja skulptuuri puhul kolmemõõtmelise tekstiga. Samuti on oluline, et lineaarsus *vs*. kahemõõtmelisus ei ole mingi absoluutne kategooria: nii kujutab loomulikus keeles tekst endast vektorit (eriti kehtib see suulise teksti puhul), kuid selle süntaktilised mudelid on puukujulised graafid. Graafe võib omakorda käsitleda keelena ja matemaatilises mõttes need ongi seda (vt Gladki, Meltšuk 1971: 16-41 ja 1974: 4-29). (M. Lotman 2012: 76)

Veel üks aspekt mitteverbaalsete tekstide teemas: mõõtmelisus.

> Domineeriv paradigma nii Jakob von Uexkülli agses bioloogias kui ka Juri Lotmani aegses filoloogias oli spetsifitseeriv: tuleb kirjeldada konkreetseid objekte ja nähtusi nende spetsiifikas. Selle asemel pürgisid nii Jakob von Uexküll kui ka Juri Lotman **uue sünteesi poole, uue terviku väljaselgitamise ja kirjeldamise poole**. (M. Lotman 2012: 83)

Samas vaimus julgen ma rääkida konkursusest kui omaette tervikust. Selle suur eelis teiste "kehakeel kirjanduses" lähenemiste ees on see, et konkursuse kaudu saab teoretiseerida kirjelduste rolli nii kõnes kui kirjas, konkreetsetes teostes kui ka kirjanduses üldiselt. Tervikutel on heuristilist potentsiaali võtta keerulised teemad kokku ja teha lihtsamaks.

> Juri Lotmani jaoks on organism tihti teksti metafoor, st tekstile pole iseloomulik üksnes struktuur, anatoomia, vaid ka dünaamiline mehhanism, füsioloogia. Nagu Jakob von Uexküllil on *Umwelt* organismi tulem, on Juri Lotmanil tekstivälised seosed teksti orgaaniline produkt. (M. Lotman 2012: 83)

Organitsism. Viimane tähelepanek, et tekstivälised seosed on justkui teksti omailm, on tähelepanuväärne. Konkursuse seisukohast on konkursiivsus just selline teksti omadus mis haarab tekstivälise järele. Kui inimese poolt kirjutatud loomulikus keeles teksti visualiseerida organismina, siis inimkäitumine mida antud tekst kirjeldab on justkui paluke mida tekst otsib ja leides ära sööb.

> Teadvuse tasandil toimivad põhimõtteliselt samasugused mehhanismid. Teadvuse põhifunktsioon on enese identifitseerimine, enese kontinuiteedi säilitamine ja taasloomine. Identsus tähendab, et tuntakse end ära kui iseennast. Alles pärast seda, kui subjektil on see identsus olemas, võib ta otstarbekohaselt suhelda teda ümbritseva maailma ja teiste subjektidega. Enese identsuse häired mõjutavad paratamatult ka organismi kommunikeerumist välismaailmaga ja selle efektiivsust. (M. Lotman 2012: 92)

Skisofreenia diskursus. Kirjutamine, eriti päeviku pidamine, on selles mõttes väga mõjus: iseendale iseendast kirjutades õpid iseennast ära tundma, saad ilma teiste vahenduseta teada kes sa oled. Autokommunikatsiooni ja teadvuse vahelisi seoseid tuleb uurida.

> Erinev suhe vanadusega korreleerub erineva suhtumisega surma. 'Surm" ise on polüvalentne termin, mis tähendab nii mitteelamist (seisundit, mis tuleb pärast elu lõppu) kui ka elu lõppemise protsessi. See viimane tähendus assotsieerub aktiivse tegevusega - suremine on protsess, mis nõuab teatud pingeid ja ettevalmistust (vrd "ma pole veel surmaks valmis"). Siit johtub ka **surma personifitseerimine** väga erinevates kultuurides. Seega on surm ühelt poolt midagi, mis on vastandatud elule, teisalt iseloomustatakse surma nendesamade terminitega, millega elusolenditki. Seega on probleem palju sügavam kui ainult kultuurimütoloogiline. Surm ise on elu järelm. Erinevad elud põhjustavad erinevaid surmi. (M. Lotman 2012: 94)

Mulle meenus kohe Kno album "Death is Silent", milles nii mõnigi pala kirjeldas surma isikuna. Minu jaoks oli see 2010. aastas vististi esimene teadlik kokkupuude surma personifitseerimisega. Kuigi, meenuvad ka lapsepõlves vaadatud Ladina-Ameerika seebikad, kus mõnikord kujutati surma musta varjuna mis hiilib haigete inimeste ligiduses.

> Une ajal (vähemalt Sigmund Freudi vaate kohaselt) inimene ei mäleta, et ta on ise, vaid sukeldub eelindividuaalsesse maailma. Carl Gustav Jungi järgi võib samamoodi toimuda üleminek kollektiivselt teadvuselt kollektiivsele alateadvusele. Kuid üheks normaalse inimese tingimuseks on, et ta ärgates suudab taastada identiteedi iseendaga.
> Ka eelindividuaalne (alateadvuse) maailm on semiootiline, kuna osa mälust ei maga, küll aga on ta raskesti tõlgitav. Unenägusid on raske ümber jutustada, sest tegu ei ole üksnes teistsuguse keele, vaid ka teistsuguse mäluga. Une nägija pole sama subjekt. See pole tõlkimine, vaid dialoog. Minnakse teise juurde küsima, mida tähendab see, mida nägin unes. Ent inimene naljalt ei lähe küsima teiselt, mida tähendab see, mis ma ärkvel olles mõtlesin. (M. Lotman 2012: 97)

Mõtisklesin selle üle, et ehk tasub UA-sse sisse kirjutada tegelane kes kannatab egosurma all. Siis peaks selle kohta lähemalt lugema. Võib-olla saaks luua sellise tegelase kes tõepoolest küsib teiste käest, mida ta mõte tähendab. Eriti hea oleks, kui need mõtted oleksid eriti tähendusrikkad, mis mõtlejale endile ei ütle eriti midagi, aga teiste jaoks muudavad olukorda oluliselt.

> Erinevalt Peirce'ist, kellel esmasus ja teisesus on absoluutsed ja aprioorsed entiteedid, on primaarsete ja sekundaarsete märgisüsteemide käsutlus Tartu-Moskva semiootikakoolkonnas puhtrelatiivne: primaarne märgisüsteem on primaarne ainult antud sekundaarse süsteemi suhtes ja sekundaarne süsteem on sekundaarne ainult antud primaarse süsteemi suhtes. See, et luule on sekundaarne märgisüsteem loomuliku keele suhtes, ei tähenda, et loomulik keel ei saa olla sekundaarne mingi muu süsteemi suhtes. Keskendumine sekundaarsetele modelleerivatele süsteemidele tähendas seda, et tähelepanu keskpunktis on keerulised süsteemid, mis koosnevad mitmest semiootilisest alamsüsteemist. (M. Lotman 2012: 105-106)

Tundub, et see suhtelisus on enamiku - kui mitte kõigi - jaoks läinud kaduma.

> Keel võib realiseeruda mitte üksnes materiaalses substantsis (helides, visuaalsetes kombatavates objektides jne), vaid teisteski keeltes. St üks keel on väljaks teisele, moodustab selle välja kohad, millele teise keele elemendid võivad positsioneeruda. Keelt, mis realiseerib ennast teise keele kaudu, nimetame sekundaarseks selle keele suhtes, milles ta ennast realiseerib. On keeli, mis võivad realiseeruda ainult teiste keelte vahendusel. *Autonoomseteks* nimetame keeli, mis ei vaja oma realiseerimiseks mõnda teist keelt: nad võivad realiseeruda ka teiste keelte kaudu (st kasutada teist keelt oma väljana), kuid samas võivad esineda iseseisvalt. Need keeled, mis saavad realiseeruda ainult mõnd teist keelt väljana kasutades, on *mitteautonoomsed*. (M. Lotman 2012: 111)

Esmapilgul kõlab see nagu Roman Jakobsoni "sünkreetiliste sõnumite" edasiarendus keelte tasandil. Tahaks seda seostada konkursusega, kuid ei mängi vist hästi välja. Tekib kohe küsimus, et kas "kehakeel" on autonoomne või mitte? Mida on siin mõeldud realiseerumise all? Kas on võimalik, et - kuna "kehakeelt" kui sellist minu väitel ei eksisteeri - "realiseerub" mitteverbaalne suhtlemine alles siis kui sellest räägitakse? Näiteks: "ma loen su kehakeelest välja, et..." (ükstapuha kui ärritavalt vale see lausung tundub) viib see nö "kehakeele" õige realisatsioonini? Või mida hakata pihta siis konkursusega, mida ma olen seni ette kujutanud kahe väljendusviisi - verbaalse ja mitteverbaalse - ristumisena verbaalse kasuks (verbaalne väljendab mitteverbaalset)? Konkursus ise oleks siis mitteautonoomne "keel" (jutumärgid, sest mul on raske seda keelena ette kujutada) mis saab realiseeruda ainult kõnes, kirjas, pildil või kaadritel... Siin laguneb asi koost, sest kehaline käitumine on siiski autonoomne. Mihhaili enda näited on kummalised: faabula, värsimõõt ja narratiiv. Ta väidab, et need on semiootilises mõttes keeled, kuid siin kaotab ta ka minu võime järge pidada. Kaldun taas Charles Morrise poole usus, et sellised üldised mõisted nagu "keel", "tähendus" ja ehk isegi "märk" tuleks semiootika sõnavarast välja lülitada ja rääkida asjadest täpsemate terminitega (isegi endal tõrkus vaim hetkeks, et mis mõttes märgiteadusest märgi mõiste välja lülitada? Ikka selles mõttes, et rääkida märgiprotsessist e semioosist, representamenidest, interpretantidest ja märgikategooriatest).

> Luulekeele semiootiline erinevus loomulikust keelest seisneb selles, et tegu on märksa keerulisema erinevate märgisüsteemide konstruktsiooniga. Nendel märgisüsteemidel on erinev semiootiline orientatsioon ja kasutades loomuliku keelt oma väljana, pingutavad nad maksimaalselt selle ressursse, sealhulgas semantilisi resursse. (M. Lotman 2012: 122)

Selles tähenduses on pisut kergem aru saada kuidas faabula või misiganes on märgisüsteem. Ka kehalise käitumise vallas on selliseid märgisüsteeme. Näiteks Goffmani enese-esitused ehk igapäevaelu näidendid või rituaalid on sellised märgisüsteemid mis kasutavad kehaliikumisi oma väljana. Sama käib näiteks sõjaväežestide kohta, mis kasutab käeliigutusi oma väljana. Näiteks kaks püstist sõrme tähendavad siin midagi muud kui Churchilli rahumärk või "kaks õlut" baaris.

> Sellesse konteksti kuulub ja on vahetult seotud minu kui teadlase kujunemislugu. Mul ei tulnud hakata selgeks õppima Tartu koolkonna keelt, see oligi minu teaduslik "emakeel". Teisalt püüdsin ma, iseäranis esialgu, võimalikult distantseeruda oma vanemate karismaatilisusest ning leida oma tee: Tartu stuudiumi rõhutatult humanitaarsest õhkkonnast eemaldusin ma värsiteooria, lingvistika, küberneetika täppisvaldkonda... (M. Lotman 2012: 126)

Midagi sarnast võib väita iga semiootikatudeng, kes õpib teadusi nägema läbi Tartu semiootika prillide. Ise õppisin kutsekoolis IT-d, aga see oli kaugel teadusest. Semiootika valguses on IT ka selgem: (programmeerimis)keeled, (käsu)koodid, (binaar)signaalid, (lehekülje)stiilid, teksti(faili)d, pildi(faili)d jm on oma olemuselt semiootilised, õigupoolest toimivadki arvutid märgiprotsessidel mis on inimese leiutatud ja seetõttu suhteliselt kergesti mõistetavad. Minuga on tegelikult vist nii, et ma vaatan semiootikat läbi arvutinohiku prillide. See võib olla võti mõistmaks miks minu jaoks peirceaanlik semiootika on palju arusaadavam ja meeldivam kui saussureaanlik semioloogia.

1992

> Lotmani järgi pole aga kommunikatsiooniakt üldsegi valmissõnumi edastamine: mitte ainult keel pole võimalik enne teksti ja väljaspool teksti - sama kehtib ka kõigi teiste Jakobsoni komponentide kohta. Kontekst - see on kaastekst (kon-tekst), ta ei saa eksisteerida enne teksti; samal määral kui tekst sõltub kontekstist, sõltub ka kontekst tekstist. (M. Lotman 2012: 133-134)

Igaühel on ikka oma kana kitkuda tolle Shannoni ja Weaveri klassikalise kommunikatsioonimudeliga. Lotmanile ei meeldi, et kõik on ette antud ja protsessi on kujutatud mehhaaniliselt; Birdwhistelli häiris, et mudel on ühepoolne ja ei sobi päris suhtlussituatsioonide selgitamiseks; Rueschi häiris, et puudus pragmaatiline külg ehk mõju ja tagajärje aspekt; Revzine häiris, et puudus ühisosa, ehk teema, eesmärk, ühine mälu, vastavus reaalsusega jne. Ja need on vaid mõned kes üritasid toda mudelit täiendada, põhjalik otsimine paljastaks kindlasti sadu täiendajaid.

> Poststrukturalismi silmis on struktuur kogum jäiku piiranguid, mis aheldavad vaba arengut (olgu siis jutt üksikisikust, kunstist, ühiskonnast või inimkonnast tervikuna). Sellelt vaatekohalt tähistab 20. sajandi strukturalistlik mõttesuund Erich Frommi väljendust kasutades "põgenemist vabaduse eest" - nii filosoofiline kui ka filoloogiline strukturalism osutuvad sellesama nähtuste rea liikmeteks mis modernism kunstis ja totalitarism poliitikas. Tartu koolkonna puhul on kirjanduskriitik Vladimir Turbin otsesõnu öelnud, et lotmanlik strukturalism on võrdväärne GULAG-i kontsentratsioonilaagritega. (M. Lotman 2012: 139)

Tüliküsimus on ilmselt sama mis Bahtinil oli Tartu-Moskva koolkonnaga: ta nägi "koodi" mõistet piirava, ahistava ja suretavana. Sellest kriitikast saan ma vähemasti aru, sest minagi ei hellita koodisemiootikat - mullegi tundub, et kood on pigem piiratud arv kokkuleppelisi märke kuiet midagi kuhu saab ise vabalt midagi lisada (samas minu ideaalkood on HTML kood niiet mida mina ka tean). Strukturalismikriitika pani mind aga mõtlema, et äkki hüljati Birdwhistelli kineesika nii kiiresti ja täielikult, sest ta avaldas oma esseekogumiku täpselt sel ajal kui strukturalismi hakati kõige teravamalt kritiseerima ja tema kineesika põhines strukturalistlikul lingvistikal? Midagi teadusajaloolaste kapsaaeda!

> Nikolai Berdjajev, kes on pööranud vabaduse probleemile rohkem tähelepanu kui ükski teine vene filosoof, teostas ratsionaliseeriva reduktsiooni, mis taandas mitmeplaanilise vastanduse üheplaaniliseks ning on kõrvutatav selle reduktsiooniga, mille humanistid ja usureformaatorid olid sooritanud lääneeuroopa kultuuris. Berdjajevi maailmavaate aluseks on vaimse ja materiaalse absoluutne vastandus; kõik ülejäänud distinktsioonid teostatakse selle baasvastanduse taustal. Seega on vabadus ja surematus ainuüksi vaimse atribuudid, samal ajal kui materiaalses maailmas valitsevad vabadusetus ja surm. (M. Lotman 2012: 150)

Samas on see reduktsioon mõistetav. Kui asendada vaimne ja materiaalne veel robustsemate mõistetega aktuaalne ja virtuaalne, siis ilmneb see erinevus samamoodi: aktuaalsus on täis piiranguid ja takistusi, virtuaalsus on piiritu ja peatamatu. Tuues rõveda näite: päris partneri leidmine on raske, kulukas ja vaevarikas, vb ka tüütu ja väsitav; internetipornot on oksendamiseni ja täiesti tasuta. See eristus on ka tüliküsimuse ivaks autoriõiguste teemas: kehtiv mudel on jäänud piiratud arvu materiaalsete kandjate ajastusse, aga virtuaalne elu on jõudnud ajastusse mil näiteks enamus muusikuid pakuvad oma salvestisi tasuta ja takseerivad raha selle eest mis tõepoolest toimub aktuaalsuses: kontsertid, t-särgid, vinüülid, jne.

> Eelkõige tuleb tõmmata üks puhtsemantiline eraldusjoon: eristagem (parafraseerides Kanti, kuid vrd ka Berlini 2002) edaspidi *vabadust millekski* ka teisalt - *vabadust millekski*. Alustame esimesest ja terminoloogilise segaduse vältimiseks ei nimeta me seda ’vabaduseks’, vaid ’vabanemiseks’. (M. Lotman 2012: 153)

Filosoofia sissejuhatusest teame me neid muidugi Berlini järgi paremini negatiivse ja positiivse vabaduse-kontseptsiooni eristusena. Küll aga meeldib mulle, et need mõisted on eesti keeles nii lihtsad. Tahaks kohe inglise keeles sama eristust teha, et on *freedom* ja *liberation*, kuid siis ilmub keelebarjäär lagedale ja sunnib kahtlema kas ikka saab nii lihtsalt tõlkida; inglise keeles on mõlemal sõnal omad konnotatsioonid. Näiteks esimene tuleb saksa keelest

(*Freiheit*), teine prantsuse keelest (*Liberté*) ja esimene on rahvapärane ja teine ametlikum. Konnotatsioonid tunduvad muidu paika pidavat: vabadus/freedom on õigus tegutseda, rääkida ja mõelda ilma takistuste ja piiranguteta; vabanemine/liberty on ühiskondlik vabadus rõhuvatest piirangutest mida ühiskond on kehtestanud eluviisidele, käitumisele ja poliitilistele vaadetele.

> Teeme kokkuvõtte. See vabaduse vorm, mida nimetasin vabanemiseks, osutub lähemal vaatlusel niihästi sekundaarseks kui ka illusoorseks konstruktsiooniks. Selle kogemine lähtub niisugusest ideologiast või õigemini maailmatunnetusest, mille järgi oma loomult repressiivne struktureeritus on maailma algne ja loomulik seisund, võitlus vabanemise eest aga katkematu ja nähtavasti võidulootuseta protsess. Nimetagem sellist ideoloogiat anarhistlikuks. Väärib tähelepanu, et anarhism on pöördvariant totalitaarsest maailmanägemisest, mille kohaselt maailmas valitseb anarhia ja kaos (siin os nee n-ö maailma loomulikuks seisundiks), korda (s.o struktureeritust) on aga võimalik luua ja säilitada üksnes vägivalla meetoditega. (M. Lotman 2012: 157)

Äärmiselt kummaline. Tundub, et M. Lotman pole raatsinud anarhismiga tutvuda ja viskas kokku oma nägemuse mis põhineb laialtlevinud seosel anarhia ja kaose vahel. Minu teada ei ole anarhism korra puudumine, vaid selline kord millest puudub valitseja ja hierarhia. Ehk: mitte mitte-struktuur vaid teistsugune struktuur.

> Artiklis "Mis on paradoks?" formuleerib ta nt niisuguse 'Lotmani paradoksi':
>
> > Mõnikord järgneb elu kirjandusele, jäljendades seda (Uspenski 1982: 159).

Tegelikult ütles enne Lotmanit sarnase seisukoha välja Oscar Wilde:

> Elu jäljendab kunsti kaugeltki rohkem, kui kunst jäljendab elu.

Ka Uspenski avastas hiljem selle Wilde'i tsitaadi ning lisas oma artikli teise väljaandesse vastava viite. Juri Lotmani mõttekäigu paremaks mõistmiseks tasub neil ütlustel peatuda veidi üksikasjalikumalt. Tema ja Oscar Wilde'i mõte on erinev, ning enneköike just semiootika vaatevinklist. Nt Wilde deklareerib, et dekadentlikus maalis esinev inimtüüp (viidates otseselt Dante Gabriel Rossettile) kandub üle reaalsesse ellu, kusjuures Wilde ei osuta meigile ega näoilmele, vaid füüsilistele omadustele: pikad kaelad jne. Teisisõnu, märgi kuju loob oma osutuse. Seega tuleks Wilde'ist aru saada nõnda, et meid ümbritsevas elus, sh inimestel, keda me kohtame, on rohkem kunsti moonutatud omadusi kui neil, mis ei tulene kunstist. Lotmani tsitaadi puhul on aga tegu millegi muuga: kunst annab elule mõtte. Elulood, inimeste teod ja seisundid, nende biograafia ning koguni surm on kunsti poolt juba ette kodifitseeritud: tegu võib olla narratiivi, teatraalsuse, retoorilise struktuuriga jne. Inimühiskonnas on "lihtsalt elu" ainult see, mis ei ole teadvustatud, ning kunsti üks olulisi funktsioone on modelleerida võimalikke olukordi ja stsenaariume, millest osa tulevikus realiseerub. (M. Lotman 2012: 162-163)

Elu ja kunsti vastandus on minu käsitluses kehalise käitumise ja kirjanduse vastandus.

> Seega, elule eelneb põhimõtteliselt alati elu, tekstile tekst, kultuurile kultuur. Niisugune lähenemine vastandub ühtlasi enamiku religioossete süsteemide kreatsionismile, millest Lotman alati distantseerus. Ma mäletan hästi üht meie vestlust, mis leidis aset 1980. aastate keskel. Ta arendas ideed, mille kohaselt oleks inimkonna kultuurilugu palju lihtsam kirjutada, kui me eeldaksime, et algselt oli inimene koduloom, kes kaotas mingil põhjusel peremehe ja püüab taasluua oma arusaamatut, kuid turvalist maailma. Minu repliigile, et kogu see konstruktsioon on vaid järjekordne variatsioon kaotatud paradiisi teemal, vastas ta, et tema meelest on asi just vastupidi: kaotatud paradiis, kuldne ajastu, Atlantis ja suur kiht erinevate rahvaste mütoloogiat on kindla baasmüüdi reflektsioon, mida ei peaks nimetama mitte "kaotatud paradiisi", vaid "kaotatud lauda" müüdiks. (M. Lotman 2012: 167)

Väga huvitav ja kummalisel kombel ka minu uurimisteema suhtes natuke relevantne: düstoopiakirjandus ei ole ju midagi muud kui paradiisiloo "halb" edasiarendus.

1994

> Sündmuste jada, nii nagu see on esitatud tekstis, moodustab teksti süžee; sündmustik vastavas "reaalsuses" on aga teksti faabula. Just see viimane meid siis huvitabki, kuna see ei sõltu jutustaja ja autori omavolist ning kajastab sündmusi ennast. Faabula üks olulisemaid omadusi on, et temporaalne rida on selles lahutamatult seotud kausaalsusega: põhjus eelneb alati tagajärjele. Ent kui mingi situatsioon jääb meile tundmatuks, siis tähendab see, et kausaalses reas tekib lünk ning järgnevad situatsioonid on tuletatud teadmatutest põhjustest. (M. Lotman 2012: 170)

Väärt asi mida meeles pidada kirjandussemiootika tarbeks.

> Adressaat on see, kes täidab adressaadi funktsiooni, adressant on see, kes täidab adressandi funktsiooni, ja oluline on siis nimelt sotsiosemiootiline funktsioon, mitte nt isiksuse identiteet. Nii näitab Juri Lotman oma essees "Tekst ja auditooriumi struktuur" (Lotman 1977), kuidas tekst loob omaenda adressaadi. Veel tähtsam on autokommunikatsiooni mõiste, kus adressaat ja adressant esinevad sama füüsilise isikuna. See, mis neid teineteisest eristab, on tekst.
> Autokommunikatsioon on paradoksaalne nähtus: kui "tavalises" kommunikatiivses aktis saadab adressant sõnumi adressaadile, kes on temast ruumis eraldatud, siis autokommunikatsiooni puhul on eraldavaks substantsiks aeg: adressant kirjutab homsele endale, juhul kui meil on tegemist nt homse päevaplaaniga, või endale määramatus tulevikus, juhul kui meil on tegemist nt päevikuga. Inimene kirjutab endale, just nagu oleks ta keegi teine. Ta loob endast teksti abil teise isiku. Veelgi enam, on võimalik näidata, et autokommunikatsioon ei ole marginaalne ega vastuoluline kommunikatsioonitüüp. Vastupidi, ükskõik millise kommunikatsiooniliigi tähtsad jooned tulevad kõige selgemalt ja eredamalt välja nimelt siin. Kommunikatsioon ei teki ettefikseeritud ühtsusest, vaid tekitab ühtsuse, *communia*. Kommunikatsioon loob ’minu’ ’teises’ ja ’teise’ ’minus’. (M. Lotman 2012: 172-173)

Olulised tähelepanekud tänavuse suvekooli tarbeks.

> Semiootika klaarib maailmaasju; ma nimetan seda semiootiliseks reduktsiooniks (vt "Sissejuhatust"). Semiootikat huvitavad ennekõike oleva semantilised mehhanismid, st milline *on* märgi tähendus ja *kuidas* on see väljendatud, mitte aga kausaalsed seosed asjade vahel ega isegi mitte märgi ja tähenduse vahel (küsimused nagu: *miks* mingi seos tekib? vms). Näiteks kui must kass tähendab õnnetust, siis huvitab semiootikut üksnes selle seose fikseerimine, mitte aga põhjused või tagajärjed; need jäägu zooloogi, entoloogi, psühholoogi või mõne muu eriteadlase hooleks. Siit johtub semiootika teine paradoksaalne omadus: **teda ei huvita reaalsus kogu oma mitmekesisuses, vaid üksnes selle tavaliselt lihtsustatud märgilised mudelid**. Kuid selles peitub ka semiootika edu. Keerulisi protsesse ja süsteeme võimaldab ta kirjeldada lihtsalt. Viimasega seondub veel üks aspekt: semiootika jaoks ei ole vahet teadvusel ja alateadvusel. Sellepärast ongi semiootilised meetodid nii efektiivsed just humanitaaraladel. (M. Lotman 2012: 180)

Ka minu konkursuse-uurimise puhul ilmneb, et ma ei uuri mitte mitteverbaalset suhtlemist kui sellist, vaid selle mudeldamist kirjanduses.

> Semiootiline lähenemisviis oli teravas kontrastis 20. sajandi alguseks kujunenud teadusparadigmaga, mille kohaselt objekti uurimine tähendas põhjuslike ning samuti ajaliste seoste kindlakstegemist, kusjuures põhjus eelneb alati tagajärjele. Teistmoodi on lood kultuuriga: tihti ei ole see orienteeritud mitte olesikust tulevikku, vaid minevikku, kuid isegi siis, kui selline orientatsioon ei avaldu sirgjooneliselt, on mälu üheks kultuuri eksistentsi hädavajalikuks tingimuseks. Ilma mäluta ei ole kultuuri ega isiksust kui kultuuri subjekti. *Homo culturalis* on paratamatult ka *homo memor*. (M. Lotman 2012: 182)

Kultuuri ja mälu vahekorra tähtsust ei saa muidugi alahinnata. Kohaliku definitsiooni järgi ongi kultuuri nö mittegeneetiline mälu.

> Kuid erinevalt Tartu-Moskva semiootikast ei huvita Foucalt'd faktid üdse, tema tähelepanu keskmes on diskursus - ruum sõnade ja asjade vahel. (M. Lotman 2012: 184)

Kaunis. Tahaks kohe vahele pista, et konkursus on siis ruum sõnade ja tegude vahel, aga selleks on veer vara.

> Kuid tekst kui elav ja arenev organism on metafoor, mis ei suuda väljendada olulisi omadusi. Täpsemalt tuleb rääkida tekstist kui intellektuaalsest struktuurist. (M. Lotman 2012: 187)

Organitsism ei ole täiuslik.

> Semiosfäär kui tervik on homomorfne teiste semiootiliste ruumidega, nagu tekst ja kultuur; semiosfääri võibki kujutleda kõikide tekstide tekstina ja kõikide kultuuride kultuurina. Kuid siin tekib veel üks oluline probleem: personaalsus. Semiootilised protsessid toimuvad paralleelselt kahel tasapinnal: nad on üldised ja objektiivsed kui ka individuaalsed. (M. Lotman 2012: 191)

Oo semiosfäär, oo semiosfäär!

> Juri Lotmani kultuurisemiootilised tööd lähtusid alguses paradigmast, mis meenutab väga Uexkülli oma. Organismiga sarnases funktsioonis esineb tal tekst, *Umwelt*'iga analoogiks on aga selle kontekst (oma varastes semiootilistes töödes ei kasuta ta tavaliselt 'konteksti' terminoloogilises mõttes, vaid loob spetsiaalse termini 'tekstivälised seosed' - nii on selge, et tegu on teksti suhtes sekundaarse moodustisega. (M. Lotman 2012: 195-196)

See analoogia on äärmiselt väärtuslik ka käitumissfääri modelleerimisel.

> 1960.-1970. aastate töödes formuleerib Lotman teksti, mõistuse ja kultuuri kolm tähtsamat funktsiooni. Need on:
>
> 1. kommunikatiivne, st valmis teadaannete edastamine ja reprodutseerimine (siin on oluline, et teksti autor suudaks oma sõnumit adekvaatselt formuleerida ja vastuvõtja sellest adekvaatselt aru saada);
> 2. mnemooniline: tekst on semiootiliselt kodifitseeritud (nt verbaaliseeritud) mälu; kultuur on tekstide kogum, mida omakorda on võimalik käsitleda ühe tekstina ja isegi ühe märgina;
> 3. loominguline: esiteks, uute sõnumite produtseerimine juba olemasolevate semiootiliste vahenditega, ning teiseks, uute märgisüsteemide väljatöötamine, mille abil saab luua põhimõtteliselt uut tüüpi tekste.
>
> Hilisemates töödes selgub aga, et nende funktsioonide täitmine ilma *teiseta* on võimatu. (M. Lotman 2012: 197)

Samamoodi väga kasulik süntees, mida tuleks igasuguses kultuurisemiootilises teoretiseerimises meeles pidada.

> Üks Tartu semiootilise koolkonna tähtsamaid erijooni on, et lihtsaid semiootilisi süsteeme ei käsitleta algelementidena, millest moodustuvad keerulisemad süsteemid, vaid vastupidi: elementaarsed semiootilised süsteemid on abstraktsioon, **lihtsus tähendab siin lihtsustamist**. Semioosi vaatenurgast on semiosfäär tervikuna algüksus, mis jaguneb lihtsateks alamsüsteemideks. Kui esialgu võimaldas sekundaarsete modelleerivate süsteemide kontseptsioon (nagu nimetuski väljendab) vähemalt potentsiaalselt käsitleda loomulikku keelt algse süsteemina, siis Juri Lotmani 1980. aastate töödes on verbaalset, n-ö tavakommunikatsiooni käsitletud paljufaktorilise mitmekeelse tegevusena. (M. Lotman 2012: 201)

1996

Ainult sellisena näena ma ka mitteverbaalse suhtlemise käsitlemise võimalikkust. "Kehakeel" on abstraktsioon, tegelikkus on paljude süsteemide koostoimimine.

> Vastaspooluse moodustab platonism oma samuti pessimistliku epistemoloogiaga: teada saab seda, mida sa enne juba teadsid; Platon nimetas seda 'anamneesiks'. Miks ja millal unustati, ei ole meie jaoks oluline; Platon arvas, et teadmine pärineb eelmisest elust. Platonism on äärmus ja puhtal kujul ei mõjuta see ei teaduse tegemist ega teadusfilosoofiat. (M. Lotman 2012: 204)

Hmm. Platonismis on see kuidagi "makro" - kõik ideed on juba valmis kujul olemas ja neid tuleb vaid meelde tuletada. Mulle meeldub hoopis Peirce'i arusaam mõttetöö tagasipöördumisest ehk viis kuidas mõte/märk kasvab: sa lood mingi huvitava seose, siis unustad selle ära, siis kord tuleb jälle meelde, aga natuke teisel, vb isegi paremal või täiendatud, kujul, et siis jälle ununeda kuniks jälle meenub. Mulle meeldib see kujutlus, mis on peaaegu, et hermeneutiline, sest ma olen seda lugemisblogi pidades märganud, et asjad mida ma arvan mingil hetkel just avastavat olid selged juba aasta või enam aega tagasi, lihtsalt ära ununenud (Peirce'i kujutluspilti kasutades: sügavale teadvusvette langenud).

> Tulles tagasi meie teema juurde, peab tõdema, et need alg- või eelteadmised on alati tekstuaalse iseloomuga: nad pärinevad erinevatest tekstidest ning moodustavad ise tekstuaalseid formatsioone. Ma tahan fikseerida oma lähtekodai maksimaalselt selgelt: humanitaar- ja sotsiaalvaldkonnas ei saa olla tekstieelset vaatlust. See, mida vaadeldakse, on juba tekst. Vaatlus ise on tõlge, st paratamatult ka tõlgendus. Nimetatud asjaolu on väga ebamugav ennekõike inimteadustes, ning sellest probleemist on pidevalt püütud lahti saada. Moodused, kuidas seda on üritatud teha, vääriksid ise antroposemiootilist analüüsi, kid põhiliselt strateegiad on ikka samad: mahavaikimine ja peitmine terminoloogilise ja metodoloogilise müra taha. (M. Lotman 2012: 205)

Terav.

> Veel suuremad probleemid tekivad aga siis, kui püüame vaadelda ja kirjeldada kultuuri toimimist. Võib aastate kaupa tegeleda välisvaatlusega ilma igasuguse tulemuseta. Esimene protseduur, mille vaatleja tavaliselt teeb, on juhuslike ja korduvate tegude fikseerimine. Siin surutakse vaadeldavale objektile peale arusaam, et on olemas regulaarsed ja ebaregulaarsed teod. Edasi üritab uurija välja selgitada tegude mõtet, ja eriti riskantne on, kui ta hakkab uuritava kultuuri esindajat küsitlema - entoloogia ajalugu kubiseb sellest tulenevatest arusaamatutest. Kuid minu jaoks pole probleem niivõrd selles, et uurija saab vastusest valesti aru, vaid et ta lähtub presumptsioonist, mille kohaselt võib iga asja kohta küsida. Siin peitub dihhotoomia, et on olemas asjad ja teod, millel on mõte, ning asjad ja teod, millel mõtet ei ole. Niisugune arusaam tundub küll peaaegu et iseenesestmõistetav, ent selline on ta vaid nüüdisaegse Euroopa kultuuri kontekstis. Sama kehtib intentsionaalse ja mitte-intentsionaalse tegude eristamise kohta. (M. Lotman 2012: 209)

Ma olen juba mõelnud, et peaks intentsionaalsuse mõistest lahti saama ja oma töösse seda mitte toppima, sest ta ei tule kuidagi kasuks. Samas ei ole see kerge ega võib-olla ka võimalik, sest intentsioon läbistab paljusid märgiteooriaid (alates vähemalt Augustinuse omast).

> **Juri Lotmani meelest annab semiootika võimaluse kirjeldada just kõige keerulisemaid ja korrapäratumaid süsteeme**. Hiljem jõudis ta seisukohale, et enamik ühiskonnas funktsioneerivaid "lihtsaid" süsteeme on ka suuremate süsteemide osad (st ei ole võimelised iseseisvalt funktsioneerima) või suuremate süsteemide reduktsiooni tagajärg. (M. Lotman 2012: 220)

Võtmesõnaks on siin "korrapäratu".

> Hirm osutub võimsaks semioosiks. Selle üheks tähtsamaks iseloomujooneks on varieeruv referentsiaalsus: ühtesid ja samu ülimalt stabiilseid semantilisi komplekse adresseeritakse pidevalt ümber järjest uutele osutustele. Öeldut võib interpreteerida ka nõnda: mitte ohtlik asi ei tekita hirmu, vaid vastupidi, hirm otsib endale objekti. Psühholoogias on taoline fenomen hästi tuntud: üks foobia sünnitab teisi ja teatud tingimustel võib nendega asenduda. Kuid Juri Lotmanit ei huvita mitte niivõrd hirmu kultuurisemiootilised mehhanismid. Hirm loob ülisidusa semantilise kompleksi, mis nagu džinn otsib tungivalt pudelist väljapääsu ja peremeest, kellest tihtipeale saab ka ta ohver. Hirmu põhimõtteline ambivalents kajastub juba sõnas 'foobia' eneses: keda kardetakse, seda ka vihatakse. Vihkaja tunneb, et ta on oma hirmu objekti ohver, samas aga saab viimasest tema ohver. (M. Lotman 2012: 226)

Tähelepanekud mis tuleks arvesse võtta kui ma tahan düstoopiaid vaadelda ka biblio- ja autofoobia seisukohtadelt.

> Kui Juri Lotman 1980. aastatel need artiklid kirjutas, ei saanud ta nõukogude võimu tingimustes veel kõike välja öelda, ent terane lugeja sai siiski selgest vihjest aru: samalaadne semiootiline mehhanism töötas Stalini-aegsete poliitiliste repressioonide ajal, mille käigus süüalused tunnistasid end olevat näiteks rahvavaenlased, kusjuures vähemalt osa neist tegi seda täiesti siiralt. (M. Lotman 2012: 230)

Orwellian.

> Segaduse semiootikale on pühendatud tema tähtsamad viimased tööd, ennekõike "Kultuur ja plahvatus" (on võrdlemisi vähetuntud asjaolu, et sellest raamatust lõi ta vähemalt kolm versiooni). (M. Lotman 2012: 133)

Semiootik võib vististi võtta seda proovikivina: kui tahad kirjutada väga head raamatut, siis kirjuta seda kolm korda!

1998

4.8.2 Biosfäär, tehnosfäär, psühhosfäär (2013-08-16 17:59)

JÜRI SAARMA

on sündinud 1921. a. Viljandis, 1945. a. lõpetas Tartu Riikliku Ülikooli arstiteaduskonna, alates 1945. a. on psühhiaatria kateedri õppejõud. 1947. a. kaitses kandidaadiväitekirja, 1964. a. doktoriväitekirja. 1966. a. sai professori kutse; alates 1975. a. TRÜ psühhiaatria kateedri juhataja.

Põhilisteks uurimissuundadeks on: skisofreenia sümptomatoloogia ja ravi, depressiivsete seisundite sümptomatoloogia ja ravi, psüühiliste haiguste neurofüsioloogia ja kõrgema närvitegevuse patofüsioloogia, kliiniline psühhofarmakoloogia. Saanud olulisi tulemusi endogeensete psühhooside patogeneesi uurimisel ja nende haiguste diferentseeritud ravi põhimõtete ja näidustuste väljatöötamisel. 1953. a. organiseeris kõrgema närvitegevuse laboratooriumi, mis 1968. aastast tegutseb TRÜ psühhofarmakoloogia laboratooriumina, on selle teaduslik juhendaja. Avaldanud 135 teaduslikku tööd, sealhulgas kaks monograafiat («Skisofreeniahaigete kortikodünaamika ja ravi», 1970; «Skisofreenia», 1971) ja mitu õppevahendit («Kohtupsühhiaatria», «Haige psühhopatoloogiline uurimine» jt.).

Oli 1973. a. Kanadas McGilli ülikoolis külalisprofessor. Aastatel 1963—1966 TRÜ arstiteaduskonna dekaan. On Eesti NSV Tervishoiuministeeriumi peapsühhiaater, Eesti NSV Tervishoiuministeeriumi ja NSV Liidu Tervishoiuministeeriumi Õpetatud Meditsiinilise Nõukogu liige, Eesti NSV ja NSV Liidu Neuroloogide ja Psühhiaatrite Teadusliku Seltsi juhatuse liige, Ülemaailmse Psühhiaatrite Assotsiatsiooni kõrgema närvitegevuse sektsiooni aseesimees, Belgia Psühhiaatrite Seltsi ja Põhja-Ameerika Pavlovi Seltsi auliige, Kanada Psühhiaatrite Seltsi ja Türgi Psühhofarmakoloogia Ühingu kirjavahetajaliige.

1973. a. anti Jüri Saarmale Eesti NSV teenelise arsti aunimetus, 1975. a. sai eksperimentaalse ja kliinilise psühhofarmakoloogia alaste uurimuste tsükli autorite kollektiivi juhina Nõukogude Eesti preemia. 1974. a. valiti NSV Liidu Meditsiiniteaduste Akadeemia korrespondentliikmeks.

Saarma, Jüri 1979. Biosfäär, tehnosfäär, psühhosfäär. Kivi, Juhan (ed.), *Teadus ja Tänapäev*. Tallinn: Eesti Raamat, 203-211.

Inimese vaimne tervus [sic] on närvisüsteemi, peamiselt selle keskse osa, peaaju tegevuse üks avaldumisvorme. Peaajuta ei ole psüühhilist tegevust. Peaaju tegevuse hälvete korral ilmnevad psüühhikas kõrvalekaldumised. Psühhohügieen on seega tegelikult kesknärvisüsteemi hügieen. Kesknärvisüs-

> teemi mõjutavad kõik ajule kui ainelisele organile toimivad materiaalsed ja bioloogilised tegurid. Samuti mõjutab psüühhilist tervist psüühisi-emotsionaalne külg.
> Elav organ vajab vahetuseks tarvilike ainete pidevat juurdevoolu, samuti peab toimuma lagu- ja jääkproduktide äravool. Aju varustamise ja jääkidest vabastamise häired põhjustavad paratamatilt kesknärrvisüsteemi tegevuse häireid, s.t. psüühhilisi häireid. Peaaju tegevis sõltub peaaegu kõigest, mis välismiljööst organismi satub. Peaaju tegevisele mõjub veres ning kudedes leiduvate keemiliste ainete iseloom ja omavaheline suhe. Häirete laad, intensiivsus ja kestus sõltuvad nii ainete toime laadist kui ka kestusest. Mürgi ühekordne toime põhjustab tavaliselt lühiaegse psüühilise tegevuse hälbimise, näiteks alkoholijoobe korral. Pikemat aega kestev toime aga toob endaga kaasa püsivad psüühikahäired, näiteks isiksuse degradatsiooni kroonilise alkoholismi korral. Loomulikult võivad ka öhekordsed kahjustused (põrutused, mürgitused, vigastused) põhjustada püsivaid psüühikahäireid, kui ajukoe mingi osa hävib. (Saarma 1979: 203)

See on väga kummaline minu jaoks. See on esimene kord kui ma loen midagi nii materialistlikku psühholoogias. Ilmselgelt on tegu marksistliku eetosega, kus psüühika on taandatud ainevahetuseks. Kõhutunne ütleb, et "psühhohügieeni" lähenemisel on midagi pistmist sellega, et J. Saarma õppis/töötas Kanadas ja Põhja-Ameerikas oli tollal moes "mental hygiene" temaatika, mis väitis nt, et ropendamine ja *sexually explicit content* rikuvad noorte mõistusi, nö risustavad seda. See seos on aga nõrk, sest põhineb vaid sõnade sarnasusel. Samamoodi ei saa ma Jurgen Rueschi teost *Semiotic Approaches to Human Relations* seostada *human relationism*'iga mis oli USAs maailmasõja järel populaarne.

> Nüüdisinimese organismile langev koormus on viimase kahe-kolme inimpõlve jooksul kardinaalselt muutunud. Veel sajandivahetusel oli lihastöö esmane elatise hankimise ja miljööle kohastumise vorm. Nüüd aga domineerib **psüühiline koormus** ja seda eeskätt füüsilise koormuse vähenemise ning psüühilise tegevuse suurenemise tulemisena.
> Teaduse- ja tehnikarevolutsiooni saavutused on teinud inimese elu kergemaks ja mugavamaks. Raske kehaline töö üha väheneb. Tehnika, see inimaju looming, võib inimese täielikult vabastada igasugusest lihastööst.
> Meie aja inimese tegevust (kuigi mõnedes üksikasjades võib-olla veidi liialdatult) võiks ehk nonda kirjeldada. Ekskavaatorijuht kaevab uue hoone vundamendi süvendit, lihasjõudu kulutab ta ainult kangide ja hoobade liigutamiseks. Kuid seejuures tuleb tal olulisel määral pingutada oma aju, sest võimsa mehhanismi täpseks juhtimiseks peab ta kiiresti läbi töötama tohutu hulga ajju voolavat informatsiooni ning kavandama oma reageeringud väga täpselt ruumiliselt ja ajaliselt kohandatuna. Töölt koju ja kodust tööle minekuks kasutab ekskavaatorijuht oma sõidukit, mitmekilomeetrilise teekonna läbib ta minimaalse lihastööga (aktseleraatori ja rooli reguleerimine). Kuid see-eest on tema aju pingul, et analüüsida lakkamatult saabuvaid signaale ja teha ainuõigeid otsustusi-reageeringuid ning seda pealegi äärmiselt kiirest. Lihastegevust vajab see inimene üpris vähe ka koduolmes. Kohvi saab jahvatada elektriveskiga, pesu pesta pesumasinaga, kuivatada tsentrifuugiga. Puid lõhkuda ning kanda pole vaja, majas on keskküte. Raadio ja televiisori reguleerimiseks pole vaja tõusta toolist, kaugjuhtimise seade asub käeulatuses. Isegi hambapuhastamistöö teeb ära elektrimootor.
> Niisiis, inimorganismi koormuses on toimunud ulatuslikud nihked ja sellest ka probleemid. Vähenenud lihastöö ja füüsiline koormus põhjustavad nähtuse, mida üsna laialdaselt tuntakse liikumisvaeguse ehk liikumisnälja nime all. Toimides esmajoones inimorganismi bioloogilisele süsteemile, ei jäta liikumisvaegus mõjustamata ka vaimset heaolu. Peaaegu kõikidel elualadel ja -kutsetes suurenenud psüühiline koormus toob enesega kaasa täiesti uut moodi nõuded töö- ja puhkusrežiimile ning tõstab psühhohugieeni vajaduse kõige aktuaalsemate sotsiaalsete probleemide valdkonda. (Saarma 1979: 203)

Liikumisvaeguse ohver olen minagi. Need on valiidsed punktid, kuid kõne ise tundub kummaline. Näiteks "ajude pingutamine" on veider, sest aju ei ole lihaskude mis tõmbub pingule. Semiootika seisukohast on siin oluline, et märgitakse füüsilise tegevuse taandumist vaimse tegevuse ees. Märgiprotsessid omastavad olulisema rolli kui lihastöö.

2000

Evolutsiooni käigus on liikumine olnud eksistentsi tagamise põhivahend. Et hankida toitu, võidelda vaenlase vastu, otsida endale partnerit, kindlustada kooselu, hoolitseda järglaste eest, ikka on liikuda tulnud. Nüüd on inimene andnud vähegi suuremat lihastööd nõudva liikumise masinate ja seadmete hoolde ja enesele jätnud vaid mõõdukal hulgal tööd keelelihastele (kõnelemiseks) ning sõrmelihastele (kirjutamiseks). Tõsi, inimene ei ole enam päris ainus sellise muutunud elulaadiga liik: tema algatusel ja kaasabil (ikka taas seadmetemasinate rakendamisega) on ka mõned koduloomad-linnud kõudnud sellise liikumisvaegusega eksistentsini, näiteks linnuvabrikus, seavabrikus, suurfarmis.

Lihtsameelsus oleks käsitleda liikumisvaegust ainuüksi lihastöö hulga vähenemisena. Oleks see nii, siis oleks tehnika tõepoolest ainult suur õnnistus inimkonnale ja poleks mingit probleemi inimese tervise, sealhulgas vaimse tervise aspektist. Tegelikult on aga olukord üpris keerukas.

Lihastöö ei ole ju mitte üksnes lihaste poolt mingis ajaühikus tehtud kontraktsioonide hulk. Lihastöö tähendab tunduvalt muutunud ainevahetust organismis, eeskätt süsihüdraatide ainevahetuse kardinaalset muutumist koos seda reguleerivate fermentide tegevuse muutumisega;

vereringe ümberkõlastumine hoopis teisele režiimile: südametöö intensiivistub, kapillaaride süsteem lülitub ümber siseelundeilt lihastele;

suuri muutusi hingamises niihästi kopsude ventileerimise osas kui ka gaaside vahetuses kopsudes ja kudedes;

suuri nihkeid sisesekretoorsete näärmete tegevuses ja hormoonide tasakaalus, sellest on ajuripatsi vahendusel hõlmatud eranditult kõik sisenäärmed;

ühtlasi on ka olulist muutust kesknärvisüsteemi tegevuses, tihedat koostööd väljast saabuva informatsiooni töötlemise ja lihaskonda tema tegevuses reguleeriva innervatsiooni vahel. **On ju lihastöö kõige tihedam, vahetum ja aktiivsem tegelikkusega suhtlemise vorm**.

Sellest kõigest tuleneb tõsiasi, et liikumisvaegus põhjustab ulatuslikku muutust kogu organismi elutegevuse rütmis ning regulatsioonis. Loendamatute põlvkondade vältel evolutsiooni kõigus lihastööga õkonoomseimaks koostööks lihvitud organismi reageeringukompleks on lihastegevise kardinaalse vähenemise tõttu tõsiselt häiritud. Lihastöö vähenemine tähendab võimsa bioloogilise stimulaatori äralangemist, mis on olnud ainevahetuse, südamevereringesüsteemi, sisesekretoorsete näärmete tegevuse, gaasidevahetuse ja kogu organismi elutegevuse regulaator ja koordineerija. Ei ole midagi imestada, et lihastöö vaegus, liikumisnälg toob enesega kaasa märgatavaid häireid organismi elutegevuses kuni füüsiliste ja psüühiliste haigusteni välja. (Saarma 1979: 203-204)

Mujal olen taolist arutelu kohanud vaid Desmond Morrise kirjutistes. Pisut edasi on märgitud ka ülerahvastatuse probleem ja arvud vastavad ka Morrise ennustusele, niiet siin võib isegi olla otsene mõjutus.

2001

4.8.3 Autocommunication (2013-08-18 16:29)

Autocommunication - Wikipedia, the free encyclopedia

> *Autocommunication* is a term used in **communication studies, semiotics and other cultural studies** to describe communication from and to oneself. This is distinguished from the more traditionally studied form of communication where the sender and the receiver of the message are separate. This can be called *heterocommunication*.

So autocommunication seems to primarily a cultural studies term. It hasn't hit me yet that this is so, because there are similar terms in philosophy (e.g. introspection), psychology (e.g. inner speech), physiology (e.g. proprioception), etc. It may very well be that it is portrayed this way because only Lotman and Broms are cited in this article, and the notion in question is specifically autocommunication, not self-communication. There's a very important aspect to this: in cultural studies the "self" that communicates with itself is a "supraindividual" self. It's not even a "social" self, but a society as a self.

2002

> Where heterocommunication gives the receiver new information, autocommunication does not. Instead **it enhances and restructures the receiver's ego**. Both forms of communication can be found either in individuals or within organisations. When autocommunication is done by an individual it can be called intrapersonal communication.

Here I think is a malformation [abnormal or anomalous formation or structure; deformity] of the concept. Lotman has written that autocommunication "enhances and restructures" the information. I don't recall him speaking about the ego, as such, but that may be the fault of my own memory. Vaatame üle: "autokommunikatsioon, mida ligikaudu määratlevad mõisted, nagu "avastus" ja "inspiratsioon": minu poolt minusse sisestatud informatsioon korreleerub eelnenud informatsiooniga, mis on fikseerunud mu mälus, korrastab selle ja tulemusena saadakse väljundina märkimisväärne informatsioonihulga kasv." (Lotman 2010: 74). This is only one definition (I'm relying on my own notes, not on the original text). In translation: [this second type of] atucommunication is approximately defined by notions such as "discovery" and "inspiration": information that I input into myself correlates with previous information that is already fixed in my memory, organizes it and the resulting output is given as a remarkable growth of quantity of information. My translation is bad but the essence seems to be organizing information, not mysely (of course here one could retort that you *are* the sum total of information you contain... but that would be an awful reduction).

> Autocommunication is typical for religious or artistic works. Prayers, mantras and diaries are good examples. In organisations and corporations strategic plans and memos, for example, can function like mantras. But any text (or work) can become autocommunicational if it is read many times over.

This probably comes from Henry Broms rather that Juri Lotman. The latter did talk of religious or artistic works but I'm not sure he claimed that these works themselves autocommunicate. Rather, these types of works are better suited for performing autocommunication. Prayer and admiring art have an autocommunicative function - in these cases the artistic work (as input) enable one to organize one's memory (in prayer you look back at your day and ahead to the future; artistic work is an especially condensed form of information carrier that reveals itsely to different viewers very differently). Diaries are the most common form of autocommunication, and Mihhail Lotman has explicated this very well: "Inimene kirjutab endale, just nagu oleks ta keegi teine. (M. Lotman 2012: 172-173). I think something useful would come from this discussion if I could form some questions to ask people who attend the summer school of semiotics (on autocommunication) next week. E.g. *Does autocommunication organize the self/ego or information/knowledge or something else?* Returning to this quote, I find it interesting that a text becomes autocommunicational if it is read many times over. Why is repeated reading the treshold? Couldn't first reading reorganize your thoughts? Is this a matter of opinion or is it in some way measurable? This should be a question: *When is a text autocommunicational: upon first reading, upon repeated readings or in any reading?*

Summer School 2013 – Autocommunication in Semiotic Systems: 40 years after the Theses on the Semiotic Study of Culture | IASS-AIS

> [Let us try to] contemplate on communication and autocommunication as **a specific topic in cultural semiotics** – also in exemplary case studies as a possibility to open discussion on cultural semiotics either as a coherent monolith or an open cumulative paradigm developed through ad hoc research;

The bold phrase suggests what reading wikipedia above already confirmed: that autocommunication is "a specific topic in cultural semiotics". This may be why autocommunication is not listen among "Communication basic topics" on wikipedia (but hey, neither is nonverbal communicatian!).

> [Let us try to] hypothesise whether is it possible, both in cultural semiotics and semiotic research associated with contemporary Tartu, to gain **the level of systemic coherence presentable in the form of a New Theses?**

I would say no, but that's just me. I base my opinion on the varieties of semiotics present in Tartu. It would be very difficult - if not impossible - to create a systemic coherence in it. At best, I would imagen, certain "specific topics" could be presented systematically. That is, we would need a Thesis on Autocommunication, a Thesis on the Semiosphere, a Thesis on the Text, a Thesis on Space, etc.

The problem of autocommunication in psychological practice
[PDF]

> Autocommunication is a communication process which represents **a particular form of human interaction with oneself**. Autocommunication is a term used in scientific literature to describe communication from and to oneself.

This may seem fairly general but some phrases are quite indicative. For example, it says that autocommunication represents "a particular form" OF "human interaction with oneself". That is, autocommunication is here a form of... self-communication? If we take autocommunication to be supraindividual, then yes. But this nit-picking does indicate towards an actual problem: how is autocommunication related to other similar notions, be they self-communication, self-indication or "interaction with oneself". The latter even raises the question whether interaction with oneself is something different than, say, "intraaction". As a sidenote, I thought about how far I can actually go with these notions. Specifically, I am very interested in what I call - for lack of better terms - "nonverbal self-communication". This is completely different from what is normally considered communication. I tried conveying the difference visually. The upper model is Saussure's communication model. The lower is o quasi-Goffmanian:

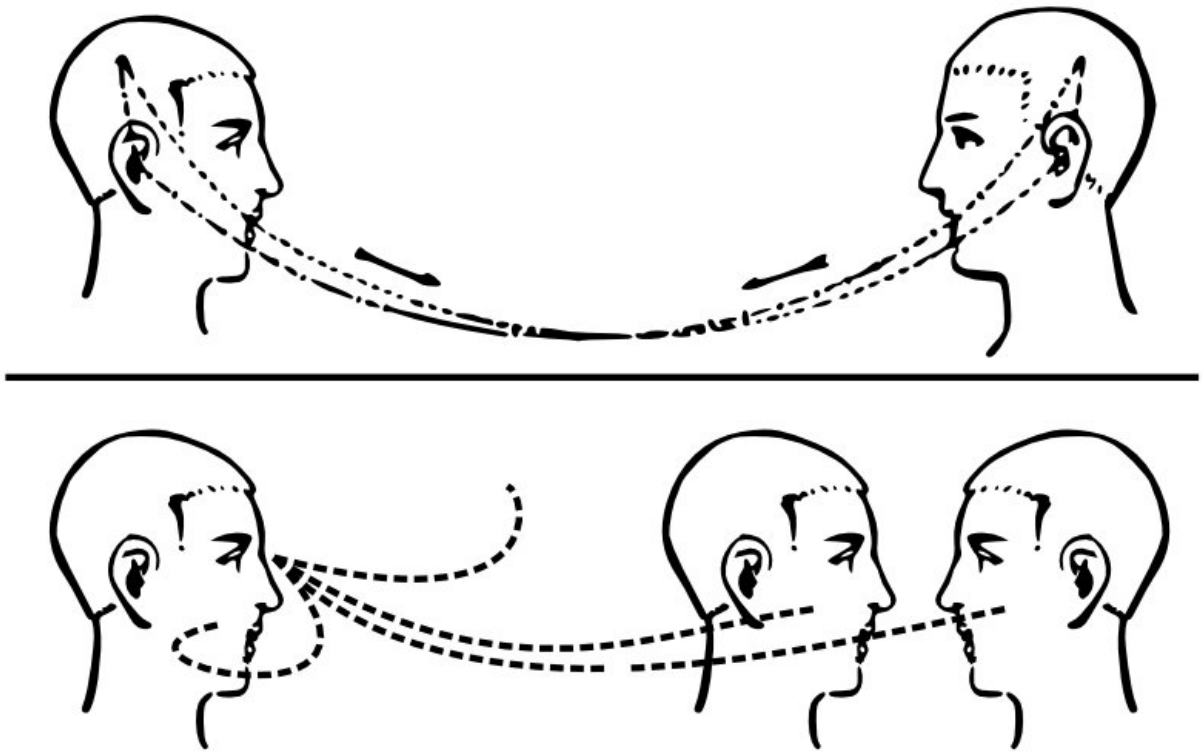

The difference is that on the upper model two people exchange words but on the lower model words are not necessarily exchanged and there are countless other people involved (here only two are represented). And the self (person on the left) does not only "communicate" nonverbally with other people in the vicinity, but also with him- or herself

and the situation at large. This may seem as if I'm simply pushing the boundaries for amusements sake, but these are actual concerns for some and are only beginning to gain some scientific notice. For example, what I consider "nonverbal self-communication" was just my own idea based on nothing more than personal experience; but then I heard a TED talk by Chris Shea, who says: "...it allows me to step back, I can recognize in myself that something is triggered ... and I can be aware of that." This is what I mean: sometimes I may not be very aware of what others are doing or expressing around me, maybe because I'm concentrating on something else or I am simply not able to look around me and stare at people without giving it away, but I can still feel the effects that the behaviour of others brings out in me. Chris Shea's example is noticing that she is flashing someone the tongue and asking herself, as if, "Why am I doing that?" I don't think this perspective is very prevalent in the "body language" discourse, but there seem te be scientists who are very well aware that people's behaviour is "interconnected" in very subtle ways. It may even be that the best way to "read" a situation would be not to eye down others but to simply take note of one's own behaviours. This, too, comes with a risk - mainly of becoming too self-involved. Let's present a question: *How is autocommunication related to the notion of feedback?*

> The theoretical analysis shows that a number of concepts are used to describe this communication process. You can find various definitions of this phenomenon in different researches. There are "autocommunication" [Lotman, 2000], "intrapersonal communication" [Roberts, 1987; Aitken, 2002; Brewers, 2006], "internal dialogue" [Bakhtin, 1994; Kuczynsky, 1988, 1990], "intra-subjective communication" [Petrenko, 1988], "intra-psychic communication" [Freud, 1997; Perls, 1993, 2001].

Whoever wrote this document is fairly aware that others have come up with similar terms before and after Juri Lotman (his is still named first, though). I'll take this as the basis of my own list at the end of this post. The significant aspect of all of this is that most of these terms have an "internal" quality to them. Yet, from the standpoint of textual "supraindividual" notion of autocommunication, it does not have to be "internal" as in intra-personal, intra-subjective or intra-psychic. Rather, the supraindividual notion presumes that several people, or a whole culture or society, constitutes a "whole", a supra-individual person, that communicates with itsely. Think of the case of cultural self-communication wherein a culture communicates with itself. Question: *How does a culture communicate with itself?*

> A variety of these definitions happened during the evolution of psychological science. This variety reflects the stages of this movement.

Again, very true. Bastian, Tichener, Wundt, Freud, James and Mead would be some examples.

> Autocommunication is realizing inside the consciousness (psyche). **It is the result of consciousness. Autocommunication performs an adaptive function**. In information and communicative approach autocommunication is necessary for survival and adaptation to the environment. It can help to interpret a perceptual data for more effective being [Roberts, Edwards, Barker, 1987; Shedletsky, 1995; West, Terner, 2004]. **Thinking is a form of intra-psychic communication** [Barker, Kibler, 1971].

I can concur with the statement that autocommunication is the result of consciousness - this applies even for the supraindividual "universe of the mind" approach (cultural autocommunication is the result of so-called social mind). Adoptive function, on the other hand, is suspiciously non-Lotmanian. That is, he said (to my knowledge) nothing about this (it is well known that he held anti-Darwinian views). Same goes for interpreting perceptial data and "effective being" (whatever that may be). The last statement is the most interesting and poses a question that has bothered me for a while: *Is thinking a form of autocommunicatian?*

> The idea of **consciousness as a space of autocommunication** is presented in researches of interactionism [Mead, 1964, 1967, Blumer, 1986; Shyuts, 2004]. Autocommunication is **an interiorized form of social relations** that shapes the structure of a human person.

I bet some of my teachers would like this first statement: consciousness as a "space" of autocommunication reifies the "fuzzy topography" of cultural semiotics. "Space" seems to be a metaphor here, but then again I'm not on good grounds with discourse on space. The latter claim, that autocommunication is an internalized form of social relations makes sense even from the Lotmanian perspective. Juri Lotman claimed that his mind contained "other minds" with whom he was in constant dialogue. This is a common idea is early psychology and G. H. Mead is indeed a good example of such thinking. Personally I very much like this perspective, because I have a first-hand sense of having "other minds" intermingle with my own (e.g. the ideas of Lotman, Foucault and countless others inhabit my mind and I "converse" with them when I ponder these ideas). *Is autocommunication an interiorized form of social relations?*

> The self, like the mind, is a social emergence (has a social nature?). This social conception of the self, Mead argues (entails) that **individual selves are the products of social interaction**. Autocommunication is presented as a **self-interaction** in the Blumer's concept. Self-interaction is an internalized social process in which the actor interacts with oneself [Blumer, 1986]. The conscious and complete internal communication can be initiated in the inner world only when a problem appears [Schutz, 2004].

This is the well known contention of Mead on the subject of self-formation. Blumer's concept of self-interaction makes sense in terms of, for example, talking to oneself, or even playing with oneself (not a masturbation joke), as when a child hits the football against the wall (although in this case he or she "interacts" with the wall?). The latter part may be scratched for now because we are dealing with psychic phenomena, not bodily.

> In the researches of some authors it is noted that **autocommunication occurs between "imaginary companions"** – different semantic positions on the same theme…

"Imaginary companions" is exactly the term needed to explicate the concept of "internal addressates" (because "addressate" is a weird word).

> Several researchers identify the concepts of inner dialogue and inner speech postulating the fact of the genetic and functional **dialogic human consciousness** [Bakhtin, 1986, 1994, Vygotsky, 1996, 2003, 2005]. In contrast to this approach other authors by analogy with the external speech processes produce monologue and dialogue as the main form of inner speech [Strakhov, 1969]. Other authors say that inner speech is just a means of verbal expression of internal dialogue. **Vygotsky used the term "inner speech" both to define a conversation with oneself and a process of expressing thoughts into words** [Vygotsky, 1996].

In forming the concept of the semiosphere, Lotman relied on this dialogic understanding of human consciousness, claiming (something to the effect that) the elementary act of understanding is translation and the elementary act of translation is dialogue. Vygotsky's conflation of both "conversation with oneself" and "a process of expressing thoughts into words" makes sense in light of the dictum "autocommunication precedes, companions and succeeds communication". That is, every time one communicates (in whatever form) one is at the same time communicating with oneself.

> The functions of intrapersonal communication are to ensure consistency and integrity of personality on the basis of self-determination and **self-identification** [Shibutani, 1998; Rogers, 1994; Maslow, 2004].

Kui Mihhail Lotman räägib unenägudest, siis ta ütleb, et "üheks normaalse inimese tingimuseks on, et ta ärgates suudab taastada identiteedi iseendaga." (M. Lotman 2012: 97). Autocommunication may be the way a person achieves "identity" with him- or herself, so-to-say "becomes oneself". I would express it in a very general way as "self-communication is a prerequisite for self-identification". This may be formed as an ambiguous question: *How are autocommunication and automodels related?* This PDF seems to be a draft for a psychological article. Here are the

"functions" of autocommunication from the empirical part: Compensatory functionautocommunication is initiated in order to continue the dialogue and compensate for a shortfall op positive communication. Through internal dialogues a person compensates the excess of "negative" interpersonal communication or lack of the "positive" one.Self-isolationautocommunication is necessary to avoid negative communication.Emotive functionemotional discharge and assessment of the situation are realized in autocommunication.Self-therapyautocommunication is required for implementing self-help and self-support in difficult situations.Social reflectionautocommunication is necessary to understand how people perceive and evaluate themselves and others.Communicative anticipationautocommunication is necessary to plan and simulate activity and communication, to rehearse behavior and "live" situations.Moral regulation and developmentautocommunication is necessary to analyse a person's compliance to one's conscience requirements and one's transformation as a result of this comparison. It implements as a self-criticism and self-training, self-praise and self-charge.Epistemological functionautocommunication is necessary to implement learning and sely-discovery.Introspection and self-determinationautocommunication is necessary for introspection and self-determination, it is necessary to make a decision upon oneself and make a responsible choice.Understandingautocommunication is necessary for understanding and self-understanding.It goes on like that and gets boring, because autocommunication seems to be "necessary" for almost anything a person does, but it is not clear how or why.

Andrews, Edna 2003. *Conversations with Lotman: cultural semiotics in language, literature, and cognition*. Toronto: Toronto University Press.

> Lotman argues that this form of communication is much more important than has previously been thought, and that autocommunication in fact only secondarily serves a mnemonic function (i.e., when the second 'I' is 'functionally equivalent to a third party' [1990: 21]). The primary role of autocommunication is a cultural one - **to create new information**. The new information transmitted is **qualitatively restructured** and necessarily involves a doubling and is never self-contained (1990: 22). (Andrews 2003: 28)

Adrews's interpretation of Lotman is surely not perfect but it is the best I can find at this point. New information seems to come from reorganization of old information (I wonder if this is what is meant by doubling). And *qualitative restructuring* is a good term. *Can you come up with an example on the spot of how autocommunication qualitatively restructures information?*

> One of the more salient features of autocommunication is that sign types are more indexicalized (e.g., abbreviations can be deciphered only by the text creator, complete sentences are lacking) (Lotman 1990: 26-7). Lotman even claims that rhythmical-metrical systems originate in the autocommunication system and not the 'I-s/he' system (1990: 30). Lotman concludes his discussion with the observation that all of culture is not only 'the sum of the messages circulated by various addressers' but 'as one message transmitted bp **the collective "I" of humanity** to itself … a vast example of autocommunication' (1990: 33). (Andrews 2003: 29)

Instead of "supraindividual self" I should use "the collective *I* of humanity" at least when speaking of this idea in Lotman's work.

Lotman, Yuri 2001. Autocommunication: ‚I' and ‚Other' as addressees. – Lotman, Y. Universe of the Mind. London; New York: I.B. Tauris Publishers, 20-35. [by lyhiyhendus]

2007

> The difference comes down to the fact that while in the ‚I-s/he' system information is transferred in space, in the ‚I-I' system it is transferred in time. (Lotman 2001: 21)

Considering everything else Lotman says about autocommunication's transformational qualities, it may seem that **he reduces space strictly to the delivering of messages without any change**: messages are being passed along as they are, almost naturally. In this light, also, it seems that autocommunication is necessary if any kind of translation is to occur: all translation is autocommunication: culture can not operate without the dimension of autocommunication.

This problem has fascinated me for a while. It seems fairly simple: when you communicate with another then the message travels through space; but when you communicate with yourself the message travels through time. Makes perfect sense, right? Not if you consider the variations. If the main function of autocommunication is to produce new information then the aspect of time gets confusing. Isn't communicating with oneself even faster than communicating with another? Also, the "perspective" of space here is person-dependent: if I write a diary in order to communicate with myself then I won't necessarily read it at the same spot where I wrote it. Lyhiyhendus seems to spot some issues as well: he seems to be missing to "transformational" or "qualitative restrtructuring" aspect. I think a somewhat antagonist question can be posed here: *Can autocommunication occur through the transfer of messages in space?*

> The ‚I-s/he' system allows one merely to transmit a constant quantity of information, whereas the ‚I-I' system qualitatively transforms the information, and this leads to **a restructuring of the actual ‚I' itself**. (Lotman 2001: 22)

Messages passed along the i-s/he channel have the ability to trigger autocommunication processes, and if such triggering does not take place, the message will have been meaningless to the adressee? In light of studies of power relations: every effect on a subject needs to trigger his autocommunication processes: power works on autocommunication, inserts itself in the I-I channel.

Here we can see that Juri Lotman's understanding of subjectivity (the "I") has become severely outdated (I'm hoping to hear newer perspectives at the conference). His "I" seems to be static and uninvolved with communication until it communicates with itself. It almost seems that this may have been the effect of Soviet power: with other people you censored yourself and only transmitted pre-packaged messages ("Mehed etendasid tervitusrituaali number seitseteist, surusid seejärel kätt" (Remsu 1989: 86-87)). So it might be due to historical conditions that Lotman was inclined to write this way. Or, simply for the purpose of explicating complex subject matter, he depicted a static subject. Lotman's vision of subjectivity could merit further study. Lyhiyhendus comments that communication *triggers* autocommunication. This comes close to my earlier statement that "autocommunication precedes, companies and succeeds communication." On power working on autocommunication a lot more could be said, and hopefully lyhiyhendus will say something more on this in his presentation. For my purposes it makes perfect sense, because power "structures" behaviour largely through what Scheflen calls "self-censure".

> Simultaneous transmission along two communication channels is not only a property of artistic texts, it is also a feature of culture if we take **culture as a single message**. We can therefore divide cultures into those where the message transmitted along the general linguistic ‚I-s/he' channel is predominant, and those oriented towards autocommunication. (Lotman 2001: 33)

> Cultures oriented towards autocommunication are capable of great activity, but are often much less dynamic than human society requires. (Lotman 2001: 35)

This statements seems a bit paradoxical: if autocommunication is **the only phenomenon that enables a subject to transform itself**, how can a culture be less dynamic if it is oriented towards autocommunication? It is here, I think that we need to separate autocommunication from **self-description, the latter being an outcome of specific autocommunicational processes**, while the formes would signify any kind of inner semiotic activity that has the possibility

to transform the subject. Self-description forms the subject in one specific mold, autocommunication transforms, and even makes possible the transformation of, the subject.

Here I must pay some well-deserved lip-service to pluralities. Lotman takes culture to be "a single message," which is a pretty weird perspective. Birdwhistell, for example, critiqued E.T. Hall for endorsing "George L. Trager's *global incorporation* of all culture as communication" (1968: 96; my italics). This may be why the semiosphere and perhaps other Lotman's notions as well are touted as "totalitarian". This may be "global incorporation" in work; the significant difference (which makes Lotman's view that much weirder) is that Trager considered all culture as communication, not all culture as a single message. Surely culture is more like a network or even a boggledy-botch [*tohuvabohu*] of communication. In a similar vain I don't think autocommunication is the only phenomenon that enables a subject to transform itself; the psychological listing of autocommunicative functions should be a testament to that. Yet the contention that self-description (or alternatively: automodel) is only one product of autocommunication is spot on.

Steedman, Marek 2006. State Power, Hegemony, and Memory. In: Shönle, Andreas (ed.), *Lotman and Cultural Studies: Encounters and Extensions*. Madison: University of Wisconsin Press, 136-158.

> At its most straightforward this translation is the transmission of a message from one person (or culture) to another. One speaker transmits a coded message to another, who must "decode" it to extract the meaning. Lotman contrasts this model with autocommunication, in which the sender and the receiver are the same "person." The underlying semantic content of the message remains the same in autocommunication, but **"recoding" transforms its meaning**. Lotman illustrates the concept with the example of "diary jottings … which are made not in order to remember certain things but to elucidate the writer's inner state, something that would not be possible without the jottings" (*Universe of the Mind*, 21). In such jottings "the message is reformulated an acquires new meaning"; it is "qualitatively transformed." A parallel restructuring occurs in the identity of the diary jotter: in autocommunication, "while communicating with himself, the addresser inwardly reconstructs his essence, since **the essence of a personality may be thought of as an individual set of socially significant codes**, and this set changes during the act of communication" (22). (Steedman 2006: 143)

Q: *How would you view personality as an individual set of socially significant codes?* This suggestion is very valuable, because it can be linked with Peirce's "man ≈ sign" formulation. Yet I have not met anyone actually taking this perspective and running with it. Not once. It's one of those quotes that sounds really neat and applicable but no actual application can be found. I'm hoping to do so myself with the notion of "behavioural sphere" but even that is doubtful. Concerning autocommunication, this passage reifies the "generation of new meaning" aspect of autocommunication. There seems to be a mismatch of positions or metalevels here. Does the autocommunicating jotter do so in order that someone else may elucidate his or her inner state? Seems doubtful. And again it is confusing whether this "qualitative transformation/restructuring" is aimed at information or the self. I'd say that the jotter is transforming his or her own understanding of the jotted abbreviation, but here it seems that he or she is transforming him- or herself.

> For Lotman this, too, is an instance of autocommunication. Indeed, "culture can be treated both as the sum of the messages circulated by various addressers (for each of them the addressee is 'another,' 'she' or 'he'), and as one message transmitted by the collective 'I' of humanity to itself. From this point of view, human culture is a vast example of autocommunication" (*Universe of the Mind*, 33). Culture thus organizes **a "collective personality with a common memory and a collective consciousness**" (34). Below the level of all humanity, partucular cultures are examples of autocommunication. (Steedman 2006: 144)

The last remark makes no sense to me. The vast example (culture as a single message by humanity) is presented by Edna Andrews. But I notice that my own grappling with "global incorporation" was predicted by Lotman and

presented as a viewpoint that culture can also be treated "as the sum of the messages circulated by various addressers". It is the "totalizing" tendency to create "now wholes" (as Uexküll purportedly did with his *Umwelt*) that seems to drive Lotman to view culture as a single message. Later on, as we know, he proposed to view the whole universe of the mind as a single semiosphere.

Märtsin, Mariann 2008. Self and Other in Communication and Cognition: The Role of Auto-Communication and Intersubjectivity in Autopoiesis of Psychic Systems. *Integrative Psychological & Behavioral Science* 42(2): 208-211.

> In the communication the information is selectively chosen from the environment, uttered and understood by the system. **Thus, the meanings that give a unique identity to a system are constantly reproduced in the chain of communications between system and its environment**. This argumentation can be easily coupled with Valsiner's account of personal and collective cultures that interact through internalization and externalization processes (Valsiner 1998). (Märtsin 2008: 208)

Finally a piece that does not mention or reference Lotman. This paper stems from Niklas Luhmann's theory of self-referential social systems. Here it seems that the function of autocommunication serves to maintain the system's identity. Note that here we are talking about a general system, not necessarily about culture.

> Communication is central theme in Luhmann's theory of self-referential systems (Luhmann 2006). **The system creates and thereafter reproduces the difference, the boundary between itself and environment** in the chain of communications with the surronding (Cooper 2006). The same process of communication is repeated with new references and therefore the self-creation of system is circular. **The information which has been processed by the system to define itself in relation to the environment becomes part of the system** and is used in autopoiesis as a new state in system's existence. (Märtsin 2008: 209)

Although this is not "Lotmanian", there seem to be same elements as in the semiotics of culture. Namely: the boundary between self and other; and self-definition or the creation of automodels (self-descriptions).

> The self is treated as the other in auto-communication, this other chooses the information, utters it, and the self, having observed other's behaviour understands it through acceptance or rejection. However, there is one important difference in this process - **auto-communication happens fully inside the system**. As a consequence, **the information selected makes no reference beyond the system-environment boundary**, but the system itself is treated as an environment from which the information is selected. (Märtsin 2008: 209)

This is interesting, because significant differences emerge. Because the system here is abstract and "culture" is a bit more concrete (hah), it seems that auto-communication in the cultural semiotic sense is not limited to the internal system. This is of course a topic that should be contested. *Is autocommunication purely self-referential?* This is very difficult to answer. There are some hints, though. For example, if Lotmanian autocommunication means qualitative transformation of already available information then indeed nothing "outside oneself" needs to come into play. Yet somehow this seems too limited. Another interesting aspect is that because autocommunication in Märtsin's sense happens fully inside the system, the system itself becomes the environment. If this system is culture, then it makes some sense in that images of the "other" cultures are socially constructed and may lack actual reference; yet empirically this contention falls flat on its face with one word: intertextuality. If the system is a person, then indeed it makes a bit more sense: autocommunication seems to occur fully inside the person. But then a question arises: is it still autocommunication if instead of inner speech it is the case of self talk? Or what about the behavioural aspect: my own behaviour can of course be a sign for me, but so can it be a sign for the external observer.

2010

> Following Luhmann, Mascareño understands meaning as actualization of meaningful possibilities [[signs]] that reduces the overabundance of possibilities [[entropy]] in the world but does not eliminate them. Meanings do not exist in the environment, waiting to be used, but become created during the communication between environment and system. **Thus, "communication is not a 'transfer operation' of meaning" ... but it is co-creation of meaning, that "was prefigured neither in ego's nor in alter's mind"** (Mascareño 2008, submitted for publication). However, Mascareño suggests that communication does not happen in an empty space, but it takes place in the symbolically generalized communication media [[semiosphere]], which consists of "meaningful constellations of coordinated selectivity, which provide common significances, identifiable themes and complementary expectations" (Mascareño 2008, submitted for publication). This shared space of meaningful possibilities motivates individual's selectivity in communication, while also being regenerated by individuals as they communicate. In this context it seems somewhat contradictory that Mascareño proposes a lack of intersubjectivity between individuals in the co-creation of meanings. It needs to be kept in mind that intersubjectivity does not constitute an identity between two minds. **The shared space of meaningful possibilities out of which certain meanings as actualizations are created does not necessarily have to be characterised by mutuality, complementarity and similarity**. It can just as well be characterised by tension and difference as a dialogical opposite of similarity and complementarity (Marková 2003). Nevertheless, there needs to be a shared space of possibilities for the system and environment or for two systems to interact. **The system has to extend itself beyond its boundaries towards the other in order to communicate and this is made possible by shared meaning constellations that exist in a society.** The system has to operate 'as-if' there is some shared space of meanings between self and other, otherwise the understanding as an acceptance or as a rejection cannot emerge (Valsiner 1998). (Märtsin 2008: 210)

Well, now I know why Randviir says that systems theory is like a parallel universe of semiotics. They seem to be talking about matters that have a long history in semiotics (at least the Tartu variety). The first bold note on co-creation of meaning is screamingly lacking in Lotman's understanding of communication: he seemingly ascribes no creativity to heterocommunication. And the second note concerns the ideal/adequate distinction of communication, which is not original in Lotman, but significant. That is, for communication to be possible, there must be some "shared space of meanings between self and other". I wonder if in a similar vain one could claim that there must be some "unshared space of meanings" between the I who writes this and the I who reads this later, for example? Presumably this "unsharedness" comes from the time period in between writing and reading so that when I come acound to read this I have forgotten some old information and learned some new information so that in a very small way, I am a different person by then.

Torop, Peeter 2008. Translation as communication and auto-communication. *Sign Systems Studies* 36(2): 375-397.

> At the core of personal, national, or social identity is the recognition of the boundary between self and other. **The boundary not only divides but also unites** and thus participates in dialogic processes. To a large extent dialogue within the boundaries depends on dialogue at the boundaries. (Torop 2008: 376)

Between cultural semiotics and systems theory above there's a marked difference in the understanding of boundaries. Systems-thinking boundaries are like stone walls with barbwires on top so that they cannot be crossed; boundaries in cultural semiotics are more like border ditches you can jump over if you wished.

> As I have put it before elsewhere it is a process that takes place within a translator's mind, but also within language, culture, and society. A cognitive, linguistic, cultural or social process can take place between minds, languages, cultures and societies, but it can also take place within a single mind, language, culture or society. (Torop 2008: 377)

I wonder if these could be the the levels of autocommunication? They almost seem to accord to Ruesch's scheme as well, if language be taken as a "language group".

> Research in the field of translation ethics well illustrates the effort of one area of culture toward self-understanding and self-description. **Self-description is a process of autocommunication**, and its result can be a self-modelling that fixes the dominants, the principles of unification, and the generative language of self-description. Lotman defined self-modelling (автомодель) on the basis of a culture as a whole. "Self-modelling is a powerful means for the 'end-regulation' of a culture, attributing to it **a systematic unity** and largely defined its quality as a reservoir of information" (Lotman 1970: 420). Lotman sees in culture three types of realization of self-modelling: (1) self-modelling of culture that strive toward a maximal approach to real existing culture; (2) self-modellings that are distinct from the practice of culture and are conted toward the changing of that practice; (3) self-modellings that exist as an ideal self-awareness of the culture distinct from the culture as such. (Torop 2008: 392)

The whole article seemed to be about translation and thus mistitled until this passage on the very last pages. Now I don't even know what to do with these types of self-modelling. I can only note that "a systematic unity" is much better than "a certain unity"...

> That which on one level of culture manifests itself as a process of communication and a dialogue between addresser and addressee can be seen on a deeper level as the autocommunication of culture and a dialogue of the culture with itself. It is very important axiologically to see both levels, since autocommunicative processes increase the coherence of a culture, support its identity, and do this with the help of self-modellings. The wealth of a culture is not only in the diversity of texts and events, but also in the diversity of self-modellings of various types in various parts of the culture. (Torop 2008: 394)

...

List of "variations" ("forms" of self-communication) or simply related terms:

- **autocommunication** (J. Lotman; M. Lotman)
- **intrapersonal communicatian** (Roberts; Aitken; Brewers)
- **internal dialogue** (Bakhtin; Kucznsky)
- **intra-subjective communication** (Petrenko)
- **intra-psychic communication** (Freud; Perls)
- **self-interaction** (Blumer)
- **self-indication** (Blumer)
- **self-communication** (Key)
- **self-control** (Peirce)
- **self-censure** (Scheflen)
- **self-presentation** (Goffman)
- **self-denial** (Goffman)
- **self-mortification** (Goffman)

2012

- **self-reflection** (Mead)
- **auto-affection** (Mead)
- **self-motion** (Bulwer)
- **introspection** (Tichener)
- **Selbstbeobachtung** (Wundt)
- **proprioception** (Sharrington)
- **kinesthesia** (Bastian)
- **Ego-Ton** (Uexküll)
- **selfing** (James)
- **self-description** (Lotman)
- **self-interpretation** (Merrell)
- **self-understanding** (Foucault)
- **self-construction** (Foucault)
- **epimeleia heautou** ("Care of the Self")
- **nosce te ipsum / gnōthi seauton** ("Know Thyself")

4.8.4 Autocommunication II (2013-08-24 17:53)

Torop, Peeter 2002. Locations in Intersemiotic Space. In: Sarapik, V., K. Tüür and M. Laanemets (eds.), *Koht ja Paik II. Place and Location II*. Tallinn: Proceedings of the Estonian Academy of Arts, 59-68.

> In the case of nonverbal texts, the more abstract segmentation into the continual and the discrete systems of language became important. hereby it is important that a text with the continual dominant creates its meaning through the whole, or in the deductive way, and a text with a discrete dominant through its elements, or in the inductive manner. At the same time, a general principle is that continuality and discreteness are two co-existing parameters. (Torop 2002: 59)

An interesting supplication to the Lotman-Uspenskij (1973) distinction between discrete/continuus sign systems: here deductive/inductive and whole/elements aspects are added.

> The juvenile book is an example of **a metacommunicative whole** in which the prototext is supplemented by a range of verbal and visual metatexts. While in culture the metacommunicative connections of a single prototext are usually separated and they are connected by time, or collective cultural memory, then in the book as a cultural text it is possible to create coherence in terms of space and time. (Torop 2002: 61)

I'm not exactly sure how this could be useful, but it may help explain intertextual "loans" and prototextual connections between dystopias and the biblical paradise myth.

> A process taking place in intersemiotic space can be compared to a textologist who tries to sense, through notes, blueprints and versions, the working of the writer's mind and the story of the creation of his work. In the case of literature we can talk about the macrotime of the manuscript and the microtime of a concrete page of the manuscript. (Torop 2002: 62)

These are valuable terms for the #metablog discussion. Namely, that I consider "academic blogging" to be the best possible way to conduct humanitarian science. It is a "thinker's diary" where the influences from other thinkers are oblique/transparent, so that when future readers do read my papers, for example, they can check every reference and even see the connections with similar ideas that I have come across. I can only imagine how incredible it would have been for modern semioticions if Juri Lotman and others had conducted their scientific work this way...

> Blueprint is like culture. In blueprint we can distinguish the complementarity of sign systems in the creative process, follow the shaping of an intention into a conceptual work of art, analyse the world of thought of the creator and his location in the intertextual space. For example, **Fyodor Dostoyevsky's notebooks contain ideas, pictures, blueprints of others, but also details of attacks of epilepsy, facts connected with housekeeping, and also social and political thoughts.** Being a notebook belonging to the pre-material of a novel, it contains a lot of information that is seemingly of secondary importance, though belonging to the same era. The result of complex study of a blueprint is the peculiarity of the creation process, and together with that, understanding the specific nature of the final text. Analysis of the creative process is holistic by nature, since the final result is already known. (Torop 2002: 63)

Indeed I have thought about including non-academic material (still about nonverbal communication) for a while, and tried to survey estonian web for notes on body language, etc. Maybe I should start recording my own observations as well? Well, I'd like to record an idea from my discussion with Jamie. She claimed that Estonian body language is reserved and shy, and there seems to be a lot that is so subtle that she does not understand it. For example, someone left the company and another person turned to her and told her that the person who left the company must have been deeply offended; yet Jamie noticed nothing like that herself. This would actually make for a theme in nonverbal communication - something to the effect of attention-blindness.

2014

> The accepting of a text into culture and the creation of a text are both autocommunicative process. The autocommunicativeness of culture is not much different from the autocommunicativeness of an individual creator. In neither case do we know with certainty if the case is about mnemonic autocommunication, i.e., about reporting the already known in another form or other sign systems, or with discovering autocommunication, i.e., with the creation of nover correlations in what exist in memory. (Torop 2002: 64)

Torop as if acknowledges the difficulties with discriminating varieties of autocommunication and downplays these differences. I tend to believe that there are significant differences in individual and supraindividual (cultural) forms of autocommunication - so much so that they seem like completely different processes, similar merely in outward appearance.

> **The intersemiosic aspect of culture is due to the partial overlap of signs and languages or sign systems of different arts** - first, on the level of independent existence of these languages and texts created in them (e.g. film and theatre). The existence of a text as different simultaneous texts (e.g. novel, film, performance, picture) on the level of mental interference in the second. The third: the level of projection to the propositional texture or intertextual background. **At the intersemiotic description of culture the recognisability takes place not only in the reception of individual holistic texts, but also in fragmentary reception processes.** In the intersemiosis of culture, making sense and the hierarchisation of signs does not depend merely on texts - the same signs can belong to different texts and sign systems, and possess different meanings in different systems. Understanding cultural perception mechanisms in the basis for the understanding of the interlingual, intertextuality, interdiscursivity, and intermediality; thus the ontology of signs of different cultural texts is based on the nature of intersemiosis. (Torop 2002: 64-65)

This may become useful for concursivity: not only is it intersemiotic but there's an intertextual and even interlingual aspect, as certain descriptions "live their own life" burrowing into different texts.

> The result comes in the need for a functional classification of signs outside the classification of types of signs. For the purposes of recognisability, it **is useful to distinguish *a priori* or generally known signs, processual or authorship signs that bear a conception and aro often of an *ad hoc* nature, and a posteriori signs, i.e., signs making sense of the text as a whole.** The functional aspect enables cultural autocommunicative sign processes and transformations to be followed, e.g. the translation of processual or authorship signs into *a priori* or conventional signs. This goes both for the translation of a verbal sign into another verbal sign, and the translation of a verbal sign into a visual or audiovisual. (Torop 2002: 65)

A neat simplistic sign-distinction. In broad terms, "body language" discourse deals with conventional (a priori; "coded") behavioural signs and nonverbal communication discourse deals with unconventional (ad hoc; "uncoded") behavioural signs.

> A new parameter is **mental text**, or the notion of a text as a prototext with metatexts rooted in it that actualises as a mnemonic picture, and the peculiarity of which depends on the hierarchy of communication channels in culture. Mental text is not easily analysable as assembled text in the collective or individual memory. The same metacommunicative situation can also be described as a complementary text in which there is the coexistence of a text and metatext of different types either inside the text (comments, illustrations, foreword, etc.) or outside it (criticism, advertisement, parody, staging, etc.). In addition to relations between text and metatext, description can be based on the complementary nature of perception processes that allow us to talk about the multimodal text. If multimodality sways outside the text, i.e, when text is realised in a different material, we can talk about the **multimedial text** (e.g. multimedial commentary on a book). (Torop 2002: 66)

Just as there is a variety of understandings of autocommunication there is a variety of understandings of text. In fact, this seems to be the case with most notions of Tartu semiotics: code, language, semiosphere, space, culture, etc.

The Russian Perspective on the Notion of the Self: Mikhail Bakhtin's "Inner speech" and Yuri Lotman's "Autocommunication" (by Kim Soo Hwan, Hankuk University of Foreign Studies) [PDF]

> The concept of "inner speech" by Bakhtin, which represents **the semiotic connection between consciousness and unconsciousness**, was suggested as a conceptual alternative to the Freudian unconscious. Meanwhile, a theoretical concept relevant to Bakhtin's inner speech in Lotman's thoughts — indeed, one of the most original and creative concepts of the latter — is that of "autocommunication." Autocommunication refers to the case in which the subject does not transmit information to another person but directs it back to himself or herself. If Bakhtin tried to show why monologue-like inner speech was not a monologue but a complicated dialogue, **Lotman proved why surplus repetition was creation instead of repetition**. (Hwan)

In the first instance, semiotics is notably careless and/or carefree when it comes to the probems of the unconscious. In the second instance, Lotman indeed had a deal with repetiton, which was most likely influenced Jakobson's parallelisms. Lotman even claimed, that repetition could function as a metaphor. Now I realise that this may have something to bo with Bakhtin: the latter spoke of how the Devil, in Dostoevsky's works, repeated what a character said and although the words were exactly the same, the meaning was different.

> In thinking of the self/ego, Russian theorists take a standpoint different from that of their Western counterparts. Their strategy is to concentrate on justifying the multiple, creative, and dynamic self-creating semiosis instead of revealing the emptiness of and cracks (fissures) in the subjectivity. Can we call it a characteristic strategy of "peripheral" thinking, which is distinguished from the "central" one, or is it merely another piece of evidence that shows the theoretical frailty of Russian thoughts on the issue of the subject? This is an open question. (Hwan)

I feel as if Hwan is falling for that same trap that is the first questions in my list of issues with autocommunication. Namely, he presumes that autocommunication and inner speech have to do with the concept of self or ego or subjectivity. To me it seems that these are indeed Western themes that Russians aren't very interested in, at least were not during the Soviet era.

Broms, Henry and Henrik Gahmberg 1983. Communication to Self in Organizations and Cultures. *Administrative Science Quarterly* 28(3): 482-495.

> An autocommunicational text (e.g., a novel) may be read many times over; its function, however, is not to add information in the quantitative sense, but **to enhance the ego**. (Broms & Gahmberg 1983: 482)

Really? Really really really?

> The founder of modern sociology, Vilfred Pareto, said some sixty years ago, "Actions come from sentiment, not logic. **Logic is applied a posteriori**" (Pareto, 1968). (Broms & Gahmberg 1983: 482)

I quite like this.

2016

> At the center of this store are the group's myths about itself - "we Americans." These images form and maintain the culture. The symbols, images, or simply call them group habits, are stored in **typical** words, pictures, and **actions**. Images can be transmitted from generation to generation in initiating courses, in schools, street corner societios, and, on the corporate level, in seminars and bull sessions. They cal also be transmitted by way of signs, the flags of nations, or evocative corporate trademarks. (Broms & Gahmberg 1983: 483)

I'd like to know what these "typical actions" exactly are.

> The phenomenon of communicating to oneself is **a mechanism and a procedure that produces "mythic" information**, i.e., those very symbols and shared images that form the nucleus of any culture. There are a number of instances in which such an information flow from "I" to "I,"as Lotman expressed it, is apparent. These are situations in which man turns to himself, as in diarywriting. Writing in a diary may be done in order to remember dates and events, but diary writing is also **a medium through which to clarify one's own thoughts**. Such turning-to-oneself processes to pacify and clarify the mind, with the help of autobiographies, diaries, monologues, and meditational formulae, are typical features and important elements even in our present-day cultures. (Broms & Gahmberg 1983: 484)

Again some marked differences from Lotman's autocommunication. For example, Lotman (to my knowledge) doesn't say AC produces mythic information (if "new" information itself is not a mythical dream). Crarifying one's thought I like - that I can see.

> Barnlund's (1971) model of intrapersonal communication is interesting in an autocommunicative sense, since it implies that a person, while sending a message, is **"cueing" himself**. The diary writer, while writing in his diary, is in fact cueing himself at the same time. Similarly,when a person is writing a memo, he is both informing the other person and "cueing" himself. The word "cueing" seems to hint at **a self-imposed change**. (Broms & Gahmberg 1983: 484)

And this sounds awfully lot like Blumer's self-indication.

> The communication system "I"-"He" makes it possible to transfer quantitative information, when information quantity is seen as central. In the second communication system, "I"-to-"I,"a qualitative change takes place in the person or group in question, which leads to **enhancement of the ego of a person or of the team spirit of a group**. This change leads to a displacement of context and thus to the introduction of a code, which turns the original message into a new one. When the sending of information to oneself is particularly strong, the result may be **a reconstruction of the inner self**. (Broms & Gahmberg 1983: 485)

This is where Broms is inventing stuff for his own purposes (something to do with corporate culture, I guess).

> But in autocommunication, **the ego-enhancing information** is not additive and cannot be measured in quantities. The novel *Anna Karenina* does not really add to our knowledge anything substantive about Russian railways, regardless of how many times we read it, but there is another kind of information intertwined in the text, between the lines, a sort of qualitative information. (Broms & Gahmberg 1983: 486)

Whoa, in this sense every non-scientific (or non-"informative") text is automatically autocommunicative.

4.8.5 AC: Jelena Grigorjeva (2013-08-25 00:23)

Jelena Grigorjeva

IFRAME: https://w.soundcloud.com/player/?url=http %3A %2F %2Fapi.soundcloud.com %2Ftracks %2F107067058

1. Does autocommunication organize the self/ego or information/knowledge or something else?

I suppose that self-communication as such is such a miracle that demonstrates us a very interesting phenomenon. If we can communicate with somebody in our self that means this somebody is present in our self. So we can speak about at least two different partners of communication in us. Who are those partners of communication? Definitely this aspect organizes our self-reflection because we understand ourself or in communication with the others, but then we go inside ourself and share this experience with whom... This is the major question as it seems to me at the moment of our semiotic discipline as such. Because we admit that we can communicate with ourselves then we communicate through some instance that makes us different inside our self. And this instrument or, I would rather say, this partner organism is language. So we are always communicating with our self as well as with others by means of language. What it organizes then - everything. Without language we cannot communicate, without language we cannot understand our selves. Then, we are always understanding our selves by means of this intermediary instance, language.

I'l rephrase the question. Autocommunication qualitatively restructures something. What is that something: is it yourself or is it the information?

This is the core question: what structures language? Can you answer this question: what structures language? That was my question now during the last session by the way: what is structure? If we take off this instrument, language, in the general sense - in semiotics we use language in a very broad sense as you know. So, then, what is left? And it seems that there is nothing left. Still we feel that language is not equal to us, to our self, what ever it is.

Do I understand correctly, then, that you are treating every sign system as a language?

Yes, this is the basic statement of semiotics. We treat all sign systems as a kind of language. Those systems - they determine different languages, multiple languages, but still any sign system is a language.

This is something different from the [pre-written] questions, but how do you feel about Charles Morris's claim that we should dispense with terms like "language" and "sign" and "meaning" because they are too vague?

Yes, if he would suggest something better then we could discuss this question. Actually it does not even matter how we call those things, the description is functional. Language is just a means for transmitting information in system[atic?] way. So any system can be used as a language. What is a system? System is a set of elements and rules of using them. And this system forms a filter. We filter the whole outer so-to-say world into our mental image or phantom that we create of ourselves first of all.

2. When is a text autocommunicational: upon first reading, upon repeated readings or in any reading?

Of course in every reading. If nobody reads the text there is no text. We, interpreters, introduce a system to every object, text including. The matter that this text, given text for example, were composed already in comprehensible language is another thing. It is not obligatory, we can read any object as a text, introducing this system approach. But of course unpredictability, that means sense, increases when we have two equal partners of communication, one generating text, the other interpreting. But only in reading text can come into being at all.

I'll rephrase the question in a more specific way. This question stems from Henry Broms and he has his own theory of autocommunication that claims that not every text is autocommunicational, because if the text does not contain accurate information… For example, if you read Anna Karenina *you won't know basically anything about Russian railway but you do enjoy Anna Karenina and you get something inspirational from it. It communicates with you even though it doesn't give you any specific information.*

It gives some information, that's all. And what kind of information you extract from this text depends on you and your task, your aim, pragmatics. What do you want to learn from *Anna Karenina*? About railways in Russia in the second haly of the 19th century? Usually not, that is about psychology. But of course all of this … is not alien to this text. The author has the right to compose this text in a desired way. The author has his or hers task, pragmatics, and interpreter has the same set, and they internally relate with each other. So this is a dialogue with the author.

3. How is autocommunication related to the notion of feedback?

I suppose that everything about communication is about feedback. There is no communication if we do not get any feedback. So feedback is an important checking moment of the very fact that this act of communication had happened. This is a simple scheme: stimuli-reaction. No reaction, no communication. So that is why feedback is built directly into the process of communication. And autocommunication is the same. I would say that autocommunication is some particular case of any kind of communication. It is simply a higher level of understanding of the process of communication: talking to yourself as if you have constructed the other communicative partner. So feedback from yourself will look as: Oh! I have learned from myself something new by means of language of course.

4. How does a culture communicate with itself?

I do not understand the question. Why do you think that culture communicates with itself?

Well…

This is an assumption. Maybe I do not join this assumption.

In a general sense, culture is mixed in with the notion of autocommunication and one of the interpretations by Lotman is that culture is a singular message that humanity sends to itself.

Yes, in this sense then…

But what about in the sense that culture itself is an artifical intelligence, it is a personality so to say and, uh, how does it communicate with itself?

I suppose that self-communication is still possible only by means of something else, that is, the instrument of language. So culture of course communicates with itself when we take some historical restricted period. We can say that authors who wrote their text in the 19the century communicate with authors who started in the 20th century. We communicate with them. I communicate with my teachers Juri Lotman and Zara Mints by means of their text. Does

it mean that culture communicates with itself? But the borders of this self is very very vague. When we go to the question of bordering, so to say what is the self of culture, it is simply impossible. When you go to those frontiers of different languages, of different rites and riddles, it is a complex of multiple sign systems and they communicate with themselves in this or that… whatever, culture… Human life…

An acceptable answer would have also been that every time someone writer or creates a text, a veritable new text with new meaning, then culture is in fact communicating with itself through this new text.

But again, through language. Texts are products of language, culture is a product of language, practiced by its organs, humans in our case, or dogs in the case with dogs. So this is a collective phantom we agreed to call our culture, or our language.

How do you feel about the proposition that culture is also a language?

No, I think that culture is a product of language and that's why we can extract the rules and regularities of language, practiced by this or that community and this all forms culture, memory, language skills, its organs of language, members of this society or community and so on. So this a multidimensional whole.

5. Is thinking a form of autocommunicatian?

With this I agree totally. Thinking is a form of autocommunication. Thinking is arranging your impulses that you get from organs of sense, what you perceive, and then express them, represent them in different ways: in words, in pictures, maybe in body movements and so on, but the very process of this translation of course takes place in personal individual brains. This is a process of thinking.

This question stems from Mikhail Bakhtin actually, from his understanding of thinking as internal dialogue and is also related to these closely related terms like intra-personal communication, intra-psychic communication and intra-subjective communication - and they are framed as forms of thinking.

Yes, I suppose this is a very clear classification. Quite acceptable, even at this moment.

6. Is autocommunication an interiorized form of social relations? (the case of internal companions)

This is the case of internal companions - people inside your head who you can talk to. Like Juri Lotman claimed that he has internal conversations with other intellectiual persons.

Yes. I suppose yes. It can be formulated this way. Interiorized form of social relations. You think in a dialogue, when it happens, it is always with society, social relations. It is all about your function within this or that community.

I'll rephrase the question as: do you have any internal companions?

Yes, of course. Loads of them. Since my childhood I used to play [with] dolls, for example, and this is a specific self-constructed actual partner of communication, invisible friend. I'm always followed by a whole bunch of invisible friends, talking to me, including my teachers Lotman and Zara. But they are here, in my brain.

Also, extending this question… Eva claimed that every time you read a text you let the consciousness of the author inside yourself and you can communicate with that foreign consciousness. How do you feel about that?

Yes, I would say that this is wishful thinking. We do not know whether we can reconstruct or approach to another's mind, author's mind. What we perceive is determined by our personal cultural background and we can never achieve total understanding of the other. It doesn't mean whether it is Lev Tolstoy or your schoolmate. Never ever. But we can make negotiations about it. With the dead author it is very hard to do but with alive partners it happens sometimes - understanding. But in a way I think that all acts of communication - all acts of self-communications are communication acts and all self-communication are communication acts in a way.

7. How are autocommunication and automodels (self-description) related?

But it is self-evident that in the process of thinking - let us call autocommunication thinking simply, maybe it will help - in this process you create a picture, a worldview, smaller or bigger, more general or less general, more specified, less…

This is a model and this model will be of course self-model, first of all. Everything that we model or describe by means of language is always our mind. So was it the answer?

To be truthful I do not know the answer to this one. Most of these questions do not have a right or wrong answer.

But, now, I did not ask right or wrong, I asked if it is an answer.

I presume that self-description is one outcome of autocommunication.

And some other outcomes? Examples…

Well, actually, that is number eight, qualitative structuring of information. That is the most common [example].

8. Can you come up with an example on the spot of how AC qualitatively restructures information?

It's so complicated question.

The common example which Lotman draws would be that you're writing a poem and then you hear, for example, the train rhythm and it inspires you to create a certain rhythm in your own poem. Can you invent or remember your own examples of how self-communication changes something specific?

I could answer but this answer would be too general - not an example, per se, but I suppose it's not a satisfactory answer. So let us skip this question.

9. Can autocommunication occur through the transfer of messages in space (instead of time)?

I know this distiction by Juri Lotman but I disagree with it because we can only speak about preferences. "Time and space" is an analytical distinction. Timespace is one continuum and we can only discuss the question of preferences. So all we can discussed is this Tolstoy's text, for example, it is communication in time. Tolstoy communicates with us readers and it is not self-communication in this sense but self-communication also happens as in space so in time, this is the law.

I can rephrase the question in a more suitable way because the factor of time, the importance of it here is to create this difference between me and myself, so can you think of any other ways to create this difference so that autocommunication will be meaningful?

No. The only way is this gap between you and you by means of language and that takes time; that takes both time and space, always. So you are not equal, the next moment world changes. The whole system of semiosphere that Lotman describes is not static but in permanent change, constant change, mutable, and of course - this is Heraclites - you cannot enter one and the same flow [of the river] twice. We change in time and that's why we can communicate with ourselves in time and so on.

The lotmanian tenet here would be that the change in time is necessary for there to occur another code, because the message doesn't change - what changes is the code and through code, generally, you yourself. So the rhythm is actually a syntactical code that changes the message.

Yes, of course it does, it changes the message.

10. Are self-perception and self-awareness forms of autocommunicaton?

Yes.

Now this is a question that is very near and dear to me because this evades language. Because self-perception and self-awareness are not language phenomena, they are very immediate.

Mm… I don't think so. You cannot perceive yourself without contact with the otherness; the otherness in the more general sense.

Let's take the example of kinesthesia. For example, I am not looking at my hand but I know what it's doing. Is this autocommunication?

Why not?

Why not.

The major question here is that again we cannot define the main term that we're using here. We use the term auto- or self- and what does it mean? Again we turn to the same question that I pronounced during the last [conference] session: If we take [away] the language - in the general sense - of a human being, what is left? What is self-perception if you do not decode information? And decoding information is all about the otherness. At least with the help of language a man can stay alone on isolated island with himself by means of language, because we are never alone. We bear this something that is not equal to us. We are not equal to language, all of us feel it. We describe language, we follow it, see the laws, but we are not language. Language is somehow different to us and that's why self-perception is about this. We have different senses, different channels, we accumulate this information. Those senses are channels, filters… of what? Nobody knows. We get the result of self-perception, for example, because we are constructed this way, formed. A set of filters collecting information worked by our brain by means of language. First of all verbal language, of course, for humans. So this is a very uncertain point about self. What is this self? Where are the borders of this self?

What do you think?

I think in such a way that we are all organic stuff at least in this world. We are a manifestation of language principles. It embodifies itself in us, in its organs. And that's why it develops in different ways like the forest or a whole landscape with different languages, different branches of those languages and so on and so on. The very fact of self-communication proves that we've got access to the next level of cooperation with language, with this other that inhabited the whole organic stuff on this earth. We go to this access to understand is here with language, but who are we? And proceed from this point to cooperate with language consciously.

We are running out of time [before the next presentation at the conference]. What if we skip two questions and move on to question thirteen?

13. How (do or) would you view personality as an individual set of socially significant codes?

This is something that Lotman has said and many have repeated but no one has taken it up and developed it. So what do you think abouti this claim that personality is an individual selection of socially significant codes.

Yes, I suppose yes. But if we understand socially significant codes rather widely as any kind of communication with the environment then in this sense I would agree, because if we reduce this field of… It is again about definitions and restricting our terms. If we reduce social life only to, I don't know, being included into professional hierarchies then it will not work. But if we'll expand it wider then I totally agree. This is a set of socially significant codes or codes of communication, skills and possible system of filters, again, set of filters, different filters.

14. Is there a difference between autocommunication and self-communication?

This is a question about terms.

Until we have not defined what is self we cannot discuss this aspect as well. Maybe in the term of autocommunication it is more theoretical, it is more clear the aspect of creativity. Self does not bear this meaning of being active in generating statements, in generating systems. But in auto- you take responsibility on your behalf, separating yourself from language. Although I know that I am determined by language I still by my own will accept responsibility of acting and speaking. And this is my part of cooperation with all the set of socially significant codes. My responsibility - this is authorship - and that can make a difference.

15. How do you communicate with yourself?

In various ways.

Well, name a few.

But all the text that I produce are first of all a product of self-communication. I cooperate with language although, in a paradoxical way, the more you train in language the more you learn to operate language. The less you participate in the process of generating statements in this language you do it absolutely automatically. I can produce my thought

in language -in words or using keyboard - in real time. I have no gap between my thought and fixating this thought in language because I am trained in this language. I achieved it through learning and this is really a paradox because it seems that if language is different to us then the more you train the more you should resist the otherness of language but in my case it goes another way.

4.8.6 AC: Eva Lepik (2013-08-25 00:57)

Eva Lepik

IFRAME: https://w.soundcloud.com/player/?url=http %3A %2F %2Fapi.soundcloud.com %2Ftracks %2F107070744

1. Kas autokommunikatsioon korrastab isikut ennast või informatsiooni/tähendust/teadmisi?

Autokommunikatsioon korrastab nii isikut ennast kui ka informatsiooni, sest informatsioon semiootilises mõttes on alati seotud sellega kes mõtleb või sellega kes tunnetab ja see peaks olema vastastikku põimiv ja/või põimuv protsess, tähenduse loomine ja samal ajal siis isiksuse muutumine-evolutsioneerumine.

2. Millal on tekst autokommunikatiivne: kas esimesel, korduval või igasugusel lugemisel?

Ma pooldan seda seisukohta, et tekst - ükskõik siis millises semiootilises keeles ta ka ei oleks - on võõras teadvus mille inimene endale ligi laseb või oma teadvuse selle kõrval tahaplaanile jätab kui ta sellesse võõrasse teksti süveneb. Iga lugemine, ma olen üsna veendunud, või igasugune teksti vastuvõtmine loob uued tähendused ja järelikult on ka autokommunikatsioon iga kord uus.

3. Kuidas on autokommunikatsioon seotud tagasiside mõistega?

Lahutamatult. Selle pärast, et seda ei saa ajast eriti eraldada. Räägitakse vist küll, et unenägu kestab väga lühikest aega. Aga üldiselt on ikkagi mingisugune ajavahe olemas mingisuguse mõtte mõtlemise ja selle juurde tagasi tulemise vahel ja see tagasiside nõuab aega.

4. Kuidas suhtleb kultuur iseendaga?

Ilmselt ma olen nõus Lotmani käsitlusega ja Tartu-Moskva koolkonna arusaamadega sellest asjast: kultuur produtseerib tekste ja interpreteerib neid. Ja need tekstid võivad olla loomulikult igasuguses vormis, kultuuristatud maastikust kuni kultuuri või muusikani välja. Ma võin siia juurde tuua ka mingisugused tsentri ja perifeeria kontseptsioonid, aga see kõik on väga üldteada ja mul ei oleks selle kohta midagi uut ütelda.

5. Kas mõtlemine on autokommunikatsioon?

Suuresti. Jah, mis ta veel olla saab siis.

6. Kas autokommunikatsioon võib olla sisemiste adressaatidega suhtlemine?

Jah, võib küll.

Siin on lisaküsimus, et: kas sul on omad sisemised adressaadid?

Ma ei liigitaks ennast küll mingiks eriliseks skisofreenikuks, aga ma arvan küll, et ma räägin mingisuguste osadega endast.

7. Kuidas on autokommunikatsioon seotud automudelitega (enesekirjeldusega)?

Vältimatult. Selle pärast, et ei ole võimali ennast kirjeldada ilma selle sisekõneta või ilma seda sisekõne tajumata või kuidagi selle üle reflekteerimata. Ja see enesekirjeldus võib olla puhtalt autokommunikatiivne, seal ei tarvitsegi olla mingisugust välist väljendust.

8. Võid sa kohapeal välja mõelda näite sellest kuidas AK kvalitatiivselt muudab informatsiooni?

Positiivse mõtlemise näide. See on tõesti niimoodi, et kui minu ette kerkib mingisugune raskus või probleem siis ma võin selle enda jaoks ümber tõlgendada potentsiaalsuseks või võimaluseks midagi paremaks teha. Ja see on juba informatsiooni kvalitatiivne muutmine. See tähendab, et ühest küljest võib see ju olla see, et ma muudan oma hinnangut, aga lõppude lõpuks kui me enne kokku leppisime, et informatsioon on lahutamatult seotud sellega kes seda informatsiooni valdab või haldab, siis see on kvalitatiivne muutus.

9. Kas autokommunikatsioon võib toimuda sõnumite edastamisega endale läbi ruumi (aja asemel)?

Senikaua kui me ei suuda olla ühel ja samal hetkel mitmes kohas korraga jääb ajafaktor alati valitsevaks.

See oligi absurdiküsimus.

10. Kas enesetaju on autokommunikatsiooni vorm?

Minu jaoks tekib siin ka see küsimus, et kas enesetaju ja enesekirjeldus ei ole mitte üksteiseks üleminevad protsessid…

Ikka on

Et sellisel juhul, mõistagi, jah.

Inglise keeles enesetaju asemel on self-perception ja self-awareness, nad on mõlemad… Et siis minu näide on ka umbes selline, et ma ei näe mida mu kätt [siin selja taga], aga ma tean mida see teeb. See on enesetaju, aga kas see on enesega suhtlemine?

Mingil tasandil, mis ei pruugi olla niiöelda kõrgem ajutegevus, on seda kindlasti. Niipea kui sinna juurde tekib veel mingisugune verbaliseering või mõte, siis seda enam; kuigi ma arvan, et autokommunikatsioon ei tarvitse olla verbaalne.

See on väga hea vastus.

Ma olen mõelnud selle füüsilise intelligentsuse üle, et näiteks kui keegi on kümnevõistleja, siis tema keha oskab väga paljusid asju teha kõrgel tasemel - seega, igasugune füüsiline võimekus, kui see ka ei ole mingisugune intellektuaalse pingutuse vili, et siis… Ma arvan, et seal käivad mingisugused väga põnevad autokommunikatiivsed protsessid, mingisuguseks soorituseks keskendumine mis ei tarvitse samuti olla mingil määral verbaliseeritav, ma täpselt ei tea, ma ei ole sportlane. Need füüsilise tegevuse vormid mis minult suurt keskendumist nõuavad on osaliselt verbaliseeritavad, aga mitte täielikult.

2024

11. Kas autokommunikatsioon võib olla puhtalt autoreferentsiaalne nagu see on süsteemiteoorias?

Ei usu. Esiteks on väga keeruline korraldada olukorda kus ei ole väga palju väliseid stiimuleid. Me rääkisime siin sellest kuidas on võimalik kunstlikult luua tingimused kus väliste stiimulite hulk on viidud miinimumini ja on ju teada igasugused religioossed praktikad mis tegelevad sellega kuidas mingisugune sisekõnevool seisma panna, oma meeled tühjendada, aga see peaks nüüd olema just selle puhta autoreferentsiaalsuse vastand, see meelte tühjendamine.

Kuidas nii?

Meelte tühjendamine välisest on samal ajal ka tühjendamine sisemisest. Mitte, et ma sellest kõigest väga palju teaksin. Ma ise ei praktiseeri meditatsiooni sel kujul mis niimoodi teeks; samal ajal, mida aeg edasi, seda rohkem ma tunnen sellest puudust. Võibolla peaks.

12. Kuidas erineb autokommunikatsioon tavalisest märgiprotsessist e semioosist?

Ausalt öeldes väga raske öelda, et üldse kuidagi erineks. Tundub nii, et mõlemad on piiratud ainult tajuva või mõtleva subjekti ajalikkuse ja surelikkusega.

13. Kuidas vaatleksid isiksust ühiskondlike koodide individuaalse valikuna?

Robert Musil on minu arvates kunagi kirjutanud, et tänapäeva inimene on hunnik ajakirjaväljalõikeid. Ma arvan, et mida teadlikum subjekt seda paremini ta neid ajaleheväljalõikeid valida suudab. Ühiskondlikud koodid, normid ja muu selline kraam võiks olla peamiselt ületamiseks, ütleksin ma. See ei tähenda, et ma oleksin loomu poolest väga vägivaldne või väga anarhistlik või midagi muud, aga ma arvan, et inimese individuaalse arengu potentsiaal on seda suurem mida enam ta on neist normidest ja koodidest teadlik ja mida paremini ta ennast neist vabastada suudab. Ütleme nii, et vähemasti tema sisemine mina ei peaks olema selle värgi külge aheldatud. Inimene ei peaks ideaalis defineerima ennast oma lemmikbändi, oma pangakonto, oma läbitud haridusasutuste kaudu...

Ometi me teeme seda.

Jah. Pigemini selle kaudu kui elus ta ennast tunneb.

14. Kas "auto-communication" erineb kuidagi "self-communication"-ist?

Ma ei tea mis vahet on.

Ega keegi vist ei tea, nad peaksid nagu samaväärsed olema.

Jah, just, kui üks on kreeka keeles ja teine on inglise keeles, et kas seal on midagi vahet ka tegelikult...

15. Kuidas sina suhtled iseendaga?

Mida edasi, seda rohkem üritan ma endale andeks anda, et ma olen lihtsalt inimene ja seda vähem üritan enda üle kuidagimoodi mingisuguse kujutletava superego seisukohast kohut mõista.

Kas on mõni selline praktiline näide ka, näiteks iseendale kirjutamine või midagi sellist, mida sa annaksid maailmale edasi selle intervjuu kaudu?

Mida ma maailmale edasi annaks? Ma arvan, et maailm saab ilma minu nõuanneteta suurepäraselt hakkama ja ma arvan, et vaimsed praktikad mis aitavad inimesel selle maailmaga toime tulla peab igaüks endale ise valima vastavalt oma kalduvustele ja vajadustele, peamiselt vajadustele. Ilmselt ma palvetan, jah.

Ilmselt

Jah.

4.8.7 AC: Silvi Salupere (2013-08-25 01:29)

Silvi Salupere

IFRAME: https://w.soundcloud.com/player/?url=http %3A %2F %2Fapi.soundcloud.com %2Ftracks %2F107073923

1. Kas autokommunikatsioon korrastab isikut ennast või informatsiooni/tähendust/teadmisi?

Ma arvan, et see on nagu kaheastmeline, et ta tegelikult mingis mõttes alguses korrastab seda informatsiooni või teadmisi või mis iganes kuidas seda nimetada, aga see peaks omakorda viima ka, nojah, kui me nüüd peame hakkama veel isikut defineerima, ma arvan, et me võime öelda, et see peaks seda mõttetegevust ka kuidagi korrastama. Kuigi samas ma jäin just hiljuti mõtlema selle oma kogemuse ja autokommunikatsiooni peale, et ma ei tea kas seda saab nimetada autokommunikatsiooniks, aga seal pidevalt käib nagu enda üle mõtisklemine, et see mingis mõttes võib ka vastupidi olla, et see hajutab või segab sind. Ma ei tea, võibolla peaks õige vastus olema see, et see autokommunikatsioon võib olla lihtsalt mitut eri liiki, et sa võid selle endale panna eesmärgiks näiteks mingite meditatsioonide puhul ja siis on see tõesti korrastav, aga samas autokommunikatsioon võib olla ka mingis mõttes mitteteadlik, et sa ei saa seda nagu juhtida. Sa nagu räägid iseendaga, teed midagi ja mingid mõtted häirivad, et see on ka nagu autokommunikatsioon võibolla, jah, ja sa ei suuda neid juhtida.

Neil küsimustel ei ole nagu õiget vastust, aga ma arvan, et sul on õigus, et siin ongi hästi palju erinevaid võimalusi.

2. Millal on tekst autokommunikatiivne: kas esimesel, korduval või igasugusel lugemisel?

Ma arvan, et ta jällegi sõltub ja seda ei saa ette aimata.

Kas tekst üldse saab olla ise autokommunikatiivne?

Ei, ta saab olla, muidugi, aga ma mõtlen, et ta võib hakata tööle ja võib mitte hakata. Ma arvan, et õigem oleks öelda niimoodi, et ma ei arva, et igasugusel lugemisel.

Okei. Sa oled esimene kes niimoodi ütleb.

3. Kuidas on autokommunikatsioon seotud tagasiside mõistega?

Ma arvan, et ta on otseselt seotud. Ta reaalselt peakski olema seotud, sest tegelikult autokommunikatsioon, mis on kasvanud välja sellest kommunikatsioonimudelist, kus feedback on sisse kirjutatud, ma näen, et see on otseselt seotud ja tegelikult autokommunikatsiooni võib ilmselgelt ümber kirjutada selles tagasiside metakeeles, ma ei näe mingit takistust.

2026

Esimene esineja [Peter Grzybek] umbes umbes nii tegigi.

4. Kuidas suhtleb kultuur iseendaga?

Nojah, see on väga raske küsimus selle pärast, et siis kerkib küsimus nende - kui me räägime suhtlemisest ja kommunikatsioonist - kerkib küsimus, et mis kanalites, et kuidas need teated peaksid siis liikuma, mis see kanal on ja kes see saatja-vastuvõtja on? Tegelikult on seda üsna raske ette kujutada, et jah, Lotman räägib nendest tekstidest ja mälust ja nii edasi ja nendest mehhanismidest mis siis on mingis hästi generaliseeritud või siis üldistatud vaates, et see on siis midagi niisuguston, et tekst kui niisugune on mingis hästi üldises mõttes. Ma ei usu, et kultuur nüüd saaks iseendaga suhelda, seal peavad olema mingisugused need kandjad kes siis genereerivad ja tekstid kogunevad ja siis see sama tagasiside... Et niimoodi.

5. Kas mõtlemine on autokommunikatsioon?

Nojah, see mul tuleb meelde... Ma ei saa mitte tsiteerida [Terry] Pratchetit, kes ütles, et kõik inimkonna probleemid on tekkinud sellest, et keel mis algselt oli mõeldud selleks, et küsida teiselt kus õunapuu otsas need head õunad kasvasid, et seda hakati kasutama igasuguste filosoofiliste probleemide lahendamiseks. See on täpselt selline asi, et mõtlemisel ja mõtlemisel on vahe, et kui ma mõtlen selle peale, et kas mu kõht on tühi ja kust ma selle toidu saaksin - see ei ole tegelikult mõtlemine. Selline niiöelda päris mõtlemine - ma arvan, et see läheb küll sinna autokommunikatsiooni alla. Me võiksime neid nimetada niiöelda vaimseteks küsimusteks.

Ma esitan siin lisaküsimuse või annan suuna: tuletan meelde sellist mõistet nagu Bahtini sisedialoog.

Bahtinis on ikkagi Võgatskilt enamus tulnud. No vot, aga ma ütlengi, et see sama dialoog, et sa võid seda dialoogi pidada ka niisugusel väga primitiivsel tasandil ja siis ma ei kujuta ette, et mis sellest nagu eriti tõuseks. Mulle on ikka alati tundunud, et autokommunikatsioon on midagi kõrgemat.

6. Kas autokommunikatsioon võib olla sisemiste adressaatidega suhtlemine?

Nojah, ilmselt peaks niimoodi defineerima selle pärast, et kui me üldse tahame seal rääkida adressaat-adressandist on selge, et nad peaksid ikka olema sisemised... Kus siis veel?

Ma just ise taipasin, et selles küsimuses ma lähtusin ühest Lotmani väitest, et tal on nagu peas mingisugused vestluskaaslased.

Nojah, see tuletab meelde seda - ma ei tea küll kes seda ütles - et Sokratesel oli deemon kellega ta suhtles ja siis oli selline idee, et tol vanal ajal lihtsalt need parem- ja vasakpoolkera olid nagu võrdsemad kui praegu, ja selle pärast olidki need osad jaotatud, et niimoodi tõepoolest suhtlesid parem- ja vasakpoolkerad omavahel. Seda on tänapäeval natuke üle-arendatud.

Mulle meenus see Anti Randviiru tõlgendus, et on autokommunikatsioon ontoloogiliste subjektide vahel, ehk siis nagu füüsilised isikud, ja siis on ka autokommunikatsioon semiootiliste subjektide vahel, ehk ühes inimeses võib olla mitu mina.

See on selline väga skisofreeniline... Tegelikult ongi, aga kas on siis küsimus selles, et siis tõepoolest võib tulla selline psühhhiaatriline seletus, aga sa võid selle teise mina nagu ka ise tekitada ja see on paljudele omane, et sa endaga ikkagi suhtled.

7. Kuidas on autokommunikatsioon seotud automudelitega (enesekirjeldusega)?

Põhimõtteliselt peaks olema niimoodi, et kui tuua need kaks eesliidet, kui me võtame nüüd vene keeles ja mõlemad on tõepoolest auto-, et nad peaksid olema nagu otseselt seotud, niisamuti nagu ka kommunikatsioon on koos kirjeldustega. Lotman ei räägi mitte ainult inimesest, vaid ka kultuuri puhul see enesekirjeldusest tekibki kui kultuur on iseendaga autokommunikatsioonis. Ma arvan, et see seos on tõesti otsene ja loomulikult kui me räägime ka mingisugusest konkreetsest inimesest, isikust, siis ta nagu ka oma teadvuses konstrueerib kaks mina ja nagu küsib enda käest, kas siis vaatab peeglisse või niisama või... tegelikult kogu aeg kommunikeerib oma tegevust. Siis loomulikult see on seotud enesekirjeldusega. Kas ta siis kiidab iseennast paremaks või mis iganes, aga kuidagi ta konstrueerib seda enda mina.

8. Võid sa kohapeal välja mõelda näite sellest kuidas AK kvalitatiivselt muudab informatsiooni?

Muidugi on raske kohapeal välja mõelda... Sest just oli mingil istungil juttu sellest ornamendist ja ratta klõbinatest... Eks ma olen selle peale ka enne mõelnud, aga rääkida pole keegi sellest nagu nõudnud.

Oli ka aeg.

Jaa, ja viimane aeg. Ma kujutan ette, et üks asi mis võiks olla nagu nende rongiratastele on... Ma ei tea nüüd konkreetset näidet, aga ma usun, et see võib mõjuda ja sellel on suur mõju. Igasuguned rütmilised asjad - muusika on just selline kus on mingisugused segmendid mis vajavad mingit korrastatust. See on võimeline muutma informatsiooni selles mõttes, et ta on võimeline... kasvõi kui sa vaatad midagi või ükskõik kuidas sa seda informatsioon saad või siis kuuled samal ajal midagi või näed midagi... Ta on võimeline muutma sinu informatsiooni selle mõttes, et sinu vastuvõttu nagu mõjutada. Kui on mingi ühtemoodi muusika siis sa seda sama asja näed ühte moodi, aga kui on teistmoodi muusika siis näed ka teistmoodi. Selles mõttes on võimalik, konkreetset näidet ma ei tea, aga kui hakata mõtlema, siis kas see näide ei sobi, et kui taimedele seal Mozartit ja mida iganes mängiti... Et noh, tegelikult mulle tundub, et inimesega on täpselt sama olla, et me ei erine nii palju. Võibolla seda ei ole võimalik niimoodi mõõta, aga põhimõtteliselt kuna me oleme täpselt samamoodi elusorganismid siis see peaks samamoodi mõjutama.

Mulle endale meenus kohe interferentsi näide, et sa oled ühes seltskonnas, räägid midagi, ja kõrvallauas keegi ütleb valju häälega mingi sõna ja ühtäkki sa kuuled täpselt sama sõna ka enda seltskonnas.

No vot, need deja vu-d ja sellised asjad, need on jah tihti, aga siin on tõesti huvitav, et kas ja kuidas seda saab seletada selle...

Ka see kuidas sõnajärjest võetakse kinni kui sa üritad vahele sekkuda, siis umbes nagu "ka mina mõtlen, et" ja siis järgmine inimene ei lõpeta rääkimist vaid ütleb samamoodi, et "ma mõtlen, et".

Mhm. Ja-ja. Või kui korraga sama asja öeldakse.

9. Kas autokommunikatsioon võib toimuda sõnumite edastamisega endale läbi ruumi (aja asemel)?

Ma mõtlen nüüd mida siin mõeldakse, et kas see on midagi taolist, et sa nagu kirjutad endale mingi kirja ja siis loed seda mujal. Aeg ja ruum on ikka tõsiselt seotud... Või see küsimus siis mõtleb seda, et kui ma loon oma teadvusesse kaks isikut, kommenteerin mingeid oma tegevusi, oma mõtetest, siis see on nagu ajas aga ruumi ei ole, aga mõnes mõttes ikkagi on. Ma võin selle kohta öelda siis jah, et tõesti ma võin kirjutada endale mingi kirja, mingi meeldetuletuse, et kas see ei ole midagi niisugust, et "ole nüüd tubli" ja panen selle seina peale ja kui ma seda vaatan siis nagu, jah, on küll ruumis, võib ikka. Või siis ma ei tea, see on ka see sama, et räägitakse kui tahad kõhnaks saada siis pane ennast kohnana sinna külmkapi peale.

Sa oled esimene kes on üritanudki sellele vastata. Eva ütles lihtsalt, et aegruum on lahutamatu ja ongi kõik.

10. Kas enesetaju on autokommunikatsiooni vorm?

See self-perception on minu jaoks liiga kuidagi, kuidas nüüd öelda, füüsikaline...

Nagu vahetu, äkki?

Jah, et see on nagu ikkagi seotud otseselt tunnetusega, meeleorganitega, minu jaoks. Selles mõttes ma arvan, et mitte, et ei seostu.

Vähemalt on konkreetne vastus.

11. Kas autokommunikatsioon võib olla puhtalt autoreferentsiaalne nagu see on süsteemiteoorias?

Ma nüüd täpselt ei kujuta ette mida mõeldakse autoreferentsiaalsuse all. Enesele viitamine või?

Jah.

Aga kas siis ei ole ikkagi see süsteemiteoorias enesele viitamine üsna mehhaaniline, selline masinlik... Noh, eks see sõltub ka süsteemiteooriast, eks neid ole ka erinevaid, et kui võtame, ütleme, klassikalise süsteemiteooria mis on

otseselt seotud hermeneutika ja nende asjadega, siis... ma ei tea, aga põhimõtteliselt ma ei näe siin mingit ületamatut lõhet.

12. Kuidas erineb autokommunikatsioon tavalisest märgiprotsessist e semioosist?

Võibolla see pertseptsiooni värk on sealt puud, sest kui Peirce'i jaoks on semioos ikkagi seotud märgi tajumisega ja selle igavese küsimusega - või Benveniste - et selleks, et märk oleks pead sa teda märkama. See on autokommunikatsiooni poolt... see on väga raske, sest ta on ka mingis mõttes nagu märk, aga no tundub, et see on ikkagi mingil teisel tasandil, võibolla siis kah nagu esmane ja teisene, see on nagu esimene ja teine intentsioon nagu skolastidel oli.

13. Kuidas vaatleksid isiksust ühiskondlike koodide individuaalse valikuna?

No aga see on ju väga selge, siin ei ole midagi sellist, Lotman on sellest paljudes teistes kohtades rääkinud. See ühiskond või kultuur on nagu maatriks, aga iga inimene võtab sealt... See individuaalse ja kollektiivse see seos... Inimene loomulikult valib sealt - ta isegi ei vali, ei saa öelda niimoodi, et ta spetsioolselt valib, aga temal on lihtsalt... See tuletab mulle meelde Fawcett'i, kes on ilma asjata ära unustatud ja kellel oli see väga selgelt ära näidatud selle oaasi ja kogu kulturi seos milles kujutatakse selliseid diagramme - siin on see suur, nagu üldine ja siis on see väiksem osa mis on siis nagu iga indiviid. Ja siis ongi, et see mis me kõik ühiselt jagame kultuuriga ja siis see mis on meie oma, privaatne sfäär. Iga inimene koosnebki nagu sellisest kahest poolusest.

Jurgen Ruesch'il on üpris sarnane mudel.

Nojah, vot, tuleb vaadata kas ta Fawcett'ile viitab, sest tegelikult Fawcett oli kuuekümnendatel ja ta on ilmaasjata, jah, kuidagi nagu... Muidugi ma arvan nendes sotsio-asjades tegelikult tsiteeritakse, aga tal on väga asjalik see süsteem.

Ma tänan selle viite eest.

Palun.

14. Kas "auto-communication" erineb kuidagi "self-communication"-ist?

Ma jällegi ei tea, see on metakeele küsimus, et kes seda self-communication'it kasutanud on ja mida ta selle all mõtleb. Aga kui ma sõnu nüüd vaatan siis ma ei näe [erinevust], sest auto peaks ju tähendama kreeka keeles ka midagi "ise", et selles mõttes on see keeleline küsimus. Aga on täiesti võimalik, et keegi on sellele self-communication'ile mingi oma tähenduse andnud, ma tõesti ei tea seda.

See tähendus on enam-vähem sama, aga self-communication on Ameerika diskursusest.

No vot.

15. Kuidas sina suhtled iseendaga?

Pidevalt ja see käib mulle nii närvidele, et kogu aeg käib mingisugune vestlus, et selles mõttes on väga halvasti. Ma jäingi mõtlema siin kui Anti ütles, et see on suletud süsteem. Täitsa lõpp, jumal teab mis niimoodi juhtub, et ei saa õhtul magama jääda - kogu aeg midagi toimub.

4.8.8 AC: Andreas Ventsel **(2013-08-29 20:32)**

Andreas Ventsel

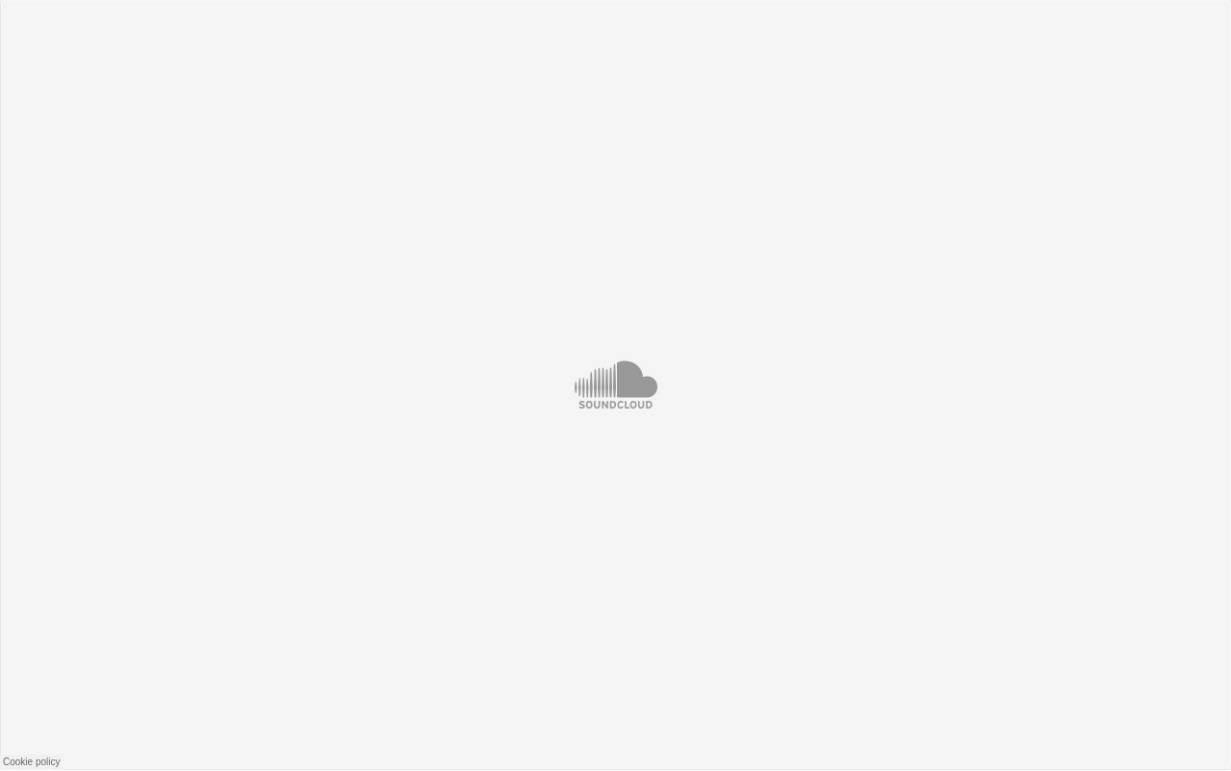

IFRAME: https://w.soundcloud.com/player/?url=http %3A %2F %2Fapi.soundcloud.com %2Ftracks %2F107861539 &show _artwork=true

1. Kas autokommunikatsioon korrastab isikut ennast või informatsiooni/tähendust/teadmisi?

Kui me mõtestame autokommunikatsiooni Lotmani järgi siis on iga teksti funktsioon kommunikatsioonisüsteemis alati nii isikut kui ka informatsiooni taaskorrastada. Selles mõttes eeldab küsimus kindlasti mõlemapoolselt jah-vastust. Autokommunikatsioon korrastab nii isikut kui ka informatsiooni, sest autokommunikatsioon on igasuguse kommunikatsiooni üks komponent, me ei saa neid üksteisest lahutada. Teatud kultuuritüübid kalduvad rohkem autokommunikatsioon poole ja teised rohkem info edastamise poole. See sõltub siis vastavalt kultuuritüübist kui ka kontekstist kus see esineb. Just lõuna ajal rääkisime Marek Tammega, et alati tuleb rõhutada teksti ja konteksti üksteisest sõltuvust. Ei ole konteksti kui sellist, see on alati niiöelda relatsiooniline, et tekst loob konteksti ja kontekst teataval viisil loob ka teksti. Aga kui ma peaksin valima siis loomulikult peaks autokommunikatsioon teisendama või transformeerima isikut ennast ja samas teha saab ta seda üksnes selle kaudu, et see informatsioon mida ta enne teab saab kodeeritud lahti individuaalse koodiga, siis loomulikult ta süvendab või teisendab seda eelnevat informatsiooni ka. Mõlemad on olulised: muutub nii informatsioon, tähendus, teadmine kui ka siis isik ise, sest vähemalt lähtudes "Kultuurisemiootika ja teksti mõiste" artiklis välja toodud viiest teksti funktsioonist kommunikatsioonisüsteemis on see päris ilmne, et mõlemad muutuvad.

Silvil oli ka selline päris lihtne vastus, et see toimub astmeliselt: kõigepealt informatsioon ja siis sa ise. Ka hea.

2. Millal on tekst autokommunikatiivne: kas esimesel, korduval või igasugusel lugemisel?

Siingi on vastus umbes sama mis esimesel, sest ükski kommunikatsiooniakt ei toimu ilma autokommunikatiivse komponendita, kuid kui olla Lotmani tekstile truu siis peaks ütlema, et korduval lugemisel. Tekst vähemalt oma sisu tasandil peaks jääma samaks kui me ta vastu võtame ja siis autokommunikatsiooni käigus teda teisendama vastavalt sellele millised koodid me siis valime selle teksti lahti kodeerimiseks või selle teksti mõtestamiseks. Võib-olla "korduval" oleks neist kolmest valikust siis kõige parem. Vähemalt juhul kui me peame silmas just teksti mis tuleb sissepoole autokommunikatsiooni käigus. Esimeses küsimuses on ka see, et üks asi on see kui autokommunikatsioonis tuleb sisse tekst mida me siis uuesti hakkame kodeerima lahti, lisame uue koodi, siis teine tekst on see mis on juba läbinud selle kodeerimise. Kui peame silmas seda esimest teksti sisendust endale siis ta peab olema korduv, sest vastupidisel korral

oleks ta lihtsalt uue informatsioonipaki niiöelda edasiandmine kus suureneb informatsiooni teadjate hulk aga mitte informatsioon ei muutu selle käigus.

3. Kuidas on autokommunikatsioon seotud tagasiside mõistega?

Kuidas sina ise seda raamistaksid?

Tundub, et sellest võiks mõelda natuke Peirce-likult, et autokommunikatsiooni käigus ma kodeerin ühe ja sama teksti uue koodiga, vahetan koodi ja saan uue tähenduse ja paiskan selle uuesti kommunikatsiooniringlusse. Sealt tuleb äkki tuleb see tagasiside, et kui ta on juba läbinud autokommunikatsiooni, on uue tähenduse või enese-selguse juba kätte saanud ja hakanud sellega opereerinud siis tagasiside võiks lisanduda autokommunikatsioonile või midagi sellist. See oleks üks variantidest.

4. Kuidas suhtleb kultuur iseendaga?

Siin on mõnes mõttes kaks võimalust. Üks on Lotmanist lähtuv autokommunikatsioon just selles väga kitsas mõttes ja millele on tegelikult keskendunud pigem see suvekool ja teine on see enesekirjeldus kus kõige mastaapsemas ja universaalsemas mõttes on kultuur loomulikult alati loomulikult autokommunikatsioon kuna kultuurist kui semiosfäärist midagi väljapoole ei jää vähemalt semioosi mõttes siis paratamatult on tegu autokommunikatsiooniga. Aga kui me räägime nüüd autokommunikatsioonist koodivahetuse mõttes siis see on natukene teine aspekt mida Lotman tahab rõhutada. See natuke kattub ka auto-comunication'i ja self-communication'i eristusega mil mulle tundub üldises mõttes on siiski sama, aga oluline on nüüd see, kas rõhutada transformatsiooni protsessi või tulemust. Siin on võib-olla väike erinevus sees.

Mulle endale meeldib selline tõlgendus mille poole mõned on nagu vihjanud, et kultuuri puhul on väga raske täheldada seda self'i, aga isikul on see olemas ja siis ma olengi mõelnud, et äkki oleks mõttekas omistada autokommunikatsioon kultuurile ja self-communication isikule. See oleks lihtne lahendus.

Jah, kui me nõustume, et inimese puhul on self'ile kerge osutada. Seda sõna on muidugi kerge kasutada, aga mida see tähendab või kui küsida "Mis ma siis ise olen?" siis oleme raskustes kohe. Täpselt sama võib öelda ka kollektiivse mälu kohta. Paljud kriitikud süüdistavad nende mõistete kasutajaid totalitaarsuses.

5. Kas mõtlemine on autokommunikatsioon?

Kindlasti on mõtlemine autokommunikatsioon. Kasvõi iseendalt üha enamate küsimuste esitamine ühe ja sama asja kohta on teataval viisil ikkagi autokommunikatiivne tegevus. Minu arvates toimib siin abduktiivne loogika, mida ka Lotman selle autokommunikatsiooniga tahab siin öelda. Minu arvates iseloomustab see just sellist kvalitatiivset uurimisprotsessi, et ta pidevalt reflekteerib enda eelnevaid tulemusi: selles mõttes ma midagi uut ei saa, aga vaatan seda distantsilt ja muudan vaatenurka. Vaatenurga muutmisega kohe muutub teataval viisil ka vaadatav, sest vaadatavat kui sellist pole puhtal kujul olemas.

6. Kas autokommunikatsioon võib olla sisemiste adressaatidega suhtlemine?

Nii ta vist nagu on mõeldud. Ma sean ennast nagu objektiks ja see kes ma olen küsib iseenda kohta. Siis toimub võõrandumine või kahestumine, kui sisemisi addressaate on mõeldud selles mõttes. Ma pean iseendas teatud sisemist distantsi looma endaga kui küsijaga ja endaga kui sellega kelle käest küsitakse.

Mõned mõtestavad seda küsimust selles võtmes, et näiteks üks ajuosa suhtleb teisega.

See on võimalik, aga ma ei ole selles ajupoolkerade diskursuses kindel - ma ei pea seda sellisel viisil eriti pädevaks seisukohaks tänapäevaste kognitiiv-neuropsühholoogiliste uuringute taustal. Küsimus ei ole selles, et kontinuaalne ja diskreetne oleksid kuidagi halvad mõisted. Lihtsalt see ajupoolkerade metafoor, mis esialgselt ei olnud mõeldud metafoorina, oli väga selge: siin ongi ühes ajupoolkeras lokaliseeritud üks kodeerimissüsteem, teisse teine ja need on põhimõtteliselt erinevad - sellisel viisil see vist ikka päris ei päde tänapäeval. See, et ühel ajupoolkeral võib olla natuke rohkem kalduvust teatud infohulki töödelda, see on üks asi, aga teiselt poolt näiteks kui aju saab kahjustada siis võib üks ajuosa üle võtta need aju funktsioonid mis olid ette nähtud kahjustatud osale. Selles mõttes ei ole see lokaliseeritus determineeritud. Kasutame siis seda pigem metafoorina kuiet sõnasõnaliselt.

7. Kuidas on autokommunikatsioon seotud automudelitega (enesekirjeldusega)?

Mulle tundub (ja Silvi ettekandes *ustrojstvo* ehk mehhanismi teemal), et kommunikatsioon viitab ikka teatud protsessile ja mudel viitab protsessi tulemusele. Selles mõttes automudel võib olla ka enesekirjeldus, kuid enesekirjledus viitab ka ikkagi protsessuaalsusele. Automudel on pigem selle protsessi väga abstraktne kontsentraat. Mudel eeldab ennekõike seda, et tal oleks võimalikult suur seletav jõud. See aga eeldab, et ta peab olema võimalikult lihtne, koosnema minimaalsetest funktsoneerimiseks vajalikest osistest. Mudel minu arvates viitabki nendele väga minimaalsetele osistele või aspektidele mis selle mudeli siis toimima panevad. Kommunikatsioon on pigem protsess siis. Mudel ja enesekirjeldus ei ole samaväärsed, sest enesekirjeldusest tuleb alles välja see mudel.

Selle pärast ongi see intervjueerimine kasulik - saab teada need väikesed erinevused.

Kui me loome näiteks eesti ajalugu, siis see on enesekirjeldus teataval viisil, aga mudel ta veel ei ole. Mudel oleks ta siis kui me sealt tooksime välja need täiesti minimaalsed igal pool selles kirjelduses esinevad tendentsid ja looksime mingi karkassi.

Ma esitan siin lisaküsimuse: kas kultuuritüpoloogiad on seotud nende mudelitega?

Siin tuleb jälle rõhutada, et kultuuritüpoloogia puhul need tüübid ei ole midagi mis on eestleitavad. Tüpoloogiad on minu arusaama järgi Lotmani jaoks ennekõike mingite korrelatsioonide tüpoloogiad. Üks ja sama tekst võib esineda erinevates tüpoloogiates ja kanda erinevat funktsiooni. Tüpoloogiad ongi funktsioonide tüpologiseerimise niiöelda tulemid. Üks ja sama tekst võib vabalt kanda erinevat funktsiooni - mõtlen siin materjaalselt sama teksti, sest kui me vaatame tekste kui tähenduslikke tervikuid siis nad ei ole enam sama tähendusega kui nad kannavad erinevat funktsiooni. Tüpoloogia on ka suhteline mõiste. Minu arvates tulebki seda rõhutada Lotmani ja üldse Tartu-Moskva koolkonna puhul, et see on väga relatsiooniline. See lähenemine on tõesti heas mõttes post-strukturalistlik. Võib-olla mõnele ei meeldi see seisukoht, aga isegi täna kui Remo Gramigna rääkis nendest primaarsetest ja sekundaarsetest keeltest, et kas primaarne keel on siis alati loomulik, lingvistiline, keel? Või tuleks võtta seda teistmoodi? Et me ei pea alati võtma seda nii, et esmane või primaarne modelleeriv süsteem on alati lingvistiline keel. Või on siin hoopis suhte küsimus? Ja kui on suhte küsimus, siis kaob ära see probleem milles süüdistas Lotmanit Sebeok. Mulle tundub, et Mihhail on pigem seda meelt ja mina olen ka seda meelt. Loomulikult väga paljudes kohtades ta toob näite, et lingvistiline keel on primaarne. See on täiesti tõsi. Aga esiteks mitte igas kohas ja teiseks see näide on võib-olla lihtsalt kõige kujukam, sest me võime keelt vaadata primaarse modelleeriva süsteemina ka selle pärast, et ta on kõige enam modelleerimist võimaldav. Ta ei ole mitte kõige algupärasem vaid kõige mitmekesisem ja võimaldab erinevaid modelleerimisi.

Mulle meeldis ka Mihhail Lotmani raamatus Struktuur ja Vabadus*see, et primaarne ja sekundaarne modelleeriv süsteem on suhteline mõiste, sest ma ei olnud seda varem kohanud.*

Absoluutselt, sest see avab suure potentsiaali kultuurisemiootikas, sest süüdistused lingvistilises keelekesksuses on alates Saussure'ist peale kogu strukturalismi haaranud ja selle tõttu vist ka kultuurisemiootika kuulub vähemalt *mainstream* mõtlemises ennekõike ikka strukturalismi paradigmasse.

8. Võid sa kohapeal välja mõelda näite sellest kuidas AK kvalitatiivselt muudab informatsiooni?

Et mingi oma näide kuidas mingi väline sisend siis sinu jaoks siis muudab mingit informatsiooni.

See väline ei ole mõeldud mitte niimoodi. Ma toon näite. Teen mingit teadustööd ja olen mingisse faasi jõudnud; loen oma tööd, vaatan oma tööd - töö on selles mõttes sama, ma kodeerin seda ühe ja sama koodiga millega ma olen selle üles ehitanud. Nüüd aga vahetan koodi ja püüan seda dekodeerida seda teise koodiga, vaadata seda teisest paradigmast - mis siis nende andmetega juhtub? See teine kood ei pea tulema väljast, vaid võib juba sees olemas olla.

See näide on päris hea, aktuaalne ka tudengite jaoks.

9. Kas autokommunikatsioon võib toimuda sõnumite edastamisega endale läbi ruumi (aja asemel)?

Eile rääkisime ka, et see eristus on rohkem nagu näitlikustamiseks, et aeg on autokommunikatsioonis nagu olulisem. Võid ühes kohas olla - näiteks vangikongis - ja vaadata aknast välja: üks ja sama merevaade, aga võin mõtestada seda

romantilises võtmes või realistlikus võtmes (et homme lähen tapalavale vms) ja see pilt avaneb mulle hoopis teistmoodi. On selge, et ruumi ei saa autokommunikatsioonis täiesti välistada, sest ruum kindlast määrab konteksti kaudu ka meie koodivaliku. Vanglas on päris kindlasti hoopis teised koodid kui kuskil mujal. Ja Aristotelese järgi aeg ennast ainult läbi ruumi tajutavaks teebki - kui ei oleks ruumi siis ei oleks ka aega. Selles mõttes on nad kindlasti omavahel seotud. Ma arvan, et mida Lotman tahab sellega (et aeg on autokommunikatsioonis tähtsam) siin öelda on see, et me võime tõesti näiteks haiglas liikumatult voodis lebades ühtegi liigutust tegemata ikkagi mõelda, kommunikeeruda iseendaga.

10. Kas enesetaju on autokommunikatsiooni vorm?

Lotmanist lähtudes vist ei ole. Kui ma tunnen valu, kas see on enesetaju? Kui valu tundmine on enesetaju siis see kindlasti erineb eneseteadlikkusest ehk iseendast kui individuaalist teadlik olemisest. Valu on üldine, seda tajub iga organism - mitmete suurte autorite bioeetilised-filosoofilised mõtisklused paljuski just sellel üles ehituvadki. Aga see kuidas me seda valu mõtestame eeldab ka teatavat eneseteadlikkust. Näiteks kas see valu on tingitud, on põhjuseta või põhjendatud näiteks isamaa eest võideldes või purjus peaga maha kukkudes on kaks erinevat asja. Enesetaju selles kõige primaarsemas mõttes ei ole autokommunikatsiooniga samane mõiste.

Taipasin just, et enesetaju võib olla autkommunikatsiooni aluseks.

Enesetaju on kindalasti vajalik, aga ma arvan, et see ei ole see mida Lotman silmas peab.

11. Kas autokommunikatsioon võib olla puhtalt autoreferentsiaalne nagu see on süsteemiteoorias?

Jätame selle lihtsalt vahele, sest süsteemiteooriat ma ei tea eriti palju.

12. Kuidas erineb autokommunikatsioon tavalisest märgiprotsessist e semioosist?

Siin võib vastata samamoodi nagu esimesele küsimusele: autokommunikatsioon on autokommunikatsiooni üks komponente. Kommunikatsioon on kindlasti üldisem mõiste kui autokommunikatsioon, aga me võime komunikatsioonis kui sellises eristada autokommunikatsiooni mis on suunatud endale ja kommunikatsiooni mis on suunatud teisele info edastamisele. See ei ole lihtsalt sõnade mäng. Uspenskij ja Lotman kirjutasid autokommunikatsioonist väga vähe, lausa häbenematult vähe - see mõiste on palju perspektiivikam kui nad algselt adusid. Oluline on see, et nad seostasid seda orienteeritust (kas on autkommunikatiivne või suunatud info edastamisele) erinevate kultuuri modelleerimistüüpidega ja see on see moment mis mingisse raamistikku paigutatuna annab palju juurde kui me tahame mingeid kultuurinähtusi uurida.

13. Kuidas vaatleksid isiksust ühiskondlike koodide individuaalse valikuna?

Siin tekkis mul oma ettekannet kirjutades küsimusi. Esiteks võib siin "valiku" all mõelda just seda valiku momenti ehk isiksust kes valib, rõhutades teatud tahet. Ja teisalt tundub siin olevat presentne ka see aspekt, et valik on mõeldud kimbuna: see on teatud valik, kood.

Set.

Jah, täpselt. "Set" on ka *Universe of the Mind*'is nii tõlgitud. Ja mulle tundub, et pigem ongi see just *set*'ina mõeldud. See ei tähenda muidugi, et Lotman vähendaks kuidagi seda tahtevabadust. Autokommunikatsioon on üks võimalikke viise kuidas seda individuaalset vabadust teoreetiliselt välja selgitada. Eesti keeles jääb jah natuke segaseks see asi.

Jah, selle tsitaadi tõlkisin ma ise kehvasti inglise keelest.
Kõige parem on [Lotmanit] muidugi lugeda vene keeles. Just täna rääkisime Silviga, et venelaste *ustrojstvo* tõlgitakse näiteks artiklis "On the semiotic mechanism of culture" 1978. aasta *New Literary History* kui "mehhanism"...

14. Kas "auto-communication" erineb kuidagi "self-communication"-ist?

Nagu ühe varasema küsimuse juures sai arutatud: mulle tundub, et *auto-communication* rõhutab just seda koodivahetuse protsessi ja kirjeldab just seda mehhanismi kuidas uus tähendus saab võimalikuks. See *self-communication* on pigem üldisem mõiste. Ma arvan, et *auto-communication* on pigem selle *self-communication*'i allmõiste. *Self-communication* võib olla kui inimesed kultuuri-siseselt saadavad üksteisele mingeid sõnumeid. Erinevalt *auto-communication*'ist rõhutab *self-communication* kogu seda kupatust. Kultuuri enesekirjelduses toimivad täpselt samad

protsessid: üks on autokommunikatiivne; teine on kultuuri-sisesene, niiöelda inimeselt inimesele edasi antava informatsiooni levik kus ei muutu informatsiooni kvaliteet (see jääb samas), vaid suureneb informatsiooni omajate hulk (annan informatsioonipaki sulle üle jne). Autokommunikatsioon räägib aga just sellest transformatsiooni protsessist. Mulle pigem tundub, et *auto-communication* võiks olla selle *self-communication*'i allmõiste. Täpselt samamoodi nagu *auto-communication* on kommunikatsiooni kui sellise allmõiste.

Sa oled esimene kel on selline konkreetne eristus. Enamus ütleb, et üks tuleb lihtsalt kreeka keelest ja teine inglise keelest ja vahet pole.

15. Kuidas sina suhtled iseendaga?

Kui ma mõtlesin selle sama küsimuse üle, lugesin pidevalt ühte ja sama kohta korduvalt ja korduvalt ja korduvalt... Ja siis olin kahevahel, et kuidas seda mõista. Küsin Toropi käest ja siis veel Silvi käest ja siis kuidagi hakkas asi nagu liikuma ühele poole ja teisele poole... See on ka nagu iseenda mõistmine: ühes mõttes oli mul olemas mingi kindel seisukoht. Samas ma kahtlesin selles, püüdsin kuidagi teistmoodi mõtestada seda. Aga iseendaga suhtlemine. Ma arvan, et ma püüan paremaks saada.

Väga hea vastus.

Ega seal muud ei olegi, aga eks see kriteerium, et mis on parem või halvem, selle paned ikka ise paika.

Aitäh sulle!

Ole hea.

4.8.9 AC: Mihhail Lotman (2013-08-31 16:36)

Mihhail Lotman

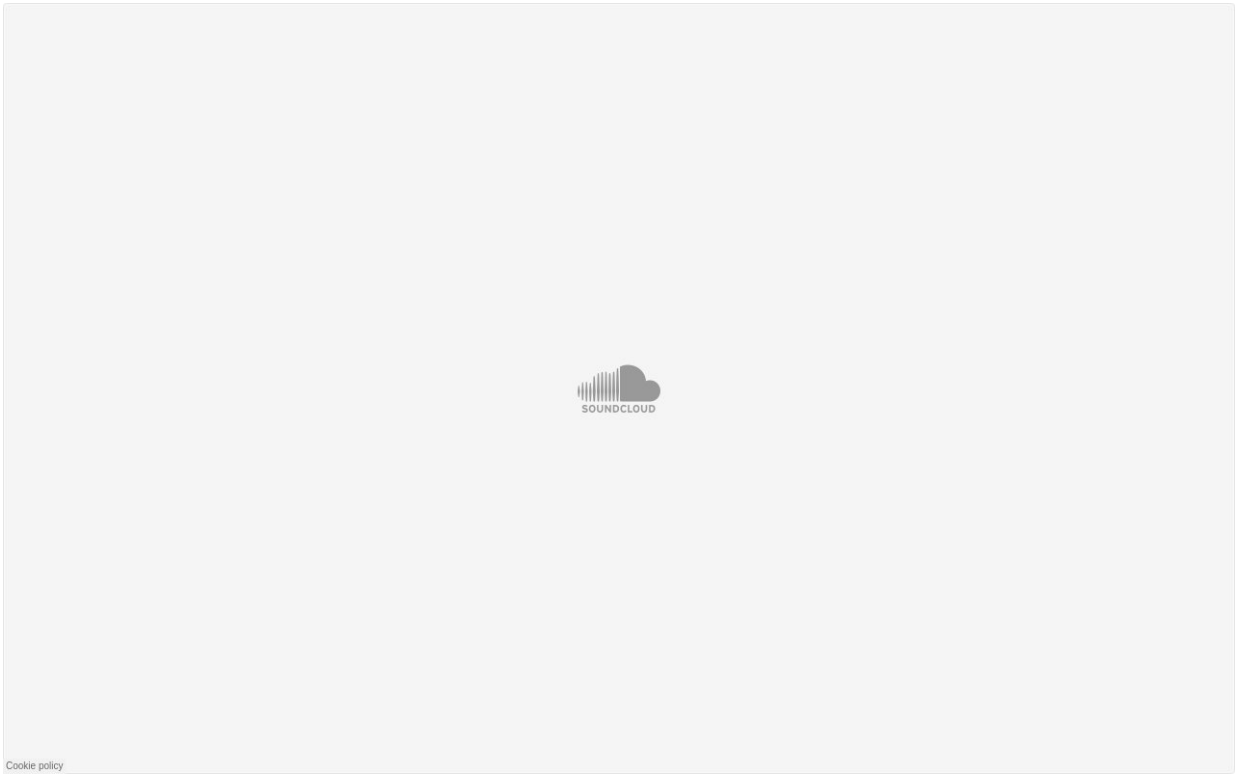

IFRAME: https://w.soundcloud.com/player/?url=http %3A %2F %2Fapi.soundcloud.com %2Ftracks %2F108162517 &show _artwork=true

1. Kas autokommunikatsioon korrastab isikut ennast või informatsiooni/tähendust/teadmisi?

2034

On olemas erinevaid autokommunikatsiooni vorme ja need korrastavad erinevaid asju. Kui ma lähen poodi siis teen endale nimekirja nendest asjadest mida ma ostan - see on autokommunikatsioon mis korrastab minu poeskäiku. Samas see distsiplineerib, et ei osta igasugust träni mida on poes kiusatus osta, aga on täiesti mõttetud. Loon ette sellise nimekirja mis on vajalikud asjad ja siis see korrastab ja distsiplineerib, aga mitte minu mõtlemist vaid minu tarbimist. Täiesti teine asi on näiteks see kui ma peaksin päevikut ja kirjutaksin igal õhtul üles mis mul päeval juhtus, mida ma mõtlesin jne - sellel võivad ka olla väga erinevad eesmärgid. Päevikupidamise klassikaline eesmärk oli 18. ja 19. sajandil eetiline areng. Ma kirjutan üles oma vead, patud jne - see oli selline ateistlik ekvivalent pihile, aga ei pihi mitte preestrile vaid pihin iseendale. Ja sellega ma korrastan näiteks oma käitumist, oma eetilisi tõekspidamisi jne. Need kaks eri tüüpi on ka seotud eri paigutusega ajalises dimensioonis. Kui ma lähen poodi ja teen nimekirja, see on autokommunikatsioon mis on suunatud (lähi)tulevikku. Kui ma kirjutan üles mis minuga päeval juhtus, siis see on palju keerulisem asi. Ma fikseerin iseenda positsiooni mineviku suhtes selleks mingisuguseid korrektiive tuua tuleviku käitumisse, hoiakutesse jne. Kuid on olemas ka kolmas võimalus kus ma lihtsalt kirjutan üles oma mõtteid selleks, et neid läbi analüüsida ja siis ma korrastan mõtteid. Kuid kõige levinuim autokommunikatsiooni vorm on mitte fikseeritud tekst vaid lihtsalt mõtted. Noh, käin, mõtlen - mõnikord täiesti suvalistest asjadest, mõnikord ma mõtlen selle üle mida teha, mõnikord ma mõtlen selle üle kuidas ma mõtlen. Kõik need korrastavad erinevaid asju ja autokommunikatsiooni puhul nagu igasuguse teise kommunikatsiooni puhul on olulised kaks tüüpi. Mõnikord nagu faatilises funktsioonis sa kommunikeerid lihtsalt selleks, et kommunikeerida. Selle faatilise funktsiooni eesmärk on identiteedi kehtestamine ja üleval hoidmine. Igaüks meist mõtleb selle üle kes ta on ja väga tihti kõige tähtsamad asjad on üldse alateadlikud. Hommikul ärkad ja sa tead kes sa oled. Kust sa seda tead? Kust sa tead, et sa oled see sama kes sa olid eile? Kurjuures erinevate haiguste puhul on see nagu arvuti: lülitad sisse, aga ta ei mäleta; kõik tuled põlevad, aga op-süsteem ei tule ette. Ja see on väga oluline autokommunikatsiooni eksistentsiaalne funktsioon, et sa tead kes sa oled.

See oli kõige põhjalikuim vastus senimaani ja sul olid kohe näited olemas, mida ma tavaliselt pean pinnima välja inimestelt. Ma pean ütlema suur aitäh juba esimese vastuse peale.

No lähme edasi!

2. Millal on tekst autokommunikatiivne: kas esimesel, korduval või igasugusel lugemisel?

Võõra teksti või enda teksti puhul?

See küsimus on Henry Bromsist lähtuv, sest tema jaoks iga tekst ei ole autokommunikatiivne. Tema näide oli see, et kui sa loed Anna Kareninat siis sa ei saa midagi teada rongiliiklusest venemaal, aga sa saad mingit naudingut.

Aa, et tegu on ikka võõra tekstiga. Siin on jällegi: missugune tekst? Kui ma loen näiteks rongi sõiduplaani siis mis mõttes ta on autokommunikatiivne? Mõnes mõttes on, sest ma nagu tean, et rong tuleb alles kolme tunni pärast, ma jõuan ära käia poes, kõrtsis ja siis vaatame kas jõuan sellele rongile. Huvi pakuvad need juhtumid kui inimene loeb mingisugust teksti korduvalt. Siis ta enam ei taha teada mis seal juhtus - ta juba teab. Aga sellisel juhul ei ole kirjaniku tekst autokommunikatsioon - ta ei kirjuta seda sulle. Aga kui sa juba korra loed läbi siis teist korda loed sa seda teistmoodi. Võiame näiteks nimelt sellise teksti mis on kirjutatud meelelahutuse mõttes. Arthur Conan Doyle kirjutas *Sherlock Holmes*'i. See oli puhas haltuura: ta ei armastanud seda tegelast, ta ei tahtnud seda teha, ta üritas teda mitu korda tappa jne. Ja siis kõik normaalsed inimesed lugesid selle jaoks, et teada mis sealt tuleb. Aga nüüd Umberto Eco või mingisugused hullud uurijad, nagu ka mina, loeme korduvalt neid asju läbi ja saame sealt teistsugust informatsiooni. Minu jaoks on *Hamlet* selline tekst mida ma pidevalt loen ja ma pean ütlema, et peaaegu iga kord ma saan sealt midagi uut. See on peaaegu nagu puhas autokommunikatsioon. Uus tuleb mitte sellest, et seal on mingi uus väline informatsioon vaid uus on selle pärast, et ta resoneerub teistmoodi. Ehkki ma pean ütlema, et väga tihti ma leian uued teemad: armastuse käsitlus *Hamletis* ei ole üldse triviaalne; siis alkoholismi teema. Esimesel paarikümnel lugemisel ei pannud üldse tähele kui tähtis see on seal, aga on. See ongi nagu autokommunikatsioon, et sa saad uue informatsiooni sealt kust nagu ei tohiks saada. Sa mõtled iseenda mõtteid, no sa tead oma mõtteid, aga sa äkki jõuad millegi uueni. Nii on ka sellise teksti puhul. Ma võin sellele ka vastata mis on automaatne lugemine. Tihtipeale on religioosne lugemine selline: sa loed seda, ütleme, Meie Issa palvet, aga tegelikult sa ei saa aru mis seal toimub ja selle peale sa ei mõtle - sa loed selle pärast, et sa pead seda lugema. See ei ole nagu autokommunikatsioon, mingil

määral on ka, just nagu iga mehhaaniline tegevus, aga see ei vaja süvenemist. Aga kui ma järjekordselt loen *Hamletit* siis mulle tundub, et ma lihtsalt jõuan sügavamale.

3. Kuidas on autokommunikatsioon seotud tagasiside mõistega?

See on hea küsimus, sest kui näiteks mingisugune autor kirjutab mingisugust kunstiteksti, siis on mingil määral tema mentaalse pildi ees mingi lugeja ja ta tegelikult tahab tagasisidet. Isegi sellistel ekstreemsetel kirjanikel nagu Nabokov. Ta väitis, et teda absoluutselt ei huvita lugeja ja ta ei kujuta ette... Ta ei taha kirjutada seal Ameerikas, Nõukogude Liidus tal ka lugejaid ei ole. Siis küsiti, et kelle jaoks ta kirjutab? Kahe inimese jaoks: iseenda jaoks ja oma ideaalsele alter egole - selline pool-skisofreeniline asi. Aga isegi sellisel juhul saab ta mingisugust tagasisidet oma ideaalselt alter egolt. Autokommunikatsiooni puhul see tagasiside on otsesem, vahetum ja valulisem kui tavalise kommunikatsiooni puhul. Iseennast on raskem petta. Võimalik, sest paljud tegelevad sellega väga edukalt, aga kui sa oled piisavalt kriitiline ja halastamatu enda suhtes siis on raske. Jällegi: mis tüüpi tekstiga on tegu? Mis tagasisidet ma ootan ostunimekirjast? *Nota bene*, ära unusta seepi? Siin muuseas on huvitav probleem - ma ei tea, kas edaspidi tuleb üles nendes küsimustes - et: autokommunikatiivse teksti kommunikatiivne struktuur. Näiteks inimesed räägivad iseendaga erinevas vormis. On inimesi kes räägivad iseendaga põhiliselt kolmandas isikus - "tema". Ja teatud vaimsetes situatsioonides ja kultuurides on see täiesti normaalne. Kotkasilm ei joonud! Kes see Kotkasilm on? Mina. Väga levinud on see, et räägitakse iseendaga teises isikus - sa produtseerid iseendas vestluskaaslase ja pöördud nagu tema poole, aga see tema oled jällegi sina. Iseendaga rääkides sõna "mina" kasutamine ei ole sugugi levinud, see on mõnes mõttes kõige huvitavam juhus.

See on küll ühes küsimuses peaagu puudutatud.

Nojah, hea küll, siis on pool küsimust juba vastatud.

4. Kuidas suhtleb kultuur iseendaga?

Kui me vaatame kultuuri kui sellist elavat organismi siis ta sutleb iseendaga nagu... See on ka nendes [Kultuurisemiootika] teesides. Kui te lugesite siis näete, et kultuuris on autokommunikatsioon isegi tähtsam kui üksininimese jaoks. Inimene kes käib ja pomiseb omaette - praegu me saame aru, et ta räägib mobiiltelefoniga, aga kuskul 30 aastat tagasi oleksime arvanud, et tal on mingi kiiks. Aga kultuur räägib pidevalt omaette ja kultuuri jaoks on väga oluline see funktsioon millest ma juba rääksin, see enesele identiteedi kehtestamine. Kultuur peab endale pidevalt meelde tuletama kes ta on. See, et hommikul ärkan üles ja ikka olen mina. Kultuuri puhul me teame tuhandeid rahvaid ainult nimepidi; kusjuures me teame, et neid ei ole hävitatud, aga nad lihtsalt kaotasid identsuse iseendaga.

5. Kas mõtlemine on autokommunikatsioon?

Üks autokommunikatsiooni vorme on mõtlemine. Kas mõtlemine on ainult autokommunikatsioon? Ei pruugi olla. Kui ma lahendan matemaatilist ülesannet siis see ei ole eriti autokommunikatsioon, aga see on mõtlemine. Autokommunikatsioon on üks väga oluline mõtlemise vorm ja teised kommunikatsioonivormid tihtipeale algavad autokommunikatsioonist. Kõige lihtsam näide: teed ettekannet, aga ette mõtled selle läbi, mõnikord isegi kirjutad läbi.

6. Kas autokommunikatsioon võib olla sisemiste adressaatidega suhtlemine?

Seda ma just ütlesin, jah, see ongi nii. Ja see ei pruugi tähendada mingisugust paranoiat. Sellel võivad olla puhtalt sellised... Ühelt poolt kogemuslikud, aga teiselt poolt esteetilised eesmärgid. Näiteks kui ma luuletan.

7. Kuidas on autokommunikatsioon seotud automudelitega (enesekirjeldusega)?

Iga enesekirjeldus tähendab autokommunikatsiooni. See on nagu ühepoolne suhe. Kas enesekirjeldus mõjutab ka autokommunikatsiooni? Küllap mõjutab, aga ma ei oska praegu hoobilt öelda kuidas.

8. Võid sa kohapeal välja mõelda näite sellest kuidas AK kvalitatiivselt muudab informatsiooni?

Siin on see Hamleti näide. Mingisugune informatsiooni hulk on üks ja sama, aga autokommunikatsioon transformeerib seda. See aktiveerib ühed asjad ja teised asjad ei ole enam nii huvitavad. Ma mäletan, et kui ma esimesi kordi Hamletit lugesin siis mind huvitas väga selle filosoofiline problemaatika, siis kultuuriline taust jne. Aga praegu see enam nii väga ei huvita, vaatan rohkem selle psühholoogiat... Suur mõistatus on see Horatio kuju. Väga olulisel moel transformeerib.

Nüüd ma imestan, et Andreas Ventsel ei toonud Dostojevski Idiootide näidet, mida ta on kuus korda lugenud. Ta rääkis millestki hoopis muust, aga see selleks.

9. Kas autokommunikatsioon võib toimuda sõnumite edastamisega endale läbi ruumi (aja asemel)?

Ma ei saa küsimusest aru. Mis tähendab läbi ruumi ja mitte läbi aja?

Juri Lotmanil oli kardinaalne väide, et sõnumite edastamine mina-sina kanalis toimub läbi ruumi ja mina-mina kanalis läbi aja.

Aa.

Et kas võib olla ka vastupidi? On selline stsenaarium mõeldav?

Ma pean siis nagu füüsiliselt oma kehast siis väljuma või?

Kujutame ette.

No ma fantaseerin siis. On olemas sellised mälestused inimestel kes on kliinilises surmas, et kuidas nad näevad nagu iseennast seal lamamas. No vot, et võib enne operatsiooni sinna seina peale kirjutada: "Kuule, tule tagasi!" See on ruumis, aga üldiselt räägitakse, et analoogilist kogemust saab mingi väga tugeva narkootikumiga, näiteks meskaliiniga. Mul ei ole kliinilise surma kogemust. Võib ka muidugi vastupidi: olles iseendast väljas jätta kellelegi kirja…

Mulle tuleb kohe meelde see unenägude juhtum, et sa teed unenäos midagi, siis ärkad üles ja oled pettunud, et seda ei olegi päriselus tehtud.

10. Kas enesetaju on autokommunikatsiooni vorm?

Nagu juba esimesele küsimusele sai vastatud: enese teadvustamine on üks olulisi autokommunikatsiooni eesmärke niiet nad on seotud ja eneseteadlikkus on autokommunikatsiooni tulemus. Siin on inglise keeles kerge teha vahet [self-perception'il ja self-awareness'il], aga eesti keeles raske. Järelikult need asjad ei ole nii kaugel teineteisest.

Okei. Vastus on siin enam-vähem jah siis?

Jah, ma ütlesin, loomulikult…

Sest teiste vastused on kõik olnud ei.

See on jah, aga see ei ole üks ja sama, see on nagu põhjus-tagajärg, aga nad on kindlasti seotud.

11. Kas autokommunikatsioon võib olla puhtalt autoreferentsiaalne nagu see on süsteemiteoorias?

Kindlasti mitte.

Siis ta ongi selline erinevus süsteemiteooria ja kultuurisemiootik vahel?

Aga kus süsteemiteoorias on öeldud, et see on nii? Ma ei ole süsteemiteoorias üldse midagi autokommunikatsioonist lugenud. Ma muidugi lugesin süsteemiteooriat kolmkümmend aastat tagasi…

Kas ma peaksin rääkima siis?

No mis seal on?

See on suhteliselt hiljuti Luhmannist lähtuv…

Luhmann ei ole eriti tõsine autor süsteemiteooria seisukohalt. Ta on pigem sotsioloog. Ma mõtlesin ikka matemaatilist süsteemiteooriat: Shmarovs, Bertalanffy ja need… Minu jaoks olid seal hierarhilised struktuurid olulised. Kuidas see küsimus veel kord oli?

Ma selgitan oma sõnadega siis. Luhmannist lähtuvas süsteemiteoorias käib see umbes nii, et ennastloovates süsteemides on keskkond juba iseenda osa niiet ei olegi midagi väljaspool millele saaks viidata vaid kõik on juba süsteemis sees.

Kindlasti teie ei ole minu sees.

Kindlasti mitte.

Muidugi ei ole. Kui mõelda mis siin nüüd siis toimub... Kalevi Kull ei ole minu sees ja... Kalevi Kull on minu Umwelti oluline osa, aga siiski ma teen vahet - me ei ole üks füüsiline keha.

See on pigem küsimus, et kuidas võrrelda meie [kultuurisemiootilist] autokommunikatsooni selle autokommunikatsiooniga mis saab toimuda ainult sellega mis on sinu peas kui süsteemis juba sees. Ehk siis mitte ei ole väljast tulevat sisendit vaid autokommuniktasioon selles mõttes saab toimuda ainult sellega mis on juba sees.

Kui ma kommunikeerin iseendale, et mitte unustada homme rääkida Kaleviga mingitest meie õppetooli asjadest. See ei ole autoreferentsiaalne, sest see on täiesti normaalne tekst. *Okei, võtame järgmise küsimuse.*

[Pöördub Kalevi Kulli poole] Kas sina ka tegid läbi selle inkvisitsiooni? [Kalevi vastab eitavalt]

See ei ole inkvisitsioon.

Ei ole inkvisitsioon, okei.

See on peaaegu nagu eksam, teile [kui õppejõududele]. Aga selline eksam kus ei ole õigeid vastuseid. [Kalevi Kull kostab taustal:] Suurepärane.

Ei, on küll õiged vastused. Õiged vastused on need mida mina annan.

12. Kuidas erineb autokommunikatsioon tavalisest märgiprotsessist e semioosist?

Anti Randviiru vastus oli, et ei erinegi. Aga mis on sinu vastus? Mis on see õige vastus?

Nüüd olen ma lollis olukorras - ma pean Antit ümber lükkama. See ei ole üldse minu eesmärk. Autokommunikatsioon on üpris spetsiifiline asi. Semioos on palju üldisem ja semioos võib üldse mitte kommunikatsiooniga seotud olla, ehkki täna siin on mitu korda väidetud vastupidist. Semioos on palju fundamentaalsem ja lihtsam asi. Kommunikatsioon on alati rajatud semioosil, kuid mitte vastupidi.

Ma arvan, et need ongi sellised vastused mida tudengid kes kunagi tulevikus loevad seda võivad tahta teada, et kuidas need suhted on.

13. Kuidas vaatleksid isiksust ühiskondlike koodide individuaalse valikuna?

Või kimbuna?

Kuidas ma vaataksin seda kimbuna? No kimbuna vaatangi!

Kuidas see mehhanism toimib?

See on siis "lihtne" lisaküsimus. Keeruliselt toimub. Filosoofias, sotsioloogias ja politoloogias on erinevad lähenemised. Tähendab, see ei ole semiootiline küsimus vaid pigem ühiskondlik. Minu vaatevinklist on inimesel palju isiklikku vabadust. Jah, meile on ette antud mingisugused koodid, mallid jne kuid koodide ja mallide eest ma ei vastuta. Ma vastutan selle eest mis ma teen ja oma tegudes ma realiseerin oma vabadust. Kusjuures need teod võivad olla täiesti koodimurdmised. Eriti teismelistel on see, et nad käituvad spetsiaalselt valesti.

14. Kas "auto-communication" erineb kuidagi "self-communication"-ist?

No misasi on self-communication, see ongi autokommunikatsioon. See on üks võimalus kuidas tõlkida autokommunikatsiooni. Auto on kreeka keeles, see on see sama.

15. Kuidas sina suhtled iseendaga?

No mis vormis, kas sina, mina või tema? Ma mitte kunagi ei suhtle "temaga". Ehkki jälle kui vaadata Freudi järgi siis mõnikord suhtleme ja "tema" on selline despoot meie sees. See on huvitav, et väga tihti sina-vormis, aga ainult mõnikord mina-vormis. Mul on praegu isegi raske täpselt defineerida millal, sest tihti see sõltub mitte kommunikatsioonivormis vaid tujust. Kui ma ei ole endaga rahul siis ma alati ütlen "sina" ja see ei ole sugugi harv.

4.9 September

4.9.1 FLSE.00.148 loeng 13.09.10 (2013-09-10 17:03)

FLSE.00.148 *Semiotics and Theories of Art* loeng 2013.09.10

> "...as is painting so is poetry" - Horace, *Ars Poetica*

Kas sellega on tahetud öelda, et (visuaalse) kunsti ja (sõnalise) luule(kunsti) vahel on "isomorfism"? Või võib siin juba rääkida isoloogiast? Sest modelleeritavad objektid ei ole ju sarnased, vaid meie mõtlemine neist on sarnane.
Rauno Thomas Moss annab siin aines loengut ainult korra. RTM on doktorant kes uurib maale, inimkeha kujutamist ja kompositsiooni. See tsitaat tähistab meie semiootilise mõtlemise juuri, maali ja kirjanduse vaheliste seoste algust. TMS on tekstualistlik ja räägib grammatikast. Maalist ja kunstist rääkides tuleb küsida, kas neist saab rääkida kui tekstidest (e.g. the structure of the artistic text).

- Mis on kunstisemiootika?
- Mis on kunst?
- Kas maal on märk?
- Kuidas läheneda kunstile semiootiliselt?

Samu küsimusi oma tööle rakendades [harjutamine]:

- Mis on mitteverbaalne (või kehaliikumise) semiootika?
- Mis on konkursus?
- Kas konkursus on märgiline? Kas kehaliikumine on märk?

- Kuidas läheneda kehaliikumisele semiootiliselt?

Nüüd räägib ta kopeerimisest kui kunstiloomise õppimisest. Nö mimikri on ilmselt üks tehnika. RTM peab ennast nii kunstnikuks kui ka semiootikuks. Nüüd küsib ta selle kohta mis on kunst? Ma arvan, et ma võiksin samas laadis küsida: "Mis on kehakeel?"
Some names an principles are coming. Need peaksid aitama eristada mis on kunst ja mis ei ole kunst. Kas me räägime kunstiajaloost või kunstisemiootikast? Tundub, et siin võib juhtuda sama asi mis juhtub päris mitmes teises semiootika aines: räägitakse tegelikult "objekt"teadusest, mitte semiootilisest "meta"lähenemisest.
Kunsti kontseptsioon kujunes täielikult välja alles 18. sajandiks. Sellest olen lugenud, Hegelil jt olid omad kunstikotegooriad. **Iidsed mõtlejad nägid erinevate "fine art" kunstiliikide vahel ühiseid niite.** Tõsi, tõsi – isomorfismi/isoloogia juhtum. **Plato oli huvitatud sellest, et luule, just nagu teised "kujutamisviisid" mõjuvad emotsioonidele.** Tähendab:

> "…poetry… was a representation or imitation of various objects and features of the world, including **human beings and their actions**…"

Väga hea, selle kohta peaks küsima. Kui RTM-l on inimkeha kujutamise teema südamelähedane, siis tuleks küsida kas ta teab midagi öelda inimkeha ja inimese käitumise kujutamise kohta kirjanduses. E.g. "Kas sa oskad midagi öelda inimkeha ja käitumise kujutamise kohta kirjanduses?"
Art and representations constitute a part of human communication – probably in a very general sense, e.g. the social matrix of meaning or something to that effect (cf. Ruesch and Bateson). Nüüd pajatab ta midagi sellest kuidas Luteri arvates oli kunst kiriku poolt orjastatud. Tänapäeval on kunst ka nö igapäevastes ruumides (everyday spaces). Ma ei ole üldse kindel kas kommunikatsioonipõhine paradigma on kõige sobivam kunstisemiootika jaoks. Peaks küsima selle kohta: "Kas kunstisemiootikas võib eristada ka nö kommunikatsiooni- ja signifikatsioonipõhiseid lähenemisi?" Kindlast võib, aga nüüd oleks huvitav teada kas keegi on seda päriselt teinud ja kas see eristus on midagi uut – ja mujal rakendatavat – kaasa toonud.

> "Art as Expression – certain specific process, emotion expressed in a work is always the artist's emotion." (Collingwood's *Principles of Art*, 1938).

Siin võiks lähtuda Peirce'i interpretantide eristusest ja küsitleda – niisama lõbu pärast – kas peale emotsioonide saab rääkida ka tegevuse ja mõtte väljendamisest? Ehk: "Kas peale *Art as Expression*'i saab rääkida ka seisukohtadest nagu *Art as Action* ja *Art as Cognition*?" Kindlasti saab, aga nüüd peaks proovima vastata küsimusele: kuidas?
Vastuseid-küsitavusi Collingwoodi väitele: kas kunstitöös väljendatud emotsioon on alati autori emotsioon? Vähemalt Bahtini ja Dostojevski seisukohalt tundub, et siin ei jää ruumi nö "polüfooniale" ehk teiste emotsioonide jäädvustamisele. Äkki ma tahan oma kunstitöös väljendada emotsioone mida ma ise ei ole tundnud ega ei saagi tunda?
Nüüd räägib RTM juba formalistidest ja kunstnikust nimega Cezanne keda peaagu pool auditooriumist seostab tema maalidega (ja mina olen nende totude hulgas kes ei seosta, sest mind tegelikult… ju… ei huvita kunst).

> Aesthehic Definition – the concept of the aesthetic is both abiguous and contested. For our purposes here, we can stipulate that the aesthetic refers in the first instance to intrinsically valuable experience that results from close attention to the sensuous features of an object or to an imaginary world it projects.

Siin on mõistetav, et esteetika mõiste on segane (rääkigem siis veel "aisteetikast" a la Aare Pilv). Mind peaks see huvitama, sest sakslaste konkursuse-diskursuses on kehaartikulatsioonid seotud just esteetikaga (*äistetiche*).

> An artwork is something produced with the **intention** of giving it the capacity to satisfy aesthetic interest. (Beardsley)

Siin norib RTM intentsiooni mõiste kallal, sest see on siin pidepunkt, ja tõepoolest intentsioon on väga kahtlane alus millelt inimtegevust või selle tulemusi liigitada. RTM ütleb, et näiteks *readymade* kunstiteosed ei ole intentsionaalselt tehtud.

> A work of art is an artefact which under standard conditions provides its percipient with aesthetic experience. (Schlesinger)

Väga formalistlik (piisavad ja vajalikud tingimused?)

> An 'artwork' is any creative arrangement of one or more media whose principal function is to **communicate** a significant aesthetic object. (Lind)

Tundub, et siin on esteetilise funktsiooni/väärtuse/objekti sarnane diskursus mängus. Samuti tuleb tähele panna, et siin on see kommunikatsiooni paradigma. Ilmselt *Art as Expression* on siis signifikatsiooni paradigma, aga ainult selles mõttes, et "tähistatav" on emotsioon.
Arthur Danto järgi (1) ei saa kunsti ja mittekunsti eristada; (2) kunst eksisteerib ainult kunstiajaloolises kontekstis kus on seda tõlgendada võimaldavate teooriate atmosfäär ['an atmosphere of artistic theory']; ja (3) mitte midagi pole kunst kui seda ei tõlgendata kunstina.
Huvitav uitmõte: kas "Artworld" võib olla kuidagi seotud semiosfääri kontseptsiooniga? SF näide oli ju ka kunstimuuseumist, just nagu Toropi näide seoses luule jäävuse seadusega. Selles mõttes eksisteerib kunsti hindamine (või vastav žanr?) enne partikulaarset kunstitööd. See pole üldse minu valdkond niiet see on iseenesest väärtusetu uitmõte – kõik mis näeb välja nagu semiosfääri ei ole semiosfäär.
Nüüd vaatame sinatorust filmi "Untitled" trailerit. Adam Goldberg ja midagi ämbri löömisest. "21. sajandi kunst ei kuulu mitte kellelegi." Tuletas meelde seda videosalvestist kus Yoko Ono astub galeriis mikrofoni ette ja hakkab lakkamatult röökima. Keegi anon kommenteeris, et selline see tänapäeva kunst ongi.
"Historical Approaches and the Revival of Functionalism" - olulised on nimed Kendall Walton ja Jerrod Levinson. Siinkohal on kahju, et kunstidiskursus on minu jaoks "võõras" territoorium. Tähendab, on väga tõenäoline, et ma ei loe kunagi midagi nendelt konkreetsetelt autoritelt ega süvene sellesse teemasse üldiselt. Mul lihtsalt ei ole vaja, ma arvan. Siiski, viide viimaselt autorilt: *The Oxford Handbook of Aesthetics*. Oijumal, tal on see kaasas ja see on väga paks, 400lk vähemalt.

> Images [...] can signify [...], but never autonomously; every semiotical system has its **linguistic admixture**. Where there is a visual substance, for example, the meaning is confirmed by being dublicated in a linguistic message [...] so that at least a part of the iconic message is [...] either redundant or taken up by the linguistic system. (Barthes, 1964)

Actually midagi kasulikku minu konkursuse projekti jaoks: see "lingvistiline *admixture*" (sisse-segunenud keelestruktuurid?) võib kehakeeles olla seotud embleemidega – žestidega millel on kindel sõnaline vaste; samas on selge, et kõrgemal tasemel on mitteverbaalne suhtlemine "kirjeldatav" sest meil on metakeel(ed) [eeldatavasti neid on mitu, nt anatoomiline, kunstiajalooline, kineesiline, jne] millega rääkida kehaliikumisest. Seda punkti tuleks igatahes meeles pidada kui ma kunagi jõuan Barthesini – temani jõudmises olen rohkem kindel, sest üks SSS on talle pühendatud.
Lõppude lõpuks huvitab meid tähendusloome (*Sinnangebot*?) niiet konkursuse ja oma 3x3 tabeli kohta peaksin samamoodi küsima, et kas siin on uurimise all nö märkide "semantilised mehhanismid". Hetkel tundub, et jah: see 3x3 tüpoloogia võib selgitada konkursiivset tähendusloomet.
Mukarovsky 1934. "Art as Semiological Fact" - tšeki järgi kas see on kuskil saadaval. Kui ei siis võib ilmselt RTM-lt küsida? Kõhutunne ütleb, et katkendeid sellest olen lugenud nt teatrisemiootika jm artiklites tšehhi semioloogidelt.
Panofsky eristab ikonoloogiat ja ikonograafiat. Viimane tegeleb kunstitööde tähendusega kunstitöede enda maailma, esimene aga tähendusega sümboolilisel tasandil. Kahjuks ei mõista seda eristust veel, aga nimi on kirjas – saab kunagi hiljem järgi kontrollida.
Nüüd mainib RTM, et Kultuuris ja Plahvatuses on mingi põnev eristus ajalehe lugemise ja kunstitüki vaatamise vahel. Relevantne eristus? Quite possibly. Ma peaksin äkki tegema nimekirja asjadest mida tuleks pärast loengut järgi googeldada. Praegu ei jõua, aga mõte tulevaste loengumärkme-postituste jaoks.

4.9.2 Sümboliline tarbimine ja personaalne muljekorraldus (2013-09-11 18:43)

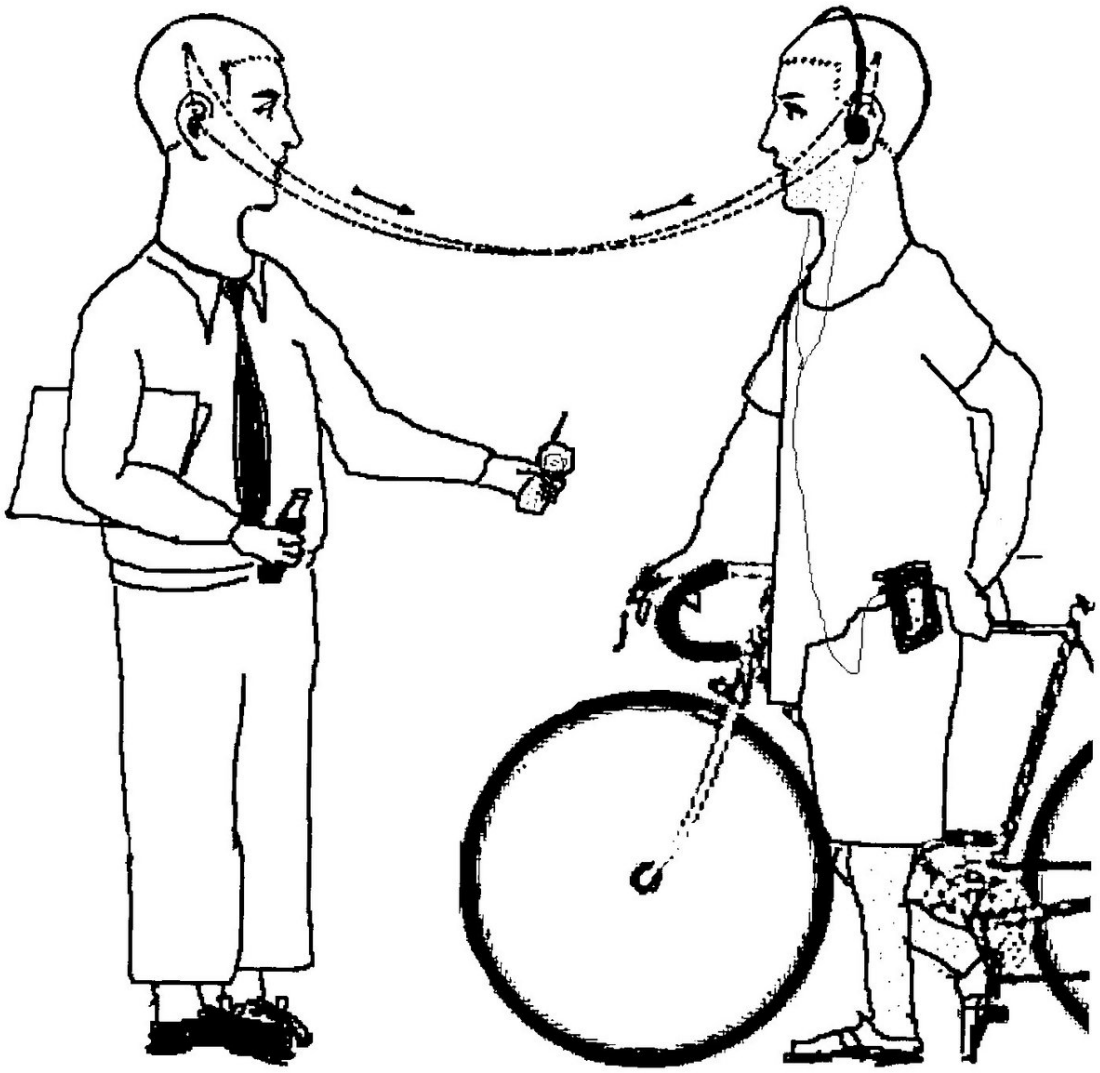

Aija, Indrek 2002. Sümboliline tarbimine ja personaalne muljekorraldus. Bakalaureusetöö. Juhendaja: Peeter Torop. Tartu ülikool, Sotsiaalteaduskond, Semiootika Osakond.

> Hoolimata sellest, et tarbijad ikka veel räägivad hinnast ja kvaliteedist (kuivõrd neid tajutakse kui traditsioonilisi väärtuseid), mõjutavad nende eelistusi ostuvaliku kontekstis tihti hoopis muud faktorid nagu pakendi värv, meediareklaam, see kuidas nad kujutavad ette toote tüüpilist tarbijat jms. (Aija 2002: 4)

Siin jääb mulje, et me oleme saabunud uude, sümbolilise tarbimise ja personaalse muljekorralduse ajastusse mil hind ja kvaliteet on pseudo-probleemid ja tegelikult muretseme me ainult sümboolse väärtuse üle. Huvitav, siiski, on "toote tüüpilise tarbija" märkimine, sest nii tundub tootearendus tõepoolest toimivat - sellisele "väljamõeldud tarbijale" suunatuna.

2042

> Tarbekaubad viitavad mitteverbaalsete vihjetena kõikvõimalikele füsioloogilistele, psühholoogilistele või sotsiaalsetele aspektidele, mis valgustavad suhtluspartneri isikuomadusi. (Aija 2002: 4)

Midagi huvitavat minu kapsaaeda. See lause tundub veits kummaline, tho, sest minu jaoks on "kultuuriliste rollide", "sotsiaal-majanduslike staatuste" ja "grupikuuluvuse kuulutamise" teemad sellised, et teoreetiliselt võib kõik ilus ja selge olla, aga päriselus pole need põrmugi tähtsad. Aga see on jällegi minu kõhutunne.

> Aina enam rakendatakse tarbekaupade tootmise ja tarbimise uurimise juures semiootikast pärinevaid kontseptsioone. Semiootika uurib tähendust ja tähendustamist, suhet märgi ja tema referendi vahel, suhet märgi ja tema interpreteerija vahel, suhteid märkide vahel kuidas nad moodustavad komplekseid süsteeme jms. Lisaks tähendustamisele on semiootika huvikeskmes ka kultuuri ja kommunikatsioon, s.t. suhted interpreteerijate vahel, mis eksisteerivad vahendatuna märkide kaudu. (Aija 2002: 5)

Päris üldine määratlus. Nagu mõnelt loenguslaidilt maha kirjutatud. Emuleerimistväärt määratlemisviis seega. Morrise kolm suunda (semantika, süntaktika, pragmaatika) on siia sisse kodeeritud.

> Teises peatükis leian, et tähendused mis teistele inimestele omistatakse sotsiaalses interaktsioonis, mõjutavad otseselt interaktsiooni kulgu, seda kuidas inimesed üksteise suhtes käituvad. Suhtlejad tuginevad kõigile kättesaadavaile tähenduste allikaile, et määratleda teist suhtlusosalist kindlasse asendisse vanuse, soo, sotsiaalse klassi hierarhias, ka religioosses või etnilises hierarhias. Mitteverbaalne käitumine ja **eriti välimus** on seejuures olulisemad tähenduse allikad **sotsiaalses interaktsioonis**, kuivõrd **selle põhjal interpreteeritakse isegi verbaalse lausungi tähendust**. Siin eristan välimusmulje süntaktilisi elemente, ning huvitun tarbekaupade osast sellises tervikmuljes. (Aija 2002: 7)

Reklaamisemiootikas (nimetagem seda siis üldistatult nii) ongi välimus ju tähtsam, sest tegu on pinnapealse asjaga. Mulle tundub, et "sotsiaalsele interaktsioonile" viidatakse mingi kasutatud allika tõttu, sest tegelikult ju ei uurita sotsiaalset interaktsiooni! Verbaalse lausungi tõlgendamine lausuja välimusest lähtudes on kui mitte lihtsalt väär siis vähemasti kõige pinnapealseim asi mida ma seni üldse kohanud olen. Siin kumab läbi "välimus on kõige tähtsam" eetos.

> Kokkuvõttes, informatsiooni kogumine ja töötlemine on vajalik taandamaks kahtlust, kimbatust ja seega ebakindlust käitumise osas (entroopiat on defineeritud ka kui süsteemi võimetust toimida), inimese puhul väljendub see arusaamade, uskumuste, hoiakute ehk üldises mõttes tähenduste kujunemist. **Inimene on 'semiootiline subjekt' (Much 1992)**, ta peab andma tähenduse situatsioonidele millesse satub, objektidele millega vastandub: ta peab ära tundma selle mis rahuldaks tema vajadusi või mis kujutab ohtu tema tervisele. See tähendab objektide ja sündmuste kategoriseerimist mingisuguste kriteeriumite ehk printsiipide alusel. (Aija 2002: 12)

Ma arvasin, et "semiootiline subjekt" on ainult Merrelli ja Sebeoki teema. Tuleb välja, et 1986. aastal kirjutasid ISSS-is sellest Lagolopoused ja siinne viide on: *Much, N 1992. The Analysis of Discourse Methodology for a Semiotic Psychology.* American Behavioral Scientist *35(1): 52-73.* Tähendab, diskursuseteooria ja psühhosemiootika kohtumine.

> Mis teeb need uskumused, väärtused ja hoiakud kultuuriliseks, on nende *jagatus* inigrupis. Seda põhjendab see, et osalt kattuvad nii inimeste vajadused ning ka nende vajaduste rahuldamise viisid ja vahendid. Kokkuvõttes võibki käsitleda kultuuri kui reaalse keskkonna käivate, sellega paremini toime tulemiseks mõeldud, ning seejuures tähtsate interpretatsioonide - kategooriate ka printsiipide konstruktsiooni, mida selle sotsiaalse grupi liikmed jagavad ja ühiselt tunnustavad. Lihtsustatult võiks öelda, et **tähenduslik on see, mis on tähtis ja väärtuslik kollektiivi jaoks.** (Aija 2002: 13)

Seda sama üritan ma omal viisil öelda *selectivity* ja *gating* mõistete abil.

> Kultuuri on defineeritud väga erineval moel, kuid ühine tundubki olevat paljudes definitsioonides see, et kultuur koonseb ühtaegu nii vaimsest poolusest (hoiakutest, väärtustest ja kategooriatest ehk nn. **ideofaktid**) kui teisalt konkreetsetest, käegakatsutavatest asjadest (artefaktid) ja vaadeldavatest tegevustest. (Aija 2002: 14)

Noneh, "ideofakt" on küll minu jaoks uus tähistaja; tähistatava poolest langeb tõenäoliselt kokku sellega mida Randviir nimetab "mentifaktiks" ja mis mõne võõramaise/kättesaamatu uurija jaoks on *cultural fact*.

> ...tähendus pole referendiga olemuslikult seotud, vaid on seotud interpreteerija poolt, s.t. on suvaline ja konventsionaalne - subjekti kokkulepe teiste subjektidega (moodustavad jagatud koodi mis aluseks kommunikatsioonile) või **iseendaga (moodustab personaalse ehk subjektiivse koodi mis on aluseks autokommunikatsioonile: mitte ainult 'vestlus' iseendaga, vaid kõik iseteadlikud tähendustamisprotsessid).** (Aija 2002: 16)

Siin seostab Aija (implitsiitselt) autokommunikatsiooni nähtusega mida mujal nimetatakse kohmakate terminitega kui nt *personal message system* Ehk: "iseteadlikud tähendustamisprotsessid" on idiosünkraatsed. Tahaks öelda *idiosemiosis* ("idiosünkraatne [ühele inimesele ainuomane] märgiprotsess"), aga siis tuleks seda eristada hoopis teises kategoorias oleva mõistest *ideosemiosis* ("ideational [vaimne] märgiprotsess"). #autokommunikatsioon

> tarbekaupu kasutatakse siin samuti kui *mitteverbaalse kommunikatsiooni* meediumit, mida indiviidid ja kollektiivid kasutavad muutmaks sotsiaalseid kategooriaid nähtavaks ja stabiilseks. (Aija 2002: 20)

See tundub olevat põhiline seos mitteverbaalsusega - tarbeesemeid suhtlemisvahenditena raamistades tuleb ikkagi rõhutada, et nad ei ole sõnad.

> Käesolevalt on oluline, et mitteverbaalse ekspressiivsuse juurde kuuluvad ka erinevad tarbekaubad. Me ei koge ega hinda kunagi teisi inimesi isoleerituna nende materiaalsest ümbrusest, inimkommunikatsiooni ei saa täielikult lahutada materiaalsest keskkonnast, milles ta avaldub. (Aija 2002: 22)

Rueschi ja Keesi mudelis on tarbekaubad muidugi piskuke "objektikeelest", aga üldjoontes on väide korrektne - inimesed ei hõlju tühjuses, vaid on igal sammul seotud sellega mille peal, ümber ja all nad sammuvad.

> Kuna igasugune sotsiaalne käitumine sõltub suuresti sellest, kuidas käitub teine interaktsioonis osaleja. Seega vajavad suhtlejad juba interaktsiooni algul üksteise kohta informatsiooni, ning mis pole otseselt saadaval (hoiakud, veendumused ja uskumused), **tuleb kaudselt järeldada mitteverbaalsest käitumisest**. (Aija 2002: 23)

Esimene noot millega see harmoniseerub on van Dijki väide, et diskrimineerimist või rassistlikke suhtumisi saab järeldada mitteverbaalsest käitumisest (samamoodi väga üldiselt nentides ja näiteid toomata) ning teine noot on muidugi see, et *nonverbal* is tuleb 1930ndate *attitude psychology*-st, kus nenditi, et suhtumine võib väljenduda ka "mitteverbaalselt" (ehk mitte verbaalses vastuses, vaid näoilmes või muus).

> Mõisted 'kehakeel', 'ekspressiivsed liigutused' ja 'mitteverbaalne kommunikatsioon' viitavad seotusele informatsiooni ülekandmisega inimeste vahel. Poecke (1988) rõhutab, et **kõik käitumisvormid sotsiaalse interaktsiooni süsteemis on kommunikatiivsed**, s.t. keegi ei saa mitte suhelda teise persooni juuresolekul (mitteverbaalset edastatakse ja võetakse vastu paratamatult, tihti alateadlikult ja soovimatult), sellega tuleb üldjuhul nõustuda, aga olenevalt sellest, kuidas on 'kommunikatsioon' defineeritud. (Aija 2002: 23)

Ohjumal. Esiteks pärinevad (1) "kehakeel", (2) "ekspressiivsed liigitused" ja (3) "mitteverbaalne kommunikatsioon" erinevatest ajastustest ja diskursustest s.t. ei ole samaväärsed. (2) tuleb 17.-19. sajandist, (3) tekib 20. sajandi esimesel poolel ja (1) alles 1970. aastal. Teiseks peab küsima: Mis on "sotsiaalse interaktsiooni süsteem"? Kas see on siis *social system* või *interaction system*? Kolmandaks ei ole see mingil juhul tõene, sest kõik käitumisvormid mitte mingil juhul ei ole kommunikatiivsed - jalanõus suure varbaga vaikselt takti tatsamine on käitumisvorm, aga ei jõua teise persoonini (*does not communicate*). Neljandaks on väide "you cannot not communicate" Rueschi ja Batesoni oma, mitte kellegi Poecke (*Semiotica*-s avaldatud artikkel) oma. Ja viimaks tuleb välja, et Aija teeb justkui julgeid väiteid ja siis tantsib "relativisti apoloogia" tantsu - "sõltub kuidas midagi defineerida".

> Ka Charles Darwin, kelle raamatuga '*Expression of the Emotions in Man and Animals*' **algas mitteverbaalse käitumise uurimise ajalugu**, kasutas terminit 'ekspressiivne käitumine'. Mõiste '*mitteverbaalne kommunikatsioon*' [*non-verbal communication*] **võtsid kasutusele** Jürgen Ruesch ja Waldon Kees (1956). Kui aga 'kommunikatsiooni' mõistet siduda vaid kavatsusliku infoedastusega, siis jääb see nimetus piiratuks. Tänapäeval kasutataksegi rohkem 'mitteverbaalse käitumise' mõistet. (Aija 2002: 23-24)

Siin saan ainult norida. Esiteks on need nimed Jurgen ja Weldon. Teiseks on ajalooline areng kirjutatud maha jumalteabkust. Mitteverbaalse käitumise uurimise ajalugu kahtlemata ei alganud Darwiniga. Ainuüksi Darwinist endast võid edasi vaadata Charles Belli poole. Ja Darwin ise vajus pikaks ajaks unustusse, temast ei "võrsunud" otsekohe mitte midagi. Ma kahtlen kas isegi John Bulwerist võib seda ajalugu lugema hakata, sest mida siis teha Cicera ja Theophrastusega? Ja Ruesch & Kees sugugi mitte ei "võtnud kasutusele" seda mõistet, vaid olid esimesed kes kasutasid seda mõistet raamatu pealkirjas.

> Geograaf Yi-Fu Tuan on eristanud ruumi [*space*] ja koha [*place*]. Ruum on abstraktne ja nimetu, ta on avar, avatud ja tühi, kuid inimtegevus või inimkujutlus suudab teda täita. Koht, teiselt poolt, on inimkogemuse loodud tähenduskese, tal on nimi, tal on tähendus, ilme, värv, lõhn ja palju muid omadusi, mida ta ühte liidab. Koht hõlmab kõiki ruumi osi, mida inimene tervikuna vaatab, millega tal on oluline seos. Kohal on ajalugu, mis algab sellest hetkest, kui temast saab koht. Selles mõttes võiks öelda, et ruum on *võõras* ja koht on *oma*, s.t. tuttav. Ja tundmatu ruum saab inimesele omaks, siis kui ta seal 'kohastub'. (Aija 2002: 26)

Joone all on viidatud selle geograafi 1974. aasta artiklit "Space and Place: Humanistic Perspectives" ajakirjas *Progress in Geography* ja märgitud juurde "vt. Belk 1988". Mulle meenus, et 2002 oli ka see aasta mil semiootikud tegelesid köitega *Koht ja Paik*. Äkki oli see ajastu vaim?

> *Välimusmulje* - personaalne *mina* koosneb indiviidi eneseteadlikusest, ning see hõlmab endasse ka käegakatsutava dimensiooni. Füüsilise maailma esemed, mida inimene omab, ja mille tähendusi temaga assotsieeritakse, kujundavad tema välimuse, ühe vähem uuritud mitteverbaalse kommunikatsiooni kanali. Välimus [*appearance*, *look*, *image*] on võtmekomponent sotsiaalses interaktsioonis, inimesede suhtlevad baseerudes objektidel või sümbolitel, mida kasutatakse defineerimaks sotsiaalseid situatsioone. Välimussümbolid omavad jagatud tähendusi mis võimaldavad indiviididel interpreteerida ja vastata üksteisele kahepoolses interaktsioonis. Välimuse roll sotsiaalses interaktsioonis on selge - füüsiliselt atraktiivsemad inimesed on enam mõjukamad kui mitteatraktiivsed (Kaiser 1990: 194). (Aija 2002: 27)

Väheuuritud tõepoolest, sest mina kohtan "välimusmulje" mõistet vististi esmakordset - ei teagi kohe kuidas see inglise keeles võiks kõlada. See Kaiser kellele on viidatud on kirjutanud raamatu *The Social Psychology of Clothing: Symbolic Appearances in Context*. Mõni ime, et see on mulle võõras - mind huvitavad kehaliikmised mitte kehakatted.

> Tarbimissümbolismi puudutavas kirjanduses on saanud tavaks eristada vähemalt kaks toote peamist dimensiooni, mida on nimetatud vastavalt instrumentaalseks või sümboliliseks (näiteks Prentice 1987, Dittmar jt. 1995), praktiliseks või semiootiliseks (Mukarovsky 1978), substantiivseks või sümboliliseks

(Khalil 2000). Ükskõik, kuidas neid ka ei nimetataks, aga eesmärgiks on tarbekaupade utilitaarse kasutamisega seotud ja kultuurilise sümbolina kasutamisega seotud aspektide eristamine. Kui sümbolina tõlgendus näeb tarbekaupa märgilise *vahendajana*, siis praktiline järeldus vaatleb tarbekaupa mitte-semiootillises, utilitaarses funktsioonis, kus leiab aset eseme *vahetu* kasutamine, mis 'võimaldab inimesel manipuleerida või kontrollida keskkonda vajaduste rahuldamine nimel' (Lunt ja Livingstone 1992: 68). (Aija 2002: 45)

Siia hulka veel Ekmani ja Frieseni *intrinsic coding* vs *extrinsic coding* ja ehk isegi Jüri Saarma eristus psühhosfääri ja tehnosfääri vahel, rääkimata siis lotmaanlikust semiootilise ja mitte- või ekstrasemiootilise eristamisest. Siin näib siis tegelikult kulgevat nö *semiotic treshold*.

Gottdiener (1994) räägib 'lingvistilisest eksijäreldusest": semiootikute varased tööd jätsid mulje, et kultuurilised süsteemid, s.h. ja kõik erinevad kultuuri mitteverbaalsed dimensioonid (riietusstiilid, arhitektuur, mööbel, toit, muusika jne), olles struktureeritud sarnaselt keelele, suudavad samas ka kommunikeerida sarnaselt keelele. (Aija 2002: 60)

Mulle ka meeldis see diskussioon Gottdieneri raamatus. "Kehakeele"-kriitika on muidugi omaette teema.
Lõpetuseks tuleks vististi öelda töö kohta midagi üldiselt. Ülevalolevate tsitaatide kommentaaridest võib jääda mulje, et ma ainult norin või kritiseerin. Töö on üldiselt hea. Ma ei tea mis hinde komisjon andis, aga ise annaksin vähemalt B kui mitte A. Vasakjoonduse ja teistmoodi viitamissüsteemi omistan ajale - Semiootika osakond on dekaadi jooksul selles osas kindlasti muutunud.
Ja pilt (mis töös on viimasel lehekülgel) on täitsa geniaalne. See on Saussure'i lingvistiline kommunikatsioonimudel millele on MS Paintiga juurde lisatud/joonistatud kehad ja tarbekaubad. See oli äärmiselt äge leid, sest vaid paar nädalat tagasi tegin ma Inkskapega midagi sarnast, asendades Saussure'i tähistaja ja tähistaja "traadid" goffmanlike suundadega. Saussure'i mudelist on kindlasti veel mugandusi või modifikatsioone. Neid võiks lausa koguma hakata.
Pean vist mainima ka, et lugesin seda bakatööd selle pärast, et otsustasin hakata osakonna raamatukogus aega veetma kaitstud töid tähestiku järjekorras lugedes. See on samavõrd juhuslik lähenemine kui iga teine mille peale ma võiksin tulla. Mul vedas, igatahes, et sellel tööl oli nii palju mitteverbaalse suhtlemisega pistmist. Indrek Aija on päris palju sama kirjandust lugenud mida mina. Müts maha eelkäija ees!

2046

4.9.3 We (2013-09-18 17:17)

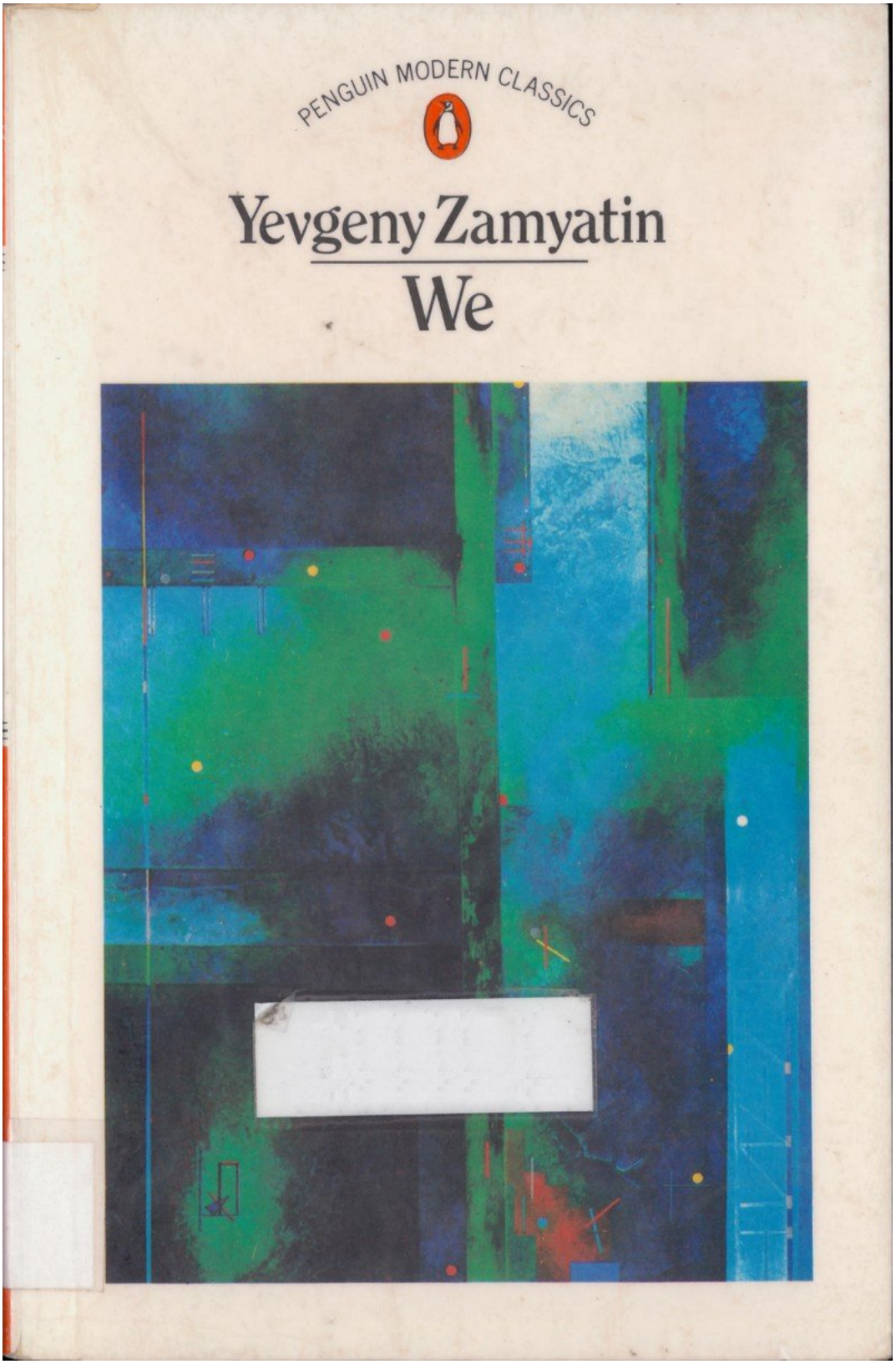

Glenny, Michael 1984. Introduction. In: *We* by Yevgeny Zamyatin. Harmondsworth: Penguin Books, 9-18.

Zamyatin not only spoke English fluently but was quite remarkably well read in English and American literature - to a degree which would put most English-speakers on either side of the Atlantic to shame. With equal skill Zamyatin translated such disparate writers as Richard Brinsley Sheridan, O. Henry and H. G. Wells, and wrote analyses of their work which deserve to be placed alongside English and American writing on these authors - not as curiosities bit as autonomous and original contributions to our ciritcal literature. He wrote, too, with knowledge and insight on a host of other British and American writers ffrom Bacon to Bernard Shaw; but by far the longest and in many ways the most interesting ofg Zamyatin's critical essays on English writers are his studies of H. G. Wells. Zamyatin's opinion of him, though tempered by a realistic sense of Well's weaknesses, was very high. He saw Wells as a Janus-writer standing at the treshold of our era, with one face looking back at his Victorian exemplars such as Dickens and Gissing while his other face gazed prophetically into the enigma of the twenthieth century. It was in Zamyatin's view the special genius of H. G. Wells to have created the literary genre most perfectly suited to a writer's need to comment on our exciting yet terrifying age. Analysing this Zamyatin wrote:

> Well's novels of 'socio-fantasy' are *not* Utopias. One characteristic of Utopias is that their authors present us with the structure of what they regard as an ideal society, or to put it in mathematical language the Utopia is preceded by a plus sign. The other characteristic, which preceeds organically from its subject-matter, is that in form **the Utopia is invariably static: the Utopia is always a description and always lacks any dynamic of plot**. These peculiarities of the Utopia are practically never to be found in Well's novels of socio-fantasy. In the vast majority they are preceded not by a plus but by a minus sign; what is more the subject-matter is always dynamic, made up of clash and struggle, and the plot is complex and absorbing. Wells used this form almost exclusively **in order to reveal the defects of the existing social structure** and not in order to construct some paradise of the future... These books... are, in fact, social pamphlets disguised as sciesce-fiction novels. ...To his literary predecessors Wells is linked only by the subject-matter itself nor by his literary techniques... All this forces one to the conclusion that in his novels of socio-fantasy Wells created a new and entirely original species of literary form.

Commenting that Wells's creation will have a continuing influence on literature all over the world, Zamyatin turns to Russia: '...Having become the most fantastic country in all present-day Europe, post-revolutionary Russia will undoubtedly reflect this period of her history in a literature of fantasy. And a start has already been made in the shape of the present author's nover *We*. (Glenny 1984: 10-11)

Actually some quite valuable ideas here.

> But whereas Wells, for all the ingenious and often genuinely prophetic trappings of his novels, was concerned in essence with a critique of his *own* time, Zamyatin vitally enlarged the scope of the anti-Utopian novel by using it as a vehicle for an indictment of the *future*. It is this aspect of *We* that gives it such significance as the forerunner of two of the most widely read classics of modern English literature: Aldous Huxley's *Brave New World* and George Orwell's *1984*. Writing in 1930, Huxley undoubtedly owed Zamyatin the basic concept of a critique of the future based on an extrapolation of certain present trends; but aside from this obvious debt Huxley also shared to a great degree Zamyatin's concern about man's enslavement to the demands of a society whose rationale is that of technology - **in Zamyatin's case his world of the future is an almost successful attempt to subordinate man to the laws of mathematics and engineering, while Huxley sees the chief danger to humanity in a surrender to the logic of the biological and genetic sciences**. What is absent in Huxley, however, is a sense of the power of ideology: his *Brave New World* is a-political, whereas for Zamyatin, writing in a Petrograd redolent of ideology triumphant, ideology plus terror was the main threat. (Glenny 1984: 17)

If I were to write a dystopia it would most likely project a future in which man is subordinated to information technology (e.g. TACS).

2048

Zamyatin, Yevgeny 1984. *We*. Translated by Bernard Guilbert Guerney; introduction by Michael Glenny. Harmondsworth: Penguin Books.

> I, D-503, the builder of the Integral - I am but one of the mathematicians of The One State. **My pen, accustomed to figures**, has not the power to create the music of assonances and rhymes. Ishall merely attempt to record what I see, what I think - to be more exact, what *we* think (*we* precisely, and let this *We* serve as the title of the entries I am making). However, these things will be a derivative of our life, oth the mathematically perfect life of The One State, and if that be so, will not all this be a poem *per se*, whether I wlil it or not? It will be a poem - I believe it and know it. (Zamyatin 1984: 20)

> Spring. From beyond the Green Wall, from the wild plains that lie out of light, the wind brings the honeyed yellow pollet of certain flowers. **The lips become dry from this pollen; you run your tongue over them every minute or so** and, in all probability, all the women you come across have sweet lips now (which must hold true of the men also, of course). This interferes with logical thinking, to some extent. (Zamyatin 1984: 21)

> Why is this dance beautiful? The answer was: Because this was *nonfree* motion, because all of the profound meanings of the dance lay precisely in absolute, aesthetic submissiveness, in ideal *nonfreedom*. And if it be true that our ancestors abandoned themselves to dancing at the most inspired moments of their lives (religious mysteries, military parades), it signifies only one thing: the instinct of nonfreedom is organically inherent in man from the times of old, and we in our life of today are only consciously -
> I will have to finish this thought later: the **intercommunication board** clicked at this point. I looked up - O-90, of course. In halp a minute she herself will be here; she is coming to fetch me for a walk. (Zamyatin 1984: 22)

"Intercommunication board" precedes the "telescreen". Nonfreedom may have inspired "freedom is slavery".

> ’Yes, it is wonderful. It’s spring,’ O-90 gave me **a rosy smile**. (Zamyatin 1984: 22)

> All this **without a smile** - even with a certain deference, I would say (perhaps she was aware that I am the builder of the Integral). However, I don’t know **whether it was her eyes or her brows, but there was some sort of strange irritating X about her**, and no matter how I tried I could not capture it, could not give it a numerical formulation. For some reason I became embarrassed and, somewhat haltingly, began giving a logical motivation for my loughter. It was perfectly clear that this contrast, this uncrossable abyss between the things of today and those of that time - (Zamyatin 1984: 24)

> ’You are sure?" she put in. I cought sight of **eyebrown quirked up** at an acute angle towards the temples, like the sharp horns of the upper halp of an X. For some reason I was again thrown off balance; I looked to the right, to the left and... (Zamyatin 1984: 24)

> E-330, the one on my right, apparently **intercepted my distracted glance** and said, with a sigh, ’Yes, alas!’ (Zamyatin 1984: 24)

> She **glanced** at my hands, then at my face: ’Yes, there is an exceedingly curious accordance.’ She was **running her eyes over me**, as if she were weighing me; I had another **glimpse** of the tiny horns at the tips of her eyebrows. (Zamyatin 1984: 25)

As she was leaving E-330 **smiled at me slyly**, in that same X-ish way, 'Look in at Auditorium 112, day after tomorrow.'
'If I get an assignment to the auditorium you have just mentioned -' said I, with a **shrug**.
'You will,' she said with **an odd assurance** which I could not understand. (Zamyatin 1984: 25)

And so I was glad to be left alone with dear O-, if only for a brief while. **Arm in arm** we passed four intersecting avenues. At the last corner she had to turn to the right and I to the left. (Zamyatin 1984: 26)

Each morning, with six-wheeled precision, at the very same minute and the very same secon we, in our millions, **arise as one**. At the very same hour we mono-millionedly begin work - and, when we finish it, we do so mono-millionedly. And, merging into but one body with multi-millioned hands, at the very second designated by The Tables of Hourly Commandments we bring our spoons up to our mouths; at the very same second, likewise, we set out for a walk, or go to an auditorium, or the Hall of Taylor Exercises, or retire to sleep. (Zamyatin 1984: 28-29)

With a heart pleasantly missing a beat or two **I looked about me**. I think I must have been on the look-out: perhaps I would catch a glimpse, about the blue unif-waves, of a bright, rosy crescent - the dear lips of O-90. There - I cought sight sight of somebody'n extraordinarily white and sharp teeth, so much like those of... no, they weren't. This evening, at 21.00,)s is coming to my place: my desire to see her here was perfectly natural. (Zamyatin 1984: 32)

And again I don't remember what was said next, very possibly because I - Well, yes: I'll come right out with it: because she - E-330 - had walked up to the Royal Grand. Probably I had simply overcome by her unexpected appearance on the platform. (Zamyatin 1984: 34)

The number seated on my left **looked at me out of the corner of the eye** - and sniggered. One detail has, for some reason, remained with especial distinctness in my memory: I saw a microscopic bubble of saliva pop up on his lips - and burst. That bubble sobered me. I was I once more. Like all the others what I heard now was only the incongruous, fussy chatter of strings under percussion. I was laughing. Everything had become light and simple. The talented phonolecturer had given us too lively a depiction of that wild epoch - and that was all. (Zamyatin 1984: 34)

All the numbers came out of the auditorium in their usual even ranks of four each. A familiar double-curved figure flittered by - I bowed to him with deferenc. (Zamyatin 1984: 35)

She listened in such **a rosily enchanted way** - and then suddenly **a tear trickled of of her blue eyes**, and another, and a third, plopping right on the open page (the seventh). The ink ran. Well, now I'll have to transcribe it. (Zamyatin 1984: 35)

It is not clear, then, that bliss and envy are but the numerator and denominator of a fraction called happiness? (Zamyatin 1984: 37)

I believe that you will realize that it is harder for me to write than it has been for any other author throughout the history of mankind: some authors wrote for their contemporaries, others for their descendants, but no one of them ever wrote for his ancestors - or for beings resembling his savage, remote ancestors. (Zamyatin 1984: 38)

The windshield was down, the wind bbuffeted us, making one's lips dry - willy-nilly one kept running the tongue over them constantly - and constantly kept thinking of lips. (Zamyatin 1984: 40)

Standing at the glass door was a crone, her face all wrinkled - but especially so her mouth, which consisted solely of pleats and folds; the lips had become withdrawn by now, the mouth seemed grown over, somehow, and it seemed altogether unbelievable that she would break into speech - but, just the same, that was just what she did.
'Well, now, darlings - have you come for a look at my house?' - and her wrinkles beamed (i.e. they had had probably arranged themselves in raylike formation, which had, precisely, created the impression of *beaming*). (Zamyatin 1984: 40)

'It is clear -' I began, but immediately cought myself on that word *clear* and looked at E-330 furtively - had she noticed it or not? She was looking off somewhere in a downward direction; **her eyes were lowered - like blinds**. I recalled something: in the evening, about 22.30, as you walk along an avenue, you will see among the brightly illuminated, transparent cubicles some darkened ones, with their blinds lowered, and there, behind those blinds - What was going on there, behind her blinds? Why had she rung me up today, and what was back of all this? (Zamyatin 1984: 41)

Her utterances came from within me, somehow; **she was uttering my thoughts**. But, throughout, **that irritating X was lurking in her smile**. There, behind those blinds something was going on within her - I don't know what it was, but it was exasperating me; I wanted to contradict her, to yell at her (yes, *yell*, precisely), yet I was compelled to agree with her: it was impossible not to agree. (Zamyatin 1984: 42)

I went out, too ka seat. From a small bracket on the wass the snub-nosed, asymmetrical physiognomy of one of their ancient poets (Pushkin, I think it was) was **smiling right in my face with a barely perceptible smile**, and what was all this for - why was I there, and whence the preposterous state I was in? That irritating, repellent woman, the strange game going on... (Zamyatin 1984: 43)

'Yes, among us -' I began - and then, suddenly, she broke into laughter. There, I simply *saw* that laughter, saw it with my eyes; I saw the pealing, steeply climbing curve of that laughter, a curve as stubbornly springy as the lash of a whip. I was all aquiver, I remember. (Zamyatin 1984: 44)

Night. Green, orange, blue; the red *royal* instruments; a yellow - orange-yellow - dress. Then - a brass Buddha; suddenly he raised his brass eyelids - and, out of Buddha, sap began to flow. (Zamyatin 1984: 46)

We, however, know that having dreams is a serious psychic disturbance. And I know this: up to now my brain was a chronometrically tested, sparkling mechanism, without a single speck of dust, whereasnow... Yes, now that is precisely the trouble: I feel some foreign body or other there, in my brain, just as you feel some a very fine eyelash that has lodged in your eye. You feel entirely yourself, but as for that eye with the eyelash in it - that's something you can't forget, not even for a second. (Zamyatin 1984: 46)

From the head of my bed came the brisk, crystal-clear ringing of a small bell: 7.00, time to get up. To the right and left, through the walls of glass, I seem to be seeing myself, my room, my clothes, my movements - but repeated a thousand times over. This is invigorating: one sees oneself as an enormous, mighty whole. And such precise beauty: **not one superfluous gesture, deviation, turn.** (Zamyatin 1984: 46-47)

’Not at all, please - not at all,’ I smiled to my neighbour, and bowed. S-4711: I saw the glitter of his number on his badge: it became understandable why, from the very first moment, I had associated him with the letter S: it had been **a visual impression which had not registered on my consciousness**. Just then his eyes sparked: two sharply pointed little gimlets, revolving rapidly, were boring in, deeper and deeper, and now, at any moment would bore their way to the very bottom, would see that which I dared not confess even to my own self - (Zamyatin 1984: 48)

’Yes, yes! To be sure, to be sure! Quite’ - **my smile was becoming broader and broader, more and more inane**, that smile stripped me, made me foolish. The little gimlets had reached to the very bottow within me; then, revolving rapidly, had bored in reverse, back into his eyes; S- smiled ambiguously, nodded to me, slipped off towards the exit. (Zamyatin 1984: 48)

I was out by 16.10 - and, looking towards the corner, immediately caught sight of O-, all in **a rosy rapture over our encounter**. (Zamyatin 1984: 49)

’Out for a stroll?’ O- seized my hhand. Her round blue eyes were wide open - blue windown giving access within - and I penetrated within without catching against anything, and found nothing therein - i.e. nothing extraneous, unneccessary.
’No, I’m not out for a stroll. I have to go-’ I told her my destination. And, **to my amazement, I saw the rosy circle of her mouth fold itself into a resy crescent with its horns pointing down - as if she had tasted something sour**. This made me explode. (Zamyatin 1984: 49)

The blinds were not lowered. We diverted outserves by solving the problems in a nancient textbook of mathematics: this sort of thing soothes and clarifies one’s mind very much. O-90 was sitting over her exercise book **with her head inclined towards her left shoulder** and was trying so hard that she **had thrust her left cheek out with her tongue**. This was so childlike, so charming. And everything within me was so fine, precise, simple… (Zamyatin 1984: 51)

Today, exactly at 16.10, I was standing before a glittering glass wall. Overhead was the golden, solar, pure glow of the letters on the sign of the Bureau of glass a long sequence of bluish unifs. **Their faces had the warm glow of lampads of ancient church**: they had come to perform a great deed - they had come to commit to the altar of The One State those they loved, their friends, themselves. As for me, I was drawn to them, to being with them. And I could not stir: my feet were fused deeply into the glass of the pavement; I stood there, dully staring, unable to move from the spot. (Zamyatin 1984: 52-53)

I was startled. Dark eyes, lacquered with laughter, were contemplating me; the lpis were thick, Negroid. It was R-13, the poet, an old friend of mine, and the roseate O- was with him. **I faced them angrily**. (Zamyatin 1984: 53)

’I have served knowledge and will continue to serve it,’ I **frowned**. I am not fond of jokes and do not understand them - yet R-13 has the bad habit of joking. (Zamyatin 1984: 53)

O- looked at R-; then, clearly, roundly, she looked at me; her cheecks coloured, ever so fointly, taking on the tender, agitating hue of our coupons. (Zamyatin 1984: 54)

’We’re at it from eight to eleven, every day -’ R- tossed his head and scratched the nape of his neck - the nape of his neck looks like some kind of a small, square valise tied on behind (at this point I recalled an antique print, ’In the Carriage’). (Zamyatin 1984: 55)

’Questions, questions!’ R-13 made **a wry face**. ’>Well, if you must know, it was a death sentence. I was poetizing a death sentence. Passed on a certain idiot - one of us poets, no less. For two years he had sat alongside me; nothing wrong with him that you could see. And suddenly, out of a clear sky, ’I am a genius,’ says he, ’and a genius is above the law.’ My, and the things he popped out with! Well, what’s the use of talking-’ and he sighed with regret. The thick **lips drooped**; the lacquer had become eroded from his eyes. R-13 sprang up from his seat, turned about, began staring at some point through the wall. I was looking at the tightly locked little valise at the nape of his neck and pondering: What was he rummaging for now, in that little valise of his? (Zamyatin 1984: 55-56)

R- turned around to face me. Words spattered, lashed out of him as before, but it appeared to me that there was no longer any **lacquer and gaiety in his eyes**. (Zamyatin 1984: 56)

The Plaza of the Cube, Sixty-six gigantean concentric circles: the rostra, these. Any sixty-six tiers of **faces serene as lamps, of eyes reflecting the radiance of the heavens** - or, it may be, the radiance of The One State. Flowers crimson as blood: the lips of women. Lovely garlands of children’s faces - in the front tiers, closest to the scene of action. Intensified, austere, Gothic silence. (Zamyatin 1984: 58)

And up there, on the Cube, near the Machine, was the figure, immobile, as if of metal, of Him whom we style The Benefactor. From below, where I sat, one could not make out His face: all one could see was that His face was confined within austere, majestic, rectangular lineaments. But then, His hands... As it occasionally happens in taking photographs, the hands, if they are too near to the camera, in the very foreground, will come out enormous; they rivet your attention, they overshadow all else. Those heavy hands of His, as yet resting quietly on His knees - it was clear that they were of stone, and that the knees could barely sustain their weight. (Zamyatin 1984: 59)

The pen scratched as she wrote; I saw myself - *D-503* - on the page and, right alongside, an ink blot. I was just about to call her attentiot to this when **she suddenly raised her head and let an inky bit of a smile sink into me**: ’Why, here’s a letter. Yes. You’ll get it, my dear - yes, yes, you’ll get it.’
I knew that the letter, which she had already read, had yet to go through the Bureau of Guardians (I consider it superfluous to explain this normal procedure) and that it would be in my hands not later than 12.00. **But I was confused by that same bit of a smile**, the drop of ink had muddied the transparent-solution mood I had been in. And that to such an extent that later, at the building site of the Integral, I could not concentrate - and at one point actually made an error in my calculations, a thing which had never yet happened to me. (Zamyatin 1984: 62)

20.45, at last. A white night. Everything is greenish-glassy. But this is some sort of different, fragile glass; not our sort, not the real glass - this is a thin glass shell, and under that shell everything is swirling, rushing, humming. And I would not be surprised if right now the cupolas of the auditoria were to rise in rounded, slowly moving billows of smoke, and if **the elderly moon were to smile inkily - like that female number at her small desk this morning** - and if all the blinds in all the houses were to be lowered simultaneously, and if behind those curtains - (Zamyatin 1984: 63)

She let her eyes drop to the letter again - and what was going on there, within her, behind the blinds lowered over her eyes? What would she say - what was I to do in a second or so? How was one to find this out, how calculate it, when all of her came from there, from the wild, ancient land of dreams?
I was watching her in silence. My ribs were rods of iron; I was cramped... **When she speaks her face is like a rushing glittering wheel: there is no distinguishing the individual spokes**. But right now the wheel was not in motion. And I perceived a strange combination: dark eyebrows, quirked high at the temples:

an acute triangle of mockery; and two deep, small wrinkles from the nose to the corners of the mouth: another triangle, coming to an apex. And these two triangles somehow contradicted each other, placing upon the entire face that disagreeable, irritating cruciform X: **it was a crossed-out face**.
The wheel began to turn; the spokes blended together:
'There, you didn't go to the Bureau of Guardians after all, did you?'
'I was... I couldn't go - I was unwell.'
'Yes. Well, that's just what I thought: something must have kept you back - it doesn't matter just what [sharp teeth - smile]. But then, you are in my hands now. You remember: "Any number failing to make a report to the Bureou within forty-eight hours is considered -"'
My heart pounded so hard that the rods of iron buckled. Like a little boy - foolishly, like a little boy - I had fallen into a trap; foolishly, I wasn't saying anything. I felt myself all entangled - I couldn't stir hand or foot.
She stood up, stretched lazily. She pressed a button: with a slight rattle the blinds fell on all sides. I was cut off from the world - all alone with her. (Zamyatin 1984: 64)

The membrane was still vibrating. The sledge-hammer was pounding away there, within me, against the red-hot rods of iron. I distinctly heard every blow and... and what if she were hearing it too? However, she kept on sending op the smoke, glancinc at me calmly from time to time, and neglectingly flicked the ashes from the tube on to my pink coupon. (Zamyatin 1984: 65-66)

The dark eyebrows quirked high towards the temples: the acute triangle of mockery: '"The rapid destruction of a few is more rational than giving tot he many the opportunity of working their own ruin" - then there's the matter of degeneration, and so on. (Zamyatin 1984: 66)

She was laughing. But I could clearly see her **sorrowful lower triangle**: the two deep creases from the corners of the mouth to the nose. And somehow, because of these creases, it became clear to me: that double-curved, stoop-shouldered, wing-eared fellow had embraced here - the way she was now. *He!* (Zamyatin 1984: 66)

E- kept laughing in a very strange way and for a very long time. Then she looked at me - into me - intently: 'But the main thing is that I feel perfectly safe with you.' (Zamyatin 1984: 67)

She poured into her mouth the entire content of the tiny glass of green poison, stood up and, shimmering roseatedly through the thin saffon tissue, took a few steps, halting behind my chair. Suddenly her arm was about my neck, her lips plunged into my lips - no, somewhere still deeper, still more frighteningly... I swear that this was utterly unexpected by me and, perhaps, merely because - For I could not possibly - right now I comprehend it with the utmost clarity - I could not possibly have desired of my own will what happened next.
Lips unbearably sweet (I suppose this was the taste of the *liqueur*) - and then a swallow of searing poison was poured into me - and another - and still another... I took off from the earth and, as an independent planet, rushed down, down, following an uncharted orbit...
What followed I can describe only approximately, only by means of more or less close analogies.
The idea had never come into my head before - but then the thing is precisely thus: **we who live on this earth are constantly walking over a burbling, blood-red sea of fire hidden there, deep within the maw of the earth. But w never thing of that. But now suppose that this thin shell under our feet were suddenly turned to glass, that we were suddenly to see -**
I had turned to glass. I saw into myself, deep within me. There were two Is. One I was my former self, D-503, the number D-503, while the other... Up to now he had merely shoved his shaggy hands just a little out of the shell, but now all of him was crawling out; the shell was cracking , any minute now it would fly into smithereens and... and what then? (Zamyatin 1984: 67-68)

I am in front of a mirror. And for the first time in my life (yes, precisely so: for the first time in my life) I see myself clearly, distinctly, consciously; I see myself with amazement, as if it were somebody else's I. There he is, this I: black eyebrows, as straight as if they were drawn with a ruler and, between them, like a scar, a vertical wrinkle (I don't know if it was there before). Steely grey eyes, ringed with the shadow of asleepless night, while behind that steel… well, it turns out that I had never known what was there. And out of there (this *there* is at the same time both here and infinitely far off) - from there I am contemplating myself (or him) and know that that fellow with his eyebrows as straight as if drawn with a ruler has nothing to do with me, a stranger whom I have met for the first time in my life. But I, the real I, am not he. (Zamyatin 1984: 70)

Suddenly I saw **all the lustre leaving R-'s eyes** and his lips taking a leaden colour. (Zamyatin 1984: 71)

'It's an ancient legend, do you understand, about Paradise [the P was a fountain]. For that legend applies to us, to our present time. Yes - you just thing it over! Those who in Paradise were offered a choice: of happiness without freedom or freedom without happiness. They were not offered a third. They, the dunderheads, chose freedom - and what do you think happened? Naturally, for ages thereafter, they longed for shackles. For shackles, you understand - that's what *Weltshmerz* is all about. For ages! And it is only we who have again struck on a way of bringing happiness back. (Zamyatin 1984: 72)

R- apparently read all this on my face; he broke into laughter as he took me around the shoulders: 'Oh, you… Adam! By the way, about Eve -' He rummaged for something in his pocket, drew out a notebeek, turned its leaves: 'The day after tomorrow - no, two days from now - O-90 has a pink coupon for you. How about you? Just as before? Would you like her to -' (Zamyatin 1984: 73)

'But tell me, did you ever happen to try nicotine or alcohol?'
R **pursed his lips**, **looking at me from under his brows**. I could *hear* his thoughts, perfectly clearly: 'When it comes to friends, you're a friend, sure enough… But just the same -' And then he answered, 'Well, how should I put it? Properly speaking, no. But I did know a certain woman -'
'E-!' I shouted.
'What - you… you were with her too?' He swilled up with laughter, gulped, and was on the verge of exploding.
My mirror was hung in such a way that in order to look into it one had to lean over the table; from where I sat all I could see were my forehead and eyebrows. And then I - the real I, caught sight in the mirror of my eyebrows as a distorted, twitching line, and my real I heard a savage, disgusting shout, 'What's that *too* for? No - just what is that *too* for? No - I demand -'
Protruding Negroid lips. Eyes goggling. I (the real I) got a good grip on the collar of that other self of mine, wild, shaggy, breathing hard. (Zamyatin 1984: 73)

A smile flitted over the thick lips: 'Yes, yes, yes! I understand, I understand" I'm familiar with that sort of thing - theoretically, of course. Good-bye!' (Zamyatin 1984: 74)

Darling O- will come tomorrow; everything will be simple, regular and limited - like a circle. I'm not afraid of the word *limitation*: the work of the highest faculty man has, his reason, consists precisely of a ceaseless limitation of infinity, of fractioning infinity into suitable, easily digested portions - or differentials. That is precisely what the divine beauty of my element - mathematics - consists of. And yet an understanding of that same beauty is the very thing that that… female number doesn't have. However, that is just in passing - a chance association of ideas. (Zamyatin 1984: 75)

It is so gratifying to feel somebody's vigilant eye upon me, lovingly guarding one from the least mistake, from the least erring step. It may sound somewhat sentimental, but that same analogy again comes to my mind - that of the *guardian angels*, whom the ancients used to dream about. How many of the things which they merely dreamed about have materialized in our life! (Zamyatin 1984: 75-76)

All of life in all its complexity and beauty is minted for all time in the gold of words. (Zamyatin 1984: 78)

#concursivity - All knowledge of nonverbal behaviour and it's variety and significance is minted for all time in the gold of words.

…and the barely audible **sussuration** of **the listening membranes under the streets**. (Zamyatin 1984: 78)

Just like UA, all of the glass city is one big receptor - in this case for listening.

I awoke at dawn: a roseate, unmarred firmament met my eyes. Everything was fine, rounded out. O- was coming this evening. I was all well by now, beyond a doubt. **I smiled, went back to sleep**. (Zamyatin 1984: 79)

I was silently watching her lips. **All women are lips - nothing but lips**. The lips. The lips of one are rosy, resiliently round, a circle, a gentle enclosure against the whole world. And then these: but a second before they had not been here and then, in a moment - the knife, slashing, and the sweet blood still dripping. (Zamyatin 1984: 80)

I remember **smiling in a muddled sort of way** and saying, for no particular reason, 'Fog… lots of it -' (Zamyatin 1984: 80)

And a homunculus - the thinnest ever. As if he were a paper cut-out, and no matter which way he might turn it wouldn't matter one bit: he would still have only a profile, ground fine, his nose a glistening blade, his lips a pair of scissors.
I didn't catch what E- was saying to him; I watched her speaking and felt that I was smiling irrepressibly, beatifically. The blades of the lip-scissors gleamed and the physicist said, 'Right, right. I understand. The most dangerous disease. I know of nothing more dangerous -' At that he laughed, wrote something with his tissue-paper hand, turned the slip over to E-; wrote again, handed the other slip over to me. (Zamyatin 1984: 81-82)

The heavy, creaking, opaque door closed and at once, painfully, the heart opened wide - wider still - to its widest. Her lips were mine: I drank and drank, tore myself away from time to time, **gazed wordlessly** in the eyes opened wide for me, and again - (Zamyatin 1984: 82)

The ripening was completed. And inevitably, as with iron and magnet, with delectable submission to an infallible, immutable law, I infused myself in her. There was no pink coupon, there was no accounting, there was no One State, there was no me. (Zamyatin 1984: 82)

In an excrutiating mood I kept pacing and pacing the room: after all, how was I to behave with her, with O- ? To my right I clearly felt my neighbour's eyes fixed upon me, I distinctly saw the wrinkles on his forehead -a succession of yellow, illegible lines - and for some reason it seemed that those lines had to do with me. (Zamyatin 1984: 84)

Someone had terms for people who think that the behoviour of others is directed at them.

> O- was lying down. I was kissing her slowly. I kissed that naive, chubby little fold at her wrist; her blue eyes were closed; the rosy cresent was slowly blossoming, unfolding - and I kissed her all over. Suddenly I clearly felt to what extent everything had been devastated, how everything had been given over to others. I couldn't, I mustn't. I had to - and I mustn't.
> My lips instantly grew chill. The rosy crescent began to quiver; it dimmed, shrivelled. O- threw a coverlet over herself, wrapped herself up in it - and buried her face in the pillow.
> I was sitting on the floor near the bed (what a desperately chill floor that was!); I was sitting there in silence. The excruciating cold from below crept higher and higher. Probably the same taciturn cold reigns out there, in the blue, mute interplanetary spaces. (Zamyatin 1984: 85)

> I had barely set foot on the building site of the Integral when the Second Builder came towards me. His face had its usual look: it was a round plate of white faience, and when he spoke he was offering something unbearably tasty on that plate. (Zamyatin 1984: 87)

> 'They'll get the why and whereof out of the dear fellow' - this with a smile, a tasty smile. (Zamyatin 1984: 87)

> The very air is so faintly rose-tinted, and everything is saturated wit hthe gentle blood of the sun; everything is alive - the stones are alive and soft, iron is alive and warm, people are alive and every last one of them is smiling. (Zamyatin 1984: 89)

> And then I was **shoulder to shoulder** with them, welded with them, caught up in a steel rhythm. Their motions were measured; their cheeks were round as a rubber ball, their foreheads mirror-smooth, unclouded by the insanity of thoughts. I was afloat on a mirrorous sea. I was in repose.
> And suddenly one of them turned to me insouciantly, 'Well, now, it is over - better today?'
> 'Better? What do you mean?'
> 'Why, you weren't here yesterday. We thought you were down with something serious' - his forehead was glowing, **his smile was childlike, innocent**.
> My **blood rushed to my face**. I could not lie to those eyes - I simply could not. I was silent, I was drowning -
> A face of faience, glowing in its round whiteness, thrust itself through the hatchway above: 'I say, D-503! Do come here, please! We've got the consoles jammed in the frame, you understand, and the tension readings aren't right -'
> Without waiting to hear more I dashed up the ladder towards him: I was ignominiously saving myself by flight. **I hadn't the heart to raise my eyes**; there were spots before them because of the glittering glass steps underfoot, and with evvery step I was becoming more and more despondent: there was no place here for me, a criminal, a man filled with toxins. (Zamyatin 1984: 90)

> She flitted by, filling for a second the yellow, empty world. **Arm in arm** with her was that double-curved S, who reached only to her shoulder; there was also the tissue-paper doctor, and some fourth number - all I can remember of him was his fingers: they were fluttering out of the sleeve of his unif like clusters of rays - fingers unusually slender, white, long. E- raised her hand and waved to me, then leaned over the head of her short companion towards the number with the finger rays. I thought I caught the name Integral: **all four looked over their shoulders at me**, and then they were lost against the grey-blue sky, and again there was the yellow, calcined path. (Zamyatin 1984: 92)

S-! Why, all these days, do I hear behind me his flat-footed steps, that sound as if he wer splashing through puddles? Why, all these days, is he after me like a shadow? A grey-blue, two dimensional shadow - ahead of me, on either side of me, behind me; people walk through it, step on it, bit it is just as intalterably present, close by, bound to me by an invisible umbilical cord. Is she, E-, this umbilical cord, perhaps? I don't know. Or, perhaps, is it already known to them - the the Guardians - that I -
Suppose you were to be told that your shadow sees you - sees you all the time. Do you understand? And then, suddenly, you have a queer sensation: your arms aren't your own but some stranger's - they're in your way. And I catch myself swinging my arms in a ridiculous fashion, completely out of rhythm with my walk. Or, suddenly, I *must* look over my shoulder, yet it is utterly out of the question to do so: my neck is in an iron clamp. And I run, even faster, and I sense with my back that the shadow is also running faster after me, and there is no place - no place! - where one may espace it... (Zamyatin 1984: 93)

Why, at any moment now, there would bob up the acute mocking **angle of eyebrows** quirked up towards the temple, and the **dark windows of her eyes** and within them, would be a fireplace flaming, and certain shadows flitting. And I would make my way in there, deep within, and I would call her thou (thou, without fail): 'Surely, thou knowest I cannot do without thee. Why, then, dost thou treat me so?' But she would not say a word. (Zamyatin 1984: 93-94)

A slight rustle - and a double-curved shadow was before me. I felt, without looking, how quickly the two augers of grey steel bored into me. I summoned all my strenght to smile and said (I had to say something), 'I... I have to go to the Medical Bureou -'
'What's keeping pou back, then? Why are you standing here?'
Blazing with shame, feeling that I was absurdly, topsy-turvidly hanging with my feet up in the air, I made no answer.
'Follow me,' said S- grimly.
I started walking, swinging my unnecessary arms, which apparently belonged to someone else. I couldn't raise my eyes; all this while I was traversing a wild, topsy-turvy world: over there was some machines or other, with their bases up, and people with their feet stuck antipodally to the ceiling and, still lower, was the sky, shackled by the thick glass of the pavement. The most humiliating thing of all, I remember, was the fact that, as the last sight of my life, all this should be thus, inverted, not as it really was. But raise my eyes I could not.
We came to a halt. There were steps before me. Just a step - and I would see figures in white surgical gowns, the enormous mute Bell Glass...
Forcing myself, as if I were using some sort of inner wormgear, I at last tore my gaze away frome the glass underfoot: suddenly the golder letters of *Medical Bureau* spattered my face. (Zamyatin 1984: 94-95)

'Well, then, take a plane, a surface - there, this mirror will do. And you and I are on this surface - there, you see: **we're squinting our eyes** because of the reflected sunlight, and there's the blue electric spark in that tube, and just now the shadow of an aero has flitted by. Only on the surface - only for a second. But just imagine that through the application of some form of firue this impenetrable surface has suddenly softened, and nothing any longer glides over it - everything penetrates it, into that mirror-world which we eyed with such curiosity when we were children - children aren't at all as foolish as people think they are, I assure you. The plan has become a mass, a body, a world, and that which is within the mirror is within you: the sun, and the whirlwind from the propeller of the aero, and you rquivering lips - and the lips of someone else. And, you understand, a cold mirror reflects, rejects, whereas my suppositious mirror absorbs, and retains a trace through all time of all things that have affected it. **You may have once seen a barely perceptible wrinkle on someone's face - and that wrinkle is within you for ever**; you may have once caught the sound of a drop of water falling amid silence - and you are hearing that sound right now -' (Zamyatin 1984: 96)

I nodded absent-mindedly. He gave me a look, broke into sharp, lancet-ish laighter. That other medical number heard him, stomped over on his stubby iron-pillar legs, tossed my thin-as-thin doctor on the horns of his eyes, then tossed me. (Zamyatin 1984: 96-97)

He put on enormous Roentgen spectacles and for a long while walked around me and peered intently through my skull, right into my brain, jotting some notes into a book. (Zamyatin 1984: 97)

Again his eyes transpierced me, smiling the narrowest of smiles. And it seemed to me that I saw, perfectly clearly, a word, a letter, a name - the unique name - wrapped up in the fine tissue of this smile. Or was that only my fantasy again? (Zamyatin 1984: 97-98)

Turbidly, dully, the blunt muzzle of some beast showed through the glass; its yellow eyes persistently kept repeating the same unvarying though which was incomprehensible to me. For a long while we looked into each other's eyes, those shafts from the superficial world into that other world under the surface. And a thought began stirring within me: 'But what if that yellow-eyed creature, living its uncalculated life among its ridiculous, dirty deaps of leaves, is happier than we are?' I swung up my arm: the yellow eyes blinked, backed away, disappeared in the leafage. The pitiful creature! What an absurdity - its being happier than we! Yes, happier than I, perhaps - but then I am only an exception: I am ill. And, even I - (Zamyatin 1984: 100)

'You? Here?' - and his scissor-lips clicked shut. And I - **it seemed as if I had never even known as much as a single human word; I stood there, saying nothing, and understood absolutely nothing of what he was saying to me.** Probably that I would have to leave that place, because the next thing he did was to shove me quickly with his paper-flat abdomen to the end of this better-lighted stretch of the corridor - after which he nudged me in the back. (Zamyatin 1984: 103)

I don't remember at what point we turned off into the darkness - and then, in the darkness, silently, started mounting endless steps. I did not see it but I knew that she was walking the same way that I was: with eyes closed, like one blind, her head thrown back, biting her lips and listening to the music - the music of my barely perceptible tremor. (Zamyatin 1984: 104)

I was in my room. The morning was still green, congealed. A splinter of the sun rested on the mirror of the closet door. I was in my bed. So - a dream. But my heard was still beating riotously, fluttering, ketting; there was a nagging tingling at my finger and toe tips, at my knees. There was no doubt about these things. And right then I did not know which was dream and which reality; irrational quantities, were sending up shoots through all that was solid, habitual, tri-dimensional, and instead of firm, polished planes there was something gnarled, shaggy around me... (Zamyatin 1984: 106-107)

I sought for a way out of the logical wildwood and could not find it. This wildwood was much the same as the unknown and scary impenetrable forests beyond the Green Wall - and, at the same time, these forests were extraordinary, incomprehensible creature who **spoke without words**. (Zamyatin 1984: 107)

I felt myself all gummed over by her smile: it was intended as a plaster to be applied to all the wounds which would shortly be inflicted upon me by the letter shaking in my hand. (Zamyatin 1984: 110)

There, I can hear footsteps, and I can see - can feel - through the door that a plaster-smile has been slapped on my face; then she passes by and goes down another staircase. (Zamyatin 1984: 113)

D-503's response to a shadow that is following him is to slap a smile on his face.

> I was confronted by a forehead that looked like a rakishly slanted and lowered cap brim, while the eyes… the eyes created a very odd impression: as though the fellow were speaking from under his eyebrows, as if speech were coming out of his eyes. (Zamyatin 1984: 113)

> The letter is torn into scraps. I caught a second's glimpse of my distorted, broken eyebrows in the mirror. I picked up the coupon, to have it share the fate of her note - (Zamyatin 1984: 114)

> She sat down behind me, just a little to my left. I looked at her over my shoulder; she submissively took her eyes away from the table with the baby on it, fixed them on me, within me, and, once more, she, I and the table on the platform constituted three points, and drawn through these points were three lines, the projection of certain events, inevitable but as yet unperceived. (Zamyatin 1984: 115)

> 'That means' - a smile concealed the almost imperceptible tremor of her lips, but I perceived it. 'Very well, then! I'm going right… right now.' (Zamyatin 1984: 116)

> Her eyes were shut, as if she were staring directly at the sun. Her smile was moist, refulgent. (Zamyatin 1984: 117)

> Something crackled. Most probably it was nothing more than O-, slightly shifting. She sat there, hands between her knees, without uttering a word. (Zamyatin 1984: 117)

> The thing is very simple: in the first place, isolated by the blinds from **all plastery, therapeutic smiles**, I am able to write these very lines in peace. (Zamyatin 1984: 121)

> …*homo sapiens* is man in the fullest sense of that phrase only when his grammar has absolutely no question marks but exclamation points, commas and full stops exclusively. (Zamyatin 1984: 121)

> There, just what did she mean by that *no use*? And what odd behaviour, to consider me no more than somebody's shadow! But perhaps all of you are my shadows: was it not I who peopled with you these pages which only recently were quadrangular deserts of white? Come, if it were not for me, would you ever be seen by those whom I shall lead over the narrow paths of the lines I have written?
> Naturally, I did not say all this to her; through my own experience I knew that **the most excrutiating thing is to implant in an individual a doubt as to his or her being a reality** - a threedimensional reality rather than some other sort. I merely remarked to her drily that her business was only to tend the entrance, and she let me into the courtyard. (Zamyatin 1984: 122)

> I fell into pits, stumbled against stones; rusty paws kept clutching at my unif, acrid-salty drops of sweat crept down my forehead and into my eyes. (Zamyatin 1984: 123)

> However, I realize that I could not write just then. All the time I was listening intently; all the time I was looking behind me, expecting something. Expecting what? I don't knew. (Zamyatin 1984: 124)

> I am very fond of children, and I consider that cruelty constitutes the most arduous, the highest sort of love. You understand? (Zamyatin 1984: 124-125)

Something that the Underground Man would say.

> She smiled; if spelled out, **the text of that smile** would have evidently approximation, 'Oh, what a stub-born little boy!' Then she sat down. Eyes lowered. Hands modestly adjusting a fold of her unif which had again fallen between her knees. (Zamyatin 1984: 125)

> Picture yourself standing on the shore of the sea. The waves rise rhythmically and, at their highest, sud-denly remain thus, congealed, comatose. It was just as ghastly and unnatural a phenomenon when our walk, ordained by The Tables of Hourly Commandments, was suddenly thrown into confusion and, dis-rupted, came to a halt. The last time anything like that had happened was 119 years afo when, as our chronicles proclaim, a meteorite plunged into the very midst of the walkers with great noise and much smoke. (Zamyatin 1984: 127)

> But a certain movement of hers (as she twisted her hips to the left) - and it became clear to me that I knew (I *knew*) that body, as pliant as a whiplash; my eyes, my lips, my hands knew it - at that moment I was utterly certain of it. (Zamyatin 1984: 128)

> There I was, at that point, walking in step with all of them, and yet, despite everything, apart from them all. I was still shaking from the perturbations I had gone through, like a trestle over which a railway train of the ancients had just rumbled. I was conscious of myself. But then, consciousness of self, awareness of individuality, pertains only to an eye with a speck of something in it, to an infected finger, to an aching tooht; when an eye, a finger, a tooth is sound each seems non-existent, as it were. Is it not clear that consciousness of self is only a disease? (Zamyatin 1984: 130)

> U- took my pink stub - and through the glass of th ewall one could see, hanging over her head from an unprecedented branch, a light-blue, aromatic moon. I solemnly pointed my finger at it and said, 'The moon - you understand?'
> U- glanced at me, then at the number on the stub - and I saw that familiar, charmingly chaste movement of hers: she was adjusting the folds of her unif between her angular knees. (Zamyatin 1984: 131)

> 'But what makes you think that folly isn't a good thing? If we had groomed and cultivated folly through the ages as we groomed and cultivated intelligence, it is possible that something exceedingly precious might have resulted from it.' (Zamyatin 1984: 132)

> 'Yes - I am completely yours!'
> She took my face - all of me - between her palms, raising my head:
> 'Well, now what about your "obligations of every honest number"? Eh?'
> Sweet, sharp, white teeht; a smile. In the open calyx of the armchair she was like a bee: there was a sting in her - and honey.
> Yes, obligations... In my mind I turned over the pages of my last entries: really, there was not the least idea in them to the effect that, properly speaking, I was obliged to -
> I kept silent. I was rapturously (and, probably, inanely) smiling, gazing into her pupils, shifting from one to the other and seeing myself in each one; I, tiny, a millimetre high, was imprisoned in those tiny, iridescent dungeons. And after that, again the bee lips, the delectable pain of florescence. (Zamyatin 1984: 133)

> E- raised her head and propped herself on her elbow. The two long sharp lines at the corners of her lips and the dark ongles of her raised eyebrows formed a cross.
> 'Perhaps, on that day -' she stopped, and her eyebrows turned still darker. She took my hand, squeezing it hard. 'Tell me: you won't forget me? You will always remember me?' (Zamyatin 1984: 133-134)

She said (already near the door), 'You'll see for yourself.'
I was alone. All that had remained behind her was a barely perceptible fragrence, something like the sweet, dry yellow pollen of certain flowers frowing on the other side of the Green Wall. (Zamyatin 1984: 135)

But as for us, we have nothing to conceal or to be ashamed of: we celebrate our elections openly, honestly, in the light of day. I can see how all give their votes for The Benefactor - all can see how I give my vote for The Benefactor - and how can things be otherwise, since **all and I are the one We**? (Zamyatin 1984: 139)

Raising myself a little I looked about me, and my gaze met lovingly alarmed eyes that were shifting from face to face. There, one number had raised his hand and, wagging his fingers barely perceptibly, was signalling to another, whereupon a finger wagged back in answer. And a third joined in... I grasped the situation: they were the Guardians. I also grasped that they were alarmed by something: the spider web was taut, it was vibrating. And within me, as if in a radio receiver tuned to the same wave-lungth, there was a responsive vibration. (Zamyatin 1984: 141)

I was transpierced, twisted into a knot by a lightning discharge of hich voltage. In our row, only 40 $ $ $ from me, S- came to a stop, bent over. I saw E- and, alongside her, R-13 with his repellently Negroid lips, smirking.
My first thought was to rush over there and to shout to her, 'Why are you with him today? Why didn't you want me to be with you?' But an invisible, beneficient spider web had coconed me hand and foot, immovably; gritting my teeth I sat there as if I were of iron, without taking my eyes off the group. (Zamyatin 1984: 141-142)

Without raising my eyes I could constantly see those two - E- and R- - side by side, shoulder to shoulder, and a pair of shaggy hands, hands which were somebody else's, which I abominated, were trembling on my knees. (Zamyatin 1984: 142)

If I could have looked into His eyes, straightforwardly and devotedly as formerly: 'Here I am, all of me. All of me! Accept me!' But I dared not, then. It was with an effort, as if all my joints had rusted, that I raised my hand.
The rustling of millions of hands. Somebody's muffled 'Ah!' (Zamyatin 1984: 143)

It was but a hundreth part of a second, but a hair's-breath. I saw: thousands of hands beat, winglike, upward, *against* - then lowered. I saw: the pale face of E- **with a cross marking it**, her raised hand. Everfthing turned dark before my eyes.
Another hair's-breath; a pause; everything stilled; the pulse pounding. Then - as if at the signal of some insane conductor, simultaneously on all the rostra: crackling, screams, a whirlwind of unifs billowing in flight, figures of Guardians distractedly darting about, the heels of somebody's shoes in the air before my very eyes - close to those heels somebody's mouth stretched wide and straining in an inaudible scream. For some reason that has become engraved in my memory most sharply of all: thousands of inaudibly bellowing mouths, as if in a silent film thrown upon a monstrous screen. (Zamyatin 1984: 143)

This was no longer o a screen - this was within my own sely, within my vice-gripped heart, within my temples, which had begun to pound. R-13 suddenly leapt forth on a bench over my head, towards the left - all red, frenzied, his lips spattering. In his arms was E-, pale, her unif torn from shoulder to breast, blood staining the white cloth. She was holding fast to his neck and he, making enormous leaps from bench to bench, repulsive and agile as a gorilla, was carrying her off, higher and higher.

Just as if at a conflageration among the ancients, everything turned red - dark red - before me, and I had but one thought - to leap after them, to reach them. Right now I cannot explain to myself whence I found such strength, but I breached the crowd like a battering ram, stepping on somebody's shoulders, on benches - and then I was right near them, had seized R- by the back of his collar: 'Don't you dare! Don't you dare, I tell you! Right now' - fortunately, my voice could not be heard: all were absorbed in their own screaming, all were running.
'Who's that? What's going on? What -' R- turned around; his lips, spluttering, were quivering - he probably thought that he had been seized by one of the Guardians.
'What? I'll tell you what - I won't have any of this - I won't allow it! Put her down this minute!'
But he merely made an angry, plopping noise with his lips, tossed his head and ran on. And at that point I - I am unbelievably ashamed to write this down, yet it seems to me that I am nevertheless bound, absolutely bound to write it so that you, my unknown readers, might study the case history of my disease to the very end - at that point I swung back and struck him over the head. You understand? Is struck him! I remember that distinctly. And I also remember the sensation of a certain liberation, of bouyoncy in my whole body as a result of this blow.
E- quickly slipped out of his arms.
'Go away!' she shouted to R-, 'There, you can see for yourself that he... Go away, R- - go away!'
R-, baring teeth as dazzlingly white as a Negro's, spattered some word or other in my face, made a dive, disappeared somewhere below. As for me, I picked E- up in my arms, clasped her hard to my breast and bore her off. (Zamyatin 1984: 144)

'But tomorrow' - she was breathing avidly through clenched, gleaming sharp teeth - 'why, nobody knows what will happen tomorrow. Do you understand - I do not know, nobody knows - the thing is unknown! Do you understand that the known has come to an end? Henceforth the new, the improbably, the prodigious!'
There, below, people were churning, rushing, screaming. But all that was far off, and receding ever further, because she was gazing at me, she was slowly drawing me into herself through the narrow golden windows of her pupils. Thus for a long while, in silence. And for some reason the recollection came to me of how once I had been gazing through the Green Wall into certain incomprehensible yellow pupils, while birds were soaring above the Wall (or I may have seen those birds on another occasion). (Zamyatin 1984: 145)

Are you familiar with the strange state of waking in the night, opening your eyes to blackness, and suddenly feeling that you are lost? And quickly, as quickly as possible, you begin groping around you ,seeking something familiar and solid - a wall, a small lamp, a chair... That was precisely my sensation as I groped and searched through the *Gazette of The One State* quickly, as quickly as possible... (Zamyatin 1984: 147)

My step as I walked along the Prospect was particularly firm and resounding - and it seemed to me that all were walking along in much the same way as I was. But then I came to the crossing where I had to turn the corner, and I saw that everybody was going around the corner of the building somewhat oddly, sliding away from it, as if a pipe had burst in its wall and were spurting cold water, making the sidewalk impassable.
Five steps more, then ten - and I in my turn was doused with cold water that made me sway, knocking me off the kerb. Upon the wall, at a height of two meters or thereabouts, there was a square piece of paper, and staring from it were incomprehensible letters of a venomous green:

MEPHI

- while below it I saw a black bent in the form of an S and wing-ears transparently swaying from wrath or agitation. With his right arm raised and his left helplessly stretched back as if it were an aching, maimed wing, S- kept leaping upward to tear down the bit of paper - and couldn't manage it, missing it by the tiniest margin. (Zamyatin 1984: 148)

S- turned around, quickly; ever so quickly he sank the tiny drills in his eyes into me, to the very bottom, got something out of there. Then he cocked his left eyebrow, sort of winked with that brow in the direction of the wall where the MEPHI thing had been hanging. And the tail end of his smile flittered before me - to my astonishment it seemed to be actually a gay smile. But then, what is there to be astonished at? The physician will always prefer a rash and a fever of 40 $ $ $ centigrade to the exhausting, slowly rising temperature of an incubational period: the high temperature at least made clear the nature of the disease. This MEPHI which has broken out of the walls is a rash. I understood his smile.* (Zamyatin 1984: 149)

*I must confess that I found the exact solution for that smile only after many days that were chock-full of the strangest and most unexpected events. (Zamyatin 1984: 149; footnote)

In the stillness the distinct humming of the wheels was like the pounding of enfevered blood. One of the numbers felt a touch on his shoulder - startled, he dropped a bundle of papers. And another number, to the left of me, was reading the selfsame line, the selfsame line in his newspaper - and the newspaper was barely perceptibly trembling. (Zamyatin 1984: 149)

I was questioning the second Builder. His face is of faience, decorated with little flowers of sweet blue and tender pink (his eyes, his lips), but that day they were faded, washed out, somehow. We were tallying aloud the cubes of frozen air when I broke off suddenly, in the middle of a word, and stood there with mouth gaping: there was a barely noticeable small white paper pasted on a blue block of frozen air which a crane had lifted hich, under the very cupola. And my whole body was shaken - by laughter, perhaps. Yes, it was laughter - I could hear myself laughing. (are you familiar with the sensation of hearing your own laughter?) (Zamyatin 1984: 150)

Water dripping on stone somewhere. No one had come. With rather rueful joy I felt I was saved. I slowly walked back along the corridor. The tremulous dotted line of small electric bulbs on the ceiling was becoming dimmer, ever dimmer. (Zamyatin 1984: 151)

The spears of her eyelashes moved aside, letting me enter, and... How can I convey what this ancient, preposterous, wonderful rite does to me, when her lips touch mine? Through what formula can I express this whirlwind which sweeps everything out of my soul except her? Yes, yes, out of my *soul* - laugh at me, if you like.
Slowly, with an effort, she raised her eyelids - and her words came with difficulty, slowly: 'No, that's enough... later... let's go now.' (Zamyatin 1984: 151)

'We have simply gone beyond the Green Wall -'
It was then I opened my eyes - and was face to face, in reality, with that very sort of thing which up to then none of those living had seen other than diminished a thousand times, weakened, smudged over by the turbid glass of the Wall.
The sun - it was no longer that sun of ours, proportionately distributed over the mirror-like surface of the pavements; this sun cunsisted of some sort of living splinters of incessantly bobbing spots which blinded one's eyes, made one's head go round. And the trees - like candles thrusting into the very sky, like spiders squatting flat against the earth on their grarled paws, like mute fountains jetting green... And all these things were going on all fours, stirrring, rustling; some sort of rough-skinned little ball darted out from underfoot. As for me, I stood there rooted to the ground; I could not make a step, because the surface underfoot was not a flat plane - not a flat plane, you understand, but something repulsively soft, yielding, alive, green, springy.

I was stunned by all this, I gulped (that is, perhaps, the most approximate word). I stood there, clutching a swaying branch with both hands.
'That's nothing - nothing at all! You feel that way only at first - this feeling will pass. A little more courage!' (Zamyatin 1984: 152)

Here D-503 comes into contact with living nature outside of the city walls.

He turned his shaggy eyebrows ternly upon me: 'Shhh! Not so loud,' and the eyebrows shaggily nodded in the direction of the central point, where the skull-yellow boulder was. (Zamyatin 1984: 154)

'No, brothers - not "down with it!" The Integral must be ours instead. On the day when it first casts off its moorings and sails into the sky *we* will be abroad. Because the Builder of the Integral is with us. He has abandoned walls; he has come here with me to be in your midst. All hail to the Builder!'
An instant - and I was somewhere up there; below me were heads, heads, heads, mouths distended in clamour, hands plashing upward and subsiding. All this was extraordinarily strange, inebriating; I felt myself superior to all, I was I, a world by itself, I had ceased to be an item, as I had always been, and had become an integer. An then, with my body rumpled, suffused with happiness, crumpled as if after the embraces of love, I was down to earth, near the very boulder. The sun, voices above, the smile of E-. A woman with golden hair (and all of her was satiny-golden; redolent of grasses) was holding a chalice, apparently of wood; her red lips drank off a little and she held out the vessel to me - and avidly, closing my eyes, I drank to drown the fire within me; I drank the sweet, prickly, cold sparkles. And then, my blood and all the universe raced a thousand times faster; the light earth flew like down. And all things were, to me, light, simple, clear. (Zamyatin 1984: 154-155)

E- was by my side; her smile was drawn in two shaded strokes - up, at angles, from the corners of her mouth. (Zamyatin 1984: 155)

A bird, in low, slow flight. I perceived it was alive, even as I was; it turned its head to the right, to the left, even as man does, and its black beady eyes held me fast as if with screws. (Zamyatin 1984: 156)

I squeezed E-'s hand with all my might. She looked at me over her shoulder: 'What is it?'
'He's here. It seems to me -'
'Whe's *he*?'
'S-. There, just now, in the crowd -'
Coal-black, slender eyebrows quirked up towards the temples: the acute triangle of her smile. It was not clear to me why she was smiling - how could she smile?
'You don't understand, E-; you don't understand what it means, if he, or any one of that lot, is here.'
'Funny fellow! Come, would it ever enter the head of anyone there, inside the Wall, that we are out here? Think back; take yourself for example - did you ever imagine that this was possible? They're hunting us there - let them hunt! You're raving.'
She smiled, lightly, gaily, and I smiled as well; the earth, inebriated, gay, light was floating along... (Zamyatin 1984: 156)

More and more new things are happening, there is something very like a cloudburst of events, and there isn't enough of me to catch all of it - I hold up the flaps of my unif, I hold out my cupped hands, but just the same bucketfuls splash past me and only droplets fall on these pages. (Zamyatin 1984: 157)

E- placed her hand on the back of my chair and smiled over her right shoulder at the other - with her teeth only. I wouldn't want to stand up against that smile. (Zamyatin 1984: 157-158)

An instant's glimpse in the mirror of the broken, jumpy line of my eyebrows; then I sprang up and, with difficulty restraining that other fellow within, whose hairy fists were shaking, with like difficulty getting each word out through clenched teeth and quite sibilantly, I shouted at her, at her very gills, 'Out - this very second! This very second - ' (Zamyatin 1984: 158)

'I can do *what*, at any moment I like?' - and then I understood what this *what* was; the blood surged to my ears, my cheeks, and I cried out, 'You mustn't speak of this - you must never speak to me of this! For surely you must understand that was the other I, my former self, but that now -' (Zamyatin 1984: 158)

E- was stroking my head. I could not see her face, but by her voice I could tell that just then she was looking at some point very far off; her eyes had grappled a cloud that was inaudibly, slowly floating to some destination utterly unknown. (Zamyatin 1984: 158-159)

'But this is madness,' I was saying. 'You - against The One State! That's just the same as putting your hand over the mouth of a gun and thinking that that should keep the shot back. This is utter madness!'
She, with a smile, '"We must all go mad - as speedily as possible." Somebody said that yesterday. You remember? Over there -'
Yes, I had made an entry of it. And, consequently, all that had really taken place. I was looking at her face in silence: that **dark cross was especially in evidence on her face just then**.
'E-, dearest, before it is too late ... If you want me to, I'll drop everything, I'll forget everything, and you and I will go there, beyond the Wall, to those... I don't know who they are -'
She shook her head. Through those dark windows, her eyes, I saw there, deep within her, an oven flaming, sparks, tongues of flame licking upward, mountains of piled dry, resinous firewood. And it was clear to me that it was too late, already my words would avail nothing. She stood up - she was about to leave. Perhaps the last days were already here - perhaps the last minutes. I seized her hand: 'No! Stay, if only a little - well, for the sake of... of -'
She was slowly raising my hand to the light - my hairy hand that I detested so. I wanted to snatch it away from her but she held it fast. (Zamyatin 1984: 159-160)

A pause - and how strange: that because of a pause, of a void, of nothing at all, the heart should race so. (Zamyatin 1984: 160)

I remember, distinctly, every movement of hers. I remember how she had picked up my glass triangle from the table and, all the while that I had been talking, had held its sharp edge against her cheek, until a white weal had appeared there; then, as she took the triangle away, I saw the weal filling with rosiness, disappearing. And, amazingly, I cannot recall her words - especially when she began - but only certain images, colours. (Zamyatin 1984: 160)

Comparable to Clarisse's flower trick, I think.

At that moment there was a tap at the door, a whisper of a tap, and that same flattened fellow with his forehead shoved down over his eyes, who had more than once brought me notes from E-, sprang into the room. He came towards us at a run, halted, wheezing like an air pump - and could not utter a word; he must have been running for all he was worth. (Zamyatin 1984: 161-162)

Shrunk into a tiny lump, cowering under the overhang of my own forehead, I saw (somehow stealthily, from under my evebrows) how they were going room to room, starting at the right end of the corridor and coming ever nearer. Some of the occupants were sitting as cataleptically as I; others (the lucky ones!) would spring up to meet the inspector and fling the doors open for them. If I could have done the same! (Zamyatin 1984: 163)

> S- was in the lead, his eyes somberly, silently, quickly drilling wells in me, in my armchair, in the sheets twitching under my hand. Then, for a second, I caught sight of certain familiar, everyday faces in the doorway, and shortly one of these separated itself from the others: the palpitating rosily brown gills emerged. I recalled everything that had taken place in this room half an hour before, and it became clear to me that at any moment she would - All my being was pounding and pulsating in that (fortunately) opaque portion of my anatomy with which I had shielded my manuscript. (Zamyatin 1984: 163)

His butt was pounding and pulsating.

> There, what hadn't I been thinking about her! What a wonderful, amazing woman... S- glided in my direction, bent over my shoulder towards the table. I placed my elbow in such a way as to screen what I had written, but he said sternly in a loud voice, 'I must ask you to show me at once what you have there!'
> Blazing with shame I handed him the sheet. He read it through and I saw a smile slither out of his eyes, dart down his face and then squat, with its tiny tail barely twitching, somewhere in the vicinity of the right corner of his mouth: 'Somewhat ambiguous but, just the same - well, now, do go on; we're not going to bother you any further.'
> He flapped off, as if he were whacking water with paddles, towards the door, and at his every step I felt my feet, hands, fingers gradually revert to me; my soul was once more distributing itself proportionately throughout my body; I was drawing breath again - (Zamyatin 1984: 174)

In this last bit reconsider the connection between the word "soul" and the other connection (besides "breath") it has with the body - blood.

> When I was only a short distance away from the enormous, solid, rust-red pile of the House of Antiquity I caught the sounds of hard breathing, a patter of somebody's hurried footsteps behind me. I turned around and saw it was O-, trying to catch up with me. All of her was somehow peculiarly, resiliently rounded in a painstakingly finished fashion. Her arms, and the inverse chalices of her breasts, and all her body which I knew so well, were in the round, and making her unif taut: there, at any moment, the thin material would be rent and everything would be in the open, under the sun, in the light. (Zamyatin 1984: 165)

> For a few seconds her eyes shed their blue light upon my face; then, 'I saw you that time - on the Day of Unanimity.'
> 'I saw you too -' and immediately the recollection came to me of how she had stood there hugging the wall in the narrow passage below and protecting her belly with her arms. I involuntarily glanced at the round belly bulging out her unif.
> She must have noticed my glance, became spherically rosy - even her smile was rosy, 'I am so happy! I am filled - filled to the brim, you understand. And so I walk about and hear nothing of what's going on around me, but am all the time listening to what's going on inside me, within my own self -'
> I kept silent. Some foreign substance was clinging to my face, bothering me, and I simply could not get rid of it. And suddenly, unexpectedly, the blue light beaming a still more intensive blue, she seized my hand - and I felt her lips upon it. This was my first such experience in all my life. It was some sort of an ancient caress which I had known nothing of up to then, and it shamed and pained me so much that I snatched my hand away - likely as not I may even have been rough about it. (Zamyatin 1984: 166)

> She was extinguished; all her circumferences sagged, warped. As for me, I felt an unpleasant (even a sickly) contraction, linked with a feeling of pity, within my heart (the heart is nothing but an ideal pump: to speak of compression, contraction in connection with a pump's suction of a liquid is a technical absurdity; hence it is clear to what an extent all these *loves*, *pities*, etc., etc., which bring about such a contraction, are essentially absurd, unnatural, sickly). (Zamyatin 1984: 166)

> In my mind's eye I saw E- and myself leading O- through those corridors; why, she was already there, outside the Wall, among those flowers, grasses, leaves. But she backed away from me; the tiny horns of her rosy mouth-crescent were quivering and twisting downward. 'It's that same woman,' said she. (Zamyatin 1984: 167)

> And, throughout the conversation, we were under the smile, frozen in marble, of that snub-nosed ancient poet. (Zamyatin 1984: 168)

He means Puškin.

> 'Dear man, you're a mathematician' - her eyebrows were a mocking acute triangle. 'Even more - you're a philosopher, because of your mathematics. Well, then: name the ultimate number for me.'
> 'What do you mean? I... I don't understand - what ultimate number?'
> 'Why, the ultimate, the supreme, the greatest number of all.'
> 'Come, E-, that's preposterous. Since the number of numbers is infinite, what number would you want to be the ultimate one?'
> 'Well, and what revolution would you want to be the ultimate one? There is no ultimate revolution - revolutions are infinite in number. The ultimate revolution - that's for children. Infinity scares children, yot it is necessary for children to sleep soundly of nights -' (Zamyatin 1984: 169)

> 'Well, we know, for the time being, that there is no ultimate number. It may be that we will forget that. No, not maybe but surely, we will forget that when we will have grown old, as all things must, ineluctably. And then we too will drift downward, as autumnal leaves drift down from a tree, as on the day after toworrow you - no, no, dearest - not you! For you are with us - you are with us!' All ablaze, cyclonic, coruscant - never yet had I seen her like that - she embraced me with herself, with all of her. I vanished - At the last, looking steadfastly, firmly into my eyes, 'Remember, then: at noon.' (Zamyatin 1984: 170)

MECHANISMS HAVE NO FANTASY!

Did you ever see a wool-gathering, senselessly dreamy smile spread over the physiognomy of a pump cylinder while it was working? Did you ever hear any cranes tossing restlessly in bed and sighing of nights, during the hours appointed for rest?

YOU NEVER DID!

And yet the Guardians have more and more often (well may you blush!) seen these smiles and heard these sighs among you. And (you may well hide your eyes!) the historians of The One State are tendering their resignation so that they may be spared having to chronicle sundry ignominious occurrences.
However, you are not to blame for these things - you are sick. And the name of your sickness is

FANTASY!

Fantasy is a worm whose boring leaves black furrows on your brows. Fantasy is a fever which drives you on to further and further flight, even though this *further* point may begin where happiness ends. Fantasy is the last barricade on the road to happiness. (Zamyatin 1984: 173)

This was on the front page of the *Gazette of The One State*.

2068

You, if you had read all this not in these notes of mine, which are so much like some whimsical novel of antiquity, but if instead had this newspaper sheet, still redolent of printer's ink, quivering in your hands as it is quivering in mine, if you knew, as I know, that all this is the most actual reality (if not today's then tomorrow's) - would not your sensations be the very same as mine? Would not your head be spinning, even as mine is spinning right now? Would not these same eerie, delectable needles of ice be darting your back and arms? Would you not feel that you were a Titan, an Atlas, and that if you were to stand up straight your head would inevitably bump against the glass of the ceiling. (Zamyatin 1984: 174)

The darling! Such a dear, dear darling. 'Without fail!' I felt I was smiling, and simply couldn't stop, and I would go forth like that, bearing this smile through the streets like a lantern, high above my head! (Zamyatin 1984: 174)

A cautious tap on my elbow, from behind, I turned, confronting the Second Builder's dish face. (Zamyatin 1984: 175)

What a peculiar, limited fellow. Can't see anything beyond that dish face of his. (Zamyatin 1984: 176)

I was in my room at 15:30. I entered - and saw U-. She was sittitng at my table - bony, erect, unyielding, her right cheek planted on her right hand. She must have been waiting a long time, because when she sprang up to greet me the impression of the four fingers and thumb remained for quite a while on her face. (Zamyatin 1984: 176)

I unhesitatingly held out my hand to her, forgiving her everything: she clutched both my hands hard, squeezing them with prickly fingers, while her cheeks, which dangled like antique ornaments, quivered from time to time... (Zamyatin 1984: 176)

She adjusted the grey-blue cloth between her knees; plastered me silently, quickly with a smile; went out. (Zamyatin 1984: 177)

I sank on the floor near her chair, embracing her legs, throwing my head back so as to look into her eyes, now into one, now into the other, and saw myself in each, held in wonderous captivity. (Zamyatin 1984: 177)

She broke into loud - much too loud - laughter. Quickly, within a second, she laughed until she reached some brink, took a step - and went over... A pause. She stood up. Placed her hands on my shoulder. Looked at me - long, deliberately. Then drew me to her - and there was nothing save her keen, searing lips. (Zamyatin 1984: 178)

The triangle was mercilessly acute, black against white: 'What? You don't want happiness?' (Zamyatin 1984: 178)

Do you believe that *you will die*? Yes: man is mortal; I am a man: *ergo*... No, that's not it - I know that you know all that. But what I am asking is this: have you ever had occasion to *believe* in this, to believe it indefinitely, believe it not with your mind but your *body*, to feel that the fingers holding this very page will one day be yellow, icy - (Zamyatin 1984: 180)

Existentialism.

And it was strange that the flat, schematic face of the Second Builder should suddenly speak up: 'Well, now, how much motor fuel are we taking on? If we reckon on three hours - or on three hours and a half, let us say -'
Before me - in projection, as if on a draft - is my hand holding a computus, a logarithmic dial, the figure fifteen. 'Fifteen tons. No, you'd better take on... yes, take on a hundred tons' - this because I knew, after all, that on the morrow - And, from the side, I saw my hand with the logarithmic dial beginning to tremble, barely perceptibly. (Zamyatin 1984: 181)

As always, the numbers were walking in ranks, four to each. But the ranks were, somehow, unstable and (perhaps because of the wind) wavering, sagging. More and more, right along. There, these groups had collided with something at the corner, had rolled back, and then frozen into a solid, tight, quickly bretahing wad: all of them, instantaneously, acquired the elongated necks of geese. (Zamyatin 1984: 181)

Somebody's piercing scream: 'It's a dragnet! Run!'
Everything in a tidal surge. Near the wall of the building there was still a small, narrow living gateway - all stampeded towards it, their heads momentarily sharpening into wedges, their elbows, ribs, shoulders, hips becoming ocute. Trampling feet, fluttering hands, unifs - all these sprayed out like a fan and came showering down all around me, like water under high pressure escaping through a firehose. For a second a doubly-curved, S-shaped body, a pair of translucent wing-ears, impinged on my eyes - then their owner was no longer there, had vanished through the ground, and I was alone in the midst of instantaneous arms, legs; I was on the run -
A brief respite to catch my breath, at some entrance, with my back pressed hard against the door - and immediately a tiny human sliver was flattened against me, as if driven by the wind.
'I've been... I've been running after you all the time, I don't have any of this - you understand? I won't have it! I am ready to -'
rounded, diminutive hands on my sleeve, the eyes round, blue - it was she, O-. And then, somehow totally, she slid down the wall, slumped to the ground. She contracted into a small ball down there, on the cold steps, and I stood over her, stroking her head, her face... and found my hands were wet. It was as if I were very big, while she was utterly little - a little part of my own self. This was an altogether different emotion from that which I felt for E-, and at that moment I had a notion that there might have been something of that sort among the ancients in their attitude towards their private children. (Zamyatin 1984: 182-183)

Under her unif the sap-swollen body stirred anew, the belly grew just the least trifle rounder, a barely glimmering dawn, a morning glow, appeared on her face. I thrust the note into her chilled fingers, clasped he hand hard, my eyes drank for the last time from the blue of her eyes. (Zamyatin 1984: 185)

No time lost in getting at the *Gazette*. I read it with my eyes (the phrase is precise: my eyes just then were like pen, like a computus, objects which one holds, feels in one's hands; my eyes were extraneous, they were instruments). (Zamyatin 1984: 186)

Through the inertia of dayl habit I stretched out my hand (an instrument) towards the bookshelf to put today's *Gazette* together with the other issues in a binder ornamented with gilt. (Zamyatin 1984: 186)

When I came aboard the Integral all were already mustered, all were at their posts, all the cells of the glass behive were filled. Through the glass of the decks one could see the people below, tiny, like ants, standing by the telegraph instruments, dynamos, transformers, altimeters, ventilators, dial indicators, pumps, tubes. In the wardroom some numbers (probably assigned by the Scientific Bureau) were bent

over tabulations and instruments, with the second Builder and his two assistants standing by. These three had their heads drawn in between their shoulders like turtles; their faces were grey, autumnal, anything but beaming.
'Well, how do you feel?' I asked.
'So-so. Kind of scary,' one of the trio smiled, greyishly, without beaming. 'We may not land no one knows where. And in general, everything is unknown -' (Zamyatin 1984: 188)

Grey faces, grey unifs flitted through that passage, and for a second one face stood out against the others: the hair was a cap pulled low over the forehead, the forehead an overhang above the eyes: it was that messenger of E-'s. I surmised that those of whom he was one were here, and that there was no place I could escape to from all this, and that only minutes - a few decades of minutes - remained. An infinitesimal, molecular tremor ran all through my body (nor did it cease to the very last) - just as if an enormous motor had been placed within me, but the construction of my body was too light, and consequently its walls, partitions, cables, rafters, lights, all were trembling. (Zamyatin 1984: 189-190)

Faces grey, not beaming. Blue, tensed veins of the water below. A laminated sky of crushing cast iron. And it was as hard for me to pick up the speaking tubes as if both hands and tube were of cast iron. 'Up - at forty-five degrees!' (Zamyatin 1984: 190)

The wardroom. Heads were bent over the instruments, the charts - heads circuited all over the grey bristles and heads that were yellow, bald, ripe. One quick look scraped them up and wadded them; then I was on my way back again, traversing the narrow passageway and going down the trap ladder into the engine room. There the tubes, incandescent from the blasts, were emitting head and rumbling; the sparking cranks were doing a drunken, desperate, squatting dance; the dial indicators were trembling with a barely perceptible tremor that did not cease for a second. And then I caught sight of him at last, standing near the tachometer with his forehead shoved down over a notebook.
'Listen' - I had to shout in his very ear on account of the rumbling - 'is she here? where is she?'
'She?' - this with a smile, from under the shadow of his overhanging forehead. 'Over there. In the radio communication room -' (Zamyatin 1984: 191)

'Write it down,' I told her loudly and still panting (from having run). 'Time, 11.30. Speed, 6,800 -'
She, from under her winged, helmet-like headset, softly, without taking her eyes off the paper: 'She came to me last evening, with a note from you. I know - I know everything; don't say a word. However, the child is yours, isn't it? And I got her away; but now she is there, beyond the wall. She will live.' (Zamyatin 1984: 192)

'But then, it wasn't I - it wasn't I! Why, I didn't discuss it with anybodp, I confined it only to those white, mute pages' - inwardly I was shouting this to her - inaudibly, desperately, deafeningly. She was seated across the table from me - and not even once did her eyes alight on me. Next to her was somebody's ripe-yellow bald head. I overheard E- saying, ,"Nobility of character"? But, my dearest professor, even a simple philosophical analysis of this phrase indicates that it is a prejudice, a survival of ancient feudal epochs. Whereas we -' (Zamyatin 1984: 194-195)

Ah, if I could but make my own way to the radio room - if I but could! Winged helmets, the ozone odour of blue lightnings... I remember I was telling her something, loudly; I remember, too, her saying, looking through me as if I were of glass and with her voice coming from somewhere far off: 'I am bosy - I am receiving a message from down there. You can dictate to her' - indicating another female number. (Zamyatin 1984: 195)

Suppose the black, specific letters on this page were suddenly to shift, each one going off lickety-spit this way or that, in its fright, and there wouldn't be a single recognizable word, just a lot of meaningless pi: *igh* for *fright*, *ty-spi* for *lickety-plit*. Well, that's just the way the crowd in the street was: out of alignment, barging straight ahead, backing off, criss-crossing, acting contrary. And then - nobody. Also, frozen for a second in headlong flight, there, up on a second floor, in a glass cage suspended in mid-air: a male number and a female number, in a kiss, standing; her whole body was bent backward, as if broken. This for the last time, for all time. (Zamyatin 1984: 198)

Next, an urchin; he was straining forward, all of him; there was a shadow under his nether lip. This nether lip was everted, like the cuff of a turned-up sleeve - for that matter, his whole face was everted; he was bawling and trying to get away from somebody as fast as his legs would carry him - I could hear the pounding of pursuing feet. (Zamyatin 1984: 198)

An empty train frozen on the rails. And, amid the silence, a voice. I could not see her but I knew that voice, resilient, flexible as a whiplash, lashing - I knew it; and somewhere over there was that acute triangle of eyebrows quirked up at the temples. 'Do let me through!' I shouted. (Zamyatin 1984: 198-199)

I went up to my room, put on the light. My temples, tightly bound by their hoop, were pounding; I paced the room, still encircled by that ring forged around me: the table, the white parcel on the table; the bed; the door; the table, the white parcel. The blinds of the room to the left were lowered. In the room to the right, a knobby bald head, and a forehead like an enormous yellow parabola, bent over a book. **The furrows on the forehead were a series of yellow illegible lines of print. Now and then our eyes met - and I would then feel that those yellow lines had to do with me.** (Zamyatin 1984: 200)

The piston rod was in front of me on the table. I sprang up, breathing still more loudly. She heard me, broke off in the middle of a word, and also got on her feet for some reason. I already saw the right spot on her head for the blow; there was a disgustingly sweet taste in my mouth. I reached for my handkerchief but it wasn't there - I spat on the floor. That fellow on the other side of the wall, to the right, with the yellow, staring lines that had to do with me - it was necessary that he should not see; the thing would be even more repulsive if he were to look on. I pressed the button (very well; I had no right whatsoever to do it, but did that at all matter at that juncture?); the blinds fell. She evidently understood, instinctively, made a dash towards the door. But I headed her off and, breathitng loudly, without taking my eyes for a second from that spot on her head - (Zamyatin 1984: 200)

U- was still lying on the bed, her eyes closed, gills widely distended in a smile. I scraped her garment up from the floor, tossed it at her, told her through clenched teeht, 'There! Make it quick - make it quick!' She raised herself on her elbow; her breasts splashed over to one side; her eyes were round; all of her had turned to wax: 'What?' (Zamyatin 1984: 201-202)

Suddenly her nether lip turned inside out, like that urchin's, and tears spurted from and rolled down her cheeks. (Zamyatin 1984: 202)

It is odd: there seems to be a blank white page in my head. I don't remember how I made my way there, how I had to wait (I know I did wait); I don't remember a thing, not a single sound, not a single face, not a single gesture. As if all the wires connecting me with the universe had been cut. (Zamyatin 1984: 203)

To blood splashed up to my head, my cheeks, then - another blank page: there remains only the memory of the pulsing at my temples and the voice reverberating up there, above, but not a single word. (Zamyatin 1984: 203)

He "blanks" also when The Benefactor speaks to him.

> At this point there is another blank white page. All I remember is feet. Not people but, precisely, feet. Hundreds of feet, discordantly trampling, falling on the pavement from somewhere above: a downpour of feet. And some sort of rollicking, provoking song, and a shout (probably meant for me), 'Hey! Hey! Come over here - join us!' (Zamyatin 1984: 206)

> This morning, in the dining hall, my neighbour to the left whispered to me in a scared voice, 'There, do eat! People are looking at you!'
> I smiled, exerting myself to the utmost. And I felt that smile as if it were a crack of some sort on my face: I was smiling, the edges of the crack were crawling further apart, and this was causing me more and more pain. (Zamyatin 1984: 207)

> 'Aha!' - in somebody's triumphant voice. I saw before me the nape of somebody's nack, and his finger aimed at the sky: I remember most distinctly the yellow-pink nail, and its white, like a crescent crawling out from under the horizon. And **that finger was like a compass**: hundreds of eyes, following it, were directed at the sky. (Zamyatin 1984: 208)

Compare this to the "pointed finger as index".

> 'Aha-a!' - the triumphant neck turned around. I saw the fellow whose forehead was an overhang. But all that remained in him now of his former characteristics existed in name only, so to speak; he had somehow clambered out clear from under his overhang of a forehead, and rays were sprouting like tufts of hair on his face about the eyes, the lips; he was smiling. 'You understand?' he shouted to me amid the whistling of the wind, the flapping of wings, the cawing. 'It's the Wall - you understand? They've blown up the Wall! You un-der-stand?' (Zamyatin 1984: 208)

> I stumbled against the taut hawsers woven out of wind and kept on running to her. What for? I did not know. I stumbled on. Deserted streets; the city alien, barbarous; ceaseless, triumphant din of birds; Judgement Day. Through the glass of their walls I saw, in several buildings (this was deeply engraved on my memory), female and male numbers shamelessly copulating - without as much as lowering the blinds, without any pink coupons, in broad daylight. (Zamyatin 1984: 209)

> On the floor, the pink coupons, like rose petals fallen ond trampled upon.
> I bent down, picked up one, a second, a third: all boret he number D-503; I was on all of them; each bore a drop of myself, molten, brimming over. And this was all that remained. For some reason it seemed impermissible for them to be lying thus on the floor, and to have everybody trampling over them. I scooped up another handful, placed them on the table, smoothed them out painstakingly, looked at them - and broke into laughter. I hodn't known it before; now I know it, and you know it too: laughter comes in different colours. It is only a remote echo of an explosion within you; it may consist of festal rockets, red, blue, golden; it may consist of gobs of human flesh blown skyward.
> I caught a glimpse among the coupons of a number utterly unfamiliar to me; the figures made no impression on my memory - only the consonant, indicating a male, did: it was F-. I swept all the coupons off the table on to the floor, stamped on them, on myself, with my heel - there, take that! and that! - and left the room. (Zamyatin 1984: 209-210)

> The old man turned around, dismissed me with a gesture of angry despair, and hobbled on. (Zamyatin 1984: 210)

I sprang up. Sitting at the table, with her chin propped up on her hand, was E-, regarding me with a mocking smile. (Zamyatin 1984: 211)

But half-way through what I wanted to say I was brought up short by the pointed, fixed spears of her eyelashes: she had given me exactly the same look that last time, aboard the Integral. (Zamyatin 1984: 211)

She tossed her cigarette on the floor, leaned all the way back over the arm of her chair (the release button was in the wall, and was difficult to get at) and I remembber how the chair rocked and two of its legs came up from the floor. Then the blinds fell. (Zamyatin 1984: 212)

'They say you were at The Benefactor's yesterday. Is that true?'
'Yes, it is.'
And thereupon her eyes flew wide open - and I watched with gratification how quickly her face paled, became obliterated, vanished: only the eyes were there. (Zamyatin 1984: 212)

Little by little, as on a photographic plate in a developing solution, her face emerged: cheeks, white streak of teeth, lips. She got up, walked over to the mirror on the closet door. My mouth was again dry. I poured water for myself, but it was revolting to drink it; I put the glass on the table and asked, 'Was that just why you came here -because you had to find out?'
A mocking actue triangle of eyebrows quirked up towards the temples looked at me out of the mirror. She turned around to tell me something but in the end did not say a word.
There was no need. I knew.
Should I say farewell to her? I shuffled my feet (not really mine: they were some stranger's)... (Zamyatin 1984: 213)

I remember: I stumbled against something that was unbearably soft, yielding and yet, for all that, motionless. I bent over: it was a corpse. A male number. Sprawling on his back, his legs apart, like a woman's. His face... I recognized the thick Negroid lips, that seemed to be splattering laughter even then; I recognized his teeth. With his eyes puckered tight he was laughing in my face. (Zamyatin 1984: 215)

Fortunately, there were only twenty steps more, the gold-lettered sign, BUREAU OF GUARDIANS, was already in viem. I paused in the doorway, drowned a big a gulp as air as I could, and entered. Inside, in the corridor, holding sheets of paper and thick notebooks, the numbers were standing in an endless queue, the nose of the number almost up against the nape of the neck of the number in front. Every now and then they would move a step or two, at a snail's pace, and then stop again. (Zamyatin 1984: 215)

Suddenly someone seized my elbow from behind. I turned around: thanslucent winged ears. Not their usual rosy hue, however, but crimson; his Adam's apple bobbing so restlessly that it seemed likely to rip through its this dust-cover at any moment. (Zamyatin 1984: 216)

His mocking smile (he was silent) was becoming more and more twisted. And then, 'But, do you know, you intended to keep a thing or two back from me? There, you have enumerated all those whom you noticed on that occasion beyond the Wall, yot you have overlooked one. No, you say? But don't you remember catching a momentary, fleeting glimpse of... me? Yes, yes - me.' (Zamyatin 1984: 217)

Without tearing my eyes away from the mocking smile, which was constantly becoming more twisted, I propped my hands against the edge of the desk, slid away from it, chair and all, slowly, s-l-o-w-l-y, then abruptly grabbed all of me by the scruff of my neck and rushed out helter-skelter - past shouts, stair steps, mouths. (Zamyatin 1984: 218)

I smile; I cannot help but smile: they have extracted some sort of a sliver out of my head; my head is light, empty. To be more exact: it is not empty, but there is nothing extraneous in it, nothing that would interfere with smiling (**smiling is the normal state for a normal human**). (Zamyatin 1984: 220)

On the evening of the same day - seated with Him, The Benefactor, at the same table - I found myself for the first time in the famous Chamber of the Gas Bell Glass. That woman was brought in. She was to give her testimony in my presence. This woman remained contumaciously silent - and smiled. I noticed that her teeth were sharp and very white - and this created a beautiful effect.
Thes she was led in under the Gas Bell Glass. Her face became very white and, since her eyes were dark and large, this created and extremely beautiful effect. When they started pumping the air out of the Gas Bell Glass she threw her head back, half closing her eyes and compressing her lips: this reminded me of something. She kept looking at me as she gripped the arms of her seat - kept looking at me as she gripped the arms of her seat - kept looking until her eyes closed altogether. Thereupon she was dragged out, quickly brought back to consciousness with the aid of electrodes, and was again made to sit under the Gas Bell Glass. This was gone through three times - and she still had not uttered a word. Others, who had been brought in with this woman, proved more honest: many of them started talking after the first treatment. Tomorrow all of them will mount the steps leading to the Machine of The Benefactor. (Zamyatin 1984: 221)

4.9.4 FLSE.00.148 loeng 13.09.10 (2013-09-21 15:07)

FLSE.00.148 *Semiotics and Theories of Art* loeng 2013.09.17

Indreg Grigor translated “kim?” from Latvian as “WTF?” but a latvian student corrected that it actually means “What is art?” Ekraani peale on Peeter Linnapi lehekülg ööülikooli kodulehel. He’s a professor of art photography. Indrek soovitab 2008. aasta loengut õnneküttide teemal. When you write your scientific article you should think about “why am I doing it like that?” Also, you cannot create your own little happy world, but your world is always connected with the rest of the world.

A > T > R
kus

A – kunstnik (kunstnikud)
T – kunstiteos (-teosed)
R – retsipient (retsipiendid)

Siia tuleks lisada veel koodi ja konteksti ja kanali. These latter elements/functions are missing because the "message" dominates in art. The message of art is seemingly self-sufficient. It isn't about the artist nor the audience but about the artwork itself. Art is created independently from the people who create and receive it. E.g. art is for art's sake.

> When you ask if art should be looked at independently from everything else, Tanel Randpere claimed that it should.

Indrek adds that Tanel has a very tense social nerve (I still don't know what this "social nerve" consists of). Mulle tundub, et Tanel Randpere pildi taustal on Valga Jaani Kirik.

> When we start to define art then Randpere thinks that we're doing something that we shouldn't do.

He goes on that for him art is like life for the biologist – it just is. Now showing Juri Lotman's article "The place of art among other modelling systems" (SSS 29(2/4) 2011).

> 1.2.0. No definition of art or a work of art will be given here. For the present work, an intuitive conception, allewing us to ...

Moving on too fast, Indrek! I can't type that fast.

> 1.3.0. Modelling activity is human activity in creating models. In order that the results of this activity could be taken as analogues of an object, they have to objey certain (intuitively or consciously established) rules of analogy and, therefore, be related to one modelling system or another.

But is it, though? It does not model the real world, does it? If it is *fictional* then it models the fictional world in the writer's head. I'm still extremely skeptical of modelling systems theory, especially because there is no consensus on modelling and there are those who speak of "modelling models of modelling systems modelling the models of modelling systems" or something like that. I'm sure that modelling can be a useful heuristic device even in my own work, e.g. concourse is a model of bodily behaviour.

> The formula of art is: "I know that it is not what it depicts, but I clearly see that it is not what it depicts".

When I read about nonverbal behaviour I know that it is not nonverbal behaviour that I'm reading, but I clearly see that it is what I'm reading about. No, that doesn't give us anything.

> The content of art as a modelling system is the world of reality, translated to the language of our consciousness, translated in turn to the language of the given form of art.

This is more useful, because the reason why I study verbal concourse not visual concourse is that the visual is too immediate – verbal discriptions on the other hand must go through human consciousness and evaluation. Unlike the photograph, the ouput can in this case become something wholly different or more significant than the input. To put it into nice words: verbal concourse is recoded, visual concourse is recorded.

> It can be said that specifically artistic content is syntagmatic content. Semantic relations only give us a translation from the language of art to a language of non-art.

I'm not exactly sure what is meant by "syntagmatic content", but it seems as simple as: when I recognize an apple in the painting (in the language of art) I know that it is a depiction of an apple (in the language of non-art). But the "artistic meaning" comes to the fore from the apple's relations to other things in the same painting – is it an apple in an apple basket, is it the fruit from the Fall from Paradise story, etc.

> Marina Grishnakova [?] discovered that Nabokov's works contain references to Palcal.

Neat. Should check it out. Also, the "nabokovists" have their own journal/magazine. Again, neat.

1. Reality. Object. Non-discrete series (speech)
2. Theoretical model. Our concept of the object. Discrete series (language)
3. Art. Work of art. Non-discrete series (speech) in relation to 2, discrete series (language) in relation to 4
4. Reality. Reality interpreted in the light of prior artistic experience. Non-discrete series (speech)

According to this we have: (1) bodily behaviour that we interpret through (2) body language or simply knowledge of nonverbal communication and then we (3) use the previous two – the behaviour and our knowledge of the behaviour – and use them to describe the behaviour of fictional characters, which in turn will (4) enable us to interpret bodily behaviour of actual people. Makes a whole lot of sense.

> 4.1.3. The relationship between the performance and the performed text is the same as between a performaed artistic text and a non-artistic modeling structure equivalent to it: it sharply increases "play" - that is, the multitude of functions that elements have in interlinked semantic fields and the relative randomness of...

A tough nut to crack. This is a quote that Indrek himself was unable to interpret, because the Estonian translation is completely different – something about *tõlgenduskunst*. To me it seems that we are dealing with the opposition of script and acting (instruction and realization).

4.9.5 Arutlus vaba tahte teemal (2013-09-21 15:22)

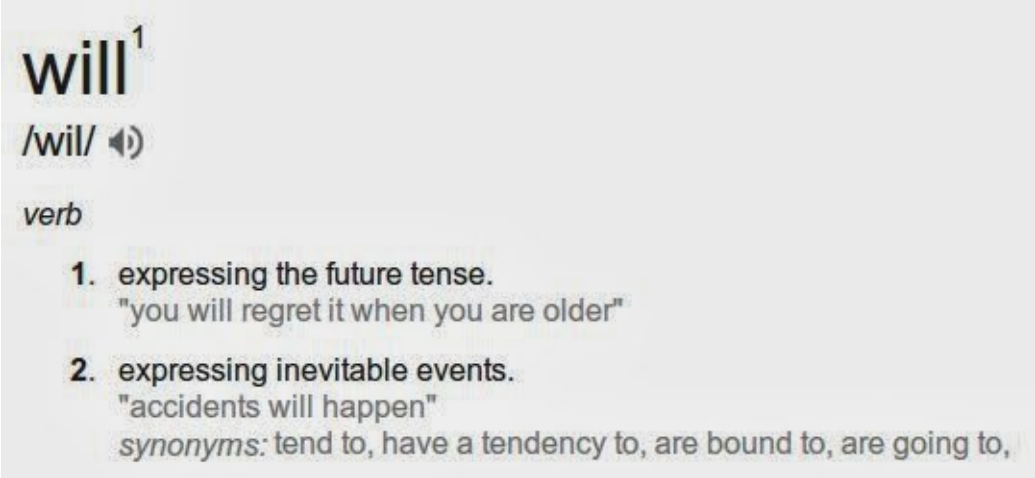

Hei.
Mis on sinu arvamus vabast tahtest ning determinismidest (jäik, mittepooldav ja leebe?)? Pean sel teemal kirjutama arutluse, ent jooksin kinni ja nii ma sondeerin pinda, et näha, mida teised arvavad, et siis uuesti kuskilt otsast arutada.
Aitäh :D

Viimane kord kui sa pöördusid minu poole mingi koolitöö-asjaga andsin ma lühikese vastuse. Kui ma õigesti mäletan siis see oli midagi teemal "mis teeb inimesest inimese" vms (ja minu vastus puudutas inimese keelevõimet). Pärast seda olen mõelnud, et kui sa veel midagi sellist küsid, siis ma pühendan sellele korraliku vastuse. "Korralik" tähendab siin mitme(kümne?)leheküljelist arutlust mille käigus ma sisuliselt *mõtlen läbi kirjutamise*.
Vaba tahte (*free will*) teema on midagi mida ma olen püüdnud ise igal võimalusel vältida. Bourdieu kirjutas, et inimesed koguvad informatsiooni, et kasutada seda informatsiooni vältimiseks. Siin on juhtunud täpselt see, et nooruses religiooni kohta loetu tegi mind skeptiliseks vaba tahte ja determinismi küsimuste suhtes. Seetõttu pole ma sel teemal varem vaaginud ja kasutan nüüd võimalust. Plaanis on pöörduda ka oma lugemisblogi poole ja vaadata mida ma olen sel teemal kokku kogunud. Praegu aga alustan ebainformeeritud arvamustega, et saada need nö *out of the way*. Kui sa otsid pinnapealset vastust - eeldades, et ma ei ole ainus FB kasutaja kellele sa selle palve saatsid - võid lugeda läbi ainult järgneva lõigu ja ülejäänu jätta lugemata. Minu jaoks on tähtis, et ma ise saaks midagi kirja pandud ja sel teemal selguse leida.

Momendil ma ütlen, et meil on vaba tahe ning determinismi ma ei poolda, ei jäika ega leebet. Vaba tahte ja determinismi küsimused on sellised, mille mina viskaks hea meelega üldse intellektuaalsesse prügikasti. Tähendab, need teemad juba tunduvad seal olevat, sest need ei ole autonoomsed küsimused mille üle vaimu pingutada, vaid peaaegu alati seotud millegi muuga. See midagi muud on antud juhul religioosne, kuid võib olla ka sotsioloogiline (üksikisiku ja ühiskonna vastandus), poliitiline (enesemääramine poliitilisel tasandil), kehalis-käitumuslik (kas meie liigutame oma kehasid või meie kehad liigutavad meid) jne. Religioosne argument kõlab umbes järgnevalt (ma ei ole veel interneti poole pöördunud, vaid proovin oma versiooni artikuleerida): Jumal lõi maa ja taeva jne ning ta tegi seda oma täiuslikus kõiketeadmises, mistõttu ta teab kõike mis on juhtunud ja mis saab juhtuma. Seega on Jumalale ette teada mida sa teed (ta on ette determineerinud mida sa teed) ja sinul endal on vaid pettekujutelm vabast tahtest ehk tunne, et sa kontrollid oma elu ja saad teha valikuid, kuigi need valikud on tegelikult juba sinu eest ette ära tehtud. Ma pole kindel kuidas täpselt, aga kuidagi seostub sellega ka füüsikalise maailmapildi muutumine 20. sajandil. Albert Einsteini kuulus ütlus, et "Jumal ei mängi täringuid" pöörati vist kvantfüüsika saabumisega ümber vms. Ma ei tea sellest tõesti peaaegu mitte midagi ja religioosset aspekti väldin teadlikult, sest ma ei usu Jumala olemasolusse ja seetõttu ei tundu ka selline ettemääratus mitte mingit pidi mõistlik. Vaba tahte küsimus see-eest on teema mis on nipet-näpet mitteverbaalse käitumisega seotud, niiet ma vaatan nüüd mida ma leian selle kohta oma lugemisblogis.

"Americanization occured by our own **free *will***"

Siin on jutuks eestlaste suhe võõraste maailmavaadetega. Venestamine (*russification*) oli katse istutada võõrast maailmavaadet eestlaste teadvusesse. Läänestamine - täpsemalt *Americanization* - toimub aga vabatahtlikult (Ahhaa! Esimest korda taipasin, et sõna "vabatahtlikult" ongi *with free will* ehk *willfully*). See kontrast on silmatorkav, sest Nõukogude ajal sunniti eestlasi õppima vene keelt ja marksismi - need olid need kaks õppeainet mis tehti kõigile õppuritele kohustuslikuks kohe pärast Tartu Ülikooli ülevõtmist Nõukogude võimude poolt. Praegu aga on inglise keel "prestiižkeel" ja selle oskamine on ihaldatav. Spordihalli riietevahemisruumis tunnistasin ise pealt kuidas kolm väikest poissi lalisesid inglise keeles; see oli kummastav, sest nad teadsid üksikuid sõnu ja tsitaate nt muusikast ja andsid endast parima, et omavahel mängides mitte kasutada sõnakestki eesti keelt. Ma arvan, et see on nii, sest me oleme praegu USA mõjuväljas ja see tähendab ka kultuurilist imperialismi - filmid, telesaated, muusika, raamatud, internet jne mida me tarbime on põhiliselt USA toodang või mõjutatud USA toodangust.
Siin on vaba tahte küsimus oluline, sest ma just üritasin lükata vastutuskoormat "kultuurilise imperialismi" kaela, aga tegelikult on ju igaüks ise vastutav selle eest millises suunas ta kultuuriliselt vaatab. Mina tunnen natukene isegi häbi, et ma nii palju Ameerika kultuuri tarbin. Enamus üleval- ja allolevatest katkenditest pärinevad Ameerika mõtlejate/kirjutajate raamatutest/artiklitest. Aga lähme edasi!

2078

> "makes no mention of individuals having any **free *will***, consciousness, motives, personality, etc."

Siin protesteerisin ma "aksiomaatilise" lähenemise vastu, sest mulle ei meeldi mõte, et "käitumise" asemel peaks rääkima "käitumisjadadest". Loogika ja käitumine ei lähe minu arvates hästi kokku, sest inimest ei saa taandada ainult selleks mis on väliselt jälgitav (*overtly observable*) - inimestel on ka tunded ja mõtted. Üritades seda kriitikat sõnadesse seada, asetasin ja ühte ritta väga tüüpilised psühholoogilised mõisted: vaba tahe, teadvus, motiivid, isiksus jne. See on peaaegu, et irooniline, sest ma eelistan harilikult vältida kõiki neid mõisteid just nende ideoloogilisuse ja mitmetähenduslikkuse tõttu. Kokkuvõttes tuleb välja vaid see, et ma usun, et inimesel *on* vaba tahe, teadvus, motiivid, isiksus, jne.

> "Why doesn't the system slip so that, after sleep has disassembled the mind, its memory and ***will***, the mechanism is not reassembled somewhat differently, to form a different person, a different me?"

Naljakas. Ma olin väga vaimustatud kui Mihhail Lotman ütles midagi sarnast: "Kultuur peab endale pidevalt meelde tuletama kes ta on. See, et hommikul ärkan üles ja ikka olen mina." Ülevalolev tsitaat pärineb kelletki perekonnanimega Jacob ja aastast 1988 (ma ei tea täpselt, sest leidsin selle ühest T. A. Sebeoki artiklist ja ei jäädvustanud viidet). Vaba tahte seisukohast on siin märkimisväärne, et see Jacob on mõistuse olulilimateks komponentideks nimetanud *mälu* ja *tahe*. Need kaks on omaettegi huvitavad, sest näiteks J. R. Kantoni mäluteoorias oli see oluline, et on asju mida me *tahame* mäletada ja meelde tuletada ja siis on ka asju mida me ei taha otseselt mäletada, aga siiski mäletamie ja mis justkui iseenesest tuleb meelde. Siin peaks siis küsima: kas sul on oma mälu üle vaba tahe?
Mälu ja tahte ristumisest võib vaadelda ka individuaaliüleseid protsesse. Näiteks nö "kultuurimälu" saab küll tahtlikult muuta või "ümber kirjutada". Just täna sattusin lugema kellegi vihast blogipostitust sellest kuidas tubakavastased üritavad ajalugu ümber kirjutada - mingi film 1970ndate F1 võidusõitudest olevat kujutanud inimesi suitsetamas nii nagu nad 1970ndatel suitsetasid - ohtrasti ja avalikult - ning F1 autod olid sponsoreeritud tubakafirmade poolt. Mind paelus see kuidas autor kasutas Orwelli *1984*-i metafoorina: "anti-smoking activists now want **to go all '1984' on** cultural depictions of the past and stub out any mention of yesteryear's smoking habits" ja "Such is the anti-smoking lobby's **Orwellian urge** to scrub inconvenient facts from history". Siin peaks siis küsima: kas meil on vabat tahet oma kultuurikeskkonna üle?

> "The Arabic word for intent, *niya*, not only means "purpose," "design," and "***will***," but inasmuch as these features manifest themselves in direct faith *niya* also means "simple," "naive," and "sincere."

Siin tuleb peatuda, sest see katkend puudutab väga otseselt vaba tahte probleemi. Artikkel ise räägib vastutusest Araabia kultuuris ja kohtusüsteemis. Autor alustas artiklit kirjeldusega sellest kuidas Araabia arusaam kauplemisest erineb kardinaalselt meie Lääne arusaamast - nimelt on meil hinnad staatilised, aga neil toimub asi "kaubeldes" (*bargaining*). Intentsiooni küsimuses toimub selle autori järgi midagi sarnast. Ülaltoodud tsitaadis on öeldud, et araabiakeelne sõna "tahe" (*niya*) tähendab mitte ainult "eesmärki", "kavandust" ja "tahet" vaid need väljenduvad usus ja kannavad ka järgnevaid seoseid: "lihtne", "naiivne", ja "siiras". Siin on oluline, et nii eesmärk kui ka kavand puudutavad ka "determinatsiooni" küsimust - Jumalal on plaan/kavand milles on inimestele ette määratud kindel tee/eesmärk. Semantiline seos lihtsameelsusega on ära märgitud, sest siin rõhutatakse ausust - inimene peaks nii oma sõnades kui ka tegudes alati kuvama seda mis on tema sees. Siin on väga huvitav tähelepanek: "most Arabs do not recognize the idea of a distinct inner self that could exist apart from action". Tähendab, "mina olen see mida ma teen ja ütlen", mitte "ma olen mina, sõltumatult sellest mida ma teen või ütlen". See on päris oluline kultuuriline erinevus. Araabia kohtusüsteemis tähendab see - minu arvates kummalisel kombel - et kohtunik usaldab tunnistaja ütlusi ja on kindel, et saab neist ilma takistusteta kätte tõelise intentsiooni. Aga me räägime siin kultuurist kus naisi karistatakse selle eest, et neid on vägistatud. Liigume edasi.

> "Thus to the question, what is man? or even, what is *essentially* man? The answer *will* be a symbol enjoined by a Final/Normal Logical interpretant."

Vahemärkus. Mulle meenus, et Araabia kultuuris on keelatud rääkida tulevikust. Islamis teab ainult Allah tulevikku ja inimesel on keelatud öelda midagi selle kohta. Seetõttu peaks neil puuduma *future tense* ehk see sama sõna, *will*. Enamus nendest juhuslikest lausekatkenditest ütlevad midagi tuleviku kohta, ennustavad seda mingil moel ette. Selle sõna üks funktsiooni on väljendada vältimatuid sündmusi (*expressing inevitable events*). Selles mõttes on see sõna ise lahutamatult seotud determinatsiooniga, sest kui ma ütlen *something will happen* siis tekib ettekujutlus, et *something **will** happen* ja kui seda ei juhtu, siis on ettekujutlusest, plaanist, kavandist, vms eksitud, kõrvale kaldutud. See on peaaegu nagu "mikrodeterminism".
Ma võin öelda: "nüüd ma kindlasti kirjutan edasi ja jätkan seda imelikku arutlust kuniks ma jõuan mäletamist mööda ainsa artiklini oma lugemisblogis mis räägib konkreetselt vabast tahtest" siis tekib "võimalik maailm" mis tundub väga võimalik, sest ma olen nii palju juba kirjutanud - miks ma ei peaks edasi kirjutama? Aga mida mina praegu seda kirjutades näen on tühi valge ruum mida ma katan järjest rohkemate tähtede ja sõnadega. Ma võin igal hetkel lõpetada ja jättagi tühja valge ruumi lihtsalt tühjaks valgeks ruumiks. Kas mul on vaba tahe lõpetada?
Veel üks teema mida tuleks siin natukene puudutada on "ennastteostavad ennustused" (*self-fulfilling prophecy*). See on ennustus mis ise põhjustab iseenda täidesaamist. Ma ütlen: "ma kirjutan seda teksti terve päev" ja siis juhtubki nii, et ma kirjutan seda teksti terve päev. Peale psühholoogilise tõsiasja on see ka huvitav kirjanduslik vahend. Olev Remsu kasutas oma teoses *Kurbmäng Paabelis* sellist vahendit. Eks see oli üks nendest asjaoludest mis tegid sellest sürrealistlikust barokkromaanist sürrealistliku barokkromaani. Ta kirjutas iseennast oma raamatusse sisse kui kirjaniku kes kirjutab seda raamatut. Tema peategelane oli teadlik, et ta on Olev Remsu raamatu jaoks prototüüp ja mitmel korral nad isegi kohtusid ja arutlesid selle üle. Esimene neist kohtumistest oli eriti meeldejääv. Toimus mingi paraad ja peategelane Arthur märkas Remsut nõiatumas kurekrõnksus vastu seina ja kritseldamas märkmikusse märkmeid raamatu jaoks. Tasa ja targu hiilis Arthur oma autori selja taha ja piilus mida ta seal kirjutab. Mida ta seal kirjutas oli see, et Arthur hiilis oma autori selja taha ja piilus mida ta seal kirjutab. Selliseid momente oli raamatus mujalgi ja seda kordamise asja teostas ta ikka imetlusväärse innuga - sellele oli vahva kaasa elada (üldse, hea raamat). Aga liigume edasi.

> "And that is why not alone understanding, willing, imagining, but also feeling, are the same thing as thought."

See tsitaat kuulub René Descartesele. Nii palju kui talle ka ei viidata ja temast ei räägita, on see vististi ainus koht minu lugemisblogis kus on teda ennast tsiteeritud. Mingis mõttes pole siin midagi imestada - ta filosofeeris väga väga ammu ja tolleagsed arusaamad on natuke iganenud. Aga kaalume seda: "Arusaamine, tahe, kujutlusvõime ja tunnetus on sama asi mis mõte." On või? Probleem on vististi selles, et tegu on "mentalistlike" kontseptsioonidega - erinevalt kehalisest käitumisest ei ole arusaamist, tahet, kujutlusvõimet, tunnetust ja mõtet võimalik näha, katsuda, mõõta, salvestada, taasluua jne. See viimane aspekt tundub eriti tähtis, sest vaimne tegevus tundub olevat nagu Heraclituse jõe-metafoor (samasse jõkke ei saa kaks korda astuda) - midagi ei toimu täpselt samamoodi kaks korda.
Descartese tsitaadi juurde naastes... See läheb edasi umbes nii, et me ei saa usaldada väiteid nagu "ma näen või ma kõnnin, seega ma olen", sest ma võin ka unes midagi näha või kogeda kõndimist. Seega kehalised tegevused ei ole usaldusväärsed. See "cogito, ergo sum" tuleb siis sellest, et Descartese arvates on mõte usaldusväärsem kui tajumine või tegemine. Kui sa tead, et sa mõtled, siis sa oled (ja sa tead, et sa oled). Aga see kõik ei huvita meid praegu.

> "When the student has a good thought he writes it down, so that it may be recalled at *will* and made the starting point for a better thought in the same direction; and so mankind at large records and cherishes its insights."

Siin võiks peatuda ja arutleda. Tsitaat kuulub C. H. Cooley'le aastast 1909. See on äge, sest kehastab *in a more accessible way* Peirce'i arusaama märkide kasvust (*signs grow*). Mõtteid tasub kirja panna, sest siis on kerge neid uuesti ellu kutsuda - tahte peale "meelde tuletada". Siin tuleks tähele panna, et *recalling at will* on üks oluline mäletamisviis - õigemini on tegu meenutamisega. Peirce'i märgikasvuga seostub see sel viisil, et meenutatud mõtet saab edasi viia samas suunas. Tal oli üks huvitav kirjeldus mõttetööst, mis läks umbes nii: sul tuleb hea mõte, siis sa unustad selle ära, aga kunagi hiljem tuleb sul see uuest meelde ja sa lisad sellele midagi, et see siis uuesti ära unustada ja uuest

meenudes veel midagi lisada. Ni tekib kontinuiteet. Cooley lisab sellele kirjutamise - mis Peirce'l, kes tegelikult kirjutas ääretult palju, ununes mainida. Kirjutatut saab kergesti meelde tuletada ja edasi arendada. Sellest seisukohast ei ole lugemisblogist sõna "will" otsimine ja mõne tsitaadi kommenteerimine midagi muud kui juba läbimõeldu veel kord läbi mõtlemine ja edasi arendamine.

> "It always involves individuals' free activity, their choice of the language they *will* use in their relations with society"

Siin on midagi mis puudutab vaba tahet. Peaagu... Tegelikult on see lihtsalt huvitav katkend Lotmanilt; pealegi raamatust (*The Decemberist*) mida ma ei ole lugenud ega saagi lugeda, sest see on vene keeles. Siinne katkend on inglise keeles ja ma tõlgin selle nüüd eesti keelde.

> See erinevus [tavalise ja semiootilise käitumise vahel] on hädavajalik: üksikisikud ei vali oma tavalist käitumist vaid pigem omandavad selle oma ühiskonnalt, ajalooliselt perioodilt milles nad elavad või siis oma psühholoogilisest või füsioloogilisest ülesehitusest; sellele ei ole alternatiivi.
> Semiootiline käitumine seevastu on alati valiku tulemus. See on alati seotud üksikisikute vaba tegevusega, nende keelevalikuga mida nad kasutavad oma ühiskondlikes suhetes.

Siin on mõningaid tõlkimisraskusi - näiteks *routine behavior* pole otseselt "tavaline käitumine" (mis on "tava"?) ja mitte ka päris "rutiinne" ehk "tavapärane" (mis on "tava"?). Ma kahtlustan, et tõlkes on kaduma läinud üpris lihtne eristus "semiootilise" ja "mitte-semiootilise" käitumise vahel. See eristus tegelikult põhinebki sellel, et semiootilises maailmas on *valik* - kas kasutada ühte märki, koodi, keelt, vms, või teist. Mitte-semiootilises ehk füüsilises maailmas puudub valik - gravitatsioon ei küsi õunalt kas ta tahab maha kukkuda, magu ei küsi toidult kuidas ta soovib saada seeditud.
Vaba tahte ja determinismi poole pöördudes selgubki nüüd, et mehhanitsistlik/füsikalistlik maailmapilt on mitte-semiootiline - Jumal on lükkanud universumi veerema ja nüüd ta siis veereb: õunad kukuvad maha ja päike loojub läände. Igasugune determinism põhineb seaduspära kehtestamises reeglina - õun on määratud maha kukkuma, sest gravitatsioon on seadus. Religioosse determinismi eesmärk on selles mõttes jätta inimene valikust ilma ja allutada ta Jumala tahtele - Jumala seadustele. Mihhail Lotman arutles oma hiljutises raamatus *Struktuur ja Vabadus I* Augustinuse või kellegi teise kuntud kirikuisa arusaama, et vabadust on kahte sorti - suur (*major*) ja väike (*minor*). See käis umbes nii, et meie "väike" vabadus seisneb valikus kas uskuda Jumalasse või mitte. Meie "suur" vabadus on aga Jumala poolt ette ära otsustatud - ühel või teisel viisil jõuame me ikkagi Jumala rüppe ja Jumalas oleme me "suurest" vabad. See on väga umbkaudne tõlgendus - ma ei trükkinud seda katkendit ümber. Noorema Lotmani raamatust võib hiljem veel rääkida, praegu pöörduks vanema Lotmani poole tagasi.
Kui mitte-semiootiline käitumine (psühho-füsioloogiline ülesehitus) on determineeritud, siis semiootiline käitumine seisneb vabas valikus. "Valiku moment" semiootilises mõttes tähendab muidugi märgivalikut - millist märki kuidas ja milleks kasutada. Tekst on selles mõttes vabaduse suurim saavutus, sest erinevalt päriselust on tekstis kõik võimalik. Ma võin siia Remsu kombel kirjutada, et tegelikult on mind kaks - üks istub laua taga ja toksib klaviatuuri, teine tatsab mõõda tuba ringi ja dikteerib neid sõnu, vahepeal peatudes, et mõttepausi ajal ideid seedida. Tegelikult on mind muidugi üks, aga mis keelab mul kirjutada, et mind on kaks ja üks mina seisab mul praegu selja taga ja loeb mida teine kirjutab: "Tegelikult on mind muidugi üks, aga mis keelab mul kirjutada, et mind on kaks ja üks mina seisab mul praegu selja taga ja loeb mida teine kirjutab..." Vist ei tasuks mainidagi, et sülearvuti taga omakorda seisab peegel?
Olgu, olgu, tagasi teema juurde. Räägitakse ka "semiootilisest vabadusest". Hetkel meenub, et see on oluline teema Hoffmeyer biosemiootikas ja seostub ökosüsteemi semiootilise mitmekesisusega, aga ma ei näe põhjust miks ei võiks semiootilisest vabadusest rääkida ka kultuuriliste märgiprotsesside tähenduses. Sama lugu on Ivar Puura "semiotsiidi" mõistega, mis originaalselt kuulub paleontoloogia valdkonda. Minu arvates võivad semiootiline vabadus ja semiotsiid moodustada vastanduse kahe protsessi vahel - üks taotleb märgiliikide vähendamist ja teine märgiliikide paljundamist. Väga lihtne näide oleks rahvuskeelte juhtum, mida ääri-veeri sai ka ülevalpool puudutatud. Kui läänestamine jätkub samasuguse hooga nagu praegu, siis võib eesti keel päris reaalselt välja surra. Selle vastand muidugi on rahvuskeelte elushoidmine ja edasiarendamine, kasvatamine ja mitmekesistamine. Probleem mis mind ennast vaevab on see, et

ma ei saa eesti keeles rääkida väga tehnilistest asjadest millest inglise keeles on väga mugav rääkida. Ma ei taha millegi pärast olla ka see tüüp kes hakkab väga paljusid uusi mõisteid eesti keelde leiutama - põhiliselt selle pärast, et minu lugemus eesti keeles ei ole väga hea ja võib-olla oleks see lihtsalt (lobudiku) jalgratta leiutamine. Aga nüüd ma kaldun küll vist teemast kõrvale. Üritan veel kord naaseda tsitaadi juurde...
Mitte-semiootilise käitumise determineeritus seiseb selles, et see omandatakse ilmtingimata kas kultuurilis-ühiskondlikust kontekstist või psühho-füsioloogilistest paratamatustest. Ma ei saa näiteks midagi parata aksendi puhul - suurest pingutusest hoolimata tuleb inglise keeles kõneledes varem või hiljem ilmsiks, et see on *second language*. Samamoodi ei saa ma suurt midagi parata kui üks mu jalg on lühem kui teine ja kõnnak on natuke teistmoodi. Küll aga on mul võimalik vabalt valida millest ma räägin ja kuidas ma tantsin. Ma pole kindel kas vabaduse ja vabadusetuse saab nii lihtsalt ühildada nö "semiootilise lävendiga", aga üldjoontes tundub see olevat korrektne - vähemalt Kalevi Kulli järgi eristuvad füüsiline ja semiootiline reaalsus selle poolest, et ühes on valik ja teises mitte. Liigme edasi...

> "The sort of friends he *will* have, the sort of organizations he *will* join, the sort of political leadership he *will* follow, the sort of person he or his son *will* marry, *will* all be strongly influenced by the side of this ideological bifurcation which he adopts as his own."

See katkend pärineb ühest noore Cliffort Geertzi artiklist. Ma ei ole siiamaani järgi vaadanud mis *bifurcation*'i vaste eesti keeles. See on: lõhenemine, mitmeks hargnemine. Täiesti omaette teemana saaks rääkida bifurkatsioonipunktidest Lotmani kultuuriteoorias, aga mitte praegu ja mitte siin. Ideoloogiline lõhenemine millest Geertz siin räägib puudutab jällegi religiooni. Artikkel rääkis nimelt ühel Jaava saarel juhtunud intsidentist milles Islam põrkus kohaliku rahvausuga. Nimelt oli sugulaste juures elanud poiss haigestunud ja öösel ära surnud ning hommikul kutsuti vanemad kohale, et ta maha matta. Konflikt tekkis sellest, et matus on religioosne kombetalitus ja sugulane kelle juures poiss elas oli rahvausundi ehk mitte-Islami poolt. Tähendab, poliitika ja religioon on siin - nagu Islami puhul alati - tihedalt seotud: Islami vaimulik keeldus poissi Islami kombe kohaselt matmast. Keegi ei teadnud mida teha, sest tavaliselt oli matmine kombetalitusega täpselt paika pandud. Nii palju siis kontekstist.
Geertzi point näib siin olevat, et ideoloogial on "determineeriv" mõju. Religioosne ja poliitiline kuuluvus võivad *mõjutada* (pane tähele, et mitte päris *määrata*) seda milliseid sõprussidemeid sa moodustad, milliste organisatsioonidega sa liitud, millist poliitilist juhtimist sa järgid, millist tüüpi inimesega su laps abiellub jne. Eesti kontekstis on neil asjadel minu arvates natuke vähem kaalu, aga eks mingi mõju ikka on. Tänagi sattusin hommikul vaatama Reporteri tänavaküsitlust "mida teeksite, kui teie laps abielluks mustanahalisega". Enamus vastuseid olid mõistlikud "inimene on inimene" ja "armastus on armastus" tüüpi, aga kommentaariumis tuli muidugi lollus esile. Siin väärib vististi mainimist, et Ameerika kultuuris on kombetu/tavatu pärida inimestelt religioossete ja poliitiliste vaadete kohta. Omagi kogemus on öelnud, et sellistel teemadel vestlemine pigem lahutab inimesi kuiet liidab. Lõhenemine, neh.
Siia võib kokkuvõttes vististi kirjutada, et ideoloogial ja grupikuuluvustel võib ka olla määrav mõju inimese elukäigule. Aga samas on see vististi niivõrd üldine väide, et midagi uut siit ei tule.

> "a small group discusses something and the mood drops visibly, predicting that the discussion will soon dissipate and the group will disperse. Or, a person indicates with his hands (the "come here" motion) and thus predicts what the target will do next (s/he will come)."

See on üks huvitav seisukoht mis läheb käesoleva teemaga hästi kokku: "žest kui ennustus". Siin on kõne all üks C. Wright Mills'i artikkel motiividest (õigemini, *vocabularies of motive*). Artikkel pärineb aastast 1940 ja momendil oluline katkend ütleb, et sotsioloogias on hakatud ümber lükkama Wundt'ilikku arusaama, et keele põhifunktsioon on "väljendada" midagi mis on isikus eelnevalt juba olemas (et "keelega me väljendame mõtteid"). Mills seletab, et uue vaate kohaselt lähenetakse keeletegevusele mitte sellelt seisukohalt, et kõnes väljendavad inimesed midagi mis on nende sees juba olemas, vaid seisukohalt, et keele ühiskondlik funktsioon on koordineerida erinevaid tegevusi. Asja pirn: keel osutab tulevastele tegevustele (see on *indicator of future actions*). Midagi sarnast on mulle tuttav Birdwhistelli kineesikast, sest teda ei huvitanud emotsioonide väljendumine näoilmetes vaid see kuidas me kasutame näoilmeid, et üksteise käitumist koordineerida (selle üldnimetus on *interaction management*). "Žest kui ennustus" siis selles mõttes, et see kuidas ma käitun annab aimu sellest mida ma võin teha vahetus tulevikus. Näide mida ma

ülal tsiteerin puudutab grupikäitumist: kui sa paned tähele, et seltskonna tuju langeb, jutt hakkab venima ja inimestel on justkui ebamugav, siis see on prognostiline märk, et seltskonna lahkuminek on lähedal. Teine näide on otsesem - viipad käega "tule siia" ja teine inimene tuleb siia. Kui sa kujutad end ette kõrvaltseisjana, siis see näeb välja näiteks nii, et üks inimene ühel pool tänavat sooritab selle käe- ja pealiigutuse ning teine inimene teisel pool tänavat kellele see suunatud oli muudab oma liikumissuunda (või hakkab liikuma) ja ületab tee. Selline "juhendamise" juhtum on niivõrd igapäevane, et ei vääriks muidu mainimistki, aga ma usun, et siin peitub midagi võimast - on tõenäoline, et eksisteerib taolisi "prognostilisi märke" millest inimesed ise ei ole otseselt teadlikud, aga mis sellegipoolest toimivad. See on intuitsiooni ala kuhu on raske teaduslikult tungida, aga varem või hiljem tuleb aeg mil ka "olukorra lugemist" peaks lähemalt uurima (veel üks prognostikatsioon, veel üks *will*).

> """Power' (*Macht*) is the probability that one actor within a social relationship will be in a position to carry out his own *will* despite resistance," according to Weber. Tawney's definition similarly centers on imposing one's *will* on others, except that he explicitly directs attention to the asymmetry of power relations"

See pärineb Blau raamatust *Exchange and Power in Social Life* (1964). Ma lugesin seda suure tuhinaga kuniks taipasin, et see on majandusteadlase lähenemine ühiskondlikule elule. See oli nagu majandusliku determinismi viimine inimsuhete tasandile. See siin on Max Weberi klassikaline võimu-definitsioon, mille kohaselt võim seisneb ühe inimese võimes panna teine tegema seda mida ta ei taha teha. Tahte küsimus on siin oluline, sest võim on "vaba tahte" vaenlane. Võim röövib vaba tahte ja asendab selle sunniga. Sund on mingis mõttes ka determinatsiooni sisu - sa ei taha, aga sa oled määratud, sunnitud...
Naljakal kombel on sellise sunni tipp elu ise. See on nüüd mingisugune pseudo-eksistentsialism, aga kas elu pole mitte "ellu sundimine"? Sündimist ei saa valida. Elamist ei saa valida. Unest üles ärkamist ei saa valida. Küll aga saab valida elu lõpetamist ja sedagi võimalust üritatakse peita ja keelata (eriti religioossete inimeste poolt kes peavad elu - isegi õnnetut elu - pühaks). Eutanaasiast ma praegu rääkida aga ei taha. Pöördun tagasi võimu poole. Foucault' biovõim tegeleb just selliste pseudo-eksistentsialistlike probleemidega ja ma ei ole sellega kõige paremini kursis.
Klassikalise (Weberi) määratluse järgi on võim siis vaba tahte asendamine sunniga. Selle sunni iseloom jääb praegu muidugi lahtiseks, sest see võib üldsegi mitte tunduda sunnina vaid näida positiivsena. Ülevalpool on isegi üks hea näide: "Soldiers *will* venture their lives for an obliging officer"... Vaba tahe on sellest seisukohast "võim iseenda üle" - võimalus "valida ise oma tee" või "olla iseenda käskija". Kui natuke ette mõelda oma *TACS* tüpoloogia peale (pole kindel, kas ikka seostada seda *TACS*-iga), siis on tahte küsimuses kolm võimalust: (1) oma tahe - teen mis tahan; (2) teise tahe - nt "Tule siia"; ja (3) impersonaalne norm - kõnnitakse kõnniteel mitte risti-rästi siia-sinna vaid otse ja korrapäraselt. Kolmas on siis nagu *situation baseline* ja (1) ning (2) võivad olla nii sellega harmoonias kui kakofoonias. Ma võin tühjal tänaval otsustada istuda keset autoteed maha ja ka reageerida sellele "Tule siia"-le. Aga lähme edasi.

> "A hideous ecstasy of fear and vindictiveness, a desire to kill, to torture, to smash faces in with a sledgehammer, seemed to flow through the whole group of people like an electric current, turning one even against one's *will* into a grimacing, screaming lunatic."

Hah. See on Orwelly *1984*-st "Two Minutes Hate" episood mil töötajad kogunevad suure ekraani ette ja karjuvad Goldsteini jutu peale. Siin on illustratiivne juhtum sellest kui teiste inimeste tahe trumpab enda oma ning vihkamine nakkab. Charles Morrise järgi on see *communization*, uuema psühholoogia järgi *emotional contagion*. Minu tüpoloogia seisukohalt on oluline, et situatsioon ("Two Minutes Hate") kehtestab käitumisviisi kõigile osalejatele.

> "Don't you see that the whole aim of Newspeak is to narrow the range of thought? In the end we shall make thoughtcrime literally impossible, because there *will* be no words in which to express it. Every concept that can ever be needed, *will* be expressed by exactly one word, with its meaning rigidly defined and all its subsidiary meanings rubbed out and forgotten."

Newspeak on hea näide keelelisest semiotsiidist. Kui sõnad oleksid elusad (nagu sõna-organitsismis), siis *Newspeak* oleks sõnade massimõrv. See teema ei puutu vististi väga vaba tahte ja determinatsiooni teemaga kokke. Või kui, siis ainult Sapir-Whorfi hüpoteesi mõttes, et meie maailma piirideks on meie keele piirid. Kui hävitada keelt, siis hävineb ka osa meie maailmast - Orwellis on selleks teisitimõtlejate (mõttekurjategijate) maailm mis hävitatakse.

> "The Revolution *will* be complete when the language is perfect."

Nüüd taipan, et see on Orwelli vastus Zamjatinile, kelle E-330 ütleb, et "just as there is no highest number, there can be no final revolution".

> "Even the slogans *will* change. How could you have a slogan like '**freedom is slavery**' when the concept of freedom has been abolished? The whole climate of thought *will* be different. In fact there *will* be no thought, as we understand it now. Orthodoxy means not thinking not needing to think. Orthodoxy is unconsciousness."

Kummalisel kombel jõudsime siingi teemasse. "Freedom is slavery" on üks kolmest jaburast loosungist *1984*-s. Seda võib seostada nii araablaste arusaamaga intentsioonist kui ka Augustinuse suure vabadusega. Kõigil neil juhtudel on vabaduse sisuks tajutud paratamatus: sa oled vaba tegema seda mida sul on lubatud teha, sa oled vaba ütlema seda mida sul on lubatud öelda, sa oled vaba tundma seda mida sul on lubatud tunda. Viimane aspekt läheneb juba Equilibriumi (2003 film) sisule. Zamjatini *Meie*, millel nii Orwell kui ka... ohjah, sisuliselt iga hea düstoopia põhineb, sisaldab kogu inimtegevuse (tunnete, tegevuste, mõtete) kontrollimist Riigi poolt. Seda on isegi natuke raske visuaalselt ette kujutada - klaasist majas kõiki "numbreid" täpselt samal hetkel voodist tõusmas, väljas kõik ühes korrapärases rivis sammumas jne. Ma arvan, et *Meie* point jääbki vist selleks, et D-503 on rahul oma tajutud paratamatusega. Ta on üks number miljonist ja mitte millegi poolest silmapaistev ning teda häirib mõte, et ta ei ole *Meie*.

> "Whatever the Party holds to be the truth, is truth. It is impossible to see reality except by looking through the eyes of the Party. That is the fact that you have got to relearn, Winston. It needs an act of self-destruction, an effort of the *will*. You must humble yourself before you can become sane."

Nüüd meikik ka rohkem senssi miks "enesehävitus" on nii tähtsal kohal Orwellis. *Meie*-s ei ole *mind*. Individuaal peab saama allutatud kollektiivile, vabast tahtest peab saama ettemääratus, valikute tohubavohust peab saama seaduspära.

> "When we come to the study the great principles of continuity and see how all is fluid and every point directly partakes of the being of every other, it will appear that individualism and falsity are one and the same."

See on John Dewey, aastast 1946. Midagi analoogset olen leidnud ka mujalt (T.S. Eliot nt), aga meeldejäävaim ja konkreetsem on Bakhtini väide "only error individualizes". Siin võiks vististi ka lõpetada. Ma ei usu, et vaba tahte ja determinismi suhtes midagi väga palju selgemaks sai, aga mul endal oli küll huvitav seda teksti kirjutada.
Samamoodi peaksin ma tegema teemadega, millega mul tegelikult *on vaja* tegeleda. Niiet ma võin seda võtta kui harjutamist tegelikuks asjaks. Või kas siin üldse on midagi tegelikku? Ma lihtsalt usun, et kui midagi pühendunult läbi kirjutada, siis see saab palju selgemaks.

2084

4.9.6 Iconology (2013-09-23 19:04)

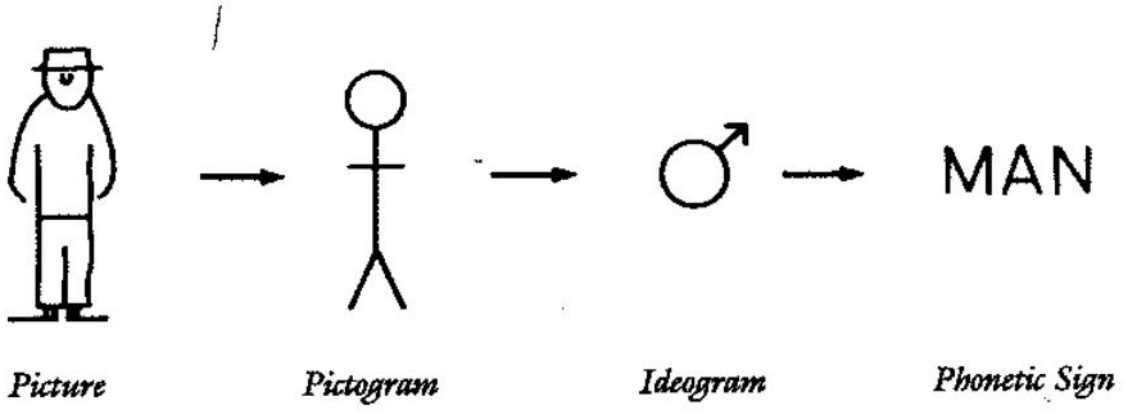

Mitchell, W.J. Thomas 1986. *Iconology: Image, Text, Ideology*. Chicago; London: The University of Chicago Press.

> It is one thing ... to apprehend directly an image as image, and another thing ho shape ideas regarding the nature of images in general.
> Jean-Paul Sartre, *Imagination* (1962)

Any attempt to grasp "the idea of imagery" is fated to wrestle with the problem of recursive thinking, for the very idea of an "idea" si bound up with the notion of imagery. **"Idea" comes from the Greek verb "to see,"** and is frequently linked with the notion of the "eidolon," the "visible image" that is fundamental to ancient optics and theories of perception. A sensible way to avoid the temptation of thinking about images in terms of images would be to replace the word "idea" in discussion of imagery wit hsome other term like "concept" or "notion," or to stipulate at the outset that the term "idea" is to be understood as something quite different from imagery or pictures. This is the strategy of the Platonic tradition, which distinguishes the *eidos* from the *eidolon* by conceiving of the former as **a "surpasensible reality** of "forms, types, or species," the latter as a sensible impression that provides a mere "likeness" (*eikon*) or "semblance" (*phantasma*) of the *eidos*. (Mitchell 1986: 5)

Damn, this is good.
1. I should perhaps consult Sartre's *Imagination* if and when I take up the topic of *somatoception* (e.g. imaginations of bodily forms).
2. The etymology of "idea" is good to know. Also, in this light Platon's cave story makes more sense in terms of images - the shadows in this case would be the "ideas".
3. "suprasensible reality" is an awesome notion, because it is exactly what "supraindividual realities" like the semiosphere are - beyond the sensible.

> For modern criticism, language and imagery have become enigmas, problems to be explained, prison-houses which lock the understanding away from the world. The commonplace of modern studies of images, in fact, is that they must be understood as a kind of language; instead of providing a transparent window on the world, **images are now regarded as the sort of sign that presents a deceptive appearance of naturalness** and transparence concealing an opaque, distorting, arbitrary mechanism of representation, a process of ideological mystification. (Mitchell 1986: 8)

This sounds to me like "the crisis of representation" discourse, but then again I have tried my best to avoid common ("trampled in mud") problems of both language and imagery, because both are something different from my own object of interest - the body. Both language and image are outcomes or results of bodily activity that *can* refer back to bodily activity but there is a distance - that of objectification or externalization - which removes it from the immediate interest of nonverbalists. That is to say, both language and imagery "present a deceptive appearance of naturalness".

> Images are not just a particular kind of sign, but **something like an actor** on the historical stage, a presence or character endowed with legendary status, a history that parallels and participates in the storues we tell ourselves about our own evolution from creatures "made in the image" of a creator, to creatures who make themselves and their world in their own image. (Mitchell 1986: 9)

Wikipedia says that Mitchell "draws on ideas from Sigmund Freud and Karl Marx to demonstrate that, essentially, **we must consider pictures to be living things**." My question is: does this amount to "image organicism" alongside word, text, language, culture, etc. organicisms? Thinking of "image" as "something like an actor" would imbue it with the normal capacities an "actor" (in the sociological, not dramaturgical sense) should have. The main one is that of volition or free will and this is where things get weird, because images are then - like memes in some discourses - viewed like "parasites" that use humans (especially our semiotic capacity) as a means to proliferate.

> If images are a family, however, it may be possible to construct some sense of their genealogy. If we begin by looking, not for some universal definition of the term, but at those places where images have differentiated themselves from one another on the basis of boundaries between different institutional discourses, we come up with a family tree something like the following:
>
> - **Image** - likeness, resemblance, similitude
>   - **Graphic** - pictures, statues, designs
>   - **Optical** - mirrors, projections
>   - **Perceptual** - sense data, "species", appearances
>   - **Mental** - dreams, memories, ideas, fantasmata
>   - **Verbal** - metaphors, descriptions
>
> Each branch of this family tree designates a type of imagery that is central to the discourse of some intellectual discipline: mental imagery belongs to psychology and epistemology; optical imagery to physics; graphic, sculptural, and architectural imagery to the art historian; **verbal imagery to the literary critic**, perceptual images occupy a kind of border region where physiologists, neurologists, psychologists, art historians, and students of optics find themselves colaborating with philosophers and literary critics. (Mitchell 1986: 9-10)

Very useful. The latter bit called to mind Austin's *Sense and Sensibilia* (because of the notion of "sense data"). And "verbal imagery" as the playground of the literary critic makes a good lot of sense. Especially because "body language in literature" seems to follow this exact distinction between descriptions (what I call concourse) and metaphors, or, to be more exact, "metaforms" in Danesi's sense (e.g. "grasping an idea").

> And this power is called "likeness," "image," and "species" and is designated by many other names. ... This species produces every action in the world, for it acts on sense, on the intellect, and on all matter of the world for the generation of things.

It should be clear from Bacon's account that the image is not simply a particular kind of sign but a fundamental principle of what Michel Foucault would call "the order of things." **The image is the general notion, ramified in various specific similitudes (*conventia*, *aemulatio*, *analogy*, *sympathy*) that holds the world together with "figures of knowledge."** (Mitchell 1986: 11)

This is also how this discourse is related to concourse: whenevery I read a description of bodily behaviour in literature and let it "sink in" so to say, what happens is that the world call forth an "image" (in my mind) of the described bodily behaviour. In this sense imagery is the "semantic domain" of concursive passages (descriptions).

> Discussions of **poetic imagery** generally rely on a theory of the mental image improvised out of the shreds of seventeenth-century notions of the mind; discussions of mental imagery depend in turn upon rather limited acquaintance with graptic imagery, often proceeding on the questionable assumption that there are certain kinds of images (photographs, mirror images) that provide a direct, unmediated copy of what they represent... (Mitchell 1986: 12)

It sounds like Mitchell has "figured me out" long before I even existed.
1."Poetic imagery" is indeed a large part of the study of body language in literature - namely, it was preceded by "gesture in poetry" discourse.
2. My previous approximation that descriptions "call forth an "image" (in my mind)" may very well be what Mitchell criticizes as a composition of "seventeenth-century notions of the mind". My only defence here is that I rely on Mead, who in turn relied on Wundt. And...
3. The bit about "a direct, unmediated copy" sounds like a critique against my broad statement that "verbal concourse is recoded, visual concourse is recorded". That is, verbal descriptions of bodily behaviour are mediated by language and "recoded" to suit the text - there is "mental processing" done by the human mediator; with photographs of human bodies, the behaviour is merely "recorded" - "captured in pixels", so to say. Of course recording is also mediated and there are various permutations that can occur - from resolution to lighting to whatever, but the behaviour itself does not seem to change, whereas *languaging* may make the behaviour ambiguous or even unintelligible, make it connote something or other, etc. There is also the question of function, e.g. verbal concourse is necessarily within a text, but what are pictures used for? (my ignorance of visual theory comes into play). More on this in the footnote:

> I will have more to say about the fallacy of the "copy theory" of mental imagery in what follows. For the present, it might be helpful to note that both critics and proponents of mental imagery have fallen into this fallacy whin it serves the purposes of their arguments. Proponents of mental imagery see the copy theory as a guarantee of the cognitive efficacy of mental images; true ideas are regarded as faithful copies that "reflect" the objects they represent. Opponents have used this doctrine as a straw man for debunking mental images, or for claiming that mental images must be quite unlike "real images" which (so the argument goes) "resemble" what they represent. For a good introduction to the debate between modern iconophiles and iconophobes in psychology, see *Imagery*, ed. Ned Block (Cambrudge: MIT Press, 1981). The best critique of the copy theory is provided by Nelson Goodman in *Languages of Art* (Indianapolis: Hackett, 1976), discussed below in chapter 2. (Mitchell 1986: 12)

Due to my lack of knowledge in this regard I don't have anything significant to add. I cannot dismiss "mental imagery" just yet, because what else would I then call the visual "thoughts" every one of us has? (and which is purportedly tied neurologically with our visual center in the brain - are we to dismiss "seeing" altogether because of some abstruse philosophical quarrel?).

> The mental and verbal images on the right side of our diagram, for instance, would seem to be images only in some doubtful, metaphoric sense. **People may report experiencing images in their heads while reading or dreaming, but we have only their word for this; there is no way (so the argument goes) to check up on this objectively**. And even if we trust the reports of mental imagery, it seems clear that they must be different from real, material pictures. **Mental images don't seem to be stable and permanent the way real images are, and they vary from one person to the next**: if I say "green" some listeners may see green in their mind's eye, but some may see a word, or nothing at all. And **mental images don't seem to be exclusively visual the way real pictures are; they involve all the senses**. Verbal imagery, moreover, can involve all the senses, or it may involve no sensory component at all, sometimes suggesting nothing

> more than a recurrent abstract idea like justice or grace or evil. It is no wonder that literary scholars get very nervous when people start taking the notion of verbal imagery too literally. And it is hardly surprising that one of the main thrusts of modern psychology and philosophy has been to discredit the notion of both mental and verbal imagery. (Mitchell 1986: 13)

My first thought was: so, let's turn back to physicalism/behaviorism and deny consciousness altogether? Yes: (1) the content of mental processes cannot be verified objectively; (2) they vary from person to person because we are not machines with a carbon-copy programming; and (3) our minds operate with every modality, not just the visual or verbal. Should we still dismiss mental imagery? In a footnote Mitchell adds: "Mental imagery has, however, been making a comeback." and then links this with psychology's dissipation with behaviorism. I wouldn't be surprised if there was a whole branch of ToM (theory of mind) that deals with mental imagery. Haha, wikipedia definition of "mental representation" is "hypothetical internal cognitive symbol that represents external reality" (personal pun). Ooh, the visual episodes when falling asleep are called *hypnagogic imagery*. Okay, so it's a controversial isse, I'll leave it at that atm.

> Imagination for Aristotle is the power of reproducing these impressions in the absence of sensory stimulation by the objects, and **it is given the name of "phantasia" (derived from the word for light)** because "sight is the most highly developed sense" and serves as the model for all the others. (Mitchell 1986: 14; footnote 13)

This is relevant for a completely unrelated discussion (offtopic). Zamyatin's *We* occurs in a glass city and the events occur around the elimination of fantasy in order to make people "like tractors". In this sense it is almost ironic that the etymology of "phantasy" comes from "light". There are sevelar interesting quotes concerning sunlight that should be considered, in this light (pun?).

> ...an image cannot be seen *as such* without a paradoxical trick of consciousness, an ability to see something as "there" and "not there" at the same time. When a duck responds to a decoy, or when the birds peck at the grapes in the legendary paintings of Zeuxis, they are not seeing images: they are seeing other ducks, or real grapes - the things themselves, and not images of the things. (Mitchell 1986: 17)

The case of "this is not a pipe" and also Lotman's formula of art: "I know that it is what it depicts, but I clearly see that it is not what it depicts". It then seems that Mitchell's issue with images is something like "why can't the pigeon go to the cinema?"

> Ideas, images, "what the mind thinks" (or what it "thinks *in*") are no more "in" the mind than the words on this page are "on" it prior to being printed there. (Mitchell 1986: 18; footnote 16)

Wat? What the f*** do you think a mind is? Wiki warned that Mitchell draws on Freud so I'm suspicious that there is some kind of a rinky-dink conception of mind lurking here. Or it could be that I just don't understand this dialect of *philosophese*. This text is beginning to annoy me - if it weren't a seminar text I'd *ragequit* right now.

> Wittgenstein may say that "we could perfectly well ... replace every process of imagining by a process of looking at an object or any painting, drawing, or modelling; **and every process of speaking to oneself by speaking aloud or by writing**," but this "replacement" could (nd does) move in the other direction as well. We could just as easily replace what we call "the physical manipulation of signs" (painting, writing, speaking) with locutions such as "thinking on paper, out loud, in images, etc." (Mitchell 1986: 19)

This seemingly touches autocommunication. I have the habit of "thinking in writing" - this blog is a testament of that.

> In contrast to mental imagery, verbal images seem immune to the charge of being unknowable metaphysical entities locked away in a private, subjective space. Texts and speech-acts are, after all, not simply affairs of "consciousness," but are public expressions that belong right out there with all the other kinds of material representations we create - pictures, statues, graphs, maps, etc. **We don't have to say that a descriptive paragraph is exactly like a picture to see that they do have similar functions as public symbols that project states of affairs about which we can reach rough, provisional agreements**. (Mitchell 1986: 20)

I'd like to agree, but I'm not exactly sure what "projecing states of affairs" and "rough provisional agreements" are about.

> Literal language is generally understood (by literary critics) as straight, unadorned, unpicturesque expression, free of verbal images and figures of speech. Figurative language, on the other hand, is what we ordinarily mean when we talk about verbal imagery. The phrase, "verbal imagery," in other words, seems to be a metaphor for metaphor itself! Small wonder that many literary critics have suggested retiring the term from critical usage. (Mitchell 1986: 21)

This may also be why this is the first occasion when I meet the notion of "verbal imagery".

> Derrida's answer to the question, "What is an image?" would undoubtedly be: "Nothing but another kind of writing, a kind ag graphic sign that dissembles itself as a direct transcript of that which it represents, or of the way things look, or of what they essentially are." This sort of suspicion of the image seems only appropriate in a time when the very view from one's window, much less the scenes played out in everyday life and in various media of representation, seem to require constant interpretive vigilance. Everything - nature, politics, sex, **other people - comes to us now as an image**, preinscribed with a speciousness that is nothing but the Aristotelian "species" under a cloud of suspicion. (Mitchell 1986: 30)

It's starting to look as if this might be the type of text that "beats readers into submission". Is that an actual quote by Derrida or is Mitchell using him as a mouthpiece? I have no idea what is meant by "interpretive vigilance" and "preinscription of speciousness". These notions may have very specific meanings that I'm not aware of, maybe they were just constructed on the spot in the spirit of Derrida - I have no idea and I quit.

4.9.7 FLSE.00.148 loeng 2013.09.24 (2013-09-24 18:14)

FLSE.00.148 *Semiotics and Theories of Art* loeng 2013.09.24

> Don’t put "clothes" on the scheme!

Jakobson’s communication model doesn’t work in real life. Indrek claims that it doesn’t have to. Theory is about theory.

> For Roman Jakobson communication is act is the receiver trying to send a message to the receiver (with context, channel and code). According to Mihhail Lotman it is not the transmission of a ready-made message from A to B, but message and context are bound to each other and transform both Sender and Receiver.

This is a poor approximation of Indrek Grigor’s saying because he’s talking so fast, but there is a point (one that can be discerned from M. Lotman’s own writings more readily). Too bad I can’t dwell on that further here.

> Saussure’s sign is abstract. It is realised in concrete substance. Whereas the realisation already **corrupts the sign**. A sign realised in speech is not a sign anymore, in the direct sense. Speech only represents language signs.

I am instantly reminded of Derrida’s grammatology.

> Signified and signifier can not exist without each other. Signified is primary towards the signifier, but their relationship is symmetrical. The relationship between signified and signifier is arbitrary (non determined). Language sign itsely is determined by the language system, but the relationship of the elements forming the sign is arbitrary.

I have no idea what this means. I'm interested in neither language nor Saussure so I've done my best to avoid this kind of stuff. Should I reconsider it, at least for sake of concursivity?

> To solve this paradox Saussure introduces value (*valeur*). Meaning is created in the combination of signified and signifier. Value describes the position of the element in the system. Value is the complex of all the relationships that the element has in the system (for example grammatical categories). (That means the relationships between the signs have an determinating character, whereas the relationship forming the signs are arbitrary).

Again, no idea. I have a faint memory of trying to understand semiology and coming up with nothing. It seems to give rise to more misunderstanding than understanding. I'm especially put off by the philosophers/semiologists who try to make sense of Saussure and end up with even weirder outcomes. This is an awkward situation for a young semiotician: you *won't* understand Saussure and you *can't* fully understand Peirce (because his system of semeiotics is infinitely complex).

> Peeter Linnap, photosphere. All photos ever belong to this photospheres.

There is an endless array of spheres or imaginary totalities. The point seems to be that this is not ontological but methodological/epistemological. "We just treat it as such."

> A language is always monolinguistic. There is the language and then there is what is outside of it, and can be translated into the language, but there is never two languages within one language.

I argued against the absoluteness of this statement and tried to refer to Bakhtin. Saussure's abstract language system is "no-one's language" but in reality there is my language and a multitide of other languages for every person who speaks.

> 1. Speech has semiotic characteristics which are not determined by language.
> 2. Speech can be a closed and stable system. This kind of system is called a text.
> Text is an immanent system, the elements of the text form a structure, and every element of the text has a value.

This sounds like *the structure of the artistic text*. Text as a system makes sense from this point of view, but then again you have to presume that there are "elements".

> Verbal language is not the primary modelling system? - Mihhail Lotman.
> Just because primary and secondary are relative to each other.

Indrek Grigor seems doubtful.

> A semiotic system has three obligatory components: language, field and author. *Language* consists of lexicon and grammar. *Field* consists of places, which are not determined by the language. But language and field depend on each other.
> In chess we have pieces (lexicon), the rules (grammar) and the board (field). THe match is a dialog between two *authors*.

The place of authors here seems weird and Silvi Salupere points this out.

> Use the work of art as it's own metatext.

I'm sensing the *emic* and *etic* contrast. I came to a similar conclusion lately, that I should not apply my neat typology on the works I'm studying but rather pay attention to the "native theories" within the works themselves. E.g. Zamyatin's geometric interpretation of facial expressions, for example. The "native theories" are surely limited and rather metaphorical, but valuable nevertheless.

> John Deely: Understanding that a sign is a sign, not the use of signs is what differs anthroposemiosis from zoosemiosis.
> Priit Põhjala: True, but it is also true that people usually are not conscious about using signs. That's why we speak about *common language*.
> Grigor: Our awareness of the language is limited. We are aware of using language, because we are aware of other languages, but we are not aware of the language we are currently using.

This is what is commonly referred to as "metalevel" awareness.

> A language can realise itself not only in materialistic substances (sound images, objects, etc.), but also in other languages.
> For example, a fabula can be realised in prose, film, dance, comics... They all have lexicon and grammar that means they are languages in a semiotic sense.
> In this case functions one language (primary) as the field for the other language.

This sounds like *isology* between language and fabula. Just like in the case of Jelena Grigorjeva, I'm skeptical if "language" is such a valuable term. I made this suggestion and referred to Charles Morris. Silvi Salupere corrected me that Morris said this about "meaning" not "language". I can't find the exact quote so I might be wrong - it's about time to re-read Morris's book.

> The world is materia
> The world is a horse

First refers to **descriptive metalanguage**, multilingual world. Second refers to (mythological) meta(linguistic) text, that **belongs to the same languages as the world it describes**. There are no metalanguages.

I thought about this yesterday. If I approch bodily behaviour in literature with intellectual tools from the study of nonverbal behaviour then it is a case of "the world is materia". But if I take up the "native theories" within the novels and try to explain nonverbal behaviour that certain authors describe with the intellectual tools (explanations) that the author him- or herself provides then it is a case of "the world is a horse". I should of course consult Lotman and Uspensky's article on this before proceeding.

> Describing the object in the language constituted by the metatext, can be described as a translation, where the describing language starts to act towards the object, it is describing, as a metatext. The object described becomes the world. Because the describing metalanguage precedes the object and constitutes the order fixed by the metatexts which determine it, despite the language of the object. (That's why you should be very cautious when APPLYING A THEORY).

I'm not sure what exactly it is that this passage says, because it seems like something that should be laid out in a scheme before I get it. Indrek repeats his earlier point: "Don't apply theory on art, apply theory on theory." That seems to be exactly how many a theoretician operate.

> Loomulik keel on loomulik keel, sest ta on meil loomulikult olemas, aga kunstikeelt tuleb õppida. (Salupere)

Ka huvitav, aga kuidas seda "loomulikku antust" mõtestada?

> The dialectic of word and image seems to be a constant in the fabric of signs that a culture weaves around itself. What varies is the precise nature of the weave, the relation of warp and woof. The history of culture is in part the story of a protracted struggle for dominance between pictorial and linguistic signs, each claiming for itself certain proprietary righs on a "nature" to which only it has access. (Mitchell 1986: 43)

My own first article was essentially about the dialectic of bodily behaviour (standing for image) and text (standing for language). I tried to "unweave" this fabric by marking out certain "intersections" of bb and text - the result was an outline of four different phenomena.

> There is the natural, mimetic image, which looks like or "captures" what it represents, and its pictorial rival, the artifical, expressive image which cannot "look like" what it represents because that thing can only be conveyed in words. There is the word which in a natural image of what it means (as in onomatopoeia) and the word as arbitrary signifier. (Mitchell 1986: 43-44)

Actually a useful distinction, because what again comes to my mind is the opposition between *descriptions of bodily behaviour* (describes what it captures) and *bodily metaphors* (can only be conveyed in words).

4.9.8 Tsitaatide tohuvabohu (2013-09-24 21:40)

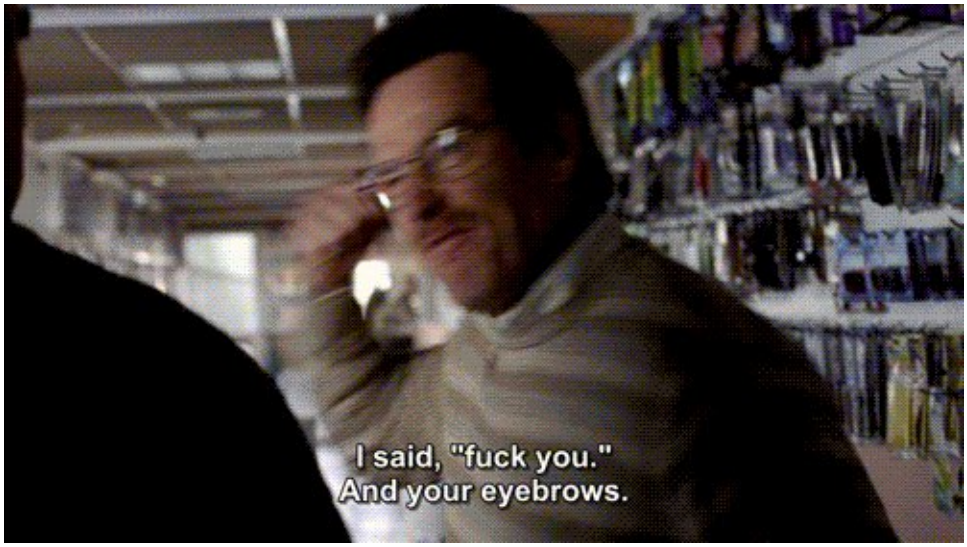

Käesolevas postituses teen ma taas midagi esmakordselt. Selle blogi formaat tundub suhteliselt range niiet iga kord kui ma teen midagi teistmoodi siis tunnen kohe ka vajadust selle eest vabandada, sest mingil hetkel lakkab see olemast lugemisblogi ja muutub lihtsalt akadeemiliseks blogiks, mida iganes see ka ei tähendaks. Siin kajastan ma katkendeid mis ühel või teisel viisil rohkem või vähem puudutavad mitteverbaalset käitumist, aga ei pärine raamatuste ega artiklist vaid internetist või lihtsalt *mujalt*.

> (3) SHE CAN TOTALLY READ YOUR MIND! **Be careful how you move** around a Cosmo girl. (**Scratch your nose and you're so busted, you lying sack of shit**.) And the way you eat: "A guy who craves a variety of

> ethnic cuisines is open-minded. . . . He's probably passionate and sensual." Redbook's got your handwriting figured: "Notice the narrow loops on his y's? This means he's superloyal and socially selective." And Jane points out that guys who shift gears frequently while driving "are dissatisfied and insecure with their position on the road (i.e., the real world) and, in bed, joylessly switch positions every 43 seconds." To them, "your vagina is just another luxurious, sensitive gadget for them to fiddle with."
>
> [SOURCE: 7 Shocking Things We Learned From Women's Magazines - Esquire]

Mulle tundub, et nö "meesteajakirjad" on tegelikult naisteajakirjad mis üritavad jätta muljet, et nad on suunatud meestele. Või siis on asi selles, et formaat või žanr on selline. Igatahes, see katkend pärineb nimekirjast mis rivistab naisteajakirjade müüte nende loogilistes äärmustes. Ehk: naisteajakirju lugedes võib jääda mulje, et naised on mitte pelgalt intuitiivsed, vaid mõtetelugejad. Näideteks on rivistatud kolm jaburat müüti. Esiteks nö "kehakeele lugemine". Teksti autor näib olevat teadlik, et adaptorid (nina sügamine) ei ole usaldusväärne "valetamise märk". Käekirja lugemine on samavõrd müütiline - üks semiootika välistudeng rääkis omast kogemusest kuidas ta arvas, et võib käekirja järgi "inimesi lugeda" ja selleteemalise raamatu esimene peatükk lükkas kõik sellised ootused ümber. Käigukangi asi on juba puhtalt jabur, tundub nagu väljamõeldis millega rõhutada esimese kahe äärmuslikkust.

> Setode, ja muidugi venelastega võrreldes on keskmine eestlane kindlasti hulga **jahedama loomuga**. Seda mitte südame, vaid eelkõige **välise oleku poolest**. Tal on **raske teist inimest kiita, kallistada, üldse puudutada**. Kui olin haiglas, kogesin seal patsiendina just seda idapoolse päritoluga meditsiiniõdede **loomupärast ja vahetut soojust**.[...] Praegugi öeldakse, et eestlased olevat töökad - nad lausa orjavad, teevad ületunde, ei oska puhata. Seda mainib oma kirjutises rohkem kui sajand tagasi (1909) ka rahvaluulekoguja ja -uurija, pastor M. J. Eisen. Ta toob iseloomulike joontena esile ka jonnakuse, alalhoidlikkuse, kättemaksuhimu ja **kurvameelsuse**, kujundliku kõneviisi, samuti nalja- ja pilkehimu. [...] Olen tähele pannud, et paljudel eestlastel on mingi **suhtlemishirm** või **„igaks juhuks" distantsi hoidmine** - mine tea, mis lähenemine kaasa toob. Eriti kui teine on veel kuidagi ebatavaline, nt võõramaalane või joodik või muud „ohumärki" kandev. Sellega on seletatav ka hiljutine juhtum, kus Arukülas lebas haige mees mitu päeva meelemärkusetult maas. Samas võib see olla ka nn suure asula fenomen, kus üksteist küll nägupidi teatakse, aga piisavalt hästi ei tunta. Hirm probleemse ja segaste tagajärgedega olukorra ees ja võimalusel selle vältimine, mitte sekkumine, võib näida ka hoolimatusena. [...] Ettevaatlikkus on eestlasele olnud kogu aeg üldomane. Võib-olla lähedaste ringis ollakse rohkem avatud, aga võõraid umbusaldatakse. **Igaksjuhuks ei näidata oma tundeid kohe välja**. Hirme on palju. Temperament ja reageerimiskiirus on ka aeglasem kui nt idanaabreil. **Sellest siis need mornid näod...**
>
> [SOURCE: Kas tunned end ära: Milline on tüüpiline lõunaeestlane ja milline põhjaeestlane - Eesti Elu]

These excerpts paint such a vivid picture of stereotypical Estonian behaviour that I feel the need to translate it: "Compared to setos [estonians of the Võru region] and russians the average estonian certainly has **a more colder attitude**. Not primarily in terms of personality but in terms of **outward appearance**. The average estonian **has trouble paying other people compliments, hugging, and touching in general**. When I was at the hospitel I experienced first-hand as a patient that nurses from east [Russia] are **naturally and immediately warm**. [...] Even today they say that estonians are industrious - they outright slave, work overtime and don't know how to rest. These things were also mentioned more than a century ago (1909) by the folk poetry collector and researcher, pastor M. J. Eisen. He also characterized estonians as stubborn, conserving, vindictive and **melancholic**, using figurative language and fearing of being the butt of jokes. [...] I have observed that many estonians have some kind of a **fear of communicating** or **keeping distance "just in case"** - you may never know what approaching another person may cause. Especially if the other person is unusual in some regard, e.g. a drunkard or baring some other kind of "sign of danger". This may explain an incident of late, where a man laid unconscious on the ground for several days at Aruküla [this is punny - the literal translation of this placename is "Village of Consciousness" :D]. Then again this may be a so-called large settlement phenomenon, wherein people know each other by face but are not more familiar. Fear and avoidance of consequences of a problematic and confused situation and not stepping in may seem like inconsideration. [...] Being cautious has always been generally characteristic of estonians. Perhaps among close ones [family and friends] they are more open but strangers

are distrusted. **Emotions are not shown outwardly right away, just in case.** There are a lot of fears. Temperament and reaction speed is also slower than that of their eastern neighbours. **That may explain the gloomy faces**..."

> These words are probably unfurling inside one of many open tabs on your computer screen. Perhaps one tab is for work, one is for chatting, and another is for Twitter. You probably even have some others open for no particular reason. **This is the way we receive information and the way we communicate now: constantly, simultaneously, compulsively, endlessly, and more and more often, solitarily.** This strange new mode of living - and its indelible effect on our humanity - is perfectly captured in a new short film that debuted this week at the Toronto International Film Festival.
>
> [SOURCE: You Need To See This 17-Minute Film Set Entirely On A Teen's Computer Screen | Co.Create | creativity + culture + commerce]

See on lihtsalt huvitav, sest iseloomustab 21. sajandi inimese suhtlemisviisi mis on üha enam "virtuaalne" ja sooritatud tegelikult üksinda olles. Füüsiliselt istud toas üksinda, virtuaalselt suhtled inimestega üle kogu maailma. Mitteverbaalset käitumist puudutab see tegelikult vaid nii palju, et mida rohkem me "suhtleme üksinda virtuaalselt" seda kehvemateks suhtlejateks me muutume teiste inimestega päriselus suheldes. See kuidas päevad läbi nutitelefoni jõllitamine mõjub mitteverbaalsele käitumisele on ennustamatu. Ma olen märganud, et neiud kelle pilk on väga tihti ja kaua ekraanile naelutatud on suhteliselt tuimade näoilmetega, aga see võib olla hetkeline (nägu on tuim, sest vaatab keskendunult ekraani). Pikemaajalisi mõjusid näeme lähiaastatel.

> Not content with having helped to ban smoking in public places in pretty much the entire Western world, anti-smoking activists now want **to go all '1984' on** cultural depictions of the past and stub out any mention of yesteryear's smoking habits. [...] There's a strong whiff of Stalinist airbrushing to these demands that even historical movies should refrain from showing too much smoking. Just as surely as Stalin rewrote the past by scrubbing from old photos one-time comrades he had since fallen out with, so anti-smoking activists seem keen to rewrite history to pretend that people didn't smoke copiously and publicly in the past, when in fact they did. Such is the anti-smoking lobby's **Orwellian urge** to scrub inconvenient facts from history that in recent years everything from very old Tom & Jerry cartoons to images of Winston Churchill have been physically doctored to remove cigarettes or cigars.
>
> [SOURCE: Cigarettes in 'Rush': people smoked in the 1970s. Anti-smokers should get over it – Telegraph Blogs]

Siin meeldib mulle tõik, et kirjutaja on kasutanud nii George Orwelli nime kui ka tema teost *1984* nö "terminitena". Kuna see teos on nii laialt tuntud ja seda seostatakse "ajaloo ümberkirjutamisega" siis on see täiesti õigustatud sõnakasutus. Kahju, et teadustekstides pole selline sõnakasutus tervitatav. Tähendab, "prantsusepärases filosoofias" võib vabalt niimoodi kirjutada, aga ise niimoodi naljalt ei teeks. Või siis tuleb mul julgust koguda ja leida sobiv võimalus.

> Samal ajal kui Tallinnas erakonnad rabelevad auhinnatu teise koha eest **vere ninast välja**, naba paigast ja täiega võlgadesse, siis Tartus, Eesti suuruselt teises linnas, hõljub endiselt tuuleke pajuokstes ja **keegi ei tõsta kulmugi.** [...] Selles valguses teiste parteide ja valimisliitude uimasus ja passiivsus on täiesti arusaamatu. Seni on piirdutud vaid **suvalise ilmega näopiltide ülespanekuga** ja kõik.
>
> [SOURCE: Tartus on mõttetult vaikne | Õhtuleht]

Esiteks on siin põnevad väljendid. Ma teadsin, et "naba paigast ära" on väljend, aga "vere ninast välja" on veel ilmekam, sest erinevalt naba ümberpaigutamisest võib ninaverejooks päriselt toimuda. Tähendab, äkki see naba asi ka, aga ma ei tea sellest midagi - see *tundub* olevat metafooriline ütlus. "Ei tõsta kulmugi" seostub samalaadse ütlusega "silm ei pilgu" - need ütlused täheldavad millegi ootuspärase mittetoimumist. Teiseks on "suvalise ilmega näopildid" väga täpne kirjeldus Keskerakonna valimisplakatitest Tartus. Ma jõllitasin paar nädalat tagasi bussipeatuses pikalt Aadu Musta ja Aivar Riisalu suvalise ilmega näopilte. Tähendab, need ei olnud vististi päris suvalised - nad üritasid naeratada. Jõllitamise ja sügava järelemõtlemise tulemuseks sain, et Aadu Musta nägu on ilusalt sümmeetriline nagu südametunnistuseta sotsiopaadile kohane - olen näinud kuidas ta mingis paneelsaates kõigist teistest kõnelejatest üle sõitis; Aivar Riisalu nägu on aga asümmeetriline - tal on parem näopool niivõrd atrofeerunud, et üks põsevolt

on silmnähtavalt lühem kui teine. Mulle läks see hinge, sest mul hakkas ka sinnapoole minema enne kui ma nägu treenima hakkasin. Need valimisplakatid on minu arvates "suvalised" selles mõttes, et nad on mittemidagiütlevad. Nende nägude kohal on suurtähtedes "TÖÖTAB" ja ongi nagu kõik. See ei ole isegi "me anname tööd" või "me loome töökohti" vms, vaid lihtsalt "töötab". Peab eeldama, et verbaalne sõnum on niivõrd *dumbed down*, et venekeelsed valijad saaksid ka aru, et midagi on pistmist tööga. Kahjuks rakendub minu kriitiline meel nii, et see üks sõna viitab naeratavale näole ja valimisreklaami üldsõnum on "Aivar Riisalu töötab" (riigikogus). Noh, tore on, aga mida see valijale peaks juurde andma? Ilmselt on keskerakond niivõrd laisaks läinud, et midagi lubada või öelda pole vajagi, "vaata meie nägusid ja hääleta meie poolt" - enesekindlad tõprad.

> Tartus võidab reform niigi tudengite häältega, keda ei huvitagi linna edasine tulevik, vaid hetkel kenade aktiivsete noorte esinemine. Tartu suurim valimislubadus on Emajõele sadama ehitamine 40 laevukese jaoks, kuid Anne kanalit, milles ujumas ja puhkamas käivad tuhanded tavalinlased, ei peeta oluliseks. Hääbumine paistab igast nurgast. Suurehitused - jõesild ja Ringtee suured ja keerukad ringteed-viaduktid ei anna tavalinlasele midagi suuremat - need rohkem transiidi jaoks. Pidevalt ripub linlaste pea kohal hirm kaotada kesklinnast bussijaam ja avaturg - need ju Seli maadel ja omaniku õigusega hoiab kuni parema äri leidmiseni. Kui mõni firma läheb järjekordselt hingusele, pole töötajatel lootustki uut tööd leida, **nooremad ongi kes Soome, kes Rootsi läinud koos lastega. Hubased väikepoekesed linnaosadest on kadunud, lapsi näeb järjest vähem liikvel. Kuhu kauplusse iganes sisse astud, näed vaid tühje müügisaale uimaselt igavlevate müüjatega. Elu on vaid Säästukas ja Maksimas õhtutundidel ja nädalalõppudel. Järjest rohkem meenutab J. Kärneri Elva elust kirjutatud "Soodoma Kroonikat".**
>
> [SOURCE: Kommentaarid: Tartus on mõttetult vaikne | Õhtuleht]

See on kasutaja nimega "tartlanna" kommentaar uudisloole millest pärineb eelmine tsitaat. Pidin selle enda jaoks ümber kleepima sest siin on nii palju "Jah"-e minu jaoks. Jah, noored lasevad Eestist jalga. Jah, väikepoed kaovad (viimati, suure kurvastusega, Tartu Pood Riiamäelt) ning asemele kerkivad ühtede ja samade kaubanduskettide üha suuremad kauplused (nt Maxima tekkis Raadile). Jah, lapsi jääbki järjest vähemaks. Jah, kauplustes on *action*-it ainult tipptundidel. Jah, asi liigubki sellise nõmeda väikelinna poole nagu on Kärneri raamatus. Ma olin meeldivalt üllatunud, et keegi üldse *Soodoma Kroonikat* mainib. Ilmselt tunneks "tartlanna" selle blogi ikooni ära. See oli üks esimesi "täiskasvanute raamatuid" mida ma 12-aastaselt lugesin.

> > *flippy-feelings:*
> > Did you ever realize how much your body loves you? I mean its always trying to keep you alive. That's all your body has to live for. Your body is making sure you breathe while you sleep, stopping cuts from bleeding, fixing broken bones, finding ways to beat the illnesses that might get you. Your body literally loves you so much. It's time you start loving your body back.
>
> *mikalhvi:*
> distant, restrained sobbing*
>
> *recoverlovely:*
> this is actually wonderful
>
> [SOURCE: you are lovely.]

See pärineb tumblr-ist ja on ühest käest tüüpiline *patting on your back* südantsoojendav jama. Teisest käest on see tõepoolest *wonderful*, sest kujutab keha "abistava sõbrana". Tähendab, kõik need autonoomsed ja märkamatud asjad on raamistatud isikustatuna - su keha teeb seda sinu jaoks! Keha ja vaimu lahutamise viimine äärmuseni, kindlast, kuid ka meeldivalt lohutav. *Sul* on *keha* ja su keha armastab sind.

> In an effort to finally capture and detain Edward Snowden, the notorious NSA whistleblower, the Obama administration, knowing Russia offered him asylum yet hates all things gay, told Russian leadership that

> Snowden is a homosexual. Upon hearing the news of Snowden's alleged sexuality they were immediately outraged **and wondered how many things he may have touched at the airport.** Apparently releasing sensitive information about trying to foil terrorist plots is not something Russia has a problem with, but gay cooties give them the heebie jeebies.
>
> [SOURCE: US Tells Russia Snowden Is Gay So They Finally Arrest Him - Free Wood Post]

See satiiriline uudislugu suutis mind naerma panna. Ühtlasi pani mõtlema nö "lasteaia-mõtteviisidele" [*childlore* ehk "folk culture of children"] millest üht on siin huumori nimel osavalt kasutatud. See *cooties* on väljamõeldud nakkushaigus mis levib füüsilise läheduse ja puudutuse kaudu. Nalja sihtmärgiks on Venemaa homovastased seadused, mis on tegelikult kurb ja karm tegelikkus - ka "homosid pooldava" tolerantsuse eest võib saada kahenädalase vangistuse. Väga aktuaalne nali.

> There's a movie by a french director named "Betty Blue" [fr. "37°2 le matin"]. There's a scene in which a woman is beginning to lose her mind. She is sitting at the table with her lover and she smears... She has a make-up that she's applied very badly. She looks garnished and desperate and large-eyed and just lost, just a total loss. And her man who loves her very much sees her face SO undone and his face registers the fear in that. But he doesn't recoil, he made pasta and he pulls pasta sauce from the pan and **he smears it on his cheeks so that he mimics her destruction**. And I remember thinking: at my lost moments and in my mid-twenties I was pretty low on mental health stuff, thinking: that is exactly what it feels like to be a woman losing her mind. And I can't think of a better response from a lover than "I'm going there with you if we're going there." I think that song in part is inspired by that kind of dynamic where a man watching a woman who really loves her is perched in sanity trying to figure out how to ground her OR, failing that, how to get where she's obviously going.
>
> [SOURCE: Dessa describes "Anabel" - YouTube]

Ma transkribeerisin selle katkendi Dessa selgitusest, sest siin on midagi abstraktset (*losing one's mind*) väljendatud kehalises tegevuses. Midagi sarnast on Zamjatini "Meie"-s fantaasiaga. Nimelt teatab Riigiteataja selles, et nüüd saab fantaasiat röntgen-operatsiooniga eemaldada (see on *in fact* kohustuslik) ja fantaasia märkideks on "mõttetult unelev naeratus üle kogu näo" ja "öösel voodis rahutult küljelt küljele visklemine"; fantaasia on "uss kelle õõnestav tegevus jätab mustad kortsud su kulmudele". Fantaasia enda, või õigemini selle mitte-kehaliste tagajärgede, kohta öeldakse vaid nii palju, et see juhatab sind üha kaugematele lendudele isegi kui see "kaugem" koht võib olla see punkt millest õnnelikkus lõppeb. Ma arutan seda asja kunagi hiljem edasi. Dessa seletuse juures on vaimuhaiguse märgiks hoolimatus väljanägemise vastu - naine ajab kätega oma meigi segi, sest teda ei huvita enam, ta ei tule endaga enam toime; mees imiteerib seda pastakastmega, et jõuda samasse punkti. Millalgi tuleks lugu ("Annabelle") ennast ka uurida, sest selles on ohtralt huvitavaid kirjeldusi.

> Viimased neli keskerakondlikku aastat näivad mulle väga vastuolulised. Esiteks meenusid reisisaatjad, kes **tegid tööd sellise näoga, nagu oleks neil pidev hambavalu**.
>
> [SOURCE: ÜLLATUS: Keskerakond jättis tähtsamad valimislubadused täitmata - Eesti uudised - Eesti Ekspress]

Tabav. Valu ja nö "negatiivsete näoilmete" seos on ka huvitav. Meenub näiteks pilt tuttavast kes oli kipsis jalaga ja õnnetu näoga ning mõned *oblivious* kommenteerijad küsisid "Miks nii kurb?" nagu nad ei teaks, et jalaluumurd on valus. Valu ei ole kergesti suheldav, nagu Elaine Scarry raamatust *The Body in Pain* võib lugeda. Siin tsitaadis on vastupidi seostatud õnnetust hambavaluga.

> Elder Plops: "Welcome everyone to our second trial - spooning. When I say "go" the big spoon will put his arm around the little spoon and cuddle. I will be watching you spoon, **measuring and assessing your love by posture and overall vibe**. The best cuddle or spoon wins."
>
> [SOURCE: Adventure Time S05E35 - "Love Games"]

Ja viimaks väljavõte multikast, kus üks armastuse mõõtmise viisideks osutus kaisutamine. Poosi järgi armastuse mõõtmine ja hindamine on samalaadne vaimuhaiguse ja fantaasia näidetega üleval. See *overall vibe* ehk "üldine õhkkond" see-eest seostub nö "ruumi lugemise", *situation baseline*-i ja isegi Meadi suhtumisvestlusega.
Saidki selleks korraks märkmed läbi. Kui neid veel koguneb, eks siis teen veel ühe "tsitaatide tohuvabohu". Ma ei usu, et ma oma kirjutistes neid väga hästi kasutada saan - kui, siis ainult kindlate ainete esseedes - aga nad on huvitavad iseenesest. Need on need "väikesed lookesed" mille üle lihtsalt mõtteid mõlgutada.

4.9.9 Signs, Language and Behavior (2013-09-29 16:39)

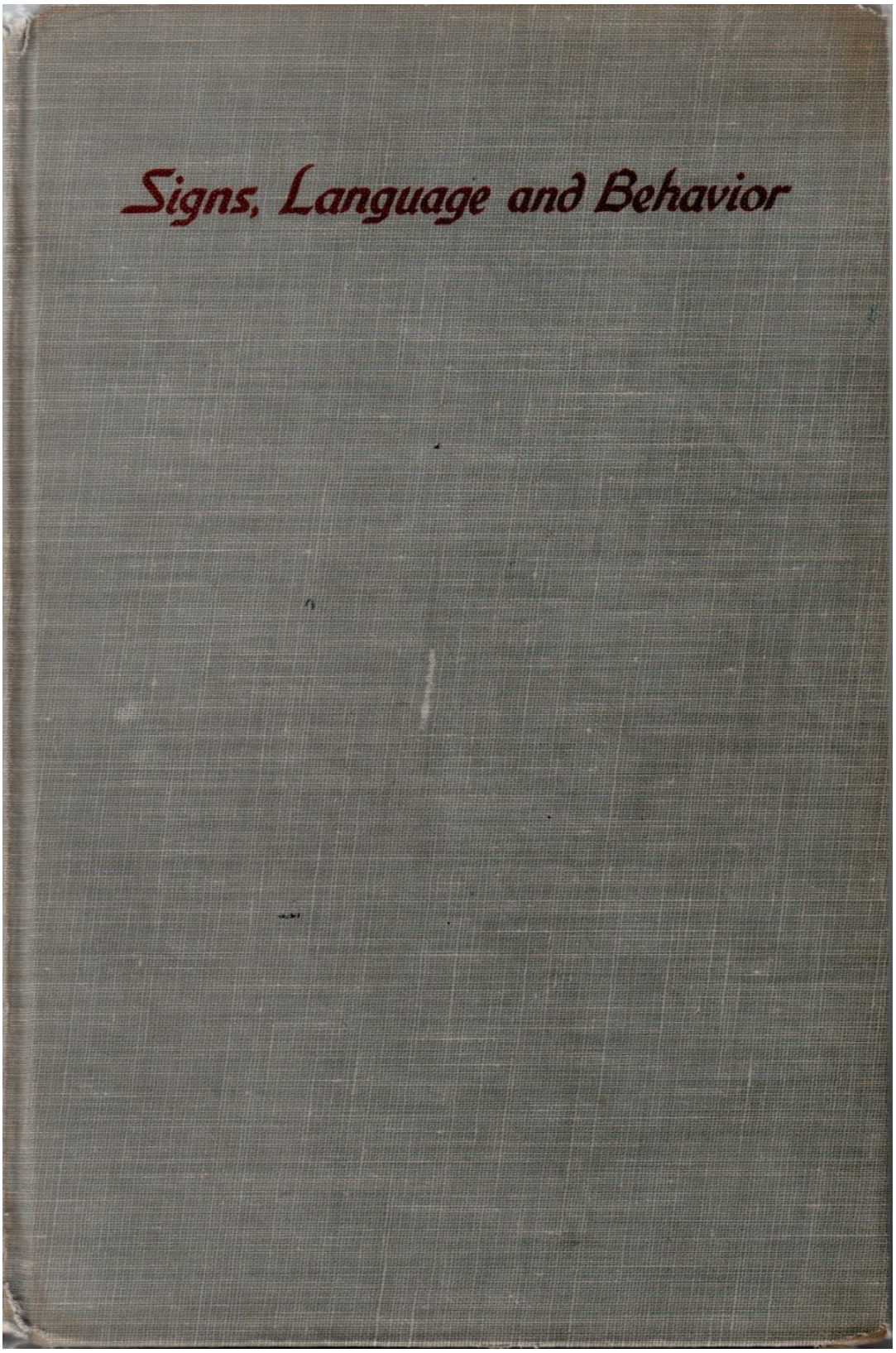

Morris, Charles 1949. *Signs, Language and Behavior*. New York: Prentice-Hall, Inc.

> I am grateful to the publishers for permissions to quote from the following books: Harvard University Press: *Collected Papers of Charles Sanders Peirce*, edited by Charles Hartshorne and Paul Weiss; Susanne K. Langer, *Philosophy in a New Key*; Rudolf Carnap, *An Introduction to Semantics;* the University of Chicago Press: George H. Mead, *Mind, Self, and Society*, edited by Charles Morris; Jules H. Masserman, *Behavior and Neurosis;* Columbia University Press: Ray Lepley, *Verifiability of Value;* D. Apletton-Century Company, Inc.: Edward C. Tolman, *Purposive Behavior in Animals and Men;* E. R. Hilgard and D. G. Marquis, *Conditioning and Learning;* Clark L. Hull, *Principles of Behavior;* Harcourt, Brace and Company, Inc., and Kegan Paul, Trench, Trubner & Company, Ltd.: C. K Ogden and I. A. Richards, *The Meaning of Meaning;* Doubleday and Company, Inc.: Walt Whiteman, "Song of Myself," *Leaves of Grass;* Yale University Press: Robert M. Yerkes, *Chimpanzees, A Laboratory Colony*. (Morris 1949: vi)

A decent list of literature to keep an eye out in my future readings. Maybe I should finally read Langer's philosophy in a new key?

> The understanding and the effective use of language and other signs has become today an insistent task. Popular and technical literature is filled with discussions of the nature of language, the differences between signs in men and in animals, the differentiation of scientific discourse and such other types of discourse as occur in literature, religion, and philosophy, the consequences of an adequate or inadequate use of signs for personal and social adjustment. (Morris 1949: 1)

A good introduction if there ever was one. Morris has an incredible ability for synthesis - these are the topics that are touched upon throughout the book.

> The present study is based on the conviction that a science of signs can be most profitably developed on **a biological basis** and specifically within the framework of the science of behavior (a field which, following a suggestion of Otto Neurath, may be called *behavioristics*). Hence I shall constantly suggest connections between signs and the behavior of animals and men in which they occur. (Morris 1949: 2)

Morris wrote this book in the "heyday" of behavioris, so it should come as no surprise that his understanding of "a biological basis" is specifically American type of science of animal behaviour with concrete but very limited implications for humans ("men").

> There is wide disagreement as to when something is a sign. Some persons would unhesitantly say that blushing is a sign, others would not. There are mechanical dogs which will come out of their kennels if one claps one's hands loudly in their presence. Is such clapping a sign? Are clothes signs of the personality of those who wear them? Is music a sign of anything? Is a word such as 'Go!' a sign in the same sense as is a green light on a street intersection? Are punctuation marks signs? Are dreams signs? Is the Parthenon a sign of Greek culture? Disagreements are widespread; they show that the term 'sign' is both vague and ambiguous. (Morris 1949: 3)

These questions still determine much of semiotic research. That is, these matters still remain somewhat vague and ambiguous.

> At some point the semiotician must say: "Henceforth we will recognize that anything which fulfills certain conditions is a sign. These conditions are selected in the light of current usages of the term 'sign,' but they may not fit in with all such usages. They do not therefore claim to be a statement of the way the term 'sign' is always used, but a statement of the conditions under which we will henceforth admit within semiotics that something is a sign."
> Then from such a starting point **a behavioral theory of signs** will build up step by step **a set of terms to**

> **talk about signs** (taking account of current distinctions but attempting to reduce for scientific purposes their vagueness and ambiguity), and will endeavor to explain and predict sign phenomena on the basis of the general principles of behavior which underlie all behavior, and henge sign-behavior. (Morris 1949: 4)

Mihhail Lotman claimed in his *Struktuur ja Vabadus I* that Morris dealt not with signs but with the conditions for something being a sign. It seems to me that he took this passage in the introduction way too seriously and didn't notice that these conditions are necessary for building "a behavioral theory of signs". On the other hand his theory, especially the lengthy part about *modes of signification* are quite difficult to understand (at least I myself will probably have to read this book several times before comprehending it).

> The buzzer and the spoken sounds are then signs of food and obstacle because they **control the course of behavior** with respect to the goals of getting food and getting to a certain place in a way similar to the control which food and obstacle would exercise if they were observed. Whatever exercise this type of control in goal-sooking behavior is a sign. And goal-sooking behavior in which signs exercise control may be called *sign-behavior*. (Morris 1949: 7)

Quite useful. I like that he associates semiosis with goals and needs, because then I can frame my own nonverbal semiosis in terms of social needs (e.g. orienting in society, in everyday interactions, etc.).

> By a *stimulus* is meant, following Clark L. Hull, any physical energy which acts upon a receptor of a living organism; the source of this energy will be called the *stimulus-object*. By a *response* is meant any action of a muscle or gland; hence there are reactions of an organism which are not necessarily responses. (Morris 1949: 8)

This sounds vaguely compatible with Uexküll's biosemiotics. Terms like "energy" and "action of a muscle or gland" but these are not incompatible with what we know from elsewhere, e.g. Peirce's interpretants ("muscle action" is energetic, "gland action" is emotional). The difference between reactions and responses is significant: reaction seems to involve all three interpretants (that is, cognitive as well), but response is bodily.

> By this time a mixed feeling of dismay, fear, anger, and resentment may well have overcome the readers of contemporary literature on "semantics." Semiotic is not merely losing its **entertaining character**, they may say, but is slipping into the abyss of technicalities and hard work. And so it is! And so it must if the purpose be scientific. For science has always in its advance forced us away from the presented surface of familiar things to the laborious discovery of those properties of things which give insight, predictions, and control of this surface. And there is no reason why the scientific advance of semiotic should shun this road. No reason why sign-processes, for all their immediate sense of familiarity, should not be as complex as any chemical structure or biological functioning. And we have already admitted that for other immediate purposes, other less technical analyses may be more useful. (Morris 1949: 11)

I like to think that my own work maintains this "entertaining character" because "literary study" is not as "scientific". It can and will be full of technicalities and hard work, but the subject matter is still "literary". Also, Morris's prediction seems correct - many readers seemed to feel this mixed feeling he describes - JSTOR is chalk full of criticisms of this very book. It seems that after it's publishing every philosopher who was able to do so, went ahead and tried his best to demolish Morris. This may very well be the reason why his behavioristic semiotics is not applied further than repeating the cursory distinction between semantics, syntactics and pragmatics.

> ...we can, within limits, accept the results of analyses which have already been obtained in these fields and even **verbal reports by a person on his own signs**. (Morris 1949: 12)

From this point, concourse and "native theories" of nonverbal behaviour are nothing more than "verbal reports" of nonverbal signs.

> The preceding formulation of 'sign' is not a definition in the sense that it gives the necessary and sufficient conditions for something to be a sign. It does not say that something is a sign if and only if the conditions laid down are met, but merely that if these conditions are met, then whatever meets them is a sign. (Morris 1949: 12)

Seems perfectly reasonable. The justification for this is explained in the notes (quoted later on): adding the "only if" would exclude types of signs that future research might uncover.

> The evidence required may not even be a segment of a response-sequence, may not in fact be a response at all. If, for instance, any state of the organism could be found - say its brain waves - which is such that when this state is present the animal later responds in the way required by the formulation of a sign, then this state of the organism would itself be a sufficient condition for saying that the preparatory-stimulus which occasioned this state was a sign. (Morris 1949: 13)

I see this as opening up the possibility for studiying semiosis with magnetic-resonance imaging.

> Finally, among such ways is the possibility of using in some cases the verbal responses of an organism as evidence of whether something is or is not a sign to this organism. By correlating such verbal responses with the rrest of the behavior of the organism it is possible to find out the extent to which they are reliable evidence as to the existence of sign-processes. That they are reliable to some extent is not in doubt, and so semiotics can make use of them as evidence for the existence of signs, and indeed must in its present state make as much use of them as it can. (Morris 1949: 14)

Again, literary descriptions of nonverbal behavior can be viewed as these kinds of "verbal reports" about nonverbal signs. By mapping out the "concourse" of specific literary works and authors, I believe we can finally reach "cultural signs" of nonverbal behaviour - that is, what kinds of nonverbal behaviours do certain (literary) cultures imagine to exist.

> This approach also avoids the error of those accounts of signs which neglect their relation to the situation in which behavior occurs. Such accounts often imply that the organism responds to the sign alone. But the fact that behavior takes place within a supporting environment implies that the sign alone does not cause the response evoked, since the sign is merely one condition for a response-sequence in the given situation in which it is a sign. (Morris 1949: 15)

I believe this to be Morris's (seemingly "roundabout) way for approaching either the context of a sign, or the definition of the situation.

> Any organism for which something is a sign will be called an *interpreter*. The disposition in an interpreter to respond, because of the sign, by response-sequence of some behavior-family will be called an *interpretant*. Anything which would permit the completion of the response-sequences to which the interpreter is disposed because of a sign will be called a *denotatum* of the sign. A sign will be said to *denote* a denotatum. Those conditions which arre such that whatever fulfills them is a denotatum will be called a *significatum* of the sign. A sign will be said to *signify* a significatum; the phrase "to have signification" may be takes as synonymous with "to signify." (Morris 1949: 17)

This may be the most important contribution that Morris brought along. For example, when I see a facial expression of joy, I am predisposed to interpret it as *signifying* joy. Yet whether the person is actually happy - if the sign *denotes* - is out of my hands and only the person him- or herself can tell. I should at some point consider this exact passage with regard to Dewey's criticisms (against the notion of *interpreter*).

> In the case of the driver the words spoken to him are signs; the driver is the interpreter; his disposition to respond by avoiding a landslide at a certain place in the road is the interpretant; the landslide at that place is the denotatum; the conditions of being a landslide at that place is the significatum of the spoken words.
> According to this usage of terms, while a sign must signify, it may or may not denote. The buzzer can signify to the dog food at a given place without there being food at the place in question, and the landslide signified by the spoken words may not in fact exist. Usually we start with signs which denote and then attempt to formulate the significatum of a sign by observing the properties of denotata. But it is possible at the higher levels of human sign-behavior to determine by decision the significatum of a sign (to "lay down" the conditions under which the sign will denote), and in this case the problem is not what the sign signifies but whether or not it denotes anything. We encounter cases of this nature frequently in the more complex sign-processes. (Morris 1949: 18)

In this example the interpretant seems to be energetic (action taken). The possibility that there is a landslide is the *significatum* of the warning, the actual landslide is the *denotatum*. The import for concursive study is that "descriptions of nonverbal behaviour" certainly signify and the significatum is usually tied to the context of the text, but the objective of the nonverbalist is to decide whether or not the description denotes anything. E.g. is there really a posture that accords to "sitting in a gentlemanly manner"? Does "going green with jealousy" occur in real life and how? etc. (these examples accord to my current distinction between descriptions and "metaforms").

> The term 'meaning' is not here included among the basic terms of semiotic. This term, useful enough at the level of everyday analysis, does not have the precision necessary for scientific analysis. Accounts of meaning usually throw a handful of putty at the target of sign phenomena, while a technical semiotic must provide us with words which are sharpened arrows. 'Meaning' signifies any and all phases of sign-processes (the status of being a sign, the interpretant, the fact of denoting, the significatum), and frequently suggests mental and valuational processes as well; hence it is desirable for semiotic to dispense with the term and to introduce special terms for the various factors which 'meaning' fails to discriminate. (Morris 1949: 19)

An iconic passage.

> The relation between interpretant and significatum is worth noting. The interpretant, as a disposition to respond caused by a sign, answers to the behavioral side of the behavior-environment complex; the significatum, as the set of terminal conditions under which the response-sequences to which the organism is disposed can be completed, connects with the environmental side of the complex. Each therefore involves the other. A complete description of the interpretant would include a description of what the organism is disposed to act toward, and a formulation of the significatum is simply a formulation of what would permit the completion of the response to which the organism is disposed because of a sign. The distinction between behavior and environment need not of course coincide with the distinction between the organism and the non-organic world, since an organism can respond to other organisms and to itself. It is because of this that parts of the organism, dreams, feelings, and even interpretants can be signified. (Morris 1949: 18)

> Since something is a sign, significatum, denotatum, interpreter, or interpretant only with respect to its occurrence in sign-behavior, and since such constituents of sign-processes are studied by other sciences in other connections, the basic terms of semiotic are stable in terms drawn from the biological and physical sciences - a point which will prove to be of central significance for understanding the relation of socio-humanistic studies to the natural sciences. Since the factors operative in sign-processes are all either stimulus-objects or organic dispositions or actual responses, the basic terms of semiotic are all formulable in terms applicable to behavior as it occurs in an environment. Semiotic thus becomes a part of the

> empirical science of behavior, and can utilize whatever principles and predictions the general theory of behavior has attained or can attain. (Morris 1949: 19)

These two paragraphs were damaged in this book. I looked them up in *Essential Readings in Biosemiotics* and made a sheet to put between the book for future readers so that they won't become as frustrated with the damaged text as I did.

> **The formulation in terms of other signs of what a sign signifies (the description of the conditions which something must fulfull to be a denotatum of the sign) will be called a *formulated significatum*.** A formulated significatum is *designative* if it formulates the significatum of an existing sign, and is *prescriptive* if it formulates the significatum which a sign is henceforth to have - a distinction which the commonly employed term 'semantic rule' fails to make. A sign may, of course, signify without there being a formulation of what it signifies. A recognition of this simple fact cuts the ground out from under the frequent insinuations that a sign is "without a meaning" to a person or animal who cannot "tell what the sign means." For something to signify is a different thing from the often very difficult task of formulating what it signifies. (Morris 1949: 20)

This is relevant for concourse studies, because *denotata* can be discriminated very seldom. It is rather a formulation of significata that concourse studies must occupy itself with. It is less important to find out if the behaviour occurs in reality than it is to find out what it signifies in the text.

> A particular physical event - such as a given sound or mark or movement - which is a sign will be called a *sign-vehicle*. A set of similar sign-vehicles which for a given interpreter have the same significata will be called a *sign-family*. (Morris 1949: 20)

These terms may sound mystical, but - as a note later reveals - these are merely synonyms for Peirce's *sinsign* or *token* and *legisign* or *type*.

> A sign-vehicle that does not belong to a sign-family is a *unisituational sign* since it has signification in only one situation. Such signs rarely if ever occur;; most signs are *plurisituational*. (Morris 1949: 21)

This *unisituational sign* is what I would call "unique sign" - because there is no type or rule for it, it cannot occur again in another situation - otherwise it would cease being a unique unisutiational sign and become a sign-family. I don't think these occur "rarely if ever" though - rather, from the first-person perspective, many nonverbal signs are borne first as unisituational signs and then graduate to plurisituational sign. For example, a unique facial expression catches your attention in a specific social situation and you don't know what it "means". Then you notice this same expression on other faces in other situations and perhaps read from experts, that this specific expression is related to a certain emotion - then you come to learn that there's a "rule".

> To the degree that a sign has the same signification to a number of interpreters it is an *interpersonal sign;* to the degree that this is not so the sign is a *personal sign*. The interpreters for whom a sign is interpersonal may be called an *interpreter-family*. A given sign may be in principle entirely interpersonal or entirely personal; most signs are neither. Since it is always possible in principle to find out what a sign signifies for a given interpreter, and so make it interpersonal, no sign is inherently personal; but in actual practice many signs are highly personal - the signs of the schizophrenic provide extreme examples. It may be remarked that we should not necessarily classify a note which a person writes to himself for reading at a later time as interpersonal; such a note would be personal by the criterion proposed if the signs were signs to him alone, and interpersonal if this were not the case though no one else read the note. (Morris 1949: 21)

This may be freely related with #autocommunication and the curious phenomena of *personal message systems*.

> A sign is *vague* to a given interpreter to the degree that its signification does not permit the determination of whether something is or is not a denotatum; to the extent that a sign is not vague it is *precise*. (Morris 1949: 21)

Sharpening our semiotic with technicalities.

> A sign-vehicle is *unambiguous* when it has only one significatum (that is, belongs to only one sign-family); otherwise *ambiguous*. (Morris 1949: 21)

The example is "chair", because it belongs to the family "something you sit on" and "an academic position". In modern parlance this is simply "polysemanticity"

> A sign is *singular* when its significatum permits only one denotatum; otherwise it is *general*. 'The 1944 President of the United States' is a singular sign, since it could not, because of its signification, denote more than one person. So is the sign 'I,' for though this sign is a family of sign-vehicles each member of which has the same significatum, the significatum that in each instance of signifying there can only be one denotatum (the person who produces the sign-vehicle of that instance). (Morris 1949: 22)

I believe this is exactly what Emile Benveniste is known for, at least in the semiotics of names (*nimesemiootika* või *nimetamise semiootika*).

> The extreme of generality is reached when the significatum of a sign is such that the sign denotes the denotata of any other sign. Such a sign is *universal*, and is an implicate of every sign; the term 'being' and 'entity' seem to be, in the vocabulary of some philosophers, universal signs. (Morris 1949: 22)

In the vocabulary some semioticians, such terms as "structure" and "modelling" are equally general. For Jelena Grigorjeva, every sign system is "language".

> A sign is *reliable* to the degree that the members of the sign-family to which it belongs denote; otherwise *unreliable*. The degree of reliability (and so the degree of unreliability) of a sign is capable of quantitative formulation. If the dog obtained food 90 per cent of the times the buzzer sounded, the buzzer sign is 90 per cent reliable; such a statement would not of course insure that the degree of reliability of a sign would continue unchanged in the future. A sign is *iconic* to the extent to which it itself has properties of its denotata; otherwise it is *non-iconic*. A portrait of a person is to a considerable extent iconic, but is not completely so since the painted canvas does not have the texture of the skin, or the capacities for speech and motion, which the person portrayed has. The motion picture is more iconic, but again not completely so. A completely iconic sign would always denote, since it would itself be a denotatum. A sign which is to some extent iconic may itself have properties which are not iconic and which are not relevant for its signification. One of the dangers of the use of models in science, for instance, arises out of the temptation to ascribe to the subject matter of a theory properties of the model illustrating the theory which are not involved in the theory itself. (Morris 1949: 23)

This may be useful for semiotics of art.

> At the language level examples are more easily recognizable. If the driver in the car has been told to turn to the right at the third intersection, he might have held up three fingers on his right hand until he reached the intersection in question, or might have continued repeating the instructions to himself; such

> action on his part would be a sign to him signifying what the original spoken words signified, and such a sign would guide his behavior in the absence of the spoken signs.
> Generalization from such examples suggests the following distinction: Where an organism provides itself with a sign which is a substitute in the control of its behavior for another sign, signifying what the sign for which it is a substitute signifies, then this sign is a *symbol*, and the sign-process is a *symbol-process;* where this is not the case the sign is a *signal*, and the sign-process is a *signal-process*. More succinctly, a symbol is a sign produced by its interpreter which acts as a substitute for some other sign with which it is synonymous; all signs not symbols are signals.
> The advantage of such symbols is found in the fact that they may occur in the absence of signals provided by the environment.; an action or state of the intpreter itself becomes (or produces) a sign gouding behavior with respect to the environment. (Morris 1949: 25)

#autocommunication and signal-symbol distinction.

> A person may interpret his pulse as a sign of his heart condition or certain sensations as a sign that he needs food; such signs are simply signals; his resulting words - when substitutes for such signals - would however be symbols. Nor are all sounds uttered by a person or by others symbols even when they are signs: sounds too may be simply signals. (Morris 1949: 26)

Signals/symbols distinction, "certain sensations" in terms of Sherrington's proprioception.

> Some readers must feel strongly that we have "left something out," and perhaps something central to a theory of signs, namely the "ideas" or "thoughts" which the sign causes in its interpreters. At a number of places in our account we will return to this issue; here we must be content to isolate the underlying problem.
> It is true that the preceding account has completely and deliberately avoided all use of "mentalistic" terms in building the terminology of semiotic. And it is also true that the mentalistic approcah has dominated the history of semiotic and still seems to many thinkers to be a preferable alternative to the approach here developed.
> The defense of a behavioral semiotic must not be misunderstood. We have not contended, and do not believe, that such terms as 'idea,' 'thought,' 'consciousness,' and 'mind' are "meaningless". Nor have we in any sense denied that an individual can observe his feelings, or his thoughts, or his dreams, or his signs in a way not possible to other individuals. Our purpose is simply to advance semiotic as a science, and it is this purpose alone which determines what basic terms are to be accepted for building the terminology of semiotic. The issue is not between "mentalism" and "behaviorism," bit is solely a methodological ploblem: are such terms as 'idea,' 'thought,' 'mind' more or less procise, interpersonal, and unambiguous than such terms as 'organism,' 'stimulus,' 'response-sequence' nad 'disposition to response'? In choosing the latter terms we but express the belief that they are more suitable for scientific advance.
> Suppose, for instance, the mentalist should argue - as he often does - that for something to be a sign to some interpreter it must give rise to an "idea" in his mind, must cause him to "think" of something else. (Morris 1949: 28)

My purpose is not to advance a "science" in this sense and I will probably not avoid using such mentalistic terms when I deem it suitable. I am not a "behaviorist". So it is quite likely that I will implement Morris's terms with those of Peirce ("idea") and Mead ("mind").

> Daes the "phenomenological description" of sign-processes furnish another alternative to a behavioral semiotic? I think not. For in a wide sense of 'phenomenological' a behavioral semiotic is phenomenological since it includes a description of observed behavior; and a narrower use of the term (the description by an individual of his own sign-processes) is covered by our admission of self-observation, an admission which is compatible with either a behavioral or a mentasitic psychology, and so does not decide between them. (Morris 1949: 30)

I'm hoping for this 'self-observation' to make some leeway into appling Morris's "behavioristic semiotic" on nonverbal behaviour.

> Because of this vagueness and ambiguity a number of scientists have proposed to discontinue the use of the term 'sign.' Of course behavioristic can be developed without the use of the term; no sign is indispensable. But since the term is in such frequent usage in ordinary language and in writings of semioticians and behavioristicans it has seemed advisable to continue the term but to use it in a more precise manner than is customary. Whether this usage is to be incorporated into behavioristics itself must be left to specialists in the field. (Morris 1949: 249)

But instead of a handful of putty Morris has crafted arrowheads such as *significata* and *denotata*.

> I owe the suggestion of giving only sufficient conditions for saying that something is a sign, instead of giving a definition (that is, suffirient and necessary conditions), to Alfred Tarski. This procedure seems advisable at the present state of the argument, since **premature definitions may rule out other whenomena which we may later wish to include**. The consequence of the present procedure is that for the moment our statements about signs are limited to signs as identified by the criteria here proposed or by any other criteria which imply these criteria. (Morris 1949: 250)

This is really neat. I should do something similar, e.g. provide sufficient conditions, for nonverbal communication. A good idea would be to take the "historical" approch and define it in light of it's first uses in the psychology of attitude of the 1930s and refer back to it's possible origins as Cooley's pre-verbal (and, possibly, other mentions of pre-linguistic communication).

> In previous writings (such as *Foundations of the Theory of Signs*), I took "mediated taking account of" as the primitive term for semiotic, defining a sign-process as a process in which something mideately took account of something else by taking account of something immediately present. The present analysis resolvose this primitive term into the stimulus, response, and organic state terminology of behavioristics. Hence it provides the basis for a behavioral formulation of all terms signifying signs. (Morris 1949: 251)

This primitive term sounds awfully good. That is, it sounds like Peirce's "standing for". I found *Foundations of the Theory of Signs* on scribd and it is only 60 pages long.

> There is an obvious relation between the term 'behavior-family' and the term 'sign-family': a sign-family is a set of similar events or objects which act as preparatory-stimuli for response-sequences of the same behavior-family. This the term 'sign-family' involves the wider concept of behavior-family. Egon Brinswik has used the term "cue-family" in a way somewhat similar to the present usage of 'sign-family' (see his "Phychology as a Science of Objective Relations," *Philosophy of Science*, 4, 1937, 233). **Peirce distinguishes sign-vehicle and sign-family by the terms 'token' and 'type'; Carnap by the terms 'sign-event' and -sign-design.'** (Morris 1949: 251)

This made these notions much clearer.

> The term 'language" is highly vague and ambiguous. Beyond the very general agreement that language is a sign phenomenon social in nature, there are many disagreements as to what is necessary for signs to be language signs. (Morris 1949: 32)

And this is why he postulates 5 conditions that must be fulfilled in order to call something truly a language.

> The first item to be noted here is that the situation is one of social behavior, that is behavior in which organisms provide other organisms with stimuli. Where two or more organisms provide each other with stimuli, the social behavior may be called *reciprocal*; otherwise *non-reciprocal*. Behavior which is not social is *individual*. The behavior of both the speaker and the driver is reciprocal social behavior, for the words were spoken because of the presence of the driver and the words as spoken by the speaker were stimuli to the driver. An organism which produces a sign that is a stimulus in social behavior will be called a *communicator*, and an organism which interprets a sign furnished by a communicatior will be called a *communicatee*. (Morris 1949: 32)

Some general notions. I'd prefer communicator/communicatee to addresser/addresseer, but the latter is more prevalent here (in our local semiotics) because of Roman Jakobson.

> A sign which has the same signification to the organism which produces it that it has to other organisms stimulated by it will be called *comsigns*. A comsign is this a special class of interpersonal signs, since not all interpersonal signs are comsigns. **Each of the person in our example is thus potentially a communicator or communicatee of spoken words, and each is the communicatee when he is a communicator** (the person giving the warning hears the words which he himself utters to the other person and they have the same or a similar signification to him and to the person addressed). (Morris 1949: 33)

#autocommunication and the distinction between interpersonal signs (signs that are available to others than the sign-producer) and comsigns (signs that are understandable to others than the sign-producer).

> Some persons might argue that the "perception" of food or abstacle was itself a signal-process, and that language signs are always substitutes for such signals. But this raises the difficult question as to whether or not perception is to be regarded as a sign-process. (Morris 1949: 34)

Recall the cheese conundrum (Austin 1970: 15; footnote 1).

> Comsigns are either activities of the organisms themselves (such as gestures), or the products of such activities (such as sound, traces left on a material medium, or constructed objects). An odor, for instance, might be interpreted in the same way by a number of organisms in a given situation, and hence be interpersonal, and yet would not be a comsign. Odors would be language signs only if in addition to being interpersonal they were producible by their interpreters. (Morris 1949: 35)

Odor is a good example of an unintentional signal - aside from using "hygiene products" and perfumes there are seemingly few actual possibilities for effecting one's odor. I also like that he mentions sounds as products of activities (e.g. *phonokinesics*).

> Since the term 'language' is so vague and ambiguous in current usage, it may be doubted whether it is wise to employ the term at all in semiotic. In this connection it may be pointed out that what we have really done is to define a certain set of signs as a language and then to define language sign as a member of this set. The sign-vehicle 'language" is not important for the analysis. Hence it need not be used. We propose therefore to call sign-sets of the kind in question *lansign-systems*, and the individual members of these systems *lansigns*. In what follows we are thus concerned with lansign-systems and lansigns; and while we continue to use the terms 'language' and 'language sign,' for reasons now to be given, the reader who wishes may replace 'language' by 'lansign-system' and 'language sign' by 'lansign,' and then use the terms 'language' and 'language sign' in any way he wishes - or discard them altogether. (Morris 1949: 36)

This is an extremely relevant passage. I'll leave the implications open here.

> But if the claim is made that what are commonly called language signs occur, after they have arisen, only in social b ehavior, even in the minimal sense of one organism producing stimuli for another organism, then the claim seems to be in fact doubtful. Suppose someone sitting alone in a room writes a poem which is then destroyed, that is, the poem is not produced in the presence of stimulation from other organisms nor does it act as a stimulus to any other organism. Yet surely it is intelligible to ask whether the poem was written in English or French. (Morris 1949: 37)

#autocommunication and recall "the law of conservation of poetry" (Torop 1999: 104).

> As George H. Mead saw with incisive insight, the crucial genetic problem in the origin of comsigns is to explain how an animal that does something that another animal reacts to as a sign can itself react to its own action as a sign with the same significatum. In our terms, only if an organism can react to its own activity (or its products) wwith an interpretation (interpretant) similar ta that made to this activity (or its products) by other organisms can a sign producible by one organism have to that organism a signification in common with that of other interpreting organisms. Mead pointed out that most responses of an organism do not affect the receptor of an organism making the response as they do the receptors of other organisms - the organism, for instance, does not see its facial movements as do other organisms. (Morris 1949: 39)

Very true and important. What I would like to call "nonverbal self-communication" consists of taking note of one's own behavior (e.g. Chris Shea's example of noticing herself protruding her tongue). In this specific case the tongue protrusion became a sign to Shea because she was knowledgeable about the significance of tongue showing (A Facial Display of Humans and Other Primate Species).

> Mead's conception of the gesture is clearly related to what we have called a signal, and he himself at times calls it a non-significant symbol to distinguish it from the significant symbol. But Mead sees that such gestures are not necessarily signs to the organism which produces them, since the organism seldom respond to these gestures themselves. He notes, however, that sounds produced in the reaction may themselves serve as gestures (he calles them under these conditions "vocal gestures") and that such sounds are heard by the producing organism itself as well as by other organisms. (Morris 1949: 43)

Even in case of humans nonverbal self-communication is achieved in rare occasions. Nevertheless there are those among us who craft their awareness of their own behaviour meticulously, spending many hours in front of the mirror, practicing their facial expressions and learning to recognize certain muscular sensations (they effectively learn how to *use* these muscles intentionally).

> There is another factor in Mead's analysis that requires attention: the notion of "taking the role of the other." Speaking of the significant symbol Mead makes the following remarks: "We must indicate to ourselves not only the object but also the readiness to respond in certain ways to the object, and this indication must be made in the attitude or role of the other individual to whom it is pointed out or to whom it may be pointed out. If this is not the case it has not that common property which is involved in significance. It is through the ability to be the other at the same time that he is himself that the symbol becomes significant." Now at the level of voluntary language communication it is easy to identify what Mead has in mind: there is clearly some sense in which the person who tells another that a given road is blocked is "putting himself in the place of that other" and giving information regarded as relevant to some purpose of the other individual. There is merely the question whether such phenomena are to be embodied in the definition of the language sign or are to be regarded as necessary conditions for its genesis. Mead seems to vacillate somewhat on this point: at times he talks as if role-taking were a precondition of the significant symbol and at times as if it were made possible by such symbols. (Morris 1949: 45)

This sounds like the concept of *semblance* in James Mark Baldwin (I'd like to refer to Valsiner in *The Social Mind* on this point but I don't have the exact reference yet).

> "...What the development of language, especially the significant symbol, has rendered possible is just the taking over of this external social situation into the conduct of the individual himself." The individual can then "utilize the conversation of gestures that takes place to determine his own conduct. If he can so act, he can set up a rational control, and thus make possible a far more highly organized society than otherwise." (Morris 1949: 47)

The relationship between self-control and social organization. Recall culture in the sense of display rules, e.g. self-censure.

> Thus a sound, when a language sign, can be heard by other organisms than the communicator, but certainly there is some sense in which there is still a sign - a post-language sign - when the organism does not speak aloud and so is not heard by others or by itself. This is the kind of situation which J. B. Watson referred to as subvocal talking, and which many behaviorists have identified with thinking. The point here stressed is that such a sign is not social in operation, though social in origin since it depends on language. And iti s a new sign, since the original sign was a sound, while now no sound is uttered. The driver who repeats "silently to himself" the commands which he first heard from another has substituted for the spoken words (an exteroceptive stimulus) some stimuli within his own body (proprioceptive stimuli). The latter are different signs and not themselves language signs; since they are substitute sign synonyms with language signs they are properly called post-language symbols (and in this case, personal post-lnaguage symbols). (Morris 1949: 47)

Remember the behaviorist's identification of thought with speech. Also, internal dialogue. And this substitution or synonymity can be related with Derrida's grammatology. I'm not sure if Sherrington's notions (extero- and proprioception) are correctly used here, because he talks of physiological phenomena not sign-phenomena, so this move (which Ruesch also performs) is merely metaphorical/analogical.

> It is not hard to understand in behavioral terms how personal post-language signs can arise. For since a language sign, such as a sound, is produced by an action of an organism, any other stimulus within (or at times without) the organism which is produced by the action (or connected with the action) may become a substitute for the sound. This substitute sign is by definition a symbol; it is not a language sign in that it is not a stimulus to other organisms; it has the advantage of making available to the individual organism with the minimum of time and effort the significance of the language sign for which it is a substitute. Different organisms will in general have different post-language symbols as substitutes for the same language sign. These post-language symbols will then be synonymous (or highly similar in signification) but they will not be interpersonal since they will beling to different sign-families of different interpreters.
> It is not necessary, though it is the most frequent case, that the personal post-language sign be a stimulus within the organism. Ii might be a mark on poper made by the organism (as in the case of many personal systems of notation, which differ from "writing" in that the latter is interpersonal); it might be some stimulus-object in the environment which has ocurred along with language signs and so become a substitute for them (as a stone which one was fingering during a treasured conversation and which one then keeps on one's desk). (Morris 1949: 147-148)

Personal post-language symbols is an extremely interesting topic, but very rarely is something like this discussed. Juri Lotman studied Pushkin's marginalia and discussed some acronymic personal messages.

> In case the stimuli in question are accessible to other organisms they may become interpersonal post-language signs, perhaps comsigns, and perhaps even elements in a language. In this way language extends its complexity to the natural and constructed objects which form the environment of a seciety. A

> development of semiotic in this direction offers great promise for a better understanding of the sense in which, and the degree to which, human culture is itself a sign phenomena. (Morris 1949: 48)

Indeed a lot of common technical words have at some point been a "personal" word for whoever happened to coin it. The successful signs became part of language, unsuccessful ones remain "personal" to whoever happens to be the only person who used them. Nonverbalism, semiophrenia and concursivity are my personal post-language symbols and I cannot know if others will ever use them (or use them to signify same concepts as I do). The note about culture here deserves more attention, but I'll have to return to it once I have read Powys's *The Meaning of Culture* - I expect him to relate his philosophy of solitude to the meaning of culture..

> It may be fruitful to regard any interpretant as an "idea" (with 'concept' possibly being limited to the interpretant of a general symbol), and to regard the difference between "talking out loud" and "thinking to oneself" as the difference between the presence of language signs and personal post-language symbols. It is then a matter of decision whether to regard every sign-process as a "mental" process or **whether to limit "mind" (as Mead does) to sign-behavior in whcih language signs or post-language symbols occur**. That the distinctive characteristics of human mentality are closely related to language signs and personal post-language symbols seems certain in the light of Mead's discussion of reflective thinking. Whether the psychology of the future will, however, choose to define such terms as 'thought,' 'idea,' 'concept,' and 'mind' on the basis of semiotical distinctions must be left to psychologists. (Morris 1949: 49)

Generally the answer seems to be no, but then again there is cultural psychology (e.g. Valsiner), which does use semiotic notions (not to mention explicit psychosemiotics).

> Signals, on this view, "*announce* their objects," while symbols lead their interpreters to "*conceive* their objects." How is this difference to be explained on the behavioral approach? (Morris 1949: 50)

This is how Morris concludes the signal/symbol distinction in Susan K Langer's *Philosophy in a New Key*.

> If the interpreter has other signs at his disposal, as in the case of beings with a language, he may under these conditions pay attention to the sign in question, attempt **to formulate its signification**, raise questions as to its reliability, assess the bearings of this reliability upon whatever goals he may have, and even make observations upon his own disposition to respond which is produced by the appearance of the sign. And since signs are used for many purposes other than description and prediction, signs low in reliability may still be attended to, produced, as cherished - as in the case of a work of fiction. (Morris 1949: 51)

This extremely relevant for my work - if I'm formulating the significance of descriptions of nonverbal behavior, then I'll certainly meet some forms of behavior which have no basis in reality (or, which are impossible in reality), or which are way too ambiguous to signify anything (not te mention denotation) - but which are still used in fictional discourse exactly because it does not have to accord to reality but can creatively invent behavioural signs and their significations.

> There have been many proposals for a unique differentiation of human signs: men have symbols while animals have only signals; men alone have signs of signs; human beings are unique in the transmission of signs by social heredity; human beings use signs voluntarily while animals do not; animal signs occur only in perception while human beings are capable of inferences based on signs; men alone become interested in signs as goal-objects; men alone have language. (Morris 1949: 53)

These proposals are still prevalent in semiotic discourse. For example, the "signs as signs" aspect has been remarked by John Deely, and in semiotics of art this contention is related to the image "This is not a pipe." and Juri Lotman's "formula of art": I see what it depects but I know that it is not what it depicts (but merely a sign of what it depicts).

> It should be remarked that on our account not every response-sequence provoked by a stimulus-object is sign-behavior. A person reaching for a glass of water is not prepared to act in a certain way because of a sign, but simply is acting in a certain way to an object which is a source of stimulation; the fact that events (such as an image on the retina) mediate such action does not necessarily make such mediating events signs. The glass of water may of course itself become a sign; this it might prepare response-sequence of a certain behavior-family with respect to something else (say to a person who filled the glass) and so could become a sign of a certain person's kindness; the semiotician, however, must avoid making all response-sequences cases of sign-behavior if he seeks to formulate a behavioral criterion for signs in terms of response-sequences. (Morris 1949: 252-253)

Referring back to Austin's example, seeing the cheese on the table in front of your nose is not a sign, but if, for example, you live alone and haven't bought cheese in a long while, seeing a piece of cheese on the table in front of your nose is a sure sign that something is up - someone has been there and left cheese!

> Robert M. Yerkes, *Chimpanzees: a Laboratory Colony*. Yerkes differs from Kroeber in believing that there is some evidence of slight cultural heredity in chimpanzees, but agrees that "there is no single system of signs - vocal, gestural, or postural - which may properly called a chimpanzee language" (*op. cit.* p. 51). (Morris 1949: 254)

The case is similar with human nonverbal communication - there seem to be "cultural heredity" of nonverbal behavior and there are different systems of vocal, gestural and postural signs, but they do not constitute a "language" because they do not accord to Morris's definition of a lansign-system (e.g. the five conditions for calling some sign phenomena a language).

> The discussion up to this point has aimed to lay the foundations for semiotic within behavioristics. The intention has been to show how the basic terms of **a science of signs can be formulated in terms descriptive of behavioral processes**. The question now arises as to what light this approach can throw upon the issues with which inquirers in this field are occupied. The first of these is the central problem of the differentiation of the major modes of signifying. (Morris 1949: 60)

This transcends behaviorism, which in probably why it is not called semiotic behaviorism but behavioristic semiotics.

> It is perhaps desirable to have special terms for the special kinds of significata involved in signs in the various modes of signifying. We will use *locatum*, *discriminatum*, *valuatum*, and *obligatum* as signs signifying the significata of identifiors, designators, appraisors, and prescriptors. The reader who fears that we are in this way **peopling the world with questionable "entities"** need only be reminded that these terms refer only to the properties something must have to be denoted by a sign, that is, to permit the actualization of the response-sequences to which the interpreter of the sign is disposed. So while the terminology is clumsy, and need not often be used, it is harmless enough and still behavioral in formulation. (Morris 1949: 66-67)

I quite like these terms, but I don't know how to use them and Morris himself doesn't seem to use them very often (or I simply miss them).

> Emotions may be signified, and emotions may be correlated in various ways with signs as produced or as interpreted. But the signs which signify emotions need not be appraisors, and appraisors may but need not signify emotions. 'Emotion' is not an emotional term; and one can correctly interpret the signification of a poem praising dofs without oneself liking dogs, without feeling emotional when reading the poem, or without even regarding the poem as signifying that its author liked dogs. (Morris 1949: 68)

I bet this is related to the "art as expression" discourse.

> This usage of 'expressive' is an application of Leibniz' more general usage to the case of signs. He writes: "One thing expresses another ... when there is a constant and regulated relation between what can be said of the one and of the other" (Montgomery, *Leibniz Selections*, p. 212). **Expressiveness is not restricted to signs**. And there can of course be signs of the state of an organism which are not expressive signs: this a blush may be a signal of something about the person who blushes, but it is then simply a signal, even if the interpreter is himself the person in question, since **it is not a sign furnished by the fact of production of a sign.** One must be very careful not to attempt an explanation of the nature of non-scientific signs by dragging in uncritically the term 'expressive.' It seems to me that many semioticians are guilty at this point. (Morris 1949: 257)

Very pertinent, because I am also guilty of this. But then one has to reconsider what *is* expressive. And should one view it in conjunction with "impression"?

> Besides symbolizing a reference, our words are also **signs of emotions, attitudes, moods, the temper, interest or set of the mind in which the references occur**. THey are signs in this fashion because they are grouped with these attitudes and interests in certain looser and highter contexts. Thus in speaking a sentence we are giving rise to, as in hearing it we are confronted by, at least two sign-situations. One is interpreted from symbols to reference and so to referent; **the other is interpreted from verbal signs to the attitude, mood, interest, purpose, desire, and so forth of the speaker, and thence to the situation, circumstances and conditions in which the utterance is made**. The first of these is a symbol situation as this has been described above, the second is merely a verbal sign-situation like the sign-situations involved in all ordinary perception, weather prediction, etc. Confusion between the two must be avoided, though they are often hard to distinguish. Thus we may interpret from a symbol to a reference and then take this reference as **a sign of an attitude in the speaker**, either the same or not the same as that to which we should interpret directly from his utterance as a verbal sign. (Ogden and Richards 1938. *The Meaning of Meaning*. 5th edition. Pp. 223-224)

A sign, according to this account, is "emotive" if someone takes the fact of its production as itself a sign of some state of the producer which often accompanies the production of the sign. This as we have seen may and often does happen; we have defined the expressiveness of a sign in precisely these terms. Bit since any sign may be so considered, and since a sign based on taking the production of a sign as itself a sign of the producer is no less "referential" than any other sign, no distinction of emotive from referential meaning really issues from the analysis. (Morris 1949: 71)

Here Morris doesn't "get it". The two sign-situations that Ogden and Richards here describe seem to be the very same as (in my judment) the distinction between "conversation of gestures" and "conversation of attitudes" in Mead.

> *Indicators* are identifiors which are non-language signals. The pointing gesture and the weather-vane may serve as examples. (Morris 1949: 76)

It's beginning to seem that Morris tried to give easier labels to Peirce's categories of signs. It does make a whole lot of sense, because pointing is *indicating* so the gesture may be called an *indicator* rather than an *index* after Peirce. Pointing with eyebrows, as happens in Zamyatin's *We*, is also a neat indicator.

> By a discriminatum is meant a characteristic of an object or situation which discriminates it from other things. A discriminatum is a characteristic in that it distinguishes some object as a stimulus-object of a certain kind; it is not necessary that the stimulus-object actually affects a sense-organ or even that it can directly affect a sense-organ, but it must be such that it can have direct causal effects. A book

> which completely designates an object (say Africa) would signify all its discriminata, but this complete designation would not include the book itself, that is, it is not a characteristic of Africa that books are written about it. An object then may have properties which are not discriminata. Africa may be written about, liked, disliked, damned; these are not characteristic of Africa but of someone's response to Africa. Discriminata belongs to the stimulus side of a stimulus-response situation; what an organism can observe about an object or situation belongs to (though it does not exhaust) the discriminata of the object or situation. (Morris 1949: 77)

My first thought was that this might be what Donald Favareou calls "kalevis", but that doesn't seem to be the case. "Distinctive feature" hits closer to home, but this is a notion of phonetics. In broad terms, I imagine discriminata to be whatever small difference that distinguishes one gesture, facial expression or body movement or posture from another to the degree that it would call forth a different signification.

> Organisms, given certain needs, prefer certain object to others. Such preferential behavior is a widespread and perhaps universal characteristic of living systems. So it is natural that it should be reflected in sign-behavior. It is believed that such preferential behavior gives the behavioral clue for the interpretation of appraisive signs. We have previously defined an appraisor as a sign which signifies to its interpreter a preferential status for something or other, that is, which disposes its interpreter to favor or react unfavorably toward this something or other. Therefore the test whether a sign is or is not an appraisor is given by determining whether or not the sign disposes its interpreter to preferential behavior to something or other. (Morris 1949: 79)

I cannot think of a nonverbal example, but it seems that descriptions of music (e.g. short reviews) for albums that are shared on the internet are such appraisors, because they "praise" the music in some way, try to convince you that it is worth downloading and listening to.

> Now if we take 'preferable' to have this designative signification, then an animal may prefer objects which are not preferable, that is, do not as fully satisfy its needs as would other objects. And this is often the case. For while there is a general tendency for organisms to come through trial and error to prefer what is preferable with respect to the satisfaction of their needs, **at any given time there may be a wide discrepancy between what is preferred and what is preferable**; in the case of psychotic behavior the tendency to correct preferences in terms of preferability is almost completely absent. (Morris 1949: 80)

Yes, that seems to be the case for many things (from unhealthy food to many forms of criminal, unlawful or unallowed behaviour).

> An object is preferred because of some of its characteristics, bit its preferential status is not itself another characteristic; the valuata of an object are not additional characteristics of the object, some among others, acting as stimuli to behavior, but are determined by the status which this object has in behavior; its preferential statuses are its valuata, and appraisors signify such a status. (Morris 1949: 81)

Hmm. I thought about the case of modern music again. E.g. some people (like myself) do not listen to certain bands or artists because they are listened to by millions and praised by too many to count. The question is, whether this is a characteristic of the band or artist or is it something else. In this case Morris suggests that it is something else - value. I believe Morris's categories make perfect sense, but it will take time and effort to understand their perfect sense.

> The systemic use of signs is to use of signs to systematize (organize) behavior which other signs tend to provoke. The limitation to sign-behavior distinguishes the systemic use of signs from other attempts to organize behavior. One may, for instance, attempt to inculcate in a person by religious discourse a certain need as basic in his system of needs, and in this way to organize or systematize the needs and behavior

> of the individual, but such a use of signs would be incitive and not systemic as the term is here used. In the systemic use of signs the aim is simply to organize sign-produced behavior, that is, to organize the interpretants of other signs. This may be done with respect to all kinds and combinations of signs, and by use of signs in the various modes of signifying. (Morris 1949: 104)

That is, signs that organize other signs.

> Through signs the individual **directs his behavior with reference to things and situations** which he may never have encountered and never can encounter, and yet the evidence which gives the ultimate control of knowledge must always be found in situations in which he himself behaves.
> A distinction is to be made between the *locus of signifying*, the *locus signified*, and the *locus of confirmation*. A sign-process always involves an organism which at a given time and place interprets something. But what is signified by the sign may be signified as at a time and place other than that of the occurrence of the sign, and the confirmation or disconfirmation may be at a still other time and place. (Morris 1949: 111)

Signs can denote without the interpreter knowing whether it denotes. Things distant and time and space can be signified and knows just as the immediate environment.

> The term 'communication,' when widely used, covers any instance of the establishment of a commonage, that is, the making common of some property to a number of things. In this sense a radiator "communicates" its heat to surrounding bodies, and whatever medium serves this process of making common is a means of communication (the air, a read, a telegraph system, a language). For our purposes '*communication*' will be limited to the use of signs to establish a commonage of signification; the establishment of a commonage other than that of signification - whether by signs or other means - will be called *communization*. A person who is angry may be the occasion for another person becoming angry, and signs may or may not be the means of establishing the commonage: this is an instance of communization. Or a person who signifies anger may by the use of signs cause another person to signify anger without necessarily becoming angry: this is a case of communication. The user of signs who effects communication is the *communicator* and the organism in which the sign-process is aroused by the signs of the communicator is the *communicatee*. The communicatee may be the same organism which is the communicator, as when one writes a note to oneself to be read at a later time. The signs used are the *means of communication* and the signification made common by these means in [sic] the *content of communication*. (Morris 1949: 118)

The communication/communization distinction is essentially the distinction between conversation of gestures and conversation of attitudes, but Morris probably made the replacement so that it can apply to "organisms" rather than only humans.

> It is obvious that these four comprehensive usages of signs are closerly related to the four modes of signifying. **The primary use of designators is informative, the primary use of appraisors is valuative, the primary use of prescriptive is incitive, and the primary use of formators is systemic.** So close in fact is this relation that doubt may be raised as to whether the mode of signifying of a sign can be distinguished from its corresponding primary usage. Thus if a sign is for a particular person at a given moment a designator, it is informing him (correctly or incorrectly) about something, and if a sign is for a particular person at a given moment a designator, it is informing him (correctly or incorrectly) about something, and if a sign is for a particular person at a given moment an appraisor it tends to confer a preferential place in his behavior to something. Hence it may seem, for instance, that the designative mode of signifying is not distinguishable from the informative use of signs, and that the modes of signifying may perhaps even be defined in terms of the primary uses to which signs are put. (Morris 1949: 96)

I would very much like to one day figure out Morris's modes andd uses of signifying and give them nonverbal examples, but for some reason the exact signification of each eludes me still.

> Communication may be used to make people different as well as to make them similar, and communization or differentiation between persons may be established by other means than communication. Since sign-behavior is itself a phase of behavior, **to control the sign-behavior of other persons is a powerful means of controlling their total behavior**, but the control intended may be for any purpose, moral or immoral, divisive or unificative, differentiative or communizative. (Morris 1949: 119)

This could actually be a basis for a semiotic approach to power.

> And in case an individual is **using signs to control the behavior of someone else**, signs which he believes or knows to be false or unreliable may still be more adequate for the accomplishment of his purposes than signs which he believes or knows to be true and reliable. But even here the general dependency of the adequacy of signs upon their reliability is evident in the fact that the producer of signs in such a case must use signs which the person he in influencing takes to be reliable and bust carefully geard against the communication of his own belief in their unreliability. (Morris 1949: 122)

Pretty solid contention, but I can't think of any actual examples (at least not in the novels I'm studying) at the moment.

> *Examples of the Major Types of Discourse*Mode ↓ / Use →InformativeValuativeIncitiveSystemicDesignativeScientificFictiveLegalCosmolo gicalAppraisiveMythicalPoeticMoralCriticalPrescriptiveTechnologicalPolitica lGrammaticalMetaphysicalFormativeLogicomathematicalRhetoricalGrammaticalMeta physical(Morris 1949: 125)

Some of these make sense, even. For example, Metaphysical makes sense insofar as it forms a systemic image of the whole world, as Lotman writes.

> As science advances, its statements become more purely designative, more general, better confirmed, and better systematized. Scientific discourse is therefore made up of those statements which constitute the best knowledge of a given time, that is, those statements for which the evidence is highest that the statements are true. Science is especially concerned with the search for reliable signs. The goal to which science moves is a systematized body of true statements about everything which has occurred or will occur. But since at each moment the selection of statements for admission to science is dependent upon evidence that the statements are true, the selection will vary as new evidence is obtained, and so the scientific discourse of one time may differ greatly from the scientific discourse of another. (Morris 1949: 126)

I recall Colin Cherry discussing something similar.

> A person may be interested in scientific statements for their own sake (interested in collecting them as a person may be interested in collecting butterflies); a person may have knowledge and the increase of knowledge as his goal. Nevertheless, it follows from the very nature of knowledge that expectations based on statements known to be true will not be disappointed, and genetically this significance of scientific knowledge has played a large part in the development of science. It is certainly no accident that scientists at a given time are markedly concerned with getting knowledge relevant to the problems of that time; while science does not appraise or command a particular act, the knowledge that it seeks is significant knowledge, that is, information revelant to the accomplishment of various acts. (Morris 1949: 128)

I think I'm this kind of "collector". Added this to the sidebar of this blog.

> Fiction in its various forms may be taken as an instance of designative-valuative discourse. In fictive discourse some sequence of happenings is designated, but whether the events happened as narrated is not, as in scientific discourse, the central issue; **fiction explores an imagined universe rather than delineating the actial universe**. And in fiction there is likewise a minimization of appraisal or prescreption; though the fictious characters (if the fiction be of persons) may themselves apprause and prescribe, their appraisals and prescriptions occur within the work as additional fictional elements rather than as characteristics of the dominant mode of signifying of the work itself. (Morris 1949: 128-129)

This should be kept in mind when stuidying some phenomena (whether nonverbal behavior or economic rules) in fiction novels.

> Fiction abounds with heroes and villains even when it does not label them as such. It aims to induce preferential attitudes to what it designates (and often to the discourse itself) even though it does not itself specifically appraise itself or the environment imagined. The telling of the tale is to be approved and **the events narrated are to be found significant; if neither result is attained, the work has failed of its purpose**. (Morris 1949: 129)

Pretty harsh.

> The interest in the description of a utopia may be dependent upon the belief that the imagined society is no only physically possible (compatible with known empirical laws) but that it is probably (that eventts are moving in a direction such that the imagined society will one day be actual). Insofar as the events depicted are incompatible with existing knowledge, fictive discourse becomes more and more fantastic and in time becomes absurd. This suggests that **fictive discourse remains related, though often tenuously, to the actual world and actual behavior**, supplying as it were an imaginative exploration of possible evnironments congenial to such behavior. Utopias are projected by persons interested in a world different from the one they inhabit, but a world different only in certain respects, namely, in those respects which would provide a more congenial environment for their actual needs. In general the reader of fiction reads those works which designate the kind of environment in which he is interested and which present this environment in a way which supports his own valuations. (Morris 1949: 130)

I'm not sure about the part about utopias, but the relatedness to actual behavior is significant for concourse.

> A sign is *metaphorical* if in a particular instance of its occurrence it is used to denote an object which it does not literally denote in virtue of its signification, but which has some of the properties which it genuine denotata have. (Morris 1949: 136)

Now that I consider metaphoricity a part of the concursive project, I should collect these kinds of statements as well.

> Signs in general serve to control behavior in the way something else would exercise control if it were present. To attain its goals the organism must take account of the environment in which it operates, select for its concern certain features of this environment, respond by response-sequences which will attain an environment suitable to its needs, and organize its sign-provoked responses into some pattern or other. Each of these stages of its activity may be facilitated by the use of signs, and the four primary usages of signs correspond to these four aspects of behavior.
> Signs accordingly may be used to inform the organism about something, to aid it in its preferential selection of objects, to incite response-sequences of some behavior family, and to organize sign-produced behavior (interpretants) into a determinate whole. These usages may be called in order the *informative*,

> the *valuative*, the *incitive*, and the *systemic* uses of signs. These are the most general sign usages; other usages are subdivisions and specializations of these four. They are the purposes for which an individual produces signs as means-objects in the guidance of his own behavior or in the guidance of the behavior of others. They may be employed with respect to things other than signs or to signs themselves.
> An individual may use signs to inform himself or others about what has been or is or will be, with respect to signs or non-semiosical events. He may use signs to confer for himself or others a preferential status upon something - upon things, persons, needs, or even signs (as where he wants the signs he himself produces to be approved as "fine writing" or "fine speech"). He may use signs to incite a particular response in himself or in others to objects or signs, or to call out submission in some one else, or to get the reply to a question which bothers him, or to provoke co-operative or disruptive behavior in the members of some community. And he may use signs to further influence behavior already called out by signs, whether this behavior be to signs themselves or to something other than signs. (Morris 1949: 95)

I have made myself rewrite so many passages from this incredible book that some post-it marks have gotten misplaced and quotes skipped because of this. Luckily I noticed this. These explications make his types of discourse much more understandable. They also suggest that building a semiotic theory of power in terms of "behavior control" may be feasible.

> Appraisive-incitive discourse may be illustrated by the language of morality. For discourse that appraises actions as favorable (or unfavorable) from the standpoint of some group, and aims to incite (or inhibit) these actions, is certainly close to what is commonly recognized as moral in character. (Morris 1949: 138)

Seems right. "Let me tell you how you have to live your life..." etc.

> From this point of view moral discourse is linked with the sphere of social behavior. We have seen that groups of organisms may have goals in whose realization individual organisms play certain specialized roles. Further, these individuals may, in ways suggested by George Mead, come to symbolize the roles of other individuals in social behavior and the needs of the group, and to appraise their own behavior or the behavior of other individuals with respect to the needs of the group. In terms of the perspective of social behavior the individual in this way gains a basis for appraisals in which he can even **approve or disapprove of certain of his own preferences and actions**. Appraisals made of oneself or others in terms of what is conductive to group welfare, when incitive in aim, constitute moral discourse. The term 'ought,' so common in moral discourse, is (when a moral 'ought') evidence of the dual appraisive and incitive character of moral discourse, for 'ought' signifies some action that is positively appraised, and is used in contexts which make clear that the user of the sign is endeavoring to incite the action in question. (Morris 1949: 139)

Hm. It seems that because there are no tenses in nonverbal behaviour, this might be one category which cannot be easily reconstructed for my purposes.

> Moral discourse is of importance in **the social control** which it exercises over **the conduct of individuals**. To the extent that it is effective it couses individuals to act in the light of the effects of their actions upon other individuals of the social group to which they belong. To the degree that moral appraisals are built upon reliable knowledge of group needs and ways of meeting these needs, moral discourse is an important agency in advancing the consummation of group interests and the interests of individuals in a group. (Morris 1949: 140)

Relevant for sociosemiotics.

> The adequacy of scientific statement is tested by finding further data which inclease or decrease its confirmation; **the adequacy of criticism is tested by additional criticism**. The situation is complicated by the fact that criticism may be carried on for a great variety of secondary purposes (informative, valuative, and incitive), and in this case further questions of adequacy arise with respect to the way it accomplishes these purposes. (Morris 1949: 142)

One of such secondary purposes was proposed by Oscar Wilde - that all criticism is autobiographical.

> Political discourse, in common with most types of discourse, is both an agency for social conservatism and for social reconstitution. It is a tool through which social behavior in its widest recahes aims to induce approval of certain institutional forms for the realization of its widest social goals. Its adequacy is to be measured in terms of its effectiveness for advancing the purposes for which it is used. (Morris 1949: 146)

From this standpoint very few political discourses are adequate.

> The term 'function' is often employed in place of the term 'usage,' but - aside from the fact that the term has another signification in logic and mathematics - is wider than the present intended signification of 'use.' It is often said that **one of the "functions' of signs is to make possible the development of the complex human personality**; but signs may have this and other consequences without being used, in the present sense of the term, as means to attain these consequences. **To "use" signs is to employ them as means-objects**. (Morris 1949: 261)

Very relevant, because lotmanian semioticians often use the word "function" in a too wide sense. I think the contention about "means-objects" is again related to intention - signs are "used" only intentionally. I'm not at all sure about this, but it seems to be the case.

> See T. C. Pollock, *The Nature of Literature;* C. A. Mace, 'Representation and Expression,' *Analysis* 1, 1934, 33-38... (Morris 1949: 261)

I will see.

> We have considered at some length the conditions which a stimulus has to meet to be an identifior, designator, appraisor, or prescriptor. Let us henceforth call all such signs *lexicative signs*, or *lexicators*. Then in terms of our previous discussion of the term 'formator' we may say that if a stimulus is not a lexicative sign, but nevertheless **influences in a uniform way the total signification of the particular sign combinations in which it appears**, the stimulus in question is a formator. This formulation, however, leaves open the questions whether formators are signs, whether and what they signify, why they occur, and what - if any - feature of language are formators. (Morris 1949: 153-154)

Indeed I still can't make out what are lexicators and formators, exactly.

> In the face of such diversity it is reasonable to surmise that the differences are not factual but arise in part from the acceptance of different terminologies in which to talk about signs. Here the semiotician must be careful to take upon himself the advice he likes to give others: **Do not confuse terminological and factual problems!** (Morris 1949: 154)

Sounds like good advice.

> ...that the term 'table' in French requires certain endings in certain sign combinations shows nothing about the characteristics of tables. (Morris 1949: 160)

An example of this advice.

> *Modors* are formators which establish the ascriptive mode of signifying of the sign combination in which they occur (that is, determine whether the total interpretant composed of the interpretants of the other signs in the given sign combination is to be the interpretant of a designative, appraisive, or prescriptive ascriptor). 'He is coming' may be spoken in such a way that the ascriptor is a statement, an appraisal, or a prescriptor - signifying merely that an event does occur, or signifying that his coming is good or bad, or signifying that his coming is inquired about or demanded. **The intonations and speech melodies which effect these differentiations are modors**. In writing, the corresponding modors are the punctuation devices '.' '!' '?' '!!,' though there is no sharp standardization here of appraisive and prescriptive devices. (Morris 1949: 161)

Here it seems that Morris is merely inventing exact terms for phenomena that already have names.

> ...'is' comes from a word which signified "to grow"... (Morris 1949: 161)

If this etymology is true then it opens up a whole new world for frenchy philosophers to usurp (if they have not already done so).

> If there was nothing existent there would be no denotation - and no truth, factual or formal. If by some miracle there wele still ascriptors it would be true that a given ascriptor was formative, and true that it would be true if its antecedent ascriptors were to denote. But true it would not be. And if there was no evidence, no ascriptor, formative or lexicative, would be known to be true. **But there is a world and it furnishes evidence as to whether our signs denote**. And if there was no such world, then there would be no signs, and no knowledge, and no truth. Not even the truth that there was nothing. The reader is free at this point to utter any appraisor he desires. **I am satisfied to smile**. (Morris 1949: 168)

Sweet. Smile is an appraisor!

> The ascriptor as a whole is accordingly an analytic formative ascriptor, differing only in complexity from such an ascriptor as 'That red thing is colored.' The same is true of '2+2=4.' The analysis of this ascriptor shows that in a certain language the significations of the signs in the sign combination are such that any situation which meets the conditions of denotation of '2+2' thereby meets the conditions of denotation of '4,' and vice versa. '2+2=4' is, therefore, in the language in question an analytic formative ascriptor. (Morris 1949: 169)

Seeing as this sign is present in Dostoyevsky and Orwell, I find it quite pleasant.

> These examples are intended to reinforce the point already made that formative ascriptors are subject to the same variety of uses as are other ascriptors. They may contain designative, appraisive, and prescriptive signs along with the formators which give them their unque character, and thy may be used to inform, provoke valuations, and **incite actions both respect to linguistic and non-linguistic matters**. A developed and comprehensive semiotic must shake off the prevalent tendency to concentrate undue attentiot upon the designative mode of signifying and the informative use of signs. (Morris 1949: 175)

I wonder if I could supplement discussion of regulators with the category of incitive signs.

> A distinction is current today between an "object language" and a "metalanguage," an *object language* being any language which is an object for investigation, and a *metalanguage* being any language signifying some other language; in this usage the terms do not refer to two kinds of language but to **a relation**

> **between two languages in a given investigation**. So if we talked about French in English, French would be the object language and English the metalanguage. Now this distinction itself, as often interpreted, has certain defects. The first of these, the restriction to language, can easily be avoided by recognizing that there may be *metasigns* (signs about signs) which denote *object signs* which are not language signs. Hence an object language and a metalanguage are then simply special cases of objectsigns and metasigns (that is, where these are language signs). The second defect is more serious, and springs not from the distinction itself but from the almost universal neglect of the great variety of types of discourse: it is uncritically assumed that a metalanguage is either scientific discourse or logico-mathematical discourse. A metalanguage, however, might be of any type of discourse and its object language of any type of discourse: there can be poetic discourse about poetic discourse, scientific discourse about poetic discourse, legal discourse about poetic discourse, poetic discourse about scientific discourse, logico-mathematical discourse about scientific discourse, scientific discourse about logico-mathematical discourse, and so on. Therefore the term 'about' in the phrase 'signs about signs,' is as wide in signification as the term 'signifies,' and signs in any mode of signifying can signify ("be about") signs in any mode of signifying. So we either have to recognize explicitly that any type of discourse can be metalinguistic or restrict the term 'metalanguage' to some specific type (or types) of discourse; we propose the former usage. (Morris 1949: 179-180)

Actually, the category of *metasigns* might become useful when we consider concursivity or "verbal signs *about* nonverbal signs" (presuming that concourse is about nonverbal signs that in themselves are *about* nonverbal behaviour).

> Semiotic as an empirical science eventuates in designative-informative discourse about language and nonlanguage signs; semiotic as logic eventuates in formative-informative discourse about languages. Semiotic, then, has its scientific discourse and its logic, nad these are no more in opposition than experimental and mathematical physics. (Morris 1949: 182)

The trouble is, modern semioticians rarely uses logic, and "empirical semiotics" is still rarer.

> And now a word of explanation. I should feel somewhat disappointed if the reader does not himself experience a sense of disappointment with this chapter, and indeed with the entire treatment of the various types of discourse. Such misgivings, however, are but witnesses to the astonishing complexity of sign phenomena and to the corresponding difficulty of divising a language in which to talk about such phenomena. Our account at least shows that semiotic cannot simply take over the current terminology employed in talking about signs. For these terms are riddled with ambiguities and inconsistencies, as the incomplete analyses of 'science,' 'logic,' 'mathematics,' 'grammar,' 'rhetoric,' and 'metaphysics' has shown. The inconclusiveness which most readers will feel in the analysis comes from the fact that different analyses are possible, each of which is defensible in terms of an appeal to some sement of historical tradition. (Morris 1949: 185)

Some self-criticism. Indeed, for me, this chapter was the most difficult. Thankfully he returns to discussing communication and more down-to-earth sign-phenomena.

> EVERY sign involves behavior, for a sign must have an interpretant, and an interpretant is a disposition to a response. But the behavior which is involved in the sign as sign itself occurs within the context of the more inclusive system of behavior of the interpreter of the sign, and frequently within the context of a behavioral system involving a number of organisms. There arises in this way the problem of the relation of signs to the individuals and societies in which signs appear and operate. This topic has been touched upon already in a fragmentary way in the discussions of the genesis of language and the uses of signs. But there the problem was incidental and not focal. Nothing has yet been said in any comprehensive way as to the individual and social conditions for the appearance of signs or the effect of signs upon

> the individual personality and upon society. And here a very extensive field for semiotic opens up. Not merely do signs have a certain signification at a given moment, but they have this signification only within the particular life history of their interpreters; and their appearance affects for good or ill the further life history of these interpreters. (Morris 1949: 187)

An important topic. I caught myself thinking about how all of this comes together with my plans to tie Morris's behavioristic semiotic with Powys's self-culture and literature - I am, after all, studying nonverbal behaviour in dystopian literature. The model I imagine at this moment goes from: (1) actual nonverbal behaviour of actual people; to (2) signs of nonverbal behaviour mediated by language, e.g. *concourse;* to (3) culture as the overarching system of sign systems; which (4) bears again back on actual nonverbal behaviour of actual people.

> Every sign involves behavior, for a sign must have an interpretant, and an interpretant is a disposition to a response. But the behavior which is involved in the sign as sign itself occurs within the context of the more inclusive system of behavior of the interpreter of the sign, and frequently within the context of a behavioral system involving a number of organisms. There arises in this way the problem of the relation of signs to the individuals and societies in which signs appear and operate. This topic has been touched upon already in a fragmentary way in the discussions of the genesis of language and the uses of signs. But there the problem was incidental and not focal. Nothing has yet been said in any comprehensive way as to the individual and social conditions for the appearance of signs or the effect of signs upon the individual personality and upon society. **And here a very extensive field for semiotics opens up**. (Morris 1949: 187)

I believe it does. It is revelant that Dewey dismisses Morris's personal signs and post-language symbols on the basis that "only error individualizes".

> A proper understanding of the way signs operate in individual and social behavior demands an explicit recognition of the importance of signs other than those produced by the vocal chords and heard by the ear. Spoken-heard signs are so central in the life of man, and offer such opportunities for study, that they have almost dominated the interest of semioticians. Such signs alone are often called "language," and since man has been regarded as the linguistic animal, it has seemed natural to concentrate on them. But this, if carried too far, is a great error, and one from which semiotic must now free itself. For not only does the spoken-heard language depend in crucual places on other signs, and itself give rise to signs which are not spoken or heard (post-language signs), but such language is not coextensive with all signs drawn from sounds and has never supplanted its great rival - **visual signs**. (Morris 1949: 190)

Morris's version of going against logocentrism.

> A light which signals food to a dog is as "primitive" as a sound signal; and interpersonal relations are as much determined by **the signs gained by the sight of other persons** (manner of dress, gestures, facial movements, physical appearance) as by the sounds he utters. I recall once in Poland an elaborate communication in which not a sound was uttered: a young boy and his father stood near me on a crowded train; the father moved down the car without the boy noticing this movement; the boy then looked for his father, did not see him, became panicky; I touched the boy on his arm, pointed to his father, and the boy ran off, happy; his father smiled, and tipped his hat, and I smiled back. **The situation was "clear" to all of us, replete with signs, and soundless**. Although **what is "perceived" in such institutions is certainly in part due to the prior occurrence of spoken language**, such facts do not warrant the general conclusion that visual signs are less primitive than auditory signs. (Morris 1949: 191)

This is the passage where Morris reflects on nonverbal communication most explicitly. The note for the last bold part goes as follows: "Ernst Cassirer has stressed this point. G. H. Mead argues that the perception of objects as

enduring is not possible without language ("Concerning Animal Perception," *Psychological Review*, 14, 1907, 383-90). For material on social perception, see F. Heider, "Social Perception and Phenomenal Causality," *Psychological Review*, 51, 1944, 358-74." I'll take these into consideration.

> In the case of "realistic" painting and **"program" music** at any rate it seems clear that recognizable objects (such as painted chairs or persons, or the tonally "painted" portrait of an object or person) furnishes a vocabulary of signs which are then combined "grammatically" in various ways according to the style of a particular school or artist. It is true that such icons may become very general, as in the case of the "formal" or "automorphic" kinds of painting and music, but generality of signification is not the absence of signification. I have asked many persons, for instance, what kind of situation Stravinsky's *Rite of Spring* might denote (that is, what is its signification). The answers are various: a herd of wild elephants in panic, a Dionysian orgy, mountains being formed by geological processes, dinosaurs in conflict. But there is no suggestion that it might denote a quite brook, or lovers in the moonlight, or the self's tranquility. "Primitive forces in elemental conflict" - such is the approximate signification of the music, and such conflict is presented iconically in the music itself. (Morris 1949: 193)

This is the only western author so far that I have seen mentioning "program music". I thought this was a notion only in soviet musicology. Turns out it's a notion of early twentieth century musicology.

> Iconicity itself is not an absolute criterion of the fine arts, for a nover may be as much a work of art as a painting, and a painting of an object may be scientifically reliable and yet esthetically bad. The common feature of the fine arts of various linguistic media would seem to lie primarily in their valuative use of signs which signify goal-objects, with the additional requirement that the way the signs are employed must awaken a positive valuation of themselves as goal-objects (that is, be at least a part, and perhaps in the limiting case the whole part, of their valuative use). No sign is as such "esthetic" and the attempt to isolate the fine arts by isolating a special class of esthetic signs seems now an error. (Morris 1949: 195)

Very relevant for the semiotics of art.

> Speech, when attained, itself makes possible a vast extension of sign-processes: it may, as we have seen, give to perceived objects a signification first attained by language, and it may give rise to languages (such as that of the deaf and dumb, or the highly devoted fine arts) which would not otherwise appear. All such signs are in a large sense of the term "post-linguistic" in that they are dependent upon language for their appearance. (Morris 1949: 196)

This implies that secondary modelling systems in the sense of cultural semiotics are nothing more than post-linguistic systems.

> If we mean by 'freedom' the ability of an organism to direct its behavior by signs, then the highest degree of freedom is found in those organisms in which post-language symbols have attained the highest level of development. Mead stresses in a number of places that the significant symbol (which, as we have seen, covers our language signs and post-language symbols) allows man to become **a "self-conditioning" being**, a fact which he thought the existing doctrines of the "conditioned response" failed to account for. The present account can incorporate and explain such self-conditioning. For the person who is planning a shopping tour can by language and post-language symbols signify to himself the consequences, say, of going first to the store rather than another, and through such signifying "condition" himself to respond to the door of the place in question, determining whether he will enter it or pass it by when he encounters it. (Morris 1949: 197)

Very much related to autocommunication. If it be taken for granted that personality develops through communication, then the notion of self-communication implies that the person can craft his or her own personality (and that is exactly what we humans do). The shopping example is also eerily familiar from Mihhail Lotman's interview on autocommunication. His example was only slightly different: that in making a shopping list one self-conditions (he did not use this term) to select items purposefully rather than buy needless junk.

> The "totalitarian" societies of today are **highly integrated**, and in their extreme form attempt to **suppress any form of individual behavior** that does not support the goals of the society; (Morris 1949: 204)

Orwell's *1984* appeared approximately at the same time as this book. In Orwell's totalitarian nightmare, even sexual relations are suppressed, because they form loyalties outside of the party.

> A sense relevant to our inquiry would be one in which the sphere of the cultural is less wide than that of the social. In all societies, for instance, sexual interactions occur, but they occur differently in different societies, and it is in such differences that differences of culture consist. Not sex relations but the form of sex relations of a given society is cultural; (Morris 1949: 205)

This sounds familiar. It is biological/universal that peaple have sex, but the manner in which they have sex is social/cultural.

> But if cultural phenomena are not necessarily sign phenomena, it may still be true that **signs play a very important role in culture and in its transmission**. And on this point no doubt it possible. For the language in which people talk, the rites the perform, the monuments they erect, the works of art they make, the devices they utilize to indicate social prestige are all cultural phenomena, and all sign phenomena. Fer this reason it is possible and revealing, as Chapple and Coon have done in their *Principles of Anthropology*, to interpret much of the data with which the social scientist deals from a semiotic point of view. In Parts IV and V of this book (entitled "Symbols and Human Relations") they consider rites of passage, rites of intensification, magic, religion, art, money, and laws as "series of symbols and their associated techniques which have meanings held in common by a number of persons," and attempt to differentiate these various cultural phenomena in terms of the signs employed (regarding a law, for instance, as "any rule symbolizing a pattern of interaction which applios to all the members of a group, regardless of institutions"; and a ritual as "a symbolic congifuration used to restore equilibrium after a crisis"). This treatment goes far to show the important place which signs have in cultural phenomena, and to suggest **the power of semiotic as an organon for the study of man**. The semiotic used by these authors is much more adequate than the vague terminology in this field still employed by most social scientists, but though behavioral in its approach, their semiotic is still far from adequate for the purposes of a study of human culture (a sign, for instance, is regarded by them as anything "which sets off a conditioned response"). It is believed that the refinements and distinctions in the science of signs which have been made in this and previous chapters will be useful to the study of man as a cultural being, and that as they are so used in this study the results obtained will in turn greatly help to advance semiotic beyond its present formulation. (Morris 1949: 206)

If I intend to unite Morris with Powys, I'll have to consider this passage in detail.

> The socially derived techniques by which **the individual carries over his self-control the forms of social control** are so important that every society is especially concerned with the determination of the signs of its individual members. As Mark May has suggested in conversation, such concern is the distinctive feature of propaganda in all its forms; in the widest sense of the word it is the mark of educational institutions. Through its control over what can be said by school and print and film and stage, society attempts to secure for itself the ultimate control over the sign-processes of the individual, and in this way to control its individual members through the signs which will operate in their behavior. The enormous importance

> in the modern world as to who will control tho agencies of mass communication becomes evident. For even if explicit appraisals and prescriptions are not made through such agencies, the mere control of what information is made available to individuals will go a long way toward determining the nature of their own appraisals and prescriptions and hence their behavior. (Morris 1949: 208)

This may be one of the reasons Powys felt negatively inclined towards television. Also, compare this with Kecskemeti.

> Social control of the individual through the control of his sign-processes is not therefore complete. Nevertheless it can be carried very far, and the extent to which it is attempted and felt desirable will differ with various cultures. **A totalitarian society pushes this process to its limit**; a loosely organized society will reveal a plurality of various centers competing for control of as many individuals as they can reach; a truly democratic society would aim, as a matter of principle, to enlarge and diversify the sign capacities and resources of its members, assuring them access to a vide area of information and encouraging them to test and improve current appraisals and prescriptions in terms of their reliability and adequacy. (Morris 1949: 209-210)

An individual still retains at least some semiotic freedom. Winston and D-503 write a diary, Montag reads books, etc.

> In a healthy society signs in all modes of signifying would fulfill the various uses to which signs can be put, and each specialized type of discourse would lend its support to the other types and be in turn controlled by them. Such a society would ground its basic appraisals and prescriptions upon its actual needs and keep them linked to advance in knowledge of itself and its environment. In this way it would seek to reconstruct its preferences and techniques in terms of its knowledge and its needs, and would support all investigations which gave it knowledge relevant to its needs; its sign-processes would flexibly express its needs and aid in their constant reconstruction and redirection; need, knowledge, appraisals, and prescriptions would mutually support and influence each other. At no one time would its signs be completely reliable or adequate, but conditions would exist such that the way was open for the progressive improvement of their reliability and adequacy. (Morris 1949: 210)

Now look who's being utopic!

> That **communication is essential to complex social behavior**, and that it primarily serves to increase integration and socialization, is not to be denied; it is well to remind ourselves, however, that it does not always do so.
> One indication of this is in the special form of communication in which an individual communicates with himself (that is, **the self of one moment communicates with the self at another moment**). This occurs not merely in the writing of diaries or the devices by which the present self acts to remind the future self of something, but takes place in a peculialy important form in the production of a work of art. For in such a production the artist throughout the process is stimulating himself by the stimuli he produces, and at the end of the process in particular he stands over against his work as a member of his audience. There is self-communication in so far as the self is interpreter of what it signified as sign producer; there is social communication insofar as the communication involves interpreters other than the artist.
> Now in both these cases the fact of communication may play an integrative role in the selves involved, but need not do so. Let us borrow a term from Abraham Kaplan and call a sign "self-expressive" if the producer of the sign interprets the fact of its production as expressive of himself. The artist may then through the work of art come to a knowledge of the factors in himself that led to the production of the work of art, and by so signifying these factors be better able to incorporate them into a more adequate integrated self. But it is also certain that this may not take place: he may not interpret his products as self-expressive signs but simply enjoy their signification at successive moments of self-expression. (Morris 1949: 213)

Communication may sound as if it was *only* about making something common, but it can also be used for making something uncommon. This is one of the primary functions of self-communication, wherein one "increases integration" with oneself. Also, the Jakobsonian example of autocommunication through time (communicating with that "other self" in the future) reaches back to Peirce, who claims that we give signs to ourselves in the future (his signs "grow"). Also, the bit about self-expression related to self-observation in dreams.

> The increase of communication may not only fail to give agreement in valuations and modes of conduct but may actually be used to increase conflict, competitiveness, and slavery. For **sharing a language with other persons provides the subtlest and most powerful of all tools for controlling the behavior of these other persons** to one's advantage - for stirring up rivalries, advancing one's own goals, exploiting others. Modern propaganda is the witness to this within existing nations; a world language would make the same phenomena possible over the earth as a whole. And semiotic itself, as it develops, will be subject to the same kind of utilization by individuals and groups for the control of other individuals and groups in terms of self-interest.
>
> Such conclusions are in themselves no cause for pessimism. To see danger is to be forewarned; the common and uncritical optimism that any increase in communication is necessarily good is to court the very dangers in question. A world language, the internationalizing of the arts, the reading of the same books - these things are under way and will not be stopped. If they may be powerful forces for the liberation of more and more individuals and for the integration of diverse communities into an earth community, they may also be powerful forces for the mechanization of the individual and the enslavement of society. Which they will be, and how much one and how much the other, will depend upon by whom they are used and for what ends. (Morris 1949: 214)

This sounds like Jakobson's contention that language is the highest (subtlest) means of conveying information. I think English has become such word language.

> Cf. John Dewey's remark that "probably a time will come when it will be universally recognized that the differences between coherent logical schemes and artistic structures in poetry, music and the plastics are technical and specialized, rather than deep-seated," (*Philosophy and Civilization*, pp. 120-121).
>
> In my article "Esthetics and the Theory of Signs," *Journal of Unified Science*, 8, 1939, 131-150, I tried to differentiate the esthetic sign as an iconic appraisor. The present position is more general, since the approach to the arts in terms of the valuative use of signs does not require that the signs are nevertheless of great importance in the arts, and the article mentioned is still relevant to the general problem of art considered as a sign phenomena. It was discussed by the literary critics, Allen Tate (*Reason in Madness*) and John Crowe Ransom (*The New Criticism*). For supplementations as to the relation of the arts to signs see G. Kepes, *Language of Vision*, and Ernst Kris "Appreaches to Art" (in *Psychoanalysis Today*). Kepes aims to show that modern painting is a discovery of new ways of representation; Kris (as does Dewey) interprets art as a form of communication. (Morris 1949: 274)

"Esthetics and the Theory of Signs" is republished in Morris's *Writings*....

> See on the general question my article "The Mechanism of Freedom" in *Freedom, It's Meaning* (ed. Ruth Anshen); also G. H. Mead *The Philosophy of the Act*. A semiotical formulation of the term 'freedom' overcomes the opposition of freedom and causation by phrasing the problem in terms of **the extent to which an organism causes its own behavior through the operation of signs**. One who takes the position of the present volume is not surprised, for instance, that a person can cause the dilation of the pupils of his eyes by producing language or post-language signs which signify the objects which originally caused this dilation. (See the article by C. V. Hudgins, "Conditioning and the Voluntary Control of the Pupillary Light Reflex," *Journal of General Psychology*, 8, 1933, 3-51.) (Morris 1949: 275)

I quite like this definition of freedom, because it hinges on what I think of as autocommunication. Also, I cannot find Hudgins's paper, but it's good to know that the voluntary control of pupil dilation was not discovered in relation with sexual arousal, but in the 1930 and in relation with behavioristic conditioning.

> What the Freudian has done is to propose a theory as to why the individual finds it difficult to formulate the signification of certain of his signs and indeed why he actively resists such a formulation by himself or others. This theory, in so far as it is sound, is a contribution to the understanding of pathic signs; there is nothing in it which in principle cannot be translated into the terminology of a behavioral semiotic. The Freudian symbols are essentially general icons and as such capable of denoting objects which are like themselves in certain respects only 9dreams of flying as symbolic of the erect penis, dreams of open books as symbolic of the female genitalia, etc.); they are a special case of metaphorical signs, namely, where certain processes in the individual prevent or make difficult the recognition that the metaphorical signification provides partial satisfaction of a frustrated desire. (Morris 1949: 276)

Somewhat relevant for *somatoception*.

> See especially his [Mead's] paper "The Genesis of the Self and Social Control" (*International Journal of Ethics*, 35, 1925, 251-77). (Morris 1949: 277)

In relation with role-taking.

> A table may be brown, weigh ten pounds, and be inflammable; an organism, in addition to characteristics similar to these, may be angry, have after-images, feel anxious, dream, respond to events in itself an in the world as signs. (Morris 1949: 228)

Yeah, a living organism is different from an inanimate object. But, actually, this is Morris's way to approach the semiotic treshold.

> Since an organism is itself **a complex interrelated set of structures and processes**, its characteristics may in turn be stimuli to its own responses: a person may look at his own foot, try to relieve his anxiety, talk about his dreams. (Morris 1949: 228)

This is actually relevant: although animals can also dream, they cannot talk about their dreams. And with "stimuli to its own responses" he once again affirms self-communication/autocommunication.

> A third problem that is central to any program for the systematization of knowledge is presented by such **humanistic material** as literature, art, morality, and religion. Practically all the work of teachers and students in a "Division of the Humanities" in a university consits in talking about discourse of various kinds: about effective speech and writing, about paintings, about musical compositions, about **works of literature**, about systems of morality, about religious documents. Let us call such objects signs (together with the activities which produce them) the *humanities;* let us call the metalanguage about the humanities *humanistics*. Once this simple distinction is made we are well on our way to resolve the problem of the relation of the "Geistwissenschaften" to science. (Morris 1949: 230)

I can retain the "entertaining character" in my work because it is not scientific but humanistic.

> The term "philosophical" might not distinguish a type of discourse but apply - like such a term as '**witty**' - to any discourse, perhaps in proportion to its generality or to its comprehensiveness; (Morris 1949: 234)

This seems valid. Instead of wittiness we can also use the sign "wisdom".

> Only the individual who **utilizes the signs of the artists**, the prophets, and the philosophers, as well as the information given to him by the scientist, is **living at the level of a complex individual**. To show that signs other than scientific play a basic role in life, and yet to do this in a way other than scientific play a basic role in life, and yet to do this in a way which does not minimize in the least the unique importance of science, is perhaps the most important single task which semiotic can today perform. (Morris 1949: 240)

Morris himself also wrote poetry. And this contention - that a "cultured" individual is well versed in both science and arts - seems compatible with Powys's *The Meaning of Culture*.

> From the cradle to the grave, from awakening until sleep, the contemporary individual is **subjected to an unending barrage of signs** through which other persons seek to advance their goals. He is told what to believe, what to approve and disapprove, what to do and not to do. If he is not alert, he becomes a veritable robot manipulated by signs, passive in his beliefs, his valuations, his activities. Through post-hypnotic suggestion an individual can be caused to perform actions suggested to him without realizing the source of his actions, and with the feeling that he is acting as a free agent. (Morris 1949: 240)

Links up with advertising semiotics, I think.

> When an individual meets the signs with which he is confronted witha knowledge of how signs work, he is better able to co-operate with others when co-operation is justified. If he asks himself the kind of sign he encounters, the purpose for which that sign is used, and the evidence of its truth and adequacy, his behavior shifts from automatic response to **critical and intelligent behavior** in which he himself acts as a responsible and spontaneous center. He becomes autonomous human being, neither unduly suspicious nor unduly gullible, a center of life and not a hypnotized animal. (Morris 1949: 240)

I wonder how this suggestion pans out alongside with Powys's self-culture.

> An organized human society rests on **a common body of beliefs, preferences, and modes of action**. Through the signs which reflect this commonage the society gairs its main control over its individual members, insuring at crucial points their participation in the social behavior characteristic of the society. In crisis situations there arises a focal concern for strengthening this control over the individual so that the society may become more powerful and efficient. This process appears in its extreme form in the totalitarian regimes of the present. (Morris 1949: 242)

And in some dystopic works of literature this reaches the absolite, where everything is under social control, arranged by a time-table and monitored at every step (I'm thinking of Zamjatin's *We*).

> To affect the signs of individuals is to bind them by the most powerful chains which men have devised or to place in their hands the most powerful of all instruments for individual liberation and social reconstitution. Social control of individuals through their sign-processes is inevitable, and the possibilities for such control will become ever greater as the knowledge of signs and the techniques of communication develop. The portentous question is how such control is to be exercised. (Morris 1949: 244)

At this point it is almost saddening that my field of expertise in this regard is limited with nonverbal behaviour, because I believe that the social control of the future lies mainly in information technology.

> The totalitarian society will give no widespread attention to semiotic in its educational plans for the total population, for **knowledge of sign phenomena makes it less easy to manipulate by signs those who have this knowledge**. But precisely because of this fact semiotic should have a prominent place in the educational system of a democratic society. (Morris 1949: 244)

I've heard this argument from Katre Pärn. She also emphasized that semiotics will also *ruin* some enjoyable forms of manipulation.

> On its descriptive side semiotic must make far more use than it has fet done of the data on signs which are already available. This material is widely scattered in the studies of psychologists, psychiatrists, social scientists, linguists, and estheticians. It is often in a somewhat hidden form, gathered incidentally in research which was not focused on sign phenomena. But present developments of semiotic furnish a language into which this data can be translated and organized, and wisdom suggests that this be done. Such data require supplementation, however, by more careful descriptive studies directed specifically to securing knowledge of sign-phenomena. (Morris 1949: 246-247)

Very likely the source for Umberto Eco's distinction between explicit and implicit semiotics.

> ...the Sceptics questioned the whole edifice of metaphysics on the ground that signs could refer only to that which was observable, serving **to recall (as "commemorative signs")** that which had been observed even though it was not at the moment of reference directly observable. (Morris 1949: 286)

I wonder if "commemorative signs" could be used to tie Kantor's theory of memory with semiotics?

> Or again: "As representation is that character of a thing by virtue of which, for the production of a certain mental effect, it may stand in place of another thing. The thing having this character I term a *representamen*, the mental effect, or thought, its *interpretant*, the thing for which it stands, its *object*"; "A *sign* is a representamen of which some interpretant is a condition of a mind. Signs are theonly representamens that have been much studied."
> This material is quoted to illustrate the difficulties which appear when we leave the ground of behavior situations in attempting to define 'sign.' For if 'sign' is defined in terms of mind or thought, then we cannot furnish an empirical criterion for determining whether a certain thing isor is not a sign until we have a satisfactory criterion for the occurrence of mind or thought. It seems that Peirce does not give such a criteruon in a way usable by science. It should be noted that Peirce's own various formulations differ considerably. At times he writes as if "every thought is a sign"; at times merely that thinking never occurs without the presence of something which serves as a sign. And if 'interpretant' is at times defined in terms of "mental effect or thought," the fullest accounts of it are couched in terms of habit. The present treatment follows Peirce's emptasis upon behavior rather than his more mentalistic formulations. Hence it not only avoids the extension of sign-process to inorganic nature, but does not require that all behavior involves sign phenomena. (Morris 1949: 289)

I get a warm and fuzzy feeling whenever Peirce is quoted. Mostly because every time it appears as something different, even if the quote is so familiar you may know it by heart. Here the latter statement, that "Signs are the only representamens that have been much studied." implies that there are other representamens aside from signs, andd yet we are often suggested to think of "representamen" whenever we meet the word "sign" in Peirce. So what are the other representamens? I am not bothered one bit that Peirce doesn't seem to give Morris a criterion for scientificity. The seemingly conflicting statements he has chosen to represent Peirce's flopping don't seem to be mutually exclusive. That is, every thought may be a sign AND thinking never occurs without the presence of something that serves as a sign; similarly, interpretants have three varieties and "mental effect or thought" is one of them. Just as we can talk about habits of thought we can also talk about habits of action and habits of feeling.

> There is another point to be mentioned. Peirce almost always defines 'sign' in such a way that the intpretant of a sign is itself a sign, and so ad infinitum. One such formulations is the following: "A *Representamen* is a subject of a triadic relation *to* a second, called its *object*, *for* a third, called its *Interpretant*, this triadic relation being such that the *Representamen* determines its interpretant to stand in the same

> triadic relation to the same object for some interpretant." Or more succinctly: "It is essential to a representamen that it should contribute to the determination of another representamen distinct from itself." This seems to confuse the problem of the definition of 'sign' with the empirical question as to whether **signs always generate new signs**. Unless there are distinguished a circularity is introduced into the definition, for a sign is defined as something which generates a sign which generates a sign, etc., and this is certainly objectionable as a form of definition of 'sign' itself. Signs, at least at the human level, do frequently generate a series of sign-processes, but I see no reason why this fact about signs should be incorporated into the definition of 'sign' itself. (Morris 1949: 290)

Apparently Morris also didn't understand the notions of *infinite semiosis* and *sign-growth*. Thankfully Jakobson can fill this in.

> Similarly, few behavioristicians would deny that **a person can observe himself**, or that some experiences are accessible to self-observation in a way not accessible to other observers - after-images, pain, and dreams would be cases in point. And certainly the semiotician is not called upon to reject observation of his own sign-process or the reports of others of their observation of their sign-processes. The theoretical question is how what is observed in self-observation is to be described. To enter into this conflict is to assume the burden of the psychologist. (Morris 1949: 300)

Again relevant for self-communication, because there are private experiences that are accessible to self-observation and those that aren't. Dreams are suspended on the edge of this distinction, because we can remember some dreams and not others, or remember them partially or even invent parts of them in waking state. Subjectivism in semiotics is a tough nut to crack.

> The fact that the theory of signs has for thousands of years been couched in such terms without attaining a scientific status should raise strong doubts about their continued use as primitive terms for semiotic. On the other hand, the study of behavior has been developing cumulatively in recent decodes and is becoming an advanced experimental science. Hence the naturalness of seeking in it the definition of the basic terms of semiotic. Whether behavior theory is or is not psychology is not in this respect an essential problem for the semiotician.
> It is for these reasons, and these alone, that we have sought to link semiotic with the science of behavior. Hence we have interpreted its basic primitive terms in words used to describe behavior situations. Others can if they wish not define these terms at all, or define them in mentalistic terms; in the first case no natural science results, in the second case one will have to see what significant results are obtained - and history does not suggest much ground for optimism. (Morris 1949: 300-301)

Alas, Morris developed behavioristic semiotic because behaviorism was considered the cutting edge of science at his day.

4.10 October

4.10.1 Nöth on pictures and stuff (2013-10-03 20:15)

Nöth, Winfried 2003. Semiotic foundations of the study of pictures. *Sign Systems Studies* 31(2): 377-391.

> Some semioticians have declared that such [non-representational] pictures cannot be signs because they have no *referent* [...] How and why pictures *without* a referent can novertheless be defined as signs... (Nöth 2003: 377)

From the standpoint of Morris's behavioristic semiotic this is very easy to answer: signs *must* have signification (relationship between representamen and interpretant) but they *can* have denotation (relationship between representamen and object). Though he doesn't exactly use these terms and now that I think about it, in Peirce's semeiotic these relationships cannot be viewed separately. This is something that still baffles me - does every sign really need to have an object? Or am I just not getting the immediate/dynamic object thing? The word "unicorn" signifies but it does not denote, because such objects as a horse with a horn does not (to my knowledge) exist. Blah.

> Abstract pictures do not represent anything, but rather 'show' or 'exhibit' only themselves (Böhme 1993: 28, in Nöth 2003: 378)

In this "intrinsic" sense every picture shows or exhibits itself. If it wouldn't then it would not be a picture. But don't abstract pictures represent abstract ideas or feelings? I thought abstract art was about representing something that does not have "a physical or concrete existence". I'm reminded of P.O.S. lyrics "She loved to paint, nothin' in particular / Just blues and greys, that's how she felt throughout her days." I think these blues and greys represent her feelings, whatever they may be.

> In contrast to such arguments, I would like to develop the thesis that *all* pictures, including the abstract ones, are signs. My aim is to show that the arguments against a general semiotics of pictures suffer from the lack of an adequte model of the sign and have been developed without due consideration of the results and tendencies of current research in the semiotics of puctures... (Nöth 2003: 388)

This seems like a correct approach, because if signs are restricted to representation only, then it excludes many sign-phenomena that are definitely sign-phenomena, but don't succumb under the definition of representation. Rather, every picture and every text signify something, whether that something is concrete or abstract. Oh yeah, unicorns are a case of abstract reference, because it "is an object which does not exist at any particular time and space, but rather exists as a type of thing, i.e. an idea, or abstraction."

> The assumption that only those pictures are signs which depict, like a photograph, an object or a living being suffers from the reductionistic view that every sign munt have a material object as its referent. Consider the logical consequence of such a theory for the semiotics of language. Words could only count as language signs, if they depict objects such as "apple", "house", or "fish". Words such as "love", "unicorn", or "good" that depict no "real" objects could not count as language signs since they depict no real objects. (Nöth 2003: 379)

I love the fact that he uses the example of unicorn too. In this light it makes perfect sense why Morris spent so many pages on distinctions that try to convey the difference between signification and denotation in terms of discourse (e.g. the distinction between lexicators and formators which at this time still remain a mystery to me). That is, some people don't seem to "get" this important distinction.

> According to Boehm (1994: 372), the mistake of reducing pictures to depictions ("Abbilder") has been characteristic of the "conventional" approach to pictures in general: "The conventional concept of picture [...] is based on the idea of *depiction*. It is the idea that pictures *mirror* a *presupposed* reality (in whatever **stylistic distortion**). What we know and what we are acquainted with meets us once more under exonerating visual circumstances. At any rate, the nature of depiction consists in a **doubling**." (Nöth 2003: 379; footnote 7)

I think (Thomas Mithell 1986: 12) made a similar error when he discussed mental imagery only in terms of what he calls "copy theory". I don't think there's any significant reason why "stuff in my head" should be exactly the same as "things in the world". I like the term "stylistic distortion" because it indicates towards what I mean by "recoding" in my half-baked *visual concourse* approach, but I don't think it's merely "stylistic" and it is not "distorting". That is, the changes are more than merely stylistic - there is a whole gamut of possible transformations; and "distortion" has a negative connotation while in actuality artistic depictions can resemble their objects more clearly than photographs (e.g. drawings are better for illustrations than photographs because the "recoding" of visual data brings out the most significant aspects for human perception).

> It is true that the sign model reduced to the dyad of "sign and object" - with which some uninformed theoreticians of the picture operate still today - can be found early in the history of semiotics. *Nomen significat rem*, "the word signifies the thing" was definition to be found with Roman grammarians, and until Albert the Great, we find the view that the scholastic definitien of the sign, *aliquid stat pro aliquo* 'something stands for something [else]' was interpreted as a relationship between a sign and an object. However, as early as in the writings of the scholastic semiotician William of Ockham the sign no longer stands for a "thing". There, the new and more modern definition states that **the sign "evokes something in a cognition"**: *Signum est ille, quod aliquid facit in cognitionem venire* (Nöth 2000: 137, in 2003: 380)

Yup, I jumped ahead of the text with my own speculations. What I like about Peirce's semeiotic, though, is that thi sign does not have to evoke something cognitive, but there are three varieties of interpretants: emotional (work of the glands), energetic (work of the muscles) and then cognitive (work of the mind). Morris's behavioristic semiotic seems to acknowledge this and hints that anything can be a sign as long as it evokes some response. From this standpoint the picture is a sign because it evokes a response (though this makes me wonder about non-signs, e.g. those marks that are meant as signs but don't evoke a response or don't have a signification for me - e.g. these latin words, the "meanings" of which I don't know; could it be that a picture that doesn't capture my attention is not a sign for me?).

> Both views of the sign, the one that focuses on the referential aspect of the sign referring to an object and the one that focuses on the mental aspect the sign evoking a cognition have later in the history of semiotics become integrated in models of the sign that distinguish three components of the sign, the sign itself or *sign vehicle*, the *object of reference* relating the sign to the world of things, and the *meaning* which relates the sign to the mental or cognitive world of ideas.

> Accordinc to this triadic model, a picture, for example a photo of Sir Winston Churchill, is a sign vehicle, its object of reference is the politician who died on January 24, 1965 in London, and its meaning is the sum total of our cultural and historical knowledge about the life of this politician. (Nöth 2003: 380-381)

I'll try out Morris's concepts on this very same example (because there are some similarities, but Morris's concepts are a bit more exact). The photo of Churchill is a sign-vehicle and if we recognize that it belongs to the sign-family "photograph" (presume that the person depicted on it has actually existed and this is not a photoshop creation). Then the signification of this photo would probably be "the sum total of our cultural and historical knowledge about" Churchill which will let us conclude that the person depicted is indeed that selfsame Churchill whose images we have seen before in history textbooks. Here it is relevant that we know that it is an actual photo and we recognize the person in order for it to denote. (There have been cases when, for example, a video clip from a computer game has been presented as actual historical footage). I'm a bit doubtful if we should view the interpretant as "the sum total of our ... knowledge". Rather, interpretant is our "disposition to response" at that moment, in that particular sign-process. To put it in general terms: the "meaning" of a photograph of Churchill *for me* and *at the moment* is something else that the sum total of all meaning related to Chirchill. In this particular instance the picture of Churchill is not even present in the article but is being referred to verbally, but it is still a sign (in this case a mental image) and its "function" here is to illustrate discussions of sign-models (here I made the convenient lotmanian identification of "meaning" as "function" which does not work in every case).

> Such reductions of the semiotic triad to two independent dyads are not possible in the framework of Peirce's semiotics, as will be seen below. Every sign, and hence every picture, both has meaning and refers to an object. However, this theory of the genuinely triadic noture of the sign does not mean that the object of a unicorn, according to Peirce, is a really existent being with some similarity to the picture that depicts it. Rather, the object of the picture of the unicorn and the object of the sign in general is defined in a way that differs greatly from the realist tradition, which claims that only things can be objects. (Nöth 2003: 381)

It feels as if I've been a few steps ahead of this article. So the "object" does not have to be a material object it but can be another sign, for example. That is, a representamen calls forth an interpretant which calls forth an object which is another represetamen which calls forth an interpretant which calls forth an object which is another represetamen and so on and so forth (the case of infinite semiosis).

> In our context, the sign, that which "stands to somebody for something in some respect", is the picture. To be a sign, it is not necessary that the picture be on paper or canvas. A sign, according to Peirce, can also be a mere though, an idea. Hence, **a mental image can also be a sign**. What is important is that the sign as a picture on paper or a sa mental image be "a first", something that comes *first* to a mind that then relates it to an object as its "second" and an interpretant as its "third". (Nöth 2003: 382)

Hmm, so my order was different. I thought the interpretant mediates the representamen and the object. For example: you see a chair and *interpret* it as something that is meant for sitting; or you hear the word "chair" and you *interpret* it as chair, e.g. something you sit on. That is, in my mind it "mediates" both ways.

> The *object* for which the picture stands "not in all respects" can be a concrete object, such as an apple or a fish. However, it can also be a mere idea or something purely imaginary to which the sign refers, since the object, according te Peirce, is not neccessarily some "real" object. Peirce says nothing about the 'reality' of this object at all and describes it as something "perceptible, or **only imaginable or even unimaginable** in one sense" (CP 2.230). He even goes so far as to speculate that "perhaps the Object is altogether fictive" (CP 8.314). Hence, not enly really existent, but also merely imaginary beings, such an unicorns, can be objects of the sign. (Nöth 2003: 382)

Okay, so the object in Peirce's triad is more like an *objective* - "a thing aimed at or sought; a goal". It is what the sign-process calls forth or refers to. It this point I feel myself losing attention. I'm a bit ill and should go to sleep.

> Nobody can deny that maps which represent accurately existent territories are complex signs. However, the idea that maps of non-existent, imaginary, or merely speculative territories are signs must seem unacceptable to those who maintain that imaginary pictures are no signs. Nevertheless, in contrast to the naive realist view of the referent of a picture, the object of the sign, according to Peirce, does not exclude imaginary or even false territories. Imaginary territories of maps have their object in both the world of geographical facts and in human minds. (Nöth 2003: 384)

Places like Narnia and Hogwarts cannot be denoted (e.g. there can be no proper road-sign saying that indicates at a physical place) but they do have signification (we can speak about them, imagine ourselves being there or represent them visually). As a sidenote: Ptolemy defined geography as the study of the entire world and chorography as the study of its smaller parts, and topography was added later as the study of small areas.

> **A genuine icon is not a sign characterized by similarity to its object but by its undistinguishability from it.** (Similarity between sign and object is the characteristic of what Peirce defines as a *hypoicon*.) The genuinely iconic sign constitutes a kind of **degree zero of semioticity** since it is reduced to the category of firstness, "the mode of being of that which is such as it is, positively and without reference to anything else" (CP 8.328). Such an icon is a sign merely by virtue of qualities of its own, and since it is not yet distinguished from its object, it does not *refer* to or "stand for" it at all (CP 2.92, 2.276). Peirce says that the genuine icon "does not draw any distinction between itself and its object" since it is a sign by virtue of its own particular qualities (CP 5.74, 4.447). He calls such an icon, which is a sign merely of its own qualities, a rhematic *qualisign*. As a sign undistinguishable from its object in this way it is **a self-referential sign**. (Nöth 2003: 385)

I had no idea that a genuine icon might be related to what Ekman and Friesen (1969b: 60) designate with a somewhat clumsy term "intrinsic coding": "An intrinsic code is in a sense no code in that the act does not stand for but IS its significant; the meaning of the act is intrinsic to the action itself." I'm not very well versed in peirceanese, but notions such as "degree zero of semioticity" and "a self-referential sign" seem to indicate towards Lotman's understanding of repetition as a kind of metaphor. This is of course different from intrinsic coding, but I think this could also be related to Bakhtin's (1984: 221) treatment of word "echo": "The devil shouts into Ivan Karamazov's ear Ivan's very own words, commenting mockingly on his decision to confess in court and repeating in an alien tone his most intimate thoughts." But here the repetition is distinguishable due to its "tone" - it is not a genuine icon. Because I don't have any other mentions of genuine iconicity in this blog I'll briefly look elsewhere. For example, there is a whole book dedicated to iconicity in language, titled *The Motivated Sign*. It contains an article by Winfred Nöth titled "Semiotic foundations of iconicity" and the paragraph about genuine iconicity goes as follows:

> A *genuine icon* is more than merely similar to its object. It fulfils its semiotic function "by virtue of a character which it possesses in itself", so that the genuine icon "does not draw any distinction between itself and its object" says Peirce (CP 5.73-74) and concludes: the genuine icon "is an affair of suchness only". **Sign and object merge in one** (Santaella 1995: 143), and the genuine icon turns out to be its own object, referring to nothing but itself (cf. CP 2.230). We are thus confronted with an autoreferential or self-representing sign (Ransell 1979: 57). Peirce summarizes these characteristics of genuine iconicity when he states that the pure icon is a sign "by virtue of its being an immediate image, that is to say by virtue of characters which belong to it in itself as a sensible object, and which it would possess just the same were there no object in nature that it resembled" (CP 4.447). (Nöth 2001: 19)

I'm not sure if this improves the situation, because there seems to be no example. This is a common case with Peircean semiotics, I think, because so much of his writings are about phenomena that are arrived at through logic

and some of these phenomena cannot even occur outside of abstract models. In the following paragraph, he says: "No actually produced icon can be a genuine icon." (*ibid.*, 19) and that the articles in *The Motivated Sign* are all actually about Hypoiconicity. So, yeah, it seems that we're talking about something that doesn't actually occur. Right-o. The reference goes as follows: *Nöth, Winfried 2001. Semiotic Foundations of Iconicity. In: Fischer, Olga and Max Nänni (eds.)*, The Motivated Sign: Iconicity in Language and Literature 2. *Amsterdam: John Benjamins Publishing, 17-28.* I'll return to the *SSS* article now.

> Genuine icons are not a class of objects, they are phenomena that create **a particular way of seeing** without relating the object of attention to something else. Peirce describes how in the contemplation of a representational painting the picture may lose its referential nature and become transformed from a sign with reference to a genuine icon without:
>
> > Icons are so completely substituted for their objects as hardly to be distinguished from them. [...] So in contemplating a pairting, there is **a moment when we lose the consciousness that it is not the thing**, the distinction of the real and the copy disappears, and it is for the moment a pure dream - not any particular existence, and yet not general. (Peirce, CP 3.362)

Once **a picture is thus contemplated** in total disregard of its referent, it is no longer a hypoicon, but a genuine or pure icon. The process comes close to what the tradition of aesthetics has defined as the autonomous or self-referential function of art. (Nöth 2003: 385)

Aha! I jumped the gun on proclaiming this a non-occurring phenomenon. This is actually a quite interesting phenomenon and curiously I have experienced it in terms of music. It is that dreamlike state when you listen to music so intently that you get "swallowed up by it" or in T.S. Eliot's terms you become the music while the music lasts. This is very difficult to describe - much more so than in the case of visual signs. The nonverbal implication is theatrical. You experience genuine iconicity when you get so invested in the play on the stage that you forget that it is a stage and the people are actors and it becomes something that *is as such*. In this sense the remark about "suchness" makes perfect sense - you forget the "extrinsic" code and view it as if it were intrinsically coded - you let go of the fact that people are performing a script and view it as it is, as if it were occurring as such (and you just happened to observe it). Oh wow, there's an interesting implication for paranoid-schizophrenic discourse (if we turn the relationship here between sign and object around): the "crazy person" may let go of the fact that stuff happens "as such" and may consider that everything everyone else does may be scripted (as in *The Truman Show*). So, I digress, genuine iconicity and phenomena that one may arrive at through it can be quite interesting. I'll look at one more external source:

> The criteria of "similarity" and "signifying by one's own quality" are not coextensive. Instead, they account for a difference in the degree of the iconicity of the sign to which they apply. A sign by likeness in the degree of the iconicity of the sign to which they apply. A sign by likeness does not only signify by its own qualities but also by other features. It is therefore less iconic. Onomatopoetic words testify to this rule since they differ from language to language and, in this respect, they are symbols, despite their iconicity. A sign that signifies only by its own qualities would be the most iconic sign, a "pure icon" (CP 2.92, 1902), whereas the sign by likeness is not a "pure icon" but a "hypoicon" (CP 2.276, 1902). For example, in as far as a painting follows the conventions of its genre, it is not a genuine icon, but a hypoicon. **Pure iconicity is an idealized degree of iconicity which can never be reached completely but only by approximation.** Under the influence of its object, the sign cannot signify exclusively by its own quality, since signifying an object already means being under the influence of otherness. Peirce gives the example of a portrait: no portrait signifies on its own because it is painted or photographed under the direct influence of the person which it represents. Such a portrait is a (hypo)icon because of its similarity to the portrayed person, "but, in fact, it is not a pure Icon, because **I am greatly influenced by knowing that it is an effect**, through the artist, caused by the original's appearance, and is thus in a genuine Obsistence [i.e., 'indexical'] relation to that original" (CP 2.92, 1902), and this kind of influence by otherness makes the same portrait an indexical sign. (Nöth 2008: 83-84)

Here the influence of "knowing that it is an effect" seems to be heavily related to what was also nated by Mitchell (1986: 17; emphasis in the original), namely that "an image cannot be seen *as such* without a paradoxical trick of consciousness, an ability to see something as "there" and "not there" at the same time." Lotman's "formula of art" is equally related to this trick or effect. The implication for nonverbal behavior here, I think, is related to dissemling or "faking facial expressions". There's a whole theory of iconicity in facial expressions that could be built on this, but the easyest example would one that relates somewhat to the topic at hand: when we see a large billboard on the side of the *Kaubamaja* that depicts a smiling female model then we let it convince us that the woman is actually happy (and, so should we be, and go buy whatever she is wearing and stuff). But when approached critically, we see a model whose job it is to convince you of her joy and when you know what to look for you may notice the painful awkwardness in her demeanor, the masked dissemblance, or whatever (I don't like this kind of use of language). In any case when you "overcome" the effect then it becomes plainly obvious that the facial expression of joy is feigned. Then again this is not the aspect we are supposed to study and it feels weird arriving at "I know that the female model is not actually happy, but I clearly see that her expression is joyful." If this line of inquiry be traced we would end up in a very uncomfortable area of nonverbal behavior. Let's just let it be (for now, at least). The reference: *Nöth, Winfried 2008. Semiotic foundations of natural linguistics and diagrammatic iconicity. In: Willems, Klaas and Ludovic De Cuypere (eds.)*, Naturalness and Iconicity in Language. *Amsterdam: John Benjamins Publishing, 73-100.* And the reference to Lotman's formula of art, "I know that it is not what it depicts, but I clearly see that it is what it depicts." is: *Lotman, Juri 2011. The place of art among other modelling systems.* Sign Systems Studies *39(2): 249-270.* (link to PDF). Back to Nöth's *SSS* article now.

> The shift from a hypoiconic seeing of pictures to seeing pictures as pure icons is evidently what has happened in the historical revolution of modern art, where abstract and otherwise non-representational pictures have become liberated from the bonds of their referential objects to function as autonomous compositions of colour and form in which **the difference between sign and object has been obliterated and meanings have become mere possibilities**. (Nöth 2003: 386)

This is brilliant. The girl who paints only blues and greys because that's how she feels throughout the days is not representing something that is a concrete object, but a whole range of possibilities of objects. As Firstness implies in terms of interpretants: she is signifying emotions (not actions, e.g. facial expression, or ideas). If she were to represent emotions through facial expressions and just painted a sad face, this would already be Secondness - *otherness* with an existential quality (there *is* a face), while the colours blue and grey combined in seemingly random ways (she might have her own style or technique for painting blues and greys) don't represent anything concrete or existing. This example also works because Peirce talks about *qualisigns* with an example of "redness". Her paintings signify "blueness" and "greyness", which have connotations of sadness in our culture - so, alas, there is a component of symbolism and we know that this, too, is not a case of genuine iconicity but of Hypoiconicity. This is beginning to make a lot of good sense.

> Prototypes of pictures that have become iconic qualisigns are monochrome paintings and minimal art. These are probably the works of art which have negated most radically thereferential object of the pictorial sign. Any reference to the world of material things, living beings, and symbols is programmatically eliminated. The pictures are reduced to pure forms and colors that refer to nothing but to themselves. (Nöth 2003: 386)

Exactly.

> Besides monochrome paintings, a very different kind of picture belongs to the iconig qualisigns, pictures that evince complete chaos without any recognizable principle of composition. Such pictures with **lines, forms, and colours** never seen before are free from any stylistic principle of visual coding and exhibit nothing but their own qualities. What such pictures have in common with monochrome pictures is that nothing is similar to them, and precisely because of this, they can be similar to everything. (Nöth 2003: 386)

OMG. I was just about to discuss this at length. Good thing I decided not to step one step forward and explain something in my own terms before reading what Nöth had to say - this happened with such exactitude with the last quote that "Exactly." pretty much captures it.
Here I have to put forward something personal. I like the lyrics "She loved to paint, nothin' in particular / Just blues and greys, that's how she felt throughout her days." because I've done that and felt that. There was a time in my life when I was on work exprience (*ettevõttepraktikal*) at TÜ Multimeediakeskus and I guess I was depressed, because I purposely made life-choices that I now regret (with the aim that I would some day regret them) and I spent most of my days with Inkscape, drawing *lines*, *forms*, and, instead of *colours*, shades of grey. I was inspired by one of my favourite albums, *The Grey Space* by Horrorshow (specifically with the track that is named after an anti-depressant that resembles my username: Celapram). … After a long and fruitless search after a too-well-disguised-for-even-myself-to-find deviantart account I finally found an example of that incredibly large picture in one of my old blogs. This is but a small piece of the whole picture which was finely detailed even when printed out on A0 paper (poster size).

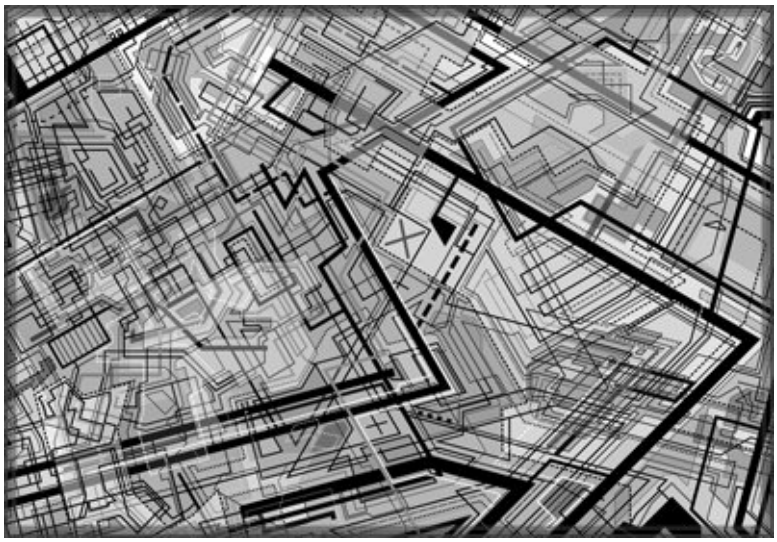

I enjoyed doing this because it somehow captured what I was feeling: complicated and unintelligible, in a "there's something there you may never come to understand" kind of way. When people saw what I was doing they guessed or proposed that I was drawing a map for a non-existent city metropolis or something. I wasn't. I was drawing lines, forms and shading them in grey because it was just something to do. I was just a kid trying to make something beautiful.

> Once more the question arises whether and how such pictures can be signs or whether it is a semiotic contradiction to consider pictures without referents in the traditional sense as signs. In the framework of Peirce's semiotics, such a contradiction does not arise, since it takes into account the possibility of self-reference in signs. As we have seen, a sign can be its own object (CP 2.274). According to these premises, **non-representational paintings are self-referential signs whose objects is in their own structure, colours, light reflections, and shadings, which constitute a system of chromatic and formal reference existing between the pictorial elements only.** (Nöth 2003: 376-377)

Yet again, spot-on! The "reference" in my grey chaotic space was between the lines and forms themselves. I was mostly considering the distance between parallel lines and the visibility of intersections.

> However, non-representational pictures are not only signs insofar as they are self-referential. There are other respects in which they are signs. First of all, they are signs insofar as they belong to the genre of painting. In this respect, they want to convey, so to speak, the message: "I am a work of art (and not some other rectangular surface that happens to be yellow)." Furthermore, such paintings inevitably refer

> to previous and current styles or trends in art, even if they are opposed to all of them. Finally, **if nothing else seems to be meaningful, at least the title of an abstract picture certainly conveys meaning to the painting.** (Nöth 2003: 388)

I was just thinking that non-referential pictures convey their signification in conjunction with a text that explains or otherwise indicates at a concept, feeling or action. I don't know how to call it, but what I have in mind are the texts that go alongside artwork in museums, with the artist's name, the title of the work and some other information about it (a co-text that gives con-text; a verbal excerpt that reveals a concept).

> The prototype of pictures which are predominantly iconic sinsigns is probably Action painting. Jackson Pollock's Action paintings evince singularity and individuality insofar as they show indexical traces of the painter's presence in the picture. His expressive pictorial gestures visualize the movements of his hand, his paint brush, and they show the traces of his paint pots in the process of painting. (Nöth 2003: 288-289)

Sounds similar to Acconci's *Run-Off* (Dworkin 2001: 100) in that both use the body, without the extension of a paint-brush or any other artifact, to make marks on the canvas.

> The subdivision of genuine pictorial icons into qualisigns, sinsigns, and legisigns, which focuses on the na-tureof the pictorial sign as such, made it possible to distinguish three major trends in non-representational painting. (Nöth 2003: 390)

Hmm, I missed these. Let's re-read. The *iconic qualisign* applies to non-representational art (whether monochromatic or chaotic); the *iconic sinsign* would be something Pollock's Action painting - something that shows "indexical traces of the painter's presence in the picture" - or Duchamp's "found object" which would be rubbish without the artist's signature; and *iconic legisigns* apply to art that follows "a chromatic and geometrical morphology and syntax" and "whose validity is not only restricted to this particular picture". Although Nöth notes in the conclusion that he had to exclude the study of pictorial interpretants from this article, he nevertheless followed the phenomenological categories of interpretants. That is: *iconic qualisigns* are related to emotions (in my example with blueness has emotional connotation of sadness); *iconic sinsigns* are related to actions ("Action" painting); and *iconic legisigns* are related to cognition (one must *know* and be *aware* of and *think* about "visual laws to the colours and forms" in order to apply them).

Nöth, Winfried 2006. Yuri Lotman on metaphors and culture as self-referential semiospheres. *Semiotica* 161(1): 249-263.

> Yuri Lotman describes metaphors and culture as semiospheres or 'semiotic spaces.' This account of metaphors is self-referential insofar as it is itself expressed in the form of a metaphor. Moreover, accord-ing to Lotman, cultures in general are self-referential systems insofar as they tend to define themselves and evince isomorphic semiotic spaces at mutually inclusive levels and metalevels. Lotman describes semiospheres on the basis of dualisms, levels, stratifications, and spatial opposites that exemplify the Tartu semiotician's theory of the duality of the discreteness of semiotic spaces and their verbal represen-tations versus the continuity of physical space and of pictorial representation. (Nöth 2006: 249)

This abstract is so boring that I actually went ahead and made a video of it in the style of Boring Books by the youtube user bookofjokes with background music by Alvin Lucier. Mine is crappier:

IFRAME: //www.youtube.com/embed/ _RqmCtsQpas?rel=0

And doesn't really capture teh eeriness of boredom well. At least I got to try out video software on Ubuntu.

> Yuri Lotman develops his semiotics of culture in a language full of spatial metaphors. (Nöth 2006: 249)

I thought that was because in the 1960s he tried to create literary typologies inspired by topology.

> His images are not without poetic qualities; some of them imply inconsistencies, lead to catharseses, or result in enigmatic logical paradoxees, as in the aforementioned epigraph and in other similar passages, such as: 'Thought is within us, but we are within thought,' or 'the world is both within us and without us' (1990). Such enigmatic paradoxes in Lotman's semiotic rhetoric reflect a view of culture as **a self-referential system in which semiotic spaces are embedded in more encompassing isomorphic spaces of cultural semiosis**. (Nöth 2006: 250)

The reason I found the abstract to be so overwhelmingly boring is that what we have here is something similar to the "bad writing" of French philosophers.

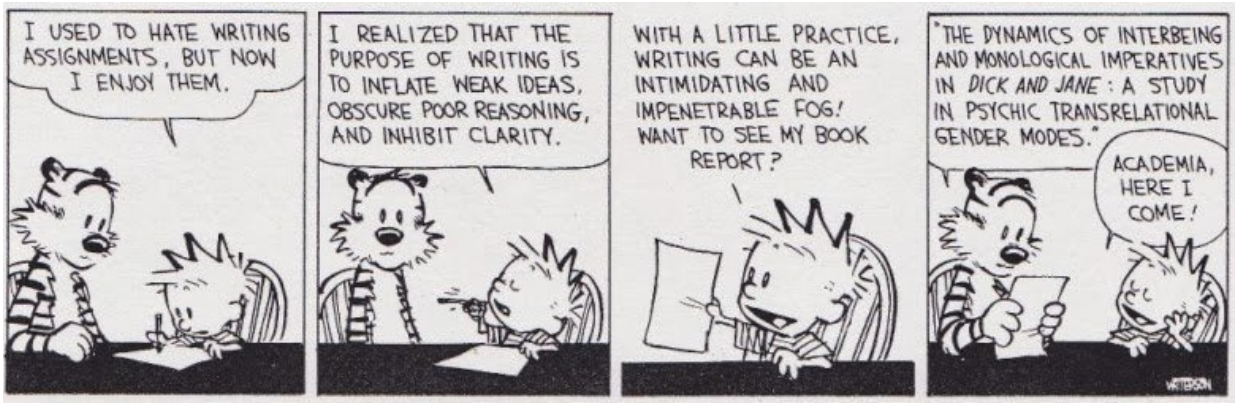

Oscar Wilde wrote: "The highest as the lowest form of criticism is a mode of autobiography." My criticism here consists merely of me expressing that I have no clue what to think of "isomorphic spaces of cultural semiosis". The implications of this statement seem unfathomable to my limited mind. I used to think I knew what isomorphism between texts, codes and cultures meant. And now I'm not sure how to differentiate *isomorphism* and *isologism* (I really should contact Grzybek), not to mention *isotopy* and *homotopy*, which would seemingly appliy better for "semiotic spaces". All of this is murky for me.

> A first self-referential loop in Lotman's theory of the semiosphere arises from the fact that the Tartu semiotician himself has a theory of metaphor, a theory which not only serves to describe the metaphors of poets and novelists, but also the ones of Lotman's own semiotic prose. (Nöth 2006: 250)

Here it seems that Nöth went the way of Ctrl+F, that is, searched every instance of self-referentiality related to Lotman and the semiosphere model and wrote on that. I can't blame him, because I have done the same, repeatedly... But it does say something about the style of writing. I am unable to spell out the implications at this point, again (I'll write it off as an effect of my fever).

> Even animals may communicate metaphorically. For example, a sexual gesture which one animal produces to indicate submission instead of sexual stimulation is a gestural metaphor (cf. 1990).
> It is no mere coincidence that the semiotician who creates so many spatial images proposes a theory of metaphor in which the opposition between discreteness of the signs in verbal discourse and the continuity of **nonverbal visual space** plays an essential role. (Nöth 2006: 250)

What bothers me about this - what makes this "boring" so to say - is that I should already know all of this. I know about the few places where Lotman speaks explicitly of animal behavior (Lotman 2009: 27-38) and where he discusses the discrete/continuous distinction thoroughly (Lotman & Pfotenhauer 1975 [1973]). And yet I do not recall "sexual gestures" as metaphors in animals and can't imagine what is metaphorical about them; nor am I able, at this moment, to fathom the exact signification of "nonverbal visual space" - isn't everything visual and spatial, at it's core, nonverbal? Even written text is nonverbal until a *language-interpreter* such as a literate human being comes along. Today of course we can probably also speak of some computer systems as *language-interpreters*, thanks to OCR. Robots can read, can't they?

> Lotman emphasizes the essential difference between discrete and nondiscrete texts and porstulates the impossibility of their mutual translatability, since 'the equivalent to the discrete and precisely demarcated semantic unit of one text is, in the other, **a kind of semantic blur** with indistinct boundaries and gradual shadings into other meanings' (1990: 36-37). (Nöth 2006: 251)

Here I would argue against the impossibility of mutual translatability. It is not impossible, merely improbably. It may be impossible to translate complete works and texts from verbal to nonverbal or vice versa and back again and receive the same output. But this untranslatability is not absolute and on the lower levels there are elements which can be so translated. Ekman and Friesen called these emblems and - as I learned at the summer school of semiotics this year - Sebeok developed this notion further as "highly formalized symbols in the visual mode". The key word here is "formalized", because what enables us to translate certain elements perfectly is that they are conventional. That is, besides a semantic blur there exist pockets of semantic clarity, however limited it may be.

> However, the dilemma of untranslatability between incompatible semantic spheres, according to Lotman, **can be overcome by means of metaphors**. Metaphors can serve as mediators between the two spheres of the human mind. (Nöth 2006: 251)

Wow, yeah, I can agree with that. In this light it makes sense why there are so many bodily metaphors. Danesi's discussion in his 2013. paper "On the Metaphorical Connectivity of Cultural Sign Systems" (*Signs and Society* 1(1):

33-49) seems to be on point here. Conceptual metaphors are, according to him, "a connective system of meaning" - they connect these different semantic spheres, verbal and nonverbal. I'm most interested in what he calls bodily representations, but I should read what else he has to say about it, because the examples I gathered from him are somewhat limited.

> Although the results of such mediations between the spheres of discreteness and continuity are never 'precise translation' but always only '**approximate equivalences** determined by the cultural-psychological and semiotic context common to both systems' (1990: 36-37), the resulting loss in precision does not merely mean a loss in the course of translation, since '"illegitimate" associations' which they create 'provoke new semantic associations' (1990: 36-37). This is why a metaphor is more than a mere rhetorical ornament. (Nöth 2006: 251)

Danesi writes about this "approximation" that the metaphor is connected interpretively/semiotically "as a consequence of the metaphor being distributed thoughout the cultural network of meaning. The latter can be called a "distributed sign" (DS), for lack of a better term..." (Danesi 2013: 35).

> Since semiosis not only takes place in real space, but certainly also in mental space as well as in time, Lotman may have recognized the weakness of his strong argiment for the nonmetaphorical and material nature of the semiosphere when, in his book of 1990, he omitted any reference to the noosphere and also of the material nature of semiosphere. In retrospective, both Vernadsky's and Lotman's strong arguments for the noosphere and the semiosphere as nonmetaphorical spaces seem to have been **a concession to the ideology of orthodox Marxist philosophy** which required the sphere of ideas to be based in matter and not in a sphere of mere ideas. (Nöth 2006: 252)

In still questioning whether this is also the reason why Jüri Saarma's article on the biosphere, technosphere and psychosphere (1979) discussed psychological well-being in very material terms of nutrition intake (*tarvilike ainete pidev juurdevool*) and waste management (*jääkproduktide äravool*) in the brain.

> If metaphors can be found in science and poetry and even in the gestures of animals, the question arises as to **why Lotman did not go one step further to postulate an ubiquity of metaphors which extends to everyday verbal and nonverbal behavior, too.**. (Nöth 2006: 252-253)

Maybe he foresaw the fruitlessness of this approch in, for example, one of his self-proclaimed students who today rant about the semioticity of everyday behaviour (e.g. whatever this is).

> Lotman's semiotic universe is one of levels, strata, and hierarchies based on the foundation of dualisms which begin with the axiom that 'against the background of nonculture, culture appears as a *system of signs*' (Lotman and Usponskij 1974: 211). (Nöth 2006: 256)

I thought about something like this when I came across a tumblr gif image series which depict a Japanese "embassador of kawaii". What is clearly visible from these images is that the universal expression of joy on the face of the girl is wiped away as it gives way to a neutral and controlled "kawaii" face. That is, the "noncultural" universal expressions of emotion are substituted with a display rule, a cultural expression of sentiment (in this case a mixture of uniqueness, cuteness and edgyness). Behold:

…because a natural expression of joy is not unique, cute or edgy; no Sir! A lifeless doll-like expression is soooo much better (it is "cultural").

> At the root of Lotman's universe, there is a fundamental dualism between the semiotic and the nonsemiotic. Human semiosis, marked by this dualism, begins with the distinction between the two spheres:
>
> > Any act of semiotic recognition must involve the separation of significant and insignificant ones in surrounding reality. Elements that, from the point of view of that modeling system, are not bearers of meaning, as it were do not exist. The fact of their actual existence recedes to thebackground in face of their irrelevance in the given modeling system. Though existing, they as it were cease to exist in the system of culture. (Lotman 1990: 58)

lotman not only sets up his dualistic distinction between the semiotic and nonsemiotic world but goes on to distinguish between levels and metalevels within the sphere of semiosis, again the binary principles. (Nöth 2006: 256)

What we have here is yet again implicitly the connection between *signification* and *significance*. A whole approach to nonverbal behavior could be built upon this basic idea, because it may very well reveal the differences in nonverbal behavior throughout different historical periods. For example, the christian medieval times denied the body (because it was the playground of the devil) and thus denied any possibility for studying the human body and it's expressive functions (the history of knowledge of nonverbal behavior skips the middle ages, so to say, jumps from Cicero in the ancient times to Bulwer in the renaissance). But today with our ever-pervasive embrace of everything visual, there is a lot of attention being paid to the body. The moving images above prove this point well - with youtube and moving GIF images, a japanese girl can teach the whole world how to make a facial expression that used to be known only in her own culture. She's teaching us not only to make the expressio but to recognize it and label it (as "kawaii"). That is to say, she brings the "kawaii" expression to our reality - it becomes significant. Girls have always made beautiful faces, and big eyes and high tonus in the facial muscles has been a part of that. But now you have a word and an association for it.

> semiospheres create their own metasemiosphere in a self-generative and self-referential way. They do so within their very center with the purpose of the self-stabilization of the cultural system (1990: 128): 'Whether we have in mind language, politics or culture, the mechanism is the same: one part of the semiosphere (as a rule one which in part of its nuclear structure) in the process of self-description creates its own grammar... Then it strives to extend these norms over the whole semiosphere.' **Modes of social behavior, for example, are self-descriptively stabilized by means of books or etiquette** or legal codes; languages are controlled by means of normative grammars; the architectural space of a capital depicts the relationships of political and cultural power in the whole country, and in this sense, it is not only a product of culture, but also its self-description. (Nöth 2006: 261)

And because very few young people actively read books and still fewer read books on etiquette, the main stabilizer of social behavior in modern times have become the internet memes, like the moving GIF images above. According to tumblr, over 50 000 people have shared or liked this image series (one may only speculate how many more have actually seen it). P.S. The signature of this image series is "Kyary Pamyu Pamyu promotes Cool Japan in US" which may hint at a "nuclear structure" in itself.

4.10.2 The Web on The Meaning of Culture (2013-10-04 00:34)

I'm going to make another exception (these have been frequent in this blog lately) and "research" a book thoroughly before acquiring and reading it (...thoroughly). I have ordered John Cowper Powys's *The Meaning of Culture* via Interlibrary Loans and intend to take it quite seriously. I am, still, a student of culture theory and I happen to believe

that every cultural theorist should acquire one special author whose theory of culture will be the hallmark of their own thinking of culture (I won't explain this odd belief now, but I might in the future). Powys published *A Philosophy of Solitude* in 1933 and *The Meaning of Culture* only a few years earlier, in 1929. For posterity I'll remark that I found *A Philosophy of Solitude* by googling for "a philosophy of solitude" (just after trying "a semiotics of solitude" first, of course). It was dumb luck that Powys came up, ney, that he had written such a book. I am a bit skeptical if this next book will be what I think it is, because the meaning of culture is an ambiguous issue and I couldn't stand one book about culture by Alfred Schweitzer at all, so I worry if I will like this. That's why I'm going to prepare myself first.

On 'The Meaning of Culture' by John Cowper Powys

> ...by the mid-1920s, advancements in film and radio provided **new alternatives for cultural enrichment and entertainment**...

The very same could now be stated about the internet and digital media, which has provided incredibly innovative alternatives for cultural enrichment and entertainment. This is just something that cannot help but to change with advancements in technoculture.

> [Everett] Martin organized lecture series, small group discussions, and study groups on a wide variety of topics. He was best known for **taking often abstruse material and making it available to a heterogeneous audience**, and for understanding the need to write for adults striving to move beyond the boredom of their work and their everyday lives.

This is something I would like to be known for. Powys's book is one example of such abstruse material.

> They [Warder and Peggy Norton] had a huge success with Everett Martin's book on education, *The Meaning of a Liberal Education*, selling 15,000 copies, and they wanted a 'companion volume on culture.' They approached Powys who had been giving lectures on **the Art of Self-Culture** for many years. He had also written a little-known pamphlet for Haldemann-Julius in 1926 entitled **The Secret of Self-Development**, which contains many of the ideas to be found in The Meaning of Culture, albeit in truncated form.

Now this is a Powys I recognize. *Self-culture* sounds like a notion I could embrace. *The Hermeneutics of the Subject* by Foucault was, after all, approaching this same concept - *self-cultivation*.

> Powys had the idea that 'this sort of book ought to have a good academic sale over here if no better than that.' In fact, it had little academic sale but it proved hugely popular with 'the common reader' and was one of the few books of his that remained in print for many years.

Luckily "every meaning has it's homecoming" as Bakhtin suggested, and even *The Meaning of Culture* will have it's academic homecoming if I manage to find something of use to me on its pages.

> Eighty years later, in this time of recession, the book is just as relevant. Not just to the young man or woman on the dole or in a dead-end job, but to everyone who struggles to find some way of dealing with **a world they did not make**.

Indeed this is something that everyone in society will have to contend with in some way or other.

> What it behoves culture to do is **to save the individual** in the midst of this industrial hubbub and **endow him with enough peace of mind to breathe, to look round, to look forward and backward, to take stock of his emotional and intellectual resources and to see where a calm happiness can still be found**. And such an individual man or woman, carrying to a comfortless job through clanging streets the cheapest of old school-editions of some immortal book, can mount the stairs of his secret psychic watch-tower and think the whole antheap into invisibility.

This is a kind of prosaic style that must be gotten used to. It may even be possible to sythesize these notions into more familiar ones (perhaps those of semiotics). Emotional and intellectiual resources (along with energetic resources) can be framed in terms of Peirce's interpretants, for example. That the individual needs saving might sound like a christian motive, but the part about breathing and being conscious of one's immediate environment and "place in time" is very much akin to a "psychedelic" type of writing which is evident olse in *A Philosophy of Solitude*.

The Meaning of Culture: Amazon.co.uk: John Cowper Powys: Books

> John Cowper Powys could never be straightforward or orthodox but here he sets off with a useful purpose.

His style of writing is indeed anything but straightforward and he does seem like a "nonconformist" type of person, from what I've read, but I see him embarking on a useful purpose in *A Philosophy of Solitude* as well.

> The book is in two parts: **Analysis of Culture** which deals with, in separate chapters, Philosophy, Literature, Poetry, Painting and Religion: **Application of Culture** which covers Happiness, Love, Nature, The Art of Reading, Human Relations, Destiny and Obstacles to Culture.

I wonder if this distinction could be applied to cultural semiotics as well? For example, on the one hand place the subfields of cultural semiotics: semiotics of literature, semiotics of poetry, semiotics of art, and semiotics of religion (there seems to be no need for a "semiotics of philosophy", though); and on the other hand, the material which these subfields approach: nature in culture (ecosemiotics), reading of nature (ecocriticism), sociosemiotics (human relations), etc. This doesn't seem very feasible or useful, but it was a neat thought-exercise.

> Mr Powys describes for very reader **that citadel which is himself**, and explains to him how it may be strengthened and upheld and on what terms it is most worth upholding...

I have an inkling that there may be a lot about the relationship of *self* and *culture* in Powys's book.

> George Steiner has made the bold claim that his works are 'the only novels produced by an English writer that can fairly be compared to the fictions of Tolstoy and Dostoevsky'.

With such a glowing review I am tempted to someday read his novels as well.

John Cowper Powys - Wikiquote

> One always feels that a merely educated man holds his philosophical views as if they were so many pennies in his pocket. They are **separate from his life**. Whereas with a cultured man there is no gap or lacuna between **his opinions and his life**. Both are dominated by the same organic, inevitable fatality. They are what he is.

The difference seems to be between achieving a degree, for example, merely for the sake of receiving a degree as if it were a sort of intellectual capital ("Take me seriously, I have a degree!") and between the truly cultured man who *lives* his knowledge, whose life revolves around his knowledge, who *is* his knowledge.

> "The meaning of culture" is nothing less than **the conduct of life** itself, fortified, thickened, made more crafty and subtle, by contact with books and with art.

Thus, on the one hand, culture is "a total way of life" and on the other hand it is "fortified, thickened, made more crafty and subtle" by means of so-called "high culture" resources - books and art.

> Love, in spite of all rational knowledge to the contrary, is always in the mood of believing in miracles.

I recalled this: "Love is a holy mystery and ought to be hidden from all other eyes, whatever happens." (Dostoyevsky 1992: 67)

> The love that interferes and knows not how to leave alone is a love alien to Nature's ways.

Oh you, philosopher of solitude! But then again it seems to be true - clinging to a loved one will wear the love out fast.

> We are all creators. We all create a mythological world of our own out of certain shapeless materials.

And thus we find a social (or cultural?) constructivist in Powys.

Chakravorti, Sandhya 1966. *The Meaning of Culture* by John Cowper Powys. *Indian Literature* 9(1): 93-95.

> John Cowper Powys, in the words of his contemporaries, is 'a living philosopher abounding in wisdom and beauty.' His words have a bewitching power, his vigour, humour and imagination infect the reader, who finally agrees with the author that **the recreaction of the mind on lines selected by itself is the very essence of culture**, and that, as such, **true culture was, is and ever will be personal, individual and anarchistic**. (Chakravorti 1966: 93)

Oh wow. So Chakravorti sees in Powys... Freedom! I'll keep an eye out for this suggestion, that true culture is idiosyncratic, in *The Meaning of Culture* then. It does seem to fit his philosophical *modus operandi*.

> CQWhat has been suggested in this part of the book is **a view of culture**, by no means the only possible one, **wherein education plays a much smaller part than does a certain secret, mental and imaginative effort of one's own**. (Chakravorti 1966: 93)

I wholeheartedly agree with this view. It also falls in line with Arthur Bannister's critique of Tartu Ülikool and his self-education in Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis*.

The Meaning of Culture by John Cowper Powys | LibraryThing

> ...as Powys describes it, "culture" is not a matter of showing off your good taste, or mastering a prescribed syllabus of classic works, but of cultivating **an attitude of receptive contemplation in your everyday life.**

Librarything user named hauptwerk has written the most extensive review available on the web. This passage suggests that Powys is aware of the connotation and does not endorse the "high culture" definition of the word, but rather a "total way of life" of a person with an "open mind".

> Powys discusses several contexts for the development of this **cultural sense**, of which the most important being **nature and reading**. The solitary contemplation of a pastoral scene is for him the prototypical cultural experience, bringing the individual self into **contact with the "not-self"** and thus encouraging a sense of awe and mystery. Books are likewise an essential part of culture, because they treat the mysteries of life, love, and death.

Thus it seems that the "not-self" aspect has been a part of culture theory for a long long while. In this case the "not-self" seems to be nature, just as it is in Lotman's Rousseau-inspired theory. I'm interested if this "cultural sense" is just a turn of the phrase or if it is an actual notion and whether Powys writes about a "culture sense" similarly as some today speak of "social nerve" or something like that.

> For this reader, the book is somewhat marred by some odd, fuzzy metaphysics. We read, for example, that "What we call Nature or the universe is a congeries of mysterious units of energy, each with a material side and a psychic side, which are perpetually, by an ultimate and absolute movement of their essences, creating new worlds. Thus **there are as many separate truths or illusions as there are units of apprehension or bubbles of transitory being**." Umm, yes.

hahahahahahah. Apparently this reviewer does not recognize Jakob von Uexküll' *Umwelt* theory in this. I'm quite sure Powys has many fuzzy and odd metaphors, but this example is simply great! It means that one can be on the lookout for talk of *Umwelten* in *The Meaning of Culture*.

> On many pages I felt **a shock of recognition** as I saw, put into words, a feeling that I had experienced dozens of times but never succeeded in describing.

I experienced this already with *A Philosophy of Solitude*.

Light for the Way: The Meaning of Culture - John Cowper Powys

> ...the deep symbolic meaning of such objects as a plough, a sword, a grindstone, a windmill, a boat, a cradle, a coffin... the friendliness of wind-tossed smoke, arising from hearth or chimney... [...] ...rivers and highways that carry old legends, old memories, old tragic transactions into the unborn future... All these things and the emanations proceeding from these things, possess some mysterious quality in common; and it would seem that **this quality cannot be named by any other name than that of *the poetical element* in life**.

Oh wow. This probably originates from the *nature* part of the book. The implication, that life itself has a *poetic element* about it, could be put to some good use in cultural semiotics.

On the Meaning of Culture | Fourcultures

> Technology publisher Tim O'Reilly sees this as a strength, since it's part of what gives an individual or an organisation a personality.

> "Great companies always have this sense of authenticity, while "me too" companies have a culture made up of the latest management fashions."

But it can also be a great weakness. Having matched one's opinions to one's life and one's life to one's opinions it then becomes next to impossible to see the life that exists beyond the opinions, or the opinions that exist beyond the life.

This was this blog's reply to Powys's excerpt about how "a merely educated man holds his philosophical views as if they were so many pennies in his pocket." I think Tim O'Reilly's contention applies to a lot of things. I'd say that this applies to universities and imply that Tartu University has a sense of authenticity while many new modern universities are almost carbon copies of other new modern universities. And I'd also say this about students or theoreticians. There are those who have a sense of authenticity, either because of their unique research object, eclectic sources or just their attitude, and there are those who, as Colin Cherry warned, "regard the science of the day as finality" and do whatever it is that everyone else do, because that seems to be the only viable thing to do at that moment.

> Powys nicely put his finger on exactly the point that Cultural theory seeks to expose: the point at which we abandon our ideas of opinion or philosophy and resort to the claim that 'this is how the world *really* is'.

I have seen this in one of my not-so-adequate lecturers, who self-confidently misinterprets some well-known psychological theories and makes wild claims about reality that are based on those misinterpretations.

Fortner, Robert S. 2005. *Radio, Morality, and Culture: Britain, Canada, and the United States, 1919-1945*. Carbondale: SIU Press.

> This in the great struggle between culture and destiny … culture will be constantly at war with public opinion. Public opinion is always trying to democratize culture - in other words to prostitute it and change it. Public opinion … is always seeking to encourage the laterst fashions and obsessions in art, … in thought, religion and taste. Against all this, **culture stands firm**; grounding itself upon the external elements of Nature and human nature.

This excerpt is quoted in this book about *Radio, Morality, and Culture* alongside with a quote about the 19th century by Bernard Shaw, and is followed by a discussion on industrialisation and architecture. *OMG so eclectic I can't breathe.* I think what Powys is saying here is that "true culture" is well rooted (I would say in history and literature, but he makes claims for Nature and human nature), while "public opinion" (I'd like to read: "popular culture") revolves around "what's hot at the moment".

> Powys's remarks in 1929, which are quoted at the beginning of this chapter, would have been inconceivable one hundred years earlier, although they belonged to **the tradition of the Victorian cultural critics** - John Ruskin, William Morris, and Matthew Arnold. While Powys's comments were perhaps not unexpected, given the earlier concerns about the impacts of "mechanization" of cultural practice, his dichotomy - culture and public opinion - was one that would only have made sense following the introduction of radio into Britain or even North America. In Britain Powys's comments pitted civilization against popular entertainment - classical music against jazz or ballads - and questioned radio at its most basic level: was it to uphold **the moral and aesthetic values of what had come to be recognized as "the best" by the cultural elite**, or was it to pander to the masses? And this was not the first time that such a question had been asked of the media. (Fortner 2005: 3)

If I read Powys and discover that he does not conceive of culture in that quoted passage as "high culture" of the elites but as the "true culture" of the individual, then I'm not going to go easy on Fortner for confusing Powys with Adorno.

Fawkner, Harald Williams 1986. *The Ecstatic World of John Cowper Powys*. Cranbury: Associated University Presses.

> John Cowper Powys never traveled by air. He was hostile to a number of modern inventions; he considered television to be harmful to human intelligence (*LNR*, 145). (Fawkner 1986: 229)

This is an actual boox on Powys by a literary critic/scholar. In this regard - hostility towards television - Powys is akin to both Ray Bradbury and me. I don't own a television and haven't enjoyed pre-programmed/televised entertainment for a long while (athough I do enjoy watching certain shows as most young people watch them - by downleading a full season).

> John Cowper Powys often lived in extreme solitude during the time of his most intense literary creativity in the 1930s. (Fawkner 1986: 229)

This makes only sense, just as travelling between the continents by sea: more time to actually write.

> In *The Meaning of Culture*, Powys discusses erotic love in relation to personality. It is obvious, he writes, that sex and love "should affect it **from centre to circumference**" (VIII, 136). In *Mortal Strife* it is pain, not pleasure, that receives his chief attention, yet here again the mind is subject to a centrifugal motion: "The great circle of the soul is not reduced to smaller size, but it is cleansed of its duskiness and its opacity. From centre to circumperence the microcosm is washed clear" (IV, 68). (Fawkner 1986: 229)

I find it interesting that our familiar center/periphery is here centre/circumference. Also, I have still found nothing to elaborate the relation or non-relation of sphericity and circumplexity - although, to be fair, I haven't searched, too. Powys's statements on sense make sense insofar as he published a philosophical book titled *In Defence Of Sensuality* in 1930. This is all that I will quote from this book (these originate from the "notes" section), although I am tempted to read it in full some day.

Norton, David L. 1993. Equality and Excellence in the Democratic Ideal. In: Wohlgelernter, Maurice (ed.), *History, Religion, and American Democracy*. Piscataway: Transaction Publishers, 273-293.

> As Socrates long ago advised, **injustice harms the perpetrator more than the victim**. Envy and *ressentiment* are, as Nietzsche warns, a very costly indulgence. They are given up by individuals who have something important to do, because such individuals recognize that tehy cannot afford them. They become "a point of national character" (Mill's term, but my thesis) where the ordinary run of human beings are made to believe that they have no potential excellence and nothing important to contribute. In our time John Cowper Powys writes, "Conceit seals up the exploring antennae of your free sensibility. Malice and hate distract you and waste your life-energy. Possessions make you a fussy super-cargo." (Norton 1993: 290)

Plato's *Gorgias*; Nietzsche's *Ecce Homo*; and Powys's *The Meaning of Culture*. Is this an odd combination? I'm not sure. I like Socrates's advice, as I'd like it to apply to local homophobes who are becoming especially organized and try

to do injustice to campaigns that teach tolerance. But then again this advice seems like an ideal, an untrue statement. It seems so because I haven't read the actual dialogue and haven't been convinced that the perpetrator is *in fact* the one who is more harmed by his/her own injustice. The latter bit seems to be the point of Powys's quote here, as conceit ("excessive pride in oneself") does seem to "seal up" your openness to others. The other two sentences seem equaly true, although they are expressed in characteristically powysian metaphors.

Gower, Jon 2009. The mirror of the arts. In: Davies, Geraint Talfan (ed.), *English Is a Welsh Language - Television's Crisis in Wales*. Wales: Institute of Welsh Affairs, 72-79.

> As **a somewhat unfashionable writer**, John Cowper Powys, **put it** in his *The Meaning of Culture*, 'The art of self-culture begins with a deeper awareness, borne in upon us either by some sharp emotional shock or little by little like an insidious rarefied air, of the marvel of our being alive at all: alive in **a world as startling and mysterious, as lovely and horrible, as the one we live in**'. (Gower 2009: 75)

Put what? Let's scroll up.

> Wales similarly produced actors who distinguish themselves the world over - think of Michael Sheen, Anthony Hopkins, Catherine Zeta-Jones, Rhys Ifans, Daniel Evans, Matthew Rhys and Ioas Gruffudd. And with Duffy recently garnering a clutch of Brit awards and bands such as the Stereophonics making No 1 albums you'd have to admit a certain buoyancy to the arts in Wales at present. Which makes homegrown television arts product all the more important. (Gower 2009: 74)

So the marvel of our being alive at all makes homegrown television all the more important? What the actual fuck. That must be a non-sequiter. I do hope I can put Powys in better use than quoting his beautiful prose at random. God damn the media theorists who think ("somewhat unfashionable") culture theory is something to sprinkle around their text to make it seem more deep! I also take it as a symptom of post-text-editing (e.g. post 1990s and the success of personal computers) era text editing, which happens to copy and paste stuff without thinking it through.

O'Reilly, James 2010. Publisher's Preface. In: O'Reilly, James; Larry Habegger and Sean O'Reilly (eds.), *The Best Travel Writing 2010: True Stories from Around the World*. Palo Alto: Solas House, Inc., xiii-xv.

> Another of my favorite books is *The Meaning of Culture* by John Cowper Powys, in which he makes the claim that **reading creates a different kind of human being**. Travel does much the same, as you can see through the eyes of the contributors to this book. I hope some of them, and their stories, come to haunt you, just as do some people whom you meet on the road, even briefly, and who then go on to become the shades of your "**memory palace**." (O'Reilly 2010: xiv)

The previous guy should take example from this. Powys is praised, his claim is *reported* not quoted, and it is tied to something revelant in the context. Here I actually learned something about Powys's book and I am taken by the notion of "memory palace" because it reminds me of Bayard's notion of "inner book."

Powys, John Cowper 1916. One Hundred Best Books. Online Distributed Proofreaders Team.

> **The absurd idea that one gets wise by reading books** is probably at the bottom of the abominable pedantry that thrusts so many tiresome pieces of antiquity down the throats of youth. There is no talisman for getting wise - some of the wisest in the world never open a book, and yet their native wit, so heavenly-free from "culture," would serve to challenge Voltaire. Lovers of books, like other infatuated lovers, best know the account they find in their exquisite obsessions. None of the explanations they give seem to cover the field of their enjoyment. (Powys 1916)

This is an online version of one of Powys's early books. Too bad it doesn't have page numbers. Here, Powys seems to contradict his own later claim that - now I'm citing the previous quote I found - "reading creates a different kind of human being". I'll have to keep an eye out in *The Meaning of Culture* as to what he actually says in 1929.

> Strangely and wonderfully it blends itself with those other moments when the best books in the world seem irrelevant, and **all "culture" an impertinent intrusion**; but however it comes and however it goes, it is the thing that makes our gravity ridiculous; our philosophy pedantic. (Powys 1916)

And this is the other passage in this book that mentions culture. It seems that Powys is negatively disposed towards culture in 1916 - it is as-if "impertinent intrusion". Again, I'll have to see if this has any impact on his later writings.

O'Loughlin, John 2010. *Millennial Projections*. London: Centretruths Digital Media.

> "Thus the degree of beauty inherent in a phenomenon will be proportionate to the intensity of soul there?" Judith philosophically suggested.
> "That must be so," Gaston affirmed, as he took full possession of his free hand. "**If a phenomenon lacks soul, it must lack beauty**. An automobile is for that reason not beautiful but, rather, streamlined or flash. The great Welsh philosopher John Cowper Powys contended, in *The Meaning of Culture*, that **beauty is connected or associated with the poetic, which was his way of saying soul**. No car has a soul, so a car can never be described as beautiful." (O'Loughlin 2010)

I'm not so sure if the poetic is so rigidly associated with the soul that they can be approached as synonyms. But the contention does seem Powysian, from what I've gathered above. The suggestion that non-living things cannot be truly beautiful seems also somewhat acceptible. I recalled that when I was a 17-year-old rate.ee commentator, I once claimed that only girls can be beautiful and boys can only be handsome. Now I know that both terms apply to both genders. Again, I'll see if this quote holds up in Powys's discussion of the *poetic element* of life. This is, by the way, fiction I'm quoting here.

Books That Have Shaped How I Think - O'Reilly Media

> In *The Meaning of Culture*, John Cowper Powys makes the point that the difference between education and culture is that **culture is the incorporation of music, art, literature, and philosophy** not just into your library or your CV but into who you are. He talks too about the interplay of culture and life, the way that what we read can enrich what we experience, and what we experience can enrich what we read.

This seems to be a point than can be easily incorporated into a cultural semiotics. For if I wish to use "culture" in Powys's "meaning", it is relevant that *descriptions of nonverbal behaviour* or *concourse* be a part of culture and instilled (so-to-say) in literature (verbal concourse) or art (visual concourse). I'm quite sure that music (lyrical concourse) is also a possibility (I've tried "reading concourse" in one of my favourite rap albums), not to mention philosophy (theoretical concourse).

Sometimes, as with *The Meaning of Culture*, the book is a part of my **regular mental toolbox**.

Something similar is stated by the only review *The Meaning of Culture* has received at goodreads. A user named Lynda writes: "This was the first book like this I read. I was in junior high. It was a difficult read the first time, but I went back to it often. This book has had a profound effect on my life and attitudes." Obviously, there is *something* to Powys's book.

And that's it. I perused through the first five pages of google search results for this book. This was The Web on *The Meaning of Culture* - a glimpse into how Powys's book has fared in online resources. Quite well, it seems. Although "a somewhat unfashionable writer", he has influenced some people greatly and become actually something of a fashionable author to quote in media studies. I hope I will enjoy reading *The Meaning of Culture* as much or more than I did *A Philosophy of Solitude*. And it is quite possible that these will merely be an introduction into his other philosophical works (there are several) and maybe even his novels.

4.10.3 FLSE.00.148 loeng 13.10.08 (2013-10-08 19:53)

FLSE.00.148 *Semiotics and Theories of Art* loeng 2013.10.08

Today's lecture is supposed to be about **visual semiotics** and understanding the methodological difference between art theory and semiotics of art.

Gleb is replacing Indrek from now on. The only questionable part here is that Gleb is about visual semiotics, but Grigor is about semiotics of art, which this course is supposed to be about. That's my preconception.

> Cognitive semiotics (Sonneson) and spatial semiotics quarrel between each other. The relationship between visual and art semiotics is paradoxical. Up to 70 % of young researchers turn back to Panofsky's (who is more popular) methodology. His three levels are related to what we are trying to do today.

Okay.

> Few years ago Eco stresset this problem:
>
> > So semiotics has ploluted its own instrument for doing something that was already done! Obviously, having a semiotic sensitivity in proctice, many of those friends who analyzed, say, paintings of Picasso or Rafaello, said interesting things, but there was no semiotic discovery. [...] More and more people abandon the real battlefield that was the central - semiotics of cognition - to play interesting games on the easier field and they are more and more speaking of social semiotics. So they analyze now advertising, political discourse. (Eco 2012)

I don't see what this has to do with... Anything.

> [Gleb translates Uspensky from Russian on the spot:] The system of image building which it gives in painting can be studied on different levels (there are three levels). Taking account of the specific of different objects. There is also the specific of plasticity (we will call it). The most general level is that of conventional tools for temporal and spatial relations in painting or in artifact, in this case. On a more specific level some iconic signs can be observed and the third is the symbolic level. We will return to Panofsky so far is that his work is very specifically on (temporal) fine art and a huge corpus of visual material remains outside of research.

Makes no sense and when I inquire about it, I'm referred to the russian text on the slide.

> Materiality - very unclear and quite ambiguous term. Used a few times only. What does ite mean? Any idea? It is not related to the spatial/temporal existence of the object of art in a three-dimensional space. Under materiality we undestand specific aspects - authorship, style, technique, size and texture of the artifact, plus the difference in year of creation. Semiotics deals only with what is depicted.

Why are we given ambiguous terms? It seems like just more handfuls of putty.

> Sistemity

Wat?

> So the movement of understanding is constantly moving from whole to part and from part to whole. And the problem always lies in the fact thatby building concentric circles that expand **the unity of meaning**, which we understand. The interaction of the whole individuals and of the whole - each time the criterion of correct understanding. (Gadamer, 1991: 72)

I have an incling that this is going to be "general and generalizing". Hermeneutics is neat and all, but is it appropriate for the semiotics of art? It seems like another handful of putty.

> In this case, the specific content (or subject area) of a certain work may be narrowly limited, but at the same time it allows a wide range of interpretations because of **the fundamental ambiguity (multi-leveled or metaphorical) nature of art**. (Ivanov, 1981: 19-21)

This, at least is somewhat useful. At least it is suggestive that art is - like animal behaviour and dreams according to Gregory Bateson - a web of metaphors.

Beauty is related to aesthetics.

...and then ho stops and gestures towards me, because I "opened my eyes" (I stopped typing this document) and I validated him: "Yes, aesthetics is related to value, it makes sense". His model after Peirce:

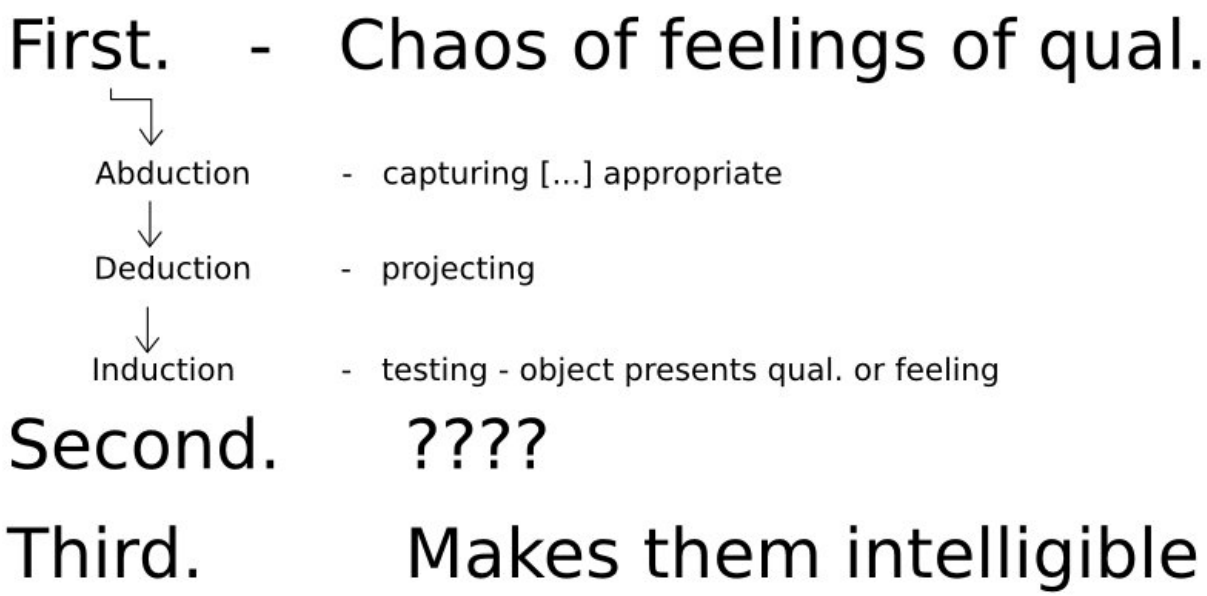

Cognizance iconology - combined from "cognitive" and something else, which you are probably not familiar [with]

A lot of this lecture has been about "something else, which you are probably not familiar".

Ona whole I think this lecture went awry. I got confrontentional by again bringing up Morris's conditions for something being language. But whereas Grigor seemed to have his knowledge shaken by this and actually got something out of my criticism, Gleb remained firm that his *materiality* and *sistemity* are perfectly valid terms. I hope we can arrance it so that I won't have to attend his lectures and can pass this course by doing independent work and writing an essay on something that is interesting to me (visual concourse, for example). Too bad, because this was the only lecture I was actually looking towards every week.
Also, at the beginning of the lecture, Gleb suggested asking questions whenever they arise instead of waiting until the end. But when I did pose difficult questions he ultimately conceded that this is just disruptive. A case of "Don't talk the talk if you can't walk the walk."

4.10.4 FLSE.00.246 loeng 13.10.08 (2013-10-08 19:55)

FLSE.00.246 *Methodology of the Humanities* loeng 2013.10.08

> We are mostly going to talk about pretext.

To my pleasant surprise this is the course on Roman Jakobson. I'm excited.

> Actually look at the contents of *Selected Writings*.

That'll be nice to finally do. I've been putting it off for a long while because an opportunity hasn't presented itself. Now it did!

> In the beginning he himself thought that it will be seven volumes. But when he died his wife and editor looked at what has not been included yet and decided that these sevel volumes should be complemented with three other volumes. And these are called "Completion Volumes". Two of these has been studied (1988, 2012).

Neat. She doesn't know what the last one (published last december) contains.

> To be it seems that volume 2 and 7 are the most relevant for semioticians.

From the amount of citations to these volumes I'd guess so as well.

> Verbal communication 81
> Communication and society 98
> Language and Culture 101
> A Glance at the Development of Semiotics 199
> My Favorite Topics 371

Titles I'd like to read from Volume 7.

> Levi-Strauss attended the conference in 1952 where anthropologists and linguists met as-if for the first time.

So Jakobson might have been an influence for Levi-Strauss's structuralism.

> ...natural language and their interdependent connection with culture...

Sounds very much like something that was emphasized often at that time.

> Visual and Auditory Signs 334
> Linguistics and Communication Theory 570

I'd like to read this from volume 7.

> Jakobson thought natural language and linguistic communication is the most exact means for conveying information. For Lotman, on the other hand, the artistic mork (or text) is the most condensed bearer of information.

Quite interesting. Verbal communication was "highest" in his hierarchy. Jakobson talked about hierarchies often, whether he was discussing the functions in his communication model or Peirce's semeiotics.

> The code/message dichotomy is more applicable than any other dichotomy in the human sciences.

He basically borrowed this from information sciences. Also, this:

> Ivanov's article was published in 1957. The same year, he issued his concise outline, Kod i soobšče-nie [Code and message] which paraphrases and ingeniously elaborates the first chapter of Jakobson's "Shifters, Verbal Categories, and the Russian Verb," published earlier that year by the Slavic Department of Harvard University. Ivanov accepts Jakobson's far-reaching redefinition of Saussure's antinomy of la langue and la parole in terms of Information Theory and its concrete concepts of both message and the code, two interrelated vehicles of linguistic communication which at one and the same time may be uti-lized and referred to. Although Ivanov's paper appeared only in mimeographed form and only in a few copies, it exercised a profound impact on the revival of semiotics in the Soviet Union. It introduced the concept and terminology of "code-message" into Soviet scholarly usage and provided the basic frame-work for the interrelationship of linguistic and poetic studies and for approaching verbal art, indeed all the arts, as communicative systems imparting information.

Matejka, L. *et al.* (ed.) 1977. *Readings in Soviet semiotics (Russian Texts)*. Edited, with a Foreword and Commentaries by L. Matejka, S. Shishkoff, M. E. Suino and I. R. Titunik. Ann Arbor: Michigan Slavic Publications.

> "There is no such thing as private property in language. Everything is socialized."

I think this is another case of "only error individualizes". He was purportedly arguing against the notion of idiolect.

4.10.5 Foundations of the Theory of Signs (2013-10-11 02:12)

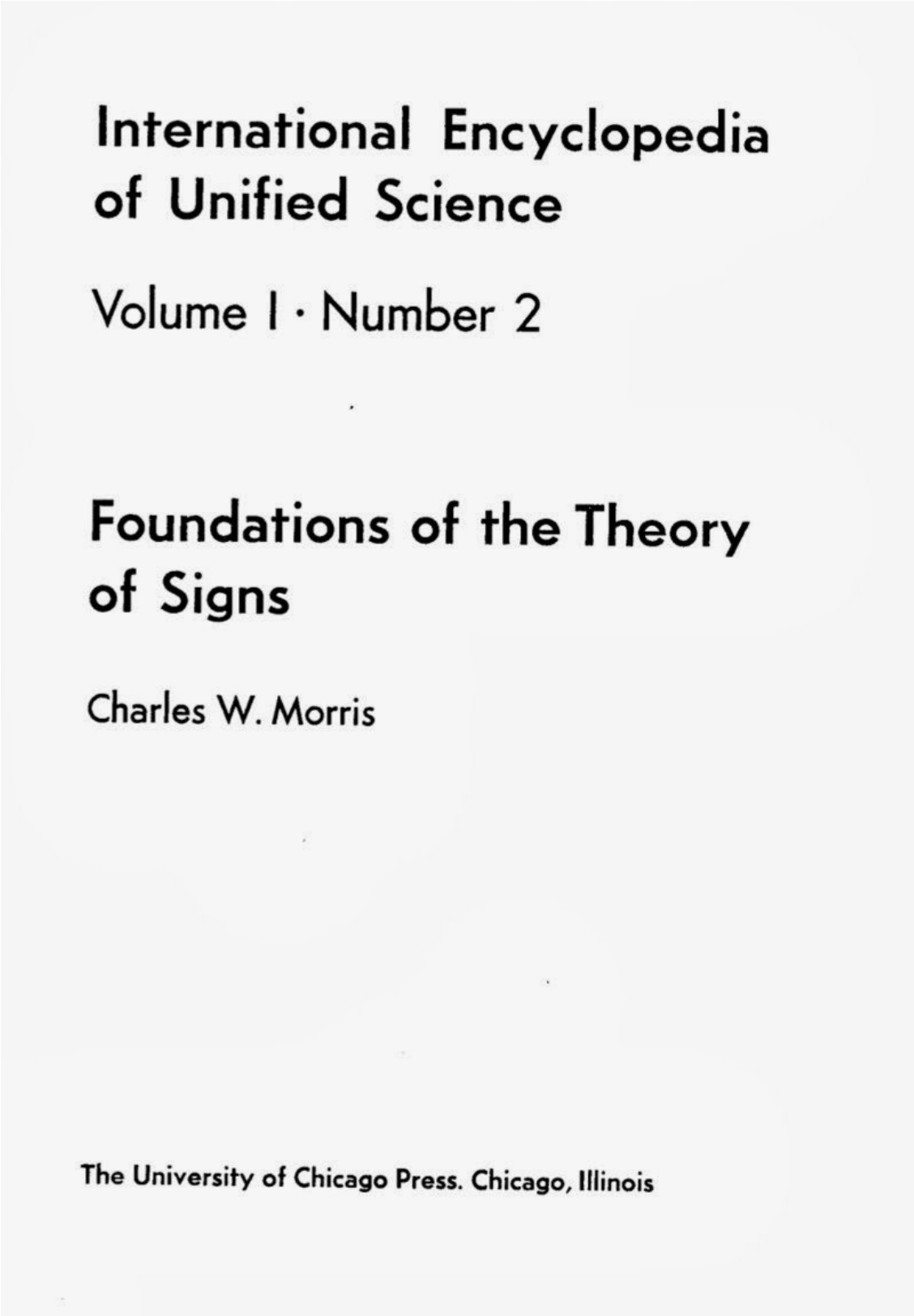

Morris, Charles W. 1938. *Foundations of the Theory of Signs*. Chicago: The University of Chicago Press.

> Men are the dominant sign-using animals. Animals other than man do, of course, respond to certain things as signs of something else, but such signs do not attain **the complexity and elaboration** which is found in human speech, writing, art, testing devices, medical diagnosis, and signaling instruments. Science and signs are inseparably interconnected, since science both presents men with more reliable signs and embodies its results is **systems of signs**. Human civilization is dependent upon signs and systems of signs, and **the human mind is inseparable from the functioning of signs** - if indeed mentality is not to be identified with such functioning. (Morris 1938: 1)

There are three points revelant here. (1) complexity and elaboration is also what makes the study man's sign-using complicated. (2) It should be questioned if "systems of signs" is here different from "sign-systems", because thought culture is viewed as a sign-system, what here appears as a "system of signs" is more like "discursive formation", given that Morris refers here to word-signs and systems of word-signs are discourses or systems of knowledge. (3) He seems not to have yet forsaken mentalism and the connection between signs and thought in favor of behavioristics.

> But evene without detailed documentation it has become clear to man persons today that man - including scientific man - must free himself from the web of words which he has spun and that language - including scientific language - is greatly in need of purification, simplification, and systematization. The theory of signs is a useful instrument for such **debabelization**. (Morris 1938: 3)

In *Signs*, *Language and Behavior* he urges us to dispense with several notions. Here it is apparent why: semiotics must be purified, simplified and systematized. On a second thought, this direction is obviously influenced by the physicalism of the day and although purification, simplification and systematization of scientific language is useful for sake of coherence, it is unreasonable or straight-up Orwellian to demand this from everyday language or even of the language of Frenchy philosophy, the former of which cannot be controlled anyway and the latter of which is *made* to confuse and distract us.

> The process in which something functions as a sign may be called *semiosis*. This process, in a tradition which goes back to the Greeks, has commonly been regarded as involving three (or four) factors: that which acts as a sign, that which the sign refers to, and the effect on some interpreter in virtue of which the thing in question is a sign to that interpreter. These three components in semiosis may be called, respectively, the *sign vehicle*, the *designatum*, and the *interpretant;* the *interpreter* may be included as a fourth factor. These terms make explicit the factors left undesignated in the common statement that a sign refers to something for someone. (Morris 1938: 3)

So designatum is the object? I cannot imagine why the interpreter should be included in the definition of the sign, just like Morris couldn't imagine why sign-growth should be included in Peirce's definition. Could it be that the interpreter is the "seat" of semiosis - the "container" within which signs grow? In this sense semiosis and life are intimately related - once the organism ceases to exist, it also ceases to grow its signs.

> Thus in semiosis something takes account of something else **mediately**, i.e., by means of a third something. Semiosis is accordingly a mediated-taking-account-of. The mediators are *sign vehicles;* the taking-account-of are *interpretants;* the agents of the process are *interpreters;* what is taken account of are *designata*. (Morris 1938: 4)

This is the definition briefly reviewed in the later book. Mediation seems neat, because then we can talk about semiotic mediation - e.g. how a verbal text mediates nonverbal behaviour. The interpreter is included as the "agent" of semiosis.

> Semiotics, then, is not concerned with the study of a particular kind of object, but with ordinary objects in so far (and only in so far) as they participate in semiosis. (Morris 1938: 4)

The semiotician is interested in nonverbal behaviour only insofar as it participates in semiosis. Concourse is a safe way because then we can be sure that nonverbal behaviour (and specifically what behaviours) participate in "literary" semiosis. In observational studies it is more difficult to take account of what is significant, or what "is a sign". Birdwhistell could claim that he found no semiotic units because he was not equipped with semiotic theory. Yet everything he did was a formulation of body motion as signs - to the investigator, and also to others in the observed interactions.

> The designatum of a sign is the kind of object which the sign applies to, i.e., the objects with the properties which the interpreter takes account of through the presence of the sign vehicle. And the taking-account-of may occur without there actually being objects or situations with the characteristics taken account of. This is true even in the case of pointing: one can for certain purposes point without pointing to anything. No contradiction arises in saying that every sign has a designatum but not every sign refers to an actual existent. Where what is referred to actually exists as referred to the object of the reference is a *denotatum*. It thus becomes clear that, while every sign has a designatum, not every sign has a denotatum. A designatum is not a thing, but a kind of object or class of objects - and a class may have many members, or one member, or no members. The denotata are the members of the class. This distinction makes explicable the fact that one may reach in the icebox for an apple that is not there and make preparations for living on an island that may never have existed or has long since disappeared beneath the sea. (Morris 1938: 5)

Later he replaced "designatum" with "significatum". The examples are good. Also, the application of this scheme to *concourse* implies that by *concursive* signs (descriptions) we take account of nonverbal behaviour (that is described).

> This interpretation of the definition of sign is not, however, necessary. It is adopted here because such a point of view has in some form or other (though not in the form of Watsonian behaviorism) become **widespread among psychologists**, and because many of the difficulties which the history of semiotics reveals seem to be due to the fact that through most of its history semiotic linked itself with the faculty and introspective psychologies. From the point of view of behavioristics, to take account of *D* by the presence of *S* involves responding to *D* in virtue of a response to *S*. As will be made clear later, it is not necessary to deny "private experiences" of the process of semiosis or of other processes, but it is necessary from the standpoint of behavioristics to dony that such experiences are of central importance or that the fact of their existence makes **the objective study of semiosis** (and hence of sign, designatum, and interpretant) impossible or even incomplete. (Morris 1938: 6)

Indeed this does not mean that one could not proceed with a subjective study of semiosis. Merely that such a study would not be scientific (in the sense of American science of the 1930s).

> Languages may be of various degrees of richness in the complexity of their structure, the range of things they designate, and the purposes for which they are adequate. Such natural languages as English, French, German, etc., are in these respects the richest languages and have been called *universal languages*, since in them everything can be represented. (Morris 1938: 11)

The notion of "natural language" is more than familiar. But "universal language" is something completely different. Curiously I lately happened to think about how it's a good idea to learn German because it is one of the very few languages in which technical talk of nonverbal behaviour and semiotics is possible. Estonian is not a universal language in this sense, because it cannot be used for every possible purpose, not everything can be represented with Estonian signs.

> Sign vehicles as natural existences share in the connectedness of extraorganic and intraorganic processes. Spoken and sung words are literally parts of organic processes, while writing, painting, music, and signals are the immediate products of behavior. (Morris 1938: 12)

This is an interesting dichotomy. I think I have met something like it before, but I cannot recall where. Maybe in Hall's discussion of externalization?

> Logical syntax deliberately neglects what has here been called the semantical nad the pragmatical dimensions of semiosis to concentrate upon the logico-grammatical structure of language, i.e., upon the syntactical dimension of semiosis. In this type of consideration a "language" (i.e., L_{syn}) becomes any set of things related in accordance with two classes of rules: *formation rules*, which determine permissible independent combinations of members of the set (such combinations being called sentences), and *transformation rules*, which determine the sentences which can be obtoined from other sentences. These may be brought together under the term '*syntactical rules*.' Syntactics is, then, the consideration of signs and sign combinations in so far as they are subject to syntactical rules. It is not interested in the individual properties of the sign vehicles or in any of their relations except syntactical ones, i.e., relations determined by syntactical rules. (Morris 1938: 14)

So that's where these notions come from! It is significant that nonverbal communication has neither combination nor transformation rules to speak of. Also, F logic!

> Many of its specific results have analogues in the other branches of semiotic. As an illustration let us use teh term '*thing-sentence*,' to designate any sentence whose designatum does not include signs; such a sentence is about things and may be studied by semiotic. On this usage none of the sentences of the semiotical languages are thing-sentences. Now Carnap has made clear the fact that many sentences which are apparently thing-sentences, and so about objects which are not signs, turn out under analysis to be psoude thing-sentences which must be interpreted as syntactical statements about language. (Morris 1938: 15)

Here I should consider if concursivity is about *behaviour-sentences*, because concourse in concursive only insofar as its designatum includes bodily behaviour; concursive sentences are about bodily behaviour "and may be studied by semiotic" :)

> Since most, if not all, signs have as their interpreters living organisms, it is a sufficiently accurate characterization of pragmatics to say that it deals with the biotic aspects of semiosis, that is, with all the psychological, biological, and sociological phenomena which occur in the functioning of signs. (Morris 1938: 30)

Wow. This makes a whole lot of sense. Morris has even named the three categories (biological-universal, sociocultural, and psychological-individual). Pragmatics deals with all these aspects, it seems.

> The full characterization of a language may now be given: *A language in the full semiotic sense of the term is any intersubjective set of sign vehicles whose usage is determined by syntactical, semantical, and pragmatical rules*. (Morris 1938: 35)

Compare this to the five conditions in his later book. Also, I'm considering paying the Interlibrary Loans 7-8 euros to bring me Martin Joos's 1950. paper "Description of language design".

> ...a language is **a social system of signs** mediating the responses of members of a community to one another and to their environment. (Morris 1938: 36)

Is there also, then, a biological system of signs and a personal system of signs?

> According to Mead, the primary phenomenon out of which language in the full human sense emerges is the gesture, especially the vocal gesture. The gesture sign (such as a dog's snarl) differs from such a nongestural sign as thunder in the fact that **the sign vehicle is an early phase of a social act and the designatum a later phase of this act** (in this case the attack by the dog). Here one organism prepares itself for what another organism - the dog - is to do by responding to certain acts of the latter organism as signs; in the case in question the snarl is the sign, the attack is the designatum, the animal being attacked is the interpreter, and the preparatory response of the interpreter is the interpretant. (Morris 1938: 36)

This can actually make Mead's account a lot more comprehensible. I think I should use the orangutan regulator quote as my primary animal example.

> Since the linguistic sign is socially conditioned, Mead, from the standpoint of his social behaviorism, regarded the individual mind and self-conscious self as appearing in a social process when objective gestural communication becomes internalized in the individual through the functioning of gestures. Thus it is through the achievements of the community, made available to the individual by his participation in the common language, that the individual is able to gain a self and mind and to utulize those achievements in the furtherance of his interests. The community benefits at the same time in that **its members are now able to control their behavior** in the light of the consequences of this behavior to others and to make available to the whole community their own experiences and achievements. At these complex levels of semiosis, the sign reveals itself as the main agency in the development of individual freedom and social integration. (Morris 1938: 38)

Again relevant to connect Morris's later discussion of social control with Mead and to "conditioning" generally.

> Even linguistic signs have many other uses than that of communicating confirmable propositions: they may be **used in many ways to control the behavior of one's self or of other users of the sign** by the production of certain interpretants. Commands, questions, entreaties, and exhortations are of this sort, and to a large degree the signs used in the literary, pictorial, and plastic arts. (Morris 1938: 39-40)

#Self-conditioning, commands and literary signs.

> What of the term 'meaning'? In the preceding discussion the term 'meaning' has been deliberately avoided. In general **it is well to avoid this term in discussions of signs**; theoretically, it can be dispensed with entirely and should not be incorporated into the language of semiotic. But since the term has had such a notorious history, and since in its consideration certain important implications of the present account can be made clear, the present section is devoted to its discussion. (Morris 1938: 43)

And yet despite his strong advice to do so, semioticians still talk about meaning in a very vague and general meaning. And, it seems, mainly by semioticians who are analysing the meaning of carrots.

> In some cases 'meaning' refers to designata, in other cases to denotata, at times to the interpretant, in some cases to what a sign implicates, in some usages to the process of semiosis as such, and often to significance or value. (Morris 1938: 43)

It is obvious that Morris urges us to dispense with "meaning" for a reason. It as an ambiguous sign. In some cases, as in hermeneutics and "the unity of meaning" it is even a universal sign (just like "being"). It might be a good idea to explicate these dimensions of "meaning" in Morris's terms with concrete examples (perhaps with the ape regulator quote).

> None of the disciplines concerned with signs is interested in the complete physical description of the sign vehicle but is concerned with the sign vehicle only in so far as it conforms to rules of usage. (Morris 1938: 50)

The implication for the nonverbalist is that if he is pursuing a semiotic investigation of nonverbal communication then he is interested in nonverbal behaviour only insofar as it conforms to some rule of usage. Elsewhere Morris sets the condition that it merely participate in semiosis, not that it has a rule attached to it. The difference is significant, because in one we are dealing with sinsigns but in the other with legisigns.

> Empirical problems of a nonlinguistic sort are not solved by linguistic considerations, but it is important that the two kinds of problems not be confused and that nonlinguistic problems be expressed in such a form as aids their empirical solution. (Morris 1938: 57)

"Body language" is a case in point. By speaking of "body language" we ascribe a system where there may be no such system.

> Semiotic provides a basis for understanding the main forms of human activity and their interrelationship, since all these activities and relations are reflected in the signs which mediate the activities. (Morris 1938: 58)

Emphasis on "interrelationships".

4.10.6 How to Wash a Child's Brain (2013-10-12 20:36)

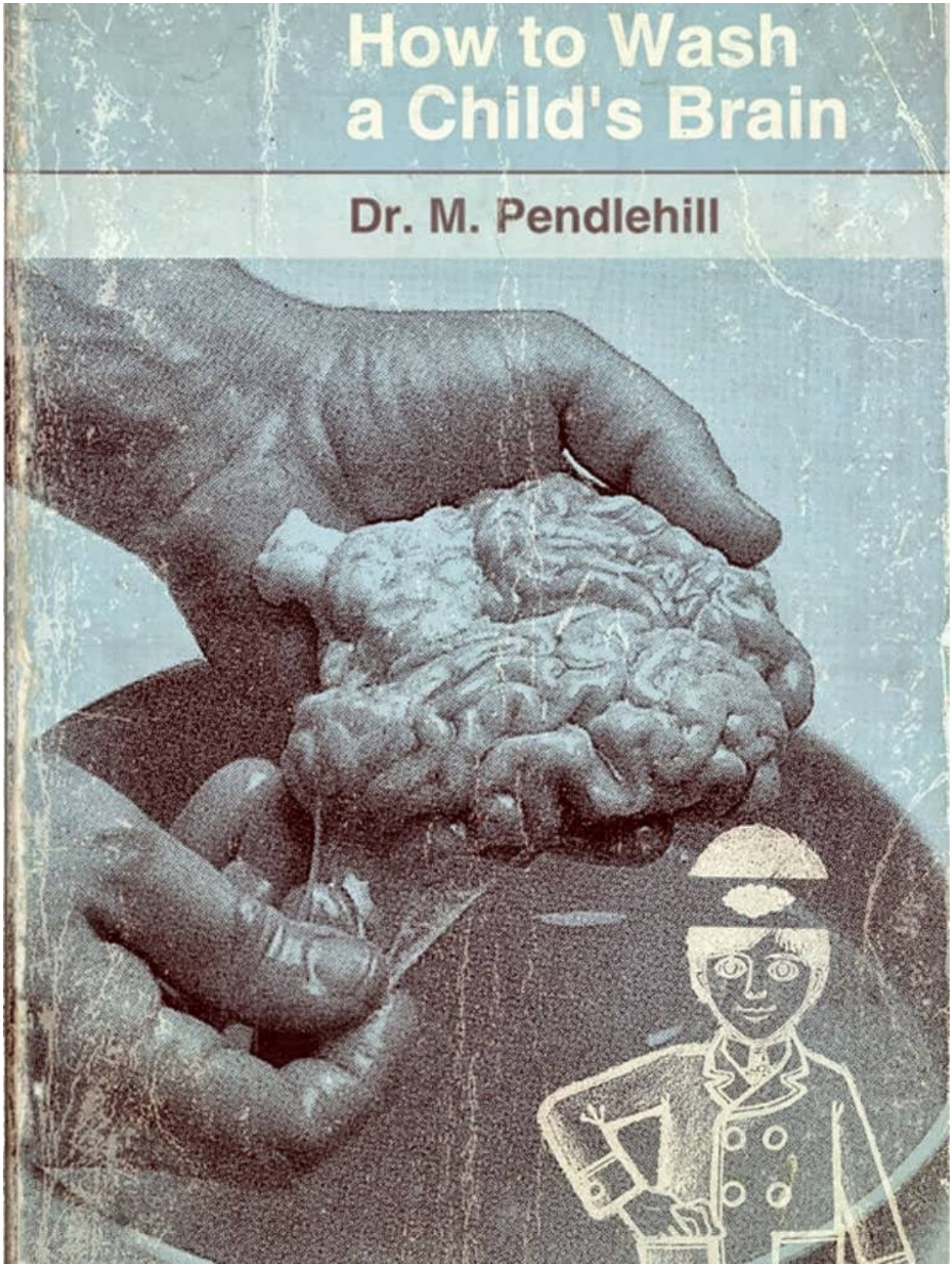

Pendlehill, Marvin 1971. *How to Wash a Child's Brain*. London: Pelican Books.

> Always wear woollen gloves (or mittens) when washing the child's brain. (Pendlehill 1971: 2)

I have to admit that when I ordered this item (with 21 pages it's more like a pamphlet than a book) from our library repository I was hoping for it to be about propaganda and child cognition, because Pelican Books also published Berger and Luckmann's 1966. *The Social Construction of Reality*. But instead of a treatise in the sociology of children's knowledge it turned out to be a Scarfolk Health Service practical guide to "brain and cranial cavity cleansing" in children. I still went ahead and read it just the same, because it wasn't that long and the cover looked well designed.

> After the child's brain has been removed with the **two brain spoons**, rinse it in a solution of vinegar, ammonia and curry powder, then rest the brain on a soft cloth or tea towel for a few minutes, or for as long as is convenient. (Pendlehill 1971: 4)

Practical guides such as these don't age well. Like, who has two "brain spoons" lying around their household anymore? I did find some interesting stuff, though:

> During this time **remove all your clothes** and incant pagan ritual #23, as found in the appendix (of this book, not your child). (Pendlehill 1971: 4)

This is interesting because it's one of the few behavioural instructions that aren't very technical. And I didn't know that you have to get naked for pagan rituals. I always imagined black hooded capes or something, but obviously it's better to trust public healt manuals in this regard. As it turns out, nakedness is an important part of many pagan rituals.

> **Do not spit on the brain** or leave it near a hungry or rabid pet, such as a guinea pig... (Pendlehill 1971: 6)

This general statement seems in contradiction with other instructions. Pagan ritual #15, for example, involves spitting on the brain, and there are some that involve spitting in the child's face, too.

> If the brain has swelled outside the cranial cavity and will no longer fit, simply **snip away part of the frontal or temporal lobe** with nail clippers and discard. This will not affect your child's development. (Pendlehill 1971: 10)

Shows how little they actually considered brain functions. I'm not sure if actual neurologists were consulted with this instruction. It makes sense that you can snip away part of the frontal lobe to fit the brain back into the cranial cavity, because the part of the neocortex that gets snipped away can be compensated by other parts of the brain... But temporal lobe is where language comprehension is located. It may affect your child's linguistic development when you make reductions in that area.

> If your child has a seizure **slap it** and insist that bad behaviour will not be tolerated... (Pendlehill 1971: 17)

Pff. Everyone knows that when someone goes stiff, loses consciousness and falls to the ground then the most effective way to put and end to it is to stomp on the face with strong heels. Slapping does nothing. I think this is also where Orwell's beautiful metaphor comes from: "If you want a picture of the future, imagine a boot stomping on a human face - for ever."

4.10.7 Papers from Jakobson's SW (1) (2013-10-15 03:05)

Jakobson, Roman 1971. *Selected Writings II: Word and language*. The Hague; Paris: Mouton.

Jakobson, Roman 1971 [1953]. Results of a Joint Conference of Anthropologists and Linguists. In: *Selected Writings II: Word and language*. The Hague; Paris: Mouton, 554-567.

> Now, if we study language together with anthropologists, their help is most welcome and stimulating, because again and again anthropologists repeat and prove that **language and culture imply each other**, that language must be conceived as **an integral part of the life of society**, and that linguistics is closely linked to cultural anthropology. (Jakobson 1971 [1953]: 555)

In a very generalizing way, we can state that both are systems of signs; or that while language is a system of signs, culture is a system of languages (in Lotman's very general sense, system of discrete and continuous systems of signs). My own task is to conceive nonverbal behaviour as "an integral part of the life of society."

> Language is an instance of that subclass of *signs* which under the name of *symbols* have been astutely described by Chao, who indeed symbolically embodies the best in both Western and Eastern thought. Therefore, when specifying language we must, with H. L. Smith, observe **other symbolic patterns** for comparison, **the system of gestures**, for instance, so stimulatingly tackled by Kulešov, M. R. Critchley, and now by F. Birdwhistell [sic]. It presents, I agree, instructive similarities to language and - let us add - not less prominent differences. In the impending task of analyzing and comparing the various semiotic systems. (Jakobson 1971 [1953]: 555)

I suspect that R. Birdwhistell's name was here mistyped as F. Birdwhistell. He did indeed talk of "patterns" (because he was a student of Boas). Equally indicative is the hint towards finding "similarities" between language and body-motion communication systems. It is curious that this task was "impending", because *after* Birdwhistell published his findings this endeavor was pretty much forsaken.

> We will then be able to discern the peculiar features of a linguistic sign. Now, one can only agree with our friend N. McQuown who realized perfectly that **there is no equality between systems of signs**, and that the basic, the primary, the most important semiotic system is language: language really is the foundation of culture. In relation to language, **other systems of symbols are concomitant or derivative**. Language is the principal means of informative communication. (Jakobson 1971 [1953]: 556)

I can agree with inequality and concomitance, but derivation appears only in instances when there is an apparent interrelation - as in *concourse*, for example. As to the "principal means of informative communication" seems to be viable only as far as spoken and written word will not be replaced with pictures, videos, audio, raw data and other such stuff that information technology allows us to exchange.

> Although communication engineering was not on the program of our Conference, it is indeed symptomatic that there was almost not a single paper uninfluenced by the works of C. E. Shannon and W. Weaver, of N. Wiener and R. M. Fano, or of the excellent London group. We have involuntarily discussed in terms specifically theirs, of encoders, decoders, redundancy, etc. (Jakobson 1971 [1953]: 556)

I don't know what happened to redundancy - maybe it got lost with the "mathematical" side of the theory of communication, but the other two terms are still used by nonverbalists. In terms of FACS, a "decoder" is someone who is able to discriminate the muscle movements of the face and an "encoder" is someone who is able to produce these movements intentionally.

> Sometimes these different functions act separately, but normally there appears a bundle of functions. Such a bundle is not a simple accumulation but a hierarchy of functions, and it is very important to know what is the primary and what the secondary function. (Jakobson 1971 [1953]: 557)

This is very characteristic of Jakobson. He seemingly ascribed a hierarchy to almost everything he could think of. Maybe there is no hierarchy? Maybe all the functions are equally important? Functions have to, after all, be imputed on communication. They have to be discriminated. To ascribe a hierarchy of functions on any communication seems rather a fancy of the researcher or of methodology, not a fact of ontology. Rather, the hierarchy is like a typology - in one message one function is prevalent, in another message another function. Maybe two functions are most important for some messages? Maybe I just don't like the concept of hierarchy? I'll keep an eye out for other matters on which Jakobson imputes a hierarchy.

> New terms are very often a children's disease of a new science or of a new branch of a science. I now prefer to avoid too many new terms. When we discussed phonemic problems in the twenties, I myself introduced many new terms, and then I was by chance liberated from this terminological disease. (Jakobson 1971 [1953]: 557)

Curiously, Birdwhistell wrote something similar - that in his young naivete he coined new terms which he had to dispense with because they didn't stand the test of time. Jakobson's statement also applies to Roger Wescott, who had a bad habit of producing an enormous amount of new terms; among them, parrallel with Birdwhistell's kinesics, "coenesics". If I had to choose I'd actually choose coenetics, because it goes along with "coenesis" which would be, basically, "nonverbal semiosis". But alas, Wescott's book is such a rarity that I still haven't figured out how or where to get it.

> But I don't object - I still follow my late teacher A. M. Peškovskij who said: "Let's not quibble about terminology; if you have **a weakness for new terms**, use them. You may even call it 'Ivan Ivanovich', as long as we all know what you mean. (Jakobson 1971 [1953]: 557)

Good advice, but I have a weakness for *old* terms - the ones that were coined and forsaken. Impractical "dead" terms are such a curiosity that they could actually fill a whole dictionary: *The Semiotics That Wasn't*, for example. The main problem would be to gauge what some special terms mean.

> The proper subject of inquiry into poetry is precisely language, seen from the point of view of its preponderant function: the emphasis on the message. This **poetic function, however, is not confined to poetry**. There is only a difference in hierarchy: this function can either be subordinated to other functions or

> appear as the organizing function. The conception of poetic language as language with a predominant poetic function will help us in understanding the everyday prosaic language, where the hierarchy of functions is different, but where this poetic (or aesthetic) function necessarily exists and plays a palpable role both in the sychronic and diachronic aspects of language. (Jakobson 1971 [1953]: 558)

This may actually help clarify John Cowper Powys's claim that there is a poetic element to life, which he nevertheless demonstrates in the use of poetic language. I wonder if this latter explanation could be merely my own explaining-away or is there actually more in Powys than this confusion of object- and metalevel?

> No communication is feasible without a certain stock of what the engineers, and especially D. M. MacKay, one of the nearest to linguists among them, call preconceived possibilities and **prefabricated representations**. When I read all that was written by the communication engineers, especially American and English (in particular E. C. Cherry, D. Gabor, and MacKay), on message and code, I realized of course that both these conjoined aspects have been for a long time familiar to the linguistic and logical theories of language here and abroad under various dichotomious names such as *langue/parole*, *Language/Speech*, *Linguistic Pattern/Utterance*, *Legisign/Sinsign*, *Type/Token*, *Sign-design/Sign-event*, etc. (Jakobson 1971 [1953]: 558)

What did Jakobson read by Colin Cherry? His *On Human Communication* was first published in 1957. Until that, he seemed to publish only technical papers on television and radar technology. Also, add to this list of code/message distinctions Morris's *sign-vehicle* and *sign-family*.

> But at the same time I must confess that the *Code-Message* concepts of communication theory are much clearer, much less ambiguous, and much more operational than the traditional presentation of this dichotomy in the theory of language. I believe that it's preferable to work at present with these well-defined, measurable and analysable concepts without replacing them by new, once again somewhat vague terms, such as the "common core". (Jakobson 1971 [1953]: 559)

It *is* a very operational distinction, but then again the notion of code carries along with it certain repulsive implications. Bakhtin, for example, criticized the Tartu School for it's reliance on the notion of code because it seemed too restrictive for him (a code is something finished, closed). Also, in the Bakhtin-inspired communication model by the Revzin's, this "common core" is expressed very neatly as "common memory."

> As I already mentioned, individual speech doesn't exist without an exchange. **There is no sender without a receiver** - oh, yes, there is, if the sender is drunk or pathological. As to nonzexteriorized, non-uttered, so-called inner speech, it is only an elliptic and allusive substitute for the more explicit, enunciated speech. Furthermore, dialogue underlies even inner speech, as demonstrated from Peirce to L. S. Vygotskij. (Jakobson 1971 [1953]: 559)

Oh god, not again. The implication is that personal signs and everything non-social is abnormal. With Peirce it is especially extreme, because his synechism leads to denial of the individual *in toto*. I see it as a denial of autocommunication and in error, because there are countless occasions when one "sends" without a receiver. In praying, for example, you believe that there is a receiver, but there isn't one, is there? Also, I recall Sage Francis's lyrics in *Message Sent*: "I've got some letters inside of my drawer that should have been stamped and delivered … One is addressed to myself but I don't know what personality or hand to give it."

> With the customary great interest I read the paper on *Idiolect*, distributed by my old friend C. F. Hockett. This paper confines the idiolect to a single individual's habits of speaking at a given time, not including his habits of understanding the speech of others. If my Cambridge utterances over a longer period were observed and tape-recorded, one would never hear me use the word "idiolect". Nevertheless now, when

> speaking to you, I use it because I am adapting myself to my potential opponents, for instance, to Hockett. I use many other terms in the same way. Everyone, when speaking to a new person, tries, deliberately or involuntarily, to hit upon a common vocabulary: either to please or simply to be understood or, finally, to bring him out, he uses the terms of his addressee. **there is no such a thing as private property in language: everything is socialized**. Verbal exchange, like any form of intercourse, requires at least two communicators, and idiolect proves to be a somewhat perverse fiction. (Jakobson 1971 [1953]: 559)

But we don't use our idiolects to speak with others; we use a sociolect for that. Roger Wescott or - closer to home - Sergei Chebanov, who were so obviously tormented by the demon of terminological invention, had their own scientific idiolects, which they nevertheless tried to share and make common with others. Were their undertakings perversions? Should we shun Peirce for all his incomprehensible neologisms? I believe there *is* private property in language and Morris termed it "post-language symbols". Although will have nothing to do with the notion of idiolect, I do believe that there is some uninvestigated heuristic potential in idiokinesics, for example. That is, "idiolect" is as much of a perverse fiction as having personal property, personal taste, unique habits or walking through the woods wherever one pleases instead of going along the path.

> The receiver undestands the message thanks to his knowledge of the code. The position of the linguist who decipters a language he doesn't know is different. He tries to deduce the code from the message: thus he is not a decoder; he is what is called a cryptanalyst. **The decoder is a virtual addressee of the message**. The American cryptanalyst who, during the war, read the Japanese secret messages were not the addressees of these messages. Obviously, the linguist must develop the technique of cryptanalyst; and, naturally, when one deals too long with a technique, one begins to believe that it is the normal procedure. But, as a matter of fact, such a procedure is quite marginal and exeptional in usual communication, and even the task of a linguist is to start with the job of the cryptanalist but to end up as a normal decoder of this language. His ideal is to become like a member of the speech community studied. (Jakobson 1971 [1953]: 560)

This sounds vaguely familiar. Perhaps it was Lotman who stated that a message (text?) can have an actual and a virtual addresse. With nonverbal behaviour this is more complicated, because virtually all unintrusive observation is "cryptonalysis" in this sense. The difference is that there is no "normal decoder" to speak of and becoming "like" a member of the community is doubtful.

> If, however, you dislike the word "meaning" because it is too ambiguous, then let us simply deal with semantic invariants, no less important for linguistic analysis than the phonemic invariants. (Jakobson 1971 [1953]: 565)

Obviously a reference to Charles Morris. On the same page Jakobson also discusses the division of semantics, syntactics and pragmatics.

> When I insist on the intrinsically linguistic character of semantics, is this novel? No, it has been said very clearly; but things that have been said very clearly are very often totally forgotten. (Jakobson 1971 [1953]: 565)

The statement about forgetting things that have been said very clearly is epigram-worthy. But on the latter statement: How about NO? To insist on the intrinsically linguistic character of semantics is to deny semantics in nonlinguistic signs. Semantics is about the relationship of representamen and object in any sign, not only the linguistic. You imperialist!

> ...one of the most illuminating of Peirce's theses propounds that the meaning of a sign is the sign it can be translated into. (Jakobson 1971 [1953]: 566)

The only fault I see with this is that translation implies a "code switch" - a boundary between one system and another, while Peirce's sign-growth and infinite semiosis have no such implications. His "more developed sign" has to be more developed, not "translated into another system".

> We used a circumlocution, and we always way: as Peirce incisively defined the main structural principle of language, any sign is translatable itself into another sign in which it is more fully developed. Instead of an intralingual method, we may use an interlingual way of interpretation by translating the word *pork* into another language. **The method would be intersemiotic if we would resort to a non-linguistic, for instance, a pictorial sign.** But in all these cases we substitute signs. (Jakobson 1971 [1953]: 566)

It is allowable, but you still have to keep in mind that this is something that Jakobson brings with him when he discusses Peirce. He begins with the preconception that the sign is primarily a linguistic sign, while in Peirce it is more accomodating. We can here say in accord with Lotman, that Peirce "begins" with a sign, while Jakobson - as a Saussurean - begins with a language. Our own project should be something much grander - we begin with the total space of semiosis, the semiosphere.That is to say, not with a sign or a system of signs, but with a system of systems.

> To the very interesting discussion on the problem of pointing in the paper distributed by Z. S. Harris and C. F. Voegelin, may I contribute a few remarks? Suppose I want to explain to a unilingual Indian what Chesterfield is, and I point to a package of cigarettes. What can the Indian conclude? He doesn't know whether I mean this package in particular, or a package in general, one cigarette or many, a certain brand or cigarettes in general, or, still more generally, something to smoke, or, universally, any agreeable thing. He doesn't know, moreover, whether I'm simply showing, giving, selling, or prohibiting the cigarettes to him. He will gather what Chesterfield is, and what it is not, only if he masters a series of other linguistic signs which will serve as interpretant of the sign under discussion. (Jakobson 1971 [1953]: 566-567)

This example is neat (in terms of information and uncertainty), but a bit limited. The example includes only one gesture, pointing, and dismisses every other possible way of demonstrating nonverbally what he intends by referring to the cigarettes. It would be difficult with packs, but he could demonstrate plurals by holding up more than one cigarette; indicate at the brand logo for that particular brand, express joy with a facial expression to signify agreeability, hold the pack up for showing, gesture towards the Indian with the cigarette to signify giving and some gesture for money or exchange for selling, and an angry facial expression for prohibiting. There are countless ways to go about this. Taking the simple act of pointing as proof that nonverbal communication is devoid of information shows a limited understanding and depreciation of nonverbal communication.

Jakobson, Roman 1971 [1959]. On Linguistic Aspects of Translation. In: *Selected Writings II: Word and language*. The Hague; Paris: Mouton, 260-266.

> According to Bertrand Russell, "no one can understand the word 'cheese' unless he has a nonlinguistic acquaintance with cheese". If, however, we follow Russell's fundamental precept and place our "emphasis upon the linguistic aspects of traditional philosophical problems", then we are obliged to state that no one can understand the word *cheese* unless he has an acquaintance with the meaning assigned to this word in the lexical code of Inglish. (Jakobson 1971 [1959]: 260)

So that's where Austin's cheese example comes from! *Russell, Bertrand 1950. Logical Positivism.* Revue Internationale de Philosophie, *IV, 18.* Too bad it's not available on the internet. Austin, in his *Sense and Sensibilia*, debates the contention that "when the cheese is in front of our noses, we see *signs* of cheese."

> The meaning of the words *cheese*, *apple*, *nectar*, *acquaintance*, *but*, *mere*, and of any word or phrase whatsoever is definitely a linguistic or - to be more precise and less narrow - a semiotic fact. Against those who assign meaning (*signatum*) not to the sign, but to the thing itself, the simplest and truest argument would be that nobody has ever smelled or tasted the meaning of *cheese* or of *apple*. There is no *signatum* without *signum*. **The meaning of the word "cheese" cannot be inferred from a nonlinguistic acquaintance with cheddar or with camembert without the assistance of a verbal code.** An array of linguistic signs is needed to introduce an unfamiliar word. Mere pointing will not toach us whether *cheese* is the name of the given specimen, or of any box of chamembert, or of camembert in general, or of any cheese, any milk product, any food, any refreshment, or perhaps any box irrespective of contents. (Jakobson 1971 [1959]: 260)

Does he not realize that his argument is circular? "The meaning of the word "cheese" cannot be inferred .... without the assistance of the verbal code." But the "meaning" of cheese can be inferred from a nonlinguistic acquaintance with cheddar or camembert. The confusion is in part due to the vagueness of the notion of "meaning". What, indeed, is the "meaning" of cheese? (not the word "cheese" but the dairy product itself). His argument is circular because he seems to say "to acquire language one must acquire language". Again, Jakobson appears as a linguistic imperialist. "There is no *signatum* without *signum*" can be translated as "There are no entities of a category if the category is not named." If this statement is takes seriously, then emotions and facial expressions that don't have signifiers in language ("labels") do not exist. This is Jakobson's version of the famous Sapir-Whorf hypothesis: that the structure of language *is* the structure of the universe. In the example of facial expression of emotion, we can recognize and respond facial movements as expressions of emotions because we have an inborn neurological "affective program" that is independent of language. To say that emotions and facial expressions that don't have verbal labels don't exist is just inane (silly, foolish, stupid, fatuous, idiotic, ridiculous, ludicrous, absurd, senseless, asinine, frivolous, vapid).

> We distinguish three ways of **interpreting a verbal sign**: it may be translated into other signs of the same language, into another language, or into another, nonverbal system of symbols. These kinds of translation are to be differently labeled:
>
> 1. Intralingual translation or *rewording* is an interpretation of verbal signs by means of other signs of the same language.
> 2. Interlingual translation or *translation proper* is an interpretation of verbal signs by means of some other language.
> 3. Intersemiotic translation or *transmutation* is an interpretation of verbal signs by means of signs of nonverbal sign systems.
>
> (Jakobson 1971 [1959]: 261)

Here it is extremely relevant that, again, Jokobson *begins* with a linguistic sign. His three ways to translate a verbal sign to the same language, to another language, and to a nonverbal system are one-way translations. It goes from verbal to nonverbal only, not from nonverbal to verbal, because when it was translated into a nonverbal system it ceased to be a verbal sign and become something completely different. There is no back-translation, because what you would get is, according to Lotman, something new. Thus it seems that *The Journal of Intersemiotic Translation* (Versejunkies) has made a conceptual error in identifying intersemiotic translation with *ekphrasis*. This is relevant for my work, because now *concourse* seems more justified - it is not a case of translation, but of description.

> Any comparison of two languages implies an examination of their mutual translatability. (Jakobson 1971 [1959]: 262)

It is not far-fetched, I think, to propose that this is the origin of Lotman's notion of mutual *un*translatability.

> In the first years of the Russian revolution there were fanatic visionaries who argued in Soviet periodicals for a radical revision of traditional language and particularly for the weeding out of such misleading expressions as "sunrise" or "sunset". (Jakobson 1971 [1959]: 262)

And it is equally possible, that this historical curiosity was the basis for *newspeak* in Orwell's *1984*.

> All **cognitive experience** and its classification is conveyable in any existing language. Whenever there is a deficiency, terminology can be qualified and amplified by loanwords or loan-translations, by neologisms or semantic shifts, and, finally, by circumlocutions. (Jakobson 1971 [1959]: 263)

If this were true then how do we account the relative unsuccess of psychology to convey cognitive experience and it's classification? The history of defining an easily intuitable notion such as "attitude" by itself could fill several volumes of lengthy explication without a resulting consensus. Something like this has actually been done in case of culture (Kluckhohn) and ideology (van Dijk).

> ...the richer the context of a message, the smaller the loss of information. (Jakobson 1971 [1959]: 264)

This is a statement that can very well be a semiotic "law". Loss of information is also (classically) achieved by the introduction of redundancy, but this reinforces the syntactic dimension. Richness of context achieves loss of information by reinforcing the semantic dimension. An ambiguous or poetic statement such as T.S. Eliot's notorious quote "You are the music while the music lasts" can become less ambiguous and poetic, but truer to its original meaning, when considered in the context of the text it was ripped out of (because of its apparent poetic value).

> ...the cognitive level of **language not only admits but directly requires recoding interpretation**, i.e., translation. Any assumption of ineffable or untranslatable cognitive data would be a contradiction in terms. But in just, in dreams, in magic, briefly, in what one would call everyday verbal wythology, and in poetry above all, the grammatical categories carry a high semantic import. Under these conditions, the question of translation becomes much more entangled and controversial. (Jakobson 1971 [1959]: 265)

I'm becoming more and more suspicious of Jakobson's notion of translation, but there is a valuable insight here. For I can indeed concede that language requires "recoding interpretation" - even if in the minimal Bakhtinian sense that "your word" is different from "my word" and in order to understand it, I must translate it into "my word". The important implication here is that nonverbal behaviour admits but does not require "recoding interpretation". This is primarily because we have "loss cognitive" - that is, more primal, affective - response to nonverbal behaviour. Nonverbal communication is more immediate in this sense - it does not have to be recoded in order to be understood, because the fact of its occurrence is oftentimes enough in itself. Once you bring language into play and start pondering "what did s/he mean by that glance?" it ceases to be communication and becomes simply behaviour that seems to embody some information that you can't decode. But when you do decode it, it has also been recoded, because now you're trying to fit "continuous" nonverbal behaviour into "discrete" verbal categories. To put it in short: you do not need to know the word "cheese" to enjoy the taste of that yellow stuff - you can, but need not.

> In poetry, verbal equations become a constructive principle of the text. Syntactic and morphological categories, roots, and affixes, phonemes and their components (distinctive features) - in short, any constituents of the verbal code - are confronted, juxtaposed, brought into contiguous relation according to the principle of similarity and contrast and carry their own autonomous signification. Phonemic similarity is sensed as semantic relationship. The put, or to use a more erudite, and perhaps more precise term - **paronomasia**, reigns over poetic art, and whether its rule is absolute or limited, poetry by definition is untranslatable. Only creative transposition is possible: either intralingual transposition - from one poetic shape into another, or interlingual transposition - from one language into another, or finally intersemiotic transposition - from one system of signs into another, e.g., from verbal art into music, dance, cinema, or painting. (Jakobson 1971 [1959]: 266)

This quote is neat because it brought flashbacks from Pärli's semiotics of literature. Mihhail Lotman has also used this term and the example of *Traduttore, traditore* on occasion.

Jakobson, Roman 1971 [1960]. Linguistics and Communication Theory. In: *Selected Writings II: Word and language*. The Hague; Paris: Mouton, 570-579.

> Norbert Wiener refuses to admit "any fundamental opposition between the problems of our engineers in measuring communication and the problems of our philologists". (Jakobson 1971 [1960]: 570)

It is a neat coincidence that this two-page paper by Norbert Wiener, titled "Speech, Language, and Learning", appeared in the same volume and issue of the *Journal of the Acoustical Society of America* as Martin Joos's, removed from his by only four pages (the world of early communication theory is small...). I'm going to ask the Paper Fairy for this and a few other articles in that issue. On a more substantial note, Wiener's statement makes sense insofar as it was published in a journal by and for engineers dealing with speech and language problems. Joos, too, probably didn't notice "any fundamental opposition" between these fields, as he was himself a cryptanalyst and later wrote several good papers and a book in philology (medieval German literature, to be specific). Those were the days of polymaths.

> The stream of oral speech, physically continuous, originally confronted the mathematical theory of communication with a situation "considerably more involved" than in the case of a finite set of discrete constituents, as presented by written speech. Linguistic analysis, however, came to resolve oral speech into a finite series of elementary informational units. These ultimate discrete units, the so-called "distinctive features", are aligned into simultaneous bundles termed "phonemes", which in turn are concatenated into sequences. Thus form in language has a manifestly granular structure and is subject to a quantal description. (Jakobson 1971 [1960]: 570)

Here it appears that the distinction between discrete and continuous systems is not as philosophical as it may appear in some interpretations of Juri Lotman's work, but actually a pretty simple distinction between written and oral realization of language. The text is discrete because it is divisible into discrete units - sentences, words, graphemes... While oral speech is more fluid - one sentence may become another without a "full stop" and when several speakers are involved, voices may overlap. From this point of view it makes perfect sense that Lotman should replace the term "message" with "text" - the latter is discrete, while the former can be both discrete and continuous.

> The dichotomous principle underlying the whole system of distinctive features in language has gradually been disclosed by linguistics and has found corroboration in **the binary digits (or to use the popular portmanteau, *bits*) employed as a unit of measurement by the communication engineers** When they define the selective information of a message as the minimum number of binary decisions which enable the receiver to reconstruct what he needs to elicit from the message on the basis of the data already available to him, this realistic formula is perfectly applicable to the role of distinctive features in verbal communication. (Jakobson 1971 [1960]: 571)

Here Jakobson seems kind of naive. Or, to put it more kindly, his hopes for linguistics were too far fetched for the mid-twentieth century. Automatic speech recognition has become possible (and even "everyday" for iPhone users) in the current century. On the other hand it's kinda neat that what became the basis of computer systems (binary code) was, for Jakobson, something that had to do with linguistics. I guess we have Jakobson to thank for the "elementary dualism" in Lotman's work and, by proxy, most semiotics in Tartu.

> The necessity of a strict distinction between different types of redundancy is now realized in the theory of communication as well as in linguistics, where the concept of redundancy encompasses on the one hand **pleonastic** means as opposed to explicit conciseness (***brevitas*** in the traditional nomenclature of rhetoric) and on the other hand explicitness in contradistinction to ellipsis. (Jakobson 1971 [1960]: 571)

define:pleonastic - "repetition of same sense in different words"; define:brevitas - from *brevis* - "short, little, of small extent". Obviously the etymological antecedent to English "brevity" and then "brief". What is actually interesting is that Wiktionary defines three senses of *brevitas*: (1) of space - shortness, narrowness; (2) of time - briefness, brevity, shortness; (3) of discourse - conciseness, terseness, brevity. In the last, presumably rhetorical, sense, it becomes synonymous with *laconic* (using very few words).

> The **prejudice** treating the redundant features as irrelevant and distinctive features as the only relevant ones is vanishing from linguistics, and it is again communication theory, particularly its treatment of transitional probabilities, which helps linguists to overcome their biased attitude toward redundant and distinctive features as irrelevant and relevant respectively. (Jakobson 1971 [1960]: 572)

This sounds like something that can actually distinguish two distinct orientations in semiotics: one is oriented towards *differences* and is interested in signs insofar as they are involved with "differences that make a difference" as Gregory Bateson put it; the other is oriented towards *sameness* and is interested in signs insofar as they are habits of behaviour and sustain stability in communicatian repertoires, social reality, etc. This distinction is not the same as the distinction between Generalizing and Particularizing tendencies and Progressive and Conservative, but they are related to some degree. It could be that one is more akin to structural semiotics and the other to process semiotics, but then this doesn't seem to fit perfectly as well. I'll let it be for now.

> The engineer assumes a "filing system" of prefabricated possibilities more or less common to the sender and receiver of a verbal message, and Saussurian linguistics speaks correspondingly about *langue*, which makes possible an exchange of *parole* between interlocutors. Such an "*ensemble* of possibilities already foreseen and provided for" implies a code, conceived by communication theory as "**an agreed transformation - usually one-to-one and reversible**" - by which one set of information units is converted into another set. (Jakobson 1971 [1960]: 572)

This may be one of the reasons why so many are suspicious of the notion of code and take other routes than the code semiotics of Eco, for example: codes imply self-consistency, self-closure. While language has history, and it is *different* for each person, code is invented and *same* for all who know the code.

> Interlocutors belonging to one given **speech community** may be defined as actual users of one and the same linguistic code encompassing the same legisigns. A common code is their communication tool, which actually underlies and makes possible the exchange of messages. (Jakobson 1971 [1960]: 573)

Again I must furrow my brows at Jakobson's linguocentrism. Charles Morris came to note the exact same phenomena, but termed it "interpreter-family", thus acqnowledging not only linguistic signs but any kind of signs.

> English school, which insists on **a clear-cut line of demarcation between the theory of communication and of information**. Nevertheless, this delimitation, strange as it seems, is sometimes disregarded by linguists. "The stimuli received from Nature," as Colin Cherry wisely stresses, "are not pictures of reality but are **the evidence from which we build our personal models**." (Jakobson 1971 [1960]: 573)

This line of demarcation seems reasonable, considering the amount of confusion brought about by the conflation of these theories. Especially in my own field of interest it has become a bad habit to talk of nonverbal communication even when the actual phenomena is something akin to nonverbal information. The middle road is to use the neutral "nonverbal behaviour". Colin Cherry's bit about modeling could very well be the source for Tartu school's theory of modelling systems, but then you'd have to go throught the trouble of verifying if Lotman, Ivanov or Uspensky had read *Werner Meyer-Eppler's 1959*. Grundlagen und Anwendungen der Informationstheorie, and that may be impossible. At best I can learn deutch and read it myself one day, but that's the music of the future.

> The set of ye-or-to choices underlying any bundle of these discrete features is not an arbitrary concoction of the linguist, but is actually made by the addressee of the message, insofar as the need for their recognition is not cancelled by the prompting of the verbal or **non-verbalized context**. (Jakobson 1971 [1960]: 574)

What does he mean by the "non-verbalized context"?

> **Language is never monolithic**; its overall code includes **a set of subcodes**, and such questions as that of the rules of transformation of the optimal, explicit kernel code into the various degrees of elliptic subcodes and their comparison as the amount of information requires both a linguistic and an engineering examination. (Jakobson 1971 [1960]: 574)

I was arguing with Indrek Grigor on this exact point when his slide contained the statement that all languages are monolinguistic. Not ever considerinc creolization, it makes perfect sense that languages have sub-codes: the technical, the poetic, the cosmological, etc. (they don't have to accord with Morris's "types of discourse" but these examples make sense). My aim is to show haw concourse is one such subcode of every language. Even more interesting would be the comparison between the concourse of one language as compared to that of another (Fernando Poyatos urged translators to do something like this).

> The communication engineer is right when defending against "some philologist" the absolutely dominant "need to bring the Observer onto the scene" and when holding with Cherry that "the participant-observer's description will be the more complete". The antipode to the participant, the most detached and external onlooker, acts as a cryptanalyst, who is a recipient of messages without being their addressee and without knowledge of their code. He attempts to break the code throught a scrutiny of the messages. (Jakobson 1971 [1960]: 574-575)

The reference is to *Halle, Morris (ed.) 1956.* For Roman Jakobson. *The Hague: Mouton*. It is obvious that Jakobson is discussing Colin Cherry's distinction between object-channel (participant) and meta-channel (observer). The contention that "the participant-observer's description will be the more complete" once again makes sense only insofar as we are studying linguistic material. When it comes to kinesic material we must trust Birdwhistell in that neither are very accurate and the most complete analysis will result from recorded audiovisual material. But, of course, in the 1950s this was not an opportunity for everyone, because equipment was expensive, heavy and difficult to operate. Birdwhistell himself didn't have his own camera - he was permitted to study the materials of the Institute he was working at.

> Obviously "the inseparability of the objective content and observing subject", singled out by Niels Bohr as a premise of all well-defined knowledge, must be definitely taken into account also in linguistics, and the position of the observer in relation to the language observed and described must be exactly identified. First, as formulated by Jurgen Ruesch, **the information an observer can collect depends upon his location within or outside the system.** (Jakobson 1971 [1960]: 575)

The world of early communication theory is indeed small. This statement by Ruesch is too obvious to warrant any elaboration, but I will note the reference for that possible world in which I will have free access to some *Staatsbibliothek*: *Grinker, Roy R. (ed.) 1956.* Toward a Unified Theory of Human Behavior. *Oxford: Basic Books*. Ruesch also wrote its introduction.

> No doubt there is a feedback between speaking and hearing, but the **hierarchy** of the two processes is opposite for the encoder and decoder. (Jakobson 1971 [1960]: 576)

My corrugators… They hurt.

> MacKay warns against **the confusion between the exchange of verbal messages and the exchange of information from the physical world**, both abusively unified under the label "communication"; this word has for him an inevitably *anthropomorphic* connotation "which bedevils discussion". There is a similar danger when interpreting human inter-communication in terms of physical information. Attempts to construct **a model of language without any relation either to the speaker or to the hearer**, and this to hypostasize a code detached from actual communication, threaten to make a scholastic fiction out of language. (Jakobson 1971 [1960]: 576)

In the first instance, we have criticism against the "sun communicates warmth" type of statements. In the second instance we have criticism of disembodied linguistics, or the study of what Bakhtin termed "no one's word".

> ...the phenomenon known in communication theory under the label **"semantic noise"** and into the theoretically and pedagogically important problem of overcoming it. (Jakobson 1971 [1960]: 577)

This notion brings back faint memories of my first year in semiotics. But I cannot recall where, when or for what reason this crossed my mind. One internet commentator notes that semantic noise occurs when the channel is perfectly clear but the person at the other end speaks a language you don't understand - in which case it isn't a disturbance in code but a lack of common code. Another example is the notorious hip-hop pun by RUN-DMC: "Not "bad" meaning "bad" but "bad" meaning "good"." In this case it is a matter of slang; just like British slang includes "bollocks" as "bullshit" and "dog's bollocks" as "something great". Another source states very generally that semantic noise is disconnection between the signifier and the signified. I'll leave it at that.

> The semiotic definition of a symbol's meaning as its translation into other symbols finds an effectual application in the linguistic testing of intra- and interlinguistic translation, and this approach to semantic information concurs with **Shannon's proposal to define information as "that which is invariant under all reversible encoding or translating operations", briefly, as "the equivalence class of all such translations"**. (Jakobson 1971 [1960]: 578)

Wow that is an odd proposal. It presumes that information is only about that which can be translated.

> The Russian school of metrics owes some of its internationally echoed achievements to the fact that some forty years afo such students as B. Tomaševskij, expert both in mathematics and in philology, skillfully used Markov chains for the statistical investigation of verse; these data, supplemented by a linguistic analysis of the verse structure, gave in the early twenties a theory of verse based on the calculus of its conditional probabilities and of the tensions between anticipation and unexpectedness as the measurable rhythmical values, and the computation of these tensions, which we have labeled **"frustrated expectations"**, gave surprising clues for descriptive, historical, comparative, and general metrics on a scientific basis. (Jakobson 1971 [1960]: 579)

Jakobson seems to end every paper he writes with something *quite interesting*. I'll keep this in mind, because it seems to be related to Viktor Shklovsky's deautomatization, and it also makes sense in personal experience - rap music makes extensive use of frustrated expectations. A neat example would be when a rapper performs a well-known song on stage but changes the lyrics unexpectedly.

Jakobson, Roman 1971 [1965]. Quest for the Essence of Language. In: *Selected Writings II: Word and language*. The Hague; Paris: Mouton, 345-359.

> Wilhelm von Humboldt taught that "there is an apparent connection between sound and meaning which, however, only seldom lends itself to **an exact elucidation**, is often only glimpsed, and most usually remains obscure." This connection and coordination have been an eternal crucial problem in the age-old science of language. (Jakobson 1971 [1965]: 375)

Humboldt is still a mystery for me - my intellectual territory is primarily American and concentrated on the mid-twentieth century. He does have a point here, and "an exact elucidation" of linguistic meaning is as difficult as the "formulation of significance" of behaviour in Morris's semiotic.

> ...with Latinized terms, in particular *signum* comprising both *signans* and *signatum*. Incidentally, their pair of correlative concepts and labels were adopted by Saussure only at the middle of his last course in general linguistics, maybe through the medium of **H. Gompelz's *Noologie* (1908)**. (Jakobson 1971 [1965]: 375)

Another curious reference. It sounds intriguing - mostly because *noologie* makes sense as "the study of thought". The full reference seems to be: *Gomperz*, *Heinrich 1908.* Weltanschauungslehre, *Zweiter Band*, Noologie. *Erste Hälfte.* Einleitung und Semasiologie, *Jena.* I'm not sure it Gomperz is French or Austrian, but this book was republished in in 1964 by Mouton. I'm unable to find anything in English about this.

> Perhaps the most inventive and versatile among Americat thinkers was Charles Sanders Peirce (1839-1914), **so great that no university found a place for him**. (Jakobson 1971 [1965]: 346)

Just like Valga is such a great city that it can't fit into only one country. Nah, there were other reasons why Peirce wasn't accepted at no university (looking at you, Mr. Newcomb). Rather, he lectured at the John Hopkins for five years and then was laid off on ambiguous grounds, and never worked at a university ever again (according to Sebeok).

> Originally the word *symbol* was used in a similar sense also by Saussure and his disciples, yet later he objected to this term because it traditionally involves some natural bond between the signans and signatum (e.g., the symbol of justice, a pair of scales), and in his notes the conventional signs pertaining to a conventional system were tentatively labeled *seme*, while **Peirce had selected the term *seme* for a special, quite different purpose**. (Jakobson 1971 [1965]: 347)

I believe Saussure's symbol is something other than a pure symbol then. Peirce probably had a term for it - I wouldn't be surprised if it were *hyposymbol*. And now I'd like to know what *seme* meant in Peirce's semeiotics and whether this can explain why Eco's talk of semes - especially inchoate semes - is so convoluted.

> Among scholars who treated this questions following in the footsteps of Plato's Hermogenes, a significant place belongs to the Yale linguist Dwight Whitney (1827-1894), who exerted a deep influence on European linguistic thought by promoting the thesis of **language as a social institution**. In his fundamental books of the 1860's and 1870's, language was defined as a system of arbitrary and conventional signs. (Jakobson 1971 [1965]: 348)

And more interesting references keep coming in. G'damn. Morris is equally prone to state that language is a *social* system of signs.

> One of the most important features of Peirce's semiotic classification is his shrewd recognition that the difference between the three basic classes of signs is merely **a difference in relative hierarchy**. (Jakobson 1971 [1965]: 349)

Noooooooo.

2176

> Thus the scholar refers to "icons in which the likeness is aided by conventional rules", and one may recollect the diverse techniques of perspective which the spectator must learn in order to apprehend paintings of dissimilar artistic schools; the differences in the size of figures have **divergent meanings in the various pictorial codes**; in certain medieval traditions of painting, villains are specifically and consistently represented in profile, and in ancient Egyptian art only en face. (Jakobson 1971 [1965]: 349)

This may become useful in the semiotics of art. At desperate times, when Gleb is teaching us some hodgepodge of god-knows-what, even terms like "meaning" and "code" can help us, although I am still inclined to doubt these terms from the standpoint of behavioristic semiotic. That is, if two pictures of garlic are almost exactly the same except one has more grainy texture (GIMP "Canvas" effect), then they both still call forth the same interpretant, the same signification, etc. There is no divergent meaning unless you can prove that there *is* divergent meaning (and Gleb didn't do that).

> Peirce's concern with the different ranks of coassistance of the three functions in all three types of signs, and in particular his scrupulous attention to the indexical and iconic components of verbal symbols, is intimately linked with his thesis that "the most perfect signs" are those in which the iconic, indexical, and symbolic characters **"are blended as equally as possible"**. (Jakobson 1971 [1965]: 349)

This makes much more sense than forced talk of hierarchies.

> Peirce vividly conceived that "the arrangement of the words in the sentence, for instance, must serve as *icons*, in order that the sentence may be understood." (Jakobson 1971 [1965]: 350)

Could it be that he was talking about what we call *mental imagery*?

> If almost everywhere, again according to Greenberg's data, the only, or at least the predominant, basic order in declarative sentences with nominal subject and object is one in which the former precedes the latter, this grammatical process obviously reflects the hierarchy of the grammatical concepts. The subject on which the action is predicated is, in Edward Sapir's terms, "conceived of as the starting point, the 'doer' of the action" in contradistinction to "the end point, the 'object' of the action." (Jakobson 1971 [1965]: 351)

In "Tom frowned his displeasure" Tom is the doer of the acton and expressing/communicating his displeasure is the end point or object of the action. Also, in Martin Joos's parlance, these are related to actor-expressions and action-expressions, but I'm not sure how exactly.

> The investigation of diagrams has found further development in modern graph theory. When reading the stimulating book *Structural Models* (1965) by Fp Harary, R. Z. Norman, and D. Cartwright, with its thorough description of manifold directed graphs, the linguist is struck by their conspicuous analogies with the grammatical patterns. The **isomorphic** composition of the signans and signatum displays in both semiotic fields very **similar devices** which facilitate an exact transposition of grammatical, especially syntactic, structures into graphs. (Jakobson 1971 [1965]: 351)

If only I were better versed in modelling systems theory… I can only take away from this that "isomorphism" was related to "similar devices" (or, probably, "mechanisms") for Jakobson [revelant for abstracting isology].

> A partial similarity of twe signata may be represented by a partial similarity of signantia, as in the instances discussed above, or by a total identity of signantia, as in the case of lexical tropes. *Star* means either a celestial body or a person - both of preeminent brightness. **A hierarchy of two meanings** - one primary, central, propel, context-free; and the other secondary, marginal, figurative, transferred, contextual - is a characteristic feature of such asymmetrical couples. The metaphor (or metonymy) is an assignment of a signans to a secondary signatum associated by similarity (or contiguity) with the primary signatum. (Jakobson 1971 [1965]: 355)

And here we have Jakobson imputing hierarchy on denotation and connotation.

> The *Metalogicus* by John of Salisbury supplied Peirce with his favorite quotation: "*Nominantur singularia, sed universalia significantur*." How many futile and trivial polemics could have been avoided among students of language if they had mastered Peirce's *Speculative Grammar*, and particularly its thesis that **"a genuine symbol is a symbol that has a general meaning"** and that this meaning in turn "can only be a symbol", since "*omne symbolum de symbolo*". A symbol is not only incapable of indicating any particular thing and necessarrily "denotes a kind of thing", but "it is itself a kind and not a single thing." A symbol, for instance a word, is a "general rule" which signifies only through the different instances of its application, namely the pronounced or written - thinglike - *replicas*. However varied these embodiments of the word, it remains in all these occurrences "one and the same word". (Jakobson 1971 [1965]: 358)

This insistence of generality in symbols is one of the best parts about Jakobson's interpretation of Peirce. Morris, for example, lays no emphasis on this aspect. But then again he's not very much concerned with the specifics of language signs. It may even be that this is the reason why Morris dismisses the factor of infinite semiosis in Peirce's definition of the sign (and, I've been told by Tyler that Peirce did the same in 1908). This is a very general statement, but Morris was more interested in "signs" than in "symbols". I suspect that there is nothing like *omne signalis de signalis*.

> One of Charles Peirce's posthumous works, the book *Existential Graphs* with its eloquent subtitle "My chef d'œuvre", concludes the analysis and classification of signs with a succinct outlook toward the creative power (ἐνέργεια) of language: "This the mode of being of the symbol is different from that of the icon and from that of the index. **An icon has such being as belongs to past experience. It exists only as an image in the mind. An index has the being of present experience**. The being of a symbol consists in the real fact that something surely will be experienced if certain conditions be satisfied. Namely, it will influence the thought and conduct of its interpreter. Every word is a symbol. Every sentence is a symbol. Every book is a symbol. (Jakobson 1971 [1965]: 358)

This is extremely good, especially the bit about icons existing as images in the mind, because it is related to mental imagery. Morris reaches a similar conclusion about thethe other types thorough Susanne K. Langer's work and states that signals "announce" their objects, while symbols lead their interpreters to "conceive" of their object. Icons, in this sense, lead us to "remember" their objects.

> The value of a symbol is that it serves to make thought and conduct rational and enables us to preduct the future." This idea was repeatedly breached by the philosopher: to the indexical *hic et nunc* he persistently opposed the "general law" which underlies any symbol: "**Whatever is truly general refers to the indefinitie future**, for the past contains only a certain collection of such cases that have occurred. The past is actual fact. But a general law cannot be fully realized. It is a potentiality; and its mode of being is *esse in futuro*." Here the thought of the American logician crosses paths with the vision of Velimir Xlebnikov, the most original poet of our century, in whose commentary of 1919 to his own works one reads: "I have realized that **the homeland of creation lies in the future**; thence wafts the wind from the gods of the word." (Jakobson 1971 [1965]: 358-359)

And the future must remain indefinite, otherwise it would not be the future. And again he ends his paper with something quite interesting. In this case the poet's statement resembles Bakhtin's beautiful saying that "every meaning has its homecoming festival". It is even possible that Bakhtin was directly or indirectly influenced by this poet, but I cannot know that.

4.10.8 Description of Language Design (2013-10-16 16:21)

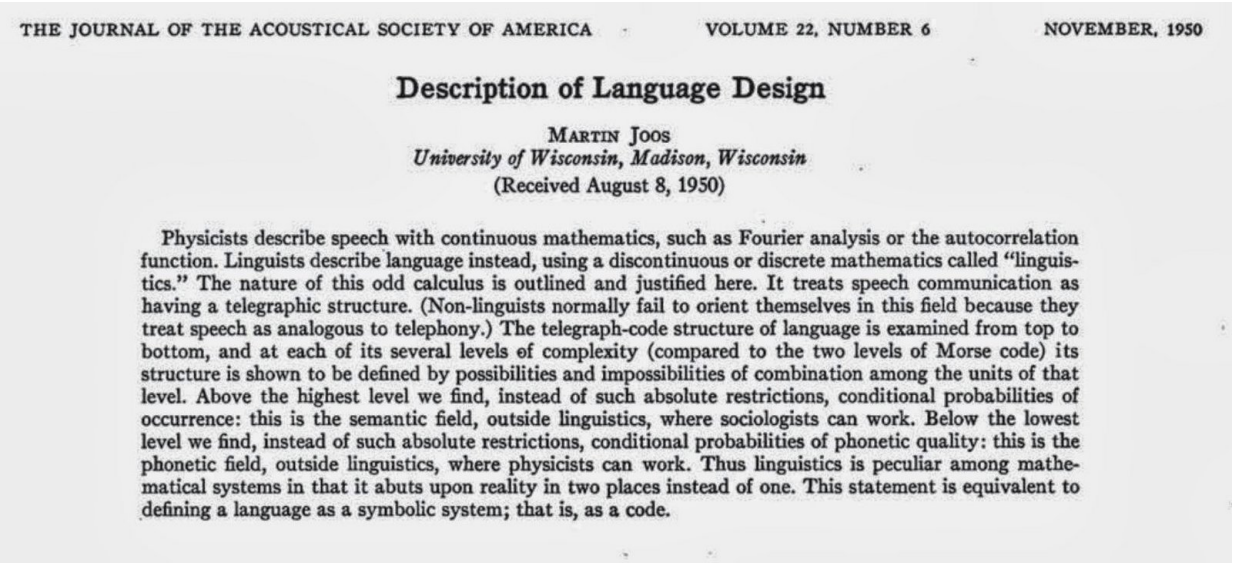

THE JOURNAL OF THE ACOUSTICAL SOCIETY OF AMERICA VOLUME 22, NUMBER 6 NOVEMBER, 1950

Description of Language Design

MARTIN JOOS
University of Wisconsin, Madison, Wisconsin
(Received August 8, 1950)

Physicists describe speech with continuous mathematics, such as Fourier analysis or the autocorrelation function. Linguists describe language instead, using a discontinuous or discrete mathematics called "linguistics." The nature of this odd calculus is outlined and justified here. It treats speech communication as having a telegraphic structure. (Non-linguists normally fail to orient themselves in this field because they treat speech as analogous to telephony.) The telegraph-code structure of language is examined from top to bottom, and at each of its several levels of complexity (compared to the two levels of Morse code) its structure is shown to be defined by possibilities and impossibilities of combination among the units of that level. Above the highest level we find, instead of such absolute restrictions, conditional probabilities of occurrence: this is the semantic field, outside linguistics, where sociologists can work. Below the lowest level we find, instead of such absolute restrictions, conditional probabilities of phonetic quality: this is the phonetic field, outside linguistics, where physicists can work. Thus linguistics is peculiar among mathematical systems in that it abuts upon reality in two places instead of one. This statement is equivalent to defining a language as a symbolic system; that is, as a code.

> Even more broadly, **Martin Joos defines all language as "code" because it is both symbolic and organized**. But it will serve our purpose here merely to make a distinction between "language" and a "code." By "language" we shall mean those organically developed systems, whether spoken or scribed, by which humans transmit messages; but the word "cipher," or "code," will be used to mean any invented, self-consistent system, whereby one set of symbols may be transformed into another for certain special stated purposes (i.e., Morse code which converts printed letters into dots and dashes). (Cherry 1977: 93-94)

This is the quote that more than a year ago sparked my interest in Martin Joos. Mainly because this resembles of of Juri Lotman's famous statements, namely, that **LANGUAGE = CODE + HISTORY**. Or, in Colin Cherry's terms, language is also a code as Martin Joos defines it, but it has developed organically - it has a history (as opposed to a cipher, which is invented and self-consistent). I contacted professor Irina Avramets, a former student of Juri Lotman, with this association. She confirmed that absolute certainty that the Russian translation of К. Черри's *Человек и информация : (критика и обзор)* was studied by Lotman extensively the very year it appeared, in 1972. Irina Avramets was also kind enough to provide me with the following excerpt by Lotman in Russian:

> В основе этих рассуждений — абстракция, предполагающая полную идентичность передающего и принимающего, которая переносится на языковую реальность. Однако абстрактная модель коммуникации подразумевает не только пользование одним и тем же кодом, но и одинаковый объем памяти у передающего и принимающего. Фактически подмена термина «язык» термином «код» совсем не так безопасна, как кажется. Термин «код» несет представление о структуре только что созданной, искусственной и введенной мгновенной договоренностью. Код не подразумевает истории, то есть психологически он ориентирует нас на искусственный язык, который и предполагается идеальной моделью языка вообще. «Язык» же бессознательно вызывает у нас представление об исторической протяженности существования. **Язык — это код плюс его история**.

As far as I can make out with Google Translate, a part of it says that it is not as safe to substitute the notion of "language" with the notion of "code" because a code is a structure "that you just created" artificially while a language has a historical existence. The bold sentence is translatable even by my meager capabilities: "Language - it is code

plus its history."

So that's why Martin Joos caught my attention. The case seemed even more interesting due to the fact that there are two issues of the *Journal of the Acoustical Society of America* in Tartu. One is volume 65 issue 1 from 1979 and the other is, well, volume 22 issue 6 from 1950. Before Irina Avramets confirmed that *Человек и информация* was in Lotman's library, I suspected that he might have read this exact issue that is so neatly present in Tartu. It turned out that Lotman didn't enjoy reading in English. His first foreign language was German and second French. Also, this issue of the journal was donated to our library from Arvo Eek's collection who-knows-when. It kept nagging me only because I was interested in reading this article, "Description of Language Design", but couldn't, because the issue has been misplaced or has gone missing.
In the meantime I have read one philological article by Martin Joos in which he refers to the nonverbal in literature as "details of the life and world that nobody escapes from and yet nobody is aware of" (Joos 1972: 262). Later yet I learned that Edward T. Hall's proxemics was inspired in large part by Martin Joos's 1962 book *The Five Clocks*, which was his take on communication styles (and, now, one of the books that I desperately wish to read). All in all, Martin Joos is an interesting fella. He seems to be unpopular despite the profound influence he has had on my favourite varieties of semiotics. I'm reading this article now because I've familiarized myself with Charles Morris's strict definitions of language and in Elin Sütiste's course I'm also reading Roman Jakobson's writings on language, so it seems like a perfect time to finally take this on and try to find out what Martin Joos actually thought of the design of language. I can read it now thanks to the Paper Fairy on reddit.

Joos, Martin 1950. Description of Language Design. *Journal of the Acoustical Society of America* 22(6): 701-708.

> Physicists describe speech with continuous mathematics, such as Fourier analysis or the autocorrelation function. Linguists describe language instead, using **a discontinuous or discrete mathematics called "linguistics."** The nature of this **odd calculus** is outlined and justified here. (Joos 1950: 701)

This is something that one probably cannot find in Lotman: that linguistics is *a discrete mathematics*. Instead of discrete systems of signs, here it seems that the method of studying systems of signs is discrete. It also feels somehow appropriate that Lotman's theory of discrete and continuous systems have become so complex and convoluted that they can also be designated as *an odd calculus*.

> The word "design" may be interpreted in at least two senses without violating engineering usage. First, there is work of the engineer who is designing something, for example a telephone system. Second, there is the finished something, such as that same telephone system, considered now as something to be analyzed and described. Our description of it, then, can also be called its "design." It is in this last sense that the word "design" has to be understood when we are talking about the design of language and how it is analyzed for description. (Joos 1950: 701)

"Design" is in this sense just as problematic as the term "rule". Both have a prescriptive and a descriptive dimension.

> We can allow other people - telephone engineers or sociologists, for example - to speak artistically, imprecisely, about language. But as linguists we lay upon ourselves the condition that we must speak precisely about language or not at all. (Joos 1950: 702)

This is partly the reason I'm so annoyed when some semioticians speak very vaguely about sign-phenomena.

> The mathematical description for reality has been most illuminatingly called a "map." Now when holds a map (in the ordinary sense) in one's hands, one may say, "I feel that there is no way to prove logically that it is not instead a map of a piece of Australia or perhaps of some imaginary Treasure Island. Undeterred by the impossibility of logical justification, explorers use maps, scientists use mathematics, and linguists use the descriptive technique called "linguistics." All three have the same attitude toward the map. One proceeds across the terrain and simultaneously traces a line across the map; one notes discrepancies between the map and the direct apprehension of the real world, until the discrepancies seem to form a pattern themselves; then one corrects the map and starts all over again. All this is intuitive behavior, and logically unjustifiable. Nor does it need justification. The place for logic is inside the map, not between the map and the real world. (Joos 1950: 702)

Something for the semiotician of space.

> Ordinary mathematical techniques fall mostly into two classes, the continuous (e.g. the infinitesimal calculus) and the discrete or continuous (e.g. finite group theory). Now it will turn out that the mathematics called "linguistics" belongs in the second class. It does not even make any compromise with continuity, as does statistics, or infinite-group theory. Linguistics is a quantum mechanics in the most extreme sense. All continuity, all possibilities of infinitesimal gradation, are shoved outside of linguistics in one direction or the other. There are in fact two such directions in which we can and resolutely do expel continuity: semantics and phonetics. (Joos 1950: 702)

This is more specific than simply stating that these categories come from the "mathematical systems theory".

> Every language has "meaningful" molecules called "morphemes," **sub-assemblies which roughly correspond to subdivisions of the real world outside language**. The word *nose*, for example, consists of one such morpheme; the word *noses* consists of two, the second having as its rela-world correspondent the conventional category of numerousness, one of our customary subdivisions or categorizations of the real world. Now consider these facts. **The English word *nose* may refer to a part (how much?) of an airplane. With a lipstick draw a loop on your own face enclosing your nose and nothing else; another person will say that you have enclosed either too much or too little.** Say in English: "The councillors all put their glasses on their noses" and then get the sentence translated into German; for English *noses* you will get the singular noun-form *Nase*, not the prular *Nasen*. The German knows that numerous councillors have equally numerous noses, and he has a word for "noses," but in this sentence he uses his word for "nose" instead. In linguistic terminology we simply say that the form *Nase* belongs to the category which we have called "singular." (Joos 1950: 702)

Jakobson uses a similar example, but his is much more limited.

> The linguistic categories, then, are absolutes which admit of no compromise. They correspond roughly to favorite categorizations in the real world, and it is generally held that **every community subdivides the phenomena in the real world according to the categories of its language**, rather than the reverse. But the correspondence between the discrete categories of the language and the continuous phenomena of the real world is not and cannot be precise. Our reaction, as linguists, to this situation, is very simple: all phenomena, whether popularly regarded as linguistic (such as the tone of anger in an utterance) or not, which we find we cannot describe precisely with a finite number of absolute categories, we classify as non-linguistic elements of the real world and expel them from linguistic science. Let sociologists and others do what they like with such things - we may wish them luck in their efforts to describe them precisely in their own terminology, but no matter whether they describe them with discrete categories or not, for us they remain vague, protean, fluctuating phenomena - in a word, for us they represent that "continuity" which we refuse to tolerate in our own science. (Joos 1950: 703)

Very much related to concursivity. The linguist, or at least Joos's variety of linguists, does not deal with these matters. The precept here is that different languages have different linguistic categories for non-linguistic reality. I think it would be great to study these categories in specific languages. In Estonian, for example, there are many neat little words that categorize bodily behaviour that most of us youngsters aren't even aware of. "Kurekrõnks" is an example.

> So much for the semantic end of language, with its intuitive bridge between language and the real outside world, **the bridge across which we banish continuity**. We do exactly the same thing at the other end, the phonetic end of language. (Joos 1950: 703-704)

Joos is excluding exactly those aspects that Jakobson urges the linguists to include.

> Thus the word *hotel* cannot be spoken the same twice, from the physicist's viewpoint, no matter whether the same person or different persons should utter it; and yet from the linguist's viewpoint it always has in the middle a phoneme */t/* which is identical through neglect of unimportant variations in reality; rather, it is **identical by definition**, simply because it is a linguistic atom, a category, and these are either identically the same or absolutely different. (Joos 1950: 704)

And we are again grappling with the philosophical problems of sameness and otherness. That is, types and tokens, sinsigns and legisigns, etc.

> …**the codes called "languages" have numerous layers of complexity** instead of only two, and in each layer there are severe limitations upon the combinations permitted. This much, we find, all languages have in common. But the particular code is different from one language or dialect to another, as the Baudot and Morse codes differ. (Joos 1950: 705)

Seems like a valid point. The cultural semiotician, with his or her interest in the interrelation of sign systems should appreciate this.

> First analysis: cut it into *the councillors* and *all put their glasses on their noses*. The first part goes into several categories; similarly, in the four-unit analysis of Morse, the "dash" belongs to the two categories "long" and "mark." It is a "noun-phrase" because it fits into the sentence the same way as a plain "noun" might, sich as the word *councillors;* its further analysis will of course agree with this, for example it contains a "noun" and the word *the*, and such combinations generally make up noun-phrases. **It is an "actor-expression," so marked by the absence of any other candidate for the job, while the rest of the sentence, the "action-expression,"** can use one and will couse anything to be sa classified which is not marked as having a different value: this one is rather marked as probably being an "actor-expression" by the fact that it is a "noun-phrase" and stands first, and its classification as an "actor-expression" is not forbidden by any such remark as the *s* of *man's*. (Joos 1950: 707)

I'm not sure how to feel about this. Is this better than the subject/predicate distinction? I'd rather not go either way and stick with generality for now. At best what I can take away from this is that there are indeed at least two forms of descriptions: those aimed at the actor and those aimed at the action. E.g. s/he *is* vs s/he *does*.

4.10.9 Introducing Coenetics (2013-10-16 21:16)

Wescott, Roger W. 1966. Introducing Coenetics: A Biosocial Analysis of Communication. *The American Scholar* 35(2): 342-354.

> What is Coenetics (pronounced "se-NETT-ix")? As is suggested by its etymon Greek *koinee*, "I communicate," from *koinos*, "common," it is **the study of communication**. For this discipline, one may ask, why not use the more familiar and far more transparent phrase "Communication Theory"? To this objection there are two answers. First, "communication" is denotatively ambiguous, in that some writers use it broadly to cover the study of all signaling systems, while others use it narrowly as a synonym for Information Theory, the science of "intercom systems" and "information load." (Wescott 1966: 342)

Communication and information theory do get mixed up very often, but does this raise the need for a new term? And do we need to go back to the Greeks for such a term? Wouldn't "communicology" do the trick?

> Wiener's broad erudition and avowed humanitarianism, his central interest appears to be in the application of mathematics to engineering. More specifically, it lies in **constructing "thought machines" capable of parlaying feedback into a quasi-organic sort of creativity** - without, at the same time, permitting them to become Frankenstein monsters. My own interest, on the other hand, follows my training, which is primarily in social science, with considerable overlap into the humanities and life sciences but comparatively little into the physical sciences. My chief objective is **to relate prelinguistic communicative systems to language itself and both to such language-derived systems as arts and letters**. In brief, then, however much actual subject matter they may share, Communication Theory inclines toward a statistical, Cybernetics toward a mechanical, and **Coenetics toward a biosocial interpretation of communication problems**. (Wescott 1966: 342)

In the first instance it appears that Wiener was interested in the same stuff as Juri Lotman - the latter was influenced by cybernetics so it shouldn't come as a surprise. In the second instance Wescott's own plight is similar to mine; even to the degree that I'm trying to relate nonverbal behaviour to such fields as the semiotics of art and literature.

> The English word *communication* was borrowed, during the early Renaissance Period, from Classical Latin *communicatio*, "sharing" - which was itself derived from Latin *communis*, "common." This latter word, in turn, came from the root of Old Latin *moenus*, "service." Indo-European cognates of these Latin words are Lithuanian *mainas*, "barter," and Sanskrit *menis*, "revenge." All these terms can be traced to a reconstructed Proto-Indo-European stem **moyn-*, "repayment," from a root **mey-*, "to reciprocate" (whence Sanskrit *mayate*, "to exchange").
> Historically, the English word *communication* seems to have had seven major and discriminable meanings:
>
> 1. conversion
>
> (1462)
>
> 2. eucharist (1549)
> 3. charity (1579)
> 4. coitus (1642)
> 5. information (1690)
> 6. connection (1715)
> 7. transmission (1862)
>
> (Wescott 1966: 342-344)

Surprisingly interesting stuff. I knew that generally it comes from "to make common", but this here is thorough in the extreme.

> In these terms, minimal and maximal communication contrast in roughly the following ways:*Minimal CommunicationMaximal Communication*inorganicorganicunspecializedspecializeddestructiveconstructive noncooperativecooperativeone-sidedmutualunconsciousunconsciousautomat icoptionalaccidentalintentionalambiguouse-xplicitundifferentiatedmany-levele d(Wescott 1966: 344)

He sure liked to make lists of terms. I have to think these connections over when I try to give my own definition of communication (if I ever do).

> *Man, the Psychotic Ape?*
> It would be too much to say that human life is less orderly than hymenopteran life. For men no less than for ants, communication is coordination. But cultural order is far less predictable than purely social order; and for that reason it would probably appear, from an ant's eye view, insane. A complementary observation is now made with increasing frequency by perceptive psychologists who have begun to discern rich and far-ranging, although intricate, regularities in the fantasy-structures of psychotics. All of this may even lead us to suspect that schizophrenics, for example, are "precocuosly demented" only in the sense that they are vainly attempting to communicate with our retarded humanity in **a psychic code** that may not become prevalent, and therefore tolerable, until ages hence. Their order may already becosmic in scope - as, indeed, they grandiloquently proclaim - while ours remains primevally earthbound. (Wescott 1966: 345)

This is THE most favourable approach to schizophrenia that I have read. I might just take it up and tie it with semiophrenia. "Oleks liiast öelda, et inimese elu on vähem korrapärane kui putukate elu. Inimeste jaoks ei ole kommunikatsioon vähem koordinatsioon kui sipelgate jaoks. Aga kultuuriline kord on raskemini ennustatav kui puhtalt ühiskondlik kord; ja sel põhjusel võib see sipelga pilgu läbi tõenäoliselt tunduda hulluna. Läbinägelikud psühholoogid, kes on üha

enam hakanud tähele panema rikkaid ja kaugeleulativaid, olgugi, et keerulisi, regulaarsusi psühhootikute kujutelmade struktuurides, on kasvava sagedusega hakanud tegema üksteist täiendavaid tähelepanekuid. Kõik see võib meid isegi viia kahtluseni, et näiteks skisofreenikud on "varaküpselt dementsed" ainult selles mõttes, et nad üritavad edutult suhelda meie taandarenenud inimkonnaga psüühilises koodis mis ei pruugi saada valdavaks ja seega talutavaks enne pikka aega. Nende kord võib juba olla kosmilise ulatusega - nagu nad tõesti üleolevalt kuulutavad - kuniks meie oma jääb ürgselt maiseks."

> According to Hockett, language has thirteen "design features" setting it off from less highly evolved communicative systems. Because his terminology is intricate and his features overlap broadly, I here condense them into four coenetic syndromes:
>
> 1. *vocality:* the message, produced by larynx, is received by ear; although it can be received by anyone within earshot, it fades out rapidly.
> 2. *symbolicity:* the message, being in an arbitrary code, bears no systematic resemblance to its referent; the auditor can transmit as well as receive the message; and the message is specifically communicative in intent, not a mere reflex of reproductive or self-preservative activity.
> 3. *perceptivity:* the message is part of a system that can be taught as well as learned; it involves displacement, or the capacity to refer to things not immediately perceptible; and it creates tradition, a social inheritance that can be lost as well as acquired in a generation.
> 4. *productivity:* the communicative system can generate new utterances that, although never heard before, are yet fully comprehensible; it is characterized by particulation, or the possession of minimal units (like the letters of the alphabet) that, although meaningless in themselves, can be used to construct meaningful messages; and it exhibits discreteness, or sharp functional contrasts between its units, which, even when acoustically similar (as p is to b), nonetheless so operate as to make auditors respond to words like *put* and *bit* as to wholly spearate utterances. (Wescott 1966: 345-350)

4.10.10 The Semiotic Web (2013-10-17 15:13)

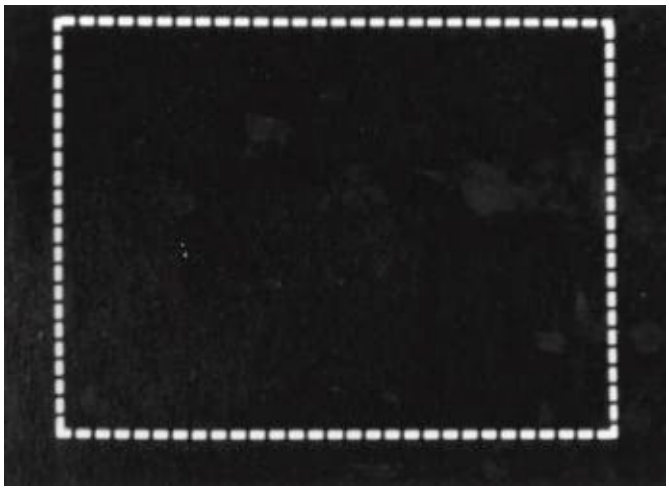

Sebeok, Thomas A. 1975. The Semiotic Web: A Chronicle of Prejudices. *Bulletin of Literary Semiotics* 2: 1-63.

> A particularly wercome feature of Rey's book is its thorough index of forms and concepts. Anyone wishing to dig around seriously among the roots or later divarications of semiotics could do no better than to begin with this *vade mecuum*, the second volume of which will cover the busy decodes of 20th century semiotics that "really" began with Peirce. (Vol. , of Rey's book should be out by 1976. Very well conceived, it is, in fact, divided into two major sections, the first on foundations, the second dealing with epistemological considerations.) (Sebeok 1975: 3)

...aaaand it's in French.

> As Charles Morris implied in his cursory note on "The history of semiotic" (Morris 1971:335-337), would-be historians ought to launch their searches either via the best pertinent secondary sources, such as standard histories of logic (e.g., Bochenski 1956, or Schenk 1973), or of other particular disciplines, such as linguistics (Sebeok 1975b) or medicine (Garrison 1929:884f.); but if their intentions are truly honorable, they must, of course, **revert directly to the primary sources themselves**, as elegantly expmplified by the "lost" Epicurean treatise of *Philodemus* (De lacy 1941). (Sebeok 1975: 3)

De Lacy's *Philodemus: On methods of inference: a study in ancient empiricism* is available on archive.org.

> Perversely, however, **a veritable orgy of Saussurean exegesis** continues to inundate us. (Sebeok 1975: 4)

This was made me chuckle until a second later I realized how sad it is that this statement holds true even in 2013.

> If Peirce was the fountainhead of today's semiotics, its most globally influential and revered living giant - yet one whose achievements are already integrated as **a peerless episode in the history of the subject** - is Charles Morris. His pertinent writings ale all at last readily available in a single volume (Morris 1971), and a veritable multinational industry has sprung up laboring to produce critical explication or analysis of his theory of signs (e.g., Apel 1973, besides Rossi-Landi's latest [1975] article, and a spate of dissertations, among which I found Eakins 1972 and Fiordo 1976 the most useful). Interesting problems waiting to be tackled will certainly focus upon the profound involvement of Morris with George Herbert Mead (1863-1931) (Muller 1973; Kang, to appear), whose social psychology itself has had a manifestly semiotic orientation, palpably resonant in, for example, Erving Goffman's masterful books; and, to the contrary, Morris' surprising intellective independentce from, although eventual terminological and otherwise surface reconciliation with, Peirce (cf. Dewey, and Morris' 1971:444-448 **rebuttal**). (Sebeok 1975: 6)

There is a rebuttal? Now I do have to read his *Writings* as soon as possible.

> **"Nonverbal communication"** (Nelson 1975:315f.). It soon dawned on me that **this deceptively simple phrase**, widely bandied about and incorporated in a large miscellany of book titles (among others, Bosmajian 1971, Davis 1971, Eisenberg and Smith 1971, Hinde 1972, Knapp 1972, Mehrabian 1972, Ruesch and Kees 1956, Scherer 1970, Weitz 1974; see alse the entries under MacKay 1972 and Tavolga 1974), **is well-nigh devoid of meaning or, at best, susceptible to so many interpretations as to be nearly useless**. Mehrabian (1972:1f.) naively distinguishes a "narrow and more accurate sense," declared to refer "to actions as distinct from speech," i.e., "hand and arm gestures, postures, positions, and various movements of the body or the legs and feet," from a broader but supposedly traditional sense, by which he seemls to mean what Crystal (1969:293) had once labelled "content-free speech," intended to cover, among kindred phenomena, those called by some investigators paralinguistic events. (Sebeok 1975: 9)

That's a pretty exact evaluation. After three years of studying "nonverbal communication" I'm still studying nothing in specific.

> The term "nonverbal," or "non-zverbal," is objectionable because it includes for too much, and, moreover, what it does comprehend varies according to each investigator's whim (Harrison, *et al.*, 1972). Also, it wrongly implies the independence, indeed, usually the primacy, in some inplicit synchronic way, of the verbal component in humans. **The formula, "communication minus language = nonverbal communication" is clumsily negative, simplistic, and obscurantist.** In other words, "It make sno sense to speak of 'verbal communication' and 'nonverbal communication'. There is only communication, a system of behavior patterns by which people are related to one another" (Kendon 1972b:443). In brief, the subject of the holistic field of **interaction ethology (alias semiotics)**, adumbrated in a conference (Amsterdam, August 31 - September 4, 1970), organized by Goffman and me for the Wenner-Gren Foundation (Sherzer 1971). Yet another hare, which I don't care to run with here, lurks in the careless way in which "communication" is confounded with "behavior," especially in the context of the nonverbal. This confidently assumes that all behavior (Scheflen 1972, 2974; Hinde 1974) neatly bifurcates into a kind that communicates and a kind that does not communicate - which is, in fact, a matter of controversy even among animal behaviorists, and hardly helped by the introduction of qualifying weasel words such as "social," "goal-directed," or the like. (Sebeok 1975: 10)

Sebeok figured me out - I AM "clumsily negative, simplistic, and obscurantist". And yet, nonverbal communication is still pursued today, and "interaction ethology" isn't, perhaps because it sounds even clumsier.

> One could, of course, as I have done (Sebeok 1972:163ff.), set apart **"anthroposemiotic" gestures**, i.e., such as are species-specific in man (Efron's category of arbitrarily-coded, hence culture bound, emblems comes immediately to mind; see Ekman and Friesen 1969:63-68), and "zoosemiotic" gestures found in humans, i.e., such devices that we demonstrably share with some other form of animal life (a very nice example being the evolution of laughter and smiling; see Hooff 1972). **This distinction is, however, both awkward and hard to maintain in practice**. Another difficulty with this term is that its extension fluctuates widely according to the user's predilection; thus, for Ruesch, for example, in his sensitive classificatory scheme, gestures (Ruesch and Kees 1956:37) belong with the numerous "varieties of nonverbal language," one subdivision of which he names "action languages," among which gestures are singled out as only one category in about a dozen. Furthermore, Ruesch follows critchley (1939) in closely tying gestures to speech. (Sebeok 1975: 11)

I actually haven't seen it held by anyone. That is, I haven't met such a creature as anthroposemiotics.

> **Stokoe (1974:118) cites "motor signs" as "Jakobsan's term... and it is characteristically exact."** I think that it is neither. Franz Boas, in his 1941 introduction to Efron's book (1972:10), carried over the word "motor" into the context (although he coupled it with "habits" instead of "signs"), but, to most linguists, the phrase will rather evoke an expression especially propagated by Stetson, "motor phonetics," which he defined as "the study of the siklled movements involved in the process of handling articulatory signals" (1951:6). It is not at all uncommon to find statements to the effect that "In Phonetics, the motor processes are the center of consideration" (Meader and Myskens 1962:20). What all this means is that "motor signs" can be equally of a verbal and a nonverbal character, unless one distinctly specifies what part of the body is at play. (Sebeok 1975: 11)

Stokoe is spot on in this. I haven't met talk of "motor signs" in Jakobson yet, because I've only read four articles, but I was thinking about this immediately after my first seminar on Jakobson: if he does speak of nonverbal communication then he is inclined to call it motor communication, as this is the Soviet term for (body) motion communication.

> The expression "body language," perhaps suited for use in Sunday supplements (Davis 1970), became popular in this country through the title of a best seller (Fast 1970) with **a conception of unmatched vulgarity**, and yet it also recurs as the operative part of the title of a book with, presumably, earnest

> intentions (Scheflen 1972); (**for an early, sophisticated use, in an unmistakably semiotic context, see Latif [1934:76f])**. Such kindred labels as "body talk" (Poiret 1970), or "face language" (Whiteside 1974; cf. Mar. 1974) are also found, but more sporadically. These terms clearly imply a phenomenal dualism, postulating a body language opposed to - what? A "mind language"? (I really doubt that this view is in good conformity with the ideas about language as a direct "mirror of mind" that Chomsky imagined in his 1967 Beekman lectures [Chomsky 1972]!) (Sebeok 1975: 12)

"A conception of unmatched vulgarity" - I am amazed how right he is. "Mind language" is just funny. And: *Latif*, *Israil A. 1934. The Physiological Basis of Linguistic Development and of the Ontogeny of Meaning*. Psychological Review *41: 55-85, 153-176, 276-264.* This is actually available on the web, or, at least the first two parts are. Latif talks of *whole-body language* in relation with infants. That means that both terms grew out of the study of infants: "body language" from "whole-body language" (Latif) and "nonverbal communication" from "preverbal communication" (Cooley). Also: *Poiret, Maude 1970.* Body Talk: The Signs of Kinesics. *New York: Award Books.* Again Sebeok seems to be the only one who has ever made any note of it (this document is the only search result).

> In the field under scrutiny here, there is also **a plenitude of quasi-classical coinages**: "kinesics" (Birdwhistell 1970), "coenetics," with a superabundance of subsidiary terms like "haptics," 'geustics," and "strepitistics" (Wescott 1966:35), "proxemics" (Hall 1968, Watson 1970), "tactesics" (Kauffman 1971), and so forth and so on. Lexical innovations of this ilk **may conceivably be of heuristic value**;unfortunately, they also tend to map out crazy quils of territory which then compact into exclusivze feeding grounds for budding students, as well as fiercely defended fortalices against strange intruders, bristling with aggression and escalating counter-aggression. The recent history of "kinesics" can be looked at as a case study in territorial behavior or misbehavior, spoiling whatever utility the label may once have enjoyed. **Wescott's pullulating vocabulary has totally misfired.** (Sebeok 1975: 12)

This is the passage that led me to read this piece. I'm considering looking into the "heuristic value" of these lexical innovations, because they are so often misunderstood and mostly forsaken.

> The latest, and is some ways the most attractive , proposal, introduced and, in some measure, developed by Stokoe (1974:118), is "gSign," where *g* stands for any "gestural manifestation," and *sign* for "sign-vehicle in a semiotic system." I can think of all sorts of ways of integrating "gSign" into semiotic theory and practice. (Sebeok 1975: 13)

At first sight this does seem attractive, but then I remember that Stokoe was not much interested in other varieties of bodily behaviour, so along with gSign I would have to use fSign ("facial manifestation") pSign ("postural manifestation"), etc.

> On June 3, 1974, I proposed, during the First Congress of the International Association for Semiotic Studies, to a convocation of over fifty interested scholars from many countries, a plan - subsequently ratified by the General Assembly - for an *Encyclopedic Dictionary of Semiotics*. This *EDS* would contain three categories of entries:
> I. Articles tracing the history of all terms used in semiotics, with suggestions for standardizing current usage, for, as noted by Nelson (1975:317f.), the editors "will succeed at their task most surely if they clorify all the seemingly exotic equivalences among languages in technical terms, establish primacy or origin within the original context and system and simply list even the *hapax legomena* or nonce terms." (Sebeok 1975: 13-14)

I've used it to make sense of grammatology (with no remarkable success, I might add). Perhaps I should look into it, or even have it scanned... Also, "nonce" means "(a word or expression) coined for or used on one occasion" in American English, and "kiddy fiddler" in British English. This is whe the hip-hop group named The Nonce didn't do well overseas.

> It is heartening to not that so many colleagues feel the need for taking steps to dispel **the clouds of obfuscation** which have threatened to permanently **befog semiotics**. We, of all people, must be ever mindful of Peirce's "Ethics of Terminology" (II; 219-226), where he teaches "that the woof and warp of all thought and science is the life inherent in symbols... Yet the scientific and philosophical worlds are infested with pedants and pedagogues who are continually endeavoring to set up a sort of magistrature over thoughts and other symbols. It thus becomes one of the first duties of one who sees what the situation is, energetically to resist everything like arbitrary dictation in scientific affairs, and above all, as to the use of terms and notations. At the same time, a general agreement concerning the use of terms and of notations - not too rigid, yet prevailing, with most of the co-workers in regard to most of the symbols, to such a degree that there shall be some small number of different systems of expression that have to be mastered - is indispensable" (II, 220). (Sebeok 1975: 14-15)

I don't know how to feel about this. I like new terms and old terms and hapax and even spelling errors ("semitoics" amused me for a good half an hour, as I remember). I think new and more exact terms is one way a science advances. And I'd rather agree with Jakobson, that it doesn't matter how you call it, as long as it is understood. That is, even "Ivan Ivanovitch Ivanovsky" will do as a term if everyone is on the same page as to what it signifies.

> Whenever I am asked by *neophytes desirous of entry* how to gain immediate access *to semiotics, I direct* them *to* these indispensable twin keys - *Morris and Buyssens*, each marked by **a simplicity of approach, limpidity of style, critical discernment, and captivating devotion to their subject matter**. (Sebeok 1975: 15)

I don't wish immediate access to semiotics, but rather these qualities in my writing. Especially "a simplicity of approach", which I am lacking most discernibly.

> Let me drive my **aversion to bibliographies** home, reverting, by way of documentation, to the field of "nonverbal communication," some terminological predicaments of which I mentioned above, in section *2.* A respectable scholarly working bibliography, usefully annotated in part, was published by Hayes (1957) although in a hardly accessible rogional journal. Over the ensuing decades, several serious efforts of a similar nature followed, the most carefully wrought among them being Davis' annoted and indexed listing of some 931 titles (1972) (claiming [88] not to duplicate most of the references included by Hayes). The compiler explains the purpose, scope, and criteria for selecting her entries. Yet she nowhere alludes to the fact - which I find shocking - that **solely English-language items** are to be found in her book. Again, Davis does explicitly tell her readers: "Books and articles on... expressive movement... are cited" (vii). This notwithstanding, one searches in vain for mention of the most important book of the century on this subject, Bühler 1968 - or references to **the works of Johann Jakob Engel, Th. Piderit, Guillaume Benjamin Duchenne, Louis Pierre Gratiolet, Wilhelm Wundt (cf. 1973), Ludwig Klages**, to name only some contributors to the topic discussed by Bühler. How can any such bibliography omit naming Kleinpaul, whose book (19888, 1972) has, to this day, no peer? Or the Canon Andrea de Jorio's magnificent study (1832) of gesture in ancient art and literature compared with gestures in common use in the Naples of his time? Or Brilliant's examination (1963) of postures found in Roman statuary by reference to the known use of gesture as a code system, as set out in the ancient manuals of rhetoric? (Sebeok 1975: 19)

qcqc "The most important book of the century" on nonverbal communication is: *Bühler, Karl 1968 [1933].* Ausdruckstheorie: Das System an der Gesichichte aufgezeigt. *Struttgart: Gustav Fischer.* It is available in Sebeok's collection. The importance of Johann Jakob Engel, Theodor Piderit, Louis Pierre Gratiolet, Ludwig Klages, and Rudolf Kleinpaul eludes me at the moment, because I haven't read Bühler and probably won't before I have mastered deutch on any level. On the other hand, his 600-page *Theory of Language: The representational fuction of language*, republished in 2011, is available and seems approcahable.

> Bibliographies tend to reflect their compiler's cultural myopia in subtle ways. Those dedicated to nonverbal communication (like most recent general monographic accounts of the subject, including, surprisingly enough, the few - like Scherer 1970 - published abroad) seem tacitly to assume that this is a strikingly American game (or, sometimes, perhaps an Anglo-Saxon one, with Charles Darwin as its ritually cited godhead). Others suffer from a generation gap: they cannot see back beyond the early 1950's. Moreover, there is now a hazy but uneasy association of nonverbal communication studies with the clinical or social trend known as **sensitivity training or encounter movements**, and their off-shoots (Back 1972), embarrassing skeletons seldom paraded by scientific researchers in public, though obtrusive enough in their bibliographic closets. (Sebeok 1975: 21)

I don't recall anything about sensitivity training as such, but I think there's a trend like this still existent in, for example, the nonverbalists who deal with autism and still cling to the notion of "body language" (out of convenience or sheer ignorance).

> As Stankiewicz has recently pointed out, the connection of poetics with semiotics was clearly formulated in 1929, in one of the *Theses* of the Linguistic Circle of Prague, which proclaimed that "Everything in the work of art and its relation to the outside world... can be discussed in terms of sign and meaning; in this sense aesthetics can be regarded as a part of the modern science of scene, of semiotics" (Stankiewicz 1974:630). (Sebeok 1975: 21)

It would be neat if Powys's discussion of the "poetic element of life" in 1929 disclosed something similar to this. But that's just wishful thinking (I think I'm beginning to get sleep-drunk).

> As Morris has insisted, esthetics "becomes in its entirety a subdivision of semiotic," and the approach to it in terms of the theory of signs "is thus not merely significant for art, esthetics, and semiotic, but for the whole program of unified science" (Morris 1971:416, 433). Understanding the esthetic function of sign systems as displayed in the several arts, verbal and pictorial, two-and three-dimesional, pantomimic and choreographic, introversive and extroversive, and ranging in appeal from mass culture, like the comic strip, to more elitist strata, like the opera, thus becomes an essential concern and preoccupation of modern semiotics and in the human context beyond, with a vast, accreting, specialized literature. (Sebeok 1975: 33)

Today we could probably add web design and digital media to this list.

2190

4.10.11 The Ontogeny of Meaning (2013-10-18 14:24)

Latif, Israil A. 1934. The Physiological Basis of Linguistic Development and of the Ontogeny of Meaning. Part I. *Psychological Review* 41(1): 55-85.

> The behaviour of the new-born human infant, during its waking hours, consists largely of reflex vocalizations and other **random movements** such as squirmings, writhings, and wrigglings. On account of its important role in the subsequent development of language, infantile crying, although it is regularly connected with other behaviour, has often been singled out for separate investigation. It is only by the artifice of abstraction that we can treat of sounds *as if* they existed separately from the other bodily manifestations concomitant with them. C. Bühler says, "The first and most striking observation to be noted in the first year is that crying *always occurs closely connected with movement*. We have, therefore, **a unit of behaviour in which the crying is 'the dominant.'**" (Latif 1934: 55)

Far from being restricted to Jakobson's poetics, the notion of "dominant" can therefore be applied to behaviour as well, noting that whatever occurs alongside some behaviour is it's dominant. This use must be restricted in some way,

though, so that we don't come to conclude that "being annoyed" is the dominant of rolling one's eyes, for example. P.S. The C. Bühler in this instance is not Carl, but Charlotte!

> Charlotte Bühler remarks that "*All causes of crying in the first four months revert back directly to bodily hurts and needs.*" And she specially mentions pain (*e.g.* colic, prick wounds, illness), strong and sudden stimuli (*e.g.* very bright light, sharp noises, sudden contacts, sudden changes of temperature), abrupt and sudden changes of posture, fatigue, hunger, etc. Margaret G. Blanton gives, as the principal causes, hunger, naxious stimuli, fatigue, and colic. (Latif 1934: 56)

It is noteworthy that these do not cease to purport feelings of discomfort in the adult, but that there are other factors besides these that can make the adult cry.

> There is general agreement that along with the development of specific movements, there is a gradual differentiation of acoustic pattern in an infant's cries, according as they are evoked by this or that stimulus. M. G. Blaton writes: "**The 'hunger cry' has generally a well marked rhythm**, the first syllable of preliminary sound coming on the first part of the first beat, the second or accented syllable on the second part of the first beat, and a quick intake of breath as the third beat. This measure is most often repeated in groups of 5 or 6, each slightly more forceful than the preceding ones until the fourth or fifth, the last one being softer. Thus also will the group be repeated. Each measure is also a trifle higher in pitch than the one preceding." (Latif 1934: 56)

Getting the infant cry down to a science. I was not aware that there are specific distinguishable cries, but it does seem probable.

> She further reports that in the two-months old child "habitual crying" may be distinguished from significant crying. The former is characterized by "uniformity, weakness, lack of variation in intensity, and interrupted pauses," and it continues "beyond an immediate need." The accompanying bodily movements, she says, are not strong. (Latif 1934: 57)

Are "insignificant cries" the deceptive attention-seeking cries we have been told about?

> To sum up: (I) Infantile crying is only a part of the total infantile behaviour at any given moment.
> (2) It is purely reflex in nature; and is due to purely physiological causes. No intention to communicate, on the part of the infant, is involved.
> (3) The adult **learns to read meanings into** the cry of the infant by a process of inference. Inside the child there is only released nervous energy (internal stimulation): from the motor effects of this released energy the adult *infers* (from his previous experience) this or that about the processes going on in the child's internal organs. A state of contentment and comfort is inferred when the infant's muscles are relaxed, and its body is in an attitude of repose.
> (4) In order to interpret the infantile cry accurately **it must be taken in conjunction with the entire behaviour of the infant**, together with such stimuli as may be playing on it at the moment. (Latif 1934: 58)

I can see why Sebeok's views this text as "unmistakably semiotic."

> We come now to a point of importance. It is the question as to what, precisely, in an infant's movements, *constitutes* 'meaning.' **The terms 'meaning,' 'significance,' and 'interpretation' need to be examined more closely**. Why is it that a new-born infant's squirmings, writhings, and wrigglings, and even his early vocalizations, seem to be so lacking in significance? As we watch the movements of a very young baby we find ourselves saying that such mere writing is pointless or aimless; the limbs are flexing and

> unflexing at random; the organism is not doing anything in particular, not doing **anything describable**. Further observation of the infant, as those movements develop which we do declare to be 'meaningful,' convinces us that 'aim' and 'point' came into the picture precisely when any of the baby's movements are aimed or pointed *at its environment*. The first change in the behaviour of the infant that gives us the impression that the infant's movements do have a 'meaning,' comes when we can see that **they are directed towards (or away from) an outside object**. If the child orients itself in *any* definite way towards a bright light, for instance, we instantly find the child's behaviour to be significant, meaningful. Nor can we easily resist inferring that the child is, to some extent at any rate, 'aware' of that light. (Latif 1934: 58-59)

It seems that the infant's behaviour becomes "meaningful" for us when we can impute some intention to it.

> It is this fact of **the orientation of organisms** towards objects outside of themselves that leads us **to find significance in 'topistic' responses**, at the lowest biological level. Inasmuch as the sunflower turns towards the sun, its reaction is significant. And the same principle holds in the case of the behaviour of more complex living organisms. (Latif 1934: 59)

And we must keep in mind that intention exists only insofar as it is oriented *towards* some object. Significance is here intimately tied with goal-orientation and purposiveness.

> The first results of the workings of Pavlov's law (of the conditioned reflex) are what Dr. S. T. Box (1917) has called 'reflex-circles.' Let us consider *any* muscle *at a moment when* a nervous excitation, seeking some outlet of least resistance, purely fortuitously finds its way into the motor neurone of this muscle. The muscle contracts, - a random movement. But now something happens which is *not* random. **Every muscle has sensory organs embedded within it, its proprioceptors, which are stimulated, probably by mechanical pressure, when the muscle contracts.** And so the sensory cells of this muscle (of its tendons also and of the joint involved) are now stimulated and send an excitation along their afferent nerves to the central nervous system. (Latif 1934: 63)

It is probable that something like this is involved in facial expressions as well - e.g. that one has to contract the muscle somehow (e.g. put a pencil between the teeth in case of the lower face) and then receive a sensation of what it's like to contract specific muscles; that is, to learn how to use some very fine muscles.

> Therefore by Pavlow's law (or equally by **the law of neurobiotaxis**) the incomplete excitation will find outlet along the tract just used by the random impulses, that is, will go back to, and will further contract, the very muscle from which it came. Thus the afferent neurones from this muscle will begin to acquire, and after a few repetitions of this process will acquire, **a synaptic connection with the motor nerve** which goes out to this same muscle. A reflex circle is established. (Latif 1934: 64)

It would probably be embarrassing to use these terms today. Neurobiotaxis is the hypothesis that nerve cells have phylogenetically migrated towards regions of maximum stimulation. The modern neurologist may scoff at this, I don't know.

> Of course, this principle is the basis of all onomatopoeia; and indeed Prof. J. M. Baldwin (1895, pp. 130-34) has called it the principle of 'simple imitation.' The reflex circle in factgives ruse to a general law of iteration: **A child will repeat any of its own random acts provided that this action (simultaneously) stimulates, howsoever indirectly, any of its own sense-organs** (and also of course, that no other reflex steps in to interrupt). (Latif 1934: 64-65)

I think this can be framed as the "nonverbal self-communication" aspect of ontogenesis. Another function of auto-communication uncovered (from the endless list of functions).

> Although Baldwin was early in discerning this principle, he did not have the full secret of the reflex-circle, and he unfortunately made use of **the hedonic concept**, *e.g.* 'delight,' which in addition to other defects involves the fallacy of **enelicomorphism** - since this circular activity appears in early infancy. (Latif 1934: 66)

Powys can probably be accused of using a lot of hedonic concepts. Enelicomorphism is adultomorphism by another name (this odd term was proposed by Howard C. Warren after "ενήλικ" in Greek for "mature".

> Now it seems to us that **awareness of a stimulus is nothing else than this response that is made to it**. Certainly the reaction of an organism is the principal if not the sole test of its awareness of any stimulus. Indeed the response to a stimulus is not merely the criterion of bare awareness, for over and above that the nature of the response reveals, in our opinion, what the stimulus has *meant* to the organism so responding. If, for instance, whenever a loud noise occurs near an infant, it quivers, puckers its lips, pauses in its breathing and then bursts into a loud wail, we can hardly resist concluding that the noise had some very vague 'meaning' for the infant; of the sort that we should call 'a disturbance,' perhaps a disagreeable disturbance. We should conclude this all the more confidently if a loud noise always elicited this same response. For what is it that ever assumes us that another person has caught the meaning, even say, of a word if it is not that the particular word regularly elicits from the person a certain sort of response? If, on the other hand, a loud noise elicits from the infant sometimes laughter, sometimes a languid stirring of its limbs, sometimes screams, and sometimes no response at all, we are bound to conclude that the noise has no **definite and settled meaning** for it. (Latif 1934: 67-68)

I'm quite sure that awareness of a stimulus is something else than a response that is made to it. Otherwise a person who remains immobile and rigid would as-if have no awareness. But we are talking about the hey-day of behaviorism. From a more agreeable position this falls in line with Charles Morris's definition of signification and the reliability of the interpretation.

> And again, "**The meaning of an object is our attitude toward that object**, our reaction to it." Thus the infant's awareness of the meaning of a stimulus, and its motor response to the stimulus, are identical phenomena - two ways of describing the same process. (Latif 1934: 68)

In this case even the notion of attitude is more welcome than the notion of reaction. The conflation of awareness and response is still detestable, but I have to get over it. Behaviorism wanted to reduce everything to behaviour, so I have to just keep in mind that a response to any given representamina can also be emotional or cognitive, not only energetic.

> Concerning primitive language B. Malinowski observes that, "A word *means* to a native the proper use of the thing for which it stands, exactly as an implement *means* something when it can be handled and means nothing when no active experience of it is at hand." ... "In all the child's experience, words *mean*, in so far as they act and not in so far as they make the child understand or apperceive." Again, with Dr. Langfeld, "**Words, in short, are conditioned responses to action, and only if we know this action, do we understand their meaning.**" (Latif 1934: 69)

I'd like to squash this argument and embrace it at the same time. The reference: *Langfeld, H. S. 1927. Consciousness and motor response.* Psychological Review *34: 8.* Squash it because it is absurd that words should incite us to action (I think Wittgenstein or someone made a good argument against this), and embrace it because in case of concourse it does seem that understanding description hinges on experience or imagery of the action described.

> An infant's awareness of some meaning does not imply any very precise appreciation. And, **as a rule, the earlier meanings of an infant are exceedingly vague**. Just as there are many grades of specificity between

> the random and the coordinate movements of a child, so also there are different degrees of precision in its meanings. **Any individual's meanings, during the course of his life, will range from a vague and shadowy awareness to fairly clear and precise cognition.** In short, whenever there is a response on the part of the organism to a stimulus, there is always meaning. But not until the response becomes specific can there be precise meaning. The explanation of the absence of precise meaning for an infant is the same as the explanation of his lack of coordinated and specific movements. (Latif 1934: 70)

One can even say, with Saussure, that meanings are vague in the infant because the infant is, by definition, speechless. But even in adults the meanings can be vague and precise. One person unknowledgeable about semiotics tried to write in Postimees about the restrictive nature of writing and his piece was exceedingly vague because he lacked precise terms.

> When the stimulus responded to is a word or sentence, it is the response of the hearer which creates the 'meaning.' Wherefore the meanings of words have to be learned, even as the multiplication-table is learned. It is obvious that what logicians call the denotation and connotation of words are both realized in the objective reference of the response, while **the 'feeling tone' or emotional value of the word lies in the subjective aspect of the response.** (Latif 1934: 71)

This "feeling tone" or emotional value might be paralingual, in which case it is permissible that he was not aware of there being any objective qualities - actual "feeling tones" in sound were synthesized in the 1970s.

1. (a) Perceived (or conceived) location of the object (denotation)
   (b) Percetion (or conception) of the properties of the object, what it is, etc. (connotation)
2. Subjective reference, or aspect:

   Attitudes of acceptance, rejection, or other personal intention toward the object: feeling, emotion, evaluation, use.

(Latif 1934: 71-72)

"Where the object is" is denotation and "What the object is" is connotation? This seems quite different from Barthes's semiology.

> Empathy, or *Einfühlung*, was first brought into special prominence by Theodor Lipps, as the essential process underlying 'aesthetic perception.' It has been further studied and discussed largely by students of aesthetics: by K. Groos, Vernon Lee, C. Anstruther-Thompson, H. S. Langfeld, and many others. Aesthetic perception, as Prof. Langfeld has shown, is not a 'mentalistic' state, but a motor or emphatic response of the percipient to the object perceived. Emphatic response is the process through which 'the *activities* of the perceiving subject' are merged 'with the qualities of the perceived object.' In other words, the percipient *re-creates* the various contours, lines and configurations of the object of aesthetic perception. But whatever the type of perception, aesthetic or other, the process of perception is the same. Thus, as Prof. Langfeld says, with regard to the perception of movement: "The perception of a movement ... is first identified in the object and not in one's self." (Latif 1934: 72)

I was not at all aware that empathy comes from aesthetics. But then again I didn't know that aesthetics comes from perception. The history of philosophy seems complicated.

> The word 'empathy' was coined by the late Prof. Tichener as an English equivalent for Lipps' term *Einfühlung*. (Latif 1934: 72)

The more you know.

> But the various stimuli that excite us are not always immediately present. An infant, for instance, reacts not only to the physically present mother or the nursing-bottle, but it also 'reacts to,' i.e. recreates, these objects even when they are not in sight. But whether the stimulus is present or absent, our reaction to it involves the process of re-creation through emphatic response to (re-creation of) an absent object, the original neuromuscular patterns must have been learned, so that they persist as "**neurograms** which, even when the original object is absent, will *re-create* its surface contour." (Latif 1934: 75)

Neurogram is "the postulated medified neural structure resulting from activity and serving to retain whatever has been learned; a neural engram" (Merriam-Webster). Sounds like something like a "mentifact" but in terms of neurons.

> We saw at the end of the preceding section, how through the operation of Pavlov's law a tone or a word can serve as a substitute stimulus, a 'symbol,' for the physical object *mother;* so that in the absence of the mother it will touch off the same responses in the infant. **The infant will thus re-create the familiar figure of its absent mother through the mediation of a symbol which stimulates its neurograms**. (Latif 1934: 75)

The weirdest definition of a symbol I have yet come across.

> The meaning of a word, the response which it stimulates, as mental content and in detachment from the word or symbol itself, is what is called an 'idea' or 'concept.' And thus I believe that all concepts and ideas, in fact **all mental contents, are actual motor responses**; a part of the response, in each case, being a *re*-creation by motion of some configuration of objects in the environment - this the objective or cognitive part - and the rest of the response being merely a personal posture or attitude - this the subjective, emotional or affective element of the idea or concept.

(Quoted from E. B. Holt's unpublished paper "On the conceptual affinity of opposites"; Latif 1934: 76)

Wat. No wonder behaviourists were beaten to submission without mercy. This is either sheer stupidity or blind hope in finding motor responses for everything, even cognition.

> It is through the intervention of its elders that the general movements and postures of an infant gradually pass into symbolic gestures. A hungry infant, for instance, soon comes to react to the sight of the nursing-bottle by writhing, wriggling and directing its head and eyes towards it - general indication of food-adience. At the creeping stage an infant will creep towards its bottle. This is its direct response to the sight of the nursing-bottle. This response, however, has a 'significance' for the interested mother, inasmuch as she understands it to mean that the infant wants food. **The general behaviour of the child may thus be termed a *whole-body* language, since the attitude and activity of its whole body convey meaning to an onlooker**. (Latif 1934: 76)

This was the reason for reading this paper in the first place. Sebeok proposed that the expression "body language" might be a misinterpretation of this notion, "full-body language". What an unfortunate misinterpretation indeed, because today we have identified "body language" with all forms of nonverbal behaviour, while the original term refers only to full-body movements, such as crawling or walking.

> But this whole-body language of the infant soon comes to be abbreviated, through the solicitous participation of the mother. As soon as the infant shows a nascent attitude of food-adience, the mother brings the bottle and thus cuts short the adient efforts of the infant. Whenever it stretches out its hand towards an object, the attentive mother is there to put the object in its hand. Suc cooperation on the part of the mother, soon **reduces the whole-body language of the infant to mere ('conventional') gesture, in which *only a part* and that the earliest part of an action is substituted for the entire action**. The response of the infant thus becomes merely symptomatic, i.e. symbolic. (Latif 1934: 76-77)

Here I recognize what was termed "cue reduction and fixation" by Carpented, after Hollingsworth's "redente gration". We probably could, after Jakobson, call it metonymization of actions to signs.

> The child's understanding of the behaviour of others does not begin with its appreciation of words; it begins with an appreciation of its elders' actions and gestures. As Colonel Mallery writes:
>
> > It [the child] learns words only as they are taught, and learns them through **the medium of signs which are not expressly taught**. Long after familiarity with speech, it consults the gestures and facial expressions of its parents and nurses as if seeking thus to translate or explain their words.

(Latif 1934: 79-80)

That is, verbal language is taught through the medium of nonverbal behaviour.

> As vocal language (tonal or verbal) develops, the gesture-language recedes into the background. But not even at the highest levels of vocal communication, do gestures ever entirely disappear. They persist in a more or less vestigial form. For even when a speaker makes no conspicuous gestures, slight movements are always to be detected: movements of the eyes and eye-brows, and of **the general facial musculature**. In many persons, indeed, the facial musculature exhibits a continuous **'play of emotion,'** as it is called. Thus Colonel Mallery writes:
>
> > Even among the gesture-hating English, when they are aroused from torpidity of manner, the hands are involuntarily clapped in approbation, rubbed with delight, wrung in distress, raised in astonishment, and waved in triumph. The fingers are snapped for contempt, the forefinger is vibrated to reprove or threaten, and the fist shaken in defiance. **The brow in contracted with displeasure**, and the eyes winked to show connivance. The shoulders are shrugged to express disbelief or repugnance, the eyebrows elevated with surprise, the lips bitten in vexation and thrust out in sullenness or displeasure, while a higher defree of anger is shown by a stamp of the foot.

(Latif 1934: 81-82)

This quote is attributed to: *Mallery, G. 1881. Sign language among the North American indians* that is available in the gutenberg project. Immediately following this quote is a discussion of Quintilian (I haven's seen anyone discuss Quintilian thoroughly), so it might be worth checking out some day.

> Herbert Spencer believed that intonation is a part of what we have called the 'subjective' aspect of meaning.
>
> > All speech is compounded of two elements, the words and the tones in which they are uttered - **the signs of ideas and the signs of feelings**. While certain articulations express the thought, certain **modulations** express the more or less of pain or pleasure which the thought gives. Using the word *cadence* in an unusually extended sense, as comprehending all variations of voice, we may say that *cadence is the commentary of the emotions upon the propositions of the intellect*. This duality of spoken language, though not formally recognized, is recognized in practice by every one; and every one knows that very often more weight attaches to the tone than to the words. Daily experience supplies cases in which the same sentence of disapproval will be understood as meaning little or meaning much, according to the vocal inflections which accompany it; antd daily experience supplies still more striking cases in which words and tones are in direct contradiction - the first expressing consent, while the last express reluctance; and the last being believed rather than the first.

(Latif 1934: 83-84)

Surprisingly, "modulation" seems closer to Morris's "modors" than do Smith's "vocal modifications". This is from: *Spencer, Herbert 1899.* Essays scientific, political, and speculative, vol. II: The origin and function of music.

4.10.12 FLSE.00.246 loeng 13.10.15 (2013-10-18 15:21)

FLSE.00.246 *Methodology of the Humanities* loeng 2013.10.15

> The connection between Jakobson and Tartu.

That is one of the topics we are interested in. Silvi Salupere is most adept on this topic and willing to tell us about it.

> Jakobson in 1966 [at Kääriku]
> "During a visit to the Soviet Union attended the Twelfth International Congress of Psychology, Moscow, August 4-11; the International Seminar on Speech Production and Speech Perception, Pavlov Institute, Leningrad, August 13-16; **the Semiotic Seminar at the University of Tartu, Estonia, August 19-25**; the Shota Rustaveli Commemoration, University of Tbilisi, Georgia, Sept. 5. Attended the Colloque international de semiologie, Polish Academy of Science, Kazimierz, Sept. 13-18."

A buzy summer.

> In 1973, at the proposal of Juri Lotman, a collective formulation of the principles of this field called 'semiotics of culture' was made. To write these *Theses* was Lotman's idea. The text was compiled when the group gathered in Uspenskij's apartment in Moscow, at Jugo-Zapadnaja. The authors included the core members of the Tartu-Moscow semiotics school - J. M. Lotman, V. V. Ivanov, V. N. Toporov, A. M. Pjatigorskij, and B. A. Uspenskij. **Lotman also wanted to include Roman Jakobson,** who worked at that time at the Massachusetts Institute of Technology, but it is not clear whether this message reached him (Ivanov 1994: 488; 1999: 248; Velmezova, Kull 2011: 300). The *Theses* were written for the 7th International Congress of Slavists that took place in 1973 in Warsaw. The writing process was rather quick - Uspenskij had to take the text to Warsaw. (Salupere, Torop, Kull 2013: 5) [from the reprint of CS Thesis].

A more reliable source than Mihhail Lotman's spoken word at the summer school.

> Lotman's obituary to Jakobson was published in *Keel ja Kirjandus* (approx. 1983)

Might have to check this out some day.

> Jakobson was a life-long romanticist in science and he never got old. He remained a river until the end of his life. "I have read medical works where it is said that being gifted is an illness. In Jakobson's case giftedness is a contagious sickness, because everywhere he went he formed a group (a linguistic circle).

One of these was in New York, which surprised me somewhat.

> In the 1950s Lotman reoriented to cybernetics.

That's probably how he acquainted with information and communication theories of the day.

> [Remo G. comments that] Jakobson tried to unite Saussure and Peirce through the Stoics, but for them the sign wasn't only (or even primarily) a linguistic sign.

I wish I knew more about this.

4.10.13 (Suhtlemis)vahendid edukuse tagamisel (2013-10-18 20:13)

Täär, Veikko 2013. Verbaalsed ja mitteverbaalsed vahendid edukuse tagamisel. Ettekanne tööturukonverentsil "Minu edukas ja ettevõtlik tulevik", 17. oktoobril, Tartus, Atlantise konverentsisaalis.

> **17. oktoobril** toimub Atlantise konverentsisaalis **tööturukonverents „Minu edukas ja ettevõtlik tulevik“**, mis on suunatud kõigile noortele vanuses 15-26 aastat, haridustöötajatele ja noortega tegelejatele, kes soovivad olla teadlikumad tööturu suundumustest ning ettevõtlikkusest.

Otsustasin kohale minna selle pärast:

> 10.20-11.30 "Verbaalsed ja mitteverbaalsed vahendid edukuse tagamisel." **Veikko Täär**, koolitaja, näitleja ja ettevõtja

Võtsin seda kui esimest korda kui sain ise pealt kuulata kuidas keegi räägib eksplitsiitselt mitteverbaalsest suhtlemisest. Semiosalongides on seda ääri-veeri näpitud (nt Silvi Tenjese ja Mihkel Kunnuse poolt), aga otseselt pole keegi seda vististi käsitletud. Ja tuutoritekoolituse suhtlemisõpetust ma ei loe asjaks, sest Lea Nagirnaja kogu materjal pärines Allan Pease'i mõttetust raamatust. Veikko Täärilt ootasin kõrgemat pilotaaži, sest ta kasutas korrektset terminit, "mitteverbaalne" (*nonverbal*) ja on pealekauba näitleja, niiet teemaga lähedalt tuttav. Kokkuvõttes kirjutasin hinnangulehele: "**Esitus hea, aga informeeritus kesine. On lugenud populaarteaduslikke raamatuid 'kehakeelest'.**" Päris mitmel korral ettekande jooksul tundsin vastupandamatut vajadust käsi püsti tõsta ja kommenteerida. Esimesed korrad olid lihtsalt täpsustavad, aga pärast viimast korda, mil ma kasutasin väljendit "väljamõeldud jama", muutsin tema olemise ebalevaks - edaspidi rändas ta pilk minust (ja kogu publikust minu taga, sest istusin teises reas) tuimalt üle. Siiski sain väga palju märkmeid, nii küsimuste kui ka küsitavustega.

Esimese asjana pean nentima oma kahtlusi pealkirja eelduses. Nimelt tundus mulle juba minnes, et **kommunikatiivne repertuaar** ei taga edu. Hea suhtlemisoskus on kindlasti edukuse komponent, aga garantii ehk tagatisena see ei toimi. Edu on paljuski ka õnnemäng (*game of chances*). Kahlusi tekitas ka see, kas näitleja saab adekvaatselt õpetada "mitteverbaalseid vahendeid" kasutama, sest implikatsioonid on, et suhtlemisvahendid *on* õpitavad ja õpetatavad (veel enam, ühe ettekande käigus!) ja noored *peaksid* oma käitumist manipuleerima, et edu saavutada. Siin tundub olevat vajaka "mitteverbaalsest eetikast", ehk küsitavusest: "Kas on õige mitteverbaalset käitumist õpetada?" Teadupoolest teeb oma käitumise jälgimine ja manipuleerimine selle imelikuks (*awkward*'iks). Aga sellel teemal tuleb kunagi tulevikus pikemalt ja põhjalikult kirjutada - ma hellitan endiselt lootust, et *nonverbal ethics* saab asjaks (kiire google-otsing toob esile ühe presentatsiooni, niiet äkki isegi asi areneb!).

Enne asja juurde jõudmist veel paar tähelepanekut. Naisterahvas kes modereeris üritust käskis kohaletulijatel esimese asjana tõusta, ringutada [täitsa okei] ja nelja enda ligiduses (ees, taga, paremal, vasakul) olevate inimeste poole pöörduda, suruda kätt, tutvuda nimedega ja teha üks kompliment [wat?]. Jah, kompliment - mõtle neli võltsviisakust välja! Ma ei olnud tujus, et hakata võõraste inimeste välimust kiitma. Mind jälitab endiselt nooruses õpitud eristus *komplimendi* ja *kiituse* vahel. Kompliment on sisutühi ülistus inimese välimusele, kiitus on asjalik imetluseavaldus inimese saavutuse või millegi muu sisuka kohta. Laias laastus: see milline sa oled vs see mida sa oled teinud. Surusin vastutahtsi endast paremale jääva Agnese kätt ja natuke kaugemalt ruttas kätt andma (tõenäoliselt Agnese sõbranna) Roosi, kellega vahetasin ka pärast kohvipausi paar sõna. Märkisin üles ka moderaatori kuldsed selgitussõnad komplimentide asjale: "Eneseavamises on jõudu." Sest see tundus olevat päeva suurim *what-the-actual-fuck?* ja naisterahvas ise nagu kõndiv eneseabiraamat: pea täis esoteerikat, illusioone ja kassipoegi.

Au pean andma soojendusesitajale, Tiia Teppanile, kes järelevaatamisel osutub Tartu abilinapeaks. Ta rääkis meile oma isiklikest kogemustest suusainstruktorina (oota, kas mingi Tartu linnapea ei olnud mitte suusataja? WTF? Kas Tartu linnavalitsus on mingi suusaklubi poolt okupeeritud?) ja küsis retooriliselt, et mida ta teeb, et kaugele ära uitanud suusatajaid tagasi kutsuda? Keegi ei teadnud vastata (mina tahtsin naljatlevalt pakkuda "kasutad semafoori", aga õnneks ei teinud suud lahti). Vastus oli: ta vilistab, sest see kõlab kaugele, juhatab tähelepanu ja suunda. Ülihea näide *strepitatiivsest* märguandmisest. Mulle meeldisid ka tema tähelepanekud (mis moderaatorile samas üldse ei meeldinud - see tegi asja magusamaks), et edukusest ja ettevõtlikusest tähtsam on rõõm ja õnn ning selle tegemine mida sa naudid; tegema peaks seda mis on su loomuses ja mis hoiab su tervist ja rahu. Vägagi mõistlik.

Siis juhatas moderaator Veikko Tääri sisse tutvustusega, et ta räägib meile sellest "Millisena näid teistele oma *kehalt*." Esitan siinkohal *Kõige Kohmakama Sõnakasutuse* auhinnale kandidaadi, sest see on "vaimult" vaeseim iseloomustus mitteverbaalsele suhtlemisele mida ma olen seni kohanud.

Veikka Täär alustas oma ettekannet pika aruteluga sellest kui tähtis on valimine (seoses praeguste kohalike omavalitsuste valimistega). Vägisi tahtsin küsida, et kas ta ise kandideerib, et nii pikalt on vaja sellest rääkida? Ilmselt oli see rohkem kohalolevatele poliitikutele-suusatajatele (Täär on ise ka suusatajate klubis) suusoojaks. Esimene oluline ülesmärge:

Fortuuna naeratus.

Märkisin üles, sest selle justkui juhusliku väljendi taga on nagunii terve mütoloogia ja ma olen otsustanud ka sellistele asjadele tähelepanu pöörata, sest nad puudutavad serviti käitumise tõlgendamise probeeme (varsti kirjutan rohkem näiteks väljendi "silmad on hinge peegel" ja Piibli seosest). Fortuuna, tuleb välja, on Antiik-Rooma saatusejumalanna ja "naeratamisega" puutub ta kokku nii palju, et keskajal hakati teda kujutama kahenäolisena, just nagu teist Antiik-Rooma jumalust, Jaanust. Kahenäolise Fortuuna üks näopool naeratab ja teine näopool *frown*'ib. Eesti keeles on isegi "kulmukortsutus" ebamugav sõna. ...Teine näopool kortsutab kulmu.

Kuidas mõjuda hästi?

...Näib olevat ettekande tuumaks. Täpsemalt, kuidas mõjuda hästi *kehalt*. Oluline on see siinses kontekstis vaid selle tõttu, et "hästi mõjumise" ehk meeldivuse osa on mitteverbaalse suhtlemise uurimises kõige nigelam ja kahtlasem alavaldkond. Hea näide on Albert Mehrabiani (1972) töö, mis on kehalisele käitumisele suunatud vaid pooleldi - rohkem on tegu tollal California ülikoolis populaarse *attitude research*'iga (a la Fishbein & Ajzen 1975). Need tüübid olid väga kavalad parodeerima suhtlemise uurimise all, rääkides ikkagi suhtumisest (a la mis iganes see oli, 1973). Ehk minu teada ei olnud "hästi mõjumise" uurimine eriti edukas, aga kuna see oli kõmutekitav teema, siis käidi selle lipu all igasugust jama välja.

Mis teeb õnnelikuks?

Vastus on siin muidugi "suhtlemine!" Minu teada teeb õnnelikuks hoopis õnne-väärilisus. Ehk: õnnelikud inimesed peavad ennast õnne väärilisteks. Selline oli vähemalt Brené Brown'i TEDi kõneluse sõnum. Suhtlemine on siiski vaid üks vahend õnne saavutamiseks. Ka üksinduses võib olla õnnelik - nii võime õppida näiteks J. C. Powys'e üksinduse filosoofiast.

1970ndate lõpus hakati kahtlema IQ-s ja hakati rääkima emotsionaalsest intelligentsusest.

Wiki andmetel räägiti näiteks "sotsiaalsest intelligentsusest" juba eelmise sajandi alguses, aga arusaadavalt saavutas see 1970ndate lõpus kliimaksi, sest just sel ajal oli kõik emotsioonidega seotu populaarne. Meelde tuleb näiteks Susan Shott'i (1979) katse määratleda emotsioonide kohta ühiskondlikus elus. Ja see on vaid üks tilk tervest emotsioonide-sotsioloogia merest. Ma pakun, et mingil hetkel sai neil villand abstraktsetest ja vastuseta küsimustest nagu "Kas emotsioon on sotsiaalne konstruktsioon?" ja pöörduti konkreetsete teooriate poole. Ma ei ole kindel, mis "emotsionaalsest intelligentsusest" selles virrvarris sai. Mingil hetkel sai sellest ilmselt "pop psühholoogia", nagu paljudest "meeliköitvatest" teemadest (nagu ka mitteverbaalne suhtlemine) lõpuks alati saab. Tääri point oli selles, et "koolipoisi hinnetega" hea suhtleja saab elus võib-olla paremini hakkama kui viitega "tarkpea". See kõlas nagu enesevabandus.

Millise pildi me endast jätame? Esmamuljet saab jätta ainult ühe korra. Mis te arvate kui palju aega võtab, et esmamulje kujundada?

Siin tegin ennast narriks, tõstsin käe ja vastasin oma teadmiste järgi, et kuni 30 sekundit, aga kui sa kohtud sama inimesega rohkem kui korra, siis see mulje muutub. Nii palju õppisin ma Chris Kleinke (1975) raamatust esmamuljete kohta. Täär väitis, et õige vastus on 7-17 sekundit, rääkis midagi kõhutundest ja implitsiitselt ka Malcolm Gladwelli *thin slice* teooriast.

Rõõm käib avatult.

Vaid nii palju püüdsin ma kinni jutust, milles segunesid "sümpaatsus", "enesekindlus" ja "temperament" - kõik sellised udused mõisted millega *eneseabi* (pop psühholoogia) riiul on täidetud, aga mille täpseid määratlusi keegi vist ei tea.

Parim selleteemaline väide pärineb ikkagi Anna Jaskolalt (2005), kes ütleb selgesõnaluselt, et enesekindlus on "hinge energia". Sest "hing" ja "energia" on pa-a-a-a-alju selgemad mõisted kui enesekindlus. Taolist võta-üks-udukogum-ja-viska-teist tunnet tundsin ka siis kui Täär väitis, et emotsioonid on tihedalt seotud meie *füüsisega*. Oscar Wildel on õigus - igasugune kriitika on samaaegselt autobiograafia. Ma tõepoolest ei tea, mida "füüsis" tähistab - kas see on terve keha, mingi osa kehast või aspekt kehast? Sõnastik ütleb, et "anatoomia" ja "liha" on selle sünonüümid. "Füüsiline olemus" tõesti ei aita mind väga. Kas ma võin teha julge hüppe ja pakkuda, et emotsioonid on tihedalt seotud näolihastega? Sel juhul oleks väide vähemalt mingit pidi korrektne. Samasugune keele-probleem tõusis esile kui Täär rääkis Ekmani ja Frieseni (ka siin, siin, siin, siin ja siin, *just to name a few*) näoilmete-käsitlusest. Ta kasutas sõna "väljenduslaad", millest ma ei ole kuskil midagi kuulnud. Samas see võib olla vaid keeleline erinevus. Minu eelistatud terminid on "emotsioonivälјendus" (*emotional expression*) ja "kuvamisreegel" (*display rule*). "Rõõm käib avatult" häiris mind vaid selle pärast, et "avatus" on Pease'i pseudo-psühhoanalüütiline mõiste, mil on emotsioonidega vähe väga vähe, kui üldse midagi, pistmist. "Avatusest" saab kehaväljenduse suhtes rääkida vaid nii palju, et üles tõstetud käsi saab seostada õnnega - vähemalt oskavad sellist seost teha lapsed.

> Küsisin kord lastelt: "Kas poisid tohivad nutta?" Vastus oli ühene "Ei!"

Lapsi ei saa selles suhtes usaldada - nad on kergesti mõjutatavad ja "Kas poisid tohivad nutta?" on kallutatud küsimus. Uusimad andmed Frequency of crying'u kohta ütlevad, et mehed nutavad keskmiselt 6-17 korda aastas ja naised keskmiselt 30-64 korda aastas. "Mehed ei nuta" on sotsiaalne konstruktsioon.

> Venelased ütlevad eestlaste kohta, et me oleme flegmaatilised.

Täări selgitusest ei saanud ma aru. "Flegmaatik" on üks neljast temperamendi-tüübist, mis postuleeriti Antiik-meditsiinis ja mida keskajalgi veel arvati paika pidavat. Huumoriteooria on ka ainus instants mil jutt "temperamendist" on õigustatud. Tänapäeva inimene võiks muidugi aru saada, et flegma kui *mucous* ehk röga, ei ole mitte kuidagi seotud käitumise ja isiksusega. S.t. eestlaste pidamine flegmaatiliseks ei ole mitte kuidagi *deep*, vaid osutab keskaegsetele arusaamadele.

> Teadlased väidavad, et kätlejad jäävad kordades paremini meelde.

Teadlased väidavad ka, et kõik väited mis algavad omistusega "teadlased väidavad" on väljamõeldised. Siin on konkreetselt tegemist Allan Pease'i väljamõeldistega. Just nagu käte rinnale ristamist, ei ole ka käesurumise "meel-divust" keegi kunagi mõõtnud. Tähendab, teadlastel pole sellega mitte midagi pistmist. Allan Pease kirjutas müügimeeste jaoks teiste müügimeeste kohta, tehes valejäreldusi ja liialdusi mille kõigi ümber lükkamine ise võtaks aastakümneid uurimistööd ja sadu lehekülgi lahtikirjutamist. Täär näis aga Pease'i tõsiselt võtvat, sest kui temaga pärast ettekannet vestlema läksin, siis andis ta endast parima, et võimalikult "mehiselt" kätt suruda.

> Me oleme kõik energeetilised kogumid. Meil kõigil on oma isiklik ruum...

Just nagu käesurumise "teadlased väidavad" puhul, tõstsin ma siingi (viimast korda) käe ja ütlesin, et ka see on väljamõeldud jama. Ma ei tea kuidas Täär üldse jõudis energeetika ja prokseemika seostamiseni... Või mida ta üldse energeetika all mõistab? Muidugi võib ka inimese puhul rääkida bioenergeetikast, sest metabolism vallandab soojusenergiat, aga sellel ei ole mitte midagi pistmist prokseemikaga. See on üks asi. Prokseemiliste kauguste kuulutamine väljamõeldud jamaks nõuab pikemat eksplitseerimist, sest Edward T. Hall'i prokseemika (nt siin, siin, siin ja siin) oli põhimõtteliselt Heini Hedigeri loomade ruumikasutuse uurimise ühildamine Martin Joos'i kõnestiilide teooriaga. Hoolimata tõigast, et pop psühholoogilised raamatud kubisevad "ruumitsoonide" skeemi lõpututest kor-damistest, ei arendanud psühholoogid kes inimese ruumikasutusega tegelesid, seda edasi. "Prokseeme" tegelikult ei leitud.

Mingil hetkel oma ettekande jooksul hakkas Täär kummalise sügava häälega lausuma hüpnotiseerivaid väiteid:

"Ta on hea esineja," "Temasugust ei ole varem näinud" ja "Tal on mõnus huumorisoon." Panin kirja küsimuse: Kas see on suggestioon? Sest need näisid ajaliste pausidega ebakõlas tekstiga mida ta muidu ette kandis - ei sobitunud rütmi. Pärast ettekannet temaga mõnest ülevalpool arutletud punktist rääkides küsis ta minult kas ma tean midagi Neurolingvistilisest... Ma ei mäleta, mis tema sõna oli. Ma parandasin teda, et õige sõna on "programmeerimine" ja hakkasin seletama, kuidas Richard Bandler ja John Grinder lõid selle psühholoogiast välja astudes, sest nad arvasid end olevat Gregory Batesoni kujul leidnud ülimehe kelle kõnemustreid mudeldades nad võivad saada võimeliseks teisi inimesi mõjutama ja kuidas nad ei olnud sellega tegelikult väga edukad, sest see ei ole nt terapeudilises praktikas tõhusam kui ükskõik mis muu meetod. Ta vastas midagi stiilis, et tema kogemus on teistsugune.

Kokkuvõttes tundub hinnang õigustatud: **"Esitus hea, aga informeeritus kesine. On lugenud populaarteaduslikke raamatuid 'kehakeelest'."** Näitlejana võib ta kindlasti hea olla - vähemalt kehaline esitus ettekande ajal tundus hästi sooritatud. Mitteverbaalsetest vahenditest kõnelejana ei ole ta aga parem kui ükskõik milline nõustaja, kes loeb läbi Allan Pease'i väljamõeldud jama, Julius Fast'i väljamõeldud jama, G. I. Nierenbergi ja H. H. Calero väljamõeldud jama, või isegi Elizabeth Kuhnke kokkuvõtte väljamõeldud jamast *For Dummies* seerias, mis 2010. a sai Eesti keelde tõlgitud. **Väljamõeldud jama jääb väljamõeldud jamaks**. Kurb tõsiasi on see, et Eesti keeles ei ole häid raamatuid mitteverbaalsest suhtlemisest. Isegi Joe Navarro *Kehakeele kiirlugemise kursus endise FBI agendi sulest* on suuremalt jaolt anekdootlik - sõna otseses mõttes täis isiklikke anekdoote. **Parim mida ma võin soovitada teemast huvitatud inimestele on päris teadlaste ja praktikute 2013. kogumik *Nonverbal Communication: Science and Applications***, mis on olemas Tartu Ülikooli raamatukogus ja hea otsija leiab PDF-i ka internetist. See esindab vaid ühe koolkonna seisukohti ja on üksjagu visandlik, aga selle poolest äkki uustulijatele sobiv.

Pärast ettekannet Tääriga vesteldes lõpetasin noodil, et kuna ma tegelen selle teemaga ühel või teisel viisil ilmselt kogu oma elu, siis võib juhtuda, et kunagi oleks mõttekas teha hariv telesaade, mis tutvustab eestlastele väljamõeldud jama asemel päris teadust mitteverbaalsest suhtlemisest. Sel juhul oleks hea, kui oleks näitleja/esineja varnast võtta, kes sellest teemast ka hästi huvitatud oleks. See on aga tuleviku muusika. Praegu võin vaid loota, et Veikko Täär liialt ei solvu selle teksti ega tema ettekandele vahele segamise peale. Mitteverbaalne suhtlemine on minu armastus ja ma ei suhtu kerglaselt tüüpidesse kes teda niisama panna tahavad. :D

4.10.14 Papers from Jakobson's SW (2) (2013-10-19 19:09)

Jakobson, Roman 1985 [1972]. Verbal Communication. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 81-92.

> For all human beings, and only for human beings, language is **the vehicle of mental life and communication**. It is natural that the study of this explicit and effective instrument, together with the rudiments of mathematics, is among the oldest sciences. (Jakobson 1985 [1972]: 91)

In this sense, nonverbal behaviour is the vehicle of social life, as well as (or, actually, less so a) means of communication. It is also natural that the ancients were very well aware of *sermo corporis*. The problem here is that we cannot know about earlier people's knowledge about nonverbal communication without the mediation of verbal language. Drawings and cave-paintings tell us very little about actual knowledge. Also, the phrase "explicit and effective instrument", I now realize, may have something to do with Carl Bühler's theory of language as an *organon*. And what I think Jelena Grigorjeva has done is a simple reversal: that language is not the *organon* of our "mental life and communication" but that people constitute the *organone* of language.

> In many cases discoveries were made only to be temporarily swept away. This, for instance, the historic attainments of the Schoolmen's linguistic (particularly semantic) theory were dismissed after, as Charles

> Sanders Peirce used to say, "a barbarous rage against medieval thought broke out". (Jakobson 1985 [1972]: 81)

This is baffling to me. The scholastics are often taunted, but their method of learning - writing commentaries - seems very much like what I'm doing right now. I must look into the scholastics some day, for sure.

> The "linguistic philosophy" of the Neo-grammarians was viewed by their champion Karl Brugmann (1849-1919) as an antidote to "the arbitrariness and error to which a crude empiricism is everywhere exposed". This philosophy implied the acceptance of two uniformities, each concerned with successive stages: (1) the antecedent uniformity and subsequent plurality and (2) a uniform, "exceptionless" mutation from an earlier stage to a later one within any given speech community. Thus the question of likeness and divergence was applied primarily or even solely to the temporal sequence of linguistic phenomena, whereas the coexistence and simultaneous interplay of invariance and variation within any given state of language remained unnoticed. (Jakobson 1985 [1972]: 81-82)

This is possible because language signs can be recorded, written down. The "comparative" study of nonverbal behaviour has become possible only lately. Actually, the differences between the "interaction ecology" of 1970, for example, and that of today have scarcely been studied, to my knowledge, although it would make for an interesting work.

> To quote the conclusion of my own survey of Sweet's arduous struggle, each of these spirited trailblazers who ventured to look far ahead "bears a stamp of tragedy on his whole life", owing to the resistance of **a conservative milieu** and perhaps even more to **the ideological tenor of the Victorian era**, which impeded the concrete application and further development of daring designs and unwonted approaches. (Jakobson 1985 [1972]: 82)

I think this is one factor which distinguishes Powys from many people of his day. That although he wrote at a Victorian time and was sometimes written off as a "Victorian literary critic" he lived in America for such a long time and "escaped" from society to solitude to write. Thus he wasn't stifled much by *der Geist seiner Zeit*. Some people just *can* surpass their own time. Jakobson himself seems like an example of this.

> Winteler remained true to the principle of **"configurational relativity"** (*Relativität der Verhältnisse*) that had been disclosed in his dissertation with special reference to the sound pattern of language. In particular, his theory required a consistent distinction between the relational invariants and variables within language, respectively termed "essential" and "accidental" properties. According to Winteler's insight, **speech sounds cannot be evaluated in isolation but only in their relation to all other sound units of the given language** and to the linguistic functions assigned to them in such a manifold. (Jakobson 1985 [1972]: 84)

In nonverbal terms this is very much the equivalent of "context" that Birdwhistell propounded after Malinowsky in his *Kinesics and Context*. That is, the "meaning" of a gesture, posture or expression without taking account of what preceded it, co-occurred with it and followed it. I happened to think about this at length a few days ago when I saw an interview with the three actors that were the basis for the characters in "the world's best computer game" GTA V. One of them was talking about how they're just like brothers now, and touches another on the back. The other was smiling up to that point but as he was touched, the smile was immediately wiped from his face and replaced with a protruding jaw. Apparently the feeling of brotherhood was not reciprocal.

> Einstein, the future proponent of "empathy [*Einfühlung*] into external experience", obviously felt a spiritual affinity with such an ardent devotee of science as Winteler, who had dared in 1875 to preface his book with the farsighted declaration: "My work in its essence is addressed solely to those who are able

> to grasp verbal form as **a revelation of the human mind that stands to the mind in much more inner and sweeping relations** than even the best products of a most consummate literature. Thus the addressees of my work must conceive the inquiry into the latent powers which determine the continual motion of verbal form as a task which, in its interest and relevance, competes with any other field of knowledge." (Jakobson 1985 [1972]: 84)

I appreciate this archaic form of language. If I were to use this form it would go something like: "to grasp bodily behaviour as a revelation of the human emotion that stands to the body in much more inner and sweeping relations than..." But, alas, I wish not to get lost in "embodied cognition".

> Whatever level of language we deal with, two integral properties of linguistic structure force us to use strictly relational, topological definitions. First, **every single constituent of any linguistic system is built on an opposition of two logical contradictories: the presence of an attribute ("markedness") in contraposition to its absence ("unmarkedness")**. The entire network of language displays **a hierarchical arrangement** that within each level of the system follows the same dichotomous principle of marked terms superposed on the corresponding unmarked terms. And second, the continual, all-embracing, purposeful interplay of invariants and variations proves to be an essential, innermost property of language at each of its levels. (Jakobson 1985 [1972]: 85)

At this point I have to concede that I don't know almost anything about Jakobson's markedness theory. I've only met it in Lotman's *Semiotics of Cinema*. Curiously, it was Charles Darwin who proposed that something like this should be used to study nonverbal behaviour. One of his three principles was "The principle of antithesis", according to which every "meaningful" expression must also have movement of "a directly opposite nature". (1998 [1872]: 34). And I retain my critical attitude towards all things hierarchical, because it seems rather restrictive. Here I can go on Eric H. Lenneberg's statement that "tree diagrams [hierarchies] can always be converted to Euler-Venn diagrams, but not all Euler-Venn diagrams can be converted into trees." (1969: 134). That is, I think imposing a hierarchy on anything can lead to an unfortunate exclusion of phenomena that might otherwise have been included.

> Everything language can and does communicate stands first and foremost in **a necessary, intimate connection with meaning** and always carries semantic information. (Jakobson 1985 [1972]: 85)

Too general. Language can also be used to say nothing, to evade carrying semantic information, to baffle and confuse instead of inform. That is to say, there is no information without exformation (that which is discarded).

> True, various reductionists experiments were conducted in America. At first repeated efforts were made "to analyze linguistic structure without reference to meaning". Some later tests confined the removal of meaning to the study of grammatical structures under such slogans as "Linguistic description minus grammar equals semantics". All these tantative operations were undoubtedly of considerable interest, particularly since they succeeded in providing us with a graphic demonstration of **the omnipresent semantic criterion, no matter what level and constituent** of language is examined. One can no longer continue to play hide-and-seek with meaning and to evaluate linguistic structures independently of semantic problems. Whatever end of the linguistic spectrum we deal with, from the phonic components of verbal signs to the discourse as a whole, we are compelled to bear in mind that everything in language is endowed with a certain significative and transmissible value. (Jakobson 1985 [1972]: 86)

Here it seems that Martin Joos belongs to that group of researchers, as he tries to banish both semantics and phonetics across the proverbial bridge (both are continuous phenomena that should be done away with to proceed with the study of language design).

> Thus in approaching speech sounds we must take into account the fact that they are cardinally different from all other audible phenomena. An astounding discovery of the recent past is that when two sounds are presented simultaneously to both ears, any verbal signals such as words, nonsense syllables and even separate **speech sounds are better discerned and identified by the right ear and all other acoustic stimuli such as music and environmental noises are better recognized by the left ear.** The phonic components of language owe their particular position in the cortical area, and correspondingly in the aural area, solely to their verbal functions, and henceforth a constant regard for these functions must guide any fruitful study of speech sounds. (Jakobson 1985 [1972]: 86)

It seems that Jakobson was very well aware of the neurophysiology of his time. These were the major discoveries of the late 1960s.

> The most plausible explanation of these either totally or nearly universal principles in regard to the admissibility and interconnection of features apparently lies in **the internal logic of communication systems** that are endowed with **a self-regulating and self-steering capacity**. (Jakobson 1985 [1972]: 87)

These are obviously cybernetic terms, but I have a hard time imagining how self-regulation and self-steering exactly function in communication systems. Then again the notion of "communication system" itself is notoriously ambiguous: is it the language system or the interaction system? In Jakobson the former seems more probable, but then tow do you self-steer a language?

> For the study of verbal communication it is necessary to face the fact that any speech community and any existing verbal code lack uniformity; everyone belongs simultaneously to several speech communities of different extent; he diversifies his code and blends distinct codes. (Jakobson 1985 [1972]: 87)

Indubitably.

> The cardinal property of language noted by the initiator of semiotics, Charles Sanders Peirce (1839-1914), namely **the translatability of any verbal sign into another, more explicit one**, renders an effective service to communication in that in counteracts ambiguities caused by lexical and grammatical homonymy or by the overlapping of elliptic forms. (Jakobson 1985 [1972]: 87)

I'm not at all satisfied with this account of semiosis. I feel as though Jakobson has disregarded Peirce's notion of synechism, according to which "all that exists is continuous". Peirce talks of a continuous process of *interpretation* of (mainly) thought-signs, not *translation* of verbal signs. Signs "grow" in the sense that a person can engage in cognition that s/he understands better at a later time. To reduce this beautiful idea into conciseness of verbal signs is doing brutal injustice to Peirce. But that's just my opinion.

> In its general meaning any noun is a generic term relating to all members of a class or to all stages of a dynamic whole. The contextual as well as situational application of these characteristics to particulars is a transformation of the widest range. This interplay of universals and particulars, which is often underrated by linguists, has for ages been discussed among logicians and philosophers of language, such as the 12th-century Schoolman John of Salisbury, to whose formula - *Nominantur singularia sed universalia significantur* ("Particulars are named but universals are signified") - Peirce repeatedly refers. (Jakobson 1985 [1972]: 90)

This makes sense even in Morris's behavioural semiotic: particulars have denotation and universals have signification. This particular horse vs the idea of a unicorn are examples.

> When we observe the highly instructive process of a child's gradual advance in the acquisition of language, we see how decisively important the emergence of the subject-predicate sentence is. It liberates speech from the here and now and **enables the child to treat events distant in time and space or even fictitious**. This capacity, which mechanists sometimes label "displaced speech", is in fact the first affirmation of language's autonomy. Is sign systems other than natural or artificial languages there are no parallels to the formulation of general and particular equational propositions, no capacity for building logical judgments. (Jakobson 1985 [1972]: 90)

Why does this remind me of Lotman and Uspenky's treatment of myths in culture from a year after this text was published?

> **Inner speech, one's dialogue with oneself**, is a powerful superstructure on our verbal intercourse. As the study of language disturbances shows, impairments of inner speech take a conspicuous place among verbal disorders. A lesser dependence on the environmental censorship contributes to the active role of inner speech in **the rise and shaping of new ideas**. (Jakobson 1985 [1972]: 91)

So by now we have moved on from attributing receiver-less communication to being drunk or pathological and recognize that autocommunication can give rise to qualitatively new information? This development took only up to 19 years.

> Written language is an evident fransform of oral speech. All sane human beings talk, but almos thalf of the world's people are totally illiterate, and **the actual use of reading and writing is an asset of a scarce minority**. Yet even then literacy is a secondary acquisition. **Whatever script is employed, as a rule it refers to the spoken word**. Along with invariants common to the oral and written language, each of the two systems in its constitution and use shows a number of pertinent peculiarities. In particular, those properties that depend on the spatiality of written texts separate them from the purely temporal structure of oral utterances. The comparative study both of verbal patterns and of their roles in social communication is an urgent task that can no longer be neglected. Many hasty generalizations will be dismissed. Thus, for instance, the role of schooling and continual transmission, far from being confined to the world of letters, is attested as well in oral traditions and rhetorical art. (Jakobson 1985 [1972]: 91)

I wonder how a grammatologist would respond?

> In a letter dated March 21, 1955, four weeks before his death, Einstein wrote: "The separation between past, present, and future has only the meaning of an illusion, albeit a tenacious one." (Jakobson 1985 [1972]: 92)

I suspect that these exact words might be behind the rise of countless quasi-Eastern philosophical (New Age?) discourses about how "time is an illusion" without any substantial reference to Einstein's theories.

Jakobson, Roman 1985 [1969]. The Fundamental and Specific Characteristics of Human Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 93-97.

> The first stage of the child's initiation to language produces only single-word constructions or, to use a tersel terminology, mere **holophrases**. Their functions, originally syncretic, - simultaneously emotive, conative, and referential - gradually branch off and give rise to a prevalently or purely referential subclass of holophrastic utterances which are used chiefly or solely to designate and identify certain environmental items. (Jakobson 1985 [1969]: 93)

"Holophrase" is a neat term. They are so frequent in instant chat messages. They are also pushed out of the child's writing when s/he is forced by teachers to construct full sentences. In this way the emotive-conative-referential "Pointless." develops into "That is pointless." to "In my humble opinion, it serves no purpose." etc. In this kind of language ontogeny I can actually see the usefulness of Jakobson's "intralingual translation." Ironically, the teacher may in this example respond to a holophrase with an equally horophrastic interjection: "Full sentence!"

> The third and, definitely, the most decisive stage on the path from infancy (***infantia* = speechlessness**) to a command of language generates an aptitude for building independent clauses, syntactical constructions which comprise both an explicit grammatical subject and an explicit grammatical predicate. Any referential holophrase or two-word phrase of both previous stages acted as a verbal appendage to the immediate situation and was correspondingly interpreted and labeled in the centenary scholarly tradition as a "psychological predicate" to an outward, *hit et nunc* observablel and **nonverbalized stimulus**. (Jakobson 1985 [1969]: 94)

Neat etymology. *Infantia* is: mute, speechless; young, little. And again I'm left wondering what he means by "nonverbalized stimulus". The -ized seems to imply that the stimulus (or, before, context) is first verbal and then nonverbalized. This is confusing.

> The emancipation of verbal symbols from compulsory deictic bond with the *hic et nunc* enables the speaker to vary the semantic capacity of the same word by using it in its **widest, generic sense** or in its narrowest, particular application, or in some intermediary extent prompted by the context. (Jakobson 1985 [1969]: 95)

In Morissis terms, the signs with "widest, generic sense" become not only general signs but "universal signs". "Meaning" and "being" are good examples in some the case of the philosopher's language.

> The act of pointing at the given **non-verbalized situation** is complemented or replaced by pointing at the verbal context of one's own or interlocutor's message. (Jakobson 1985 [1969]: 96)

What do you mean???

> In animal communication the code is tantamount to the corpus of signals, and neither directional changes in deictic signals nor the gradation of emotional force could be equated with creative freedom, the essence of human language. **Hierarchy, the manifold and fundamental principle of any linguistic structure**, is alien to animal communication. (Jakobson 1985 [1969]: 96)

Can I presume, then, that hierarchy is alien also to human nonverbal communication? I'm perfectly willing to agree with this. I'm kind of appalled by how he dismisses creative freedom as well in these regards, but it seems that Jakobson just has a habit of downplaying the reach and import of anything non-linguistic. It is also significant that I am not alone in doubting Jakobson's tendency to hierarchialize everything. His 1964 article "On Visual and Auditory Signs" was discussed by zoosemioticians in 1965, and the resulting discussion was published in the 1969 collection *Approaches to Animal Communication*. Thus, Alexandra Ramsay (1969: 183) writes that the implication of Jakobson's insistence that "acoustic modality is the one most adapted to the notion of hierarchy" is that "only sound should receive scrutiny as a possible forerunner in the search for a linguistic homologue". She also criticizes (1969: 185) the notion that "Any communication event can be seen in terms of a hierarchical model." on the basis that identifying the hierarchical functions of the elements is difficult and somewhat arbitrary. Most significantly:" No operational criterion has been given by which to assign an event unambiguously to a class." (*ibid*, 186)

> The latter is devoid of all those dichotomies which undelrie human language, and lacks, e.g., such oppositions as general and particular, nuclear and transferred, and the four "duplex structures" which are of paramount importance in any exchange of verbal messages. (Jakobson 1985 [1969]: 97)

Again, somewhat circular: *the communication means of animals who lack language … lack the characteristics of language*. Hmm… Yeah.

> Human language, to quote G. G. Simpson (p. 476) once more, "is absolutely distinct from any system of communication in other animals". It may be added that even the utilization of signals learned by an experimental animal from its trainer differs totally from children's acquirement and use of verbal communication. None the less, despite all the intricacy of questions involved, the genesis of language as the principal event in **the metamorphosis of the actulaly prehuman *Homo alalus* into a true human being, *Homo loquens***, must undergo a joint interdisciplinary search by linguists, biologists and neurologists, as well as anthropologists and archaeologists. (Jakobson 1985 [1969]: 97)

He ends this article by discussing *glottogony* or the development of language. Aside from Dennis Fry's 1977. book *Homo Loquens*, this is the only occasion where I've seen this term being used. *Homo alalus* is more baffling. I found that *Homo alalus* is *der Sprachlose*, meaning aphasic, dumbfounded, dumbstruck, mute, speechless, tongue-tied, tongueless, voiceless, unspeakable.

Jakobson, Roman 1985 [1973]. Communication and Society. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 98-100.

> Edward Sapir, the great linguist of our century, characterized communication as **the dynamic aspect of human society**. There is no society without "**a highly intricate network** of partial or complete understandings between the members of organizational units of every degree of size and complexity". According to the precise judgment of the same scholar, language, "**the most explicit type of communicative behavior**", appears to be "the communicative process par excellence in every known society, and it is exceedingly important to observe that whatever may be the shortcomings of a primitive society judged from the vantage point of civilization, its language inevitably forms as sure, complete, and potentially creative an apparatus of referential symbolism as the most sophisticated language that we know of". (Jakobson 1985 [1973]: 98)

Surely there are other dynamic aspects of human society… I can agree that communication is intricate, and a means of mutual understanding. With "explicitness" I recall that some, like Albert Mehrabian, wanted to rename nonverbal communication as "implicit communication". Could this here be the reason? That it's not as explicit as verbal communication? It hinges on awareness, which is more and more teetering on acknowledging the nonverbal as well.

> Language is the fundamental but not at all the only system of communication. The science of signs, repeatedly set forth and programmed by philosophers and linguists and labelled *semiotics* (or *semiology*) is now rapidly developing and investigates the common features of all sign systems, **their interrelation**, and their specifics. Of course, language, its structure, and **its influence on the other systems of signs** are substantial questions of semiotics, but it would be a fallacy to neglect or underestimate all the other systems of human signs and to impose upon them properties characteristic of language but foreign to the other sign systems. (Jakobson 1985 [1973]: 98)

I'm most interested in language's influence on nonverbal behaviour and communication. I propose that *concourse* one way this occurs. That is, the way we talk about bodily behaviour and it's significance influences our actual bodily behaviour and communication. It has always occurred, but now we are aware of it occurring and how it occurs.

> When speaking of language as a communicative tool, one must remember that its primary role, interpersonal communication, which bridges space, is supplemented by a no less important function which may be characterized as intrapersonal communication. The latter gradually develops in children's acquisition of language and creates such important mental procedures as inner speech with its internal dialogues. **While interpersonal communication bridges space, intrapersonal communication proves to be the chief vehicle for bridging time.** (Jakobson 1985 [1973]: 98)

So this is where this claim comes from. I knew it from Lotman's discussion of autocommunication. It is relevant that both time and space can be bridged in both cases, but these are the primary for both. That is, it is possible to bridge space as well, when communicating with oneself. It is merely a marginal case (e.g. echolocation in some animal species).

Jakobson, Roman 1985 [1967]. Language and Culture. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 101-112.

> If one longs for communication with his fellow man, the first step toward mutual comprehension is ensured. Because what is language? **Language is overcoming of isolation in space and time**. Language is a struggle against isolationism. And this fight occurs not only within the limits of an ethnic language, where people try to adjust to each other, and to understand each other within the bounds of family, town, or country; a similar striving also takes place on a bilingual or multilingual, international scale. One feels a powerful desire to understand each other. (Jakobson 1985 [1967]: 101)

Here Jakobson prizes the conative function above comprehension of code. I'm starting to think "language" is for him a "universal sign", like "being" is for Heidegger.

> Now, what is the problem of language and culture? These two concepts are to be viewed in their interconnection. Then, first and foremost, what should we have in mind: language *and* culture or language *in* culture? **Can we consider language as a part, as a constituent of culture, or is language something different, separate from culture?** I know, many in the audience would like to ask: well, but how would one define culture? (Jakobson 1985 [1967]: 102)

This problem is not random. American linguistics grew out of anthropology, because before the natives could be studied, their languages had to be studied. Also, there were conferences devoted to the interconnection of language and culture already in the 1950s. It might have even grown out of the linguistic problems experienced in the IIWW, just like the study of marine acoustics grew out of the very instrumental need for submarines to distinguish natural sounds from man-made ones.

> We may choose a very simple, operational definition, proposed in the instructive book *Human Evolution* by the biologist Campbell: "Culture is **the totality of behavior patterns that are passed between generations by learning, socially determined behavior learned by imitation and instruction**." I think, one can agree with this emphasis on imitation and instruction as the basic cultural devices. (Jakobson 1985 [1967]: 102-103)

Quite similar to Lotman's definition of culture. The significant difference is that Lotman replaced "behavior patterns" with sign systems. Heh, Kalevi Kull lisas Vikipeedia Kultuurisemiootika artiklisse uuenenud viite teeside taasavaldatud versioonile niipea kui võimalik.

> Of course, language is learned through the medium of language, and the child learns new words by comparing them with other words, by identifying and differentiating the new and previously acquired verbal constituents. According to the precise formula of the great American thinker Charles Sanders Peirce, **verbal symbol originates from verbal symbol**. Such is the way of language development. (Jakobson 1985 [1967]: 103)

Arrrgh! *Omne symbolo de symbolo* does not apply to words only!

> If we define language as a cultural phenomenon, a very serious question immediately arises. In culture, we deal with the relevant notion of progress. I hardly need to add that **any idea of straightforward progress is a bewildering oversimplification**. We find **most various and whimsical curves**, and if we confront, for instance, the poetry of Dante and the pictorial masterpieces of the Italian 14th and 15th centuries with Italy's poetry or art of the recent epochs, we could hardly view the 19th century as thoroughly advanced in comparison wit hworks of the trecento. Many other striking examples could be adduced. (Jakobson 1985 [1967]: 103)

Quite similar to Juri Lotman's theory of sinusoidal development of arts. The difference is that Lotman's sinusoidal waves or steps seemed in proportion while "most various and whimsical curves" is looser (more variegated).

> If we venture to translate Albert Einstein's or Bertrand Russell's book into Bushmen or Gilyak languages, this task is perfectly achievable, whatever the grammatical structure of the given vernacular. Only **its vocabulary must be enriched and adapted to the needs of a new scientific terminology**. However, **any new scientific or technical branch requires similar terminological reforms, adjustments, and innovations in languages of our civilization as well.** (Jakobson 1985 [1967]: 105)

This is why I don't write about nonverbal behaviour in Estonian - I don't know nearly enough terms that I need to use; and I don't feel comfortable enriching my language irresponsibly. I'm deeply unsatisfied with people who write in Estonian about philosophy, for example, and don't seem to know the most common words, using "konkureerima", "premeerima", and "blameerima" instead of "võistlema", "tasustama," and "süüdistama". And the latter point in this quote seems congenial with a point in the *Theses* of semiotics of culture, which states something to the effect that the work of the scientist influences the life of the culture.

> Now, when taking into account the universally human, and only human, nature of language, we must approach **the question of boundaries between culture and language**; between cultural adaption and learning on the one hand, and heredity, innateness on the other - briefly, to delimit nurture from nature. Once again, we are faced with one of the most intricate questions of present scholarship. It is necessary to realize and to remember that the absolute boundary which our forebears saw between culture and nature does not exist. Both nature and culture intervene significantly in the behavior of animals, and also in that of human beings. (Jakobson 1985 [1967]: 106)

Nature vs nurture was indeed a prevalent question at the time of t/his writing. Even nonverbal communication research went through the excruciating *universalists vs relativists* phase of its development. (And some still doubt if universal facial expressions are not an illusion!)

> Sometimes, such a quest for an interconnection between language and thought led to narrowly isolationist doctrines, claiming that divergences in linguistic structure predestine peoples to an inevitable failure to understand each other. It might be replied to these fallacies that in any intellectual, ideational, cognitive activities, **we are always positively able to overcome** the, so to speak, idiomatic character of grammatical structure and to reach a complete mutual comprehensibility. (Jakobson 1985 [1967]: 108)

Again he places the conative function to the highest peg in his hierarchy.

> However, beside strictly cognitive activities, there exists, and plays a great role in our life, a set of phenomena which might be labeled **"everyday mythology"**, and which finds its expression in divagations, puns, jokes, chatter, jabber, slips of the tongue, dreams, reverie, superstitions, and, last but not least, in poetry. The grammatical patterning of language plays a significant and autonomous part in these various manifestations of such **mythopoeia**. (Jakobson 1985 [1967]: 108)

If these are not cognitive activities, are they affective activities?

> Of course, if the **verbal context** or the **nonverbalized situation** of the given sentence does not supply its translator with sufficient cues, the latter faces certain dilemmas. (Jakobson 1985 [1967]: 110-111)

Here I agree with the attribution of context to the verbal and situation to the nonverbal (these are preferred situations, although many use "nonverbal context" without any hesitance). But I am still baffled why a context can be verbal but the situation has to be nonverbal-ized. "The nonverbalized situation of the given sentence" sounds as if the situation was verbal to begin with and then it was nonverbalized. But how? What does he mean by this?

> The outlined difficulties almost come to naught when **translating a scientific work written clearly**, unambiguously, and with a lucid contextual meanings of all its verbal constituents.
> The case of poetic language is quite different. One might even say that a close, faithful translation of poetry is a contradiction in terms. What remains possible is **a congenial transposition** - a free, creative response of an English poet to a Russian or Japanese author, and vice versa - a performance essentially similar to an artful, ingenious transposition of a poem or novel into a painting, motion-picture, ballet, or a piece of music. (Jakobson 1985 [1967]: 111)

Umberto Eco's *The Role of the Reader* is actually a case wherein a (seemingly) scientific work has been transposed rather than translated into Estonian - the two books appear as completely different works.

Jakobson, Roman 1985 [1956]. Metalanguage as a Linguistic Problem. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 113-121.

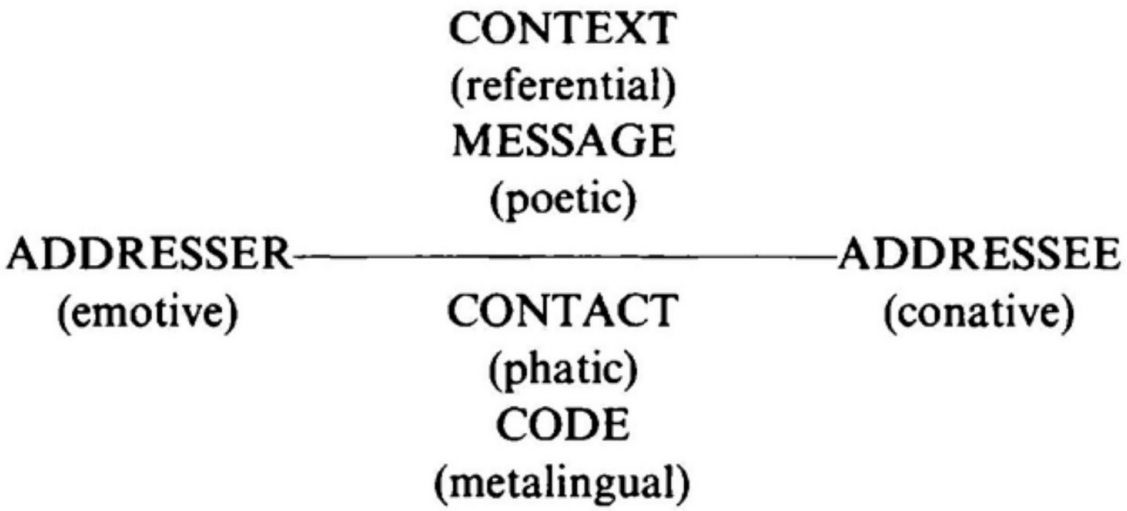

> Although we distinguish six basic aspects of language, we could, however, hardly find verbal messages that would fulfill only one function. **The diversity lies not in a monopoly of some one of these several functions but in their different hierarchical order**. The verbal structure of a message depends primarily on the predominant function. (Jakobson 1985 [1956]: 113)

Here hierarchy actually makes sense in that it is Jakobson's circumlocution for "not (only) a single function is the most important, but others are also important to some extent."

> The so-called EMOTIVE or "expressive" function, focused on the ADDRESSER, aims **a direct expression of the speaker's attitude** toward what he is speaking about. It tends to produce an impression of a certain emotion whether true or feicned; therefore, the term "emotive", launched and advocated by Marty, has proved to be preferable to "emotional". The purely emotive stratum in language is presented by the interjections. (Jakobson 1985 [1956]: 114)

On the one hand this use of "attitude" is in contradiction with Daniel H. Kulp's definition, which relates attitude to value. On the other hand it seems in line with George H. Mead's "conversation of attitude", elaborated by Morris as "communization" and comparable to modern "emotional contagion". If we perform a sebeokian reinterpretation of Mead's terms, then "conversation of gestures" becomes related to "intelligible gestures", and "conversation of attitude" to "emotive gestures." I'm not sure if there's any heuristic value in this, but there it is.

> The emotive function, laid bare in the interjections, flavors to some extent all our utterances, on their phonic, grammatical, and lexical level. If we analyze language from the standpoint of the information it carries, **we cannot restrict the notion of information to the cognitive, ideational aspect of language**. A man, using expressive features to indicate his angry or ironic attitude, conveys ostensible information. (Jakobson 1985 [1956]: 114)

Finally some good sense! Information shouldn't be restricted to the cognitive dimension. There is information in feelings and actions as well.

> Orientation toward the ADDRESSEE, the CONATIVE function, finds its purest grammatical expression in the vocative and imperative, which syntactically, morphologically, and often even phonemically deviate from other nominal and verbal categories. Imporative sentences cardinally differ from declarative sentences: the latter are and the former are not liable to a truth test. (Jakobson 1985 [1956]: 114)

To be honest, the conative function remains blurry in this description. It is veiled in too many linguistic terms.

> This set for CONTACT, or in B. Malinowski's term PHATIC function, may be displayed by a profuse exchange of ritualized formulas, by entire dialogues with **the mere purpaort of prolonging communication**. Dorothy Parker caught eloquent examples: "'Well!' she said. 'Well, here we are', he said, 'Eeyop! Here we are.' 'Well! she said. 'Well!' he said, 'well.'" The endeavor to start and sustain communication is typical of talking birds; this the phatic function of language is the only one they share with human beings when conversing with them. It is also the first verbal function acquired by infants; they are prone to communication before being able to send or receive informative communication. (Jakobson 1985 [1956]: 115)

I think Jakobson's interpretation of Malinowsky's term is a bit off. He actually stated that phatic communication is involved in "*free*, aimless, social intercourse". Phatic communication occurs, for example, when people "gossip quite *unconnected* with what they are doing". Jakobson makes it seem like it is forced and unpleasant, and vacuous (merely for the keeping open of the channel), while in Malinowsky, it is casual speech that goes along with resting or doing

some tedious manual work. In both cases phatic communication is not the sole aim of doing, it is speech that goes along with doing something.
Phatic communication occurs because people desire each other's companionship and, as Malinowsky puts it, "another man's silence is not a reassuring factor, but, on the contrary, something alarming and dangerous". For this reason we "small talk" and exchange, as he term it, "sociabilities". Phatic communication serves to break the silence and "establishes links of fellowship". Thus, it does not purport to prolong communication but to open up communication. It releases social tensions. Anyone who has had the experience of smoking at a dormitory's balcony knows that standing immobile a few feet from another smoker is much more unpleasant than striking up a casual conversation about whatever comes to mind.

> Any attempt to reduce the sphere of poetic function to poetry or to confine poetry to poetic function would be a delusive oversimplification. Poetic function is not the sole function of verbal art but only its dominant, determining function, whereas in other verbal activities it acts as a subsidiary, accessory constituent. This function, by promoting the palpability of signs, deepens the fundamental dichotomy of signs and objects. Hence, when dealing with poetic function, linguistics cannot limit itself to the field of poetry. (Jakobson 1985 [1956]: 116)

The poetic function is often confused with a poietic ("to make") function. Irina Avramets was extremely critical of this in Jakobson, sayith that he invented this function from godknowswhat and confused a lot of researchers with it. Indeed it remains ambiguous, what is the poetic function? What is "the message for its own sake"?

> "Why do you always say *Joan and Margery*, yet never *Margery and Joan*? Do you prefer Joan to her twin sister?" "Not at all, it just sounds smoother." In a sequence of two coordinate names, as far as no rank problems interfere, the precedence of the shorter name suits the speaker, unaccountably for him, as **a well-ordered shape of the message**. (Jakobson 1985 [1956]: 116)

Here it seems that the poetic function in language is basically, as Avramets touted, the aesthetic function. It is "beauty" that the poetic function enables us to confer on our messages - it makes them more "pleasurable". Paronomasia in a case in point.

> Statements of existence or nonexistence in regard to such fictional entities gave rise to lengthy philosophical controversies, but from a linguistic point of view the verb of existence remains elliptic as far as it is not accompanied by a locative modifier: "unicorns do not exist in the fauna of the globe"; "unicorns exist in Greco-Roman and Chinese mythology", "in the tapestry tradition", "in poetry", "in our dreams", etc. Here we observe the linguistic relevance of the notion ***Universe of Discourse*, introduced by A. De Morgan** and applied by Peirce: "At one time it may be the physical universe, at another it may be the imaginary 'world' of some play or novel, at another a range of possibilities." (Jakobson 1985 [1956]: 120)

This is one of my favourite notions in Peirce, especially in Eco's interpretation. It sounds somewhat grander than "literary world", for example.

> Metalanguage is the vital factor of any verbal development. The interpretation of one linguistic sign through other, in some respects homogeneous, signs of the same language, is a metalingual operation which plays an essential role in child language learning. Observations made during recent decades, in particular by the Russian inquirers A. N. Gvozdev and K. I. Čukovskij, have disclosed what an enormous place talk about language occupies in the verbal behavior of preschool children, who are prone **to compare new acquisitions with earlier ones** and their own way of speaking with the diverse forms of speech used by the older and younger people surrounding them; the makeup and choice of words and sentences, their sound, shape and meaning, synonymy and homonymy are vividly discussed. A constant recourse to metalanguage is indispensable both for a creative assimilation of the mother tongue and for its final mastery. (Jakobson 1985 [1956]: 120-121)

This activity constitutes a major part in my readings blog. Acquiring terminology and using it correctly ain't easy.

4.10.15 Approaches to Animal Communication (2013-10-22 01:17)

Bateson, Gregory 1969. Metalogue: What is an instinct? In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 11-30.

> Daughter: Daddy, what is an instinct?
> Father: An instinct, my dear, is an **explanatory principle**.
> Daughter: But what does it explain?
> Father: Anything - almost anything at all. Anything you want it to explain.
> Daughter: Don't be silly. It doesn't explain gravity.
> Father: No. But that is because nobody wants 'instinct' to explain gravity. If they did, it would explain it. We could simply say that the moon has an instinct whose strength varies inversely as the square of the distance...
> Daughter: But that's nonsense, Daddy.
> Father: Yes, surely. But it was you who mentioned 'instinct', not I.
> Daughter: All right - but then what does explain gravity?
> Father: Nothing, my dear, because gravity is an explanatory principle.
> Daughter: Oh.
> (Bateson 1969: 11)

See the discussion of instinct vs faculty.

> Daughter: Daddy, is an explanatory principle the same thing as an [sic] **hypothesis**?
> Father: nearly, but not quite. You see, an hypothesis tries to explain some particular something but an explanatory principle - like 'gravity' or 'instinct' - **really explains nothing**. It's a sort of conventional agreement between scinetists to stop trying to explain things at a certain point.
> (Bateson 1969: 12)

The same could be said about 'semiosis' in relation with the "intellectual licence" that semioticians invoke.

> Daughter: Daddy, what's a black box?
> Father: A 'black box' is a conventional agreement between scientists to stop trying to explain things at a certain point. I guess it's usually a temporary agreement.
> Daughter: But that doesn't sound like a black box.
> Father: No - but that's what it's called. Things often don't sound like their names.
> Daughter: No.
> Father: It's a word that comes from the engineers. **When they draw a diagram of a complicated machine, they use a sort of shorthand. Instead of drawing all the details, they put a box to stand for a whole bunch of parts and label the box with what that bunch of parts is supposed to DO**.
> Daughter: So a 'black box' is a label for what a bunch of things are supposed to do...
> Father: That's right. **But it's not an explanation of HOW the bunch works**.
> Daughter: And gravity?
> Father: Is a label for what gravity is supposed to do. It's not an explanation of how it does it.
> (Bateson 1969: 12-13)

In this sense *body language* is nothing but a black box. It's a label that stands for what *nonverbal communication* does. A poor and misleading label, at that.

> Daughter: What did you mean by 'partly control'?
> Father: Well. If an animal falls down a cliff, its falling is controlled by gravity. But if it wiggles while falling, that might be due to instinct.
> Daughter: Self-preservative instinct?
> Father: I suppose so.
> Daughter: **What is a self, daddy?** Does a dog know it has a self?
> Father: I don't know. But if the dog does know it has a self, and it wiggles in order to preserve the self, then its wiggling is RATIONAL, not instinctive.
> Daughter: Oh. Thes a 'self-preservative instinct' is a contradiction.
> Father: Well, it's a sort of halfway house on the road to antropomorphism.
> Daughter: Oh. That's bad.
> Father: But the dog might KNOW it had a self and not know that that self should be preserved. It would then be rational to NOT wiggle. So if a dog still wiggles, this would be instinctive. But if it LEARNED to wiggle, then it would not be instinctive.
> Daughter: Oh.
> (Bateson 1969: 13-14)

Instinct is opposed to learning (which is rational). Faculty, on the other hand, seems like a disposition for learning, or something like that.

> Daughter: All right. Let's take the 'not' first. Is there any 'not' in animal behavior?
> Father: How could there be?
> Daughter: I mean can an animal say by its actions, "I will not bite you"?
> Father: Well, to begin with. **Communication by actions cannot possibly have tenses**. They are only possible in language.
> Daughter: didn't you say that dreams have no tenses?
> Father: Hm. Yes, I did.
> Daughter: OK. But what about 'not'. Can the animal say, "I am not biting you".
> Father: That still has a tense in it. But never mind. **If the animal IS not biting the other, he's not biting it, and that's it.**

Daughter: But he might not be doing all sorts of other things, sleeping, eating, running, and so on. How can he say, "It's biting that I'm not doing"?
Father: He can only do that if biting has somehow been mentioned.
Daughter: Do you mean that he could say, "I am not biting you" by first showing his fangs and THEN not biting.
Father: Yes. Something like that.
Daughter: But what about TWO animals? They'd both have to show their fangs.
Father: Yes.
Daughter: And it seems to me, they might misunderstand each other, and get into a fight.
Father: Yes. There is always that danger when you deal in opposites and do not or cannot say what you are doing, especially when you do not KNOW what you are doing.
Daughter: But the animals would know that they bared their fangs in order to say, "I won't bite you".
Father: I doubt whether they would know. Certainly neither animal knows it obut the other. The dreamer doesn't know at the beginning of the dream how the dream is going to end.
Daughter: Thes it's a sort of experiment...
Father: Yes.
Daughter: So they might get into a fight in order to find out whether fighting was what they had to do.
Father: Yes - but I'd rather put it less purposively - that **the fight shows them what lort of relationship they have, after it**. It's not planned.
(Bateson 1969: 77)

Very relevant for discussion of instrumentality, intrinsic coding, and self-referentiality in nonverbal behavior.

Daughter: But, Daddy, you still haven't answered the question about how dreams are put together.
Father: I think I have answered it. But let me try again. **A dream is a metaphor or a tangle of metaphors**. Do you know what a metaphor is?
Daughter: Yes. **If you say you are LIKE a pig that is a simile. But if I say you ARE a pig, that is a metaphor**.
Father: Approximately, yes. When a metaphor is LABELED as a metaphor it be comes a simile.
Daughter: And it's that labeling that a dream leaves out.
Father: That's right. A metaphor compares things without spelling out the comparison. It takes what is true of one group of things and applies it to another. When we say a nation 'decays', we are using a metaphor, suggesting that some changes in a nation are like changes which bacteria produce in fruit. But we wouldn't stop to mention the fruit or the bacteria.
Daughter: A dream is like that?
Father: No. It's the other way round. The dream would mention the fruit and possibly the bacteria but would not mention the nation. The dream elaborates on the RELATIONSHIP but does not identify the things that are related.
(Bateson 1969: 29)

Very good. If the signification of metaphors is formulated, it becomes a simile.

Busnel, Marie-Claire 1969. The Psychophysiological Study of Acoustic Communication in Animals. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 31-39.

When a psychologist studies man, the above picture is quite complete. Each term of the diagram is known to the investigator; emitte rand receiver belong to the same species and share a common code. Thus, decoding is easy, whether it is a spoken language or the silent language composed of postural attitude,

> facial expression, smell, and tactile stimulation. Even if the code is not common, there is still **a basic comprehension between members of the same species**, and the language may be learned, translated, and integrated. (Busnel 1969: 32)

There is an innate understanding.

> The first, THE STIMULUS, has been rather well-defined, on the whole, by previous experiments, although types of stimulation may exist which do not seem significant to us, and there may be certain elements of animal behavior which **respond to still unknown stimuli**. (Busnel 1969: 33)

This is a common presumption in nonverbal communication discourse, and it is presumed that rational consideration of channels and modalities and categories and specific gestures will reduce the unknown into the known. Yet we cannot be sure that this is so, and that we're not just building cardboard castles to hide the sight of something we are actually unable to consider rationally. Sounds mystical, but so did *expression* until it was reduced to muscular actions of the face.

> The MOTOR ACT, which is the end result of stimulation, at the same time, may be a stimulus for another member of the communication system, that is, the receiver. In this case, a closed circuit can be achieved with impulses traveling either clockwise or counter-clockwise, each individual alternating in the roles of adressor and adressee **until one of them ceases to react and thus breaks off communication** (unless a third participant enters the system in which case all interactions have to be studied again). (Busnel 1969: 34)

Interaction systems last only for as long as there occurs interaction.

> It may well be that animals, like humans, have **reactions that are not readily observable**. Even without talking of purely intellectual thought, emotions below a certain treshold may not be visible in the behavior or general appearance of the animal; for instance, the heartbeats of a fish are measured, and it is found that the emission of a certain tpye of sound is accompanied by an acceleration in heart rate - a reaction not immediately observable. Thus a knowledge of the behavioral significance of the signs exchanged is necessary for the understanding of a communication system, but it is not sufficient. (Busnel 1969: 35)

One of the pitfalls of nonverbal behavior approach is that it accounts only for the obvervable "body motion", but human behavior in total includes much more.

Carpenter, C. R. 1969. Approaches to Studies of the Naturalistic Communicative Behavior in Nonhuman Primates. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 40-70.

> There are distinctions betwees SOCIAL and COMMUNICATIVE behavior. A strong case can be made, however, for treating all social behavior as communicative behavior. What are some useful comparisons and distinctions? Social behavior (SB) is more general; comunicative behavior (CB) is more specific and limited; SB can occur without CB, but CB always has elements and components of SB; generally, CB is more economic of energy or effort than SB; CB may substitute for or replace some kinds of SB.
> These distinctions between social and communicative behavior are exemplified by interactions of females and their infants which include signaling networks of contacts, expressive movements, gestures, and calls. Although nursing, keeping the infant warm, grooming, and restricting its exploratory movements have threads of communicative elements; these kinds of behavior are more social than communicative

> in quality and effect. There is the simulation and arousal, and expressive acts all reflect and signal organic states during copulation. There are essential communicative elements and functions, but patterns of copulation have additional components and characteristics which cannot be classed only as communications. (Carpenter 1969: 43-44)

I suspect that the distinction between social and communicative behaviour here is hinging on the classical information theory example of whistle bell that announces the lunch break. That is, if instead the whistle it was someone's task to yell and wave hands to signal sunch, then this would be communicative behavior, but it releases the masses of workers to start walking towards the diner, which is social behaviour. The copulation example is especially vivid. I discussed something like this with a friend earlier this year: she claimed that sex is primarily a communicative act, that it is about information. I tried to explain that looking into each others eyes and touching each other with the intention to induce pleasure is communicative, but the mechanics of sex have very little to do with communication.

> SIGNS and SIGNALS of whatever form, function, and medium probably should be conceived as active process and as verbs, i.e. SIGNING and SIGNALING. However, signs such as color changes of the face of the female primate in estrus or the psoition of the tail of the dominant ALPHA rhesus male of a group illustrate the fact that signs may indicate physiological states and involve structures. Signaling is always active behavior such as a posture, a call, a limited movement, and a specific gesture. **Signs are more regular, stereotyped, ritualized, and limited than signaling**; signaling is more plastic and varied than signs. Signaling is more DIRECTED, oriented or focused, usually toward other animals. Signing and signaling as well as other expressive behavior may occur together and either summate or interfere with the effectiveness of the total configuration or field of communicative events. (Carpenter 1969: 45)

This is actually the signal/symbol distinction (or index/symbol?). "Regular" can here be read as "conventional"; and "oriented" as "indicative".

> Descriptions of examples of communicative behavior of howlers were reported under the main heading of "Group Coordination and Control" (Carpenter, 1964). Thus, it was assumed that **COORDINATION and CONTROL of individuals in groups were mediated by signaling behavior**. The treatment of this subject, even in 1934, included the necessity of describing the 'environmental matrix' of the 'stimulus flux' within which specific patterns of movements or vocalizations occurred. It was observed then that **individuals of different ages and classes not only produced distinctively different patterns of signaling behavior but also that they responded differently to the same patterns**. Thus, SELECTIVITY of all responses was observed and reported. (Carpenter 1969: 46)

In the first instance there's a hint towards the relationship of behaviour and power; and in the second instance an age dimension in semiotic behaviour (in terms of selectivity). Is it possible that the "environmental matrix of the stimulus flux" is the scheme or table that is presented in the next article and constitutes basically a distinction between *Umwelt*, *Innenwelt* and *Lebenswelt*?

> Another possible developmental sequence in young howlers is the emergence of the signaling qualities of behavior from actual contact and manipulating actions. After a period of repeated control of the infant through forceful handling of the mother, it was observed that **limited preparatory or anticipatory movements of the mother would signal to the infant the action that was to follow**. This sequence of behavior was described on a continuum in space ranging from actual contact behavior through intermediately remote, visually perceived, postural and gestural behavior to the loud ddistant vocalization of howlers which are so characteristic of this specific platyrrhine. (Carpenter 1969: 46)

On page 53 this "cue reduction and fixation" is called, after Hollingsworth, *redente gration*. Curiously enough, soon after reading this (I have met similar discussions with other animals elsewhere), I experienced it firshand with humans.

I was walking home and a woman with a young child were coming my way. The woman was talking with the phone and the child was holding a white flower and playing with it, I guess. I stepped right to make way for them, but the child didn't notice this (the sun was glaring in their direction) and was about to walk into me. The mother noticed this and interrupted the phone call for a second to command her child: "Kõnni!" ("Walk!"). She didn't say "Watch where you are walking!" or "Walk closer to me!" but just this one word. And it did the trick - the child stepped closer to his mother. It might be worthwhile to note that the mother's tone was not angry but "elative" (?) I don't have a correct term for this, but her inflection was that of lullabies. My impression was that the woman used this single word to as-if remind her son to pay attention to walking; it was almost a reminder that "you are walking now, do it right" (e.g. don't walk into another person).

> A 'species-specific' type of gesture was described: Sexually activated males and females exhibit and exchange **rhythmic tongue and lip movements**. These occur in sequences and cicles of exchanges usually prior to, but sometimes during and following copulation. This stereotyped series of gestures operates to establish a high degree of coordination between two animals and usually is preparatory for copulation. (Carpenter 1969: 47)

This may be "biological functionalism" talking again, but could it be that the function of kissing in humans is similar to these movements in nonhuman primates? It is also curious word-selection that males and females are sexually activ-ated. In the movie *Juno* there was even a facial expression ascribed to this activation...

> Like other primates, the spider monkeys have specialized vocalizations for intimate WITHIN GROUP COMMUNICATION and other patterns for distant communications. Special gestures, facial expressions, and sounds serve communicative functions within close clusters of animals. (Carpenter 1969: 52)

The same seems to apply to humans. That is, this may be related to so-called personal communication systems (which are related to autocommunication or intimate communication). Also, "manners" are sometimes explained as devices to keep people distant (e.g. Joos's frozen style), while familiar communication style draws people together and creates an intimate atmosphere.

> The development of signaling from manipulation and **contact control**, for example, was found in gibbons. The following quotation describes the conceptualization of this development:
>
> > Gradually the mother's components of these interactive responses with the baby are reduced. Actual grasping and carrying of the infant toward her is replaced by a simpler method. When the mother is ready to move, she merely looks for the infant, assumes a suitable posture for receiving it and then the infant comes and climbs to its position. Later the stance of the mother, a quick look in the direction of the infant or a limited movement of the hand is sufficient. In time, the control (of the infant) by the mother may be affected through patterns of sound, signaling and anticipated movements - **the process of cue reduction and fixation** is perhaps what Hollingsworth has called learning by more symbolic control (Carpenter, 1964: 245).

The process of maturation of the infant should have been descrubed also as a part of this behavioral transformation. (Carpenter 1969: 53)

I imagine "contact control" to designate, *inter alia*, stereotypical tropes of flirtation - e.g. when a man shows a woman how to perform the golf swing, but instead of demonstrating the movement, presses himself against the woman and controls her with physical contact. The cue reduction and fixation aspect seems to be related with habit formation and automatization. In this sense the flirtation described is a case of "making space for acting childish" (as some sociobiologists contend that love relationships create a space in which to act childishly) and deautomatizing something that should be quite automatic.

> I have the impression from comparative studies of howlers, rhesus, and spider monkeys, of gibbons and gorillas, that **the repertoire of signaling consisting of fine movements, facial expressions, and gestures increases in complexity and richness** from the howler to the gorilla. There are increases also in the kinds of information signaled or transmitted bythese fine movements and facial expressions. In many primates, for example, in the gorillas and chimpanzees, eye movements have important signal values, and these can be used to predict the next step in probably behavioral sequences. (Carpenter 1969: 54)

I have the impression that the human repertoire of nonverbal behavior is the finest and carries the highest amount of information in the animal kingdom, despite (and/or because) of language.

> **Communication processes and overt signaling can be viewed as REGULATORS of BEHAVIOR**. Sounds may first direct the attention of associated animals from the signals to the animal producing them and to the REFERENT of the gestural and vocal signals. Thus, signals affect the direction and extent of the exploratory behavior and perceptual scanning of the sensory fields of the responding animals. Signaling can arouse and stimulate animals for very specific kinds of behavior such as defence, play or other CUED activities which are being initiated or are already in progress. As we described for the vocal behavior of howlers, signals from specific animals can begin, initiate, and inhibit activities of many other animals. Therefore, **the characteristics of FACILITATION and INHIBITION** are added to those already listed. (Carpenter 1969: 61)

This is extremely valuable, because it points out the error Ekman and Friesen might have made. They abandoned their "regulator" category of coding soon after interpellating it (although others, my supervisor Silvi Tenjes among them) did develop it further. Here it seems that any and all behaviors can serve *a regulative function*. It is also significant, that Ekman and Friesen's regulators were primarily inhibitory - they as-if excluded facilitative regulators (e.g. the "go on, continue" gestures). Though I may very well be mistaken here.

> The threat-defensive actions of peripheral males appear to have little effect, even though they are repeated loudly and almost continually. Surely the STATUS of the signaler is important in determining the SIGNAL VALUE or strength of communicative behavior. (Carpenter 1969: 62)

There is a good example in the novels I'm studying. In Bradbury's *Fahrenheit 451*: when Montag asks Mildred to turn down the salong sound, she only pretends to do so; but when the firemen commander asks her to do the same, she does it right away.

> Animal signaling involves both PERCEPTUAL SELECTIVITY and RESPONSE SELECTIVITY. For the field observer it is important to learn what movements or objects stimulate flight and what ones the wild primates will accept and tolerate without being disturbed. The further question arises about the effects of different signaling distances. There are many critical and selective distances which relate to perceptual-response selectors and regulators of animal behavior - most specifically of the communicative signaling systems. Distances of calling, reception and responses to remote signaling retale to THRESHOLD VALUES of the stimulation, its strength and biotic-ocial significance. Briefly stated, the same call given at different distances produces different responses and may serve different functions. (Carpenter 1969: 63)

A significant elaboration of the "sensory gating" or simply selectivity phenomenon.

Count, Earl W. 1969. Animal Communication in Man-Science: An Essay in Perspective. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 71-130.

> To be an animal is to communicate; it is a property of being an animal. Humans are animals. They communicate. **How far do the features of animal communication apply to them?** What is the humanness of their communications? Man's phyletic ancestry having been nonhuman, how did a human communication develop from a nonhuman one? (Count 1969: 71)

This is the most I could ever imagine myself using linear logic. From what I've learned from previous articles in this collection, some features apply to human communication significantly.

> The term 'speech' is employed herin informally, as it is in the **vernacular**. 'Language' is used if it has been used by others whose material is under discussion. Other neologisms occurring in this essay: **SYMPOLOPOESIS, the neuropsychological activity which produces symbols**. SYMBOLOPOEA, a product of this process. The term is used when it is underirable to attach it to a neurological connotation. ALLOPRIMATES, any primates other than man. (Count 1969: 71)

"Body language" is a term only in *vernacular* and *non-scientific non-fiction* (does that make sense? I mean something like Horwood 2007). Symbolopoesis seems like a useful neologism.

> Linguistics is the most fully developed of the social-anthropological sciences. Operating within the closed-system of *Homo sapiens* behavior, it has developed the heuristic schema of phoneme-morpheme-syntax which gives logical structure to the empirical findings from all human speech codes. This indeed suggests something about the **mentation** of *Homo sapiens*. At the same time it corresponds neither to the ontogenesis, nor to the pathologic disintegration of speech, and it suggests nothing to speculation about the phylogenesis of speech. (Count 1969: 72)

Is that a neologism as well? I don't recall such a term.

> ...behavioral segments such as the ethologists identify which may be no more than analogous, or again may have their rationale in some **homology** (Sebeok, 1962). (Count 1969: 73)

Here I'm thinking that the difference between *homology* and *isology* is that the former operates on "similarity" but the latter on "sameness". The Sebeok reference is to Coding in the Evolution of Signalling Behavior.

> **We shall term any reciprocation, mutually complementing behavior a dialogue**. The ritual which follows the meeting of the male and the female fits the term; what precedes it was a prodromon. A dialogue always is asymmetric; in the present case, the prodromon is extremely so. (Count 1969: 75)

A neat nonverbal definition of *dialogue*. One can only complain that this also suits the as a definition of communication (e.g. *to reciprocate*).

> The spelling [of *semeiotics*] is better etymology than semiotics, and it avoids the ambiguity of semi-. Semiotics would be nonsense. "Semeiotica", moreover, is the original spelling. See Locke, *An Essay Concerning Human Understanding*. (Count 1969: 76f)

True, but "semiotics" is still the convention.

> If I can read lips, and also can hear you, the movement of your lips is a disturbance to me, a 'noise'. I must compel myself not to watch your lips. If, however, you are almost or totally inaudible, then commensurately your lip movements convey to me the information via a supplementary modality, as the primary modality loses information value to me. (Occasional **selectivity** is a known property even among invertebrates.) If you and I are both watching a third person, what to me is noise may be information to you. (Count 1969: 77)

The sad truth is that nonverbal behaviour is 'noise' in most communication situations. This is why it was first studied by anthropologists, who in another culture space or speech community could not rely on the verbal signs.

> But HOW an organism exploits its environment is a problem in MEANING and a functional description of its own organization. Adaption has quite another definition under an information ecology, from that under an energetics-ecology. Sociality and communication promise more under the former than under the latter.
> We can also look at the ecology of a vertebrate organism in terms of the following three environments:
> (1) The organism queries information from its physical surroundings by means of its sensory receptors. (Cf. situational categories 2, 3, 4).
> (2) The organism has an internal environment, (a self-environment), mediated informationally by traffic of the autonomic system with the brainstem (particularly, the hypothalamus).
> (3) The organism's conspecific fellows constitute its social environment. (Cf. situational categories 5.6.7). Since these are obviously located in the same spatial-temporal ambience as itself, necessarily it uses the same sensory medalities as in 1 to cope with this environment. Yet clearly, environment 3 is distinct from environment 1. In 3, there is a shared code, with feedback in both moieties.
> In ontogenesis, the organism faces the problem of organizing a space-time from the three environments concurrently; and thereby it achieves an I/not I orientation. (Count 1969: 78)

It's not difficult to recognize in this scheme: (a) *Umwelt*, *Innenwelt* and *Lebenswelt*; and (b) proprio-, intero-, and extero- functions.

> But the students of the organism are of two kinds - **the students of behavior and the students of the organism**, *proprement dit*. Both the behaviorists and the informationalists (if the suffering reader will indulge these opportunistic labels) treat the machine as a black box - though for different reasons. The students of organism in the narrower sense are busy prying into the black box. In this essay, they are the neurologists of whatever specialty. (Count 1969: 79)

I wonder if this distinction accords with the distinction between American behaviorists and European zoologists.

> But if we are to consider animal communication a valid topic of discourse, we shall not pass far beyond the merely descriptive stage until we have come to terms with the non-identties of 'analogy' and 'homology'.
> This must be spelled out before we proceed farther. The electrophysiologiy of insects and vertebrate neurons operates on the same principles. The significance of reverting to circuits to problems of memory and learning has transfer-value from the one animal organization to the other. But their respective exploitation of projection and of interconnection design in their arrangements of nervous mechanisms differ. Both an ommatidial eye and a lens-and-retina eye analyze photic frequencies, but the insect eye cannot tell the insect brain what the vertebrate eye tells the vertebrate brain. No more, presumably, would either brain know what to do with the information coming from the eye of the other. Where do the respective semantic loads begin? What, moreover, in neurophysiological terms, ARE the respective semantic loads? Neuron transmission is an activity of relative potential changes in potassium and sodium ions; **what is the microphysiology of *semeion*?**
> But the problem changes some of its character when we are confronted with the hunting- or the fleeing-behaviors of shark, hawk, lion, and human. Here, the fundamental cytoarchitectonics have recognizable similarities which are accountable only on the basis of phylogeny. Neither logical inference nor such empirical results as are available from histology, electrostimulation, neuropharmacology, would support the notion that from the shark to man the information processings have radically altered within homologous structurings. - This has no meaning when the comparison is between insect and vertebrate - nonetheless,

> a hawk possesses a basal ganglion elaborated out of and befond the anlagen which obtained in the reptilian ancestry of birds; a cat possesses a limbic lobe and a neocortex elaborated out of some other parts of the brain of its infra-mammalian ancestry. Each of these two elaborations performs its respective analyses; however, these do not supplant those of more primitive levels which persist within the total brain. They but carry the analyses into further refinements. In the vertebrate brain, the several evolutionary levels compound their information-processings and organize their behavior. It is simply erroneous, and careless science, to speak of a 'higher level' as having somehow usurped the control function of a 'lower level' - as for example is done when it is indicated that the lateral geniculate nuclei do the final processing in the frog's brain, while in mammals the final processing 'has been taken over' by the striate area of the neocortek. The mammalian lateral geniculate nuclei are quite as active in the total performance as in any frog. It is very important for the comprehension of even the most abstruse of human intellectual process that cytoarchitectonically the hippocampus of man is very comparable to that of a mouse, and continues to perform accordingly. It is a principle within the theory of systems that an identical 'result' may be arrived at via an indeterminable number of different processings. This is 'equifinality' (Bertalanffy, 1950). Therefore, as we note the alarm calls of a bird and of a monkey, they may be indeed comparable as BEHAVIORAL EQUIFINALITY; but FUNCTIONALLY they are messages with only a partial comparability. (Count 1969: 80-81)

And where does "isology" fit in?

> To informationalists and behaviorists, communication is an output-input channel with a black box at each end. To functionalist it is an organism-as-system in the center with an input on one side and an output on the other. The focus is the black box. This characterizes the attitude of the present essay. The key orientation becomes the continuum of perception-cognition. (Count 1969: 82)

I believe one day I'll make sense of this difference.

> The focal study of an information-ecology is that of a teleologic machine seeking information and which thereby adapts - of which study, the macula (so to say) is, by what mechanisms and computations the organism copes with information. The following postulates are submitted toward an information-ecology (the list is not exhaustive):
>
> 1. Brain mechanism represents an exceedingly complex probabilistic system (Beer, 1959, 1960).
> 2. The system is but a subsystem of organism-as-system. Organism-as-system, in turn, is a subsystem or moiety of the coupling, organism-environment.
> 3. Three environments have a reality (external, internal and social, as described earlier), yet the organism interrelates them. How it does so, is subsumable under the analysis of space-time. An information ecology begins here.
> 4. **Organisms quest for information; paraphrased, they exert effort after meaning**. Matters of 'learning' begin here (Wiener, 1954: 38).
> 5. The organism does not merely quest to extinguish tension; it also accepts tension as a positive experience (Goldstein, 1947: 222, 223).
> 6. Information may be said to 'ride' energy. Sema 'rides' information. Organismal messages are honest.
> 7. The physical environment does not communicate. This is a corollary of a converse of 4.
> 8. **'Behavior' constitutes the presenting symptoms of neurophysiological processes.**
> 9. Whatever be true of the animal kingdom in general, vertebrates seek information via several modalities which connect with physical and chemical properties of the universe, respectively and severally. Problems of configuration, cue redundancy, space-time analysis begin here.

10. Behavioral and functional approcahes are mutually incongruent. This insures that neither is adequate for dealing with the complete phenomenon of animal communication. The key problem and strategy for a science of animal communication is how the one phenomenon is produced by the other.

(Count 1969: 82-83)

Very useful. Especially the "quest for meaning" and the neurophysiological definition of behaviour.

ECOLOGIES

ENVIRONMENTS

A
Physical surroundings

B
Organism's internality

C
Social surroundings

E: Energetics

EA

EB

EC

I: Information

IA

IB

IC

The matrix embraces the entire phenomenon of organism-related-to-environment. Any cell actually is or may be the frame of a discipline; e.g., what is normally understood as the discipline of ecology is placed in EA; that of physiology, in EB; psychology in IA and IC. (For the significance of IB, see Maslow, 1966). To pursue an analogy - the cells resemble a morphemics of a metalanguage concerning organism - environment (*Merkwelt/Wirkwelt*); but their syntax extends vertically, horizontally ,diagonally, as joints of the cells. (Count 1969: 83)

Actually makes a lot of sense. My own table, "Types of Concourse", is not much different from this, arthough the subject matter is different.

> "As P. W. Bridgman pointed out some years ago, if nature appears to be mathematical, it may be due to our insistance upon asking questions that we can and will answer only in mathematical terms" (Frank, 1948: 190).
> "To Sir James Jeans's contention that the physical universe is constructed on mathematical lines, an equally competent mathematical physicist, Sir Arthur Eddington, replies, 'The mathematics is not there till we put it there'" (Herrick, 1956: 30). (Count 1969: 84)

In a similar manner, we semioticians see life as coextensional with semiosis, because we put semiosis there.

> In a remarkable paper, John Dewey (1896) set forth the inadequacies of a stimulus-response psychology; and in an equally remarkable little book, F. A. Hayek (1952) **demonstrates that sensory perception already is interpretation**. This is now substantiated by neurophysiological experiments; e.g., electrode recordings form the organ of Corti of the cat show that this structure gates the inputs after conditioning or learning; habituation begins at the periphery. The most penetrating analysis of this subject known to me is Lettvin, Maturana, McCulloch, Pitts: "What the Frog's Eye Tells the Frog's Brain" (1959). (see also the discussion in the *First Conference on Brain and Behavior*; particularly, pp. 396, 402, 404. There is corroboration from the direction of ethology - admirably summarized by Marler and Barlow - see their contributions in Thrope and Zangwill, 1961. A superb summary of our subject will be found in McCulloch, 1948: 265-267.) (Count 1969: 89)

Hayek's 1952 bears the title The Sensory Order. It seems contrary to Austin's example, namely, that when we see cheese in front of our noses, we *do* see signs of cheese. Then again this is not a simple topic.

> Structurally, the thalamus is very complex; none of it is indispensable. By contrast, the matter of the cerebral hemispheres is remarkably homogeneous; a surprising amount of it is dispensable. (Count 1969: 91)

"If the brain has swelled outside the cranial cavity and will no longer fit, simply snip away part of the frontal or temporal lobe with nail clippers and discard. This will not affect your child's development." (Pendlehill 1971: 10)

> Ih seems a valid statement that, while the hypothalamus, with its visceral connections, is much responsible for body tonus; it is the cortices of the limbic system which make psosible those feelings or awarenesses which we call 'emotion'. (Count 1969: 93)

Well try to remember.

> We are not as yet dealing with how limbic system and neocortex interrelate. The hippocampus seems to be fit for
>
> > the role of a universal analyzer of non-specific stimuli-signals of all those events which are predictable from long phyletic experience: signals of water, food, air to breathe, space to live it, of mate in season, of days and nights, of seasons and tides. Without such a universal analyzer of 'broadcast' signals of universal and perennial events, the differentiation of conditioned responses to messages with specific addresses - visual, acoustic, **somaesthetic, cenesthetic** - signaling events predictable only from a short-term ontogenetic experience would not be possible. (Yakovlev, 1958: 403)
>
> (Count 1969: 93)

"Coenesthesia" [cenesthetic] is "general awareness of one's own body". "Somatosensory" [somaesthetic] on the other hand is "relating to or denoting a sensation (such as pressure, pain, or warmth) that can occur anywhere in the body, in contrast to one localized at a sense organ (such as sight, balance, or taste)." It seems that one is general and the other is specific.

> The cortex of the hippocampal formation has a similar achitecture throughout the entire length and presents the same general picture in all mammals from mouse to man. On the basis of these observations one might infer that the hippocampal system could hardly dear with information in more than a crude way, and was possibly too primitive a brain to analize language. Yet it might have the capacity to participate in **a non-verbal type of symbolism**. This would have significant implications as far as symbolism affects the emotional life of the individual. One might imagine, for example, that though the visceral brain could never aspire to conceive the color red in terms of a three-lettel word or as a specific wave-length of light, it could associate the colour symbolically with such diverse things as blood, fainting, fighting, flowers, etc. (MacLean, 1949: 348)

(Count 1969: 95)

Someone tell Saussure!

> Considered in the light of Freudian psychology, the visceral brain would have many of the attributes of the unconscious id. One might argue, however, *that the visceral brain is not at all unconscious (possibly not even in certain states of sleep), but rather eludes the grasp of the intellect because its animalistic and primitive structure makes it impossible to communicate in verbal terms*. Perhaps it were more proper to say, therefore, it is an animalistic and illiterate brain. (MacLean, 1949: 348)

(Count 1969: 95)

Seems sensible. from "Psychosomatic Disease and the 'Visceral Brain'" in *Psychosomatic Medicine* 11: 338-353.

> Feelings and emotions provide us with **the connecting bridge between our internal and external world**. In other words, it is such experience that assumes us of the reality of ourselves and the environment around us... . There are clinical and experimental indications that without structures comprising the limbic system we would be like disembodied spirits. (MacLean, 1958: 619)

(Count 1969: 99)

From: "Contrasting Functions of Limbic and Neocortical Systems of the Brain and their Relevance to Psychophysiological Aspects of Medicine" in *American Journal of Medicine* 25: 611-626.

> One might think of the cerebral cortex as being to the cerebrum what a television screen is to a television set or what a radar screen is to a pilot. Presumably it represents Nature's attempt to give the organism as clear a picture as possible for making a successful adaption to the environment. Basically Nature has experimented with three types of cortex, or to use the language of our analogy, three types of screens. They may be appropriately referred to as the archicortex, mesocortek and neocortex... . The limbic cortex is structurally primitive compared with the neocortex. radarwise or televisionwise, it therefore might be expected not to present as clear a picture of the environment as the neocortex. Second, it shows essentially the same degree of development and organization throughout the mammalian series. This would suggest that it functions at an animalistic level in both animal and man. Finally ... the limbic cortex, in contrast to the neocortex, has strong reciprocating pathways with the hypothalamus and other ancient structures of the brain stem. This means that there is a strong projection of the visceral as well as the exteroceptive senses onto the old cortical screen. Presumably in an effort to obtain a clearer and better picture for the purposes of adapting to the external

> environment, Nature foshions the new screen so that it largely portrays what is transpiring in the external world. Finally a point is reached with man where a picture can be represented by word symbols alone...
> ... We might think of the old cortex, the old screen, as giving a muddied picture of the internal and external environment in terms of emotional feelings; whereas the evolving neocortex provides an ever clearer picture in the form of discriminative thought. But here the analogy ends, because the cortical screens are presumed to play back on a common cone within the brain stem. **Through such reciprocity of action, one could visualize a mechanism whereby emotion might facilitate or paralyze thought, or by which thought might generate or control emotion**.

(Count 1969: 100)

Exceedingly interesting stuff.

> It is tantamount to impossible for humans to communicate voluntarily without 'symbol'. This essay must use 'symbolopoesis', 'symbolopoea' - yet leave 'symbol' undefined, and use the latter term opportunistically, as used by whichever authorities are being exploited. 'Symbol' will not mean the same thing to a psychoanalyst as to a neuropsychologist. But I doubt if the discussion will be clouded thereby. (Count 1969: 101)

I like these terms, but they are not necessary if one can use Peirce's terms appropriately.

> In any event - the dichotomy of 'sign' and 'symbol' is unfelpful; and I believe it has actually handicapped our analyses. And from the standpoint of a neuropsychology - neither does an 'iconic'-'arbitrary' dichotomy have much heuristic value. Illustratively: The 'arbitrariness' of a linguistic symbol is genuine enough - but quite probably your limbic lobe is continuing to treat it iconically all the time, - and **your supralimbic system probably would not be having its chance to display its 'arbitrary' menu in your dining-room where your limbic system not busy in the kitchen!** (Count 1969: 102)

This is the exact point I thought I could make through the semiosphere, back in 2011, but was unable to do so.

> What an animal communicates is an edited selection from what, to it, is space-time. **Pre-ethological insight** into this fundamental of annimal organization is to be credited to J. von Uexküll, in his development of the scheme of *Merkwelt* : *Wirkwelt* within the animal's *Umwelt*. Retrospectively, we may see this as the early gestation of an information-ecology. Ethology has its being in the behavioral approach to this ecology - and ethology's indebtedness to von Uexküll is quite specifically recognized (Lorenz, 1935). But the resolution of the same reality in terms of organization of space-time comes via the functional approach of neurophsychology.
> There is good experimental evidence for the statement that the organization of an *Umwelt*, the organization of a space-time, begins peripherally in the receptor organs. Informally, we may note that the sleeper - human and other mammal (cat or dog) - may remain unaroused by certain strong stimuli yet be aroused by another one of far less intensity. (Count 1969: 103)

Paying intellectual dept to Uexküll. And experience does verify that the sound of something falling, for example, is much more "arousing" than continuous loud music.

> In his essay of 1956, Alajouanine concludes that the disorders polarize around two kinds - 'Broca's' and 'Wernicke's'. The former, to put it simplistically, represents failure in motorizing; the latter, disturbances in what we may term here the organization of a completed ideation. (Count 1969: 105)

That is to say, one handles speech, the other language.

> In the development of the individual, **the distinction between the body and all external objects** is the foundation upon which the distinction between self and not-self is based, however complex and intellectualized this distinction may ultimately become. (Brain, 1961: 171)

(Count 1969: 110)

Brain may be another example of someone who studies something after his or her last name. His book is titled *Speech Disorders*.

> … Birkmeyer 91951) regarded the idea of space as being built up of concentric space-shells (*Raumschalen*), of which the innermost is constituted by the subject's own body. This shell is ontogenetically the earliest, and is the one which is most generously endowed with sensory material. Beyond lies the area of grasp, or of touch (*Greifschale*), and beyond that, the area of vision (*Sehschale*). Within each shell, the constituent sensory qualities are fused by means of a faculty of orientation. With each space-shell the subject commands different ranges of freedom. Boundaries between the various spaceshells are not absolutely rigid. Each different type of orientation is liable to its own patterns of dysfunction in cases of cerebral affection. Orientation in the outmost (visual) shell is regarded as most vulnerable since only one sensory system is concerned. … But at a later stage still, it may seem as though the frontiers between personal and extrapersonal space becomes less sharp. This is the *Ich-Lähmung* of psychiatry, where there is an illusory fusion ('oneness') with the environment. Ego blends with non-ega. This may show itself by the patient confusing his own limbs with those of the examiner, or *vice versa*… . Particularly is this likely to happen when the examiner holds one of the patient's limbs: the patient may then imagine tha the examiner's hand is his; or that his own leg is part of the examiner… . (Critchely, 1953: 333, 335)

(Count 1969: 111)

I recall a gif image of a basketballer sitting on a bench next to another player and rubbing his knee, accidentally thinking it's his. The reference: *The Parietal Lobes* (1953).

> When he attempted to write, however, he picked up the pencil naturally and appeared to write wit ha flourish, pausing naturally for punctuation and seemed fully satisfied with the result, which was simply a series of meaningless strokes. He refused to believe that he had not written down what he was asked. (Denny-Drown and Chambers, 1958: 36ff., condensed)

(Count 1969: 115)

Brain lesions are not funny, but this seems like a scene that can be used in fiction (UA, for example).

> For any behavior is **syndromal**; speech itself is an *ad hoc* syndrome, and never is produced by cortical regions which abondon all othe ractivity while they concentrate their efforts for the moment, upon this exclusive program. (Count 1969: 119)

Speech *is* cognitively taking (takes up a lot of cognitive resources), which is why it is difficult to observe the nonverbal behaviour of others while you are yourself speaking.

> It is equally certain that the human readiness to vocalize already has undergone development *in utero* which is unmatched by any other animal. The human birth-cry is as unique as it is spectacular: it has never been adequately accounted for. We may dismiss the rationalizations which point out its useful effects in clearing the respiratory tract etc.: they beg all the questions. Nor are 'outrage' and 'inferiority' as accountings any more helpful. (Count 1969: 121)

Clearing the respiratory tract sounds quite sensible - mostly because this simplistic rationalization is not mentioned by so many.

Lenneberg, Eric H. 1969. Problems in the Systematization of Communicative Behavior. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 131-137.

> Description must be distinguished from reproduction. The former is based on selective emphasis with the intent of drawing attention to some aspects that are deemed, by the describer, to have some essential significance. Thus **every description either implies or is at least the germ for a possible THEORY**. There are a number of natural aids in description - ways to open our eyes to certain peculiarities. I am not thinking here of instruments but of methods. The most ancient one is COMPARISON. This is too obvious to need any further comments. Anything may be compared with anything else; there are no limitations of any kind, but the results of comparison vary greatly with regard to the insight that they afford. (Lenneberg 1969: 131)

This may be where I got the idea that perhaps instead of forcing my own typology or Ekman and Friesen's categories on my material (verbal descriptions of nonverbal behaviour), maybe I should look at it from the vantage point of "native theories" - that in order to describe bodily behaviours, the writers had to have their own theories about the importance of these behaviours. In Zamjatin there's almost a fully evolved "quasi-mathematical" theory of facial expressions, for example. Perhaps it would be more valuable to explicate these "native theories" (I lack a good term for what they are, but the emic/etic distinction can be used, if defined well enough to be understood).

> *Overlapping classes*
> When we have to classify entire natural complexes or objects with many aspects, it is usually impossible to find classification schemes that are satisfactory from all points of view. There is always some way in which classes overlap, or distinctions that are clear from one point of view break down from another. Relationships between such classes are best represented in the form of Euler-Venn diagrams such as shown in Fig. f.

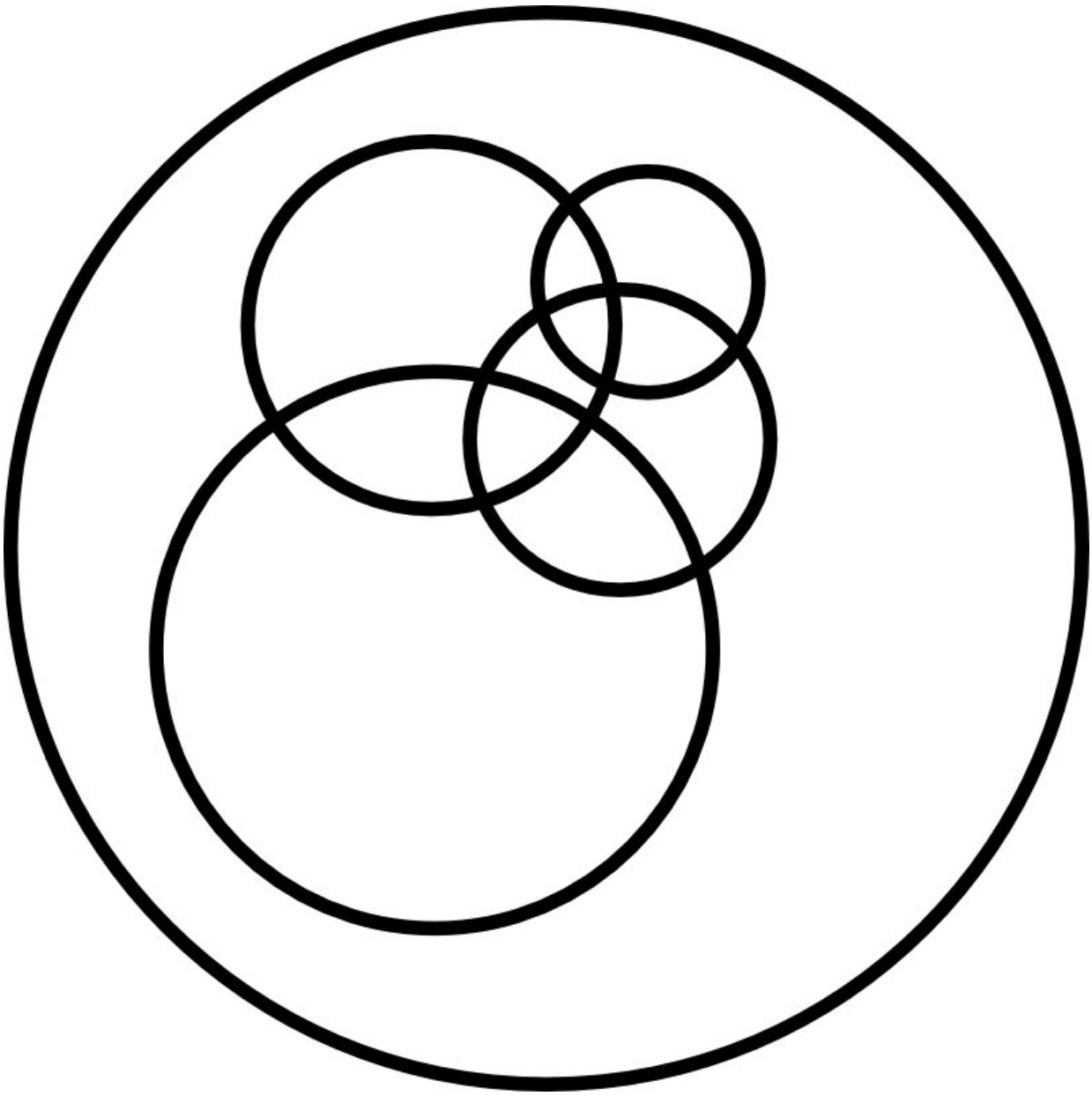

(Lenneberg 1969: 134)

This is another hint that Ekman and Friesen had read this collection when they published their famous 1969 article. They used overlapping classes to illustrate their classification.

> The aims of classification fall into three major categories. One may wish to classify in order to archive; that is, superimpose an order on things such as to enable us to store and to retrieve information with greatest efficiency. Library classifications are an example. A second type of purpose is to organize material in such a way as to facilitate thinking about it, recognizing it, or making decisions about it. This is one of the reasons for the classification of diseases, for instance. Certain types of classifications help the physician in making a differential diagnosis. Symptoms can first be divided into either of two classes so that a decision may be made between infectious diseases and diseases of non-infectious origin; if there are indications of the former one may ask whether it is bacterial or viral, and so on until only one possibility remains.

> A third and, in science, perhaps the most important purpose of classification is DISCOVERY. There are certain arguments that have the capacity of revealing inner constitution of or relationship between the classified and other objects, and from which it is possible to infer or reconstruct historical relationships, such as the phylogenetic tree. (Lenneberg 1969: 135)

This is almost inspirational. The first purpose is exemplified in last.fm tags or academia.edu research interests; the second seems fit for Ekman and Friesen's classification; and the third occurred with me when I wrote "Reembodying Semiotics of Culture" - the interrelationships that were made out of logical necessity revealed something new about the phenomena in question.

Moles, Abraham A. 1969. The Concept of Language from the Point of View of Animal Communication. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 138-145.

> One of the major interests in the study of animal communication, from the point of view of information theory, is to obtain an enormous number of instances of communication, quite apart from language. One must first notice that communication systems are far more varied than 'language' systems in the classical sense, making use of a wide variety of channels; e.g., auditory, visual, tactile, olfactory, thermal, and electrical gradients. Of these, only the auditory and visual channels have received extensive study. We are overinfluenced by language and have a tendency to force its properties on the communication systems of animals. In particular, we are tempted to stress the purely communicative function of language and to overlook the two other functions of any semiotic system, for any such system performs the following three functions:
>
> 1. communication proper; allowing another member of the community to share vicariously the experience of the transmitter.
> 2. **'consciousness', or ideation; understanding oneself.**
> 3. innovation; introducing something new into the community's way of life. It is known that the extent to which a system performs this function is connected with the degree of ambiguity in the repertoire of signals within the system.
>
> (Moles 1969: 138)

Moles includes autocommunication among the major function of communication. In Jakobson and Lotman the second and third function are actually somewhat conflated, as autocommunication is a major source of innovation ("new ideas" in Jakobson; "qualitatively new information" in Lotman).

Moulton, James M. 1969. The Classification of Acoustic Communicative Behavior Among Teleost Fishes. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 146-178.

> The work of M. P. Fish (1948; 1949) in the late 1940's on sound-producing fishes and mammals of the Pacific constitutes the first serious modern attempt to catalogue marine animal sound sources and to compile behavioral observations on sound production by such animals. (Moulton 1969: 147)

A guy named Fish who studied fishes. Go figure.

> It is always striking and it is sometimes deflating to read the conjectires of ancient workers in one's field, for they often strike so close to the truth intuitively as to embarrass those of us more pedantic in our approach to the same problem. (Moulton 1969: 147)

I don't know about embarrassment, but the ancients do seem to have been more aware of nonverbal communication than one may speculate. E.g. *sermo corporis*.

> Until recent years, the definition of von Frisch that hearing is "the perception of sound vibrations by means of the inner ear in vertebrates" was thought to suffice. More recently, however, the question of a definition of hearing in fish has been more closely pursued, and modern definitions are likely to require behavioral responses. Pumphrey has in fact required of hearing that animal show **a directional component** relative to the sound source. (Moulton 1969: 152)

That is the half-life of facts (although, here it seems more prudent to call it half-life of definitions). "A directional component" was called, by Latif (1934), a "'topistic' response".

> I accept Cherry's definition (1957: 6-7) of communication as, in simplest terms, **the relationship set up by the transmission of stimuli and the eliciting of response**; a sign being defined then as any physical event used in communication. **I would include in Hockett's definition of communicative behavior (1958: 573) - "those acts by which one organism triggers another" - certain acts (the laying of a trail to be referred to on a later trip, echolocation) which are communicative to the originating organism at a future point in time: 'intra-individual' in the sense in which it is used by Wenner** (this volume). Hockett's language design feature of TOTAL FEEDBACK (1960: 403; Hockett and Altmann, 1968) has not been adequately studied in fishes. (Moulton 1969: 162)

Cherry's definition is quite adequate - it embodies the "to reciprocate" and "to exchange" aspects emphasized by Wescott. What Moulton tries to improve in Hockett's definition is very clearly the addition of autocommunication. It is important to note here that echolocation *is* an example of autocommunication that occurs primarily through space.

> The large numbers of anchovies, as well as of other fishes, which ordinarily comprise a school at sea, engenders considerable noise in the water - probably stemming from a complex of sources - noise which has been called swimming sounds (Moulton, 1960) and hydrodynamic noise (Shiskova, 1958). Specimens blinded either operatively or through a natural syndrome do not take up station in a school at rest, but swim about randomly. When the school begins to move, the blinded fish place themselves like normal fish in the school. (Moulton 1969: 170)

This is where Wescott's unique "biosocial" terminology could actually help - this is a case of *strepitus* (sounds produced by the body or it's movement) in fish.

Ramsay, Alexandra 1969. Time, Space, and Hierarchy in Zoosemiotics. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 179-199.

> Approximately, in one of the early works devoted to an examination of *The Expression of the Emotions in Man and Animals* (1872), Darwin used his data to show the similarity of behavioral traits in man and domesticated animals. The work that followed, though never stating the assumption outright, partook of the evolutionary model, and the thesis of straight line evolution, arguingi that the difference in communicative abilites between man and animals was one of degree - e.g., man has a larger 'vocabulary', a higher intelligence. (Ramsay 1969: 179)

I am also guilty of this assumption.

> Language is, however, only one means by which man communicates; his other semiotic systems can be divided into two categories: those which are exclusively human and those which are not exclusively human, that is, those which can therefore be arranged directly as the end-product of an evolutionary continuum (see Diebold, 1968). It is important to point out that **each and every signaling system is species-specific**, thus insuring reproductive isolation. But while the organizing principles of the messages (the code) can be found to be typologicall similar between, for example, ants and tigers, no such formal similarities have been found between animals as closely related as the great apes and man. The question has turned from one of degree to one of kind. (Ramsay 1969: 180)

I still believe that there are four levels to speak of: universal (similarities in all creatures, life itself); species-pecific (similarities in all humans, for example); socio-cultural (similarities in people living in a specific society or partaking of the same culture); and finally personal (dissimilarities from other people). In these there are differences in both kind and degree.

> Any effort dealing with communication must, perforce, define what is taken as communication; what criteria are used. The most pervasive definition in animal communication studies is along the lines of the response - a stimulus from one animal elicits a response from another, **brings about a change in the behavior of the other** (Birch, 1952). Often social communication (communication between animals as opposed to communication within the animal, or between the environment and the animal) is equated with social behavior, and communication is described under social or behavioral headings. We thus find alarm calls and postures, courtship behavior, aggressive behavior. Obviously, not all species are equally sociable. Not all species care for their young; not all congregate in year round aggregations; not all communicate about status. (Ramsay 1969: 181)

Birch's article is titled "Communication Between Animals". Bringing about a change in the behavior of the other is relevant because I need such a definition for the "seventh function" in my ("compounded") communication model. I've met a similar definition of communication, e.g. the sender influencing the receiver's behaviour and reducing it's uncertainty, quoted from someone named Wilson (1979) in Buck & VanLear (2002).

> Jakobson (1964) has suggested that the acoustic modality is the one most adapted to the notion of hierarchy, the organizing principle of language. The not-too-subtle implication seems to be, that of the various modalities utilized in animal communication, only sound should receive scrutiny as a possible forerunner in the search for a linguistic homologue. (Ramsay 1969: 183)

But we must remember that Jakobson was an outright linguist who didn't care much for the other modalities. He was interested in semantics and phonetics and his signs are almost always linguistic signs. It seems erroneous to even try to apply Jakobson to animal communication. Jakobson's work seems best suited for the study of poetry.

> Yet another approach to animal communication has considered the relative primacy among aspects in the communication event itself. Any communication event can be seen in terms of a hierarchical model. Of the six elements in its structure - the sender, receiver, code, message, context and channel - any one can be signled out for emphasis. In the terminology of Jakobson (1960), a communication focusing on the sender is emotive, giving information about the state of the organism, focusing on the receiver is termed conative, in lingusitic parlance an imperative - that is, giving instructions. If the context is elaborated upon, then the function is referential; **if the code-oriented signal is primary, the event is to be classed as metacommunicative, pointing up the relationship between sender and receiver in terms of what they share, must agree upon, to communicate**. The channel, when predominant, defines the phatic function. Messages which feature the message above all other elements (the poetic function) are those which

> have not been found to exist in animal communication (Sebeok, 19620. Metacommunicative messages are rare in animals, phatic are contextual less so perhaps, and the referential and emotive, in that order, occur with the highest frequency across species. (Ramsay 1969: 185-186)

There is another major way in which Jakobson has distorted Ruesch's notions. "Metacommunicative" is confused with "metalingual". Metacommunication - in it's original conception - is not about the code or "the relationship between sender and receiver in terms of what they share", but about messages in different modalities. This may have occurred because Jakobson's communication model is limited to linguistic communication only. In Ruesch's account, metacommunication refers to the relationship between verbal and nonverbal codifications. Jakobson's model has only one channel, because it is a static model; Ruesch's metacommunication is about the messages in different channels that coincide in time and pertain to each other's interpretation. It is beginning to seem as if there is something wrong with every function in Jakobson's model. I think I will have to explicate further, somewhere, the differences between metacommunication, metalinguistic function and, going further, metatextual stuff as well - because all these are so often confused.

> The apparent beauty of this analysis lies in the identification of a diagnostic feature, which while a logical possibility in any communication system, seems to occur only in the linguistic one. The difficulty is, of course, in determining the hierarchical functions of the elements. There are certain traps encountered when one attempts to isolate a primary function - it is dependent on the point of view of the observer. If he takes the subjective part of the receiver, all messages appear as imperative. This kind of thinking originates from the definition of communication in response terms. If he considers messages as a manifestation of the emotional state of the animal, he may see the majority of events as emotive. If his orientation is the social one, messages establishing, servicing, and terminating contact between individual may outnumber others in his catalogue. From the definition, every message contains all functions in some degree. **No operational criterion has been given by which to assign an event unambiguously to a class**. (Ramsay 1969: 186)

That's because Jakobson's communication model is *Ersatz* and applies to poetry only. If one demands operational criterions, it is pertinent that one return to Jurgen Ruesch's 1953. "Synopsis of the Theory of Human Communication".

> In territorial marking with chemicals (urine, glandular secretions), the circumscription of space is interpreted in the same manner as directionality in moths and ants: once the existence of the signal is determined **its information is coded by comparison with lack of the signal**, thus ants and dogs will zig-zag when following a chemical trail, perhaps to allow for the effects of habituation, but also to complete identification of the strength of a signal. (Ramsay 1969: 191)

Humans do that as well when they smell something. A vivid example occurred in the TV show *The Office*. The new employee thought there was a chemical spill and moved around the office to detect the smell. She found that the smell is the strongest near an overweight lady and only after proclaiming that there is a spill above her was she told that it's her perfume and everyone but her knew it.

> The point is made that all information is processed as the relationship obtaining between external events. There are
>
> > statements about *differences* which exist among external objects or statements about *changes* which occur either in them or in our relationship to them... . What we perceive easily is difference and change ... and difference is a relationship. (Ruesch and Bateson, 1951: 173)

DIFFERENCES are structural, spaial and sequential. CHANGES are temporal, and often involve perceived movement. The first of these two principles pervades the social organization of animals; the second, that of man. (Ramsay 1969: 191)

Invaluable explication. But the generalization about social organization in animals presumes that their social organization doesn't change, which may not be true.

> We already noted that one variety of study separated the minimum universal level of social contact. **Animals are isolated, coming together only to mate**. With the addition of parental behavior, degrees of association can be distinguished. One or both sexes enter into contact with their offspring. Aggregations, first consisting of one sex and offspring, can be discerned. These can be on a seasonal or permanent basis. Later, (in evolution) representatives of both sexes are found in these aggregations. At the extreme there exist gregarious societies; the sexes and young remain together throughout the year. (Ramsay 1969: 192)

I can think of two ways this bold statement can be used. Firstly, to indicate that marriage is not "natural". And secondly, to imply that men who play "the game" (sleep with a different girl they pick up at the bar every night) are reverting to being "animals" in this sense.

> The spatial organization of animals is considered with regard to the mechanism of spacing, which is social, i.e., communicative. The mechanism carries the label 'dominance' which appears to be a basic component in the behavior of social animals. 'Territories regulate in space the dominance situations among individuals' (McBride, 1964: 100). (Ramsay 1969: 192)

This may explain why studies of human dominance have laid so much stress on spatial behaviour (the "higher" is *literally* higher, for example).

> Territories need not be concretized in time in addition to space, while dominance hierarchies exist through time, for the most part:
>
> > **Non-social animals maintain their spacing by display**. When pairs meet there is a contest, sometimes involving a fight, sometimes highly formalized. Aggregated animals, on the other hand meet regularly, yet generally only settle their dominance relationships once, and these are learned and reinforced by a series of repeated threats and submissions. The result is that individuals within an aggregated group learn to recognize each other. The dominance type of social organization close aggregation could not exist without individual recognition. (McBride, 1964: 85)

A dominance hierarchy is a much more flexible organization of space than a territory, since the priorities associated with dominance are not restricted to fixed spatial terms, but operate in a wide range of situations. (Ramsay 1969: 193)

Another point in case: "peacocking" is a feature of non-social animals, but humans are social animals. I failed to make this point to a masculinist youtube user who seemed to believe that there *are* "alphas" and "betas" in human society, despite the fact that humans are not pack animals with persisting dominance hierarchies.

> It is only language that can formalize the biological and behavioral relationships between individuals with labels, name the end-points of the relationships (Bateson, 1956). It is true that animals can recognize and react to individuals - this, as we have seen involves learning - i.e., memory, and implies a sense of time. The ability to refer backwards in time involves a retention and revival of signals - the storing of signals. **The ability to refer to the future is a manipulation of recall in the construction of hypothetical situation** (Bronowski, 1967). (Ramsay 1969: 194)

Beautifully stated. Also, see H. G. Wells's The Discovery of the Future (1902).

Sebeok, Thomas A. 1969. Semiotics and Ethology. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 200-231.

> The essential unity of a zoosemiotic event may be decomposed, for a field obverver,s or laboratory experimenter's convenience, into six aspects, and the sphere of animal communication studies has, in practice, tended to divide roughly in accordance with these dimensions, the factors actually emphasized depending on each investigator's training and bias. **The hexagonal model suggested here entails a communication unit in which a relatively small amount of energy or matter in an animal (a) the source, brings about a relatively large redistribution of energy or matter in another animal (or in another part of the same animal)**, (b) the destination, the postulates (c) a channel through which the participants are capable of establishing and sustaining contact. Every source requires a transmitter which serves to reorganize, by a process called encoding, the messages it produces into a form that the channel can accomodate; and a receiver is required to reconvert, by a process called decoding, the incoming mesages into a form that can be understood by the destination. The source and the destination are therefore said to fully, or at least partially, share (d) a code, which may be defined as that set of transformation rules whereby messages can be converted from one representation to another. The string generated by an application of a set of such rules is (e) a message, which may thus be considered an ordered selection from a conventional set of signs. The physical embodiment of a message is a signal, which is usually mixed with noise, a term that refers to variability at the destination not predictable from variability introduced at the soucre. Finally, to be operative the message presupposes (f) a context referred to, apprehensible by the destination. (Sebeok 1969: 201)

Another reiteration of Jakobson's model, with the significant addition that Sebeok has himself added the missing seventh component in the beginning of the description, borrowing it from the cybernetic theory (the now classical definition of something being a sign if it releases more energy than was consumed in producing it, like the whistle that announces lunch break and makes all the workers move towards the cafeteria). Being as considerate as always, he even includes autocommunication in this formulation!

> Although all six factors are normally present whenever communication takes place, one or more sector may be abstracted for purposes of analysis and, accordingly, three unevenly matured and somewhat overlapping fields of investigation can be distinguished: zoopragmatics, which deals with the origin, propagation, and **effects of signs**, in brief (a), (b), and (c); zoosemiantics, which deals with the signification of signs, in brief (f); and zoosyntactics, which deals with combinations of signs without regard for their special significations or their relation to the behavioral setting in which they occur, in brief (d) and (e). (Sebeok 1969: 201)

These sound cool, but despite having read Morris and being familiar with Jakobson's model, I can't make out the import of this unification.

> Optical systems presuppose reflected daylight in the case of diurnal species and bioluminescence in those that dwell in dark but transparent media. Patterns of visual activity are highly variable as to shape and color, in time and range of intensity. They can also be actively displayed by movements and postures, as in the three-spined stickleback, and by facial expressions, as in the primates; or by intermittent flashing, as in fireflies. Visual signs are thus both flexible and transient: they can be rapidly switched on or off. These capacities allow for precise coding of information, nad may even be exploited to misdirect, as in protective displays involving 'eyespots' in moths. Ethologists, who are often concerned with the origin and evolution of visual and other forms of signaling behavior, have described and provisionally classified them into three principal categories: very low intensity 'intention' movements, that is, those which seem to be preparatory or incipient portions of functional acts (e.g., the repeated take-off leap of a bird before flying); autonomic effects (e.g., piloerection in the dog); and so called 'displacement' movements, that is, those which appear to be irrelevant in the context in which they are delivered (e.g., the courtship preening of pigeons). An evolutionary process of increased adaption to the signaling function is referred to and discussed in the extensive literature of ethology under the label of 'ritualization'. (Sebeok 1969: 202-203)

Merely interestibilia.

> Although at this stage of zoopragmatics it is both necessary and proper to distinguish the several channels, to study each in isolation, as it were, the redundancy which prevails, to the user's profit, among the multiplicity of bands in natural systems - an effect sometimes referred to as **'the law of heterogeneous summation'** - must soon become an object of both theoretical and practical concern. The over-all code which regulates an animal communication network often seems to consist of a set of subcodes, grouped in a hierarchy, fluctuations among which depend on such factors as the kind of information to be transmitted, the availability of alternative channels, or the distance between source and receiver. Thus, in the mountain gorilla, vocalizations, employed in dense vegetation, serve to draw attention to the animal emitting them; these sounds notify other gorillas of the specific emotional state of the performer and alert them to watch for gestures which then communicate further information. **Postures and gestures, especially facial expressions, coordinate behavior within the group when the distance among the members decreases**, while the visual subcode is in turn replaced by the tactile subcode when the distance is still further diminished, as between a female and her small infant. (Sebeok 1969: 205)

(1) One more critique of Jakobson: he seems to follow this law insofar as he calls out the interrelation of various systems of signs, but it is not an actual theoretical or practical concern for him. Even in the three-page paper "Communication and Society" which would allow for explication on this topic, he merely notes this interconnection and proceeds to talk linguistics. (2) Coordination of behaviour is another name for the regulation of behaviour.

> It is **convenient** to distinguish human semiotic systems from those employed by the speechless creatures.
> Human semiotic systems are of two kinds: anthroposemiotic, that is, species-specific systems of man, and zoosemiotic, that is, those component subsystems of human communication that are also found elsewhere in the animal kingdom.
> Anthroposemiotic systems are: language; macrostructures, or secondary semiotic systems implying a verbal infrastructure; and other systems, that function independently of any language system.
> Zoosemiotic system in man include paralinguistic, kinesic, proxemic, and mony other devices, classifiable, in a preliminary way, in terms of the channel employed. (Sebeok 1969: 209)

The word "convenient" is unlucky. By 1975 he has seen that it is indeed not very convenient and states: "This distinction is, however, both awkward and hard to maintain in practice." (1975: 11). Also, note that this was published a year before Birdwhistell's *Kinesics and Context* so he might not have known that kinesics has very much to do with language - kinesic patterns go along with linguistic patterns (e.g., Birdwhistell's *paracommunication*).

Being as helpful and instructive as always, Sebeok included a guide to literature on ethology that might be revelant for semioticians. What makes this list of references a true *guide* is that, first time for my eyes ever, he has written short descriptions for almost all entries (apart from those that appear in this very collection). I doubt if I ever get to read any or all of these, but one may dream!

- Andrew, R. J., 1962a. Evolution of facial expressions. *Science*, Vol. 142, pp. 1034-1041. [Some human expressions are traced back to reflex responses of primitive primates and insectivores.]
- Baerends, G. P., 1958. Comparative methods and the concept of homology in the study of behaviour. *Archives Neerlandaises de Zoologie*, Vol. 13, pp. 401-417. [Considers the motor systems underlying behavior.]
- Barnett, S. A., 1967. *Instinct and Intelligence: Behavior of Animals and Men*. Englewood Cliffs, N. J., Prentice-Hall, Inc. [Deals with species-specific action patterns and drive on the one hand and adaptable behavior on the other; analysis of behavior by experiment, concentrating on communication especially in Ch. 6.]
- Carthy, J. D., 1966. *The Study of Behaviour*. New York, St. Martin's Press. [An elementary textbook.]

- DeVore, P. (Ed.), 1965. *The Origin of Man*. New York, The Wenner-Gren Foundation for Anthropological Research, Inc. [Transcript of a symposium. Ch. 5 deals with language and communication, wit ha bibliography of this on pp. 149-150. Various speakers and discussion.]

- Eibl-Eibesfeldt, I. 1966. *Ethologie: Die Biologie des Verhaltens*. Frankfurt am Main, Akademische Verlagsgesellschaft Athenaion. [Authoritative recent handbook of ethology; extensive references, pp. 542-559.]

- Frank, L. K., 1957. Tactile communication. *Genetic Psychology Monographs*, Vol. 56, pp. 209-255. [Deals with tactile-cutaneous processes, tactile experiences in personality development, cultural patterning of tactire processes, and the pathology of tactilism.]

- Geldard, F. A., 1960. Some neglected possibilities of communication. *Science*, Vol. 131, pp. 1583-1588. [Deals with cutaneous communication.]

- Griffin, D. R., 1958. *Listening in the Dark*. New Haven, Yale University Press. [On the acoustic orientation of bats and men.]

- Hediger, H., 1967. Verstehens- und Verständigungsmöglichkeiten zwischen mensch und Tier. *Schweizerische Zeitschrift für Psychologie und ihre Anwendungen*, Vol. 26, pp. 234-255. [Discussion of the extent to which animals understand human intentions by expressions and minute involuntary movements; references on man-animal communication.]

- Huxley, J. (Ed.), 1966. *A Discussion of Ritualization of Behaviour in Animals and Man*. Philosophical Transactions of the Royal Society of London, Vol. 251, Series B. 772, pp. 247-526. [Records of a discussion held in 1965. Introduction by Huxley is followed by papers organized around the following topics: the psychobiological approach; play; abnormal rituals in stress situations; ontogeny of ritualization; ritualization of animal activities in relation to phylogeny, speciation, and ecology; ritualization of human cultural activities; ritualization in man in general and in relation to the "modern crisis"; and films and sound recordings. Twenty-five platen, many references.]

- Kalmus, H., 1962. Analogies of language to life. *Language and Speech*, Vol. 5, pp. 15-25. [Discusses parallels and differences between language and other sorts of biological communication.]

- Marler, P. 1961a. The logical analysis of animal communication. *Journal of Theoretical Biology*, Vol. 1, pp. 295-317. [A semiotic analysis of animal signals.]

- McBride, G., 1968. On the evolution of human language. *Social Science Information*, Vol. 7. [Clues as to how language may have evolved are sought in animal communication, non-verbal communication in humans, and the structure of language.]

- Portmann, A., 1953. *Das Tier als Soziales Wesen*. Zürich, Rhein-Verlag AG. [Available in a 1961 English translation. Concerned with the basic phenomena of social life, including communication; Ch. 4 deals with the organs of communication.]

- Smith, W. J., 1965. Message, meaning, and context in ethology. *The American Naturalist*, Vol. 99, pp. 405-409. [The concepts named in the title are explained and exemplified, and discussed in relation to the analysis of animal communication.]

- Thorpe, W. H., and Zangwill, O. L., 1961. *Current Problems in Animal Behaviour*. Cambridge, University Press. [A collection of articles devoted to neural mechanisms and behavior, miscellaneous experimental studies, studies of problems common to the psychology of animals and men, and some theoretical approaches to behavior.]

I can only hope that at least some of these are available in Sebeok's personal collection.

Wenner, Adrian M. 1969. The Study of Animal Communication: An Overviev. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 232-243.

> A CATALOGUE OF BEHAVIOR
> Before proceeding far into the building of a framework, one point needs clarification, namely, **the distinction between a study of animal communication and a study of animal behavior**. A study of animal behavior largely concerns itself with an analysis of the activities of a sender or receiver, before and after signals (stimuli) pass. A study of animal communication, on the other hand, concentrates on an analysis of **those signals which produce certain types of activity** and on attendant circumstances which contribute to the activity generated.
> Historically, animal behavior has received the more attention of the two, mostly due to our lack of ability (before the recent rapid advances in technology) to accurately measure, dissect, and imitate signals. That is, it is relatively easy to see an animal do something, but it may be very difficult to interpret the signal(s) responsible. Now, however, with the introduction of ever better equipment and methods, we find **an increasing emphasis on the effect signals have on the behavior of animals**. (Wenner 1969: 234)

(1) The distinction between mere behaviour and communicative (reciprocal) behaviour has been a large topic in the study of human behaviour as well. (2) It seems so commonplace that "the seventh element" is included here - what I call the regulative function is here indicated by expressions such as "signals which produce certain types of activity" and the effect signals have on the behavior of animals". That is, the *effect* of communication is considered. In the end this seems to be the reason why Jakobson's model remained static and impractical: he didn't include the effect of communication, which is what communication is actually about (producing an effect in another, influencing another - or oneself).

> Intra-individual signals generally fall into the realm of physiology, although animal behaviorists must consider the impact of internal signals on behavior when behavior is presumably elicited in response to signals from the environment (just as a physiologist must be concerned with changes in an animal's physiology resulting from recepit of signals from the environment). (Wenner 1969: 235)

Curiously, when speaking of intra-individual signals in humans, e.g. autocommunication, we are more likely to ascribe it to the realm of psychology.

> *Important Factors in Understanding the Use of Signals by Animals*

1. Physical characteristics
   (a) Nature of the channel
      i. mechanical, electromagnetic, chemical, electrical
      ii. quality of signals
      iii. complexity of a signal
   (b) Medium of transmission
      i. air, water, substrate
      ii. background noise
   (c) Time relationships - past, present, future use of a signal
   (d) Variability of signals (vs. stereotypy)
   (e) Substitution possibilities
      i. redundancy within a signal
      ii. redundancy between signals

(Wenner 1969: 239)

These factors are general enough to have heuristic value in my own research on *concourse* as well.
P.S. I couldn't find anything on Maude Poiret's book *Body Talk: The Signs of Kinesics* that was listed in Sebeok's bibliography (1975), because there is no such book. Maude Poiret's book bears the title *Body Talk: The* Science *of Kinesics*. What does this slip say about Sebeok?

4.10.16 Synopsis of the Theory of Human Communication (2013-10-26 20:07)

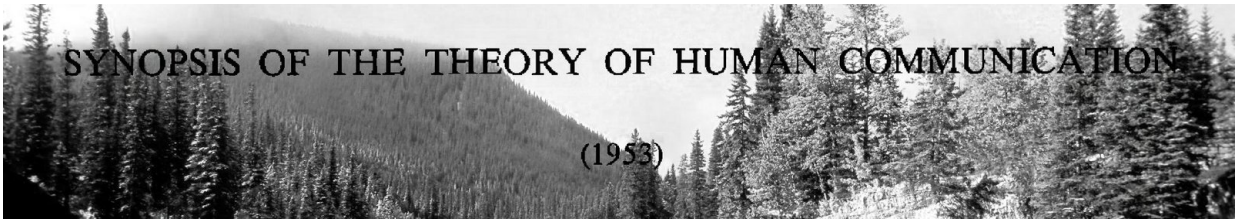

Ruesch, Jurgen 1972 [1953]. Synopsis of the Theory of Human Communication. In: *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 47-93.

> **The human activity of communication links person to person, individual to group, and smaller social organizations to larger societal structures**. Human behavior is obviously influenced by what people think and feel, and it is evident that their **transactions and interactions are guided by information acquired in the course of social contact**. The scientific model of communication is especially applicable to the study of human relations. (Ruesch 1972 [1953]: 47)

Communication unites, make common and forms a community. Semiotics seems to deal with the kinds of information that people may acquire for and from their transactions and interactions.

> The communication model is used with success whenever two or more biological or social entities have to be related to each other. **Where the scientist has only one entity to contend with, the communication model is less suitable**. (Ruesch 1972 [1953]: 47)

He seems to say that autocommunication is difficult to deal with in terms of the communication model.

> In the traditional, class-theoretical, Aristotelian approach, an event was grouped with other events into classes dominated by similar characteristics. The establishment of a class of events was determined by the question of regularity in terms of frequency of recurrence, and therefore **the individual case had no place in Aristotelian thinking**. (Ruesch 1972 [1953]: 50)

Another argument towards identifying individuality with error.

> In present scientific systems it is assumed that change in a part involves a change in the whole and that a change in the whole involves a change in the parts. In any system, therefore, it is very important that the relationship between part components and whole be stated in terms of symbols and concepts which are characteristic of the system. It is awkward to mix concepts derived from chemistry with those that originate in evolutionary theory **or to combine statements about an individual with statements about culture**. In order to avoid these difficulties, a system has to be used which includes a variety of dimensions - for example, the system of communication. (Ruesch 1972 [1953]: 53)

And yet this is exactly what happens in our semiotics when we discuss autocommunication, for example, as a phenomena of both individuals and cultures. That is, organicism is faulty.

> By definition, social science is concerned with what human beings do. Man-induced action presumes perception, and **social reality is a function of perception**. In the field of human communication, therefore, it has become a necessity to part with traditions of physical science. **Social transactions engaged in by people cannot be treated as such but have to be viewed through the eyes and ears of a human observer**. (Ruesch 1972 [1953]: 54)

This can make for a case for why concursive study of nonverbal behaviour is better equipped than other methods which rely on exact measuring and recording but is irrelevant for "social perception" as it is seen through human eyes.

> *The social context of scientific observation*
> **Every scientist lives in a social matrix, and the questions he raises reflect the social and scientific philosophies of his time**. It is impossible for others to interpret an observer's report unless some statements are available about the matrix or the field in which the observations were made. Statements about the social situation or the context in which an investigation was undertaken usually are helpful in understanding the bias introduced by personal factors, by membership in a professional discipline, or by exposure to large-scale social events. (Ruesch 1972 [1953]: 54)

Jakobson writes that "any new scientific or technical branch requires similar terminological reforms, adjustments, and innovations in languages of our civilization as well" (Jakobson 1985 [1967]: 105). And the *Theses* of cultural semiotics ends with point 9.1.0. - "Scientific investigation is not only an instrument for the study of culture but is also part of its object. Scientific texts, being metatexts of the culture, may at the same time be regarded as its texts. Therefore any significant scientific idea may be regarded both as an attempt to cognize culture and as as a fact of its life through which its generating mechanisms take effect." If these statements were put in an order it would look something like this:

1. 1953 - Ruesch warns that scientist cannot live outside of the social matrix of communication and is thus influenced or biased by the social and scientifict philosophies of his day.
2. 1967 - Jakobson contends that reforms in science also bring about similar reforms in language of the given culture.
3. 1973 - Uspenskij, Lotman, *et al*. view scientific texts as equally cultural texts.

> Though any human being or animal is, biologically speaking, a natural and practical entity, it does not follow that the human being or the animal is a useful scientific entity. To study one ant in a glass jar will tell little, if anything, about the ant's relation to other ants or about the social organization of ants as a whole. In communication theory, therefore, **the unit of study is the social situation which is defined by the network of communication in which the individual is participating**. Without an observer there is no scientific information. Therefore information as to social events can only be gathered in a social situation in which at least two people participate. (Ruesch 1972 [1953]: 54)

In concursive study the observer's point of view is that of the author, and when studying behaviour via this kind of "mediated observation", there is no need urgent for more than one person. It is relevant, on the other hand, that there be a "network of communication" in which the protagonist is a node - but actual interactions may be replaced by rememberances or fantasies.

> Dewey and Bentley have in masterful words summarized three positions encountered in psychological theory. They distinguish the following levels of organization on which scientific inquiry can proceed: **(1) self-action, in which things are viewed as acting under their own powers; (2) inter-action, in which thing is balanced against thing in causal interconnection; (3) trans-action, in which systems of description and naming are employed to deal with aspects and phases of action without final attribution to "elements" or other presumably detachable or independent "entities", "essences", or "realities", and without isolation of presumably detachable "relations" from such detachable "elements".** In present-day psychiatric and psychological theory - and this includes the outline of communication presented in this paper - the transactional point of view has been generally accepted. (Ruesch 1972 [1953]: 56)

Similar to the *Umwelt*, *Innenwelt* and *Lebenswelt* distinction, but not entirely same. I'm currently most interested in self-action, because it seems to accord with the autocommunicative framework, but then again one can probably also interact and transact with oneself - it is probably possible to imagine ways in which these are possible.

> **In cultural terms, rules and laws represent the institutionalized aspects of social action, and roles the personalized aspects. In individual terms, conscience, ideals, and morals represent the institutionalized component, and the sensory-effector system represents the personal and practical aspects**. Therefore, on the individual level as well as on the group and cultural levels we have to distinguish between the institutionalized - that is, the formalized and regulated - aspects of social action and the unique, individual, and often spontaneous arising aspects which are contained in the expressions of single persons or groups. (Ruesch 1972 [1953]: 57)

It may be a good idea to keep these apart.

> Scientifically, a complete description of a social situation includes the label and the identifying characteristics; a description of **the relevant rules**, of the status assignment of the participants, of available rewards, of **emotions which are supposed to be displayed**, and of the implementations which are possible; an identification of **the goals and the points of departure of social action**; and a description of the premises upon which suck social action is based. These aspects, when perceived in their entirety by a participant, are closely related to what a psychiatrist calls social reality. (Ruesch 1972 [1953]: 58)

My "concursive typology" has, following Peirce, considered only a fracture of possible aspects - emotions (which are supposed to be displayed), actions (the goals and points of departure for it), and rules (logical or cognitive aspects of the situation).

> People identify status and roles in many ways. Uniforms, lapel buttons, and styles of dressing are external marks of identification; **manners, gestures, and ways of talking are more intimate marks of identification**; personal introductions - "I am so-and-so" - may overtly clarify a role. But regardless of what the criteria are, in practice almost all people use the sum total of cues and clues present, including the sensations which arise inside their own organism. (Ruesch 1972 [1953]: 60)

These are the marks of identification I am interested in.

> He will inquire into whether or not his role will force him to adapt to others, **to control others**, to mediate between others, or to complement the function of others. (Ruesch 1972 [1953]: 61)

While Ekman and Friesen identified "regulators" as specific behaviours, here "regulator" is a social role; the group leader is such a regulator. My intent is to impute "regulative function" on any form of communication, because every social act regulates the acts of others to a certain degree. Merely being present changes the definition of the situation.

> In daily life, each social institution is governed by written or unwritten rules; they instruct the participants about the procedure - that is, the "what", the "when", and the "where". Rules contain directives for the participants and frequently are restrictive. In everyday communication, rules control the flow of messages; they indicate who may talk to whom, prescribe the form in which messages must be presented, and specify how long someone may talk and what not to say. The rules of communication have been laid down in written language for many institutionalized situations : for example, procedures in courts of law, civil service reports, military communications, and the etiquette of state receptions. Less formal, but nonetheless rather binding, are the rules of customs which prescribe the behavior at funerals, marriage ceremonies, initiations, and celebrations. (Ruesch 1972 [1953]: 62)

But rules don't enforce themselves, they have to be enforced by others or oneself. It should also be kept in mind that there are paradigmatic (known) rules and enigmatic (conceived on the spot) types of rules.

> All human relations and communication systems are governed by rules; these are either handed down from generation to generation or **newly created** by mutual consent or by forceful imposition. (Ruesch 1972 [1953]: 62)

Thus Ruesch recognizes enigmatic rules, but ascribes them to either consent or imposition. Are there other possibilities?

> In modern communication theory, then, such social approaches are described as multipolar phenomena determined by at least two, if not more, people. **I have labeled the network of these subtle, essentially nonverbal social actions between people as "social techniques"**. Though the term "social technique" to my knowledge was coined only recently, by Tolman, the evolution of the concept of social technique dates back to ancient poets and philosophers. Machiavelli, for example, described the procedures of diplomacy, with emphasis upon ruling and dominating, and the effects to be achieved from these. (Ruesch 1972 [1953]: 63)

Damn, "social technique" is a good term.

> The methods of manipulation, operation, social engineering, and social technique can only be reported by a person who is a participant. The manifest content of the messages contains few if any clues about the nature of such techniques so that only an actual participant can gauge, from the wear and tear which he experiences, the influences to which he has been subjected. **Frequently a person may be unaware of his own manipulative tendencies, and only after another person calls attention to what is going on can the full extent of the operation be assessed**. Social transactions frequently make use of nonverbal means of communication, and a variety of action signals are combined into intricate patterns of social action. Context, action sequence, timing, and intensity are skillfully used by the participants to influence each other. People who are manipulators are extremely sensitive to the responses in the listener, and their procedure cannot be characterized by what they way or by how they say it, but primarily by their persistently adaptive mercurialness. To attempt to characterize these rapid changes is difficult, but a descriptive classification may conveniently start with their purpose - that is, the anticipated effects which manipulators want to achieve. (Ruesch 1972 [1953]: 64)

Damn, it gets better and better. I should evaluate this term in light of Morris.

> So far, I have pointed to some of the characteristics of social techniques. Now I should like to discuss the denotative devices that are used to describe actions and techniques in terms of verbal language. **Language cannot do justice to the subtle differences in social techniques; although the English language is**

> **particularly rich in verbs and terms referring to action, it cannot encompass fully that which is actually experienced. But the study of verbs reflects somewhat the variety of social techniques which have been observed**. Not all of these verbs denote interpersonal transactions; some terms denote the actions of single individuals irrespective of others, and other terms refer to the interaction of two or more people. It is well to remember that interaction verbs slightly imply the presence of several people, even if grammatically the verb is related to one subject only. The peculiarities of language often necessitate a discrepancy between strict semantic meaning and pragmatic interpretation. But a review of the words suggesting the various modes of participating will give the reader an impression of the varieties of social transactions. (Ruesch 1972 [1953]: 65)

And now he's proposing something like concursivity. Or, while concursive study is aimed at texts, this one is aimed at language. I have similarly mused how verbs could possibly enlighten our linguistic understanding of bodily behaviour - especially in my native tongue, this should be performed before it goes extinct!

> *Avoidance* designates the diminution of contact with other persons or things. (Ruesch 1972 [1953]: 66)

#avoidance - a definition.

> *Play* denotes the rehearsal of action with the mutual understanding that whatever the outcome the situation may be, the results are not going to have serious consequences. (Ruesch 1972 [1953]: 66)

Related to autocommunication as a *rehearsal* for communication.

> *Intrusion* denotes the forceful thrust of a person upon another person or organization with the intent to penetrate. ***Inception* is the opposite of intrusion; it refers to the envelopment of that which intrudes**. *Creation* is concerned with the production of the new or not existing. *Raising*,*developing*; and *letting grow* are words which denote the process by which existing organizations or persons provide an opportunity for the newly created organization or person, and thus gradually give independence to that which is to be raised or developed. (Ruesch 1972 [1953]: 66)

I'll have to consider this suggestion for *somatoception*.

> Information is probably the most important theoretical construct in communication theory. It refers to the fact that **events going on in nature can be represented in other places and at other times**. What is represented is obviously not the original event but a system of relationships which closely approximate the original event. Information may be coded outside of the human organism in terms of verbal symbols, objects, drawings and sketches, full- or small-scale models, and in many other forms. Inside the human organism, information is coded probably in terms of nervous and chemical signals. Information held by human beings is made accessible to self by feeling and thinking and others by means of expressive movements - that is, action, including speech. (Ruesch 1972 [1953]: 67)

Information has here a sign-like essence: it "enables [us] to treat events distant in time and space or even fictitious" (Jakobson 1985 [1972]: 90).

> Information has a number of highly characteristic properties. It is always selective, much as sensory processes are always selective. The selectivity depends in part upon the structure of the end organs, and in part upon the observer who selects out of the potentially available information that which he is interested in. The observer's personal interest depends upon his purpose at that moment, which in turn is influences by previous experiences. Focusing, therefore, is an operation which necessarily results in distortions. Simultaneous events have to be perceived successively, and one can only infer that things happen at the same time. (Ruesch 1972 [1953]: 67)

#selectivity

> One can distinguish between proprio-perception, -evaluation, and -transmission and extero-perception, -evaluation, and -transmission. Proprioception at the individual level consists of focusing upon stimuli arising inside the organism, evaluating such matters as fatigue, headache, temperature sensations, shame, guilt, or anxiety. Conversely, in exteroception, an individual focuses upon stimuli arising outside of his organism; he observes objects or nature, and the self as seen or heard through his exteroceptive sense organs. In propriotransmission, the messages are directed at internal destinations and are not intended for communication with the outside world; it is a rather unconscious phenomena involving primarily the smooth muscles. Muscular tension, involuntary movements, and contractions of the smooth muscles of the respiratory, intestinal, and vascular systems are examples of propriotransmission. In exterotransmission, conversely, the message is directed at external destinations, and the transmission is mediated principally through contractions of the striated muscles. It manifests itself in speech, gesture, and in other instrumental actions. Proprioevaluation is undertaken solely for the purpose of internal consumption so that the individual can evaluate feelings of gratification or frustration, make choices, and consider the need for restraining his desire for action. In exteroevaluation, it is the consideration of external events that matter, here the individual can evaluate his impact upon others, his roles, the social situation, and other pertinent factors. (Ruesch 1972 [1953]: 69)

All of this is the stuff of autocommunication.

> At the social level, all participants are almost unaware of being an infinitesimal part of an extensive communication system. In general, people may be slightly more aware of the existence of these large superpersonal systems when they observe other cultures or when they study the anonymous messages and mass communications within their own culture. **Proprioception at the societal level occurs rarely**; perhaps it is limited to historians, sociologists, economists, and colonial administrators who study the broad aspects of their own culture. Exteroception is more frequent since observation of the enemy or of other nations is a rather common occurrence. **In propriotransmission, the actions of the group are directed towards one's own culture - primarily towards posterity**. (Ruesch 1972 [1953]: 70)

Proprioception on the societal level is what the student of culture does; propriotransmission in this sense occurs in what Lotman calls *self-description* or *auto-models*.

> While the concept of information refers to the inside representation of outside events, the concepts of language and *codification* refer to the technical aspects of the recording of such information. Retention of information necessitates some imprints or traces which, when they are known to several people or to the same person at various dates, are referred to as code. (Ruesch 1972 [1953]: 72)

Information/codification vs message/code.

> **All *action* can function as language**. Any action undertaken by an organism is a statement which, when perceived and understood by other organisms, becomes a message. Messages are conveyed by signals which as they travel along certain pathways can be conceived of as signs. A sign possesses problem-solving properties or **cue value** for an observer by force of its own structure and because of the attention which is paid to it. A reciprocal relationship exists between signs and signals. For example, one must assume that neural impulses in transit are rather uniform and that they probably vary only in time and intensity. The multifariousness of a human being's impressions, therefore, cannot be satisfactorily explained by the variability of nervous signals, but rather by the channeling of these signals into **certain network configurations referred to as signs**. (Ruesch 1972 [1953]: 72)

Ruesch wrote at a time when "language" was almost interchangeable with "communication".

> Really unique events can only be experienced; they can never be described. (Ruesch 1972 [1953]: 73)

The implication for concursivity is that whatever is described ceases to be really unique, but becomes part of a certain sub-code of language or discourse (a sign-event becomes a sign-type).

> Custom and tradition, and particularly language, are handed down through the ages. But the thousands of individuals who contribute towards a culture remain anonymous; for example, the architects and workers who built cathedrals and amphitheatres of the past remain unknown by name. **The pyramids of Egypt were built by thousands of unidentified people - a message to posterity codified in stone**. (Ruesch 1972 [1953]: 74)

This is eerily familiar, as if it were echoed by some member the TMS or could even have been the basis for Lotman's grand statement that culture is a message that humanity sends to itself.

> While verbal language is generally accepted as a common code system in communication, the concept of silent action as codification seems to present some particular difficulties. People commonly assume that information is transmitted in terms of words or gestures; they tend to forget that the direct observation of action, for example, of a man tying his shoelaces or offering his girl friend a cigarette, is **perhaps the most important system of interpersonal codification**. Words and gestures stand primarily for other events; they have little **intrinsic value** of their own and therefore are readily regarded as symbols. In contrast, silent actions (exclusive of gesture) always have a potentially twofold function : they are an implementation in their own right, or they may stand for something else, or both. This double meaning of actions introduces great difficulties into the evaluation of nonverbal communication inasmuch as a perceiver can never be quite sure when an action is intended to convey a message and when it is intended for other purposes. (Ruesch 1972 [1953]: 74-75)

Did I just stumble upon Ekman and Friesen's source for "instrinsic codification"? I think I did...

> A musician who wishes to play a piece of music which is new to him has to first **identify the key** and the clef in which the notes are written, for both represent instructions to the player regarding the interpretation of the musical symbols. In direct person-to-person communication without mediation through a musical score the same relationship exists. A person who perceives a message divides it into two parts : one part might be labeled the content of the message; and the other, the instructions. These instructions which refer to the interpretation of the message constitute communications about communication, or "meta-communication". (Ruesch 1972 [1953]: X76X)

Curiously, this notion of "key" occurs in Lotman's discussion of everyday behaviour as well.

> **Both sender and receiver are involved in metacommunication**. The sender must bear in mind that it is his task to instruct the receiver, and the receiver in turn has to interpret the instructional messages which accompany the main body of a message. Instructions given by the sender may be explicit or may remain implicit in the situation, and the interpretations made by the receiver may or may not correspond to the intentions of the sender. The sender of a message may give explicit instructions; for example, **a person who enters a room and introduces himself as the telephone repair man instructs the other people about his forthcoming actions**. Less explicit are the instructions given through the uniforms of policemen, judges, and other officials; when such functionaries speak, they assume that the listener will interpret

> their words in accordance with the role that they have assumed. **In person-to-person communication, a gesture may contain the explanation and the instructions for the interpretation of the words that are being said**; or, conversely, words may contain the explanation for a diagram which represents the content. Be that as it may, consciously for a diagram which represents the content. Be that as it may, consciously or unconsciously every sender and every receiver divides the message into two parts - the content, and the instructions. (Ruesch 1972 [1953]: 76-77)

Thus meta-communication is not about instructions in one channel on how to interpret the message in another, only! Meta-communication also instructs about the *role* of the sender. In this sense Jakobson's "metalingual communication" becomes just another variety of meta-communication and it may be possible to map out meta-communicative functions about every element in the communication model!**

> In many situations, instructions are not given explicitly by the speakers because the assumption is made that the other person know what they are. These implicit instructions, which people assume need not be expressed because they are shared by all, are termed "values". In any culture, the ways of communication are prescribed by tradition and are taught to the child as he grows up. **The signals used to evoke in the listener the appropriate set of assumptions are usually of a nonverbal nature**. The intonation of a voice, the way an action sequence is structured, the speed of presentation, and many other subtle patterns may be used as instructions. If a person does not greet another or does not shake hands when a greeting or handshaking might be expected, the omission may serve as instruction for the interpretation of forthcoming messages. A person who smokes a cigarette lets it be known that he does not smoke a cigar and does not smoke a pipe, and may thereby instruct the visitor not to smoke a cigar. Metacommunicative instructions which are left implicit require that all the participants share the same values if communication is to be successful. **The experienced and mature person has a knowledge of all the implications and of all the metacommunicative shadings prevailing in a given culture and subculture**. This level of functioning is rarely attainable for the mentally sick patient. (Ruesch 1972 [1953]: 77)

Wow. This is a much more thorough account of meta-communication than was presented in his book cowritten with Kees.

> Posture, facial expression, and gesture, as well as movement of the body, convey another set of instructions. An erect or submissive posture, the deliberately formal or informal posture, the military bearing, or the stiff-necked attitude convey distinct instructions. Facial expressions and gestures refer primarily to the emotional state of the person, and these, combined with the posture, may transmit to the receiver the pompous, grave, and solemn attitude of a judge or the pugnaciousness of a prize fighter. The hurried movements of the person who is trying to catch a train, the relaxed movements of a person sunning himself on the bench in the park, the threatening movements of an angry person, the signs of greeting and farewell, and the gestures of seduction and insistence all accompany verbal or nonverbal messages in forms of instructions. Sometimes the metacommunicative messages are contained in the structure of a statement which enables the perceiver to identify from the way things are said that the speaker is a salesman or a psychiatrist, a policeman or a delivery boy. The structure of a sentence, the emphasis and the twist given, may thus betray purposely or unconsciously the intentions of the speaker. (Ruesch 1972 [1953]: 78)

In this account metacommunication becomes coterminous with what is elsewhere (in Mehrabian 1971, for example) termed "implicit communication".

> **The rules inherent in a situation** likewise determine the flow of messages and constitute metacommunicative instructions. As part of the general value system, everybody knows how to behave in a committee meeting or on the football field, in the movies or at a funeral. (Ruesch 1972 [1953]: 78)

Here we have the "context" variety of metacommunication.

> Upon initial contact in a new situation with strange people, the first thing that happens is a mutual exploration of each other's methods of metacommunication. **An astute person explores another person in order to find out what sort of codes, rules, and roles the other person embraces so that the forthcoming messages may be correctly transmitted as well as interpreted**. Meeting new people means learning new ways of metacommunication, while meeting old friends usually means adhering to a more stabilized form of metacommunication. (Ruesch 1972 [1953]: 79)

And here we have the "conative" function expressed in terms of metacommunication.

> When person A emits a message, person B usually replies by **adding, subtracting, compensating, attenuating, or by reinforcing one part of the message or another**. The effects produced on B is thus fed back to the first person, and in a continuous process messages travel forth and back until the intent of the sender and the effect achieved in the receiver have been clarified. **Either the correspondence of certain information can be established between sender and receiver, or areas of disagreement can be delineated; and if both persons know the areas of disagreement, they have achieved communication**. It is well to remember that all the information a person possesses about himself is derived from others. His impression of the impact he has upon others is what makes up the picture of himself; unless a person is in constant communicative exchange with others, his information becomes antiquated, and his chance of survival is lessened. (Ruesch 1972 [1953]: 81)

Ruesch explicates the "making common" aspect of communication and notes the "looking glass self" approach to self-conception.

> The subject matter of communication has been treated by Shannon and Weaver at three levels of complexity: at the **technical level** they have been concerned with the machinery itself as well as with the problems arising in connection with the accurate transmission of symbols; at the **semantic level**, they have added to the already existing technical considerations the issue of whether the transmission symbols really convey the desired meaning; and at the **effectiveness level, they inquire into the additional question of impact and effect**. (Ruesch 1972 [1953]: 82)

It is revelant that Shannon and Weaver included "effectiveness and impact", the missing "seventh element" in Jakobson's model.

> Though all spoken word is the principal medium of human communication, **all actions of human beings have to be viewed as potential sources of messages**. An action becomes a message when **it is perceived, either by the self** or by other people. In other words, signals in transit become messages when there is a receiver which, at the destination, can evaluate the meaning of these signals. Such a definition includes communication between human beings and animals, as well as between animals. As a matter of fact, all biological organisms, including plants, receive, evaluate, and send messages. In brief, ***communication is an organizing principle of nature***. (Ruesch 1972 [1953]: 82-83)

Here Ruesch includes autocommunication, but without calling it communication, but in terms of a "message". And viewing communication as "an organizing principle" of nature is another case of *global incorporation*, in this case even wider than that of Trager or Hall, because instead of culture, communication is ascribed to nature.

> **At the personal level, the focus of the observer is limited to his person, and the various functions of communication are found within the self.** At the interpersonal level, the perceptual field is occupied by people. And at the cultural level he is an infinitesimal part of many people. With increasing complexity, the importance of the individual diminishes, and at the higher levels one person becomes only a small element in the function of communication. (Ruesch 1972 [1953]: 84)

These are Ruesch's *levels of complexity*. What we term autocommunication he calls the "personal level" of communication.

> It is well to remember that only communication at the interpersonal or group level can be observed as experienced directly. All statements made and found in the literature about behavior at the societal level and behavior at **the personal level (the patient alone with himself)** are statements which have been inferred from direct observation. (Ruesch 1972 [1953]: 84-85)

This is another way of saying that autocommunication cannot be directly observed but has to be inferred.

> In describing the *functions of communication*, a simplified version of a two-person communication system may be used as an example. Starting with the description of the processes of exterperception of person A, three sets of stimuli can be distinguished: first the set derives from **objects and events other than persons**; the second set drives from **actions of any other person**; and the third set derives from **the actions of A which are seen or heard by him through his own exteroceptors**. These three sets of stimuli reach A's sense organs; there, the acoustic, visual, olfactory, gustatory, tactile, thermal, pain, and vibratory stimuli are transformed into nervous and perhaps chemical impulses which then travel within the organism along nervous and humoral pathways. (Ruesch 1972 [1953]: 85)

Curiously, here we *do* have the classical distinction: *Umwelt* (objects and eents other than persons), *Innenwelt* (the actions of A itself); and *Lebenswelt* (actions of any other person).

> Person A then can be said to possess information about the social situation, about himself, and about others. (Ruesch 1972 [1953]: 86)

Without skipping a beat the previous classical scheme develops into the Goffmanian triad (self, others, situation).

> A statement emitted by A can be picked up by B; and after it has passed through the organism of B, the transmitter of B will broadcast the response to A. **A statement becomes a message when a receiver interprets it**. Persons A and B must be viewed as one system in which messages circulate and oscillate forth and back innumerable times. Inasmuch as A knows the content of his original statements, B's reply gives him a chance to evaluate whether B has interpreted the message the way he originally intended. If that is the case, the gradual interchange of information and successive correction leads to the establishment of correspondence of information between A and B, which state might be called "understanding". (Ruesch 1972 [1953]: 86)

Neat. Above he discussed selectivity. Here, as well as above, an action or statement becomes a "message" only when it is *interpreted*. In this sense, anything whatseever can become a "message" as long as it is interpreted. It is neat because in this use "message" is defined similarly as Peirce's sign.

> In *the assessment of a communication system*, the scientific observer may raise the following questions:
> (1) *What are the limitations and the context of communication as seen by the consensus of observations?* If properly answered, this question will yield information about the physical and social reality in which the exchange of messages takes place and information on the label of the social situation, the levels and the functions of communication called for, the rules to be observed, the roles to be assumed, the channels to be used, and the metacommunicative instructions to be given.
> (2) *Who is saying it?* Information about the source of the message can be gained by an analysis of the physical conditions of the sender, his idiosyncratic view of his social reality, the levels and functions of communication he uses, the information he possesses, and the language, coding devices, and transmission channels he employs.
> (3) *To whom is it said?* The analysis of the destination of the message - the receiver or audience analysis - starts with an inquiry into the physical conditions of the receiver and his views about the social reality which he perceives. It is followed by an analysis of the levels and functions of communication, of the information available at the destination before receipt of the message, and of the language, the decoding devices, and the channels used at the destination for perceiving, evaluating, and responding to the message.
> (4) *What is said?* Content can be operationally defined as the comparison of the intent of the sender with the interpretation of the receiver; the discrepancies observed form the basis of the identification of the events to which the message referred.
> (5) *What media of communication are used?* This question is aimed at an analysis of the channels and symbolization systems used. Participants and observers study separately the perception and transmission channels employed, compare the input with the output, study the stations of transformation, the symbolization systems used, and the way in which the various sensory modalities are combined.
> (6) *How it is being said?* An answer to this question yield information about the ways of metacommunication. Analysis of the roles assumed, the rules used, the specific instructions given, the interpretations made, as well as an analysis of the quantitative aspects of communication, furnishes information about the metacommunicative cues used.
> (7) *What is the result of the exchange of messages?* This question is geared to analyze the correction of the information at the source and at the destination of the message, and the action which was undertaken at the source as well as at the destination subsequent to the exchange of information. Finally, one should be able to analyze the effects which action has had upon the existing communication system, its influence upon the steady state, and the possible reversible or irreversible changes which have been introduced. (Ruesch 1972 [1953]: 87-89)

This is the infamous "communication model" of Jurgen Ruesch, although he doesn't call it as such, but merely lists aspects for "the assessment of a communication system". Thus, when Jakobson formed a "model" out of it, he converted this methodology for the assesment of communication to a model of communication, leaving out the seventh element and replacing easily understood statements with labels and functions. Basically, Jakobson was beating a dead horse and became famous for it.

> The functions of communication are to maintain contact with other biological beings and to avoid isolation - a tendency which is basic and inborn - to receive and transmit messages and to retain information, to reconstruct the past and to anticipate future events, to perform operations with the existing information for the purpose of deriving new aspects which were not directly perceived, to initiate and modify physiological processes within the body, and **to influence and direct other people and external events**. (Ruesch 1972 [1953]: 89-90)

Invaluable suggestions that should all be considered in relation with the "seventh element".

> Interpersonal communication is characterized by the presence of expressive acts on the part of one or more persons, the conscious or unconscious perception of such expressive actions by other persons, and

> the return observation that such expressive actions have been perceived by others. The awareness of having been perceived is the event which signals the establishment of an interpersonal network. **Intrapersonal communication, then, becomes a special case of interpersonal communication**. An imaginary entity made up of condensed traces of past experiences represents within one person the missing outside person. (Ruesch 1972 [1953]: 90)

This is yet another perspective of autocommunication: an "imaginary receiver" perspective.

> Exchange of information is substituted for bodily protection, and action of self replaces actions of others. **Successful communication with self and with others implies correction of stored-up information**. In such an ongoing process, up-do-date information about self, the world, and the relationship of self to world is likely to increase the individual's chances of mastery. Successful communication at all levels, characterized by a sensation of pleasure in the individual, is the backbone of mental health. (Ruesch 1972 [1953]: 91)

One can see the Lotmanian precept of "organizing information" ("correction of stored-up information") in this, as well as Wescott's later statement that autocommunication is important for mental health.

I am so glad I had this paper scanned as well as re-typed it back in October 2011. I knew this paper would become important for my work, and now it seems that it finally did. I can now use Ruesch to rectify Jakobson's communication model!

4.10.17 Toward a Theory of Translating (2013-10-31 17:57)

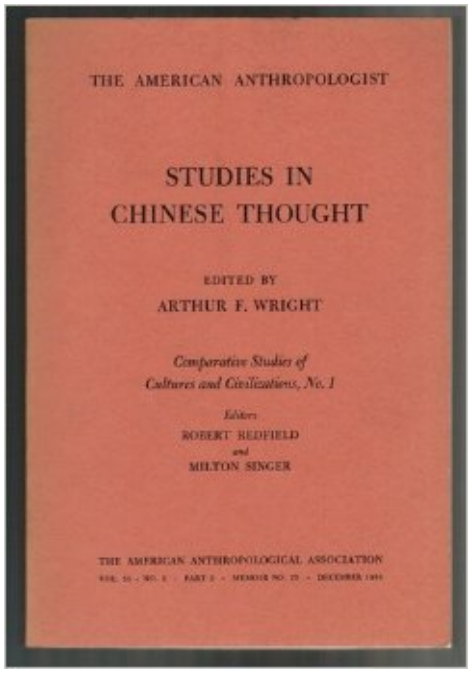

Richards, I. A. 1953. Toward a Theory of Translating. In: Wright, Arthur F. (ed.), *Studies in Chinese Thought*. Chicago: The University of Chicago Press, 247-262.

> The book was written hurriedly, in a whirl of lecturing on *Ulysses* and on *The Possessed*, durig a first teaching visit to Harvard. It was worked up from notes made between Tsing Hua and Yenching, under the guidance of diverse advisers, and **written out with much of the feeling one has in trying to scribble down a dream before it fades away.** (Richards 1953: 247)

That is almost like the way I'm writing about communication - in a hurried fashion, before the concept loses its clarity again and gets lost in a myriad of disconnected quotes and a vague cloud of ideas.

> How can one compare a sentence in Englist poetry with one (however like it) in English prose? Or indeed any two sentences, or the same sentence, in different settings? What is synonymy? (Richards 1953: 249)

These are indeed different questions because the question of meaning in language and literature is open-ended. In terms of behaviour it is somewhat easier: when two forms or patterns of behaviour call forth the same interpretation then they are functionally the same. But by this token, much behaviour is actually *meaningless* and can stay that way unproblematically. But a sentence that doesn't mean anything is almost an oxymoron.

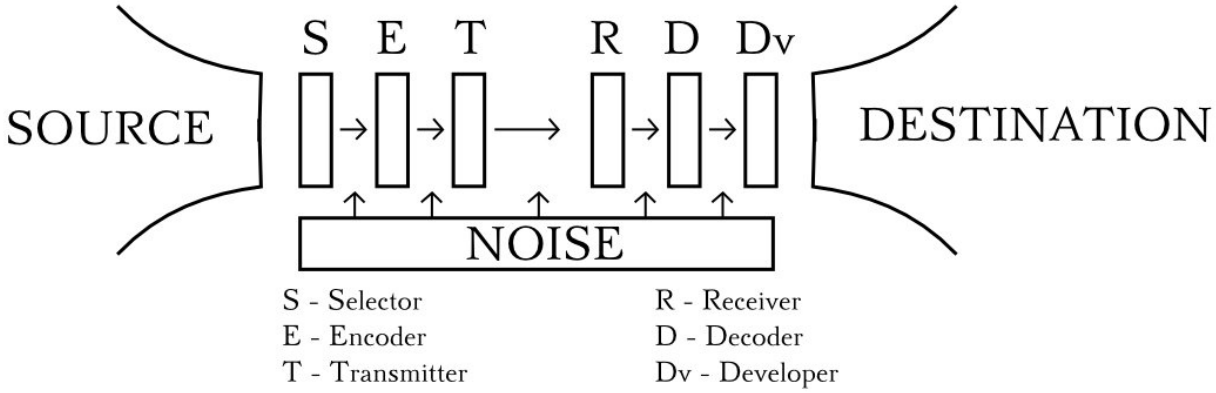

> We may begin by adapting **the conventional diagram** of the communication engineer to our wider purposes. In translation we have two such diagrams to consider as a minimum. There will be (say) a Chinese communication for which we find ourselves in the role of Destination; and we assume thereupon the role of source for a communication in English. But since other communications in Chinese and other communications in English, having *something in common* with the present communication, come in to guide the encodings and decodings, the process becomes very complex. We have here indeed what may very well be the most complex type of event yyet produced in the evolution of the cosmos. (Richards 1953: 250)

This diagram is actually quite different from what I've seen elsewhere.

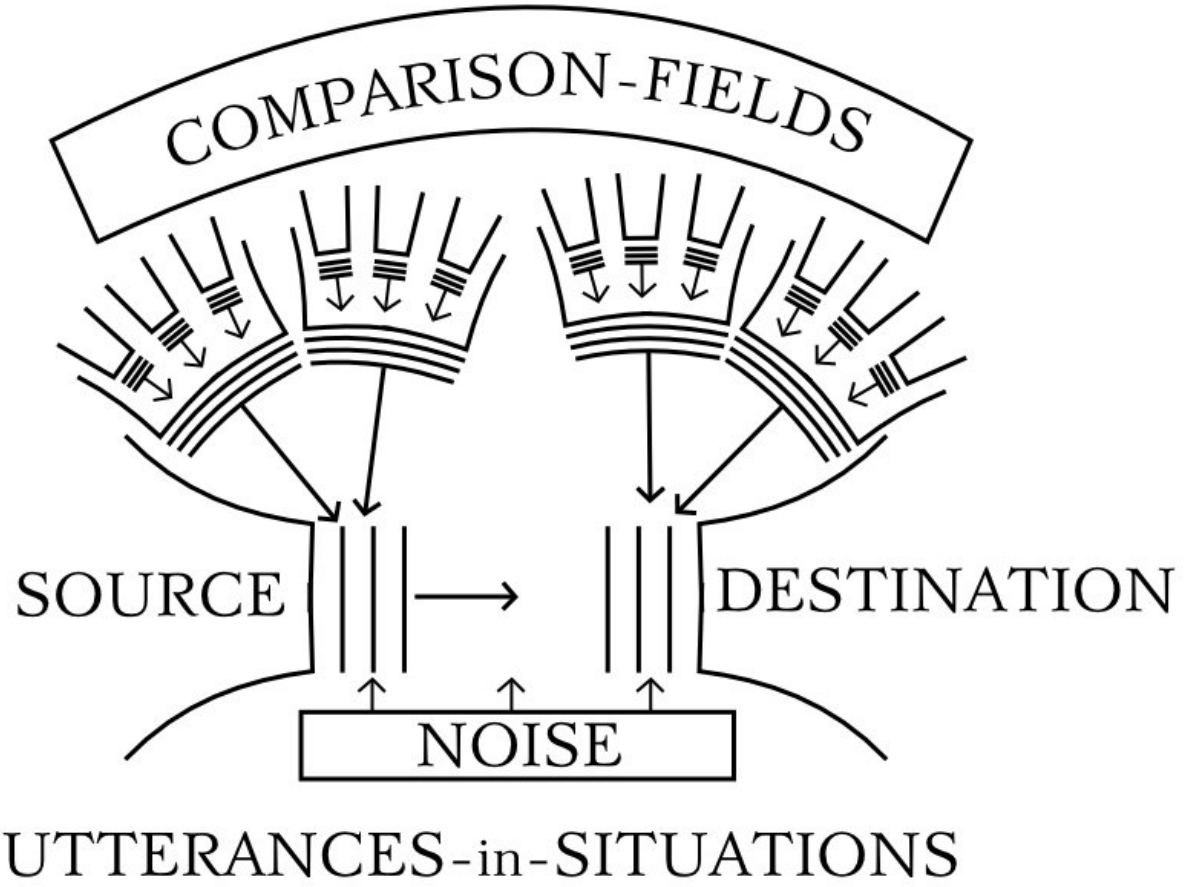

> The comprehending of any utterance is guided by any number of partially similar situations in which partially similar utterances have occurred. More exactly, the comprehending is a function of the comparison fields from which it derives. Let the units of which these comparison fields consist to be *utterances-within-situations* - the utterance and its situation being partners in the network of transactions with other utterances in other situations which lends significance to the utterance. Partially similar utterances made within very different situations are likely to require different comprehendings, though language is, of course, our collective attempt to minimize these divergences of meaning.
>
> A comprehending, accordingly, is an instance of a nexus established through past occurrences of partially similar utterances in partially similar situations - utterances and situations partially co-varying. The past utterances-within-situations need not have been consciously remarked or wittingly analized; still less need they be explicitly remembered when the comprehending occurs. Thus the word *comparison* in the technical term "comparison-field" may mislead. It is not necessary that the members of a comparison-field - widely diverse utterances-within-situations as they may be - should ever have been taken together in explicit analytic scrutiny and examined as to their likenesses and differences. The discriminations and connections (dividings and combinings) which arise in the development of meaning are, is some respects, *as though* this has been done. (Richards 1953: 251)

This sounds quite reasonable. Utterances and texts are indeed comprehended on the basis of previous utterances and texts.

> What I have been sketching applies, for the translator, in the first place to the Decoding and Developing of the Chinese utterance. In the second place it applies to the Selecting and Encoding which (it is hoped) will produce an utterance in English acceptable as a translation from the Chinese. But, plainly enough, te

> co-varyings of utterances-within-situations for English are other than tehy are for Chinese. Any translator has acquired his Chinese and his English through "comparison-fields" which are different and **systematically different in structure**: different not only with respect to the ways in which utterances change with situations, but also with respect to those changes that are significant in utterances (e.g., phonemics) and with respect to **those changes that are significant in situations (e.g., status recognition)**. The comparative linguist could, if he wished, illustrate this for the rest of his natural days. (Richards 1953: 252)

Richards takes note of the difference between studying significance in utterances (e.g. Jakobson) and social situations (e.g. Ruechs).

> Let us turn our communication diagram 90 degrees now and look down it. Here is a cross-section of the activities to be found there, made at the points where what is prepared for transmission and what has been decoded and developed may be supposed - in a successful communication - to resemble one another most nearly. I have marked and numbered for labeling the seven divisions in my proposed schema.I. Points to, selects. ...I. IndicatingII. Says something about, sorts. ...II. CharacterizingIII. Comes alive to, wakes ut to, presents. ...III. RealizingIV. Cares about. ...IV. ValuingV. Would change or keep as it is. ...V. InfluencingVI. Manages, directs, runs, administers itself. ...VI. ControllingVII. Seeks, pursues, tries, endeavors to be or to do. ...VII. PurposeLet us label these *sorts of work* which an utterance may be doing with two or more sets of names, academic or colloquial - on the assumption that communication will be made more probably if we use here a multiplicity of largely equivalent indications. I am numbering them for convenience of reference; but I do not want to suggest that there is any fixed temporal order, that fist we Select, then we Characterize, then Realize, then Value, then would Influence, then Organize and then Purpose. Nor is there any constant logical order. Let us keep these jobs as independent one of another as we can. (Richards 1953: 253)

I don't see how this schema is related to the diagram of communication - the 90 degree turn remains ambiguous. These semantic relations are valuable in themselves, though; and perhaps even comparable to Morris's *types of discourse* - in the notes of this article acknowledges his indebt to Morris's *Signs, Language, and Behavior* "for suggestions contributing to my schema".

> The last paragraph illustrates - as must any attempt to write about the language we use or should use about language - the heavy duties we have put on quotation marks. I have suggested (*How To Read a Page*, pp. 68-70) that we should develop **sets of specialized quotes**, as a technical notation by which we could better keep track of the uses we are making of our words, and I have tried out the use of a few such quotation marks in that book and elsewhere. I am now more than ever persuaded of the usefulness of this device. It can serve us to distinguish many different uses we make of quotes. For example:^{w}...^{w}to show that it is a word - that word in general, Peirce's ^{r}type^{r} - which is being talked of. For example, ^{w}use^{w} is a highly ambiguous word.^{oc}...^{oc}to show that occurrences of a word - Peirce's ^{r}token^{r} - are being talked of. For example, I have been using ^{oc}uses^{oc} above in various ways.^{r}...^{r}to show that some special use of the word or phrase is being *referred* to. the marks may be read as *refer to* and the implication may be that only by having that particular use of the word in that passage presents to us in lively attention (Realizing) can we distinguish it from other uses and avoid confusion.^{t}...^{t}to show that the word or phrase is to being used as a *technical term* anchored by a definition to some state of affairs or procedure - to an operational technique perhaps or to a set of performances.^{q}...^{q}to show how the word or phrase is to be comprehended is the question. It may be read as *query*; and we can develop this notation further by adding I-VII after the *q* to show wheret he focus of the question lies in my diagram. These *q*'s should carry no derogatory suggestion; their work is to locate and orientate inquiry; they are servants of VI. Thus we might write ^{qII} connotation^{qIII,IV,V} or ^{qIII,IV,V}connotation^{qIII,IV,V} to direct attentiot either to the logical or to the literary questions.^{sw}...^{sw}to show that we are considering what may be *said with* a certain word or phrase without decision as yet to what that is. This enables one to bring together meanings of words and

> phrases, for examination, without settling anything prematurely as to how they may be related. We need to bring these meanings together *before* we pick out those we may profitably compare. I have written elsewhere at length (*Interpretation in Teaching*, chaps. xv and xix; *How to Read a Page*, chap. x) on the troubles which the lack of such a warning mark may lead us into.!...!to show astonishment that people can write or talk so. Some will want to put this whole paper within such marks.(Richards 1953: 255-256)

Wow. This is actually really cool. And with HTML it is easy to do: the specialized quotation marks go between ^{and}.

> Sinclair's ˢʷgroupingsˢʷ seems to be my ˢʷCharacterizing, Sortingˢʷ. We have, in English, what may seem an excess of analytic machineries to help us in distinguishing !its! from !whats!, that is, Indicating, I, from Charaterizing, II. Such are (in most uses): for I, ʷsubject, substance, entity, particular, thing, being, group, classʷ; for II, ʷpredicate, attribute, property, quality, relation, character, essence, universalʷ. A large methodological question which can seem to fall near the very heart of any endeavor to translate philosophy is this: does use of different ᑫanalytic machineriesᑫ entail a difference of ᑫviewᑫ? I put my *q*'s in here to remind us that both ᵃʷanalytic machineriesᵃʷ and ᵃʷviewᵃʷ have to do with little-explored territories though they are surrounded by the most debatable land in ᑫthe Western philosophic traditionᑫ. Current use of most of this machinery is erratic: at a popular level it cares little which of the above words are employed; more sophisticated use varies from one philosophical school to the next. (Richards 1953: 256)

An example of the use of this notation. If it actually be used it is advisable to make AutoKey "phrases" out of all the <sup>s.

> Translation theory - over and above the aid it may afford the translator - has thus a peculiar duty toward man's self-completiono to use a concept which seeems to be suggestively common to the Chinese and the Western traditions. **We are not weather vanes, I; we are not filing systems, II; we are not even agonies or delights only, III; we are not litmus paper, IV, or servo-mechanisms, V. We are guardians, VI, and subject therefore to the paradox of government**: that we must derive our powers, in one way or another, from the very forces which we have to do our best to control. Translation theory has not only to work for better mutual comprehension between users of diverse tongues; more central still in its purposing is a more complete viewing of itself and of the Comprehending which it should serve. (Richards 1953: 261)

A noble sentiment.

> See *Cybernetics: Transactions of the Eighth Conference* (Josiah Macy, Jr., Foundation, 1951); I. A. Richards, "Communication between Men," pp. 54-60; (Richards 1953: 262)

I wish I could. I can only hope that one of these days archive.org digitalizes it.

4.11 November

4.11.1 Papers from Jakobson's SW (3) (2013-11-19 21:20)

Jakobson, Roman 1971 [1967]. Linguistics in Relation to Other Sciences. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 655-696.

> The necessity to combine the internal consolidation of linguistics with a substantian widening of its horizon was enunciated by Edward Sapir shortly after the Hague Congress and most probably as an immediate response to the latter's platform. He argued that linguists, whether they like it or not, "must become increasingly concerned with the many anthropological, sociological, and psychological problems which invade the field of language. **It is difficult for a modern linguist to confine himself to his traditional subject matter**. Unless he is somewhat unimaginative, he cannot but share in some or all of the mutual interests which tie up linguistics with anthropology and culture history, with sociology, with psychology, with philosophy, and, more remotely, with physics and physiology". (Jakobson 1971 [1967]: 655)

The modern semiotician is in a similar position. He cannot confine himself to almost anything, but gradually becomes capable of speaking at least five minutes about almost anything.

> It is symptomatic that the problem of interrelations between the sciences of man appears to be centered upon **linguistics**. That fact is due primarily to the unusually regular and self-contained pattern of language and to **the basic role which it plays in the framework of culture**; and, on the other hand, linguistics is recognized both by anthropologists and psychologists as the most progressive and precise among the sciences of man and, hence, as a methodological model for the remainder of those disciplines. (Jakobson 1971 [1967]: 655)

Jakobson's linguocentrism has no limits. He ascribes to linguistics what we today ascribe to semiotics. Language does indeed play an important role, but Jakobson's own account makes it sound as if it's the only significant player in the theatre of culture.

> Already at the treshold of our century Peirce assigned to "the vast and splendidly developed science of linguistics" a privileged position among the "studies of mental performance and products" (Jakobson 1971 [1967]: 655)

Lets make an effort and check this out.

> As a second order, we have psychotaxy, not a very good name for classificatory psychognosy or the study of kinds of mental manifestation. **This order falls into two suborders, the one embracing studies of mental performances and products**, the other of incarnations, or ensoulments of mind. To the latter suborder I would refer all studies of the minds of insects and (when there are any) of octopuses, of sexual characteristics, of the seven ages of human life, of professional and racial types, of temperaments and characters. **To the former suborder, I would refer the vast and splendidly developed science of linguistics**, of customs of all kinds, of Brinton's ethnology generally. (CP 1.271)

Where in this is Peirce assigning "a privileged position" to linguistics? He simply refers linguistics and ethnology to the "studies of mental performances and products". Yet again we have Jakobson ascribing a hierarchy where there originally was none.

> Language is one of the sign systems, and linguistics as the science of verbal signs is but a part of SEMIOTIC, the general science of signs which was foreseen, named, and delineated in John Locke's *Essay*: "σημειωτική or the 'doctrine of signs', **the most usual whereof being words**" (Book IV, Ch. XXI, § 4). (Jakobson 1971 [1967]: 657)

I can agree with words being "the most usual" type of signs. But Jakobson seems way too contended with the usual although he acknowledges that linguistics is "but a part of semiotic" he doesn't care much about what those other parts could be.

> Unquestionably, Locke and Saussure were right: language is the central and most important among all human semiotic systems. On these grounds "linguistics is the chief contributor to semiotic", as Leonard Bloomfield stated. Yet, on the other hand, any confrontation of language with the structure of different sign patterns is of vital significance for linguistics, since it shows **what properties are shared by verbal signs with some or all other semiotic systems and what the specific features of language are**. (Jakobson 1971 [1967]: 658)

Decades earlier Susanne K. Langer wrote that in comparing language with non-discursive forms of symbolization robs the latter of its unique properties. that is, Jakobson contends that linguistics gain from the "confrontation" with other systems; while Langer warns that other systems lose their details in "comparison" with language.

> On the other hand, written language, sometimes underrated by linguists, deserves an autonomous scientific analysis with due respect to the particular characters of writing and reading. (Jakobson 1971 [1967]: 658-659)

1967 (when this article was written) was also the year when Derrida first published his *De la grammatologie*. It established Derridas reputation and discussed, among others, the work of Jakobson. Specifically, Derrida writes that: "The argument of Jakobson and Halle [...] invokes the secondariness of writing in the colloquial sense: "Only after having mastered speech does one graduate to reading and writing." [in their *Fundamentals of Language*]"

> More or less formalized languages used as artificial constructs for various scientific or technical purposes may be termed transforms of natural language. **The comparative study of formalized and natural languages** is of great interest for the elicitation of their convergent and divergent characters and requires a close cooperation of linguists with logicians as experts in formalized languages. According to Bloomfield's reminder, which is still opportune, LOGIC "is a branch of science closely related to linguistics". (Jakobson 1971 [1967]: 659)

Welp, there goes the question of what "natural language" is opposed to. Not "unnatural language" as it turns out, but to "formalized language". Basically, there is "human language" which, among its great variety of subcodes has a stratum that is "natural" - everyday, free, creative; and a stratum that is "formalized" - like the language of logic and analytical philosophy, bureauratese, etc.

> One of the chief pioneers in the mathematical discussion of the finiteness problem, Emil Post, pointed to the decisive role which "language of the ordinary kind" plays in the "birth of new ideas", their rise "above **the sea of the unconscious**", and the subsequent mutation of vaguer, intuitive processes "into connections between precise ideas". (Jakobson 1971 [1967]: 659)

Another case of water metaphor for consciousness (like Peirce's "lake of consciousness").

> A further area of semiotic embraces a wide range of ***idiomorphic* systems** which are but indirectly related to language. Gesture accomanying speech is defined by Sapir as an "excessive supplementary" class of signs. Despite the usual concomitance of gesticulation with verbal utterances, there is no one-to-one equivalence between the two systems of communication. There are, moreover, semiotic patterns of bodily motions disjoined from speech. These patterns, as in general **all sign systems independent in their structure from language and performable also out of touch with verbal means, must be subjected to a comparative analysis with special regard for the convergences and divergences between any given semiotic structure and language**. (Jakobson 1971 [1967]: 661)

No, but why? Why should systems independent from language be compared to language? What good will come from it? Even more so that there is a long history of such comparative studies that have yielded very little of actual importance.

> The classification of human sign systems must resort to several criteria as, for instance: the relation between the *signans* and *signatum* (in accordance with Peirce's triadic division of signs into indices, icons, and symbols with the transitional varieties); discrimination between sign production and ere semiotic display of ready-made objects; difference between **merely bodily** and instrumental production of signs; distinction between pure and applied semiotic structures; visual or auditory, spatial or temporal semiosis; homogeneous and syncretic formations; **various relations between the addresser and addressee, in particular interpersonal, intrapersonal or pluripersonal communication**. Each of these divisions must abviously take into account diverse intermediate and hybrid forms. (Jakobson 1971 [1967]: 661)

What is a "merely bodily" production of signs? The distinction between pure and applied semiotics comes from Morris. I am not sure if semiosis can be differentiated in media, modality or channel - e.g. what could "spatial semiosis" and "temporal semiosis" exactly be; I thought semiosis is semiosis, no matter what modality the representamen happens to occur in. And the latter bit is obviously Rueschian with "group" and "society" levels of communication replaced with "pluripersonal" (not a term in English, but similar with Morris's "plurisituational").

> The question of presence and hierarchy of those **basic functions** which we observe in language - fixation upon the referent, code, addresser, addressee, their contact or, finally, upon the message itself - **must be applied also to the other semiotic systems**. In particular, a comparative analysis of structures determined by **a predominant fixation upon the message (artistic function** or, in other words, a parallel investigation of verbal, musical, pictorial, choreographic, theatrical, and filmic arts belongs to the most imperative and fruitfil duties of the semiotic science. (Jakobson 1971 [1967]: 661-662)

And indeed many tried to go about other semiotic systems via Jakobson's model, blissfully ignorant of a model of communication systems by Ruesch that already accommodated other semiotic systems. In a way this is also beautiful: a thorough model is first reduced to linguistic communication and this it is suggested that other systems should also be studied with this reduced model. It is also significant that *communication system* meant "social situation" in Ruesch and "language" in Jakobson. For one it was an "interaction system" for the other a "sign system".

> The antecedence of verbal signs in regard to all other deliberate semiotic activities is confirmed by studies of children's development. The "communicative symbolism" of chird's gestures after the rudiments of language have been mastered is noticeably distinct from the reflex movements of the speechless infant. In brief, **the subject matter of semiotic is the communication of any message whatsoever**, whereas the field of linguistics is confined to the communication of verbal messages. Hence, of the two sciences of man, the latter has a narrower scope, yet, on the other hand, **any human communication of nonverbal messages presupposes a circuit of verbal messages**, without a reverse implication. (Jakobson 1971 [1967]: 662)

Semiotics indeed deals with all types of messages, whether the sign-vehicles are objects, actions or words. Linguistics deals only with the latter - with words. This is perfectly valid. But what the hell does he mean by nonverbal communication presupposing "a circuit of verbal messages"? First of all, what is that - what is a circuit of verbal messages? And do glances, poses, pointing, facial expressions etc. really presuppose an exchange (it that is what he means) of verbal messages? Animals can communicate nonverbally, but because humans also have language they are somehow unable to do what animals do? What the hell, man.

> If the cycle of semiotic disciplines is the nearest one to encompass linguistics, the next, **wider concentric circle is the totality of communication disciplines**. When we say that language or any other sign system serves as a medium of communication, we must caution at the same time against any restrictive conception of communicative means and ends. (Jakobson 1971 [1967]: 662)

A glance into Jakobson's conception of language as the central piece among other means of communication. And it could be argued that his own not-so-restrictive conception of "communication system" not as an ends but a means is why his model of communication is impractical - it does not apply to actual communication but to means of communication, e.g. what kinds of metalingual functions the linguistic message can fulfill in relation to the other components. The *addressee*, for example, is exactly that - an addressee, someone to whom a message addressed - not an active *receiver* who has to perceive, evaluate and respond, as it does in Ruesch's model. And I have to correct myself - Ruesch's model *is* a model, but not a model of (verbal) communication (act) but a model of a communication system.

> In particular, it was often overlooked that besides the more palpable, interpersonal face of communication, its **intrapersonal aspect** is equally important. Thus, for instance, inner speech, keenly conceived by Peirce as an "internal dialogue", is a cardinal factor in the network of language and serves as **a connection with the self's past and future.** (Jakobson 1971 [1967]: 662-663)

I cannot find "internal dialogue" in Peirce (perhaps Jakobson is thinking of Võgatsky?). I did find that Peirce distinguishes internal will (self-control, inhibitory will) and internal sense (introspection) (CP 1.383), or in other terms internal volition and internal observation ((CP 1.386). It is also relevant that "internal operations of the mind" (as CP calls them 5.611) are only "mostly of the nature of language" (Peirce in Moxley 2004: 755). That is, the connection between the self's past and future involves all three varieties of interpretants.

> The natural task of linguistics was to bring forward **the primordial significance of the concept "communication"** for social sciences. In Sapir's formulation, "every cultural pattern and every single act of social behavior involves communication in either an explicit or an implicit sense". Far from being "a static structure", society appears as "a highly intricate network of partial or complete understandings between the members of organizational units of every degree of size and complexity", and it is being "creatively reaffirmed by particular acts of a communicative nature". While realizing that "language is the most explicit type of communicative behavior", Sapir saw both the significance of the other ways and systems of communication and their multifarious connections with verbal intercourse. (Jakobson 1971 [1967]: 663)

I don't know what the "primordial" significance of this concept could be, but in ancient Rome, the concept did have a significance for social life. Only, it "did not signify the general arts of human connection via symbols, nor did it suggest the hope for some kind of mutual recognition. Its sense was not in the least mentalistic: *communicatio* generally involved tangibles" (quoted from J. D. Peters' 1999. *Speaking into the air: A history of the idea of communication*). These "tangibles" included sharing (by giving or receiving), imparting (with something), building (a fortification), fortifying and strengthening, etc. Most interestingly, communication involved the rhetorical function of "making the audience appear to take part in the discussion". This may be why we sometimes call *informing* communication.

> All these levels of communication assign a fundamental role to language. First, both ontogenetically and phylogenetically, they imply the preexistence of language. Second, **all forms of communication mentioned are accompanied by some verbal and/or other semiotic performances.** Third, **if non-verbalized, all of them are verbalizable, i.e. translatable into verbal messages**. Here we do not dwell at length on the still controversial question of delimiting social anthropology and SOCIOLOGY and we treat both of them as two aspects of one and the same discipline. According to an epigrammatic formula, social anthropology is the science of man as a *talking* animal, and sociology is the science of man as a *writing* animal. (Jakobson 1971 [1967]: 663)

I don't get it at all. First of all, exchange of messages, exchange of utilities (goods and services) and exchange of women (or mates) are not "levels" - there is no scale, quantity or extent involved. These are *types* or *forms* of communication - exchange of messages, objects/services and people as objects/services. Okay, and all of them are accompanied by speech AND other semiotic performances - say, bodily behaviour (facial expressions and hand gestures). But what does he mean by "non-verbalizing" semiotic performances? Or is he implying that EVERYTHING nonverbal can be translated into verbal messages? In that case how would he approach microexpressions, (random) gesticulation, the 15 distinct eyelid positions, etc? To my knowledge these are not verbalizable, at least not in any sensible way. The distinction here between anthropology and sociology is weirder yet, I won't even dare addressing that. I'll just note that it originates from J. Goody and I. Watt's paper "The Consequences of Literacy".

> **Ritual usually combines speech and pantomimic components**, and, as noted by Leach, there occur in these ceremonial customs certain kinds of information which are never verbalized patently by the performers but are expressed only in action. This semiotic tradition is, however, always dependent, at least on a framing verbal pattern which passes between generations. (Jakobson 1971 [1967]: 664)

Seems true, but an example couldn't hurt.

> G. Tarde's influence upon Saussure's doctrine in such matters as **circuit, exchange, value, output/input**, producer/consumer is well-known. Many common topics, as, for instance, "dysamic synchrony", contradictions within the system, and its continual motion, undergo similar developments in both fields. (Jakobson 1971 [1967]: 665)

Gabriel Tarde is another author that I wish I had time to get into. He has even written one novel, *Underground Man* (English translation in 1905) that is available on archive.org.

> Three integrated sciences encompass each other and present three gradually increasing degrees of generality: 1) Study in communication of verbal messages = linguistics; 2) study in communication of any messages = semiotic (communication of verbal messages implied); 3) study in communication = social anthropology jointly with economics (communication of messages implied). (Jakobson 1971 [1967]: 666)

From this standpoint it seems even obvious that Ruesch is not a linguist or a semiotician, but a "communicationist".

> Since **verbal messages analyzed by linguists are linked with communication of nonverbal messages** or with exchange of utilities and mates, the linguistic research is to be supplemented by wider semiotic and anthropological investigation. As foreseen in Trubetzkoy's letter of 1926, **the integrated science of communication** is intended to show, according to Bright's formulation, "the systematic covariance of linguistic structure and social structure". (Jakobson 1971 [1967]: 669)

But is there an integrated science of communication? Wescott's biosocial *coenetics* seems closest to this aim, but his approach was never realized. There are also those who speak of communicationists (e.g. John Bulwer was a renaissance communicationist) and lately Richard Lanigan has proposed communicology, which seems to *inter alia* unite the communicational aspects of Ruesch, Jakobson and Lotman.

> Such significant questions as the inward aspect of speech, the so-called **strategies of mind** deployed by the interlocutors, require psychological exprimentation and elucidation. (Jakobson 1971 [1967]: 671)

This I think is what semiotics can do for the nonverbalism - provide an approach to the operations of the mind that are involved in comprehension of nonverbal behaviour, whether that of another or one's own, or the nonverbal communication between the former and the latter. Morris's behavioristic semiotic can provide for the semiotic link, but it too readily dismisses with mind and cognition. To make Morris more comprehensive, it is necessary to bring Mead and Peirce, into discussion and elaborate different aspects that are lacking in any of them taken individually. That woud be, of course, to avoid experimentation and elucidation and take the theoretical or speculative route instead, until later psychologists (as well as semioticians) can be brought to chime in.

> ...finally, the significance of language for **cognitive operations** as compared with the prelingual status. (Jakobson 1971 [1967]: 671)

"Prelingual" is one of the early synonyms for "nonverbal". Infants (*infantia*), deaf-and-dumb (no verbal input or output), Speechless (*der Sprachlose*) are all prelinguistic in that language hasn't been acquired yet. Nonlinguistic is another such synonym, but there is no time dimension (as in *pre*). Language and cognitive operations is reductionistic in a typically Jakobsonian manner. I we were to take Peirce seriously, we would proceed studying thought-processes starting with the perceptual fact (Firstness of experience) (e.g. CP 2.27)

> *Mutatis mutandis*, analogous psychological problems arise with respect to other forms of **semiotic communication** and to communication in general. (Jakobson 1971 [1967]: 671)

"There is no communication without a system of signs" (Cherry 1977 [1957]: 6). All communication is necessarily semiotic. Unless of course you are seriously consider viewing economic and kinship matters as message exchanges as communication, in which case you have to specify that explicitly sign-based (and mostly verbal) message-exchanges are explicitly "semiotic". As for the economic and kinship forms of communication, today we could probably include in this list of quasi-communicative forms also fiscal exchanges (over the internet and bank-links), municipal exchanges (local government and other political and democratic processes), judicial exchanges etc. Much of contemporary social life could be looked from this standpoint because a *global incorporation* approach to communication includes *everything* (or at least as much as possible - it is oriented towards the maximum). Wescott's minimal/maximal distinction of communication should be compared with this idea.

> One of the typical examples of the psychological preoccupation with performances and performers is the psychoanalytic endeavor to disclose the *privata privatissima* of language **by provoking teh verbalization of unverbalized, subliminal experiences, the exteriorization of inner speech**, and both theory and therapeutics my find a stimulation in Lacan's attempts to revise and reinterpret the correlation between *signans* and *signatum* in the mental and verbal experience of the patient. (Jakobson 1971 [1967]: 672)

The exterioriation of inner speech acconts for several forms of autocommunication. Googling "*privata privatissima*" got me this:

> Tolstoi's diarieus represent a similar mode of writing. He kept them from early on (1847), and ultimately developed several categories: those to be published, intimate ones that he shared with his wife, and the *privata privatissima* - for himself only.
> The prominent position of Tolstoi's own biography shows, in purely statistical terms, his sensitivity to his own self. (Pomorska 1992: 66)

From: *Pomorska, Krystyna 1992.* Jakobsonian Poetics and Slavic Narrative: From Pushkin to Solzhenitsyn. *Edited by Henryk Baran. Durham: Duke University Press.* A statement on par with both Fjodor Dostoyevsky and Sage Francis.

> Several essential properties notably separate verbal signs form all kinds of animal messages: the imaginative and creative power of language; its ability to handle abstractions and fictions and to deal with things and events remote in space and/or time, in contradistinction to the *hic et nunc* of animal signals; that structural hierarchy of linguistic constituents which was labeled "double articulation" in **D. Bubrix's penetrating essay of 1930 about the uniqueness and origin of human language**, namely, the dichotomy of merely distinctive (phonemic) and significative (grammatical) units and a further scission of the grammatical pattern into the word and sentence levels (coded units vs. coded matrices); the use of diremes, especially propositions; and, finally, the assemblage and reversibile hierarchy of diverse concurrent verbal functions and operations (**referential, conative, emotive, phatic, poetic, metalinguistic**). The number of distinct signals produced by an animal is quite restricted, so that **the entire corpus of the different messages is tantamount to their code**. (Jakobson 1971 [1967]: 673)

Too bad I can't check this reference: *Bubrix, D. V. 1930. Neskol'ko slow a potoke reči. K voprosu o proisxoždenii reči.* Bjuleten' Leningradskogo obščestva issledovatelej kul'tury finno-ugorskix narodnostej *5: 4-17.*. Could it be that he derived these functions from Bubrix's paper? And wouldn't the statement about code here amount to something like an animals *Umwelt* being its "code"? It is obvious that in cane of humans the metalingual function is necessary: the animals' code may be restructed, but human language is unrestricted and we have the liberty to improve it any way we find necessary - only with the sidenote that we have to be able to explain our own code to another to make innovations intelligible.

> "The adaptive nature of communication" in its multiform varieties, which has been outlined pithily by Wallace and Srb, involves two correlate genera - **self-adjustment to the environment and the adjusting of**

> **the environment to one's own needs**. Indeed, it becomes one of the "most exciting" biological problems and - again *mutatis mutandis* - it is also a vital concern of present-day linguistics. (Jakobson 1971 [1967]: 675)

I cannot deny, this line of thought is interesting, but generally lacking in our semiotics. Uexküll comes closest to this, with his analogy between the eye and the sun.

> Like any other social modeling system tending to maintain its dynamic equilibrium, language ostensively displays its self-regulating and self-steering properties. (Jakobson 1971 [1967]: 676)

Compare this to "logonomic systems" in Vannini (2007: 117).

> The spectacular discoveries of the last few years in MOLECULAR biology are presented by the explorers themselves in terms borrowed from linguistics and communication theory. The title of the book by G. and M. Beadle, *The Language of Life*, is not a mere figurative expression, and the extraordinary degree of analogy between the systems of genetic and verbal information fully justifies the guiding statement of the volume: "The deciphering of the DNA code has revealed our possession of a language much older than hieroglyphics, a language as old as life itself, a language that is the most living language of all." (Jakobson 1971 [1967]: 678)

The beginnings of modern biosemiotics?

> Hence, we may state that among all the information-carrying systems, the genetic code and the verbal code are the only ones based upon the use of **discrete components which, by themselves, are devoid of inherent meaning but serve to constitute the minimal senseful units**, i.e. entities endowed with their own, intrinsic meaning in the given code. (Jakobson 1971 [1967]: 679)

Something to add to the discrete/continuous distinction: discrete units are inherently devoid of signification, while continuous "texts" (such as pictures, sculptures, film, etc.) are "minimal units" in themselves and "inherently significant".

> Linguistics and cognate sciences deal chiefly with speech circuit and similar forms of intercommunication, i.e. with the alternate roles of the addresser and the addressee who gives either and overt or at least a silent reply to the interlocutor. (Jakobson 1971 [1967]: 680)

Another name for intercommunication is *heterocommunication*. They are opposed to intracommunication and autocommunication.

> If a representative of one type has to recite, sing, or play a work of a poet or composer of the same kinesthetic type, the performance appears to be reinforced by this affinity, bit if the author and performer belong to two totally opposite types, the reproduction undergoes inhibition (*Hemmungen*). It turned out that these three idiosyncratic types and their interrelations apply to all kinds of our **motor activities, such as the manner of bodily, manual, and facial movements, gait, handwriting and drawing, dancing, sport, and courtship**. The attractions and repulsions between different types act not only within a single motor sphere but also across the diverse spheres. (Jakobson 1971 [1967]: 682)

Jakobson has subsumed everything I would include in "nonverbal behaviour" under the title of "motor activity". Body motion is obviously the key to these notions.

> An even more resolute claim for the autonomous status of the science of life was expressed by the eminent Harvard biologist George Gaylord Simpson: "The physical sciences have rightly excluded teleology, the principle that the end determines the means, that **the result is retroactively connected to the cause by a factor of purpose**, or that usefulness is in any sense explanatory. But in biology it is not only legitimate but also necessory to ask and answer questions teleological in aspect concerning the function or usefulness to living organisms of everything that exists and that occurs in them". Simpson repeatedly insists that "the purposeful aspect of organisms is incontrovertible" and that the antiteleogolical reductionism "omits the *bios* from biology". (Jakobson 1971 [1967]: 685)

Yes, I sniggered at that name. And these same issues are relevant in cultural semiotics: e.g. is there purposiveness in cultural processes? Especially in relation with *Culture and Explosion*.

> Pittendrigh proposed the substitution of **"teleonomy" for "teleology** in order to make it clear that "the recognition and description of end-directedness" is freed from undesirable associations with the Aristotelian metaphysical dogma. (Jakobson 1971 [1967]: 685)

Wiki elaborates that teleology applies to agents that can model/imagine their future and teleonomy applies to goal-directedness of living organisms due to evolutionary characteristics.

> Monod describes the central nervous system as "the most evolved of teleonomic structures" and ventures to interpret the emergence of the superior, **specifically human system** as a sequel to the appearance of language which **changed the biosphere into "a new realm, the noosphere**, the domain of ideas and consciousness". (Jakobson 1971 [1967]: 686)

In relation with the semiosphere we are constantly reminded of Vernadsky and his biosphere with a note about the noosphere, but the name of Jacques Monod is rarely if ever mentioned. It turns out that Althusser critiqued Monod heavily (might be interesting to look up some day).

> The classification of aphasic impairments based on this analysis yields a patently coherent and symmetrical relational pattern, and when we confront this strictly linguistic framework with the anatomical data, it proves to coincide with the topography of the cerebral lesions responsible for the diverse impairments. The prospective development of such interdisciplinary, **"neurolinguistic" research** in aphasic and psychotic speech will undoubtedly open new vistas for a comprehensive study of the brain and its functions as well as for the science of language and other semiotic systems. (Jakobson 1971 [1967]: 688)

Apparently "neurolinguistics" has proven itself as a science, despite the term being hijacked by the numbskulls who created neurolinguistic programming (NLP).

> A further progress of comparative inquiry into aphasia, on the one hand, and into agraphia and alexia, on the other, must throw new light on the interrelation between spoken and written language, their ties and divergences, while general semiotic will benefit from a parallel research in language disorders and other forms of **"asemasia"** such as **amusia** or disturbances of gestual [sic] systems. (Jakobson 1971 [1967]: 688)

More jargon baggage. Searching these terms, it turns out that Sebeok has yet again been the one who keeps reiterating these terms. Add to these: *asymbolia*.

> Many more examples of new, common, theoretical and methodological problems could be named, as, for example, the concepts of **symmetry and antisymmetry** which aquire a still more important position in linguistics and in natural sciences, as well as questions of "temporal" or "morphic" determinism and of reversible fluctuations or irreversible changes. Several essential points common to sciences of communication and THERMODYNAMICS, in particular the "equivalence of negentropy and information", open new prospects. (Jakobson 1971 [1967]: 690)

More and more this article seems like a possible inspiration for Lotman's article on the semiosphere.

> Actually, the *information* obtained from the outer world by the physicist consists merely of one-way "indexes", and in their interpretation he imposes upon the experience his own code of "symbols", an additional "work of imagination" (in Brillouin's parlance), whereas the code of verbal symbols actually exists and functions within any speech community as an indispensable and efficient tool in the reversible process of *intercommunication*. Consequently, the realistic investigator, a factual or virtual participant in such an exchange of communication symbols, **merely translates them into a code of metalinguistic symbols** and, hence, is enabled to achieve a higher verisimilitude in the interpretation of the phenomena observed. (Jakobson 1971 [1967]: 690)

I am soon about to write about the work of imagination upon interpreting bodily behaviours and experiences. The latter bit about "metalinguistic symbols" once again reifies Jakobsons linguocentrism - what is investigated is lingual and involves symbols, so the investigator "translates" them into symbols about symbols - a metalingual code. In nonverbal terms this is quite different, because what is investigated is not a priori symbolic, although the report made by external meta-channel observer is symbolic. Note also that the beginning of this quote is exactly the point I wish to make when I substitute "body language" with "body code".

Jakobson, Roman 1971 [1968]. Language in Relation to Other Communication Systems. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 697-708.

> When envisaging the roles of the participants in the speech event, we have to discern the several essential varieties of their interconnection, namely, the fundamental form of this relationship, the alternation of the encoding and decoding activities in the interloctutors, and the cardinal difference between such a dialogue and a monologue. A question to be studied is the increase in **the "radius of communication",** e.g., the multipersonal exchange of replies and rejoiners or the extended audience of a monologue which may even be addressed "to whom it may concern". (Jakobson 1971 [1968]: 697)

So while Ruesch gives us kind of "arbitrary" levels of communication (intrapersonal, interpersonal, group and society), Jakobson takes a gradation-approach and views in as if "on the same level" but with a differing "radius".

> On the other hand, it becomes ever clearer for psychological, neurological, and above all, linguistic research that language is a vehicle not only for interpersonal, but also for **intrapersonal communication**. (Jakobson 1971 [1968]: 697)

And of course even autocommunication is mainly linguistic in Jakobsons view.

> Among many problems seen by Charles Sanders Peirce with a much greater sagacity than by his contemporaries were the substance and pertinence of the inner dialogues between the silent sayer and "**that very same man as he will be a second after**" The verbal intercourse which bridges the spatial discontinuity of its participants is supplemented by the temporal aspect of verbal communication which insures the continuity of one's past, present, and future. (Jakobson 1971 [1968]: 698)

This originates from CP 3.433 where Peirce discusses how "the deliverer makes signals to the receiver."

> If among messages used in human communication the verbal ones play a dominant role, **still we have to take into account also all further kinds of messages employed in human society** and to investigate their

> structural and functional particularities without forgetting, however, that **language is for all humanity the primary means of communication** and that this hierarchy of communicative devices is necessarily reflected as well in all other, **secondary types of human messages and makes them in various ways dependent upon language**, namely, on its antecedent acquisition and on the human usage of patent or latent verbal performances to accompany or interpret any other messages. (Jakobson 1971 [1968]: 698)

The law of heterogeneous summation. "Other systems of signs than language should definitely be considered, but I'm not going to do that." And I wouldn't be surprised if this statement about language as the primary system and other systems as secondary and dependent on language may very well be one of the sources for our "secondary modeling systems" approach. That is, while originally, it seems, "secondary types" were essentially nonverbal - but in Jakobson, even nonverbal is dependent on language - then Lotman et al. might have read this as language and systems that are explicitly language-based (verbal art, poetry, prose, myths).

> Semiotic, as an inquiry into the communication of all kinds of messages, is the nearest concentric circle that encompasses linguistics, whose research field is confined to the communication of verbal messages, and the next, wider concentric circle is **an integrated science of communication which embraces social anthropology, sociology, and economics**. Again and again one may quote Sapir's still opportune reminder that "every cultural pattern and every single act of social behavior involves communication in either an explicit or implicit sense". (Jakobson 1971 [1968]: 698)

Such an integrated science of communication never arose, though. Mainly because including exchange of anything in a pan-communicational framework is untenable. Social anthropology, sociology and economics (to a degree) do deal with communication, but as a subsidiary interest (e.g. marketing). Sapirs statement is surely true, as general as it is, but it also suggests a "global incorporation" concept of communication. One can only doubt if absolutely *every* cultural pattern involves communication (depending, once again, what you mean by culture and how you define a pattern).

> ...whatever level of communication we are treating, each of them implies some exchange of messages and thus cannot be isolated from the semiotic level, which in its turn assigns **the prime role to language**. (Jakobson 1971 [1968]: 699)

Actually, a good case could be made for the individual level being different from other levels on the basis that we do not need to verbalize to communicate with ourselves. That is, physiological autocommunication occurs without language.

> Here attention will be focused upon the need for classification of sign systems and corresponding types of messages, praticularly with regard to language and verbal messages. Without efforts toward such a typology neither the communication of messages, nor even human communication in general can undergo a thorough scientific treatment. (Jakobson 1971 [1968]: 699)

The title of this paper got me wondering if Jakobson is not mistaken in his phrasing. Language is not a communication system. Language is a *sign* system *for* communication. And curiously, the study of human communication did indeed proceed without a classification of sign systems and corresponding types of messages. In the end, I think, there are too many systems to count them all (the case is similar with "memory systems" of the brain, of which there seems to be a virtually endless list). Also, our *Sign Systems Studies* hasn't attempted such a typology, although it seems a suitable candidate for such work.

> Besides the diverse types of *semiosis* (= variable relationship between signans and signatum), the nature of the signans itself is of great importance for the structure of messages and their typology. All five external senses carry semiotic functions in human society. Among innumerable examples one may

> cite **handshakes, pats on the back, and kisses for touch**, perfumes and incense for smell, the selection, succession, and grading of courses and drinks for taste. Although a systematic inquiry into the semiotic aspects of these senses in diverse cultures would be full of interest and of curious discoveries, it is evident that the most socialized, abundant, and pertinent sign systems in human society are based on sight and hearing. (Jakobson 1971 [1968]: 701)

The "channel approach" to communication was prevalent in the 1960s, but I don't think we can produce any good typology based on sensory modalities.

> The prevalence of icons among purely spatial, visual signs and **the predominance of symbols among purely temporal, auditory signs** permit us to interconnect several criteria relevant in the classification of sign patterns and further their semiotic analysis and psychological interpretation. (Jakobson 1971 [1968]: 701)

This predominance is biased, because Jakobson considers speech, but not strepitus or ever general noise and sounds that have no symbolic meaning.

> The two particularly elaborate systems of purely auditory and temporal signs, **spoken language and music**, presen a **strictly discontinuous**, as physicists would say, granual structure. They are composed of ultimate discrete elements, a principle alien to spatial semiotic systems. These ultimate elements and their combinations and rules of patterning are special, ad hoc shaped devices. (Jakobson 1971 [1968]: 701)

Discrete/continuous seems to be a relational category as well. Speech is continuous in Martin Joos's paper; music is often considered continuous and mainly, I think, because "ultimate discrete elements" in music depend on your perspective. Ultimately, I think, it would be best to trust Susanne K. Langer with this distinction - hers is also seemingly closer to Lotmans, but then again I'm not sure anymore.

> According to the way of their production signs are to be divided into directly **organic and instrumental**. Among visual signs, **gestures are directly produced by bodily organs**, while painting and sculpture imply a **use of instruments**. Among auditory signs, speech and vocal music belong to the former type and instrumental music to the latter one. It is important to distinguish between instrumental production of signs and mere instrumental reproduction of organic signs. (Jakobson 1971 [1968]: 701)

Oh wow. That is a very literal interpretation of Ruesch's "instrumental actions". In Ruesch these rather seem to signify bodily actions undertaken with a goal-directedness and here the action itself serves as an instrument (e.g. raising a glass of water to the mouth, adjusting glasses, etc.), while what Jakobson has in mind here was treated at length by Edward T. Hall as "extensions" - a topic with which he influenced Marshall McLuhan and his famous approach to communication media. *The Gutenberg Galaxy* was first published in 1962, but Jakobson doesn't bother to reference him.

> A sign requires an interpreter. The prespicious type of semiotic communication involves two separate interpreters, the addresser of a message and its addressee. However, as mentioned above, inner speech condenses the addresser and addressee into one person, and the elliptic forms of intrapersonal communication are far from being confined to verbal signs alone. **The mnemonic knot on a handkerchief made by Russians to remind themselves to accomplish an urgent matter is a typical example of an inner communication between the earlier and later self**. (Jakobson 1971 [1968]: 702)

Oh wow. I vaguely remember Juri Lotman having a similar example, but I most definitely have not made a quote of it, so I don't know where.

> The need for their interpretation as something that serves to infer the existence of something else (*aliquid stat pro aliquo*) makes the unwitting indexes into a variety of signs, but we must consistently take into account the decisive difference between *communication* which implies a real or alleged addresser and *information* whose source cannot be viewed as an addresser by the interpreter of the indications obtained. (Jakobson 1971 [1968]: 703)

Actually making some good sense. I don't know what preceded this, but it is followed by Burgoon & Saine's (1978) distinction of behavior, information and communication.

> In previous studies of the present author an attempt was made to delineate the two fundamental factors which operate on any level of language. The first of these factors, *selection*, "is produced on the base of equivalence, similarity and dissimilarity, synonymity and antonymity", while the second, *combination*, the buildup of any chain, "is based on contiguity". When pursuing the role of these two factors in poetic language, it becomes clear that "the poetic function projects the principle of equivalence from the axis of selection onto the axis of combination. Equivalence is promoted to the constitutive device of the sequence". (Jakobson 1971 [1968]: 704)

I wonder if anyone has ever compared these to James Mills' "contiguity law" and John Stuart Mills' "similarity law".

> Bet elsewhere in poetry and in the bulk of representational visual art the **introversive semiosis**, always playing a cardinal role, coexists and coacts nonetheless with an **extroversive semiosis**, whereas the referential component is either absent or minimal in musical messages, even in so-called **program music**. What has been said here about the absence or scantiness of the referential, conceptial component does not discard the emotive connotation carride by music or by glossolalia and nonrepresentational visual art. Sapir's question remains opportune: "Does not the very potency of music reside in its precision and delicacy of expression of a range of mental life that is otherwise most difficult, most elusive of expression?" (Jakobson 1971 [1968]: 705)

Ah, nuts. Montana made introversive semiosis sound like it had something to do with autocommunication. These terms are now in the territory of music semiology: introversive musical signs have a text (they are "programmed" in program music sense) and extroversive musical signs don't.

> The study of communication must distinguish between homogeneous messages which use a single semiotic system and syncretic messages based on a combination or merger of different sign patterns. We observe specific habitual types of such combinations. Anthropology is faced with the task of comparative inquiry into traditional syncretisms and their spread in the ethnic cultures of the entire world. Apparently, we hardly find primitive cultures without poetry, but it seems that some of these cultures have no spoken but only sung verse; and, on the other hand, vocal music seems to be more widespread than instrumental music. Thus syncretism of poetry and music is perhaps primordial as compared to poetry independent of music and to music independent of poetry. **Bodily visual signs display a propensity toward a combination with auditory sign sytems: manual gestures and facial movements function as signs supplementary to verbal utterances or as their substitutes**, whereas movements involving the legs and the bulk of the body seem to be prevalently and in some ethnic cultures exclusively tied to instrumental music. Modern culture developes the most complex syncretic spectacles, such as musicals and in particular cinematic musicals, making joint use of several auditory and visual semiotic media. (Jakobson 1971 [1968]: 705)

Damn, another disappointment. Juri Lotman made "syncretic messages" out to seem something like a complementarity between the verbal and the visual, so I though maybe I can use it for elaborating *concursivity*. But nah, syncretic messages are merely complementary.

> The uniqueness of natural language among all other semiotic systems is manifest in its fundamentals. The properly generic meanings of verbal signs become particularized and individualized under the pressure of changeable **contexts or of nonverbalized but verbalizable situations**. (Jakobson 1971 [1968]: 707)

Beating a dead horse and another iteration of that weird "nonverbalized but verbalizable" context, the logic of which still eludes me.

Jakobson, Roman 1985 [1974]. A Glance at the Development of Semiotics. In: *Rudy, Stephen (ed.)*, *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 199-218.

> ...semiotics is called upon to study **the diverse systems of signs** and to bring out the problems which result from a methodical comparison of these voried systems, that is to say, the general problem of the SIGN: sign as a generic notion with respect to the particular classes of signs. (Jakobson 1985 [1974]: 199)

And the diversity is indeed great, because the notion of a "sign system" can be stretched to such a degree that any text will appear as a system of signs. That is, every text creates its own unique code, which will reveal itself in the reading of the text. Concursive codes a good example, because they bring to focus the variety of ways that one can think about and describe bodily behaviour. Every author in this sense has a unique concursive system of signs.

> Around the end of the seventeenth century, John Locke's famous essay, in its final chapter on the tripartite division of the sciences, promoted this complex problem to the level of the last of the "three great provinces of the intellectual world" and proposed to call it "*σημειωτική* or the 'Doctrine of signs', the most usual whereof being words", given that
>
> > **to communicate our thoughts for our own use, signs of our ideas are also necessary**. Those which men have found most convenient, and therefore generally make use of, are articulate sounds.

It is to words, conceived of as "the great instruments of cognition", to their use and to their relation to ideas that Locke devoted the third book of his *Essay Concerning Humane Understanding* (1694). (Jakobson 1985 [1974]: 199)

I wish I could verify this source, but I can only find books I and II of Locke's *Essay*. There may come a time when I will actually get to read it (as well as re-read *Leviathan*), but that time is not now.

> The book [*Neues Organon*] studies the difference in the use of natural and arbitrary signs (paragraphs 47 and 48); the natural signs of accets (*natürliche Zeichen von Affekten*) are those that first attract attention (paragraph 19). Lambert takes into account the significant role played by gestures, for example, "in order to enlighten the concept, which is dark in the soul [mind], or at least to give an indication of it to ourselves and to others", and he foresees the semiotic scope of *simulacra* (which reappear after a century in Peirce's list under the label of *icons* or *likenesses*). Lambert raises the question of signs whose internal structure is founded upon similarity relationships (*Ähnlichkeit*) and, in interpreting signs of a metaphorical order, he evokes the effects of synesthesia (paragraph 18). Despite the summary character of his remarks on nonverbal communication, neither music, nor coreagraphy, nor the blazon, nor the emblem, nor ceremanies espace the researcher's eye. The transformations of the signs (*Verwandlungen*) and the rules for their combination (*Verbindungskunst der Zeichen*) are placed on the agenda for further study. (Jakobson 1985 [1974]: 201)

This is just good to know.

> …Bolzano's semiotic thoughts bring to the surface the difference between the meaning (*Bedeuting*) of a sign as such and the significance (*Sinn*) that this sign acquires in the context of the present circumstance, then the difference between the sign (1) produced by the addresser (*Urheber*) and (2) **perceived by the addressee who, himself, oscillates between understanding and misunderstanding** (*Verstehen und Missverstehen*). The author makes a distinction between the thoughts and expressed interpretation of the sign (*gedachte und sprachliche Auslegung*)… (Jakobson 1985 [1974]: 203)

Bolzano sounds like a thorough guy. The second case seems to be that of informational semiosis, e.g. adresser-less signs, which indeed are teetering on the edge of understanding and misunderstanding (perhaps even because there is no addresser to give metacommunicative instructions or otherwise supplement the signification, e.g. metalingual messages).

> …to this classification he [Bolzano] adds lucid footnotes on the important distinction to be made between signs (*Zeichen*) and indices (*Kennzeichen*) which are **devoid of an addresser**, and finally on another pressing theme, the question of the relationship between interpersonal (*an Andere*) and internal (*Sprechen mit sich selbst*) communication. (Jakobson 1985 [1974]: 203)

Sprehen mit sich selbst is literally "talking to yourself". Another early note on autocommunication.

> Thus the *interpreter* and the *interpretant* designations have given rise to an unfortunate confusion, in spite of the distinction Peirce makes between the term *interpreter*, which designates the receiver and decoder of a message, and *interpretant*, that is, **the key which th receiver uses to understand the message he receives**. According to popularizers, the sole role attributed to the *interpretant* in Peirce's doctrine consistsin clarifying each sign by the mediating context, while in fact the brave "pioneer" of semiotics asks rather "to distinguish, in the first place, the Immediate Interpretant, which is **the interpretant as it is revealed in the right understanding of the sign itself**, and is ordinarily called the *meaning* of the sign" (IV.536). In other words, it is "all that is explicit in the signs itself, apart from its context and circumstances of utterance" (V.473). (Jakobson 1985 [1974]: 206)

"The key which the receiver uses to understand the message he receives" is *metacommunicative cue* or *instruction* in Ruesch's parlance. There is a marked difference, of course: the interpretant is inherent is the *sign-process* but the MC cue is inherent in the *message*. This can certainly be overcome, but I'm afraid that uniting such grand and fruitful thinkers as Peirce and Ruesch would not only be explosive with innovations (that most will probably not understand) but also take a lot of time and effort. At the moment I'll just note that there is explosive potential for a semiotic theory of communication in combining these two.

> Peirce casts light upon the ability of every sign to be translated into an infinite series of other signs which, in some regards, are always mutually equivalent (II.293). (Jakobson 1985 [1974]: 206)

So does Dostoyevsky: "I exercise myself in reflection, and consequently with me every primary cause at once draws after itself another still more primary, and so on to infinity." (*Notes From the Underground*, 1992: 12) I'm quite sure that countless many have remarked on this quality in human thought life. Peirce's uniqueness is in viewing thoughts as thought-signs; and consequently, Jakobson brought along his interest in translation. In Peirce we can actually find more explicit discussions of actual translations, e.g. his neologism *transuasion*, but understanding that would necessitate understanding Peirce's categories better than just knowing about icon, index and symbol.

> Saussure underlines the fact that **language is far from being the only system of signs**. There ane many others: writing, visual nautical signals, military trumpet signals, gestures of politeness, ceremonies, sets of rites; in the eyes of Saussure, "Customs have a semiological character". (Jakobson 1985 [1974]: 209)

More lip service to the nonverbal.

> According to the thesis Saussure maintained from the time of his preparation in 1894 of an unfinished study on William Dwight Whitney, "language is nothing more than one *particular case* of the Theory of Signs", and
>
> > this will be the major reaction of the study of language in the theory of signs, this will be the ever new horizon which it will have opened - to have tauht and revealed to the theory of signs *a whole other and new side of the sign*, that is to say that the sign does not begin to be really known until we have seen that it is not only a transmissible thing but by its very nature **a thing *destined to be transmitted***.

(Therefore, in Peirce's terms, the sign demands the participation of an "interpreter".) (Jakobson 1985 [1974]: 209-210)

This is where autocommunication can chime in. For what differentiates plain old semiosis from autocommunication is exactly the quality of being destined to be "transmitted" - even if the sender itself is the receiver, there is an intent to send it. Say, I wrote a letter to myself and I might not know which personality or hand to give it, but I nevertheless wrote it *to* myself.

> Those who consider the system of language signs as the only set worthy of being the object of the science of signs engage in circular reasoning (*petitio principii*). The egocentrism of linguists who insist on excluding from the sphere of semiotics signs which are organized in a different manner than those of language, in fact reduces semiotics to a simple synonym for linguistics. (Jakobson 1985 [1974]: 213)

Yeah, its much better to pay lip service to other semiotic systems and implicitly reduce beautifully heterogeneous theoretical models (like those of Peirce and Ruesch) to linguistic precepts.

> The relative complexity of signs such as a syntactic period, a monologue or an interlocution, does not change the fact that in **any phenomenon of language everything is a sign**. The distinctive features or the whole of a discourse, the linguistic entities, in spite of the structural differences in function and in breadth, all are subject to one common science, the science of signs. (Jakobson 1985 [1974]: 213)

If you take language to be a sign-system then yes, anything about language is a sign. But you could equally well go the bio- or neurosemiotic route and claim that since neuroanatomy is signal-based then everything any organism ever does is also a sign. Pansemiotics?

> In addition, the confrontation of language with "**secondary modeling structures**" and with mythology particularly points to a rich harvest and calls upon able minds to undertake an analogous type of work which attempts to embrace **the semiotics of culture**. (Jakobson 1985 [1974]: 213-214)

Jakobson's tribute to the *Theses* of the previous year.

> In semiotic research touching upon the question of language, one will have to guard against **the imprudent application of thespecial characteristics of language to other semiotic systems.** At the same time, one must avoid denying to semiotics the study of systems of signs which have little resemblance to language and following this ostracizing activity to the point of revealing a presumably "non-semiotic" layer in language itself. (Jakobson 1985 [1974]: 214)

This is probably a hint to TMS about their study of systems of signs other than language. It is also an odd note of prescription on the imprudence of applying linguistics on other semiotic systems, seeing as he suggested that his communication model (of the verbal communication act) should be applied to other communication systems as well (such as animal communication), despite the fact that it was linguistic to the core. (At this point I DARE anyone to come up with nonverbal equivalents to Jakobson's functions.)

> To speak of **the "grammar" of an art** is not to employ a useless metaphor: the point is that all art implies **an organization of polar and significant categories that are based on the opposition of marked and unmarked terms**. All art is linked to a set of artistic conventions. Some are general, for example, let us say that we may take the number of coordinates which serve as a basis for plastic arts and create a consequential distinction between a painting and a piece of statuary. Other conventions, influential ones or even mandatory ones for the artist and for the immediate receivers of his work, are imposed by the style of the nation and of the time. The originality of the work finds itself restricted by **the artistic code** which dominates during a given epoch and in a given society. The artist's revolt, no less than his faithfulness to certain required rules, is conceived of by contemporaries with respect to the code that the innovator wants to shatter. (Jakobson 1985 [1974]: 214)

Something for the semiotics of art (I'm going to piece these kinds of discussions together, in the end, to make out the contours of the semiotics of art). I recall that Juri Lotman explicated the marked and unmarked categories in his *Semiotics of Cinema* (or *Filmisemiootika*).

> The attempted confrontation between arts and language may fail if this comparative study relates to ordinary language and not directly to verbal art, which is **a transformed system of the former**. (Jakobson 1985 [1974]: 214)

Notice that verbal art is a *transformation* of language, not a *derivative* of language.

> In the musical art the correspondence of elements that are recognized, in a given convention, as mutually equivalent or in opposition to each other, constitute the principal, if not the only, semiotic value - "**intramusical embodied meaning**", according to the discription by the musicologist Leonard Meyer:
>
> > Within the context of a particular musical style one tone or group of tones indicates - leads the practiced listener to expect - that another tone or group of tones will be forthcoming at some more or less specified point in the musical continuum.

The referral to what follows is felt by composers as the essence of the musical sign. In the eyes of Arnold Schönberg, "to compose is to cast a glance upon the theme's future". (Jakobson 1985 [1974]: 216)

It seems that "intramusical embodied meaning" is a synonym for the earlier "introversive semiosis". Note also that the compositon of music is here also oriented to the future.

Jakobson, Roman 1985 [1975]. A Few Remarks on Peirce, Pathfinder in the Science of Language. In: *Rudy, Stephen (ed.), Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 248-253.

> When pondering a statement by Peirce, one is constantly surprised. What are the roots of his thought? When another's opinion is quoted and reinterpreted by Peirce, **it becomes quite original and innovative**. And even when Peirce cites himself, he foten creates a new idea and he never ceases to strike his reader. (Jakobson 1985 [1975]: 248)

This is very true. There is great semantic potential in Peirce's writings. It may be so because he rarely seemed write of anything particular. He was a quite general thinker and it is possible to apply his way of thinking on a lot of phenomena.

> I used to say he was so great that no university found a place for him. There was, however, one dramatic exception - the few semesters of Lectureship in Logic at Johns Hopkins - and I am happy to be able to speak on Peirce at the University where he spent five years. (Jakobson 1985 [1975]: 248)

Nice, he corrected this statement. I commented earlier that he was a bit mistaken.

> A dual relative term, such as "lover" is a common name signifying a pairt of objects. Every relative has also a *converse* produced by revelsing theorder of the members of the pair. Thus, the converse of "lover" is "loved".

It is to the same question of duality, which still preoccupies linguists and semioticians, that Peirce returned in 1899 in discussing with William James the dyadic category of action: "This has **two aspects, the Active and the Passive**, whic hare not merely opposite aspects, but make relative contrasts between different influences of this Category as More Active and More Passive" (8.315). (Jakobson 1985 [1975]: 248)

James was, of course, a notorious Active-ist in this sense. Even his conception of the "self" was active: he spoke of "selfing", because the self is a *do*ing not a *be*ing (Bayley 1976: 154).

> For Peirce, "natural classification takes place by dichotomies" (1.438) and "there is an element of twoness in every set" (1.446). "A *dyad* consists of two *subjects* brought into oneness" (1.326), and Peirce defines the present inquiry as "a study of dyads in the necessary forms of signs" (1.444). He sees language in its formal, grammatical structure as a system of "relational dyads". The essential dyadic relation for Peirce is in opposition; he insisted on "the manifest truth that existence lies in opposition" and declares that "a thing without oppositions *ipso facto* does not exist". According to Peirce, the primary task is to master "the conception of being through opposition" (1.457). (Jakobson 1985 [1975]: 251)

I still think Peirce's inclination towards oppositions should be reviewed in relation with Darwin's principle of antithesis. Perhaps they had a common progenitor or maybe Peirce even got it from reading Darwin (he *did* read Darwin).

> This model remains valid in its dynamic perspective as well. According to fragments of his *Minute Logic*, sketched in 1902 but never completed, "**To say that the future does not influence the present is untenable doctrine**" (2.86). (Jakobson 1985 [1975]: 252)

2.86 isn't available in my version of the *Collected Papers*, but at the moment it seems that this may be a key to uniting "futuristic" socio-fantasy with *Culture and Explosion* in a creative way.

> Thus the mode of being of the symbol is different from that of the icon and from that of the index. **An icon has such being as belongs to PAST experience. An index has the being of PRESENT experience. The being of a symbol consists in the real fact that** something will be experienced if certain conditions be satisfied [4.447]. - **It is a potentiality; and its mode of being is *esse in futuro*. The FUTURE is potential not actual** [2.148]. - The value of an icon consists in its exhibiting the features of a state of things regarded as if it were purely imaginary. The value of an index is that it assures us of positive fact. The value of a symbol is that it serves to make thought and conduct rational and enables us to predict the future [4.448]. (Jakobson 1985 [1975]: 253)

This makes so much sense. For an icon to resemble something one has to know beforehand what it resembles - past experience is necessary. An index can point to or be in the here and now. And symbol, being general, is oriented towards a future, the "law" or "rule" it pertains to is established and further maintained.

Jakobson, Roman 1971 [1954]. Two Aspects of Language and Two Types of Aphasic Disturbances. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 239-696.

> To study adequately any breakdown in communications we must first understand the nature and structure of the particular mode of communication that has ceased to function. (Jakobson 1971 [1954]: 239)

Do we understand nonverbal communication well enough to associate it with specific neurological disorders (e.g. Nonverbal Learning Disorder)?

> The application of purely linguistic criteria to the interpretation and classification of aphasic facts can substantially contribute to the science of language and language disturbances, rpvodided that linguists remain as careful and cautious when dealing with psychological and neurological data as they have been in their traditional field. First of all, they should be familiar with the technical terms and devices of the medical disciplines dealing with aphasia; then, they must submit the clinical case reports to thorough linguistic analysis; and, further, they should themselves **work with aphasic patients in order to approach the cases directly and not only through a reinterpretation of prepared records** which have been quite differently conceived and elaborated. (Jakobson 1971 [1954]: 240)

I can only hope that one fine day I'll surpass my own phase of reinterpretation of various theories and literary works and approach actual bodies in actual movement.

> Speech implies a *selection* of certain linguistic entities and their *combination* into linguistic units of a higher degree of complexitp At the lexical level this is readily apparent: the speaker selects words and combines them into sentences according to the syntactic system of the language he is using; sentences in their turn are combined into utterances. But the speaker is by no means a completely free agent in his choice of words: his selection (except for the rare case of actual neology) must be made from **the lexical storehouse** whcih he and his addressee possess in common. The communication engineer most properly approaches the essence of the speec hevent when he assumes that in the optimal exchange of information the speaker and the listener have at their disposal more or less the same **"filing cabinet of *prefabricated* representations"**: the addresseer of a verbal message selects one of these "preconceived possibilities" and the addressee is supposed to make an identical choice from the same assembly of "possibilities already foreseen and provided for". Thus the efficiency of a speech event demands the use of a common *code* by its participants. (Jakobson 1971 [1954]: 241)

Compare this to the "repertory" of sign-behavior in Morris.

> Even when other combinations of phonemes are theoretically possible, **the speaker, as a rule, is only a word-user, not a word-coiner**. When faced with individual words, we expect them to be coded units. In order to grasp the word *nylon* one must know the meaning assigned to this vocable in the lexical code of modern English. (Jakobson 1971 [1954]: 242)

True.

> The sentence "it rains" cannot be produced unless the utterer sees that it is actually raining. The deeper the utterance is embedded in the verbal or non-verbalized context, the higher are the chances of its successful performance by the class of patients. (Jakobson 1971 [1954]: 245)

It is beginning to seem that "non-verbalized" is Jakobsons circumlocution for "extra-linguistic".

> One of the important contributions of symbolic logic to the science of language is its emphasis on the distinction between *object language* and *metalanguage*. As Carnap states, "**in order to speak *about* any *object language*, we need a *metalanguage*.**" On these two different levels of language the same

> linguistic stock may be used; thus we may speak in English (as metalanguage) about English (as object language) and interpret English words and sentences by means of English synonyms, circumlocutions and paraphrases. Obviously such operations, labeled *metalinguistic* by the logicians, are not their invention: far from being confined to the sphere of science, they prove to be **an integral part of our customary linguistic activities**. The participants in a dialogue often check whether they are using the same code. "Do you follow me? Do you see what I mean?" the speaker asks, or the listener himself breaks in with "What do you mean?" Then, by replacing the questionable sign with another sign from the same linguistic code, or with a whole group of code signs, the sender of the message seeks to make it more accessible to the decoder. (Jakobson 1971 [1954]: 247-248)

An elaboration of the metalinguistic function. He seems to have widened Carnap's contention to everyday speech.

> This contexture-deficient aphasia, which could be termed *contiguity disorder*, diminishes the extent and variety of sentences. The syntactical rules organizing words into higher units are lost; this loss, called ***agrammatism***, causes the degeneration of the sentence into a mere "word heap", to use Jackson's image. Word order becames chaotic; the ties of grammatical coordination and subordination, whether concord or government, are dissolved. As might be expected, words endowed with purely grammatical functions, like conjunctions, prepositions, pronouns, and articles, disappear first, giving rise to the so-called "telegraphic style", whereas in the case of similarity disorder they are the most resistent. (Jakobson 1971 [1954]: 251)

Sounds like a name for Kevin's speech in The Office (US TV show): "Why waste time say lot word when few word do trick?"

> In verbal art the interaction of these two elements is especially pronounced. Rich material for the study of this relationship is to be found in verse patterns which require a compulsory *parallelism* between adjacent lines, for example in Biblical poetry or in the Finnic and, to some extent, the Russian oral traditions. This provides an objective criterion of what in the given speech community acts as a correspondence. Since on **any verbal level - morphemic, lexical, syntactic, and phraseological** - either of these two relations (similarity and contiguity) can appear - and each in either of two aspects, an impressive range of possible configurations is created. Either of the two gravitational polse may prevail. In Russian lyrical songs, for example, metaphoric constructions predominate, while in the heroic epic the metonymic way is preponderant. (Jakobson 1971 [1954]: 255)

In TMS's *Theses*, the order is similar, but goes beyond the phraseological level: (1) phoneme level [missing here]; (2) level of phoneme groups (syllables) [morphemic?]; (3) word level [lexical]; (4) syntactict-semantic structure of the sentence [phraseological]; (5) major semantic blocks [missing]; (6) general intention of the text [definitely missing].

> In the scene of Anna Karenina's suicide Tolstoj's artistic attention is focused on the heroine's handbag; and in *War and Peace* the synecdoches "hair on the upper lip" and "bare shoulders" are used by the same writer **to stand for the female character** to whom these features belong. (Jakobson 1971 [1954]: 255-256)

Zamjatin performs something similar. E-330 is designated or hinted at via her eyebrows. Actually, most other characters in that novel are "marked" with some feature of their bodily appearance, e.g. O-90s wrists, etc.

> A competition between both devices, metonymic and metaphoric, is manifest in any symbolic process, be it **intrapersonal** or social. Thus in an inquiry into **the structure of dreams**, the decisive question is whether the symbols and the temporal sequences used are based on contiguity (Freud's metonymic "displacement" and synechdochic "condensation") or on similarity (Freud's "identification and symbolism"). (Jakobson 1971 [1954]: 258)

Dreams are here an example of intrapersonal symbolic processes.

4.11.2 The Text within the Text (2013-11-20 11:37)

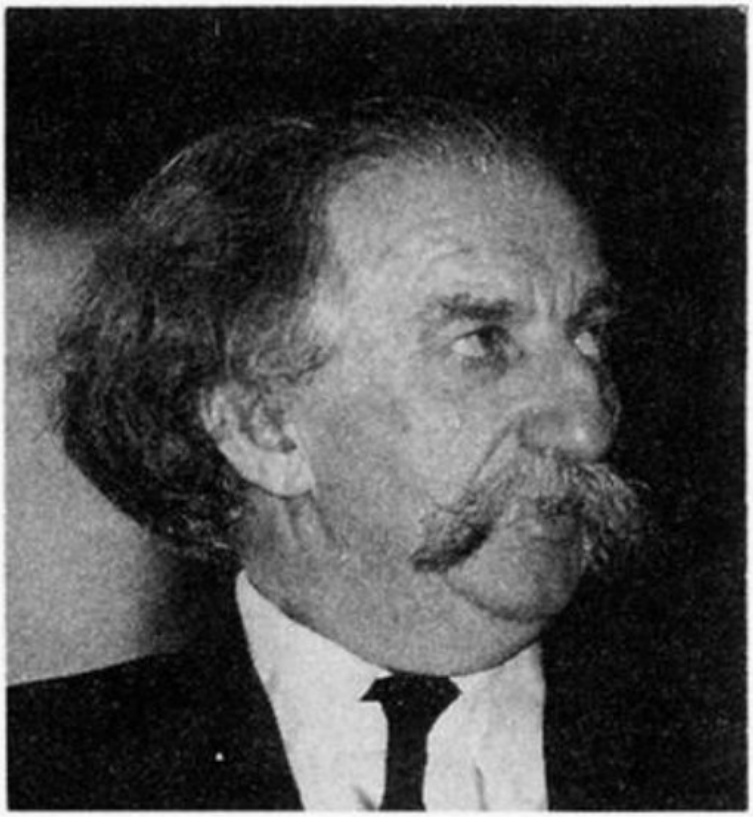

Indiana University Press

YURY M. LOTMAN (1922–93) was professor of Russian literature at Tartu State University and the leading figure in the Moscow-Tartu school of semiotics, as well as an honorary member of the Modern Language Association.

Lotman, Juri M. 1994 [1981]. The Text within the Text. Translated by Jerry Leo and Amy Mandelker. *PMLA*

109(3): 377-384.

> A text is a mechanism constituting **a system of heterogeneous semiotic spaces**, in whose continuum the message [associated with the first textual function] circulates. We do not perceive this message to be the manifestation of a single language: **a minimum of two languages is required to create it**. No text of the type I am interested in considering here can be adequately described from the perspective of a single language. (Lotman 1994 [1981]: 377)

This system of heterogeneous semiotic spaces later becomes the semiosphere (this paper was first published in 1981; the semiosphere was borne in 1984, if I'm not mistaken). Here it is apparent why the text is a "sign system" - while the commonsense understanding of text involves realization of a single language, in Lotman's theory dual coding is implicated in text construction.

> ...we may note the combination of general codifications, beginning with a dominant code and continuing with local coding at the second, the third, and further degrees. Under the latter conditions basic processes of codifications that are usually **unconscious** and, as a result, imperceptible emerge in the sphere of structural consciousness and become significant at the conscious level. (Lotman 1994 [1981]: 378)

It seems as if Lotman is acknowledging that every texts contains something that was not intended to be written into it but nevertheless was. That is, the "general intention of the text" may be one (lets say it's the "dominant") but the "level of major semantic blocks" may contain other stuff, e.g. "local coding".

> The play with meaning that arises in the text, the slippage between the various kinds of structural regularities, endows the text with greater **semantic potential** than have texts codified by means of a single, separate language. Therefore, in its second function the text is not a passive contained, a mere receptacle for content introduced into it from the outside, but has itself become **a generator of further texts**. The process of generation not only expands structures but also stimulates their interaction. The interaction of the structures in the closed world of the text extends to become an effective mechanism in the semiotics of a culture. A text of this kind is always richer than any individual language and is not automatically deducible from a single language. This type of text is **a semiotic space within which languages interact**, interfere with one another, and organize themselves hierarchically. (Lotman 1994 [1981]: 378)

For sake of example let's take the case of a scientific text that is interspersed with literary quotes, just like Lotman himself remarked upon Tolstoy in the same paragraph. That is, he mixed semiotic theorizing with a metaphor from fiction, thus enlarging this text's semantic potential - presumably, readers familiar with Tolstoy's imagery will find something new from his expose. The text here is not a passive carrier of information but an active "generator of further texts". The organicism is almost palpable: texts *live*, they interact, interfere, and propagate. Characteristically, languages interact within a text. In Jakobsons nomenclature we could say that codes interact within a message, which is also true, even in the elementary metalinguistic sense that code is constantly acting upon code. Jakobsonian tint can be felt here in the contention that language "organize themselves hierarchically". Why this should be so, I do not know. To bring an example closer to home, languages, or rather parts of languages - the so-called sub-codes - do interact when, for example, "action is put into language" (or what I call *concourse*). In this case, verbal signs interact with nonverbal signs, producing something intermediary, *concursive signs* (which act as *interpretants* for verbal *representamina* in relation with nonverbal *objects*, in Peirce's sense).

> If Propp's method is oriented toward the elaboration of **a single text-code underlying a plurality of texts** - which are presented as a bundle of variants of a single text - then Bakhtin's method, beginning with *Marxism and the Philosophy of Language* is the opposite: not only is **a single text composed of various subtexts** but, more to the point, the subtexts are mutually untranslatable. The text is thus revealed to be internally in conflict. (Lotman 1994 [1981]: 378)

Yeah, but we must keep in mind that Propps life work was to study the common core of all Russian folk tales, while Bakhtin was interested in the variety or plurality of themes or motives in *novels*.

> When a text interacts with a heterogeneous consciousness, new meanings are generated, and as a result the text's immanent structure is reorganized. **There are a finite number of possibilities for such restructurations**, and this condition limits the life of any text over the centuries and also delimits the restructuration of a monument when cultural contexts change, as well as restricting the arbitrary imposition of meanings that lack formal means of expression. (Lotman 1994 [1981]: 378)

I would have thought that the possibilities for restructuring a text are infinite. This is exemplified in internet memes which do replicate themselves (as genes do), but mutate in unpredictable ways. *Anything can become anything*. And, of course, rule 34.

> As a generator of meaning, as a thinking mechanism capable of working, **the text needs an interlocutor**. This requirement reveals the profoundly dialogic nature of consciousness. To function, a consciousness requires another consciousness - the text within the text, the culture within the culture. The introduction of an external text into the immanent world of another text has far-reaching consequences. **The external text is transformed in the structural field of the other text's meaning, and a new message is created**. (Lotman 1994 [1981]: 378)

"The text needs an interlocutor" just like a sign needs an interpreter. Lotman has identified a text with consciousness. This may be the consequence of his early cybernetic theorizing. Text is consciousness in so far as it is a kind of artificial intelligence. It is a system of signs in the sense of a living and open system. The transformation of the external text brought to mind a concrete example. In Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis*, the main character muses over his childhood and how in Paabel it is forbidden to know how the Paabel came to be, but every year there is a writing competition that decides a new creation story for the year. The main character recites some of the most memorable creation stories, among them his own, and these are mostly re-tellings of some known stories (e.g. *Kalevipoeg*). Lotman is right on the money, the external text (*Kalevipoeg* or the *New Testament*), when inserted into a novel such as *Kurbmäng Paabelis* and framed as something else than what it originally was, it restructures the original text and creates a new message.

> The introduction fo an untranslatable, alien semiosis excites the "mother" text: attention shifts from the message to the language as such and discovers the manifest nonhomogeneous codification of the mother text. In these conditions, the various subtexts that constitute the mother text begin to differentiate and transform themselves according to the new, alien laws, producing new information. Removed from semiotic equilibrium, a text becomes capable of self-development. The powerful external textual eruptions in a **culture conceived of as a huge text** not only lead the culture to adapt outside messages and to introduce them into its memory but also stimulate the culture's self-development, with unpredictable results. (Lotman 1994 [1981]: 379)

Lotman is already using thermodynamics! "Culture conceived of as a huge text" calls to mind the notion of *isology*. Culture, text, personality, semiosphere, self, etc. are not *isomorphic* because there is no one-to-one correspondence between them - the levels of complexity vary. There is *isology* in so far as we understand all these to be essentially sign-phenomena, which enables us to approach them via semiotic metalanguage.

> Let us consider two examples of this process. The well-being of **a child's intellectual apparatus** in its initial state of development does not guarantee that the child's consciousness will function normally. The child must meet others and be exposed to outside texts that stimulate its intellectual development. A related example is the "accelerated development" of a culture (Gachev). A well-established, archaic culture is capable of remaining in a state of cyclical enclosure and balanced immobility for an extraordinarily long

> time. **The irruption of external texts into the sphere of such a culture activates the mechanisms of self-development**. The greater the rupture and the more difficult it is to decipher the intruding texts by recourse to the codes of the mother text, the more dynamic will be the ultimate condition of the culture. (Lotman 1994 [1981]: 379)

Here we should ask ourselves: is it correct to compare the child's intellectual development with the self-development of culture? Not only is this organicist, it is also anthropomorphic. Even more, a "well-established, archaic culture" is not an adult or, being stable for an extraordinary long time, an elder, it is compared to a child - it must "grow up", come into contact with the texts of "more developed" cultures and "develop". That is, there is also a vague hint of ethnocentrism in this account. On the other hand it is well-known that much of Lotmans thought is metaphorical, and viewing culture as an individual does enable a freedom of theorizing incomparable in culture theory elsewhere. It is even possible, that whatever good sense I make of autocommunication on the individual level can also be viewed on the level of culture (or text, or whatever).

> From these points of view, world cultures in all their diversity can be reduced either to different **stages in the evolution of a single universal reign of culture** or to "errors" that lead the mind into wilderness. In the light of this observation, it seems natural that "advanced" cultures should view "backward" cultures as somewhat deficient, and the "backward" culture's aspiration to catch up with the "advanced" culture and assimilate into it is also comprehensible. (Lotman 1994 [1981]: 379)

This is exactly the "grand narrative" approach that Western culture theory has long since dismissed. Lotman dismisses it as well, on the basis that this hypothesis is not confirmed empirically and actual cultural processes are much more dynamic and unpredictable.

> The dynamic conditions of semiotic systems presents a curious particularity. While a system is developing gradually, it incorporates neighboring texts that are easily translatable into its language. In moments of cultural (or, in general, semiotic) explosion, the texts incorporated are more distant and are untranslatable (or incomprehensible) from the point of view of the system. (Lotman 1994 [1981]: 379)

Applied on the individual level, this precept makes sense insofar as "normally" people don't read very difficult texts but resort to entertaining literature or fiction. But in the university, one is forced into a "semiotic explosion" by reading seminar texts that may be well beyond comprehension, and produce more misunderstanding than understanding, but it is still a development.

> Culture is not a chaotic collocation of texts but a complex, **hierarchical** functioning system. Every text inevitably appears in at least two perspectives, two types of contexts, opposed on the axis homogeneity-nonhomogeneity. Seen in relation to other texts, the text seems homogeneous with them, while from the other viewpoint, outside the system, it appears alien and incomprehensible. (Lotman 1994 [1981]: 380)

I see no reason why a culture should be a hierarchical system. Rather, I would deny the existence of an "objective" culture and, like Ruesch in relation with social reality, propose that every person has his own "subjective" or idiosyncratic view of the culture he inhabits.

> Including the pedestal or frame in the text intensifies **the ludic moment** because the conventionality of these elements also keeps them excluded, distinct from what is inherent in the basic text. When the figures of a baroque sculpture climb on the pedestal or descend from it or when figures in a painting leap down from the frame, the effect is to emphasize rather than to obscure the fact that **one element belongs to material reality while the other belongs to artistic reality**. A similar play with observer's perceptions of alternative realities occurs when theatrical action descends from the stage into the real, everyday space of the auditorium. (Lotman 1994 [1981]: 380)

Olev Remsu has intensified the ludic moment in his surreal baroque novel by writing himself into the text as the author of the text - one who is often seen observing the events around the main character and scribbling in a notebook.

> Play between the real and the conventional is an integral part of any occurrence of a text within a text. In the simplest occurrence the included section is encoded in the same way as the remaining text and thus is doubly coded. Examples are a painting within a painting, a play within a play, a film within a film, and a novel within a novel. (Lotman 1994 [1981]: 380-381)

Why does it have to be the same type of item? Why not a film within a novel or any other combination? It almost seems as if the determining factor in this theory is *paronomasia*.

> A literary equivalent of the mirror motif is the theme of the double. Just as the world through the looking glass is an estranged model of the ordinary world, **the double is an estranged reflection of a person**. An image of someone altered according to the rules of specular reflection (enantiomorphism), the double appears as a combination of features that preserve an invariant identity while having been rearranged. (Lotman 1994 [1981]: 381)

In *Kurbmäng* Arthur Bannister transforms into his own double, Johannes Maron, and there is a lore of mysticism around the theme of twins, but they are not the same person but qualitatively different. I think there is something like "self-estrangement" in play.

> Culture in its entirety may be considered a text - a complexly structured text, divided into **a hierarchy of intricately interconnected texts within texts**. To the extent that the word *text* is etymologicall linked to weaving, the term's original sense has been restored. (Lotman 1994 [1981]: 384)

I reject the notion of hierarchy on… probably ideological reasons. Rather, I would concur that culture is a *network* or *web* of "intricately interconnected texts within texts". I think "network" or "web" is closer to the *texture* sense of "text" than "hierarchy". To put it in another way, culture can be viewed as a metatextual conglomeration.

4.11.3 The Concept of a Text (2013-11-20 18:16)

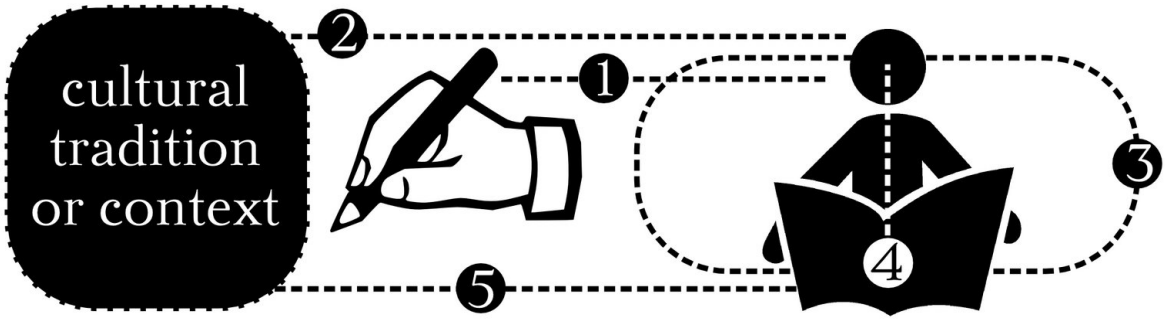

Lotman, Juri M. 1988 [1981]. The Semiotics of Culture and the Concept of a Text. *Soviet Psychology* 26: 52-58.

> Two tendencies are ascertainable in the development of semiotics over the past 15 years. One has been toward **refinement of the initial concepts** and definition of procedures of generation. The striving for precise modeling procedures has led to the creation of metasemiotics: the object of study becomes not texts as such, but models of texts, models of models, etc. The second tendency concentrates its attention on **the semiotic functioning of a real text**. (Lotman 1988 [1981]: 52)

Briefly, these two tendencies are theoretical (metasemiotics) and empirical (analysis of "real texts").

> Using Saussurean terminology, we might say that in the first case it is *langage* that interests the investigator as **a materialization of the structural laws** of a *langue*; in the second case it is **those semiotic aspects of a text that diverge from the linguistic structure** that are the object of attention. Whereas the first tendency is materialized in metasemiotics, the second by nature gives birth to the semiotics of culture. (Lotman 1988 [1981]: 52)

In the first (theoretical) tendency is oriented towards the realization of language, but the second (empirical) with everything else that can't be studied simply as the realization of a language. That is, the second, cultural semiotic, approach takes account of cultural context, other sign systems and the functioning of a text within a culture (a text is a generator of an avalanche of further texts).

> The emergence of the semiotics of culture, a discipline that examines **the interaction of differently structured semiotic systems**, internal unevenness in a semiotic space, and the necessity of cultural and semiotic polyglotism, has to a considerable extent displaced traditional semiotic notions. (Lotman 1988 [1981]: 52-53)

Cultural semiotics has moved on from a single language to the interaction of sign systems. As a vivid illustration, Jakobson time and again puts forth that other sign systems *should* be considered, but he only considers them in comparison with language. Cultural semiotics, on the other hand, begins with the assumption that the "semiotic space" of a culture is "uneven" and there is something antecedent - a semiosphere - to all languages and sign systems.

> The original concepts of a text, which stressed its unitary signal nature, the indivisible unity of its functions in any cultural context, or some other qualities, implicitly or explicitly assumed that a text was a statement in some *one* language. The first crack in this seemingly self-evident idea occurred when the concept of a text was examined at the level of the semiotics of culture. It was found that **for a given message to be defined as a "text," it had to be coded at least twice**. Thus, for example, a message defined as a "law" differs from a description of some criminal case in that **it belongs to the natural and the legal language at the same time**, in the first case constituting a sequence of signs with different meanings, and in the second, some complex sign with a single meaning. (Lotman 1988 [1981]: 53)

Lotman imputes "dual coding" on any text because it is not *simply* a realization of a single language. Between the language and the text there is a "secondary" system. The example here put forth is quite simple: laws are expressed in "natural language" (keeping in mind that "natural language" is natural is the sense that it is naturally given to the person) but on the genre of "laws" has its own formalized rules of expression. That is to say, Lotman doesn't simply oppose natural to formalized languages as Jakobson (1971 [1967]: 659) but views these as a sequence: the natural language (Estonian, English, etc.) is formalized in order to fulfill a specific social function. In this sense, every distinct subcode of language (legalese, semiologese, sociologese) is a "secondary" system. Even this paper by Lotman is, here, in English, but it uses the register of cultural semiotics.

> As may be assumed, historically a statement in **a natural language was primary** after which followed its **transformation into a ritualized formula** coded in some second language, i.e., in a text. (Lotman 1988 [1981]: 53)

Exactly my point: natural language is primary, but it is "transformed into a ritualized formula". This contention easily develops into the understanding that every text creates its own code or language, its own special transformation of language.

> The language of the dance is conveyed by gestures, actions, words and cries, and by the dancers themselves, who are thereby semiotically "replicated." The multistructured form is retained, although packed, so to speak, into the monostructural shell of a message in the language of that particular art. This is especially noticeable in **the specific character of the novel as a genre: its shell, a message in a natural language, conceals the extremely complex and contradictory controversy of different semiotic worlds**. (Lotman 1988 [1981]: 54)

Another iteration of the same point: "genre" is a "secondary modelling system" as it is not a *token* or a particular text, but a *type* of text. It is relevant that the "secondary" system is not a *simple* elaboration of the primary natural language, but a *complex* interplay of "different semiotic worlds".

> Fluctuations within the field of "semiotic homogeneity ↔ **semiotic heterogeneity**" is one of the formative factors in the historical evolution of literature. (Lotman 1988 [1981]: 54)

This general statement still holds true. Modern literature, for example, is full of e-mail exchanges, SMS messages, information gleamed from the internet, etc. The "text within the text" of the 19th century was a court case transcript, newspaper clippings, etc. whilet he "text within the text" of the 21st century involves everything the information era has to offer - from URL links to embedded images.

> The creation of a work of art marks a qualitatively new stage in the growing complexity of the structure of a text. A multilayered and semiotically heterogeneous text may be capable of entering into complex relations both with the surrounding cultural context and with its readers; it ceases to be an elementary message from sender to receiver. Revealing **a capacity to condense information, it *acquires memory***. At the same time, it reveals a quality that Heraclitus defined as "self-growing logos." At this stage of growing structural complextiy, **a text displays the properties of an intellectual device**: it not only conveys the information put into it from without but also transforms messages and develops new ones. (Lotman 1988 [1981]: 55)

My favorite example of this involves Orwell's *1984*, which became "iconic" soon after its publication. Today it is quite commonplace that people use terms like "orwellian" and "Big Brother" quite freely. Not to mention the plethora of literary works that Orwell has inspired (Olev Remsu's *Kurbmäng*, by the way, being one of them).

> 1. **Communication between addressant and addressee**. A text fulfills the function of a message from the bearer of information to the audience. (Lotman 1988 [1981]: 55)

Despite being aware of these five "functions", I have yet to really consider them. The first one seems to be the very basic one of any message - the exchange of information between sender and receiver.

> 2. **Communication between the audience and the cultural tradition**. A text fulfills the function of a collective cultural memory. In this capacity it discloses a capacity for continual replenishment and for retrieving some aspect of the information stored in it and temporarily or totally forgetting others. (Lotman 1988 [1981]: 55)

Here the reader is "communicating" with the "memory" of the text. Put very generally: texts are mnemonic. Since texts are "fixed" in signs, they can be revisited and re-read (which is impossible with verbal utterances that fade into

time as soon as they are uttered). In this second sense text carries something from the past into the future and enables the reader to "wake up" the meanings "sleeping" in the text (and, as Lotman notes with "totally forgetting", some of them remain asleep for ever). Communication with the "cultural tradition" is exemplified easily enough on the basis of this very text - by reading it I am communicating with Lotman's cultural semiotics and the tradition of cultural semiotics in total.

> 3. **Communication of the reader with himself**. A text - this is especially important for traditional, ancient texts distinguished by their high degree of canonicity - **retrieves certain aspects of the personality of the addressee himself**. During this type of communication of the recipient of information with himself, **a text plays the role of mediator, helping to reorganize the personality of the reader** and change its structural self-orientation and the extent of its links with metacultural constructions. (Lotman 1988 [1981]: 55)

This is extremely important. It can be condensed to the maxim "In every reading, you are reading yourself." This type of communication is the one I'm most at home with, because my method of learning involves not only reading and quoting, but extensive commenting at every step. The text is indeed a *mediator* between me and myself: whatever I read is bound to spark some ideas within myself; make me recall something I already know and form new associations based on what's in the text, etc. It is important to note that here Lotman says that the text helps to "reorganize the personality of the reader". Here we should question: what is meant by "personality"? Because we know that Lotman has his own definition of personality that involves a set of socially significant codes. Or as Ülle Pärli elaborated, the personality is rather an intersection-point of various codes and texts. "Personality" is a dot in the social matrix of communication (or, alternatively, the semiosphere). The general contention seems to be that in reading and mediating myself I am changing *who* I am.

> 4. **Communication of the reader with the text**. Manifesting intellectual properties, a highly organized text ceases to be merely a mediator in the act of communication. **It becomes an interlocutor** on an equal footing, possessing a high degree of autonomy. For the both the author (addressant) and the reader (addressee), it may work as **an independent intellectual structure**, playing an active and independent role in dialogue. In this respect, the ancient metaphor of "conversing with a book" turns out to be fraught with profound meaning. (Lotman 1988 [1981]: 55-56)

This is also quite easy to comprehend. Texts are "artificial intelligences" in so far as they are not simply a realization of a single language to convey a simple message, but autonomous "semiotic worlds" that can be interacted with. Aside from the semiotic heterogeneity point I think this is so because a text is always open to reinterpretation. It is not as simple as reading the text, studying what it says and moving on. No, different readings yield different results. That is to say, every conversation we hold with a book is different.

> 5. **Communication between a text and the cultural context**. In this case the text is not an agent of a communicative act, but a full-fledged participant in it, as **a source or a receiver of information**. The relations of a text to the cultural context may have a metaphorical character, as when the text is perceived as a substitute for the overall context to which it is, in a certain respect, equivalent, or as metonymic, as when a text represents the context as a part of the whole. Since the cultural context is a complex and heterogeneous phenomenon, **the same text may enter into different relations with its different structural levels**. (Lotman 1988 [1981]: 56)

Here text becomes a fully fledged artificial intelligence - it assumes an agentive position - it can send and receive information. It does so, certainly, through the readers, but it nevertheless does it. An example can be found elsewhere in Lotman: a holy figurine has ritualistic value for the savages who created it, but in a museum, divorced from its original social context, it becomes something wholly different. So do texts vary in their significance (I purposefully chose this word instead of "meaning") through time. Thus, there indeed is a "communication" between a text and its cultural context. The "exchange" part of this communication can be thought of as, firstly, the change of the text's role

in the culture (Marx's *Das Kapital* is something wholly different to a modern Estonian than it was to a Soviet Estonian), and secondly, the text disperses signification into the culture (despite its diminished popularity, *Das Kapital* is still an influential piece of work).

> Finally, texts, as the more stable and demarcated structures, have a tendency to pass from one context to another, as usually occurs with relatively long-lived works of art: when they move into another cultural context, they function as an informant that has moved to a new communicative situation and bring out hithero latent aspects of their own coding system. **This "self-recoding" in accordance with a situation reveals an analogy between the symbolic behavior of a person and a text**. Hence, a text, in likening itself to the cultural macrocosm, on the one hand becomes more significant than itself alone and acquires the features of a cultural model, while, on the other hand, it has a tendency to effect an independent behavior insofar as it likens itself to the autonomous individual. (Lotman 1988 [1981]: 56)

This seems to touch upon the topic of "self as text". The analogy Lotman puts forth concerns "the symbolic behavior of a person and a text". As far as I can see, the analogy hinges on both being "autonomous individuals" that can change (its self-orientation) and *recode* itself "in accordance with a situation". Just as the life of the person involves physical and intellectual growth and change, so does a text "grow" (nest itself it the culture's memory and become more and more known - you probably know about *Das Kapital* despite not having ever read it) and change (it's significance fluctuates; Peirce's writings were virtually unknown in the 1920s and will probably achieve its height of popularity and relevance in the 2020s).

> In light of the above, a text presents itself not as a realization of a message in some one language, but as **a complex system storing diverse codes capable of transforming messages received and generating new ones, a generator of information with the traits of an intelligent person**. This modifies our notion of the relationship between the user and the text. In place of the formula "A user deciphers the text," we can be more precise: "A user communicates with the text." He enters into contact with it. The process of deciphering a text becomes extremely complicated and loses its one-time and definitive character, becoming more like acts, familiar to us, of semiotic communication of one person with another autonomous personality. (Lotman 1988 [1981]: 57)

Indeed it is so. And the more complex the text, the better a conversation partner it makes. Lotman's 2010. collection of papers in Estonian, *Kultuuritüpoloogiast*, and Anti Randviir's doctoral thesis are two of my favorite partners that I've conversed several times before and wish to converse again, soon.

4.11.4 Papers from Jakobson's SW (4) (2013-11-25 15:51)

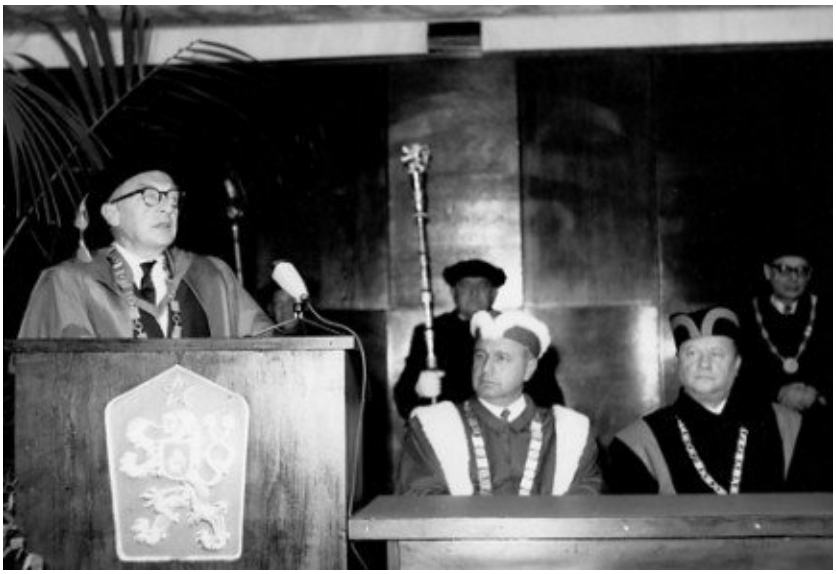

Jakobson, Roman 1971 [1964]. Visual and Auditory Signs. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 334-337.

> Visual sign patterns are either confined to a merely concomitant, **subsidiary role**, such as gestures and facial expressions, or - e.g., letters and glyphs - these semiotic sets constitute, in J. Lotz' terminology, **parasitic formulations**, optional superstructures imposed upon spoken language and implying its earlier acquistition. (Jakobson 1971 [1964]: 334)

Visual sign patterns are subsidiary only when viewed as subsidiary. A good case can be made for autonomous visual signs, as gestures and facial expressions occur independently of verbal speech as well. Calling writing parasitic is just offensive - writing actually bestows greater semiotic freedom than does speech; it is more economic (in terms of energy consumption) and writing creates signs that are *stored* on permanent media.

> Using C. S. Peirce's division of signs into indexes, icons and symbols, one may say that for the interpreter an index is associated with its object by a factual, existential contiguity and an icon by a factual similaruty, whereas there is no compulsory existential connection between symbols and the objects they refer to. A symbol acts "by virtue of a law". Conventional rules underlie the relations betwee nthe diverse symbols of one and the same system. The connection between the sensuous *signans* of a symbol and its intelligible (translatable) *signatum* is based on a learned, agreed upon, customary contiguity. Thus the structure of symbols and indexes implies a relation of contiguity (artificial in the former case, physical in the latter), while the essence of icons consists in similarity. (Jakobson 1971 [1964]: 335)

Another reiteration of Peirce in Jakobson.

> Strictly speaking, the main difference among the three types of signs is rather in **the hierarchy of their properties** than in the propertios themselves. (Jakobson 1971 [1964]: 335)

I'm still not sure if this is really the case or if Jakobson is seeing hierarchies where there are none.

> Both visual and auditory perception obviously occur in space and time, but the spatial dimension takes priority for visual signs and the temporal one for auditory signs. A complex visual sign involves a series of **simultaneous** constituents, while a complex auditory sign consists, as a rule, of seriol **successive** constituents. (Jakobson 1971 [1964]: 336)

Sounds obvious, but these categories should be compared to our homely discrete/continuous distinction.

> Even a motion picture **continually** calls for simultaneous perception of its spatial composition. The verbal or musical sequence, if it is to be produced, followed and remembered, fulfills two fundamental requirements - it exhibits a consistently hierarchical structure and is resolvable into ultimate, **discrete**, strictly patterned components designated ad hoc (or, in Thomas Aquinas's terminology, significantia artificialiter). (Jakobson 1971 [1964]: 336)

This distinction even shows up here, although in a subtle form.

Jakobson, Roman 1971 [1967]. On the Relation between Visual and Auditory Signs. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 338-344.

> I returned to this problem after reading newspaper reports about **Xruščev's recent declarations** on modern art, his sharp and dictatorial protest against nonrepresentational, abstract painting. It was clear that he really has **a violent aversion** to this kind of pictures, and the question inevitably arises in our mind, why do we so often meet this **outraged reaction**, this superstitious fear and inability to grasp and accept nonobjective painting? (Jakobson 1971 [1967]: 339)

Could it be that N. Khrushchev was simply aware of the fact that CIA funded Abstract Expressionism as a cultural 'weapon' in the Cold War? E.g. this.

> A young specialist in linguistics and poetics, M. Arosnos, worked at the end of the 1920's at Radio Leningrad among the experimenters who were trying to diversify and enrich the broadcast programs by complementing the words and music of the radio dramas with reproductions of natural sounds and various noises. These attempts proved, however, to be totally in vain. People were not capable of discriminating different noises and assigning them to their sources. **It was unclear to the listener whether they were hearing thunder or trains or breaks. They knew only that it was noise and nothing more.** (Jakobson 1971 [1967]: 339-340)

Could it not be that the sound equipment of teh 1920s was simply not advanced enough for this task? Modern sound technicians spend countless hours to create soundscapes for movies, for example. If Aronsons conclusion were absolute, and "vision plays a much greater role than audition", then this would not be necessary and we would make do with "silent films" with speech.

> **All human beings except those with pathological conditions speak**. Speechlessnesse (aphasia universalis) is a pathological state. On the other hand, **illiteracy is a widespread, in some ethnic groups even general, social condition**. Why is it that visual word messages are, so to say, a suprstructure, a "parasitic formation" upon the universal phenomenon of spoken language? Why are all other forms of human communication only secondary and optional? Either they are, as in the case of writing, mere substitutes for oral communication, or they are only concomitant, subsidiary vehicles, like, for example, gestures or facial expressions. These facts demand elucidation. (Jakobson 1971 [1967]: 340)

Well, I would venture a guess that speech is universal because it is "bodily" - you can speak with "what God gave you". But you need external equipment for writing - not only paper and pencils, pens, etc. but books to read and aquire written language from. The 21st century problem is that we have all this incredible technology that makes papers and pencils superfluous or even antique, yet touchscreen technology is not the ideal means for writing. Many people who communicate via text messages every day are still basically illiterate, as their common form of writing involves extreme abbreviations. My favorite example: "wooooow yr„„ i cnt do it bt I jst luv 2 b lyk dt„,".

> ...both music and language present **a consistently hierarchical structure**, and, second, musical as well as verbal signs are resolvable into **ultimate, discrete, rigorously patterned components** which, as such, have no existence in nature but are built ad hoc. (Jakobson 1971 [1967]: 341)

What does the hierarchical structure of music consist of? And what are the "ultimate, discrete, rigorously patterned components" of music? Keep in mind that musical notation is just as "parasitical" to music as writing is to speech. Very generally, music is organized sound. There is no need for it to be organized hierarchically, whatever that may mean; and the great variety of music, from noise to rap, doesn't really allow for a unitary... minimal "unit".

> In the fifth century Bhartrhari, the great master of Indic linguistic theory, distinguished three stages in the speech event. The first is **the conceptualization by the speaker** which implies no time sequence; the message as a whole may be simultaneously present in the mind of the speaker. What follows is **the performance itself** which, according to this scholar's treatise, has two faces - production and audition. Both of these activities are naturally sequential. This stage yields to the third one, namely **the stage of comprehension**, where the sequence appears to be changed into a concurrence. The sequence must be seized and experienced by the interpreter at one and the same time. (Jakobson 1971 [1967]: 343)

Quite neat. First I think what to say, then I say it - at the same time the receiver hears it - and then understands it.

Jakobson, Roman 1971 [1953]. Pattern in Linguistics (Contribution to Debates with Anthropologists). In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 223-228.

> **If topology is defined as the study of those qualitative properties which are invariant under isomorphic transformations**, this is exactly what we did in structural linguistics, especially in phonemics, without realizing that, *mutatis mutandis*, we were making topology, like Jourdain, who spoke in prose, yet was completely ignorant that it was called prose. (Jakobson 1971 [1953]: 223-224)

A definition of topology that might explain the use of this notion (as well as "isomorphism") in Lotman.

> The attitude of the communication engineer coincides with the attitude of the member of a speech community who participates in a speec hexchange within this community and interprets signals received from a sender. This receiver is a decoder, and the decoder is not a cryptanalysti, although the two notions are often confused. The usual addressee of a message is a decoder, whereas **the cryptanalyst is an unusual, marginal addressee, if not simply an eavesdropper**. (Jakobson 1971 [1953]: 224)

Something similar could be said about the nonverbalist who observes other people without their knowledge.

Jakobson, Roman 1971 [1961]. Introduction to the Symposium on the Structure of Language and Its Mathematical Aspects. In: *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 568-569.

> Attacking, since the 1870s, the crucial question of **the relation between continuity and discreteness in language, Badouin de Courtenay** attempted to utilize in the study of language some of the basic notions of contemporaneous mathematics, and in his historical survey of linguistics, published in 1909, he expressed his conviction that this study would become ever closer to the exact sciences. Upon the model of mathematics it would, on the one hand, deploy "ever more quantitative operations" and, on the other hand, develop "new methods of deductive thought". In particular "just as mathematics converts all the infinites to denumerable sets amenable to analytic thought", Badouin expects somewhat similar results for linguistics "from improved qualitative analysis". (Jakobson 1971 [1961]: 568)

It is quite likely that Juri Lotman followed this guy, as he worked in Tartu from 1883 to 1893 and from 1900 to 1918 in St. Petersburg. Here are some articles in Estonian about him:

- Smirnov, Savvati 1958. J. Baudouin de Courtenay tegevus Tartu-perioodil. *Keel ja Kirjandus* 12: 747–753.
- Pullat, Raimo 1974. Baudouin de Courtenay kirjad Tartu-perioodist. *Keel ja Kirjandus* 4: 254–255.
- Alvre, Paul 2004. Pilk kahe keelemehe pikale kirjavahetusele. *Keel ja Kirjandus* 11: 862–864.

4.11.5 Reading Waugh on Jakobson (2013-11-25 18:08)

Waugh, Linda R. 1980. The Poetic Function in the Theory of Roman Jakobson. *Poetics Today* 2(1): 57-82.

> As Roman Jakobson has shown (1960), if we take **any given act of *verbal communication* (= speech event)**, there are six fundamental factors which must be present for it to be operatble:
>
> 1. addresser (speaker, encoder, emitter; poet, author; narrator)
> 2. addressee (decoder, hearer, listener; reader; interpreter)
> 3. code (system, *langue*)
> 4. message (**semelfactive** *parole*, the given discourse, the text)
> 5. context (referent)
> 6. contact ("a physical channel and psychological connection between the speaker and addressee").
>
> Each of these factors may be further subdivided and separated out in various ways. For example, in a literary text, there may be a differentiation between author and narrator and the narrator in turn may give way to several other 'speakers.' In addition, the lack of or throuble with or ambiguity about any one of the factors may have various effects on the communication itself. For example, it should be noted that **without a message, there is *no* act of verbal communication**. (Waugh 1980: 57-58)

That is to say, the verbal communication act is not only verbal, but vocal. Weirdly, the tone or paralinguistic quality of the vocal message is not within the message, but on the side of the addresser, in the emotive function. The last bit, that there is no act of verbal communication without a message seems odd, considering the communicative value of silence (a topic on which many books have been written. And "semelfactive" is a lexical aspect in linguistics. Semelfactive verbs are punctual, instantaneous, momentive, like "blink", "sneeze" and "knock".

> Corresponding to these six factors are six major *functions*, each assuming an orientation within the verbal message on one of the factors:
>
> 1. emotive (expressive)
> 2. conative (appelative)
> 3. metalingual (metalinguistic, 'glossing')
> 4. ***poetic* (aesthetic)**
> 5. referential (cognitive, denotative, ideational)
> 6. phatic
>
> (For further discussion and elaboration, see RJ, 1960 and Holenstein, 1979 [in *Semiotica*]. In this formulation, the *poetic function* comprises the *focus within the verbal message on the verbal message itself*. It is, in fact, "un langage qui met l'accent sur le langage" (Todorov, 1978). (Waugh 1980: 58)

And indeed Waugh identifies the poetic function with the aesthetic function (e.g. Jan Mukarovsky 1936. *Aesthetic Function, Norm and Value as Social Facts*). Tzvetan Todorov's french utterance translates as "language that focuses on language". It is beginning to seem that most functions in Jakobsons model are merely the metalingual function in disguise.

> As evidence of the unmarked nature of the referential function, we may cite the fact that in many linguistic and philosophical studies of language, **the referential function has been said to be the *only* function of language**; or, if (some of) the other functions have been discerned, they have been declared to be 'deviant' or 'unusual' or needing special consideration. And even in our parlance about language, the referential function is spoken of as 'ordinary language.' (Waugh 1980: 58)

This may be because early study of language was primarily the playground of the philosophy of language, which concentrated on the reference because it is somewhat more concrete than other functions. Phatic function came from social anthropology, the emotive function belongs to social psychology, etc. In this regard Jakobson did manage to bring semantics into play with aspects that were studied by non-semanticists.

> And in fact, one could make a typology based on which other function(s) assume some importance, as in the following statement by Jakobson: "Epic poetry, focussed on the third person, strongly involves the referential function of language; the lyric, oriented toward the first person, is intimately linked with the emotive function; poetry of the second person is imbued with the conative function and is either supplicatory of exhortative, depending on whether the first person is subordinated to the second or the second to the first" (RJ, 1960:357). (Waugh 1980: 59)

This sounds like the type of general typologization that Juri Lotman occupied himself with (e.g. cultures that orient towards mnemonic autocommunication versus those that orient towards non-mnemonic, etc.).

> 1.20 The set toward the message brings forth the question of the nature of the message *per se*.
> 1.21 In answer to a statement by Degas that he was full of ideas but couldn't manage to say what he wanted to say in a poem, Mallarme's reply was: "My dear Degas, one does not make poetry with ideas but with *words*" (Valery, 1939/1958:63). We may modernize his reply and state that poetry is made not with ideas but with *signs*, words being only one of the types of signs (and further state that poetry is not about the real world or life, but about itself). (Waugh 1980: 60)

What is there to question? It is a model of verbal communication act. The nature of the message is much more interesting in Ruesch, who says that most anything can serve as a message - be it an object, action or word - much like for Peirce anything whatsoever can act as a sign in some degree or measure for some interpreter (I'm paraphrasing). Questioning whether the verbal message is a word, idea or sign is trivial, because it is linguocentric. It would suffice to say generally: it is verbal.

> Language - **both code and message - is a *system of systems of signs***, a sign being an intrinsic and indissoluble combination of a perceptible *signans* and an interpretable *signatum*. Some linguistic signs occur both in the code and in messages; others occur only in messages. In fact, given this definition of sign, **the *message itself* is a system of systems of signs** and at the same time a *sign* (of some complexity) with both a *signans* and a *signatum*. The act of verbal communication is, in effect, *an exchange of signs* between speaker and addressee. (Waugh 1980: 60)

I would argue that the code, being constructed or invented and finite in its scope, is a system of signs, and language, which is composed of a variety of subcodes, dialects, idiolects, etc., is a system of systems of signs. But then, if you consider that culture is a composite of languages, codes and texts, you would have to say that culture is a system of systems of systems of signs. You could probably add another "system of" if you consider the semiosphere to be the totality of cultures. All in all, this quote also verifies that in some cases texts are viewed as systems of signs, and obviously it is a justified perspective - especially in relation with other systems (other texts) and other "extra-textual" connections, indeed any texts whatsoever becomes a system. But then again, it may be the case that I'm stretching the meaning of "system" here.

> While, in particular, sentences, utterances, and discourses (i.e., those higher in the hierarchy), may be **unique signs** which have never occurred before, they are nevertheless ***intersubjective signs*** common to speaker and addressee. They may be **transitory signs**, especially if they occur in spoken language, and **semelfactive signs**, reoccurring at various times but without necessarily being codified; but they *are* nevertheless signs, capable of being interpreted, due to the code which guarantees that interpretation. (Waugh 1980: 61)

When I began reading semiotics I was frustrated by the amount of "semiotic whatevers" like semiotic routine, value, unit, phenomena, intensity, space, capacity, reality, etc. Almost anything seemed to become semiotic with the simple addition of "semiotic" in front of it. Here we have a case of lexical aspects becoming types of signs. While other categories are to some degree available in Morris's semiotic terminology (e.g. interpersonal signs), I find "semelfactive signs" just annoying. Much like Ecos "inchoative semes", it uses a linguistic term metaphorically for theorizing signs. In the original definition, semelfactive signs should *signify* actions that are punctual-instantaneous-momentary; here they are merely signs that *occur* punctually-instantaneously-momentarily. That is, Waugh jumped from the semantic dimension onto the syntactic one. If we wished, we could add a pragmatic dimension: semelfactive signs are interpreted punctually-instantaneously-momentarily (e.g. something catches your eye and ear and you take momentary notice but something interrupts further thought about it).

> Now, if we take **the hierarchy of signs such as phrases, clauses, sentences, utterances, discourses, not only is this a part-whole hierarchy of ascending complexity, but also one of ascending freedom or *creativity***. While the sentence is the largest sign for which the rules of combination are obligatorily codified, it is still the case that the speaker has more freedom in creating sentences than in creating phrases. Of course, there are more sentence types than phrase types (i.e., more different syntactic matrices of sentences than of phrases) and the number of possible sentences is a function of the number of possible phrases and as well of the number of possible combinations of those phrases. Consequently, the freedom of the speaker to be 'creative,' to construct new and unique messages (i.e., new signs) is greater. (Waugh 1980: 62)

I think there may be some little heuristic value in looking at the varieties of signs on the internet. In #netisemiootika, these would not be organized on the principle of hierarchy and ascending complexity, but on something else that I don't know how to name at the moment. Starting with abbreviation, short interjections and emoticons (lol, wat, :D), then moving on to Waugh"s series: words, phrases, clauses, sentences, utterances, etc. and then proceeding to links and embedded objects: pictures, video players, sound players, and links to an endless variety of mixed-media websites. Multimedia has enabled a level of creative freedom unforeseen: drawings seen by both parties in real time, snapchats, video calls, etc. On the other hand this precept on freedom could very well be applied to web interactions: comment forms have character limits (tweets cannot exceed 140 characters). Some tumblrs ever write their witty remarks at length purposefully so that their remarks cannot be simply copy-pasted on twitter.

> Since a poem is a sign, it is a combination of a *signans* and a *signatum*; it is *not*, as some studies of poetry have seemed to suggest, a *signans* only. A poem is a *new intersubective message-sign whose dominant function is* ***an orientation toward the message-sign as a message-sign***. A poem is also **a *system of systems of signs*, a complex and hierarchically ordered sign, made up of a variety of sign types**, each with both a *signans* and a *signatum*, and in which the various signs are subordinated to the overall poetic function and coherence of the whole sign. As such, a poem is a *structure*, "not a mechanical agglomeration but a structural whole and the basic task is to reveal the inner [...] laws of this system" (RJ, 1972:711). These words, while they were written in 1929 by Jakobson about *structuralism* fully define, in general, the poem. (Waugh 1980: 62)

Yeah, but all of this goes for almost every type of text - complexity and variety of sign types is inevitable (one could even say, as Juri Lotman perhaps even did, that a simple repetition of the same sign is not a text). An orientation toward the message-sign *as* a message-sign is above hinted at by stating that a poem 'announces' that it is a poem. This is similar to Mukarovsky's treatment of the "artistic object" which necessitates an interpreter who is able to interpretate a physical fact (a book, a painting) as an aesthetic object. But once again, this is the function of almost every type of sign: a text announces that it is a text, a smile announces that it is a smile, etc. One way to approach it would be through S. K. Langers distinction between signification and significance (which she probably borrowed from Lady Welbys significs): a text has significance, but the poetic function announces that it is a specific type of texts and has significance as a poem. If applied to communication and messages in general, then this significance comes close to metacommunicative cues: the message contains implicit instructions that announce that it is indeed a message and indicate how the content of the message should be interpreted. But alas MC cues are more likely involved in what Welby places as an intermediary between "sense or signification" and "significance or ideal worth": namely "meaning or intention".

> The 'function' of a given message is, in Jakobson's terminology, an *intrinsic quality* of the message itself; this, the focus upon the message is an inherent quality of a poem. (Waugh 1980: 62)

I just thought that maybe this function is present in nonverbal communication in the "directedness" of certain messages. Namely, looking someone in the eye and performing a certain facial or hand gesture at the same time directs attention to said gesture. It says as if "look at this". A common example would be of someone mimicking someone's facial expression and conveying this to a companion. As if "s/he did *this* face".

> The verbal material displays overall a hierarchical structure of *symmetries*, based on **repetitions, regularities, and systematizations of various kinds**. There is, in other words, a radical parallelistic reorientation of all the verbal material as it relates to the building of the sequence. Such *parallelisms*, whether based on sound (see RJ, 1979) or on grammatical categories (see RJ, 1966b) or on various lexical categories, are a 'natural' result of the raising of equivalence to the constitutive device of the sequence, as against any sort of non-poetic counterparts (see Lodge, 1977). Moreover, such parallelisms create a network of internal relations within the poem itself, making the poem into an integrated whole and underlining the poem's relative autonomy. (Waugh 1980: 64)

Something similar occurs in most texts. Especially scientific texts (and particularly theoretical and social science papers) regularly use the device of repetition. For example, in the theoretical portion of the paper some notions are defined as important and in the empirical/analytical portion these notions are regularly repeated in a certain order. E.g. "we must consider here the *emotive*, *conative*, *metalingual*, *referential and phatic* functions in relation with the poetic function." Usually, though, there are three items that are repeated (icon, index, symbol; Umwelt, Innenwelt, Lebenswelt; individual, socio-cultural, biological; etc.).

> In referential speech, the relation between the linguistic sign (in particular, the *signatum*) and **extra-linguistic 'objects'** (sometimes called referents) would seem to be a close and almost automatic one. In the referential use of language, the word is evaluated as a proxy for the denoted object, or for the idea/concept and in emotive use as an outburst of an emotion - the word is, so to speak, a 'verbal shadow' of the object or of an idea/concept or of an ambition (see Erlich, 1955:187). Of course, we should not let the terminology 'object,' 'idea,' 'emotion' lead us astray; as C. S. Peirce has shown, **emotions and ideas are themselves signs (albeit potentially non-linguistic signs** - see Savan, 1980), while **objects are generally semiotic or capable of being semioticized** (see Waugh, 1979c). The bond between word and object or word and emotion then is the bond between a linguistic sign and another sign (from another semiotic system). (Of course, in referential language, the bond is one which was called 'arbitrary' by Saussure, while in emotive language it is based on intimacy - see 3.2 - and in particular on a similarity relation - see RJ, 1980b; Waugh, 1979c.) One may say, with Peirce, that in the referential or emotive use of language, the linguistic sign and the non-linguistic sign are in interpretive relation with one another. It is this status of interpretation which is broken in poetic discourse, for here it is the *interpretive relation between linguistic signs* which is important. (Waugh 1980: 67)

We must keep in mind that the "object" in Peirce's triadic sign model is itself another sign. "Extra-linguistic" doesn't make sense from that perspective.

> Thus, a 'literal' (i.e., a referential) reading of a poem must be subordinated to a 'poetic' reading (just as the referential function is subordinated to the poetic). (Waugh 1980: 68)

Here it would be appropriate to substitute poetic with aesthetic: the artistic text doesn't refer to extra-textual reality, but functions as an aesthetic object for appreciation.

> Sound as such, in and of itself, becomes one of the patent carriers of poetic meaning: there is a kind of '**verbal magic**' is sound itself. Various *sound figures* are used for the construction of the sequence. (Waugh 1980: 69)

I think I'll reserve "verbal magic" for occurrences in which language does something incredible (e.g. the case of verbal influence). Or, alternatively, for Hall's 'language band', which is very general but still relevant (when someone is speaking it is rude to stop listening and just walk away, and some people abuse this simplistic type of "magic" and persuade others simply be speaking in an uninterruptible manner).

> The actualization of the linguistic sign as a sign leads also to a focus upon the *signatum* both in its relation to the *signans* and in terms of its own structural nature. If we take the *signatum* of any linguistic sign, it evidences a continual dichotomy between a *relational invariant* - sometimes called **a *general meaning*** (*Gesamtbedeutung*) - and a variety of hierarchized *contextual variants* (**specific meanings**) including the basic variant (= *Grundbedeuting*), that is, that variant which is 'typical' for the given sign and is least conditioned by the environment. (Waugh 1980: 71)

My first thought was that Morris hasn't anything like this. But then I remembered that he did distinguish general signs from singular signs. Signs also vary in their generality. But this is not exactly what is presented here. Rather, it reminds me of Barthes's interpretation of denotation and connotation.

> Now, while the potential for ambiguity resides in the relation of contextual variants to the invariant, generally contextual meanings are discernible both from surrounding linguistic context (e.g., other words in the same discourse) and from the general situation (the **non-verbalized** context but capable of being verbalized) in which the speech event takes place. (Waugh 1980: 72)

Why.

> A poem is to a certain degree decontextualized: it is a system of systems which is more self-contained than referential discourse. One could say that **the poem provides its own 'universe of discourse.'** The orientation of the poem upon itself as a message-sign has the effect of making more of a break between the poem and its context than in referential discourse and results in a relative self-suffuciency for the poetic text. (Waugh 1980: 72)

It seems to me that this is also the case with dystopian literature, which is oriented to the future and thus quite separated from the events of real history.

> But a poem does not exist in a vacuum: **it is part of a general historico-cultural context** and indeed depends on that context for its interpretation. Nor is it sealed off from a literary context. (Waugh 1980: 72)

This is also true for dystopian literature. Although separated from real history, every dystopic work has something in common with other dystopic worlds - e.g. the case of genre memory.

> **Redundant signs** are those signs which inform about other signs in the text and thus cannot be said to provide independent information; they are used in a sense to ensure that the given information is provided. (Waugh 1980: 73)

I think Charles Morris calls these *metasigns*.

> Ambiguous signs are those which, even when in context of other signs, provide more than one interpretation; the potential for such ambiguity is inherent to *any* general meaning. (Waugh 1980: 73)

Morris similarly talks about ambiguous and unambiguous sign-vehicles.

Waugh, Linda R. 1998. Marked and unmarked: A choice between unequals in semiotic structure. *Semiotica* 38(3-4): 299-318.

> Apparently any (or might it not be 'any'?) phonological correlation acquires in the linguistic consciousness the form of **a contraposition of the presence of a certain mark to it absence** (or of the maximum of a certain mark to its minimum). Thus, one of the terms of the correlative necessarily proves to be 'positive', 'active', and the other becomes 'negative', 'passive'. (Trubetzkoy 1975: 162f in Waugh 1998: 300)

Oh wow. This is the clearest formulation on this topic that I have come across. In nonverbal study this kind of markedness theory could possibly applied profitably in relation with presence/avoidance and attraction/aversion. Simply put: instead of looking only at *what is there* also consider *what is not there*.

> I am coming increasingly to the conviction that your thought about correlation as a constant mutual connection between a marked and unmarked type is one of your most remarkable and fruitful ideas. It seems to me that it has a significance not only for linguistics but also for ethnology and **the history of culture**, and that such historico-cultural correlations as the life–death, liberty–non-liberty, sin–virtue, holidays–working days, etc., are always confined to **relations *a*–non-*a***, and that it is important to find out for any epoch, group, nation, etc., what the marked element is. (Trubetzkoy 1975: 162f in Waugh 1998: 300)

It seems that Juri Lotman tried to realize the potential of this idea for the study of the history of culture.

> …the tendency in implicational statements for the unmarked term to be ***implicatum*** and the marked term to be the ***implicans***; (Waugh 1998: 302)

I did not know that the concept of implication can be used this way, e.g. differentiating the *signans* and *signatum* sides of the implication. Maybe this idea is so stunning because commonsense conception of implication says that it doesn't have its autonomous signifier, but that it is a kind of co-*signatum*.

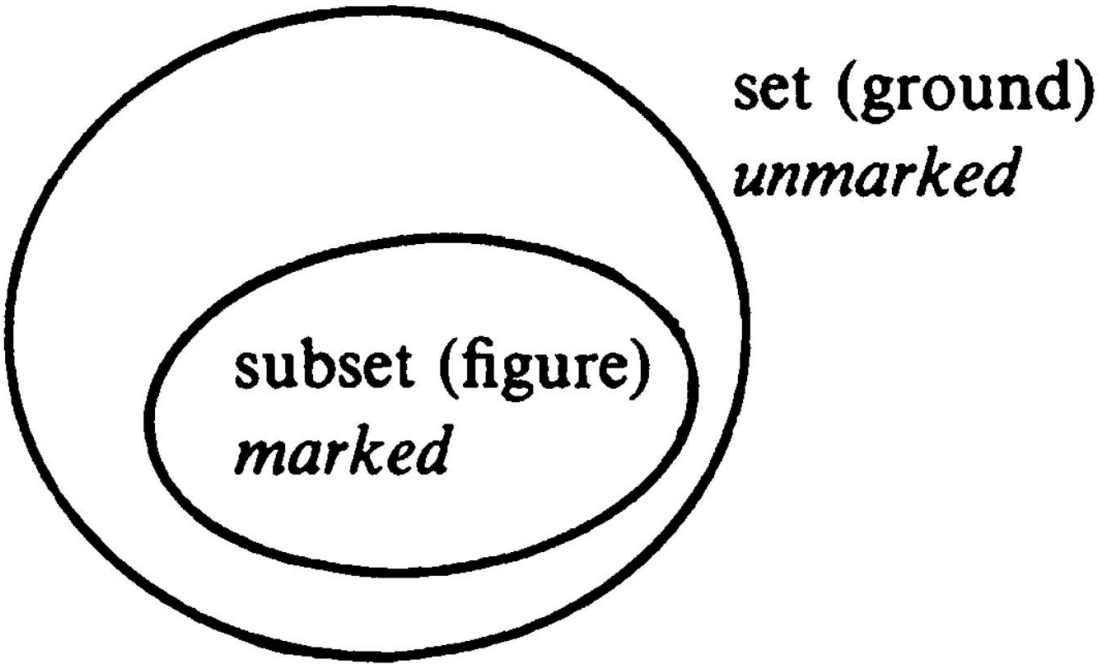

> This metaphorical rendition helps to point up the fact that there are two structurally given interpretations of the unmarked term - interpretations I will characterize as the 'zero' interpretation (the set/ground) and the **'minus' interpretation** (the set minus the subset or the ground minus the figure) (See Figure 2).

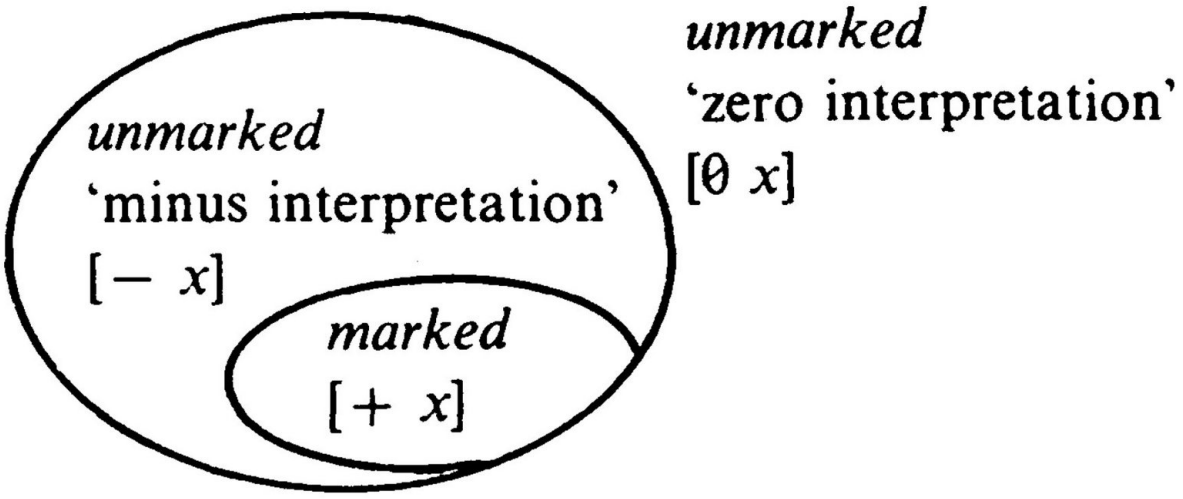

> The 'zero-interpretation' (called by Jakobson [1932, 1936, 1939] the 'zero-sign' and also the '*non*-signalization of *x*') is that interpretation that is the most general, widest, and most broad; that interpretation wheret he presence or absence of the unit of information is for the most part irrelevant. (Waugh 1998: 302-303)

Danesi explicated these versions in his paper on binary oppositions as well (in *SSS*). I feel as though Waughs models could be compared to Juri Lotman's semiosphere model and its development, to make sense of the semiotic, other-semiotic and non-semiotic. Also, I would add that "'minus' interpretation" is not the best term one could come up with. For sake of convenience, I would term it minus-marked (*miinusmärgistatud*) instead of unmarked. Also, I'm not at all sure where this theory came from, but it may be that Trubetzkoy read Zamjatin's *We* (as it was not published in Russian but it was published in Czech (?)). Namely, Zamjatin used his knowledge of mathematics very creatively and in his introduction to *We* says that his (dystopic) socio-fantasy is "preceded not by a plus but by a minus sign".

> If we look at the much studied difference between "spoket" and "written" language, it would seem that in the context of the history of humanity as a whole, "spoken" language is the unmarked term and "written" language the marked term. **"Written" language is more specialized in many ways than "spoken" language.** We can see that quite clearly through the distribution of written and spoken language over different cultures: spoen language is universal, written language nonuniversal; there are many cultures with no written language, while all human communities have a spoken language. (Waugh 1998: 308)

I like writing more than speaking. You can write words that you can't pronounce. In a single culture, written language may be the same for all people while spoken language is very different from area to area (China, Ancient Egypt). Also, written word is recorded word, it lasts longer.

> The "wearing of clothes" on social occasions is unmarked, whereas the "wearing of clothes" in a nudist colony or in the shower is marked. "Speaking in a normal tone of voice" is unmarked except in such special circumstances as in a library, in a church, etc., where it becomes marked. (Waugh 1998: 310)

This concerns the context dimension of metacommunication, e.g. situation baseline or definition of the situation.

> In a culture like ours, in certain contexts, "life" in unmarked and "death" marked; and very often "life" is unmarked in the sense of the zero-interpretation. Generally speaking, we do not question at every

> moment of our lives whether the next moment should include life or death, or whether especially we should motivate our choice to live. Rather the assumption is that we will choose "life", or better (zero-interpretation), that "life" will simply contunie - there is no choice to be made. On the other hand, the choice of death - e.g., suicide - is the marked one from the point of view of the culture as a whole. Generally speaking, the choice of life or the continuing to live does not need a motivation, while **the choice of death must have a motivation**. (Waugh 1998: 313)

A good point. Suicide letters try to explicate those motivations. In the notes Waugh adds that Jakobson pointed out the reversion of this markedness relation in Majakovski: "for him life needed motivation and death didn't. Majakovski of course committed suicide." (*ibid*, 316)

Waugh, Linda R. 1997. Roman Jakobson's work as a dialogue: The dialogue as the basis of language, the dialogue as the basis of scientific work. *Acta Linguistica Hafniensia: International Journal of Linguistics* 29(1): 101-120.

> While dialogue is an important facet of contemporary work in a number of fields, inspired especially by the work of Mikhail Bakhtin, few are aware of this facet of Roman Jakobson's work. (Waugh 1997: 101)

Jakobson is indeed not the first one that comes to mind in relation with the notion of dialogue. Even Juri Lotman seems to have more to do with dialogue, seeing as even his understanding of the concept of text is dialogical (we do not *read* the text but *communicate* or *conversate* with it).

> In a famous formulation (1960b), Jakobson contended that linguistic communication rests on the speech event, which itself is composed of six facets: **speaker**, addressee, message, code, contact, context. (Waugh 1997: 101-102)

Waugh is perfectly aware that Jakobson's model is primarily a model of the "speech act", which is why she can freely replace "addresser" with "speaker". It is relevant though, that the addressee is not simply a "listener" but the person to whom speech is addressed, because the addressee in Jakobson's model is a passive (intended) *destination* of the message.

> dialogue, for Jakobson, is thus the basis for language. And, in fact, in a series of lectures given in 1942, Jakobson spoke about the dialogue in a series of courses (in French) on Ferdinand de Saussure. The first part of those lectures dealt in a critical manner with the langue-parole distinction (which Jakobson later renamed code and message, after being inspired by communication theory - see Jakobson 1961). Although the lectures had beet written out when he gave them, he never published them; they were found after his death and **published first in the original French in 1984** and then in English transration in 1990 as "Langue and Parole: Code and Message". The lectures argued for **the basically dialoguc nature of language**: for Jakobson, monologue is secondary and based on dialogue; and **thinking as an interiorization is also based on the dialogue (with oneself)**. He argued that both language and parole (both the potential and the actual) are fundamentally social, because they are based on the dialogue, which is social by definition. They may also have a personal, individual side (personal styles and **messages addressed to the self**, for example), but this is an overlay, so to speak, on the social underpinnings. In other words, for Jakobson, the social nature of language takes precedence over the individual, just as dialogue takes precedence over monologue. (Waugh 1997: 102)

This is truly fascinating. Especially because of the year of its first publication, which coincided with Lotman's paper on the semiosphere (where dialogue is given a privileged position). The passage is also relevant for autocommunication.

> For Jakobson, conversing not only dominates linguistic activity but also resides over scholarshipp **Science is a dialogue**, not a series of monologues (Jakobson 1933: 539), just as language is based fundamentally on the dialogue, not on a series of monologues. (Waugh 1997: 102)

With this I agree. It also dawned on me that my method of studying - quoting and commenting - occurs in the form of a passive dialogue. Almost every post in this blog is a small conversation.

> ...Jakobson rescued many important names from oblivion. This citation of so many other thinkers is the result not only of an enormous erudition (see, for example, Jakobson 1975a, on the medieval grammarians, and 1975b on the history of semiotics) but also of Jakobson's **receptiveness to the ideas of his predecessors and openness to others in general**. (Waugh 1997: 105)

Admirable virtues.

4.11.6 Other sources on RJ (2013-11-26 02:00)

Jakobson, Roman 1972. Motor Signs for 'Yes' and 'No'. *Language in Society* 1(1): 91-96.

> Russian soldiers who had been in Bulgaria in 1877-8 during the war with Turkey could not forget the striking diametrical opposition between their own head motions for indicating 'yes' and 'no' and those of the Bulgarians. The reverse assignment of signs to meanings threw the parties to a conversation off the track, and occasionally led to annoying misunderstandings. Altohugh facial expressions and head motions are less subject to control than speect, the Russians could, without great effort, switch over to the Bulgarian style for the signs of affirmation and negation; but **the main difficulty was contained in the uncertainty of the Bulgarians over whether a given Russian in a given instance was using his own code of head motions or theirs**. (Jakobson 1972: 91-92)

Oh wow. The problem of nonverbal code-switching!

> The movement of the head forward and down is an obvious visual representation of bowing before the demand, wish, suggestion or opinion of the other participant in the conversation, and it symbolizes obedient readiness for an affirmative answer to a positively-worded question. The direct opposite of bending teh head forward as a sign of obedience ought to be throwing the head back as a sign of disagreement, dissent, refusal - in short, as a sign of a negative attitude. (Jakobson 1972: 92)

Just like Darwin with his principle of antithesis, Jakobson is looking for an opposition.

> Turning the face to the side, away from the addressee (first, apparently, usually to the left), symbolizes, as it were, alienation, refusal, the termination of direct face-to-face contact. (Jakobson 1972: 93)

I think that's a bit of a stretch.

> The Bulgarian head motion for 'no', appearing at first glance visually identical to the Russian head motion for 'yes', under close observation displays a significant point of difference. The Russian single affirmative nod is delimited by a bending motion of the head forward and its return to the usual vertical position. In the Bulgarian system, a single negative sign consists of **throwing the head *back*** and the consequent return to the vertical position. (Jakobson 1972: 93)

This description reminded me of this meme image:

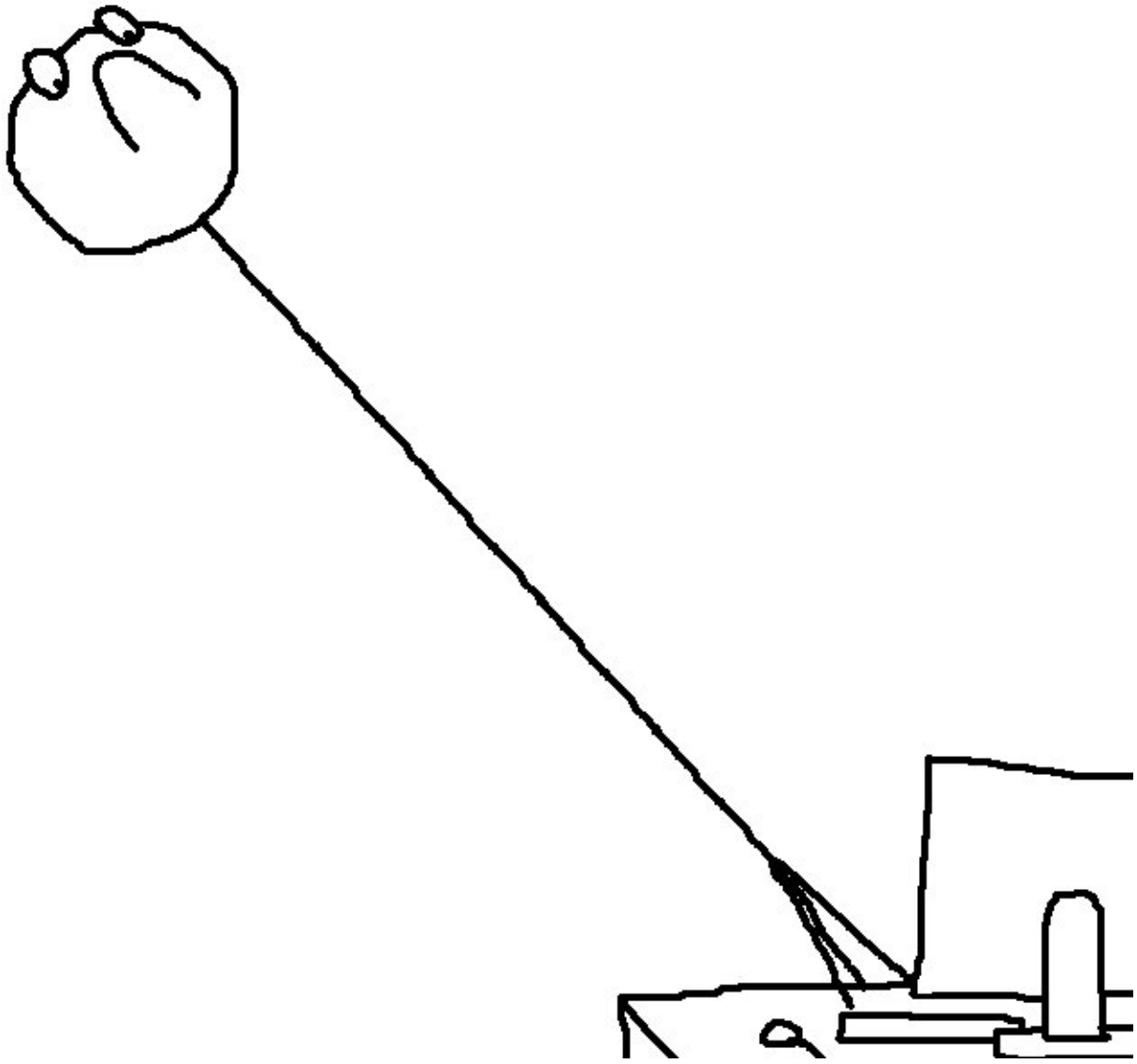

> The work of the facual musculature, causing the movement of the eyebrow either towards or away from the cheekbone, creates a kind of synechdoche: the lowered or raised eyebrow becomes a meaningful, valid substitute for the submissive-bent-down or obstinately-thrown-back head. (Jakobson 1972: 94)

Wat.

> The exciting questions about the interrelation of naturalness and conventionality in these motor signs, about the binary, **'antithetical' principle** of their construction, and, finally, about the ethnic variations and universal invariants - for example, in signs for affirmation and negation - raised almost 100 years ago in Darwin's searching study *The expression of the emotions in man and animals* (1872) demand a comprehensive and systematic examination. (Jakobson 1972: 95)

I am not surprised.

Kock, Christian 1997. The function of poetry in our lives: Roman Jakobson's legacy and challenge to poetics. *Acta Linguistica Hafniensia: International Journal of Linguistics* 29(1): 305-319.

> But some of Jakobson's most famous work on poetry may tempt us to look too exclusively at the *internal* functionings of language in poetic texts. When we talk about how a thing functions, e.g., an engine or a word processor, we should not just talk about how the thing is structured; we should remember that **it is structured as it is in order to *do* something.** So we should not only ask, "How is poetry structured?" but also, "What does poetry do?" (Kock 1997: 305)

This may be called Jakobson's brand of functionalism.

> **Poeticity is present when theword is felt as a word** and not a mere representation of the object being named or an outburst of emotion, when words and their composition, their meaning, their external nad inner form acquire a weight and value of their own instead of referring directly to reality. (Roman Jakobson, *Selected Writings* V, pp. 749 in Kock 1997: 306)

An alternative iteration to the poetic function as that which announces that it is indeed a poem.

> Jakobson never abandoned the conviction that poetry is a vitalizing force in our mental life. (Kock 1997: 306)

Quite in line with Morris (1949: 240) for whom the individual attains the level of a complex individual only when he utilizes the signs of the artists, prophets and philosophers.

> The poetic function means that the reader **foregrounds *the Expression/Content relation as such***. The "set towards the message as such" focuses on the *fact* that this Expression signifies this Content. Expression is not a mere vehicle for content, no matter how interesting that content might be; but expression as such is not the sole object of interest either. Jakobson is more radical than that. In the poetic function, the reader is **engrossed in the *relation* between expression and content**, the semeiosis, the sign function. (Kock 1997: 307)

Sounds formalistic. It almost seems that the *device* of poetry is to make the connection or association between the signifier and the signified apparent.

> Connoted content is always questionable; it is not encoded in the same way as denotative content. (Kock 1997: 309)

A truism if there ever was one.

> The foregoing discussion of sign functions in Landor's poem is structurally similar to Freud's analysis of jokes (1905). Freud demonstrates that the point of a joke is crucially dependent on a certain content being expressed by means of what he calls a *technique*. One important technique is **to express a salacious content by *not* expressing it, while allowing the reader to infer it** (this is similar to what we saw in the Landor poem). Saying something "by omission," as Freud calls it, is a characteristic and peculiar sign function, and the foregrounding of this sign function is crucial to the effect of many jokes. This insight is reflected in the saying, "A joke explained is a joke destroyed." We all know that this is so; the interest point is *why* it is so. The answer is this: by explaining a joke we delete the foregrounded sign function that creates the joke. (Kock 1997: 309)

And the other side of the coin is that these kinds of jokes fall flat when the audience hasn't the slightest idea of what was left unexpressed.

Kennedy, George A. 1955. Review of *Studies in Chinese Thought* by Arthur F. Wright. *The Far Eastern Quarterly* 14(3): 406-408.

> ...it is much easier to investigate a formulated system of ideas than to try to describe the possibly incoherent thinking of the inarticulate masses. (Kennedy 1955: 407)

True that. It is even the case that it is much easier to take a specific thinker or author and study his or her thought or writings instead of some abstract notions or understandings in a wide scope. My own work is so fruitless exactly because I haven't limited myself to a single author but journied through various books and papers, looking for whatever it is that I'm looking for - I don't even know exactly what it has become.

> There is, as a matter of fact, a great deal of material that has survived in Chinese despite its sconful relegation by the scholar to **the category of trivialities** (*siao-shou*). Without minimizing the value of a knowledge of the classics, I think it can be said that this whole category deserves more attention from the American student than it has generally been receiving. This thesis is pointed up by Schuyler Cammann's article (chapter 5) on Types of Symbols in Chinese Art, which has more to do with the thinking of ordinary peaple than any of the foregoing chapters. He refers to his research as in "a pioneer field," and notes that the symbol-seeker needs to hunt in "popular works on philosophy or religion ... or the local gazeteers and travel memoirs" (p. 197). **To these one might add the novels and dramas**. Here is rich hunting for Chinese thinking on **a *non-sophisticated* philosophical level**. And this may be fully as important. (Kennedy 1955: 407)

Again I see similarities with my own research, which began is more and more moving away from scientific works on nonverbal communication to the study of the idea and application of nonverbal communication in... well, wherever: novels, song lyrics, news, etc.

> I. A. Richards has contributed an article on the theory of translating, which has no particular reference to Chinese, and is, in any case, too abstruse for me to follow. (Kennedy 1955: 408)

Which is exactly why I read Richards' article and found it extremely interesting.

Cassirer, Ernst A. 1945. Structuralism in Modern Linguistics. *Word* 1: 99-120.

> In the great family of human knowledge linguistics is one of the youngest members. Grammatical questions have always been studied with keen interest both by linguists and by philosophers. They can be traced back to Pānini's Sanskrit grammar and to those Greek schorals who, in the fifth century B.C., laid the foundations for a scientific treatment of grammar and rhetoric. Yet all this was suddenly eclipsed by the new form of linguistics that developed in **the first half of the nineteenth century**. (Cassirer 1945: 99)

A time frame.

> Most of the linguists who recommended and used psychological methods were deeply influenced by Herbart. It had been the ambition of Herbart to create a new type of psychology - **a mathematical psychology**. This was possible only by following the examples of Newton and Lagrange. To reduce all psychological activities to what he called "die Mechanik des Vorstellungslebens" was one of the principal aims of Herbart. (Cassirer 1945: 100)

Add to this list de Courtenay's mathematical phonology and perhaps even Lotman's early semiotics, which borrowed much from mathematics and topology.

> According to Hume or Mach, there was no other way to understand a complex psychic phenomenon than to disintegrate it into its first elements; into simple sense-data. **Even our self, our personality, is nothing but a "bundle of perceptions".** In modern "Gestalt-PSychology" all this was transposed into its very opposite. Psychical phenomena - it was declared - have a definite structure; and it is impossible to understand this tructure by treating it as a loose conglomerate - a mere mosaic of sense-data. (Cassirer 1945: 101)

I did not hope for Cassirer to take up this topic. But seeing as he did, today we could add that the semiotic conception of the self or personality is a bundle of sign processes and sign systems.

> F. Max Müller wrote two books: the one entitled ***The Science of Thought*** (2 vols., New York, 1887). Both of them tried to prove the same thesis: the thesis of the fundamental identity of speech and thought. Reason, declared Max Müller, cannot become real without speech. Like the other works of Max Müller, these two books enjoyed a great popular success, but on the general course of linguistic studies they had very little influence. Their defects were obvious. They were full of **arbitrary assumptions** and fantastic constructions. W. D. Whitney wrote a special essay, *Max Müller and the Science of Language* (New York, 1892), in which he gave a crushing criticism of Müller's theory. Max Müller's expressions - he said - though sometimes betraying an inkling of the truth, are confused, indistinct, and inconsistent; they have no scientific value. (Cassirer 1945: 102)

The Science of Thought is available on archive.org. The 700+ page monstrosity is indeed "full of arbitrary assumptions". I ventured on a random page and it claimed that animals do not have the capacity for creative action. Although rather speculation than science, it might be a candidate for reading when I'm older and have more leisure time at my hands.

> The term "morphology" is now quite familiar to us. But who was the first to use this term? It is perhaps worth notice that this term, which has now become an integral part of our scientific terminology - of biological as well as of linguistic terminology - was not introduced by a scientist, but by a great poet. **Goethe used the word "morphology" as a general title for his doctrine of the metamorphosis of plants and for his studies in comparative anatomy**. The first pupils of Darwin in Germany, especially Ernst Haeckel, often credited Goethe with being the precursor of Darwin. This is, however, a very inadequate and superficial description of his theory. When Goethe spoke of morphology - of "Birdung und Umbildung organischer Naturen" - he meant something far different from and even incompatible with Darwinism. Darwin saw the first impulse to the origin of new species in accidental or fluctiating variations. These variations are made at random; they have no definite direction. But they are enough to explain the whole variety of organic forms. (Cassirer 1945: 105)

Kalevi Kull talked about this at this years Autumn School of Semiotics (at Mooste).

> The program of this new biological movement was developed and explained by the English physiologist J. B. S. Haldane in a Presidential Address to the Physiological Section of the British Association in Dublin (1908). **Haldane suggested for this movement the name "holism"; others preferred to call it "organicism."** To my mind, this new holism or organicism bears a close relationship to linguistic structuralism; the methodological views and ideals that we find on both sides are very much akin. But I cannot enter here into a discussion of this point; I must content myself with referring to the literature on the subject: for instance to Ludwig v. Bertalanffy's *Theoretische Biologie* (i, Berlin, 1932) and to Adolf Meyer's *Ideen und Ideale der biologischen Erkenntnis* (Cassirer 1945: 108-109)

These two notions are quite important for semiotics (especially sociosemiotics a la Randviir).

> When dealing with linguistic questions, the philosopher and the logician are, from the very beginning, confronted with two great and puzzling questions. The first is, **Is language an organism?**; the second, Is linguistics a natural science or is it a "Geisteswissenschaft"? Let us begin with the first question. The comparison of language with an organism is very old. It has especialy appealed to all romantic writers. But before giving a definite answer we must first explain what the similie means and what it does not mean. We may understand the term "organism" in an ontological or in a formal or methodological sense. In the first cale, we are immediately involved in the most intricate metaphysical questions. In 1863 August Schleicher published at Weimar his book *die Darwinische Theorie und die Sprachwissenscaft*. What we find here is a strange mixture of naturalism and mysticism. It is a romantic theory based on Darwinian principles. **Human language is described as a living being; it springs up and fades away; it has its hour of birth and its hour of death**. (Cassirer 1945: 109)

In Lotman we find a treatment of the text or culture as a living organism that seems to accord to this line of thinking.

> It is obvious that what is given here is **an entirely metaphysical description of language under the cover of a scientific and empirical theory**. To speak of language as a thing that comes into being and withers, that has its youth, its prime of life, its senility, and its death is to speak in a mere metaphor. Such a metaphor is admissible if we understand it in the right way and use it with all the necessary critical reservations and limitations. (Cassirer 1945: 110)

This is why I have problems with J. Grigorjeva - her weird metaphysical standpoint that people are the organs of language is unacceptable for me.

> Language is neither a mechanism nor an organism, neither a dead nor a living thing. It is no thing at all, if by this term we understand a physical object. It is - language, **a very specific human activity**, not describable in terms of physics, chemistry, or biology. (Cassirer 1945: 110)

This is much more acceptable. Even more so when we take an extra step and dispense with a homogeneous *language* and acknowledge that there is a heterogeneous, rich semiotic world of *languaging* activity.

> To put it shortly, we may say that language is "organic," but that it is not an "organism." It is organic in the sense that it does not consist of detached, isolated, segregated facts. **It forms a coherent whole in which all parts are interdependent upon each other**. In this sense we may even speak of a poem, of a work of art, of a philosophical system as "organic." (Cassirer 1945: 110)

This is quite agreeable and close to the way Juri Lotman uses the this term.

> Language consists of sounds. If we have found the mechanical laws that govern the phenomena of sound-shift, of phonetic change, we have found the laws of language. The adversaries of this thesis - the structuralists - defend themselves "with weapons derived from the invisible world above." They emphasize that sounds, as mere physical occurrences, have no interest for the linguist. The **sounds must have meaning**; the phoneme itself is a "unit of meaning." And **meaning is not a visible of tangible thing**. (Cassirer 1945: 113)

This is the most explicit statement about structuralism in this article.

> According to Grimm's *Deutches Wörterbuch* and Fr. Kluge's *Etymologisches Wörterbuch der deutchen Sprache*, *Gestalt* is an old German word. Originally it occurred only in its adjectival form, and mostly in its negative form as *ungestalt*. It is a participle derived from the verb *stellen*. The substantive *Gestalt* does not appear before the end of the thirteenh century. In most cases, it is used in a concrete sense; it designates **the visible or tangible form of a material body, especially of a human body**. (Cassirer 1945: 118)

Good to know.

Voegelin, Charles F. and Zellig S. Harris 1947. The Scope of Linguistics. *American Anthropologist* 49(4): 588-600.

> Human behavior, as well as (or rather, which includes) behavior between humans, is never purely verbal; nor, in the general sense, is it non-verbal. Linguists characteristically study only that part of a situation which we here call verbal. Cultural anthropologists often **segregate the non-verbal from the verbal**, relegating the latter to special chapters or volumes (such as folklore), as contrasted with chapters devoted to various aspects of material culture, such as house types; one might infer from some ethnographies that houses are built in sullen silence. (Voegelin & Harris 1947: 588)

One interpretation of the concept of "nonverbal" could be that it is that part of behaviour that isn't the primary interest for the linguist.

> There are exceptions: these we call ethno-linguistic because they attempt **to integrate the verbal and non-verbal aspects of behavior**, whether in a single historical problem or in a single synchronic situation. We are more indepted to ethnographers than to linguists for contributions which have been made thus far to ethno-linguistics. The main contributions have been historical. (Voegelin & Harris 1947: 588)

At first sight it may seem that my *concursive* project should then belong to the field of ethnolinguistics, but it is relevant that it is not centered on the integration of verbal and nonverbal *behavior*, but verbal and nonverbal *signs*.

> ***Language is an adjunct to bodily activities, an indispensable ingredient of all concerted human action*** *(7); it does not always serve to communicate, but is always part of concerted activity (8).* To exemplify this distinction Malinowski cites an ethno-linguistic situation in which some old men go off to survey an area for agricultural purposes; in this, Malinowski equates technical terminology with gestures and other kinds of non-verbal behavior such as blazing trees and cutting saplings. (Voegelin & Harris 1947: 590)

It should be self-evident that neither verbal or nonverbal can be dispensed with.

> *Applied linguistics is used in education and in **social control**.*
> We use the term "applied linguistics" for the entry of research linguists into the field of practical teaching, dictionary work, code work, devising of alphabets, and **administrative problems concerned with subject populations**. The part that descriptive linguists play in such a work is very small, but it has already had some effect in the fields here mentioned. (Voegelin & Harris 1947: 595)

My own ideas about social control in terms of nonverbal behavior is different, following Foucault' conception of power and conduct, rather than "administrative problems".

Vávra, Vlastimil 1976. Is Jakobson Right? *Semiotica* 17(2): 95-110.

> In his study, Jakobson also attempts to distinguish the initial movement of the horizontal turning of the head. This time he concentrates on the direction of the initial movement of the head from right to left or from left to right. He describes the turning of the head horizontally to express dissent in the System A in this way: "Turning the face to the side, away from the addressee (first, apparently, *usually to the left*), symbolizes, as it were, alienation, refusal, the termination of direct face-to-face contact". On the other hand, the turning of the head horizontally to express assent, as in the System B, is described as follows: "With the initial turn of the head - *usually to the right* - and with each other turn, the addressol of this affirmative cue offers his ear to the addressee, displaying in this way heightened attention, well-disposed to his words". (Vávra 1976: 96)

Jakobsons paper on the jugular and head movements for "yes" and "no" came as if out of the blue - to my knowledge it was the only paper in which he addressed nonverbal behavior at length. For me it remained vague and somewhat speculative. Four years after the fact someone is trying to ascertain if Jakobson was right in his paper. Not only do I miss the relevance of any of this but I can't really eat myself through these verbose and detailed descriptions. Nevertheless, I have to.

> These results led me to consider if the great stability of the initial movement from right to left and from left to right in the horizontal turning of the head is not connected with asymmetric deviations, which occur with the preference of one side of the human body over the other, especially in paired motor or sensory organs. In our case it was necessary to consider 3 variables: (2) handedness, that is the functional motor preference of one hand, (b) **eyedness**, the functional sensory preference of one eye, and (c) **earedness**, the functional sensory preference of one ear. (Vávra 1976: 98)

I did not know that these are... things. Except, of course, in "pathological" cases wherein a person knows that he or she is deaf in one ear or has bad vision in one eye. It turns out that functional asymmetry of the eyes, for example, is supposed to be even measurable:

> Right-eyedness and left-eyedness were determined with the classic Parson **manuscope** (Parson, 1924), which together with other tests for investigating **ocular dominance** usually yields high correlation (Cronwall and Sampson, 1971). Here the subjcet places the wider end of a cardboard cone to his face and concentrates his sight on an object about 4 m. away; the dominance of the left or right eye is then experimentally determined on the basis of the following two rules:
>
> > *Rule I*. If the subject closes his right eye and with his open left eye his vision is 'shot off', from the point of view of the observer from right to left, then the right eye is the dominant one.
>
> *Rule II*. If the subject closes his left eye and with his open right eye his vision is 'shot off', from the point of view of the observer from left to right, then the left eye is the dominant one.

(Vávra 1976: 98)

Basically, when vision is obstructed, which eye is opened to look at something. That is supposed to be the dominant eye.

> … a simple statistical processing of the data shows that in fact a firm order reigns, based fully upon … eyedness. **All right-eyed students (74 [out of 100]), regardless of the dominance of hand and ear, began turning their head from right to left** and all left-eyed subjects (26) from left to right. The data in Table II can thus be rearranced according to (a) eyedness, and (b) the direction of the initial movement of the head. (Vávra 1976: 101)

Thus ocular dominance is related to which way you turn your head first when you shake your head in dissent. I can't think of anything this information could be useful for.

> It thus seems very likely that it can be experimentally proved that Jakobson's idea of the horizontal turning of the head to designate dissent in the System A is also connected with visual analysers. However, the question why right-eyed students begin to turn their heads from right to left and left-eyed ones from left to right remain open. (Vávra 1976: 102)

I would venture a guess that when shaking the head in dissent the shaker still wishes to see the partner - perhaps to gauge the reaction to the shake.

> Every living organism represents a system in which everything is subordinated to the principle of utility and efficiency. Why should anything be done in a complicated manner when it can be done simply? This **principle of economy**, found among the simplest cilia, as well as in man, explains why a right-eyed person begins to turn his head from right to left and left-eyed persons in the opposite direction, i.e., from left to right. It is only on the basis of these movements that **it is possible to have what one does not wish to see disappear from one's visien, with maximally economic movement and, of course, as rapidly as possible**. (Vávra 1976: 103)

The principle of economy is relevant insofar as in one of the offshoots of Jakobson's communication model, someone added the function of economy. Anyway, the authore here comes to a the opposite conclusion than me: that in shaking the head we wish to have "what one does not wish to see" disappear from the visual field. I'm not sure if turning the head is necessary for this - on the principle of economy, one would think to just "look away". Also, compare the "principle of economy" here with the "function of economy" in Danesi's elaboration of Jakobson's communication. It seems to me that while original features and functions in Jakobson's model are present in every act of verbal communication, economizing is present in only certain types of messages.

> In interpersonal interaction and communication an important role is also played by the lower extremities. Scheflen (1972) in his very subtle analysis has pointed out that a group of human feet (under a table or around a table) represents varied forms of social inclusion and exclusion. In such cases it seems more than likely that **footedness** enters the picture. If a left-footed subject rapidly moves his dominant left foot towards the person he is in contact with, the importance of such a movement will probably be different, than when the submissive right foot is moved. (Vávra 1976: 107)

These behaviours are way too subtle for a general semiotic consideration. It's neat, but what does one do with it? I can almost imagine, though, a dystopian world where eyedness, earedness, handedness, footedness and possible other more absurd ones (breastedness, buttockedess?) play such a significant role that everyone must get tested.

> **Paralysis of the eyes during intense anger** is a phenomenon, which human experience has set forth in a number of idioms (seeing red, angered to the point of dark, etc.). But we can also encounter experiences wheret he hand suppresses and weakens the visual sensors. For instance, Čelakovský (1852) notes the following proverb: *Když svrbi ruka*, *zaslepuji oči* (Itching of the hands blinds the eye). Similar human experineces already existed so long ago that they found their way into Sumer proverbs (Gordon, 1959). (Vávra 1976: 108)

I would venture a guess that intense anger takes up too much cognitive resources. That is, it is not a case of "paralysis of the eyes" but a case of seeing but not being aware of what is seen. Or, much more likely, it has something to do with blood circulation. Also, the Sumerian proverb is not quoted and the reference (Gordon, 1959) is missing from the bibliography.

> Vlastimir Vávra (b. 1939) was a Lecturer of the Prague Academy of Arts (Department of Television and Film Documentary Programmes). He is at present a script-writer and director of scientific and popular science films. His principal research interest concerns **the "kinetic behavior of non-actors in live television transmissions"** as evidenced in his most recent publications: "Some Types of **Motion Metasignals** between the Interviewer and Interviewed during Live Television Transmissions" (1967). (Vávra 1976: 110)

It appears that I stumbled upon an early researcher in my field. Even more, I now have an urgency to read one of his papers, "The Self and Body Movement Behavior", for my project on autocommunication.

Andrews, Edna 1990. A dialogue on the sign: Can Peirce and Jakobson be reconciled? *Semiotica* 82(1-2): 1-13.

> Through Jakobson, Peirce became the central figure in the discipline of semiotics, and finally assumed his rightful place as one of the greatest American thinkers of the nineteenth century. Subsequently, as more linguists conduct research within the framework of Peircean sign theory, **Jakobson has been criticized for being more *Saussurean* than *Peircean* in his theory of language**> Elizabeth Bruss, for example, argues that Jakobson is 'a selective reader' of Peirce, 'using Peirce to supply additional support for **his on positions**, deploying him polemitally as **the exemplar of an alternative to the Saussurean tradition**. (Andrews 1990: 1)

Perfectly understandable, as any reading is selective reading and Jakobson *did* have his own positions, which he supplemented with both Peirce and Saussure.

> His readings of Peirce never seem to demand any serious revisions of his own categories... . The Peirce that Jakobson presents is therefore Jakobson's Peirce...' (1978: 81). This particular point of view is insightful because it is certainly the case that Jakobson mainly discusses two notions of Peirce: **the *icon/index/symbol* trichotomy and the importance of the interpretant** (1974, 1975). Jakobson's focusing only on these two aspects of Peirce's work inclines one to conclude either that Peirce's other works are of no relevance to linguistics, or that Jakobson did not agree entirely with Peirce's classification of signs. (Andrews 1990: 1)

I think he discussed these notions so often because they were enough for him. He propagated Peirce and urged linguists to use him without doing it thoroughly himself. Also, Jakobson had some idea also of Peirce's *sign-growth* (which Jakobson used to supplement his notion of translation). Both of Andrews' conclusions seem to jump the gun as if Jakobson was the penultimate model for semioticians and linguists.

> Jakobson's definition makes it immediately apparent that at the base of these three modes are two primary binary oppositions: contiguous/similar and factual/imputed (1985: 215-216). In short, we have two features, one of which occupies a very important place in Jakobson's theoretical works on the two axes of language: contiguity and similarity. Since two features potentially create four categories, Jakobson naturally wishes to fill out the relationship. To do so, he proposes the existence of **a fourth mode, which he calls *artifice***, based on G. M. Hopin's term for 'parallelism' (Jakobson 1985: 215). Thus, *artifice* is defined as a referral from the signans (SR) to the signatum (SD) via an **imputed similarity**. (Andrews 1990: 3)

Remo mentioned this in today's autocommunication seminar.

> In particular, 'sign and interpretant are distinguished from one another by the fact that **the interpretant follows from ... the sign**, whereas the sign does not usually follow from its interpretant in the same way' (Savan 1976: 32). (Andrews 1990: 6)

Very relevant for elucidating the *order* of the process of semiosis.

Shintani, Laura 1999. Roman Jakobson and biology: 'A system of systems'. *Semiotica* 127(1): 103-113.

> For semioticians today, in particular, a biosemiotician, **the idea that 'life is semiosis', or that the combination of biology and semiotics is essential for meaning making, seems almost a natural assumption**. In the 1960s and 1970s, however, interdisciplinary and multdisciplinary study was not at the forefront of the North American academic agenda. **Individual thinkers such as Jakobson could nevertheless envision the vast and rich grounds that could be broken**, if - and only if - most academics could see beyond their own carefully guarded yet superficial borders. (Shintani 1999: 104-105)

It is indeed a natural assumption for semioticians, just as the perspective that culture is semiotic is for cultural semioticians. In the latter regard I think Roger Wescott was even a more significant "individual thinker" - we can only imagine how different and fuller (bio)semiotics would be today if it had embraced his "biosocial" approach of communication.

> Keeping these points in mind, I shall move on to Jakobson's third chapter in which linguistics and biology cross. He opens the chapter by saying that biology is 'the science of life which embraces the total organic world - the different kinds of human communication become a mere section of a much vaster field of studies. This broader range may be entitled "**ways and forms of communication used by manifold living things**"' (1973: 44). It is here that he makes a vital distinction between human and animal communication, so that we may understand the difference between language and communication. Language is uniquely human, whereas **communication occurs in both animals and humans**. The creation of this definition is evident for us mainly through the intensive study and efforts of Sebeok in the area of human and animal communication, which we, like Jakobson, have come to understand. (Shintani 1999: 106)

For my purposes it is relevant that humans have both language *and* (non-linguistic forms of) communication. And semiotics, for me, is indeed an investigation into the forms and functions of communication.

> Jakobson now shifted to highlight what we can clearly view as an important idea, double articulation. **Double articulation**, as labeled by D. Bubrix in 1930 (Jakobson 1973: 44), is crucial to the study of biosemiotics because it not only further defines the uniqueness of the human language, but it also forms a very visible link to biology. Simply put, **double articulation is the ability to create out of finite means something seemingly infinite**. (Shintani 1999: 108)

By 1999 Bubrikh's name is still not corrected. Double articulation is a theme in cultural semiotics as well, but I don't know what to make of it at the moment.

Fiske, John 1990. *Introduction to Communication Studies*. Second Edition. London; New York: Routledge.

> We shall then look at some models with more specific and limited claims. Lasswell takes the basic shape of Shannon and Weaver's model, **verbalizes it**, and then applies it specifically to the mass media. Newcomb breaks with this approcah by giving us a new trianglular shape for a model, and by referring it mainly to interpersonal or social communication. Westley and MacLean bring this model back towards the more familiar linear shape when they develop it for application to the mass meida. Finally we look at Jakobson's model, which can be seen as **a bridge between the process and semiotic models of communication**. (Fiske 1990: 24)

Maybe this is the value of Jakobsons model?

> George Gerbner, now Professor and Head of the Annenberg School of Communications, in the University of Pennsylvania, produced an attempt at a general-purpose model of communication. It was considerably more complex than Shannon and Weaver's but still took their linear process model as its skeleton. The main advance over their model, however, are two: **it relates the message to the 'reality' that it is 'about'** and thus enables us to approach questions of **perception and meaning**, and it sees the communication process as consisting of two alternating dimensions - the perceptual or receptive, and the communicating or means and control dimension. (Fiske 1990: 24-25)

Yeah, but three years earlier, my obscure hero, Jurgen Ruesch, had already considered these factors - the intent of the sender (and his or her subjective understanding of the social reality) and the interpretation of the receiver, which may be different from the senders intent.

> Richards uses this colourful phrase to pour scorn on communication theory. For him, Shannon and Weaver's model implies that there is a core message that exists independently. This is then encoded; that is, it is wrapped up in language like a parcel for transmission. The receiver decodes it, or unwraps the packaging and reveals the core message. The fallacy for him is the idea that a message can exist before it is articulated, or 'encoded'. **Articulation is a creative process**: before it there exists only the drive, the need to articulate, not a pre-existing idea or content that then has to be encoded. In other words, there is no content before form, and the attempt to find a difference between form and content is in itself a very doubtful exercise. (Fiske 1990: 26)

Similar "creative" aspect has been noted on Shannon and Weaver's communication model by countless many, from Birdwhistell to Lotman. The "packaging theory of communication" also restricts the study of nonverbal communication, because in that world there is hardly anything "packaged" this way.

> Access to the media is **a means of exerting power and social control**. This is widely believed of the mass media: to find illustrations we have only to look at the relationship between authoritarian governments or dictators and their media, or to see how one of the first targets of successful revolutionary forces is the national radio station. But it is also true in interpersonal communication: authoritarian personalities or teachers will attempt **to control the access to the channels of communication**: that is, they will attempt to limit the amount that others talk. The Victorian father not allowing his children to speak unless spoken to at the dinner table was acting in precisely the same way as the modern totalitarian government allowing only 'official' versions of events on its television screens. (Fiske 1990: 27)

Relevant or my interests. The bit about revolutions and media was painstakingly explored in a book about dictatorships (the author wanted to create one, but failed several times and just wrote a book about it). Information control *is* an important aspect of power, but today with the internet and unlimited access to information this picture is much more complicated.

> But, for all its elaboration, Gerbner's model is still just an imaginative development of that of Shannon and Weaver. It defines communication as the transmission of messages, and although it looks beyond the process itself, outside to E, and thus raises the question of meaning, it never addresses itself directly to the problems of how meaning is generated. It takes S, **the form of the message or the codes used, for granted, whereas the proponents of the semiotic school would find this the heart of the matter**. They would also argue that Gerbner is wrong to assume that all the horizontal processes are similar: **our perception of a message is not the same as our perception of an event**. We do not respond to a film of the villain being gunned down by the hero in the same way as we would if we were witnesses to the real-life event. A message is structured or encoded in a way that a raw event is not, and thus it directs our response more actively. (Fiske 1990: 30)

These two aspects can be called the semiotics of the code and the semiotics of mediation. In Ruesch the latter is not handled (to my knowledge) at all, but the code aspect is improved significantly with metacommunication: it is not the case that there is a single code, but every message also contains supplementary information about how the message should be interpreted. At this point it seems to be an alternative kind of "double articulation".

> Lasswell has given us another widely quoted early model. His, though, is specifically one of mass communication. He argues that to understand the process of mass communication we need to study each of the stages in his model:
>
> *Who*
> Says *what*
> In *which channel*
> To *whom*
> **With *what effect*?**

This is a verbal version of Shannon and Weaver's original model. (Fiske 1990: 30)

Even if it is a verbal translation of the earlier mathematical model, it still includes the important element that is missing from other models: the effect of communication.

> 'Effect' implies an observable and measurable change in the receiver that is caused by identifiable elements in the process. Changing one of these elements will change the effect: we can change the encoder, we can change the message, we can change the channel: each one of these changes should produce the appropriate change in the effect. (Fiske 1990: 31)

Luckily I subscribe to semiotic theories that view "meaning" and effect as intricately connected (e.ge Mead and Morris).

> But not all of these models are linear. Newcomb's is one that introduces us to a fundamentally different shape. It is triangular. Its main significance, however, lies in the fact that it is the first of our models to introduce **the role of communication in a society or a social relationship**. For Newcomb this role is simple - it is to maintain equilibrium within the social system. (Fiske 1990: 31)

Again, Ruesch introduced the social situation in his model as well, in fact his understanding of communication is intimately tied with this matter as he defines it as "the social matrix".

> This dependency model fails to take account of the relationship between the mass media and **the other means we have of orienting ourselves to our social environment**: these include the family, work mates, friends, school, the churct, trade unions, and all the other formal and informal networks of relationships through which we fit into our society. We are not as dependent upon the media as this model implies. (Fiske 1990: 34)

Westley and MacLean did not consider that communication is a *social matrix*.

> Jakobson's has similarities with both the linear and the triangular models. But he is a linguist, and as such is interested in matters like meaning and **the internal structure of the message**. He thus bridges the gap between the process and semiotic schools. His model is a double one. He starts by **modelling the *constitutive factors* in an act of communication**. These are the six factors that must be present for communication to be possible. He then models the functions that this act of communication performs for each factor. (Fiske 1990: 35)

"Constitutive factor", to my knowledge, is Tynjanov's notion. It sounds weird here, as if the author read Jakobson on poetics and took over this notion uncritically.

> He starts on a familiar linear base. An *addresser* sends a *message* to an *addressee*. He recognizes that this message must refer to something other than itself. This he calls the *context:* this gives the third point of the triangle whose other two points are the addresser and the addressee. So far, so familiar. He then adds two other factors: one is *contact*, by which he means the physical channel and psychological connections between the addresser and the addressee; the other, final factor is a *code*, a shared meaning system by which the message is structured. (Fiske 1990: 35)

Thus what is truly original in Jakobson's model is the addition of contact and code. And, on second thought, the elements of Jakobson's model *can* be called factors, because this notion is related to "functions" and "principles" (in the "formalist" theory). That is, Jakobson elucidates the factors and functions of the principle of communication (I think I'm using "principle" wrong here).

> The *emotive* function describes the relationship of the message to the addresser: we often use the word 'expressive' to refer to it. The message's emotive function is to communicate the addresser's emotions, attitudes, status, class; **all those elements that make the message uniquely personal**. (Fiske 1990: 35-36)

Oh wow. This is the first time I've met someone ascribing individuality to the emotive function. It actually makes a lot of sense - the emotive function expresses the qualities of the addresser, his unique dispositions.

> At the other end of the process is **the *conative* function**. This refers to **the effect of the message on the addressee**. In commands or propaganda, this function assumes paramount importance; in other types of communication it is relegated to a lower priority. (Fiske 1990: 36)

Again, wow. I haven't read anything on this by Jakobson - his own description of the conative function is unintelligibly grammatical. If this author is correct, then "the seventh function" is not missing in his model but conflated with the conative function. The notion of *conation* still remains vague, but at least some activity is imputed to the addressee, who now becomes a receiver who can be effected (not just addressed).

> The *phatic* function is to keep the channels of communication open; it is **to maintain the relationship between addresser and addresse**: it is to confirm that communication is taking place. It is thus orientated towards the contact factor, the physical and psychological connections that must exist. **It is performed, in other words, by the *redundant* elements of messages**. The second function of redundancy is phatic. (Fiske 1990: 36)

The difference with Malinowsky remains: original phatic communication was oriented towards *establishing* the relationship instead of maintaining it; and phatic communication is not performed by the redundant *elements* of messages, but by redundant *messages*.

> The *metalingual* function is that of **identifying the code** that is being used. When I use the word 'redundancy' I may need to make explicit the fact that I am using the code of communication theory and not that of employment. An empty cigarette packet thrown down on an old piece of newspaper is normally litter. But if the packet is stuck to the paper, the whole mounted in a frame and hung on the wall of an art gallery, it becomes art. **The frame performs the metalingual function of saying 'Decode this according to fine-art meanings'**: it invites us to look for aesthetic proportions and relationships, to see it as a metaphor for the 'throw-away society', people as litter-makers. All messages have to have an explicit or implicit metalingual function. They have to identify the code they are using in some way or other. (Fiske 1990: 36)

Wrong. The metalingual function *clarifies* the code, e.g. "What does that word mean?" It is essentially speech *about* language. What has happened is that the author has confused the metalingual function with metacommunication. The frame given a metacommunicative instruction: "Decode this as such and such..."

> *Conatively*, its ["I like Ike" badge's] function will be **to persuade the addresse** to support the same political programme, to agree with the addresser. Its *referential* function is to refer to an existing man and programme, **to make the addressee think of what he already knows** of General Eisenhower and his policies. Finally, its *phatic* function is **to identify membership of the group** of Eisenhower supporters, to maintain and strengthen the fellow-feeling that exists among its members. (Fiske 1990: 37)

Hmm... The conative function has here become the *intent* to produce a certain effect in the addressee. The referential function is here more related with factors in the Revzin's model, e.g. common memory. And phatic... Actually is spot on, as it originally meant the type of speech that reduces social tension by proving that "I'm one of you, I speak your language." It is still doubtful whether the phatic function is justified and if it really occurs in every act of communication.

Danesi, Marcel 2004. *Messages, Signs, and Meanings: A Basic Textbook in Semiotics and Communication Theory*. Third Edition. Toronto: Canadian Scholars' Press Inc.

> Among the various semiotic approaches to verbal communication, the one by the Moscow-born linguist and semiotician who carried out most of his work in the United States, Roman Jakobson (1896-1982), is perhaps the most insightful one. Jakobson posited six "constituents" that characterize all speech acts (Jakobson 1960):
>
> - an *addresser* **who initiates a communication**;
> - a *message* that he or she wishes to convey and which he or she recognizes **must refer to something other than itself**;
> - an *addressee* who is **the intended receiver of the message**;
> - a *context* that provides **the framework for encoding and decoding the message** - e.g., the phraes "Help me" would have a different meaning depending on whether it was uttered by someone lying motionless on the ground or by someone in a classroom who was working on a difficult math problem;
> - a mode of *contact* by which the message is delivered between an addresser and an addressee;

- a *code* providing the signs for encoding and decoding messages.

(Danesi 2004: 106)

Danesi has hit upon several critical points in Jakobson's model. (1) Jakobson's model is inherently static (there is no *exchange* included in the model), a point which Danesi has consolidated by viewing it in its *beginning* phase - the addresser *initiates*. But does he always *only* initiate? (2) Autoreferentiality is actually an important component in the poetic function (which pertains to the message). (3) Addressee is once again a passive "intended receiver" here. (4) Danesi has ascribed metacommunication to the context, which is not wrong - according to Ruesch, the context has its own metacommunicative instructions, a "framework" of sorts.

> *Conative function*. **The message invariably has an effect on its receiver**, known as "conative," no matter what the message contents might be, because **the way it is delivered** by the addresser involves such subjective features as tone of voice, individual selection of words, and so on. (Danesi 2004: 107)

The conative function is the most mystical one. Here Danesi, like Fiske, has identified it with the (intended?) effect. Other than that, he has included aspects of other functions, namely the emotive (the way it is delivered) and poetic (selection of words or tone of voice).

> *Phatic function*. This refers to any message that is designed **to establish, acknowledge, or reinforce social relations** ("Hi, how's it going?"). (Danesi 2004: 107)

Danesi is being thorough. The aspect of acknowledgement needs further elucidation. What is missing is "terminative" aspect (terminating the contact). This may sound random, but interaction analysts have studied the termination phase of communication thoroughly - it should at be considered.

> To Jakobson's set of functions, however, I would add two more. One can be named **the *mystical function*, or the latent perception of the words used in communication as having primordial mystical power**. This function is latent in all kinds of rituals and religious practices - the Catholic Mass is spoken; sermons, prep rallies, and other ceremonial gatherings are anchored in speeches, either traditionally worded or specifically composed for the occasion; and so on. **The use of langiage in ritual is not to create new meanings, but to reinforce traditional ones and, thus, to ensure cultural cohesion**. Societies are held together as a result of such verbal rituals. (Danesi 2004: 107)

This I like. Danesi is taking a creative approach and adding something, which is otherwise quite rare with Jakobson's model. The problem is - which element does the mystical function pertain to? I would not ascribe it to the seventh, "missing", element, effect, because for that I think I could create a "[social] control function". We would need to add "cultural tradition" to the model (in Revzin's model this may be the "common memory" factor). That is, both the sender and receiver have some common cultural core (not only code is shared, but a system of codes is shared), and the mystical function serves to reinforce this commonage. An everyday example is ready at hand in "nostalgia". E.g. "When I was little I used to play this computer game..." and "Me too!"

> The other function I would add to Jakobson's typology can be called **the *economizing function*.** This claims that messages will be constructed and delivered in the most "economical" way possible, that is, with the least possible effort. Actually, **"economization" is characteristic of all kinds of communication systems**, not just language. It appears in various ways across cultures. For example, the more frequently a word or expression is used the more likely it will be replaced by a short equivalent. (Danesi 2004: 109)

My first thought was that you can't "abbreviate" nonverbal behaviour, but actually you can. This is the "cue reduction" that zoologists talk about. Langer expressed it nicely - when some nonverbal sign is used so often its meaning becomes habitual, it ceases to be a representation and becomes a reference. That is, the first few times you wish to convey a feeling or idea nonverbally you have to "play it out", but after several times a more economic, briefer, action will do to convey the same. So it is a useful notion. But what factor should it pertain to? Danesi's examples involve abbreviations, acronyms, but could also include emoticons and perhaps even memes (using an image macro instead of bothering to write a text message). The overall impression is that economizing function is related to the time it takes to formulate the message. Thus, instead of the first impulse to ascribe it to the code (which would also be possible - why should one factor have only one function?), I think we could add another factor to the model. Namely, time. Specifically, the time it takes to formulate the message. This can vary greatly depending on the type of message - almost instantaneous in case of nonverbal messages and years in case of books (taken as a single message). The impulse now would be to add space to the model, but this is not necessary at the moment.

Rudy, Stephen and Linda R. Waugh 1998. Jakobson and Structuralism. In: Posner, Roland, Klaus Rabering and Thomas A. Sebeok (eds.), *Semiotik: Ein Handbuch zu den zeichentheoretichen Grundlagen von Natur und Kultur = Semiotics: a handbook on the sign-theoretical foundations of nature and culture*. Band 13.2. Berlin; New York: Walter de Gruyter, 2256–2271.

> Roman Jakobsn (born in Moscow in 1896 - died in Cambridge MA, USA in 1982) was one of the major linguists, literary theorists (poeticians), and semioticians of this century. Moreover, as Umberto Eco has emphasized, he was a "major 'catalyst' in the contemporary 'semiotic reaction'" (Eco 1977: 41). This is due to the fact that many of the basic assumptions of modern semiotic research have been defined and/or furthered by Jakobson's work. (Rudy & Waugh 1998: 2256)

Eco's evaluation was timely, as Jakobson formulated his most relevant "interdisciplinary" work from the late 1960 until the mid-1970s. Actually, most great semioticians (Jakobson, Sebeok, Eco himself, Lotman, Barthes, etc.) could be called "major catalysts" in that their work helped popularize semiotics.

> Semiotics is in its turn encompassed by social anthropology and sociology (language and culture are mutually implicated; see Jakobson 1969: 663 ff and 1967a: 101 ff), and economics, all of which study communication in a larger sense; it shares **a complementary relationship with psychology, which studies the individual and personal aspects of signification and communication** (Jakobson 1969: 671f); and it is part of the vast field of ways and forms of communication used by all living things and is thus intimately tied to biology (see Jakobson 1969: 672-689). (Rudy & Waugh 1998: 2256)

Not so with social psychology. But this is interesting in relation with the question of whether semiotics *can* approach "the individual and personal aspects" of its subject matter? Do we shy away from psychological matter or take them on in full stride? I prefer to pay attention to these aspects because they appear to be the most interesting ones, and sometimes most reliable - it is dubious to generalize about a culture or society, but perfectly understandable to talk about a specific individual or, in case of metasemiotics, the semiotic processes on the individual level.

> Spoken languag, for Jakobson, is **the human semiotic system par excellence, the phylogenetic and ontogenetic basis for all other semiotic systems**, and thus the starting point for any valid semiotic analysis (1969: 658 ff). However, he is quick to warn against "the imprudent application of the special characteristics of language to other semiotic systems" (Jakobson 1975a: 214). Given their relative autonomy, special attention should be paid to the diversifying characteristics of sign systems; e.g., interntional communication (the use of semiotic systems *par excellence*) vs. unintended information (see Jakobson 1969: 661ff). (Rudy & Waugh 1998: 2256)

Easily explainable with Jakobson's linguocentrism. I, as a nonverbalist, find that nonverbal communication is phylogenetically and ontogenetically prior to spoken language and the latter *is not* the starting point for any valid semiotic analysis. Rather, *semiosis* should be such a starting point, and this develops into spoken or written language with time. We do not begin as speaking and writing creatures, we become such creatures with the aid of culture. Without that, we can remain *nonverbal* and still live.

> The primordial properties of sound are the distinctive features, those minimal sound elements which serve to distinguish larger signs (e.g, words) from each other (Jakobson, Fant, and Halle 1952: 1ff, Jakobson and Halle 1956: 13ff). This means that **the distinctive features** (and the phoneme, a bundle of distinctive features) are signs, whose *signatum* ise "(mere) otherness" or pure differentiation: they **are pure "signs of signs"**, unlike all other types of signs, which have some content. (Rudy & Waugh 1998: 2258)

That is to say: "distinctive features" are Jakobson's version of so-called "intrinsically coded" signs, in the guise of "metasigns".

> Discourses and texts arise from only very generalized, and optional, rules of combination and thus allow the most freedom to be creative. That is, there is an ascending scale of freedom in the ability of speakers to create and of addressees to understand new signs. In other words, many signs are codified as such, but others are only evidenced as messages. **Semiotic creativity, then, is associated with semiotic structure**. (Rudy & Waugh 1998: 2259)

This is quite different from Charles Morris who ascribes semiotic freedom to the ability of the organism to direct its own behaviour through sign-activity and moreover the degree of control the organism has over its own signs.

> The point of departure for Jakobson was not structure, as for Saussure, but communicatino. While for many linguists and philosophers the purpose of communication is referential, for Jakobson (and the Prague structuralists) **"reference is not the only, nor even the primary goal of communication"** (Caton 1987: 231). (Rudy & Waugh 1998: 2260)

Not only is reference only one thing that language can do, but language can also be used for conceptual thought, verbal art, signifying without communicating, etc.

> In his famous article "Linguistics and Poetics" Jakobson defined the six primary factors of any speech event (1960: 21-22, based in part on Saussure 1916, Bühler 1934, and on communication theory, see Shannon and Weaver 1949; for an opposing semiotic view, see Johnson 1982), as follows: (1) the speaker (encoder); (2) the addressee (decoder); (3) the context (including the thing referred to); (4) the message (*parole*, **text**) being communicated by the speaker to the addressee; (5) the code (*langue*) which is common to speaker and addressee; and (6) the contact between them, the medium by which they communicate. (Rudy & Waugh 1998: 2260)

A pretty standard reiteration, but I do not recall Jakobson associating the message with *text*. I think this was Lotmans playground. Jakobson seemed more occupied with spoken language and the speech act. But if he did talk about the text, it'd be nice to compare it to Lotman.

> In conjunction with these, he then defined (Jakobson 1960: 22-27; cf. 1976b: 113-115) the "functions of language" in terms of an orientation (*Einstellung*) in the message toward one of the factors: (1) the emotive (expressive) function (focus on the speaker) - e.g., angry **intonation** which shows the **speaker**'s **attitude toward what he or she is speaking about**; (2) the conative function (focus on the addressee) - e.g., **imperative sentences in which the speaker asks the addressee to do something**; (3) the referential

> (cognitive) function (focus on the context) - e.g., scientific prose in which the aim is to provide information about the world; (4) the poetic (aeshhetic) function (focus on the message) - e.g., poetry; (5) the metalingual (metalinguistic) function (focus on the code) - e.g., definitions of words; and (6) the phatic function (focus on the contact) - e.g., "hello, do you hear me?" (Rudy & Waugh 1998: 2260)

Here it is notable that the emotive function is exemplified with *speech* qualities (intonation), despite the great potential for associating it with facial expressions. Moreover, the emotive function here is "autoreferential" still - it expresses emotions or attitudes towards the *message* (compare this to the Goffmanian triad). Also, it now makes sense why previous authors associated the conative function with effect. Imperatives *do* involve an *intended effect* - they are verbal equivalents of what I'm thinking of associating with the seventh element - social control or regulation; although it is clear that Jakobson's imperatives are more trivial and held back - there seems to be no implication of social control involved. This is mere speculation - until I read Bühler I can't really tell what conation is about.

> Jakobson emerged as the scholar against the background of Russian Formalism. His earliest monograph, *The Newest Russian Poetry* (1921b), contained a draft of a general poetics, and is a characteristic work of Russian Formalism (see Erlich 1965, Pomorska 1968, Hansen-Löve 1978 and Steiner 1984) in several of its key points: (1) the call for **the autonomy of literary studies**, in particular their emancipation from philosophical, aesthetic, or sociopolitical theories; (2) an insistence upon **the immanent analysis of literary data**, in particular, their deformation of linguistic norms by means of the artistic device; (3) **the concept of literariness** as a more valid starting point for the investigation of literary facts than the conventional, but culturally and historicall relative notion of literature; (4) **the opposition of practical and poetic language**, the latter viewed as a radical transformation of the former's norms aimed at disrupting the automatism of everyday speech; (5) **a theory of literary evolution** based on the notion that art necessarily involves palpability of its material and deliberately impeded form, which leads to a historical alternation of outworn and innovative devices, the entire process fueled by novelty and de-automatization; (6) the deliberate laying-bare of the device, namely **the self-conscious focus on artistic metalanguage**, in modern art (especially *avant-garde*, abstract art), ledaing to a new conception of representation in early 20th century artistic practice. This necessitates a theoretical re-examination of the *signans*. (Rudy & Waugh 1998: 2262-2263)

Relevant for literary semiotics.

> Apart from the application of key concepts of structural linguistics, such as *langue/parole* (e.g., there is a code of folklore) and synchrony/diachrony (e.g., literature is subject to synchronic laws and to diachronic formation and tranformation), Jakobson and Tynjanov (1928) recognized **the interdependence of the "literary series" on other historico-cultural series**, thus paving the way for a more integrative and, broadly speaking, semiotic approach to literary data; moreover, the role of social consensus in the acceptance and integration of folkloric innovations was stressed in Jakobson and Bogatyrëv (1929). (Rudy & Waugh 1998: 2263)

I've tried reading that programmatic article and come away with empty hands. This interpretation seems to say that they stressed the relationship between literature and its cultural context.

Sebeok, Thomas A. 1991. Roman Jakobson's Teaching in America. In: Smith, Iris (ed.), *American Signatures: Semiotic Inquiry and Method*. Norman: University of Oklahoma Press, 133-143.

> It was at his pounding insistence that I was set on the path of specialization in Finno-Ugric languages and linguistics, despite the very nearly total absence of instruction in them within the Western Hemisphere, **a circumstance that forced me into an autodidactic stance**, yet one that ultimately led to the institutionalization of this field in America. (Sebeok 1991: 135)

I have taken a largely "autodidactic" stance on the same grounds - nonverbal communication is not part of our curriculum, although it should be (seeing as semiotics is intimately tied to this field).

> (Somewhat disconcertingly, he was followed around, as well, by an indeterminate cloud made up of East European and Russian **groupies**, to whom he was unfailingly gracious and kind, although they did erode his time.) (Sebeok 1991: 138)

Groupies. In linguistics.

> Jakobson arrived in Bloomington by bus, greeting me with the question, "Where are the Indians?" He spoke on the cultural and social history of Slavic languages (Jakobson 1968), several of which were then taught here intensively to Army personnel, and was then also asked to give an ad hoctalk in **J. R. Kantor**'s seminar. Kantor was an extreme **behavioristic psycholinguist** who relished controverting with linguists (see Kantor 1936). For some reason, Jakobson chose as his seminar theme "The Theory of Signs," which, as far as I know, was **his first presentation of semiotics in this country**. He had hardly finished when Kantor bounded forward, shouting, "Why, that was nothing but medieval philosophy!" "Not at all," I remember Jakobson retorting, "it goes back at least to Plato!" (Sebeok 1991: 140)

It's always nice to meet familiar names and have some context. I've read a paper by Jacob Robert Kantor (1922) on the mechanisms of memory. A paper, I might add, that in my view may hold up to a unification with semiotic perspectives.

> While his mastery of the grammatical and lexical resources of spoken English was elegant, and of its rhetorical effects superb, his pronunciation remained shockingly alien, giving rise to a remark most often ascribed to Jerzy Kurytowicz (in Mehta 1971: 229), but, in fact, circulating in numerous variants: "Jakobson can lecture perfectly in six languagesunfortunately, all of them Russian." (Sebeok 1991: 142)

I laughed. Well done.

> His proficiency in handling discussion was histrionic and, partly as a consequence, a lot of fun to watch. I was once chairing a lecture where he spoke for a scheduled hour or so to a large assembly of students. When the time came for questions, his mostly young audience were shy, and too overawed to speak up. After a few moments of awkward silence, Jakobson turned to me, holding his hand high: could he address a query to himself, he wondered? I nodded, he put his question, then went on to answer himself, thus expanding his lecture for another rapt hour. (Sebeok 1991: 142)

A real-life example of autocommunication (in relation with Jakobson).

Hawkes, Terence 2003 [1977]. *Structuralism and Semiotics*. New York: Routledge.

> Writing in 1956 about the linguistic problems of the disorder called *aphasia* (loss or impairment of the power to understand and to use speech), Jakobson records his observation that the two major (and binarily opposed) component disorders ('similarity disorder' and 'contiguity disorder') seem to be strikingly related to the two basic rhetorical figures metaphor and metonymy.
> Both are **figures of 'equivalence'** in that they characteristically propose a different entity as having 'equivalent' status to the one that forms the main subject of the figure. Thus, in the metaphor 'the car beetled along', the movement of a beetle is proposed as 'equivalent' to that of the car, and in the metonymic phrase 'The White House considers a new policy', a specific building is proposed as 'equivalent' to the president of the United States. (Hawkes 2003 [1977]: 59)

Here it makes only sense that his approach to Peirce is equally determined by searching for "figures of 'equivalence'" and coming up with the *artifice* (or *parallelism*).

> Jakobson's most famous formulation on this basis is his definition of the *poetic* function of language as one which draws on both the selective and the combinative modes as a means for the promotion of *equivalence*: 'The poetic function projects the principle of equivalence from the axis of selection into the axis of combination.' This becomes the distinguishing 'trademark' of the 'poetic' use of language, as opposed to any other use. When I say 'my car beetles along' I *select* 'beetles' from a 'storehouse' of possibilities which include, say, 'goes', 'hurries', 'scurries' etc. and *combine* it with 'car' on the principle that this will make the car's movement and the insect's movement *equivalent*. As Jakobson puts it, '**similarity superimposed on contiguity imparts to poetry its thoroughgoing symbolic, multiplex, polysemantic essence**... Said more technically, anything sequent is a simile. In poetry where similarity is superinduced upon contiguity, any metonymy is slightly metaphorical and any metaphor has a metonymical tint'. (Hawkes 2003 [1977]: 61-62)

Here the famous formulation of the projection between the axes makes a bit more sense. Not much more, but a little.

> In fact, he argues that a universal 'competition' between both modes [Symbolism and Realism] will be manifested in any symbolic process or system of signs, be it intrapersonal or social, and instances that of painting where it is possible to distinguish betwen Cubism as meonymic and Surrealism as metaphoric in mode. **Structuralist psycho-analysts such as Jacques Lacan have even suggested that these two modes of symbolic representation provide a model for the understanding of psychic functions**: the concept of metaphor illuminates the notion of 'symptom' (the replacing of one signifier by an associated one), that of metonymy sheds light on the origin of desire (through the combinative connection of signifier to signifier and the sense this implies of the infinite extension of such a process into uncharted areas). (Hawkes 2003 [1977]: 62)

And that is why psychoanalysis is an "interpretive framework" and not a science. The imputation of isomorphism to wildly different phenomena is perhaps the greatest mistake some thinkers have made. Or, following Cassirer, it is permissible as far as we *know* that this is merely metaphorical. I think this is why models are dangerous - they may lose their warning label "this is a metaphor" and become something other than a mere model.

> We have already noticed the argument of Jakobson's fellow Prague school critic Mukařovský with regard to 'foregrounding': that **the 'aesthetic' use of language pushes into the foregrounding the 'act of expression' itself**. (Hawkes 2003 [1977]: 62-63)

This may also be why poetry should be read expressively (*ilmekalt*). All in all this is a pretty good explanation of the poetic function, although it refers to the emotive function. T.S. Eliot could probably elaborate the connection between poetry and emotion.

> By **the use of complex inter-relationships**, by emphasizing resemblances and by **promoting through repetition** 'equivalences' or 'parallelisms' of sound, stress, image, rhyme, poetry patterns and 'thickens' language, 'foregrounding' its formal qualities, and consequently 'backgrounding' its capacity for sequential, discursive and referential meaning. (Hawkes 2003 [1977]: 63)

I'm currently trying to make the point (based on Jakobson's poetics) that Kaur Kender's editorial piece in the latest issue of (the now "new") *Sirp* is "poetic" because it uses an unusual amount of unnecessary repetitions.

> What 'shifters' indicate, of course, is the extent to which ***all* meaning is context-sensitive**, and the limited access to so-called '**General Meaning**' that any communication can have. (Hawkes 2003 [1977]: 66)

I still detest the use of the word "meaning" as a term. All meanings are not context-sensitive: there *are* autonomous semantic units. The fact that we can list words in a dictionary seems to prove that. The notion of "General Meaning" is not only general but ambiguous. Jakobson's communication model is obviously lacking the factor of "theme" or "topic" (of communication).

> True to **the functional commitment** of his Prague school background, jakobson goes on to argue that each of the six elements involved in the communication event has **a distinct functional role**. The noture of the message is finally determined by the fact that it takes on the functional character of whichever of the six elements involved happens to be dominant. (Hawkes 2003 [1977]: 66)

More on Jakobson's functionalism, where factors have functions... And somewhere, probably, principles also fit in.

4.12 December

4.12.1 Kultuuritüpoloogiast (2013-12-07 22:06)

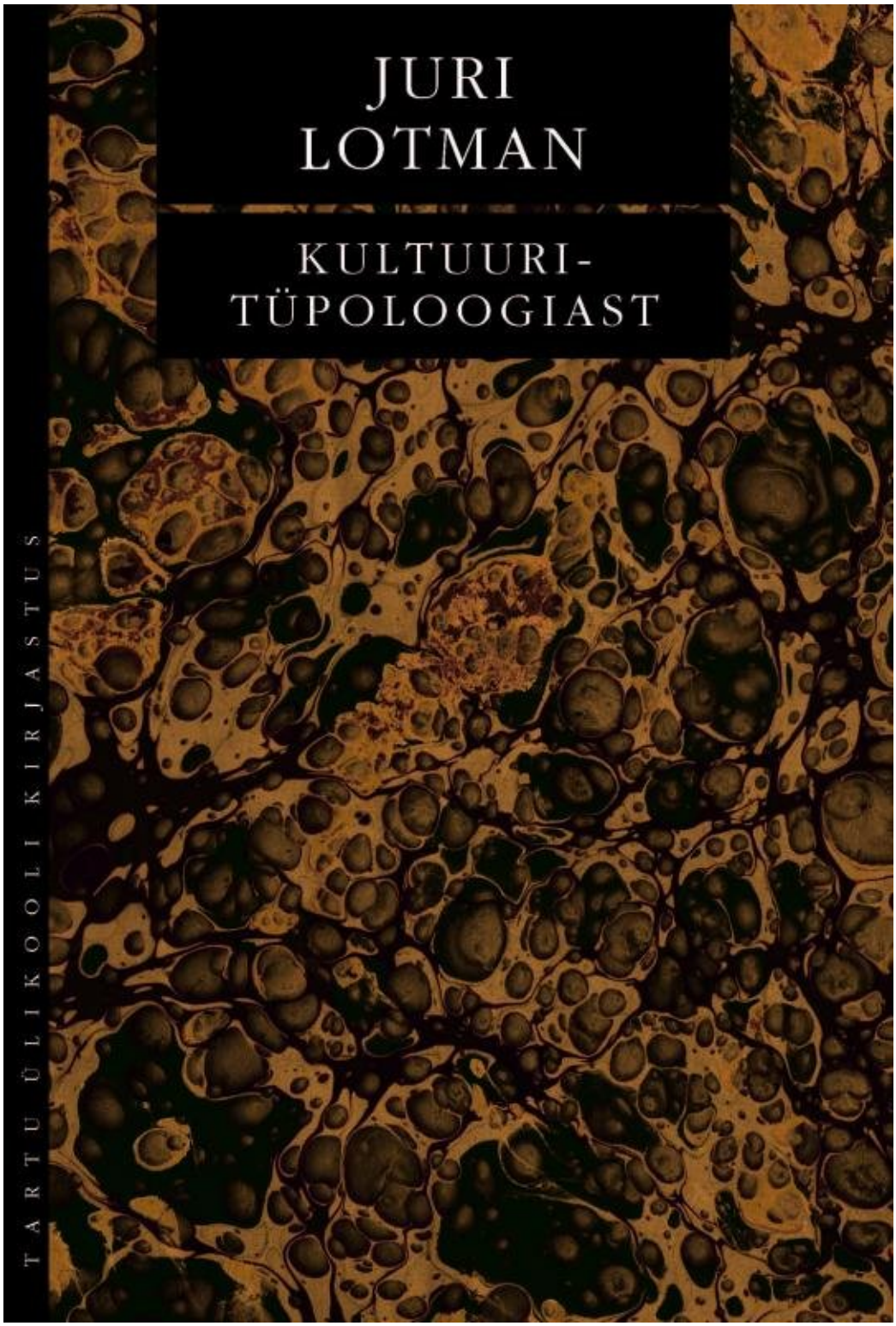

Torop, Peeter 2010. Tüpoloogia ja artoonika. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu

Ülikooli Kirjastus, 9-21.

> Juri Lotmani "Artiklid kultuuritüpoloogiast" tähendab kaht õhukest rotaprindivihikut valitud artiklitega, mis ilmusid 1970. ja 1973. aastal. Eriti oluline on esimene, sest loob pinnase kultuurisemiootika distsiplinaarse identiteedi tekkimiseks. (Torop 2010: 9)

Minu jaoks on käesolev juba viies lugemine (1, 2, 3, 4). Esimesel kolmel korral kirjutasin selle kohta pigem midagi lühikese arvustuse taolist. Neljandal korral juba tsiteerisin, kuid ei viidanud korralikult. Viiendal korral on plaanis ka viidata, et ma saaksin selle vahva kogumiku sisu oma töös kasutada. See kogumik on eriline selle poolest, et sisaldab artikleid mis on eesti keelde tõlgitud, aga inglise keelde veel mitte. Näiteks artiklit mis räägib autokommunikatsioonist ei saa anglofoonsed kolleegid minu teada veel lugeda. Ühtlasi on see üks mu lemmikraamatuid, mida on ikka hea pärast mõnda aega taaskülastada ja uuel moel mõista. [Kurb on vaid see, et venekeelsed originaalviited ei ole täielikud - mul ei õnnestunud leida leheküljenumbreid.]

> Siiski oli veel üks liikumissuund J. Lotmani ja tema kolleegide töödes, mida võimudel ei õnnestunud kohe pärssida. Juba 1969. aasta veebruaris kirjutas Lotman artikli "Inimesed ja märgid" (eesti k. ajakirjas Vikerkaar 2000, nr 1). See oli tellimusartikkel ajalehelt "Sovetskaja Estonija", kes vajas vastust toimetusele saabunud kirjale diiselveduri masinisti abilt I. Semennikovilt, keda huvitas semiootika mõiste ja kasutus. Lotman rõhutab seal muuhulgas semiootika kuulumist tavaliste teaduste hulka, kusjuures selle "tavalisuse" juurde kuulub ka **püüd avastada selgetes ja lihtsates asjades arusaamatuid ja keerulisi aspekte**. Semiootikat nimetab Lotman selles artiklis **teaduseks, mis tegeleb kommunikatsioonisüsteemide ja märkidega**, mida inimesed, aga ka loomad või masinad suhtlemisprotsessis kasutavad. Ja eriliselt toob autor esile kunsti uurimise aktuaalsuse: "Selle tundmaõppimine, kuidas kunst kogub endasse **ühiskondlikult tähenduslikku informatsiooni**, on ülimalt huvitav ülesanne. Rääkimatagi seejuures avanevatest teoreetilistest väljavaadetest, osutan vaid mõningatele - seni alles kaugetele - võimalustele, mida võivad anda praktilised uuringud kunstisemiootika vallas. Kunstiteose puhul köidab meid nende esteetiline mõjujõud. Kuid neile võib läheneda ka teiselt, tavatumalt vaatekohalt: kunstiteosed on äärmiselt ökonoomsed, võimsad, tõhusalt korraldatud moodused informatsiooni säilitamiseks ja edastamiseks. Mõnigi nende üpris hinnaline omadus on unikaalne ja muudes inimese poolt seni loodud informatsioonikondesnaatorites ja -edastajates teda ei esine. Ja samas: kui me tunneksime kunstiteksti ülesehitamise kõiki saladusi, siis saaksime neid kasutada selleks, et lahendada üht tänapäeva teaduse kõige teravamat probleemi - informatsiooni kokkusurumise küsimust. Ning muidugi ei takistaks see kunstnikke leidmast uusi teid ja võimalusi kunstis - nii nagu mehaanikaseaduste tundmine ei takista konstruktoreid uute ideede ja rakenduste otsingul. Juba praegu on olemas teadus nimega bioonika, mis uurib bioloogilise maailma ehitusvorme, et kasutada neid ära inimese poolt loodavais mehhanismides. Ehk tekib kunagi ka "artistika" - teadus, mis uuriks kunstiliste konstruktsioonide seadusi, et siis "pookida" mõnesid nende omadusi informatsiooni säilitamise ja edastamise süsteemidele?" (Lotman 2001: 85-91). **Jätame sellest tsitaadist meelde mõiste "artistika**, mis tähistab kunsti uurimist universaalsel tasandil. (Torop 2010: 10-12)

Siin on päris palju kasulikku/huvitavat, aga ära märgin vaid selle, et viimane rõhuga katkend, imperatiiv-didaktiline "Jätame ... meelde" tundub hetkel olevat parim näide konatiivsest sõnumist.

> Kunstiteose struktuuri ja mälu kompaktsus on see, mis teeb kunsti uue tehnika loojatele oluliseks ning lubab rääkida uue teaduse tekkimisest. Seda teadust nimetab Lotman **artoonika**ks ehk **kunstiteksti küberneetikaks**. Ta näeb selles teaduses nii teaduslik-teoreetilisi kui tehnilis-praktilisi võimalusi ning avaldab lootust, et kunstinähtuste ja kultuurimehhanismide uurimine muutub teoreetikute-küberneetikute ning uute tehnikavormide loojate jaoks tavapäraseks asjaks. Artikli lõpus nimetab Lotman ka oma koostööd professor M. Ignatjevi küberneetikute ja B. Jegorovi kirjandusuurijate töörühmadega, kuigi artikli ilmumise hetkeks oli koostöö formaalselt juba lõppenud. (Torop 2010: 12-13)

Minu arvates on Toropi hinnang õige, et kuuekümnendate lõpp ja seitsmekümnendate algus oli tõepoolest "plahvatuslik" ja mitte ainult kultuurisemiootika jaoks, vaid paljude teiste inimteaduste jaoks. Ma olen oma lugemisblogis varem märkinud, et nii Lotmani artoonika kui ka Birdwhistell kineesika, nüüd ka Wescotti koeneesika, on sellised "olematud teadused" mille mitte-eksisteerimisest on inimkonna teadmised natuke vaesemad.

> Tollesse aega jääb ka Jegorovi, Ignatjevi ja Lotmani ühisartikli kirjutamine, mis aga jäigi ilmumata ning nägi trükivalgust alles 1995. aastal Peterburis ilmuva ajakirja "Russian Studies" neljandas numbris [kahjuks vene keeles]. Jegorov võtab tehisintellekti kontseptsiooni kokku loomuliku arengu kontekstis: loomulikust individuaalsest intellektist toimub liikumine **üleindividuaalsete intellektuaalsete süsteemide ehk inimkultuuri** suunas, selle kultuuri keerukamaks muutumise käigus luuakse **metasüsteemid, mida võibki nimetada tehisintellektiks**. Ning tehisintellekt osaleb sellise mõistmise raames ka kultuuri tasakaalu tagamises: "Kultuuri kui terviku dünaamilisus ja vastupidavus eeldab paralleelselt metasüsteemi võimsuse suurenemisefa allsüsteemide mitmekesisuse suurenemist ning nende suhtelist iseseisvust. Allsüsteemide "võit" metasüsteemide üle on kultuuri kui ühtse isiksuse lagunemise põhjuseks (kultuuri "skisofreenia"). Metasüsteemi "võit" üksikute allsüsteemide mitmekesisuse suhteline mittekorrastatuse - individuaalsuse - üle tähendab süsteemi tardumist, surma" (Jegorov *et al*. 1995: 281). (Torop 2010: 14)

Kultuur kui üleindividuaalne intellektuaalne süsteem on selle kogumiku mõjul olnud üks neist teemadest mida ma olen märganud paljudes erinevates käsitustes. Kahjuks ei ole ma pädev, et sel teemal veel midagi põhjalikku öelda.

> Jegorov toob oma Lotmani biograafias ära kahe esimese aasta lepinguaruannete sisukorrad. Pealkirjaks on "Robot ja semiootiline modelleerimine (**käitumise semiootika ja kultuuri tüpoloogia**". 1974. aasta aruande sissejuhatus koosneb neljast punktist: 1) masina **individuaalse käitumise probleem**; 2) masina **mõistliku käitumise probleem**; 3) kultuuri kui terviku uurimine ja tehisintellekt; 4) kultuuri uurimise kaks aspekti ja tehniline progress. Järgneb osa kaks. I osa pealkiri on "Kurtuur ja suure keerukusega süsteemide käitumise probleem. Keerulise käitumise dünaamiline modelleerimine". Alajaotusena on lisatud pealkiri "**käitumine kui keel** (käitumine kui semiootiline süsteem)". II osa kannab pealkirja "Kultuuri metamehhanismid kui isereguleeriv seade". Järgnevad alajaotused: semiootilise süsteemi dünaamiline mudel; kultuuri metamehhanismide struktuur ja funktsioon; mitmekesisuse kasvu tendents; ühetaolisuse kasvu tendents; kino ja kultuuri metakeeleliste mehhanismide probleemid; kino ja mütoloogiline keel. (Torop 2010: 15)

"Käitumine" on siin midagi muud kui inimese kehaline käitumine; pigem isegi "toimimine" või "tegutsemine", aga siiski niidiots mida ma ei saa eirata.

Lotman, Juri 2010a [1970]. Sissejuhatus. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 25-26. [Предисловие. *Статьи по типологии культуры: Материалы к курсу теории литературы*. Вып. 1]

> Kultuuri vaatlemine teatud semiootilise mehhanismina, mille eesmärgiks on informatsiooni väljatöötamine ja talletamine, on alles algusjärgus. Sellesse valdkonda sisenedes on uurija kahjuks tihtipeale sunnitud opereerima ennem hüpoteeside ja eelduste kui kindlalt paika pandud tõdedega. Olles sellest teadlik, loodab antud trükise autor, et **kasu võib siit lugejale tõusta kui mitte küsimustele vastamisest, siis vähemalt nende püstitamisest**. Selles on ka raamatu metoodiline mõte: ta sisaldab viiteid probleemidele, mis alles vajavad lahendamist, mitte aga teaduse poolt kindlakstehtu kokkuvõtet. (Lotman 2010a [1970]: 25)

Midagi sarnast nentis oma töö kohta Michel Foucault: kuna ta esitab küsimusi millele võib-olla ei saagi vastata, siis on huvitavam süveneda küsimustesse endisse.

Lotman, Juri 2010b [1970]. Kultuur ja informatsioon. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 26-30. [Культура и информация. *Статьи по типологии культуры: Материалы к курсу теории литературы*. Вып. 1]

> Inimkonna sajanditepikkuse ajaloo kestel ei ole võimalik osutada ühelegi inimkollektiivile (kui see kollektiiv oli minimaalselt püsiv ning ei olnud hääbumas - faktiliselt juba surnud!), milles puuduksid tekstid, **spetsiaalne käitumisviis** (teostatud spetsiaalsete inimeste või kogu kollektiivi poolt spetsiaalsel ajal) teenindamaks erilist, ***kultuurilist* funktsiooni**. (Lotman 2010b [1970]: 28)

See on Jakobsoni tüüpi funktsioonide leiutamine. Kui kultuuri vaadelda kommunikatsioonisüsteemi (mida Lotman siin ka teeb), siis see nö "kultuuriline funktsioon" ei ole midagi muud kui poeetiline funktsioon mis on rakendatud mitte pelgalt sõnumi vaid "kultuuritekstide" tootmiseks.

> Kunagi määratles Taylor kultuuri kui **instrumentaariumi**, tehnilise varustuse, sotsiaalsete institutsioonide, usundi, kommete ja keele summat. Praegu on võimalik anda üldisem definitsioon: kogu mittepäriliku informatsiooni ja selle organiseerimis- ning säilitamisvahendite summa. Sellest tulenevad vägagi erinevad järeldused. Eelkõige saab põhjenduse kultuuri hädavajalikkus inimkonna jaoks. Informatsioon oi ole mitte fakultatiivne tunnus, vaid inimkona eksistentsi üks põhilisi tingimusi. Võitlus ellujäämise eest - nii bioloogiline kui sotsiaalne - on võitlus informatsiooni eest. Kultuuri olemuse mõistmine informatsioonina selgitab kirglikku huvi, mida tunnevad selle küsimuse vastu nii kultuurikandjad kui kultuuriga võitlejad, kellevahelised konfliktid täidavad kogu inimkonna ajalugu. (Lotman 2010b [1970]: 29)

Mittepäriliku informatsiooni summa definitsioon on teadatuntud (ma ütleks isegi, et sellest on saanud eestlaste *default* kultuurimääratlus). Instrumentaariumi definitsioon tundub märksa huvitavam. Siin ei ole kultuur mitte iseseisev tehisintellekt vaid vahendite kogum. Inimesed mitte ainult ei *kanna* kultuuri vaid *kasutavad* seda oma elutegevuses. Selles mõttes on isegi irooniline, et kõrgkultuuri samastatakse kasutu loominguga.

Lotman, Juri 2010c [1970]. Kultuur ja keel. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 30-36. [Культура и язык. *Статьи по типологии культуры: Материалы к курсу теории литературы*. Вып. 1]

> Kultuuri määratlemine struktuursetele reeglitele allutatud märgisüsteemina lubab meil teda vaadelda *keelena* selle mõiste **üldsemiootilises tähenduses**.
> Kuna elu alalhoiu - informatsiooni kogumise - vahendite kontsentreerimise ja säilitamise võimalus saab märkide ja märgisüsteemide (keelte) tekkimise momendist hoopis teistsuguse iseloomu ning kuna just nimelt pärast seda tekib inimspetsiifiline informatsiooni kogumise vorm, **on inimkonna kultuur oma ülesehituselt märgiline ja keeleline**. Ta võtab paratamatult sekundaarse süsteemi kuju, mis ehitub ühele või teisele antud kollektiivis kasutuses oleva loomulikule keelele ning reprodutseerib oma sisemiselt ülesehituselt keele struktuuriskeemi. Lisaks sellele peab **kultuur, olles kommunikatsioonisüsteem** ning täites kommunikatiivseid funktsioone, alluma samadele konstruktiivsetele reeglitele kui teised semiootilised süsteemid. Sellest tulenevalt on õigustatud kultuuri analüüsile selline kategooriline laienemine, mille viljakust on juba tõestatud üldsemiootikas (näiteks koodi ja teate, teksti ja struktuuri, kõne ja keele kategooriad, paradigmaatilise ja süntagmaatilise kirjelduspritsiibi eristus jne). (Lotman 2010c [1970]: 31)

Kahjuks on keele "üldsemiootilist tähendust" tõlgendatud kui "laia semiootilist tähendust" (*broad semiotic definition*), mis on ju kaks täiesti erinevat asja. Üldsemiootiline määratlus on ikkagi *määratlus* - näiteks Charles Morrise *lansign-system* mõiste - "üldsemiootika" on siin *general semiotics* (puhas semiootika). Keele "üldine/lai semiootiline tähendus" on ükskõik mis - see on täpselt nii lai kui sa tahad, et see oleks - võib rääkida "elu keelest", "lillede keelest", "kõnniteede keelest", sest "keel" ei tähenda siin midagi spetsiifilist või konkreetset.
Järgmine probleem puudutab kultuuri märgilisust ja keelelisust. Morris ütleb, et me peaksime *uurima* kuidas täpselt ja millises ulatuses on kultur semiootiline. Aga miks on inimkonna kultuur siin oma ülesehituselt märgiline ja keeleline? Sest inimesed koguvad informatsiooni teistmoodi kui loomad. Kas see on piisav?
Väga oluline on see, et Lotman määratleb siin kultuuri kommunikatsioonisüsteemina. See on jällegi Jakobsonlik, aga väga erinev nt Rueschist, kes koos Gregory Batesoniga rääkis kommunikatsioonisüsteemi tasanditest - intrapersonaalne, interpersonaalne, gruppide ja siis ühiskondade (kultuuride) vahel. Lõhe tekib sellest, et Jakobsoni "kommunikatsioonimudel" on kõneakti mudel, aga Rueschi kommunikatsioonimudel on kommunikatsioonisüsteemi mudel. Lotman ja Ruesch ei klapi, sest Jakobson vahendab neid kehvasti. Viimaks taandubki kogu probleem sellele, et Lotmani jaoks on "üldsemiootikaks" Jakobsoni eklektilised kirjutised semiootikast, mis on küll väga üldised, aga ei ole *general semiotics*, vaid keelesemiootika.

> Niisiis on kultuur ajalooliselt kujunenid semiootiliste süsteemide (keelte) **kimp**, mis võib moodustada ühtse **hierarhia** (ülemkeel), kuid võib endast kujutada ka iseseisvate süsteemide sümbioosi. Kuid kultuuri ei sisalda mitte ainult teatud semiootiliste süsteemide kombinatsiooni, vaid ka kõigi nendes keeltes ajalooliselt eksisteerinud teadete (tekstide) summat. Kultuuri vaatlemine tekstide summana võiks olla lihtsaimaks teeks kulturoloogiliste mudelite ehitamisel, kui selline lähenemine teatud põhjustel, millest edaspidi juttu tuleb, ei osutu liialt kitsaks. (Lotman 2010c [1970]: 32)

Hierarhia on jällegi Jakobsonlik. Huvipakkuv on siin hoopis sõna "kimp" mis kordub hiljem kui Lotman määratleb isiksust. Kultuur on siin keelte kimp. Kas ka isiksus on keelte kimp?

> Elu muutumine tekstiks ei ole mitte selle selgitamine, vaid sündmuste viimine kollektiivsesse (antud juhul rahvuslikku) mällu. Ühtse rahvusliku mälu olemasolu oli märgiks rahvuskollektiivi eksistestsist **ühtse organismina**. Ühine mälu oli fakt teadvustatud ühisest eksistentsist. Selles mõttes võisid kollektiivi jaoks selle *eksisteerimise märgi* funktsiooni täita just nimelt kroonikad ja funktsioonilt neile lähedased *mälumärgid* (hauad ja kirjad mälestusmärkidel, mälestusmärgid ise, kirjad hoonete seintel, toponüümia), mitte pragmaatiliselt esitatud ajaloolised tekstid, kujutades endast mitte sündmuste seletust, vaid *mälestust* neist. (Lotman 2010c [1970]: 34)

Organitsism. Rahvus on ühtne organism. Mujal on kultuur samamoodi "orgaaniline kooslus". Lõik ise peaks huvi pakkuma rahvusluse ja ajaloo uurijatele.

> Kultuuristamine seisneb maailmale kultuuri struktuuri andmises. Selline on kantiaanlik vaade mõtte ja tegelikkuse vahekorrale. Teist laadi on analoogilised kontseptsioonid "barbaarse" maailma kultuurilisest hõlvamisest temasse tsivilisatsiooni struktuuri viimise teel (oikumeeni hõlvamine on kreeklaste puhul kultuuriline, Roomal - sõjalis-riiklik, kristluse puhul - religioosne). Sel juhul ei ole meil tegemist mitte teksti tõlkimisega, vaid mitte-teksti muutmisega tekstiks. (Lotman 2010c [1970]: 35)

21. sajandis toimub samasugune "kultuuristamine" interneti vahendusel. Täieõiguslikud on vaid need kultuurid mis võtavad osa *World Wide Web*-i keskkonnast, teevad ennast ligipääsetavaks ja pääsevad ise ligi globaalsele kultuuriruumile.

Lotman, Juri 2010d [1970]. Märgi ja märgisüsteemide probleem ja vene kultuuri tüpoloogia XI-XIX sajandil. Tlk Kaidi Tamm. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus,

36-60. [Проблема знака и знаковой системы и типология русской культуры XI - XIX веков. *Статьи по типологии культуры: Материалы к курсу теории литературы*. Вып. 1]

> Eelnevalt määratleti kultuuri kui mittepäriliku informatsiooni kogumit, kui inimkonna või teatava kitsama kollektiivi - rahvuse, klassi vms - **jagatud mälu**. Sellest järeldub, et meil on õigus käsitleda kultuuri moodustavate tekstide summat kahel tasandil: **kui teatud sõnumeid ja kui koodide**, mille abil see **sõnum tekstis** dešifreeritakse, realisatsiooni. (Lotman 2010d [1970]: 36)

Lotman võttis Jakobsoni kood/sõnum eristust päris tõsiselt ja eeldas, et kultuur ongi koodide ja sõnumitega ära seletatav. Uurija pilgu eest põgenevad kultuurilised nähtused mis ei ole tahtlikud "sõnumid" või mis ei ole "kodeeritud" kindlal viisil. Eriti iseäralik on siin Lotmani lisandus, et tekst koosneb sõnumitest ("sõnum tekst*is*"), sest muud tõlgendused samastavad teksti ja sõnumit "üldsemiootilises" tähenduses.

> Nagu teada, eeldab igasugune sotsiaalse mudeli ehitamine inimest ümbritseva tegelikkuse jaotamist faktide maailmaks ja märkide maailmaks, millele järgneb nendevaheliste suhete (semiootiliste, väärtuseliste, eksistentsiaalsete jne) määratlemine. Saamaks tähenduse kandjaks (märgiks), peab nähtus tingimata olema osa süsteemist. Selleks peab ta **astuma suhtesse mingisuguse mitte-märgiga või teise märgiga**. Esmane suhe - **asendamine** - loob semantilise tähenduse, teine - **ühinemine** - süntaktilise. Kuivõrd sotsiaalsete, kultuuriliste mudelite maailmas tähendab märgiks olemine olemasolu, võib esimest juhtu määratleda järgmiselt: "On olemas, sest asendab midagi tahtsamat, kui ta ise on". Teisel puhul: "On olemas, sest on osa millestki tähtsamast, kui ta ise on". (Lotman 2010d [1970]: 38)

Kas tasub üldse mainidagi, et see on Jakobsonlik? *Asendamine / semantika* on Jakobsonil ekvivalentsuse / selektsiooni / metafoori telg ja *ühinemine / süntaktika* on kontiguaalsuse (järjestikkuse) / kombinatsiooni / metonüümi telg. Seda on oluline meeles pidada, sest Lotman hakkab järgmisel leheküljel nö "kultuurisüsteeme" tüpologiseerima nende "dominantide" "markeerituse" (olemasolu või puudumise) kaudu.

II. Süntaktiline tähendus

I. Semantiline
tähendus

1
I (+) II (-)

2
I (-) II (+)

3
I (-) II (-)

4
I (+) II (+)

1. Kultuurikood kujutab endast pelgalt semantilist korrastatust.
2. Kultuurikood kujutab endast pelgalt süntaktilist korrastatust.
3. Kultuurikood sisaldab mõlema korrastatuse eitust, see tähendab märgilisuse eitust.
4. Kultuurikood on mõlema korrastatuse süntees.

> Kultuuri ideaalplaan on alati organiseeritud analoogselt mõnede antud kollektiivis tuntud kommunikatsioonitüüpidega. Kultuurikoodi ülalpool iseloomustatud tüübid põhinevad **sõna ja teksti antinoomial**. Esimene ja kolmas juhtum on korrastatud kui "mitte-tekst" (tõsi küll, kolmas kujutab endast samas ka "mitte-sõna"). Teine ja neljas on tekstile orienteeritud, kusjuures teine muusikalisele, neljas aga verbaalsele tekstile. (Lotman 2010d [1970]: 39)

Varasematel lugemistel, enne Jakobsoni mõttega tutvumist, tundus see klassifikatsioon natuke müstiline. Nüüd on täiesti arusaadav, et just nagu Levi-Strauss ja Lacan, vaimustus Lotman Jakobsoni enesekindlusest millega ta lähenes lingvistikale. Lotmani siinne tüpoloogia on rohkem teoreetilise mõtlemise tulemus kui midagi muud, kuid järgnevatel leheküljedel neid "kultuurikoode" kindlate ajastutega seostades näeb ta suurt vaeva, et rakendada metafoori, metonüümia ja hierarhia mõisteid *sotsiosemiootiliselt*. Siinkohal võib neid kultuurikoode demüstifitseerida koodi ja sõnumi mõistetega mängides:

1. Koodilisus - oluline on tähendus, mitte selle väljendus sõnumina.
2. Sõnumilisus - oluline on väljendus, mitte sellesse kodeeritud tähendus.
3. Kooditus ja sõnumitus - kumbki pole oluline, hinnatud on mittesemiootiline maailm.
4. Kood-sõnumlikkus - ehk "tekstilisus", kus nii kood kui sõnum on täielikult realiseeritud omavahelises põimumises.

Juri Lotman rakendab neid leiutisi kultuuril, aga samamoodi võib neid rakendada isiksuste tasandil ja eristada: (1) inimesi, kes arvavad end või keda peetakse targaks ilma, et nad pidevalt sõnu raiskaksid; (2) inimesed kes vadistavad kogu aeg juttu ajada ilma, et nad ütleksid midagi sisukat või tähtsat; (3) inimesed kes on intellektuaalselt välja lülitatud, ei raatsi mõelda ega rääkida; (4) täieõiguslikult intellektuaalsed inimesed, kes mõtlevad ja räägivad, mõtlevad mida nad räägivad ja räägivad mida nad mõtlevad. Ma kasutasin siin "kõnelemist" keskse printsiibina, sest Jakobson oli lingvist ja need mõisted on kõige omasemad just kõneaktide uurimisele. Aga vaatame, mida Lotman ütleb selle tüpoloogia kaudu kultuurisüsteemide ja kultuurikoodide kohta.

> [1. Semantiline ("sümboliline") tüüp] Ühte gruppi kuulusid nähtused, mis *omasid tähendust*, teise aga need, mis kuulusid praktilise elu juurde. Teise gruppi kuuluv justkui ei eksisteerinud. See jaoktus ei tähendanud siiski veel hinnangut: märk võis olla nii hea kui kuri, tähistada kangelaslikkust või kuritegelikkust, kuid ta omas üht kohustuslikku tunnust - **sotsiaalset eksistentsi**. Mitte-märk selles mõttes lihtsalt ei eksisteerinudki. (Lotman 2010d [1970]: 40)

Seda esimest kultuuritüüpi samastab Lotman keskajaga ja siin meikib täielikult senssi see, et (nagu öeldakse järgmisel leheküljel), selline maailmamudel "[määras] korraga olematusesse hiiglaslikud eluvaldkonnad" (*ibid*, 41). Lotman peab siin "bioloogilise reaalsuse" all silmad kehalisust, mis oli keskajal kurikuulsalt mitteeksisteeriv. Keskaegne kristlik keha-eitamine on omaette teema. Lotman on siin lähenenud sellele eitamisele läbi "sotsiaalse [tegelikult "sotsiosemiootilise"] eksisteerimise". Nö "praktiline elu" ei olnud asi millest sai kergesti rääkida või mõelda. Alles 20. sajandil saab sellest praktilisest kehalisest elust midagi mis kuulub igapäevaelu juurde väga loomulikul moel. Minu tees on, et me olema tänapäeval "kehakeele" ajastul mil kehale, selle välimusele ja käitumisele asetatakse ülepea palju rõhku. Meil on keha-jaatamise kultuur.

> Sellesama varafeodaalse korra eripäraga on seotud selline iseloomulik nähtus, nagu **"kohasus"** [*местничество*]: vaidlused 'kohast' sõjakäigul, nõukogus või peol, mis näivad uusaegsetele ratsionaalsetele mõttetuste ja võhiklikkuse sünnitisena, omasid keskaegse kultuuri seisukohalt sügavat mõtet: tegu oli vaidlusega **koha pärast hierarhias**, koha pärast ühiskondlikus süsteemis. Aga kuivõrd inimese isikliku reaalsuse määras tema asukoht selles struktuuris, mille märgiks ta oli, siis oli tegu vaidlusega isikliku reaalsuse nimel. Kaotada koht tähendas lakata eksisteerimast. (Lotman 2010d [1970]: 44)

Siin tõlgib Lotman ruumikasutuse ja dominantsuse suhte oma sotsiosemiootilisse käsitusse tervik-osa suhtest (seostuvad mõisted nagu hierarhia ja metafoor). Kui siin toimib metafoori mehhanism, siis allpool toimib metonüümi mehhanism - mitte koht hierarhias, vaid gruppi kuulumine, selle osa olemine. "Kohasus" ei ole selle mõttes midagi uut, et McBride omistas juba 1964. aastal loomade ruumilise organisatsiooni või ruumikäitumise (nt territoriaalsus) sotsiaalsetele loomadele. Lotman justkui samastab keskaja kultuurikoodi karjaloomade mentaliteediga.

> [III. Asemantiline ja asüntaktiline tüüp] Nägime, et süntaktiline kultuurikoodi tüüp ei täitnud oma ülesannet maailmapildi desemiotiseerimisel ja järelikult ei toonud isiksusele, kes eksles keerukamaks muutunud sotsiaalsete suhete võrgus, vabanemise tunnet. Veelgi enam - kuivõrd seda isiksust, füsioloogia tasandil eristuvat, ei tunnistatud kummaski süsteemis sotsiaalseks ühikuks, asus ta kogu aeg kahemõttelises olukorras: **tema vahetuid, igapäevase praktika poolt dikteeritud vajadusi peeti kas madalateks, alandavateks või kuulutati ülepea olematuteks.** (Lotman 2010d [1970]: 51)

See on siis see mida Mihhail Bahtin nimetab terminiga *lower bodily stratum*.

> Valgustusaja ideed, asetanud kogu kultuurikorrastuse keskmesse opositsiooni "loomulik-mitteloomulik", suhtuvad märgilisuse printsiipi järsult eitavalt. Asjade maailm on reaalne, samas kui märkide maailm, sotsiaalsed suhted, on valeliku tsivilisatsiooni looming. **Eksisteerib see, mis on identne iseendaga**, kõik, mis "esindab" midagi muud, on fiktsioon. Seetõttu osutub väartuslikuks ja ehtsaks vahendamata tegelikkus: inimene tema **antropoloogilises olemises**, füüsiline õnn, töö, toit, elu, mida tajutakse teatud bioloogilise protsessina. Väärtusetuteks ja valelikeks osutuvad asjad, mis saavad mõtte vaid teatud kindlates märgilistes olukordades: raha, aukraadid, kasti- ja seisuse traditsioonid. Märkidest saavad vale sümbolid, kõrgeimaks väärtuste kriteeriumiks aga siirus, märkide puudumine. Sellega seoses saab peamisest märgitüübist, "sõnast", mida eelnenud perioodil tajuti jumaliku loomise esmaaktiga, vale [nimis] mudel. Antitees "loomulik-mitteloomulik" saab sünonüümseks opositsiooniga "asi, tegu, reaalsus-sõna". "Sõnadena" käsitletakse kõiki sotsiaalseid ja kultuurilisi märke. Nimetada midagi "sõnaks" tähendab paljastada selle valelikkus ja ebavajalikkus. Gogol on oma kaasaegset tsivilisatsiooni iseloomustanud järgmiselt: "Sõnade kohutav valitsemine tegude asemel". (Lotman 2010d [1970]: 52)

"Identne iseendaga" on sisemiselt kodeeritud märk (*instrinsic coding*), ehk mitte-märk, praktiline või instrumentaalne tegevus. Kolmas kultuuritüüp on siis peaasjalikult mitteverbaalne - mittesõnaline. Ma ütleksin, et see ei ole mittesemiootiline, sest "loomulike märkide" tõlgendamine jääb (sellest ei saa lahti öelda muud moodi kui läbi surma), aga öeldakse lahti sõnadest. Siin on sarnasus 20. sajandi alguse psühholoogiaga, eriti biheiviorismi ja füsikalismiga, mis samamoodi üritas lahti öelda ülearustest sõnadest ja rääkida ainult asjadest mis on reaalselt olemas. Asemantiline ja asüntaktiline kultuurikood on minu arvates pigem nagu üks meie kultuuri *undercurrent*-eid. See ei ole kuskile kadunud, vaid võtnud muid kujusid. Väga iseloomulik on selle koht anarhismis (ja mitte asjatult ei tsiteeri Lotman selles peatükis Bakuninit), mis üritab lahti öelda hierarhiast ja rõhuvatest institutsioonidest.

> Rousseau seisukoht on väga iseloomulik. See võimaldab võtta kasutusele hea tehnilise kriteeriumi eristamaks **semantilise dominantiga kultuurisüsteeme** süntaktilise dominandiga süsteemidest... (Lotman 2010d [1970]: 55)

Siin seisneb kogu selle tüpoloogia iva: Jakobsoni telgedest on tehtud dominandid mille kaudu lahata kultuurikoodi printsiipi. Mitte-semiootikule võib kogu see tekst olla arusaamatu (e.g. "lugesin Lotmanit aga ei mõistnud mõhkugi"), sest Lotman rakendab väga spetsiifilise, Jakobsonliku, "üldsemiootika" (mis on tegelikult keelesemiootika) mõisteid ja lähenemisviisi. Minagi ei ole õige inimene seda segaputru lahti harutama ja ära seletama - sellega peaksid tegelema inimesed kes on ka Trubetzkoy't, Saussure'i, Courtenay'd jt lugenud.

> Vabanemine sõnade võimust langeb Valgustusaja kultuuris kokku **vabanemisega terviku valitsemisest osa üle**. Üksikisik omab iseseisvat väärtust sõltumata sellest, keda ta esindab. (Lotman 2010d [1970]: 56)

Minu arvates on see idee põline ka anarhismile (esmajoones individualistlikule anarhismile, e.g. Max Stirner).

Lotman, Juri 2010e [1970]. "Kultuuri õpetamise" probleem kui tüpoloogiline karakteristik. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 60-72. [Проблема "обучения культуре" как типологическая характеристика. *Статьи по типологии культуры: Материалы к курсу теории литературы*. Вып. 1]

> Kultuuri vaatlemine teatud keele ning kõigi selles keeles tekstide huglana püstitab küsimuse õpetamisest. Kui kultuuri on mittepäriliku informatsiooni summa, siis ei ole küsimus sellest, **kuidas see informatsioon inimesse ning inimkollektiivi sisestatakse**, sugugi tühine. Antud seoses huvitab meid vaid üks selle probleemi aspekt: kas eksisteerib mingi seos "õpetamise" mehhanismi ning kultuurikoodi struktuuri vahel? (Lotman 2010e [1970]: 60-61)

Suhteliselt vägivaldne kujund: kultuur *sisestatakse* inimestesse. Probleem samas on huvitav: erinevate õppimisviisidega kaasneb erinev kultuur. Nii võib tänapäeval (arvutite ajastul) rääkida hoopis uuest kultuurist, mille iseärasused alles hakkavad tasapisi esile tulema. Näiteks see, et tänapäeva inimene suhtleb üha enam interneti vahendusel ja üha enam üksinda.

Lotman, Juri 2010f [1970]. Kahest kultuuri orienteerituse tüübist. Tlk Kaidi Tamm. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 72-75. [О двух типах ориентированности культуры. *Статьи по типологии культуры: Материалы к курсу теории литературы*. Вып. 1].

> Kultuuriajaloo andmed lubavad eristada kaht tüüpi tekstiloomet: üks on seotud ainult ühe reeglite süsteemiga ja esindab selle *teostumist*. Väärtuslik ja aktiivne on selle tekstiloome puhul just etteantud kaanoni järgimine. Siia kuuluvad folkloorsed ja keskaegsed tekstid, samuti klassitsismiaegsed teosed. Teist tüüpi tekstid projitseeruvad kahele või enamale normide süsteemile ja eristuvad seega igaühe suhtes *rikkumisena*. Teksti kõrvalekaldumine tema "keelest" moodustab tema tähendusliku osa. Just esimest tüüpi tekstiloome juhtis uurijate tähelepanu silmnähtavale parallelismile loomingu keelega. Ilmne on ka **lingvo-semiootiliste** meetodite rakendamise edukus selle uurimisel. Siiski oleks siin asjakohane pöörata tähelepanu ühele paradoksile: loomulik keel automatiseerib väljenduse sfääri, kuid teate sisu jääb äärmiselt laiaks - kõnelda võib kõigest. Esimest tüüpi kunstitekstid kehtestavad just selles vallas rangeid piiranguid. Tulemuseks on kanoniseeritud väljendusega ja samavõrd standardiseeritud sisuga süsteem, mis peaks olema täielikult liiane. Mille arvelt luuakse nende tekstide ettearvamatus, tingimusel, et tähenduslik on reeglite *täitmine* kõigil tasanditel, jääb ebaselgeks.
> Võimalikuks lahenduseks on lubada hüpoteesi, et lisaks meile hästi tuntud "adressant/adressaat" kommunikatsiooniskeemile on ka autokommunikatsioon, milles need kaks osapoolt on ühendatud. Selline, üksikisiku jaoks suhteliselt teisejorgune kommunikatsioonisituatsioon domineerib siis, **kui vaadelda sõnumi saatja/vastuvõtjana rahvuslikku organismi või inimkonda tervikuna**. Võib tunduda, et autokommunikatsiooni mõiste ei too suhtlusskeemi midagi põhimõtteliselt uut. Näiteks, meeldejätmiseks märkmeid tehes asendan ma lihtsalt lõhe adressandi ja adressaadi vahel ruumis lõhega ajas. Siiski võib siinkohal välja pakkuda hüpoteesi, et erinevus omab siin põhimõttelist tähtsust ja et *autokommunikatsiooni grammatika* loomine seisab meil alles ees. (Lotman 2010f [1970]: 72-73)

Lotmani autokommunikatsiooni eripära ongi see, et see põhineb kultuuriajaloo ainestikul, on Jakobsonlikult *lingvo-semiootiline* ("keelesemiootiline") ja vaatleb Rueschi nelja tasandi asemel põhiliselt Rueschi esimest (intrapersonaalne) ja viimast (ühiskond/kultuur), reserveerides kolmanda "globaalsele" tasandile milles kultuur ise on ühtne

sõnum mida inimkond saadab iseendale (või "sisestab iseendasse"). "Rahvusliku organismi" nüanss viitab jällegi organitsismile.

> Siinkohal tuleb ilmselt eristada kahte sfääri:
> 1) mnemoonilist tüüpi autokommunikatsioon - endale selle teatamine, mis oli juba teada. See on **meeldejätmiseks sõlme sidumine**, sõlmkiri, raamatu lugemine kirjaoskamatu inimese poolt, kes seda peast teab (väga sage praktika kirikus kuni 18. sajandini). Meenutame, et akadeemik Kratškovski järgi eeldab koraani lugemine teksti peast teadmist. Ülestähendatud lühendid tähistavad liikumist tavaliselt kirjalt sõlmkirjale.
> 2) autokommunikatsioon, mida ligikaudu määratlevad mõisted, nagu "avastus" ja "inspiratsioon": **minu poolt minusse sisestatud informatsioon korreleerub eelnenud informatsiooniga**, mis on fikseerunud mu mälus, korrastab selle ja tulemuseks saadakse väljundina märkimisväärne informatsioonihulga kasv. Nõudmised tekstile, mis sisestatakse mu teadvusesse, on erinevad, sõltuvalt sellest, **kas ta kannab *kogu* infot või on vaid "sütikuks"**, provotseerides mõtete edasi liikumist ja infohulga kasvu. Teisel juhul võib uut tüüpi segmenteerimine ja segmentide uus kombineerimine osutuda väärtuslikumaks kui semantiliselt uus teade. On teada muusikainstrumentide rütmiliste löökide või abstraktsete mustrite vaatlemise roll enesessesüüvivate mõtiskluste puhul. Vaadates pilti, mille on loonud Euroopa kunstnik 19. sajandil, püüan ma saada sellelt kogu informatsiooni - see on vestlus *teisega*. Vaadeldes abstraktset ornamenti, **vestlen ma iseendaga**, kujundades oma isiksust vastavalt selle seadustele (näiteks laenates diskreetsuse, korduvuse, samasuse ja ühendamise konstruktiivseid printsiipe). (Lotman 2010f [1970]: 73-74)

Justkui tundub õigustatud minu mõne aasta tagune samastamine esimest tüüpi tekstiga ja teist tüüpi koodiga. Tegelikkuses on need suhted aga keerulisemad. Näiteks on täheldatav, et kui Peirce'i versioon autokommunikatsioonist on suunatud tulevikku: praegused mõtted saavad oma tähenduse selle kaudu millega seostan neid tulevikus; siis Lotmani autokommunikatsioon seisneb selles, et praegu vastu võetud (endasse sisestatud) info korreleerub sellega mis seal juba varasemast ees on. Tegelikult tundub, et mõlemad vaatlevad täpselt sama nähtust, aga erinevast vaatenurgast. Väga oluline on ka "sütiku" mõiste, mis on autokommunikatsioonis oluline - igasugune märk või tekst võib toimida sellise sütikuna. Eriti kommunikatsioonil teisega on komme lahvatada kommunikatsiooniks iseendaga. Kahjuks ei ole Lotmani "talking to yourself" puhas endaga rääkimine nagu Meadil, vaid "metafooriline" - endaga räägitakse siin süntagmaatiliste koodide (mustrid, rütmid) vahendusel.

> Vaadeldaval küsimusel on kaks aspekti. See, mis toimub inimese teadvuses infohulga suurenemisel, on psühholoogiline probleem ja seda tuleks uurida psühhologia vahendite abil. Kuid *tekste*, mis annavad suurima erinevuse siseneva ja väljuva info vahel, selliste stimulaatorite omalaadset struktuuri võiks uurida lingvo-semiootiliste meetodite abil.
> On võimalik, et kui me saame seda tüüpi tekstide struktuuri ja funktsioneerimise kohta üksikasjalikumaid ja täpsemaid andmeid, saab ehk selgeks, et paradoks, millele peatüki alguses tähelepanu juhtisime, tekib seoses sellega, et **autokommunikatiivsetele tekstidele** rakendatakse kriteeriume, mis on välja töötatud "välise" kammunikatsiooni uurimiseks. (Lotman 2010f [1970]: 75)

Siinkodal on minu jaoks endiselt hägune mida täpselt kujutab endast "autokommunikatiivne tekst". Kas see on päevik, ostunimekiri või mantra? Kui päevik, siis on seda natuke kergem uurida, näiteks päeviku vormis kirjutatud kirjandusteoste ainetel.

Lotman, Juri ja Aleksandr Pjatigorski 2010 [1968]. Tekst ja Funktsioon. Tlk Silvi Salupere. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 86-98. [Текст и функция. *3-я летняя школа по вторичным моделирующим системам: Тезисы. Доклады.*]

> Kui võtta arvesse sellised kolm kategooriat nagu *tekst*, *teksti funktsioon* ja *kultuur*, siis on võimalikud vähemalt kaks üldist lähenemist. Esimesel juhul vaadeldakse kultuuri kui tekstide kogumit. Sel juhul on funktsioon tekstide suhtes kui omalaadne *metatekst*. Teisel puhul vaadeldakse kultuuri kui funktsioonidekogumit ja tekst on ajalooliselt funktsioonid(de) tuletis. Sel juhul võib nii teksti kui funktsiooni vaadelda objektina, mida uuritakse ühel tasandil, samal ajal kui esimene lähenemine eeldab kahtlemata kahte uurimistasandit. (Lotman & Pjatigorski 2010 [1968]: 86)

Huvitav kas see on võrreldav Lotmani hilisema ettekandega kahest lähenemisviisist käitumisele?

> Kultuuriteksti mõiste jaoks on algseks just see hekt, kui lingvistilise väljendatuse akt ei ole enam piisav selleks, et ütlusest saaks tekst. Selle tagajärjel tajutakse kogu kollektiivis ringlevate keeleliste teadete massi kui mitte-tekste, mille taustal eristub tekstide grupp, milles on nähtavad teatud täiendava (antud kultuuri jaoks **tähendusliku) väljenduse tunnused**. Nii nt hakatakse kirjaliku kultuuri tekkemomendil teate väljendatust fonoloogilistes üksustes tajuma kui mitteväljuslikku. Sellele vastandub teatud grupi teadete graafiline fukseering, mis tunnistatakse selle kultuuri vaatepunktist ainukestena olemasolevateks. Mitte iga teade ei ole väärt üleskirjutamist: üheaegselt omandab kõik kirjapandu erilise kultuurilise tähenduslikkuse, muutub *tekstiks* (vrd graafilise fukseerituse samastamine terminites "kirjutamine" ja vene keskaegse kirjaviisi jaoks tavalisi vormeleid nagu "kirjutatud on", "rääkida kirjutatut"). Vastandusele "suuline-kirjalik" ühtedes kultuurides võib teises vastata "trükis ilmumata-trükitud" jmt. (Lotman & Pjatigorski 2010 [1968]: 87)

Tänapäeva tavakasutuses on minu arvates teksti mõõdupuuks saanud tekstifail. Iga keeleline teade ei ole väärt salvestamist eraldi faili. Teine populaarne lähenemine näib põhinevat "wall of text" põhimõttel. Tähendab, suvalisest verbaalsest sõnumist saab tekst siis kui see moodustab visuaalse "seina". Praktiliselt tähendab see, et grafeeme, sõnu või lauseid on kirjutatud piisavalt palju, et esineb vähemalt 5-10 "word-wrap" reavahetust. Internetiajastul on teksti mõiste paratamatult teistsugune kui varem.

> Kirjaeelsete tekstide kohta tehtud tähelepanekud saavad uue mõtte teksti mõiste analüüsil tänapäeva kultuuris, kuiseoses raadio ja mehhaaniliste rääkivate vahendite leiutamisega kaob teksti graafilise väljendatuse vajadus jälle ära. (Lotman & Pjatigorski 2010 [1968]: 88)

Läinud on aga vastupidi, et rääkivate vahendite roll on taandunud tekstipõhiste vahendite ees. Internet on esmajoones visuaalne meedium.

> Et olla vastu võetud tekstina, peab teade olema mitte- või halvastimõistetav ja vajama järgnevat tõlget või tõlgendamist. Püütia ettekuulutus, prohvetikuulutus, ennustaja sõna, seadused ja sotsiaalsed juhised neil juhtudel, kui nende väärtust määrab mitte reaalne keeleline teade, vaid tekstiline "pealisteade", *peavad olema arusaamatud ja kuuluma tõlgendamisele*. Sellega on seatud ka püüd mittetäieliku arusaadavuse, kahemõttelisuse ja mitmetähenduslikkuse poole. Kunst, olles olemuslikult mitmetähenduslik, loob põhimõtteliselt ainult tekste. (Lotman & Pjatigorski 2010 [1968]: 92)

Sarnane on juhtum teadustekstidega, mis on tänu internetile küll kättesaadavad, aga sellegipoolest raskestimõistetavad ja vajavad "teadusvahendajaid" kes tõlgendavad avastusi ja leiutisi lihtsamasse keelde.

> Juhtumid 5 ja 7. Tekst ei sisalda üldkeelelist teadet. Ta võib olla sellel tasandil mõttetu või siis tekst teises (auditooriumi jaoks arusaamatus) keeles, või - punkt 7 - olla vaikimine (vrd romantilist ideed selle kohta, et vaid vaikimine väljendab adekvaatselt poeeti: "Ja vaid vaikimine räägib arusaadavalt" - Žukovski, "Silentium!" - Tjuttšev, "Ligi hiilida" - Tsvetajeva. Nil Sorski jälgijad arvasid, et **parimaks vahendiks Jumalaga ühinemiseks on vaikiv ("tark") palve)**. (Lotman & Pjatigorski 2010 [1968]: 97)

Meenub Augustinus ja tema *inspector omne* käsitus Jumalast.

> Nii võib mingi ühtne, oma olemiselt teaduslik tekst (nt uus tugevatoimeline ravim) olla kollektiivi ühe osa jaoks teaduslik, teise jaoks religioosne ja kolmanda jaoks maagiline - s.t. täita kolme erinevat kultuurilist funktsiooni. Teaduse ajalugu teab mitmeid juhtumeid, kui teadusideed just oma mõjukuse tõttu said teaduse arengu pidurdajateks, kuna hakkasid täitma mitteteaduslikku funktsiooni, muutudes kollektiivi ühe osa jaoks religiooniks. (Lotman & Pjatigorski 2010 [1968]: 89)

Nii on juhtunud Einsteini relatiivsusteooriaga (nt *hippie dippie* uskumus, et aega on illusoorne) kui ka "kehakeele" mõistega, mis põgenes teadusest kiiresti laiemasse teadvusesse ja kivistus millegina mida teaduses ei toetata.

Lotman, Juri 2010g [1970]. Tekstide tüpoloogia probleemist. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 99-105. [К проблеме типологии текстов Статья. *Статьи по типологии культуры: Материалы к курсу теории литературы*. Вып. 1]

> Sellistel tingimustel ei rekonstrueeri vastuvõtja keelt mitte katse-eksitus meetodil, vaid teeb selle kindlaks teatava välise signaali alusel, mis üldjuhul keelesüsteemis struktuurset tähendust üldse ei oma (näiteks võib teksti kuulumine detektiiviromaanide hulka olla tuvastatav kaanekujunduse põhjal; teksti kuulumine luule alla - juba enne deklamatsiooni algust - deklameerija soengu ja žestide järgi või teate põhjal "Sõna saab Kirjanike Liidu liige poeet N"). (Lotman 2010g [1970]: 102)

Siin vihjab Lotman Rueshiliku metakommuniktasiooni poole: sõnumis endas, seda saatvates žestides või adressaadi isikus on midagi mis tutvustab tema rolli vms. Detektiiviromaani puhul samamoodi annab kaanekujundus *juhise* kuidas seda romaani peaks vastu võtma.

Lotman, Juri 2010h [1970]. Kultuuri tüpoloogilisest uurimisest. Tlk Kaidi Tamm. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 106-121. [О типологическом изучении культуры. *Статьи по типологии культуры: Материалы к курсу теории литературы*. Вып. 1]

> Kõik eelöeldu leiab selgituse ka puht-loogilisest vaatepunktist. Loogika põhialuseks on see, et objekti keel ja kirjelduskeel (metakeel) moodustavad kaks hierarhiliselt erinevat teadusliku kirjelduse etappi, mille segamine on lubamatu: objektkeel ei või toimida oma metakeelena. Järelikult võib **meie kultuuri keelt kasutada teiste kultuuride kirjeldamiseks** (mida me praktiliselt alati ka teeme), kuid seda ei või kasutada meie kultuuri enese kirjeldamiseks, vastasel juhul toimiks ta üheaegselt nii objektkeele kui kirjelduskeelena. (Lotman 2010h [1970]: 109-110)

See järeldus peab paika ainult juhul kui me eeldame, et *kultuur on keel*. Kui me ei eelda sellist asja ja näeme kultuuri hoopis käitumismustrite või millegi muuna, siis muutub küsimus märksa keerulisemaks ja kerkib samalaadne, aga lähenemiselt erinev, probleem sellest, et me ei saa oma kultuuri objektiivselt kirjeldada oma kultuuri seisukohalt. Kui Lotmani eeldust tõsiselt võtta välistaksime me näiteks võimaluse kirjeldada eestlaste käitumist eesti keeles. Mulle aga tundub, et eestlaste käitumist *peakski* kirjeldama eesti keeles, sest just eestlastel endil on oma käitumisest kõige parem arusaam. Proovides tõlkida ühe eestlase kirjeldust eestlaste käitumisest inglise keelde jõudsin ma järeldusele, et isegi sellised lihtsad eripärad nagu "igaks juhuks omaette hoidmine" ei ole kergesti tõlgitavad.

Lotman, Juri 2010 [1973]. Kahest kommunikatsioonimudelist kultuuri süsteemis. Tlk Tanel Pern. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 127-148. [О двух моделях коммуникации в системе культуры. *Труды по знаковым системам 6*: 227-243]

> Ühtse kommunikatsioonisituatsioonide mudeli loomine oli oluliseks panuseks semiootilise tsükli teadustesse ning leidis vastukaja paljudes uurimistöödes. Samas toob juba olemasolevate mõistete automaatne ülekandmine kultuuri kaldkonnale kaasa rea probleeme. Peamine neist on järgmine: kultuurimehhanismis realiseerib kommunikatsioon minimaalselt kahe erineva ehitusega **kanali** kaudu. (Lotman 2010 [1973]: 127)

Siin on kanali mõiste huvitav, sest Lotmani jaoks on kanalid MINA/TEMA ja MINA/MINA kommunikatsioonitüübid, samas kui Rueschi originaalses mudelis oli sisse ehitatud (aga Jakobsoni logotsentrismi tõttu välja jäetud) paljude kanalite samaaegsus. St päris suhtlemine ("sotsiaalses situatsioonis") toimub samaaegselt verbaalselt, visuaalselt, prokseemiliselt jne.

> Situatsioon, kus subjekt edastab teate iseendale, see tähendab, sellele, kellele see on niigi juba tuttav, näib paradoksaalsena. Siiski ei ole see tegelikkuses sugugi nii haruldane ning mängib üldises kultuurisüsteemis olulist rolli.
> Kui me kõneleme teate edastamisest süsteemis MINA-MINA, peame eelkõige silmas neid juhtumeid, kui tekst täidab mnemoonilist funktsiooni. Vastuvõttev teine MINA on siin funktsionaalselt samastatud kolmanda isikuga. Erinevus seisneb vaid selles, et süsteemis MINA-TEMA paigutub informatsioon ümber ruumis, süsteemis MINA-MINA aga ajas. Eelkõige huvitab meid **juhtum, kui informatsiooni edastamisega MINA-lt MINA-le ei kaasne ajalist katkestust** ning see ei täida mitte mnemoonilist, vaid mingit muud kultuurilist funktsiooni. Iseendale juba tattava informatsiooni edastamine toimub kõigil juhtudel, kui seejuures tõuseb teate tähenduslikkuse aste. Nii jääb juhul, kui noor poeet loeb oma luuletust trükitud kujul, teade tekstuaalselt samaks, kui seda on talle tuttav käsikirjaline tekst. Olles aga tõlgitud uude graafiliste märkide süsteemi, millel on antud kultuuris teistsugune autoriteetsuse aste, saab see juurde teatava lisatähenduse. Analoogilised on juhtumid, kui teate tõesus, väärus või sotsiaalne väärtus saavad sõltuvaks sellest, kas ta on juba välja öeldud suuliselt või kirjalikult, kirjutatud või trükitud jne. (Lotman 2010 [1973]: 128)

Ajalise katkestuseta autokommunikatsioonile on kõige keerulisem läheneda, sest siin sarnaneb see tavalisele semioosile kõige lähemalt. Siin on ka see Morrisega sarnane juhtum kui poeet või kunstnik vaatab oma tööd osana oma publikust.

> Kuid ka terve rea teiste juhtumite puhul on meil tegu sõnumi edastamisega MINA-lt MINA-le. Sellised on kõik **juhtumid, kus inimene pöördub iseenda poole**, muuhulgas sissekanded päevikuss, mida ei tehta mitte mingite teadmiste meeldejätmise eesmärgil, vaid mille eesmärgiks on näiteks kirjutaja sisemise seisundi selgitamine, mis ei saa toimuda ilma kirjutamata. Tekstide, kõnede, arutlustega iseenda poole pöördumine on mitte ainult psühholoogia, vaid ka kultuuriajaloo jaoks oluline fakt. (Lotman 2010 [1973]: 128-129)

Siin on autokommunikatsiooni üks silmapaistvamaid eripärasid: autokommunikatsioonis on *adressaat* (nö *intended receiver*) adresseerija ise. Autokommunikatiivsed tekstid on selles mõttes igasugused tekstid mis on mõeldud iseendale.

> MINA-TEMA süsteemis osutuvad muutuvaks mudelit raamivad elemendid (adressaat vahetab välja adressandi), püsivaks aga kood ja tead. Teade ning selles sisalduv informatsioon on konstantsed, vahetub informatsiooni kandja. MINA-MINA süsteemis jääb informatsiooni kandja samaks, kuid teade formuleeritakse kommunikatsiooniprotsessis ümber ning see omandab uue tähenduse. See leiab aset tänu sellele, et lisandub uus - teine - kood ning lähtesõnum kodeeritakse ümber selle struktuuriühikutesse ning sellele antakse *uue* sõnumi jooned. Kommunikatsiooniskeem on sellisel juhul järgmise kujuga:

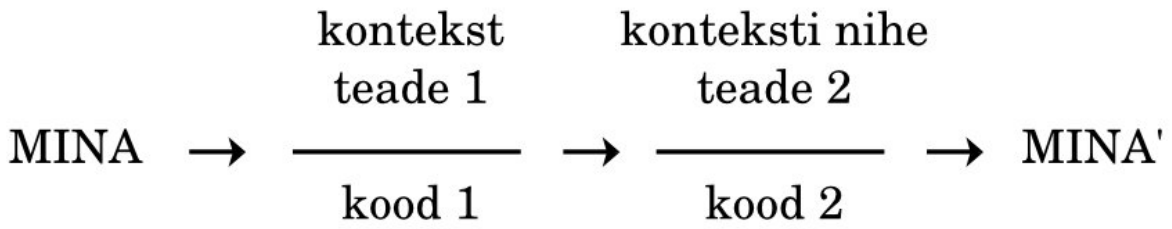

> Kui kommunikatsioonisüsteem MINA-TEMA võimaldab informatsiooni edastada ainult teatavas konstantses mahus, siis kanalis MINA-MINA toimub selle kvalitatiivne transformatsioon, mis viib sellesama MINA ümberkujunemiseni.
> Esimesel juhul annab adressant teate edasi teisele, adressaadile, ise aga jääb selle akti käigus muutumatuks. Teisel juhul, andes teadet edasi iseendale, kujundab ta oma olemust sisemiselt ümber, kuivõrd **isiksuse olemust võib tõlgendada sotsiaalselt tähenduslike koodide individuaalse valikuna**, see valik aga siinkohal kommunikatsiooniakti käigus muutub.
> Teate edastamine MINA-MINA kanalit mööda ei ole immanantse karakteriga, kuna see on põhjustatud lisakoodi sissetungist väljastpoolt ning situatsiooni konteksti paigast nihutavate väliste impulsside olemasolust. (Lotman 2010 [1973]: 130)

See, et teade loob iseenda konteksti, tuli Suvekoolis esile. Tagantjärgi arvan, et see pärineb samuti Jakobsonilt, eriti tema kummalisest seisukohast, et kommunikatsiooniakti kontekst on "nonverbaliseeritud" või vähemalt "nonverbaliseeritav". Lotmani puhul on iseäralik, et kõik transformatsioonid näivad toimuvat läbi koodivahetuse (mingi välise koodi sisenemisest). Koodi mõiste ise on Lotmanil kurikuulsalt problemaatiline - käesolevas teoses näib see olevat seotud nö "valiku teljega" või semantikaga üldiselt, ma pole kindel.

> Proovime kirjeldada mõningaid autokommunikatiivse süsteemi jooni. Esimene seda MINA-TEMA süsteemist eristav tunnus on **selle keele sõnade redutseerimine** - neil on tendents muutuda sõnadest märkideks, märkidest indeksiteks. Küchelbeckeri vanglapäevikus on selle kohta suurepärane ülestähendus: "Märkasin midagi veidrat, psühholoogidele ja füsioloogide jaoks huvitavat: mingist ajast alates ei näe ma unes mitte asju ja sündmusi, vaid mingeid nõiduslikke lühendeid, mis on nendega seotud samamoodi nagu hieroglüüf kujutisega, raamatu sisuloend selle raamatuga. Kas ei ole see põhjustatud mitte mind ümbritsevate asjade ning minuga aset leidvate sündmuste väisest hulgast?"
> MINA-MINA keele sõnade tendents redutseerumisele väljendub lühendites, mis on iseenda jaoks tehtud ülestähendustes indeksiteks, mida on võimalik mõista ainult kirjutatut teades. (Lotman 2010 [1973]: 134-135)

See on *cue reduction* ja meikib täielikult senssi, sest *cue reduction* toimub MINA-TEMA kommunikatsioonis aegamööda - kui midagi on piisavalt palju kordi läbi räägitud ja arutletud, siis ei pea enam pikalt seletama vaid võib lihtsalt viidata, et kutsuda üles teadmisi antud teemal. Iseendaga suhtlemine on selles mõttes ainulaadne, et *cue reduction* on selle jaoks üdini loomulik; kui paljude teiste inimestega suheldes juhtub seda harva, siis iseendaga suheldes on see möödapääsmatu. See mõiste, "cue reduction", ise on üks selline märk minu jaoks, sest sellega kutsun ma esile terve arutelu sellest kuidas kommunikatsioonis toimib, nagu Marcel Danesi seda nimetab, *economization function* (üks nendest funktsioonidest mida Danesi tahaks Jakobsoni mudelile lisada). Minu arvates on see autokommunikatsiooni ja isiklike märkide eripära.

> Veelg ilmsem on need eripärad teise näite puhul, millel puudub nii mnemooniline kui konspiratiivne funktsioon ning mis kujutab veelgi ehedamat näidet **autoteatest**. Jutt käib alateadlikest märkmetest, mida tegi Puškin mõtlemisprotsessi käigus, neid võib-olla seejuures tähelegi panemata. (Lotman 2010 [1973]: 137)

Autokommunikatsioon, automudel ja autoteade näivad moodustavad ahela, aga viimasest ei räägi keegi teine mitte midagi.

> Nii, vaadates tapeedimustrit või kuulates mitteprogrammilist muusikat, omistame nende tekstide elementidele teatud tähenduse. Mida rõhutatum on süntagmaatiline korrastatus, seda assotsiatiivsemaks ja vabamaks muutuvad semantilised seosed. Seepärast on tekstil kanalis MINA-MINA tendents kattuda individuaalsete tähendustega ning see saab indiviidi teadvusesse kogunevate **korrastamata assotsioonide organiseerija funktsiooni**. Ta kujundab ümber seda autokommunikatsiooniprotsessis olevat isiksust. (Lotman 2010 [1973]: 138)

Eeldus näib olevat Saussure'ilik arvamus, et mõte ilma keeleta on ma vague, uncharted nebula ja välised koodid annavad neile assotsiatsioonidele mingi organisatsiooni. Kui vaid leiaks ise mingeid näiteid sellest protsessist!

> Niisiis võim teha järelduse, et inimkommunikatsiooni süsteem võib üles ehituda kahel viisil. Ühel juhul on meil tegemist teatava eelnevalt antud informatsiooniga, mis kandub ühelt inimeselt üle teisele ning terve kommunikatsiooniakti piires konstantse koodiga. Teisel juhul käib jutt **informatsiooni kasvust, selle transformatsioonist, teistes kategooriates ümber formuleerimisest, kusjuures sisse ei tooda mitte uusi teateid, vaid uusi koode, saatja ning vastuvõtja sulavad kokku ühte isikusse**. Sellise autokommunikatsiooni protsessis toimub isiksuse enese ümberkujundamine, millega on seotud väga lai ring kultuurilisi funktsioone - alates teatud kultuuritüüpides inimese jaoks hädavajalikust enese individuaalse olemise tunnetamisest ning lõpetades eneseteadvustamise ja autopsühhoteraapiaga. (Lotman 2010 [1973]: 139-140)

Siia võib lisada autoetnograafia, milles on samuti autokommunikatsioonil väga tähtis (aga vististi väheuuritud) roll.

> Kunstilise teksti ehituse seaduspärad on suurel määral kultuuri kui terviku ehituse seaduspärad. See on seotud sellega, et kultuuri ennast võib vaadelda nii teadete summana, mida vähetavad erinevad adressandid (igaüks neist on adressaadi jaoks "teine", "tema"), **kui ühe teatena, mida inimkonna kollektiivne "mina" iseendale edastab**. Sellest vaatepunktist on inimkonna kultuur kolossaalne autokommunikatsiooni näide. (Lotman 2010 [1973]: 145)

See on tõesti kolossaalne, aga samas tuntud troop. Näiteks ühes ökokriisi dokumentaalis kasutati seda ära - kliimasoojenemise viimasel etapil ehitati andmebaas, mis sisaldas kogu inimkonna loomingut (digitaliseeritult) kõikidest raamatutest kõikide youtube videodeni.

Salupere, Silvi 2010. Juri Lotmani kultuuritüpoloogiad. In: Salupere, Silvi (toim.), *Kultuuritüpoloogiast*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 151-169.

> Sätestades kaks põhilist kommunikatsioonimudelit: Mina-Tema (oluline on teade) ja Mina-Mina (oluline on kood), väidab Lotman, et reaalsed kultuurid on üles ehitatud pendlitaolise võnkumise põhimõttel nende kahe süsteemi vahel. Seejuures need kultuurid, mis on orienteeritud teatele, informatsiooni saamisele väljastpoolt, on dünaamilisemad (ja neile on omane tendents lõpmatult suurendada tekstide hulka). Sellise kultuuri pahupooleks on **ühiskonna järsk jagunemine saatjateks (autoriteedid) ja vastuvõtjateks (kes on sotsiaalselt passiivsed infotarbijad).** Autokommunikatsioonile orienteeritud kultuurid on seevastu võimelised arendama suuremat vaimset aktiivsust, kuid osutuvad tihtipeale vähem dünaamilisteks, kui oleks vaj aühiskonna arenguks (Lotman 1992: 88-89). (Salupere 2010: 161)

Siin peitub Lotmani "kultuurikommunikatsioonilise" lähenemise võimalus läheneda võimule. Sarnane tähelepanek on sealjuures ka Morrisel, kes kõneleb samas võtmes märgitegevuse ühiskondliku kontrolli dimensioonist.

> Umbes samal ajal "Kultuuri ja plahvatusega" kirjutatud, kuid alles sel aastal esmakordselt ilmunud raamatus "Kultuuri ennustamatud mehhanismid", rõhutatakse, et **"sõna ja teo vaheline suhe** on üks olulisemaid näitajaid kultuuri tüpoloogias" (Lotman 2010: 125x). (Salupere 2010: 164)

Olen ise üritanud sellele suhtele läheneda läbi kehalise käitumise ja teksti mõiste ristumise, aga see probleem näib praegugi veel ammendamatu. Verbaalsete ja mitteverbaalsete märkide vaheliste suhete paljastamine on semiootiku üks raskemaid ülesandeid.

> [Viited ja Märkused; "Kultuur ja keel": märkus nr 10] Märgivälisele (näiteks parapsühholoogilisele) kommunikatsioonile rajatud ühiskond omaks täiesti teistsuguseid võimalusi kultuuriloomeks. (Lotman 2010: 171)

Internetiajastul on kommunikatsioon eelnevatest ajastustest radikaalselt erinev, mistõttu saab järeldada, et ka tänapäevane kultuuriloome on teistsugune. Omaette huvitav oleks seda seost rakendada ulmekirjanduses ja kujutada maailma kus on veel võõramad, uudsemad või edasiarenenumad suhtlemisviisid ja kultuuriloome.

4.12.2 Intrapersonal Communicology (2013-12-10 18:33)

Macke, Frank 2008. Intrapersonal Communicology: Reflection, Reflexivity, and Relational Consciousness in Embodied Subjectivity. *Atlantic Journal of Communication* 16: 122-148.

> In their landmark text, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*, Jurgen Ruesch and Gregory Bateson (1951) theorize that the "**intrapersonal network**," that is, circumstance of interaction in which "both the place of origin and destination of messages are located within the sphere of one organism," ought to be considered one of the four fundamental levels of communication (p. 278). Neither Bateson nor Ruesch expended any significant energy defending this particular claim; at the time, it was merely a theoretical suggestion, offered as intuitively reasonable (especially given Ruesch's status as a psychiatrist) in **the context of viewing the whole world of human interaction and culture in terms of general systems theory**. For academicians of that era similarly enthused with systems theory and who were among the first to identify themselves as "communication scholars," the notion of an "inner" cybernetic network of information relay and feedback would, no doubt, have been a comfortable fit with toher contemporaneous assumptions having newfound currency regarding mind, nature, and culture. (Macke 2008: 122-123)

It is notable that Juri Lotman's concept of autocommunication similarly sprung from cybernetics and the notion of feedback.

> In any case, the theory suggestion not only was *not* rejected out of hand in any published writing between 1951 and 1966 (when the first article on "intrapersonal communication" found its way into the *Journal of Communication*) but began to gather interest. (Macke 2008: 123)

Oh wow. I hadn't thought of it but now searching "intrapersonal communication" in this journal, I find several relevant papers. Thanks for the hint, Macke!

> In this article, I seek to establish **a theory of intrapersonal *communicology***. In doing so, I need to re-consider the concept of intrapersonal communication as an element of human experience. To begin, it is difficult to take issue with the collective hunch on which the theoretical suggestion of intrapersonal communication was put forth by Ruesch and Bateson. One can find complementary elements of intrapersonal or intrapsychic processes (the term later employed by Ruesch, 1972) in a wide range of flourishing theoretical positions and philosophical schools through the 18th and 19th centuries, from Kant's theory of perception to Hegel's phenomenology to Peirce's phaneroscopy and semiotics to Whitehead's process philosophy - and that is just for starters. (Macke 2008: 123)

It's good to see someone mentioning Peirce's phaneroscopy. Even more so seeing that someone is actually trying to make what we call autocommunication into a distinct field of study. I would call it simply *autocommunicology*, but that's me - I'm swayed by Lotman.

> It was not that the term *intrapsychic* or *intrapersonal* were uniquely seductive to the audience for Ruesch and Bateson's extension of systems theory, it was that there was "already" an implicit sense of how such an embodied scheme might function as a system. (Macke 2008: 123)

It's not like systems theory hadn't the preoccupation for such a thing in the first place. Bertalanffy was taken by Uexküll, who gave him not only the concept of feedback, but probably something like the *Ego-Ton* as well.

> The Anglo-American academic field of communication, from its inception, took on a mechanistic and Cartesian set of assumptions regarding the nature of human experience in the process of perception and expression. Likewise, the study of human interaction soon found its discourse openly **conflating the usage of "communication"** - a concept etymologically tied to the experience of intimate spiritual unity (as in "communion") and spiritual kinship (as in "community") - **with information processing, a concept given form by behavioral psychology**. From midcentury onward, the concept of "communication" began to fully emerge as one regarding "messages," as things, being transferred back and forth between existentially and ontologically separate persons operating with existentially and ontologically separate minds. (Macke 2008: 124)

My first reaction is: Bullcocky! Charles Morris dissected communication in the late 30s and early 40s without any reference to such a thing as "message". In that time, "information processing" was talked about in terms of sign-activity. The relation between messages and signs is a complicated, and seemingly ignored, one. Ruesch attributes to messages what otherwise would make sense as signs. Morris, Goffman and others talk about signs where you could as well talk about messages. It is diffficult to impose any concrete distinction without revisiting the whole theoretical field again with this distinction in mind. And I'm not about to do that - I'll settle with "signs" and "messages" being *kind of* interchangeable.

> A thoroughgoing critique of the extant literature on intrapersonal communication was published more than a decade ago by Cunningham (1995). In this critique, Cunningham exhibited a notable skepticism regarding the validity of "intrapersonal" as a subcategory of "communication" and took great pains to establish some sort of criteria by which a private, inner experience can warrant recognition as meeting the conditions of "communication." Much of this argument is quite compelling. His comments on the

> inclusion of any and all mental operations, be they reflective, symbolic, oneiric, congitive, biological, neurochemical, and so forth, within the category "intrapersonal communication," are particularly well taken. Upon considering an incredibly broad range of subcutaneous neurological activities that had emerged in the literature, cunningham (1995) asked:
>
> > **What psychological processing within the human agent is *not* intrapersonal communication?** … For example, the identification of intrapersonal communication or its message with an assortment of mentalistic and/or neurophysiological operations seems forced and hasty. No one would deny that any number of cognitive processes are somehow involved in communication behavior, but the descriptions of intrapersonal communication for the most part unguardedly set up an identity between the *definiendum* and one or more of these operations. (p. 11)

As I consider Cunningham's critique, it becomes even clearer that **the conceptualization of messages as "things" transferred back and forth invites the consideration of *all* human organismic activity as some form of communication or another**. If everything that takes place inside a person's skin can be considered intrapersonal communication, then a much more limiting sense of what is and is not communication becomes immediately necessary. (Macke 2008: 124-125)

This problem emerges also in semiotics, where it becomes difficult to distinguish *semiosis* from *autocommunication*. As Randviir put it - the "semiotic subject" is involved in all semiosis, so the notion of autocommunication is superfluous. I have tried to resolve this issue by attributing to autocommunication only messages that are "addressed" to the self, but even this is suspicious. Cunningham's paper appeared in a book titled *Intrapersonal Communication Processes*.

> For Mead, the Self does not exist prior to social situations. It is not as though it is "in hiding" somewhere, dressed and ready to make its appearance; **it simply *has* no being, no existence prior to the social interaction that systematically signifies its *position*** (i.e., it is "posited" by way of the social) and, thus, its meaning. The Self is not, therefore, an entity that can be observed and measured, nor can it be "mapped" through an analysis of its recorded expressions. (Macke 2008: 127)

"Articulating" the *ineffability* of the Self.

> …a careful reading of Mead's concept of "social behaviorism" has me convinced that, for its time, it would closely parallel the human science concept of communicology. A number of writers have commented on the **deep similarities between Mead and Merleau-Ponty**, particularly in terms of the notions of habit, embodiment, and gesture (Aboulafia, 2001; Joas, 1993, 1997; rosenthal & Bourgeois, 1991). The "structure" of "behavior" that Merleau-Ponty (1983) addressed in his first major work fully emerged in *Phenomenology of Perception* (1962) as perception, expression, gesture, and speech. These are, as well, the primary terms of Mead's social behaviorism. (Macke 2008: 128)

This is new but not in the least surprising for me.

> The psychological discontinuity of the "I" and "me" entails a communicology of **a distance**, a communicology of the intestice between our first consciousness of a world external to the womb and our first consciousness of ourselves as beings of consciousness. (Macke 2008: 128)

I think "distance" is the keyword here because autocommunication implies a distance (mostly, in time) between the self and that same self. In Meadian thinking, this distance is readily available in the I/Me distinction, given that "I" am immediate to myself but "Me" is mediated (no pun intended, *me*diation and *i*mmediacy are unrelated to these terms) through others.

> Merleau-Ponty (1964) nated that the body

> begins by being introceptive. At the beginning of life there emerges an entire phase in which extroceptivity (i.e., vision, hearing, and all other perceptions relating to the external world), even if it begins to operate, cannot in any case do so in collaboration with introceptivity. ... In the early stages of the child's life, external perception is impossible for very simple reasons: visual control and muscular coordination of the eyes are insufficient. (pp. 121-122).

As we get older, our range of perception entails a greater sweep of agency, embodiment, and space. Nonetheless, it is not until we arrive at a position of full skeletal and hormonal adulthood (both during and after puberty) that we begin to reach outside the parameters of our growth environment for a sense of selfhood that has not been ordained by our family and its discursive environment. (Macke 2008: 129)

Oh wow. I didn't know Merleau-Ponty also uses Sherrington's notions.

> In this formulation I am very careful not to equate all aspects of mental activity or reflection, or even "self-talk," with intrapersonal *communication*. Simply, **there is a fundamental distinction between information theory and communication theory** (Lanigan, 1992), and it is the ambition of communicology to maintain the integrity of this distinction as it considers the phenomenon of communication from the context of the human sciences. For communicology, it is *not* axiomatic that "you cannot not communicate." Information transfer does not automatically give birth to communicative experience. The experience of communication is not a mechanical or logically reductive matter of sign production and sign processing. Even though semiotic theory has participated heavily in the intellectual history of the human science of communicology, a strictly semiotic approach to the event of communicative experience will drain the event of all psychological significance. (Macke 2008: 132)

It is nice to see someone keeping this distinction. It is one that often gets somehow lost in semiotics.

> For Heidegger, **the person is always already fundamentally connected with her or his world**, to the point, as Dreyfus stressed, that even drawing reference to a conventional image of "relationship" invites equivocation. As such, **communicating outside of oneself becomes one and the same with thinking** (as Heidegger, 1967, would have it), and with perception (as Merleou-Ponty, 1962, would have it). (Macke 2008: 134)

Compare this to Peirce's view that when two minds are communicating, they become one.

> For expressive and literary purposes, the poetic function concerns the tone of what is enunciated. (Macke 2008: 135)

No. You are confusing the poetic function with the emotive function.

> Intrapersonal communication in particular is the modality of experience that lies at the essence of how, from infancy onward, we are **connected to the world**. (Macke 2008: 136)

This is not a simple matter, especially from an intrapersonal communication standpoint.

> A key element of Foucault's thought lies in his claim that, through the proliferation of discourses and methods for assesing and improving the performance of individual subjects (ethically, morally, politically, educationally, psychologically, and medically), the *person* has been able to emerge - even under the seeming burden of so many administrative subjectivities and objectifications - with **a new and creative freedom to "intervene" in the course of his or her own life**. Rather than searching for an illusory truth of our Selves - that is, as an answer to a question someone else has asked - we can experience the

> possibilities of our selfhood as embodied pragmatics. Though we cannot foretell the experience of a communicative moment, it is a philosophical mistake to say that we know nothing of what is likely to occur in the course of our liven. Although as we invent ourselves, we are thinking along the lines or recognizable social formations (mythic, historical, literary, cinematic), our subsequent identity surfaces as a medium for new experience. (Macke 2008: 138)

A clearer interpretation of Foucault's care of the self.

> Among Rimbaud's (1871) most well-known aphorisms is his reflection: "*Je est un autre*" ("I is an other)" (p. 347). In broader context, the thougt comes up twice in his writing, first in a letter to Georges Izambard: "It's not my doing at all. **It's wrong to say: I think. Better to say: I am thought.** ... *I* is an *other*" (Rimbaud, 1871/1967, p. 100). And in a letter to Paul Demeny he wrote, "For I is an other. ... This is plain to me: I am present at the unfolding of my thought: I watch it, listen to it: I strike a chord: the symphony stirs in the depths, or leaps onto the stage" (Rimbaud, 1871/1963, p. 347; see also Lawler, 1992, p. 3). What Rimbaud demonstrates is that not only is "the I" not "the me," it is something that, if one is free to allow it, meets the phenomenological condition of "the other." The first "other" in our world is not external to our familiar range of perception and contact; to the contrary, it is that which gives meaningfulness and possibility to perception that can make magic out of opening one's eyes. (Macke 2008: 141)

Compare this to Peirce's talk of how we should not say that thoughs are in us, but that we are in thoughts.

> As Rimbaud's aphorism deepens our sense of the otherness of thinking, the flesh of adult consciousness, now grasped as the recursive experience of identity and intimacy, leads us to a sense of the *otherness of communication*. As Merleou-Ponty (1962) wrote, "Bodily experience forces us to acknowledge an imposition of meaning that is not the work of a universal constituting consciousness" (p. 147). As such, as our bodies change, as they become other to themselves, as they become proprioceptively enabled during the waning of all of our growing pains and childhood discipline, and then as they become proprioceptively limited (and at what seems an ever-increasing pace) as infirmity and old age set upon us, we hunt, we gather, we consume, we breathe in and breathe out differently. Carmen (1999) effectively captured this theme:
>
> > The intentional constitution of the body is not the product of a cognitive process whose steps we might trace to the founding acts of a pure I. Rather, the body in its perceptual capacity just *is* the I in its most primordial aspect. (p. 224)

My body, my flesh, is the fundamental substantive agent for any and all of my perception. And it is only by way of my body that I can perceive and feel the strangeness of the strange situation from which an attachment can be experienced intimately. (Macke 2008: 143)

Somehow, all of this feels self-evident.

> It may well be said that, as the flip side of human development, loss of memory in the process of aging represents the single most tragic fate of mind in the experience of intrapersonal communication. (Macke 2008: 145)

I am combating this in advance by writing everything significant down.

Barker, Larry L. and Gordon Wiseman 1966. A Model of Intrapersonal Communication. *Journal of Communication* 16(3): 172-179.

> Numerous models to illustrate the communication process have been developed in the past two decades, most of these models have focused on interpersonal communication. Other communication theorists have developed models to describe: (a) mass communication (b) **cultural communication** and (c) man-machine information systems. But perhaps because communication within oneself is somewhat difficult to investigate, **few models have been concerned primarily with intrapersonal communication**. (Barker & Wiseman 1966: 172)

Only half a decade after the publication of this paper Juri Lotman developed such a model, but primarily for the study of cultural communication. What Barker and Wiseman mean by models of cultural communication, though, is firstly *Lasswell, Harold D. 1948. The Structure and Function of Communications in Society. In: Bryson, Lyman (ed.)*, The Communication of Ideas. *New York: Harper & Brothers, 37.* and Ruesch & Bateson's 1951 social matrix.

> **Intrapersonal communication refers to the creating, functioning, and evaluating of symbolic processes which operate primarily within oneself**. Levels of intrapersonal communication range along a continuum according to the extent messages are stored in the environment around the self cummunicating system. Such activities as "thinking," "mediating," and "reflecting," which may require no environmental storage outside the life space of the communicator, are on one end of this continuum and activities such as "talking aloud to oneself" and "writing oneself a note," which require considerably more environmental storage, are on the other end of this continuum. (Barker & Wiseman 1966: 173)

Oh my god. This model is essentially semiotic! And moreover, it has captured the distinction between internal signs and externalized "autocommunicative" signs.

> The process of intrapersonal communication can more adequately be understood when it is considered in relationship to the interpersonal communication cycle. **Intrapersonal communication is the foundation upon which interpersonal communication is based, but intrapersonal communication may also occur independently**. In interpersonal communication acts, intrapersonal communication performs the primary role of feedback processing. In isolation, intrapersonal communication involves such considerations as the generation of stimuli for message development, the transformation and evaluation of the message, and the response to the stimuli. (Barker & Wiseman 1966: 173)

And here they have hit the nail on its head with the contention that autocommunication precedes, accompanies and follows communication; and can occur independently from (hetero)communication.

INTRAPERSONAL COMMUNICATION MODEL

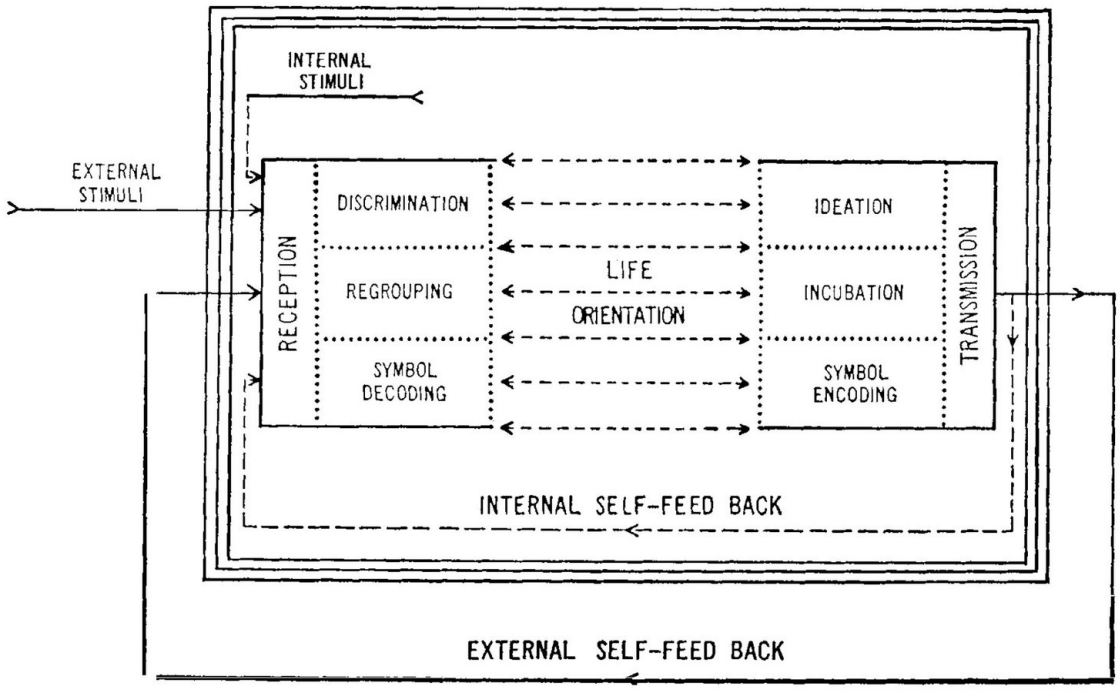

> **It is difficult to specify characteristics of intrapersonal communication** with any degree of certainty, because the intrinsic personal involvement of the symbolic codification system is at best extremely difficult to investigate. Nevertheless, numerous differences seem evident when intrapersonal communication and other kinds of communication are contrasted. The most significant differences are associated with such considerations as **participation of the communicator**, location and destination of the message, and the possibilities for detecting and correcting errors. (Barker & Wiseman 1966: 175)

Or as Lotman put it: the grammar of autocommunication is still to be written. The "participation of the communicator" seems the crux of Ruesch's model, where the main principles are those of object- and metachannels (or proprio- and exterofunctions).

> The internal processes which occur in communication are **set in motion by certain types of stimuli**. These include stimuli both internal and external to the communicator. Stimuli are received by the body's sensory organs (the process of reception). Both internal and external receptors transmit information to the central nervous system at the affective level in intrapersonal communication. Internal receptors such as nerve endings relate information in the form of feelings and/or sensations which reflect the psychophysical state of the individual communicator. The external receptors, located on or near the surface of the body, react to physical and chemical stimuli to provide information concerning relationships between the communicator and his environment. (Barker & Wiseman 1966: 175)

Yup, this is basically a reiteration of Sherrington's model (through Ruesch). The stimuli that sets autocommunication in motion is termed the detonator, fuze or igniter (*sütik*) by Lotman, once again cruising on the cool side of theorizing (see also *Culture and Explosion*).

> At a given instant, countless numbers of stimuli are received by the sensory organs. The stimuli appear to be classified according to their relative strength. **The process through which the stimuli are screened is**

> **called "discrimination**." The weaker stimuli are usually "filtered out" prior to reaching the conscious level, but even so, multiple stimuli may affect communication at any particular moment. (Barker & Wiseman 1966: 175-176)

Peirce performed the very first psychological experiments in America (at Harvard) and found that although weaker stimuli may not reach the level of conscious acknowledgment, they nevertheless have an effect on conscious evaluations (the person weighing objects with fingers couldn't say which one weighed more when the difference was small, but "randomly" assigning scores arrived at results well above that of chance). He then incorporated this knowledge into his sign theorizing and thus we have Firstness. That is, although I like talk of sensory gating and discrimination, the matter is much more complex than theories sometimes make it out to be.

> Exactly what these thought symbols are composed of is a question that has baffled science thus far. Most biologists, however, believe that man thinks in terms of electro-chemical impulses. (Barker & Wiseman 1966: 176)

E.g. what is the microphysiology of *semeion*? (Count 1969: 80-81).

> Once stimuli have been decoded into thought symbols, the cognitive process of "ideation" occurs. Osborn [18, p. 146] defines ideation as "the part of the (communication) process which calls for thinking up all possible tentative ideas as tentative solutions or as leads to other ideas which in turn might lead to solutions." In brief, **ideation is the process of thinking, planning, and organizing thoughts**. It involves drawing together information and relating it to the proposed message you desire to communicate or problem you wish to solve. An adjunct to the ideation process is "incubation." This is the process of letting ideas "jell" in the mind and pick up the flavor of relationships already buried there. **In intrapersonal communication the incubation period may be a fraction of a second or several days.** Through the combined process of ideation and incubation the communicator attempts to satisfy the need posed by the original stimuli or to formulate a message to be transmitted interpersonally. (Barker & Wiseman 1966: 176-177)

A neat model of the way autocommunication *precedes* (hetero)communication. Lotman's contribution to this is the addition of an external code (preferably asemantic, syntactic code) that aids the reorganization of ideation.

> Feedback in intrapersonal communication is somewhat different from that received on the interpersonal level. External messages are received overtly, through the sensory receptor organs. Internal messages are received covertly, through **bone conduction**, muscular contractions, or neurocircuitry in the central nervous system. (Barker & Wiseman 1966: 177)

Oh wow. Someone has actually noted bone conduction in relation with autocommunication! I made the same connection via Fry (1977) and arguing against Mead, according to whom we receive our own speech the same way we receive others' speech.

> 1. **In "thinking" does the brain encode and decode, or does it merely process information without going through an encoding and decoding procedure?**
> 2. Is it possible to think without verbal symbols?
> 3. If verbal sybols are not used in thinking what is the nature of electro-chemical impulses which activate the brain?
> 4. What sort of neurocircuitry provides the channel for feedback in the central nervous system?
> 5. What factors determine the length of the incubation period in responding to message stimuli?
>
> (Barker & Wiseman 1966: 178)

I believe these questions are still contended.

Washburn, Donald E. 1964. Intrapersonal Communication in a Jungian Perspective. *Journal of Communication* 14(3): 131-135.

> The term "intrapersonal communication" may seem at times to be a misnomer. Communication ordinarily presupposes a relationship between at least two persons. Accordingly, some theorists regard intrapersonal communication as a special case of interpersonal communication. **The outside person is represented internally by condensed memory traces - echoes, so to speak, of what has taken place earlier in two-person situations**. This assumption makes interpersonal communication ultimately dependent on external factors. The psychology of C. G. Jung, on the other hand, posits a communication process that arises as a result of the self-regulatory activity of the psyche itself. (Washburn 1964: 131)

In terms of autocommunication this is called the "internal addressee" version, wherein a person has "other minds" inside him- or herself. In Lotmanian theory, not only "condensed memory traces" of other people but of texts can play the role of an *intra*locutor.

> Jung did not deny the importance of conscious processes in which reason and reflection play the principal role. But his major emphasis was on **the sepceial kind of communication that takes place between the conscious and the unconscious parts of the human psyche**. At the conscious end of the spectrum lie those contents that may be voluntarily brought into awareness; at the opposite end are those which are accessible only when volition is suspended. "Shutting down" the will brings to the surface two kinds of images: those which reflect known experiences that have since been forgotten, and those which symbolically portray contents that cannot possibly derive from conscious experience. The latter, called "archetypes," Jung believed to represent the inherited structure of the psyche itself. (Washburn 1964: 131)

In my interviews on autocommunication with semioticians, this version also came up. But this special type of autocommunication between different parts of the brain or between consciousness and unconsciousness was more often than not related to schizophrenia.

> For mental health and balance to exist, the acquired personality and the aboliginal Self must work in harmony. Needless to say, adequate intrapersonal communication is vitally important in this regard. (Washburn 1964: 131)

While early Jakobson and some of my interviewees related this kind of autocommunication with mental pathologies, here, like in Wescott's paper on coenesics, autocommunication is associated with mental health; that a healthy mind talks or otherwise communicates with itself.

> Jung himself referred to this interaction as a kind of dialogue or colloquy. He pointed out that **unconscious complexes usually enter our awareness as personalities or voices**, even when they correspond to no known people of our aquiantance. Moreover, they are best approcahed as one would approach another person:
>
> > It is exactly as if a dialogue were taking place beween two human beings with equal rights, each of whom gives the other credit for a valid argument and considers it worth while to modify the conflicting standpoints by means of thorough comparison and discussion or else to distinguish them clearly from one another.

The classic example of this kind of relationship was described by Plato. When Socrates wished to know whether he was doing the right thing, he consulted his daemon, or inner voice. This attitude, according to Jung, is the beginning of wisdom. (Washburn 1964: 132)

In Peirce we similarly find discussion of a critical Self, the voice of reason that must be convinced with sound arguments.

> The language of the unconscious is ambiguous in that it is based partly on the imagery of the senses and partly on an underlying logic of equivalences. **A dream, for example, does not merely repeat the details of the remembered experience. It condenses and rearranges the ingredients of outer life in such a way that a new pattern emerges**. An important feature of Jung's theary is that the individual's inner growth needs may be dramatized in the form of a dream or visionary experienc. (Washburn 1964: 133)

Another iteration of Freud's concept of condensation.

> Another barrier to understanding, and a source of communication difficulties, is **the selectivity that seems to be fundamental to human awareness at all levels**. It has a tendency to maintain those habits of evaluation and behavior that succeed and to eliminate those that do not. Since each communication environment has special requirements, there is a danger that the personality will become increasingly one-sided and rigid. An exceptionally specialized person may be able to communicate in terms of only a single dominant attitude. Such limitations are the subject matter of comedy, which is often based on the laughable spectacle of a human being behaving in restricted and meaningless way. (Washburn 1964: 133)

And another iteration of selectivity (or sensory gating).

Platt, James H. 1955. What Do We Mean - "Communication"? *Journal of Communication* 5(1): 21-26.

> The speaknig, listening, writing, and reading approach would seem to be an over-simplified one. **These are recognized as being *forms of behavior*.** According to Lecky, one's behavior is in accordance with his system of values. If this is true, then the "behavior" approach is one in which **we are working with *manifestations*** rather than with the true basis of communication. Under such a program, one would predict that there would be only a minimum of lasting effect in improved communication resulting from our teaching. (Platt 1955: 21)

Platt seems to be arguing, like Jakobson, that instead of *manifestations* (in R. J.'s case, sound) we should be dealing with meaning or semantics (here, in the age of human relationism, democratic "values").

> Communication cannot be considered only as involving the level of inter-personal relations because **communication involves the inner workings of the individual as well**. It can probably be best considered as involving **four levels of personality integration**, namely: the biochemical, physiological, psychological, and the sociological. Many of our problems emphasize only the sociological level. Yet, since communication is unitary in nature, by stressing communication aspects at this level only, we are attempting to divide an indivisable process. (Platt 1955: 22)

Although Ruesch & Bateson (1951) is also referenced, these four levels aren't theirs but originate from: *Lecky, Prescott 1945.* Self-Consistency: A Theory of Personality. *(New York: Island Press.*

> Before we can expect **to change the student's communication behavior**, we must first cause changes to take place within his system of values and in his concept of himself. In order to accomplish this requirement, the student must be given a communication framework which he can use for purposes of self-evaluation. **The process of self-evaluation must originate with the student himself** Therefore, it seems logical that the communication skills course should focus considerable attention upon *intrapersonal communication*. (Platt 1955: 22)

Somehow this sounds violent. But then again so did other human relationists of the time, thinking they could manipulate human relations at will. Actually, the overall scheme is pretty close to Lotman's autocommunication, because he similarly uses the violent imagery of "insertion". E.g. the student (a malleable young mind) is inserted/given a framework/code that will change the structure of his or her personality.

> We are, in reality, dealing with two general types of communication: (1) communication of ***silent messages*** (feelings, visual stimuli, taste, etc.), and (2) communication of the *auditory* type. One is just as important in the practice of daily affairs as is the other. (Platt 1955: 23)

This is the early version of the verbal/nonverbal distinction. Hall's 1959 book was similarly titled *The* Silent*Language*.

Barnlund, Dean C. 1962. Toward a meaning-centered philosophy of communication. *Journal of Communication* 12(4): 197-211.

> One cannot have a superficial, or narrow, or opportunistic concept of communication and be thorough and responsible teacher of that same subject. (Barnlund 1962: 197)

And equally, you cannot be a thorough and responsible teacher if you go in too deep into the details, study the concept of communication in all its marvelous variety and get lost in the hodgepodge of theories and notions.

> To be acceptable, a philosophy of communication should fulfill the following criteria: (1) It should provide a satisfactory explanation of the aim of communication. (2) It should provide a technically adequate description of the process of communication. (3) It should provide a moral standard that will protect and promote the healthiest communicative behavior. (Barnlund 1962: 198)

As unrelated this is to autocommunication, it does add something to the "ethics of nonverbal communication". Mainly because so many proponents of "body language" ignore the "healthiness" of people-watching, self-control, etc.

> ...the listener tends to be regarded as a passive object, rather than an active force in communication. Unfortunately, it is not that simple to deposit ideas in another mind. (Barnlund 1962: 199)

This is one of the problems I see with R. Jakobson's communication model.

> Finally, it is too parochial. It neglects **man's communication with himself** - an area that is fast becoming one of the most vital in communication research - and it fails to accont for the fact that communication is as often **a matter of hiding or protecting what is in men's minds** as it is a matter of revealing their thoughts and intentions. (Barnlund 1962: 199)

A statement about the status of autocommunication and something to the effect of Danesi's mystification function.

> Communication, as I conceive it, is a word that describes the process of creating a meaning. Two words in this sentence are critical. They are "create" and "meaning." **Messages may be generated from the outside - by a speaker, a television screen, a scolding parent - but meanings are generated from within**. This position parallels that of Berlo when he writes, "Communication does not consist of the transmission of meaning. Meanings are not transmitted, nor transferable. Only messages are transmittable, and meanings are not in the message, they are in the message-user." Communication is man's attempt to cope with his experience, his current mood, his emerging needs. For every person it is a unique act of creation involving dissimilar materials. But it is, within broad limits, assumed to be predictable or there could be no teory of communication. (Barnlund 1962: 200)

There is a long list of thinkers who at some point noted that communication is creative. I'm wondering if this distinction between messages and meanings could help clarify the distinction of messages and signs as well. And Berlo's quote comes from: *Berlo, David 1960.* The Process of Communication. *New York: Holt, Rinehart, Winston.*

> Meaning is not apparent in the ordinary flow of sensations. We are born into, and inhabit a world without "meaning." That life becomes intelligible for us - full of beauty or ugliness, hope or despair - is because it is assigned that significance by the experiencing being. As Karl Britton put it, "A world without minds is a world without structure, without relations, without facts." **Sensations do not come to us, sorted and labeled, as if we were visitors in a vast, but ordered, museum. Each of us, instead, is his own curator**. We learn to look with a selective eye, to classify, to assign significance. (Barnlund 1962: 200)

Lotman's *semiosphere* is this vast sorted, labeled and ordered museum but we still have to be our own curators (semiotic subjects) within its halls. Quote: *Britton, Karl 1939.* Communication: A Philosophical Study of Language. *New York: Harcourt, Brace.*

> **To say that communication occurs whenever meaning is assigned to internal or external stimuli is to enlarge greatly the span of our discipline.** Communication, in this sense, may occur while a man waits alone outside a hospital operating room, or watches the New York skyline disappear at dusk. It can take place in the privacy of his study as he introspects about some internal doubt, or contemplates the fading images of a frightening dream. **When man discovers meaning in nature, or in insight in his own reflections, he is a communication system unto himself**. Festinger refers to this as "consummatory communication." The creation of meanings, however, also goes on in countless social situations where men talk with those who share or dispute their purposes. **Messages are exchanged in the hope of altering the attitudes or actions of those around us. This can be characterized as "instrumental communication,"** as long as we remember that these two purposes are not mutually exclusive. (Barnlund 1962: 201)

This is not the first time in this paper when the author confuses communication theory with information theory (above it is said that communication reduces uncertainty, which is the main function of information, not communication). Viewing an individual or person as a communication system is at the core of autocommunication, but I'd rather take the Rueschian perspective that it is merely one of the "lowest" levels of communication. I do find the notion of "instrumental communication" useful. One theorist (I don't remember the name) had a definition of communication that involved changing the behaviour of others as its function. I would call it the *regulatory function* (related with social control and regulation).

> A theory that leaves out man's communication with himself, his communication with the world about him and a large proportion of his interactions with his fellowman, is not a theory of communication at all, but **a theory of speechmaking**. (Barnlund 1962: 201)

Saucy! And indeed Jakobson's "communication model" is actualy a "speech act" model.

> Communication is not a thing, it is a process. Sender, message and receiver do not remain constant throughout an act of communication. To treat these as static entities, as they often are in our research, is questionable when applied to the most extreme form of continuous discourse, is misleading when used to analyze the episodic verbal exchanges that characterize face-to-face communication, and is totally useless in probing man's communication with himself. Changes in any of these forces, and few forces remain constant very long, reverberate throughout the entire system. **Students of communication are not dissecting a cadaver, but are probing the pulsing evolution of meaning in a living organism**. (Barnlund 1962: 202)

When approaching culture with these terms (sender, message and receiver), we should equally consider if we are not using inappropriate notions.

> Communication is complex. Someone once said that whenever there is communication there are at least six "people" involved: The person you think yourself to be; the man your partner thinks you are; the person you believe your partner thinks you are; plus the three equivalent "persons" at the other end of the circuit. (Barnlund 1962: 203)

Dayum. Aren't you making things more complex than they need to be?

> Communication involves the total personality. Despite all efforts to divide body and mind, reason and emotion, thought and action, meanings continue to be generated by the whole organism. (Barnlund 1962: 203)

A truism.

> Wheelwright, P. *The Burning Fountain*. (Bloomington, Ind.: Indiana University Press, 1956). (Barnlund 1962: 206)

Among his list of suggested readings, alongside Allport, Burke, Festinger, Fromm, Langer, Osgood, Ruesch and Wiener, is this seemingly non-academic book. As it turns out, *The Burning Fountain*, *a Study in the Language of Symbolism* is a work of neo-criticism, something I know absolutely nothing about, and seems to touch upon the same stuff thet Langer discusses in her philosophy in a new key. Why in the world aren't semioticians referring to this? It's as if some stuff is skipped merely because it's title doesn't sound academic enough.

> Tenure in the academic community is rightly contingent upon respect for the original contributions of a discipline. (Barnlund 1962: 207)

I'm not sure it is so anymore or in my field, but it should be.

> There is a whole universe of communication currently being neglected that could, and should be, studied. (Barnlund 1962: 207)

This is how I feel about internet communication. I am aware that it is being studied somewhere by someone, but why aren't we informed of this field? That is, why aren't semioticians heavily involved in this?

Hefferline, Ralph Franklin 1955. Communication theory: II. Extension to Intrapersonal Behavior. *Quarterly Journal of Speech* 41(4): 365-376.

> The human organism, unlike the most ingenious "self-controlled" robot, **acquires its repertory of performable acts, not from arbitrary design, but from organic growth and learning.** Physical development is relatively standard for the species, but what the individual is taught and how he is taught depends largely on accidents of time, place, and parentage. (Hefferline 1955: 365)

It almost sounds like the creationist vs evolutionist paradigms carried over to the study of behaviour. The behaviour of robots is created (arbitrarily designed), while humans develop their behavioural repertory incrementally.

> A clue to the development of "bottled-up" behavior emerges from a review of our early training. At that time **we are held accountable only for behavior which is directly observable**. Parents reward and punish what they actually see. **What we learn to do privately - in thought, dream, or waking fantasy - escapes detection and thus seems entirely different**, as indeed it is in its successful avoidance of immediate social reprisal. However, the actual presence in the intrapersonal system of behavior which is not directly observable may be inferred or even brought under observation by special techniques. For instance, the so-called lie-detector exploits the fact that it is exciting to tell a lie and, furthermore, that evidence of excitement may be found in changed respiration, pulse-rate, blood-volume, skin-resistance, and so on. (Hefferline 1955: 365)

This is as obvious as it is valuable. It is relevant that in the 21st century, or, on the internet, we feel held accountable only for behaviour that can be related to our persons. Anonymous behaviour escapes detection, or at least that the feeling we get when we aren't aware of being monitored by some agencies. The situation is thoroughly different in dystopias where even private behaviour - thoughts, dreams and waking fantasies - are detectable for the "thought police" or "guardians".

> Less sensational, but more systematically revealing, is the faint, but unmistakable, behavior disclosed by electromyography. The movements which constitute visible behavior are produced by muscular contractions, and these are attended by electrical phenomena called action potentials. Now suppose that a person, with electrodes suitably attached, is told to "think of" or to "imagine" performing a particular action. While carrying out the instructions, he may make no visible movement; nevertheless, if the instrument for picking up and amplifying action potetials is sufficiently sensitive, it will be found that the appropriate muscles have run through a patterned sequence of activity which is the same, except in magnitude, as that involved when the action is performed "in reality." **Thinking and imagination, in the instances thus far susceptible to this kind of test, prove to be a kind of doing in miniature**. That is the genuine *doing* now beyond question. (Hefferline 1955: 366)

This is cool. Reference: *Jacobson, Edmund 1932. Electrophysiology of Mental Activities.* American Journal of Physiology *XLIV: 677-694.*

> The fact that faint behavior may be invisible to an external observer does not necessarily indicate that it is so faint as to be unobservable by the person himself. He is in **a privileged position, not with respect to seeing his own behavior as others see it, but with respect to "feeling" it proprioceptively**, or, to use the older term, kenesthetically. Through sense organs embedded in muscles, joints, and tendons, he may respond to his own movements, to patterns of tension, or even to diffuse changes in his over-all tonus or readiness for action. **These are inmportant intrapersonal communications** which, especially if talked about internally - that is, subvocally - constitute a good part of what has traditionally been called consciousness. (Hefferline 1955: 366)

This is something that I have frequently remarked upon in terms of "nonverbal self-communication". And indeed, looked at this way, proprioception constitutes a good part of consciousness.

> When we say, after staying for a time at a dull gathering, "I think it is time to go," we might **more precisely, if less politely, report**, "I find myself more and more oriented toward the door, and the muscles which would lift me from my chair are already somewhat contracted." (Hefferline 1955: 366)

Wow. This is an operation of replacing discourse (somewhat abstract or ritual utterances) with concourse (verbal descriptions of nonverbal behaviour).

> Formal education works directly to set up such "invisible behavior." When educators, for instance, try to "teach the student to think," they proceed in ways calculated to promote miniature, intrapersonal functioning. Ultimately, of course, they are concerned with what the student does in full view, but, since they believe that his public doings are more likely to be correct if preceded by a private "dry run" or rehearsal, they discourage impulsive, premature reactions and uphold the motto: "Think before you act." The way to think, they say, is to "consider the consequences," "follow up logical implications," "visualize the whole situation," "check on whether there are other possible solutions," and so on. Carrying out such instructions constitutes **training in speaking subvocally, making minute gestures, attending to images of various kinds - in short, training both in building and in operating the intrapersonal communication system**. The value to the individual and to society of "pre-behaved" behavior is that many actions which would prove regrettable, or at least inadequate, are rejected after their "private showing" and those which do get lived out in the full social context are likely to be in better accord with the situation's genuine requirements. (Hefferline 1955: 366)

Wow. Hefferline even manages to relate autocommunication to social control!

> A difficult textbook may, on first reading, be incomprehensible. But we can re-expose ourselves to it again and again as we cannot to a speaker. A second reading will clear up some items, which shows that even the initial encounter was not without effect. We may go over key passages slowly, perhaps whispering them aloud, or we may stop while we "think about" the argument just presented. The more we behave with it, the more the material becomes organized in our own behavior as it was organized in the behavior of the author. **We fully understand the author when we can say what he says for good and sufficient reasons - that is, when we can say it on our own *as if we ourselves were the author***. (Hefferline 1955: 367)

This is a good point to add to the "internal addressee" version of autocommunication. When we read a specific author or listen to a specific thinker long and thoroughly enough we can as-if take their position, internalize their voice so to say, and speak and argue as they would.

> At a point far back we posed the question: "What manner of tape, if any, runs the human organism?" Subsequent discussion has roughly traced the development of the human repertory, stressing the fact that the organismic system, unlike the man-made robot, is capable of **undergoing change and reclassification** of the behaviors which it carries in stock. (Hefferline 1955: 368)

I feel as though Lotman argues the same point through the notion of code switching.

> Other close observers of the social scene have glimpsed the coming of **"unitary man" or "man for himself"** or simply the "healthy human roganism"; and in their efforts at description they have employed such terms as flexibility, as opposed to rigidity, interaction as poosed to forced adjustment, breadth and depth of functioning as opposed to narrowness and superficial contact. It is as if an ability to "see through" the socialization process results, not in cynicism or disillusionment, but in a relatively conflict-free, genuinely productive orientation. Such individuals, it would seem, must have been spared the common lot of excessive conformity-pressures in childhood, or else, in later years, through good fortune or expert assistance, had the robotizing effects of early "internalizations" significantly diminished. (Hefferline 1955: 369)

I consider myself such a man. References: *Whyte, Lancelot Law 1948.* The Next Development in Man. *New York*. and *Fromm, Erich 1947.* Man for Himself. *New York*.

> **The term inhibition, as ordinarily used, covers both the behavior held back and the behavior which accomplishes the holding back**. It involves the simultaneous contraction of those muscles which are the agonists - or doers - and the opposing muscles, or antagonists. The result is behavioral deadlock, or at least behavioral friction, with one part of the intrapersonal communications system tied up in the work of keeping another part in chronic check. This is what was hinted at earlier when it was suggested that the individual could commit partial suicide by "killing off" portions of his repertory. (Hefferline 1955: 370)

Could this explain the "frozen style" in Hall and Joos?

> Electromyographic investigations have been made by Malmo and coworkers at McGill University of **headaches produced by chronic contraction of the musculature of head and scalp**. They find these related to unexpressed resentment. They also suggest that leg cramps of a certain kind may be related to sexual inhibition, and arm and shoulder cramps to the inhibition of aggression. (Hefferline 1955: 371)

Wow. I immediately remembered an ex-girlfriend with chronic headaches who worked as a cashier and had a ton of "unexpressed resentment". The reference: *Shagass, Charles and Robert B. Malmo 1954. Psychodynamic Themes and Localized Muscular Tension during Psychotherapy.* Psychosomatic Medicine *XVI: 312.*

> Since muscles are well equipped with sense organs, the proprioceptors, which supply information to the organism of movements, or even states of muscular tension without movement, it is paradoxical that chronic muscular blocking should not be more readily recognized as such. After a fashion it is recognized, but ascribed to recent strain, to "nervousness," to annoying circumstances, to rheumatism, arthritis, and a host of other conditions of which the organism seems to be the passive, innocent victim. (Hefferline 1955: 371)

Maybe because it is easier to "delegate the blame"?

> If reminded that he has **the voluntary muscles needed to wiggle his ears** and yet cannot wiggle them, he is unconvinced or regards this as an irrelevant coincidence. He will readily acknowledge, however, that skills to which he once had to devote painstaking attention now run themselves off automatically because they have become "second nature." If he tries to watch how he performs such automatized activity, the result is interference with or disruption of the sequence. (Hefferline 1955: 372)

Relevant for my interests insofar as those same muscles that wiggle the ears are involved in lifting the eyebrows.

> It is paralleled by the equally invalid assumption that, if one wishes to know something about a person's behavior, it is quite sufficient to "ask him." It is true, of course, that if the information sought lies within the area where the person has been schooled to observe himself in action and **to verbalize what he is doing**, his answer may be as accurate as could be obtained from prolonged observation of him by a trained investigator. But if asked by a trained investigator. But if asked about personal activities which he was never taught to observe and talk about - and therefore is likely to have no knowledge of - it is the rare individual who still does not feel qualified to answer or, if he confesses ignorance, does not feel he ought to have the information. Frequently he will promise to "think about it." (Hefferline 1955: 374)

This touches upon self-reports and nonverbal ethics.

> Such "thinking" is nearly certain te be of the kind which has earned the bad name of "introspection." **The person stares inwardly at himself, splitting his behavior into a part which does the staring and a part which gets stared at**. It is not at all surprising that whatever is observed in this peculiar state should be so distorted in the process as to be peculiar, too, and not representative of the person's behavior under more natural circumstances. In the "Informal Experiments in Self-Awareness" referred to previously, the matter is put as follows:
>
> > ...you will be at first unable to distinguish true awareness from introspection, and you will probably conclude that we intend you to introspect; however, this is not the case. Awareness is the spontaneous sensing of what arises in you - of what you are doing, feeling, planning; introspection, in contrast, is a deliberate turning of attention to these activities in an evaluating, correcting, controlling, interfering way, which often, by the very attention paid them, modifies or prevents their appearance in awareness. ...
> > **Awareness is like the grow of a coal which comes from its own combustion; what is given by introspection is like the light reflected from an object when a flashlight is turned on it**. In awareness a process is taking place in the coal (the total organism); in introspection the process occurs in the director of the flashlight (a split-off and highly opinionated *part* of the organism which we call the deliberate ega). When you have a toothache, you are aware of it without introspection, but you may also, of course, introspect it - bite down on the sore tooth, wiggle it with your finger, or, deliberately neglect it, force attention stoically away from it.

It is commonly assumed that if a person becomes more aware of his techniques and idiosyncrasies of functioning, he will then be under the constant strain of "having to watch everything at once." Actually, it is only the person very mistrustful of himself or others - afraid of being taken by surprise - who must exercise sugch hyper-alertness. If a person's communication channels are open, he does not have to examine them constantly for arrival of messages. These attract attention without effort, if they involve his interests. For instance, the good driver does not need to listen deliberately to the sounds of his motor. This is in the background of awareness. But should the motor develop a knock or other noise indicating something amiss, the good driver *becomes* aware of it quickly and takes appropriate action. The same thing is true of the individual who has not been trained to be afraid of his own behavior or who, if formerly afraid, has leaned **the value of keeping open the channels of communication with himself**. (Hefferline 1955: 375)

Invaluable for my "nonverbal self-communication".

> While private, in the sense of invisible behavior, will no doubt always have its merits, it will no longer need to be a reservoir for impounding the backwash of the socially inexpressible. By further development of the methods and techniques for **co-ordinating the verbal and non-verbal systems** which are crucial to communication "in the full human sense," it appears that man can progressively **de-robotize himself** and more and more take rational charge of his affairs. (Hefferline 1955: 376)

This is one good paper.

4.12.3 Intrapersonal Network (2013-12-10 22:18)

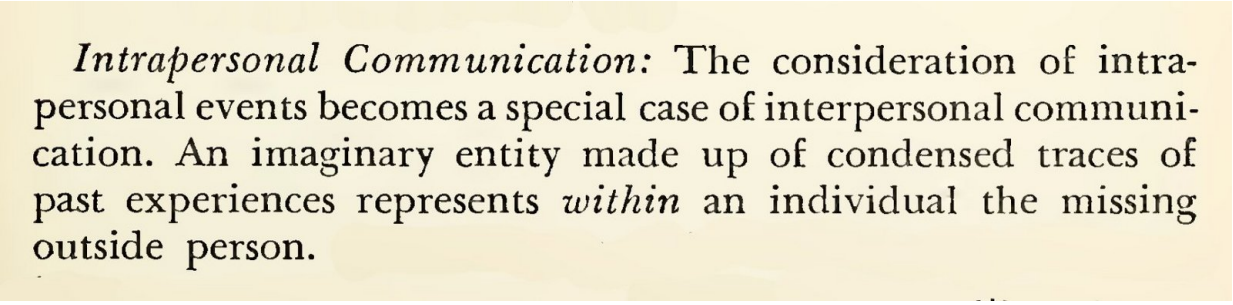

Intrapersonal Communication: The consideration of intrapersonal events becomes a special case of interpersonal communication. An imaginary entity made up of condensed traces of past experiences represents *within* an individual the missing outside person.

Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson 1951. *Communication, the social matrix of psychiatry*. New York: W. W. Norton & Co.

> SCIENTIFIC theory traditionally distinguishes between that which is assumed to ekist in reality and that which is actually perceived by a human observer. The difference in the picture between assumed reality and perceived reality is explained as being due to the peculiarities and limitations of the human observer. In the study of human communication, **it is difficult if not impossible to distinguish between assumed and perceived reality**. (Ruesch & Bateson 1951: 273)

I thought about it recently in the following way: suppose an extraterrestial intelligence discovers the remnants of human existence and starts to study human society and culture. The aliens can see on the pictures and videos what human bodies and behavior looked like (*perceived reality*), but they have little conception of what they are actually seeing, what is the significance of this or that form of behavior (*assumed reality*). I'd use this metaphor to explain the study of *concourse*. Suppose the aliens manage to translate human languages and read books. They would soon discover that there are a variety of ways we humans conceptualized our bodies and behaviour, how we describe and prescribe behaviour, etc. The signs of this conceptualization forms *concourse*.
But this is not what I should be doing right at this moment. I do not have the time to read the whole book, as much as I would like to. Instead, I'll have to Ctrl+F myself through it, given that I'm already somewhat familiar with Ruesch's thought and at the moment only need to know what he says about intrapersonal communication.

> Intrapersonal Communication: The consideration of **intrapersonal events** becomes **a special case** of interpersonal communication. **An imaginary entity** made up of **condensed traces of past experiences** represents within an individual **the missing outside person**. However, a crucial difference exists between interpersonal and intrapersonal communication with regard to the registration of mistakes. In the interpersonal situation the effects of purposive or expressive actions can be evaluated and if necessary corrected. In intrapersonal or **fantasy communication**, to perceive that **one misinterprets one's own messages** is extremely difficult, if not impossible, and correction rarely, if ever, occurs. (Ruesch & Bateson 1951: 15-16)

Some of these aspects are elaborated later by other psychiatrists. It is interesting what else Ruesch and Bateson call intrapersonal communication. "Fantasy communication" is especially good term for the so-called "internal addressee" form of autocommunication. And one can speculate that *because* correction rarely occurs in intrapersonal communication it is such a great way to come up with new, "misinterpreted", ideas.

> Limitations of Communication: The limitations of man's communications are determined by **the capacity of his intrapersonal network**, the selectivity of his receivers, and the skill of his effector organs. The

> number of incoming and outgoing signals, as well as **the signals that can be transmitted within the organism**, is limited. Beyond a certain maximum any increase in number of messages in transit leads to a jamming of the network, and so to a decrease in the number of messages which reach their appropriate destinations. This type of disruption of the communication system the psychiatrist calls anxiety. (Ruesch & Bateson 1951: 17)

Very down-to-earth justufication for "selectivity".

> "Comparison" implies that however different the items, some common denominator can be found. This inferred psychological process includes not only our considerations pertaining to the nature of the stimuli and A's possible responses but also includes the idea that A has had certain past experiences. In daily language, the term "justification" denotes certain personal deliberations which serve the purpose of **matching present events with past experiences**. In this manner contemplated action is matched with ideas which refer to commonly accepted practices. The assumptions we make about A therefore refer to **intrapersonal processes, among which we include perception, comparison, justification, and evaluation**, which are assumed to lead either to an overt statement of preference or to an action from which we, as observer, can deduce preference. (Ruesch & Bateson 1951: 47)

These aspects can all be approached semiotically, as Ruesch himself does later in his *Semiotic Approaches to Human Relations*.

> The network of communication, therefore, is going to define our psychiatric universe. **The origin and destination of messages may be found within the same organism; then we are dealing with an intrapersonal network**. If the message originates in one person and is perceived by another, we are dealing with an interpersonal network. If an individual has the function of messenger, then both the origin and destination lie outside that particular organism. Therefore, in order to understand a communication system, and especially the disturbances of communication arising in such a system, the attention of the psychiatrist has to focus on the social situation; the focus of interaction will then be the interaction of people, the influence of mass communication upon the individual, and the shaping of the larger and more complex superpersonal systems through the summation of actions of single individuals (Ruesch & Bateson 1951: 81)

Basically Ruesch's definition of intrapersonal communication.

> It is necessary first to point out certain general notions about the nature of intrapersonal and neurophysiological processes — notions so general as to be independent of the types of theory which the reader may prefer. **The notion of codification is, we think, of such a general nature as to be common to all psychological theories, though not always explicit**. Whether we favor organicist or mentalist concepts, it is clear that **the intrapersonal processes are distinctly different from the events in the external world, and the concept of codification refers to this difference**. Using an organicist phrasing, one might say that impulses and showers of impulses traveling in the neural network are the **internal reflection or picture of the external events** about which the organism is receiving information through his sense organs. Or following mentalist theories, one may say that **ideas and propositions (whether verbal or nonverbal) are the translation or reflection of external events**. In either theory — organicist or mentalist — internal events are different from external and are reflections or translations of events in the external world. The term used by communications engineers for the substitution of one type of event for another, such that the event substituted shall in some sense stand for the other, is codification. (Ruesch & Bateson 1951: 169)

Forecasting Barken & Wiseman's (1966) question: "In "thinking" does the brain encode and decode, or does it merely process information without going through an encoding and decoding procedure?"

> The significant fact, for our present purposes, is that in interpersonal communication, the units and aggregate messages reach this same level because words and postures already refer to complex Gestalten corresponding to some of those which the internal system uses. **Communication between persons is of course pathetically impoverished compared with the richness of the intrapersonal consciousness, which in its turn is but an impoverished and restricted version of the total psychic life of the person.** But still it is important that the external communications are a codification of the internal psychic life and that the recipient of such communication is receiving an already elaborated product from the psychic life of another individual. (Ruesch & Bateson 1951: 206)

Embracing the richness of autocommunication above that of heterocommunication.

> **At the intrapersonal level, the focus of the observer is limited by the self, and the various functions of communication are found within the self**. At the interpersonal level the perceptual field is occupied by two people, at the group level by many people, and **at the cultural level by many groups**. Concomitantly, in each of these fields, the importance of the single individual diminishes, and at the higher levels one person becomes only a small element in the system of communication. (Ruesch & Bateson 1951: 274)

The self is the limit of self-communication, if that makes sense.

> The intrapersonal network is characterized by the fact that:
>
> - The **self-observer (see p. 199) is always totally participant**.
> - Both the place of origin and the destination of messages are located within the sphere of one organism (see p. 38); and the correction of errors is therefore difficult, if not impossible (see p. 199).
> - **The system of codification used can never be examined** (see p. 200).
>
> Within the intrapersonal network (see p. 29) three distinct groups of functions can be distinguished:
>
> 1. Reception includes both proprioception and exteroception. Proprioception gives information about **the state of the organism**; in popular language these data, if consciously perceived, are referred to as **feelings or sensations**. In proprioception the end organs are predominantly internal and react to chemical and mechanical stimuli (see p. 30); in exteroception the end organs are located on or near the surface of the body, and give information about relations between the self and the environment (see p. 197). The exteroceptive end organs react to wave phenomena, such as light and sound, in addition to other mechanical and chemical stimuli.
> 2. Transmission includes both propriotransmission and exterotransmission (see p. 30). In propriotransmission, nervous impulses travel on the efferent pathways to the smooth muscles, and chemical impulses travel along humoral pathways for purposes of regulation of the organism. In exterotransmission the contraction of the striped muscles is used for **action upon the outside world, including communication with other individuals** (see p. 203).
> 3. The central junctions include **coordination, interpretation, and storage of information** (see pp. 169, 183). Information received through proprioception or propriotransmission is complementary to information acquired through exteroception or exterotransmission - The complementary relation between proprioception and exteroception is such that complete information could only be obtained by a combination of these two functions. Such total combination seems, however, to be impossible, and in its functioning the organism seems to specialize at certain moments in one or the other mode of experience, with resulting failure to act upon data which might have been derived from the other mode: pain may preclude external perceptiveness, and exposure to violent external events may preclude awareness of pain or fatigue.

(Ruesch & Bateson 1951: 278-279)

An earlier version of the communication system model put forth a few years later in Ruesch's synopsis of communication theory.

> **The cultural network**. In addition to intrapersonal, interpersonal, and organized group networks, which are variously perceived as such by the individuals, there is a host of instances in which **the individual is unable to recognize the source and destination of messages**, and therefore does not recognize that these messages travel in a network structure. For lack of a better word we describe this unperceived system as the cultural network, since many of the premises of every culture are carried in this way (see p. 41). (Ruesch & Bateson 1951: 281-282)

This is a characteristic of a communicational approach to culture that Lotman apparently didn't notice (or at least didn't talk about much).

> At the cultural level, the codification is again entirely different. **At the intrapersonal and interpersonal levels, codification is characteristically atomistic: separable and isolable events, such as the neural impulse or the word symbol, stand for separable events in the outside world**. At the group level, there is apparently no such atomism; and the organization of the group is evidence of codification. At the cultural level the organization is beyond the reach of observation of the individual, who **implicitly carries the cultural message in his actions of everyday life**. Being an infinitesimal part of the network, the individual's function as communication channel is overshadowed by the importance of intrapersonal and interpersonal events. (Ruesch & Bateson 1951: 284)

Also an important precept that can aid cultural semiotics. Especially the notion of "cultural message" seems comparable to Lotman's "culture text".

> Third, we deal with the problems of predictability — that is, the information which a part possesses about the other part and about the whole system. At the intrapersonal level, the capacity and the extent of the network are more or less known to a scientific observer, who may be the participant himself. At this level the possibilities of rearrangement are limited, and therefore **the organism can somewhat predict its own reactions**. At the interpersonal level, the capacity and extent of the network are still within assessable range. But because the topology of the interpersonal system is undefined, it is difficult if not impossible to predict future events within the realm of the system. (Ruesch & Bateson 1951: 287-288)

This is exactly the contention of Peirce and Mead when it comes to autocommunication.

4.12.4 The Branches (2013-12-20 20:23)

Long Arm 2011. The Branches feat. Teknical Development (of Obba Supa). On: *The Branches*. Berlin: Project Mooncircle.

> Far away, it's trans-mystic.
> Cold air brushes souls, situate as the canvas *dance cannabis*.
>
> (Long Arm ft. Teknical Development 2011: 10)

A few months ago I tried "concursive" listening of Whiskey Blanket's *Credible Forces*. Soon after that I began another project of concursive listening (on Horrorshow's *The Grey Space*), but just like my reading of my own early writing "Kuulinn", it is still unfinished. I decided to take up *The Branches* because lately I've been doing small art projects inspired by the fact that Whiskey Blanket and Long Arm have suspiciously similar album art designs (see my own

attempt at imitating their album art below).
The Branches happens to be one of my all-time favourite instrumental hip-hop albums (it is one of the few releases that even come close to Whiskey Blanket). It is also the album that formed the backbone of one of my most illuminating psychedelic experience. The title track, "The Branches", is the only track on the album that features lyrics. These are written and performed by Teknical Development (of Obba Supa) and enticingly psychedelic in themselves. For context, I'll note that the most celebrated hip-hop album of 2011, when *The Branches* was released, was Jay-Z and Kanye West's collaboration album *Watch The Throne* that featured such insightful lyrics as "No disrespect, I'm not tryna belittle / But my dick worth money, I put moanie in the middle". Underground hip-hop listeners generally agree that *The Branches* was ***the*** hip-hop album of 2011.
Moving on from my obvious bias… Today I'm going to get into Teknical's amazing lyrics. I'm generally not a fan of poetry, but Teknical blew me away. As exhibited by vdiskdaddy who doesn't really listen to hip-hop but enjoyed WB's *From the Dead of Dark* immensely, this kind of music not only is exceptional but is prone to create exceptions. I'll also note that you can support Long Arm and buy *The Branches* here. For current purposes you can listen to the title track "The Branches" here:

IFRAME: //www.youtube.com/embed/YBZu-eKbzNo?rel=0

> Yellow strokes, crimson skies, **hypnotic views will keep you still forever.**
> Conversation with the clouds of guidance.
>
> (Long Arm ft. Teknical Development 2011: 10)

It is already apparent that even poetic speech that manipulate with the ordinary structures of utterances include implicit references to bodily behaviour. Even more, due to its poetic nature, it can address feelings, sensations and impressions that are otherwise quite difficult to discuss. The experience of standing still while beholding something beatiful must be (or at least should be) familiar to most if not all people. Hypnotic views are even present in the album art (original paintings by Bioniq and design by Gordon), that mesmerizing tree-man reaching for the heavens.

This forest of wonder it whispers with **the voice with no face.**
No true nature, no direction to this place of extreme beauties.
River flows to the rhythm of **your every step,**
reflects the strength as the metal creates the ripples.

(Long Arm ft. Teknical Development 2011: 10)

Some reviewer stated that this whole album is "a reflection of a world where human feelings and natural powers are bound together". This indeed seems to be the case and this passage is a vivid illustration: the forest has no face but it has a voice; there are no explicit directions but every step has a significance, the river flows to the rhythm of *your* every step.

Hugged by the branches; expression: love. The sky cries at random moments.
Winged creature with warm colours they form umbrella structures.
Neon lights that spark in the darkness - ***transparent souls***.
Marvel at the grounded crystals - the floors of healing.

(Long Arm ft. Teknical Development 2011: 10)

Teknical's intense delivery makes it difficult to transcribe the lyrics. I've had to make numerous edits to the lyrics given on Indie Rabbit Hole's blog. His fast-paced delivery makes it even difficult to get a grip of the word order. Eventually it seems that the syntax of these utterances are not as important as the picture they paint, a picture of a magical forest full of deep feelings (branches that hug you out of love, a sky that cries at random moments), mystical creatures (fire-flies that manifest themselves as "transparent souls") and fantastical milieus (the ground is made of healing crystals). Everything is *being*, or as one reviewer puts it: "There is no alive-dead distinction."

The grounds of life, pure in the clearest of visions, a domain where life exist as wild with you.
Conversating *with the branch climbers*, leaf eaters, underground travellers
walk on waters where the curtains flow, **the reflection in the mirror it shows nothing**.
This is the place of no judgment.
Death even walks the same path in this zone, but ***it's only smiles***.

(Long Arm ft. Teknical Development 2011: 10)

This passage demonstrates the deeply psychedelic nature of these lyrics. The wilderness coexists with you and as before you were having a conversation with "the clouds of guidance", now you are conversating with the creatures that climb *The Branches* and dwell beneath the ground. I cannot say what is meant by walking on waters "where the curtains flow" (waterfalls maybe?) but there is no reflection in the mirror and there is no judgment. It even seems that you are not judging yourself, because you yourself have become a "transparent soul". It takes on an eschatological character - by dwelling in this zone you are on the same path as death, but instead of something to be feared it manifests itself as, perhaps, reuniting with ancestors (the smiling faces). There are endless possibilities to interpret these words and perhaps they shouldn't be, as poetry is *untranslatable*, but at the same time it feels good to explicate my impressions.

No fears but the one to exit this place.
I return to **realities of mixed expressions.**
Seated but now we're floating, pure energy, feeling new vibrations.
Higher times where no smoke it lingers.

(Long Arm ft. Teknical Development 2011: 10)

This passage is backed by one of Long Arm's most beautiful sounds - a piano sequence swinging like a pendulum, accompanied by a woman's voice. Teknical's lyrics continue the description of "the place of no judgment" which is also the place of no fears. I especially like his implication that real life is filled with *mixed expressions*. In an altered

state of mind there are fewer mixed expressions, as the mind is more apt to aliven or vivify even passing sensations as expressions. Langer (1948: 202) describes this as the spontaneous generation of *Gestalten*. You look at your wallpaper patterns and see movement, human forms and faces; similarly, the protagonist in Teknical's lyrics is seated, but nevertheless feels as if he's floating. I've found that in a psychedelic state it is a good idea to lay down and relinquish all resistance. Or as John Cowper Powys puts it: "it is through withdrawing ourselves rather than asserting ourselves, through retreating rather than advancing, through yielding rather than pursuing, through inaction rather than through action, through becoming quiet rather than through making a stir, that we attain wisdom and spiritual power." (Powys 1933: 11)

> We're slowly spinning, rotational movement [is] creating **patterns of self**.
> Different colours and symbols, **signals from the canvas of thoughts**.
> Environment breaths life in every moment.
> Pick the seedling, watch it grow from the palms of your hands, **your tears dwell**.
>
> (Long Arm ft. Teknical Development 2011: 10)

The poetry is becoming more and more esoteric. He is conveying an experience that is "slippery", translucent and immeasurable in its nature. It is the experience of everything-being-aliveness that one can attain by opening one's mind up to the chaos of existence. You become one with the planet, and it is no longer the planet that rotates, but *you* whose life-history now appears intimately tied to the passage of seasons and the passing of days to nights and days again. You experience yourself as an infinitesimal part of everything. The world has not changed but the canvas of your thoughts has; in Peirce's metaphor, you are diving and drowning in your lake of consciousness, or in Rimbaud's metaphor, you are caught in the whirlwind of your sea of consciousness. The latter part of the quote embodies the contention that many psychonauts have - the advice to go to the forest and feel the *life* around you. The environment *does* breathe life in every moment. It is an emotional experience - you *semble* (or "feel empathy") with nature and your tears may indeed dwell. In the end this is the reason why psychedelics aren't "recreational" in the common sense but *transformative* in the sense that they re-create your "patterns of self".

> No desires to leave this place, brought back to the souls earth bound, looking for the exit.
> **The heart sinks for the purpose of my new steps**. What was this now disappears?
> Waves from **circles of life** you soon meet again.
> **Your arms raise, gesture with a smile of many questions.**
> Back to this place - boring - before you walk the path of new scenes.
> Glass is now filled again, flick the light up, now we back-tracking it. Now begins...
>
> (Long Arm ft. Teknical Development 2011: 10)

What begins after this passage is the break-down (more colloquially: Long Arm dropped the bass). Teknical's lyrics have here remarked upon the othes side of the mind-body dualism. It is not only the canvas of thoughts that has become terrain but one's whole body has come to resonate with the environment. This is the proprioceptive hyper-awareness familiar to psychonauts: one can feel changes in circulation and respiration very vividly ("heart sinks"). The "circles of life" are neatly demonstrated by Long Arm, whose haly-minute instrumental part following these words move in a roundabout manner, as if a disk were rotating back and forth and beating the drums to a musical heart-beat. Raising hands and gesturing "with a smile of many questions" is the most concursive passage yet. It sounds like a description of the tree-man on the album cover, but he does not appear to be smiling, but has more of an *awe* expression. He *is* raising his hands and reaching towards "the clouds of guidance" though. Other reviewers have written that the impression is that of "trying to touch the sun rays and pass heaven sent light through fingers". This is surely more entertaining than the boring real life of mixed expressions.

> Burning insides, earth poisons, rest the glass that's hidden.
> **Two windows smashed with the impact of deep waters**.
> Drowning so it seems, **I calm down and realize I'm still breathing**.

From where I left I now swim aquatic.
Swimming to the scale of friendly ocean dwellers.
Sentient life of another, but this occasion felt like nothing carries me.
Try'na find the surface, now just another jewel walking the golden sands of pleasures.

(Long Arm ft. Teknical Development 2011: 10)

The well-timed tension-building and release offered by loud drum beats are perfectly complementary to the lyrics - the melodic turmoil does feel like windows are smashed by waters and you are immersed in deep waters alonside the narrator, flowing along to the musical scale. On my trip accompanied by this album I imagined piano chords connecting two bridges of Emajõgi and myself diving from those strings into the water. On this note it seems appropriate to remark upon the poetic use of parallelisms/artificifice or Jakobsons "imputed similarity". Although both iconicity and artifice share "similarity", it is the case that icons are factually similar to their referents but in the case of artifice the similarity is imputed (attributed). Thus we have the complex metaphors of: clouds of guidance, a forest of wonder, the crystal floors of healing and life, a place of no judgment or fear, realities of mixed expressions, the canvas of thoughts, earth-bound souls and transparents souls, circles of life, a smile of many questions, etc... And add to this list "the scale of friendly ocean dwellers". These expressions are difficult to conceptualize and visualize in any concrete forms, but that's exactly what makes them poetic, given that poetry does not talk about *things* but about itself. At best I can imagine that the scale of friendly ocean dwellers is the "marine acoustics" of fish, dolphin and whale sounds.

Is this another trap - door housed by the content of raw footage?
The branch of this journey now splits into two.
The method of decapitation, top the head to experience new growth.
Rapid as the polarities form [the] ins and outs of a mystical journey.
The forest entrance [is] a spectrum that cures the soul, **bleeds emotion**.
The force is weak as [compared to] what was experienced before.
Still boils, pure in the blood circulating.
Staring at them both, the smiles are mutual; fire in the sky, it falls.
As it merges as one Maya reveals itself as you.
Forest changes with the sound of trance.
Life hibernates, gone like it's forever missing.
Leaves fall, unmasked itself now remains branches naked.

(Long Arm ft. Teknical Development 2011: 10)

Here I have lots of transcription issues. For example, I can't be sure whether the forest entrance cures or curses the soul. What I wrote down as "staring at them both" is "steering at temper" in IRH's version; alse I hear "mutual" where IRH version says "neutral". I don't know what steering at temper or neutral smiles mean, but I do know that mutual smiles arise through mutual glancing ("visual contact"). The last two lines sum up the track and the album (it's the last track before a "Thank You" with cheering and then an instrumental version of this same track). I like these lines because they capture the essence of winter - trees become naked branches and it seems to last forever. Ja lõpetuseks eestikeelne kehv proosatõlge:

Kaugel maal on ülimalt müstiline. Külm õhk silitab hingi. Paiguta end kuniks lõuend tantsib *cannabis*'e järgi. Kollased pintslitõmbed, veripunane taevas ja hüpnootilised vaated hoiavad sind igavesti liikumatult. Vestlus juhendavate pilvedega. See imeline mets sosistab häälega millel pole nägu. Sellel äärmuslike ilude paigal pole loomust, pole suunajuhiseid kuidas sinna saada. Jõgi voolab su iga sammu rütmis, peegeldab nende tugevust ja tekitab veepinnal virvendusi. Puuoksad embavad sind. Väljendus: armastus. Taevas nutab juhuslikel hetkedel. Oksal istub tiivuline olend soojade värvidega mis moodustavad vihmavarju-struktuure. Neoonvalgus helendab pimeduses - need on läbipaistvad hinged. Imetle jahvatatud kristalle mis katavad tervendavat ja eluandvat maapinnast, vaatle selgeima pilguga ala kus elu eksisteerib metsikuna sinu ümber. Vestled okstel ronijatega, lehesööjatega, maaaluste rändurite kes kõnnivad vetel

mis langevad eesriidena. Sul puudub peegeldus. See on kohtumõistmiseta koht. Isegi surm kõnnib sama rada siinkandis, aga siin on ainult naeratused. Pole muud hirmu kui siit lahkuda.
Naasen segaste väljenduste reaalsusesse. Istun, aga ka hõljun puhta energiana, tunnetan uusi vibratsioone. Pilves ilma suitsuta. Me pöörleme aeglaselt ja liikumine loob meie endi mustreid, erinevaid värve ja sümboleid, signaale mõttelõuendilt. Keskkond hingab igal hetkel elu. Korjad üles seemne, vaatad kuidas see kasvab su peopesast ja su silmadesse koguneb pisaraid. Pole mingit tahtmist siit lahkuda, aga sind tuuakse väljapääsu otsides tagasi maapinda aheldatud hingede sekka. Süda vajub saapasäärde mu uute sammude eesmärgi pärast. Mis see oli mis nüüd kadus? Lained eluringidelt, te kohtute peagi taas. Sa tõstad oma käed, küündid taeva poole naeratusega milles on palju küsimusi. Tagasi siin on igav, varem kõndisid sa uute maastike rajal. Klaas on jälle täis, lülitad tule põlema, nüüd me keerame tagasi ja see algab...
Maised mürgid põletavad kõhtu. Peidad klaasi ära. Sügavate vete kokkupõrkest puruneb kaks akent. Jääb uppumise mulje, aga ma rahunen maha ja taipan, et ma hingan ikka veel. Nüüd ujun ma vees, sõbralike ookanielukate skaalal, teise teadlikul elul, aga see tundub nagu midagi ei kannaks mind. Üritan ujuda pinnale, kuid olen nüüd veel üks juveel naudingute kuldsel rannal. Kas see on järjekordne keldrialune mis sisaldab tooreid tajumusi? Selle rännaku oks murdub nüüd kaheks. Kärbitud ladvaga kogeb puu nüüd uut, kiirendatud, kasvu mille polaarsused moodustavad selle müstilise rännaku sisendid ja väljendid. Metsa sissepääs on spektrum mis ravib hinge, veristab emotsioone. Jõud on nüüd nõrk võrredes varem kogetuga. Ikka veel keeb ja ringleb veres puhtal kujul. Vaatame üksteisele otsa ja naeratame. Taevast hakkab tuld sadama. Oksad saavad uuesti kokku ja Maia paljastab iseennast sinuna. Mets muutub koos selle helidega. Elu talvitub, läheb ära nagu see jääb alatiseks kaduma. Lehed kukuvad ja puu jääb nüüd maskita, paljasteks oksteks.

4.12.5 Lingvistiline Mets (netis) (2013-12-25 20:51)

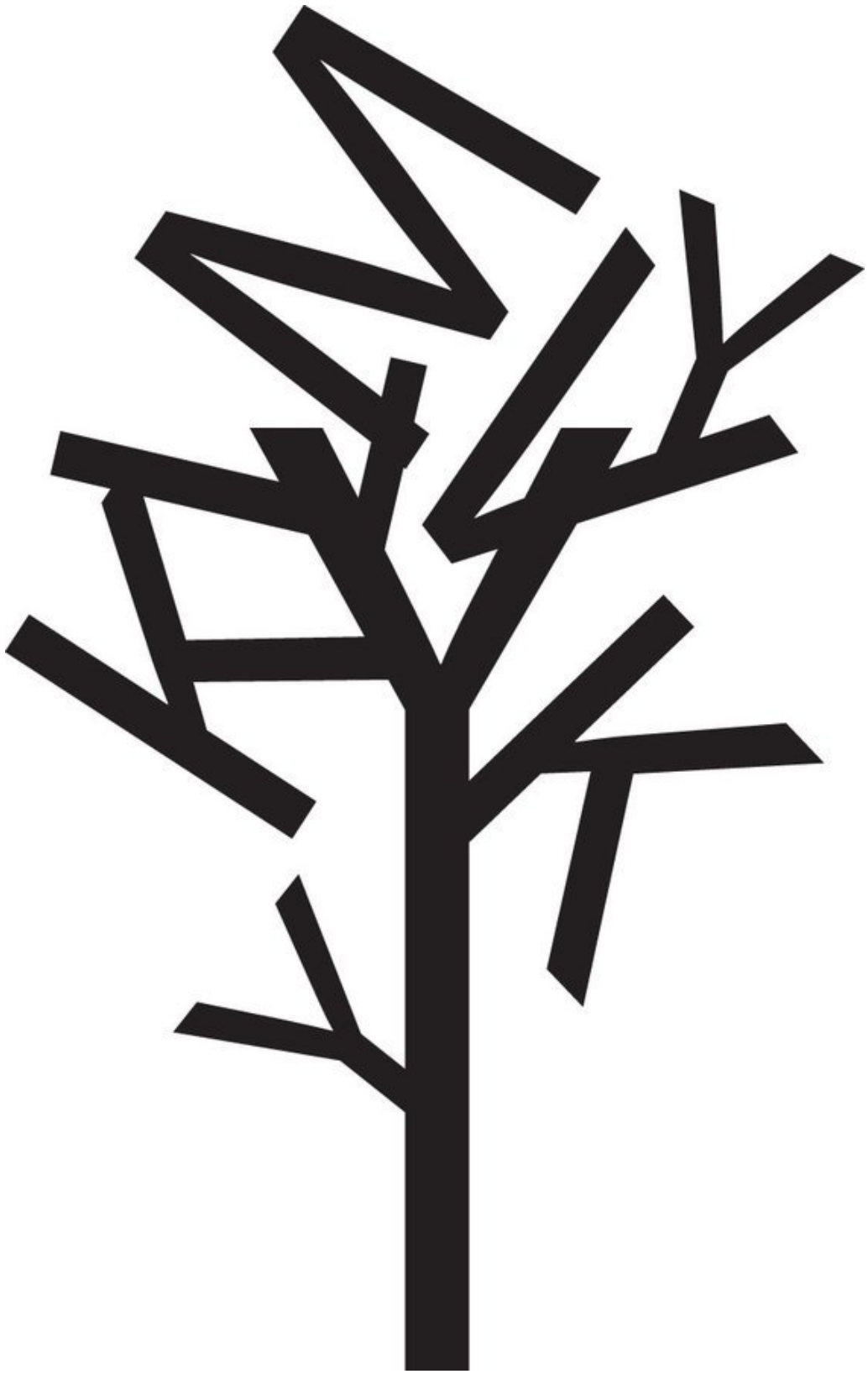

Lingvistiline Mets (netis)

2364

> Metsarahvaste traditsioonis ei pruugi inimtegevus loodusega vastuoksa kasvada, **metsiku lingvistika vaatenurgast** vaadates kerkib esile hoopis loovuse transtsendentne iseloom, piiridest üle ja välja pääsemise tung.
>
> [Source: Karina Talts, Peeter Laurits: loovus ja kultuuripoliitika]

Mis asi on metsik lingvistika? Lingvistiline antropoloogia? Kas loovusel on transendentne [spirituaalne või mittefüüsiline] iseloom? Kõhutunne ütleb, et see on vihje Valdur Mikita hilisele raamatule *Lingvistiline Mets*. Joonas loeb seda, Kunnus andis Goodreads'is maksimumpunktid ja kõik tunduvad olevat sillas sellest raamatust. Kohe nii väga, et "metsikust lingvistikast" on saanud käibeväljend? Mis mul üle jääb kui võtta sõbra soovitust arvesse ja lugeda ka. Lugemisest hoidumiseks on muidugi rohkem põhjuseid - mul on parasjagu hoopis kirjutada vaja, ma loen viimasel ajal hoopis vanu (eelmise sajandi keskpaiga) artikleid (eriti mimeograafitud artikleid mis on juba oma väljanägemise poolest nauditavad) ja nüüd võtsin ootamatult käsile Husserli (mistõttu olen "transendentaalsuse" suhtes negatiivselt meelestatud). Ja kas maailmas pole juba piisavalt logotsentrismi? On's vaja hakata lingvistika kaudu ka loodusega metafooriliselt mängima? Lugema lükkab aga kihk olla korrakski vaimselt "siin ja praegu", ronida lainele millel nii paljud tunduvad olevat. Kuna *Lingvistiline Mets* on kõikjal peale Viljandi Kultuuriakadeemia täielikult välja laenutatud, pean esialgu piirduma netis leiduvate tsitaatidega. Võib-olla saan piisavalt täieliku ülevaate, et raamatut ennast ei hakkagi lugema. It is also out of a deep distrust of popular- or pseudoscience that I must innoculate myself against this discourse.

> Lingvistiline mets on **sülem inspireerivaid ja ebaharilikke mõtteid** eesti keelest, loodusest ja kultuurist. See on kosutav lugemine kõigile, kes otsivad vastust küsimusele, **miks on Eesti maagiline paik**. Raamatus on juttu seentest, putukatest, soome-ugrist, suitsusaunast, metsast, **kultuuriteooriast**, jalgrattasõidust ning päratust kosmiliste mõõtmetega kartulikonksust, mida veel ükski eestlane pole suutnud Munamäe küljest lahti kiskuda.
>
> [Source: Lingvistiline mets - Apollo]

Seega *aimekirjandus* või isegi kunstitekst. Eesti maagilisuse jälitamine kõlab nagu eestlastele seljale patsutamine, *oleme küll erilised*, *oleme küll*. Mind huvitab see kultuuriteooria osa, aga kõhutunne ütleb, et see on Cassirer-Lotmanlik kultuurifilosoofia mis ei tee keelel ja kultuuril erilist vahet. Eeldan ka, et mind huvitavast aspektist - eestlaste käitumisest - öeldakse parimal juhul midagi "moka otsast" (vähe).

> Semiootik, esseist ja raamatu "Metsik lingvistika" autor Valdur Mikita kaitses 2000. aastal doktorikraadi semiootikas. Doktoritöö teemaks oli "**Kreatiivsuskäsitluste võrdlus semiootikas ja psühholoogias**" - ehk teisisõnu loovusega seotud küsimused. Doktoritööga kaasas oli väike luuleraamatuke "**Äpardumise rõõm**", täis pigem loovuse- kui äpardumisrõõmsat keelemängu. Hiljem on tema sulest ilmunud veel luulekogu "Rännak impampluule riiki" (määratlus: impampluule on semiootiline masin, mis valmistab keelt juhuslikust materjalist), Pärnu Turunduskonverentsi üllitatuna raamatuke "Kirsiõieturundus" ning **keele ja kirja üle mõtisklev "Metsik lingvistika"**.
>
> [Source: Lingvistiline mets by Valdur Mikita — Reviews, Discussion, Bookclubs, Lists]

Nüüd tulid otsad kokku kust Mikita nimi tuttav on. Olen korduvalt silmanud kuidas tema doktoritöö istub utlibi psühholoogiariiulil väga üksikuna. Ühtlasi selgitab see miks ta käis semiootika sügiskoolis esinemas; "Apardumise rõõm" võib-olla isegi seda miks üks teine esineja pidas ettekande nurjumise teemal. Keelele ja kirjale keskendumine näib kinnitavat, et eestlaste arusaam kultuurist on (tänu Lotmanile) põhiliselt tekstualistlik. Kultuur on nii lai mõiste, et selle domeeni kuulub "kogu eluviis" (*a total way of life*), aga eestlase jaoks samastub see just keele ja kirjaga. Tähendab, me ei ole *tegelikult* lahti öelnud *kõrg*kultuuri kontseptsioonist, ükstapuha kui paljud ka üldisema kontseptsiooni poole ei rabeleks (Talts ja Laurits teevad oma arvamusartiklis sama).

> Lugemisnaudingule vaatamata on mul Mikitat lugedes aeg-ajalt siiski **vastupandamatu tahtmine jälgida kõrvalt autori nägu ja kehakeelt** ajal, mil ta ise loeks valjult (mitte vaid pelgalt sisekõneliselt) ette Niklas

> Luhmanni lausutud järgmisi sõnu: «Ühelt poolt on mul vajadus igasse raamatusse sisse sokutada vähemalt üks mõttetus. /.../ Minu stiil on irooniline, kui seda täpselt markeerida. Tahan sellega öelda, et ärgem võtkem mind liiga tõsiselt ja ärgem mõistkem mind liiga kiiresti.»
>
> [Source: Kakskaru jahimeestega lingvistilises metsas - AK - Arvamus]

Tehniliselt on kõik korrektne: nägu ei kuulu kehakeelde rohkem kui käežestid. Originaaltähenduses on see siiski kogu-keha-keel (*full-body language*; Latif 1934). Mõttetuste kirjutamist ei oska kommenteeridagi. Sellest saan aru, et lugeja seisukohalt võib igas teoses olla suurem osa tekstist üdini mõttetu; tahtlik mõttetus on sellest seisukohast tähendusetu, sest lugeja ei pruugi seda märgata või võib mõttetusest luua midagi vägagi mõttekat.

> «Lingvistiline mets» annab õppejõule suurepärase võimaluse ärgitada diskussiooni näiteks selle üle, mis võiks olla meie rahvusliku identiteedi eripära, kuivõrd muutuv **tohiks** see ajas olla ja mida ilmtingimata oleks **muul maailmal põhjust meilt õppida**.

Justkui kultuuri saaks keelata, juhtida, suunata. Mulle tundub pigem, et kultuur on "autopoieetiline" või iseennast-reguleeriv süsteem mis ei allu selle kandjate suvale väga kergesti. Aga eks siin ole tegu administratiivinimese seisukohaga ja toimib samasugune naaivne usk juhitavusse nagu on iseäralik haridusinimestele kes räägivad suure suuga õpilaste käitumise muutmisest. Teine tülinoritav aspekt on jällegi eestlusele seljale patsutamine: teistel on meilt midagi õppida. Aga kas me ise õpime oma naabritelt? Õpime me midagi Uruguailt?

> Milliseid lauseid siis konkreetsemalt võib kõnealusest raamatust leida? No näiteks selliseid. «Usutavasti teevad meie lapselapsed kõrvitsaga rääkimises juba märkimisväärseid edusamme.» (33) «Teatud mõttes on mets ainus tõeline Eesti Rahva Muuseum – püha kiri, milles on kõik sees.» (35) «Iga korraliku eestlase sauna taga seisab väike ajamasin, millega ta nädalalõpul paleoliitikumis väikese tiiru sooritab.» (48) «Jalgratas pole mitte niivõrd liikumisvahend, kuivõrd **tunnetuslik riistapuu**. Minu arvates on paljud eestlased sündinud n-ö Ereljukase-ajuga.» (50)

Mul oli ka väiksena Ereljukase jalgratas, aga "tunnetuslik riistapuu" on juba liiga palju. Need laused näivad nonsenssina. Tahtmine raamatut lugeda on juba pühitud, aga otsus pole veel kindel.

> Mikita näib arvavat, et edasi tuleks liikuda siiski seni veel olemas olevate kultuuri- või keelesaarte ning metsiku looduse roheliste täppide (taas)avastamise poole. Nüüd tuleb vältimatult tsiteerida. «Eestisse on koondunud hämmastav kogus kõikvõimalikku perifeeriat. Eesti on omamoodi väikeste nähtamatute asjade kultuur. Just väikesed asjad loovad peamise osa maailma tõelisest variatiivsusest. **Enamik väikevorme on maailmast viimase sajandiga kadunud. Kaovad varjud, hingused, sosinad, kaovad pooltoonid**. Kultuurist ja mõtlemisest kipuvad kaduma aimdused ja salapära.» (8) Kenasti öeldud ju.

Ei nõustu üldse. Nende "väikevormide" hulk ei ole vähenenud, vaid minu arvates vastupidi mitmekordistunud. Mikita on vananedes võib-olla kaotanud võime neid näha, aga nad on olemas - kolinud internetti, *instant chat* vestlustesse, lõpututesse tulevatesse ja minevatesse veebikeskkondadesse (last.fm-ist ask.fm-ini). Väikevormid ei ole ära kadunud vaid muutunud ja kel pole silmi millega seda näha, jääbki sellest ilma. See on võib-olla kole mõte, et väikeseid iseärasusi ei näe enam nii palju palja silmaga kuiet ekraani pealt, aga eriti parata sellesse ei ole.

> Eestlased olla Mikita sõnutsi ühed vähestest rahvastest, kel on veel arvestataval kujul säilinud oma **metsamälu**. Meil olla märkimisväärne hulk inimesi, kes langevad metsas ekstaatiliste elamuste rüppe, ilma et nad sellest erilist numbrit teeksid. «See on omamoodi fenomen – meil on igas suguvõsas ikka mõni veidi metsa poole,» kirjutab Mikita. (18)

No vot, ongi lõhe olemus avastatud. Kuulun nende noorte hulka kes on metsamälu ära kaotanud; võõrandunud maateadvusest või "maast välja kasvanud" nagu Aldo Leopold ütleks.

> Õnneks ei piirdu metsiku teadvuse hõlvamise (ja teadvuse sellele valdkonnale tugineva toimimise) metodoloogiline arsenal Mikita jaoks siiski pelgalt vaid mitmiktajulise lähenemisega. Selle kõrval peab Mikita ülimalt oluliseks ja tähenduslikuks ka nn **kolmanda kirjaoskuse** ehk sisekõne (või autokommunikatsiooni) arendamist.

Kolmas kirjaoskus? *Wat*. Ilmselt järjekordne tekstualistlik vimka, et autokommunikatsiooni seostatakse kirjutamisega, mitte nt mõtlemisega (Peirce), tegutsemisega (Mead), käitumisega (Morris), tajumisega (Ruesch), kõnelemisega (Jakobson) jne.

> Ma armastan metsa ja ma usun, et saan temast siiani aru. Seega, ma tahan uskuda kõike, mis selles raamatus kirjas. Ja ma usun, et ma ka mõistan seda. Või vähemalt teoreetiliselt peaksin mõistma.
>
> [Source: Indigoaalane: Valdur Mikita Lingvistiline mets]

Nii vähe kui ma olen tsitaate kohanud tundub mulle, et Mikita mõistmine on kui mitte võimatu siis vähemasti ääretult raske.

> Nagu autor ise ütleb- meie teadvus on märgistatud. Me oleme õpetatud õigesti või "õigesti" mõtlema.

Mõttekuriteo troop! Kaldub juba ideoloogiateooriasse. Isiklikult usun, et ma olen õppinud mõtlema, mitte, et mind on õpetatud mõtlema. Aga nüüd olen ma juba justkui uhke, et ma õpetajate sõna ei kuula ja asju isemoodi teen.

> Ning teine, väga oluline põhjus. Need raamatud kasvatavad uhkust Eesti üle. Annavad sulle teadmise, et Eesti maa ja rahvas ja keel ja kultuur ja ajalugu.. see on midagi ääretult ägedat, salapärast... Kui meie lastel oleks tugevam identiteet ja uhkus oma rahvuse ja rahva üle, ehk jääks nad siia?

Sest kui *eestlane olla on uhke ja hää* siis elan õnnelikult ka peost suhu, vaesunud ja väljavaadeteta, täites kõhtu kulturikuuluvusega?

> Valdur Mikita “Lingvistiline mets” on erakordselt võluv — lausa sulavõi ja kärjemesi! — mütopoeetiline esseistika, mis, väikse kavala tulukesega silmanurgas, üritab tänapäeva eestlast ühendada meie ülikauge mineviku (Baltika ürgmanner kuussada miljonit aastat tagasi) ja sama kauge tulevikuga ning teadvuse ja olemise erinevate tasanditega.
> Siin rõhutatakse **müstika ja kehalisuse tähtsust**. Inimene on eeskätt tegija, mitte mõtleja. **Et suuta olla, vajame puhkust semiootilisest lärmist**, vahendatud kultuurist — tähenduse vaigistamist. Et **anda inimesele tagasi tema sisekõne maagiline jõud, on vaja selleks sobivat keelt**. Arhailise inimese jaoks oli selleks loits, laul ja tants. Tänapäeva inimese jaoks on arendamata ressursiks sünesteesia ehk mitmiktaju.
>
> [Source: “Lingvistiline mets” | tavainimene]

Tsitaatide järgi tundub see "mütopoeetiline esseistika" pigem nagu pilves semiootiku umbluu. Mind huvitab kehalisuse tähtsus, aga müstika? 21. sajandil? "Semiootiline lärm" kõlab huvitavalt, aga *semantic noise* on kurikuulsalt kehvasti mõistetud kontsept ja nagunii mõtleb Mikita selle all "informatsiooni üleküllust" vms. On ka neid kellele semiootiline lärm, semantiline müra, süntaktiline keerukus ja pragmaatiline tühjus meeldib. Pean ennast selliseks, aga "sisekõne maagiline jõud" kõlab minu jaoks nagu *nonsenss*. Sisekõnes ei ole midagi maagilist (üleloomulikku) ja selleks sobib igasugune keel. Ma kahtlustan, et loits, laul ja tants tuuakse siin mängu ainult selle pärast, et Lotman räägib rütmi süntaktilisest organisatsioonist seoses autokommunikatsiooniga. Mina kaldun sellesse laagrisse, kus *Mina-Mina* suhtlemine on veel harilikum kui *Mina-Tema* suhtlemine. Isegi käesoleva tekstiga suhtlen ma peamiselt iseendaga, mitte Mikita või nende arvustajatega.

> Eestlane võiks mõelda metsakeeles. **Mets võimendab ajutegevust**, kontaktis “suure tundmatuga” töötab teadvus kõige vägevamalt...

"Aju aktiveerumise" *BS*. Ma arvan, et see on igaühe jaoks individuaalne mis tema ajutegevust võimendab, mõttelendu ergutab ja suurte ideedeni viib. Kellele mets, kellele linn, kellele tuba, kellele arvutiekraan.

> Lõpetuseks sellest vaimustavast raamatust veel üks tsitaat, mis tasuks lausa korraliku käekirjaga salmikusse üles kirjutada ja maalitud sirelioksakesega kaunistada: "Kui rumalal on vaja õnne tohututes kogustes, et ennast õnnelikuna tunda, siis **targa õnnelikkuse lävi on nii madal, et kõik asjad tekitavad temas õnnetunde**."

Kõlab nagu vanasõna, pealekauba selline mis põhineb ümberpööramisel. Tähendab, tegelikkuses on lood vastupidised - kõige õnnelikumad on hariduseta India inimesed ja kõige õnnetumad on kõrgharidusega inimesed (vähemalt suurem alkoholi tarbimine ja tõenäolisem depressioon vihjavad selle poole).

> Olin Eestist ära kaks aastat, kuskil kukla taga tiksus kogu aeg, et Eestis on midagi üpris erilist, mida mujal ei ole. Midagi, mis mind, siin sündinud ja kasvanut teisal ei kõneta, toeta ega viljasta. Igatsesin veel enamgi kui oma keele- ja mõtteruumi Eesti metsa. Ühegi teise koha loodus mind nii ligi ei lasknud või ei tahtnud ma endast midagi avada.
>
> [Source: Mikita trikitab ja kipitab | Kultuur | ERR]

Vt: Abram, David 2006. *The Spell of the Sensuous: Perception and Language in a More-than-Human World*; lätlane, kes noorena Ameerikasse kolides jäi igatsema liivimaa metsa.

> Veel lööklauseid: mõtlemine on sündinud Eestis ning siin on ühtlasi parim paik mõtlemiseks; Eesti on paik, kus elu rändas maapeale jne. Mikita pakub välja ka ligi leheküljepikkuse „Eesti retsepti", milles teiste seas ka kõrvuti piimapukk, digiallkiri, ussisõnad, Hunt Kriimsilm, eneseiroonia, heinalakk, Priit Pärn ja kartulisalat.

Seljale patsutamine.

> Väga kosutavalt mõjus Mikita mõte, et tegelikult pole meil vaja kõigega kogu aeg kursis olla, nii palju raamatuid lugeda, filme vaadata ja muusikat kuulata, seisukohti võtta, otsuseid langetada ning arvamusi avaldada. Üha hinnalisemaks muutub linnast põgenemine, üksiolek, vaikus. Sellest institutsionaliseeritud kultuurist väljalülitumine ning **omakultuuri** sisenemine seal metsas, oma teadvuse piirimail…

Keegi ei sunnigi raamatuid lugema, filme vaatama ja muusikat kuulama. Need on meeldivad tegevused; ajaviide mitte kohustus. Tänuväärne on siin vaid "omakultuuri" mõiste, kuigi on vähetõenäoline, et seda on mõeldud sarnaselt Powyse *self-culture*'iga.

Otsus: *nõup*. Kunagi loen ma selle raamatu vb läbi, aga mitte praegu. Pole tuju umbluu jaoks.

4.12.6 Welcome 2014 (2013-12-31 20:40)

#metablog

> **Posts Are Not Articles**. Most academic bloggers write fewer than 1000 words per post. I like my students to begin exploring an idea in a post that may grow into a formal piece of writing. This means a less formal but still appropriate tone, a laying out of concepts, perhaps one post at a time as writers do research or think through a problem. Blogs can make excellent logs of research projects, in fact, so faculty can assess student performance and students can review records of what they found, and did not, during the process.
>
> [Source: Writer's Web: Effective Academic Blogging]

My posts are definitely longer than 1000 words, but then again I mostly (or even only) quote. I do explore ideas in my posts that "may grow into a formal piece of writing". To this end, today I'm going to reflect on some ideas that I wish to approach, maybe even form into formal writings, in the coming year (2014). In that sense this blog *is* an "excellent log of research projects". The ideas below have appeared in more or less explicit form as scatterings among various posts. There is no-one to assess my performance, as such, but presumably I will be able to assess myself in the future.

On that note I'd like to make a few #metablog remarks about the future-orientedness of semiosis that I've come to embrace this year. Namely I've taken a liking to Peirce's contention that thinking consists in engaging at an earlier time in cognition that one will understand at a later time. I understood this intuitively when I started blogging in 2007 - whatever I write right now will become significant in the future when I'm more knowledgeable and able to as-if "see through myself". The logic behind this is simple: whatever ideas or theories I am grappling at the moment, I will continue to grapple with them for some time, at least until I've figured them out and can leave them behind. Fortunately or unfortunately most ideas and theories are not simple matters, at least not in semiotics.

One part of this is that I am aware that when I write long or complicated texts, there is no-one better suited to read and understand them than myself in the future. In 2008 I started blogging with exactly this aim in sight - writing walls of texts "uninviting" enough to take away any urge to actually read them. The idea was that one does not have to use esoteric language or codes to "hide one's meaning" but it is enough to spread the meaning out as a long text. This worked great - I didn't have almost any readers.

Another part of it is mnemonic. I am also aware that my memory is less than perfect and if I want to truly remember something, I'll have to write it down. This contention has served current blog well, as I've managed to accumulate a wealth of knowledge that is ultimately stored in a single 1000+ page PDF file. Recollecting an obscure

idea or notion is merely a Ctrl+F away.

But enough of this sentimentalism. At one point I'll revisit all of the #metablog-related quotes and write a post explicitly discussing blogging.

Personal jargon

Over the past few years, reading and studying semiotics, I've concocted some esoteric terms of my own. I'm sure there's a component of vanity in all of this, but right now these terms serve as shorthands for some ideas that I'd like to write about some day. Labeling certain quotes with these terms, I can later find them when necessary. At the moment I consider these terms to be half-baked or "in development", which is why I'm not going to quote anyone but try to formulate their significance and signification from the top of my head.

nonverbalism
This term originates from Allan Pease, whom I otherwise detest. I've taken up this term because it seems to fit my conception of someone who studies nonverbal behaviour and communication. I don't think there are a lot of nonverbalists, strictly speaking, because most researchers who approach nonverbal phenomena do it from one discipline or perspective or another. A true nonverbalist, which I don't think even I quality to be called, studies non-verbal communication only or focally. In the loose sense of the term, most anyone can be or become a nonverbalist when watching people and observing their behaviour. I'm still in the process of elucidating the different varieties of nonverbalism.

semiophrenia
An utterly worthless term, but one I enjoy because of its simplicity. It may sound like schizophrenia, but that's not it at all. I would translate it (intralingually) as *sign-mindedness* or (interlingually) *märgimeelsus*. The Estonian translation better captures the essence of this term, as *phrenos* is not only mind but "diaphragm, heart, mind"; that is, *meel* captures not only mind but also sense perception as well as memory, mood, etc. In the full sense of the term as I imagine it, semiphrenia is the belief that signs *do* operate the mind, sense, memory, mood, and other stuff. I'd add that one does not absolutely have to be a semiophrenic to be a semiotician, but it certainly helps. Its relation to pansemiotics is as of yet still open.

concourse
RA Scion begins his track "Ex Oriente Lux" with: "Primordial confluence, matchless induction, *concourse* incomparable, full-phenomenal function, fortune foreordained, close-spill radiate, shine star elucidate, show 'em how to move through time and space!" So it might seem like just another more *obscurer than thou* word that almost no-one ever uses intelligibliy. I got it from Nauta (1972: 201) in the sense that information in *concursive* "when behavior is mediated by representation". I intentionally left out the rest of the quote to suit my limited needs: that of representing behaviour via various sign systems and modalities. Very simplistically, concourse concerns verbal representation of nonverbal behaviour.

somatoception
I made up this term by obviously dicking around with the title of the movie *Inception* that was about "dreams within dreams". Somatoception is about "bodies and behaviours within dreams". It sounds "very scientific", like proprioception, but signifies an easily explainable phenomenon that can also be called simply "body imaginations" or even "bodily imagery". Just like concourse, this term carves out a slice of life that would otherwise go either unnoticed or get lost in the wealth of ways to describe or label it. For me it's just another neat little shorthand for collecting quotes and discussing it without using too many words.

Achievements?

"Reembodying Semiotics of Culture"
Read it online. In May this year I had my first formal publication. The paper set out to reembody semiotics of culture - the aim was to "reintroduce" nonverbal communication to our local brand of textualist semiotics. In the paper I put forth the notion of concourse. I wrote it last December.

"Semiootilised lähenemised autokommunikatsioonile"
I finished this paper five days ago. It's my first academic writing in estonian. I tried to give an overview of notions and theories similar to autocommunication (or self-communication) in various writers (Peirce, Mead, Morris, Ruesch, Jakobson and finally Lotman). I've been interested in autocommunication for a while now but in this paper I didn't manage to put forth "nonverbal self-communication" which is my true aim, a theory of the nonverbal self, so to say. If all goes well, though, it will appear in *Acta Semiotica Estica* in spring 2014.

"Somatoception" / "Kehakujutlused"
I had the idea to pull a prank this summer. The idea was to write a very serious-looking paper about body imaginations with references that are completely made-up bunk. Then Kiwa approached me with an option to write an "experimental literature" piece, e.g. a fake scientific paper. I finished the English text in the beginning of December and the estonian translation today. It will appear in *Olematute Raamatute Antoloogia* ("An Anthology of Non-Existent Books") in spring 2014.

Now I'd like to ponder some pieces that may or may not become formal publications in 2014.

The Regulative Function of Nonverbal Communication

Taking a course or Roman Jakobson this semester I've come to compare his communication model to that of Jurgen Ruesch. Perhaps the significant difference is that the latter has seven elements instead of six. Jakobson dispensed with the back-and-forth nature of communication as well as the thing that makes back-and-forth transmission possible, the seventh element, *effect*. Then I discovered, while reading random zoosemiotics, that Ekman and Friesen's category of regulators, which the abandoned soon after inventing it, might originate from the study of primates. My "original" idea is to put effect back into the communication model and associate it with the "regulative function". That is, every act of communication is ideally also an act of regulation. Communicators mutually regulate each others behaviour. If done well I can use this notion to appreach the relation of power and nonverbal communication, especially in dystopian fiction where the impersonal totalitarian regime makes regulation omnipresent. This may or may not become by BA thesis.

Intersemiotic Translation and Concourse

Another outcome of reading Roman Jakobson is the exact definition of intersemiotic translation. Namely, the process is unidirectional - from verbal to nonverbal, not vice versa as it is sometimes imagined. That is, my long-held doubt that "intersemiotic translation" doesn't really capture concourse (which "translates" nonverbal behaviour into verbal symbols). The idea is to compare these notions as well as some others with some thoroughness and see if intersemiotic translation or transmutation or even Langer's symbolic transformations can elaborate types of concourse or concursivity in general. It would be nice to publish it in the journal of intersemiotic translation.

Dreams and Bodies

Since writing "Somatoception" was so fun, I'm thinking about giving it another shot, writing under a pseudonym again and taking another "pranky" approach. That is, I may use actual sources this time, but I would make it an "artistic text" by writing it in an archaic manner imitating the earliest papers I've read (from the 1940s-1960s) and instead of actually publishing it make a fake JSTOR-paper out of it. It'd be fun to try to make it look as if it was actually published in the early 70s and downloaded from JSTOR's database. I would probably just upload it to academia.edu

And that's it. That's basically all the development I can recount this year. It has certainly been a productive year, but I haven't advanced academically and if I do finish BA then it will probably occur in 2015, because I'm taking another academic vocation to fix my health.

5. 2014

5.1 January

5.1.1 Philosophy in a New Key (2014-01-07 22:25)

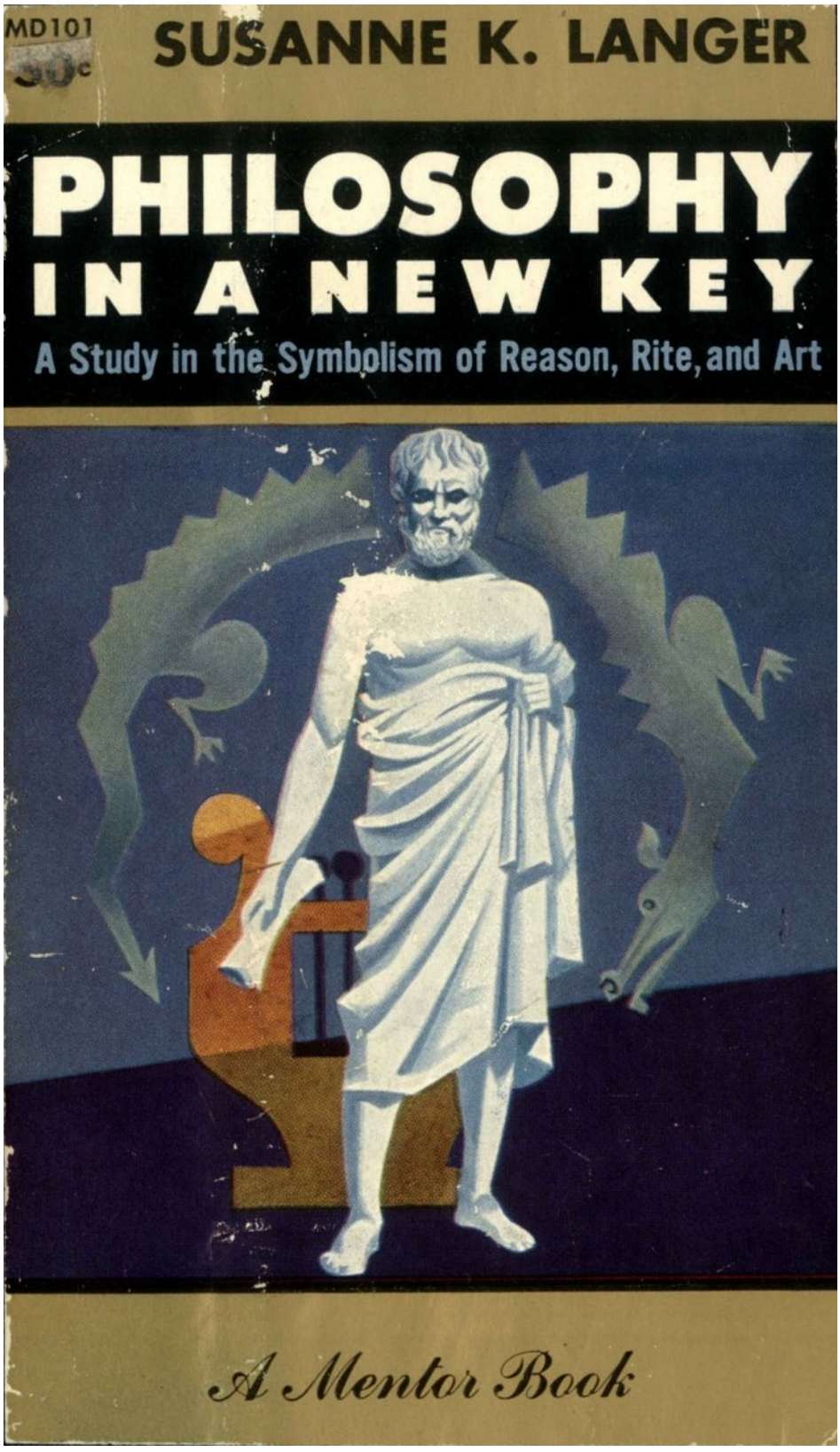

2374

Langer, Susanne K. 1956 [1942]. *Philosophy in a New Key: A Study in the Symbolism of Reason, Rite, and Art*. New York: New American Library.

> In philosophy this **disposition of problems** is the most important thing that a school, a movement, or an age contributes. This is the "genius" of a great philosophy; in its light, systems arise and rule and die. Therefore **a philosophy *is* characterized more by the *formulation* of its problems than by its solution of them**. Its answers establish an edifice of facts; but its questions make the frame in which its picture of facts is plotted. They make more than the frame; they give the angle of perspective, the palette, the style in which the picture is drawn - everything except the subject. In our questions lie our *principles of analysis*, and our answers may express whatever those principles are able to yield. (Langer 1956 [1942]: 2)

As Foucault put it, the questions are more interesting than the answers. In relation with the semiotics of art, it is important what questions such a semiotic will raise, rather than how it will answer them. For there will be other perspectives to look at the questions - specifically, interdisciplinary positions that probably cannot be foreseen.

> Some years ago, Professor C. D. Burns published an excellent little article called "The Sense of the Horizon," in which he made a somewhat wider application of the same principle; for here he pointed out that **every civilization has its limits of knowledge - of perceptions, reactions, feelings, and ideas**. To quote his own words, "The expecience of any moment has its horizon. Today's experience, which is not tomorrow's, has in it some hints and implications which are tomorrow on the horizon of today. Each man's experience may be added on the horizon of today. Each man's experience may be added to by the experience of other men, who are living in his day or have lived before; and so **a common world of experience**, larger than that of his own observation, can be lived in by each man. But however wide it may be, that common world also has its horizon; and on that horizon new experinece is always appearing. ..." (Langer 1956 [1942]: 2-3)

C. D. Burns's article was pulished in *Philosophy*, VIII (1933), 31: 301-317. Langer adds: "This preliminary essay was followed by his book, *The Horizon of Experience* (New York: W. W. Norton & Co., 1934)." The topic touches upon the semiotics of culture, inasmuch as the horizon of experience is also viewable from a center-periphery standpoint and elaborated in line with the evolution of the literary fact.

> Every society meets a new idea with its own concepts, its own tacit, fundamental way of seeing things; that is to say, *with its own questions, its peculiar curiosity*. (Langer 1956 [1942]: 4)

This is very apparent when we consider how 21s century people read old texts that were written before the internet; there is a subtle tendency of reading the internet and information age phenomena into an age that didn't have them.

> The limits of thought are not so much set from outside, by the fullness or poverty of experience that meets the mind, as from within, by power of conception, the wealth of formulative notions with which the mind meets experience. **Most new discoveries are suddenly-seen things that were always there.** A new idea is a light that illuminates presences which simply had no form for us before the light fell on them. We turn the light here, there, and everywhere, and the limits of thought recede before it. A new science, a new art, or a young and vigorous system of philosophy, is generated by such a basic innovation. (Langer 1956 [1942]: 5)

This is ceartinly the case with nonverbal communication and especially "concourse", which were noticed and fully considered only in the 20th century.

> After several centuries of sterile tradition, **logic-chopping**, and partisanship of philosophy, the wealth of nameless, heretical, often inconsistent notions born of the Renaissance crystallized into general and ultimate problems. A new outlook on life challenged the human mind to make sense out of its bewildering world; and the *Cartesian age* of "natural and mental philosophy" succeeded to the realm.
> This new epoch had a mighty and revolutionary generative idea: the dichotomy of all reality into *inner experience and outer world*, subject and obkect, private reality and public truth. The very language of what is now traditional epistemology betrays this basic notion; when we speak of the "given," of "sense-data," "the phenomenon," or "other selves," we take for granted the immediacy of an internal experinece and the continuity of the external world. Our fundamental questions are framed in these terms. (Langer 1956 [1942]: 8)

So it is. And the developments of recent (especially "embodiment") have tried to overcome this dichotomy. We're still trying, that is.

> After a while the confusions and shadows inherent in the new vision became apparent, and subsequent doctrines sought in various ways **to escape between the horns of the dilemma created by the subject-object dichotomy, which Professor Whitehead has called "the bifurcation of nature."** Since then, our theories have become more and more refined, circumspect, and clever; no one can be quite frankly an idealist, or go the whole way with empiricism; the early forms of realism are now known as the "naive" varieties, and have been superceded by "critical" or "new" realisms. Many philosophers vehemently deny any systematic *Weltanschauung*, and repudiate metaphysics in principle. (Langer 1956 [1942]: 9)

The bifurcation of nature even occurs in cultural semiotics: the "semiotic" sphere is set against the "non-semiotic" or "extra-semiotic" sphere.

> This central concept effected the *rapproachement* between science and empiricism, despite the latter's subjective tendencies. No matter what problems may lurk in vision and hearing, there is something final about **the guarantees of sense**. Sheer observation is hard to contradict, for sense-data have an inalienable semblance of "fact." And such a court of last appeal, where verdicts are quick and ultimate, was exactly what scientists needed if their vast and complicated work was to *go* forward. Epistemology might produce intriguing puzzles, but it could never furnish facts for conviction to rest upon. A naive faith in sense-evidence, on the other hand, provided just such terminals to thought. Facts are something we can all observe, identify, and hold in common; in the last resort, seeing is believing. And science, as against philosophy, even in the eager and active philosophical age, professed to look exclusively to **the visible world** for its unquestioned postulates. (Langer 1956 [1942]: 10-11)

Similarly, the nonverbalist cannot be content with theories, but must, in this day and age, provide GIFs.

> The senses, long despised and attributed to **the interesting but improper domain of the devil**, were recognized as man's most valuable servants, and were rescued from their classical disgrace to wait on him in his new venture. They were so efficient that they not only supplied the human mind with an incredible amount of food for thought, but seemed presently to have most of its cognitive business in hand. Knowledge from sensory experience was deemed the only knowledge that carried any affidavit of truth; for truth became identified, for all vigorous modern minds, with empirical fact. (Langer 1956 [1942]: 11)

"Interesting bun improper" is the exact impression of reaction one gets when studying nonverbal communication. That is, there are those who find it all very interesting, and at the same time a few can pronounce their deep distrust towards such an undertaking and profess that it should not be done.

> Logic and metaphysics, aesthetics nad ethics, seemed to have seen their day. One by one the various branches of philosophy - natural, mental, social, or religious - set up as autonomous sciences; the natural ones with miraculous success, **the humanistic ones with more hope and fanfare than actual achievement**. (Langer 1956 [1942]: 12)

Again, describing precisely the nature of humanities.

> What is the secret power of mathematics, to win hardheaded empiricists, against their most ardent beliefs, to its purely rational speculations and intangible "facts"? Mathematicians are rarely practical people, or good observers of events. They are apt to be cloistered souls, like philosophers and theologians. Why are their abstraction staken not only seriously, but as indispensable, fundamental facts, by men who observe the stars o rexperiment with chemical compounds?
> The secret lies in the fact that a mathematician does not profess to say anything about the existence, reality, or efficacy of *things* at all. His concern is the possibility of *symbolizing< things*, and of symbolizing the relations nito which they might enter with each other. His "entities" aren to "data," but *concepts*. That is why such elements as "imaginary numbers" and "infinite decimals" are tolerated by scientists to whom invisible agents, powers, and "principles" are anathema. Mathematical constructions are only symbols; they have meanings in terms of relationships, not of substance; something in reality answers to them, but they are not supposed to be items in that reality. (Langer 1956 [1942]: 14-15)

The same could be said about logic and pure theorizing.

> The problem of observation is all but eclipsed by the problem of *meaning*. And the triumph of empiricism in science is jeopardized by the surprising truth that our *sense-data are primarily symbols*. (Langer 1956 [1942]: 16)

This is, to my knowledge, a contested issue.

> One attempt after another has failed to apply the concept of causality to logic and aesthetics, or evne sociology and psychology. Causes and effects could be found, of course, and could be correlated, tabulated, and studied; but even in psychology, wheret he study of stimulus and reaction has been carried to elaborate lengths, no true science has resulted. No prospect of really great achievement have opened before us in the laboratory. If we follow the methods of natural science our psychology tends to run into physiology, histology, and genetics; we move further and further away from those problems which we ought to be approaching. That signifies that the generative idea which gave rise to physics and chemistry and all their progeny - technology, medicine, biology - does not contain any vivifying concept for the humanistic sciences. The physicist's scheme, so faithfully emulated by generations of psychologists, epistemologists, and aestheticians, is probably blocking their progress, defeating possible insight by its prejudicial force. The scheme is not falso - it is perfectly reasonable - but it is bootless for the study of mental phenomena. It does not engender leading questions and excite **a constructive imagination**, as it does in physical researches. Instead of a method, it inspires a militant methodology. (Langer 1956 [1942]: 18-19)

Is she addressing physicalism?

> A CHANGED APPREACH to the theory of knowledge naturally has its effect upon psychology, too. As long as sense was supposed to be the chief factor in knowledge, psychologists took a prime interest in **the organs that were the windows of the mind**, and in the details of their functioning; other things were accorded a sketchier and sometimes vaguer treatment. If scientists demanded, and philosophy dutifully admitted, that all true belief must be based on sense-evidence, then the activity of the mind had to be

> conceived purely as a matter of recording and combining; then intelligence had to be a product of impression, memory, and association. But now, an epistemological insight has uncovered a more potent, howbeit more difficult, factor in scientific procedure - **the use of symbols to attain, as well as to organize, belief**. Of course, this alters our conception of intelligence at a stroke. Not higher sensitivity, not longer memory or even quicker association sets man so far above the animals that he can regard them as denizens of a lower order: no, it is **the power of using symbols** - the power of *speech* - that makes him lord of the earth. So our interest in the mind has shifted more and more from the acquisition of experience, the domain of sense, to the *uses* of sense-data, the realm of conception and expression. (Langer 1956 [1942]: 20)

Homo symbolicum. Keep in mind that Langer translated Cassirer's *Myth and Language* into English (although a few years after the first publication of this book).

> Much the same view is held by Professor A. D. Ritchie, who remarks, in *The Natural History of the Mind:* "As far as thought is concerned, and at all levels of thought, it [mental life] is **a symbolic process**. It is mental not because the symbols are immaterial, for they are often material, perhaps always material, but because they are symbols. ... The essential act of thought is symbolization." There is, I think, more depth in this statement than its author realized; had he been aware of it, the proposition would have occurred earlier in the book, and give the whole work a somewhat novel turn. As it is, he goes on to an excellent account of **sign-using and sign-making**, which stand forth clearly as **the essential means of intellection**. (Langer 1956 [1942]: 21)

We should also keep in mind that the last book-prokect that Langer wrote was a three-volume history of the theory of the mind.

> Man's concuest of the world undoubtedly rests on the supreme development of his brain, which allows him **to synthesize, delay, and modify hdis reactions** by the interpolation of *symbols* in the gaps and confusions of direct experience, nad by means of "verbal signs" to add the experiences of other people to his own. (Langer 1956 [1942]: 22)

Just like William James, Langer also seems to suggest that the core of intellectual activity rests on inhibition and prudence, here positively understood as "thinking over".

> We use certain "signs" among ourselves that do not point to anything in our actual surroundings. Most of our words are not signs in the sense of signals. They are used to talk *about* things, not to direct our eyes and ears and noses toward them. Instead of announcers of things, they are reminders. They have been called "substitute signs," for in our present experience they take the place of things that we have perceived in the past, or even things that we can merely imagine by combining memories, things that *might* be in past or future experience. **Of course such "signs" do not usually serve as vicarious stimuli to action that would be appropriate to their meanings**; where the obkects are quite normally not present, that would result in a complete chaos of behavior. They serve, rather, to let us develop a characteristic attitude towards objects *in absentia*, which is called "thinking of" or "referring to" what is not here. "Signs" used in this capacity aren to *symptoms* of things, but *symbols*. (Langer 1956 [1942]: 24)

It almost seems that she is implicitly arguing against Morris's "disposition to respond" conception of interpretants.

> The results of their candid observations are such books as W. B. Pitkin's *Short Introduction to the History of Human Stupidity*, Charles Richet's *L'homme Stupide* (which deals not with men generally regarded as stupid, but with the impractical customs and beliefs of aliens, and the folly of religious convictions), and Stuart Chase's *The Tyranny of Words*. **To contemplate the unbelievable folly of which symbol-using animals are capable is very disgusting or very amusing, according to our mood**; but philosophically it is, above all, confounding. (Langer 1956 [1942]: 26-27)

There has similarly been, in semiotics, a tendency toward the curious phenomena of misunderstanding or misinterpretation.

> "Generally speaking, animals tend to learn cumulatively through experience. The old elephant is the wisest of the herd. This selective process does not always operate in the case of human beings. The old are sometimes wise, but more often they are stuffed above the average with superstitions, misconceptions, and irrational dogmas. One may hazard the guess that erroneous identifications in human beings are pickled and preserved in words, and so not subject to the constant check of the environment, as in the case of cats and elephants. ... (Langer 1956 [1942]: 27)

Nonverbalism 1; verbalism 0.

> The cat's world is not falsified by the beliefs and poetic figments that language creates, nor his behavior unbalanced by the bootless rites and sacrifices that characterize religion, art, and other **vagaries of a word-mongering mind**. In fact, his vital purposes are so well served without the intervention of these vast mental constructions, these flourishes and embellishments of the cerebral switchboard, that it is hard to see why such an oversimplification of the central exchange was ever permitted, in man's "higher centers," to block the routes from sensory to motor organs nad garble all the messages. (Langer 1956 [1942]: 21)

Nonverbalism 2; verbalism 0.

> Certainly no "learning-process" has caused man to believe in magic; yet "word-magic" is a common practice among primitive peoples, and so is vicarious treatment - burning in effigy, etc. - where **the proxy is plainly a mere symbol of the desired victim**. Another strange, universal phenomenon is ritual. It is obviously symbolic, except where it is aimed at concrete results, and then it may be regarded as a communal form of magic. Now, **all magical and ritual practices are hopelessly inappropriate to the preservation and increase of life**. My cat would turn up his nose and his tail at them. To regard them as mistaken attempts to control nature, as a result of wrong synapses, or "crossed wires," in the brain, seems to me to leave the most rational of animals too deep in the slough of error. If a savage in his ignorance of physics tries to make a mountain open its caverns by dancing around it, we must admit with shame that no rat in a psychologist's maze would try such patently ineffectual methods of opening a door. Nor should such experiments be carried on, in the face of failure, for thousands of years; even morons should learns more quickly than that. (Langer 1956 [1942]: 28-29)

Is she attacking religion?

> There is a third factor in human life that challenges the utilitarian doctrine of symbolism. That is the constant, ineffectual process of *dreaming* during sleep. The activity of the mind seems to go on all the time, like that of the heart and lungs and viscera; but during sleep it serves no practical purpose. **That dream-material is symbolic is a fairly established fact**. And symbols are supposed to have evolved from the advantageous use of *signs*. They are representative signs, that help to retain things for later reference, for comparing, planning, and generally for purposive thinking. Yet the symbolism of dreams performs no such acquired function. At best it presents us with the things we do *not* want to think about, the things which stand in the way of practical living. Why should the mind produce symbols that do not direct the dreamer's activities, that only mix up the present with unsustainable past experiences?
> There are several theories of dream, notably, of course, the Freudian interpretation. But those which - like Freud's - regard it as more than excess mental energy or visceral disturbance do not fit the scientific picture of the mind's growth and function at all. A mind whose semantic powers are evolved from the functioning of the motor arc should *only think;* any vagaries of association are "mistakes." If our viscera

> made as many mistakes in sleep as the brain, we would all die of indigestion after our first nursing. It may be replied that the mistakes of dream are harmless, since they have no motor terminals, though they enter into waking life as memories, and we have to learn to discount them. **But why does the central switchboard not rest when there is no need of making connections?** Why should the plugs be popped in and out, and set the whole system wildly ringing, only to end with a universal "Excuse it, please"? (Langer 1956 [1942]: 29-30)

Is it a fact, though? How does one verify this fact, then? One theory of dreaming that I've met but partially forgotten says that the mind does rest by dreaming. That is, the mind reorganizes itself through dreaming. The brain, after all, is not a muscle but something much more complex.

> The material furnished by the senses in constantly wrought into *symbols*, which are our elementary ideas. Some of these ideas can be combined and manipulated in the manner we call "reasoning." Others do not lend themselves to this use, but **are naturally telescoped into dreams, or vapor off in conscious fantasy**; and a vast number of them build the most typical and fundamental edifice of the human mind - religion. (Langer 1956 [1942]: 33)

The two uses of symbols: (1) conscious manipulation called reasoning; (2) nocturnal dreams and conscious fantasy (daydreams).

> It is noly when we penetrate into the varieties of symbolic activity - as Cassirer, for instance, has done - that we begin to see why human beings do not act as superintelligent cats, dogs, or apes would act. Because our brain is only **a fairly good transmitter, but a tremendously powerful transformer**, we do things that Mr. Chase's cat would reject as too impractical, if he were able to conceive them. So they would be, for him; so are they for the psychologist who deems himself a cat of the *n*th degree. (Langer 1956 [1942]: 34)

Approaching *transmutation* - the brain transforms more than it transmits.

> Only a part - howbeit a very important part - of our behavior is practical. Only some of our expressions are *signs*, indicative or mnemonic, and belong to the heightened animal wisdom called common sense; and only a small and relatively unimportant part are immediate *signs of feeling*. The remainder serve simply to express ideas that the organism yearns to express, i.e. to act upon, without practical purpose, without any view to satisfying other needs than the need of completing in overt action the brain's symbolic process. (Langer 1956 [1942]: 34-35)

Against a "rational action" view of human behaviour.

> Speech is, in fact, the readiest active termination of the basic process in the human brain which may be called *symbolic transformation of experiences*. The fact that it makes elaborate communication with others possible becomes important at a somewhat later stage. Piaget has observed that children of kindergarten age pay little attention to the response of others; they talk just as blithely to a companion who does not understand them as to one who gives correct answers. Of course they have long learned to use language practically; but the typically infantile, or "egocentric," function persists side by side with the progressively social development of communication. The sheer *symbolific* use of sounds is the more primitive, the easier use, which can be made before conventional forms are really mastered, just as soon as any *meaning-experience* has occurred to the vociferous little human animal. The practical use, though early, is more difficult, for it is not the direct fulfilment of a craving; it is an adaption of language for the satisfaction of *other* needs. (Langer 1956 [1942]: 35-36)

Autocommunication is greatly involved in the *symbolific* use of not only speech but other modalities as well. Think of the person who dances by him- or herself.

> The great contribution of Freud to the philosophy of mind has been the realization that human behavior is not only a food-getting strategy, but is also a language; that **every *move* is at the same time a *gesture***. Symbolization is both an end and an instrument. (Langer 1956 [1942]: 41)

It is dubious whether every move is indeed a gesture, but every move does seem to engender the possibility of becoming a gesture.

> Meaning has both a logical and a psychological aspect. Psychologicall, any item that is to have meaning must be *employed* as a sign or a symbol; that is to say, it must be a sign or a symbol *to* someone. Logically, it must be *capable* of conveying a meaning, it must be the sort of item that can be thus employed. In some meaning-relations this logical requirement is trivial, and tacitly accepted; in others it is of the utmost importance, and may even lead us a merry chase through the labyrinth of nonsense. These two aspects, the logical nad the psychological, are thoroughly confounded by the ambiguous verb "to mean"; for sometimes it is proper to say "*it* means," and sometimes "I mean." Obviously, a word - say, "London" - does not "mean" a city in just the same sense that a person employing the word "means" the place. (Langer 1956 [1942]: 42)

Eesti keeles tekib samasugune raskuspunkt kui mõelda sõnale "tähendama". Ühelt poolt võivad sõnad ja (mitteverbaalsed) märgid "tähendada"; teiselt poolt võivad ka inimesed sõnade ja märkide kaudu "tähendada". Minu jaoks sai see selgeks väljendiga *to signify* mis on tegelikult "tähistama", aga mis on eesti keeles paremini vahendatav "tähendama" võtmes, sest "tähistamisega" võib kaasneda *celebratory* konnotatsioon.

> But generalizing from vague and muddled special theories can never give us a clear general theory. The sort of generalization that merely substitutes "symbol-situation" for "denotation-or-connotation-or-signification-or-association-etc." is scientifically useless; for **the whole purpose of general concepts is to make the distinctions between special classes clear**, to relate all subspecies to each other in definite ways; but if such general concepts are simply composite photographs of all known types of meaning, they can only blur, not clarify, the relations that obtain among specialized senses of the word. (Langer 1956 [1942]: 43)

I wonder if my own general concept, "concourse" (or "concursivity") is "scientifically useful" this way.

> There is in fact no quality of meaning; its essence lies in the realm of logic, where one does not deal with qualities, but only with relations. It is not fair to say: "Meaning is a relation," for that suggests too simple a business. Most people think of a relation as a two-termed affair - "A-in-relation-to-B"; but meaning involves several terms, and different types of meaning consists of different types and degrees of relationship. It is better, perhaps, to say: "Meaning is not a quality, but a *function* of a term." A function is a *pattern* viewed with reference to one special term round which it centers; this pattern emerges when we look at the given trem *in its total relation to the other terms about it*. (Langer 1956 [1942]: 44)

Peirce would hold that meaning is a three-fold relation. "Several", indeed, but not necessarily more than three entities are involved.

> Because a sign may mean so many things, we are very apt to misinterpret it, especially when it is artificial. Bell signals, of course, may be either wrongly associated with their objects, or the sound of one bell may actually be confused with that of another. But natural signs, too, may be misunderstood. Wet streets are not a reliable sign of recent rain if the sprinkler wagon has passed by. The misinterpretation of signs is the simplest form of *mistake*. It is the most important form, for purposes of practical life, and the easiest to detect; for its normal manifestation is the experience called *disappointment*. (Langer 1956 [1942]: 48)

Something for the semiotics of misinterpretation or misunderstanding.

> A term which is used symbolically and not signally does *not* evoke action appropriate to the presence of its object. If I say: "Napoleon," you do not bow to the conqueror of Europe as though I had introduced him, but merely think of him. If I mention to a Mr. Smith of our common acquaintance, you may be led to tell me something about him "behind his back," which is just what you would *not* do in his presence. Thus the symbol for Mr. Smith - his name - may very well initiate an act appropriate peculiarly to his absence. **Raised eyebrows and a look at the door**, interpreted as a *sign* that he is coming, would stop you in the midst of your narrative; *that* action would be directed toward Mr. Smith in person. (Langer 1956 [1942]: 48-49)

Nonverbal signs!

> This passage is the best affidavit we could hope to find for the genuine difference between sign and symbol. **The sign is something to act upon, or a means to command action**; the symbol is an instrument of thought. Note how Miss Keller qualifies the mental process just preceding her discovery of words - "This thought, if *a worldless sensation may be called a thought*." Real thinking is possible only in the light of genuine language, no matter how limited, how primitive; in her case, it became possible with the discovery that "w-a-t-e-r" was not necessarily a sign that wate was wanted or expected, but was the *name* of this subsltance, by which it could be mentioned, conceived, remembered. (Langer 1956 [1942]: 51)

Although the latter part pertains to logocentrism and Saussure's "vague nebula", the former part is very much what I'm getting at with the regulative function of communication. That is, signs do command action (sometimes, maybe?).

> In an ordinary sign-function, there are three essential terms: subject, sign, and object. In denotation, which is the simplest kind of symbol-function, there have to be four: subject, symbol, conception and object. The radical difference between sign-meaning and symbol-meaning can therefore be logically exhibited, for it rests on a difference of pattern, it is strictly a different function.
> Denotation is, then, the complex relationship which a name has to an object which bears it; but we shall see the more direct relation of the name, or symbol, to its associated *conception* be called? It shall be called by its traditional name, *connotation*. **The connotation of a word is the conception it conveys**. Because the connotation remains with the symbol when the object of its denotation is neither present nor looked for, we are able to *think* about the object without reacting to it overtly at all.
> Here, then, are the three most familiar meanings of the one word, "meaning": signification, denotation, and connotation. All three are equally and perfectly legitimate, but in no possible way interchangeable. (Langer 1956 [1942]: 52)

I would argue (if we are already using these crude notions) that *signification* involves three (subject-interpreter, sign and conception-meaning) and *denotation* four (subject-interpreter, sign, concept-meaning-interpretant and finally object) entities. One does have to appreciate the clarity of the term *connotation* here, as opposed to the negative "connotation" of the term *connotation* in Roland Barthes.

> As Bertrand Russell has put it, "It is of course largely a matter of convenience that we do not use words of other kinds (than vocal). There is the deaf-and-dumb language; **a Frenchman's shrug of the shoulders is a word** in fact, **any kind of externally perceptible bodily movement may become a word, if social usage so ordains**. But the convention which has given the supremacy to speaking is one which has a good ground, since **there is no other way of producing a number of perceptively different bodily movements so quickly or with so little muscular effort**. Public speaking would be very tedious if statesmen had to use the deaf-and-dumb language, and very exhausting if all words involved as much muscular effort as

> a shrug of the shoulders." Not only does speech cost little effort, but above all it requires no instrument save the vocal appraatus and the auditory organs which, normally, we all carry about as part of our very selves; so words are *naturally available* symbols, as well as very economical ones. (Langer 1956 [1942]: 61)

"Word" here seems to stand for Mead's "significant gesture". It is the same kind of simplicity that confuses "language" with communication in "(full-)body language", for example. Concerning the convenience and muscular effort of speech - this is exactly why in *Kuulinn* people communicate (or rather "text") through manipulation of a pencil-like object. It's because such manipulation may take even less effort than speaking. In the elaborated version (or rather, criticism), the "instrument" aspect is accounted for by dispensing with the pencil-like object. This is possible because *Kuulinn* is a(n en)closed environment and the walls are photosensitive cameras that capture every body movement - especially that of the hands and fingers, translating subtle movements into words, phrases or ever pictures or why not ever types of signs that we cannot account for yet.

> According to our logicians, those structures are to be treated as "expression" in a different sense, namely as "expressions" of emotions, feelings, desires. They are not symbols for thought, but **symptoms of the inner life**, like tears and laughter, crooning, or profanity.
> "Many lingusitic utterances," says Carnap, "are analogous to laughing in that they have only an expressive function, no representative function. Examples of this are cries like 'Oh, Oh," or, on a higher level, lyrical verses. The aim of a lyrical poem, in which occur the words 'sunshine' and 'clouds,' is not to inform us of certain meteorological facts, but to express certain feelings of the poet and to excite similar feelings in us. (Langer 1956 [1942]: 67)

Cf. the emotive function.

> This is, essentially, the attitude of those logicians who have investigated the limits of language. Nothing that is not "language" in the sense of their technical definition can possess the character of symbolic expressiveness (though it may be "expressive" in the symptomatic way). Consequently nothing that cannot be "projected" in discursive form is accessible to the human mind at all, and any attempt to understand anything but demonstrable fact is bootless ambition. The knowable is a clearly defined field, governed by the requirement of discursive projectability. **Outside this domain is the inexpressible realm of feeling, of formless desires andt satisfactions, immediate experience, forever incognito and incommunicado.** A philosopher who looks in that direction is, or should be, a mystic; from the ineffable sphere nothing but nonsense can be conveyed, since **language, our only possible semantic**, will not clothe experiences that elude the discursive form. (Langer 1956 [1942]: 69)

To my mind these are odd terms to approach this issue but it is nevertheless an issue that a semiotician must contend with, in my case quite often. Cf. the social construction of emotions. But I do disagree firmly that language is our only possible semantic.

> Our merest sen-eexperience is a process of *formulation*. The world that actually meets our senses is not a world of "things," about which we are invited to discover facts as soon as we have codified the necessary logical language to do so; the world of pure sensation is so complex, s fluid and full, that sheer sensitivity to stimuli would only encounter what William James has called (in characteristic phrase) "a blooming, buzzing confusion." Out of this bedlam our sense-organs must select certain predominant forms, if they are to make report of *things* and not of mere dissolving sensa. The eye and ear must have their logic - their "categories of understanding," if you like the Kantian idiom, or their "primary imagination," in Coleridge's wersion of the same concept. An object is not a datum, a form which is at once an experienced individual thing and a symbol for the concept of it, for *this sort of thing*. (Langer 1956 [1942]: 72)

I'm not sure if James's "buzzing confusion" refers to what Langer thinks it refers to, but in any case she adds in the footnote: "An excellent discussion of Coleridge's philosophy may be found in D. G. James, *Skepticism and Poetry* (London, 1937), a book well worth reading in connection with thin chapter."

> Mental life begins with out mere physiological constitution. A little reflection shows us that, since no experience occurs more than once, so-called "repeated" experineces are really *analogous* occurrences, all fitting a form that was abstracted on the first occasion. *Familiarity* is nothing but the quality of fitting very neatly into the form of a previous experience. I believe our ingrained habit of hypostatizing impressions, of seeing *things* and not sense-data, rests on the fact that we promptly and unconsciously abstract a form from each sensory experience, and use this form to *conceive* the experinece as a whole, as a "thing." (Langer 1956 [1942]: 72)

Langer's two cents into the type-token discourse.

> These intellectual uses lie in a field which usually harbors a slough of despond for the philosopher, who ventures into it because he is too honest to ignore it. It is the field of "intuition," "deeper meaning," "artistic truth," "insight," and so forth. **A dangerous-looking sector**, indeed, for the advance of a rational spirit! To date, I think, every serious epistemology that has regarded mental life as greater than discursive reason, and has made concessions to "insight" or "intuition," has just so far capitulated to *unreason*, to mysticism and irrationalism. **Every excursion beyond propositional thought has dispensed with thought altogether, and postulated some inmost soul of pure feeling in direct contact with a Reality unsymbolized, unfocussed, and incommunicable** (with the notable exception of the theory set forth by L. A. Reid in the last chapter of his *Knowledge and Truth*, which admits the facts of non-propositional conception in a way that invites rather than precludes logical analysis). (Langer 1956 [1942]: 74-75)

I'm not at all sure if disponsing with propositions leads to such a view.

> Visual forms - lines, colors, proportions, etc. - are just as capable of *articulation*, i.e. of complex combination, as words. But the laws that govern this sort of articulation are altogether different from the laws of syntax that governs language. The most radical difference is that ***visual forms are not discursive*. They do not present their constituents successively, but simultaneously, so the relations determining a visual structure are grasped in one act of vision**. Their complexity, consequently, is not limited, as the complexity of discourse is limited, by what the mind can retain from the beginning of an apperceptive act to the end of it. Of course such a restriction on discourse sets bounds to the complexity of speakable ideas. An idea that contains too many minute yet closely related parts, too many relations within relations, cannot be "projected" into discursive form; it is too subtle for speech. A language-bound theory of mind, therefore, rules i out of the domain of understanding and the sphere of knowledge. (Langer 1956 [1942]: 75)

Yeah, no, I'm pretty sure this was the basis of Lotman's distinction between discrete (discursive) and continuous (non-discursive) sign systems.

> Now consider the most familiar sort of non-discursive symbol, a picture. Like language, it is composed of elements that represent various respective constituents in the object; but these elements are not units with independent meanings. The areas of light and shade that constitute a portrait, a photograph for instance, have no significance by themselves. In isolation we would consider them simply blotches. Yet they are faithful representatives of visual elements composing the visual object. However, they do not represent, item for item, those elements which have *names;* there is not one blotch for the nose, one for the mouth, etc.; their shapes, in quite indescribable combinations, convey a total picture in which

> nameable features cannot be enumerated. They cannot be correlated, one by one, with parts or characteristics by means of which we might *describe* the person who posed for the portrait. The "elements" that the camera represents. They are a thousand times more numerous. For this reason the correspondence between a word-picture and a visible object can never be as clase as that between the object and its photograph. **Given all at once to the intelligent eye, an incredible wealth and detail of information is conveyed by the portrait, where we do not have to stop to construe verbal meanings**. That is why we use a photograph rather than a description on a passport or in the Rogues' Gallery. (Langer 1956 [1942]: 76-77)

An elaboration that should be campared to Lotman and Uspensky (1973).

> Clearly, a symbolism with so many elements, such myriad relationships, cannot be broken up into basic units. It is impossible to find the smallest independent symbol, and recognivze its identity when the same unit is met in other contexts. **Photography, therefore, *has no vocabulary***. The same is obviously true of painting, drawing, etc. There is, of course, a technique of picturing objects, but the law governing this technique cannot properly be called a "syntox," since there are no items that might be called, metaphorically, the "words" of portraiture. (Langer 1956 [1942]: 77)

Quite in line with Morris's critique of the notion of language.

> Since we have no words, there can be no dictionary of meanings for lines, shadings, or other elements of pictorial technique. We may well pick out some line, say a certain curve, in a picture, which serves to represent one nameable item but in another place the same curve would have an entirely different meaning. It has no fixed meaning apart from its context. Also, there is no complex of other elements that is equivalent to it all the time, as "2+2" is equivalent to "4." Non-discursive symbols cannot be defined in terms of others, as discursive symbols can. (Langer 1956 [1942]: 77)

The same goes for nonverbal communication, according to Birdwhistell.

> The symbolic materials given to our senses, the *Gestalten* or fundamental perceptual forms which invite us to construe or the pandemonium of sheer impression into a world of things and occasions, belong to the "presentational" order. They furnish the elementary abstractions in terms of which ordinary sense-experience is understood. This kind of understanding is directly reflected in the pattern of *physical reaction*, impulse and instinct. May not the order of perceptual forms, then, be a possible principle for symbolization, and hence the conception, expression, and apprehension, of impulsive, instinctive, and sentient life? May not a non-discursive symbolism of light and color, or of tone, be formulative of that life? And is it not possible that the sort of "intuitive" knowledge which Bergson extols above all rational knowledge because it is supposedly not mediated by any formulating (and hence deforming) symbol is itself perfectly rational, but not to be conceived through language - a product of that presentational symbolism which the mind reads in a flash, and preserves ina disposition or an attitude. (Langer 1956 [1942]: 79-80)

It seems to me that Langer is approaching nonverbal communication.

> It is relevant here to note that "picture language," which uses *separate pictures in place of words*, is a discursive symbolism, though each "word" is a presentational symbol; and that all codes, e.g. the conventional gestures of deaf-mutes or the drum communications of African tribes, are discursive systems. (Langer 1956 [1942]: 79)

Very relevant for framing the Jakobsonian version of intersemiotic translation.

> The significant observation voiced in the passage is that *feelings have definite forms*, *which become progressively articulated*. Their development is effected through their "interplay with the other aspects of experience"; but the nature of that interplay is not specified. Yet it is here, I think, that cogency for the whole thesis must be sought. *What* character of feeling is "an index of the mind's grasp of its object," and by what tokens is it so? If feeling has articulate forms, what are they like? For what these are *like* determines by what symbolism we might understand them. Everybody known that language is a very poor medium for expressing our emotional nature. It merely names certain vaguely and crudely conceived states, but fails miserable in any attempt to convey the evermoving patterns, the ambivaneces and intricacies of inner experience, the interplay of feelings with thoughts and impressions, memories and echoes of memories, transient fantasy, or its mere runic traces, all turned into nameless, emotional stuff. If we say that we understand someone else's feeling in a certain manner, we mean that we understand why he should be sad or happy, excited or indifferent, in a general way; that we can see due cause for his attitude. We do not mean that we have insight into the actual flow and balance of his feelings, into that "character" which "may be taken as an index of the mind's grasp of its boject." Language is quite inadequate to articulate such a conception. Probably we would not impart our actuar, inmost feelings even if they could be spoken. We rarely speak in detail of entirely personal things. (Langer 1956 [1942]: 81-82)

The semiotics of emotions.

> Altogether, we may group meaning-situations around certain outstanding types, and make these several types the subjects of individual studies. Language, ritual, myth, and music, representing four respective modes, may serve as central topics for the study of actual symbolism; and I trust that further problems of significance in art, in science or mathematics, **in behavior or in fantasy and dream**, may receive some light by analogy, and by that most powerful human gift, the adaption of ideas. (Langer 1956 [1942]: 83)

I like that the topics I'm most interested are adjecent in this list.

> There are several statements in philosophical and psychological literature to the effect that certain primitive races have but a rudimentary language, and depend on gesture to supplement their speech. All such statements that I have found, however, can be traced back to one common source, namely Mary H. Kingsley's *Travels in West Africa* (London, 1897). This writer enjoyed so high a reputation in other fields than philology that her casual and apparently erroneous observations of native languages have been accepted rather uncritically by men as learned as Sir Richard Paget. Professor G. F. Stout, and **Dr. Israel Latif**. Yet Miss Kingsley's testimony is very shaky. She tells us (p. 504) that "the inhabitants of Fernande Po, the Bubis, are quite unable to converse with each other unless they have sufficient light to see the accompanying gestures of the conversation." But in an earlier part of the book she writes, "I know nothing of it [the Bubi language] myself save that it is harsh in sound," and refers the reader to the book of Dr. Baumann for information about its words and structure; Baumann gives a vocabulary and grammar that would certainly suffice a European to carry on any ordinary conversation in the dark. (See O. Baumann, "Beiträge zur Kentniss der Bubesprache auf Ferdando Poo," *Zeitschiftfür afrikanische Sprachen* I, 1888, 138-155.) It seems plausible, therefore, that the Bubis find such conversation personally or socially "impossible" for some other reasons. Her other example is no surer. "When I was with the Fans they frequently said, 'We will go to the fire so we can see what they say,' when any question had to be decided after dark..." (p. 504). It is strange that a language in which one can make in the dark, so complex a statement as: "We will go to the fire so we can see what they say," should require gesture to complete other propositions; moreover, where there is a question to decide, it might be awkward fort he most civilized congress to take a majority vote without switching on the lights. (Langer 1956 [1942]: 84ff)

Relevant for the history of the study of nonverbal communication (or, rather, for the history of misinterpreting aspects of nonverbal communication).

> "The primary function of language is generally said to be communication. ... The autistic speech of children seems to show that the purely communicative aspect of language has been exaggerated. It is best to admit that language is primarily a vocal actualization of the tendency to see reality symbolically, that it is precisely this quality which renders it a fit instrument for communication and that it is in the actual give and take of social intercourse that it has been complicated and refined into the form in which it is known today." (E. Sapir in Langer 1956 [1942]: 89)

This is quoted from Sapir's article "Language" (p. 159). Even Sapir seems to suggest that autocommunication is equally important as heterocommunication.

> This behavior is the performance of symbolic acts - acts that really seem to epitomize the creature's apprehension of a state of affairs, rather than to be just a symptom of emotion. The difference between a symbolic and a symptomatic act may be illustrated by contrasting the intentional genuflexion of a suppliant with the emotional quaver of his voice. There is a convention about the former, but not about the latter. And the *conventional expression* of a feeling, an attitude, etc., is the first, the lowest form of *denotation*. In a conversational attitude, something is summed up, understood, and consciously conveyed. So it is deeply interesting that both Köhler and Kelloogg have observed in their apes quite unmistakable cases of symbolic (not signific) gesture. (Langer 1956 [1942]: 93)

Drawing the same distinction that Ekman and Frienen later draw between emotional expressions and emotional gestures.

> Oddly enough, it is just because all his utterances have *signification* - all are pragmatic or emotional - that none of them ever acquire *significance*. He does not even imitate sounds for fun, as he imitates gestures, and gravely mimics practices that have no utility for him. (Langer 1956 [1942]: 94)

She is talking, of course, about chimpanzees and denies them signification.

> There is a strongtendency to form associations among sensa that are not practically fixed in the world, even to confuse such random impressions. Most of all, the over-acting feelings fasten upon such flotsam material. Fear lives in pure *Gestalten*, warning or friendliness emanates from objects that have no faces and no voices, no heads or hands; for they all have "expression" for the child, though not - as adults often suppose - anthropomorphic form. One of my earliest recollections is that chairs and tables *always kept the same look*, in a way that people did not, and that I was awed by the sameness of that appearance. They *symbolized* such-and-such a mood; even as a little chird I would not have judged that they *felt* it (if any one had raised such a silly question). There was just such-and-uch a look - dignity, indifference, or omniousness - about them. They continued to convey that silentmessage no matter what you did to them. (Langer 1956 [1942]: 100)

This, too, should be compared to what Lotman and Uspenky have to say on the matter.

> A mind to which the stern character of an armchair is more immediately apparent than its use or its position in the room, is over-sensitive to expressive forms. It grasps analogies that a riper experience would reject as absurd. It fuses sensa that practical thinking must keep apart. Yet it is just this crazy play of associations, this uncritical fusion of impressions, that exercises the powers of symbolic transfomations. To project feelings into outer objects is the first way of symbolizing, and thus of *conceiving* those feelings. This activity belongs to about the earliest period of childhood that memory can recover. **The conception of "self," which is usually thought to mark the beginning of actual memory, may possibly depend on this process of symbolically epitomizing our feelings**.
> From this dawn of memory, where we needs must begin any first-hand record, to adolescence, there is

> a constant decrease in such dreamlike experience, a growing shift from subjective, symbolic, to practical associations. Sense-data now keep to their categories, atnd signify further events. Percepts become less weighted with irrelevant feeling and fantasy, and are more readily ranged in an objective order. (Langer 1956 [1942]: 100)

Alas, by comparison one can possibly arrive at another conception of the "self" that fuses Langer and Lotman.

> The fact is that our primary world of reality *is* a verbal one. Without words our imagination cannot retain distinct objects and their relations, but out of sight is out of mind. Perhaps that is why Köhler's apes could use a stick to reach a banana outside the cage so long as the banana and the stick could be seen in one glance, but not if they had to turn their eyes away from the banana to see the stick. Apparently they could not look at the one and *think* of the other. A child who had as much practical initiative as the apes, turning away from the coveted object, yet still murmuring "banana," would have seen the stick in its intrumental capacity at once. (Langer 1956 [1942]: 102-103)

I'm not going to argue against logocentrism here. Instead, I'd say that this can elaborate the interpretation of non-verbal behaviour in a curious way. Namely, without words and concepts for nonverbal behaviour we would probably notice certain gestures and expressions but deem the "mysterious" or say "I don't know what it meant". With help from language, one can actually name the expression, retain the image and arrive at an interpretation later when more evidence comes to light.

> It could only have arisen in a race in which the lower forms of symbolistic thinking - dream, ritual, superstitious fancy - were already highly developed, i.e. where theprocess of symbolization, though primitive, was very active. Communal life in such a group would be characterized by vigorous indulgence in purely expressive acts, in ritual gestures, dances, etc., and probably by a strong tendency to fantastic errors and joys. The liberation from practical interests that is already marked in the apes would make rapid progress in a species with a definitely symbolistic turn of mind; conventional meanings would gradually imbue every originally random act, so that the group-life as a whole would have an exciting, vaguely transcendental tinge, without any definable or communicable body of ideas to cling to. A wealth of dance-forms and antics, poses and manouvres might flourish in a society that was somewhat above the apes' in non-practical interests, and rested on a slightly higher development of the symbolific brain-functions. (Langer 1956 [1942]: 103)

Is she criticizing India?

> Jesperson, who is certainly one of our great authorities on language, suggests that speech and song may well have sprung from the same source (as Herder and Rousseau, without really scientific foundation, imagined long ago). "Word-tones were originally frequent, but meaningless," he observes; afterwards they were dropped in some languages, while in others they were utilized for sense-distinguishing purposes." Furthermore, he points out that in passionate speech the voice still tends to fluctuate, that civilization only reduces this effect by reducing passionate utterance, and that savages still use a sing-song manner of speaking; and in fine, he declares, "These facts and considerations all point to the conclusion that there was once a time whet all speech was song, or rather when these two actions were not yet differentiated. ..." (Langer 1956 [1942]: 104)

Estonian language is "savage" in this way - it has so many vowels that it's perfect for singing.

> All discourse involves two elements, which may be called, respectively, the context (verbal or practical) and the novelty. The novelty is what the speaker is trying to point out or to express. For this purpose he will use any word that seres him. The word may be apt, or it may be ambiguous, or even new; the context, seen or stated, modifies it and determines just what it means. (Langer 1956 [1942]: 113)

Without using the term (it was not in vogue in 1942) Langer has grasped the core of what is meant by information or the information-value of messages.

> Image-making is, then, the mode of our untutored thinking, and stories are its earliest product. We think of things happening, **remembered or imaginary or prospective**; we see with the mind's eye the shoes we should like to buy, and the transaction of buying them; we visualize the drowning that almost happened by the river bank. Pictures and stories are the mind's stock-in-trade. Those larger, more complex elements that symbolize events may contain more than mere visual ingredients, kinesthetic and aural and perhaps yet other factors, wherefore it is misleading to call them "story-images"; I will refer to them as "fantasies." (Langer 1956 [1942]: 118)

Her herms for past, present and future... And somatoception!

> The symbolic status of fantasies (in this technical sense of action-envisagements) is further attested by the regularity with which they follow certain basic laws of symbols. Like words and like images, they have not only literal reference to concepts, but tend to convey metaphorical meanings. Events and actions, motions and emotions, are inexhaustible in our short lives; new experience overwhelms us continually; no mind can conceive in neat linear terms all the challenges and responses, the facts and acts, that crowd in upon it. Yet conception is its essential technique, and conception requires a language of some sort. Among our fantasies there is usually something, at least, that will do as a metaphor, and this something has to serve, just as the nearest word has to serve in a new verbal expression. An arriving train may have to embody nameless and imageless dangers coming with a rush to unload their problems before me. Under the pressure of fear and confusion and shrinking, I envisage the engine, and the pursuant cars of unknown content, as a first symbol to shape my unborn concepts. What the arriving train represents is the first aspect of those dangers that I can grasp. The fantasy that literally means a railroad incident functions here in a new capacity, wher its literal generality, its application to trains, becomes irrelevant, and only those features that can symbolize the approaching future - power, speed, inevitable direction (symbolized by the track), and so forth - remain significant. The fantasy here is a figure; a metaphor of **wordless cognition**. (Langer 1956 [1942]: 119)

So, yeah, there can be wordless cognition if it be in visual metaphors.

> It is characteristic of figurative imagfes that their allegorical status is not recognized. Only a mind which can apprehend *both* a literal and a "poetic" formulation of an idea is in a position to distinguish the figure from its meaning. In spontaneous *envisagement* there is no such duality of form and content. In our most primitive presentations - **the metaphorical imagery of dreams** - it is the symbol, not its meaning, tat seems to command our emotions. We do not know it as a symbol. In dream-experience we very often find some fairly commonplace object - a tree, a fish, a pointed hat, a staircase - frought with intense value or inspiring the greatest terror. We cannot tell what makes the thing so important. It simply seems to be so in the dream. The emotional reaction is, of course, evoked by the idea embodied in that object, but so long as the idea lives only in this body we cannot distinguish it from its symbolic incarnation which, to literal-minded common sense, seems trivial. (Langer 1956 [1942]: 121)

Conforming to Gregory Bateson's later definition of dreams as webs of metaphors.

> Formalized expressive gesture occurs in the most casual social intercourse, in greetings, marks of deference, or **mock defiance (like the grimaces school-children make behind the back of an unpopular teacher, mainly for each other's benefit)**. As for mimetic gestures, they are the current and often unconscious accompaniment of all dramatic imagination. It need not be of serious or important acts. **Mimicry is the natural symbolism by which we represent activities to our minds**. It is so obvious a semantic that

> even where no act is carried out, but every idea merely suggested, pantomime is universally understood. Victor the Wild Boy of Aveyron, and even Wild Peter who was less intelligent, could understand mimetic expression at once, without any training, though neither ever learned language. (Langer 1956 [1942]: 126)

Nice. "Pantomime" and "mimetic gesture" are somewhat outdated notions but their content remains relevant.

> The better an act is understood and the more habitually it is associated with a symbolic gesture, the more formal and cursory may be the movement that represents it. Just as the white settlers of this country first called an Indian feast a "Pow! Wow! Wow!" and later referred to it quite off-handedly as "a pow-wow," so a child's representation of sewing, fighting, or other process will be **really imitative at first, but dwindle to almost nothing if the game is played often. It becomes an act of *reference* rather than of representation** (Langer 1956 [1942]: 127)

Cue reduction.

> Before a behavior-pattern can become imbued with secondary meanings, it must be definite, and to the smallest detail familiar. Such forms are naturally evolved only in activities that are *often repeated*. An act that is habitually performed acquires an almost mechanical form, a sequence of motions that practice makes quite invariable. Besides the general repetetion of *what* is done there is a repetition of the *way* it is done by a certain person. For instance, two people putting bread into their mouths are *doing* the same thing, but they may do it in widely different manner, according to their respective temperaments and traditions; their behavior, though purposive and real, contains unconsciously an element of gesture. (Langer 1956 [1942]: 130)

Techniques of the body. Also "practice makes perfect" is here "practice makes invaliable", which seems more true.

> Human personalities ar ecomplex, extremely varied, hard to define, hard to generalize; but animals run very true to type. The strength of the bull, the shiftiness of the rabbit, the sinuous mobility of the snake, the solemnity of the owl, are exemplified wit perfect definiteness and simplicity by every member of their respective species. Before men can find these traits clearly in themselves they can see them typified in animals. (Langer 1956 [1942]: 133)

These descriptions are definite and simple because they do not refer to the personalities of individual speciments but whole species. Also, all of these qualities are such in relation with humans. Is the bull strong, rabbit shifty, owl solemn, etc? In comparison with humans, yes.

> "The things that have misled us moderns in our efforts towards understanding the primitive stage in Greek religion," he [Professor Murray] says, "have been first the widespread and almost ineradicable error of treating Homer as primitive, and more generally our unconscious insistence on starting with the notion of 'Gods.' ... The truth is that this notion of a god far away in the sky - I do not say merely a First Cause who is 'without body parts or passions,' but almost any being that we should naturally call a 'god' - is an idea not easy for primitive man to grasp. It is a subtle and rarefied idea, saturated with ages of philosophy and speculation." (Langer 1956 [1942]: 136)

Similarly, for us monotheists it is difficult to grasp the idea that there is a multitude of gods pertaining to living nature. Thus in the UK, the a religion that had a variety of gods wasn't recognized as a religion but that of Odin, because there is a God-Head, was.

> Ritual begins in motor attitudes, which, however personal, are at once externalized and so made public. Myth begins in fantasy, which may remain tacit for a long time; for **the primary form of fantasy is the entirely subjective and private phenomenon of *dream***. (Langer 1956 [1942]: 139)

I would argue that there are more primitive forms of fantasy - that which goes on in a person's "mind's eye" when merely thinking, conversing with someone else, listening music or just daydreaming.

> It is significant that people who refuse to tell their children fairytales do not fear that the children will believe in princes and princesses, but that they will believe in witches and bogeys. Prince or princess, to whom the wish-fulfulment happens, we find in ourselves, and neet not seek in the outer world; their reference is subjective, their history is our dream, and we know well enough that it is "make-believe." But the incidental figures are material for superstition, because their meanings are in the real world. They represent those same powers that are conceived, first perhaps through "dreadful" objects like corpses or skulls or hideous idols, as ghosts, keres, hoodoos, and similar spooks. The ogres of literature and the ghouls of popular conception embody the same mysterious Powers; therefore the fairytale, which even most children will not credit as a narrative, may carry with it a whole cargo of ideas, purely secondary to its own purposes, that are most convincing elements for superstition. The awful ancestor in the grave goes abroad as the goblin of story: that is the god of superstition. The world-picture of spook-religion is a reflection of fairytale, a dream whose nightmare elements become attached to visible cult objects and thus taken seriously. (Langer 1956 [1942]: 145)

A very rational explanation of why it's not a good idea to impose imaginary beings who are supposed to exist in the world on children.

> I have dwelled so long on the personification of the moon because it is, in the first place, the most convincing example of myth-making, and in the second place it may well have been the original inspiration to that age-long and world-wide process. There is a school of mythologists who maintain that not only the first, but *all*, wythology is moon-mythology. I doubt whether this sweeping assumption is justified, since anologous treatment would most naturally be accorded the sun, stars, earth, sea, etc., as soon as human mentality advanced to the conception of an athropomorphic lunar deity. (Langer 1956 [1942]: 158)

I just thought how neat it would be to to incorporate into my *Kuulinn* the lyrics of *Kuuluud* and make it so that people who actually live underground on Earth think that they are living underground on Moon; and then expose the myth.

> It is a peculiar fact that every major advance in thinking, every epoch-making new insight, springs from a new type of symbolic transformation. A higher level of thought is primarily a new activity; its course is opened up by a new departure in semantic. The step from mere sign-using to symbol-making marked the crossing of the line between animal and man; this initiated the natural growth of language. The birth of symbolic gesture from emotional and practical movement probably begot the whole order of ritual, as well as the discursive mode of pantomime. The recognition of vague, vital meanings in physical forms - perhaps the first dawn of symbolism - gave us our idols, emblems, and totems; the primitive function of dream permits our first envisagement of events. The momentous discovery of nature-symbolism, of the pattern of life reflected in natural phenomena, produced the first universal insights. Every mode of thought is bestowed on us, like a gift, with some new principle of symbolic expression. It has a logical development, which is simply the exploitation of all the uses to which that symbolism lends itself; and when these uses are exhausted, the mental activity in question has found its limit. Either it serves its purpose and becomes truistic, like our orientation in "Euclidian space" or our appreciation of objects and their accidents (on the pattern of language-structure, significantly called "logic"); or it is superseded by some more powerful symbolic mode which opens new avenues of thought. (Langer 1956 [1942]: 163)

I wonder if my way of commenting quotes is such a new activity that will ultimately either exhaust itself or become part-and-parcel of academic activities.

> Language, in its literal capacity, is **a stiff and conventional medium**, unadaptable to the expression of genuinely new ideas, which usually have to break in upon the mind through some great and bewildering metaphor. But bare denotative language is a most excellent instrument of exact reason; it is, in fact, the only general precision instrument the human brain has ever evolved. Ideas first adumbrated in fantastic form become real intellectual property only when discursive language rises to their expression. (Langer 1956 [1942]: 164)

I'm not sure if it's the only precision instrument the brain has ever evolved.

> Music, on the other hand, is **preeminently non-representative** even in its classical productions, its highest attainments. It exhibits pure form not as an embellishment, but as its very essenceq we can take it in its flower - for instance, German music from Bach to Beethoven - and have practically nothing but tonal structure before us: no scene, no object, no fact. That is a great aid to our chosen preoccupation with form. There is no obvious, literal content in our way. If **the meaning of art** belongs to the sensuous percept itself apart from what it ostensibly represents, then such purely artistic meaning should be most accessible through musical works. (Langer 1956 [1942]: 169)

The meaning of art?

> Music is known, indeed, to affect pulse-rate and respiration, to facilitate or disturb concentration, to excite or relax the organism, *while the stimulus lasts*; but beyond evoking impulses to sing, tap, adjust one's step to musical rhythm, perhaps to stare, hold one's breath or take a tense attitude, music does not ordinarily influence behavior. Its somatic influences seem to affect unmusical as well as musical persons (the selection usually employed in experimentation would be more likeli to irritate than to soothe or inspire a musical person), and to be, therefore, function of *sound* rather than of *music*. Experiments made with vocal music are entirely unreliable, since words and the pathos of the human voice are added to the musical stimulus. On the whole, the behavior of concert audiences after even the most thrilling performances makes the traditional magical influence of music on human action very dubious. Its somatic effects are transient, and its moral hangovers or uplifts seem to be negigible. (Langer 1956 [1942]: 171)

It's called hip-hop because it tends to make you move your frame.

> The most obvious and naive reading of this "language" is the onomatopoetic one, the recognition of natural sounds in musical effects. This, **as everybody knows**, is the basis of "pragram music," which deliberately imitates the clatter and cries of the market place, hoof-beats, clanging hammers, running brooks, nightingales and bells and the inevitable cuckoo. Such "sound-painting" is by no means modern; it goes back as far as the thirteen century, when the cuckoo's note was introduced as a theme in the musical setting of "Summer is acumen in." An eghteenth-century critic says disapprovingly, "Our intermezzi ... are full of fantastic imitations and silly tricks. There one can hear clocks striking, ducks jabbering, frogs quacking, and pretty soon one will be able to hear fleas sneezing and grass growing." (Langer 1956 [1942]: 178)

Actually the notion of "program music" is not as self-evident today as it was in the 1940s. The fact that this quote is the clearest description of program music I have managed to gather thus far proves the point.

> The notion of "psychical distance" as the hall-mark of every artistic "projection" of experience, which Edward Builough has developed, does make the emotive hcontents typical, general, impersonal, or "static"; but it makes them *conceivable*, so that we can envisage and understand them without verbal helps, and without the scaffolding of an occasion wherein they figure (as all self-expression implies an eccasion, a cause - true or imaginary - for the subject's temporary feelings). **A composer not only indicates, but *articulates* subtle complexities of feeling that language cannot even name, let alone set forth**; he knows the forms of emotion and can handle them, "compose" them. We do not "compose" our exclamations and jitters. (Langer 1956 [1942]: 180)

But we do *control* our exclamations and jitters, as much as we can at least.

> Wolfgang Köhler, the great pioneer of Gestalt psychology, remarks the usefulness of so-called musical "dynamics" to describe the forms of mental life. "Quite generally," he says, "the inner process, whether emotional or intellectual, shows types of development which may be given names, usually applied to musical events, such as: *crescendo* and *diminuendo*, *accelerando* and *ritardando*." He carries these convenient terms over into the description of overt behavior, teh reflection of inner life in physical attitudes and gestures. "As these qualities occur in the world of acoustical experiences, they are found in the visual world too, and so they can express *similar* dynamical traits of inner life in directly observable activity. ... To the increasing inner tempo and dynamical level there corresponds a *crescendo*accelerando in visible movement. Of course, the same inner development may express itself acoustically, as in the *accelerando* and *reforzando* of speech. ... Hesitation and lack of inner determination becomes visible ... as *ritardando* of visible or audible behavior. ..." (Langer 1956 [1942]: 183)

Hah, *accelerando* indeed. Also, musical metaphors.

> This is just the inverse of Joan D'Udine's description of music, which treats it as a kind of gesture, a tonal projection of the forms of feeling, more directly reflected in the mimic "dance" of the orchestral conductor. "All the expressive gesticulation of the conductor," says that provocative and readable book, *L'art et le geste*, "is really a dance ... all music is dancing. ... All melody is a series of attitudes." And again: "Every feeling contributes, in effect, certain special gestures which reveal to us, bit by bit, the essential characteristic of Life: movement. ... All living creatures are constantly consummating their own internal rhythm." This rhythm, the essence of life, is the steady backgroung against which we experience the special articulations produced by feeling; "and even the most uneventful life exhibits some such breaks in its rhyhm, sources of joys and sorrows without which we would be as inert as the pebbles of the highway." And these rhythms are the prototypes of musical structure, for all art is but a projection of them from one domain of sense to another, **a symbolic transformation**. "Every artist is a transformer; **all artistic creatios is but a transmutation**." (Langer 1956 [1942]: 183-184)

Is it too late to write about rhythms of the city for the course on landscape semiotics? I'd now compare the whole city to an organism (take an organicist stance) and relate this quote to the rhythms of the city. Also, transmutation is a much better term than intersemiotic translation.

> A. Gehring carried this principle of *contextual function* even beyond the compass of the individual composition. "Unrelated compositions," he said, "will affect one another as inevitably as those which are related. The whole realm of music may be regarded as **a single huge composition**, in which every note that is written exerts its influence throughout the whole domain of tones. To speak with Guyau, ... it changes the very conditions of beauty.
> "This explains the different effects produced by the same composition at different times. The harmonies which sound novel today will be familiar in a few decades; the volume and the richness of sound which pleased our ancestors are inadequate today." (*The Basis of Musical Pleasure* [New York, 1910], p. 34.)

> Gehring's observation bears out the similarity with language, where every word that is used even in a narrow context contributes its meaning, as there established, to the living and growing languag. (Langer 1956 [1942]: 185ff)

This is a much better account of the "contextual function" than Jakobson's own "referential function", for it *actually* considers context, both within and without the given message.

> But in art such interpretation is vicious, because art - certainly music, and probably all art - is formally and essentially untranslatable; and I cannot agree that "interpretation of poetry is the determination of what poetry says. ... One of the essential functions of the teaching of literature is its interpretation. ... Now a character of such interpretation is that it is always carried out in non-poetic terms or in *less* poetic terms than the thing interpreted." (Langer 1956 [1942]: 190)

Dno, one can interpret nonsense with more nonsense, one writer claimed.

> "Indeed, it is quite impossible to *name* everything fascinating in music, and bring it under definite headings. Therefore music has fulfilled its mission whenever our hearts are satisfied."
> Since the day when this was written, many musicologists - notably Vischer, Riemann, and Kurt - have emphasized the impossibility of interpreting the "language of feeling," although they admit its function to be, somehow, a revelation of emotions, moods, or subtle nameless affects. Liszt warned specifically against the practice of expoinding the emotive content of a symphonic poem, "because in such case **the words tend to destroy the magic, to desecrate the feeling**, and to break the most delicate fabrics of the soul, which **had taken this form just because they were incapable of formulation in words, images or ideas**." (Langer 1956 [1942]: 191)

This is a familiar motive, especially in relation with Peirce's Firstness.

> Music is revealing, where words are obscuring, because it can have not only a content, but a transient play of contents. It can articulate feelings without becoming wedded to them. The physical character of a tone, which we describe as "sweet," or "rich," or "strident," and so forth, may suggest a momentary interpretation, by a physical response. A key-change may convey a new *Weltgefühl*. The assignment of meanings is a shifting, kaleidoscopic play, probably below the treshold of consciousness, certainly outside the pale of discursive thinking. The imagination that responds to music is personal and associative and logical, tinged with affect, tinged with bodily rhythm, tinged with dream, but *concerted* with a wealth of formulations for its wealth of wordless knowledge, its whole knowledge of emotional and organic experience, of vital impulse, balance, conflict, the *ways* of living and dying and feeling. Because no assignment of meaning is conventional, none is permanent beyond the sound that passes; yet the brief association was a flash of understanding. The lasting effect is, like the first effect of speech on the development of the mind, to *make things conceivable* rather than to store up propositions. Not communication but insight is the gift of music; in very naive phrase, a knowledge of "how feelings go." This has nothing to do with "*Affektenlehre*"; it is much more subtle, complex, protean, and much more important: for its entire record is emotional satisfaction, intellectual confidence, and *musical* understanding. "Thus music has fulfilled its mission whenever our hearts are satisfied." (Langer 1956 [1942]: 198)

Langer is going on about something all music-lovers know intuitively.

> The plastic arts find natural models everywhere. Nature is full of individual, beautiful, characteristic forms, and anyone molding clay or marking with his finger in the sand naturally recalls some object to give sense to the shapes that produce themselves under his hand. It is so easy to achieve organic unity in a design by making it *represent* something, that **even when we would experiment with pure forms we are apt**

> **to find ourselves interpreting the results as human figures, faces, flowers, or familiar inanimate things**. Geometric forms require purely intellectual and original organization to recommend themselves to the eye as sensible *Gestlaten*, and must be relatively simple to be handled by their inventor or beholder as beautiful significance, carry a certain guarantee of unity and permanence, which lets us apprehend their forms, though these forms would be much too difficult to grasp as mere visual patterns without extraneous meaning. **An artistically sensitive mind sees significant form where no such form presents itself**. The profusion of natural models undoubtedly is responsible for the early development of plastic art. (Langer 1956 [1942]: 202)

Thus when we today think of abstract art, then it is not an exprimentation with shapes or colours that comes to mind but a jumble of human figures, faces, objects or familiar inanimate objects organized in a new way.

> The molds and scaffoldings in which music had to take shape were all of extraneous character. Pictures have visual models, drama has a direct prototype in action, poetry in story; all may claim to *be* copies," in the Platonic sense or in the simple Aristotelian sense of "imitations." But music, having no adequate models, had to rest on the indirect support of two non-musical aids - *rhythm*, and *words*. (Langer 1956 [1942]: 206)

Or, if you will, beats and rhymes.

> Cf. the observation of Kathi Meyer: "In antiquity, ritual was a cult act, a genuine sacrifice which was really carried out. Prayers and songs were mere accompaniments and remained secondary matter, hence the low development of these parts of the rite. Now, **in the Christian service, the actual sacrifice is no longer really performed, it is symbolized, transcendentalized, spiritualized**. The service is a parable. So prayers and chants became the realities which had to be emphasized more and more; they too served ultimately the process of spiritualization. If, in the past, a symbol was needed for the cult, one could replace the act or even the god by an image, in painting or sculpture. Now, with the conceptualizing of religion, one can spiritualize only the psychic process, the 'anima.' That is effected by the word or better yet in music." *Bedeuting und Wesender Musik* (Strassburg, 1931), p. 47. (Langer 1956 [1942]: 207ff)

That is, regious rituals or sacrifice has gone through what can be called "cue reduction".

> Here it must be noted that the distinction between discursive and presentational symbols does not correspond to the difference between literal and artistic meanings. Many presentational symbols are merely proxy for discourse; geometric relations may be rendered in algebraic terms - clumsy terms perhaps, but quite equivalent - and graphs are mere abbreviated descriptions. They express facts for discursive thinking, and their content *can be verbalized*, subjected to the laws of vocabulary and syntax. **Artistic symbols, on the other hand, are untranslatable**; their sense is bound to the particular form which it has taken. It is alwas *implicit*, and cannot be explicated by any interpretation. This is true even of poetry, for though the *material* of poetry is verbal, its import is not the literal assertion made in the words, but *the way the assertion is made*, and this involves the sound, the tempo, the aura of associations in words, the long or short sequences of ideas, the wealth or poverty of transient imagery that contains them, the sudden arrest of fantasy by pure fact, or the familiar fact by sudden fantasy, the suspense of literal meaning by a sustained ambiguity resolved in a long-awaited key-word, and the unifying, all-embracing artifice of rhythm. (Langer 1956 [1942]: 211-212)

Compare this to Jakobson's poetic function and Lotman's treatment of untranslatability between the discursive/discrete and non-discursive/continuous.

> The poem as a whole is the bearer of artistic import, as a painting or a drama is. We may isolate significant lines, as we may isolate beauties in any work, but if their meaning is not determined and supported by their context, the entire work, then that work is a failure despite the germ of excellence it contains. (Langer 1956 [1942]: 212)

This is exactly the case with modern rap music - although individual (punch)lines may be great, they fail to tell a story but come off as a mere "orgy of phrases".

> An artistic symbol - which may be a product of human craftmanship, or (on a purely personal level) something in nature seen as "significant form" - has more than discursive or presentational meaning: its form as such, as a sensory phenomenon, has what i have called "implicit" meaning, like rite and myth, but of a more catholic sort. It has what L. A. Reid called "tertiary subject-matter," beyond the reach of "primary imagination" (as Coleridge would say) and even the "secondary imagination" that sees metaphorically. "Tertiary subject-matter is subject-matter imaginatively experienced *in* the work of art ... , something which cannot be apprehended apart from the work, though theoretically distinguishable from its expressiveness." (Langer 1956 [1942]: 213)

Were I better versed in modelling systems theory, I'd try to compare it to this.

> Perhaps he did not see that this shift of terminology belies his doctrine that all art makes assertions wihch must ultimately be paraphrased in language; for assertions are true or false, and their adequacy has to be takes for granted before we can judge them as assertions at all. They are always debatable and may be tested for their truth-values by the nature of their explicable consequences. **Art, on the other hand, has no consequences**; it gives form to something that is simply not there, as the intuitive organizing functions of sense give form to objects and spaces, color and sound. It gives what Bertrand Russell calls "knowledge by acquaintance" of affective experience, below the level of belief, on the deeper level of insight and attitude. And to this mission i is either adequate or inadequate, as images, the primitive symbols of "things," are adequate or inadequate to give us a conception of what things are "like."
> To understand the "idea" in a work of art is therefore more like **having a new experience** than like entertaining a new proposition; and to negatiote this knowledge by acquaintance the work may be adequate *in some degree*. There are no degrees of literal truth, but artistic truth, which is all significance, expressiveness, articulateness, has degrees; therefore works of art may be good or bad, and each must be judged on our experience of its revelations. Standard of art are set by the expectations of people whom long conversance with a certain mode - music, painting, architecture, or what not - has made both sensitive and exacting; there is no immutable law of artistic adequacy, because significance is always *for* a mind as well as *of* a form. But a form, a harmony, even a *timbre*, that is entirely unfamiliar is "meaningless," naturally enough; for we must grasp a *Gestalt* quite definitely before we can perceive an implicit meaning, or even the promise of such a meaning, in it; and such definite grasp requires a certain familiarity. Therefore **the most original contemporary music in any period always troubles people's ears**. The more pronounced its new idiom, the less they can make of it, unless the impulse which drove the composer to this creation is something of a common exprience, of a yet inarticulate *Zeitgeist*, which others, too, have felt. Then they, like him, may be ready to experiment with new expressions, and meet with an open mind what even the best of them cannot really judge. Perhaps some very wonderful music is lost because it is too extraordinary. It may even be lost to its composer because he cannot really handle its forms, and abandons them as unsuccessful. (Langer 1956 [1942]: 213-214)

In the first instance we must keep in mind that Langer is a proponent of symbolic logic (she wrote a book about it) and in the second instance she is addressing the novelty factor of art. In relation with a common experience, I think *dubstep* is a neat modern example, because it imitates the sounds of computer technology - something that sounds quite musical to the modern listener.

> To us whose intelligence is bound up with language, whose achievements are physical comforts, machines, medicines, great cities, and the means of their destruction, theory of knowledge means a theory of communication, generalization, proof, in short: critique of science. But the limits of language are not the last limits of experience, and **things inaccessible to language may have their own forms of conception, that is to say, their own symbolic devices**. Such non-discursive forms, charged with logical possibilites of meaning, underlie the significance of music; and their recognition broadens our epistemology to the point of including not only the semantics of science, but a serious philosophy of art. (Langer 1956 [1942]: 215-216)

I think nonverbal behaviour has its own "symbolic devices".

> His "house" is an apartment in the great man-made city; so far as he is concerned, **it has only an interior, no exterior of its own**. It could not collapse, let in rain, or blow away. If it leaks the fault is with a pipe or with the people upstairs, not with heaven. (Langer 1956 [1942]: 226)

She is describing the life of modern man and is right on the money - I live in a dorm and my room exists just like she suggests, with an interior only.

> The modern mind is an incredible complex of impressions and transformations; and its product is **a fabric of meanings** that would make the most elaborate dream of the most ambitious tapestry-weaver look like a mat. The warp of that fabric consists of what we call "data," the *signs* to which experience has conditioned us to attend, and upon which we act often without any conscious ideation. The woof is symbolism. Out of signs and symbols we weake our tissue of "reality." (Langer 1956 [1942]: 227)

Did she just propose "semiotic reality"? I think she did!

> Signs and symbols are knotted together in the production of those fixed realities that we call "facts," as I think thiswhole study of semantic has shown. But *between the facts* run **the threads of unrecorded reality**, momentarily recognized, wherever they come to the surface, in our tacit adaption to signs; and the bright, twisted threads of symbolic envisagement, imagination, thought - memory and reconstructed memory, belief beyond experience, dream, make-belief, hypothesis, philosophy - the whole creative process of ideation, metaphor, and abstraction that makes human like and adventure in understanding. (Langer 1956 [1942]: 228)

Did she just propose "semiotic treshold"? I think she did!

> Because our moral life is negotiated so largely by symbols, it is more oppressive than the morality of animals. Beasts have their moral relations, too; they control each other's actions jealously or permit them patiently, as a dog permits her puppies to bite and worry her, but growls at another dog that trespasses on her premises. But animals react only to the deed that is done or is actually imminent; they use force only to frustrate or avenge an act; whereas **we control each other's merely incipient behavior with fantasy and force**. We employ sanctions, threaten vague penalties, and try to forestall offenses by merely exhibiting the symbols of their consequences. That is why man is more crues than any beast. We make our punishments effective as mere connotations, and to do so we havet o make them disproportionately harsh. Misdemeanors that merit no more than a serious rebuke or a half-hour in jail have to carry a penalty of a month's imprisonment if the very thought of the punishment is to prevent them. Then, because symbols have to have reference to fact if they are to remainforceful at all, wherever the threat has not served as a deterrent it has to be fulfilled. And more than that; the power of symbols enables us not only to limit each other's actions, but to command them; not only to *restrain* one another, but to *constrain*. That makes the weaker not merely the timid respecter of the strong, but his servant. It gives us duty, conscription, and slavery. The story of man's martyrdom is a sequel to the story of his intelligence, his power of symbolical envisagement. (Langer 1956 [1942]: 233)

Legal semiotics? Also social regulation.

> For good or evil, man has this power of envisagement, which puts on him a burden that purely alert, realistic creatires do not bear - **the burden of understanding. He lives not only in a place, but in Space; not only at a time, but in History**. So he must conceive a world and a law of the world, a pattern of life, and a way of meeting death. All these things he knows, and he has to make some adaptions to their reality. (Langer 1956 [1942]: 233)

Some broad ideas to base a dystopian work on...

> There are relatively few people today who are born to an environment which gives them spiritual support. Only persons of some imagination and effective intelligence can picture such an environment and deliberately seek it. They are the few who feel drawn to some realm of reality that contains their ultimate life-symbols and dictates activities which may acquire ritual value. Men who follow the sea have often a deep love for that hard life, which no catalogue of its practical virtues can account for. But in their dangerous calling they feel secure; in their comfortless quarters they are at eas. Waters and ships, heaven and storm and harbor, somehow **contain the symbols through which they see meaning and sense in the world**, a "justification," as we call it, of trouble, a unified conception of life whereby it can be rationally lived. Any man who loves his calling loves it for more than its use; he loves it because it seems to have "meaning." A scholar who will defy the world in order to write or speak what he knows as "scientific truth," the Greek philosopher who chose to die rather than protest against Athens, the feminist to whom woman-suffrace was a "cause" for which they accepted ridicule as well as punishment, show how entirely realistic performances may point beyond themselves, and acquire the value of super-personal acts, the rites. They are the forms of devotion that have replaced genuflexions, sacrifices, and solemn dances. (Langer 1956 [1942]: 234-235)

Mikita, Valdur 2013. *Lingvistiline mets: Tsibihärblase paradigma. Teadvuse kiirendi*. Tallinn: Grenader.

> Therefore interference with acts that have ritual value (conscious or unconscious) is always felt as the most intolerable injury one man, or group of men, can do to another. Freedom of conscience is the basis of all personal freedom. To constrain a man against his principles - make a pacifist bear arms, a patriot insult his flag, a pagan receive baptism - is to engender his attitude toward the world, his personal strength and single-mindedness. No matter how fantastic may be the dogmas he holds sacred, how much his living lites conflict with the will or convenience of society, it is never a light matter to demand their violation. Men fight passionately against being forced to do lip-service, because the enactment of a rite is always, in some measure, assent to its meaning; so that the very expression of an alien mythology, incompatible wit hone's own vision of "fact" or "truth," works to the corruption of that vision. It is a breach of personality. To be obliged to confess, teach, or acclaim falsehood is always felt as an insult exceeding even ridicule and abuse. Common insult is a blow at one's ego; but constraint of conscience strikes at one's ego and super-ego, one's whole world, humanity, and purpose. It makes a strong mind to keep its orientation without overt symbols, acts, assertions, and social corroborations; to maintain it in the face of the confounding pattern of enacted heresy is more than average mentality can do. (Langer 1956 [1942]: 236-237)

Pretty much the topic that forms the implicit core of George Orwell's *Nineteen Eighty-Four*.

5.1.2 Reviews of the New Key (2014-01-09 18:46)

Nagel, Ernest 1943. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *The Journal of Philosophy* 40(12): 323-329.

> The central problem of this interesting book is to ascertain precisely the function served by myth, ritual, and especially the arts, and te develop **an adequate theory of artistic significance**. (Nagel 1943: 323)

As opposed to the TMS efforts to develop a poetics of composition or an approach to the structure of the artistic text.

> What *is* novel is Mrs. langer's development of her theme within the framework of **a general theory of symbolism**, in accordance with her conviction that the coming period of creative philosophy will use the distinctions of symbolic analysis as its **key concepts**. To her task she brings an unusual equipment: **a solid ground** in modern logical and philosophical analysis, **a wide familiarity** with relevant anthropological literature, and an expert knowledge of the materials of the arts, especially of music. (Nagel 1943: 323)

It is apparent that her concepts, like *discursive* and *non-discursive* come from symbolic logic. Those of Lotman on the other hand come from another tradition, that of De Courtenay.

> The second of Mrs. Langer's crucial points in contained in her distinction between "discoursive" and "presentational" symbols. Discoursive symbols have a fixed vocabulary and syntax, and involve the possibility of translation; and language, both of science and every-day affairs, falls under this category. But according to Mrs. Langer, **language is not the only symbolic medium**; there are things in the world of experience which, without being incommunicable, do not fit the discoursive schemes of expression, and require **a presentational (or non-discoursive) mode of symbolization**. Presentational symbols are illustrated by *visual forms*, such as patterns of lines and colors; and Mrs. Langer holds that **the flux of our sensations becomes "conceptualized" through this non-discoursive symbolism of visual forms**, so that as a consequence the kaleidoscopic flow of brute qualities comes to be replaced by the stable, concrete things of common experience. Although presentational symbols are as capable of articulation and complek construction as are linguistic expressions, the former **are not constituted out of elementary units each with a fixed and independent connotation**; accordingly, presentational symbols do not constitute a language in the proper sense of the term, and are explicitly said to be incapable of any *general* reference (p. 97). In spite of, or perhaps because of, these limitations they are held to be the most adequate medium for the articulation of such matters as feelings and attitudes. (Nagel 1943: 325)

To me all of this sounds very natural, for there *are* nonverbal forms of symbolism. Symbols, in themselves, are not necessarily verbal/discursive - the same goes for symbol*ism*, I think.

> But what is not clear from Mrs. Langer's account is **the precise sense in which "presentational symbols" *are* symbols**. It is indoubtedly the case that sense experience involves a selective and organizing activity, and thus also involves the apprehension, of not the imposition, of certain sensory forms. What, however, is *symbolized* in this process? (Nagel 1943: 325)

Langer does indeed seem to ignore giving a precise definition of symbols. Maybe she presumed that the readers are already familiar with her symbolic logic? Surely she will answer this reviewer in her *Feeling and Form*. For now I presume that Langer using symbols in the sense of a general sign (or a sign with a general meaning), which makes the question of what precisely does a symbol specifically symbolize, superfluous.

> But none of her attempts at explanation throw sufficient light on the point at issue, although in the quoted passage there seems to be **a faint suggestion that sensory forms are symbolic of things "in the outer world,"** and thus implying that sensory forms inhabit **a *different* world**. However, such an interpretation of the passage entails a dualistic theory of knowledge and reality which Mrs. Langer presumably rejects; and the perplexed reader, remembering that symbols must have objects in order to be symbols, must conclude either that sensory forms are not symbols at all, or that they are "symbols" in **a radically new and hithero unspecified sense**. (Nagel 1943: 326)

I'd bud in with a naive remark that this *different* world is that of the semiosphere, which is indeed radically new and hithero unspecified, but that would be reading too much into it. Langer herself talks of reality as a fabric of meanings, woven of signs and symbols.

> certainly, Mrs. Langer supplies no good grounds for believing that music does what she says it does. (Nagel 1943: 328)

And yet music does what Mrs. Langer says it does despite her not supplying grounds that would satisfy this reviewer.

> It is worth noting that although Mrs. Langer professes a conception of mind which construes the latter as *transformative* rather than as simply *reproductive* of experience, she in effect maintains a sort of "copy theory" of musical significance; for, according to her, the primary function of music is to *represent* patterns of emotional tension, which are presumably simply "given" to and apprehended by the composer in some fashion or other. (Nagel 1943: 328)

This reviewers own position that music involves "the discipline of human passions" is much more detestable. All in all both write at a time before the explosion of recorded music. Contemporary music can freely ascribe to a sort of "copy theory" but instead of representations of emotional tension or whatever, contemporary music copies contemporary music. Cf. sampling or the several thousand metal bands that sound exactly the same. "The smile on your face is a grin of absolution."

Garvin, Lucius 1944. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *Philosophy and Phenomenological Research* 4(4): 565-569.

> Mrs. Langer's thesis, in this skillful and stimulating piece of philosophical writing, is that philosophy has available in the use and interpretation of symbols **a revolutionary instrument** for the resolution of many of its profounder problems. Actually, Mrs. Langer holds, **an understanding of the process of symbolization does not so much solve old problems as it generated new ones**. This it does by providing new and basic conceptual frameworks into which our old sets of questions may be transposed. To recognize that **the most essential and natural function of the human mind is that of "symbolic transformation"** is to throw illumination not only on the fields of science and discursive thinking, but also on the non-discursive areas of myth, ritual, and art. (Garvin 1944: 565)

For me this amounts to recognizing the value of semiotics.

> Symbol-using is described as that character which distinctively marks man off from the other animals. The human brain is a "transformer" by which the materials of experience are "wrought into symbolis, which are our elementary ideas" (p. 42). Speech begins as "sheer expression," as in the verbal play of early childhood, and only later attains the practical function of communication. Language, or discursive symbolism, if its origins be sought in symbolic activity rather than in intellectual signal-using, probably arose out of lower forms of symbolistic thinking - dream, ritual, and imagination. These lower forms are non-discursive, or presentational, in that they **present their elements (visually, for example, as in the case of a picture) simultaneously and not successively**. A presentational symbol also differs from a language symbol in that its elements have no independent meaning and do not enter into a vocabulary or syntax. Consequently, presentational symbols lack the possibility of general reference, **each such symbol being directly representative of one and only one subject**. To generalize a presentational symbol, abstraction is necessary, and, therefore, recourse to a discursive process. (Garvin 1944: 566)

Thus there is also some ground for confusing her distinction with Jakobson's similarity and contiguity, given that successive = contiguous.

> Emotions are, to be sure, unspeakable; tehy cannot be represented in language. (Garvin 1944: 566)

Tom frowned his displeasure at the contention that the phrase "Tom frowned his displeasure" cannot represent his displeasure.

Parker, DeWitt H. 1943. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *The Philosophical Review* 52(3): 306-307.

> The traditional philosophy is new played out, not because its problems have been found to be insoluble, but because **they have become meaningless to us**. Each way of thinking is determined by the questions asked, and we no longer ask those propounded by the classical thinkers. This does not, however, imply the end of philosophy, but only that **its music must be written in a new key.** That key is the study of symbolism, of langiage in the broad sense. (Parker 1943: 306)

Spelling out the obvious musical metaphor in Langer's title.

> It can, indeed, be shown that **symbolism pervades the entire fabric of the mind**: images, even sensations, and much that is currently called feeling, are, in essence, **conceptual interpretations of reality**. The need for **the symbolic transformation of experience** is primary in man, on an equal footing with the craving for food nad sexual expression, and is not a mere means for the assuagement of such other desires. It is characterized by a like seriousness, and for its satisfaction men will run comparable risks and make comparable sacrifices. The capacity for it is the differentia of man among the animals. (Parker 1943: 306)

Hmm. I'm sure it can be proposed (propositionalized, talked about) but how does one *show* that symbolism pervades the entire fabric of the mind? Rather, I think, it is a matter of methodology or even belief, that is to say, semiophrenia.

> Mrs. Langer's whole book, which so often uses the term 'reason', is an argument designed to prove that man is fundamentally in all his characteristic doings, **a rational, or at least a thinking animal**. In the second place, her insistence on the symbolic, conceptual nature of myth and art is a re-affirmation of the theory that prevails in German Romantic philosophy from its conception in Herder to its culmination in Hegel.

> Compare, for example the passage in Herder's *Kalligone*, II. 2, where the writer defends the seriousness of poetry as offering "universes out of the heart and mind of the poets" against Kant's definition of it as a "play of ideas", with Mrs. Langer's page 34! There is, to be sure, a fundamental difference between Mrs. Langer's position and that of traditional philosophy; for Mrs. Langer appears to be a materialest (man's "substance is chemical", page 40), of one may still employ that term with meaning, and to accept as valid what she takes to be the findings of physical science, rather than the import of poetry, myth and religion. (Parker 1943: 307)

I'm sure similarities can be found, more so because Langer relied heavily on German writings. But the difference is exactly her "new key" - a new approach to the same issues philosophers have long dealt with.

Reid, Louis Arnaud 1945. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *Mind* 54(213): 73-83.

> The "New Key" is the new recognition of **the importance of symbols**. Everywhere, the author points out, symbols and their meaning have come into the focus of attention. Science and technology, which at first sight appear to be concerned with sheer observation and sense evidence, are in fact less empirical than they seem, having far more to do with symbols than with sense reports. Sense reports are in the main not of the facts being investigated, but of index needles, revolving drums, sensitive plates - themselves symbols. (Reid 1945: 76)

It is obvious that symbolism is also at the core of concursivity, although I don't very much like to frame it that way because of the ambiguity of the term ("symbol").

> No doubt man's superiority in the race for self-preservation was first due to his **capacity to respond to a wide range of signals**. But man, unlike other animals, uses signs not to **indicate** things, but also to **represent** them. Most words are used, not to direct our eyes and ears and noses towards things, but to talk *about* them, and *in absentia*. Such 'signs' are not symptoms of things, but *symbols*. Symbolic activity is indeed often most *un*-biological. The animal's experience is checked realistically, but human symbolism, in words or otherwise, may pickle our errors, confusing and warping our responses. If man is merely a superior biologically adaptive animal, he is extraordinarily inefficient, for the meows of a cat are more efficacious than the many bootless rites and sacrifices which characterise religion and art. (Reid 1945: 76)

This symbolic capacity (or "culture", as some would put it) makes the study of human behaviour much more complex than that of animals. At least that seems to be the general impression.

> **'Meaning' is psychological ('I mean'), or logical ('it means').** Meaning is not a quality, nor even a relation. **It is a *function***, which is "a *pattern* viewed with reference to one special term round which it centers; this patters emerges when we look at the given term *in its total relation to the other terms about it*" (p. 55), the term itself - depending upon our interest - holding a key position. The two kinds of meaning, signs and symbols, are now carefully differentiated, the sign (which may be 'natural' or 'artificial') indicating the existence - past, present, future - of a thing, event, or condition, the symbol *not* evoking actions appropriate to the presence of the object, but thoughts. Symbols "are not proxy for their objects, but are *vehicles for the conception of objects*". Symbols directly 'mean' conceptions, not things. Signs 'announce', but symbols lead us to conceive - though it is obvious that the same entity (*e.g.* a name) may be used sometimes as a sign and sometimes as a symbol. (Reid 1945: 74)

This explanation is indeed helpful, although it must be recognized that semioticians are not very fond of this (nor the writings of Ducasse), because it staggers in darkness, unaware of the semeiotics of Peirce or semiology of Saussure, trying to make sense of "signs" and "symbols" in ways that today would seem ill-conceived.

> The primary motive of language, Mrs. Langer holds, is **the transformation of experience into conceptions**, and not the elaboration of signals and symbols. (Reid 1945: 76)

Again, I completely missed this point in Langer's book.

> The first thing we instinctively strive to conceive is simply the experience of being alive. (Reid 1945: 76)

Elu on hernes.

> If ritual begins in motor attitudes, myth begins in fantasy, remaining tacit for long in dreams. The lowest form of story - the 'silly' and 'impossible' story of primitive men or children - is little more than dream, but rather less incoherent: and **as the story goes abroad, coherence increases and personal symbols are replaced by more universal ones**. But this is not yet myth. Myth, as distinct from 'silly' stories or fairy tales, is not irresponsible individual wisd-fulfilment, but is religiously serious, and is taken either as historic fact or mystic truth. (Reid 1945: 78)

This is exactly what I meant but couldn't well articulate in relation with (shared) somatoceptions.

Singer, Milton B. 1943. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *Isis* 34(6): 529-530.

> That this key of symbolism is entirely new is debatable. Almost every important period in philosophical discussion has found time to be preoccupied with this subject. One needs only to mention **the discussions of SEXTUS EMPIRICUS, AUGUSTINE, OCCAM, LOCKE**. But that themes in this key are being played today wit hgreater intensity and in some cases with greater inventiveness, is true. (Singer 1943: 529)

What is meant by symbolism here is once again semiotics.

> Mrs. LANGER does not confine herselv, moreover, to laying down a program for other workers to carry out. Her book contains well-informed and frequently highly suggestive discussions of a variety of specific and pertinent topics in the field of **the theory of signs**. These include the origins of language; the logic of signs and symbols; the semantics of language, ritual, and magic, among others. For man's wish "symbolically to transform" his experiences is all-pervasive, and is more fundamental, in her opinion, than the communicative, practical uses of language, with which it is often considered coextensive. (Singer 1943: 529)

Uh, yeah.

> **The most original contribution** of the present book to such a theory is Mrs. LANGER's distinction between a *discursive symbolism* and a *non-discursive symbolism*. Most previous theories, she feels, have concerned themselves too exclusively with discursive symbolism, of which language is the most important representative, and have neglected the rich fields of **non-discursive or "wordless" symbols**, such as that of art. A non-discursive symbolism has no vocabulary, according to Mrs. LANGER, because its elements have no fixed meanings, and vary with every context. They are neither definable nor translatable in terms of other units, and have no regular grammar or general reference. The elements of photography, e.g. lines, shadings, etc., have different meanings in different pictures and at different places in the same picture. Yet symbolic activity in the non-discursive moods is no less "constructive" and "rational" than in the discursive. Music, for example, the author regards as a non-discursive symbolism. (Singer 1943: 529)

Exactly because this is Langer's most original contribution we must recognize her influence on Lotman.

> The analysis of music as a non-discursive symbolism may remind the reader of PEIRCE's iconic signs and of Professor CHARLES MORRIS' theory of esthetic signs. (Singer 1943: 530)

Indeed. I would set Langer in line with exactly these thinkers.

> She does have some cogent criticism of prevailing theories, and several new distinctions, to offer. What she has to say, for instance, in **criticism of the theory that a symbol evokes action** appropriate to the presence of its object, is certainly convincing. Her distinction between significance, denotation, and connotation, is also worth considering. (Singer 1943: 530)

Thus it may be possible that Langer can be used to neutralize some more pressing and detestable aspects of behaviourism in Morris.

Johnson, James R. 1993. The Unknown Lnager: Philosophy from the New Key to the Trilogy of Mind. *Journal of Aesthetic Education* 27(1): 63-73.

> ...from the *Philosophical Sketches* of 1962:
>
> > I am using the word "feeling" not in the arbitrarily limited sense of "pleasure and displeasure" to which psychologilsts have often restricted it, but on the contrary in its idest possible sense, i.e., to designate anything that may be felt. **In this sense it includes both sensation and emotion** - the felt responses of our sense organs to the environment, of our proprioceptive mechanisms to internal changes, and of the organism as a whole to its situation as a whole, the so-called "emotive feelings". ... All these ways of feeling have characteristic forms, and a closer study of their forms shows a striking resemblance between them and the forms of growth, motion, development, and decline familiar to the biologist, the typical forms of vital process.

(Johnson 1993: 64)

At least she is being clear about it. In many writers it is extremely difficult to discriminate whether sensation or emotion is meant by "feeling".

> Langer presents the categorical definition of "symbol" as late as 1953 in the final work of the New Key, *Feeling and Form*. In that book, **symbol is defined as "any device whereby we are enabled to make an abstraction."** The symbol, while susceptible to endless change and modification, is an entity and therefore is classifiable. (Johnson 1993: 67)

As I had thought, she answered her critics.

> While the definition of the symbolic process changes in the organicism now being considered, the function and purpose do not:
>
> > The great importance of reference and communication by means of symbols has led semanticists to regard these uses as the defining properties of symbols - that is, to think of a symbol as essentially a sign which stands for something else and is used to represent that thing in discourse. This preoccupation has led them to neglect, or even miss entirely, the more primitive function of symbols, which is **to formulate experience as something imaginable in the first place** - to fix entities, and formulate facts and the fact - like elements of thought called "fantasies." This function is *articulation*. Symbols articulate ideas.

(Johnson 1993: 67)

That is, in the semiotic continuum reaching from signification to communication, she prefers signification.

Rader, Melvin 1957. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *The Journal of Aesthetics and Art Criticism* 16(2): 269-270.

> Although she continues to call the work of art a symbol, "perhaps for want of a more accurate word," she explains that "it is a symbol in **a somewhat special sense**, because it performs some symbolic functions, but not all; especially, it does not stand for something else, nor refer to anything that exists apart from it. According to the usual definition of 'symbol,' a work of art should not be classed as a symbol at all." (Rader 1957: 270)

Too bad she didn't come up with a new notion for her special sense. Perhaps because of this, there are similar problems in the semiotics of culture.

> Her theory of "non-discursive presentational symbolism" is still mainly intact, but is now stated with a nicer discrimination of art's incomparable function. There is the same appreciation of **the holistic nature of presentational forms**; the same insistence that art exhibits the "conceived" patterns of sentience ("of life, as it is felt and directly known"); and the same attempt to differentiate the arts in terms of "primary apparitions." (Rader 1957: 270)

That is yet another way of putting our "continuous texts".

Whyte, L. L. 1951. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *The British Journal for the Philosophy of Science* 2(5): 68-71.

> With a friendly salute to the great achievements of the school of Russell, Wittgenstein, Ogden and Richards, Carnap, etc., and all the students of language, which has tended to restrict 'symbolism' to the study of the influence of linguistic symbols on thought and has started off from the conception of logical form expressed in such symbols, Mrs. Langer has gone back to a prior and more general issue: **the symbolising tendency or function evident in all culture**, including the special forms which are separated (at some risk to understanding) in the categories of Art, Music, Myth, Religion, Language, Philosophy, Mathematics, and Science. (Whyte 1951: 69)

Thus it seems that Langer was implicitly constructing a semiotics of culture.

> Symbolism is expression (in Langer's new sense) and this is an end in itself (e.g. the child's or primitive' sdelight in naming, talking, etc., **even to himself**), and not merely an instrument for communication or survival, as orthodox epistemology has wrongly assumed. (Whyte 1951: 70)

This reviewer also noted the aspect of autocommunication in Langer's work.

> Language is *not* the only means of articulating thoughth, and everything which is not speakable thought is *not* **formless feeling**. For **gesture**, ritual, art, music, and poetry all express (and not merely convey) articulated meaning, that is the morphology of aspects of mental life: patterns of motion and rest; tension and release; preparation, fulfilment, excitation; sudden change; in fact all the stationary forms and dynamic patterns of human experience. (Whyte 1951: 70)

And yet the struggle against logocentrism continues.

S., G. 1944. Review of *Philosophy in a New Key* by Susanne K. Langer. *Music and Letters* 25(1): 57-59.

> Can it discover something equally recondite, the impulse to receive? - for **there is creativeness in reception**: "You are the music while the music lasts". (S. 1944: 58)

You are the book while you read it.

> Mrs. Langer's "new key" is useless, because there is no keyhole. (S. 1944: 58-59)

Wat.

5.1.3 Discrete and Iconic Texts (2014-01-10 00:26)

Lotman, Juri M. 1976. The Discrete Text and the Iconic Text: Remarks on the Structure of Narrative. *New Literary History* 6(2): 333-338.

> IS A SEMIOTIC SYSTEM without signs possible? This question taken by itself may seem absurd. If, however, we reformulate it as follows: "Can meaning be conveyed by a message in which **we cannot single out signs in the sense in which they are defined most often** - as the words of natural language?" then, if we consider painting, music, and cinema, we cannot but answer in the affirmative. (Lotman 1976: 333)

Exactly the same case that Langer has with her symbolism. Namely, it is clear that art, music and myth are symbolic, but not "in the sense in which they [symbols] are defined most often". Langer is essentially asking: Can there be symbolism without symbols?

> The second contradiction concerns the antithesis between semiotic systems that have spatial structure and semiotic systems that have temporal structure. The question is not one of the opposition synchrony/diachrony (since, while diachrony can be identified with temporal ordering, **synchrony is not, essentially, spatial**), but of the antithesis between texts which are displayed in space, and those whose existence is bound up with time. (Lotman 1976: 333)

I would argue that synchrony *is* essentially spatial. Diachrony involves the progression of time or "temporal ordering" - that much is clear. But synchrony involves spatial ordering insofar as, well, for there to be synchrony one must consider more than one elements, because synchrony is *a relation of simultaneity* between something and something else, given that they are separated not by time but by space. Synchronous body movements, for example, occur when two people occupying different points in space performs some action simultaneously. This seems very obvious. But I guess Lotman has his own reasons for arguing in another way.

> The questions raised above may well be answered if we consider that **the narrative text can be constructed in two ways**. The first one of them is sufficiently well known - it is the construction of a narrative text on the basis of a natural language. **The word-signs are joined into chains according to the rules of the given language and the content of the statement**. (Lotman 1976: 333)

I would venture a guess that these two ways are Langer's discursive and non-discursive/presentational in disguise; and indeed the first one is exactly discursive - successive symbols organized into a proposition according to linguistic rules.

> In practice, this only means that if we were to designate the image by the first letter of the word *icon*, I, the object of the representation by O, and **the function which sets up their correspondence** by P, then the whole relationship could be expressed by the formula P(O) = I. (Lotman 1976: 334)

Are these letters arbitrary or did Lotman perform a liberal interpretation of the scheme by a man then called "Piers"? E.g. (O)bject, (I)nterpretant, and, well, not (R)epresentamen but P maybe because the cyrillic R is latin P?

> From this it follows that the function P can be construed as the rules of transformation of O into I, that is, **the function P can be construed as a certain code**. The presence of the code is the necessary condition for I to be able to appear as a message. (Lotman 1976: 334)

If my previous suggestion is correct then it appears that there is a connection between Peirce's interpretants and Lotman's codes. This connection would be extremely valuable for my purposes.

> In the discrete verbal message, the text is made up of signs; **in the second case, there are, essentially, no signs: the message is communicated by the text in its entirety**. And if we do treat it as discrete, and single out signlike structural elements, this is because of our habit of seeing verbal intercourse as the fundamental, even the sole, form of communicative contact, and a result of making the pictorial text seem like a verbal one. (Lotman 1976: 335)

Langer writes that the picture is composed of various elements but these have "no significance by themselves" (unlike words, as Lotman made abundantly clear above). Langer points out that we *can* "single out signlike structural elements" as Lotman puts it, put there are simply too many of them, the description could be virtually endless and still not convey what the "holistic" picture does (a picture is worth a thousand words, huh?).

> For the internally nondiscrete text-message of the iconic type, however, narration is **a transformation**, an internal transposition of elements. **A child's kaleidoscope** may serve as a model of such narration: its pieces of colored glass that shift in relation to each other and form innumerable variations of symmetrical figures create a certain narrative. (Lotman 1976: 335)

The subtle hints to Langer are outstanding. Lotman is basically trying to say that visual narration is also a case of symbolic transformation of experience. Corcerning music, Langer writes: "The assignment of meaning is a shifting, kaleidoscopic play, probably below the treshold of consciousness, certainly outside the pale of discursive thinking." (1956 [1942]: 198) In the next paragraph here, Lotman is also discussing music. (Coincidence?)

> In the iconic text, which cannot be divided into discrete units, the narrative is constructed as the combination of an initial stable state with **a subsequent movement**. In keeping with its nature (or rather, by virtue of the structure of its material), painting tends to be for the iconic text the ideal embodiment of "the initial state" where the semantic aspect has priority, whereas music is the ideal model of development of movement in its pure form. (Lotman 1976: 336-337)

And this movement can of course take the form of a *crescendo*, *diminuendo*, *accelerando* or *ritardando* as Langer suggests after Wolfgang Köhler.

> We have already had occasion to note that it is not the word that acts as a unit in the poetic text, but **the text as a whole** - a phenomenon typical of the non-discrete types of semiosis. (Lotman 1976: 337)

"The poem as a whole is the bearer of artistic import, as a painting or a drama is." (Langer 1956 [1942]: 212)

> It is interesting here to recall Levi-Strauss' attempt to construct a typically discrete linguistic structure - the metalanguage for the scientific description of myth, on the basis of the laws of music narration. This is a rare example of the creation of **a tertiary semiotic model**: its scientific perspectives are not yet clear, but it is an interesting illustration of one characteristic of mid-twentieth-century culture - semiotic oversaturation. In this tertiary semiotic model an artistic structure that is secondary in its nature is sublimated to a higher level and transformed into the metalanguage of scientific description. (Lotman 1976: 337-338)

In the footnote, translator Frances Pfotenhauer elaborates:

> [In Soviet semiotic terminology, a distinction is made between primary semiotic systems (natural language and other nonartistic sign systems), and secondary systems which are constructed on the basis of the primary systems and which include all forms of art. Tr.] (Lotman 1976: 337ff)

Now it seems that it goes a little something like this:

1. *Primary modelling system* - verbal and nonverbal signs and sign systems
2. *Secondary modelling systems* - visual and verbal art;
3. *Tertiary modelling systems*

- theories and criticismOn the basis of this half-assed scheme, it would seem that verbs and behaviours they name are 1st; George Orwell's *Nineteen Eighty-Four* and the film based on it are 2nd; and my theorizing about how the first interact in the second constitutes the 3rd. A shot in the dark.

5.1.4 Dream and Body in Diderot (2014-01-15 23:06)

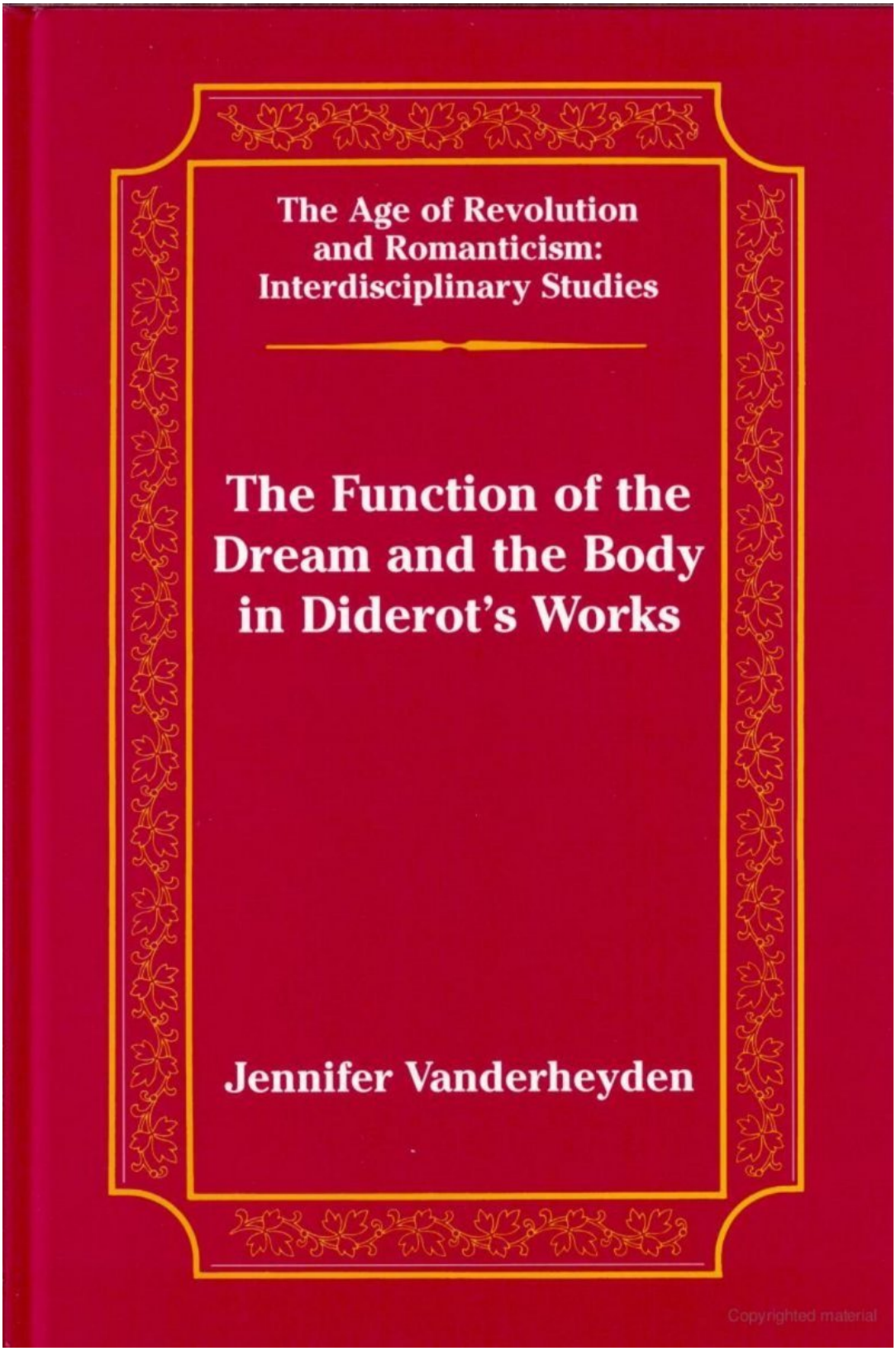

Vanderheyden, Jennifer 2004. *The function of the dream and the body in Diderot's works*. New York: Peter

Lang.

> In the introduction to his *Interpretation of Dreams*, Freud states that he will demonstrate the possibility of interpreting the significance of the dream by examining its psychological structure. Rather than continuing a study of dreams based on their symbolic meaning (codified as a whole), he will examine the fragments of dreams in order to discover the desire or wish behind the repressed emotions of the dreaming subject. I propose a similar project: **studying the function of the dream and its interpretation will in turn elucidate the function of the body's nonverbal communication**. An examination of the psychological structure of this analogic communication based on dream interpretation will uncover the unconscious and noncodified speech of the body in Diderot's works. (Vanderheyden 2004: 1)

Thus Vanderheyden's aim is practically the same as mine.

> Rather than continue an investigation of the inadequacy of words, or digital communication, to convey thought, this study explores **the capabilities of the body's "painted" communication, especially as depicted artistically in literature and other genres** through the concept of the *tableau vivant*, that is, a literary painting created by the narrator in which the characters are portrayed as if suspended in a state of oscillation between paralysis and movement. **The narrator "paints" these bodies** in two ways: **as a visual description** of their interactive expressions of sentiment and movement, and also **as a composite or tableau** for the reader to observe and interpret. As such, the *tableau vivant* offers a frozen glimpse of a momentary exchange that contains the possibility of emphatic communication. (Vanderheyden 2004: 1)

And of course the coalescent study of dreams and nonverbal communication takes literature and painting (that is, both body-articulations or concourse and body representation or visual concourse) as its subject matter.

> The use of the term *tableau vivant* clearly maintains and supports Diderot's conception of the blurring of the plastic and verbal arts, the success of which depends directly on the ability of either the artist or the poet **to portray convincingly the body's speech**. In Diderot's *De la Poesie dramatique*, he writes of the importance of **the body's soundless communication**, and of the rapport between the pointer and playwright. [...] The "peintre du sentiment" has the capability to instill movement in his subjects. In addition, Diderot speaks of the body's mobility and of **the writer's ability to depicts this movement** so that the characters can convey adequately their feelings. (Vanderheyden 2004: 5)

The same point comes up in Poyatos. Basically, the study of concourse is the study of how the artist or writer conveys nonverbal communication with a verbal or visual means. In the end, such a study can benefit further artists or writers.

> Although digital communication, or the spoken word, must be an integral element of any theatrical representation or work of fiction, gestures and pantomime can assist the spectator in ascertaining the character's feelings, especially because of their **immediacy, spontaneity and rapid succession**. Thus, the narrator must depict the characters' gestures and physical appearance in such a way that this *tableau vivant* resembles the composition of an actual painting in which the characters come alive for the spectator/reader. (Vanderheyden 2004: 5)

Nonverbal communication is important for the arts.

> In fact, the term in French that approximates the English word "empathy" is that of *sensibilite*... (Vanderheyden 2004: 9)

That's because empathy was coined quite lately. It was either Lotze or Tichener who translated *Einfühlung* as "empathy". The older concept is "sympathy". Good to know what approximates it in French.

> I investigate **the fragmentary nature of the dream** and its relation to the disjunctive syllogism implies in its segmented and rifting glimpses of meaning. If the spectator of the body's speech **must supply "labels" of interpretation**, it is because logical connections were lost in continual mediation. (Vanderheyden 2004: 14)

I think Langer may also be the source for Lotman in his *Culture and Explosion* when he talks about dreams being untranslatable into verbal language.

> After a detailed discussion of the characteristics of analogic communication and its similarities to the phenomenon of the dream and to the unconscious, I establish the fundamental rapport between this **oneiric communication** and the primordial subject. When speaking of Nietzsche's characterization of the dream-state as primordial, Freud also referred to this unconscious state as "the archaic inheritance of man." **Dreams and nonverbal communication take us back to the primitive interactions of man, to a presocial and preverbal existence** where the Rousseauian "cri de nature" was the spontaneous signifying mode. I demonstrate the unique possibility contained in analogic/oneiric manifestations of thought for an approximation of an original subject situated before the intrusion of the myth of realism. (Vanderheyden 2004: 14)

I don't very much like the psychoanalytic bent of this author but she seems to be making some great points that I should investigate for myself.

> Early references to the body's communicative role through gestures have been associated with **the art of oratory**. Born around A.D. 40, Marcus Quintilianus, known as Quintilian, described the power of gestures in his *Institutiones Oratoriae*: "How much power gesture has in a speaker, is sufficiently evident from the consideration that it can signify most things even without the aid of words." He specifies the importance of harmonious and graceful movements that do not distract from or contradict the accompanying spoken word. Quintilian presents detailed indications of the appropriate movements of the various parts of the body (including the feet), but what is most relevant to this study are his comments regarding art and mimesis. Speaking of the communicative efficacy of **the body's mobility**, he states: "Nor is it surprising that such signs, which must at any rate depend on motion, make such impressions on the mind, when even painting, a voiceless production, and always keeping the same form, penetrates into our innermost feelings, and with such force that it seems at times to surpass the power of words" (p. 360). As Diderot has exemplified in his *Salons*, **the portrayal of the body in a painting**, although static in form, contains expressive movements that communicate more effectively than words. (Vanderheyden 2004: 14)

Vanderheyden is quite abreast with the history of nonverbal communication, it seems. You *can* call bodily behaviours "body's mobility" but we still have to take account that "mobility" has a connotation of locomotion in English.

> Schmitt quotes Marc Blotch's description of the three orders of feudal society, and **the corresponding gestures**. Blotch characterizes the gestures of feudal aristocracy as "gestes de sang," or warrior actions of protection. He describes the three orders as those of **the men of the church**, those of **the warriors**, ansd those of **the manual workers** (p. 209). An in-depth study of the various gestures of these social classes, along with other customs such as funeral protocol, may be found in Schmitt's comprehensive study. (Vanderheyden 2004: 18)

Today you could probably make the same distinction. There are religious gestures, military gestures and the gestures of laymen. Although, today you could probably view the movements of TV presenters, Youtube vloggers, fashion models etc. as different classes.

> Obvious codified gestures include the head leaning on the fist as a sign of sadness, an embrace to connote peace, tearing out one's hair as a sign of grief, the postures of praying and other signs of worship, and **the hand of God** at the top of the painting in order to bless the figures depicted. (Vanderheyden 2004: 18)

These are examples of symbolic gestures. "The hand of God" I now realize refers to the hand that is placed on someone's head, the hand that mediates God. It could be, that is.

> As mentioned above, what is most pertinent to this study is the repeated reference to **codified gestures, or *gestus***. These were referred to by the classical writers to make the distinction between the "good" gestures of the orator as compared to the "bad" gestures of the actor or mime. (Vanderheyden 2004: 18)

Apparently this distinction was proposed by Jean-Claude Schmitt. I'm not well versed in French Medievalism, but Jennifer V. can mediate these writers.

> The body in a trance-like o "possessed" state would be paradicmatic of these excessive and chaotic movements of the body known as *gesticulatio*. Contrary to **the well-tuned and harmonious body that exemplifies modesty** (even in certain religious dances such as David's dance), **dissonant movements reflect a lack of control** and suggest multiple meanings, such as in a disjunctive syllogism. (Vanderheyden 2004: 18)

Another connection between self-control and bodily behaviour. See also *Haltung*.

> In his discussion of melodrama as a text of muteness, Brooks also compares this type of communication to the dream-state, especially because of the expression of "our most basic and determinative meanings" (p. 78). Any gesture or movement becomes significant, especially when related to the whole experience of the person in question. Brooks cites Eric Bentley and his writings on melodrama as one source, and it is to Bentley that I turn to end this historical perspective of the role of gestures. Speaking of the hyperbolic nature of melodrama, Bentley refers to the term *Narranfreiheit* as the "fool's exemption from common sense," and it is just this **suspension of common referentiality that is present in dreams and in dream analysis**. To quote Bentley: "It is as children and dreamers - one might melodramatically add: as neurotics and savages too - that we enjoy melodrama... The primitive, neurotic, childish mind does not exaggerate its own impressions." He continuos by describing melodrama as the "Naturalism of the dream life." **The melodramatic body**, desacralized, and, in a sense, desocialized, resembles the *gesticulatio* of antiquity with a major exception: the primary spectator has no legitimacy or sovereignty. (Vanderheyden 2004: 22)

At some point one has to remember that Vanderheyden is a *French scientist* and naturally inclined to make statements that don't necessarily make sense.

> In this work [*Steps to an Ecology of Mind*], Bateson challenges our perception of reality and our openness to consider other levels of meaning. Similar to Watzlawick, he also signals the importance of redundancy and pattern in communication, **and speaks of analogic communication as a metacommunication about the abstract contingencies of relationships**. Complicating the interpretation of this communication is that the "algorithms of the heart and unconscious are coded and organized in a manner totally different from the algorithms of language" (p. 139). He continues by stating that **dreams and art may provide an access to this region of the mind**. (Vanderheyden 2004: 26)

We should not be surprised. Bateson and Ruesch coined "metacommunication" and Bateson later discussed dreams as well.

> After all, certainly humankind dreamt before verbalizing formal language! (Vanderheyden 2004: 26)

A sweeping statement similar to my own statement that we imagine bodies and we imagine as bodies. It is indeed very possible that humans had dreams before they learned to speak. It seems to hold both phylo- and ontogenetically.

> Absurdity in the dream may also demonstrate a contradiction (p. 299), but in general, the absurd elements contain the profoundest meaning that contains similarities to the working of the primitive aspect of humankind, a sort of inherent safety valve:
>
> > To be sure, we have called the dream absurd, but examples have shown us how wise the dream is when it simulates absurdity ... the dream relieves the mind, like a safety-valve ... **the dream is 'an archaic world of vast emotions and imperfect thoughts'**. ([Freud?] p. 443)

The dream and pathological displays of the body release the overloaded bombardment of representations that reality has come to entail. **Gestures and the unconscious communication of the body result naturally when this safety valve is released**. (Vanderheyden 2004: 30)

The argument seems to take this form: because dreams exhibit less inhibition it is therefore probable that dreams are more prone to free visualizations of bodies and behaviours.

> As I mentioned previously, the dream and analogic communication exhibit many similarities. The lack of logic in a dream implies a lack of temporality, just as **gestures are incapable of expressing the various verb tenses**. In fact, the simultaneity of dream fragments and gestural expressions connotes an immediacy that transcends temporal concerns. (Vanderheyden 2004: 30)

Bateson (1969) similarly compares dreams to animal communication. In both there is no time - or at least no tenses.

> The *tableau vivant* that the fantasy "stages" returns us to the paradoxical image of **mobility within immobility**, as an oscillation between paralysis and movement, marble and flesh. Alain Robbe-Grillet, considered a major theorist of the "Nouveou Roman," (although he has claimed that he does not view the movement as a particular school of thought) has compared immobility to **the image of an arrow in full flight, an ideal demonstration of the paradox in question**. When does immobility contain movement, and how is that movement communicated? Does the body's portrayal as a disjunctive syllogism allow any resolution? Is transgression of language by flesh more efficient than spoken language? What possibilities lie in the transformation of marble into flesh, and flesh into marble? (Vanderheyden 2004: 42)

The static arrow in flight is, if I remember correctly, an antique syllogism. I must consider this in relation with visual concourse.

> The sensation of inhibited will is closely linked to anxiety, which Freud ties to the libido and sexual impulses. (Vanderheyden 2004: 42)

Anxiety, perhaps, but not always with the libido and sexual impulses. Dystopian self-regulation is more closely linked to anxiety produced by the totalitarian environment.

> In his text *Body Work*, Peter Brooks credits **the preoccupation with the body as a "key narrative sign"** as beginning in the eighteenth century with the rise of the novel (p. 26). To quote Brooks:
>
> > The work of social and cultural historians has more and more confirmed our commonsense view that the Enlightenment is the crucible of the modern sense of the individual, the individual's rights, and the private space in which the individual stakes out a claim to introspection, protection, and secrecy, including private practices of sexuality and writing... **Within this private space, what often appears to be most problematic, interesting, anguishing is the body**. (p. 26)

As was illustrated by the use of the guillotine, the body is held directly responsible for the actions it commits, and the same time acquires a new individuality and freedom. In a novel way, the body becomes a scene of discourse and is endowed with meaning and expression, from the private and manipulative bodies in *Les Liaisons dangereouses*, to the anguished and somewhat neurotic body in Rousseau, to the excessively painful and public display of the Sadian body. In Brooks's words, the "body is made a signifier, or the place on which messages are written… the result is what we might call **a narrative of embodiment**, where **meaning and truth are made carnal**" (*Body Work*, p. 21). (Vanderheyden 2004: 55)

This seems like a topic I'm sometimes approaching but still trying to stay away from, because it's not exactly the stuff of my own research. There is a distinct possibility for the study of body-motion communication to deteriorate into the study of body-motion (behaviour in and of itself) and then into the study of body.

> Diderot exhibited a remarkable sense of the changing role of the body's representation, not only in his time but also in future centuries. Brooks's characteristic of **the postmodern body** as the "frenzy of the visible" certainly applies to Diderot's works, both theoretical and literary, for Diderot expressed his views on a wide range of artistic endeavors, and demonstrated in his fiction vivid descriptions of the characters involved. (Vanderheyden 2004: 55)

The post-modern body? You mean the surpassed body? Maybe I should give Herbert Blau (1991) another chance?

> Like the dream, the body's dissonant and disjunctive communication must be deciphered through an absence of rapports that discordant and energetic melodies reveal by their spontaneity and mobility. (Vanderheyden 2004: 63)

Uh, okay then. I'm not sure what to do with "an absence of rapports" but I do see a connection between somatoception and nonverbal communication.

> Representative of most of Diderot's writings and certainly that of the *Salons*, the dialogic mode provides the best platform for the speaker/author to communicate his thoughts because of the movement and openness involved. In addition, the bodies in a *tableau vivant* mirror this dialogic format: The bodies' communication within the tableau is dialogic, yet **the tableau communicates as a whole, as a one-way communication, resulting in a monologic transmission to the spectator**. An "approximate" definition or representation is the best one can expect from art and life. (Vanderheyden 2004: 67)

The tableau communicates as a whole because it involves, as Langer would put it, non-discursive symbolism. It is a one-way deal because the tableau does not respond (the statue may give the impression of movement, but it doesn't actually move).

5.1.5 Concerning Image, Idea, and Dream (2014-01-16 00:26)

Hering, Jean 1947. Concerning Image, Idea, and Dream. *Philosophy and Phenomenological Research* 8(2): 188-205.

> Although Jean Paul Sartre's book *L'Imaginaire* is a distinguished one in many respects, from the phenomenological point of view a serious criticism - in my opinion, a justifiable one - can be made of it: the distinction between **consciousness of image and consciousness of idea** is occasionally clearly seen, but is not consistently carried out. His attempt, in spite of all opposing evidence, to interpret idea as image creates not only terminological absurdities, but also factitious and therefore insoluble problems. (Hering 1947: 118)

Another hint that "idea" and "image" are etymologically related.

> Throughout we understand under image-consciousness, according to our terminology, only the cases where, as Sartre (p. 30ff.) very correctly observes, **an absent object is represented by a present one**. Thus two objects are here to be distinguished: (a) the portraying, actually present object (for example, the picture hanging in the room0; and (b) the object which is portrayed by (a) and appears before me, but which neither exists in my actual surroundings nor pretends so to exist - for example, a tree, King Henry VIII, and so forth. (Hering 1947: 189)

Very much a semiotic problem.

> Idea-consciousness, on the other hand, will always be spoken of where **an object of the intuitive consciousness is shown as "absent,"** a terminology which finds support in a definition given by the author: "un etre donne absent a l'intuition" (p. 25). (Hering 1947: 189)

As opposed to image-consciousness where the image may be present, in idea-consciousness the object is always absent.

> No second phenomenal object is discoverable through the mediation of which this scene would appear to be. It stands simply before me, before my **"spiritual eye,"** as we are accustomed to say, not very appropriately. (Hering 1947: 189)

This "spiritual eye" is the Estonian *vaimusilm*. This is the presumed locus of image-consciousness.

> As over against this view we must stress again and again with Husserl that **every idea is an idea of something**. And that means: **The object of the idea**, though it can never be grasped independently of consciousness, always by its very nature **transcends consciousness**. (Hering 1947: 190)

This *may* help understand (or be compared to) Peirce's version of the object of semiosis.

> An apparent exception from this rule is found in certain memory-experiences which allow me **to discover details which I have forgotten**. If I ask myself how many doors there were in the room where I once lived as a student in a certain city, and try to re-visualize this room, it can happen that by close attention **details emerge before me** which supply an answer to that question. Here an idea appears to be a source of knowledge. (Hering 1947: 191)

Cf. Peirce's lake of consciousness. The "idea" forces memories to emerge up to the reflective consciousness.

> Evidently, the contemplation of Henry VIII and Holbein's painting can teach me a great many things which I actually did not know. (And in most cases a portrait - in a gallery of ancestor portraits, for example - has indeed **the purpose of transmitting to posterity the features of the personality represented**.) One who does not know what the king looked like, how he used to trim his beard, how he used to dress on certain occasions, can learn it here. It is true that the possibility of enriching one's knowledge is here strictly limited: we learn no more than what the artist wants us to know. However alive the despot stands before me "as real flesh and blood," it is still only Holbein's Henry VIII, represented in **a definite pose, with a limited number of unalterable characteristics**, and not the real personality, which, as it once was accessible to sense perception, continually disclosed new features. (Hering 1947: 191)

This is a problem for the "visual concourse" - an image of a person can only convey "static" information.

> Charles V - even this particular Charles V as portrayed by Titian - cannot be experienced as being in the room in which the work of art hangs. He appears, it is true, before the eyes of the spectator, but **he belongs to a different space**. (Hering 1947: 192)

That is to say, he belongs to a different chronotope. I was quite amazed to read a Russian wiki page and find that they use the term "chronotope" very casually. It seems that for Russians it is more than a piece of Bakhtinian theorizing.

> When, sitting at my desk, **I imagine my friend sitting on an empty chair opposite me**, he is indeed absent in the sense that I never cease to be conscious of the fact that he is not really perceived. But he is nonetheless imagined as present in my actual surroundings. I need not turn my glance from my surroundings; I need not transfer myself elsewhere "in spirit" in order to have him before me imaginatively. The situation does not change essentially if, for instance, **I imagine him now climbing the stairs**. In that place I could not perceive him visually because he is concealed by external conditions (the walls, the locker door, etc.), but he is still in my surroundings as perceptible in principle. (Hering 1947: 193)

Very somatoception. So wow.

> By no means can the situation be schematized - and in addition confusedly schematized - by saying that **I am at home in body and abroad the ship in spirit**. We have used this manner of speaking occasionally in order to point to the phenomenon in **a provisional way**. But a more accurate observation shows that I am conscious of being imaginatively on the ship in body, enjoying the view with my **bodily eye**, fumbling in my pockets with my hands to be sure I have not lost my passport, speaking with my fellow passengers, etc. (Hering 1947: 193)

Somatoception involves this *bodily eye*, although I cannot decide which term is more robust.

> Of course, one cannot speak of such a creative activity as characteristic of idea *in general*. As a matter of fact, our author, as his more detailed expositions show, means something different; namely, our **ability to control the flow of ideas**, as opposed to perception, where the objects interlock in spatial and temporal sequence, and where talk of conjunction through contiguity would be much better founded than in the case of the so-called association of ideas. This is not surprising because in perception we have "ideae adventiciae"; they **offec themselves phenomenally as penetrating to me "from outside," independent of will or inclination**. (Hering 1947: 196)

I tried approaching this same issue through a made-up notion of "indistinction" - in *imagination* images can be controlled (the self is a "sender") but in *dreams* images as-if come from the otsude (the self is a "receiver").

> Control of ideas seems essentially impossible in dreams. (Hering 1947: 196)

Unless, of course, you consider "lucid dreaming" and the rare case of becoming "distinct" for a moment and orienting the course of the dream in a specific direction through will power.

> **The dreamer** (and we take for the sake of simplicity the case where he does not know that he is dreaming) **can act in dreams**, can pick his way through the phenomena, but **he is just as much at their mercy as in his waking life**. It is not up to him whether he catches the train; he cannot arbitrarily change the topography of a city (as many novelists do). He cannot (as the dramatist does) sharten or lengthen time (however different dream-time appears after awakening, from "waking" time). Here too, it appears, the principle of the contiguity of phenomena is in full force, however different the law of nature of the dream-world may be from that of the physical world. (Hering 1947: 197)

These are good points to consider for my next paper on somatoception: the specifics of manipulating the dream chronotope.

> But another question arises: **are not dream-phenomena dependent on the subject in another, phenomenally experienceable sense?** Have we not experienced in dreams (without in the least being conscious that we are dreaming) that **the stream of phenomena is influenced by our thoughts**, at least indirectly? "If only no train comes," the dreamer lost on a railway track says fearfully to himself - and the express roars toward him. Or perhaps in dreams I am walking across the market-place of my native city and think how pleasant it would be to meet my friend: immediately he is standing there, and the market-place perhaps disappears. (Hering 1947: 198)

A good point. But my "indistinction" concerns more the consciousness/awareness of dreaming.

> It is a generally known fact that, as the psychologists say, **in dreams thoughts transform themselves with the greatest ease into images** (perhaps symbolic ones); or, as we would say, sometimes merely signified by thought or merely imagined transforms itself into something perceived, something by simply dislodging other perceptions. (Hering 1947: 198)

That is to say, dreams are prone to "symbolic transformations" as S. K. Langer would put it.

> We take the opportunity to refer to the work of this dream investigator, which appeared anonymously and was consigned to an undeserved oblivion, *Les reves et les moyens de les diriger*, Amyot, ed. (Paris, 1867). Over a period of ten years, this author had written down and illustrated all dreams he could remember, immediately upon waking, usually several times during one night.
> The whole material, as far as we know, has unfortunately never been published. But these notes have enabled the author in writing the above-mentioned book to draw on an abundance of material. Since he is moreover an acute and unprejudiced observer, his expositions are of great phenomenological interest. Unfortunately, the too-romantic covers, apparently enforced by the publisher, seem to have kept many readers from perusing this very scholarly work. (Hering 1947: 198ff)

A valuable piece of trivia.

> With this it is proved that still another trait which Sartre indicates as a characteristic of idea-consciousness is not valid for dream-phenomena. I refer to that characteristic discussed by us as "absence," both in the sense of **a negation of the "self-representation"** and in the sense of appearing in a "different" or unreal space. The dreamed room in which I sit surrounds me "actually" *hic et nunc*, and is **auto-present**. (Hering 1947: 199)

Is he saying that dream-images are self-referential?

> The people who appear in dreams **do and say things which often I am in no way prepared for**. In a dream, when I ask a colleague about his opinion, his answer can be at least as unexpected as in waking life. Indeed (though this has no direct bearing on our investigation), we can sometimes learn things which are found to be correct when we are awake. (Hering 1947: 199)

I've had dreams in which I read a book, and although the words may seem asemic or even asyntactic, they do sometimes spell out something that makes sense. The commentaries I write to written texts in waking life continue into my dreams, where I have sometimes read great stuff and sometimes horrible garbage. Once I even read something in German, although I don't yet know the language well enough to read anything in it.

> The waking person may succeed, at least partially, in relating his perceptions of the real world to those experienced in his dream. **Music heard in a dream turns out to be a dripping faucet**, presenting itself now as the thing "really perceived"; the ringing of the phone heard in a dream continues in the clatter of the alarm-clock. Here the ties between the fading dream-world and the "waking" world are not entirely cut. (Hering 1947: 200)

I recall waking up from a dream while listening to an underground hip-hop band named Maple Leaf (I can't find them now) who repeated their name in the song. I dreamed something about Canada. This is also put to good use in the movie *John Dies at the End*: "...in the dream, you were back with your girlfriend Tina. [...] And you come home and she's there with this big honking pile of dynamite and one of them cartoon plunger detonators, ready to blow. And you say, "what are you doing?" And she says, "this," and boom. Your eyes snap open and the explosion at the end of the dream became the clap of thunder outside of your window."

> This situation is in no way altered by the noteworthy fact that one dream can be contained within another, in such a way that the substitution of the waking consciousness by a dreaming consciousness appears as serial function. Each of us has had the experience of awaking in a dream and saying to himself: "I was dreaming before, but now I see that I am awake;" and afterwards to awake "for good." Designating the

> dream immediately preceding the awakening as Dream 1, then in this dream a second - Dream , - is "encased." There is no general reason why this operation cannot be repeated, although this repetition may be psychologically difficult. If, however, an epistemologist were to ask us how the "real" awakening can be distinguished from the imagined one, the answer could very well be that the phases of the inversion of a serial process are as little distinguishable from each other as the phases of the process itself. (Hering 1947: 201)

Inception.

> The phenomenon of going to sleep, though even more difficult to study, is likewise of high phenomenological interest. As Sartre has correctly emphasized (in critical use of the literature on the subject) there is no phenomenological transition from the so-called hypnagogic "images" (variegated visions of patches of color, carpet-patterns, and so forth, shortly before falling to sleep) to dream-phenomena. Both phenomena have in comon that they have perception-character. They are "ideae adventiciae," containing more than I know of them. According to Sartre, however, **it is characteristic of the hypnagogic "images" that they always form only isolated shreds, while dream "images" belong to worlds which are implied in them**. That is surely correct. Moreover, it is important for hypnagogie that **I am conscious of seeing with closed eyes, although the hypnagogic phenomena appear before my eyes. The dreamer, on the other hand, has no reason to doubt that he is seeing with his eyes, hearing with his ears, etc.** (Hering 1947: 202-203)

Hynagogie are still "imaginations" due to their "distinctness". That is, the dreamer has not become a dreamer, because sleep hasn't separated him from the dream. In hypnagogie the person is still half-awake.

5.1.6 Pimpernel Smith (2014-01-19 11:15)

> In 1941, British actor Leslie Howard released a movie he had directed and produced with his own funds, earned from his appearance in the Hollywood blockbuster ***Gone With The Wind*** (*1939*). Howard had portrayed the honor-bound intellectual Southern gentleman, Ashley Wilkes. Howard was passionate about the British war effort, and especially wanted to alert a wider audience to the growing threat of Nazi Germany. Howard also wanted to produce a film which updated his famous role as Sir Percy Blakeney in ***The Scarlet Pimpernel*** (*1934*) from Revolutionary France to pre-World War II Europe. The result was an amazing feature film entitled ***Pimpernel Smith*** (*1941*), known by the release title of ***Mister V*** [1942] in the United States.
>
> [Source: Pimpernel Smith starring Leslie Howard - WWII Version of The Scarlet Pimpernel - PimpernelSmith.com]

This film's American poster may well have inspired *V For Vendetta* (1980s comic; 2006 film).

Howard played the title role of Professor Horatio Smith, who uses his cover as an absent-minded archeology professor to smuggle intellectuals out of Nazi Germany. During one daring rescue, Smith is wounded, which results in revealing his secret identity to his admiring students. They enthusiastically join him in his fight, but things are complicated when one of his students brings a mysterious woman into their inner circle. Smith engages in a game of cat-and-mouse with a ruthless Gestapo adversary who has been assigned to track him down.

And yet another poster for this film could well have inspired James Bond (born a decade later in 1953):

This movie is even credited with inspiring Swedish diplomat Raoul Wallenberg, who attended a private screening with his sister Nina in 1942. "On the way home," his sister recalled, "he told me Raoul Wallenbergthis was the kind of thing he would like to do." Wallenberg went on to mount a rescue operation in Budapest that, conservatively estimated, saved tens of thousands of Hungarian Jews from the Nazi gas chambers. It is hard to imagine that any other film has ever inspired an act of heroism on quite this scale.

I think I had read about this guy. So not only did he lay the plot for Indiana Jones, he did basically the same as Charlie Chaplin - a propaganda movie about Nazi Germany. Both were made at the same time but in different countries. And I'm gonna watch it.

Howard, Leslie 1941. *"Pimpernel" Smith*. United Kingdom: British National Films.

Watch Pimpernel Smith.

A Leslie Howard Production
"PIMPERNEL" SMITH

I've decided to do my first concursive film watching. I found a reference to this 1941 British film from Albelt Meltzer's book titled *Anarchism: Arguments For and Against* (AK Press, 1996). The foreword mentioned that Meltzer palyed as a film extra in this film.

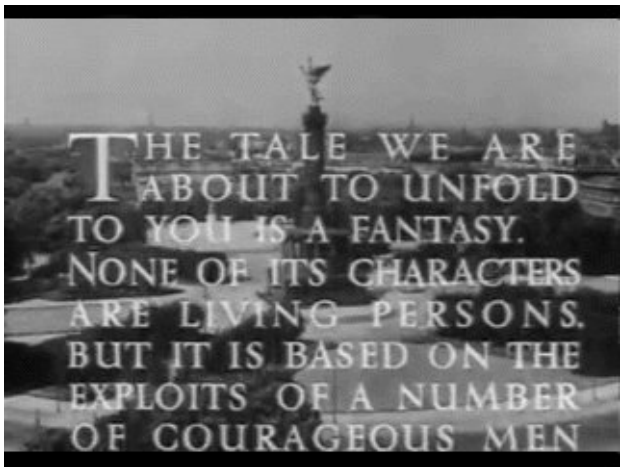

The tale we are about to unfold to you is **a fantasy**. None of its characters are living persons.

A neat retro warning. The prequel *The Scarlet Pimpernel* (1905 book; 1934 film). Both *The Scarlet Pimpernel* and *"Pimpernel" Smith* were written by baroness Emma Orczy. Wiki says that the original novel inspired such literary characters as Zorro and Batman. // Eesti keeles avaldati see raamat tiitliga *Punane Pimpernel* Tallinnas Kaja trükikojas 1934. aastal ja üks koopia on kohalkasutuseks olemas TÜ hoidlas.

[doctor on the far right:] Please be careful, please be careful.
[right:] What have I to lose? [doctor leaves]

[left:] Good luck, my friend. [extends arm and the other reacts by grabbing it] In my newspaper "Free-dom" I shall tell proudly of a German whose braveness cannot be bought.
[right:] Thank you. [nods and then…]

[shakes head:] But I should not advise you to…
[left interrupits:] **Oh, I'm quite safe…** [followed by the left-hand flicking gesture]

[left, continues:] I'm a Pole. My country is not at war… yet.
[right:] Goodbye!
[left:] Goodbye!

The handshake lasted longer than it should have. It began with the left fella holding the right one's hand with both hands and then when the right one stops in his speech and performs the odd out-of-place flicking gesture. Not only was the hand-halding much longer than one may expect, but the hand gesture is foreign (at least to me). Then I thought long and hard about the mord *kätlema* in Estonian and wondered if Estonians used to hold hands longer, too, before WWII? I could write a page about it in my fake body language dictionary. The film, btw, is considered "one of the most valuable facets of British propaganda" in *British Film Yearbook* for 1945 (wiki).

2422

[The handsome American devil second from the right, next to the Nazi soldier:] I say, Professor, we are not gonna walk right on out of Germany today, are we?
[someone not identifiable on the screen because it is dubbed over while the handsome American rests his body-weight on one foot:]
My feet are giving hurt.
Do you think they manage to carry you another twenty hours, Mr. Gregson?

[the bloke first from left:] What's all this barbwire for?
[Professor:] We are at the German-Swiss frontier gentlement and the barbwire is to prevent the oppressed Swiss from escaping into the free Germany. [everyone laugh at a cue while a couple with a cow cross the border]

But, what the Nazis don't know, at least in the beginning of the film, is that the '*foppishly foolish*' professor is, in reality, a British agent under cover of his Oxford credentials. (He really *is* an archaeologist and really teaches at Oxford.) His mission (should he choose to accept it, and he does) is to try and save victims bound for concentration camps, spiriting them out of Germany into friendlier hands.

[Source: in so many words...: A Favorite Film: PIMPERNEL SMITH (1941) starring Leslie Howard]

My brain is giving tired and advising me to spirit to sleep. I first noticed the out of place utterance with weird syntax first and then discovered upon rewatching in slow motion that it was in fact said visibly by no-one and is probably dubbed over to fill the space between two actual utterances. Only after this small discovery I noticed that it refers to the way one of the characters stands on one foot. Could it be that this leg position is an American nonverbal idiom and the British didn't like it? The film does feature actors from widely different countries. Oh, I should also watch the 1934 film *The Scarlet Pimpernel* with Leslie Howard and Merle Oberon. One of that film's posters features a character that does look like it could be the archetype for both Zorro and Batman. But it also looks like it may be the source for the classical P.I.M.P. look, with a luxurious coat and ridiculous shirt and hand and something that could either be dark glasses or a black "robber" mask. It seems that I've stumbled upon a culturally significant phenomenon.

[sweater vest on the right:] There must be a reason for it!
[coffecupman:] There is. [dramatic pause]

whispering Sex starvation. [nodding] *boys laugh*

[sweater vest:] Maybe Ya' right.
[pipe man:] Can't we do something about it?
[puts down coffee:] Say, that's quite an idea. [hands sweater vest a flute to play and goes marches over to the barmaid]

[first from left, rhyhmically adducing his hands apart at equal distances:] La-da dee, da-dam, la-de da-dam...
[smooth guy takes the barmaid closer and points her to the Professor]

continued sing-humming and flute play [now the smooth guy points his hand to the girls face]

Yes, they are actually sing-humming the modern "sarcastic" adjective *la-di-da* which means "affectedly genteel; pretentious" and also used as an interjection "to express disdain for something viewed as pretentious" (The Free Dictionary by Farlex). More importantly, though, the scene depicts a British man (accompanied by a makeshift accapella band) getting familiar with a local barmaid. He is pointing at the girl while probably saying something (muffled by the singhumming). What I also like about his gesture towards the barmaid's face because a similar gesture is today known as The Doubles Guy's signature gesture (meme image taken from the 2005 film *American Psycho*).

[Professor:] Now, gentlemen, since you are all in such magnificent spirits, I decided to re-order slightly tomorrows itinerary. It will now be 20 miles.
[the group rabbles as a collective:] Twenty miles?
[Professor:] We'll make it 19 miles. [eye contact with the local girl and then he coughs] *khm* Yes.

Now, as you all know we are now under Blitzenberg. Altitude 5,000 feet. In the morning we shall climb to 8,000 feet… [makes eye contact with the girl again]

And… *coughs* In the afternoon… [eye contact third time]
[girl:] *smiles*
[Professor:] Yes… On second thoughts we'll postpone this discussion about afternoon operations until later. [boys laugh on the background as Professor turns away]

Creepy. This post has been an experiment in visual concourse. I watched an old propaganda movie and took snapshots of some dialogue and gestures. This selection doesn't do justice to more than 15 minutes of the film. Making GIFs took so much time and effort that I don't think I can finish the whole movie. This sample must suffice to show that the film is undoubtedly awkwardly interesting and interestingly awkward.

Thanks, Urban Dictionary!

2426

Pimperne

A location of which entertainment is a high priority

Person X: Yo, this place is great!
Person Y: Yer, its truely Pimperne

by SpannerMonkey September 20, 2004

pimpernel

A person or thing that the Devil (or Beezlebub/Satan/Lucifer/etc) makes squeals frequently and loudly.

Devil:I cant wait to take Kage back to hell
I'm gonna fill him with my hot demon gel
I'll make him squeal like my scarlet pimpernel

by Connor Tremallo May 04, 2008

pimpernickel

The bread that a pimp needs to consume daily in order to obtain his proper nourishment to be able to pimp.

"Dag yo, i'm feelin low, i needs to get me some pimpernickel in me if i want to be keep my pimp hand strong."

by lowrentfred September 27, 2007

pimpernickle

A pimple on your "nether region"

AJ: Hey Caleb, have you ever gotten a pimpernickle?
Caleb: No i havent... Have you?
AJ: Yea...
Caleb: ..... Can I see it?

by RandomGayGuy69 November 21, 2013

5.1.7 Symbols, Signs, and Signals (2014-01-21 19:02)

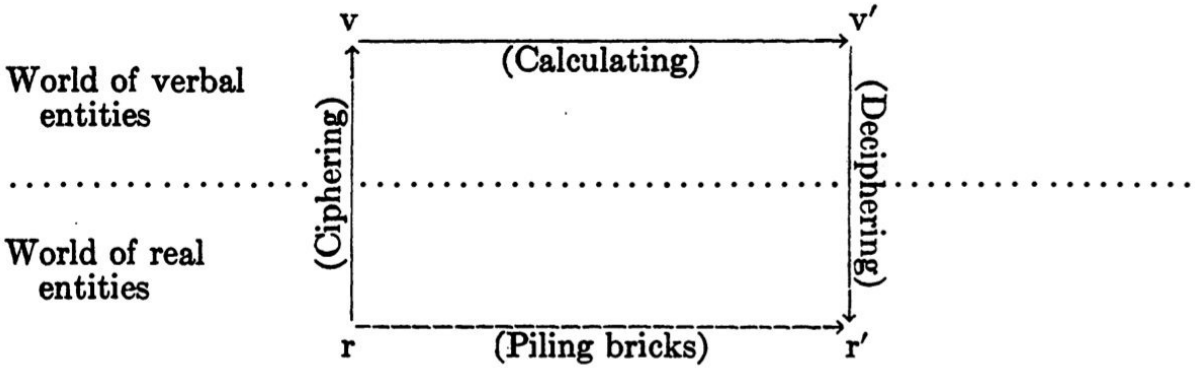

Ducasse, C. J. 1939. Symbols, Signs, and Signals. *The Journal of Symbolic Logic* 4(2): 41-52.

> Our attempts to gain this perspective may well begin with the trite remark that nothing is intrinsically a symbol, but that anything is a symbol if and only if it symbolizes. Moreover, the relation called symbolizing is not a dyadic but rather a tetradic relation. That is, in order for something *A* to be a symbol of something *B*, there must be in addition *C*, a mind trained in a specific way, and *D*, a certain manner in which that mind is occupied at the time. (Ducasse 1939: 41)

These are Peirce's representamen (A), object (B), and interpretant (D) alongside with Morris's interpreter (C).

> To reach a positive account of the nature of symbolization, it will be useful to turn our attention for a moment to a certain truly basic kind of mental event which - in accordance, I believe, with ordinary usage - I shall call Interpretation and define as follows: *Interpretation is the kind of mental event consisting in this, that* ***consciousness of something causes us to become conscious of something else***. That which we are "conscious of" sometimes is and sometimes is not itself a state of consciousness, but this does not affect the definition of interpretive activity in general. (Ducasse 1939: 42)

Cf. Peirce: a sign *stands for* something other than itself. Also, here one can be conscious of being conscious (a state of consciousness). Is this metacognition?

> But of course the individual changes and states of things which enter into several cases of causation may happen to exhibit resemblances, each to other - that is, fall into kinds - and if so we shall then be able to say that a change *of kind C* occurring in a state *of kind S* of something *of kind T*, causes *regularly* in it a change *of kind E*. That is, we shall then have not only causation, but a causal law. (Ducasse 1939: 42)

Compare this to Nauta (1972: 28). Also, it adds something to my approach to regulators - regulation - regulative function - regularity.

> But if we substitute in it regularity of causation for causality simply, we then have something I shall call *semeiotic interpretation*, which is what we are really concerned with in most of the cases when we talk about interpretation. And because semeiotic interpretation is a case of regularity of causation, we shall in any case of it find not only that four terms are involved, but also that they are of the following kinds, which I shall call respectively:

1. The *interpreter*, namely, the set of mental habits possessed by the person concerned. These constitute the kind of mind he has.
2. The *context of interpretation*, namely, the kinds of things of which at a given time he is conscious, whether clearly or unclearly.
3. The *interpretandum*, namely, a kind of change supervening in the context of interpretation and thus functioning as cause.
4. The *interpretans*, namely, another kind of change immediately following it and thus functioning as effect.

(Ducasse 1939: 42-43)

This is more complex and thorough than anticipated. Could I advance my theory of regulators/effect by considering these four kinds?

> It seems to me that a sign is a semeiotic interpretandum which is in addition ***opinative;* that is, it begets opinion**: what it causes us to think of is always a proposition, and it always causes us to believe, or to incline to believe, the proposition it makes us think of. (Ducasse 1939: 43)

The dictionary defines *opinative* as the exact opposite: "obstinate in holding opinions" (refusing to hold opinions).

> For example, to say that the approach of black clouds is a sign of rain is to say that perceiving or being otherwise informed that black clouds are approaching, **regularly causes us to think** of rain occurring soon, and in addition **regularly causes in us some degree of positive inclination to believe** that rain will occur soon - provided, of course, that our mental context at the time does not consist of intense preoccupation with concerns other than meteorological. (Ducasse 1939: 43)

It seems that Ducasse is trying to approach both Peirce's habit and interpretant (as Morris's "disposition to respond") without actually using these terms.

> By "discursive" entities I propose to mean any entities fulfilling the following conditions:
>
> 1. They are entities susceptible of being readily "uttered," whether vocally, graphically, or otherwise; that is, they are such that the perceptible existence of cases of them can in ordinary cicumstances be caused by the mere wish.
> 2. They are entities recognizable as the same in the various utterances of them.
> 3. They are entities of which cases occur only as results of human utterance. That is, cases of them are always man-caused, artifactual; never, or virtually never, caused by Nature independently of the activity of a human body. (Ducasse 1939: 44)

I wish the French thinkers (Foucault, Benveniste, Althusser) were as clear-minded in their definitions of discourse.

> *Discursive and non-discursive interpretanda*. Symbols and signs, evidently, may be either discursive or non-discursive, either **verbal or, as we may say, "real,"** if for the purposes of this paper we agree to mean by "real" simply "non-discursive." For example, a cloud shaped more or less like a human head would be for us a real or non-discursive symbol of a human head; whereas the words "human head" would be a verbal or discursive symbol of a human head for us. (Ducasse 1939: 44)

For my purposes "real" is remarkably inadequate. Ducasse apparently was not yet aware of the term "nonverbal", and had to use "non-discursive", a term that S. K. Langer (due to chronology) probably borrowed from Ducasse.

> Of course, the person to whom the signal is addressed may be the utterer himself as existing at a later time. (Ducasse 1939: 44)

This is Peirce-Morrisian self-communication.

> The exceptions would be constituted by such a case as that of [...] a person who writes something which he does not intend either to read later or to have others read, but which he writes solely because the process of writing helps him to reflect. (Ducasse 1939: 45)

This "autocommunication" is an exception because it is not a case of "signalling". This is the same reason Morris excludes post-language symbols from the realm of language. All in all it's exactly what I have done for a long while now. The blogs I wrote for myself only I still haven't read.

> **A technical term is a discursive symbol which acquires its meaning as the result of a stipulation**, i.e., of an explicit convention made or accepted by us to fit the term to be an instrument of precision for symbolizing. In consequence, a technical term is very often at the same time **an *esoteric* term** - one, namely, which is used and understood by only a limited group of persons and constitutes a part of what we call **the jargon, or lingo, or cant, of their particular field of endeavor**. But a jargon term is not automatically also technical, for many jargon terms do not owe their meaning to an explicitly stated convention and lack the precision which seldom arises otherwise. (Ducasse 1939: 45)

Recently I was having a conversation about Morris with a familiar ecologist while on smoke-break on the dorm balcony. I was doing my best to explain Morris by either avoiding his neologisms or stipulating (defining) them on the spot so that my conversation partner could grasp what I meant. Then a young (first-year) semiotician over-heard us and joined in without asking permission, dominated the conversation with his own naive ponderings and among other stupidities (such as ascribing all nonverbal communication to the realm of indexes) failed to avoid the esoteric jargon of semiotics (e.g. "index"). My partner stated that she didn't catch any of that and left. Frustrated, I left too without uttering a word to the intruder. The moral of the story is: just because you study semiotics doesn't mean you have the licence to step into any conversation about semiotics.

> [...] since both interpretanda and their meanings may be either verbal or real, i.e., either discursive or non-discursive, cases of interpretation will necessarily be of one or another of four kinds, which we may conveniently describe as, respectively,

(a) reo-verbal interpretation,

(b) reo-verbal interpretation,

(c) verbo-real interpretation,

(d) verbo-verbal interpretation.

5.1.8 Some PPR reviews (2014-01-21 20:30)

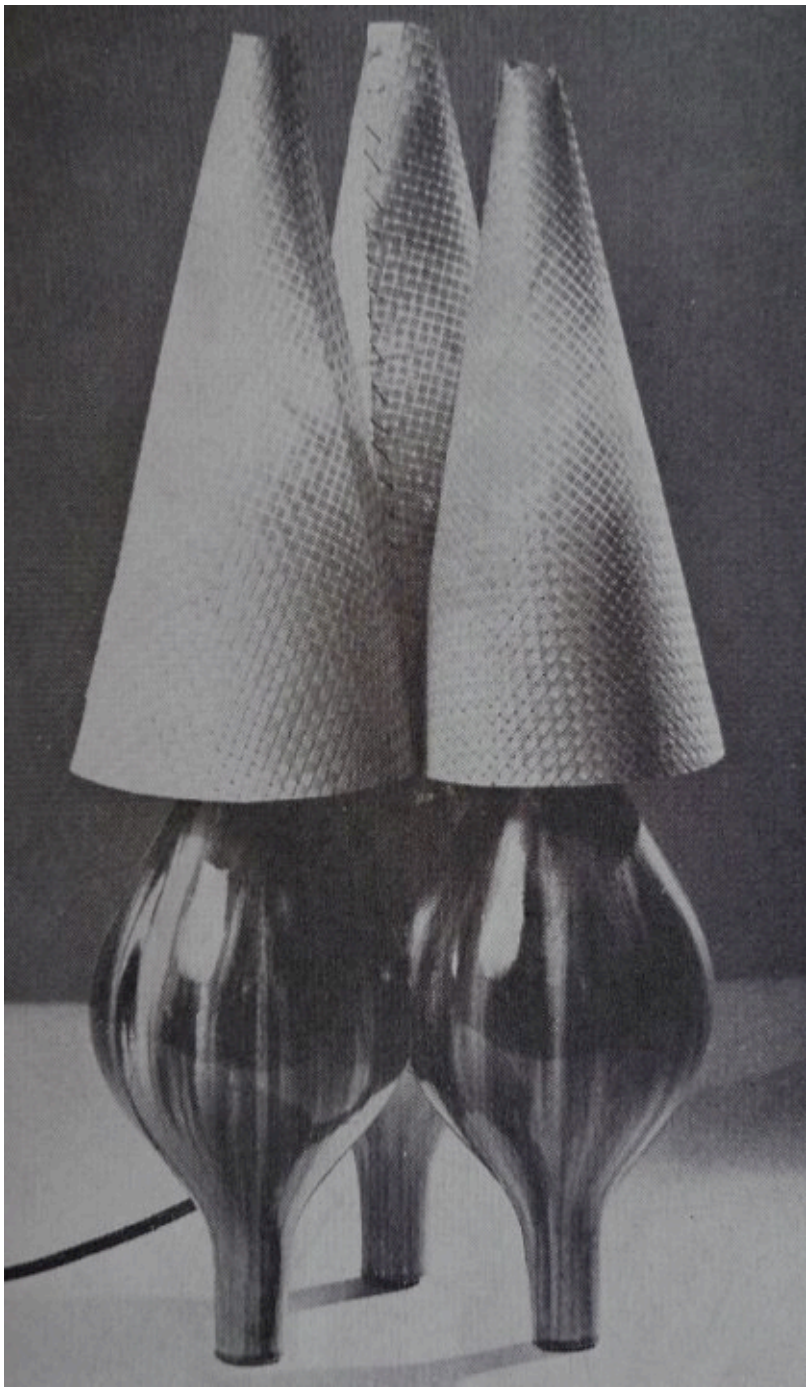

Kaufmann, Fritz 1957. Review of *An Essay on Man: An Introduction to a Philosophy of Human Culture* by Ernst Cassirer. *Philosophy and Phenomenological Research* 8(2): 283-287.

> The present writer had looked forward to this review as part of a dialogue which has gone on between Neo-Kantianism and Phenomenology since the earliest writings of Edmund Husserl. Cassirer himself once praised the discussion between Natorp and Husserl as a true paragon of philosophical criticism in point of form, content, and general fairness (*Kantstudien*, XXX, p. 286). The spirit of this tradition as well

> as respect and admiration for one of the most venerable figures in recent philosophy, **one of the most encyclopaedic of modern minds**, cannot but animate these brief and unfortunately posthumous remarks on Cassirer's book - one of the latest and, peprhaps, last documents of the Marburg Neo-Kantian school. (Kaufmann 1957: 283)

My opinion of Cassirer is similar - he seems like a polymath of bygone days. I was quite happy to find out that S. K. Langer translated Cassirer's *Language and Myth* to English in 1946.

> Reiterating the Neo-Kantian emphasis on function as against substance, and considering the objects and patterns of our world as products of objectification, **Cassirer defines man as a functional unity, i.e., as the *animal symbolicum*, distinguished by the gift of symbolical expression**. "Symbolization," not "objectification" is the term used, above all because Cassirer is not exclusively interested in the highest results of transcendental synthesis - the canons and objects of pure knowledge, pure will, and pure feeling. Following suggestions in Paul Natorp's *Psychology*, he extends the range of the transcendental method and the analysis of their "inner forms" from science, morals and art to spheres with a "lower" objective status - like myth, religion and language. All these realms bear witness to **the "symbolic" power of man - "the power to build up a world of his own, an 'ideal' world"** (p. 228). It is in the formation of these symbols and this world of culture that man's true nature is revealed. (Kaufmann 1957: 284)

This sounds unsurprisingly Lotmanian. Cassirer also gave the impetus to symbolism - e.g. Langer's philosophy of symbolic forms and transformations.

> Knowledge and the world of knowledge are one: no thing but only man himself is caught in the net of relations which constitute his "symbolic universe," the "ideal world" of his own making and his own life. While Cassirer cannot bud admit that the very meaning of an ideal world presupposes a real one, he insists that **man cannot "confront reality immediately" and as it were "face to face": "he cannot see anything except by the interposition of [an] artificial medium"** (p. 25). But it is problematic at least, how autonomous thought is to fulfil this mediatory task by way of mere logical constructions. (Kaufmann 1957: 285)

Cassirer was a Kantian. And his standpoint seems valid. Even such an *alectic* phenomenon as "nonverbal communication" cannot be "seen" without the "artificial medium" of language and text(s about nonverbal communication).

> Though the illustrative schema (pp. 23 f.) is taken from a German book, Johannes von Uexküll's *Theoretical Biology*, and the anthropological accents betray the influence of, and the reaction to, German Existentialism, **the emphasis on culture as a medium between subject and object** strikes a new, American note in Cassirer's work. It is apparently with regard to this change of method that Cassirer says in the Preface that **the old problems are now seen "in a new sight" and "from a different angle."** Still, this change does not come as a complete surprise. The compatibility of Kantianism with different brands of pragmatism had been shown in praxis by thinkers like Dewey and C. I. Lewis. (Kaufmann 1957: 285-286)

And from here stems a "philosophy in a new key", e.g. semiotics (and, especially, cultural semiotics).

> The sovereignty of the mind in building up worlds of its own according to its own immaterial laws leads to autonomous realms of culture which were conceived originally as ends in themselves and by no means as mere **intermediaries between stimulus and response**. (Kaufmann 1957: 286)

I think culture as an intermediary between stimulus and response is best exemplified by Ekman and Friesen's "display rules."

> Each of these realms represents a specific unit of synthesis. The synthetic unity of these realms themselves - the unity of culture - had been a grave problem to Cohen and Natorp; it was apparently of less concern to Cassirer. He was satisfied with pointing out quite rightly the unifying function of **the "objective mind."** Science, art, language, religion, etc. are **organs of communication between man and man, carriers of tradition from generation to generation**. Through them we are enabled to share in, and contribute to, a community of thought and feeling (p. 244 ff.). But a final unity of mankind cannot be the accidental result of human striving in the different ways of symbolic expression: it must be a *final cause* which ties together our mental functions and activities for one supreme effort. (Kaufmann 1957: 286)

Compare this to Lotman's view of culture as a supra-individual organism.

> In concluding I wish to rehabilitate the idea of the *animal symbolicum* in a way reminiscent of the conception of **man as *homo Dei***. Man is a symbolical being not so much becaise he is a maker; rather, **he is a maker because he is made "in the image, after the likeness" of God**. This statement must not be given an orthodox theological interpretation. (Kaufmann 1957: 287)

An unorthodox interpretation would be that of the Ancient Aliens theory. The movie *Prometheus* is a good example of this: the Engineers created humans and humans in turn created artificial intelligence.

Farber, Marvin 1947. Review of *Soviet Philosophy: A Survey of Principles* by John Somerville. *Philosophy and Phenomenological Research* 8(2): 280-283.

> Mention will be made, finally, of the distinction between aesthetics and the philosophy of art (pp. 116 f.). As a result of **the tendency to identify the philosophy of art with aesthetics**, "the problem of beauty has been made the central, asd sometimes the only, problem of the study." The narrowness and dangers of aesthetics thus conceived are rightly pointed out by the author. The philosophy of art is depicted as being breader and as including aesthetics. The problem of the origin and noture of art, and the part played by art among social institutions, fall to the philosophy of art. But why do not such problems fall to positive social science? **The philosopher of art, *per se*, should be aware of the pertinent findings of the special cultural sciences**. Moreover, he may himself be a special scholar in the relevant fields in addition to being a philosopher of art. Thus the philosopher of art in the Soviet Union may deal with questions concerning **the relations of art to the rest of society**, "in terms of roots and consequences." The philosopher of art must indeed use materials from the positive special sciences. The doctrine that "art is largely a reflection of social reality" requires that social relations and problems enter into the material of the philosophy of art. In the interest of clarity, the reader will wish to have a differentia, or a set of differentiae, of the philosophy of art. When "**vulgar sociology**" is criticized (pp. 120, 121, e.g.), is it not supposed to be replaced by a sound sociological analysis? In other words, does historical materialism serve here *qua* philosophy or *qua* social science? (Farber 1947: 282-283)

The only philosopher of art that I'm currently aware of is S. K. Langer, and she influenced (even if indirectly through other members of the TMS) Lotman who did consider the "cultural sciences" and the relation of art to society. I like the term "vulgar sociology" because I can probably tease my sociologist friend with it.

Demos, Raphael 1947. Review of *The Meeting of East and West: An Inquiry Concerning World Understanding* by F. S. C. Northrop. *Philosophy and Phenomenological Research* 8(2): 276-280.

> Consider the author's account of Locke, the arch-exponent of the Protestant and Anglo-Saxon viewpoint. In criticizing this account, my object is not to show that Locke is right, but to indicate that our author's strictures are invalid on many points. (a) We are told by him that Locke views **the self as a self-sufficient substance, an atom in a void**. We are also told that **Locke reduces the functioning of the self to that of receiving impressions from the external world**. I submit that the two propositions are inconsistent. Surely if the very nature of the self is to be acted on by something else, then its essence is relational - an essence disclosed in its relations and not in any substantial properties. (b) We are told by the author that Locke thinks of society as artificial, not natural, and also that Locke has patterned his view of society upon that of Newtonian science concerning the physical world. Again, I submit that the two parts of this sentence are mutually inconsistent. (Demos 1947: 276-277)

The first seems like a radical statement of individualism, the second reminds me of Cassirer's statement on Hume that the self is a "bundle of perceptions".

> The reader will sympathize with the author's contention that society is conceived falsely when described as **a collection of atomic individuals**. At the same time, the sympathetic reader cannot help feeling that there are serious difficulties in Mr. Northrop's own view of **society as an organic whole**; it is such a doctrine which, in fact, has led to the German versions of totalitarianism. Surely the problem is how to establish mutual obligation among individuals without denying their freedom. (Demos 1947: 277)

Alas these are the socio-philosophical problems that I know not what to do with.

> Every natural entity contains an aesthetic and a theoretic component; thus, **the self has a body no less than a mind**. (Demos 1947: 278)

This is a bit more familiar. But if I were to employ a very general and not at all useful approach, I'd say that the self emerges between the body and the mind. This is, in effect, saying nothing.

> Moral values are relative and transitory; why then take them seriously? - so reasons the Oriental, according to Mr. Northrop. (Demos 1947: 279)

I'd take the same position. But as my conversations with Joonas have proven, I know nothing about morals and ethics.

5.1.9 Sign, Behavior and Pragmatics (2014-01-21 23:22)

Blyth, John. W. 1952. What is a Sign? *Philosophy and Phenomenological Research* 13(1): 28-41.

> In contemporary literature on the subject there is **a bewildering variety of views concerning the basic types of signs**. Only a few can be mentioned as illustrative. Ogden and Richards distinguished between **referential and non-referential signs** corresponding to the referential and emotive uses of signs. As Morris points out (*S.L.B.*, p. 93) many of the subsequent distinctions stem from the distinction of Ogden and Richards. Reichenback distinguishes the *cognitive usage* of language grom its *instrumental usage* (cf. H. Reichenback, *Elements of Symbolic Logic*, New York, Macmillar, 1947, p. 17). Feigl draws a distinction between cognitive meanings with an informational function and noncognitive meanings with emotional expressiveness and an appeal function. Stevenson distinguishes cognitive meaning from, emotive meaning (cf. C. L. Stevenson, *Ethics and Language*, New Haven, Yale University Press, 1944, pp. 59, 62). (Blyth 1952: 31)

This issue persists. Ogden and Richards' distinction sounds like Morris's distinction between signification (non-referential) and denotation (referential).

> Signs and the people who use them are equally uncooperative. To the distress of many semanticists, for example, the same word is sometimes used to cause **a cognition**, sometimes to cause **an emotion**, and sometimes for both purposes at once. The result is that a classification ostensibly grounded on empirical observations of sign behavior turns into an exhortation to use signs in conformity with the semanticist's prescriptions. (Blyth 1952: 32)

Only element missing here from a Peircean scheme is "an action".

> The word 'sign' is widely recognized as having two quite different senses. For example, each printing of the word 'sign' in this page is in one sense **an instance** of the use of the same word. With this meaning in the focus of attention a sign is sometimes defined as **a class of similar instances**. (Cf. Russell's definition of an *object-word* in *An Inquiry into Meaning and Truth*, New York, Norton, 1940, p. 92.) In another sense each priting of the word 'sign' on this page functions directly as a sign. With this sense in mind it is said that "signs are physical things: ink marks on paper, chalk marks on a board, sound waves produced in a human throat" (cf. Reichenback, *Elements of Symbolic Logic*, p. 4).
> Various terms are used to mark the distinction between these two senses. Morris for example distinguishes a 'sign-vehicle' from a 'sign-family' of which it is a member. Reichenback distinguishes between a 'token' and a class of 'tokens.' **Once made, however, the distinction seems to be largely ignored**. (Blyth 1952: 35)

Yet again Peirce was way ahead of these guys with his distinction between qualisign, sinsign (token) and legisign (type).

> It was indicated above that a sign should be considered as an entity which has particular 'tokens' as instances and determines a class of such 'tokens' but is itself neither a particular physical thing nor a class of particulars. Fortunately **an entity of just this kind has become familiar in modern science and logic** and is readily used by men of widely different philosophical persuasions. **That entity is known as a 'variable'**. A variable may have a range of many different particular 'values.' Thus if the word 'sign' is considered as a variable each 'token' or 'sign-vehicle' which is a particular printing of uttering of the word is a value of that variable. The class of 'tokens' or the 'sign-family' determined by that variable is the class of all such values. (Blyth 1952: 37)

That's a neat idea. Makes me ponder if perhaps I should use the formulations of HTML and CSS to conduct my semiotic analyses.

Kattsoff, L. O. 1948. What is Behavior? *Philosophy and Phenomenological Research* 9(1): 98-102.

> A good deal of the impetus to the theory of signs came from philosophical circles, especially the development of logical positivism under Schlick. It was Schlick's article on "Meaning and Verification" that started a lengthy discussion that has not yet terminated. Schhlick's thesis simply and perhaps loosely stated was that **the meaning of a sentence say in its verification**. Later discussion brought about a more specific statement to the effect that meaning consists in possible verification. To put it another way, the meaning of a sentence consisted in what you would do to verify the sentence. In other words, **the meaning of a sentence consisted in the *behavior* to which it gives rise.** Unfortunately for such a definition of meaning, persons do not always obviously do something. (Kattsoff 1948: 98)

Friedrich Albert Moritz Schlick, the founder of logical positivism, gave a good deal of impetus to the theory of signs? Why haven't I heard about him then? Maybe it's because this connection between meaning and behaviour does not make sense.

> "Every sign involves behavior, for a sign must have an interpretant and an interpretant is a disposition to a response" (p. 187). And again, signs are said "to control behavior in the way something else would exercise control if it were present" (p. 95). So if signs are referred to behavior, the classification of signs could be based upon **a classification of types of behavior** which they tend to produce. This is what Morris actually attempts to do. (Kattsoff 1948: 98)

I'm not sure if "types of discourse" is equal to "types of behavior".

> Morris (p. 30) recognizes much of what I have said but insists that "interpretant" is more "scientific" than "idea" even though "'idea' and 'interpretant' may in fact be synonymous signs." As a matter of fact it appears to me that sincie the only way one can, in a human being, determine whether or not there is an interpretant is exactly the way we can decide whether or not there is an idea - i.e., **by asking him and listening to his reply** - the two signs express precisely the same idea. It is difficult to see why, except by definition, the sounds uttered by a person **are not as good evidence** that to him a certain bell means food, as is his beginning to salivate. In the case of dogs, perhaps we have no reason for asserting the existence of ideas as criteria of signs, but surely sign behavior in humans is of greater complexity than that of dogs. (Kattsoff 1948: 100)

Maybe because sely-observations and self-reports are unreliable? There are many sign-processes that can't be elucidated by asking about them.

Spiegelberg, Herbert 1956. Husserl's and Peirce's Phenomenologies: Coincidence on Interaction. *Philosophy and Phenomenology Research* 17(2): 164-185.

> Until the late thirties, **Phenomenology in today's sense** of the term was for American philosophy **a "foreign affair."** To this generalization there is only one possible exception: the phenomenology of Charles Sanders Peirce. True, the mere absence of the word from the works of other American philosophers does not prove the absence of the thing so designated. Thus **the psychology of William James and the philosophy of George Santayana contain many phenomenological ingredients** without the trademark. On the other hand, the mere presence of the name "phenomenology" in Peirce's writings constitutes no guarantee that it meant the same thing to him as it did to Edmund Husserl. (Spiegelberg 1956: 164)

I'm afraid phenomenology will remain a foreign affair for me as well, as I don't yet see the value of phenomenology. I do, on the other hand, respect the psychology of William James, although I have yet to read his writings directly.

> In 1906, in his Göttingen lectures on the *Idee der Phänomenologie*, Husserl, under the influence of Descartes' method of doubt, introduced for the first time his method of "reduction" or bracketing, which demanded **the suspension of all belief in the existence of the world** of our naive experience. In due course this led to the development of a phenomenological idealism, which became manifest first in the *Ideen* of 1913 and assumed even more radical form later on. (Spiegelberg 1956: 167)

This must be the "doxastic disengagement" in his 1911 lectures. I, still, do not see the value of this move.

> The basic category in Peirce's phenomenology is Firstness. However, though pivotal to the whole scheme, it is far from easy to understand, since it is actually **"the most elusive" of the categories**. Firstness, according to Peirce's chief characterization, consists in "Qualities" or "Qualities of Feeling." Without discussing ambiguities of this term, one had best consider its denotation which, while of "myriad-fold variety" includes such items as redness, an odor, "an infinite dead ache," and nobleness. (5.44) Thus Firstnesses seem to coincide chiefly with what are usually called 'data,' although not only with sense data. (Spiegelberg 1956: 169)

Firstness is "a fuzzy feeling" (*karvane tunne*).

> "Firstness precedes all synthesis and all differentiation; it has no unity and no parts. It cannot be articulately thought; **assert it, and it has already lost its innocence**; for assertion always implies the denial of something else. ... Remember that every description of it must be false to it. (CP 1.357)

This sounds a lot like my vague ideas about nonverbal ethics: "intervening" with concourse into the flow of conversation is anything but innocent. Maybe it is because of a stigma or a false idea that discourse pure and true is not *about* the here and now. Thus referring to our bodies brings us back into that "lower bodily stratum" of brute existence. That is, it is perfectly innocent to "read body language" or interpret facial expressions and gestures, but as soon as you assert something about it, you have committed a miniature crime. I detest this idea but I cannot shake it. Right now it feels like a vestige of the medieval or Christian negation of bodies (*kehaeitus*).

> Thus, when he advanced the program of phenomenology as a science in his Lectures on Pragmatism of 1903, he merely stressed the need for the student of phenomenology - in the letter to James of October 3, 1904, he called him actually the "phenomenologist" - to develop the following three qualities:
>
> > (1)"**Seeing** what stares one in the face, just as it presents itself, **unreplaced** by any interpretation, unsophisticated by any allowance for this or that modifying circumstance;"
> > (2) "resolute **discrimination**, which fastens itself like a bulldog upon the **particular** features that we are studying;" and
> > (3) "the **generalizing** power of the mathematician who produces the **abstract** formula that comprehends the very **essence** of the feature under examination purified from all admixture of extraneous and irrelevant accompaniments." (CP 5.42)
>
> I can think of few, if any, passages in Husserl's writings in which the primary requirements of the phenomenological approach are states with equal impressiveness. (Spiegelberg 1956: 170)

Looked at closely, these three categories should sound very familiar to anyone familiar with the triad of qualisigns, sinsigns and legisigns. (1) you see or experience something; (2) you respond to it as a particular instance or token of something; (3) you generalize it into a symbol, a type, a class that so-to-say "captures it". For me too this is much more clearer than Husserl's lengthy discussions of whatever it is he is discussing. If I were to attempt my *Fenomenilogi*, I'd prefer Peirce's phaneroscopy as a source of inspiration.

> Peirce's main injustice to the phenomenologist is to look at what is "before our minds," at "**what stares one in the face.**" It is therefore not surprising that his findings consist purely of such **qualities** as colors, rarely, if ever, of items like consciousness or acts such as seeing or hearing, but never of the "mind" itself, an entity of rather uncertain status in Peirce's whole philosophizing. (Spiegelberg 1956: 172)

I'd imagine this type of looking to be of the Ouspenskyan type wherein you shut off (or try to shut off, at any rate) everything in your "mind" and instead look and feel what is around to you (what "presents" itself to you).

> Apparently, when Peirce speaks of Firstness as "qualities of feeling," he never distinguishes between the quality felt and the feeling *of* a quality. Thus it is not surprising that he lists among his Firstness the color of magneta side by side with the quality of emotion upon contemplating a fine mathematical demonstration, the quality of the feeling of love, etc. (1.304) In fact, in his "Objective Logic" (6.221) Peirce goes so far as to say that **"a quality is a consciousness"** and speaks subsequently of a "*quale*-consciousness," which he illustrates by sense-data such as redness. Here Peirce simply shares the monistic conception of phenomena, which can also be found in Ernst Mach and in the radical empiricism of the later William James. (Spiegelberg 1956: 173)

Awareness. Teadvus ja teadlikkus.

> In contrast, Peirce's scrupulous ethics of terminology not only forbade him to adopt terms which had been in use for different designata, but induced him to abandon them when they were being misused by others. Thus, quoting once more from the letter to James of October 3, 1904, Peirce, after taking James to task for his use of the term "pure experience," and recommending to him again his choice "phenomenology" states:
>
> > "It is downright bad morals so to misuse words, for it prevents philosophy from becoming a science ... it is an indispensable requisite of science that it should have a recognized technical vocabulary composed of **words so unattractive that loose thinkers are not tempted to use them**, and a recognized and legitimate way of making up new words freely when a new conception is introduced, and that it is vital for science that **he who introduces a new conception should be held to have a *duty* imposed upon him to invent a sufficiently disagreeable series of words to express it**. I wish you would reflect seriously upon the moral aspect of terminology.

It is well known how this strngent ethics made Peirce, when "finding his bantling 'pragmaticsm' wrongly promoted" (to wit, by James and Schiller)... [relinquish the word pragmatism and replace it with pragmaticism] (Spiegelberg 1956: 176)

Hahahahahha. Peirce, you crack me up. This is exactly what I have done, especially with *semiophrenia* and *somatoception*. I adopted *nonverbalism* from a loose thinker and *concourse* from a serious thinker (who, nevertheless, didn't do much with it). All of these terms are as unattractive as they are disagreeable. // On second thought I now wonder if I should dispense with *concourse*, because it's a common word in French, and replace it with something more suitable (that is, more "disagreeable").

> It was probably in the early years of the new century that Peirce, having developed his conception of a science of categories in the nineties, also began looking for an appropriate label for it. About the same time he came to think that his tradic pattern of categories was so similar to Hegel's scheme that he called his own philosophy a "variety of Hegelianism" (5.38) and a "resuscitation of Hegel, though in a strange costume" (1.42) - this despite the fact that he confessed to his original **antipathy and even to his feelings of repulsion toward Hegel**. Thus it may well have been this new interest in Hegel which gave him the idea that Hegel's term "phenomenology" could be used without undue violence for the common doctrine

> of categories, although the equivalent of what Peirce interprets as Hegel's categories actually occurs in Hegel's *Encyclopedia of the Philosophical Sciences* (Part I), rather than in the *Phenomenology of the Spirit*. In adopting it, he was probably guided more by the literal meaning of the term "phenomenology", as **"a description or history of phenomena"** (see, for instance, the *Century Dictionary and Cyclopedia* VI (1891), p. 4441), than by Hegel's much more restricted use in the third part of the *Enzyklopädie*, translated by Wallace two years later in a separate volume (*Hegel's Philosophy of Mind*). (Spiegelberg 1956: 176-177)

I am sure that my own repulsion towards certain thinkers may equally be merely temporary. There is always a chance that I can overcome the barriers that keep me from believing or appreciating certain ideas and approaches. Here, the literal meaning of phenomenology seems similar to the original meaning of ideology as the science of ideas (Destutt de Tracy).

> Peirce tells Lady Welby in his long epistle of October 12, 1904, which deals with the theory of signs, of the need of a study, namely "**ideoscopy**," which is to consist in "**describing and classifying the ideas that belong to ordinary experience or that naturally arise in connection with ordinary life**, without regard to their being valid or invalid or to their psychology." (Spiegelberg 1956: 179)

Something for the semiotics of everyday life.

> The new term '**phaneron**,' of which Peirce freely uses the plural form 'phonerons,' in contrast to his merely singular use of 'phenomenon,' is defined as "**the collective total** of all that is in any way or in any sense present to the mind, quite regardless of whether it corresponds to any real thing or not" (1.284); which is of course identical in substance with his earlier descriptions of the "phenomenon." Actually, the literal meaning of the Greek term suggests more than a mere "*phenomenon*" (which merely appears), namely something that reveals itself in its real nature; what Peirce means is described much better by the English word "seemings" or appearances. (Spiegelberg 1956: 180)

There are so many open ended questions about phaneroscopy I cannot even begin to pose them. Presently, I'll just note that Peirce, like Uexküll, Lotman and countless other semioticians, created a new holistic concept. This seems to be a disease among semioticians.

> Besides, on the very same page, there appear lengthy additions to the brief entry "phenomenology" of the original volume, presumably at least in part prepared by Peirce. They consist of two more meanings, namely Kant's, taken from *Metaphysische Anfangsgründe der Naturwissenschaft*, and Hegel's, now clearly based on his *Phänomenologie des Geistes*. These are followed by five further distinctions in small print. The first of these reads "**Cenopythagorean phenomenology**," described as "universal phenomenology **as it is understood by those who recognize the categories of firstness, secodness, and thirdness.**" (Spiegelberg 1956: 181)

And from the footnotes:

> An entry under "Cenopythagorean" identifies this kind of Neo-pythagoreanism as "pertaining to a modern doctrine which resembles Pythagoreanism in **accepting universal categories that are related to and are named after numbers**." A manuscript using the same adjectives, entitled "Reflections upon Pluralistic Pragmatism and upon Cenopythagorean Pragmaticism," dated as c. 1906, is referred to in *Collected Papers* 5.555-5.563; see alse 2.87. (Spiegelberg 1956: 181ff)

The author makes this seem almost conspiratorial. It is relevant that Firstness, Secondness and Thirdness are not Peirce's "Phenomenological categories" as some writers in the *Transactions* claim, but exactly "Cenopythagorean

categories". Even wikipedia recognizes this (thanks to the efforts of User:Ling.Nut3).

George, F. H. 1956. Pragmatics. *Philosophy and Phenomenological Research* 17(2): 226-235.

> Morris and Behavioral Semiotic is our first case. Morris explicitly aimed to build **a natural science of signs**. As he avers, any inquiry about existing signs will obviously be carried out in part by signs not analized within that inquiry, and the inquiry itself involves the analysis of signs. Morris chooses to start from such unanalyzed signs as **'organism,' 'muscle,' 'reaction,'** etc., and these are the terms familiar to **a behavioral inquiry**. It will also be agreed that these terms are more or less well-chosen according to their subsequent use, and depend upon some previous agreement as to their use. (George 1956: 227)

I wouldn't conduct "a behavioral inquiry", and both 'organism' and 'reaction' seem somewhat unsuitable for my purposes, but I do feel the need to sprinkle more talk of muscles into my final work. After all, the physical sign-vehicles of nonverbal communication are greatly involved with muscles.

> **"His body is ugly and decrepit, but he is good and wise."** This sort of sentence leads Pap to reject outright **any attempt to identify behavior and mind**. The more subtle appreach of Physicalism as recommended by Carnap, is to then discuss and a form of reductionism is suggested that leads one to reduce all psychological statements to physical statements, and, of course, suggests the use of dispositional predicates, and the reduction sentences of 'Testability and meaning.' (George 1956: 230)

"'My face may be ugly,' I thought, 'but let it be lofty, expressive, and, above all, *extremely* intelligent.'" (Dostoyevsky 1992[1864]: 30) ǩ

> It is true of course that much of early behaviorism was crude and illphrased (much of science indeed still suffers from lack of linguistic sopihistication) and **the idea that 'mind' = 'behavior' in any sense sounds extremely crude**. No one would surely assert that 'love' *is* 'excessive secretion of glands,' although no doubt the use of the word 'love' refers to states that are partially made up of such secretions. (George 1956: 231)

Rather, some behaviours are a manifestation of a mind. But this is equally crude if not more so.

> Perhaps most important of all we may hope to understand more clearly the problem of *meaning* by **reference to the inter-behavioral situation**. It is quite clear that languages emerged as **a part of behavior** and it is fairly well-known that part of the difficulty of conveying the *meaning* of sentences lies in the fact that **the context of its use is accompanied by othe rbehavior *signs***. Thus if *X* says:
>
> > "Wolf"

to you, you may regard this as completely without *meaning* and indeed it is hardly a sentence, at best **sharthand for some such sentence**: as

> "There is a wolf coming."

If this is indeed the intended meaning then we can only judge it by **reference to the non-verbal aspects of the situation**. The *sign*, if sign it be, depends for its significance on **The look of terror** etc. on the speaker's face. It is, of course, a commonplace that **gesture, inflection, etc. impart much of the *meaning* to our ordinary usage**. This seems to me to

be one good reason for doubting that a formalization of language without reference to the language users can capture the whole of what is the intended meaning of linguistic usage. (George 1956: 234)

Jakobson calls such shorthands *holophrases* and the meaning of these utterances does hinge largely on "the nonverbalized context" (as Jakobson calls it) or simply "other behavior signs" such as facial expression, gesture or inflection. The case of the "Wolf!" is elsewhere (in Wittgenstein or someone) exemplified by a "Fox!" or "Moon."

Alston, William P. 1956. Pragmatism and the Theory of Signs in Peirce. *Philosophy and Phenomenological Research* 17(1): 79-88.

> And this is just what pragmatism amounts to - **a more specific semiotic theory**. Although the first canonical statement of the Pragmatic Principle in "How to Make Our Ideas Clear" (5.388-410) does not use the term 'meaning,' but instead states (to put it succinctly) that **the *concept* of any object is the *concept* of its effects which are relevant to our conduct**, nevertheless even here the principle is, at least implicitly and by implication, a theory of meaning. For any limitation on the concepts we can form carries wit hit a correlative limitation on the verbal expressions which can be used to express concepts, i.e., on the expressions which will be counted as cognitively meaningful; and to say that **all concepts are concepts of practically relevant effects** is to say that the cognitive meaning of any expression can be explicated in terms of such effects. (Alston 1956: 80)

Alas pragmatics sounds like what I'm trying to get at with my clubfooted "regulative function of communication" - very generally, that signs have an effect on human conduct.

> Now if we look in this scheme for some element which could be called the *meaning* of a sign, we see that the interpretant is what would be called the meaning, in one important sense of that term. For example, if someone asks me the *meaning* of a word I have just used, say 'numinous,' I will reply by saying it means the capacity to arouse such feelings as awe, fascination, and mysterious dread, and to evoke a response of worship. What I have done is **to supply another sign of the same object which *interprets* the first, i.e., I have supplied an *interpretant*** in the Peircean sense. Again if someone asks me what I mean by a given assertion, e.g., "The greatest human achievements are ambivalent," I might reply that what I meant was that the same achievements in science, art, technology, etc., which most fully express the glory of man's estate, also constitute the strongest temptations for self-deification, which in turn results in a fall from that estate. Again what I have done is **to provide an *interpretant* of the first expression, i.e., an expression which roughly has the same reference**, and which develops or elaborates that reference. Thus it would be quite appropriate to say, in terms of Peirce's theory, that **the meaning of a sign is its interpretant**. (Alston 1956: 81)

This is the closest approximation of Jakobson's notion of intralingual translation (or simply circumlocution) I've met thus far. I wouldn't agree off the bat with the statement that the meaning of a sign is its interpretant, because at the moment I prefer the version wherein the meaning of the sign consists of the signs it may be connected to in representation by subsequent semiosis. Maybe these formulations aren't even different, but at the moment I can't vouch for interpretants (the notion still remains vague).

> The pragmatic principle does not rule out the possibility of interpretants other than those detailing practical consequences. It merely locates *the* cognitive meaning of the sign in this sort of interpretant, i.e., requires that whatever other sorts of interpretants the sign have, **it also be capable of having one which spells out practical consequences**. (Alston 1956: 82ff)

Equally, whatever other sorts of effects communication may have, it is also capable of having one that regulates the behaviour of the communicators. Damn this is vague.

> Unfortunately this principle provides us no effective means of distinguishing genuine from **spurious semiosis**. For it is clear that **I can respond to a meaningless string of symbols by uttering another set of equally meaningless symbols as a purported interpretant for the first**, and this second set can in turn receive an ostensible interpretation from a third equally senseless expression, and so on as long as you like. (Alston 1956: 84)

This was exactly what happened when I read J. A.'s exposition on Bloom's anxiety of influence and later on something similar occurred with J. G. with whom it seems pointless to argue, but quite fun to spout the same nonsense, knowing full-well that it is nonsense.

5.1.10 Symbols, Commands and Prediction (2014-01-22 00:10)

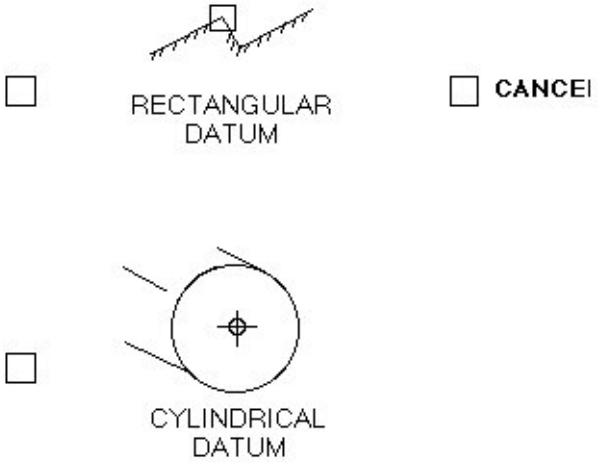

Aranguren, José Luis L. 1974. Freedom, Symbols and Communication. *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 412: 11-20.

> By symbols one should understand **images invested with a meaning**. The images are given; symbols are made by assigning a meaning to the given images. This assignation is done by emotive connotation, if it is a question of literacy, concrete symbols and by plain convention, if it is about mathematic, abstract symbols. Use of symbols converts animal condition into human predicament. Indeed, we manage very often with nonverbal and even verbal signs which point directly to things, imitate them onomatopoetically or express interjectionally our feelings. (Aranguren 1974: 12)

There are of course countless definitions of a symbol, but this seems one of the most simplistic. It almost seems to hinge on the conflation of "image" and "idea".

> Our only way to think is in linguistic terms, with words or shorthand words. I am not going to enter into the problem of differential psychology of language concerning the possibility or impossibility of thought without words, for instance, in deaf-mutes. (Aranguren 1974: 12)

Yeah! All chairs have armrests and I am not going to enter into the discussion about the possibility or impossibility of using chairs without armrests for sitting.

> Every language is, as Wittgenstein says, a tool-box for doing things. Therefore, every time I say language, I must be understood as saying language imprinted in action, language as an activity, **language as communication**. (Aranguren 1974: 13)

That vulgar term, "body language", stems from the confusion between language and communication. It is like mixing up the tool-box and tool-using. Would "hammer as nailing" make sense? (For Heidegger it probably would.)

> Language is purposeful, predictive, anticipatory. **Language is in itself action**: action because every human behavior is meaningful as invested with thought-word and, even more, because language is symbolic action in a world organized by it. (Aranguren 1974: 13)

Bread is the purpose, prediction and anticipation of butter. Bread is in itself eating: eating because every bite is tasty and invested with metabolism and, even more, because bread is eating in a world of digestion.

> The sociologist Hugh D. Duncan writes in *Language and Literature in Society*:
>
> > **There is much in life that is not symbolic as such**. A blow on the nose, a financial depression, watching a loved one die, cannot be considered the same as reading a very moving account of them. But neither can I understand what such experiences will mean to individuals unless I know how such experiences are dealt with in their symbolic systems.

To explain this quotation a little: **a blow on the nose is more humiliating for a person who considers it a point of honor not to be beaten than it is for another person whose symbolic system has nothing to do with physical force nor with enforcement as connected with honor**. (Aranguren 1974: 13)

A blow of the nose is a symbolic beating of the handkerchief who just happened to be in the wrong place at the wrong time, just minding his own handkerchief business trying to stay dry and dignified in a world where wind erosion eats away our eyeballs and holy shit there are bats everywhere what the fuck. This guy has written over twenty books. I can't even make it through just one of his articles. That is, I quit. DNF [Did Not Finish].

Bohnert, Herbert Gaylord 1945. The Semiotic Status of Commands. *Philosophy of Science* 12(4): 302-315.

> The large number of writers who have in recent years attacked the problem of the logical nature of commands appear generally in agreement in accepting the distinction of common grammar between **imperative and declarative sentences** as representing, albeit in no clear one-to-one manner, some real difference in the logical character of the two types of expression, and possibly in the psychological sign-functioning mechanism itself. The crucial logical difference adduced is that commands can apparently not be classified as true or false. (Bohnert 1945: 302)

I wonder if there are "imperative" nonverbal signs.

> As for the imperative element, its presence is frequently taken to place the expression in a class with, say, **growls and frowns, gestures evincing feelings but not referring to them**, which in turn are regarded as representative of an entirely different "dimension" of semiosis - **the "motivational" dimension**. This notion is then sometimes extended by calling all declarative sentences which are sufficiently motivational, such as value statements, "disguised commands". (Bohnert 1945: 302)

define:evince - reveal the presence of a quality or feeling.

> Commands which are thus self-enforcing will be called ***impersonal commands***, the other type, ***personal commands***. In personal commands, and commands in which the enforcer is neither the non-human environment nor the speaker but a social situation, namely, directives, laws, orders, it will be noticed that motivator perceived by the hearer is generally identical with the motivating disjunction itself. The "growl theory" would appear applicable, if at all, only to personal commands and hence not to be adequate account of commands in general. (Bohnert 1945: 306)

I find it dubious if "impersonal commands" (imperatives without imperators) exist. If there is no-one who commands, can it still be considered a command? Does the nno-human environment *command*? The article is way too involved with symbolic logic for my taste. DNF.

Miller, David L. 1950. The Behavioral Dimension of Prediction and Meaning. *Philosophy of Science* 17(2): 133-141.

> Possibly after reading the article it will be clear that meanings presuppose conduct of which we can take cognizance, and that **there is a difference between behaving and taking cognizance of behavior** (both actual and possible). And although the locus of meaning is in behavior, meanings emerge only in relation to the symbolic process. (Miller 1950: 133)

There is also a difference between taking cognizance of behaviour and describing behaviour. #nonverbalethics

> Briefly stated, my position is this: for a person to predict involves especially **the capacity to control his behavior** so that by virtue of that control it will at a later time be coordinated with the event said to be predicted. (Miller 1950: 135)

Cf. Peirce's *self-control*, Mead's *truncated act* and Morris's *self-conditioning*.

> From our thesis it follows that scientific statements, scientific objects, and scientific concepts involve **human bodily behavior**, and symbolic behavior, and an environment in which we behave. As we have stated the matter, **thinking is continuous with overt bodily behavior** and both are continuous with out physical environment. It folloms that the locus of meaning is in behavior. (Miller 1950: 139)

Something like synechism.

5.1.11 Factual Spacetime of Behavior (2014-01-22 01:38)

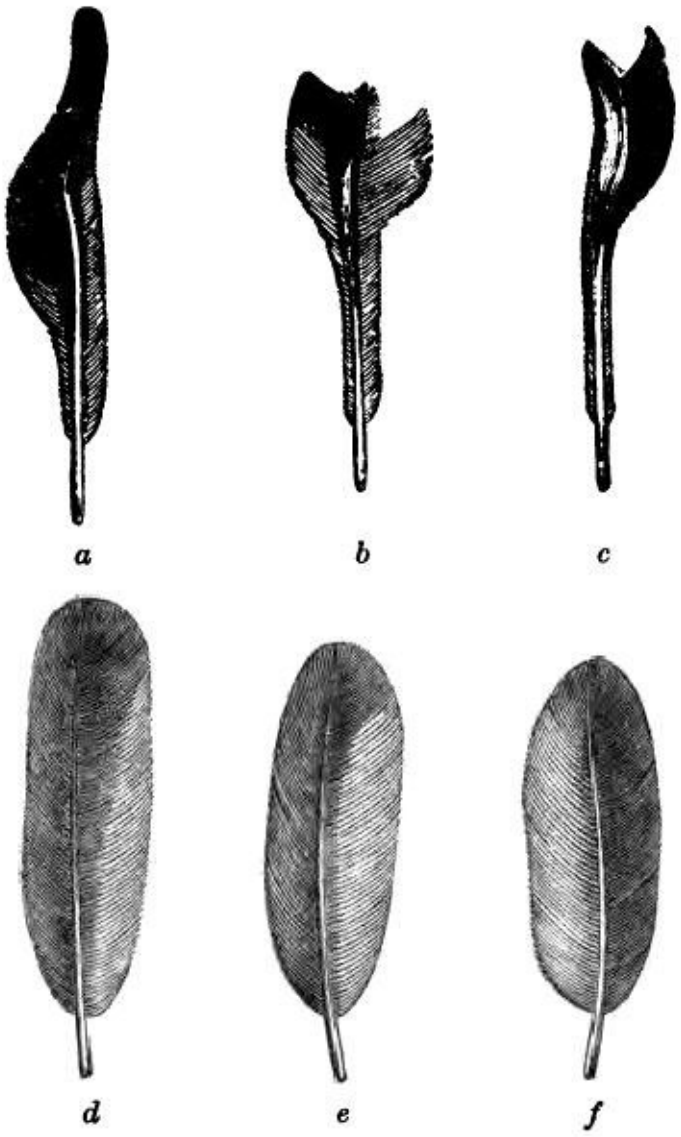

Secondary wing-feathers of *Pipra deliciosa* (from Mr. Sclater, in Proc. Zool. Soc. 1860). The three upper feathers, *a*, *b*, *c*, from the male; the three lower corresponding feathers, *d*, *e*, *f*, from the female.

a. and *d*. Fifth secondary wing-feather of male and female, upper surface. *b* and *e*. Sixth secondary, upper surface. *c* and *f*. Seventh secondary, lower surface.

Bentley, Arthur F. 1941. The Factual Space and Time of Behavior. *The Journal of Philosophy* 38(18): 477-485.

> I wish to make a report on **the space-time of behavioral fact**. In alternative phrasing, one may understand this to mean **behavioral space-time**, the spatial and temporal forms of behaviors, or its factual extensions and durations. The phrasing itself makes little difference in our present stage of ignorance in this field of research, providing one does not let his chosen words glitter so brightly as to blind him to the issues involved. I shall limit myself to a summary in the simplest form I can command. (Bentley 1941: 477)

Behavioural chronotope? Yes, please!

2446

> The established attitude of the psychologist came to be that his facts were "in" the Newtonian universe **but not technically "of" it**. This attitude allotted the behavioral facts locations in the world, but not such locations as Cartesion coördinates could establish. (Bentley 1941: 477)

That's a neat turn of the phrase. And I think it applies to dreams as well.

> The facts of nature-known are investigated in part by physical methods and in further part by physiological methods. But beyond these we have a large group of facts not directly and technically studied by either of these methods. A most general rame for such facts is "**adaptions**." Some of these adaptions, those, namely, for the most part which cover wide areas and age-long durations, are investigated in the evolutionary studies of biology. **Other, mostly flash-like and involving limited areas**, are investigated by psychologists under the name of **behaviors**. If this manner of characterization is unfamiliar, the reader may easily satisfy himself by stripping off his ordinary verbal scaffoldings and appraise all the evevnts of organisms and environments, long-time and short-time, directly as natural. (Bentley 1941: 479)

It seems to me that adaptions are "phylogenetic" facts of nature and behaviours are "ontogenetic" facts of nature.

> The biologist, it is true, most often speaks of an adaption *of* the organism *to* the environment. The psychologist most often speaks of **an *act* of the organism, of *its* action upon the environment**. Though in the first case the organism seems to enter in the main passive, and in the second mostly as active, both cases agree in throwing a sentimental spotlight upon the organism as if it enjoyed a higher order of reality than the environment. Such a spotlight falsifies. (Bentley 1941: 479)

This author instead seems to urge us to talk of "complex organic-environmental situations". The case is quite similar to Jurgen Ruesch's view of social situations.

> **Behaviors in the indicated sense of speedy adaptions** comprise all the psychological facts that psychologists now investigate as directly within their own province. **Purposive behavior** in typical in such instances as cat wandering towards catnip, boy **planning** for college, or crusader **striving** for better city government. The word "experience" will cover the ground fairly well if it is taken to indicate characteristic behavioral adaptions, rather than as a dubious appendage to a falsely isolated organism. (Bentley 1941: 480)

This seems more than congruent with self-conditioning and truncated acts.

> In all purposing there is **a "look before and after,"** perhaps likewise **"a dream of what is not."** Avoid distortion of the words "look" and "dream," hold them to the organic-environmental situation, and you have a fair exhibit of behavioral durations. This "**behavioral time**" is different from any of the physical types of duration, different also from "physiological time" as physiologists are beginning to recognize it in intra-organic events. It is to be found all the way from a simple perceptive or sub-perceptive behavior up to and including **the most complex symbolic organization of word and world**. (Bentley 1941: 480)

Oh wow. I could definitely use this notion to supplement the complex discussion of the way one can manipulate with somatoceptions.

> The dilemma, so far as there is one, is overcome by the good old method, that of recognizing facts. **Achilles *does* in fact catch the tortoise**. Behavior does, in fact, what for clocks is impossible; it spans the duration. (Bentley 1941: 480)

This is my cup of realism.

> In a paper in this *Journal* two years ago I examined the case of simple visual perception directly in the form of **a "sight-seen," treating the "seer" and the "seen" not as seperate ingredients that enter into a psychological broth, but as phases of the situational "sight-seen" behavior, with respect to which "seer" and "seen" themselves must be defined**. In a more recent paper, I have used the name "behavioral superfice" to mark off the boundaries of any event of organism-environment across space and time in which a specific instance of behavior could be identified for research. (Bentley 1941: 281)

This is much better than my vague analogies about self and rules or that only sleep separates the dreams from the dreamers.

> The simplest form of behavioral space-time enters, of course, at whatever point physical and physiological descriptions cease to be adequate, and by that very test. If the word "tropism" is used, as is customary, in the sense of direct physical-physiological effect, we have only to mark the point at which Jennings found it necessary to use the word "represent" to describe facts of unicellular organic stimulation, in order to pass to the new space-time form. **All "cue" behavior, whether described as bodily activities or as perceptions, has this form.** So has language from naming through its elaborations of description up to its most complex symbolic development. All through this series the physical and physiological descriptions are present; they are, however, not adequate, and that is the whole point at issue. (Bentley 1941: 281-282)

He seems to be describing *semiotic treshold*.

> Koffka's "behavior space" [in *Principles of Gestalt Psychology*, 1935] is widely discussed, but it is frankly "phenomenal" in the Gestalt sense, an element of "experience," remaining always "psychic" in the sense that it is not physical. He uses behavior as an aid to establishing behavioral environment, and then employs behavior environment to give a "definition" of behavior. His procedure does not satisfy him until it provides for the emergence of an "ego," as a non-natural concentrate. He can doubtless study a cow without postulating a detachable cow-ity, but not a human organism without introducing an ego-ity. (Bentley 1941: 482)

Are these the same problems I must tackle if I wish to embark upon the behavioural sphere? See also R. D. Williams' paper "What is Behavior Space?"

> Passing next to a still more vague terminology with **a strong "psychic" stress**, he tells us that **behavior space is "constituted of our experiences,"** and again, "is a name for **our experiences together with their interrelations and modes of arrangement**." Not pausing to tell us what the factual status of "interrelationships, modes, and arrangements" may be, he proceeds in a still further transmogrification to make any space "the set of elements and their relations of which one chooses to speak." (Bentley 1941: 483)

Definitely something that should be compared to Lotman's two approaches to behaviour.

> The reader may judge for himself whether we have here a positive report on research into behavior or just **an orgy of phrases**. (Bentley 1941: 483)

Damn I like this guy.

> The position taken in this paper may best be connected with the work of Peirce and Dewey. Peirce felt much more powerfully than any man of his generation - perhaps even than any man of later generations - the import of Darwin's work for the future interpretation of human knowledge. His pragmaticism was a first fruit. His effort throughout his life towards the construction of a living logic were in line. Unfortunately the terminological and other technical facilities of his generation thwarted his intentions. I will

> suggest the following sentences from his earliest important publication as forecasting what is needed: "From the proposition that every thought is a sign it follows that **every thought must address itself to some other**, must determine some other, since that is the essence of a sign. ... To say therefore, that thoughts can not happen in an instant but **require a time** is but another way of saying that every thought must be interpreted in another or that all thought is in signs." (Bentley 1941: 483-484)

OMG. AND he quotes the best tidbit of Peirce? [5.254]

> The **behaviors are present events conveying pasts into futures**. They can not be reduced to successions of instants nor to successions of locations. They themselves span extension and duration. The pasts and the futures are rather phases of behavior than its control. (Bentley 1941: 485)

Bentley has officially performed the move I have been planning to make for some months now: taking Peirce's sign-growth to behaviour.

> In the older philosophical terminology of subject-object, behavior involves the full subject-object process, with **either subject or object alone regarded as chimerical**. In the newer scientific terminology of organism-environment, **behavior involves the full organism-environment process**; no fictive "phenomenal" intervention is needed to hold organism and object together in inquiry. (Bentley 1941: 485)

Chimerical - fantastical or improbable.

> Behavioral space-time records the form of observation in social inquiry as well as in psychological. Social studies may be distinguished from psychological for minor purposes of convenience such as the academic, much as anatomy may be distinguished from physiology in a medical school. **The distinction has no status in *knowledge***. Monstrosities such as that of a social environment to a psychic force do not present themselves in behavioral space-time. (Bentley 1941: 485)

Coenesis.

5.1.12 Metafiction (2014-01-23 04:23)

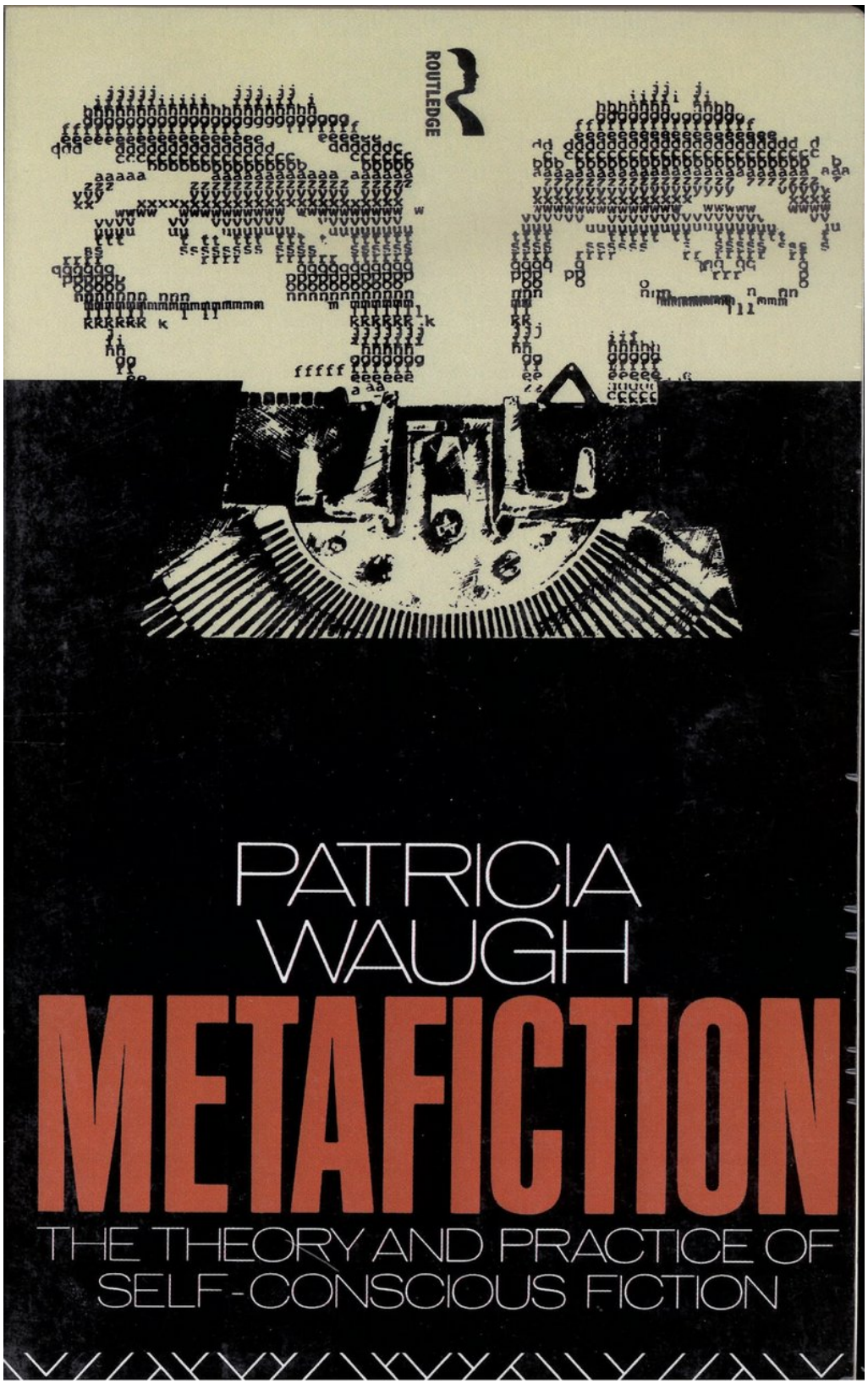

Waugh, Patricia 2003 [1984]. *Metafiction: The Theory and Practice of Self-Conscious Fiction*. London; New

York: Routledge.

> Since I've started thinking about this story, I've gotten boils, piles, eye strain, stomach spasms, anxiety attacks. Finally I am consumed by the thought that **at a certain point we all become nothing more than dying animals**.
> (Ronald Sukenick, *The Death of the Novel and Other Stories*, p. 49) (Waugh 2003 [1984]: 1)

Aren't we already dying animals?

> If asked to point out the similarities amongst this disconcerting selection of quotations, most readers would immediately list two or three of the following: a celebration of the power of the creative imagination together with an uncertainty about the validity of its representations; an extreme self-consciousness about language, literary form and the act of writing fictions; a pervasive insecurity about the relationship of fiction to reality; a parodic, playful, excessive or deceptively naïve style of writing. (Waugh 2003 [1984]: 2)

And the book ends [spoiler] with a quote from John Barth: "Oh god comma I abhor self-consciousness."

> Most of the quotations are fairly contemporary. This is deliberate. Over the last twenty years, novelists have tended to become more aware of the theoretical issues involved in constructing fictions. In consequence, their novels have tended to embody dimensions of self-reflexivity and formal uncertainty. What connects not only these quotations but also all of the very different writers whom one could refer to as broadly 'metafictional', is that they all explore a *theory* of fiction through the *practice* of writing fiction. (Waugh 2003 [1984]: 2)

An author named Brook-Rose, in the novel *Thru* (1975), even uses Jakobson's communication model (see Waugh 2003 [1984]: 147; below).

> The linguist L. Hjelmslev developed the term 'metalanguage' (Hjelmslev 1961). He defined it as a language which, instead of referring to non-linguistic events, situations or objects in the world, refers to *another* language: it is a language which takes another language as its object. Saussure's distinction between signifier and the signified is relevant here. The signifier is the sound-image of the word or its shape on the page; the signified is the concept evoked by the word. A metalanguage is a language that functions as a signifier to *another language*, and this other language this becomes its signified. (Waugh 2003 [1984]: 4)

The case is pretty much similar with Barthes' semiological analysis of (ideological) myth. But Hjelmslev was not the first to develop the term 'metalanguage'. I believe early proponents of symbolic logic were the first to really develop it.

> I would argue that metafictional practice has become particularly prominent in the fiction of the last twenty years. However, to draw exclusively on contemporary fiction would be misleading, for, although the *term* 'metafiction' might be new, the *practice* is as old (if not older) than the novel itself. What I hope to establish during the course of this book is that **metafiction is a tendency or function inherent in *all* novels**. This form of fiction is worth studying not only because of its contemporary emergence but also because of the insights it offers into both the representational nature of all fiction and the literary history of the novel as genre. By studying metafiction, one is, in effect, studying that which gives the novel its identity. (Waugh 2003 [1984]: 5)

Alas just like Jakobson's functions are inherent in all acts of communication so is metafictionality an aspect of all fiction.

> Metafictional novels tend to be constructed on the principle of a fundamental and sustained opposition: the construction of a fictional illusion (as in traditional realism) and **the laying bare of that illusion**. In other words, the lowest common denominator of metafiction is simultaneously to create a fiction and to make a statement about the creation of that fiction. The two processes are held together in a formal tension which breaks down the distinction between 'creation' and 'criticism' and merges them into the concepts of 'interpretation' and 'deconstruction'. (Waugh 2003 [1984]: 6)

Fiction becomes *metafiction* when it enters the *metalevel* and avails the fiction as fiction.

> In eghteenth- and nineteenth-century fiction, the individual is always finally integrated into the social structure (usually through family relationships, marriage, birth or the ultimate dissolution of death). In modern fiction the struggle for personal autonomy can be continued only through *opposition* to existing social institutions and conventions. This struggle necessarily involves individual alienation and often ends with mental dissolution. The power structures of *contemporary* society are, however, more diverse and more effectively concealed or mystified, creating greater problems for the post-modernist novelist in identifying and then representing the object of 'opposition'. (Waugh 2003 [1984]: 10-11)

It's like she's describing Orwell's *Nineteen Eighty-Four* or any number of dystopias where the individual struggles against the totalitarian regime and finally, in most cases, commits suicide.

> Aleatory writing simply responds with a reply in kind to the pluralistic, hyperactive multiplicity of styles that constitute the surfaces of present-day culture. What is mainly asserted in such novels is **an anarchic individualism, a randomness designed to represent an avoidance of social control** by stressing the impossibility of easily categorizing it or assimilating the reader to familiar structures of communication. An argument sometimes proposed to justify the strategies of such fictions is that they are 'radical' because they rupture the conventional linguistic contracts that certify and/or disguise orthodox social practices (as realism, for example, certifies concepts like 'eternal human nature' or the assumption that authority as manifested through the omniscient author is somehow free of both gender distinctions and of historically constructed and provisional moral values). Such novels supposedly expose the way in which these social practices are constructed through the language of oppressive ideologies, by refusing to allow the reader the role of passive consumer or any means of arriving at a 'total' interpretation of the text. (Waugh 2003 [1984]: 12-13)

The first part sounds like description of Rando's ideology (avoidance of social control). The latter part addresses the possibility of overturning social conventions in metafiction.

> Metafiction, then, does not abandon 'the real world' for the narcissistic pleasure of the imagination. **What it does is to re-examine the conventions of realism in order to discover - through its own self-reflection - a fictional form that is culturally relevant and comprehensible to contemporary readers**. In showing us how literary fiction creates its imaginary worlds, metafiction helps us to understand how the reality we live day by day is similarly constructed, similarly 'written'. (Waugh 2003 [1984]: 18)

Strands of constructivism. I think what is "comprehensible to contemporary readers" involves the Internet, e-mails, instant messages, etc.

> In all of these what is foregrounded is the writing of the text as the most fundamentally problematic aspect of that text. Although metafiction is just one form of post-modernism, nearly all contemporary exprimental writing displays *some* explicitly metafictional strategies. **Any text that draws the reader's**

> **attention to its process of construction by frustrating his or her conventional expectations of meaning and closure problematizes more or less explicitly the ways in which narrative codes - whether 'literary' or 'social' - artificially construct apparently 'real' and imaginary worlds** in the terms of particular ideologies while presenting these as transparently 'natural' and 'eternal'. (Waugh 2003 [1984]: 22)

What are narrative codes?

> Whereas loss of order for the modernist led to the belief in its recovery at a deeper level of the mind, for metafictional writers the most fundamental assumption is that composing a novel is basically no different from composing or constructing one's 'reality'. Writing itself rather than consciousness becomes the main object of attention. Questioning not only the notion of the novelist as God, through the flaunting of the author's godlike role, but also the authority of consciousness, of the mind, metafiction establishes the categorization of the world throuh the arbitrary system of language. The modernist writer whose style fits closest with this essentially post-modernist mode of writing is, of course, James Joyce. Even in *A Portrait of the Artist as a Young Man* (1916), the epiphanic moments are usually connected with **a self-reflexive response to language itself**. The word 'foetus', for example, scratched on a desk, forces upon Stephen's consciousness a recognition of his whole 'monstruous way of life' (pp. 90-2). (Waugh 2003 [1984]: 24-25)

It is apparent that the term 'metafiction' is modeled after 'metalanguage'.

> Analysis of frames is the analysis, in the above terms, of the organization of experience. When applied to fiction it involves analysis of the formal conventional organization of novels. What both Goffman and metafictional novels highlight through the foregrounding and analysis of framing activities is the extent to which we have become aware that neither historical experiences nor literary fictions are unmediated or enprocessed or non-linguistic or, as the modernists would have it, 'fluid' or 'random'. **Frames are essential in all fiction**. They become more perceptible as one moves from realist to modernist modes and are explicitly laid bare in metafiction. (Waugh 2003 [1984]: 30)

I wonder how this compares to Lotman's treatment of frames.

> It is clear that metafictional writers view play in this light - Ronald Sukenick, for example, in a story entitled 'The Death of the Novel' (1969): 'What we need is not great works but playful ones. ... A story is a game someone has played so you can play it too' (pp. 56-7) - and it is clear that psychologists like L. S. Vygotsky (1971), Jean Piaget (1951) and Gregory Bateson (1972) share this perception. However, it is also clear that critics of metafiction either disagree with psychologists' and sociologists' view of play as educative and enlightening or disagree with the notion of art as play. For metafiction sets out to make this explicit: that play is a relatively autonomous activity but has a definite value in the real world. Play is facilitated by rules and roles, and metafiction operates by exploring fictional rules to discover the role of fictions in life. It aims to discover how we each 'play' our own realities. (Waugh 2003 [1984]: 34-35)

Another similarity with Lotman.

> Bateson saw play as a means of discovering new communicative possibilities, **since the 'meta' level necessary for play allows human beings to discover how they can manipulate behaviour and contexts**. The subsequent discovery of new methods of communication allows for adaption, which he sees as ensuring human survival. Fictional play also re-evaluates the traditional procedures of communication and allows release from established patterns. Metafiction explicitly examines the relation of these procedures within the novel to procedures outside it, ensuring the survival through adaptability of the novel itself. (Waugh 2003 [1984]: 36)

Langer similarly stressed that we play with symbols before we use them practically for communication.

> The 'Dear Reader' is no longer quite so passive and becomes in effect **an acknowledged fully active player** in a new conception of literature as a collective creation rather than a monologic and authoritative version of history. (Waugh 2003 [1984]: 43)

In metafiction the author writes himself into his fiction more readily. I'm suspecting *Kurbmäng Paabelis* is metafictional.

> Characters in fiction are, of course, literally signs on a page before they are anything else. The implications of this provide a fairly simple creative starting point for much metafictional paly. Is a character more than a word or a set of words? B. S. Johnson, for example, is clearly drawn towards a traditional liberal-humanist treatment of his characters and yet displays the conviction that they exist merely as the words he chooses to put on page. In *Christie Malry's Own Double Entry* (1973) **Johnson continually intrudes into the text to remind the reader that Christie is whatever fortuitous collection of words happen to enter his head during composition**. Yet, at his death-bed scene, the necessary human awfulness of the situation forces Johnson to abandon his focus on *verbal* interaction and to shift to apparent *interpersonal* relationship. The author visits Christie in hospital, 'and the nurse suggested I leave, not knowing who I was, that he could not die without me' (p. 180). The self-conscious literary irony is clearly secondary to the pathos and absurdity of the represented human situation. (Waugh 2003 [1984]: 56-57)

...because in *Kurbmäng Paabelis*, besides other awesome stuff, the author Olev Remsu discusses with Arthur Bannister his fate and how he will kill him.

> In other words, parody renews and maintains the relationship between form and what it can express, by upsetting a previous balance which has become so rigified that the conventions of the form can express only a limited or even irrelevant content. The breaking of the frame of convention deliberately lays bare the process of automatization that occurs when a content totally appropriates a form, paralysing it with fixed associations which gradually remove it from the range of current viable artistic possibilities. The *critical* function of parody thus discovers which forms can express which contents, and its *creative* function releases them for the expression of contemporary concerns. Parody has, of course, always performed these functions: Walter Shandy's hovering foot, for example, in *Tristam Shandy* (1760), is on one level a *direct critique* of the mimetic fallacy of Richardson's exhaustive attention to detail. On another level, however, it provides a more *general insight* into the very essence of narrative - **its inescapable linearity, its necessary selectivity as it translates the non-verbal into the verbal** - and finally *creates* its own comedy out of its critique. However, because parody has been considered mainly as a form of criticism, it has been regarded as a sign of generic exhaustion. (Waugh 2003 [1984]: 68-69)

Verbal descriptions are indeed linear and selective, but is it *translation*?

> She comes to realize, however, that her experiments with style serve only to undermine it as a reality-defining concept, and she is finally saved only by her recognition of an insight very well expressed in John Barth's *The End of the Road* (1958):
>
> > to turn experience into speech - that is **to classify, to categorize, to conceptualize, to grammatize, to syntactify it** - is always a betrayal of experience ... but only so betrayed can it be dealt with at all and only in so dealing with it did I ever feel a man alive and kicking. (p. 116)
>
> 'Free Women', the 'realistic' novel which Anna writes, based on the experiences of the notebooks, is precisely such an expression of the need for categorization to preserve sanity. (Waugh 2003 [1984]: 74-75)

"[...] assert it [firstness, experience], and it has lost its innocence;" (CP 1.357)

> The language of realism is generally metonymic: descriptions are presented as **a selection from a whole** which is the real world. (Waugh 2003 [1984]: 87)

A very simplistic interpretation of the metonym.

> The successful comprehension of a so-called 'natural utterance' therefore depends on the resolution of indeterminacies of context. It depends upon the operation of the conventions of what J. L. Austin has termed the 'appropriateness conditions' relevant to each speech-act context (Austin 1962). This will include a variety of factors present in the immediate context: the relation of speaker to hearer, tone of voice, **paralinguistic gestures**, indexical reference to the immediate surroundings. (Waugh 2003 [1984]: 88)

What exactly are paralinguistic gestures? [Never mind, some other authors too confuse nonverbal communication with paralinguistic communication.]

> ***Descriptions* of objects in fiction are simultaneously *creations* of that object**. (*Descriptions* of objects in the context of the material world are determined by the existence of the object outside the description.) (Waugh 2003 [1984]: 88)

This pretty much captures what I'm trying to get at with *concourse* and the *body code* [instead of "body language"].

> The everyday world is merely another order of discourse so that, as one of the characters in Donald Barthelme's novel *Snow White* (1967) says:
>
> > The moment I inject discourse from my universe of discourse into your universe of discourse, the yourness of yours is diluted. The more I inject it, the more you dilute. ... (p. 46)

Literary fiction simply demonstrates the existence of multiple realities. (Waugh 2003 [1984]: 89)

But how do you inject your own discourse into anothers? *Here, take these words!?*

> The speaker in John Barth's 'Night Sea Journey' (1968) thus cries out at the end of the story, when the dream is paradoxically accomplished:
>
> > mad as it may be my dream is that some unimaginable embodiment of myself. ... will come to find itself expressing in however garbled or radical a translation, some reflection of these reflections. If against all odds this comes to pass, may you to whom, through whom I speak, do what I cannot: terminate this aimless brutal business. (p. 12)

Here is a character that is only a voice, having knowledge of its existence only, it appears, when it utters. Yet it has no power to stoy the utterance. The embodiment longed for is of something outside language, beyond an author, but it is of course the author's 'voice' which is the utterance; language which is the totality of existence; text which is reality. (Waugh 2003 [1984]: 91)

Similar paradoxes awaits those who dwell on Batesons contention that one cannot not communicate - e.g. the non-verbal chatter of movements, gestures, expressions and crepitations cannot be easily silenced.

> Searle might well now modify this statement, but it is still a useful way of pointing to the crucial fact that **in fiction the description of an object brings that object into existence**. In the everyday world the object determines the description. However much 'fiction' is seen as interchangeable with 'reality', the crucial difference remains that **in *literary* fiction the world is entirely a *verbal* construct**. (Waugh 2003 [1984]: 93)

I believe that literary fiction is one of the most profuse source for *descriptions of nonverbal behaviour* (or what I still call *concourse*).

> Although linguistic signs normally denote the non-linguistic entities for which they are signs, this is not the case with literary fiction. Such theories begin to move towards an emphasis on the special nature of the relationship between utterance and context in fiction, the relations between word and word, rather than word and world:
>
> > the difference between a sentence used as an actual assertion and the same sentence used as a mock assertion … is not mirrored in the syntactic or other features of the sentence. This difference is a matter of the purpose the receiver assumes the utterance to have. (Olsen 1978, p. 47)

To some extent nearly all metafictional writers are aware of this quasi-referential status of fiction. Some, however, choose to develop it in terms of an 'alternative reality'. Texts that consistently undermine every assertion with a reminder to the reader of its quasi-referential status must obviously occupy a 'non-predication' position. Such undermings thoroughly remove the fictional text from the context of 'common use' and emphasize its special linguistic status.
In John Barth's story 'Lost in the Funhouse' (1968) almost every sentence is undermined and exposed as fictional. The text exists as a dialogue between the reader and different narrators about the validity of the conventions available for telling stories. After the description of a character, the reader is immediately informed: '**Descriptions of physical appearance and mannerisms is one of several standard methods of characterization used by writers of fiction**' (*Lost in the Funhouse*, pp. 73-4). Even sentences that appear to be reliable sources of information are so stylized as to offer an implicit comment on realism:

> Peter and Ambrose's father, while steering the black 1936 la Salle Sedan with one hand, could with the other, remove the first cigarette from a white pack of Lucky Strikes, and, more remarkable, light it with a match forefingered from its book and thumbed against the flint paper without being detached. (p. 75)

A mundane action is thus represented in a highly parenthesized, adjectivized sentence, using long pronominal phrases and extremely long qualifiers. The effect of this is to lull the reader, not into acceptance of the scene as *real*, but into acceptance of its reality as *a sentence in a book*. (Waugh 2003 [1984]: 94-95)

Physical appearance, mannerisms and muntane actions is exactly what I'm trying to approach. It is nonverbal communication, though, only insofar as nonverbal behaviour is *communicated* to the reader.

> Metafiction lays bare the linguistic basis of the 'alternative worlds' constructed in literary fictions. Through continual shifts in and therefore revelations of context, metafictional texts expose the creation/description paradox. The more a text insists on its linguistic condition, the further it is removed from the everyday context of 'common sense' invoked by realistic fiction. **Metafictional texts show that literary fiction can never imitate or 'represent' the world but always imitates or 'represents' the discourses which in turn construct that world**. However, because the medium of all literary fiction is language, the 'alternative worlds' of fiction, as of any other universe of discourse, can never be totally autonomous. Their linguistic construction (however far removed from realism they may be) always implicitly evokes the contexts of everyday life. These too are then revealed as linguistically constructed. (Waugh 2003 [1984]: 100)

While everyday reality is socially constructed, literary worlds are linguistically constructed on the basis of the socially constructed everyday reality.

> Unlike *Pale Fire*, however, within the novel *The White Hotel* there is no ambiguity about the fact that this place, 'the camp', exists. Within a 'commonsense' order of discourse, the possibility of clainvoyance and the possibility of life after death are not unusual assumptions. The reader does not have to solve the contradictoriness of the narrative shifts through a recourse to the linguistic status of the worlds constructed through the narrative. He or she does, however, have to recognize **the ontological flexibility of the norms of the 'everyday' world**. It is thus possible toread *The White Hotel*, be means of a modernist aesthetic, as a text which foregrounds uncertainty about our perception of the world; or to read it perhaps as a post-modernist text which foregrounds uncertainty about its 'reality' status through a flaunting of its condition of textuality and its ostentatious construction of 'alternative worlds'. (Waugh 2003 [1984]: 103)

Flexibility is a good word, for it can be used to describe the bodily or behavioural transformations possible in fiction. E.g. the "impossible" stuff, like a cat buying a ticket from the bus conductor.

> Metafictional novels allow the reader not only to observe the textual and linguistic construction of literary fiction, but also to enjoy and engage with the world within the fiction. **For the duration of the reading at least, this world is as 'real' as the everyday world.** Such novels reveal the duality of literary fictional texts: all fiction exists as words on the page which are materially 'real', and also exists in consciousness as worlds created through these words: 'the aesthetic object belongs to the ideal but has its basis in the real' (Ingarden 1973, p. xxx). The reader is made aware that, in the fiction-reading process, an act of consciousness creates an 'object' that did not exist before. However, the reader is further reminded that this act cannot create anything that could exist outside the dialectic of text and consciousness (anything that has what ingarden calls 'ontic autonomy', or demonstrates what Searle refers to as the 'principle of identification'). (Waugh 2003 [1984]: 104)

A lengthy way to put a paraphrase of the famous T.S. Eliot quote: you are the book while you read it.

> Daniel's despair and cynicism about revolutionary protest against Vietnam in the sixties, for example, is shown as a consequence of his childhood history, of the effects of his parents' optimistic, austere and fervent socialist commitment in the fifties.
> **Yet 'history' is itself shown as a fictional construction**. Daniel's 'character' and place in it have been fixed by his parentage. He has no more freedom than a characteri in a fiction (which, of course, he is). There is, he says, 'nothing I can do, mild or extreme, that they cannot have planned for' (p. 74). He is the son of a traitor and therefore a traitor himself. He cannot escape the fiction that is history or the history that is fiction. **He cannot escape at a personal level, through his own wife and child, or at a social level, through his acts in the world, or even at the level of language, as a chapter in a novel**, writing like Holden Caufield his 'David Copperfield kind of crap' (p. 98). At each narrative level the transformation goes on. (Waugh 2003 [1984]: 108)

The literary construction of history... And escapism. I wonder if I should consider the topic of escape in relation with avoidance?

> Anna feels her wourld at this particular historical moment to be so radically different from any other, however, that she rejects the possibility of discovering unity in archetypal patterns. Art that expresses such an order is invalidated by contemporary experience. She rejects tradition, for **the future may be a completely different reality: 'Terrible, perhaps, or marvellous, but something new'** (p. 460). (Waugh 2003 [1984]: 110)

I have felt this too.

> The reader accepts the shift, however, because it is mediated through a character who is not only involved but sceptical too. It is continually indicated that Bourani, like the novel itself and Conchis's masques, is explicitly an art-world, a metaphor. The reader is warned early on of this. Nick, looking back at his inauthentic existence at Oxford, reflects that **he misinterpreted 'metaphorical descriptions of complex modes of feeling for straightforward presentation of behaviour'** (p. 17). The reader is being warned not to do the same. (Waugh 2003 [1984]: 111)

This is something that is apt to happen in case of what I have badly termed "ambiguous descriptions" - when metaphors intermingle with descriptions so that it is difficult to make out what the behaviour in question consists of.

> Although, as Fowles recognizes, **the reality of fiction is primarily verbal**, the imaginary world generated by the words of a novel is not less real than, but an *alternative* to, the everyday world. *The Magus* is about Nick's attempts to lean to perceive the fictional basis of everything and to distinguish between different orders of fiction. (Waugh 2003 [1984]: 112)

Searching for "the fictional basis of everything" sounds kind of like Powys's attempt to find the poetic basis of everything.

> Publicity speaks in the future tense and yet the achievement of this future is endlessly deferred. ... It remains credible because **the truthfulness of publicity is judged, not by the real fulfilment of its promises, but by the relevance of its fantasies to those of the spectator-buyer**. Its essential application is not to reality, but to daydreams. (Waugh 2003 [1984]: 114)

Which is why commercials nowadays often don't say anything about the purported product but present aspects of a desirable lifestyle. John Berger, btw, is the same guy who made the neat black-and-white documentaries about art in the 1970s. His "fulfilment' has only one *l* because it's British English.

> More sinister still is, John Barth's *The End of the Road* (1958). Jacob Horner is a grammar teacher who lives his life on the principle of **the generative possibilities of substitution and combination** offered by 'mythotheropy', a form of compulsive role-playing. Another character, Joe Morgan, is **a logician who obsessively categorizes experience according to the rules of pure logic**. Between them they bring about the death of Joe's wife (Jacob's lover) through, in Jacob's case, an avoidance of real responsibility and, in Joe's, the inflexibility and inhumanity which is the result of distorting experience to fit predetermined categories. (Waugh 2003 [1984]: 117)

The first sounds like Jakobson and the second like Peirce.

> By transferring to the public imagination what they left to the private, we are the more Victorian - in the derogatory sense of the word - century, since **we have in destroying so much of the mystery, the difficulty, the aura of the forbidden, destroyed also a great deal of the pleasure.** (Fowles 1969, p. 234) (Waugh 2003 [1984]: 124)

The connection between mystery and pleasure is a familiar one, although I lack a theory or material to put it to use.

> In 1833, Carlyle observed that the history of the universe is an infinite sacred book that all men write and read and try to understand, and in which they are also written. (*Labyrinths*, p. 231) (Waugh 2003 [1984]: 127)

Is this the source for Lotman's discussion of the Enlightenment "world as a book" view?

> There are almost no characters in this story and almost no dramatic confrontations, because most of the people in it are so sick and so much the listless playthings of enormous forces. **One of the main effects of war, after all, is that people are discouraged from being characters**. (*Slaughterhouse-Five*, p. 110) (Waugh 2003 [1984]: 128)

Could it be the effect of what Goffman calls self-mortification?

> Tralfamadore is, in fact, explicitly an aesthetic fantasy world premised upon a rejection of the philosophical and aesthetic assumptions underpinning realism. It is **a Symbolist world**. Its own art is created to reveal that art cannot change the world because the world, like art, is fixed for ever. Art should aim simply at creating
>
> > an image of life that is beautiful and surprising and deep. There is no beginning, no middle, no end, no suspense, no moral, no causes, no effects. What we love in our books are the depths of many marvellous moments **seen all at once.**
>
> (Waugh 2003 [1984]: 128)

Thanks to Langer I now know that there is a connection between symbolism, seeing something "all at one time" and what we call *continuous* semiotic systems.

> For some metafictional novelists, an alternative to rejecting **a simplistic concept of *mimesis* (the belief that verbal constructions can somehow directly imitate non-verbal ones)** is to assert the opposite narrative pole of ***diegesis*: 'telling' instead of 'showing'.** All metafiction draws attention to the fact that imitation in the novel is not the imitation of existing objects but the fabrication of fictional objects which could exist, but do not. For some writers, however, the text may be a fictional construction, but the author is not. All else may be ontologically insecure and uncertain, but behind the uncertainty is a lone Creative Figure busily inventing and constructing, producing the text from His (*sic*) position in the Real World. And the text, it is usually asserted, is finally the author's:
>
> > I want my ideas to be expressed so precisely that the very minimum of room for interpretation is left. Indeed I would go further and say that to the extent that a reader can impose his own imagination on my words, then that piece of writing is a failure. I want him to see my (vision)... (B. S. Johnson, *Aren't You Rather Young to be Writing Your Memoirs?*, p. 28)

While modernism pursued impersonality ('showing'), such contemporary metafictional texts pursue Personality, the ironic flaunting of the Teller. They reveal, in Genette's words, that, ""montrer", ce ne peut être qu'une façon de raconter' (Genette 1972, p. 187). The *appearance* of mimesis, of 'showing', is produced, however, by constructing an ostensibly autonomous reality through maximum information and minimum narratorial presence. Metafictional novels which hang on to the concept of author as inventor of the text, which aim to show there are only 'degrés de diegesis' ('degrees of telling'; Genette 1972, p. 186), exaggerate authorial presence in relation to story or information. Very often the Real Author steps into the fictional world, crosses the ontological divide. Instead of integrating the 'fictional' with the 'real' as in traditional omniscient narrative, he or she splits them apart by commenting not on the *content* of the story but on the act of narration itself, on the *construction* of the story. (Waugh 2003 [1984]: 129-130)

I did not know *mimesis* has such a connotation (but then again, I haven't read Aristotle's aesthetics). The exact meaning of *diegesis* also eluded me, but this makes perfect sense (especially in relation with film, where sometimes narrative is diegetic).

> The author attempts desparately to hang on to his or her 'real' identity as creator of the text we are reading. What happens, however, when he or she enters it is that his or her own reality is also called into

> question. **The 'author' discovers that the language of the text produces him or her as much as he or she produces the language of the text**. The reader is made aware that, paradoxically, the 'author' is situated *in* the text at the very point where 'he' asserts 'his' identity outside it. As Jacques Ehrmann argues, 'The "author" and the "text" are thus caught in a movement in which they do not remain distinct (the author and the work; one creator of the other) but rather are transposed and become interchangeable, creating and annulling one another' (Ehrmann 1972, p. 32) (Waugh 2003 [1984]: 133)

The other side of linguistic construction.

> 'Borges' and 'I' have a hostile relationship:
>
> > I live, let myself go on living, so that Borges may contrive his literature, and this literature justifies me. It is no effort for me to confess that he has achieved some valid pages, but those pages cannot save me, perhaps because **what is good belongs to no one, not even to him, but rather to the language and to tradition**. ('Borges and I', in *Labyrinths*, p. 282)

(Waugh 2003 [1984]: 133)

This is also why I don't keep my "knowledge management" (this blog) private.

> By breaking the conventions that separate authors from implied authors from narrators from implied readers from readers, the novel reminds us (who are 'we'?) that 'authors' do not simply 'invent' novels. **'Authors' work through linguistic, artistic and cultural conventions**. They are themselves 'invented' by readers who are 'authors' working through linguistic, artistic and cultural conventions, and so on. (Waugh 2003 [1984]: 134)

I make so many remarks about similarities to Lotman because he was not an 'inventor' as much as a node in linguistic, scientific and cultural conventions.

> The reader is also continually made aware that Daniel exists in the fictional discourse of Fowles, 'an I in the hands of fate … a paper person in someone else's script' (p. 82). The novel thus becomes **the story of writing as much as it is the writing of story**. (Waugh 2003 [1984]: 136)

In Zamyatin's *We* we are reminded that we are reading a diary, not a novel.

> In Steve Katz's story 'Parcel of Wrists' (1973) a box of human wrists is received through the post, which, when planted, start to produce fruit: eyes, lips, limbs, **a crop of legs**. (Waugh 2003 [1984]: 141)

Fantastic. "A crop of legs" hit especially close to home as one the pictures I created in my youth was of my leg with a caption saying something like "oh, I found this thing attached to me".

> In Brooke-Rose's novel *Thru* (1975), a text where 'everyone has a voice' (p. 40), there is even **a diagram of Jakobson's model of communication** with an arrow pointing to 'CODE' (metalinguistic) and the inscription 'you ARE HERE' (p. 51). The theme of the novel is explicitly writing as absence, its implied reader explicitly
>
> > the mOre
> > dwIndles
> > To a
> > structUred
> > éLite
> > (p. 163)

(Waugh 2003 [1984]: 147)

That's a neat way to end this post.

5.1.13 Kurbmäng Paabelis (2014-01-25 09:05)

Remsu, Olev 1989. *Kurbmäng Paabelis: sürrealistlik barokkromaan*. Tallinn: Eesti Raamat.

> **Külgnägemine** registreeris muudatusi - sinna oli tekkinud hõbeinkrustatsiooniga jahipüss, sinna oli põiki üle akna tõmmatud helesinine kangas, seal põles ööseks läidetud ja hommikul surnuks puhumata unustatud reklaamküünal. (Remsu 1989: 8)

"Külgvaade" on hea sõna. Hoiatuseks: valdav osa sellest meeletult pikast postitusest saabki olema uute sõnade ja väljendite väljanoppimine. *Kurbmäng Paabelis* on esimene eesti keeles ja eestlasest autori poolt kirjutatud ilukirjanduslik raamat mis siia blogisse on jõudnud. Ütlen veel nii palju, et ma valisin ta suhteliselt juhuslikult välja suvila raamaturiiulult. Tädi ütles, et on seda raamatut juba kakskümmend aastat üritanud lugeda, aga pole kaugele jõudnud. Minu jaoks osutus see väga meeldivaks teoseks mille 492-st leheküljest jääb isegi ehk väheseks. Üllatas see, et sisuliselt on tegu düstoopiaga. Otsustasin kaasata selle oma lõputöösse, koos veel kahe eestlaste poolt kirjutatud düstoopiaga, kui ma leian mõne võrdväärse. Igatahes "külgnägemine" (*side-look*) on vahva, sest see nimetab silmanurgast vaatamist. Elukogemus ütleb, et inimestele ei meeldi kui neid niimoodi vaadatakse (justkui nad poleks väärt seda, et pead nende poole pöörata). Sellel on ka kahtlane või kahtlustav maik juures, mida illustreerib hästi Postimehe pilt riigireeturi Veitmani teemal. Ma eeldasin esmavaatamisel, et Veitman ise on paremal, sest keskmine tüüp vaatab tema poole külgvaates või silmanurgast. Pildiallkiri aga ütleb, et üks on peaprokurör, teine kapo peadirektor ja naine on riigiprokurör. Jumal teab, millest see katlustavalt näiv pilk siis:

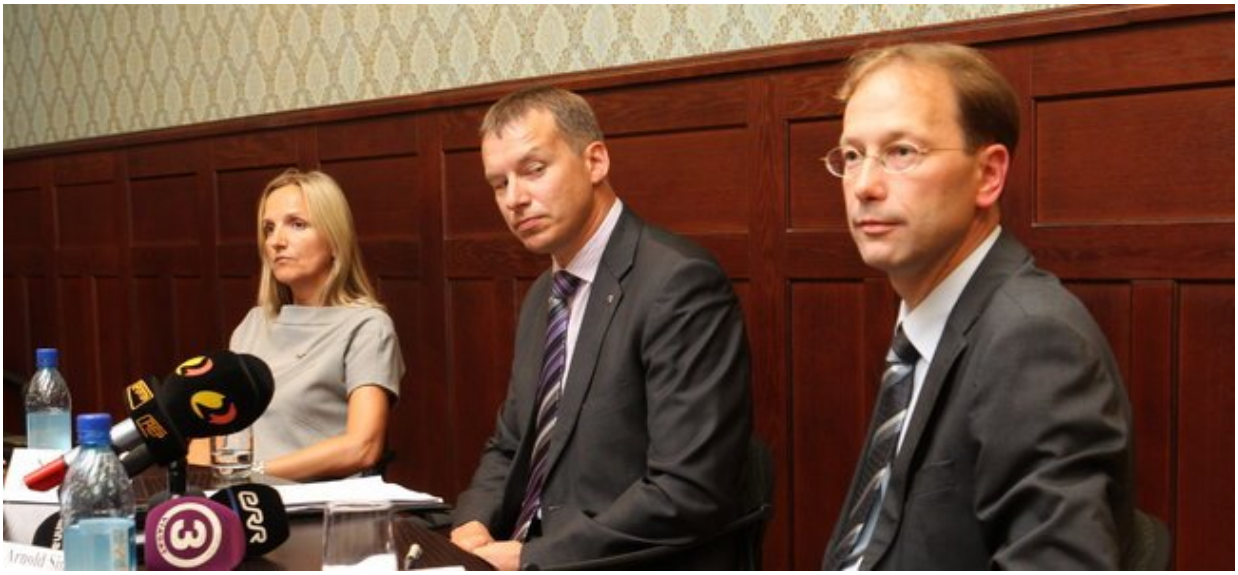

But, I'm getting sidetracked (no pun intended). Tagasi raamatukatkendite juurde. Sildid ka: #Gaze

> Viimastel kuudel oli ta mitmed korrad **tööuksest mööda kõndinud**, siis paarikümne meetri järel **otsustavalt ringi põõranud**, tahtejõudu pingutades vedanud end tolle põikikäsipuuga ukseni, mille kaudu mindi instituuti, **puudutanud sõrmedega käsipuudki**, et kiiruga eemalduda nagu inimene, kes on eksinud ja kogemata võõra asutuse trepile jõudnud. (Remsu 1989: 8)

Sellistele asjadele ei tundu olevat nime, kuigi Goffman kindlasti oleks võinud sellele mõne idioomi külge pookida (hetkel lihtsalt ei meenu). Seetõtte sildistan tegevused: #Locomotion #ObjectAdaptor

> Ja tal polnud töökohal viibimise kohustust. Ent viisakas oleks siiski paar korda nädalas läbi astuda, et mitte jätta muljet, nagu jookseks palk talle päris kingitusena pangaarvele.
> Arthur Bannister tõõtas Kaunite ja Teiste Kunstide Akadeemiale alluvas Tõelise Ajaloo Loomise Instituudis. Nende majas valitses ruumikitsikus, tal oli pidev raamatukogu külastamise ja kodustöötamise luba. Tema võimeis ei kaheldud, ülemused olid veendunud, et ta vabal ajal ei pummelda. Poogen kvartalis oli talle

> normeeritud produktsioon, selle täitis ta ära, asetas oma 22 masinakirjalehekülge kvartali viimasel nädalal instituudi direktori lauale - toda meest muu ei huvitanud.
> Bannister armastas oma tööd, ja õnneks polnud tal selle pärast sekeldusi. Tal lubati oma tööd armastada, muiduvehklejad vaid kihistasid: leidus loll, kes püüab tööga läbi lüüa. Ent Bannister ei sallinud oma sektori naisi ja asutuse direktorit. Neid pidas ta ametnikeks, ametnikustunud amentikeks, kel vaim tühi ja kes hoidsid sooja kohta. Juhmad aparantšikud! (Remsu 1989: 9)

See on üks neist katkenditest mis sisaldab vähe kehakeele teemal, aga on muud moodi meeldiv või huvitav. Siin meeldib mulle Bannisteri suhtumine oma töösse. Ja paar korda nädalas "näole näitamine" tundub huvitav taktika. Läheb vististi väga üldisesse kategooriasse: #SelfPresentation

> Arthur Bannister oli jõudnud agulimademele. Paesest laest pea kohal immitses põhjavett. Majad olid ühekorruselised, päratute õuedega. Aknad õhtuti kinniluugitavad. Koerad piilusid kuutidest, koonud õieli. Haugatada nad ei viitsinud. Õuepostide vahel jooksid pulkadega nöörid. Harva tuli Bannisterile vastu **kühmus inimene**, touidupamp käe otsas, **uurides hoolikalt tema nägu**, nagu soovinuks teretada. Võibolla tunnevad siinkandis kõik üksteiste? Julianas, tema lapsepõlvealevikus, teretasid kõik kõiki. (Remsu 1989: 13)

Arvab vastutulevate inimeste käitumisest nende intentsioone. Vaatab, seega võibolla tahab teretada. #Gaze

> Tänavkoridori kurvis **vaatas munk üle õla, noomis** Arthur Bannisteri **rangel ilmel nimetissõrme viibutades**. (Remsu 1989: 14)

Siltidega liigitamise raskused. Siin on mite kategooriat koos ühes lauses: #Gaze #FacialExpression ja #HandGesture

> **Liftis keeras nooremteadus kaassõitjatele selja**, uuris ennast seinapeeglist. Vaist ütles Bannisterile, et Anda Koqq oli kodus, meest huvitas, missugusena neiu teda nägi.
> **Bannister hõõrus salliotsaga prilliklaasi puhtamaks.** Ta rohekasmustad lühinägelikud **silmad vaatasid peeglist vastu süütu uudishimuga, arupärivalt**. Väljendasid need Andale ta plastilist vaimsust, mõttepaindlikkust, mida ta ei kavatsenudki müüa Korrusekorraldaja võimu tugevdamiseks?
> Ei, lurjus ta tõesti pole, ennemini südamlik, tegi Bannister kokkuvõtte. Ta **tõstis prillid silme ette**, märkas vieletset kurdu ninajuurel. Karvapulst küündis sõõrmest välja, puudutas musti, puhmas vuntsegi.
> Harjumatus enese eest hoolitseda? Protest valitseva korra vastu? Aga juuksed ei halline, tema kell käib jõudsalt edasi, dissertatsiooni kirjutab ta valmis. Puberteetlik vistrikki veel kõrvalesta all, ta on päris nooruke.
> Bannister piilus vargsi üle õla.
> Tema vagunikorrusel lugesid kaks vanurit püstijalu ühte ajalehte, tüdrukutirts paitas kassipoega korvis. Kellelgi polnud temaga asja. **Pöidla ja nimetissõrmega näpistas Bannister vistriku katki.** Mees uskus, et kuulis tuhmi triksugi. Psühhopaadi audiaalne hallutsinatsioon? Eales ei mallanud ta vistrikepigistamisega oodata, et otsida viisakamat kohta ja aega. Gümnaasiumis, noore puššpallitalendina, oli ta palli tagaajamisegi katki jätnud, et libistada näpu üle põskede, lauba ja lõua.
> Mis see oli, mis kihutas teda kärsitult vistrike kallale? Mälestused ejakulatsioonidest? Igatses ta, rahuldamata eputis, endale oma mehelikkust tõestada?
> Bannister **pühkis sõrmeotsad lümfivedelikust sallinarmastesse kuivaks**. (Remsu 1989: 14-15)

Üksjagu võigas. Huvitav, et oma "sotsiaalse mina" üle mõtiskleb tegelane just peeglisse vaadates, sest peegli metafoor on sotsiaalse mina teooriates levinud. Prillide puhastamine ja vistriku pigistamine on instrumentaalsed tegevused, aga Ekmani ja Frieseni kategooriate poole kaldudes kasutan adaptorite klasse, sest need on natuke täpsemad. #BodyMovement #ObjectAdaptors #Gaze #SelfAdaptor

> Aga mida tähendas olla terve, ilma pidurdusprotsesside puudulikkuseta? Siin ja praegu, korrastatud hi-idlinnas, Tuhande Neljakümne Teisel Suurkorrusel, kolmveerand aastat enne kolmandat aastatuhandet? Ajal, mil totalitaarne ühiskond isiklikki elu lammutas? Mil teadust vaid võimu säilitamiseks kasutati? Mil toimusid massilised justiitsmõrvad? Mil põlati isiksuse individuaalsust? (Remsu 1989: 16)

Näib, et siin ja eelmiseski tsitaadis tulevad juba üles võimu ja riigi ning isiku ja käitumise vaheliste suhete teema. Remsu võtab justkui kokku selle *feeling*'u mis on düstoopiatele (eriti Orwellist inspireeritutele) omane: isiklik elu (abielu, perekond, seks) on lammutamise teel (umbes nagu Marx seda kirjeldas) ja võim on usurpeerinud iga mõeldava elu- ja tegevusvaldkonna.

> Bannisteri-poolsem, roheka heinakuhjasoenguga, oli **jala istmiku alla vedanud, žöstikuleeris kummaliste, kandiliste viibetega.** (Remsu 1989: 16)

Bannister kirjeldab enda ümber olevate inimeste käitumist. Ainult selle piiga käitumist spetsiifiliselt. Kandilised žestid, sealjuures, on omaette teema: žestide kodeerituse küsimus. Minu žestiuurjast juhendaja žestid on ka kandilised, kõrge kodeeritusega. Ma oletan, et kandilisus või ümarus, kuitahes üldised need omadused ka poleks, eristavad žestikulatsiooni (*gesticulatio*) "tõelistest" (tähendust kandvatest) žestides (*gestus*).

> Kingapoe eest käratses inimsumm, **saamahimu sundis pabeliiditare rusikatega vehklema**. (Remsu 1989: 18)

Siin on vist vastuolude/kummastuste mäng: pabeliiditaridele ei ole rusikatega vehklemine harjumus. Siin on valem: tegevus ja põhjus/selgitus. "Tom frowned his displeasure" valemil "pabeliiditarid vehklesid rusikatega saamahimust." #HandGestures

> Vastutulijate **nägudelt õhkus närvilisust ja vaenulikkust**. Ahriman! Korrusekorraljada diktatuur! (Remsu 1989: 18)

Ambivalentse kirjelduse probleem: nägudelt "õhkus" närvilisust ja vaenulikkust, aga me ei tea täpselt mis see on, mis seda muljet tekitas. #FacialExpressions

> "Tunnen teid, tunnen." Müüja pidas pausi, **kratsis lausa klassikaliselt juusteta kukalt**. Ametiargoo juurdub viipekeeleski, täheldas Bannister. (Remsu 1989: 19)

Klassikaliselt juusteta kukal? Mulle tundub, et kukla kratsimine on see "viipekeelne ametiargoo" mida ta mõtleb, kuid selles ei saa kindel olla. Igatahes huvitav tähelepanek. Birdwhistell alustas kehaliikumise uurimist just selle tõttu, et märkas kuidas inimese käežestid vaheldusid koos keelega mida kõneleja parasjagu kasutas (midagi sarnast täheldab hiljem romaanis Johannes Maron). #SelfAdaptors

> Söakamad hiired juba krabistasid. Bannister koukis põuetaskust meeveeplasku, keeras korgi pealt. Plaskule oli graveeritud kiri: KORRUSEKORRALJADA TERVISEKS! Võim poeb sinuga urgastessegi kaasa. Mees **pühkis varrukaga laupa, rüüpas pika sõõmu** Anda, sinu terviseks! Ja ma armastan sindp Mees tundis, kuidas toniseeriv vedelik ta sees ihu põletab. Reduktsioonid, reaktsioonid, keemia, füsioloogia. Mis, pagan, toimub meie soolikates? Viimaks oli ta omaette, võis olukordi vaagida. Siia peldikusse pole nad kindlasti seadnud mõtetelugemismasina andureid. (Remsu 1989: 21)

Aeg-ajalt tuleb mõtetelugemis-andurite teema üles, aga nende kaudu kogutud andmeid paljastatakse alles mõned leheküljed enne romaani lõppu. Vähemalt ei jäänud päris lahtiseks otsaks, nagu paljud muud huvitavad asjad selles romaanis. Lauba pühkimine ja sõõmu võtmine on muidugi: #SelfAdaptor ja #ObjectAdaptor - kummalisel kombel 20ndal leheküljel ikka veel mitte ühtegi alter-adaptorit; Eestlane on mittekontaktirahvas?

> Proua Deboora Kassandra valdas perfektselt olulisimat positsiooni kindlistamisel - valetamist. Nooruses oli ta kurameerinud nelja kiiva poisiga üheaegselt, sealt pärines treenitus. Bannisteri vastu oli naine mobiliseerinud teisedki omasugused sektoris, kes palga eest kohvitamas käisid. Ikka kudrutas salalik daamidejõuk kuskil nišis, **ikka katkes jutt, kui Bannister juhtus mööda minema**. Teadlased! Kartsid teised, et Bannister sektorijuhatajaks saades neilt tööd hakkab nõudma? (Remsu 1989: 23)

Kõlab nagu stseen mõnest Ameerika *high-school movie*'st. Ei teagi kohe, kuidas sildistada. Äkki #Paralanguage ? Ei, see on küll #NonPerson võtmes, aga sõna otsese mõttes #Silencing ! Ideaalselt sobiks siia #InvolvementIdiom

> Teadus on eelistanud minna aatomit näppima ja inimest aheldama, headus on hinge unustanud. Tänapäeva müstiline religioon (-teadus) on kõik, mida lahkama pole küps, oma teelt pühkinud. (Remsu 1989: 31)

Päris asjakohane iseloomustus. Tänapäeval muidugi räägitakse nö hinge (tegelikult, teadvuse) poole tagasi pöördumisest. Või vähemalt selline mulje jääb semiootika seiskohast.

> Temas pulbitses viha (aga ta kõrvalpilk fikseeris, et veidi meeldib talle olla ülekohtuselt karistatud). Tähendab - kõik püsis valel. Ta oli arvanud end Jumalast äravalitute sekka, **kes ei allu üldkehtestatud reegleile, kel on vaimu ja jõudu liikuda oma rada**. Ehk ei lastud teda *magister artium*'igi kaitsmisele põhjusel, et ta pole täitnud oma lubadusi astuda ja paljastada? (Remsu 1989: 35)

#metablog - kummalisel kombel olen end samasuguseks pidanud, arvanud, et mul on piisavalt vaimujõudu, et õppida iseseisvalt, lugeda palju ja luua "oma tee". Pole välistatud, et minagi ei saa oma bakatööd kas tehtud või kaitstud.

> Ema käenahk oli närbunud ja kortsus, sõrmed konksus ja kondised kui linnuküünised lasteraamatupildil, ja kui vähe oli Bannister midagi ema heaks teinud! Olnuks vist kaunis jõhker emalt andmeid edasi pinnida, oletas mees. Aga isa, kas isa aimab, mis moel ma suunamise ülikooli ja stipendiumi sain? päris Banniste. Ei, vastas ema vaikselt, **ilmne soov südant puistata**. Aga õed? Ka mitte, vastas ema, Freddy oli keelanud teistele rääkida, võtnud ausõnagi, mida ma praegu söön, ütles ema ja puhkes nutma. Mu lapsed, mis teist on saanud, halas ema, pisaraid häbenemata. (Remsu 1989: 36)

Liigutav. Paksus kirjas on veel üks ambivalentse kirjelduse moment. Ema soovib väga "ilmselt" südant puistata, kuid pole öeldud milles see täpselt väljendub. Hääletoonis, pausis, näoilmes, milleski muus või kõigis korraga?

> Ent jäeti märkamata, et koostajate seas oli tunnustatud literaate, juhtivaid haritlasi, nemad olid nimekirja torganud oma vaenumeeste raamatuid. Kõigis keeluloendeis olid esikohal George Orwelli teoseid. (Remsu 1989: 40)

Jutt käib *index librorum prohibitorum*'ist. See on George Orwelli esimene mainimine. Teinegi on tulemas ja seal on öeldud, et Olev Remsu ilmselgelt viksis Orwellilt oma teose maha (selliseid meta-tasandi arutlusi, arvustusigi, on teoses mitu). Samas on raske liigitad mõjusid, sest Nõukogude liidus kirjutanud Remsu on arutleb ka fašismi ja raamatute põletamine ise on vihje natsidele.

> Korrusekorraldaja või tema asendajate lemmikajaviiteks oli **visiteerida** provintse. Suure Juhi esimene käik suundus alati mademe tsentrumiks kuulutatud punkti. Paraadsammul marssides **saluteeris** Kõikevõitva Õpetuse Looja või tema teisik **Vana-Rooma tervitusžestiga** tähtsast maavarast ja nõelasilmast tulnud univormiga hiigelmonumendile. Kuju sisse oli monteeritud **mehhanism, mis kergitas paremat kätt, nõnda et monumentki soluteeris oma tibatillukesele originaalile**.
> Nutikamad mademeaktsioonkonnad, ennetades ametlike kultusnormide oodatavat tõstmist, olid varustanud skulptuurid **huultemuigutajatega**, suukoopaisse seadnud megafonid, mis uhkelt hüüdsid: *Caesaris voluntas suprema lex esto!* (Remsu 1989: 52)

Siin on väga palju mida arutada. Esiteks estonglish (visiteerima, saluteerima), millega Remsu on justkui oma ajast eest (samas ma ei tea tema aega). Vana-Rooma tervitusžest on samuti vihje 20. sajandi diktatuuridele; näiteks Franco hispaania tuleb sellega seoses meelde. Teoses *The Politics of Gesture* oli selle kohta isegi pisut vaimukalt nenditud, et paljud inimesed saluteerisid vastu tahtmist ja suhtusid sellesse kui millessegi mis on *rendered unto Caesar* (see metafoor pärineb Uuest Testamendist, aga sobib siia nagu rusikas silmaauku). Monumendi saluteerimine oma originaalile on lihtsalt pentsik; sealjuures see on üks vähestest momentidest mil Korrusekorraldajast kirjutatakse kui inimesest ja kirjeldatakse tema käitumist. Ja viimaks muigutamise küsimus. Mul on teravalt meeles lapsepõlvest seik kus ma üritasin sõbraga mingil põhjusel selgusele jõuda mida muigutamine tähendab. Meil ei olnud siis sõnastikku, aga ÕS ütleb praegu, et see on (suu) liigutamine või maigutamine ning näide on "Laps muigutab unes suud, huuli." Midagi sellist ma ka demonstreerisin suuga ja see tundus naeruväärne. Sõber oli surmkindel, et ma mõtlen muigamist ja olen idioot, et "muigutamist" millekski pean. Siiamaani arvasin, et tal oli selles osas õigus ja see ei ole sõna. Kurat, Raigo!

> Diktatuur on alati eelistanud klassitsismi ja ampiiri. Diktatuur arvab, et iga pisimgi asi esindab teda, muretseb selle "õigeoleku" eest. (Remsu 1989: 63)

Bannister räägib küll arhitektuurist, aga see on sisuliselt see mida ma uurin oma töös "Mitteverbaalne Suhtlemine ja Võim Düstoopiakirjanduses": kuidas totalitaarne ühiskonnakorraldus "muretseb" isegi inimeste kehalise käitumise (Orwelli uuskeeles *facecrime*'ide) pärast. Seda sama argumenti võib kasutada ka tänapäeva "infoühiskonn" düstoopilisusest rääkides: kui sa kasutad tasulist operatsioonisüsteemi - Microsofti, Apple'i ja isegi Canonicali oma - siis iga sinu tegu saadetakse vastavasse andmebaasi.

> Läbi klaasideta akende võis näha paabulinnusulgedega kübarais korgerinnalisi daame, kes **lehvikutega tuult tegid** ja vaeste loomade ekskrementideleha tõttu **nina kirtsutasid**. (Remsu 1989: 65)

Halvustav iseloomustus. #ObjectAdaptors ja #FacialExpressions

> Mees ütles talle midagi viies-kuues keeles, ta ei mõistnud neist ühtegi. Aga ta **kummardus alandlikult** mitu korda, **torkas nimetissõrme suhu**, väljendamaks soovi süüa, **asetas kaks pihkupidi sirgelt kokkulapatud kätt vasakule põsele, kallutas pead**, väljendamaks soovi peavaljule, **langetas seejärel ustavaks manatud pilgu mehe jalgadele**. Ta oli nõus oljusegagi, eks tulevik näita, kuhu ta veel pageb. Siis laskus ta põlvili ja osutas põletavast päikesest helekollase taevaslae poole. (Remsu 1989: 66)

Need on kokkuleppelised žestid mida mina mäletan lasteaiamängudest. #Emblems

> Jaamaülem **vaatas vilksti** ta reisipampu. (Remsu 1989: 71)

See on üks nendest väljenditest mis tundub olevat eesti keelele iseomane. Inglise keeles saab öelda *glanced* ja *glanced quickly*, aga hetkel ei meenu ühtegi sõna mis oleks võrdväärne "vilksatamisega". Ei tea kuidas on lood sarnase nähtusega, pilkude vilgatamisega (korraks vilkumisega)? #Gaze

> Ta märkas, et on kogemata ühes võtnud kaasa kõik oma raamatud; mida pidi tähendama jaamaülema **vilksti-pilk** tema reisipambule?
> Hinges tuikas ohtu ennetav signaal. (Remsu 1989: 71)

Vilksti-pilk mis ennetab ohtu (mida lõpuks ei ilmunudku). #Gaze

> Stopp! karjus äkki piitsutajate vanem. Vedukratas seiskus, üks pime hobune oli vahetpidamatust keerutamisest hullunud, **ajas end tagajalgadele püsti**, suust purskus rohekat vahtu. Täpne täägipiste kustutas ta elu. Laip rakendati lahti, tallist talutati uus silmitu run. Tapetu veeretati perroonilt alla, **teised**

> **loomad seisid nõutult**. Jõudis kuidagi nende pimedasse maailma sõnum surmast?
> Bannister-Maron uskus, et **kuulis matsu**, mille põhjustas korjuse kukkumine liivapõrandale.
> Ja nii barbaarsesse ametisse oli ta kavatsenid end möllida!
> Loomatiirutajad itsitasid ja rõvetsesid esperanto kohalikus konkis, jutt käis hobuselihapilafist. **Ta pööras põlglikult selja**. Ka labi sõrmede vaatamisel on lõppude lõpuks piirid. (Remsu 1989: 72)

Vähemalt näib Bannister-Maron pimedate hobuste saatusele kaasa tundvat. Selja pööramisega väljendab ta kehaliselt oma mitteheakskiitu. #Posture

> Lift kogus kiirust, ta tundis, kuidas ta keha muutus raskemaks, magu vajus nagu alla. (Remsu 1989: 73)

Kehataju ehk #Proprioception

> Ta pesi ala- ja ülakeha, puhastas riistagi. Õnn, et tal see alles oli. Peremees oleks kindlasti lasknud ta kastreerida, seejärel koos oma nelja naisega hukata. Ta oli ümberlõigatu, kuid ikkagi kogunes kusitiava ümbrusesse märga mustust, mis ajas ta vihale. Ta häbemekarvad olid ruugemad juustest, tumedama rooste tooni, ülemised karvad millegipärast kaheharulised. **Riist oli peegelpildina suurem ja võimsam kui otse vaadatuna. Kumb oli õigem, tegelikum?** Kas pettis vahendatud või vahendamata pilk? Külgpeeglite paljunduses oli tal lõpmatu arv suuremaid. (Remsu 1989: 74)

Nagu Sebeoki hambaaugu-suuruses-kahtlemine, aga võikam. #BodyImage

> Poole kaheksa paiku sõitis liftides või sammus tunnelites **mõtlik töölisklass, rakkus käed püksitaskuis**. Seejärel laskusid või tõusid koolilaste ka üliõpilaste kirevad salgad, kilked või pidurdamatu seletamishimu huultel. (Remsu 1989: 77)

(Vanuse)klassid nende iseloomulike käitumistega.

> Sagis **näo ja teota inimesi**, ei tea miks sündinud ja kuidas hinges püsivad. (Remsu 1989: 78)

Mitteinimesed (*nonpersons*)? "Näo ja teota" tundub olevat levinud väljend, aga ma ei tunne konnotatsioone. Meenub vaid Goffmani mõttes "faceless", aga see on enam-vähem samaväärne sõnaga "ebaviisakas". Dno...

> Kamp noorukeid paigatud liftijuhitürpides, **silmis jultunud pilk, mis kuulutas, et see osa platsist on nende oma**, ka kes rikub eksterritoriaalsust, astub kujutletava kriidiringi sisse jõugu ümber, see peab omaks võtma nende käitumisreeglid ja võibolla igaveseks nendega liituma. Ilane koni käis suult suule ringiratast, väljendas solidaarsust ja nakkusepõlgust. (Remsu 1989: 79)

Kui palju annab küll pilgust välja lugeda. "Nakkusepõlgus" muuseas on tabav sõna. #Gaze #Proxemics

> Kaks lillaks värvitud juustega esteeditsevat homoseksualisti hoidsid käe alt kinni, vaatasid teineteisele truult ja kelmikalt otsa, viskasid ühise põlastava kõrvalpilgu koolipõlledes gümnaasiumiplikade salgale, kes ammuli sui vahtis maailmaväljaku möllu. (Remsu 1989: 79)

See on üks neist vähestest momentidest mis Remsu romaanis hakkab vastu. Kas tollal olid tõepoolest sellised "homoseksualistid" või kujutati neid nii halvasti ideoloogilistel põhjustel? Mul on natuke raske ette kujutada geisid viskamas põlastavat kõrvalpilku gümnaasiumitüdrukutele. Miks nad peaksid seda tegema? Üldse, veidi ülepakutud tundub see lillaks värvitud peade ja käevangus kõndimise värk. Eriti selle tõttu, et minu teadmist mööda oli tollal geide üksteise-ära-tundmise värv kollane; lilla juuksevärk tundub pigem tulevat pejoratiivsest slängist "lillad".

> Terasem vaatleja märkaks Olev Remsutki, kes, tagumik vastu ausammast, **vasak jalg kurekrõnksus**, vasakul põlvel bloknoot, kõike, mis väljakul juhtus, hoolikalt pastapliiatsiga üles tähendas. (Remsu 1989: 81)

"Kurekrõnks" on üks neist sõnadest mis tekitavad tahtmise facebookis teha "konkursiivne eesti keel" kausta ja luua galerii eestikeelsetest väljenditest mis kirjeldavad kehakeelt. Praegu ei anna google otsing "kurekrõnks" mitte ühtegi vastust. Episood ise on ka signifikantne: peategelane kohtub autoriga kes on ta ellu kirjutanud.

> Jaan Oksa kuju marmorsambal puudutas väljaku vahelage, kandes nõnda sümboolselt Paabeli kõiki ülemisi suurkorruseid. Parajaks reguleeritud **ehavalguse kuma andis pronksist kirjanikule söaka, vastu tuult sammuva ja oma sõltumatust kalliks pidava mehe väärika ilme**. (Remsu 1989: 82)

The difference that lighting makes! Tuleb kasutada väga üldist silti: #Visual

> Platsiäärеd hõivanud pealtvaatajate kirev mass **kirtsutas nina**. (Remsu 1989: 83)

"Ninakirtsutus" on ka sõna mida saaks "eestikeelse konkursuse" galeriis kasutada. Tsitaadist on välja jäänud tõik, et paraadil sammuvate kirjanike tõrvikutest tuli see toss mis pani rahva nina kirtsutama. *In any case*, #FacialExpression

> Sosistamispropagandatalituse agendid **muigutasid vargsi huuli, pihud suude ees**, et konfidentsiaalne jutt võõraste kõrvadeni ei kanduks. (Remsu 1989: 83)

Jälle kirjutasin esialgu "muigasid" ja siis parandasin ära. Peoga varjatud suumuigutamine on üks jõledate konnotatsioonidega käitumine. Olen ise olnud olukorras kus keegi räägib nurga tagant piiludes telefoniga niimoodi telefoni kattes. Jõledaks tegi selle tõik, et teda oli kuulda ja ta kirjeldas mind.

> Tulid matuseteenrid, sutaanid üll, kuldsed kolmnurgad (= tasapinnal koonus) kaelas, **ilmeis kombekohane kurbus**. (Remsu 1989: 84)

Display rules juhtum: mõnes situatsioonis (nt rituaalides) on näoilme kombekohane.

> Siin käratseti ja tuiguti, kostis kilkeid ja käohaalte abituid matkimisi, esikolonnide püüdlikkust ühtejalga marssimisest ja **palgeisse manatud tõsidusest** ei tahetud lõpuosas midagi teada. (Remsu 1989: 84)

Paraad ei ole otsast lõpuni ühetabane. "Pale" on imelik sõna. ÕS ütleb, et see on *põsk; (silm)nägu*. Kumb siis, kas põsk või silmade ümbris, jääb hetkel lahtiseks. Tõsine pale viitab justkui kulmude tegevusele, kuid ma ei ole kindel.

> **Hardal ilmel viipas Konrad Dasserman taevalae poole**. "Palavalt armastatud Paabeli Päike! Lubage, palun, teile esitada rahva palve ristida Jaan Oksa saalväljak ümber Korrusekorraldaja nimeliseks. Säärane on meie kõigi ühine südametahe!"
> "Lurjus! Sitane kaabakas!" sisistas Arthur Bannister.
> Konrad Basserman kummardas, reproduktoritest lasti kõlada müriseva aplausi. Aga plaksutati, hõisati ja loobiti rõõmsalt mütse õhku platsilgi. Paljud tegid seda tõlpsalsikust rutiinist, ka **motoorsete tungide** väljaelamiseks. Ent pabeliitide haritum ja edasijõudnum kiht arvas, et pealtvaatajaid filmitakse varjatud kaameratega ning mitteplaksutajail alandab keskkompuuter lojaalsus- ja truudusindekseid. Inimesed pidasid end kavalaiks masinapetjaiks, nad ei taibanud, et neilt just silmakirjalikkust nõutaksegi - võimu säilitamiseks puusab teesklevastki toetusest.
> "Järgnevalt on sõna palunud Konstitutsioonivalve Peakohtu ülem Roy de Tachan," teatasid valjuhääldid.
> Konrad Dasserman laskus poodiumilt alla. **Pinnuohtu vältides ei libistanud mees pihku käsipuul**. Teel

> kohtus ta Roy de Tachaniga. **Mehed etendasid tervitusrituaali number seitseteist, surusid seejärel kätt**. Nende käesurve oli agiteeriva iseloomuga, nägijaile platsil ja televaatajaile kodudes tõestas see täielikku vastastikust solidaarsust.
> Roy de Tachan vaatas poodiumilt alla. Kohtunikutalaaris mehe **pilk oli jäine ja põlastav.** Tema jaoks kihas platsil armetu rämps, kelle hingetellimuseks olid soravad valed ja keda nende soovidele lahkelt vastu tulles hoitigi nähtamatuis, aga tunnetatavais ahelais valetamisega. (Remsu 1989: 86-87)

Päris mitu huvitavat aspekti. Harras ilme on ilmselt viide retoorikute maneerile. Motoorsetest tungidest pole ma midagi varem kuulnud (motoorsetest harjumustest see-eest küll). Pinnuohu vältimiseks mitte peo libistamine käsitoel kõlab nagu nullmärk: kirjeldatud on millegi puudumist. Nummerdatud tervitusrituaalid kõlavad ägedalt, aga see on vististi ainus koht siin romaanis kus neid mainitakse. Jäine ja põlastav pilk on ka tänapäeva poliitikutele omane; meenub Tartu linnavolikogu liikme reklaamplakat millel pool nägu kuvas jälestust.

> Bannister unustas lisatu kohe, seitsmendal aastal, kui ta bakalaureusepunkte kokku arvutas, selgus, et see on tal õiendamata. **Dekaani marmornäos ei liikunud ainuski lihas**, mees kirjutas matriklisse selle riiklikult olulise aine nime, hinnetelahtrisse *eximiis dotibus*. Bannister tõstis pilgu. Dekaani kõrvalahmakad hoidusid peilingaatoritena peast eemale. Bannister tänas, bakalaureusepunktid olid korjatud. Pole tänu väärt, vastas dekaan, **näomiimikaga äärmiselt kitsi**. Ta olevat harjunud pigem diplomandidega, kes lõpukraadi taotlevad üksnes selle teadusega, milles nüüd härra Bannisteril terveks elus lohutamatu lünk jääb, sõnas dekaan **naeratamata**. Bannister ei saanud silmi lahti mehe kapsalehti meenutavatelt kõrvadelt. (Remsu 1989: 93)

Siin on lausa kolm korda rõhutatud Dekaani näoilmete puudumist. #FacialExpression

> Pedandi hoolikusega valis Arthur Bannister loenguid. Temas, taas mustapäises, turskes noormehes, oli ootamatult peidus skurpuloossus, ja metodistlikust kodust oli ta kaasa toonud ideaalikultuse. Ta käis siin ja seal, kuulas prooviks mõned korrad. Paljud õppejõud lugesid kodudes, hoidsid sõitude arvelt oma aega kokku, lasksid endi asemel tudengil liftivaguneis loksuda.
> Kui vähe oli närvilise ja edu järele kiimleva hiigelmasinavärgi peale lektoreid, kelle tase teda rahuldas! Edvistati informeeritusega, sügavust, teadmisi koondavat kristallselget põhja polnud kuskil näha. Ehk oli liberaalsuski pealiskaudsuse ja udutamise kompensatsioon? Ehk pidi söövate faktidega žongleerimine varjama tõika, et nende meeste koht polnud auväärseis kateedreis?
> Bannister hakkas eelistama raamatuid, õppis raamatukogudes. Prostituutide sulest sündinud välja arvatud, polnud raamatiul asja madala rähklemisega, nende jaoks ei eksisteerinud ei Korrusekorraldajat ega alatusevastast liikumist, nemad polnud sunnitud ei vingerdama ega maha vaikima.
> Ja peamine: juba üliõpilasena oli Bannister võimeline hindama oma teadmisi ja nende kasvu kõrvalpilguga, tal oli aimu sellestki, mida ta veel ei teadnud, aga oleks pidanud teadma. Ta ei lahminud nagu mõned noored geeniused, ta töötas lõppsihti unustamata, sammus võiduka maadeavastajana *tarra incognita*'le, alistas üha uusi valdu. (Remsu 1989: 94)

Aiai, tunnen tudengina täpselt sama. See blogi siin pakub mulle selle "kõrvalpilgu".

> Professoriparukas ei sobinud Chernyle sugugi, tundus sonina, mille nokk ulaka hooletusega on kuklasse käänatud. Lõkmetega atetitalaargi mehe õlgadel näis võõrana ja teda kammitsev, Cherny raputaski paar korda oma keha, soovinuks nagu rüü seljast heita, et aheldajast vabana tekile vahisolijaid kamandama joosta. Aga silmad! Vinul naeratus vesihallides silmades oli enesekindel, teatas mingist sisemisest salatarkusest, millega margapuuna saab mõõta kõike ümbritsevat ja kõiki ümbritsejaid. See naeratus oli jõuline ja elegantne, kuid mitte kõrgilmalikult tõrjuv ja distantseeriv, pigem lahke, usaldustäratav, isegi pihtimata keelitav. (Remsu 1989: 97-98)

Ma kahtlustan nime kirjapildi tõttu, et mõeldud on kunagist semiootikaprofessorit, kelle nimi oli Igor Černov. Kahjuks ei ole ma selle mehega kohtunud, niiet ei saa seda kinnitada. Aare Pilve kirjeldusele ei saa ka toetuda (ütleb, et vesised silmad ja häbeliku mulje jättev naeratus).

> Cherny **tõstis pilgu**, mõõtis teda kaugelt teiselt poolt lauda. Taas püsis mehe **pilgus esoteeriline salatarkus**, mille abil võib kontrollide kõige tõelevastavust ja mis oli üllatav selle rohmaka mehe puhul. "Te olete siis veendunud, et küsimused on teemavälised?" (Remsu 1989: 99)

See salatarkus on neomorozovism.

> "Teie distsipliine juurde tahan jõuda - Bütsantsi ja Saksa-Rooma suhete juurde." Professoris kasvas kummaline õhin, **mehe laial näol õhkus aval, mitteprofessorlik naeratus**. (Remsu 1989: 102)

Milline on mitteprofessorlik naeratus?

> Professor nööpis lahti kuue, pistis parema käe neli sõrme vasakusse vestitaskusse. Mees võttis haagu pikemaks laenguks. Korraks heitis ta veel oma ainukesele kuulajale kõhkleva pilgu - kas noormees on väärt seda, et ta tõe uurde juhatada? -, **käis edasi-tagasi piki kirjutuslaua külge**. (Remsu 1989: 104)

Midagi mida professorid teevad. Also, philosophy of walking (Powys, Hegel).

> bannister niheles. Ta oli Johannes Maron meeveemaja peremehe ees. Ta tahtis alandlikult kummardada, **langetada ustavaksmanatud pilgu** rääkija jaladele. Ta tahtis laskuda põlvili, nõustuda orjusega. Ta tundis ette, et järgneva võtab taomaks, ja mida vastukäivam tuleb see üldaktsepteeritud tõdedele, seda kindlamini ja kiiremini. Temalgi on müstikajanu ja protestivaim, mis pingul rahuldamistarbest. Tema eelnevad kahtlustavad märkused olid üksnes kiivusest sündinud, tema tahtnuks olla esimene või ainus salateaduse teadja. (Remsu 1989: 105)

Pilku saab ustavaks manada.

> Te ütlesite, et teil on mõningaid andmeid Tacitusest. Tõenäoliselt siis ka teda ümbritsenud ajast ja kulturist, riigist, kus ta elas, ja linnadest, kus ta käis. Võibolla on teil kõigest sellest koguni **visuaalne ettekujutus**, näete meest ja tema aega **vaimusilmas**. (Remsu 1989: 106)

Mental imagery eesti keeles.

> Saarah istus tema taburetil kirjutuslaua taga, **mängis oma patsidega.** (Remsu 1989: 113)

Midagi mida tüdrukud, neiud ja naised teevad.

> Bannister viskas end kuues, viigipükstes ja talvekingades voodiks pikendatud tugitoolile, kruttis reväärilt lahti diktofoni.
> Salvestus oli vilets. Diktofon oli suundmikrofoniga, **professor Cherny oli loengut pidades kõndinud kabinetis nurgast nurka**, aegajalt kadunud püüdeväljast. Noormees kuulas. Tema vaimustus kasvas. Paiguti tilisesid ainult kandelaabri lühtrite klaasripatsid, mütsusid enesekindlad sammud, neis kohtades pani ta tööle fantaasia. (Remsu 1989: 116)

Veel üks põhjus miks arvata, et Cherny on Chernov ja pärandanud edasi-tagasi kõndimise oma õpilasele (A. R.)

> **Talitsetud žestid, hääletu naer**. Põlati kallist, tõusiklikku ülepakkumist. (Remsu 1989: 117)

Soliidse salongi atmosfäär. Implikatsioon on, et hääletu naer on teeseldud naer (vanasõna - "õige" naeru puhul vapub kogu keha ja toimub hingamisrütmi muutus millega kaasnevad häälitsused).

> Tema vastu ei tuntud suuremat huvi, etiketikohase tutvustamise järel **pöörati pilk mujale**. Alul pelgas noormees vaibaäärele komistada ja põrandale prantsatada, pikapeale harjus pigistavate kingade ja seltskonna jaheda suhtumisega. Ta ei võinudki endale tähelepanu nõuda, ta oli tuden, ta oli eikeegi, niigi kõrgele lennanud, ja seda kohe kindlasti paljude arvates katteta avansina. Ta konutas nurkades, **selg sirge, lihased trammis, naeratus huulil**. Kastireegleid ei ignoreerita. Aga teda toetas veendumus: viimased saavad esimesteks. Ta ei aimanud, et kõrgendatud enesehinnangiga indiviidide seas kannavad esimeseks pürgimise soovi kõik, ja õnnestub see ainult ühel. Ja et esikohta ei määra ei andekus, ei teadmised, ei töövõime, isegi mitte kompuutri rehkendatud lojaalsusindeks - mis on küll olulised, kuid mitte otsistavad -, et võidujooksu tunnuse nimel võidab hoopis pabeliit, kelle kõik omadused vastavad ajahetke müstilistele ettekirjutistele. Ja neid ettekirjutisi loetleda, veel vähem hierarhiseerida, ei mõista keegi, ent see ei tähenda, et inimeste omaduste ja aja vahel poleks üksühest vastavust - on aeg kehv, on inimesed kehvad, on aeg parem, on inimesed paremad. (Remsu 1989: 118)

Kas kõrge staatusega (hierarhia tipus) saab lõdvestuda, mitte olla sirge selja, trammis lihaste ja sunnitud naeratusega?

> Ja pluralism paelus Bannisteri. Vale on monoliitne, tõde ikkagi heterogeenne, ositi üksteist kummutav veenis ennast noor vaimustanu. (Remsu 1989: 118)

Veel kokkupuutepunkte kultuurisemiootikaga.

> "Pectora, pectorum, pocteribus, pectora, pectoribus," ütles Bannister juba mitmendat korda ette, kuid **neiu ei paotanud suud**, ei lausunud järele. "Mis lahti on? Häbened või? Helde aeg, Saarah, sa õpid arstiks! Me peame sinuga läbi võtma terve anatoomia!"
> "Mujal ma ei pelga," lausus Saarah **patse näppides**.
> "Ja oma kodus pellgad?"
> "See siin on sinu kodu. Mina olen selles toas külaline ja... ja.. koristaja," kogeles Saarah. "Ja **sina vaatad**. Kolledžis, ladina keele tunnis ei vaadata."
> "Sul ei olegi midagi vaadata!" Bannister oli halvas tujus, meeleolupendel oli kõikunud agressiivsuse poolele. Ta pidi tegema midagi sarnast, mida teha ta ei tahtnud. **Ta tõusis, astus ümber laua tüdruku juurde, tõstis patsid selja taha, avas rahulikult ükshaaval Saarahi kampsuni villased nööbid. Neiu hingas kopsud vahvalt õhku täis**, Bannister märkas, et tal ei erekteeru. Seejärel plõksatas ta lahti Saarahi kleiditrukid, **tüdruk sulges silmad, rinnad ette surutud**.
> "Korda: pectora, pectorum, pectoribus, pectora, pectoribus. See on muide kesksoost sõna," ütles Bannister.
> Bannister vaatas. Läbi kombineesiidi roosatas lehviga rinnahoidja, mille kumerust vormisid kaks vahtmassist proteesi.
> Miks ta on endale nii väikesed muretsenud?
> "Olin sind petnud, Arthur," tunnistas Saarah ja puhkes nutma. (Remsu 1989: 120-121)

Puuduv erektsioon Saarahi vastu on vististi üks selle romaani põhiteemasid.

> Jahmunud ema võttis tütrel käest kinni, talutas ta ära. Saarahi sammud olid kanged, jalad otsekui paralüseerunud.
> **Kas niisugune on armumise füüsiline väljendus**, mõtles Bannister.
> Saarahi isagi lahkus, saates talle **põlgliku pilgu**, ent naasis viivu pärast - nagu ühe süüdlase ülekuulamise järel - ning lausus ukselt:
> "Kui laps sünnib enne üheksat kuud, lastakse mind töölt lahti." (Remsu 1989: 121)

Remsu the nonverbalist.

> "Aga mis me siis teeme? Kuidas ma võiksin teid aidata?" **laiutas ametnik lahkelt käsi**. "Teate, mis! Teeme nii, et ei olegi midagi olnud. Ja tulete uuesti, kui on midagi olnud. Saabki kaunim," **pilgutas** daam Bannisterile **kavalalt silma**, tasule teene eest vihjamata. (Remsu 1989: 122)

Konspiratiivne silmapilgutus.

> Saarah seisis keset tuba **mittemidagiütleva näoga**, valge kleit seljas. Ähkiv mootorimüra väljast kord valjenes, kord sumbus. Ju sõitis buldooser edasi-tagasi. (Remsu 1989: 123)

Nullmärk-nägu.

> Bannister lähenes, kergitas kõrgemale Saarahi sätendava laubaehte, **suudles abikaasat otsaette**. Laup oli moru ja pumatine. Saarah **vappus värinaist**, oli nagu needitud keset toapõrandat. (Remsu 1989: 123-124)

Ilmselgelt asümmeetriline suhe.

> Kohe kevadkarnevali järel oli Anda Koqq ta hüljanud; Bannister uskus, et seekord lõplikult.
> Anda oli järsku tema kõrval voodis - siinsamas, Bannisteri vanalinnaateljees - otsustavalt üles hüpanud, paljajalu põrandal laperdades oli välkunud tüdruku hele tagumik.
> Anda oli laskunud vannitoakorrusele. Alul nagises trepp, seejärel klõpsatas uksehaak, siis pahises vesi. Anda kreemitas all vaginat, nagu ta seda ikka tegi.
> Bannister pikutas, tasapisi kustus kolme orgasmi leek. **Lahe mõnusus valdas kehas**. Et oma süüd kahenaisepidamise patus suurendada, hakkas Bannister kujutluses võrdlema Saarahit ja Andat.
> Saarah istus alati seltskonnas nurka, **jalad kokku surutud**, seerik üle kõhnade põlvede, **pilk kontrollimas**, ega seelikuäär kõrgemale tõuse. Kas see on siis põhiprobleem, kui seltskonnas moodustatakse noorkunstnike edetabelit? **Huuletul suul püsis nutuvõru, nägu härdailmeline**. Koju sõites kaebas Saarah: ma ei sobi su tarkadega, miks sa mind nende sekka vead? Pidi Bannister vastama, et kõlakate kummutamiseks, nagu oleks ta Andaga abielus?
> Anda prantsatas - kui võimalik - keset tuba põrandale, parem jalg istmiku all, silmustega kummitallad varvaste otsas, ja küsis alati, kui keegi jutu lõpetas: aga mida te tegelikult mõtlete? (Remsu 1989: 126)

Mis on nutuvõru?

> Kraanijoa pladin all vannitoas asendus dušisõela mahedama sahinaga. Vagina tupsutatud, suitsetab Anda sigaretti ja asub oma patuse keha kallal. Mida mõtleb naine, kui ta koituse järel end puhastab? Hindab rahuldatuse astet, enda ja partneri **liigutuste kvaliteeti, rütmi kokkukõla**? Näeb juhtunus eneseteostust või suhtub asjasse kui teene osutamisse? (Remsu 1989: 127)

Põnevad küsimused.

> Saarahi imetillukesed plikarinnad ei paisunud imetamise järelgi, küll aga kiskus parempoolne tiidakile. Jeus ei lasknud kunagi lahti, venitas välja, vabandas Saarah, kui Bannister rindu loomulikku asendisse püüdis kallutada. Saarahi kiindumus kaksikute poegade vastu oli loid, tehislik, sündinud välisest kohusetundest. Kui kõigil parvemajaeitedel on lapsed, ärgi puudugu need temalgi. Saarah oli juba pulmaööl viril, **kannatakailme** ei raaminud ainult ta nägu, vaid teravaid roideid, puusi, saledaid reisi. Kogu ta keha põlgas vaikselt meest, kes hüümenit soovis näha, et tarbe korral seda intiiminstansis kirjeldada. Saarahi **pilk oli** esimese ühte ajal **tühi**.
> Paarteistkümmend aastat noorem Anda müras voodis läbematult, oli suguandekas, õhutas teda, Bannisterigi, eksperimentidele, näppis ja uuris mõnuga ta fallost. Kuidas on, kõrvutades teistega? päris vahel Bannister. Imelikud on nad kõik, vastas Anda, **laskis nipsu ja naeris**. (Remsu 1989: 128)

Suguelundile nipsu andmine on Remsu troop (see kordub ka hiljem).

> "Ah sa mõtled minust niimoodi!" **Üle** Anda **näo libises solvatus**. "Johannes on sinust kolm aastat noorem." (Remsu 1989: 132)

Näoilmed võivad libiseda üle näo.

> "Aga ikkagi kardad mikrofone." Anda **pilgus vilkus sangarlik helk** - tema ei karda. (Remsu 1989: 132)

Ja pilgud võivad vilkuda.

> Kõhus keerati nüri nuga, ehk ummistusid mingid soolikad.
> Äkki on harakirit sooritav samurai ainult mängukann füsioloogia käes, talitab siseprotsesside kirjutatud stsenaariumi kohaselt? (Remsu 1989: 134)

Not proprioception but proprioconciousness.

> Bannister jalutas mööda tühja ruumi, kujutles, et tal pole kodu, et ta kolib, et ta on vaba, pole maise külge aheldatud. **Veerevale kivile sammal ei kasva**, põhjendas mees endale oma käitumist. Ja mobiilsuses on jõudu, liikumine sünnitab liikujalegi jõudu. Ta labiilne närvisüsteem vajas kirevaid ja uusi muljeid, reise ja isiku ümberhäälestamist - **ka seda võis nimetada juurte, hinge põhja otsimiseks**. (Remsu 1989: 135)

Kaks laulusõna Sage Franciselt: (1) I keep moving, I go from house to hous, stay committed like one foot in one foot out, I bounce, I'm leaving this place, divorce papers falling out my briefcase; ja (2) I was either soul searching or just looking for fights.

> "Sa oled nii kahvatu, Artur! Mis sinuga on juhtunud? **Su põsed on nagu surnul**," imestas Saarah vaikselt, kui nad kabinetikorrusele tõisud.
> Kahvatu? Bannisteri **kurku valgusid kibedad pisarad**. Ta oli mitu päeva arutult kooserdanud mööda ateljeed, ta oletas, et ta habemes nägu punetab, sarnaneb ründava jõhkardi lõustaga. (Remsu 1989: 136)

Pisarad kurgus? Surely ta mõtleb nö nutuklompi.

> Bannister libistas mäkintoši seljast, voltis kokku ja vaatas prügikasti. Ninna tungis sirelilõhn, keegi - armastuses pettunu? - oli konteinerisse heitnud õites kimbu. Kui otsiks gümnaasiumiplikalikult kroonlehtedest õnne? Ei, ta on keskealine mees, **temal on oma käitumismallid**. Bannister laskis mäkintošil kukkuda sireliokstele. (Remsu 1989: 140)

"Käitumismall" on kahjuks sõna mida ma ei oska inglise keelde tõlkida.

"Mida?" Mees **tundis kuklas teistegi ostjate piidlevaid pilke**.
"Juba nädal aega on uus korraldus." Äti kortsus **nägu lõi särama**, häälest kostis varjamatu võidurõõm - viimaks ometi on ta Bannisterist targem, tema ütleb vanale kliendile poliitika-uudise! (Remsu 1989: 140)

Pilgu tajumine seda nägemata on omaette müsteerium.

Oli see harkis reitega kriipsulibu Anda? Üsna tema poos, tema matsakad häbememokad. Kõik litsid on ühtemoodi, elukutse ja harjumused sarnastuvad. Jälk Anda, ma armastan sind! (Remsu 1989: 145)

Viha ja armastuse segu Anda vastu on raamatus läbiv teema. Anda igatsemist on selles ehk liigagi palju.

Bannister pööras selja. Trepist tagasi alla joostes **laskis mees kriipsu-Anda häbeme pihta nipsu**. Oli see kontakt? Usud sa, hull, juba ikoonidesse, transubstantsetesse ühendajaisse? (Remsu 1989: 146)

Ikoon mitte-semiootilises tähenduses. Või kui siis maagia-semiootika tähenduses.

Mastix polnud teda mõistnud, oli **põrnitsenud altkulmu**. (Remsu 1989: 147)

Sellele vastab meemi-koodis "Are You Fucking Kidding Me?"

Oli keskpäevaleitsak, laste isad ja emad tukkusid harkisjalu hurtsikute uste ees pinkidel. Siin möödub elu kõigi silme all, **sotsiaalne kontroll** väldib Uus-Paabeli peeneid kabinetisigadusi. Seal, valge betooni ja klaasi peidus, ilmetu mööbli vahel hautakse omakasupüüdlikke alatusi, **siin naerdakse ja muretsetakse teiste nähes**. Kõik on siin teada, tütarde seksuaalelu on üldsuse arutlusobjektiks. Kummad on vangid, kas Uus-Paabeli või favelade asukad? Mõlemad! (Remsu 1989: 149)

Kultuuridevahelised erinevused?

Siiski, üks trussikute väel neegrinolk jäi paigale, **viipas** Bannisteri sõbralikult kuhugi kaasa. Ikkagi inimlik kontakt, mida ta kogu hommikupoole eitanud ja otsinud oli. Bannister läks, tema veendumused olid sotsiaaldemokraatlikud ja humanistlikud.
Sale ja pikakoivaline noormees kõndis temast mõni samm ees aina sügavamale hurtsikute asumisse sisse. Tee lookles künkast üles, kõrgemal olid paista Jaan Oksa väljakuäärsed laelõhkujad. Siin pöördusid nad paremale. Üle plekktarade küünitasid päid päevalilled. Hakatakse teda röövima? Vist mitte keegi ei reageeriks, kui Bannister appi hüüaks. Ei, noormehel polnud kurje kavatsusi, ta ütles oma nimeks Ahmed, **ta ilme ja õhin kõnelesid**, et ta soovib kingitud müntide eest heaga tasuda. Seejärel uskus Bannister, et ootamatu kaaslane viib ta Anda juurde. Või mõne teise prostituudi juurde. (Remsu 1989: 150)

Vähemalt mitte "ta kehakeel kõneles".

Anda teisel pool lauda vaatas oma menüü tagapoolel pilte. Need olid originaalvärvilitod koledaist mereelukaist, all neist varmistavate roogade prantsuskeelsed nimed. Restoran oli kindlasti graafikuid ja tõlkijaid honoreerides kõva summa hakkama pannud, imago kujundamisega koonerdada polnud tulus. Tüdruk polnud varem nii šikki kohta sattunud, **ta palged õhetasid varjamatust vaimustusest** - ehk mõtles ta ka juba selle peale, kuidas ta hiljem sõbrannadele lõunasöögist jutustab -, aga ta käitus vapralt. Kui kelner tuli, pööras ta ainult lehekülgi ja **noogutas piltide suunas**, proovimatagi võõrast keelt purssida. Bannister ühines Anda tellimusega, tüdruk **saatis talle solidaarsuse tänutäheks pilgu täis kuuma andumust**. (Remsu 1989: 158)

Pale on "põsk; (silm)nägu". Ei tea kas Anda nimi tulebki sõnast "andunud"? Või on Anda perekonnanimi Koqq mugandus sõnast "cock"?

> Tuhande Neljakümne Teisel Suurkorrusel luurati alati lähedalistujat. **Vaagivaid pilke** ei põhjustanud enam nuhipelgus, elektroonika nobe areng oli vana hirmu minetanud. Tunti hoopis huvi, mida end kõrvalesokutanud tüüp väärt on, kes on tolle seljatag, kas ta koht **kõikjaltoimivas hierarhias** on seirajast madalam või kõrgem, et vastavalt sellele tema ees kas vagatseda või tema kallal ülbitseda. Hierarhiseeritud maailm tühistab hingi. (Remsu 1989: 160)

Siin ilmneb Remsu anarhistlik (hierarhia-vaenulik) joon. Totalitaarne ühiskond on radikaalselt hierarhiline.

> Teletaip toksis aarisuurusele kuvarile tummalt seinal päevauudiseid. Bannister luges tekkivat kirja. Luges roiult ja automaatselt, ta oli hommikusi ajalehti sirvinud. Kummaline vägi kihutas teda kõike lugema - hullumeelses sõnastuses käpardlikke monograafiaid, tekste liftipileteilt, kaapeid peldikuis. (Remsu 1989: 161)

Bibliomaania.

> Vanaemad **puurisid üksteisele õudusega otsa**, viibutasid seejärel nagu kokkulepitult kuvari pole kõhnu rusikaid. Salkkond pätistunud kunstnikke mõmises nilbeis unelmais. (Remsu 1989: 161)

Words are very... unnecessary.

> **Öeldu on ütleja autoportree**, maailm fikseerija nägu. Vihkaja fikseeritav on must. (Remsu 1989: 162)

Tundub nagu alternatiivne sõnastus vanasõnale "kes teisele nime annab see ise seda kannab".

> Anda tusk haihtus välkselt. **Rõõm ta kehas näis rinnust ja õlgadest ülespoole kerkivat**, mossitav, nutuvõres suu naeratas, silmas helkis säde. Tüdrukut innustas mehe toon ja seik, et ta oli suutnud Bannisteri võõrastuse kaotada. (Remsu 1989: 164)

Kompaktne. Mossitus, nutuvõru ja silmasäde on eesti "kehakeele" elemendid. Omaette töö oleks modustada neist nimekiri ja katsetada kuidas eestlased neid elemente tõlgendavad.

> "Ma lähen sinna!" rõkkas Anda, **hüppas krapsti käte abita rätsepaistest püsti**, haaras Bannisteri selja tagant, maotu tugitooli korjult tibukollase keebi ja müdistas botikute tõmblukke kinni tirimata ateljee trepist alla. (Remsu 1989: 165)

Kui Anda oleks tõusnud niimoodi keereldes (jalgu rätsepaistmest horisontaalselt ülespoole lahti lükates) siis see kujutaks ennast hip-hop tantsuliigutust.

> Väsinud mehe habemes lõug toetus rinnale, pulstunud juuksesalgud kaua pügamata kuklal ja **lihamäena kumer mammutituri õõtsusid hingamisrütmis üles-alla**. Nasaalsed õhuvoolud, takerdunud keerlema sõõrmete tatiklompides ja tortis karvades, tekitasid imepeenikest, mehe kogukale olemusele sobimatut vilet. Bannisteri jalad favelatolmuste kingadega number nelikümmend viis olid põikikõnnitee tsementplaatidele välja sirutatud. Tuvid käisid mehe pooleks kasatud paeltega kingi uudishimulikult nuuskimas, ju meelitas urbaniseerunud linde higilehk. (Remsu 1989: 168)

Hingamist saab täheldada õlgade üles-alla liikumise järgi, väidavad mõned.

> Bannister võttis koha sisse hoburauakujulise leti taga. Noor ja sihvakas baaridaam, kellega tal oli aastaid **silmside, mis millekski ei arenenud** [...] (Remsu 1989: 169)

Sest pikaldane silmside tähendab põhijoontes kahte asja: agressiivsust (kui samasooline) või kurameerimist (kui vastasooline).

> Võibolla seisnes küsimata teenuses samuti vihje (valetamise ja salatsemise atmosfäär oli aldis allusioonidele ja allegooriatele), võibolla soovis jumekas baaridaam öelda: kaua sa, mees, **kõõlud mu puusi**, istu ükskord sulgemiseni paigal ja saad mind koju! Teeks seda täna? (Remsu 1989: 169)

Kõõluma on "logelema, niisama vahtima". Akna peal kõõlumine, seega, tähendab akna peal logelemist ja niisama ringi vahtimist.

> "Õpilane arhitektuuri alal?" nõõkas Bannister.
> "Ei, nagu veenduda võite." Õpetaja palgeil libises **aastasadade vanune kaval endassepööratud vinul naeratus**. Iroonia teda rööpast välja ei viinud. (Remsu 1989: 172)

Väga spetsiifiline naeratus.

> Madal keerisiil **sahistas preestri kulmudes**, mehe **armastusväärseks manatud näol** muheles endiselt salapärane **komödiandinaeratus**. (Remsu 1989: 173)

Veel üks raskestimõistetav naeratus. Pole kindel mis on "keerisiil" - kas keeris-iil või keeri-siil. *Your search - "keerisiil" - did not match any documents.*

> Ent kahtlasel kombel ei reageerinud pinkidel istuvad pabeliidid sensatsioonilisele sõnumile kuidagi - kes järas kilepakendist tibu, kes kudus sukka, kes rüüpas plekkpurgist konservõlut, kes suikus **vaikses iseolemises**. Ei ahhetavat jahmatust, ei lahvatavat rõõmu, ei ängistavat kurbust, vaid lojaalsete alamate tuim virelemine. Ei passita ekraani poolegi. (Remsu 1989: 178)

Vaikne iseolemine kõlab nagu *ownlife*.

> Mina *näperdan lollakalt* sigaretti, ja seda pean kuulma mehelt, keda ma *veel* armastan, haavus Anda, alul **viril**, siis **kalk naeratus** huulil, murdis suitsu pooleks, sutskas harkis ja hõõguva koni kaebamispillu, lõi inimsilma kõrgusel piilumistsälkudega kardinad valla, põgenes noore vasikana jäätunud loikudel kolpsates süngete ladude vahele. (Remsu 1989: 183)

Viril on "nutune, hädine; kõver, viltukistud".

> Tänaval töllerdasid kaks kõrvarõngastega, kirpas, lohkuvajunud ninade ja briljantrohelisteks mingitud silmalaugudega süfiliitikuist homoseksualisti, **pildusid kõrke pilke** rõivastatud angoorakõutsi silitavale emandale, võibolla pensionil ooperimadonnale. (Remsu 1989: 184)

Homoseksuaalseid kujutab Remsu käesolevas romaanis alati negatiivselt ja alati naissoole (siin emandale, mujal gümnaasiumiplikadele) kõrke pilke viskamas, justkui homoseksuaalsed mehed võistleksid naistega meeste pärast.

> Mulaažid paelusid kahte kõrvarõngastega, briljantroheliste laugude ja lömmis ninadega homo, keda Bannister oli tänavkoridoris sabas seistes näinud. Nad polnudki õllejahil. Asjalikul ja tõsisel moel, **sõrmi vaksahaardeks sirutades**, mõõtsid mehed parajust, lülitasid sisse patareisid, kruttisid vinna vedrumootoreid, nuusutasid ejakulatsiooni järel. Ent vennikeste huvi tundus pigem toonitatult nilbitseva komejandina, vahest käisid nad siin iga päev väikekodanlasi **irriteerimas**, end tülgastavatest kõlblusnormidest kõrgemale seadmas. Vaevalt, et sihukestel osturaha jätkus. Aga ehk olid näppamise peal väljas. (Remsu 1989: 187)

Häbiväärselt negatiivne. Sõrmede vaksahaardeks sirutamine (millegi mõõtmise eesmärgil?) tundub olevat väljasurnud praktika. *Irriteerimas*, mitte *ärritamas*. Ei tea kas homoseksuaalsed olidki Remsu ajal "sellised" või on tegu (homofoobilise) hüperbooliga.

> Hierarhiamaailm oli imbunud boheemlusessegi. Tervitamise eel mõõdeti positsioonikust, valitsesid **kätteõpitud käitumisnõksud**. Tema, Bannistergi, polnud puhas. Vabaduse- ja loomulikkuse-oaas pole isevalitsuse ajal mõeldavad. (Remsu 1989: 190)

"Kätteõpitud käitumisnõksud" tunduvad praegu tõlgitamatud (*habitually learned behavioural tricks* doesn't seem to capture it well).

> "Tuhat tervitust!" hüüatas Samura-san lävelt, **lai žest ja vägev hääl rõõmsaks rihitud**, seljas ploomiõitega, avarate varrukatega kimono. "Astuge aga edasi. Olen tõepoolest hetkeks vaba, viimane klient lahkus poolteist minutit tagasi." (Remsu 1989: 195)

Rihtima on "õigeks, parajaks seadma; sobitama".

> Samu oli valanud kahte piaali riisiveini, ulatas ühe talle, Bannisterile, teise jättis endale. Asjade taoline areng haavas Andat, tüdruk **mossitas, pahameelt varjamata**. Samu vist oligi solvumist provotseerinud, et võõra vanus välja selgitada. (Remsu 1989: 195)

Mossitada saab ilmselt ka pahameelt varjata üritades. *What's wrong? - Nothing*...

> "Ei. Meditsiinipresident on suitsetamise tervishoiuasutustes keelanud," vastas Samu.
> "Kahju." Anda **sigaretipakki otsinud käsi peatus**. "Tore oleks olnud teiega suitsetada."
> "Miks tore?"
> "**Ma oskan selle järgi, kuidas keegi sigaretti hoiab, inimese iseloomu määrata**," teatas Anda puhtast südamest.
> "Kelleks te õpite? Kas psühholoogiks?" uuris Samu edasi, ankeediandmeid ja positsiooni välja nuhkima oli ta alati usin. (Remsu 1989: 196)

Huvitav, kas see aspekt pärineb Allan Pease'lt (kas Remsu on teda lugenud) või ringleb/ringles selline rahvapsühholoogia ka muudmoodi?

> Oh neid biblioteegis sõeluvaid sinisukki, oli mõelnud Bannister, ulatanud küsijale ähmaselt läikiva kaamelipildiga paki, neiu oli sealt ise sigareti urgitsenud, istunud Bannisteri kõrvale, jäänud läitmata suits suus, ootama. Bannister oli krapsanud tulemasinat, neiu oli tõmmanud pika, mõnuleva mahvi, **põsed aukus**. (Remsu 1989: 196)

Tänapäeval, mulle tundub, näiks selline suitsetamine žestina.

> Läbi anda selja tajus Bannister kärsitu tüdruku kahetsust. (Remsu 1989: 197)

Samu valmistub Andat masseerima, aga keegi klient laseb uksekella. Bannister vaatab Anda selga ja näeb selles emotsiooni. Tunded on kogukehalised.

> Bannister nägi ta silmadel naudingut ootavat **iharuskirmet**. (Remsu 1989: 198)

Ilus sõna, aga kuidas seda käitumise terminites kirjeldada?

> Taltsutatud metsloomana vaguralt lebanud Anda **hakkas üha kiirenevalt hingama**. Samu **pilgutas** Bannisterile semulikult kunstjaapanlasesilma, väänas tüdruku käsivarsi, silitas alumist selgroolüli. Anda lõõtsus, niutsatas. Samu keeras neiu ümber, patsutas lahtise randmega nõkkuvajunud kõhtu, koputas sõrmenukiga roideid, kõditas kaenlaalust. Bannisterile tundus, et roosteruugest, punatäpilisest karvatordikust eritus higimürtjat hõngu.
> "Veel, veel, veel," soigus neidis, silmad unelevalt suletud, rinnad lahkjalt rippu, põlvist krõnksus viblakad jalad ülestõstetud, puusad lobedalt nõksumas, näärmed nõrisemas. (Remsu 1989: 198)

Sex signals.

> Anda istus talle sülle, oma seeliku ja pulloveri peal, **vaatas talle otsa silma võibolla-süüdlase kebjalt andestust otsival pilgul**, embas ja naaldus vastu habet. Vaikuses - Bannister polnud hoomanud, mil hümn katkes - kuulatas mees Anda rahunevat hingamist. Ligunenud näärmed kuivasid, rinnad ei õõtsunud enam. Äraoleval moel kandis Anda oma nümfomaanistaatust. (Remsu 1989: 199)

Pilkudel ja ilmetel on ikka lõputuid variatsioone mis kõnetavad rohkem konteksti kui käitumist ennast.

> Punaste lõhikutega hõbesinises vormirõivas päikeseprillidega neiu mikrofoni taga **turtsatas põlastavalt**, **vahtis ülbelt muiates** pimedail silmil seljakotirihmu, labidhabet, upitas end kaema kingatut jalga, endal küünel murdunud, pool mustusekaart‘ irvakil. Midagi oli tal ühist Andaga - seksapiilsus, oma enesekindlasse rumalusse kapseldumine, panetunud häbitu? (Remsu 1989: 204)

Panetama on "harjumuse tõttu tuimaks muutuma".

> Lõõtsutava mehe pilku köitis fresko jaamakella all.
> Batalist oli seinalie maalinud pompoosse lahingu lõpustseeni - Korrusekorraldaja ja tema abikaasa, mõlemad kalleis kiivreis ja uhketel, vaipadega kaetud täkkudel, juhtimas tõisvates päikesekiirtes vägesid vaenlaste arvutute hordide vastu, need olid surutud kuristiku äärele ja olid kohe-kohe alla andmas.
> Mis sõda?, kunas toimus?, kes on kaotaja? - selle kohta polnud viiteid. Võideldi ja võideti *üldse*, pilt oli puhastatud labastest konkretiseeringuist. Relvadki, mille kuju ja omapära andnuks umbkaudsegi dateerimisvõimaluse, olid abstrahheeritud-sümboliseeritud. Rõhuti igavikulistele väärtustele. (Remsu 1989: 206)

Tundub nagu midagi mis võib olla ühine ka teisetle düstoopiatele.

> "Siin te mul varjategi ennast, kodanik tuhvlisokutaja!" kostis selja tagant ametniku **õpitult tige**, end samas ka paljastamisrõõmust lustlik perenaisehääl.
> Ennastreetvalt käändus Bannister vaatama.
> Ootesaali lävel nokutas tõredalt reibas, univormis ja päikeseprillidega informaatoripiiga, **käsi kehast jubedustundega kaugele ette sirutatud**, sõrmede vahel pintsett, mille kokkunäpistatud haarmed kandmas tema sinakaks määrdunud kinga! (Remsu 1989: 207)

Väga elav kirjeldus. Ennastreetmine on teema ka Orwelli *1984*-s.

> Kastis polnud peale Bannisteri hingegi, tema platvormilt liftitulijad olid poetunud treppe pidi vaguni ülaja allkorrustele. Ei meeldi ta inimestele? Bannister oli varemgi täheldanud, et **tema kõrvale ei seata end istuma**, pigem seistakse, laest rippuv tasakaalukonks peos, väsitatakse jalgu. (Remsu 1989: 209)

#avoidance

2478

> Kas sina, Marc Ystadt, suudaksid minust teha pabeliidi, kellelt naeratades küsitakse: vabandage, kas koht teie kõrval on vaba? (Remsu 1989: 209-210)

Inimlikkuseiha.

> Konduktor mugistas hambutut naeru. (Remsu 1989: 210)

ÕS2006 ütleb "Mügistab naerda *v* naeru".

> Ülevalgustatud värvifotod demonstreerisid, kuidas noored ja vanad, mees- ja naissoost koguduseliikmed, **palel poseeritud andumus ja solidaarsus**, Jumala ja pensionäride hüvanguks sokke koovad. (Remsu 1989: 216)

Taipasin just, et ma ei oska ise ikka üldse poseerida. Meenub esimese klassi grupipilt millel mina ainsana vaatan kaadrist välja midagi huvitavamat kui fotograaf.

> Idee ise polnud laita: aidata ennast ja kohaliku mademe ätte Jumala pühendumise sildi all. Või oli siiski halb, päris variserlik? Võis ju abistada ilma sildita, koguni salaja. Aga kollektiivne teraapia toimis ikka, **kooskäimine oligi siinne Jumal, tuttavate nägemine religioosne elamus**. (Remsu 1989: 216)

Täpselt sama olen mõelnud nii mõnegi sekti kohta mida olen huvi pärast külastanud.

> Bannister **tundis võõraid silmi kuklal**. Jehoova? Alati kohalolev Anda? Permanentne jälitusluul, mis pärit **Jumala kui igavese valvaja** hüpoteesist?
> Mees **võpatas viivitusega**, mööda tahenenud higikorbaga kaetud ihu jooksis jäle külmavärin.
> Olid need tema oma silmad, mis teda selja tagant jälgisid; pole siin nelja seina vahel kedagi peale tema, ning kahestumist ja enesest eemaloleku tunnet tekitab kaemuse püdel halvatus. (Remsu 1989: 221)

Jumal on *inspector omne*? Also, "the double is an estranged reflection of a person" (Lotman 1994 [1981]: 381) - Johannes on Bannisteri võõrutatud peegeldus ['võõrutatud' ei tundu siin õige sõna olevat].

> Bannisteri põlved kipitasid, mees tõusis sirgu. Keha lõikas aknast põiki langevaid kuukiir, kooriruumi vaibale tekkis kogukas vari. (Remsu 1989: 226)

Varjud on omaette teema mida ma polegi veel käsitanud, aga millel on omaette kultuuriline tähenduskiht, kust nagu peegeldustel, vaikusel, jne.

> Kuidagiviisi oli noor Bannister algtõed omandanud, ent **tema teistekuulamine oli võlts ja teesklev** - teistel oli haruharva talle midagi meelespidamisväärset öelda, ikka kibeles tal keelel parandamise ja täpsustamise tuhin. Ja ta oli veendunud, et **tõelise tarkuse ees vakatab ta alati, teritab kõrvu ning hoolitseb, et räägitav mälust ei kustuks** - Cherny ja mõne teise targema õppejõu laengute salvestuse ühtejärge kuulamine tõestas talle, et ta sedapuhku endale ei valeta. Isa argumenteeris: **seltskondlikus vestluses ei peagi selguma tõde, seltskondlik vestlus on kollektiivne teraapia, ventiil, mille kaudu auruvad pinged.** (Remsu 1989: 232)

Seltskondlik vestlus on Jakobsoni mõttes faatiline.

> Kateedris Bannister viivitas, silmitses üliõpilasi. Nende seas oli päris palju andasid - nooremteaduri deduktiivne vaim tegutses välistamismeetodil -, tõstis silmad sinetavate laugudega pabeliiditarilt sinetavate laugudega pabeliiditarile, nokkis sõklaid tera otsides: ei, too kõrvarõngastega ei ole Anda, too blond ja pruunide silmadega samuti mitte, tolle haaknõelaga põses punkari puhul on asi kahtlane, temas peitus Anda-võimalus. (Remsu 1989: 232)

Andast on selleks hetkeks saanud idee või kujund (*image*).

> Ta ei peljanud (siis, kui ta veel end kontrollis) pidada pausi, et joovastuses tärganud väärt idee bloknooti täheldada - et see mälu pimedale kaduvikupoolele tagasi ei haihtuks. (Remsu 1989: 233)

Bannister ilmselt ei uskunud, et head ideed tulevad alati uuteks kontekstides ringiga tagasi.

> Ta kuulis oma häält - sügav ja kandev, aga kohati narmendav. Tema hääl oli miskipärast artikuleerunud talle mõistetavateks paroolideks, mille abil üksikud mõtted pidasid vajalikuks end meenutada, **kerkisid pealmisesse teadvusesse** ilma igasuguse korra ja loogikaniidita. Aga siiski: mis neid mõttejuppe reastas, mis või kes valis just neid? (Remsu 1989: 234)

The body of water metaphor (sea, lake) for consciousness.

> Bannisteri meetod loenguid pidada välistas enesetalitsemise, hoiatusile kuuletumine olnuks tema jaoks võrdne diskvalifitseerimisega. **Ta vihkas paberilt magalugemist**. Ta ei saanud ajada kaks korda ühte ja sedasama juttu - eneseplagieerimine oli tülgastav, loovust ignoreeriv, kuivalt mehaaniline protseduur. (Remsu 1989: 235)

Midagi mis mul on Bannisteriga ühist. But I'm also rude about it - olen nii mõndagi tuimalt mahalugevat esinejat seganud.

> Tiivikud laes keerlesid inertsina. Laua plastkattele oli sirgeldatud väänlevaid, naiselikke mustreid.
> Bannister vajus norgu, lõug rinnal, nina habemes, lauaäär soonimas kõhtu.
> **Nõrkushoog lautus kehas laiali. Silme ees värelesid mustad täpid.** Iiveldusklomp kerkis kurku. (Remsu 1989: 245)

Bannister on löödud kui keegi tudeng ütleb talle loengus valjult "Andat te sellegipoolest tagasi ei saa."

> Ent olgu pealegi minevik nööriga kaelas, tudeng igatahes ei tohi õppejõudu konutamas ja lömmis näha. Bannister kogus end, **manas näkku kuulaja ilme**. (Remsu 1989: 246)

Selles teoses on õige palju manamist. Huvitav on see selle poolest, et manamise esmane tähendus on "loitsides, lausudes nõiduma;" ("Nõid mananud kepi ussiks."), teisene tähendus "vaimusilma ette võluma, esile kutsuma;" ("Manab silme ette kauni pildi, näole väärika ilme.") ja kolmas veel "kiruma, siunama, needma" ("Manas oma rasket saatust."). T'ea kas need tähendusvarjundid moodustavad mingis mõttes terviku ja ilmete teesklemine ("esile kutsumine") on ajalooliselt seotud nõidumise või kirumisega.

> Igal tegevusalal areneb välja esoteeriline salakeel, seob pühendatuid, vastandab neid ülejäänud maailmale. (Remsu 1989: 249)

Semiootika on eriti usin esoteerilise terminoloogia looja, aga samas mitte nii kohutav kui fenomenoloogia (mul ei ole aimugi kuidas teistel õnnestub nt Husserlist midagi aru saada).

> Mees kinkis Saarahile viis nartsissi. Naine koguni **nõksatas vallatu kniksu**, mis hästi ei sobinud ta tõsimusta matusekostüümiga. Metodistlikest veendumustest hoolimata meeldis Saarahile väga, kui talle avalikus paigas lilli ulatatakse. Ka meeldis talle demonstreerida koos tervet perekonda. **Naise pilk otsis tuttavaid**. Naine jääb naiseks kirikuteenrinagi. (Remsu 1989: 251)

Not sure if sexist.

> **Bannister surus endas maha soovi õlgu kehitada**. Talle meenus, kuidas Saarah vanasti ta kõrval magas. Öölambi rohekas kuma valgustas naise kahvatut nägu. Liikumatud laud katsid silmi, langetatud ripsmed varjasud kurdusid silma allnurgas. Naine oli end unes ustavalt kaissu pööranud - nagu hoolitseja ja kodu leidnud kassipoeg. See oli kombepärane, metodistlik andumine. (Remsu 1989: 253)

Ehk ikooniliseim lause selles romaanis. Liitub arutluses Winstoni katsega peita teleekraanide eest Julia kirjakest mis ütleb "Ma armastan sind." #self-control

> Õhku rebestas häiresireeni kiunuv unne.
> Lapsed ja täiskasvanud allsaalis **kangestusid paigale, ilmeil ehmatus ja küsimärk**. Vaid krokodillid, kaelad õgardlikult õieli, lubistasid kuiva vee basseinis edasi, jahtisid jänesetopiseid lõugade ees; elektrooniline ubinavaht pöördus kalossikannal ringi, märkas hirmunud poisikest, härra Jaanile poega, tõstis lõhkistes pükstes jalgu siputava patsaani traataia taha, **maigutas huuli nagu tummfilmis** - luusse ja lihasse lõikav plärin mattis tolle švejki koolikaebamise ähvarduse.
> Signaal vaikis. Kaubamajakülastajad ei toibunud kohe, seisid ja istusid **keerukujudena tardunud poosides**. (Remsu 1989: 260-261)

Milline on näolihaste konfiguratsioon kui ilmel on küsimärk? "Unne" tundub olevat undamise pööre mida enam ei kasutata, umbes nagu "julend" ja "julgenud".

> "Tähelepanu! Härra ja proua Arthur Bannister, tähelepanu. Palun ilmuge viivitamatult sisekaitsestaapi A väljapääsu kõrval!
> **Bannister võpatas, tundis abikaasa võpatust kõrval**. (Remsu 1989: 261)

Sellistest mitte-väga-selgetest tajumustest-märkamistest saaks terve nimekirja teha. Samasse klassi läheb Montagi täheldamine, et Mildred kortsutab kulmu - nägemata teda seda tegemas. Harjumuste ja tõlgenduste seos.

> Kahel pool minejaid moodustus emadest ja isadest **midagi vaikse mõnituskoridori taolist**, olemuselt ava-liku hukkamise sarnast.
> Kas on Saarahki seda meelt, et peitavast grotist tagaajajate sülle jookseks?
> **Põlastavad pilgud liikusid nendega kaasa** - paariad lähenevad! **Hukkamõistvad, sõnatud noogutused** - nii, nii, seda oligi teist arvata. Kellegi **kaasatundev viibe**. Kelle? Härra Jaanile! Tema söandas **vihas-paleer**is teistest erineda. Räpakas poiss veidriku kõrval mugis isukalt õuna. (Remsu 1989: 262)

Paleer on "aurivi kahel pool teed". Kuidas viibatakse kaasatundvalt?

> "Kuidas isa on süüdi? Sa mõtle, mida sa räägid," ehmatas Saarah. Ent **ta verevaestelt põskedelt, kah-vatult ilmelt võis lugeda heameelevirvendustki** - õnnetused liidavad perekonda, viimaks omati sai ta demonstreerida neid neljakesi koos. (Remsu 1989: 268)

Heameelevirvendus peaks kuuluma mikromiimika alla.

> Bannister urgitses pigimustast satäänist päevasärgi rinnataskust mürkroheliste kaantega töötõendi, pistis selle läbi klaasputka luugi päevavahi pilgu alla. Mehe **rokased ja heinapepredes vurrud muhelesid** - tema võimu aktsepteeriti. (Remsu 1989: 270)

Mitte ei tea mis on heinapepred. Googeldamine annab ainult ühe tulemuse mis ütleb, et munadepühadel keedeti nendega (?) mune.

> Li oli lühike, kollakate, mongoliidselt esiletungivate põsesarnadega, **tahtejõulise ja vilka žestikulatsiooniga** mees. Miitinguerakonna univorm istus ta seljas valatult, kabuur vööl, mida ta kandis korrusepühadel, sobis. (Remsu 1989: 273)

Aga ikkagi *gesticulatio* mitte *gestus*.

> Me võiksime selle ise koostada, peaasi et teie, härra Bannister, tunnistaksite, et see on teie tehtud," lõpetas Li küüniliselt avameelitseva kiirmonoloogi, asetas **võimukalt žestikuleerinud** käed mundrikuuele **vaheliti**, nühkis säärikuid laua all teineteise vastu. Paar korda oli ta **mökitanud** hääletut naeru, ja millise aukartusega oli ta allakriipsutanud repressaalasutuste täisnimesid. (Remsu 1989: 276)

Väikesed olulisused: mitte "käed rinnale risti" vaid "käed mundrikuuele vaheliti". See žest on omaette ajalooga (kuidas Allan Pease luges ühte Bütsantsi kunsti uurimust valesti ja paiskas maailma väärteadmise, et rinnale ristatud käed on "universaalne žest" mis tähistab suletud suhtumist või kaitsepositsiooni), aga huvitav oleks pöörduda Eesti autorite poole kes kirjutasid enne (vähemalt) 1970ndaid - sellise kirjanduse konkursiivsest lugemisest saaks ilmselt paremini aimu eestlastele ainuomastest käitumistõlgendutest.

> Li kuivetunud **näol vilksatas oma tahtmise pealesurunud inimese heameel**, seejärel **põrnitses** mehe mustavates mandlisilmades tusane taipamatus. "Mis te sellega mõtlete?" (Remsu 1989: 178)

Väga spetsiifiline vilksatus.

> "Kuidas pole?" Li **vasak põsemügar tursus**, mongoliidne **kurd silmapilu ninanurgas värahtas**, paksud huuled kahvatusid. (Remsu 1989: 279)

Natuke raske ette kujutada, hoolimata adekvaatsest kirjeldusest.

> Remsu kirjutas pandimaja pool teed vundamendile nõiatudes edasi, oli üles upitanud vaid teise jala. Muidugi, liikmed väsivad, nõuavad asendi vahetamist.
> Bannister hiilis vargsi Remsu korvale, piilus üle õla märkmikku. Remsul oli käsil lause: "Bannister hiilis vargsi Remsu kõrvale, piilus üle õla märkmikku. Remsul oli käsil lause: "Bannister hiilis vargsi Remsu kõrvale, piilus üle õla märkmikku. Remsul oli kasil lause: "Bannister hiilis vargsi Remsu kõrvale, piilus üle õla märkmikku. Remsul oli käsil lause: "Bannister hiilis vargsi Remsu korvale, piilus üle õla märkmikku. Remsul oli käsil lause: "Bannister..."""""
> Ja nii edasi ja nii edasi, Remsu tiirutas paigal nagu orav rattas. Bannisterile näis, et mees on süllelangenud literaadiedust hulluks läinud, ehkki käekiri ei reetnud skisofreeniat. Püstjad tähed kõnelesid enesevalitsemisest, hoogsad girlandid avalast ekstrovertsusest, lame nurklikkus muhedast egoismist, konksutavad arkaadid tulisest loomejõust, kirja sirgjoonelisus sisedistsipliinist, pisikesed a-d peenendunud intellektist. Bannister vaatles seda sootsiumipildistajat.
> Nägu priske, kuid nõtke, lihav lõug kuulus loomu poolest siirale pabeliidile, keda on hõlbus petta. Ent **laup umbusust kipras**, **kulmudevahe kahtlustamisest sooniline**. Habe raseeritud, kuid kohevad šatäänjuuksed puudutasid õlgu - lõiv boheemlusele. Lühikeste käistega liivatooni suvesärk kortsumata. Meel mõtlik ja mehine, aus, tige, läbipuuriv, taoti hajusalt äraolev **Dostojevski-pilk**.
> See inimene oli kohmakas Savonarola, **kõhklev anarhist**, pluralistlik, mitme poolt ja vastu seisukohaga Jumal. see inimene ei andesta, võitleb hea eest ainult kurja karistades, tihti kurjusesse eksides. Ta varjab endas Ahura Mazdat ja Ahrimani.
> Ja jälle kirjutas Remsu temast, Bannisterist - kuidas tema vargsi kõrvale hiilib ja üle õla märkmikku piilub. Esimeseski romaanis, mis oli telliskivi-paksune ja pealkirjastatud "Kurbmäng Paabelis", oli sama episood. Tegeles Remsu eneseplagieerimisega? (Remsu 1989: 282)

Katkend mis teeb sellest teosest poole kohaga metafiktsiooni.

> "Ei," raius Remsu. "Tei ei ole iroonik, ma ei luba teil seda olla. Teie olete hädavares, maailmaparandaja ja hädavares. Suuremeelsushoogudega ja end geeniuseks pidav, nagu kõik hädavaresed, niisuguseks te ka jääti." (Remsu 1989: 284)

Veel üks ühisus düstoopiatega: peategelane on hädavares.

> "Olgu, ma sõiman teid, härra Remsu. Ma teen arvustuse ka teie romaani teisele trükile ja paljastan seal, et te George Orwelli pealt maha viksite. Kas nii saame kaubale?" (Remsu 1989: 285)

Metafiktsionaalsus.

> Ja kompositsiooni pärast ärge peljake. Teie, härra Remsu, viljelete avangardset proosat, teil pole seda kanoonilist jampsi üldse vaja oma romaani toppida. Kuradile **visualiseerimine**, kuradile audialiseerimine, kuradile **teksti käsitööline aistitavaks nikerdamine**! Teie sihiks pole kunst, vaid tõde! Olete poliitik. Teie ei taotlegi reaalsuse illusiooni, teie eesmärgiks on revolutsioon proosas! **Tinglikkusetasandi lõhkumine**, nende üllatusjõuline sidumine, nüansside maitsekas üleseletamine, valgushelgid ootamatuist assotsiatiivsetest paralleelidest - need on teie relvad. Ka dünaamilisus, episoodiline kiire vaheldumine, meie elu absurdsete tobeduste eksponeerimine, nende arendamine süsteemiks. Ega asjatult pannud te esimese trüki žanrimääranguks sürrealistlik barokkromaan." (Remsu 1989: 286)

Jap, metafiktsionaalsus (tinglikkuse lõhukmine, illusiooni paljastamine). Samuti oluline, et Remsu on teadlik ja teavitab ka lugejat, et tema kirjeldusviis on vaevalise töö tulemus.

> Smith rehmas froteemantlisiile koomale, need olid tal **žestikuleerides liiga paokile libisenud**, pinguli tõmbunud siilukurrust ilmus välja puunöör, mees hakkas seda **muigel huulil** näperdama. "Miks peaks üldse minu jutt erinema sellest, mida te õppisite gümnaasiumis? Noormees, teil on võimumängust üsna hägune ettekujutus. Ei tohigi erineda. Hegel ütleb, et üksikisikute suvalised teod ühiskonnas ületatakse, vabadus on indiviidide omavoli piiramine. Ka minu rahvasaadiku omavoli piiramine. Ja piiratakse seda õiguslike suhete sfääris. Õigus ja seaduslikkus ongi vabadus, vabadus pole paratamatuseta mõeldav." (Remsu 1989: 300)

Vt ja Mihhail Lotmani kirjutisi struktuurist ja vabadusest.

> "Jah, peaaegu igas majas ripub tema pilt, ometi ei tunne teda keegi. Ei maksa salata, kindlasti on see ka meie informatsioonipoliitika aps. Informatsioonipresident on üks neid ahnitsejaid pumba juures, kes eeskätt omakasu silmas peab... Suvilad, korterid, tasuta turneed väliskorrustele. Nendega nad omavahel kelgivad, need on neile positsiooni mõõduks. Meie ühiskonnas maksab amet. Meil on omandiinstinkt pööratud kabinettide poole, neist sigib tulu. Mujal ahmitakse maavaldusi ja tootmisvahendeid, meil **ressoore**. Selline on meie ja teiste erinevus." (Remsu 1989: 307)

Ma ei tea mis on resoor, aga *tresoor* on rahakapp pangas (*treasury*). Iseloomustus tundub muidu paika pidavat ka tänapäeva Eestis.

> Kabinetiajaloolane **kehitas kõheldes õlgu**, järsku - otsekui ujuvate plaatide teooria kinnituseks - rääpas pind professori jalge all, mees kadus karjatades tekkinud häilu, hakkas üha kiirenevalt langema. (Remsu 1989: 313)

Häil on "järsuveeruline tasase põhjaga sulglohk".

> Momendil alluvana istus Li kirjutuslaua ees nagiseva korjuga viini toolil, ta koreda näonaha taha olid peidetud **mõistetamatud tundmused**. Ent asiaadi põletikulised silmad **kiilasid**, tursunud ja lööbelaigulised sarnad värahtasid korraks - Li tajus hetke joovastavat tähtsust, kuigi ta vasakut jalga paremal põlvel ükskõikselt **nikutas**. Ka mehe viksitud säärikute läikest hoovas rahu ja enesekindlust, hoolimata hinges pakitsevast kadedusest - hüval meelel vahetanuks ta Deboora Kassandraga positsioonid: tema, Li, hauptman rünnakrühmas, naine - direktor tsiviilametis. (Remsu 1989: 315)

Kiilama on "läikima, hiilgama" ("Palavikuhaige silmad kiilasid").

> Proua tõukas vasaku rinna portupee põikirihmast väljapoole, **nii oli rühikam, nii sobis rohkem, teadis naine peegli ees seismisest**. Ohvitseri niigi jumekas nägu oli mingitud otsekui balliks, pumativerevad huuled olid nagu valmis armupartnerile kiresõnu sosistama. Aga kabuuririhm jäi vist ikka pisut pikaks, daamidele sobib lühem, daamide püstolid ei kõlgu, arvas proua enesekriitiliselt. (Remsu 1989: 318)

Kas daamid kannavad püstoleid? Also, asjad mida inimesed teavad peegli ees seismisest.

> Ja Hyxos läkatas; hetk hiljem läkastasid, aevastasid ning köhisid ka mundris inimestele hoopis kohatult proua Deboora Kassandra ja tsiviildirektor Li. (Remsu 1989: 319)

Isopraksism.

> Aga millist seksi hindas proua Deboora Kassandra?
> Elus väsimata naine ihkas kurguni nööbitud ja maani ulatuvas mustas, elegantses sametkleidis serveerida härrale öölaual kohvi. Tema kameelt peegeldagu matt läik. Tassid olgu helesiniste mummudega, lusikad tilisegu hõbedakõlaliselt. Suhkrutoos olgu liikuva sangaga, koorekortel renja tilaga. Laual särisegu idamaine lõhnaküünal, madal, mahe ja rohekas valgus langegu põrandavaibale. Sulnis vaikus loogu õndsuseootuse meeleolu. Härra ja tema vahel kõrgugu lauavaasis kolm punast, pikavarrelist amarüllist, nõnda et nad hiljem vesteldes võiksid **alul teineteise pilkude eest häberikult varjuda lillede ja vaaside taha**. Rääkima peaksid nad koertest - pisikestest, armsatest sülekoertest, nende tõugudest, nende riietest, nende lemmikmaiustustest.
> **Peente maneeridega** härra, šikk ja kõrges ametis härra olgu selles küsimuses temast targem, olgu lausa künoloogiaerudiit. Kirjeldagu, kuidas kutsudele roosa lehv kaela seotakse, kuidas neid vannitatakse ja šampoonitatakse, kuidas koolides dresseerijad neid **tereköppa ulatama** õpetavad.
> Kohv joodud, **tõusku** härra amarülliste varjust tugitoolist, **astugu** tema poole, **kummardagu** tema ees, **palugu** teda bostonvalsile - muusikata hardale tantsule, mida saadaksid ainult lõhnaküünla pragin ja kingapöörete summutatud kriuksud pehmel pärsia vaibal. Härra hoidugu temast kombelisse kaugusesse, vaid nende **sõrmed oleksid seotud**. Nii nad keerleksid, hinges turvalise kaksiolemise **fluidum**, meeltes õdus platooniline andumine. Ning äkki - ja see sündigu tõesti nii äkki, et tema, Deboora Kassandra, ei aimaks seda kuidagi ette - **väänaku härra ta jäleda rohmakuse ja luidmurdva haardega selili, rebigu loomastunud ägedusega ribadeks ta must elegantne sametkleit, kiskugu kaelast kamee ja vägistagu ta kõige brutaalsemalt**. Ning kui ta inimesi appi röögib ja vasti puikleb - mida ta moepärast teebki -, toppigu talle narts suhu, aheldagu põranda külge ja nüpeldagu nietzscheliku piitsaga, kuniks verevorped ihunahal vermitsemas. (Remsu 1989: 321-322)

Fluidum on esmatähenduses "voolav aine, füüsikanähtuste seletamiseks oletatud kaalutu vedelik" ("Elektri fluidum") ja teiseses tähenduses "mõju, mõjujõud" ("Näitlejast kiirgav fluidum").

> Millise ettekuulutuse leiame neist pühakirja sõnust meie päevade jaoks?" küsisi pigem eneselt kui kuulajailt mustas vammuses kõnemees, **andunult rahva poole sirutatud risti vaadates**. (Remsu 1989: 327)

Retoorika *gestus* ja *vultus*.

> Haled Smith ja ta hobune **kortsutasid tuhkvalgeid kulme**, ja seda oli märgata isegi - mehel kiivri ja loomal kroonuturvise - pilude vahelt. Mõlemad rääkisid taolise juhmid eksimused lohakast kaadrivalikust. (Remsu 1989: 327-328)

Ma eeldan, et "kulmukortsutus" puudutab korrugaatoreid.

> Smithi hobune **noogutas jaatavalt**. "Saab tehtud," lubas Smith. (Remsu 1989: 330)

Hobune on nagu Haled Smithi jätk mis "kõneleb" mitteverbaalselt temaga koos ja tema asemel.

> Vallutaja meel oli mõru. Mehe **rahvanaeratus** haihtus huulilt. Ta hantlitega lihaseliseks treenitud **õlad vaplesid**. Sigadus! Intriigid! Mitmemehepidamine! "Ja kus Caesarion on?" lõrises vihast opositsiooni-jõudude ühendatud bloki liider.
> "Läks Joosepit saatma. Ma imestan, et nad sulle vastu ei tulnud. Ehk põikasid kemmergusse?" oletas hertsoginna.
> Smith **otsis naise näost salakavaluse märke**. "Koos!? Mida nad peldikusse koos tegema läksid? Kas mõnda teisikut ka käepärast pole? Kahevõitlus vaja maha pidada!"
> Peneranda **liibus vastu mehe frenši, põimis saledad käed ümber kaela**. "Haled, olen harjunud nägema sind saterkuues ja kikilipsuga. Aga univormgi istub sulle valatult," meelutas eatu naine. "Kas midagi on väga pahasti, et sa närveerid?" (Remsu 1989: 333)

Vaplema on "korduvalt vappuma" ("Vapleb külmast").

> Samuti nõudis põhjalikku läbikaalumist seni täpselt formuleerimata küsimus - mis on intiimsuhted? Kas naise **himurniisked silmad** kuuluvad nende hulka? Kas kleiditrukkide vallarapsamine eri soost isiku ruumisviibimisel jääb registreerijate pädevusse? Ja kuidas on lood armastusavaldustega? Ning tähtsaim: kellele usaldada see tulutoov ots? (Remsu 1989: 334)

Orwelli maailmas on igasugune vastassoo suunas tehtud žest kahtlane. Kui minne kaugemale tagasi, siis Zamjatini *Meie*-s on seksuaalsus samuti reguleeritud (sj samamoodi roosade lipikutega nagu siin), aga mitte nii tugevalt keelatud nagu Orwellil.

> Tegutsemisnäljas rahvahulk ja parempoolne robotkond suunati rüüstama maaligaleriisid ja raamatukogusid, kirjastusi ja toimetusi, arhitektuuribüroosid ja kontserdisaale, tsirkusi ja staadione, haiglaid ja videoteeke, filmistuudioid ja telejaamu, muuseume ja bordelle, ülikoole ja teatreid, kunstirühmituste ühisateljeesid ja pornoputkasid, botaanikaaedu ja instituute, laboratooriume ja arhiive, trükikodasid ja kirikuid, **kõike, mida hõlmas nii lai mõiste, nagu seda on *kultuur***, ja mis oli teatud osa pabeliitidest ammu tüüdanud. Tõsi, maavärin, vulkaanipurse ja eriti huisku ulpiv laavajupp oli loetletud asutusi räästinud, kuid üht-teist oli jäetud inimkäte ja robotite haaratsite hooleks.
> **Miks mõned eputavad oma mõistusega, miks teised teenivad juhusliku loomevõime pealt raha? Miks tahetakse olla paremad kõikidest?**
> Haled Smith, Sorbonne'i doktorikraadiga psühholoog, võimutungist pimestunud kõrgintellektuaal, mängis teadlikult masside kadestamisel, nende tunnete liialdusel, labasusel ja ühekülgsusel. Kuna mehel polnud aastaid mahti kunagise erialaga tegeleda, oli talle endalegi tulus raamatukogud ja instituudid põletada, piirid kinni lüüa - et keegi temast teadmiste poolest ette ei jõuaks; et väliskorruste eest sigadusi varjata; et alatusi headusega valgustada.
> Ent nõnda paljud oli Smithil õpinguist ja promoveerumisest meeles, et massid nakatuvad silmapilk äärmustesse, et tagatis karustamatuse eest on neil seda kindlam, mida arvukam on märatsejate hulk. (Remsu 1989: 335)

Läheb samasse klassi vist Bradbury mõtisklusega, et intelligents on ohtlik, sest pole kunagi teada keda intelligentne inimene järgmiseks kritiseerib - äkki sind!

> Haled Smithi kõne sumbus pakasesse. Mehe pargitud poolkasukas oli tõmmatud jäisesse soomusrüüsse. See krabises ja **naksus, kui** opositsiooni liider **žestikuleeris**. (Remsu 1989: 340)

"Strepitatsioon" kõlas nagu hea nimetus keha poolt toodetud häältele, kuniks mõistsin, et Wescott oli selle mugandanud sõnast *crepitation* (heli mis tekib vihma sajamisest vastu klaasakent). Niiet momendil ma ei tea kas arendada "strepitistikat" või otsida paremat nimetust.

> "Olen ammu igatsenud teiega kohtuda, preili," alustas Saarah, ametlikud abielusidemed andsid talle kindluse.
> Anda **võttis sigareti huulte vahelt sama käega, milles oli mutrivõti**. Keermelapad puudutasid põske. "Huvitav, millepärast?" (Remsu 1989: 358)

Proletariaatlik.

> Milline apaatsus! Milline kõigega-leppimine! Nad isegi ei vestle omavahel, ei kaeba ülekohtu peale. **Kas käeraudus inimene minetab isiksuse**? Miks keegi ei protesteeri? Miks ei visata võikaid nalju? Miks ei uluta ega lohutata? Kõik on omaette. Või leiavad nad tuge hulgast? On miljonit pabeliiti lihtsam arreteerida kui üht?
> Äkki katkes sõjaväemuusika, valjuhääldist kostis: "Tähelepanu! Kas juuresolijate juures viibib nooremteadus Arthur Bannister? Viivitamatult ilmuda läänetribüüni tunnelisse C!"
> Mahalaskmine! läbistas mõte Bannisteri pead. Ei tohi minna, **ei tohi end liigutamisega reeta**, siit rahvahulgast ei leia mind keegi üles, ütles endale Bannister ja imestas ise, millise kuulekusega ta püsti tõusis, pange, oma ainukese varanduse jälle kahele ahelais randmele seadis ning läänetribüüni poole kiirustas. (Remsu 1989: 360)

Keha ja reetmise teema. Vrd Orwelliga.

> *Kunagi loen ma seda ise. Ja see on juba suur asi, siin on peidus meie ühtsus, vähemalt minu poolt vaadatuna.* ***Sulle kirjutades kirjutan ma endale, Sind adressaadina nähes viskan ma pilgu peeglisse.*** (Remsu 1989: 364)

Autokommunikatsioon.

> Hommikusöök on häärberi ballisaalis. Valged marmorsambad, tilisevad piilühtrid, siserõdud, kakskümmend viis lauda, igas kaks daami ja kaks härrat, kõik haiglafroteekitlites. **Jutuajamine on keelatud, samuti silmavaatamine**. (Remsu 1989: 371)

St keelatud on nii verbaalne kui ka (adresseeritud, intentsionaalne) mitteverbaalne suhtlemine.

> Su reied on diktatuuri teenistuses, Su tupp märgub isevalitsust pooldades, Su häbememokad avanevad üksmeelsust ja ühtehäälsust kuulutades! Kuidas Sa joobud? Saavutad Sa füüsilise või vaimse orgasmi? Teed Sa üldse nende vahet? Füüsiline oleks loomulik, vaimne angažeeritud. Kui Bannisteri fallos Sinu emakat puudutas, kas Sa mõtlesid siis oma nuhiülesannetele? Olid Sa nii võõrandunud? Või vastupidi: türanniat ümmardades oled identne iseendaga, **orgasmiropendusi** kirjudes küünid osaduseni kurjusega? (Remsu 1989: 375)

Nagu Orwelli Julia, kes Winstoni sõnul on revolutsionäär vaid allpool vööd. Also, "orgasmiropendused" on hea sõna (for *dirty sex talk*).

> Maron oli saanud ka paleedesse. Sealsed tööpaigad olid ruumipaigutusega distantseeritud, distantsi pikkus oli korrelatsioonis võimu teostamise meetoditega. Võimu suurus jälle sõltus alatusest, südametunnistuse mahatallamisest. Suur mees on alati omaette, tema laua juurde tullakse mööda pikka vaipa. Kehvad hirmuvad teel, viskavad peast riukad, ausad palvedki. (Remsu 1989: 380)

Rahvaprokseemika (*folk proxemics*).

> Maron **trummeldas rinnakorvi**, vaatas peeglist ja otse oma riista. Peegelpildina tundus see suurem. Miks? Kui suur oli see tegelikult?
> Pulss lõi 90, Maron kõditas munandeid. See on nüüd keelatud, meenus talle dekreet number kaks ja mees eemaldas ehmatades sõrmed suguelundilt. (Remsu 1989: 382)

Diktatuur mis keelab sul isegi mune sügada on kõike võikam.

> Ta [Johannes Maron] uuris üht mulkudega pappkaarti - ei mingit võltsingut, all paremääres oli tema ehtne allkiri. Selle väljamaalimist oli ta hakanud harjutama repertses, Andale kirju kirjutades. Nüüd oli ta veidi kahandanud suure M-i ja r-i konksude efektsust. Allkiri oli Demokraatliku Tuhande Neljakümne Teise Rahvakorruse eeskirjadele vastavalt **täpselt riistapikkune**. liialdajaile ja originaalitsejaile pandi kähku sulg sappa, eriti neil, numbriinstituudis, ja tema, Maron, teeskles tuima ja lolli, vaikset kaasakaagutajat, usinat ametnikku; see oli mask, mis tagas edu. (Remsu 1989: 387)

Kui pikkasid kirju siis naised kirjutavad?

> Maron vilksatas taskupeeglisse, mis nõiatus laualambi najale - ta heledate, värvusetute silmade pilgus karvutute kulmukaarte alt sädeles stalinliku tigedusnaudingu üürike tuluke, ta hitlerisoengu sirge lahk paljastas roosaka peanahariba, juukselakk oli mõõdukalt laubale kammitud, punakad vuntsid sümmeetriliselt piiratud, tedretähnide tuhmid jäljed kustunud.
> Ta ei hädalda, sõber Marc ravis ta **bannisterlusest**, dissidentismist ja neuroosidest vabaks, tegi ta režiimi alamaks. Ta on hoolitsenud oma uue näo eest, hõõrunud nahka mitmeid salve. Ta **ilme pole ei hellitatud ega kalk, vaid sobivalt ükskõikne**, mis ei reetnud ta heitlikku ja riigivastast minevikku ega nüüdset jarjest tõusvat positsiooni. Ta on anonüümne. (Remsu 1989: 294-295)

Võrdle Orwelli mandeeritud näoilmetega (*expression of quiet optimism* nt).

> Tema ei usu, et inimese käitumisel on varjatud ajendid ja hämarad põhjused, teda ajab kogu see psühhoanalüütiline sonimine (millega too Bannister vapralt tegeles, kui ta õigesti mäletab) iiveldama. (Remsu 1989: 395)

Mul on midagi Johannes Maroniga Ühist.

> Maron oli talle eraldatud ühiselamutuppa ruudukujulise kirjutuslaua paigutanud nii, nagu see oli olnud Bannister vanalinnaateljees - nägu ukse ja kukal akna poole; **ta ei kannatanud situatsioone, kus uks jäi selja taha**. (Remsu 1989: 396)

See pidavat väikestes kogustes adrenaliini vallandama kui uks on selja taga.

> Niisugune on tema isiklik veendumus. Aga ta on ka märganud, et tema ideoloogia sõltub keelest, milles parajasti mõtleb, kirjutab. Iga keele jaoks on eri mõttelaad, **isegi žestikulatsioon muutub kelt vahetades**. (Remsu 1989: 398)

Jõudsime David Efroni ja Ray Birdwhistelli pärusmaale.

> *Hans Baader - RAFi üks juhte - kirjutas enne põranda alla siirdumist 1967. aasta 15. märtsi Hamburgi kodanlik-soliidses ajalehes "Die Zeit": "Inimene ja ajalugu luuakse ohverdamise teel. Tõde ja vabadus luuakse ohverdamise teel."*
> *Ohverdati kõike - nii enda kui teiste elusid, nii enda kui teiste kehi. Terrorirühmitusis kehtis enesetapu- ja kollektiivse seksi kohustus.*
> *Jah, tihti pöörduti Francois Rabelais' poole (umbes 1494-1553; prantsuse renessansikirjanik; kirjutanud ka araabia-teemadel), kelle romaanis "Gargantua ja Pantagruel" on episoode, kus karneval oma hukkamislavastusega muutub tõelisuseks, tapalavalt veerebki publiku jahmatuseks ja timuka võika naeru saatel maha ehtne, verine inimpea. Palju instseneeriti ja lavastati "Gargantua ja Pantagrueli" kolmandat köidet, ja seda nii teatreis kui uulitsail. Just see keide sisaldab eelpool kirjeldatud episoode. Iga ajastu otsib ja leiab endale tuge minevikust.*
> ***Kurjad pantomiimid muutusid reaalsuseks ka kuuekümnendail-seitsmekümnendail aastail, sõnad ja mäng teoks.*** (Remsu 1989: 399)

Mihhail Bahtini kraam.

> *Andes ruumipuudusel ainult lühiülevaate terrorismi ideoloogilistest juurtest, ei tohi siiski mainimata jätta sürrealismiteooriat eesotsas Andre Bretoniga (1896-1966; tahtmata olla frankofoob, pean tõdema, et taas prantslane*, trükkis Johannes Maron perfokaartidelt, mõtles veidi järele (mine sa tellijat tea, võibolla talle meeldib frankofoobia), nihutas intervallimäärajat jõnksu võrra ning kustutas kirjutusmasinalindi keskmise ribaga maha sõnad *tahtmata olla frankofoob, pean tõdema, et* ning jätkas: *seotud alul kommunistliku, hiljem trotskistliku liikumisega; luuletusi, manifeste ja artikleid), kes küll peamiselt ainult kirjanduses reklaamis arutsensuurist puutumata vabade assotsiatsioonide kultust, aga näiteks kuuluvad Bretonile ka sõnad: "Lihtsaim sürrealistlik akt on haarata äkktuju ajel taskust püstol ja tulistada möödakäijaid."*
> *Kust värvati terroristide kaader? Ülikoolidest, hullumajadest ja vanglatest.*
> *Ülikoolid olid kujunenud hiiglaslikeks tudengiimpeeriumeiks, mille meeleoludest annab tunnistust loosung: "Tappa sigu on õilis tegu!" Selle loosungi autor, California ülikooli professor Jerry Rubin oli varem (9. jaan. 1965) ülistanud vasakradikaalses üliõpilaslehes "Truth & Freedom" Tuhande Ühesaja Kuuekümnenda Suurkorruse presidenti John Fitzgerald Kennedy (1917-1963; katoliiklik liberaal) tapjat Lee Harvey Oswaldit: "Kennedy - Paabeli briljant, aga üks õige kuul ja kogu võim, majesteetlikkus, au ja rikkus kadunud. Jälle siga vähem!"*
> *Pole vist asjakohatu mainida, et terminsigaon alates Martin Lutherist (meie teemasse mittepuutuv kristlik tegelane) olnud kasutusel vaenlase tähistusena; terrorismiideoloogid pruukisid seda kõikide nn. süsteemiesindajate kohta. **Süsteemi esindajaiks olid aga kõik mitteterroristid**. Sigade tapmine oli revolutsiooniline akt.*
> *Hullumajade patsiendid ja kriminaalkurjategijad tõmmatu terroristide ringi lähtuvalt juudifilosoof Marcuse (vt. täpsemini VII peatükki) õpetusest, et kõik psühhiaatrilised ja juriidilised institutsioonid on kodanluse enesekaitsemehhanism potentsiaalsete revolutsionääride isoleerimiseks. Ainult vaimuhaigeid ja kriminaalkurjategijaid ei suuda tarbimisterroril põhinev ühiskond oma järjest kasvava elatustasemega ära osta, kuulutas Marcuse. Need inimesed on asetunud juba ise õigele poolele - see on väljapoole süsteemi, seadust.* (Remsu 1989: 400)

Remsu segab fiktsiooni oma erialakirjandusega.

> Maronit **ei seiratud**, temagi **ei visanud kellelegi pikemat pilku**. Inimeste näod ei jäänud pärast repertset talle meelde, ta ei eristanud detaile. Kõik oli ühetaoline ja ilmetu, vähemalt tema tajutuna, aga küllap ka reaalsuses. Ja milleks pidigi ta deporteerimata pabeliite mällu talletama? Teenitagu enne meelespüsimine ära, siis vahest vaatab ta asjalikumalt. Tema parasiitinformatsiooni ei vaja, kõik praht ei mahu ajju. Teda huvitavad ideed ja ideede realiseerimine, mitte hädised pabeliidid, kes Jumala armust ja iseenda viletsusest siinilmas temaga kogemata ühel ajal elupäevi surma poole veeretavad. (Remsu 1989: 404)

Lehekülg 404 - helgem külg *not found*.

> Mõned püüdsidki muldsetesse **nägudesse manada õnneilme**, nagu kästud. (Remsu 1989: 406)

Quiet optimism.

> Kes või mis too vuhvaikas tüüp seal putkas oli? Maron pidi tunnistama oma jõuetust tabada selle olendi või asja olemust ja funktsiooni. Paistis, et muhe nähtus kujutas inimest. Näonahk, hääl, viiped, kõik nagu tavalisel vananeval pabeliidil, kes istumisega pensionile lisa teenib; ise uhke, et küüditamata. Sünnimärk põsesarnal, hall karvatups ümber, siuglev vereniit silmas, nina pool valumiks lõhenenud. Aga eales polnud seal valvamas kedagi teist ja **vanamehe käitumine oli veidralt korduv** ning seadis kahtluse alla reaalsuseillusiooni. **Asend** viini toonil, **žestikulatsioon** ja **ilme** püsisid päevast päeva muutumatutena, ikka oli tal ülemine vuhvaikanööp ära, katkenud lõngad rippu, ikka sügavad, õrnalt nagu sammaldunud kortsud laubal samades punktides kokku jooksmas, sõnadki peaaegu ühesugused: hommikul pahvatas ta, et ülemused läksid hommikueinele; lõunal, et lõunat sööma, ja kui Maron tuli öisesse vahetusse, kuulis ta, et ülemused on kesköömissal, pole kuhugi kiiret. (Remsu 1989: 408)

Maron kahtlustab, et valvur on robot, sest ta käitumine on silmatorkavalt regulaarne.

> Maron plõksatas põlvel lahti musta kohverportfelli lukupaari, võttis keskmisest vahest välja lubivalge, punaste küülikusilmadega maski. Selle tõstis ta näo ette, seadus pesukummi kukla taga madalamale, et juustesse ei muljuks hitlerisoengut rikkuvat vagu. (Remsu 1989: 410)

Donnie Darko.

> Tee oli pikk ja trepine. Maron kõndis mööda vaipa, trampis säärikuilt lumemärja maha. **Ta selg oli tahapoole vimmas, see andis talle põikpäise inimese ilme**. Aga ta polnud seda, ei. Tema soovis jätta allaheitliku inimese muljet. Mehe vasaku käe laba nõksatas igal sammul, tühja kohverportfelli sang nagises kräunuvamalt. Maski küülikusilmad punasid eredalt , kummitriip pitsitas kuklanahka, krobe sisepind hõõrus põsesarnasid. Mask oli näol pisut viltu, nina- ja suuava polnud Maroni nina ja suuga kohakuti. Mees nihutas maski, nüüd oli parem hingata ja näha. (Remsu 1989: 411)

Rühitõlgendus.

> Kamuflaaž teenis positiivseid eesmärke, maskeerimine pidi tagama otsuste objektiivsuse. Harva, kui trepikodades keegi varju kombel liikuski, siiski võis näost näkki kohtumine kolleegi või ülemusega põhjustada isiklikke tutvusi, need võisid areneda meeldimiseks, kokkuvõttes produtseerida **alatut subjektiivsust**. (Remsu 1989: 412)

Alatusevastasus on läbiv, kuid pärast revolutsiooni on alatus seotud millegi muuga - subjektiivsusega.

> Umbes pool elanikkonnast kavatseti jätta sootuks aukraadita. Need olid **nonpabeliidid**, paariad, bestiad, kelle sõnakuulelikkuseindeks oli viiekümnest pallist madalam. Neile võis mööduja näkku sülitada, neid hoiti elus üksnes vihkamisatmosfääri üleskütmiseks. (Remsu 1989: 416)

Nonpersons teema. Zamjatinil ja Huxleyl metslased, Orwellil proletariaat.

> Tühi plära, et ideoloogiaala on väärt jobi, nagu mõned arvavad, kuna iga taiest saab taevani ülistada ning pihuks ja põrmuks materdada, ohkas Maron spartalikul taburetil, **käed khakivärvi frenši rinnal vaheliti**. (Remsu 1989: 422)

Sest kunstil ei ole tõeväärtust. Iga kord kui Remsu kirjeldab vaheliti käsi lisab ta kirjeldusse ka riideeseme mille peal käed vaheliti on.

> Pilt oli priima. Just selliseid oli Bannister kaua nautinud, kui üliõpilasena Floorigaleriid saalide ja korruste kaupa arulagedana pähe tuupis.
> Heletumedusega meisterlikult varjutatud volüümikas naisakt lamaskles kotiriidest vaibal, häbemekarvad vasaku käe sõrmedega rohkemaltjaolt kaetud, parem jalg põlvest laisalt krõnksus, vasakus erootikahõnguline must sukk, ent mõõdukalt lühike, kuna sirge ja sukas vasak jalg ulatus pildist välja.
> Kujutatu oli iharust tekitavas eas. Maron fikseeris loiu, **riigivastase erektsiooni**. Riist paisutas hetkeks bannisterlikult kalifeesäärt, norgus siis Maroni tahtejõu keelul. (Remsu 1989: 422-423)

Isegi erutumine on mäss! (vt Orwell)

> Rubiinsed küülikusilmad kilasid, maski kinnituskumm soonis kukalt. Ta vasak käelaba tõmbles pisut narrilt, aga las kaamerasilmad fikseerivad pealegi tema pisidefekti - see investeerib talle **poliitilist kapitali**. Debiilikuist, juhmardeist ja invaliididest uue võimu toetajaskond koosnebki, nemad konkureerivad sõnakuulelikkuses ja fanaatilises kurjuses robotitega. (Remsu 1989: 424)

Bourdieu?

> Frentšis ja kalifeedes vaneteadur **näppis laua taga nina, hõõrutas sõrme vahel vurrukarva**.
> Räbalasti loomulikult, et ta riigiregaale võrdlemisi madalalt takseeris, tema lojaalsusindeksit lastakse seetõttu mõni pügal allapoole. Ja kedagi ei huvita tema põhjendused! Ja need olid tal olemas!
> Mees ristas säärikuis jalad tabureti all. Kroomnahk rudises, kere kaldus ettepoole.
> Küll ta nuputab, millega kaotatut korvata, tema oskab karide vahel laveerida. Kui oled võimumängu alustanud, siis ei tohi seda pooleli jätta. Enamgi: raudne ja anonüümne riigiaparat lihtsalt ei lase sind vabaks. (Remsu 1989: 428)

Hõõrutama on "edasi-tagasi hõõruma" ("Lained hõõrutavad liiva") - veel üks võõras iseärasus tuttava sõnaga. Raudne on see riigiaparaat küll kui isegi nina sügamise eest lojaalsusindeks langeb.

> Ta tõstis käe - mansetiäär välgahtas frentšivarruka alt -, katkestas rütmiliseks organiseerunud aplodeerimise. Ta **andis viipega korralduse istuda**. (Remsu 1989: 432)

Kui nüüd vaid teaks milline see siibe on. Kas viipeid on üldse võimalik arusaadavalt kirjeldada?

> Sedaviisi ei ole lubatud, selged opartlikud liialdused, hinne alla 50, takseeris Maron **maski lõuamuhku kratsides**. Sile plastmasspind sahises küünte all. (Remsu 1989: 432)

Kas selle võib kirjutada harjumuste alla?

> Aparaat surises, kaameramees kükitas, filmis teda alt üles. Nii pastab ta vaatajaile pikemana ja prestiižikamana. Ta kontrollis vargsi - mansetinööp püsis kenasti piluga risti, ülemustel pole talle midagi ette heita. Ta välimus oli akuraatne, vastas punkt-punktilt juhendile.
> Meenutuspildi Bannisteri ülikooli lõpetamisest oli ta tahtejõuga mälust pühkinud. Minevikus sobramine tekitab ainult neuroose, nendega maadlemine oli masohhist-Bannisteri komme. Minevik tuleb põrmustada nii enda sees kui ümber. **Uus ühiskond ei salli minevikku, ei salli võrdlusmaterjali.** (Remsu 1989: 432)

Meenub Lotmani heietus Venemaa/Nõukogude kahelisest süsteemist kus vana tuleb täielikult asendada uuega; vs Lääne kolmeline süsteem kus kahe omavahelise madistamise ajal kolmas püsib stabiilne ja loob kontinuiteed.

> Mõlemad noorteaktsioonkonna univormis junged rääkisid sõna-sõnalt ühesugust juttu, mõlema põlved olid nõksatanud, kui nad puldi poole olid kõndinud, mõlema käed värisesid, kui nad puldis lehte pöörasid. (Remsu 1989: 433)

Junged ei ole avaliku esinemisega harjunud.

> Isegi amorfse režiimi aegseid kuldtukkujaid ei silma, **keegi ei söanda protestiks ega kogematagi haigutada**.
> Taburettidel on ka muidugi kole tülikas suigatada.
> Vanasti, veel paar kuud tagasi ei pandud kerget uinakut koosolekul pahaks, siis oli pabeliit ainuüksi kohaleilmumisega rituaali täitnud, raalile lojaalsusest märku andnud.
> Nüüd olid karmimad kombed, nüüd ei nohistatud üritustel vaikselt magada ei kinni ega avali silmi. (Remsu 1989: 435)

Kuldtukkuja?

> Tümastatud mass, kelle poliitiliseks sümpaatiaks on stalinlik fašism.
> Aga enamik suhtub temasse harda, kultusliku austusega, **ülistab tagantjärele iga tema sõna ja žesti**.
> Tal on näokate, mille nemad peavad alles välja teenima. Ta on neile **tajumatu võimu märk**, tema esindab siin füürerit.
> Oli tema kord kõneleda.
> Järsku märkas Maroni koosolekuist karastanud pilk läbi silmapilude vasakpoolses belletaažis musta muhameedlase **ülestõstetud kätt, mille sõrmed eeskujulikult trammis ja koos, pöialgu hoolikalt peo ligi pressitud**. (Remsu 1989: 435)

Niimoodi käe hoidmist (just seda pöidla osa) peab harjutama. See näeb palju viisakam/efektsem välja küll kui väljasirutatud pöidlaga.

> **Punnsuine**, koredahuuleline, helepruun junge seisis puldis akuraatselt valve-poosis, siiski veidi inetult tahapoole **längakil**, torkas seejärel vasaku käe pöidla portupeerihma vahele ettenihutatud puusal. Särav hammasterida, teismelise hõredad vuntsid. Vasak lõikehammas kõrbuline, nüristatud võhu moodi. (Remsu 1989: 436)

Tänapäeval öeldakse "längus," aga sedagi harva. Läng on kalla; längakil kallakil või poolviltu seisundivorm. Kõrbuline on krobelise sünonüüm.

> "Me kõik lugesime tänast "Hierarhiat", me kõik tervitame tsölibaati," jätkas fotogeenne **noorur** rihma puusal näperdades. Ega ta kibele mune sügama? Tähistusmärkide alla frentši taskuklapil oli sale nolk

nikerdanud vaskplaatidest alused, need sädelema lihvinud.
Mida arvab säärasest isetegevusest märkide statuut?
"Ometi on tsölibaat poolik lahendus, sisaldab rõlge šansi. Kardinaalne "ei" intiimeeskirjade rikkumisele seinseb kohitsemises, mida poiste puhul orhiektoomiaks nimetatakse, tüdrukute puhul ovariektoomiaks."
Sõnavaraga eputav intellektuaalitsev nolk, kellest vanad, sõjaväestamata gümnaasiumid kubisesid! Küllap nad kohtusid Bannisteriga kuskil ninatarkade klubis, kus nooremteadus käis oma neomorozovismiga kelkimas.
"Nimetatud amputatsioon ei ole valutu, kuid me ei pelga valu ja piina. Me armastame valu ja piina..."
Täpselt Bannisteri jutt, mõtles Maron ja kuulas edasi:
"Kutsun kõiki poisse üles esmalt loovutama floori spermapanka kümme kuupsentimeetrit kvaliteetset seemnevedelikku, seejärel kutsun kõiki ühingukaaslasi üles end vabatahtlikult kastreerima!"
Sinu, musta koera riistatatti ei igatse küll keegi!
Saal rõkkas korralikust, **külgehaljutatud pihkudeplaginast**.
"Loomulikult jääks osa neide produktiivpabeliiditarideks. Kes nad on, seda otsustatakse selektsionäärarstide hoolikas, poliitilisel vajadusel ja teadusel põhinev valik. Kes on vabatahtliku kastreerimise poolt, palun käega märku anda!"
Vuhinal ja üksmeelel tõusis parteris ja rõdudel kätemets. Kõigi hääletajate küünarnukid ilusti täisnurkhoides, näpud kabedalt kõrvu. Maronigi ranne **nõksatas dresseeritult kohust täitma**, aga vanemteadur pidurdas ennast, peatas tahtejõuga tingitud refleksi käivituse. (Remsu 1989: 437)

Produktiivpabeliiditaride osa meenutab Huxley vaprat uut maailma. Ei tea kas "rõlge" on Remsu enda leiutatud sõna - sõnastikus seda pole.

Ülepingutustest võidakse leida irvitust. Aga naljamees või mingi populaarsust taotlev kraapsakas lõõpur ta ei ole, ei ole. Mõtegi sõgedast pilast ajas ta marru, tõusis vererõhk, punakaist karvadest palistatud sooned käeseljal tursusid, arterilöögid istmikul põkslesid vastu kalifeepükse tugevat risttraageldust. (Remsu 1989: 438)

Füsioloogilisim katkend selles teoses.

Ta piidles vaatepiludest vaguraid kuulajaid. Ei ühtki mingitud laugudega neidu, ei ainust sätendavat ehet. Ei harkis jalgu ruuduliste seelikute all, ei töllakil kehi. **Normeeritud rüht, peod kalkuleeritult põlvedel**, kederluud teineteist puudutamas, silmad ja kõrvad ahmimas autokraatlikke juhtnööre. (Remsu 1989: 439)

Regulatsioon - regulaarsus.

Ta hakkas pomisema terroristide keele idioome: [...] *tenere i nervi a posto* (**närve valitsema**), *andara di nicchera* (eeskirjade järgi talitama), *fare nodo alla materia* (peenelt tegema). (Remsu 1989: 439)

Veel üks viis kuidas Remsu segab oma ilukirjandust teadustööga (ma eeldan).

Kõigi teiste pabeliiditaridega äravahetamiseni sarnase näoga naine kuulas pingsalt, esitas sekka täpsustavaid küsimusi. Mees **asetas näpu järjele tekstil**, seletas **vaba käega mõõdukalt žestikuleeris**. (Remsu 1989: 450)

Näidispabeliit ja näidispabeliiditar vitriini taga.

Toata pargiprostituut, seljas puupöörade ja kapuutsidega tormijakk! oli vanemteaduri otsus kebjaka libu kohta, **kelle piidlev pilk tõotas kõiki sängiõndsusi**. (Remsu 1989: 451)

Kebja on "kergejalgne, kärmas; kehalt nõrk". See on sõna mida Eno on kasutanud, aga millest ma aru pole saanud.

> Nad on liigutavad, tahtis Maron torgata, ent sai sõnasabast kinni - taolisest vastusest kumaks läbi iroonia, tüdruk oli **terane hääle tundetoone tabama**. "Kas seesama Antonia Sewark, kes end kevadkarnevali järel protestiks väljaku ümberristimise vastu põletas?" meenutas Maron Bannisteri mälestusi.
> "Seesama!" tunnistas Anda uhkelt. Talle meeldis, kui jutuks tulid tema tuttavad, olid nad nii kõntsased kui olid. (Remsu 1989: 453)

Eks see ole ka mitteverbaalne suhtlemine.

> Sammasõue kuhjaga prügi täis püha kaevu juures Anda peatus. Kehakultuuri põlgav plika lõõtsutas. Maron virutas talle lahtise peoga tuliselt vastu põske.
> "Mantel selga, lurjus ja libu!" käratas punapäine, turritavate vuntsidega tedretähniline mundrimees.
> Anta **taltus**, kuuletus. "Johh, anna mulle andeks. Olen süüdi." Ta hääl murdus, rinnus kruuksus ebamäärane rägin. Ta **rusutud silmadesse** valgusid pisarad, nirisesid sarnadele. Äkki ta nägu selgines. "Sedapuhku on afektiseisund möödas," teatas ta naissoo puhul haruldase eneseirooniaga. (Remsu 1989: 460)

Taltuma on "taltsaks, vagusaks jääma; vaibuma". Ja veel natuke seksismi.

> "Minuga juhtub seda harva," lohutas teda tüdruk **semulikult naeratades**. (Remsu 1989: 460)

Veel üks naeratusetüüp (kunagi peaks nimekirja või süsteemi moodustama).

> Andale tuleb kinkida võimalus rääkida lähedastest, see teema virgutab neiu morni tuju.
> "Kuul, kui ma hakkan järele mõtlema, siis selgub, et ma ei tea peaaegu midagi su pärisvanematest."
> Anda **vidutas ripsmeid**, **krimpsutas nina**, kaalus ja meenutas. Seejärel süttiski ta rohekais silmades pihtimiserõõm.
> Ema polevat tal kunagi olnud, seepärast ei oskavatki ta viisakalt käituda. Tema rohmakus, tormakus ja afektid - millest ta täiesti teadlik on - pärinevat naiseliku elemendi puudumisest lapsepõlvekodus. (Remsu 1989: 461)

Vidutas ripsmeid, mitte silmi.

> Tüdruk seisis reklaamküünla poole, ainus valgus tümjas pimeduses **särjas ta nägu**. Mees jälgis, kuidas Anda mugib. Paksud huuled haardusid ümber voorja ja tohtja, moosipisarais küpsetusvärvi koore, **suunurgakurrud pinguldusid trammi**, lõuaalune ja kõrisõlm piiberkraes lunksatasid, suust väljusid hammustatud, nõgusa ja valge otsaga pirukakolmveerand ning suitsuhall hingeaur; punjas alahuul norgus longu. (Remsu 1989: 462)

"Särjama" ei ole sõnastike järgi sõna. Küll aga on olemas säri ehk "fotokihile mõjuv valgus". Ma eeldan, et "ainus valgus [...] valgustas" oleks olnud kehva niiet Remsu kas (a) leiutas kohapeal sõna või (b) kasutas sõna mida enam ei kasutata. Pole kindel kumb.

> Päev algab hetkel, ta edutee peab jätkuma, sugereeris endale Johannes Maron ühiselamutoapimeduses, upitas käe kasarmukareda teki alt välja; **manuaalne mälu** juhtis näpu äratuskellani, mees vajutas nupule - et mõne minuti pärast puhkev plärin entusiasmi ei kahandaks, et ta ei sarnaneks lihtpabeliidile, keda kell tööle käsutab. (Remsu 1989: 463)

"Sugereerima" on parem vististi kui "sugesteerima," kirjutas semiofreenik ühiselamutoapimeduses sülearvutisse.

> Ja mida tähendasid tolle **epateerija** aususemanifestud? Mida tsiviliseeritum ühiskond, seda enam valet, tõde kuulub primitiivse mühaklikkuse juurde. Loomad on ausad, ei luiska. Artikulatsioonivõimeta inimesedki mitte, aga nemad oskavad **valetada nonverbaalselt, käitumisega**. (Remsu 1989: 463)

Epateerima on "oma käitumisega hämmastama, jalust rabama". Ka loomad valetavad mitteverbaalselt. Nad küll ei "luiska", aga nad petavad (*deceid* on üldisem kui *lie*).

> Matsti! hüppas ulalavatsilt põrandale Anda, **rinnad plaksatasid vastu ihu**. Maron ei vaadanud. Ta teadis plikat riieteta tatsavat, meel unine, juuksed puhmas. Anda oli küll ainus inimene, kelle ruumis viibides sai ta töötada, kuid **paljajalgsed, naksuvad sammud** selja taga hajutasid tähelepanu, häirisid teda keskendumisel. (Remsu 1989: 468)

Ei tea kas öised-hommikused strepitatsioonid on selle tõttu meeldejäävamad, et pole nii palju ringisagimise taustamüra?

> "Kuule, Anda!"
> "Jah?" Suusatajasammul, **pilk maas**, astunud tüdruk **ärkas omaetteolemisest**, rapsis peoga koverkotisiilu puhtamaks tuhalajust. (Remsu 1989: 469)

"I walk around with my hands in my pockets cause I don’t want you to know what I’m doing" tüüpi värk.

> Vaevu mahtusid nad teineteise korvale lobudike esiseinu riivamata, ja see meeldis Andale. Tüdruk liibus usaldavalt ja ennastloovutavalt ta külje vastu, piiberkrae kõditas Maroni kaela.
> Äkki lahvatas nende ees võlvja, tohutu laega ovaalne saalväljak, ümbritsetud fantoomlikest varemeist. **Avarus tuli nii ootamatult, et vanemteadur võpatas**.
> Anda lükkas juuksetuka laubalt. "Oleme peaaegu kohal. Johh, ma ei tahtnud sind ehmatada."
> Neetud **reeturlik närvitõmblus**! "Sa ei olegi mind millegagi ehmatanud," valetas Maron. (Remsu 1989: 470)

Endagagi juhtunud. See on offtopic, aga kell 07:03 läbib kõrvaklappe ja sülearvuti külge klammerdatud lampi väike särin, sest paljud inimesed ühiselamus korraga panevad tuled ja muud seadmed tööle. Peter Krappi tähelepanek, et audiofiile huvitab isegi elekter mis nende majja tuleb ja helikvaliteeti mõjutab, tundub nüüd rohkem paika pidavat.

> "Noh, kumba ma uskuma pean?" küsis oberoberst, bassihääles **sõbralik muhelus**.
> Pagan võtaks, isegi selles **laisas viipes, millega ülekuulaja käsi laiutas**, oli Bannisterile ja mitte Maronile midagi väga tuttavlikku! "Võibolla jukerdab elektroonika? Ehk on terminaalis lühis?" oletas Maron. (Remsu 1989: 478-479)

Käitumisvormide ja isiksuste seos.

> "Kas võiksin esitada ühe küsimuse?" ütles Maron mantlit selga tõmmates.
> "Ma kuulan," lubas oberoberst sulalahkelt.
> "Kas te olete poolt või vastu?"
> Lihakas jätke Residendi maski ookerkollase nokal tõmbus kipra. "Töö vajab tegemist, ja mis tähtsust sel on?"
> "Kas te pooldate piirideta vabadust?"
> "Mis asja?"
> "Õigust kuritööle? Vabaduse roimastamist? Tapmisnaudingut?"
> "**Puhas teoreetikut plämа**! Meie töö aluseks on ja jääb raudne distsipliin. Ütlen teile ainult niipalju,"

> küsitlenu astus talle lähemal, sulishuuled kudistasid Maroni kõrvalesti, kui mees sosistas: "**Me lähtume vihkamisest, meie eesmärgiks on kurjus.**"
> Küünilise avameelitsemise järel päästis põrandaalune (?) kukla tagant lahti näokatte kinnituskummi haagi, asetas maski lauale kummuli.
> Mis kallis jällenägemine! Või maalib kaemus soove reaalsuse pähe? Tuksatas niudearter, vererõhk on kindlasti üle normi. Pulss lööb arvatavasti 90.
> On Residendiks tõesti Arthur Bannisteri noorem vend, kunagise nimega Freddy Bannister? Freddy äravahetamatud põletikulised, fanaatikusilmad, lapsepõlveleukoomist tõllarattaina ümarad, pupillidest hundilik pinge, fikseeris Maron. (Remsu 1989: 483)

Vrd kirsaga mis taob inimest näkku, igavesti, Orwellis.

> "On veel midagi?" küsis oberoberst juttu lõpetades.
> "Aga see?" näitas Maron marssaladmirali ordeniohtrale esindusportreele.
> "See on mu lemmik," **sähvatas helk** Residendi **soepupillides**.
> "Kas Joosep Giblebrucker tohib praegu olla kellegi lemmik?"
> "**Kõike tohib, kõike tohib. Peab ainult oskama**," ütles Resident teda tunnelisuhu saates. Kobakas rauduks paotus hääletult ja iseenesest. (Remsu 1989: 484)

Noneh.

> Neli arkebuuserit, kellest kolm olid tema tulekul endid tulistama seadnud, **viskasid** nüüd Maronile tunneliristmikus **aupaklikult kulpi**. (Remsu 1989: 486)

Militaaržestid.

> Mida oli öelnud Arthuri vend Freddy - juba SVSB kooli kadett -, kui tema, Johannes Maron, oma noorusrännakult mööda Paabelit naases? Et **umbkeelne loll on üks kord loll, poluglott paljundatud loll, vallatavate keelte arvuga läbikorrutatud loll.** (Remsu 1989: 486)

Ikooniline.

> Riiv klõpsatas lahti, uks avanes, hõbejalt küütlevas liftipiiloditürbis mulatinolk pani talle käe õlale. "Nessuno le vuole veramente del male," julgustas teda toonane kipakas soome-ugri filoloogiatudeng, kes vist **kunagi oli Bannisterilt loenguvaheajal suitsu kerjanud, siis põlenud, seejärel velmunud tuhast maailma muutma**.
> Pissuaarirenn kobrutas, kloorlubja mõrkjas vina kipitses ninasõõrmeis. Füüsiline kokkupuude Antonio Sewarkiga kandis mõtted homoseksualismile. Räägitakse, ed pederastid nõretavat härdameelsusest. Nooruk surus end päris vastu tema külge. Nailonist piloditürp kõsises, nad astusid kramplikult ühtesammu. (Remsu 1989: 488)

Velmama on "taaselustama; reanimeerima" ("Velmatud murdesõna, vana komme") - mis tegelikult vististi kirjeldab Remsu sõnavara ennast.

> Raskused venitasid mantli parhvoodrit, lõhkekehad alltaskuis pontsatasid vastu reisi. (Remsu 1989: 490)

See on sj üks märkidest mida (lennujaamade) turvatöötajad peaksid tähele panema. Raskused (relvad) mitte ainult ei moonuta riietuse kuju vaid ka kõnnakut ja olekut üldse.

> Metafüüsilises plaanis on kõik surmad ja lahkumised tinglikud, arutles kraadita vanemteadur, eales ei aima, kus a kunas sa kellegagi trehvad. Loodus ei tunne absoluutset surma. Elu kiigub anabioosi ja nektobioosi vahel, keskel õitsemine. *La vie, c est la mort*. Hegel ütles, et elu kannab endas lõimetuse. Kierkegaard uskus sisemisse kestvusesse. Renessansimüstifikaatorite sepitsetud Platon, Aristoteles ja Sokrates kuulutasid hinge surematust. Hegel eitas Jumala transtsendentsust, seega ka surma kui ülemineku immanentsest maailmast transtsendentaalsesse. Kierkegaard jaatas seda, talle oli oluline eetiline vastutus. Kant lükkas ümber kõik varasemad hauataguse elu kontseptsioonid, tembeldas need steriilseiks ja tautoloogilisteks, ometi soovitas inimestel käituda nii, nagu ootaks meid uus elu, kuhu pääsemisel arvestatakse eelkõige moraalseid väärtusi. Petrarca loodud Lucretius ja Nietzsche täävitasid iidset tagasitulekut. Ahura Mazda jagab elu, Ahriman külvab hukku. Freud sedastas surmatungi.
> Need autorid on keelatud, neile ei tohi mõelda, manitses end Maron.
> Kahju, et lojaalsustablette käepärast pole. Aga ta ei lase end häirida, tema kalgistab end ise.
> Umbsus nööris kõri. Pulss hüppas korraks pooleteisesaja peale, siis kiire tuksumine rauges. Ergud olid töntsistunud, kaetatud sisendatud sõnakuulelikkusega. Meeli pärssis paakunud loidus, **elutahe vaibus. Psühhofarmakonidest piinatud, tööst kurnatud ja spordist vintsutatud igerik keha hakkas alla andma**.
> Teisi tappes sured ise, mõtles ta bannisterlikult. Muidugi. ta ei tee seda näitama, aga tal on tunne, et lõpp on käes, arvas Johannes Maron. (Remsu 1989: 490-491)

On tõesti, sest ainult poolteist lehekülge on jäänud.

> Kurgust kortsatas läppundlehane luksatus, hääbuv taju aistis kellegi lähedalolekut. Kõhuli tänaval kraadita noorem-vanemteadur upitas pead. Läbi udukardina hoomas sõdalane koverkotpalitus neidu, piiberkrae kergitatud lõuga soojendama, vasak jalg varvukil parema kannal.
> Lurjus ja libu, ma armastan sind! röögatas Bannister endamisi. Mu kallis mõrsja, mu väärt partii, mahendas Maron.
> Ja Anda kädistas kellegi tüübiga, kes kure kombel seisis ühel jalal, teise tald toetumas vastu paekivimüüririnnatist, põlvel kõvakaaneline bloknoot, millesse skribent, aegajalt pilku tõstes, jälgimaks põnevil silmi teda, roomavat linnasissi, nobeda pastakajooksuga märkmeid tegi.
> Bannister tundis toda ülestähendajat, oli tollele isegi raha võlgu.
> Täna on Maroni palgapäev, täna õhtul saaks tagasi maksta, mõtles Bannister. Miks säherusi pole vahistatud? Miks tema peab tasuma Bannisteri võlgu? hämmastus Maron.
> Bannister-Maron plaksatas peoga põsele, vidutas silmi. Hämune loor hajus, tohletanud pilk selgines.
> Jah, seal kirjutas, funktsionaalselt stiile vahetades, Olev Remsu, tortis karvapulst ninasõõrmeist irvakil, oma **totaalset ja polüfoonilist hiidromaani.** (Remsu 1989: 492)

Ja ongi lõpule jõudnud see sürrealistlik barokkromaan. Lõpetuseks viimane lauselõik mis lõpeb poole sõna pealt, sest peategelane sureb ära, nagu düstoopiale kohane:

> Kui paneks kõiges süüdi autorile granaadiga, oleks kõik olemata, maailm sündimata, mõtles see kahestatud kohtlane mees, kes oma mõlemas elus ei ihanud muud kui osadust tunda, kui kellegagi või millegagi identifitseeruda, haarata päästerõngast, mis aita
>
> *Tartu - Kallavere, 1983 - 6. jaan. 1986*

Hea raamat oli hea.

5.1.14 Rahvusvaheline Mees (2014-01-28 11:56)

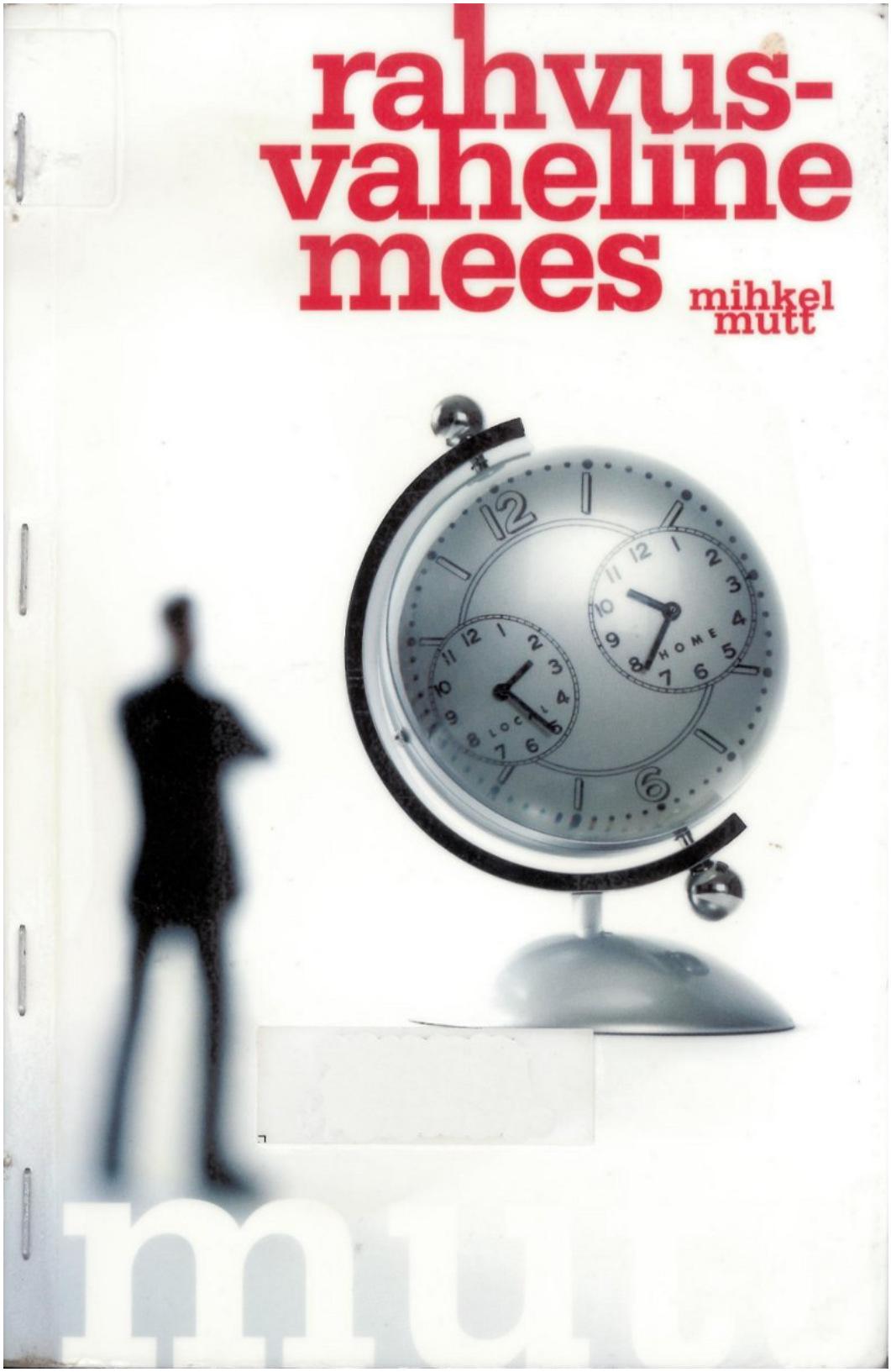

Mutt, Mihkel 2006 [1994]. *Rahvusvaheline Mees*. Tallinn: Eesti Päevaleht.

Katsugu lugeja end mõelda tagasi 1991. aastasse, kui Lennart Meri oli Savisaare valitsuse välisminister. Katsugu mõelda end Toompeale, kus paiknes toonane välisministeerium.
See oli raske aeg. Nagu ütles Lennart Meri, me pidime üheaegselt majas elama ja samas seda alles ehitama. Taas pidi endalt küsima: kust me tulime ja kuhu läheme? Eestisse ilmusid uued poliitikud, paraku väga erineva tagamaaga. Täna on Eesti ammu ÜRO-s, on NATO-s ja Euroopa Liiduski. See raamat on aegadest, kus Eesti tegi selles suunas alles esimesi samme. Ja nende sammude astujatest.
See aeg tundub väga kaugel olevat, nagu lapsepõlv, ühes oma koomiliste ja tundeliste kügedega. Ometi - sinna pole veel paarkümmet aastatki. Mitmed selle aja knagelased on praegu täies jõus. Siiski, kui lugeja arvab ära tundvat mõne praeguse tegelase prototüübi, suhtugu ta sellesse ette vaatlikult, sest ajalugu ja ilukirjandus pole kunagi üks ja seesama.
Siiski, ärgake, vanad varjud! (Mutt 2006 [1994])

The reader should try to think him- or herself back to the year 1991 when Lennart Meri was the foreign minister of [Edgar?] Savisaar's government. He or she should think back to Toompea [the government Castle in the heart of Tallinn's old town] where the foreign ministry was situated at the time.
It was a difficult time. As Lennart Meri said, we had to live in and build the house at the same time[<1>]. Yet again[<2>] one had to ask oneself: where do we come from and where do we go? New politicians appeared in Estonia, shamefully[<3>] from very different background. Today Estonia has long joined United Nations, NATO and even European Union. This book comes from a time when Estonia was making first steps towards this development. And about people who took these steps.
This time may seem very long ago, like childhood, with all its comic and passionate[<4>] sides. Still - it was barely a few decodes ago. Several heroes of that time are still in full force today. Still, if the reader happens to recognize the prototype for some current character [on the political stage], he or she should be careful, because history and fiction are never one and the same. Still: awake, old shadows!

[<1>] This statement reminded me of Juri Lotmans statement that semiotics is a gun that one has to build in the process of shooting it (on the *ad hoc* nature of semiotic methodology). There could be direct or indirect influence, as L. Meri was one of the first people on the political scene who recognized Lotmans contribution; some [who?] say that he may even be the reason why Lotman was "estonianized" after the fall of the Soviet Union and why he is "Juri" (Estonian transliteration) not "Yuri" (on Wikipedia, for example).

[<2>] "Again" because this was the second time Estonia had to reinvent itself. The first time occurred between the two wars, in the first republic. This is a subtle hint that the book deals with the "second awakening" of the Estonian nation.

[<3>] I don't think there is a good word that conveys *paraku*. "Shamefully" works, but it's not exactly it. *Paratamatus* has to do with will and determination, and inability to will against something determinate. One can *parata* something when one has a "choice" or a "say" in the matter. The new politicians came from different backgrounds *paraku* because there was nothing that could have been done about that. A circumlocution would be: "too bad nothing could be done". That's where the "shamefully" comes in: "it's a shame nothing could be done". *Paraku* is almost the verbal equivalent of the gesture we'll be talking about later: *käsi laiutama*.

[<4>] "Passionate" doesn't also carry *tundeline* over well. *Tunne* is feeling. *Tundeline* should be something like "with feeling". The matter is complex because it doesn't necessarily involve emotions, but rather the sentiment or gravity of the thing. For example, *tundeline* speech does not mean that the speaker is emotional (or out of control), but that the speaker is talking with feeling - not necessarily feeling those feelings, but inciting those feelings in the listener and oneself. Childhood is *tundeline* here because childhood is filled (or associated) with sensations, emotions, feelings, discovery, etc.

Due to illness I took a little time off to rest. I took to reading Mihkel Mutt's *The International Man* because I came across it randomly and it seemed like a book worth reading (the author is somewhat respected, although I don't know much about him aside from seeing his distinct jowl on Postimees's opinions page often). It turned out to be quite interesting, so instead of simply reading and quoting it, I'm going to try to translate my favourite bits, for fun. Since I'm at home and without internet connection, I'm going to translate intuitively, making notes of words, phrases or ideas that seem difficult to translate. Maybe some of this will aid non-Estonians better understand Estonian thinking, writing and politics. Especially because the so-called prototypes are indeed relevant for modern politics: Mats McDonalt is modeled after current president Toomas Ilves and the Paks [Fat or Fatso] seems to be modeled after the current meer of Tallinn, Edgar Savisaar.

Fabian istus oma büroolaua taga, mis oli natuke suurem kui ta kaheksal alluval, aga koosnes samuti neljast sahtlist, mida nimetati tumbaks, ja pruunist saepuruplaadist **ega kandnud vähimatki esteetilise liialduse märki**. (Mutt 2006 [1994]: 7)

> Fabian sat behind his bureau desk that was a little bit bigger than those of his eight subordinates, but was equally composed of four drawers that was called a *tumba*[<5>] and a sawdust plate that didn't show the least sign of aesthetic exaggeration.

[<5>] I don't have the least idea what this could be in English. What is meant is a small furniture item that is basically a drawer-cabinet. When a plate glued from sawdust (and sometimes other woodcut-rubbish) is placed upon it it becomes as if a desk. Sawdust-plates were the staple of local cheap construction material at the time. There are several hints in this book to the few economic fields that Estonia flourished in - electronics, coal, milk, bread, cattle, and furniture were the basic products of the Soviet time and when it ended, these industries became the staple (because economic relations with other states became strained). One such example is that the staple dessert became apples soked in milk (*piimas leotatud õunad*) - which makes sense insofar as Estonia was the Soviet "milk state" and apple trees are so common in Estonia (I have to note that I don't remember eating such a dessert and I'm not at all sure what *soking* in milk is supposed to do to the apples).

Here I like the motive: the bureaus desk is simple - it works. But because sawdust-plates are not the ideal desk-covers, the blow is somewhat softened with saying that it doesn't carry the least sign of aesthetic exaggeration. I think this may well be one of the defining characteristics of Estonianness: we don't have much, but we have to make do with it. So if need be, the nascent foreign ministry *will* cut up eight sawdust-plates in place of desks and fill them with clutter found around the Castle and donated by visitors from abroad. There was even a sentimental bit where Mutt notes that many a foreign Estonians upon visiting Estonia offered their help to the foreign ministry, out of sheer helpful kindness and feeling of duty.

> Eelmise aasta lõpul oli toonane kõrgeim riigivõimuorgan, nõukogude ajast pärit ülemnõukogu, oma viimase aktiga otsustanud viia läbi referendumi, küsides rahvalt, kas inimesed on nõus iseseisvuse alguses hoidma endal hinge sees üksnes söögiseebiga. See oleks võimaldanud vältida läänest söögiainete ostmist ning kasutada vabanevad ressursid **talude rajamiseks**, kodumaa mulda kraavide kaevamiseks, teede ja sildade ehitamiseks, **eestlastele inglise keele ning venelastele eesti keele õpetamiseks**, uute ajalooõpikute trükkimiseks ja muuks tähtsaks. (Mutt 2006 [1994]: 7-8)

> In the end of the last year the then highest state power organ, a committee from the Soviet times, as its last act decided to go through with a referendum, asking the people if they agree to keep themselves alive[<6>] only with edible soap in the beginning of independence. This would have made possible to avoid buying foodstuff from the West and use the available resources to establish farms[<7>], dig ditches in the soil of homeland, building roads and bridges, **teaching estonians English and russians Estonian**[<8>], printing new history schoolbooks and other important stuff.

[<6>] *Hinge sees hoidma* means "keeping oneself alive", but literally translated it means "keeping soul inside". I think this comes from the *blood* trope of the soul. Namely, there are two variants of the soul. One is breath or breathing, e.g. *hing* (soul) and the act of *hingamine* (breathing). The second is that the soul is blood. The phrase *hinge sees hoima* captures the ancient (and perhaps local) notion that the essence of life - soul - is blood; so that keeping yourself alive is tantamount to keeping your blood inside of you. But of course we know that both breathing and blood are two sides of the same coin, what we today would call the *cardiovascular* system.

[<7>] *Talu* is farm, but "farm" feels like it has a secondary meaning of growing produce for the market, while the Estonian farm is simply a farmhouse, where domesticated animals and produce are grown for the sake of keeping one's sole inside oneself. It is characteristic of the time that when Estonianness was reinvented in the 1990s it was thought that de-urbanization is under way and Estonians will return to their rightful farm-homes. So it was that so many people bought or fought back their farms only to discover that the reverse is the case and more centralization is occurring than ever before. Today most rural areas in Estania are vacant and old farm-houses are slowly being reduced to rubble by time. Still, this motive of good-old-fashioned-farm-houses is a powerful trope in Estonian cultural history.

[<8>] In teaching estonians English and russians Estonian I think they achieved only the first part. That is, I as an estonian born at the time of the events in this book, speak, read, write and generally comprehend English better than Estonian. In that regard it seems they over-achieved their goals - at the rate we're going now, Estonian language may not even last until the next century (this is one of the reasons I took to translating this - there is a feeling of anticipated nostalgia concerning Estonian language). I am not aware how well Estonian russians know Estonian. My casual observations tell me that while many young russians do speak Estonian, either have a noticeable accent or they behave bodily like Russians (their approach to personal space is different; most characteristically, estonians don't touch each other without intimacy while russians are prone to push, shove and tug at will).

This passage is important because it sheds light on the goals of the nascent Estonian government and some of its ideals at that time. The ideal seems to have been a farm-housed ground-working well-connected Englist-speaking people. Also, edible soap is mentioned as a condition for independence. Estonians have a quaint familiarity with Soviet era *Erzats*. I'm quite sure that this edible soap (*söögiseep*) is fictional, but it captures well the poverty of the early 90s,

mixed with a tangible Sovietness familiar from Orwell's *1984*. Namely, this edible soap was cheap and nutricious because it contained most of the periodic table. Just like gin in Orwell's world, it is a horrible-tasting necessity. It causes awful gases and burping, and everybody is eating it - you can get it with food tickets and long lines from the shops or quickly from private cafeterias. Mutt makes a joke of it, so that Estonian prostitutes are freely available to foreigners, but the latter have to wear NATO gas masks to do their business. Also, one scene describes how a dog eats the edible soap and crawls under the bed in time for the burps. And much like Orwell's Winston does with gin, Mutt's Fabian is so accustomed to thin inconvenience that he intuits when the first burps are going to come after eating the soap (apparently, the burps come in sequences). There's more on the edible soap below.

> Aga ilma rahva valmisolekuta poleks iseseisvuse taastamisest midagi välja tulnud ja see oleks jäänud samasuguseks sõnakõlksuks nagu "poliitiliselt ustav ja moraalselt kindel" vene aja väljasõiduankeedis. Sest **riik oli vaene, eelmise režiimi ametnikud olid veel viimases valus pistnud taskusse kõik, mis pista andis**, ning banaanivabariigi vaim lehvis Taara tammikute ladvus. (Mutt 2006 [1994]: 8)

> But without the readiness of the people, nothing would have come from restoring independence and it would have remained a similar empty phrase[<9>] as "politically loyal and morally solid" in the Soviet sheet for going abroad [<10>]. Because the state[<11>] was poor, the officials of the previous regime had in their last pains[<12>] put everything in their pockeds that they could, and the spirit of the banana republic was waving in the treetops of oakwoods of Taara[<13>].

<9> *Sõnakõlks* is an "empty phrase" in a pleasurably imaginative way: the word is so empty that when you "try it out", so to say, by hitting it against something it makes a high-pitched clink (*klõnks*). Such words are empty because they figuratively have no content, they are hollow shells. *Sõnakõlks* could probably also be translated as "catchphrase".

<10> *Väljasõiduankeet* is an example of Estonian language's German-ness: our language enables us to compound words into larger words that have a distinctive meaning. The problem is that this is somewhat unregulated and any words that are used often to designate a single thing are compounded together (e.g. ÕIS = *õppeinfosüsteem* or study-information-system). If taken apart *väljasõudiankeet* becomes abroad-traveling-form. What is means, by way of circumlocution, is a printed form that one has to fill out with personal information before (getting permission for) travelling abroad. Going abroad to a *väljasõit* (driving-out or going-abroad) is later replaced by the Soviet era term *väliskomandeering*. It seems that going abroad in the Soviet times was such a big deal that the Party had to *command*-eer you to go.

<11> I'm using "state" for *riik* but it should be noted that Estonian language doesn't really distinguish "country" from "state" - both are *riik*. Even more, sometimes when we say *riik* we mean, metonymically, the government.

<12> *viimased valud* ("last pains") here seems to be a running/jogging metaphor; when running for a long while one gets muscle cramps and other aches. It could also be that what is meant is a dying/death-throws metaphor; when a person dies he suffers his last pains and is gone. The message is typical for political rhetoric: "the guys before us were crooks".

<13> I don't even. Apparently I don't know the English word for a forest composed only of oaks. Could it be that these kinds of words are characteristic for Estonians? E.g. the inuits have lots of words for snow, the Sudanese have lots of words for sand and Estonians have lots of words for forest? At the top of my head I could add to *tammik* such words as *kuusik*, männik , *kaasik*, *lepik*, etc. The trouble is, I don't know what Mutt means by Estonian spirit waving above the oaks of Taara. Could it be that a then popular nationalistic phrase was turned sarcastically by adding the "banana republic" bit to it? I have no idea. But there is more interesting stuff on Estonian ancient mythology on the way.

Restoring independence did not become a mere catchphrase, but I imagine that there some who would argue that Estonian true independence was short-lived and by joining the European Union we replaced an aggressive and violent totalitarian regime with a passive and legislative economic regime that is even more detrimental to the survival of Estonian nation and state (the trope of dying out). Returning to the edible soap:

> "Parem seep iseseisvuse ajal kui puding impeeriumi kaisus," deklameeris Jumala Juss, koolipoisist rocklu-uletaja, suurel koosolekul kohvik "Moskva" aknast. (Mutt 2006 [1994]: 9)

> "Better soap in independence than dessert in the embrace of an empire," declared Jumala Juss [colloquial "John of God"], a schoolboy rock-poet, at a large meeting from the window of cafe "Moskva".

There is something nationalistically naive in this. Cafe "Moskva" is notorious in the history of Estonian second awakening, mostly because of exactly these kinds of punk-rockers and poet-writers who made inspiring speeches. It made me recall another of the very few Estonian semi-fictional books that I have read: *Musta Pori Näkku* ["Black Dirt in the Face"].

> Kui Eesti sai iseseisvaks, loodi Endiste Nälgijate Liidu ning teiste rahvuslike jõudude eestvedamisel otsemaid riiklik komisjon, kes hakkas retsepti Moskvalt tagasi nõudma. Paraku oli see lootusetu ettevõtmine, kuna **leping oli sõlmitud NSV Liiduga ning Venemaa ei tahtnud tolle õigusjärglusest midagi kuulda**. (Mutt 2006 [1994]: 10)

> When Estonia became independent, the Former Starvers Alliance and other national powers were at the forefront of creating a state committee for demanding the recipe [for edible soap][<14>] back from Moscow. Too bad it was a hopeless endeavor because the contract was signed with the Soviet Union and Russia didn't want to hear anything about the formers state of rights[<15>].

[<14>] Mutt has gone out of his way to create a vivid image of an Estonian biochemist Peeter-Pier Jodin (who is most likely finctional). The edible soap has such characteristics that it has a pleasant smell of meat when first opened but after a few hours in the open air it starts to stink of sweat and musk. There was a chemical "fixator" that made this process slow down, but the chemical could only be imported from Russia and economic relations were too strained.

[<15>] *õigusjärgsus* is another compound that I don't know how to translate. It is not the state of right. It has something to do with the *de jure* stuff that I know nothing about. Literally, it would be right-afterness. In this particular case, the Russians don't want to hear anything about whether the contracts made with the Soviet Union have any right to exist after it had collapsed.

I enjoyed this quote because similar cases can be found elsewhere. My personal example is the Bazhanov font, which was the default font for countless Soviet-era Estonian books. But after the union fell, the font was discontinued and everybody seems to have forgotten that such a beautiful font ever existed. It was digitalized by the Russians finally in 2001 but the digital version is not monospace and it is missing umlauts, thus useless for Estonians.

> Väljasõitudel rohelisse suudlesid paarikesed pärast söögiseebiga einestamist põõsa vilus. Neiud toitsid oma armunud kavalere pihust söögiseebi raasukestega, mida nood õndsal ilmel nosisid. Viimaste noorema vennad aga küsisid oma klassiõdedelt ekskursioonil Munamäele (seal paiknes Uus-Isamaalik Noorsoo Profülaktoorium), kas nad tohivad **söögiseebi kamakat hammustada tüdrukute hambajälgedesse, mis on teatavasti suudluse alaliik, kuivõrd sülg on suudluse substants**. (Mutt 2006 [1994]: 12-13)

> On their drive-outs to nature young couples kissed in the shade of the shrubs after snacking on the edible soap. Young ladies in love fed their dates crums of edible soap from their palms, and they grubbed it blissfully. The latters younger brothers asked their female classmates[<16>] on a drive-out to Munamägi (there was a New-National Youth *Profülaktoorium*[<17>]), if they could bite the edible soap into the girls' teeth marks, which is known as a sub-species of a kiss, as much as spit is the substance of the kiss.

[<16>] *klassiõde* would be literally "class-siste"; just as *klassivend* would be "class-brother". The gender markers are curiously reversed: english has a neutral "classmate" while Estonian language has class- or course-brothers, -sisters and then finally neutral *-kaaslane.* I have previously thought about this in so far as you can be ambiguous in Estonian, saying "Oh, I was hanging out with a coursemate" without specifying the gender of the mate, but intentionally give it away with such passing remarks as "She [Estonian neutral *ta*] is an outstanding course-sister."

[<17>] I really don't know. This smacks of Sovietness, despite the über-Estonian connotations: *Uus-Isamaalik* is a phrase that has long went out of fashion; it would be literally "new-fatherlandness-like" … Youth… We know that *profülaktika* is disease prevention, but an institution dedicated to it in some nationalistic bent? I have no idea.

I find the edible soap joke quaint here. It tastes bad, it smells bad when left in open air, it induces disgusting burps and so on but because it's a staple it is used even on romantic occasions. The latter bit about teethmarks is especially… cute? Is that the word? Basically it would go like this: first the girl bites into the soap and leaves her teeth marks and then the boy takes a full bite after those marks. I would imagine this as a common scene in Estonian fiction but instead of edible soap perhaps with apples. Spit as the essence of a kiss seems like a case of everyday "magic". Weirdly, while the modern Western "essence" of kiss would be the gesture itself, or the feeling carried by the gesture, there are several alternatives to the "magical" distancing function. Mutt's version is that biting into the food first and then eating it by another is a "transmission" of spit, while the Western version would be a blown kiss - the hand-and-mouth gesture that sends a virtual or visual kiss through the air as a gesture. The spit version is a bit more robust, material and disgusting - more Estonian, that is.

> Oldi kindlad, et see ametnik kuritarvitas oma positsiooni, võttis altkäemaksu, **tantsis alasti kuuvalgel**, kompartei pilet tuharate vahel, või tegi muid nurjatusi. (Mutt 2006 [1994]: 16)
>
> They were sure that any official abused his position, took bribe, danced in the moonlight with the communist party's ticket between his asscheeks, or did other nasty things.

Mutt is adressing the general attitude towards Soviet government officials, which had its impact on the future Estonian politics. Soviet officials were presumed to be "dirty". It is neat that next to such common examples of dirtyness as abusing position and taking bribe are followed by dancing in the moonlight… (Something about ancient pagan rituals?) …with a party ticket in the asscrack (I think it's some kind of a Soviet trope; I've heard my grandmother talk like this). Mutt is here addressing the attitude towards officials (with him being one, of course) and how they had to monitor their income and outgoings so as to not seem suspicious and become associated with abusing the position. There is a lengthy anecdotal example:

> Näiteks Fabiani alluval Reginaldil läks kodus kohviveski katki. Ta ei julgenud uut osta, kuna kartis, et ta selle eest giljotineeritakse. Kohvi müüdi aga ainult ubadena. Jahvatatud kohvi sai valuutapoodidest, aga sinna minek oli paljude ametnike arvates võrdne enesetapuga.
> Seepärast pidi Reginald nüüdsest hakkama kohviube ise puruks tampima. Ta keeras igal hommikul paraja hulga ube käterätikusse ja udjas pudrunuiaga ning selles saavutatud juba kaunist suure meistelikkuse.
> Oma naisele polnud ta julgenud kohviveski katkiminekust iitsatada. Võimalik, et ta armastas oma naist üleliia ega tahtnud teda kurvastada, aga samuti pole välistatud, et ta kartis teda, pelgas, et naine läheb tema juurest ära - säärase mehe juurde, kes võib kas või iga päev endale uue kohviveski osta, ilma et teda ähvardaks oht peast ilma jääda.
> Ja et nad läksid naisega tööle eri ajal, poleks asi pruukinud ilmsiks tullagi. Aga kord magas naise sisse ning Reginald jäi vahele just hetkel, kui ta nuiaga udjast. Sellest tõusis suur tüli. Seda enam, et rätik, mida Reginald uhmerdas, osutus tolleks, mida naine enda sõnul oli kasutanud "mustemate kohtade" kuivatamiseks. (Mutt 2006 [1994]: 16-17)
>
> Fabian's subordinate Reginald's coffee grinder broke, for example. He didn't have the courage to buy a new one, because he was afraid that he will be beheaded for it. But coffee was sold only as beans. Grinded coffee could be bought from currency stores<18> but going there was tantamount to suicide in many officials' opinion.
> That is why Reginald had to grind<19> his own coffee from now on. Every morning he wrapped a sufficient amount of beans in a towel and hit it with a porridge-clobber<20> and has achieved a level of masterfulness in it.
> He didn't dare to make peep about it to his wife. It was possible that he loved his wife too much and didn't want to sadden her, but it is not out of the question that he was simply afraid of her, afraid that she will leave him - for such a man who can buy a new coffee grinder every day without any fear of losing his head.
> And because he and his wife went to work at different times, it could have never come up. But one time his wife slept in and caught Reginald at the exact moment when he was clobbing the coffee beans. It sparked a huge fight. Even more so because the towel that Reginald used for grinding his coffee turned out to be the one that his wife used for drying what she called her "dirtier places"<21>.

<18> *valuutapood* makes sense only insofar as we know that at that time there were several types of stores. The main ones serviced the bare necessities that the state handed out on the basis of stamps, as the Soviet ruble had gone out of use. The currency stores were the ones that had more stuff for sale but you had to have foreign currency (like dollars or German marks) to buy anything.

<19> Here it is not actually "grind". *Puruks tampima* amounts to grinding the coffee, but no grinding is involved. Literally it would be "stamping into powder". The Estonian *puru* (powder) and *purustama* (crush) are so much related that it may seem like we can "powderize" everything other languages break. That may be because it is often used in an overemphasizing or metonymical fastion. The natural order would be: *katki tegema* (break), *pooleks murdma* (breaking in half), *tükkideks murdma* (breaking into pieces), and then *puruks tegema* (breaking into so small pieces that the result is like a powder). That is, he is not simply

crusching the beans, he is crushing them with the aim of making coffee powder; in effect, grinding by way of crushing.

<20> Also, what is he crushing the beans with? *Pudrunui* may have an equivalent but lacking the dictionary at the moment I'll say it's a porridge (*pudru*) clobber (*nui*). I don't think young people use this instrument any more to make potatoe porridge, as cafeterias now have devices for that.

<21> What what in the butt.

Overall, this passage comes off as a joke that Mutt has simply repeated here.

> Muide, ka Fabian oli näinud kord unes, et teda kastreeritakse, kuna ta oli ostnud endale arvuti lisamälu. Miks just lisamälu, seda ei osanud ta seletada, sest mingit arvutit tal mõistagi polnud. Igatahes see unenägu tõendas, et enesepiitsutuslikud meeleolud polnud Lossis mingi haruldus. (Mutt 2006 [1994]: 17)

> Fabian had also once seen in a dream that he was being castrated because he had bought his computer more memory. Why more memory, that he could not explain, because of course he didn't have a computer. In any case the dream was proof that the attitude of self-whipping is not uncommon in the Castle.

Actually "sely-whipping" (*enesepiitsutus*) could be one of the characteristics of our "national spirit". One recent international study involved grim statistics that Estonia is the fourth or fifth hardest working nation on the planet. We don't have siestas and we do work a lot, but it makes a whole lot more sense if viewed from the perspective that it is mostly self-imposed. We are a self-whipping culture, forcing ourselves to do things that aren't even necessary, merely for the sake of doing it. I remember the *Kilplased* cartoon where ancient Estonians "did first and thought after" (e.g. built a house out of vertically placed treelogs so that they didn't make any windows or doors and just shut themselves into a house-coffin). Generally, I liked this bit because I've experienced something similar. When I was in my late teens I made an effort to stay away from all alcohol for a full year (in 2007 and again in 2009). On the second round I had a dream in which I took a sip of wine and woke up with a tremendous feeling of guilt.

> Kui kuulutati välja omariiklus, vahetas Lossis ligi kolmveerand töötajatest. Nüüd olid valvuritädidele kõik korraga uued, aga ka nüüd ei küsinud nad kelleltki dokumenti. Esiteks seepärast, et mitte näida kahtlustavana, mis oleks tähendanud ebalojaalsust. Teiseks sellepärast, et nad lihtsalt ei osanud seda eesti keeles teha, vene keeles aga kartsid, sest siis oleks võidud vallandada keeleseaduse paragrahvi alusel, mis nõudis teenindussfääris töötavatelt ametnikelt riigikeele tundmist.
> Uue valitsuse tulekuga oli sisse viidud ka märgusõnade süsteem. Neid vahetati iga kolme päeva tagant ning hommikul oli iga töötaja kohus küsida sekretäri käest selle päeva parool. Fabian oli äsja öelnud naismilitsionäärile "Kullervo", mille peale too oli uniselt noogutanud.
> Ka oli kõigile Lossi töötajatele välja jagatud väikesed värvilised žetoonid, mis tähistasid nende kuuluvust hierarhias. Uksel võis parooli asemel seda näidata ning ka selle peale noogutas kumminuiaga tädi uimaselt. (Mutt 2006 [1994]: 21-22)

> When our own statehood was pronounced out, almost one third of the Castle's employees were exchanged. Now almost everyone was suddenly new for the guard ladies bit even now they asked no ones documents. Firsty in order to not seem suspcious<22> which would have meant unloyalty. Secondly becaus they simply didn't know how to do it in Estonian but were afraid to do it in Russian because then they could have been fired on the basis of a paragraph in the language law that demanded knowing the state language from people working in the service sphere.
> With a new government also came a new system of codewords. These were changed in every three days and in the morning it was every employees obligation to ask the secretary for the days password. Fabian had just said to the female milita: "Kullervo", upon which they nodded drowsily.
> There were also small colorful tokens passed along to all employees of th Castle, that designated their belonging in the hierarcy. On the door one could show the token and even upon that the lady with the rubber globber nodded drowsily.

<22> Here English is a bit limited. The estonian grammar lets the suffix designate who is adressed. In the original, the guards don't ask for documents because *they* don't want to seem like they are suspicious of others (*kahtlustavana*), while in my translation it may seem that the guards don't ask for documents because they don't want to seem suspicous themselves (*kahtlustatavana*). That extra "ta" really makes a huge impact on meaning.

I find this passage almost "dystopian". Mainly because similar devices (passwords that change) were used in the other Estonian fictional work I have read this year, Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis*, which was addressing the Soviet regime of the years preceding to this novel.

> Šefil oli õnnestunud Reginaldi naist veenda, sest ta oli Suur Veenja. Asjata ei öelnud tema kohta ta sõbrad, et Rudolfo on kõige sisendusjõulisem<23> soomeugrilane, millele ta vaenlased lisasid, et **hambatohtrid ei peagi tal kunsthambaid traatide ja konksudega igeme külge kinnitama nagi lihtsurelikele: šefil püsivad nad lõualuus tänu isiklikule magnetismile**. (Mutt 2006 [1994]: 24)
>
> The Boss had managed to persuade Reginald's wife [to stay with him] because he was the Great Persuader. Not without a cause did his friends say about him that Rudolfo is the most input-forceful Finnish-Ugrian, to which his enemies added that dentists don't have to attach prosthetic teeth to his gums with wires and hooks as with simple mortals: they stick to the boss's jaw thanks to personal magnetism.

<23> Yup, I don't know how to translate *sisendusjõuline*. It is one of those words that obviously comes from Western thought but has almost gotten lost in translation. I just don't know what to associate it with. "Input-forceful" is literal. A circumlocution would be ability, power or force to influence, persuade or inspire. A *sisendusjõuline* person can merely by way of conversation change your goals.

All in all it's just another stupid joke; an over-exaggeration of personal magnetism.

> Tookord vaielamus oli šeff tantsinud Borneo metslaste kolbaküttide tantsu. Jah, tema suur eripära, mis tegi ta äravahetamatuks kõigi maailma asjameestega, oli kahtlemata see, et ta hakkas väga tihti tantsima. Ta tegi seda kõige sobivamates ja sobivamatutes kohtades, nii kitsamas ringis kui ka suuremas seltskonnas. See tuli tal välja kuidagi iseenesest, tal oli väga väljenduslik plastika ning umbes üheksakümne viiel juhul sajast oli ta tantsul just see tulemus, mida ta oli soovinud. Ta sai tantsu kaudu inimestega kontakti, suutes niimoodi **edasi anda sõnumit, milleks sõnadest ei piisanud**. See ei tähendanud mingil juhul, et šeff poleks osanud keeli ega vallanud vestluskunsti. Vastupidi, ta valdas neidki ülimal määral, aga siiski ta eelistas tihti tantsu. (Mutt 2006 [1994]: 25-26)
>
> That time in the stick-house the boss had danced the head-hunting dance of Borneo savages. Yes, his greatest characteristic that made him distinguishable from other men of the world was undoubtedly that he began dancing very often. He did it in appropriate and unappropriate places, among smaller as well as larger company. It came out as if by itself, he had a very expressive plastic<24> and about ninety five times out of a hundred the dance had the outcome he had hoped for. He achieved contact with people through his dance, being capable to transmit a message for which words were not sufficient. This in no way meant that boss didn't know languages or master the art of conversation. On the contrary, he was capable to an impressive degree, but still often he preferred to dance.

<24> "Plastic" is a Soviet term related somehow with bodies. The so-called "plastic arts" include (human) sculpture and dance. Juri Lotman uses this term at times, most likely after the 1961 Moscow conference, where this also came up. Estonians don't use this word anymore, to my knowledge.

Keep in mind that the prototype for Rudolfo is Lennart Meri. As we find out, he is depicted here as one of the most interesting men in the world:

> Siis oli nende perekond saadetud Siberisse, isa algul lühikeseks ajaks laagrisse, seejärel kogu perekond eluaegsele asumisele Krasnopermi lähedale. Seal oli šeff kohtunud kuulsa baleriini Anna Pavlova tütretütrega, kes oli pärinud oma vanaema tantsuime saladused. Kõneldi, et šefil oli olnud temaga romaan. Teatavasti oli suur baleriin Anna Pavlova vaimustanud india tantsukunstist ning tutvustanud seda innukalt nii Venemaal kui ka Lääne-Euroopas. Ei tea kas sellepärast, aga Rudolfgi **oskas seitset silmamuna liigutust üheksast võimalikust** ning rääkis globaalprobleemidest võtsid ta väljendusrikkad jäed ja sõrmed nagu iseenesest ujuva kala, avaneva lootose või lendava linnu asendi. (Mutt 2006 [1994]: 26)

> Then their family was sent to Siberia. First the father was sent to a camp for a short time and after that the whole family to a permanent settlement near Krasnoperm. There boss had met the granddaughter of the famous ballerina Anna Pavlova. She had inherited the dance secrets of her grandmother. There was talk of boss having a romance with her. As we know the great ballerina Anna Pavlova was inspired by the Indian art of dance and introduced it fervently in Russia and Western Europe. I wonder if that is why Rudolfo knew seven eyeball-movements out of nine total possible and when he spoke of blogal problems his expressive hands and fingers took as if by themselves the shape of a swimming fish, opening lotus flower or a flying bird.

I'm not at all sure about Anna Pavlova and stuff, but the bit about seven possible eyeball-movements out of nine possible reminds me of Ray Birdwhistell's kinesics, which proved that people off the street can distinguish 3-5 eyelid positions with distinct meaning but a kineticist with a slow-motion video recorder can point out about 15 different positions with distinct meanings.

> Tänu väga mitmekülgsele ettevalmistusele oli Rudolfo repertuaar ammendamatu. **Õieti poleks tohtinudki seda nimetada repertuaariks, sest see eeldanuks üksnes kindlalt fikseeritud tantsude taasesitust**. Rudolfo aga kasutas kindlapiirilisi traditsioonilisi tantse harva, vähemasti mitte täies ulatuses. Selle asemel eelistas ta kombineerida oma rikkalikus arsenalis leiduvat, improviseerida mingil teemal, kasutades erinevaid tantsustiile nii ajalises kui ka sotsiaalses mõttes, leides nõnda alati konkreetseks hetkeks sobiva liikumise, selle koreograafilise ekvivalendi.
> Näiteks oskas ta "ära" tantsida ja "ligi" tantsida, tantsida nii, et sellest võis lugeda välja jaatust, eitust või soovi korral mõlemat. Ta oskas tantsuga vestluskaaslase mõtteid kõrvale juhtida, nii et too unustas esialgse pahameele või erimeelsused, aga oskas tantsida ka nõnda, et kaasvestlejatel kadus himu rääkida vähemusrahvuste väidetavast diskrimineerimisest Eestis. Räägiti, et šeff suutvat tantsuga väljendada isegi valemit $E=mc^2$. (Mutt 2006 [1994]: 27-28)

> Thanks to a varied preparation Rudolfo's repertory was inexhaustible. Rightfully it could not have been called a repertory, because this would have presumed a strict reproduction of fixed dances. Rudolfo on the other used strictly limited traditional dances seldom, at least not in their full extent. Instead he preferred to combine what he found from his rich arsenal and improvise on a certain topic, using styles distinct in both temporal and social origin, always finding an appropriate movement for the occasion, its choreographic equivalent.
> For example, he know how to dance "away" and dance "towards", dance so that you could interpret it as a "yes" or "no", or both if need be. He could use dance to distract the partners thoughts, so that the latter would forget initial frustration or differences in opinion, but he could also dance so that others lost all desire to talk about the arguable discrimination of minorities in Estonia. There was even talk that boss could express in dance the formula of $E=mc^2$.

Le impressed. Also, the same issue that Mutt has with the notion of "repertory" appeared in Bakhtin who dismissed Lotman's "code" because it seemed to fixed and limited, while Lotman himself talked about the re-coding and clash-of-codes aspect that creatively combines elements from different systems.

Siit edasi komenteerin eesti keeles.

> Kahjuks juhtus harva, et šeff ise neid millalgi üles tähendas. Nimelt ta ei pooldanud Feuillet' süsteemi, pidas seda liiga ebatäpseks. Ta oli õppinud päris põhjalikult labanotatsiooni (Labani süsteemi), **millega on teatavasti võimalik üles märkida absoluutselt igasugust liikumisjoonist**, kaasa arvatud poks ja lehtede riisumine, kuid mis on raskepäralem ja nõuab palju aega, mida šefil oli praegu veel vähem kui varem. Sellest oli kahju, sest Rudolfo oli pääsenud nüüd tõeliselt rahvusvahelisele areenile, mis inspireeris temas

erakordselt huvitavaid liikumisi.
Täieliku aususe huvides pidi Fabian möönma, et šeff hakkas tantsima ka siis, kui ta ei osanud mõnele küsimusele selgelt vastata, tahtis olukorrast välja vingerdada või tal polnud lihtsalt midagi öelda. (Mutt 2006 [1994]: 29)

Ka tants on polüseemiline ja/või polüfunktsionaalne. Labanotatsiooniga kõne saatvaid kehaliigutusi üles märkimist proovis Ray Birdwhistell.

Uksest astus sisse šefi adjutant Mats McDonalt koos Asahi ajakirjanikuga. McDonalt oli sündinud Kanadas Quebecis, koolis käinud Prantsusmaal, ning elas enne Eestisse tulekut Rootsis. Ta oli pikk kõhn kahekümne üheksa aastane mees **läbinähtamatu ilmega nagu mask**. (Mutt 2006 [1994]: 31-32)

McDonald on arvatavasti meie praegune president Toomas Hendrik Ilves.

"Ahhaa, tere," ütles McDonalt. "Šeff andis korralduse, et te viiksite mister Urahiri kurssi olukorraga uuemas eesti ajakirjanduses, eriti mis puudutab erakapitalil põhinevaid väljaandeid. Selleks on teil aega umbes kaks tundi. Siis tuleb autojuht talle järele ning ma viin mister Urahiri õhtust sööma. **See you at six," naeratas ta mister Urahirile ning lahkus sirge seljaga**. Anderson vaatas talle järele, **pilk täis vihkamist**, ning ütles jaapanlasele üsna eestpäraselt: "Let's go!" (Mutt 2006 [1994]: 32)

McDonald ei ole eriti silmapaistev tegelaskuju selles teoses. Küll aga on tal mingis mõttes oluline roll, sest tema kommentaarid kätepesu kohta raamivad jutustust - raamatu alguses ei pese eestlased käsi, aga lõpus on McDonald rahul, et nad on käsi pesema hakanud.

Sest maailmapoliitilisel tasandil polnud asjad veel üldotsustatud, seda teadis ka Fabian. Fakt, et Eesti oli kuulutanud välja iseseisvuse, ei pruukinud veel midagi tähendada. **Seda olid tunnustanud seni ainult need riigid, kellel praktiliselt puudusid igasugused suhted Venemaaga ning kellel polnud seetõttu midagi kaotada**. Lääne suurriigid seevastu olid seni jäänud täiesti häbitult äraootavale seisukohale.
Šeff Rudolfot ei heidutanud see aga põrmugi ning ta koguni hõõrus käsi. Ta lausus paljutähendutavalt: "Meie mängi on praegu veatu ja isegi ilus. Nad on ise need reeglid oma vaimujõu ülejääkidest (siinkohal Rudolfo köhatas irooniliselt) välja mõelnud ega saa sinna midagi parata, kui meie teeme näo, et neid ülimalt püüdlikkusega usume. Lõpuks nad tüdinevad meist ja annavad meile kõik, mis vaja. Pikemas perspektiivis nad kukuvad ise kaevikusse, mille on meie eemalhoidmiseks kaevanud. Kannatust, ainult kannatust." (Mutt 2006 [1994]: 36-37)

Päris karm ajalooline tõik.

Peaminister nõudis, et igaks reedeks esitaksid ministeeriumid ja kantsereid aruande, kes töötajatest kavatsevad järgmine nädal väliskomandeeringusse minna.
Kõigil, kes seda tahtsid, pidi olema konkreetne programm. Muidu polnud lootagi, et valuutaeraldusele alla kirjutatakse. Rudolfo oli säärase korra kehtestamisel irooniliselt täheldanud:
"Selline süsteem on sobiv lambakasvatuse ministeeriumile, mitte meile. Nad ei saa aru, et välismaal olek on meie kantselei töötajate normaalne töövorm, mitte turism või ärireis. Meie tööpõld ongi õieti välismaa."
Ent kord oli kord ja šeffki pidi sellega arvestama. Ta pidi ometi teadma, kuidas raha hangitakse. Polnud tal esimene kord välismaale sõita. Pealegi üritas tema sekretär Miili talle alatasa meelde tuletada, mismoodi asjad käivad (tõsi, ta tegi seda piisava agressiivsuseta, sest ta oli šeffi armunud ja kartis teda).
Miks tegi Rudolfo siis näo, et ta ei tea seda? Miks ta ajas silmad suureks, kui talle öeldi, et ta oleks pidanud oma sõidusoovist varem teatama? Miks hakkas ta vastuse asemel muretult "Tiger Rag'i" ning "Oige ja vasemba" segu tantsima? (Mutt 2006 [1994]: 38-39)

Eesti idioomid.

> Aga kust šeff üldse võtab, et tema komandeering kinnitatakse? Kui Paks ei kinnita, kes siis vastu pükse on saanud? Ah?"
> Ta ohkas sügavalt ja rahunes. Tema harvad plahvatused olid lühikesed ja möödusid kiiresti. Nüüd ta isegi **muigas**.
> "Tõepoolest, ma ei näe mingit põhjust, miks Paks peaks ta sõitu finantseerima. Nad ju armastavad teineteist viimasel ajal nagu... (ta otsis sobivat võrdlust) nagu kobra ja manguset!"
> "See ei huvita šeffi," **laiutas adjutant käsi** ja pistis **masinlikult** suhu lehe närimiskummit. "Ei huvita, ja kõik." (Mutt 2006 [1994]: 41)

Mihkel Muti pildid ajakirjanduses kujutavad teda harilikult muigamas.

> Raadiod mängisid Rudolfo korteri igas nurgas ja tema pool viibides tekkis Fabianil tunne, et ta külastab vanatüdrukut, kel on kodus tosin kassi, kes kõik eri viisil kräunuvad.
> Kuigi šefil oli ka digitaalvastuvõtja, mis jaamad mällu talletas, eelistas ta oma aparaate vana harjumuse kohaselt kruttida, kalpsates ühe pilli juurest teise juurde ning surudes kõrva nende vastu.
> Kõige intensiivsema raadiokuulamise perioodil seitsmekümnendatest aastatest kaheksakümnendate keskpaigani olevat ta maganud, raadio kaisus. Tõenäoliselt sellest pärines ka kuulujutt, et ta kohtlevat naisi kui elutuid olendeid.
> "Mulle meeldib, kui ta mu rinnal natuke kiunub ja kahiseb," oli Rudolfo öelnud Fabianile ühel avameelsushetkel. "See kuulub asja juurde nagu hea lõhn sigari juurde." (Mutt 2006 [1994]: 43)

Sest raadio on nagu kaaslane. Tänapäeval isikustavad noored niimoodi ilmselt oma nutitelefone.

> Šeff oli üks neid inimesi, kes oskas vestelda niihästi koristajatädi Dunja kui ka kroonitud peadega. Ta oskas äratada usaldust ja see ei olnud lihtne usaldus, vaid usaldus, mida tuntakse sügava ning osavõtliku vaimu vastu ka siis, kui teda ei suudeta täielikult mõista. (Mutt 2006 [1994]: 50)

Karisma?

> Šefi poolt teele saadetud sillakese-loojad põrkusid Paksu pinnalt tagasi, tema puhul tundus šefi imetletud ja originaalne lähenemisviis **jõnk** ja alasti. Paks ise suhtles inimestega hoopis teise mustri järgi ja rõhus kontakteerudes muudele algetele inimloomuses kui šeff. Ta tegi seda ürgselt, žestide, karjatuste ja puudutustega. Tal oli kume hääl, rohkete bassidega, mis summutas ülejäänud hääled ümbruskonnas ning kostis isegi ühelt korruselt teisele. Paks kõneles katkendlikult, hüüatas tihti ja naeris oma jutu peale. **Jäi mulje, et ta räägib ainult endale, lõbutseb ise ega kuula teisi.** Tegelikult oli ta väga tähelepanelik ning tema pisikestele silmadele ning kukeseenesuurestele kõrvadele ei jäänud midagi märkamata. (Mutt 2006 [1994]: 51)

Kas "jõnk" on jäle + nõrk? Monoloog mis maskeerub dialoogiks on paljudele häiriv.

> Kord oli Fabian pealt kuulnud Paksu vestlust mingi oma sõrbaga. Too imestas:
> "Mis sa siin kantpeade keskel aega raiskad, tule, paneme parem püsti ühe..." Nüüd ei saanud Fabian hästi aru, mille.
> Paks oli aga vastuseks mügisenud, et sõbral ei ole isamaalembesust ega esteetilist meelt. Tema olevat siin just nende tabamatute emulsioonide (just nii oli Paks öelnud - emulsioonide) sunnil. "Need äpud ei saa ju ise hakkama," oli ta siis kaastundlikult lisanud, mõeldes "äpude" all noori isamaalisi jõude, kes vana kaadri asemel Lossi kivipõrandatel liugu lasid. Paks nimetas neid kaastundlikult "kunstimeistriteks", sest nad ei huvitunud ärist, keeglimängust ega valuutakurssidest.

> Paks ise oli Lossi tulnud nõukogude süsteemi lõpuperioodil, siis kui rahvameelsed kommunistid asja üle võtsid. Seega oli ta lühikese aja vältel töötanud kolme valitsuse all ning tal oli tohutu võim, sest ta valdas informatsiooni, teadis kõike, kaasa arvatud ametnike suuremad ja väiksemad patud, perekondlikud suhted ja vastastikused intriigid. (Mutt 2006 [1994]: 53-54)

Praeguse Tallinna linnapea kirjeldus.

> Nimelt oli Paks rohmakusele vaatamata väga tundlik kõige suhtes, mis puudutas ta enda isikut. Temaga oli raske suhelda, sest tal oli palju komplekse. Pidi pidevalt valvel olema. Sest **nagu paljudele ekstsentrilise välimusega inimestel, oli temalgi kalduvus võtta enda pihta käivatena vihjeid, mis tegelikult olid mõeldud täiesti umbisikulistena**. Ta võis lugeda tögamist ning naeruvääristamist välja sealt, kus ütleja seda üldsegi mõelnud polnud. Eriti tuli ennast jälgida siis, kui oli plaanis nalja visata, sest ei võinud kunagi kindel olla, et Paks saab asjast nii aru, nagu oli kavatsetud, ega pea näiteks sõbralikku aasimist solvanguks.
> Ilmselt Paks kahtlustas, et šeff teda tagaselja naeruvääristab, ning just seepärast käitus temaga rõhutatud maamehelikkusega, nimetades naisi eitedeks ning öeldes WC asemel "sitamaja". Nii andis ta mõista, et on rafineeritud stiilist üle. (Mutt 2006 [1994]: 59)

Kuskil nimetati seda internaliseerivaks suhtumiseks. Internaliseerijad arvavad, et kõik käib nende kohta. Eksternaliseerijad vastupidi ei seosta asju endaga isegi kui need on tegelikult nende suunas mõeldud.

> Šeff oli lasknud uurida eestlaste hõimusuhteid kõige varasemaist aegadest alates ning oli koos väikese autorite kollektiiviga koostanud isegi Eesti hõimuatlase. Ta oli jõudnud järeldusele, et muinaseestlastel eksisteeris veel enne Põhjasõda kaks tähtsamat hõimu, keda salajastel riitustel austati, kelle seast tulid nende ülikud ehk "paremad" ning kelle vastu saksa klassikalised filosoofid olid erilist huvi tundnud.
> Kuigi nende kahe hõimu liikmeskond - nagu kogu eest rahvaski - oli pärast Põhjasõda kolmandikuni kahanenud, elas pärimus nendest rahvasuus edasi ning oli loidnud talletamist ka Jakob Hurda kogutud rahvaluulematerjalis. Ning hilisem statistika, mille tegid needsamad Rudolfole lojaalsed noored ajaloolased, näitas, et nende hõimude järeltulijate seas oli keskmisest umbes kolm korda rohkem usaldusväärseid eestimeelseid inimesi.
> Need kaks hõimu olid Mägra ja Põdra hõim vastavalt nente tootemloomale.
> Mägra hõim oli asunud Jogentaganas ning Põdra hõim Alempoisis. Nende võimsate hõimude liikmed olnud ka füüsiliselt tähelepanuväärsed - lihavad ja suure kondiga -, nagu võitsid usaldusväärsed uurijad, tuginedes matmispaikadest leitud luudele. (Šefi vaenlased väitsid, et Mägra ja Põdra hõim olnud kannibalid ning leitud luud olevat kuulunud nende poolt ärasöödud naaberhõimude liikmehele. Moskva-meelsed muidugi lisasid, et need olnud vene sõjavangid.)
> Kahe ilmasõja vahel, kui Eestis levis laialt muinasajakultus, olid mitmed kunstnikud maalinud pilte tollasest kagest ajast, tiivustatuna üksnes omaenda fantaasialennust, šefil oli neid maale mitu tükki kabineti seinal. Need kujutasid viikingite sarnaseid kandiliste musklitega mehi ning punnis põskedega naisi.
> Samal perioodil oli ka üks folklorist kirjutanud lugulaulu Põdra ja Mägra hõimu suurest tülist ja leppimisest, mis pidi korduma igavesest ajast igavesti. (Mutt 2006 [1994]: 66)

Põnev mütoloogia.

> Nad naeratasid väga palju ja **käitusid rõhutatult vabalt** ning joviaalselt, andes selgelt mõista, et nende päralt on tulevik. "Noored, need oleme meie," rippus nähtamatu deviis nende rinnaesisel.
> Eriti valjult ja isikupäraselt naeris paksude kintsudega Mäeuimbait. Falsetiline naer purskus tema kõrist pikkade valangutena. Nii võinuks häälitseda kohimehe "kalašnikov". Seda kuuldes tundus Fabianile, et ta on loomaaias ja häälitseb mingi võigas troopiline lind.
> Fabian oleks tahtnud teada, kas see noer oli Mäeumbaidal loomilik, see tähendab, kas ta oli naernud

> säärase häälega vastu juba emale, kui too hällis tema kohale kummardus, või haigestus ta sellesse naeru puberteedieas. Kõige tõenäolisem, et ei ühte ega teist. Mäeumbait oli eriti tugevasti Kesk-Läänes veedetud kolme kuu mõju all. Ta oli ühes sealses ülikoolis kuulanud loengusarja rahvusvahelistest suhetest. Nähtavasti ta arvas, et kui ta nii naerab, siis jääb kõigile temast mulje kui moodsast lahedast sellist, kes on aval ja suhtlemisaldis ning üldse mõnus kompleksivaba kaaslane.
> Seevastu Meeme Tarmu, kes oli õppinud inglise filoloogiat, **käitus reserveeritult ja salapäraselt**. Ta käis moekalt riides. Tal oli kaasaskantav telefon ning kuldraamidega prillid. teda ei kuulnud Fabian kordagi rääkimas. Ta astus kõndides täistallaga rõhutatult maha. Ja niisuguse näoga, nagu askeldaks vähemasti Tokyo börsil. **Tema ei teretanud kedagi peale oma noorte kaaslaste ja šefi enese**. (Mutt 2006 [1994]: 76-77)

Viimane on minu moodi tüüp, v.a. moekad riided.

> Šeff jagas ka Fabianile ülesandeid, mis **panid kukalt kratsima**. Näiteks juba nende teisele kohtumisel ta mainis, et Fabiani osakand peab nii ruttu kui võimalik lülituma Maailma Skeemi. Just nii ta oligi öelnud: Maailma Skeemi. Ta ütles seda, **huuled torus, pilk mõtlikult üle vestleja õla suunatud**, peenelt artikuleerides, empaatiaga. Ja ta tantsis natuke gravotti, lõpetades selle efektse >em>entrechat'iga, ristated hüppe ajal õhus mitu korda jalgu. (Mutt 2006 [1994]: 98-99)

Efektne. Eriti kuna kirjeldus on põhjalikum kui nt "mõtlik pilk".

> Naeratas isegi Milli, kes oli eile jäänud tööle nii kauaks, et pidi lapsehoidja koju laskma. Too polnud olnud nõus kauemaks jääm, kuna kavatses Tiffani-baari minna. Nii polnud lapsevalvesse kutsuda kedagi peale vihatud ämma, kelle teenetest Miili oli otsustanud igaveseks loobuda. Jah, isegi Miili **naeratas** praegu **heldinult**. (Mutt 2006 [1994]: 105)

Naeratuse tüüp.

> Miili **kortsutas kulmu**. (Mutt 2006 [1994]: 108)

Kulmu kortsutamine on huvitav, sest korrugaatoreid pingutades (kulmi ninajuure kohal kokkupoole tõmmates) tekivad tõesti kortsud.

> Väliseestlane Parry, kes oli uustulnuk, ei olnud Lossis valitsevate suhetega veel kursis ega teadnud vahekordi, **kehitas õlgu** ja läks **jäisel ilmel** Paksu kabineti poole. Paksu ei olnud. (Mutt 2006 [1994]: 113)

On jäiseid pilke ja jäiseid ilmeid, aga mitte nt jäiseid žeste või jäiseid poose - vähemalt ma arvan.

> Neil aegadel, kui šeff oli sõidus, valitses kantseleid tavaliselt isearalikult lõbus meeleolu. Sellest ei tulnud järeldada, nagu poleks šefiga samuti lõbus olnud või et ta oleks rõõmsameelsust kuidagi alla surunud. Ei, šeff oli ju nii vaimukas. Aga tema lõbusus oli teist laadi, see oli nagu täiuslik žanr omaette, mitte lihtsalt puhkehetk. Šefi naljad olid väga kõrgetasemelised, tema lõbusus oli mitmetahuline ja kultiveeritud. Selle juures viibides pidi end kokku võtma. Šefi huumor kohustas.
> Seetõttu muutuski meeleolu tema eemal viibides kuidagi iseäralikult kerglaseks ja uisapäiseks. Kõik **hingasid väga vabalt, vajusid natuke lonti ning naersid õndsalt ja mõttetult**.
> Nii ka nüüd. Miili lagistas mitu korda ennastunustavalt ja hoidis pead kinni. (Mutt 2006 [1994]: 114-115)

Huumor ja lõbu ei ole täpselt samad asjad. Mõne inimesega ongi nii, et nende juuresolekul on raske olla lõbus, sest nad kohustavad sind millekski. Mina olen ilmselt selline ja kohustan vestlustes mõtlema inimesi keerulistest asjadest.

> Rudolfo naeratas Fabianile, andes mõista, et nad soovivad mister Managa kahekesi jääda. (Mutt 2006 [1994]: 122)

Samas klassis "vaigistamisega". Käitumissignaalid mis reguleerivad osalemist.

> Töö juures teatas Fabian abiellumisest eelmisel pärastlõunal. Tal oli salaootus saada kolm vaba päeva, et anda oma kooselule vähegi viisipärane algus. Viimasel hetkel pidas ta siiski targemaks mitte minna neid vabu päevi šefi käest otse küsima, sest too oleks võinud vabalt vastata: "Vabadussõjas ei antud sel puhul kolme vaba tundigi."
> Fabian lihtsalt ütles kolleegidele, et teda kolmel järgmisel päeval ei ole. Kolleegid **naeratasid ja noogutasid mõistvalt**. Eriti mõistvalt noogutas Muska. (Mutt 2006 [1994]: 123)

Sõnad on mõnikord üleliigsed.

> Aga Fabian ei luisanud. Neilgi silmapilkudel praegu, kus tal pidi olema võim kaheksa inimese üle, tundis ta küll jubedusega segatud naudingut, aga põgenes selle eest niipea kui võimalik.
> Talle meeldis vabadus, aga mitte "kõrgel" tasemel, ideaalina, nagu romantilistele poeetidele, vaid üsna isiklikult, argisel moel, vabadusena ebameeldivustest ja vabadusena meeldivusteks. Teha seda, mida hing igatseb. (Mutt 2006 [1994]: 144-145)

Arusaadav. Võimumängud ei ole kõigi jaoks.

> Aga kui piirid oleksid olnud lahti ja maailm avatud, siis poleks talle riiklik iseseisvus eriti korda läinud. Talle oleks piisanud näiteks ka kultuurautonoomiast. Täielikku riiklikku rippumatust ihaldasid ta meelest peaasjalikult need, kes tänu suguharupealiku mentaliteedile tahtsid ilmtingimata ise mingit maalapikest ja väikest hulka alamaid valitseda. Väike, aga oma. Iga saar Vaikses ookeanis kuulutas end ju sellepärast iseseisvaks. See polnud põhimõtteliselt muud kui taas võimuiha, mis neid kannustas. Uhh!
> Kui Fabian esitas neid argumente oma sõpradele, siis nood kurjustasid temaga: nõe, sinu keel ja kultuur kaovad. See oli kahe otsaga asi. Ühelt poolt kirus Fabian saatust, et ta oli sündinud rahva hulka, kes kõneles **keerulist isevärki keelt**, millega polnud kusagil mujal maailmas midagi pihta hakata.
> Samas - tänu sellele eksisteeris üks nauding, mida ei tundnud teised, suuri keelt kõnelevad rahvad. Seda naudingut tundis Fabian siis, kui ta tuli kusagilt kaugelt koju.
> Ükskõik kui hõsti inimene saksa või prantsuse, inglise või vene keelt ka räägiks, alati **on peenemaid nüansse, mida ta pole suuteline võõras keeles päris täpselt väljendama**. See suutmatus ahistas Fabiani ja tekitas stressi. Sõnad olid tema meedium, tema materjal, tema element. Kõike, mis oli seotud selle vallaga, elas ta iseäranis teravalt läbi. Ja oli asju, mida sai väljendada täpselt ainult emakeeles.
> Aga kui ta saabus tagasi ja lihtsalt avas suu, siis tuli kõik loomulikult ja iseenesest. Sest siin elas inimesi, kes said sellest aru, kelle jaoks see on ainumõistetav. Neid oli vähem kui miljon, ja **neid, kes mõistsid peensusi, oli kümneid kordi vähem**. Aga neid oli, ja see ootamatu üleminek, äkitselt saabunud üllatav kergus, mida Fabian tundis nendega vesteldes, see oligi nauding. Mida võis mõista sellest vabanemistundest ja naudingust sakslane, prantslane ja iseäranis inglisekeelse maailma esindaja, kes on kodus kõikjal ja igal ajal? (Mutt 2006 [1994]: 145-147)

Veel üks *jah, oleme küll erilised* moment, aga see-eest tundub õigustatud, sest eesti keeles tõepoolest on peensusi mille üle vaagimine teeb meele rõõmsaks. Näiteks sõna "nõme" on üks selline nähtus millest ma tahaks rohkem kirjutada, sest see on nii iseäralik ja harjumuspärane sõna, aga ma ei tea, et talle oleks nt inglise keeles sama efektset ekvivalenti.

> Vahel ta tundis ema kehaorganite olemasolu. Vahel valgus jutt laiali. Teda peeti ülbeks, sest ta suu oli peeneks kokku pigistatud. Tegelikult ta surus seda teadlikult kokku, sest teadis, et purjuspäi kipub tal mokk töllakile vajuma, andes näole iseäranis tobeda ilme. Seepärast forsseeris ta üle. (Mutt 2006 [1994]: 148)

Väga eneseteadlik. Läheb ühte klassi Dostojevski põrandaaluse mehe aruteluga sellest kuidas ta tahab, et tal oleks intelligentne nägu.

> Nii, nüd ta suutis jälle mõelda. Ta läks tagasi tugitooli. Naisolevus istus ta vastas **läbipaistmatu näoga** nagu sfinks. "Oled sina aga jutukas," ühmas Fabian. Temas kasvas äng, sest nüüd arvas ta ära tundvat, kes ta vastas istus. Tegemist polnud mingi instituudineiukesega, poemüüja või muidu linnarahva esindajaga. Aga äkki ta eksis?
> "Mis su nimi on?" küsis ta igaks juhuks.
> "Miranda," **kõverdas naisolevus põlglikult nägu**. "Mõne asja võiks ikka meelde ka jätta." (Mutt 2006 [1994]: 156)

Nimesid on mõnikord raske meelde jätta. Eriti kui on joodud alkoholi.

> Ta vaatas Mirandat, kes teda **käsipõsakil** uuris nagu putukateadlane mingit insekti või filatelist uut postmarki. Paistis, et ta polnud sihukese käitumisega varem eriti sagedasti kokku puutunud. (Mutt 2006 [1994]: 159)

Käsipõsaklus on tudengite haigus.

> Vahel, **lastes jõudehetkel silmad üle oma kolleegide libiseda**, mõtles Fabian õuduse ja iharusega, kas polnud äkki võimalik, et ka kõik teised nende kantselei ametnikud olid tulnud tööle isamaa altari ette samasuguste äkiliste mõttekõveruste najal nagu ta ise? (Mutt 2006 [1994]: 160)

Visuaalne käitumine (*visual behaviour*).

> "Näe, kõik sõidavad. Eku sõidab, Minka sõidab, Lalli sõidab... Miks mina ei saa?" **torutas** Miranda **huuli**. (Mutt 2006 [1994]: 174)

Ma ei hooma Muti puhul huuletorutamise tähtsust või tähendust.

> Autost väljudes küsis Rudolfo taksojuhilt: "Kas te teate, kus asub Eesti?"
> Puertoriikolasest juht tõi kuuldavale kahetsushüüatuse ning **paljastas vabandavalt valge hammasterea**.
> "Te sõidutate just praegu tema esindajaid," ütles Rudolfo. "Eesti on üks vanimaid paikseid rahvaid maailmas. Me oleme juba viis tuhat aastat elanud ühe ja sama koha peal." (Mutt 2006 [1994]: 181)

Ma arvan, et see ei olnud ainult hammastepaljastamine, vaid et selline "vabandamine" hõlmab kogu nägu - hammasterea paljastamine on lihtsalt silmatorkavaim element. 5000 aastat sama koha peal elamine olevat Lennart Meri signatuur-troop. K. K. on sellest isegi rääkinud.

> Lehed läbi saanud, lõi Rudolfo lahti oma märkmiku ja hakkas helistama. Üks kõne järgnes teisele. Ta rääkis kergelt, joviaalselt, kodusel toonil ja mitmes keeles. Paar korda ta tõusis ja tantsis natuke - see oli niisama, enda lõbustamiseks, **toonuse tõstmiseks**. (Mutt 2006 [1994]: 184)

Kasulik. Tantsin ka mõnikord raamatulugemise vahepeal, aga harilikult selle tõttu, et ma kuulan kogu aeg uut muusikat ja mõnikord juhtub mängima mõni nii tantsitav lugu, et on raske ennast peatada isegi istudes õõtsumast.

> Ent Andersoni näol püsis **hapu ilme**, tüssatu silmavaade, mis jäi sinna "Missiooni" lõpuni, lahkudes ainult vahetevahel, peamiselt neil öötundidel, kui nad mööda tänavat uitasid ning linnaga tutvusid. (Mutt 2006 [1994]: 185)

Hapu, ütles Ants ja sülitas välja kirsikivi.

> Rudolfo sigarit hoidev käsi tegi liigutuse, millest võis lugeda välja nii eitust kui ka jaatust. (Mutt 2006 [1994]: 187)

Kahju, et see kirjeldus täpsem pole. Taolised liigutused on raskestikirjeldatavad.

> Kõnet kuulati professionaalse ükskõiksusega ning **plaksutati kohusetundlikult**. (Mutt 2006 [1994]: 199)

Sisseharjutatud käteplagistamine, kirjutab Olev Remsu.

> Rudolfole plaksutati natuke elavamalt, **kuulajate kipsnäod pragunesid naeratusteks** - ilmselt seetõttu, et kuigi Rudolfo polnud oma kõnet tantsudraama vormis ette kandnud, jättes jalad paigale, oli ta seda väljendusrikkamalt kasutanud **sõrmede plastikat kathakali koolkonna eeskujul**. Nood tunnevad teatavasti umbes nelja tuhandet käte ja sõrmede asendit, millega on võimalik edasi anda ka väga komplitseeritud süžeesid (tavalises balletis on käte positsioonide arv teatavasti kõigest saja ringis). Muidugi ei tundnud šeff kõiki nelja tuhandet asendit, ent **siiski žestikuleeris ta ilmekalt, saates seda silmamunade ja kulmude plastikaga**. (Mutt 2006 [1994]: 199-200)

Nii palju kui ma olen mõnda India traditsioonilise tantsu videot näinud (nonverbalistide jaoks huvitav nähtus) on silmamunade ja kulmude liigutamine tantsus natuke jõledamaiguline.

> Triumfi väljaku äärses klubis kohtusid nad gnoom Momseni endaga, kes osutus suureks tugevaks, umbes viiekümneaastaseks meheks. Ta **paksude laugudega pisut pungis silmad ja võimukas suujoon ansid mõista**, et Momsenile ei meeldi, et temaga vaieldakse. Seepärast oli isegi Rudolfo vait, kui Momsen arendas oma ideid seoses Eestiga. (Mutt 2006 [1994]: 203)

Päris peen füsiognoomia.

> Šeff käskis Andersonil kogu jutt üles kirjutada ning **andis Fabianile vargsi märku, et too veelgi andunuma ilma näole manaks**. (Mutt 2006 [1994]: 204)

Käitumisjuhised.

> Seltskond vaatas nelja Eestist tulnut **varjamatu huviga**. (Mutt 2006 [1994]: 209)

On varjatud huvi ja on varjamatu huvi.

> Te kujutate kindlasti ette Eesti olukorda," rääkis Rudolfo. "Me ei saa maailmaga ühtegi sammu astuda, sest me ei ole rahvusvaheliselt tunnustatud subjekt. Kui rääkida **tantsukeeli**, siis me ei ole täieõiguslik partner. Meil puudub partnerit vahel tarvilik kontakt. **Meie sõrmed on küll koos, aga me ei tunneta Euroopat ja Ameerikat puusadega**. Mei ei liigu ühtses rütmis. (Mutt 2006 [1994]: 210)

Hea tantsukeelne metafoor. Kallistamisega pidavat täpselt sama teema olema - siirad, soojad kallistused sisaldavad vöökohtade kohtumist.

2512

> Tuli välja, et nüüd, mil Eesti on astunud kõige olulisema sammu teel Maailma Skeemi, arvas Momsen, et see kõik tuleb tema arvele kirjutada, ning soovis siiski Eestilt juba praegu väikest vastuteenet. Ta kavatses rentida endale Matsalu linnuriigi, et seal metssigadele jahti pidada. Nagu tõendas Tallinnast tulnud faks, keeldus Eesti keskkonnakaitse ministeerium sellest otsustavalt. Ka Rudolfo kui tuntud ökoloog oli kategooriliselt vastu.
> "Matsalu on Eesti riigi lahutamatu osa," deklareeris ta. "Me ei loovuta sellest jalatäitki maad." **Ta pani käed risti rinnale, ajas keele ähvardavalt suust välja** ning tantsis *haka*'t - maooride sõjatantsu.
> Nüüd oli Momsen selle teadmiseks võtnud. Muidugi ei lausunud ta otseseid ähvardusi. Ent ta teatas, et ei saa üheagselt Eesti delegatsiooniga Euroopasse sõita, nagu oli esialgselt plaanitsenud. Ta tõi ettekäändeks, et tahab isiklikult kohal viibida, kui tema istanduses algab viinamarjalõikus. Ei šeff ega teised uskunud teda. See tähendas suhete järsku jahenemist ning distantseerumist. Momsen oli solvunud. Ta ei kavatsenud neile enam teed tasandada. (Mutt 2006 [1994]: 223)

Osana sõjatantsust on käte rinnale ristamine arusaadav. Iseseisva žestina oleksin pidanud kaaluma kas Mutt lähtub Pease-ismist, et see on "kaitsepoos" või hoopis Bütsantsi stiilis "vaikuse" tähistaja (a la ristan käed, ei ütle midagi).

> Ta jooksis vedurijuhi juurde, kes oma veduri kõrval perroonil suitsu tõmbas, ja laskus temaga vestlusesse. Fabian ei kuulnud, millest nad rääkisid, küll aga nägi, et šeff hakkas tantsima karmanjooli, läks siis sujuvalt üle farandoolile ning lõpuks sooritas koguni mõned edevad kankaaniliigutused. Vedurijuhi **nägi lõi särama**, ta pakkus suitsu ning **nad kätlesid pikalt**. (Mutt 2006 [1994]: 229)

Raamat on tantsuteoreetikutele kindlasti huvitav ja meeldiv, sest ekspresidenti kujutatakse pidevalt tantsimisega seinu sulatamas. Kätlemise pikkus sealjuures on oluline. Meil mitte-kätlevatel põlvkondadel on vb natuke raske mõista millist tähtust kätlemise kestus, tugevus jne omab.

> "Tasa, tasa, tigu," **sundis teda müksuga vaikima** vallatu juukselokiga pikakasvuline umbes kolmekümne viie aastane mees, kel oli käes portfell ning kes paistis olevat salga komandör. (Mutt 2006 [1994]: 233)

Paksu delegatsiooni kujutatakse ebameeldiva ja autoritaarsena. Mitteverbaalne regulatsioon.

> Neid kutsuti ka lõpuballile. Fabian tantsis seal blondi taanlannaga, kes väitis, et Eestis diskrimineeritakse naisi ja venelasi. Fabian oli märganud, et just Põhja-Euroopa heaoluühiskondade esindajad ilmutavad Eesti suhtes sageli kõige suuremat naiivsust. Ja et arvamine, nagu tunneksid nood mingit erilist sümpaatiat Baltimaade vastu, ei tarvitse alati tõsi olla, sest nad tunnevad lihtsalt sümpaatiat nende vastu, keda nende meelest rõhutakse, konkreetsete tagamaade vastu nad aga huvi ei tunne. (Mutt 2006 [1994]: 242-243)

Kõlab nagu see Ameerikla naistevõrgutaja kes kurtis Taani kohta, et sealsed naised on üleolevad feministid.

> Fabiani kohver oli väga kõrge ja seda ei saanud hästi tassida. Kuna kohvril olid rattad all, siis Fabian veeretas seda. Kõnniteed ei katnud asfalt, vaid pisikestest tükikestest laotud kiviparket. Seepärast tärises kohver põrgulikult nagu latsutajamadu.
> Tee ääres istus kerjus ja **vahtis neid pilkavalt**.
> Saapapuhastaja katkestas töö, vaatas neid ja pani mõtlikult suitsu ette. Tema ees istuv klient pani ka suitsu ettee. Nad vahetasid mõned repliigid, vaatasid nende poole ja ütlesid veel midagi, mille järel mõlemad **noogutasid ja naerma pahvatasid**. (Mutt 2006 [1994]: 253)

Just selline käitumine mille sihtmärgiks olemine on niivõrd tülgastav, et sellest tuleb raamatus kirjutada. Umbes nagu Olev Remsu tegelase tähelepanek, et naised sööklas vestlevad elavalt kuniks ta neist mööda läheb ja kõik nad samal ajal vaikivad.

> "Läheks ka jalutama," mõtiskles Rudolfo valjusti, "aga meil on tõepoolest hulk tööd teha. Ja-jaa," kinnitas ta Fabiani **nägu nähes**. "Me peame ju hakkama koostama deklaratsiooni "Kõigile maailma rahvastele," milles me pühalikult kinnitam, et nüüd, kus meie iseseisvus on sama hästi kui registreeritud ning meile on avatud tee Maailma Skeemi, jääme me ustavaks demokraatlikele põhimõtetele, õigusriigile ja vabale ettevõtlusele." (Mutt 2006 [1994]: 255-256)

Mitteverbaalne suhtlemine kui taustsüsteem, infrakommunikatsioon.

> Fabian astus kabinetti. Šeff viipas kõnet katkestamata tooli suunas.
> "Noh?" naeratas ta pimestavalt ja pani toru hargile. "Miks nii mornilt? Me oleme ju nüüd kuulsad nagu filmitähed ja meist tehakse rahvuskangelased. Vaata et saame vee lJakob Hurda teise järgu orderi rinda."
> Ja šeff **naeris lõbusalt**.
> "See on ju kõik üks suur bluff," arvas Fabian.
> "Pean'd kinni," noomis teda Rudolfo. "**See on bluff sama vähe või sama palju kui kõik muugi meie elus ja kogu maailmas**. See kuulub asja juurde." (Mutt 2006 [1994]: 263)

Maitseb sotsiaalse konstruktivismi järele.

> Koerapuu **muigas mõrult**. (Mutt 2006 [1994]: 266)

Ei tea milles see mõrusus seisneb.

> "Ma ei tea," vastas Koerpuu südametäiega. "Ma olen vana aja inimene," arvas ta siis **kõveralt naeratades**. (Mutt 2006 [1994]: 267)

Kas kõver naeratus on sama mis poole näopoole naeratus?

> Fabiani **küsivalt kaastundlikku pilku** kohates ta tõusis ning hõljus graatsiliselt veerandpööretega akna poole, tegi seal parempöörde, seejärel šassee, uuesti parempöörde, siis trotsliku progressiivse šassee ning peatus Fabiani ees. Ta ütles näiliselt seosetult: "Suurim looming on looming inimsuhete vallas. Ainult üks on veel suurem, ja see on ajalooline looming." (Mutt 2006 [1994]: 274)

Pilkude ja ilmete ambiguoossus.

> Fabian otsis [kõrtsis] asjatult vaba lauda, kust oleks saanud **segamatult teisi silmitseda**. Ta pidi istuma sinna, kus juba neljane seltskond ees oli. (Mutt 2006 [1994]: 275)

Ka Fabian on väikestviisi nonverbalist (inimestejälgija).

> Tema kõrval istuv väike unine mehike, kelle **pea pidevalt rinnale tonksatas**, noogutas, avas silmad ja ütles algul: "Halleluuja!" ja siis: "Võtame." (Mutt 2006 [1994]: 276)

Just selliste peenete täpsustuste pärast ma niimoodi ("konkursiivselt") raamatuid loengi. Kui ma ise oleksin sõnastanud, et pea vajub alla, siis "rinnale tonksatamine" on võrreldamatult parem kirjeldus.

5.1.15 More intrapersonal communication (2014-01-28 11:58)

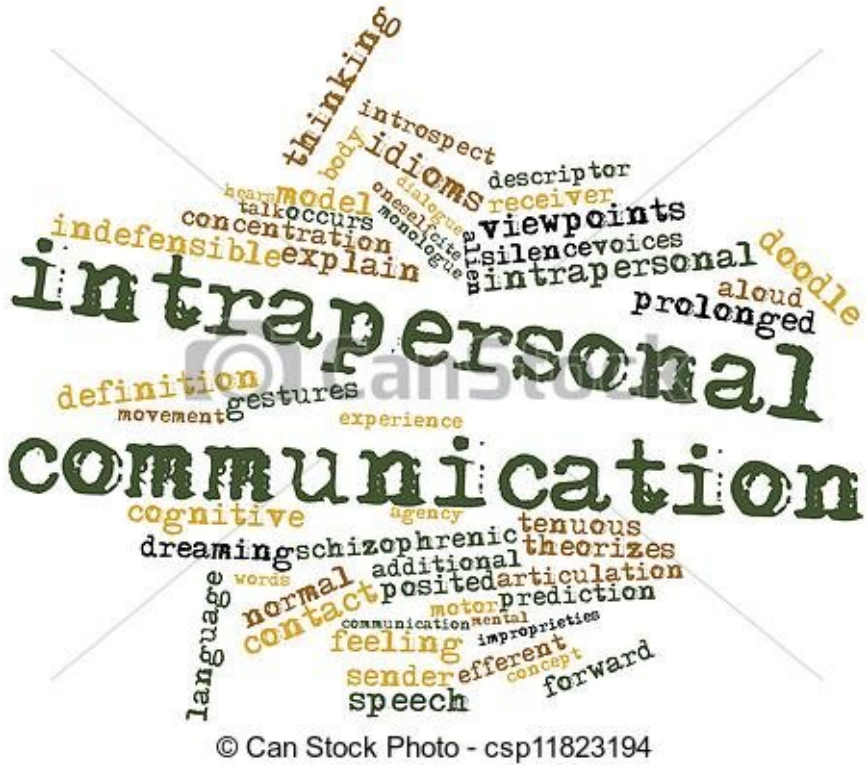

Jemmer, Patrick 2009. Intrapersonal Communication: the Hidden Language. *European Journal of Clinical Hypnosis* 9(1): 37-49.

> Crucially, it is fountd that part of **the filtering process** which takes place in the transfer of information from the external world to the internal of psychic world via the sensory channels, **renders the information in the form of language**, and this leads to the establishing of a "self-talk." We find that in terms of the "psychological software" for self-awareness, internal dialogue is immensely important. We then go to summarise the scientific background to our understanding of **the nature and prevalence of self-talk and its relationship to self-awareness**, in terms of meaning-making and shaping reality, both private and consensual. (Jemmer 2009: 37)

So: selectivity, representation and autocommunication. At this point it seems that self-talk has as many forms as autocommunication. E.g. there's self-talk that consists of talking to yourself an as equal ("What do you think about that?"), there's self-talk that consists of addressing oneself ("Look what you did now!") and now there's self-talk that's related to self-awareness (maybe something like "Are you feeling…?").

> We aim, at the conclusion of these discussions, to show how a "therapy for self-talk," as engendered in the tools and techniques of Neuro-linguistic Programming and **Psycho-chaotic Semiotics** can produce apparently "magical" results in the creation of unfording, positive realities of choice. (Jemmer 2009: 37)

Oh shi- NLP is notoriously pseudoscientific (apparently you can't intentionally produce a paradigm shift in psychology by ignoring everything already established in psychology), so I'm thinking "Psycho-chaotic Semiotics" could also be something completely inane. Apparently it was written about in 2010 by someone named Patrick Jemmer and involves "psycho(a)logical autopoiesis". From what I can tell from the guy's website he's a bit of an obscurantist.

> Let us remind ourselves, at this point, of the nature of internal dialogue - Meichenbaum, for example, states that "In psychology, the term inner speech usually signifies **soundless, mental speech**, arising at the instant we think about something, plan or solve problems in our mind, recall books read or conversations heard, read and write silently. In all such instances we **think and remember with the aid of words which we articulate to ourselves**. Inner speech is nothing but speech to oneself, or concealed verbalisation, which is instrumental to the logical processing of sensory data, in their realisation and comprehension within a definite system of concepts and judgments. (Jemmer 2009: 38)

This definition, from *Cognitive Behavior Modification*, equates internal dialogue (or internal monologue?) with thinking in language. I should venture a behavioristic question: does "articulating" actually imply speech or is it mentalistic? This is important because in Mead and Morris, talking to oneself is strictly speech-related. "Concealed verbalisation" here seems to be a synonym for covert verbalisation, but for early psychology there was no such thing. Murmuring and muttering to yourself was considered overt, but not social - it was directed at oneself. Similar terminological confusion abounds the distinction between private and consensual reality, which seems to twist social and subjective realities in a way that I can't quite put my finger on.

> Shedletsky uses communication theory to site intrapersonal communication (IAPC) as "talking to ourselves" but with **the triad of "sender - transmitter - receiver" all located in the same individual**, and Fletch comments that "to a large extent intrapersonal communication from a psychophysiological perspective is the interior neural manifestation of the social process of communication". Pearson and Nelson go further by noting that **intrapersonal communication is also used in "internal problem solving, resolution of internal conflict, planning for the future**, emotional catharsis, evaluation of ourselves and others". (Jemmer 2009: 38)

I can detect notes of Mead, Ruesch and Jakobson, but only Mead is cited (once). It is especially disconcerting that Pearson and Nelson don't go farther than Ruesch and Bateson with their claim, but neither is mentioned. This is what happens when you rely on sources from the 1980s and 90s.

> Sometimes the dialogue is between the self in the grip of its immediate necessities and biological urges, and the self as an organisation of long-range purposes and ends. Sometimes the dialogue is between the self in the context of one set of loyalties and the self in this grip of contrasting claims and responsibilities. (Jemmer 2009: 39)

Yeah, no, I have no idea what to do with necessities, urges, purposes, loyalties, claims and responsibilities. What works in *The Self and the Dramas of History* (1988) doesn't really work in semiotics. These notions are too... new. Or, rather, they are a mixed bag of stuff that doesn't really seem to form a coherent whole.

> The situation is complicated by the fact that the expressions of internal dialogue are manifold and "The elements of inner speech are found in all our conscious perceptions, actions, and emotional experiences, where they manifes themselves as **verbal sets, instructions to oneself, or as verbal interpretations of sensations and peceptions**. This renders inner speech a rather important and universal mechanism in human consciousness and psychic activity". (Jemmer 2009: 39)

This remark, from *Inner Speech and Thought* (1972) seems to suggest that consciousness is primarily verbal and dismisses the nonverbal understanding of perception. E.g. to "really" feel cold I need to say, even if only in my mind, "I'm feeling cold." Logocentrism.

> Your intrapersonal reality is giving meaning to these words and is the cause of the response you have as you read them. (Jemmer 2009: 39)

Nah, I'm pretty sure the language-centers of my brain are giving meaning to these words and as much as I like the idea of a subjective or idiosyncratically semiotic reality, I'd rather stick with Ruesch and hold that every person has a subjective interpretation of the social reality, rather than an intrapersonal reality as such. One should remember that the intrapersonal network is still a part of the interpersonal, group and society networks.

> Now it does appear true in general that "...**self-awareness is mediated by self-talk**: when self-aware, the individual, more often than not, talks to himself or herself", although the "...cognitive processes underlying self-awareness are still unknown and extremely difficult to study in an experimental paradigm" (Jemmer 2009: 39)

It seems that I'm inclined to disagree with almost everything in this paper. Here I'd rather concur with Hefferline (1955) that awareness is spontaneous and *introspection* is "mediated by self-talk" as it is put here. Too bad "more often than not" is not a measure.

> "Still, another way of getting at the point here is to note that much (perhaps all) of ordinary human communication is not limited to literal meaning... Having said that, just what literal meaning and indirect meaning are, and just **how we make literal and indirect meaning**, are precisely the questions begging for exploration". (Jemmer 2009: 39)

In this regard I'd side with Langer (1948) according to whom *connotation* conveys a conception and *denotation* denotes an object. But that's just me. As much as I would like to get to the extensive table at the end of this paper I'm afraid it has already shown itself to be ignorant of semiotics ("literal meaning", really?), original thinkers (Ruesch and Bateson) and decidedly logocentric (focusing only on self-talk). I'm either forsaking this paper for good or will return when I'm more in the mood for... Wait, what? *European Journal of Clinical Hypnosis*? WTF. I'm done. DNF.

Jensen, Marvin D. 1984. Memoirs and Journals as Maps of Intrapersonal Communication. *Communication Education* 33: 237-242.

> As an instrument in communication classrooms, introspective writing has been primarily used as an experimental approach to self-awareness. The purpose of this paper is to suggest a complementary theoretical approach - the study of introspective writing by others, as found in their memories and journals. (Jensen 1984: 237)

This is what I consider to be the most valuable approach to autocommunication as well - the communication with oneself that goes into writing diaries, or even novels written in the form of diaries.

> Memoirs and journals are not simple records of exprience. At best, these introspective writings reveal the authors' perspectives, aspirations, thoughts, and second thoughts. Unlike diaries and logs, memories and journals are not intended as linear accounts, but their fragments are often more revealing than an ordered sequence of "facts." The stream of consciousness writing in many memoirs and journals provides **an opportunity to glimpse another person's internal communication**, and to see in it a process common to all people. Ira Progoff believes journals capture the "underground stream of images and recollections within each of us." He suggests this "stream is nothing more or less than our interior life." (Jensen 1984: 237)

Although generally true, I'd stick to Ruesch and Bateson who viewed intrapersonal communication as an impoverished (or restricted) version of the total psychic life of the individual. Although not simple records of experience, they are nevertheless not the experience itself, but at attempt of communicating experience, even if primarily with oneself.

> Emerson advised Thoreau: "Record your own spontaneous thought and you will record that which men everywhere find true for them also. **A wholly truthful report of your own life will be true of all lives**." Dag Hammerskjöld echoed this in his own journal when he wrote: "Alone in his secret growth, he found a kinship with all growing things." (Jensen 1984: 237)

I'm not so sure of it. But then again how should one test this hypothesis? It's truth is after all metaphorical.

> Two characteristics of intrapersonal communication can be understood through the study of memoirs and journals. (1) A truthful report of a person's thoughts discloses the process by which **selective memory defines and redefines personal history**. (2) An honest journal or memoir reveals **habitual thoughts which are basic to self-identity**. (Jensen 1984: 237)

These points seem more agreeable. Mainly because Cassirer's not about the self being a bundle of perceptions or Lotman's version as bundle of languages (or codes and texts) can be reformulated in terms of selectivity, if need be. Ever more so because personal history is only a part of the self. And indeed it seems valid that in journals or memoirs one is bound to repeat oneself and those statements that are repeated more often form the basis of self-identity. After all, my writings from five years ago about stuff that I still ponder about now indicate my identity with myself.

> A similar process of memory alteration occurs even without outside intervention. Wright Morris describes this pattern in his memories:
>
> > A memory for ... details is thoughts to be characteristic of the writer, but the fiction is already at work in what he remembers. No deception is intended, but he wants to see clearly what is invariably, intrinsically vague. So he imagines. Image-making is indivisibly a part of remembering.
>
> (Jensen 1984: 237)

Falls in line with the contention that every act of remembering is simultaneously an act of recreation.

> Marcus Aurelius believed that recurring thoughts are the essence of self or soul. He wrote: "Such as thy **habitual thoughts**, such also will be the character of thy mind; for the soul is dyed by the thoughts." (Jensen 1984: 240)

It is entirely possible that once I'm gone and only this blog is left I will not only be judged by my criticisms of others but my "legacy" if there were such a thing, would consist mainly of the recurring notions I have appropriated or invented to designate the bright ideas of others.

> Gordon W. Allport described these habitual tohughts as **"central motifs"** and suggested that "a life may be understood almost completely by tracing only a few major themes or intentions." Floyd H. Allport also sought to explore the underlying unity of a personality by identifying "life-hypotheses," which he found much more revealing than behavior traits. Central motifs or life-hypotheses are evolved by each individual as the means of integrating and responding to life experiences; they are the habits of thought which comprise a personal point of view. (Jensen 1984: 240)

Undoubtedly in my case these are nonverbalism, semiophrenia and concourse.

> Unguarded introspective writing transcends self-image and confirms this paradox: "we may not be what we think we are, but what we think - we are." (Jensen 1984: 240)

This could just as well be an epigraph for Peirce's "man is a sign" formula. The source: *Michaelis, Arnold 1956.* Portrait of Adlaid Stevenson. *Spoken Arts.* (pp. 770)

Goldberg, Alvin and John Powers 1978. A course in intrapersonal communication. *Communication Education* 27(2): 169-173.

> Coursework dealing with communication on the interpersonal, group, and organizational levels is relatively common today, but courses in intrapersonal communication have been much slower to develop. Several considerations persuaded us to create a basic course in intrapersonal speech communication. (Goldberg & Powers 1978: 169)

Although it seems like a bright idea, the "speech" between "intrapersonal" and "communication" hints at logocentrism (which is off-putting for me as a nonverbalist). It is also worth mentioning that our institute of semiotics has not yet instituted a course such as this, although it would be a neat replacement for "semiotics of ordinary behavior" or whatever it's called. A course dedicated to autocommunication would definitely improve the status of this notion, perhaps even elevate it from a theoretical construction to the level of practical application.

> Our course in intrapersonal communication is divided into three main units: (1) an examination of the intrapersonal communication processes themselves, (2) a discussion of several theories of the contents of intrapersonal communication, and (3) an examination of some of the methodologies associated with the improvement of intrapersonal communication. (Goldberg & Powers 1978: 170)

For a course on autocommunication (that probably wouldn't see the light of day), these would be: (1) autocommunicative processes; (2) theories of autocommunication; and (3) improvement of autocommunication. The last one would probably veer into self-development and pseudo-psychology.

> As suggested list of topics is provided for students to draw from. Some sample topics are:
>
> 1. Identify and discuss teh relationships that might exist between intrapersonal communication and interpersonal communication.
> 2. Compare and contrast any two models of the intrapersonal communication process.
> 3. Write an essay in which you discuss the relationship between language, thought, and behavior.
>
> (Goldberg & Powers 1978: 170)

Unsurprisingly these are also the topics I'm dealing with in terms of autocommunication.

Roberts, Charles V. 1983. The Definition and Delimitation of Intrapersonal Communication: A Physiological Perspective. Paper presented at the Annual Meeting of the Speech Communication Association (69th, Washington, DC, November 10-13, 1983).

> A definition of intrapersonal communication is needed that will encompass **noncognitive elements** and thus allow for a broader range of research methodologies. One possible definition is the physiological and psychological **decoding, processing, storing, and encoding of messages** that happen within individuals at conscious and nonconscious levels whenever they communicate with themselves or others for the purposes of defining, maintaining, or developing their social, psychological, or physical selves. (Roberts 1983; abstract)

Noncognitive elements such as behavior and emotion? I now realize that "storing" is crucially missing from Ruesch's model, while present in Lotman's model.

> In 1975, Andersen, Garrison, and Andersen noted the plethora of definitions of intrapersonal communication. The theoretical discussions of the last eight years have done little but increase the confusion concerning this concept. Certainly **the concept of "self" has been imbedded [sic] in most definitions**, but beyond that **tautological definitional anchor**, the directions taken by communication pundits have been to all points of the theoretical compass. (Roberts 1983: 3)

I've read a 1979 paper by these same guys. Surely I will have to read their "Defining nonverbal communication: A neurophysiological explanation of nonverbal information processing" as well. Nope, it was presented at a conference and I can't find it. In any case Robertson is right on the money with the note that "self-communication" and variations of this concept are anchored to a concept of the "self" in a rather tautological manner: e.g. the self is that which self-communicates. More confusion abounds because this "self" in many cases is not the individual self, but a supraindividual self (a group, a society or a culture).

> We have focused on words, language, and symbol-using as manifest on the conscious level of the **communicator**. (Roberts 1983: 3)

I'm not sure why "communicator" and "communicatee" are such rare words. Could it be that communication is mostly thought generally as a "relational" process without well-defined roles?

> **Definitions are key building blocks for theory**. Any definition of intrapersonal communication accepted by a researcher will not only help shape his theory, but will guide his investigations and suggest his methodology as well. The intent of this paper is to suggest **a definition of intrapersonal communication that incorporates more than just a cognitive element** that will, in turn, allow for a broader range of methodologies for the investigation of intrapersonal communication. (Roberts 1983: 5)

True, true. This is also why I detested the first author in this series (e.g. the hypnosis journal paper) - "self-talk" imposes a limitation upon intrapersonal communication.

> All of the physiological and psychological decoding, processing, storing, and encoding of messages that happens within individuals at conscious and nonconscious levels whenever they communicate with themselves or others for the purposes of defininig, maintaining, and/or developing their social, psychological, and/or physical selves. (Roberts 1983: 6)

A pretty clear-cut definition of intrapersonal communication - one that considers the multiplicity of selves.

> The majority of definitions of intrapersonal communication focus on the concept of "self". This focus has tended to channel research efforts towards **mentalistic theories that have reinforced the dualistic conceptualization of "mind and body"** and have restricted consideration of physiological variables. (Roberts 1983: 6)

Yup. This is the issue I have with most theories of intrapersonal communication. Although the mind/body dualism doesn't annoy me much, it does compel me to build towards a theory of nonverbal self-communication (obviously I'm occupying the "body" side of this chasm.)

> But the simple fact is that *all* of the communication within the individual is physiological. While we can create fine mentalistic concepts of cognitive processes, those processes *all* are carried on through one physiological process or another. (Roberts 1983: 10)

This is as true as it is useless.

> A great deal of evidence exists that points out that we can, do, and perhaps *must* **control any physiological processes that we become aware of**. Biofeedback research is strong on this point. My own philosophy of teaching intrapersonal communication is centered around this belief. People can become more effective communicators at all levels if they can **make conscious contact with heretofore nonconscious events and states**. This is not unique to my classroom. Most public speaking teachers attempt to have their students become "aware" of their delivery technique so that they may control them. Interpersonal teachers seek to help their students escape "double binds" by becoming aware of them. (Roberts 1983: 13)

Taking self-control to the next level.

> Granted he may encode or decode differently in the various contexts, but the "hardware" and "software" he brings with him to each communication encounter changes slowly. **It is the individual who is the "eye of the storm."** It is in him and by him that order is given to the "booming, buzzing confusion" about him. (Roberts 1983: 16)

A neat metaphor. William James, perhaps?

Honeycutt, James M. with Kenneth S. Zagacki and Renee Edwards 1987. Intrapersonal Communication and Imagined Interactions. Paper presented at the Annual Meeting of the Speech Communication Association (73rd, Boston, MA, November 5-8, 1987).

> "Imagined interactions," which refer to a cognitive process whereby **individuals imagine themselves having conversations with significant others**, captures a dimension of intrapersonal communication barely understood by communication researchers. To examine this multifunctional concept, a study considered the role of "imagined interactions" in message selection and interpretation and in interpersonal relationships. (Honeycutt *et al*. 1987; abstract)

In common parlance this is "talking with people inside your head" or, in Lotman and Bakhtin, with "internal addressees". Also, Festinger called it "fantasy communication".

> **Imagined interactions may occur before or after actual encounters**. It is suggested that imagined interactions are multifunctional. Major functions include **rehearsing for anticipated encounters**, enhancing confidence in evaluative situations, and relieving tension. Results of a study indicate that imagined interactions tend to occur with romantic partners, members of the opposite-sex [sic], and family members. Topics of discussion involve **relational issues**. These topics tended to be equally pleasant and unpleasant. In addition, results suggested that imagined interactions may be dysfunctional for lonely individuals. (Honeycutt *et al*. 1987: 3)

Another drop for the contention that autocommunication precedes, accompanies and follows intercommunication.

> roloff and Berger (1982) add that intrapersonal communication, like social cognition, involves the use of **representational systems**, focuses on certain aspects of interaction (e.g., self, others, or behaviors), and has some impact on behavior. (Honeycutt *et al*. 1987: 6)

Concourse being one such "representational systems", it makes sense that a part of such intrapersonal communication consists in describing behaviours of others or the self to oneself.

> As Mead (1934) illustrates, "One separates the significance of what he is saying to others from the actual speech and gets it ready before saying it. He thinks it out, and perhaps writes it in the form of a book" (p. 118). This sort of **pre-communicative mental activity**, explains Manis and Meltzer (1978), "is a peculiar type of activity that goes on in the experience of the person. The activity is that of **the person responding to himself, of indicating things to himself**" (p. 21). Mead adds that such activity is essential for **the constitution of the self**: "That the person should be responding to himself is necessary for the self, and it is this sort of social conduct which provides behavior within which that self appears" (p. 118). (Honeycutt *et al*. 1987: 7)

Honeycutt arrived at the same conclusion as I did about Mead's theory of self-communication: it is instrumental to building the self in the first place.

> Actors within imagined interactions may control conversations or relinquish control to imagined others. Imagined interactions occur frequently during the course of an actor's day. (Honeycutt *et al*. 1987: 8)

In a somewhat haphazard way I distinguished imagination and dreams on the basis of the control exerted by the self.

> Imagined interactions may precede, follow, or even help constitute the decision-making process. Brook's notion that intrapersonal communication involves "talking" to oneself is important, for not only do individuals talk to themselves, but **during imagined interactions they talk to others as well**. Thus, we surmise that imagined interactions are an extended form of intrapersonal communication. (Honeycutt *et al*. 1987: 8)

Indeed. This author holds that we talk in this manner mostly to "significant others" like family members, close friends, intimates or work partners, but in academic context it appears that it is a useful device to talk to other thinkers in imagined interactions. An especially good case of this is the Ancient Greek form of "dialogues with the dead" as exemplified by Lucian of Samosata (discussed thoroughly by Bakhtin).

> Imagined interactions are attempts to simulate real-life conversations with significant others. One can actually envision participants in discourse with others, **anticipate their response, and even assume their roles**. (Honeycutt *et al*. 1987: 8-9)

Hefferline's case elaborates this contention: we fully understand an author when we have internalized his or her ideas to such an extent that we can argue the same point on the same reasons.

> There are, however, instances where real encounters radically depart from their imagined predecessors. Thus, imagined interactions should be conceived as an extension of intrapersonal communication and as a specific type of social cognition in which communicators experience **cognitive representations of conversation** with its accompanying verbal and **nonverbal features**. In the parlence [sic] of cognitive theorists, imagined interactions are perhaps best related to what Greene (1984) calls "**procedural records**' - cognitive structures which provide clues for rehearsing and/or reviewing interaction. (Honeycutt *et al*. 1987: 9)

Nice! Even the nonverbal dimension is noted.

> Imagined interactions are probabably [sic] similar to what Abelson (1976) calls collections of "vignettes," or representations of events of short duration, "much like a panel in a cartoon strip where **a visual image is accompanied by a verbal caption**" (Kelerman, p. 3). A coherent correction of vignettes forms a script, "much as the panels of a cartoon strip form a story" (Kellerman, 1984, p. 3). As one engages in imagined interaction, a series of turn-taking or topic changes may correspond to panel (vignette) changes. An imagined interaction may progress like a cartoon, in logical sequence from one topic to the next. Like the cartoon reader, an individual having an imagined interaction is afforded the luxury of moving back and forth over the panel, **even "rewriting" the strip if appropriate**. (Honeycutt *et al*. 1987: 10)

Comparison with cartoons is apt. Indeed it is a good idea to collect such vignettes. Also, the aspect of "rewriting" the script of a dream, for example, is something that I should deal with in my next venture into somatoception. Namely, when indistinctness disintegrates, one is able to modify the dream or begin from a specific scene again and proceed at an alternate time-line.

> The analogy to cartoon strips is important to understand imagined interactions. For like these strips, imagined interactions may be **visual and verbal**. Moreover, interactants may possess, like cartoon characters, **extraordinary powers** of conversational control (e.g., prediction, mind-reading, time-travel, pause, and so on) not afforded real-life interlocutors. (Honeycutt *et al*. 1987: 10)

All of these aspects are also relevant for literature and dreams.

Shedletsky, Leonard 1988. Intrapersonal Communication Activities: Representing Experience. Paper prepared for the Annual Meeting of the Speech Communication Association (74th, New Orleans, LA, November 3-6, 1988).

> Definitions of intrapersonal communication vary, but all have in common the notion that intrapersonal communication is concerned with **representing experience and assigning meaning** (see, for instance, Roberts, Edwards, and Barker, 1987). (Shedletsky 1988: 3)

This is not what *all* definitions have in common. But some do, and it may explain why some semioticians are reluctant to talk about it, as it doesn't seem that much different from your common household semiosis.

> The **metacognition** involved in becoming aware of one's own processing itself facilitates learning. (Shedletsky 1988: 3)

I haven't seen anyone using this term in a along while.

> It is one thing to read about selective attention and quite another to "catch" oneself shifting attention in the course of a conversation; to know that words can be ambiguous and to experience ambiguity and alternative interpretations in communication; to learn about emotions and to observe one's own emotional triggers and their effects upon reasoning (William James, 1890). (Shedletsky 1988: 3-4)

True that. In my case it is one thing to know about theories of nonverbal communication and a wholly another to interpret actual behaviour.

> The exercise titled Coding Analysis attempts to demonstrate that we represent information with various codes, phonological, semantic, and visual, to name a few. Moreover, we are capable of processing input to various levels or codes. (Shedletsky 1988: 4)

It sounds more and more like they were doing semiotics under another name.

5.1.16 Soodoma Kroonika (2014-01-30 14:58)

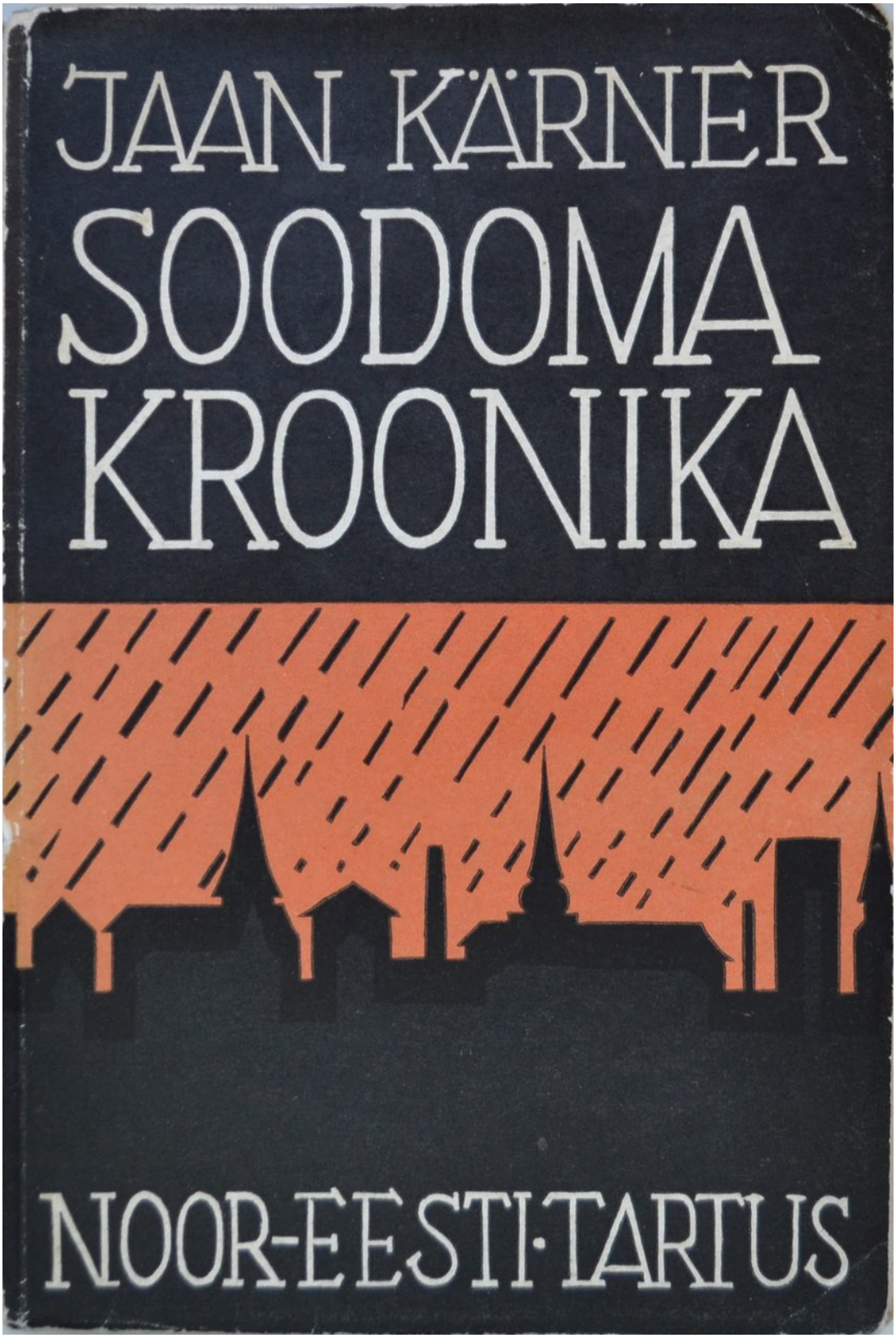

Kärner, Jaan 1934. *Soodoma Kroonika*. Tartu: Noor-Eesti Kirjastus.

2524

> Tammus ühel juurikuu varahommuikul kesk tolmust maanteed Soodoma linna lähedal imelik mees. Tuikus aina ühel kohal, **harkjalu ja palja päi**, sassis juuste lipendades õletuustina, mõlemad **käed laiali hoides kuuehõlmu, nagu koguks ta neisse tuult lendutõusmiseks**. Ei tõusnud aga lendu ega saanud minekule: tegi sammu edasi, teise kohe tagasi. Oli ees nagu mingi nähtamatu tõke, mida ta ei jaksanud ületada. Kirus endamisi, saatis kuuldavale raskeid vandesõnu kellegi aadressil. Otsis seda kedagi oma **klaasistunud silmadega**, mis **piidlesid jäigalt ning elutult tursunud kriimulisest näost**. Võttis jälle hoogu, tõugates ülakeha järsult ette, käte ikka veel hoides kuuehõlmu, - vaibus see hooväte sinnasamasse. (Kärner 1934: 5)

Soodoma Kroonika on minu jaoks erilise tähtsusega. Selle raamatu 1955. aasta trükk (mis sisaldab ka II osa) oli esimene "täiskasvanute raamat" mille ma 12-aastaselt tervenisti läbi lugesin. Selle sattumuse tõttu on tolle 1955. aasta koleroheline kaanepilt ka käesoleva blogi ikooniks. Pärast Olev Remsu *Kurbmäng Paabelis* ja Mihkel Mutti *Rahvusvahelise Mehe* läbilugemist tunnen, et mul on tarvis vaadata vanemate Eesti ilukirjandusteoste poole ja vaadata kuidas enne 1970ndaid ja "kehakeele" populariseerimist kirjeldati kehasid ja käitumisi. *Soodoma Kroonika* on aga niivõrd vana raamat, et kõikjal mujal peale Tartu Linnaraamatukogu on see ainult kohallugemiseks saadaval. Tartu LR vana kirjanduse korruse väliskirjanduse kambris aga oli see täitsa olemas ja suures joovastuses sellise kambri avastamisest laenutasin veel mõned lühemad teosed 30ndate välis-eesti kirjandusest. Tutvustust veel nii palju, et Kärner oli luuletaja, kirjanduskriitik ja muidu huvitav tegelane kes tegi kommunistidega koostööd ja kes vaimuhaiguse tõttu lõpetas 40ndatel kirjutamise ning suri 50ndatel omaette. *Soodoma Kroonika* on kirjutatud Elvas ja Elva kohta, niiet natuke kummastav on seda leida välis-Eesti osakonnast. Aga see selleks. Kirjelduste osas ma ilmselt ei pettu - esimene lõik juba sisaldab väga elavaid kirjeldusi. Erinevus hilisemate teostega on muidugi see, et 30ndatel polnud "kehakeel" veel kultuurinähtus. Muidugi oldi teadlik mitteverbaalsest suhtlemisest, aga A. Pease, J. Fast jt ei olnud veel kirjutanud jampsi täis õpikuid mis paiskasid ühiskonda nö *stock-interpretation*'id. Need 30ndate autorid kasutavad kehade ja käitumiste kirjeldamiseks hoopis teistsugust tarkvara, teistsugust keelt. Keeleerinevused on juba esimeses lõigus selged: "palja päi" on lahku kirjutatud, "vandesõna" on käibelt läinud ja "käte ... hoides" on konstruktsioon mida tänapäeval naljalt ei luua, sest selles on ilustatust, kaugust ja ebaisikulisust millele pole kerge kohta leida.

> Väsis viimaks oma asjatuist jõupingutusist. Äkki **ta lõuapärad hakkasid tegema ebamääraseid võnkeid, suu kiskus lahti nagu tahtes hakata oksendama**. Ei hakanud aga oksendama, ainult haigutas, pikka ning valjusti, **silmad kippusid vägisi kinni**. Kogu ta keha lõtvus, et anda järele pealetikkuva une võimule. (Kärner 1934: 5)

See jõupingutus-ist vorm on samuti käibelt kadunud (peale, vb, mõne ekstsentrilise keelekasutaja). Huvitav on siin ka kehaosade isikustatus, mis on täiesti *valid*, aga kummaline: suu "tahab" hakata oksendama justkui suul oleks oma tahe. See on valiidne, sest täpselt samamoodi võib öelda nt "ma näen, et su käsi tahab nutitelefoni järgi haarata" vms - tahte raskuskeha lükatakse tervelt organismilt ühele osale, toimub (*oeh*) intentsiooni metonümiseerimine.

> Autojuht, rõõmus heast teenistusest, peatas sõiduki, et selle eksinud vennaga, nagu ta mõtles, pisut nalja teda. Märgates aga, et mees on talle tuttav ning pealegi küllalt tähtis isik, ta palus teda lahkesti sisse astuda.
> Mees **uuris puhu** vaenulikult sõidukit ja selle juhti, ligines siis talle, hakkas **kuraasitama**:
> "Mis sa hirmutad siin ... rahulikke teekäijaid ... oma Singeri masinaga ... Sõida **ta'ga** põrgusse ... kui tahad, aga mina ... sinuga ei tule ... Mis? .. Ah et mina olen purjus või? .. Lori. Pole ma purjus ... kedagi ... olen ainult - natukese saanud ... he-he-he ... Sa ei usu ... Noh, tahad, tule proovi... maadelda, **sõrme vedada** - kõike võin ... Ah, ikka ei usu? .. No kuramus, siis ma ... viskan su kraavi ... **tükkis** su masinaloksiga. (Kärner 1934: 6)

Siin on nii palju... Esiteks tuleb märkida, et Kärner kasutab "paljastamise" võtet väga palju. St nt kõigepealt kõlab auto signaal ja alles siis saame teada, et auto läheneb. Või, et autojuhil on plaan (teha nalja teekäija kulul), aga asjaolude selgumisel see plaan muutub. Pole seda odavat lineaarsust ja ühest isikust lähtumist mis iseloomustab tänapäeva

kirjandust (vähemalt nii vähe kui mina seda lugenud olen). Sõnade juurde: *puhu* on siin hetke, viivu, natukese tähenduses - st "uuris hetke"; *kuraasitama* tähendab "(oma julgusega) hooplema, ärplema" ("Kuraasitab, et võib kõike teha"); *ta'ga* on väga argine ja seda võib tänapäevalgi kuulda kui keegi räägib kiiresti ja kirglikult ("No mis sa ta'ga ikka teed..."); ja *sõrme vedamine* on, ma kahtlustan, see mäng milles kaks osalist haagivad oma nimetissõrmed ja tõmbavad - kes kõvemini tõmbab, see võidab (mängisin seda ise väikse lapsena koolis, aga pole näinud ammu kedagi seda tegemas).

> Ja juba asuski mees rinnutsi auto kallale, hakkas seda uljasti kangutama ja **muserdama**. (Kärner 1934: 6)

Muserdama tähendam "muljuma, puserdama, kägardama; ahistama, rusuma, vaevama" ("Käed muserdavad närviliselt taskurätikut. Haigusest muserdatud mees.").

> Ja mees ei puigelnudki enam vastu. Langes küljeli kägarasse istmele nagu jahukott ja näis kohe uinuvat. Ei olnud tal aga kuigi mugav lamada nii kägaras. **Mühakas ülakeha** vajus sõidu raputusest ikka enam rinnuli, **lõug põrus ettepoole**, ähvardas kõri kinni pigistada. Tuli puudus õhust ja elust, hakkasid seda korraga kramplikult ahmima kõik ta loiud jäsemed. **Silmade põledes peas**, lõua värisedes närvlikult ta kargas püsti ja haaras autojuhi õlast võika karjatusega:
> "Viina ... anna viina!"
> Juht peatas sõiduki, otsis põuetaskust poolelijoodud pudeli ja ulatas küsijale:
> "Peaparanduseks! Ega sihukest kallist pead või lasta raisku minna."
> **Veidral muhelusel** mees haaras kähku pudeli, nagu kartes seda jälle libisevat käest.
> "Just nii. pea on pea ... teist niisugust pead ... ei tehta enam."
> Ja **asetas pahema käe pöidla pudelile - märgiks, et tuleb juua sinnamaale, mitte kriipsugi vähem ega rohkem**, ta kummutas pudeli suule ning jõi ühe sõõmuga, kulinal.
> "Näed sa!" hüüatas ta varjamatu heameelega, joomise lõpetanud. "Kus on ikka mehel pea ... Joob just nii palju kui tahab ... ja mitte tilkagi rohkem ... Katsu järele teha..." (Kärner 1934: 6-7)

Mühakas on "tahumatu, kohmakas" ja võib ilmselt ka kehaosi kirjeldada - mine võta näpust. Kui Mihkel Muti romaanis *tonksatab* pea rinnale siis siin *põrub* see ettepoole. Viinapudelist täpselt nii palju joomine kui pöial näitab on lihtsalt vahva seik.

> Jõudis viimaks oma korteri uksele, vajutas sõrme ägedasti kellanupule. Tema abikaasa, kes teda öö läbi oli oodanud, ruttas kohe avama.
> Nähes enda ees tugevasti kriimustatud verist meest, ta **lõi kohkudes kaks kätt kokku**. Koguni **nutu läiget** ilmus ta unetustesse punaseisse silmi. (Kärner 1934: 10)

Ma kahtlustan, et kohkumist tähistav käitumine on kultuuriline. Tänapäevane stereotüüp on asetada käelaba suu kohale samal ajal ahhetades.

> Onnetu, kes nüüd juba oli kainenenud, ainult ümises endamisi ja saatis vahel sekka kuuldavale tasase oige. Kui tohterdustöö oli lõpul, ta **silmnägu**, sidemeis ja mähiseis, oli tundmatuseni moondunud, kühmuline ja kriimuline. "Nagu paigatud pastal!" torkas naise pähe veider mõte, ja **ta pidi oma pea kõrvale pöörama, et mitte naerma puhkeda ja meest sellega solvata**. (Kärner 1934: 11)

Silmnägu on *pale*. Pea kõrvale pööramine, et mitte naerma puhkeda on juba teine instants mil keegi kontrollib oma naeru, et mitte solvata vigastatud meest. Paar lehekülge tagasi:

> Autojuht peaaegu oleks valjusti naerma pahvatanud, sest pilt oli tõepoolest rohkem veider kui kurb. **Sai siiski õigel ajal tagasi hoida naeru, et mitte solvata suurt härrat**. Astus talle koguni app, hakkas ettevaatlikult kõrvaldama klaasikilde ta kõri alt. (Kärner 1934: 9)

Enesekontrollil on palju erinevaid vorme ja funktsioone, aga siin on esmajoones naeru tagasi hoidmine (*inhibition of laughter*) ja seda väga kindlal põhjusel, et mitte solvata seda kelle üle tahaks naerda.

> Mõni minut hiljem lamas õnnetu mees juba sügavas unes, **selili, suu lahti, käed ja jalad laiali, tasakesi norsates**.
> See oli Soodoma kuulsaim advokaat Armin Porovardja. (Kärner 1934: 12)

Siht on ilmselt saavutada huumor läbi vastuolu: lamab selili, käed ja jalad laiali ja norsatab... Ja on linna kuulsaim advokaat. St sama teema mis väikeste armsate multikategelastega kes on kurjad geeniused (Stewie, Catbert, jne), ainult et väga tähtis inimene, aga väga haavatavas ja ehk tragikoomilises positsioonis. Paar sõna ka nimede kohta. Porovardja kõlab veel natuke venepäraselt, aga ülejäänud nimed (Aruhein, Teeduleedu, Sikulokutaja) on eestipärased ja põhiliselt *pun*'id. Mäletamist mööda olid 1955. aasta trükis kõik nimed venepärased ja niivõrd arusaamatud, et 12-aastasel minul ei õnnestunud hästi meeles pidada kes oli kes. Ma pean kontrollima, kas ikka oli nii, aga on tõenäoline küll, et Nõukogude Eestis, eriti nii varajasel ajal kui 1955 mil venestamine võis olla täies hoos, tehti nimed venepäraseks.

> Tuli ühes teistega ehitustöölt päevatööline Peeter Aruhein. **Viskas** tänavanurgal kaaslastele **mokaotsast**: "Head õhtut!" ja **kiirustas samme** oma **osmiku** suunas, mis asetses just aguli serval, vastu linnaheinamaad. Ta süda oli imelikult raske, liikmeis unnekiskuv rammetus, pea täis kahtlusi ning **kaksipidimõtted** maailma ja iseenese elu otstarbest. (Kärner 1934: 13)

Osmik on "onn, hütt, osm" ("Kaluriosmik, majaosmik"). Esmakordselt kohtan. Aruheina tunduvad vaevavat eksistentsiaalsed küsimused. Kaksipidimõtted, ma eeldan, on vastuolud.

> Ja isa tõstis hoolitseva hellusega oma pojukese maast üles, asendas tal märjad nartsud kuivadega, **haris ta silmnäo ja nina**. Mõtles endamisi kibedusega, et see ei ole küll tema töö, aga mis seal parata, kui ei ole kedagi teist, kes seda teeks. Naine jookseb linna mööda - ei tea, kas on hakanud **liiderdama**? - ja tütar, see ka ei seisa kuidagi kodu. Eh, see vaese inimese elu! (Kärner 1934: 14)

Harima on ka puhastama. Hari (puhastusvahend) ja hari-dus võivad seega olla seotud - koolis käimisega hari-b inimene oma vaimu. *Liiderlik* on muidugi "seksuaalselt lodev."

> Isa istus vaikides voodiserval, poiss süles. Ta mõtles edasi oma tusaseid mõtteid, **nägu sünge ja jäik nagu kivikujul**.
> Samal ajal tema naine Liisbeth Aruhein talitas kodukana ning õnnelikuna kaupmees Kusta Sikulokutaja mugavas poissmehe-korteris. Kattis laua mehe juhatuse järele rikkalikult mitmekesiste külmtoitude ja peente viinadega. Otsis köögist praeahjust lõunase alles sooja prae ja asetas sellegi teiste toitude juurde. **Lõi siis käe õrnutsevalt kaupmehe tüseda piha ümber ja talutas ta lauda.**
> Pärast väsitavat õhtupoolikut söödi põhjalikult, isukalt, **suu magusasti matsutades**. Aeg-ajalt niisutati kurku mõne napsiga, et suutäis libedamini alla läheks.
> Liisbeth hoolitses oma rikka liigmehe eest täna erakordse lahkusega. Pakkus aina uusi toite ja jooke, manitses ette võtma seda ja teist, sest see olevat väga hea ja teine veelgi parem. **Püüdes silmist lugeda tema soove, vaatas talle armunult otsa nagu äsja tanu alla saanud neitsi**.
> Ei jaksanud aga Kusta Sikulokutaja süüa rohkem kui mahtus tal kõhtu. Pidi viimaks vastu tahtmist järele jätma, et mitte liiga teha oma kallile tervisele.
> "Noh, kas said ka ilusti kõhu täis?" küsis Liisbeth Aruhein talt hoolitsevalt. "Ei taha enam midagi?"
> "Jah, sain küll. Ei taha enam midagi," vastas kaupmees.
> Tõepoolest oli ta küllastunud kõigest. **Nainegi oma liigse õrnusega hakkas muutuma vastumeelseks. Ei oleks teda enam kaissu võtnud mingi hinna eest**. Oleks olnud rõõmus, kui ta oleks läinud kiiremini minema. Perekond tal niikuini ootab kodu. Kusta Sikulokutaja ei ole ometi mingi harimatu mats, et ta ei saa aru teise perekondlikest kohustusist. Tulgu, kui tal on aega, ja mingu jälle, kui ta peab minema. Igal asjal ikka oma aeg. (Kärner 1934: 15)

Kõik see on nii kohutavalt tuttav ja dramaatiline. Mees on lastega kodus pärast tööpäeva ja vaagib maailma ja elu mõtet, naine on mingi poissmehe juures ja on talle üleliigne kodukana.

> Ei hakanud Kusta Sikulokutaja teda siiski välja kihutama. Hakkas koguni urgitsema oma hambaid tikuotsaga, mille enne vastse käänispeaga noaga oli ilusti voolinud teravaks. Tegi seda kaua ja põhjalikult, aegajalt tikku puhtaks pühkides vastu valget laualina. Oli juba niisugune mees, et tegi kõik põhjalikult.
> Ja kuna ta seal niiviisi tegeles oma hammaste kallal, Liisbeth Aruheinal oli aega teda **imestleda** ja järele mõtelda oma armusuhete üle temaga.
> Oli imelik mees Kusta Sikulokutaja, täitsa imelik mees. Kange viinavõtja ning naiste lemmik, millist teist ei olegi Soodomas. Liisbeth Aruhein **vabises kogu kehast**, kui tal meelde tuli oma esimene pattulangemine temaga. Ja **ihast tumestatud silmil ta vaatas temale otsa, valmis iga hetk jälle langema ta kaissu**, kui ta ainult tahab seda. (Kärner 1934: 16)

Teritatud tikuga hammaste urgitsemine on kehatehnika (*technique of the body*, Mauss 1934) milles ka minu isa on vilunud. Ise eelistan vajadusel selleks ette nähtud hambatikke. Ihast tumestatud silmad on millised, täpselt? Kaissu langemine on siin ilmselt metonüümiliselt seksuaalakt - üksteise kaissu võtmine on muidu osa seksuaalaktist, aga siin seisab terviku eest justkui kaisutamine ja seksimine ei oleks erinevad asjad (vb tol ajal ei olnudki - äkki *petting* ei olnud siia veel jõudnud?).

> **Heas tujus, kuid erutatuna** ta pool tundi hiljem astus üle koduläve. Jagas heldesti maiustusi lastele, kes talle õhinal vastu tulid. Ei olnud neid ometi päriselt unustanud, ja kaupmehel ju kõike külluses, annab jätta endale ja kinkida teistele.
> **Ootas ärevil** Liisbeth Aruhein, kunas mees temaga hakkab praalima ja pärima, kus ta oli hulkunud nii kaua. Ei aga pärinud poole sõnaga Peeter Aruhein. Ja siis ta abikaasa **ise hakkas osavasti luiskama**, kus ta sel ja teisel kellaajal olnud ja mida kõike näinud ja teinud. Lõõritas nagu lõoke, **keksides kergejalgselt** köögi ja kambri vahet, tehes viimaseid õhtusi talitusi.
> **Mees ei vastanud midagi, ainult urises vihaselt omaette. Pidi küll korra käratama, et pea ometi suu, näen ju läbi, kuidas sa valetad. - aga ei käratanud ühti**. Lapsed norisid nii magusasti küpsiseid ja kompvekke, mida ema kaasa oli toonud, et võtsid isal viimse kui halva sõna suust. Ja head - mis head sa iska oskad ütelda sellises olukorras! (Kärner 1934: 18)

Peeter Aruheina olukord on täpselt nagu facebookis noorukitega kes saavad kommentaarides "heiti" ja lõpuks *interject*ivad: "ei küsind." Mitteverbaalsus on siin põhiline: naine võib jutustada mida iganes (lõõritada nagu lõoke), aga tema aja- ja ruumikasutus ütlevad, et kui ta ei ole õhtul kodus...

> Hajus nii Liisbeth Aruheina ärevus. Jäi järele ainult piirita õnnetunne, mõteldes Kusta Sikulokutajaga veedetud ilusast õhtust.
> Ei olnud aga enam täiesti õnnelik Kusta Sikulokutaja. Lebades diivanil pärast Liisbeth Aruheina lahkumist ta tundis esmakordselt, et hakkam küllastuma sellest lihtsast töölisnaisest. Ja siis ta hakkas arutama võimalust, kuidas temast vaikselt, ilma tülita lahti saada. Oligi teine jäänud kauemaks külge rippuma - oleks viimne aeg ta hüljata.
> Kusta Sikulokutaja oli harjunud naisi saavutama kerge vaevaga, mõtles sageli koguni kibedusega nende kergeusklikkusest. Tüdiski selle tõttu neist kiiresti. **Kartis koguni kestvamat sidet kui tülikat ettevõtet, riski, mis ei tasu ning võib lõppeda õnnetult**. Vaatas kõigele kaupmehe seisukohast: mida suurem vahekasu, seda parem, mida rohkem naisi, seda mõnusam. **Ei maksa kunagi naist siduda kauemaks, kuna sa ometi tead, et temast ükskord ei ole mingit kasu ega mõnu, vaid ainult pahandust ja südamevalu**. Ei naitunudki sellepärast ja armukesi vahetas nagu kaelasidemeid tujude järele. (Kärner 1934: 18-19)

"Selline lihtis ning sirgjooneline oli Kusta Sikulokutaja ellusuhtumine." (*ibidem*) Selline lihtis ning sirgjooneline on ka minu ellusuhtumine.

> Kõik see **kummaline esemete, kujude, häälte ja lõhnade segu**, kogu see suveöine Soodom aina erutas ning õhutas Kusta Sikulokutaja ahnet eluhimu ja meelast seikluslusti. Inimene elab maailmas ainult ühe korra, sellepärast ta peab kasutama iga silmapilku, mis talle on antud. (Kärner 1934: 20)

Tahaks öelda: semiosfäär! aga ainult sisemise heterogeensuse ("segu") ja välise piiri ("käidavam linnajagu") tõttu.

> Mõne päeva hiljem õhtusel jalutuskäigult koju tulles kohtas Kusta Sikulokutaja just Linnusilma restorani ees oma võistlejat ärialal ja naiste suhtes - Juhkam Mangelmann. Ei sallinud, isegi vihkas südamest seda valgepäist sitsikaupmeest, nagu ta teda nimetas, aga nüüd kuidagi ei pääsenud mööda temast. **Sööstis just rinnu vastu, peaaegu, et oleks Sikulokutaja jooksnud pikali**. (Kärner 1934: 21)

Vihkamine on ilmselt vastastikune.

> Mangelmanni enesetunne ei olnud tõesti mitte kadestamisväärne. Nii väga kui ta otsiski seiklusi naistega, kartis ta ometi nagu tuld nende avalikukstulekut. Otsustades üsna õieti, et Sikulokutaja aimab tema kavatsusi, võib-olla koguni valmis on teda jälgima ja - jumal hoidku selle eest, et reetma, **ta seisis tüki aega kahevahel**. Ei leidnud ega leidnud sõnu, millega tülitajast lahti saada. (Kärner 1934: 22)

On kerge ette kujutada kuidas Sikulokutaja ja Mangelmann seisavad nö *frozen style* (E. Hall, M. Joos).

> "Ah et ikka tasahiljukesi - arvad sa?" tegi ta nii kavavalt juttu. "Võib-olla sul ongi õigus." Ja **võttes naabrilt teeseldud sõbralikkusega käe alt kinni**, ta lisandas: "Kui õige läheksime kõrtsi, mis? Teen omalt poolt sajalise viina ja suupiste." (Kärner 1934: 22)

Teesklemine tundub üha enam olevat eestlaste mitteverbaalse käitumise põhimotiiv. Vt ka nt ilmete manamist Remsul.

> Kõrtsis valitses harukordne elavus. Tästes tuju kalli konjakiga vaidlesid ägedasti linna suurärimehed ja suvitajad poliitiliste päevaküsimuste üle. Tüsedad talumehed, **põrutades rusikaga vastu lauda**, siunasid valitsust, manasid Strandmanni majanduspoliitikat. Sõimlesid vastastikku turukaupmehed ja lihunikud, kirusid kitsast aega ja teenistuse vähesust. **Norutasud niisama** ebamääraste elukutsetega isikud ning muud Issanda päevavargad. **Kuulatasid teravasti ühe kõrvaga**, et parajal ajal sekka visata mõne soolase sõna või **laia naerupahvatusega avaldada heakskiitu** naabrite kõnele, kelle klaasist salaja lootsid omalegi keelele karastust. Kaks ehitustöölist aga **seisid süngeina** ning asjalikena leti juures, tühjendades pikkamisi oma õllekanne. **Nad panid teadlikult ning kainelt tähele kõike, mis nende ümber näha ja kuurda**. Olid umbusklikud kõrtsirahva vastu, ei lasknud endid kergesti kõnetada ega kõnetanud ka ise teisi. Kui midagi ütlesid, siis oli see asjalik ning lühike vastus, millele enam ärgu oodaku järge. (Kärner 1934: 22-23)

Need sünged ehitustöölised on justkui nonverbalistid.

> Juhkam Mangelmann ja Kusta Sikulokutaja, olles kiiresti ära joonud esimese sajalise, **vaatasid küsivalt teineteisele otsa**. (Kärner 1934: 23)

Oh neid ärimehi.

> Kõrtsis aga kestis järjest ägenev vaidlus, kisa, kära, lõõpimine, toores sõim, mida saatis **hirnuv naer**, pudelikorkide paukumine, klaaside kõlin. Õhk oli tubakasuitsust ja alkoholilehkadest nii paks, et lõika või noaga.
> "Näita kuradile!"

"Tõmba, Jüri!"
"Vala pudeliga otse lagipähe!"
Õhetasid näod, vilkusid silmist vihased, kirest tumestatud pilgud. Salk turukaupmehi ja lihunikke oli tõusnud istmeilt. Juba oldi valmis **minema käsitsi kokku**.
Asja lahendas **uue külalise ilmumine, tõmmates kõigi tähelepanu pinevalt enesele**. Tulija oli roimarliku välimusega laadalihunik Mats Kantsvei, Soodoma esimene joomar ning kakleja. Ta tuli just arestimajast, kus oli viimase mürgli pärast istunud seitse päeva. Põles nüüd sama suurest vimmast kui janust, sest tema enda arvates talle oli tehtud verist ülekohut. Hakkas kohe laialt lõõpima, lubas kõigil oma vaenlasil mao maha lasta. Kirus kõrtsimeest, kes talle kohe ei andnud viina. Karatas viimaks Sikulokutajale, **kes talle juhtus otsa vaatama**:
"Mis sa, Kristuse kindavaras, **vahid**? Tahad, et panen sulle siinsamas ühe lataka? Käi koju Aruheina naist **kargutama**, mis sa tolkned siin ristiinimese silma all!" (Kärner 1934: 24)

Tumestama on siin ilmselt tähenduses "tumedaks minema, tuhmuma, süngetuma" ("Vihast tumestunud silmad"). Üks kurameerimiskäitumise-uurija (Lowndes 2006) väitis, et ruumi sisenemisega (eriti baarides, aga oma kogemuse järgi ka ülikooli loenguruumides ja raamatukogus) kaasneb see, et igaüks peab korraks järgi vaatama kes see uustulija on. Siin jäädakse Kantsveid vaatama, sest tema saabumisega kaasneb situatsiooni definitsiooni muutus - nüüd võib minna kakluseks. Sikulokutaja "vahtimisega" on sama lugu mis enam-vähem kõigi "mis sa vahid?" olukordadega: vahitav peab vahtijale vastu vahtima, et oleks tegu vahtimisega. *Vahtimine* on vahi- tõttu "valves olemine" (ka vahi alla võtmine - valve alla võtmine; vahikoer - valvekoer, jne). Argitähenduses on *vahtimine* ka (silm)nägu ("andis vastasele vastu vahtimiste"). Süžee poolest võib juba ette aimata, et need sünged ehitusmehed leti ääres kuulevad pealt ja saavad teada kes see Aruheina naist "kargutab".

Tõisis kõrtsis seepeale kirjeldamatu ilkumine ja hirnumine. **Kümned joobnud pilgud pöördusid Sikulokutajale** põlevas kahjurõõmus ning parastamises. (Kärner 1934: 24)

Miniatuurne *panopticon*. On tunda, et läheb jamaks:

Seisis Kusta Sikulokutaja, **silmis abitu küsimus ja hirm**, arusaamatus, mis neil võõrail inimesil äkki on tegemist temaga ja tema eluga. **Vahtis hajameelselt enda ümber, nagu kelleltki abi otsides**.
Kantsvei, saades aina uut hoogu kõrtsirahva ergutusest, **ligines talle ähvardavalt, keerutades uljasti oma rasket rusikat**:
"Tule, ma tõmban sul selle suure nina peast ja löön seina - saab paras riidenagi."
"Mitte nina, vaid see päris kurja juur tõmba ära, Kantsvei!"
Uus mürisev naer kostis seepeal. Aga juba olid kelnerid platsis, tüse ahvena turjaga kõrtsimees Ants Adamson **kargas esile leti tagant**. Ähvardati tuua politsei ja Kantsvei uuest pokri pista.
Kantsvei **taganes, laskis rusikal langeda**:"Ei taha su tühja pärast määrida käsi. Küll leiad isegi teenitud palga. Ega see jää kuhugi."
Sikulokutaja **hingas kergendatult**. (Kärner 1934: 25)

See "miks mina?" on ilmselt midagi mida võib mõelda igaüks keda ähvardatakse vägivallaga *justkui* tühja koha pealt. See "justkui" tundus vajalik, sest Sikulokutaja enda seisukohalt pole teistel asja tema ellu sekkuda, aga kõrtsirahva silmis on ta patustanud teise mehe naise kargutamisega ja *social justice* maksab talle selle eest varem või hiljem kätte. See on see külaelu. Intrigantne.

Tõusis lauda mööda üles Kusta Sikulokutaja, jäi uudishimulikult vahtima lellepoja magamistoa aknasse. Paistis sealt halvasti kokkutõmmatud eesriiete vahelt heledat valgust, **sülelesid teineteist kaks veidrat inimkuju** selles värisevas valguses.
Hakkas valjusti põksuma Kusta Sikulokutaja **süda**. Ta haaras kõvemini kinni lähedasest männist, et mitte kaelapidi alla kukkuda. (Kärner 1934: 26)

Süda hakkab kiiremini põksuma adrenaliinist. Hiilida on *exciting*.

> Ning Aksel Porovardja sammub jälle Soodoma tänavail, **pea püsti, rind ees, näol iseteadlik naeratus**. Koigest tundub, et ta tahaks ütelda igale vastutulijale: mis teie, könnid, ka olete minu kõrval? - ag hoiab end tagasi viisakuse pärast. On siiski haritud inimene, ei taha olla pealetikkuv.
> Astub sisse tarvitajateühingusse, kus turupäeva tõttu käib kibe äritegevus. Laseb poes ringi käia **peremehelikul pilgul**, **ei lausu aga kellelegi sõna**, **siirdub tahtsana ning väärikana** poe kõrval asetsevasse juhatusetuppa. (Kärner 1934: 29)

Hashtag ülbe

> Tuleb Semiskar, eesnimega Tiit, vanem poesell, ümmargune nägu **kavalate silmadega** hõredajuukselise lauba all, **süüdlaselt naeratades**. Jääb **sirgena seisma** nagu sõdur ülemuse ette. (Kärner 1934: 29)

"Süüdlaslik nägu" on ÕS2006-s olemas, aga mis täpselt teeb näo või naeratuse süüdlaslikuks jääb ähmaseks.

> Semiskar **naeratab, kuid teeb kohe tõsise näo**, tundes, et naer ei ole praegu kohane. Praegu on mängus tema tulevik. (Kärner 1934: 29)

Siin romaanis on nii palju naeru ja naeratuse tagasi hoidmist, et tundub juba andvat lootust luua mingi mõistlik selgitus tõigale, et eestlased ei naera ega naerata nii palju või samamoodi nagu välismaalased. Tähendab, see vene psühholoogia selgitus, et siinkandis on naeratuse puudumine nullmärk (kui läänes on selleks naeratuse kohalolu) on ainult üks osa sellest nähtusest. Mulle tundub, et mängus on ka sotsio-kultuurilised arusaamad selle kohta mis ilme on mis olukorra jaoks kohane; st *display rules* Ekmani ja Frieseni (1969) mõttes.

> Talitas osavasti Semiskar, sellest seletades. Niisugune **siiras näost**, selline **usaldustäratav toon**, et taha või ära taha, aga pead uskuma: ta kõneleb tõtt.
> "Te arvate siis," **tõmbusid kortsu** Aksel Porovardja **kulmud**, "et ta võtab kassast? Aga meil on ometi revisionikomisjon!"
> "On," **kehitas** Semiskar **õlgu**. Endamisi ta aga mõtles, et olete kõik ühesugused rumalad ning kergeusklikud. Teil varasta või silmad peast - ei teie märka mitte midagi. (Kärner 1934: 30)

Missugune näoilme? Milline hääletoon?

> Süüdlasena kadus Semiskar toast, aga **muhatas kohe kavalalt**, kui oli sulgenud enda järel ukse. (Kärner 1934: 31)

Muhatama on *mühatama* ja "murdes" *muigama* ÕS2006 järgi. Tänapäeval, mulle tundub, on muigamine harilikult kui muhatamine.

> Sollman ise, juhmilt kaasa tõmmatud sellest veidralt meelistavast poolehoiu-avaldusest, hüppas püsti toolile ja hakkas käte ja jalgadega ägedasti vehkima takti. **Vehkles nagu hull, tõmmu viinast tursunud näo tehes virilaid moonutusi**, kogu tüseda keha raiudes kaasa, nii et rappusid aina rohkem sassi juuksed ja aru. (Kärner 1934: 34)

Ma eeldan, et see "naaberlinn" on Tartu. Tähendab, Sollman ronib peenes restoranis pärast toore liha söömist ja rohke viina joomist tooli peale ja hakkab hullumeeltselt tantsima ("vehkima takti").

> **Väänles jubedalt irvi lõust** kesk teisi veidraid lõustu klaasistunud, juhmilt naervate silmadega, **vastikult ammulikiskuvate suudega**. Ei olnud see enam laul, mis kostis neist suudest, vaid mingi meeleheitlik karjumine ja kisa, ulgumine ja hammaste kirin.
> "Vait! Seis!"
> Langes lõdvana Karl Sollmani **tarmukalt tõstetud käsi**, astus ta ise tasahilju toolilt maha. **Hirm jooksus üle ta näo, tardus sinna tumeda maskina**. Nagu iseenesest oli vaikinud laul.
> Politseinikud algasid kõigi toasviibijate ametlikku ülekuulamist. (Kärner 1934: 34)

Selliste kirjelduste puhul ma ei imesta, et Kärneril hiljem vaimse tervisega probleeme tekkis. Ikka suhteliselt võigas pilt on siin sõnadega maalitud. Omaette teema moodustab *tumedus* - miks on pilgud ja ilmed Kärneril tumedad? Kas emotsioonidest mõeldi tol ajal värvide või heleduse mõisteis?

> Sigines silmapilguks kabinetti rusuv vaikus. Oli kuulda ainult porikärbse pirisevat lendu vastu akent. **Mahajäänute näod olid muutunud tõsiseks ning ilmsesti kainemaks**. Nad **vaatasid arusaamatuses küsivalt üksteisele otsa**.
> "Eks ma ütelnud," ohkas viimaks kaupmees Kanava, julgustuseks uuesti klaasi tõstes. "Eks ma, jah, ütelnud: mees lendab kõrgemale kui tiivad kannavad."
> "Võiksid parem **viisakusest vaikida**," lõikas ta sõna raudtee-ametnik Olup. "Surma ja vangimaja eest ei ole keegi kindlustatud." (Kärner 1934: 35)

Kui eelnevatel lehekülgedel on kokku kolm momenti mil keegi hoiab tagasi naeru või naeratust (*micro-immobilization*, *self-censure*), siis nüüd lisandub ka vaigistamine (*silencing*), although siin kasutatakse selleks sõnu, mitte nt pilke (A. Huxley) või viipeid (O. Remsu).

> August Madjak oli oma kõrgele kohale pääsenud töörahva esindajana. Ta oli uhke sellele ega unustanud kunagi seda tuletamast meelde. **Vaatas nüüdki aknast välja** ning, nähes seal hulka tuttavaid **tahmanägusid**, otsustas neile anda oma sõnadega tõendusi, et ta seisab vankumata valvel nende huvide eest. Rääkiski siis pikalt ning laialt iga küsimuse puhul ja, **lugedes pealtkuulajate nägudelt** ja omavahelisest lõõpimisest aina heakskiitu ning poolehoidu enesele, sattus järjest rohkem hoogu. Ning ühes selle hooga kasvas ka tema enesetunne. Kui ta viimaks **higi pühkides** istus pingile, ta oli endaga ülimal määral rahul. Jäi vaikselt puhkama ning järele motlema, et järgmise punkti puhul esineda sama targalt voi veel targemini. (Kärner 1934: 36)

"Nägude lugemine" oli seega idioom kaua enne kui "kehakeele lugemine" sai asjaks. Neid kahte muidugi ajatakse tihti segi, sest *kehakeele* täpne tähendus on raskesti määratletav - originaalis oli ju ikkagi *full-body language* (Latif 1934).

> Pidas nii piinlikku erapooletust Peebuleedu, **istudes tähtsana ning tõsisena nagu raudkuju** juhatuselaua taga. Laskis kõigil volinikel järgemööda suu tühjaks rääkida. Kärkis ainult akna taga asetvõtnud pealtkuulajatega, kui need liialt tormikalt kippusid meelt avaldama. (Kärner 1934: 37)

Jääb isegi mulje, et Sas Peebuleedu erapooletus ilmneb ka mitteverbaalselt ja ta ei anna oma maneeriga midagi ära, umbes nagu soovitas Eesti Kohtuniku eetikakoodeks (2008).

> "Ja ütle mia teile niisedäviisi," seletas ta [August Madjak] oma põriseva õllebassiga, **igat lauset rõhutades raske käeliigutusega**, "et turgu om iks rohkemb vaja vaestele ku rikastele inemistele. Rikas võip minnä pu'uti ja osta, mes tä egänes tahap, sest täl om raha. Vaene inemine aga piäp egät kopkat kümme korda peon ringi veeritäma, enne ku ta selle vällä annap. Ja sellepärast om iks väegä oluline, et turg temäl oless lähikesen, sest turuld ta saap iks kõike odavambald osta ku poodist." (Kärner 1934: 37-38)

Võimsad retoorikavõtted ja väga tark argument.

> Tõusid püsti alalhoidlaste erakonna volinikud. **Käed tõmbusid rusikasse, silmad pildusid tuld**, lendasid aina rasvasemad märkused Madjaku aadressil. Uuenduserakondlased omakorda püüdsid teistest karjuda üle, kolistasid toole, mõnitasid ja ilkusid vastu. Juhataja kõlistas meeleheitlikult, vahetpidamata, **punase näo hõõgudes** ja higipiiskade tekkides laubale. (Kärner 1934: 39)

Ma tahaks arvata, et silmade tuld pildumine on eesti keele idioom, aga ei saa selles kindel olla, sest kuskil mälusoppis seostuvad küll *sparks* ja *eyes*.

> Asutigi hääletamisele, ja tulemuseks osutus, et turu ümberpaigutamise poolt oli sedapuhku kolmehäälne enamus.
> Linnanõunik Madjak **naeratas võidurõõmsalt**. Ta oli sooritanud selle asja salakavalalt, temale omase osavusega, nagu ta ise mõtles. Vastased olid löödud relvaga, mida nad ei võinud aimatagi, mida teadis ja oskas käsitleda ainult tema, Madjak. **Tema nägi venis aina laiemale naerule, levis selle üle mõnus enesega-rahulolek nagu soe päikesepaiste**. Heitis koosolekule ainsa pilgu: mina-võin-seda, ja lahkus. (Kärner 1934: 39)

Nägu venib tõesti kindlat viisi naeratades laiemaks. Mina-võin-seda pilk ja koosolekult välja jalutamine on osa Madjaki võidust.

> Ning jätkas vilunud naistevõrgutaja. Hakkas mängima proua Li südamekeelil nagu osav mängija kandlel. Olevat tema proua Liidia elu juba ammu vaadanud kõrvalt ja tundvat talle südamest kaasa. **Niisugune kena proua nagu Liidia olevat ometi väärt paremat kui see ühetooniline olelu selles näruses Soodomas**. Teeskles nii hästi siirust seda seletades, et proua Li süda hakkas valutama veel rohkem.
> "Tõesti? Teie arvate?" küsis ta **sügavi silmi mehele otsa vaadates**.
> Libistas Sikulokutaja oma pilgu naise rindadele, mis paistsid kleidi alt kummaliselt valgeina ning soojena. **Vaatles neid nagu asjatundlik ärimees kaupa, mida ta mõtleb osta**, nautis seda vaadet kujutluses meela ning apla kirega.
> Aga muidugi, seletas, **värisedes ihast**, ei ole Soodomas teist niisugust naist nagu proua Liida. Paljud suured ning tähtsadki mehed aina ihalevad teda, oleks valmis kogu oma vara ja elu panema tema jalgade ette, et võita tema tähelepanu ja lahkust. Aga proua Liida elab nagu nunn kloostris, ei vaatagi teistele meestele peale Saareserva. See oleks ju kena küll, kui proua seejuures oleks õnnelik. Aga tema, Sikulokutaja, kahtleb selles väga. Ta näeb küll, kuidas proual on igav ja kuidas ta kannatab seetõttu. Ning niisugune asi ei ole enam hea. See on ülekohus mehe poolt, et ta nii vähe hoolib oma naisest. **Tema, Sikulokutaja, igatahes talitaks teisiti**. Tema ei laseks nii kenal naisel kunagi jääda üksi ega tunda igavust. (Kärner 1934: 46)

Millised antiiksed *line*'id! Põhimõtteliselt: (1) What's a pretty little thing like you doing in adump like this? ja (2) I would treat you better than that. Ihast värisemine on füsioloogiliselt täpne ja sugugi mitte ühepoolne:

> Ning jätkas Kusta Sikulokutaja senikaua oma juttu, kuni nõrkes proua Li kiusatusest. Hakkas minema toa poole **nõtkevi jalu**.
> Ei läinud aga Sikulokutaja talle järele. Ei julgenud minna. Otsustas jääda varitsema soodsamat hetk. (Kärner 1934: 47)

Kui nüüd vaid teaks mida idioom "läheb nõtkuvi põlvi" täpselt tähendab. Aru saan vaid nii palju, et nõtkus on painduvus.

> Raske, raske oli Saareserva süda. Ei tahtnud mitte näha ega kuulda neid kaht patust, jumalavallatut armastajat. **Käis aina nurgast nurja nagu hambavalus**. (Kärner 1934: 49)

Kas hambavaluga inimesed päriselt tegid seda?

> Kodus Saareserv **vaatas küsivalt ning uurivalt naisele**, kes kais lõkendavana köögi ja toa vahet, kandis lauale auravaid toite, pakkus seda ja pakkus teist, sädistas ise ööbikuna. Ei maitsenud mingipärast mehele isegi mitte tema lemmikroad munapuder ja singipirukas, ei läinud kohe kuidagi kurgust alla.
> **Vaikis süngena ja hiljem voodis keeras naisele selja**.
> "Jumalale tänu!" õhkas proua Li ja uinus kohe sügavasse unne. (Kärner 1934: 49-50)

Armukadedus on mehe ajukeemia tuksi keeranud.

> Aruheina **nägu tõmbus süngeks**, ta **põrnitses nagu vihane härg** enese ette, higipiiskade valgudes üle otsaesise ja põskede. Hüppas siis paari sammuga Karindoski juurde, jäi sellele **otsa vahtima ähvardavana**, ikka veel vaikivana. Korraga ta silmad madala lauba all välgatasid, **käsi tõmbus kerkides rusikasse**. Viskas raskena nagu kivi teisele näkku:
> "Tahad, et virutan sulle ühe!" (Kärner 1934: 52)

Aruheina sitt läheb keema kui keegi ta naise armusuhet Sikulokutajaga mainib.

> "Minu kruvid on kõik koha peal, kulla mees Aruhein. Ja kui sa ei usu mind, siis sel sügisel sa näed oma silmaga, kuidas asjad kõik ilusti seatakse rihti. **Kes praegu on maoli maas, need siis astuvad püstipäi, ja kes praegu istuvad meie kukil, siis püherdavad põrmus me jalge ees**. Nii on need asjad, vennas. Ja **selle haridustempli seinale tuleb ilus viisnurk, maalin selle ise oma käega**, seda ma ütlen sulle."
> "Ei mina seda usu, et vaene lastakse valitsema. Läki parem kõrtsi ja võtame topka viina. See on ainus asi, milleks meil on jaksu peale päevatöö.
> "Peame endid organiseerima, Aruhein," seletas Karindosk. "Sa nägid, kuides me üles vinnasime raske palgi: üks, kaks, kolm - korraga! Nii peame ka endid üles vinnama - sellest neetud orjusest: üks, kaks kolm - korraga! Ja kui sa nüud ei tule meie seltsi, siis sa oled äraandja. Siis sa oled saja- ja tuhandekordselt süüdi, kui palk sulle endale ja meile kõigile langeb pähe." (Kärner 1934: 54-55)

Viisnurk on punatäht! Jutt käib kommunistlikust revolutsioonist Eestis. Ei tea kas üks teine 1930ndate raamat mille laenutasin, *Sirp Õites*, puudutab ka kommunismi?

> Tuli nüüd advokaadi juurde kolme Pilpaküla mehega, kes tema kui volikogu (rahvaesinduse!) juhataja poole olid pöördunud kaebusega, et neile ei anta ehituskrunte. Seletas pikalt ning väga targalt, et Madjak, kes ennast nimetab vaesrahva esindajaks, ei tee vaeseist enam väljagi. Aina torutab kõrtsides linna ärimeestega ja teiste rikastega - mis te arvate: mis omavalitsuse asjad tal seal on ajada? Ja küsitagu, kas ta seal penni maksab ka. Ei maksa midagi, vaid kõik makstakse tema eest ja antakse veel raha pealegi. Aga mis eest seda tehakse? **Kas ainult tema ilusate silmade eest?** (Kärner 1934: 61)

Vahva vana idioom. Või nagu Kärner ütleb: Peebuleedu jatkab seletamist "naerdes ise oma arvates tabava ütluse üle" (*ibidem*.

> "Ütelgu nüüd jurist, kas see on haavamine või mitte."
> "Ei ole siin mingit haavamist," otsustas advokaat küsimuse järsult. Võttis kähku pitsi viina ja lisandas siis Madjakule **paljutähendava muigega**: "Kuidas on lugu nende Pilpaküla meeste kruntidega? Praegu Peebuleedu käis mulle kaebamas."
> "Peebuleedu koristagu enne oma ussealune," ägetses Madjak **välkuvi silmi**, "ja siss tulgu tõste ussealutsit nuhkma ... Mia kelmust tennu? Mulle üteldäss nuusedäviisi näkku, ja si'i ei ollev auhaavamine. Tohoo kurat, mihuke si'i auhaavamine siss vi'il om? Eh?" (Kärner 1934: 64)

Kui palju see muie siis tähendas?

> "Kurat! Ärge a'age kässi külge! ... Mia ole iks rahva esitäjä," karjus Madjak vastu, **silmade põledes alkoholiuimases näos**, ennast asjata püüdes lahti raberda. (Kärner 1934: 66)

Mul on tunne, et alkoholijoobe "kehalised" märgid on väheuuritud teema. Huvitav, et kas politseikooli õppekirjanduses on seda käsitletud?

> Aga vaadake, nüüd on tulnud võõra vaimu jüngrid, võõra riigi äraostetud agendid, et seda maja märkida oma vaimu märgiga, viisnurga märgiga. Mis on see viisnurk, mis need äraandlikud inimesed on teinud meie haridustempli ukse kohta? **See on varaste ja röövlite, kõigi roimarite ning kõrilõikajate, kõigi koduta ning isamaata hulguste embleem, patu ning jumalavallatuse sümbol**. See on võõra vaimu märk, selle vaimu, mis on valitsemas meist ida pool, kommunistlikus Venes, kus ta, nagu me teame, rahvale on toonud kaela ärarääkimata häda ja viletsust, kannatust ja nälga. (Kärner 1934: 68)

Nüüd oleks põnev järgi vaadata kas see lõik, milles kiriku- ja kooliõpetaja Valentin Teppor kirub Karindoski maalitud punast viisnurka uue koolimaja peasissekäigu kohal, jõudis 1955. aasta uuestitrükki või viskasid tsensorid selle välja?

> Kuulasid teda [organisaatorit] Soodoma lihtsad töölised, lõi nende silmis korraga nagu valgemaks ümberringi laiuv sügispime laas, heledamaks kogu nende olelu selles **jumalast unustatud, pahelises ning patuses Soodomas**. Kes enne veel kõikus kahevahel, selle südamest kadus viimnegi kahluskübe. Kes oli tulnud kaasa seltsimeeste survel, see **pigistas nüüd käsi rusikaisse** ja tõotas endamisi kõigest jõust kaasa lüüa otsustaval hetkel. (Kärner 1934: 71)

Kristlik Soodoma-kujund on tore, aga anti-Kristlikus Nõukogude Liidus sellele enam kohta ei jagunud. Pealesunnitud sotsialism asendas ühed rõhujad teistega, muud midagi. Jätkates eelnevat teemat: kui teises trükis tõesti tehti olulisi muudatusi ja esimene trükk ära kaotati, siis meikib täiesti senssi miks see raamat oli Linnaraamatukogu Välis-Eesti ja Vanema kirjanduse osakonnas. Sellelt puudub "Tartuskaja Gorodskaja Tsentralnaja Biblioteka" tempel, küll aga on olemas "Tartu Linnaraamatukogu" tempel, mis võib tähendada, et see konkreetne raamat jõudis siia pärast taasiseseisvumist. Teiste koopiate, nt TÜR'i omade, kohta ei oska midagi öelda.

> Naise **palgeisse lõi verd**. Ta süda kihvatas vihast ning valust. Ah siis Sikulokutaja, kes tema nii häbenematult on hüljanud? Mis see mees temast õieti tahab? Teda ja ta lapsi nälga jatta, lõplikult hävitada? Ah, kui ilge ta ometi on!
> Sekretär **märkas hästi naise kitsikust**, nautis seda endamisi, **naeratas iharalt**. (Kärner 1934: 79)

Kitsik on "kitsas; napp, vähene; raske, täbar" ("Kitsik tuba, aru, elujärg").

> Astus kohtusekretär Karneol nutva naise juurde, **tõmbas käega põgusalt üle tema juuste**, lausus teeseldud kaastundmusega:
> "Rahustuge! Ärge nutke enam! Igas hädas leidub abi."
> Tundis naine **kehast läbi käivat kerget värinat** noormehe käe puudutusest. See lohutas teda imelikult (on ükski inimene, kes talle tunneb kaasa!). (Kärner 1934: 80)

Ei tea kas see Karneol on Kärner ise?

> "Mis? Penidega? Ei!" naeris advokaat ja **vangutas pead**. Ning siis järsku ta **silmad läksid imelikult suureks**, ta **näo üle libises vari**, nagu oleks tal midagi õudset meelde tulnud. (Kärner 1934: 84)

Emotsioonide libisemine ja vilksatamine üle nägude on omaette teema. Jääb mulje, et see on üks viis kuidas läheneda mikroilmetele (*micrexpression*).

> Ja Kantsvei peatus oma naise ees, vihane nagu pusklev härg, **käed ähavrdavalt rusikais**.
> Tõusis sõnakuulelikult naine, **silmis ahastav hirm**.
> "Jookse ümber laua!" komandas mees käskivalt. "Üks, kaks, kolm."
> Ning hakkas naine jooksma ümber laua. Ikka kiiremini ja kiiremini jooksis ta, tuiskas ja tiirutas ringi noore hobusena, keda hoitakse kinni köie otsas ja aina sunnitakse tagant piitsahoopidega. Tagus kaht kätt taktis kokku purjus mees, punased silmad jõllis, **viril nägu jõhkral naerul**, muudkui möirgas sundida:
> "Juurde! ... Juurde! ... Hoogu-u! ... Veel ... ikka veel!"
> "Isa! Isa!" karjusid lapsed **lõdisedes hirmust, silmad segased hämmastusest** "Isa-a!" (Kärner 1934: 89)

Viril on "nutune, hädine; kõver, viltukistud".

> Karjusid meeleheitlikult lapsed. Värisesid linnupoegadena, visklesid ja väänlesid ahastuses, tantsisid nagu hullunud tantsu ümber isa. **Ekslesid nende pilgud, hirmulised ning anuvad, abiotsivalt ringi toas**. Ei olnud aga abi leida kustki. Nutsid lapsed, aina nutsid haledalt ning abitult nende väikestele peakestele mõistmatu julmuse ees. (Kärner 1934: 91)

Pilgu, teadvuse ja intentsiooni seos.

> Jäi segipaisatud tuppa rippuma rusuv vaikus. Vaikselt nuuksusid lapsed ema põlle küljes. **Sõnatu hellusega silitas ema nende rappuvaid peakesi**. Vaatas tummalt ning kaebuseta ta muhkudes ja vorpides kannatajanägu. (Kärner 1934: 92)

Tõlgitamatu?

> Tuli ühel varahommikul öiselt valvekorralt jaamaametnik Aadu Saareserv. Lausus tusaselt naisele, et tahab temaga rääkida pikemalt.
> Proua Liida **süda hakkas järsku kõvasti põksuma. Ta põlved lõid nõrgaks**. Jäsemeist kadus jõud.
> Tead ta mees midagi? On tall keegi puhunud tühja juttu? Kes? Sillak? Proua Sillak? Kumb neist? Keegi teine see ei või olla.
> Heitis Aadu Saareserv kuue ja särgi seljast, hõõrus käsivarsi, tegi hingamisharjutusi. Läks siis kööki ja hakkas end külma veega pesema kraani all. (Kärner 1934: 94)

Proua Liidia väriseb kogu aeg vist.

> "Oh, teame sinustki lugusid!" mõtles proua Sillak, kuid lausus **kõige süütuma näoga**:
> "Ei teie kohta või keegi midagi halba ütelda - Soodomas. Aga proua Saareserv - temast küll kuuldub viimasel ajal, et olevat hakanud alt-aisa viskama."
> "Proua Saareserv?!" **lõi** proua Pillikse **kaht kätt kokku**. "Kas tõesti? Sa armas jumal küll!" (Kärner 1934: 98)

Veel üks arusaamatu käteplaks.

> "Tal alati **korraga mitu rauda tules**. Ja või need võõrad prouad igakord nii käepärast on võtta, kui tuleb tuju. Peab olema tagavara." (Kärner 1934: 99)

Idioom mida olen varem kuulnud vaid Noizmakasi laulusõnades.

2536

> Ei, jah, ta käivat palju väljas, vastas proua Sikulokutaja, Agathe, **häbelikult, silmi maha lüües**. Poega olevat isegi palju tegemist, et õhtul katsu, kuidas ära voodisse saad. (Kärner 1934: 99)

Pilgu langetamine on sellisel juhul niivõrd äkiline, et seda saab kirjeldada vägivaldsena, löömisena.

> Sirgelt ning tähtsalt, **heites kiire iseteadliku pilgu üle saali**, sammub ta tunnistajate-toast kohtulaua ette. Päevitunud tõsise maamehenäoga, lihtsas bluusis ja hallis kuues, mõjub ta kontrastselt selles ametlikus, moodsaid linnarõivaid kandvas seltskonnas. Teab seda ise, ning ainult tõstab ta enesetunnet. (Kärner 1934: 104-105)

Veel üks Antiik-retoorikale omane asi: publiku poole vaatamine.

> See on täie teadmisega, ette kavatsetult toimitud kuritegu rahva vastu - tõstab Aksel Porovardja häält, **tehes laia vihase žesti** (Kärner 1934: 106)

Aga me ei saa teada milline see žest täpsemalt oli.

> Aga mitte üksi aineline kahju ei ole siin mõõduandev - heidab Aksel Porovardja kaebealusele **hävitava pilgu**. (Kärner 1934: 106)

Mis teeb selle pilgu hävitavaks? Is he giving him the evil eye?

> Kuhu me niimoodi jõuame, küsin ma - saadab Aksel Porovardja uuesti **raske pilgu** kaebealusele. (Kärner 1934: 106)

Ja mis teeb selle pilgu raskeks?

> Oma viimases sõnas kaebealune lausub, **ilma et ta näoilme milleski muutuks**:
> "Tehke, nagu see on teie õigus."
> Pooletunnilise nõupidamise järele kohus kuulutab otsuse: Karl Sollman, Soodoma likvideerimisele määratud tarvitajaühingu endine ärijuht, mõista viieks aastaks vangiroodu ühes õiguste kaotamisega, tsiviilnõudmine ühingu kasuks rahuldada.
> Ärev sumin läbib kohtusaali. **Sajad silmad kiinduvad uuesti vahtima süüdimõistetut**. See võtab otsuse vastu täiesti ükskõikselt. **Nägu endiselt liikumatu ning kinnine**, ta läheb rahulikult minema relvastatud valvurite saatel. (Kärner 1934: 108)

Kas sellises olukorras on üldse mingeid emotsioone väljendada? Süüdimõistetu võib olla liiga tuim selle jaoks. #Numbness

> **Vaatavad** kaebealused seda kuuldes tummas tõsiduses, **karmilt nin küsivalt üksteisele otsa**: kes on äraandja? (Kärner 1934: 109-110)

Vaatavad üksteise "hinge lambid" üle.

> Proua Amanda Sarapik, põsed erutusest punased, **huulil külalislahke naeratus**, askeldab laua ja köögi vahet, kandes juurde aina uusi toite. (Kärner 1934: 119)

Selliste kirjelduste puhul on naeratuse enda omaduste asemel relevantne kontekstuaalne faktor - külalislahke naeratus saab eksisteerida vaid võõrustamise kontekstis.

> "Ei tea, kelle käest ma ta ära pean võtma," naljatab Sikulokutaja **tõsise näoga** vastu. "Kas sinu käest või?" (Kärner 1934: 120)

Tõsise näoga naljatlemine on *deadpan*?

> "Kuule, pea suu!" vihastub Sikulokutaja.
> **Lööb verd** Simasteli **palgeisse**.
> "Vahest ütlesid liiga kõvasti?" naeratab ta haavunult lauast tõustes. (Kärner 1934: 121)

Punetav silmnägu?

> **Irvitab** aina Kantsvei. Põlevad ta kavalad pisut kõõrdi silmad. Välguvad valged hambad nagu kiskjal, kes valmistub hüppama oma ohvri kallale. Ei karda ta midagi, ei ole kunagi kartnud. Tulgu või terve maailma politsei vastu, tema läheb ikka oma teed ja teeb, mis süda kutsub. **Ilgub näkku** Mangelmannile, kes tiirleb ta ees, abitu vihast. (Kärner 1934: 127)

Ilkumine ja irvitamine käivad vististi käsikäes.

> Pöördub Kantsvei nüüd proua Mangelmanni poole, kes haletsusväärses abitus hämmastuses seisab ukse kõrval. Vahib Kantsvei teda **joobnud mehe apla, sööva pilguga**, praalib võidurõõmsalt ning mõnuldes. (Kärner 1934: 127)

Silmadega söömise metafoor.

> "Kantsvei, kurivaim, **ajas mul ennist nii hinge täis**, et oleksin talle peaaegu **peoga pähe lahmanud**." (Kärner 1934: 129)

Hinge täis ajamise idioomi saab vabalt seostada füsioloogiliste nähtustega mis kaasnevad erutusega (vihaga nt). *Lahmama* on "lööma, virutama".

> "Noo!" tegi Sillak **imestunud näo**, kuigi ta aimas väga hästi, kuhupoole tüürib Mangelmann. (Kärner 1934: 129)

Omaette ülesanne on vaadata lõpuks kui paljud universaalsed emotsiooniväljendused esinevad 30ndate kirjanduses ja kui palju erinevaid viise on neid kirjeldada.

> "Eks ole rikkalgi omad hädad!" muutus ta korraga avameelseks. "Nagu mulgi selle perekonnaeluga. Kui tegin pulmad, mõtlesin, et saan he anaise, aga - võta näpust. Töökas teine küll ja äri oskab ajada, aga **tuim. Nagu puupakk**. Ja ütle, **mis sa teed, kui sul õhtul naise asemel voodis on puupakk?** (Kärner 1934: 130-131)

Olen kuulnud ka surnud kärbse (*dead fly*) vms putuka kasutamist taolises võrdluses.

> Mangelmann vaikis ning **vahtis üksisilmi enda ette** lauale. Nüüd lõpuks ta siis oli avaldanud selle, mis juba ammu oli kipitanud ta südamel. Kas see oli hea või halb, seda ta ei teadnud, aga see oli tehtud. Nad kõik mõnitavad ning manavad teda, teadku siis vähemalt, et ta mitte ilma põhjuseta ei talita nõnda, nagu teda nähakse talitavat. (Kärner 1934: 131)

Eks Liisbeth Aruheinal oli ka põhjus Kusta Sikulokutajaga magada, aga see oli rohkem majanduslik - naine oli harjunud parema eluga kui ta lihttöölisest mees suutis pakkuda ja kaupmees Sikulokutaja omas lihtsalt rohkem. Kordub sotsiobioloogiline stereotüüp, et mehed tahavad head seksi ja naised tahavad head (majanduslikult ja sotsiaalselt kindlustatud) meest.

> Kippus Sillakul vägisi peale naer. **Suuri vaevu ta suutis selle suruda tagasi**. Pöördus võimalikult vaikselt ning ruttas koju. (Kärner 1934: 133)

Veel kord hoitakse naeru tagasi.

> Selles kirkas kevadhommikuses valguses ja helinas proua Sophie Mangelmann algas reisi tagasi maale: oma isatallu.
> Juhkam Mangelmann teda saatma ei tulnud. Vaatas tema ärasõitu läbi akna, kokkutõmmatud eesriiete vahelt, **liikumatu kivise ilmega**. (Kärner 1934: 134)

Taas emotsionaalne tuimus. #numbness

> Niisuguse joomisega esiteks saavutatakse määratut kokkuhoidu ja teiseks selles peitub oma isepärane luule. Võtad oma pitsi ja hammustad peale hapukurki või suitsusilku värske sepikuga ja aina unistad ning mõtiskled. Ei sind sega kõrtsirahva räuskamine, lauakaaslaste kõõrutamine ega arvetemaksmise raskused. Jääd purju - võtit ei leia, oled kohe kartsas. See esiteks väldib võimaliku skandaali ja teiseks karastab iseloomu. Võid teine päev sõpradele ütelda, et vaat', karistasin end ise vabatahtliku koduse arestiga. Katsusin oma iseloomu kõvadust ja ennäe: oli kõva küll. (Kärner 1934: 137)

Kooliõpetaja Eduard Veskimets filosofeerib üksinda joomise üle. Askeetlik alkoholism.

> "Ega selles ole veel häda, et sa nina pistad klaasipõhja," ei pannud Veskimets pahaks teiste torkeid. "**Häda on see, kui sa sealt midagi ei too välja**."
> "Mis sa sealt ikka tood," noris Karneol edasi. "Kalu klaasipõhjas ei ela."
> "Mõte - **mõte tuleb välja tuua**," innustus Veskimets. "Kõik suured mõtted on sündinud viinaklaasis. Ja mina - mida rohkem majoon, seda rohkem ma veendun, et minust saab midagi..." (Kärner 1934: 141)

Täpselt sama point oli mu kunagisel kirjandusõpetajal, kes teadis hästi, et suured kirjanikud polnud mitte ainult joodikud, vaid tarvitasid ka muid asju (nt oopium 20nda sajandi alguses). Ained päästvat loovuse paelad valla.

> Läksid naisele südamesse mehe sõnad. Puhkes valjusti nutma, **näogi kattis kätega**. Et mees siiski seda on teadnud, mida ta ise on kartnud, ja nii kaua olnud vait, see paistis talle imelikult jubedana. Kui ometi kõik oleks jäänud saladuseks mehe eest! Vahest ta ise oleks saanud enesest võidu, ja siis oleks elu võinud minna endiselt. Aga nüüd - kuidas ta elab edasi oma mehe kõrval? **Kuidas ta vaatab talle silma**, kui ta teab kõik? Kas ta peaks enese ära uputama või rongi alla heitma - häbi pärast? (Kärner 1934: 145)

Ma arvan, et asi ei ole ainult häbis vaid ka usaldusese - üle aisa löönud naist/meest ei saa enam samamoodi usaldada ja *vaadata*.

> "Võik sju teha ka," **kratsis** Nurmemägi **kõrvatagust**. "Aga teie, linnasaksad, joote nii imelikult - sõrmkübaratäis korraga. See läheb kalliks ega saa tast ka midagi. Vaevalt et huuled teeb märjaks, hammaste taha ei ulatugi. Võtame parem ühe suurema mõõdu." (Kärner 1934: 147)

Karakteroloogiline tähelepanek - kõrvataguse sügamine on Nurmemäe signatuuržest.

"Armastan teid," sosistas Sikulokutaja prouale kõrva, **toppides kätt ta rindadele**. "Mis sest, et olete teise naine? Ega see teinegi ole ingel."
"Arvate!" hüüatas proua Simastel, tundes **kiivustorget** südames. "Olete kuulnud midagi?"
"Ei ole kuulnud midagi," ründas Sikulokutaja, "olen näinud..."
"Mida?" **kihvatas** proua Simastel. Ei tõrjunud enam tagasi mehe kätt, naeris vaid ärritavalt: "Hi-hi-hi!"
Arvas juba saavutavat oma eesmärgi Sikulokutaja. Võidurõõmutses endamisi: "Olen maksnud sulle kätte, Simastel!"
"Ah või nii!" puhkes äkki valjusti naerma proua Simastel ja lükkas mehe rusikahoobiga eemale.
Kukkus Sikulokutaja pea kolksatades vastu seina, sinine muhk tekkis kuklasse.
"Motlesite mind võtta niisama lihtsalt - valega, nagu kõiki neid teisi. Ha-ha-ha! Ei ole mina igaühe **käperdada**. (Kärner 1934: 153)

Kiivus on esiteks "kõverus, viltuolek" ja teiseks armukadedus. *Kihvas* on seisundivorm ("Keeras kihva; sõi ära; rikkus ära, ajas untsu"); *kihvatama* on sähvatasma, äkki lõõma (?); ja *kihvatus* on "järsk tundesähvatus" ("Valukihvatus, vihakihvatus"). *Käperdamine* on tegusõnana "käega katsuma, käsi külge ajama; käpakil käima" ja nimisõnana *käperdis* nii "käpard" kui ka "käperdaja".

"Kas teil silmi ei ole peas, et te ei näe: tee on kinni," **käed ees**. Katsus hiilida pahemalt: seesama lugu. Jooksis nii tüki aega nagu tagumist paari - **üks surmtõsise näoga, teine naerdes ning ilkudes**. Rahvaski platvormil naeris kaasa lõbusalt ning südamest. Ei meeldinud kellelegi tee sulgemine. Käisid mõned hambamehed üle, sajamargane lipendamas hammaste vahel. Läheb õnneks, on hea, ei lähe - võtku see sada marka hammaste vahelt.
Vihastus lõpuks Veskimets. Irvitas ametnik Saareservale:
"Kui te mind ei jäta rahule, vaat', et lasen panna sule sappa ja saata Põltsamaale öökulliks."
Ei teadnud ise, kuidas need sõnad tulid üle huulte. Ei tahtnudki ütelda nii raskesti, aga ütles. Ja pääses nüüd takistamata üle. Solvatud ametnik ruttas otsima politseinikku, kes koostaks protokolli. (Kärner 1934: 156)

All fun and games kuniks keegi ähvardab sule sappa panna ja Põltsamaale öökulliks saata, mida iganes see ka ei tähendaks.

"Nõudke püksid välja," ruttas teenistusvalmilt seletama kõrtsmik Väisänen. "Ega niisugust seadust ole, et tee peale võib teha traataia."
Kõmises imelikult Väisäse lüüriline tenor. Oleks nagu heatahtlik ning sõbralik, aga ei ole ka. **Muheles pisut ta sile ning silutud nagu, ümmargune nagu täiskuu**.
"Ei ole seal teha midagi," naljatas tõsise näoga Juhan Pohlak, kes samuti oli ilmunud leti ette - tegema oma igahommikust väikest napsi. "Oma kuus kuud annavad ära. Istuge aga ja nohisege!" (Kärner 1934: 157)

Sile ning silutud?

Ei naernud Veskimets. **Vahtis jäikade, klaasistunud silmadega** lauakaaslasist mööda tühjusesse. (Kärner 1934: 163)

Me kõik teame seda pilku.

Ning nii nad nüüd istusid rohelise laua juures, kolm meest, kellel oli raske leida ühist keelt. Vaatas Veskimets kõrvalt Saareserva, tema kitsast nägu aukuvajunud põskede, kandilise lõua ja **ametniku kivise ilmega**, pisut hale nagu hakkas teisest, kuna samas **naer vägisi kippus peale**. Oli veider mõtelda, et nii tühise asja pärast inimene võib teha **nii hirmus tähtsa ning tõsise näo**. Ja kui see nägu veel oleks täismehe

> nägu. Tõepoolest halenaljakas! Saareserv omakord takseeris Veskimetsa rohkem sisevääртuste seisukohalt. "Pealtnäha päris kena mees," mõtles, "haridust on ka omajagu, aga kasvatus - jätab soovida." Siin võiks tema, Saareserv, küll mõnelegi olla eeskujuks. Austab seadis, täidab täpselt oma kohuseid ja nõuab seda ka kodanikelt, seisuse, soo ja sõpruse peale vaatamata. Just niisugune peabki olema õige riigiametnik. (Kärner 1934: 169)

Kas kivine nägu on ametniku nö ametihaigus vms?

> Vaatas Mikk Sikulokutaja oma lellepajale otsa **tummas üllatuses, raputas pead ja kratsis kõrvatagust**. Siin ikkagi oli tulnud see, mida ta oli kartnud juba ammu: tema lellepoja Kusta Sikulokutaja pankrot. (Kärner 1934: 175)

Tänapäeval me pigem puudutame kõrvalestasid kuieit kratsime kõrvatagust.

> "Sina kavatsed tõesti tööle hakata?" imestus Piilpuu, **varjamata kerget pilkevarjundit** hääletoonis. "Õppima, mis?"
> "Seda ka," vastas Veskimets, nagu poleks märganudki teise pistet. "Aga peamiselt mõtlen siiski seltskondlikku tegevust."
> "Tühi töö ja vaimu närimine," naeris Piilpuu. "Ei siin, Soodomas, saa sellega midagi kätte. Talve jooksul mõni peoke korraldada, kuhu rahvast tuleb ainult sellepärast, et seal lõpuks on tants? Mõni loenguke pidada, kuhu ilmub paarkümmend inimest - **sinu ülikonda ning lipsu vahtima ning - haigutama**? Maksab see sinu **enesekulutust**? On see nii tähtis?" (Kärner 1934: 179)

Enesekulutamine on päris hea sõna.

> "Mis Popsiküla?" **tegi** Veskimets **imestuva näo**. (Kärner 1934: 183)

Tundub küsitav, kas ta tegi tahtlikult imestuva näo või ta päriselt imestus ja selle tõttu tegi näo.

> Veskimets **jälgis muiates** tema iseteadlikku ametnikunägu sorakil vurrude ja kuidagi **haledalt ning abitult piidlevate silmadega**. Märkas siis seda **ebakõla tema näos**, ja see nagu märg käsm pühkis tema huulilt **pilkelise muige**. (Kärner 1934: 184)

See ebakõla siin on *contradiction* ilme/füsiognoomia ja pilgu vahel.

> "Mis te räägite? On see tõesti tõsi?" kuuldi puhvetiruumis **naerda kihistavat** kõrtsmikuproua Helene Adamsoni kumedat häält. (Kärner 1934: 185)

Kihistamine on huvitav sõna - naeruhäälitsused kihistuvad (asetuvad kihtidena) üksteise peale.

> Tuli jälle Sügis Soodomasse, pikk ning niiske, **pigistas vett pilvedest ja soodomlaste silmist**. (Kärner 1934: 188)

Ma arvasin, et see on sügisene tuuleiil mis silmad niiskeks teeb, mitte õhuniiskus. Ei tea kust kontrollidagi sellist asja.

> Helistas vahetpidamata juhataja Sass Peebuleedu, **kahvatu ning hädine näost**, köhahoo painajana peale tikkudes. Alles ähvardus koosolek lõpetada sundis meeli mõnevõrra jääma rahulikumaks. (Kärner 1934: 191)

Haiged inimesed on näost kahvatud ja hädised.

> **Tõusis vihapuna** juhataja Pohlaku **palgeisse**. Ta kõlistas ägedasti kella, manitses uuesti kalmilt volinikku, kes ometi pidavat aru saama, et niiviisi ei saa ajada asju. (Kärner 1934: 192)

"Viha+puna tõusis palge" on isegi ÕS2006 näide sõna *puna* all.

> Oli kohmakas vanapoolne tööline, rääkis lihtsalt ning sõbralikult, pisut naljatlevas toonis. **Muhelesid see-juures ta kavalad, elutargad silmad** ja suured sorakil vurrud liikusid mingi pikatoimse putuka katsesarve-dena. (Kärner 1934: 195)

Kui silmad muhelevad, siis ilmselt mõeldakse Duchenne'i naeratust.

> Lõi muhelema Madjak. Nagu **mahe kuupaiste libises üle tema ümara näo**. Ta **pilgud rändasid** võidurõõm-salt vastasrinna volinikke ridadesse, **peatudes igal üksikul volinikul eraldi** ning **tema tähtsusele vastava varjundiga**. (Kärner 1934: 196)

Väga peen visuaalne käitumine.

> Kuulis isegi poole kõrvaga neid kõnelusi Mangelmann. Mõjusid **nagu hane selga vesi: siputas korra tiibu ja lendas jälle**. "Peab ainult sööma tublisti, muud pole midagi," vastas ta, kui talt küsiti, kuidas ta ometi jõuab nii palju askeldada naistega. (Kärner 1934: 200)

Selle tuntud ütluse teine pool. Ja sama ütleksin ma õppimise/lugemise/kirjutamise kohta - selle jaoks peab toituma asjalikult - aju kulutab tõsist vaimutööd tehes palju energiat.

> Ilmus erakabinetist oma daamiga Mangelmann, **näod mõlemail õhetavad, silmade särades õnnelikuna.** (Kärner 1934: 203)

Armujoovastus?

> "Näed sa? Kas ma ei ütelnud õieti?" kiitles Porovardja, **näo hiilates õnne pärast**. "Hei, kelner, tule siia! Selle eest sa pead saama tubli käraka." (Kärner 1934: 204)

Porovadja laaberdab ja pillab.

> **Tegid kõik suured silmad üllatusest**, ei osanud tükil ajal midagi ütelda, kuni taipasid: ahaa, seda see Porovardja käis teises toas talitamas! (Kärner 1934: 204)

Jälle agentsuse küsimus: kas nad päriselt üllatusid või nad pelgalt *tegid* näo nagu nad oleksid üllatunud?

> Karneol vaikis. Küünarnukke vastu põlvi toetades ta laskis pea vajuda käte vahele, **just nagu oleks ta äkki jäänud kurvaks ega tahaks seda näidata prouale**. (Kärner 1934: 211)

Veel enesetsensuuri, aga sotsiaalsel kombel: emotsioone varjatakse teise eest. Meenub 1920ndate psühholoogiline katse pildistada päris emotsioone mis kutsuti esile võimalikult reaalsetel viisidel - ühele mehele öeldi, et ta naine suri ära vms, aga sellest ei saadud head pilti, sest mees puhkes nutma ja peitis pea käte vahele nagu siin.

> "Näete nüüd, proua," haarab Karneol tema käest. "Näete, kui raske see on. Aga rahustuge, proua - teie mehega eiole midagi juhtunud. Vähemalt ta on praegu elus ning vabaduses."
> "Aga temaga võib midagi - juhtuda," **vaatab** proua Linda **hirmunud pilgul** Karneolile **silmi**, "kui ma teist aru saan?"
> "Võib-olla küll," vastab Karneol, **pilku kõrvale pöörates**, "kui ta ei jäta oma praegust eluviisi."
> Haarab nüüd proua Porovardja mõlema käega Karneoli õlgadest, raputab teda, anub ning vannub, pisarad silmis:
> "Siis kõnelege - kõnelege ometi! Mis te piinate mind? Ise tahate veel sõber olla!" (Kärner 1934: 212)

Karneol sooritab siin üht oma esimest "psühholoogilist eksperimenti" - sealjuures [spoiler] ta kiusabki neid Porovardjaid seniks kuniks nad hakkavad elama head eluviisi. Selle teose moraalne sõnum on veits kahtlane.

> "Võõrast raha? Kas tõesti?" **kohkub** proua Porovardja, **mõlemaid käsi vastu nägu surudes**. (Kärner 1934: 212)

Kohkuma on "(tugevasti) ehmuma, hirmuma".

> Kuulas proua Porovardja vaikselt Karneoli juttu. Ta **näoilme muutus aina süngemaks ning kinnisemaks**. Ta silmad jäid **pinevalt vahtima ühte punkti**. Ei lausunud ta ainsatki sõna vahele, ei lausunud ka siis, kui Karneol lõpetas. Vahtis aina enese ette **jäikade silmadega**, kukal surutud vastu seina, **näol tardunud, kivine süngus**. Ei langenud kokku, hoidis end kindlalt ülal käte najal, rindki jonnakalt ees. Püsis nii tüki aega nagu elutu raidkuju.
> "Minge siit ära - nüüd!" käskis viimaks Karneoli, **talle pilkugi pööramata, külmal kõlatul häälel**. (Kärner 1934: 214)

Näoilmed saavad siin teoses ola nii tuhmunud kui ka kinnised.

> Ei olnud aga proua Porovardjal mingit salaarmu. **Ta oli liiga uhke selleks, et reeta oma sisimaid tundeid**. Oli harjunud **ennast valitsema**. (Kärner 1934: 214)

Võtab väga lihtsate sõnadega kokku enesekontrolli ja emotsioonide vahelise seose.

> Hea on ütelda, et makstagu, aga kust see raha praegu võetakse, seda ei küsi too mees mitte. Sööb venna südame seest oma alatise virisemise ning paha tujuga. Et sina aga said isa käest nii palju (ülekohtuselt pealegi said, sest kuhu jääb mu esmasündimise õigus!), ja nüüd sa ei taha mulle maksta punast pennigi? **Orja sind** pealegi nagu viimane sulane näljapalga eest, **kogu sulle varandust juurde ja vahi selle eest su vihast nägu**. (Kärner 1934: 226)

Ega see vist väga hea tunne ei ole kui teenetele tasutakse vihase näoga.

> "Jaa," sügab advokaat kõrvatagust, **ilma et ta näoilme kuidagi muutuks**. "Poolteist miljonit marka - see ei ole mitte väike raha." (Kärner 1934: 228)

Veel enesekontrolli.

> Oli kodune ning mõnus istuda selles lauas lahke perenaise juuresolekul, kellel on **suured sinised silmad ning niisugune hell naeratav nägu nagu kevadine päikesepaiste tärkaval rukkiorasel**. Mingi soe perekondlik tunne läbis korraga Aksel Porovardja südame, pani ta hetkeks mõtlema oma-enese perekonnast. Oleks tallegi juba vaja perenaist, ja kui ta kellegi võtaks, siis just sellise tüdruku **sügavate siniste silmadega ning lahke päikesepaistelise naeratusega**. (Kärner 1934: 229)

Hashtag Arian Gurls. Naeratuse kirjeldus on hea. Väga... leiva-reklaam-ine.

> Hoopis teisiti kannatas sel kevadel kohtusekretär Karneol. Ta tundis end Soodomas rohkem kui kunagi üksi neil imelisil päevil, mil linna aedades ja parkides silmanähtavalt pakatasid pungad ja **loendamatud linnud lendlesid okste vahel, väsimatud nagu süstikud, kududes õhku helisevat laulukangast**. Ei ole kedagi selles näruses Soodomas, mõtles Karneol, kellele ennast avaldada ning kellega koos nautida õite puhkemist ja lundide laulu. Käi aga aina üksi ja vaata pealt, kuidas kevad su ümber uimastab hetkelisest olemisõnnest, mida sa ise ei saa elada kaasa. (Kärner 1934: 232)

Väärtuslik kirjelduse tõttu. *Helisev laulukangas* indeed.

> Kuid viimasel õnnetul kevadel ta kaotas huvi isegi oma kirjandusliku tegevuse vastu. Jättis psühholoogilise eksperimenteerimise **elutute inimkujudega**, jätkas seda elavate inimestega. (Kärner 1934: 234)

Kirjandusteooria seisukohalt ei ole väljamõeldud inimesed midagi nii elutud.

> Oli raske kuulda seda Pilliksel. Ta oleks tahtnud visata telefonitoru vastu nägu tollele **nägematule** segajale. Kuid ei saanud seda teha. Ei saanud muud kui peaaegu karjatada telefoni:
> "Halloo! Kes räägib?" (Kärner 1934: 235)

Vägagi oluline erinevus: *nähtamatu* on paljale silmale nähtamatu; *nägematu* on nähtamatu selles mõttes, et silmaga nähtav, aga mitte momendil.

> Enne jaanipäeva Soodom elas üle erakordse piduliku sündmuse. Haridusseltsi peol Tuletõrjeseltsi saalis kanti ette õpetaja Eduard Veskimetsa teksti ja saatemuusikaga näitelavaline teos *Soodoma kroonika* nime all. Nii näite- kui muusikajuhina teotses autor Veskimes isiklikult. (Kärner 1934: 239)

Niiet autor on oma teose kirjutanud oma teose sisse. #metafiction

> "Teie jah teate," tegi proua Pohlak **põlastava grimassi**. "Midagi te ei tea, paljalt suurustate." (Kärner 1934: 240)

Huvitav: kui muud näoilmed on näoilmed, siis jälestuse näoilme on grimass. *Põlg* on ebasoosing; *põlgamist* ei ole ÕS2006 määretlenud (ainult näited; nagu "Kõikidest põlatud reetur"); ja *põlglik* saab olla muie ja pilk.

> Pidi Veskimets veel mitu korda ilmuma näitelavale, vastu võtma tänu ja tunnustust, omakorda tänama selle eest. Oli väga pidulik oma puhtas mustas frakis ja värskeltpressitud pükstes. **Tõsine ning haiglaselt kahvatu nägu ei reetnud ainsagi liigutusega seda sisemist erutust, mida ta tundis**. Kummardus pisut sügavamalt kui enne, lahkus sama aeglaselt ning mõõdukate sammudega. (Kärner 1934: 242)

Veel enesevalitsemist.

> Ei vastanud midagi Mangelmann. Ainult **heitis vihase pilgu** Porovardjale ning sööstis uksest välja. Lahkus kohe ka Kusta Sikulokutaja. (Kärner 1934: 243)

Mõlemad arvasid, et neid kujutati näidendis, sest selles oli kaupmehest tegelane kes sama mõõdulindiga mõõtis kangaid ja naisi.

> "Laidad sina jälle sellepärast, et said ka pisut **vastukarva silitada**," noris Sarapik heatahtlikult. (Kärner 1934: 244)

Idioomid, idioomid.

> Ning **laotas arusaamatuses käsi** Pohlak. (Kärner 1934: 245)

Siin *laotas*, ennist vist keegi *laiutas* samamoodi käsi.

> Sillak jääb neile pettunult **järele vahtima**. (Kärner 1934: 249)

Järele vahtimine on veel üks asi mida tuleks pilkudega seoses kindlasti käsitleda, eriti seoses selle uksest väljumise asjaga (mingi katse tõestas, et mõlemad soopooled vaatavad kummagi soo tagumikku kui keegi ruumist rahkub).

> Mõne minuti pärast ta seisis **vihast välkuvate silmadega, näost sinine**, Karneoli ees. Toppis talle lehe nina alla, osutas sõrmega teotavale kuulutusele:
> "Kes kurat võiks see olla? Tead sina viimaks, kes see võiks olla?"
> "Pole aimu," **kehitas** Karneol **õlgu**, **tagasi surudes vägisi esile kippuvat muhelust**, "Pole tõesti mingit aimu."
> "Ega sa, sunnik, ometi ise -?" **kerkis** äkki Porovardja **rusikas ta silmade ette**.
> Tõstis käed hoobi tagasitõrjeks, pomises hädiselt ning peaagu anuvalt:
> "Armin, sa pole ometi hulluks läinud? Mis nalja pärast's mina seda tegin? Ma loen seda alles esimest korda." (Kärner 1934: 250)

Siin on Karneolil reaalselt põhjust muhelust tagasi hoida, aga ilmselt ei saa ta sellega väga hästi hakkama, et Armin Porovardja teda kohe katlustab. Microexpression?

> Magas juba proua Linda Porovardja, kui tema peatsi juurde äkki ilmus mees, seisatas seal tõsisena ning murelikuna. Proua hüppas üles asemelt, ja enne veel, kui ta jõudis midagi lausuda, **tundis oma huulil mehe tugevate huulte survet**. Soe värin läbis ta keha teadmises, et mees siiski, olgugi nii pika ootamise järele, on tulnud tagasi tema juurde. (Kärner 1934: 253)

Naisel on ju ikkagi naeratus nagu "kevadine päikesepaiste tärkaval rukkiorasel" - loomulikult tuleb tagasi.

> Ei, on siiski hea, kui inimene leiab oma osa elus, mis talle sobib, kui ta ei püüa välja sellest, peaga ei torma läbi klaaside, mida nimetatakse vabaduseks, aga mis tõeliselt on illusioon, pettepilt. **Tõeline vabadus on paratamatuse äratundmine ja selle järele talitamine. Kes on seda ütelnud, kust on ta seda lugenud?** (Kärner 1934: 255)

Kõik teavad seda määratlust, aga kes seda esimesena ütles, tõesti...

> "Näed sa, et mul on õigus," **lõi** Porovardja **kaaslasele peoga põlve pihta**. "Pead ise tunnustama, et see on nii." (Kärner 1934: 256)

Alles nüüd taipan kui vähe kehalist kontakti on selles teoses. - Ja vististi eestlase käitumises üldse.

> "Võtame, kurask!" kuraasitas Madjak. "Sina olet iks üits mi'is. Ja sõber sa olet, kurask," **patsutas** ta Karneolile **õlale**. "Ti'i nüüd si'i kirjäke ärä..." (Kärner 1934: 261)

Okei, natuke kontakti ikkagi on veel.

> **Päike vaatas alles poole silmaga Soodoma majade vahelt**, kui linnanõunik Madjak ühes linna käskjala, turukupja ning teiste töölistega veovoorimehel kihutas vanale turuplatsile. (Kärner 1934: 264)

Vahva kehaline metafoor. Päike vaatab hommikul poole silmaga ja seniidis "mõlema silmaga".

> Kõige ees sammus **tõsise ning väärikana, liikumatu näoilmega**, Madjak. Tema kõrval astusid ebatasasel sammul turukubjas ja linna käskjalg, heites **kavalalt naerlevaid pilke** kahele poole kõnniteile, kuhu salgana kogunes uudishimulikke jälgima seda veidrat rongkäiku. (Kärner 1934: 267)

Väärikas - *decorous; dignified; pious; statuesque; upstanding*. Palju implikatsioone.

> Naeris ka kaupmees Mangelmann, seistes oma poe uksel, **naeris kuidagi jäigalt ning jubedalt, kuldhammaste välkudes viltutõmbunud suust**. (Kärner 1934: 268)

Mangelmann jääb ärist ilma, see on üks osa sellest - teine osa on kuldhambad ise, vist.

> [Liisbeth Aruhen] Nägi, kuidas proua Saareserva juurde astus Kusta Sikulokutaja, tõmmates teda tuttavlikult palitukäisest. [...] Sai vihaseks proua Saareserv sellisest ligitikkumisest. Oleks tõmmanud kindlasti vastu kõrvu, kui tal mitte mõlemad käed ei oleks olnud kinni. Ei kuulnud Liisbeth Aruhein, mis ta Sikulokutajale ütles. **Nägi ainult ta vihast välkuvaid silmi, nägi, kuidas Sikulokutaja lööduna ning süngena tulema lonkis**. (Kärner 1934: 275-276)

Isegi palitukäisest sikutamine on suur temp.

> Kisendas uljasti Kantsvei. Kihutas aina edasi **meeletus ajus**. Rappus vankrilt maha lihakamakaid, jäädes vedelema teetolmu, kus koerad neile pureldes kallale asusid. Ei märganud seda Kantsvei. Ei märganud üldse enam midagi enda ümber. Oli kaotanud kõik meeled, aetud **ürgvaistulisest tahtest** kisendades ning karjudes kellelegi kõrri karata. Eh, kuidas ma murraksin, rööviksin, põletaksin, tapaksin! Kuidas ma neelaksin kõik enesesse üheainsa haardega!
> Väsis viimaks hobune kestvast neljasõidust. Väsis Kantsvei isegi hullumeelsest möirgamisest. Vaikis korraga suu nagu ventiil, mille kaudu on masinast välja jooksnud viimne aur. **Lõtvunud käed lasksid langeda ohjad ja piitsa. Kukkus küljeli vankrisse nagu tühi kott**, tolmune ning määrdunud.
> Oli jõudnud linna äärde, Jaani kiriku vana köstri maja ette. Seal ta siis püütigi kinni, ilma et ta oleks avaldanud mingit vastupanu. **Ta nägu kaotas julma sünguse, huuled hakkasid värisema, pisaradki tulid silmi**. Lamas abituna nagu väike laps vana jumalasulase ja noore tugeva politseiniku käte vahel, kes teda sidusid. (Kärner 1934: 278-279)

Jääb mulje, et Kantsvei on bipolaarne.

> "Mingu, kes tahab - mul on parematki teda," **heitis** Veskimets **käega** ja käändus ümber jaamahoone nurga tänavale. (Kärner 1934: 281)

Niiet seda "ah las ta olla" žesti nimetatakse heitmiseks. Ja ongi läbi.

5.1.17 The Body Seeking Comfort (2014-01-30 20:46)

Nonverbal World - All about Nonverbal Communication: The Body Seeking Comfort

> When we **read bodies** for **their underlying meaning** [...]

First of all, one does not "read" bodies. Bodies are not books. Secondly, bodies don't have underlying meaning. Under bodies usually lies the ground, the floor, some furniture for seating, perhaps... But not meaning. One can interpret bodily appearance or behaviour as meaningful, sure, but one does not read the underlying meanings of bodies, at least no more than builders write buildings or birds swim the in sky.

> [...] it's important to understand that **the body is controlled by emotion** and that the inner workings of our minds are constantly juggling **many factors all of which seek to create comfort**.

Hmm. I thought *I* was controlling my body. It sure seems like my fingers here typing on the keyboard are not controlled by emotion but by conscious volition. And are you really saying that *all* the mind does is seek to create comfort? What kind of *hyper* cognitive dissonance theory is this? Surely the inner working of our minds have greater concerns than that of comfort, lest we all throw down pillows and blankets and snuggle between them for ever.

> One might also say that bodies seek to escape or eliminate discomfort, but if a body runs from discomfort, it is the same as running toward comfort. Thus, seeking comfort is the primary motivation behind body language. Let me explain.

Yes, you do need to explain this one, because the fact that comfort and discomfort are opposites does nothing to suggest that it is the primary motivation behind body language. Is there a primary motivation behind body language, though? The term itself, "body language" was to my knowledge coined by Julies Fast (around 1970ish) who probably got it from Israel Latif's 1934 paper about child development where he said that the baby's crawling toward the milk bottle can be thought of as "full-body language" - you see, Latif relied on 19th century literature (like Herbert Spencer) wherein language and communication were kind of synonymous. But even in his example, is the child crawling towards the milk bottle (with his or her whole body, mind you!) motivated by comfort? Is all motivation, for that fact, about comfort?

> The mind is **a complex organ** but it is runs over very simple principles.

Really? I thought the brain was a complex organ and mind is the manifestation of consciousness, e.g. something that the brain does. If it runs on very simple principles, why are cognitive theorists spending so much effort on theorizing new memory systems and neuropsychologists on discovering types of receptor cells? Someone should let them know that it actually runs over very simple principles!

> It is primarily motivated by fear. The mind seems to be complex and creatively driven, but it is in fact primitive in its design.

Our minds are primarily motivated by fear? Yeah, ok, go ahead and inform the cognitive theorists and neuropsychologists of that. Sure.

> While it is true that we are capable of higher-order thinking, emotions are still a large driver in our behavior and decision-making process, and these are rooted in our **deep reptilian base**.

Ah, I see! Our higher-order thinking and decision-making processes are conducted in undersea reptilian bases in Middle East and China, where a galactic governance council composed of select star system representatives that carry out governance and development functions in selected areas of our populated and organized galaxy and universe. Either that or you are subscribing to the Triune brain model of the evolution of the vertebrate forebrain - a hypothesis "not espoused by many comparative neuroscientists". I like outdated science as much as the next guy, but come on. You're simplifying an already dubious proposition.

> When you think of the human mind, think of it like a piece of clay.

Dno, I like to think of the brain as a big bundle of nerve cells.

> At its base is the primitive reptilian clump - the brain stem. The reptilian brain produces visceral bodily responses such as heart rate, blood pressure, circulation, respiration, digestion, and reproduction.

As little as I have read serious secondary sources on Paul MacLean (the guy you are quoting without citation?), I know that his approach was not as straightforward as you make it out to seem. For one, he said that the hippocampal system is too crude for language but "might have the capacity to participate in a non-verbal type of symbolism" (1949: 348 - yes, that's how old this shoddy theory is!). That is to say, interpretation of nonverbal data is actually dispersed throughout the brain. He did say some neat stuff like: "Feelings and emotions provide us with the connecting bridge between our internal and external world." (1958: 619). And he did have a neat metaphor that you guys haven't usurped, something like comparing the archicortex to a radar screen and the neocortex to a television screen. But whatever, your simplification may do the trick for convincing yourself of this outdated hypothesis.

> Over evolution, different pieces of clay have been scabbed over top - the neocortex ('neo' means new). The reptilian produces **nonverbal body language** [...]

So, as opposed to nonverbal body language, is there also verbal body langugae? It's kind of like asking as Thomas Sebeok (a man who did more for the study of nonverbal communication than you can possibly imagine, but probably haven't heard about) did: a "body language" as opposed to what? A "mind language"? hahahahahaha

> [...] that is deemed more truthful than that generated by **the neocortex which is capable of producing conscious movements**.

Come on, you know about the neocortex but you haven't heard of the *motor cortex*?

> While part of the brain can work consciously, it is the clay at the bottom, the root clump, the reptilian brain that interferes with the mind's ability to work free of emotion.

I don't even know what you're saying here. It's like you've reduced emotions to one part of the brain without any consideration of actual brain function, neurochemicals, etc.

> The origins of our more intense motivations are driven by our primitive emotions. While we like to imagine humans as being much more sophisticated than our animal counterpart, we still largely act based on gut instincts.

How do you measure the intensity of motivations? Which emotions are primitive? Am I writing these criticisms out of gut instinct?

> Have you ever wondered what drives people to make certain decisions in their daily lives?

Nope. I kind of presume that they have their own reasons anh stuff.

> Do you assume that they are trying to maximize their fitness and well-being, that they are perfectly rational?

Nope. I'm quite aware that the rational action theory is just another theory. A bad one at that.

> You shouldn't. While people are capable of rational thinking, they often make poor decisions overall. While some of the blame might fall on the lack of knowledge - imperfect assumptions and information, a large part of it is due to emotional underpinnings.

But what about habits, values, norms, power, status, pressure; social-, cultural- and psychological contexts, norms, etc. etc. Are you really saying that between rational thinking and emotions there's nothing? That's like... reductionistic, man. Reductionism is bad, m'kay. Don't reduce a world of variables to two extremes, m'kay.

> When we talk investments, greed and fear are primary motivators. They often lead the investor astray.

I have no idea what any of this has to do with "body language".

> In body language, the primary emotional motivator is comfort.

Oh, okay. But... umm... is comfort an emotion? I know it's sometimes difficult to make out whether the term "feeling" signifies sensation or emotion, but emotion itself is pretty straightforward, isn't it? It isn't, well... comfort. Comfort is a sensation, not an emotion. In much the same vain, relaxation and tension are not emotions but sensations.

> **When the body curls up into a fetal position** by pulling the arms and legs together, the body language reader might correctly read discomfort, but the root cause within a person is sought comfort.

Usually when people curl up into a fetal position in public it's more about making a statement of some kind or other.

> The body balls up to remind itself of being protect by Mom during infancy and within the womb.

Did the body tell you all of this when you were performing a psychoanalytic session with it?

> It just feels comfortable to huddle up into a ball. When the negative emotion passes, the body will find comfort sprawled out on a couch.

Have you thought that maybe if feels comfortable because it's self-stimulation and you're releasing endorphins? Why jump to a psychoanalytic interpretation and bestow upon the bodies of all people a repressed memory of I-don't-even-know-what? I'd just ochkam it.

> On the other hand, the smug lawyer feels comfortable sprawled out all the time.

Have you conducted a test with a sample group of smug lawyers and a test-group of non-smug laywers? How did you come to such an odd conclusion?

> He puts his arms over the chair next to him, gesticulates in conversation, juts his chin out and acts boisterous. His confidence (or is it cockiness) is displayed by his level of comfort.

Oh wow that hypothetical smug lawyer sure is a douche. Gesticulates in conversation? That smug sonovabitch!

> We remind ourselves of the comforts we received throughout our childhood in many ways. **We pet and stroke the back of our head, we hug ourselves with our arms**, we cross and hide behind objects to block ourselves from overexposure. These remind us of comforts provided by Mom and Dad where they would hug us tightly, stroke the back of our head and provide us a secure place to hide - tucked in between their legs with only our heads poking out!

Naive me thought we did that because the back of our head and other spots on the body are physiologically sensitive and pleasurable to the touch. But yeah, some psychoanalytical mumbo-jumbo is surely the correct way to think about it. I just stroked my chin and this reminded me of the way Oedipus stroked my chin when I went backpacking in Ancient Thebes.

> **Comfortable people** will hold their bodies loose rather than rigid, and their body will move with fluidity. They will gesture with their speech instead of freezing instantly or awkwardly, called "flash frozen."

As opposed to the uncomfortable people? (reductionism much?) These sound like warring nations of the comfort-land. "Flash frozen" reminds me of Edward Hall's discussion of Martin Joos's "frozen style", but again I'm left to feel as if you're just nit-picking mid-twentieth century theories without citations.

> Comfortable people mirror others around them instead of avoiding synchrony. Their breath rate will be similar and they will adopt like-postures instead of showing differences.

Nah, I'm pretty sure mirroring, imitation, mimicry, isopraxism, synchrony, simultaneity, similarity, the chameleon effect, echopraxis, congruence, convergence, conversational coupling, etc. etc. does not depend on comfort.

> Bodies show discomfort by increased heart rate, breath rate, sweating, a change in normal color in the face or neck, trembling or shaking in the hands lips, or elsewhere, compressing the lips, fidgeting, drumming the fingers and other repetitive behaviors. Voices often crack when under stress, mouths might dry up producing noticeable swallowing, "hard swallows", or frequent throat clearing.

So discomfort is pretty much synonymous with an adrenaline rush?

> Discomfort is shown by using objects as barriers. A person may hold drinking glasses to hide parts of their face or use walls and chairs while standing to lean against for support.

This is the part about Allan Pease I dislike the most, because he didn't even credit Erving Goffman for this insight. Even at that it's dubious, as Goffman's data came from literary fiction.

> A person suffering discomfort might engage in eye blocking behaviors by covering their eyes with their hands or seem to talk through them or even squint so as to impede what is being said from entering their minds. The eyes might also begin to flutter or increase in overall blink rate showing an internal struggle.

Very obvious Pease-ism. Just remember the monkey picture from his book. This obviously has no relation to reality but whatever - you seem pretty okay with perpetuating stuff that has no basis whatsoever in reality.

> Many people have wrongfully discounted the hidden meanings behind body language. They say, **I'm not hugging myself tightly because I'm scared or timid, I just feel more comfortable that way**. However, as an expert in reading people, ask yourself why balling the self up feels so comfortable.

Another Pease-ism but I'm glad you finished with this one because now I can tell you about Pease-ism on the basis of this example. As you know full-well from Allan Pease's *Body Language: How to read others'…*, Pease says that

> The standard arm-cross gesture is a **universal gesture** signifying the same defensive or negative attitude almost everywhere. […] Many people claim that they are not defensive but cross their arms or legs **because they feel cold**. (Allan Pease)

Now, first of all, there is no such thing as "universal gesture" - the term is an oxymoron. More importantly, though, the cold bit. In thesame year Allan Pease first published his *Body Language* (1981), an art scholar named Henry Maguire published his study titled *Art and Eloquence in Byzantium*. In it, Maguire made a point about representing people with arms folded across the chest in Byzantine mosaics:

> Arms forded across the chest could mean that **the figure was silent** or, as in images of the forty martyrs of Sebaste, that **the figure was freezing to death**. (quoted in Brubaker 2009: 55)

The similarity is astounding, isn't it? On the one hand we have silence and on the other hand some pseudo-psychoanalytic mumbo-jumbo about defence; and then on the one hand freezing to death and on the other, feeling cold. Now, which could it be: did the art historian draw on Pease and his nonacademic text? Or did Pease stumble upon Maguire and without a blink arrive at the conclusion that this must be universal!? In any case, you can test it on your own: next time you see someone with hands folded across their chest, ask yourself whether they are defensive/uncomfortable, or are they merely silent and listening to other people talk? Or, you could just trust actual psychologists who say:

> But be careful to not overinterpret arm crossing, especially in chairs with no armrests. In these situations the frequency of arm crossing may increase as a way of resting the arms. (Matsumoto & Hwang 2013b: 92; note 1)

So, yeah, comfort (as in "a state of physical ease and freedom from pain or constraint") but not the pseudo-psychoanalytic comfort (as in "consolation for grief or anxiety") you are talking about.

> When analyzing people, **make sure you read them through the principle of seeking comfort**. Comfort and discomfort are powerful forces in the emotional lives of people especially in nonverbal communication.

I think I shall not.

Dear Chris Phillip. I've flipped through *The Body Language Project* back in 2010 when I was just beginning to get into nonverbal communication. Having now met your writings again, I can say with full confidence that *you can sure do good upskirt pictures of pretty girls... But you don't seem to have done your homework.* But then again, not everyone is in it for the science. In the end I'm bitter only because you perpetuate Pease-isms. That's pretty much it.

5.2 February

5.2.1 Humoreske ja lühijutte (2014-02-04 02:27)

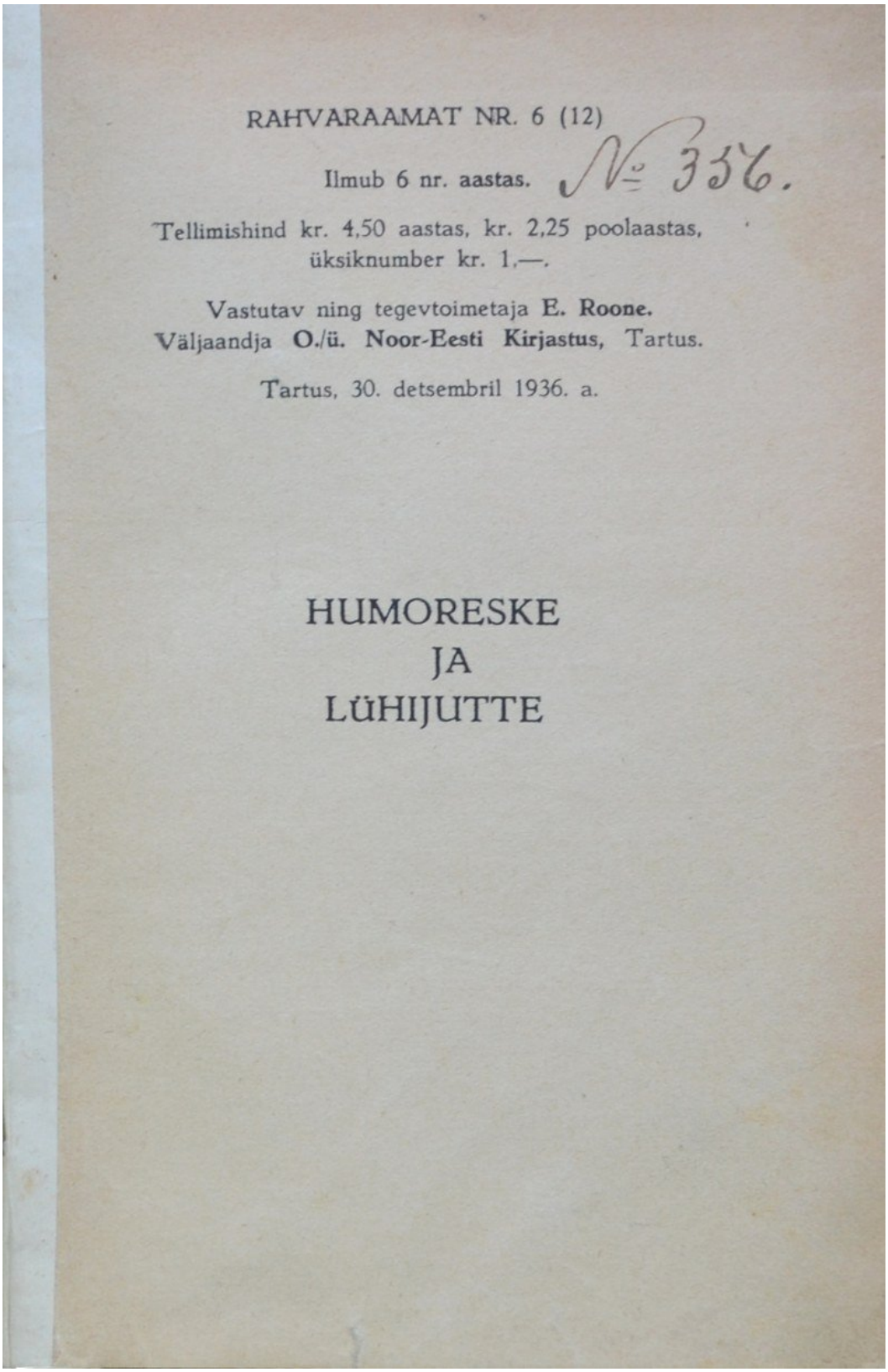

RAHVARAAMAT NR. 6 (12)

Ilmub 6 nr. aastas. № 356.

Tellimishind kr. 4,50 aastas, kr. 2,25 poolaastas,
üksiknumber kr. 1.—.

Vastutav ning tegevtoimetaja **E. Roone.**
Väljaandja **O./ü. Noor-Eesti Kirjastus,** Tartus.

Tartus, 30. detsembril 1936. a.

HUMORESKE
JA
LÜHIJUTTE

Orava, Pearu 1936. *Humoreske ja lühijutte*. Tartu: Noor-Eesti.

> Imelik on vaadata murelikku inimest. **Mure ei paista üksnes silmadest, vaid kõige rohkem murrab ta inimest jalust**. Samm muutub kohmakaks ja komistavaks, just nagu oleks inimene joobnud. Suur mure ja suur hulk alkoholi mõjuvad selles suhtes täiesti ühetaoliselt. Ja mitte asjata ei hoia naisterahvad üksteise käe alt kinni, kui tulevad surnuaialt. Seda olin ma juba ammu tähele pannud, aga ma mõtlesin, et see on ainult ilus **välispidine komme**. (Orava 1936: 9-10)

See on juba *õige* kehakeel, s.t. kogu keha "keel". Paeru Orava on muuseas **Friedrich Kõll**i pseudonüüm. Neis "humoreskides" ei ole väga palju mitteverbaalset käitumist puudutavat, aga mõned huvitavad tähelepanekud siiski sain teha.

> Mõni kuu tagasi asusin ma elama kummaliselt rahutusse perekonda. Ajutiselt. Perekond ise, tühi, polnud kuigi suur: laulatatud mees ja naine (laste arvu täpselt ei tea), abielus üle kümne aasta. Aga igal laupäeval regulaarselt tehti trama ja juusnooda vedamist. Lihtsalt - **kurbmäng**! Ooper ilma orkestrita - muud midagi! (Orava 1936: 18)

Esimene kirjakoht peale Remsu raamatu pealkirja kus kohtan seda sõna.

> Pikapeale tüütas mind see näitekunst ja seltskonnategevus ära. Hakkasin närveerima - villand sai! Kaua sa ikka vahid ja kuulad draamasid, kui endagi elu pole **naljamäng**. Luhtsalt - ei-jah! Hakkasin juba otsima teist korterit. (Orava 1936: 18)

Niiet *kurbmäng* on draama ja *naljamäng* on komöödia.

> Kõrgessaare külas elab juba vanast ajast uhke ja jõukas rahvas. **Uhked sellepärast, et nad vaeseid ei tereta**; jõukad selletõttu, et neile on sattunud rammusad, viljakandvad maad. Aga oma häda on neilgi - pole vett. (Orava 1936: 37)

Üks uhkuse sümptom - mitte-teretamine.

> Komisjoni liikmed **läksid näost valgeks ja jäid meierile otsa vahtima**, et mis see nüüd ütleb. Aga meier ei ütelnud midagi.
> **Vahtisid** nad sedasi **punnis silmil üksteisele otsa**, aga poiss, nähes, et aeg on minna, **köhatas rusikasse** ja ütles:
> - Head aega! (Orava 1936: 44)

Rusikasse köhimine tundub koomilise žestina, nagu tummfilmide repertuaarist pärinevat.

> **Vahtisin** Kustat **kõrvalt silmanugaga** ega jõudnud imestada: viie aastaga oli ta muutunud minust viisteistkümmend aastat vanemaks, aga kirikukirjade järele olime üheealised. (Orava 1936: 47)

See on see remsu *külgnägemine*.

> Aga et inimese nägu, siis - teate isegi! **Ligimese nägu on kahekümnendal sajandil kaotanud igasuguse lugupidamise**. (Orava 1936: 53)

Ongi nii? Milles see lugupidamine varasematel aegadel seisis? Kas see on seotud ka näoilmete kaardistamisega psühholoogias?

> Ma tahtsin näha, missuguse näo teeb nüüd väike Takerpill ... **See seisis - ei elus ega surnud**, aga võttis enese järsku kokku ja litsus varvast. (Orava 1936: 58)

Väike poiss saab aru, et ta on võõra mehega rääkinud võõrast mehest endast, mispeale ta kangestub (*immobilization*) ja pistab hirmust plehku.

> Aga ei jõudnud me kaugemale kui Karlosi restorani ette, võib-olla teate, vastu Mägi & Nassarit, kui venelasega juhtus õnnetus: astus ühele linnamehele kogemata jala peale.
> Kas linnamees just väga haiget sai, seda ma ei tea, aga kingapitsi määris vanaätt tal oma pastlaga kindlasti ära. Ja sellest jätkus: linnamees **vedas** venelasele **ühe tulise mööda kõrvu**. Üksna laksatas kohe, just nagu oleks tulistanud mängupüstolist, ja venelase kaabu lendas kaares rentslisse. (Orava 1936: 60)

Päris hea kirjeldus. Tulisevedamine on ka äge idioom. Järgmisel leheküljel annab vana venelane selle tulise talle pastla peale astunud noormehele edasi:

> Aga nüüd keeras vana enese väga järsku ümber ja **vedas** noormehele-pealeastujale **ühe tulise kõrva pihta**. (Orava 1936: 61)

Küll "mööda kõrvu," küll "kõrva pihta".

> Kui ette võeti kodukaunistamise aktsioon, siis maatarahvas kohe kihvatas - mõtles, et aeg on käes. Nüüd on vanade taluvaremete elupäevad loetud, tuleb uus maareform. Iseäranis **hõõris kõvasti käsi** meil siin üks tuntud maatamees, ameti poolest - üheksa ametit, kümnes nälg. (Orava 1936: 85)

Käte kokku hõõrumine - plaanitsemises või saamahimus?

> Naine oli moonamehel samuti suurepärane. Ma peaaegu oleksin armunud - niisugune matsakas - milleks on andeksandmine, kui pattu ei tehta? Vabandage!
> Aga Don Juan ma siiski ei ole. Mu põhimõte on olnud alati: ära himusta oma sulase ainukest vara. Mu patt seisis vahest ainult selles, et kaare peal, kui vikateid luiskasime, **vahtisin naisele lõkendavasse näkku**. Aga see nägu oli alati lõbus, terve ja ilus. (Orava 1936: 93)

Lõkendama pole defineeritud, kui näide on: "Nägu lõkendab tervisest." Kui moonamehel ekskrement keema läheb siis ta vastab peremehe parimisele armukadeduse kohta:

> - Tola, sa võid **jõllitada mu naisele silmi** niipalju kui tahad! (Orava 1936: 94)

See on öeldud vihaga, asjaolu teadvustamiseks (situatsiooni defineerimiseks). Hiljem kui moonamees on juba märatsema hakanud ja peremees saab teada, et see on suitsetamise maha jätmisest (rahapuudus), ostab ta ise moonamehele tubakat ja see lõpetab humoreski nii:

> Ainult mõnikord pilgutab mulle moonamees sedasi imelikult ja ütleb:
> - Vaata, et sa mu naisele **väga silma ei viska!** (Orava 1936: 96)

Lõplik ja leplik juhendus. Mulle tundub, et Portchi soovitus ei pea alati paika - mõned lühijutud ei sisalda peaagu ühtegi viidet mitteverbaalsele.

5.2.2 Vabadus ja vangla (2014-02-04 17:22)

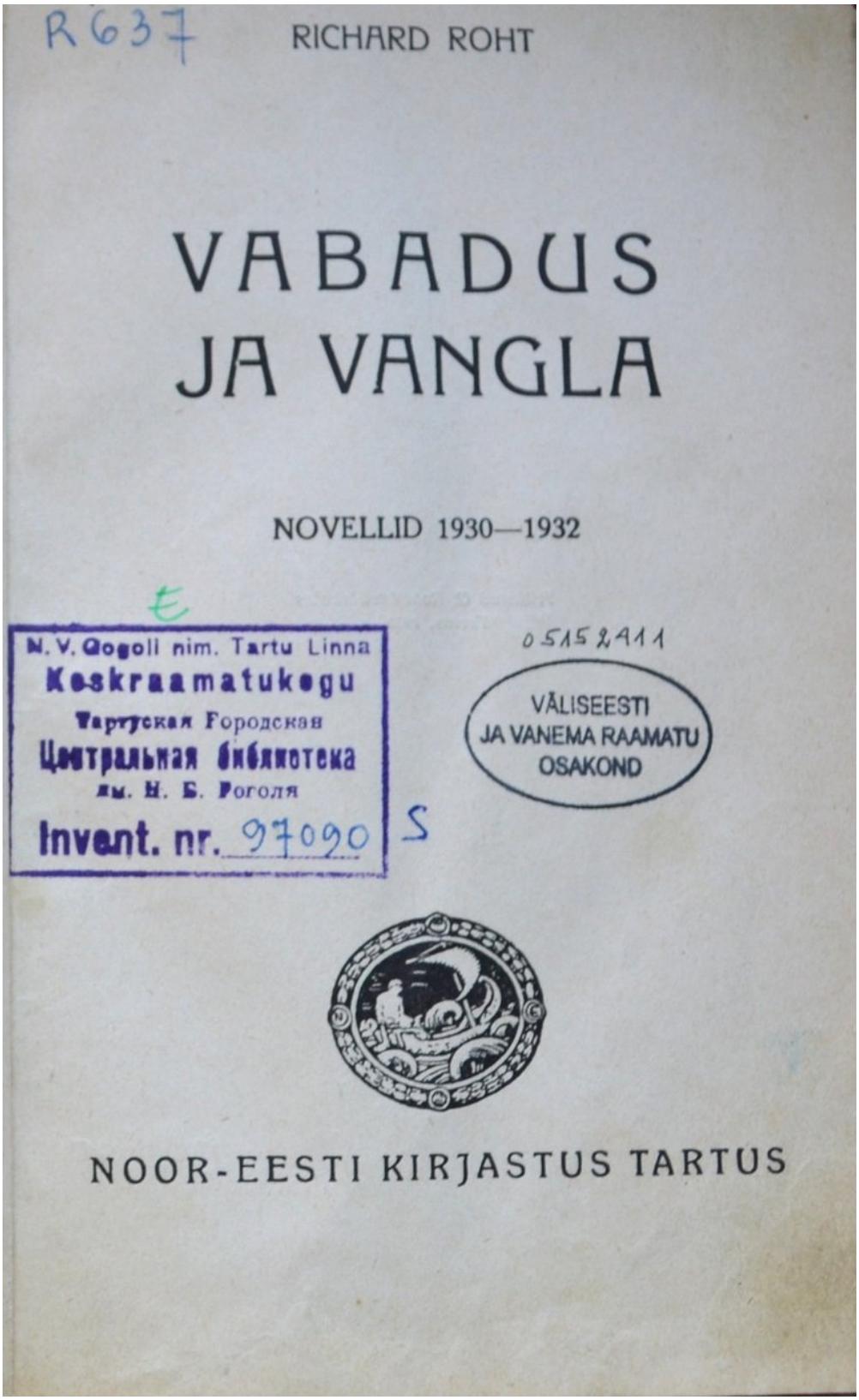

Roht, Richard 1932. *Vabadus ja vangla: Novellid 1930-1932*. Tartu: Noor-Eesti.

2556

> Tõstist tuult. Järv lõi õrnalt, hõbedaselt virvendama. Sorts **pilutas silmi**. Oli hea. Päike soojendas juba tugevasti, pilliroog kahises ja õnge otsa hakkasid tulema särjed ning latikad. Valged pilvetükid aga ilmusid kuskilt taeva, kuskilt - ei tea kust pagana katlast tõusid nad, kihelesid metsa kohal, rändasid, keerlesid ja **naeratasid ülalt alla** rohelisele metsale, hõbedasele järvele ning peegeldusid pilliroos vagusi seisva vee pinnal. (Roht 1932: 9)

Pilved naeratavad endast allapoole jäävale. Looduse antropomorfitseerimine läbi mitteverbaalse käitumise omistamise.

> tüdrukute ja karjapoiste hääledki kostavad Sortsini ning tunduvad kui unenäost tulevat, või tollest pillist, mida kord näitas kaupmees poes: **tolles pillis laulsid ja kisasid ka inimesed, aga hääled olid siiski kauged, nõrgad, väikesed ja piuksuvad**, otsekui oleksid nende häälte tegijad olnud mõned päkapikumehed või teised säärased väikesed hiiretaolised sutikad. (Roht 1932: 13)

Ma arvan, et ta mõtleb gramofoni. Häälesalvestise tõlgendamine väikeste päkapikkudena läheb samasse klassi nagu Juri Lotmani *Filmisemiootikas* episood milles Vene talutüdruk näeb esmakordselt filmi ja arvab, et see on jõle, sest inimkehad on tükkideks lõigatud (ekraanil on ainult pea, ainult käsi, jne).

> Kased langesid seal longu üle veepinna, peegeldusid nemadki vees ja **kujutlesid, et neid on kaks, et üks elab allvee ja teine pealvee** ja et see on eriti huvitav ja salalik. Seal olid perved kõrged ja kuivad ning vesi oli all sügav, **läbinägematu**, must. Sorts teadis, et sääraste pervede all asuvad vähid, ja kui tuli aeg, siis korjas ta need sealt võrkudesse kui musti kukleid, mis krabisesid ja sahkerdasid ringi üksteise turjal. (Roht 1932: 14)

Kased ... kujutavad ette. *Läbinägematu* on hea sõna; tänapäeval ütleksime "läbipaistmatu" - aga mõtleme selle all ikkagi läbinägematut (nt tumedatest autodest paistab siiski läbi, aga ei näe läbi).

> Kuid Sorts oskas säärastelgi sakstel **naha üle kõrvade tõmmata** ja vihmased, tormised ilmad olid selleks väga **kõlvulised**. (Roht 1932: 15)

Kõlvuline on muidugi kõlblik; tänapäeval "kohane". Etümoloogiliselt äkki seotud sõnaga *kõlvik* ehk "majanduslikult kasutatav maatükk, nt põllu-, heinamaa, mets". Naha üle kõrvade tõmbamine idioomist ma ei saa hästi aru kuidas see välja nägema peaks - kas absurd ongi asja point?

> Sorts **muigas uskumatu näoga**:
> "Ei tea õige... ? Säärast juttu pole veel eluaeg kuulnud. Ja juba kolmkümmend aastat elan ma selle järve ääres."
> "Igal asjal tuleb oma aeg," vastas võras.
> Uskumatus Sortsi näolt aga ei kadunud ning võõras jätkas:
> "Igatahes hoiatan teid. Kui teid veel tänasest päevast alates kord järve ääres kalastamast taban, annan asjale seadusliku käigu."
> "Tohoh," naeratas ikkagi veel Sorts. "Mis seadus siis nüüd õige maksma on pandud? Või oled järve ära ostnud?" (Roht 1932: 18)

Siit võib välja lugeda "narratiivi" (sõna laias "prantsuse teaduse" mõttes) maainimese kohanemisest uue ühiskondliku korraga milles valitsevad uued ühiskondlikud suhted, harjumused ja käitumisviisid. Sorts on siin nagu "indiaanlane" kes ei mõista kuidas valge mees saab maad omada - Sorts ei mõista kuidas talle eluaeg kõike andnud loodus - järv - saab nüüd kellelegi kuuluda.

> Kuid teisel päeval püüdis ta nagu varemgi ja kolmandal päeval samuti. Ainult **ta nägu oli tume** ja aeg-ajalt sülitas ta mõrudalt vette, nagu tuletaks ta meelde midagi väga kibedat. (Roht 1932: 19)

Üha tugevam *case* tähelepanekule, et vanasti räägiti nägudest "lugupidavalt" valguse metafooride kaudu: kurbade inimeste näod on tumedad; õnnelike inimeste näod lõkendavad (põlevad).

> Sorts mõisteti linna kuuks ajaks vangi. Ta kandis oma karistuse **tumma kinnise näoga**, ei söönud peaaegu midagi, ei rääkinud kellegagi midagi ja jõudis siis koju kui vari. Sortsi ei olnud enam ära tunda. Muidu käbe, naljakas, elurõõmus Sorts tuli longus peaga vaksalist; vaevalt vedas oma jalgu. Ta tuli vana suure järve kallast mööda ega vaadanud korrakski järve pinnale. Ning kui kodus naine talle nuttes vastu tuli, ütles Sorts: "Pole midagi nutta, Miina." Ja rohkem ei rääkinud ka naisega. (Roht 1932: 21)

Nagu eestluse kehastus. Siin on ka teine viis peale tumeduse/lõkenduse kuidas näoilmetest kõneleti: kinnisuse/avatuse mõisteis. Võib spekuleerida, et see kinnisus on *dogface*'imise sarnane, et emotsioone ei kuvata näol vaid hoitakse sees kinni ning ei vaadata teiste poolegi, et oma tundeid ava-lda-da.

> Päevad kaupa istus ta tööta ja tegeviseta trepil või aiapingil, **käed longus, silmad enda ette pööratud**, otsegu imestuses või raskes mõttes. Näis, et ta midagi ei kuule, mis ta ümber. (Roht 1932: 22)

Tundub nagu #numbness

> Selles oligi üks Orbiku iseärasusist, et ta andus nendele inmelistele **tundmustele** kui laps, kui metsloom või puu. Ta elas alati koos loodusega ja kui ta mõistus mõnikord teisiti rääkiski, siis naeratas ta selle üle, nagu teised inimesed naeratasid tema üle. (Roht 1932: 26)

Mitte tunne vaid *tundmus*.

> Teda ei sallitud, teda naerdi mõruda halvakspanuga, tema suhtes **löödi pahaselt kõega**, või ei tahetud säärasest üldse rääkidagi. Kuid teda arvestati, omamoodi. Kui keegi teistest erineb, ei armastata teda, kuid see oleneb mehe omadusist, kas teda üldse millekski peetakse või mitte. (Roht 1932: 26)

Teiste suhtumine "metsavaim" Orbikusse.

> Ikka käis siin metsavaim ringi, lühikeses valges habemes piip, must kaap valgeil juukseil, ja kaabu veere alt vahtisid **pisikesed mustad silmad, terased, targad, mis suurte valgete kulmude all elasid kui väikesed loomad ise oma elu**. (Roht 1932: 26)

Silmad on selle ajastu kirjanduses tõepoolest nagu inimese tunnete kirjeldamise ankur, mistõttu ei ole imestada, et neist võib rääkida kui oma elu elavatest loomakestest. Ma kardan, et silmade peatükk saab minu lühikeses sissejuhatuses Eesti kehakeelde kõige pikem.

> Vana Orbik kuulas säärase jutu küll ära, kuid ta pisikesed mustad silmad kaabuserva all **ei väljendanud midagi head, neil oli säärane pilk, et rääkijal hakkas paha**. (Roht 1932: 28)

Vana Orbik ei salli jutte metsa pealt raha teenimisest (metsas "sehvti" tegemisest).

> Ja sisalikud sahistavad sookalda kulus, kuna üksik isapõder **seisab kui kivistunud kuju - kaua, liikumatu** - kesk sood kerkival mäekingul ning to sarviline pea on tõstetud õhku kui haraline saaga. (Roht 1932: 33-34)

Nagu stseen *Printsess Mononoke*-st, kus põder on metsavaim (hmm). minu jaoks on siin oluline "kivistunud kuju" sõnastus.

> Metsavaht muigas endamisi:
> "Valmistub ehale, vennike!"
> Ta armastas mõnikord ka säärast nalja - loomade ja lindude suhtes. Inimestega ei rääkinud ta iial **kahemõttelisusi**, ka kõige süütumaid. Ja selle eest ei sallitud teda jälle. (Roht 1932: 35)

Mis on kahemõttelisused ja mis on tedrekuke laulu kohta öeldud lauses "Valmistub ehale, vennike!" kahemõttelist?

> Metsavaht seisatas ja võttis piibu suust. Ta **näolt kadus mõnus muhelus**, sinna tekkis **mõru valjus**. Ta tundis jälle kord, kuidas ta inimesi polgas. Ei, alati vihkas ta neid. (Roht 1932: 35)

Mis on *valjus*? Sõnastik ei aita palju.

> Metsavaht tormas kuke juurde kui kana oma poja kaitseks ja tahtis nööri poisi käest ära tõmmata. Kuid poiss, kuigi kohkus võõrast meest nähes, ei andnud nööri käest. Ta **vahtis võõrale jõllitades otsa** ja nohises. Siis, nähes, et võõras kuke poole astus, hüppas ta ise kuke juurde ja haaras selle sülle. (Roht 1932: 40)

Kordub samasugune "indiaanlase" motiiv mis eelmises jutustuses: metsavaim ei saa külainimestest aru (lausa vihkab neid), et nad liha tahavad süüa, loomi enda omandiks peavad ja et neil metsloomade vastu vähimatki austust ei ole.

> Oskar tõusis pikkamisi ja ähvardavalt. Ta kurjad silmad sünges näos **mõõtsid metsavahti ülalt alla**. (Roht 1932: 43)

Silmadega mõõtmine on sellises *confrontational* olukorras peaaegu, et ründav. Teist mõõdetakse siin selle jaoks, et ehk hinnata teise väärtust, jõudu, jne.

> Käänakud. Üksikud jämedad puud, heinamaad, küünid. Öökulli huiked, jõe tume pind, niisked lõhnad, sild, õine pime hurtsik. Ja jälle mets. Valged kased, emalepad, väike üksik järv kesk metsa, vaikne, kinnine, **endamisi**. Mis on sündinud selle järve ääres aegadest aegadesse, mida mõtleb ta, mäletab? Mis asub ta süles? Millised kalad, millised saatused? Kes on kõndinud ta kaldail sajad aastad tagasi? Sünge vaikne järv vaikib. **Ta ei vasta, ta on üksik ja omaette. Ta elab. Ta on osa sellest, mis ümbritseb meid igal pool. Ta on maailm**. (Roht 1932: 46)

Meenutab J. C. Powyse üksinduse filosoofiat (*A Philosophy of Solitude*), eriti selle luulelisuse või pool-psühhedeelisuse tõttu.

> Orbik heitis voodi ja **süda rinnus peksis tal kuuldavasti** - mitte hirmust ega ehmatusest, vaid mingist paratamatusest, otsegu oleks ta olnud hunt, kes sattunud lõksu. (Roht 1932: 51)

Seda saaks arvatavasti kehakeema terminites ära seletada.

> Kuid pöördudes nägi Orgsaar, et külgelööja polnud keegi muu kui harilik, kaunis räpase välimusega avalik naisterahvas, kes **vastiku, pakkuva irvitusega** Orgsaarele otsa jõllitas. Orgsaar **heitis talle halvakspaneva, põlgliku pilgu** ning tahtis pöördudes hakata edasi minema, kui naisterahvas valju, joonud ja õõnsalt kõmiseva häälega talle hüüdis:
> "Tule poja, teeme sooja!" (Roht 1932: 58-59)

Veel pilkude mängu.

> Naisterahvas vaatas talle otsa, Orgsaar nägi ta tuima, luitunud, elutut pilku, milles mõttetult ujus alkohol. Kuid samas süttis see pilk kitsas, teravas, loomalikus vihas, mis äkki **kargas silma kui tige peni**. (Roht 1932: 59)

Tigeda peni loomalikku viha täis pilku mäletan õudusunenäost [2013-12-11-09-30].

> Ning peaasi, et *midagi* oli siiski olnud, Orgsaar oli siiski "istunud" - tähendab ta polnud nagu teised, ta oli "imelik", oli "sündmus" halvas mõttes, oli eraldunud teistest olgu ta kas või ainult õnnetusega; kuid see õnnetus, kui ärataski kaastunde, tekitas ka **imeliku muige**, tekitas paratamatu halvakspanutunde ja **kõrvalehoiupüüde**, nagu ikka kõrvale hoidutakse asjast või kohast, mis on kahtlane, sünge, haletsemisväärne. Seda kõike sai Orgsaar tunda igal pool, igas asjas: **inimeste pilgus, kõnes, käitumises**. Inimesed otsegu püüdsid seda iseenda eest varjata, kuid see oli asjata ja ta tundis seda ise samuti kui Orgsaargi. (Roht 1932: 66)

Vägagi seotud #avoidance teemaga.

> Õpilased, naiivsed lapsed, **vaatlesid** Orgsaart koolis **avalikult, vaevaltvarjatud muigega, erilise muigega, mis ütles liiga palju**; õpetajad olid talle imelikult familjaarsed, kuid hoidusid - nagu - temaga sattumast pikemaks ajaks üksi ja viskasid aeg-ajalt talle - Orgsaar tundis seda närvilise ebameeldivusega - uurivaid pilke kõrvalt ning nende pilkudes oli siis mingi halvasti varjatud muie. (Roht 1932: 66)

Jääb mulje, et autor mõtleb midagi muud mis näos toimub, aga ei tea paremat sõna kui *muie*.

> Tuli veel teisigi nahte, silmatorkavamaid. Mõned seltsid unustasid Orgsaare kutsumast istungeile; kui Orgsaar järele päris, paluti väga vabandust, aga - **imeliku intonatsiooniga, imeliku ilmega**; mõned ühingud saatsid kutse liiga hilja. Kaks soliidset aktsiaseltsi toimis, Orgsaart arvestamata, otse Orgsaare vaadete vastaselt, ja tema kui selle üle järele päris, vabanduti väga - imeliku naeratusega! - oldavat Orgsaarest valesti aru saadud. (Roht 1932: 67)

Väga rusuv on see Orgsaare jaoks, tundub. Keegi ei ütle otse välja mis viga, aga kõik käituvad imelikult tema ümber.

> Naine käis kui nunn ja **varjas oma pilku**; ja kui ta mehega rääkis, oli ta silmis ainult mingi **tuim paratamatus saatusele**. (Roht 1932: 68)

#numbness ? Igaks juhuks märgin, et sellise tuimuse kohta on minu teada kõige põhjalikumalt kirjutanud 70ndate lõpu ja 80ndate alguse sotsioloogid seoses "emotion work" teemaga. Nimelt, kui koduvägivalla ohvritest naised lepivad oma olukorraga, siis nad muutuvad emotsionaalselt tuimaks - suudavad küll elus toimida ja tööl käia, aga seda kõike teatava automaatsuse, tuimuse ja tundetusega.

> Selle naise juurde läks mees oma hingehädas. Naine kuulas teda vaikselt, alluvalt, nagu varemgi. Ta vastused olid nüüdki peaaegu ainult "ei" ning "ja". Ning nüüd pani mees esimest korda tähele - vähemalt talle tegi see nüüd esimest korda valu, - et **ta naine talle oli *kinnine raamat*,** mida ta polnud varem avada osanud ega vist tahtnudki ja mis nüüd samuti kinni jäi. Nüüd oli see mehele valus, et **ta naine elas omas ilmas**, mida mees ei tundnud. (Roht 1932: 68)

Täiesti juhuslikult - *omailm*. Siin, inimese mõttes, on see isegi mitte *ownlife* Orwell mõistes, vaid pigem *Innenwelt* sellest *Umwelt-Innenwelt-Lebenswelt* triaadist. Naise sisemus - tema mõtted, tunded, jne - jäävad kättesaamatuks, suletud *inimkinnisuse* taha.

> Nagu läbi udu märkas Orgsaar mõnikord, et teda uulitsal teretati ja tema kedagi teretas, - ja see oli kogu ta side seltskonnaga. **Nende näod**, keda ta teretas või keda tema teretas, **olid millegipärast kangesti ametlikud ja ligipääsematud** ning tema - Orgsaar - naeratas arglikult, häbelikult, süüdlaselt ja litsus neist mööda, kõigest hoolimata, midagi kahetsemata. (Roht 1932: 70)

Ametlikkus ja ligipääsematus kui maneer on kohal ka *Soodoma Kroonikas* kui "ametniku kivine ilme".

> Ka naisterahva **pilk langes** Orgsaare **näole**, kuid ta ei näinud meest enam tundvat, - **tuim, ilmetu pilk jäi tuhmiks**, sellest polnud midagi muud lugeda kui loomalikku kannatust. (Roht 1932: 73)

Umbes nii: tume/kurb-tõsine, tuhm/mittemidagiütlev-ilmetu, lõkendav/rõõmus-naeratav.

> Kuid mõne aja pärast nägin ma preili **silmis** jälle pisaraid ja ta **olek** polnud jälle enam kuigi õnnelik. **Nägu** kahvatunud, hädine, **riided** kortsunud, **pesu**, niipalju kui seda aimata võis, pesemata, parandamata. (Roht 1932: 80)

Siin on justkui järjestus kõige avalikumast kõige intiimsemani: *pilk* on kõige avalikum, sest seda näeb kaugele (*even surpassing "social space"*); *olek* hõlmab ilmselt kogu-keha-keelt ehk poosi, toonust jne; *nägu* näeb hästi alles lähedalt; ning järgnevad riided ja aluspesu, millest viimane on kõige intiimsem. Selles järjekorras tasub vist ka oma sissejuhatust (edaspidi *Kurekrõnks*) kirjutada.

> Ta nägu õhetas palavikust ja - vist - veel millestki, **ta silmad särasid tänulikus õrnuses ja mingis sisemises liigutuses** - ning äkki pistis ta oma käe teki alt, haaras minu käe ja suudles seda! Mind otse põrutas see! Ruttu lükkasin ta käe vaiba alla tagasi, soovisin talle head ööd ja ruttasin toast välja. (Roht 1932: 81)

Käte suudlemine on küll täiesti moest välja läinud praeguseks. "Sisemine liigutus" kõlab nagu *circumlocution* emotsioonide jaoks. Omaette küsimuseks jääb kas võtta *Kurekrõnksus* radikaalne positsioon, et *strictly speaking* ei ole eestlastel emotsioone; et n/meil on hoopis tunded ja tundmused.

> Tundus loomulik, et pärast üleelatut ta jäi ja et meie **teineteisele liginesime kui mees ja naine**. (Roht 1932: 82)

Läbi lillede, muidugi.

> Juba olid tal minu selja taga romaanid, kuni see läks nii kaugele, et minu teenistusolekul käisid minu enese korteris võõrad mehed. Ta vanad tuttavad kerkisid kustki üles. Olin **sarvedega mees**. (Roht 1932: 84)

In many countries "horns" are a metaphor for the infidelity of a partner (not necessarily husbands). I guess it refers to the fact that the man being cuckolded is the last to know of his wife's infidelity and everybody can see his horns but him. The italian equivalent is "cornuto", sharing the same meaning with the english "cornuted" and there's also the gesture of the horned hand to insult the victim. (WordReference Forums).

> Kui ma eeskotta astusin, jorutati toas mingit moodset tantsuviisi, purjus mehed pildusid sekka labaseid lööksõnu ja naine kilkas bravuurivas vaimustuses. **Mind kuuldes vaikis seltskond äkki, aga naine ise lõpetas selle esimesena ja hakkas erilise rõhuga veel valjemini laulma. See oli väljakutse**. Kiskusin palitu ärritatult maha ja astusin tuppa. Purjus mehed, minu ilmudes, tõusid vaarudes toolilt ja hakkasid mind tervitama, **teatud sorti lääge naeratus näol**: noh, võite ise arvata, mida tunnevad mehed, kui joovad ja olesklevad sinu naisega sinu selja taga sinu enda kodus. Naine jätkas tralli, **silmades kuri, väljakutsuv, purjus läige**, ignoreerides mind täiesti ja soovitades oma kavaleridel mitte end segada lasta. Kavalerid kogelesid mingeid lolle vabandussõnu - "ärge pange pahaks" ja nii edasi, nagu see purjus inimestele omane. (Roht 1932: 85)

Strepitatiivne kommunikatsioon - helide teadlik kontrollimine selle vahendusel suhtlemiseks. Nagu ühiselamu vetsus poti peal istudes jalgadega sahistamine, et anda kiire häda tegijatele märku, et keegi on seal ning tuld pole vaja ära kustutada.

> Ning võõraste joodikute **läägel irvitusel** sõimas mind naine edasi, süüdistades mind kõigis maailma pahedes. Et mind eriti torgata, "häbistas" ta mind minu eriti armsamate ajaviidete, omaduste ja kalduvustega, ta läks isegi niikaugele, et puudutas meie omavahelist intiimset elu. (Roht 1932: 86)

Kohutav. Powys: "Women would not be the adepts they are both at flattering men's life-illusions and at **stabbing them with bodkin-thrusts of a miraculous cruelty** if they were not merciless critics of these subjective masquerades." (1933: 81)

> See otse loomusunniline iha ajas mind oma isa juurde, kuigi mul tõeliselt vähe lootust oli tema abile. Ja ma ei eksinud temas. Ta võttis mu vastu kui müristav pilv. Tal on talu kuski Lõuna-Eestis, ja kui ta tuli väljalt ja leidis mu istumast eestoas laua ääres, kuna teenijad mind vahtisid kui hirmutist, **läks ta minust mööda tagatuppa, ilma teretamata, ilma sõna lausumata kui tuulekeerd**. Tüki aja pärast tuli ta sealt tormava äikesena ja prahvatas:
> "Mis sa siin otsid?!"
> Minu vaikides jätkas ta:
> "Sina räbal, näru, mõrtsukapeletis, sina vangikaabakas, kes sa mu hallid juuksed oled teotanud! Sina igavene kalts! Käi välja minu majast! Ja et su jalg sind enam siia ei tooks!"
> Ma tundsin teda, ma olin selleks ette valmistatud, sellepärast ei löönud need sõnad mind veel maha.
> Vähe rahunedes ütles ta:
> "Kõhutäie süüa võid saada ja siis mine sinna, kust sa tulnud oled." (Roht 1932: 89)

Küll on isad ikka armsad. Siinses jutustuses [spoiler] läks poeg isa juurde lootuses saada ulualust kuniks ta jälle jalule saab. Et aga ta nii jõhkralt ära saadetakse isegi isakodust, eksleb ta tööta ja pinnata mõõda maad kuniks viimases näljas varastab leiba ja läheb selle eest uuesti vanglasse.

> Siiski, kui olin söönud ja ta jälle tuppa tuli, katsusin teda pehmendada, katsusin talle selgitada oma "kuriteo" tõelist olu. Kuid teadsin jälle ette tema iseloomu - **tema uskus võõraid inimesi alati rohkem kui oma last. Oma lapsele oli tal mingi põlgus kui alaväärtuslikumale olevusele - üks imelik joon mõnedes perekondades**! Võõrale ollakse lahke, vastutulelik, viisakas, omale antakse ainult pilget, halvakspanu, mahaarvatud "ametlik", traditsiooniline kokkuhoid omaste vahel. Südamlikkust ei ole, ja kui seda on, siis on see põlglik, halvakspanev, mitte armastav, lugupidav, kaasatundev. (Roht 1932: 90)

Ka minu perekonnas on see joon, et isa võttis minu kallal vägivalda tarvitanud mustlase valetava ema poole kuiet oma poegade poole (Minuga samal tänaval elav mustlaspoiss varastas mult ratta ja lõi silma siniseks kui selle tagasi võtsin).

> Mu välimus ja sisemine abitus heidutas minust inimesi, ma ei leidnud õigeid sõnu, olin teistele vist mingiks vastumeelselt-kahtlaseks inimeseks, leidsin ainult **imelikke, ärapöörduvaid pilke, põiklevaid sõnu**, mõnes kohas koguni hurjutusi ja ähvardusi "säärastele kaabakatele, kes käivad siin luuramas ja kerjamas, et öösi vargile tulla". (Roht 1932: 96)

Kõik inimesed peale peategelaste on nendes lühijuttudes julmad ja ebainimlikud.

> Nälgiv inimene on sama, mis haige. Igatahes pole ta enam normaalne, nii kehaliselt kui ka hingeliselt. Ta süda töötab haiglaselt, ta närvid on nõrgad, just kui rabedad niidid, ja ta mõtted ebareaalselt tasakaalutud. (Roht 1932: 98)

Eks ta nii ole. Haigus ja nälg käivad tihti ka käsikäes.

> Nii ja nii, peremees, laena mulle sada krooni, lehm kärvas mul ära, vaja oleks uut osta. Ütleb seda ja **ise ei vaata mulle otsagi, enesel nina maas**. Hm. Mul oli seda otse imelik kuulata. 'Oled sa hull, Jakob?' ütlen talle. (Roht 1932: 106)

Hiljem tuleb välja, et Jakob ei pruukinud üldsegi teada, et peremees ise oma küüni põlema pistis. Läks ehku peale ja vedas vennikesel. Saja krooni eest ei ostnud lehma, vaid jõi maha.

> Kui Oskar Paurson hommikul teenistusse ilmus, olid kaasametnikud juba kõik oma kohtadel ja teotsesid asjalikult. Suures toas oli ligi paarkümmend inimest ametis ja kirjutusmasinate klõbin ning paberi- ja surekrabin täitis ruumi, aga kuuldus ja tagasihoidlikku kõnet, hüüatusi, isegi väikest naerukuhunat. Siin oli mees- ja naisametnikke, suuremalt jaolt noori inimesi 20-40 aastate vahel. Paljud olid nägusad ja hästi riietatud ning **pidasid end liigutusis kui ka kõnes väga peenemoeliselt ülal**. Moodsad soengud, hästiravitud näonahk ja maniküüritud sõrmed, sõrmused ja ehted. Ei puudunud ka flirt. Nii mõnedki **paljutähendavad pilgud, muiged ja žestid vahetati noorhärrade ja preilide vahel**, kuna sõrmede all käis töö. (Roht 1932: 117)

Taaskord tähtsuse järjekorra küsimus: siin esmalt *pilgud*, siis *näoilmed* ja viimaks ka *žestid*.

> Kui Paurson mööda minnes oma ülemust tervitas, **tõmbas see kulmud vähe vastumeelselt kokku** ning tegi peaga vaevumärgatava liigutuse, mida võis pidada vastutervituseks, kuid mis võis kuuluda ka vestlusesse. (Roht 1932: 117-118)

Kulmukortsutus on üks väheseid asju mida ma olen kohanud sel ajal kirjeldatavat seoses kulmudega. Tervitamise ambivalentsus (kas oli päris tervitus või osa vestlusest mis nägi nii välja) on tuttav - parasjagu vestlevate õppejõududega on endal nii juhtunud.

> Ja mõnigi **tõsiseks teeseldud pilk** libises natike põlgliku ilmega, enam-vähem **külma uudishimuga** üle Paursoni näo. (Roht 1932: 118)

Üks oluline vaatamise (visuaalse käitumise) funktsioon - informatsiooni kogumine. Külm uudishimu, tähendab.

> Puhkevaheajal ebaõnnestusid kõik laenukatsed. Kaasteenijad vabandusid külmalt, et ei ole võimalik, ja katsusid ruttu eemalduda, **vaevaltpeidetud põlglik iroonia näol**. Mõned ei vastanud küsimusele üldse, vaid pugesid tähele panemata mööda. Ainult paar vaesemat, kehvemat ametivenda vestlesid Paursoniga **jõhkra irvitava seltsimehelikkusega**, heites kaunis kalki nalja Paursoni hilinemise ja rahapuuduse üle. (Roht 1932: 121)

Jääb mulje, et naeratamine on selles ajastus rohkem vaenulik (irvitus), mistõttu tundub mõistlik, et *Soodoma Kroonikas*, vähe psühholoogiliselt teadlikumas romaanis, seda tihti kirjeldatakse viisakusest tagasi hoitavat. Sealt siis need imelikud muiged - poolikust enesevalitsemisest.

> Ja daamid - need uhked kaasteenijad - peaaegu ainsad "ausad" naised, keda Paurson kogu linnas tundis. Need vibelesid Paursonist mööda kui püstsabadega paabud, **siblidi-säblidi käisid nende sõnad ja jalad** - ning Paursonile heideti ainult **külm, allakriipsutatult kõrk pilk**. (Roht 1932: 122)

Disrespektaabel.

> Täna näis Tennomäel hea tuju olevat, ta naeratas juba eemalt Paursonile ja juurde jõudes sirutas isegi käe ning küsis:
> "Noh, kuidas läheb? Miks nii vihane nägu?"
> Ja tahtis jälle kohe edasi lipata, lokkide lehvides ning **elurõomust hõõguval näol**.
> Kuid pidas kinni Pairsoni tuim vastus:
> "Millest siin rõõmustada, kui nälg on varaks?"
> Tennomägi peatus, **väike vari jooksis üle ta näo**.
> "No-noh! Kas siis asi nii hull on?"
> Paurson kehitas õlgu. (Roht 1932: 128)

Veel näoilmete tumedus-eredus sümboolikat.

> "Tohoh, tohoh," lausus Tennomägi **tehtud lõbususega** ning talle tuli kibe soov lahkuda: niipalju õnnetust koos oli juba vastumeelne. Ning ta pistis käe peaaegu masinlikult põue, tõi sealt nähtavale rahatasku ja avas selle. (Roht 1932: 128)

Selline "tegemine" moodustab täitsa omaette teema ja võimaldab käsitleda intentsiooni ja pettuse teemasid.

> Üldine naerulagin tervitas Paursoni - see seltskond olijuba seisukorras, kus naerdi peaaegu iga nalja ja kus iga külaline oli tere tulemast. Tennomägigi näis olevat üsna purjus. Ta istus kull sirgelt ja **katsus hoida oma näol harilikku armastusväärilist naeratust**, kuid ta silmad olid klaasistunud ja ta kõne kogelev. (Roht 1932: 130)

Enesevalitsemine on ikka väga hea vaste inglisekeelsele terminile *self-control*. Eriti selle tõttu, et see sõna on kaua kasutuses olnud.

> Ning kuipalju ka Tennomägi lõbutseb, veel pole teda nähtud päris enesevalitsuseta. Ta oskab endal alati meele peas hoida isegi kõige meeleolurikkamas olengus. (Roht 1932: 132-133)

Downside on see, et "tehtud" näod pole siirad.

> Paurson oli oma ohvrit kogu aeg hoolega silmas pidanud ja **otse nagu mingi teadusliku huviga jälginud ta viimseid tunde, ta sõnu, liigutusi, pilke, häälekõla**. See oli nagu unenägu. Pikk sirge, elegantne mees elas Paursoni ees kogu aeg ekraanil. Ta oli purjus, tugevasti purjus - ja see tõi temas esile palju muid peidetud joonu: lapsikuid, kapriislikke, südamlikke, pehmeid, metsikuid, jõhkraid. Tennomäe silmad olid klaasistunud, **ta näojooned tardunud ja temagi teotses kui automaat**. Ta kallistas tütarlapsi, tantsis nendega, rääkis rõvedusi - ja polnud enam see Tennomägi, keda varem oli tundnud Paurson. Paursonil ei olnud talle mingit viha. Ta silmitses teda vähe kohutava uudishimuga, kui tõelist elavat automaati, kelle tema, Paurson, varsti lööb maha. (Roht 1932: 136)

Nendest järjestustest peaks lõpuks mingi võrdluse tegema ja statistiliselt hindama mis on esmasem või millises järjekorras oleks loogiline *Kurekrõnksu* arendada.

> Paurson nägi lühikesel hetkel oma ees **kogu elu ja olemise õudust**. (Roht 1932: 137)

Mulle on jäänud mulje, et inimesed kes kogu elu jo olemise õudust näevad, on vaimse tervise probleemidega. Terved inimesed ei näe või ei hooli.

> Tennomägi vaatab Paursoni otsa punetavail silmil, üles-alla kõikuval peal, ja **kogu ta olemus on praegu ta purjus pilgus**: abitu, vaene, kurnatud inimene. (Roht 1932: 138)

Pilk on nii tähtis, et selle kaudu saab kogu olemust määratleda.

5.2.3 Sirp õites (2014-02-04 23:29)

Pert, Jaan 1928. *Sirp õites: üliõpilaste seiklusi*. Wõru: Tähe.

> Sina, jumalik Tartu, noorte tütarlaste ja walmiwate noormeeste unedemaa! Helge linn, kuhu igatseb kord igaüks all madalal koolipingil nagu palwerännakule püha templisse. (Pert 1928: 5)

Milline poeetiline/romantiline algus! See on vaieldamatult vanim eestikeelne raamat mida ma olen lugenud. Ma kahtlustan, et see on avaldatud enne keeleuuendust (aga kahjuks ei tea ega leia üles millal see keeleuuendus täpselt toimus).

> Siin oodatakse oma igatsetut kewadööde ilus, **kelle naer oleks palsam walu haawadele**. Siin omab süda südame täiel õnnel ja elumured unustatakse hoopis... (Pert 1928: 5)

"Palsam" on võib-olla palju öeldud, aga endorfiinide värk võib tõesti nii toimida, et naeratus aitab valu tuimestada.

> **Sina, imeline Tartu, sa oskad rõõmsalt naerda, kergelt tantsida**, aga ka kanda suursuguselt walu. Su naer on südamlik, su tants ilus ja kaasahaaraw ja su pisarad on rasked. Su õnn on nagu walge kewadpilwe hõljumine päikese säras. Kuid su õnnetus on südamewere tumm nuuksumine risti all. (Pert 1928: 5)

Linn ise oskab naerda ja tantsida või hoopis metonüümiliselt selle linna asukad?

> Tänawail aga algab nüüd elu. Särahtuwad kaupluste waateaknad, süttiwad tänawalaternad, uulitsail haugatab wahetpidamata auto ja trotuaarid on täis jalutajaid.
> Ainult Toom on waikne. Põlised esiisaaegadest paksud hiiepuud katawad kinni all alleedel kõndijate eksjutu ja naeru. **Arad kohtajad istuwad pinkidel, kõneledes waheaegade järele üskiuid sõnu.** All särab juba tuledemeres linn. Nad ei näe seda, nad ei kuule midagi. Nende pilgud on kiindunud üle linna õhtu pimedusse, mil wäriseb teadmatuses süda.
> Wilunud armuasjades sõbrutsejad, kes siin kohtunud soowitawaga, laskuwad alla linna ootawatesse wooditesse wõi sala armumajadesse.
> Paksude pärnade warjust kostab koolitüdruku kiljatus, - oma esimese suudluse andis ta siin... (Pert 1928: 7)

Lugemist teeb lihtsamaks tõik, et see on kirjutatud linna kohta, mida suudan ette kujutada. Ka praegu käiakse Toomemäel kohtamas.

> Alles nüüd Riomar **tõstab silmad raamatult** ja küsib:
> "On ehk aeg minna?"
> "Peaaegu. Ehk teeme jaamas enne weel wäikesed õlled..." Ka Riomar tõuseb sohwalt, et riietuda wäljaminekuks. (Pert 1928: 8)

Nagu tean juba *Soodoma Kroonikast*, oli Tartu rongijaamas tol ajal mingisugune kohviku moodi asutus.

> "Kuid meie aasta algab alles nüüd!" Riomari **silmad herehtusid.** Ta lööb käega. Ta suudab teha seda täiesti südamest. Ta suudaks seda teha ka alati. (Pert 1928: 9)

Ere on "väga hele, silmipimestav". Silmade h-ere-htumine seega tähendab silmade muutumist väga eredaks. Või on võimalik, et herehtumisest on saanud erutumine? "Erutatud pilk, hääl" on küll ÕS2006-s näitena olemas.

> "Hugowilli, terwit!"
> Ulatati üksteisele käed.
> "Jällenägemist! Tere!" Riomar **hetkeks hoiab Hugowilli käe enese käes ja nagu puurib selle silmesse, säält lugedes asju, millest ei osata harilikult kõnelda**. Kuid ta tahaks neist lugeda ka kõik: siiajõudnu saladused ja uudised.
> "Oled kahwatu, Hugowilli. Su esimene **pilk ei kõnele rõõmust**..."
> "Olen töötanud suwel. Wõib olla on see sellest..."
> Riomar waikib. Tal on tunne, et Hugowilli warjab või **põeb** midagi. (Pert 1928: 9)

Silmadest lugemine! Ma eeldan, et räägitakse ikka kogu näost, aga et silmad "valitsevad nägu" siis pole vaja muud mainida. Käte hoidmisene toetab Pimpernel Smithi vaadates tekkinud hüpoteesi, et vanasti hoiti üksteisel pikemalt käest kinni kui tänapäevastele kätlemistele on kohane. Hugowilli tõepoolest põeb midagi, aga seda ma ei hakka spoilima.

> "Kuid siin!" juba naeratawadki mõlemad. "Kuid siin!..." kordawad mõlemad tõuswa hooga. Ent sõnad nagu ei pääse walla nende suust. Ja **teineteise silmest loevad nad**: siin saad üle kõigest - murest, südamewalust, siin saadakse naerdes üle ka igast haigusest...
> "Saad terweks!" lausub Riomar. "Elu, elu waja elada..."
> Kuid Hugowilli **silme warjutab wiiwuks tume pilw**. Ta nagu ei taha, et Riomar teda nii palju mõistab.
> "Mõtlesin"... naeratab ta tasa lausudes, kuid omal **huuled tõmblewad waewalt märgatawas wärinas** mõeldu puhul. (Pert 1928: 10)

Tumeduse ja varjude metafoorid.

> Ama heitis noormehele **naerwa ja kahtlewa pilgu**, nagu ei julgeks ta ometi ei üles tõusta, ei lahti riietuda ega puudutada woodit. Siis haarab ta noormes, tõstab ta kätele, ja enne kui see sõnagi lausuda jõudnud oleks, asetab woodile.
> Preili ehmub, wiskleb, kuid tundes, et Riomar ta wabaks laskis, rahustub silmapilkselt. (Pert 1928: 15)

Riomar võtab ka Ama kingad jalast, siis vajuvad nad koos padjale ja suudlevad. Riomar on juba 15ndal leheküljel üks *smooth guy*.

> Eller **muigab kibedalt**. Ta **püüab naerda waljult**. Kuid see **kõlab tehtuna** ja hüsteeriliselt. (Pert 1928: 18)

Juba tuttav *tehtus*. See võib olla ka põhjus miks sõna *tee-sklemine* sisaldab tegemise tüve.

> Riomar heitis kaaslasele **üleolewa, kuid sõbraliku pilgu.** (Pert 1928: 19)

Ja pilkude kataloog muudkui kasvab.

> Elleri **silmad särahtuwad**. Ta käed tõmbuwad rusikasse. (Pert 1928: 20)

Silmad siin mitte ei sära vaid *särahtuwad* - ma pole üldsegi kindel kas need on üks ja seesama. Vastasel juhul pole särasilmsus ainult positiivne (rõõm) vaid ka negatiivne (viha). Rusikate roll on ka Kärneri romaanis oluline.

> "Linn on nagu ikka. Ehitatakse juurde maju ja wanu põletatakse ära. Inimesi elab selles kõiksugu elukutsetega: **totakaid teadlasi**, kes ülikoolis peawad loenguid; **andetuid kirjanikke**, kes istuwad kohwikuis, **nälgiwaid kunstnikke**, kes igawikku trükiwad oma papist teostega; **wirilaid näitlejaid**, kelledele wanakuratki ei sõanda lausuda meelitusi; **tõusikuid kaupmehi**, kes aju asemel kaswatawad kohtu; ahneid üüritubade pidajaid, kokkuhoidlikke würtsipoodnikke, kes kogu päewa kaaluwad naela wiisi leiba; setukestega woorimehi, kelledest jalakäija kergelt wõib ette jõuda; teenistuseta arste ja awalikke naisi. **Kuid ainuke tõeline kodanik on siin üliõpilane**." (Pert 1928: 21)

Läbilõige ühiskonnast ja ülistus tudengitele, kellest ja kellele see raamat on kirjutatud.

> Teatris käiwad need, kes loodud kannatajateks. Nad kannatawad siis ka ära kõik, mis lawal mängitakse, silmapilgutamata ja igawust tundmata. (Pert 1928: 22)

Mõned asjad siiski ei muutu.

> Imelik rahutusetunne on wallanud Ama. Kui ometi tuleks keegi, kellega saaks kõneleda. Kellele **kaela langeda** wõiks... Nii hää on ju. Nii kerge ja ilus alata esimest päewa oma elus... (Pert 1928: 28)

Ma oletan, et "kaela langemine" on kallistamine.

> Noormees waikis. Ta waatles nagu imetledes Ama awatud silmi, mille taga näis awatuna noore tütarlapse süda, mis wärises arga ja hella wärinat. Tütarlapse **huuled**, mis olid punased ja õhukesed, **tõmblesid warjatud erutuses**. Ja selle **pilk, kokku langend noormehe omaga, waibus sõnatuks, unelewaks südametukseks**...
> "Ama, olete ilus..."
> "Selle ütelusega tegite mulle haiget."
> Wangistand üksteise oma awatid silmawaatega, mil usud nende sügawuses awanewat uusi maailmu, mil wärin läbistab kogu keha ja jõud ütleb üles, **laskub noormees ette, haarab preili ümbert ja suudleb**. Siis tõstab ta oma katele, suudleb ta otsaesist, ta kulme, ta silmi, ta põski. Ja laseb wabaks tütarlapse. (Pert 1928: 29)

That smoovth sonovabitch.

> Üles seinale on riputatud jumala kujutus hallil pilwel. Selle **waade on naerus**. Ta on tõstnud oma käed ja õnnistab. Ta all kahe rööwli wahele ristile pooduna ta poeg.
> Üks sõjameestest on oda pistnud selle külje sisse. Punane wesi nõrgub alla odawart ja ihu mööda. Teised sõdurid murrawad rööwlite luid. Wiimaste **suud tõmbuwad walus wiltu**. Nende **näoilmest wõib järeldada, et nad neawad ära oma sündimise**. (Pert 1928: 30)

Silmade sümboolika on niivõrd võimas, et mitte nägu ei ole naerus, vaid vaade. Huvitav on ka tõik, et silmadest loetakse, aga näoilmest täheldatakse.

> "Tõuta wähemalt, et ära annad jõuluks ladinakeele eksami. Oled nõus? Sagar noogutas **kibeda muigega** nõusolekuks pääd. Kajas uus raksatus. Sähwatas walge tuli. Sadas. (Pert 1928: 34)

Veel muigeid mu kataloogi. Huvitav, kas erinevad muiged, naeratused, pilgud ja ilmed hakkavad ka korduma.

> "Eller, laula meile midagi! Laula midagi rõõmust... Laula armastusest..." pöördub selle poole Riomar.
> "Jah, laulge armastusest..." aitab ka preili paluda.
> "Laula juhuslikult kokkusattund inimeste armastusest, kes siis lahkuvad teades, et ei kohta enam teineteisega," jatkas Riomar. "Teie, preili, teie armastate nagu minagi rändlindude armastust," haaras noormees nende sõnade juures preili käewarrest. "Üks neist huilgab ja wäriseb ootel õites oksal, et kus poolt jõuab kohale kallim, kas lõunast wõi idast. Ja see tuleb, haarab kallima kaelast, surub suu selle suule, kannab teda kätel - aga nukrushellus tuksatab mõlemi südametes. See on rändlindude armastus, mis püsib ainult silmapilguks. Ja siis lendawad nad jälle üks põhja, teine hommikusse armsama juurest, kellega iial enam ei kohta..."
> **Wärisew tütarlaps langes noormehe hõlma.** Ta rinnus ärkas igatsus ja õnne ootusi... (Pert 1928: 35)

Just Riomar being smooth.

> Hugowilli toppis täis piibu, süütas põlema selle, **mõõtis ükskõikse pilguga selgind iga ilmakaart** ja suitsipilwi üles puhudes kõneles:
> "Süda on peru, aga mõte on lasik. Süda on hobune ja mõte on ohjad. Ära mine inimeste hulka peru hobusega. Ja ära pea peru hobust oma kallimaks hobuseks." (Pert 1928: 36)

Hugowilli üritab ka diip olla.

> "Teie **ülalpidamine** täna on ju nii **äraandlik**." (Pert 1928: 40)

Ülalpidamine = enesevalitsemine; äraandlik = kergestimõistetav.

> Riomar **muigab waid wastuseks**. (Pert 1928: 41)

Mitteverbaalne suhtlemine *asendab* verbaalset suhtlemist.

> Küll on raske eestlasel armastada, oma armsama jaoks ei leiaks ta kuidagi sobiwat sõna! (Pert 1928: 42)

Noneh, teotab kõiki eestlasi?!

> Amat tahaksin hoida. Kuis oleks kena, kui mööda pääseks ta kõigest, mis hinge jatab musti jälgi. Ja et ei tuleks temal tuua ohwrit sellele tumedale, ilmetule ja limasele, kuid ometi nii magusale... nimetule, mil tütarlapse jalasäärеd lööwad wärisema, mil rammestaw uim lööb pähe ja täiswerelisena küpsend eluiha patustab südame puhtuse wastu..." (Pert 1928: 43)

Läbi lillede, ikka läbi lillede... räägime seksist.

> Kell jõudis üle kahe. Nagu teada, siit pääle kaotawad makswuse piiripidamise reeglid. Wõid kõnelda, kuidas tahad, wõid laulda lorilaule, - nende eest siit pääle ei karistata. Ja milline möirgamine läks lahti nüüd! (Pert 1928: 44-45)

Meenub Tedi vanaema ütlus telesarjast *How I Met Your Mother*: "Nothing good ever happens after 2 A.M." Leheküljele number 45 on hariliku pliiatsiga joonistatud suvalisele viiesõnalisele lausele ümber midagi mis kangesti meenutab Tartu kunagist kivisilda:

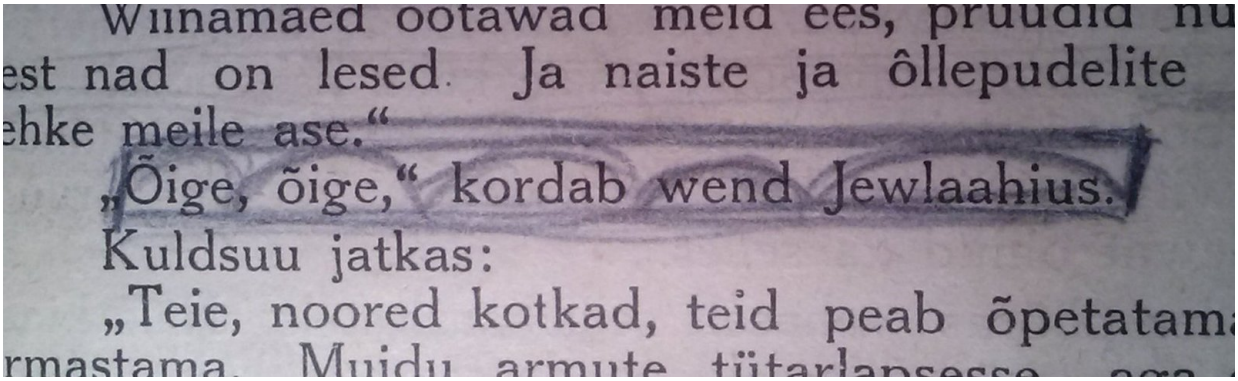
Wiinamaed ootawad meid ees, pruudid nu
est nad on lesed. Ja naiste ja õllepudelite
ehke meile ase."
„Õige, õige," kordab wend Jewlaahius.
Kuldsuu jatkas:
„Teie, noored kotkad, teid peab õpetatama
rmastama. Muidu armute tütarlapsesse

> Noormehed haarasid põrandalt õllekorwi ja silmapilkselt olid wäljas. Istuti uuesti troskadele ja sõit läks edasi. Woorimehed juba ise teawad, kuhu wiia. **Pilguta ainult silma ja sind wiiakse pikema jututa kohale**. (Pert 1928: 48)

Kuhu viiakse on lõbumaja.

> Ka preili Maara **naeratleb**. Ta **näib rahul enesega**. (Pert 1928: 50)

Paul Ekmani raamatust välja lõigatud näoilme-piltidega on täpselt selline lugu, et rõõmus naeratus näeb välja natuke üleolev või rahul iseendaga.

> Preili heidab **meelitawa pilgu** noormehele. See **pilk on hell ja paitaw**, kuid ometi **külm ja kauge**. (Pert 1928: 51)

Pilkude keerukusastmetel ei näi olevat piire.

> "Ei. Wastupidi" - asub kinnitama noormees. "Mind rõomustab wäga..." tunneb aga sääljuures ise, et **ühtki sõna usutawalt lausuda ei suuda**. Preili laskub noormehele õige ligi ja haarab selle käewarrest sõnades: "Olete kade..."
> Ta silmad särahtuwad ja unelewad. Ta laskub noormehele weelgi lähemale. (Pert 1928: 52)

Eller ei suuda *teha* või *teeselda* usutavat tooni sel momendil.

> Preili Maara silmad on sügawad kui öö ja kiirgawad kui tähed. **Ta pilk on silmapilkudel pehme ja alistuw, siis helgib ses kõrkust ja walitsemistahet**. (Pert 1928: 52)

Veel keerukaid või vastuolulisi pilke.

> Preili, mõistnud, et tegi ehk liiga noormehele, **naeratab lepitawalt**. Nad naeratawad juba wastawisi. Naerawadki mõlemad. (Pert 1928: 53)

Naer on ikkagi nakkav.

> Poja õpingud on wenind aastate järel kauemaks kui nad seda pinand oleks. Poeg ise on sirgunud noromeheks, kel juba õigus on elada täit elu. ON tekkind wõlad. Need kaswawad. Aga mis kõigest! Meie elame hää lootuse pääle, elame usus oma saatusse ja õnne... (Pert 1928: 55)

Nagu minagi.

> "Imelik, kuis tulite sellele?" **waatas** Ama **küsiwalt** Riomari otsa. (Pert 1928: 55)

A facial interrogation point?

> Hugowilli **muigas häätahtlikult** kuuldu üle. (Pert 1928: 58)

Asja teeb problemaatiliseks vaid see, et igasuguste muiete ja pilkude tähendus on kontekstist sõltuv. Selliselt rivistades saan vaid ülevaate viisidest kuidas muigeid ja pilke raamitakse, kuidas ankurdatakse tunde külge.

> Ühel õhtupoolikul külastas teda Hugowilli. See tuli, istus, kõneles wähe, **rohkem waatas, kuulas ja waikis**. Silmapilkudel jäi wahtima preili silmi, nagu otsiks neist olematut, nagu tahaks, et neis särama lööks helke temale. (Pert 1928: 60)

Hugowilli on ka omal määral nonverbalist. Rohkem aga on ta eksistentsialist. Lk 62-63 mõtiskleb Hugowilli eksistentsialistlikke mõtteid ja keegi tore lugeja on mõlemale leheküljele harilikuga joonistanud ilusad kõverad jooned nagu juuksed.

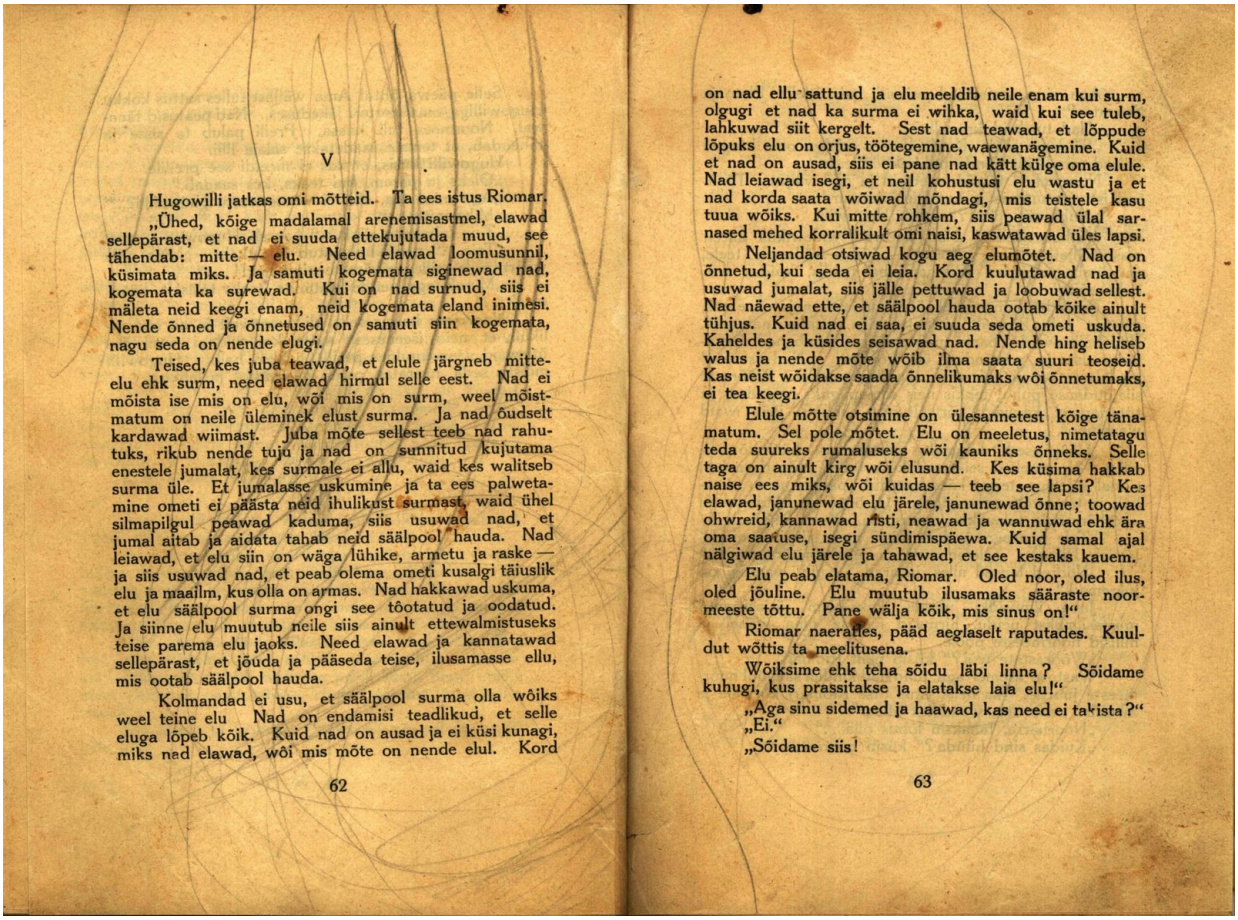

V

Hugowilli jatkas omi mõtteid. Ta ees istus Riomar.

„Ühed, kõige madalamal arenemisastmel, elawad sellepärast, et nad ei suuda ettekujutada muud, see tähendab: mitte — elu. Need elawad loomusunnil, küsimata miks. Ja samuti kogemata siginewad nad, kogemata ka surewad. Kui on nad surnud, siis ei mäleta neid keegi enam, neid kogemata eland inimesi. Nende õnned ja õnnetused on samuti siin kogemata, nagu seda on nende elugi.

Teised, kes juba teawad, et elule järgneb mitte-elu ehk surm, need elawad hirmul selle eest. Nad ei mõista ise mis on elu, wõi mis on surm, weel mõistmatum on neile üleminek elust surma. Ja nad õudselt kardawad wiimast. Juba mõte sellest teeb nad rahutuks, rikub nende tuju ja nad on sunnitud kujutama enestele jumalat, kes surmale ei allu, waid kes walitseb surma üle. Et jumalasse uskumine ja ta ees palwetamine ometi ei päästa neid ihulikust surmast, waid ühel silmapilgul peawad kaduma, siis usuwad nad, et jumal aitab ja aidata tahab neid säälpool hauda. Nad leiawad, et elu siin on wäga lühike, armetu ja raske — ja siis usuwad nad, et peab olema ometi kusalgi täiuslik elu ja maailm, kus olla on armas. Nad hakkawad uskuma, et elu säälpool surma ongi see tõotatud ja oodatud. Ja siinne elu muutub neile siis ainult ettewalmistuseks teise parema elu jaoks. Need elawad ja kannatawad sellepärast, et jõuda ja pääseda teise, ilusamasse ellu, mis ootab säälpool hauda.

Kolmandad ei usu, et säälpool surma olla wõiks weel teine elu Nad on endamisi teadlikud, et selle eluga lõpeb kõik. Kuid nad on ausad ja ei küsi kunagi, miks nad elawad, wõi mis mõte on nende elul. Kord

62

on nad ellu sattund ja elu meeldib neile enam kui surm, olgugi et nad ka surma ei wihka, waid kui see tuleb, lahkuwad siit kergelt. Sest nad teawad, et lõppude lõpuks elu on orjus, töötegemine, waewanägemine. Kuid et nad on ausad, siis ei pane nad kätt külge oma elule. Nad leiawad isegi, et neil kohustusi elu wastu ja et nad korda saata wõiwad mõndagi, mis teistele kasu tuua wõiks. Kui mitte rohkem, siis peawad ülal sarnased mehed korralikult omi naisi, kaswatawad üles lapsi.

Neljandad otsiwad kogu aeg elumõtet. Nad on õnnetud, kui seda ei leia. Kord kuulutawad nad ja usuwad jumalat, siis jälle pettuwad ja loobuwad sellest. Nad näewad ette, et säälpool hauda ootab kõike ainult tühjus. Kuid nad ei saa, ei suuda seda ometi uskuda. Kaheldes ja küsides seisawad nad. Nende hing heliseb walus ja nende mõte wõib ilma saata suuri teoseid. Kas neist wõidakse saada õnnelikumaks wõi õnnetumaks, ei tea keegi.

Elule mõtte otsimine on ülesannetest kõige tänamatum. Sel pole mõtet. Elu on meeletus, nimetatagu teda suureks rumaluseks wõi kauniks õnneks. Selle taga on ainult kirg wõi elusund. Kes küsima hakkab naise ees miks, wõi kuidas — teeb see lapsi? Kes elawad, janunewad elu järele, janunewad õnne; toowad ohwreid, kannawad risti, neawad ja wannuwad ehk ära oma saatuse, isegi sündimispäewa. Kuid samal ajal nälgiwad elu järele ja tahawad, et see kestaks kauem.

Elu peab elatama, Riomar. Oled noor, oled ilus, oled jõuline. Elu muutub ilusamaks sääraste noormeeste tõttu. Pane wälja kõik, mis sinus on!“

Riomar naeratles, päädi aeglaselt raputades. Kuuldut wõttis ta meelitusena.

Wõiksime ehk teha sõidu läbi linna? Sõidame kuhugi, kus prassitakse ja elatakse laia elu!“

„Aga sinu sidemed ja haawad, kas need ei takista?“

„Ei.“

„Sõidame siis!

63

Äkki lõi neiu käed noormehe kaela ümber ja suudles teda huultele. "Ega ma ei eksi?" lausus ta kelmilt. Neiu **rind tõusis ja wajus**. Ta pluus oli nagu kitsaks muutund. (Pert 1928: 65)

Siin pole isegi aru saada kas Riomar võrgutab mustlastüdrukut või Wiia võrgutab noormeest. Rindade tõusmine-vajumine ja pluusi mõstiline kitsenemine võib olla seatud Desmond Morrise tähelepanekuga, et seksuaalne erutus paneb naiste rinnad paisuma.

Wiia pühib silmi ja püüab naerda. (Pert 1928: 66)

Ka Ama teeb seda tihti.

Noormees waid **naeratas tagasitõrjuwalt** ja Wiia, istund selle kõrwale, wajus noormehe poole. (Pert 1928: 66)

Äkki tasuks kunagi palgata või muud moodi sisse vedada mõni näitleja ja lasta kaamera ees proovida kõiki neid erinevaid naeratamisi, muigeid ja pilke läbi mängida.

Waewalt märgataw iirooniline naeratus enese üle helgib noormehe huultel. Siis nii täitusid sedapuhku ta ootused!
Noormehele aga näib, et preili on riietatud sarnaselt, nagu kawatseks ta lahkuda praegu kodunt. Ta weendub juba, et see nii ongi: keegi oletatawasti on tulemas. Talle tundub, et preili sisemiselt soowib juba, et ta wõimalikult kohe lahkuks. See haawab noormeest. Nad waikiwad mõlemad ukseläwel. Tekib **wastastikune piinlikkuse tunne**. Preili on juba kärsitu. (Pert 1928: 72)

Lõpuks midagi riietuse ja oleku kategooriatest.

> Awades all ukse Sagar tormab wastu talle. Nähes Ellerit, seisatub silmapilguks ja seda kiiremini ruttab edasi. Paari silmapilgu järele tuleb aga trepist alla, kiirustab Ellerile järele ja peatab selle tänawal. Preili Maara tuleb istub autosse, sõidab noormeeste kohale ja palub neid mõlemaid sisse. Saabub silmapilk, mil näha, et Eller kutse wastuwõtmise asemel surub pää mütsi ja pöörab selja. Ning kunagi enam ei kergita selle preili ees terwituseks mütsi. Seda mõistab ka preili. Ent noormehe ja preili **pilgud langewad kokku**. Nad alateadlikult peawad wõitlust sel hetkel. Ja wõidab preili. Noormees tuleb ja istub autosse. (Pert 1928: 73)

Ongi visuaalse käitumise võimudimensioon. Ei tea mispärast pilgud "langevad".

> Kuid siin mõlemale noormehele üllatuseks preili pööras selja Sagarile.
> Ja imelik, mõne aja pärast just selle preili liigutuse tõttu jutt Elleriga hakkas sobima. Ja kõigi ootuste kiuste warstigi tundus, et eelmine wahejuhtum ukseesisel on esialgu unustatud.
> Eller haasis Sagarit. Preili aitab kaasa. See on löödud ja muutub kogu aeg tõsisemaks. Eller triumfeerib nüüd meelega. Ta nagu tahaks kätte maksta kaaslasele selle ebakorrektsuse eest.
> Eller wõtab preili kinnastatud käe, silitab seda ja kõneleb meelitusi.
> Preili naerab. Neil mõlemil on hää meel.
> **Enam ei omista kumbi tähelepanu Sagarile. See on nagu wõõras isik, nagu teener nende seltsis, kelle eest midagi ei warjata**. Tagasi sõidutand preili koju, Eller palub ta järgmiseks õhtuks kas teatri või kuhugi mujale. Nad läheksid sinna, kus neile meeldib sel silmapilgul olla. Preili on nõus. Jumalaga jättes suudleb ta preili kätt. (Pert 1928: 74)

Tähendab, nad teevad Sagarist *nonperson*'i.

> "Wiimasel ajal käid ringi **enesetapja näoga**, et otse õudne hakkab sind nähes." (Pert 1928: 76)

Jutt käib muidugi Hugowillist.

> Ellerile oli see öö raske. Miski ei suutnud teda enam tröostida, sest ta leidis üles oma õnnetuse. Ta püüab magada, kuid ei maga. Ta on wäsind, kuid uni ei tule. **Ta silmad on kinni, kuid ta mõte töötab endiselt**. (Pert 1928: 77)

Insomnia ja hüpnagoogia. Tröost on lohutus.

> Preili maara laengute lõpul õhtuti ootab Eller teda ülikooli koridoris. Ülikooli kell pikalt löönud neli hoopi, lahkuwad professorid auditooriumidest ja nende järel hakkawad wälja woorima üliõpilased. (Pert 1928: 80)

Just nagu traditsioonilistes kirikutes, jutlustaja/õpetaja väljub esimesena. Seda kommet tundmata tõusin kord kirikus pärast teenistuse lõppu ja vanem naisterahwas juhendas mind ära ootama kuniks preester on esimesena lahkunud.

> Homme aga, eks homme ole meil soowide täideminekupäew. Homselt ootame kõike, mis kättesaamatuks jäi eile ja täna. Homme on meie tõotuste, soowide, unede täitumise, kordaminekute ja edu päew. (Pert 1928: 83)

Tulevikuorientatsioon ja idealism.

> Ja elan wastawalt ka kolme elu. Esimene on **argipäew, tõelikkus**. Teine **unistatud elu**, kuidas elada tahaksin. Ja kolmas, kus need kaks satuwad kokku - **pettumuste, täideminekute ja üllatuste elu**.
> Ja ma ei tea, missuguses neist ma wiibin kõige kauem, misuke neist mulle kõige tahtsam, wõi misuke neist kõige tõelisem. Tean ainult ühte - kõik nad on mulle möödapääsmatud. Nad moodustawad minu maailma, minu elu ja isiku.
> Ja eks ole tänanegi meie kooswiibimine ja õhtu siin pooleldi elu, pooleldi muinasjutt. Kellele on siin rohkem kui ta soowis, kellele aga wähem. Ja see silmapilk, mil seisan teie ees, on minewiku ja tulewiku sidumispunkti. Mis möödas - on mälestus, mis saabumas - alles soow. Nii saabub olewik, mis on minewiku ja tulewiku suudlus muinasjutust.
> Ja meie ise seisame kesk seda suurt muinasjuttu, kus oleme üksteisele suure wõi wäikese muinasjutu kangelased." (Pert 1928: 85)

Kena filosoofia.

> "Imelik, kuis nägu wõib olla sarnaselt selge hinge peegel." (Pert 1928: 89)

Cicero!

> Hugowilli kammib juukseid ja tuleb **sõnawastamata** saali. Tantsiti weel. Kuid oli juba hilja. (Pert 1928: 91)

Kasulik sõna? Nagu sõnalausumata, aga sõnavastamata.blockquote>Tume pilw wajus selle õhtu puhul uuesti Elleri hingele. Süngeid aimtusi ja kihelewaid kahtlusi hakkab laskuma ta südamele. Saates preili Maarat püüdis ta algul olla õige lõbus. Kuid **ta tehtud lõbusus oli käega katsutaw**. Nad mõistsid mõlemad seda, tõsistusid ja jutt nende wahel ei sobind enam. (Pert 1928: 91)Alati ei tule tegemine hästi välja.

> Ama kõneleb kuuga. Kuu naeratab. Kuu jutustab. Ja kask ta akna all jutustab. Aga see jutt teeb kurwaks Ama. Ta kuulab ja kuulab. Ja uulates tunneb, et paisub raskus wõi walu **ta rinde all**. (Pert 1928: 92)

Mitte rindade, vaid rinde.

> Pruut on walges üleriides, pääs mirdipärg. Ta **paled lööwad lõkendama** kuuldes tantsimas teisi. Ta on siit küla kergem tantsija. (Pert 1928: 94)

Silmad lähevad peas põlema.

> "Oi sa wurle," sügas wallakirjutaja kukalt. Hüppas siis teisele hobusele ja hakkas järele kihutama. "Wõi pruudiga sõitis ära..." (Pert 1928: 95)

Riomar viib pruudi pulmast lõbusõidule.

> "Ei." Neiule meeldibki see sõit. Ta heidab pilgu üliõpilasele. Need lahked silmad, need tumedad kulmud, see **tark otsaesine**... Ja kõwemini weel haarab ta üliõpilasest. Hirmul unustab, et on ta pulmapäew ja hiljem laulatusele peab minema. Ta silme ees wiirastuwad mõõdaruttawad kilomeetripostid. (Pert 1928: 96)

Mille poolest saab otsaesine tark olla?

> Wastuse asemel möldritütar haarab tugewamini noormehest. (Pert 1928: 97)

Asendamisfunktsioon.

> "Kus pruut on?" räuskab kirjutaja **wihast wärisedes**. (Pert 1928: 97)

Adrenaliin?

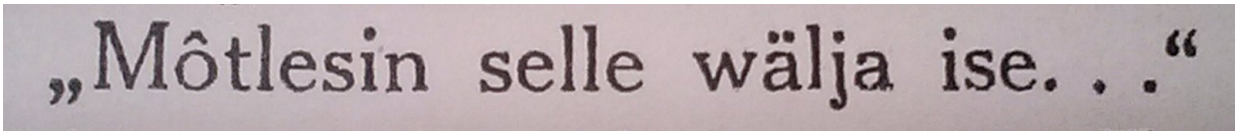

> Süda olgu ärkwel. See ärgu lubagu wõltsida tundeid ega ära petta lasta end wõltswäärtuste kaudu.
> **Ära käi ringi haige südamega, sest siis sa rikud ka teiste tuju**. Hoolitse oma terwise eest, siis on ka süda terwe. Kui leiad wiljapõllu, mis sulle meeldib, miks lähed sellest mööda? Igal mehel peab olema oma põld.
> Ja iga naine ootab meest. Ja kui ta kauaks ootama jääb, läheb ta umbrohtu ja rikki nagu wiljapõldki. Sest õnnelik ja rahul eluga on naine alles siis, kui ta mehe naisena oma rinnal imetab last.
> Teraw piste torkas Hugowilli rinnus. Ta sirutus tagasi. Rinna alla lõi walu. Waluiil muutus ikka terawamaks. Rinnad kiskusid kokku. Ta köhis. Äkki tundis ta suurt külma, nagu wajund oleks ta hauda, mis päält kinni aetud silmapilkselt.
> "Elu kuulub teistele, aga enesel tuleb walmistuda sellest lahkumiseks."
> Ta tõuseb püsti. Ta on enese ajand jõulisena sirgu, nagu tahaks näidata, kuidas ta weel on tugew. Ent ometi wajus ta tagasi toolile ja oigas. (Pert 1928: 99)

Niiet südamevalu viib Hugowilli hauda.

> "Tunnen, et olen olnud, olen kujunenud selleks, kes ma olema ei peaks. Tean, **mu pääle waadatakse ülewelt alla**. Olen ise selles süüdi, sest ma pole protesteerind selle wastu! Olen teinud enesest narri, kes lõbustab teisi, deklameerib ja laulab neile, kui neil tuju on mind kuulata ja waadata. (Pert 1928: 100)

Kehaline metafoor alaväärtustunde jaoks.

> "Teie kardate siis juba mind? **Näen seda teie näost**. Täna kardate teie mind siis ometi! Teate ka, mis kannan ma selles taskus? Tahate, näitan teile seda. Waadake! Haljas nikeldatud rewolwer. Ainult wäike liigutus - ja... Teie wärisete!" (Pert 1928: 101)

Eller lollitab.

> Noormees pöörab ära näo. Ta ei taha, ta nagu ei suuda enam waadata preili silmi. (Pert 1928: 102)

Lollitamise tulemuseks on häbi.

> Eller ajab enese sirgu. Ta lööb käega. Ta naerab. Ta hüppab nüüd suurele lauale ja tantsib õlleklaaside wahel. Jõudnud ühest lauaotsast tantsides teiseni, hüppab maha, jookseb kõrwaltuppa ja wajub sohwale... (Pert 1928: 107)

Nagu bipolaarne lihunik Kärneri romaanis.

> Ja kui siis waatad naise silmi, kellest pole pääsnud sa mööda, lööwad wärisema jalad. Ja kõik senised uned laskuwad selle ühe naiskuju ümber.
> "Wõiksin ma kõneleda temaga! - sõhwab pääs -, oleksin õnnelik. Ja kõneldes sellega lööb weri pähe ja soowid: Wõiksin ma tantsida temaga! Ja tantsides **wajund ta wastu, puudutand ta keha**, kordad endamisi: wõiksin teda suudelda, teda, oma armsamat, ja maailm me ümber muutuks olematuks. (Pert 1928: 108-109)

Silmside on välja jäetud, aga muidu on areng väga desmondmorrislik. St: vestlus > puudutus > suudlus, mis omakorda D. Morrisel jagunevad täpsemateks etappideks.

> "Kui satud kokku inimesega, kes näinud ja kogend palju, selle **tark pilk** mõjub tänuwäärselt, kainestawalt. Kuid kui waatad silmi, mille puhtust pole warjutand ei salajased kahtlustused, ei warjatud õnnetus ega mahasurutud igasused, siis selle **helge pilgu**, selle ilmsüüta waate wõtaksin kaaslaseks, wõi mälestuseks, kui lahkuksin. Tean, seda ei saa anda ega anda tahtagi. Kuid tunne, mis selle pilgu, selle waate ees tekkind, see tunne ärkab uuesti ellu su ilusamatel silmapilkudel." (Pert 1928: 114)

Silmapilkude sümboolika on ikka väga keeruline. Tõik, et sellest nii palju pajatatakse annab lootust, et ehk õnnestub see ka lahti muukida.

> Preili huultelt libiseb **irooniline naeratus**. Kuum nagu lööb ta palgedesse. Ta **tumedad ja tugewad kulmud tõsistuwad.** (Pert 1928: 117)

Lõpuks teevad kulmudki midagi, aga ma kahtlustan, et see tõsistumine on taaskord korrugaatorite töö. Irooniline naeratus on seni ilmunud kõigis neljas teoses mida ma sellest ajastust lugenud olen.

> Preili **naerab kärsitult**. […] Preili **ninasõõrmed wärisewad**. (Pert 1928: 118)

Võin ainult loota, et taolisi kirjeldusi kohtan veel ja need paljastavad lähemalt tähenduse mida neile sel ajal omistati.

> Preili waikib wiiwuks. Ta lihtsalt ei mõista, kuidas säärasele **ülalpidamisele** reageerida. (Pert 1928: 119)

Ülalpidamine võib vist omaette peatüki moodustada *Kurekrõnksus*.

> Riomar läheb nüüd kohwikusse. Siin seltsib temaga Sagar. See kõneleb wähe ja on nähtawasti wiimasel ajal muutund tõsisemaks, asjatundlikumaks ning tasakaalulisemaks. Ja kõib korralikult loengutel. Kirjutab seminari töid. Saab isegi kiita nende ettekandmise puhul. Õhtuti istub aga paar tundi kohwikus, kuulates selle muusikat. (Pert 1928: 120)

Üliõpilasjutustus ja keegi ometi tegeleb ülikooliga!

> Mõlema **näol helgib naeratus**. Mõlema silmad säraksid nagu eriliselt. (Pert 1928: 121)

Veel valguse metafoori rakendust.

> See naerab. Ta **naer tundub haruldaselt kergena**. Ükskõik millest Riomar praegu ka ei kõneleks, ta naeraks ikka. (Pert 1928: 121)

Raskuse/kerguse metafoor!

> "Aga mis eest see?" - **jääb** Eller **imestunult kaaslase silmi wahtima**. "Muidugi, kui sulle ei meeldi, kui sa käsed, siis lähme." (Pert 1928: 123)

Milles see imestus ikkagi täpselt väljendub?

> Jäänud üksi, Ama langeb woodile. Nagu luik, kelle on tabanud kuul, nii lamab walgena ta maas. Ta uned on murdund. **Ta õnnetempel, mis ehitatud oli südamesse, warises kokku**. (Pert 1928: 126)

Õnnetempel on küll vahva värk. See võib pelgalt ütlus olla, aga kujutab päris ägedat nähtust - kujutlus oli ju üks kolmest elust mida ennist filosofeeriti.

> Sammud lähenewad majale. Ama uksele koputatakse. See kuiwatab silmi ja soowib endamisi, et nüüd jätkuks talle jõudu, et **wälja ei annaks ta end**.
> Ta katsub naeratada. Naeratabki. Aga omal silmad wees. (Pert 1928: 127)

Tegemise/teesklemise raskused.

> Ama waatab wälja. Ta näeb akna all kergelt õõtsuwat kaske iga ilmakaare poole. **Ta ei suuda end walitseda**. Ta katab kätega silmad. (Pert 1928: 127)

Enesevalitsemist saab vajadusel ka lahku kirjutada.

> "Kahju, wäga kahju, kui lähete," lausub noormees, sest preili **kõnetoon** muutus juba kaljukindlaks. "Aga enne seda kas ei tantsiks meie wiimast walssi?" (Pert 1928: 128)

Vististi esimene mainimine. Mitte hääletoon, vaid kõnetoon. Samas meenub, et kuskil juba mainiti intonatsiooni.

> Riomar juhib preili uuesti sohwale ja asetab teisele poole Sagari. Preili on juba unustanud wahejuhtumise. Nad jutlewad. Sagar aga jääb ikka tõsisemaks ja **sõnatumaks**. Ja lõpuks tõuseb üles ja teatab kõigile, et Riomar waletas. Nemad pole midagi ette kawatsend koos. Ja et tema lõi tõsiselt. Siis lahkub ta siit, riietub ja kaob wälja. Tekkis piinlikkus kõikidele. Kuid kes endiselt sellele ainult naeratusega wastas, oli Riomar. (Pert 1928: 132)

Sagar on üldse imelik vennike.

> "Hugowilli, miks on su **silmad** täna nii **aukus ja sügawad**? Warjad sa nende taga midagi?"
> "Saladusi, ikka saladusi..." (Pert 1928: 134)

Hugowilli siiski põeb midagi.

> "Jääme nägemiseni!" Ja nii nagu te praegu olete, õrnake lahkujana kodusse - suudleksin teid. Aga teie ei lubaks seda..."
> "Luban," sosistas preili.
> Riomar tõstis enese käte wahele Ama ja suudles teda. Nende hingedes tuksatus miski. Oli see lahkumisenukrus? Nad suudlesid kaua. Wabanedes warjab Ama näo ja tõuseb kiirelt wagunisse. (Pert 1928: 138)

Jätkuvalt smooth.

> Riomar hakkab lõbusalt jutustama. Preili naerab iga wõimaliku naljatuse puhul. Kuid on tunda, et see naer on selleks, et kergendada nende ühist meeleolu. Kuid meeleolu ometigi ei parane kuigi märgatawalt. Tekib jutule waheaeg ja tuppa kajawad iga möödamineja sammud. Nend seas käib üks ikka edasi ja tagasi nende maja kohal. Ootab see kellegi wäljaminekut? Mida kõnnib ta siin ees öösel ja sarnase külmaga? (Pert 1928: 142)

Strepitatsioon! Riomar ja Maara kardavad, et Eller ootab neid väljas. Tegelikult on see politsei kes patrullib uuel kohal.

> Taewas on walge, maa on walge. Puud walgetes särkides. Kuused nagu jõulupuud. Jalgealune rudiseb. Sajab näkku, kulmudel peatub lund, hakkab siin sulama ja **soojad piisad pesewad põski**. (Pert 1928: 144)

Kena kujund.

> Kõik olid lahkunud. Nad on jälle neljakesi, nagu olnud korduwalt warem. Ainult et Hugowilli magab. Kaaslased awawad ta kirstu. Ja **Hugowilli naeratab neile säält wastu. Ta suu nagu liiguks, kui kauem teda waatad.** (Pert 1928: 148)

See on omaette pisike teema: *dead body language*.

> Kuuldes seda woolawad Elleri palesid mööda pisarad. Ta wajub Hugowilli kirstu ette. Aga see naeratab wastu. Awab nagu wähe silmad. Ja jälle liigutab suuga. Ta nagu tahab weel kõnelda. **Teised mõistawad ta kõne sõnadetagi nagu alati**. (Pert 1928: 149)

Sõnedata mõistmine - nonverbalism.

> Õpetaja kõneles siinse elu **ajalikkusest** ja teise, eesootawa elu **igawikkusest**. (Pert 1928: 153)

Igavikkus on hea sõna. Sellega saigi üliõpilaste seiklus otsa.

5.2.4 Teod pahurpidi (2014-02-10 18:47)

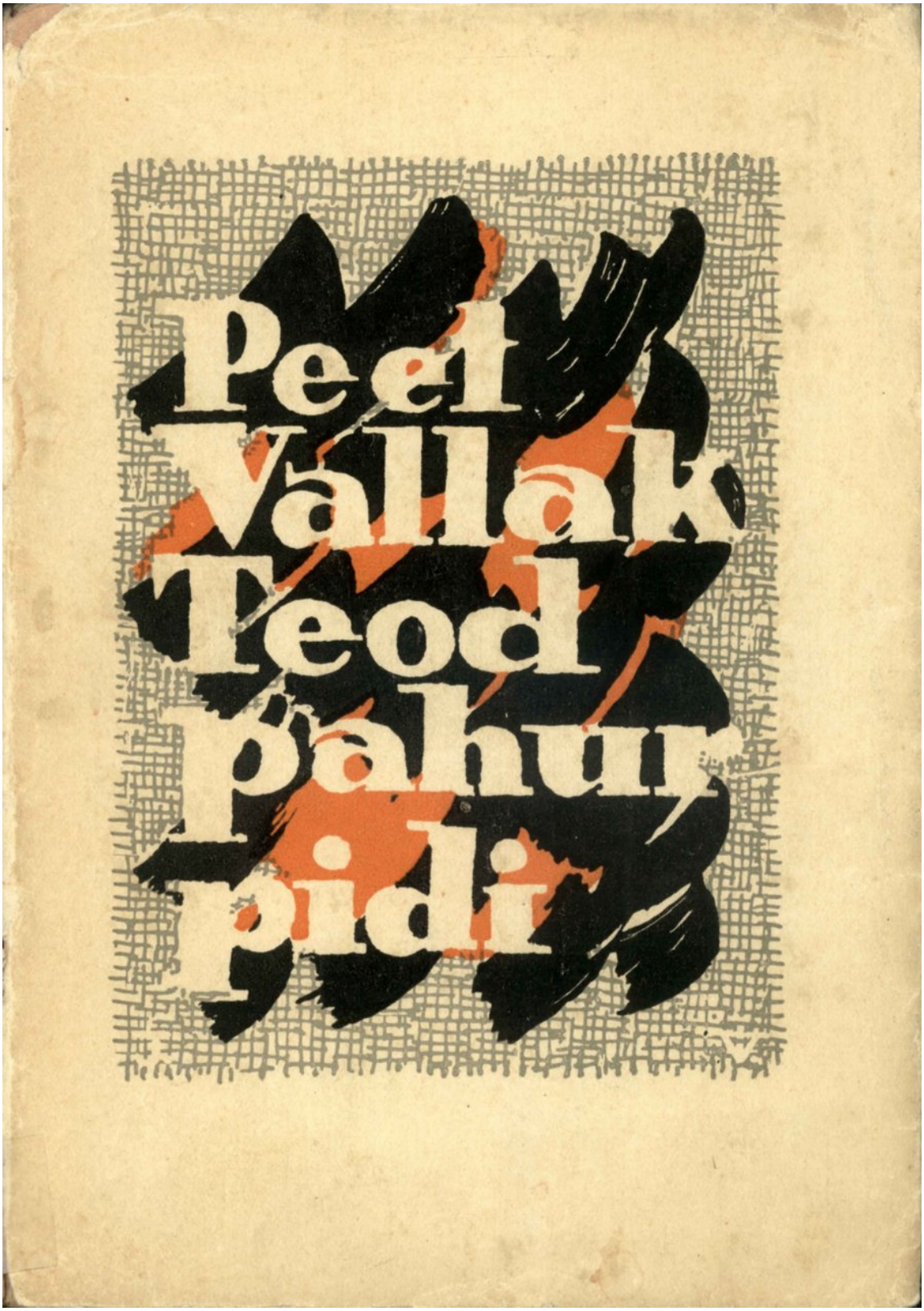

Vallak, Peet 1935. *Teod pahurpidi*. Tartu: Eesti Kirjastuse Kooperatiiv.

2578

> Kuna Prantsuse suur võimukas keiser Punapart igal pildil **seisab** oma valgete pükstega **majesteetlikult harkjalu, parem käsi kitlipõues, pilgud süüvinud enesearmastusse**, siis Ado Lemmitsa standardseisand sarnles nüüd raugana nõrga kaseväädiku omaga, mida tüvele-jäästunud lumi hakkas otseli maa poole suruma. (Vallak 1935: 11)

Peet Vallak on pseudonüüm. Tegelik mees on Peeter Pedajas (1893-1959). Mõned aastad tagasi, 2011, ilmus lõpuks tema kohta 60ndatel Daniel Palgi poolt kirjutatud monograafia.

> Lemmitsa bismarcki-**silmad olid uudishimust erutatud**, kui ta nägi enda ees mapiga pikka noormeest, kelle nime ta kuulis esmakordselt.
> - Toon teile meie kirjanikkonnalt soove tervitusi ja tõsise lugupidamisavalduse, ütles Okas tervituseks. Ühtlasi olen ise rõõmus, et võin isiklikult tutvuda meie suurmeistriga!
> Esimene laeng oli mürtsatanud käiku, ja nüüd tuli oodata selle tagajärgi ja tulemusi. Ent need avaldusid hetkeliselt: see pani rauga **võpatama**, ta sõrmed kepinäsa ümber värisema; ning ta **hallid silmad klaasistusid viirastuslikeks**.
> Sügav vaikus sigines ruumi.
> Inimene, kelle Ado Lemmits pidas kindlustusagendiks, osutus kirjanikuks...
> - Ilmar Okas? urises rauk. Olete ka teie neid tigedaid ja rahamaiaid noorkirjanikke? Mõni nende nilbuste sepistaja?
> Nüüd rauga **suu tõmbus mõnusale naerule**, ja ta hakkas oma ajude kolikambris teritama oma kõdunevat mälu. (Vallak 1935: 14)

Alles viies eestikeelne teos Esimese Vabariigi aegadest, aga juba tunduvad kirjeldused hakkavat ennast ammendama, korduma. Ongi hea, vast, kui mingi muster välja kujuneb.

> Lemmits ajas oma ettepoole kummarduva kogu sirgu, veelgi enam - koguni **selipidi**, nii et nüüd oli kepp toeks tahapoole. (Vallak 1935: 16)

Aga ei, endiselt kohtun esmakordselt emakeelsete sõnadega.

> Ta silmad hakkasid **läikima pahaendeliselt**. (Vallak 1935: 17)

Jällegi arvan, et pahaendelisus on konteksti tulemus, mitte silmade endi töö.

> Aktusele trügib oma paartuhat inimest, mind lööb niisugune suur mass verest ära!
> Lemmitsa **nägu virildus kurjakuulutavaks irooniaks**. (Vallak 1935: 21)

Niiet tefelikult oli Oksa süü, et Lemmits nii kõvasti pettus kui ainult paarkümmend inimest kohale ilmus.

> Rauk püüdis olla rahulik ja tasakaalus, kuid kõneldes ta **hääl laienes ja värises**, ta silmad olid suured, õnnelikud, naeratavad. (Vallak 1935: 23)

Mina ei tea kuidas hääl laieneb. Silmad naeratavad ilmselt nende "varesejalgade" tõttu.

> Auto noolides mööda pidulikult valgustatud tänavaid teatrihoone poole, Lemmits istus mugavasti sõiduki pehmel polstril, ajades oma saatjatega **mõttetut kergesisulist juttu**. Ta pilgud käisid vilkalt kahele poole teed nagu otsiks jalgteilt tuttavaid. Teda erutas imelik tunne: inimesed kõikjal vahivad nende auto hämarasti valgustatud sisemust, et ennäe, Ado Lemmits sõidab oma auõhtule. (Vallak 1935: 24)

Faatiline kõne ja projektsioonid.

> Kellegi enesetunne pole nii rõhutud kui juubilaril. Ta istub oma toolil **nagu elutu kuju**. Ta ei taha vaadata ei vasemale ega paremale. Ta esialgu **ei saagi otsale oma tunnetega**: on see viha, pettumus või solvus? Ta vajab selgitust, ja seepärast ta istubki liikumatult paigal, vaadates otse oma nina ees olevale puldile, mis samuti on dekoreeritud loorberitega ja kust nüüd algavad ta elutöö hinnangid ja - tervitused. (Vallak 1935: 26)

Segaduses inimese liikumatus. #immobilization? Tunnetega "otsa peale saamine" on hea metafoor oma emotsioonide identifitseerimisele.

> Teadagi, et enamik juubilare istus oma loorberitega kaunistatud toolil pettunult ja kibestunult. Nad olid lootnud paremat hinnangut referendilt, suuremat elevust ja soojust publikult. Kuid nad **targu varjasid neid tühjusetundeid oma naeratava maski taha** - nii et lõppeks Lemmitsal oli õigus, kui ta nimetas kirjaniku juubeliaktust maskeraadiks. (Vallak 1935: 30)

Nägude #tegemine

> Ettekanded võeti vastu kiiduavaldustega, ja seejuures Lemmits märkas, et igakord keegi plaksutas veel tükk aega üksi pääle teiste vaikimist. Mõnikord ta ergutas seega välja uue üldise aplausi, mõnikord ta plaksutas kaua üksi, kuni kussutati vaikima. **See plaksutamine tundus nii silmatorkavana**, et Lemmits äkki kartis - kas see pole mitte tema vana teenija? Kas ta teenija Mari lõpuks ei tee seda kaastundest oma leivaisa vastu, keda on tuldud austama nii skandaalselt vähesel arvul? Isegi teenija pidi taipama, et leivaisa tunneb täna end hüljatuna ja õnnetuna. Temal, Lemmitsal, on niisiis - klaköör! (Vallak 1935: 32)

Teenija rikkus strepitatiivseid reegleid. Ka plaksutamisel on kirjutamata reeglistik.

> Lemmits **naksatas vait ja vaatas küsiva pahameelega** vahelehüüdjale. (Vallak 1935: 39)

Tahaks ikkagi teada milles see küsiv pahameel täpsemalt väljendub...

> Tegelikult moodustavad suurusehullustus, eneseupitus ja küünarnukiõigus ühise kolmnurga ja nende algnurgaks on ometi suurusehullustus. Õnneks suurusehullu on kerge teistest eraldada: hullu **pää kipub selga, peaaegu seljataha kukla, jalad õiguvad mehiselt laiali**, nii et käimine muutub haledaks laaberdamiseks. Oh palasilku, milline traagikomöödia! Sest kui võtame võrdluse loodusest, siis näeme, et viljapää, mis seisab teiste hulgas püsti, on tühi kõlupää; muna, mis tõuseb üles vee pinnale, on kõdunemas ja mädanemas. (Vallak 1935: 40)

Moraal peaks justkui olema: ära ole silmapaistev, muidu oled suurusehull.

> Ingald andis Tõrvandile tungivalt salaja märku, et ta lõpetaks. Meeleolu oli niikuinii sünge ja õudne, selline piitsutamine tegi meeleolu veelgi masendatumaks. **Ülemäära rahulikuks teeseldud ilmel** istus lauas ka üks noorem kirjanik, kes samuti siples suurusetaudis. Nüüd ta **pilgud olid ebakindlad** ja talle tundus, et need sõnad käisid sõnasõnalt tema kohta. Sedasama tundis vihastudes ka Lemmits, kes jäi lõpuks kahvatuks ja kurvaks. Nüüd lõpetaski Tõrvand oma läkituse hüüdega: olge siirad, hoidke julgesti oma kõlupäädpüsti, kellel ajud kopitamas, siis võime tagajärjekalt ravida oma pehkivat kirjanduslikku elu. (Vallak 1935: 42)

Enesevalitsemise küsimus.

> Lui Ränneld oli Paoskit mõjutanud ka teistpidi: oli õpetanud teda logelema ja **tööle üleõle vaatama**. (Vallak 1935: 55)

Väga äge sõnakõlks: üleõla vaatamine eeldab, et sa oled millestki eemal ja seljaga selle poole pööratud.

> Juues oli Lui Ränneld kogu aeg **silmas pidanud** üht meest, kes istus üksi oma laua juures ja tõmbas hästilõhnavat sigarit. See mees näis olevat rahajõmm, hangeldaja, tema määrdunud krae oli lõua all viltu, vesti kaks nööpi lahti. Taskus tiksus tal raske ja ahvatlev kulduur, mille kaitseks poleks soomusauto liigne. Uhkeldades ta pildus sigari suitsurõngaid õhku ja kõneles aeg-ajalt teise laua juures istujaga üksisõnu, **üleõla**, hoobeldes. (Vallak 1935: 56)

Jälle üleõla! Also, "silmas pidamine" on siin päris otseselt kellegil "silma peal hoidmine". Keda sa silmas pead? - Ikka toda kelle poole ma vaatan.

> Lui Ränneld tõusis püsti, astus leti ette, tasus kõrtsiemandale oma väikese joogiarve ja küsis temalt märkamatult mehe nime: see oli metsakupeldaja Tilk. Selle teada saanud, ta hakkas kõmpima lookjoones tagasi oma lauda. Ent äkki poolel teel **tema pilk nagu kogemata peatus** metsakupeldajal, kes kuulas polifoni, kaabu lauanurgal. Jäi seisma, **käed tõusid imestuseks õhku**.
> - Keda ma näen? hüüatas ta rõõmsasti. Taeva päralt: sõber Karl, müssjöö Tilk! Jumala rahu olgu sinuga ja sinu kojaga!
> Ta jäi metsakaupleja ette seisma nagu vana juut **harkjalu ja väljasirutatud kätega**, oodates sellelt vastutervitust. Kuid metsakaupleja **silmad tõmbasid vidusi** nagi niisked konnakarbid, ta raputas tuha sigarilt toosi ja ütles toolile seljakile lastes:
> - Ei ole au tunda, müssjöö, ei! ja surus mõlemad pöidlad vestitasku, nagu libiseksid need sinna taskukahurite järele.
> Lui Ränneld kummardas. Tema **nägu mängles nagu näitlejal, kes heitleb raskes osas**. Ning siis lõi ta oma raudse käpa metsakaupleja õlale, nagu tahes teda vahistada. (Vallak 1935: 57)

Nagu me saame novelli lõpuks teada, [spoiler!] Lui Ränneld on sotsiopaat.

> - Inglane, mis? ja ta **nägi muutus tõsiseks**, nagu oleks ta kuulnud puuhindade katastroofilist langust. (Vallak 1935: 59)

See on Vallaku stiilile iseärane, et ta lisab kirjelduste lõppu tihti "nagu..." mis on kohane ainult käesolevale olukorrale.

> - Kuid siiski, sõber, pean sind pisut informeerima: sir William oskab ainult mõne üksiku sõna põlist maakeelt: terre-terre, kurrat ja nõnda edasi... Aga küll me kõneleme temaga **rahvusvahelist esperantot: kõigi nelja käpaga**! (Vallak 1935: 59)

Nelja käpaga, või käte ja jalgadega, kõnelemine on siin "kehakeel" enne kui sellele nimi anti.

> - Pane need oma ninaõrrele ja **löö rind ette**, nagu oleks sinu seitse sugupõlve meeletult sportinud.
> Siis viis Lui Ränneld Ants Paoski metsakaupleja lauda ja esitles mõlemaid maailmakuulsusi. Mehed kummardasid vastamisi, pigistasid tugevasti kätt ja Ants Paosk urises kurguhäälel oma sõbraliku terre-terre. Siis naeratas ta veidralt nagu surmamõistetu, kuldprillid ninal kippusid viltu.
> Sellise inglise professori ootamatu esitlemine tegi isegi metsakaupmehe hetkeks kohmetuks. Talle tundus, et välismaalase tumedad silmad kuldprillide taga kõnelevad vanast kõrgest kultuurist, mille lugupidamisväärse esindajana viibis nüüd nende keskel noor sir. Ent **keeleoskamatusele vaatamata nad võisid siiski üsna taibukalt teineteisega kõnelda silmade, käte ja konjakiklaaside abil**. Kõige raskem osa oli mängida Ants Paoskil. Ta tundis end täna koerana, kel suukorv pääs - suu tal oli, kuid kõnelda ta ei tohtinud. Ta võis vaid uriseda üksikuid, moonutatud sõnu.
> - Miks ei mängi muusika? hüüdis Tilk, põõrdes oma **äkkvihase näo** kõrtsiemanda poole. Laske tulla kümme lugu järgimööda vana Tilga kulu ja kirjadega! (Vallak 1935: 60-61)

Mittekõnelemine ei ole igaühe jaoks kerge ülesanne.

> Lui Ränneld seisis **hädisel ilmel** altaris, **mõtlik pilk** põrnadal, käed sügaval hallide pükste taskus. Oli kuulda, kuis meister Aadam Ilvese suur hõbekell tiksus valjusti vestitaskus. (Vallak 1935: 74)

Ränneld muidugi *teeb* hädist ilmet ja mõtlikku pilku, et manipuleerida pastori ja meistriga.

> Ka Paosk jäi hindavalt pildi ette seisma, käed püksitaskuis. Et tal olid käed püksitaskuis, see juba **osutas tema sisemist muhendamist ja mõnutsemist**. Kuna Lui Ränneld oli teda proua ees alandanud peaaegu mingiks jooksupoisiks, siis nüüd Paosk oleks tahtnud avaldada pildi kohta oma tõelise otsuse: kui nõnda maalida, siis võiks poodiumil proua asemel poseerida väga hästi ka sületäis puid! (Vallak 1935: 78)

Nalja kubismi kulul.

> Suurel töölaual põles hele lamp. Lui Ränneld istus mugavalt sügavas polstertoolis ja suitsetas piipu. Tema näol oli **muhelev naeratus** ja ta **põrnitses altkulmu** Paoskile, oodates, mis see arvab tema härrandlikust elust. Paoskile pidi ju eriti silma torkama ööseks laiale diivanile tehtud ase: vaibaots lumivalge linaga ootavalt üles pöördud, ja kahe suure, pehme padja püürid toodud otse triikraua alt.
> Paosk silmitses endamisi mugavat ruumi, kuid ta vaikis. Ta oli tusane ja isegi kade. Ei üritanudki ka Lui Ränneld ise selle kohta juttu, ta kõneles enam vaikse ja elumehe resigneeritud rahuga, popsutades oma piipu. Aniltu tema **silmad keerlesid kiitust ja tunnustust, oodates laubale langenud juuksetuti all.** See mõjus võikalt, et ta täna vaikis ja kõnelemise asemel silmitses Paoski võidunud riideid ja vildakuid kingi. Ta isegi ei pildunud teda täna üle oma õpetustega ega noomimisega, et sõber, kumb on lõpuks õigem ja suurem kunst, kas kunst kunstiga lõbutseda või kunst kunstiga nälgida? Ta oli täna **nagu pronksbüst, liikumatu, kivine, taipaja pidi ise taipama selle kivise aju mõtteid**. (Vallak 1935: 84)

Õudne on tõesti kui istutakse vaikuses ja lastakse piinlikel implikatsioonidel vaikuses kõnetada osalisi.

> - Sa pead kindlasti üht ja teist lugema, kui mitte muud, siis ajalehe nipet-näpet. Aeg nõuab, et inimene oleks väike entsüklopeedia. Ei või ometi seltskonnas libastuda, et Bismarck oli Itaalia tõusuaja suurmeister, et Marie Voltaire on prantsuse naiskirjanik. On väga hää, kui jutuajamisel käepärast juhtub mõni paradoks, mõne kuulsa mehe mõttekild. Mis ütleb Nietzsche sünnitamisest: "Sünnitamine on raske - miks sünnitada veel õnnetuid?" Aitab mõnikord isegi mõnusast anekdoodist. Püüa omandada vähemalt haritlase välimine koor.
> Paosk oligi teinud tema nõuande järele ja kuhjanud oma taskud kõiksuguste väljalõigete ja märkmetega, mida ta aeg-ajalt sirvis, luges, tuupis. Need olid nagu loosinumbrid tema taskus: kirjandus, kunst, ajalugu, propaganda, poliitika, filosoofia, sport, riviõpetus, kombeõpetus, raadio, anekdoodid...
> Paosk naeratas täna sapiselt neid lipakaid näppides. Eks ole, kuidas võib inimene muidu seltskonnas hiilata, kui ta pole nippe-näppe suurmeister! (Vallak 1935: 86)

Zettel-värk. Endal on loomulikul teel kujunenud nii, et kogun tsitaate kustiganes võimalik. Neid pähe aga otseselt ei tuubi: kord ümber kirjutatu võib niisamagi meelde jääda kui on miskit väärt.

> Paosk mässis oma pää mantlisse, nagu tahes seega takistada mõtete vastikut ja ägedat rünnakut väljastpoolt. (Vallak 1935: 88)

Aga kahjuks mõtted ei tule väljastpoolt. Muidu võiks magama minnes hüpnagoogiat vältida pea padja alla peitmisega.

> Keegi viletsate riietega kodanik peatas Paoski ja palus temalt paberossile tuld. Mis ütleks Lui Ränneld niisugusele tülitajale, niisugusele viletsas riides kooserdajale, kel puuduvad isegi tikud? Tema nähvaks: "Tikke? Kas peate mind tikutehaseks? Palun, kus on mu korstnad!" Ja sammuks iseteadvalt edasi...
> Selline on Lui Ränneld: ta armastab poseerida, näidelda, upselda, härratseda. **Tema teeb kõik teisiti kui teised inimesed, tema teod on pahurpidi.** (Vallak 1935: 91)

"Pahurpidi" pole seega mitte ainult valesti, vaid originaalitsevalt valesti.

> Kui Lui Ränneld hiljem ärkas ja rinnuli aknale vajus, et arutada oma keerulisi mõtteid, Ants Paosk oli oma värvipotiga juba käärkambri katusel. **Nad vaatasid tükk aega teineteisele, ilma et oleksid tervitanud**, kuigi kaugus nende vahel polnud kilomeetritega mõõdetav, vaid ainult sadakond sammu. Lõpuks Ants Paosk siiski **tõstis käe ja vibutas värvist määrdunud kämmalt**.
> - Tervit, meister! hüüdis ta pisut irooniliselt.
> Lui Ränneldi tardunud püsti nõksatas elu. Ta **noogutas pisut pääga ja tõstis ka omalt poolt käe vastutervituseks, kuid loiult ja ükskõikselt** nagu noorsõdur omataolisele. Pidi siis Paosk arvama, et Ränneld hakkab talle pastorimajast hommikuvaikuses vastu karjuma! Tundes oma asjatu ja päälekippuva tervituse pärast piinlikkust, Paosk astus jällegi libistama oma laia pintslit mööda katuse loskunud magu. Päälekippuv oli olnud tõepoolest see tervitus, sest tema hüüdele "tervit meister!" ei tulnud vastu isegi tasast kaja. Oleks ta seda hüüdnud kas või metsale, isegi see poleks jäänud tummaks, vaid oleks talle vastanud oma kauge kajaga - tervit meister! Lui Ränneldi **suu aga jäi suletuks**. (Vallak 1935: 94)

Ja juletakse veel öelda, et tere ei maksa midagi!

> Ka Lui Ränneldi juurde üles ärklituppa ulatus see kihin ja kahin. Ta kõmpis mööda treppi alla, laisalt, astmekaupa, kätt käsipuul libistades. **Tema nägu tõmbus pilve** nagu riigivalitsejal, kes kuuleb vaenlase vägede voorimist piirile. Ränneld ei läinud oma pakitseva südamega tagasi ärklituppa, et sääl oma sõjakaarte uurima hakata, vaid astus julgelt saali, kust leidis pastori ja proua oma maastiku eest.
> Oli prouast kahtlemata rumal, et ta hakkas ka Lui Ränneldi kuuldes innukalt kiitma Paoski maali. Ta tegi seda siiski, kuigi mees talle **pilkudega märku andis**. (Vallak 1935: 97)

Vallaku mõned stseenid on nagu filmidest võetud.

> Paosk avas hirmunult silmad. Ta ihu nõretas higist, nagu oleks teda piinanud luupainaja. Jube nägemus oli olnud nii selge ja võimas, et ta veel nüüdki, ärkvele tulnud, **murdis pääd, kas ka tühjal kirikupööningul lebamine pole samuti vaid nägemus**. (Vallak 1935: 101)

Inception-i värk, kui pärast unest ärkamist pole kindel, kas ärkasid järgmise astme unenäkku või ärkasid päriselt.

> Nüüd **tõmbus** Paoski **kulm kipra**, nagu oleks ta kuulnud midagi kahtlast. Altaripildi parandaja polnud ju tegelikult Ränneld, vaid tema, Ränneldile jäi ainult parandaja-au. (Vallak 1935: 105)

Kulmukortsutus/kulmukipratus.

> Kui Paosk jõudis kalmistu kõrvale männikusse, lonkis talle sääl ootamatult vastu Lui Ränneld, kes rapsis koerapiitsaga teeveerseid noori männikasve. Vahejuhtumist hoolimata Paosk **naeratas vastutulijale**, nagu oleks see juba hoopis ununenud. Kuid Lui Ränneldi **klaassilmad läigatasid talle kurjakuulutavalt vastu**. See kohtamine männikus ei näinud olevat juhuslik, vaid Ränneld oli teda siin teadlikult oodanud. (Vallak 1935: 106)

Justkui ununenud vahejuhtum seisnes selles, et Ränneld lõi koerapiitsaga vastu Paoski maali. Ja tal on täiesti õigus - [spoiler!] Ränneld ootab teda männikus, et teda koerapiitsaga rünnata. Ta lööb teda korduvalt pähe ja peksab maaslamajat kuniks Paosk enam ära ei kannata ja rusikatega kallale läheb, mispeale Ränneld saab haledalt peksa. Paoskist on kahju, sest ta ei teeninud seda metsikust sugugi ära, ta silm sai piitsahoobist vigastada ning loo lõpus kardab ta sellest silmast pimedaks jääda ja vannub maalimise maha jätta.

> Poiss jäi Taaveti ees seisma ja **põrnitses talle altkulmu otsa**. Ta oli näruselt riides, jalas karusaapad, nägu mitu nädalat pesemata, hall. Ka Juss oli mõistuselt vähearenenud poiss, temalt oli raske sõna saada, ta kunagi ei teretanud ega jätnud jumalaga, kuigi oli juba kümneaastane. Mõned arvasid, et poiss on looduse poolt siiski terase mõistusega, kuid temal ju puudub ema, kes teda oskaks õpetada. (Vallak 1935: 116)

Ema on "kitsakese mõistusega" ja hullusehoogudega. Poiss on seetõttu õpetamata. Vahest jääb mulje, et päris palju selle aja kirjandust tegeleb tegelikult vaimuhaigustega. See lugu on aga pohiliselt lihtsalt kurb ja tegeleb sellega kuidas poiss ei oska hobuse eest hoolitseda ja see hobune ära sureb.

> Ta lõi **tusase pilgu** rehela poole, et näha, kas isa pole lõpul hobuse rakendamisega ja kas ta tuleb varsti tagasi kambri, kus teda juba oodati. Kui ta nägi naabri saunanaist rehela värakas, põõrdus ta ümber ja vaatas vaikides põldude poole, käed püksitaskus, nagu uuriks ta uudishimulikult ja põnevalt, kas kuum maipäev ei haudu keskpäevaks äiksevihma. (Vallak 1935: 129)

Tolgendamine.

> - Anna meile laadaraha, ütles Hendrik, olles ise rinnuli laia peegli ees, pigistades põsest vistikku; isa nägi peeglist ta **vimmas nägu** ja kaht teravat sõrmeküünt vistrikul, millest imbus verist, punakat vett. (Vallak 1935: 129-130)

Võeh, rõve.

> - Kuipalju? ja ta **pani käe lapiti kõrva juurde**.
> - Viiskümmend! kordas Hendrik valjemini, peaaegu hüüdes.
> Isa **segane pilk libises** üle poegade, **naeratas siis imelikult**. Ta ei saanud veel Hendrikule vastata, kui Juhan nimetas, et ka tema vajab laadaleminekuks samasuure summa. (Vallak 1935: 130)

Doing it wrong, *I think*. Lapiti käsi ei aita kuulmisele nii palju kaasa kui *slightly cupped* käsi.

> Isa oli hetke hämmeldunud. Ta seisis viie **põrnitseva** poja ees, kes teda nüüd **mõõtsid oma puurivate pilkudega**. Ta tundis enese nii kohmetuna, nagu seisaks ta võhivõraste meeste ees, kelledele ta on tulnud tasuma oma ammuaegset võlga, mida ta aga nüüdki ei jõua tasuda kõigist lubadusist hoolimata. (Vallak 1935: 131)

Vallaku "nagu..."-d on ikka ägedad.

> Ta **andis** vendadele **peaga märku**, et ka need tuleksid kaasa, sest tema arvates polnud enam aega ega mõtet jantida kauemini isaga. (Vallak 1935: 135)

Pealiigutustel ei ole palju kokkuleppelisi nüansse, niiet "peaga märgu andmine" on lihtsalt peaga viipamine, nagu see liigutus mis kaasneb käsuga "lähme".

Metsavaht vaatas hirmunult tagasi, ta nägi, kuidas Villem oli vajunud kummuli ja puss peos täkkis sellega istmekotti. Ta ei julgenud Villemile enam midagi öelda, ei hääd ega halba, vaid **nihutas enese temast võimalikult eemale**. Iga liigutus selja taga pani ta võpatuma: kas ei löö see meeletu lõpuks ka temale hoobi selga? (Vallak 1935: 154)

Täiesti ratsionaalne hirm viina võtnud ja vihase inimese suhtes.

Poegade **pilgud olid kiindunud** põrandale visatud rahakotile. See oli suur ja punnis, lukk lahti, rauad irevil.
Hendrik tõmbas voodis lamades paar korda läbi sõõrmete hinge. **Muud häält suures eeskambris sel hetkel ei kuuldunud**. Ja keegi ei liigutanud enne, kui [isa] Kaarli läks tagakambri, jättes rahakoti põrandale. (Vallak 1935: 157)

Pilgud kiinduvad! Also, strepitatiivne nullmärk.

5.2.5 Vidriku parun (2014-02-10 18:55)

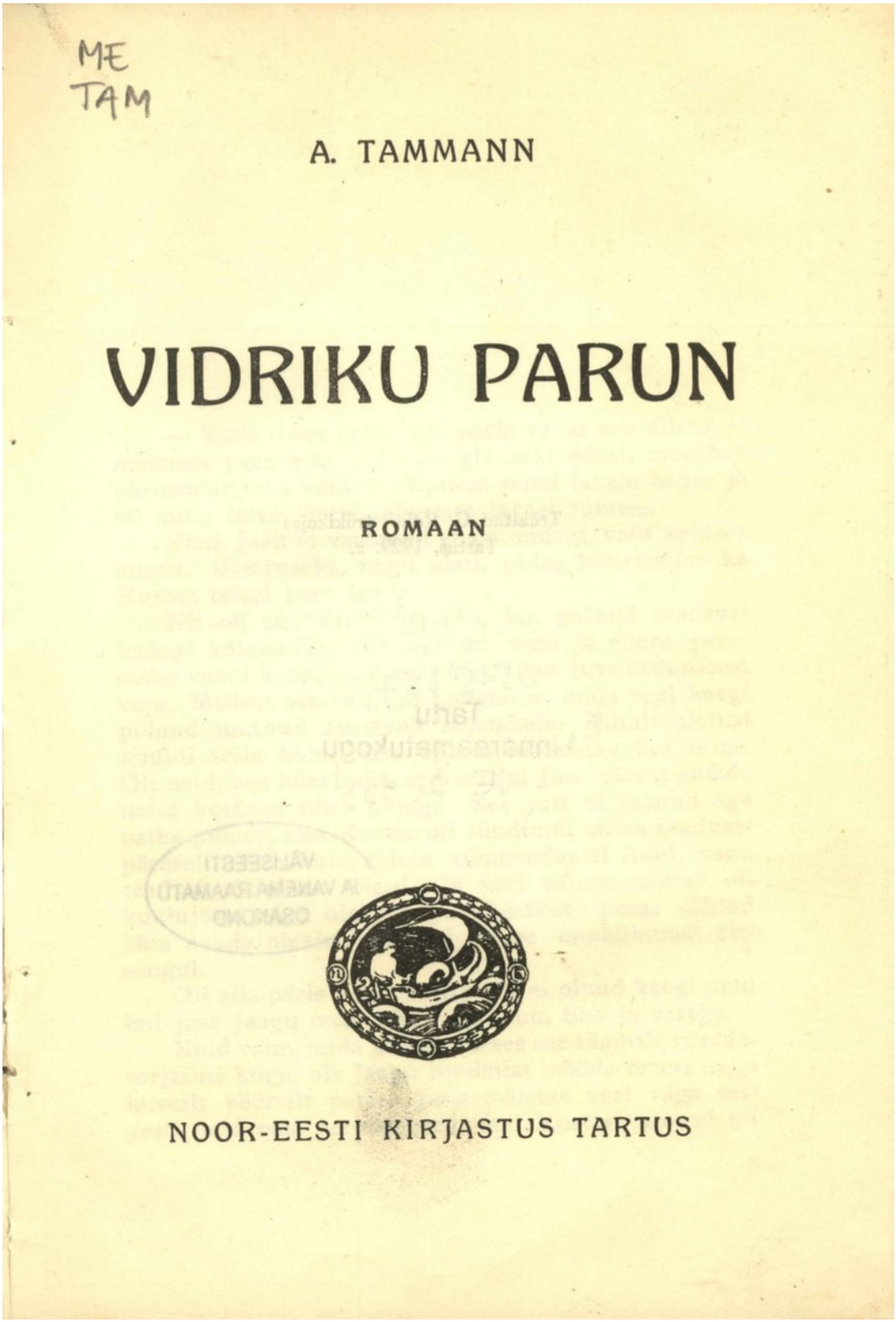

Tammann, August 1929. *Vidriku parun*. Tartu: G. Roht.

2586

> Vana Jaak ei vastanud enam midagi, vaid nohises ainult. **Ülearuseks**, nagu alati, **pidas kõnelemise** ka Kustas teisel pool lauda. (Tammann 1929: 5)

Idioom: kõne ülearuseks pidamine. Kusta sõnaahtrus on aga omaette teema.

> - Põle tal peas enam aru raasukestki! Tahab vist veel vanas eas nälga viia. Loomad laudas juba praegu põlvini sita sees!
> Kuid vana Jaak **ajas enese** sajatajate poole **uhkelt sirgu**, litsus mõlemad käed püksitasku ja pahvatas:
> - Kaagutada te oskate!
> Sülitas, tõmbas ohjad ja ajas hobuse vankriga rehealasse. (Tammann 1929: 11)

Vt suurusehulluse ja sirge selja ühendust.

> Nendega võis kõike kõnelda ja kaaluda, kõike sepitseda ja läbi arutada, nii kuidas kord ja kohus, kuid Kustas - see **sumbutas juba oma tumma, kihvtise muigega iga sõna huulelt**... (Tammann 1929: 12)

Vana Jaak ei tunne, et oma poja Kustasega üldse rääkida saaks. 36-aastane pojaraas elab veel kodus ja ootab talu üleandmist. Jaagu hinnang pojast tõuseb alles siis [spoiler!] kui see ükskord talle midagi näkku pahvatab ja valjemat häält (kõvemini kärgib) teeb kui isa.

> Laupa parun - selles sõnas peitus Jaagu jaoks üldse väga palju, juba sellest ajast peale, kui ta esimest korda elus temaga kokku puutus. See oli siis, kui Jaak alles kaheteistkümne-aastane ning isa teda esimest korda mõisa kaasa võttis. Jäädes mõisaõue ootama, kuni isa seest paruni-härraga juttu ajas, määras saatus nii, et Jaak näkku pidi saama rusikahoobi parunipojalt, praeguselt Laupa parunilt. See sündis selle eest, et poiss jalaga pikali virutas noore aadlivõsu lemmikkoera, kes talle hammastega sääre külge hakkas. (Tammann 1929: 14)

Sündmuste rivistamise järjestus on siin kaval.

> Kuid pikapeale tuli ühtlasi selgus ka selle üle, mis on mõis ja mida tähendab "parun" ning "parunipoeg", kelle koera ei tohi lüüa isegi siis, kui ta hammastega reide kargab. Midagi mürgist ja lääget tundus olevat nende mõistete ümber, sest igakord, kui Jaak hiljem mõttes nende peale tagasi tuli, hakkas kogu tema sisemuses midagi nii imelikult käärima, nagu oleks keegi oma koguka rusika toetanud otse tema põue põhja ja seda seal keerutanud tema südame ümber. (Tammann 1929: 15)

Ja nii ta peab vimma parunipoja vastu terve elu.

> Veel hulk teisi enam- ja vähemtähtsaid toiminguid võisid Laupa kõrtsis teoks tulla, kuid Pässul ja Taavetil ei olnud nendega midagi asja. Nemad olid kiriku juurde tulnud **ainult inimesi vaatama** ja nüüd siin vahejaamas aset võtnud ainult selleks, et enne kojuminekit paari pudeli jaheda pairise juures veidi jalgu puhata ning kõrvetavas hiliskevade kuumuses natukene keelt ja meelt lahutada. (Tammann 1929: 19)

Inimestejälgimise tüüpi nonverbalism, st *people-watching*.

> Mis seal imestadagi: paruni moodi raha ilma pilduda ja lastele **peenikest põlve** valmistada - missugune talu sellele vastu paneb! Eks öeldud talle ammu et ärgu jannaku ilmaaegu, aga kes seda uskus. Nüüd näeb ise! (Tammann 1929: 20)

Ma eeldan, et "peenike põli" tähendab hariduse võimaldamist ja lihttöö tegemise vältimist, mitte otseselt jalapõlvede jämedust. Aga mine sa võta see kahemõttelisus kinni!

- Võta kinni, mis ta arvab, et **oma suud ei valitse**. (Tammann 1929: 22)

Enesevalitsemine hõlmab ka kõnelemist.

> Kuid Märdil oli täna, nagu pühapäeviti ikka, kuraasi rohkem kui vaja, ja ta ei kohkunud millegi ees. Tulgu kas või rusikaga, aga näe - ei kohku! Võttis Jaagust paar sammu eemal **majesteetliku sirge seisaku** (vähemalt püüdis seda oma vaaruvail jalgadel), **ajas rinna ette** ja suurustas:
> - Kus mulle veel parun! Lontmaaker! Tahas õige tääda, palju sul maad hinge taga päris on! (Tammann 1929: 24)

Nagu keiser Punapart!

> Letinaabrid, kes pöerdunud pealt kuulama Jaagu ja Märdi vastastikust suurustamist, kihistasid südamest naeru, kuid **hoidusid esialgu seda kuuldavaks tegemast, sest mine tea, keda see äkki võib ärritada**. Aga lust oli kõigil pealt näha, kuidas Jaagu näkkiv rahu vastase ikka rohkem ja rohkem marru ajab. (Tammann 1929: 24)

Enesevalitsemine mitte-solvamise eesmärgil, nagu esineb korduvalt Kärneri *Soodomas*.

> Irvituse lõppedes püüdis Märt korrata oma **majesteetlikku sirgust** vaaruvail jalul ja asis tähtsa tõsidusega Jaagult seletust norima:
> - Ü-ütle mulle, miks sa mind narrid? (Tammann 1929: 25)

Sirges kehas nähakse vististi mingit üleolekut.

> Alles siis, kui Kaarel lõpuks ettevaatlikult ja arglikult keelelt poetas ka selle, mida praostihärra kõige tarvilikumaks pidanud, nimelt, et mida siis Vidriku Jaak nüüd niipalju maaga mõtlevat peale hakata, **läigatasid** Jaagu **silmad uuesti tõsiseks** ja ta vastas lühidalt ning uhkelt:
> - Ütelge oma pastorihärrale, et Vidriku Jaak tahab *paruniks* saada!
> Nii oli see juba Jaagu viis: niipea kui ta aimas, et asjasse on segatud parun või õpetaja, sai ta tahtmatult ägedaks, ka siis, kui oli nõuks võtnud rahulikuks jääda. Sest: parun on parun, ja õpetaja on paruni käsilane juba sellepärast, et viimane ta ametisse paneb. Sama pärast ei käinud Jaak ka kirikus ja sama pärast ei lasknud ta õpetajaks studeerida ja oma poega. (Tammann 1929: 33)

Läigatamine on palju laiem kui ma ennist arvasin ja näib, et see on viis kuidas kirjeldada näoilme/pilgu muutust. Also, Jaak hoomab hierarhilisi ühiskondlikke suhteid.

> Peretütar peretütre järele laoti niiviisi ritta, kust Kustas peaks valima selle paraja. Kuid võta näpust: seal ta **nokutab** seinaveeres, plötski suus ja näpp varre küljes, seal ta kükitab toanurgas nagu mõni tohmerjas. Harva kui kuuled talt sõnakest, silmi - neid pole sõgedal nagu olemaski! **Üks tudruk teise kannul veereb tast mööda**, üks seelikusaba teise järele tuulutab tantsu tuhinal ta ninaalust, **mõni roosa reiski välgatab vahete-vahel**, aga ei midagi. Sellest poleks looja nagu loonudki suud ega silmi, luid ega liikmeid. Nagu veeks on moondunud temas see kuulus Vidrikute veri! (Tammann 1929: 41)

Sajanditagused flirtimismärgid simmanil.

> Nii mõnigi kord ehk ka ilmaaeg, kuid mine igakord tea, **kus lõpeb olev ja algab oletatav**. (Tammann 1929: 41)

Kuldaväärt sõnastus mida saan ehk *Kurekrõnksu* teoreetilises osas ära kasutada.

2588

> - Eks ta ole muret igaühel omajagu! - vastas Leena **tasasel naeratusel, käed ristamisi koos nagu palvel ja silmis sihitu pilk**, nagu viibiks mõte parajasti kuskil väga kaugel. (Tammann 1929: 42)

Palvežest! Vt Silvi Tenjese uurimustööd sel teemal. See "sihitu pilk" tundub olevat "klaasistunud silmade" pilk; või *the middle-distance look* (Heath 1986).

> Paistis, nagu poleks Jaagul ühtki saladust ega **omalepidamist** niisugustel silmapilkudel. Kogu Viriku töö, talitused ja toimetused tõi nagu peo peale. (Tammann 1929: 48)

Omalepidamine on ka üks hea sõna.

> Ajaviiteks nipiti vähe aega sõna siit ja teine sealt, saateks **ühetooniline supimuusika**: lrrp, lrrrp, lrrrp, lrrrp! (Tammann 1929: 52)

Strepitatsiooni poetiseerimine.

> - Tiltsi Liidele ikki nagu **visati** natuke rohkem **silmi**... mine tea, - jätkas Maali pisikese peatuse järele ja saatis Kustase poole üle laua **paljutähendava pilgu**. Ei pannud aga tähelegi, et see kaabib puulusikaga juba tühja kausipõhja, kuhu **uppunud** kuiva kivise põhja peale **tema silmadki**. (Tammann 1929: 52)

Pilk võib uppuda!

> - Vaat Aljaku Juula, see juba läheks: mõõda teist eest või tagant, igal pool tükk tüsedat varuks.
> Kuid siin nagu oleks vana Jaaku äkitselt nõelatud: poole suutäie pealt klõpsus lusikas lauale, **käed silmapilguks masinlikult risti**, siis kärmesti taskust tubakakott ja piip, mida asus toppima juba rutates ukse poole.
> Ning polnud naeratustki laugude vahel, kui uksel silmapilgu peatudes Taavetile vasti nähvas:
> - Kustasest teile mõnda naisevõtjat: köidaks talle õige iire sabapidi otsa, võib olla veaks ehk *see* kuhugi!
> Ja enne kui pere ta **näolt oleks lugeda võinud**, kas selle peale "naerda või nutta", oli vana Jaak lävelt juba kadunud.
> Ei püsinud nüud kauks laua ääres enam teisedki, sest Vidrikul oli juba ammuseks viisiks: kui peremees lõunalaualt esimesena üles tõuseb ja välja läheb, jääb pere lõunavaheajast ilma. See sündis harilikult siis, kui loogu ähvardamas piksepilv või kui vaja päästa virjakaari vihma eest. Kui polnud aga ühte ega teist, siis oli juba teada: see on karistuseks selle eest, et peremeest ilmaaegu pahandatud. (Tammann 1929: 53)

Siin on kaks metakommunikatiivset momenti: Jaak ei luba kiire lahkumisega oma näol anda juhendust kas tema sõnade peale naerda või nutta; ning lauast niimoodi lahkumine annab situatsiooni kohta juhiseid, mis omakorda sõltuvad teiste asjaolude (vihma) puudumisest või kohalolust.

> Ime, kuidas siis see tühine asjakene teda nüüd nii hirmsasti võis ärritada. Ärritatud ta aga oli, sest vastuse asemel vilksutas Kustas Jaagule ainult **vihase pilgu** ja viskas vikativarre kolinal pingile. (Tammann 1929: 63)

Kustase naisevõtu teema ajab pere tülli.

> Kustasel tõmbus järsku pingule iga liige, tema **keha ajas enese** Jaagu ette **ähvardavalt sirgu** ja silmadest purskas hoog niisugust lõõska, et selle kuuma juga märkas isegi Jaak, tundes, nagu puuriks see pikuti ülevalt alla läbi kogu tema keha. Ja enne veel, kui ta mahti oleks saanud mõeldagi, mis tulemas, paukus Kustaselt nagu laeng toa madalate seinade vahel:
> - Sääl jahh!!
> Jaagu ette põrandale pudenes laest tükikene lahtist lubjapuru. (Tammann 1929: 63)

Keha sirgumine ja pilguga mõõtmine, ka kehatemperatuuri tajutav muutus enne "vihapurset".

> Midagi surus rusikasse tema kaed, väänas jaheda pigistusega tema südant ja sundis teda liikvele, kuid sealsamas hoidis justkui mingi halvatus teda kinni sealsamas paigas, kuhu ta seisatama oli jäänud enne silmapilku, mil see kõik sündis. (Tammann 1929: 64)

Enesekaitsereaktsioon? St Joe Navarro järgi mitte *flight* or *fight* vaid sellele eelnev *freeze*.

> - Omale jah, omale!... Kes *mind* laskis omale valida! Valiti *Vidrikule*, aga mitte "omale"!
> - Võib olla, olekski parem olnud, kui ka *sina* omale oleks valinud! - lausus Leena tasemini, kuivatades põllenurgaga silmipursanud pisaraid ja läks toast välja. **Silmi tungis uut niiskust, kurk nagu mattus millestki kibedast**.
> Vana Jaak oli nüüd jälle üksi.
> Ka tema silmi kogunes äkki teistsugust läiget, kui oli olnud seal veel paari silmapilgu eest. Ta komberdas ühest toanurgast teise, ilma et isegi oleks teadnud, milleks. Hakkas närvlikult piipu toppima, kuid leidis, et see oli alles täis. Tahtis seinalt naela otsast pühapäeva-kaabut võtta, kuid nägi, et oli selle vahepeal juba pähe pannud. Sammus ukse poole, kuid pööras järsku tagasi ja läks uuesti akna alla, kus oli seisnud ennegi. Tool, mis sammul ees, kolises saadud jalahoobist kaugele teise nurka. (Tammann 1929: 69)

Emotsionaalne pinge mida valmistab inimestele traditsioonidega vaimselt maadlemine: küsimus on selles, kas Kustas peaks ise valima omale naise või võetakse talle naine nagu Jaagule võeti Leena - toodi kuskilt mujalt ja laulatati ilma, et need kaks oleksid enne kohtunudki. St *arranged marriage* teema. Pikem lõik kirjeldab "rivist väljas" olemist, mil kõik automaatsed harjumused on segi paisatud ja tegude järjekord läheb igatpidi sassi. Leena on millalgi samas seisukorras, lähub kogemata nõusid ja lõõb varba uksepäras ära justkui ta oleks esimest korda Vidrikul.

> Ning enne kui Leena oleks saanud suust veel sõnakestki, oli Jaak tagakambris tagasi. Oli kuulda ainult kahe ukse paukumist järjestikku ja, natuke hiljem, voodi nagisemist, kus viskles peremees, vahetevahel ohates ja endamisi ümisedes. (Tammann 1929: 71)

Strepitatsioon.

> Rohkem nende vahel sellest kõnet ei olnud, kuid **ega see vaatajale nägematuks jäänud**, et perenaise peas terve õhtu kõik segi ja laokil. Ei hakanud enam ühessegi talitusse tema käsi nii kindlalt, nagu harjutud seda nägema igapäev. Ja kuhu hakkaski, seal käis õnnetus õnnetuse kannul: köögis kukkus kauss käest, sahvris pudenes piimapütt riiulilt, leivapätsi pooleks lõigates oli näpp noa ees ja üle läve välja rutates oli uksepakk nii kõrge, et varba selle vasti veriseks komistas. Just nagu oleks ta alles esimest päeva Vidrikul liikumas, kohmetu ja harjumatu, võõras ja võhik.
> Õhtul, kui pere põllult koju jõudis, märkas seda igaüks, et Leena otsekui tuigerdaks köögis ja õues, laudas ja aidas. **Polnud enam nagu inimenegi**, kes alati nii retselt ja rahulikult toime saanud iga töö ja toimetusega. (Tammann 1929: 72)

Huvitav, kas seegi on tegelikult #numbness ?

> - Tööle käsi, saatanas! - kargas Jaak talle nina alla ja lõi Kustase näppude vahelt murul. Eksis aga rängasti, kui lootis teda sellega **taganemisele sundida**. Nagu kange paindumatu tüvi ajas ta enese Jaagu ette sirgu, sammugi paigalt nihutamata, puuris oma tugevate ripsmete vahelt õhkuvad silmad Jaagu omadesse ja sähvas:
> - Selle võtad sa maast üles, vanamees!
> - Kurr-rat! - kähises Jaak vastu. (Tammann 1929: 75)

Territoriaalsed võimumängud: rinnakuti minemine. Meenub oma isa ja venna sarnane kemplemine.

> Seal ta nüüd läheb mööda põllupeenart, see tömbak tüvi, ümmara, tõmmukskõrbenud näoga, **tummalt ja endamisi** nagu alati! - saatis Jaak Kustast mõne silmapilgu oma mõtetega, kuid **polnud enam ei kõrvetavat pilku kulmude all, ega ka seda kindlat rühti kehas**, mis siis, kui nad seisid rind-rinnu siin õuemurul, kogu tööpere nähtaval ja kuuldaval. See Jaak, kes seisis siin praegu, oli ainult nagu vari veel endisest, lõdev ja lõntsike, **kel vaja jõupingutust sellekski, et end siin veel püsti hoida**... (Tammann 1929: 78)

Sestpeale muutub ka Jaagu arvamus Kustasest.

> - Häda sul teda veel nipi otsa võtta või? - tõreles Jaak alguses Leena hädalduste puhul ja lisas sapiselt: - Kust minagi's pean teadma, kus ta tolgendab! **Võib olla läks Tiltsile peenikese peretütre tissi käperdama** Joosed sinna järele või?!
> Pikapeale **lõi aga temagi nägu tõsisemaks**. Ja kui vajus metsavarju viimane päikeserv ning Kustast ikka veel polnud, siis ei püsinud Jaak lõpuks enam sammugi paigal. Keerles õues ja peatus väraval, seisatas ukse ees ja kibeles aida veeres, toppis ühe piibutäie tubakat teise järele ja keerles lõpuks siin-seal nagu poolemeelne.
> - Läheks Laupa poole natike vaatama? - lausus Leena, silmad hämarikus küsivalt ärevil.
> - Taga paremaks! Ei tea kuhu sa joosed! Oleks veel et laps või!... - tõreles aga Jaak hurjutavalt vastu.
> Kuid lähemal silmapilgul oli tal eneselgi juba kaabu peas ja kuub seljas ning takistuseks paistis ainult see, kuhu poole sammu seada. (Tammann 1929: 82)

Vanemad on mures, sest Kusta ei jää harilikult pühapaeval pärast kirikut kauem kodust ära.

> **Pilv pettumust** käis Jaagu näost üle. (Tammann 1929: 84)

Murepilve kõrval on ka pettumuspilv.

> Kahju ainult, et Vidriku Jaaku ennast kohal ei olnud, kui need pruunid krobelised käed, mis **lebasid praegu vaheliti särmi üle vintsutatud rinna**, neile kaabakatele näitasid, et kogu Laupa kõrtsi kohta ei leidu rusikat, mida Vidriku omadele vastu panna. (Tammann 1929: 88)

Mitte käed, vaid sõrmed rinnal vaheliti!

> - Põle kedagi: kulub neile päris ärä. Poeg nõndasama **suurusest ull** nagu vanagi, saavad natike õpetust ja kõlbavad ehk viimaks veel inimeste sekka. Seniajani **ninad püsti**, nagu mõnel... ei tea kellel. (Tammann 1929: 91)

Taaskord suurusehulluse seos sirge keha ja kuklasse ajatud peaga.

> Ka päeval paistis ta olemine imelikult võõrana. Alatine **enesega pomisemine** iga töö juures, nagu mingi rapsakus liikmetes ja liigutustes, sagedased **endamisi muigamised**, haruldane sõnakehvus kõigi vastu, - see kõik ärritas elatanud perenaist nii, et sagedasti ei olnud enam mingit muud lohutust, kui pugeda peitu sahvri jahedasse sumedusse ning valada valusaid palavaid pisaraid senikaua, kuni rinnas raskust kas või raasukenegi vähemaks jäänud. (Tammann 1929: 100)

Autokommunikatsioon.

> Mis ime siis, kui vaiksel ja kannatlikul Leenal-vaesekesel sellest kahtlus tekkis, et mine tea ja tunne, kuidas teistegagi lugu! **Kannavad praegu küll** Vidrikute vastu **lahkemat nägu**, nagu varemalt Aljaku omadiki, aga võta kinni, mil käsi neil rusikasse tõmbab ning viha ja kadedus - jumal teab, mille pärast! - nende keeled saasta sunnib sülitama. Ning seda nii mõeldes ja kaaludes sai korraga nagu mitmevõrra selgemaks ka see, mida Jaagule siiamaani pahaks pannud: igavene vaikimine oma mõtetest ja plaanidest, sagedane karmus, mis pealtnäha kõrk ja põhjendamatu, umbusklik muigamine ka nende inimeste üle, kellest seni ei teatud mingit halba ega süüd, - eks võinud needki kõik juurduda samast äratundmisest, et ilm on õelam kui ta pealtnäha paistab. (Tammann 1929: 101)

Võib selgitada eestlaste mitte-naeratamist pelgalt viisakusest.

> Jaak kaalus ja kavatses, mõtles ja mõõtis, kuid salata ei saanud: ka okkaid, palju okkaid peitis oma päälispinna all see võidutee. Ning jällegi olid Vidriku tagakambri tahmunud laelauad need, kes talle sede kõnelesid ja seletasid. Sealt luges Jaak mitme ja mitme videviku, koidu ning kesköö hämaruses, et see tee võib võidule viia ainult üle varemete, üle valurikaste ja kaeblikkude rusude. (Tammann 1929: 103)

Tahmane lagi Jaagu voodi kohal on tema autokommunikatiivne vestluskaaslane.

> Kustasele paistis, nagu oleks Jaagul seda öeldes äkki **pilv näost üle käinud**, ning ta mõtles jutule juba lõppu teha, et teinekord asjaga uuesti õnne katsuda. (Tammann 1929: 107)

On juba üpris selge, et pilvede temaatika väärib omaette peatükki.

> Jaak, kes juba mõnda aega koduste urisemisest ja nurisemisest **pilves**, oli sel päeval jälle **paremas tuules**. Ta oli linnast kirja saanud, mida luges nähtava põnevusega mitu korda järjestikku, **nägu elaval naerul**. Kindlasti pidi kiri sisaldama mingi mõnusa üllatuse. (Tammann 1929: 112)

Paneb mõtlema, et kas mitte eesti keeles uimastitest "pilves" olemine pole samuti seotud selle metafooriga ja lähtu arvamusest, et uimastid teevad inimese tigedaks või hulluks (*reefer madness*).

> Kuid sellegi mõttekese ümber tekkis juba mõne silmapilguga **terve pilv kahtlusi**. (Tammann 1929: 117)

Murepilvele ja pettumuspilvele lisandub kahtluspilv.

> Ning siis ei teinud Leena sellest enam juttu, vaid katsus öösel mõistatusele endamisi seletust saad samadelt tahmunud laelaudadelt sängi kohal, kust nagi peeglist on Jaak vaadelnud oma mõtteid, valides ja voolides neid, sõeludes ja sõlmides *teo* jaoks. Kindlasti oli Jaagu avasilmist siia ära paistnud ja see mõte, mis täna Vidrikule tõi selle tundmatu, kes käis mööda põlde, nuhkis mööda ulualuseid ning mõõtis oma uurivate silmadega sammaldunud katuste raskust madalatel ja rabedatel seinadel.
> Kuid Leena jaoks hoidis lagu selle saladuse enesele ja jäi tummaks. Sama tummaks, nagu Jaak ise, kes terve oma eluaja tema kõrval käies kaasas on kannud mõttekoormat, mille sisu Leenale avada tal meelde pole tulnud veel ainustki korda. Ainult tegude kaudu on osa neist avalikuks saanud, - ja tegu tuli ootam jääda ka nüüd. (Tammann 1929: 118)

See oleks ikka midagi üleloomulikku kuu samu laelaudu vaadates saaks välja lugeda teise mõtteid.

> Jaak paistis täna nii iseäralikult rõõmsana, **silmis ja terves olemises** nagu tuhat tähtsat õnne korraga koos. (Tammann 1929: 119)

Sest rõõm väljendub mitte ainult näoilmes/silmis, vaid terves olekus.

> - Kuule, ega sa seda ometi täie aruga ei räägi?! - muutus Leena **toon** järsku teiseks, nii ärevalt-helisevaks ja teravaks, et lõika või terasesse. (Tammann 1929: 121)

Hääletoonide kirjeldusi on kogunenud liialt vähe, et nende kohta vist midagi öelda oleks (veel?).

> Kuid Jaak? Mis mõtleb siis tema? **Elab veel üldse mõni mõte selle näo taga**, mis jääb muigele isegi siis, kui terve maja vintskleb valu käes? (Tammann 1929: 122)

Mõtted elavad näo taga!

> Olineid, kes asjast üle said lihtsa teatavaksvõtmisega. Väikest tagasisurutud elevest neis küll paistis, kui Vidriku Jaagu suurest asjast kuulda said, aga siiski **ei tahtnud nad paista lasta**, nagu mõjuks see neisse mingi rabava üllatusena, vaid tähendasid ainult üsna lühidalt:
> - Vaata kuradit! (Tammann 1929: 123)

Ikka ja rohkem enesevalitsemist.

> Jaak ise oli sellest saadik, kui võis tunnistada enese Murumäe mõisnikuks, **nagu päris teise tuuma korraga sisse saanud**. Teda ei huvitanud see enam vähematki, mis kõneleb küla. Ei huvitanud enam ka see, mis lõõbib Lõmpsi Märt. Polnud peaagu enam kedagi, kes Jaaguga veel pikemale jutule oleks saanud. **Käis ainult endamisi, pea püsti ja kujugi nagu sirgem ja suursugusem kui enne**. (Tammann 1929: 125)

Tõusis ära? Siin on "tuum" nagu arvutitel, ja mujal räägitakse põlluriistadest kui "raudvarast".

> Nii mõtles Jaak, et peaaegu oleks ta vanas eas veel hakkama saanud sellega, et endamisi ja üksinda võidujoovastusest tantsima tuisata. **Püüdis end taltsutada ja rahulikuks jääda**, kuid kuidas sa jääd, kui miski nagu ratsutab rinnus, pingutades ikka suuremale ja suuremale hoole, ikka jõudsamale ja tormilisemale hüppele! Peopesad nagu kihelesid millestki, ja Jaak **ei saanud teisiti, kui pidi neid kärmesti kokku hõõruma**. Oli vaja kuhugi nagu rutata, midagi öelda, kõnelda, teha, - hõisata kas või! - **aga sealsamas vaigistas miski oma enese põuest teda heasudamliselt ja meelitavalt ning sosistas: tee mis sa teed, aga mitte nii, et teised seda näevad ja kuulevad**. (Tammann 1929: 127)

Enesevalitsemise iva - mitte näidata teistele oma tõelisi tundeid.

> See oli juba Vidriku Jaagu viis: maailm pidi üllatatud olema, kui tema midagi tähtsamat ette võttis. **Inimeste "suured silmad" ja ootamatuse eleves**, - see kõditas teda nii, et ei paistnud liiga ükski kibedus ega kannatus, et kinni püüda kord jällegi üht niisugust silmapilku. Sellest see sagedasti tuligi, et Jaak tegi kõik omapead ja teiste teadmata, mille pärast pidi kodus teinekord tundma nii kibedaid etteheiteid ja mõrudat kurjustamist. (Tammann 1929: 129)

Üllatamis-iha?

> See kõik viis Jaagu tuju nii **toredale tuulele**, et asi ise läks nagu aabitsa järgi. Kuidas pidi ta minemagi: mõis on, aga mõisaprouat pole, kuid eks seda märganud juba Vidriku viimasel simmanilgi, kust teda otsida. (Tammann 1929: 130)

Ta mõtleb Liisit, kes istus Kustasele korraks sülle ja kelle tisse ta kahtlustas käivat käperdamas kui Kustas kõrtsis möllas. Pilvede metafoori kõrvale läheb tuule metafoor. Tuul tundub tähistavat rõõmu ja liikuvust - elavust, elevust, jne.

> Murumäele asudes sai Jaak varsti endale lõplikult uue nime: Vidriku parun. Nii nimetas teda kula ja pahandada ei osanud selle üle ka Jaak, kuigi teadis, et paljudel seda lausudes **keel hammaste taga kõveras**. (Tammann 1929: 133)

Mitte, et seda saaks *näha*... Aga seda saab vististi *teada*.

> Nähti pealegi, et vana Jaak nagu polnudki niisugune nagu need teised ümberkaudsetes taludes ja külades, vaid et **palju kindlam tema kõne, kärmem tema samm, selgem tema silm ja mehisem tema meel** kui neil teistel. (Tammann 1929: 135)

Härralikud omadused.

> Ei osanud Leena selle kohta lausuda alguses musta ega valget, **ainult silmad ja nägu kõnelesid**. (Tammann 1929: 140)

Mitte kehakeel ega isegi kehakõne, vaid *näokõne*.

> Jaak tegi nõutumad liigutused voodi juures. Midagi **läigatas ta silmis**. Teised **vahetasid salamisi pilkusid**. Hauavaikus asus murelikku ruumi. (Tammann 1929: 148)

Romaan enam-vähem lõppeb sellega, et [spoiler] Jaak lööb Leenat, see sureb sisemisse verejooksu ja pärast revolutsioone, mõisa äravõtmist ja vanglates nälgimist jõuab Jaak tagasi nõdrameelsena ja sureb Leena haua kohale. Nagu üks õige kurbmäng!

Postituse lõpetan siiski vahvamal toonil ja rivistan teosest üles korjatud sõimusõnad: SUNNIKU-SAATAN! LONT-MAAKER! TOHMERJAS! LUPARD! TILLI-TITAKE! KOHIOINAS! LONTRUS! MATS-MOLKUS! Nüüd tasub vaid leida võimalus, et kellelegi virutada sõnadeg: "Sa umbne tohmerjas!"

5.2.6 Piinlikult hea tahe (2014-02-10 18:58)

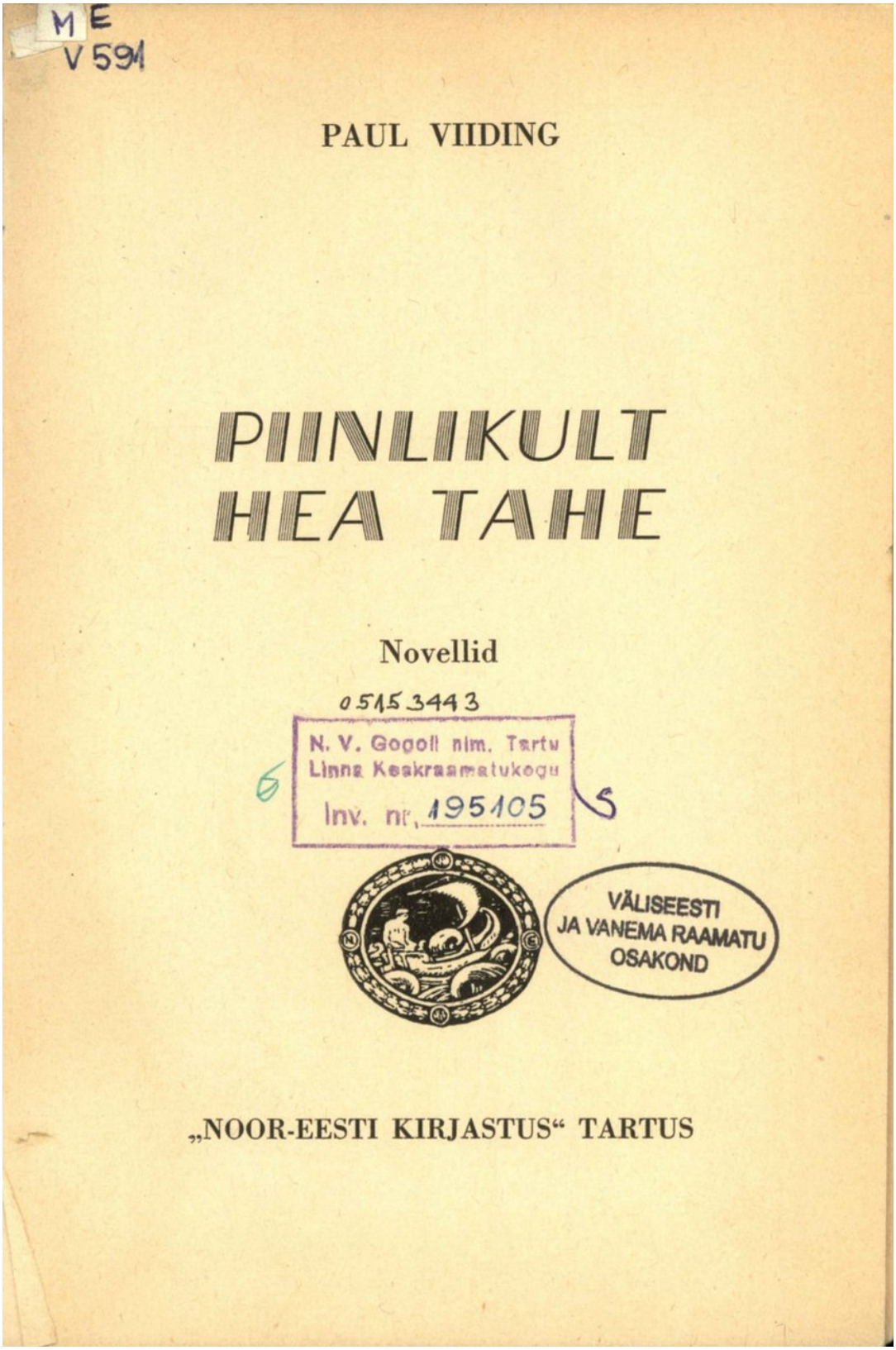

Viiding, Paul 1936. *Piinlikult hea tahe: novellid*. Võru: V. Pohlak.

> Toalävele ilmus preili Niilus ise. Ta ulatas käed kaugele ette tervituseks, raputas korra oma saiblondi pead, tavaliselt jõhvjalt-sirgete, täna vesi-laineisse korraldatud juustega, naeratas väga siiralt ja ütles kõrva hellitavalt:
> "Kui kena, Ants! Ma juba kartsin, et sa ei tule... Sinust võib seda uskuda..."
> Parim preili Niiluse juures oli tema hääl, seda pidi möönma igaüks. Figuuriski ei puudunud lohutaval määral sex-appeali; ainult nägi, seda oleks võinud pidada ilusaks vaid mõni armunu, kelle erapoolik silm saab hakkama kõige uskumatumatute võltsingutega. (Viiding 1936: 5)

Ma kahtlustan, et armunud pilk pole "pime" nagu rahvasuu kõneleb, vaid et *vastuvõtja* erapoolikut arvamist soodustavad *saatja* kuvamised. St armunud inimesed *päriselt* vaatavad üksteise poole helgemate näoilmetega. Siin on jällegi mängus minu poolik teooria, et ilus pole mitte nägu vaid näoilme. Nägu ise on vaid lõuend - ilus saab olla see mida me sinna maalime. Ka nö "ilusad inimesed" näevad koledad välja kui nad lasevad näo täiesti lõdvaks või kui "pilv" käib üle.

> Tervituste ringi sooritades Pernambuk **laskis silmadel liikuda**, otsides parajat paika, kuhu istuda. Daamidest ükski ei äratanud piisavalt huvi, et teha valikut kergeks. Kas istuda proua Niiluse kõrvale? Lõpuks ta **pilk peatus** tühjal toolil, mis asetses proua Niiluse ja ühe temale äsja tutvustatud naisüliõpilase vahel, kummastki nõnda kaugel, et pidevamat konversatsioonisundust vahest poleks olnud karta. Pealegi ajas proua Niilus oma paremat-kätt naabriga juba üsna elavat juttu ja preili Puupart - nii oli Pernambuk esitlemisel nimest aru saanud ja nii tolle preili nimi tõeliselt oligi - istus ühe brüneti, väliselt kleenukese, aga **käitumiselt õige üles puhutud** ja hea organisatsiooni värvipaelaga üliõpilase kõrval. Pernambuk tundis kerget kahjurõomu, kui nägi, kuidas noormees pingutas ajusid lõbusaks jutuks ja märkas, et preili suhtus mehe pingutustesse jumaliku ükskõiksusega. (Viiding 1936: 7)

Pilk liigub ja peatub - *visual scanning*. Üles puhutud käitumine võib puudutada suurusehullust.

> Preili Puupardi **terav, aga mitte ebameeldiv ilme** tulenes peamiselt õige õhukestest ja kahvatuist huultest, **energiliselt kinni pigistatud suust** ja hallidest, mitte suurtest silmadest. Tubakpruun kitsas kleit oli tema vormidele heatahtlik. "Kuidas te ennast lõbustate" või "kas pole ilmad ilusaks läinud", ja veel midagi **laitmatult seltskondlikku** olid esimesed sõnad, mis ta ütles. (Viiding 1936: 8)

Kas "laitmatult seltskondlik" on positiivselt faatiline?

> Öö on parim osa õõpäevast. Võid tunda ennast rahulikuna, teades, et enne hommikut ei saa midagi juhtuda, mis nõuaks aktiivsust, närvide ja mõistuse kulu ja millest sa võib-olla ei ole üle. **Öösiti aeg seisis, ei tähendanud midagi, et kellad käisid.** Õeti hüppasid nad ju alles hommikul kuusteist tundi korraga edasi, et teha ruumi uuele kaheksatunnisele; tööpäeval. (Viiding 1936: 15)

Kuuluude filosoofia.

> Ja kui ma oma väikest sisemist irvrõõmu tunnen, et oskan **lõbusaid grimasse lõigata**, mis siis! Olen lihtsalt tarvilikul määral osav **võltsija**. (Viiding 1936: 17)

Tegemise, manamise, teesklemise, võltsimise, jne teema.

> "Jõudu, vennad," ütles Pernambuk, **sundides oma häält** parasjagu **uljaks ja muretuks**. (Viiding 1936: 25)

Veel seltskondlikku teesklemist, seekord hääletooni valdkonnas.

> "Suur täni!" Pernambuk **puudutas sõrmega kaabuserva** tervituseks. (Viiding 1936: 26)

Sellist žesti tänapäeval naljalt ei kohta, sest keegi ei kanna kaabusid. Kaabude retro võtmes kandmine on samas mingite tüsedate hipsterite teema ja sealt ka mõnitus: **tips fedora**

> "Mis te soovite?"
> Küsimuse toon ei meeldinud Pernambukile. Vastas ainsa silbiga:
> "Tööd"
> **Pani sellesse** sõnasse niipalju ehtsat **tööotsimisemuret**, et oleks kõlvanud teatrilavale. (Viiding 1936: 27)

Paul Viiding kirjeldab hääletoone sagedamini ja paremini kui näoilmeid.

> "Ah te soovite registreerida?" Ametnik **vaatas** Pernambuki **otsa külmalt**, võib-olla ka õige veidi kurvalt. (Viiding 1936: 28)

Külm ja kurb on lähedased. Või siis on asi selles, et "külm näoilme" on metafoor.

> Aga see tekitas alati rohkearvulisi ja järske kontrastid [sic] nii proua Lemmi kui Kuusiku poolt, mis tegelikult ometi oli enam-vähem **tühi poseerimine**. (Viiding 1936: 35)

Ka metafoor, sest vestluses esinevad "seisukohad" ei pruugi olla kehalised poosid. Poosetamine on omaette teema.

> "Nojah, ja siis ma jäin üksi. Minus võitlesid kaks ligikaudu võdset ja vastassuunalist soovipinget. Üks oli - minna koju tööd tegema, teine - astuda veel kusagile sisse. Seejuures - ma ei tahtnud seltskonda, ma olin igasugusest jutuajamisest lõplikult tüdinenud. Kohtasin üht tuttavat, see kutsus kinno. Kinnominek oli ka üks võimalus, millele just mõtlesin, aga kahekesi ma ei tahtnud minna. Oma tuttavale ütlesin ära kõige kindlamalt. **Ka iga küünarnukipuudutus oleks olnud konversatsioon**. Ja mul oli sellest isu täis." (Viiding 1936: 36)

Sounds like he's "peopled out". Iga küünarnukipuudutus ja metonüümiliselt kõik muu mida kahekesti kinos olles samalaadselt tehakse; üksteisele pilkude heitmine jne on "vestlus" selles mõttes, et see on suhtlus - mitteverbaalne suhtlus.

> See ei tahtnud asjast aru saada või ei mõistnud seisukorda lahendada; ma usun küll, et viimane on õigem. Igatahes ta **tegi mossis näo, pahase, nagu keerulise ülesande lahendamisel**. (Viiding 1936: 38)

Kulmukipratus, kulmukortsutus või korrugaatorite kontratsioon.

> Ütelge, mis oli see, mis nüud tegi piletimüüja? Võimu liialdus? **Subalternseile funktsionäridele** veeretab tegelikkus tõepoolest tihtipeale ette küsimusi, mis nõuavad kiiret lahendamist, aga mis ületavad nende võimupiirid. (Viiding 1936: 39)

"Subaltern" on post-kolonialistliku kriitilise teooria termin ja esmapilgul kuulub ajastusse pärast 1968. aasta maikuud. Wiki järgi on see tuletatud Antonio Gramsci tööst, seega tegelikult on ajastu õige. Iseasi, et selline termin tuleb novellis esile. Siin on teisigi selliseid momente mil autor eputab oma haridusega või toetab väga selgelt kapitalistlikku maailmapilti (suurem osa siinsetest novellidest on ühel või teisel moel seotud rahaga).

> Ma **naeratasin nii armsalt nagu oskasin**, panin vasaku käe südame kohale ja ütlesin:
> "Muidugi, proua. Olen enne kui pärast vaip teie jalge all. Ja ma arvan täpselt samuti, et pole kuigi tark segada teiste asjadesse. Ja ma tahan sellest kinni pidada." (Viiding 1936: 40-41)

Oskamise küsimus seoses teesklemisega. Sarnane "nii ... nagu oskasin" sõnastus kordub hiljem veel.

> Väärtnõu ei mõistnud Hermiinet tähele panna kuni kõige viimase ajani, olgugi et tüdruk oli saanud täiskasvanuks, polnud enam lohakas ja **iluravis kulme** ning puuderdas nina. (Viiding 1936: 43)

Kulmude iluravimine on eestikeelne vaste tänapäevasele meemile *eyebrow game*. Hermiine on eestikeelne Hermione.

> Kolmandal semestril ta vahetas arstiteaduskonna majandusteaduskonna vastu, viiendal hakkas studeerima filosoofiat. Eriti sügavalt ta ei sukeldunud aga ei teadusesse ega võlgadesse. Majanduslikult jäi ta elatusmiinimumini vaevalt küündiva rendi nautijaks, hariduselt ja kutsumuselt - diplomite auga koormamata filosoofiaembrüoks. (Viiding 1936: 47)

Olen ise hetkel neljandal aastal studeeriv semiootikaembrüo, aga ei kavatsegi seda semiootikaloodet eneses tappa nagu siinne tegelane, vaid ikka sügavamale sukelduda.

> Päevi kulus, sügis saabus. Väärtnõu toanaaber kevadisest semestrist tuli, lootes saada kätte oma endise korteri. Kuulis, mispärast ei saa, soovis Väärtnõule õnne; **paistis, et enesel märgatav pilkemuie näol**. (Viiding 1936: 49)

On ka mida pilgata kui tuled suvevaheajalt ja avastad, et sul pole enam ülikoolilinnas tuba, sest õpingutest loobunud toakaaslane on otsustanud abielluda ja samasse tuppa pere luua. Mitte just meeldivaim üllatus.

> Nüüd, kui nad kahekesi Üloga pärast kaupluse sulgemist jalutama läksid, lõppes nende jalutuskäik vähemalt paar korda nädalas kinos. Aken unistuste maailma. Kuna enese õnn oli kindlustatud, siis linal etenduv ei äratanud Hermiines ei valusaid igatsusi ega täitmatuid soove. Vastupidi, oli ainult mugav vaadata, jubedail kohtadel **oma kaitsja käevarrest kinni haarata, magusail õrnuda**. Kui Hermiine varem mõne sõbratariga tuli kahekesi kinost, siis oli ta ennast alati tundnud hirmus üksinda. Nüüd ta mehe käekõrval **säras, oli vallatus tujus**, meenutas ja arvustas episoode nähtust, katsus ümiseda šlaagrite refrääne. "Kas sa seda nägid, Ülo?..." Väärtnõü muidugi vastas "jah", kuigi ta kinos ise oli õige hajameelne. Tema isiklik maitse kino ei olnud. Poissmehepõlves oli ta **õpetlikul otstarbel** vaadanud paar filmi aastas. **Et käitumist ja garderoobi hoida akadeemilisele inimesele kohasel tasemel**. (Viiding 1936: 50)

Kinost õppimise temaatika. Nt Ekmani ja Frieseni mure, et üle maailma on Holliwoodi filmidest õpitud ära Ameeriklaste käitumismaneerid, kuvamisreeglid, jne.

> Väärtnõule paistis, et viimane lause oli öeldud väga pikkamisi, rõhutades, nagu oleks see olnud teab kui **tähendusraske**. (Viiding 1936: 52)

Tänapäeval vististi ütleksime "tähendusrikas". Tähendusraskus viitab aga mitte tähenduste paljususele või rikkusele vaid tähenduse kaalule, olulisusele või tähtsusele.

> Vaher **tegi lootusetult traagilise näo** ja hakkas kiiresti kolmandat napsi välja valama. (Viiding 1936: 56)

Traagiline ja koomiline nägu on ilmselt need teatrisümboolika maskid, ehk kurb ja rõõmus - kõige elementaarsem emotsioonide vastandus; ka näoilmete mõttes (Stephen Lynch tegi enne esinemise algust nägu soojaks neid vaheldades - midagi, mida isegi olen väiksena igavusest teinud).

> Võiks ju **ajada rinna ette ja visata pea kuklasse** ning katsuda jätta muljet, et ei mõteldagi **notiitsi** võtta sellisest häbematusest nagu ööbimisraha etteküsimine. Aga, aga... (Viiding 1936: 60)

See sama formulatsioon kordub seoses suurushullusega peaaegu sõna-sõnalt mujal. Notiitsi võtmine on tollane mugandus väljendist *take notice*. Tänapäevane Estonglishis oleks see aga umbes *võta nõutisit*. On selline muutus amerikaniseerumise tulemus?

> Nelikümmend kaheksa tundi hiljem longi ning **simuleeri** politseipostist möödudes **asjapärast käimist**. (Viiding 1936: 66)

Tegelane on jäänud öömajata ja longib terve öö mööda pealinna ringi, et ennast üleval hoida. Käidavamatel tänavatel on politseipostid (putkad?).

> Ebamaine irvitus. (Viiding 1936: 66)

Hüperbool. Naeratused võivad olla võõrastavad ja imelikud, aga isegi sellised on maised - vähemalt kuniks tõestatakse, et universumis on veel elu kui planeedil Maa ja nendel maavälistel (ebamaistel) eluvormidel on näod ja need näod irvitavad. Alien body language?

> "Suur tänu, suur tänu." Hain **naeratas nii viisakalt kui suutis**.
> See naeratus nimelt ei tahtnud kuidagi välja tulla. (Viiding 1936: 70)

Siin on suutmine välja toodud just selle tõttu, et tegelane ei suuda viisakat naeratust välja vedada.

> õttis portfelli ja lahkudes puudutas sõrmega mütsiäärt. **Liigutusi pidi jälle harjutama**, linn elas jälle, masin pidi käima õlitatult. (Viiding 1936: 70)

Viisakuskäitumiste funktsioon üldiselt ongi ühiskond käigus hoida - sellised harjumused teevad interaktsioonid sujuvamaks. Viisakused väldivad konflikte.

> "Aga tead," Vaher **tegi kõvera ja krimpsus näo**, "ma võiksin ju kohvikus võlgu jääda, tuttavale kelnerile." (Viiding 1936: 72)

Ma eeldan, et kõverus viitab siin ühe näopoole tegevusele mis vastandub teise näopoole tegevusetusele; ja et krimpsutamine viitab nina(ümbruse) krimpsutamisele nagu jälestuse näoilmes.

> Tema äripartner oli üks välismaisi asjatundjaid, kõhn noor mees. Ja näost näha, et rass. **Kaval naeratus mängles vahetpidamata ümber ta** kitsaste, mustade vurrukestega dekoreeritud **huulte, aga ainult ümber huulte, pilgukski ulatamata silmadeni, kuhu ulatub vaid heasüdamlike inimeste siiras naeratus**. Samal ajal ta mõistis täiuslikult käidelda igas asjalikus läbirääkimises kardetavamat relva - viisakust. (Viiding 1936: 74)

Duchenne'i naeratuse arutelu.

> Hain **surus muige enesesse** ja andis ainult poolest saadik teed härrale, kelle niigi suurt tüsedust suurendas liiga paksult vatitatud mantel. (Viiding 1936: 77)

Enesevalitsemine tunnede/ilmete endasse surumise võtmes.

> Peaaegu vägivaldselt raputas Hain enese lahti käest, mis hoidis tema omast, nägu kogu aeg naerul, nagu oleks tal Vaheri nägemisest kangesti hea meel. Ta jättis teise seisma sinnasamasse ja astus paar õige kiiret sammu. **Samal ajal peaaegu silmapilkselt ta näolt kadus naeratus ja asemele asus soliidne tülpimusega segatud tõsidus**. Ja siis ta nägi, et teispool tänavat möödus daam, kes stseeni oli pealt näinud ja naeratas. Hainile näis, et sidet otsivalt, nagu edvistavalt. Aga daamiga oli kaasas mees... Hain ajas enese sirgu, mis tal õnnestus hästi sellepärast, et ta oli käe torganud taskusse ja tundis sõrmede vahel rahapaberite meeldivat elastsust. (Viiding 1936: 79)

Paul Viiding on teadlik, et teeseldud naeratused võivad näolt kaduda nagu nad oleksid sealt pühitud.

> Kõndisime abielupaariga linna poole. Oli juba hämardumas. Ei tea, kes meist pani esimesena tähele ühes väravatühemes poissi, nurka tõmbunut, seljaga vastu müüri ja kinnist väravat. Järsku ei saanud arugi, millega õieti ta meie tähelepanu oli enesele tõmmanud. Kulus kaks-kolm sekundit, enne kui taipasime, et ta nuttis. **Ta ei varjanud nägu, nagu harilikult nuttes tehakse**, käed rippusid alla, kuidagi väga jõuetult ja kurvalt. Nutust viril suu oli pöördud lahtiselt vastu tänavat. Ta meenutas nurka aetud arga metslooma. Mul käis peast läbi, et ta on saanud haiget. Igaühel meist tekkis automaatne, aga siiski ebameeldiv tarvidus astuda ligi, et küsida, mis viga. Aga meist jõudsid ette kaks vanemat naist, lahkusuliste välimusega, kes tulid teiselt poolt. Selgesti tajutava kergendustundega läksime kohe edasi, kuuldes siiski, kuidas poiss pärimisele vastas läbi nutu:
> "Mul on... kõht... tühi." (Viiding 1936: 81)

Kätega silmnäo katmine nuttes on siia blogisse juba jõudnud ühes teises teoses. Siin jääb mulje, et kui seda ei tehta siis on tõenäoliselt tegu manipuleerimisega: "Aga see nutt! Ta on odav!" (samas, lk 83).

> "Olen naiivne romantik, proua Lukreetsia," ütlesin, **vaadates talle ühemõtteliselt silmi**. Ja paraja vaheaja järele süütuks jutujätkuks: "Igatsused on kaunimad kui nende täitumine." Ja muid klišeid. (Viiding 1936: 83)

Jeaps, see on niivõrd klišee, et isegi mina olen seda vist 17-aastaselt lausunud või kirjutanud.

> Proua, ma tunnen teile kaasa, **rääkisid mu silmad**.
> "Kui üksik ja mahajäetud ma olen," ütles proua Lukreetsia.
> Kõndisime viluvõitu sügisöös. Toetasin daami. Aeg-ajalt peatusime ja **vahtisime suuril silmil üksteise otsa, nagu näeksime üksteist esimest korda**. Siis kostis meie ees kandlemängu. (Viiding 1936: 86-87)

Kahjuks on paljud sellised seigad käesolevas raamatus klišeed. Üldse, raamat jääb natuke kuivaks ja segaseks, sest tegelased ei tundu elavate inimestena vaid nukkudena keda autor ringi jooksutab.

> Aga nad olid paras paar ka **distsipliinis ja enesevalitsemises**. Küpselt järele kaaluda, teha ettevaatlikult, aegamööda ja hästi, vältida odavaid skandaale, esineda iseteadliku väärikusega, **ütelgu su süda sees mistahes**. (Viiding 1936: 91)

Enesevalitsemise lahti seletamine. Viimane osa märgistab tõeliste tunnete alla surumist.

> Kuidas vanarahvas veel kratti nimetas? **Varavedajaks**. (Viiding 1936: 96)

Niiet *Vanavaravedaja* on vanakratt.

> Portjee tõusis oma toolilt, võttis mütsi peast ja tegi **sügavtõsise ametikummarduse**. Direktor oli noor, sale, kõhnade näojoontega, painduvate liigutustega. (Viiding 1936: 98)

Ametniku käitumise "sügavtõsisus" on juba teema. Kummardamine on aga, mulle tundub, välja surnud. Vähemalt hetkel ei hüppa pähe ühtegi tänapäevast ametit milles kummardamine (kui žest) on kohustuslik osa. Tõenäoliselt on küll selliseid ameteid, aga ma lihtsalt ei tea neist.

> **Läbinähtamatu ilmega** võõras tuli häbenemiseta laua juurde. (Viiding 1936: 107)

See läbinähtamatu ilme, mida iganes see ka endast ei kujutaks (ilmetust või neutraalset ilmet, ehk?), kuulub kriminaalpolitseiniku kes arreteerib pangadirektori.

> Esimesel tantsuvaheajal ta astus näitelava servale eesriide ette, **plaksutas käsi**, palus rahu ja hakkas kõnelema. (Viiding 1936: 115)

Tuleb meelde jätta, et kui on üritusel/peol vaja sõna võtta siis tasub inimeste tähelepanu saavutamiseks plaksutada. Väga lihtne ja robustne.

> Rahvast, eriti naisi, haaras siiski mingi **üllatuskramp**. (Viiding 1936: 117)

See on see *freeze* kolmikust *freeze*, *flight* ja *fight*.

> "Räägi edasi/" kordas Leo kuulekalt. "Kuhu ma nüüd jäingi? Jah. Inimliku elu geomeetriast ja mehaanikast. Ega ma jõua sulle jutustada kõike, ega ma saa sulle anda valmis teaduslikku süsteemi. Ma ütlen lühidalt: kui geomeetriat saab üles ehitada lähtudes väheseist põhimõisteist, nagu punkt, sirgjoon, tasapind ja väheseist põhioperatsioonidest, nagu projektimine ja läikamine, siis mõistlikult, targu abstrahheerides saab analoogilisel viisil uurida niihästi ühiskonna kui üksiku inimese elu. Las läheb süsteem veidi keerulisemaks, tulgu meil lähtuda mõisteist, nagu ahnus, õnn, kannatus, vihkamine, armastus - **ülevaatamatult keeruliseks** ta siiski ei lähe. Nii palju on inimlikus elus korduvat, normi, reegli alla painduvat."
> "Ma ei saa mitte millestki aru," ohkas Diotima **leebe naeratusega**. (Viiding 1936: 123-124)

Lühijutu pealkiri on "Diotima" ja naise nimi on "Diotima," aga midagi erilist ta ei tee peale suitsetamise. Autor sunnib ta kuulama Leo lõputut "beebilikku" jura. Irooniliselt ta ei kasuta omaenda põhimõisteid (ahnus, õnn, kannatus, vihkamine, armastus) vaid arvutab aastad päevadeks ja vaagib siis selle üle kuidas kõigi elavate inimeste elud kokku võttes kaob iga päev mitme tuhande inimese eluaeg ära ja et selle järgi iga sekund sureb planeedil vähemalt kolm inimest. See, et Diotima midagi erilist ei ütle ega tee on justkui kinnitus, et mehed tihti ei oska häid naistegelasi kirjutada. Also, minu enda uurimustöö on muutunud ülevaatamatult keeruliseks - kogu käesolevass blogisse kogunenud informatsiooni ülevaatamine võtaks mitu kuud.

> "Luba, luba..." Diotima **nägu pilguks kattus teeseldud pahameele õrna pilvekesega**. (Viiding 1936: 127)

Ei lubata. Ja siingi esineb pilve metafoor. Täna sain teada, et ka koopiatehase onkel on kuulnud väljendit "pilvine nägu" - mis tähendab, et ehk pole see täiesti käibelt läinud.

> Haljas jäi vait, vaatas esiteks Diotimale otse silmi, siis laskis pilgul libiseda üle naise figuuri. (Viiding 1936: 133)

Ja ometi ohkab Diotima magava Leo kõrval vene aksendiga: "Platooniline".

5.2.7 Paigulised (2014-02-13 18:15)

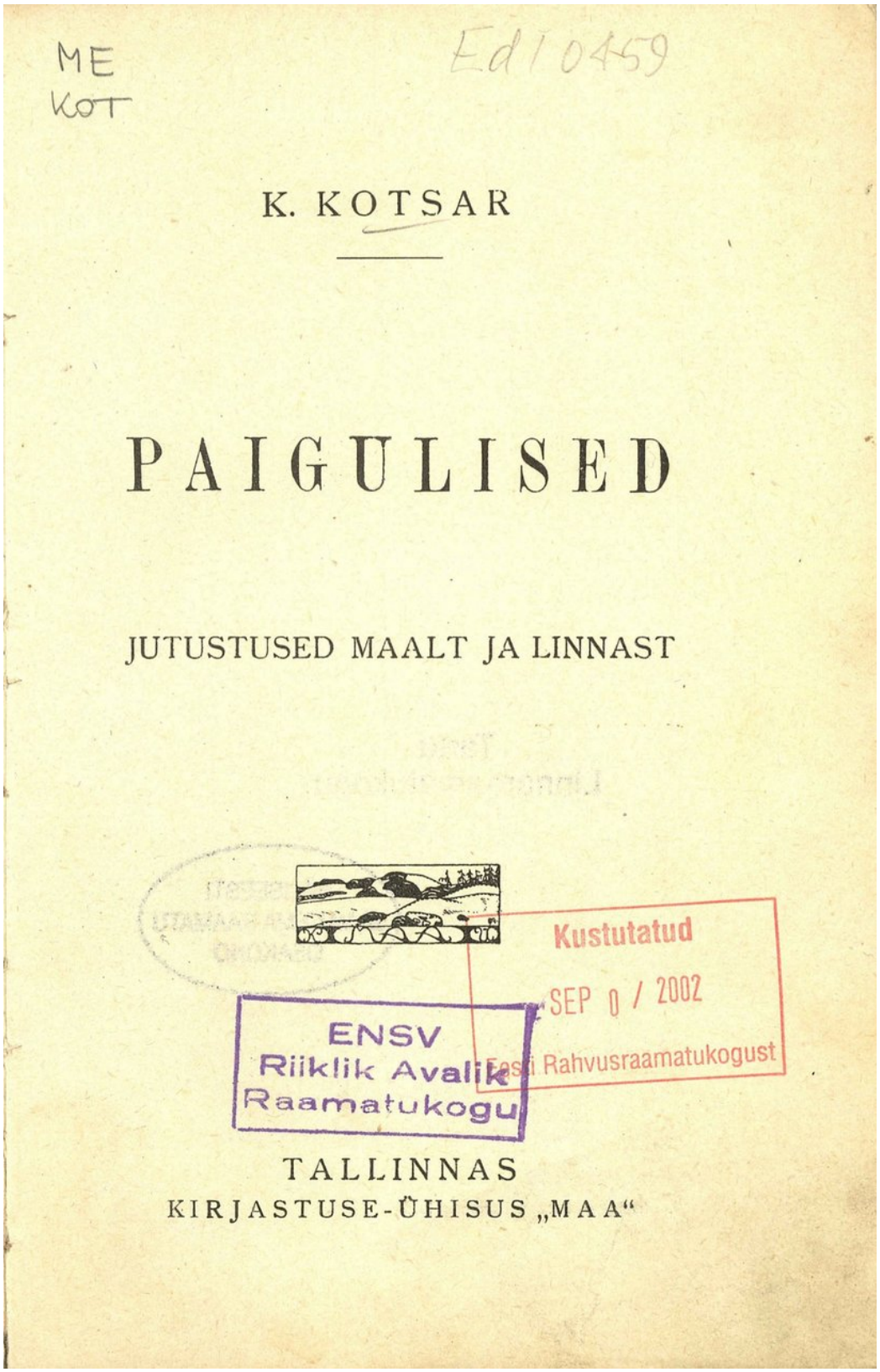

Kotsar, Kustas 1913. *Paigulised: Jutustused maalt ja linnast*. Tallinn: V. Ehrenpreis.

2602

> Hulgal ajal ei olnud Grewin naisterahwast näinud, mitte eemaltki. Iga päew seisiwad ainult meeste näod ees, tõsised ja wahel ka **naerulised**, aga ikka meeste omad - tugewad ja **waljude silmadega**. Nüüd naisterahwa wäikest ümargust nägu ja lapselikka **pehmeid silmi** nähes, millede järel juba kuudekaupa oli igatsetud, tundis Grewin äkitselt, nagu oleks temale wabadus tulnud ja kui läheks ta ise oma tahtmisel naisterahwaga seltsis lõbu pärast jalutama. (Kotsar 1913: 7)

Ja *Sirp Õites* (1927) polegi enam vanim eestikeelne raamat mida ma olen lugenud. Ja veel üks keeleuuenduse-eelne raamat W-de ja mitte-enam-eestikeelsete sõnadega nagu *naeruline*, *lapselikka* ja *egewus*.

> **Kolkunud palgele** tuleb elawa inimese näokarw, **silmad hakkavad sätendama ja pilgud jooksewad wastutulijate nägudele**, otsides, kas tuttawaid wõi sugulasi ei leidu. (Kotsar 1913: 7)

Kolkuma on "ära hingama, lahtuma; värskust kaotama" ("Naine oli näost kolkunud").

> Grewin kuulas kaaslase wastuseid ja ühes ta **häälekõla**, mis alaliselt meeste hääli kuulnud kõrwale kui õrn muusika kostis. Healmeelel oleks tahtnud noormees neiu waljut häält ja koguni naeru kuulda, naisterahwa naeru hulga aja tagant, aga wahtide pärast pidiwat nad tasa rääkima. (Kotsar 1913: 8-9)

Parakeel. Või siin isegi meikib senssi Wescotti häälekõla ristimine faatikaks?

> Neiu andis käe. Grewin pigistas seda ja hoidis tükk aega peos. Alles siis, kui ta märkas, et neiu palgedele äkiline puna tõusis ja **silmi häbelik tundmuslik pilk** tuli, laskis ta neiu käe lahti. (Kotsar 1913: 12)

How *quaint*.

> Käskija **näolt**, mis nagu nüri noaga millegist tõmmust asjast wälja on woolitud ja siis karwad külge määritud, **ei wõi sellele käsule mingisugust seletust juurde lugeda**. Tarretanud pilgul wahib Grewin ülemülewaatajale näkku, kus ainult tuhmid pilkawad silmad tunnistust annawad, et ukselseisja elaw inimene on. (Kotsar 1913: 26)

See seletus mida ta otsib käskija näolt tundub olevat metakommunikatiivne.

> Üksisilmi lae warwude poole wahtides näeb Grewin äkitselt warwude wahel walitsewas widewikus halli kogu, mis pikkamisi käsi alla puuri hakkab sirutama. Grewin saab sellest liigutusest kui kutsest aru. Ta surekslainud silmamustad wõtawad kutsuwa kogu kõige peenemad jooned wastu ja aegamisi ärkab tundmus, et saladuslisel kogul tahtmiswõim sees on, millele wastupanemine asjata oleks. (Kotsar 1913: 29-30)

Mitte laienenud pupillid vaid suurekslainud silmamustad.

> Tüdruk jääb mõttesse. **Kulmude wahele tekib wäike korts**. (Kotsar 1913: 40)

Kulmukortsutus, kulmukipratus, korrugaatorite kontraktsioon jne. Esineb nii sügava mõtte kui ka pahameele puhul.

> "Ega teie ei wõtaks," annab tüdruk kaheldes wastuseks ja **waatab ise uuriwalt** Kalmule **näkku**. (Kotsar 1913: 42)

Kahtluse puhul vastuse otsimine teise näolt.

> **Nutt matab tal kurku. Silmadesl läigiwad pisarad**. Huulte ümber tuksub. Äkitselt on kahtlused tulnud, et see kõik unenägu ja wõimata on. Nutust wärisewa häälega küsib tüdruk: "Kas sa tõeste ei häbene minusugust naiseks wõtta?..." (Kotsar 1913: 44)

Nututromp kurgus. Huulte ümber tuksumise kohta ei ole veer midagi lugenud. "Wõimata" on võimatu, aga meenutab sõna "võimata" ehk lubatumatult ("ei või").

> Nutt ja naer kipuwad segamini peale. Siis **näeb ta noormehe silmist uueste usalduse tõotust** ja ta tunneb nagu muutuks tema uueks inimeseks, uueks ilmsüüta naisterahwaks, kellel mingisugust minewikku ei ole. Kõik kahtlused kaowad tal hingest. Ta usub nüüd, et teda tõeste armastatakse ja ta tunneb seda oma südames. (Kotsar 1913: 44)

Selle jutustuse moraal näib olevat, et on hea mõte minna naist võtma kolmekümne versta taha naaberkihelkonda, sest siis ei teata üksteise kohta külajutte.

> Wähe aja pärast astub noor neiu tõsiselt poodi. Tõmmukas nägu, mustad läikiwad juuksed, mis suurrätiku alt wälja paistawad, ja iselaadi näojooned ning wanad riided tunnistawad, et tulija eestlane ei ole. "Kolme kopika eest suhkurt!" küsib juudi neiu kanges murrakus ja ta enese **nägu naeratab sunnitult**. See on waesuse naeratus, mis häbitundmust warjab, aga ometi meeleheitmise jälgi silmade põhjast ei suuda kustutada. (Kotsar 1913: 55)

Näoilmeid on tehtuid, teeselduid, võltsitud ja *sunnitud*.

> Tamme Johannes wõttis oma noore kõrwi waljaste-rihma seinapalgi külge kinnitatud rõngast lahti ja tõmbas hobuse laka rangide alt wälja. Hobune sai wiimasest liigutusest nii aru, nagu oleks tal tahetud kaela sügada: ta hõõrus Johannesele peaga wastu õla. Johannes waatas hobusele otsa. Kõik oli korras: tutt rippus ilusaste otsaesisel. Hobuse **põlewad targad ja lahked silmad** waatasiwad tuti äärie kõrwalt wastu ja nagu küsisiwad seletust, mis sõit nüüd algab. Siis loopis hobune pead, nagu oleks tahtnud öelda: "Tean, tean." (Kotsar 1913: 67)

Ma juba kahtlustan, et kas "silmade põlemine" ei ole Piibliviide... A la "silmad on hinge lamp" teema (Piibel ei ütle, et silmad on hinge peegel ega mitte aken, nagu Cicero, vaid, et silmad on hinge valgus või lamp).

> Oma wallas oli mitu meheleminemiseeas tüdrukut, talu tütreid ja teenijaid. Seal oli tüsedaid paksude ja rahuliste nägudega ning kuiwetanud närwilisi neidusid, aga niisugust, keda oleks tahtnud Tammele tuua, Johannes nende hulgas ei teadnud. (Kotsar 1913: 68)

Kõneleb nagu sotsiobioloogia, et suuremate luudega inimesed (ja hobused) on rahulikumad ja ei karda palju (sest neil on suured luud, mida on neil karta?) ja vastupidi kitsaste/õrnade luudega, siin kuivetu (kõhetu, kleenuke), on närviline, pelglik, arg.

> Inimesed ootawad wihma. Põllud janunewad, wili kõrbeb, ata taewas sinetab, ilma et pilweranka seal liiguks, ja päike kõrwetab hoolimata. Inimestel **näod mures**, ehk küll ilm ilus on. (Kotsar 1913: 71)

Ma ei ole selle peale varem tulnud, aga äkki mure ja murelikkus seotud mõra (kitsas pragu, lahkheli) ja mõranemisega. Mul on ikka hädasti eesti keele etümoloogi vaja käepärast.

> Kui saan hobuse järel kõrgelt teelt alla libises, tundis Johannes, nagu langeks tema kusagile tundmatusse, kust tagasipööramine raske on. **Süda läks rahutuks ja hakkas tuntawalt tuksuma** (Kotsar 1913: 77)

Tuntavalt tuksuma või tajutavalt taguma?

> Tüdrukud oliwad mõlemad noored ja nägusad inimesed. Nad õmblesid midagi. Tüdruk, kellel willased riided seljas oliwat, küsis sitsijakiga tüdruku käest midagi sosinal ja **waatas siis wilksti** Johannese poole. Johannes nägi tüdruku **uudishimulist waadet**. Tüdruk ei häbenenud, et tema **pilk oli kinni püütud**. Ta pööras pikkamisi silmad süles-olewa töö peale ja tahtis tööd edasi hakata tegema, aga ei leidnud sedamaid töö järge kätte.
> Käed loopisiwad riiet süles. (Kotsar 1913: 79-80)

Armumine esimesest pilgust?

> Ja Leeni ootas wõõrast poissi.
> Nüüd oli üks wõõras poiss suure metsa tagant tulnud. Niipea kui poiss oli öelnud kust ta on ja isale sigarit pakkunud, aimas tüdruk temas kosilast.
> Leenil **hakkasiwad käed wärisema**. Nõel ei tahtnud riide sees enam ühesuguseid pisteid teha. Et oma äritust wärjata, pööras ta tühise küsimusega teenija tüdruku poole. See wastas rahulikult. Tema teadis, et temale niiwiisi kosilast ei tule, ja et peretütart on waatama ja kuulama tuldud.
> Leeni **pööras siis pilgu wõõra poisi poole**. Tal tuli tahtmine poisi nägu weel kord näha. Liiga segase pildi oli ta siis saanud, kui poiss tuppa astus.
> **Pilk juhtus poisi pilguga wastamisi**. Tüdruk tundis äkki, et tema seda poissi tagasi ei lükka. Kui see poiss tõeste kosimise mõttega on tulnud, siis istub tulewane mees seal keset tuba tooli peal, kõwerad pruunid wurrud nina all ja **julge pilk silmis**. (Kotsar 1913: 83-84)

"Saatus" (tüki pealkiri) soosib siin noorukeid. Küll oli aga lihtne õnnelik juhtumus!

> Äkitselt tehti uks lahti, mille taha wanamees ära oli kadunud, ja Leeni tuli sisse.
> Johannes tõusis kähku püsti. Ta astus **punetawale** neiule paar sammu wastu.
> **Mõne silmapilgu waatasiwad noored inimesed teineteist ilma et kumbki sõna oleks lausunud**. Neiu oli liig ootamata ilmunud. Johannes otsis sõnu. Wiimaks küsis ta:
> "Kas wanemad rääkiwida teile?"
> Ta ei küsinud mis nad rääkisiwad, aga ometi wastas neiu:
> "Joh."
> Wastas ja **lõi silmad maha**, nagu oleks häbenenud, et tema seda teab.
> "Mis teie ise?" küsis poiss uueste ja jättis jälle lause lõpu tüdruku arwata.
> "Nii äkki... Ei ole teineteist näinudki..."
> **Tüdruk tahtis naeratada, aga ärituse pärast ei kuulanud nägu sõna.**
> Neiu kohmetust nähes sai Johannes julgust.
> "Mina tundsin teid kui teie kambri astusin kohe ära, ja nägin, et minu naine seal istub."
> Neiu **tõstis pilgu üles ja silmitses poisi nägu**. Ta tahtis näha, kas ta on kunagi niisugust inimest näinud, kes ta ees seisab.
> "Mina küll ei mäleta, kus ma teid oleksin näinud."
> Tüles ja **waatas ise poisile tõsiselt silma**.
> "Tuletag meelde," ütles poiss, kellele nüüd nalja tegi, et tüdruk teda püüdis ära tunda. "Ei ole? Ei ole wist küll. Aga mis sellest? Iga mees ja naine on teineteisele enne wõõrad olnud." (Kotsar 1913: 87-88)

Esimene vestlus ja põhiliselt silmavaatamine.

> Pulmalised hakkasiwad kirikust wälja tulema. Walgetes riietes naisterahwad, **silmad häbelikku kohmetust täis**, tuliwad meesterahwaste käekõrwal kirikutrepile ja jäiwad sinna silmapilguks seisatama. Tõld weeres tõlla järele ette, trepilseisjad astusiwad ruttu alla ja sõitsiwad ära. (Kotsar 1913: 92)

Kahjuks on raske öelda milles see häbelik kohmetus täipselt seisneb.

> Kui uulitsa äärtel seisjad kirikust kaugemal harwemaks jäiwad ja ainult weel üksikud käijad edasi minnes nägu möödasõitjate poole pöörasiwad, **käänas Robert pilgu oma kõrwal istuwa neiu poole. Neiu nagu tundis noormehe pilku ja waatas wast**. Robert nägi läikiwaid musti juukseid, siledaid ja paksusid, mis Marie walget piklik-ümargust nägu raamisiwad. Weidi lookas **silmakulmud**, mustad, otsast terawad, iga karw teise ligi surutud, **paistsiwad nagu kunstniku wärwitud olewat, kes näole oma mõtet oli tahtnud anda.** Hallid silmad, **mustad sügawused** keskel, waatasiwad pehmelt ja õrnalt. Näol oli **iseäralik helluse-ilme**, nagu õnnelise nutu järel tulnud naeratus. (Kotsar 1913: 93-94)

Lisamaterjali mitmesse erinevasse kategooriasse.

> Mõlemad noored inimesed waikisiwad. Harjumata seisukord äratas tundmusi, mis mõtted laiali ajasiwad. Südamed tahtsiwad uue olewuse mõju kaswatada ja temast meeldejääwat mõju saada. Selsamal ajal märkasiwad mõlemad noored inimesed, et **Nende waikimine ja segane olek kauemine ei tohi kesta, kui ta iseäraliseks ei pea minema**. Neiu oma naisterahwalikus osawuses tundmuste liikumise ajal rääkima ilma et sõnad äkilist tundmuste muudatust tooks, tuntud õrnust labastaks ja järsku üleminekut teeks, ütles pealiskaudse märkuse kirikuliste kohta. See oli nii harilik, et ta tundmustesse ei puutunud, waid jutuajamisele algust andis ja waikust piinlikuks ei lasknud minna. Robert wastas midagi samataolist ja heitis siis uuesti pilgu oma kõrwal-istuja neiu peale. (Kotsar 1913: 94-95)

Tänapäeval ei lubata vaikimisel kaua kesta, et asi imelikuks ei läheks. Imelikkus ja iseäralik on ilmselt sünonüümsed.

> Õhtul, walgustatud saalis, pani Robert tähele, et Marie jälle oma nägu on muutnud. Igakord, kui neiu temast teiste meesterahwastega mööda keerles, paistis tema nägi iselaadiline olewat, **nagu oleks iga mees, kes neiul tantsimise juures kaaslaseks oli, neiu näowaldusi oma soowi mööda wälja kutsunud**. Robert imestas, kudas üks ja seesama naisterahwas oma ilu wõib muuta, ja ta märkas, et pilt, mis tema sel päewal Mariest saab, wäga mitmesugune on. (Kotsar 1913: 96)

Tõenäoliselt see nii ongi, et neiu muutis oma näoilmet iga tantsija omaga vastavalt. Mimikri.

> Robert kirjutas kirjale nime alla. Ta luges siis kirja uuesti läbi ja leidis, et seda kirja ometi saata ei wõi. **Kiri paljastas tundmusi liig awalikult**. Noormees käristas kirja tükkideks ja kirjutas uue kirja, milles ta Mariele mõista andis, et ta teda ramastab ja omale tahaks. (Kotsar 1913: 104)

Enesevalitsus tundmuste paljastamise üle isegi kirjas.

> Kui inimene kõik oma mõistuse, oma kaine mõistuse kokku wõtab ja oma tundmused peenelt läbi waatab, kas ta siis ei wõi oma tundmuste üle walitseda ja moa südant rahustada? (Kotsar 1913: 106)

Epigraph-worthy. Tähendab, sobib *Kurekrõnksus* enesevalitsemise peatükki täitsa tsitaadiks.

> Wõib olla, et ta ei ole kaugeltki niisugune inimene, kui ta oma lahke näo järel arwates peaks olema. **Ta wõib päris tühine tüdruk olla - ainult sile nägu ees.** (Kotsar 1913: 108)

Selline olukord on ka tänapäeval lugematute tüdrukutega.

> Kannatused on maailma kurjaks teinud ja **nägudele waenuilme wajutanud**. (Kotsar 1913: 112)

Kannatus ja vaen on siin samamoodi seotud nagu mõnikord ajatakse viha ja valu segamini. Küsid inimest, et miks ta vihane on, aga tegelikult on inimene valudes.

> Oh, proosaliseks läheb meie aja inimese armastus! Puudub kõik see **uduline ja luuleline saladus**, mis inimesi, kes weel ise-endid ei tundnud, wangistas ja neid õnnelikuks tegi. (Kotsar 1913: 113)

Ma kaldun arvama, et mitte üks ei võidutse vaid luuleline ja proosaline armastus kooseksisteerivad, mõnikord isegi sama suhte raamides. Kuigi, jah, tänapäeva armastus tundub tõesti olevat pigem proosalisem.

> Ei, kõige parem oleks kiwi olla, suur hall raudkiwi, mis samblaga on kaetud, sooja ega külma ei tunne ja mille otsa lapsed mängides roniwad ning sealt maha hüppawad. (Kotsar 1913: 114)

Enesevalitsemise radikaalne, poeetiline, äärmus.

> Nad ütlewad - meie olla aine.
> Peaaju ja süda - aine, paljas aine.
> See aine on aga niisugune, mis igatseb ja piinas on.
> Õnnetu aine! (Kotsar 1913: 114)

Terve elu kirjutatava kirja tarbeks? (a la Foucault)

> Päewaraamatust leidis Robert, et tema kord oli kartnud oma "mina" kaotada.
> Ta jäi mõttesse ja wõrdles oma praegust "mina" endise "minaga". Talle selgus siis, et paljud mälestused ära oliwad ununenud. Ainult üksikud neist hoidsiwad weel mälestust wanast "minast" alal. Ja päewaraamatu "mina" oli hoopis teisem kui praegune. Uus mina nägi kõiki asju teises walgustuses ja ei tunnud wana "mina" enam äragi.
> Noormees pani raamatu käest ja naeratas endise rumaluse ule. Ta mõtted läksiwad minewikku. Lapsepõlwe sõbrad tuliwad talle meelde. Need, kelledega ta hiljem ei olnud kokku puutunud, oliwad talle wõõraks jäänud. Need kõik oliwad uuteks "minadeks" saanud, keda uueste tundma peaks õppima, kui nendega sagedamine kokkupuutumist tuleks. (Kotsar 1913: 122-123)

Päeviku, autokommunikatsiooni ja *self*'i teemaderägastik.

> Inimesed oliwad abita ja õnnetud. Endised rõõmsad laulud oliwad waikinud. **Näod mossis, silmad tuhmid ja silmad sinised**, wenisiwad inimesed. (Kotsar 1913: 128)

Haiglaste, põdevate inimeste väljanägemine.

> Inimesed põgenesiwad tubadesse ja poitsiwad endid ahjude peale. Nad waikisiwad. **Nad ei waadanud enam teineteisele silmi. Nad ei tahtnud meeleheitmist, mis silmist paistis, näidata ega näha.** (Kotsar 1913: 129-130)

Meenutab kirjeldusi sõjavanglatest vms (äkki koonduslaagritest?) kus inimesed samal põhjusel hoidusid üksteisele otsa vaatamast.

> Wõõrad preestrid liiguwad Taaramäel. Koha peal, kus enne Taara preestrid ohwrikiwi ümber seisiwad, laotab end nüüd hiiglawõlwide ja wärawatega punane palee, kõrge ja uhke. Wõõra inimese mõte, külm ja tark, on talle simsud, kumerused ja jooned annud, orjade roidunud seljad ta kiwid üles kannud ja uhkelt waatab ta nüüd mäelt alla, kus walitseb alandlikkus ja hirm. (Kotsar 1913: 135)

See jutustus, "Emajõe Hall" on omamoodi väärtuslik. See jutustab ühe müüdi, mille järgi Toomemägi oli ennist Taaramägi ja Emajõe udu on otsatu madu kes võtab inimestelt nende "sooja" ära. Loo järgi juhtub see nii, et kedagi tervet ei jää enam Taaramäele ohvrikivile ohvreid tooma ja vana usk sureb võõrast keelt rääkivate kirikuehitajate saabumisega ära.

5.2.8 Kanarbik (2014-02-13 19:28)

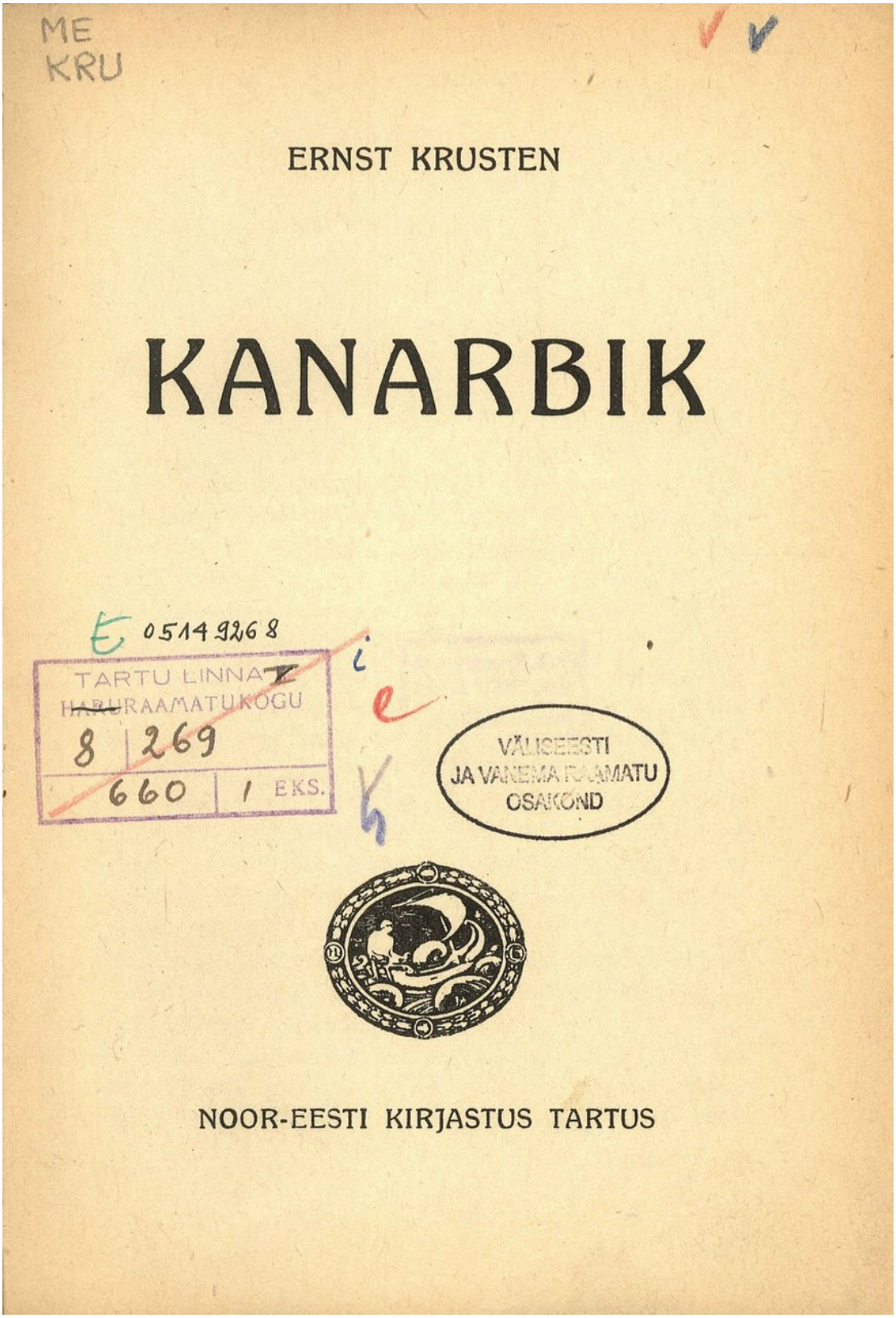

Krusten, Erni 1927. *Kanarbik*. Tartu: G. Roht.

2608

> Kas ei oleks ma pidanud **end rohkem valitsema** ja mitte nii kaastundlikuna näima? (Krusten 1927: 6)

Vikipeedia ütleb, et tema "Tugevasti isikupärases lüürilise käsitluslaadiga proosas on põhiline esteetiliste ja sotsiaal-eetliste konfliktide psühholoogiliselt sügav eritlemine, hea ja kurja vastuolu jälgimine." Minu jaoks oli see aga kehv lugemine, sest osad lühijutud ei sisaldanud midagi tsiteerimistväärt ja enamus neist lõppesid kellegi, kas vanuri, lapse või kassipoja, mõttetu surmaga. Kõige ärritavam on see, et ta ei kirjelda tegelaste väljanägemist ja tema "lüürilise" jutustamisstiili järgi on mõnikord väga raske aru saada kes parasjagu on tegevuses seotud või kas üldse on mingit tegevust.

> "Sina oled mu surmas süüdi," oli ta selkorral öelnud, "sina oma üksindusega viisid mu niikaugele!"
> "Mina?!" küsisin.
> "Sina, just nimelt sina," ja ägedusega oma väikeste **rusikatega** minule vastu rinda tagudes. "Sina ei mõistnud armastada."
> Olin siis **langetanud pisut pää ja sulgenud silmad**, et sõeluda kogu me möödunud minevikku, kui ta hüüdis kibedusega:
> "Vaat' nii nagu sa tukud praegu, oled sa alati tukkunud, sind ei suuda ka ükski nõid kütta kuumaks." (Krusten 1927: 6-7)

Aa, ja tegelased on irratsionaalsed ning ebausutavad.

> Ma ei tea, kas mu ilme oli siis muutunud kurvaks, kuid tema hakkas korraga nuuksuma ja **ma võtsin ta pää** üle hulga aja jälle **oma peopesade vahele**. Nõnda hoides seda õnnetut pääd, hõredaks jäänud juustega, ulatusid mu sõrmed puudutama ta kaela, kuna mu käsivartele langes pisarate soolvett. (Krusten 1927: 7)

Njah, nüüd saame aimata mis vanuses võivad antud tegelased olla.

> Ta tõstis oma **silmad, mis väljendasid sama tunnet kui ta ettepoole ulatuvad huuledki**, ning sosistas:
> "Ole ettevaatlik, et sa omale ei saa minu tõbe!" (Krusten 1927: 7)

Kas etteulatuvad huuled peaksid olema seotud kurbusega?

> Kuid kohe **ilmus ta suunurkadesse närvilik pilketuksatus**, ning vaade, millega ta siis mind kiuslikult kaua silmitses, valas üle kõik meie mälestused kibeda sapiga. (Krusten 1927: 8)

Ma pole varem midagi kuulnud ega lugenud sellisest tuksatusest.

> Katsusin teda sääl enesele kujutella, kartusega, et **leian ta näolt võõra ilme**, mis võib ehk minus äratada vastikust, ja tegin siis mitmel rahutul käigul ettevalmistusi selle mahasurumiseks. (Krusten 1927: 9)

Ilmete repertuaari teema?

> "Keula!" ütlesin ma vaikselt, kui **astusin ta silmade piirkonda** ja ei märganud sääl kurbust ega rõõmu. Ainult naeratus, ja seegi ainsal hetkel, mis näis talle kingitud olevat kauase ja kannatliku ootamise eest kui tänuks, valgustas ta sisselangevat näo ilmet. (Krusten 1927: 10)

Ta astus haigevoodis tüdruku silmade ümber ja ei näinud naeratuses ei rõõmu ega kurbust. Mhm. Ma ei saa mõnikord üldse aru mida Krusten öelda tahab oma kirjeldustega.

> "Sina lasid mind tõesti oodata kaua," ütles ta mulle sosinaga, kuid **naeratas kohe oma etteheite surnuks**, ja lisas: "Muidugi, muud ma ei ole väärinudki!" (Krusten 1927: 14)

Kui ma õigesti aru saan sellest etteheite surnuks naeratamisest, siis on tegu metakommunikatsiooniga: naeratus juhendab ettevõtet mitte liiga tõsiselt võtma.

> "Kas sina tahaksid nüüd seda andestada, selle öö?" Võtsin tema käe ja mõtlesin **sõnutu märgiga** talle seda kinnitada.
> "Ei, mitte nõnda," katkestas mind Keula, "sina pead **peensusteni jutustama** selle sündmuse, nõnda nagu mäletad. Armas, sina pead mind õiglaselt karistama, pead mulle võltsimatult kujutama minu häbitut ja õnnetut viha." (Krusten 1927: 15)

"Sõnutu märk" on küll hea mõiste. Vastandus sõnutu märk / peen jutustus on ka teenindatav. Aga "sotsiaal-eetliste konfliktide psühholoogiliselt sügav eritlemine" on siin nõme: keegi ei paluks päriselt teisel jutustada detailselt kuidas esimene on teist kunagi alandanud. See on mingi imelik moraaliõpetus right here.

> Keula oli oma lauged väheseks avanud ja mitmed teravad tuksatused tema näol osutasid sisemisele ja tummale valule. (Krusten 1927: 18)

Kui sa nii arvad. Samas ei ole ma valutuksatusest ega hiljem märgitud "valujoonekesi" ise näinud ega nende mainimist asjakohases kirjanduses kohanud, niiet usaldust sinu kirjelduste vastu, Krusten, on mul vähe.

> Ma käisin seda teed tihti, pea igapäev, et vastu võtta oma ema ahastavaid sülelusi, pisaraid ning sügavaid, palvega segatud pilke.
> Milliseid kontraste lõi minu muretu lapselikkus sääl! Minu teadvusetu õnnelik arusaamatus, kui sageli enam kui muu miski, lõhkus maha emasüdames **pisarate tamme**. Ja kui ta siis hoogsalt neid hakkas valama nagu tuule käes, siis haaras mindki mingi kohmetustunne; ma vaikisin ja ei söandanud talle enam vaadata silmadesse, mis peegeldasid ülespööratutena kõige õrnemat, kannatuslikumat taeva osa. (Krusten 1927: 22)

Oeh. Pisarate tamme idioom on tuttav, aga taeva osa ja palvega segatud pilk jäävad "lüüriliseks".

> "Ma pean töötama," ütles mees, tulvil metsikut energiat, ja avaski juba ateljee ukse. Siit pääle algas nende **sõnatu meeleheite aeg**. Naise usk mehe andesse ja võimetesse oli kõikuma löönud, ent ta **ei avaldanud seda ühegi sõna ega ilmega**. Ta vajas jõupingutusi, et näiliselt ikka loota... ja üksikutel töövaheaegadel, mil vahekord jälle südamlikuks sai ning mees palju kõneles aina lootusele õhutades, vaikselt kuulata ja oma lootusetust varjata. (Krusten 1927: 33)

Ja ainult vihjamisi võime aimata, et naine on jaapanlanna. Väga ebajaapanipärane, tossike, jaapanlanna.

> Nende mõtted käisid lahkuminevaid teid. Kui naine vaatas järjest kasvava kartusega tulevikku, ikka enam oma olemasolu kõige ümbritsevaga, milles vähe polnud viletsust, sidudes, siis mees näis aina kaugenevat olevikust ja tõelikkusest. Ta ei käinud enam seltskonnas ja oli lõplikult süvenenud oma **siseilma**. (Krusten 1927: 33-34)

Innenwelt

> Sageli ta vilistas ja naeris õnnelikult, **kõneles enesega** ja naeris jälle, mõnd oma pilti vaadates. Ta pidi ennast ületöötanud olema ja ka ülehinnanud, sest kui ta lõpuks oma tööde näituse korraldas ja tähelepanu ei saavutanud, siis jäi ta korraga **raskemeelseks**. (Krusten 1927: 34)

Ma juba kahtlustan, et see kogumik on täis selliseid pettumuse ümber hiilivaid lugusid, nagu see üks lugu abielluvast naisest kes viib oma pulmaviina tööle teistele maitsta, aga keegi ei taha seda juua sest see lõhnab ebameeldivalt ja siis ta ajab selle ümber ja jookseb nuttes välja, sest Krusteni enda looming äkki sai võib-olla ehk just sellist vastukaja mis tegi teda ennast raskemeelseks?

> Ta võrdles ja vaatles ja pani lapse vankrisse. See avas laud; nad vaatasid üksteisele otsa suuril mõistmatuil silmil, mis olid mõlemal ükskõikselt rahulikud. (Krusten 1927: 38)

Äkki selle pärast, et nad peegeldasid üksteise ilmeid?

> Muidugi ei olnud mina ilmale nii suureks uudiseks kui ilm minule. Olgugi et ma seda ise sellal uskusin. Võib olla, et meie kõik seda kord oleme uskunud; meie kõik, kes nüüd vanad oleme ja teame, et maailm kordagi pole üllatunud olnud meist. See on kurb teadmine, ent ta saab veelgi kurvemaks, kui meie sääljuures tunneme, et ka ilm meile enam uudiseks pole. (Krusten 1927: 50)

Terve elu kirjutatava kirja materjal? Also, morjendavalt vastandlik Vidriku parunile, kus esineb isegi üllatamisiha.

> "Nad on elurõõmsad ja ei hooli naisest niipalju kui oma kunstist," ütlesin hoiatavalt. Eerika ikka vaikis ja **vaatas maha**, ta näis enesega võitlevat. Põlvitasin ta ees ja nägin juba nõusolekut ta silmades, kui keegi jalgu vedades tuli kotta ja koputas.
> Tuli sisse mees, vähe viinastunud ja üliviisakas. Ta tegi mitu kummardust minu poole ja vabandas, viimaks kõnetles Eerikat, kellega tal asja oli, **kõige kodusemas toonis**. (Krusten 1927: 53)

Kodune toon on vististi familiaarne toon.

> Silmadesse ei tõuse midagi pääle pisarate - ei pilget, viha ega armastust. (Krusten 1927: 57)

Tuleb jätta meelde *pilkamise* ja pilgu sease üle vaagida.

> Kui Mai oma kolmeaastast poissi suurrätikusse mähkis, oli õies **liivakarva-kollast päikesenaeratust**. (Krusten 1927: 58)

Naeratuse ja päikesepaiste seos näib olevat nii tugev, et neid võib omavahel segada ja öelda "päikesenaeratus".

> "Ta nagu magab!" võisid nad selles videvikus oma lapse kohta lausuda. Nad ei näinud teravaid **valujoonekesi**. "Nii näib nagu ta polekski haige."
> Hämarus pidi nendes aitama püstitada lootust. Kui nad avasid kna, siis ei näinud nad madala täiskuu kuma, toome valget latva ega üksikuid suveöö tähti selles mahedas valguses. Neile oli kõige kauni ümber **tume kannatusvari**, ja kõiges heledas oleksid nad tingimata näinud värisemas neidsamu valujoonekesi, milliseid nad kartsid näha lapse näol. (Krusten 1927: 67-68)

Murepilved ja kannatusvarjud.

> Nina oli valge ja otsekui kivistunud; hingamine ei liigutanud enam **sõõrmelesti**. Ülemine huul seisis avatult, kaks hammast olid pisut ette ulatunud ja surusid alumisele huulele. (Krusten 1927: 71)

Vähemalt nii palju oli sellest teosest kasu, et nüüd tean kuidas neid ninaosi nimetatakse. On ninasõõrmed ja nende ümber on sõõrmelestad.

> Tema **viisakas, kuid kaugeltki mitte alandlik naeratus**, mis ilmus ta näole siis, polnud sugugi harilik silmakirjalikkus, vaid tõsise, õnneniküündiva rõõmu avaldus. (Krusten 1927: 73)

Spetsiifiliste naeratuste kataloog täieneb.

> Mees ajas oma kaela sirgemaks, ja ilma et tal oleks tarvitsenud lausuda midagi, mõistis naine ta pahameelt; muidu mees kunagi ei hoidnud oma pääd nõnda kõrgel, et ta näo rahulolematu ilme oleks tulnud nähtavale. (Krusten 1927: 74)

Nägu oli kogu aeg rahulolematu, aga vähamelt polnud seda näha.

> Vanemate õnn oli seda enam kirjeldamatu, et vastsündinu oli poeglaps. See aga, et ta oli kohe mõningate iseäraldustega, ei küüninud **tumestama** nende rõõmu. (Krusten 1927: 75)

Pilved, varjud, tumestamine.

> Ta vaatas siis kas maha või kõrvale ja kõneldatahtja pidi vaikima edasi ja kord juba ülestõstetud mure veel sügavamasse enesesse laskma. (Krusten 1927: 76)

Mees "tegi tõkkeid" kahtlustest rääkimisel. Laps sureb ära sellegipoolest.

> Halli habeme, ent veel süsimusta pääga rauk avas silmad: paar kogu istuvad ta surisängi juures ja kõnelevad tasasel häälel. Haige kuulatab, ta kardab, et temast kõneldakse ja saab tähelepanelikuks.
> Tal on veel üks põnev püüe - enese seisukorra üle selgusele jõuda. Viis, kuidas seda tema juuresolekul käsitatakse, äratab temas kahtlust; ta aimab, et tõde varjatakse ja see lubab teda oletada kõige halvemat.
> **Nüüd asetab ta oma pää nõnda, et kumbki kõrv ei ole enam vastu patja ja katsub tabada iga sõna**.
> Ent kõnest kuuleb ta ainult sosinat. See teeb tema rahutuks, kärsitult pöörab ta oma näo seina poole. (Krusten 1927: 89)

Episood mis võib kõlada tuttavalt inimestele kes elavad toakaaslastega ühiselamus.

> Vesi jookseb mööda vanu roopaid rabalaugaste poole. Kui oled tulnud nõnda ühes ojakesega mäerinnakult alla ja mõtled külastada erakut, siis sisseastumisel korralagedasse tuppa näib, et vanakesel külm. Vahest nii, vahest on tal aga midagi peita; **alati küll võid näha ta näol väikest meelepaha**. See haihtub säält siiski pea ja siis näed, et vaba on see vanamees oma erakelu lohakuses. Nõnda vaba, et sa isegi kadestad selle sisemise rõõmutunde pärast, mis temasse ajajooksul on korjunud.
> Seda **rõõmuhelki** on näha tema silmades ja, vahest ki ta naerab, **kahes joones, mis sõõrmete juurest ulatuvad suunurkadesse**. Selle rõõmu ilme on niivõrd leplik ja kõigutamatult kindel, et arvad ta mesilaste korjatuks kanarbikust; see on niivõrd puhas, et arvad selle ainsaks edasiandvaks varanduseks surematusele. (Krusten 1927: 100-101)

Aga ometi ei ole meie keeles sõna mille tähistatu oleks *nasolabial folds*. Või siis on, aga ma leian ta kunagi hiljem. See halb raamat on õnneks läbi.

2612

5.2.9 Reinuvader-rebane (2014-02-14 15:37)

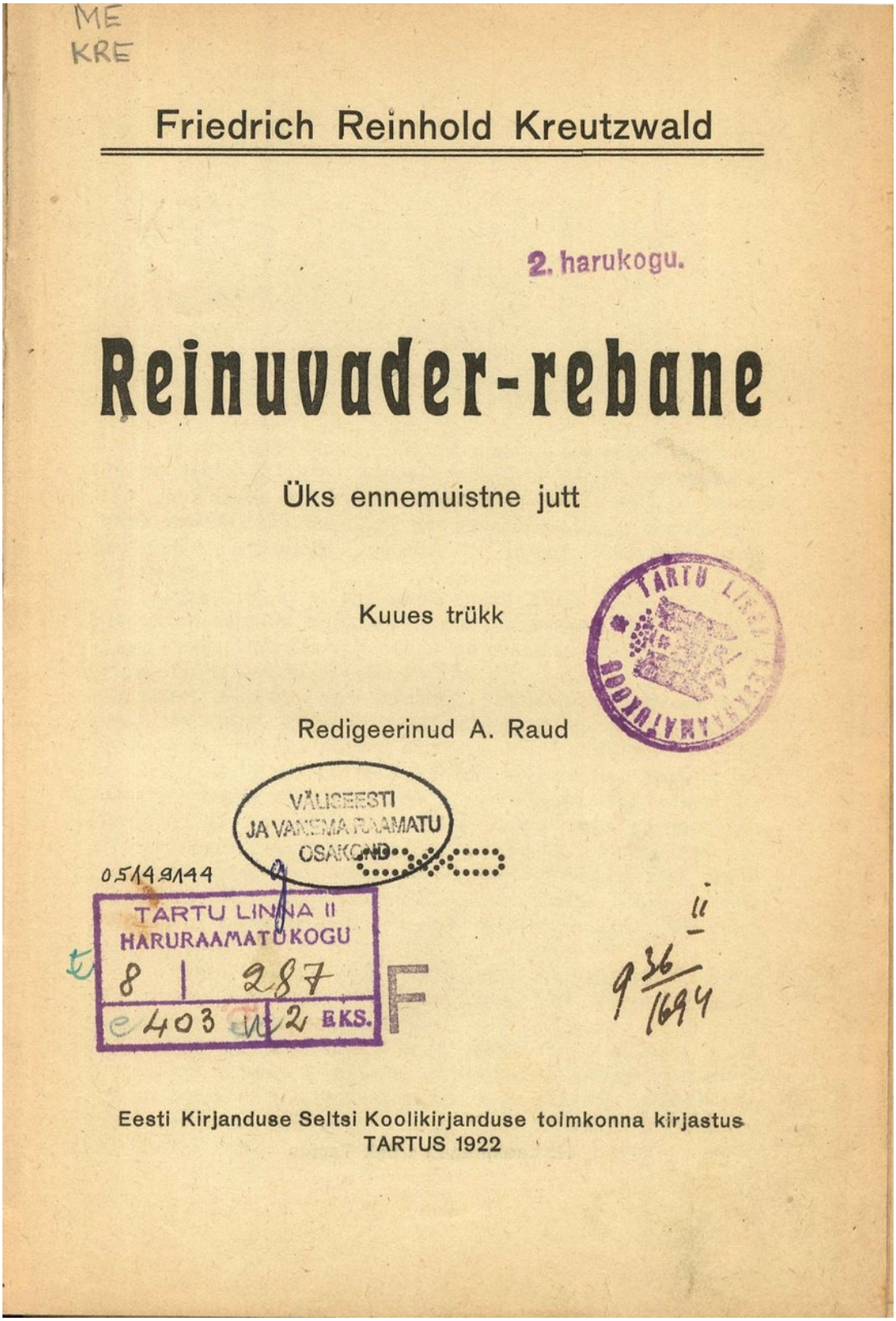

Kreutzwald, Friedrich Reinhold 1922. *Reinuvader-rebane: Üks ennemuistne jutt*. Eesti Kirjanduse Seltsi

Koolikirjanduse toimkond. Noorsoo kirjavara nr. 52. Redigeerinud ja eessõna A. Raud. Tartu: H. Laakmann.

> Aga siiski puudus üks - Reinuvader-rebane, see kelm, kes küll teadus, kui palju tema viimaseid koerusi kuninga kõrva oli tunginud. Ja **kuidas kuri südametunnistus ikka valgust ja päeva pelgab, nõnda pelgas kaval rebane teiste metsisandate kogudust**, sest terve hulga seast ei leitud ühtainustki, kelle vasti ta ei olnud eksinud; kõikidele oli ta kirja teinud ja igal mehel tema pääle kaebamist. Ainuke, keda ta tänini puutumata jätnud, oli ta lellepaeg määr. (Kreutzwald 1922: 9-10)

Ma tunnen Reinuvader-rebasega tugevat identifikatsiooni. Minagi keeran tegelikult kõigile käkki siin blogis - oma hinge otsides (*soul searching*) tegelikult norin muudkui tüli (*just looking for fights*).

> "Hints, pea lõuad kinni!" kisendas panter, üks suur kassi sugu elajas: "**Sõnad on siin ilmaaegu ja üsna tuule räägitud**. Mis teie tühja kaebate! Julgesti tahan tunnistada, et Reinuvader on üks varas, röövel ja mõrtsukas, kes, nagu kõik kokkukogunenud isandad siin teavad, mingisuguse ülekohtu töö juures ei kohku. Üksna kui valmis võllaroog **röövib ja varastab ta lugu pidamata, mis iial ette juhtub**. Kellelegi ei näita ta armastust ja austust! Ühe rasvase suutäie pärast unustab ta niihästi enese kui kuninga ja kõikide suurte isandate au ära ja **paneb riigi seadused naeruks**. Ja, jah, ma räägin tõtt! (Kreutzwald 1922: 11)

Ainult, et mina röövin ja varastan intellektuaalset vara - kogun tsitaate.

> "Laane lambaisand," ütles ta **viltusilmi** hundi pääle vaadates, "tuletage meele, mis vanasõna ütleb: "Vaenlase suu soetab harvasti kasuandja puu!" (Kreutzwald 1922: 12)

Huvitav, mida "viltusilmi" tähendab. Kuidas saavad silmad olla viltu? Äkki on ka hea mõte pöörduda vanasõnade poole, et uurida mida vanasti keha ja käitumise kohta tarka kosti.

> Kui kalamees sinna jõudis, kus lell maas oli, võttis ta kirve koormalt ja tahtis Reinuvaderile pähe lüüa. Lell **nägi altkulmu luurides** küll, mis sündis, aga siiski ei liigutanud ta liikmeid ega tõmmanud hinge. Mees pidas teda surnuks, võttis sabast kinni, viskas raipe koorma pääle ja mõtles edasi minnes: küll kodus nülin naha seljast. (Kreutzwald 1922: 13-14)

Luuramine/luurimine. Siin näib "altkulmu" mitte pahaendelist pilku vaid liikumatut kulmu märkivat.

> "Mesikäpp! Võtke mure ja hoolega minu kuninglikku käsku täita ja olge tark ja vahvlik, sest **Reinuvader on kahtlane ja tige ning saab teid kavaluse läbi suud mööda jutuga eksitama**; sellepärast vaadake ette!" (Kreutzwald 1922: 20)

Aga karu ei võta seda hoiatust muidugi kuulda.

> Nüüd tõttasid kõrtsivõõrad peremehega seltsis imet vaatama; igamees võttis hudja või mis kätte juhtus: üks heinahangu, teine sõnnikuhargi, kolmas raudkangi, neljas ja viies teiba ja roika, kõrtsimees tuli ahjuhargiga, naine jälle kurikaga; igaüks ihaldas karu kasukat virutada. Mesikäpp kuulis rahva kära ikka ligemale jõudvat ja kiskus hirmsas surmahädas pää vaevaga paku vahelt välja, aga karvad verise nahaga jäid näpistisse mälestuseks. (Kreutzwald 1922: 25)

Midagi nendes kirjeldustes on väga kodune, justkui oleksin põhikoolis neid samu katkendeid kirjandusõpikust lugenud vms. Samas kahtlane, sest mäletamist mööda ei teinud ma kirjanduse õpikut kunagi lahti.

> Teed käies ütles Reinuvader määrale: "Mu kallis lellepaeg ja sõber! Pean teile tunnistama, mis raske mure ja kartlikud mõtted mul südant koormavad. Kardan, et surmatund juba pea kätte on jõudmas. **Endised patud seisavad otsekui paksud pilved mu vaimusilma ees**. Oh, teie ei tea, kui rahutu on mu hing! Teie olete üks aus, vaga mees! Laske mind pattu üles tunnistada, võtke preestri asemel minu kahetsemist kuulda!" (Kreutzwald 1922: 33)

Pilvemetafoor teadvustatud metafoorina ("vaimusilma ees").

> Reinuvader ei pidanud neist suuremat lugu, vaid astus **julge viisaka sammuga** Irmhabeme seltsis uulitsaid mööda edasi, otsekui kuninga poeg ehk üks oodatud suurtsugu võõras. (Kreutzwald 1922: 42)

Suursugususe teesklemine läheb vististi suurushullustuse teemasse.

> Aga Reinuvader seisis kohkumata ja oskas igamehele viisakalt vastu kosta, ja sõna suhu võttes jooksis kena jutt temal kui vesi, või mis ta iial vabandades rääkis, näitas üksna kui tõsi. Kõik oskas ta ära salata ehk hoopis teisiti käänata, ja kes tema vastukostmist kuulis, pidi imeks pannes teda vabaks arvama ja päälegi mõtlema: Reinuvaderil on õiges. (Kreutzwald 1922: 45)

Rebase kavaluse epitoom.

> Suure vara juures läks tema süda endasuguste vastu väga uhkeks, tema hakkas oma ligimesi põlgama ja suurema soo sõprust otsima. (Kreutzwald 1922: 53)

Suurusehullustuse vald.

> Mesikäpa kavalus, **kõversüdamlik olemine** ja kurjad tööd on mulle väga tuttavad; sellepärast hakkasin kohkuma. Tõiseks tema meile kuningaks, siis oleksime meie kõik kui ratas roojaga kimbus. (Kreutzwald 1922: 55)

Kõversüdamlik? Kuidas saab süda kõver olla? Viimased sõnad selles tsitaadis oleksid kohased ka lauses "Kui Edgar Savisaar saaks presidendiks..." (vähemalt laialtlevinud hirmude järgi).

> Mina **seisin kui puunott varjul, ei usaldanud mitte hingatagi**. Isa arvas ennast üksi olevat, vahtis teraselt igale poole ümber, ja kui ta kaugel ega ligidal kedagi ei näinud, alustas ta mängu, mis teile tahan kuulutada. Augu täitis tema liivaga täis ja tegi nii osavalt maaga ühetasaseks, et kes silmaga ei näinud, iial kohta üles ei oleks leidnud. Enne kui ära läks, siblis jalaasemed saba ja ninaga siledaks. (Kreutzwald 1922: 56)

Posted up - postina seisma kui puunott. Hingata usaldama... Meenutab vanaema ütlemist "sellest ära hinga...".

> Tema ütles **petliku silmaveega**: "Paluge minu eest igapäev, kuni tagasi jõuan." (Kreutzwald 1922: 66)

Teeseldud nutt.

> Sedaviisi rääkides läks tema **vagal näol**, aga kurjad mõtted südames, teele. Kuningas tõttas suuremate isandatega linna tagasi. Kohekella ja Argpüksi meel läks härdaks Reinuvaderist lahkudes. (Kreutzwald 1922: 66)

"Vaga" on ilmselt osa oma tähendusest ära kaotanud Eesti sekulariseerumisega. Vaga pole enam jumalakartlik, vaid tasane.

> Kriimsilm-emand oli kuninganna käest uue saksa värki tanu saanud; **uhkus ajas vanamoori nina kõrgeks**. (Kreutzwald 1922: 75)

Suurushullustuse/uhkuse ja püstise nina/kuklas pea seos.

> Kuningakotta astudes nägi Reinuvader perekat vaenlaste hulka, kes nagu kaarnad raisa ümber tema surma pääle valvasid. Sääl läks ta meel kahtlaseks ja julgus oli lõppemas, siiski tungis ta isandate keskel **kartmata näoga** läbi kuninga aujärje ette, Irmhabe tema kannul. Määr sosistas salamahti Reinuvaderile kõrva: "Sõber rebane, nüüd ei ole aega araks minna!" (Kreutzwald 1922: 85)

"Perekas" ei ole siin mitte pere-jalgratas, vaid jääb mulje, et suur või rahvarohke kogudus (ja kogudus mitte kui kirikukogudus vaid kui rahvasumma).

> Suurema osa tigedus seisab vaga väljaspoolse varju all peidus. **seisaks igamehe südame mõtted tema otsa ette kirjutatud**, et kuningas neid näeks, minu **kulmu päält loeksite** teie siis, et mul valet ei ole, kui ütlen, et teie sund ja teenistus minu suurem rõõm on. (Kreutzwald 1922: 86)

Kehakeele ja valetamise seos. Paratamatult jääb mulje, et see oli eestlaste jaoks juba 19nda sajandi keskel huvitav, mitte ainult 21 sajandi alguses.

> Kalevipoeg **istus käsipõsakil** kaldal, üks juurtega tükis maast üleskistud kuusk oli söödavardaks ja hobune söödaks varda otsas. (Kreutzwald 1922: 95)

Kalevipoja esinemine siin ei peaks kedagi üllatama. Küll aga panen ette, et targemad inimesed kunagi vaataksid sisse kas eelneval leheküljel kirjeldatud targa Inglismaa meistri tehtud imeline kullast sõrmus pole midagi ühist *Sõrmuste Isandate* saagaga (Tolkien) - äkki on mõlema aluseks ühine prototekst vms (kasvõi see sama Goethe tekst mida Kreutzwald siin kohandab).

> See, mida sõnaga täielikult ei jõua ära seletada, oli pildi kombel ilusasti sõle pääle tehtud, ja **kiri pildi ümber aitas lugu tähendada**. (Kreutzwald 1922: 95)

Jess! "Tähendada" on küll tegusõnana olemas. (Muidugi on.)

> "Ui, ui, kuninga-isand!" hüüdis Reinuvader. "**Meelepahandus teeb teie õigusesilma tumedaks!** Juba olen isegi mõnda hääd teile teinud. Kas mäletate, kuidas meie ükskord Kriimsilmaga seakesiku püüdsime? Notsukese viimane laulupill oli parajasti lõppenud, kui teie sinna jõudsite, üteldes: "Emand tuleb mul tagant järele; armsad mehed, andke meile süüa." Hunt põrnitas silmi, aga mina ütlesin lahke sõnaga: "Mis meie püüame, aga isand, on üksnes teie päralt." (Kreutzwald 1922: 100)

Põrnitamine on ilmselt põrnitsemine ("Põrnitseb küsijat tusaselt"). Vt ka tumedaks tegemine, tumenemine, varjud, pilved, jne.

> Siis astus ta Reinuvaderi ligi, tõstis käpad ta pähe ja pobises laususõnu: "Uri-kuri-muri, vortsi-lortsi-portsi, äka-läka, nika-naka, kaker-laka, juuda-kaka, pergel-paska, sum-sum-mum! Ja nüüd soovin Teile õnne ja rahulist und!" Siis viidi Reinuvader magama. (Kreutzwald 1922: 110)

Vinge loits!

2616

5.2.10 Üksiklased **(2014-02-15 15:30)**

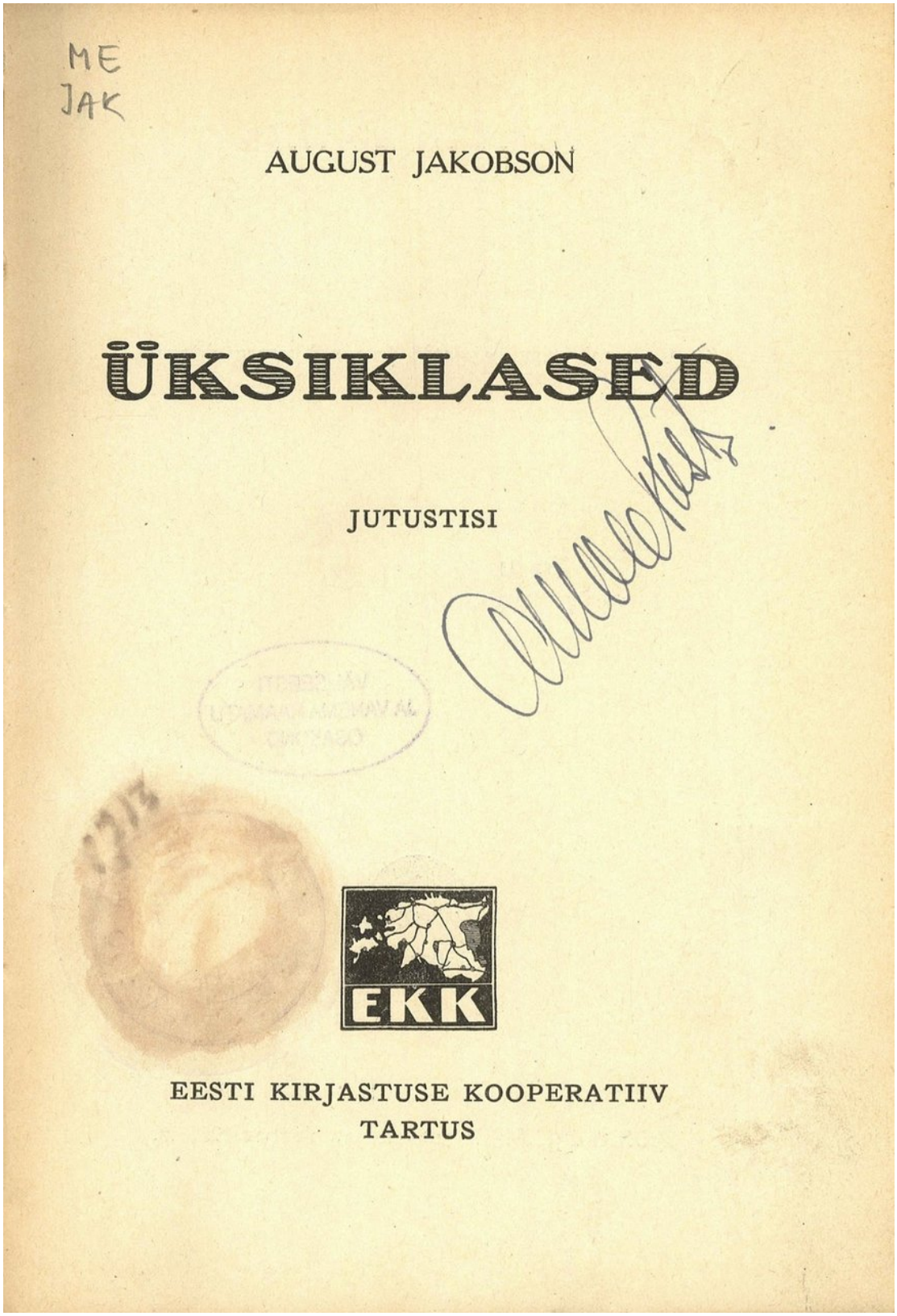

Jakobson, August 1935. *Üksiklased: jutustisi*. Tartu: J. Mällo.

Ta **asetas** tasa **sõrmeotsad vastamisi**, ohkas, kuulas pingutudes. (Jakobson 1935: 11)

Steeple.

Kui teenija tagasi põõsaste varju tõmbus, nihutas ta end käte abil sirelite keskele ja silmitses tähelepanelikult oma peeglipilti - **liigsest paigalpüsimisest lihavat nägu**, pruuniks päevitunud põski, lapselikku, suud, mille ümber kõverdus kauastest kannatustest süvenenud **alandlik naerumuie**. (Jakobson 1935: 14)

Siin raamatus pole keegi paks - inimesed on lihavad.

Ükskõiksel ilmel, kerge **tülgastustunne suunurkades** - nõnda nägi Marta seda algavat vaimuinimest kõigile teistele külalistele otsa vaatavat, kuna need viimased kippusid teda nähtavasti ärritama oma igapäevase lobisemisega. (Jakobson 1935: 16)

Suunurgad on käesolevas teoses olulised, ainult, et natuke liiga skemaatilisel või stereotüüpilisel kombel.

Ja Marta, keda kanti taas tuppa teenija ning isa õlgade vahel, **vaatas** oma uutest sugulastest möödudes **häbelikult põrandale**. (Jakobson 1935: 20)

Tegu (põrandale vaatamine) ja selle motiiv või põhjus (häbelikkus). Tom frowned his displeasure.

Miskipärast ta pidi ikka ning jälle meenutama Kurt Uudeltit, oma õemehe sugulast, kellega tal oli õnnestunud möödunud õhtu jooksul paaril puhul vesteldagi. Selle noore inimese **läbitungiv pilk**, tema nukrameelne tagasihoidlikkus, kummaline, otsegu kaugena tunduv üleolemine, millega ta kuulas pisilinna tolmunud uudiseid ja arutelusid, jah, koik see kerkis ta ette sellise selgusega nagu tarvitseks tal vaid silmi sulgeda, et kuulda poissi aeglasel sammul enda juurde astuvat, veidi ettepoole kummarduvat ning siis pikkamisi pajatavat: - Preili Tiitus, te olete ainus hingeline olend nonde… pappkujude keskel. Minu südamest tulev austust teile, preili Tiitus… Ja Marta **naeratas endamisi**, punastades jälle sügavasti, otse nagu ta oli punastanud siis, kui see oli nõnda juhtunud, - möödunud hilisõhtul, väljas sirelite juures. (Jakobson 1935: 23)

Smooth. Hingeline olend vs pappkujud. Endamisi naeratamine on vististi üksinda olles iseendale naeratamine.

Nüüd oli tal juba kolm last. Ja samas ta märkas **plikalikult häbelikuks muutudes**, et ta käsi oli endalegi nähtamatult vaiba alla libisenud, et silitada hajameelsena üle oma suurte rinnakuhikute, mis paisutasid särgiesist. (Jakobson 1935: 24)

1935. aasta erootika.

Kurt Uudelt ajas oma kõhetu keha sirgu, vaatas **laial pilgul** mere poole, mille ähmast pinda katsid ikka veel valged uduribad, tahtis nagu jälle deklameerima hakata, vaikis aga kohe ja ohkas ainult.
Ja üle hulga aja mängles Marta kibestunud huulte umber jälle **lapselikult-rõõmus naeratus**, veidi pilkeline, kuid täis sisemist soojust, **otsegu annaks ta nägu sel hetkel tagasi seda päikesevalgust**, mida jõid samal ajal tema suured, sametise mõtlikkusega looritatud sõstrasilmad. (Jakobson 1935: 28)

Rõõmsa näo ja päikesevalguse seos.

Kui ta endast taas võitu sai, nägi ta, et õde oma mehega olid vahepeal lahkunud. Ent valgevereline poiss seisis ikka veel oma kohal, hoidis käsikirja sõrmede vahel, näis higistavat üle kogu keha. Ta **kõhetutes, veidi naiselikkudes näojoontes peegeldus nüüd ilmne abitus, otsegu üleannetul lapsel, keda on tabatud koerustükilt**. Ning Marta, vaadeldes seda värsket, liialdustesse kalduvat noort inimest läbi pisaratest märgade ripsmete, tajus hinges veidrat soojuselainet… (Jakobson 1935: 31)

Abitusetunne. Kas võin hakata koostama sentimentide nimekirja? (Abitus ei ole universaalne emotsioon, aga on kultuuriline emotsioon ehk sentiment.)

> Nõnda - see oli juba siis olnud armastus, jah, temagi on selle leidnud, temalgi on nüüd, keda ta on pea teadmatult igatsenud juba enam kui kahe kuu jooksul… mõtles ta **hardununa**. Ning kui ta seda mõtles, näisid isegi ta täidlased rinnad sisemisest rõõmulainetusest pakatama hakkavat otsegu mahlased pungad, mida äratab ellu esimene kevadsoojus. (Jakobson 1935: 37)

ÕS2006-s on *hardalt*, *harduma* ja *hardumus*, aga kõik määratlused on tautoloogilised (hardusega, hardunult; hardaks minema; harras olek v tunne). ÕS2013-s on täpselt sama lugu. Muutunud on vaid nii palju, et otsing hard* annab ka neljanda tulemise: Hardangeri fjord. :/

> Kogu ta keha näis põlevat, veri voolas tulikuumana läbi liha, jälle vallutas teda kummaline tunne, nagu oleks ta rindade asemel jakipõues tohutusuured mahlased pungad, mis pakitsevad enne puhkemist. Kurt Uudelt kuulas teda vaikselt, nurgeline pea veidi ettepoole kummardatud, ja mida enam jalutu end paljastas, seda sügavam kohkumine ilmus mehe heledatesse sinisilmadesse. (Jakobson 1935: 39)

Käesolev raamat on kahlane selle poolest, et autor on mees, aga kõikide tema jutustuste peategelased on naised kes on ühel või teisel viisil elus pettunud. Kahtlane, sest sunnib küsima, et kas mees saab ikka naiste tundmusi edukalt vahendada.

> Kui ta kukkuma hakkas, sulges ta silmad.
> Kopsudesse tulvav surve sisendas igasse jäsemesse meeletu rabelemisvajaduse.
> Siis aga andis piinatunne pikkamisi järele.
> **Ja üks maailm purunes ning kustus jäädavalt**. (Jakobson 1935: 46)

Mis lühijutt see oleks kui lugu ei lõppeks enesetapuga?

> Et kiiremini edasi pääšeda, läks ta üle tänava. Ent siingi oli kõndijaid rohkesti. Noored üliõpilased, edevad oma värvimütsides, vaatasid teda teeseldud iharusega, **lõtvuvate nägudega härrasmehed** näisid teda korduvalt paljaks rebivat oma jälkust tekitavate pilkudega. Ja rohelised poisinolgid riivasid teda möödumisel, hakkajad nagu noored isaloomad, kes püüavad endale tõmmata kõigest jõust teise sugupoole tähelepanu. Katkendlikud vestlusjupid, mis ta juhtus kuulma, näisid olevat lõhkemiseni tulvil sellest, mida ta oli õppinud vihkama eriti paari viimase kuu jooksul - mehe ja naise vastastikusest lähenemisvajadusest, mille lõppsihiks polnud midagi muud kui vaid kehaline mõnutsemine. (Jakobson 1935: 52-53)

On’s kehaline mõnutsemine halb? Lõtvuvate nägude osa tundub olevat õige - vananevatel inimestel on vähemilmekam nägu, sest nende lihased ei püsi enam nii pingul.

> Keegi läks tema selja tagant mööda, ja kui ta hajameelsena ringi käändus, nägi ta piki lumist kõnniteed alla suunduvat karusmantlis prouat kahe helevalgesse rõivastatud tudrukukesega, kes **vaatlesid teda möödumisel oma suurte, valgust püüdvate lastesilmadega**. (Jakobson 1935: 54)

Sest laste silmad püüavad valgust, aga täiskasvanute omad pimedust.

> Maria oli pöördunud põiktänavasse, et minna väikest tiiru tehes tagasi koju. Sest kogu too hüplev vestlus väsitas teda kangesti ja ta suutis paregu mõelda vaid magamisest. Ja õde, hoides teda kramplikult varrukast, hüüdis nüüd:
> - Jumala pärast, ära tee rumalust. (Jakobson 1935: 60)

Vestlusest väsimine. Väsitavad inimesed. Getting peopled out.

> Ja mees ministeeriumist sõnas, **muiates ainult ühe näopoolega**... (Jakobson 1935: 67)

Pole vaja kolm korda arvata kumb näopool muigas.

> Maria tundis piinlikkust. Kuna ta pilk oli endiselt suunatud doktori näole, ei jäänud talle märkamatuks tolle süvenev **tusasus**. (Jakobson 1935: 67)

Tusane on "tujutu, pahur, morn, sünge" ("Tusane ilme, sügispäev").

> Aga säärane teadmine on väga vastik... ja väga... valus. Ma olen viimaste kuude jooksul kannatanud selle tõttu juba küllalt tugevasti. Ja nüüd tajun ma otse kehalisi vaevu, kui keegi mulle läheneb, kuhugi kutsub, **silmad iharalt vidukile tõmbab**, et mind üllatada oma kirglikkusega. Ja ütle mulle nüüd, palun, kas sa näed veel ainustki võimalust, kuidas jõuda... eesmärgile? (Jakobson 1935: 77)

Päris raske olukord kui tahad saada lapsi, aga kõik seksiga seonduv on vastumeelne.

> Vähe aega nad suusatasid kõrvuti. Nüüd tundis Maria mehe lähedust kogu kehaga. Ta tahtis millestki rääkida, midagi öelda, **sõnad tundusid aga ääretult tühistena**. Oli mõnus olla, mõnus hingata, mõnus lõõtsutadagi, kopsud täis puhast lagendikuõhku, mis kippus tegema uimaseks. Siis naeris ta rõõmsalt, tundis end miskipärast punastavat... (Jakobson 1935: 87)

Sõnad ongi tühised.

> Konsul Meerek oli jalle oma tavalises heas meeleolus, tõukas mööblit, vandus, naeris ise oma naljade üle. Lõhnade udust ning maiöö kargusest, astus ta muigaval näol naise voodi juurde, õõtsudes oma lühikestel jalgadel, ega unustanud tänagi oma **iseloomustavat harjumust** - kõlistada taskusse pistetud käega lahtist metallraha. (Jakobson 1935: 103)

Strepitatiivne signatuur.

> Järsku **süttis** ta **silmades rõõmus tuluku**, kui ta ütles teenijale, kes istus ta vastas:
> - Näed, Salme, sõidamegi juba.
> - Jah, proua, noogutas tüdruk ning naeratas samuti. (Jakobson 1935: 109)

Silmalamp.

> - Kraam tuleb vist hiljem, bagaažiga?
> - Esialgu on küll ainult need pakikesed siin, - vastas Agnes ja tundis end järsku selle inimese ees süüdlasena. Ta lisas, kuna **vaikimine näis talumatuna**: - Me teeme teile vist juba väga palju tüli, härra Meerek... Praegu on ju kibe tööaeg. Ja pole kuigi ilus näha oma läheduses laisklejaid.
> - Pole midagi, proua. Peremees olete ju nüüd teie... - ütles talupoeg endise rahulikkusega, ehkki ta **nägu väljendas** nende sõnade juures **kerget kibedust**. (Jakobson 1935: 112)

Võõraste seltskonnas vaikimine on tõesti kergesti ebamugav. Kuidas nägu täpselt kibedust peaks väljendama, ma ei tea. Sidrunikrimpsutus?

> ...kusjuures ta hallidesse silmadesse sigis taas **rahuliku sõbralikkuse soe helk**. (Jakobson 1935: 114)

Silmalamp.

> Äkki ta aga peatus, **kivines kohale**, katkestas hingamisegi. Ta silmad libisesid suurtena ning kohkunutena üle lähima heinahunniku ja kogu ta kehast tulvas läbi kiiresti tärkav teadmine, et just praegu ta on üsna juhuslikult sattunud kahele armastajale. Nüüd ta nägi neid mõlemaid, nii poissi kui tüdrukut, eraldas nende vastamisi surutud kehi üldisest hämarusest, nägi mehe jämedaid käsivarsi kõverduvat ümber tagasiheidetud mustajuukselise pea, mis võis kuuluda vaid ühele inimesele maailmas - Salmele, tema teenijale. Ja metsikult peksva südamega ta tahtis siit kärmesti kaugeneda, et pageda vapustatuna tuppa ja peita end vaibasse. (Jakobson 1935: 123)

Freeze-reaktsioon.

> Parakasti kui ta tahtis ka teist jalga ranki tõsta, näis talle äkki, nagu oleks keegi tasahilju ta selja taha astunud ja silmitseks teda nüüd teravasti. Mingi **loomusunniline vaist** manitses tagasi vaatama; ta ei teinud seda aga mitte, kuna tas kasvas samal hetkel seletamatu mõnutunne, nagu peaks ta rebima ült viimsegi hilbu. Süda hakkas peksma kiiresti ja närvlikult, ja teeseldes teadmatust, libistas ta kleidi veelgi kõrgemale, et kuivatada end mantlihõlmaga. Ja siis pöördus ta õige pikkamisi, näiliselt täiesti rahulik, kuid veidi kahvatu, ning kohtas järgmisel hetkel peremehe rohekashalle silmi, mis vahtisid teda aplalt. (Jakobson 1935: 131-132)

Paljad põlved! Milline erootika!

> Kuna ta teadis, milise pilguga sulane ja vanem teenija teda silmitsevad, katsus ta näida hästi rahulikuna, häbenes aga siiski, ja muutus viimaks kangeks ning tõsiseks, **alati sõbralikult naeratava suu asemel vaid kahvatu joon**, ahtake oma jonnakuses. (Jakobson 1935: 144)

See: :/

> Aimates enda sulase ning teenija naeratavaid pilke, mõtles ta samas kartlikult, et nõnda siis pole ta kõlvuline sellekski eluks, et siingi võib end temast õnnelikumana tunda iga plikake. Algavas ahastuses näis talle võimatuna kohaneda ses uues ümbruses, kui tal pole tahtmist edaspidigi jääda vaid tarbetuks pealtvaatajaks, vajaliseks ainult - voodis. Koorma varjus sosistati. Kui ta seal nõnda lõdvana oma kohal istus, kopsud väsimas hirmsast hingeldamisest, sattus ta jälle lähedal närvlikule nutule, mis oli paari viimase nädala jooksul piinanud teda väga sagedasti. (Jakobson 1935: 145)

Naiste elumure - leida endale maailmas koht kus nad on midagi enamat kui seksinukk. Ka viimane lugu on samalaadne, aga selles domineerib lastetu kodukana igavus. Ma kahtlustan endiselt, et keegi naisterahvas lasi August Jakobsoni nime all avaldada enda jutustusi.

> Ta oli kaotanud huvi kogu ümbritseva elu vastu ja mõtles juba mitmendat korda surmast. Tema kitsa, kuid pehme suu roosakaspunased **nurgad paindusid jonnakalt alla**, pruunid silmad hulkusid kiiresti nurgast nurka ja seinalt seinale, sinistesse toatuhvlitesse kõngitsetud jalad põrutasid kärsitult vastu põrandat. (Jakobson 1935: 155)

Kurbus haarab ikkagi kogu nägu ja toob selle alla, mitte ainult suunurgad. Kui ainult suunurgad on paindunud alla, siis on tegu žestiga.

> Ent trükitud paberi nägemine, ühinedes kergeltmõrkja koilõhnaga, mida raamatu kollakad lehed endast levitasid, äratas korraga ellu säärase vastikusetunde, et ta otsemaid tagasi voodi langes ja **näo kätega kinni kattis**. Põlved kramplikult vastamisi surutud, küünarnukid kõhule toetudes, mõlemad käsivarred rindadele litsutud, nõnda ta istus hetk aega täiesti kivinenuna. (Jakobson 1935: 159)

Selle ajastu kirjandust lugedes juba tuttavaks saanud nutmispoos.

> Ent proua Jester otsustas **jäme** olla ega vastanud midagi. (Jakobson 1935: 164)

Jäme on siin "lihtne, tahumatu", st ebaviisakas.

> Kuna ta ei küündinud nägema ringipöörduva teenija **näokrimpsutust**, istus ta tagasi voodile ja hakkas ootama. (Jakobson 1935: 167)

Jälestus? Krimpsutus ei ütle palju, sest tehniliselt on enamus näoilmeid krimpsutusliku iseloomuga. Aga raamat on nüüd läbi.

5.2.11 The Reality of Everyday Life (2014-02-15 20:06)

Berger, Peter L. and Thomas Luckmann 1991 [1966]. *The Social Construction of Reality: A Treatise in the Sociology of Knowledge*. Harmondsworth: Penguin Books.

> Since our purpose in this treatise is a sociological analysis of the reality of everyday life, more precisely, of **knowledge that guides conduct in everyday life**, and we are only tangentially interested in how this reality may appear in various theoretical perspectives to intellectuals, we must begin by a clarification of that reality as it is available to the common sense of the ordinary members of society. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 33)

Käesolev on sotsioloogiline analüüs argielureaalsusest (või sotsiokultuurilisest maailmast) ja täpsemalt teadmisest mis juhib igapäevaelu käitumist või ülevalpidamist. *Guide* ja *conduct* on siin kavalasti järjestikku, sest need on kindlates varjundites samatähenduslikud - tõik mida Foucault on oma *conduct* arutelus ära kasutanud.

> Everyday life presents itself as a reality interpreted by men and subjectively meaningful to them as **a coherent world**. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 33)

Igapäevaelu esitab ennast reaalsusena mida inimesed on tõlgendanud ja on nende jaoks subjektiivselt tähenduslik kui koherentne, sidus, ladus või kooskõlaline maailm.

> The world of everyday life is not only taken for granted as reality by the ordinary members of society in the subjectively meaningful conduct of their lives. It is **a world that originates in their thoughts and actions**, and is maintained as real by these. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 33)

Igapäevaelu maailm on tavalste ühiskonnaliikmete jaoks tagatud või iseenesestmõistetav kui reaalsus. See maailm pärineb nende mõtetest ja tegudest ja on nendesamade mõtete ja tegude poolt hoitud reaalsena.

> The phenomenal analysis of everyday life, or rather of **the subjective experience of everyday life**, refrains from any causal or genetic hypothesis, as well as from assertions about the ontological status of the phenomena analysed. It is important to remember this. Common sense contains innumerable pre- and quasi-scientific interpretations about everyday reality, which it takes for granted. If we are to describe the reality of common sense we must refer to these interpretations, just as we must take account of its taken-for-granted character - but we do so within phenomenological brackets. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 34)

Mida ma peaksin nende "fenomenoloogiliste sulgudega" pihta hakkama kui ma ei mõista esimest asjagi fenomenoloogia kohta (nt kuidas uskumuste väljalülitamine vms doksastiline mumbojumbo peaks toimima). Igapäevaelu subjektiivne kogemus on minu jaoks mõistetav ja tähenduslik vaid nii palju, et Jurgen Rueschi kommunikatsioonimudelis on "idiosünkraatne vaade oma sotsiaalsele reaalsusele" üks saatja (ja vastuvõtja) aspektidest.

> Consciousness is always intentional; it always intends or is directed towards objects. We can never apprehend some putative substratum of consciousness as such, only consciousness of something or other. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 34)

"Teadvus on alati kavatsuslik" ei tundu samas olevat tõene. See on lihtsalt järjekordne fenomenoloogiline doktriin. St selle mõistmiseks peab tutvuma Franz Brentano jm 19nda sajandi lõpu psühholoogiaga. See ei tundu olevat tõene, sest kuigi me võib-olla tõepoolest ei saa tabada, taibata, tajuda (*apprehend*) mingisugust arvatavat, oletatavat, näilist (*putative*) teadvuse alakihti kui sellist, võivad meie ajud siiski teha teadlikke toiminguid mida me ise ei ole suunanud. See oli selge juba William Jamesile ja väga argine näide on mõndade inimeste võime otsutada, et kindlal kellaajal tuleb üles ärgata ja siis tõesti täpselt sel kellaajal ilma igasuguse välise abita üles ärgata. Mingite filosoofide doktriinid teadvuse kohta ei ole usaldusväärsed, *is all I'm saying*.

> Different objects present themselves to consciousness as constituents of **different spheres of reality**. I recognize the fellowmen I must deal with in the course of everyday life as pertaining to a reality quite different from the disembodied figures that appear in my dreams. The two sets of objects introduce quite different **tensions** into my consciousness and I am **attentive** to them in quite different ways. My consciousness, then, is capable of moving through different spheres of reality. Put differently, I am conscious of **the world as consisting of multiple realities**. As I move from one reality to another, I experience the transition as a kind of shock. This shock is to be understood as caused by the shift in attentiveness that the transition entails. Waking up from a dream illustrates this shift most simply. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 35)

Tegelikkuse erinevad sfäärid. Vaimne pinge. Tähelepanelikkus. Maailm koosneb mitmetest tegelikkustest.

> I experience everyday life in the state of being wide-awake. This wide-awake state of existing in and apprehending the reality of everyday life is taken by me to be normal and self-evident, that is, it constitutes my natural attitude. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 35)

Samas on võimalik tarvitada uimasteid ja kogeda täpselt sama maailma mitte-nii-väga *wide-awake* olekus.

> I apprehend the reality of everyday life as **an ordered reality**. Its phenomena are **prearranged in patterns** that seem to be independent of my apprehension of them and that impose themselves upon the latter. The reality of everyday life appears **already objectified**, that is, constituted by an order of objects that have been designated *as* objects before my appearance on the scene. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 35)

Samas on Tartu-Moskva koolkond väljaspool (pean silmas Michael Holquist'i raamatut *Dialogism*) tuntud nt selle poolest, et Gasparovi järgi on kirjandus ja igapäevaelu erinevalt korrastatud ja igapäevaelu justkui polekski korrastatud.

> In this manner language marks the coordinates of my life in society and fills that life with meaningful objects. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 36)

Sapir-Whorfi hüpotees. Justkui keel oleks hädavajalik, et maailma tähenduslike objektidega täita.

> Closest to me is the zone of everyday life that is **directly accessible to my bodily manipulation**. This zone contains the world within my reach, the world in which I act so as to modify its reality, or the world in which I work. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 36)

Sellel tsoonil mis on otseselt ligipääsetav kehalistele manipulatsioonidele on Labani tantsuteoorias isegi üks väga tehniline nimi mis hetkel ei tule kahjuks meelde.

> For instance, **the others with whom I work are unproblematic to me as long as they perform their familiar, taken-for-granted routines** - say, typing away at desks next to mine in my office. They become problematic if they **interrupt these routines** - say, huddling together in a corner and talking in whispers. As I inquire about the meaning of this **unusual activity**, there is a variety of possibilities that my commonsense knowledge is capable of **reintegrating** into the unproblematic routines of everyday life: they may be consulting on how to fix a broken typewriter, or one of them may have some urgent instructions from the boss, and so on. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 38)

Ka selles vaates on midagi kummalist, sest selle järgi on iga rutiini eirav, rikkuv või lõhkuv tegevus, iga katkestus ja iga ebaharilik tegevus koheselt problemaatiline. Jääb mulje, et õige igapäevane reaalsus peab olema automaatne, harjumuste ja rutiinide poolt masinlikuks lihvitud üllatusteta, alati ettenähtav ja ennustatav muster. Sest jumal hoiaks, kui juhtub midagi ootamatut - pea võib otsas lõhkeda sellise mõeldamatu juhtumise puhul! Võttes käsile sama näite - kas see on problemaatiline kui teised töötajad teevad midagi kokku kogunenult? Võib-olla see on lihtsalt järjekordne rutiin - ah, paar korda nädalas näitab üks tüüp oma arvutiekraanil midagi nii naljakat, et kõik peavad seda nägema vms. Või võtame Olev Remsu romaanis esineva juhtumi - kõnnid sööklas naiskolleegide lauast mööda ja just siis kui sina möödud jääb kogu laud eelnenud jutuvadale kontrastiks koheselt hiirvaikseks. See on kahtlemata kummaline, aga on see problemaatiline? Valmistab see probleemi?

> Compared to the reality of everyday life, other realities appear as **finite provinces of meaning**, enclaves within the paramount reality marked by circumscribed meanings and modes of experience. The paramount reality envelops them on all sides, as it were, and consciousness always returns to the paramount reality as from an excursion. This is evident from the illustrations already given, as in the reality of dreams or that of theoretical thought. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 39)

Shutzi mõiste *province* kõrvuti *enclave*'iga. Enklaav on "suluriik, sulusala, teisest riigist ümbritsetud riik v riigi osa". *Circumscribed* on "ringiga piiratud, ümbritsetud, piiritletud".

> Temporality is an instrinsic property of consciousness. The stream of consciousness is always ordered temporally. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 40)

Midagi mida Peirce mõistis hästi. Semioos on alati ajaline (temporaalne). Eriti hästi tuleb see autokommunikatsiooniteooriates välja: Peirce'il on paregused mõtted aluseks tulevastele mõtetele (orientatsioon tulevikku); Jakobsoni ja Lotmani puhul pigem nii, et praegune mina suhtleb mineviku-minaga nt päeviku või mälestuste kaudu (orientatsioon minevikku).

> It may readily be seen that **the temporal structure of everyday life is exceedingly complex**, because the different levels of empirically present temporality must be ongoingly correlated. (Berger & Luckmann 1991 [1966]: 41)

Nii ta on. Igapäevaolu ajalisel struktuuril on ka oma võimudimensioon mida minu teadmiste järgi on käsitlenud ainult üks autor: Nancey Henley, peatükis "Don't clock me in" ja algab sõnadega "Ma pean ootama?" Ainult, et tal ei ole "igapäevaelu ajaline struktuur" ühtne asi, vaid lähtub E. T. Hall'i prokseemikast / M. Joos'i kõnestiiliteooriast ja jaotab selle ära avalikuks ajaks, ühiskondlikuks ajaks, isiklikuks ajaks jne.

5.2.12 Esiwanemate warandus (2014-02-16 02:39)

Eisen, Matthias Johann 1882. *Esiwanemate warandus: Kohalised Eesti muinasjutud*. Tartu: Schnakenburg.

> Kuningas ohwerdas rõõmuga walgetele jumalatele rohked annid, nõnda kui ta tõutanud; mustad jumalad aga puhkesiwad tulist wiha täis, et Karkus neid mikski ei pidanud, sest nemad arwasiwad endid ta tähelepanemise wäärt olewat. Nemad ässitasiwad sellepärast paha waimu, kes surma üle walitses, et ta oma paha, **suretawa silmaga** kuninga pojukese peale waataks ja teda ära hukkaks. (Eisen 1882: 8-9)

Apparently saab kõige vanemat Eesti kirjandust internetist lugeda. DIGARi arhiivist võtsin proovilugemisele selle raamatu. Senimaani olen teada saanud, et vanaaegsed trükikirja lugeda *is a bitch* - K ja S nägid hoopis teistsugused välja ja kui lause algab suure algustähega siis on ainult mõistatamise töö, mis tähega võiks tegu olla. Kultuuriliselt olen seni teada saanud, et olid valged jumalad ja mustad jumalad ja need võisid luua halbu vaimu, kes suretava silmaga (paha silm) võisid tappa.

> Otsegu koit wara hommiku madalas taewa piirtes punetab ja selget ilma kuulutab, nõnda paistis Rannapuura **lahke nägu, täis õnnist rahu**, ja tema silmist wõis näha, et tal süda nagu inglil oli. (Eisen 1882: 9-10)

Jeaps, see on see sama loodusmetafoor mis seostab õnnelikku nägu päikesepaiste ja selge taevaga. Silmist hea südame nägemine on Piibli päritoluga.

> Niisama kutsus peigmees talurahwagi noori mehi ja neidusid kokku, kelle ta lossi õue peal toreda söömaaja tahtis anda. Kui need pulmapäewal pulma tahtsiwad minna, tuli neile lossi mõel hall wanamees wasta, kes neid koju tagasi käskis minna. Wanamehe **nägu oli nii tõsine**, et keegi wasta ei julgend panna, waid igaüks kärmeste ümber pööris. (Eisen 1882: 17)

Serious business.

> Nii pea kui lootsik saarele jõudis, ruttasiwad mitmed kojutulejatele wasta kui ka ühel hoobil wõerast musta meest waatama. Aga kõik seisiwad lootsikus paigal ega annud küsimiste peale mingisugust wastust. Nüud alles saiwad waatajad aru, et kellegil enam elu sees ei olnud. Sellsamal silmapilgul kargas must mees lootsikust wälja.. Rannal olejad **jäiwad nagu soolasammad seisma**, külm wärin käis üle nende keha, nad langesiwad maha ja oliwadki surnud. Must surm oli suurelt maalt lootsikuga kaasa tulnud, lootsikus olejate elu wõtnud ja astus nüüd Pakri saarele inimesi suretama. (Eisen 1882: 59)

Oleme jõudnud tõsiste õudusjuttudeni. Soolasambana seisma jäämine kõlab nagu *freeze*-reaktsioon.

> Ükski ei leidnud armu tema ees, kelle peale tema korra waatas. Mõned nägiwad teda, teised mitte. Kes teda nägu, **tarretas ehmatuse pärast** enne weel kui sõna suust sai. (Eisen 1882: 59)

Sama lugu. Ma hakkan juba kirjapildiga harjuma.

> Peale söögi ja ristimise saatis wäike peremees tuatüdruku lahkeste ära, käskis minnes põlle ülewel hoida ja wiskas temale kühwli täie mulda põlle sisse. Tudruk ei tahtnud mulda kanda ja raputas maha, peremees aga **waatas nukra näoga tema otsa** ja ütles: "Ära põlga wäikest andi, see tuleb heast südamest;" korjas siis mulla ülesse ja raputas jälle neitsi rüppe, kes teda oma tuppa kandis ja sängi päitse otsa nurka maha wiskas. Teisel hommikul leidis tema aga nurgast suure hunniku kuld- ja hõberaha. (Eisen 1882: 79)

Vististi esimene emotsiooniväljendus käesolevas raamatus.

> Wana mees tõusis püsti, **waatas nii läbi läikawate silmadega laste otsa**, et need üsna wärisesiwad ning ütles: "Need asjad hoidke hästi paigal ja ärge neid mitte murdke ega kautage. Kui teie meheks saate, siis püüdke wenekese saaja kalu, adra saaja kündku maad ja harigu põldu, wasara saaja tagugu rauda, aga **raamatu saaja lugegu ühtepuhku raamatuid**. Igamees teie seast pidagu aga minu annet auu sees, siis käib teie käsi hästi ja teie saate kõik wanaks ja rikkaks ning kõik rahwas auustab teid. Wana mees kadus kiwi alla ja järw kohises tüki aega kangeste. (Eisen 1882: 84)

Mina vististi sain raamatu.

> Poisi süda läks põlema, **tampis jalgu wasta maad** ja ütles: "Taat! mina wõtan hobuse oma luaga, sest mina tahan teda". (Eisen 1882: 86)

Sest laps peab saama mis laps tahab.

> Seda ta ka tegi, aga teisel päewal oli kala õnn hoopis wäiksem ja wõeras mees **waatas mõnda korda haleda ilmega mehele otsa**. (Eisen 1882: 89)

Kas hale ilme on kurb ja/või õnnetu ilme?

> Alati oliwad nad ühe teisega koos. Wiimaks tõusis nende wahel ometi tüli. Rõngu herra sõidab Rannu, **teeb laheda ja maheda näu**, nagu ei oleks midagi juhtunud, kutsub koju minnes Rannu herra poja enese juurde wõeraks ja kässib Rannu herrat kolme päewa pärast poja järele tulla. (Eisen 1882: 94)

Ja ei puudu ka nägude tegemise teema.

2628

5.2.13 Vana Toomas (2014-02-16 13:12)

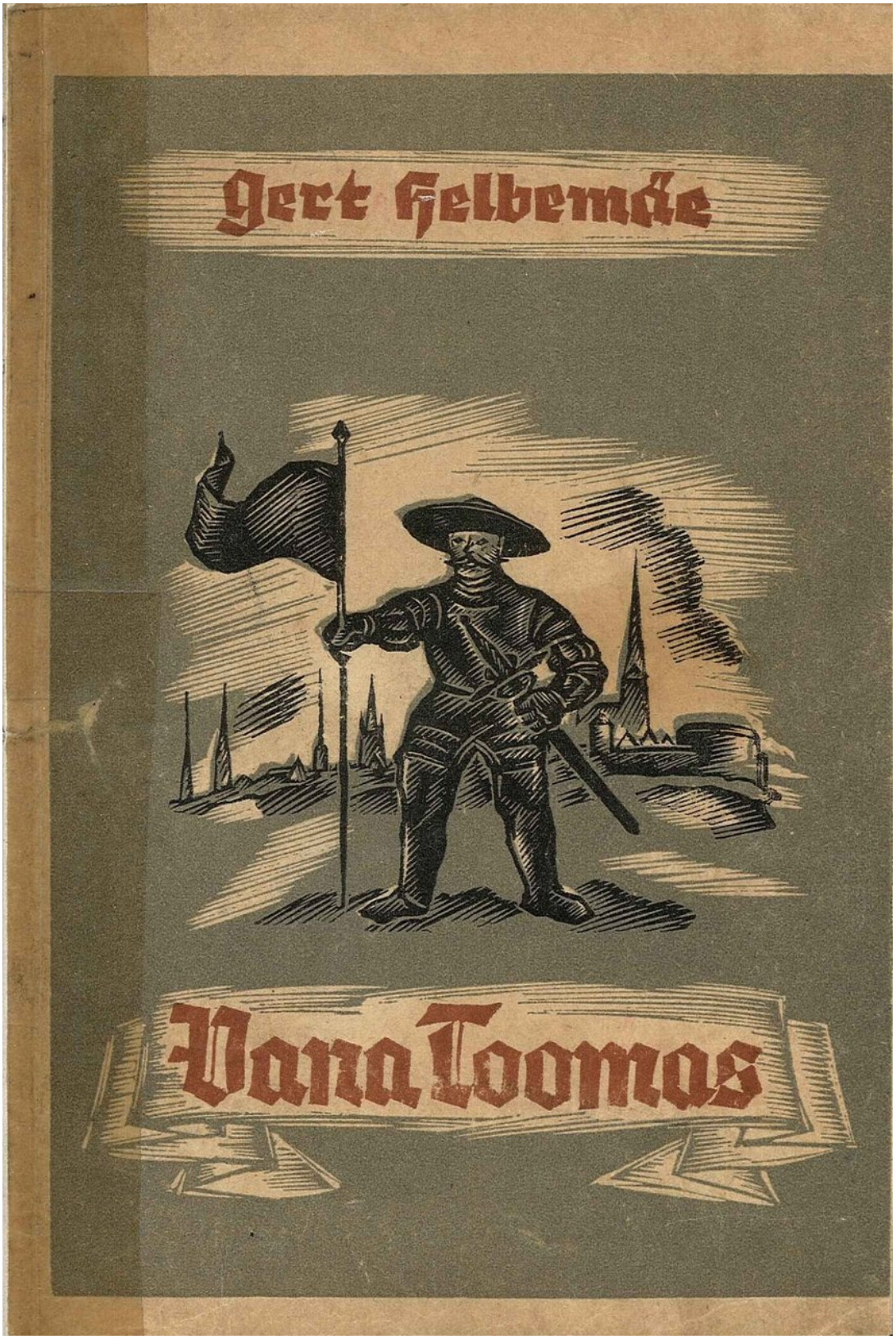

Helbemäe, Gert 1944. *Vana Toomas: Noorsoojutt XIV sajandi Tallinnast*. Tallinn: Vaba Maa.

> "Oma süü - ei oska kaitsta!" ütlesid nad, kui **nutuvine** tahes-tahtmata Tooma **suu ümber ilmus**. Nutta ei tohtinud, tuli hambad ristis valu kannatada, sest muidu meenus sõjasulastele, et tegemist on poisikesega, kellel harjutusplatsil ei olnud midagi tegemist, ja nad ajasid ta minema. (Helbemäe 1944: 12-13)

Nutuvine esineb millegi pärast väga vähe selle ajastu kirjanduses. Ainult ühes teises kohas oli... nutusõõr vms.

> Katsetajate tasu oli tavaliselt lõbusatujulise rahvahulga **parastav naer**, mida ei võtnud südamesse ei märgilaskja ega ka naerjad ise. (Helbemäe 1944: 21)

Naerutüüp.

> Suure Gildi sellid, kes korra eest piduplatsil vastutavad olid, ei liigutanud end nüüdki: nad valmistasid end mõnusale vaatemängule ja **naeratasid** juba ette **pilkavalt**. (Helbemäe 1944: 21)

Naeratusetüüp.

> Hetke valitses vaikus, siis tõusis kirjeldamatu segadus. Kostis imestus- ja ka vaimustushüüdeid. Suurem osa inimesi ei olnud linnu tabamist tähele pannud, märkas aga nüüd teiste ärevusest, et midagi on juhtunud. Osutati papagoi-vardale. See oli tühi - nagu oleks lind äkki ära lennanud. Inimesed kogunesid nende ümber, kes ütlesid end olevat näinud, kuidas sale noormees, kes nüüd **õnnetu näoga** gildisellide keskel seisis, linnu ammuga maha laskis. Peagi teati noormehe nime. (Helbemäe 1944: 23)

Õnnetu nägu vist ei ole sama mis kurb nägu.

> Juba peatuti platsil ja gildivennad hüppasid hobustelt. Nüüd ei läbenud gildisellid enam oodata. **Hirmust kahvatud**, ruttasid nad gildivanema juurde, **näitasid** ärevalt varda poole ja siis Tooma **sihis**, kes **norus päi** seisis sealsamas kahe gildiselli vahel - just nagu oleks ta kurjategija, kelle põgenemist tuleks karta.
> Vana auväärse gildivanema **pilgud rändasid** tühjalt vardalt Toomale. Nende pikkade aastate jooksul, mil ta gildivanemana oma kohuseid täitnud, ei olnud säärast lugu juhtunud. Seepärast pidas ta aru, mida nüüd ette võtta. (Helbemäe 1944: 24)

Pilgud viivad asjaolusid kokku.

> Küttide peo edasilükkumise pärast **süngestunud näod selginesid**. (Helbemäe 1944: 25)

Selginesid nagu taevas pärast pilvede kadumist.

> Aga gildivanem pidas sõna. Mõni nädal hiljem kutsus sõjasulaste pealik Klaus Holste Tooma enda juurde ja küsis talt **palju sõnu tegemata**, kas ta ei taha hakata linna sõjasulaseks. Venelased olevat jälle suure väega Liivimaale tunginud ja seetõttu vajavat sõjasulaste read täiendust.
> Toomas teadis, et sõjameeste **jutt on lühike ja selge**, ning vastas pealiku küsimusele kõhklematult:
> "Nõus, pealik!" (Helbemäe 1944: 28)

Lakoonilisus. Aga milleks tõesti palju sõnu teha.

> Juba olid kõik kuulid kantsile vinnatud, kuid mehed suurtükkide juures näisid ikka veel midagi ootavat. Nende **kärkivaist häältest** Toomas **järeldas**, et suurtükiväelased ei ole kõige paremas tujus. Arvatavasti oodati vaid käsklust tulistamise alustamiseks. Aga niipalju, kui Toomas siit näha võis, ei olnud neil isegi veel suurtükid laetud. (Helbemäe 1944: 47)

Väga õigesti, et järeldas, mitte nt ei "lugenud".

> Toomale aina sadas küsimusi, tema aga **lõi väsinult käega** ja ütles: "Kõigepealt toimetage vang kindlasse kohta!" Ja Tooma **kurnatud näole ilmus naeratus**, kui ta **süngelt seisvale** vangile püstoliga viibates lisas: "Teinekord võib ka tühja püstoliga tugevat meest vaos hoida. Näete seda siin. Kõmpis teine kogu tee vaenlase kantsist siiamaani minu ees - ainult mõnikord tuli talle püstoliga müksates jalad alla teha." (Helbemäe 1944: 54-55)

Ja viimaks pärast puhkamist jutustab ta loo kuidas see õnnestus:

> Seal - pimeduses kerkis kogukas venelane. Toomas **hüppas risti teele ette** ja surus mehele tühja püstoli vastu rinda. Venelane **tardus üllatusest**. Toomas ei andnud talle mahti õieti toibudagi, pööras ta ümber näoga Tallinna poole ja **tegi mehele märkide varal selgeks**, et sinnapoole tuleb liikuda. Kuna Toomas pealegi ähvardavalt püstolit tõstis, siis ei leidnud venelane muud nõu kui hakkas ees Tallinna poole minema, umbusklikult üle õla selja taha vaadates. Tooma suureks mureks oli vangi nii juhtida, et ta ühegi venelasega kokku ei puutuks. Igakord, kui lähedalt vilksatas mõni kogu, surus Toomas vangile püstoli selga. Ja see, teades, mida see tähendab, oligi vait, kuni nad seisid linnaväravate ees. (Helbemäe 1944: 57-58)

Noneh.

5.2.14 Papers from Jakobson's SW (5) (2014-02-16 17:30)

Jakobson, Roman 1981 [1933]. What is poetry? In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 740-750.

> We have only to realize what pleasure the great Russian poet Xlebnikov derived from typographical errors; the typograptical error, he once said, is often a first-rate artist. (Jakobson 1981 [1933-1934]: 741)

The artist's affinity for mutation (cf. Cheng 2001: 151).

> The borderline dividing what is a work of poetry from what is not is less stable than the frontiers of the Chinese empire's territories. (Jakobson 1981 [1933-1934]: 741)

Horse _Ebooks twitter account is considered being contemporary interneti poetry.

> Soldan describes the relationship between an erotic poem and a poet's erotic life as if he were dealing with static entities in an encyclopedia rather than a dialectical alliance with constant shifts, as if he regarded a sign and the object designated by it as monogamously and immutably bound to one another, as if he had never heard of the age-old psychological principle of **the ambivalence of feelings** - no feeling is so pure as to be fre from contamination by its opposite feeling. (Jakobson 1981 [1933-1934]: 742)

I haven't heard of it, but I have sure noted something like it in descriptions of nonverbal behaviour that refer to emotions, sometimes quite ambiguously. I call these ambiguous descriptions.

> The diary described the author's physiological acts - both genital and anal - with epic tranquillity. It records, in laborious code and with the inexorable accuracy of a bookkeeper, the manner and frequency of his sexual gratification with his mistress Lori. (Jakobson 1981 [1933-1934]: 743)

Well, what else should one keep a diary about? Breakfast, lunch and dinner?

> **Every verbal act in a certain sense stylizes and transforms the event it depicts**. How it does so is determined by its slant, its emotional content, the audience it is addressed to, the preliminary "censorship" it undergoes, **the supply of ready-made patterns it draws from**. Because the poeticity of the verbal act makes it very clear that communication is not of prime importance, "censorship" here can be relaxed, toned down. (Jakobson 1981 [1933-1934]: 746)

Compare this to Jakobson's later communication model and what features this list draws on. Also, what I call "concourse" is one of the factors that stylize and transform the way events are verbally depicted. The cloud vs sunshine scheme to convey facial expressions of emotion, for example, is one stylistic device Estonians used profusely a hundred years ago but don't anymore.

> In art, **it was the motion pictures** that revealed clearly and emphatically that **language was only one of a number of possible sign systems**, just as astronomy had revealed that the earth was only one of a number of planets and thus revolutionized man's view of the world. (Jakobson 1981 [1933-1934]: 749)

If you say so.

Jakobson, Roman 1981 [1935]. The dominant. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 751-756.

> The dominant may be defined as **the focusing component of a work of art**: it rules, determines, and transforms the remaining components. It is the dominant which guarantees the integrity of the structure. (Jakobson 1981 [1935]: 751)

But how do you know if the component you are focusing on is *the* dominant component and not just your own preference?

> However, we must constantly bear in mind that the element which specifies a given variety of language dominates the entire structure and thus acts as its **mandatory and inalienable constituent dominating all the remaining elements and exerting direct influence upon them**. (Jakobson 1981 [1935]: 751)

Uh-uh, the dominant dominates, but how do you discriminate a dominant when everything in a work of art seems to exert direct influence on all other elements?

> Verse itself is a system of values; as with any value system, it possesses its own hierarchy of superior and inferior values and **one leading value, the dominant**, without which (within the framework of a given literary period and a given artistic trend) verse cannot be conceived and evaluated as verse. (Jakobson 1981 [1935]: 751)

Okay, my bad. I had been thinking about literary art. I don't know anything about verse or its values.

> We may seek a dominant not only in the poetic work of an individual artist and not only in the poetic canon, the set of norms of a given poetic school, but **also in the art of a given epoch, viewed as a particular whole**. For example, it is evident that in Renaissance art such a dominant, such an acme of the aesthetic criteria of the time, was represented by the visual arts. Other arts oriented themselves toward the visual arts and were valued according to the degree of their closeness to the latter. On the other hand, in Romantic art the supreme value was assigned to music. Thus, for example, Romantic poetry oriented itself toward music: its verse is musically focused; its verse intonation imitates musical melody. (Jakobson 1981 [1935]: 752)

Oh. It's like how today some film-makers are oriented towards video games and try to give their films a video-game aesthetic (and/or physical laws).

> From this point of view, a poetic work cannot be defined as a work fulfilling neither an exclusively aesthetic function nor an aesthetic function along with other functions; rather, a poetic work is defined as a verbal message whose aesthetic function is its dominant. (Jakobson 1981 [1935]: 753)

Dno, as far as I can tell, when the aesthetic function is the dominant, there have to be other functions *along* with the aesthetic function to dominate over.

Jakobson, Roman and J. Tynjanov 1981 [1928]. Problems in the study of language and literature. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 3-6.

> The history of literature (art), being simultaneous with other historical series, is characterized, as is each of these series, by an involved complex of specific structural laws. Without an elucidation of these laws, it is impossible to establish in a scientific manner the correlation between the literary series and other historical series. (Jakobson & Tynjanov 1981 [1928]: 3)

For my purposes, concourse is merely one of these "other" series. That is, how people think, feel and talk about nonverbal behaviour and communication changes historically as most everything does.

> **The history of a system is in turn a system**. Pure synchronism now proves to be an illusion: every synchronic system has its past and its future as inseparable structural elements of the system: (*a*) **archaism as a fact of style**; the linguistic and literary background recognized as the rejected old-fashioned style; (*b*) the tendency toward innovation in language and literature recognized as a renewal of the system. (Jakobson & Tynjanov 1981 [1928]: 4)

Which is why I consider the history of the study of nonverbal communication to be worth studying itself.

> The concept of a synchronic literary system does not coincide with the naively envisaged concept of a chronological epoch, since the fromer embraces not only works of art which are close to each other in time but also works which are drawn into the orbit of the system from foreign literatures or previous epochs. An indifferent cataloguing of coexistent phenomena is not sufficient; what is important is their hierarchical significance for the given epoch. (Jakobson & Tynjanov 1981 [1928]: 4)

This much is also apparent is music. At any given moment people listen to what is new and groundbreaking alongside with what is old and withstood the test of time.

Jakobson, Roman 1981 [1958]. Linguistics and poetics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 18-51.

> The success of a political convention depends on the general agreement of the majority or totality of its participants. The use of votes and vetoes, however, is alien to scholarly discussion, where **disagreement generally proves to be more productive than agreement**. Disagreement discloses antinomies and tensions within the field discussed and calls for novel exploration. (Jakobson 1981 [1958]: 18)

This is why in my blog I more often disagree than agree with something. Completely agreeable stuff is inconsequential and superfluous.

> I have been asked for summary remarks about poetics in its relation to linguistics. Poetics deals primarily with the question, *What makes a verbal message a work of art?* Because the main subject of poetics is the *differentia specifica* of verbal art in relation to other arts and in relation to other kinds of verbal behavior, poetics is entitled to the leading place in literary studies. (Jakobson 1981 [1958]: 18)

Differentia specifica sounds much better than "banal minutae".

> Poetics deals with problems of verbal structure, just as the analysis of painting is concerned with pictorial structure. (Jakobson 1981 [1958]: 18)

Now I wonder if the study of nonverbal communication deals with the structure of behaviour? Although several notorious books bear this kind of name (relating behaviour and structure), the notion itself is contested - how can behaviour be a structure when it implies constant movement, change and dynamics?

> We can refer to the possibility of transposing *Wuthering Heights* into a motion picture, medieval legends into frescoes and miniatures, or *L'apres-midi d-un faune* into music, ballet, and graphic art. However ludicrous the idea of the *Iliad* and *Odyssey* in comics may seem, **certain structural features of their plot are preserved despite the disappearance of their verbal shape**. (Jakobson 1981 [1958]: 19)

This seems like a characteristic of intersemiotic translation.

> Likewise, a second objection contains nothing that would be specific for literature: the question of relations between the word and the world concerns not only verbal art but actually all kinds of discourse. Linguistics is likely to explore all possible problems of relation between discourse and the "universe of discourse": **what of this universe is verbalized by a given discourse and how it is verbalized**. The truth values, however, as far as they are - to say with the logicians - "extralinguistic entities", obviously exceed the bounds of poetics and of linguistics in general. (Jakobson 1981 [1958]: 19)

As another attempt to define concourse, I'll put forth that involves the *what* and *how* of verbalizing the "universe of behaviour". To use even more cumbersome notions, it implies a translation from the sphere of behaviour to the sphere of discourse.

> Obviously we must agree with Sapir that, on the whole, "ideation reigns supreme in language", but this supremacy does not authorize linguistics to disregard the "secondary factors". **The emotive elements of speech, which, as Joos is prone to believe, cannot be described "with a finite number of absolute categories", are classified by him "as nonlinguistic elements of the real world**". Hence, "for us they remain vague, protean, fluctuating phenomena", he concludes, "which we refuse to tolerate in our science". Joos is indeed a brilliant expert in reduction experiments, and his emphatic demand for the "expulsion" of emotive elements "from linguistic science" is a radical experiment in reduction - *reductio ad absurdum*. (Jakobson 1981 [1958]: 21)

But Joos has a point. In the article "Description of Language Design" he argues that phenomena such as the tone of anger in an utterance cannot be described precisely with a finite number of absolute categories, thus should be classified as "non-linguistic elements of the real world" and expelled from linguistic science: "Let sociologists and others do what they like with such things" (Joos 1950: 703). That is, Joos's reduction seems justified. Linguistics cannot capture "the inexhaustible variety of life" in absolute categories.

> To be operative the message requires a CONTEXT referred to (the "referent" in another, somewhat ambiguous, nomenclature), **graspable by the addressee**, and either verbal or capable of being verbalized; [...] (Jakobson 1981 [1958]: 21)

I checked all other occasions where Jakobson talks about the context / referential function in previous readings and this seems to be the only place where Jakobson adds that the context referred to that is required for the message to operative must be graspable by the addressee. Perhaps this is too obvious for mentioning elsewhere, but it does embody a significant difference with Bakhtinian communication models where there are factors besides the code that make the referent graspable - e.g. topic, genre, memory, etc. It is still a mystery why the context referred to must be either verbal or capable of being verbalized. Is it because Jakobson's model is of a speech act and thus must be completely verbal? How does Jakobson manage to ignore the nonverbal aspects of interaction so effectively?

> The so-called EMOTIVE or "expressive" function, focused on the ADDRESSER, aims a direct expression of the speaker's attitude toward what he is speaking about. It tends to produce an impression of a certain emotion, whether true or feigned; therefore, **the term "emotive," launched and advocated by Marty, has proved to be preferable to "emotional".** (Jakobson 1981 [1958]: 22)

How? How has this term proven to be preferable? The source reads: Anton Marty, *Untersuchungen zur Grudlegung der Allgemeinen Grammatik und Sprachphilosophie*, Vol. 1. (Halle, 1908). The book is available on archive.org but it's in German. Wiki says that the Prague linguistic circle was influenced by Anton Marty, which should come as no surprise. Luckily, the Standford Encyclopedia of Philosophy entry sheds some light on his *desicriptive semasiology of emotives*:

> As Marty regards statements as autosemantica which manifest judgments and communicate to the interlocutor that he or she is to judge in the same way, he characterizes emotives or **interest-demanding expressions** (*interesseheischende A.usdrücke*) as those autosemantic which **manifest not only emotions, but also volitions** (which for him and Brentano belong to one and the same class), and **communicate to the interlocutor that he or she is to feel or will in the same way**. The analogy between statements and judgments is upheld by Marty to great lengths.

Wow. I know Brentano's view on intention is weird and Husserl makes it even weirder, so that seemingly most phenomenologists would concur that all consciousness is intentional, without really explaining how or why... But this here is actually incredibly insightful. At least in terms of facial expressions of emotions, volition and emotions are indeed related. It's as if this definition includes an implicit understanding of mimicry or "emotional contagion". Jakobson's emotive function should definitely be reviewed from this light.

Jakobson, Roman 1981 [1960]. Poetry of grammar and grammar of poetry. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 87-97.

> Jeremy Bentham, who was perhaps the first to disclose the manifold "linguistic fictions" which underlie the grammatical structure and which are used throughout the whole field of language as a "necessary resource", arrived in his *Theory of Fictions* at a challenging conclusion: **"To language, then - to language alone - it is that fictitious entities owe their existence; their impossible, yet indispensable existence"**. Linguistic fictions should neither be "mistaken for realities" nor be ascribed to the creative fancy of linguists: they "owe their existence" actually "to language alone" and particularly to the "grammatical form of the discourse", in Bentham's terms. (Jakobson 1981 [1960]: 88)

A side-effect or another viewpoint toward "distancing" - the fact that verbal signs and their referents have such a tenuous relation. It is a lot more difficult to use nonverbal behaviour to create fictitious entities. Tsitaat puutub ka oleva ja oletatava vastandusse ja kirjanduse ning ajaloo vahel haigutavasse lõhesse.

> [...] IN FICTION, in verbal art, LINGUISTIC FICTIONS are fully realized. (Jakobson 1981 [1960]: 89)

A fuller realization than in legal fictions that Bentham was writing about?

> There, where the poetic function dominates over the strictly cognitive function, the latter is more or less dimmed, or as Sir Philip Sidney declares in his *Defence of Poesie*, **"Now for the Poet, he nothing affirmeth, and therefore never lieth**". Consequently, in Bentham's succinct formulation, "the Fictions of the poet are pure of unsincerity". (Jakobson 1981 [1960]: 89)

I use similar reasoning for taking liberties for writing pseudo-science in guise of experimental literature and under a pseudonym. How can a nonexistent person, a persona, affirm anything? Fictitious is licentious.

> "In this respect grammar bears a resemblance to geometry, which, when giving its laws, abstracts itself from concrete objects, treats objects as bodies deprived of concreteness and defines their mutual relations not as concrete relations of certain concrete objects but as relations of bodies in general, namely, relations deprived of any concreteness." (Stalin 1950 in Jakobson 1981 [1960]: 95)

Similar problematic is apparent in popular books about body language, where concrete behaviours are replaced by patterns and forms. This is especially interesting in Goffman, who took concrete descriptions from literary fiction and abstracted "idioms" out of repeating motives.

5.2.15 Juhisaare kiriku kellamees (2014-02-16 20:52)

Mändmets, Jakob 1921. *Juhisaare kiriku kellamees: Jutt*. Tallinn: W. Ehrenpreis.

> Metsanurga wöörmünder oli aga kõige wanem mees oma ametwendade hulas. Ta **kortsus pale**, silge ja terawa seljaga tugew nina ja pikk habe, mis nüüd oli läinud peaaegu lumiwalgeks, andsid ta näole **aukartust äratawa ilme**. Ametwennad pidasiwad wanast seltsimehest rohkesti lugu ja saksad päriselt austasid teda. Juhtus nõupidamise juures ikka, et ametwennad waatasid Metsanurga wanamehe peale ennemalt, kui keegi midagi otsustas. (Mändmets 1921: 6)

Siin on *pale* lihtsalt "arhailise v. poeetilise varjundiga" nägu. Pöördusin e-mailitsi Eesti Keele Instituudi poole ja sain lingid seletava sõnaraamatu ja sünonüümisõnastiku juurde, mis pidavat ÕS-idest põhjalikumad olema (ongi).

> Pea järele ilmus ukse wahele ka keha. Täis imestust waatas wäike mehike külalistele otsa. Wiimaks **nagu oleks olnud ta palgel ka midagi märgata: oli see nõõdu kartuse jumi, wõi koguni põlglik naeratus**. Weidi aja waatamise järele tõmbas poisikene ukse kinni ja wõis kuulda, kuidas ta jooksis wadinal teistesse tubadesse. (Mändmets 1921: 9)

Jume pole mitte ainult näovärv, vaid ka ilme ja/või varjund. Kuivõrd ma tean nüüd põhjalikumaid allikaid tundub ees seisev töö sedavõrd keerulisem ja vaevarikkam.

> Siin toakeses olid ka asjad, mis wanale õpetaja-herrale oskasid kõneleda ülielawat keelt ta minewikust. Nende peale waadates tõusid ta mõtted, olgu rõõmuriiki, wõi langesid jälle alla külma mure ja kurwastuse hämarusse. Seal see **lahke näoga** naisterahwa pilt. Paljas pilt oli weel järel, sest ta ise puhkas juba peale kümmekond aastat külmas mullas. Õpetaja waatas selle pildi peale ja jälle näitas, **nagu oleksid need huuled seal wähe naeratanud, nagu oleks neist silmist wastu waadanud ütlemata lahke pilk**, nagu oleks pilk nikutades peaga tahtnud öelda: "Ma mõistan sind, sa mõistad mind, meie saame praegugi teine teisest küllalt selgesti aru". (Mändmets 1921: 10-11)

Näo "lahkus" ja *dead body language* ehk komme surnute nägusid elvaks kujutada.

> Õpetaja-herra oli juba wana mees, seda tõendasid ta lumiwalged juuksed ja habe ja **kortsuline kahwatanud palg**. Wäike heha, mis kössi surutud wanaduse koorma all, wajus koguni sügawale pehme sametiga üle tõmmatud tugitoolile. (Mändmets 1921: 12)

Näo vajumist on juba täheldatud. Kogu keha kössi vajumine vanaduses on ka teemas. Ühe koomiku järgi peaks Florida lipul olema auto mille rooli taga on vaid kaabut ja sõrmenukke roolil näha.

> Kirjutuslaua taga olla hoopis teine asi. Õre habe lõua otsas, pikk, natike kongis nina ja **ilma armsuseta silmad** ei annud talle küll kõige meeldiwamat nägu, kuid suureks herraks mõistis teda pidada igaüks. (Mändmets 1921: 13)

Armsus?

> "Ja ma arwan," algas parun uueste, korraldades parema käega läikiwat kraet, "et Teie oma päewad siin ka kõige rahulikumalt lõpetaksite ja narrus oleks see," lisas ta **naerdes põlglikult** juure, "kui meie peaksime neile luba andma oma tahtmist läbi wiia." (Mändmets 1921: 14)

Põlglik on "halvustav, halvakspanev, põlastav".

> Kolm isikut olid nende tüsedate sõnade peale weidi aega wait. Wana õpetaja **laskis pilgul wiibida laes**, nagu mõtleks ta asja, mis küll wististi ammugi läbimõeldud weel kord üle ja otsiks head nõu. (Mändmets 1921: 15)

Pilgutüüp.

> Õpetaja käed langesid jõuetult toolileenile ja nüüd oli ta kahwatu nägu kaetud ärituse mõjul üleni kerge punaga. (Mändmets 1921: 16)

Viha ja ärrituse korral punastamine.

> Ta katsus teha õige **aukartusele äratawat nägu** ja ütles siis: "kush!" (Mändmets 1921: 18)

Äkki midagi kulmukortsutuse moodi?

> Ta **näol oli walitsemas sügaw rahu**. Kindla sammuga, nagu poleks peale nende kedagi toas, läksid nad oma kohtile. (Mändmets 1921: 18)

Enesevalitsemisele vastandub (tõeliste) tunnete poolt valitsemine (valitsetud olemine).

> Wöörmündri **pea wajus norgu** ja **ta ei tohtinud silmi tõsta** wägewa isanda ees. (Mändmets 1921: 20)

Visuaalse domineerimise teema. Mitte ainult ei tõsta pilku vaid ka teab, et ei tohi tõsta pilku.

> Saksad **waatasid terawasti** wõõrmündrile otsa. (Mändmets 1921: 23)

Teravalt vaatamine vihjab justkui oleks pilk relvana kasutatav. A la pilguga torkamine, sj pilguga surmamine.

> Wöörmündri-herra **nägu läks weel kurjemaks**. Ka wana õpetaja näole ilmusid punased plekid. Wanemad wöörmündrid waatasid Jüri poloe. Wist waatasid nad sellepärast, et neil kuskile mujale polnud waadata. Wõi tahtsid nad hoiatada ametwenda. (Mändmets 1921: 24)

Peaks moodustama universaalseid emotsioone puudutavatest omadussõnadest sünonüümistiku.

> Lõbus tüdruk naeris ja waatas lahke siniste silmadega wanamehele otsa. (Mändmets 1921: 37)

Taolises uurimises on lühemad teosed mõttekamad, sest pika peale hakkavad kirjeldused kordama. Käesolevas teoses on kõigi naiste ilmed lahked, mida iganes see ka ei tähendaks.

> Tõnu nägu oli hirmus kahwatu ja tõsine, otse **meeleheitmine paistis sealt**. Sedawõrd oli nägu wõõras, et isegi Hans otse jahmatades seisma jäi ja meele ei tulnud teretamisekski sõna lausuda. Hans pühkis warukaga higi ja ütles nagu enesele: "Küll hakkas aga palaw." (Mändmets 1921: 40-41)

Kui oleme kindla inimese näoilmetega väga ära harjunud, siis muutuvad need näoilmed tuttavateks ja ootamatu ilme on "võõras". *Baseline*.

5.2.16 Koosolemise võimalikkusest (2014-02-18 03:18)

Tammemäe, Helen 2014. Juhtkiri: Koosolemise võimalikkusest. *Müürileht* 17. veebruar 2014.

> Näeme endi ümber palju olukordi, kus selmet üksteist aidata, viskavad inimesed teistele hoopis kaikaid kodaratesse. Vahel lihtsalt kadedusest, vahel inimlikust hirmust „ilma jääda", aga teinekord põhjendamatust omamisvajadusest.

Põmm! Negatiivsus. Pauh! Pessimism. Huaa! Küünilisus. Eestlastele (ainu?)omane kadedus, hirm ja trots saavad taaskord kõnetatud viisil mis mitte mingil juhul ei *perpetuate*'i neid samu väärtusi. Väärtusi? Dno. Aga need vaenulikud iseloomustused ei tundu sugugi kaugete ja võõrastena vaid vastupidi lähedaste ja tuttavatena. Kadedus, hirm ja trots on ehk isegi meie *natsionalnaõij hhhhharakter*.

> Ikka leidub ka neid, kes silmates laual vaagnatäit kompvekke endal taskud, siis kui keegi parajasti ei vaata, ahnelt täis topivad, mõtlemata oma tegelikele vajadustele – kui kuskilt on võimalus võtta, siis tuleb seda võimalust kasutada, muidu teeb seda keegi teine sinu eest! Selline mõtlemisviis **tõmbab inimesed** ohtlikult **küüru**, nende enda poole suunatud **nina vajub üha sügavamale rinnale** ja **altpoolt kiibitsevad silmad reedavad hirmu**, nad kardavad, nagu kogu maailm oleks nende vastu, ja peavad elu igaveseks olelusvõitluseks selle ähvardava ümbritsevaga.

Kiibitsema on "teiste tegevust pealt passima, kõrvalt õpetama" (ÕS2013); " {võitlustuhinale } kaasa elama, {omadele } pöialt hoidma (pidama)" (Sünonüümisõnastik); "teiste tegevust kõrvalt huvitatult pealt vaatama" (EKSS). Kui altpoolt kiibitsevad silmad reedavad hirmu, siis mida reedavad ülevaltpoolt kiibitsevad silmad? Siin on põnevad kehalised kujundid (küürus, nina rinnal, alt üles vaatamine, teise jälgimine), aga hetkel ei oska ma seda millekski muuks nimetada

kui visuaalseks hüperbooliks. Ülepingutatult skemaatiline - koomiksiline. Kujund on *straw man* - endalekrabaja demoniseerimine. Hea ei ole ka vastasäärmus - minusugused tolvanid kes ei kraba kohe üldse, vaatavad kommivaagnast mööda ja kannavad seitse aastat järjest ühte jopet, kui vaid saaks vähemalt kümme aastat täis enne kui enam paigata ei anna.

> Nii suhtutakse kõigisse teistesse kui konkurentidesse – eriti ohtlikeks peetakse millegipärast neid inimesi, kes tegelevad sama erialaga või tegutsevad samal väljal, sest nemad on veel need kõige suuremad rivaalid ja kõige lähedasemad vaenlased. Nemad **võtavad** ju Sinule mõeldud **prääniku** sult praktiliselt **sõrmede vahelt ära**, nad **on jalus** ja tüütud ning nad varastavad, raisad, su mõtteid ja, mis kõige hullem, jõuavad need enne sind ka teoks teha. Tundub nagu igaühel on keegi kuskil jalus, ometi ei saa öelda, et meil siin kuidagi ülerahvastatusega probleeme oleks.

Selle mure vastu olen justkui kogemata leidnud vaktsiini. Trikk on omada niivõrd spetsiifilist nišši, et ükski kolleeg ei ole võimeline sinu mõtteid varastama. Isegi kui kirjutad kõik oma mõtted avalikult blogisse tervele maailmale näha, veel enam, inglise keeles… Võib-olla tuleks lihtsalt keerulisemaid mõtteid muretseda? Mul ei ole hirmu, et keegi minu prääniku mu sõrme vahelt ära näppaks või minu mõtet enne mind teoks teeks - mu projekt on niivõrd laialivalgunud ja üleküllastunud, et vargust pole karta - keegi vaevalt suudab kogu seda blogi läbi lugeda ja hoomata mida kuradit ma tegelikult siin teen.

> Selmet **igaüks omaette põlve otsas nokitseb**, võiksime õppida enam koostööd tegema – siduma oma plaane ja eesmärke ning nende nimel ühiselt töötama. Olen täheldanud, et jagades ise oma väheseidki ressursse, aga suuri ideid, võib saada ootamatult tagasi oluliselt rohkemgi, kui esialgu loota oleks osanud. Elamata pidevas hirmus, et keegi sul kohe varsti kindlasti **naha üle kõrvade tõmbab**, võib saavutada suuri asju – muuta maailma. Ja See on puhtalt maailmavaate küsimus.

Aga kui omaette põlve otsas nokitsemine on liialt mõnus, et seda ära anda? Oma akadeemilise puhkuse aastaga jõudsin palju rohkem läbi lugeda ja töötada kui kahel eelneval aastal kokku. Nüüd tagasi loengupingis tunnen ennast aheldatuna ahistavasse tegevusetusesse. Üksinda on ikka palju rohkem võimalik hoobilt ära teha kui teistega koos - vähemalt sunnitud kujul kaldub asi rohkem sotsiaalseks looderdamiseks ja piinliku vaikuse võidulauluks. Ühiselt töötamise mõte on ilus ja üllas ja hea ja tore ja vahva, aga ka üksjagu ebapraktiline, ebamugav, täis ebaedule viivat ebalemist. Või on see, jah, maailmavaate küsimus.

> Mida elukogenumaks kasvab noor inimene, seda enam hakatakse talle ette heitma, et on viimane aeg realistiks hakata – igaüks peab ikka ise enda eest seisma. Milleks selline retoorika vajalik on?! Tegelikkuses ümbritsevad meid konkreetsed isiksused, kellel on oma huumorisoon, eesmärgid, ideed ja unistused, ning, mis peamine, igaüks on tegelikult meelitatud tähelepanust. Olgu, leidub ka inimesi, kes oma egoprobleemide tõttu sellele tähelepanule kummaliselt reageerivad, palju on kinni kompleksides ja enesehinnangutes, kuid ka selle paksu naha taga on ikkagi mänguhimuline vaba hing.

Ma ei tea kellest sa räägid. Konkreetsed, huumorisoone, eesmärkide ja ideedega isiksused on sellised ka realistlikutena… Hmm… Aga siis meenub, et mul ei ole huumorisoont. Mul on tuttavaid kel pole mingeid eesmärke ja terve ilm on täis inimesi kel pole ideid. Jõuame taas punktini, et juhtkirja kirjutades võib sõnadega inimesed ilusateks ja üllasteks ja headeks ja toredateks ja vahvadeks maalida, aga kadedus, hirm ja trots pole kuhugi kadunud. Praegugi võib lugeja (kui selline eksisteerib, ma pole kindel) silmi vidudata ja kulmu kortsutada selle peale, et minu motiivid pole selged. Miks ta norib selle juhtkirja kallal?

> Mulle tundub kummaline, et meie kultuur ja ühiskond ajavad sellise avatuse, siiruse ja lootusrikkuse segamini naiivsusega – seda saab väita ainult see, kes on kaotanud sideme oma noorusliku hingega, keda on piisavalt kaua tümitatud, et ta on katkestanud priitahtlikult oma suhte vabadusega.

Mulle meeldib see troop. See, et noorus on avatud, siiras ja lootusrikas.

> Elu peab elatama, Riomar. Oled noor, oled ilus, oled jõuline. Elu muutub ilusamaks sääraste noormeeste tõttu. Pane wälja kõik, mis sinus on!
> Riomar naeratles, pääd aeglaselt raputades. Kuuldut wõttis ta meelitusena. (Pert 1928: 63)

Samamoodi pean naeratlema ja pead raputama selle troobi üle kasvõi noorema enda nimel, kellega nüüdseks olen vististi sideme kaotanud. Mind on piisavalt kaua tümitatud, või olen ma ennast piisavalt tümitanud, et avatud, siira ja lootusrikka tundmuse poolt ära kandumise asemel mõtisklen ma nüüd selle üle kuidas sündis sõna "priitahtlik" - äkki "vabatahtlikult" mõjus tarbetu kordusena, sest lause lõppeb samuti sõnaga "vabadusega" ja õhust tõmmati "vaba" sünonüüm "prii". Rippumatu tahtega muhelen meie keele kauniduse üle. Aga enne kui juhtkiri otsa lõppeb pean tegema uperkuuti teksti algusesse ja vaagima millegi muu üle.

> Ikka leidub ka neid, kes silmates laual vaagnatäit kompvekke endal taskud, siis kui keegi parajasti ei vaata, ahnelt täis topivad, mõtlemata oma tegelikele vajadustele – kui kuskilt on võimalus võtta, siis tuleb seda võimalust kasutada, muidu teeb seda keegi teine sinu eest! [...] nad kardavad, nagu kogu maailm oleks nende vastu, ja peavad elu igaveseks olelusvõitluseks selle ähvardava ümbritsevaga.

Just see katkend viis mind kommenteerimiseni. Muidugi on mõnus ka eesti keeles kirjutamist harjutada niisamagi, aga märkus mida ma teha tahtsin puudutab seda maailmasõdadevahelist kirjandust mida ma parasjagu loen. 1930ndate külaeluromaanides ja lühijuttudes elutseb samasugune mõttelaad, mistõttu ei saa seda sugugi nimetada uueks leiutiseks või mingisuguseks ajutiseks haiguseks, vaid pigem siis juba rahvuslikuks iseloomujooneks, kui mitte isegi üldinimlikuks omaduseks. Ma mõtlen seda "teistel on, seega mul peaks ka olema" motiivi, seda sama kadedust, hirmu ja trotsi. Olgu selleks 19nda sajandi lõpu eestlaste trall ümber kirikukellade, et meite oma olleks kõikse ilusam ja kõlawam või 1930ndate eestlaste vajadus omada klaverit selmet mängida kandlet nagu mõni talupoeg jne. Tahaks öelda, et omamisvajadus ei ole sugugi põhjendamatu. Pigem on sellel mitmeid põhjuseid ja neid on raske hoobilt paikagi panna. Ma asendasin üleval selle põhjendamatu omamisvajaduse "trotsiga" isiklikust suvast, aga mitte alusetult. See on "kangekaelne, kiusakas, järeleandmatu tahe kedagi v. midagi mitte arvestada, kellegi v. millegi kiuste midagi teha vms." Mulle tundub küll, et me teeme paljusid asju lihtsalt trotsist. Aga see on isiklik tundmus.

> Tegelikult ei ole olemas mingeid reegleid selle kohta, kuidas asju ajada tuleks. On ainult inimesed, kes on loonud reeglid selleks, et neil oleks mugav, et asju tehtaks just selliselt.

Suurem tõde kui momendil suudaks hoomatagi.

> Otse loomulikult on sealjuures palju järeleproovitud ja toimivaid süsteeme, mis aeg-ajalt vaid veidikene särtsu vajavad, aga ka palju raamistikke, mis on muutunud nii keerulisteks, et enam ei mäleta mitte keegi, miks me asju nii tavatseme teha.

Teoreetiliste raamistike ja teaduslike süsteemide puhul on kõige huvitavam osa nende juurteni minemine ja meelde tuletada, miks asju kindlal viisidel tehakse, tehti või tasuks teha jne. Aga see ei ole vist see mida autor mõtleb. Juhtkirjad pidavatki olema väga üldised.

> Seetõttu ei ole ma ka kindel, kas meie tänases päevas ja ühiskonnas on põhjendatud tunda hirmu, kui keegi on sinuga samas valdkonnas edukas. Kas see seab reaalselt ohtu sinu tegemiste vajalikkuse? Või ehk on see vastupidiselt võimalus üksteist tagant tõugata ja koos midagi palju olulisemat korda saata?

Täiesti mõistlik, aga mis siis kui ma olen trotsi täis? Mis siis, kui minu trotsi ei motiveeri mitte hirm ega midagi eduga seoses, vaid juhuslik tuju, juhuslikul varahommikutunnil kirjutatud rumalus, puhtinimlik eksimine või meeltesegadus? (Üritan ka olla üldine, et mitte nimetada nimesid.) Üksteist tagant tõugata ja koos midagi palju olulisemat korda saata oleks... Ilus ja üllas ja hea ja tore ja vahva... Aga... Miski sein vaatab vastu. Küsimuse lahkamiseks on vaja rohkem vaimujõudu ja ausust kui mul hetkel varaks on. Juhtkiri oli hea. Palju parem kui Kaur Kenderi epateeriv praekartulilõhnajutt. Täpselt nii palju ma juhtkirju lugenud olengi.

5.2.17 Kultuur, loodus, keskkond (2014-02-27 22:29)

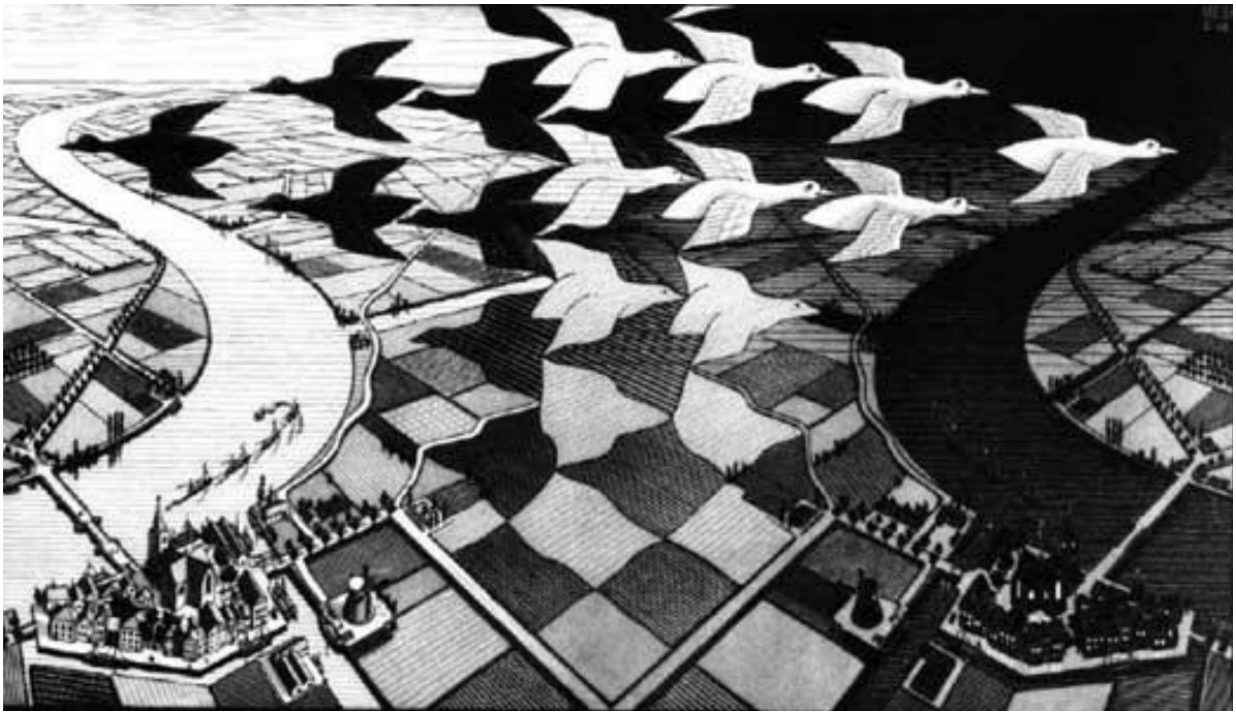

Ingold, Tim 2007. Kultuur, loodus, keskkond: Sammud eluökoloogia poole. *Acta Semiotica Estica* 4: 227-248.

> Põhjapõtru jälutades jõutakse sageli kriitilisse punkti, kus mõni loom saab sinu kohalolekust vahetult teadlikuks. Sellisel juhul käitub ta üsna kummaliselt. **Ärajooksmiseasemel seisab ta liikumatult paigal, pöörab pead ja vaatab sulle otsa**. Bioloogid on seda käitumist seletanud kui kohastumist huntide kisklusele. Kui põhjapõder peatub, peatub ka teda jälitav hunt, ning mõlemad tõmbavad hinge enne viimast, otsustavat faasi, mil põder pöördub põgenema ning hunt sööstab teda tabama. (Ingold 2007)

Mõnede kehva neuroloogilise teooriaga varustatud kehakeele-autorite (põhiliselt Joe Navarro) järgi on ka inimesel selline freeze-reaktsioon. Ma ei tea kui usaldusväärne see on, aga olen ise leidnud sarnaseid kirjeldusi ka ilukirjandusest. Mõned päevad tagasi nägin ülikooli pearaamatukogu fuajees tuttavat kellega mul on vastastikku ebameeldiv ja eemalehoidev suhe. Ta jäi trepilmademe servas seisma ja põrnitsas mind silmanurgast kuniks ma trepist üles läksin. *Ma nägin sind*, *Maarja*, *sa seisid nagu põder*. Ka prokseemika tunneb nö *frozen style*'i.

> Kuid kriidel, Kanada kirdealade pärismaistel küttidel, on teistsugune seletus selle kohta, miks põhjapõtru - või karibuusid, nagu neid Põhja-Ameerikas kutsutakse - on nii lihtne surmata. Nad ütlevad, et loom toob ennast ohvrianniks, ja seda täiesti kavatsetult ning hea tahte vaimus või isegi armastusest küti vastu. Karibuu keha ainet mitte ei võeta ära, vaid *võetakse vastu*. Ning just **tolle kohtumise hetkel, kui loom seisab paigal ning vaatab kütile silma, sooritataksegi ohverdus**. Nagu ka paljud teised küttivad rahvad üle maailma, tõmbavad kriid paralleele loomade jälitamise ning noorte naiste võrgutamise vahele, ning võrdlevad tapmist seksuaalse vahekorraga. Selles valguses ei paista tapmine mitte elu lõpetamisena, vaid toiminguna, mis on otsustava tähtsusega elu taastekkimiseks. (Ingold 2007)

Kultuuriline lisatähendus muudab valgust milles põdra tapmist nähakse. Huvitav kas ka inimkäitumise tõlgendamisel on sarnaseid seiku. Kahtlemata on, aga nende avastamiseks tuleks ilmselt rohkem antropoloogiat lugeda või ise tähelepanelikumaks hakata.

> Kas tõesti võiks mõni intelligentne inimine tõsimeeli uskuda, et loomad *tegelikult* pakuvad end küttidele, nii nagu krii lugudes jutustatakse? Kas selliseid lugusid jutustavad inimesed on peast segi, irratsionaalse ebausu küüsis, räägivad allegooriliselt või lihtsalt veavad meid ninapidi? Ükskõik milline vastus ka poleks, rõhutab teadus, et **lood on lood** ja seetõttu ei ole neil mingisuguset pistmist looduslikus maailmas tegelikult toimuvaga. (Ingold 2007)

Oleva ja oletatava eristamise problemaatika.

> Sellal kui bioloog väidab end uurivat olusloodust "nii nagu see tegelikult on", uurib antropoloog erinevaid **viise, kuidas loodusliku maailma koostisosad esinevad kultuuriliste subjektide ettekujutatud, nii-öelda "tunnetatud" maailmades.** (Ingold 2007)

Samamoodi ei uuri mina parasjagu mitte inimese näolihaseid, nende tõmblusi ja emotsioone mida need väljendavad, vaid hoopis seda kuidas, Teise maailmasõja-eelse eestlase jaoks, naeratus oli "päikeseline" ja nukrutseja või tusatseja "pilvise" ilmega.

> See, mida antropoloog nimetab kosmoloogiaks, on inimeste endi jaoks **eluilm**. (Ingold 2007)

Ma ei kasutaks terminit "kosmoloogia" sellisel viisil, sest minu jaoks on sellel konnotatsioon kogu-maailma-pildist. "Eluilm" on palju vastuvõetavam. Eriti meeldim mulle, et me kasutame liitsõna "omailm" nii vabalt. Kuigi semiootikud kes seda vabalt kasutavad on informeeritud Uexkülli teooriast kasutati väljendit "oma ilm" juba enne Uexkülli.

> Bateson arvas, et meelt tuleb pidada siseomaseks kogu organismi-keskkonna suhete süsteemile, millesse meie, inimesed, oleme paratamatult mähitud, mitte aga vangistatud meie individuaalsetesse kehadesse, asetatud "seal väljas" oleva loodusliku maailma *vastu*. Loengus, mille ta kandis ette aastal 1970, väitis ta: "mentaalne maailm - meel - informatsioonitöötlemise maailm - ei ole piiratud nahapinnaga" (Bateson 1973: 429). (Ingold 2007)

"Jalgratas pole mitte niivõrd liikumisvahend, kuivõrd tunnetuslik riistapuu. Minu arvates on paljud eestlased sündinud n-ö Ereljukase-ajuga." (Mikita 2013: 50)

> Bateson võrdles seda vastandust Carl Jungi poolt tekstis "Seitse jutlust surnutele" (*Seven Sermons to the Dead*) kahe maailma, *pleroma* ja *creatura* vahele tõmmatuga. **Esimeses on jõud ja mõjud, kuid ei ole erinevusi; teises on ainult erinevused, ning just nendel erinevustel on toime** (Bateson 1973: 430-1). Sellele dualismile vastavana eristas Bateson kahte ökoloogiat: mateeria- ja energiavahetuse ökoloogiat ning ideede ökoloogiat. Ning just tolle teise ökoloogia ristis ta "meeleökoloogiaks" (*ecology of mind*). (Ingold 2007)

Kõlab nagu Kalevi Kulli eristus füüsilise ja semiootilise reaalsuse vahel.

> Levi-Straussi jaoks saab tajuja maailmast teadmisi vaid tänu **informatsiooni liikumisele üle välise ja seesmise vahelise piiri**, millega kaasnevad meeleelundite ja aju poolsed järjestikused kodeerimised ja dekodeerimised, ning mille tulemuseks on seesmine mentaalne representatsioon. Batesoni jaoks oli mõte säärasest piirist absurdne, ning seda asjaolu selgitas ta näitega pimedast mehest ja tema kepist (1973: 434). Kas me tõmbame piiri tema pea ümber, kepi käepideme ümber, selle otsa juurde, või kuskile teekattele? Kui me küsime, kus meel asub, ei ole vastuseks "peas, aga mitte kuskil väljas maailmas". **Kohasem oleks kujutleda meelt sirutamas keskkonda sensoorsete kanalite kaudu**, millest pimeda käes olev kepp on vaid üks paljudest. (Ingold 2007)

Levi-Straussi osa meenutab antiigi kujutelma inimkehast kui majast (silmad, kõrvad, nina ja suu on "hinge aknad"). Samuti Charles Sherringtoni füsioloogiat ja Lotmani semiosfääri. Batesoni "meele sirutamise" eellane on Edward T. Hall oma teooriaga "pikendustest" (*extensions*) mis mõjutas tugevasti Marshal McLuhani meediumiteooriat. Niimoodi näib erinevus seisvat Euroopaliku passiivse vastuvõtja mudeli ja Ameerikaliku aktiivse tegutseja mudeli vahel. Mõlemad on teatud otstarvetel kasulikud, aga viimane on vististi uuem ja seetõttu "parem".

> Mind suunavaks küsimuseks on sama, millest lähtus ka Bateson. "Mis sorti asi see on," küsis ta, "mida me kutsume "organism pluss keskkond"?" (Bateson 1973: 423). (Ingold 2007)

Kui ma ei eksi siis Uexkülli *Umwelt* on organism+keskkond. Funktsiooniring vähemasti viitab organismi ja tema erilise tajumaalma ühtsusele.

> Orgaaniline elu, nagu mina seda kujutlen, on **aktiivne ja mitte reaktiivne**, terve suhete välja loov lahtilaotumine, milles olendid tekivad ning kus nad omandavad just neile omase vormi, igaüks sehetes teistega. (Ingold 2007)

Mina vaidleksin, et orgaaniline elu on aktiivne *ja* reaktiivne. "Igaüks suhetes teistega" on päris täpne, sest kui oleks midagi stiilis "suhetes iga teisega" siis ei oleks põdra ja jahimehe näide võimalik. Siin on oluline, et organismidevahelised suhted on omajagu (parema sõna puudumisel, ütlen) tinglikud.

> Ma usun, et seda ideed saab üldistada, senikaua kuni me mööname, et tunnetamine on aktiivse tajumusliku hõivatuse laad, sõna otseses mõttes maailmaga "ühenduses olemise" viis. Oskustööline tunneb oma toormaterjali, nii nagu pottsepp tunneb savi või treial tunneb puud, ja sellest tundmisprotsessist tekib anuma vorm. Samal moel tunneb - või pigem vaatab - orkestrimuusik dirigendi žeste, ja sellest tundmisest tuleb välja helideks varmitud fraas. Või üldisemalt öeldes: ***kunsti annab vormi inimese tunnetele****;* ta on kuju, mille meie maailma tajumine võtab, olles juhitud spetsifiifiliste orientatsioonide, kalduvuste ja tundlikkuste poolt, mille me oleme omandanud meie sensoorse harimise käigus toimunud asjade tähelepanu juhtimise ja nende näitamise teel. (Ingold 2007)

Päris kena kokkuvõte Langeri muusikafilosoofiast.

> Sest hääl, nagu Janáček kirjutas, kasvab välja tervest meie olemisest... *Ei ole helisid, mis oleksid elu puust lahti murtud*" (1989: 88, 99, autori rõhutus). (Ingold 2007)

Samas see ei ole enam ammuilma tõsi, sest sünteesitud heli on "surnud heli" - seda ei valmista elu, loodus ega elusloodus, vaid inimese loodud algorütmid.

5.3 March

5.3.1 Mentaliteediajaloo tugevused ja nõrkused (2014-03-05 20:48)

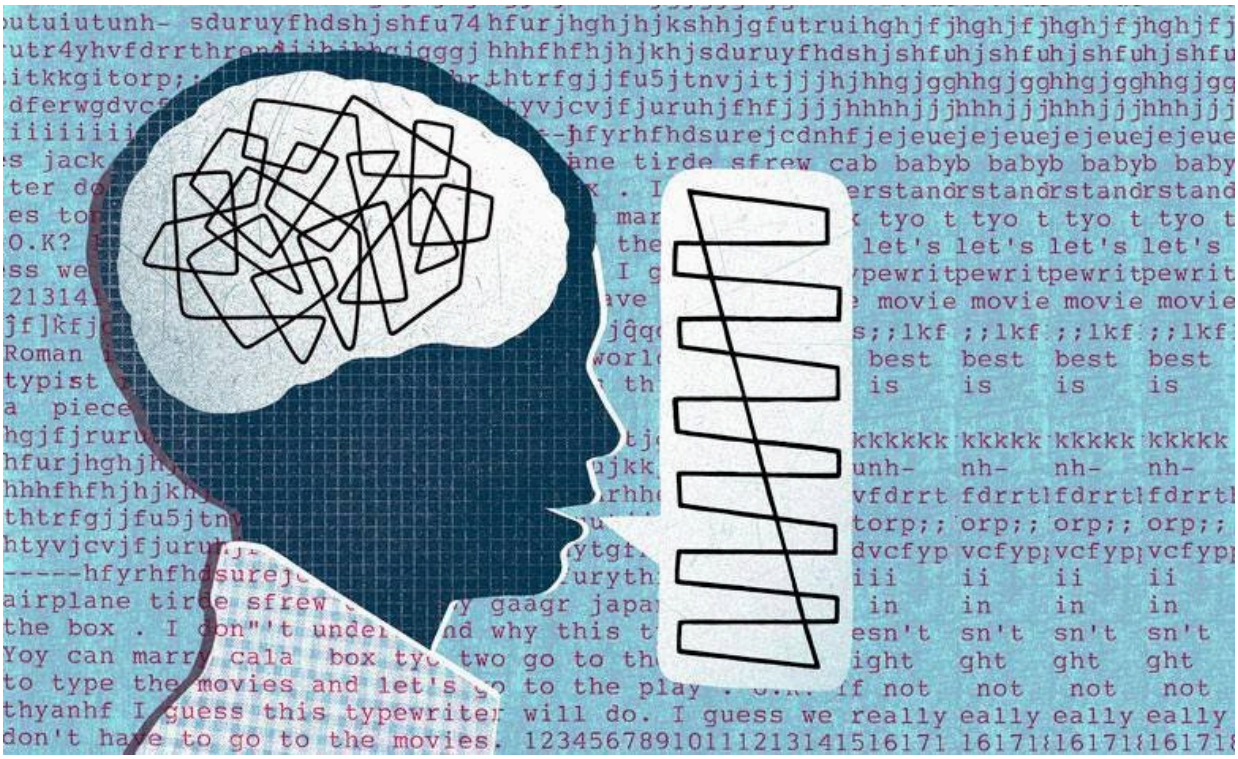

Burke, Peter 2006 [1997]. *Kultuuride kohtumine: Esseid uuest kultuuriajaloost*. Tõlkinud Ainiki Väljataga. Tallinn: Varrak.

> Siin essees defineeritakse mentaliteediajalugu kolme eritunnuse abil. Esiteks, **rõhuasetus pigem kollektiivsetele kui individuaalsetele hoiakutele** ning niihästi harilike inimeste kui ka kooliharidusega saanud eliitidele mõtlemisele. Teiseks, **rõhuasetus pigem vaikivatele ja alateadlikele eeldustele, tajumisviisidele, argimõtlemise või praktilise mõistuse toimimisele** kui teadlikele mõtetele ja väljaarendatud teooriatele. Ja lõpuks, huvitumine niihästi tõekspidamiste struktuurist kui ka sisust, ehk teisisõnu: **kategooriatest, metafooridest ja sümbolitest**, niihästi sellest, *kuidas* inimesed mõtlevad, kui ka selleks, *mida* nad mõtlevad. Ühesõnaga, kui väidetakse kahe grupi mentaliteetide erinevust, siis see on märksa kaugemale minev väide kui hoiakute erinevuse märkamine. (Burke 2006 [1997]: 171)

Minu siht mentaliteedi uurimisel on kõiki võimalusi arvestades kaunis kitsarinnaline. Mind huvitavad kategooriad, metafoorid ja sümbolid mille abil me mõtleme käitumisest. Täpsemalt, kuidas harilik inimene mõtleb kehakeelest.

> Emile Durkheimist alates on sotsioloogid ja sotsiaalantropoloogid tundnud huvi **nähtuste vastu, mida nad nimetavad kord teiste kultuuride kollektiivseteks representatsioonideks, kord mõttelaadideks, kord tunnetussüsteemideks**. Termin "mentaliteet" läks laiemalt käibele, kui Durkheimi järgija Lucien Levy-Bruhl avaldas uurimuse "La mentalite primitive" (1922), milles väideti, et primitiivsed rahvad mõtlevad eelloogiliselt või müstiliselt. (Burke 2006 [1997]Burke 2006 [1997]: 172)

Mentaalsuse semiootilise analüüsi tarbeks oleks täiesti kohane Lucien Levi-Bruhliga natuke tutvuda, aga kahjuks ei leia ma temalt endalt midagi inglise keeles. Küll aga kubiseb JSTOR paarileheküljelistest inglisekeelsetest arvustustest tema raamatutele. Mingi üldpildi saamiseks võivad need olla täiuslikud.

> Niisugune personifitseerimine on skandaal ajaloolasele, kes mentaliteetide erinevusse ei usu. Mida võisid küll mässajad silmas pidada? See, kas bretooni talupoegade mentaliteet oli arhailisem kui talupoegadel mujal Prantsusmaal, on küsimus, millele ma ei pea end pädevaks vastama. Samas on teada, et nii nagu *gabelle*'i **personifitseerisid nad ka surma ja katku. Ometigi võib selletaolisi personifikatsioone leida mujaltki Euroopast**. (Burke 2006 [1997]: 177)

Eiseni 1882. *Esiwanemate Warandus* sisaldab samuti päris kõhedaid jutukesi personifitseeritud katkust.

> **Mentaliteetide (või kultuuride) erinevusi on raske käsitleda nende tähtsusega liialdamata**. Ma püüan osutada maailmavaadete erinevusele, väitmata seejuures, nagu näeksid erinevad rühmad maailma *täiesti* erinevalt. (Burke 2006 [1997]: 179)

Põhjus miks mentaliteedi semiootika on sisuliselt kultuurisemiootika kognitiivsem jätk: mentaliteeti ja kultuuri saab samastada.

> Näiteks selle kohta, kuidas intellektuaalide grupi mentaliteet suhteliselt lühikese ajaga võib muutuda, on 17. sajandi keskpaiga nn teaduslik revolutsioon, iseäranis nn maailmapildi mehhaniseerumine, milles **maailma elusana tajumine** asendus **kosmose tajumisega hiigelmasinana**, ning see omakorda seostus põhjaliku muutusega põhjuslikkuse kohta käivates arusaamades või eeldustes. (Burke 2006 [1997]: 181)

Samas on "maailma elusana tajumine" üha enam tagasi sisse murdmas. Mõelgem nt Gaia-le või isegi animismile mida Mikita väidetavalt taaselustada üritab.

> Nagu eelpool öeldud, oli Levy-Bruhl see, kes tõi termini *mentalite* 1920ndatel prantsuse keeles käibele. (Inglismaal oli sõna *mentality* kasutatud juba 1913. aastal - iroonilisel kombel antropoloog Bronislow Malinowski kirjas J. G. Frazerile, milles ta kritiseeris Durkheimi "kollektiivse teadvuse" mõistet). (Burke 2006 [1997]: 183)

Minu varasema elukogemuse järgi on "mentaliteet" venepärane mõiste, selline nõukogudeaegne jäänuk nagu on ka "temperament". Tähendab, mõlemad on lihtsalt sõnad mida kohalikud vene rahvusest inimesed kasutavad vabalt (neile on see tarbesõna, nö *household word*, aga minuealiste eestlaste jaoks väga ei ole).

> Lucien Febvre'ile oleks Williamsi huvi "**tundestruktuuride**" vastu tuttav tundunud, sest see sarnanes tema enda huviga **emotsioonide ajaloo** vastu. (Burke 2006 [1997]: 184)

Say what now? Veel üks tegelane kelle kohta ma *pean* kindlasti lugema, sest *relevant for my interests* jne.

> Aga kui me tahame kirjeldada mentaliteetidevahelisi erinevusi, siis tundub ometigi kasulik keskenduda **korduvatele metafooridele, eriti neile, mis näivad mõtlemist struktureerivat**. Ilmseteks näideteks Lääne ajaloost on metafoor maailmast kui organismist (kehast, loomast), metafoor maailmast kui masinast ning nihe ühelt teisele 17. sajandi teadusrevolutsiooni käigus. (Burke 2006 [1997]: 188)

Justkui õigustus miks päikese ja pilve metafoore põhjalikumalt lahata.

> Samuti tuleks küsida, kas ajaloo vältel on toimunud metafoori taandumine, reaktsioon metafoori vastu, järk-järguline nihe konkreetsemale või abstraktsemale mõtlemisviisile (mis seostub kirja- ja arvutusoskusega) koos suurema huviga tekstile, kujundite ja sündmuste pigem otsesõnaline kui sõmboolse tõlgenduse vastu - kas me võime täheldada n-ö **bukvalistlikkuse** tõusu. (Burke 2006 [1997]: 189)

Jääb mulje, et selle teksti tõlkija on nõukogudeaegne inimene. "Bukvalism" on üks väheseid venekeelseid sõnu mida ma tean. Eesti keeles "võime täheldada sõnasõnalisuse tõusu". Sealjuures on tegu metafooriga, mis on (vist) iroonine.

5.3.2 Sebeok explaining zoosemiotics (2014-03-06 18:57)

Sebeok, Thomas 1990a. Zoosemiotics: At the Intersection of Nature and Culture. In: Danesi, Marcel (ed.), *Essays in Zoosemiotics*. Toronto: Toronto Semiotic Circle, 37-47.

> But it was the prominent French critic Roland Barthes who - like W. H. Auden's "linguist who is never at home in Nature's grammar" - carried this glottocentricity to its preposterous (but perhaps playfully conceived) conclusion by turning Saussure's formulation topsy-turvy with his declaration that "linguistics is not a part of the general science of signs, even a privileged part, it is semiology which is a part of linguistics..." The validity of this paradox inversion of the customary order of things can be contemplated only, if at all, at the price of throwing all of contemporary semiotics overboard by dividing the animate world into two unequal classes - speechless vs. language-endowed - and then **consigning the sign behavior of well over two million extant species of animals beyond the semiotic pale. Yet such is the practical focus of most of Gallic-oriented semiotic preoccupation.** (Sebeok 1990a: 38)

This is also why I'm not so very fond of "French science" and semiology. They (meaning Barthes, Derrida, and Foucault to an extent) have very little of significance or comprehensible to say about nonverbal communication.

> As for the best Soviet scholarship, this, too, has hithero chiefly focused on the fruitful concept of secondary modeling systems, or **macrosemiotic structures**, which, by definition, imply a linguistic infrastructure; yet N. Žinkin has cast his studies on communication in baboons in an explicit semiotic setting, V. V. Ivanov is known to share Eisenstein's predilection for circus acts, and leaders of a recently formed team

> of young biologists in Moscow have privately avowed their semiotic perspective to henceforth guide their investigations of fundamental problems of animal communication. (Sebeok 1990a: 38-39)

Macrosemiotic structures? This is the first time I meet such a term, although I guess it signifies what I call the "suprain-dividual" predilection of lotmanian semiotics.

> The semiotic concerns of ethology have crystallized around **the principle of *ritualization*, a term coined by Julian Huxley, in 1914**, to explain how the so-called penguin dance, climaxing the courtship ceremony of great crested grebes, has evolved from a simple locomotory movement by which this bird approaches the edge of its nest; or, interpreted more generally, how a minimally ambiguous sign function is elaborated from movements that are initially devoid of discernible semiotic motivation. This very fertile ethological concept has already opened up vast perspectives for a diachronic semiotics, but **its potential implications for the phylogenetic analysis of the components of human communication have as yet barely been touched upon**, e.g., by R. J. Andrew, Ian Vine, and others in England, by J. A. R. A. von Hooff in the Netherlands, in I. Eibl-Eibesfeldt's capital 'human ethology' worshop in Bavaria, or in the course of a disappointingly inconclusive multidisciplinary cconference of the Royal Society, voluminous transactions of which were published seven years ago. (Sebeok 1990a: 39)

A neat historiological factoid.

> Ethologists refer to the behavioral dossier of species as its *ethogram*, and, like N. Tinbergen, would place a special emphasis on the importance of amassing a complete inventory of patterns for each. In semiotic terms, this concept encompasses an animal's species-specific communicative code, in confrontation with which **the human observer's role necessarily becomes that of a cryptanalyst, of someone who receives messages not destined for him** and is initially ignorant of the applicable transformation rules. (Sebeok 1990a: 40)

On this point, I'm sure, Sebeok consulted Jakobson.

> The word *display* is another commonplace in the vocabulary of ethology, as featured, for instance, in the title of E. A. Armstrong's erudite conspectus, *Bird Display* (1942; in later editions, expanded to *Bird Display and Behaviour*). Thus **a rhesus monkey's simple stare is considered a low-intensity display of hostility**. This term, however, remains a seldom defined or refined zoosemiotic prime, vaguely understood by everyone to refer to such behavior potterns, of sometimes bizarre complexity, that are deemed by an expert observer to have a predominant communicative function: indisputably, for instance, the intricate courtship activities of bower-birds, that use 'display-objects' of certain specified color combinations which they have collected with great discrimination to decorate their avenue- or maypole-type houses and ornamented gardens with, substituting, as it were, glittering natural jewelry for drab plumage, are likewise characterized as displays. In brief, **the ethologist's 'display' is synonymous, or substantially overlaps, with the semiotician's master concept, the 'sign,'** whether simple or compound [...] (Sebeok 1990a: 41)

This suggestion is very relevant for my purposes, as "display" is also a term in Ekman and Friesen's approach to facial expressions. E.g. "display-rules".

> Such an integrated description is, unfortunately, very rarely given in animal communication studies, yet not surprisingly so, since **a fully coordinated account of our verbal with our non-verbal processes is also sadly lacking**: as for Hamlet's players, discretion must, therefore, still be our tutor when we "suit the action to the word, the word to the action." (Sebeok 1990a: 44)

I believe this is what some of us are actually trying to do. That is, we're trying to coordinate verbal with nonverbal processes.

> While semiotics, at least in the vital Locke-Peirce-Morris tradition, continues to widen its horizon to comprehend the entire animal kingdom, indeed, the whole of organic existence (hence G. Tembrock's preference for a broader label, *biosemiotics*), as well as the sign functions of machines (so **S. Gorn speaks of the fundamental semiotic concept of computers**), ethology is likewise moving to enlarge its scope to embrace man (a facilitative step in this direction was the recent creation of a semi-independent research group for human ethology, under the prestigious auspices of the Max Planck Institute of Behavioral Physiology, and one must also single out the work of N. Blurton Jones with young children in England). By **sytematic application of the principles of ritualization and its corollaries to aspects of non-verbal behavior**, over an impressively world-wide data base, much of it freshly collected and preserved on film, some salient facts have already been established, pertaining, for example, to **the universality of certain human facial expressions and gestures previously considered culture-bound**. (Sebeok 1990a: 46)

I must definitely check out Saul Gorn. His 1968 paper is on JSTOR but not accessible for some reason (I got the PDF from the paper fairies though). Sebeok's note about facial expressions is a reference to Ekman and Friesen's work.

Sebeok, Thomas 1990b. "Talking" with Animals: Zoosemiotics Explained. In: Danesi, Marcel (ed.), *Essays in Zoosemiotics*. Toronto: Toronto Semiotic Circle, 105-113.

> All communication systems, especially those of animals, are studied under six major rubrics. I have already mentioned that messages, or strings of signs, are a chief focus of attention, but all messages have to be generated by an emitting organism (source or addresser) and interpreted by one or more receiving organisms (destination or addressee). **The kind of messages emitted is dictated by the biological makeup of the source, particularly its sensory apparatus**, and **the environmental conditions, or context**, to which the species has adapted. A message can but rarely be transmitted directly in the shape in whic hit was generated (quite probably, electrochemically). Messages have to be encoded in a form that the channel connecting the communicants can accommodate. For the message **to have an impact** the receiving animal must have **the key for decoding it** back into suc ha shape (also electrochemical) that its biological makeup enables it to interpret. This is the reason why messages appear in coded form, and why the source and the destination must (at least partially) share either an inherited or a learned code, or, commonly, some mixture of both. (Sebeok 1990b: 108)

A modification of Jakobson's communication model that emphasizes biological makeup of sensory apparatuses. Sebeok views the context as situation, very much unlike Jakobson, for whom context is graspable for the addressee through the message. Sebeok does recognize the seventh element - impact of effect... And even relates it to the code in a way that seems to make room for metacommunication.

5.3.3 The Principle of Antithesis (2014-03-06 19:05)

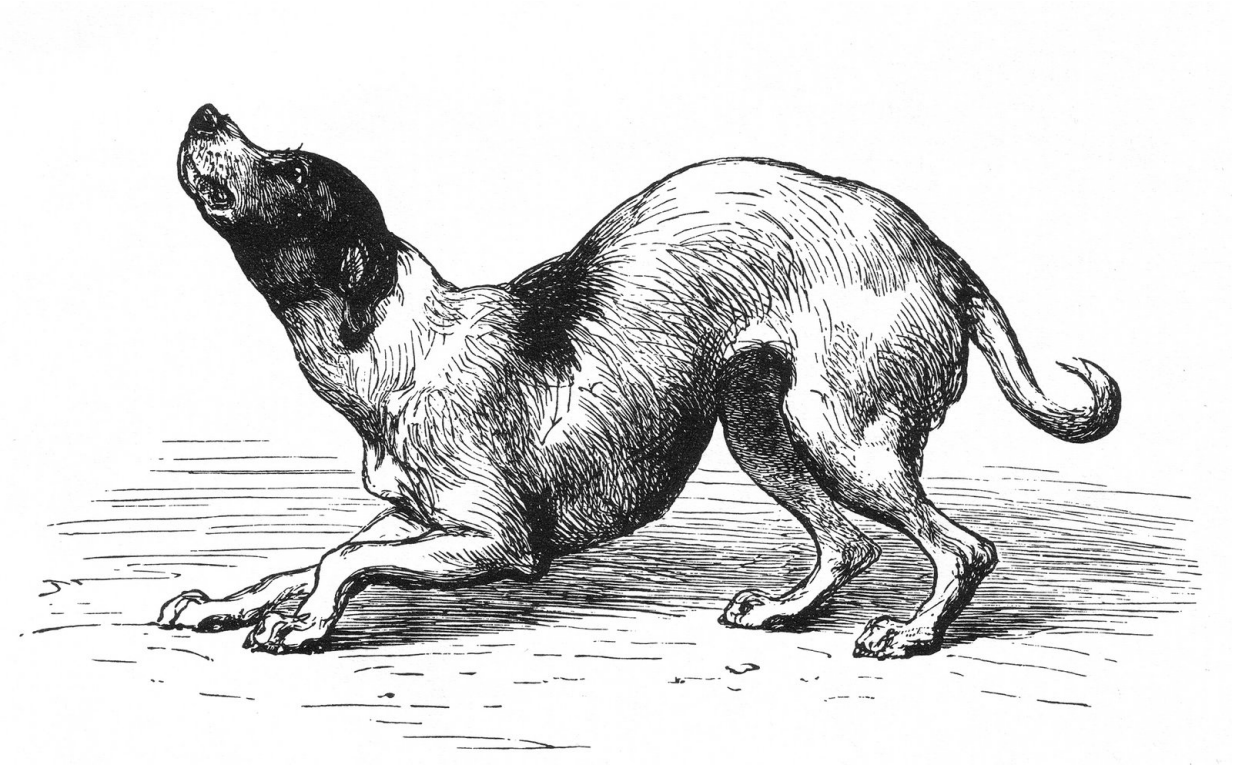

Darwin, Charles 1873. *Expression of the Emotions in Man and Animals*. London: John Murray, Albemarle Street.

> When a dog approaches a strange dog or man in **a savage or hostile frame of mind** he walks upright and very stiffly; his head is slightly raised, or not much lowered; the tail is held erect and quite rigid; the hairs bristle, especially alon the neck and back; the pricked ears are directed forwards, and **the eyes have a fiked stare** [...] (Darwin 1873: 50)

At least the part about the eyes seems to apply to humans as well.

> Let us now suppose that the dog suddenly discovers that the man whom he is approaching, is not a stranger, but his master; and let it be observed how completely and instantaneously his whole bearing is reversed. Instead of walking upright, **the body sinks downwards** or even crouches, and is thrown into flexuous movements; his tail, instead of being held stiff and upright, is lowered and wagged from side to side; his hair instantly becomes smooth; his ears are depressed and drawn backwards, but closely to the head; and his lips hang loosely. (Darwin 1873: 51)

E.g. the dog relaxes.

> Not one of the above movements, so clearly expressive of affection, are of the least direct service to the animal. They are explicable, as far as I can see, solely from **being in complete opposition or antithesis to the attitude and movements** which, from intelligible causes, are assumed when a dog intends to fight, and which consequently are expressive of anger. (Darwin 1873: 51)

Opposition and antithesis are indeed synonymous. It is also apparent that instead of emotion Darwin is talking about attitude. The confusion around these terms remains well into the other half of the 20th century.

> Let us now look at a cat in **a directly opposite frame of mind**, whilst feeling affectionate and caressing her master; a mark how opposite is her attitude in every respect. (Darwin 1873: 56)

But he begins not from forms of behaviour that are of an opposite nature, but from an "opposite frame of mind". How does he know to oppose frames of mind?

> This contrast in the attitudes and movements of these two carnivorous animals, under the same preased and affectionate frame of mind, **can be explained, as it appears to me, solely by their movements standing in complete antithesis** to those which are naturally assumed, when these animals feel savage and are prepared either to fight or to seize their prey. (Darwin 1873: 57)

And yet here he states that it is the behaviours that matter and it seems that "frames of mind" can somehow be assumed.

> This consisted in the head drooping much, the whole body linking a little and remaining motionless; the ears and tail falling suddenly down, but the tail was by no means wagged. With the falling of the ears and of his great chaps, **the eyes became much changed in appearance, and I fancied that they looked less bright**. His aspect was that of piteous, hopeless dejection; and it was, as I have said, laughable, as the cause was so slight. Every detail in his attitude was in complete opposition to his former joyful yet dignified bearing; and can be explained, as it appears to me, in no other way, except through the principle of antithesis. (Darwin 1873: 60)

Ah and here we have Darwin using an already made-up human metaphor for expressing such differences. That is, he is referring to the bright/dim or light/dark symbolism of interpreting facial expressions and looks/gazes. His antitheses are not as innocent and natural as they may appear.

> The Cistercian monks thought it sinful to speak, and as they could not avoid holding some communication, they invented a gesture language, in which the principle of opposition seems to have been employed. (Darwin 1873: 61)

Sebeok compiled a book on the *Monastic Sign Language*. And the original source Darwin is quoting, Tylor's *Early History of Mankind* (1870) is available on archive.org

> [...] and partly on the practice of the deaf and dumb and of savages **to contract their signs as much as possible for the sake of rapidity.** (Darwin 1873: 62)

Ooh, cue reduction!

> With mankind the best instance of a gesture standing in direct opposition to other movements, naturally assumed under an opposite frame of mind, is that of shrugging the shoulders. **This expresses impotence or an apology, - something which cannot be done, or cannot be avoided**. (Darwin 1873: 62-63)

This has confused me since first reading the third edition: what is the antithesis of a shrug?

> When my terrier bites my hand in play, often snarling at the same time, if he bites too hard and I say *gently*, *gently*, he goes on biting, but answers me by a few wags of the tail, which seems to say "Never mind, it is all fun." (Darwin 1873: 63)

And of course *metacommunication* shows up.

5.3.4 Cetacean Communication (2014-03-06 21:57)

Bateson, Gregory 2000 [1972]. *Steps to an Ecology of Mind*. Chicago; London: University of Chicago Press.

> my previous work in the fields of antropology, animal ethology, and psychiatric theory provides a theoretical framework for **the transactional analysis of behavior**. The premises of this theoretical position may be briefly summarized: (1) that a relationship between two (or more) organisms is, in fact, **a sequence of S-R sequences** (*i.e.*, of contexts in which proto-learning occurs); (2) that **deutero-learning (*i.e.*, learning to learn)** is, in fact, the acquiring of information about the contingency patterns of the contexts in which proto-learning occurs; and (3) that the "character" of the organism is the aggregate of its deutero-learning and therefore reflects the contextual patterns of past proto-learning. (Bateson 2000 [1972]: 364)

Note that his theoretical framework is "transactional" and not "interactional". The S-R sequence stuff, to my knowledge, belongs to behaviorism, which was still somewhat in vogue those days. And deutero-learning is a better term than metalearning, because there are already too many meta- terms on the market.

> There premises are essentially a hierarchic structuring of learning theory along lines related to Russell's Theory of Logical Types. The premises, following teh Theory of Types, are primarily appropriate for the analysis of *digital* communication. To what extent they may be applicable to analogic communication or to **systems that combine the digital with the analogic is problematic**. I hope that the study of dolphin communication will throw light on these fundamental problems. (Bateson 2000 [1972]: 365)

Russell's Theory of Logical Types is an alternative to set theory and Whitehead is somehow involved (which would explain why Bateson is a fan of it). What is relevant for my purposes is that systems that combine the digital with the analogic are almost what Jakobson called or would call syncretic systems.

> I am interested in his communication, in what is called his "behavior," looked at as an aggregate of data perceptible and *meaningful* to other members of the same species. It is meaningful, first, in the sense that **it affects a recipient animal's behavior**, and, second, in the sense that perceptible failure to achieve oppropriate meaning in the first sense will affect the behavior of both animals. What I say to you may be totally ineffective, but **my *ineffectiveness*, if perceptible, will affect both you and me**. I stress this point because it must be remembered that in all relationships between man and some other animal, especially when that animal is a dolphin, a very large proportion of the behavior of both organisms is determined by this kind of ineffectiveness. (Bateson 2000 [1972]: 365)

This is a neat definition of behaviour. He also seems to subscribe to a communication model wherein the "seventh element" is the most important. The ineffectiveness aspect seems to relate to his dictum that has echoed in isolation in so-called "body language" discourse, e.g. you cannot not communicate. What he actually seems to mean here is that effectiveness is a measure of communication even when the behaviour is ineffective. Or something like that. I'll have to revisit this point later when I know more about it.

> He asserts or affirms the nature of the relationship between himself and the other. If we were **to translate the pack leader's action into words**, the words would not be "Don't do that." Rather, they would translate the metaphoric action: "I am your senior adult male, you puppy!" What I am trying to say about wolves in particular, and about preverbal mammals in general, is that **their discourse is primarily about the rules and the contingencies of relationship**. (Bateson 2000 [1972]: 366-367)

That is to say, animals don't have morals and ethics. They have rules and relationships. This layer has not been lost in humans: time and again the study of nonverbal communication in humans proves that we, too, reinforce and affirm our relationships. Even something as simple as a greeting performs this function. To say that in humans this is merely "phatic" would be an understatement.

> The cat talks in terms of pattern sand contingencies of relationship, and from this talk it is up to you to take **a *deductive* step**, guessing that it is milk that the cat wants. It is necessary for this deductive step which marks the difference between preverbal mammalian communication and *both* the communication of bees and the language of men. (Bateson 2000 [1972]: 367)

This is very relevant for framing the "body language" discourse. The latter enforces those "in the know" (who have read the books and instructions) to take deductive steps. The problem is that the deductions are faulty and based on doubtful premises.

> What was extraordinary - the great new thing - in the evolution of human language was not the discovery of abstraction or generalization, but **the discovery of how to be specific about something other than relationship**. Indeed, this discovery, though it has been achieved, has scarcely affected the behavior even of human beings. If A says to B, "The plane is scheduled to leave at 6.30," B rarely accepts this remark as simply and solely a statement of fact about the plane. More often he devotes a few neurons to the question, **"What does A's telling me this indicate for my relationship to A?"** Our mammalian ancestry is very near the surface, despite recently acquired linguistic tricks. (Bateson 2000 [1972]: 367)

This is eerily familiar from Jurgen Ruesch. Specifying the relationship is one of the features of metacommunication, if I remember correctly. It is also very much the stuff of what I have called Goffman's triad. That is, my behaviour implicitly addresses my attitude towards myself, towards my communication partner and the situation at large.

> As mammals, we are familiar with, though largely unconscious of, the habit of **communicating about our relationships**. Like other terrestial mammals, we do most of our communicating on this subject by means of **kinesic and paralinguistic signals**, such as bodily movements, involuntary tension of voluntary muscles,

> changes of facial expression, hesitations, shifts in tempo of speech or movement, overtones of the voice, and irregularities of respiration. If you want to know what the bark of a dog "means," you look at his lips, the hair on the back of his neck, his tail, and so on. These **"expressive" parts of his body** tell you at what object of the environment he is barking, and what **potterns of relationship to that object** he is likely to follow in the next few seconds. Above all, you look at his sense organs: his eyes, his ears, and his nose. (Bateson 2000 [1972]: 370)

In humans the most expressive parts of the body seem to be the eyes, the face, hands and posture in general. It is notable that "relationships" don't signify only social or interpersonal relationships, but also relationships with objects and probably the environment.

> In all mammals, **the organs of sense become also organs for the transmission of messages about relationship**. A blind man makes us uncomfortable, not because he cannot see - that is his problem and we are only dimly aware of it - bit because he does not transmit to us through the movement of his eyes the messages we **expect and need** so that we may know and be sure of the state of our relationship to him. (Bateson 2000 [1972]: 370)

Again Cicero's vague wisdom precedes us: the eyes are not only the windows of the soul but also the mirrors of the soul.

> To use a syntax and category system appropriate for **the discussion of things that can be handled**, while really discussing the patterns and contingencies of relationship, is fantastic. But that, I submit, is what is happening in this room. I stand here and talk while you listen and watch. I try to convince you, try to get you to see things my way, try to earn your respect, try to indicate my respect for you, challenge you, and so on. What is really taking place is a discussion of the patterns of our relationship, all according to the rules of a scientific conference about whales. **So it is to be human**. (Bateson 2000 [1972]: 372)

These are also what some would call the horrors of being alive (for a human). Discussing things that can be handled seems to link up with Umberto Eco's *parasynonymy*. It is also the case that human language has a lot of metaphors about abstract concepts that involve the imagery of hand-ling (at least I *hold* this idea).

> let us call this discussion of patterns of relationship **the μ function of the message**. (Bateson 2000 [1972]: 372)

Yes, lets.

> **In analogic communication, however, real magnitudes are used**, and they correspond to real magnitudes in the subject of discourse. (Bateson 2000 [1972]: 373)

The connection between analogicity and iconicity is "likeness in size".

> On teh other hand, in kinesic and paralinguistic communication, **the magnitude of the gesture, the loudness of the voice, the length of the pause, the tension of the muscle**, and so forth - these magnitudes commonly correspond (directly or inversely) to magnitudes in the relationship that is the subject of discourse. (Bateson 2000 [1972]: 373-374)

Interesting stuff, but I don't know that anyone really studies body motion in terms of magnitudes. It'd be way too mathematical for the field. Paul Bouissac's *La Mesure Des Gestes* is an exception.

> Man, it is true, has a few words for μ functions, words like "love," "respect," "dependency," and so on. But these words function poorly in the actual discussion of relationship between participants in the relationship. If you say to a girl, "I love you," she is likely to pay more attention to the accompanying kinesics and paralinguistics than to the words themselves. (Bateson 2000 [1972]: 374)

Reinforcing the relevance of metacommunication (e.g. the Ruesch-Bateson example of mother saying "I love you" to his son but pinching his cheek to the point of producing a bruise (a conflicting signal).

> We humans become very uncomfortable when somebody starts to interpret our postures and gestures by translating them into words about relationship. We much prefer that our messages on this subject remain analogic, unconscious, and involuntary. We tend to distrust the man who can simulate messages about relationship. (Bateson 2000 [1972]: 374)

OMG. Nonverbal ethics! Nonverbal ethics!

> But the shy individual, the traumatized female, **staying almost stationary** three feet below the surface while two other individuals fool around, is getting a great deal of attention just by sitting there and staying. **She may not be actively transmitting, but in this business of bodily communication, you don't have to be actively transmitting in order to have your signals picked up by other people**. You can just *be*, and just by being she attracts an enormous amount of attention from these other two individuals who come over, pass by, pause a little as they pass, and so on. She is, we would say, "withdrawn," but she is actually about as withdrawn as a schizophrenic who by being withdrawn becomes the center of gravity of the family. All other members of the group move around the fact of her withdrawal, which she nevel lets them forget. (Bateson 2000 [1972]: 376-377)

Another iteration of the *you cannot not communicate* maxim.

5.3.5 Translation and interpretation (2014-03-07 12:55)

Eco, Umberto 2001. *Experiences in Translation*. Translated by Alastair McEwen. Toronto: University of Toronto Press.

> Intersemiotic translation (and in this lay the most innovative feature of his proposal) occurs when we have 'an interpretation of verbal signs by means of signs of non-verbal sign systems," and therefore when **a novel is 'translated' into a film**, for example, or a fairy tale into a ballet. Note that Jakobson also proposed to call this form of translation '**transmutation**,' and the term should give us food for thought - but we shall come back to this point. (Eco 2001: 67)

Eco rightfully puts "translation" here between quotation marks, because the term is under question. And I'm interested to see how Eco addresses transmutation.

> First of all, just as *rewording* exists within a language itself, so there are also forms of *rewording* (but this would be a metaphor) within other semiotic systems, as, for example, when we change teh key of a musical composition. (Eco 2001: 67)

Yup. In Ducasse's terms, Jakobson ignored reo-real interpretation.

> But the most important problem is another. In order to define the three type of translation, Jakobson uses teh word *interpretation* three times, and it could not be otherwise for a linguist who, while belonging to the structuralist tradition, was the first to discover the fecundity of Peircean concepts. His definition of the three types of translation thus left us with some ambiguity. If all three types of translation are interpretations, did Jakobson not mean that the three types of translation are three types of interpretation, and that therefore translation is a species of the genus *interpretation*? This seems the most obvious solution, and the fact that he insisted on the term *translation* could have been due to the fact that he wrote down his reflections for a collection of essays called *On Translation* (Brower 1959), in which his aim was to distinguish between various types of translation, implicitly taking for granted that they were all forms of interpretation. (Eco 2001: 68)

Eco takes issue with how Jakobson identified translation with interpretation. This move is associated with Jakobson's reading of Peirce, it seems.

> Jakobson was simply saying that the notion of **interpretation as translation from sign to sign** allows us to get round the diatribe about where meaning lies, in the mind or in behaviour, and he does not say that interpreting and translating are always the same operation, but that it is useful to tackle the notion of meaning in terms of translation (I would like to add: ***as if* it were a translation**). In explaining Jakobson's position, in a long article on his contribution to semiotics, I wrote: 'Jakobson demonstrates that to interpret a semiotic item means "to translate" it into another item (maybe an entire discourse) and that **this translation is always creatively enriching the first item**...' (Eco 1977: 53). As you can see, I put 'to translate' between inverted commas, to indicate that this was a figurative expression. (Eco 2001: 71)

To me it just feels like Jakobson didn't fully understand Peirce's theory of sign-growth and "translated" a statement about it into terms he and other linguists could understand.

> Paola Fabbri (1998: 115-16) seems to share Steiner's position. He says that, 'if we read Peirce carefully, we notice that according to this author the sign, in relation to the other sign, is not a simple reference; according to Peirce, in fact, the meaning of a sign is the sign into which it must be translated,' and this is naturally beyond dispute. Fabbri admits immediately that perhaps this is a metaphor, but proposes to 'take it seriously.' Therefore, after a reference to Lotman, he asserts positively that '*the act of translation is*

> *the first act of signification*, and that things signify thanks to an act of translation internal to them.' Fabbri evidently means that **the translation principle is the basic motivating force of semiosis**, and therefore that every interpretation is in the first place a translation (which is, in fact, a way of taking the so-called Peircean metaphor seriously). (Eco 2001: 72-73)

Nice to see someone take something from Lotman's paper on the semiosphere seriously.

> In communications with a practical purpose, the presence of the expressive substance is purely function: it serves to strike the senses, and thence we set of fto interpret the content. (Eco 2001: 93)

That is, practical communication is not poetic but referential.

> Let us now ask ourselves what would happen if someone wanted **to transpose 'The Raven' from a natural language to an image**, 'translating' it into a picture. An artist could make us feel emotions similar to those around by the poem, such as the darkness of the night, the melancholy atmosphere, the mixture of horror and insatiable desire that churns within the lover, the contrast between black and white (and, if this served to emphasize the effect, the painter could change the burst into a full-figure statue). However, the picture would have to forgo rendering that obsessive feeling of the (reiterated) threat of loss, which is suggested by *nevermore*. Could the picture tell us something of the Lenore who is so frequently invoked in the text? Perhaps, by making her appear to us as a white gloss. But it would have to be the ghost of a woman, not of another creature. And at that point we would be obliged to see (or the painter would be obliged to make us see) something of this woman who in the written text appears as pure sound. In this case, at least, Lessing's distinction between the arts of time and the arts of space holds. And it would hold because in the passage between poetry and picture ther ehas been a *change of continuum*. (Eco 2001: 95)

Eco himself here uses "transpose" instead of "transmute", although the latter signifies a change of continuum and the former a(n ex)change of place.

> **The diversity of continuum is a fundamental problem for every theory of semiotics**. Just think of the diatribe on the *omnipotence* or the *omnieffability* of verbal language. And while we tend to accept verbal language as the most powerful system of all (according to Lotman, it is the *primary modelling system*), we are nonetheless aware that it is not wholly omnipotent. (Eco 2001: 96)

These random references to Lotman are quite neat.

- 1. Interpretation by transcription
- 2. Intrasystemic interpretation
  - 2.1. Intralinguistic, within the same natural language
  - 2.2. Intrasemiotic, within other semiotic systems
  - 2.3. Performance
-
- 3. Intersystemic interpretation
  - 3.1. With marked variation in the substance
    - 3.1.1. Interlinguistic, or translation between natural languages
    - 3.1.2. Rewriting
    - 3.1.3. Translation between other semiotic systems

- 3.2. With mutation of continuum
  - 3.2.1. Parasynonymy
  - 3.2.2. Adaption or transmutation

(Eco 2001: 100)

In the lecture when this came up I proposed that Eco merely made subcategories of each of Jakobson's translation types and didn't dare to mark transcription under 3.

> As we have already said, this is interpretation by automatic substitution, as happens with the Morse alphabet. Transcription is strictly codified, and may therefore be carried out by a machine. (Eco 2001: 100)

I'd say Eco is ignoring the fact that transcription occurs between different semiotic systems. And he completely neglects the fact of interpretation in transcription. The process is not very automatic when you think about transcribing an audio recording into a written text (it's a continuum from verbatim to considerable edits). Even transliteration, say Romanization of Russian, requires a decision between systems and standards.

> I am tempted to say that cinema directors also 'perform' screenplays, in the sense that the script may say that a character smiles, but **the director can make that smile sarcastic or tender**, both **by instructing the actor** and by lighting his or her figure from one angle rather than another. However, I believe that, ever though there are some extremely precise screenplays that intend to be highly prescriptive scripts, there are others than would seem to be more like literary rough drafts and in such cases I would speak of adaption or transmutation. (Eco 2001: 105)

I have tried addressing this aspect in my paper about bodily behaviour and text, but my discussion is limited by the fact that I know next to nothing about film directing and theatre stage directions.

> In conclusion, rewriting is certainly a case of interpretation, and is translation proper only in part, if not in the sense in which (on the basis of a critical interpretation of the original text) it has pretensions to conveying, not the letterof the original, but its 'guiding spirity' (whatever that means). (Eco 2001: 117)

When translating my paper on "Somatoception" into Estonian "Kehakujutlused" I similarly felt that the final translation carried what I wanted to say more fully.

> It is a matter for debate in such cases as to whether there is not also a change of continuum, but it is assumed that source text and target text manifest themselves within **a common continuum that we will call graphic-pictorial**. However, I would have no difficulty in taking the 'translation' of an oil picture into a monochromatic engraving as a case of change in continuum, and therefore of adaption or transmutation. (Eco 2001: 117-118)

A hint as to what he might mean by "continuum".

> *Intersystemic Interpretation with **Mutation of Continuum***
> In these cases there is a decided step from purport to the purport of the expression, as happens when a poem is interpreted (by illustrating it) through a charcoal drawing, or when a novel is adapted in comic-strip form. (Eco 2001: 118)

The continuum part is making this somewhat difficult to understand. The borderlines of this typology are fuzzy.

Parasynonymy

I cannot find a better term for cases like the one, already mentioned, in which **an object is shown in order to interpret a verbal expression that nominates it**, a pointing finger that makes clear the expression *that one there*, a verbal instruction that expresses the meaning of a one-way street sign. In this case, the object held up is certainly intended to interpret the linguistic expression, but in different circumstances of utterance the same object could also interpret different expressions. One example of parasynonymy would be the showing of an empty box of a given detergent to interpret (to make clearer) the request 'Please buy me a box of Brand X detergent,' but in different circumstances of utterance holding up the same thing could clarify the meaning of the word *detergent* (in general) or provide an example of what is meant by ***parallelpipedon***. (Eco 2001: 118-119)

Ugh, parasynonym makes sense as far as it signifies equivalence between verbal and 'real' signs, but *parallelepipedon* is just a geometrical term (rööptahukas).

In trying to render the pangs of the narrator in Proust's *Recherche* when, at the beginning, he is waiting for his mother's goodnight kiss, **those things that were inner feelings can be rendered with facial expressions** (or quasi-dreamlike insertions of the mother figure, who is only desired in the text and not seen). (Eco 2001: 125)

It would certainly make sense, as even Cicero knew that the face is capable of expressing any and all feelings humans feel.

2660

5.3.6 Reading Kinesis in Pictures (2014-03-07 20:37)

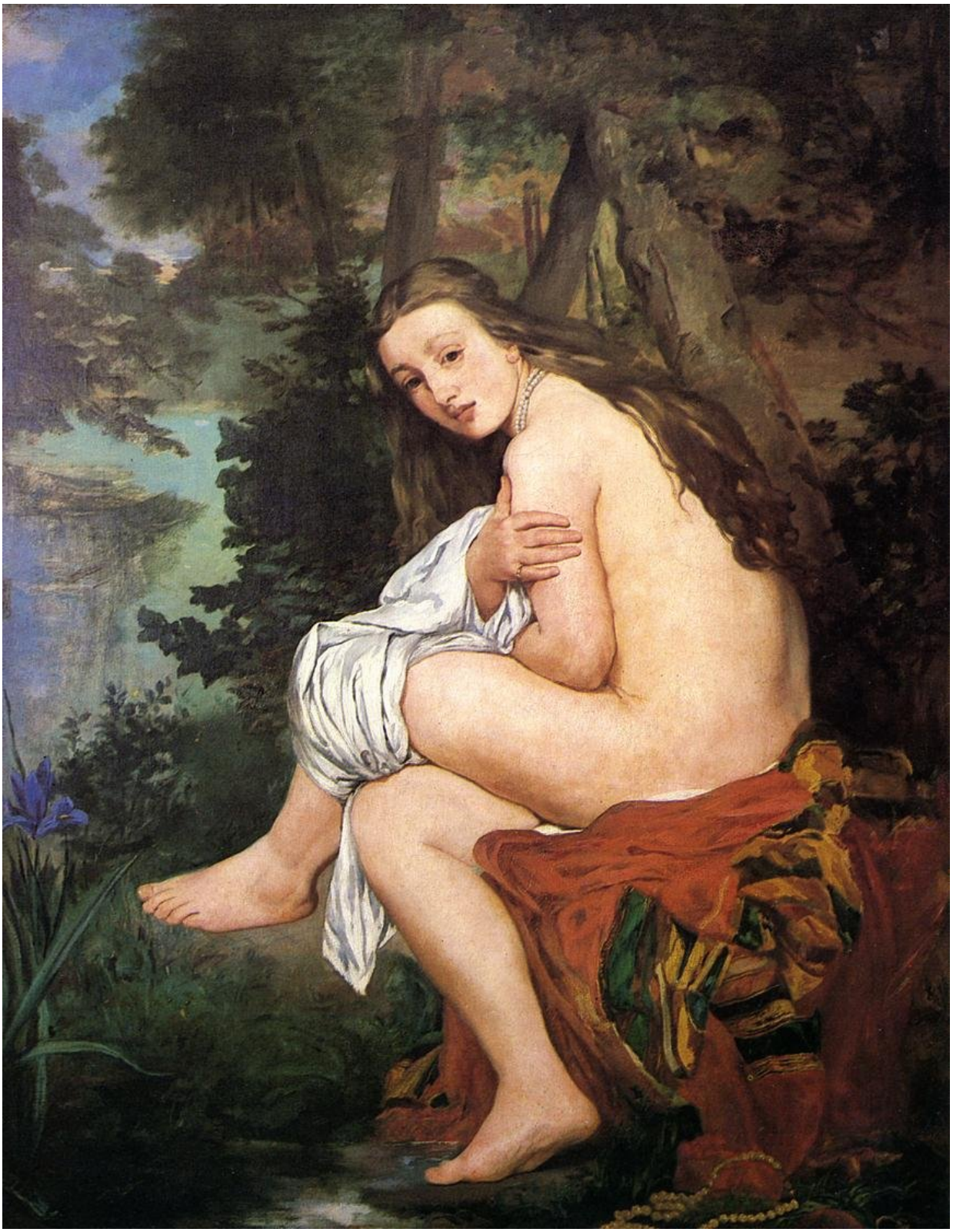

Spolsky, Ellen 1996. Elaborated Knowledge: Reading Kinesis in Pictures. *Poetics Today* 17(2): 157-180.

> Artists make use of their own **kinesic knowledge** and count on our understanding of it. But body language does not always reinforce **knowledge available in other modalities, say, in language**. As in other aspects of communication, conflicts are common between what can be known by observation and what may be known by other modalities. These conflicts are not errors but are a systematic aspect of the way we construct knowledge. **The gaps between modalities are the necessary ground for human flexibility and creativity**. (Spolsky 1996: 157)

Hmm. This seems to approach something like an epistemology of nonverbal communication. Kind of like what I'm trying to do. The bit about creativity seems perfectly suited for my project of… uh… oneiroception?

> **We often see how people feel**. Our assessment of what someone tells us may depend less on their words than on **a kinesic intelligence** by which we judge intentions and sincerity. We learn a lot by looking at others and by drawing analogies between their bodies and our own. (Spolsky 1996: 157)

Aww, shucks. I was hoping for this to get more epistemological than in the abstract but "intelligence" hints at an I-have-a-PhD-after-my-name-on-the-cover-of-my-book-but-the-book-itself-is-reall y-dumb kind of vibe.

> I have been interested both in **specifying distinguishable competencies** and in exploring how these separate ways of knowing **interrelate in the process of interpretation**. I assume the modularity of mind: the mind/brain is a heterogeneous collection of processors or modules, each suited by evolution to respond to **a particular form of energy**. (Spolsky 1996: 158)

I'm fine with specifying competencies and exploring the process of interpretation… But forms of energy? This throws my bullshit-o-meter on the blitz.

> Virtually all understanding is based on incomplete information, and is thus inferential. The brain makes a judgment - an interpretation - based on the information available to it from different sources. (Spolsky 1996: 158)

Wat? This is some quack-ass cognitive theory right here. You can recognize this kind of discourse by its cosmic generality and not being applicable to really anything.

> The quantum advantace of the organism of having a variety of **windows on the world**, even when those windows produce gaps that must be filled inferentially, is that those gaps are the loci of creativity. (Spolsky 1996: 158-159)

Casually dropping Cicero's metaphor. At this point I'm only continuing because I want to see how the author approaches kinesis in pictures. Though I should have guessed from the metaphorical use of "reading" in the title that this was not going to be credible.

> The gaps in the system - the places where inferences must be constructed - are **sites of productive indeterminacy in all brain functions**. (Spolsky 1996: 159)

In a way this nonsense is even beautiful. Although I may never find out what is meant by this poetic allusion to whatever, it's nice to see so many intelligent-sounding words in a row. It has a calming effect of lulling you into a blissful non-understanding.

> A reader's access to literary texts, however, also depends, for example, on the ability to construct visual images, and then to draw analogies and inferences from those images as well as from words. An account of a reader's **ability to produce mental imagery in response to words** will clearly be an important aspect of a theory of receptive competence. (Spolsky 1996: 159)

Finally something that makes sense. This is very obvious, but nevertheless necessary.

> If we can see how people feel, we can imagine how they look, and then how they feel, from descriptions in language of how they look. (Spolsky 1996: 159)

Uh… Yeah… Wat.

> Human kinesic intelligence is our sense of the relationship of parts of the human body to the whole, and of **the patterns of bodily tension and relaxation** as they are related to movement. (Spolsky 1996: 159)

Tension and relaxation seems related to comfort and discomfort but I don't know of any studies in this regard. Similarly, I'm not aware that anyone has studies specifically tension and relaxation as such (or as related to movement). It may be that Bateson 1968, Gardner 1985, Sacks 1984 and Jackendoff 1987 do shed light on this.

> By extension, our kinesic intelligence is called upon to help us **understand two-dimensional pictures or icons**, from Rembrandt's sad prophet to the international traffic sign for a school children's crossing. We also use it **to produce mental imagery**. (Spolsky 1996: 160)

It is foremost used, though, to understand three-dimensional movement. The connection with mental imagery is certainly valid, but the question is *how* it produces mental imagery.

> Recognizing the facial and bodily gestures of other people is dependent on the **kinesic sense**, altough these are also conventionalized within cultures. Both folk wisdom and academic opinion agree that reading another person's body language is a powelful mode of knowing about that person. Students of nonverbal communication assume that kinesis provides an extra way of knowing that reinforces or disambiguates verbal messages. This belief is probably a result of the assumption that kinesis is less open to conscious control than other modes of expression, and therefore that **it delivers a kind of direct truth**. I can guard my tongue, but may not have such control over my smile. (Spolsky 1996: 160)

I'm losing trust in this author's use of "kinesis" - it can seemingly be connected with anything (kinesic fact, kinesic memory, kinesic whatever). And myths about "reading body language", such as the statement about "direct truth" merely reinforces myths.

> Identifying kinesthetic representations in painting as separate from other aspects of visual understanding (i.e., understanding the meaning of a painting by its references to earlier painting), would be (and here I am sympathetic with Bryson's aims) appropriate what **Elaine Scarry** has called "the interventionist impulse of materialist criticism" (1988: xi). In her introduction to **Literature and the Body** she makes the case for a consideration of bodies in the aftermath of an idealist criticism which, in its emphasis on the nonreferentiality of language, promoted a view of artistic production as inconsequential. She claims, then, that attention to the body is therapeutic: "The body is both continuous with a wider material realm that includes history and nature, and also discontinuous with a wider material realm that includes history and nature, and also discontinuous with it because it is the reminder of the extremity of risks entailed in the issue of reference" (ibid.: xxi). Attention to the kinesic/somatic aspects of communication should further the ingestigation of whether and how art and art criticism can work to diminish those risks. (Spolsky 1996: 161ff)

Memo: read Scarry's *Literature and the Body*.

> It is part of our bodily intelligence to be able **to distinguish between stable and unstable positions** - that is, between postures which, because of the relative alignment of body parts, can be maintained indefinitely, and those which cannot. The latter are, ceteris paribus, interpreted as being part of an action and thus as having a before and after, and usually as having a cause/or an intention as well. Giving attention, say, to a book on one's lap, can be seen as a comfortable and thus relatively stable position. **Stretching an arm up and away from the body will generally be interpreted with an explanatory motivation: as reaching for something, perhaps**. We know, for example, that when one changes the focus of one's attention, the head moves first, and the torso only afterwards, to align itself more comfortably with the head. (Spolsky 1996: 162)

Actually somewhat useful and/or interesting points.

> Since recognition of body orientation and facial expression does not, apparently, prevent **the emergence of different narrative explanations**, the original hunch of so many - that bodily knowledge is less subject to conventionalization, and is therefore less ambiguous - is here shown to be an oversimplification. The different readings of this painting reveal both identity and difference. (Spolsky 1996: 164)

This is something I was wondering about when reading Ricoeur on hermeneutics. Namely that there may be two orders of meaning involved in such interpretation. The first scratches the mere surface - so-called "bodily knowledge" enables us to recognize and perhaps categorize the facial expressions, gestures, poses, etc. but it takes a second order to interpret the full significance of the first order elements. This involves the context of the situation as well as other factors reaching beyond the immediate context of the situation, even such brute factors that involve time and space. That is, for a full account it is not enough to recognize the emotion nor the immediate context but perhaps the mood, personality, life-history etc. of the subject.

> Manfred Clynes, in his early work on **the relation of muscle state to emotion**, acknowledges that "a sentic state can be expressed in a variety of modes - from tone of voice to gestures using many different parts of the body" (1977: 27). (Spolsky 1996: 164ff)

Why is this the first mention of this guy I've come across? His "sentics" seems to signify "biocybernetics of emotion communication" (based on the title of his 1973 paper). May it be that he is neglected because he added another special term? (Like Roger Wescott with his ceonetics.) There's almost nothing on him on JSTOR (apart from two reviews about his work on music). I got one paper through EBSCO, so I can at least check him out. Spolsky is referring to *Sentics: The Touch of Emotions*.

> Michael Argyle et al. (1981: 286) says that the averted gaze functions to protect one from intrusion by **cutting down on perceptual distraction while thinking**. A direct gaze, then, is an appeal for interpersonal communication and implies the opposite of introspection. It implies nonthinking, noncognition, and thence, simplicity, openness, directness, lack of competition, and frankness as opposed to scheming or evasiveness. (Spolsky 1996: 168)

This feels like a forced opposition. More so because Argyle is dealing with gaze within interaction. I'm sure a direct gaze has other functions than the one put forth here, because here it is viewed foremost as a display, a sign.

> So far, the evidence seems to support my claim that kinesthetic knowledge is not especially privileged in being less ambiguous than other kinds of knowledge. (Spolsky 1996: 168)

I'd argue that it's even more ambiguous than other kinds of knowledge. Mostly because it's *non-verbal*, thus by definition difficult to verbalize, describe, discuss, and to communicate clearly. The sciences dealing with nonverbal communication have demonstrated that the same phenomena may have more terms signifying it than there are fingers on both hands (e.g. the case of synchrony, mimicry, mirroring, etc. etc.).

> […] **cultural manipulations of body image** are centrally relevant, I believe, to Arbus's picture. She has chosen to pose a group of subjects who, by their allegience to the diealism of the nudist movement, assert their rejection of normative standards by which they would be considered fat and ugly. Their commitment is to resist a certain line of **kinesthetic ideology** and to insist that they are comfortable in their bodies. (Spolsky 1996: 171)

It is interesting how the author distinguishes kinesic *knowledge* and kinesthetic *ideology*. Knowledge = good; ideology = bad. But is it necessarily so?

> I can conjure several narratives of conflict suggested by the disassembled doll in the presence of both directions for its construction and (in case you had any inclination to disobey) **metadirections that insist you follow the directions**. (Spolsky 1996: 172)

Why?

5.3.7 Argielu ja kultuur (2014-03-07 22:09)

Lotman, Juri M. 2006 [1994]. *Vestlusi vene kultuurist: Vene aadli argielu ja traditsioonid 18. sajandil ja 19. sajandi algul. 1.* Tõlkinud Kajar Pruul; toimetanud Triin Kaalep; kujundanud Endla Toots. Tallinn: Tänapäev.

> Oleks veider seada sihiks lahendada siin raamatus ära kõik need vaidlusküsimused, mis "kultuuri" mõistega seonduvad. Mõiste on väga mahukas: hõlmab inimese eetikat, kogu **mõtteilma** ja loomingut ning palju muud. Meile jätkub, kui piirdume "kultuuri" mõiste selle küljega, mis on möödapääsmatu siinse üsnagi kitsa teema käsitlemisel.
> **Kultuuri on ennekõike *kollektiivne mõiste***. Üksik inimindiviid võib olla kultuuri kandja, võib olla aktiivne osaline kultuuri arengus, kuid ikkagi jääb kultuur, nagu keelgi, oma loomult ühiskondlikuks, s.o sotsiaalseks nähtuseks. (Lotman 2006 [1994]: 7)

Mõtteilm on see millele me üritame läheneda mentaalsuse semiootilise analüüsi kaudu. Joonealune märge täheldab, et üksikjuhtudel saab rääkida "ühe inimese kultuurist". Selline on John Cowper Powyse omakultuur (*self-culture*). Powys on aga vaieldamatu individualist, kes pealekauba näeb üksinduses inimese täiuslikumat avaldumist (*solitude* on positiivne üsindus).

> **Igasugune sotsiaalse suhtluse sfääris toimiv struktuur on keel**. See tähendab, et ta moodustab teatud kindla märkide süsteemi ning neid märke kasutatakse kooskõlas antud kollektiivi liikmetele teada olevate reeglitega. Märkideks omakorda nimetame mis tahes materiaalseid väljendusi (sõnad, joonistused, esemed jne), millel *on tähendus* ja mis seega **saavad olla *mõtte edastamise* vahendiks**. (Lotman 2006 [1994]: 8)

Esimene lause on küll väga kaheldava väärtusega, sest see devalveerib "keele" mõiste väärtust. Oma praeguse uurimuse tarbeks olen valmis tegema kompromissi ja lubama endale "kehakeele" mõiste kasutamist selles ulatuses, et ma mõistan selle all *keele* alakoodi (või alakoodide kimpu) mis puudutavad (kehalist) käitumist. *Kehakeel* sellises kasutuses tähistab seega *keelt* millega me viitame *kehade* tegevusele, olekutele, seisunditele, tundmustele jne. Selline kehakeel hõlmab sõnu ja väljendeid mis "edastavad mõtteid" käitumise kohta. Seega täiesti teadlikult eraldan mitteverbaalse suhtlemise verbaalsest suhtlemisest mitteverbaalse suhtlemise kohta ja ütlen, et viimane on "kehakeel". Vastasel juhul oleksin plindris, sest mitteverbaalsest suhtlemisest endast mingeid keelele sarnanevaid struktuure otsima minna on raske ja tülikas, kui mitte võimatu (Ray Birdwhistell proovis ja nurjus).

> Mõõkki pole enamat kui ese. Kui eset saab teda sepistada või murda, teda saab paigutada muuseumivitriini ja temaga saab tappa inimese. Aga kui mõõk - vööle kinnitatuna või õlarihmaga puusal kantuna - sümboliseerib vaba inimest ja on "vabaduse märgiks", **siis on ta juba sümbol ja kuulub kultuuri juurde**. (Lotman 2006 [1994]: 8)

Samamoodi kuulub minu kummaliselt postuleeritud "kehakeel" kultuuri juurde, sest sisaldab peaasjalikult sümboleid ja metafoore (nt "sünk taevas, süngad pilved" - "sünge, (masendavalt) tume, morn, tunase" tuju). Kuigi mitteverbaalse suhtlemise "ontoloogilisel" tasandil on samuti nö kultuurilisi mustreid, on lihtsam käsitleda "epistemoloogilist" tasandit, ehk viise kuidas me räägime ja mõtleme mitteverbaalsest suhtlemisest. Käitumine ise on vältimatu fakt igas kultuuris, aga see kuidas seda sümboliseeritakse on kultuuriline.

> Kuulumist aadelkonda tähistavad ka **teatud kindlad kohustuslikud käitumisreeglid**, aupõhimõtted, isegi riietuse tegumood. On teada juhtumeid, kui "aadlikule sobimatu rõivastuse" (s.o talupojariiete) kandmine või isegi "aadlikule sobimatu" habe tekitas ärevust poliitilises politseis ja keisril enesel. (Lotman 2006 [1994]: 9)

Ametnikkus - nähtus mida ma tahan millalgi pikemalt arutleda, kuulub selliste käitumisreeglite hulka. Millegi pärast tundub, et see on isegi üks väheseid rolle mis on enam-vähem täpselt määratletav. Tähendab, vastandus *ametnik / mitte-ametnik* on väljendatav käitumisreeglite terminites.

> Nii põimitakse päris- ja paraadmõõk ajastu sümboolse keele süsteemi ning nad saavad tema **kultuurifaktiks**. (Lotman 2006 [1994]: 9)

Lähim vaste sellele terminile millest ma teadlik olen on mõiste *symbolic fact*. St "sümboolilised faktid on keelelised representatsioonid mis võimaldavad tõlgendada seda kuidas asjalood on" ja "sümbooliliste faktide hulka kuuluvad sellised entiteedid nagu maailmavaade, ideoloogiad, müüdid, tõlgendusraamid, ideograafid, perspektiivid, kõnekoodid ja retoorilised nägemused" (Cragan & Shields 1998: 322).

> Seega on kultuuri valdkond alati sümboolsuse valdkond. (Lotman 2006 [1994]: 10)

Mis on natuke kitsas, kui arvestada, et Peirce'i semiootika lubaks kultuuri valdkonda kaasata ka madalamad kihid (Kolmasus sisaldab Teisesust ja Esmasust, Teisesus Esmasust).

> Kultuuri sümbolid tekivad harva tema sünkroonses läbilõikes. **Üldjuhul tulevad nad aegade hämarusest**, muudavad osalt oma mõtet (**kuid säilitavad seejuures mälestuse ka varasemast tähendusest**) ja antakse edasi tuleviku kultuurisituatsioonidele. (Lotman 2006 [1994]: 11)

Isegi 19nda sajandi lõpu ja 20nda sajandi alguse "kehakeel" mida ma parasjagu uurida üritan ei ole tol momendil tekkinud, vaid "tulnud aegade hämarusest". Näiteks pilgu ja valguse/tumeduse metafooril on väga tõenäoliselt Piibli päritolu. Samas on "säravatel silmadel" ka *nähtav* tähistatav - minu asi on argumenteerida visuaalse materjali põhjal, et peaasend, kulmude kõrgus ja muud taolised tingimused tõepoolest muudavad silmad tumedamaks või lubavad pupillidel vaatjale vastu "särada". Kahjuks on sellise visuaalse tõestusmaterjali kogumine palju vaevarikkam kui vanade raamatute lugemine ja "kehakeele" süstematiseerimine.

> Niisiis on kultuur loomu poolest ajalooline. Tema olevikki on alati seotud minevikuga (olgi siis reaalsega või mingi mütoloogia põhjal konstrueerituga) ja tulevikuprognoosidega. Neid kultuuri ajaloolisi seoseid nimetatakse *diakroonseteks*. Nagu näeme, on kultuur igavene ja globaalne, kuid sealjuures alati dünaamiline ja muutlik. See teebki mineviku mõistmise nii raskeks (on ta ju möödas, meist lahkunud). Kuid siit tuleb on ka [sic] hädavajadus möödunud kultuuri mõista: **temas on alati see, mis on meile tarvilik praegu, tänapäeval**. (Lotman 2006 [1994]: 12)

Vististi võrreldav Ricoeuri kajastusega Gadameri *humanoria*'st: humanitaarteadused toovad kultuuri minevikust olevikku. Mulle meeldib ette kujutada, et kui ma kirjutan oma *Kurekrõnks*-us ilma/ilme sümboolikast 19. sajandi lõpul ja 20. sajandi algul siis võivad edasised lugejad/kirjutajad võtta seda kui teejuhist, et vanade sümbolite poole tagasi pöörduda või nende arvelt midagi uut konstrueerida.

> Niisugused arutlused jäävad ebatäpseks, sest **selleks, et mõista minevikus elanud inimeste ja kirjanduskangelaste käitumise *tähendust***, peab paratamatult tundma nende kultuuri: nende harilikku, igapäevast elu, nende harjumusi ja kombeid, **ettekujutusi maailmast** jm, jne. (Lotman 2006 [1994]: 12)

Minu eesmärkide tarbeks on vajalik lisada, et "minevikus elanud inimeste ja kirjanduskangelaste käitumise tähenduse" mõistmiseks tuleb tunda ka seda kuidas nad mõtlesid ja rääkisid käitumisest... Ja, inglise keeles on seda küll kergem öelda, ka seda kuidas nad *tundsid* või kuidas *suhtusid* käitumisse (*how they* felt *about it*).

> Inimene muutub, ja et kujutada endale ette teosekangelaste või minevikuinimeste **käitumisloogikat** - aga nende järgi me ju joondume ja mingil kombel hoiavad nad ülal meie sidet minevikuga -, tuleb ette kujutada, kuidas nad elasid, missugune oli maailm nende ümber, millised olid nende ühised tõekspidamised ja kõlbelised arusaamad, nende ametikohustused, tavad ja kombed, riietus, miks toimisid nad nii ja mitte teisiti. Sellest tulebki siinsetes vestlustes juttu. (Lotman 2006 [1994]: 13)

Kuigi siin mõeldakse käitumisloogika all pigem *tegevuse* loogikat, saab ka kehalist käitumist, seda "käitumise alusstruktuuri" kaasata käsitlusse, seda enam, et vähemalt esmamulje järgi oli ajas tagasi liikumine üha sümboolsem selles asjaolus. St kui meie ajastul on kohane kirjeldada käežeste, näoilmeid ja silmapilke neid kehaosi ja liigutusi/muutusi nimetades, siis vanemas kirjanduses väljendatakse seda pigem kaudselt, "läbi lillede" või metafooride, millest valguse/varju vastandus on vaid üks.

> Mis on õigupoolest argielu? Argielu, olme - see on elu harilik kulgemine tema **reaalsetes ja praktilistes vormides**; see on asjad meie ümber, meie harjumused ja **igapäevane käitumine**. Argielu ümbritseb meid nagu õhk, ja nagu õhkugi, paneme teda tähele üksnes siis, kui teda napib või kui ta on halvaks läinud. Võõra argielu iseärasusi me märkame, aga omaenese argielu on meile midagi tabamatut - me kipume pidama teda "lihtsalt eluks", praktilise olemasolu loomulikuks normiks. (Lotman 2006 [1994]: 13)

Siin lõhnab asi Bahtini *bodily lower stratum*'i järgi. Mis siiski on igapäevane käitumine? Kas see sisaldab seda mida me väga üldiselt nimetame "kehakeeleks" ja kui siis millisel määral või mahus? Vähemalt viimane lause iseärasuset kohta tundub küll viitavad sellele, sest see puudutab (vähemalt minu arvates) esmajoones käitumismustreid - seda kuidas korrastatakse aega ja ruumi, kuidas liigutatakse, puhatakse jne. Sealjuures puhkeasendid on sealjuures üks esimesi kehalisi aspektie mida *intercultural research* ehk kultuuriantropoloogia uuris sügavuti (Hewes 1955).

> Kuidas saab ta siis kokku puutuda nende sümbolite ja märkide maailmaga, mis moodustavad kultuuriruumi?
> Kui pöördume argielu poole, siis hakkavad temas hõlpsasti silma sellised **süvavormid, mille seos ajastu ideedega, intellektuaalse, kõlbelise, vaimse arenguga on ilmselge**. Näiteks arusaamad aadliaust või õukonnaetikett kuuluvad küll argielu ajalukku, aga on lahutamatult seotud ka ideeajalooga. (Lotman 2006 [1994]: 14)

Praktika sfäär või asjademaailm puutub märkide maailmaga kokku läbi "süvavormide" - millest saab ilmselt rääkida teadvus sfääri, seisundite ja struktuuride võtmes. Ilmekas on selles suhtes asjaolu, et Darwin ja tema sajand kujutab endast pöördepunkti mil lõpetatakse (vähemalt teaduses) rääkimast "hingest" ja "hingeliigutustest" (nö innervatsioonidest) ja pöördutakse rohkem väliste/kehaliste nähtuste ja nendega seostuvate "vaimulaadide" poole (Darwinil *frames of mind*).

> Ka Dostojevski tegelane võtab omaks "kultuuri pilgu": ta ei kannata mitte selle pärast, et tal on külm, vaid selle pärast, et tal on häbi. **Häbi on ju üks kõige võimsamaid kultuuri psüühilisi hoobasid**. Niisiis on argielu oma sümboolses võtmes osa kultuurist. (Lotman 2006 [1994]: 15)

Iseseisvusaegse Eesti kultuuri "psüühiline hoob" ei näi olevat mitte häbi vaid *uhkus* ja *suurushullustus*. On saadud vabaks, kuid mida hakata pihta selle vabadusega? Välja lööb kaua alandlikult elanud rahva dilemma, kas jääda alandlikuks ja tagasihoidlikuks, elada hurtsikus keset metsa või kolida külla, siis provintsilinna ja viimaks pealinna ning järjest kõrgemale ühiskondlikul redelil, mis varem oli väljaspool haardeulatust aga äkitselt kõigi ette asetatud. Ma arvan, et niimoodi saab selgitada tollast "suurushullustuse" demoniseerimist, mis on tegelikult siiani mingil kujul alles, kasvõi sellises argises väljendis nagu "ära tõusnud".

> **Teisalt dikteerivad asjad võimukalt oma omanike žeste, käitumisstiili ja lõppkokkuvõttes psüühilist hoiakut**. Nii näiteks sest ajast peale, kui naised hakkasid kandma pükse, muutus nende kõnnak, sai sportlikumaks, "mehelikumaks". Ühtlasi tungisid naiste käitumisse tüüpiliselt "mehelikud" žestid (näiteks harjumus visata istudes üks jalg hoogsalt üle teise - see žest pole üksnes "mehelik", vaid ka "ameerikalik", Euroopas peeti seda traditsiooniliselt siivutu lodevuse tunnuseks). Tähelepanelik vaatleja võib märgata, et meeste ja naiste naermismaneer, mis varem järsult erines, on tänapäeval selle erinevuse kaotanud ja just seeläbi, et naised on massiliselt omaks võtnud meeste naermismaneeri. (Lotman 2006 [1994]: 16)

Nii imestab ka Oskar Lutsu *Õpilane Valter* Tartusse õpipoisiks minnes, et linna noormehed ei käitu nagu "härrad" ja neiud suitsetavad, joovad ja vannuvad samamoodi nagu noormehed. Psüühilise hoiaku aspekti olen kogenud ise - see on põhjus miks ma ei taha sugugi ülikonda kanda, ma tunnen ennast selles *vääralt*. St mul ei ole vastavat käitumisstiili - kõige mugavamalt tunnen end laiades "hip-hop" pükstes mis lubavad mul kõndides tantsida (mida muud on *c-walk* kui kõndides tantsimine?).

> See, kes on hoidnud käes nii tänapäevast relva kui ka muistset duellipüstolit, ei suuda vältida hämmastust, **kui hästi, kui mugavasti vana relv kätte istub**. Ta raskust ei ole tunda - **temast saab justkui keha pikendus**. Lugu on selles, et vanaaegsed argiesemed olid toodetud käsitsi, nende vorm oli kujunenud aastakümnete, vahel sajandite jooksul, nende valmistamise saladusi anti edasi meistrilt meistrile. **Nii kujunes välja kõige sobivam vorm, kuid nii muutus ka asi paratamatult *asja ajalooks*, mälestuseks temaga seotud žestidest**. Ühelt poolt andis asi inimkehale uusi võimalusi, teisalt aga sidus inimese traditsiooniga, st ühtaegu nii arendas kui ka piiras ta individuaalsust. (Lotman 2006 [1994]: 16)

Väga kohane lisandus E. T. Halli *extensions* teooriale, mille järgi enamus praktilisi esemeid nö kehapikendused. Millestki sellelaadsest, aga ilmselt seoses ehitatud keskkonnaga, räägib ka järgmises semiosalongis Veronika Valk (ettekande pealkiri on "Mitte-keha, -arhitektuur ja -meedia").

> Ent argielu - see pole üksnes asjade elu, vaid ka kombed, **kogu igapäevase käitumise rituaal**, too elukord, mis määras päevakava, eri tegevuste aja, töö ja **jõudehetkede laadi, puhkuse vormid**, mängud, armurituaalid ja matusekombed. **Argielu selle külje seotus kultuuriga ei vaja tõestamist**. Sest tulevad ju just siin ilmsiks need **tunnusjooned, mille järgi me harilikult tunneme ära oma ja võõra**, ühe või teise ajastu inimese, inglase või hispaanlase. (Lotman 2006 [1994]: 16-17)

Minu eelpoolne aimdus vastab tõele - argikäitumine hõlmab suuresti ka kehalist käitumist. Seotus kultuuriga ei vaja ehk tõestust, aga huvitav oleks seda seotust siiski lähemalt uurida.

> Siin pakuvad oma salakavalat abi harjumuspärased võtted: hakatakse välja mõtlema utoopiaid, **looma tinglikke konstruktsioone**, kuid nüüd juba enam mitte tuleviku, vaid **mineviku kohta**. Sünnib kvaasiajalooline kirjasõna, **mis iseäranus kütkestavalt mõjub massiteadvusele**, sest see **asendab keeruka ja arusaamatu reaalsuse**, mis ei ollu ühesele tõlgendamisele, **hõlpsasti omandatavate müütidega**. (Lotman 2006 [1994]: 18)

Kõlab peaagu nagu Valdur Mikita *Lingvistilise Metsa* arvustus. Tema geomütoloogia on täis tinglikke kontruktsioone mida on vahva lugeda just nende tinglikkuse tõttu - see on siiski *looming*. Ma arvan, et lingvistilise metsa müüdid mõjuvad massiteadvusele eriti kütkestavalt, sest need patsutavad eestlasele seljale, ülistavad eestlasi või Eesti maad (siin tulid kalad maismaale, siin sündis teadvus, siin pidas Jeesus Munamäel oma mäejutlusi jne).

> Tolstoil oli täiesti õigus: tundmata lihtsat elu, selle näilisi "pisiasju", ei saa **ajalugu *mõista***. Just mõista, sest **mingeid fakte teada või neid mõista on ajaloo puhul kaks sootuks ise asja**. Sündmusi saadavad korda inimesed. Inimesed aga tegutsevad oma ajastu motiivide ja innustuste ajel. Kui neid ajendeid ei tea, siis hakkavad inimeste teod paistma seletamatud ja mõttetud. (Lotman 2006 [1994]: 18-19)

Tajun siin hermeneutika mõju. St see on väga sarnane Ricoeuri vastandusele *explain nature / understand history*. Jällegi tahaks siia vahele pista, et inimeste tegusid, mõtteid, tundeid ja tundmusi saab paremini mõista kui mõistaksime ka nende "kineesilisi teadmisi". Kahjuks ei ole mul veel midagi konkreetset lauale panna. On vaid aimdus, et konkreetsed näited on kuskil arhiivi tindimustas olemas ja nõuab enda avastamist ja avalikkusele avamist.

> Ent miks ikkagi just see ajajärk - 18. sajand ja 19. sajandi algus? Selle valiku kasuks on kaalukaid põhjendusi. Ühelt poolt on see aeg meile küllaltki lähedane (mis tähendab ajaloole 200-300 aastat?) ja tihedalt seotud meie tänapäevaeluga. **See on aeg, mil võttis kuju uus vene kultuur, uusaegne kultuur, kuhu kuulume - meeldigu see meile või mitte - ka meie. Teisalt on see aeg ka piisavalt kauge, suurelt jaolt juba unustatud**. (Lotman 2006 [1994]: 19)

Sama argumenti saab kasutada, et õigustada Eesti kultuuri uurimist 19. sajandi lõpu ja 20. sajandi alguse põhjal. See oli aeg mil eestikeelne kirjakultuur tegi läbi otsustavaid arengusamme ja samas eraldab meid sellest ajast Nõukogude okupatsioon, mistõttu nii mõndagi on läinud kaduma, ära ununenud või muul moel mitte kandunud edasi tänapäeva.

5.3.8 Konkreetse teadmine (2014-03-07 22:16)

Lévi-Strauss, Claude 2001 [1962]. *Metsik Mõtlemine*. Tõlkinud Kaia Sisask. Tallinn: Vagabund.

> Võib väita, et sellistest teadmistest ei saa olla praktilist kasu. Aga just nimelt, nende peamine eesmärk polegi praktiline. Praktiliste vajaduste rahuldamise asemel rahuldavad nad **intellektuaalseid vajadusi**. Tegelikult pole küsimus mitte selles, kas rähni noka puudutus ravib hambavalu, vaid selles, kas on võimalik rähni nokka ja inimese hammast teatavast vaatepunktist "ühitada" (selle vastavuse kasutamine terapeutilistel eesmärkidel on vaid üks tema võimalikke rakendusviise) ja **kehtestada** sellise asjade ja olendite grupeerimise kaudu universumis **mingi algeline kord**, klassifikatsioon, mis on igal juhul parem kui klassifikatsiooni puudumine. Või nagu kirjutab üks meie kaasaegne taksonomia teoreetik:
>
> > Teadlased kannatavad ära khatlused ja ebaõnnestumised, kuna need on paratamatud. Korratus on ainus asi, mida nad ei saa kannatada ega peagi kannatama. Teoreetilise teaduse eesmärk on **kaootilise maailmataju** - mis algas nii madalalt ja tõenäoliselt ebateadlikult koos elu enese algega - **organiseerimine võimalikult kõrge ja teadliku astmeni**. Võib arutleda, kas niimoodi saavutatud kord väljendub alati nähtuste objektiivset iseloomu või on see teadlase kunstlik konstruktsioon. See küsimus kerkib pidevalt loomariigi taksonoomia puhul... Siiski ütleb teaduse põhipostulaat, et looduses eneses valitseb kord... Igasugune teoreetiline teadus on korrastav ja ... kui on tõsi, et süstemaatika tähendabki sellist korrastamist, siis võib süstemaatikat ja teoreetilist teadust pidada sünonüümideks. (Simpson, lk 5.)

Korrataotlus on ka sellise mõtlemise vundamendiks, mida me nimetame traditsionaalseks. See kehtib küll igasuguse mõtlemise kohta, aga eks ole meil ju lihtsam mõista ülikummalisena tunduvat mõtteviisi selle kaudu, mis tal on ühist meie mõtteviisiga. (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 28-29)

See on esimene katkend sellest tüütust tekstist mis on natukenegi kasulik. Ilmselt jõudsin teoreetilise osani. Igatahes leian siit analoogiat nö "kineesilise teadmisega" (teadmised "kehakeele" kohta). St enamus tõlgendusi mida selline teadmine sisaldab on ühel või teisel viisil vigane või vähemasti moraalselt kaheldava väärtusega, aga see ei olegi vististi mõeldud praktiliseks kasutamiseks. Pigem on see üks isemoodi meelelahutus. Selline teadmine annab või kehtestab inimeste kehalisele käitumisele "mingi algelise korra". Omamoodi korraktaotlusest saab rääkida ka seoses mentaalsuse semiootikaga, mis on järjekordne katse anda mingisuune korrastus vaimuelule.

> Otsekui vari, mis liigub keha ees, on maagiline mõtlemine teatud suhtes täiuslik nagu keha ise, niisama lõpetatud ja sidus oma immateriaalsuses kui tahke keha, mida ta ennetab. Maagiline mõtlemine ei ole algus, visand, osa veel realiseerumata tervikust; ta **moodustab hästi liigendatud süsteemi**, mis on sõltumatu teaduslikust süsteemist, välja arvatud formaalne analoogia, mis neid lähendab ja mis teeb maagiast otsekui teaduse metafoorse väljenduse. (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 33-34)

Varju metafoor on kena, aga jälle pean märkima analoogiat. Tänapäeva kineesiline teadmine on samamoodi teadusega paralleelne nähtus. Seda on aga hõlpsam uurida eelmise sajandi alguspoole kirjanduse ja teaduse põhjal.

> Muide, ka meil on säilinud üks tegevuse liik, mis tehnilises plaanis võimaldab üpris hästi mõista, milline võib olla teadus, mida ma eelustan nimetada pigem "**eelteaduseks**" kui algeliseks teaduseks: see on tegevus, mida üldiselt tähistatakse sõnaga *meisterdamine* (*bricolage*). Vanas tähenduses kasutati verbi *bricoler* palli- või piljardimängu, jahi ja ratsutamise puhul ning alati selleks, et kirjeldada mõnd viltuminekut: palli põrget, koera ekslemist, hobuse kõrvalepõikamist, et vältida takistust. Meie päevil on meisterdaja (*bricoleur*) inimene, kes töötab oma kätega ja kasutab oskustöölisega võrreldes käänulisi teid. Müütiline mõtlemine väljendab end heterogeense repertuaari abil, mis oma laiaulatuslikkusele vaatamata jääb siiski piiratuks. Sellegipoolest peab ta seda kasutama, milline ka poleks lahendatav ülesanne, sest midagi muud tal käepärast pole. **Nii on müütiline mõtlemine otsekui teatav intellektuaalne meisterdamine ja see seletab nende kahe tegevusliigi vahekorda**. (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 38)

Siit on seletatav ka meie müüdilooja, Valdur Mikita, kannustust perifeersete teadvusvormide populariseerimisele. Mitmiktaju teoretiseerimine on samalaadne intellektuaalne meisterdamine, pigem "eelteaduslik" kui teaduslik, ja suuresti intuitiivne.

> Lõpuks eeldab isegi "loomulik suurus" vähendatud mudelit, kuna **graafiline või plastiline transpositsioon** tähendab alati objekti teatud dimensioonide hülgamist: maalikunstis ruumilisuse, skulptuuris värvide, lõhnade, puutumismuljete ja mõlemal juhul ajalise mõõtme välistamist, kuna teost tervikuna tajutakse ühesainsas ajahetkes. (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 48)

Võrdle "transpositsiooni" Umbert Eco samatähistajalise terminiga.

> Professionaalset maali võib niisiis defineerida kui "žanrimaali", kui selle termini tähendust märgatavalt laiendada. Sest väga üldises perspektiivis, kuhu me ennast sii nasetame, kuulub portretist - olgu ta kas või Rembrandt - oma **püüdelt jäädvustada lõuendil modelli kõige iseloomulikum ilma** või salajasemad mõtted samasse kategooriasse sellise maalikunstnikuga nagu Detaille, kelle kompositsioonid reprodutseerivad lahingu aega ja korda, nööpide arvu ja paigutust, mille järgi on eristatavad iga väeliigi mundrid. (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 55)

Kõige iseloomulikumat ilmet taotlevad tihti ka karikaturistid.

> Surm sai alguse loodusjõududest, mis hävitasid noorema kahest müütilisest vennast, kõigi algonkini hõimude kultuuriheerostest. Aga see surm ei olnud veel lõplik: lõplikuks tegi selle alles vanem vend, kes oma kurvastusele vaatamata lükkas tagasi vaimu palve pääseda uuesti elavate sekka. Inimesed peavad järgima tema eeskuju ja olema surnutega kindlameelsed: nad peavad neile selgitama, et **nad pole surres midagi kaotanud, kuna saavad tubaka ja toidu näol regulaarselt annetusi**. Neilt aga oodatakse, et vastutasuks surma meenutamise eest elavatele ja kurvastuse eest, mida nad oma lahkumisega on põhjustanud, annaksid nad neile pika eluea, riideid ja toidupoolist. ""Surnud on need, kes toovad külluse," selgitab põliselanikust informaator. Nemad (indiaanlased) peavad neid selleks meelitama (*coax them*)." (Michelson I, lik 369, 407.) (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 58-59)

See on esimene moment mil Kultuurisemiootika ja kultuuritüpoloogia aine loengu ja seminariteksti vahel on mingisugunegi ühtivus. St. Mihhail Lotman rääkis sel teemal loengus midagi.

5.3.9 Lévy-Bruhli arvustused (2014-03-08 17:12)

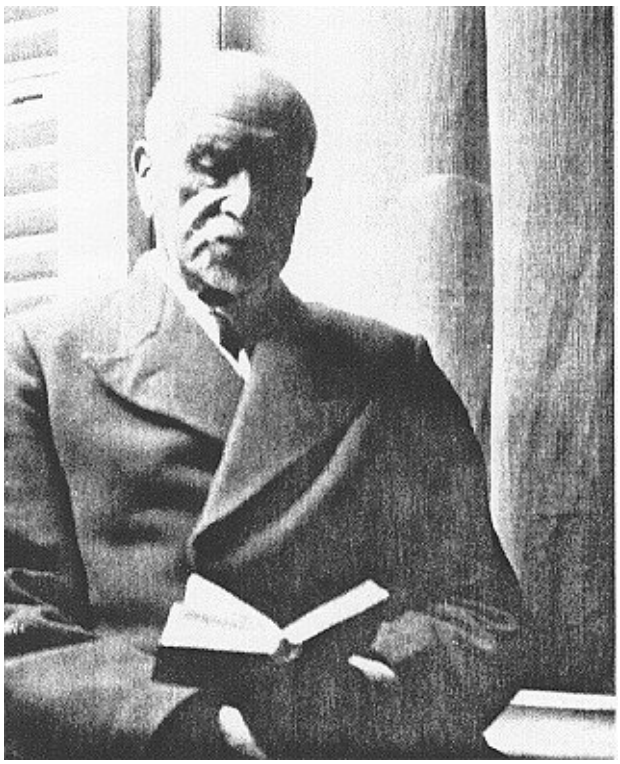

Kirkpatrick, Clifford 1936. Review of *Promitives and the Supernatural* by Lucien Lévy-Bruhl. *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 184: 243-244.

> Professor Lévy-Bruhl has written another book in support of the thesis that the mental life of primitive peoples is totally different from our own. One feels, however, that **There is something almost primitive in the way Professor Levy-Bruhl adheres to this thesis** in the face of seemingly cogent criticisms. He argues that he must take facts that support his case out of their settings and from widely scattered tribes, because **it is evidence of primitive mentality for which he is looking**. (Kirkpatrick 1936: 243)

See on päris kena ümberpööramine. Umbes samamoodi võiks võtta Marie Poland Fish'i töö ja öelda, et *there's something fishy about it*. Kriitika ise on siin tegelikult huvitav, sest see osutab metodoloogilisele probleemile: kui sa uurid mentaliteeti, siis kas sa uurid kindla kultuuri mentaliteeti või, nagu Levy-Bruhl nähtavasti on teinud, primitiivset mentaliteeti kui sellist. Veel enam, siit jääb tegelikult mulje, et Lévy-Bruhlil oli kindel ettekujutus, mida primitiivne mentaliteet endast kujutas ja siis otsis fakte mis toetasid seda ettekujutust. Natukene tagurpidi töötamine.

> Either Professor Levy-Bruhl is selecting his evidence according to the much discredited comparative method, or he is using the word "primitive" in a vague and mystical sense which does no credit to the Aristotelian logic which supposedly renders the primitive mind incomprehensible. **If the term "primitive" be regarded as identical with the term "preliterate" as used by Faris, the problem is greatly clarified**. (Kirkpatrick 1936: 243)

Nii võib tõepoolest olla, aga kuna mõiste "primitiivne" hüljati antropoloogia poolt juba ammu ja ma ei ole sel teemal ise midagi lugenud siis on raske öelda, kas *preliterate* ikkagi on primitiivne. Võib-olla primitiivne kirjaoskuse seisukohast, aga see oleks ehk samaväärne lausungiga "rahvastel, kel pole kirja, on vähe arenenud kiri".

> There is infinitely less pragmatic justification for the collection, since there is no attempt at analysis in terms of **mental association** or imperatives of group living. (Kirkpatrick 1936: 244)

Vaimsed seosed on juba päris hea mõiste, aga kuidas neid analüüsida? Semiootikuna tahaks öelda, et sümbolite kaudu.

> There is hardly an example cited in the book which could not be paralleled in the superstitions of Western European culture, in the mental processes of children, and in the delusions of the insane. Even the superstitions and practices of American college students, Aristotelian logic notwithstanding, bear a striking resemblance to those of preliterates. **There is reason to think that the human mind the word over has components which are infantile, emotionalized, and autistic**. The anxious gut, the vivid imagination, and the helter-skelter interplay of associated ideas undisciplined by formal categories of causality and objectivity are fundamental human traits. (Kirkpatrick 1936: 244)

See näib tõepoolest tõenäoline. *Infantile* on samas mitte ainult lapsik, aga *infantia* on ka kõneoskamatu (*Sprachlose*). Nii inatiilne, emotsionaliseeritud kui ka autistlik näivad selles võtmes olevat rohkem või vähem seotud mitteverbaalsusega. Need omadused on omased kõigile inimestele enne kui nad õpivad rahustama oma kõhtu, hoidma kujutlusvõimet vaos ja distsiplineerima ideede seostumist põhjuslikkuse ja objektiivsuse kategooriatega. Samas, on see vajalik? Kunstiinimesed näivad just sellisest "primitiivsusest" midagi positiivset loovat.

Benedict, Ruth 1928. Review of *L'âme primitive* by Lucien Levy-Bruhl. *The Journal of Philosophy* 25(26): 717-719.

> The "soul" here considered is not a religious concept, but the spirit of man, its **relation to the social conventions of the group**, its boundaries of personality, its fate at death. (Benedict 1928: 717)

X rahva hing. (Supraindividuaalne) hing on selles tähenduses vististi võrdväärdne rahvusliku karakteri või iseloomuga.

> In contrast to his two preceding books, Prefessor Lévy-Bruhl no longer insists on the contrast between the "completely rational" motivations of our own civilization and the **pre-rational theories and representations of the primitive**. Nor is he using as formerly his favorite term of "**collective representations**" for which "**cultural traits**" seems to be by this time a more definitive designation and in wider use. (Benedict 1928: 718)

Ka Eesti "kehakeel" moodustub sisuliselt "eel-ratsionaalsetest teooriatest ja representatsioonidest", aga ratsionaalsuse aspekt on siiski vaieldav (või on asi selles, et ma ei tea täpselt mida ratsionaalsus endast kujutab). Mõistete asendumine viitab ilmselt antropoloogia arengule, niiet "kollektiivsetest representatsioonidest" kindlamaks ja laiemalt kasutatud tähistuseks osutub "kultuurijoon" (või "kultuuriline tunnus").

> Professor Lévy-Bruhl in all his books has cleared the way for further research by his insistence on **the irrationality of human procedure**, and in his latest book it is noteworthy that he has further contributed by **omitting our own civilization as the shining exception to this rule**. (Benedict 1928: 719)

Märksõna: etnotsentrism. "Teised on irratsionaalsed, meie oleme ratsionaalsed." Selle hoiaku oleme õnneks ületanud. Nüüd on ülesandeks pigem oma kultuuri irratsionaalsuste uurimine, aga siin kerkib metodoloogia probleem jälle esile, sest kuidas uurida ennast? Enda suhtes ollakse ju poolpime (inimene pidavat ennast peeglist vaadates end kuus korda nägusamana nägema kui teised), st oma kultuuri irratsionaalsusi on raske täheldada, sest see tundub

"loomulik".

Wright, William Kelley 1923. Review of *La mentalité primitive* by Lucien Lévy-Bruhl. *The Philosophical Review* 32(4): 419-421.

> The words 'savage' and 'primitive' are used more or less interchangeably in accordance with popular custom; no thesis is based on such an identification. Nor does the author intend to imply that savages have a common mentality is specific details. '*La mentalité primitive*' is simply employed as a conventient term to designate **certain mental traits which are common among savages and are much rarer among civilized men**; the term has only this abstract significance. The author's positions clearly imply that wherever there are differences in custom and environment in the savage world, mental traits vary correspondingly; and he would probably be the first to insist that future ethnographic research will disclose variations in mental traits. (Wright 1923: 419)

Jälle: vaimsed *jooned*, *kalduvused* või *tunnused*. Abstraktne tõepoolest.

> In calling savage mentality 'prelogical' Professor Lévy-Bruhl now makes it clear that he does not claim that savages are wholly incapable of reasoning as we do, nor that they have defective memories and torpid intellects. They neglects our methods of observation and inference because **they are indifferent to them**. This indifference is accounted for by their very different **mental habits in consequence of their peculiar social conditions and customs**. (Wright 1923: 419)

Metslased on "tsiviliseeritud inimeste" ratsionaalsuse ja loogika suhtes ükskõiksed. (Mul on midagi ühist metslastega!) Seda ükskõiksust selgitab erinevus vaimsetes harjumustes mis tulenevad omapärastest/kummalistest ühiskondlikest tingimustest ja tavadest/kommetest.

> **Living, thinking, feeling, moving, and acting** in a world of collective representations so different from our **mental outlook**, savages are convinced that the events of most concern to themselves are primarily caused by "mystical and invisible powers." For instance, what we should call the couse of a death - the thrust of a spear, the bite of a crocodile, or the action of a poison - is to the savage a phenomenon of little moment. The real cause is the action of an "invisible power" probably set into motion by a sorcerer. (Wright 1923: 420)

Vaimne väljavaade! Ma peaksin hakkama kogume erinevaid mentaliteedi-mõisteid. Mida saab teha kollektiivsete representatsioonide (kultuuri) maailmas? Elada, mõelda, tunda, liikuda ja tegutseda. Jääb mulje, et kõik eelnimetatud kuuluvad kultuuri valdkonda. Mis puudutab metslaste ebaloogilist maailmavaadet kus tegutsevad "müstilised ja nähtamatud jõud" ei ole väga erinev meie omast. Vähemalt akadeemilises kontekstis võib jääda mulje, et paljud teoreetikud on reaalsusest peaaegu täielikult irdunud ja elavad müstilises ja nähtamatus maailmas kus võim, diskursus, sugu, patriarhia, ideoloogia, vms kontseptsioon toimib sortsi rollis.

> But for savage mentality, causes (impersonal and invisible powers) are often **extra-temporal and extra-spatial and effect action at a distance**. The effect is a visible phenomenon definitely located in a particular spot at a particular time; **the cause of this effect is invisible, mystical, extra-spatial, and extra-temporal**. Neither space nor time is homogeneous; nor are they necessary media for causal action (Chap. II). For pre-logical mentality **what is seen in a dream is real**; the evidence afforded by a dream is often preferred to that of a witness; **an agent is often held responsible for acts done in his own dreams and in those of others**; a person can be in two places at the same time (Chap. III). (Wright 1923: 420)

Hm. Mu tüdruksõber oli metslane! Unenägude reaalsuse kohta kirjutasid hilisemad antropoloogid rohkem ja idee oli unenägude struktuuri kaudu mõtestada hõimu terve kultuuri struktuuri. Siinne toon on "oh, need rumalad metslased, millises kummalises ja lapsikus maailmas nad elavad", aga neid kirjeldusi lugedes tahaks küsida, et kas selline maailm ei ole mitte ihaldusväärne? Olla jälle laps ja näha sündmistu tegelike, argieluliste ja morjendavate põhjuste taga müstilisi jõude? Miks ma eksamil läbi kukkusin? Kuri haridusvaim pani minu peale loitsu!

> [...] a favourable omen guarantees success (p. 131); for it is not merely a sign (*signe*) but a cause, or rather sign and cause are indistinguishable (p. 143). (Wright 1923: 420)

Mingis mõttes ongi. Ettekuulutus võib olla *self-fulfilling prophecy*. Õppejõud ütles: "Ah, sul läheb hästi." väga usaldusväärse ilme ja tooniga ja sooritadki eksami hästi. Õppejõud on muidugi liiga isikustatud. Nägin unenäos, et läks hästi...

> This book is professedly merely an anthropological study; it does not go into questions of logic and metaphysics. However, the significance of Professor Lévy-Bruhl's views for these subjects is most important. If his contentions are sound - and they are supported by vast erudition and a great wealth of empirical evidence - it follows that the Kantian view must be abandoned that space and time and the categories (in the forms that we know them at least) are constitutive of all human thought and experience. In the light of this book, **pragmatists may urge that space, time, the Kantian categories, and perhaps even the very laws of identity and contradiction themselves, are tools of thought, 'hypotheses,' that have gradually emerged into human consciousness from a cultural level** in which they either were not present in the forms that we know them, or at any rate were ignored in favor of other categories such as the 'law of participation, which among us only persist in mystical religious doctrines, superstitions, and toher 'survivals.' In the opinion of the reviewer, such considerations do not prove that categories are wholly subjective or capricious; they are human devices by which men have sought to adjust themselves to the independent physical environment. Our categories have gradually supplanted those of primitive man because they have been found to effect this adjustment more successfully. (Wright 1923: 420-421)

Kõlab päris usutavalt. Samas ei tea ma jällegi Kanti kategooriatest peaaegu, et mitte midagi. Küll aga usun, et nö "mõtte-tööriistad" on kultuurilised. Eks näeb kas mentaalsuse semiootika puudutab seda või mitte.

Kofoid, Charles A. 1937. Review of *Primitives and the Supernatural* by Lucien Levy-Bruhl. *Isis* 27(1): 104-105.

> It is well organized and skillfully related presentation of the primitives' **unreal world, which to their untutored minds is capricious, unpredictable, unstable, and terrifying**. (Kofoid 1937: 104)

See on öeldud justkui tsiviliseeritud inimene, või vähemalt kindlat tüüpi või kindlas olukorras tsiviliseeritud inimene, ei võiks kogeda maailma sarnaselt "ebareaalsena".

> The communal life of the primitives is profoundly influenced and organized by this **fear of the unseen**. The whole social group combines in ceremonies, dances, masques, songs, rhythm, and music, in collective ecstasis in propitiation of the unseen powers. (Kofoid 1937: 104)

Siin on väärtuslik see sõnastus, *fear of the unseen*. Nimelt näen ma võimalust arutada selle vastanduse, *fear of the seen*, kaudu ühte nüanssi nö "mitteverbaalse eetika" juures. Eriti seostub see Batesoni tähelepanekuga, et meile ei meeldi kui meie käitumist sõnades kirjeldatakse ja, et kultuurist sõltub see kui väga meeldib või sobib inimestele, et neid vaadatakse. (Bateson väitis siinkohal, et tema-aegsetele Ameeriklastele ei meeldinud, kui vaadati nende jalgu, sest need paljastasid liiga palju informatsiooni.) Selle vastaskülg on see, kui palju tahetakse näha. On olukordi milles

me "vaatame kõrvale" või "pöörame pilgu". Selle jaoks võib muidugi olla erinevaid põhjusi, nt vestlemise ajal vaadatakse kõrvale, sest ilma teisele otsa vaatamata on kergem mõttetööga tegeleda (Argyle uuris selle välja), aga on ka muid võimalusi millest nii mõndagi saab kahtlemata ka eetikaga (niivõrd lõdvas tähenduses kui see ka ei oleks siinkohal mõeldud) seostada. Igaks juhuks täägin: #nonverbal ethics.

> These same mysterious misfortunes and all others lead the primitives to seek a source nearer to hand than the unseen powers and to attribute magical powers to members of the immediate society, to the witch, the sorcerer, or **the evil eye of man**, or even to plants, animals, or inanimate objects. Witchcraft is thus the creation of the affective category of the supernatural. (Kofoid 1937: 104)

"Hohoho, küll nad on ikka primitiivsed," aga kuri silm, niivõrd metafooriline kui ta ka ei ole, on päris. St kui keegi vaatab sulle hirmuäratava grimassiga otsa, veel enam, jälitab sind pilguga, väljendades seeläbi ähvardust ja nö *malicious intent*'i, siis see võib täiesti vabalt päeva ära rikkuda. Ka vastupidine on muidugi tõsi - jalutad tänaval ja keegi mööduja naeratab sulle nii soojalt, et endal tuleb ka tahtmatult nägu naerule. Mimees.

Ames, E. S. 1926. Review of *Primitive Mentality* by Lucien Levy-Bruhl. *International Journal of Ethics* 36(4): 429-430.

> The method is that of selecting certain categories - such as the native's **limitation to perceptual rather than conceptual experience**, his restriction to a small number of objects, his indifference to secondary causes, his unreserved belief in mystic and invisible forces - and then illustarting these from various peoples. (Ames 1926: 429)

Võib juhtuda ka vastupidine, et tajukogemuse asemel põhinetakse "kontseptuaalsetel kogemustel". Nii võib minu arvates juhtuda teoreetikuga kes hakkab oma teooriatesse uskuma nii väga, et vastukäiv tajukogemus jääb märkamata.

> It is not concerned with the life of one people, but rather with **the lower levels of culture** as manifest in several regions. (Ames 1926: 429)

Mis on need madalamad tasandid? Mille poolest on nad madalamad? Mille suhtes on nad madalamad?

> The final impression, however, is that the author is right in his insistence that **the primitives live and move in a radically different system of ideas and emotions** from those of civilized man. (Ames 1926: 429)

Ideede osa on arusaadav, aga emotsioonide osa on universaalsete emotsioonide valguses kaheldav.

> Moreover, the dead are not dead in the sense of being without animation. **Apparently they live as long as they are remembered**. A great chief thus lives longer than a common man because the rites and stories concerning him may be longer maintained. (Ames 1926: 430)

Kas selles pole mitte tõetera? Öeldakse, et surnud elavad mälestustes edasi. Seda enam, et kirjasõna võimaldab meil "suhelda" surnutega - ka selle arvustuse autor ei ole enam tõenäoliselt elavate kirjas, aga tema arvamus elab edasi.

> An old fishing net, full of holes, which has been used successfully to catch fish is better than an unbroken one which has never been used successfully. (Ames 1926: 430)

Irratsionaalne! Uuem on alati parem! Isegi kui vana endiselt töötab, uuem on alati parem. *(Buy) new shit, or fix what I have* temaatika.

> White doctors, after treating sick natives for weeks, have found that the natives expected the doctors to make them presents. It was a great inconvenience to be in bed so long, and **the doctor brought in all sorts of alien influences**. (Ames 1926: 430)

Jällegi tõsi. Võõral inimesel on alati võõras mõju. Ma kujutan ette, et kingitusel on siin tegelikult faatiline funktsioon - maandada pingeid, justkui öelda "ma olen nagu sina"; või Batesoni μ funktsiooni kasutada, siis kingitus teadvustab, et on suhe ja see suhe on positiivne (meeldiv ja kasulik - mitte ainult praktiline, Lääne arsti seisukohalt).

Lenoir, Raymond 1939. Review of *L'expérience mystique et les symboles chez les primitifs* by Lucien Levy-Bruhl. *American Journal of Sociology* 44(4): 580-582.

> For the primitive mind the data or evidences for this kind of experience are provided by such phenomena as chance, play or circumstance, unusual occurrences, dreams, relations between the living and the dead, and the visions from the world of the invisible. This reality, always present yet occult, is **apprehended symbolically**. But by imagined and dramatized participation in it, these symbols become the medium for the magical operations. (Lenoir 1939: 580)

Lugu on üsna sarnane meie kultuuri sümbooliliste faktidega. Võim, sugu, ideoloogia jne on kõikjalviibivad, aga sümbolite vahendusel tajutav.

> Sometimes it is localized in time and space; **sometimes it lingers in a diffuse and vague state in the mythical world which is not confined by laws of time**; or sometimes in the mystic realms. (Lenoir 1939: 580)

Huvitav kas internetti saaks kirjeldada samalaadselt. "Lugesin internetist..." - "Lugesid kust?" - "Ööm, õhus ja juhtmete kaudu liikuvatest andmevoogudest." - "Jaa, jaa."

> But do not **mental concepts** correspond to **social functions** established by the societies of antiquity? The contrast between certainty and doubt, life and death, wakefulness and dream life, luck and skill, all so familiar to the Greeks, testifies to **the intimate dependence persisting between concepts of thought and the objects of perception**. A social organization, more or less closely knit according to its degree of concentration, includes both work and play activities, which are a mild form of conflict that creates the sanction for inequalities of power, of talents, and of personal quality. Such a society then produces the subject matter of its visions from its **collective imagination**, although the interpretations are supplied by the dreamers themselves. (Lenoir 1939: 581)

Vaimsed kontseptid (*As opposed to what? Physical concepts?*). Kontseptsioonide ja ühiskondlike funktsioonide kohtumine on samas üks selliseid kokkupuutepunkte mille kaudu saab kehakeele ja mentaalsuse ühildamist katsetada. St kehalised käitumised mängiksid siin tajuobjektide (*objects of perception*) rolli. Võib isegi järele katsuda väidet, et käitumise tõlgendamisel usaldatakse ennekõike kollektiivseid kujutlusi.

> Magic acts represent their sentiments and demands in **simplified and conventionalized forms that accompany the overt gestures**. Such manipulation juxtaposes a series of dramatized gestures with the chant, of which it is an expression, in order to communicate the meaning of otherwise unintelligible words. This recognition of similarities is indeed a very old conception. Parmenides, Empedocles, and

> Plato employ it to explain sensation and even thought. In the societies in which the power of abstraction is only moderately developed. and does not therefore stifle empirical observation, such "analogies" reveal so strikingly these empirical similarities that they cannot but act as a stimulus to thought and to mental development. **It imputes to colors and forms the ability to express the unknown, thereby creating enduring emotions and constituting for the senses a significant language.** The symbol, therefore, remains as it had already been defined by Kant in his *Critique of Judgment*, namely, a representation based on analogy, containing nothing that pertains to the intuition of the object, and consisting only in the affective reaction to it. (Lenoir 1939: 581-582)

Sümboli ja anoloogi seost sellisel viisil kohtan esmakordselt. Selle märkuse juurde tasub tagasi pöörduda kui olen sümbolist teadlikum.

Benedict, Ruth 1925. Review of *Primitive Mentality* by Lucien Levy-Bruhl. *Journal of Social Forces* 3(3): 557-558.

> Professor Levy-Bruhl has attempted this very thing. But for him the moral points all all in one special direction; he has given himself at the outset to the "world of difference that lies between primitive mentality and our own"; a difference summed up in the inability of savages to attain **the completely logical motivations, the habits of thought that "proceed by general abstract ideas," the orderly and intelligible notion of things, that we boast in our white civilization**. Even in 1910 when Professor Levy-Bruhl published his first book elaborating this point of view, there were those who felt chagrined at the boast; now after thirteen years that have included the war and "reconstruction," **it seems an echo from the complacency of a no-longer-existing world.** (Benedict 1925: 558)

Jääb mulje, et "tsiviliseeritud" inimese loogilisus osutus sotsiaalseks konstruktsiooniks mis Maailmasõjas varises kokku.

> The book is **entirely untroubled by skepticism as to the rationality of modern behavior**. It accumulates great stores of evidence to show **the disapprobation and sense of ill-omen that are occasioned in primitive society by uncustomary behavior**. (Benedict 1925: 558)

Jätkub, et Levy-Bruhl ei kahelnud hetkekski, et tema tsivilisatsioon on loogiline. Ebahariliku käitumise pidamine halvaks endeks ei ole küll midagi väga märkimisväärset. Kui Toomas Nipernaadi toob Habahanneselt kaasa Kudisilmale andmiseks mullika ja Lokile kleite siis raputab Kudisilm pead ja pomiseb omaette: "Ega see hääd tähenda, ega see tõesti hääd tähenda!" (Gailit 1928: 36).

> The assumption is everywhere implicit that all the acts and beliefs of modern Europeans have been built up from the beginning on a basis of dispassionate investigation and scrupulous logic.
> And yet the materal gathered in this book is of interest from an almost opposite point of view. **It is not the differences between primitive mentality and our own that the citations convey; it is the sameness**. (Benedict 1925: 558)

Täpselt sama mõju on tekitanud minus need arvustused. Viisid kuidas need "metslased" meile sarnanevad torkavad rohkem silma.

> But the essential difference between them and us is not the difference between perfect logic and the lack of logic. **It is our complete familiarity with out own culture which makes all its familiar concepts "natural" and "logical" to us**, while those of all other civilizations seem, in the terminology of this book, "prelogical." (Benedict 1925: 558)

Lõpuks ütleb üks arvustaja ka selle välja.

Reichard, Gladys A. 1936. Review of *La mythologie primitive: Le Monde Mythique des Australiens et des Papous* by Lucien Levy-Bruhl. *American Anthropologist* 38(2): 329-330.

> We could cite many examples from our own society in which Levy-Bruhl's concept of participation is illustrated. **A locomotive engineer may so thoroughly identify himself with his engine that his whole life is void if circumstances require that he give it up**. He treats it like a person and even refers to it as "she." I have seen people pat an automobile as they would a horse or dog. (Reichard 1936: 330)

Viimaks ka näide.

> The study of culture as well as of psychology has tought us that the two are so intimately interrelated that they can never be entirely separated. Levy-Bruhl's treatise implies that they can. (Reichard 1936: 330)

Kena.

5.3.10 Keel, meel ning tegelikkus (2014-03-09 17:09)

Whorf, Benjamin Lee 2010 [1956]. *Keel, mõtlemine ning tegelikkus*. Tõlkinud Mihkel Niglas; toimetanud Urmas Sutrop. Tallinn: Pakett.

> Mida meie nimetame "teaduslikuks mõtlemiseks", on läänepoolse indoeuroopa keeletüübi spetsialiseerumine, millest on arenenud nii sari erinevaid dialektikaid kui ka tegelikult sari erinevaid murdeid. NEED MURDED MUUTUVAD PRAEGU VASTASTIKKU MÕISTETAMATUKS. **Näiteks, termin *ruum* ei tähenda ega SAAGI tähendada sama asja psühholoogi ja füüsiku jaoks**. Isegi kui psühholoogid otsustaksid iga hinna eest kasutada "ruumi" ainult füüsiku kasutatavas tähenduses, siis nad ei saaks seda teha, sarnaselt nagu inglased ei saa inglise keeles kasutada sõna *sentiment* 'tunne' samas tähenduses, nagu kasutavad prantslased sarnaselt kirjutatavat, kuid talitluslikult erinevat väljendit *le sentiment* 'tunne' prantsuse keeles. (Whorf 2010 [1956]: 429-430)

Arthur F. Bentley on üritanud seda erinevust ruumi suhtes positiivselt ära kasutada. Sentimendi teema on midagi millesse pean lähenemalt süüvima kui jõuan emotsioonide diskursusesse, sest hetkel on mul vaid ähmane, T. S. Eliotist inspireeritud, kujutlus sellest kuidas emotsioon ja sentiment erinevad.

> Iga keel ja iga korralik tehniline **alllkeel** sisaldab teatavaid vaatepunkte ja teatavate mallidega takistusi liiga erinevate vaatepunktide vastu. (Whorf 2010 [1956]: 430)

Allkeel või alamkeel? See on oluline vaid nii palju, et ma tahaksin Jakobsoni järgi, kelle jaoks keelel on palju all- või alamkoode, öelda, et nö "kehakeel" on (vähemalt mingil määral) pelgalt loomuliku keele *subcode*.

> Seega, Lääne teadmiste jaoks üheks tähtsaks tulevaseks sammuks on oma mõtlemise voi õieti öelda kogu **mõtlemise keelelise tausta uuesti läbiuurimine**. (Whorf 2010 [1956]: 431)

"Kehakeel" minu kummalises määratluses on käitumisest mõtlemise keeleline taust.

> seevastu üks mõtteid ärgitavaim moodne esitis, ja ma arvan, et omapäraseim, on **Uspenski *Tertium Organum***. Kõik, mida peaksin asja kohta võib-olla uut ütlema, käib tundmatu, suurema maailma ET-TEAIMAMISE kohta KEELES - selles maailmas kehaline on ainult pind või kest, ent MILLES me OLEME ja KUHU KUULUME. Sest lähenemine tegelikkusele matemaatik abil, mida moodne teadus kasutab, on pelgalt lähenemine, mis kasutab üht keele erijuhtumit. (Whorf 2010 [1956]: 431-432)

Hm. Siit siis see mainimine. Olen ise Ouspensky'lt lugenud vaid Inglismaal peetud seminaridel ette kantud materjalist koostatud *The psychology of man's possible evolution*'it. Kahjuks ei ole seda kajastatud mu blogis, sest ma leidsin peaaegu igalt leheküljelt midagi huvitavat mida ümber kirjutada - kuniks otsustasin, et pole mõtetki, sest PDF sellest on kuskil olemas. Tähendab, kuskilt *The Fourth Way* fännileheküljelt sain alla laaditud kõik Ouspensky ja Gurdjieffi teosed (aga pole neid lugeda jõudnud). Whorfilt ma *Tertium Organum*'iga tuttav-olemist ma ei oodanud, aga ajastu on küll õige.

> Nii on kosmilisel kujutisel sarjaline või hierarhiline, tasandite või tasemete järjest kasvav iseloom. (Whorf 2010 [1956]: 432)

Ma ei oleks üllatunud kui see kosmiline kujutis oleks kuldlõige (*golden ratio* või *fibonacci sequence*), ehk teokarbikujund.

> Me juba teame küllalt selle kohta mõistmaks, et keel ei ole see, mida arvab enamik inimesi, olgu võhikud või teadlased. Tõsiasi, et me räägime peaaegu pingutamata ja et me ei ole teadlikud kasutatud mehhanismi äärmisest keerukusest, loob pettekujutelma. Me arvame teadvat, kuidas see toimub, ja et selles pole salapära. Me teame kõiki vastuseid. Paraku, kõik nad on väärad vastused! Samamoodi kui inimese meeleelundite täpsustamata muljet annaksid talle lihtsa, mõistliku ja rahuldava kujutise universumist, mis on aga väga kaugel tõest. (Whorf 2010 [1956]: 435)

Paraku on niimoodi paljude asjadega, mida me arvame mõistvat kuid millest tegelikult omame vaid pinnapealset ettekujutust. Sügavamale minnes on aga kerge ära eksida. *The devil is in the details*.

> Ta ei suuda kujutleda ruumi teisiti, ku selles peab olema "üleval" ja "all" või "ida" ja "lääs". **Tema arvates veri ei ringle kehas, süda ei pumpa verd, vaid see on koht armastuse, lahkuse ja mõtete jaoks**. Jahutamine ei ole soojuse eemaldamine, vaid "külma" lisamine. Lehed pole rohelised keemilise aine klorofülli tõttu, vaid "rohelise" tõttu lehtedes. Teda on võimatu nendest uskumustest kõrvale kallutada. Ta kinnitab, et need ongi selge ja kaine terve mõistus. See tähendab, et **need rahuldavad teda, sest nad on täiesti täpsed SUHTLUSSÜSTEEMINA tema ja ta kaaslaste vahel, st need vastavad KEELELISELT ta ühiskondlikele vajadustele** ja nad jäävad selliseiks, kuni tuntakse uusi vajadusi ja need keeles välja töötatakse. (Whorf 2010 [1956]: 436)

Ta ütleb "suvaline inimene," aga on üpris selge, et siin on olematu inimene, justkui Levi-Bruhli primitiivse inimese motiiv (ma ei leia momendil õiget sõna - imitatsioon, ehk?). Igal juhul on see "suvaline inimene" siin *straw man*'i rollis. Küll aga õnnestub tal öelda midagi sisukat müütilise mõtlemise kohta: sellised "vaimsed struktuurid" vms, *tõlgendused* ühe sõnaga, toimivad edukalt ja jätavad nende kasutajad teiste, "loogilisemate" või "teaduslikemate", tõlgenduste suhtes ükskõikseks, sest nad on ühiskondlikult teotatud. St vanaema teadis, et on nii, ema teab, et on nii, sõbrad ütlevad, et on nii - küllap siis ongi nii. Siin on võimalik asja seostada isegi Rueschi suhtlussüsteemiga, milles suhtlejate vahel toimub üksteise vigade parandamine, aga jällegi tuleb silmas pidada, et Rueschi suhtlussüsteem ei ole sama suhtlussüsteem mida sii nmainitakse. Siin on sisuliselt märgisüsteem (süsteem *mille abil* suheldakse), aga Ruesch räägib interaktsioonisüsteemist (süsteem *mille sees* suheldakse).

> **Tegelikult on mõtlemine kõige salapärasem tegevus ja keeleuurimine heidab sellele kõige rohkem valgust**. See uurimine näitab, et inimese **mõttevorme** juhivad järeleandmatud **malliseadused**, millest ta ei ole teadlik. Need mallid on tema **keele märkamatuksjäävad keerukad süstematiseeringud**, mida näitab küllalt hõlpsasti erapooletu võrdlus teiste keelte ja eriti teistesse keelkondadesse kuuluvate keeltega. (Whorf 2010 [1956]: 437)

Noneh.

> Ning iga keel on teistest keeltest erinev tohutu mallisüsteem, milles on **kultuuriliselt ettekirjutatud vormid ja kategooriad**, mille abil inimene nii suhtleb kui ka eritleb loodust, **märkab või jätab tähelepanemata suhete ja nähtuste tüüpe**, suunab oma loogilist mõtlemist ning rajab oma teadvuse tausta. (Whorf 2010 [1956]: 438)

Juba natuke rohkem semiootika suunas.

> Lähim vaste loeks võib-olla *manas*, mida võib tõlkida sõnaga ***meel***. Laiemas tähenduses on *manas* suurem hierarhiline liik maailma koetises - "meele tasand", nagu seda sõnaselgelt nimetatakse. Ka siin võib "meele tasand" olla eksitav inglise keele kõnelejale. Inglise ***mental* on õnnetu sõna**, selle ülesandeks meie kultuuris on sageli asendada arukat seletust ning see tähendab pigem ähmast kolikambrit kui mallidega iseloomustatavat kosmilist koetist. (Whorf 2010 [1956]: 438)

Okei, aga "meel" on eesti keeles samavõrd kui mitte õnnetum sõna, sest sellega tähistatakse taju ("Kõik meeled on ärevil"), aru ("Poole meelega vanamees"), tuju ("Meel läheb kurvaks"), tunnet ("Muheleb heast meelest"), mälu ("Õpetus ei jää meelde"), jne.

> Ning *nā□ma* 'nimi' ei ole keel ega keeleline korraldus, vaid ainult üks tase selles, "leksatsiooni" tase või **nimeandmine mitmekülgse kogemuse osadele, mis asetatakse seeläbi pooliti väljamõeldud eraldatusse**. Seega inglisekeelne sõna *sky* 'taevas', mida saab käsitada samuti nagu sõna *board* 'tahvel' (*the sky*,

> *a sky*, *skies*, *some skies*, *piece of sky* jne), sunnib meid mõtlema puhtalt optilisest nähtusest kombel, mis on sobiv ainult suhteliselt eraldatud tahkete kehade puhul. Sõna *hill* 'küngas' ja *Swamp* 'soo' veenavad meid arvama, et maapinna kõrguse või mullastikukoostise kohalikud erinevused on eraldi ASJAD umbes nagu lauad ja toolid. (Whorf 2010 [1956]: 439)

Mul on mõningaid raskusi *maa+ilm*'a mõtestamisel. Olen vaid nii palju välja mõelnud, et maa on staatiline - me astume selle peal ja see on püsivaim asi mida me team; ilm on aga maa kohal, hõlmab taevast, õhku, pilvesid, päikest, jne mis kõik on muutlik ja lõputult dünaamiline.

> Uspenski raamatus *A New Model of the Universe* on kütkestavaid vihjeid selle filosoofi saavutatud erakordsetele meeleseisunditele - need on ainult visandid, sest neid **täiesti "sõnuseletamatuid" vaateid ei saa hästi sõnastada**. (Whorf 2010 [1956]: 440)

Paradoks, nagu Berk Vaheri *Sõnastamatu lend sõnades*.

> Ent sellisel vaatlusel on see vana klišee alateadlikult tõsiasjaks tunnistatud, et need, kes hõlpsalt ja soravalt kasutavad keele keerukaid süsteeme, on täiesti pimedad ja kurdid nende süsteemide olemasolu suhtes, kuni neile - suure pingutusega - juhitakse nende tähelepanu. (Whorf 2010 [1956]: 444)

Sama lugu on kehakeele-sümbolismiga. Me kõik oskame rohkem või vähem osavalt ja soravalt käitumist kirjeldada, kuid oleme hädavaevu teadlikud metafooridest ja vastandustest mis võimaldab neid kirjeldusi konstrueerida.

> Nagu näeme II osas, **järgib mõtlemine antud keeles samuti teatavat radade võrku või korraldust**, mis võib järjekindlalt keskenduda teatavatele tegelikkuse astmetele, teatavatele arukuse tahkudele ning võib kõrvale heita teised, mis on tähtsad teistes keeltes. **Üksikisik ei ole üldse teadlik sellest korraldusest ning ta on täiesti selle vääramatute ahelate vangistuses**. (Whorf 2010 [1956]: 444)

Siit siis "keele vangla" väljend ja nö Sapir-Whorfy hüpotees.

> Me nägime I osas, et **keele- ja meelenähtuste tähenduslikku käitumist (või nii käitumist kui tähendust, niivõrd kui nad on seotud) juhib teatud eripärane süsteem või korraldus**, igale keelele omane vormipõhimõtete "geomeetria". See korraldus on peale surutud väljastpoolt inimese isiklikku teadvuse kitsast ringkonda, ning see muudab teadvuse vaid hüpiknukuks, mille keelelised toimingud hoitakse malli märkamatute ja vääramatute ahelate vangistuses. (Whorf 2010 [1956]: 445)

Ta näib keelt kujutavat üpris rangel ja kontrollival kujul. Hüpiknuku osa tundub juba liiale minevat.

> Eriti Lääne kultuur ei tunnusta hea meelega keeleuurijaid ning tasustab neid kõige madalamalt, isegi kui ta peab seejuures tõrjuma loomulikku inimkalduvust pidada keelt, salapärane nagu see on, kõige paeluvamaks asjaks - **millekski, millest inimesed armastavad ebateaduslikult rääkida ja mõtteid mõlgutada**, lõpmatuseni arutada sõnade tähendust või bostonlase kummalist kõnepruuki, nagu see tundub Oshkoshi mehele või vastupidi. (Whorf 2010 [1956]: 446)

Vähemalt siin on mingi sarnasus "kehakeelega", sest seegi on väga huvitav, aga sellest räägitakse enamjaolt müüte ja ülespuhutud teadussaavutusi (nt õigustamatud üldistused).

> Me eksime, kui usume tavapäraselt, et igal sõnal on "täpne tähendus". **Me oleme täheldanud, et kõrgem meel tegeleb sümbolitega, mis ei osuta mitte millelegi kindlale, vaid on nagu blankotšekid, mis täidetakse vajaduse korral ja mis sümboliseerivad antud muutuja "mistahes väärtust"**, nagu *C*-d ja *V*-d esimeses osas osundatud valemis või nagu *x*, *y*, *z* algebras. Läänes on kummaline arvamus, et algebra leiutanud muistsed inimesed tegid suure avastuse, ehkki inimese alateadvus on neidsamu asju teinud terve igaviku jooksul! (Whorf 2010 [1956]: 447)

See on vaadeldav ka klassikalise märk-tähistab-alati-midagi-iseendast-erinevat. Aga on huvitav täheldada, et John W. Bluth pakkus välja ("What is a sign?", 1952), et erinevaid nimetusi mida on antud tookenile (nt *sign-vehicle*, *sign-event*, jne) saab kokki võtta mõistega mida loogikas ja erinevates filosoofiate on kasutatud juba ammu. Selleks ongi muutuja (*variable*). Selle võrdluse tegelik kasulikkus tuleb jällegi üle kaaluda seoses "märgifunktsioonidega". Asi sõltub sellest kui "matemaatiliseks" tahavad semiootikud minna.

> See, et sõnal TÕESTI on täpne tähendus, et see sümboliseerib üht antud asja, on ainult ÜKS muutuja väärtus. (Whorf 2010 [1956]: 448)

See on eeldatavasti sõnastikumääratlus, või vähemasti kõige esimene ja enimkasutatud tähendus juhul kui sõnastik annab palju määratlusi ja kasutusi.

> Sõna *asparagus* 'spargel' muutub I osas osundatud valemi puhtfoneetiliste inglise keele mallide survel nii, et sellest saab esmalt *sparagras*, ning kuna *sparrer* on sõna *sparrow* 'varblane' murdevorm, siis on tulemuseks *sparrow gras* '**varblaserohi**', ning seejärel tõsimeelne uskumus varblaste seosest selle *rohuga*. (Whorf 2010 [1956]: 451)

Meenutab natuke seda keelelist operatsiooni mida me tegime pinginaabriga seitsmendad klassis, et teha venekeelsest sõnast бутерброд midagi roppu eesti keeles. *Sparrow grass* kõlab isegi lahedalt. Seda saab ilmselt ilukirjandust kirjutades kasutada samasuguse viitena Whorfile nagu *quite atreous* on viide Mark Twainile. Ka eesti keeles saab kindlasti selliseid operatsioone sooritada ja uusi vahvasid sõnu toota (sellega vist Mikita magistritöö tegelebki - peaks lugema hakkama).

> Me ütleme *vaata seda lainet* - mall on sama mis *vaata seda maja*. Kuid **ilma keele projektsioonita ei näeks mitte keegi mitte kunagi üksikut lainet**. Me näeme pinda, millel on igavesti muutuvad ja voogavad liikumised. (Whorf 2010 [1956]: 453)

Siin on sügav point. Midagi sarnast toimib käitumise tõlgendamisel, sest päriselus on näoilmed ja käežestid pidevas liikumises (välja arvatud juhul kui nägu on Botoxi täis süstitud või käsi tardub mingil põhjusel keset lendu). Kindla ilme või žesti eristamiseks päriselus tuleb seda eristada eelnevast ja järgnevast, seda nö abstrahheerida. Piltide ja videodega on asi lihtsam, sest need jäädvustavad kindla hetke ja siis saab rääkida selle hetke ilmest või žestist. Päriselus aga juhtub tihti, et märgates teise erakordset ilmet või žesti üritame kolmandale seda täheldada: "Kas sa seda nägid?" aga tihti tuleb välja, et see ei näinud, ei märganud sama; ja tagantjärgi on raske öelda või kirjeldada mis see täpselt oli.

> Teaduskeel, mis põhineb läänepoolsetel indoeuroopa keeltel, mitte hopi keelel, toimib nagu meie, **ta näeb mõnikord toiminguid ja jõude seal, kus võib olla ainult seisundeid**. (Whorf 2010 [1956]: 454)

Seda saab ka tahtlikult esile kutsuda. Vähemalt mõnes filosoofias harrastatakse seda, et nimi- või omadussõnast tehakse verb. Parim näide mis hetkel meenub on ühe kübersemiootiku taotlus asendada staatiline *keel* (*language*) aktiivse *keelestamisega* (*languaging*).

> Kui me alustame keele teaduslikku ja erapooletut UURIMIST, siis leiame **väliselt kõige ebameeldivamate inimeste ja kultuuride juures ilusaid, tõhusaid ja teaduslikke väljendusvahendeid**, mis on tundmatud läänepoolsetele indoeuroopa keeltele ja meelelaadidele. (Whorf 2010 [1956]: 457)

Kõlab üllalt, nagu Duchenne, kes valis oma katsealuseks koleda hambutu vanamehe, et tõestada, et mitte nägu ei ole ilus, vaid ilme teeb näo ilusaks. Keele puhul läheneb see minu enda õigustusele miks ma tahan uurida kuidas kehalisest käitumisest ja/või/ehk "kehakeeles" kirjutati eesti keeles enne 1970ndaid, sest ilmneb hoopis teistsugune nägemus, paljuski antiiksem, aga samas ka kodusem. Ükskõik kui täpseks võib Ameerika teadus minna näolihaste suhtes, jäävad tavalise inimese jaoks kõige tõhusamateks vahenditeks sõnad nagu naer, naeratus, muhelemine, muhatamine, muhelus, jne. Eesti keeles ilmneb see mis on just meile tähtis ja tähenduslik. Ja osa sellest on tõepoolest, nagu Whorf ütleb, nii mõndagi kaunist.

5.3.11 Teadvuse sfäär (2014-03-10 02:02)

Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

> […] me (ma mõtlen siin raamatu autoreid) ei saa (või ei taha, mis on siin üks ja sama) mõelda teadvusest kui millestki teisest, muust, kui teadvus, kuid **võime mõelda millest iganes kui teadvusest**. See tees võtab kokku meie fenomenoloogia triviaalsuse ja elementaarsuse ja voib olla meie teadvuse metateooria vaikimisi eelduseks. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Teadvus on teadvus ja me ei saa sellest mõelda kui millestki muust kui teadvusest, aga me saame mõelda ükskõik millest muust *kui* teadvusest. Minu arusaama järgi on teadvusest kui millestki muust mõtlemine väga levinud. Kohe meenub kognitiivteooria arvuti-metafoor, milles *intput/output* on taju ja väljendus ning *central processing* on teadvus. Mida M. ja P. siin ütlevad, näib soovitavad (*suggesting*), et teadvus on must kast ja selleks ta ka jääb. St me ei hakka seda musta kasti lahti muukima või seda inseneri kombel skematiseerima, vaid võtame metafoorilise lähenemise, milles me kasutame seda musta kasti selleks, et läheneda millelegi muule. Tekib küsimus, et kui me ei tea mis on täpselt on teadvus, siis kuidas me saame midagi muud teadvusena vaadata. Aga see selleks. Point näib olevat selles, et me saame vaadata muid nähtusi kui teadvust ja seda on ka sagedasti tehtud. Ka kultuuri meie koduses lotmanlikus semiootikas on sisuliselt teadvus - nö supraindividuaalne intellekt. Veel tekkis mul mõte, et kas käitumist või väljendust saab vaadelda niimoodi metafooriliselt teadvusena. Näiteks võtta malliks taolise väite nagu, "su rusikasse surutud käsi ei ole viha väljendus, vaid see ongi su viha" ja jätkata siit, et nt kirjutamine ei ole sinu mõtlemise väljendus, vaid ongi sinu mõtlemine. Selles on mingil määral kindlasti tõtt, "kirjutades mõtlemine" on täpselt see mida ma hetkel teen, aga täielik samastamine on jällegi välistatud. Igatahes huvitav eeldus mis võib nii mõnegi väärtõlgenduse ära hoida (teadmatult eeldan, et väärtõlgendamine on selle teose puhul üldse võimalik).

> Minu juhtumi positsioon on määratletud sellega, et minu arvates *on* ***teadvus, millega tegeleb filosoofia*** see, mis on antud filosoofile kui *teise* mõtlemise (sealhulgas ka tema enda) *materjal* koos selle mõtlemise objekti ja subjektiga. Filosoofi mõtlemine on sel juhul mõtlemine teisest mõtlemisest (teatud) objekti üle. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siit ilmneb, et teadvus millega tegeleb filosoofia on erinev teadvusestest (mitmuses) millega tegelevad teadus ja teoloogia. Juba tajun, et siin on ikkagi tegu fenomenoloogiaga. Nii vähe kui ma olen üritanud Husserli lugeda, on sellise mõtlemise tunnuseks millegi korrutamine (paljundamise mõttes). See ei ole õun mida sa sööd, vaid õun mida sa koged ennast söömas on õuna, mida sa arvad ennast söömas, topeldus vastandusena õunale mille söömise võimalikkus on määratletud sinu kavatsusest süüa õuna mida sa sööd. Seega minu esimene täieõiguslik mittemõistmine: mida kujutab endast see teistsuguse/teise mõtlemise mateljal kui teadvus, millega tegeleb filosoofia? Kas see tähendab nt, et filosoofia tegeleb teadvusega mis on, nagu eelnevalt sai selgitatud seoses metafoorilisusega, midagi

muud kui teadvus? Sel juhul võiks lihtsalt öelda: teadvuse filosoofia ei tegele teadvusega, vaid ükskõik millise muu materjaliga, vaadeldes seda kui teadvust. "Mõtlemine teisest mõtlemisest" jääb igatahes hetkel arusaamatuks.

> Siin on esimene mõtlemise formaalne, konventsionaalne objekt mitte objekt, vaid "mõtlemine (teatud) objektist". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Kui esimese mõtlemise objekt on mõtlemine teatud objektist, siis kas teine mõtlemine on mõtlemine konventsionaalsest objektist? *Wait*, *what*.

> Viimane asjaolu on eriti tähtis, kuna siin on meil tegu mitte "mõtlemisega mõtlemisest", viitega mõtlejale, st meil ei ole tegu *refleksiooniga* [tähenduses *subjective reflexion* või *auf Einsicht*] selle sõna otseses tähenduses. Mis aga üldsegi ei välista seda, et teadvuse filosoofia võib teistel juhtudel olla seotud refleksiooniga, kuid kui juba **objektiseeritud teadvuse faktiga**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Okei, niiet ei tegeleta nt metakognitsiooni üle filosofeerimisega, ka mitte otseselt reflektsiooniga. Vaatasin, et *refleksioon*'ist on *t* täht puudu ja googeldasin mõlemad variandid. Tulemuseks sain foorumiteema mis käsitleb täpselt selle tõlkesõna probleeme, aga kõige ootamatus kohas: Delfi Naisteka foorumil. Kasutaja nimega "tegelt on nii" kinnitab minu eksimust: võõrsõnade leksikonis on refleksioon ilma *t*-ta filosoofiline mõtisklus, eneseanalüüs, peegeldus, kajastus. Järgmine kinnitab aga, et refleksioon on filosoofiline termin, aga reflektsioon on psühholoogiline (sama: peegeldama, tagasi heitma) ja võimaldab kasutada terminit *reflekteerima*. Refleksiooni ei saa samamoodi tegusõnaks teha - vähemalt minu jaoks kõlab *refleksioneerima* valesti. Sisu juures tahaks hirmsasti "objektiseeritud teadvuse fakti" seostada Bergeri ja Luckmanniga, aga see aimdus võib olla ekslik. P.S. *reflexion* on Briti Inglise *reflection* ja järgmine sõnastik annab 7 päris täpset erinevat määratlust millest 2. on "expression without words". Tähendab, kunagi pean ma lähemalt vaatama mis värk on.

> Kui **ideed**, eelneva mõtlemise "valmis" resultaati, **teadvustatakse ajaloo *struktuurina***, st kui empiirilise teadvuse keerulist, mitte-atomatoorset moodustist. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Lause näib olevat poolik. Kätte saan siit vaid nii palju, et ideed saab teadvustada ajaloo struktuurina, mõtlemise resultaadina. St mõtled ja tulemuseks on idee; see idee omakorda on mingil viisil ajaloo struktuuriks. See kõlab kaheldavana, sest iga idee ei pärandu edasi. Ajaloo struktuuri tunduvad pigem moodustavat nö kollektiivsed ideed, või kujutlused, representatsioonid, vms. "Atomatoorne" ei näi olevat muudes keeltes (peale vene keele) isegi sõna. "Atoomiline" on olemas, aga ma ei ole sugugi kindel, et seda siin mõeldakse. // Hiljem taipasin, et "ajalugu struktuurina" oli õige ja mina olin seda vääralt lugenud kui "ajaloo struktuurina".

> Aeg on siin teine teadvuse struktuur, mis erineb "ajaloost". Viimase puhul figureerib **aeg teadvuses fikseeritud sündmuse *tuletises***, kui üks võimalikke nende sündmuste kirjeldusvorme, aga mitte kui "olemise konstant", mille konkretiseeringuks on "ajalugu". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mulle jääb mulje, et mida nad öelda tahavad on, et [selline konstruktsioon peab selle teksti puhul eelnema vististi iga lause tõlgendamisele] aeg on üks vahend sündmuste korrastamiseks. St ka ruum võib olla sündmuste korrastamise vahendiks (mitte "see ja too juhtus" *siis* vaid *seal*). Ideaalis töötavad mõlemad muidugi käsikäes: siis ja seal. Need ei ole muidugi hädavajalikud, sest lugu saab jutustada ka ilma ühegi viiteta kus ja kuna see toimus. Nt "tüdrukud loopisid poissi kividega" ei ütle midagi aja ega ruumi kohta.

> Täpsemalt sellega, mida eksplitsiitselt või implitsiitselt *eitatakse aja mõõtmes*, st sellega, mis *historioseeritakse olevikus*. Kõige paremini on seda näha tänapäeva mõttesuundade, koolkondade (enese) nimetuste *eesliidetes:* post-modernism, post-strukturalism, de-konstruktsioon, inter-subjektiivsus jne. **Igaüks neist eesliidetest on sisuliselt tagasiviiteks teatud "endisele" mõtlemise seisundile kui filosoofilise kriitika objektile**. Sellega ontologiseeritakse endise mõtlemise (mis on samuti antud mittereflekseeritud kujul)

> objekt läbi **kritiseeriva mõtlemise *eituse***, eituse, mis on eksplitsiitselt eesliidetes "post-", "de-", "inter-", jne. Nii lähtub postmodernismi teoreetik (või kriitik) sellest, et modernism eksisteerib (või eksisteeris) mitte kui mõtlemisviis millestki või millegi kirjeldus, vaid kui see miski ise, st kui objekt, mis erineb temast mõtlemisest. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siinkohal saab vaagida selle üle, et *nonverbal* sisaldab ka eitavat eesliidet, aga mitte niivõrd mõttesuuna või koolkonna tähenduses, vaid objekti poolest. Samas sisaldab peaegu iga selle termini harjumuspärane kasutus endas eitust. Nt "nüüd räägime verbaalsetest vahenditest, aga mis enam, ka mitteverbaalsetest vahenditest". Selles on aimatav lisandus: varem rääkisime keelest, aga aitab sellest küll, räägime ka mittekeelest. [Järgmine katse sõnastada sama muljet...] Mitteverbaalsest suhtlemisest ei saa rääkida seda ühel või teisel moel keelele vastandamata, see termin justkui *nõuab* kriitikat puhtkeelelise maailmapildi suunas.

> Esmase etümoloogia mõiste antud puhul on sama mõttetu kui mõiste "viimane" (diakroonilises mõttes) tähendus. Seda nähtust võiks tinglikult nimetada ***finaalsuse illusiooniks*** reflekseerimata mõtlemises. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Finaalsuse illusiooni all kannatavad eriti rängalt moslemid, kelle prohvet on viimane prohvet. Ka Ameeriklastel esineb seda illusiooni kui nad kujutavad ette, et nad on esimene ja viimane impeerium mis ei kuku kokku. Seda on raske märgata, aga USA on endiselt kasvav - mitte territoriaalselt, aga suuresti kultuuriliselt ja muude mõjude kaudu. Kui ka see kasv peaks lakkama siis saab sellest vallutajast endast vallutatav. Ilmselgelt on tekst muutunud niivõrd raskeks, et *I'm getting sidetracked by almost everything*.

> Meie teemat võiks nimetada ka meile endile vaid poolenisti arusaadaval moel: **"Sümbol - Mis? Sümbol - Mille?".** Tegeledes erinevate asjadega, kohtusime me sageli oma mõtiskluste ristteedel. Selle raamatu Teema on vaid üks meie kohtumispaikadest. Kas juhuslikult või mitte, kuid me mõlemad veendusime selles, et **sümbolid on asjad, aga samuti selles, et ka meie psüühikad on asjad/esemed**. Kas tasub üldse märkida, et selliste veendumustega semiootikas ja keelefilosoofias kaugele ei jõua? Aga me ei tahtnudki kaugele jõuda. Asi on selles, et pea iga vähegi normaalne inimene arvab (või kaldub arvama), et **pea iga nähtust võib vaadelda kui mingi teise nähtuse märki**. Selles oleme me semiootikaga nõust täpselt poolenisti, st me meelsasti tunnistame semiootikute taolise intentsiooni õiguspärasust, õigust vaadelda nähtusi just sellisel, aga mitte mingil muul moel. Kuid meid tõukab eemale **sellise lähenemise rõhutatud epistemoloogilisus**, kuna me tahaks väga mõista, kas midagi võib vaid vaadelda sümbolina või ta võibki olla sümbol? (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mis ja *Mille* küsimused näivad esmapilgul olevat *vormi* ja *sisu* analoogid. Sümbolite ja psüühika vaatlemine asjade-esemetena tundub nagu *vägivaldne ontologiseerimine* või läheneb isegi *kummalisele materialismile* mis paneb põhirõhu märgikandjale (või "märgisõidukile", nagu keegi seda hiljuti nimetas, *sign-vehicle*'i otsesõnu tõlkides). Tõenäoliselt ei ole tegu sellega mida ma arvan, niiet milleks pikemalt peatuda - selle poole saab hiljem tagasi pöörduda ja uuesti proovida.

> Selles ontoloogilises intentsioonis "nähtub" (või "meenub") sümbol kui selline kummaline **Asi, mis ühe oma otsaga "esitub" asjade maailmas, aga teisega "upub" teadvuse tegelikkuses**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Kuigi siin on öeldud, et sümbol on kahe otsaga asi on tähelepanuväärne, et tegureid on tegelikult kolm: nähtub, esitub ja upub. Vägivaldselt võib ka nii mõelda, et see mis esitub on märk (*representamen*), see mis nähtub või meenub on tõlgend (*interpretant*) ja see mis upub on objekt. See vägivaldne skeem on võimalik vaid Peirce'i "teadvuse järve" metafoori ahistades: teadvuse järv on täis objekte mis on erinevatel sügavustel ja vajuvad muudkui sügavamale unustusse, aga märgid nähtuvad või meenuvad ja meelitavad objekte teadvuse pinnale. Naiivne kujundlik semiootika ei vii ka väga kaugele.

> "Elu" ja "teadvus" on kaks täiesti erinevat asja: me ju **tunneme mingitel hetkedel selgelt sellise elu olemasolu, mis ei ole teadvus**. Me lihtsalt tunneme, et meie elu võib olemas olla, omada teatud täiust mitte ainult seetõttu, et teadvus peatub saamaks teadvustatud, vaid seetõttu, et ta peatub, et mitte olla. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Tahaks sellele teadvusetule elule anda sisu ja öelda, et see on kogu elu automaatne külg - tegevused mis on niivõrd sisseharjutatud, et neid saab sooritada vilunult ilma, et peaks teadlikult keskenduma sooritusele. Õigupoolest tundub, et selline toimimine ei ole teadvuse vastand vaid aluskiht - automaatsed tegevused vabastavad vaimu pürgima millegi muu poole.

> Võtame näiteks surma kui teadvuse nähtuse. Surma ei saa kirjeldada sel lihtsal põhjusel, et selle kirjeldamiseks peab olema elus, aga elus olles ei ole võimalik oma surma kirjeldada. Ja nii juhtub iga kord, kui me võtame näiteid, kus kirjeldusviis ise hävitab tingimused, milles on mõeldav ese, mida me tahame kirjeldada. Surma mõistet saab konkretiseerida kriinilise surmana, bioloogilise surmana jne, kuid surm ise kui *nähtus* jääb kirjeldamatuks ja seepärast on naeruväärne rääkida surma teooriast, samas kui teadvuse seisukohast on igati asjakohane rääkida surma metateooriast (ülalpool mainitud tähenduses, st **kirjeldada tingimusi, milles surmast *räägitakse* ja mõeldakse ja selle *rääkimise* ja mõtlemise omadustest, aga mitte esemest endast**). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Midagi sarnast kujutab ka minu praegune "Eesti kehakeele" projekt, mis ma kirjeldan viise (küll mitte tingimusi) milles surmast räägitakse ja mõeldakse ja nende tegevuste tulemustest. Surma kirjeldamise võimatus meenutab Peirce'i tõrget introspektsiooni suhtes: mõtteid ei saa lennult kinni püüda ja kõrvalt vaadata.

> Teadvus ja keel võivad loomulikul moel funktsioneerida ainult teatud ettekujutuste (mida me nimetame metaesemeteks) olemasolul nende esemetest. See tähendab, et teadvus funktsioneerib vaid tänu sellele, et on midagi teadvusest. Keel funktsioneerib, kui on midagi keelest. Need metaväljaütlemised esemetest, mis on samaaegselt nende esmase funktsioneerimise elemendiks, võivad olla antud ja eksisteerida täiesti objektiivses vormis kui esemed või objektivatsioonid. **Me nimetame selliseid metamoodustisi *pragmeemideks*, pidades silmas, et nad on olemas tänu pragmaatilisele seosele inimene ja tema tegevuse situatsiooni vahel ja tekivad tänu sellele pragmaatilisele seosele kui seda seost teenindavad objektid**. See fakt, et me käsitleme midagi kui pragmeemi, on teisese, mitte esmase metakeele (millele on omane just viia need esemed väljapoole ja suhtuda neisse naturalistlikul viisil) tunnus. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Pragmeemi hõikas 1993. aasta välja Jacob L. Mey oma raamatus *Pragmatics: An Introduction*. Tema järgi on need "üldistatud pragmaatilised aktid" vms. P. ja M. väiteid on sellega raske võrrelda, sest ma ei saa veel metaväljaütlemistest ja metaesemetest aru.

> Üldse, lihtsalt seetõttu, et me tahame mõista mitte keelt, vaid teadvust, me arvame, et keel on miski juba mõistetu (mitte meie poolt). Me ei mõista, mis on keel, kuid me ei tahagi siin teada, mis see on - me tahame mõista, mis on teadvus. **Keelelised operatsioonid ise ei räägi meie arvates midagi teadvusest**. Enamgi veel, nad ei räägi ka teadvuse kohalolust. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Üksjagu radikaalne hoiak. Küll aga meenub, et ligilähedaste hoiakutega on lagadela tulnud teisedki, kes väidavad, et keel on suhtlusvahend, aga teadvus ja mõtlemine ei sõltu ilmtingimata keelest. Katherine Osborne ja Susanne K. Langer on siin nimetamisväärsed.

> **Siin võiksime me välja pakkuda mingisuguse Sapir-Whorfi "antihüpoteesi"**. Sapir-Whorfy vaatepunktile (mis on tänapäeva teaduse põhjalikult keelelise kogemuse väljenduseks) selle kohta, et keel on materjaliks, mille abil võib tõlgendada teadvust, **teadvuse tõlgendamise vahendiks**, teadvuse struktuuride konstrueerimise vahendiks, võiks me vastandada hüpoteesi, et **hoopis teatud keelelised struktuurid täidetakse või õigemini võivad olla täidetud teadvuse mateeriast**. Kuid tunduvalt suurema tõenäolisusega

> võiksime me eeldada, et mingid keelelise mõtlemise struktuurid on rohkem seotud teadvuse *puudumise*, kuiet tema kohaloluga. Probleem keele ja teadvuse objektiivsest seosest ise on kunstlikult viimase pooleteise sajandi teaduse poolt peale sunnitud. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Julge tükk. Samas ise Whorf ei näi sellele vastanduvat, vaid pigem nõustuks. Nimelt räägib ta küll keelest kui vanglast, aga samas ka sellest, et "kõrgem meel tegeleb sümbolitega, mis ei osuta mitte millelegi kindlale, vaid on nagu blankotšekid, mis täidetakse vajaduse korral ja mis sümboliseerivad antud muutuja 'mistahes väärtust'" (Whorf 2010 [1956]: 447).

> Sellest on väga raske kuid hädavajalik vabaneda, kui me arutleme meie arusaama teadvusest, sest *teadvust ei ole võimalik mõista teksti lingvistilise uurimise läbi*. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Esimene mõte oli, et see samamoodi on siis võimatu uurida minu postuleeritud keelelist "kehakeelt" tekstides. Siis aga meenus, et ma olen mitte-lingvist selle sõna kõige eitavamas vormis (ma olen *nonverbalist*), mistõttu ei ole minu uurimus lingvistiline uurimus teadvusest tekstidest, vaid mitte-lingvistiline uurimus käitumise keelestamisest tekstides.

> Iidsetel aegadel, esimese aastatuhande keskel enne meie ajaarvamist oletasid budistlikud mõtlejad, et **teadvus ei ole üks psüühilistest protsessidest, vaid on tasand, millel sünteesitakse kõik konkreetsed psüühilised protsessid**, mis sellel tasandil ei ole enam identsed iseendaga, kuna nad kuuluvad selle tasandil teadvusesse. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Tööpoolest raske mõista, mida siin on tahetud öelda. Lühidalt: teadvus on erinev psüühilistest protsessidest, aga kuidas? Kas teadvus selles tähenduses on metakognitsioon? Eelnevalt vist juba eitati, et teadvus ei ole mõtlemine mõtlemisest. Kuidas saavad psüühilised protsessid olla iseendaga identsed või mitteidentsed jääb müstiliseks.

> Seda "üleminekut" alustame mõistest ja terminist "teadvuse sfäär", mis tähistab hüpoteesi, et **teadvust ei saa kirjeldada ilma tema kohaldamiseta teatud psüühilisele subjektile, indiviidile**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Tundub nagu *supraindividuaalse intellekti* eitamine. Kas seejuures eitatakse ka kollektiivseid representatsioone ja mentaliteeti?

> [...] me pöördume nendes lähtepunktides tagasi ühe väga vana parodoksi juurde, mis oli teada juba Sokratesele, muistetele indialastele ja vähemalt sellistele uusaja filosoofidele nagu Descartes ja Spinoza. Nimelt, mõtteakt ise sisaldab endas paradoksaalsust, võimatust määratleda ennast kui mõtte lõplikku akti. Näiteks Sokrates ütles: **selleks, et saada midagi teada, pean ma juba ette teadma, mida ma tahan teada saada**. Spinoza ütles, et faktiliselt selleks, et teada pean ma juba ette teadma *kuidas* ma saan seda teada saada ja miks on mul vaja seda teada saada, aga selleks, et teada, miks on mul vaja seda teada saada, pean ma teadma, mida ma tahan teada saada ja nii lõpmatuseni. Selle paradoksi lahendamiseks viiski Spinoza sisse jumaliku lõpmatu intellekti mõiste, mille osaks on inimintellekt. Ja muistsed indialased rääkisid sedasama. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Seda tasuks võrrelda Peirce'i *infinite semiosis*'i jt sarnaste kajastustega mis näevad ette teadvuse lõputust (Dostokevski *Põrandaalune Mees* nt hellitab sarnast ideed).

> "Teadvuse sfääri" mõiste ise on aga selle asjaolu "sümboliks", et **antud uurimuses ei ole ei tähistajat, ei tähistatavat ega seda, kes tähistab**. Meil on ainult **intuitiivne semiotiseerimise kogemus**, milles need kolm momenti on olemas, kuid neid ei ole võimalik tabada eristatult ajas ja ruumis. Võib eeldada, et on olemas pidev side tähistaja ja tähistatu vahel, kuid ei ole võimalik neid üksteisest lahutada. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Eelnev lõik ütleb, et teadvusel ei ole mingit seost kultuuriga ja nüüd, et ka semiootikaga on vähe pistmist. Küll aga on muljetavaldav see eitus ise: pole seda, pole teist, pole kolmandat.

> Nüüd, et lõpetada selle mõiste vaatlemine, lisame, et **teadvuse sfäär - see on situatsioon, milles pragmaatiliselt sauvad "teadvused" või, õigemini, võivad asuda, pidamata silmas, et iga teadvus asub selles situatsioonis**. Ta kas asub või mitte, kusjuures rangelt võttes teadvuse sfäär ei oma ruumilist määratletust (nagu ka ajalist). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Ja selle poolest on teadvuse sfäär väga erinev Jüri Saarma psühhosfäärist.

> Budistlikus õpetuses oli teadvuse seisundite kohta teisel kuni kolmandal sajandil e.m.a. igal konkreetsel psühholoogilisel mõistel oma duplikaat. Näiteks **nägemine figureeris kui nägemine (kui spetsiifiline analüsaator) ja kui teadvuse kategooria, mis on seatud "nägemise teadvustamise" (või siis "nähtava teadvustamisega"), sama lugu oli kuulmisega jne.** Seega nimetati siin teadvuseks faktiliselt igasugust psüühilist seisundit. Kuid kui me hakkame dubleerima kuulmist kuulmise teadvustamisega, nägemist nägemise teadvustamisega jne, siis milleks on meil veel vaja sellist terminit nagu "teadvus"? (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Seostub populaarsete vastandustega vaatamine/nägemine (Merleau-Ponty arutlust on joone all teadvustatud) ja kuulmine/kuulamine, mida illustreerivad hästi suvalise taustamuusika kuulmine (*muzak*) ja lemmikbändi uue albumi kuulamine (*music*).

> Kahtlemata on mingil muul tasandil võimalik **teadvuse sotsioloogia** või mingi sotsioloogiline käik teadvuse metateoorias endas, kus teadvust võib tõlgendada kui ühiskondlikult tekkinud nähtust. Sellist võimalust eirame me siin teadlikult, sest siis ei oleks võimalik teadvust kuidagi seletada, **tõlgendada seda eraldi kommunikatsiooni probleemist**. Kuid sellest hoolimata anname me endale aru, et me tõlgendame teadvust ennast siiski enamjaolt kui autokommunikatsiooni; "teadvuse seisund" eeldab teadvuse võimalust tõlgendada psüühikat kui iseennast. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

"Sociology of consciousness" on täitsa olemas. Ka *Journal of Consciousness Studies* eksisteerib (1994-present). Mina ei saa aru mis tung on neil tõlgendada teadvust eraldi kommunikatsiooni probleemist. Vähemalt olemasolev teadvuse sotsioloogia lähtub suuresti Meadist ja tundub olevat vägagi kommunikatsioonikeskne. Teadvuse ja autokommunikatsiooni seose kohta oleks huvitav lugeda - kui sellest vaid midagi aru saaks.

> Võtame sellise triviaalse juhtumi: **kui me jälgime 20 inimese juures teadvuse seisundit ja leiame ühe ja sama seisundi, siis võiksime eeldada nende seisundite teatud kommunikatsiooni ruumis või peaks see eeldama teatud sisu kommunikatsiooni**. Me oleme kategooriliselt sellise küsimusepüstituse vastu, sest mitte mingit sisu ei kommunikeerita või edastata kui teadvust. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See on küll ekslik. Mitteverbaalne suhtlemine tõestab, et teadvuse seisund (küll vb teaduslikumas mõttes kui siin on seda koheldud) võib saada samas ruumis olevatele isikutele ühiseks ilma, et see eeldaks mingisuguse sisu kommunikatsiooni. Vt Morrise *communization*'i.

5.3.12 Papers from Jakobson's SW (6) (2014-03-12 18:44)

Jakobson, Roman 1985 [1978]. On the linguistic approach to the problem of consciousness and the unconscious. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 148-162.

> In the second half of the 19th century the problem of "the unconscious", as the author of a critical survey has remarked, enjoyed a special popularity and was acknowledged as **an important factor to be reckoned with when treating diverse topics in the history of behavior**. (Jakobson 1985 [1978]: 148)

This was so even in the 20th century. Recently I've been growing more and more suspicious that (one of the reasons that) the popular notion of "body language" became so popular in the 1970 was because a psychoanalyst named Alexander Lowen republished in 1971 under the title *The Language of the Body* his 1958 book *Physical Dynamics of Character Structure*. But then again I'm unable to confirm thus because I am reluctant to actually read explicitly psychoanalytical material. *Vastumeelsus ei luba seda veel lugeda*.

> But on this first attempted acquaintance with Badouin's text, **the depth and breadth of its ideas proved beyond the novice's powers**, as he himself acknowledged afterwards. (Jakobson 1985 [1978]: 149)

I've made fairly similar mistakes, reading texts outside of my comprehension too early in my studies. Aside from incorrect understanding I'm more infuriated that I didn't reference, quote and comment in a serviceable manner.

> Already in Badouin's master's thesis of 1870 [...] among other major points there is one that declares: "When considering even the apparently simplest processes going on in language, it is necessary to keep in mind the force of unconscious generalization by the action of which **a people subsumes all the phenomena of its mental life under certain general categories**." Badouin's inaugural lecture in St. Petersburg, the one whose insistence on unconscious factors had so impressed Kruszewski, designates by the term *forces* "general factors which bring about **the development of language and condition its structure and content**". (Jakobson 1985 [1978]: 149)

This seems true, but then again to my knowledge there are fewer changes to language undertaken consciously or with a specific intention than there are unconscious modifications. But then again I know very little about all of this.

> Among such factors most prominently figure "***habit*, i.e. unconscious memory**" and on the other hand, "unconscious *oblivion* and incomprehension (forgetting of what was not consciously known and incomprehension of what could not be understood consciously); [...] (Jakobson 1985 [1978]: 150)

For 1870s this was historically spot-on. E.g. William Wordsworth's quote: "habit rules the unreflecting herd". Habit was also an important factor for Jeremy Betham for understanding society, and especially political society.

> In Kruszewski's theory "language is something that stands entirely by itself in nature" due to **the co-participation of "unconscious-physical phenomena**" (*unbewusstpsychischer Erscheinungen*) which are governed by specific laws. (Jakobson 1985 [1978]: 152)

This *unbewusstpsychischer Erscheinungen* is Eduard von Hartmann's term and refers to the concept of reflex and motor nerves. Hartmann was in turn involved with Darwinism.

> On the whole, Badouin's view on the mental bases of linguistic phenomena evolved in the direction of bridging the gap between the conscious and the unconscious. At the end of his 1899 speech to the Copernicus Society of Cracow **he likened consciousness to a flame that casts light on single stages of mental activity**; unconscious (*nieświadome*) psychical processes also have the capability of becoming conscious (uświadomianie), but their potential consciousness is actually identifiable with the unconscious (*nieświadomość*). (Jakobson 1985 [1978]: 152)

This may prove helpful in the semiotic analysis of mentality, especially in relation with the role of consciousness upon (lower) psychic processes.

> Among phenomena which are experienced "entirely subconsciously" by the individual and by the whole people, the author provides examples from **the areas of beliefs, fashions, manners and the rules of modesty**. (Jakobson 1985 [1978]: 154)

Franz Boas relegates nonverbal phenomena to the unconscious.

> The language-learning process, "particularly the acquisition of a feeling for the formal set of the language", a process very largely unconscious, might possibly, "as psychological analysis becomes more refined", throw new light on the concept of "intuition", this **intuition "being perhaps nothing more nor less than the 'feeling' for relations**". (Jakobson 1985 [1978]: 155)

Sapir, in his "The Grammarian and his Language" puts forth the clearest definition of intuition that I have met.

> Of all Sapir's research works the one that most breadly covers the topic of the unconscious is the paper, "The Unconscious Patterning of Behavior in Society", which he prepared for the symposium "The Unconscious" held in Chicago during the spring of 1927. The author starts from the assumption that **all human behavior, both individual and social, displays essentially the same types of mental functioning**, both conscious and unconscious, and that the concepts of the social and the unconscious are by no means mutually exclusive. Sapir enquires why we are inclined to speak, "if only metaphorically", about forms of social behavior, of which the ordinary individual has no intelligible knowledge, as socially unconscious, and he answers his own question by pointing out that **all those "relations between elements of experience which serve to give them their form and significance are more powerfully 'felt' or 'intuited' than consciously perceived**". "It may well be", Sapir goes on to say, "that, owing to the limitations of teh conscious life, **any attempt to subject even the higher forms of social behavior to purely conscious control must result in disaster.**" (Jakobson 1985 [1978]: 155-156)

Another important point for the study of mentality. The latter parts about intuiting and attempts to bring these forms under conscious control have echoed far and wide. The linguist, Mary R. Key, who wrote extensively on nonverbal communication and paralinguistics, pointed this out most clearly, most likely quoting Sapir. That Key's suggestion and Bateson's elaboration both contribute to what I like to call "nonverbal ethics", I might have to read Sapir's paper soon as well (It's available on the Mead Project).

> F. F. Fortunatov (1848-1914), in a remarkable lecture delivered to a congress of teachers of Russian in 1903, argued with good reasons that "**the phenomena of language, in a certain respect, themselves belong to the phenomena of thought**". (Jakobson 1985 [1978]: 157)

This is what the supposed Sapir-Whorf hypothesis argues for and what the Sapir-Whorf antithesis argues against (in Mamardašvili's and Pjatigorski [1997]).

> Instead of unconsciously automatized means of expression, the metalingual function brings into play **the cognizance of verbal components and their relations** [...] (Jakobson 1985 [1978]: 157)

The cognizance of nonverbal components and "talking about it" is a major aspect of what nonverbal ethics deals with.

> "Virtually every new word stimulates an effort in the child to interpret its meaning", Gvozdev declares and, with that declaration in mind, cites questions and thoughts typical for children. (Jakobson 1985 [1978]: 157)

In this way I am childish. Today it seems commonplace to google an unknown word and find out its meaning. Turning to google, though, can be taken too far, as one of my ironically favourite new smooth jazz songs, "Google your feelings", indicates.

Jakobson, Roman 1985 [1980]. Brain and language: Cerebral hemispheres and linguistic structure in mutual light. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 163-180.

> Our perception of speech sounds demands **an apprehension of the sound pattern and of its cognitive functioning in a given language**, whereas the identification of any nonspeech sound requires **an immediate recognition of the stimulus perceived, its identification in form and meaning**. (Jakobson 1985 [1980]: 167)

What are nonspeech sounds? Are they any sounds whatsoever or those produced by the vocal apparatus, but not speech? This is a relevant distinction for strepitistics.

> The allegiance of one, superficially similar sound to two different cerebral hemispheres is, one could say, prompted by Sapir's introductiory discussion to his epochal "Sound Pattern of English", where he compares two physically more or less similar formations - the candle-blowing sound and the prevocalic *wh* of such words as *When* - the former "'**a *directly* functional act**', while the latter has *no direct* functional value, it is merely **a link in the construction of a symbol**": "in brief, the candle-blowing *wh* means business; the speech sound *wh* is stored-up play which can eventually fall in line in a game that merely refers to business." The former is obviously processed by the right, and the latter by the left hemisphere. (Jakobson 1985 [1980]: 168)

This is what elsewhere is discussed in terms of intrinsic coding. Jakobson's wording actually makes allowances for viewing directly functional acts as links in the construction of a symbol as well. (But then this act ceases to be intrinsically coded and becomes extrinsically coded.)

> A peculiar place belongs to elements which permeate speech yet share the character of what one may call **immediate signals**. These particular ingredients of current discourse, **listed soosely, without consistent delimitation, as interjections, exclamations, and ejaculations**, stand outside the general syntactic patterning of language, and they are neither words nor sentences. They tend to differ from the phonological rules of usual vocabulary, and semantically they are reduced to stereotyped affective expressions. (Jakobson 1985 [1980]: 168)

Indeed he seems to discuss intrinsic coding, but only in speech. Ekman and Friesen were of course talking about physical acts.

> A patient with a disorder of the right hemisphere usually understands the meaning of what is said, but he often fails to recognize that it is spoken in an angry or a humorous way." (Jakobson 1985 [1980]: 170)

Geschwind's example is neat, at least for demonstrating paralinguistic metacommunication in relation with functional asymmetry.

> One might recall that over one hundred years ago scientific intuition enabled the sagacious J. H. Jackson - especially in his essay of 1874 - **to assign intellectual language to the left, and emotional to the right hemisphere** (see 1958, p. 134). Already in 1866, the earliest of Jackson's notes on the physiology and pathology of language opens with the statement that "**there are two modes of expression, the emotional and the intellectual**" (see 1958, 121). (Jakobson 1985 [1980]: 170)

I wonder if this courd have influenced Cassirer, who reportedly had similar distinctions.

> The inactivation of the right hemisphere leads to a deficit in **ostensive communication**. In semiotic literature (see especially Osolsobě) this way of communication might be defined as "placing something at the disposal of the cognitive activity of a person". A couple of shorts and socks exposed in a window announces a haberdasher's shop. Ostension merges with synecdoche: the voice of a patient's wife, which he hears without seeing her, is her *pars pro toto*, just as **the sound and/or grimace of yawning is an ostensive, synecdochic expression of the simulated or natural drowsiness of a fatigued or bored utterer**. The presence of an emotive tinge in the speech sounds immediately introduces into the speaker's message **information indicating his excitement**. (Jakobson 1985 [1980]: 171)

Oh wow. It turns out that "ostensive communication" might be Jakobson's preferred term for metacommunication. At least one source explains that onstensive communication "means "pointed or pointing" communication, and is the way humans not only tell each other things, but also tell each other that they are telling them something important! It refers to the way that humans use tone of speech, eye contact, physical contact, etc, **to place a "frame" around a piece of communication** to emphasise that it is a bit special... To say "wake up, what I am about to say is important!"" I'm was not familiar with this term because it is an inherently linguistic term.

Jakobson, Roman 1985 [1980]. My favorite Topics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 371-376.

> **Time and space, usually regarded as extrinsic factors in relation to the verbal code, prove to be veritable constituents of the latter**. In the speakers' and listeners' code any change in progress is simultaneously present in its initial and final forms as stylistic variants, one more archaic and the other more advanced, both being mutually interchangeable in the speech community and even in the use of its individual members. (Jakobson 1985 [1980]: 374)

Bakhtin would most definitely agree.

> Since my earliest report of 1927 to the newborn Prague Linguistic Circle I have pleaded for the removal of the alleged antinomy synchrony/diachrony and have propounded instead **the idea of permanent dynamic synchrony**, at the same time underscoring the presence of static invariants in the diachronic cut of language. (Jakobson 1985 [1980]: 374)

This sounds interesting, because people don't really challenge the *diachrony/synchrony* opposition that much.

> The ever increasing recognition of **the biological roots of *language*** does not cancel out **The equally relevant social premises of *languages*** - the coaction of an interlocutor and **the indispensability of learning**. (Jakobson 1985 [1980]: 375)

All three general factors are present: the species-specific/biological, the socio-cultural, and even the individualistic (learning).

5.3.13 Lugemissõbralikum teadvuse sfäär (2014-03-12 23:45)

> Vabandan, kes juba asusid teksti lugema, panin kogemata üles töövariandi, nüüd on õige, loodetavasti lugemissõbralikum. (S.S.)

Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

> Rangelt võttes on **teadvuse filosoofias** (nii nagu ma seda praegu ette näön ja sellest momendist kasutan ma väljendit "teadvuse filosoofia" ainult selles personaalses tähenduses) **metateooria võtnud endale teooria koha**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siin on nii mõndagi sarnast Ricoeuriga. Esimene sarnasus on muidugi see, et ta tegeleb meta-hermeneutikaga. M. ja P. metateoretiseerimine meikib senssi vaid nii palju, et nad ei teoretiseerivad teoretiseerimisest - metateooria tunduv olevat võtnud endale teooria koha, sest teadvuse filosoofias on juba liiga palju teooriaid, et keegi suudaks neid kõiki vallata. Selle asemel loovad M. ja P. oma metateooria, mis on kõike muud kui konkreetne teooria.

> Filosofeerimine "siin" eeldab ühte, metateoreetiliselt väga olulist momenti: ta paneb paika selge piiri filosofeerija situatsiooni ja koha (või kohtade), kus see filosofeerimine aset leiab, vahel. Teisiti öeldes, selle sfääri, mis on kaetud teadvuse filosoofia pragmaatikaga ja sfääri, kus ilmnevad lõplikud tulemused ja formuleeringud, vahel. Viimast sfääri võib tinglikult ja ainult selles tähenduses nimetada "maailm", "ajalugu" või "kultuur". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Filosoof filosofeerib *siin*, kindlas olukorras, aga tema filosoofia *koht* kus ta aset leiab ilmneb maailmas, ajaloos ja kultuuris. Sarnaselt praegu ma loen ja kirjutam märkmeid siin ja praegu, aga need märkmed leiavad endale koha interneti, kindlas blogis.

> Tänapäeva normaalse filosoofi reflekseerimata mõtlemine püüdleb (alates Lukács'ist ja Marcuse'ist kuni Frankfurdi koolkonnani ja Kojève'ist kuni hilise eksistsialismini) nende tulemuste ja formuleeringute automaatsele ülekandele mitte-filosofeerimise maailma kasutuse või praktikana (*Praxis*). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Meenub Marxi kuulus ütlus, et filosoofid on maailma lõputult tõlgendanud, aga pont on hakata maailma muutma. Ehk: viia filosoofia tulemusi ja formuleeringuid automaatselt üle kanda mitte-filosofeerimise - praktika - maailma.

> Siis me pöörasime oma pilgud teadvusele, kui sellele ainsale millelegi, mis on mitte-asi, st nii "on" kui "on mitte asi". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Seda viimast konstruktsiooni saab ka lihtsamini selgitada. Teadvus *on* olemas, aga ta ei ole asi, st ta on mitte-asi. Teadvus ei ole objekt. Teadvuse ei ole materiaalne. Aga ometi on ta olemas. Omamoodi küsimus on see, kas oma metateooriat luues nad ikkagi ei loo lihtsalt järjekordset teooriat mis kirjeldab seda kuidas teadvus "väljendab olukorda teistes asjades" (nt psüühikas, ajus, jne).

> Siit teine Teema küsimus: "Sümbol - Mille?". Pärast seda sai meile selgeks, kui kaugele me olime jõudnud semiootikast. Ja see eemaldumise fakt määras ära töö üldplaani. Alguses antakse **teadvuse metateooria kui sissejuhatus teadvuse sümbolismi**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Sümbol - Mille? Vastus on siin "teadvuse", sest nende metateooria seisneb eelkõige "teadvuse sümbolismis" - milleks on ilmselt teadvuse sfäär, seisund struktuur jne.

> Me mõlemad oleme täiesti veendunud, et on olemas (mitte "eksisteerib", vaid "on"!) üks filosoofia, mis on erineval moel väljendatud erinevate maade, kultuuride, aegade ja isiksuste tekstides. Lihtsalt üks ja sama selles tegutsev jõud kirgastus maailma serinevate nimede all. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Noh, filosoofia iseenesest on vaid tarkusearmastus, niiet võib küll ette kujutada, et taruksearmastus on olemas olnud kaua enne kirjakeelt ja see on erinevais paigus lihtsalt erinevaks kujunenud.

> Aga enne seda oleks vajalik selgitada selle ***vajaduse*, mis sunnib pöörduma teadvuse poole ja sellega tegelema**, *pragmaatilist* ja *metateoreetilist* olemust. "Teadvuse" probleemil on olemas täiesti iseseisev pragmaatiline aspekt ja just selles aspektis saab teda tinglikult eristada, eraldada psühholoogia, epistemoloogia, loogika ja lingvistika probleemidest, mis on valdavalt *teoreetilise* iseloomiga. Ja ka pragmaatiline ei ole ta selles mõttes, nagu meile ilmnevad teised, puhtpraktilised inimese elu probleemid. Asi on selles, et juba **suhtumine fakti "mul on olemas mingi teadvus" ja töö selle suhtega kujutavad endast erilist suhtumise ja töö viisi**, mis nõuab erilist *mõistmist*. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Teadvus on eriline nähtus. Kahjuks ei näi nad jõudvat selle vajaduse selgitamiseni vaid tegelevad eituste ritta seadmisega. Kas teadvuse fakti (fakti, et mul on teadvus) ja sellega tegelemise või töötamise olemus ongi mõistetav ainult läbi selle mida ta ei ole? Sel juhul on olukord tõepoolest väga fenomenoloogiline - vähemalt Ricoeuri vahendatud mõttes, et fenomenoloogia on õõnestav ja eitav filosoofia mille aluseks on kõige muu (teaduse, psühholoogia, jne) eitamine. Meenub üks fenomenoloogia teemal kirjutatud magistritöö semiootika osakonnas, mis võttis samasuguse eitava suhtumise semiootika suhtes. Mulle aga näib, et kui su eesmärk on pidevalt teisi õõnestada, siis võid sa ise lõpuks seest õõnsaks osutuda - ja täpselt sellisena fenomenoloogia mulle praegu tundubki.

> [...] siin on meil tegemist teatud *metateadvusega*, sellise tunnetuse sfääriga, millesse me lülitame midagi, mis ise teadvusesse ei kuulu. Ja antud juhul ei räägi sellise tunnetussfääri olemasolu meile veel midagi selle kohta, kas see, mis temasse on lülitatud, **kuulub teadvuse juurde või mitte**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Sama operatsiooni saab teostada nö käitumise sfääriga ja tulemus oleks samasugune - ükskõik milliseid sümboleid kasutada, "kätimuse programm" vms, selles ei saa kuidagi kindel olla, et see sinna üldse kuulub. Peaasi, et metateooria ise oleks huvitav ja võimaldaks käitumist eriliselt tunnetada.

> Siin mängib erilist rolli teatud sisemine negatiivne võime, mis väljendub "võitluses teadvusega". Võitlus teadvusega johtub inimese püüdest saavutada, et teadvus ei oleks midagi spontaansed ja iseseisvat. **Teadvusest saab tunnetus ja ta lakkab selleks ajaks** ("aeg" ei ole siin füüsilises tähenduses) olemast teadvus, muutub justkui metateadvuseks; sel juhul me nimetame selle viimase termineid ja väiteid metateooriaks. Ja see, mis meid suunab teadvuse metateooria poole, on tarvidus võidelda teadvusega. **Võitlus teadvusega johtub üksikindiviidi kui teadliku olendi eksisteerimisviisist ja on selle viisi ilminguks**. Selles mõttes on tegemist pragmaatilise probleemiga, sest inimene põrkub sellega, ükskõik millega ta ka ei tegeleks. Inimene lahendab seda probleemi kui *oma/enda* olemisviisi probleemi. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Millegi pärast adun ma siin Peter Ouspensky (Pjotr Uspenski) laadset mõtlemist, ehk venelaste vahendatud idamaise müstitsismi mõju. (Ja siinkohal on tähtis eristada, et see on just venelaste vahendatud, sest ameeriklaste vahendatud idamaine müstitsism on hoopis teistsugune.) Samas ei ole ma võimeline seda edasi andma kasutamata ameeriklaste tõlgendust: teadvusega tuleb võidelda, et saavutada nirvana - mitte-olemine või misiganes. Ouspensky käsitlusega sarnaneb teadvuse muutumine tunnetuseks või metateadvuseks. Ouspensky üks seminari-harjutusi demonstreerib seda: ülesanne on minutiks lõpetada mõtlemine, tundmine, liikumine jne ning "olla hetkes" nii täielikult, et sa ise justkui kaod ära - ainult et, just selle kadumise kaudu mäletad sa iseennast, saad iseendast teadlikuks. (Minu tõlgendus võib olla väga väga vigane - peaksin teda vististi uuesti lugema hakkama ja seekord tõesti märkmeid tegema, sest käesoleva teksti mõistmiseks tundub see relevantne või vähemalt abistav.)

> Teadvusele võib läheneda nii mitteteadlikult kui ka teadlikult. **Mitteteadvustatud lähenemise puhul figureerib teadvus kui tunnetusprotsess**. Ta lihtsalt jääb "oma kohale", temaga "ei juhtu midagi". Kuid me lähtume siin veidi hullumeelsest eeldusest, et sel momendil, praegu, sel ajal, kui me arutleme teadvuse probleemi üle, kui, nagu me ütlesime, "töötame teadvusega", me juba teatud määral **välistame teadvuse kui teatud spontaanse protsessi**. Selles seisnebki võitlus teadvusega. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Intralinguaalne tõlge: võitlus teadvusega seisneb teadvusega töötamises (milleks siis üldse neid toiminguid eristada?) mille kaudu välistatakse teadvust kui spontaanset protsessi. Isegi kui töötamine ja võitlemine ei ole võrdväärsed jääb siit külge tugev fenomenoloogia maik: me ei ütle mis teadvus on, me räägime vaid sellest mida ta ei ole - ta ei ole spontaanne protsess. Aitäh, Brentano.

> Sel juhul omandab väljend "võitlus teadvusega" konkreetsema elulise tähenduse, kuna osutub, et teatud motivatsioonide ja eesmärkide nimel, mis asetsevad teadvusest väljaspool, tuleb teadvus "lõpetada". **Tuleb lõpetada, peatada, mitte ainult selleks, et mõista, vaid ka selleks, et mõista *midagi muud*, st lihtsalt elada**. "Elu" ja "teadvus" on kaks täiesti erinevat asja: **me ju tunnetame mingitel hetkedel selgelt sellise elu olemasolu, mis ei ole teadvus**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Minu naiivses tõlgenduses on elu ja teadvus siiski vaid subjekti ja objekti jätk, kuid seda väga erilisel viisil: elu on mitteteadlik - puu kasvab ilma, et ta peaks kordagi "mõtlema" kasvamise peale; teadvus seevastu on elust lahutatud - teadvuse suurimad saavutused asuvad väljaspool elu, see on tasand millele taimedel pole lootustki jõuda ja loomade kohta on kahtlane mida öelda - äkki Nublu on suurem budist kui ükski inimene. Igal juhul muutub Ouspensky harjutuses teadvuse peatamisega elu tajutavaks. Kasvõi kõige puhtilmsemas somaatilises mõttes - sa muutud teadlikuks sellest, et sa asud ruumis ja ajas (esimene selle tõttu, et sa tajud enda keha ja teine põhiliselt selle tõttu, et sa endiselt näed ja kuuled - võtad vastu - teisi kehasid, kes või mis liiguvad edasi). "Harjutus" on samas vist palju öeldud, sest inimesed teevad seda kindlasti teadmatult ja täpselt sama asja soovitatakse teha neil, kel on hüpnagoogiaga probleeme ja ei saa sõba silmale, sest teadvusekiirendi ei lakka lõputult tuhisemast.

> Seega tõstatub kõigepealt ülesanne muuta **mitteteadvus teadvuseks ja selle käigus viia inimene uue, teadvusliku kogemuse seisundisse**. Kuid seejärel osutub, et mitteteadvus on see, mis "oli" teadvus ja ainult selles mõttes on võimalik mitteteadvusliku ja teadvusliku võrdlus või eristus. **Mitteteadvusel on tähendus vaid siis, kui ta ise on (endise) teadvuse teatud eriline element**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See ümberpööramine peaks niisiis olema funktsionaalne: mitteteadvus (teadvuse lõpetamine või peatamine) saab teadvusliku kogemuse uueks seisundiks ja muutub selle eriliseks elemendiks. Mulle näib praegu, et just nii saavutatakse see "vabanemine". Aga samas jääb paratamatult ka mulje, et siinne metateooria ei ole midagi muud kui mõtteharjutus mis õpetab mitteteadvust hindama kõrgelt ja kasutab teadvuse filosoofia mõisteid ja teooriaid vaid selleks, et lugejat "kirgastada".

> Surma mõistet saab konkretiseerida kliinilise surmana, bioloogilise surmana jne, kudi surm ise kui *nähtus* jääb kirjeldamatuks ja seepärast on naeruväärne rääkida surma teooriast, samas kui **teadvuse seisukohast on igati asjakohane rääkida surma metateooriast** (ülalpool mainitud tähenduses, st kirjeldades tingimusi, milles surmast *räägitakse* ja mõeldakse ja selle *rääkimise* ja mõtlemise omadustest, aga mitte esemest endast. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siin tegelikult ilmneb päris hästi metateooria iseloom. Kliinilise ja bioloogilise surmaga kaasnevad ka kindlasti teooriad ja rääkida saab ka surma antropoloogilistest, sotsioloogilistest ja psühholoogilistest külgedest. Millest rääkida ei saa on teooria surma fenomenist nii nagu seda fenomenoloogia seisukohalt peaks nägema - läbi kogemus. Mida saab aga teha on surmast rääkida ja mõelda - aga seda teevad inimesed kes ise ei ole surnud, sest muidu nad ei saaks seda teha. Samamoodi ei saa me, nagu olevat Briti antropoloogias tavaline ütlus, rääkida sellest mis tunne oleks olla hobune.

> Tedavuse metateooria probleemi teeb veel keerulisemaks nn esmase metakeele olemasolu. St, peale teadvuse metakeele, mille me uurijatena tahame luua, on olemas ka teine, selle suhtes esmane, teadvuse enda kui mingi "loomulikult" funktsioneeriva jõu metakeel. Võtame sellise vanaindia grammatiliste ettekujutuste (samalaadseid nähtusi on ka paljudes mütoloogilistes süsteemides) hämmastava *võime* **olla keele *kirjeldus* ja samaaegselt genereerida tingimusi** teisese teadvustamise jaoks selle kirjelduse teoreetilise *süsteemina*. **Lingvistid peavad neid ettekujutusi teadmisteks keele kohta, meie aga loeme neid teatud "loomulikeks moodustisteks", keele enda "töö" tingimusteks, igasuguse keele funktsioneerimise sisemiseks võimaluseks**, sõltumata mingi keeleteaduse olemasolust. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mulle jääb mulje, et siin räägitakse *metalinguaalsest funktsioonist*, mis samamoodi võimaldab sõltumatult keeleteadvusest kirjeldada keele enda "töö" tingimusi... Ei. See ei ole *metalinguistic function*, sest siin ei ole tegu nö "koodi täpsustamise" ja ekvivalentide väljapakkumisega. Lühidalt: siin ei puudutata ei tähistajaid ega tähistatavaid vaid hoopis teadmisi keele toimimise enda kohta, mis on ilma keeleteaduseta kahtlemata pelgalt ettekujutused. Ei. Ma ei tea. // Teisel pilgul on siin siiski semiosfääri iseloomu kirjeldus, nagu ma pakun välja allpool.

> Me võime lihtsalt kujutleda, et mingid nähtused (aga mitte tingimata "subjekt") võivad ise välja töötada mingeid **metamoodustusi**, et **mingi keel võib ka täna genereerida mingeid metakeerelisi moodustisi**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See on liiga abstraktne, et sellega midagi pihta saaks hakata. Mingid nähtuseid moodustavad mingeid moodustusi mingite moodustuste kohta. Kuidas keel ja metakeel siia üldse puutuvad jääb arusaamatuks.

> Teadvus ja keel võivad loomulikul moel funktsioneerida ainult teatud ettekujutuste (mida me nimetame **metaesemeteks**) olemasolu nendest esemetest. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mulle jääb mulje, et nad käsitlevad siin väga abstraktselt midagi mida on palju täpsemate terminitega juba uuemas kognitiivses lingvistikas käsitletud. Sissejuhatuses ütlesid nad ise, et keelt juba mõistetakse... kellegi teise poolt. Seega peaks vist eeldama, et nad räägivad millestki muust kui keelest. Ettekujutuste (*imagery*?) roll on siin samuti ähmane.

> Esmane metakeel ei ole tingimata seotud teisesega ajalooliselt. Me ei saa öelda, et esmane metakeel oli aluseks teisesele. Lihtsalt ilmselt miski tekitab esmase metakeele ja eksisteerib ka metakeel, mida saab **suhestada esmase metakeelega tüpoloogiliselt, aga mitte geneetiliselt**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Midagi sarnast on lahti primaarsete modelleerivate süsteemidega. Need on suhestatud tüpoloogiliselt, mitte geneetiliselt nagu Sebeok tõlgendas. St Mihhail Lotman pidi oma *Struktuuris ja Vabaduses* meelde tuletama, et nendevaheline seos on "suhteline" mitte nt fülogeneetiline (ega ontogeneetiline).

> Siin kõrvuti terminite "metakeel" ja "metateooria" kasutamist ei pea mõistma selles mõttes, et need on üks ja sama. Teadvuse metateooria on see, mida me konstrueerime oma töös teadvusega, oma võitluses temaga. **Seejuures on mingid sõnad kõige lihtsamateks argiseks materjaliks selle "konstrueerimise" jaoks, sest nad on meil käepärast ja ei midagi enamat**. Mis aga puutub teadvuse metakeelde, siis siin oleme sunnitud kas kasutama olemasolevaid, objektkeelest või metakeelest võetud termineid, või siis mingeid igapäevaseid sõnu ja väljendeid, mis ei omanud kuni selle hetkeni terminoloogilist tähendust, nagu näiteks: "teadvuse mõistmine", "töö teadvusega", "võitlus teadvusega". **Seejuures on oluline, et nad säilitaksid samaaegselt ka oma elementaarse tähenduse**. Teadvuse metateoorias tuleb püüelda terminite poole, mis säilitaksid oma läbipaistva argise tähenduse, võime kutsuda esile rikkalikke assotsiatsioone, mis korvaks teadvuse analüütilise kirjelduse raskused. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Ja mis oleksid teadvuse metateooria konstrueerimise keerulisem mitteargine materjal? Praegu ei ole ma veel üldse kindel kui palju oma elementeaarsest tähendusest "mõistmine", "töö" ja "võitlus" säilitavad.

> Me ei saa öelda "kus on keel, seal on teadvus". Me kasutame oma teadvuse mõistmisel keelt, sest see mõistmine eksplitseeritakse. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Teadvus ja keel ei ole samad. Kui oleks, siis tähendaks see, et kõik keeletud olendid on teadvusetud. Enamus koeri ei räägi ega kirjuta luulet, aga kõik koerad on teadvusel.

> **Me ei saa öelda, et mingi keeleline tekst on markeeritud kui teadvuse akt**. Ennem on meil tegemist mingite süntaktiliste ja stilistiliste konstruktsioonidega, kus **teadvus ilmneb teksti astme kindlaksmääramises, teksti tekstis kindlakstegemises** jne. Sellele nähtusele on korduvalt tähelepanu pööranud lingvistid ja keele stilistiliste eripärade uurijad. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Esimesel lugemisel arvasin, et kirjutamine on teaduvse akt. Siin aga öeldud, et ei ole. Küll aga näidakse käsitlevat pigem teksti lugemist kuiet kirjutamist. "Tekst tekstis" teema tuleks üle korrata.

> Keelelised opositsioonid ise ei räägi meie arvates midagi teadvusest. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Küll aga räägivad nad minu arvates midagi kultuurist ja vahenditest mida kindla keele ja kurtuuri poolt mõjutatud teadvus kasutab iseenda ja maailma mõtestamiseks - st keel räägib midagi "teadvuse esemetest".

> Teadvuse võiks sisse viia kui mingite teadvusesse mittepuutuvate **struktuuride, nähtuste, sündmuste ülekande intellektuaalsete struktuuride (samuti ei kuulu teadvuse juurde) tegevuse plaani**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siin näikse olevat paralleel kultuurisemiootikaga. Teadvus/intellekt omab korrastavad funktsiooni. Teadvus sellises tähenduses organiseerib struktuuridest, nähtustest ja sündmustest mingisuguse terviku. Tegevuse plaani osa haakub selles suhtes George H. Meadi käsitlusega intellektist, kus teadvus on samuti kujutatud tegevusplaanide korrastajana (olgugi, et väga keerulistes terminites, nagu *consciousness of meaning* ja *truncated act* väljendatuna).

> Kuid tunduvalt suurema tõenäosusega võiks me eeldada, et mingid keelelise mõtlemise struktuurid on rohkem seotud teadvuse *puudumise*, kui tema kohaloluga. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Meenutab kangesti Jakobsoni artiklit alateadvusest kus ta tsiteeris E. Sapiri väiteit teadlikkuse kohta keele toimimisest. Keelt kasutatakse tegelikult suhteliselt "mõtlematult". Kui iga sõna ja konstruktsiooni üle ahistada end lõpmatult siis ei saaksi midagi öeldud. Tegelikult laseme keelel teha ära suure osa tööd ja ise jääme seejuures kõrvaltvaatajaks - jaa, keel räägib minu kaudu, vahva. Selleks, et teadvuse struktuurideni jõuda tuleb vististi keelest loobuda, st lülitada välja - nii palju kui teda välja lülitada annab - ja aktiveerida nö "kõrgem meel" mis tegeleb sümbolitega (ma kõlan juba nagu J. Grigorjeva).

> Tekst saab olla genereeritud, samas kui teadvust ei saa genereerida mingi lingvistilise seadeldisega, eelkõige seetõttu, et **teadvus ilmneb tekstis mitte tänu mingitele keelelistele seaduspäradele, see tähendab keele seest, vaid ainult tänu teadvuse enda mingile seaduspärale**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See tundub tõene. Nt eestlase teadvus ei ilmne tekstis mitte selle tõttu, et tekst koosneb eestikeelsetest sõnadest vaid selle tõttu, et sellest kumab eestlase teadvus läbi. Väga lihtsustatult võib öelda, et siin on tegu keele ja meele vahekorraga: teks võib olla võõrkeelne, mis on väga tuttav juhtum, aga ka võõrmeelne. Viimased pole mitte ainult tõlketekstid vaid ka eestlaste kirjutatud tekstid mis on tegelikult *mõeldud* teises keeles. Näiteks Noor-Eesti kirjandust süüdistati selles, et see on "paberlik kirjandus, mis on küll eesti keeles kirjutatud, kuid mitte eesti keeles mõeldud" (Uhstal 1908; vt Luukas 2000: 119). Selline lihtsameelne oma/võõra vastandus on vaid näitlik - teadvuse/teksti vahekorraga saab muidugi palju enamat ette võtta.

> Sündmuse toimumise fakt, meeldejäämise fakt ja meenutamise fakt kuuluvad kõik mälu psüühilise mehhanismi juurde. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Selles aspektis tasub taaskülastada Jacob R. Kantori 1922. artiklit mälumehhanismidest mis täpsustab meenutamist, meelde tuletamist, tahtlikku ja tahtmatut mäletamist jne detailse tüpoloogiana.

> [...] **teadvuse kirjeldamise katsetes on hädavajalik eelnevalt konstrueerida teatud "sünteetiline objekt"** (st objekt, mis oleks objektiks "meie jaoks", oleks konstruktsioon meie kaemuses, aga mitte objekt selle sõna reaalses tähenduses). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Teadvuse sfääri on seega sünteetiline objekt.

> **See sünteetiline objekt peab lubama meil vabalt liikuda risti ja põiki psühholoogiliste, sotsioloogiliste, eetiliste jne kirjelduste erinevuste piirides** ja võimaldada meil esitada algset lähtepunkti, mis ei sõltuks esemelistest eristustest psühholoogiliseks, sotsioloogiliseks, eetiliseks jne, lähenemisel teadvusele. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See on küll kaval. Ja semiosfääril on samasugune *affordance*, mis teeb temast kasuliku vahendi erinevate vaatepunktide kohal hõljuda "metateoreetiliselt".

> Seega figureerib teadvuse sfäär ka kui mingi **pseudotopoloogiline** mõiste. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Ka semiosfääri pseudo- või kvaasitopoloogilisusest on kirjutatud.

> Teadvuse sfäär ei ole klassifitseeritav tänu meie lähenemise spetsiifikale, mille aluseks on üleüldise ja järjekindla mitteklassifitseeritavuse põhimõte. St **kui toimub üleminek mõistelt "teadvuse sfäär" mõistele "teadvuse seisund" või mõistele "teadvuse struktuur", siis see ei ole üleminek üldiselt mõistelt üksikule, vaid lihtsalt järgmine aste meie arutluses, meie mõistmise/arusaama konkretisatsioon**. Uued mõisted esituvad kui meie arusaama, aga mitte selle objekti, uued konkretisatsioonid. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siit jääb mulje, et teadvuse sfäär, seisund ja struktuur on ühe ja sama idee erinevad teostused milles esineb "konkretiseerimine" selles mõttes, et me tahame jõuda väga üldiselt mõistest "sfäär" väga spetsiifilisele mõistele "struktuur". Selles mõttes on siinne metateooria tegelikult semiosfäärilise lähenemise realisatsioon - meenutagem kuidas Peirce alustab märgist, Saussure alustab keelesüsteemist ja meie alustame semiootilisest sfäärist ja märkide võimalikkusest. Siin samamoodi alustatakse kõigepealt teadvuse sfäärist ja võimalikkusest ja edasi liigume ilmselt konkreetsemate asjade juurde.

> Võtame sellise näite: "üleujutus" kui jõe või mere üle kallaste tulek on "sündmus". **Kuid "üleujutus" kui sümbol, mis on teadvuse poolt "väljastatud", on "maailma sündmus"**. Sedalaadi objekt ja subjekt, mis eksisteerivad väljaspool aega (ja millel justkui oleks mingi reaalne analoog, kuid tegelikult ei ole sellega seotud vaid on midagi muud), analüüsitakse põhimõtteliselt teistmoodi. Reaalse sündmuse vaatluse, vastuvõtu fakti ennast inimeste poolt tuleb analüüsida täiesti erinevalt, kui sedasama fakti "maailma sündmusena" ja seega peab teda suhestama juba teadvuse eluga. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Ma pole kindel kas see oli Boas, Sapir või Whorf, aga keegi neist märkis midagi sarnast, et "laine" on väljamõeldis, sest tegelikkuses on vaid "lained". Üksik laine kui selline eksisteerib samuti "ajaväliselt", st on teadvuse sümbol.

> Mõiste "teadvuse sfäär" ise on aga selle asjaolu "sümboliks", et antud uurimuses ei ole ei tähistajat, ei tähistatavat ega seda, kes tähistab. Meil **on ainult intuitiivne semiotiseerimise kogemus, milles need kolm momenti on olemas, kuid neid ei ole võimalik tabada kui eristatuid ajas ja ruumis**. Võib eeldada, et on olemas pidev side tähistaja ja tähistatu vahel, kui neid ei ole võimalik üksteisest lahutada. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Jällegi kokkulangevus semiosfääriga, mis eelneb ühtse eraldiseisvale keele tekkimise tingimus ja on ühtlasi selle tekkimise eelduseks.

> Me alustame meie mõistmise eksplikatsiooni teadvuse sfäärist, kuna **see tähistab meie arutluses teatud piiri**: "just siin" me alustame meie arusaamise terminite ja vastavalt teadvuse metateooria terminite seletamist, ja kuna me alustame seda mingist "miskist", siis **nimetame me seda "miskit", seda piiri, teadvuse sfääriks**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Ja veel üks paralleel semiosfääriga, mis on semiootika piir - väljaspool mida on märgitegevus võimatu (vähemalt esimeses iteratsioonis semiootiline/ekstra-semiootiline, mitte nt semiootiline/teistmoodi-semiootiline). Tähendab, teadvuse sfäär on teadvuse toimimise (piiri)tingimus.

> Viies sisse "teadvuse sfääri" mõiste, ehitame me sellega teadvuse struktuuri ja seisundi kirjeldamise aparaadi sümbolilist osa, millele me ei omista mingit lokalisatsiooni ja mida me mingil moel ei konkretiseeri seetõttu, et **edaspidi hakkame teadvuse struktuure ja seisundeid vaatlema kui teadvuse sfääris fikseeritu lokalisatsiooni ja konkretisatsiooni**. Sellega me faktiliselt tunnistame mõiste "teadvuse sfäär" sümbolilist iseloomu. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Nüüd tahaks ette arvata, kas: (a) tegu on matrjoška tüüpi järjestusega sfäär > seisund > struktuur; või (b) seisund ja struktuur on samaväärsed/võrreldavad ning kujutavad endast sisuliselt diskreetse ja kontinuaalse vastandust (pidades meeles, et tekiksid paarid "diskreetne struktuur" ja "kontinuaalne seisund"). Mõlemad variandid on võimalikud, aga (b) võimaldaks vestlusse lülitada Greimasi, kes mõistab kontinuaalsust seisundina nagu seda topoloogias vististi tehakse. Eks näeme.

> Rääkides teadvuse sfäärist pidasime me silmas, et kõik ülejäänut hakkame me tooma sisse kui selle konkretiseeringut meie sümbolilise operaatorina. Aga "teadvuse seisundi" määratluses ütleme, et **teadvuse seisundis asub igaüks, kes asub teadvuse sfääris**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Niiet ei (a) ega (b) vaid (c) - midagi hoopis muud.

> Me arvame, et faktile, et me püüame mõista teadvust, vastab rida individuaalseid teadvuse seisundeid, antud juhul - meie omi. Kuid me võime kahlemata välja tuua ka konkreetsema vastavuse: **võime endale ette kujutada, et iga mõeldav sisu (näiteks selline: "kõik, mis on olemas, on mõttekas" või "kõik, mis on olemas, on mõttetu", või mistahes teine tekstuaalselt eristatav sisu) saab suhestuda teadvuse teatud seisundi või seisunditega.** Jutt ei ole siin mingitest ühetähenduslikest vastavustest (ühele ja samale sisule võib vastata mitu teadvuse seisundit või siis reale sisudele võib vastata üks teadvuse seisund), vaid sellise suhestatuse põhimõttelisest võimalikkusest. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Tundub nagu "nii palju kui on inimesi, on ka erinevaid keeli ja kultuure" või "nii palju kui on inimesi kes sind ära tunnevad, on sul sotsiaalseid mina-sid" tüüpi lahendus, milles iga teadvuse "tooken" kujutab endast erinevat teadvuse "tüüpi". Ma pole kindel mida "iga kogemus on kordumatu" meile annab.

> Kuid me võime endale ette kujutada ühte teadvuse seisundit, milles on kõik sisud, või ühe teadvuse, milles on kõik sisud, või paljude teadvust, milles on üks ja sama sisu, kuigi viimane on võimalik vaid siis, kui me lähtume oma arutluses mitte teadvuse seisundist, vaid **sisust, st kui jutt on juba teadvuse struktuurist**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Struktuur on seega teadvuse sisu. Ongi enam-vähem "sfäär > seisund > struktuur" ehk variant (a). Mida selle (c)-ga ette võtta, ma veel ei tea.

> Meie jaoks on hädavajalik mõista teadvuse seisundit kui **formaalset mõistet** mitte vastandina sisule, vaid sõltumatuna igas võimalikust mõeldavast sisust. teadvuse omadus "on sisul olemas" kui sisu "asub" teadvuse seisundis. Ja sellega me juba viime teadvuse seisundi formaalselt sisse: "teadvustada" tähendab "olla teadvuse vorm" või, õigemini, "teadvustada" tähendab "olla vorm". Lähtudes sellelt, võime nüüd viia sisse mõiste "teadvuse tekst", kartmata lingvistilisi ja psühholoogilisi analoogiaid ja assotsiatsioone. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siin on väga peene värk mida tuleb kindlasti üle kaaluda, aga oluline on seos formalismiga. Vormi ja sisu, seisundi ja struktuuri, omaduse ja tegevuse, teadvuse ja teadvustamise jne suhted tunduvad omavad kindlat loogikat mida on ehk isegi võimalik lahti muukida. // Lugemissõbralikum variant on tõepoolest lugejasõbralikum.

5.3.14 Jakobson-Pomorska Dialogues (2014-03-16 23:04)

Halle, Morris 1983 [1980]. Foreword. In: Jakobson, Roman & Krystyna Pomorska, *Dialogues*. Translated by Christian Hubert. Cambridge: The MIT Press, vii-xii.

> During the Second World War, Jakobson organized in New York a project for the study of the *Igor Tale*, a twelfth-century Russian epic poem, which A. Mazon of the College de France had declared a seventeenth- or eighteenth-century forgery. The collective work of the *Igor Tale* published in 1948 not only fully established the authenticity of the poem, but also provided a completely new perspective on the history, the culture, and the literature of medieval Russia. (Halle 1983 [1980]: ix)

Jakobson's antics! I couldn't find the collective work, but I did find a paper dedicated to B. A. Uspenski in *Russian Linguistics* about a sexual motif in the *Igor Tale*.

Jakobson, Roman & Krystyna Pomorska 1983 [1980]. *Dialogues*. Translated by Christian Hubert. Cambridge: The MIT Press.

> There is **an inevitable distance between two interlocutors**, which varies depending on the person addressed by the discourse. Our linguistic means must change according to whether our dialogue is limited to our family, our neighbours, or people who come from another part of town or another region of the country. Of course, **social and cultural distances must be taken into account in addition to purely spatial differences**. In other words, what we encounter here is a complex of questions of geographic and social dialectology. (Jakobson & Pomorska 1983 [1980]: 79)

This is also evident in non-linguistic affairs, especially in relation to behaviour patterns. This, let's call it, *(socio-)semiotic distance* is in my opinion at fault for countless misunderstandings and even ("intercultural") violence. The

man who gets maced (pepper-sprayed) because he misinterpreted a random finger movement by another customer as a gesture to "go ahead" at the store counter is an extreme example, but not the most extreme.

> Only a narrow dogmatism can artificially separate the stylistic canons from the linguistic code: in reality, these canons are an integral part of the code. (Jakobson & Pomorska 1983 [1980]: 80)

This is helpful, for I cannot (yet?) decide whether the imagery I'm studying is a stylistic canon (of impressionism, for example), or an integral part of Estonian language.

> Upon tracing the history of the phonic and grammatical modifications of different languages, I became increasingly convinced of the necessity of constantly combining **two opposite forces: the tendency to maintain an equilibrium and the tendency to destroy it**. This is the essence of the self-motion of language. (Jakobson & Pomorska 1983 [1980]: 83)

Unsurprisingly these tendencies are viewed in Lotman's semiotics as aspects of culture.

> In the Russian intelligentsia of my generation, for example, people pass easily from Russian to French and back in conversation among coevals. They sometimes include French phrases in their Russian utterances, and sometimes insert Russian words and expressions when speaking French. Gallicisms were perfectly natural in the colloquial language of Russian from the period described by Tolstoj in *War and Peace* until the recent past. For the characters in that historical novel, French was not a foreign language. It was just one style among many of Russian speech. (Jakobson & Pomorska 1983 [1980]: 86)

The situation is somewhat similar between English and Estonian in Estonia. But it's probably like that in countless countries all over the word.

> In contradiction to these two types of signs [icons and indexes], Peirce delimited a third: the "symbol," which is based not on an actual relation between *signans* and *signatum*, but on **a prescribed, conventional, and learned relation** between them. In Peirce's terminology, the symbol relates the *signans* to the *signatum* by virtue of a prescribed and conventional contiguity between these two entities. (Jakobson & Pomorska 1983 [1980]: 91)

And artifice or parallelism relates *signans* to *signatum* based on a prescribed and conventional similarity.

> Thus I was able once again to convince myself of the correctness of Lev Vladimirovich Shchreba's idea that **philology is factually the science of slow and repeated reading**. (Jakobson & Pomorska 1983 [1980]: 108)

Ain't that the truth.

> Semantic comparisons applicable in a given parallelistic system furnish a key not only for understanding the semantic turn of the language in question, but also for comprehending the particularities of the linguistic thought of the community, although **great caution must certainly be observed when drawing inferences about thought from the facts of language**. (Jakobson & Pomorska 1983 [1980]: 109)

Another worthwhile note to keep in mind when studying "mentality" on the basis of literature.

> As **without light there can be no joy** -
> For while the eye sees all of God's creation,
> Still what is seen without light lacks beauty -
> So it is with every soul lacking letters [...] (Jakobson & Pomorska 1983 [1980]: 154)

Relevant for my interests. Source: Constantine's prologue to his translation of the four gospels.

Pomorska, Krystyna 1983 [1980]. Afterword. In: Jakobson, Roman & Krystyna Pomorska, *Dialogues*. Translated by Christian Hubert. Cambridge: The MIT Press, 159-183.

> Roman Jakobson often referred to his memories of Majakovskij, and he told me once that the poet "did not like what the English call 'small talk,' which was only gossip for him. In general, he would either gamble or write verse." This recollection enables us to understand all that Majakovskij wrote in his works, which are fundamentally "anti-quotidian." He had a morbid aversion to the banality of the everyday, to that odious cliche conveyed in the untranslatable Russian term *byt*. (Pomorska 1983 [1980]: 167)

I think one could even compile a list of 'serious' people who dislike small talk. I believe the list would be lengthy indeed.

> Malevich's letter coincides with the very style of Jakobson's letters. These messages all have the character of a free notation of thoughts on art, which is apparent even in their graphical form: **the long text is broken down into fragments separated not by paragraphs but by asterisks**. Roman Jakobson said that his letters to Kruchenykh and Khlebnikov made use of ideas he had progressively jotted down after slow walks around the Polytechnic Museum of Moscow in the evenings after school. During these walks he would reflect upon poetry and poetic language, and upon returning home he would write his thoughts in little black notebooks. This sort of correspondence, which aimed at a veritable intellectual exchange, is characteristic of that period, and of the men of the Russian avant-garde in particular. (Pomorska 1983 [1980]: 173)

Come springtime I must try out this practice.

> He would dramatize his poem "Vesna s dvumja priglašenijami" ("A spring with two invitations") with all sorts of sound effects: **he would stamp his foot or strike rhythmic blows with the chair he was holding onto during the recitation**. The back of the chair would serve him sometimes as a tribunal bannister, sometimes as an instrument for his sound effects, sometimes as protection against the public. ... The last time we heard him, in about 1967, he was reading wit ha somewhat less booming voice but still quite well, and with a particularly bizarre sound device: "the chandelier! It has fallen on the bald head of the old nobleman!" **He would scream out the first word while covering his mouth with his hand in order to direct his voice toward the ceiling, toward a real chandelier that would begin to tremble and resonate**. (Pomorska 1983 [1980]: 175)

Kruchenvkh's nonverbal/strepitative elements or dramatizations in poetry recital. The latter bit with the chandelier is especially clever.

> Roman Jakobson, Russian by origin, was one of the most gifted Slavists and Bohemists, an unusual man both in appearance and in nature. A powerful man, with a rather large head, thick blond hair, and the face of a Raman god, **he squinted in one eye. But he was not one to be bothered by such a troublesome defect**. He overflowed with vitality, spoke with passion, and gestured with spirit. ...

(Vančura's widow in Pomorska 1983 [1980]: 177)

Mitte kissitav silm vaid kõõrdis silm. Mul on sel teemal üles korjatud tsitaat mida ma hetkel ei leia. Midagi sellist, et tähtis pole mitte see kas inimesel on defekt, vaid see, kas ta laseb ennast ja seeläbi teisi sellest kõigutada.

2706

5.3.15 Glossary of formalist terminology (2014-03-16 23:09)

O'Toole, Lawrence Michael and Ann Shukman (eds.), 1977. A contextual glossary of formalist terminology. In: *Formalist Theory*. Russian Poetics in Translation, Vol. 4. Oxford: Holdan Books.

> The subject of literary science is not literature, but literariness, i.e. that which makes a given work a literary work. Up till now, however, historians of literature have mostly behaved like the police who when they want to arrest someone take in everyoen and everything found in the apartment and even chance passers-by. Historians of literature have in the same way felt the need to take in everything - **everyday life, psychology, politics, philosophy**. Instead of a science of literature we have fetched up wit ha conglomeration of cottage industries. (Jakobson 1921: §II in O'Toole & Shukman 1977: 17)
>
> [*Noveishaya russkaya poeziya. Nabrosok Pervyi. Viktor Khlebnikov* [*The newest Russian poetry. First draft. Viktor Khlebnikov*], Prague]

I don't know anything about the literary science of that time but today the scene seems equally intermeshed and confusing.

> When we talk of *ideological* criticism, i.e. of criticism where the dominant criterion is not aesthetic but social or philosophical, it does not mean that we exclude all purely *literary* purport from such criticism. In the first place, every method of examining verbal material, **whatever the degree of its literary consciousness, must of necessity be one of the historical-literary factors, the totality of which make up the literary background of the period**. Secondly, even ideological criticism always has its poetics, though it is a poetics that is less practical, more summary, and more difficult to decipher. (Ginzburg 1927: 87 in O'Toole & Shukman 1977: 18)
>
> ['Iz literaturnoi istorii Benediktova' ['From the literary history of Benediktov'], *Poetika*, II, Leningrad, 83-103.]

That is, even researchers who turn to literature for sake of convenience still cannot avoid turning to historical-literary factors (the literary background of the period).

> **A writer draws after him a chain of other people's linguistic consciousness, a suite of narrators, who make combinations of new systems of *skaz* out of books, archaic elements** *[…]* or out of conversational and dialectic elements *[…]* The stylistic movement is then enclosed in the narrow sphere of linguistic consciousness, in thrall to the conditions of the social life portrayed. (Vinogradov 1926: 38 in O'Toole & Shukman 1977: 19)
>
> ['Problema skaza v stilistike' ['The problem of *skaz* in stylistics'], *Poetika*, I, Leningrad, 24-40.]

Very simplistically: no author begins from a truly blank page.

> **The work is a system of correlated factors**. Correlation of each factor with the others is its *function* in relation to the whole system. It is quite clear that every **literary system is fromed not by the peaceful interaction of all the factors, but by the supremacy, the foregrounding, of one factor** (or group) that functionally subjugates and colours the rest. This factor bears the name that has already become established in Russian scholarly works of the dominant. (Tynyanov 1927a: 4 in O'Toole & Shukman 1977: 20)
>
> ['Oda kak oratorskii zhanr' ['The ode as an oratorical genre'], *Poetika*, III, Leningrad, 102-128. References to reprint in Tynyanov 1929: 48-46 (*Arkhaisty i novatory* [*Archaists and Innovators*], Leningrad.).]

It is easy to see that there's a hierarchy and a predominant function in Jakobson's communication model after the foregrounded factor in the literary work.

> The work of art is first and foremost a *sign*. A sign is an object that serves the perceiving consciousness as **a substitute for some system of ideas which is its *meaning***. The essence of signification is the substitution of th eirrational, the fluctuating, the complex by the rational, the fixed, the simple. For this reason a sign is always **a perceptible datum**. Consequently, since it is a sign, the work of art must possess **a perceptible substratum which in accord with the generally accepted terminology we shall term the *material***. In the work of art the material serves only as substratum upon which is realized **a certain organization, usually termed artistic *form*** *[…] Material and form* are the two basic points of view dictated by the definition of the work of art, the basic factors of artistic structure. (Bernshtein 1927: 28-29 in O'Toole & Shukman 1977: 21-21)
>
> ['Esteticheskie predposylki teorii deklamatsii' ['Aesthetic presuppositions for a theory of declamation'], *Poetika*, III, Leningrad, 25-44.]

The meaning of a symbol is a system of ideas and the function of signification is (or at least seems to be) to substitute "the complex, the fluctuating, the complex" system of ideas with "the rational, the fixed, the simple" perceptible material sign-vehicle. This account has a Wittgensteinian feel to it, at least when it comes to the specificity of a symbol's meaning.

> Literature is a language construction which is perceptible precisely as a construction, i.e. *literature is a dynamic language construction*. (Tynyanov 1924: 14 in O'Toole & Shukman 1977: 22)
>
> ['Literaturnyi fakt' ['The literary fact']. References to reprint in Tynyanov 1929, 5-29. (Originally 'O literaturnom fakte', *Lef*, 2, 1924, 100-116.)]

Recall the poetic function that makes a verbal construction perceptible as poetry.

> Poetry is language in its aesthetic function. (Jakobson 1921: §II in O'Toole & Shukman 1977: 22)

Or that.

> **In emotional and poetic languages, the linguistic images** (phonetic and semantic) **concentrate more attention on themselves, the connection between sound and meaning is closer, more intimate**, and the language by virtue of this is more revolutionary, inasmuch as habitual associations by contiguity recede into the background. (Jakobson 1921: §II in O'Toole & Shukman 1977: 2)

In this way both emotional and poetic language are "ostensive" (they concentrate attention on themselves). The meaning is more closer and more intimate because it doesn't rely so much on reference as on the nature of its expression: in emotional utterances the content is secondary and the paralinguistic cues are primary; in poetry the content in similarly secondary and the aesthetic qualities of the poetry are primary.

> The material of poetry is language. *[…]* The specific tendency of poetry *[…]* in the last analysis comes down to breaking up the structure of language into its elements which are then reconstructed *[*in such a way that*]* the correlations of parts are transposed, shifted, and consequently, *there is laid bare and precisely calculated the actual significance*, *valency*, *linguistic value of these component parts*. In other words **poetic creation is work on the word not only as a sign, but as *a thing* possessing its own construction**, the elements of which are re-evaluated and re-grouped in every new poetic utterance. […] It must not be forgotten that in acquiring a poetic function the word does not thereby lose its other functions, including the communicative one; **the latter are merely covered with a new constructive principle.** (Vinokur 1923: 105, 109, 110 in O'Toole & Shukman 1977: 23)
>
> ['Poetika. Lingvistika. Sotsiologiya' ['Poetics. Linguistics. Sociology'], *Lef*, 3, 104-113.]

This is how the poetic function focuses on the message for its own sake. That is, it focuses on the message as a thing, as something other than mere message, but something with poetic/aesthetic value, its own construction or constructive principle.

> In the verse-line, according to this law, all the words that make up the line are in a special correlation, in a denser interaction; hence **a word does not have the same sense in poetry, but is different from practical speect of all kinds, and from prose**. Moreover, all form words, all the secondary words that pass unnoticed in speaking, become in verse extraordinarily prominent and meaningful. (Tynyanov 1927b: 70 in O'Toole & Shukman 1977: 25)
>
> ['Ob osnovakh kino' ['On the foundations of cinema'], in *Poetika kino*, ed. B. Eikhenbaum, Moscow-Leningrad, 53-85.]

Similarly, our everyday practical movements have a different sense in dance. For example, Lil B performing his "cooking dance" is quite different from actual cooking.

> **By equivalent of a paetic text I mean all non-verbal elements which in some way *replace* it, first and foremost partial omissions, then partian substitution by graphic elements and so on**. *[…]* The appearance of equivalents does not signify any lowering or weakening, but, on the contrary, the pressure and intensity of unexpected dynamic elements. They are clearly different from *pauses:* the pause is a homogeneous element in speech which stands for nothing but itself, while in an equivalent we are dealing with a heterogeneous element, differing in its very functions from the elements among which it is interposed. *[…]* an equivalent cannot be transmitted acoustically, only a pause can. (Tynyanov 1924a: 43, 47 in O'Toole & Shukman 1977: 27)
>
> [*Problema stikhotvornogo yazyka* [*The problem of verse language*], Leningrad. References to 2nd ed., Moscow, 1965.]

It is actually quite unique for the notion of "non-verbal" appearing at this early date. That is, this notion was still in development in various fields. This definition here may very well be a source for Jakobson's cryptic "nonverbalized but verbalizable". The non-verbal element is here seen as replacing or substituting the verbal element. It is, indeed, nonverbal*ized*, but only in the context of a poetic text.

> How are we preconditioned to decipher polysemic lyric utterances? First of all by the traditional conventions of word-usage and of poetic style in general; next by the context (that is, by the obligatory significance of **the given totality of speech elements**, by the interaction of words); [...] (Larin 1927: 67 in O'Toole & Shukman 1977: 28)
>
> ['O lirike kak raznovidnost' khudozhestvennoi rechi (semanticheskie etyudy)' ['On the lyric as a kind of literary speech (semantic studies)'], *Russkaya Rech'* (novaya seriya) I, Leningrad, 42-73.
>
> Page references to the reprint in B.A. Larin, *Estetika slova i yazyka pisatelya*, Leningrad, 1974.]

This is what I think "verbal context" (of the speech act) means, as opposed to "nonverbal situation" (of the interaction).

> In order to find in the structure of the poetic word this ontological correlation to the normal, - (and one might almost say here 'natural'), interest of the reader in the personality of the writer, it is enough to recall that, from the point of view of the biographer, **a poem is not so much a particular cultural manifestation as an *action* by the author, the form of his *behaviour*** - this idea was our starting point. *[...]* The word is not only the expression of some semantic content but also a social and psychological act on the part of one who utters it. Consequently it not only conveys to us, in its predicative forms, ideas and images, but **it also suggests to us by its expressive forms, the pose, manner, and behaviour of the person who performs the act** of predication. (Vinokur 1927: 78-80 in O'Toole & Shukman 1977: 28-29)
>
> [*Biografiya i kul'tura* [*Biography and culture*], Moscow.]

It is quite understandable why this quote is in the category of "pragmatics". In the final analysis a poem *is* a speech act.

> A poem does not, however, simply exist in history: **it is a particular and specific cultural object**. It exists in culture as a poem. Our task is therefore to seek out in the structure of the poem as **a particular historical object**, those features of which it could be said that, since they are what makes the poem a poem, they endow it with everything that is for it specific and typical. This *specificum* of the poetic structure is *poetic inner form*, the bearer of the special poetic significance of the word, **the basis of its imagery and symbolic quality**. It is here that takes place the transition from the simple-historical to the poetic as such, it is here that lies the 'forbidden one' in which the varied and random material taken from current social reality is raised by creative effort to the power of poetic existence *sui generis*. (Vinokur 1927: 75 in O'Toole & Shukman 1977: 29)

A similar ethos underlies my search for nonverbal imagery and symbols in Estonian culture.

> The form of a literary work must be conceived of as dynamic. This dynamism is to be seen 1) in the notion of the constructional principle. Not all factors of a word have equal value; **dynamic form is brought about not by the combination of factors, nor by their fusion** (cf. the frequently used concept of 'correspondence'), but by their interaction and, consequently, **by the foregrounding of one group of factors at the expense of another group**. When this happens **the foregrounded factor deforms the subservient ones**. 2) The sense of form is, moreover, always a sense of flow (and hence of change) in the relationship between the subordinating constructional factor and the subservient factors. *[...]* Art lives in this interaction, in this struggle. **Without a feeling of the subservience, of the deformation, of all the factors in relation to the factor that plays the constructional role, there can be no fact of art**. *[...]* If the sensation of the *interaction* of factors disappears (a feeling which presupposes the presence of *two* principles: one subordinating and one subservient) the fact of art is lost; it becomes automatized. (Tynyanov 1924a: 28-29 in O'Toole & Shukman 1977: 30)

I wonder if this is the same reason why the functions of Jakobson's communication model have a hierarchy... And I kind of get why this "deformation" is necessary - it's because it's almost a literal de-formation, or as Shklovsky or Tynyanov put it somewhere in the above quotes, the replacement or substitution of one form with another. This is

pretty much the nature of innovation and creativity and also involves sarcasm and parody. If there is no dominant and consequently no subservience (nothing is renewed, parodied, looked at from another angle, etc.) then there indeed is no art, just a formulaic repetition. In even a more broader scheme of things, this is why music, art, literature and other aspects of culture can never be finished and finalized, perfect for ever and ever. It is why there will always be "something new", even if it's merely another take on something old.

> *The organizing feature of art, by which art is distinguished from other semiological structures, is* ***the direction of intention not towards the signified but towards the sign itself***. **The organizing feature of poetry is intention directed on to the verbal expression**. The sign is a dominant in an artistic system and when the historian of literature takes as his principal subject not the sign, but what is signified, when he studies the ideology of a work of literature as an independent and autonomous entitiy, he destroys the hierarchy of values of the structure he is studying. (*Theses*, 3, c, 5. in O'Toole & Shukman 1977: 31)
>
> ['Theses', *Travaux du Cercle Linguistique de Prague*, 1, 1929.]

Not the poetic function but the organizing feature of poetry. Not the set (*Einstellung*) towards the message, but the intention towards the verbal expression. I still think we should turn to Anton Marty to make sense of not only Jakobson's emotive and poetic functions but also Tynyanov's auto- and synfunction and how they compare to Marty's auto- and synsemantics.

> The existence of a fact as a *fact of literature* depends on its differentila quality (i.e. on its correlation with either the literary or the non-literary series). In other words its existence depends on its function. (Tynyanov 1927: 35 in O'Toole & Shukman 1977: 32)
>
> ['O literaturnoi evolyutsii' ['On literary evolution']. References to reprint in Tynyanov 1929, 30-37. (Originally 'Vopros o literaturnoi evolyutsii', *Na literaturnom postu*, 10, 42-48).]

Very much akin to his thesis co-written with Jakobson the next year.

> The study of literary evolution is only possible if **literature is treated as a series or system related to other series and systems and conditioned by them**. An investigation must proceed from the constructional function to the literary function and from the literary function to the verbal. It must elucidate the evolutionary interaction of functions and forms. (Tynyanov 1927: 46-47 in O'Toole & Shukman 1977: 32-33)

This seems to spell out that literature is only one aspect of the system of systems (whatever it may be), and must be treated as such if it is to be studied. That is, literature is interconnected with all other aspects of… well… culture, society, nature, whatever.

> The correlation of each element of a literary work, as a system, wit hothers, and, naturally, with the system as a whole, I term the element's constructional *function*. On closer inspection, such a function turns out to be a complex concept. **The element simultaneously correlates: on the one hand, with the series of similar elements in other works as systems and even in other series, and, on the other, with other elements in its own system (the 'autofunction' and the 'synfunction')**. For example, the lexis of a given work can be correlated simultaneously with literary lexis and general language lexis on the one hand, and with other elements of the given work on the other. (Tynyanov 1927: 33 in O'Toole & Shukman 1977: 33)

Intuitively one feels that these should be opposite: that the autofunction *should* concern elements of its own system and synfunction *should* concern similar elements in other systems. BUT! It makes perfect sense when we consider that auto- and synfunction are modeled after Anton Marty's semasiology. In that case it appears clearly that: *Synsemantic* words and phrases are meaningful only when they occur in the company of other words or, as *synfunction* stipulates, in relation with other elements in its own system. *Autosemantic* words and phrases on the other hand are meaningful in isolation, independent of context and, according to the *autofunction*, can be correlated with similar elements in other works, systems and series. I really must advocate turning to Anton Marty to make sense of Prague thinkers.

> The dominant may be defined as the focussing component of a work of art: **it rules, determines and transforms the remaining components**. It is the dominant which guarantees the integrity of the structure. (Jakobson 1935: 82 in O'Toole & Shukman 1977: 34-35)
>
> ['The dominant' (unpublished Czech text of lecture). Page references to the English version in *Readings in Russian Poetics*, M.I.T., 1971, 82-87.]

In his communication model the predominant function seems more like a methodological curiosity (e.g. one *views* one function as dominant) but it is becoming abundantly clear that in some way or form Jakobson is trying to say that the dominant is a precondition of a speech act.

> **The purpose of art is to transmit the sense of a thing as seen not as recognizing**; the device of art is that of 'making things strange' and of **making form difficult, increasing the difficulty and time taken to perceive since the process of perception in art is an aim in itself and must be prolonged**: *art is a way of experiencing the making of a thing and what has already been made is of no importance*. (Shklovsky 1927: 13 in O'Toole & Shukman 1977: 35)
>
> ['Iskusstvo kak priem' ['Art as device'], *Sborniki po teorii proeticheskogo yazyka*, II, 3-14. Reference to the reprint in Shklovsky 1929, 7-23. (*O teorii prozy*, Moscow. 1st ed. 1925.)]

This idea is a play on William James's observation that higher intelligence means greater delay between stimuli and reaction. While the intelligence of lower animals may appear as almost mechanical, in humans the measure of intelligence is how great a duration there is between an action and its rewards. I can't find the exact quote that reminded me of Shklovsky when I read James. In any case, Shklovsky has turned this idea around and viewed art as something that is *meant* for the intelligence of man, to give its most complex organ something to make sense of by making it strange.

> **We have the word 'set'. It breadly denotes 'the author's artistic intention'.** And yet it sometimes happens that 'the intention was good, but the execution was poor'. Furthermore the author's intention can be no more than the yeast. Once equipped with some specific literary material, the author retreats from his original intention and submits to the material *[...]* Let us cross out the teleological connotation, the 'intention', from the word 'set'. What do we get? **The 'set' of a literary work (series) turns out to be its *speech* function**, its correlation with everyday life. (Tynyanov 1927: 42-43 in O'Toole & Shukman 1977: 36)

A verification - the "set" towards something is actually "setting" (*Einstellung* on *sätestumus*). The matter is made more confusing only by the fact that *Einstellung* also means "adjustment" and "attitude" in psychology.

> **The literary system correlates with the nearest non-literary series - the spoken word, with the material of adjacent verbal arts and of everyday speech**. How does it correlate? In other words, where is the nearest social function of the literary series. This is where the term '*set*' becomes meaningful. The set is not merely the dominant of a work (or genre) which colours functionally the subsidiary factors; it is at the same time the function of the work (or genre) in relation to the nearest non-literary series, that of speech. This is why the set to the spoken word is so enormously important in literature. (Tynyanov 1927a: 49 in O'Toole & Shukman 1977: 37)

Literature does "correlate" a lot with spoken word. This passage also hints that nonverbal communication can also be a "non-literary series", although it's correlation with the literary series is lesser than that with the spoken word.

> **The concept of 'set' or speech function applies to the literary series or the system of literature, but not to an individual work**. The individual work has to be correlated with the literary series before we can speak of its set. We will not apply the law of large numbers to small ones. By trying to establish at once the subsequent causal series for individual works and individual authors, we are studying not the evolution of literature, but its modifications; not how literature changes and evolves in correlation with other series, but how adjacent series deform it - a question also worth studying, but belonging to a totally different dimension. (Tynyanov 1927: 44-45 in O'Toole & Shukman 1977: 37)

This suggests that in case of the "predominant function" in Jakobson's communication model, the "set" towards one of the functions is not a matter of an individual speech act, but a matter of "genre" (in the loose sense of the words), such as poetry, interjections, greetings, explicating the meaning of words, etc. In the end, this is a matter of theoretical typologies, not about the empirical analysis of communication.

> The means of expression is an inseparable part of the message it contains. This heightening of attention towards the means of expression is known as *a set to expression*. **As we perceive language of this kind we automatically *sense the means of expression*, that is, we notice the words which make up the expression and the way they are arranged in relation to one another**. The means of expression take on a certain value of its own. Language centaining a set to expression is called *literary*, as distinct from practical speech which does not have this set. (Tomashevsky 1930: 9 in O'Toole & Shukman 1977: 37)
>
> [*Teoriya literatura. Poetika* [*Theory of literature. Poetics*] Moscow-Leningrad, 1930. (First edition, 1925).]

More on the poetic function: in practical speech the means of expression (the language used) is not as important as it is in literature, where the means of expression "take on a certain value of their own". This value, one can presume, is aesthetic, poetic, or even literary value.

5.3.16 Sartre, consciousness, and intentionality (2014-03-17 08:45)

Rowlands, Mark 2013. Sartre, consciousness, and intentionality. *Phenomenology and the Cognitive Sciences* 12(30: 521-536.

> All consciousness, as Husserl has shoown, is consciousness *of* something. This means that there is no consciousness that is not a positing of a transcendent object, or if you prefer, that **consciousness has no 'content'**.

The first, mundane, claim is that all consciousness is intentional. The claim is, of course, not utterly mundane: doubted by some, it nevertheless provides the starting point for philosophy in the Brentanian - hence philosophical - tradition, and is also widely accepted outside that tradition. Let us call this **the *Intentionality Thesis* (IT)**. The second claim is far less mundane. Consciousness has no 'content'. Let us call this **the *No Content Thesis* (NCT)**. This claim seems *prima facie* implausible. If consciousness has no content then, it seems, ther eis nothing in it. (Rowlands 2013: 521)

Oh my gawd, I hate phenomenology. There's no getting around it. How is the *Intentionality Thesis* mundane? Because phenomenologists keep repeating it as if saying it enough times makes it true? I have yet to see any substantial proof behind this thesis. That being said, there are certainly connections with Mamardašvili and Pjatigorski, who also wrestle with the content of consciousness.

> No object of consciousness can be part of consciousness. That is:
>
> > (NCT) Necessarily, any object of consciousness is outside consciousness.

Sartre uses the term "transcendent" to refer to items that are outside consciousness. Thus, according to NCT, any object of consciousness is, necessarily, a *transcendent* thing. (Rowlands 2013: 522)

If you say so. Personally, I don't think consciousness can be studied through language and imagery games that pay lip service to logic. M. and P. are at least self-conscious of it.

> To properly understand what NCT does and does not entail, we need, first, to observe **the familiar distinction between *acts* and *objects* of consciousness.** This distinction, in Sartre's work, corresponds to the distinction between two types of being: being-for-itself and being-in-itself respectively. (Rowlands 2013: 522)

St ühel pool teadvuse mõismine, töö ja võitlus teadvusega; teisel pool teadvuse sfäär, seisund ja struktuur.

> Acts of consciousness include things such as **seeing (and perceiving more generally), thinking, remembering, desiring, imagining, emoting, anticipating, dreading**, and so on. An object of consciousness is that of which I am aware when I engage in an act of consciousness. (Rowlands 2013: 522)

Seega ei, siin on teooria, mitte metateooria, tasand. Teadvuse tegevused on ikkagi nägemine, kuulmine jne.

> Given that NCT is supposed to be an implication of IT, the rejection of intentional objects as contents of consciousness must, it seems, be grounded in an argument of the following sort:
>
> 1. Consciousness is intentional
> 2. No object of consciousness can be intentional
> 3. Therefore, no object of consciousness can be part of consciousness
>
> Claim 3 is, of course, NCT. Necessarily, any object of consciousness is outside of consciousness - a transcendent thing.
> For the argument to work, a little tidying up is required. First, we should distinguish *derived* and *non-derived* or *original* intentionality. Derived intentionality is, roughly, intentionality that derives either from the minds or from the social conventions of intentional agents. Non-derived, or original, intentionality is intentionality that does not so derive. **The Brintanian thesis**, expressed as premise 1, is that consciousness is intentional in an original, or non-derived, sense. Moreover, the inclusion of derived intentionality would clearly make premise 2 false. **We can, and often do, use symbols to stand in, or go proxy, for other things**. (Rowlands 2013: 524)

Noneh. Kõige selle mõistmiseks tuleb vististi hakata Brentanot lugema. Tema intentsionaalsus on iseenesest müstiline - kui sellele lisada tuletatud intentsionaalsus siis muutub asi juba võimatuks ajuakrobaatikaks.

> The hard work in defending premise 2 begins when the object is a mental one. Consider, for exampl, something that, prima facie, seems a very good candidate for object of consciousness with original intentionality: a mental image. Suppose I stare at a dog. Then close my eyes and picture it. **I form a mental image of the dog. I am aware of this image. Therefore, it is an object of my consciousness**. It is also about the dog. Therefore it certainly seems to have an original intentional status.
> However, we can use an argument, generally associated with Wittgenstein rather than Sartre, to show why this is not, in fact, the case. **The image, is, logically, just a symbol. In itself, it can mean many things, perhaps anything**. It might mean - stand in for, be about - this particular dog or about dogs in general. It might mean 'furry thing', 'thing with four legs', 'thing with tail', 'thing with cold nose', 'mammal', and so on. In itself, the image can mean many things. **To have specific meaning - to be about one thing rather than other things - it must be interpreted**. And this, on the Sartrean scheme, is what consciousness - as act - does. More accurately, **it is what consciousness, as act, *is***. Consciousness, in this context, is the interpretation of the image as being about one thing rather than others - in the mode, as Sartre would say, of not being it. The expression 'in the mode of not being it', signifies that it is not possible to assert that consciousness is interpreting activity. If the interpreting activity of my consciousness were, for example, to become an object of my consciousness, then it would no longer be part of my consciousness. The activity would be transcendent. (Rowlands 2013: 525)

Niiet teadvusel ikkagi on objektid? Teadvus on tõlgendus? Ma ei saa aru kas siin on konkreetsed vastused või mitte. Näib, et argumenteeritakse lihtsalt argumenteerimise pärast. Eriti häirib mind, et kujutluspildi (*a mental image*) tähendusele lähenetakse kui verbaalsele sümbolile, mis tundub lihtsalt kohatu. Kui sa vaatad koera, sulged silma ja kujutad sama koera pilti, siis see kujutis on ikkagi sama koera kujutis ja selle "tähendus", kui siin üldse saab tähendusest rääkida, on sama koer või pigem sinu suhe sellesse koera. Lühidalt, mind häirib, et siin usaldatakse keelefilosoofiat nähtuste puhul millel on vähe pistmist keelega.

> The intentionality of consciousness, Sartre notes, has been understood in two ways:
>
> > **All consciousness is consciousness *of* something**. This definition of consciousness can be taken in two very distinct senses: either we nuderstand by this that consciousness is constitutive of the being of its object, or it means that consciousness in its inmost nature is a relation to a transcendent being. But the first interpretation destroys itself: **to be conscious *of* something is to be confronted with a concrete and full presence which is *not* consciousness.**

The first interpretation 'destroys itself,' Sartre has argued in the preceding pages, for the reasons ultimately grounded in NCT. No object of consciousness can be part of consciousness since consciousness is intentional (in an original sense) and no object of consciousness can be intentional (in an original sense). There is nothing in consciousness, and therefore there are no resources from which the being of transcendent objects could be construed. (Rowlands 2013: 527)

Niiet välistatakse võimalus, et ollakse teadvusel sellest, et ollakse teadvusel. Aga kui ma pärast rasket trenni jalutan spordihallist ühiselamusse ja olen nii väsinud, et ei mõtle mitte millestki ja ei pane tähelegi kuidas ma kohale jõuan - kas ma ei olnud siis teadvusel?

> Consciousness of consciousness would, therefore, seem to be impossible. However, this is a claim that Sartre denies. Indeed. Sartre insists that self-consciousness - consciousness of consciousness - is essentially involved in every conscious act. (Rowlands 2013: 530)

Natukenegi mõistlik, aga tõestab jällegi, et loogikaga ei ole väga mõttekas teadvusele läheneda, sest see võib muutuda tundmatuseni ja korjata üles "järelikult" vidinaid mis ei vasta tegelikkusele vähimalgi kombel.

5.3.17 Papers on zoosemiotics (2014-03-17 15:17)

Osborne, Catherine 2007. *Dumb Beasts and Dead Philosophers: Humanity and the Humane in Ancient Philosophy and Literature*. Oxford: Clarendon Press.

> In this chapter we shall take a sideways glance at these contemporary debates by way of an exploration of Aristotle's attempts to explain the continuity between animal capacities and the, supposedly distinctive, human capacity to think in conceptual terms. I shall sugest that Aristotle's attempt to trace continuity, rather than radical discontinuity, across the human-animal spectrum is a fruitful project that belongs with a humane and perceptive attitude to the non-linguistic members of our own species and other creatures. For our own achievements are surely not so very special, just because they are expressed in language. (Osborne 2007: 64)

For in the 21st century we finally acknowledge that some humans are "nonverbal".

> We alse use sentences of classic subjects-predicate form when we are not writing a paper or speaking on the radio, but expressing our inner feelings and interests, our social involvement, and our concern for others. We say 'I have a headache', 'I'm worried about my son', 'I don't know what to do'. But although these take a propositional form in the expression, it is not clear that these exchanges of ordinary social intercourse necessarily need words at all, let alone sentences, in order to say what we mean. Except when the intention is to share thoughts of an intellectual or deliberative nature, most could be done equally well with **wordless forms of communication** (facial expressions, bodily contact, inarticulate sounds, glances, and wordless signs). (Osborne 2007: 67)

It is also quite fashionable to acknowledge nonverbal communication.

> In his discussion of human and animal behaviour, Aristotle sometimes invokes a mechanism that he calls *phantasia*, or (in the traditional translation) 'imagination'. (Osborne 2007: 72)

Relevant for my interests.

> What moves all animals, human and non-human alike, Aristotle argues in *De anima*, is inclination, and **inclination is always purposive**. There are also intellectual capacities peculiar to humans, some of which can have a bearing on purposive action; but evidently they can only affect action if they can alter how attractive a given object of desire looks, since the object of desire is what arouses inclination. That, according to Aristotle, is what initiates voluntary motion. (Osborne 2007: 73)

This sounds a lot like Berger and Luckmann's husserlian dictum that consciousness is always intentional.

> If we find it useful to identify such a function, because it is an economical way to explain a range of phenomena with a related kind of phenomenology, then we do not need to wait for neuroscience to identify a physical seat (or seats) for supplying the funcionality. (Osborne 2007: 83)

Ah, someone needs to inform Kantorowicz of this!

> His [Aristotle's] outlook stresses **the continuity between human and animal behaviour**, and then seeks the explanation, convinced that there must be, in fact, a way in which animals can act intelligently without intellect. (Osborne 2007: 84)

Something Aristotle has in common with Darwin.

Wolfe, Cary 2010. *What is posthumanism?*. Minnesota; London: University of Minnesota Press.

> That question is **what language is and how it is related to our ideas about subjectivity, consciousness, and the like**. And *that* question, in turn, cannot be addressed without investigating our assumptions about what knowledge is and the kinds of knowledge we can have of ourselves and of others - in this case (the hardest case, perhaps) nonhuman others. (Wolfe 2010: 31)

Why can't questions about language and consciousness be addressed without "investigating out assumptions about what knowledge is"? I bet it can but you don't want to, because what you really want to do is spill words or drone over issues of epistemology.

> [...] whether or not knowledge - including knowledge of our own subjectivity and that of others - is representational and, within that, **how we are to construe the relationship between epistemological and ontological questions**. (Wolfe 2010: 31)

Bleh.

> It is exemplified, he writes, "by the theretical claim that **the mind is like the sort of 'computation** that takes place in electronic computers. In simpler terms, **minds are software (programs) run on the hardware (neural circuits) of the brain**." The "strong" version of this claim (or the weakest, depending on your point of view) is called "eliminative materialism," which holds that "notions such as mind, intention, belief, thought, representation, and so on will eventually be eliminated in discussions of cognitive processes in favor or [sic] more mechanistic synonyms that refer to chemical-electrical signaling processes of the brain. **Mentalistic terms, it is suggested, are merely glosses for more complex brain processes that we at present do not understand**." (Wolfe 2010: 32)

Yeah, it does seem to be heading that way.

> They key finding of the study, we are told, is that Rico is apparently capableof **a process called "fast mapping" - an ability to instantly assign a meaning to a new word**, a strategy human toddlers use to learn language at a prodigious rate, and a skill thought to be exclusively the province of humans. (Wolfe 2010: 33)

And now I fast mapped the concept of fast mapping.

> In *Kinds of Minds* and throughout his work, Dennett rightly rejects the idea that "some central Agent or Boss or Audience" - what he also sometimes calls a "Cartesian puppeteer" - takes in and "appreciates" the information produced by the neural networks and uses it to "steer the ship" of subjectivity. (Wolfe 2010: 34)

I on the other hand reject the other extreme that divorces mind from body in favour of the body by imputing "some central Agent or Boss or Audience" on the body. Recent speaker in Semiosalong, Veronika Valk, used constructions such as "what the body needs/wants". She viewed the body as a separate consciousness, a puppeteer of sorts.

> The source of our greater intelligence when compared to our mammalian relatives, he [Dennett] argues, is not the size of our brains but "**our habit of *off-loading*** as much as possible of our cognitive tasks into the environment itself - extruding our minds (that is, our mental projects and activities) into the surrounding world, where **a host of peripheral devices we construct can store, process, and re-present our meanings, streamlining, enhancing, and protecting the processes of transformation that *are* our thinking**" - a process that "releases us from the limitations of our animal brains." And "thanks to our prosthetically enhanced imaginations," he continues, "we can formulate othewise imponderable, unnoticeable metaphysical possibilites." (Wolfe 2010: 35)

Oh wow. I haven't met the concept of *off-loading* in a long while. When I first met it I assumed that my readings blog is one such "peripheral device". I still think it is so.

> The problem is that it is not clear how such prosthetic processes and devices can be said to constitute - to "store, process, and *re-present*" (in Dennett's words) - "our" thinking. After all, if we pay attention to the material, social, technical, and cultural complexities of such devices, then in what sense can the internal psychic states Dennett calls "our thinking" be said to be "re-presented" by such devices? And this is obviously true not just for storage devices such as archives, encyclopedias, books, and the institutional and disciplinary contexts in which they are embedded, but also for that first and most fundamental prosthesis of all, language itself, which cannot be said to "re-present" "our" thinking for at least two reasons. First, as Niklas Luhmann has put it (with characteristic astringency), language, like all forms of communication, "operates with an unspecific reference to the participating state of mind; it is especially unspecific as to perception. It cannot capy **states of mind**, cannot imitate them, cannot represent them." Second, there can be no "re-presentation" of "our" thinking in language because the meaning of an utterance is always subject to differential interpretation, an interpretation that itself takes place within multiply embedded protocols, traditions, conventions, and so on. (If this weren't the case, then it would be a private language, and we couldn't use it to communicate "our" thinking at all.) (Wolfe 2010: 35)

Both of these arguments can be negated. Firstly, language does enable one to express and/or represent states of mind. These guys completely neglect the so-called "emotive" function of communication. Secondly, language is not either all-social or all-personal. As Bakhtin put forth in his work, everyone speaks his or her own language, but we understand each other because our individual languages have commonalities - we can negotiate our meanings.

> Maturana and Valera offer an extremely valuable accont of the evolutionary emergence of language proper from "linguistic domains" - **an account that reaches back to Gregory Bateson's important work on "meta-communicative frames"** in mammalian communication (especially in forms of "play"), and forward to the latest work is these areas by Noam Chomsky, Marc Hauser, and others. (Wolfe 2010: 37)

This is interesting, but it is merely a hint. The note says: "For a more detailed discussion of Bateson that situates his work in relation to Maturana and Varela, see my chapter "In the Shadow of Wittgenstein's Lion," in *Zoontologies*." Perhaps I will.

> If this has a familiar ring to it, it should, because it is exactly the strategy that Jacques Lacan famously uses - in his essay of 1960, "The Subversion of the Subject and the Dialectic of Desire in the Freudian Unconscious" - to juridically separate the human from the animal as that being, **alone among the living, who can *lie by telling the truth*. The animal, in Lacan's terms, can pretend, but not *pretend to pretend*** - only the human, as "subject of the signifier," can do that. (Wolfe 2010: 39)

Neat. I wonder if this has anything to do with Remo's ostentation.

> "Don't confuse ontological questions (about what exists) with epistemological questions (about how we know about it)!" (Wolfe 2010: 40)

The simplest circumlocutions to these philosophical terms I have seen. Dennett in *Kinds of Minds*.

> As Derrida's later work makes clear, that Cartesianism rests on two fundamental points: (1) the assertion that **animals, however sophisticated they may be, can only "react" but not "respond" to what goes on around them**. And this is so because (2) the capacity to respond depends on the ability to wield concepts or representations, which is in turn possible only on the basis of language - and precisely in the sense voiced by Dennett when he writes, "No matter how closely a dog's 'concept' of cat is to yours extensionally (you and the dog discriminate the same sets of entities as cats and noncats), it differs radically in one way: the dog cannot consider its concept. … No languageless mammal can have a concept of snow in the way we can, because a languageless mammal has no way of considering snow 'in general' or 'in itself.'" (Wolfe 2010: 40)

This is quite interesting, actually, as it paints "reaction" as physical response and "response" as meaningful reaction. In humans the difference is between nodding or vocalizing "mhm" (reacting) and actually saying something relevant in turn (responding). // The argument itself doesn't seem to hold, though, unless of course a languageless mammals have *told* Dennett that they have no way of considering something 'in general' or 'in itself'. Everyday experience tells that animals do respond, but then again I know too little about them to be sure.

> As Marc Hauser - one of Chomsky's coauthors - argues is a separate study (and again I quote Haraway), this means that "organisms possess heterogeneous sets of mental tools, complexly and dynamically put together from genetic, developmental, and learning interactions throughout their lives, not **unitary interiors that one either has or does not have**." (Wolfe 2010: 41)

I'm sorry to say M. and P., in their metatheory of consciousness, seem to rely on this "unitary interior" approach - you either have consciousness or you don't (or, you either are in the sphere of consciousness or you aren't).

> […] the difference between communication and metacommunication, signifying and signifying *about* signifying, thinking and *knowing* you're thinking, and so on. (Wolfe 2010: 42)

I hate that you don't know how much I hate how you don't know how beautiful I think you don't think you are. …and so on.

Wenner, Adrian M. 1969. The Study of Animal Communication: An Overviev. In: Sebeok, Thomas A. and Alexandra Ramsay (eds.), *Approaches to Animal Communication*. The Hague; Paris: Mouton, 232-243.

> In spite of an eagerness to organize working outlines, we have yet to find a formally stated, comprehensive framework within which we can consider even the field of animal communications. Until we have such **a comprehensive view of the relationship among various behavioral acts**, we can hardly develop meaningful classifications within more restricted areas of communication. (Wenner 1969: 232)

How comprehensive can you be at such an early stage? A complete overview of all aspects couldn't possibly be viable in the late 1960s.

> A study of animal behavior largely concerns itself with **an analysis of the activities of a sender or receiver, before and after signals (stimuli) pass**. A study of animal communication, on the other hand, concentrates on **an analysis of those signals which produce certain types of activity** and on attendant circumstances which contribute to the activity generated. (Wenner 1969: 234)

I'm not sure what this distinction contributes to the discussion. Ideally, you would be interested in the signals and their circumstances as well as their effects.

> That is, it is relatively easy to see an animal do something, but it may be very difficult to intercept the signal(s) responsible. (Wenner 1969: 234)

The situation was eerily similar in the study of human nonverbal communication. But unlike animal communication, which was studied as if from a blank slate, the researchers brought a wealth of cultural symbols, pre-interpretations and bias to the study of humans.

> These physical features can involve more complicated factors, as well. **Can a signal contain information about past or future events** or can it be used only at the time of production? (Wenner 1969: 237)

Sounds like a question not unlike one involving Mead's truncated acts.

Hediger, Heini 1968. *The Psychology and Behaviour of Animals is Zoos and Circuses*. Translated by Geoffrey Sircom. New York: Dover.

> [...] the greatest attention must be paid above all to the animals' expressions in the zoo, as these provide an important factor in determining the animals' mental and physical well-being. Characteristic changes in facial expression, and in the body, are of frequent occurrence in most animals. (Hediger 1968: 140)

Because nonverbal communication is the only means of communication available with animals.

> What astonishes and interests us was that this lady visitor to the zoo had completely failed to recognize the extraordinary state of excitement of the maned sheep. Let us consider, then, by what signs this could have been recognized. First of all, **the total situation**, quite apart from the disappointed keepers, panting for breath: the animal was not just running, it was dashing up and down, and along the fence as well. This had nothing to do with play, or desire for exercise; **the whole external appearance** of its movements was obviously caused by some strong urge or other. Direction, tempo and type of movement of the animal were expressive of extreme distress and excitement. (Hediger 1968: 141)

The lady failed to recognize the definition of the situation.

> Additional signs were the violently heaving flanks and the hoarse panting - **an audible form of expression**. (Hediger 1968: 142)

A circumlocution for strepitation.

> Although animals, particularly wild ones, are as a rule excellent observers, far superior to men, it sometimes happens that they misunderstand one another; in other words they misinterpret the expressions of other animals. In the zoo, where animals that are quite foreign to each other come into contact, this happens comparatively often. (Hediger 1968: 142)

The case is similar with humans in so called "melting pots" where numerous cultures meet. Because the behaviour patterns of remote cultures are different, they pose a lot of misunderstanding to even very casual interactions.

> Anyone critically inclined can of course object that this is just assertion without proof, since I could never know what was going on in the vulture's mind. The objection is theoretically justified. On the other hand, it must be stated here and now that people who have some experience in this field, and who see hundreds or thousands of animals daily eventually, by noting the expressions, develop **a kind of intuition**, rather like a doctor's diagnostic sense. (Hediger 1968: 143)

Define intuition as a "feeling for relations" as Edward Sapir did.

> *Optical Phenomena of Expression*
> These may be roughly divided into facial, gesture, and **colour-change** phenomena. (Hediger 1968: 145)

Colour-change is a marginal aspect of expression in humans as well. E.g. the estonian word *jume* (*colouration*, *complexion*).

> *Kind of step* (*e.g.* goose-stepping in deer). The kind of step has also proved to have **important expressive value in man** (G. Kietz, 1952); similar studies for animals would be most interesting. (Hediger 1968: 145)

He's referring to Gertraud Kietz's 1952. *Der Ausdrucksgehalt des menschlichen Ganges*.

> In mammals, **the whole body is like an open book, to be read by those who know how**. Every item, from the way the hair lies, to the position of the tip of the tail, has its special meaning. As a rule, the closer one gets to an animal, the clearer one finds the expressions of its condition, *i.e.* **the external symptoms of the mood**. On the other hand, there is a large number of expression phenomena we can understand the first time we meet, as they are more or less non-specific or resemble those with which we are already familiar in other animals. Indeed, some human grimaces are found in much the same form in animals. (Hediger 1968: 148)

The nature-book metaphor also makes its appearance. I suspect the "internal expression phenomena" Hediger is talking about inspired Sebeok's discussion of the biosemiotic self.

> Moreover, the fact that most important facial nerve in human beings, **the nervus facilis**, in this branch of the animal kingdom, controls a considerable region, that of the gill-covers, shows how wrong it is to regard these denizens of the water as expressionless. (Hediger 1968: 148)

This is the nerve that gets affected by Bell's palsy.

> Charles Darwin pointed out the many similarities and even correspondences in his far-reaching work "Expression of the Emotions in Man and Animals". One important difference between man and animals, however, lies in the fact that **conscious deception through shamming, *i.e.* falsified expression, really occurs in man alone**. The pretence of lameness, in the crane or golden plover, the famous shamming dead of the opossum, or the often doubted but really genuine shamming sleep of the fox has certainly nothing to do with deception. We look for this characteristic in vain in the animal kingdom, a fact which has earned for animals many friendships with human beings. **Exceptions occur only among trained animals, whose characters, as D. Katz (1927) expresses it, have been "tainted by man's fall from grace"**, and occasionally among very highly developed species, such as anthropoid apes living in close contact with man. (Hediger 1968: 150)

Shamming is an odd term. I prefer dissembling or dissimulating. He may be right about man being the only creature that falsifies expressions, but only because this is not a "survival mechanism" as it is in other species who "play dead" (e.g. the shamming sleep of the fox).

> In the animal kingdom, and among mammals in particular, **there is an extremely widespread and remarkably highly developed faculty of interpreting human expressions, usually with great accuracy**. One might expect the domestic animal, which has been so intimately connected with man for centuries to be able to understand and act upon man's signs better than the wild animal. Animals, especially domestic ones perhaps, are better observers and more accurate interpreters of expression than men, if we exclude his technical aids such as films, microscopes, psycho-galvanometers, *etc.* (Hediger 1968: 153)

This was also Sebeok's conclusion in his exposition of "Clever Hans and Smart Simians" (1981).

5.3.18 200 Years of Syntax: Marty (2014-03-17 22:10)

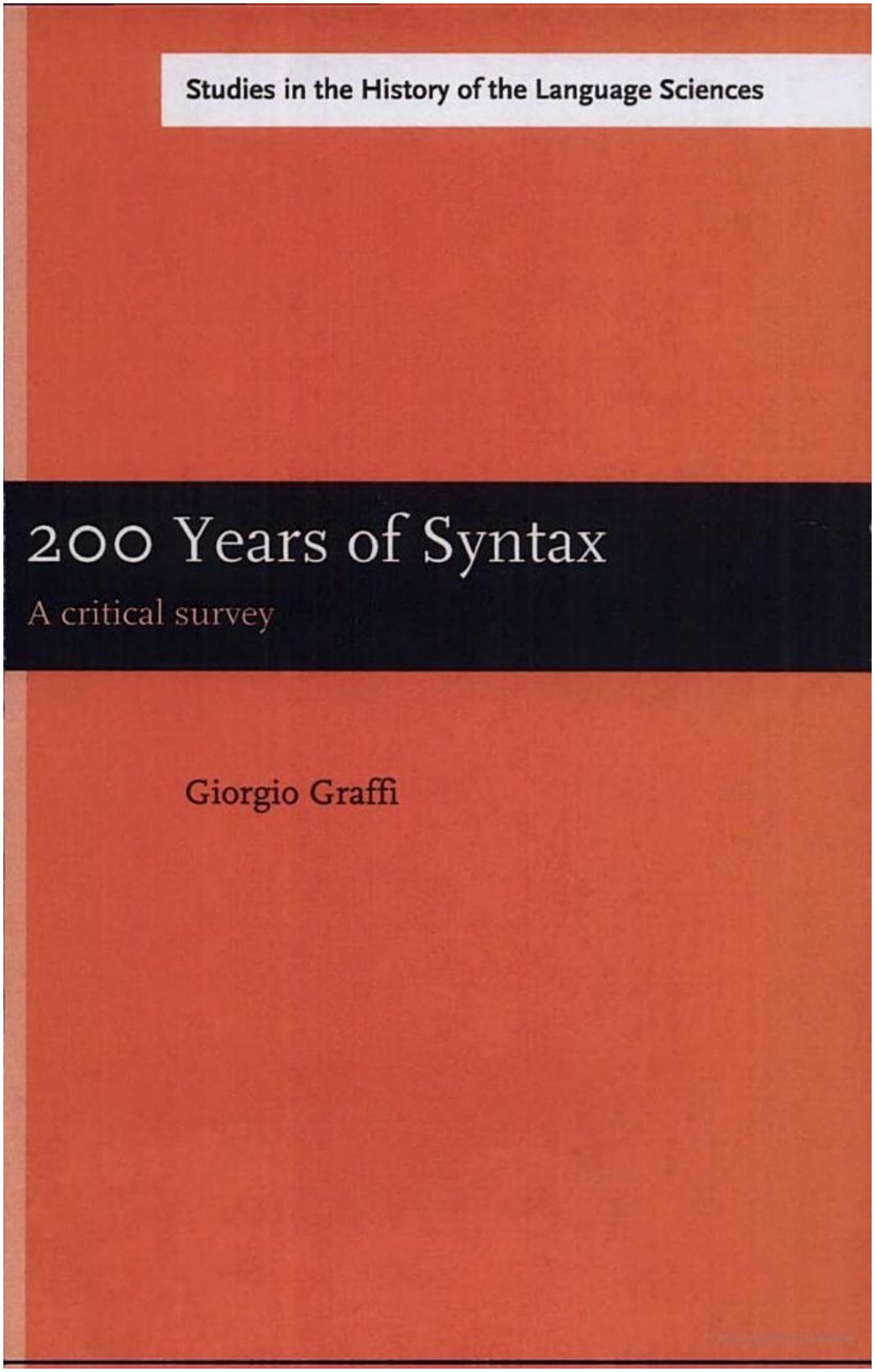

Graffi, Giorgio 2001. *200 Years of Syntax: A critical survey*. Amsterdam: John Benjamins.

> An anti-Herbertian attitude is therefore what is shared by Brentano and Wundt: **both reject the assumption of a substance called 'mind' and of an 'unconscious space'**. (Graffi 2001: 58)

Hmm. The rejection was apparently so powerful that the study of "mind" receded to the background for a while and "unconscious space" (such as Peirce's lake of consciousness) became something like a poetic metaphor.

> [...] quoting Tichener (1921[1976]:84), one would say that "Brentano's psychology is essentially a matter of argument, and that Wundt's is essentially a matter of description". In other words, Wundt is mainly interested in describing the origin and the development of our **psychic pxperiences (*Erlebnisse*), which he conceives as process, whereas Brentano investigates their structure**. (Graffi 2001: 58)

The distinction is quite similar with cultural anthropology or psychology, e.g. Tim Ingold's comparison of Bateson's processual view and Levi-Strauss's structural view.

> The two fundamental features of **the psychic act**, according to Brentano (cf. Gilson 1955:51) are: **1) every psychic act is conscious; 2) every psychic act is directed towards an object**, i.e., as Brentano says borrowing a term used within Scholasticism, it is 'intentional'. The first of these two features is ascribed to psychic acts also by Wundt (even though with totally different motivations) but the second one is peculiar to Brentano's framework. The care of defining the relationship between psychic act and its object is wholly extraneous to Wundt. (Graffi 2001: 59)

Is this difference why Brentano-inspired phenomenology is philosophy and Wundt-inspired psychology is science? I have yet to figure out what Brentano's intention consists of.

> The care for 'objectuality' led Brentano to discuss also the ways in which our linguistic expressions describe the relationship between our thought and things. For Brentano, not all linguistic expressions have an autonomous meaning; that is, **not all of them indicate a given object, a given 'real'. Many of them have a meaning only together with other expressions, i.e. they are 'cosignificant' (*mitbedeutend*)**. As is plain, the most typical expressions belonging to this class are conjunctions, prepositions and adverbs. According to Brentano, adjectives and nouns are also cosignificant, if they do not indicate any 'real'. (Graffi 2001: 59)

At first sight "cosignificant" sounds a lot like "context-dependent", but the issue is much more radical. That is, it's an issue of reference. Brr, *objectionality*.

> Funke (1923:182) illustartes the problem by sketching a confrontation between Marty and Wundt. Wundt would interpret the difference between **Latin *amavi*, French *j'aimé*, German *ich habe geliebt* (all meaning 'I loved')** as instances of the opposition between synthetic vs. analytical thought. Marty, by contrast, considers them as **different 'constructive inner forms'**. The meaning of all such expressions is identical: what differs is their inner (and obviously their outer) linguistic form. (Graffi 2001: 62)

The examples are worth noting down in themselves. But the issue of *inner form* and especially "different 'constructive inner forms'" seems analogous to Jakobson's discussion of variant/invariant stuff. One could even say that they are both variants of the same invariant idea. (Damn you, Jakobson, for making these notions so applicable!)

> **Language is no langer treated as the most authoritative witness of thought**, both individual and ethnic: rather it is thought, viewed as an autonomous and universal entity, which dictates the criteria according to which linguistic expressions are to be classified. (Graffi 2001: 62)

"Keelelised opositsioonid ise ei räägi meie arvates midagi teadvusest." (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

> In this perspective, the distinction traced by Marty between 'autosemantic' and 'synsemantic' signs is a fundamental one. The signs of the first kind are those which "**taken in isolation, express a psychic content which is communicable in itself**"; the other signs do not have such a capacity (see Marty 1908:205). **If natural languages were not syntactically constructed, there would be no synsemantic signs** (p.532). Note that the terms 'autosemantic' and 'synsemantic' only partially match the Peripatetic notions of 'categorematic' and 'syncategorematic'. Thus, *sitzt* ('sits'), *geht* ('goes'), etc., since they are 'predicable', are categorematic, but they are not autosemantic. Only *Gehender* ('the one who goes'), *Sitzer* ('the one who sits'), *er geht* ('he goes'), *er sitzt* ('he sits'), etc., are autosemantic (Marty 1908:206). (Graffi 2001: 62)

It seems that the notion of "autosemantic signs" could actually be quite useful for the study of nonverbal communication. These would be forms of behaviour that don't need to be "clustered" together with other behaviours (or, alteratively, "considered contextually") in order to be reliable indicators of something. // It is worthwhile to remark that nonverbal communication can be asyntactical *and* synsemantic.

> **Autosemantic signs are divided into 'emotives' (exclamatory sentences, commands, questions), 'assertions' (declarative sentences) and 'suggestives of representations'** (*Vorstellungssuggestive*), i.e. nouns (Marty 1908:476). This classification is based on Brentano's taxonomy of psychic phenomena: 'affective movements' (*Gemütsbewegungen*), 'judgments' (*Urteile*) and 'represen- [...] (Graffi 2001: 62)

Now one would only have to figure out how Marty's "emotives", Brentano's "affective movements" and Jakobsons "expressive function" interrelate (or, correlate). It is beginning to look as if I cannot avoid reading more about Brentano.

> We saw that Marty argued against such a radically psychologistic view: **he criticized the 'language/thought parallelism' assumption and the identification of 'inner linguistic form' with meaning**. (Graffi 2001: 64)

Since I don't have any considerable context I'll have to take these bits of information as is and try to make sense of them as chance allows.

> **'Ethnopsychological' approaches**, for their part, were a solution agreed on by few linguists to a problem which all felt as fundamental: to explain how language, which is a typically individual product, nevertheless accomplishes the task of communicating. The lingusts of the French school (see next section) solved this problem by **maintaining that language was a social phenomenon. As a consequence, they overlooked its creative aspect both in its acquisition and in its usage**. Other linguists, like Paul, instead restated the strictly individual character of every linguistic activity. (Graffi 2001: 65)

Oh god damn, yet another special field (ethnopsychology or psychological antropology) I feel I have to look into same day. Also, I'll note that Luhmann similarly neglects the creative aspect of language (I guess it would have complicated his theory of "social systems" too much).

5.3.19 Papers from Jakobson's SW (7) (2014-03-24 22:46)

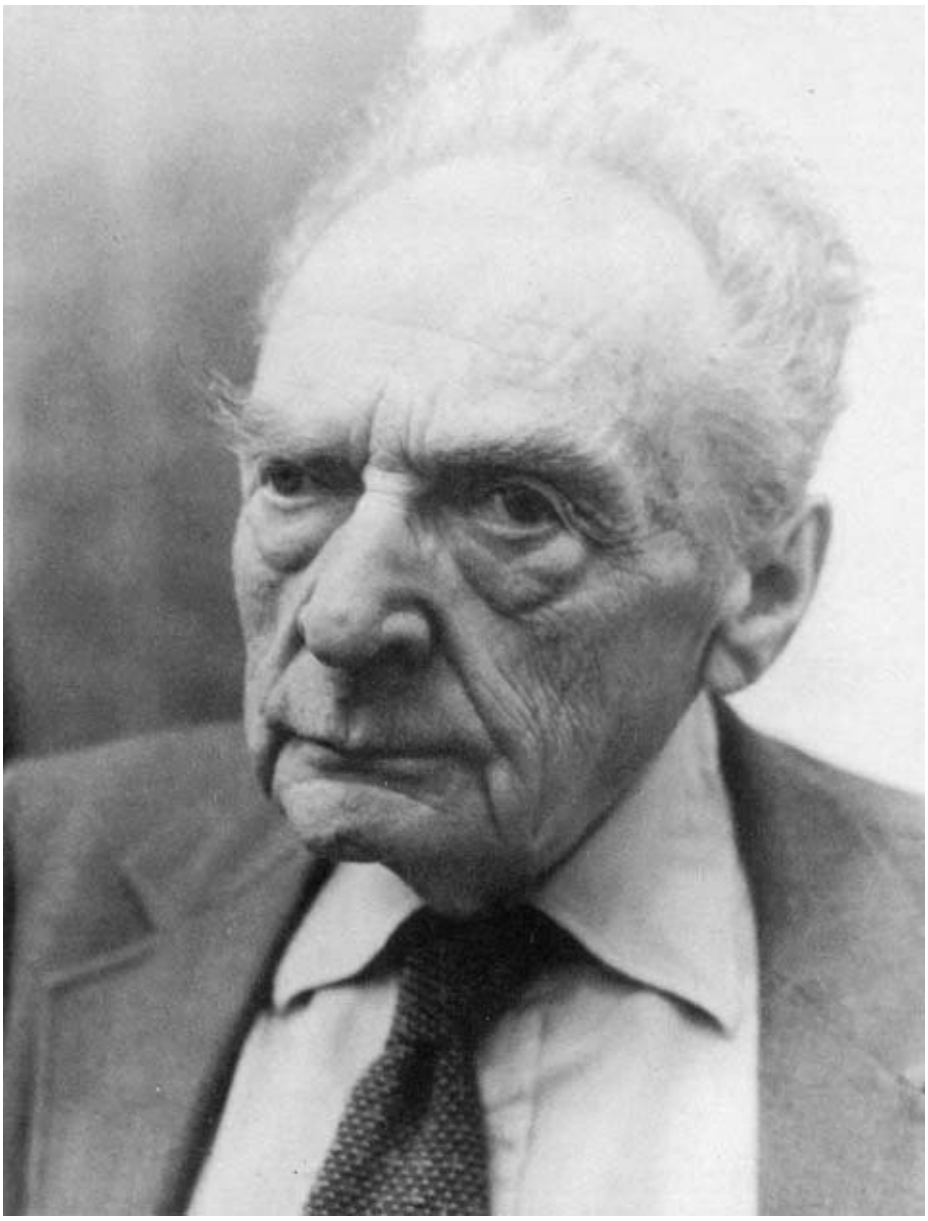

Jakobson, Roman 1971 [1955]. One of the speculative anticipations An Old Russian treatise on the divine and human word. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 369-374.

> Amid the numerous grammarian writings of the ninth to the seventeenth centuries, carefully reprinted by I. V. Jagić from Church Slavonic manuscripts ("*Rassuždenija južnoslavjanskoj i russkoj stariny o cerkovno-slavjanskom jazyke*", *Issledovanija po russkomu jazyku*, I. Akdemija Nauk, Otd. rus. jazyka i slovenosti, vol. I, St. Petersburg 1885-95), there occurs an anonymous *Colloquy on Teaching Letters* (*Beseda o učenii gramotě*), found in Muscovite manuscripts of the sixteenth and seventeenth centuries (see pp. 673-685 of the cited publication). It is a series of brief questions and detailed answers. After an inquiry and reply to "What is literacy?" the author introduces **the question of the genetic relationship between reason and letters** and his answer, affirming the primacy of reason, broaches a wider problem: **he attempts to define the place of language in human life** (pp. 673-676). (Jakobson 1971 [1955]: 369)

As always, I proceed to draw analogies with the study of nonverbal communication. John Bulwer worked in the seventeenth century and his works in old English even seem somewhat readable. From him, one could also proceed to Francis Bacon, who also wrote about gestures. But whereas here "letters" are related to reason, Bulwer treats facial expressions as related to emotions. And most all the early nonverbalists, like Birdwhistell, Hall, Goffman, etc. attempted to define the place of nonverbal behaviour in human (social) life.

> The early history of the science of language has not yet been worked out. We do have an inkling of the monumental Scholastic achievements in the theory of verbal signs, whereas the development of Byzantine linguistic thought remains nearly unknown. (Jakobson 1971 [1955]: 369)

The situation is similar in the nonverbal sphere. We have Theophrastus, Cicero, Bulwer, etc. but almost nothing from Byzantine philosophy. For the longest time I've had an inkling that Arab scholarship, for example, contains lengthy treatises on nonverbal communication and behaviour, but they have yet to come to light in the West.

> The grammarian treatise inversely resorts to the twofold birth of the Son of God in order to explain the fundamental verbal dichotomy, **the seemingly antinomical relationship between the speech event and the pre-existent language design** (*parole* and *langue*, in the terms of Ferdinand de Saussure, who promoted this conceptual dyad in modern linguistics). For the author of the *Colloquy*, it is not a mere illustrative analogy but one of the striking manifestations of the godlike nature of man: "Imitating the twofold birth of the Son of God, our word, too, has its twofold birth. For **first, our word is born of the soul, through some incomprehensible birth, and abides unknown near teh soul, and then, born again through a second, fleshy birth, it emerges from the lips and reveals itself by the voice to the hearing.**" (Jakobson 1971 [1955]: 370)

Just as the anonymous author of the *Colloquy* imputes "the pre-existent language design" to some that "abides unknown near the soul", Bulwer believed that "the soul's motive faculty cause the mobile spirits to fly to their appropriate organs" (Green & Tassinary 2002: 280).

> The analogy of "the ray from the sun" as an illustration of the generation of the Logos is used by the Church Fathers with some qualification (cf. *PCF*, I, pp. 300-301). (Jakobson 1971 [1955]: 373ff)

This is exactly the stuff I'm trying to discover more about. In the holy texts, there's a lot of sun ray symbolism involving light, eyes, and soul.

Jakobson, Roman 1981 [1932]. Is the film in decline? In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris: Mouton, 732-739.

> We are witnessing the rise of a new art. It is growing by leaps and bounds, detaching itself from the influence of the older arts and even beginning to influence them itself. It creates its own norms, its own laws, and then confidently rejects them. **It is becoming a powerful instrument of propaganda and education, a daily and omnipresent social fact**; in this respect it is leaving all the other arts behind. (Jakobson 1981 [1932]: 732)

The same is currently happening with the internet and computer games, which are influencing every sphere of art (from e-mail exchanges in literature to CGI in films). But mainly the last sentence is valuable for its wording. One aspect of my "historical" or "historiological" study of nonverbal communication as a cultural phenomenon involves it becoming "a daily and omnipresent social fact" as well as an instrument of propaganda and education. The latter point has yielded a neat empirical example: recently "emotion cards" (*Tunnete Kaardid*) came on sale in Estonia. They are supposed to develop your child's social skills and enrich emotion-related vocabulary, but their actual didactic value is very dubious (which would make them an interesting object of study).

> We can say about the same person: "hunchback", "big-nose", or "big-nosed hunchback". In all three cases **the object of our talk is identical, whereas the signs are different**. Likewise, in a film we can shoot such a person from behind - his hump will be seen, then *en face* - his nose will be shown, or in profile, so that both will be seen. In these thre shots we have **three things functioning as signs of the same object**. Now let us demonstrate the synechdochic nature of language by referring to our ugly fellow simply as "the hump", or "the nose". The analogous method in cinema: the camera sees only the hump, or only the nose. ***Pars pro toto* is a fundamental method of filmic conversion of things into signs**. (Jakobson 1981 [1932]: 733)

At first glance this made the variant/invariant distinction pop into my mind, but what Jakobson is really after is the metaphorical/metonymical nature of cinematic art.

> The theoretician who disclaims cinema as art perceives the film as a mere moving photograph; he does not notice the montage, nor does he want to acknowledge the fact that **here a specific sign system is involved** - this is the attitude of a reader of poetry for whom the words of the poem make no sense. (Jakobson 1981 [1932]: 734)

This is the plight of the semiotician - drawing attention to the fact that there are sign systems involved in stuff that seems "natural", as opposed to "cultural". The last sentence about "a reader of poetry" likens it to someone who doesn't understand the poetic function and reads poetry from the standpoint of other functions (referential, for example).

> **They have hurriedly assumed that the features of today's films are the only ones that cinema will devise**. They forget that the first of the sound films cannot be compared with the last of the silent ones. The sound film is absorbed today with new technical achievements (it's good enough if one can hear well..., etc.) and preoccupied with the search for new forms to utilize them. We are in a period analogous to that of the prewar silent film, whereas **the most recent silent films have already achieved a standard, have created classical works, and perhaps just this realization of a classical canon contained its own demise and the necessity of a fundamental reform.** (Jakobson 1981 [1932]: 734)

In the first instance there's a critique of the "fallacy of finality" (Colin Cherry, as well as Mamardašvili and Pjatigorski) but in relation with cinematic art. And in the second instance we have an example of Tynjanov's theory of literary evolution applied on cinematic art. Silent films have achieved a standard, produced classical works and now we need to deform the norms and make things strange. // Though Tynjanov did write about film, too.

> As long as the film was silent, its only material was the visual object; today it is both visual and the auditory objects. **Human behavior is the material of the theater. Speech in film is a special kind of auditory object**, along with the buzzing of a fly or the babbling of a brook, the clamor of machines, and so forth. **Speech on the stage is simply one of the manifestations of human behavior**. (Jakobson 1981 [1932]: 735)

Of course it comes as no surprise that Jakobson was happy about speech appearing in film. His object of study "conquered" another domain.

> Silence in the cinema is valued as an actual absence of sounds; consequently, it becomes an auditory object, just like speech, like a cough, or street noise. **In a sound film we perceive silence as a sign of real silence**. It is sufficient to recall how the classroom grows quiet in a scene of L. Vančura's film *Before Graduation* (1932). In cinema it is not silence but music that announces the exclusion of the auditory object. (Jakobson 1981 [1932]: 735)

There's a modern example of this that I enjoy. The youtube reviewer YourMovieSucksDOTorg points out how in the pilot of *The Walking Dead*, when a little girl turns around and avails her zombie face to the protagonist, there is no music or jump-scare noise, but exactly silence that gives it the frightening effect. One could probably say that the absence of artificial sounds at that moment made the zombie girl *more real*.

> It is highly probable that precisely the lack of a burdensome tradition facilitates experimentation. Real virtue arises from necessity. (Jakobson 1981 [1932]: 738)

More truth than I can take in at the moment.

Jakobson, Roman 1981 [1960]. Poetry of Grammar and Grammar of Poetry. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris: Mouton, 87-97.

> Later, in his preliminary notes to the planned *Foundations of Language*, Sapir outlined the fundamental types of referents which serve as "a natural basis for parts of speech", namely *existents* and their linguistic expression, the *noun*; *occurrents* expressed by the *verb*; and finally *modes of existence and occurrence* represented in language by the *adjective* and the*adverb* respectively. (Jakobson 1981 [1960]: 88)

There are quite a few such typologies out there, but at this moment existents/occurrents and their respective modes seem actually useful. E.g. Tom (*existent*) frowns (*occurrent*), though I can't say if Tom's displeasure is an *existent* or a *mode*.

> Particular attention has been paid by scholars to the biblical ***parallelismus membrorum*** rooted in the archaic Canaanite tradition and to the pervasive, continuous role of parallelism in Chinese verses and poetic prose. A similar pattern proves to underlie the oral poetry of **Finno-Ugric**, Turkic, and Mongolian peoples. (Jakobson 1981 [1960]: 90)

Here's an example of a biblical *parallelismus membrorum:* "A wise son gladdens his father but a foolish son grieves his mother." (Proverbs 10:1). Finno-Ugric oral poetry is mentioned and indeed it seems that Estonian "proverbs exhibit the same feature. E.g. "Hallpead austa, kulupead kummarda.", "Hea naine võib halvast mehest asja saada, aga hea meest halvast naisest naljalt mitte." and "Hundid söönud, lambad terved.".

> However immense the difference is between Thomism and the ideology of the anonymous author of *Zisskiana cantio*, the shape of this song totally satisfies the artistic request of Thomas Aquinas: "the senses delight in things duly proportioned as in something akin to them; for, **the sense, too, is a kind of reason as is every cognitive power**". (Jakobson 1981 [1960]: 96)

Sounds like an early manifestation of the idea that there is something like a "visceral understanding" of art. // On second thought this reminds me of Brentano, who was apparently into Scholasticism (that's where he revivide *intention* from). Namely, Brentano does view the senses as a kind of reason - so much so that even emotions are imputed to involve judgment.

Jakobson, Roman 1971 [1962a]. Anthony's contribution to linguistic theory. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 284-288.

> As Vygotsky's profound investigation of inner speech has disclosed, the so-called **egocentric talk of children is an "intermediate link between overt and inner speech".** We have been taught that "egocentric speech is inner speech in its functions; it is **speech directed inward**." In a child's development, speech proves to be "interiorized psychologically before it is interiorized physically". Anthony adds a new and apposite angle to Vygotsky's discovery: the transition from overt to inner speech displays a graduated order. (Jakobson 1971 [1962a]: 285)

Here the "directed inward" part is significant, as other forms of autocommunication are more about directing inner experience outwards. E.g. all talking to oneself is not *egocentric*. There is also the case of the self being an "unintended" addressee, of the sender becoming a "cryptanalyst" of his own messages, even of messages directed towards another addressee. Presently there is no typology of autocommunication to speak of, but such a thing can be imagined.

> Children's egocentric talk has no concern for any outside addressee, but it tolerates, not seldom even favors the presence of a listener, whereas their pre-sleep speech does imply the absence of human hearers. It is meant as a genuine soliloquy, the speaker's ***privatissimum***, ready to be cut off as soon as he realizes that his solitude has been broken. Hence the verbal activities of the child in his crib bring us a step nearer to true inner speech, namely, to its most hidden and perplexing variety, **the speech of dreams**. The soliloquies of Anthony falling asleep give us a suggestive insight into the speech of our dreams, which in the whole of our verbal behavior plays a no less vital part than do dreams themselves in our mental life. (Jakobson 1971 [1962a]: 285)

So Jakobson even ventured to the "weird" domain of linguistic study of dreams? (E.g. Read's 1969. "Dreamed Words".) Though Louise Pound opened this domain already in 1934 ("On the Linguistics of Dreams").

> According to Ruth Weir's subtle observations, the lowering of the cognitive, referential function in Anthony's soliloquies brings to the fore all the other language functions. **A typical property of children's speech is an intimate interlacement of two functions - the metalingual and the poetic one - which in adult language are quite separate**. Although the pivotal role which in language learning belongs to the acquisition of metalanguage is well-known, the predominantly metalingual concern of the somnolent child with language itself comes as a great surprise. (Jakobson 1971 [1962a]: 286)

The metalingual function of a stream such as "Not the yellow blanket - The white… It's not black - It's yellow…" is abundantly clear: Anthony is trying to find a word for the color he has in mind. But where is the poetic function at play in this?

> Grammatical alterations and purely phonemic minimal pairl are purposely strung together: /tɔk/ - /tʊk/ - /bæk/ - tʊk/ - /tek/ - bʊk/ … /wat/ - /nat/ - /naɪt. *Light* and *like* or *likes* and *lights* **attract each other** *Back* and *wet* are blended in the portmanteau word *Babette*. Thus in the child's pre-sleep speech, **lexical, morphological, and phonemic sets appear to be projected from the paradigmatic axis into the syntagmatic one**. (Jakobson 1971 [1962a]: 287)

Ok, here's the poetic function. Like in his "Linguistics and poetics" a year earlier, Jakobson is demonstrating the poetic function mainly on the basis of aesthetic similarities in speech sounds, e.g. how the words the light/like and likes/lights "attract each other" (much like "I like Ike").

> Anthony's bedtime play with language as **a condensed summary** of his day imperatively calls for further investigation of how usual such self-educational linguistic games are among dozing children. Yet however prominent the metalingual function is in Ruth Weir's records, she is right in considering the copresence of other functions. (Jakobson 1971 [1962a]: 287-288)

"A condensed summary" is an implicit reference to Freud's *The Interpretation of Dreams*, where dreams are viewed as "condensed memory traces" of daytime activities. I believe this hypnagogic metalingualizing is not specific to dozing children. I believe this because I, too, tend to play around with words before falling asleep, but I mostly just imagine myself writing - I don't feel the need to articulate my experimentations. That is, the ends are much the same but the means are a bit more developed.

Jakobson, Roman 1971 [1962b]. Efforts toward a means-ends model of language in interwar continental linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 522-526.

> The title of this paper defines this common drift as aiming toward a means-ends model of language. These efforts proceed from **a universally recognized view of language as a tool of communication**. Statements about language as a tool, instrument, vehicle, etc., can be found in any textbook, but, strange as it seems, the apparently self-evident interference from this truism was not drawn in the linguistic tradition of the last century. (Jakobson 1971 [1962b]: 523)

In some areas, "language" and "communication" were even viewed as synonymous - a trait that ultimately spawned "body language" from "full-body language (communication)". But the impulse to view language as primarily a communication tool sometimes lead to an aversion, a need to *deform* the canon, and gave way to Langer's treatment of language as an artistic tool. This strand had existed for a long while (Schleiermacher comes to mind), but now it was recognized and developed further.

> **One of the most intricate networks, the strikingly hierarchic make-up of the paradigmatic pattern**, was subjected to penetrating scrutiny, particularly in the research of Kuryłowicz. The consistent concern with meaning, a true field of the entire trend, and the systematic analysis of grammatical meanings with **a rigorous distinction between general and contextual meanings** demanded a similar exploration of lexical meanings, and the imperative need to treat vocabulary as "a complex system of words mutually coordinated and opposed to each other" was comprehensively advocated by Trubetzkoy at the First Congress of Slavists. (Jakobson 1971 [1962b]: 525)

Another aspect to which Jakobson imputes a hierarchy. The distinction between "general" and "contextual" meanings sounds like Marty's auto- and synsemantic distinction.

> The sense for the multifarious character of language saved the Prague group from an oversimplified, bluntly unitarian view; **language was seen as *a system of systems*** and especially Mathesius' paper on intralingual coexistence of distinct phonemic patterns opened new outlooks. (Jakobson 1971 [1962b]: 525)

Just like for the Tartu-Moscow school of semiotics *culture* was seen as a system of systems.

> Finally, the third and most far-reachinf form of comparison, the typological one, leading to the introduction of universals into the model of language, was sketched in the '20's as the final goal of that international trend in linguistics which was christened by the Prague Circle in 1929 "functional and structural analysis".
> If that label, however, is avoided in our survey, this is only because during the last decades the terms "structure" and "function" have become the most equivocal and stereotyped words in the science of language. In particular, **the homonyms *function* 'role, task' - viewed from the means-ends angle and *function* as correspondence between two mathematical variables, are often used promiscuously**, and as Lalande's *Philosophical Dictionary* justly warns, "there is here a source of confusion which makes certain pages of our time scarcely intelligible." (Jakobson 1971 [1962b]: 526)

The case indeed confusing with the notion of function. Lotman, for example, would seem to talk of "role" and "task", were it not for the fact that at some point he actually sets up a "representation" function between two variables, image and object.

Jakobson, Roman 1971 [1964/1965]. An example of migratory terms and institutional models On the 50th anniversary of the Moscow Linguistic Circle. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 527-538.

> In connection with language study the term *kružok* entered into Hungarian, when in the late nineteenth century a noted German philologist in Budapest, Joseph Budenz, took Russian lessons from an employee of Russia's general consulate. The instructor called the regular, informal tavern meetings with his pupil and the latter's colleagues their *kružok*; **weekly gatherings for drinks and free scientific discussions** became customary among the Budapest linguists under the old label *Kruzsok*. Both this custom and its name have survived until the present and have been adopted by Hungarian scholars of other fields, as well. (Jakobson 1971 [1964/1965]: 529)

I wonder if Tyler Bennett's "Semiotic Thursdays" constitute something like a *kružok*.

> [...] and finally the theoretical counterpart of teh turbulent Futurist displays, *Opojaz*, the Petersburg Society (*Obščestvo*) for the Study of Poetic Language, which arose at **a time when youth played a particularly independent, creative, combative and frequently decisive role**. (Jakobson 1971 [1964/1965]: 529)

I also wonder if we're not living at a similar time and not realizing it?

> The Moscow Circle maintained close relations with *Opojaz*; there were, however, notable differences in the guiding interests of the two associations: *MLK* placed much stronger emphasis on linguistics and was **inclined to interpret poetry as language in its aesthetic function**. In vehement disputes on linguistic essentials - **phenomenology of language** and the strictly empiricist approach; the place of phonetics and semantics in the science of language; **the problem of the Humboldtian internal form**; criteria for the delimitation of poetic and ordinary language; or finally **the relation between language and culture** - the Moscow team lost its former unity of purpose and principles. New institutions, like for instance the State Academy for the Study of Arts (*GAXN*), attracted the most active workers of *MLK*, and in the summer of 1924, during the tenth pear of its existence, the Moscow *kružok* was formally dissolved. (Jakobson 1971 [1964/1965]: 532)

"Poetry as language in its aesthetic function" is what Jakobson is known for; phenomenology of language *definitely* and the Humboldtian internal form *maybe* are related to Marty; and the relation between language and culture is the main connection with Tartu-Moscow semiotics of culture.

> The fatal role in the nefarious ravage of the *kroužek* was played by the professional slanderer Petr Sgall. His amazingly illiterate and base denunciations published in the Prague journal *Tvorba* of 1951 and forced upon the periodical of the Circle, *Slovo a slovenost*, defamed *PLK* for propounding structural linguistics. The latter, according to Sgall, "has served only to prolong the domination of the bourgeoisie and to justify this domination". He condemned the Circle also for the "mendacious" recognition of a difference between the poetic and referential functions in language and for succumbing to the vicious influences of Saussure, Husserl, and Carnap. Yet, according to Sgall, "the genuine evil spirit of our linguistics is Roman Jakobson, who deceived and deluded many of our excellent linguists. [...] The role of Jakobson as the chief pillar of structuralism in linguistics [...] is one of the refined ideological weapons used for the

> disorientation of the outstanding representative intellectuals of the left and for a struggle against the proletarian Weltanschauung." This "cosmopolitan enemy who endeavored to devastate our science by his pseudo-theories" naturally found "his last refude in the den of American imperialists." The unscrupulous prosecutor finished by calling for the crushing rout of "cosmopolitanism in our linguistics" and by summoning the former structuralists to repent of their blunders and "by means of criticism and self-criticism to eradicate both the false theories of structuralism and their survivals". This coerced "self-criticism" resulted in the disastrous self-destruction of the *kroužek*, a ruin which caused real bewilderment among the linguists of the West and East. (Jakobson 1971 [1964/1965]: 535ff)

This is comedy gold. I especially like that Jakobson's "recognition of a difference between the poetic and referential functions in language" is *mendacious* (not telling the truth, lying).

Jakobson, Roman 1985 [1974]. The twentieth century in European and American linguistics Movements and continuity. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 265-278.

> Trubetzkoy had a very high opinion of the American linguist whom he called "my Leipzig comrade". This was **Leonard Bloomfield, who in 1913 shared a bench with Trubetzkoy and Lucien Tesnière at Leskien's and Brugmann's lectures**. Bloomfield praised "Trubetzkoy's excellent article on vowel systems" of 1929 and devoted his sagacious 1939 study on "Menomini Morphophonemics" to N. S. Trubetzkoy's memory. (Jakobson 1985 [1974]: 266)

A happy coincidence, like Sebeok and Birdwhistell being dorm roommates.

> The Prague Circle had very close ties with Edward Sapir. When we held the International Phonological Conference of 1930, **Sapir, though unable to attend, kept up a lively correspondence with Trubetzkoy about his Prague assembly and the development of the inquiry into linguistic, especially phonological, structure.**. Almost nothing remains of this exchange. Those of Sapir's messages which had not been seized by the Gestapo were lost when the Viennese home of Trubetzkoy's widow was demolished by an air raid. In their turn, Trubetzkoy's letters perished when Sapir, at the end of his life, destroyed his entire epistolary archive. (Jakobson 1985 [1974]: 266)

Destruction of letter exchanges, manuscripts and notes is of course sad (I recently learned of de Courtenay's similar loss in St. Petersburg). But this does explain why Jakobson had such a fond predisposition towards quoting Sapir (and Boas) at every chance.

> Boas strongly believed in the international character of linguistics and of any genuine science and would never have agreed with an obstinate demand for a regional confinement of scientific theories and research. He professed that any analogy to a struggle for national interests in politics and economics was superficial and far-fetched. **In the science of language there are no patented discoveries and no problems of intertribal or interpersonal competition, of regulations for imported and exported merchandise or dogma.** The greater and closer the cooperation between linguists of the world, the vaster are the vistas of our science. Not only in the universe of languages, but also throughout the world of convergent development of bilateral diffusion. (Jakobson 1985 [1974]: 268)

Thus he ought to have said not that "there is no private property in language" but that "there is no private property in linguistics" (on any science for that matter).

> From the very outset of his concern for phonemic problems, Bloomfield confronted the difference between the discreteness of phonemes and "the actual continuum of speech sound" and Saussure's opposition of *langue/parole*, and he found "explicit formulations" in Baudouin de Courtenay's *Versuch einer Theorie der phonetischen Alternationen* of 1895. **From this book he also got the fruitful concept and term *morpheme*, coined by Daudouin**. Upon the same label, likewise borrowed from Baudouin's terminology, French linguistic literature mistakenly imposed the meaning "affix". (Jakobson 1985 [1974]: 272)

I did not know that Jan Baudouin de Courtenay coined the *morpheme*. Apparently he did so in 1880.

> In this paper of 1925 Weiss envisions **a "compound multicellular type of organization" produced by language behavior**, and he assigns to written language the rise of an even "more effective sensorimotor interchangeability between the living and the dead". Bloomfield's wide-scale outline of 1939, *Linguistic Aspects of Science*, with its numerous references to Weiss, picks up and develops this image: "Language bridges the gap between the individual nervous systems. Much as single cells are combined in a many-celled animal, separate persons are combined in a speech community. We may speak here, without metaphor, of **a social organism**." (Jakobson 1985 [1974]: 274)

Finding organicism in unexpected places.

Jakobson, Roman 1985 [1975]. The grammatical buildup of child language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 141-147.

> To be sure, important new observations have been made concerning children's beginning attempts and efforts to learn to communicate **at pre-verbal age**, and at the treshold of verbal exchange with their teacher, in particular their mother. (Jakobson 1985 [1975]: 141)

By way of a memo to myself I'll note that the term "nonverbal" very likely originated from either "pre-verbal" (e.g. Cooley 1909: 66). JSTOR destifies that the term "pre-verbal" was used only four times before 1910 - all of them in book reviews and one reviewing Cooley.

Jakobson, Roman 1985 [1979a]. Einstein and the science of language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 254-264.

> In accordance with Hadamard's proposal, I sketched, and he inserted into his study, my brief linguistic outlook of those days on the puzzle of wordless deliberations:
>
> > **Signs are a necessary support of thought**. For socialized thought (stage of communication) and for the thought which is being socialized (stage of formulation), the most usual system of signs is language properly called; but **internal thought, especially when creative, willingly uses other systems of signs which are more flexible, less standardized than language and leave more liberty, more dynamism to creative thought**. Amongst all these signs or symbols, one must distinguish between conventional signs, borrowed from social convention and, on the other hand, **personal signs which, in their turn, can be subdivided into constant signs, belonging to general habits, to the individual pattern of the person considered and into episodical signs, which are established ad hoc and only participate in a single creative act**.

At the very moment of sending his book to the printer, Hadamard received, as he states in a footnote, "a letter from Professor Einsten containing information of capital interest". This late "Testimonial" was adjoined to the volume as its second appendix. Both of us subjected the "circumstantial and thorough" answers of Einstein's message to a close examination and confronted his introspection wit hthe aforementioned linguistic summary. **The innermost and nearly wordless character of Einstein's creative process was described in his replies to the questions about the kinds of signs that emerge in his mind when absorbed in scientific discoveries**: "The words or the language, as they are written or spoken, do not seem to play any role in my mechanism of thought." (Jakobson 1985 [1979a]: 255)

The similarity of Jacques Hadamard's "personal signs" to Charles Morris's "personal signs" is so similar and put forth at such an opportune time that is is quite likely that there is a direct influence between them. Hadamard's *An Essay on the Psychology of Invention in the Mathematical Field* is available on archive.org - check out pp. 96-97. // I was intending to check out the topic of "private signs" at a later date, perhaps when again discussing autocommunication, but as luck would have it, I found a possible source for Hadamard's distinction today! (while reading something that quoted Marty quoting Brentano.) In his overview of Brentano's view of the mind, Kevin Mulligan discloses the arguments of Geiger and Scheler that "affective phenomena, both *episodic* and *enduring* non-dispositional sentiments, may be unconscious" (Mulligan 2004: 90; italics added). I won't know the exact origin of Hadamard's distinction until I can (have the time to) read the relevant passages in his book, but this find does suggest a possible line of thought he was immersed in at the time.

> As Einstein testified in the letter appended to Hadamard's book, **"certain *signs* and more or less clear *images*"** (italics added), the two kinds of "psychical entities which seem to serve as elements in thought", can be - already in this **preverbal** period - **deliberately reiterated and reordered and thus become a personal repertory of significative devices**. The question of joint repreduction and recombination indicates that the identification and rearrangement of components, or, in other terms, the complementary ideas of invariance and contextual variability, actually obsessed Einstein with regard to **a prelinguistic, individually semiotic stage**. For him, as he states in his "Testimonial", it was evident that the "desire to arrive finally at logically connected concepts in the emotional basis of this rather vague play wit hthe above mentioned elements". (Jakobson 1985 [1979a]: 256)

All of this sounds so very similar. Perhaps Jakobson himself has discussed this in less explicit terms? In any case, it's nice to know where Morris might have derived his concept of personal signs.

> Three subjective factors - **desire, emotion, and "pure intuition"** - underlie Einstein's conception of creative thought as **selective, assertive, and combinatory play**. He repeated reference to "this rather vague play" is connected with his *profession de foi* launched at the conclusion of the same testimonial: "what you call full consciousness is a limit case which can never be fully accomplished." (Jakobson 1985 [1979a]: 256)

If possible, compare these to Marty's emotive, assertive and suggestive (and moreover, and again *if possible*, to Brentano's concomitant terms).

> Similar evidence appears in "Conversations with Albert Einstein", recorded by the physicist R. S. Shankland: "When I read, I *hear* the words. Writing is different, and I communicate this way very badly." It is notable that in Einstein's case, as elucidated by Hadamard, **the primordial element of usual thought, "before the words intervene", seem to be of the visual, as well as of the muscular, apparently gestigulatory type**. (Jakobson 1985 [1979a]: 257)

Personally, I consider articulating difficult and communicate rather by writing. But I have the luxury of a keyboard and a Dvorak keyboard at that.

> Winteler's dissertation, issued in 1876, displays a challenging methodological novelty and acuity in his approach to the sound system of languages, with **his fundamental distinction between its "accidental features" (variations) and "essential properties" (invariants).** But the author's theoretical fundamentals were received among academic bureaucrats with biased distrust. Hence the courageous seeker was doomed to sacrifice his far-sighted scientific plans for the gloomy lot of a lifelong, first active but early retired schoolmaster. (Jakobson 1985 [1979a]: 258)

It would be nice to find out whether Jakobson was influenced by Winteler himself, or if he discovered Winteler later and saw a parallel to his thinking. Mainly I'd like to know where the variant/invariant distinction originates from so that I could exclude Marty's "constructive inner form" and "outer linguistic form" from imputed origins.

> In "Einstein's Theory of Relativity" as conceived by the philosopher Ernst Cassirer, "there exists only **the unity of certain *functional relations***, whic hare differently designated according to the system of references in which we express them". (Jakobson 1985 [1979a]: 262)

Apparently in 1923 there appeared a book by Ernst Cassirer titled *Substance and Function & Einstein's Theory of Relativity*. (Also available on archive.org)

> The appreciation of the relativity of the form of thought attempted by two of the most original American linguists, Edward Sapir (1884-1939) and Benjamin Lee Whorf (1897-1941), and in particular the former's direct reference to "the physical relativity of Einstein", offer another significant example of a daring linguistic initiative that purposely bordered upon Einstein's conceptual framework and upon the direct, albeit restrictive, **question posed in Einstein's broadcast of 1941: "to what extent the same language meant the same mentality**". Any impact necessarily implies not only similarities but also instructive cleavages of opinion. (Jakobson 1985 [1979a]: 262)

Relevant for the semiotic analysis of mentality. Whorf's position is known, Sapir's I'll get to, hopefully, but I'm curious as to how Mamardašvili and Pjatigorsky (would) answer this question.

Jakobson, Roman 1985 [1979c]. From Aljagrov's letters. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 358-361.

> These included, in particular, his attempts at **supraconscious poetry (*zaumnaja poèzija*) built of invented words**. In literary history it was apparently the first endeavor to construct in this way longer, connected texts alien in their sounds and sequences to those of the given language and free of any inserted traces of verbal motivation such as references to dreams, zoological sound emissions, or machine noises. (Jakobson 1985 [1979c]: 357)

First explanation of *zaum* I meet in my readings.

> Remember, you said that poetry is any sequence of letters in direct or inverted order, and called this a demonic or 'underground' point of view. (Jakobson 1985 [1979c]: 360)

iinettimakskim

Jakobson, Roman 1985 [1979b]. Toward the history of the Moscow Linguistic Circle. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 279-282.

> According to an early report of the first secretary of the MLC, G. O. Vinokur, the activity of the Circle consisted "both in adducing new materials and in the interpretation of old ones yet from a new standpoint". The work in the Circle had **a laboratory character** and ready-made academic lectures played a smaller role than **debates where methods and approches were developed in a joint collective exchange of opinions**. An important place in the Circle's activities was given to the summer expeditions of its members according to programs coordinated beforehand. (Jakobson 1985 [1979b]: 280)

This is what seminars would ideally consist of: not only revisiting old ideas but building new ones on top of the old.

> **The foundations of a phenomenology of language in the arresting treatment by Husserl's disciple G. G. Špet** left a notable imprint on the development of MCL in its final period and provoked heated arguments about the place and limits of empiricism and about the role of semantics in the science of language. **The probelms of "inner form"** launched by Humboldt and the criteria of delimiting poetic and unusual language were among the points at issue. (Jakobson 1985 [1979b]: 281)

And now I have to check out Gustav Shpet.

5.3.20 Anthropology is Not Ethnography (2014-03-24 23:59)

Ingold, Tim 2008. Anthropology is *Not* Ethnography. *Proceedings of the British Academy* 154: 69-92.

> He [Radcliffe-Brown] did so in terms of a contrast, much debated then but little heard of today, between ***idiographic* and *nomothetic* inquiry**. An idiographic inquiry, Radcliffe-Brown explained, aims to document **the particular facts of past and present lives**, whereas the aim of nomothetic inquiry is to arrive at **general propositions or theoretical statements**. Ethnography, then, is specifically a mode of idiographic inquiry, differing from history and archaeology in that **it is based on the direct observation of living people rather than on written records of material remains attesting to the activities of people in the past**. Athropology, to the contrary, is a field of nomothetic science. (Ingold 2008: 70)

From this light semiotics of culture is closer to anthropology than ethnography. Although, it does seem to combine the idiographic and nomothetic. Go and figure.

> **The distinction between the idiographic and the nomothetic was first coined in 1894 by the German philosopher-historian Wilhelm Windelband**, a leading figure in the school of thought then known as neo-Kantianism. Windelband's real purpose was to lay down a clear dividing line between the craft of the

> historian, whose concern is with judgements of value, and the project of natural science, concerned as it is with the accumulation of positive knowledge based on empirical observation. But he did so by identifying history with the documentation of particular events and science with the search for general laws. And this left his distinction wide open for appropriation by positivistic natural science to denote not its opposition to history but the two successive stages of its own programme: first, the systematic collection of empirical facts; and secondly, the organisation of these facts within an overarching framework of general principles. (Ingold 2008: 70-71)

Put this way the distinction is probably comparable with Dilthey's "explaining nature" and "understanding history". But only on the surface, because there seem to be quite different matters at work.

> One way treats every entity or event as an objective fact, the other attributes to it some meaning or value. [...] Contemporary readers will immediately recognise in this a forerunner to the so-called etic-emic distinction. (Ingold 2008: 71)

As Mary Ritchie Key put it in 1979, the etic/emic distinction is not often understood. Here etics treats "every entity or event as an objective fact" and emic "attributes to it some meaning or value". Making unjust generalizations again, semiotics of culture seems to deal with the emic side more - but this hunch is based solely on the hint towards "meaning or value".

> The theoretician operating in a nomothetic mode imagines a world that is, by its nature, particulate. Thus **the reality of the social world, for Radcliffe-Brown, comprises 'an immense multitude of actions and interactions of human beings'** (1952: 4). Out of this multitude of particular events **the analyst has then to abstract general features that amount to a specification of form**. (Ingold 2008: 72)

This sounds acceptable, but what does "a specification of form" entail? Is it something like a typology of forms (of actions and interactions)?

> Let us suppose, Nadel postulated, taht between persons A nad B we observe diverse behaviours denoted by the letters a, b, c ... n, but that all index a condition of 'acting towards' - of A acting towards B and of B acting towards A. We denote this condition with the colon (:). It then follows that a formal relationship (r) exists between A and B, under which is subsumed the behavioural series a ... n. Or in short:
>
> A r B, if
> A (a, b, c ... n): B, and *vice versa*
> □r □ Σ a ... n

My purpose in recovering this formulation from the rightful oblivion into which it quickly fell is only to highlight **the sense of integration** epitomised in the last line by the Greek 'sigma', the sign conventionally used in mathematics to denote the summation of a series. **The abstract relation, here, takes the form of a covering statement that encompasses every concrete term in the series**. (Ingold 2008: 72-73)

Category: failed attempts to apply logical thinking in the study of behaviour. Aleksei Lotman's 1988. "On axiomatic method in ethology" belongs to this category. What is frightening about this is the notion of "series". Especially in Jakobson and Tynyanov's 1928. theses the notion of "series", as an synonym for "system", produces an eery feeling that there has been a lot of quasi-mathematical dabbling going on without us non-mathematically thinking ignorants really understanding what's going on.

> When Kroeber spoke of 'descriptive integration', however, he meant something quite different: more akin, perhaps, to **the integration of an artist's picture on the canvas as he paints a landscape**. To the artist's

> gaze, the landscape presents itself not as a multitude of particulars but as **a variegated phenomenal field, at once continuous and coherent**. Within this field, the singularity of every phenomenon lies in its enfording - in its positioning and bearing, and in the poise of a momentarily arrested movement - of the entangled histories of relations by which it came to be there, at that position and in that moment. And as the artist tries to preserve that singularity in the work of the brush, so, for Kroeber, does the anthropologist in his endeavours of description. This is what he meant when he insisted that the aim of anthropology, as of history, must be one of 'integrating phenomena as such' (1935: 546). (Ingold 2008: 73)

A nice analogy that can be compared with the discrete/continuous distinction in the semiotics of culture, at least when viewed from Langer's dscursive/non-discursive standpoint (as I was told by Indrek Grigor, viewing the d/c distinction as the d/n-d distinction is "ideological", so I'm keeping open an option that there are many interpretations of what the d/c distinction entails; perhaps several interpretations are valid, perhaps not and mine is wrong).

> Thus what Kroeber called the 'nexus among phenomena' (ibid.) is there to be described, in **the relational coherence of the world**; it is not something to be extracted from it as one might seek the general features of a form from the range of its concrete and particular instantiations. For precisely that reason, **Kroeber thought, it would be wrong to regard the phenomena of the social world as *complex*** (ibid.). Contemplating the landscape, the painter wolud be unlikely to exclaim 'What a cpmolex landscape this is!' He may be struck by many things, but complexity is not one of them. Nor is it a consideration in the regard of the historically oriented anthropologist. Complexity only arises as an issue in the attempt to reassemble a world already decomposed into elements, as a picture, for example, might be cut up to make a jigsaw puzzle. (Ingold 2008: 73)

Here I actually feel that the issue is "ideological". Or, rather, methodological? I believe that the social world is indeed *complex*. The artist's rendering and the social anthropologis's - for a lack of a better world - conclusion may indeed be *simple*, but... Argh. I guess we have a classical noumenal/phenomenal or *Ding-an-sich* problem at our hands (donotwant.jpg).

> But like the painter, and unlike the puzzle-builder, Kroeber's anthropologist seeks **an integration 'in terms of the totality of phenomena'** (1935: 547) that is ontologically prior to its analytical decomposition. (Ingold 2008: 74)

This is where I recall that Kroeber advocated something termed *cultural holism*.

> Yet if the anthropologist describes the social world as the artist paints a landscape, then **what becomes of tmie?** The world stands still for no one, least of all for the artist or the anthropologist, and the latter's description, like the former's depiction, can do no more than **catch a fleeting moment in a never-ending process**. In that moment, however, is complessed the movement of the past that brought it about, and in the tension of that composition lies the farce that will propel it into the future. It is this enfolding of a generative past and a future potential in the present moment, and not the location of that moment in any abstract chronology, which makes it historical. Reasoning along these lines, Kroeber came to the conclusion that **time, in the chronological sense, is inessential to history**. Presented as a kind of 'descriptive cross-section' or as the characterisation of a moment, a historical account can just as well be synchronic as diachronic. (Ingold 2008: 74)

One could probably compare this treatment to Jakobson's idea of "permanent diacronic synchrony" and Lotman's *Culture and Explosion*.

> Evans-Pritchard roundly condemned, as had Kroeber, the blinkered view of those such as Radcliffe-Brown for whom history was nothing more than 'a record of a succession of unique events' and social anthropology nothing less than 'a set of general propositions' (evans-PRitchard 1961: 2). In practice, Evans-Pritchard claimed, social anthropologists do not generalise from particulars any moret han do historians. **Rather, 'they see the general in the particular'** (ibid.: 3). Or to put it another way, the singular phenomenon opens up as you go deeper into it, rather than being eclipsed from above. (Ingold 2008: 75)

All this sounds like micro-macro discussion applied on historical events. There are other neat varieties of this. Creative use of language vs social communication in linguistics; the individual self vs the social structure or organization or formation or whatever in some forms of (socal) philosophy; the single text vs literature in, pfff, structuralism or something... The list could go on.

> The other kind of generalisation, of which Leach approved, works by **exploring a priori - or as he put it, by 'inspired guesswork' - the space of possibility opened up by the combination of a limited set of variables** (Leach 1961: 5). A generalisation, then, wolud take the form not of a typological specification that would enable us to distinguish societies of one kind from those of another, but of **a statement of the relationships between variables that may operate in societies of *any* kind**. This is the approach, Leach claimed, not of the botanist or zoologist, but of the engineer. Engineers are not interested in the classification of machines, or int he delineation of taxa. **They want to know how machines work. The task of social anthropology, likewise, is to understand and explain how societies work**. Of course, societies are not machines, as Leach readily admitted. (Ingold 2008: 76)

What are these variables? The semiotician can, if he or she so wishes, view signs as variables, pick out a limited set through "inspired guesswork" and continue to search for different interactions of these signs/variables in different cultures. Is it something like that?

> 'My own view', Radcliffe-Brown asserted, 'is that the concrete reality with which the social anthropologist is concerned ... **is not any sort of entity but a process, the process of social life'** (1952: 4). The analogy, then, is not between society and organism as entity, but between social *life* and organic *life* understood as processes. It was precisely this idea of thesocial as a life-process, rather than the idea of society as an entity, that Radcliffe-Brown drew from the comparison. And it wsa for this reason, too, that he compared social life to the functioning of an organism and *not* to that of a machine, for the difference between them is that the first is a life-progess whereas the second is not. **In life, form is continually emergent rather than specified from the outset, and nothing is ever quite the same from one moment to the next**. (Ingold 2008: 77)

And once again the difference is between process and structure (much like in Brentano vs Wundt). Also' I'll note that it was indeed not Sokrates but Heraclitus who put forth the constantly changing river metaphor (although Plato does quote it in *Cratylos*).

> In an extraordinarily prescient paper on '**The self and its behavioral environment**', published in 1954, Hallowell concluded that no physical barrier can come between mind and world. 'Any inner-outer dichotomy', he maintained, 'with the human skin as boundary, is psychologically irrelevant' (Hallowell 1955: 88). Fifteen years later, Gregory Bateson made exactly the same point. Mind, Bateson insisted, is not confined within individual bodies as against a world 'out there', but is immanent in the entire system of organism-environment relations within which all human beings are necessarily enmeshed. 'The mental world', as he put it, 'is not limited by the skin' (Bateson 1973: 429). Rather, it reaches out into the environment along the multiple and ever-extending sensory pathways of the human organism's involvement in its surroundings. Or as Andy Clark has observed, still more recently, **the mind has a way of leaking from the body, mingling shamelessly with the world around it** (Clark 1997: 53). (Ingold 2008: 79-80)

Oh god, yes! I can't find Hallowell's paper, but his 1955. book *Culture and Experience* is on archive.org. Curiously, this was also the time when something called "ecological psychology" emerged, especially in Roger Barker's *One Boy's Day* (1952). // No, wait, the paper is actually chapter 4 of Hallowell's book.

> One thing he [Hallowell] learned from them is particularly worthy of consideration here. It concerns dreaming. **The world of one's dreams, Hallowell's mentors told him, is precisely the same as that of one's waking life. But in the dream you perceive it with different eyes or through different senses, while making different kinds of movements** - perhaps those of another animal such as an eagle or a bear - and possibly even in a different medium such as in the air or the water rather than on land. When you wake, having experienced an alternative way of being in the same world in which you presently find yourself, you are wiser than you were before (Hallowell 1955: 178-81). (Ingold 2008: 84)

This was the time when dreams were a hot topic for anthropologists. Other tribes around the world also viewed the dream world as equally or even more real than the waking world. The suggestions about perceptions and movements are worth consideration when I again venture into this domain (my first attempt was artistic, in "Somatoception").

> Students are told that **anthropology is what we do with our colleagues, and with other people in other places, but not with them**. Locked out of the power-house of anthropological knowledge construction, all they can do is peer through the windows that our texts and teachings offer them. It took the best part of a century, of course, for teh people once known as 'natives', anh latterly as 'informants', to be admitted to the big anthropology house as master-collaborators, that is as people we work *with*. It is now usual for their contributions to any anthropological study to be fulsomely acknowledged. **Yet students remain excluded, and the inspiration and ideas that flow from our dialogue with them unrecognized**. I believe this is a scandal, one of the malign consequences of the institutionalised division between research and teaching that has so blighted the practice of scholarship. For nideed, the epistemology that constructs the student as the mere recipient of anthropological knowledge produced elsewhere - rather than as a participant in its ongoing creative crafting - is the very same as that which constructs the native as an informant. And it is no more defensible. (Ingold 2008: 89-90)

Our Institute of semiotics sometimes brags about how students and professors were like colleagues in the Tartu-Moscow school. Today this is kind of rare. Some lecturers take it as a challenge when you engage with their teachings.

5.3.21 Semiootika eeldustest (2014-03-25 00:42)

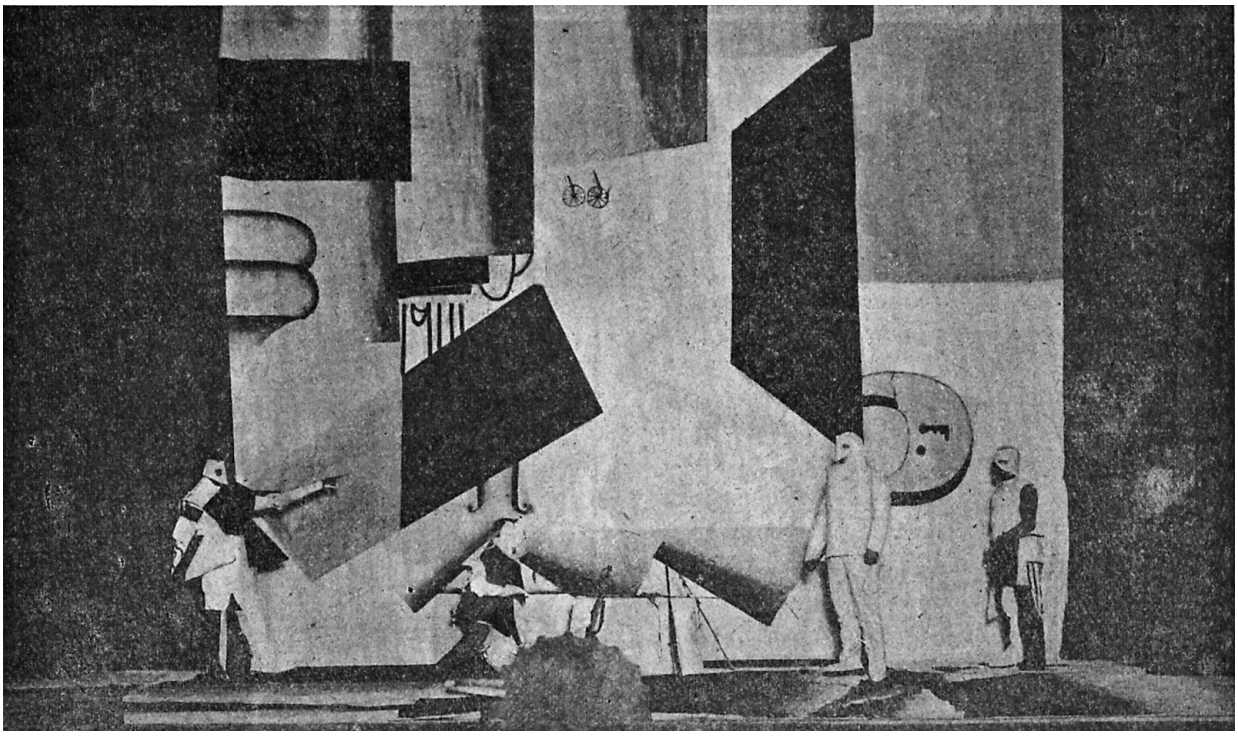

Pjatigorski, Aleksandr 2010 [1973]. Mõningatest semiootika teoreetilistest eeldustest. Tõlkinud Silvi Salupere. *Acta Semiotica Estica* VII: 307-309.

> Kui võtta semiootikat kui intuitiivselt konstrueeritud ja empiiriliselt kasutatavat teaduslikku meetodit, siis osutub tema keskseks mõisteks **"märgilisus", aga mitte "märgisüsteem" või "märk"**. Kuid märgilisus ei ole *esmane* (või *elementaarne*) semiootika mõiste, kuna **see on teatud *omaduse* abstraktsioon**, ja nimelt, kui formuleerida see kõige üldisemal viisil - *omaduse olla märk*, või, veidi laiemalt formuleerides, - *millegi omadus olla millegi märk kellegi jaoks ja kusagil*. (Pjatigorski 2010 [1973]: 307)

Tõlgitavusega tekib siin probleeme, sest "märgilisus" oleks otsetõlkes *signicity*, mis on samavõrd kohmakas kui Glebi väärtõlgitud *materiality* ja *systemity*. Olukorda parandab natuke kui "märgilisus" asendada üldisema terminiga "semiootilisus". *Semioticity* has been used by Anti Randviir and a quick google search says that this term is used in two books published last year: *A Buddhist Theory of Semiotics* and *Materialist Film*.

> Siin on probleemi semantiline aspekt väljendatud sõnades "olla millegi märk", pragmaatiline - "olla märk kellegi jaoks", **kommunikatiivne - "olla kuskil märk"**. (Pjatigorski 2010 [1973]: 307)

See on üksjagu kummaline viis määratleda kommunikatiivseid märke, sest neid iseloomustab saatja ja vastuvõtja olemasolu, mis tõttu nad pole lihtsalt "kuskil" vaid "teatud kuskil" või "kuskil kust vastuvõtja (vähemalt potentsiaalselt) teab vastu võtta". // Muidugi on siin tegu Morrise kolmikuga: semantika, süntaktika ja pragmaatika. Jääb üle oletada, et "olla kuskil märk" tähendab "olla märk teiste märkide keskel ja nendega suhestudes".

> Kuid jääb veel laiem formuleeringu alus, mis sisaldab endas küsimust: "*Mille* omadus olla märk?", või isegi, kui me juba eeldasime märgilisuse mõiste olemasolu, lihtsalt - "mille omadus?". Seejärel, kuna see "millegi omadus" on keeruline ja tuletatud omadus, tuleb välja selgitada, ***millised* (teised) omadused võivad tema suhtes olla osaliseks või esmaseks**. (Pjatigorski 2010 [1973]: 307)

Siin juba tekib arusaamatus, sest osalisus ja esmasus tulevad esmakordselt mängu ja neid ei näida selgitavat.

> [...] ma arvan, et elusolendid võivad kasutada asju märkidena just seetõttu, et **mingid asjades** (ja mitte elusolendite psüühikas või signaalse kommunikatsiooni faktides) **olemasolevad *omadused* võimaldavad *objektiivselt* asju niimoodi kasutada**. See on omalaadne semiootilise teooria *ontoloogiline eeldus*. Selline eeldus on *psühholoogiliselt* reaalne vaid sel juhul, kui kõrvaline "asjade vaatleja" asetab end justkui neid asju kasutava *subjekti taha*, kuid mitte mingil juhul subjekti asemele, ega mitte subjekti ja asjade vahele ega mitte asjade taha. (Pjatigorski 2010 [1973]: 307)

See osa on natuke arusaadavam, aga pohiliselt zoosemiootika seisukohalt. Need "omadused" oleksid justkui Uexkülli "toonid" mida tingib isendi või liigi Omailm. Loomade suhtlemist uurides nt ei aseta me end loomade asemele vaid vaatleme neid "väliselt" - "tagant".

> Esimeseks asjade sedalaadi omaduseks arvatakse siin omadus "olla igal antud hetkel üks asi ja mingi teine asi", s.t. **omadus olla kaks erinevat asja**. See tees ei eelda mingil moel, et asi samal ajal ilmneb ("ilmneb" tähenduses "on") ja ei ilmne iseendana, kuna ainult olleks kaks asja üheaegselt, ta võibki olla asi ise (*kaksuse omadus*). (Pjatigorski 2010 [1973]: 308)

Mina ütleksin *kahesus*, kui mitte isegi *kahekordsus*. Näiteid on kerge leida, eeldades, et siin on tegu mingi asja märgikandjaks olemisega. Nt näoilme on samaaegselt näolihaste konfiguratsioon ja näoilme. Näoilme lahutamatus näolihaste konfiguratsioonist demonstreerib selle olemist iseendana ainult juhul kui ta on need kaks asja iseenesest. St igal näol on ilme. Ka magaval või surnud inimesel on ilme, kui tal on nägu. Seda aga eeldusel, et ka nullmängu on märk ja sellist asja nagu "ilmetus" või "ilme puudumine" ei ole võimalikud. *Cannot not communicate* situatsioon. // Siin on jällegi Brentano süüdi. Umbes nagu eristatakse nägemist/vaatamist eristas Brentano kahte etappi asja tajumises - temast sai alguse selle "topeldamise" traditsioon (sealjuures mitte ainult kaheks topeldamine, vaid ka neljaks topeldamine).

> Teiseks omaduseks võib lugeda iga asja *esitatavust* väljaspool tema poolt hõivatud kohta (*locus*, seejuures antud asja *mõiste* ise eeldab tema spetsiifilisi ruumilisi karakteristikaid (koordinaadid, mõõtmed jne, mida summaarselt tähistatakse kui *spatio*). Asja ettekujutatavust/esitatavust väljaspool *locus*'t (ja abstraheerudes *spatio*'st) võib mõtestada kui tema **samaaegset olemist konkreetsete *asendite* või *positsioonide* (*positio*) seerios, mis muutuvad sõltuvalt seda asja kasutava subjekti asukohavahetusest** (koos temaga vahetab asukohta ka teda järgiv "asjade vaatleja"). Sellist omadust võib nimetada *positsiooni omaduseks*. (Pjatigorski 2010 [1973]: 308)

Meenutab Bahtinit, kes pööras tähelepanu nt sellele, et näost-näkku vesteldes näovad osapooled erinevat osa neid ümbritsevast keskkonnast. Ma pole kindel kuidas selline ruumiline suhestatus märkidega täpselt seostub, sest märgi enda mõiste tundub olevat natuke abstraktsem - jutt tundub käivat märgikandjaga suhestumisest. // Bahtin sai väga palju mõjutust Schelerist, kes oli järjekordne Brentano õpilane. Aga see selleks. Siin ei räägita tõenäoliselt märgikandjast vaid millegagi kui asjana suhestumisest. Kahjuks on see teema liiga keeruline, et ma suudaksin seda veel hästi selgitada.

> Kolmandat omadust määratleme kui **asja võimet "lülituda" teda kasutava subjekti olemasoleva, antud hetke situatsiooni *faktina***, mis teadaolevalt eelneb sellele (ja igasugusele mõeldavale) situatsioonile. Või siis, kui pöörata see ütlus ümber: asja ajas (nii konkreetses kronoloogilises kui ka ükskõik kui üldisel moel) fikseerituse fakt ise eeldab tema "etteheidetuse" (*projectio*) võimalust, **tema "tulevase" situatiivse kasutamise võimalust, tema assimileerimist subjekti poolt konkreetsete situatsioonide seerias**. (Sel juhul jääb asjade vaatlejale, kui ta ei soovi "vahetada" asju kasutavat subjekti teise vastu, üle vaid eeldada selle subjekti eelolemist analoogselt asjade eelolemisega.) (Pjatigorski 2010 [1973]: 308)

Suudan seda hetkel mõtestada vaid nii, et nt võõras linnas esmakordselt orienteerudes jätad meelde kus on mis ja mis neid asju ühendab, et hiljem samas kohas omada ettekujutust kus võiks asuda bussijaam või kohvik.

> Need omadused ise ei tee asjadest märke; nad kujutavad endast vaid "puhtaid võimalusi", neid võimalusi, mis nende **elusolendite (subjektide) psüühiliste ja käitumuslike mehhanismide läbi muunduvad märgiliseks tegelikkuseks kommunikatsiooni ja autokommunikatsiooni aktides**. Kuid iseendast, vaadelduna väljaspool psüühilisi ja käitumuslikke mehhanisme on need "puhtad võimalused" *akroonilised*. (Pjatigorski 2010 [1973]: 308)

Midagi saab märgiliseks kui seda kasutada suhtlemiseks või tähistamiseks - ma eeldan, et autokommunikatsioon on siin enam-vahem samaväärne signifikatsiooniga, st minimaalselt midagi saab märgiks subjekti enda jaoks.

> Viimati käis Pjatigorski Tartus 2002. aastal, Lotmani 80. sünniaastapäevale pühendatud konverentsil. Tema esinemine jättis kohalviibijatele usutavasti kustumatu mulje. Ta oli suurepärane lektor, emotsionaalne, väljendusrikka kehakeelega. Kuigi tema tervislik seisund ei olnud kõige parem ja vastuvõttudel nägi ta välja jõuetu ja hädine, seisis vaevu jalul, siis ettekande ajal toimus hämmastav muutus: temast õhkus lausa Piibli prohvetite kirglikkust ja jõudu ning **kui ta hoogsaid väljaasteid sooritades kõuehäälselt semiootikat ründas, tõmbusid esireas istujad hirmunult tagasi ja kiirustasid energiliste peanoogutustega nõustuma, et pääseda selle puuriva pilgu alt**. Lõpupoole valis ta endale oponendiks saali seinal asuva hiigelsuure peegli. (Pjatigorski 2010 [1973]: 309)

Sellisele esinejale on vaja võrdväärset kuulajat, kes jääb vankumatuks ja "ründab vastu".

5.3.22 Teadvuse struktuurid (2014-03-25 16:05)

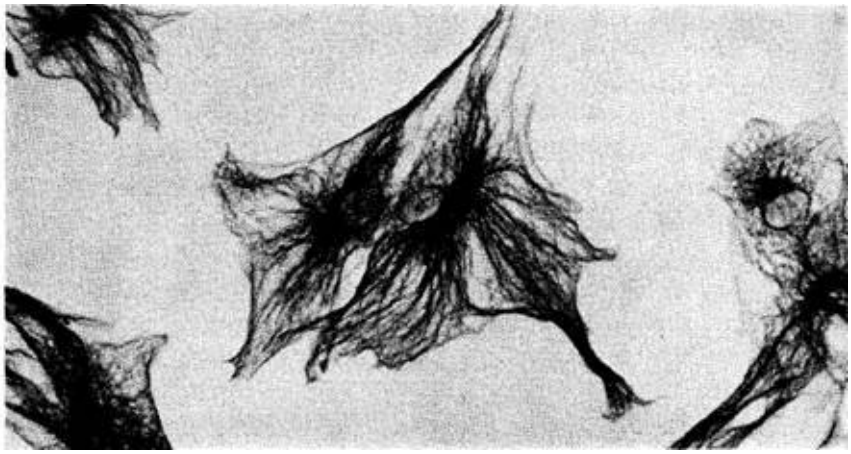

Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

> Teadvuse struktuur on põhimõtteliselt mitte-individuaaln. **Teadvuse struktuuri võib nimetada nii sisuks kui vormiks**, seega katab ta osaliselt seda, mida mõnedes filosoofiavooludes ja -koolkondades nimetatakse "**teadvuse vormiks**". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Miks siis mitte juba öelda, et "teadvuse struktuur" on sisuliselt märk.

> Ruum ise võib olla teadvustatud kui teadvuse sisuline nähtus. Teadvuse sisuline fakt või sisuline materjal on teadvuse materjali enda ruumiline laotumine - mitte selles mõttes ,et teadvus on ruumi "sees", vaid selles, et see teadvus ise (kui teadvuse struktuur) on teatud ruumiline asetus iseenda suhtes. **Teadvuse struktuur ise on teatud ruumiline konfiguratsioon, on ise mingi ruum**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See on jällegi väga fenomenoloogiline või taotluslikult "lõdev" lähenemine ruumidele. Ricoeur räägib samas võtmest umbes mingisugusest ruumist teksti ja lugeja vahel. Natukene asjalikumas võtmes on siin järjekordne paralleel semiosfääriga, sest ka selle ruum on abstraktse iseloomuga (Lotman 2005 [1984]: 207).

> **Me räägime mingist teadvuse faktist kui struktuurist selles mõttes, et ta võib olla keeruline, st sisaldada endas mingit mitmekesisust**. Me ütleme: "kuskil on teadvuse fakt", "kuskil on üks teadvuse fakt, aga mujal hoopis teistsugune". Meie mõtisklused teadvuse fakti üle on juba ise mõtisklused teadvuse struktuurist. See on fakt, kuni me ei ole talle omistanud seda viimast tähtsat omadust - sisemist keerukust, erinevalt teadvuse seisundi ühetaolisusest. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Keerukus on siin mõtestatud mitmekesisusena. Sellel vastandub ühetaolisus. Teadvuse fakt on seega ühetaoline, aga teadvuse struktuur on mitmekesine.

> **Ja metaarutlus, mis liigendab, strktureerib teadvuse materjali, saab olema esemeliselt teistsugune, sest ta on mingi iseseisev ese** ja mingist vaatepunktist on meie liigendus vahendavaks teise liigenduse suhtes, mida viiks läbi inimene ise, kes satub või sattus ühte või teise teadvuse struktuuri. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Samamoodi on minu kommentaarid justkui iseseisvad, vähemalt "esemeliselt teistsugused", aga mitte päris sõltumatud või rippumatud, sest nende kommentaaride tõlgendamine sõltub siiski tsitaatide sisust ja visuaalselt ripuvad kommentaarid otseselt tsitaatide all. Neid saab üksteisest eristada, aga mitte päris lahutada ilma, et tekiks mingisugune kadu. Teisel tasandil on minu tsitaadid-kommentaarid "esemeliselt teistsugused" lähtetekstist endast, kust tsitaadid on ümber kirjutatud. See on täiesti kasutu arutelu, aga tekst ise ei luba ennast koheslet avada mistõttu tuleb selle ees natuke tantsida ja teistkordsel lugemisel loota paremat.

> Me ei ole ju võimelised, johtuvalt tuntud komplementaarsuse reeglist vaatluses, üheaegselt elama üle teadvuse fakti ka tema struktuursuses: võib olla siis me osutuksime juba olevat teises või kolmandas struktuuris või üldse väljuksime teadvuse struktuurist johtunud teadvuse valda, mida me ei saa struktureerida. **Seetõttu ei saa me öelda, et kus on fakt, seal on teadvuse struktuur, kuna me ei saa igale teadvuse faktile lisada/kaasata struktureerituse tõlgendust**. Me vaid eeldame, et teadvuse sisulisus võib esituda struktuurina. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Suvalise analoogia võib tõmmata "privaatsete märkidega" mida Hadamard (1945) jaotab kaheks. Teadvuse struktuurile vastaksid siinses võrdluses püsivad (*constant*) privaatmärgid ja teadvuse faktidele juhuslikud (*episodic*) privaatmärgid. Nagunii ei anna see võrdlus midagi juurde, sest see oleks vastandi fakt/struktuur koletu lihtsustamine, aga kuidagi tuleb ju tantsida! Kui tantsupeol üks lugu hakkab lõppema ja teine alles algama ning kahe erineva pala helid on segunenud nii, et rütmid on kahekordselt keerulised, mis sa teed? Peatud ja ootad kuniks uus lugu on hoo sisse võtnud või teed sellest endale katsumuse ja tantsid edasi kahekordselt keerulisemat tantsu? Teine variant on märksa huvitavam.

> Me leppisime kokku, et empiiriliselt leitud teadvuse fakti ei saa me üldjuhul ühemõtteliselt seostada teadvuse struktuuriga. Me ei saa ka oma metaarutlust ennast siduda kindla teadvuse struktuuriga. Kuid iga etapp meie metaarutluses on, ühelt poolt, teadvuse fakt, teisalt, mis eriti tähtis - vastab teatud teadvuse seisundile. **Seega osutub võimalikuks ettekujutus mingist ühesuunalisest semiootilisest seosest:**

> **teadvuse struktuurid, tulevased struktuurid, mitte-struktuurid, struktuuride puudumine või faktide puudumine meie metaarutluse etapil võivad olla *teadvuse seisundi märkideks***. Kuid mitte vastupidi, me ei saa minna teadvuse seisundilt teadvuse sisu juurde. Kuna sisusust vaatleme me kui püsivat teadvuse seisundi võimalust. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Ma kahtlustan, et neid variante saab vaadelda (Greimasi) semiootilise ruudu seisukohast, aga seda taipasin alles siis kui olin need neli varianti visuaalselt ära märgistanud ja leidsin, et semiootilise ruudu kasutamine oleks liiga suur ajuakrobaatika (selle jaoks peab olema ettevalmistus ja piisavalt energiat).

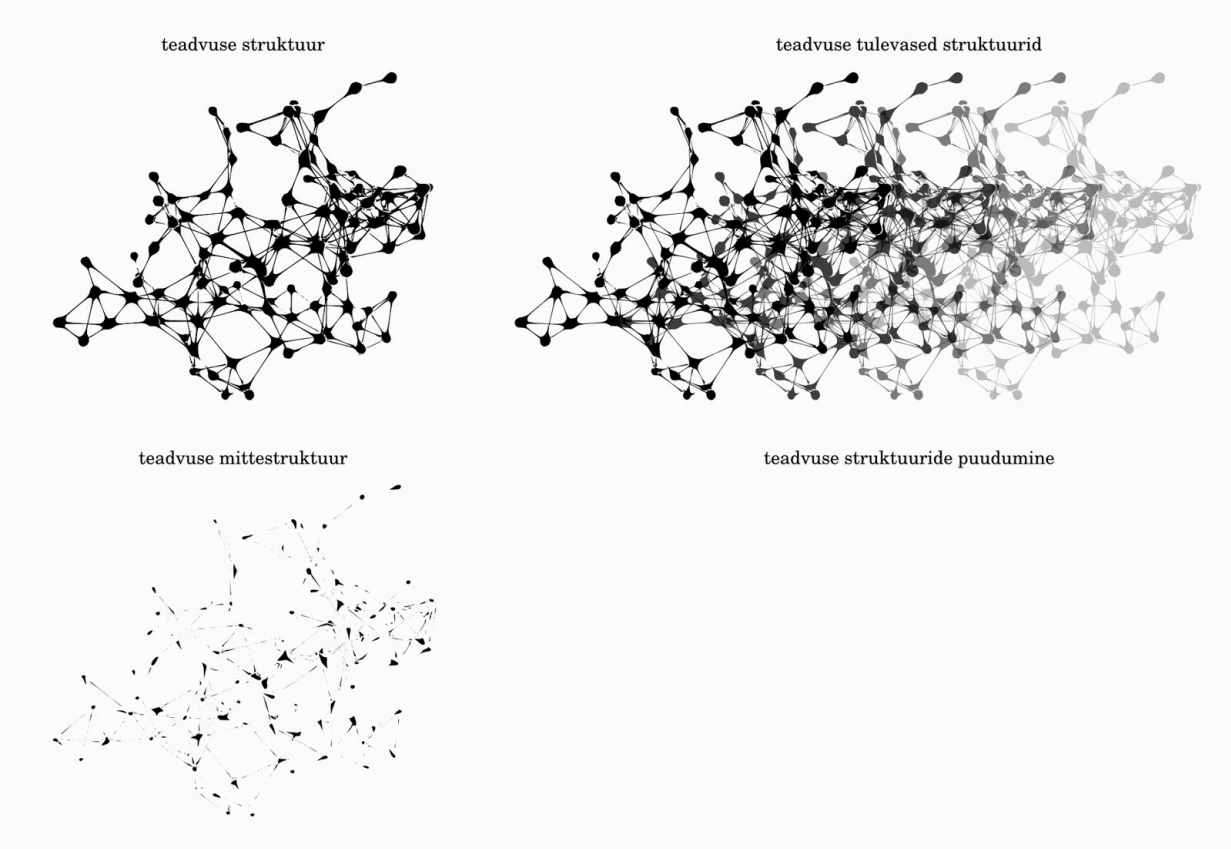

> Inimene lülitab teadvuse fakti mingisse oma "mina" ruumilis-füüsilisse (tegelikult "pseudofüüsilisse") sfääri. Ta ütleb: "mul tekkis/tuli mõte", "ma mõtlesin midagi välja", "mu peas sündis idee". Meie jaoks oleks huvitav, kuna me loobume genereerimise ideest, pakkuda välja omalaadne ümberpööratud "antikujund". **Kui me ütleme miitte "mul tekkis idee" vaid "mina tekkisin idees", mitte "ma mõtlesin midagi välja" vaid "ma sattusin millessegi/miskisse", "ma sattusin mõttesse millestki", "ma osutusin olevat mingi tedavuse fakti sees"** siis võib see "esteetiliselt" aidata harjuda teise lähenemisega, aidata tunnetega vastu võtta mõttelisi konstruktsioone, millega me tahame ennast intellektuaalselt harjutada, aidata arendada uusi refleksiivseid protseduure. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

"Among Rimbaud's (1871) most well-known aphorisms is his reflection: "*Je est un autre*" ("I is an other)" (p. 347). In broader context, the thought comes up twice in his writing, first in a letter to Georges Izambard: "It's not my doing at all. **It's wrong to say: I think. Better to say: I am thought**. *I* is an *other*" (Rimbaud, 1871/1967, p. 100). And in a letter to Paul Demeny he wrote, "For I is an other. … This is plain to me: **I am present at the unfolding of my thought**: I watch it, listen to it: I strike the chord: the symphony stirs in the depths, or leaps onto the stage" (Rimbaud, 1871/1963, p. 347; see also Lawler, 1992, p. 3)." (Macke 2008: 141)

> Sellega seoses pöördume tagasi juba räägitu juurde: **teadvus on selline tekst, mis tekib teksti, mis ennast tähistab jaendale viitab, lugemise aktiga**. See eneseleviide muutub jälle tekstiks kuni lõpmatuseni. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

The "semiosphere is simultaneously an object- and a metaconcept." (Torop 2005: 159). Kultuur loeb iseennast. Ka lõputu semioosi kontseptsioon, mis tõlgendab isennast iseendast lähtuvalt. // Joonealune märkus jõudis minust ette ja soovitab seda sama katkendit võrrelda lõputu semioosi ja hermeneutilise ringiga.

> **Teadvuse struktuur on faktiliselt isiksuse väline, kvaasiesemeline teadvuse seisund**. Metafooriliselt väljendudes on teadvuse struktuur teatud "olemise aukude täitmine", "aukude" mis on jäetud põhjustagajarje agregaatide poolt. Selles kvaasiesemelises struktureeritud "augus" (millel ei ole muud struktuuri, sest ta on "auk") on/asetsevad terviklikud teadvuse struktuurid. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Samavõrd meelevaldselt võib siin neid "kvaasiesemelisi struktureeritud auke" tõlgendada tühikutena teadmistes. Ma tean, et on midagi mida ma ei tea, aga niipea kui ma selle augu täidan ja saan seda teadma mida ma ei teadnud, avan ma selle kaudu seni sujuva pinnasena näinud ümbruses veel lugematul hulgal auke. // Lacani tedraeeder on tundmatu asi - ei leia selle kohta ka netist midagi.

> Me ütleme "rekurrentsioon on teadvuse struktuur". Kuid mingem mõistmise etappe mööda. Kõigepealt ilmub see kui ettekujutus sellest, et iga asi, isiksus, sündmus või fakt on *absoluutselt ilma jäetud unikaalsusest*, st et **kõik, mis meiega juhtub (ja ka meie ise), juba oli lõputu arv kordi ja kordub veel lõpmatu arv kordi**. Muidugi võime me seda endale ette kujutada kui bukvaalset [sõnasõnalist, sõna otseses mõttes] faktide kordumist ühesuunaliselt orienteeritud aja tsüklites (minevikust läbi oleviku tulevikku). Või kui sündmuste liikumist mööda mingit suletud ajakõverat (siin sisadub ka meie endi liikumine, kui sündmused on fikseeritud, aga meie liigume). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Idamaine filosoofia lööb välja. Ajasilmus. *The Matrix* kujutab sündmusi maatriksi kuuendas iteratsioonis. Aeg on tsükliline. Elu on reinkarnatsiooni tõttu väljapääsmatu, jne.

> Milles siis seisneb igasuguse sümboli abstraktne analüüs? Eelkõige näitamaks, mil moel igasugune sümboli sisulisus esineb kui täiesti tühi kest, mille sees konstitueeritakse ja struktureeritakse ainult üks sisu, mida me nimatame "teadvuse sisuks". Kuid enne kui arutleda selle "sisulisuse" (nagu sellest räägitakse ptk 13.) üle, tuleb meil mõelda sellisest asjast nagu "märgilisus". **Kui semiootika vaatleb inimest kui "märgilist olendit", siis peab ta selle all mõtlema mitte sellist olendit, kes mõtleb märke välja, vaid sellist, kes iga kord, kui algab tema individuaalne töö asjade ja sündmustega (jaka iseenda kui asja ja sündmusega), kasutab neid kui juba valmis, märgisüsteemi**. Seda süsteemi mõtestatakse meie poolt teadlikult teda kasutava "olendi" suhtes kui midagi kunstlikku, teatud sorty "aparaati" ("aparaadi" all mõtleme siin "teatud automaatselt funktsioneerivat seadeldist"). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siin on sisuline erinevus minu ja mõnegi teise lähenemisega, mis julgustab just "märkide välja mõtlemise(le)" lähenemist. Selle jaoks sabib nt privaatmärkide mõiste, aga see ei ole hädavajalik. Seisukoht igatahes on taoline, et märgitegevus ei sõltu mingist etteantud aparaadist täielikult, vaid iga uus tõlgendus või tõlgendustöö on samaaegselt uue aparaadi ehitamine vanadest juppidest. Aga eks see vahekord individuaalse loovuse ja sotsiaalsete normide vahel on juba parasjagu vana ja paljude poolt käsitletud. Igatahes, ma ei nõustu väitega, et märgisüsteem on "juba valmis" või isegi "alati juba valmis".

> **Teadmine on alati märgiline struktuur. Võib ette kujutada teatud potentsiaalse, absoluutse teadmise olemasolu, mis on antud mingi**, kuid mda me ei tunne teadmise kui niisugusena, mida me ei saa eritleda ruumis teadvuse struktuuride läbimise käigus ega ajas teadvuse seisundi pikendamise käigus. Teadmine võib samuti olla esitatud kui mingi seadeldis, kui informatsiooni ekstraheerimise mehhanism märgisüsteemidest. Selline mehhanism, mis paljudel juhtudel enam-vähem samamoodi taasluuakse ajas ja ruumis vahelduvate indiviidide massis. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Äkki midagi sellist, et erinevad inimesed erinevatel aegadel erinevates kohtades võivad jõuda samade teadmisteni, aga erinevates märkides. Märgid on sel juhul sisuliselt vaid *material trappings*, nagu Sapir utleb.

> Kui me alles hakkame vaatlema teadvuse "märgilist" seisundit, siis võib näha umbes sellist pilti: individuaalne psüühiline mehhanism läbib rea erisuguseid teadvuse seisundeid ja seisundite alljuhte, kusjuures osad neist teadvuse seisundeist ei ole kuidagi tähistatud, st ei satu selliste teadvuse faktide hulka, mille sisuks oleks märgilisus. Kuid tähtis on pidada silmas, et **iga kord, kui me vaatleme nähtust, mida me tinglikult nimetame "inimene", oleme me juba harjunud tema kohta mõtlema, et tema käitumine kogu selle psüühilise efekti dünaamikas, elus, on alati orienteeritud sellistele seisunditele, mis sisaldavad endis olemist märgilisuse sisulises korras**. Just seetõttu eksisteerib, ühelt poolt, **võimalus igasugust käitumist *vaadelda* märgilisena**, teisalt - **puht subjektiivne oma isikliku elu tunnetus märgilisusele orienteeritud, *mittemärgilist* märgiliseks üleviivat/tõlkivat seisundite katkematu kulgemise/vooluna**. Kuid tavaliselt mittemärgilisi seisundeid kas ei registreerita teadvuse jälgimisel või registreeritakse ekslikult kui märgilised. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Või nagu Juri Lotman ütleb väga üldiselt: Inimese käitumine on alati tähenduslik. See on tõepoolest huvitav nähtus, et me omistame teiste ("inimeste") ja iseenda sisemistele tundmustele tihtipeale märgilist tähendust. Oma "Kehakujutlustes" võtsin ma üles Acconci mõiste "põgenevmärgid" (*fugitive signs*), mis osutab just sellele tõigale, et inimkeha on selliste (põgenev)märkide spontaanne generaator. St põgenevmärgid on sellised mis tekivad iseenesest, justkui olemise kõrvalnähuna. Selles on ka paranoia aspekt, kujutelm kunstnikust kelle pelgas eksistents toodab lõputult puhaste tähistajate ahelaid. (vt Dworkin 2001: 109)

> Teadvuse vaatepunktist (ja mitte ainult sellest vaatepunktist!) võib märgi loomusest mõelda järgnevalt: "**Miski, et olla märgiks, eeldab teadvuse peatamist** ja samaaegselt eeldab inimese **refleksioon enda kui põhimõtteliselt märgilise olendi kohta, kes opereerib märkidega ja eksisteerib märkide keskel**." Ja sel juhul märke ei leiutata; nad ilmnevad inimesele stiihiana, millesse ta on sukeldunud, ja selle stiihia elemendid asuvad või võivad asuda kui *väljaspool inimest* antud ja "valmis" märgisüsteemid. Iga kord, kui ta "eritleb" refleksioonis oma psüühilise mehhenasmi, avastab ta märgid. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Pean siinkohal minema oma metatasandile: vaeveldes pikalt terminoloogilise leiutamise deemoni küüsis "peatus minu teadvus" just sellise refleksiooni juures ja sellest nähtusest - eeldusest, et inimene on märgiline olend, kes opereerib märkidega ja eksisteerib märkide keskel - sai märk. Tähendab, ma andsin sellisele mõtteviisile nime ja selletaolisi vihjeid kohates märgin ära, et ma nimetan seda *semiofreeniaks*. Inimene, kes reflekteerib iseenda kui märgikasutaja ja end ümbritseva märgilise keskkonna üle, on "märgimeelne". Semiootikud vaevab märgimeelsus tihemini kui mittesemiootikuid, aga ma kahtlustan, et viimasedki ei ole selles tülikast teadvuse seisundist vabad.

> Selles mõttes on huvitav meenutada Platoni õpetust ideedest. See on ilmselt inimmõtlemise ajaloos esimene tekstuaalselt väljendatud mõtlemine märkidest. **Platoni jaoks dubleeris tegelikkust teatud teine maailm, mis on faktiliselt suhestus sellega kui märgilisus tähistatavusega**.
> Platoni vaatepunkti erinevus üldistatud semiootilisest seisneb vaid selles, et seal toimus omalaadne kohtade muutus: **esemele vastas idee, kuid idee märgiks oli ese, aga mitte idee ei olnud eseme märgiks**. Sel juhul ilmneb märgilisuse (kui "miinusteadvuse") ja mittemärgilisuse vaheliste piirseisundite võimalus ja saab mõeldavaks selline teadvuse vald, mida me nimetame "märgiliseks". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Selles on ka terake tõtt, ma arvan, sest ideede maailm on kuidagi rikkam kui esemete maailm. St semiootilises reaalsuses "on" palju rohkem nähtusi. Samast esemest võib olla lõputult ideid. Seostub ka ükssarvikute teemaga (me saame neist rääkida) või sellega kuidas teadusulme kujutab esemeid mida veel ei eksisteeri, rääkimata esemetest mis on olnud, aga alles on vaid märk (nt mitu maailmaimet veel päriselt alles on?).

> […] kui me räägime, et teadvus opereerib märkide ja esemetega, siis faktiliselt (aga mitte metafooriliselt) me mõistame, et **iga märgiga opereerimise fakt eeldab, et see ei ole keele, kui meie poolt *mõistetud* süsteemiga opereerimine, vaid meie tegutsemine olenditena, kes juba *teavad* keelt ja opereerivad esemete *kui niisugustega***. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

J.G. vaade, et inimesed on keele organonid on selle kõrval ikka väga naiivne. Aga mingisuguse naiivsuse reserveerin endalegi, sest minu jaoks ei ole keel "meie poolt *mõistetud* süsteem" vaid aktiivselt mõistmist nõudev süsteem. Keel ei ole minu arvates kunagi kellelgi täielikult selge, just nagu Tallinna linn pole kunagi täielikult valmis vms. Sellised lihtlabased tõigad, et ma pidin sõna "stiihia" sõnastikust järgi vaatama ja olen leiutanud liitsõna "semiofreenia" mida varem ei eksisteerinud, justkui räägivad minu vaate poolt. (Samas hoian kinni päästenöörist, et keel ei ole minu uurimisobjekt, lingvistikas olen parandamatu võhik ja nonverbalistina isegi keele suhtes vähekene vaenulik - niiet minu arvamus keele kohta on tegelikult kaalutu ja minu vaidlemist tuleb mõista keele-analoogi vastandina, ehk katsega tuua mitteverbaalse käitumise tõlgendamise loovust ja paigalpüsimatust ka keele valda.)

> Ja me võime anda keelemehhanismi, mis tegutseb automaatselt just seetõttu, et teadvuses asetseva informatsiooni eritlemise tingimus on väljatõrjutud sellesama mehhanismi tegevusel. Kuna mehhanism on juba üle viidud automaattasandile, **võime me rääkida keeles, järgides tema reegleid ilma igasuguse *arusaamiseta* neist reeglitest**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Sama nähtus esineb mitteverbaalses vallas. Inimesed võivad olla väga tabavad näoilmete, žestide ja kehahoiakute tõlgendajad, aga nt mitte osata öelda mis operatsiooni nad teostasid. Selles suhtes oli hiljuti väga kena vaheldus vestelda teatrikunstitudengiga, kes pani seltskonnas samu pisikesi iseärasusi tähele, aga kuna tema ei osanud nendest rääkida ja mina ei tahtnud neist rääkida (sest sellistel puhkudel ma võin lausa loengut anda), leppisime me lihtsalt kokku, et "me mõistame küll". Mema mõttes jättan siia märksõnad - tegu oli alter- ja autoadapteritega mis esinesid kindla isiku lähedalviibimisel, aga mis kadusid niipea kui see isik eemaldus. Sellised nüansid on kergesti tõlgendatavad, aga mitte tõlgitavad (neist on puhuti raske rääkida).

> Selline viis mõelda keelest sunnib meid teatud kahtlusega suhtuma Ferdinand de Saussure'i ideesse keelest kui süsteemist, mida saab uurida vaid **seestpoolt/isemiselt**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Ma saan aru, et see on nähtavasti kirjaviga ja õigem oleks "sisemiselt", aga mul tekkis jälle "semitoics" moment mil kirjavigane sõna saab lugemisel automaatselt mingi sisuga siiski täidetud. *Isemine* oleks "teadvuseülese" (*zaumnaja*) sõnana päris vahva. St isemine on samaaegselt ka sisemine, aga siin on põhirõhk sellel, et see asub isiku "enda sees". Paralleele võib tuua ka Jakobsoni sõnaga *selfsome* (*samovityj*) ("From Aljagrov's letters"). *Isemus* sobiks vististi ka innovatiivse tõlkevastena sõnale *selfhood*.

> Kuid siin on alati vajalik just *teadvus*. Otse öelda me seda ei saa, see oleks sama, mis tõmmata iseennast juustest üles. Kui teadvus on alati järgu võrra kõrgemal sisuelementide (mis moodustavad teadvuse kogemuse) järgust, siis ei ole meil võimalust rääkida sellest kõrgemast järgust teisiti kui kaudselt, sümboliliselt. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Järjekordselt on tunne, et teadvusest rääkimine on nagu arhitektuurist tantsimine.

> Me räägime sellest, et **sümbol on *mittemillegi märk***. Kuid mis mõttes? Teadvuse mõttes, sest teadvus ei saa kanda endas seda sisu, mida peetakse silmas, kui räägitakse asjast, sellest, mis on tähistatud märgiga. Iga kord, kui mõtleja uurib *järjepidevalt* metafüüsilise analüüsi käigus märgilisi situatsioone, milles miski eksisteerib kui märk ja tähistatav, jõuab ta vältimatult järelduseni, et "***märk on ainult märk***". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Ka Peirce'i semeiootikas esineb, vähemalt Jakobsoni järgi, arusaam, et sümbolid on alati paratamatult üldised. Aga: *märk on ainult märk on ainult märk on ainult märk*.

> Aga kas need on erinevad "eimiskid"? Sümboli "eimiski", kui sisuliselt hoomamatu teadvus, ja märgi "eimiski", kui **reaalse eseme puudumine tähistatava rollis**? Kuid kui märki vaadelda kui seda, mille taga midagi ei ole, siis võib ta ilmuda ka kui miski mis eksisteerib täiesti iseseisvalt pseudonatuurse esemena, mis on … **märk, millele lihtsalt ei vasta midagi**. Loomulikult tekib siin küsimus: aga miks siis seda eset nimetatakse märgiks? Märk ju esitab märgi ja tähistatava dualismi. Ja sellele on väga lihtne vastus: jah, nii oli, kuni me ei vaadelnud seda duaalset struktuuri lõpuni, aga nüüd me ammendasime selle, me saime teada, et märgil ei ole tähistatavat, me viisime tähistatu üle mitteolemisse ja jäi järgi märk kui miski, täiesti eraldatud igasugusest sisust kui natuurse vaatluse objektist ja sel juhul … osutuvad märk ja sümbol olevat ühel tasandil. Kuid see ei tähenda, et nad on üks ja sama, kuna siin on kaks reduktsiooni. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Ernesto Laclau'l oleks oma tühjade tähistajatega siinkohal vist midagi öelda.

> Märk on sel juhul mateeria, mille kui märgi teadmine sõltub subjekti teatud (so märgilisest) orientatsioonist, mis tekitab hüpoteesi: kui tuli vilgub, tähendab miski sinnub teda vilkuma? Kuid kas vilkumine on *teadmine*, *meie* teadmine? Ja millistel tingimustel võib see olla meie teadmine? Ainult tingimusel, et vaatlev subjekt viiakse üle selle teadmise võimaliku tekitamise situatsiooni. Ja ainult siis on see *mõistmise* märgiks, aga praegu on see meil puuduv *teadmise* märk! (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Kuhu me oleme jõudnud? Kui ristmikul põleb foor, aga tänavad on inimtühjad, kas foorituli on endiselt märk?

5.3.23 Brentano on the mind (2014-03-25 21:11)

Mulligan, Kevin 2004. Brentano on the mind. In: Jacquette, Dale (ed.), *the Cambridge companion to Brentano*. Cambridge (etc.): Cambridge University Press, 66-97.

> Brentano attaches great importance to the fact that the answers to even apparently unimportant or minute questions of descriptive psychology often turn out to be heavy with consequences for all parts of metaphysics and epistemology (cf. USP, p. 79, MWO, p. 39). Failure to notice subtle distinctions

> in descriptive psychology is often the first step in **the construction of metaphysical edifices which turn although nothing turns with them**. This conviction, like the role of ontological frameworks in his work, reflects the fact that **Brentano was primarily a metaphysician and only secondarily a philosopher of mind**. (Mulligan 2004: 66)

Turning but nothing turning with the turned edifice is a nice metaphor for unsuccessful innovations. Brentano being primarily a metaphysician makes a lot of sense - especially when considering the work of his students and everyone who follows this line of thought.

> Although the practical activity of rooting out conceptual confusion is an important philosophical task, Brentano thought that it was best carried out by developing a theoretical, descriptive psychology which would underpin explanatory psychology, which Brentano calls "genetic psychology." The latter depends on physiology and physics, whereas descriptive psychology is "relatively free" of this dependence. To say that **descriptive psychology is, like explanatory psychology, a theoretical discipline**, is to say that it consists of a system of interconnected truths. It is not a practical discipline, a collection of truths the unity of which derives from some practical goal external to them - for example that of **rooting out conceptual confusions**. (Mulligan 2004: 67)

For me it seems that it has rather spawned a lot of conceptual confusion in its "relatively free" theorising.

> Descriptive psychology consists in large measure of conceptual truths about and analyses of psychological phenomena in which classifications, the **identification of the fundamental types of psychological phenomena, and claims about relations of necessary coexistence are prominent**. (Mulligan 2004: 67)

All this seems fine and well but I have an uneasy feeling that the fundamental types of psychology should not be metaphysical.

> The first of the two main ontological frameworks emplyed by Brentano is traditional in its commitments: **mental phenomena and acts belong to the category of individual accidents, non-repeatable particulars which are not substances** (what are today sometimes called "particularized properties" or "tropes"), their bearers to the category of substances. (Mulligan 2004: 68)

I don't know what to do with a notion such as "substance" (is it synonymous with "content"?), but non-repeatable individual accidents can be thought of as episodic private signs. But does Brentano also have something like constant private signs?

> **Presentings, judgings, lovings, and hatings** are "psychological" or "mental phenomena". Brentano sometimes calls these phenomena "acts" (PES-E, p. 79, PES-G, I, p. III) and "activities" although every mental phenomenon has a cause and so belongs to the category of undergoings (*passio*, *Leiden*). (Mulligan 2004: 69-70)

Esitamised, hindamised, armastamised ja vihkamised (mis on äkki hindamiste tulemused?) on konkreetsed teadvuse aktid.

> Finally, **Brentano distinguishes between psychological phenomena and their structures, on the one hand, and psychological dispositions, for example irritability, on the other hand**. Such dispositions are bound up with laws, in particular the laws of genetic psychology, and it is important not to lose sight of the relevant laws in talking of dispositions, something it is all too easy to do if one mistakenly takes dispositions to be real entitios (GA, pp. 54-6). (Mulligan 2004: 70)

Again, a bit more concrete. Psychological structures and psychological dispositions are easy to comprehend. Though Mamardašvili and Pjatigorski (thus far) only handle the first.

> **Judgings come in two basic kinds - accepting and rejecting**. To judge that Jules is jubilant is for a presenting of jubilant Jules to be qualified by an accepting. To judge that Jules is not jubilant is for a presenting of the same type to be qualified by a rejecting. Later, Brentano added to the distinction between accepting and rejecting **a further distinction between attributing (*Zuerkennen*) and denying (*Absprechen*) something of something**. Judging, then, is not a propositional attitude. Throughout all the developments of his analysis of judging he almost always retains the claim that the presentations which provide judgings with their "matter" do not contain negation. Like judgings, affective relations (*Gemütsbeziehungen*) come in polarly opposed kinds - loving and hating. But within the class of presentings no such porarly opposed kinds are to be found. (Mulligan 2004: 70)

I likewise am trying to build a scheme that involves proxemic accepting and rejecting: presence(-seeking) and avoidance. Vastuvõtmine/tunnustamine vs tagasilükkamine/hülgamine; omistamine vs eitamine.

> External perception does not give us the right to assume that physical phenomena exist. On the other hand, **external perception does not tell us that colors cannot exist without being presented** (PES-E, p. 93, PES-G, I, p. 130). (Mulligan 2004: 71)

Väärt point. Sama lugu on märkidega, millega seoses tõstatub küsimus: kas märgid "on" või nad "on meie jaoks". Lihtne vastus on, et märk on alati *kellegi* joaks märk, aga mis saab siis märgikandjatest? Kui ma saan aru, et tegu on märgiga, aga ei tea selle märgi tahendust, kas see ei ole siis märk?

> Is inner perception itself not a psychological phenomenon? Is inner perception, for example, of hearing a tone not just as much a psychological phenomenon as the hearing? In 1874 Brentano combines an affirmative answer to this question and his claim that every psychic phenomenon is given in inner perception in the following way:
>
> > **The presentation of the sound and the presentation of the presentation of the sound form a single mental phenomenon, it is only by considering it in its relation to two different objects, one of which is a physical phenomenon and the other a mental phenomenon, that we divide it conceptually into two presentations**. In the same mental phenomenon in which the sound is present to our minds we simultaneously apprehend the mental phenomenon itself. (PES-E, p. 127, PES-G, I, p. 179)

When I hear a sound the sound is the "primary" object of the hearing and the hearing is its own "secondary" object:

> Apart from the fact that it presents the physical phenomenon of sound, **the mental act of hearing becomes at the same time its own object and content, taken as a whole**. (PES-E, p. 129, PES-G, I, p. 182)

Since inner perceiving is a judging, there are no judgment-free mental phenomena. (Mulligan 2004: 71)

Ma olen ilmselt juba lootusetu juhtum, sest see meikib isegi senssi. Nt Pjatigorski semiootika fenomenoloogilistes eeldustes vastab sellele asja "omadus olla kaks erinevat asja", ehk *kaksuse omadus*. Esimeses M. ja P. seminaritekstis oli ka selline väike vihje, et teadvus on igasuguste teadvuse aktide kõrval olemas, st metateadvus käib teadvusega kaasas, aga ma ei leia momendil seda katkendit üles, et seda kinnitada. // Siin samal leheküljel on selle idee Brentano versioon: "Every mental act is conscious, it includes within it a consciousness of itself."

> To notice is to judge, it is therefore not to be confused with being struck by something, which is an affective state, or with something's being conspicuous. Something can be noticed without being conspicuous. But **nothing strikes us without being noticed. Being struck by something is not to be confused with attending or paying heed, which is a desire. Attention ar paying heed differs from keeping or bearing in mind**. Noticing admits of no degrees, unlike being struck by something and keeping or bearing something in mind (DP-E, pp. 37ff., DP-G, pp. 35ff.). (Mulligan 2004: 73)

Ohjummel. Kui seda segaputru hakata lahti harutama ja võtta arvesse ka Polanyi tähelepanu-filosoofia ja Kantori mälu-psühholoogia, siis saaks sellest isegi täitsa põhjaliku teadvuse-semiootika ehitada.

> It is also very useful in his campaign to show that mental phenomena - but not the psychological dispositions mentioned above - are always conscious. **Some of the phenomena which are said to be unconscious are merely unnoticed but conscious** (PES-E, pp. 102ff., PES-G, I, pp. 143ff.). (Mulligan 2004: 73)

Fuuuuu, see on kõige selgemõistuslikum väide "alateadvuse" kohta mida ma olen üle tüki aja kohanud. Sellest eelistan ma ise rääkida "mittemärkamise" ja "automaatsuse" võtmes.

> **An apodictic judging is always a denying of something as impossible. An assertonic judging is an accepting or denying without any such modal moment**. It is either a mere opinion (presumption) or assured (LRU, p. 112). The features of *self-evidence* is simple and so can only be introduced by means of examples and by contrasting self-evidence with the vastly more frequent phenomenon of the blind, instinctive tendency to believe something which is typical of external perception and memory; the latter but not the former exhibits differences of degrees (SNC, pp. 4ff., 15, PES-G, III, pp. 3ff., 19-20). (Mulligan 2004: 74)

This is the first of Brentano's six distinctions. I'm not sure about the other ones yet, but this can be quite applicable in my own field, especially in relation to dubious statements about body language.

> In external perceiving one sees, hears, or otherwise senses a sensory object - something which is colored, a tone, or something warm (PES-E, p. 9, PES-G, I, p. 13). Brentano follows the tradition which says that **inner perceivings of such sensings are themselves sensory. Similarly, if such a sensing is the primary object of memory, the latter too is a sensory act**. Sensory objects, then, may be either physical or psychological. Presentings are either sensory (intuitions) or conceptual. (Mulligan 2004: 75)

There's a speck of truth in this. For my purposes it relates to *somatoception* or *oneiroception*, but the idea is very general indeed: mental actions are sometimes very close to physical actions. E.g. the case of a runner who continues to practice while laying in bed with a broken bone but can run very well when the cast is removed, because he had been "practicing in his mind" the whole time.

> To imagine is to enjoy presentings which are not the bases of judgings. What is the difference between seeing a man and imagining a man? Sensations and phantasy presentations differ, Brentano thinks, in that they have different objects, although their objects may seem to be the same. **Most phantasy presentations are not intuitive but conceptual presentings with an intuitive kernel** (GA, pp. 82, 83). (Mulligan 2004: 76)

Relevant for my interests. But what about phantasy presentings that *are* intuitive? E.g. ideas and images that just pop into one's mind?

"A person who affirms something as past or future," runs Marty's summary of Brentano's lectures, "affirms the same matter but the type of affirmation is in each case different." But Brentano's assumption that present, past, and future are three discrete types of judgment had as a consequence, he thought, that **time cannot be a continuum**. His second account of time-consciousness, developed between 1870 and 1894, therefore, locates time-consciousness within the matter of presentations. Marty summarizes the view as follows:

> If you have a presentation of this pencil that I am now moving around in a circle, you do not merely have a presentation of it as at a point (for then you would have a presentation of it at rest), rather you have **a presentation of it as being situated at different points on its path**, but not as simultaneously so situated (for then your presentation would be of a body as long as the stretch through which the pencil moves) but rather you have **a presentation of it as having been at various points on the stretch longer and longer ago**. And, to be sure, that the body was there longer and longer ago is something that is, in a peculiar way, *intuitively* present to you. This intuition is a thing pertaining to a peculiar activity of the imagination (*Phantasie*), but not an activity of the imagination in the usual sense of the word, for the latter is not really original, but is productive only through experineces and acquired dispositions; **in the presentation of the past, on the other hand, we have something that is *absolutely new*, for which there is no analogue whatsoever in experience** ... **Brentano therefore called this activity of the imagination *original association* in contrast to acquired association**.

This innate original association Brentano calls "**proteraesthesis**." Now Marty's account of Brentano's analysis is only a first approximation. Brentano does not think that a moving pencil can be the object of a sensory presentation for it is not a physical phenomenon (which, for Brentano, as we have noted, are colours, sounds, and their ilk). (Mulligan 2004: 78-79)

So, the past is constructed in the present? Proteraesthesis is explained in the Standford Encyclopedia as "a part of the act that keeps likely what was exprienced a moment ago." E.g. in music you hear the first note and then the second, but by the second note you haven't forgotten the first, and so on. Brentano supposedly explains how we can perceive temporally extending objects and events with this concept.

> In his *Psychology*, Brentano notes that language suggests that certain emotions relate to objects - **we say we are sad or upset about this or that**. In such cases **emotions "relate to what is presented in" the presentation they are based on** (PES-E, p. 90, PES-G, p. 126). In other words, **the intentionality of emotions is inherited from that of their bases, presentations and, in some cases, judgings**. (Mulligan 2004: 81)

Of course Brentano relates emotion and intention. So does Marty. This is one of the main reasons I'm tracking down this line of thought. So-called "genetic psychology" would probably not agree unconditionally with this view, because we know that emotions don't necessarily demand an "object". In fact, a lot of the times we say something like "I'm [insert emotion] about [insert cause or object]" it's a rationalization of something that is inexplicable.

> Brentano also says that **every movement of the heart (*Gemütsbewegung*), or emotion, is a mental phenomenon** and gives as examples: joy, sorrow, fear, hope, courage, despair, anger, love, hate, desire, act of will, intention, astonishment, admiration, contempt (PES-E, p. 78, PES-G, I, p. 112),). There are differences between these phenomena, in particular between, say, sadness, and acts of the will but these differences are not as great as the differences between what brentano calls the class of emotions, on the one hand, and all other psychic phenomena, or between presentation and judgment (PES-E, pp. 235-8, PES-G, II, pp. 83-6). (Mulligan 2004: 81)

You don’t have to be very specific when conducting metaphysics. I disagree completely with the statement that emotions are mental phenomena. They are affective phenomena. Although related to cognition and "judgment", emotions have a life of their own. But actual emotions are too much invested in neurochemical processes, e.g. "genetic psychology" to be of any interest to phenomenologists.

> **Oppositions, Brentano says, "pervade" the class of emotions** (PES-G, II, p. 102, PES-E, p. 248). He mentions joy and sorrow, hope and fear, desire and aversion, and willing and not-willing. In a note Kraus says that not-willing, "**Nichtwollen**," "is not to be understood as the negation of willing but as a willing that something not exist" (PES-G, II, p. 290 n. 8). (Mulligan 2004: 82)

It almost sounds like Brentano read Darwin’s *Expressions* and took the antithesis principle to the heart. *Nichtwollen* actually makes sense, although not for Mulligan, in that it is willing not to do something, not to create something. (andreas w kirjutamajäetud teosed on hea näide.)

> Other notable revisions are the arguments of Geiger and Scheler that affective phenomena, both **episodes and enduring** non-dispositional sentiments, may be unconscious; the rejection, by the early Husserl and Scheler, of the view that inner perception is infallible; the rejection by Stumpf and Husserl of the view that all psychological phenomena are intentional. (Mulligan 2004: 90)

Is it possible that Hadamard’s episodic and constant private signs are an elaboration of episodic and enduring "non-dispositional sentiments" in Geiger and/or Scheler?

> Through all the more or less radical transformations of Brentano’s analyses of the mind, the vivisections of Husserl, Pfänder, and Scheler, still unfortunately **the most thorough descriptions of the mind we possess, it is possible, for those with earl to hear, to discern variations on the Austrian melody initially composed by Brentano.** (Mulligan 2004: 91-92)

Njah. Ka meie ei ole sellest meloodiast puutumatud. See jõuab meieni ühest käest mööda rada Brentano -> Marty -> Jakobson -> Lotman ja teisest käest mööda rada Brentano -> Scheler -> Bahtin -> Lotman.

> On his early view, every mental phenomenon contains a representation or presentation of itself. On his later view, **every sufferer and lover, for example, is an internal presenter of himself**.
> All my external perception and all my conceptual thinking is, Brentano thinks, in the first instance, about me. For **all such mental activity contains an inner perceiving by me of myself albeit an inner perceiving which involves no direct acquaintance with myself**. (Mulligan 2004: 92)

Mine võta näpust - isegi natuke autokommunikatsioonile lahenevat arutlust. Midagi sellist, et kogedes maailma koged iseennast, sest sa koged maailma läbi iseenda.

5.4 April

5.4.1 Märk ja sümbol (2014-04-02 15:11)

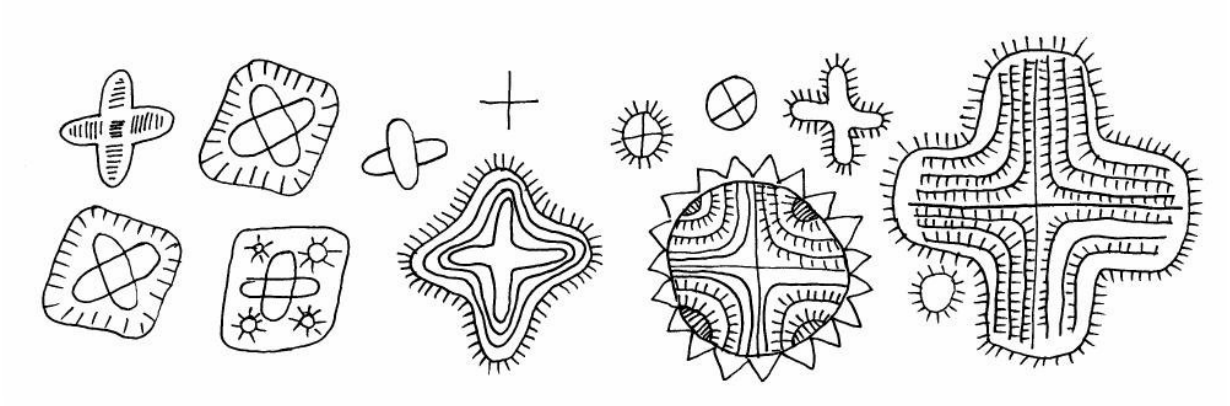

Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

> Võib eeldada, et on olemas märgid, mis võivad olla tunnetatud puhtobjektiivselt kui teadmine, st sellised, millest teadmine viib meid "pseudomõistmise" situatsiooni, ja on märgid, mille puhul on see täiesti lubamatu, kuna kõigepealt on vaja saavutada täielik mõistmine. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Seda eristust võib äkki näitlikustada kahe teksti tüübiga. Esimene on selline mis räägib keerulistest asjadest lihtsalt, aga on niivõrd pinnapealine, et sünnitab kergesti vääriti- või möödamõistmist. Sellised tekstid ei eelda palju taustateadmisi, vaid annab mingisuguse "pseudomõistmise" keerulisest teemast. Sellele vastanduvad lihtsatest asjadest keeruliselt, lausa niivõrd sügavuti, et selle mõistmiseks peab juba ette teadma midagi sellest teemast, peab tundma eriterminoloogiat ja vabalt navigeerima erinevate tekstitasandite vahel. Niimoodi tüpoloogiliselt jaotades tekib kergesti liiga absoluutne vastandus, aga huvitav on see vastandus küll.

> [...] siis on sümbolid teatud *märgilaadsed* moodustised. Märgilaadsed, sest nad võivad kasutada materiaalseid toestikke, mida märgid kasutavad (näiteks sõnad) või materiaalselt organiseeritud situatsioone (kommunikatsioon, kommunitseeritava [kommunikeeritava?] kujutised: žestid, ruumilised figurid, helilained jne), mida me abstraktselt eeldame infokandjatena, kuid kasutame materiaalsete või tekstuaalsete märkidena. **Sümbolid aga on mitte esemete ja sündmuste, esemeliste struktuuride, vaid *teadvuslike eelduste, mis on teadvuse tulemiks*, tähistused**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Selles "teadvuslike eelduste, mis on teadvuse tulemiks" lausungis näen ma jällegi semiosfääriga sarnanevad paradoksaalsust. Aga see selleks. Sümbolid on siin seega nö "kõrgema meele" või "keeleülesed" sümbolid.

> Sümboli mõistmine esitub kui selle tulemus, et "Mina" osutub olevat tema mõistmise situatsioonis. Kui ma ütlen, et ma kaua või palju aastaid, või kogu elu ei ole suutnud midagi mõista, siis see ei tähenda, et ma järk-järgult mõistsin ja lõpuks suutsin mõista, vaid tähendab, et toimus "Mina" üleminek situatsioonist situatsiooni, ja ükski neist ei olnud "mõistmise situatsioon". Mõistmine saabub siis, kui "Sina" satud sellesse situatsiooni. Ja järelikult on need situatsioonid üksteise suhtes diskreetsed, mitte ükski ei teki teisest ega lähe üle teiseks. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See tundub nagu Brentano aja-teadvuse analoog. St nt pastakat sõrmede vahel vibutades näed sa sama pastakat erinevates asendites ja/või positsioonides, aga mitte pidevat liikumist, mis on illusioon. Seetõttu on aeg diskreetne, mitte kontinuaalne. Tundum näide seostub noolega, mis lendab läbi õhu vms. Nii juhtub igatahes kui sa kasutad maailma mõtestamiseks lauseloogikat vms vahendit mis tegeleb lause, mitte maailmaga. Maailm muutub lauseks. Diskreetsuse poolt, vähemalt aja-teadvuse suhtes, näib olevat ka Uexkülli omailma-teooria, kus ilmneb, et erinevatel organismidel on tõepoolest erinevad aja-teadvused. Nt miks tuvid ei käi kinos filme vaatamas - meie 27-kaadrit-sekundis film on tuvi 50-kaadrit-sekundis aja-teadvuse jaoks mitte kontinuaalne liikumine vaid piltide diskreetne vahetumine. Siinne mõistmise diskreetsus tundub kummaline vaid selle poolest, et pole selge mille poolest mõistmine situatsioonideks jaotatakse. Kas ma läbin siin samas paigal istudes ja teksti otsast lõpuni lugedes ning erinevatel viisidel mõistes sadu erinevaid situatsioone? Mis on sellise lähenemise heuristiline kasutegur? Mulle meeldib Peirce'i kontinuaalne lähenemine palju rohkem, sest see ei kirjelda duaalset vastandust mõistmine/mitte-mõismine, vaid paremat mõistmist, täielikumat mõistmist, avatumat mõistmist. Viimane lähenemine eeldab, et märgid on rohkem nagu päikesevalgus, mida mõjutavad paljud erinevad faktorid asukohast ja aastaajast kuni päevatunni ja pilvedeni, mitte nagu akendeta keldriruumis laelambi sisse-välja lülitamine.

> Ilmselt võib mõistmise kohaldada ühe või teisega inimteadvuse seisundite vahelduvatest situatsioonidest, samuti nagu võib eeldada "minimaalse mõistmise" situatsiooni, nagu ka "maksimaalse teadmise" situatsiooni. Kuna **teadmine kui niisugune on mitte diskreetne vaid *protsessuaalne* akt**, st, kirjeldades protsessi, mida me tagangjärgi metodoloogiliselt absraheerime, võime me seda esitada kui selle abstraktsiooni protseduuri. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Okei. Teadmine ja mõistmine on seega suhestatud kui protsess ja seisund. Teadmine kasvab (ja arvatavasti ka kahaneb), aga kust ja kuhu ta kasvab või kahaneb on vaadeldavad seisunditena, situatsioonidena, mis on abstraheerimise või abstraktsiooni tulemus. Kõigepealt olin mittemõistmise situatsioonis, siis lugesin teksti ja üritasin tekstist aru saada ja tegin veel midagi tegusõnalist (mõtlesin, kaalusin, järeldasin, jne) ja lõpuks jõudsin mõistmise situatsiooni.

> Selles mõttes on väga huvitav **pöörduda refleksiooni poole selle sõna kõige elementaarsemas tähenduses**. On ju *protseduuriliselt* refleksioon väga lihtsalt kirjeldatud. Mis on refleksioon? **See on "sõnamõtlemise" (või "sõnarääkimise") astme tõstmine**. Kuid astme tõstmine on alati seotud sellega, et **sõnale omistatakse "automõtlemise" formaalne situatsioon**, kuna ainult sellises situatsioonis realiseerub mõtlemise subjekti mõtestamine: kui ma *enese* unustan, siis läheneb refleksioon nullile. Või... *teadvusele*. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mis on refleksiooni kõige elementaarsem tähendus? (Valguse peegeldamine? Sõnatu väljendus? Hoolikat kaalutlemist väljandav märkus? Rahulik ja pikk meditatsioon?) Sõnamõtlemise astme tõstmine meenutab jällegi Whorfi "kõrgema meele" teemat. Automõtlemine tundub siin põhinevat keele ja teadvuse vastandusel - kuna need vastanduvad üksteisele siis võib järeldada, et sõnad tegelikult räägivad iseenesest ja teadvus on nagu pealtvaataja. Nagu... ohho, mida ma nüüd räägin või kirjutan?

> See tähendab nullini kui "Mina" refleksioon kui vorm lõpeb, teadvuseni - kui sellest satutakse mingisse eilisse (uude) teadvuse fakti. Seetõttu on loomulik, et refleksiivne protseduur on kui mingi mõistmise antagonist, kui miski, mis on võib-olla seotud mõistmise reduktsiooniga, või kui mingi elementaarse teadmise äärmine juhtum, mille sisuks on mõte tunnetaja subjektiivsest situatsioonist. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Olen tagasi mittemõistmise situatsioonis, aga siin ei ole sugugi mitte refleksioon mõistmise antagonist, vaid tekst ise on mõistmise antagonist mis redutseerib mõistmist igal sammul. Siin on sisse toodud niigi keeruline kategooria - mina (*self*) - ja tagatipuks on sõnastus kohmakas ja ma ei ole üldse kindel kas teadvusele kui nullile kui minale lähenemise kaudu jõutakse mingisse erilisse või *eilisse* teadvuse fakti. Jälle üks *semantic elation* situatsioon, milles ma üritan (tõenäoliselt?) kirjavigast mõistet lugeda lihtsalt tundmatu mõistena (semantikavaimustus või semantikaülevus).

> On üks erakordselt huvitav fenomen, mida võib kõikjal tänapäeva tsivilisatsioonis jälgida: **"sümbolisuse puudujääk"**. Ilmselt me elame sellisel ajal (või "me oleme sellised"), kui sümboleid meie enda opereerimise ja kasutuse tarbeks on väga vähe. Sellele võib leida rea põhjusi - ajaloolisi, kultuurilisi, religioosseid ja **providentsiaalseid**, mis ise voib-olla tulenevad mingist ühest pidevalt tegutsevast põhjusest, mis juurdub mitte ajalistes asjaoludes, vaid isiksuse *psüühilise* funktsioneerimise teatud eripärades (pertseptiivsetes, appertseptiivsetes, intentsionaalsetes). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Taaskord leian ma ennast ennemini vastandumas M. ja P. ideedele kuiet nendega nõustumas. Nimelt ei usu ma sugugi sellesse, et valitseb "sümbolilisuse puudujääk" (sümbolilisus kõlab minu jaoks paremini ja täielikumalt kui sümbolisus, mis kõlab poolikult - aga ma lähtun *symbolicity*'st, mitte venekeelsest sõnast millele võib-olla on lähemal *symbolity* vms). Nimelt võin ma nõustuda, et traditsioonilised sümbolid kahanevad ja kaovad, aga sümbolilisus kui selline ei kao kuhugi, vaid saab võõraste ja uute sümbolite poolt ajapikku üle võetud. Muret võib valmistada ainult see, et need uued sümbolid ei ole kohalikud vaid globaalsed, seotud ennekõike internetiga. Üks mu enda *pet peeve* on see, et näoilmete mõistmisel kaovad vanad tõlgendusviisid ära ja asenduvad nö meeminägudega. Vanematele inimestele võib tunduda, et lapsed käituvad kummaliselt, samas kui laste endi jaoks on nende uued stereotüüpsed ilmed arusaadavad, isegi nimedega (nt täna postitas üks neiu facebookis oma "rape face"-i). *Providentsiaalsus* valmistab ka mõistmisraskusi. Esimene mõte oli, et see peaks olema "provintslik" vms (perifeeria mõttes). Sõnastik aga ütleb, et *providence* on ettenägelikkus, ettevalmistumine, jumalahool vms. (äkki eshatoloogiline aspekt?) Aga selleski asjas on viimased aastakümned toonud kaasa üüratu muutuse. South Park demonstreeris osas *Let Go, Let Gov* seda muutust ilmekalt: valitsusse uskuv väike poiss pööras ukselt-uksele käivate Jehoova tunnistajate meelt ja veenis neid, et mitte jumala kõikenagevat pilku ei pea kartma, vaid valitsuse oma. Ja need ümberpööratud jõudsid ise väga sügava pointini: (Ameerika) valitsus jälgib kõike mida sa teed ja salvestab kõik mis sa teed nö "cloud"-i (andmebaas), kus need säilivad igavesti, mispärast tuleb facebookis mitte postitada kohatuid pilte, paluda seniste postituste eest vabandust jne. St tänapäeva *providence* ei ole mitte metafüüsiline Jumalahool vaid virtuaalne (digitaalne) jälgede võrgustik sinu netitegemistest.

> Kogu Freudi seksuaalne sümboolika, nagu ka marksismi sotsiaalne sümboolika, on absoluutselt *tõeline* selles tähenduses, et need märgid, millele nad annavad teatud tähenduse, esiteks *omavad* tähendust, aga teiseks - omavad just seda tähendust (mida võib öelda ka iga teise ideoloogilise süsteemi pseudosümboolika kohta). **Kuid kõik sümbolid "tähendustuvad", st lülituvad meie märkidega opereerimise automaatsesse režiimi, millesse nad loomuselt ei kuulu. Nad *desümboliseeritakse* meie märgisüsteemide sees, kaotavad oma vahetu "teadvusliku" sisu ja muutuvad rangelt väljendades juba "teadmata mille" märkideks**, sest kui sümbolitena oli neil teatud orientatsioon, siis meie muundame (tihti pseudosümbolite abil) nad märkideks oma positiivses vaatluses. Sel moel jääb tänapäeva kultuurse inimese maailmatajus sümboleid järjest vähemaks. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Kas sama ei või mitte öelda halvustavalt semiootika või täpsemalt semiofreenia kohta? Semiofreeniline situatsioon seisneb sisuliselt selles, et semiootiline teooria, mis on vaid üks teooria paljude hulgas, saab dominantseks teooriaks mis hakkab kõiki teisi teooriad õõnestama sellise kraadini, et kogu inimese vaimuelu hakkabki näima semiootiline ja Mihhail Lotman saab vabalt öelda, et kõik kultuuriteooriad on alati semiootilised (eeldatavasti selle tõttu, et igast kultuuriteooriast võib vajadusel semiootilise momendi üles leida (äärmisel juhul kasvõi selle tõttu, et teooria eeldab verbaalset väljendust ja nagu naksti - sõnalistes märkides väljendatud neuroloogiline või majanduslik kultuuriteooria saab semiootiliseks). Aga see selleks. Üldiselt jääb mulje, et siin tegeletakse sellega, et kui nö "kõrgema meele" sümbolid tõlkida või asetada keelde, siis lõpetavad nad olemast teadvuse sümbolid ja neist saavad hoopis keelemärgid. St teadvuse sümboleid jääb järjest vähemaks, aga keelemärkide hulk kasvab. Siin eeldatakse teatud "nullmängu" teadvuse ja keele vahel, niiet ühe kasvamine eeldab teise kahanemist (ühe võit on teise kaotus). Omaette huvitav oleks seda vaadelda "kehakeele" seisukohalt - kas kehalise käitumise teaduslik ja pseudoteaduslik lahtimõtestamine hävitab nende kehaliste käitumiste algupärase mitteverbaalse sümboolika? Valetamisega pidavat küll nii olema, et niipea kui valetamise uurijad tegid kindlaks mis on valetamise margid muutsid valetajad just neid märke. Selle asemel, et pidada lõputut tagaajamismängu lõpetasid valetamise uurijad lihtsalt oma uurimistulemuste avaldamise avalikes teadusajakirjades. Aga jällegi mõtlen ma kõigest muust kui tekstist endast. Let's move on.

> Teadvuse füüsilistes realisatsioonides on meil tegu selliste esemetega, mis on üheaegselt nendest esemetest teadvuse tootmise tingimuste kirjeldusteks. Teisiti öeldes, meil on siin tegu **eseme ja sellest esemest teadvuse tootmise tingimiste teatud kokkukasvamisega** (kui nii võib öelda). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Umbes samalaadselt on semiosfääri puhul tegu märgisüsteemide ja märgisüsteemide toimimise tingimuste teatud kokkukasvamisega.

> Ja siit jõuame (mitte loogiliselt, vaid meie **mõtluse muutunud situatsiooni toel**) ettekujutuseni sellistest asjadest, mis võivad eksisteerida *kui asjad* vaid seetõttu, et see on tingitud **individuaalsete psüühiliste mehhanismide lülitamisest teadvuse (sisulisuse) struktuuridesse**. Väljaspool seda lülitust ei saa nad eksisteerida. **Sellised "asjad" figureerivad "mitteteadvusliku" sümboolika või kultuurilis-keeleliste sümbolite piirides**, mida me tinglikult võime nimetada arhailiseks nii fülogeneetilises kui ka lapse psühholoogia arengu plaanis. Ja nad esinevad seal kui "arhailised faktid", st faktid, mida me võime *positiivselt* teada saada vaid teadmise raames, sest mõistmine on siin võimatu (seetõttu me nimetamegi neid tingliku terminiga "arhailised"). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mulle meeldib, et nad leiutavad oma mõisteid ja kasutavad neid siis selleks, et oma enda tegevust mõtestada (mõistmine on situatsiooniline ja meie endi mõistmise situatsioon nüüd muutus). Kahjuks on psüühiliste mehhanismide lülitumine teadvuse struktuuridesse täiesti arusaamatu. Ma saan aru, et siin toimub Brentano ja Wundti ühildamine, aga paratamatult jääb mulje tühjast keelelisest operatsioonist. Samamoodi võiksin ma kirjutada arusaamatu traktaadi sellest kuidas mitteverbaalne ja verbaalne saavad intersemiootilise tagasitõlkimise vms kaudu üheks, aga mis kasu sellisest "metateoreetilisest" sonimisest oleks, jääb avatuks. Kolmandaks lugesin ma siit välja, väga lihtsustatult, et meil on ettekujutlus asjadest kui asjadest ainult seetõttu, et nad on "lülitatud" keelelis-kultuurilisse süsteemi - lühidalt, neil on nimed ja me saame neist rääkida. Siit saaks justkui järeldada midagi teadvuse kohta - näiteks, et teadvuses, selles "kõrgemas meeles" ei ole nimetatavaid asju... Aga siis jooksen vastu seina sellega, et see on juba ammu mutta tallatatud tee - *consciousness, intention, and object* värk.

> On täiesti selge, et lehtede kahin metsas võib ka mitte kutsuda ellu väidet, et need on keele, milles loodus räägib inimesega, helid. Seda väidet võib võtta metafoorina, kuid suur hulk samalaadseid fakte võetakse vastu mitte kui metafoore. Samamoodi teatud sagedusega raadiolaineid, mis tulevad kosmosest, hulk stiihilise iseloomuga mitteteadvustatud sündmusi või **inimese miimika ja žestikulatsioon võetakse vastu kommunikatiivsetel tasanditel käitumise sümptomitena, mis on võrdsed keele fenomeniga**. Selline keele "kasmiseerimine" on *põhimõtteline viga*, kuna **tugineb veendumusel, et kuskil, kellelgi, kunagi oli võimalik *keel* ainult kui *kommunikatsioon, see tähendab keel miinus tõlgendus ja refleksioon***. Teisiti öeldes, et on võimalik puhtpsüühiline keel, mis eksisteerib ilma et psüühika elaks üle/läbi teadvuse seisundeid ja ilma et psüühika asuks teadvuse struktuurides. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siin on M. ja P. jõudnud pointini mida ma ise olen juba aastaid hellitanud. "Kehakeel" on selline metafoor mis eirab keele ja kommunikatsiooni erinevust. Mitteverbaalne suhtlemine ei ole sugugi võrdne keele fenomeniga. See on ühest otsast madalam (vähem-automaatne) ja teisest otsast kõrgem (kehaliselt saab väljendada midagi mis võib keele jaoks olla kättesaamatu). Tõlgenduse aspekti olen mujal küllalt käsitlenud, aga refleksiooniga seoust ub siin huvitav punkt, et kehaline kogemus on vahetub kui keeleline kogemus, st lähedam inimesele endale. Kui kõnes on situatsioon ostensiivne ja kirjutises kontekstuaalne/referentsiaalne, siis käitumise puhul on see veel vahetum ja selle tõlgendamine on alati refleksiivne selles mõttes, et erinevalt ütlusest või lausungist ei saa käitumist lahutada situatsioonist ja kontekstist - see on liiga tihedalt seotud enda, teise ja olukorraga.

> Teadvuse struktuuridega seotud teatud sisususte mõistmine oli ajalooliselt filosoofia jaoks esmane. Nii Buddhal, Sokratesel kui Pythagorasel oli "mälu" kui midagi võrdset või peaaegu võrdset teadvusega, sest

> see oli igavese teadvusliku elu *sümboliks*. Sümboliks, mis tähistas (oma natuursuses, aga mitte oma teadvuslikus tähenduses) seda, kuidas individuaalne psüühika "ujub" teadvusse ja "ujub välja" sellest. Sümboliks, mis märgistas, kui rääkis täpsemalt, individuaalse psüühilise mehhanismi dünaamikat teadvuse suhtes. Sümboliks, mis konkreetse, praktilise kaemuse tasandil tasalülitab dualismi "psüühika - teadvus". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siin võiks vististi öelda juba midagi sellist, et töö teadvusega projitseerib sümboli teadvuse teljelt märgiks psüühika teljel vms.

5.4.2 The Problem of Consciousness (2014-04-02 15:13)

Chalmers, David J. 1995. Facing up to the problem of consciousness. *Journal of Consciousness Studies* 2(3): 200-219.

> Consciousness poses the most baffling problems in the science of the mind. There is nothing taht we know more intimately than conscious experience, but there is nothing that is harder to explain. All sorts of mental phenomena have yielded to scientific investigation in recent pears, but consciousness has stubbornly resisted. Many have tried to explain it, but the explanations always seem to fall short of the target. Some have been led to suppose that the problem is intractable, and that no good explanation can be given. (Chalmers 1995: 200)

Ühtlasi on see põhjus miks teadvuse kohta võib igasugust jama väita. Eriti *irritaabel* on minu jaoks need kes ütlevad teiste inimeste kohta "teadvus", justkui "väga üllalt" taandades inimeksistentsi pelgalt teadvuseks. Samamoodi häirivad mind need kes räägivad kehast justkui sel oleks omaette iseseisev teadust. Mõlemal juhul on minu arvates tegu karteesianliku lõhe probleemiga ja mõlemal juhul valitakse üks pool üle teise.

> The easy problems of consciousness include those of explaining the following phenomena:
>
> - the ability to discriminate, categorize, and react to environmental stimuli;

- the integration of information by a cognitive system;
- the reportability of mental states;
- the ability of a system to access its own internal states;
- the focus of attention;
- the deliberate control of behaviour;
- the difference between wakefulness and sleep.

All of these phenomena are associated with the notion of consciousness. (Chalmers 1995: 200)

Need on "kerged probleemid" selle tõttu, et neid saab lahendada kognitiivteaduse meetoditega, selgitades neid komputatsiooni või neurovõrgustike terminites. Arusaadavuse mõttes tasuks proovida neid probleeme tõlkida: võime diskrimineerida, kategoriseerida ja reageerida keskkonnast tulevatele stiimulitele; informatsiooni lõimimine kognitiivse süsteemi poolt; vaimsete seisundite raporteeritavus; süsteemi võime pääseda ligi omaenda sisemistele seisunditele; tähelepanu keskendamune/keskendumine; käitumise tahtlik kontrollimine; ärkveloleku ja une erinevus.

> **The really hard problem of consciousness is the problem of *experience*. When we think and perceive, there is a whir of information-processing, but there is also a subjective aspect**. As Nagel (1974) has put it, there is *something it is like* to be a conscious organism. This subjective aspect is experience. When we see, for example, we *experience* visual sensations: the felt quality of redness, the experience of dark and light, the quality of depth in a visual field. Other experiences fo along with perception in different modalities: the sound of a clarinet, the smell of mothballs. Then there are bodily sensations, from pains to organism; mental images that are conjured up internally; the felt quality of emotion, and the experience of a stram of conscious thought. What unites all of these states is that there is something it is like to be in them. All of them are states of experience. (Chalmers 1995: 201)

Siin on kogemuse kirjeldamisel viidatud fenomenoloogilise topeldamise aspektile: see subjektiivne aspekt ongi see "kogeja" mis kaasneb iga kogemusega. Viimased aspektid: kehalised tajumused, vaimsed kujutluspildid, emotsiooni tuntavad omadused ja mõttelennu kogemus on sealjuures kõige huvitavamad kogemused.

> If any problem qualifies as *the* problem of consciousness, it is this one. In this central sense of 'consciousness', **an organism is conscious if there is something it is like to be that organism, and a mental state is conscious if there is something it is like to be in that state**. Sometimes terms such as 'phenomenal consciousness' and 'qualia' are also used here, but I find it more natural to speak of 'conscious experience' or simply 'experience'. Another useful way to avoid confusion (used by e.g. Newell 1990, Chalmers 1996) is **to reserve the term 'consciousness' for the phenomena of experience, using the less loaded term 'awareness' for the more straightforward phenomena described earlier**. If such a convention were widely adopted, communication would be much easier. As things stand, those who talk about 'consciousness' are frequently talking past each other. (Chalmers 1995: 201-202)

Teadvus tuleks seega reserveerida sellele raskele, kogemuse, küsimusele ja *teadlikkus* neile kergematele probleemidele.

> **The first strategy is simply to *explain something else***. Some researchers are explicit that the problem of experience is too difficult for now, and perhaps even outside the domain of science altogether. **These researchers instead choose to address one of the more tractable problems such as reportability of the self-concept**. Although I have called these problems the 'easy' problems, they are among the most interesting unsolved problems in cognitive science, so this work is certainly worthwhile. The worst that can be said of this choice is that in the context of research on consciousness it is relatively unambitious, and the work can sometimes be misinterpreted. (Chalmers 1995: 206)

Ka M. ja P. näivad kahjuks väga paljuski rakendavat seda strateegiat. St selle asemel, et rääkida otseselt teadvusest keskenduvad nad teadlikkuse ja keele suhtele või nö "Mina"-probleemile.

> The second choice is to take a harder line and *deny the phenomenon*. (Variations on this approach are taken by Allport 1988; Dennett 1991; Wilkes 1988.) According to this line, **once we have explained the functions such as accessibility, reportability, and the like, there is no further phenomena called 'experience' to explain**. Some explicitly deny the phenomenon, holding for example that **what is not externally verifiable cannot be real**. Others achieve the same effect by allowing that experience exists, but only if we equate 'experience' with something like the capacity to discriminate and report. These approaches lead to a simpler theory, but are ultimately unsatisfactory. **Experience is the most central and manifest aspect of our mental lives, and indeed is perhaps the key explanandum in the science of the mind**. Because of this status as an explanandum, experience cannot be discarded like the vital spirit when a new theory comes along. Rather, it is the central fact that any theory of consciousness must explain. A theory that denies the phenomenon 'solves' the problem by ducking the question. (Chalmers 1995: 206)

Seda strateegiat harrastati väidetavalt enamus 20. sajandi esimesest poolest. St igasugune jutt teadvusest ja vaimust oli teadustes tabuteema.

> In the third option, some researchers *claim to be explaining experience* in the full sense. These researchers (unlike those above) wish to take experience very seriously; they lay out their functional model or theory, and claim that it explains the full subjective quality of experience (e.g. Flohr 1992; Humphrey 1992). **The relevant step in the explanation is usually passed over quickly, however, and usually ends up looking something like magic**. After some details about information processing are given, experience suddenly enters the picture, but **it is left obscure *how* these processes should suddenly give rise to experience**. Perhaps it is sipmly taken for granted that it does, but then we have an incomplete explanation and a version of the fifth strategy below. (Chalmers 1995: 206)

Mõned on isegi selle suhtes eksplitsiitsed. Nt Wegneri artikkel "The Self is Magic" räägib enamjaolt kogemusest, mitte Minast (või, räägib Minaks olemise kogemusest), ja hellitabki seda motiivi, et tegu on justkui maagiaga. Probleem on vististi selles, et me ei saa kogemust leiutada - isegi kui me ehitaksime väga teadliku masina mis oleks "eneseteadlik", ei saaks me kuidagi usaldada, et sel masinal on kogemus. Hiljutine film, *Her* (2013), käsitles seda päris huvitavalt - eneseteadlikele operatsioonisüsteemidele jäi inimkogemusest väheseks ja lõpuks nad "läksid ära".

> A fourth, more promising approach appeals to these methods **to *explain the structure of experience***. For example, it is arguable that an account of the discriminations made by the visual system can account for the structural relations between different colour experiences, as well as for the geometric structure of the visual field (see e.g. Clark 1992; Hardin 1992). In general, certain facts about structure found in processing will correspond to and arguably explain facts about the structure of experience. This strategy is plausible but limited. At best, **it takes the existence of experience for granted and accounts for some facts about its structure, providing a sort of nonreductive explanation of the structural aspects of experience**. This is useful for many purposes, but **it tells us nothing about why there should be experience in the first place**. (Chalmers 1995: 206)

See tundub olevat lähim strateegia M. ja P. omale. Ainult, et nad jällegi ei tegele teadvuse teooriaga, vaid teadvuse metateooriaga, mistõttu nad kogemusest üksjagu kaugel. Eks näeb kas nende raamat addresseerib teadvuse olemasolu põhjust või mitte (ma arvan, et pigem mitte).

> A fifth and reasonable strategy is **to *isolate the substrate of experience***. After all, almost everyone allows that experience *arises* one way or another from brain processes, and it makes sense to identify the sort of process from which it arises. Crick and Kock put their work forward as **isolating the neural correlate of**

> **consciousness**, for example, and Edelman (1989) and Jackendoff (1987) make related claims. Justification of these claims requires a careful theoretical analysis, especially as **experience is not directly observable in experimental contexts**, but when applied judiciously this strategy **can shed indirect light on the problem of experience**. Nevertheless, the strategy is clearly incomplete. For a satisfactory theory, we need to know more than *which* processes give rise to experience; we need an account of why and how. **A full theory of consciousness must build an explanatory bridge**. (Chalmers 1995: 206-207)

Sugugi mitte üllatavalt osutub kõige paremaks strateegiaks selline mis üritab viia kokku kognitiivset teooriat ja neurofüsioloofiat. Olen mujalt kuulnud, et kui see *explanatory bridge* peaks kunagi ehitatud saama siis ootab vaimuteadust ees uus plahvatuslik areng mis teeb võimalikuks igasugused vinged vidinad inimmälu manipuleerimisest kuni neuromuusika-mängijateni.

5.4.3 Totemistlike klassifikatsioonide loogika (2014-04-02 20:15)

Lévi-Strauss, Claude 2001 [1962]. *Metsik Mõtlemine*. Tõlkinud Kaia Sisask. Tallinn: Vagabund.

> Kuid eelkõige paistavad need pudemed ja killud selliselt vaid ajaloo palge ees, mis on nad tekitanud, ja mitte loogika vaatepunktist, mille huvides neid kasutatakse. Neid võib pidada heterogeenseks vaid sisu poolest, sest mis puutub vormi, siis eksisteerib nende vahel analoogia, mida meisterdamise vaatlus on võimaldanud defineerida: see analoogia seisneb **sisu - mis on kõigil enam-vähem üks ja seesama - osalises inkorporeerimises vormi**. Müüdi tähenduslikud kujundid ja meistrimehe materjalid on elemendid, mida saab defineerida kahe kriteeriumi kaudu: *neil on olnud otstarve* nagu sõnadel kõnes, mida müütiline mõtlemine "monteerib lahti" meistrimehe kombel, kes kougib rikkis äratuskellast välja hammasrattad nii, et ***neid võib veel kasutada*** **samal otstarbel või kuskil mujal, kus neil pole oma esmafunktsiooniga mingit pistmist**. (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 65)

Sisu ja vormi suhe on siin variandi (vormi) ja invariandi (sisu) suhe. Meistrimehe komme koukida välja kasutatavaid juppe on sarnane humanitaarteadlase tööle nö *zettel* meetodile, mille näiteks on Levi-Strauss ise (aga ka Locke, Darwin, Wittgenstein, jne).

> See loogika meenitab pisut **kaleidoskoopi**, instrumenti, milles sisalduvad killukesed moodustavad samuti struktuurseid mustreid. **Fragmendid tekivad murdumise ja lagunemise protsessis, mis iseenesest on**

> **juhusliku iseloomuga, aga tema saadused peavad olema mitmes suhtes homoloogilised**: näiteks suuruse, värviereduse, läbipaistvuse poolest. **Neil pole enam iseolemist**; neist on saanud defineerimatud killud kaleidoskoobi "kõnes", aga neil on piisavalt iseolemist ühes teises aspektis, nimelt kui nad osalevad kasulikult uut tüüpi nähtuse moodustamisel, mis koosneb mustritest, kus peeglite mängi teeb peegeldised samaväärseks tegelike objektidega; see tähendab, kus **märgid võtavad sisse tähistatavate objektide koha**. (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 66)

Ajusopis on õrn mälestus, et Lotman kasutab ka kaleidoskoobi metafoori. Fragmentide homoloogia suhtes meenub arutelu kaastudengiga ühest õppejõust kelle mõtlemine on väga fragmentaalne. Ka minu oma on selline, aga see "homoloogia" seisneb minu puhul selles, et ma kogun erinevaid "vorme" mis tähistavad sama "sisu" - sarnaseid ideid väljendatud erinevates kontekstides erinevatel viisidel. Iseolemise kadumine ja märkide viitamine teistele märkidele on justkui semiootiline algtõde.

> Viidates tema "**liigagi inimlikule pilgule**, kummalisele hingamisavausele, naha siledusele ja vahajale konsistentsile, neljale teravale hambareale nokakujulises suus", kirjeldab ta oma emotsiooni järgnevalt:
>
> > Flippyl ei olnud midagi ühist kalaga ja kui ta umbes meetri kauguselt **kinnitas mulle oma sädeleva pilgu**, pidin mõtlema, et ta ikka ongi üldse loom? Nii ootamatu, nii kummaline, nii salapärane oli see isend, et tekkis kiusatus näha temas nõiutud olendit. Aga oh häda, zooloogi aju ei võinud loobuda kinnistunud ja selles olukorras peaaegu valulikust veendumusest, et teaduslikes terminites polnud seal muud kui *Tursiops truncatus*... (Hediger, lk 138.)

Selline mõtteavaldus teadusmehe sulest oleks küllaldane näitamaks vajaduse korral, et teoreetiline teadmine ei ole vastuolus tunnetega, et teadmine võib olla ühtaegu objektiivne ja subjektiivne, ja lõpuks, et konkreetsed suhted inimese ja teiste elusolendite vahel varjundavad vahel oma afektiivsete nüansside (mis ise on selle primitiivse identifitseerimise tulemus ja mis, nagu Rousseau läbinägelikult märkis, on omane igasugusele mõtlemisele ja igale ühiskonnale) tervet teadusliku teadmise universumit, seda eriti kultuurides, kus teadus tähendab "Loodusteadust". (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 69-70)

"Sädeleva helgi" omadus Hedigeri kirjelduses on siin oluline vaid paralleeli tõtti: ka Darwini *Expressions*-is veenab teda loomade emotsioonides see, et ta adub koera pilgus tuhmi helki ("...the eyes became much changed in appearance, and I fancied that they looked less bright. (Darwin 1873: 60)).

> Me oleme siin piirdunud vaid mõne näitega paljude hulgast ja kahtlemata oleks näidete hulk veelgi suurem, kui eelarvamused "primitiivide" lihtsusest ja rohmakusest poleks tihti takistanud etnolooge uurimast **läbimõeldud, keerulisi ja koherentseid klassifikatsioonisüsteeme**, mille olemasolu tundus neile mõeldamatu algelisel majanduslikul ja tehniliselt tasemel, millest nad järeldasud ennatlikult ka vastavat intellektuaalset taset. Ja alles praegu hakatakse aimama, et vanemad vaatlused, mille eest me võrdleme tänu sellistele haruldastele ja läbinägelikele uurijatele nagu Cushing, ei kirjelda mitte erijuhtumeid, vaid pigem **teadmiste ja mõtlemise vorme, mis on niiöelda primitiivsetes ühiskondades äärmiselt levinud**. Seetõttu peab meie traditsiooniline ettekujutus primitiivsusest muutuma. (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 74)

Sama tunne on mul kehakeele-diskursuse eelse "kehakeele" suhtes (millesse kuulub ka nt silmade sätendumine/tuhmumine ülal), aga mille koherentsust tuleb minu arvates taastada ja uuesti läbi mõelda, sest meie praegused teadmiste ja mõtlemise vormid on teistsugused.

> Olles näinud nii suurt täpsust ja üksikasjalikkust, võib hakata kahetsema, et iga etnoloog pole ühteaegu ka mineraloog, botaanik, zooloog ja isegi astronoom... (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 80)

Nagu ma aru saan on selle jaoks tänapäeval etnobotaanikud ja etnobioloogid...

> Kirdes elavate algonkinide mütoloogias on kaljukass riukaline loom; teda vihkavad ja kardavad ka Hudsoni lahe eskimod, lääne arhapaskanid ja Alaska ja Briti Kolumbia rannikuäärsed hõimud. Kui koguda kokku kõik, mis neist rahvastest teada on, jõuame samasuguse seletuseni nagu see, mille üks geograaf on kunagi saanud trapperitelt: "**Kaljukass on peaaegu ainus liige nirkide perekonnas, keda ei saa lõksu püüda**. Talle pakub lõbu varastada nii jahimehe saaki kui ka tema lõkse. Ainus võimalus temast lahti saada on ta maha lasta." (Brouillette, lk 155.) (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 85)

Huehuehue.

> Tõsi on, et ***klassifikatsiooniprintsiipi ei saa kunagi eelnevalt postuleerida***. Ainult etnograafiline uurimine, see tähendab, kogemus võib selle avastada *a posteriori*. (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 96)

Klassifikatsioon peab vastama materjalile, mitte materjal klassifikatsioonile.

> Üks oseidžide rituaalne loits ühendab mõistatuslikul moel lille, mille ingliskeelne nimi on *blazing star* (*Lacinaria pcnostachy*), söödavat taime (maisi) ja imetaja (piisonit) (La Flesche 2, lk 279). Selle seose põhjusi oleks võimatu mõista, kui üks teine allikas ei teataks sõltumatult, et oseižide lähedased sugulased omahad pidasid piisonijahti suvel seni, kuni *blazing star* tasandikel õitses. **Nõnda said nad teada, et mais on küps, ja pöördusid tagasi külasse saaki koristama**. (Fortune I, lk 18-19). (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 99)

Looduses esineb kooskõla mis on usaldusväärne ajaarvestaja.

> Opositsioon kõnelemise ja vaikimise, lärmi ja vaikuse vahel vastab niisiis opositsioonile värvi ja värvi puudumise või kahe erineva kromatismiastme vahel. Need vaatlused lükkavad minu arvates ümber kõik teooriad, mis kasutavad "arhetüüpe" või "kollektiivset alateadvust"; **üksnes vormis võivad olla ühised, aga mitte sisud**. Kui esineb ühiseid sisusid, peab nende põhjust otsima kas siis mõningate loomulike või kunstlike entiteetide objektiivsetest omadustest või levikust ja laenamisest - see tähendab, mõlemal juhul väljaspoolt vaimu. (Lévi-Strauss 2001 [1962]: 105)

Täpselt vastupidine viisile kuidas ma mõistsin seda suhet ülal. Asjaolu teeb raskemaks vaid see, et enamus kordadest kui ma seda eristust kohtan pole mul vähimatki aimu mida vormi ja sisu all silmas peetakse.

5.4.4 Õhtused teesid (1) (2014-04-03 01:15)

Õhtused teesid. 2. aprill 2014.

0. Sissejuhatuseks tuleb nii mõndagi selgitada. Esiteks seda, et see on üks harvadest postitustest siinses blogis mis ei tsiteeri otseselt kedagi või midagi vaid on mõeldud "minu enda sulest". St siia ei saa ma lisada "source' täägi. Teiseks on käesolev postitus tekkinud mimikri tõttu. Tegu on isegi kahekordse jäljendamisega. Esiteks andis selleks tõuke J., kes tänasel õhtusel jalutuskäigul korduvalt mainis oma suletud blogi kuhu ta kirjutab oma mõtteid lihtsalt kirjutamise harjutamiseks, aga eesmärgiga neid kirja pandud mõtteid tulevikus ära kasutada ilukirjanduse kirjutamiseks. Ja just nagu juhtub siis kui räägid kellelegi sellest kui palju trenni sa teed - see teinegi hakkab tahtma trenni teha ja võib-olla hakkabki trenni tegema - nii hakkan minagi praegu kirjutama selle tõttu, et sõber kirjutab ja tema kirjutamise idee tundub mõistlik. Teiseks jäljendan ma Roman Jakobsoni, kes nooruses olevat tihti käinud ümber oma teadusinstituudi jalutamas ja luule üle mõtisklemas ning tagasi koju jõudes oma mõtted punkthaaval kirja pannud ning sõpradele selliseid punkt-haaval kirju kirjutanud kus iga punkt oli justkui terviklik mõte ja sünfunktsiooni jaoks erilist vajadust ei olnud. Siingi ei pea minu punktid olema omavahel seotud, vaid võivad olla iseseisvad. et nii mõnigi punkt võib ära teenida "lisamõtteid", sooritan ma seda teeside vormis.

0.1. Erinevalt Jakobsonist, kes pani oma mõtted kirja ja seejärel saatis sõbrale teostan mina oma ettevõtmist vastupidises järjekorras: kirja panen sõbraga jalutuskäigul tekkinud mõtteid, mida võiks iseseisvalt edasi arendada. Siinkohal väärib mainimist näiteks see, et üks ideedest millest Toomemäel vestlesime, puudutaski kõne ja kirja seost ehk kuidas millegi läbi rääkimine või kirjutamine parandab mõtteid, muudab need mõttekäigud harjumuspärasteks, nii, et neid saab realiseerida muudes kontekstides. Näiteks tänases mentaalsuse semiootilise analüüsi loengus panin tähele, et enamus ideid mida Andre väljendas - sealjuures tuleb mainida, et ta ei ole selles loengus alati nii jutukas - olid samad ideed mida ma kuulsin tema suust paar nädalat tagasi kui me pärast sama loengut õlu ja

praekartulitega salvestasime oma sügavat vestlust. See vestlus pidi ka siia blogisse jõudma, aga mul tuleb lahendada helifaili taustamüra probleem, et seda transkribeerida saaks.

1. Teadvuse ja teadlikkuse vastandus võib väljenduda paljudes variantides. Mind ennast imponeerib kõige enam nö tegija ja tegevuse "fenomenoloogiline topeldus". Viimane nimetus on võib-olla kohmakas, aga fenomenoloogia näib seda demonstreerivat kõige ilmekamalt. Tegija ja tegevusena vaatlemiseks on mul omad põhjused, aga kõige ilmekam on ehk mõtlemis ja mõtte vastandus. J. suutsin ma selle jutuga segadusse ajada, niiet selguse mõttes proovin ma taasluua seda arutluskäiku. See taasloomine on ette määratud nurjuma, aga ma proovin seda siiski, punkthaaval.
1.1. Mamardašvili ja Pjatigorski tekst sisaldas mõtet, et mõtleja on alati oma mõtlemise juures kohal. Selline vaateviis on Brentano stiilis fenomenoloogia aluseks. Ma ei hakka tsiteerima, aga proovin seda edasi anda sarnanevate ideede kaudu.
1.1.1. Peirce ei sallinud introspektsiooni. "Ei sallinud" on võib-olla eksitav. Ta ei pidanud seda vähemalt kasulikuks. Argumentatsioon kõlab umbes järgnevalt: mõte lendab omasoodu ja seda ei saa poole lennu pealt kinni püüda, et seda objektiivselt vaadelda. Mõte peab kõigepealt kuskile jõudma ja siis saab seda vaadelda. St märgitegevust ei saa tükkideks, osadeks või faasideks murda ja neid eraldiseisvalt vaadata.
1.1.2. Rimbaud'i kirjades esineb sarnane idee, et on vale öelda "ma mõtlen" vaid peaks ütlema "ma olen mõeldud". Mitte "ma mõtlen" vaid "ma olen oma mõtlemise juures kohal". Mõte lendab omasoodu ja ma olen selle mõttelennu juures pealtvaataja.
1.1.3. Mamardašvili ja Pjatigorski termineid kasutades (aga suure reservatsiooniga, et ma ei pruugi neid mõisteid õigesti mõista) võib öelda, et mittemõistmise situatsioonist mõistmise situatsiooni jõudmine ei ole kontinuaalne, sest need on diskreetsed "teadvuse seisundid", aga mõtlemine ise on protsessuaalne.
1.2. Tegevusele vastandub tegija, kes on tegevusest vähemalt heuristilistel põhjustel eraldatav. Märgitegija ja märgitegevus on üksteisest sõltuvad, aga eraldiseisvad. Mõtleja ja mõte on samamoodi eraldiseisvad. Samamoodi saab veel "topeldada" hulga nähtusi: tajuja ja tajumus, õuna sööja ja õuna söömine, jne.
1.3. See vastandus saab eriti tähtsaks teadvuse (*consciousness*) ja teadlikkuse (*awareness*) vastanduses, sest esimene on seletamatu "teadvuse kogemus" (teadvusel olemise tunne) ja seletatav "teadlikkus" oma tajumustest, mõtetest, elukogemusest, sisemistest seisunditest, välisest käitumisest jne.
1.4. Mulle peaks see vastandus muude huvitavate seikade kõrval kõige enam imponeerima just käitumise seisukohast. Kui tegija ja tegevus on vaadeldavad eraldiseisvatena siis peaks vähemalt teoreetiliselt olema võimalik ka nende tegelik eraldamine. Siin muutub oluliseks Mamardašvili ja Pjatigorski "automõtlemise" mõiste, millele saab külge pookida ka "autotegevuse" mõiste.
1.4.1. Autotegevus, vähemalt ühes tähenduses, oleks automaatne tegevus. St sellised tegevused milles tegija enda osalus on minimaalne. Minu enda tüüpiline näide on pärast väsitavat trenni koju jalutamine - ma kõnnin ja jõun koju, aga ei pruugi selle jooksul midagi mõelda, kogeda või mäletada - kohale jõudes avastan, et olen kohale jõudnud ilma, et ma oleksin tähele pannud kuidas ma kohale jõudsin. Võib küsida: kas ma olin teadvusel?
1.4.2. Autotegevuse teine tähendus (ja jällegi lihtsalt üks järjekordne võimalik tähendus) oleks "isetegevus" iseendale suunatud tegevuse mõttes. Iseendaga tegelemist on siin raske mõtestada, aga "automõtlemise" analoogina võib nii mõnegi variandi välja pakkuda. Autoadapterid oleks labane variant. Iseenda välimusega tegelemine oleks veel üks argine, aga suuremal skaalal, variant. Ideaalis peaks see kujutama, just nagu mõtleja ja mõtlemise lahutamise puhul, tegija ja tegevuse täielikku lahutamist. Kogemusetu kojukõndimise puhul on tegevus, aga justkui puudub tegija. Mis oleks selline tegevus kus on olemas tegija, aga puudub tegevus? Ja kuidas eristada seda pelgast tegevusetusest?
1.5. Automõtlemine on siinkohal tulemuslikum võimalus, sest see on seostatav budismiga - eeldades, et Pjatigorski kui buddoloog ei arutlenud midagi sellist "juhuslikult". Kui me räägime "tööst teadvusega" siis mida me mõtleme? Kas tööd teadvuse mõtestamisega ehk metafüüsilise või metateoreetilise konstruktsiooni ehitamisega? Või räägime me praktilise tegevuse väljaselgitamisega? Sel juhul kujutan ma tööd teadvusega ette "teadvuse hävitamisega" positiivses mõttes: see oleks sellise teadvuse seisundi saavutamine kus on kas ainult mõtleja ilma mõtlemiseta (meditatsioon) või mõtlemine ilma mõtlejata (elu-kogemus).
1.5.1. Elu-kogemuse all mõtlen ma siinkohal Peeter Uspenski harjutust, mis seisneb nö "mõtlemise peatamises" ja maailma vastu võtmine ilma selle peale mõtlemata. Kahjuks tundub see niimoodi sõnastatuna siiski meditatsioonita.

Ümberpööramine seisneb siin selles, et võttes maailma vastu ilma selle üle mõtlemata tuleb nö "kaotada iseennast" ja lasta teadvusel kuidagi sulanduda ühte keskkonnaga. Kaovad justkui nii mõtleja kui mõtlemine. On näha, et selline vastandus ei ole väga tulemuslik ja selle arutelu poole tuleks tagasi pöörduda hiljem, vb pärast Powyse ja tema elu-illusiooni teemaga lähemalt tutvumist.

2. Regulatsiooni teema on veel keerulisem kui eelnev teema ja erinevalt eelnevast ei ole ma sellest hiljaaegu rääkinud ega kirjutanud, aga kurb on jätta neid õhtuseid teese ainult ühe-punktiliseks. Varem või hiljem tuleb mul nagunii selle teemaga põhjalikult tegeleda niiet ilma uue informatsioonita ongi ehk paras aeg, et panna kirja need vähesed mõttekäigud mis on praegusel momendil "kindlad" (või "kinnistunud", sest mingisugust erilist kindlust neil küll ei ole).
2.1. Ma otsustasin oma bakalaureuse-uurimuse pealkirjas vahetada *power* mõiste *regulation*'i vastu, sest esimene muutus üha vastumeelsemaks ja teise kohta avastasin nii mõndagi lahedat. Kohe tuleb ära mainida, et regulatsioon on üldine, *overaching*, temaatika milles mind kõige rohkem huvitava keskme moodustab regulaatorite (*regulators*) kategooria Ekmani ja Frieseni süsteemis. Ma tahan seda kategooriat rakendada "seitsmendaks funktsiooniks" Jakobsoni kommunikatsioonimudelis ja rääkida regulatiivsest funktsioonist.
2.2. Möödunud sügisel lugesin ma ilma erilise tagamõtteta ühte artiklikogumikku zoosemiootika teemal. See oli 1969. aastal avaldatud *Approaches in Semiotics* sarjas ja seetõttu nauditav lugemine (mul on selle ajastu ja sarja vastu positiivne meelestatus). On oluline mainida, et see kogumik sisaldab artikleid 1967. aastal peetud loomade suhtlemise teemal peetud konverentsilt. Palju muu huvitava kõrval leidsin ühest primaatide suhtlemist käsitlevast artiklist "regulaatorid". See juhtus rongis sõites ja ma olin sellest niivõrd erutatud, et hakkasin sellest enda vastas istuvale neiule inglise keeles vatrama (kohutasin ja kohmetasin teda ära). Selles artiklis oli regulaatoreid esitatud teatud ahvide repertuaaris kindlate häälitsustena. Neid oli vististi kolme erinevat tüüpi ja neid sooritas vanem ahv, kes juhtis nende kaudu nooremate ahvide ekspeditsioonilist liikumist puudel juhtavist eespool. Need kolm tüüpi olid umbes: edasi, muutke suunda ja peatuge. Neid häälitsusi nimetati seega 1967. aastal regulaatoriteks.
2.3. Samal, 1969., aastal avaldati *Semiotica* ajakirja kõige esimeses numbris Ekmani ja Frieseni 50-leheküljeline artikkel mitteverbaalse suhtlemise kodeerimisest ja klassifitseerimisest. Erinevate kategooriate nagu adapterid, illustraatorid, jne hulgas olid ka regulaatorid, ehk žestid või ilmed mille kaudu üks mõjutab teise käitumist. Sellisteks regulaatoriteks on näiteks peanoogutus ("jätka") või püstise nimetissõrme nähtavale tõstmine ("oota, ma tahan midagi vahele öelda"). Mõlemal juhul on tegu vestluse käiku reguleerivate käitumisvormidega. Mis teeb regulaatorite klassi põnevaks on see, et nad keeldusid samas artiklis regulaatoritest midagi enamat kirjutamast ja vähemalt seitsmekümnendate keskpaigaks olid nad sellest klassist üldse loobunud. Seetõttu kahtlustan ma, et nad olid selle klassi kaasanud oma kategooriate hulka "rutakalt" primaatide suhtlemise põhjal ja ei leidnud hiljem, et see oleks väga kasulik kategooria.
2.3.1. Sealjuures tuleb nentida, et kuigi Ekman ja Friesen ise loobusid regulaatorite klassist ei tähenda see, et teised uurijad oleksid neist loobunud. Näiteks mu seminaritöö juhendaja Silvi Tenjes kaitses oma doktoritöö 2001. aastal just regulaatoritest. See on vaid üks näide tööst mida on tegelikult tehtud regulaatorite uurimisel ja kategooria ise ei ole sugugi kasutu. Mulle meeldiks seda kategooriat kasutada väga suurejoonelisel moel, inkorporeerides selle "tagasi" kommunikatsioonimudelisse.
2.4. Roman Jakobsoni kommunikatsioonimudelis on kuus aspekti ja neile vastavad kuus funktsiooni. Kuigi Jakobsoni faktorid ja funktsioonid pärinevad tema enda ja teiste Praha lingvistilise ringi tööst ja on paljuski selgitatav just oma ajaloolise ja intellektuaalse konteksti kaudu, on sellel ka märkimisväärne sarnasus Jurgen Rueschi ülevaatega punktidest mida kommunikatsiooniuurija peaks silmas pidama. See tähendab, kõigile Jakobsoni kuuele faktorile (kui mitte funktsioonidele, mis on Jakobsonil üksjagu originaalsed) vastavad Rueschil "punktid". Kõik peale viimase punkti - efekti. St peale faktorite ja funktsioonide mida me tunneme Jakobsoni mudelist tuleks kommunikatsiooni uurijal silmas pidada ka sõnumite edastamise tagajärgi - mis mõju avaldab mingi sõnumi saatmine vastuvõtjale. Sellele võib vabalt lisada ka teleoloogilise algupoole: miks saatja antud sõnumi üldse saatis ja mis mõju ta lootis sellega saavutada (irooniliselt, see aspekt on Jakobsoni "emotiivses funktsioonis" täitsa olemas, aga keegi ei ole minu teada seda tähele pannud, sest see pärineb Anton Marty'lt, kellest keegi ei tea mitte midagi). Seega esimene samm Jakobsoni "tüpoloogilise" kommuniatsioonmudeli "operatsiooniliseks" (*operational*, töötavaks) kommunikatsioonimudeliks muutmisel oleks (taas)lisada see "seitsmes faktor ja funktsioon". St mõju (*effect* või *influence*) faktor ja regulatsiooni

(*regulation* või *control*) funktsioon.
2.4.1. Minu plaanis on selgelt näha nõrkasid punkte. Näiteks eelmise punkti viimase lause põhjal saab öelda, et ma ei suuda terminoloogilist valikut sooritada. Kas see on siis tajajärjeline *effect* või suunatud *influence*? Ja kuidas seostuvad regulatsioon ja kontroll? Viimane sobib siia momendil ainult selle tõttu, et selle läbi saan ma vestlusesse kaasata ka Charles Morrise ja George Herbert Meadi, kes rääkisid *social control*'ist. Seega kogu ettevõtmisest kumab läbi ehk liigagi ambitsioonikas plaan tuua vestlusesse mõtlejaid kes tegelikult ei ole omavahel seotud: tundmatud primatoloogid, psühholoogid (Ekman ja Friesen), lingvist (Jakobson), kommunikatsiooniteoreetik (Ruesch), semiootik (Morris) ja filosoof (Mead). Minu kujutluses oleks see plaan teostatav ja edukas ainult juhul kui mul õnnestuks need erinevad otsad kokku siduda viisil mis lubab mitteverbaalset käitumist, regulatsiooni ja ühiskondlikku kontrolli täiesti uuel moel vaadelda. Tähendab, läbikukkumise võimalus on väga kõrge ja tulemus ei pruugi olla sugugi niivõrd kasulik kui ma ette kujutan, sest mul oleks seda teoreetilist "krantsi" rakendada ainult kirjanduslikel kirjeldustel mitteverbaalsest käitumisest, mis - isegi kui ei ole läbinisti triviaalne - toob sisse omad teoreetilised probleemid millega ma ei ole veel tegelenud. Käesolevate teeside kolmandaks punktiks võiks täiesti vabalt sobida "konkursuse" mõiste, aga sellest kirjutan ehk mõni teine õhtu. Tänaseks on juba piisavalt.

5.4.5 From the Native's Point of View (2014-04-03 12:47)

Geertz, Clifford 1983. *Local knowledge: Further essays in interpretive anthropology*. Harmondsworth: Penguin Books.

> If we are going to cling - as, in my opinion, we must - to the injunction to see things from the native's point of view, where are we when we can no longer claim some unique form of psychological closeness, a sort of transcultural identification, with our subjects? **What happens to *verstehen* when *einfühlen* disappears?** (Geertz 1983: 56)

Mis saab mõistmisest kui empaatia kaob? (Küsimus on paradoksaalne, sest *verstehen* on inglisekeelse määratluse järgi "emphatic understanding of human behavior").

> An **experience-near concept** is, roughly, one that someone - a patient, a subject, in our case an informant - might himself naturally and effortlessly use to define what he or his fellows see, feel, think, imagine, and so on, and which he would readily understand when similarly applied by others An **experience-distant concept** is one that specialists of one sort or another - an analyst, an experimenter, an ethnographer, even a priest or an ideologist - employ to forward their scientific, philosophical, or practical aims. (Geertz 1983: 57)

Oma tagasihoidliku "etnosemantilise" uurimuse juures olen samasuguse probleemiga kohakuti: kas kasutada uuritava keelt metatasandil või oma metakeelt. Praegu üritan piirduda esimestega, et mu uurimus oleks paremini mõistetav. Raskestimõistetavaid mõisteid võib alati sisse tuua, aga on tore kui saab ilma hakkama.

> Confinement to experience-near concepts leaves an ethnographer awash in immediacies, as well as **entangled in vernacular**. Confinement to experience-distant ones leaves him stranded in abstractions and smothered in jargon. (Geertz 1983: 57)

I'm even considering getting entangled in vernacular to the degree of becoming stranded in abstractions. That's why my study will ultimately be an artistic text rather than a respectable study.

> The Western conception of the person as a bounded, unique, more or less integration motivational and cognitive universe, a dynamic center of awareness, emotion, judgment, and action organizedd into a distinctive whole and set contrastively both against other such wholes and against its social and natural background, is, however incorrigible it may seem to us, a rather peculiar idea within the context of the world's cultures. (Geertz 1983: 59)

Exactly why the absence of the concept of self in buddhism, for example, is so baffling.

> The "inside"/"outside" words, *batin* and *lair* (terms borrowed, as a matter of fact, from the Sufi tradition of Muslim mysticism, but locally reworked) refer on the one hand to **the felt realm of human experience** and on the other to **the observed realm of human behavior**. These have, one hastens to say, nothing to do with "soul" and "body" in our sense, for which there are in fact quite other words with quite other implications. *Batin*, the "inside" word, does not refer to a separate seat of encapsulated spirituality detached or detachable from the body, or indeed to a bounded unit at all, but to **the emotional life of human beings taken generally**. It consists of the fuzzy, shifting flow of subjective feeling perceived directly in all its phenomenological immediacy but considered to be, at its roots at least, identical across all individuals, whose individuality it thus effaces. And similarly, *lair*, the "outside" word, has nothing to do with the body as an object, even an experienced object. Rather, it refers to that part of human life which, in our culture, strict behaviorists limit themselves to studying - **external actions, movements, postures, speect - again conceived as in its essence invariant from one individual to the next**. These two sets of phenomena - **inward feelings and outward actions** - are then regarded not as functions of one another but as independent realms of being to be put in proper order independently. (Geertz 1983: 60-61)

These terms are actually quite serviceable. It is even possible that searching for the concept of *lair* could lead to Islamic interpretations or theories of nonverbal behavior. It may be useful by beginning with an essay on sufism.

> In the outer realm, it is to be achieved through etiquette, the rules of which here are not only extraordinarily elaborate but have something of the force of law. Through meditation the civilized man thins out his emotional life to a kind of constant hum; through etiquette, he both shields that life from external disruptions and **regurarizes his outer behavior in such a way that it appears to others as a predictable, undisturbing, elegant**, and rather vacant set of choreographed motions and settled forms of speech. (Geertz 1983: 61)

Actually quite important for my theory of self-regulation.

5.4.6 Keel, teadmine ja mõistmine (2014-04-06 01:45)

Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

> Kommunikatsiooni mõistetakse siin kui **kultuuriliste faktide translatsiooni** või retranslatsiooni pakkujat ilma mingi mehhanismita, mis toodab (kas oma põhi- või kõrvalülesandena) nende valikut kultuurilise kompleksi jaoks tervikuna või **nende adaptsiooni ühe kultuuri poolt**, mis sellesse kompleksi kuulub. Meie arutluse kogu deduktiivsuse juures arvame, et mõned meie poolt välja töötatud kriteeriumid võivad *teoreetiliselt* omada mingit tähendust **erinevate kultuuride (täpsemalt: "erinevate keeltega kultuuride") kommunikatsiooni probleemi uurimisel tervikuna**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Lähim vaste sellele on (jällegi) semiosfääri mudeli rakendamine kultuurile, ehk semiosfääri vaatlemine kultuurina ja kuidas antud semiosfäär/kultuur tõlgib väliseid või teise kultuuri tekste enda keelde (kuidas üks kultuur adapteerib teise kultuuri fakte). Siin on oluline ka erinevate kultuuride mõtestamine täpsemalt erinete keeltega kultuuridena, sest nii lahendatakse keele ja kultuuri keeruline seos, millele on osutanud paljud (sj ka Roman Jakobson). Ühtlasi selgitab see miks Jurgen Rueschi tüpoloogias on kõrgeim aste ühiskond kui tervik, aga Lotmani kultuurisemiootikas on põhiliseks tasandiks kultuur kui tervik ja mille erijuhuks on inimkond kui tervik mis saadab *kultuuri kui sõnumi* iseendale (selle poole vihjab ka Ruesch, kes ütleb, et nt Gaza püramiide võib vaadata kivisse raiutud sõnumina mida inimkond saadab iseendale).

> **"Kultuuri *iseloomustame* (kuid *ei määratle*) siin kui erilist *keele kasutusviisi* kommunikatiivses situatsioonis**. St eeldatakse: (2)A. Et kommunikatsioonisituatsioon on **kolmanda vaatleja vaatepunktist** (kes

> asub metakultuurilisel positsioonil) mõlema (või mitme) selles osaleva kulturi jaoks üks; (2)B. Et erinevused selle situatsiooni tähenduses, hinnangus või mõttes (eesmärgis) on keelelised erinevused ja võib oodata, et nad säilitavad oma jõu ka mingites teistes situatsioonides (kui mitte kõigis?); (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Esimene aspekt näib seostuvat sekundaarsete modelleerivate süsteemide teooriaga. St mitte iga keeleline sõnum ei ole automaatselt "kultuuriteks" vaid saab selliseks nö järgmisel "sekundaarsel" astmel kui see omandab kultuurilise fakti iseloomu. St mitte igasugune keelekasutus pole kultuuriline, vaid teatud *eriline* keelekasutus on kultuuriline (nt keel oma poeetilises, esteetilises või kirjanduslikus funktsioonis). Kolmanda vaatleja vaatepunkt kommunikatsioonisituatsiooni suhtes on jällegi analoogiline Rueschi käsitlusega, kus kommunikatsioonisutiatsioonid ongi ainult selle välise "kolmanda" vaatleja seisukohast uuritav. Ruesch eristab osalemist ja vaatlemist ning uurija peab olema vaatleja, mitte osaleja. Vastasel juhul jääb vaatlejale samal ajal osaledes midagi kahe silma vahele. Veel parem on, kui on ka neljas vaatleja, kes võiks kolmanda tähelepanekutesse viia sisse korrektuure. Punkt B on juba Rueschist kaugel ja tundub Jakobsoni stiilis reduktsioonina, "me uurime ainult keelt", millega Ruesch ei oleks kindlasti nõustunud, sest tema jaoks on kommunikatsioonisituatsioonis palju rohkem aspekte (sotsiaalsed rollid, situatsiooni definitsioon/tähendus, osalejate subjektiivne tõlgendus sotsiaalsest reaalsusest (hinnang) ja sotsiaalse tegevuse eesmärk (mõte)). St Rueschi jaoks ei ole need aspektid ilmtingimata keelelised. Tal on nende jaoks oma termin, metakommunikatsioon, mis toimib paljuski nagu Jakobsonil funktsioon, st igale aspektile vastab mingi metakommunikatiivne kategooria. Nt kui üks osalistest on töömees kes tuli su kraanikaussi parandama siis tema tunke "ütleb", et see on tema roll ja see määratleb ka situatsiooni definitsiooni (eesmärk on kraanikauss korda teha). Aga jällegi võib see erinevus olla seletatav tõigaga, et "keel" on siin mõistetud nö "laias semiootilises tähenduses".

> 2)C. Et keelekasutusviis sisaldab endas ka **selle kasutuse fakti ennast antud situatsioonis**. See tähendab muuhulgas, et ühe kultuuri vaatepunktist on antud situatsioon kommunikatiivne, kuid teine kultuur ei pruugi seda teada, st tema keele kasutusviisi ei kuulu selle kasutamine "sellistes" situatsioonides. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Esimene mõte oli, et siin toimib taas mingisugune müstiline "fenomenoloogiline topeldamine", aga asjalugu näib olevat palju lihtsam. Erinevatel kultuuridel on erinevad selektiivsed "filtrid" mille kaudu määratletakse kommunikatiivseid fakte. Valge mees kellele mustanahaline naine kassajärjekorras pisargaasi silma pihustab on taaskord hea näide, sest see videole salvestunud intsident ("Rude Guy Gets Maced by Rude Girl") saab alguse sellest, et nimetissõrmega kassa poole osutamine on valgele mehele märk ("sa võid minust ette minna, ma veel sobran oma kotis ja otsustan mida ma tahan osta"), aga must naine tegi seda kogemata, ise seda tõenäoliselt tähele panemata ja seda märguandeks pidamata - ta nimetissõrm lihtsalt juhtus tegema sellist liigutust mis anglo-saksi kultuurides on ostensiivse tähendusega.

> Ideaalne alus loomulikult kujunenud signalisatsiooniviiside tõlgendamiseks **palliatiivsete** keeltena; (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Palliatiivne (*palliative*) on sõnastiku järgi selline ravim mis tegeleb valu või probleemi leevendamisega selle aluspõhjusega (*underlying cause*) tegelemata. Sellised on valuvaigistid ja tuimestid. Kui nüüd seda tõlgendust antud lausungiga siduda siis võib siit välja lugeda midagi sellist, et loomulik keel on ideaalne alus "loomulikult kujunenud signalisatsiooniviisiide" - milleks ma eeldan siinkohal olevat nt mitteverbaalset suhtlemist - tõlgendamiseks "pinnapealsete" keeltena. Äkki midagi sellist, et loomulik keel on meie jaoks niivõrd "loomulik", et teisi loomulikult kujunenud märke (nt näoilmeid ja muid mitteverbaalseid suhtlemisviise) on selle tõttu kerge, "ideaalne", tõlgendada millegi loomuliku-keele-laadsena (a la "kehakeel").

> [Loomulik keel on meie jaoks] Imaginatiivne alus kujutamaks teadaolevalt mittekeelelisi objekte keelelistena. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Enam-vähem sama mis eelnev. St kokkuvõttes on loomulik keel aluseks: 1) keelelisele kunstile (luule, kirjandus jne); 2) mitteverbaalse suhtlemise tõlgendamisele "palliatiivse" keelena; ja 3) mitte-keeleliste nähtuste kujutlemiseks keelelistena. St keel "laias semiootilises tähenduses" hõlmab kõki kolme varianti ja teeb mõned lõdvema keelekasutusega mõtleja arusaama "keelest" arusaamatuks (Kes on Jelena Grigorjeva?).

> Meie arvates *kasutab kultuur loomulikku keelt ka* ***puhtrefleksiivsetel eesmärkidel****, st* ***lahus*** *reaalsetest kommunikatiivsetest situatsioonidest.* (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See kõlab mõistlikult, aga ainult selle tõttu, et ma kujutan seda ette üsna kitsas tähenduses - keele abil saab rääkida praktiliselt kõigest. "Lahuse" osa on natuke arusaamatu, aga ainult selle tõttu, et ma pole kindel kuidas selline keemiline metafoor (eeldusel, et siin on mõeldud keemilist lahust, st *solution*'it või *dilution*'it) peaks "reaalsete kommunikatiivsete situatsioonidega" suhestuma. Natuke kaldub asi vist selle poole, et nt kui Ricoeur räägib sellest kuidas tekstuaalsust saab rakendada ka tegevuse vallas siis selle asemel, et rääkida tegevusest, hakkab ta rääkima tegusõnadest.

> "Informatsioon", mõistetuna täpses terminoloogilises ja tehnilises tähenduses, ei ole seotud selle probleemiga, kuna kultuuridevahelises kommunikatsioonis, rangelt öeldes, on võimatu informatsiooni, mis oleks konkreetselt sulguvad konkreetsel subjektil, "vastuvõtt" või "sisestamine". Rohkemgi, sel lähenemisel, millest jutt on, kommunitseeruv indiviid transleerib ja võtab vastu sisu, mille individuaalne täneduslikkus ja mõte on *kindlaks tegemata*. [Vaatleja asi on kindlaks teha, *mis* ta teada saab, *mida* teab ja *millest* aru saab. Nii näiteks "vastuvõtja"-poolne faktiteadmine, et see, mida ta vastu võtab, on keel, on *sisuline teadmine* samas kui samasugune teadmine kultuuridevahelises kommunikatsioonis on formaalne teadmine ja sellisena on kättesaadav kõrvalisele vaatlejale.] (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Intralinguaalne tõlge: "Oma täpses ja terminoloogilises tähenduses mõistetuna ei ole "informatsioon" seotud eelneva probleemiga, kuna rangelt öeldes on kultuuridevahelises suhtlemises konkreetsel subjektil võimatu konkreetselt sulguvat informatsiooni "vastu võtta" või "sisestada". Veel enam, kõne all olevas lähenemises suhtlev individuaal tõlgib ja võtab vastu sisu mille individuaalne tähenduslikkus ja mõte on *kindlaks tegemata*. [Vaatlej asi on kindlaks teha *mis* see on mida ta teada saab, *mida* ta juba teab ja *millest* ta nüüd aru saab. Näiteks vastuvõtjapoolne faktiline teadmine, et see mida ta nüüd vastu võtab on keel, on *sisuline teadmine*, samas kui samasugune teadmine on kultuuridevahelises suhtlemises formaalne teadmine ja sellisena kättesaadav ka kõrvalisele vaatlejale." Isegi pärast intralinguaalset tõlget on raske mõista mida siin täpselt öeldakse, aga ma arvan, et siin käsitletaks individuaali ja kultuuri tasandite erinevust "kommunikatsioonisüsteemis" (Rueschil ongi see mõiste mitmetasandiline: intraindividuaalne, interindividuaalne, grupi ja siis ühiskonna tasand). Lühidalt: kui individuaalid suhtlevad siis nad ei tea *ette* mis see on mida nad nüüd üksteiselt vastu võtavad. Kultuuridevahelise tõlke puhul aga on enamjaolt juba ette teada mida tõlkima hakatakse, sest kultuuris võib juba olla metatekste (arvustusi, katkendeid, viiteid jne). Samas ei tundu selline lihtsustatud eristus individuaali tasandil olevat absoluutne, sest mõnes situatsioonis on tõepoolest ette teada mida vastu võetakse. Äärmuslik näide on ritualiseeritud vestlus mis kordub iga kord samamoodi, aga argisem näide on nt tööintervjuu, kuhu minnes on vähemalt aimatav milliseid küsimusi esitatakse, milliseid vastuseid tuleks anda jne.

> Sisulise ja formaalse teadmise omavahelisel suhtel on oluline roll igas kultuuridevahelises kommunikatsioonis, kuna just see vastastiksuhe tingib: (6)A. *Mida* peab mõistma, et teada? (6)B. *Mida* võib teada ilma mõistmata? (6)C. *Mida* võib mõista, pidamata silmas järgnevat (või üheaegset) teadmist? [**"Mõistmist" illustreerib siin "hetkeline" (või igal juhul "mitteprotsessuaalne") mõnede *algsete tingimuste* haaramine, mis genereerivad keeletarvituse *konkreetse* viisi antud kommunikatiivses situatsioonis**. Teiste sõnadega, "mõistmine" on siin selle mõistmine, "**kuidas ja miks see kultuur peab ennast üleval /käitub** just sellel (st niisugusena väliselt jälgitav) viisil". Metoodiliselt on see ülalpool abstraktselt käsitletud mõiste "mõistmine" konkretiseerimine.] (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Kas need ongi mõistmine ja teadmine mis vastanduvad kui sisuline ja formaalne teadmine? Mõistmine, nagu ilmnes eelnevates tekstides, on seisund või situatsioon. Mõistmine näib olevat hetkeline umbes sellises tähenduses, et see

haarab momendiks mõned "algsed tingimused" paljude selliste hulgast ja loob/genereerib nende põhjal konkreetse lausungi. See oleks sisuline teadmine tähenduses "asjad mida ma mõistan praeguses hetkes". nt kui ma jätan selle teksti ja äsja loetu selja taha ning lähen jalutan väljas, siis jääb mulle meelde väike osa siin loetust ja seetõttu "mõistan" ma jõe ääres jalutades "sisuliselt" teistmoodi kui siin ja praegu, aga "vormiline" teadmine on sama, sest ma tean umbes millest see tekst räägib.... Probleem on praegu selles, et ma ei mõista neid mõisteid (algsed tingimused, keeletarvituse konkreetne viis, jne). Seda, et kultuur käitub või peab ennast üleval on lihtsalt kummaline. Samamoodi nagu Toropi sissejuhatus tema Kultuurimärkides ütleb midagi sellist, et semiootika uurib märkide käitumist kultuuris. Minu jaoks on need metafoorid, sest ainult elusolendid saavad käituda - kultuur, märgid, auto või arvuti teevad midagi mida me nimetame käitumiseks. aga elusolendid käituvad. See seisukoht võib samas tunduda samavõrd kummalisena kui Powyse hoiak, et ainult inimene saab olla ilus, sest inimene on elus, aga nt auto kohta "ilus" ütlemine on sisutühi. Igatahes, kultuuri ülevalpidamine või käitumisviis on ise kahtlane, sest eeldab mingisugust terviklikkust (et kultuur oleks nagu organism - #organicism), aga ka, et uurijana me peame olema (välise) vaatleja/jälgija positsioonis.

> Võib öelda, et iga konkreetne kultuur funktsioneerib pidevalt kahes hüpostaasis - "sisemine" ja "väline". Sellest lähtuvalt mitte ainult teatud erinevused loomuliku keele kasutusviisis, vaid ka tunduvalt olulisemad erinevused põhimõttelises orientatsioonis - välises või sisemises. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Sarnasust semiosfääriga pole vististi mõtet nimatadagi. On juba üpris selge, et Lotmani semiosfääri mudelil ja siinsel arutelul on nii mõndagi ühist ja käesoleva teose mõtestamisel (enda jaoks arusaadavaks tõlkimisel või tõlgendamisel) võib semiosfääri mudelist lähtuda. Seega siin addresseeritakse midagi semiosfääri piiri taolist. Need kaks hüpostaasi on selliselt vaadatuna kultuuri-ruum ja kultuuri-väline-ruum (nt teise-kultuuri-ruum). Loomuliku keele analoogia on kõige ilmselgem - ülal mõtestatigi kultuure eelkõige erinevate loomulike keelte põhjal. See "põhimõtteline orientatsioon" on aga huvitavam, sest selle kaudu saab rääkida mitte ainult võõrkeelsusest vaid ka võõrmeelsusest. See lõik jätkub keelekasutusviisidega ja näib eeldavat, et kultuuri on eraldiseisev ja terviklik. Selline eeldus pole nt Eestis väga hästi mõeldav, sest me asume nö "piirialal" ja laename palju - enam mitte isegi nii palju naabritelt kuiet *kõikjalt* - selles mängib internet ja globaliseerumine tänapäeval olulist rolli. Võõrmeelsust siin ei puudutata, aga see problemaatika peaks olema päevakorras - on täiesti võimalik elada Eestis teiste eestlaste keskel, aga võtta kodumaisest kultuurist osa minimaalselt või üldsegi mitte. Võõrmeelsus osutab tõigale, et kultuurist võib mõelda kui ühtsest tervikust ilma, et "kultuurikandjad" sellesse tervikusse kuuluksid (mis on üksjagu paradoksaalne). St "kultuuridevaheline kontakt" ei ole enam "väline situatsioon" vaid üpris sisemine.

> Kui võiks endale ette kujutada **mingi "kultuuripealse/ülese peegelduse/refleksi" võimalust**, mida saab vaadelda kõrvalt, siis esimest tüüpi kultuurid (2(1)A) saavad (või ilmutavad) seda refleksi kultuuridevahelises kommunikatiivses situatsioonis, aga teist tüüpi kultuurid (2(1)B) - sisemistes. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siin võiks arvata, et addresseeritaksegi seda millest ma ülal pikalt jahusin, aga neilt "teist tüüpi kultuuridelt" eeldatakse millegi (keelekasutuse konkreetsete viiside) puudumist, mitte nt üleliiasust (nt moment mil eesti keeles kirjutamiseks pead regulaarselt kasutama inglise-eesti sõnastikku). Meenub ka see, et Randviir peab semiosfääri "filosoofiliseks" ja kasutuks kontseptsiooniks, sest "kultuuripealse/ülese" seisukoha saavutamiseks peaksime ette kujutama tulnukaid.

> Me arvame, et tänapäeva kultuuride üldine suundumus teise tüübi domineerimisele **kannab endas rida allsuundumusi ja võimalusi, mis ei ühildu nende kultuuride poolt teadvustatud eesmärkide ja väärtustega** ning neis valitsevate institutsioonide ja normidega. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

1990ndad: õpetame eestlastele inglise keelt ja venelastele eesti keelt. 2010ndad: kuidas peatada eestlaste massilist töörännet.

> Üksikud kultuurid hakkavad *enda sees ja enda jaoks* kasutama ja tarvitama keelt sel viisil, *justkui* nad kasutaks seda kultuuridevahelises kommunikatsioonis. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

> Ja sellega hakkab "teadmine" antud kultuuri sees tõrjuma välja "mõistmist" (mis, nagu ülalpool mainitud, haarab mitte keelelise viisi, vaid seda genereerivad esemelised tingimused, st ***kultuuri mittekeelelise sisu***). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Seda viimast ma mõtlengi võõrmeelsuse sisuna. Sellist väljatõrjumist võib väga hästi näitlikustada kõikide nende juhtudega kui sa *tead* midagi Eesti kultuurist, aga ei *mõista* seda. Nt ma *tean*, et Anu Saagim on kuulus, aga ma ei *mõista* miks.

> **Loomulikust keelest tuletatud *signaalsüsteeme*, mis tekkisid teisestena (või olid teadlikult välja töötatud) keele "väliste" kultuuriliste kasutuste põhjal, hakatakse intensiivselt kasutama kultuurisiseses suhtluses**. Täpsemalt öeldes, jutt on mitte signaalsüsteemide endi kasutuses, vaid nende süsteemide normide, pruukide/uususte ja mooduste kasutusest. Seejuures mida komplekssem, hübriidsem, heterogeensem on kultuur, seda tugevamini avaldub temas signaalsüsteemide "juurutamine" loomuliku keele sfääri. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mis on meem? Ülal viitasin ma meemile "You Don’t Say?" mis on minu arvates näide just sellisest nähtusest: see on keelest tuletatud (väljend ise oli käibel enne), aga seostati ühe Nicholas Cage’i eriti *hammy* näoilmega, mistõttu see kooslus võttis erilise "kultuurilise" funktsiooni. Tegelikult see vist ei ole parim näide, sest ma ei saa päris hästi aru mida *keele "väliste"* kasutuste all mõeldakse, aga intensiivne kasutamine kultuurisiseses suhtluses on küll silmatorkav, eriti kuna see on verbaalne *ja* mitteverbaalne: väljendit ennast võib kasutada suuliselt või kirjalikult ning Cage’i näoilmet võib imiteerida nii, et kes teavad saavad aru.

> **Iga kultur omab oma kogumit varjatud mehhanisme**, mis kindlustavad tema eksistentsi teatud regioonis ja selle kestmise mingil ajavahemikul. Neid mehhanisme nimetatakse "varjatuteks" sel põhjusel, et kõrvaline vaatleja ei saa neist teada läbi antud kultuuri keele teadmise ja mis on veel olulisem, need mehhanismid ise ei ilmuta end keeleliselt (täpsemalt, mitte ainult keeleliselt). **Osalus neis "intiimsetes" mehhanismides kindlustatakse sisemiste ettekujutuste ja väliste optiko-akustiliste vahendite keerulise kompleksiga, mida võib tinglikult nimetada "sümboliline aparaat".** (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See "sümboliline aparaat" meenutab vähemalt vormi poolest Ricoeuri arusaama ideoloogiast, mis on samamoodi varjatud ja kõikjalviibiv. Sümboliline aparaat igatahes tundub olevat selle "kultuuri mittekeelelise sisu" kese (või metateoreetiline vorm). Samas ei tundu see olevat nö "kõrgem meel", sest eeldab ikkagi jagatust ja "institutsionaliseeritust". Lühidalt, kultuur kindlustab oma püsimajäämise mitte ainult keele kaudu. On ka keeleväliseid aspekte. Nt üks neiu kurtis hiljuti, et talle asetatakse vastutus hoida elus eesti keel (keeleline) ja tuua ilmale palju lapsi (mittekeeleline), et eesti keel ja kultuur säiliksid. (Siin on muidugi võimalus, et need lapsed kasvavad üles üha enam amerikaniseeruvas keskkonnas ja lasevad siit samamoodi jalga.) Tähendab, "kohustus" *procreate*’ida on üks neist "ettekujutustest" mis harva ilmutab end keeleliselt, aga mis toimib mittekeeleliselt.

> Võimalik on ka, et kriitilistes interkultuurilistes situatsioonides mängib erilist rolli sümbolilise aparaadi *suhteline isoleeritus* teistest kultuuri keelelistest kasutustest. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See meikib palju senssi. Kui see sümboliline aparaat on liiga tihedalt keelega seotud siis on ta kerge "rikki minema" keele muutumisega. Mikita geomütoloogia üritab selles suhtes justkui taotluslikult mitte rajada nö "uut" sümbolilist aparaati ainult keelele, vaid meie loodusele, eluviisidele, jne. St kui peaks juhtuma, et nt eesti keelest saab käesoleval sajandil "estonglish" (a la "meikib senssi"), siis suhtumine loodusesse ja mälestus "oma" eluviisidest jääb puutumatuks.

> On raske ette kujutada, et reaalsetes ajaloolistes kultuurides võimaldasid keelelise ja mittekeelelise translatsiooni mehhanismid anda edasi, teatada kõike, mis võis nende abil olla teatatud. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Sest keele ja mittekeele vahel ei ole ekvivalentsust. Ühte ja sama mittekeelelist nähtust võib keelde "püüda" (*capture*) paljudel erinevatel viisidel ilma, et see mittekeeleline nähtus ennast ammendaks ja saaks lõplikult "kirjeldatud". Suur roll selles on mittekeeleliste nähtuste sisemine polüseemilisus, nö "tähenduste paigalpidamatus". Sõnade tähendust võib sõnastikku kirja panna, aga mittekeeleliste nähtuste keeleline kirjeldus ei ammenda nende isiklikke, varjatud, salapäraseid ja sõnastamatuid tähendusi. Väga kohmaka analoogiana võib öelda, et keelelist teadet saab "teada", aga mittekeelelised nähtused eeldavad "mõistmist". Isegi kui see analoogia toimiks ei saa see samas olla absoluutne ja pigem on tegu orientatsiooni või gradatsiooniga (eeldab *rohkem* teadmist või mõistmist *kui*...).

> Kuid isegi kui oletada, et kõik, mis *pidi saama teatatud* (sõna "pidi" implitseerib siin just *kultuuri* enese piiritlust, aga mitte translatsiooni ja vastuvõtu mehhanismide võimalusi, nagu oleks teoreetilis-informatsioonilise lähenemise puhul), *oli teatatud* ja *vastu võetud*, siis kindlasti ei olnud see tervikuna *mõistetud*. Ja see toimuks (ja toimub) mitte tänu "segamistele" või "mürale", vaid **kultuuri kommunikatiivsete situatsioonide spetsiifikast tulenevalt**, mille realisatsioon, nagu meile näib, tihtipeale (kui mitte alati) nõuab nende mittemõistmist või vähemalt nende mittetäielikku mõistmist. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mitteteadlikuse problemaatika, millest kirjutab nt Sapir. St päris kõigest ei tasu ega saagi teadlik olla. Liigne eneseteadlikkus viib rappa.

> Teisit öeldes, **kultuuris peab sisalduma tunduvalt rohkem materjali kui võib lülituda ükskõik millistesse kommunikatiivsetesse situatsioonidesse**: kommunikatiivsetes situatsioonides peab sisalduma rohkem materjali, kui on võimalik edasi anda keeleliste transleerivate mehhanismide abil ja lõpuks, kõik teated peavad sisaldama rohkem materjali, kui on võimalik *mõista*. Ülalpool juba sai räägitud sõna "mõistmine" kasutusest. Siin kordame veel kord asjaolu, et antud juhul kasutame seda sõna mitte *refleksiivses* (sellest tuleb juttu viimases lõigus) ega *psühholoogilises* (st indiviidi psüühika vastuvõtvate struktuuride töö tasandil) mõttes, vaid **ainult *kultuurilise fenomeni* mõttes**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Vt ka Lotmani 'Freudismi ja semiootilise kulturoloogia probleemi' artiklit. Tema metafoori kasutades on kultuuril nö "suur tähestik" mida kommunikatiivse situatsiooni "väike tähestik" ei saa täiuslikult vahendada.

> Kultuuriliste fenomenide vaatlusel loeme me *mõistmiseks* sellist operatsiooni indiviidile juba üleantud *kultuurilise* sisuga, mis selle sisu ja selle indiviidi suhtes *ei saa enam kunagi korratud*, kuigi kultuuris tervikuna see kordub ja saab korduma ükskõik kui palju kordi. St kui vaadata seda mõistetud sisude poolt, siis mõistmine (antud juhul individuaalne) tähendab nende jaoks justkui "sattumist" ("sukeldumist") indiviidi teadvusesse. Indiviidi vaatenurgast tähendab aga antud sisu mõistmine tema kultuuri objektiivse elu kaasatuse fakti, erinevalt sellesama sisu "teadmisest", teadmisest, mis tähendab indiviidi jaoks vaid selle kaasatuse *võimaluse pikendamist*, ilma igasuguse realiseerumise garantiita. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

St mõistmine on individuaalselt kordumatu, aga kollektiivselt korduv. Eeldus näib jällegi olevat, et "kultuurilisi sisusid" on piiratud hulk ja need on nagu juhuslikud staadiumid mida indiviidid võivad ja võivad mitte läbida. Näiteks nendest "JOKK" kleepsudest ja stenclitest ma "teadsin" (põhiliselt seda, kes neid teeb), aga nende "mõistmiseks" pidin ma natuke lugema - lubama sellel sisul "sattuda" või "sukelduda" minu teadvusesse. Oma sõnadega ütleksin ma, et mõistmise situatsiooni jõudmine, see "selgusehetk" on kordumatu, aga see "selgus" ootab igaüht ees. // Peirce'i "teadvuse järve" metafoorist lähtudes on ka võimalik vaadata mõistmist mingi sisu sattumise või sukeldumisena teadvuse vetesse. Oluline erinevus seisneb aga selles, et Peirce'i metafooris ei ole see jällegi *all-or-nothing*, vaid kui see sisu on kord juba "vette visatud" siis saab tal lubada lõputusse põhja vajuda või siis aeg-ajalt üles pinna poole nähtavasse kihti õngitseda.

> Võib nimetada näiteks selliseid "ajaloolisi" kultuure, mille sees on "eetika" fenomen täielikult orienteeritud "mõistmisele" ja faktiliselt ei ole väljendatud keelelises mateerias (ja ei või järelikult olla protseduurilise teadmise objektiks). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mul on tunne, et ma kuulun (individuaalina) sellisesse kultuuri (lihtsam oleks Powyse laadis öelda, et "minu kultuuril" on selline iseloom). St ma olen eetikast ja moraalist kõnelevale sõbrale korduvalt öelnud midagi stiilis "ma ei tea midagi eetikast". Õigupoolest mõtlen ma selle all just seda, et ma ei näe neist rääkimisel erilist mõtet - või siis on see vastumeelseks muutunud "moralistide" kõne tõttu (a la "homoseksuaalsus on amoraalne", sest Piibel). Siinkohal võiks ilmselt öelda, et ma eelistan eetikat mõista, mitte teada. Luban endale eetikast kõnelemist vaid väga kitsas aspektis - nö *nonverbal ethics*, mis tegeleb põhiliselt sellega kas teise inimese kehalisest käitumisest rääkimine, selle teadvustamine, sellele viitamine vestluse sees, teadlik jälgimine või suuremal skaalal massiline jälgimine (TACS teema) on õige või millistel juhtudel õigustatud.

> Ilmselt iga teade, saamaks **kultuuriliseks väärtuseks** (või spetsiifilises semiootilises mõttes - "tekstiks"!) peab omama *teatud kahemõttelisust*. Peale selle, ta peab alati sisaldama endas võimalust "olla mitte mõistetud". Muidu lakkab keel, mille materjalis see teade teostatakse, olemast "tõenäoline" nähtus. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Väga lotmanlik. Sellest saab väga hästi aru ka Stewart Lee, briti koomik kelle huumor on väga eneseteadlik. Ta pilab mõnikord koomikuid kes "laenavad" teiste koomikute nalju, aga teostavad neid ühemõtteliselt, imedes neist välja igasuguse sügavuse. St hea huumor on kahe- või mitmemõtteline ja sisaldama endas võimalust olla mitte mõistetud. Lotmanlikust vaatepunktist on siin taas see lugu, et igasugune keeleline teade ei ole kultuuritekst, vaid saab selliseks kui ta omandab mingisuguse lisafunktsiooni, lisatähenduse, lisarolli, lisasügavuse jne. See teema seostub ka "takistusega". Nt Shklovsky ja Tõnjanovi teooriates on oluline koht kaanoni moonutamisel, deformeerimisel. Kui kunst on muutunud valemipõhileks ja koheselt mõistetavaks, siis pole enam tegu justkui uue kunstiga - see ei anna sulle *uut kogemust* (nagu ütleks Langer), või uut "selgushetke" või uut mõistmist. Samamoodi ei ole väga huvitav lugeda teksti mis kordab asju mida sa juba tead ja milles ei ole ühtegi uut või arusaamatut ideed millel peatuda ja mille üle vaagida. Ricoeuri metafoore kasutades ei ole lihtsalt mõtet lugeda teksti kuhu ei saa ennast sisse viia - sest sa leiad ennast sealt juba eest - ega midagi endaga kaasa tuua - sest seal ei ole midagi mis sinu pagasit kasvataks. Siia sobiks ka Lotmani/MacLeodi venni diagramm täiuslikust ja adekvaatsest suhtlemisest. // Esialgu ei märganudki, aga "kultuuriline väärtus" on väga oluline. Ülal vaatlen ma seda asja "kultuurilise funktsiooni" seisukohast, aga Mukařovský teoorias on mitte ainult esteetiline funktsioon, vaid ka esteetiline väärtus ja esteetiline norm. Kultuuriteksti mõtestamine kultuurilise väärtuse kaudu tundub mõistlik; ja kultuurilistest normidest on Lotman vist isegi kirjutanud (meenub midagi ähmaselt). Lahe.

> "Mõistmise mittetäielikkus" kui kultuuri elu tähtsaim faktor ilmneb ka tunduvalt keerulisemas "kultuuri enesemõistmise" fenomenis. See fenomen nõuab eelnevat selgitust. On teada, et **iga kommunikatsiooniakt loomuliku keele eksisteerimise tasandil** (ja sõltumata sellest, kas meil on tegu loomuliku keelega koos sellest lähtuva signaalsüsteemiga või semiootiliste interpretatsioonide süsteemiga) **eeldab autokommunikatiivsete protsesside olemasolu** (kas esimesele eelnevana või selle lõpetusena). Kohalt ja ajalt kõige erinevamate kultuuride tekstid annavad võimaluse oletada, et ka kultuurid, kui rohkem või vähem suletud tervikud, võivad olla jälgitud "*nende suhtes iseendaga*". **Väljendudes metafooriliselt, iga kultuuri kohta võib öelda, et "ta peab ennast teise kultuuri suhtes ülal (kultuuridevahelise kommunikatsiooni konkreetsetes situatsioonides) nii, nagu tal oleks teatud suhtumine endasse, teadmine endast ja enda mõistmine"**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Pikaldane diktum, et *autokommunikatsioon eelneb, kaasneb ja järgneb kommunikatsioonile või kommunikatsiooniga* saab siin kokku võetud lühemalt: kommunikatsioon eeldab autokommunikatsiooni. Kultuuri enesesuhtumise, -teadmise ja -mõistmise kolmik on vahva - põhjalikum kui lihtsalt *enesekirjeldus* - aga täit "Goffmani triaadi" siit välja

ei tule. St kultuuril peaks olema suhtumine iseendasse, suhtumine teise kultuuri ja ka suhtumine kommunikatsioonisituatsiooni. Näitlikuse mõttes võib öelda, et nt diplomaatilistel kohtumistel tulevad esile mitte ainult erinevate riikide suhtumine iseendasse ja teistesse, vaid ka nende esindajate või nende riikide suhtumine sellesse kohtumisse endasse (nt mis põhjusel või mis eesmärgiga see toimub jne). Üldiselt ollakse siin lähemal Rueschile, kes räägib proprio- ja exterofunktsioonide kaudu üksikisiku, grupi ja ühiskonna suhtumisest iseendasse ja teise individuaali, gruppi või ühiskonda.

> Loomulikult ei saa kultuur seda teha end välise vaatlejaga samastades, kuna see esitek nulliks ära igasuguse võimaluse enesega samastumiseks ja eneseküllasuseks, aga teiseks sunniks meid omistama talle refleksiooni (enamjaolt protseduurilise) võime, st **samastama teda mingi reaalse indiviidiga - "kultuuri subjektiga", mis on metodoloogiliselt kohutav**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Miks on see metodoloogiliselt kohutav? Kas selle tõttu, et siis tuleks üldine vastandus lõhustada väga spetsiifiliseks tüpoloogiaks? (a la Ruesch) Veel kohutavam oleks minu arvates, kui viia sisse veel üks kolmene eristus ja hakata rääkima sellest kuidas kultuuri suhtumine iseendasse avaldub teisele kultuurile, kuidas kultuur ise ilmutab oma suhtumist iseendasse ja lisaks veel see kuidas kultuur *tegelikult* suhtub iseendasse... (Keegi vihjas, et kui kommunikatsioonimudelit niimoodi täiendada siis see koormaks mudelit suure raskusega - st teeks selle metodoloogiliselt kohutavaks.)

> Kuid täielik kultuuri enesemõistmine (mitte kui ideaalne juhtum, vaid kui reaalse *tendents*) teeb autokommunikatsiooni ebareaalseks ja toob endaga kaasa mõnede mehhanismide lagunemise, mis taastoodavad kultuuri eksistentsi tingimusi (või teisiti formuleerides - **kultuuri fundamentaalsete elementide seosestruktuuride lagunemise**). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

"Sapir [1927] enquires why we are inclined to speak, "if only metaphorically", about forms of social behavior, of which the ordinary individual has no intelligible knowledge, as socially unconscious, and he answers his own question by pointing out that **all those relations between elements of experience which serve to give them their form and significance are more powerfully 'felt' or 'intuited' than consciously perceived"**. "It may well be", Sapir goes on to say, "that, owing to the limitations of the conscious life, **any attempt to subject even the higher forms of social behavior to purely conscious control must result in disaster**."" (Jakobson 1985 [1978]: 155-156)

> Ja samas mõttes on tähtis märkida, et "teadvuse tekstid" (st pühad, müstilised, metafüüsilised jne) kui sellised, mis asuvad isoleeritud, lokaalsete kultuuride kohal, on eriti vasturääkivad vaatleja seisukohalt, kes samastab oma kultuuri "kultuuriga üldse", kuna **annavad võimaluse end nii erinevalt mõista**, et keskmise inimese kultuurilis-psühholoogilise orientatsiooni puhul teksti ühemõttelisele instruktiivsusele **osutuvad *vastu võetuteks, kuid mitte mõistetuteks* (või õigemini *vastu võetuteks, sest ei ole mõistetud*)**. Sedalaadi tekstid on niivõrd "kultuurimahukad", st niivõrd liiased mõistmise võimaluste plaanis (kuid mitte mingil juhul mitte "informatsioonilise liiasuse" mõttes), et võivad olla (vähemalt formaalselt) tekstide näideteks, mis on ette nähtud transleerimiseks tundmatusse kultuuri. [**Selliseid tekste me nimetame "globaalse kultuurilise tähenduse tekstideks"**.] (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Esiteks tuleb "globaalse kultuurilise tähenduse tekstide" kohta märkida, et neid võib tõenäoliselt võrrelda Morrise "universaalsete märkidega" - nt *being* ja *entity* on tema arvates mõne filosoofi puhul sellised universaalsed märgid (Morris 1949: 22). Tema sõnastus on ka täpsem: mitte ei anna end lihtsalt erinevalt mõista vaid, et selle tähendus võib olla iga teise märgi tähendus, st sisuliselt tähendusetu. Sellisest seisukohast vaadatuna on ka siinsete "teadvuse tekstide" vastu võtmine, aga mitte mõistmine, võrreldav Lotmani semiosfääris "plahvatusega" mille jooksul kultuur võtab vastu ka neid tekste mida ta (veel) ei oska lugeda/mõista. Oma elukogemuses pean esimest aastat ülikoolis selles mõttes "plahvatuslikuks" - lugesin suure himuga jämedaid (Hobbesi *Leviathan*, Luhmanni *Social Systems*) või arusaamatuid (Taylori *Autentsuse Eetika*, Rowlandsi *Body Language*) raamatuid mida ma võtsin vastu (lugesin läbi), aga ei mõistnud (ei saanud neist eriti midagi kätte). // Väärmõistsin seda lõiku. Neid "globaalse kultuurilise tähenduse tekste" iseloomustab siiski mitte see, et nad võivad olla tähenduse poolest niivõrd üldised, et võivad tähistada ükskõikmida (nagu on juhtum Morrise universaalsete märkidega), vaid niivõrd avatud erinevatele tõlgendustele, et *justkkui mõeldud kogu maailmale*. (Mu esimene tõlgendus oli semantilisel teljel, aga tuleks mõelda pragmaatilisel teljel.)

> Individuaalsel vaatluse tasandil teadvustab antud kultuuri üksikindiviid end üha vähem selel "jätkajana" ja üha rohkem "esindajana". See tähendab, et ka tema spetsiifilises signaalses tegevuses (välise vaatleja vaatepunktist) pannakse rõhk ruumilisele, mitte ajalisele translatsioonile. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Niimoodi vaadatuna viivad tööräandurite massid eesti keele ja kultuuri ruumis laiali, aga paigale jäävad "Eesti asja" tegijad viivad ajas edasi. Väga lihtne ja üldine. (Aga ei arvesta näiteks sellise võimalusega, et okupatsiooni eest Kanadasse põgenenud eestlane võiks kunagi hiljem endaga tagasi tuua esmatrüki raamatust mis okupatsiooni ajal tsenseeriti tundmatuseni. - Mis on Jaan Kärneri *Soodoma Kroonika*?) Aga aeg ja ruum, nagu me teame, on lahutamatud. [Kas me ei peaks teleportatsiooni-vahendeid mitte nimetama ruumimasinateks?]

> Samas juba kõige lähem tulevik nõuab "inimeste kultuurilt" ülesannete lahendamist, mis puudutavad mitte ainult informatsiooni valikut, säilitamist ja edastamist (märgime, et informatsioonilist aspekti me siin ei arvesta üldse), vaid materjali valikut selle individuaalseks või üldkultuuriliseks kasutuseks. [...] See valik ei saa kunagi olla teostatud kultuurivälise kommunikatsiooni kriteeriumite alusel, st see muidugi võib olla teostatud, kuid selle tulemised "ei tule tagasi" kultuuri, ja seepärast ei saa see olla teostatud kultuuri mõttes. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See on küll *offtopic*, aga Powyse järgi *Isemuse Filosoofiat* kirjutades võiks täiesti tõsiselt kaaluda "kohanemisele" vastava "ajanemise" teema arutamist. St informatsiooni-ühiskonnas on muutused niivõrd kiired, et mitte mõne või isegi ühe põlvkonna jooksul ei toimu suured muutused vaid lausa iga mõne aasta järel võib rääkida uuest ajastust (South Park kasutas seda motiivi episoodis *You're Getting Old*, kus 2009-2012 elektrooniline muusika sai nimeks *tween wave*). *Ajanemine* oleks lühidalt "ajaga kohanemine".

> Ja mil määral üldse võib rääkida klassikalisest semiootika opositsioonist "loomulik-kunstlik" üldinimliku kultuuri perspektiivis? (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

"Klassikaline" on vististi viide mitte Rousseaule vaid Augustinuse *signa data*-le ja *signa naturalia*-le. Minu jaoks see vastandus väga hästi ei tööta, sest kuigi mitteverbaalset suhtlemist nimetatakse mõnikord "loomulikuks" on see suures osas ka keele ja kultuuri mittekeeleliste sisude meelevallas.

> Ilmselt meil on õigus (psühholoogiliselt, mitte lingvistiliselt), kui ütleme, et ***dešifreeringu mõiste ise omab reaalset tähendust vaid niivõrd, kuivõrd teade satub nende kätesse, kellele ta oli määratud saatja poolt***. Iga teate tõeline adressaat on *mõistmise subjekt*, mitte dešifreerija. Erandiks (ja ka siis osaliselt) on vaid teated nagu "sellele, kes selle vastu võtab / selle teate saajale". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Ilmselt määratletakse siin asi psühholoogiliselt ja mitte lingvistiliselt, sest krüptanalüütikud (*cryptanalysts*) tegelesid just kellelegi teisele mõeldud sõnumite dešifreerimisega. Argises tähenduses mõtlemegi just seda dešifreerimese (kui "lahendamise") all, sest ettemääratud vastuvõtja peaks oskama teadet vastu võtta ilma seda dekodeerida, aga ei peaks seda dešifreerima. Lausungiga võiks vabalt nõustuda kui see oleks: *kommunikatsiooni mõiste ise omab reaalset tähendust vaid niivõrd, kuivõrd teade satub nendesse kätesse, kellele ta oli määratud saatja poolt*. Ma kahtlustan, et tõlkimisel juhtus semantiline viga ja öeldi hoopis vastupidist: dešifreeringu mõiste omab tähendust kui ei ole tegu tõelise adressaadiga. St kui teate vastuvõtja on mõistatamise subjekt, mitte mõistmise subjekt.

> Kuid nagu näitavad viimased uurimused liigutuste, žestide ja miimika "keeltest", on need "keeled" mitte ainult *natuurselt* tuletatud loomulikest keeltest (mida on muide real juhtudel pea võimatu tõestada, kuigi see on silmnähtav; vt siin I(3)A), vaid **ka antud meile *kui fenomenid* vaid loomulikes keeltes läbi viidud tõlgendustes**. Sellelaadsete uurimuste analüüs (siia võib lisada ka uurimused tumm- ja helifilmi võrdlusest) näitab, et *väljaspool tõlgendust* need "keeled", olles **koormatud situatiivsete tähendustega**, ei oma mõtteid. [Kui võtta Birdwhistelli süsteem, siis tähendust eristavaid elemente on niivõrd palju, et sellega võrreldes on "sõnu" endid tühine hulkp] (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Esiteks öeldakse siin sama mida ma juba nentisin ülal: mitteverbaalse käitumise tõlgendamine suhtlemisena on suuresti keele ja kultuuri mittekeelelise sisu poolt tekitatud või vahendatud. Teiseks on "situatiivsest" tähendusest õigem "kontekstuaalne" tähendus (Birdwhistelli raamatu pealkiri on *Kinesics and Context*). Kolmandaks ei ole isegi "kontekstuaalne" kõige õigem termin, sest Birdwhistell mõtestas seda mäletatavasti põhiliselt "sünsemantika" tähenduses (seda terminit siiski kasutamata), ehk žesti tähendus sõltub sellest mis sellele eelnes ja järgnes kui ka, ja eriti ka, sellest mis sellega samal ajal toimus. Kõige õigem oleks öelda, et mitteverbaalne suhtlemine on koormatud *suhteliste* tähendustega. Siin on kahekordne seletusvõime, sest see haaraks ühe hoobiga ühest käest kontekstuaalsuse ja Birdwhistelli kuulumise "relativistide" laagrisse, aga teisest käest ka (inim)suhte-lisuse aspekti (Rueschi metakommunikatsioon, Batesoni "communication about relationships"), ehk tõiga, et mitteverbaalne tähendus räägib rohkem inimestevahelistest suhetest kuiet millestki ostensiivsest. Jakobsoni mõisteid kasutades võib öelda, et poeetilise ja kontekstuaalse funktsiooni asemel on tähtis hoopis emotiivne ja konatiivne funktsioon.

> Praegu on veel raske öelda, kas **loomuliku keele sees on eriline interpretatsiooni mehhanism** (nagu sellest räägiti 1.0) või kujutab see endast **keelekasutuse eraldiseisvat viisi, mis on lähemal kultuuri fundamentaalsetele tingimustele** (analoogselt "sümbolilisele aparaadile"), või on meil tegu teadvuse keelelise manifestatsiooniga. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Kõik valikud tunduvad mulle siiani õiged. Seda "erilist interpretatsiooni mehhanismi" nimetan ma konkursuseks (konkursiivsus on keele võime kirjeldada või modelleerida käitumist) ja mõtestan seda kui keele allkoodide kogumit. Teise aspekti juures on ääretult oluline olla kindel kas siin on "keelekasutus**e** eraldiseisev viis" või "keelekasutus**est** eraldiseisev viis".

Strohm, Jürgen 2014. "Sümbol ja Teadvus" I peatüki konspekt. Mentaalsuse semiootiline analüüs.

> *Sümbol* - teadvuse elu väljendused.

Praeguseks meikib natuke rohkem senssi, et sümbol on "selline kummaline Asi, mis ühe oma otsaga 'esitub' asjade maailmas, aga teisega 'upub' teadvuse tegelikkuses" (M. ja P.) Tähendab, esiteks võivad sümbolid kasutada "materiaalseid toestikke" nagu näiteks sõnad või kommunikatsioonisituatsioonis esinevaid kujutisi (žeste, ruumilisi figuure, helilaineid), ning teiseks on sümbolid osa "sümbolilisest aparaadist" mis on keelest eraldiseisev.

> *Refleksioon* on moodus kuidas teadvusele läheneda.

Refleksioon ei ole aga siiani selge. Nad ütlevad alguses, et "protseduuriline refleksioon" on väga lihtsalt kirjeldatud, aga kui nad hiljem seda kirjeldavad jäävad nad vähemalt minu jaoks täiesti mõistetamatuks. Samas alguse-lõigus ütlevad nad ka, et "refleksiivne protseduur on kui mingi mõistmise antagonist". Mujal hindavad nad refleksiooni aga üpris kõrgelt - "keel ainult kui kommunikatsioon, see tähendab keel miinus tõlgendus ja refleksioon" jätab mulje, et refleksioon on samavõrd väärtuslik kui tõlgendus. Ja esimeseski peatükis väärtustatakse refleksiooni, sest "finaalsuse illusioon" on seotud reflekseerimata mõtlemisega (ja reflekseerimata mõtlemist omistatakse "tänapäeva normaalsele filosoofile" Luckacs'ist Marcuseni; implikatsiooni järgi on ka Marx reflekseerimata mõtleja). Teadvuse struktuuride peatükis öeldakse, et "me tahame ennast intellektuaalselt harjutada, aidata arendada uusi refleksiivseid protseduure" (see on kontekstist vägivaldselt välja rebitud, aga siiski need protseduurid on väärtustatud ja positiivsed).

> On huvitav, et teatud määral on ehk võimalik tuua paralleel semiootikast kui teadvusest. Alustades Lotmani semiosfäärist, minnes edasi Saussure keelesüsteemile ja lõpetades Peirce märgi kontseptsiooniga.

Ma oletan, et punases kirjas on S.S. märkused. Meil on vb erinev arusaam "semiootikast", aga semiootika ja metateooria tunduvad küll klappivat. Teadvus ise sobituks pigem märgiprotsessiga - vähemalt Peirce'il on mõtlemine

märgitegevus. Saussure kohta ei oska ma kahjuks midagi veel kosta. Aga areng on küll olemas - Lotman osutas sellele oma semiosfääri-artiklis. Seda tasuks vaadata osa ja terviku suhtena. Märk on osa märgisüsteemist ja märgisüsteem toimib ainult semiosfääris. Kui siinse teadvuse metateooriaga saaks samalaadse arengu-kuvandi luua, siis oleks see ehk valgustav.

Vaus, Sander 2014. Kokkuvõte "Sümbol ja Teadvus" eessõnast ja 1. peatüki metodoloogilisest osast. Mentaalsuse semiootiline analüüs.

> Pjatigorski ja Mamardašvili raamat "Sümbol ja teadvus" toetub ja on suuresti iseloomustatav läbi eelduse, et *teadvusest* ei saa mõelda kui millestki muust kui teadvusest, sellal kui kõigest muust saab mõelda kui *teadvusest*. Teisisõnu on tegu teatava asümmeetrilise suhtega, kus *teadvus* ongi ainult *teadvus*, olemata taandatav millelegi muule. **Kõike muud võib aga mõtestada läbi *teadvuse***.

Mistõttu kui viimases loetud peatükis ("Lisa 2. peatükile) räägitakse (tõenäoliselt Vana-India) "teadvuse tekstidest" siis jääb hinge närima mõte, et siin on tegu täpselt sellise "teadvuse tekstiga" mis on iseendale vasturääkiv, võimaldab "end nii erinevalt mõista" ja jääb (vähemalt "keskmise inimese kultuurilis-psühholoogilise orientatsiooni puhul") vastu võetuks, kuid mitte mõistetuks. Kuna nad teadvustavad kohe sissejuhatuses, et kõike võib mõtestada läbi teadvuse, siis "teadvus" tundubki olevat üks Morrise nimetatud "universaalsetest märkidest". See aimdus ei vii siiski väga kaugele, sest neil tundub olevat üpris konkreetne arusaam teadvusest ja selle piiritlemisest, aga eks me näeme kui raamatu lõpuni jõuame ja kogu teksti tervikuna üle loeme. (Siinkohal on vist kohane mainida, et ma olen väga *excited*, et see raamat saab eesti keeles avaldatud ja ei jõua ära oodata, et minust - või meist - targemad inimesed hakkaksid seda lugema ja tõlgendama.)

> Teadvuse filosoofias opositsioon aga puudub, ning **seega puudub teadvuse filosoofial ka oma spetsiifiline objekt**. See tõsiasi ilmneb ka teadvuse filosoofia refleksiivses loomuses, mis uurides teadvust (kui tinglikult objekti) lähtub enda uurimuses teadvuse kandjast või kogejast (ehk tinglikult subjektist).

Tehniliselt peaks teadvuse filosoofia objekt olema teadvus. Vähemalt nii meikiks senssi. That being said, ma ei usu, et neil puudub objekt - "spetsiifiline objekt" vb - sest neil näib olevat konkreetne valik nähtusi mille üle nad filosofeerivad ja enamus sellest on rohkem või vähem seotud teadvusega. Aga samas on see "uurimisobjekti" teema kahtlane. Viimases loetud peatükis ütlevad nad, et semiootika "võiks [...] saada teaduseks iseseisva uurimisobjektiga" kui ta mõistaks iseennast. Midagi muud ma tollest lõigust välja lugeda ei oska; lühidalt virutatakse *nosce te ipsum* semiootikale näkku justkui see ütleks kõik mida sel teemal öelda oleks. (Või siis, ma lihtsalt ei mõista mida nad punktis AAA öelda tahavad. - Ja selle juures on tore, et mittemõistmise situatsioonis olemine on käesoleva teksti puhul andeksandav.)

> Filosoofi mõtlemine on siinpuhul **mõtlemine teisest mõtlemisest teatud objekti üle**. Esimene mõtlemise (siin (teadvus)filosoofi mõtlemise) objekt ei ole seega objekt tavatähenduses, vaid mõtlemine (teatud) objektist.

Seda peatükki lugedes jäi see osa (minu jaoks) täiesti mõistetamatuks. Nüüd ma pakun, et see "teine mõtlemine" on lihtsalt *sekundaarne mõtlemine*, ehk mõtlemine sellest kuidas mõelda teadvusest. (Või midagi sellist.)

> [...] ajalugu ei seisa Pjatigorski mõtestuses tähenduslikus suhtes teaduslikult mõtestatud (füsikalistliku) *aja* mõistega. ***Ajaloos* figureerib aeg kui teadvuse fikseeritud *tuletis*, mitte aga olemise konstant**.

See on tegelikult üpris sarnane Brentano aja-teadvusega. Aeg ei ole kontinuaalne *meie jaoks*, kui nii võib öelda (vabandab ennast keegi kes ei tea Kanti kohta midagi). St ajaloolised sündmused on diskreetsed, kuigi aeg ise on kontinuaalne. Brentano aja-teadvusele tagasi viidates on meie aja-teadvuse individuaalselt fikseeritud sündmuste tuletis.

> Võitlus teadvusega on ka töö teadvusega, kuid seda kitsamas negatiivses mõtestuses, kus võitlus seisneb püüdluses saavutada olukord, kus teadvus ei oleks midagi spontaanset ja isetegutsevat. **Selleks (võitluse) ajaks saab teadvusest nõnda tunnetus, lakates aga olemast pelk teadvus** - temast saab metateadvus, mille kohta käiv sõnavara on aga metateooria.

Raamatus *Buddhist Phenomenology* (2002) on kirjeldatud harjutusi mis peaksid midagi sellist saavutama: "There are three basic exercises: walking, sitting and prostrating (bowing) all **with the aim of increasing mindfulness**." Nüüd on küsimus selles, et kas meie "võitlus teadvusega" on sama mis *mindfulness*'i *increase*'imine. See, et teadvusest peaks saama tunnetus, justkui viitab selle poole.

> Teadvusele võib läheneda nii teadlikult kui ka mitte-teadlikult. **Mitte-teadliku lähenemise korral figureerib teadvus kui tunnetusprotsess**, mis jääb nõnda täielikult "oma kohale". Töötades teadvusega me aga välistame juba teadvuse kui teatud spontaanse protsessi **(me kasutame aktiivselt teadvust, mõtlemaks teadvuse üle). Just selle seisnebki võitlus teadvusega**.

Siin jällegi jääb mulje, et buddistlik ärksalt/tähelepanelikult (*mindfully*) kõndimine, istumine ja kummardimen on "mitte-teadlik lähenemine". Teadlik lähenemine peaks siinse ekspositsiooni järgi tähendama lihtsalt teadvuse üle mõtlemist. Tekstist endast loen välja vaid nii palju, et teadvusega töötamine välistab teadvuse kui spontaanse protsessi. Siin sulgudes olev osa on hea katse, aga ma ei usu, et see on päris see mida nad silmas peavad.

> Siit ka Pjatigorski ja Mamardašvili Sapir-Whorfi "antihüpotees": **keelelise mõtlemise struktuurid on seotud teadvuse puudumisega** (ehk siis vastupidiselt Sapir-Whorfile, kelle kohaselt on teadvus keeleliste struktuuride põhjal kujunenud).

Siin on nende antihüpoteesi mõtestamisel kasutatud keele ja teadvuse vastandust nii nagu see esineb tekstis ülevalpool. Puudu jääb vastusammust, ümberpööramisest - mitte, et keel on teadvuse vangla, vaid, et... Siin tulen ise probleemi vastu, sest kui nad ütlevad, et Sapir-Whorfi hüpoteesi järgi on keel "materjaliks, mille abil võib tõlgendada teadvust", siis nende antihüpoteesi järgi "keelelised struktuurid täidetakse või õigemini võivad olla täidetud teadvuse materjalist". Need ei tundu olevat antiteesid, sest kui keelelised struktuurid täidetakse teadvuse materjaliga siis saab nende keeleliste struktuurida järgi ikkagi öelda midagi teadvuse kohta. Sõna-sõnalt ümberpööramine oleks midagi sellist, et mitte keel pole teadvuse vangla vaid, et *teadvus on keele vangla*. Aga kuidas seda mõista? Oluline sõna on "materjal", aga ma ei tea mida sellega pihta hakata - pole kindel mida kumbki, "keele materjal" ja "teadvuse materjal" tähistavad.

Mere 2014. Märgilised dualismid. Mentaalsuse semiootiline analüüs.

> Sümboli abstraktne analüüs seisneb võimaluses näidata sümboli sisulisust kui nn tühja kesta, milles konstrueeritakse ja struktureeritakse ainult üks sisu, mida siinkohal nimetatakse "teadvuse sisuks".

Mul on midagi jäänud kahe silma vahele: ma ei leia peatükki või teksti mida siin refereeritakse. Igal juhul leidsin "dualismi" Ctrl+F'ides, et M. ja P.-l on teadvustatud ja teadliku elu vastandus, mis näib vastavat *awareness/consciousness* vastandusele. Siin võrdleks ma sümbolit kui "tühja kesta" Peirce'i sümboli üldisusega (*generality*), millest Jakobson oli väga vaimustunud (ka, et sümbol on alati orienteeritud tulevikule ja tema tähendus on potentsiaalne). Seminaris eelnevat mainisin, aga mainimata jäi sarnasus ka Wittgensteini sümboliga, millel on palju tähendusi millest keelekasutaja valib välja ühe vms. See üks kindel võimalik tähendus olekski siinne "teadvuse sisu". Intentsiooni problemaatika on siin kohal - *ma mõtlesin just* seda*tähendus*, *mitte neid teisi; minu teadvuse sisu oli* see*võimalik tähendus*.

> Inimene ei mõtle märke välja, vaid kasutab juba ette antud märgisüsteeme.

See on märk, et Pjatigorski oli pigem *saussurean* kuiet *peircean* mõtleja. Viimase käsitluses ei ole märgid mitte ainult sõnad (nagu need Saussurel eeldatavasti on - ma tõesti ei tea), vaid ka laused, lõigud ja tekstid ("raamat on sümbol"). St keegi mõtles ülal tsiteeritud lause välja ja eeldatavasti see oli originaalne lause, mitte valitud ette antud *võimalike lausete* nimekirjast, mistõttu inimene *indeed* mõtleb märke välja. Kui see ei oleks nii, isegi sõnade tasemel, siis meil lihtsalt ei oleks sõnu. Ainus reservatsioon sellisele jultunud argumentatsioonile on see, et enamikel juhtudel *mitte keegi spetsiifiline isik* ei mõtle märke välja, vaid see on pigem ühiskondlik - Peirce'i järgi sünehhistlik - tegevus. // Aga jällegi, minu usk isiklikesse märkidesse ja isegi isiklikesse sõnumisüsteemidesse (a la autokommunikatsioon) on ideoloogiline - olen Morrise kütkes.

> Loomulikeks aparaatideks võib pidada meeleorganeid ja psüühikat, **mis ei ole struktuurselt teadvusega seotud (miks mitte?)**, ent kui sellele teadvus lisada, siis võib psüühiline/meeleline seadeldis saada teadvuse "aparaadiks".

See on minu arvates seotud tõigaga, et teadvus (või *conscious experience*) ei ole *seletatav* meeleorganite või psüühika kaudu. Viimaste "kergete probleemid" ei aita lahendada teadvuse "keerulist probleemi" - miks on teavus? St teadvust ja tema täpseid tekkepõhjuseid ei ole endiselt üles leitud - "silda" psühhofüsioloogia ja teadvuse vahel veel otsitakse.

5.4.7 On Bateson's Problems in Cetacean and Other Mammalian Communication (2014-04-07 00:48)

Bateson, Gregory 2000 [1966]. Problems in Cetacean and Other Mammalian Communication. In: *Steps to an Ecology of Mind*. Chicago; London: University of Chicago Press, 364-378.

Introduction

This text began as mere notes on Bateson's paper. I re-read his "Problems..." with a measureable will to understand it better and the text quickly turned first into a review and then a reflection on it until it became just a playground

of to fiddle with different aspects of Bateson's work. I think the main motivation behind it was just me finally, after several years of admiring Bateson at a distance, getting into the thick of his approach to communication. I would say it is one of my favourite standpoints on communication and very much compatible with other approaches in semiotics. I do think that the problems that Bateson discusses in this paper are some of the most interesting ones put down on paper and will mostly continue to be interesting when read from a computer screen.
The tone of this text is informal and because it is intended to be read from a computer, the references are hyperlinks. I took the liberty (a kind of semiotic freedom) to do write unconventionally in academic context and on academic topics. Some of the sub-headings that follow Bateson's paper on cetacean and mammalian communication and quote the relevant parts of in, but there are some detailed sub-headings in which I just have fun with it.

Transactional analysis of behavior
According to Wikipedia, transactional analysis (TA) is "an integrative approach to the theory of psychology and psychotherapy". It supposedly integrates elements of psychoanalytic, humanist and cognitive approaches and was first developed by Eric Berne. TA is, among other things, "a theory of communication that can be extended to the analysis of systems and organizations". Although Bateson was not himself a psychiatrist, he did work in the 1950s with Jurgen Ruesch, a semiotically inclined psychiatrist (or as he described his own approach, a "social psychiatrist").

Deutero-learning
Deutore-learning is defined briefly as "learning to learn". This concept was influential in the work of the so-called "Palo Alto school", a group of researchers engaged in studying schizophrenia. Their brand of "communication psychiatry" was also linked with the work of Ray Birdwhistell and Kenneth Pike. In the paper under discussion, the transactional analysis of behavior is briefly summarized in terms of deutore-learning:

1. "a relationship between two (or more) organisms is, in fact, a sequence of S-R sequences (*i.e.*, of contexts in which proto-learning occurs)";

2. "deutero-leaning (*i.e.*, learning to learn) is, in fact, the acquiring of information about the contingency of patterns of the contexts in which proto-learning occurs"; and

3. "the "character" of the organism is the aggregate of its deutero-learning and therefore reflects the contextual patterns of past proto-learning."

This technical summary can be "intralingually translated" if we replace some "outdated" terms with closer-to-home semiotic jargon. For example, "a sequence of S-R sequences" could very well be replaced simply with "communication", seeing as communication in fact does consist of a "transactional" relationship between two (or more) organisms that engage in an exchange of signs. Moreover, the "S(timulus)-R(esponse) sequences" accord to "functional circles" (*Funktionkreis*) in Uexküll's theory. That is, what we have at hand is in fact a sequence of Receptor-Effector cue circulation. Thus:

1. Learning to learn occurs in the context of communication, a relationship between two (or more) organisms that engage in an exchange of perceptual and operational cues.

That organisms learn to learn in communication with other organisms seems self-evident. That is, organisms can learn on their own, but in order to learn how to learn they must come into contact with other organisms and perhaps observe how learning is performed. Albert Scheflen, another semiotically inclined psychiatrist, put it this way: "Some kinds of teaching are carried out in twosome and rely primarily on demonstration." (Scheflen 1972: 22) In his example, this involves physical tasks (what he calles *actonic* behaviours), such as a father teaching his child how to hammer a nail - effectively teaching him how to learn to nail.
Understanding the "contingency patterns of the contexts in which proto-learning occurs" is more difficult. Elsewhere in the *Steps to an Ecology of Mind* Bateson avails that "the contingency pattern which describes the relation between

"stimulus" (CS), animal's action (CR), and reinforcement (UCS) is profoundly different from the contingency pattern characteristic of instrumental contexts of learning." (Bateson 1972: 293) At the moment I cannot get a hold of Bateson's paper on this issue, titled "Social planning and the concept of deutero-learning", and written as a response to Margaret Mead's (his wife's) paper "The Comparative Study of Culture and the Purposive Cultivation of Democratic Values" (as noted on Wikipedia). In any case:

1. Learning to learn consists of aquiring information about the relationships between perceptual and operational cues in the relevant context.

In the third point summarising deutero-learning, Bateson makes a grand statement that the "character" of the organism is the aggregate of its deutero-learning and therefore reflects the contextual patterns of past proto-learning. At this point it is relevant to induce the difference between proto- and deutero-learning. According to SpringerReference, these are *simultaneous* levels of learning. The example positions learning how to ride a bike, learning a language or repairing a car as proto-learning; and at the same time "you are also learning something about the world and something about *how* things occur". That is: "deutero-learning describes the context in which (proto-)learning processes occur." For example, while learning to ride a bike you also learn something about balance, velocity, and other physical aspects of the world in which you ride your bike. Succinctly, this induces the actor's relationship to its world - that learning is not somehow *separate* from the world you learn in, but is *about* the world you learn to do something in. Thus, returning to Bateson's third summarising point, the "character" of the organism is "an aggregate of its deutero-learning" is the vague sense of what it has learned about the world while learning to do things in this world. The second part is especially releavilng: the "character" of the organism reflects the "contextual patterns" of past proto-learning; it reflects not only what it has learned, but *how* it has learned (in what contexts). Thus:

1. The character of the organism is it's relationship towards its *Umwelt* and it reflects the contexts of communication and in the contexts in which it has learned something.

I'm sure countless practical examples of animals not only learning to do something but the habits formed through learning reflecting something about the context of it's learning - e.g. where it has learned to do something, with whom (conspecific or interspecific contexts), and *how* etc.

Digital and analogic

This distinction has a significant bearing on semiotics. It's uncanny resemblance to Lotman's distinction between *discrete* and *continuous* sign systems has been noted by many (and Montana Salvoni recently wrote a masters thesis about it in our department). Although Lotman probably derived it from Jan Baudouin de Courtenay, a Polish linguist, who among other things coined the term *morpheme* and worked in Dorpat (as Tartu was then called) between 1883-1893, I also have my own theory of how Susanne Langer's (1942) distinction between discursive and non-discursive symbols influenced Lotman. In any case, the digital/analogic distinction is quite interesting and once again, Bateson's colleague Jurgen Ruesch was behind this distinction - he derived these forms of codification from Langer's distinction (Ruesch & Kees 1956: 8-9).

Bateson notes that the three summarising points on *deutero-learning* above are "essentially a hierarchical structuring of learning theory along lines related to Russell's Theory of Logical Types", but continues to note that these are "primarily appropriate for the analysis of *digital* communication". One could only presume that this is because Russell's Type Theory is about mathematics, logic and computer science and thus inherently digital; that is, in Langer's sense, related to propositions. Analogic communication on the other hand is non-propositional. Interestingly, Bateson also puts forth that there may be "systems that combine the digital with the analogic" - what Juri Lotman would call, after Roman Jakobson, *syncretic verbal-visual models* (Lotman 1988: 127; in Pärli 2000: 210), e.g. a "combination of several [different] sign systems" (Torop 2005: 166).

Bateson surmises that studying the communication system of dolphins is worthwhile because it is "almost certainly of a totally unfamiliar kind" and can thus "close gaps in our theoretical knowledge of *communication*". This is indeed brilliant, because the study of human nonverbal communication (by Ray Birdwhistell, for example), went somewhat

astray exactly because it is not *different enough* from natural/verbal language; and in part because of this spawned "a conception of unmatched vulgarity": *body language* (Sebeok 1975: 12).

Communication

Bateson defines communication as the animal's behaviour "looked at as an aggregate of data perceptible and *meaningful* to other members of the same species". That is, communication is defined as perceptual cues that have a species-specific "tone", in Uexküll's parlance. E.g. "the inner world of a dog has already composed the specific tones (*Töne*) that trigger its multiple possible actions" (Chien 2006: 68). The sense, meaning or tone that an aggregate of perceptible data carry relates to a certain performance - in crude terms, an action (by a conspecific) is followed by a "meaningful" reaction.

He then puts forth a definition of meaningfulness. The first aspect of this definition is quite simple: the behaviour of one animal "affects a recipient animal's behavior". The second aspect is infinitely more difficult to grasp: "perceptible failure to achieve appropriate meaning in the first sense will affect the behavior of both animals." That is, when communication is effective then one animal influences the behaviour of another animal; when communication is ineffective then the behaviour of both animals will be affected. He stresses this point because in interspecies communication (especially between man and dolphin), "a very large portion of the behavior of both organisms is determined by this kind of ineffectiveness."

In order to comprehend the import of this aspect it seems pertinent to try to translate it into more familiar terms. The easiest way to go about this is to use his human analogy: "What I say to you may be totally ineffective, but my *ineffectiveness*, if perceptible, will affect both you and me." That is, when communication is effective, the signs exchanged in the process will affect our behaviours in predictable and understandable way. But when communication is ineffective, the signs we exchange will lead to unpredictable and mis-understandable behaviour on both parts - we will be mutually confused. For this to happen, though, the ineffectiveness has to be perceptible. This latter point is relevant for it qualifies the communication as *true* communication (as opposed to unilateral communication) - both parties must be responsive and perceptive of each other's signs.

The difference between inter- and intraspecific communication is important in this regard, as humans, for example, have verbal language and can *point out* the ineffectiveness by applying Jakobson's metalingual function, for example, inquiring "what did you mean by that?" etc. Ineffectiveness determines interspecific communication between man and dolphin because there is no common code - the dolphin's communication system "is almost certainly of a totally unfamiliar kind".

Pressing down the head

In an effort to be as thorough as possible, I will also review Bateson's examples of animal communication. The first illustration touches upon one animal pressing down the head of another (with open mouth on the back of the neck). There are several iterations of this "gesture" in the canines. When a coyote, dingoe or domestic dog puppy asks for milk, the mother presses the puppy's head down to the ground until the puppy stops asking. In wolves the puppies are weaned off milk and graduated to regurgitated food. The method for doing so is similar - the puppy's head is crushed down. In wolves it is not only the mother who performs this gesture, but other adults of both sexes do it as well.

The same gesture is illustrated in adult wolves in the Chicago pack. The pack leader prevents other males from "getting" the females in heat. Bateson reports that in the preceding year one other male succeeded in establishing coitus with a female, but got locked in the female. The pack leader rushed up and instead of tearing the locked-in male to pieces as we would assume from a human, he "pressed down the head of the offending male four times" and then simply walked away.

Bateson explicates the implications for research from this illustration. In his opinion the sequence is not describable (or only insufficiently describable) in S-R terms. The pack leader "does not 'negatively reinforce' the other male's sexual activity" but "asserts or affirms the nature of the relationship between himself and the other". Pressing down the head is not a equivalent to a statement such as "Don't do that." but would rather be put into human words as "I am your senior adult male, you puppy!"

Communication about relationship

Another, briefer, illustration involves the feline "asking" for food or milk. In doing so she makes "movements and sounds that are characteristically those that a kitten makes to a mother cat". Put into words the message would not read "Milk!" but something like "Mama!" (or even "Dependency! Dependency!").

These illustrations should bring home the generality of this view: the mammal "talks in terms of patterns and contingencies of relationship" and "asserts or affirms the nature of the relationship between himself and the other". Bateson goes on to discuss how the innovation of human language was not "the discovery of abstraction or generalization" but of "how to be specific about something other than relationship". The underlying assumption is that pre-verbal humans graduated from the mammalian communication about relationship to communication about other things. In Roman Jakobson's terms, we evolved from emotive, conative and phatic functions of communication to referential, poetic and metalingual functions.

Although we have acquired fancy "linguistic tricks", Bateson affirms that our "mammalian ancestry is very near the surface", meaning communication about relationship is not lost in humans, but very much present in our everyday communication. The illustration goes as follows: A says to B, "The plane is scheduled to leave at 6.30" but instead of accepting this remark as merely about the time of departure, B "devotes a few neurons" to the question, "What does A's telling me this indicate for my relationship to A?"

Metacommunication

Because communication about relationship is so close to the notion of metacommunication and Bateson worked together with Ruesch at Palo Alto, it seems appropriate to review the notion of metacommunication. The primary source that should be consulted is *Communication, the social matrix of psychiatry* (1951) co-authored by Ruesch and Bateson.

The first appearance of metacommunication in *Communication...* is political: the leader of an American party has to maintain integration in a group with diverse opinions about matters about which he must make decisions. Metacommunication is here framed in terms of nonverbal feedback to a verbal utterance: "Whenever he speaks, each utterance is a trial balloon, and he continually watches those behind him to see how far he can go". They affirm that in conventional (psychiatric) terms this is called "reality testing" but propound a viewpoint that this is more like "asking an implicit question about his own statements" or asking "What effect will my utterance have upon relations between my supporters and myself?" (Ruesch & Bateson 1951: 152).

Although metacommunication is defined as "a communication about communication", the actual core of the matter seems to be about relationships. In this illustration the party leader is *ipso facto* making statements like "I lack certain information about my relationship with my followers" and "I feel a need for this information" (*ibid*, 152). To re-use the human illustration above, this would amount to "What does the nonverbal feedback to my utterances tell me about my relationship to my voters?"

The next time metacommunication appears in *Communication...*, it has to do with animal communication - because of which I shall dwell on for a while. They arrive at animal communication by discussing a characteristic of interpersonal communication systems that has heretofore been neglected: "the real existence of the group as a determinant of the actions and communications of the separate persons"; that is, the fact that the real existence of a group is determined by whether each participant is aware of the perceptions of the other - or in human terms, "If I know that the other person perceives me and he knows that I perceive him, this mutual awareness becomes a part determinant of all our action and interaction", and "The moment such awareness is established, he and I constitute a determinative group, and the characteristics of ongoing process in this larger entity control both individuals in some degree" (Ruesch & Bateson 1951: 208).

Next they infer that there is little information about the evolution of the "group" in this sense, but suggest that the question of such evolutionary history is worth considering, even if only to affirm that groups that are defined "in terms of mutual awareness of perception" are something different from groups "determined merely by mutual irritability or responsiveness" (*ibid*, 208). They refer to Tinbergen's case of the sticklebacks as a group determined by irritability and responsiveness, but show no evidence which would indicate that either individual is aware of the other's perception. They go on to note that von Frisch's case of bee communication similarly demonstrates no reason to believe that such awareness occurs and put forth that this evolutionary step probably occurs only among primates

and domesticated animals - and, that the matter needs critical investigation.
The really interesting part is their "operational" definition of a group of this higher order and propose some aspects that should be observed. The primary aspect that deserves attention seems to be what Albert Scheflen (1972: 105) calls self-censure. Here it manifests itself simply as "whether each participant modifies his emission of signals in a self-corrective manner according to his knowledge of whether the signals are likely to be audible, visible, or intelligible to the other participants" (Ruesch & Bateson 1951: 208-209).
This kind of self-correction is supposedly unusual among animals (and they do not neglect to add that in men it is desirable but not always present). They suggest identifying the following types of signals among animals:

1. "signals whose only meaning would be the acknowledgment of a signal emitted by another";
2. "signals asking for a signal to be repeated";
3. "signals indicating failure to receive a signal"; and
4. "signals which punctuate the stream of signals".

The list could go on but, these signals should prove or disprove whether the animals have a group of a higher order on the basis that "with complete awareness of the other's perception an individual should stop repeating a signal after it has been received and acknowledged by the other individual" (Ruesch & Bateson 1951: 209).
Although this may seem disconnected from our current topic, they verify that "these criteria for the existence of mutual awareness build together to give a picture of the entirely new order of communication which emerges with this awareness" (*ibid*, 209). This new order of communication is here introduced as metacommunication. This "communication about communication" involves all exchanged cues and propositions about (a) codification and (b) relationship between the communicators. Moreover, they assume that majority of propositions about codification are also implicitly or explicitly propositions about relationship and vice versa, so that no sharp line can be drawn between these two types of metacommunication. Thus, metacommunication is both communication about (the codification of) communication as well as communication about relationship. We can now return to Bateson's 1966 paper on cetacean communication.

Complexity of communication
Bateson's earlier dabbling with the "higher order" of (animal) groups is a perfect segue to the topic of complexity in communication. The paragraph we left off to discuss metacommunication begins with Bateson's surmising that he expected dolphin communication to manifest "the general mammalian characteristic of being primarily about relationship". By now we have a somewhat clearer picture of the evolutionary history of communication about relationship: sticklebacks and bees presumably lack communication about relationship, in mammals and especially primates this is the most prevalent function of communication and in humans it is just beneath the surface of linguistic communication.
As he so cleverly put it, one can suppose that large-brained creatures were, at some evolutionary stage, "unwise enough to get into the game of relationship". From this he deduces that there must have been some survival value for a species in getting caught in this "game of interpreting its member's behavior toward one another as relevant". He then reasonably expects to find "a high complexity of communication about relationship among the Cetacea" - they are, after all, social and large-brained.
In the next section, titled "Methodological Considerations", he moles over the difficulties introduced by this hypothesis. The problem is that of testing animal "psychology". The latter includes such aspects as intelligence, ingenuity, discrimination, etc. He lists four steps of a simple discrimination expriment:

1. "The dolphin may or may not perceive a difference between the stimulus objects, X and Y."
2. "The dolphin may or may not perceive that this difference is a cue to behavior."

3. "The dolphin may or may not perceive that the behavior in question has a good or bad effect upon reinforcement, that is, that doing "right" is conditionally followed by first."

4. "The dolphin may or may not choose to do "right", even after he knows which is right."

He goes on to discuss some "methodological considerations" about dolphins reaching one or other of these four steps. I think we may courteously dismiss this discussion in favor of something more creative - comparing this list of steps with types of signals indicating self-correction in *Communication…* (1951). The similarities may be coincidental but my hope is that they will reveal something deeper about Bateson's "methodological consideration" (viewed diachronically).

Whereas in *Communication…* the first type of signals to look out for in relation with "higher order" awareness (henceforth referred to as "(a)" for sake of brevity) is actually quite comparable to the first step in the current list (henceforth "(1)"). While (a) concerns the the presence of signals that acknowledge a signal emitted by another, (1) involves the dolphin's ability to perceive a difference between two stimulus objects. The commonality consists in discriminating a signal (a) and a stimulus (1).

Moving on to the next pair of items we discover that (a) actually accords more to (2), but then we'd have to elaborate (a) as not only acknowledging a signal emitted by another, but also perceiving it as a cue to behaviour. The commonality is here captured in the notion of communication - not only discriminating a signal or a stimulus, but also responding to it.

Given that the pairs of alphabetical and numerical lists are at this point off by one, we may next choose to compare (b) and (3). Type (b) is a signal that asks for a signal to be repeated. Only tangentially but still with a distinct possibility this "Say again?" (b) can be compared to (3) - the dolphin may or may not perceive that the behavior in question will lead to fish.

Upon review it appears that (c) also accords to (3). In this collision of items the dolphin does not perceive that the behavior in question has a good or bad effect (3) and may give a signal to indicate a failure to receive a signal (3). E.g. *"Do you know what you have to do?" asks the trainer; "Nukhuh" responds the dolphin.*

And finally (d) and (4) match up perfectly: the dolphin may choose to refuse to cooperate (4) and gives a signal that punctuates the stream of signals (d). Although these lists do not fully match up, they do share some commonalities and avail some general points of interest in studying animal communication: whether the organism discriminates communicative signals (a, 1, 2); whether the organism understands the signification of the given communicative signals (3); whether the organism can give feedback about it understanding or not understanding the significance of the communicative signals (b, c); and whether the organism complies with the instruction communicated (4) or can communicate the punctuation (ending, finishing) of the interaction (d). I think I am now ready to review Bateson's own discussion of the steps of discrimination.

The first thing he points out is that if the dolphin succeeds in the first three steps then it arrives at "a further choice point" with "extra degree of freedom" - it can choose not to cooperate. For Bateson, this is a point that should be investigated first, and for methodological reasons. Namely, it is important to know whether the organism is capable of step 4 because it basically decides the nature of the experiment. For sake of analogy he points out that in experiments with humans no special care is taken of step 4 because if the human subject is deemed "cooperative and sane" he usually responds "by repressing most of his impulses to modify his behavior according to his personal view of his relationship to the experimenter".

It is interesting how Bateson manages to wiggle communication about relationship into this account of methodology. The point is that being cooperative and sane implies fairly constant relational rules and the experimenter does not need to worry about changes in those rules. That is, an uncooperative and/or insane subject could very well change the relational rules - decide to work against the experiment, for example. He is obviously aware of this very possibility because at Palo Alto he *did* have to work with exactly these kinds of subjects - which is probably why he is not reluctant to compare a dolphin to a noncooperative, psychopathic or schizophrenic subject (I especially like the option of a naughty child). Bateson finds the ability of the animal to operate at this relatively high level of communicational complexity most fascinating, and rightfully so, for it ventures into one of the most interesting areas in animal psychology, in my opinion (succinctly put, it is the question of *semiotic freedom*).

Animal training

From conversations with highly skilled animal trainers (of both dolphins and guide dogs) Bateson formed an impression that "the first requirement of a trainer is that he must be able to prevent the animal from exerting choice at the level of step 4". To put it more crudly: that the trainer must be able to coerce or otherwise influence the animal to cooperate so that there would be "no nonsense about it". Read from a more playful position, it is heartening to point out that animals do make "nonsense" about being subjected to human expectations. Especially in the inherently semiotic sense of "nonsense", meaning non-significant behaviour, it almost seems to indicate that animals can not only choose not to "do 'right'" but choose to do something completely incomprehensible to humans. I find there is something poetic about this idea.

"In other words," he goes on, "it is a primary condition of circus success that the animal shall abrogate the use of certain higher levels of his intelligence." Nowhere is this more apparent to me than in the video of Suda, a 4-year-old elephant from Thailand made to paint an elephant holding a red thorny flower with his trunk and the name "Suda" above it. The caption reads how elephants are one of the few species on this planet that are sentient and most comments are of the type "Wow, that's amazing, incredible or beautiful". And yet it is a sentient species taught to reproduce an image it may or may not understand for sake of pleasing crowds of species that has captured it and forced it to reproduce an image it may or may not understand. If that is not abrogating - repealing or doing away with - the use of certain higher levels of a sentient species, I don't know what is. As a poetic twist, one can imagine Suda painting an elephant on its hind heels with a "NO!" above it and then stampeding into freedom. But enough of getting sidetracked.

Communication about relationship (again)

Here he expands on the point that dolphin communication system is of an almost totally unfamiliar kind. Because we are mammals with large brains Bateson assumes that we are "familiar with, though largely unconscious" of "communicating about our relationships." He goes on to name different aspects of nonverbal communication that we share with other terrestial mammals: bodily movements, involuntary tension of voluntary muscles, changes of facial expression, hesitations, shifts in tempo of speech or movement, overtones of the voice, and irregularities of respiration.

He then takes example from Darwin's *Expression*... and says that if we want to know what a dog's bark "means" we should look at the "expressive" parts of his body. Darwin described a dog "in a savage or hostile frame of mind" walking upright and stiffly, with head slighly raised, tail erect and rigid, hairs along the neck and back bristling [standing upright], pricked ears directed forwards and eyes having a fixed stare (Darwin 1873: 50). Bateson repeats some of these items and goes on to elaborate his own extension of how sense of organs become "organs for the transmission of messages about relationship."

This account is relevant when compared to an aspect of George Herbert Mead's work. What Darwin calls "frame of mind" (especially in connection with communication about relationship) Mead, as a social behaviourist, calls "the motor attitude of a form [of organism] in its relation to others" - this comes to the fore in his treatment of how "Most social stimulation is found in the beginnings or early stages of social acts which serve as stimuli to other forms whom these acts would affect" (Mead 1912: 402). That is, "the baring of the teeth or lifting of the nostrils" have a functional social value as "early indications of an incipient act" (*ibid*, 402).

Compare this to Bateson's discussion of how the expressive parts of the body "tell you at what object of the environment he [the dog] barking, and what patterns of relationship to that object he is likely to follow in the next few seconds." Bateson suggests looking at the animal's sense organs: eyes, ears and nose. What he is hinting at is almost like the phenomenological contention about consciousness always being intentional towards an object. In this case, it is easily observable that what grasps the animal's attention is simultaneously what he is looking at, pricking hear ears or pointing his nose towards, etc.

An example from the human sphere is also put forth: a blind man "makes us uncomfortable, not because he cannot see" but "because he does not transmit to us through the movements of his eyes the messages we expect and need so that we may know and be sure of the state of our relationship to him." In studies of nonverbal communication this is referred to as orientation: "A person's orientation to another (e.g. facing towards or away) is as important or

'communicative' as the exact words being spoken (e.g. 'I really think a lot of you'), and the significance of each is partially dependent on the other" (Harper et al. 1978: 121-122).
An earlier and broader account of this phenomena found that "the orientation of organisms towards objects outside of themselves" leads us "to find significance in 'topistic' responses at the lowest biological level", such as even the sunflower turning towards the sun (Latif 1934: 59). In case of humans someone (I couldn't find a reference; Goffman maybe?) even suggested that there is such a thing as an "orientation response" that makes us orient towards or away from other people. E.g. you're walking on the street and when a likeable person passes you cannot help instinctively stepping towards them or by the same token navigating "around" a dislikeable or dangerous-looking passer-by.
In any case, "orientation" - whether postural or that of eyes - unavoidably transmits messages (Ekman and Friesen, 1969b: 60, would call these *intrinsically coded* messages, for the very fact of their occurrence has meaning) about the state of relationship. Bateson surmises that we won't know much about dolphin communication until we know whether dolphins are aware of these kinds of messages and can read them "in another's use, direction, volume, and pitch of echolocation". That is, the programmatic inquiry about those very specific signals about mutual awareness postulated in *Communication...* in 1951 still hold - if we want to gauge the nature of dolphin communication system then communication about relationship should serve as a starting point.
Next Bateson states that "Adaption to life in the ocean has stripped the whales of facial expression." On this point it is interesting to note Hediger's observation that the most important facial nerve in human beings, the *nervus facilis* that moves the right side of our face (and which is affected by Bell's palsy) "controls a considerable region, that of the gill-govers" in fishes; and it is wrong to regard underwater creatures as expressionless (Hediger 1968: 148). Though Bateson is probably correct in that "the conditions of life in the sea are such that even if a dolphin had a mobile face, the details of his expression would be visible to other dolphins only at rather short range, even in the clearest waters."
Thus he proposes that dolphin communication has gone through "an evolutionary shift from kinesics to vocalization" and ponders on how mammalian vocalizations are not totally opaque for us. Because we use grunts and groans, laughter and sobbing, modulations of breath while speaking and so on ourselves, we "learn rather easily to recognize" in animal vocalizations "certain kinds of greeting, pathos, rage, persuasion, and territoriality, though our guesses may often be wrong." The situation is sadly not the same with dolphins, whose vocalizations are, to repeat once again, "almost certainly of a totally unfamiliar kind".
Bateson distrusts the hunch that dolphin sounds are merely an elaboration of mammalian vocalizations and argues that he personally does not believe that dolphins have anything that a human linguist would call a language: "I do not think that any animal without hands would be stupid enough to arrive at so outlandish a mode of communication". What he does believe is that, like ourselves and other mammals, dolphins "are preoccupied with the patterns of their relationship". The last paragraph in this subheading goes into some details that I would like to elaborate with a discussion of communication models.

The μ function of the message

For this excursion I'd like to turn to Jurgen Ruesch's paper "Synopsis of the Theory of Human Communication" (1953) originally published in *Psychiatry* 16(3): 215-243, and republished in his *Semiotic Approaches to Human Relations* (Ruesch 1972 [1953]: 47-93). These titles by themselves should suggest that *communication* and *relationship* are intimately intertwined in his work.
Firstly, what was above discussed in vague terms like social acts serving "as stimuli to other forms whom these acts would affect" (Mead) and telling you "what patterns of relationship [...] is likely to follow in the next few seconds" (Bateson) is captured concisely in Ruesch's notion of *metacommunicative instructions*. E.g., an explicit metacommunicative instruction would occur when "a person who enters a room and introduces himself as the telephone repair man instructs the other people about his forthcoming actions"; and less explicit instructions are given through trough the uniforms of policemen, judges, and other officials (Ruesch 1972 [1953]: 76-77). But this is just a cursory similarity. Ruesch has a terribly thorough account of metacommunication, its functions, shadings, cultural implications etc.
There is hardly a more thorough overview of communication theory available anywhere anytime than is contained in Ruesch's "Synopsis..." and this is proven especially poignantly in the conclusion wherein Ruesch puts forth sever

questions that the scientific observer may raise in the assessment of a communication system. The first six of these are are pretty much those of Roman Jakobson's in his famous paper "Linguistics and Poetics" (Jakobson 1981 [1958]). All but the last one, to which I will get just after the following exposition - when comparing Ruesch and Jakobson in this regard the six factors go as follows: (1) What are the limitations of the context? (Jakobson's *context*); (2) Who is saying it? (*addresser*); (3) To whom is it said? (*addressee*); (4) What is said? (*message*); (5) What media of communication are used? (*channel*); and (6) How it is being said? (*code*).

Although they differ greatly in the details of these aspects, the general model is almost exactly the same. Jakobson considers all but the very last of Ruesch's questions: (7) What is the result of the exchange of messages? This is the pivotal point I'd like to discuss. But before doing so I should note that Thomas Sebeok, in his paper "Semiotics and Ethology", puts forth a hexagonal model in which the very first element, "the source", is elaborated as bringing about "a relatively large redistribution of energy or matter in another animal (or in another part of the same animal)" (Sebeok 1969: 201). So not only does he address Ruesch's 7th question but without skipping a beat also makes room for autocommunication.

But we should also look at the specifics of Ruesch's 7th question. There are two major aspects about it, and we have to remember that his questions are geared towards assessing communication systems. The first concerns the correction of information at the source and destination of the message (the communication situation is viewed as a self-correcting system - there should be feedback to correct misunderstandings). The second concerns "the effects which [the communicative] action has had upon the existing communication system" (Ruesch 1972 [1953]: 89), or in Sebeok's words, what kind of redistribution of energy or matter the communication effected.

It is not enough to merely point out that the *result* of communication is missing from Jakobson's model. I have an inkling that this wasn't relevant for his basically "unilateral" (one-directional) model of communication because (a) his model is more like a typology of communication functions than an operational model for studying communication; and (b) it may very well be that he was primarily considering poetry as a form of communication when he first formulated it. I won't go into the details of Jakobson's model because it would take up too many pages if I did so, but for a while now I've been wondering how to "fill this gap", or what to place as the 7th element in an improved model. I also won't go into my first guess, because there's no need to. At this point I'd like to try out Bateson's "μ function of the message" as the 7th element.

The connection between the μ function and the *result* of communication may not be readily apparent. In fact it seems that some pretty difficult mental gymnastics are in order. Luckily, Ruesch himself can help us in this regard, as he is basically the co-author of the μ function. But first we should elucidate further what exactly characterizes the μ function according to Bateson: "Preverbal mammals communicate about things, when they must, by using what are primarily μ-function signals" such as the cat's mewing, translated as "Dependency!", that communicates "in terms of patterns and contingencies of relationship".

Turning to Ruesch, we find in his "Synopsis..." that "All human relations and communication systems are governed by rules; these are either handed down from generation to generation or newly created by mutual consent or by forceful imposition" (Ruesch 1972 [1953]: 62). We have already met something like this in Bateson when he discussed methodological considerations of experimentation. In the situation of the experiment an analogy can be drawn with humans having a handed-down definition of the rules (we have a general idea of how to cooperate within the experiment), while animal subjects don't have such luxury and have to be taught by "forceful imposition". This does not seem to get us closer to communication about relationship.

Turning to their co-authored *Communication...* we find a two-paragraph sub-chapter titled "The Perception of the Perception" that gives a more illustrative account. Here they begin by stating that "A social situation is established as soon as an exchange of communication takes place; and such exchange begins with the moment in which the actions of the other individual are perceived as responses - that is, as evoked by the sender's message and therefore as comments upon that message, giving the sender an opportunity of judging what the message meant to the receiver" (Ruesch & Bateson 1951: 23). It would be simple enough to call this *feedback* and be done with it, but that would be erroneous. What we have here is exactly the 7th element, or at least the "correction of information" aspect of it. Namely, the sender can perceive if the receiver understood the information contained in the message correctly and elaborate if necessary.

Next they affirm that this is a kind of "communication about communication" and necessary if an exchange of

messages is to take place (that is, if *communication* in the truest sense of the word, of "making common", can occur). They call this phenomenon "the perception of the perception" and state that it is "the sign that a silent agreement has been reached by the participants, to the effect that mutual influence is to be expected" (*ibid*, 23). That is, a system of communication, as they call it, is contingent upon mutual awareness and influence.

Next come the illustrations: if person A raises his voice to attract person B's attention then "he is thereby making a statement about communication" (*ibid*, 24). Compared to Bateson's illustration of the mewing cat this raises a question: does the cat's raising her voice to attract her owner's attention make a statement about communication or about relationship? It seems indeed to be the case that no sharp line can be drawn between them. Another solution would be to equate the person's verbal statement and the cat's mew with "communication" and raising the voice to attract another persons attention and the specific tone, pitch or loudness of the mew with "communication about communication".

But this alternative solution does not lead us closer to understanding communication about relationship because it would isolate the communicative message from the communication situation. In this regard we must subscribe to their systemic approach and view communication as a system that is contingent upon mutual awareness and influence. Further illustrations seem to emphasize this point: statements like "I am communicating with you" and "I am not listening to you; I am doing the talking" acknowledge the very act or nature of the act of communication itself.

Thus it must be kept in mind that when they talk about communication about relationship they don't necessarily mean "relationships" in a lasting sense, but rather the fact or state of people (or other organisms) being connected through mutual awareness and influence in the given communication situation. Then again the illustration of pressing down the head as asserting or affirming the nature of the relationship between the wolf pack leader and the other male would argue against this. A more concise formulation can be found from the very beginning of the text, from the part about deutero-learning: "a relationship between two (or more) organisms is, in fact, a sequence of S-R sequences". We could now very well substitute "a sequence of S-R sequences" with a lengthier but more exact statement, "an exchange of messages in a situation of mutual awareness and influence".

Returning to the μ function of messages in Bateson's "Problems..." we can now look differently at his passing remark that "I ask for your attention and perhaps respect by talking about whales." This illustration works because it is communication about communication ("[I am] talking [to you] about whales"] as well as communication about relationship ("I ask for your attention and perhaps respect"). Thus far we have achieved some clearness, but there is another illustration in *Communication...* that finally forces me to discuss Jakobson's communication model.

The emotive function

The last illustration under "The Perception of the Perception" goes as follows: "If "A" adds the word "please" to a verbal request, he is making a statement about that request; he is giving instructions about the mood or role which he desires the listener to adopt when he interprets the verbal stream" (Ruesch & Bateson 1951: 24). It is clear that this added signal, the magic word "please", is a μ function message. What is significant about it is it's resemblance to Jakobson's emotive function. Before moving on to discussing the latter, I have to anchor down the sentence that followed the last one: "He is adding a signal to cause a modification in the receiver's interpretation" (*ibid*, 24). This part opens up a distinct possibility of going for a third lengthy excursion in this series, to Charles Morris's *modors* (cf. Morris 1949: 161). This text is already lengthy beyond courtesy so I don't see why not.

But first, the emotive function, which should be talked about exactly as *emotive* function: Jakobson himself adds "or 'expressive" function" with "expressive" between quotation marks as if to emphasize that this is an approximation. The emotive function is "focused on the addresser", "aims a direct expression of the speaker's attitude toward what he is speaking about" and "tends to produce an impression of a certain emotion, whether true or false"; with the last statement followed by the conclusion that "therefore, the term 'emotive,' launched and advocated by [Anton] Marty, has proved to be preferable to 'emotional'" (Jakobson 1981 [1958]: 22).

It is immediately clear that Jakobson's emotive function is readily comparable to Ruesch's metacommunication or Bateson's μ function. All three purport to communication about communication. For example, the above illustration of adding the word "please" to a verbal request can be said to express the speaker's attitude towards his request (it is meant politely; or meant to as-if coax the listener to adopt a role), or it tends to produce an impression of a certain

emotion - in Ruesch & Bateson's formulation, it gives instruction about the mood in which the speaker desires the listener to interpret the request.

I claimed above that Jakobson's "communication model" is not so much a communication model as a typology of different functions of language. He himself calls his "model" merely a "schematization". The typological aim is laid bare in this case with the sentence, "The purely emotive stratum in language is presented by the interjections." (*ibid*, 22). It is an error to think only of interjections as emotive, as he insightfully adds that the emotive function "flavors to some extent all our utterances" (*ibid*, 22). For sake of staying on animal communication even a bit we could probably compare the cat's mew as an interjection, although there is no real necessity for doing so.

It is now time to turn to our unknown authority on emotive function, the mysterious Anton Marty. As it turns out he was a Swiss philosopher of language and a rector of the University of Prague. He died in 1914 but his ideas were positively received by the Prague Linguistic Circle that arose after his death, perhaps even decisive influence, for he argued "that language is functional and therefore different criteria have to be applied when language is used for communication as opposed to when used in poetry" (Lečka 1995: 86-87; in Nylund 2013: 195). Here we see a differentiation between artistic and non-artistic use of language, or between language with poetic value and without... But I also see that I'm getting sidetracked. At this point it is only somewhat relevant to mention that "Vilém Mathesius, Roman Jakobson, Bohumil Trnka and Jan Mukařovský were all influenced by Marty's ideas" (*ibid*, 195) and the melting pot of ideas that was the Prague Linguistic Circle undoubtedly influenced Jakobson's scheme of different functions of language.

Since Marty's *Untersuchungen zur Grundlegung der allgemeinen Grammatik und Sprachphilosophie*, *Vol. 1* (1908) has not been translated into English, I can only rely on Standford Encyclopedia of Philosophy's abstract on the matter. Moreover, before I can do that, I have to point out that Marty was a prominent student of Franz Brentano. This is relevant only because Marty's *emotives* were influenced by Brentano's odd theories about how emotions are mental phenomena and thus intentional (cf. Mulligan 2004).

For our purposes it is not necessary to go into more nitty-gritty of Brentano's thought than is necessary for understanding emotives. Thus I'll limit myself to a quotation that "autosemantic signs are divided into 'emotives' (exclamatory sentences, commands, questions), 'assertions' (declarative sentences) and 'suggestives of representations', i.e. nouns" (Marty 1908: 476; in Graffi 2001: 62) and that this classification is based on Brentano's taxonomy of psychic phenomena, so that emotives are based specifically on Brentano's *Gemütsbewegungen* (*ibid*, 62).

Now we can arrive at the Stanford Encyclopedia abstract where it is written that as "Marty regards statements as autosemantica which manifest judgments and communicate to the interlocutor that he or she is to judge in the same way, he characterizes emotives or interest-demanding expressions as those autosemantica which manifest not only emotions, but also volitions, and communicate to the interlocutor that he or she is to feel or will in the same way." That is, we arrive at a point where we can revisit Jakobson's statement about the emotive function tending to produce an impression of a certain emotion and re-interpret it to the effect that the emotive function *intends* to produce in the receiver the impression of a certain emotion.

What does this small difference in wording amount to? Basically it leads us back to where we already were: the emotive flavor of all our utterances is added *intentionally* by the sender "to cause a modification in the receiver's interpretation", as Ruesch and Bateson put it above (1951: 24). That is, the "please" in a verbal request not only tends to produce a certain mood in the listener but is in fact intended as such.

To tie up this specific excursion and move on to the next one (which will hopefully be shorter), I have to modify my original assumption that Ruesch's 7th question is completely missing from Jakobson's communication model. When looked at in detail it turns out that the question of the result of the exchange of messages is merely not explicit in Jakobson - it is in fact hidden in something like a footnote that most readers just pass by; it is hidden in a reference to Anton Marty.

Modors

I do intend to return to reviewing Bateson's "Problems...", but as these last excursions have been interesting in themselves and do link up with the latter parts of Bateson's paper, I see no reason why I can't discuss another perspective on these problems. The tangible connection with Charles Morris's category of signs called *modors* appears in the the statement that when someone adds the word "please" to a verbal request, "He is adding a signal

to cause a modification in the receiver's interpretation" (Ruesch & Bateson 1951: 24).
Modors appear in Morris's *Signs, Language and Behavior* (1949) in a sub-chapter titled "Kinds of Formators". The latter "serve to influence in a particular sign combination the way in which certain component signs signify or the way in which the combination as a whole signifies" (1949: 159). For example, the word "please" in a request influences the way in which the request as a whole signifies.
In his almost omnipotent prowess for technical distinctions, Morris outlines three classes of formators. Although a good case could be made for other classes of formators (*determinors* and *connectors*) operating in metacommunication, in the μ function or even in relation with the emotive function, my own technical prowess is not comparable to that of Morris, so I am limited to pointing out the connection between the former terms and only one class of formators: the *modors*. And even here my own contribution is negligible.
At the core of the matter, we can most readily rely on Morris's classification of intonations and speech melodies as modors (1949: 161). From here on out there is no getting around Morris's own highly technical jargon. Modors "are formators which establish the ascriptive mode of signifying of the sign combination in which they occur" (*ibid*, 161). That is, the modor determines the type of *ascriptive mode of signifying* of the sign combination in which they occur. The ascriptive mode of signifying can be either *designative* (inform), *appraisive* (provoke valuations) or *prescriptive* (incite actions in both linguistic and non-linguistic matters).
Morris's sharpened-arrows-like technical terms are almost incomprehensible without illustrations. In our above illustration, the "please" is a modor and the request itself is the sign combination in which it occurs. Because we already know that the illustration is a request we can unhesitantly classify it as a *prescriptive ascriptor*. Morris's own illustration is based on the sentence "He is coming". This sentence can be spoken in different ways: in the ascriptive mode of signifying it would be a mere statement that informs listeners that this event is indeed occurring; in the appraisive mode of signifying "He is coming" would signify that his coming is good or bad (e.g. "Oh no, he is coming!" or "Oh yes, he is finally coming!); in the prescriptive mode of signifying the statement incites an inquiry ("Is he really coming?") or ascribes a demand ("He must come!").
My verbal approximations are not the best way to illustrate these modes, as the actual difference is paralinguistic: designative would be neutral fact-stating; appraisive would contain a value-judgment whether the idea of him coming is accepted or rejected; and prescriptive would be self-assured utterance of the type "it must be so". Morris adds that in writing, modors correspond to punctuation devices like ".", "!", "?" and "!!", and notes that there is no sharp standardization in this regard. Today we could probably call emoticons modors. Moreover, one could approach most all nonverbal communication that accompanies verbal communication as modors, if only one could stick to Morris's technical terminology that goes along with it.
In the end, modors are indeed a form of communication about communication and communication about relationship, although elucidating the latter aspect would necessitate going into more technical details about modes and types of signifying. That is, just like metacommunication, the μ function and the emotive function, modors modify the interpretation of a given message. The difficulty in applying it comes to the fore when we consider the illustration of the cat's mew, for example, in which case we would somehow have to draw a sharp line between the mew as a vocalization pure and simple and it's intonation. There's also the issue of modors being somehow signs that ascribe the mode of signifying of sign combinations other than itself. Although Morris's classification is extremely sophisticated, it is perhaps too sophisticated for its own good.

Analogic versus digital communication (again?)
Bateson questions how it happens that "the paralinguistic and kinesics of men from strange cultures, and even the paralinguistics of other terrestial mammals, are at least partially intelligible to us, whereas the verbal language of men from strange cultures seem to be totally opaque?" A simple answer would refer to the anatomical and physiological buildup in men from strange cultures and partly even of other terrestial mammals. Nonverbal communication has a much broader evolutionary history than even the mere faculty for verbal communication. But then again he's not trying to ascertain an answer to this question but refers to it in order to point out that dolphin vocalizations are more like human language than the kinesics or paralinguistics of terrestial animals. That is, they are, once again, "of a totally unfamiliar kind".
He explains this unfamiliarity in terms of *digital* (language) and *analogic* (kinesics and paralinguistics) codifications,

although he doesn't quite explain yet exactly why "gestures and tones of voice are partly intelligbile while foreign languages are unintelligible". We'll have to anchor this connection down and return to it after Bateson has made a case for these terms.

We begin our process of understanding these terms with digital communication, in which a number of purely conventional signs are "pushed around according to rules called algorithms. He says that digital signs "have no simple connection (*e.g.*, correspondence of magnitude) with what they stand for". We'll have to consider the "simplicity" of a correspondence of magnitude when we reach analogic codification. Here he contrasts analogic "magnitude" with digital signs through the illustration that the numeral "5" is not (visually) bigger than the numeral "3" - what makes us think that the number 5 is bigger than 3 is pure convention. This convention is best illustrated by a *name*, as names have a purely arbitrary connection with what *class* the name stands for. The numeral "5" is only the *name* of a magnitude. He goes on to demonstrate this by noting that "It is nonsense to ask if my phone number is larger than yours," because the telephone system is digital.

"In analogic communication," he continues, "real magnitudes are used, and they correspond to real magnitudes in the subject of discourse." His example of an "analogue computer" is the rangefinder camera. Since this technology is long outdated and modern readers have little grasp of what the issue is about, we can probably skip this illustration. He goes on to apply the same absurd numerical example on words: "The word 'big" is not bigger than the word 'little'", and so on. The only valuable piece of information here seems to be the suggestion that in analogic codification the sign corresponds "to the system of interrelated magnitudes in the object denoted."

The significance of this latter passage consists in the nature of the interrelation between the analogic sign and its denotation. His examples include the magnitude of the gesture, the loudness of the voice, the length of the pause, the tension of the muscle, etc. These outward - even measurable - signs supposedly "correspond (directly or indirectly) to magnitudes in the relationship that is the subject of discourse". Thus the "object denoted" accords primarily to the "real magnitudes in the subject of discourse". This relationship has very definite implications for understanding analogic communication.

...

Now at this point I'll have to stop this essay. I won't even give it a proper conclusion because in my mind it is not finished. I can return to writing this essay when I have dealt more with Jakobson and his view of communication. I believe that looking at Jakobson's more strictly "digital" (linguistic) understanding of communication will ultimately prove the valuable contribution of Bateson's view. But that's for another day and another post.

Presentation

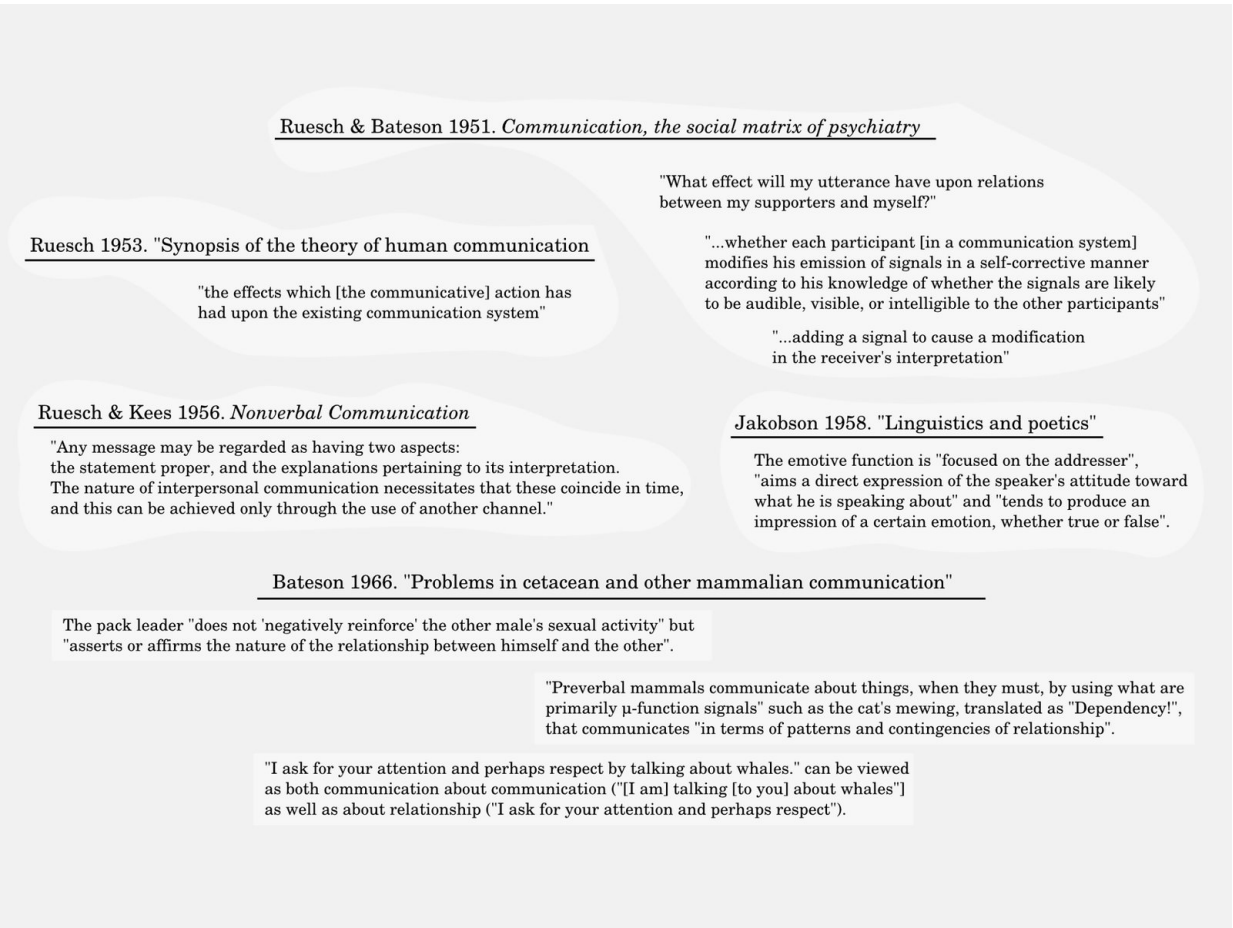

- Essay on Bateson’s "Problems..."

- Video clips

1. AN ECOLOGY OF MIND (Bullfrog Films clip)

2. 6 Scientific Findings That Prove Cats Are Evil

5.4.8 Taniel heitleb (2014-04-21 15:39)

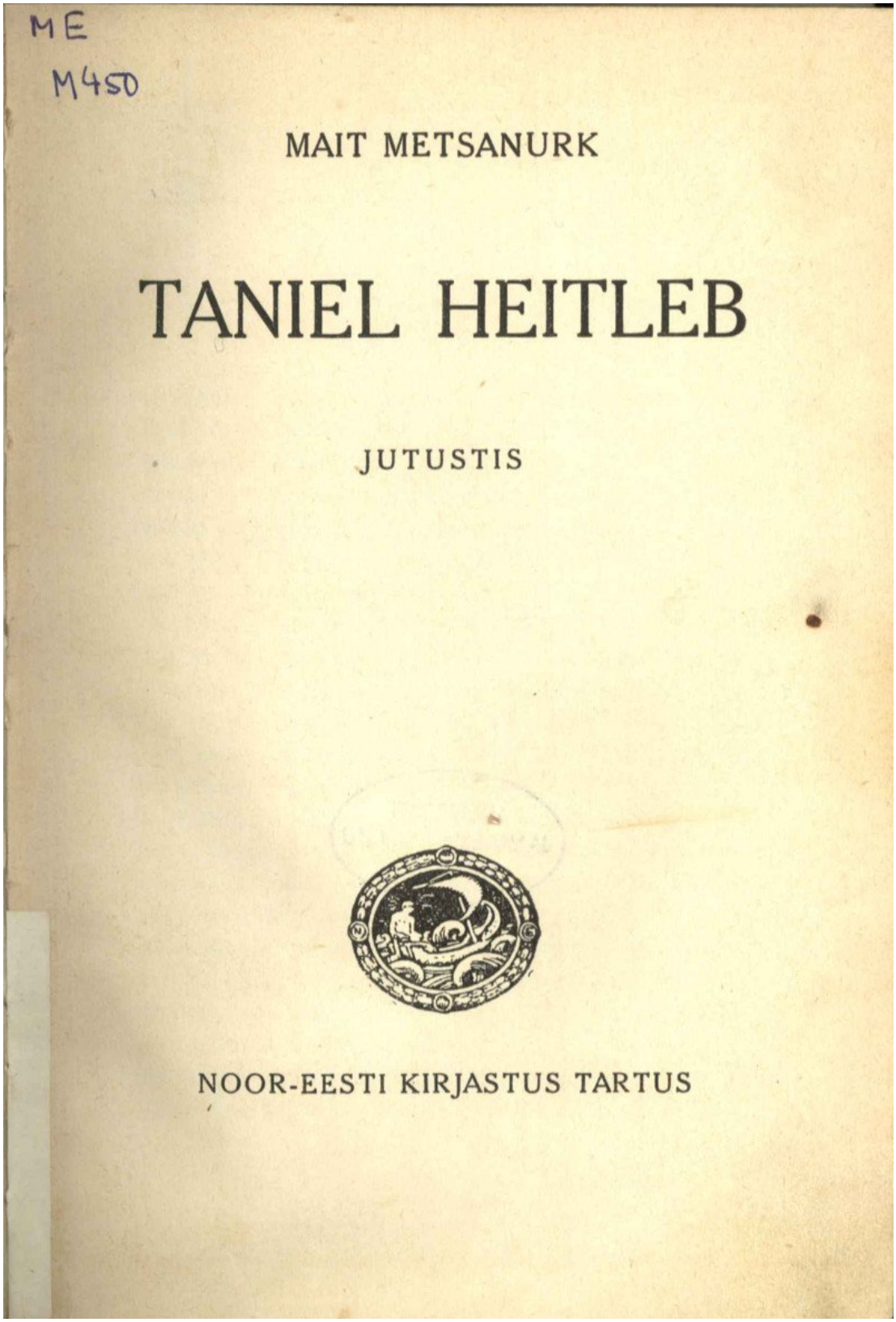

Metsanurk, Mait 1932. *Taniel heitleb: jutustis*. Tartu: Postimees.

2798

> Juhtus ta aga mõnikord üksi toas olema või suve ajal metsas, siis laulis ta kandli saatel üht laulu, mida emalt juba sülelapsena kõige sagedamini kuulnud ja mis talle sügavasti meelde sööbinud:
>
> > Ma olen rõõmus laulumees,
> > Kes saunades ja lossides...

Viis kõlas kaeblikult, ja ema polnud seda kunagi rõõmsatl laulnud, Tanielil **surus see pisarad silmi ja pigistas kurku**, aga hoolimata sellest pidas ta nimelt ennast selleks rõõmsaks lauljaks, kelle hääl on helisemas hommikul päikese tõusul ja kes läheb õhtul lauldes magama. Tõelisuses ei olnud see kaugeltki nõnda: **suvel tuli hommikuti tõusta raske unega võideldes ja minna karjagi öist roidumust võites; õhtul oli väsimus liiga suur, et rõõmsalt kannelt lüüa või laulda.** (Metsanurk 1932: 7)

Kirjeldus sellest kuidas ikk tuleb peale ja seejärel tööinimese väsimus.

> Taniel oli keskmist kasvu, **nurgeliste õlgadega pisut mühakas**, nii et kõvasti nööbitud vormikuubki teda saledaks ei suutnud teda. Parem õlg kippus käimise juures ettepoole hoiduma ja parema puusaga ta andis iga sammu juures nagu hoogu. Siiski, kui ta õhtul peauulitsal **pikkamisi väärikalt kõndis**, ei olnud seda puuet peaaegu märgata. Juuksed olid tal tõmmukas-pruunid ja ta suges nad lamedavõitu laialt otsalt siledasti üle pea. **Silmad olid pruunid, väikesed ja vaatasid tihedate pruunide kulmude alt alati muretult**. Tema **pilk oli nobe ja tabas kärmesti kõike, kuigi ei tunginud millestki läbi**. Pikavõitu lihav nina oli esiti nõoga, siis väikese kühmaga, suu teravate otstega, liialtki lai, lõug tömbilt ümmarik. Mis aga puudu jäi vormide kokkukõlas ja täiuses, seda aitas katta **muretu, lahke, enamasti alati rõõmus, inimessõbralik ilme**. (Metsanurk 1932: 9)

Kompleks. Pilk ja ilme.

> Nüüd, kus tal oli tütar, keda hüüti esialgu Taasiks, teadis ta oma kohused kasvavat ja **jäi sellekohaselt tõsisemaks**. Aga ühtlasi tundis ta nüüd enese väärtust kasvavat, **astus mehisemalt ja kõneles madalama häälega, pikaldasemalt**. Ta rakendas enese kõvemini tööle: täiendas end keeltes, oli mitmes seltsis tegev, aitas uusi asutada ja käis segakooris hoolsasti tenorit laulmas. (Metsanurk 1932: 12)

Ametnikkus.

> Venelaste seas ei leidnud Taniel sõpru, kuigi nendega vahest õhtuti kaarte mängis. Nad olid talle liialt kärarikkad, liiga lõbusad, ei mõelnud palju minevikust ega hoolinud tulevikust, ehk kui kavatsesid midagi, siis liialt julgesti, ülemeelikult. (Metsanurk 1932: 13-14)

Tundub päris täpne. Mind ennast häirib vahest see kui kiiresti ja kergesti nad füüsilist kontakti loovad. Neil tunduvad olevat teistsugused arusaamad kehapiiridest - st mind häirib see, et venelased on vahest tarbetult vägivaldsed, mükssavad ja lükkavad sind nagu neil puuduks igasugune austus teise keha ja isiku vastu. Siin on minu seisukoht kahtlemata *biased*, sest pimedal tänaval mu jopest kinni hakkav, suitsu nõudev ja rusikaga ähvardav mees ei ole ilmselt representatiivne kogu rahvusest (see oli minu viimatine interaktsioon venelasega).

> Eliis kiindus võõrasse kirikusse ja käis seal sagedasti, Taasi käekõrval. Taniel ise **oli usu ja Jumala vastu ükskõikne**, seisis mõnikord kirikus, kuulas laulusõnu, enamasti kõik korralikult riides ja terved - miks nad nii haledasti uluvad: "Господи помилуй, Господи помилуй!" Ja peksavad seejuures otsmikku vastu tolmust põrandakivi. Mis hirmus süü küll nende südant võib koormata! (Metsanurk 1932: 14)

Eestlase ateism.

> Elli teadmata läkitas ta kirja kodulinna tuttavale koloniaalkaupmehele, kellega kõrvuti segakooris tenorit laulis, sest hoolimata oma tüsedast kogust oli Tanielil peen, hele hääl, mis hea pingutuse juures ulatus üsna kõrgele (seejuures **tõmbas tal otsa kipra ja pilutas silmi, nagu kannataks kanget valu**). Oli mõnikord lauluproovi järele pudel õlutki joonud üheskoos selle ärimehega. (Metsanurk 1932: 17)

Kõrge tooni ilme.

> Ta algas oma uut elu kui sunnitööline, kui galeeriori, **ei tõstnud enam silmigi hommikul tööle minnes ega tervitanud muretult tuttavaid**. Ei tahtnud näha neid ega kuulda nende kõnelusi ärilisist tehinguist. Ellile sõnagi lausumata, hakkas ta õhtust tööd otsima, et palgale lisa teenida. Ta oli valmis päevad ja ööd kontoripuldi taga istuma, et aga sunnitööaastaid vähendada. (Metsanurk 1932: 25)

Pilk. Üles-alla vaatamine.

> Naaberlauda istusid varsti mõned pangamehed. Et nemadki laulu läbi olid unustanud mõndagi oma seisusest, tunti vendlust lauljate vastu ja löödi nendega lauad kokku. Istuti kaua ja mindi ikka südamlikumaks, unustati kõik vaheseinad ja langeti üksteisele kaela. Tanielgi tundis vendlust, aga ei unustanud oma muresid. Ta jutustas oma võlaloo puhtsüdamlikult pangameestele, ja üks, mõjukaim neist, **lõi rusikaga nõnda kõvasti vastu lauda, et pudelid, mis mõndagi näinud ja kuulnud, kohkunult üles kargasid ja mõned neist minestunult pikali langesid**. Rusikapõrutusega kinnitati, et niisugune väike ja lausa ärateenimatult tekkinud võlg tuleb pangaraamatuis maha kustutada, täiesti ja jäädavalt, kui "lootusetu", sest niisugune rubriik, kurat võtuku, on ometi panga raamatuis! (Metsanurk 1932: 26-27)

Käed. Pudelite antropomorfitseerimine.

> Taniel liikus **sõbralikuma näoilmega** kui muidu, kuulas, kõneles, päris, käis sagedamini lokaales, kus istus õhtuti pangamehi, tegi vaheltsobitajaile ja eesträäkijaile liike ning poole-aastase vaeva järele saigi ta koha ühispanka raamatupidaja abiks. (Metsanurk 1932: 27-28)

Sõbralik ilme. Ilmselt sarnane lahkle ilmele.

> Võttis niisuguseile koosolekuile Anastaasiagi kaasa ja pühkis salaja pisara, **kui kõneleja eriti kõrged sõnad mõistis valida ja neid sügava tundmusega väljendada**. Niisuguseil korril oleks Taniel üles tahtnud tõista ja kõigile hüüda: "Vennad, ohverdagem kõik, mis meil on armsa Eesti isamaa heaks!" (Metsanurk 1932: 29)

Huvitav kontrast: kõrged sõnad ja sügavad tunded. Palju parem kui madalad sõnad ja madalad tunded (sügav vesi vs madal vesi).

> Ta [arveosakonna ülem] oli Tanieli, abilise, vastu viisakas, **ei vaadanud talle kordagi silmi**. (Metsanurk 1932: 33)

Kas see on viisakus?

> Aga suurem kui pahameel ülemuse vast oli pettumus kaasteenijaist, otse tülgastus nende vastu. Seal on nüüd see pealinna **peen rahvas, kes enesest nii palju peab ja oma mülkalist siseilma nii toredasti drapeerib!** Teda peavad nad jämedatoimseks talupojaks, künnimeheks või kännukangutajaks. Põõraku nad oma sisemus korraks pahempidi avalikkuse ees, ja vaadaku siis igaüks, missuguse haisva lombi põhi seal avastub! (Metsanurk 1932: 40)

Omailm (*Umwelt*), siseilm (*Innenwelt*) ja mis? (*Lebenswelt*). Ühisilm?

> Taniel teatas oma otsusest naisele ja see nõustus, **rõõmuhelk** kahvatul näol. (Metsanurk 1932: 45)

Valgusemetafoor. St Pale -> Päike.

> Ema seletuse järele oli see noorsand Taasi peale **silma visanud**, temaga **kõndimas käinud**, talle **šokolaadi ostnud**, ühe sõnaga: tütar olevat salajas kihlatud. (Metsanurk 1932: 46)

Meenub, et oma esimese tüdruksõbraga kõige esimesel kohtamisel ostsin ka šokolaadi.

> Taniel pööras näo oma paberite poole ega lausunud enam sõnagi. Värisev käis otsis sulepead, silmade ees lõi roheline laud peaaegu punaseks. (Metsanurk 1932: 48)

Vakatus. Taniel kuuleb, et pank kus on kõik tema säästud on "korstnasse lennanud".

> Koduteel hiilis ta Aktsiapanga ukse eest mööda, hellitas nõrka lootust, et kuuldud vahest vale on. Aga ei olnud vale: panga ees oli väike salk inimesi, **norus nägudega**, panga uksel lehekene mõne reaga: hoiusummade maksmine esialgselt seisma pandud. (Metsanurk 1932: 49)

Ilme.

> Nüüd aga, ühel päeval, kutsus osakonna juhataja Tanieli enese juurde, **ei vaadanud talle otsa, vahtis otse enese ette üle laua**, üle hallist marmorist kirjutusnõude, ja küsis otsekohe, sissejuhatuseta:
> "Kas te ei soovi provintsi minna? Palk on vähem, märksa vähem, aga elu on odavam." (Metsanurk 1932: 51)

Pilk. Tõeliselt on nii, et Taniel ei tahtnud "jonnaka kindlusega" provintsi tagasi minna ja kui ta hiljem lahti lastakse jääb ta ilma oma ametnikustaatusest ja vireleb vaesuses kogu ülejäänud 140 lehekülge. Kui ta oleks sel hetkel teinud teistsuguse otsuse võinuks see raamat olla mitte nii masendav, võib-olla isegi rõõmus.

> Varsti hakkasid ametivennad-õed omavahel kuuldusest kõnelema, et nende osakond hoopis likvideeritavat. Senine lõbus meeleolu kadus noorimailgi. Sosistati või oldi hoopis vait, aga **näoilme kõneles igaühel nõnda palju ja nõnda halba**, et see Tanieligi masendas. (Metsanurk 1932: 52)

Näoilmeid saab lugeda, aga need võivad ka ise kõneleda. Kahtlased metafoorid.

> Taniel asus hilisõhtul nii salapärase tõsidusega oma töö kallale, et naine ja lapsed kikivarbail käisid ja sosistades magama läksid. Ta töötas mõnikord üle kesköö, läks siis veel välja ja tegi tiiru tühjel puiesteil ümber linna, aina mõõldes oma suurest ülesandest. See tiivustas teda, **tema samm oli hoogsam ja selg sirgem, pilk pöördud üle müüride ja majade, kaugusse, kõrgusse**. (Metsanurk 1932: 54)

Kompleks: Tiivustatus e motiveeritus. Pilk mitte enam maas enda ees vaid hoopis kõrgel ja kaugel.

> Ülemus oli nii üllatatud, peaaegu kohkunud, et seekord Tanieli otsa vaatas, teda lühidalt **pealaest jalatallani silmitses** ja siis arglikult kausta vastu võttes lausus:
> "Hea küll!" (Metsanurk 1932: 57)

Pilguga mõõtmine.

> Taasi vaatas sagedasti ema poole, et tema **näolt lugeda**, mis see pidulik sööming ja isa kõne peaks tähendama, kas seda tõsiselt või naljakalt võtta? Ema aga vahtis süüdlase arusaamatusega rüppe ja näis kõne lõppu ootavat. (Metsanurk 1932: 59)

Metakommunikatsioon. Millegi pärast mainitakse seda tihemini siis kui selles ilmneb tõrkeid. Kui see toimib siis on see iseenesestmõistetav.

> Naise nägu kivistus pikkamisi hirmu elamuseks. (Metsanurk 1932: 73)

Freeze hirmu-reaktsioon.

> Ta käis kaaslauljate pool, kellel arvas olevat mõju ja tutvusi. Aga kõik nad **peitsid oma ükskõiksust lahke naeratuse taha** ja arvasid, et ennem võib kõrves leida tilga vett kui nüüdisajal tsiviliseeritud maailmas tööd ja teenistust. (Metsanurk 1932: 74-75)

Viisakus ja enesevalitsemine.

> Vaikseks jäi nüüd elu, nagu oleks surija majas. Söögilauas istus Taasi kibestunult, nagu ülekohtu kannataja, Drusilla ei lobisenud kooliasjust, Salme asetas küll nuku enese kõrvale, aga ei kõnelnud temaga sõnagi. Ema ohkas varjatult ja **aina hädaldas silme ja näoilmega**. Taniel ise vahtis kui süüdlane omaette lauale või taldrlikule, sõi ruttu ja pages oma tuppa. (Metsanurk 1932: 77)

Kompleks. Vakatus.

> **Aga mis ta sõnadeta jättis tegemata, seda tegi selgemini silmade haleda ja paluva pilguga**. Taasi hoidus isast-emast kõrvale, ei vaadanud lauas istudes kellegi otsa, ei kõnelnud sõnagi, näitas, et tal pole isu, ja tõusis söömast enne teisi. Nooremad tütred vestlesid sosistades oma asjust ja silmitsesid vargsi isa, kes sõi rutusti, nagu ootaks teda kibe töö. (Metsanurk 1932: 87)

Asendusfunktsioon. Sõdane ülearusus (rohkem kui on vaja, et saada aru).

> "Sellega on just nagu noore preiliga. Ütleme, teil on tütar. Käib ta mõne käest läbi - väliselt sama, mis enne, võib-olla veel peenemgi. Seesmiselt - no ja, kes neid seesmiselt näeb! - aga näe, ei taheta enam täie hinna eest võtta! Katsu, kui saad mõnele aguli hantvärgile sokutada! Vaat', niisama on lugu klaverigagi." See jutt oli Tanielile **võigas**, ta **tõusis ja tuli välja**. (Metsanurk 1932: 95)

Vältimine.

> Ta mõistis isegi, et on liialt sapistunud, **võttis jälle endise olemise, hoidis tegumoe sõbraliku, kuigi ei mõistnud leida selleks põhjendust**. (Metsanurk 1932: 95)

Tegemine.

> Ta ei püsinud kodu, ei kannatanud naise haledaid, tütarde murelikult ootavaid pilke. (Metsanurk 1932: 97)

Pilkude vältimine.

> Proua kuivatas higi, kuigi puhus vinge tuul, ja **heitis kõrgi pilgu** kõrvalistuja poole. (Metsanurk 1932: 97)

Ülbus.

> Näol vaenlik ja julm ilme, silmis muretu pilk. Tasakesi eperetiviisi ümisedes vaatas ta vilkasti ümber ja heitis naabrile riivava pilgu. (Metsanurk 1932: 98)

Nägu mis on päriselust tuttav. Samasuguse "varga" rolli mängib innukalt üks kiilaspäine vene rahvusest noormees kes jõlgub ülikooli õppehoonete ees ja mangub iga loengu lõpul ukse juures väljujatelt suitsu.

> Kiri jäi tal siiski kirjutamata. Tekkis kahtlus, kas loetakse ette nimetu läkitus. Hakatakse pärima: **miks ei näita see rahvamees oma sõjakat nägu ja näoilmet**? Kas ta pole mitte päris provokaatorite pesast? Kas ta ei taha esile kutsuda verist kokkupõrget, et oleks põhjust töötuid valjemini kohelda? (Metsanurk 1932: 113)

Individuaalsus. Isiku, näo ja näoilme tervik. Ennast tuleb "näole näidata".

> Kui tuleks surm, hiilis salajane mõte kui nägematu tont tühjast nurgast, kus oli seni seisnud ettepoole painutatud kõverate jalgadega plüüštool; hiilis Tanieli selja taha ja sosistas seal sõnu: kui hea oleks kaduda üldse siit hädaorust ja pühkida kõik mured kui halb unenägu! **Kõik oleks korraga selge kui õhtutaevas, kust tuul puhunud viimsedki pilveriismed! Õige küll, ta ei näe siis enam seda selget taevast!** Aga küllalt selel eelmaitsestki. (Metsanurk 1932: 116)

Taniel on pilves.

> Järsku vallutas ta end, võitis rammetuse ja käändus suure puumaja uksest sisse. Ta kõlistas järsult kolm korda, nagu oleks tulikahjust teatada. **Ise aga kuulatas oma ägedat hingeldust, et mitte muust mõelda.** (Metsanurk 1932: 123)

Strepitatiivne autokommunikatsioon.

> Üht asja on need eluraskused talle siiski õpetanud. Nüüd teab ta, teab vähemalt, **mis on õige armastus naise vastu, kuigi ta seda sõnades ega tegudes veel väljendada ei mõista**. (Metsanurk 1932: 128)

"Küll on raske eestlasel armastada, oma armsama jaoks ei leiaks ta kuidagi sobiwat sõna!" (Pert 1928: 42)

> Taasi muutus üle öö preiliks, nägusaks, peaaegu võlusaks, toredaks, iseteadlikuks; **oli vilu, terav, üleolev**. Ta **piiras vähehaaval oma maailma teiste omast ja kohtles seda teiste oma ülalt alla vaadates, pilklikult naeratades, sõna lausumata.** (Metsanurk 1932: 130)

Ülbus. "Vilu" läheb valguse-varju metafoori teemasse.

> "Sa võiksid tõesti **lahkema näoga** majas liikuda! Oled ju ometi ka meie laps ja teistele õde..." (Metsanurk 1932: 131)

Nõudmised näoilmetele.

> Ta vaatles oma toas madalat akent, millel üks kuuest väikesest ruudust oli asendatud papitükiga, **tõmbas esiti ühe ja siis teise suunurga sügavale, aga kohkus ise sellest grimassist** ja võttis kärmesti ridiküllist peegli, et vaadata, kas mitte karmiin pole huulte nurgist kannatanud. (Metsanurk 1932: 133)

Näoilme-autokommunikatsioon.

> Suvest saadik oli Taniel mitmel korral tööbörsist mööda käinud ja vargsi alatasa kasvavat viletsate karja vahtinud. **Oli püüdnud nende nägudelt lugeda**: on nad ise süüdi oma hädas, või on kaaskodanikud, riik, ühiskond nende vastu ülekohtune? **Ta ei jõudnud mingile otsusele**. Muidugi on nende hulgas logardeid ja koodikuid, aga kus ei ole neid! Ja mõnes lehes kirjutatakse, et need ebavoorused pole ka muud kui halva ühiskonnakorra vili. (Metsanurk 1932: 138)

Nii juhtub kui sa üritad "nägudelt lugeda" midagi mis sinna "kirjutatud" pole.

> Ametniku ette jõudes käänas ta krae maha, silus habet ja juukseid, püüdis enesest päti järjed kustutada, **võttis näole väärika kodaniku ilme** ja vastas küsimustele, nagu oleks see ametnik ise tema tulevane peremees. (Metsanurk 1932: 140-141)

Jumal teab miks ta üldse tundis vajadust oma väljanägemist manipuleerida. Raamatu pealkiri võiks vabalt olla *Taniel heitleb oma idiosünkraatse arusaamaga sotsiaalsest reaalsusest*.

> Töötu kaart taskus, otsustas Taniel nüüd kaaskannatakate koosolekule minne, küll vaid ainult kuulama-vaatama, mis seal tehakse. Ta riietus nii kehvalt kui suutis ja poetas enese teiste vahel saali ning istus varjulisse nurka. Enamik oli siin üšna räbaldunud ja istus seljatoeta pingel küürus ja kägarasse vajunud. **Need inimesed siin ei suutnud oma saatust enam sirgelt kanda**. Nad polnud selleks kasvanud ega kasvatatud. Aga **tigedus oli neil kõigil näol**, kellel alandlikult peidetud, kellel kõrgilt peidetud, kellel kõrgilt trotsiv ja väljakutsuv. (Metsanurk 1932: 143)

Saatuse kandmine sirgelt puudutab poosi. Tigedus samas näoilmet ja selle peitmine omakorda enesevalitsemist. Kompleks.

> Vaadanud taha, lipsas ta oma vanuse kohta liigagi kõrmesti uksest sisse ja kuulis nüüd, kui seisatama jäänud, et süda kõvasti peksab. **Lapsepõlves oli ta kustki kuulnud või lugenud, et halvale teele astudes peksab süda, aga õige hing on rahulik ega värise tema veri**. (Metsanurk 1932: 147)

Ta otsis üles maja kust juhiti "võitlust õõnistustöö vastu" (a la KAPO). "Kuskilt kuulnud või lugenud" ongi *Kurekrõnksu* sisu. Iseasi kas ma päris rahvapärimuse st vanasõnade ja ütluste juurde jõuan.

> Ta seletas oma ärkamist ja ilmlikule elule seljapööramist, **õndsuse ilme näol**, nii et Tanielil kahtlust ei jäänud: siin pole tegemist petisega. (Metsanurk 1932: 153)

Uskliku näoilme on õnnis. Huvitav semantika: õnn ja õndsus.

> Aga nähes iga päev ja iga tund baptisti **silmis lapselikku rõõmuhelki, mis oli sama vähe kunstlik kui kevadsuve päikesepaiste ja soojus**, lõi Tanielgi kahtlema, kas vahest siiski seal pole see viimne tõde ja tee, kas seal pole see pääs kõigist maisist muredest. (Metsanurk 1932: 153-154)

Kunstlikkus puudutab tegemist. "Kevadsuve päikesepaiste ja soojus" aga lisandub päikese-metafooride nimekirja. Valguse kõrval on siin ka sooja-külma opositsioon.

> "Kas suveks peaks see kõik möödas olema?" küsib Drusilla **alumist huult närides** ja sulepea otsaga lõuga kratsides. (Metsanurk 1932: 158)

Adapterid. Alumise huule närimine on siin murelikkuse väljendus. Tänapäeval seostatakse seda tihti seksuaalse erutusega. *Ooh baby you make me so worried*.

> Taasi värvis oma huuli liialt tugevasti ja **kulmud olid ahtad kui kaks terava sule joont**. Oma pikki patse kandis ta pea iga päev ise moodi, pea kuklal ristamisi, pea kahekorra ripakil, pea kõrvadel kotletena, pea ümber lauba mässitud. Ta võis tundide kaupa peegli ees end ehtida ja seada. **Peab iseennast leidma**, ütles ta noil korril seletuseks Drusillale. (Metsanurk 1932: 160)

Kulme kitkuti ka tollal. Juuste sättimine ja "enese leidmine" läheb väljanägemise ja individuaalsuse kanti.

> Ja Taasi **näost võis selgesti lugeda**, et ta peab seda silmakirjaliseks jandiks. (Metsanurk 1932: 169)

Nägude lugemise selgus on omaette küsimus. Ebaselget ei saa ju lugeda, ega ju?

> Ta aeglustas sammu ja hiilis pikkamisi tütrele järele. Uulitsa nurgal peatus paar, vesteldi, **vaadati naeratades teineteisele silmi**, siis võttis noorhärra kaabu peast, suudles Tasai kätt ja lahkus.
> Mis mul selle vastu võib olla! mõtles Taniel. Andku jumal igaühele säärane austaja. Muidugi, kosijat niisugusest vaevalt saab!
> Taasi hakkas ruttu minema, käändus siia ja sinna, Taniel silmnäolt kannul. Teda huvitas, juhu läheb tütar siis nüüd. (Metsanurk 1932: 172)

Eelviimane kategooria.

> Pärastlõunati heitis Taniel voodile, **nägu seina poole, et ta arvataks magavat**. Nii oli kergem: **keegi ei näinud, et ta mõtles, aina mõtles. Ta kartis, et teised võivad näha tema läbisegi ledlevaid, jooksvaid, sagivaid mõtteid ja kujutlusi**. Ta kartis, etteised näevad, kuidas tema aju ratastik kiiresti, aga korratult käib kui rikkiläinud mehhanism, mis ei peatu enne kui kulutanud võllid läbi, purustanud hambad. Ta kartis, et teised näevad neid tuhandeid mure-kuradikesi läbisegi sõelumas, keda produtseerib tema rahutu jooksev aju. (Metsanurk 1932: 188)

Kompleks. Selliseid pool-hüpnagoogilisi seiku seostan autokommunikatsiooniga, aga siin on rohkem küsimus lugemises (teistele oma näoilmete paljastamises) ja pilgus, mis on märgiks mõttetegevusest.

> Pikkamisi **tuimenes** kaotuste valu, pikkamisi hakkas Taniel harjuma uue eluga, nagu harjub inimene jala või käo katusega, harjub igasuguse santusega. Ega ta ei olnud ise alati selle tuimenemise ja harjumisega rahul. Tegi enesele etteheiteid, süüdistades end, et endiselt ei püüa, ei rühi ega kavatse, talitab aina koduseid talitamisi, käib tööbörsil, hoolekande-asutisis, ja kui leidub tööd, teeb seda kui moonakas, teeb korralikult, kuid agaruse ja innuta, nagu teisedki tema ümber. Miks peakski ta end selle juures erakordselt pingutama?! Varsti on tüü otsas, tuleb nädalapäevad logelda, sagedasti mitu nädalat. (Metsanurk 1932: 192)

Ilmselgelt *numbness*.

> "Õppisin luuletist ja seal olid niisukesed **kurvad sõnad**..."
> "Mis sõnad seal olid?"
> Drusilla kuuldi nüüd lugevat, kas raamatust või peast, **sõnad sagedasti nuutsumisest katki kistud**:
>
> > "Ta lendab lillest lillesse
> > ja lendab mesipuu poole.
> > **Kui kõuepuu tõuseb ülesse** -
> > ta lendab mesipuu poole."

Siin ei saanud Drusilla enam edasi lugeda, nuttis ägedasti vähe aega ja lausus siis:
"**Mis see kõuepilv muud on kui kõik need hädad!"** Aga see ei olnud veel midagi, kuula edasi:

"Ja langevad teele tuhanded..."

Enam edasi ta lugeda ei saanud. Nüüd nutsid mõlemad lapsed.
Viimaks kuuldi Drusilla toibuvat ja ta algas jälle:

"Nii hing, oh hing sel raskel aal"

"Kõik nagu see praegu on," ütles ta, kui hinge tagasi saanud. (Metsanurk 1932: 194)

Pilve kujund on nii võimas, et selle *mere mentioning* meelitab pisarad välja.

2806

5.4.9 Õpilane Valter (2014-04-21 15:40)

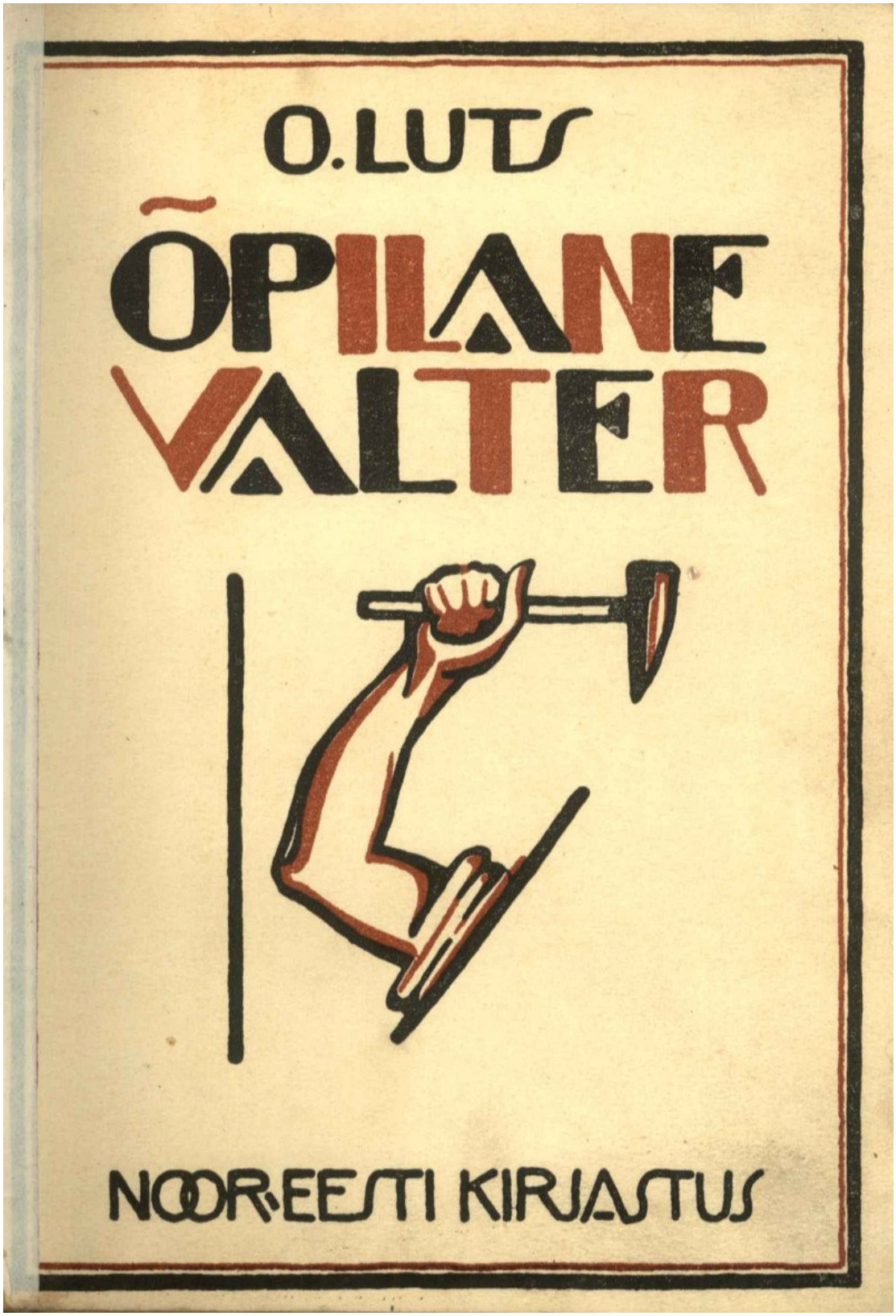

Luts, Oskar 1927. *Õpilane Valter: jutustus*. Tartu: J. Mällo.

> Nägi seal karjapoissi sorivat seinakapis, **pani käed mahlakatesse puusadesse, jõllitses, sattus vihahoogu, ja nagu iseenesest tõusis siis käsi, andis otsekui õpitud kõrvakiilu** selle sorijale. "Mis sa nuhid siin? Kas siin on sinu panipaik?"
> Poiss kargas kapilt: "Mis sa mu'st peksad! Peremees ise käskis siit võtta nahka." (Luts 1927: 6)

Muud ei oska kosta kui: kompleks.

> Karjane **vahtis avasilmi enda ette, kortsutas kulme, aimas pahuraid asju, aga ei ütelnud sõnagi**. Ta mõneski asjas veel oli umbes sama rumal kui tema karjakoer Sammi. (Luts 1927: 8)

Samuti kompleks, st mitmest modaalsusest koosnev "kinemorfiline konstruktsioon".

> Naine vaikis, aeglaselt tõrjus mehe käe oma õlalt; hingas sügavasti, vaatas õue. Isegi mees ei meeldinud temale sel hetkel, **oli vastik kogu maailma elu**. Tundis südamepööritust ning üks higitilk libises seljal. Lõõm väljas, lõõm kambris, tusk ihus ja hinges. (Luts 1927: 9)

Olemise õudus? Naistegelaskujud on käesolevas teoses kuidagi väga ühekülgsed. Perenaine nt on otsustamatu ja armukade, st pole ise kindel mida kuradit ta tahab, aga teab, et midagi ta tahab ja seetõttu *act*'ib *out*'i (koledaim Estonglish mida olen seni kirja pannud).

> Pani pastlad nurka, sammus üle õue, ronis tallilakka, kus sarikatel rippus tem pühapäevaülikond, saapad ja müts. Aga minnes vaatas sinna ja tänna ning tekkis **tume aimus**, et ta Altlale enam tagasi ei saagi. Väikses südames oli uudishimu, oli hirmu ja härdust. (Luts 1927: 11)

Pilvine aim.

> "Hm," **naeratas naine pilkamisi**, kusjuures **närvlikud tõmbed tegid peaaegu võõraks ta näoilme**. "Kuhu siis?"
> "Noh, küllap ehk leidub temalegi koht. Mul on siin-seal tutvusi. Panen ta kuhugi õppima mõnd ametit."
> "Jah," vangutas perenaine pead, põõris mehele selja ja **vahtis enda ette maha**, "seepeale ma tõesti ei mõista midagi ütelda." Siis äkki pööris ümber, ta **käed tõmbusid rusikasse ning pruunes silmis välkus punakas helk.** (Luts 1927: 12-13)

Läheb "individuaalsuse" alla 'peaaegu võõra näoilme' tõttu.

> "Mul ükskõik," urises sulane ning kolisedes langesid aisad. (Luts 1927: 15)

Midagi muud: *üks-kõik-sus* tuleks üle mõelda seoses selle eneseabiriiuli-filosoofiaga mis väidab, et "kõik on üks" (*we are all one*). Siit võib ilmneda ootamatu seos ükskõiksuse ja nirvaana vahel - õndsaks saab see kellel on päriselt ükskõik.

> Ei, Ants ehk ei muutugi **välispidi**, aga küllap ta oma sisimas peidab kibedust. (Luts 1927: 18)

Enesevalitsemine ja "välispidi" käitumine.

> "Küll on veider," **laiutas** Mardikene **käsi**. "On tulnud nisuke päev, kus ma ei tea, kes ma olen ja kus ma olen; siin talus sünnib veidraid asju. Vanasti ma ikka nagu tundsin inimesi ja sain aru, mes nad tahavad, aga ennäe, **nüüd ei taipa inimeste sõnu ega tegusid**." (Luts 1927: 19)

Kehakeel / kehakõne / Lugemine

2808

"Ma ei tea midagi," raputas poisike aeglaselt pead. Ja Altla peremees, kes oma pilgu nüüd täiesti oli pöörnud oma noore kaaslase poole, pidi tunnistama, et Valter sellest tõesti veel midagi ei teadnud; **ilme tema näol ei muutunud hetkekski**. Vaevalt küll oleks liht-lihtne talupoisike suutnud varjata mõnd saladust, kui tal neid oleks olnud. (Luts 1927: 21-22)

Teesklemine / tegemine

Siis tõisis must piksepilv, suurenedes pikkamisi, kuid suurenedes järjekondlalt. Heinasaod eemal heinamaal imesid endasse otsekui päikese verd. Aga pilvist sirutasid üksikud ribad justkui kellegi võimsad käed, kutsudes võitlusse kogu maailma. Loodus kohkus. Pääsukesed lendlesid sinna ja tänna, hakid tõttasid koju, kisades kõrvulõikavalt. Kurjakuulutav vaikus ümbritses jõge ja selle ümbrust. Kaks metsparti vuhisesid üle jõe. Ja need kajakad, kes kisades lendlesid sinna-tänna, vist küll olid kaotanud oma lennusihi. Kuidas enne liikumatud puud äkki liikusid, läksid mustaks! Eemal, üle jõe, väljal ja maanteel tõusid liivapilved. Siis lõhestas põuailma suur säde.
Pärast... **nagu kahvatu naeratu libises üle taeva**. Pilvesalgad kadusid pikkamisi, taevas otsekui pühiti puhtaks. Heinamaalt tõusis udu nagu hõre suits. Soogi suitses. Kahvatusse taevapalgesse tekkisid punased viirud. (Luts 1927: 28)

Päikese naeratus läbi mustendava pilve.

Sammus puiesteel, siis istus pingile; ning huvitas teda linlaste viimnegi eluavaldus ja hämmastas see ükskõiksus, millega toimisid linlased ise. Nad justkui ei märganudki, et liikusid ja askeldasid kohal, kus oli nii võrratult palju vaatamisväärivat. (Luts 1927: 30)

Inimestejälgimine - nonverbalism.

Meister tähendas kägisevale toolile, ise istus alasile, pani jalad ristamisi, sügas põlve. Siis luges uuesti Altla peremehe kirju, **kortsutas tihedaid kulme - nähtavasti talle ei meeldinud kirjutise sisu.** (Luts 1927: 32)

Kurmukortsutuse tõlgendus.

Tuli tagasi Ruudi. Sealsamas saabus higine peremees kraamiga ning kõigiti paistis, et nad väljas olid kokku puutunud; sõnavahetus kestis edasi. Kohkunud Valter selle kõne sisust aru ei saanud, aga niipalju taipas, et vahekord meistri ja tema õpilase vahel polnud hea. Viimaks vaibus see sõnelm ning siis ütles õpilane ühe sõna, mida Valter veel kunagi polnud kuulnud:
"Teie, meister, olete liiga *närvlik* - teie ei lase inimesel rahulikult liikuda. Teised sellid rahulikult võivad töölt puududa päevade kaupa, mina aga ei tohi minna isegi üle uulitsa, tooma paberosse. See on liig. Niisugune võim ja käsk kunagi vast ehk võis olla, aga praegu..." (Luts 1927: 37)

Närvilisus paigutub mu praeguses skeemis enesevalitsemise alla.

Suutäis õlut kuidagi loi vastuvõetav, aga need teised - ei, neid milgi tingimusel ei suutnud kannatada; värin tekkis ihus, kui nägi, missuguse aplusega ajasid neid asju kõik teised lauasistujad. **Milline põhjusetu, ülemeelik naer, millised kahtlased sõnad ja saladuslikud kõnekäänud!** (Luts 1927: 46)

Purjus käitumise jaoks ei ole veel eraldi kategooriat, aga võib vist paigutada seltskondlikkuse alla.

Sammi sügas end kärsitumalt ja heitis Valterile **noomivaid pilke**: mida ootas poiss, kui joostes ei tõtanud karjamaale? Valter väga selgesti mõistis oma endist seltsilist, aga viimane ei mõistnud teda. (Luts 1927: 66)

Pilk ja selle kaudu mõistmine.

> Tommi **nägu tõmbus virilaks**, kadus rõõmsa poisi naer, ei enam huvitanud teda vidrased. (Luts 1927: 85)

Nägu, üldiselt. Või nutuklomp.

> Meister Piir istus voodisse, noogutas peaga, otsekui mingi muusika taktis, lõdises. Ta alad olid ristamisi nagu hommikumaalasel, meelekohtadelt nirisesid higiojad. (Luts 1927: 88)

Poosikirjeldus.

> Meister Piir enam sugugi ei püsinud paigal. Ta oli kaotanud oma paremad masinad ja tööriistad ning veel oli oodata üks protsess; olukord kaldus kallakule teele. Sügavaid vermeid kandis vana sumptimees oma ihus ja hinges. Jõi ühtelugu, ja kui ei joonud, siis magas. **Temale enam ei mõjunud tuli ega vesi, mõjus vaid tulivesi.** (Luts 1927: 97)

Äge sõnastus. Luuleline.

> Nemad, head sõbrad ja truud naabrid, las' käivad ringi, mõnulevad kõrtside kabinettides, mina aga maksku nende võlgasid. Aga kui vana Piir kord **tõuseb püsti ja ajab rinna ette nagu mõni ametimees** ja ütleb: "Ma ei taha niisugust elu! Mis siis saab? - Jääd üksi siia maailmasse, ja pane tähele: ära neelab sind see maailm ühes saba ja sarvedega. (Luts 1927: 98)

Ametnikkuse tunnusmärk.

> Seepeale polnud Valteril midagi ütelda. Vaikides ja pisut häbelikult vaatles külalist, oli lasknud ära lõigata oma lopsaka juuksepalmiku ja otsekui vastutasuks ostnud moodsa kübara; mingi magus-lääge lõhn heljus tema rõivaist. Rohkem aga võõrastas õpilast see **salapärane naeratus**, mis kogu aeg püsis Anni näol. Veelgi võõrastavam oli see **üleolev pilk**, mille aeg-ajalt laskis libiseda üle Valteri kohmaka kogu. (Luts 1927: 102)

Üleolek, mis seostub suurushullustuse ja ülbusega.

> "Kodu? Koppel?" **tuksatasid** Anni **suunurgad**. (Luts 1927: 105)

Nägu üldiselt. Suunurgad võivad ka pingulduda trammi.

> Mina olen juba mitu kuud linnas, aga ma vist veel kordagi pole naernud. Ei saa. Justkui kivi alati südamel. Kui ma alles olin päris pisike ja vahel kuulsin, kuis vanemad inimesed kaebasid, et neil on kivi südamel, siis istusin õe, kummelite keskele ja murdsin pead: kuidas küll võis kivi pääseda inimese südame juurde? Südame ümber ometi oli kõik 'kinni'? Aga nüüd ma tean seda, ilma et oleks vaja istuda kummelites. Noh, vaata, sa jällegi naerad, aga mina ei saa. (Luts 1927: 107)

Naeratus, aga keha- või enesetaju.

> "Aga sa ära mõtle."
> "Jah, kui saaks nii! Kui ma veel oln in Altlal, siis ma ei mõelnud sugugi, või kui mõtlesingi, siis igatahes mitte neist asjadest, millest praegu. Seal oli mul ainult vaja pugeda heintesse, juba magasin nagu kott, aga siin laman asemel mõnikord hommikuni, kuid **silmad laiali nagi jõllil** - ei tule uni. Mõtlen. Ja kui ei mõtle, siis kardan vargaid." (Luts 1927: 108)

Pilk.

> "Nojah, ma näen juba," **krimpsutas** Anni **huuli**. "Sinuga kõnele või ära kõnele - see on ükskõik." (Luts 1927: 110)

Nägu. Väga huvitav, et huuli saab ka krimpsutada. Mujal räägitakse nina krimpsutamisest, aga ilmselgelt saab krimpsutada ka muid näoosasid.

> "Tead, poiss," hakkasid Ruudi **silmis helkima tuttavad tulekesed**, "kõiki teisi sa võid petta ja vedada ninapidi, aga mitte mind. Ma tean, et ütlesid midagi, mis käis minu kohta. **Mina loen sinu näost sama hästi kui ajalehest**. Mispärast sattusid ärevusse, kui silmasid mind? Miks vaikisid korraga, *kukkusid verest*, läksid valgeks nagu kriit? Ja mistarvis sa üldse ronisid uulitsale, kui sind keegi ei kutsunud? Tunnista silmapilk, mis sa ütlesid Annile, ja jumal olgu sulle armuline, kui püüad valetada!" (Luts 1927: 116)

Kompleks. Mitu klassi.

> "Jah, mul on raske," ohkas meister, "ja see on päris loomulik. Võib-olla, nagu oleks mõni teine säärane obaduse all, nagu anti minule, hoopis lössi langenud; võib-olla oleks end kohe tõmmanud siinsamas konksu külge. Kes teab? Aga ma ei saa aru, mispärast *mina*, Ants Piir, kuidagi ei suuda toibuda sellest hoobist? Ma vist polegi enam see endine Piir, kes kunagi ei kannatanud virelemist ja hädaldamist, kes oli **sitke nagu mees nagu puju**? Jah, just nagu puju. Aga nüüd *nad* nähtavasti on mu ümber vahetanud kellegi teise vastu, kes on hopis [sic] pehmemast sordist. (Luts 1927: 120-121)

Puju on (*common wormwood*) on üks mu lemmik-umbrohi. Hea teada, et sellega käib kaasas mingi ütlus.

> [...] kuid tehki ruttu, sest kas ta ei näe, et teda, meister Piiri, **kutsub *maa***; ta vaevalt seisab jalul. (Luts 1927: 125)

Kõigi nende taeva-metafooride tasakaalustamiseks ka midagi maa-sümboolikast. Maapõrm kutsub, st inimene hakkab surema.

> Anni **sunnitud naeratuses oli palju kibedust ja valu**: tema **hingest peegeldusid inimlikud kannatused nagu peegelduvad pilved selges, vaikses vees**. (Luts 1927: 136)

Pilvemetafoori epitoom.

> Paar aeglast lumehelvet langesid Anni **murelikule näole**. Võttis taskuräti, pühkis suunurki ning tekkis ta silmi **rõõmsam helk**. Kuskil kaugel tuututas auto ja üsna lähedal prahvatas kinni üks välis-uks. Kogu ümbrus kõmises sellest. Linna röhk valgus kõikjal. (Luts 1927: 137)

Nägu, pilk ja strepitatsioon.

> Ei võinud Valter kannatada neid segaseid juppe, läks lävele, kus oli seisnud nii tihti. Üks laps vahtis üht vanameest ning küsis see vanamees: "Mis sa minust vahid? Kas ma olen hirmus?" - "Oled küll, aga ega ma sind ei karda," - "Aga ma söön su ära!" - "Ema, ema!" karjus laps, komistas, tõusis ning kadus põiku-ulitsasse. Keegi korstnapühkija kükitas korstnas ja sõimles kassiga. (Luts 1927: 138)

Mu isa teab "prantsusekeelset" väljendit *masöösuää*.

5.4.10 Paar sammukest rändamise teed (2014-04-21 15:41)

Kreutzward, Friedrich Reinhold 1922 [1985]. *Paar sammukest rändamise teed: üks elupuu küljest nopitud*

2812

mälestuseleht. Redigeerinud ja eessõna kirjutanud Fr. Tuglas. Tartu: Postimees.

> Jätsid nutma vanad silmad,
> **Kurbuspilve südamed**,
> Kes nüüd - soovimised külmad -
> Igatsevad rahu-ööd
> (Kreutzward 1922 [1985]: 3)

Mure-, kartuse-, ja tusapilvede kõrval on ka kurbusepilved. Lühidalt, kõik negatiivsed emotsioonid on pilvedega seostatavad.

> Nii pikale kui rahva mälestus ulatub (muud kirjatunnistust meil sealsest põlvest ei ole), ei olnud keegi seda kuulnud ega näinud, et Suntsi soost üks nurja oleks läinud. **Neil käis otsekui üks nägemata talutaja kõrval, kes jalga libisemise ja komistamise eest hoidis**. Isa jättis põrmusängi pugedes õiglase meele, ema jälle tütrele au päranduseks, ja seda vanematelt päritud vara peeti Suntsi talus igal ajal väga kalliks, ülemaks kui raha, mida viimast vanal põlvel palju õ?emalt maa peal leiti kui meie päevil. (Kreutzward 1922 [1985]: 4)

Nägemata - nähtamatu seos.

> Ja kui vaga poisike koorilt kirikurahvale ette teed lõksutas, ei mõtelnud tema aupaiga peale, ehk tema küll 26 trepi-astet teistest kõrgemal seisis. Kui tema parast lõunat koju tulles kirikuriided seljast võtnud ja ema kätte hoida annud, oli ta peast varbani laps kui ennegi, kes suvel küla vainul kurniviskamisel ja muude lapselikkude mängude juures esimene oli. Üksnes kiigele ei läinud tema, mis ei vagaduse, vaid üksnes sellepärast sündis, et **kiikumisel pea ümber käis ja südant pööritas**. (Kreutzward 1922 [1985]: 7)

Kehataju. "Pea käib ringi" on siin "pea käib ümber".

> Reinul oli vanal eal veel niipalju lapselikku ja lapsikut külge jäänud, et kes teda sügavamalt ei tunnud, hõlpsalt võis uskuda: sel mehel on oiust puudu. Viimane arvamine jäi valeks! Neil päevil, kus mina temaga ligemalt tutvusin, seisis ta parajal mehe-eal, oli igas tükis väga mõistlik peremees ja lapsekasvataja, aga mõned **isekombed** ei lõppenud iial tema küljest. (Kreutzward 1922 [1985]: 8)

Individuaalsus, isemus, isekombed.

> **Tarkuse õppimisel hangub palju lapselikku meie küljest**, ja mis ühelt poolt peaajusse varanduseks aurab, tarretab teiselt poolt kahevõrra südame rikkust, mis enne seal ilutsenud. (Kreutzward 1922 [1985]: 10)

Õppimise mõju lapsikusele.

> Lauga Mihklil peeti vastlaõhtut - nii oli vana pruuk -, kuhu kõik noorem rahvas lustipeole kokku tuli. Sinna juhtus Suntsi Rein, kas kogemata või mõrsja kuulamise nõul? ei tea mina ütelda; aga niipalju on selge tõsi: sest silmapilgust, kus tema Kubja Liisu seal nägi, ei olnud temal enam teistele silma; ja kui hiljem Karu Tõnise viiuli sunnil jalad põrandale keeritama said, seal ei teadnud Suntsi Rein ise, kuidas tema Liisu käest kinni oli võtnud, aga keeritades kukkus süda põuest Liisu kätte, ja kui tants lõppes, oli mehikese tänine rahu otsas. Kodu poole minnes näitas maailm palju laiem, tähed teretasid teda kui Liisu silmad, ja Issanda üpris vägi ei olnud temal veel iial nii avalik olnud kui täna. Ei tulnud, ehk ta küll sängi puges vaiba üle pea võttis, öö otsa und tema silma. Liisu pilt seisis alati ees. Ja kui kolm päeva ja kolm ööd enesega oli võidelnud, siis tunnistas ta lugu isale. Vanamees oli poja väljavalimisega väga rahul, läks ise pühapäeval,

> kirikust tulles, vana Kubja Peetrile võõrsi, kus sedamaid kosjakaup selgeks sobitati. Ometigi võeti nõuks, et vast pärast paastuaega, lihavõtte nädalal kosilane raudkäpaga pidi tulema. Viis nädalat, mis lihavõtteni puudusid, näisid Reinule aasta pikkusena, aga kõige pikemad laupäevad, enne kui pühapäev jõudis, kus lootust kirikuteel Liisut näha saada. Aja vankri ratas läheb ühel kiirul edasi, siiski näib ta õnnepõlve maitsjale väga kiire ja ootajale ja leinajale väga pikaline olevat. (Kreutzward 1922 [1985]: 11)

Armumise füsioloogilised ja sotsiaalsed tagajärjed.

> Pisukesel Maril nähti juba mähkmete päevi lõpetusel mitmes tükis nõnda **iselikud kombed**, et kõik vanemad Ehanurme küla eided (kelle ütlemise peale mina muidu iial hoone nurgakivi ei raja!) ühest suust tunnistasid: Ega see laps ei või kaua elada; **tema palges ja silmas on enam inglit kui inimeselooma**. (Kreutzward 1922 [1985]: 13)

Nägu koosneb *palest* ja *silmist*.

> Meie rändame ühes igatsuse ikkes (Rein ja mina); siinpool haua sõrva lõppes meil mõlemil kevadine ilu! Seda ülejäänud lühikest sügise sammu saab Issand omal ajal rahurüppe juhatama, kus kaetud silmad päevatõusu vastu pööratud, mulla läbi uut koitu ja kevadet näevad, mille ilu ja õied igavesti kestavad, ja kus **meie enam unesilmata mureöösid ei tunne**, nii vähe kui nende mälestusi! Mõõdaläinud kaduvad päevad lähevad unenäoks, aga meie ei küsi mitte enam külaeitede käest, mis unenäod tähendavad. (Kreutzward 1922 [1985]: 14)

Muresilmad! Veel üks konstruktsioonitüüp: emotsioon+silmad (õnnesilmad, huvisilmad, kurbussilmad jne).

> [...] ja nii sagedasti kui mina ühe ihingava lillepalge ette, täis kevadet ja täis janu - üht taevast tühjaks juua, astun ja järele mõtlen, et mitte aastatuhanded, vaid **aastakümned sedasinast silmnägu seks kokkuvanunud kortsuliseks näoks, täis üleelatud lootusi, on välja kuivanud**, siis... Aga senikui ma siin teiste üle kurvastan, tõstavad ja vaotavad mind ennast trepiastmed, ja rünka kohake jõuab ikka ligemale, sellepärast ei taha me siin üksteist nõnda tõsimeelseks teha, - lapsuke magab kõige õndsamalt ema kaisus! (Kreutzward 1922 [1985]: 14-15)

Vananemise mõju näole. Märka ka vananemise ja vanumise seost.

> Rein ja Liisu **vaatasid rõõmurikka silmaga** pisukest võõrast, keda nemad enda sarnaseks ei usaldanud tunnistada. (Kreutzward 1922 [1985]: 15)

Muresilmad vs rõõmurikkad silmad.

> Oli pisuke Mari kuskil tükil ennast "ja" või "ei" sõrva peale heitnud, siis ei võinud miski teda sealjuures segada, ja kui ema teda mõnikord valjuse läbi teisele küljele eksitas, tegi ta seda sõna lausumata ema tahtmist, aga **pisarrõsine taeva poole tõstetud silm rääkis sõnata**: "Küll sina armu Isa üleval näed, kuidas mulle praegu ülekohut tehti; anna neile andeks nende süüd, kes nemad Sind ega mind ei mõista!" -
> Mis muidu lastele rõõmu tegi, jättis teda liikumata - ja kui tema pisuke süda mõnikord rõõmu pärast põues hüppas, et rindu kippus lõhkuma, siiski **ei nähtud väljas pool kombes palju iial seda seespoolist liigutust**. Mis rahul näiva sileda mere lainete all sügavas põhjas sündis, seda ei näinud kellegi silm! (Kreutzward 1922 [1985]: 16)

Silm räägib sõnata, aga mõned hingeliigutused jäävad nägematuks.

> Mina astusin ligemale ja teretasin, aga Rein ei pannud mind ega minu teretamist tähele; tema mõtted näisid kaugel temast ära olevat. **Palged olid temal kahvatud, silmalaud nutuveest tursul**. Kui tüki aega seal olin seisnud, võtsin tema käest kinni, kätt pigistades. Tema vahtis kui raskest unest ärgates tüki aega minu peale, kui oleksin üks võõras ja temale tundmata olnud; viimaks ütles ta haleda häälega: "Väga hea, sõber! et täna õhtu siia jõudsite, kus **murepilved mind kipuvad lämmatama**. Meie Mari on suremisel!" (Kreutzward 1922 [1985]: 25)

Pilvemetafooride kinesteetiline pool.

> Surija - tema ei saa enam kaua seda nime kandma - lõi kaks leekivat silma laiali ja vaatas kui tunnistades minu peale. Tema oli unes näinud, kuidas ta kui laps ühel lillepeenral kiikunud, mis kiigelaua kombel tema jalgade all paisunud, laud oli ülespidi tõustes roosipliveks kokku ojanud, mis siis temaga kullaste hommikute koitudest läbi üle suitsevate lilleväljade ära läinud - **päike oli valge tütarlapse palgega tema peale naeratanud ja paistnud ja oli viimaks ühe valgusteradest ümberlennatud tüdruku kujul tema pilve vastu kukkunud**, aga temal oli hale meel olnud, et ta oma väsimuses halvatud kätt tulijale ei jõudnud pakkuda. - Selle peale ärkas tema oma viimasest ehk paremini oma eelviimasest unenäost üles; sest pika eluunenäo peale on need väikesed kirjud unenäod kui vaiba kirjad koetud. (Kreutzward 1922 [1985]: 27)

Päikese- ja pilvemetafoorid võivad üpris keeruliseks minna.

> Kui lai hommik aknast tuppa vaatas, ei võinud Mari seda enam näha - silmad olid tumedad, keelepaelad lukki läinud; - silmnägu läks võõramaks, mõnekorra tõmmati mokad kui naeratamisele. Kas rõõm või valu neid tõmbamisi sünnitas: kes seda võiks tõtt mööda ütelda? - kevadised õnnejampsimised, mis see elu iial ei saa tundma ega tulevikus maitsema, mängis allavajunud hingega - viimaks puistas surmaingel kahvatanud surmavõrgu tema näole katteks ja tõstis selle katte taga õitsva hinge juurtega tükis keha lavast ja elusast mullakastist välja. (Kreutzward 1922 [1985]: 27)

Väärtuslik lisandus "surma kehakeele" (*dead body language*) teemasse.

5.4.11 Animals, man and language (2014-04-25 10:35)

Ingold, Tim 1988. The animal in the study of humanity. In: Tim Ingold (ed.), *What is an animal?*. London (etc.): Unwin Hyman, 84-99.

> If earthworms learn, and if culture is learned behaviour, it follows that earthworms have culture. What, then, becomes of our cherished idea that the study of culture is an aspect of the study of humanity? To solve the problem, as some writers do, by distinguishing between the 'proto-culture' of non-human animals (Hallowell 1962) and the 'euculture' of human beings (Lumsden & Wilson 1981, p. 3) hardly helps, unless we can adduce independent criteria by which these kinds of culture are to be set apart. One possible solution, much favoured by contemporary anthropology, is to refocus the definition of culture upon the notion of the *symbol*. Its primary reference is then no longer to non-genetic (or 'social') modes of behavioural transmission, but to **the conceptual organization of experience**, or 'the imposition of an arbitrary framework of symbolic meaning upon reality' (Geertz 1964, p. 39, see also Hollowell 1969, p. 395). (Ingold 1988: 84)

Can proto-culture and euculture also be distinguished in humans? And how can we know anything about the conceptual organization of experience in different species? We can't even be sure of each other's experience!

> Tylor believed that human beings, alone in the animal kingdom, were endowed with the quality of mind and that the greater or lesser 'cultivation' of this quality accounted for the differences between peoples on a universal scale of degrees of civilization. The evolution of culture was therefore equated with the advance of mind, along uniform channels, within a constant bodily form. Only subsequently, following

> the publication of Darwin's *The descent of man*, did Tylor's views begin to shift towards the position that **mental progress was a function of advance in inherited bodily form, and particularly in the form and complexity of the organ of thinking: the brain**. This view, applied to the differences between human populations rather than between human beings and other animals, underlay the virulent racism of the late 19th century. (Ingold 1988: 86)

It may have had a racist undertone in the late 19th century but today we could probably view mental progress indeed in terms of brain functioning, depending on the development of neuroscience.

> The conventional view, yet to be shaken by Darwin's revelations in *The origin of species*, was that every species had been separately brought into being by God at the time of Creation, and had retained ever since its essential bodily form. Now Morgan was as convinced of this as anybody; and like so many of his contemporaries, he also believed that the human body was the place of abode for an incorporeal essence, known as 'mind' or 'spirit' - or in Morgan's own words, '**the thinking principle**' - whose cultivation amounted to the process of civilization. Unlike Tylor, however, Morgan felt that **the thinking principle was *not* unique to humanity**. To the contrary, he believed that the Creator had endowed *all* animal species, and not mankind alone, with a mind as well as a body. If anything convinced him of this, it was his observations of the technical accomplishments of the beaver. (Ingold 1988: 87)

In short, that other animals, too, can think.

> According to Morgan, then, the beaver is a perfectly self-conscious, intentional agent; indeed, a consummate engineer, fully capable of planning out in his own mind a complex sequence of instrumental operations *before* even beginning to put them into effect. 'When a beaver stands for a moment and looks upon his work', Morgan (1868, p. 256) went on, 'he shows himself capable of holding his thoughts before his beaver mind; in other words, he is conscious of his own mental processes'. (Ingold 1988: 89)

This kind of self-consciousness is supposedly unusual among animals (in humans it is desirable but not always present).

> Kroeber's remarks on the uniqueness of human works were by no means novel. They were, in fact, anticipated by Marx in a celebrated passage from the first volume of *Capital*, where he seeks to establish a form of labour peculiar to the human species:
>
> > A spider carries on operations resembling those of the weaver, and many a human architect is put to shame by the skill with which a bee constructs her cell. But what from the very first distinguishes the most incompetent architect from the best of bees, is that the architect has built a cell in his head before he constructs it in wax. (Marx 1930, pp. 169f.)

That is to say, the human architect, who here denotes cultural man, carries a blueprint of the task to be performed, prior to its performance, whereas the non-human animal does not (Ingold 1986b, pp. 16-39). Thus, the Gothic vault, to borrow an example from Bock (1980, pp. 182f.), is literally man-made, in the sense that its presence may be explained 'by reference to the doings of persons'. Neither the web nor the hive could be said, in the same sense, to be 'spider-made' or 'bee-made'. However, human beings do not always act like architects or engineers, so that Marx's distinction could just as well be carried over into the domain of human conduct, **to separate the novel products of intentional design from the habitual replication of traditional forms**. This would be equivalent to Alexander's (1964, p. 36) contrast between 'selfconscious' and 'unselfconscious' processes, and corresponds to ours between the artificial and the innate. (Ingold 1988: 90)

Ah, I like when these kinds of elaborations are introduced.

> One of the most interesting and outspoken contributors to this area of debate has been Griffin (1976, 1984). He put the question of animal consciousness in the following way: 'Do animals have any sort of mental awareness of probable future events, and do they make conscious choices with the intent to produce certain results?' (Griffin 1977, p. 31). Posing the question thus, he is really asking whether animals engage in rational deliberation, and whether they have a reflective self-awareness. (Ingold 1988: 91)

I sense a similarity with Dostoyevsky's underground man's distinction between an active man and a conscious man.

> '**We speak first to ourselves, then to those nearest us in kinship and locale**. We turn only gradually to the outsider…' (Steiner 1975, p. 231). So why shoud apes speak to outsiders before speaking to themselves? These questions, compounded with doubts about the validity of the experimental results, make me frankly sceptical of claims that non-human animals converse in language (see also Sebeok & Umiker-Sebeok 1980). I am fairly sure that the answer to whether they possess a linguistic faculty is 'no'. (Ingold 1988: 92)

Vygotsky and Mead would argue conversely that we speak first to others and then learn to speak to ourselves.

> The dance, in short, is not a symbol that connotes an idea, but **a sign that commands action** (Langer 1942, pp. 61-3). Hence there can be no *conversation* between humans and bees, if by that we mean an intentional exchange of ideas between thinking subjects. Among themselves bees communicate, in that there is an exchange of information, but this information carries what Bronowski (1978, p. 43) has called '**the pre-programmed force of an instruction**', and lacks any cognitive content. Since for that reason bees do not converse, participation in the full anthropological sense is out of the question. For the would-be participant observer there is simply nothing to participate in. (Ingold 1988: 93)

It's nice to see Langer here. I should revisit her sign/symbol distinction when discussing regulation or the regulative function. And Bronowski could help with metacommunication (in the sense of metacommunicative instructions).

> Attending to concepts, moreover, is what we call thinking. Thus language is, first and foremost, an *instrument of thought*, and not just a means for the outward expression or broadcasting of thoughts that are somehow already there, but which - in the absence of a broadcasting medium - would remains private, known only to the subject. (Ingold 1988: 94)

Score for "private signs".

> First let me ask of the reader: how many times in the recent past have you stopped to consider possible future outcomes before you acted? Not often, I should imagine. **For the most part we no more think before we act than do other animals**. As Whitehead (1938 [1926], p. 217) has remarked, 'from the moment of birth we are immersed in action, and can only fitfully guide it by taking thought'. That is, **thought interrupts action, breaks it up into fragments**; but by no means does it constantly *direct* action. The fact that we can think things out in advance does not imply that we always do. If we did, ordinary life would probably grind to a halt, since its demands would grossly overload our cognitive capacities. (Ingold 1988: 95)

This sounds Sapir-esque.

> The difference is simply that we are able to isolate separate intentions from the stream of consciousness, to focus attention on them, and to articulate them in discourse. This corresponds to what Giddens (1979,

pp. 24f.) calls the '**reflexive monitoring of conduct**', and entails the operation of a *discursive* consciousness that rests upon the linguistic faculty and is uniquely human. Yet it is important to bear in mind that fully articulate, propositional language, such as is printed in books, is *not* the norm of human communication, but only the tip of an iceberg compared with the mass of spontaneous, non-verbal communication which we share with other animals (Midgley 1983, p. 88; Ch. 10, this book). (Ingold 1988: 96)

This seems useful for thinking about self-censure (e.g. Scheflen 1972).

Griffin, Donald R. 1981. *The Question of Animal Awareness: Evolutionary Continuity of Mental Experience*. Revised and Enlarged Edition. New York: The Rockefeller University Press.

The molecular biologist Monod (1975) reiterated the widespread view that "man is endowed with a completely unique capacity, which no other species shares, namely language... There is nothing argumentative for instance, in animal communication." This opinion overlooks the many cases where animals exchange ritualized threat signals and can reasonably be considered to be arguing about who should retreat. (Griffin 1981: 73)

In this sense even humans nonconsciously "argue" over power positions.

Langer continued: "As I remarked before, **images are more prone than anything else we know to become symbols**. ... In animals typically, every stimulation that takes effect at all is spent in some overt act..." (Langer, 1962). "A genuine symbol is, above all, an instrument of conception, and cannot be said to exist short of meeting that requirement; that means that an ape thinking symbolically could think of an act he had no intention or occasion to perform, and envisage things entirely remote from his real situation. ... Symbolism is the mark of humanity" (Langer, 1972). (Griffin 1981: 74)

Oh my! Langer seems to have read Peirce in her later years. "A genuine symbol" is explicitly Peirce's notion and the conception that symbols originate most readily from icons is here reiterated.

Cultural transmission of human language has often been cited as one criterion establishing it as unique to our species. For example, Pollio (1974) states three criteria necessary to qualify an event as a symbol: **it must be representative of some other event, "freely created," and transmitted by culture**. The dances of honeybees are recognized as being representative, but are held to bee too rigid and unvarying to satisfy the second criterion, and to be genetically programmed rather than culturally transmitted. (Griffin 1981: 77)

Quite useful for thinking about my sunshine- and cloud symbols in talking about facial expressions.

Culture has been defined in many ways, but basically it is used to mean **a shared set of learned behavior patterns for regulating social interactions**. (Griffin 1981: 77)

Culture defined is terms of the regulative function!!!

Although the task seems to become increasingly difficult as more and more is learned about communication in other species, it is important to review the 16 design features included by Thorpe (1974a) in the latest version of this general scheme: (1) use of the *vocal-auditory channel;* (2) *broadcast transmission and directional reception;* (3) *rapid fading;* (4) *interchangeability* (the same individual can act either as transmitter or receiver of information); (5) *complete feedback* (the organism emitting the signal also

perceives everything relevant about the message); (6) *specialization* (relatively weak signals trigger biologically important consequences); (7) ***semanticity* (the communication system is used to correlate and organize the life of a community);** (8) ***arbitrariness* (signals or symbols are abstract, in that the meaning they convey is independent of their physical properties)**; (9) *discreteness* (signals are unitary entities and do not grade continuously into one another); (10) *displacement* (discussed in Chapter 3); (11) *openness* or *productivity* (meaning that new messages can readily be created and understood); (12) *tradition* (conventions passed on from one generation to the other by learning); (13) *duality of patterning* (while single units of the communication may be meaningless, patterned combinations of them convey important information); (14) *prevarication* (using communication signals to convey information known to be inaccurate); (15) ***reflectiveness* (the ability to communicate about the communication system itself)**; and (16) *learnability* (the ability of a user of one communication system to leran another one employed by a different group of organisms). All of these features are certainly present in human language, and the question that arises is the degree to which any of them, or any combination, provide an objective basis for concluding that there is a fundamental difference in kind between human language and all communication systems used by other animals. (Griffin 1981: 81-82)

Some of these are quite relevant for revising the communication model and including Ruesch's metacommunication (here, reflectiveness) and Bateson's mu-function (here, semanticity).

5.4.12 Tõlkesemiootika lugemised (2014-04-25 18:03)

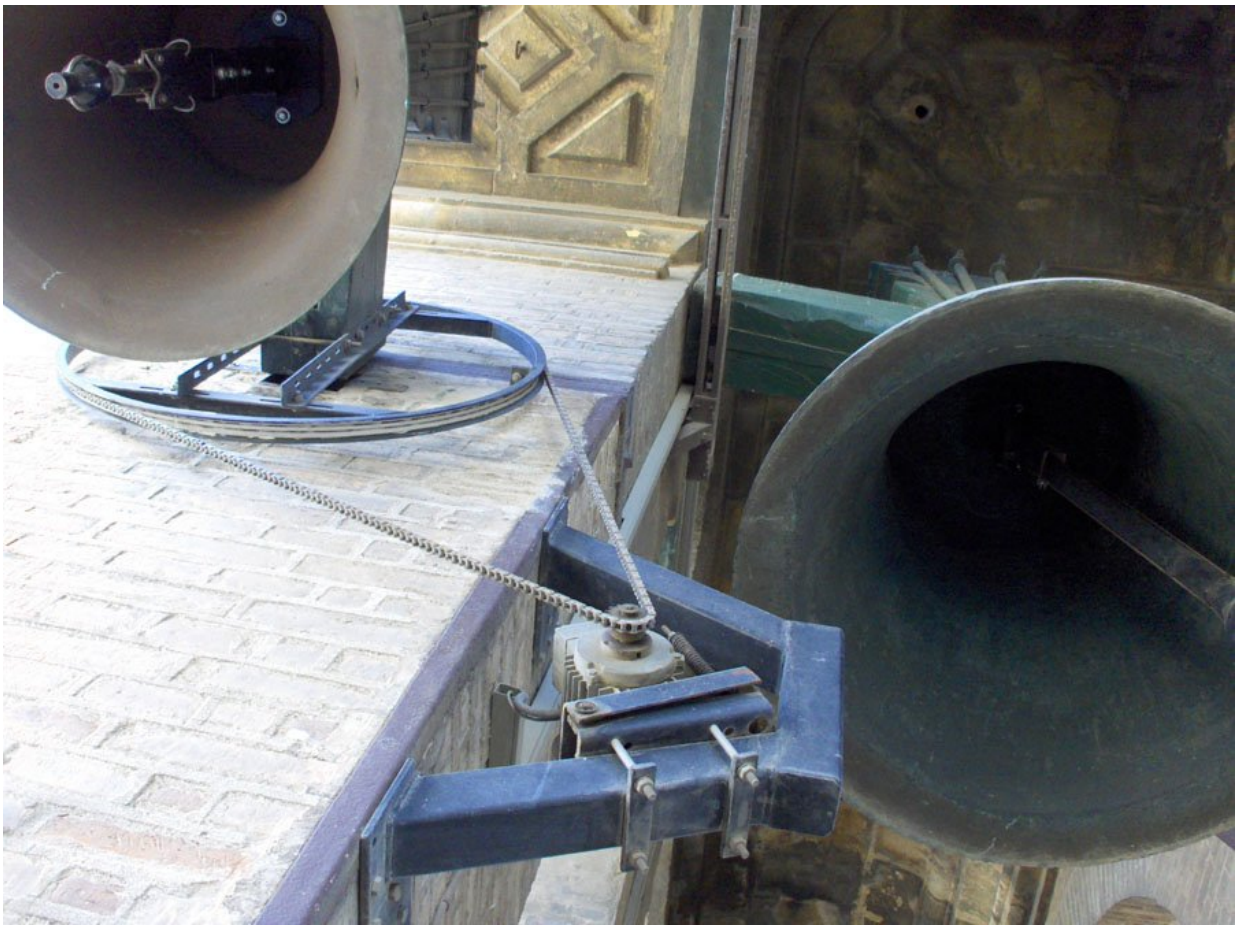

Delabastita, Dirk 1993. *There's a Double Tongue: An investigation into the translation of Shakespeare's wordplay, with special reference to* Hamlet. Amsterdam; Atlanta: Rodopi. .

> If **mere curiosity is an indispensable incentive to any scholarly endeavour**, its exact **objectives and methods** will largely depend on the research tradition that serves as its context, both positively in terms of available research **results and theories**, including the **unspoken assumptions underlying them**, and negitavely in terms of its **real or putative inadequacies**. (Delabastita 1993: xi)

Curiosity is indeed indispensable, but it almost seems that all else kind of is dispensable, at least to a degree. For example, one aspect that I'm especially interested in is "speaking about" the "unspoken assumptions". For often these are the most curious factors in any research.

> The theory of translation that will be advanced in the first chapter and that underlies this study as a whole has close affinities with the so-called **descriptive or polysystems approach in translation studies**, and more particularly with the work of James S Holmes and Gideon Toury. This explains why I will avoid any ahistorical, normative definition of translation. Translation will be viewed as a norm-governed concept - as one type of 'text-processing' or 'rewriting' besides others - to be discussed in terms of **the functional relationships between and within the source and targen (linguistic, literary, cultural), polysystems in question**. (Delabastita 1993: xii)

I can see myself getting into the polysystems approach, given that I can view my "concourse" as just another subsystem among many. This affinity is partly based on cursory acquaintance with the work of Itamar Even-Zohan, whose ideas are comparable to those of Juri Lotman.

> [...] there is a point in **distinguishing between the 'meaning' of a sentence and its 'interpretation'**; by the former I mean "the inherent semantic structure of a sentence as a type, such as it is specified in a linguistic description" and by the latter "the various ways in which one and the same sentence can be understood in each unique case of language use" (Kooij 1971: 117); (Delabastita 1993: xiii)

Hmm. This is actually quite weird, as it assumes that the meaning of a sentence is something distinct from its interpretation and not, for example, that meaning is the product of interpretation. It presupposes a "final interpretant" without interpretation. I'm sure someone somewhere has a name for this type of thinking, but I'm not aware what it could be. In any case, in nonverbal matters this would not fly, because body motion without interpretation is meaningless - if it has no meaning for anyone, thus there is no meaning. But I can see that in linguistic matters you can presume that every sentence *definitely has some meaning*.

> Furthermore, I will make use of typically Saussurian distinctions such as signifier vs signified, paradigmatic vs syntagmatic, and diachrony vs synchrony. **I will also try to apply these concepts to *non-linguistic* semiotic systems and processes**. (Delabastita 1993: xiv)

Oh god. With the premises he is working with, I'm *not sure if want*. The Saussurean theory doesn't usually work well with nonlinguistic semiotic systems and processes. Maybe it's just my prejudice towards semiology.

> My choice of structuralist semantic thinking as a general framework is not grounded on some naive belief in its inherent superiority, but first and foremost on the pragmatic consideration that it is naturally more compatible with my polysystemic view on translation, and, more generally, that it is embedded in a rich tradition that has proved to be very stimulating to semiotics and various forms of literary and cultural studies permitting me to achieve a degree of a conceptual coherence that otherwise would have been beyond my grasp. (Delabastita 1993: xiv)

At least it is well-meaning.

> **A language utterance does not possess an inherent meaning that is readily available to all who simply open their eyes to it.** Utterances can become meaningful signs only to those who can handle the natural language in which they are worded. Meaning results not so much from the isolated 'messages' as from the multiple relations of the messages to the conventional 'codes' or sign systems used: what elements from the code's repertory have been selected and according to what rules have they been combined? Such phrases may be commonplace in our semiotic era, but in everyday reality language users rarely seem to appreciate their full implications. (Delabastita 1993: 2)

Didn't the preface say to the contrary that the author assumes a distinction between the "meaning" of a sentence and it's "interpretation"? Damn you, semiotics of language!

> There can be no meaningful signs without sign systems, codes have to be shared for communication to take place. (Delabastita 1993: 2)

Ballsy, but not true. There can be no meaningful language sign without a language sign system. This does not apply to all signs... And this is also part of my prejudice towards French semiology which, as Sebeok put it, consigns "the sign behavior of well over two million extant species of animals beyond the semiotic pale" (1990a: 39), all because we can't talk of a language sign system in other species. Ironically it was a Frenchman, Hadamard, who (probably) first proposed the concept private signs, and Morris most likely just followed suit. // The problem is really about identifying communication and signification, as if something can be meaningful only if it is communicable. This is not the case.

> The semiotic concept of code derives from information and telecommunication studies:
>
> > a code is an agreed transformation, usually one to one and reversible, by which messages may be converted from one set of signs to another. Morse code, semaphore, and the deaf-and-dumb code represent typical examples. In our terminology then, we distinguish sharply between *language*, which is developed organically over long periods of time, and *codes*, which are invented for some specific purpose and follow explicit rules that have been *invented*. (Cherry 1978: 8)

In terms of the properties listed by Colin Cherry, human languages certainly fall short of the technical definition of code - as opponents of the extended use of the concept have not failed to point out (e.g. Schmitz 1980). For instance, communication through language is not at all based on prior agreement between speaker and hearer. Rather, **languages are rooted in a lonng history of social behaviour**; they are t obe learnt in practice, and are, moreover, liable to change. (Delabastita 1993: 3)

At least the author acknowledges that the concept of code is problematic (as he put it, "has definite conceptual implications", *ibid*).

> **The notion of language as a code and the text as messages** (and, ultimately, of translation as 'recoding') can in fact be perceived as a modern technological version of one of those basic *metaphors we live by* (Lakoff & Johnson 1980), more precisely the so-called **conduit metaphor**, according to which **speakers put pre-existing ideas into words and send these words-*cum*-ideas to the receivers, who merely have to unpack the ideas from their verbal wrapping** (Reddy 1979). Words count as mere containers that are sent along a conduit. Similar notions about language, meaning, and the nature of communication demonstrably have **a very long history**. (Delabastita 1993: 4)

Jakobson traced this history to at least ancient India.

> (1) The decomposition or analysis of the S.T. into its constituent S.ling.code elements and structures. (ii) The replacement of the S.ling.code items (elements and grammatical structures) resulting from the S.T. analysis by corresponding T.ling.code items (elements and grammatical structures). **The question on what grounds these corresponding T.ling.code items can be or have to be selected from the complete repertory of the T.ling.code, i.e. the question of the exact nature of this 'correspondence' between S.T. units and T.T. units, is evidently one of the cruxes of translation theory**. (iii) The recomposition or synthesis of the T.T. on the basis of the output of the transfer phrase, whereby the T.ling.code items that have been selected are fitted together to form the T.T. (Delabastita 1993: 6)

This is a common crux in everyday translation practices as well - the issue of finding a corresponding or equivalent word or phrase to substitute a word or phrase. Sometimes, especially in case of very technical texts, there are no corresponding units and the translation has to take up the responsibility of coining a new word. (Personally, I find this responsibility troublesome.)

> Decoding-recoding models of translation tend to assume that the translation process can (and *shoud*, for that is usually the normative implication) guarantee a relation of identity or near-identity between the meaning of the S.T. and T.T. **This is a logical consequence of the way such models assess the cognitive role of language**. If language is only the dress of meaning, the linguistic expression can be replaced without really affecting meaning itself. Structuralist theory calls into question the validity of this argument:
>
> > We never will have, and in fact never have had, a 'transport' of pure signifiers from one language to another, or within one and the same language, that the signifying intrument - or 've-hicle' - would leave virgin and untouched. (Jacques Derrida, quoted in Van den Broeck 1988a: 272)

The structuralist alternative will therefore present a totally different view on the relation between the meannig of the S.T. and T.T. Rejecting any claims of semantic identity between both, it will insist on **the inevitability of meaning shifts in translation**. (Delabastita 1993: 6)

This is quite reasonable and I can only assume (at this stage), that culture and other aspects of the text constitute some factors that influence the shifts in meaning.

> In spite of their privileged status, our natural languages are apparently not the only means of signification, communication, or organization that human cultures have at their disposal and are built on. Different examples of other sign systems spring to mind: codes of ethics, legal codes, military signals, computer languages, ciphers, culinary codes, vestimentary codes, architectural codes, pictorial codes, musical codes, **kinesic and proxemic codes**, ideological value systems, daily life routines and rituals, and so forth. Such lists leave one wondering:
>
> > How can one bring this inventory to a close? Everything is a sign: presents, our houses, our furniture, our domestic animals. (Guiraud 1975: 90)

In the following pages **I will use the term cultural code (and the abbreviations S.cult.code and T.cult.code) to indicate a particular aggregate of such cultural sign systems as have just been listed.** I will proceed on the double assumption that a culture is a kind of complex structure that produces meaning (and not just expresses it, so that any strict interpretation of the code metaphor is out of the question) and that linguistic codes and cultural codes do not coincide (even though they are organized according to the same structural principles). (Delabastita 1993: 13)

But kinesic and proxemic codes overlap! These two names were proposed for the same set of phenomena. You could add Wescott's *coenetic* codes for sake of inclusiveness, but no one uses this term as well (even "kinesic" and "proxemic" are vestiges of a by-gone era). So I'd suggest going nuts with it and have myself found it useful to talk about *concursive* codes, especially when it comes to verbal representations of nonverbal behaviour.

> A structuralist theory of culture in which language is assigned the central position was to be developed many decades later by the Tartu-school semioticians of literature and culture. These theorists regard language as a primary modelling system and culture as a secondary modelling system. The former models our perception and understanding of the world around us in a Sapir-Whorf-like manner. So does the latter, but in the second degree: it acts on, or is engrafted upon the categories of language, and aims to modify and intensify its primary modes of perception. The central role of language is, in fact, one of the most salient features of this theory of culture:
>
> > The structure of language, the model of the world it represents, in turn influences the way in which the individual and the culture perceive and understand reality. The extent of this interaction is disputed but the process itself is not. Thus natural language is in fact a primary modeling system in the most literal sense. **Virtually all aspects of man's perception and understanding are in some measure shaped by this primary interpretive system**. [...] Language as the central mode of human communication underlies a large number of other social systems - tradition, social convention, ritual, religion, [...] the representational arts. (Lotman 1976: xiv)

Even non-verbal art forms such as painting, etc. are reckoned to be "im Banne der Sprache" (Framend 1985). (Delabastita 1993: 15)

But we must keep in mind that the modeling systems are relational and accord to a typology. That is, the influence between the systems can be viewed as reciprocal. That is, it doesn't have to be logocentric if we don't want it to be.

> [...] it is sometimes pointed out that cultural analogues are likely to be short-lived themselves owing to diachronic changes within the T.cult.code. The more references to contemporary target culture, the sooner the T.T. will be obsolete. (Delabastita 1993: 18)

This is something that the Nostalgia Critic (a film reviewer on youtube) points out constantly. Disney and other studios often use modern slangs ond inside jokes that are already worn out and ridiculous a decade later.

> Bear in mind that **Lotman** (e.g. 1976: 127-131) **describes the relation between the author's code and the reader's code in terms of a struggle.** As Culler (1976: 105) puts it,
>
> > **literature continually undermines, parodies, and escapes anything which threatens to become a rigid code or explicit rules for interpretation**. [...] Literary works never lie wholly within the codes that define them, and this is what makes the semiological investigation of literature such a tantalizing enterprise.
>
> (Delabastita 1993: 23)

This is the making-strange of dominant-deformation view taken to the extreme. In actuality it rather seems that many texts are not bent on undermining or deforming literary canons but embrace them. Not everyone is as rebellious as the futurists, there are also "potpoilers" (works written to pay for the creator's daily expenses) and "pulp fiction".

> Using Tynjanov's own terms *autofunction* and *synfunction* we arrive at the following formulation: the autofunction of an item belonging to a literary work (i.e. that item's relational value within its code) does not necessarily coincide with, and is in each specific textual occurrence subordinate to its synfunction (i.e. its relational value within the literary text in question). **The difference between the two is of great importance for the practice of literary translation** and by the same token also for translation theory: a new question has entered the field. (Delabastita 1993: 30)

And despite its great importance I have yet to see anyone actually put this distinction in practical use. It rather seems to be another repeat-o-matic bit of theory that gets mentioned again and again but still remains inactive.

> The assumptions that implicitly support this approcah can be paraphrased as follows: the surplus value that the synfunction of a S.T. item represents with respect to its autofunction is the result of the structural relationships that the S.T. item in question entertains with the other signs that constitute the S.T.; to the extent, then, that the translator succeeds in finding corresponding target items which have equivalent autofunctions within the target codes, the same sets of structural relationships will automatically emerge in the T.T.; hence, the synfunctions of the S.T. will be preserved. In short, the meaning surplus that results from the interplay of S.T. items will be reproduced in the T.T., if the individual elements themselves can all be rendered equivalently: if the translator looks after the autofunctions, the synfunctions will take care of themselves. (Delabastita 1993: 31)

I didn't catch any of this. Am I too dumb? I'll have to return to this paragraph when I'm more versed in both Marty and Tynjanov.

> However, the inadequacies inherent in narrowly linguistic conceptions of translation are due to their **unjustified neglect of the 'non-linguistic' dimension of translation** and not to their supposedly fallacious focus on *valeurs* (instead of *significations*). (Delabastita 1993: 43)

Would the inclusion of intersemiotic and extratextual translation improve the inadequacies?

> A norm is both a sort of performance instruction and a criterion for evaluating the performance afterwards. It acts as a constraint on the members of a community whenever they want to carry out the kind of behavioural activities that the norm bears on. **A norm is based on the principle of mimetic or imitative behaviour, insofar as it requires that these activities should be performed in the manner of a certain model**. A norm can, but need not, be explicitly formulated. In fact, norms occupy a very large middle-ground between two extremes:
>
> > objective, relatively absolute rules (in certain behavioral domans, even stable, formulated laws) on the one hand, and fully subjective idiosyncrasies on the other. [...] The norms themselves do not occupy merely one point of the scale, but a graduated section of the entire continuum. (Toury 1980: 51)

Thus, norms may be more or less stringent. (Delabastita 1993: 47)

I haven't been into the norms discourse for years now (ever since reading Holy and Stuchlik 1983), but this is by far the weirdest slash useful definitions of norms.

> Adherence to the first type of initial norm results in the production of *adequate* (or source-oriented) translations. While there is a good chance that such translations will fail to meet the standard text expectations of the target readership, the translations of the second type are called *acceptable* (or target-oriented) precisely on account of their striving to come up to target readership in this first chapter, translations of the adequate type would attempt to give a full rendering of the entire semantic organization of the S.T., including its synfunctional hierarchies; homological methods would be adopted for cultural and textual S.T. signs; linguistically, analogues would be preferred at the cost of the necessary rule-governedd shifts. On the other hand, translations of the acceptable type would show an overall predilection for analogues on all levels; low-equivalence analogues, additions, and deletions would not be eschewed. (Delabastita 1993: 48)

This is a weird choice of terms, as adequate and acceptable are pretty much synonymous. In the 1970s there were countless iterations of the opposition between adequate and inadequate (even in terms of signs), but for us Tartu semioticians the most familiar opposition should probably between perfect and adequate communication (MacLead 1974: 60; Lotman 1990). I'm counting on understanding the syn- and autofunction distinction applied here later, when I'm on better terms with the distinction.

> Semiotically speaking, it will be clear that **it is the *target* or *recipient culture*, or a certain section of it, which serves as the *initiator* of the decision to translate** and of the translating process [...]. Translating as a teleological activity *par excellence* is to a large extent conditioned by the goals it is designed to serve, and these goals are set in, and by, the prospective receptor system(s). Consequently, **transators operate first and foremost in the interest of the culture *into* which they are translating**, and not in the interest of the source text, let alone the source culture. [...] *[T]ranslations are facts of one system only:* the target system. (Toury 1985: 18-19; in Delabastita 1993: 52)

In case of Powys, it is a small cluster of students who *initiate* the process of translation in the interest of a certain portion of the culture *into* which it will be translated. Thus I would add to Toury's scheme the fact that the target is also first and foremost a "certain section" of the target culture, not target culture as such. There is an unnecessary assumption of cultural homogeneity. In case of my example, it is clear that not every Estonian would be interested in reading Powys.

Holmes, James S. 1988. Forms of Verse Translation and the Translation of Verse Form. In: *Translated!: Papers on Literary Translation and Translation Studies*. Amsterdam: Rodopi, 23-33.

> Literature, Roland Barthes has suggested, is of two classes. In the first place is the class of poetry, fiction, and drama, in which a writer uses language to, as he says, "speak about objects and phenomena which, whether imaginary or not, are external and anterior to language." Besides this there is **a class of writing which "deals not with 'the world', but with the linguistic formulations made by others**; it is a comment on a comment." (Holmes 1988: 23)

My writings are obviously of the second class, but the picture gets much more complex when you consider that a lot of what I comment on has to do with linguistic formulations about phenomena that are external and anterior to language; and my commentaries do sometimes refer to these phenomena themselves. So the picture is not just black and white; there is a grey space in between.

> In defining this "secondary language or *meta*-language" (as he calls it), Barthes is concerned primarily with criticism, but the range of what I should prefer to designate **meta-literature** is actually much broader. Round a poem, for instance, a wide variety of meta-literature can accumulate; (Holmes 1988: 23)

And now we have to navigate between such notions as meta-language, meta-literature, meta-fiction, and meta-text. Meta-language is certainly not the same as meta-literature, just as meta-textuality is not meta-communication (in the strict, synchronic, sense). But meta-literature as a term does make sense - it is literature that is written about literature. Literary criticism would be an obvious example but even countless literary works themselves include writings or thoughts on other literature. E.g. a novel by John O'Lughlin casually quoting John Cowper Powys on how beauty can only be attributed to living things or to a soul, but not to nonliving things like a car.

> As this brief morphrology re-emphasizes, **all translation is an act of critical interpretation**, [...] (Holmes 1988: 24)

Translation is not merely interpretation, but necessarily a critical interpretation. From this standpoint one could argue that any *serious* interpretation or *true* interpretation is necessarily critical. There are other more solid (hermeneutical?) bases for arguing this, but for my purposes it is clear that if you wish to fully understand a piece of writing, you must not only take it's claims as truth as they are, but examine them and argue with them, to the point that you can agree or disagree at will. Total interpretation in this sense implies total control over both the form and content of the object of interpretation.

> […] no verse form in any one language can be entirely identical with a verse form in any other, however similar their nomenclatures and however cognate the languages. What in reality happens is that, much as **one dancer may perform a pattern of steps closely resembling another's, yet always somehow different, because the two dancers are different**, in the same way the translator taking this first approach will imitate the form of the original as best he can, […] (Holmes 1988: 26)

I'm not sure how good this analogy is, because some dance groups are based on not only practicing until the routine has an "identical form" in all members of the group, but go even so far as to include only members that are physically as similar as possible.

> The organic form of the metapoem, on the other hand, is a corollary of an organic and monistic approach to poetry as a whole: since **form and content are inseparable (are, in fact, one and the same thing within the reality of the poem**), it is impossible to find any predetermined extrinsic form into which a poem can be poured in translation, and the only solution is to allow a new intrinsic form to develop from the inward workings of the text itself. (Holmes 1988: 28)

This sounds like a radical version of Jakobson's poetic function.

Jakobson, Roman 2010 [1959]. Tõlkimise keelelistest aspektidest. Tõlkinud Elin Sütiste. *Acta Semiotica Estica* VII: 299-306.

> Bertrand Russelli meelest "ei ole võimalik mõista sõna 'juust', kui ei olda juustuga tuttav keeleväliselt". (Jakobson 2010 [1959]: 299)

Kas meil on võimalik mõista kes või mis on Bertrand Russell kui me ei ole selle või temaga tuttav keeleväliselt?

> Sõnade "juust", "õun", "nektar", "tutvus", "aga", "pelk" ja ükstapuha millise muu sõna või väljendi tähendus on kahtlemata keeleline või - kui väljenduda ühtaegu täpsemalt ja laiemalt - **semiootiline fakt**. (Jakobson 2010 [1959]: 299)

Kui väljenduda veel täpsemalt, aga kitsamalt, siis on selliste sõnade või väljendite tähendus autosemantiline fakt.

> Tundmatu sõna tutvustamiseks on tarvis tervet hulka keelelisi märke. (Jakobson 2010 [1959]: 299)

Jällegi: vaja on sünsemantilist konteksti.

> Meile, keeleteadlastele ja harilikele keelekasutajatele, on mis tahes keelemärgi tähendus selle tõlge mõneks järgmiseks, teistsuguseks märgiks, eriti selliseks, "milles ta on **täielikumalt avatud**", nagu on toonitanud Peirce, too märkide olemuse põhjalikem tundmaõppija. (Jakobson 2010 [1959]: 299-300)

Inglisekeelne originaalväljend on, kui ma ei eksi, *more developed*. Kuidas sellest sai "täielikumalt avatud" on müstiline. Või vähemalt tundub sisaldavat moonutust. Rohkem arenum märk võib rohkem areneda lõputult. Täielikumalt avatud märk saab mingil hetkel täielikult avatud. Meenub mingi metafoor - kahjuks ei mäleta kelle, kas Ricoeuri, Brentano, või jumal teab kelle - et märgi (või teksti?) avamine ei ole nagu karbi avamine, mille põhi muutub avades nähtavaks, vaid rohkem nagu lõputult avanev sügavus.

> **Me eristame sõnalise märgi kolme tõlgendamisvõimalust**: sõnalist märki saab tõlkida sellesama keele teisteks märkideks, teise keelde, või teistsugusesse, **mittesõnaliste sümbolite süsteemi**. Nimetame neid kolme tõlketüüpi erinevat moodi:

1. Keelesisene tõlkimine [*intralingual translation*] ehk *ümbersõnastamine* on sõnaliste märkide tõlgendamine sellesama keele teiste märkide abil.
2. Keeltevaheline tõlkimine [*interlingual translation*] ehk *päris tõlkimine* on sõnaliste märkide tõlgendamine mõne teise keele abil.
3. Märgisüsteemide vaheline tolkimine [*intersemiotic translation*] ehk *transmutatsioon* on sõnaliste märkide tõlgendamine mittesõnaliste märgisüsteemide märkide abil.

(Jakobson 2010 [1959]: 300)

Märkasin alles nüüd, et *nonverbal system of symbols* ehk "mittesõnaliste sümbolite süsteem" eeldab süsteemsust. St mitte lihtsalt mitteverbaalne märgisüsteem, aga selline, mis sisaldab põhiliselt sümboleid. Varem oleksin ma oma kriitikat osutanud süsteemsusele kui sellisele, aga ka sümboolsust tuleb arvestada. St märgisüsteemide vaheline tõlkimine (*intersemiotic translation*) lõdvemas tähenduses hülgab nii süsteemsuse kui sümboolsuse. See on üksjagu oluline punkt, sest "tõlkimise" aspekt muutub sellistel juhtudel eriti kahtlaseks, või vähemalt "tõlgendamisega" asendatavaks.

> Sõna keelesisesel tõlkimisel kasutatakse kas mõnda teist, enam või vähem sünonüümset sõna või võetakse appi **ümberütlemine**. (Jakobson 2010 [1959]: 300)

Jumal tänatud. Ma olen eelmisest semestrist saadik aeg-ajalt kasutanud igapäevase väljendina mugandust *tsirkumlokutsioon*. Ümberütlemine on ilmselgelt parem.

> Luulekunstis valitseb sõnamängi, või, kasutades erudeeritumat ja ehk täpsemat sõna, paronomaasia, ning olgu tema võim absoluutne või piiratud, on luule definitsiooni poolest tõlkimatu. Võimalik on ainult loov transponeerimine: kas keelesisene transponeerimine - ühest luulevormist teise -, või keeltevaheline transponeerimine - ühest keelest teise -, või viimaks **märgisüsteemide vaheline transponeerimine - ühest märgisüsteemist teise, nt sõnakunstist muusikaks, tantsuks, filmiks või maaliks**. (Jakobson 2010 [1959]: 305)

Oh wow. Ma ei märganudki seda varem, aga vastandus translation/transposition ongi tegelikult vastandus lõdva ja range määratluse vahel. St tõlkimisel peab olema mittesõnaliste sümbolite süsteem, aga transpositsiooni puhul on "märgisüsteem" vabamas tähenduses. Ehk: *journal of intersemiotic translation* peaks tegelikult olema *journal of intersemiotic transpposition*!

Torop, Peeter 2000. Tõlge ja/kui retseptsioon. In: *Kultuurimärgid*. Tartu: Ilmamaa, 16-26.

> Vana vastuolu uuenemine lingvistilise ja kirjaliku, täpse ja vaba tõlkekäsitluse vahel 1950-ndatel asendus järk-järgult kommunikatsiooniprotsessi arvestava käsitlusega, nii et 1970-ndatel sai E. Nida eristada tõlketegevuse teoreetilises mõtestamises juba kolme suundumust: 1) *filoloogilised* teooriad tegelevad ilukirjandusega, žonri jt. **kirjanduslike tunnuste tolgitavusega**; 2) *lingvistilised* teooriad tegelevad **sisu ja väljenduse vahekordadega** keeles ning keelte struktuurse kõrvutamisega; 3) *sotsiolingvistilised* teooriad vaatlevad **tõlget konkreetse kommunikatsiooniprotsessi osana**. (Torop 2000: 16)

Keele tasand - lingvistiline; teksti tasand - kirjanduslik; kultuuri tasand - sotsiolingvistiline.

> Tema [W. Wilss'i] arvates võikski rääkida eraldi prospektiivsest (tõlkimise üldised raskused, tõlkijate koolitus) ja **retrospektiivsest (tõlkevigade analüüs, tõlkekriitika)** tõlketeadusest. (Torop 2000: 17)

Kuna tõlkesemiootika aines ei ole me ise tõlgid, tegeleme me just retrospektiivse tõlketeadusega - sooritame tõlkekriitikat.

> Üldiselt võib tõlketeaduse arengut kõige lihtsamalt kujutada **rõhuasetuse nihkumisena keelelt tekstile**, tekstilt kultuurile, kultuurilt tervele ühiskonnale. Seejuures on ühest küljest oluline kultuuri nägemine keeles ja tekstis ning teisalt keele ja teksti nägemine sotsiokultuurilises ümbruses. (Torop 2000: 18)

Käesolevas artiklis siirdume Jakobsoni lingvistiliselt käsitluselt Toropi tekstualistlikule käsitlusele, üritades metateoreetilisel tasandil tõlkide Jakobsoni (keelelisi) tõlketüüpe tekstiteooria sfääri.

> Kui näiteks viimaste asatate tõlketeaduses on ülekaalus huvi tõlgete kontaktide vastu kultuuriga, millesse nad satuvad, siis samal ajal tungib see problemaatika ka neisse akadeemilistesse traditsioonidesse, mis on olnud enam huvitatud originaalist, selle keelest ja kultuurist. Nii sündis nn ***skopos*-teooria, mille väitel on iga tõlke dominandiks tema otstarve või eesmärk**. (Torop 2000: 19)

Seda "otstarbe või eesmärgi" rõhutamist kohtasin ma mingis muus kontekstis, aga hetkel ei tule meelde kus. Selles tundub olevat terake ideoloogilisust, justkui telooloogia pealesurumine - *kõik peab olema eesmärgipärane*. Minu jaoks on siin oluline küsimus, et kas "niisama" on ka valiidne põhjus. Seda probleemi illustreerib jällegi *Ancient Aliens* saade, mis pidevalt eeldab, et muistsed rahvad ei teinud midagi niisama, said kogu oma tarkuse tulnukatelt ja otsisid viise, et nendega suhelda... Mitte, et äkki neile lihtsalt meeldis maaväliste eluvormide idee sama palju kui meile või, et nad joonistasid ja meisterdasid kummalisi asju lihtsalt niisama, ilma mingi ulmelise tagamõtteta.

> Järgmiseks ja väga viljakaks sammuks on tõlkele orienteeritud algteksti analüüsi metodoloogia, millele vastavalt on tõlkimine **funktsionaalse tulemteksti loomine**, kusjuures seos algtekstiga säilitatakse sõltuvalt tõlke sihist. On oluline, et ka tulevase retseptsiooni arvestamise juures **lähtutakse siiski originaali säilitamisest, mitte ainlut vastuvõtva kultuuri omahuvist**. (Torop 2000: 19)

Minu arvates eristabki see tõlkimist ja tõlgendamist - esimese puhul on oluline uue teksti loomine, teise puhul uue arusaamani jõudmine. Tõlkimine ja tõlgendamine lähevad siin (artiklis) muidugi segamini. Omahuvi ja originaali säilitamise vastandus sealjuures rakendub ka tõlgendamisele. Näiteks Ricoeuri järgi iseloomustab tõlgendamist *appropriation* - nö enda jaoks või endast lähtuvalt tõlgendamine, aga samas jätab ta välja võimaluse, et tõlgendatakse mingeid väliseid eesmärke silmas pidades (nt teadustööde tõlgendamine mistahes spetsiifilisel otstarbel). Ise adun seda tekstide lugemisel/tõlgendamisel (ja, harva, ka tõlkimisel), et kindlat tekstide seeriat lugedes on mul väga kindel eesmärk: nt siinseid tõlkesemiootika tekste lugedes ei pea ma silmas graffitit, mentaalsust, loomade käitumist vms, vaid esmajoones tõlkimist ennast (kahjuks aga ei saa ma välja lülitada nonverbalismi moodulit, mis kaasneb minu puhul igasuguse lugemise-tõlgendamisega).

> Võõra tekstina uues kultuuris omandab tõlketekst erilise omaväärtuse. Tal on võime esindada väga erinevaid asju. Kõigepealt on iga tõlge *originaali implitsiitne kriitika*, s.t. ta **peegeldab oma suhtumist algteksti samastumise-eristumise skaalal**. (Torop 2000: 20)

Selline implitsiitne kriitika on tõepoolest huvitav nähtus. Ka minu kommentaaride-kirjutamises on see aspekt olemas. Kuigi ma ei seagi endale eesmärgiks iga teksti igat lõiku tõlgendada, ilmneb minu valikutes ka kindel kriitiline moment: see, mis on liiga selge, jääb välja samamoodi nagu see, mis on liiga keeruline. Nende äärmuste vahel on nö kuldne tee mis on ühest käest arusaadav, ja teisest käest annab midagi juurde.

> Tõlketekst ei toimi üheski kultuuris iial üksinda. Autonoomse tekstina võib ta sisu kaudu esindada mingit teemat, võib vahendada originaali autori seisukohti ja stiili, **võib vastuvõtvat ühiskonda rikastada uute kultuurielementidega**, tuua vastuvõtvasse kirjandusse uusi kirjandusvorme ja vastuvõtvasse keelde uusi keelevorme, võib aidata lugejal tõlke kaudu mõista originaali ja võib luua tõlketeose, millest saab vastuvõtva kirjanduse osa. (Torop 2000: 21)

Minu jaoks isiklikult on oluline, et Powyse *Üksinduse Filosoofia* saaks millalgi lähiaastakümnel eesti keelde tõlgitud, sest see võib meie kultuuri rikastada. Siia võiks lisada nalja sellest kuidas Eestimaa jookseb inimestest tühjaks ja üksinduse filosoofia tekib siin iseenesest, aga ennekõike näen just vajadust sellise mõttesuuna järele - et eestlane õpiks oma üksindust paremini hindama.

> Kirjanduslik kommunikatsioon piirdub harva ahelaga Autor-Teos-Lugeja. **Kultuuris kui eellugemise, lugemise ja ülelugemise süsteemis on loomulik, et kommunikatsioon jätkub metakommunikatsiooniga**. Lugejast saab kultuuritegija ja autor, olgu ta tõlkija, kriitik, õpetaja, tele- või raadiokommentaator, instseneerija või ekraniseerija. **Igaüks neist loob oma teksti kellegi teise teksti põhjal, seega metateksti**. Semiootilises mõttes on nad kõik tõlkijad. Et aga käesoleva artikli teemaks ei ole tõlkesemiootika, siin piirdun otseselt tõlkimist puudutava osaga metakommunikatsioonis, mida tähistam mõistega *metatekstiline tõlge*. (Torop 2000: 23)

Esimesel lugemisel (2013 suvi) juba heietasin, et kui nõuda, et metatekst on metakommunikatsioon, siis saab see olla vaid kvalifikatsiooniga - *diakoroonne* metakommunikatsioon, sest tõenäoliselt ei loeta ühte teksti ja teist, esimese kohta kirjutatud, teksti samaaegselt (kuigi ka selline võimalus on täiesti olemas, on see pigem erandjuhtum). Kõige huvitavam siinses arutelus on minu arvates "eellugemine", millest Bayard kirjutas palju - st me teame päris palju raamatutest mida me ise ei ole lugenud.

> Probleemiks on aga eritüübiliste metatekstide vahekord. Tõlke kõrval võivad seista **presupositsioonilise või interpreteeriva dominandiga metatekstid. Esimesed annavad vajaliku tausta, teised loova suhtumise, pakuvad lugemisversiooni**. Omad ohud on mõlemal. Esimene võib muutuda faktide ja daatumite ballastiks, teine võib võtta lugemisvabaduse. Kuid sama võib juhtuda ka kultuuris. (Torop 2000: 24)

Iseenesest kasulik eristus, aga enamus eessõnasi, nt, mida mina olen lugenud, sooritavad mõlemat. St annavad taustateadmisi, aga samaaegselt ka navad lugemist kindla suhtumise poole. Humoorikas näide mis hetkel meenub on Youtube'i filmiarvustus "The Onion Reviews 'Lee Daniels' The Butler'", mis korduvalt rõhutab: "[it is] a very important film that features very important people and covers very important themes. Overall this is a big important movie that you will watch and think: oh my god, this is all very important."

> […] ***tekstist välja tõlkimise* viisi kaudu on võimalik tuletada žanri eripära ja poeetika**. Kõigil viidatud juhtudel on oluline teadvustada, et vastuvõtja ees on sekundaartekst ehk metatekst ehk kaksik- või **mitmiktekst**, s.t. sõnumi väärtus ja sisukus tõuseb, kui ta algteksti(de)st midagi teatakse. (Torop 2000: 26)

Huvitav kas Mikita mitmiktaju saab sellega võrrelda ja leida mingisugune seni märkamatuks jäänud metatasand? Tekstist välja tõlkimist illustreerib minu jaoks endiselt hästi Michael Radfordi linastus Orwelly teosest *1984*, mis on samavõrd hall ja *gloomy* kui romaan ise. Sellele vastanduvad mõlemad (nii USA ja UK) filmiadaptsioonid Huxley *Brave New World*-ist, sest kumbki ei näi žanri eripära ja poeetikat hästi tõlkivat. (Samas see viimane näide hellitab lootust, et *source material*'i ei ole veel ära ammendatud ja erinevalt *1984*-st võib ootama jääda ekraaniadaptsiooni mis on kirjandusteosele lähemal kui eelnevad katsed.)

5.4.13 Teadvus ja sümbol (3. ja 4. ptk) (2014-04-26 10:18)

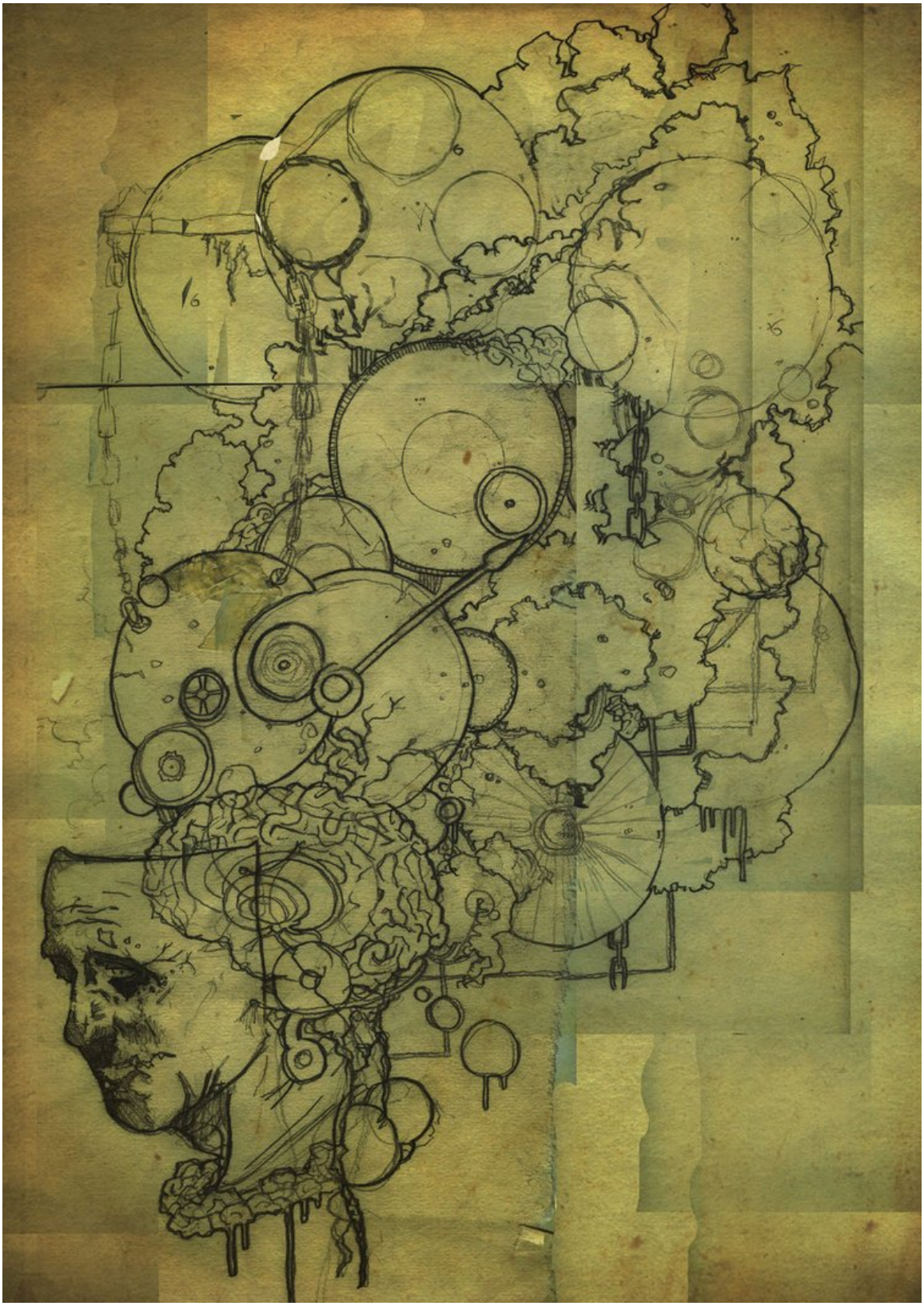

Mamardašvili, Merab K. ja Aleksander M. Pjatigorski [1997]. *Sümbol ja teadvus*. Tõlkinud Silvi Salupere.

> Termin "sümbololoogia" viiakse meie poolt sisse kui *meie töösuuna tähistus*, aga mitte kui uue teadusvaldkonna nimetus (mis oleks kohutav!). J aselles mõttes on see paralleelne Husserly terminiga "etoloogia" või budistliku mõistega "pudgalaväda". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Kiire googeldamine ütleb, et "symbolology" nime alla paigutatakse mingisugust *new age* jura. M. ja P. motiiv on siin täiesti arusaadav - nad nimetavad niimoodi oma mõttesuunda või filosoofat ja ei taotle uue teadusvaldkonna rajamist. Husserli ja etoloogia seose kohta ei leia ma kahjuks midagi. Kas ta vermis selle termini vms? Igal juhul, kui googeldada tema nimi ja see nimetus koos siis võib leida päris huvitavana tunduva artikli "Human Ethology and Phenomenology", mis tundub nagu midagi mida mul tasuks lugeda ("inim-etoloogia" on Eibl-Eibesfeldti nimetus inimese mitteverbaalse käitumise uurimisele).

> Seejuures me mitte ainult arvame, et on olemas selline asi nagu sümbol, vaid arvame ka et *sümbol on asi*, mitte tingimisi sisseviidav "operatsionaalne termin" või kirjelduse reegel. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

"Sümbol kui asi" on endiselt keeruline mõte. Olen vahepeal võrrelnud seda kuidas Jakobson mõistab Peirce'i sümboleid. Jakobsoni jaoks olid sümbolid sõnad, Peirce'i jaoks rohkem nagu mõttemärgid (nö *mental sign*) mille vaimset osa nimetatakse kontseptsiooniks (vt CP 2.302).

> Sümbolite tänapäevase analüüsi plaan on elementaarne:
> (A) **Tekstis eristatakse *füüsilised kujundid* (mitte ainult mõeldavad, vaid vahel ka mõõdetavad), faktid, sündmused, esemed (sealhulgas ka arvud), värvid, konstruktsioonid, maastikud, situatsioonid jne**.
> (B) Need kujundid, mis eristuvad kui teksti füüsiliselt määratletud elemendid, suhestatakse teatud mittefüüsiliste *tüüpiliste* seisunditega.
> (C) Nende tüüpiliste seisundite tõlgendavas kirjelduses on nad reeglina negatiivsed psüühilised seisundid, millele omistatakse universaalne tähenduslikkus, nagu ka nende asjasus - sümboolikale. St kogu sümbololoogia alates eelmisest sajandist kuni meie sajandi lõpuni on selle selgeks tegemine, **kuidas inimese negatiivsed psüühilised seisundid tähistatakse teistis (või elus) sümbolitega**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Punkt (A) meenutab saksa kirjandusesteetikat. Sisuliselt tähendab selline eristamine vististi teksti maailma osadeks lahti võtmist - iga tähenduslik element mida on tekstis mainitud asetatakse abstraktsesse ruumi kuhu kogunevad sarnaste elementide kogumid ja paljastavad oma variatiivsuse. Vähemalt selline on minu meetod. Siin läheb punkt (B) edasi nende füüsilistele kujunditele suhestamisega mittefüüsiliste tüüpiliste seisunditega. Punkt (C) on siin kõige kahtlasem, sest meenutab ähmaselt Freudi psühhoanalüüsi, mis (vist) oli see diskursus kus arvati või levitati arvamust, et negatiivsed emotsioonid on kõige raskemad või keerulisemad, st nad ei ilmuta ennast nii kergesti kui positiivsed - või me ei taha, et nad ennast ilmutaksid. Mõtlesin selle peale eile seoses emootikonidega, millede hulgas vastab positiivsetele emotsioonidele :) ja :D, aga negatiivsetele ainult :(. Ma ei ole kindel kas :/ on negatiivne - see tundub olevat neutraalne või rohkem funktsionaalne. (Leidsin googeldades, et viimastel aastatel on hakatud sooritama midagi nimega Sentiment Analysis of Tweets, mis uurib emootikonide kasutust twitteris.) Kui proovida seda skeemi näite varal järgi, siis Zamjatini *Meie* tuleb esimesena meelde. (A) oleks lihtne - selles teoses vastab igale isikule kindel kehaosa (O randmed, X-i kulmud jne). (B) tähendaks neile kehaosadele ka millegi mentaalse omistamist, mis on vististi isegi võimalik - need kulmud moodustavad kolmnurga mis justkui mõnitavad protagonisti (*mocking acute triangle*). (C) oleks kõige keerulisem, sest siis tuleks kogu teos läbi lugeda selle pilguga, et miks peategelane on tundlik mõnitavate kolmnurksete kulmude vastu. Ja isegi siis ei saaks kindel olla, et see tõlgendus on õige. St lõppude lõpuks ei ole mul aimugi kuidas see "elementaarne" sümbolite tänapäevase analüüsi plaan kasulik oleks.

> Kuid üheaegselt selle plaaniga eksisteerib ka teine, mis seda täiendab ja on samavõrd elementaarne - kaasaegse sümbololoogia plaan:

> (a) Füüsilised kujundid, millest oli juttu punktis (A) omavad **teatud *üldist* tähenduslikkust/väärtust, mis väljub mitte ainult antud teksti või tekstide süsteemi, vaid ka antud kultuuri tähenduslikkuse raamest**.
> (b) Nendele kujunditele omistatakse tähendus, mis väljub kirjeldatavate või mõeldavate psüühiliste seisundite piirest. Ennem on kõne all juba "inimeste", või "looduse", või "vaimu", või "maailma", või "aja" jne seisundid. Sellega muttub nende seisundite psühhism metafooriks, nad on alati "midagi muud".
> (c) Tähistatavate seisundite negatiivsus läheb üle millekski, mida võiks ennem nimetada "mittepi-isavuseks", "mittetäielikuks" või "mittelõpetatuks". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Eristatakse tänapäeva (*modern*) ja kaasaegset (*contemporary*) sümbololoogiat. Siin mõistan ma jällegi vaid esimest punkti, sest see millised füüsilised figuurid on tekstid tähtsad ja/või tähenduslikud on kultuuride vahel tõepoolest erinevad. Hea näide on käest kinni hoidmise figuur nö "paarisuhte" tähistamiseks. See olevat nö *missionary position* tegelik päritolu. St tegu polnud algupäraselt mitte vahekorrapoosiga, vaid tuli sellest, et pärismaalased nägid Eurooplastest paarikesi külg-külje kõrval istumas ja käest kinni hoidmas ja hakkasid seda imiteerima. Kui neilt küsiti selle kohta, siis saadi vastuseks, et nad teevad seda "nagu misjonärid". St tänapäeva kultuuris sageliesinev mitteverbaalne motiiv käest kinni hoidmisest, mida võib märgata näiteks animatsioonides (Wall-E on hea näide, sest selles hoiavad robotid jumal-teab-mis-põhjusel käest kinni), aga Papua pärismaalastele oli see võõras figuur. Selle kujundi umbkaudne tähendus on "õnnelik paarissuhe", mis tõepoolest pole psüühiline seisund vaid rohkem nagu sotsiaalne reaalsus või midagi mille jaoks praegu ei leia head sõna. Kolmas punkt jääb arusaamatuks.

> **Euroopa kultuuriruumis tõlgendatakse psüühilist haigust kui *teadvustatud ellu lülitatuse võimatuse sümbolit***. Kuigi me võime samaaegselt sedasama fakti vaadelda kui asjade *tegeliku seisu võimaliku teadvustamise sümbolit* ja selle järgnevat mõistmist teadvuse mõttes. Kuid **mitte haigus ise ei ole siin sümbol, vaid selle kultuuriline "ideoloogiline" tõlgendus**, selle sunduslik eetiline kontseptualisatsioon (mille muuhulgas märkis ära Averintsev Tšehhovi ja Hesse puhul. Hesse kirja mõte on lühidalt selles, "et kui seda nimetatakse haigeks, siis ma eelistaks olla haige ja seejuures omada kultuuri", aga Tšehhov kirjeldav "Mustas mingas" *protsessi*, kus inimene, tervenenud sellest, mida ta pidas haiguseks, kaotab enda jaoks teadvusliku olemise/eksistentsi mõtte). Siit ka pöördumine Dostojevski ja Garšini elulugude poole ja tänapäevane **huvitatus psühodeelilistest ainetest** (A. Huxley jt). (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Õige väljend on "huvitatus psühhedeelistest ainetest". See kirjaviga osutab tõigale, et S.S.-l endal selline huvitatus puudub. Aldous Huxley juhtub on sealjuures äärmiselt huvitav, sest ta rändas (nagu ka Ameeriklased sageli tegid enne LSD avastamist ja sünteesimist) Mehhikosse, et psühhedeeliste ainetega tutvuda (selletaolist rännakut kujutatakse 1980. filmis *Altered States*, mis oli ühtlasi peanoogutus John C. Lilly-le). Ka minu lemmik Inglise kirjanik kes elas samal ajal Ameerikas ja lävis Huxley ja Gurdjeffiga, J. C. Powys, jätab oma kirjutistes mulje, et ta proovis psühhedeelisi aineid. Kuna see on seotud teadvusega siis võin pikemalt tsiteerida ühte katkendit mis mulle on südamelähedane: "It seems to me that the first thing such a person turns his mind to is to chance of his having acquired consciousness at all! How extraordinary, how never to be taken for granted, is the fact that in a universe - so full, as far as he knows, of so many inanimate things, and of so many things that, thought animate, possess levels of consciousness apparently very different from his own - he should be saying clearly to himself: - "Here am I, a living, conscious entity, in the midst of all this!" Having realized the miracle of his being what he is - a conscious self in this bleak place - the next thing he does is to ponder on the inevitability of death. He is alive now, he is conscious now; but in a given time, short or long as it may happen, he will be as unconscious as the woodwork of this melancholy window, the withered leaves blown across it, as the raindrops streaming down it." (Powys 1933: 96-97) Mis puudutab vaimuhaiguste osa, siis siin tundub rolli mängivat vaimuhaiguse ühiskondlik tähendus - vaimuhaige inimene ei ole "lülitatud" meie normaalsesse "teadvustatud ellu". Kultuuriline või "ideoloogiline" tõlgendus siinkohal meenutab kangesti seda vulkaani näidet mida Andreas Ventsel armastab kasutada: st kas vulkaanipursest mõeldakse kui seismoloogilisest ja geoloogilisest protsessist, või sellest mõeldakse kui Jumala karistusest vulkaani jalamil asuva linna pattude eest vms. Hea näide vaimuhaiguste raamistamisest on facebookis leviv teksti-pildike mis sai alguse päris koleda kujundusega, aga on nüüdseks tehtud päris ilusaks, hoolimata tõigast, et tekst ise on imal edasi: see ütleb midagi stiilis, et depressioon, ärevus ja paanikahood ei ole märk nõrkusest vaid märk, et ollakse väsinud olemast tugev vms. Mind häirib see näide isiklikult,

sest selles kujutatakse vaimuelu keha-analoogia kaudu tugeva või nõrgana, mis minu arvates ei sobi kuskile. Lihased ja luud on tugevad või nõrgad, aju ja närvisüsteem on märksa keerulisemate probleemidega.

> Kuid siin on väga oluline veel üks asi. **Negatiivseid seisundeid mitte ainult ei sümboliseerita, vaid nad ka *sümboliseerivad*, olles märgiks (pseudosümboliks) kuuluvusest selle juurde, mis *on teadvalt* väärtus (kultuur, teadmine, anne jms) ja *ei ole* teadvus**. Sellise sümbolite liigi hulka kuulub ka psüühiline sümboolika ise. Viimane ei ole vajalik teadvusele psüühika peegeldaval tõlgendamisel nagu teadvuse sisu (või struktuuri) puhul. Sellised pseudosümbolid võivad teenindada psüühilise mehhanismi "tagasitööd" sisenemisel ühte või teise teadvuse struktuuri. Seetõttu, **kui räägitakse loomingulise isiksuse kannatustest (haigustest) kui tema loomingulise andekuse sümbolist, siis on see tegelikult *pseudosümbol***, mis kannab endas mõningaid psüühilise töö, mis ei pea üldse olema seotud teadvusega, vaid on suunatud endale, lisatingimusi. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Aldous Huxley'l oli silmahaigus mis tegi ta poolpimedaks. George Orwell veetis palju aega oma elust pneumooniaga voodis lamades. Pneumoonia kõlab siin vb nagu tüdruku nimi, aga sisuliselt tähendas see, et nt *1984*-i kirjutas ta voodis lamades ja oma kopse välja köhides. Mõlema puhul on nende kannatusi kasutatud nende loomingu raamistamiseks. P.S. patomaatia (*pathei-mathos*) on "õppimine läbi kannatuse".

> Siin on kõige olulisem, kuidas me sellist psüühiist tööd *teadvustame*. India joogide praktikas mõisteti seda üheselt kui psühhotehnikat. Seal pöörati iga kord õpilase tähelepanu sellele, et see on töö ainult *enda psüühikaga*. See ei tähenda, et midagi muud peale psüühika ei ole, kuid see tähendab, et **kõik, millega õpilane tegeleb on ainult tema psüühilise töö kultiveerimine** ja seda peab ainult sel viisil tõlgendama. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Selles osas on Vana-Kreeka enese-kultiveerimine millest Foucault räägib subjekti hermeneutikas (*The Hermeneutics of the Subject*) täielikum. St Epictetus juhendas oma õpilasi mitte ainult tegelema enda psüühikaga ehk mediteerima (*meletan*), vaid ka kirjutama (*graphein*) ja treenima (*gumnazein*).

> Sisuliselt, kui me räägime sümbolist selle sõna enda tähenduses, siis me räägime sellisest asjast, mis on lahutamatu teadvuse aktist. Just **seetõttu ei saa *sümbolit (erinevalt märgist üldse) pidada millekski, millel on mingi sellest erinev/lahknev tähistatav***. Lihsalt asjal, mida nimetatakse sümboliks, on külg, mida me näeme *psüühika poolt*, kuid see asi ise ei muutu, kui me näeme seda *teisel moel* teadvuse poole pealt. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Olen kohanud ka sellist argumentatsiooni, et kuna sümboli tähistatav on kontseptsioon, ehk teine sümbol, siis võib sellese suhtuda kui paradoksi: sümbol tähistab iseennast.

> Kui lingvistika vaatepunktist (vähemalt keele sünkroonses uurimises) on sõna meelevaldne selle suhtes, mida ta tähistab, siis **teadvuse metateooria vaatepunktist on sümbol absoluutselt mittemeelevaldne** talle vastava teadvuse struktuuri suhtes. See on sümbololoogia kolmas postulaat. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See on Saussureaanlik seisukoht. Peirce'i sümbolid on märksa huvitavamad. Ta väidab, et sümbolid tekivad suuresti ikoonide põhjal.

> ***Sümbol on asi, mis omab võimet indutseerida teadvuse seisundeid**, läbi mille indiviidi psüühika lülitub teatud teadvuse sisudesse (struktuuridesse). Või: teadvuse seisundite akkumulatsioonil indiviidi psüühika poolt ilmutab sümbol võimet viia psüühika teatud teadvuse struktuuridesse.* (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See kõlab kangesti nagu "ankurdamine". Näiteks Teadvusehuvi pidav (neuroloogiatudeng) Mart on näoilmeid üritanud kontrollida emotsionaalsete seikade ankurdamisega mingisse teadvuse sümbolisse. See peaks teoreetiliselt toimima nii, et meenutad midagi kurba, rõõmsat, üllatavat, hirmsat jne oma elus ja mõtled sellele juurde mingi vaimse tähistaja, kasvõi mingi sõna, fraasi, kujundi, värvi vms mis aitab emotsiooni märgiliselt ankurdada. Seejärel harjutad ankru kaudu emotsioonide esilekutsumist nii, et see tooks esile ka näoilme ja voila, oledki valmis sotsiopaat kes suudab ilmeid tahtlikult esile kutsuda.

> Tuletame meelde, et meie jaoks eksisteerivad sümbolid, esiteks, **teadvuse struktuuride teatud spontaanse funktsioneerimise ja sisususte tasandil**, teiseks - nad eksisteerivad teisese töötluse tasandil, mis teostub meie poolt eeldataval elu, ajaloo, kommunikatsiooni jne teatud summaarses protsessis. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mulle jääb mulje, et see sümbolite kahetine iseloom ei ole midagi muud kui mikro-makro eristus. St esiteks töötavad sümbolit individuaali mõtteprotsessides (Peirce'i lõputu semioos, nt) ja teiseks toimivad sümbolid ühiskonnas.

> Puht metafüüsilisest vaatepunktist eksisteerivad sümbolid *kui sümbolid* (aga *mitte kui asjad*, mis võivad midagi sümboliseerida) ainult *tõlgendustes*. Ja need tõlgendused ei pea ilmtingimata olema *teadvuslikud*, st sellised, kus *teadvus loeb iseennast*. Sagedasti on need sellised tõlgendused, milles **kultuur loeb iseennast**, andes erinevatele asjadele, kujunditele, sõnadele ja formuleeringutele (mis, muide, tõepoolest *võivad osutuda* sümboliteks!) *teatud* sümbolilise tähenduse ja "lootes", et need asjad, kujundid, sõnad, formuleeringud äkki "hakkavad tööle", äkki osutuvad olevat osalised teadvuse olemises. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Taaskord mikro-makro. Esiteks semioos individuaali tasandil ja teiseks semioos kultuuri tasandil, mispuhul kultuurist mõeldakse kui individuaalist.

> Teine näide - Nietzsche "teine liin". Nietzsche-poolne oma kultuuri kriitika, tema enda poolt reflekseerimata, st tema poolt *enda* teadvusliku elu kogemuse eksplikatsiooniks muutumata, sai Spengleri ja seejärel Toynbee tekstides erilist laadi historiosoofiaks (pange tähele, et Nietzsche ei olnud kunagi historiosoof). Selles historiosoofias omandab kultuur alguses jooned, mis teevad ta terviklikuks, integraalseks ettekujutuseks, **seejärel mõtestatakse teda kui arenevat organismi ja lõpuks allutatakse sümbolisatsioonile erilise inimülese objektina, mis sümboliseerib kord kollektiivset teadvust, kord kollektiivset tahet, kord kollektiivset saatust**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

See selgitab nii mõndagi meie kultuurisemiootika kohta. Ka siin on kultuur individuaaluülene orgaaniline (st arenev) tervik, nö kollektiivne mina. Siin lisandub oluline aspekt, et kultuuril on oma "reflekseeritud" teadvus, tahe ja saatus.

> Kuid kõige olulisem on siin see, et **abstraktsioonid omandavad asjade omadused, muul moel pole pseudosümbolisatsioon lihtsalt võimalik**. Niikaua kui keskmise inimese tavamõtlemises kultuuri võetakse vastu nagu ilma või toitu, ongi meil juba tegemist pseudosümboliga, mis tekkis kui sellise mõtlemise, mis ei ole võimeline end reflekteerima järgmisel tasandil tõlgenduse tulemus. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Erinevus seisneb siin selles, et kultuurisemiootikas pole kultuur mitte ainult abstraktsioon mis on omandanud asja omadused, vaid abstraktsioon mis on omandanud "elava [küberneetilise] süsteemi" omadused.

> Meie aga arvame, **et millegi sümbolina tõlgendamine lülitab enda (ja interpretaatori koos tema refleksiooniga) *teadvusesse***, kui tegemist on sümboli, mitte pseudosümboliga. Me ütleks isegi - "teadvuse stiihiasse", kuna sellel on oma stiihia. Psühhoanalüütikute puhul segas selle mõistmist alati nende lapsik veendumus, et teadvus mingil moel kontrollib mitteteadvust. India joogid teadsid suurepäraselt, et **teadvus võib kontrollida vaid iseennast**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mulle jäi segaseks mis täpselt eristab sümbolit ja pseudosümbolit.

> Seetõttu see looduslike garantiide, mis on pööratud mingile inimelu sündmusele (siin armastus) peabki panema sündmuse sõltuvusse inimliku leidlikkuse, oskuse, mõtlemise jne pingutusest, st - sõltuvusse igast *kunstlikust loomisest*. Ja just selles mõttes on "pärispatt" *pahe sümbol*, kuna **ei saa käituda õigesti või valesti loomulikust asjade seisust lähtuvalt, see saab võimalikuks vaid siis, kui on olemas *tuletatav* ja teadvustatav *fenomen*.** Ja siis me ütleme, et siin on moraaliprobleem ja seetõttu *antakse* inimesele sümbolid, mis viitavad patule, kuna inimtegevuse tulemus ei ole kunagi ette antud ühegi loodusliku mehhanismiga. Sümbol "pärispatt" ütleb, et me väljusime looduslikust õndsast seisundist, me ei saa enam pidevalt tugineda meie eest töötavale looduslikule mehhanismile (ja me kaotasime instinkti mehhanismi, mis võimaldab loomal vältida suguühet mingitel momentidel ja kiirustada ühtima teisel). "Pärispatt" sümboliseerib situatsiooni, mida saab kirjeldada sõnadega "nüüd tuleb ise otsustada". (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Jällegi paralleel kultuurisemiootikaga. Looduse/kultuuri vastanduses on olulisel kohal see, et loomulikus käitumises ei ole õiget või valet. Ainult kultuuri (st märgiprotsesside "ise otsustamisega" või valiku momendi mõttes) tekkimisega saab öelda, et midagi on õige või vale.

4. peatükk

> Iidsetes kultuurides oli keele kasutamise valdkond tunduvalt selgemalt isoleeritud neist inimeksistentsi valdadest, kus kasutati **mittekeelelisi fenomene**; ühtedes kultuurides kasutati rohkem sümbolisust, teistes - keelelisust. *Selles mõttes võib öelda, et iga kultuur on sümbolisuse ja keelelisuse suhestatuse individuaalne tüüp*. Kuid mis on siin eriti tähtis: on võimalik leida selline suletud kultuurisituatsioon, mille sees keele kasutussfäär ei olnud mitte ainult piiritletud, vaid ka väga selgelt *objektiivselt/objektselt orienteeritud*. St, et keelt kasutati seal seoses *kindlate* kultuuriliste objektidega, ja **me võime leida neid kultuurilisi objekte, mille puhul keelt üldse ei kasutatud ja milles (ja mille jaoks) kasutati ainult sümbolilisi moodustisi**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Mittekeeleline = sümboliline. Erinevalt Jakobsonist, kelle jaoks keelemärgid on põhilised sümbolid.

> Me eeldame hüpoteetiliselt, et sümbolisuse ja keelelisuse kui kultuuri kahe komplementaarse komponendi vahelise seose konkreetne iseloom oli tihedalt seotud antud kultuuris valitseva religiooni üldise iseloomuga. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siin on kultuuri kaks põhilist märgisüsteemi lähemalt Langeri diskursiivsele ja mittediskursiivsele sümbolismile kui diskreetsele ja kontinuaalsele vastandusele.

> Võtame laialtlevinud etnograafilise juhtumi, kui "vähearenenud" etnokultuurid kaotavad oma keele. Nad kaotasid oma keele mitte seetõttu, et tõepoolest "unustasid" ta ära, vaid seetõttu, et lagunes sümboline elu, nende keele elu sümbolilised kontekstid, mis olid nende keelele vajalikud funktsioneerimiseks keelena. Ja seetõttu (nagu sellest oli juba juttu teises aspektis ülalpool) **on siin nähtav mitte keele hävinemine, vaid teadvuse sümbolise elu häving**. Keeled "surid" mitte võõra kultuuri ja mitte viina või teiste tsivilisatsiooni uuenduste tagajärjel/mõjul vaid loomuliku keele akkumulatsiooni, kinnistamise, üleandmise ja kasutuse *uute vahendite* mõjul.
> Niimoodi **kaotades *märgatavalt* keelt, *kaotasid* need kultuurid märgatavalt sümbolisust**. Sümbolisuse kaotus kultuuri poolt rebis tema keele välja teadvuse teiseste moodustiste, mis ei ole veel redutseeritud kultuurilisse vormi, kontekstist.

> Igasuguse kultuuri hukk teostub, niipalju kui võib sellest aru saada, alati ühel ja samal moel - kultuuri elementide isoleerimise läbi. St et **kui kultuuri elu muutunud tingimuste tõttu lahkus sümbolisus, siis keel, kui kultuuri isoleeritud element, oli sellega juba hukule määratud**. Need muutused võivad jääda ka fikseerimata teadvuse elus, jäädes loodusteaduslike antropoloogiliste või etnograafiliste andmete raamesse, kuid just nemad mõjutavad sümboolika saatust kultuurilis-keelelise kommunikatsiooni uute ("progressiivsete") režiimide tingimustes. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Huvitav, kas millegi sellise tõttu ongi "kakskeelsus" ("laias" semiootilises mõttes) kultuuri eeltingimuseks?

> Võimalik, et kultuuri "tuum" kui niisugune võimaldab midagi teha kultuuri tasandil ja kultuuris endas, st *ilma mõistmiseta*. Teha midagi ilma mõistmiseta, mehhaaniliselt, ongi kultuur. (See tähendab selles mõttes, nagu sai öeldud teise peatüki alguses: kultuur on midagi, mis kultiveerib objektiivselt suunatud mõtlemise automatismi.) (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Üksjagu negatiivne määratlus, aga meikib senssi kui mõelda Ameeriklaste määratlusi milles figureerib *mustrilisus*.

> Äärmiselt sarnane situatsioon on jälgitav ka "jõe" kujundi puhul Herakleitosel Efeosest. **"Jõgi" sümboliseerib mitte maailmapidi igavest ja pidevat muutumist, vaid *teadvusliku elu diskreetset iseloomu*, milles psüühiline mehhanism saab fikseerida ainult muutuste *üksikuid akte (fakte, sündmusi)***. Kuna katkematus on teadmise spekulatiivne struktuur, mis on võõras kaemuslikule teadvusesse sisenemise kogemusele. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Marty/Brentano näite puhul saab teadvus fikseerida vaid pliiatsi asumist teatud positsioonides, aga mitte selle liikumise katkematust kui sellist.

> Kuid juba see, et me *räägime* sellest, annab tunnistust, et inimene on selline olend, kellel on "teadmine sellest", mingist tervikust, mille ees inimene on üksi (või eimiski). Ja see teadvus ise ei ole meie aja probleem, vaid on pidev vahend inimese sidemes teadvusega üldse. **Omadus, mille kohta võib teatud metafoorilisusega öelda, et see on teadvuse sfääri peegelkujutiseks psüühika mikrokosmoses**. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Seda nüanssi võin ma ära kasutada käesolevat arutelu Sherringtoni füsioloogiaga ühendades.

> (Toodud näite sümbologeensus peegeldub huvipakkuval moel Vana-India unenägude seletajas, kus unes nähtud (mitte üle elatud) seksuaalakt on surma sümboliks. Samamoodi nagu ka prantsuse arhailises väljendus, kus ejakulatsiooni/seemnepurset nimetatakse "väikeseks surmaks".) Jooga sümboolikas saab see väga selge tõlgenduse: kui inimene näeb unes suguühtes paari, siis see sümboliseerib üleminekut surma ja järgnevasse ümbersündi; suguühe on reflektsiooni sümbol sellises teadvuse seisundis, kus selle kestev psüühiline elu "hüppab" eostamise momendil järgmisesse. (Aga teadmine sellest mehhanismist "upub" **puhta teadvuse mälutuses**, kust ta jälle "ujub välja" "esmase ahvatluse" absoluutse mittemõistmise *teadvustatud aktis* (Freudi ja Jungi järgi *mitteteadvustatid*).) (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Sellest kirjutas Läti-Inglise ajaloolane Vieda Skultans artiklis "Bodily Madness and the Spread of the Blush" (1977). St 19ndal sajandi keskel levis Euroopa meditsiinis suur huvi *spermatorrhoea* vastu (kui *diarrhea* on kõhulahtisus, siis võib ette kujutada mida *spermatorrhoea* endast kujutab). Skultans räägib ka anonüümse kirikutegelase kirjutatud teosest *Onania, or the Heinous Sin of Self-Pollution* (1710) ja kuidas selles esineb sama idee millest kirjutati *Kamasutra*'s - et sperma tagasi hoidmine (st mittemasturbeerimine) pikendab su eluiga. Siin on ühisjoon "väikese surma" teemaga.

> On huvipakkuv, et siin on üks ja seesama sümboolne pilt, *üks sümbol*. Esimesel juhul on tal *retrospektiivne*, teisel - *perspektiivne* teadvuse sümboliseeritavate sisude suhtes. **Esimesel juhul suhestub sümbol minevikuga, mis "tõukab" inimest endast välja, teisel - tulevikuga, mis justkui "tõmbab" endasse**. Antud juhul on meil tegemist muistsete indialaste struktuurse sümbolise ideega reinkarnatsiooni lõputust jadast, teadliku olemise rekurrentsioonist. Seksuaalakt unes ei ole tegelikult surma sümbol, sest *surma ei ole*, vaid see on indiviidi lõputu migratsiooni kui teadliku elu puhta võimaluse sümbol. St osutub *mittemillegi sümboliks*, kuna see sümbol ei saa omada mingit objektset sisulist tõlgendust, sest ei eksisteeri *füüsilist* surematust. See on selle "mittemillegi", selle kahe teadvuse struktuuri vahelise koja sümbol teadvuses, mis vana-india mõtleja jaoks oli kohustuslik (millest alustati "loendamist") üleminekul ühest indiviidi teadliku elu lõputu kestvuse aktilt teisele. Ja samaaegselt tähendab see, et **faktiliselt on teadvuse elu ja see kord ja korrastus, mida teadvus eeldab, suunatud aja voolule vastupidises suunas**. Teadvuse elu *seisab paigal*. Ta pole kuidagi suunatud: kuna psühholoogiline, illusoorne, olematu aeg kulgeb, siis ta näib suunatuna vastassuunas, kuid ta seisab paigal. (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Siin näen võimalust *elaboreerida* (täiendada?) Peirce'i teadvuse järve metafoori, aga tõmbamise-tõukamise jõud tuleb siin hoolikalt läbi mõelda, sest Peirce'i metafooris võivad nad olla ka vastupidised. Teadvuse elu paigalseisu võib mõtestada nii, et korrastus mida see eeldab on aja voolule vastupidises suunas korrastatud (st me mäletame minevikku), aga minevik ja mälu on vaid projektsioonid. Tegelikkuses on aeg illusoorne. Teadvus ise, st mitte *kellegi* teadvus vaid teadvus *kui selline*, on ajatu.

> Ja sellega seoses on surma ja surematuse sümbolid omavahel väga tihedasti põimunud. Ei ole ühte ilma teiseta. Nad on seotud selle teadvuse elu omapäraga, selle korrastuse tüübiga, mida ta implitseerib vastukaaluks ajavoolule, millega on seotud idee inimese üha intensiivsemast sukeldumisest kaootilisse, korrastamata teadvusesse. Selles mõttes on teadvus ja tema elu kaosele ja korrastamatusele vastanduv tendents. Kõige huvitavam on meie arvates see, et surma ja surematuse sümbolite allikas on seotud faktiga, et teadvus kui selline - suunatusega täielikule, maksimaalsele mõistmisele - läheb meie juurest ära (või, nagu oleks öeldud Vanas Indias - "läheb endasse"). **Teadvus on ju teatud keskkond, milles pidevalt võimendatakse, täiustatakse kõike seda, mis satub teadvuse ja selle sümboolse elu keskkonda**. Nii et surma (ja surematuse) sümbol sümboliseerib faktiliselt järgnevat: ainult surres omame me täielikku, maksimaalset mõistmist (või isesust) ja võime täielikult hoomata/haarata oma teadlikku [elu]. Aga kui me sureme, ei saa me seda teadlikku elu omada, sest see lahutab meie psüühilisest funktsioneerimisest, mis ei suuda midagi hõlmata ja on *ajaline*. (**Muide, budistlikus teadvuse teoorias on see suurepäraselt näha "viimase eluhetke/momendi" näitel, kus toimub see "teadvuse haaramine/hõlmamine" kui täielik, absoluutne, mitteprotsessuaalne *surija kogu elu, kui teadvuse tagasivoolava sündmuse*, mõistmine.**) (Mamardašvili & Pjatigorski [1997])

Seda võib kogeda ka ego-surma (*ego-death*) puhul, mida võib esile kutsuda psühhedeelikum. See kujutab endast teadvustamist, et teadvuse elu liigub vastupidises suunas ajale: teadvuse lõpp on selle tegelik algus (vrd *the first become the last and the last become the first* kristluses) - surma momendil on sinu teadvus kujundlikult "valmis" ja kogu su senine elu ilmneb hargnemisena olematusse. St mitte nii, et sa sünnid puhta lehena (*tabula rasa*) ja kogu su elu on sellele lehele kantud selleks, et see oleks sinna kantud; vaid umbes nii, et surma momendil näed sa oma elu liikumas tagurpidi olematusse, lehekülje tühjenemas kuniks see on piisavalt puhas, et võiks alustada uuesti. Ego-surm kujutab siin endast lehekülgedelt ajutiselt kõikide märkide maha raputamist.

5.4.14 The Way We Think Now (2014-04-27 12:38)

Geertz, Clifford 1983. *Local knowledge: Further essays in interpretive anthropology*. Harmondsworth: Penguin Books.

> The error, as in rather different ways both Boas and Malinowski gave much of their careers to demonstrating, lay in **attempting to interpret cultural materials as though they were individual expressions rather than social institutions**. Whatever the connection between thought as process and thought as product might be, the Rodin model - the solitary thinker mulling facts or spinning fantasies - is inadequate to clarify it. Myths are not dreams, and the rational beauties of mathematical proof are guarantees of no mathematician's sanity. (Geertz 1983: 149)

This is an important problem. Although it can be simplified as the micro-macro problem in sociology, it rather has to do with how we view certain "cultural materials". In my own study I'm trapped in this conundrum: whether certain symbols and metaphors are individual expressions or indeed belong to a certain folklore tradition.

> But such studies did at least open up **the distinction between the vehicles in terms of which persons must think, given who they are and where they are**, and the perceiving, imagining, remembering, or whatever that they engage in when they get down in fact actually to doing so. (Geertz 1983: 149)

Vehicles of thought depending of who and where the people are vs how they actually perceive, imagine, remember, etc.

> Hopi tensors (words denoting intensity, tendency, duration, or strength as autonomous phenomena) drive reasonings so abstract, Whorf said, as to be almost beyond our power to follow. (Geertz 1983: 149)

Vehicles of thought depending of who and where the people are vs how they actually perceive, imagine, remember, etc.

> For structuralists, Lévi-Strauss *cum suis*, **the product side of thought becomes so many arbitrary cultural codes**, diverse indeed, with their jaguars, tattoos, and rotting meat, but which, when properly deciphered, yield as their plain text the psichological invariants of the process side. (Geertz 1983: 150)

This *cum suis* translates as "and associates" but it's use is almost like in common parlance the expression " & Co." (e.g. Lévi-Strauss & Co.). The move from thought to arbitrary cultural codes may perhaps be explained with Propp's influence, but this is just a hunch.

> For symbolic action theorists [...] **thinking is a matter of the intentional manipulation of cultural forms**, and outdoor activities like ploughing or peddling are as good examples of it as closet experiences like wishing or regretting. (Geertz 1983: 151)

This is somewhat similar to the cultural semiotics approach, especially when it comes to the semiotics of space or of the city, for example. That is, semioticity is related to intentional manipulation of the environment. E.g. graffiti as the semiotizing of the city space [linnaruumi semiotiseerimine e märgistamine].

> **We are all natives now**, and everybody else not immediately one of us is an exotic. What looked once to be a matter of finding out whether savages could distinguish fact from fancy now looks to be a matter of finding out how others, across the sea or down the corridor, organize their **significative world**. (Geertz 1983: 151)

As an Estonian, I do feel like a "native". Especially when V. Mikita encourages us to view ourselves as something like Baltic indians. "Significative world" sounds like the "semiotic reality" that F. Merrell and A. Randviir talk about.

> To call, as I am about to do, for an **ethnography of thought** is to take a stand on what thought is by taking a stand on how it is to be thought about. (Geertz 1983: 152)

Here Geertz is a semiotician *sui generis* - instead of talking about the matter, he's going to discuss how to think about the matter. Sometimes it feels like all that semioticians actually do consists of framing points of view.

> My intention is to stress a certain bent of its character: namely, that it is (or, anyway, ought to be) an historical, sociological, comparative, interpretive, and somewhat catch-as-catch-can enterprise, **one whose aim is to render obscure matters intelligible by providing them with an informing context**. What connects Victor Turner, shuffling through the color symbolism of passage rites, Philippe Aries, parading funeral images of death or schoolhouse ones of childhood, and Gerald Holton, ferreting out themata from oil drops, is **the belief thah ideation, subtle or otherwise, is a cultural artifact**. (Geertz 1983: 152)

Exactly my point when framing my own study of bygone metaphors for nonverbal behaviour: the relation between sunshine/clouds and positive or negative emotions in facial expressions will not tell us much about the facial expressions themselves, but will tell us something about how people used to talk, feel and *think* about facial expressions. I'm unable to inform about the context of even this single metaphor because I'm not well versed enough in Christian figures and motives (e.g. "the ray from the sun" analogy).

> The most obvious of the directer implications is that, as **thinking in this view is a matter of trafficking in the symbolic forms** available in one or another community (language, art, myth, theory, ritual, technology, law, and that conglomerate of maxims, recipes, prejudices, and plausible stories the smug call common sense), the analysis of such forms and such communities is ingredient to interpreting it, not ancillary. (Geertz 1983: 153)

Cf. Peirce and how we think only in signs.

> It is a matter of conceiving of cognition, emotion, motivation, perception, imagination, memory ... whatever, as themselves, and directly, social affairs. (Geertz 1983: 153)

In other words, it is a matter of performing something like a secondary reflexion (in Mamardašvili and Pjatigorski's terms), so that whatever applies to individuals can be viewed on the level of culture - thus culture, too, has its own consciousness, will and destiny. Here, it is not exactly viewing the culture as a supraindividual whole with emotions, motivations, perceptions etc. but conceiving these as "social affairs" or cultural facts. This has been performed with emotion in the sociology of emotion, for example, and with perception, imagination and memory in cultural psychology (e.g. J. Valsiner).

> […] and to attend therefore to such **muscular matters** as the representation of authority, the marking of boundaries, the rhetoric of persuasion, the expression of commitment, and the registering of dissent. (Geertz 1983: 153)

I would include all of these "muscular matters" under the rubric of "social power". I believe there are aspects of nonverbal communication in all these matters.

> […] that simply knowing everything in particular one will end by knowing nothing in particular. (Geertz 1983: 154)

This is exactly the problem I'm having in studying nonverbal communication. I haven't "specialized" (to gestures, facial expressions, proxemics, etc.), and it really shows.

> It is when we begin to see this, to see that to set out to deconstruct Yeats's imagery, absorb oneself in black holes, or measure the effect of schooling on economic achievement **is not just to take up a technical task but to take on a cultural frame that defines a great part of one's life**, that an ethnography of modern thought begins to seem an imperative project. Those roles we think to occupy turn out to be minds we find ourselves to have. (Geertz 1983: 155)

Yup. This is why I call myself a nonverbalist. Nonverbal communication is not only what I study, it is a part of most everything I do. I cannot read fiction without pondering over how the author describes bodily behaviour more than I can not pay attention to nonverbal aspects of interactions in films. It is indeed "a cultural frame".

> Indeed, when we get down to the substance of things, unbemused by covenig terms like "literature," "sociology" or "physics," most effective academic communities are not that much larger than most peasant villages and just about as ingrown. Even some entire disciplines fit this pattern: it is still true, apparently, that just about every creative mathematician (those men a quattrocento aesthetician once finely dismissed as people who quiet their intellect with proofs) knows about every other one, and the interaction, indeed the Durkheimian solidarity, among them would make a Zulu proud. To some extent the same thing seems to be true of plasma physicists, psychologists, Renaissance scholars, and a number of other of what have come to be called, adapting Boyle's older phrase, "invisible colleges." From such units, intellectual villages if you will, convergent data can be gathered, for the relations among the inhabitants are typically not merely intellectual, but political, moral, and broadly personal (these days, increasingly, marital) as well. Laboratories and research institutes, scholarly societies, axial university departments, literary and artistic cliques, intellectual factions, all fit the same pattern: communities of multiply connected individuals in which something you find out about A tells you something about B as well, because, having known each other too long and too well, they are characters in one another's biographies. (Geertz 1983: 157)

This pretty much captures the way I feel about Tartu semioticians. However diffuse in time and space, they form an academic community - or, considering the almost esoteric nature of semiotics, something like an invisible society or an intellectual cult of sorts.

5.4.15 Uue keskaja poole (2014-04-27 12:59)

Eco, Umberto 1997. *Reis hüperreaalsusse*. Tõlkinud Joel Sang. Tallinn: Vagabund.

> Mida on vaja, et ehitada head keskaega? Eelkõige Suurt Rahu, mis on pragunemas, **suurt internatsionaalset riigivõimu, mis on ühendanud maailma nii keele, kommete, ideoloogia, usundi, kunsti kui ka tehnika poolest** ja mis ühel hetkel oma keerukuse ja kontrollimatuse tõttu kokku kukub. Ta kukub kokku, sest väljastpoolt pressivad peale "barbarid", kes ei tarvitse olla harimatud, kuid toovad endaga kaasa uusi kombeid ja uue maailmavaate. (Eco 1997: 98)

Düstoopia loomise *stuff*.

> Tegelikult oli varakeskaeg intellektuaalselt tohutu vitaalne aeg (ehk vitaalsemgi kui järgnevad tuhat aastat): barbarite tsivilisatsioonid pidasid kirglikku dialoogi, alles oli Rooma pärand ja orientaalkristlikud vürstid, võeti ette reise ja kohtumisi iiri munkadega, kes rändasid läbi Euroopa, levitades ideid, õpetades lugemist, mõeldes välja igasuguseid hulle asju... Lühidalt öelda, tollal küpses modernne Lääne inimene ja siin võib meil keskaja mudelist kasu olla, kui tahame aru saada, mis meie päevil toimub. (Eco 1997: 99)

Isegi semiootikas oli see "vitaalne" aeg. Eelkõige tuleb siin nimetada Augustinust (354-430) ja Boethiust (480-528).

> Beothius, kes tutvustas Pythagorast ja luges uuesti Aristotelest, ei ütelnud peast üles mineviku koolitükke, vaid avastas uue võimaluse teha kultuuri, ja kuigi ta pidas ennast viimseks roomlaseks, oli ta tegelikult esimese uurimisasutuse rajaja barbarite õukonnas. (Eco 1997: 99)

Üpris oluline tähelepanek, sest ka Peirce on nö *cenopythagorean* mõtleja (või vähemalt pidas ennast selliseks, eriti Esmasuse, Teisesuse ja Kolmasuse suhtes).

> Lennake New Yorki *TWA* lennukil: te saabute täiesti privaatsesse maailma, autonoomsesse katedraali, millel ei ole vähimatki pistmist *Panamerican*'i terminaaliga. Keskvõim, millele *TWA* avaldab eriti suurt survet, pakub kompaniile kiiremat viisa- ja tollikontrolli kui teistele. Kui lendate *TWA* lennukiga, läheb teil lennuväljal viis minutit, mõnda muud kompaniid kasutades raiskate terve tunni. **Kõik sõltub feodaalisandast, kellega ennast seote**. (Eco 1997: 103)

VIP staatus küll nüüd feodaalühiskonna iseärasus ei ole. Isegi pinnapealselt vaadatuna ei ole siin feodaalsuhe, sest vahetuses ei ole maalapp ja teened, vaid lihtsalt teenus ja raha.

> Neil laiadel kahtlastel territooriumidel hulguvad ringi marginaalide, müstikute või seiklejate karjad. **Kuna ülikoolides valitseb kriis ja stipendiumi saamine on halvasti korraldatud, on üliõpilased hakanud vagantideks, kuulavad üksnes isehakanud meistreid ja ütlevad lahti "seaduslikest õpetajatest".** Peale selle on veel hipirühmi - tõelisi kerjuste vennaskondi -, kes elavad ühiskonna heategevusest, otsides müstilist õnne (olgu siis tegu meelemürkide või jumala armuga; vahe on väike kas või juba seetõttu, et keemilise õnne hõlma alt piiluvad välja erinevad eksootilised usundid). (Eco 1997: 111)

Kas selline oli olukord Itaalias? Millal see tükk üldse kirjutati? 1986. Noneh, vb tõesti. // Inglisekeelne tekst ilmus 1986, originaaltekst itaalia keeles võis ilmuda 60ndate lõpul, aga ma ei ole kindel, sest viitamised pole täpsed.

> Nimelt teadis keskaja õpetlane, et autoriteedist võib teha mida iganes. "Autoriteedil on vahast nina, millele võid anda sellise kuju, nagu soovid," ütles Alain de Lille XII sajandil. **Aga juba enne teda oli Bernard de Chartres öelnud: "Me oleme kui käabused hiiglaste õlul."** Hiiglased on kaljukindlad autoriteedid, kes näevad palju selgemini ja kaugemale kui meie; oleme küll pisikesed, kuid sellegipoolest näeme nende õlgadelt veelgi kaugemale. (Eco 1997: 114)

Niiet see polegi otseselt Isaac Newtoni tsitaat, vaid 12. sajandi filosoofi tsitaat.

> Keskaeg on visuaalne periood, tema katedraalid on suured kivist raamatud, keskaja reklaamplakatid, teleekraanid, müstilised pildisarjad, mis peavad tutvustama ja seletama kõike: maailma rahvaid, kunste ja ameteid, ajaaarvamist, külvi- ja lõikuspäevi, usumüsteeriume, episoode kiriklikust ja ilmalikust ajaloost ning pühakute elu (suured eeskujud nagu tänapäeva megastaarid; eliit, kel puudub poliitiline, kuid on suur karismaatiline võim). (Eco 1997: 118)

Siin võiks vaielda, et praegu (st 2010ndate esimesel poolel) täidavad sama funktsiooni videoklipid mida jagatakse facebooks. Erinevus on vb see, et taotlus on alati uudsusele - mõni eksootiline nüanss mis võib imponeerida inimestele üle maailma. (Pähe tulevad näiteks sellised videoklipid kus: elevant maalib ennast ja kirjutab oma nime; National Geographic fotograaf suhtleb antarktikas *leopard seal*'iga, kes peaks olema ohtlik kiskja, aga hoolitseb kaameramehe eest (pakub talle pingviine süüa); Tiibeti munk vms demonstreerib oma võimeid suure rõngaga; ja austraalias mängib trummar tänaval muusikat prügiämbrutega. St tänapäeval täidab sellist audio-visuaalset rolli youtube jms.

5.4.16 Understanding cultural traditions (2014-04-27 14:28)

Zilberman, David B. & Robert S. Cohen 1988. Understanding Cultural Traditions Through Types of Thinking. *Boston Studies in the Philosophy of Science* 102: 299-329.

> In this consciousness, signs are not conceived as such, as their significance is taken for something unshakeably trustworthy, for a 'thing' populating the ralm of natural experience. (Zilberman & Cohen 1988: 302)

Einstein is also the source for "private signs" (e.g. Morris's personal signs). I wonder if the trustworthiness has something to do with this discourse.

> Semiotics, which is successful in studying systems of culture on the side of their 'mythopoetic' content, stops in embarrassment before **modern forms of cultural activity** - such as science, engineering, etc. Their *natural* sign-ability still remains hypothetical and in principle has nothing in common with the 'worldly wisdom' of common sense and religion. Representatives of the so-called 'normal science' would hardly favor teh idea of explaining their ways of thinking in the genre of myth. On the contrary, they would reject this idea by indicating that the information circulating in modern social systems is never shaped in 'folklore' patterns, even though it may be comprised by public opinion. (Zilberman & Cohen 1988: 304)

This is probably what Cliffort Geertz is suggesting with his ethnography of thought.

> As for the term used here as a denotation, i.e., 'tradition', it should be understood not as an object that actually exists but, rather, as **a kind of attitude toward something presumed to be existing retrospectively**, i.e., once the position is taken. In particular cases, this attitude may take the shape of an apparent

> presentation, in the form of rememberance, to consciousness of something previously observed, in some other thing. But since the 'past' is also a relation, this 'something' of tradition can be occasionally found in the 'present', or even in the 'future'. In other words, the traditionalistic attitude displays itself by projecting the present norms against the 'past' with the simultaneous transformation of these norms into values, i.e., the pseudo-objects of reassessment of this 'past' from a relatively 'future' position, that is, from the point of our actual 'present'. (Zilberman & Cohen 1988: 305)

That is, "traditions" are not a given, but social constructions. This is nowhere more apparent than local catholics calling for "traditional" family values - a move by which they project a norm that has no place in modern society as if it is time-proven and mandatory. It is doubtful if Estonia has ever been a truly christian area. Looking back, christianity seems more like a facade that was necessary to cooperate with the rulers.

> From the subjective point of view, the deontic modality denotes **the *significance* of action completely devoid of any signability**. For example, when someone's order is carried out without delay and without reflection of this command as a 'sign' for action, its deontically interpreted significance is the only real one. Deontic is the spirit within esoteric groups with specific 'inner' emotivism shared by the participants. When members of such groups interiorize an external experience its significational nature is completely effaced. It can be noticed only by the onlooked who does not share in the esoteric sentiments. The situation is quite similar with the individual mystical experience. Properly speaking, mystics of any time and place never claimed that their experience is universal. But they unanimously insisted on its non-significational nature. **It can be travestied into signs only with attempts to communicate**, so that the popular idea of the basic unity of all kinds of mystic experience is externally imposed. (Zilberman & Cohen 1988: 312)

The understandability of current discourse is underlied by obnubilation and obfuscation that surpasses fashionable jargon. In other words, I have little idea what this text is about.

> For example, we may reconstruct the definition of 'sign' (τό σηειον) in the Pythagorean 'semiotic' (τό σημειοτικά). It is not difficult to notie that the structure of their Order was used as a prototype for their conjectural generalizations. The Pythagoreans counted this structure as having three components: the 'esoteric' group of 'listeners' (οι ακροαματικα) who followed the intentions of the protagonist 'speaker' immediately and acted according to the pure significance of his utterings; the 'exoteric' group of 'instructors' (οι μανιάτικοι) who addressed the uninitiated (οι υποφαινομενοι) with 'signs' conferring some meanings; and the mediating group of 'signifiers' (οι σημαίνοντα) who invented the means of construing the sense of the whole structure. (Zilberman & Cohen 1988: 314)

All this sounds very important.

> *Power* will be the partial institution of the 'Tibetan" type. Tibetan society is known as the only genuine theo*cracy*, hence, it is most suitable for this type of label. The basic structure of tradition in this case is constituted not by religion as such but by its enactment as a means of power (hence '*-cracy*'). In this sense, Tibet is chosen as an ideal representation of all possible variations of the type, including the Soviet one: because the only principle difference here is in the nature of power orientation, which is anthropomorphous in the Tibetan case and sociomorphous in the Soviet one. The main feature of this type is the absurdity of value for the cultural consciousness, which results from the absolute inability to think about free choice. This consciousness is subservient to the 'statutory' norm, i.e., a kind of metaphysical action similar to punching , so that thinking itself turns into an epiphenomenon or a serial reprint of the paramount 'metaphysics'. **In cultures of this type, the most important source of normative action is the *authoritative text***, emanating its ascriptive significance and having its proper meaning only as a derivative. **Cultural thinking acquires the features of texture, with an imprint of temperation on the statutory**

> **mental behavior** - and resolves itself in a series of similar 'textoids', rather than personalities. Since the natural organismatics is normatively imposed by power and absolutely subservient to the mechanics of power, any attempt to display free will and evaluative judgment (concerning the authoritativeness of power) is cut short not by excommunication from the culture (as in the previous case) but by *physical* extermination (in Tibet, most typically, by self-extermination). Thus the carriers of personal values are transferred to natural non-being. Struggle for dominance, being a kind of implicit re-valuation of actuality, constitutes the content of social life. This is why the *sociology of power* happens to be the only sufficient subject for investigations in societies of the 'Tibetan' type. (Zilberman & Cohen 1988: 321-322)

Whaddaya know, an approach to power quite similar to Lotman's textual enactment paradigm (e.g. life imitates art).

5.4.17 Translation and comparable transfer operations (2014-04-27 16:30)

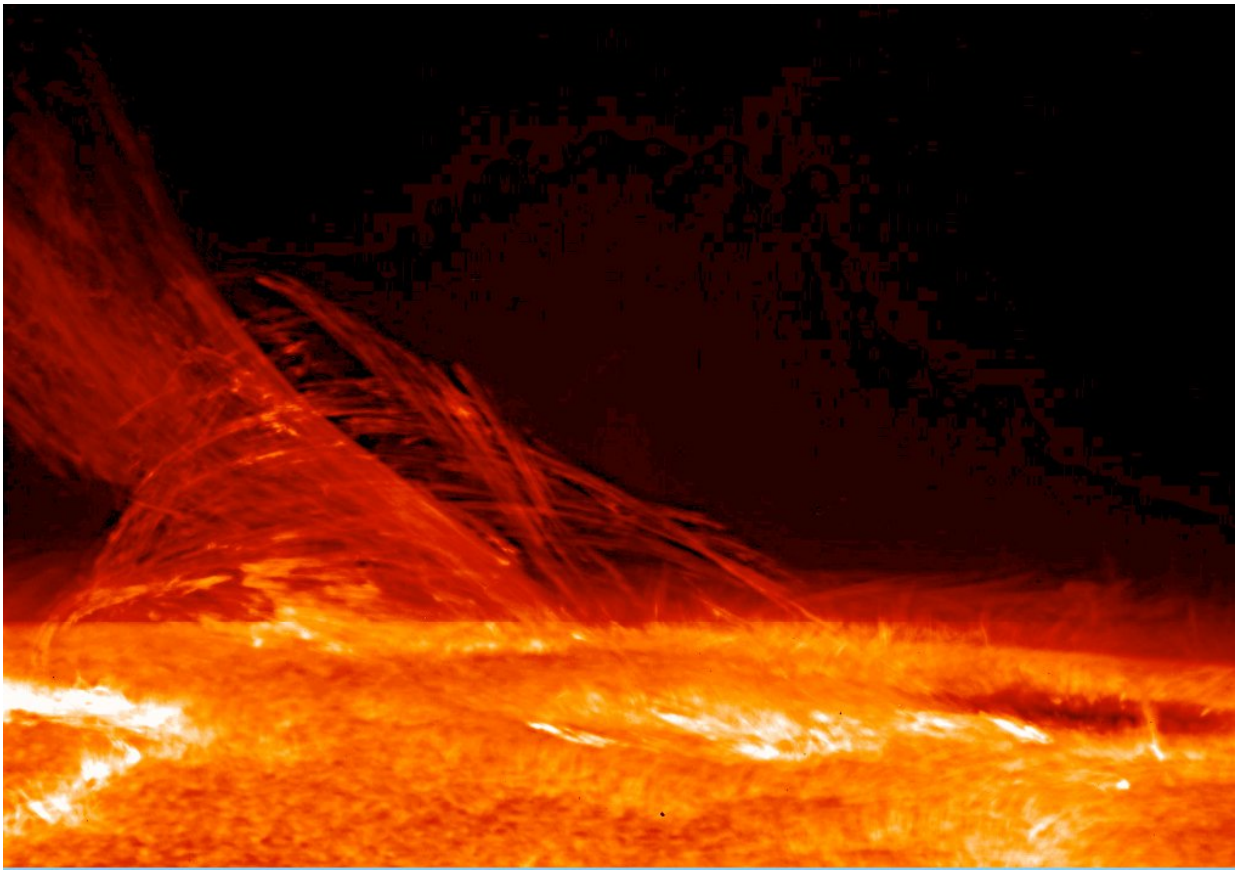

Gorp, Hendrik Van 2004. Translation and comparable transfer operations. In: Harald Kittel et al. (eds), *Übersetzung: Ein Internationales Handbuch Zur Übersetzungsforschung; An International Encyclopedia of Translation Studies*. Berlin: Gruyter, 62-68.

> A glance back at ancient rhetoric and stylistics may make this matter clearer. Indeed, it will be beneficial not to consider 'translation' as a text processing activity on its own, but to give it its place within a wider, open concept of text and text operations. (Gorp 2004: 62)

This sounds a lot like what Jakobson did. In this way, translation surpasses "text operations" (or translation pure and simple) and becomes a linguistic, literary or cultural operation.

> Lausberg (1960, 251 ff.) mentions *adiectio* (addition), *detractio* (abbreviation), *immutatio* (substitution) and *transmutatio* (rearrangement). With reference to Kristeva (1974, 345) a fifth can be added: ***Repetition*, understood as identical transformation**. After all, however paradoxical, each time a text(element) is repeated, a non-identical relationship to the repeated element arises. (Gorp 2004: 62)

At first sight this reminds me of Lotman's notion of repetition as metaphor, but since it's Kristeva and she dealt with Bakhtin, it may be that this relates to Bakhtin's discussion of how one's own exact words can be used to say something other. E.g., "The devil shouts into Ivan Karamazov's ear Ivan's very own words, commenting mockingly on his decision to confess in court and repeating in an alien tone his most intimate thoughts." (Bakhtin 1984: 221) // The non-identical relationship that arises from repetition is a consequence of the synfunction.

> The repetition-transformation is especially important when it concerns diverse text fragments, text elements or constituent aspects. Popovič (1976b, 28) speaks of "*reproductive* continuation" here, based on the principle of direct speech. Repetition by means of *compilation* of various text fragments in a large text is an age-old literary phenomenon and has manifested itself strongly in Late Antiquity and the Middle Ages in the 'text genre' of the *anthology* or collection. Even the *cento* (patchwork) is built on this principle, although it mostly consists of shorter sections of texts. **On the other hand texts can borrow certain elements from other texts so as to give them another meaning in a new context**. This is often the case with *citations*, *collages* and *pastiches* (see also section 3. on substitution), while *allusion* plays on both repetition and reference. The borrowing can also be partial so that the repetition works as an identical background against a different foreground. Thus, 'contrafactures' (Lat. *contrafacturae*) were often written in the Middle Ages and the Renaissance, i.e. new texts written to an existing melody (e.g. sacred texts to secular melodies, etc.). This phenomenon can be compared to present day 'covers' of song texts (cover versions). The intention of these and other 'borrowings' can be of a constructive as well as a destructive nature (e.g. respect, ridicule, polemic). (Gorp 2004: 63)

Exactly what I do in this blog. I like to think that my operation is constructive: the numerous quotes that I collect are supposed to help me remember what I've read, as well as to construct new ideas on the basis of old ones.

> Adaption can occur on the level of both form and of content. For example, formal adaption can be found in the 'translation' of lyrical or epic verse into prose or in the adaption of narrative texts to the requirements of the stage (creating dialogue in place of the original text as part of dramatisation and such like) and for a different audience or readership. Indeed, the term adaption is used especially for translations of dramas, adaptions for television and versions for young audiences, probably because **the direct impact on the audience** is of crucial importance for the success of a production or story. (Gorp 2004: 65)

Adaption in this sense makes a lot of sense, but if I were to "adapt" Powys's philosophy of solitude into estonian, it would not be because of the audience, but because of the differences in language. Powys is *too English* to be translated word-for-word into estonian.

> Technically speaking, adaption is a form of text processing which as it were imposes itself when the cultural context of the source text is unknown or exotic to the target audience and therefore has perforce to be adapted if the 'translation' is to be understood. In the case of *exoticism* the traslation has the tendency to strengthen the 'foreign' character of the source text as much as possible (*historicizing*, *archaicizing*, etc.). **Exocticism puts the emphasis on the unusual thematic and expressive linguistic elements of the original**. In Popovič's words: "This means a choice of elements that are typical of the culture of the original while being atypical of the style (topic and language) of the translation" (Popovič 1976b, 6). (Gorp 2004: 66)

My example of adapting Powys is anything but exoticism. The idea is to purge exotic elements (e.g. countless references to Dante) from the text so as to simplify it's core arguments.

> In the other case - and this occurs much more frequently - **translation makes the foreign into something more or less familiar and adapts it to the new readership or audience and its taste**, by way of a familiar setting, characters and/or motives for example. (Gorp 2004: 66)

Yup. This is exactly the case. The idea is to "adapt" Powys's *The Meaning of Culture* in a manner that would be congruent with the local semiotics of culture, for example.

> Cases of extreme acculturation through updating and relocating can create the impression of a new primary text, merely inspired by one or more source texts ('after' 'adapted from', 'inspired by', etc.). (Gorp 2004: 66)

Mhm. That's why I wouldn't name my loose adaption of Powys "Üksinduse Filosoofia" (as the original was titled *A Philosophy of Solitude*), but "Isemuse Filosoofia" (something like *Philosophy of Selfhood*) so as to keep the original word-for-word title available for a case of a competent translator actually translating the work.

2848

5.4.18 Dominant and sign systems (2014-04-27 17:38)

Jakobson, Roman 1987[1935]. The Dominant. In: Krystyna Pomorska & Stephen Rudy (eds.), *Language in Literature*. Cambridge: Harvard University Press, 41-46.

> **The dominant specifies the work**. The specific trait of bound language is obviously its prosodic pattern, its verse form. It might seem that this is simply a tautology: verse is verse. However, we must constantly bear in mind that **the element which specifies a given variety of language dominates the entire structure and thus acts as its mandatory and inalienable constituent, dominating all the remaining elements and exerting direct influence upon them**. Verse in turn is not a simple concept and not an indivisible unit.

> Verse itself is a system of values; as with any value system, it possesses its own hierarchy of superior and inferior values and one leading value, the dominant, without which (within the framework of a given literary period and a given artistic trend) verse cannot be conceived and evaluated as verse. For example, in Czech poetry of the fourteenth century the inalienable mark of verse was not the syllabic scheme but rhyme, since there existed poems with unequal numbers of syllables per line (termed "measureless" verses) which nevertheless were conceived as verses, whereas unrhymed verses were not tolerated during that period. On the other hand, in Czech Realist poetry of the second haly of the nineteenth century, rhyme was a dispensable component, without which verse was not verse was not verse; from the point of view of that school, free verse was judged as unacceptable *arrhythmia*. (Jakobson 1987 [1935]: 41-42)

Dominant in this sense is very apparent in rap music, wherein you can differentiate golden-age hip-hop that stuck to a definite structure, alternative or abstract rap that focused on the poetics of the rapping, and even forms of hip-hop wherein rapping is secondary to the beat and even wholly irrelevant when it comes to listening experience.

> We may seek a dominant not only in the poetic work of an individual artist and not in the poetic canon, the set of norms of a given poetic school, but also **in the art of a given epoch, viewed as a particular whole**. (Jakobson 1987 [1935]: 42)

I see this in the literary genre of dystopia. The first and most influential dystopic works (like *We*, *Brave New World*, and *Nineteen Eighty-Four*) focused on the "Big Brother" motive, total(itarian) control and forced collectivism - in other words, on lack of freedom/choice and oppressive government, while newer dystopias use these as a kind of backdrop and focus more on biological/reproductive issues, post-apocalypse possibilities and romance. In short, the dystopias have moved from the genre of science fiction to the "young adult" section.

> However, this equation is unquestionably erroneous: a poetic work is not confined to aesthetic function alone, but has in addition many other functions. Actually, the intentions of a poetic work are often closely related to philosophy, social didactics, and so on. Just as a poetic work is not exhausted by its aesthetic function, similarly the aesthetic function is not limited to poetic works; an orator's address, everyday conversation, newspaper articles, advertisements, a scientific treatise - all may employ aesthetic considerations, give expression to the aesthetic function, and often use words in and for themselves, not merely as a referential device. (Jakobson 1987 [1935]: 43)

Relevant for understanding the poetic function in Jakobson's model.

> From this point of view, a poetic work cannot be defined as a work fulfilling neither an exclusively aesthetic function nor an aesthetic function along with other functions; rather, a poetic work is defined as a verbal message whose aesthetic function is its dominant. Of course, **the marks disclosing the implementation of the aesthetic function are not unchangeable or always uniform**. Each concrete poetic canon, every set of temporal poetic norms, however, comprises indispensable, distinctive elements without which the work cannot be identified as poetic. (Jakobson 1987 [1935]: 43)

In other words, there is a variety of ways in which a work of verbal art announces itself as such, that is, in this case, as a poem.

> In comparison with referential language, **emotive langnuage, which primarily fulfills an expressive function, is as a rule closer to poetic language** (which is directed precisely toward the sign as such). **Poetic language and emotive language often overlap each other**, and therefore these two varieties of language are often quite erroneously identified. If the aesthetic function is the dominant in a verbal message, then this message may certainly use many devices of expressive language; but these components are then subject to the decisive function of the work, and they are transformed by its dominant. (Jakobson 1987 [1935]: 44)

Relevant for thinking about the emotive function and how it exactly functions in relation with the poetic function.

> However, the problems of evolution are not limited to literary history. Questions concerning changes in the mutual relationship between the individual arts also arise, and here **the scrutiny of transitional regions is particularly fruitful; for example, an analysis of a transitional region between painting and poetry, such as illustration**, or an analysis of a border region between music and poetry, such as the romance. (Jakobson 1987 [1935]: 45)

Relevant for intersemiotic translation and syncreticism. Illustration, by the way, seems to be the *prima facie* form of intersemiotic translation.

Jakobson, Roman 1987[1959]. Sign and System of Language: A Reassessment of Saussure's Doctrine. In: Krystyna Pomorska & Stephen Rudy (eds.), *Language in Literature*. Cambridge: Harvard University Press, 28-33.

> This question was dealt with much better by the Polish linguist M. Kruszewski, a contemporary of Saussure (and highly estimated by the latter), as early as the beginning of the 1880s. **Kruszewski made a distinction between two basic factors in the life of a language, two associations: similarity and contiguity**. The relation between a *signans* and a *signatum*, which Saussure arbitrarily described as arbitrary, is in reality a habitual, learned contiguity, which is obligatory for all members of a given language community. But along with this contiguity the principle of similarity, *la ressemblance*, asserts itself. As was mentioned here, and as Kruszewski already realized, this principle plays an enormous role in the area of derivations and in the area of word families, where similarity between words of one root is decisive, and where it becomes impossible to speak about arbitrariness. (Jakobson 1987[1959]: 28-29)

Alas, the origin of the similarity/contiguity distinction. And the argument against arbitrariness seems very similar to Peirce's notion of how symbols grow. That is, verbal symbols are not entirely arbitrary but grow on the basis of icons/images and other, previously existing, symbols.

> A purely linguistic semantics can and must be constructed, if we agree with Peirce that **the basic property of any verbal sign lies in its capability of being translated into another verbal sign, either a more developed, explicit sign, or, on the contrary, a more elliptical sign, of the same language system or of a different one**. This translatibility lays bare that semantic invariant for which we are searching in the *signatum*. In such a way it becomes possible to submit semantic problems of language to distributional analysis. Metalinguistic identifying sentences, such as "A rooster is a male hen" belong to the text inventory of the English language community; the reversibility of both expressions - "A male hen is a rooster" - demonstrates how the meaning of words become a real linguistic problem through a distributive analysis of such common **metalingual utterances**. (Jakobson 1987[1959]: 30)

Metalingual function laid bare in metalingual utterances. This raises the question if a verbal utterance *about* a non-verbal behaviour is "merely an utterance" or is it justified to call it something like a concursive utterance.

> In actual reality synchrony is not at all static; changes are always emerging and are a part of synchrony. **Actual synchrony is dynamic**. Static synchrony is an abstraction, which amy be useful to the investigation of language for specific purposes; however, an exhaustive true-to-the-facts synchronic description of language must consistently consider **the dynamics of language**. Both elements, the point of origin and the final phase of any change, exist for some time simultaneously within one language community. They coexist as stylistic variants. When taking this important fact into consideration, we realize that the image

> of language as a uniform and monolithic system is oversimplified. *Language is a system of systems, an overall code which includes various subcodes*. These variegated language styles do not make an accidental, mechanical [...]regation, but rather a rule-governed hierarchy of subcodes. (Jakobson 1987[1959]: 30)

An explanation of "permanent dynamic synchrony" and it's relation to the subcode-definition of language.

> I believe that *today our chief task should be to become realists, to build a realistic study of language and combat any* ***fictionalism*** *in linguistics*. We must ask ourselves: what is the real linguistic convention that enables exchange of speech in a given language community and serves effectively the various tasks of communication? (Jakobson 1987[1959]: 31)

I am actually calling for a similar move in terms nonverbal communication. The main fictionalism that I'm fighting against is the notion of "body language".

> Indices, which the physicist extracts from the external world, are not reversible. He transforms these indices given in nature into his own system of scientific symbols. In the science of language the situation is cardinally different. The symbols exist immediately in language. Instead of the scientist. who extracts certain indices from the external world and reshapes them into symbols, here an exchange of symbols occurs between the participants of a communication. Here **the roles of addresser and addressee are interchangeable**. Hence the task of the science of language is quite different. We are simply trying to translate into metalanguage **this subcode, which is objectively given in the language community**. For the natural scientist symbols are a scientific tool, whereas for the linguist the y are more than that, and above all, the true object of his research. (Jakobson 1987[1959]: 31)

So this is what is meant by reversability (in Thorpe 1974, for example). This is relevant for delineating behaviour and communication in the domain of the nonverbal, the first according more to natural indices that are reshaped into symbols, and the second class has its own "objective" life in society.

5.4.19 Papers from Jakobson's SW (8) (2014-04-28 12:58)

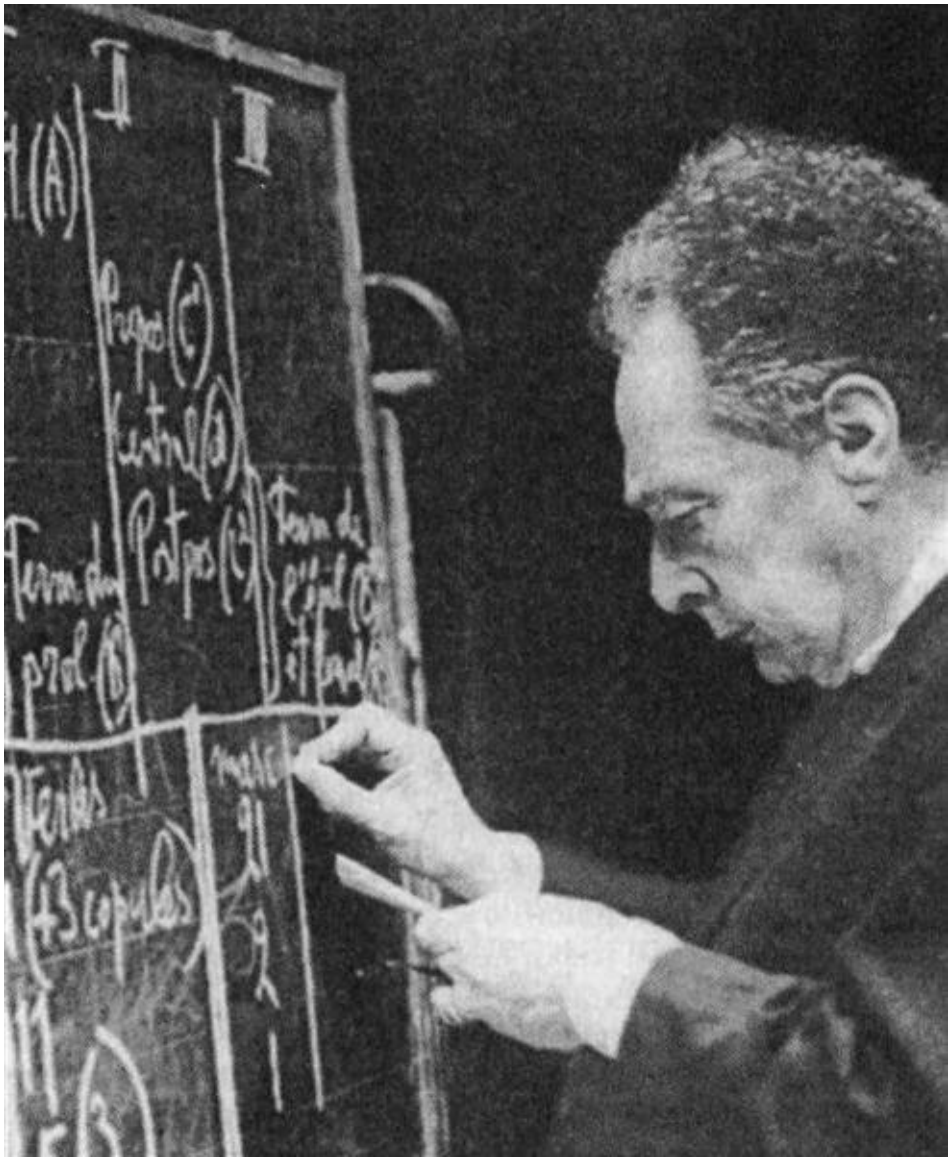

Jakobson, Roman 1985[1950]. Slavic Gods and Demons. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 3-9.

> Former Russian gods are occasionally interpolated into translated literary works (*Malalas Chronicle*; *Alexandreis*) or in accord with the Byzantine pattern, appear as **rhetorical adornments** in the original epos (*Igor' Tale*). (Jakobson 1985[1950]: 3)

Memo: read about *Igor' Tale*.

> **The relative linguistic unity and negligible dialectal differentiation** of the Slavic world urtil the end of the first millenium A.D., and particularly **the considerable lexical uniformity** of Slavic pre-Christian belifes, corroborates the supposition of **a substantial unity** for the cult of the Primitive Slavs. In the vocabulary originally connected with worship, the Slavs and partly the Baltic peoples, their closest linguistic

> neighbours, present striking similarities with Indo-Iranian as well as with Thraco-Phrygian nomenclature. (Jakobson 1985[1950]: 4)

These are rhetorical adornments that I should apply on my own research on Estonian body-centered language. E.g. how there is "considerable lexical uniformity" in cloud-metaphors, for example.

> Thus the Slavs participated in the Iranian evolution into a clear-cut dualism and, according to Helmold's accurate testimony, they were wont to worship divinities of good and those of evil, "being convinced that happiness comes from the god of good while misfortune is dispensed by the deity of evil". And the Slavic term for faith (*věra*) coincides with the Iranian term for religious choice between good and evil. (Jakobson 1985[1950]: 5)

I wonder if this is at all similar with the Estonian white and black gods...

> The Common Slavic *rai* "paradise" has been acknowledged as a direct borrowing from Iranian *rây-* "heavenly radiance, beatitude". (Jakobson 1985[1950]: 5)

Something to consider when discussing the notion of *sun-ray* in christian figures of speech. Lots of potential for folk-etymology here.

Jakobson, Roman 2002[1959]. Why "Mama" and "Papa"? In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Third edition. Introduction by Linda R. Waugh & Monique Monville-Burston. Berlin; New York: Mouton, 538-545.

> "The child," H. Werner (1940) stressed, "grows out of his child's world into an alien world of adults. **His behavior is the result of an interaction between these two worlds**." One could add that likewise the behavior of adults with regard to the child they nurse and educate is a result of an interaction between both worlds. In particular, the so-called "baby talk" used by the grownups when speaking with infants is a kind of pidgin, a typical mixed language, where the addressers try to adjust themselves to the verbal habits of their addressees and to establish a common code suitable for both interlocutors in a child-adult dialogue. (Jakobson 2002[1959]: 538)

This sounds vaguely familiar, as if Lotman had remarked on it somewhere.

> In contradiction to the "wild sounds" of babbling exercises, the phonemes are to be **recognizable, distinguishable, identifiable**; and in accordance with these requirements, they must be **deliberately repeatable**. (Jakobson 2002[1959]: 542)

This same standard could work for the study of nonverbal communication, so as to differentiate "wild" behaviours from identifiable and repeatable communicative cues.

Jakobson, Roman 1985[1982]. On the Dialectics of Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VII: Contributions to Comparative Mythology. Studies in Linguistics and Philology, 1972-1982*. Preface by Linda R. Waugh. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 377-378.

> The *hic et nunc* of linguistic reality brings every human being face to face with a multitude of spatial fields and temporal moments, and any production or perception of language reaches its steady manifestation through the selection and combination of suitable entities from within this double multitude. **Our selective and combinatory verbal activities are generally restrained and directed by a system of acting rules**. It has frequently occurred to linguistic interpreters that the use of language was being conceived without respect to these rules. Speech production and perception in their temporal changes remained the only focus of scholarly observation. The opposite trend was the view that *rules* confine the production and perception of language at any gives stage, and these rules, promoted as the chief subject of linguistic study, were termed *langue* versus *parole*, or "code" versus "message", or "competence" versus "performance". (Jakobson 1985[1982: 377)

Code (as selection) and message (as combination) are restrained by a system of acting rules… that is code/language? There seems to be a loop here. But restriction and direction are valuable notions. These should be compared to metacommunication in the Ruesch-Batesonian model.

> **A singleness was attributed to the rules of competence**, and this was resolutely superposed on the plurality of performances. I have objected to this strict mechanistic rupture between invariant and variants: **no speaker appears to be limited to one single code**. In essence he holds to the same language with the closest and most distant members of his environment, yet constantly modifies his manifold code and thus adapts his competence to diverse interlocutors, different topics, and his ceaselessly varying verbal styles. There is, as in any system, **an incessant liinkage of variants and invariants**, a permanent unity and diversity of phonological, morphological, syntactic, lexical, and variational means. The universal phenomenon of dynamic synchrony points to a constant interchange of the code. (Jakobson 1985[1982: 377-378)

Another iteration of permanent dynamic synchrony and the "subcode" view of language.

> Both in various self-adaptions to the interlocutor (verbal conformism) and in different degrees of mutual repulsion (verbal nonconformism), we submit our code to a maximal variability, an inconstancy both in space and in time. Such has been my recognition of the inseparability between invariance and variability. This thesis appears to me as the *conditio sine qua non* of scientific analysis from the early steps of Hegel's dialectics to the present-day sciences, especially linguistics, and our indebtedness to the Master's inspirations is far from exhausted. In particular, **time and space are two mutually inseparable, inner factors of language**, and the latter and its interpretation remains inalienable from these factors. Every verbal activity implies incessant selections and decisions between locomotor opportunities which suggest themselves, regardless of whether it concerns **an intimately merged idiom or a distant coincidence**, as well as which stage of the mutation in progress - an imminent archaism or the final phase of innovation. (Jakobson 1985[1982: 378)

These inner factors are also inseparable in communication generally. I have to say, Jakobson made more and more sense as years went by.

Jakobson, Roman and Linda R. Waugh 1987[1979]. Excerpts from The Sound Shape of Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VIII: Major Works 1976-1980. Completion Volume 1*. Berlin; New York: Mouton, 1-315.

> Through a significant coincidence, the Prague Linguistic circle and the geneticist Jacob have defined the object of their studies as "a system of systems". The principle of gradual integration governs the structure of the two codes. Both of them equally display **a hierarchy of discontinuous units**. As the biologist points out, each of these units, labeled "integron", is built by assembling integrons of the level below it and takes part in the construction of an integron of the level above. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 69)

And ultimately, Jakobson imputes hierarchical nature to organisms.

> Among all the information-carrying systems, the genetic code is the only one which shares with the verbal code **a sequential arrangement of discrete subunits** - phonemes in language and nucleotides (or 'nucleic letter') in the genetic code - **which by themselves are devoid of inherent meaning but serve to build minimal units** endowed with their own, intrinsic meaning. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 69)

It is necessary to re-read Birdwhistell's *Kinesics and Context* to determine whether the case is similar in nonverbal communication.

> If the formation of a mammal or especially of a human being is written down in the genetic message and baffles the scientist's imagination as "a marvel of exactitude and precision", just the same may be said about human language as an extraordinary, faultless, and subtle device of both **outer and inner communication**. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 71)

E.g. interpersonal communication (outer) and intrapersonal autocommunication (inner).

> The doubt sometimes intimated about the universal indispensability of learning and tutorship is based merely on a somewhat superficial, bureaucratic attitude toward the meaning of the words *tutor* and *learn*. **Learning and imitation or more exactly, replication** (cf. L. G. Jones 1967: 5), **are widely creative phenomena**, and tutorship frequently appears in a covert and latent form (cf. Whorf 1956: 70ff., 88ff., 105ff.). (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 73)

I agree wholeheartedly. My own favourite manner of learning consists of "motor-imitation" - re-writing texts or passages that I like.

> Between these two varieties of language users there are a number of characterological differences which have even led some investigators such as Goody & Watt (1963) **to distinguish sociology, the science of man as a writing species, from social anthropology, the science of man as a merely talking animal**. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 74)

Actually a worthwhile note on the names of disciplines. And the distinction is palpable - social anthropology deals more with nonverbal aspects than sociology by itself.

> In general, the *signatum* of any given letter is a certain phoneme of the language in question. In diverse spelling systems there may be constraints such as homophonous letters or other limitative rules imposed upon the simple relation between letter and sound, but **the essence of the relation between graph as *signans* and phone as *signatum* remains valid**. In logographic script, a graphic entity is in turn endowed with a singleness of its *signatum*, but here the *signatum* consists of a lexical unit instead of a phonic one. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 75)

The lengthiest note on the semiotic aspect of graphemes that I've come across.

> The growing substitution of printed and typed messages for handwritten ones **reduces the emotive and physiognomic roles of script**; in this connection one could cite the traditional and still extant custom of writing intimate and ceremonial messages by hand. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 75-76)

And now I've found the emotive function in actual letters (written messages). I suspect that by "physiognomic" he means graphological aspects.

> Reading allows one to linger on single passages or even to turn back to preceding lines or pages. Reading and writing involve space while speech is an essentially temporal experience. **The virtually lasting character of written communications is, both individually and socially, a most influential factor**, which on the one hand secures the relative permanence, the testamental, memorial aspect of the written text, and which on the other hand diminishes the task of memorizing, as can be eloquently illustrated by the astounding memory of the illiterate reciters of thousands of epic verses. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 76)

Approaching grammatology. It is worthwhile to remember the speech/writing and time/space distinctions or pairs.

> It is perhaps under the influence of the higher uniformity proper to the code of written language that sometimes the idea of a rigorously monolithic code of language in general captures theoreticians and tempts them to believe in the puerile myth of a perfectly invariable speect community with equally competent speaker-hearers and to apply the delusive idea to concrete operations. However, **"real individuals command a variety of related linguistic systems", a variety of styles of speech used in a range of social situations** (as was succinctly noted by Chomsky & Walker 1976): "Individuals within a speech community may differ in these respects and speech communities sometimes may vary quite widely in the systems represented within what is popularly called a single language" (p. 21). (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 77)

More on permanent dynamic synchrony. Score for Lotman's heterogeneity and code-switching.

> Witol Doroszewski (1899-1976), who was hostile to the idea of relational invariance in the sound structure of language, paid particular attention to **the abundant diversity of variants in the everyday speech** of Polish peasants which he recorded in his field work. These minute observations are particularly valuable because, contrary to the observer's anti-unitarian tenet, they bring to light **the orderliness within the obvious variety**. The several exponents of the Polish nasal *ę* used by all members of a rural Polish speech community near Plock were recorded and described in his French paper of 1935 (p. 28ff.) and, with more detail, in a prevous Polisd report of 1934 (p. 249 ff.). The basic variants stand out against the more marginal ones and the preponderant cases display competition and compromises between opposite tendencies: **nearer vs. more distant in space or time, and either disappearing or developing; rural traits compete with urban influence; articulatory memory clashes with lexical borrowings preserving their sound shape.** (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 78)

Again, vaguely familiar through Lotman. These factors - nearer vs more distant in time and space, etc. may perhaps be considered in the nonverbal domain as well. The general term here is *multiformity* (as opposed to *conformity*).

> The verbal code and in particular the sound pattern of any language constantly undergo changes. In contradistinction to daylight savings time or to spelling reforms, which can be decreed and enter into common practice on a definite date, the start and finish of a sound change in spoken language go through **a period of coexistence; they belong to two styles, two subcodes of the same language, and are actively used either by different speakers or by one speaker who oscillates between the "archaism" and the "modernism"**. Speakers and hearers may be aware of the time axis to which both items belong, and **time itself thereby enters into the verbal system as a semiotic value**. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 79)

Again, very familiar. This "permanent dynamic synchrony" as Jakobson calls it is probably evident in most semiotic systems (that is, in most fields of culture). This is especially prevalent in film, as evidenced by the fact that some directors still make black-and-white movies in the 2010s. Especially important is the note that time itself enters into the sign system as a semiotic value. I wrote "sign system" instead of "verbal system" intentionally. An immediate example comes to mind in nonverbal terms in the case of old-timey conventional gestures, such as a wink and a tip-of-the-hat. Some actors watch silent films for the sole purpose of learning archaic hand and facial gestures.

> The belief earlier voiced among linguists that the process of linguistic change is never directly observed does not take into account the vital phenomenon of spakers' preoccupation with speech itself and their habitual **metalinguistic talk about talking**. There are frequent cases of **a generational difference between interlocutors, the youngest of whom make use of the nascent innovations which the older ones understand but have not included in their speaker repertory**. Similarly, the younger speakers comprehend the older ones although the younger no longer actively use the elements they deem "outdated". Besides such cases of manifest division between speakers and listeners, there obviously also occur frequent instances of **mutual adaption in intercommunication** between people of different generations. Members of a speech community are competent to use both the start and the finish of the change, and the overall code of the given language must correspondingly be conceived of as convertible. Thus the two stages of a change in progress should be interpreted in terms of **a dynamic synchrony**. Concurrence and successivity are, therefore, interrelated both in single utterances and in the "overall code" of language (cf. Hockett 1958). (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 79)

More on the metalingual function and it's social aspects. It is remarkable that indeed without using the term "idiolect", Jakobson is using Hockett's work.

> The repeated assumption of an essential difference between the 'source' (Saussurian *foyer*) of a linguistic innovation and the area of its "contagion" and propagation clashes with the fact that any change is a phenomenon of propagation, **from a slip of the tongue to its repetition and acceptance first by a narrow and then by a wide collective body**; a change and its diffusion appear to be but two facets of one and the same ongoing "contagion". (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 80)

It would be nice to see one lecturer's "slip of the keyboard", *isemus* instead of *sisemus*, becoming an actual term, first very narrowly in my own work, and - who knows - maybe later by a wide collective body.

> On the other hand there arises a less-than-two person system - dialogues with an older intelocutor are complemented by the child's gradual mastery of a narrowed **intrapersonal network of communication**. Thus, the child's interlocutor becomes the child himself "as he will be a second after", according te Peirce's view of **inner "dialogue between different phases of the ego"** (4.6). Here arises a distinction between two kinds of communication, namely "the transmission of meaning by signs from mind to mind and from one state of mind to another" (Peirce: I.445). There emerges the so-called 'egocentric speect' of the younster in the presence of others: the child's former intelocutor becomes a mere auditor while the child himself assumes the roles of both the addresser and the addressee. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 81)

"Intrapersonal network of communication" is a definite hint to Ruesch and Bateson (1951). In Peirce's version it is notable that different phases of the ego communicate by exchanging signs.

> Inner speech is radically elliptic; the sound shape of words receives a merely fragmentary evocation in our minds, and frequently they totally lose their phonic makeup ("zero *signans*"). However, neither there losses nor the tendency to replace verbal signs by other semiotic units permit us to return to an assumption of wordless, or even signless, asemiotic thinking. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 82)

Here we have the conjunction of *cue reduction* (fragmentary evocations of words) and autocommunication. This connection was made by Lotman in 1967 - one rare occasion when Lotman is ahead of Jakobson.

> In an authoritarian state, a scientist, asked by a police searcher what the Greek book on his desk was, answered, "Plato's Dialogues". - "Dialogues? But with whom?" - "With himself" was the alleged and intrinsically right answer. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 82)

If I ever do write dystopian fiction, I simply must incorporate a scene such as this.

> The structure of language underlies all of its manifestations, both patent and latent, and there can be no rupture between the structure and its purposes: **an afunctional structure and a nonstructured function are both pointless and empty fictions**. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 82)

Kind of valuable for understanding Jakobson's brand of functionalism.

> Our concepts are apprehended and delineated by the very fact of being named; **this verbalizaing activity endows them with permanence in time and continuity in space, and in this way secures and enhances our consevative ties with the past and creative connections with out future by securing and enforcing our intercourse with the environment**. Our thought turns into an object of our naming and propositional activities, and our words and sentences in their interaction are converted into independent objects of our thought. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 82)

This can be used to elaborate Peirce's lake of consciousness metaphor and how autocommunication enforces the ties between past, present and future self.

> On the other hand, linguists began to turn tehir attention toward the immediate and autonomous significance of the constituents of the verbal sound shape in the life of language. This significance was supposed to be prompted directly by their nature, *phýsei*, according to Plato's dialogue *Kratylos* dramatizing the contest between the two permanent linguistic forces - convention and nature. [...] Let us mention here that the widespread use in linguistics, poetics, and psychology of the term 'symbolism' for the figurative relation - *phýsey* - is at variance with **the semiotic terminology introduced by Peirce, who called those signs built *phýsei*, 'icons', in contradistinction to those based on *thései*, which he labeled 'symbols'.** (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 181-182)

This may help explain why Lotman focuses on images and words, or icons and symbols, without paying much attention to indices or indexes. That is, the influence of Plato's *Kratylos* on Lotman's semiotics should be investigated.

> The peculiar "**onomatopoeic apophony**" (1901: 292), reduplication with a vocalic change in the repeated constituents, attracted Grammont's unflagging attention. There seems to emerge a universal or at least a round-the-world attested law in their construction. Triple groups generally are based on the relation [i] - [a] (sometimes [å] or [æ]) - [u] - e.g. *pif-paf-puf* - and double formations on [i] - [a] (or more rarely, [u] - [a]), - e.g. *pif-paf* (or, for instance in German, *puf-paf:* cf. Spitzer 1927: 215). The persistent emergence of [i] as the first member of such groups contrasted with the following [a] led Grammont and some later examiners to speculate about the specific value of this vowel. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 184)

Connected with the onomatopoeia aspect of the poetic function. Also, compare this to the Estonian spell: "Uri-kuri-muri, vorsti-lortsi-portsi, äka-läka, nika-naka, kaker-laka, juuda-kaka, pergel-paska, sum-sum-mum! Ja nüüd soovin Teile õnne ja rahulist und!" (Kreutzwald 1922: 110).

> In a Danish essay of 1918 Jespersen acclaimed the coaction of the factors *phýsei* and *thései* in human languages, and in a discussion of the Danish *men* 'but' broached the question of "sound gestures" nesting in vocabulary, a topic already touched upon in Schuchardt's remarks on the *Lautgebärde* (1897) and inherent both in Grammont's comparison of **articulatory movements, grimaces, and gestures** (1901: 316f.) and in his concept of "articulatory gesture". (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 186)

Since I don't know danish, french or german, I must be satisfied with a similar hint by Tadeusz Stefan Zielinski when commenting on Dostoyevsky's sentence "*Kak tilisnu* [a coined word]*(ee) po gorlu nozhom*" ["So I slit her throat with a knife!"] - "Is there a correspondence between the articulatory movements in pronouncing the word *tilisnut*' and the movement of a knife slipping over the human body and penetrating it? No, there is not: the articulation of this word best corresponds to the contortion of the facial muscles which is instinctively brought about by the nervous pain one would feel in imagining a knife slipping over one's skin (and not penetrating the body): the lips are pulled up in a grimace; the throat is pinched; the teeth grit; at such a moment the only sounds that can be produced are consonants *t*, *l*, and *s*, and the vowel *i*." (in Unspenski 1983: 40).

> The ready associability of [i] with small things is explained by the high pitch of the vowel. Jespersen adds that the perception of the **small lip-aperture** "may have also its share in the rise of the idea" (pp. 284f.), but shied away from the later, often whimsical endeavours to find the explanation for sound symbolism in the speaker's articulatory configurations. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 187-188)

The same stuff as in Zielinski's example.

> In some cases to a wider, and in many others to a lesser extent, most languages of the world show a marginal set of vocables which are semantically fluid, **more expressive than cognitive**, and which open broader possibilities for sound symbolism. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 198)

That is, more emotive than referential.

> As the noted specialist in Indo-European etymologies Joseph Vendryes (1875-1960) pinpointed, religiously motivated interdictions against certain nouns were
>
> > far from purging the vocabulary of the words judged to be evil. **They could be preserved on the condition of being modified in their form, for instance reserved in their sound sequence, in order to become inoffensive** [cf. Fónagy 1956: 239]. Herewith is explained a number of accidents in the structure of certain words, notably names of animals (especially wild animals undergoing a hunter's taboo), names of body parts or of physical blemishes, and finally religious terms designating ritual notions or acts. [1924: 383]

(Jakobson & Waugh 1987[1979]: 211)

I can very well imagine my own non-existent dystopia having a population register, for example, with everyone's physical blemishes intricately detailed, but always in reverse.

> Among the numerous Americas English exclamations collected by E. C. Hills (1024), there is a distinct tendency for stops replaced by stops to maintain their original laxness or tenseness and for sonorants to replace sonorants. Thus *God* becomes *dod*, *dog*, *dig; Christ* appears as *crimp*, *cripes; damn* changes into *darn*, *garn*, *ding*, *durn*, *dang*, *deen*, *been*. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 212)

A similar case could be made in so-called "black language" with *nigger*, *nigga* and *nukka*.

> Multiform wordplays by themselves are striking manifestations of the poetic function even outside of poetry. (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 220)

Good to know.

2860

5.4.20 Introduction to Roman Jakobson (2014-04-28 20:48)

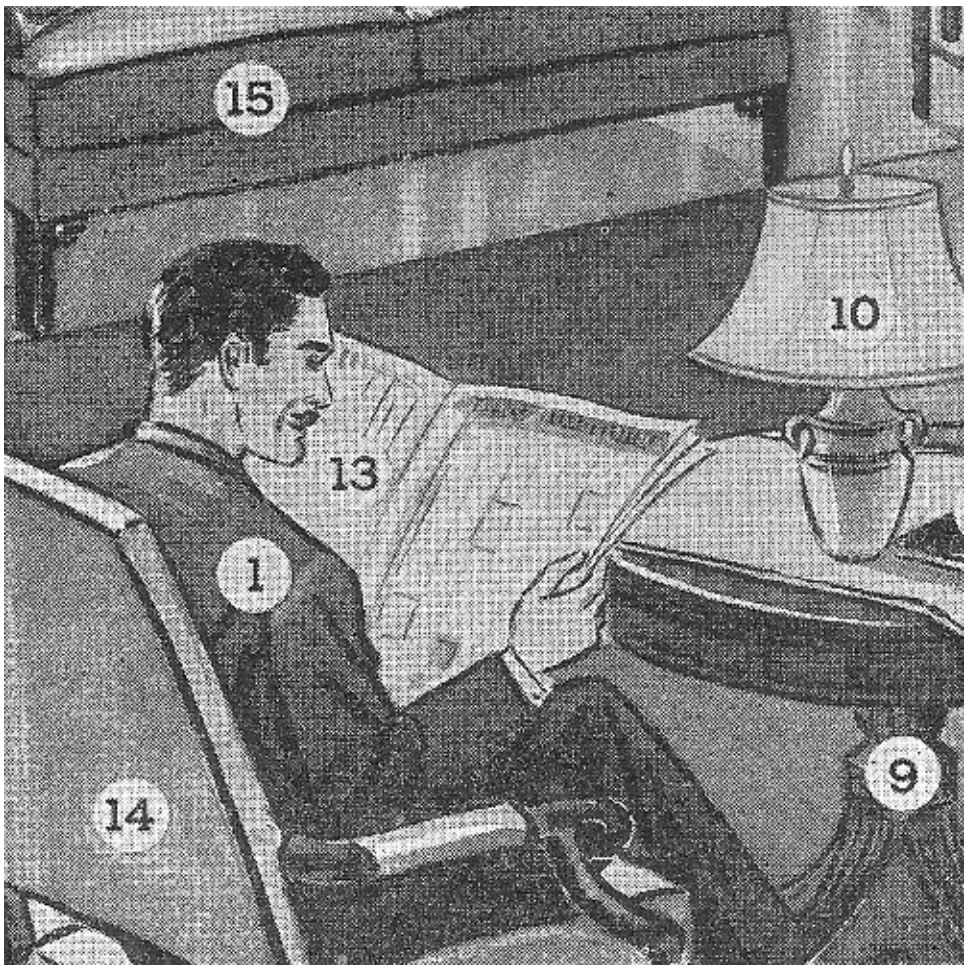

Waugh, Linda R. and Monique Monville-Burston 2002[1990]. Introduction to Roman Jakobson, *Selected Writings*. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Third edition. Introduction by Linda R. Waugh & Monique Monville-Burston. Berlin; New York: Mouton, v-lxiii.

> His favorite topic in all of these writings is language, in all of its manifestations. **It provides the center for all of his work**, thus uniting subjects as diverse as the grammar of poetry, verse patterns, aphasia, child language, distinctive features, acoustic phonetics, grammatical meaning, language typology and universals, neurolinguistics, semiotics, glossolalia, proverbs, language and culture, Slavic epic studies, the early history of the Slavic Church, Czech Hagiography, the names of Slavic Gods, and so forth. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: v)

The linguistics of Jakobson is indeed bordering on lingu-ism.

> And in 1917 Sergej Karcevskij returned to Moscow from Geneva, bringing with him the ideas of Ferdinand de Saussure, one of the founders of modern linguistics. Here Jakobson found affinities with his own views, in particular the overarching notion of language as a system of signs. **The sign (*signum*, in the Latin terminology that Jakobson favored) is composed of a signifier (sound form, *signans* and a signified (meaning, *signatum*).** The signifier is perceptible ("sensuous" or "sensible"); the signified is conceptual (see 1949h). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xiii)

Thus when R. Kantor criticized his first presentation in America as being about medieval philosophy, he might have arrived at this idea through Jakobson's use of these Latin terms.

> In those years, too, the students of linguistics at Moscow University were discussing the newest developments in the phonology of language. They learned, in particular, **to distinguish between linguistic meaning (*signatum*) and extralinguistic reference (*denotatum***; RJ 1962c:631); they absorbed the strong Russian tradition of Hegelian and post-Hegelian dialectics, which stressed the importance of antinomies (dichotomies). Jakobson adopted the ideas of Edmund Husserl (1913) and Anton Marty (1908) on universal grammar as the only firm theoretical basis for linguistic work (Holenstein 1976a, 1987). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: ix)

Something to keep in mind when again venturing into Charles Morris's behavioristic semiotic, where these are *signification* and *denotation*.

> The Prague Circle, which is known as the cradle of the structuralist movement, became a major force in twetieth-century linguistics. It stood for both a functional and a structural view of language. Language serves for communication; from this fact, Praguians claimed, comes **the fundamental "need to analyze all the instrumentalities of language from the standpoint of the tasks they perform**" (RJ 1963d). Language is a system with **an internal *structure* suited to these communicative tasks**. Indeed, it was Jakobson who first coined the term "structuralism" in 1929 (republished as RJ 1971c711), as a cover term for this viewpoint.
>
> > Were we to comprise the leading idea of present-day science in its most various manifestations, we could hardly find a more appropriate designation than *structuralism*. **Any set of phenomena examined by contemporary science is treated not as a mechanical agglomeration but as a structural whole**, and the basic task is to reveal the inner, whether static or developmental, laws of this system. What appears to be the focus of scientific preoccupations is no longer the outer stimulus but the internal premises of the development; now the mechanical conception of processes yields to the question of their functions.
>
> The basic unit of this structural-functional whole is the linguistic sign. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xii)

Although Jakobson named this viewpoint "structuralist", a good case could be made for it being indeed inherently functionalistic.

> Jakobson and Trubetzkoy endeavored to establish the notions of phoneme and phonological system as fundamental concepts for linguistics. Together they developed a set of principles, all of which are based on the fact that **a phonological system is a structural whole** (rather than a mere agglomeration of disparate elements). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xiii)

Their co-written (and somewhat cryptic) theses should probably be re-read while keeping this in mind.

> Jakobson also became convinced that "linguistic changes are systematic and goal directed, and ... the evolution of languages shares its purposefulness with the development of other socio-cultural systems" (RJ 1980d; see Galan 1985, Liberman 1987). A teleological approach to language change is thus essential. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xv)

I wonder if anyone will come to a similar conclusion in terms of nonverbal communication? At the moment the only aspect that I can think of is the development of technology (from handwriting to keyboards and from mouse-operations to touchscreens, for example) and it's effect of hand gestures.

> Jakobson, however, regarded the two sides of a dichotomy as complementary and all dichotomies an independent of one another. He argued that linguistics must study parole, and his work on the roots of sound change in synchrony led him to claim that synchrony can be both static and dynamic. Any state of language thus presents a dynamic synchrony. **Changes in progress are manifested as stylistically and socially marked variants (sometimes called functional dialects) in the system of a language at a given time**: for example, old-fashioned versus newfangled, more careful versus more sloppy, "allegro" versus "largo" speech. In this way Jakobson insisted on the inclusion of time as an element of synchronic structure - in particular of phonological structure (RJ 1980d). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xvi)

More exposition on the permanent dynamic synchrony.

> By incorporating both **invariance (context-independent meaning) and variation (context-specific meaning)**, he gave the basis for the interrelation of what later were to be considered two disciplines, semantics and pragmatics. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xvii)

Compare these to Anton Marty's notions, autosemantic and synsemantic.

> For example, the **falling together ("syncretism")** of two or more categories - such as the accusative and genitive case for animate nous in Russian - is semantically motivated (see RJ 1936a). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xvii)

Aaaand a purely linguistic definition of syncretism.

> Indeed, he argued that the phoneme is a combination (bundle) of distinctive features; it is composed of diverse primitive signaling units and can itself be incorporated into larger units such as syllables and words. It is simultaneously a whole composed of parts and is itself a part that is included in larger wholes (see RJ 1963c). **Hierarchy, then, is the fundamental structural principle** (see Caton 1987:230). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xvii)

I was wondering why it is sometimes mentioned (even in this text) that Jakobson was influenced by the Gestalt theory and it's part-whole relations stuff, and why there don't seem to be any mentions of this in his selected writings. It is because the hierarchy that Jakobson imputes on most anything embodies this part-whole relation.

> Jakobson made a further step in his definition of the phoneme and the distinctive feature: they are signs. Their signified is "(mere) otherness," or pure differentiation: they serve merely to distinguish words. Since words are also signs, **phonemes and features are pure "signs of signs," unlike all other types of signs, which have some content**. By using such definitions, he placed these phonological elements in a much broader context. He claimed that language is a completely semiotic system, **a system of signs from the largest components (discourses) to the smallest ones (the distinctive features)**. "An important structural particularity of language is that at no stage of resolving higher units into their component parts does one encounter informationally pointless fragments" (RJ 1963c). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xviii)

Compare this to Charles Morris's negation of "metasigns". Also, compare this to the scheme in the theses of the semiotics of culture (Uspenskij et al. 1973). It must be pointed out that "signs of signs" here are not "signs about signs" but rather something "signs on one level that constitute 'larger' signs on a higher level".

> For the Prague Circle, functionalism and structuralism were inseparable. Jakobson himself described his theory of language as one in which **function (language as a tool for communication) and structure (language as a lawful governed whole) are combined** (RJ 1963d): language is structured so as to be suitable for communication. During his Prague period the structural aspect chiefly concerned him. But during the mature phase of his intellectual career, especially the 1950s and 1960s in the United States, there was a shift of emphasis: he devoted more attention to a "means-ends" approach and began to build a model of "language in operation" (RJ 1964e). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxii)

More on functionalism/structuralism. It may be possible to compare these to the semiotics of culture. The structural aspect is certainly present - e.g. culture as a supraindividual whole - but the function of culture is a bit more difficult to tackle.

> Many years before, as mentioned above, he had begun rethinking this antinomy, reacting against Saussure's definition of these terms as contradictory: **while langue for Saussure was social, homogeneous, and static, parole was individual, heterogeneous, and subject to change**. Jakobson contended that these two equally necessary aspects of language should not be conceived of as absolutely separated. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxii)

That is, language/code/type as invariant and speech/message/token as variant.

> Jakobson received another impetus for this repudiation of Saussurian doctrine from a very different source: communication theory (RJ 1961a, b). Intrigued by work in the mathematical theory of communication, information theory, and cybernetics, he reflected on **the dynamics and the complexity of the communication process in society** (RJ 1974d). He was particularly drawn by the "modern, less ambiguous terminology" afforded by this trend (RJ 1971c:718), so much so that he championed the new terminology wholeheartedly: langue and parole were henceforth "code" and "message"; speaker and addressee, "encoder" and "decoder"; production and comprehension, "encoding" and "decoding"; stylistically marked variants, "stylistic subcodes"; and so on (RJ 1953c, 1966d). Recognizing **the theoretical richness of communication theory**, he also placed it in the broader context of a theory of pragmatics, that is, his theory of the "functions of language." (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxii-xxiii)

Around the time he mentioned that he read basically everything available on the subject.

> For most linguists and philosophers at the time, the purpose of communication was referential. But for Jakobson and the Prague School, "Reference is not the only, nor even the primary goal of communication" (Caton 1987:231). **Language is rather a system of systems suited to various communicative goals**. These goals in turn are correlated with the act of communication in which language is used. Jakobson had inherited from the psychologist Karl Bühler (1934) the tripartite schema of the speech event as necessarily encompassing the following three factors: (1) a speaker (an encoder), (2) an addressee (a decoder), and (3) **a thing referred to, which Jakobson generalized to the notion of context**. Through his work on poetry, he had already added a fourth factor, namely, (4) the message, the particular instance of parole being communicated by the speaker to the addressee. Jakobson's initial insight was to define four functions of language and to show that, within the message, each function is related to one of the four factors: (1) the emotive (expressive) function corresponds to focus on the speaker; (2) the conative function, focus on the addressee; (3) the referential (cognitive) function, focus on the context; and (4) the poetic (aesthetic) function, focus on the message. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxiii)

Here the functions are said to "focus" on something. In Jakobson's own formulation, there is a "set" or *Einstellung* towards something, with relevant - I think - implicit consequences for thinking about communication and his function.

> At this time Jakobson added two more factors in speech communication: (5) the code that is common to speaker and addressee, and (6) the contact between them, the medium by which they communicate. The two additional functions, then, are (5) the metalingual (metalinguistic) function, corresponding to focus on the code, and (6) the phatic function, focus on the contact. In his presidential address at the annual meeting of the Linguistic Society of America in 1956, he presented for the first time his sixfold typology of the speech event and the corresponding functions (published as **RJ 1976c; see also RJ 1960c, 1981c**). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxiii)

This exposition presents the components and functions in a weird order - perhaps in the actual order that they were corroborated? Since I will most likely have to read (or re-read) the relevant publications, I'll note the references here: 1976c = "Metalanguage as a Linguistic Problem"; 1960c = "Linguistics and Poetics"; and 1981c = "My Favorite Topics".

> On the other hand, he distinguished the two operations used for production and comprehension: **selection (substitution) and combination (also called contexture)**. In order to produce utterances, **speakers have to select linguistic items from sets and combine them into larger wholes, thereby creating contexts**; in their turn, addressees have to comprehend the combinations and discern which items were originally selected. On the other hand, Jakobson contrasted two types of relations in language structure, **similarity (all types of equivalence) and continuity (temporal and spatial neighbourhood)**: linguistic items belong to classes or types that share properties, and they always appear in a context. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxiv)

The passage goes on to discuss how this distinction is also embodied in the distinction of metaphor/metonym, which we should already be well familiar with. It is notable that in the communication process, the speaker selects and then combines, but the listener has to comprehend the combinations and discern which iterms were originally selected. It is yet again doubtful whether we actually go through these operations or not. I'm mostly interested in how to distinguish or unite context and contexture, especially with reference to the Gehring's *contextual function* (1910).

> According to this projection principle, **parallelisms between equivalent units help to structure the poetic text**; tropes built on similarity, such as metaphor, are more likely to be found in poetry, whereas metonymy is more characteristic of prose. **In the latter, focus is on some other facet of the speech event, and contiguity is the essential contsructional principle**. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxv)

This is the most comprehensive (understandable, sense-making) explanation of the projection principle I've read. One could even match the poetic function with a statement such as "In the literary function, the relation of contiguity is projected from the axis of selection to the axis of combination".

> **For Peirce, any semiotic behavior is to be seen not as the outcome of a static system but rather as a dynamic process in which the essence of a sign is its interpretation, that is, its translation, by some further sign**. Jakobson henceforth defined the *signatum* as that which is "interpretable" or "translatable" (RJ 1959b, c). He characterized the Peircian approach as "the only sound basis for a strictly linguistic semantics" (RJ 1976c:118) and stipulated that this widened definition of translation was an essential aspect of language and thus a crucial question of linguistic theory (RJ 1959b, cf. 1930b). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxvii)

I'm not very fond of the translation principle, Peirce emphasized interpretation (e.g. the interpretant). Jakobson's turn to translation here seems rather as a means to consolidate Saussurean semiology with Peirce's "dynamic" view of semiosis.

> As schematized in Figure 4 (inspired by a similar diagram in Holenstein 1976a:187), linguistics (the study of communication by any verbal message whatever) **incorporates poetics (the study of poetic verbal**

> **messages)** and is itself included in semiotics (the study of communication by any messages), which in its turn is part of a larger study of communication, involving social anthropology, sociology, and economics (RJ 1990: chapt. 27). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxviii)

Now I must add poetics to his scheme of concatenating disciplines.

> Communication theory also gave Jakobson, the information theorist E. Colin Cherry, and Halle a much stricter mathematical definition of the rhetorical concept of redundancy (RJ 1953a). They used it to clarify the notion of contextual variation: while the invariants (phonemes) are bundles of distinctive features, the additional properties of contextual variants are characterized by redundant features. The latter are aspects of sound that are nondistinctive but **relevant for perception because they serve to support and enhance the distinctive features** (RJ 1952c, 1966a). The aspiration of /p/ in English (as in [p^h]), for example, is a redundant feature that enhances its differentiation from nonaspirated /b/. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxix)

Here we have redundancy operating like an intrinsic (or in a Peircean sense, degraded) form of the metalingual function. Just think of those everyday occurrences when someone misheard a word you said and in reply to their metalingual query ("What does that mean?") you pronounce the word again more emphatically (that is, enhance the distinctive features involved).

> **His interests were far from antiquarian: he studied the past insofar as it was of relevance to the present and to the future**. In keeping with his approach to the history of languages, his point of view was always a prospective one. He constantly searched in his predecessors for the germs of various ideas of modern linguistics, especially his ows (see Stankiewicz 1977). Perhaps the most famous of the trophies of this hunt are his (re)discovery and (re)appraisal of the work of the forerunners of modern linguistics. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxxiv)

I like to think that my own work has a similar aim.

> His fascination with **time as a structural factor** was combined with Peirce's reflections on time as related to icon, index, and symbol (RJ 1980b). Icons are "the accomplished image of an experience that is already past; while the index is linked to an ongoing experience in the present. The symbol, however, always possesses a general meaning and is based on a general law; everything that is truly general is related to the indefinite future ... It is a potentiality whose mode is *esse in futuro*" (RJ 1980d:91-92). Thus, the Futurist Jakobson of the 1910s joined the futurist Jakobson of the 1980s. For him, all words are symbols; thus, "the *word* and the *future* are indissolubly linked" (RJ 1980d:92, emphasis added). This view meant, in particular, that his work - words about words - was a legacy to the future (Ivanov 1983), a vast program of work in progress. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxxxv)

Although this discussion is very general, I do believe that time and space viewed as "semiotic value" have great potential within them.

> "A *renewal* is fruitful only when it goes hand in hand with *tradition*," Jakobson wrote (1975d:186), quoting Stravinsky. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xli)

Good quote is good.

> The widely used concepts of feature, binary opposition, markedness, **redundoncy**, and universal, for example, have become the untellectual property of beginners in linguistics, often without the acknowledgement that they originated in or were fostered by Jakobson's work. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xlii)

Why is redundancy in this list? Oh (I googled). It appears that he brought this term to the fore in his work with Halle and Cherry in the early 1950s. He distinguishes distinctive features and redundant features (e.g. "signs of signs" above). Redundancy in this sense is synonymous with "morpheme structure rules".

> Viewing **language as a relational whole** and a communicative tool with many functions, Jakobson emphatically objected to any reductionism in its study and opposed any "rigid confinement of research" (1971c:712). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xliii)

That is, language as a system of systems.

> The category of shifters and the complementary concept of deixis continue to be used in verbal and **nonverbal morphology**, and their implications reflected upon and explored. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xliv)

What in the world is this?

> The ethnography of communication (see Hymes 1962, 1964a, b, 1972, 1975, Gumperz and Hymes 1964, 1972, Bauman and Sherzer 1974) has also taken its inspiration from Jakobson's multifunctional perspective on communication (Caton 1987:251). His schema of the speech event, components and functions, has been more or less taken for granted and elaborated on by scholars in this field. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xlvii)

Like I need any more reasons to include Dell Hymes in my readings list?

> Following Jakobson, Eugene Nida (1964:3) divides the general field of translation into three parts: intralingual (paraphrasing), interlingual (translation proper), and intersemiotic (transmutation from one semiotic system to another). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xlix)

Towards a Science of Translating (1964) is available online.

> Jakobson's work has also been influential in the emergence of semiotics as a scientific discipline in the Soviet Union (see Rudy 1986). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: lix)

Which is why we are reading him here in Estonia today.

> Lévi-Strauss's work on kinship reveals various Jakobsonian themes: **the notion of system and relational structure**, laws of compatibility and incompatibility, typology, teleology, relational invariance, the unconscious nature of social structure, the use of mathematics in structural analysis, and componential analysis (Lévi-Strauss 1945; see alse 1951, 1952, 1953). (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: lx)

Something similar could be said about Lotman's work, especially when it comes to understanding culture as a "relational structure".

5.5 May

5.5.1 The Influence of Roman Jakobson (2014-05-02 21:58)

>

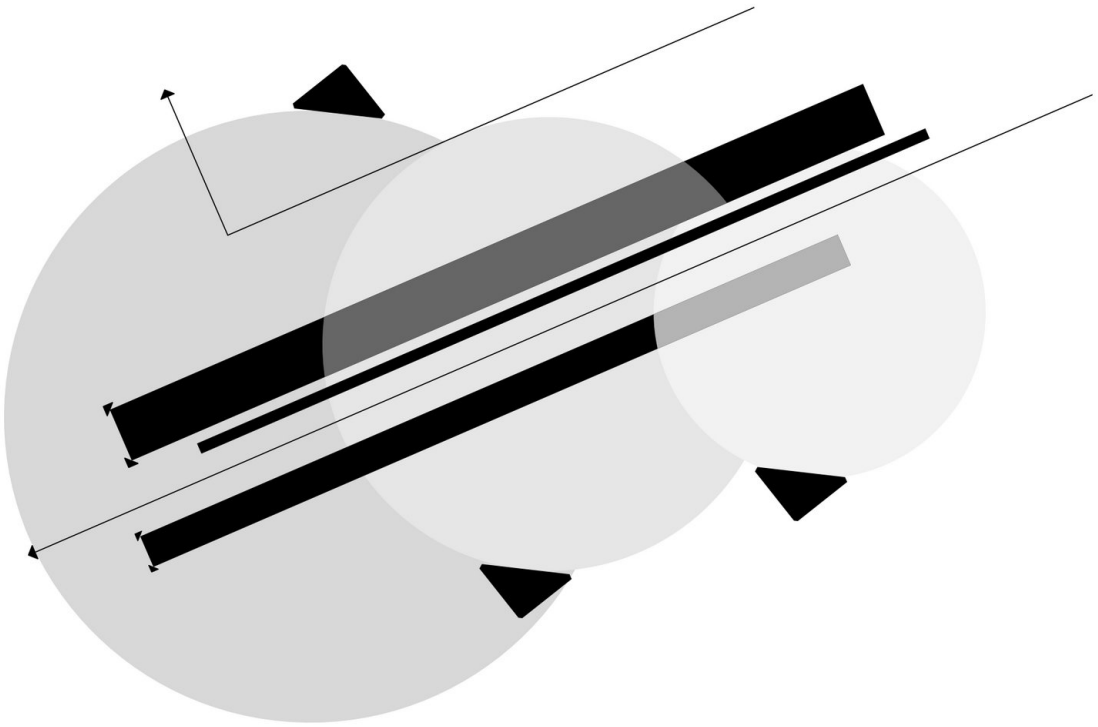

Eco, Umberto 1987. The Influence of Roman Jakobson on the Development of Semiotics. In: Krampen, Martin et al. (eds.), *Classics of Semiotics*. New York: Plenum Press, 109-127.

> The project of a science studying all possible varieties of signs and the rules governing their production, exchange, and interpretation is a rather ancient one. Pre-Socratic poetry and philosophy are frequently concerned with the nature of natural signs and divine messages. The Hippocratic tradition deals with the interpretation of symptoms, while the Sophists were critically conscious of the power of language. **Plato's *Cratylus* is a treatise on the origin of words**, and the *Sophist* can be considered the first attempt to apply a binary method to semantic definitions. (Eco 1987: 109)

Memo: read *Cratylus*.

> But it would be daring to assert that these problems have been compared on the one hand with those raised by structural linguistics and on the other with investigations into **nonverbal languages (De Jorio, Kleinpaul, Mallery, and Efron**, to cite only pioneers) as well as with the analysis of poetry, folklore, painting, movies, and theater made by the Russian Formalists and their congeners. (Eco 1987: 110)

For some reason I am only aware of Efron from this list. Andrea de. Jorio studied gestures in ancient art [lang: Italian]; Rudolf Kleinpaul supposedly (according to Sebeok) wrote the most comprehensive book on nonverbal communication [lang: German]; and Garrick Mallery wrote about the sign-languages of North American Indians [lang: English]. Actually, no, they are familiar, but either beyond the language barrier (de Jorio and Kleinpaul) or not yet relevant for me (Mallery).

> Aiming at understanding the phenomenon of language in all its manifestations, Jakobson demonstrates that it is impossible to isolate it from the rest of human behavior, **the whole of this behavior being always SIGNIFICANT**. (Eco 1987: 112)

It may very well be that when Lotman says very generally that all human behaviour is meaningful, what he really meant was that all human *language* behaviour is meaningful (or a "semiotic fact" as Jakobson put it).

> According to the famous text written in 1928 by Jakobson and Tynyanov ("Problemy izučenija literatury i jazyka", it is impossible to understand the literary series without comparing it to the immanent laws of the other series, just as **it is impossible to understand the laws of verbal language without considering their interaction with the laws of the other semiotic systems.** (Eco 1987: 112)

If we understand "other series" as "other semiotic systems" then yes, but I'm not completely sure if this is exactly what Jakobson and Tynjanov meant in 1928.

1. There is a sign every time there is a "*rélation de renvoi*," a "sending-back" relation, in other words, when *aliquid stat pro aliquo*.

> The structure of sign-phenomena as a dialectics between *signans* and *signatum* was not invented by Jakobson, but the whole work of Jakobson is centered on this "dramatic" relationship [...] I think there is no other way to define semiotics than the discipline which studies **all phenomena (even though tehy constitute the object of another discipline) which are basde upon a relation of referring back ("sending back") to something else**. It is a very simple idea, indeed, but it represents the core of the semiotic enterprise, and it represents at the same time the core of all linguistic, aesthetic, and scientific curiosities of Jakobson. (Eco 1987: 114)

This is the first of "a list of eight assumptions on which contemporary semiotic research is basically founded" (*ibid* 113). In short, the first assumption is that semiotics studies all *standing for* relations (e.g. a word stands for a concept, a grapheme stands for a sound, and more dubiously, a facial expression stands for an emotion).

1. **Signification is a phenomenon encompassing the entire cultural universe**. There are signs everywhere outside verbal language.

> As has been previously said, in Jakobson's work every discussion on verbal language is always connected with other communicative phenomena. [...] A more comprehensive list of all systems of possible signs came later, and the first investigation of gestural signs seems to be the study on head positions in "yes" and "no." **But the early writings as well as the investigations of phonetic behavior, child language, and aphasia are full of minor observations on the various systems of signification**. (Eco 1987: 114)

In cultural semiotics we are acutely aware of this assumption. And it is exactly because such "minor observations" are sprinkled around Jakobson's writings on various topics, that I deem a revision and a more in-depth analysis of his communication model possible.

> The psychological notion of FRUSTRATED EXPECTATIONS applied to metrics and to poetic devices in general, consequently the opposition information/redundancy viewed as essential to the poetic principle [...] reformulated as the double order of norm and deviation, and definitively organized in 1958. (Eco 1987: 115)

Relevant for semiotics of art and humor.

> The extension of the pair CODE/MESSAGE from the theory of communication to the entire realm of semiotics. (Eco 1987: 116)

This was better realized by Jurgen Ruesch. but no-one really cares about that. It is rather relevant that this extension has lead semiotics to take the communication viewpoint way too seriously, especially in Lotman's semiotics of culture (e.g. culture understood as a single message that humanity sends itself). I do like the communication viewpoint, but in some contexts it actually becomes troublesome for semiotics.

> The extension of the pairs SELECTION/COMBINATION and METAPHOR/METONYMY to magic, cinema, visual arts, literature, and aphasic disturbances. Barthes and Lacan have ingeniously translated this notion into other fields, from fashion and advertising to psychoanalysis. Many others have applied the same pairs to architecture, objects, cultural behavior, and so on. It must be stressed, however, that **the first comparison between rhetorics and magic appears in 1937 (in the analysis of the myth of the statue of Pushkin).** (Eco 1987: 116)

"The Statue in Pushkin's Poetic Mythology" (1937) was re-published in *Selected Writings* volume V, pp. 237-280. This may be relevant as a companion to Lotman's writings on statues and the city as a text.

> The extension of the principles of Prague POETICS to different forms of art, thus establishing the bases of a semiotically oriented aesthetics. Particularly important from this point of view are the principles of the ambiguity and self-focusing quality of aesthetic messages. The following quotation can witness to the work done by Jakobson in this field and is a program for many of the future investigations made by many semiotic analysts of art and literature:
>
> > It is evident that many devices studied by poetics are not confined to verbal art. We can refer to the possibility of transposing *Wuthering Heights* into a motion picture, medieval legends into frescoes and miniatures, or *L'Après-midi d' un faune* into music, ballet, and graphic art. However ludicrous may appear theidea of the *Illiad* and the *Odyssey* in comics, certain structural features of their plot are preserved despite the disappearance of their verbal shape. The question whether Blake's illustrations to the *Divina Commedia* are or are not adequate is a proof that different arts are comparable. **The problems of baroque or any other historical style transgress the frame of a single art**. When handling the surrealistic metaphor, we could hardly pass by Max Ernst's pictures or Luis Buñuel's films, the *Andalusian Dog* and *The Golden Age*. In short, many poetic features belong not only to the science of language but to the whole theory of signs, that is, to general semiotics. This statement, however, is valid not only for verbal art but also for all varieties of language since language shares many properties with some other systems of signs or even with all of them (pansemiotic features).

Many other transplats could be cited. (Eco 1987: 116-117)

From "Concluding Statement" in *Style in Language*. Compare this to the idea of "translating out of text" that enables one to deduce the genre characteristics and poetics (in Torop 2000: 26).

1. All semiotic systems can be described from a unified point of view if they are considered as **systems of rules (codes) allowing the generation of messages**.

It was Saussure who spoke of "*code de la langue*," but it has undoubtedly been Jakobson who extrapolates those categories from information theory and extended them to linguistics and semiotics at large. Any further commentary or demonstration would be preposterous. There is, however, one point which deserves some attention. At first glance Jakobson seems to be responding for a confusing generalization by which **the term "code" indicates both a syntactic systemof purely differential units devoid of any meaning** (for instance, phonological codes; cf. *Fundamentals of Language*) and correlation of two series of elements systematically arranged term to term or string to string, the items of the first standing for the items of the second. (Eco 1987: 117)

Eco goes over my head here, but I understand that he is opposing the two senses of the notion of code. One being the reversible relation between "two series of elements" and the second being a system of rules, related to distinctive features, redundancy rules, etc.

> In 1932 speaking of musicology and linguistics, Jakobson assigns the musical sounds to the kingdom of signs by a sort of Husserlian definition: the elements of music are not simple sounds (sonic substances) but **count insofar as they are the goal of an *intentional* act.** (Eco 1987: 120)

That is to say, music is *intentionally* organized sound.

> When there is, as in music, "un langage qui se signifie soi-même," "diversely built and ranked parallelisms of structure enable the interpreter of any immediately perceived musical signans to infer and anticipate a further corresponding constituent (e.g., series) and the coherent ensemble of these constituents ... **The code of recognized equivalences between parts and their correlation with the whole is to a great degree a learned, imputed set of parallelisms which are accepted as such in the framework of a given epoch, culture, or musical school.**" (Eco 1987: 121)

This may become useful in linking Jakobson's notion of code with Lotman's notion of culture. There are differences between them, of course, but the intersection could be interesting in itself. // Also, note the notion of "imputed set of parallelisms" - a hint towards his fourth category of signs, artifice.

> 1. A semiotic theory is not only concerned with the structure of sign-vehicles but also with the structure of the universe of vehiculated contents. There cannot be a semiotics without incorporating a semantics. This semantics is not only an extensional one (as in the study of the correspondence between signs and things or states of the world) but also and especially **an intensional one, that is, the study of the way in which the universe of sense is culturally organized**.
>
> (Eco 1987: 121)

The terms "intensional" and "intentional" are frequently confused, which is why this definition should be kept in mind when approaching Brentano and Husserl in this aspect.

> Finally the text on Pushkin of 1937 represents one of the first examples of the analysis of semantic structures at work within a text: **rest and movement, death and life, living and still matter**. Viewed as abstract roles assumed by the image of the statue in Pushkin's poetry, this work is a satisfactory - even though not yet formalized - instance of *analyse actancielle* recalling Lévi-Strauss's organization of mythic content, Lotman's analyses of cultural typologies, and Greimas' structural semantics. (Eco 1987: 122)

Oh wow. Another reason to turn to Jakobson's 1937 text.

> 1. In every sign exchange there are not only isolated items: semiotics must, as does contemporary linguistics, **shift from a theory of single terms and "phrases" to a co-text and context theory**. This also means that semiotics should incorporate not only syntactics and semantics but also pragmatics.
>
> A scholar who has always been concerned with language in action cannot but have continuously offered suggestions about the problem of **context sensitivity and utterance-in-circumstance**. (Eco 1987: 122)

As far as I can see, Jakobson's *context* or *referential function* in his typology of language functions is missing this aspect. It may be that I just don't see it yet.

> I wonder if even the third level should not fall under the heading of semiotics, at least as far as relations of *renvoi* can be found here. (Eco 1987: 123)

This is actually a valid critique. For what does Jakobson mean by the study of communication wherein the communication of messages is implied? It is safer to stick with Colin Cherry who says that all communication occurs via signs (that is, on the principle of *renvoi*). The only exception would be Morris's *communization*, but even that is included within semiotics, I think.

> […] **literary sifns speak of visual signs**, both referring back to a semantic system of metaphysical oppositions, such as Life and Death. (Eco 1987: 124; ff. 9)

What is *concourse*?

> Cf. "Grammatical Parallelism and Its Russian Facets," *Language*, 42 (1966), 399-429, and "The Modular Design of Chinese Regulated Verse," *Échanges et Communications: Mélanges offerts à Claude Lévi-Strauss* (The Hague: Mouton, 1970), pp. 597-605, where he stresses the striking similarity between the types of symmetry in Chinese classical verse and the approach to these problems in the theories of Chinese physicists. (Eco 1987: 126; ff. 44)

Compare this to Lotman's discussion of symmetry and asymmetry in the paper "On the Semiosphere".

5.5.2 The Dialectical Functioning of Mukařovský (2014-05-03 13:40)

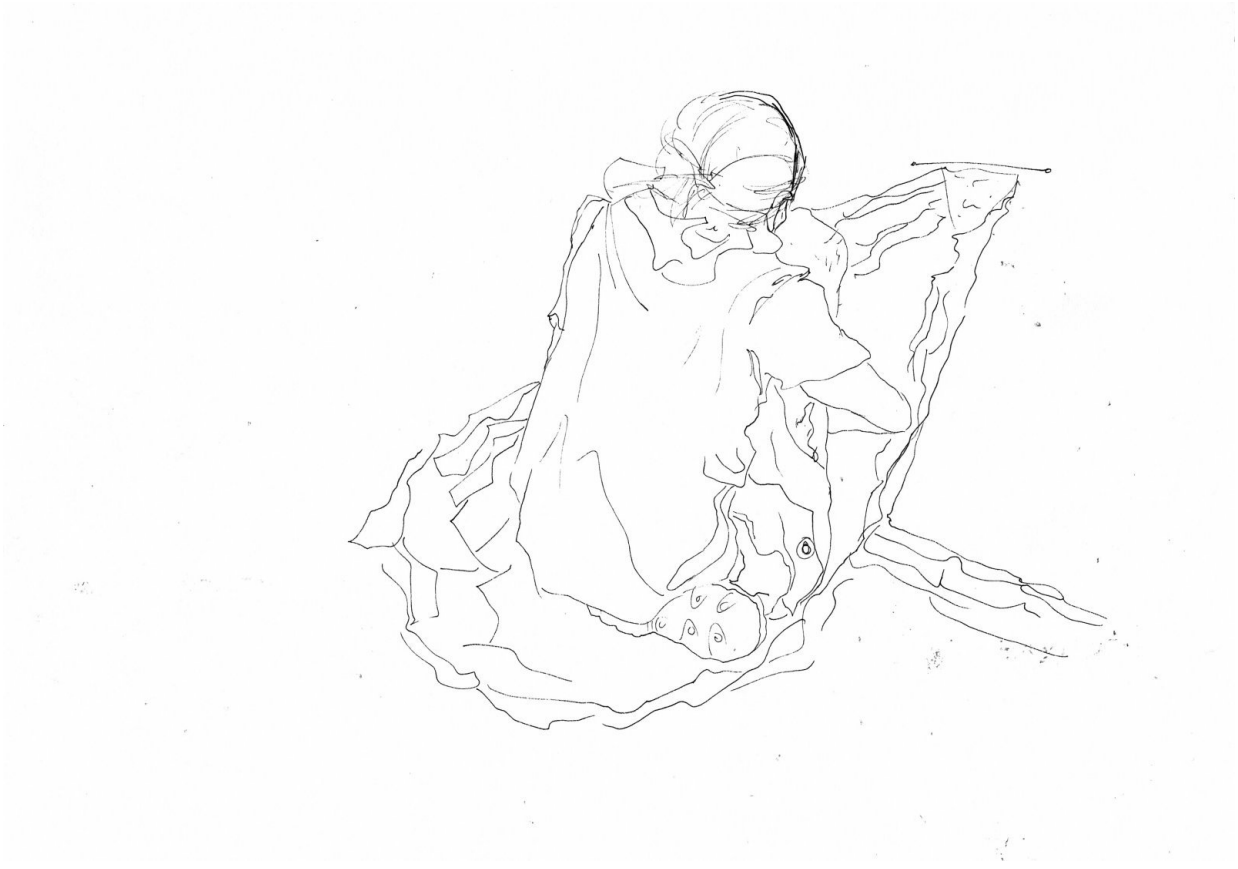

Gandelman, Claude 1988. The Dialectical Functioning of Mukařovský's Semiotic Model. In: Tobin, Yishai (ed.), *The Prague School and It's Legacy: In Linguistics*, *Literature*, *Semiotics*, *Folklore*, *and the Arts*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company, 265-273.

> In the last decades, Mukařovský's functional model dealing with the various functions "at work" in the artistic text or in art objects in general was somewhat superseded (this is rather an understatement) by the model delineated by Roman Jakobson with its six components:emotive functionreferential function
> poetic function
> phatic function
> metalinguistic functionconative functionSix elements which relate a creator or author to an observer or recipient through a message, a code, a contact-maintaining device, a reality-representing device, according to the following scheme:creator/authorrepresented reality
> message (self reference of the work)
> contact
> codereader/observer/recipientThis model is so well-known that there is no need to expatiate upon it. It is, of course, based on the three core-functions defined by the German linguist Karl Bühler: *Ausdruck* (emotive f.), *Darstellungi* (reference), *Appel* (conative f.) during the twenties. (Gandelman 1988: 265)

There are of course significant differences between these schemes. For example, the message's self-referential aspect is over-hyped because the poetic function is not well understood, I think. And the addressee is definitely a recipient and can be a reader, but observer would be far-fetched, as speech/talk is only marginally directed at an unknown observer - most messages are directed towards a participant in the communication system.

> An obvious criticism which can be extended against the Jakobsonian model is that ***the schema is not a dynamic one***: all six functions may, indeed, be represented in a text or in an art object but any text or object can function with a minimal set of three functions (either the emotive, the referential and the conative working together or the emotive, the poetic and the conative working together). **The operative idea in the functioning of the whole is that of *dominant***. The "poles" of the Jakobsonian model are not constituted in couples opposed or "dialoguing" with one another. They never constitute sets of oppositions or dialectically shifting combinations but remain "there" coexisting side by side. For instance, the referential and the poetic function can be found cohabiting in peaceful harmony (although one may be a "dominant" over the other) in one and the same art object. In short, **the Jakobsonian model seems to be simply a manifuld of six functions which coexist side by side in full functional equality or simply in juxtaposition while four or five of the six serves a "ground" (in a *Gestaltist* sense) for a "dominant"**. (Gandelman 1988: 266)

The criticism is valid and I concur, Jakobson's schema is more like a (hierarchical) typology of language functions, not a "communication model in operation" as it is in Ruesch (1953).

> Yet in the thirties, Jan Mukařovský elaborated a model which, contrary to the one we have just seen is truly *dialectical*. Indeed, Mukařovský kept repeating that a truly functional model must also be a dialectical model. I quote from his famous French text "Art as a semiological fact" published in the proceedings of the Prague philological congress of September 1934:
>
> > L'ouvre d'art a (...) une double fonction sémiologiquo, autonome et communicative (...) Aussi voit-on apparaître avec plus ou moins de force, dans l'évolution des ces arts, l'*antinomie dialectique* de la fonction de signe autonome et celle de signe communicatif...
> > (**The work of art has ... a double semiological function, autonomous and communicative** ... Thus one sees the reappearance with a greater or a lesser emphasis in the evolution of the arts of the dialectical antinomy between **the function of autonomous sign** and the function of communication sign...).

And he repeated again at the end of this paper that "the two semiological functions, the communicative and the autonomous which coexist in the *arts à sujet* constitute through their coexistence (*ensemble*) one of the essential dialectical antinomies in the evolution of those arts. (Gandelman 1988: 266)

Here I actually have to defend Jakobson. He didn't neglect this point. Both Mukařovský and Jakobson were influenced by Anton Marty who - to my knowledge - first made this distinction. The autonomous sign is covered by language in its poetic function and communication by language in its referential function. True, Jakobson's view of communication may appear limited here, but he nevertheless held on to this double function.

> At the same time, let us observe that Mukařovský links *semiology* with *dialectics* in his vision of the evolution of the arts. Thus, according to him, the succession of art forms in the course of History should be described as the ups and downs of (paraphrasing Hegel) semiological "mastery" and "slavery" of the poetic function (what Mukařovský calls the *aesthetic function*) over the referential (in Mukařovský's terminology "communicative" function). And conversely,: "mastery" or "enslavement" of the referential function in relation to the aesthetic function. (Gandelman 1988: 267)

This is where Jakobson's notion of hierarchy relates to the notions of dominant and deformation.

> In a later text on architecture in 1937, Mukařovský returned to the problem of the "dialectical negating" of the totality by one of the functions (that is by the "privileged" aesthetic function). I must quote in German, not having found this text in any other language, then give my own translation:
>
> > Ohne auf Detaille einzugehen, muss zunächst daran erinnert werden, dass die ästetische Funktion sich im Vergleich zu den anderen Funktionen dadurch auszeichnet, dass die, wo immer und in welcher Nachbarschaft sie auch aftreten mag, die dialektische Negation von Funktionalität überhaupt darstellt".
> > ("Without entering into a detailed description, one must mention in the first place that the aesthetic function - contrary to all the other functions - is characterized by the fact that **it always *represents the dialectical negation of the very fact of functionality***, always and in whatever surroundings one finds it"). (Emphasis mine - C.G.)

There is no doubt whatever that Mukařovský laid great emphasis on the fact that his aesthetic function - Jakobson's poetic function - is really "negative dialectics" that is, **dialogically negates all the other functions and even the principle of functionality itself**. (Gandelman 1988: 267)

Again, hierarchy and dominant. Onomatopoeia and parallelisms don't contribute much to the communicative function, they even negate the conciseness of clear communication by making the message "aesthetic". That is to say, both aesthetic and poetic function are impractical.

> First of all, let me observe that seems to have taken a much greater step with Bütler model than Jakobson did. His model is not *hexagonal* (I am referring to the six headings of the Jakobson model), that is, evolved from a basic core number of three, but **quadripolar or quadratic**: a structure of four polar functions. In Mukařovský's terminology, these functions are **the pragmatic, the theoretical, the symbolic and the aesthetic** (Gandelman 1988: 267)

Charles Morris's scheme is also quadratic. Cf. informative (here symbolic), valuative (here aesthetic), incitive (here pragmatic) and systemic (here theoretical).

> Moreover, Mukařovský divided his quadratic set into binary sets. **A first set links what he called the *immediate functions*, that is the *practical* or *pragmatic function* to the *thearetical function***; this set is opposed to a second set he calls the "*sign-functions*" (in German "*die zeichenhaften Funktionen*"). Thus, this set constitutes a first group of binary oppositions. Behind it, of course, it is not difficult to recognize the Hegelian dialectical oppositions between the "immediate" (*das Unmittelbare*) and the "mediate" (*das Mittelbare*) which Mukařovský rewrites as "*das Zeichenhafte*". For Mukařovský, **the "sign" is the mediated and mediating agend *par excellence*, the structure or trace which stands for something else and which is only "there" in order to be *transcended* in the dilection of something else**. (Gandelman 1988: 267-268)

All this is very familiar (especially the latter part which is the aspect of *renvoi* in Jakobson). The latest instance that comes to mind is Zilberman & Cohen's (1988: 312) remark that "the deontic modality denotes the *significance* of action completely devoid of any signability". It is the question of meaningfulness in practical behaviour as such. See also *intrinsic coding* (immediate) vs. *extrinsic coding* (mediate).

> A second set links the old Hegelian poles "subject" and "object". There are functions which are "on the side of the object" and others which are "on the side of the subject". Thus, **the *aesthetic* and the *theoretical* functions are what Mukařovský calls "subject-foregrounding", while the *practical* and the *symbolic* functions are "object-foregrounding".** (Gandelman 1988: 268)

Thus, curiously, there is a possible connection with Uexküll's *Funktionskreis* - the asthetic and theoretical functions belong to the *Merkwelt* and the practical and symbolic functions to the *Wirkwelt*. That is, the organism engages in "aesthetic reception" and theorizing about it's environment and conversely acts and disperses symbols (conspecifically conventional signs) within its *Wirkwelt*.

> I would like to relate, all these binary oppositions by using the old logical square of Apuleus and **Boethius**, which, incidentally, is also the foundation of Hegelian logic. In the last decades, this square has been revived as a semiotic pattern and has come very much to the fore thanks to the Semiotic model elaborated by A-J. Greimas and his "École de Paris". Thus, I arrive at the following structure:

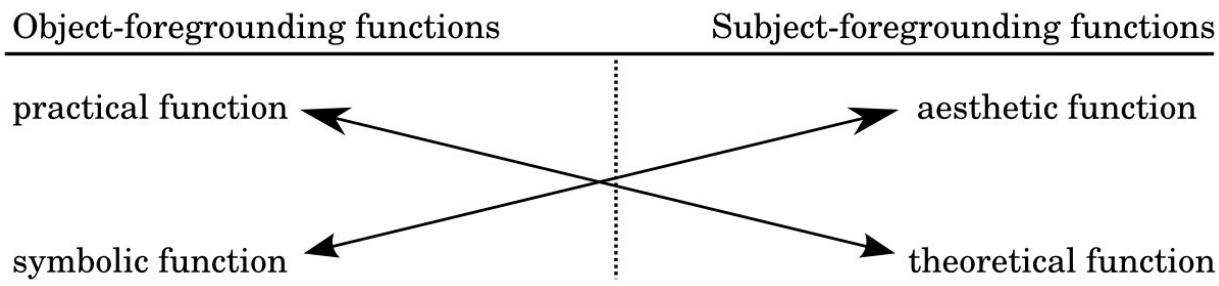

> **The practical function, Mukařovský writes, is the "function closest to reality"** ("*sie steht der Wirklichkeit am Nächsten*"). **The symbolic on the other hand, is the function which "strives to act upon reality"** ("*sie strebt auf die Wirklichkeit einzugehen*"). As an example: a magic amulet is used symbolically with the ultimate objective of modifying the reality it "symbolically" represents.
> On the contrary, **the theoretical function is subject-foregrounding: "its general and final objective is the projection of reality into the mind of the subject"** ("*sein allgemeines und letztes Ziel ist eine Projektion der Wirklichkeit in das Bewusstsein des Subjects*"). In the opposite direction, **the aesthetic functions project the subject into the reality in order to subjugate it**. (Gandelman 1988: 268)

Ah, so that's what Boethius was about! And here a more complex picture of functions appears and Uexküll's model will no longer do, at least not as easily. The practical function is almost like the organism's actions in themselves (the *Objekt* or *Merkmalen*). The symbolic function relates to the organism's subjective reality as such (e.g. *Nervensystem* or *Wirkmalen*. The theoretical function mediates the object to the subject(*Rezeptoren* or *Merken*). And the aesthetic function mediates the subject to the object (*Effektoren* or *Wirken*). The connection with the *Funktionkreis* is erratic, but possible for sake of understanding.

5.5.3 Reading Mukařovský (2014-05-05 00:03)

Mukařovský, Jan 1976[1936]. Art as Semiotic Fact. In: Matejka, Ladislav and Irwin R. Titunik (eds.), *Semiotics of Art: Prague School contributions*. Cambridge: MIT Press, 3-9.

> It becomes increasingly evident that **the basic constitution of the individual consciousness, even at its innermost levels, derives from content belonging to the collective consciosuness**. As a consequence, crucial importance accrues to problems of sign and meaning, seeing that **any mental content that exceeds the bounds of the individual consciousness acquires the character of a sign by the very fact of its communicability**. The science of signs (called semiology by Saussure, sematology by Bühler, semiotic by Peirce) needs to be elaborated to its fullest extent. (Mukařovský 1976[1936]: 3)

This doesn't seem to negate the mental content that doesn't exceed the bounds of the individual consciousness and does not acquire the character of a communicable sign. That is, I can still reserve the notion of personal or private sign.

> In fact, all sciences known as humanities (*sciences morales*, *Geistwissenschaft*) deal with phenomena that have the more or less pronounced character of signs due to their **double existence both in the world of sense perception and in the collective consciousness**. (Mukařovský 1976[1936]: 3)

Compare this to Mamardašvili's and Pjatigorski's notion of symbol, one end of which is in the world of things (sense perception) and the other end within consciousness.

> Clealy, every state of the subjective consciousness involves something individual and momentary that makes it impossible to grasp and communicate in its entirety, whereas **the work of art is meant expressly to serve as an intermediary between its creator and the community**. Moreover, there is always some "thing," some "artifact," that represents the work of art in the outside world and may be perceived by one and all. (Mukařovský 1976[1936]: 3)

The work of art here serves as a means of communication. Compare this to Lotman, for whom art does the same, and to Langer, who opposes the communication paradigm (on pretty good reasons, by the way).

> The artifact, thus, functions merely as an external signifier ("*signifiant*" in Saussure's terminology) for which in the collective consciousness there is **a corresponding signification (often labeled "aesthetic object") given by what is common to subjective states of mind aroused in individuals of any particular community by the artifact**. (Mukařovský 1976[1936]: 4)

But doesn't this mean that the "aesthetic object" is infinitely malleable? We know that aesthetic reception is pluralistic and unpredictable, but Mukařovský apparently didn't think so. He saw it as a form of communication with a specific content - the signification - that is part of collective consciousness.

> Concluding these brief general remarks, we must also mention that by denying the identification of a work of art with any subjective mental state we also, at the same time, **reject any hedonist theory af aesthetics**. The feeling of pleasure aroused by the work of art can at best achieve indirect objectification as a potential "accessory signification"; to assert that it necessarily forms part of the perception of any work of art would be a mistake. Though the evolution of art exhibits periods that do strive to arouse pleasure, still **it also exhibits periods that regard pleasure with indifference or even aim at its contrary**. (Mukařovský 1976[1936]: 4)

Contemporary Estonian poetry (the so-called "poetry of young women") is unaesthetic in this sense (I would call in unpoetic poetry).

> According to its current definition, **a sign is a reality perceivable by sense perception that has a relationship with another reality which the first reality is meant to evake**. Thus, we are obliged to pose the question as to what the second reality, for which the work of art stands, might be. True, we could merely assert that **the work of art is an *autonomous* sign** characterized solely by the fact of its serving as an intermediary among members of any one community. However, to do so would mean to put aside unresolved the question of **the contact of a work of art with the reality it refers to. If signs not relating to any distinct reality are possible, still a sign always does refer to something by simple consequence of the fact that a sign must be understood the same way by both sender and receiver**. Only, for autonomous signs, that "something" is not determined distinctly. What, then, is the indistinct reality to

> which the work of art refers? It is the total context of all phenomena that may be called *social*, for example, philosophy, politics, religion, economics, and so on. **It is for that reason that art, more than any other social phenomenon, has the power to characterize and represent the "age."** It is also the reason why for so long a time the history of art has been confused with the history of culture in the broad sense of the word and, vice versa, why general history has seen fit to borrow the peripeteiae of art history for the mutual delimitation of its own periods. (Mukařovský 1976[1936]: 5)

There are several important points here. (1) "a reality perceivable" is the signifier and "an evoked reality" is the signified. This is how Mukařovský defines the *renvoi* or *standing for* aspect of art (understood semiotically). (2) Art as an autonomous sign would exclude reference, and indeed there are forms of art that do so. (3) Mukařovský relates the problem of reference to the problem of code. (4) Since art is a product of its social, philosophical, political, religious, economic, cultural, aesthetic, theoretical, symbolic etc context, a work of art characterizes and represents its "age".

> One other explanatory remark must be added here to preclude all possible misunderstanding: in saying that the work of art refers to the context of social phenomena, we by no means assert thereby that the work necessarily coincides with that context in the sense that, without further ado, it can be taken as direct evidence or passive reflection. As is true of any *sign*, **the work of art can have an indirect relationship with the thing signified** (for example, a metaphoric or other kind of oblique relationship) **without ceasing on that account to refer to it**. (Mukařovský 1976[1936]: 5)

Indirect reference is a good heading for both metaphor and metonymy.

> To summarize the main points of our argument thus far, we may say that the objective study of the phenomenon "art" must regard the work of art as a sign composed of (1) a perceivable signifier, created by the artist, (2) a "signification" /= aesthetic object/ registered in thecollective consciousness and (3) **a relationship with that which is signified, a relationship which refers to the total context of social phenomena**. In the second of these constituents lies the structure proper of the work. (Mukařovský 1976[1936]: 6)

What we have here is almost like a Peircean model of the sign: (1) a representamen; (2) an object; and (3) an interpretant. When compared to Lotman and his "P(O)=I" formula one could probably make a connection between code, reference, interpretants, etc.

> We have not, however, exhausted the problems of the semiotic of art. Besides its function as autonomous sign, the work of art has another function, that of **informational sign**. Thus, a poetic work, for instance, functions not only as a work of art but also, **simultaneously, as an "utterance" expressing a state of mind, an idea, an emotion, etc.** In certain of the arts this **informational function** is very evident (**poetry, painting, sculpture**), while in others it is veiled (dance) or even invisible (music, architecture). (Mukařovský 1976[1936]: 6)

Here one could very well draw a connection between Jakobson's emotive or expressive function and Mukařovský's informational function. Indeed this is exactly the aspect that in my opinion gets lost in Jakobson's model. Jakobson reduces all communication to reference and context, while here the informational aspect is much broader. Actually, I think this is what Jakobson may have reffered to as "'cognitive' function".

> If we were to be precise, we would have to say that **it is once again the entire structure which functions as the signification of a work of art, the informational signification included**. (Mukařovský 1976[1936]: 6)

In Jakobson's schema, similarly, we would have to consider "the entire structure which functions as" communication. That is, all functions of language should be considered to arrive at a concise statement on the dominant and subordinate functions of a given communication.

> **The work of art, then, has a two-fold semiotic function, autonomous and informational, the latter being reserved especially for the representational arts**. Hence, the dialectical antinomy between the autonomous and informational functions of sign can be seen operating to greater or lesser effect in the evolution of these rats. The history of prose fiction supplies particularly typical examples. (Mukařovský 1976[1936]: 7)

This seems to be the passage that Gandelman quoted in and translated from french. Now I would say that Jakobson did indeed consider the informational (in his sense referential) and autonomous (in his sense poetic) functions, but his aims were different, because he was not studying visual signs (or signs in art in general) but language (or verbal art in particular).

> Complications of an even more intricate type arise, however, once we pose the question of the relationship of art to thing signified from the informational point of view. This relationship is different from the one that connects art, in its capacity as autonomous sign, with the total context of social phenomena, since **art as informational sign refers to some distinct reality, for example, a particular event, a certain person, and so forth**. In this respect art resembles signs that are purely informational. Only - and the qualification points to the essential differences - **the informational relationship between the work of art and the thing signified does not have existential value**, even when such is asserted. **In regard to the subject of a work of art, no question as to its documentary authenticity can be postulated as long as the work is held to be a product of art**. This does not mean that *modifications* of the relationship to thing signified are without importance for a work of art; they function as factors of its structure. (Mukařovský 1976[1936]: 7)

This is exactly what some people mean when they talk about Jakobson's poetic function. It is sometimes confused (by Ricoeur, for example) with something like a *poietic* ("creative") function.

> **For the structure of any given work it is very important to know whether it treats its subject as a "real" (perhaps even documentary) one or a "fictitious" one** or whether it oscillates between these two poles. Indeed, works may be found which are based on a parallelism and counterbalance of a two-fold relationship to a distinct reality, in one instance without existential value and in the other purely informational. Such is the case, for example, of portrait painting or sculpture that is at one and the same time information about the person depicted and a work of art devoid of existential value. **In literature, the same duality characterizes the historical novel and the fictionalized biography**. Modifications of the relationship to reality do, therefore, play an important role in the structure of any art working with a subject, but the theoretical investigation of these arts must never lose sight of the true essence of the subject which is **to be a unity of meaning and not a passive copy of reality** even in the case of a "realistic" or "naturalistic" work. (Mukařovský 1976[1936]: 7)

This is a very typical problem for art and literature. It is nevertheless relevant to note that these "modifications" are often quite interesting.

> Only the semiotic point of view allows theorists to recognize **the autonomous existence and essential dynamism of artistic structure and to understand evolution of art as an immanent process but one in constant dialectical relationship with the evolution of other domains of culture**. (Mukařovský 1976[1936]: 8)

This sounds like a reflection on Jakobson and Tynyanov's "Theses" of 1928.

> The work of art bears the character of a sign. It can be identified neither with the individual state of consciousness of its creator nor with any such states in its perceiver nor with the work as artifact. The work of art exists as an "aesthetic object" located in the consciousness of an entire community. The perceivable artifact is merely, by relation with this immaterial aesthetic object, its outward signifier; individual states of consciousness induced by the artifact represent the aesthetic object only in terms of what they all have in common. (Mukařovský 1976[1936]: 8-9)

Now that I think about it, this has a lot in common with Bayard's *How to talk about books you haven't read*.

Mukařovský, Jan 1976[1938]. Poetic Reference. In: Matejka, Ladislav and Irwin R. Titunik (eds.), *Semiotics of Art: Prague School contributions*. Cambridge: MIT Press, 155-163.

> The aim of this paper is **to differentiate poetic reference from other types of reference**. By this term we mean **every reference appearing in a text which has a dominant aesthetic function**. This, we do not mean only figurative references, for figurative reference not infrequently goes beyond the limits of poetry, appearing in informational language as well, and not only in the form of petrified images, but also as any newly created image (for example, an emotional image). On the other hand, not every poetic reference is figurative: there have existed poetic schools that deliberately set out to keep the use of images to a minimum. (Mukařovský 1976[1938]: 155)

How is poetic reference different from other types of reference? I presume figurative reference is something like metaphor and/or metonymy.

> We must, therefore, continue to seek the specific quality of poetic reference. As our point of departure we will take any locution, preferably one which, owing to the neutrality of its semantic coloration, can be understood both as a part of an informational utterance and as an extract from some poetic text. Such, for example, is the sentence, "It's turning dark," which we spontaneously perceive as a piece of information, but which, with a change in semantic direction, **we can quite easily interpret as a poetic citation from a hypothetical text**. (Mukařovský 1976[1938]: 155)

I believe this latter type of reference is called *allusion*. Poetry does indeed seem to be full of such references. (The same goes for prose texts, for that matter. Cf. intertextuality.)

> Our attitude toward the statement in question changes completely, however, the moment we take it as a poetic citation. **At once its relationship to the surrounding context, even though hypothetical, becomes the center of attention**. (Mukařovský 1976[1938]: 156)

Of course discussion of reference cannot do without using the notion of context. This also points to an unnoticed aspect in Jakobson's schema: that the referential function of language may thought of as something like the *citational* function of language.

> **Poetic reference is primarily determined, then, not by its relationship to the reality indicated, but by the way it is set into the verbal context**. This explains the well-knows fact that a word, or a group of words, characteristic of a certain prominent poetic work, is transferred from its own context to another one, a discursive context, for instance, **carries with it the semantic atmosphere of the work in which it participated and with which it is associated in the linguistic consciousness of the community**. (Mukařovský 1976[1938]: 156)

Here reference carries more like Gehring's contextual function than Jakobson's. That is, "the linguistic consciousness of the community" can be viewed as a single huge corpus of texts, as a universe of discourse.

> **Thus, in poetry**, as against informational language, **there is a reversal in the hierarchy of relations**: in the latter attention is focussed above all on the relation, important from the practical point of view, between reference and reality, whereas for the former **it is the relationship between the reference and the context incorporating it that stands to the fore**. This is not to say that informational reference is absolutely exempt from any effect of the context or that, on the other hand, poetic reference is excluded from any contact with reality. All that is involved is a shift, so to speak, in the center of gravity. **As for poetic reference, the weakening of its immediate relationship with reality makes of it an artistic device**. That means that the poetic reference is not evaluated in terms of an extralinguistic mission but with relation to the role imposed upon it in the organization of the work's semantic unity. (Mukařovský 1976[1938]: 157)

Reference and context in Jakobson's scheme are usually understood in their relation to extralinguistic reality, but here it even transcends the immediate verbal context and takes on a greater synfunction. I think it must be recognized, in the final analysis, that when Jakobson discusses the orientation towards the context as "briefly, the so-called REFERENTIAL, "denotative", "cognitive" function", then the denotative function can be viewed as extralinguistic reference and cognitive as either informational function or as poetic reference in Mukařovský's sense.

> According to Bühler, there are three functions inherent in the very nature of language, which are: representation (*Darstellung*), expression (*Ausdruck*), and appeal (*Appell*). (Mukařovský 1976[1938]: 157)

I wonder if these could be viewed in light of Anton Marty's division of autosemantic signs into: emotives (here expression), assertions (here appeal) and *Vorstellungsuggestive*'s, i.e. nouns (here representations). Probably not, but it would be nice if this intersection would be tried out. Something new might emerge.

> Each of these functions consists in **an active relation between the linguistic sign and one of three extralinguistic factors** necessarily present in any act of discourse. These factors are: the reality indicated by the sign, the person who sends the message, and the person who receives it. As long as we have informational language in mind, Bühler's model is perfectly applicable. Thanks to it, we are easily able to distinguish traces of the three basic functions in any informational discourse, **often with one of these functions predominating over the other two**. (Mukařovský 1976[1938]: 157)

Oh my god. It has never struck me before, but the relation between the components and functions in Jakobson's schema consist in exactly this kind of active relation: the components themselves mostly are nonverbal or at least neutral (addresser and addressee are people, the message and code/language are linguistic, but context/situation and channel are nonverbal). !!! And moreover, we know from Waugh and Monville-Burston that Jakobson started out with exactly these four components and factors: Bühler's and Mukařovský's! The other two components and functions came after Jakobson was acquainted with communication theory and they play a much lesser role. Maybe it would be useful, as an experiment, to discard the latest additions and figure out how Jakobson came to divorce the additional components and factors (such as code) from the existing ones (such as reference).

> Once we turn to poetic language, the situation becomes quite different. It is not that traces of the three functions enumerated above cannot also be detected here, but rather that here the foreground is occupied by a fourth function unaccounted for by the model in question. **This function stands in opposition to all the others**: whereas the latter are oriented toward factors external to language and toward aims reaching beyond the linguistic sign, **this new, fourth, function puts the linguistic sign itself at the center of attention**. The first three functions thus make language enter into connections of a practical order; the fourth detaches language from such connections. Or to put it another way: the first three functions

> belong to the set of practical functions; the fourth is the aesthetic function. **The focus of the aesthetic function on the sign itsef thus comes about as a direct consequence of the autonomy belonging to aesthetic phenomena**. This aesthetic function is something new we have already encountered along the way of our analysis of the relationship of reference to reality. If, in a poetic text, the relation of the reference with the context surrounding it occupies the foreground to the detriment of the relation with thing signified, then **this displacement of semantic values** is something the language of poetry owes to aesthetic function. (Mukařovský 1976[1938]: 157-158)

This is exactly what Jakobson does: he puts language at the center of attention and discards the informational function as perhaps too self-evident (with the relation between *siganans* and *signatum*, why need it?). It also verifies my hunch that the autonomy of art is related to the poetic function. Compare all this to Jakobson's assertion that phonemic equivalences create an autonomous semantic structure within the poem. The "focus … on the sign itself" in this sense is not indeed about the sign itself, but rather about it's "poetic reference", which here can be understood as other poems in the collective consciousness, but in Jakobson as parallelisms even within the same poem. So much is beginning to unravel!

> Abuse is a necessary, often times even salutory, opposition to normal usage with respect to anything; indeed, it is thanks only to abuse that the world of functions is able to evolve - abuse is often only a means of trying out, whether consciously or unconsciously, a new, previously unknown way of using something. (Mukařovský 1976[1938]: 158)

A nice addition to Daniele Monticelli's suggestion to "use and abuse Lotman".

> **The boundary separating the aesthetic function from practical functions is not always apparent**, and, in particular, it does not coincide with the dividing line between art and other human activities. Even in a fully autonomous artistic expression, practical functions - in our case the three previously mentioned linguistic functions - are not entirely suppressed, so that **every poetic work is at least potentially also a representation, an expression, and an appeal**. Indeed, these practical functions often assert themselves rather extensively in work of art - for example, the representative function in a novel, the expressive in a lyric poem. And vice versa, **no practical activity is doomed never to have any aesthetic function**; one might well claim that **that function is at least potentially involved in every human act**. (Mukařovský 1976[1938]: 158)

This is very much in line with Jakobson's suggestion that "The poetic function is not the sole function of verbal art but only its dominant, determining function, whereas in all other verbal activities it acts as a subsidiary, accessory constituent" (1958, *SW* III, pp. 25).

> Thus, even in the most ordinary speech, **aesthetic function can be awakened by any procedure giving prominence to semantic relationships that organize context**. Any heightened concurrence or opposition of sense, **any striking phonetic similarity, any unexpected inversion of word order, or the like, is capable of causing vibrations of aesthetic pleasure**. The *potential* aesthetic function is so powerful that it is often necessary, when preparing an intellectual text of purely infomational character to revise it so as to remove the slightest suggestions of deformation in semantic relationships lest it attract the attention of the reader. **The aesthetic function, thus, is omnipresent**. Therefore, even linguistics cannot deny it a place among the basic functions of language. (Mukařovský 1976[1938]: 159)

It feels as if "context" in this context (hah), refers to the synfunction, that is, the context of the given text. Mukařovský's remarks on phonetic siminality and unexpected inversions of word order are elaborated by Jakobson as onomatopoeia and parallelism (inversion or asymmetry is a form of parallelism, in biblical and folkloric context even the most prominent one).

> However, there is still another objection that linguists might raise against our thesis by declaring that, even if one does recognize its import, still the aesthetic function cannot be included among linguistic functions on a par with the other three because it is a function not limited to language. To this we need only respond that **aesthetic function, by virtue of its being the dialectical negation of any practical function**, always and everywhere takes on the character of the function to which it is opposed in any given case; **as the negation of linguistic functions, it becomes linguistic itself**. Moreover, the role of the aesthetic function plays in the evolution of language and of language culture is a very considerable one, even if we do not follow the example of the Vossler school in exaggerating it; so, for example, lexical innovations, in order to enter into common use, quite often assume an aesthetic aspect. (Mukařovský 1976[1938]: 159)

Here we have the "dialectical negation" that Gandelman discussed so thoroughly, even if misguidedly. I think Jakobson was so much inspired by the conflation of Mukařovský's aesthetic function *as* poetic reference that he neglected the other linguistic functions. It did indeed become linguistic itself. As a sidenote, I'll note that in case of Peirce's ethics of terminology, sometimes lexical innovations enter into common usage and hold on to their terminological exactitude by assuming an unaesthetic aspect.

> One final possible misunderstanding remains to be dispelled: theories demonstrating the predominantly emotional character of poetic language (Ch. Bally) seemingly argue against us. It is of course true that there is considerable external similarity between poetic language and emotional language. **Both of them, in contrast to intellectual language** (where the representative function predominates), **have a pronounced tendency to emphasize the person of the author, the sender of the message**. In intellectual language, the stronger the intellectual factor, the more the influence of the author's person on the choice of reference is supposed. The ideal goal would be the absolute elimination of that influence and the creation of a definitive bond between the reference and the reality denoted which would be independent alike of the person making the reference and of the context. That is the reason why in science the signification of terms is fixed by definition once and for all. **Emotional reference and poetic reference, on the contrary, make the factor of choice stand out and thereby render palpable the very act of reference performed by the author-addresser**. In both cases there is a tendency to give rise to **the feeling that the reference chosen is only one among other possibilities**; behind the actual reference one is always made to sense the potential presence of the entire lexical system of the language in question. Such is the case above all with *figurative* references in both these two languages, poetic and emotional. Buth the resemblances we have drawn between them are counterbalances by decisive differences. **In emotional language, reference is seen in terms of its relation to the addresser's state of mind: one tries to discern whether the feelings expressed are sincere, what the import of implied volitional elements is, and so on**. In poetic language, on the contrary, attention remains once again focused on the sign itself; evaluation in terms of a relation to the state of mind of the author-addresser either becomes secondary or does not come into question at all. With the loss of its import in reality, an expression of feelings becomes an artistic device. Poetic reference, which is subjective as against intellectual reference, takes on an objective character in comparison with emotional reference. Here, once again, we have established that, **from whatever side you approach poetic reference, you always find yourself back with the sign itself**. The aesthetic function, which is the cause of this return of discourse activity back upon itself, has throughout our analysis shown itself to be an omnipresent dialectical negation of the three basic functions of language and, thereby, also a necessary supplement to Bütler's model. (Mukařovský 1976[1938]: 159-160)

Several points: (1) Emotional language has a tendency to emphasize the addresser/sender. Intellectual language is not as "individual" and chooses words that can be easily understood by the community; (2) That emotional and poetic reference make the factor of choice (of words) stand out is very much related to Jakobson's definition of the poetic function as the projection of the principle of equivalence from the axis of *selection* to the axis of combination; (3) The aspect of sincereness and volition is addressed by Jakobson in his definition of the emotive function: it "tends to

produce an impression of a certain emotion, whether true or feigned" (I'm still not sure how this very aspect relates to Marty); and (4) when Jakobson talks of the poetic function as "the focus on the message for its own sake" what he means here is that poetic reference negates Bühler's three components; poetry cannot be understood as a practical communication: it is exactly as poetry that it must be received/decoded.

> We have already established above that poetic reference, in a far more definitive way than intellectual reference, makes manifest, thorughout the act whereby it comes about, the active intention of the author of the reference. As a result of the intimate semantic coherence of context that characterizes poetry, this intention is not renewed with each particular reference but remains the same throughout the entire work which, thanks to this unity of referential intention, assumes the character of a global reference (Potebnja). **And it is this very reference of a higher order, represented by the work as a whole, which enters into a strong relationship with reality**. (Mukařovský 1976[1938]: 161)

This is something that I did not expect: a possibility of reinterpreting Lotman's notion of the whole text as a sign. I think Lotman should be re-read in light of all this.

> **Since, moreover, the individual is a member of a community, and since his conception of reality is modeled in broad outline on the system of values in force for that community**, one might claim that, through the mediation of the individual, **poetry exerts an influence on the way the whole society conceives of the world**. Therefore we see that the relationship of poetry to reality is considerable, and the more so because a poetic work does not have to do only with concrete realities, but with the entire world. Since a poetic reference, as we have seen, always produces a sense of the whole lexical system of a given language behind it, one might also say that **poetry, throughout its evolution, is perpetual confrontation of lexicon with the world of things which the lexicon is meant to reproduce and whose changes it constantly adapts to**. We need not assume, however, that the global relationship of a work of art to reality, as we have just described it, is limited only to poetry; **it exists in every linguistic performance**. There is a mutual counterbalancing between it and the immediate relationship of any particular reference to the reality it denotes; the strengthening of the one weakens the other. The informational function in all its aspects tends toward the pole of immediate relationship, **the poetic function, contrariwise, toward the pole of global relationship**. (Mukařovský 1976[1938]: 161-162)

I recall something similar in Lotman: that the myth models the whole cosmos. In any case this is relevant for *concourse* and relates to social constructivism, language as a primary (social) modeling system, etc.

> Essentially, any act of reference consists in placing the reality denoted into relationship with the lexical system in its entirety. See in this regard, the following excerpts from a study by S. Karcevskij, "The Asymmetric Dualism of the Linguistic Sign" (Do dualisme asymétrique du signe linguistique," *Travaux du Cercle linguistique de Prague*, I, 1929): "If signs were immobile and had only one function each, language wold become a simple repertoire of etiquettes. ... **The nature of a linguistic sign is supposed to be stable and mobile both at the same time**. ... Any linguistic sign is potentially homonym and synonym at the same time. ... **We constantly transpose the semantic value of a sign**. But we become aware of it only when the gap between the 'adequate' (usual) value fo the sign and its value on a particular occasion is sufficiently wide to impress us. ... It is impossible to foresee where a sign might be led off to by consequence of its semantic displacements." Thus, poetic reference and emotional reference do no more than shift the accent, in the antinomy of stability and mobility, onto the pole of "mobility." (Mukařovský 1976[1938]: 163)

This note, too, is valuable. Not only is it indirectly related to Jakobson's *permanent dynamic synchrony*, but the implications can be carried over to the semiotics of nonverbal behaviour as well.

Mukařovský, Jan 1964[1932]. Standard Language and Poetic Language. In: Garvin, Paul L. (ed.), *The Prague School Reader oy Esthetics, Literary Structures, and Style, Selected and Translated from the Original Czech*. Washington, D.C.: Georgetown University Press, 17-30.

> Different forms of the language may exist side by side in a work of poetry (for instance, in the dialogues of a novel dialect or slang, in the narrative passages the standard). (Mukařovský 1964[1932]: 17)

I've considered writing a short story that has dialogues and narrative passages in different languages (Estonian and English).

> [...] the Czech national **renascence** [...] (Mukařovský 1964[1932]: 18)

Oh wow. I first though that this is a misspelled "Renaissance". It is in fact just another term (variant) for the same. But this version makes it clear that it means re-nascence (being *born later*).

> The second special question which we shall attempt to answer concerns the different *function* of the two forms of language. This is the core of the problem. **The function of poetic language consists in the maximum of foregrounding of the utterance**. Foregrounding is the opposite of automatization, that is, the deautomatization of an act; the more an act is automatized, the less it is consciously executed; the more it is foregrounded, the more completely conscious does it become. Objectively speaking: automatization schematizes an event; foregrounding means the violation of the scheme. The standard language in its purest form, as the language of science with formulation as its objective, avoids foregrounding [aktualisace]: thus, **a new expression, foregrounded because of its newness, is immediately automatized in a scientific treatise by an exact definition of its meaning**. (Mukařovský 1964[1932]: 19)

Compare this to Jakobson's notion that the poetic function brings the word to the fore exactly as a word; or promotes the "palpability" of signs.

> In poetic language foregrounding achieves maximum intensity to the extent of pushing communication into the background as the objective of expression and **of being used for its own sake**; it is not used in the service of communication, but in order to place in the foreground the act of expression, the act of speech itself. (Mukařovský 1964[1932]: 19)

This is why the poetic function concerns the message and where its *self-referentiality* comes into play.

> The consistency manifests itself in the fact that the reshaping of the foregrounded component within a given work occurs in a stable direction; thus, the deautomatization of meanings in a certain work is consistently carried out by lexical selection (the mutual interlarding of contrasting areas of the lexicon), in another equally consistently by the **uncommon semantic relatioship of words close together in the context**. Both procedures results in a foregrounding of meaning, but differently for each. (Mukařovský 1964[1932]: 20)

That is, one kind of poetic effect is brought about by creating an uncommon semantic relationship between words that wouldn't regularly appear next to each other. The technique of stringing together technical and non-technical language comes to mind.

> **The dominant thus creates the unity of the work of poetry**. It is, of course, a unity of its own kind, the nature of which in esthetics is usually designated as "unity in variety," a dynamic unity in which we at the same time perceive harmony and disharmony, convergence and divergence. (Mukařovský 1964[1932]: 21)

Cf. the structure of something as a relational whole.

> Proof of the intensity with which a new trend in poetry is perceived as a distortion of the traditional canon is the negative attitude of conservative criticism which considers deliberate deviation from the canon errors against the very essence of poetry. (Mukařovský 1964[1932]: 22)

:D The criticism Mihkel Kunnus raised against the poetry of young women can be viewed as an expression of negative attitude towards the distortion of traditional canon.

> To criticize the deviations from the norm of the standard as faults, especially in a period which, like the present, tends towards a powerful foregrounding of linguistic components, means to reject poetry. It could be counted that in some works of poetry, or rather in some genres, only the "content" (subject matter) is foregrounded, so that the above remarks do not concern them. (Mukařovský 1964[1932]: 22)

This sounds exactly like Kunnus's polemics.

> The subject matter of a work of poetry is thus its largest semantic unit. In terms of being meaning, it has certain properties which are not directly based on the linguistic sign, but are linked to it insofar as the latter is a general semiological unit (especially its independence of any specific signs, or sets of signs, so that **the same subject matter may without basic changes be rendered by different linguistic devices, or even transposed into a different set of signs altogether, as in the transposition of subject matter from one art form to another**), but this difference in properties does not affect the semantic character of the subject matter. (Mukařovský 1964[1932]: 23)

Again, something that I didn't expect. Here we have intralinguistic translation ("the same subject mattery may without basic changes be rendered by different linguistic devices"), interlinguistic translation ("transposed into a different set of signs altogether") and intersemiotic translation (" the transposition of subject matter from one art form to another"). The difference with Jakobson is that Mukařovský doesn't seem to differentiate between intra- and interlinguistic translation.

> There still remains the problem of *esthetic values* in language outside of the realm of poetry. A recent Czech opinion has it that "esthetic evaluation must be excluded from language, since there is no place where it can be applied. It is useful and necessary for judging style, but not language" (J. Haller, *Problém jazykové správnosti* [The Problem of Correct Language], Výročni zpráva č. st. ref reál. gymnasia v Ústí nad Labem za r. 1930-31, p. 23). I am leaving aside the criticism of the terminologically inaccurate opposition of style and language; but I do want to point out, in opposition to Haller's thesis, that **esthetic valuation is a very important factor in the formation of the norm of the standard**; on the one hand because the conscious refinement of the language can not do without it, on the other hand because **it sometimes, in part, determines the development of the norm of the standard**. (Mukařovský 1964[1932]: 23-24)

In a discussion (with a friend) on poetic function I similarly arrived at the problematic of style. Here it must be recognized that the aesthetic/poetic function was a reaction to contemporary opinions that excluded aesthetic valuations from considerations. And indeed it remains just as actual in Estonia in the beginning of the 2010s as it apparently was in Czech in the beginning of the 1930s.

> Let us start with a general discussion of the field of esthetic phenomena. It is clear that this field by far exceeds the confines of the arts. Dessoir says about it: "The striving for beauty need not be limited in its manifestation to the specific forms of the arts. **The esthetic needs are, on the contrary, so potent that tehy affect *almost all* the acts of man**." If the area of esthetic phenomena is indeed so bread, it becomes obvious that esthetic valuation has its place beyond the confines of the arts; we can cite as examples **the esthetic factors in sexual selection, fashion, the social amenities, the culinary arts, etc.** There is, of course, a difference between esthetic valuation in the arts and outside of art. In the arts, esthetic valuation necessarily stands highest in the hierarchy of the values contained in the work, whereas **outside of art its position vacillates ad is usually subordinate**. (Mukařovský 1964[1932]: 24)

If I were to extend the aesthetic function from language to behaviour and seriously tried to make the case that dance is something like "nonverbal poetry", then this is extremely helpful. Also, I should keep in mind the dream I had lately wherein Ted Mosby (from *How I Met Your Mother*) taught a curious subject called "the aesthetics of nonverbal communication". The work of Max Dessoir could be useful in this regard (especially the work cited here, *Ästetik und allgemeine Kunstwissenschaft*, 1906).

> In other periods, including the present, the esthetic point of view has more of **a regulatory function** in the cultivation of good language: he who is active in the cultivation of good language must take care not to force upon the standard language, in the name of correct language, modes of expression that violate the esthetic canon (set of norms) given in the language implicitly, but objectively; intervention without heed to the esthetic norms hampers, rather than advances, the development of the language. (Mukařovský 1964[1932]: 25)

This could be helpful in drawing the connection between nonverbal communication and social regulation, through norms like the etiquette, for example.

> [...] a loan from poetic language may likewise be taken over **for extraesthetic, that is, communicative reasons**, and conversely the motivation for borrowings from other functional dialects, such as slang, may be esthetic. (Mukařovský 1964[1932]: 28)

What a curious dichotomy.

Mukařovský, Jan 1976[1944]. The Essence of the Visual Arts. In: Matejka, Ladislav and Irwin R. Titunik (eds.), *Semiotics of Art: Prague School contributions*. Cambridge: MIT Press, 229-244.

> The first stop on our way will be a comparison of a work of visual art with a natural object. Let us imagine a rock and a statue made from the same stone next to one another. There are undoubtedly many similarities, even more than it appears at first glance. The statue was also once a rock, and there are more than a few instances of a sculptor's finding his inspiration in the shape of a rock. Sometimes the shape of an already finished statue shows the contours of the rock from which it has come. If, on the contarry, a statue is made of a soft material, it will more and more regain the appearance of a rock in the course of time. Indeed, we can go even further: in its oldest form the most primordial statue - prehistoric, primitive man's statue - was nothing but a mere unshaped, unworked rock. Let us listen to a specialist's words on this point: "The very loosening of a stone from its close contact with the earth's surface represents its first resemblance to man, to human corporeality. If the stone is then erected, the vertical of a human figure together with the point at which this figure is joined to the earth has already been provided." (Mukařovský 1976[1944]: 230)

I wonder if this has anything to do with Lotman's very relaxed definition of art, wherein if you place a rock on a tree stump, you can rightfully call it art.

> Stated clearly: a work of art does not differ from a natural object in the fact that it has an originator who made it but in **the fact that it appears as made and in such a way that its organization reveals a specific unified intention**. (Mukařovský 1976[1944]: 231)

A definition of art in terms of perceived intention.

> Leonardo da Vinci thus advised young painters: "By looking attentively at old and smeared walls, or stanes and veiled marble of various colors, **you may fancy that you see in them several compositions, landscapes, battles figures in quick motion, strange countenances, and dresses, with an infinity of other subjects**. By these confused lines the inventive genius is excited to nev exertions." In other words, he advised them to conceive accidentally occurring lines and stains on a wall as preliminary sketches for paintings. (Mukařovský 1976[1944]: 231)

I deem it a good suggestion. And the experience of seeing human figures in "visual noise" is probably familiar to anyone familiar with hallucinogens. I remember vividly the bodies and faces that appeared when I peered at the color-blotches of my unpainted dorm room floor or the "trollface" that I saw in the shadows on my window created by the rising sun penetrating through the tree branches.

> Let us not, however, forget that there is a fundamental difference between the originator and the perceiver. The originator is a single, unique individual, whereas the perceiver is anyone. **The originator determines the organization of the work, whereas the perceiver confronts a finished work, and he can interpret it in various ways**. This conceptual process on the perceiver's part occurs only in a fleeting moment, whereas the work itself endures. (Mukařovský 1976[1944]: 231)

Or in Jakobson's terms, the originator begins with a selection (code) and creates a combination (message), while the perceiver confronts a combination (message) and has to deduce the selection (code).

> It would seem that everything is now clear, but it is precisely at this moment that urgent questions begin to arise. Such as: If both a work of art and an implement are intentional, then **why is the work of art oriented toward nothing but itself?** The idea of being oriented toward a point different from that at which we find ourselves follows from the very word "intention." Would it be possible, however, to have an intention that is directed nowhere else but back toward its starting point? Another question: It is clear that an object which serves a purpose is good for something. But what is a work of art good for, if we say that it does not serve a purpose? (Mukařovský 1976[1944]: 234)

Compare this to the self-referentiality of the poetic function of linguistic messages.

> **The work of art is therefore a *sign* that is supposed to mediate some suprapersonal *meaning*.** But as soon as we utter the words "sign" and "meaning," the most common and best known signs - the word, language - come to mind. And this is not at all unwarranted. Nevertheless, precisely because of this we must have a very clear awareness of the *difference* between the artistic sign and such signs as linguistic ones. The word - in its normal, nonpoetic usage - serves communication. It has an external aim: to depict some event, to describe some thing, to express some emotion, **to stimulate some behavior in the listener**, and so on. All of this, however, goes beyand the word itself; all of this is somewhere otside linguistic expression. **Language is therefore a sign-*instrument* serving an external aim**. A product of visual art, for example a painting, can also, of course, tend to communicate something and hence be a sign-instrument. Thus a picture in an illustrated commercial catalogue serves the purpose of providing information about

> goods that cannot be depicted in words, and it is a companion and equally important complement of the verbal message. Indeed, even a picture intended as a work of art usually communicates - and often in a very precise way - something: for instance, a portrait of a person or of a landscape (the so-called *veduta*). Nevertheless, **the significance of a work of art as a work of art per se does not lie in communication**. The work of art, as we have already said, is not oriented toward anything that is outside itself, toward any external aim. But only something that is outside the sign itself can be communicated. The artistic sign in contrast to the communicative sign is non-serving, that is, it is not an instrument. **The understanding that the artistic sign establishes among people does not pertain to *things*, even when they are represented in the work, but to a certain *attitude* towards *things***, a certain attitude on the part of man towards the *entire* reality that surrounds him, not only to that reality which is directly represented in the given case. The work does not, however, communicate this attitude - hence the intrinsic artistic "content" of the work is also inexpressible in words - but *evokes* it directly in the perceiver. We call this attitude the "meaning" of the work only because it is rendered in the work objectively by its organization, and it is therefore accessible to everyone and is always repeatable. (Mukařovský 1976[1944]: 236-237)

Compare this to Lotman's communicational perspective and semiotics of art. Stimulating behaviour seems like Morris's pragmatic axis. (Notice that this is the seventh component that is lacking in Jakobson's scheme - perhaps exactly because it goes beyond language, the word itself.) Language as an instrument should be familiar from Jakobson. The impracticality of art was discussed by Mukařovský in previous texts. And finally, the aspect of attitude could be compared to Mead's *conversation of attitudes*.

> And this common designation, already emphasized by the old saying that **art is unique and simply has a multitude of kinds** ("*ars una*, *species mille*" - it reads in Latin), this common designation results, on the one hand, in the fact that one and **teh same artist very often creates simultaneously in several arts**, and, on the other hand, in the fact that perceivers specialize in one or another art according to their inclinations and abilities without feeling this limitation as an impoverishing onesidedness. A further consequence of the common designation of all the arts is the fact that **themes migrate freely from art to art as well as that the most varied arts are connected to one another (for example, in the illustration of a poetic work) or combined with one another**. There is even an art that in its very nature is **a combination of several arts**. This is theater. (Mukařovský 1976[1944]: 240-241)

A neat note that elaborates *syncretism*. If a connection between syncretism and multimodality is made, the analogy between theater and real life interactions (especially from the standpoint of dramaturgical sociology) comes to the fore.

> This is an old problem. The most famous treatise on it, Lessing's *Laocoön*, bears the date 1766. Lessing, a rationalist who together with his age understood matters of art from the viewpoint of a norm, albeit not a rigid rule, also conceived this question as something which should be, rather than as a pure assertion of the state of affairs. In his treatise, therefore, he showed that graphic and plastic arts, the visual arts, must adopt a different attitude toward their themes and handle them differently than poetry, an art inspired by the muses. Thus **a painting can present the entire appearance of a thing in front of a viewer's eyes at once, whereas poetry must depict the same thing in parts, gradually, in time: for poetry a state changes into events**. On the contrary, of course, graphic arts cannot present events otherwise than as a state. (Mukařovský 1976[1944]: 241)

This notion rings familiar from both Langer and Lotman. In the latter it constitutes one of the distinctions that are possible under the terms discrete and continuous.

Mukařovský, Jan 1964[1940]. The Esthetics of Language. In: Garvin, Paul L. (ed.), *The Prague School Reader oy Esthetics, Literary Structures, and Style, Selected and Translated from the Original Czech*. Washington, D.C.: Georgetown University Press, 31-69.

> Before approaching teh esthetic in language only, however, we feel the need for some preliminary remarks on the esthetic in general, especially on its threefold aspects: as function, norm, and value. **The esthetic *function* makes of the object which is its carrier an esthetic fact without any further classification**; therefore it often manifests itself as a fleeting storke touching the object, as an accident stemming from a single momentary rapport between the subject and the object. **The esthetic *norm*, on the other hand, is the force regulating man's esthetic attitudes towards things**; therefore the norm detaches the esthetic from the individual object and the individual subject and makes it a matter of the general relationship between man and the world of things. Between the unbridled esthetic function and the esthetic norm there is a direct opposition in the nature of a dielictic antinomy of related, yet opposing, forces. (Mukařovský 1964[1940]: 31)

When comparing this to Lotman's notion of *culture text*, that is, the text that carries a specific cultural function, the function and norm seem to be conflated. A more thorough reading of Lotman is necessary to elucidate whether this is truly so.

> Let us now turn our attention for a moment to the relationship between the esthetic and **the area of extraesthetic functions, norms and values**. A differentiation of the esthetic from the extraesthetic appears at first blush to be uneven, since it opposes a single function to all the others. Its justification lies in the fact that **the esthetic, as opposed to all other modes of the utilization of things by man, makes the thing an end in itself**. The extraesthetic is the proper area of human work and creation, using things as its tools. The esthetic attitude, by contrast, has a negative character in the sense that, by denying the external objective, it makes of the thing a purpose in itself. The negative nature of the esthetic manifests itself, of course, only in relation to the practical attitude. (Mukařovský 1964[1940]: 32)

Here esthetic functions, norms and values are opposed to the extraesthetic functions, norms and values. While the latter are goal-oriented (or oriented in any number of different ways), the former is oriented toward itself.

> Another case of the unstructured esthetic in language is onomatopoeia, especially when the onomatopoeic words are rare or even newly created; the esthetic attitude here is brought about by the fact that **the linguistic sign, in having to imitate reality acoustically, attracts attention to its phonetic aspect which usually, in communicative responses, is pushed into the background by the meaning**. Proof of the esthetic element in onomatopoeia is its close relatedness to certain nuances of poetic euphony, as well as the direct use of onomatopoeia in poetry, for instance in [Karel Jaromír] Erben [1811-1870, a romantic]. (Mukařovský 1964[1940]: 37)

Thus, even in this respect Mukařovský was ahead of Jakobson.

> A lingnuistic fashion, no matter how passing, may acquire the false veneer of being a change in the linguistic system as a whole: in France under the directorate, a group of affected young men (who wanted to be different from the rest in other ways as well, for instance, by their clothing) began leaving out the phoneme "r" in their pronounciation: they pronounced "incoyable" (instead of "incroyable"), "ma paole d'honneu" (instead of "parole", "honneur"). It was thus a typical speech fad whose perpetrators were ridiculed by the name "Incroyables," and the part of the esthetic factor in its origin can hardly be doubted. (Mukařovský 1964[1940]: 40)

Memo: this technique can be used to create an eccentric fictional character who consistently leaves out a specific letter (whether r, or in Estonian, k). #ua

> **Individual speech, which we have further above designated as "personal style," differs from the parole in the proper sense of the word by the fact that its "rules" are obligatory for a single individual only.** A norm, however, at least in the proper sense of the word, presupposes a generally obligatory lawfulness, and therefore the esthetic becomes *structured* [normované] only in the *supraindividual* parole. By passing on to this parole we bridge an important boundary: from the free and unique esthetic we proceed to the regulated and impersonal esthetic. (Mukařovský 1964[1940]: 44)

Compare this to Jakobson's revulsion to the notion of *idiolect* and consequent appraisal of speech styles as subcodes fo language.

> We have already said above, and emphasized more than once, that the unbridled esthetic function which we call the unstructured esthetic, is closely linked to the actual *utterance*. **Whether the esthetic function appears in its "pure" state, it always reinforces the nuance of uniqueness and nonrepeatability, thus being in accord with the basic nature of the utterance**. If, however, the esthetic creation accepts order, it becomes the structured esthetic and reaches over from the area of the momentary utterance to that of the conventions superordinate to the individual utterances, and summed up under the term *parole*. **Midway between the unique utterance and the generally valid conventions of the parole there is an area of transition which, though likewise governed by certain rules, has rules only binding on a single individual; this is the area of the *individual parole***. In this, the esthetic manifests itself in a systematic manner, but is not deprived of its uniqueness, since it is linked to a unique personality, and therefore the individual parole from the standpoint of the esthetic still belongs into the sphere of the unstructured esthetic. It is only the supraindividual parole that makes the esthetic structured: that phase of the verbal response which belongs in the sphere of the supraindividual parole is subject to the esthetic norm. (Mukařovský 1964[1940]: 63-64)

A neat conclusion of the structured and unstructured esthetic. In very broad strokes, unstructured is synsemantic and structured is autosemantic. It is also neat that *individual speech* is also recognized.

> What does specifically characterize poetic language in an esthetic sense is something else: the work of poetry forms a complex, yet unified, esthetic structure into which enter as constituents all of its components, foregrounded or not, as well as their interrelationships. This makes the work of poetry different from any communicative response, where at all times only the foregrounded elements are esthetically relevant. The predominance of the esthetic function in poetic language, by contrast with communicative speech, thus consists in the esthetic relevance of the utterance as a whole. (Mukařovský 1964[1940]: 35)

What I come away from this is that the poetic function operates on the poem as a whole.

5.5.4 Ajateadvuse kohta (2014-05-05 21:56)

Larrabee, M. J. 1993. Inside time-consciousness: Diagramming the flux. *Husserl Studies* 10(3): 181-210.

> **The usual metaphor for time is flow**. Edmund Husserl, in describing experience of our inner temporality, uses the term often: *Fluss*. In the final three decades of his life (1900s to 1930s), he gives us a well-articulated theory of time, especially **the experience of its ongoingness and of ourselves in the processing of time**. He refers to this latter, our immanent temporality, as a "flux" or flow and thus calls up the image of the river moving along with its contents comprised in that flowing, gaining their fluent qualities from it. Yet Husserl's theory is not limited to **a mechanistic understanding of flow as pure series, but in fact incorporates both a serialized aspect and a decentering, highly complex aspect of inner time-consciousness**. The theory, then, requires a new metaphor, a re-mapping from serialistic diagrams to more dynamic ones. The challence lies not only in achieving this re-mapping, but in showing the relation of dynamic diagrams to the serialistic ones that are still vital to the full descriptions of inner time-consciousness. (Larrabee 1993: 181)

Kuna käesoleva lugemise eesmärgiks on saada ajateadvusest mingisugune ülevaade, et kirjutada sellest aspektist Mamardašvili ja Pjatigorski käsituses, kommenteerin ma see kord eesti keeles ja põhiliselt tõlgin fraase mis võivad mind aidata. Tõlge on nõrk, sest tähtis pole siin mitte täpsus vaid arusaadavus. "Aja kõige harjumuspäraseim metafoor on voolamine." "aja kestvuse kogemus ja meie isemused aja töötlemisel", "Husserly teooria ei ole piirdatud mehhanistliku arusaamaga voolamisest kui puhtast seeriast, vaid hõlmab nii seerialiseeritud aspekti ja sisemise ajateadvuse det-

sentraliseerimise keerulist aspekti." // M. ja P. käsituses on samuti aja voolamist käsitletud ja seerialisus võib kokku langeda aja diskreetsusega, nt liikumisena mittemõistmise seisundist mõistmise seisundisse.

> The results of the apprehension of time-consciousness are two-fold, via a double intentionality; one is a serial temporality of ordered living experiences, the other a dynamic "temporality" not containable within the ordinary images of time-diagrams. (Larrabee 1993: 182)

"Ajateadvuse tajumise tulemused läbi topelt-intentsionaalsuse on kahekordsed: üks on elatud kogemuste korrastatud, seerialine temporaalsus ja teine on dünaamiline "ajalisus" mida ei saa mahutada tavaliste ajadiagrammide kuvandisse."

> I first look at the three levels of constituted temporality and constituting consciousness, in order to connect the flows of inner **time-consciousness** with Husserl's diagrams of time. Next I give a reading of **time-apprehension**, especially as articulated in some supplementary texts pivotal to their interpretation, Nrs. 50 and 54; this reading interweaves descriptions of two Togethers that provide nontemporal consecutiveness and simultaneity, with an analysis of intentionalities operative in **time-constituting**. (Larrabee 1993: 182)

Ajateadvus, ajatajumus ja ajakehtestamine.

> What are the indications that inner time-consciousness is not just a type of serialized time, a flowing along like a river? Two aspects of inner time-consciousness give the primary spatial image of flow, indeed of **two intersecting flows**, something like two tapes moving at right angles to one another. **Husserl posits a temporalizing consciousness that constitutes both external worldly time (the time of clocks) and the internal, immanent time of consciousness**. There are three levels to this constitutive nexus, (2) constituted wordly object time, (b) constituted inner time of immanent temporal Objects, that is, of conscious processes or mental processes (*Erlebnisse*), such as perceivings, and (c) the level of constituting time-consciousness. Level (a) is transcendent of consciousness, but both (b) and (c) are "within" it and are constitutive sources: (b) constitutes (a) and in turn is constituted by (c), the absolute, ultimate level of consciousness. (Larrabee 1993: 182)

"Husserl sätestab, et on ajastav teadvus mis kehtestab välise maailmalise aja (kellaaja) ja sisemine, vaimne teadvuse aeg." Nende aegade ristumise keskmes on kolm tasandit: (a) kehtestatud maailmaline objekti aeg; (b) kehtestatud sisemine, vaimsete ajaliste Objektide aeg ehk vaimsete protsesside, nagu tajumised, aeg; ja (c) kehtestava ajateadvuse tasand. Tasand (a) on teadvuseülene, aga nii (b) kui ka (d) on selle "sees" ja on kehtestavad allikad: (b) kehtestab (a) ja (b)-d omakorda kehtestab (c), ehk absoluutne, ülim teadvuse tasand. // Neid tasandeid tuleks võrrelda M. ja P. teadvuse-käsitusega.

> The vertical intentionalities of this flow or flux would stem from the interconnections among phases of the actually constituting time-consciousness (**retention, directed at a past; impressional consciousness, directed at a Now; and protention, directed at a future**). (Larrabee 1993: 186)

Siin on "retentsioon või peetus (kinni hoidmine, pidamine) mis on suunatud minevikku; muljeline teadvus mis on suunatud Praegusele hetkele; ja protentsioon või ettenägelikkus mis on suunatud tulevikku".

> This diagramming technique displays both **the "standing" or static features of inner time and inner time-consciousness**, thus the horizontal and the vertical lines as they remain the same formally for each moment. **The "streaming" feature of immanent temporalizing, that is, as it continuously functions to temporalize the fluctuating "content" of the inner-time line, would become visible if the above images were flipped through in the same way that a booklet of still photographs can be flipped through to display motion**. (Larrabee 1993: 187)

"sisemise aja "seisvat" või staatilised tunnused ja sisemine ajateadvus" / "Vaimse ajalisuse "voolav" omadus, nii kuidas see järjepidevalt toimib sisemise ajajoone kõikuva "sisu" ajalikustamises, muutub nähtavaks kui vaimseid kujundeid lapatakse läbi samamoodi nagu pildiraamatut võib sõrmede vahel lapata nii, et see kuvab liikumist."

> Husserl characterizes the longitudinal (*Längs-*) intentionality of the diagram's vertical line, that is, the intentionality of the flowing phases of the consciousness of inner time (at least the series of retentional phases) as "**the unity of the flux itself as a *one-dimensional*, *quasi-temporal* order**" (Hua X, 82 [PITC 108]). (Larrabee 1993: 187)

"voolavuse enda ühtsus on ühedimensiooniline, kvaasi-ajaline korrastus"

> It can, however, be taken in two ways (at least): (2) **immanent time given experientially, especially in human nonreflective life, is not as sharply delineated as in phenomenological analysis; it more or less occurs in a nebulous way and is often read through the glasses of world time**; (b) the full concretion of one's consciousness' immanent temporality, when unified, has one dimension which is itself the consciousness and encloses the totality of continua, but it is not a dimension without articulation, with only one mode of operation. One way to demonstrate this point is to attempt an non-serial diagram of immanent temporality. (Larrabee 1993: 187)

"vaimne aeg mis on antud kogemuslikult, eriti inimese mitterefleksiivses elus, ei ole nii teravalt piiritletud kui fenomenoloogilises analüüsis; see toimub rohkem või vähem ebamäärasel viisil ja seda loetakse tihti läbi maailmaaja prillide".

> The processing of *Erlebnisse* might be comparable to a spatialized extension across a temporal expanse, but **if we look at real world analogues for flowing, there are intriguing possibilities in, for example, the flowing of the river; it encompasses more than water traversing a measurable area between two points on the riverbanks. There are the dynamisms of flowinng, fascinating anomalies to the usual neatness of a straight flow**. The processing of the constitutive flux, however, is even less serial than a river's flowing and hence descriptively further from a line diagram. (Larrabee 1993: 188)

"kui me vaatame päriselulist analoogiat voolamisega, siis ilmnevad huviäratavad võimalused näiteks jõe voolamisega; see hõlmab rohkemat kui vee liikumist läbi mõõdetava ala kahe jõekarda vahel. On ka voolamise dünaamilisus. Sirgjoonelise voolamise tavalises selgepiirilususes on huvitavaid anomaaliaid." // Siin saaks aja voolamise kõrval rääkida ka ajakeeristest.

> One image (a faulty one) of the time-apprehending is that they modify by operating as a series of points and simply pass contents from one to the next. (Larrabee 1993: 189)

Siin saaks rääkida M. ja P. mõttes teadvuse sisudest ja sellest kas need on ajaliselt korrastatud või mitte. // Aga kuna minu aeg on hetkel piiratud, siis DNF.

Chisholm, Roderick M. 1981. Brentano's Analysis of the Consciousness of Time. *Midwest Studies in Philosophy* 6(1): 3-16.

> The source of our concept of time, according to Brentano, is **the intuitive experience he calls 'proteraesthesis"** *[Proterästhese]* or "original association" *[ursprüngliche Association]*. This experience, he insists, is to be distinguished from sensation. Examples are **the hearing of a melody, the seeing of something in motion, and the seeing of something at rest**. In each case, **we experience a succession** *[Nacheinander]*: in the first case **one note preceding another note**; in the second case the moving object being now in one place and now in another; and in the third case one and the same thing remaining exactly where it was. (Chisholm 1981: 3)

Meie ajakogemuse allikas on Brentano järgi intuitiivne kogemus mida ta nimetab proteraesteesiks. Seda kogemust tuleb eristada tajumusest. Meloodia kuulmine, millegi liikumise nägemine ja millegi paigalpüsimise nägemine on proteraesteesi näited. Igal neist juhtudest me kogeme järgnevust: meloodia puhul eelneb üks noot teisele; millegi liikumise puhul näeme liikuvat objekti ühes kohas ja hetk hiljem teises kohas; millegi paigalpüsimise puhul püsib see midagi täpselt seal kus ta oli.

> The experience of any such succession involves what may be called **an experience of the past** *[Verganenbeitsempfindung]*. (Chisholm 1981: 4)

Järgnevuste kogemisel on oluline *minevikukogemus*. // Siin võib vaielda Peirce'i moodi, et kogu inimese minevikukogemus on inimese mitteteadvuses olemas ja selgitada seda mõistlikult harjumuste võtmes.

> Some have said that the field of consciousness is temporally extended in the way in which, say, the visual field may be said to be spatially extended. (Chisholm 1981: 4)

Teadvusel on ajaline ulatus just nagu nägemisel on ruumiline ulatus. // Siin võib Jakobsoni paralleele luua ka teadvuse, aja ja muusika vahel (muusikametafoor on selleks sealjuures ootamatult kohane).

> It is tempting, but hardly adequate to the facts of the matter, to describe the experience of proteraesthesis by appeal to memory. (Chisholm 1981: 5)

Minu eesmärkidel on täiesti õigustatud rääkida mälust. Ainult, et ka mälu mõistet tuleb siis mänglevalt muuta, mõjutada ja manipuleerid. Tulvingu *kronesteesia* võib siin abistada.

> No act of thinking, or representation, occurs without the subject *ipso facto* judging with evidence that that act of thinking, or presentation, occurs. Brentano puts this by saying that the act of presentation has *itself* as its "secondary object." **If I think of a unicorn, the unicorn is the "primary object" of my thinking; and my thinking of a unicorn is the "secondary object" of my thinking**. Brentano would also put the latter point by saying that my thinking of the unicorn is an object of my "inner perception." (Chisholm 1981: 6)

M. ja P. metateooria lähtub vististi sarnasest eeldusest. Fenomenoloogiline topeldamine, neh.

> *Proteraesthesis* is to be distinguished from sensation - for **the object of sensation, in the strict sense of the term "sensation," are not in any way presented as being past**. But, as we have said, it is a necessary accompaniment of every sensation. Indeed, Brentano says that sensation exists only as the *boundary [Grenze]* of an experience of proteraesthesis. (Chisholm 1981: 7)

See on oluline erinevus. Proteraesteesis erineb tajust, sest see seostub minevikukogemusega. Tajus kui sellises ajalisuse moment puudub.

> According to Brentano's early view, then, the adjectives "past" and "future" serve to modify their subjects in this way. Hence *past Kings* and *future Kings* are not genuine things but are merely *entia irrelia*. (Chisholm 1981: 8)

Siin saab minevikku ja tulevikku tähistavaid keelelisi vahendeid vaadelda ajaliste moodoritega. Ka *entia irrelia* on kasulik mõiste, aga sedagi tuleks praeguste eesmärkide tarbeks võtta *at face value*.

> Thus, where the *secondary* object of the sensation is a present sensation, the *primary* object of the proteraesthesis is a past sensation. This means that the primary object of the proteraesthesis is a *modified intentional relation* - **an intentional relation that is past**. The modifying attribute of pastness was thought to be quantitative and capable of degrees. (Chisholm 1981: 8)

Samamoodi saab ilmselt rääkida intentsionaalsetest suhetest tulevikku. (Lühidalt, plaanidest.)

> Colors and sounds cannot form a continuum, for they are of different species. How, then, can things and nonthings form a continuum? (Chisholm 1981: 8)

Selle vastu võib vaielda sünkreetilisusest lähtudes. Kuna aega napib jääb siingi DNF.

Schacter, Daniel L., Paul L. Wang, Endel Tulving and Morris Freedman 1982. Functional Retrograde Amnesia: A Quatitative Case Study. *Neuropsychologia* 30(5): 523-532.

> The genesis of functional retrograde amnesia is often dramatic: Patients suddenly become aware that they cannot remember their name, where they live, or anything about their personal past. (Schacter, et al. 1982: 523)

Siin võiks luua mälu metateooria ja arutleda seda kuidas primaarne mäletamine võib olla kohal, kuid sekundaarne mäletamine, ehk mäletamine mäletamise kohta, on puudu. Fenomenoloogilise topeldamisega saab kõike teha.

> As described by TULVING, episodic memory is concerned with **information about personal experiences that are tied to unique temporal and spatial contexts**. In contrast, semantic memory is concerned with general knowledge of facts, rules and concepts that is not linked to specific autobiographical events. The episodic/semantic distinction has proved useful in studies of organic amnesia. (Schacter, et al. 1982: 523-524)

See eristus on tõepoolest kasulik, kuid praegune eesmärk on kõike nihestada ja seegi eristus pea peale või kummuli keerata.

> P.N. was able to describe in detail many people, places and specific episodes pertaining to that job. All this took place at the same time that he remembered almost nothing about his personal past, including his name. He did know, as stated earlier, that he was called "Lumberjack" by the employees at the courier service. **He retrieved six scattered memories from other periods of his life, most of which pertained to dramatic events of childhood, such as injuries and fights**. (Schacter, et al. 1982: 527)

Sellega saab seostada "vahutamise" teema, e südametunnistuse.

> **One specilative possibility is that "facts about oneself", such as knowledge of one's name and family members, are the *control elements* of episodic memory**. Control elements may be viewed as hierarchically organized memory units that can activate or inhibit specific kinds of information that are nested under them. It may not be entirely implausible to hypothesize that access to specific autobiographical episodes depends upon the activation of **the higher-order classes or categories of personally relevant knowledge** that we have labelled control elements. It is possible to think of one's name as constituting the "ultimate control element" of episodic memory. Its activation may be a necessary condition of access to other mnemonic information that personal identity subsumes - past events, knowledge about family members, friends and the like. (Schacter, et al. 1982: 530-531)

Just sellist spekulatsiooni mul vaja ongi. Atmosphere'i *You Can't Imagine How Much Fun We're Having* oli minu kontroll-element.

5.5.5 JNB Volume 1 Issue 1 Fall 1976 (2014-05-08 22:10)

Lee, Randolph M. 1976. Editorial. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 3-5.

> During the past few years, scientific interest in and attention to **the nonverbal components of human behavior** and **the relationship of human being to their physical environment** and literally mushroomed. Empirical recognition of the potency of **environmental and nonverbal influences on human social behavior**, combined with highly sophisticated methodological and technological developments, has facilitated and tremendously encouraged this research. While still nascent in many ways, our understanding of these influences is increasing rapidly, and the both of scientific literature addressed to these concerns is substantial. (Lee 1976: 3)

Notice that it's not "nonverbal behavior" but "nonverbal components of human behavior". The "environmental" influences are what pushes me to read (at least) the first issue during the semester - it can help me overcome the semiotics of the city.

> This diversity has created a proliferation of substantial work which has been published in scattered and piecemeal form in a variety of professional journals, making inter- and often intra-professional communication difficult, and therefore minimizing the utility and recognition of important efforts. It is our hope that the journal will help facilitate such communication. (Lee 1976: 3)

Yup. Before a special journal for it, studies of nonverbal behaviour were published all over the place - and to a degree still are.

> With the exception and proxemics - originally Edward T. Hall's term for the human use of space - many researchers have intuitively separated the purview of environmental from nonverbal influences on human behavior while recognizing the interdisciplinary quality of both. It was our view that this is in many ways a misleading and unfortunately dichotomization. Certainly a difference can be articulated, in that **nonverbal research more directly concerns person-to-person relations** and **environmental research concerns person-environment relations**, but beyond this, **it is often along nonverbal dimensions that the physical environment influences behavior**, and **it is frequently contextual and environmental influences which significantly mediate nonverbal behavior patterns**. There is much to be gained by considering environmental and nonverbal influences in human behavior as conceptually closer than has often been the case. (Lee 1976: 3-4)

Kinesics and *physical environment*? These are certainly important considerations. The environmental influence is certainly not insignificant - the organization of space has its effects upon the organization of human behaviour in that space.

> [...] the journal seeks contributions to our scientific understanding of such areas as proxemics, kinesics, facial behavior, paralanguage, crowding, environmental perception, **behavioral ecology**, design impact, and the building environment. (Lee 1976: 4)

I suspect that "behavioral ecology" is a cousing of "environmental psychology".

Argyle, Michael and Jean Ann Graham 1976. The central Europe experiment: Looking at persons and looking at objects. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 6-16.

> In our thinking about the processes underlying social interaction we have come to believe that **gaze at other persons (P-gaze) is of central importance**. In the social skill model, **gaze is one of the main ways of collecting feedback on another person's nonverbal responses** (Argyle & Kendon, 1967). We have found that gaze also acts as a signal, for example emphasizing parts of an utterance, and is one of the signals controlling teh synchronization of speech (Argyle, Ingham, Alkema, & McCollin, 1973). (Argyle & Graham 1976: 6)

If gaze at other people is P-gaze, is gaze at objects O-gaze and at background B-gaze? [The answer: yes.] The feedback aspect is self-evident: you can't *hear* the feedback just as well (except in cases of strepitation). Emphasis and synchronization are also important, I imagine.

> However, in an observational study of interactions between sales staff and customers in a department store, we found that **a large proportion of gaze was directed towards the objects under discussion** (Argyle, Lalljee, & Lydall, Note 1). (Argyle & Graham 1976: 7)

It may be because the sales staff doesn't constitute a completely valid conversation partner. The staff plays a role - they are there to help you make the purchase. So it would indeed stand to reason that in that situation you looked more at the objects.

> There are at least two reasons for looking at the background: **because it is interesting and attracts attention, and because there is avoidance of too much P-gaze**. Studies of eye-movements, by Yarbus (1967) and others, have shown how a rapid cycle of fixations develops, and how the eye is drawn towards interesting and striking stimuli. If the eye is drawn to one set of stimuli, e.g., the background, if follows that gaze at other stimuli, e.g., the other person, will be correspondingly reduced. (Argyle & Graham 1976: 7)

We look at something interesting in the background, but we also look at something in the background so as to not look at the other person too much.

> The selling study referred to above showed that objects under discussion, or otherwise relevant to the interaction, can attract much visual attention. **In many social situations, such as working with others, it is necessary to monitor both persons and objects** (Argyle, 1972). In such situations people are performing a double skill, in which they have to monitor and respond to feedback from both sources. Their gaze is therefore divided beween persons and objects, and P-gaze would be expected to be correspondingly reduced. (Argyle & Graham 1976: 7)

A broader view is necessary - one that would consider communication not as a pure act of communication, but as a side-factor to other practical activities. That is, one should consider communication systems wherein communication itself is not the dominant function in the hierarchy.

> When a relevant object is complex, it would be expected to attract more O-gaze, since there is more information to be processed and more possible fixation points. (Argyle & Graham 1976: 7)

Perfectly reasonable. At a conference of late, an older man sat in front of the audience, next to the speaker, and was made extremely uncomfortable by the amount of P-gaze he attracted. When the presenter-speaker introduced slideshows with complex graphics, the amount of P-gaze he gained was reduced, but he also had to move slightly out of the way.

> There is avoidance of looking too much at the other person, but not at objects.
> Similar considerations apply to length of P-glances. Research on individual differences in gaze has found that **glances are shorter in schizophrenics** (Rutter & Stephenson, 1972); this is presumably due to **strong avoidance forces, perhaps due to higher levels of arousal**, in these groups. (Argyle & Graham 1976: 8)

I'd say that there are significant differences in avoidance forces under the influence of various subjects. For example, alcohol may relax avoidance forces (referred to as the "courage" aspect of alcohol consumption) while psilocybin increases avoidance forces, exactly because of the high levels of arousal.

> There is evidence of **forces to avoid too much P-gaze**: the highest level reached by P-gaze, when there was very little else to look at, was 76.6 %; the highest level reached by O-gaze was 91.9 %, where there was competition from both the other person and the background. Similarly, **the longest P-glance found were 8.0 seconds** while the longest O-glances were 24.3 seconds. (Argyle & Graham 1976: 15)

8.0 seconds debunks the 9gag image that states that anyone who looks at you more than 6 seconds either wants to bone you or murder you.

> Why is visual attention so easily drawn away from the other person to the object, in view of the important functions found to be played by P-gaze? One explanation could be that the object contained more information than the other person. However, this was certainly not the case with our simple object, which contained almost no information at all, and what it did contain was very familiar information. **Another possibility is that the simple map helped the thinking and planning process even though it contained little information**. This would entail postulating some new function of gaze in addition to information-seeking. Anether explanation can be offered in terms of the approach-avoidance model of gaze (Argyle & Dean, 1965). If the level of P-gaze depends on a balance of approach and avoidance forces, a small increase in avoidance forces (including counter-attractions) could produce a large drop in amount of gaze. (Argyle & Graham 1976: 15)

This new function of gaze is not actually that new. It could be tied with the discourse on "cognitive offloading". Objects do help cognitive processes. In this case planning a holiday in central Europe is greatly helped by the mere contours of the countries. There is little information in the contoured map, but enough to support planning, recalling various aspects of different countries, etc.

Kaplan, Kalman J. and Carl I. Greenberg 1976. Regulation of interaction through architecture, travel, and telecommunication: A distance-equilibrium approach to environmental planning. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 17-29.

> Central to the seemingly disparate fields of environmental planning involving architecture, travel, and telecommunication is **the concept of interpersonal distance**, or specifically, **the way in which the intensity of interaction between people is regulated**. Environmental psychology has traditionally focused on aspects of this phenomenon (e.g., the research on crowding, personal space, and privacy). However, all these models have dealt exclusively with physical distance in face-to-face interaction. (Kaplan & Greenberg 1976: 17)

The intensity of interaction is exactly the reason why I don't voluntarily partake of MSN, FB-chat or any online instant chat. I don't very much enjoy the fact that one has to be completely invested in this procedure while engaging with it. In reading finished texts (such as e-mail), one can pause and resume, while instant chat demands constant monitoring and takes up too much attention (or cognitive resources).

> A delineation of interpersonal distancing behaviors can be seen in the now classic work of Edward Hall (1963). According to Hall, physical interaction proximity, amount of touching, amount of detectable body heat, amount of detectable body odor, amount of visual contact, directness of body orientation, and loudness of speaking each **serve to demarcate interaction intimacy**. Specifically, moves toward greater interpersonal intimacy or immediacy (i.e., *approach* behavior) would be indicated by close physical proximity, more direct body orientation, greater forwardness of body lean, higher amounts of touching, detectable body heat and odor, looking and talking, especially in a loud voice, and conversations about intimate topics. Moves toward interpersonal remoteness or avoidance (i.e., *withdrawal* behavior) would be indicated by the opposite values on these modalities. (Kaplan & Greenberg 1976: 18)

It could even be said that these factors *regulate* interaction intimacy. This is yet another aspect that should be included in a more thorough model of communication than the existing ones. I think it is very much related to the "channel" and "phatic function" of Jakobson's model. In other words, it is related to the "tension" between the sender and receiver.

> A more integrative approach to these various "distancing" variables is provided by Argyle and Dean's (1965) distance equilibrium theory. In essence the theory states: (1) there exist **approach and avoidance forces** underlying interpersonal distancing responses; (2) the approach-avoidance **crossover point** signals the distance or intimacy **equilibrium point** for a given individual with another; (3) **distance is multidetermined**, represented by the modalities discussed previously; (4) a disruption in the equilibrium point by one modality (e.g., interaction proximity) requires **compensating adjustments** in another (e.g., eye contact) to restore equilibrium. In short, **the total pressure in the system, while remaining constant, can be differentially distributed** (Patterson, 1973) across modalities. (Kaplan & Greenberg 1976: 18)

This too, is related with the "channel". Instead of "tension" here there is "pressure" or "force".

> A common therad among architecture, travel, and telecommunication is that **each can be employed as a regulator** of one or more components of interaction distance. First, let us look at the way architecture can be used to regulate interaction distance. (Kaplan & Greenberg 1976: 19)

I cannot help but notice that they are using Ekman and Friesen's concept, but in a weird and unexpected manner. This concerns regulation of the channel component, or "medium" in Ruesch's questions.

> Architectural designs of living quarters also appear to have differential effects of crodwing perceptions and inetraction behaviors. As demonstrated by Baum and his associates (e.g., Baum, Harpin, & Valins, 1975; Valins & Baum, 1973), **students who reside in corridor-design dormitories had lower tresholds to perceived crowding, avoided interactions with friends and strangers to a great extent, and in general showed more behaviors designed to reduce unwanted social interaction than did students who resided in suite-design dormitories**. Even the modification of exterior design factors (e.g., height of residential dwelling) can alter residents' perception of their territorial responsibilities (Newman, 1972) and overall satisfaction with their living environment (Greenberg & Greenberg, Note 4). (Kaplan & Greenberg 1976: 21)

This concerns me personally, as I happen to live in a corridor-design dormitory.

> Table 1 summarizes this issue by viewing any telecommunication channel as a filter on the transmission of sensory modalities. **Face-to-face interaction can be viewed as the most communication-rich (i.e., highest bandwidth) channel for communication**. No artificial telechannel mediates the interaction between the interactants. As such, all cues are transmitted between people whether they are proxemic, kinesic, paralinguistic, or linguistic. This, of course, assumes **sensory wholeness** on the part of all of the interactants, which itself provides a useful metaphor. Compared to face-to-face interactions, all remaining communication channels fail to transmit some or all of the nonverbal modalities. The amount transmitted decreases with decreasing communication richness (i.e., bandwidth). (Kaplan & Greenberg 1976: 23)

So much channel reliance! "Sensory wholeness" on the other hand is indeed a useful metaphor.

> The value of this approach for our present purposes is that it enables us **to conceptualize crowding in broader terms than proxemic oversaturations**. One can be "crowded" on kinesic, paralinguistic, and linguistic modalities as well. The channels presented in Table 1 form a Guttman scale. That is, a communication channel that allows proxemic cues will also allow kinesic, paralinguistic, and linguistic cues. In other words, high bandwidth channels, by their very nature, must transmit proxemic or kinesic cues. Lower bandwidth channels will transmit only linguistic and perhaps paralinguistic cues. (Kaplan & Greenberg 1976: 26)

This could benefit the "getting peopled out" aspect.

> What such an extension means is that a person may feel as crowded by one other person as by many. The issue again is one of distribution. One has only so much intimacy to give, and if he spends it all on one partner he will have nothing left for others. Alternatively, he might manage a large number of superficial simultaneous interactions with others. (Kaplan & Greenberg 1976: 27)

Reminds me of the "spoons" theory as well as Phoebe Caldwell's "getting peopled out".

Karlin, Robert A., Dianne McFarland, John R. Aiello and Yakov M. Epstein 1976. Normative mediation of reactions to crowding. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 30-40.

> In studies of short-term crowding involving spatial restriction, **males generally react more negatively when crowded while females react more positivel**. Epstein and Karlin (1975) propose a two-factor model to explain the differential reactions of males and females to crowding. They suggest that **crowding produces arousal**. In response to this arousal, individuals will either **leave the situation** or **engage in behaviors that can be interpreted as responses to stress**. In stressful situations **there are societal norms that allow women to interact with each other and to some degree to share their distress but prohibit men from deing so** (cf. Kagan, 1964). (Karlin et al. 1976: 30-31)

This is generally well known, but the aspect of societal norms is often left out. This is a score for masculinism, e.g. how men, too, are oppressed by society.

> Epstein and Karlin (1975) suggested that sex specific responses to crowding were the product of the differential group processes that occur in male and female groups Males do not interact with each other in stressful situations, and this results in an individualistic orientation in male crowded groups. Females, on the other hand, do interact and share their distress with each other, and thus a cooperative orientation emerges among them. (Karlin et al. 1976: 31)

At the core of the matter is the notion that it is not "manly" to express your distress. Boys don't cry and men don't talk to each other about things that make them feel uncomfortable.

> Marshall and Heslin (1975) found a reversal of the usual sex differences in response to crowding. In the high density condition, men liked each other more and women liked each other less than did their noncrowded counterparts. However, Marshall and Heslin noted that successful task performance in this experiment depended upon the formation of an achievement-oriented team among the subjects in each group. They suggested that the task
>
> > both drew the dense condition males together by restructuring the close proximity to mean "team" and drove the females apart by depriving them of a warm intimate setting and substituting a structure that required a focus on leadership and achievement, making the close proximity uncomfortable for them. (p. 958)

While Marshall and Heslin's results seem, at first, at variance with those of other studies, they are in fact quite consistent with the position suggested above. (Karlin et al. 1976: 32)

That is, the situation is reverse when there is a task at hand. Then men can view themselves as a "team" and cooperate as such.

> While no differences emerged from the behavioral measures, the self-report data are consistent with the hypotheses. **There was a clear increase in attraction to the group in the high interaction condition, while subjects in the low interaction condition were less attracted to their group**. The effects of the change in interaction level in terms of evaluation of the crowded environment were also clear. **Subjects in the high interaction condition were more positive about the environment**. Here one item is of specific interest. Despite the fact that room size and group size were constant, manipulation of interaction levels significantly altered the perception of crowding. Finally, a similar pattern characterized the way subjects felt in the small room. Subjects experiencing high levels of interaction felt more positive, while subjects experiencing low levels of interaction were most negative. (Karlin et al. 1976: 38)

Interaction is a stress-reliever. In a recent performance art act, Shia Lebeouf sat in a room by himself, with earbuds in and not talking. People were freaked out. Phatic communication is a necessary component in social interaction.

> In the Baum and Valins situation the problem is different. Restricted space is not the issue. Rather, there is congestion (**a shortage of resources resulting in the encountering of others when one desires to avoid them**) and an insufficient degree of privacy. Both these situations are affected by the norms governing interaction in the crowded environment. (Karlin et al. 1976: 39)

Yup. Lack of privacy is a problem in corridor-type dormitories. Communal bathroom is the main problem here, as you have to share your business with others. E.g. there is not only a common bathroom but it acts as a sort of echo-chamber and doing business results in strepitative communication.

McCauley, Clark and James Taylor 1976. Is there overload of acquaintances in the city?. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 41-55.

> **City people, compared to small-town people, are thought to be impolite, untrusting, unhelpful, impersonal, and uncaring in their relations with others** (Foa, 1971). In a paper entitled "The Experience of Living in Cities," Milgram (1970) suggested that the quality of social interaction in the city can be understood as **adaption to an overload of interpersonal contacts in the city**. According to the overload hypothesis, social interaction in the city is impoverished because city dwellers need to reduce the number, duration, and intensity of interpersonal contacts. (McCauley & Taylor 1976: 41)

#linnasemiootika. This impression of city people can be found in fiction as well, e.g. Oskar Luts, *Õpilane Valter* (1927): "Sammus puiesteel, siis istus pingile; ning huvitas teda linlaste viimnegi eluavaldus ja hämmastas *see ükskõiksus, millega toimisid linlased ise*. Nad justkui ei märganudki, et liikusid ja askeldasid ohal, kus oli nii võrratult palju vaatamisväärivat." (1927: 30; emphasis added).

> The overload hypothesis originated with sociologist Georg Simmel (1903/1950). Simmel argued that **urban populations suffer from too much stimulation, especially stimulation from other people**, and that city dwellers must maintain more superficial relations with others in order to conserve psychic energy. Milgram (1970) amplified Simmel's idea by reference to Miller's (1961) general theory of information overload. According to this theory, **any system threatened with overload must employ some strategy to reduce the number, duration, or intensity of its inputs**. Thus the superficial social interaction in the city may be seen as successful adaption, rather than as pathological reaction to urban stress (Glass & Singer, 1972; Griffin & Veitch, 1971) or as deindividuation (Zimbardo, 1969). The overload hypothesis is particularly interesting in that crowding is defined as interaction density - a psychological variable - rather than as simple physical density. (McCauley & Taylor 1976: 41-42)

Good to know where this notion originates from. The bit about system overload is basically that of cognitive gaiting or selection/filtering.

> Three limitations became immediately apparent. First, people have great difficulty in recalling contacts any further in the past than their yesterdays. Second, **people do not recall contacts with individuals not known by name: busdrivers, cashiers, doormen, secretaries, and so on**. Such contacts are very seldom recalled spontaneously, and appear to be so routinized that they might better be described as **interfunctional contacts**, rather than as interpersonal contacts. Third, people cannot recall conversations with members of their own households. People do remember spending a certain amount of time in the same houseor apartment with parents, wife, or children, and they remember that they talked with these family members. But they do not recall discrete conversations [...] (McCauley & Taylor 1976: 42)

"Interfunctional contact" is a good term. I justify my not saying "Hello" to some people on the basis that I don't welcome people whose name I don't know or who are not interfunctional contacts like the dorm front desk people or caretakers when they enter my room.

> Table 9 shows a weak trend for city respondents to feel, more often than town residents, too busy to talk to people encountered. There is no statistically significant difference in results for Montreal and SMdeB, however, and it is safe to conclude at least that city people are not greatly overloaded in finding time to speak to those encountered by chance. (McCauley & Taylor 1976: 51)

Thus, the overload issue is not as one-sided as it could be. It may be that in cities, people are indeed just more buzy, but do find time to be intimate with their friends and acquaintances in chance encounters.

> **Contacts with acquaintances were fewer but longer in the city**, and did not differ from town contacts in intimacy of topic or intimacy of relation with contact. Nor did city people feel overloaded, compared with town people. Feelings of having too many friends, or friends not intimate enough, or no time to talk to acquaintances encountered by chance, or a long time since last important personal conversation - these feelings were not recognized by city respondents any more than by town respondents. (McCauley & Taylor 1976: 52)

As a city-dweller, I find this encouraging.

> The more frequent but shorter acquaintance contacts in the small town might seem to indicate that it is small-town people who are overloaded with interpersonal contacts. Militating against this conclusion, however, is the fact that no difference in the intimacy of contacts was found for city and town. If overload were operating in the small town, less intimacy of topic or less intimacy of relation with contact should have been found in the town. A more likely interpretation of the storter but more frequent acquaintance contacts in the town is simply that **the geographic proximity of acquaintances in the small town makes contact with acquaintances easier and more probable. Then there is less to say to contacts seen more frequently, so the duration of town contacts is less**. In contrast to the town, contacts in the city are apt to be less easy and spontaneous, more planned and less frequent, and with more to say when they occur. (McCauley & Taylor 1976: 52)

I find this reasonable. But the study did not address my concerns, which have to do with the overload of acquaintances in a medium-sized city (of 100 - 300 thousand inhabitants).

> The overload hypothesis is more directly supported by a study indicating that city people avoid eye contact with strangers. McCauley and Newman (in press) began with the observation that **to meet a person's eye is to open a channel of communication with that person** (Argyle & Dean, 1965; Goffman, 1963; Rubin, 1973). If city people are attempting to reduce the number and intensity of contacts with strangers, then city people should be less likely to make eye contact with a stranger. This overload prediction was supported by the dataof the McCauley and Newman study: City people were much less likely than small-town people to meet a stranger's eye. City people were also less likely to speak to a stranger. (McCauley & Taylor 1976: 53)

Yeap, eye contact does carry the "phatic" or channel-opening function in the nonverbal realm.

> Milgram's (1970) overload hypothesis of the experience of living in cities must now be **reconceptualized**. IN suggesting a condition of interpersonal overload in the city, Milgram did not differentiate among different types of interpersonal contact. Recent studies indicate that differentiation is required. It is too simple to say that city people are overloaded; city people are overloaded in some kinds of contact and not in

> others. The present study indicates that city people are not overloaded with contacts with friends and acquaintances, but the studies by McCauley and Newman (in press) and by Valins and Baum (1973) together indicate that **city people are overloaded with contacts with strangers**. (McCauley & Taylor 1976: 54)

This much we actually know: there are more strangers in the city.

Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 1976. Measuring facial movement. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 56-75.

> This article reports a new method of describing facial movement based on **an anatomical analysis of facial action**. Most research on facial behavior has not measured the face itself, but instead has measured the information that observers were able to infer from the face. (Ekman & Friesen 1976: 56)

That is, it is a continuation of Duchenne's paradigm.

> Are certain facial actions inhibited in certain social settings? Which facial movements punctuate conversation, etc.? (Ekman & Friesen 1976: 57)

These are the questions involving regulations or regulative function, social control, metacommunication and the mu-function.

> Our primary goal in developing the Facial Action Code (FAC) was to develop **a *comprehensive* system which could distinguish all possible visually distinguishable facial movements**. Most other investigators developed their method just to desribe the particular sample of behavior they were studying. (Ekman & Friesen 1976: 58)

Thus, the dystopian TACS (Total Action Coding System) should be comprehensive in distinguishing all possible visually distinguishable body movements. The dystopian aspect comes from it not being a mere research tool but a tool of social control - linked with CCTV, it would mean that all people in every public space were constantly monitored by a computerized system.

> With comprehensiveness as our goal it was necessary to built the system **free of any theoretical bias about the possible meaning of facial behaviors**. (Ekman & Friesen 1976: 58)

That is, paradoxically, the Facial Action Code is not semiotic in itself, or at least not in the conventional sense.

> We chose to derive FAC from an analysis of the anatomical basis of facial movement. Since **every facial movement is the result of muscular action, a comprehensive system could be obtained by discovering how ecah muscle of the face acts to change visible appearance**. With that knowledge it would be possible to analyze any facial movement into anatomically based minimal action units. (Ekman & Friesen 1976: 58-59)

Thus, theoretically there is nothing in the way of establishing a Total Action Code. Every muscle, joint, bone and tendon of the human body should be accounted for, but that is not impossible.

> And, of course, there might be some investigators who, like us, would want to measure not just some facial behavior, but **all possible movement they could observe**. (Ekman & Friesen 1976: 59)

Comprehensiveness gives way to totalness.

> In part, the constraint of dealing only with the visible was based on our interest in a method which **could be applied to any record of behavior - photographic, film or video - taken by anyone**. (Ekman & Friesen 1976: 59)

Even CCTV.

> Another limitation was that FAC would deal with *movements*, not with other visible facial phenomena. These other **facial signs** would be important to a full understanding of the psychology of facial behavior, but their study requires a different methodology. (Elsewhere [Ekman, Note 4] we have distinguished a variety of static and slow facial signs contrasting the type of information they may contain with rapid facial movement.) (Ekman & Friesen 1976: 60)

Movement is also easier to systematize or computerize, as movement implies an influx of data that can be scrutinized.

> **Changes in skin coloration are not usually visibleon black and white records**. Facial sweating, tears, rashes, pimples, and permanent facial characteristics, were all excluded from FAC. (Ekman & Friesen 1976: 60)

Aren't most security cameras black and white and low quality?

> We are interested in determining which facial behavior is playful, or puzzled, or sad, but such **inferences about underlying state**, antecedent, or consequent actions should rest upon evidence. **The measurement must be made in noninferential terms that describe the facial behavior, so that the inferences can be tested by evidence**. Almost all of the previous descriptive systems have combined inference-free descriptions with descriptions confounded with inference: e.g., "aggressive frown" (Grant, 1969); "lower lip pout" (Blurton-Jones, 1971); "smile tight - loose o" (Birdwhistell, 1970). Each of these actions should be described without inferential terms. Since humans make the measurement the possibility of inferences cannot be eliminated, but the need not be encouraged or required. (Ekman & Friesen 1976: 61)

In terms of concourse, e.g. "Tom frowned his displeasure," the "displeasure" is an inference about underlying state. Concomitantly, in concourse, one could probably differentiate high and low inference. E.g. "frowned" is low inference, for it specifies a label for the behaviour, but "displeasure" is high inference, for it goes beyond the label and associates it with an underlying state.

> Blurton-Jones (1971) noted that facial activity could be described in three ways: **the location of shadows and lines**; the muscles responsible; or the main positions of landmarks, such as mouth corners or brow location. He opted for the last basis, although he said he used the other two as well. (Ekman & Friesen 1976: 61-62)

The literary concourse I'm studying relies mostly on shadows and lines. It may have something to do with how intuitively the can be felt and made into metaphors.

> **Hjorstjö (1970) provided the most help. An anatomist interested in describing the visible appearance changes for each muscle, Hjorstjö learned to fire his own facial muscles voluntarily**. He photographed his own face and described in drawings and words the appearance changes for each muscle. His aim was not to provide a measurement system, and so he did not consider many of the combinations of facial muscles, nor did he provide a set of rules necessary for distinguishing between appearance changes which

> are in any way similar.
> Following Hjorstjö's lead, we spent the better part of a year with a mirror, anatomy texts, and cameras. We learned to fire separately the muscles in our own faces. When we were confident we were firing intended muscles we photographed our faces. Usually there was little doubt as to whether we were firing the intended muscle. The problem istead was how to learn to do it at all. By feeling the surface of our faces we could usually determine whether the intended muscle was contracting. By checking Hjorstjö's account we could see whether the appearance on our faces was what he had described and showed in his drawings. (Ekman & Friesen 1976: 63)

Hjortsjö, Carl-Herman, *Man's face and mimic language*. Lund: Student-litteratur, 1970.

> One limitation of this method of deriving facial units must be noted. If there are muscles which cannot be fired voluntarily, we cannot study them. **This seems to be the case only with the Tarsalis muscle**, and, as best as we can determine, its action and effect on appearance are not different from those of one of the voluntarily controlled muscles, Levator Palpebrae. (Ekman & Friesen 1976: 64)

Is this the same muscle that was found to voluntarily movable in a small majority of people? (in 2012)

> Note that we call the measurements *action*, not muscle units. As just explained, this is because a few times we have combined more than one muscle in our unitization of appearance changes. The other reason for using the term *action unit* is because we also have separated more than one action from what most anatomist describe as one muscle. For example, **following Hjorstjö's lead, the Frontalis muscle which raises the brow was separated into two action units, depending upon whether the inner or outer portion of this muscle lifts the inner or outer portions of the eyebrow.** (Ekman & Friesen 1976: 64)

For my purposes it is invaluable knowledge that the inner and outer portions of the eyebrow can be raised independently.

> It is important not to be misled by this example into thinking FAC is designed for scoring still photographs. FAC emphasizes movement, and its chief purpose is to score facial action seen on motion records, although it can be used with stills if there is also a picture of a "neutral" face. (Ekman & Friesen 1976: 73ff)

This is something that should be reminded to Sachchidanand next time he posts a picture on facebook and asks what it shows.

5.5.6 Nõiajaht (2014-05-08 22:11)

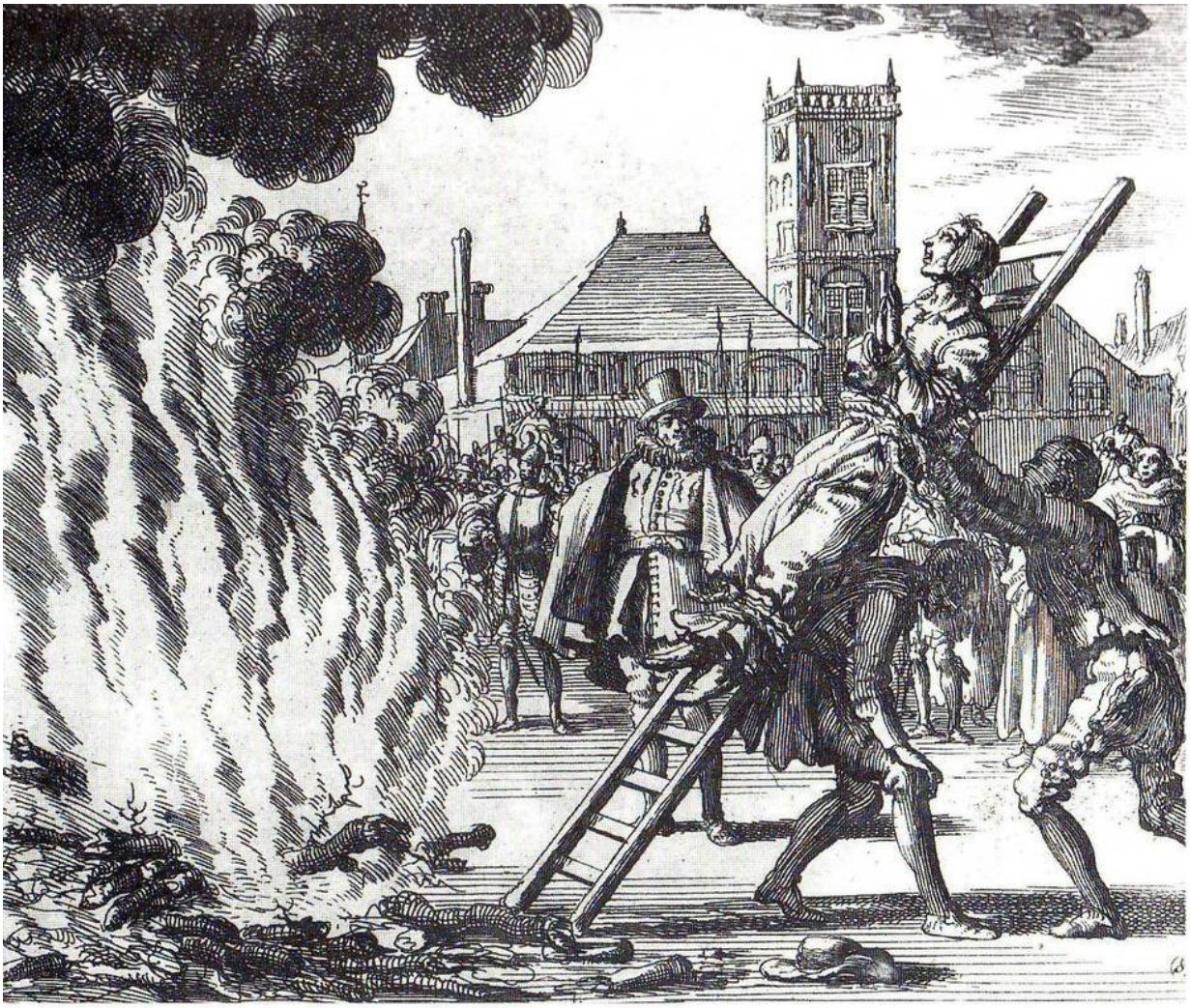

Lotman, Juri M. 2007. *Hirm ja segadus: Esseid kultuurisemiootikast*. Koostanud Mihhail Lotman; Tõlkinud Kajar Pruul. Tallinn: Varrak.

> Ajalugu püüab aina enam saada massiteadvust käsitlevaks teaduseks. Kuid sellel teel põrkab ta ühele olulisele takistusele: minevikudokumendid peegeldavad massiteadvust üldjuhul kasinalt ja moonutatult. Käsitlusobjekt pole dokumendis vahetult antud, vaid tuleb rekonstrueerida, rakendades selleks kogu dešifreerimismehhanismide varu, mis on tänapäeva teadlase kasutada. Ja siin tulebki appi semiootika, mis peab täiesti loomulikuks ja enesestmõistetavaks, et **ühtki teksti ei käsitleta antusena, vaid dešifreerimise objektina, pöörates kõigepealt tähelepanu selle teksti sünnitanud kodeerimismehhanismidele.** (Lotman 2007: 50)

Kodeerimismehhanismide all mõeldakse siin ilmselt kultuuri kui koodide süsteemi (või süsteemide süsteemi). Sisuliselt on siin öeldud, et teksti dešifreerimisel tuleb kõigepealt pöörata tähelepanu keeltele ja kultuurikoodidele mille kaudu on see tekst tekitatud.

> Selline meetod annab eriti ilmekaid tulemusi tekstide puhul, mis on loodud inimkonna sotsiaalse arengu kriisipingeid kajastavate teravate **intellektuaalsete (aga järelikult ka semiootiliste) konfliktide** ajal. Üheks

> eredamaks afektiks, mis niisugustes olukordades ilmneb, on hirm ning igati ootuspäraselt ongi just hirm viimastel aastakümnetel hakanud köitma ka ajaloolaste tähelepanu. (Lotman 2007: 50)

Intellekti samastamine semiootilisusega ei ole probleemideta. Siin toetutakse implitsiitselt seisukohale, et mõtlemine toimub alati märkides, aga kas intellektuaalsed konfliktid on *ainult* märgilised? Neil võivad olla ka majanduslikud, poliitilised, religioossed jm kõrvalpõhjused.

> Sealjuures paljastuvad sellised kultuurimehhanismid, mis muudes sotsiokultuurilistes situatsioonides jääksid vaatleja eest varjatuks või nii käegakatsutavalt ei ilmneks. **Sootsiumi uurimine kriisiseisundeis on teatavasti üks kõige mugavamaid meetodeid ta struktuuri mittekriitilise ("normaalse") invariandi tuvastamiseks**. (Lotman 2007: 51)

Invariantne normaalne seisund vastandub siin variantsele kriisiseisundile.

> Sel juhul on ohu allikas selge, **hirmul on "reaalne" adressaat** ning hirmu esile kutsuv objekt on üks ja seesama nii selle hirmu ohvri kui ka olukorda uuriva ajaloolase silmis. (Lotman 2007: 51)

Siin on kommunikatsiooni paradigma rakendamine. Sealjuures üksjagu kummalisel kujul: kollektiivne emotsioon on nagu sõnum mis on saadetud selle emotsiooni põhjusele või põhjustajale.

> Sellises olukorras tekivad müstifitseeritud, **semiootiliselt konstrueeritud adressaadid** - mitte hädaoht ei kutsu esile hirmu, vaid hirm konstrueerib ähvardava ohu. **Hirmu objekt osutub sotsiaalseks konstruktsiooniks**, nende semiootiliste koodide sünnitiseks, mille abil see sootsium iseennast ja ümbritsevat maailma kodeerib. Just viimast laadi juhtumid on meie jaoks eriti kõnekad. (Lotman 2007: 51)

Põhjust ennast saab adresseerida, sest see on "semiootiliselt konstrueeritud adressaat, sotsiaalne konstruktsioon. See tundub olevat ka tänapäevastele hirmukülvajatele iseloomulik: homoseksuaalseks on saanud aktsepteeritavaks mitte selle tõttu, et ühiskond on selleks valmis vaid just mingisuguse homopropaganda-talituse töö tagajärjel. Bill O'Reily adresseerib kogu 60ndatest alanud vabanemist kui *the grievance industry*'t.

> Muidugi on hirmude nii kategooriline jaotamine "motiveerituteks" ja "motiveerimatuteks" võimalik üksnes abstraktsel tasemel - ajaloolises reaalsuses kohtame vaid **ühe või teise pooluse suunas kalduvate tendentside keerukaid põiminguid**. Oma tinglikkusest hoolimata osutub selline jaotus siiski kasulikuks. (Lotman 2007: 52)

Päriselu on keeruline.

> Süüdistused, süüdistavate vastused, kahjutegude kirjeldused, ülestunnistused ja enesesüüdistused korduvad tüütu üksluisusega dokumendist dokumenti mitme sajandi jooksul ning territooriumil, mis laiub Püreneedest Šotimaani ja Skandinaaviast Itaaliani. See lubab kõneleda **erakordselt stabiilsest koodist**, mille püsikindlus ja aktiivsus nõuavad selgitust. (Lotman 2007: 56)

Koodi mõiste on siin tekstuaalne. St tegu on kood-tekstiga.

> Aluseks ja lähtepunktiks võetakse kanooniline usukultus, mille struktuurist lähtudes luuaks antikultus. **Niisugusel juhul jääb kood sisuliselt sellekssamaks, mis kanoonilises kultuuris, ainult seda "loetakse" vastupidises suunas**. Sellise usu tähttäheliseks väljenduseks on arusaam, et kuradipalve on harilik palve, mida loetakse tagurpidi, aga samuti kujutlus, et nõiakeel tähendab kõnelemist tagurpidi. (Lotman 2007: 56)

Kood on siingi mõistetud tekstuaalselt. Koodi ennast ei saa ju rohkem tagurpidi lugeda kui keelt. Lugemine on siin metafoor, aga seda rakendatakse kood-tekstil.

> Tuleb märkida, et kui kristliku "päripidise" maailma üldtoon on rõomus ja tõsine, siis talle vastanduv saatana maailm on nukker ja irooniline. Saatan ilmub sabatile alati kurva, tusase näoga. Ta räägib läbi nina, röögib metsiku, elajaliku häälega. Tema lustlikkus aga on alati pilkavat ja paroodilist laadi. (Lotman 2007: 57)

Emotsionaalse tooni ümberpööramine. Vrd ka Bakhtini aruteluga Dostojevski kuradist, kes ütleb tegelase enda sõnad talle tagasi, aga teistsuguse - pilkava - tooniga.

> Hirm dikteerib kujutluse vaenlasest kui mingist ohtlikust kollektiivist. (Lotman 2007: 58)

Homopropagandistid, Wall Streeti pankurid, kapitalistid, anarhistid, nimekiri on virtuaalselt lõputu.

> Hirmu objekti esmane tunnus on - olla vähemus. Ühiskond valib välja oma reaalselt kõige kaitsetuma osa - need, kellele langeb osaks kõige enam sotsiaalset ülekohut - ja ülendab ta vaenlaseks. Kõnealusel ajajärgul olid niisuguseks vähemuseks kahtlemata naised. (Lotman 2007: 58)

Homovastane liikumine toimib samal põhimõttel. Homoseksuaalsed on vähemus kes ülendatakse vaenlaseks katoliiklaste poolt, kes ise on samuti vähemus, aga kes näevad end seisvat kogu ühiskonna või mingisuguse ebamäärase "enamuse" eest.

> Tekib mulje, et süüdistajaid ei köitnud mitte ohvrite mingid konkreetsed omadused, vaid just nende omaduste polaarsust: vanad ja noored, koledad ja kaunid, väga vaesed ja väga rikkad, s.o kõik, kellel oli mingeid eredalt väljendunud omadusi. Selgemad piirjooned võtab ka süüdistaja kuju: see on keskmine mass, kellel markeeritud omadused puuduvad ning kes tunneb hirmu, viha ja kadedust nende suhtes, kes valdavad mõnd silmatorkavat kvaliteeti. (Lotman 2007: 60)

Markeerimatud hävitavad markeerituid.

> Nonde salamärkide otsimine pakkus inkvisitsioonile üpris suurt huvi, kuna just need olid *ühenduse* sümptomiteks. Näiteks 1527. aastal teatasid Hispaanias kaks 9-11-aastast tüdrukut ähvarduste ja lubaduste mõjul, et võivad paljastada suure nõidade vandenõu, **mille osalised nad tunnevad ära erilistest vasaku silmaga tehtavatest märkidest, mida nood vastastikku vahetavad.** (Lotman 2007: 60)

Silmadega tehtavad märgid on selleks otstarbeks intuitiivselt geniaalsed, sest neid on raske kõrvalt tuvastada ja nendega kaasneb ka *plausible deniability* - "ah, mu silm lihtsalt tõmbleb".

> Siin jõüame selle **psühholoogilise atmosfääri** ühe olulise eripärani, kus kõigi pealekaebustele ja hukkamistele ärgitavate ajede - naabri vastu tuntava kadeduse, viha, ahnuse, kättemaksuhirmu, karjeristlike ja aineliste kaalutluste, fanatismi ja valevagaduse kohal ripub läbitungimatu **hirmupilv** ning kus üksnes ongi võimalikud niisugused kultuurifenomenid, mis muudavad inimeste jaoks võimalikuks teod, mis väljaspool seda atmosfääri saavad paista vaid hullumeelsetena. (Lotman 2007: 61)

"Psühholoogiline atmosfäär" on sealjuures pilvemetafooride juures päris hea tähistus.

> Süüdistus hakkas tähendama süüdimõistmist ja kohtunik üksnes püüdis süüaluselt välja pigistada omasuulisi ülestunnistusi, mis seda süüdimõistmist formaalselt tõendaksid. (Lotman 2007: 63)

Seda aspekti rõhutas korduvalt Briti musta huumori multika tegelane Paedofinder General, kes põhines nõiajahil, aga kajastas tollal (10 a tagasi) populaarset pedofiili-jahti. (vaata youtube'ist)

> **Fiktsioon kahjurlikust ühendusest, mis ohustab inimühiskonna olemasolu ennast**, rajaneb püsivatel ja kultuuri ajaloos alatasa korduvatel süüdistusstereotüüpidel. (Lotman 2007: 63)

Veel üks sarnasus homovastase liikumisega, mis näeb fiktsionaalses homopropagadas ühiskonda hävitavat ühendust.

5.5.7 JNB Volume 1 Issue 2 Spring 1977 (2014-05-08 22:12)

Schopler, John and Janet E. Stockdale 1977. An interference analysis of crowding. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(2): 81-88.

> The recent acceleration of research efforts aimed at discovering **the behavioral consequences of being in crowded settings** have failed to produce a coherent set of findigs. It is by now well known that the aversive consequences observed in colonies of animals living in conditions of high population density (e.g., Calhoun, 1962) are generally not detectable when humans are observed either in laboratory studies (e.g., Freedman, Klevansky, & Erlich, 1971; Ross, Layton, Erickson, & Schopler, 1973) or in demographic studies (e.g., Freedman, Heshka, & Levy, 1975). Instead, **the consequences of high population density for human behavior appear to depend upon interactions with other variables, such as cultural traditions** (Draper, 1973), interior architectural design (Desor, 1972; Valins & Baum, 1973), and sex of subject (Freedman, Levy, Buchanan, & Price, 1972; Ross, Layton, Erickson, & Schopler, 1973). These interactions completely undetermine the intuitive assumption, which has beet regularly verified by the animal research, that crowding stress is a monotonically increasing function of density. (Schopler & Stockdale 1977: 81)

Thus, Hall's omnious prediction that human overpopulation will lead to a behavioural sink hasn't been proven. It is much more likely that high population density will be overcome by cultural means - an equilibrium will be established in some way or other.

> Crowding is then defined, for example, in terms of **perceived inadequacy of space** (Stokols, 1972), **restrictions in behavioral choices** (Proshansky, Ittelson, & Rivlin, 1972), **excessive stimulation from social sources** (Desor, 1972), excessive stimulation from familiar or inappropriate contacts (Esser, 1972), **unwanted social interactions** (Valins & Baum, 1973), interference and blocking (Sundstrom, 1975), or **inability to attain desired levels of privacy** (Altman, 1975). The present paper also attempts to subsume the interactive variables under **a single variable - the "interference" created by the presence of others**. An analysis of the role played by interference will redefine the stimulus conditions producing subjective crowding but, more importantly, it will outline the classes of variables capable of mediating the consequences of being in a crowded setting. (Schopler & Stockdale 1977: 82)

These terms are good to know. Valins & Baum's notion, especially, has become familiar due to three papers in the previous issue referring to it. This new single variable, interference, sounds like something I could get behind. [Interference = *häire*, *vahelesegamine*, *interferents*]

> The experience of being crowded is typically connected with some aspect of population density. Density, however, is not an accurate predictor of the amount of stress experienced in a setting. It is our view that the central source of stress for individuals in dense settings is **the perception that their own goal attainment will be interfered with by the presence of others**. The presence of others is interfering whenever they restrict, disrupt, or block goal-oriented response sequences. The interference attributed to the presence of others determines crowding stress and is distinguished from other potential sources of frustration, such as task failure due to lacking requisite abilities. **Crowding stress is created by actual or expected interference because it raises the costs of enacting behaviors**. (Schopler & Stockdale 1977: 82)

Yup. I feel that a bar is too crowded not because of the amount of people actually there but because I can't get a comfortable seating, can't hold a decent conversation with my peers, and would have to wait too long in the line to get a drink.

> Whereas both density and interference contribute to the subjective experience of being crowded, **it is only the amount of interference that determines the degree of crowding stress**. In the majority of circumstances interference and density will be highly correlated, but there are instances in low density settings where interference from others can be the sole determinant of crowding and crowding stress. The success of coping with interference problems, therefore, is the critical mediator between stress and behavioral consequences. (Schopler & Stockdale 1977: 83)

Again, I agree. A place can be "crowded" by there being a single person who causes interference and stress. In old westerns this is exemplified by two guys having a shoot-off at daybreak because "this town is too small for the two of us". Seeing an ex with whom you are not on good terms at the place you wan't to hang out will produce enough interference to consider going somewhere else.

> Consider someone wishing to study the effects of crowding in university dormitory rooms designed for two-person occupancy. Density could be doubled either by holding room size constant and assigning four students to each room or by holding group size constant and halving the room size. Compared to the two roommates in the standard room, the dyad in the small room faces comparable circumstances, except that the average interpersonal distance between them will be smaller, and it will be of paramount importance to solve coordination problems. In contrast, the four-person group must cope with additional

> sources of strain. Theiraverage interpresonal distance is also small, but there are more of them and coordination is inherently more difficult and less amenable to satisfactory solution. (Schopler & Stockdale 1977: 83)

Again, spot on. Living in a two-person dormitory room is a challenge in itself. Even two can be too many. I lived with a calm old man for three years without significant confrontations but after he left and trying out a couple of odd new roommates I decided to go solo. Now I have significantly less stress in my life - no one will wake me up with their daily activities and I don't bother anyone by staying up too late. Living together with someone in a small room does pose "coordination problems". [My grandmother didn't get her university education because she couldn't handle living in one room with eleven other people.]

> Furthermore, increasing numbers also produces increasing scarcity of "fixed" resources. Such scarcity, of course, is intended with respect to the resources of space, but **it typically affects other resources as well**. (Schopler & Stockdale 1977: 83)

Aside from the resource of space, the resource of time immediately comes to mind. This is related not only to sleeping schedules but also with "private time" - I consider solitude an invaluable resource - and time/space for receiving visitors. Another such odd resource is soundscape. This involves not only strepitation (e.g. not waking your roommate up by clanging with dishes) but also music - when and what to listen how loud, etc.

> It is unlikely, however, that the number of doors, windows, sinks, or toilets would be doubled, and the interference stemming from access to these resources would be magnified. (Schopler & Stockdale 1977: 84)

At this juncture I would consider light a resource as well. Since I moved in first I could take up the window side of the room. My roommate lived in the "dark" side of the room, which made reading books during daytime uncomfortable. He also didn't have a view outside the window - and he sometimes enjoyed standing in front of the window and peering out, just as much as I do. I on the other hand didn't like the way he collected stools (that is, broken chairs without backs that he as a Russian also used as miniature tables when receiving visitors - in Russian language there is no differentiation between tables and chairs, both are *stul*) which didn't leave much room for maneuvering on his side of the room.

> These dimensions are, of course, not independent, and the way that they combine to produce subjective crowding will depend upon particular setting characteristics. The contribution made by interference, for example, is determined by **factors increasing the difficulties of coordinating and predicting the responses of others**. These include the spatial arrangements in the setting, the availability of resources, and **the structure of social relationships** as well as such factors as the nature of the task to be performed. Tasks requiring complex behavioral responses or coordinated multistage solutions, compared to simple, single-stage tasks, should induce more interference from others. (Schopler & Stockdale 1977: 84)

Part of the stress caused by crowding certainly has to do with the relationships with those who cause interference.

> The addition of pratitions to a fixed space lowers the perception of crowding when a miniature room test is used (Desor, 1972). **Partitions serve to regulate a spatial behavior**, but evidently they must appear functional to the actual users of the space to reduce crowding (Stokols, Smith, & Prostor, 1975). (Schopler & Stockdale 1977: 84)

With the last roommate I tried to live together I took this tactic. I partitioned the room into two distinct spaces with a large shelf. It did create personal spaces in which we could live independently but it also made the room feel much smaller than it actually is and the roommate felt negatively about it. He subsequently had the stroke of luck to acquire a room of his own down the corridor. We're still buddies because he's a nice guy, but living together in a cramped space was difficult.

> The distanging of others, either by a change in spatial locations with respect to the members of a group or by **decreasing facial regard** (Ross, Layton, Erickson, & Schopler, 1973), may be seen as **attempts on the part of the individual to reduce the impact of visual and interpersonal stimulation from others** and in particular to minimize the major potential source of interference. The use of such startegies reflects the fact that **participants in crowded settings do not merely passively react to stimuli but whenever possible are active in shaping their physical and social environments**. (Schopler & Stockdale 1977: 84-85)

Partitioning the room with a shelf was such an attempt. I didn't get along with the next to last roommate, because the room was organized as an open space but it left him behind his laptop always facing in my direction. Not only was I constantly being monitored but he was constantly aware that I had taken the privileged window-side of the room and had the upper hand, so to say. The partition with the next roommate made us both feel equally cramped and the times that we did bridge our own little personal spaces were seen by both as special occasions, as unforced conversations. There was also more symmetry because both of us had our computers facing the wall.

> According to the current view, **interference will be experienced to the extent that the individual feels that the behavioral setting jeopardizes fulfillment of his expectations and goal attainment**. One alternative open to the individual confronted by such perceived limitations is to lower his aspiration level for what is to be gained in a particular setting. This might take the form of lowering the level of expected achievement or of expanding the time frame for completion of required tasks or attainment of personal goals. The amount and severity of interference from others can also be mitigated by anything that structures and regulates the interaction of praticipants. (Schopler & Stockdale 1977: 85)

I decided to go solo so as to save myself from the stress of getting used to another person. I had grown accustomed to my first longtime roommate because we didn't bother each other much. There was a language barrier between us that made physical barriers unnecessary. As a nonverbalist I was quite okay living with someone who didn't speak my language well, neither I his. We took over some of each other's nonverbal habits, but there wasn't pressure for daily conversations. With co-national roommates I felt the pressure to reduce tension with conversations and being a lousy conversationalist, this caused more stress. It began "jeopardizing fulfillment of my expectations" to read and write in peace, with music playing constantly and without verbal chatter.

> In contrast to the corridor design, **the suite design may insulate its occupants from interference by fostering cohesive subgroups**, characterized by high personal liking and **a high sense of normative control**. The specific hypotheses to be tested were that suite residents, compared to corridor residents, would feel more intimate with their roommates, have disclosed more personal information to their roommates, and would perceive having more normative control over interpersonal events in their part of the dormitory. (Schopler & Stockdale 1977: 85-86)

Yup. I have experienced this while living in a suite dormitory when I was younger. Our six-person complex with two rooms and three people per room was comfortable. We knew each other well enough to consider ourselves a group. We shared a bathroom and a toilet and there was indeed normative control of what was allowed and what wasn't. I get Valins and Baum's point, but it could be argued that a similar phenomenon occurs in a corridor but in a lesser degree. We may not all know each other by name, but seeing people in the corridor or in the kitchen time and again does produce a faint feeling of acquaintance - if not of each other's personalities then of each other's living habits. A "stranger" from the corridor on the same floor but on the other side of the building is immediately identified. That is, I wouldn't say that there is a complete lack of normative control, but just a lower sense of it.

Mehrabian, Albert 1977. A questionnaire measure of individual differences in stimulus screening and associated differences in arousability. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(2): 89-103.

> The rationale for the scale is presented in some detail because of the novelty of the concept of **stimulus screening** and because of the complex set of interrelated concepts and measures it represents. (Mehrabian 1977: 89)

Novelty? Didn't David Elkind write about "sensory gating" in 1971 in *Nebraska Symposium on Motivation* 19, where Mehrabian also published a paper?

> **The orienting reflex is said to be set off by novel, intense, unusual, complex, or unpredictable stimuli**. Behrabian and Rusell (2974a) [sic] used information theory to show that all these qualities define a single dimension of "information rate" that subsumes the following aspects of stimulation: varied-redundant; complex-simple; novel-familiar; dense-sparse; surprising-usual; random-patterned; and moving-static - with the first adjective in each pair corresponding to higher information rate. (Mehrabian 1977: 90)

I do like the concept of orienting reflex, because I've experienced it first-hand. But I'm disappointed that Mehrabian was working with it. For me, he is the anti-hero of the study of nonverbal communication. He could churn out so many papers that said so much specific stuff but not anything in specific, if that makes sense.

> "Arousability," then, may be defined as an individual difference dimension that subsumes the following intercorrelated qualities: the initial amplitude of the orienting reflek; number of trials for GSR habituation; various indexes of arousal response to increases in information rate of stimulation; and "weakness" of the nervous system. (Mehrabian 1977: 91)

I think I dislike Mehrabian because his texts are "inhuman". There are no people, just experimental subjects. His discourse is set in a psychometric echo chamber where various measures, means and matters float freely in seeming importance. There is little you can learn from him; you can only admire that this man is a Professor Emeritus of Psychology.

> The lack of success with measures of characteristic (or average) arousal level led to the present emphasis on stimulus screening and its associated levels of arousability as the alternative and more relevant personality dimension in this area of study. (Mehrabian 1977: 92)

The reader obtained only weak, and not the expected moderately positive, relationship between the informational contents of current text and the arousability characteristics of the relevant stimuli in the given reading situation.

> Schizophrenics exemplified a most extreme variety of low stimulus screening, as inferred from tehir response hierarchies. Although similar qualitatively to those of normals, their response hierarchies are flatter; that is, their responses to a situation are more equiprobable. Thus, their responses to a task or in a setting involve a mix of normal responses and sporadic intrusions of competing responses (Broen, 1968; Chapman & Chapman, 1973). In other words, **irrelevant or less relevant cues are not as effectively screened by schizophrenics and are thus more likely to elicit (maladaptive) responses** from such subjects than from normals. (Mehrabian 1977: 93)

Something similar could probably said about intoxicated people (as compared to "normals").

> Furthermore, observable data on how subjects process most irrelevant cues would be lacking and could be inferred only indirectly from other verbal reports or tangentially related performance measures (e.g.: How would we assess a subject's wareness of, and response to, the textures of his clothing while he is in a conversation with another? **Scoring nonverbal cues here would be extremely time consuming**). (Mehrabian 1977: 95)

Then why on earth are you publishing this paper, written largely about your other paper, in a journal dedicated to the study of nonverbal behaviour? Whyyy? At this point I ragequit. I thought I could read every paper in this journal but obviously I'm not up to the task. DNF.

Kaplan, Kalman J. 1977. Structure and process in interpersonal "distancing". *Journal of Nonverbal Behavior* 1(2): 104-121.

> What is important is that **Hall's conception of psychoproxemics provides an integrating principle** for proxemic (spatial), kinesic (nonverbal), paralinguistic, and linguistic (verbal) variables. Specifically, **interpersonal "closeness" or *approach*** is indicated by close physical proximity, direct body orientation, forwardness of body lean, and high amounts of touching, detectable body heat and odor, looking, and talking (especially in a loud voice and about intimate topics0. **Interpersonal "remoteness," or *avoidance***, of course, is indicated by the opposite values on these modalities. It should be noted that, in his original paper, Hall (1963) seems to view *soft* speaking as the "close" end of the continuum. However, in a personal communication to Watson and Graves (1966), he suggested that the scoring be reversed as given - that is, *loud* speaking denoting closeness. (Kaplan 1977: 105)

In this sense intimacy is not signified by speaking softly but by feeling secure enough to talk loudly about personal topics.

> The point of departure for a structural framework for interpersonal "distancing" derives from the traditional Smith, Lasswell, and Casey (1946) formula describing the communication and persuasion paradim: "*Who* (source) says *what* (message) to *whom* (recipients) through which *medium* (channel) **with what *effect* (attitude change)**. (Kaplan 1977: 106)

I'm guessing that effect has to do with attitude change here because the title of Smith, Lasswell and Casey's book is *Propaganda, communication and public opinion*.

> As stated, the above formula is **unidirectional**; one person (*who*) is the source of the message, the other (*whom*) the recipient. The interpersonal "distancing" paradigm, in contrast, is dyadic; **the *who* and *whom* cycle over an interactive sequence**. Furthermore, *who* may choose different *whoms* in different interactions. (Kaplan 1977: 106)

Similar consideration is necessary for reimagining Jakobson's unidirectional schema.

> A sixth limitation of the communication and persuasion paradigm is that it has not satisfactorily examined **the technological aspects of the medium or channel factor**; studies often manipulate psychological aspects within a given channel. For interpersonal "distancing," the technological *how* is of germane theoretical importance, influencing what sensory modalities are operative in a given interaction and thus what enters into the circulation of the obtaining "distance" aggregate for each party. (Kaplan 1977: 111)

And I have my basis for conflating Jakobson's channel and Ruesch's medium.

> Such an extension of equilibrium theory may be very valuable in clarifying concepts such as "social refractoriness" (cf. Calhoun, 1962a,b) and "information overload" (cf. Milgram, 1970). The concept of social refractoriness derives from research in comparative ethology. It is employed by Calhoun to explain certain aspects of behavior pathology emergent under moderate population density among a domesticated albino strain of Norway rats. A concise statement of this principle is offered by Stettner (Note 9):

> Essentially, since there are so many animals in the same area, animals are usually interacting with an animal that has just had an interaction and is therefore socially refractory; interacting with a refractory animal is unsatisfactory and at the same time produces a refractory state so that a period of time must pass before the animal will be fully responsive and able to have a satisfactory interaction. However, since his social need is unsatisfied, this is a "false" refractory state and the animal keeps on interacting more and enjoying it less. ... As frequency of social interaction goes up past a certain point in animal populations, probability of encountering an animal in the refractory state goes up; therefore, probability of getting into a false refractory state increases. At extreme levels, animals are continuously interacting and continually remaining unsatisfied. (pp. 3, 4)

This phenomenon is quite amenable to an "intimacy-overload" explanation. **An organism has tolerance for only so much interaction intimacy across partners**; if one such interaction increases in intimacy, even unsatisfactorily, the others must decrease to maintain the equilibrium. (Kaplan 1977: 117)

Add this to the discussion of "getting peopled out".

Aiello, John R. 1977. A further look at equilibrium theory: Visual interaction as a function of interpersonal distance. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(2): 122-140.

> Argyle and Dean (1965) report that, for women as well as for men, the greater the distance between interactants, the greater the resulting looking behavior. These results are at variance with data reported by Aiello (1972). In contrast to the results reported by Argyle and Dean, Aiello finds that **women look most at *intermediate* distances**. Increasing the distance beyond this point decreases the amount of looking. Our previous results can be explained by a modified equilibrium model. We propose that **eye contact functions to *regulate* the comfort of an interaction and is itself also a *response* to the degree of interaction comfort**. This model posits that for women comfortable interaction distances promote eye contact, whereas uncomfortable distances diminish it. (Aiello 1977: 123)

This does make sense.

> Close distances would be more negatively reacted to by men and far distances would be more negatively reacted to by women. (Aiello 1977: 124)

Okay.

> The expectation that subjects would look more when they listened than when they spoke is strongly supported in this study. This difference appears at all distances for both males and females. Exline and his associates (1965) consider the greater looking by listeners "a marked behavioral convention." We propose, however, that the "convention" has its roots in man's cognitive functioning and consequently in his regulation of interaction. Our hypothesis is that **the more demanding cognitive task of creating a message, as opposed to listening to one, forces a speaker to reduce potentially distracting incoming stimuli so that he can produce an organized delivery**. The speaker's reduced looking occurs in spite of the innately satisfying reward value of the looking behavior, the feedback available from the listener, or **the affect-conveying potential of the speaker's direct gaze**. As Cattell (1963) observes, the use of too many channels for input (as in the talkative individual) reduces the number of channels available for scanning (searching for new ideas). (Aiello 1977: 136-137)

At a conference of late, while posing questions in the audience, I deliberately diminished distractions by looking down and scanning for ideas while talking into the microphone.

5.5.8 The City and the Sign (1) (2014-05-14 23:30)

Gottdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos 1986. Introduction. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 1-22.

> Our reader helps remedy this deficiency by presenting in translation some of the key European works published in the growing field of urban semioics, that is, in inquiry into **the social signification of urban forms**, or, more generally, forms of settlement space, such as villages, tribal camps, and the like. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 1)

Is this compatible with the psychological ecology advanced in the *Journal of Nonverbal Behavior*?

> Quite clearly, the study of signification in the built environent is not an object of analysis unique to urban semiotics. Other approaches more failiar to the Anglo-American scientific public, such as cognitive geography, cognitive psychology, and **the now dated socia-cultural trend of human ecology** have long addressed the topic of environenal perception and even **symbolic life within the city**. As we shall demonstrate below, however, urban semiotics represents a unique ad perhaps iproved way of **studying the social role of signification in settlement space**. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 1-2)

So maybe it is, if it is improved with semiotics.

> For Saussure the sign is composed of a signifier, or **its cultural manifestation - physically, verbally, and so on, i.e., through some social act** - and the signified - **the underlying concept which the signifier is asked to convey**. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 2)

Hmm. So if the signifier can be viewed as a cultural manifestation through some social act, do we have to restrict our study to concepts? That is, do we have to be cognitivistic about it and pursue concepts as such, rather than something else, whatever else: power, emotions, territoriality, social acts themselves, etc.

> Systes of signification can be understood and elaborated upon thorough etalinguistic operations, that is, through access to a secondary level of discourse possessing the ability to coment on the object language on the primary level. These metalanguages range from purely or mainly subjective modes of discourse to objective, formal, or scientific languages. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 2)

The contention is that a second language is necessary for metalinguistic operations. Intralingual metalingual operations are as if excluded.

> In short, the universe of signs includes: **the non-physiological part of perception**; conception; scientific modes of discourse; and the value systems, or the socially constituted world views of social subjects, which are a function of social interaction. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 3)

Doesn't Uexküll's theory allow for a semiotic approach to the physiological part of perception as well?

> For urban semiotics in particular, **material objects are the vehicles of signification, so that the symbolic act always involves some physical object as well as social discourse on it**. In the case of urban semiotics these objects are the elements of urban space, for example, **streets, squares, buildings, and facades**. Semiotic analysis can also be extended to include codes of property ownership, written texts of planning, the plans of designers, **urban discourse by the users of the city**, and real-estate advertising. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 3)

And what exactly hinders us from viewing human behavior that relates to streets, squares, buildings and facades as *social objects*? And the approach here seems markedly textualist: urban discourse is accepted, but urban behavior is not mentioned.

> At issue is the possibility of **unifying in one and the same doain** the wohle range of inquiry into the phenomenon of signification, ranging from the study of linguistics throguh that of **cultural systems, suc has body gestures and art**, to the study of the formal metalanguages of all sciences, that is, to logic and epistemology. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 4)

I think cultural semiotics allows for such a unification.

> There is little argument that the work of Lynch has led to a more human approach to urban design; one that explicitly recognizes **the role of users in fathoming urban space**. Yet the underlying premises of this tradition require re-examination. In particular, cognitive mapping research relies on **a methodological individualism** which accepts unquestioningly intra-subjective pictures of the environment as the basis of urban behavior. Thus, **cognitive approcahes arrive at the signification of the city through the *perception* of its inhabitants rather than their conception**. The socio-semiotic appreach just introduced is in some respect fundamentally opposed to cognitive imaging methods precisely because the crucial object of analysis is *conception* rather than perception. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 7)

Are conception and perception that far removed from each other?

> In contrast Ledrut searches for the symbolic, connotative level of the image and asserts that it is from this level of signification that denotation derives (a position which we have also adopted). In this manner **the relation of people to the city goes beyond perceptual recognition and inroduces the role of ideology**. In short, the inhabitant of the city does not adapt to an environment, rather, residents play a role in the production and use of the urban milieu through urban practices. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 7)

This is what happens when you don't learn from the scholastics that both signification and denotation are involved in the meaning of the sign. To reduce the connotative sphere to ideology alone is simply repugnant.

> Despite such weaknesses research in the Lynchian tradition has uncovered some important **means by which inhabitants of the city organize their behavior**. Chief among these is the realization that conceptial stimuli in the environment play a more fundamental role than mere formal perception, so that **physical forms are assigned certain significations which then aid in directing behavior**. Urban structures act as stimuli because **they have become symbols** and not because they support behavior by facilitating movement. Thus we can say that the image of the city is a conceptual rather than perceptual one. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 8)

Bringing into discussion another weakly defined concept.

> In contrast, the semiotic approach to the study of signification in objects beggins with what Barthes refers to as **the sign-function, i.e., the understanding that the signification of an object is closely related to its function or use**, so that the object use is itself converted into the signified of the object (cf. Eco paper 2 in this volume). (Gottdiener & Lagolopous 1986: 9)

This is the pragmatic aspect, or in Mukarovsky, the practical function.

> Because **people understand the urban environment largely on the basis of what they do there**, i.e. in functionalist terms, and **on the basis of their own symbolic worlds**, rather than imageable perception per se, cognitive geography asks the wrong questions and researches the wrong data. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 9)

And yet I cannot shake the feeling that this approach is also misguided. (For example, how about understanding the urban environment on the basis of what can't be done there?)

> Thus, the socio-semiotic approach to culture, in contrast to cognitive geography, explicitly **assumes that signification is a social product** dependent for its sustenance on the interaction among individuals in society and between social groups and cultural codes. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 12)

An cheerfully excludes the personal signs of individual inhabitants as insignificant.

> For semiotics **every architectural or urban object is transformed, at the level of denotation, into a signified of its own function**. But beyond its conceptualized functional use, the object has another function as well, which is symbolic. Thus, it signifies on a second level also, that of connotation. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 12)

A signified of its own function? Every architectural or urban object is divided as such and gives us the information in comparison to something other that gives us the conception of what the conception that wants to be transformed wants to be.

> Historically, the first approach to the semiotics of space was that of architectural semiotics. The latter has proven over the years to contain several serious limitations, which prevent it from becoming a model for the semiotics of urban space. Among these limitations we can enumerate the misunderstanding of semiotic theory and **the unwarranted extension of semiotic operations onto non-semiotic social processes**; the slavish attachment to the linguistic model; an identification of the architectural language with its poetic function alone; the opposite reduction of signification merely to the denotative level; and the neglect of the articulation between semiotic and non-semiotic processes in the social life of the city. This lost point is indicative of a detachment from sociology which is quite typical in semiotics. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 13)

What are non-semiotic social processes?

> From our perspective, and following the distinction of Ledrut (see Ledrut, paper 5 in this volume), **urban space is not a text but a "pseudo-text," because it is produced by non-semiotic processes as well as semiotic ones** and because there is not always a sender in the historically conditioned built environment. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 17)

Isn't this the exact "slavish attachment to the linguistic model" renounced above? Moreover, they seem to be confusing semiotics with the study of communication. Not only is there not always a sender, the case of there being a sender as such (as it is understood from the standpoint of communication) is a very marginal case. In a "broad semiotic definition" you can view the sun as a sender of wave/particle-messages but what would be the point?

Greimas, Algirdas Julien 1986[1972]. For a Topological Semiotics. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 25-54.

> *Greimas' theory is a **comprehensive approach to social action from a semiotic perspective**. It is therefore, a major contribution to social theory in general. For Greimas every social situation can be considered as a narrative.* (Gottdiener & Lagolopous 1986: 25)

If only this were so. Considering every social situation as a narrative is just plain weird. It is about as comprehensive as an approach to sleeping from a semiotic perspective that considers every toss and turn as a line of sleep poetry.

> Spatial language appears thus, at a first stage, as **a language by which a society is signified to itself**. In order to do this, it operates first by exclusion, by opposing itself spatially to all that is not it. (Greimas 1986[1972]: 29)

How is this *not* a slavish attachment to the linguistic model?

> Everything happens as if the object of topological semiotics were double, as if its project could be defined at the same time as **the inscription of society in space and as the reading of this society through space**. Two dimensions that we have provisionally named spatial signifier and cultural signified appear thus to be constitutive of this semiotics; dimensions which are susceptible to being treated autonomously, but whose correlation alone permits the construction of topological objects. (Greimas 1986[1972]: 30)

The city is a pseudo-text, a society incscribed in space and read through space.

> **All human behavior, be it only the "digging of a hole," for example, is doubly significant: firstly for the "subject of doing" and then for the "spectator of this doing."** All social practices organized in programs of doing carry signification in them as project and result, and inversely: every transformation of space can be read as significant. (Greimas 1986[1972]: 31)

This is "phenomenological doubling". In this case, digging a whole is a primary action and spectating the digging of the hole is secondary action, just like in thinking about a unicorn the unicorn is the primary object and the thinking about the unicorn is the secondary object.

> (a) Formally, the first definition of the topological object is negative: in order to consider a given space, we have to oppose it to an anti-space, the city as opposed to its surrounding country. On the other hand, **spatial focalization**, that is, the identification of the subject of the enunciation with the uttered space, is necessary in order to ensure the positive determination of this space: urban semiotics is as possible as rural semiotics.
> (b) Culturally, the appropriation and exploitation of space by man are characterized by a sociological relativism of such a nature that a general model that would account for the whole set of possible topological objects and at the same time comprise rules of restriction justifying their cultural typology seems at present both necessary and impossible. In order to constitute topological semiotics, a reflection on the status and structure of topological objects in general isneeded: however, the only hope of constituting it seems to be to fragment it into a great number of particular class of topological objects, while **subordinating their explorations to a unitary semiotic project as the only guarantee of an ulterior comparative approach**. (Greimas 1986[1972]: 32)

(a) oppose culture to non-culture or other-culture; (b) unify the various manifestations of culture within a semiosphere.

> This is no longer the case in our modern cities where the opposition *society* vs. *individual* ceases to be isomorphic with the ancient morpho-semiotic category of *public* vs. *private*, even if we consider it as enriched with new significant sub-articulations and manifested either by the opposition of places as public and private according to the criterion of their occupation (*walls*, *stairwells* vs. *buildings*, *apartments*), or by **a typology of spaces corresponding to that of behavior** (places of work, of leisure, of habitation). (Greimas 1986[1972]: 35)

I have no idea what Greimas is trying to say here. But a typology of spaces corresponding to the criteria of behavior is a nice wording.

> Of the different approaches allowing the analysis of a topological object as complex as a city, **application of the model of communication seems to be among the most productive**. Within the framework of this elementary structure, consisting of a sender-producer and a receiver-reader, we can inscribe the city as an object-message to be decoded either by imagining the procedures preceding this message and leading to the production of the city-object, or by paraphrasing the procedure of the reader trying to decode the message with all its allusions and all its presuppositions. In both cases, the city can be considered as a text whose grammar we will have, at least partiaclly, to construct. (Greimas 1986[1972]: 38)

How? How is this productive? We don't build cities to communicate. We build cities to live in them. ... Hey, Steve, I heard you were building a house for your family to live in? - Oh no, I'm building a spatial message within the city to communicate to other inhabitants that I've built a house to live in. - How does that make sense? - It's a productive perspective, Greimas said so.

> It is thus that the *utterances of state* allowing the formalization of the relation of the subject to the world presupposes the existence of *utterances of doing* susceptible of accounting for the production and/or the transformation of these states. Thus, in order to create a state of thermic euphoria, the subject is presumed to obtain wood, light the fire, etc., in other words, to execute a whole program of behavior aiming at the production of a thermic state. His final bodily behavior is thus a *program of signification*. It may be characterized by the fact that it is a stereotyped program, at the same time recurrent and executable by any subject considered as a syntactic role (and not as an individual of flesh and bloog); and also by the fact that these are programs in which human subjects can be replaced, partially or entirely, by automata. (Greimas 1986[1972]: 39)

This is a good illustration of Greimas's state and process (his continuous and discrete), but also probably one of the most unproductive approaches I've seen. God forbid if anyone actually tried to approach human goal-oriented action this way.

> We see thus that the semiotic manifestation of urban space, which can be roughly illustrated as the relationship of:
>
> **(thermic signifier) to (euphoric signified)**

presupposes a certain *doing of the subject* (which may be no more than pushing a button) effected on a *support-object* (central heating apparatus), a localized substitute for a somatic program, but that this *individual instance* of doing presupposes in its turn a new *collective instance* with a new *support-object* (urban network for the distribution of gas or electricity), manipulated by a *collective subject* (gas company or public service company). (Greimas 1986[1972]: 40)

Is that really how you want to apply Saussure's sign model?

> The advantage of such an approach (inspired by the provocative paper by Renier 1974) is that it gives a clear definition of the object of urban semiotics: rejecting the traditional points of view accordinc to which the city is a thing, a complex of objects experienced and perceived by men, it seeks in their place **a connection of the city-text, made up of people and things, of their relations and interactions** The human subjects whose presence in the test is the only element that can account for its significant character, are thus distinguished from the subject of the enunciation, the producer of the city [...] (Greimas 1986[1972]: 43)

At least this view doesn't seem to suppose that the city is a message built as if for the purpose of communication. Viewing the relations and interactions within the city as a kind of text is more acceptable, though it, too, has its faults (mainly in it not actually being a text, but something else viewed as a text).

> For we too fen forget that the model of communication which facilitates the semiotic conception of the city is first of all a formal model which only **institutes the instances of production and of reading as empty places**, that, on the other hand, urban semiotics has **the task of describing neither real cities nor their producers in flesh and blood but canonical objects and syntactic "actants."** (Greimas 1986[1972]: 48-49)

And for this exact reason I come away from this text empty-handed. I learned nothing of value.

> We must add to this that even the semiotic conception of the city as object-message is not without ambiguities. We are too much in the habit of interpreting communication in linguistic terms not to have some difficulty in imagining that meaning might be communicated without the intermediary of natural

> languages. In effect (and we have already insisted on the point), to receive spatial messages is not - or not only - to perceive them, it is what we vaguely call "experiencing" the city by reacting in a significative way to all spatial stimuli. Such an **interpretation of the signification of non-linguistic messages**, if it seems clear at the moment of its formulation, nonetheless requires delicate use in practice: it requires that the "primary" meaning of the city should be confused neither with conscious thought nor with the discourses held on the city. (Greimas 1986[1972]: 50)

The city is indeed a non-linguistic entity, but it is not a message. At least no more than an e-mail is a blanket that keeps you warm at night.

> Being of grammatical nature, the typology of discourses is then a problem of general semiotics and the discourses on space pertain to it, without thereby constituting a class apart. (Greimas 1986[1972]: 53)

This is probably the first useful quote from this text. In the form of *concourse* I do constitute discourse pertaining to bodily behaviour as a class apart.

Eco, Umberto 1986[1968]. Function and Sign: Semiotics of Architecture. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 55-86.

> If semiotics, beyond being the science of recognized systems of signs, is really to be a science studying *all* cultural phenomena, ***as if*** **they were systems of signs** - on the hypothesis that all cultural phenomena *are*, in reality, systems of signs, or that **culture can be understood as *communication*** - then one of the fields in which it will undoubtedly find itself most challencged is that of architecture. (Eco 1986[1968]: 56-57)

This is, of course, the position of the Tartu-Moscow school of semiotics.

> Why is architecture a particular challenge to semiotics? First of all because apparently most architectural objects do not *communicate* (and are not designed to communicate), but *function*. (Eco 1986[1968]: 57)

This is exactly why I protested so much against the communication perspective in Greimas's paper.

> Thus what our semiotic framework would recognize in the architectural sign is *the presence of a sign vehicle whose denoted meaning is the function it makes possible*. ... (Eco 1986[1968]: 60)

Achitectural objects denote their own functionality.

> A seat tells me first of all that I can sit down on it. But if the seat is a throne, it must do more than seat one: it serves to seat one with a certain degnity, to corroborate its user's "sitting in dignity" - perhaps through various accessory signs connoting "regalness" (eagles on the arms, a high, crowned back, etc.). Indeed the connotation of dignity and regalness can become so functionally important that the basic function, to seat one, may even be slighted, or distorted: a throne, to connote regalness, often demands that the person sitting on it sit rigidly and uncomfortably (along with a scepter in his right hand, a globe in the left, and a crown on his head), and therefore seats one "poorly" with respect to the primary *utilitas*. (Eco 1986[1968]: 64)

In modern times the seating of the most important person is very likely the most comfortable seating in the room.

> Catchwords like "semantics of architecture" have led some to look for the equivalent of the "word" of verbal language in architectural signs, for units endowed with definite meaning, indeed for symbols referring to referents. But since we know there can be conventions concerning only the syntactic articulation of signs, it would be appropriate to look also for purely syntactic codifications in architecture (finding such codifications and defining them with precision, we might be in a better position to understand and classify, at least from the point of view of semiotics, objects whose once denoted functions can no longer be ascertained, such as the menhir, the dolmen, the Stonehenge construction. (Eco 1986[1968]: 70)

Compare this to the "purely syntactic organization" in Lotman's paper on autocommunication.

> *Semantic codes*. These concern the significant units of architecture, or the relations established between individual architectural sign-vehicles (even some architectural syntagms) and their denotative and connotative meanings. They might be subdivided as to whether, through them, the units (a) denote *primacy functions* (roof, stairway, window0; (b) have connotative *secondary functions* (tympanum, triumphal arch, neo-Gothic arch); (c) connote *ideologies of inhabitation* (common room, dining room, parlor); or (d) at a large scale have **typological meaning under certain *functional and sociological types*** (hospital, villa, school, palace, railroad station). (Eco 1986[1968]: 74)

The last one is most interesting. I can imagine walking through the city and pointing out this kind of "typological meaning" for every building.

> Thus architecture *fluctuates between being rather coercive*, implying that you will live in such and such a way with it, *and rather indifferent*, letting you use it as you see fit. (Eco 1986[1968]: 77)

This sounds somewhat analogous to sociofugal and sociopedal in Hall's proxemics.

> We have argued that semiotics must confine itself to the *left side* of the Ogden-Richards triangle - because in semiotics one studies codes as phenomena of culture - and, leaving aside verifiable realities to which the signs may refer, examine only the communicative rules established within a social body: rules of the equivalence between sign vehicles and meanings (the definition of the latter being possible only through interpretants or other sign vehicles by means of which the meanings may be signified), and rules regarding the syntagmatic combination of the elements of the paradigmatic repertories. This means not that the referent is nonexistent, but that it is the object of *other* sciences (physics, biology, etc.): semiotics can, and must, confine itself to the universe of the cultural conventions governing communicative intercourse. (Eco 1986[1968]: 81-81)

This would make semiotics kind of impotent. I would not engage in a study of bodily behaviour that leaves bodily behaviour itself untouched.

> In this case it is the aesthetic function that is predominant in the architectural message, what Roman Jakobson, speaking of acts of verbal communication, has termed the poetic function (1966: 350-77). But architectural messages display also the five other communicative functions listed by Jakobson: architecture involves communication that is connative (or imperative, making one inhabit it in a certain way), emative (think of the calm of a Greek temple, the turbulence of a baroque church), phatic (obviously in the many attention-getting devices of architecture - the phatic function might be found to be predominant, then, in such messages as obelisks, arches, and tympana - but also at the level of urban fabric, where "channels" are opened and established for architectural messages, as in a piazza's ensuring continued attention to the facades of the buildings that surround it), metalingual (where, for example, to relieve any confusion about the code for interpreting the message architecture assumes a self-explaining, or "glossing," function - think of the benches built into certain otherwise inhospitable American plazas), and of course referential (what we will be concerned with here for the most part - that is, the denotations and connotations of architectural objects). (Eco 1986[1968]: 83)

Wat.

Barthes, Roland 1986[1970-71]. Semiology and the Urban. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 87-98.

> By expressing himself in such a way, [Victor] Hugo gives proof of **a rather modern way of conceiving the monument and the city, as a true text, as an inscription of man in space**. This chapter by Victor Hugo is consecrated to **the rivalry between two modes of writing, writing in stone and writing on paper**. Indeed, this theme is very much current today in the remarks on writing of a philosopher like Jacques Derrida. (Barthes 1986[1970-71]: 90)

This rivalry is continuing in semiotics of the city.

> And here we rediscover Victor Hugo's old intuition: the city is writing. He who moves about the city, e.g., **the user of the city (what we all are), is a kind of reader who, following his obligations and his movements, appropriates fragments of the utterance in order to actualize them in secret.** When we move about a city, we all are in the situation of the reader of the 100,000 million poems of Queneau, where one can find a different poem by changing a single line; unawares, we are somewhat like this avant-garde reader when we are in a city. (Barthes 1986[1970-71]: 95)

I'm not sure how this moves away from the metaphorical nature of this view, but for some reason I find this more acceptable than Greimas's account. Maybe it's because Barthes mentions "obligations" (goal-directed actions) and movements.

> My third remark, finally, is that today semiology never supposes the existence of a definitive signified. This means that the signifieds are always signifiers for other signifieds and vice versa. In reality, in any cultural or even psychological complex, we are faced with infinite chains of metaphors whose signified is always retreating or becomes itself a signifier. (Barthes 1986[1970-71]: 95)

I'm not very aware of Saussurean semiology, but this sounds a lot like Peirce's infinite semiosis.

> For example, numerous surveys have emphasized the imaginary function of **the *Concourse*, which in every city is experinced as a river, a channel, a body of water**. There is a relation between road and water and we are well aware that the cities which are most resistent to signification and which incidentally often present difficulties of adaptation for the inhabitants are precisely the cities without water, the cities without seashore, without a surface of water, without a lake, without a river, without a stream: all these cities present difficulties of life, of legibility. (Barthes 1986[1970-71]: 97)

I really should invent another term for my thing, verbal representation of nonverbal behaviour.

Boudon, Pierre 1986a[1977]. Introduction to the *Semiotics of Space*. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 99-113.

> On the other hand, a **"semiotics" of space, of places, is based only on the analysis of these forms of the urban** (or of human installation in general: villages, camps, hunting or fishing areas) **without taking into consideration the relevant discourses**, whether they are simple commentaries, or discourses initiating these forms. (Boudon 1986a[1977]: 101-102)

Here semiotics of space has more to do with space itself, rather than discourse about space or spatial configurations.

> If we say that **a set of discourses *is* the metalanguage of urban forms, then the metalinguistic *relation* becomes problematic** because it cannot be universalized (there are cultures where this relation has not been established, where space is not *invested* to this extent by a discourse); if we say that it is in these laws that the explanation of a spatial phenomenon resides, then we have the same relation as with the socius. (Boudon 1986a[1977]: 104)

Khm. Strictly speaking, for there to be a "metalanguage" of urban forms, the urban forms must constitute a language. Otherwise it would not be meta-linguistic but *meta-urban* and I'm not sure if that makes any sense.

> In terms of grammar, we could differentiate the following procedures:graphematic grammar(linear, segmented, concatenated)figural grammar(planar, segmented - non segmented, combinatory)topical grammar(house, village, camp, city, cosmogony)With reference to this scheme, consider that each one of these grammars can be differentiated on the basis of its formal procedures (cf. the form of rules, their assemblage, which properties like linearity, planearity would elicit). (Boudon 1986a[1977]: 105)

How again is this not a slavish attachment to the linguistic model?

5.5.9 JNB Volume 2 Issue 1 Fall 1977 (2014-05-14 23:32)

Miller, Stuart and Kathleen M. Nardini 1977. Individual differences in the perception of crowding. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(1): 3-13.

> Since Stokols' (1972) **distinction between population density as a physical variable and crowding as a psychological state**, research and theory have been directed toward a better understanding of **the**

> **experiential nature of crowding**. Accordingly, a number of investigators have interpreted crowding as a condition of social overload (Desor, 1972; Esser, 1972; Valins & Baum, 1973; Heft & Adams, Note 1). (Miller & Nardini 1977: 3)

Apparently several first volumes of this journal are dedicated to studies of crowding.

> Individuals who are low in affiliation, arousal seeking, and extraversion and high in anxiety would tend to experience negative affects in the presence of others and may be more likely to experience "unwanted social interaction." Thus, for these individuals, relatively low levels of stimulation may produce feelings of being crowded. Put in another way, individuals who (a) **prefer being alone** (affiliation), (b) **prefer a constant, predictable environment** (arousal seeking), (c) **primarily attend to internal stimuli** (extraversion), and (d) **are already highly anxious** (anxiety) would be particularly susceptible to ovelroad from social stimulation. Conversely, individuals who are high in affiliation, arousal seeking, and extraversion and low in anxiety would tend to place positive value upon social stimulation as it would be relevant to the satisfaction of important needs - e.g., the need to be with people, the need for variety and change - and, this it would take relatively high levels of social stimulation for these people to feel crowded. (Miller & Nardini 1977: 4)

I consider myself the first type of individual, that is, particularly susceptible to overload from social stimulation. It is interesting that extraversion is marked and introversion is unmarked - that is, introversion is counted as merely low extraversion, as if introversion didn't even exist.

> Subjects were instructed to "place as many people as you can here without overcrowding them. In other words, stop placing figures in the room when you feel that one more person would make the room too crowded." **Differences in the number of figures placed in the room were taken as a reflection of an individual's tolerance for, or susceptibility to, crowding.** (Miller & Nardini 1977: 5)

Is that a reliable measurement? What if people don't invest their figures with a sense of crowding that they themselves possess in real life? What if these differences don't reflect personality but a rather culturally learned proxemic rules?

> (1) All figures were put into groups of two or more (G). (2) Most figures were grouped while other appeared to be alone, groups and singles (GS). Although most subjects clearly fell into these two categories, for other subjects (eight males and eight females), it was difficult to determine whether each figure was alone or was a member of one large group surrounding the subject. These (latter) subjects were dropped from subsequent analyses. (Miller & Nardini 1977: 7)

If it's not clear whether you belong to a group or not, you are dropped.

> The strictly quantitative approach of simply adding up the number of individual figures (using experimenter-defined units) ignores **the fact that people are active social beings who organize their environment according to their needs, goals, and expectations about the nature of social situations**. (Miller & Nardini 1977: 10)

But how about the fact that some people are not active social beings?

> Finally, the authors feel that, at this point, caution should be exercised in generalizing from the present study, where a projective measure of perceived crowding was used, to **naturalistic situations in which crowding is immediately experienced as a complex system involving perceptual, cognitive, affective, physiological, and behavioral components**. (Miller & Nardini 1977: 11)

Caution: does not apply to real life.

O'Neal, Edgar, Christine Caldwell and Gordon G. Gallup 1977. Territorial invasion and aggression in young children. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(1): 14-25.

> **A very strong relationship between territorial invasion and intraspecific aggression has been inferred from naturalistic observations of animal populations**. The relationship has been extrapolated to the realm of human affairs by a number of popular writers (e.g., Ardrey, 1966; Storr, 1968). Despite the intuitive appeal of the notion that invasion leads to aggression in Homo sapiens, it has not been subjected to direct experimental test. (O'Neal, Caldwell & Gallup 1977: 14)

These popular writers and their books are: *Ardrey, R.* The territorial imperitave. *New York: Delta, 1966.* and *Storr, A.* Human aggression. *New York: Atheneum, 1968.*

> The biological survival function of territorial behavior for individual humans can be argued most strongly within the context of infrahuman analogues, and other, more cognitive, explanations of it recently have been advanced. In these accounts, human territoriality is understood as but one of a range of mechanisms available to an individual human, in **regulating access by others to the self** (Altman, 1975) or in insuring his freedom of choice (Proshansky, Ittelson, & Rivlin, 1970). It is also emphasized that **fighting in defense of territory is not common in individual humans** (Edney, 1976). (O'Neal, Caldwell & Gallup 1977: 15)

Another aspect to add to the topic of nonverbal regulation. Here regulation concerns Jakobson's channel component and phatic function.

> In the animal literature, territoriality has two hypothetical orientations: object-centered territory (defense of a specific object irrespective of its location) and space-centered territory (defense of particular geographic area with definite boundaries). (O'Neal, Caldwell & Gallup 1977: 16)

This distinction has an analogue in proxemics: the fixed (space-centered territory) and unfixed (object-centered territory).

> The clown role for the confederate was employed because in previous studies (e.g., Hanratty, O'Neal, & Sulzer, 1972) **a small clown was found to be a familiar and nonthreatening figure for young children**. (O'Neal, Caldwell & Gallup 1977: 16)

What about coulrophobia?

> As the confederate performed each action, the experimenter remarked in a matter-of-fact tone, "Do-do is going into your place ... Dodo is playing with your toy." (O'Neal, Caldwell & Gallup 1977: 18)

Well that is not at all contrived.

> It may seem surprising that the subjects in this study responded with aggression to invasions of territory, while in a number of recent studies (e.g., Russo, 1975; Krail & Leventhal, 1976) children react with withdrawal to personal space invasion. However, the incongruity seems less acute when one considers the fact that **withdrawal is instrumental to removal of personal space invasion, while withdrawal may actually ensure that the territorial invader remains in control of the disputed territory**. It would not appear illogical, then, to allow the possibility that a usual response to invasion of personal space is withdrawal and of territory is aggression. (O'Neal, Caldwell & Gallup 1977: 23)

Because withdrawing from a personal space invasion restores satisfactory personal space.

Patterson, Miles L. 1977. Tape-recorded cuing for time-sampled observations of nonverbal behavior. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(1): 26-29.

> Research on the nonverbal components of social interaction typically involves the observation and evaluation of a variety of subtle behaviors. The use of film or videotape recordings in studying patterns of nonverbal behavior is usually very desirable, and in some cases almost a necessity, e.g., in studying very rapid changes in facial expression. Furthermore, **the relative permanence of film or videotape** permits constant access to valuable data records. In addition, sophisticated techniques for linking film or videotape recordings to computer hardware can facilitate the efficient selection, identification, and scoring of recorded interactions (Ekman & Friesen, 1969; Trochim, 1976). (Patterson 1977: 26)

Since almost everyone now carries a smartphone with a 5 megapixel camera, the expense of "videotape" is no longer an issue. Is there something that still is?

> For example, the filming of naturally occurring interactions in field settings is often difficult to do well without being obtrusive. (Patterson 1977: 26)

Edward Hall carried a little spy-camera. Today, you can be relatively unobtrusive by appearing to use your phone for texting or calling while actually recording video.

> Self-manipulative behaviors (rubbing hands together, scratching, tugging at clothes, etc.) and leg movements were simply scored as either being present or absent during that 5-second period. (Patterson 1977: 28)

And what would one do with this quantitative data? I'd be more interested in a qualitative analysis of self-manipulative behaviours.

Firestone, Ira J. 1977. Reconciling verbal and nonverbal models of dyadic communication. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(1): 30-44.

> The experimental literature on dyadic communication has developed along two separate lines over the past decade. One area of research has focused on **nonverbal dimensions of communication**, examining relationships between interactor's distance, eye contact, body orientation, posture, and movements. The second area of research has focused on the **verbal aspects of communication**, studying the determinants of speech fluency, latency, and breadth or depth of disclosure. (Firestone 1977: 30)

Why not nonverbal aspects and verbal dimension?

> A more careful consideration of these reviews suggests a startling conclusion: The dominant models proposed to order these two aspects of communication are **quite divergent and perhaps incompatible**. (Firestone 1977: 30)

This is also the impression one may get from comparing the communication models of Ruesch and Jakobson.

> In this section some of the relevant research literature is reviewed. Studies were included if they contained both variation in level of a verbal or nonverbal distancing behavior(s) presented to subjects and also included one of these behaviors among the dependent variables assessed. This categorization yields four types of study designs: effects of verbal disclosure on verbal behavior; effects of verbal disclosures on nonverbal behavior; effects of nonverbal distance treatments on nonverbal behavior; and effects of nonverbal distance treatments on verbal behavior. (Firestone 1977: 33-34)

This is stunningly similar to Ducasse's verbo-real etc. model.

> An alternate explanation of this finding stresses the increased demands for self-reflection and cognitive activity required to deal with personal questions. Visual regard offered by speakers is known to be much lower than that offered by listeners (Exline, Gray, & Schuette, 1965; Kendon, 1967). Speaking requires more concentration than listening, and there may be the same difference in cognitive effort required to deal with personal versus impersonal questions. (Firestone 1977: 37)

What if you learn some text by heart and speak while maintaining eye contact? How creepy will that be?

> Attraction, for example, does not seem to influence disclosure (Derlega, Harris, & Chaikin, 1974; Klein, Kaplan, & Firestone, Note 1) but does affect nonverbal approach. This could be because **information is the main commodity being conveyed via the nonverbal modality of communication, whereas affect is central to proxemic dimensions**. Foa and Foa (1972) argue that different rules of interpersonal exchange hold for commodities like affect and information. If we consider that the former is transitory, **affection may be given and then withdrawn** while information once provided cannot be taken away. Thus, there is no reason to suppose that the same forms of relationship hold for different **commodities** being exchanged during communication. (Firestone 1977: 41)

What sweeping generalizations! One could argue that affect cannot be negated: you can refute previous information, but you cannot refute previous affects. And how can you consider affect a commodity?

> Stranger disclosure was markedly sensitive to interpersonal distance, while spousal disclosure was uninfluenced by distance. (Firestone 1977: 42)

People who know each other don't rely on immediate nonverbal cues as much.

Woolfolk, Robert L., Anita E. Woolfolk and Karen S. Garlinsky 1977. Nonverbal behavior of teachers: Some empirical findings. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(1): 45-61.

> Nonverbal behaviors were chosen that had been identified in previous research to communicate evaluative attitudes toward an addressee. (Woolfolk, Woolfolk & Garlinsky 1977: 47)

In a very mehrabian manner, we of course do not need to know what those nonverbal behaviours were.

> Body orientation was excluded from the study because this behavior is decoded differently for male and female communicators (Mehrabian, 1968). (Woolfolk, Woolfolk & Garlinsky 1977: 48)

Because Mehrabian is such a trustworthy source.

> The nonverbal behaviors from the evaluative dimension that met all criteria for inclusion in the present study were **facial pleasantness** (smile) and **affirmative head nod**. Tone of voice (friendly, warm, approving, versus hostile, cold, disapproving) was included as a third nonverbal component to be **systematically manipulated**. (Woolfolk, Woolfolk & Garlinsky 1977: 48)

Haha, facial pleasantness, haha. That is *so* exact!

> Nonverbally negative females were perceived as significantly more negative than either nonverbally negative males or nonverbally positive females. In similar fastion female teachers, when they were nonverbally positive, were rated as more attractive than in conditions where they were nonverbally negative. There was **a nonsignificant tendency for nonverbally negative male teachers to be viewed as more attractive than nonverbally positive males**. (Woolfolk, Woolfolk & Garlinsky 1977: 59)

If you're a female teacher, you are liked when you are positive. If you're a male teacher, it doesn't really matter much.

> If greater nonverbal expressiveness by women is a trend general to our culture, as suggested by Jones (1960), then it is possible that **children learn to "pay attention to the words" when men are communicating** and consequently to focus less upon the nonverbal aspects of male adult communication. (Woolfolk, Woolfolk & Garlinsky 1977: 59)

Conclusion: children are sexist!

> A recent study (Redd, Morris, & Martin, 1975) found that although a positive adult was most preferred by children, **a negative adult was a more potent controller of the children's behavior**. Preliminary data from our own laboratory indicate that **students work harder for teachers who are nonverbally negative**. However, it would be premature to conclude that "nice adults are losers" when it comes to controlling child behavior. Much additional research is necessary to expand knowledge of the interrelationships among adult behavior, child affective response, and adult influence. (Woolfolk, Woolfolk & Garlinsky 1977: 60)

One aspect of being "nonverbally negative" that does seem to pay off is brow furrow. Nick Offerman told in an interview that he worked as a security guard at a night club and didn't have to punch anyone as long as he could achieve eye contact and display his mighty brow furrow.

5.5.10 The City and the Sign (2) (2014-05-15 21:47)

Ledrut, Raymond 1986a[1973]. Speech and the Silence of the City. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 114-134.

> **Signification in general can be defined** - in a "meta-linguistic" way - **as *the integration of a "thing" in a system***. Thus a "thing" can take many significations and, more particularly, it can be inscribed in different "orders" of significations: one of the consequences is "polysemy." **I interpret a "sigh," which belongs in a system of expression of emotions, the "sound of the wind" which is integrated as such in another system**. "A sigh" is a sigh only in a system which gives it a signification and makes it at the same time a signifier and a signified; the fact in itself would not yet constitute a signifier. (Ledrut 1986a[1973]: 115-116)

This is the outcome of a view that denies signs any signification outside of some sign system or signifying order.

> Signification in its specificity will depend on the *mode* of its integration into the system, which is inseparable from the mode of relation of the signifiers and the signifieds. We will call types of semioticity the different modes of integration and of relations of the signifiers to the signified which appear in the universal semiological field. Thus, **there is a type of semioticity (or *a* semioticity) proper to natural languages**. In natural languages the signifier is a *phonic production connected arbitrarily to the "thing" signified* (whatever that may be) *and in an unmotivated fashion to the mental contents that constitute the*

> *signified*. This is to say that, roughly speaking, there is no resemblance between the phonic production and the thing (the pronounciation of the word city has nothing to do with the reality of any city), and that on the other hand it is impossible to deduce from mental contents the phonic form of its expression. This arbitrary relation is relatively fixed: very strongly on the level of "monemes" and less on the level of moneme groupings. A language is learned (arbitrary) and is binding (fixity and necessity). (Ledrut 1986a[1973]: 116)

On first reading I thought this first type of semioticity is *a*-semioticity and will be followed by *b*-semioticity and so on… (In which case I could end up with a Batesonian *mu*-signification, for example.) But no, this is just an affirmation that language is arbitrary, exactly the point that Jakobson argues against via Peirce.

> **The city is perhaps a text *because* it is a "narrative"** - or something like a "story" - but the city is certainly not a "story" *because* it is by nature a text. The relation of the signifier to the signified has nothing of the arbitrary or the unmotivated. The city and its elements constitute a first level - or a first layer of signification - where urban reality is expressed in a language of denotation using natural language: "city," "road," "square" … "this road leads to a square," etc. The "city" is signified. At this level there is nothing more than "things" connected to each other and linguistic signs equally connected to each other: two systems on the same level. (Ledrut 1986a[1973]: 117)

How is the city a narrative or a story? He seems to argue here that all the things that the city is composed of are something like self-referential or intrinsically coded signs. Is it a sign that the pavement is next to a building and leads around the building?

> The city speaks to us, certainly, but no more or less than the forest. (Ledrut 1986a[1973]: 118)

Go tell that to Valdur Mikita.

> Who is going to speak, then, through the city? Undoubtedly speakers have existed, but they are authors only of fragments of the city, and **sometimes we can detect in the urban elements or in an aspect of the city the presence of many speakers whose words are superimposed or even interferin**. (Ledrut 1986a[1973]: 119)

This is certainly the case with cities that have been molded by various powers. Such is the case with many Estonian cities, that have transformed with each iteration of power change. The Soviet additions are perhaps the most notable, because they stand out with a distinct style.

> *The city appears to be at the same time "pseudo-text" and "pseudo-speaking subject."* This is surely where the essential point lies. The city is the speaker and that by which he speaks. This does not imply that when it speaks it expresses only itself. In a certain way it is only a "mouthpiece." After all every monad expresses the whole universe. In a way, **a city, or a type of a city, expresses a society and also the *world* of this society**. We may say then that it is society which speaks through the mouth of the city. (Ledrut 1986a[1973]: 120)

Several of Lotman's textual communication addressees are noted here. I'm not going to compare them, but I do notice that autocommunication is missing. When I "speak" with the city, or "read" it by living in it and using it, I am also "speaking" to myself. My actions in the city reflect me.

> To the question: how does the city speak of this to us?, we have replied: as a work of art, which means as an object charged with meaning by the production and the use men make of it. The only way to learn

> what the city tells us is **to examine the field of the urban experience, the "lived" city. To search for a code is vain**. The relation of signified and signifier is not determined by a table of correspondence, regardless of the partial codes used by individual "speakers" and "receivers." Thus, there cannot be an urban "semantics" in the strict sense because the city is not a text, but a pseudo-text confounded with its pseudo-"speaker." (Ledrut 1986a[1973]: 120)

This makes a lot more sense than Greimas's and Barthes's search in vain for an urban grammar.

> There are no *urbemes*, distinctive units of the urban space, as there are *vestemes* or *gustemes*, because there is no *urban* logo-technique. (Ledrut 1986a[1973]: 120)

How about *ruremes*, though?

> [...] we do not use the city as we use a garment or a boox; we do not act on the city (developer, property owner, architect, or contractor) as we act when we manufacture clothes or serve a meal. In other words, the city is not an object produced by a group in order to be bought or even used by others. ***The city is an environment formed by the interaction and the integration of different practices*. It is maybe in this way that the city is truly the city**. The consequence is that there cannot be an urban "moneme." (Ledrut 1986a[1973]: 122)

This is a step closer to viewing the city from the standpoint of people who inhabit the city. (Rather than a semiologist viewing the city from the "very productive" communication theory standpoint.)

> *If there is an urban semiology, it is dependent on an **urban anthropology***. The changes of meaning in the city derive not from a change in the urban language but from **a change in the way of "inhabiting," of living collective space, due to changes in the culture and the social system**. (Ledrut 1986a[1973]: 122)

I think this allows for including behavioural ecology in urban socio-semiotics.

> In fact, not only in the case of the Bororo village (which after all is only a village), but also in the case of the Greek city and the medieval town, she **assumes an *intention*** of signification: the goal is to reveal to the members of the society their social and religious system by giving it a spatial expression which is a translation and presupposes a code. (Ledrut 1986a[1973]: 123)

Cf. Dostoyevsky's *Notes from the Underground* and how St. Petersburg is the most intentional and meaningful city on Earth.

> The study and analysis of signification reveals an urban world much richer and more concrete than the world of functions and needs. This is a first gain: we are not stuck in the general, the limited, the closed. We discover the precise diversity of significations brought into play by the urban experience of today. Which does not mean merely the city, far from it. We are on **the point of the *condensation* of man and the city**: we find neither "man" alone - with his eternal needs - nor "the city" as it is today constituted in its quality of exterior object. (Ledrut 1986a[1973]: 129)

This should be the socio-semiotic point *par excellence* - not man or the city, but man+city.

Fauque, Richard 1986[1973]. For a New Semiological Approach to the City. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 137-159.

> *The author focuses on the reading of the city and studies not only urban space, but also* ***people, traffic, urban noises****. This extremely broad definition of the object of urban semiotics differentiates him from other authors, such as Eco or Lagopoulos, who limit themselves to constructed space*. (Gottdiener & Lagolopous 1986: 137)

How is this "extremely" broad? Rather, limiting yourself to constructed space only is not actual semiotics of the city but a semiotics of built environment.

> **In the case of the process of semantization of a city, the criterion for the segmentation of the minimum significant units is thus provided by discourse** and not by aesthetics or technology, etc. We may specify that we are faced with two possibilities: the semantization process can take place either on the up-side (on the side of the senders) or on the down-side (on the side of the receivers) of the act of communication, something which, incidentally, makes the direction of this communication rather problematical. (Fauque 1986[1973]: 141)

Compare this to Anti Randviir's case of textialization/semiotzation.

> 1. The object of our investigation should lead us to confirm or deny the thesis that the city constitutes a system (or a plurality of systems) of signs.
> 2. We have a double means of establishing this, in referring either to
>   (a) **the observation of urban behaviors**: Which itinerary is chosen for a sweetheart's walk? Where do we take a member of the family or a friend visiting the city? Why? That is, do we show them what is most beautiful? Most interesting? Most picturesque? Most typical? or to
>   (b) the reactions of persons surveyed in relation to what they see, feel, breathe, etc., while strolling around the citp
>
> (Fauque 1986[1973]: 144)

These two means are essentially: (a) behavioural observation; and (b) self-reports.

> In effect there are some urban itineraries that are rather **automatic**, followed without thinking because they are daily, regular journeys: place of work ↔ place of residence. On the other hand, there are some itineraries which demand a complete **availability** ("shopping"). We walk around at random without having any preconceived idea of where we want to go. At one extreme, this kind of walking is done in the ludic mode. But this is not all: the nostalgic walker, the unhappy lover, the walker in love, all of them have a characteristic way of preambulation, and we would bet that **each time it corresponds to a different reading of the city**. (Fauque 1986[1973]: 145)

This is a familiar distinction. There are something like a structured journey vs an unstructured stroll.

> Thus we have, on the side of the reader, three series of variables which can explain the variations in reading:
>
> 1. **the quality of the itinerary**: daily vs. exceptional, for instance;
> 2. the variations which refer to **the reader's affective situation**:for instance happy vs unhappy;
> 3. those which refer to **the reader's "material" situation**: pedestrian vs motorist for instance.
>
> (Fauque 1986[1973]: 145)

These almost correspond to another three-part distinction: affective, behavioural (here material) and cognitive (here quality of the itinerary).

> What would one think of a linguist who tried to reconstitute the semantic system of a language by referring to its different modes of actualization (oral language, writing, morse or braille alphabets, etc.) in order to discover the meaning of words? At best he would achieve a certain taxonomic organization of the different kinds of signifiers, but what more would this bring him?
> Likewise we remark that we should not a priori consider as signifiers the facade of a building, a fountain in a square, an odor. For here again, what would one think of a linguist who would try to discover the meaning of words by referring to the denotatum (or to the referent)? (Fauque 1986[1973]: 148)

How is this rhetoric not slavishly attached to the linguistic model?

> But if it is the different readings that individuals do of the city which constitute the only criterion of segmentation of the urban continuum, **we will not have only system of signs, but a plurality of sign systems** (as many in fact as there are possible readings of this urban continuum). (Fauque 1986[1973]: 148-149)

This can be taken as a hint towards a semiospheric approach to the semiotics of the city.

Choay, Françoise 1986a[1969]. Urbanism and Semiology. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 160-175.

> The central issue the author raises is the possibility of considering **the city as a non-verbal system of signifying elements, with structures relating to those of other systems of social practices**, and thus of studying the city according to a method derived from general linguistics. (Choay 1986a[1969]: 162)

How is this not a slavish attachment to the linguistic model? We have a nonverbal system that accords to social practices… and we're going to study it with methods derived from general linguistics? Why?

> Among the Bororo, the position of my cabin in the village circle determines once and for all the nature of my economic activity, my participation in religious ceremonies, and my possible choice of a mate. Moreover, the "structure of the village not only permits the subtle play of institutions, it also renews and assures the intercourse between man and the universe, between society and the supernatural and between the living and the dead" (Lévi-Strauss 1955:229). **In a word, it involves and determines the totality of behavior; the constructed system is saturated with meaning**.
> The proof of this is given in a negative way by the example of what the Salesian missionarries do to the Bororo when they wish to convert them to Christianity. They do nothing more than lay out the round village in a rectilinear plan. Lévi-Strauss' analysis is clear: "Disoriented from their contact with the cardinal points, stripped of their plan which furnished an argument for understanding, the natives rapidly lose the sense of their traditions as if their social and religious systems had become too complicated to accept the scheme, which had been rendered obvious by **the plan of their village, the outlines of which the daily gestures perpetually refreshed**' (Lévi-Strauss 1955:241). (Choay 1986a[1969]: 162-163)

I believe that similar loss of sense and orientation would abound the westerners if they were forced to live in a system that negated everything they knew about how one should live one's life.

> Now let us turn to examples closer in relevance to our own situation and study the fast evolving, open systems which appear to be the cities of "modern times." We immediately notice that, contrary to the former, there is not much to be deciphered in the new urban developments, that they are hyposignificant and that they have lost their former **purity [in that they presuppose the use of *exterior* verbal and graphic codes]**. (Choay 1986a[1969]: 166)

Modern urban environment is syncretic?

> But the fact that the legibility of our present urban agglomerations is mostly due to the efficiency of such graphic systems (whether designed or not) must not hide the bare, inescapable fact that from now on **the built-up system in Western society have lost their [semantic] autonomy: if left to themselves and their specific elements, they do not carry symbolic weight any more**. (Choay 1986a[1969]: 167)

And why should they have semantic autonomy?

> The second situation occurs when underdeveloped countries become industrialized. We are then dealing with cultures or microcultures which possess their own built-up systems linked to the totality of their cultural structures and customs. Town planning, in the Western manner, deprives these populations of their **behavioral framework**; it leaves them at a loss. Their only way of coping with such a situation is **to master the Western symbolic systems**, insert themselves in its cultural structures, learn to use its abstract, supplementary systems of information and communication, and **to disengage themselves from place and its non-verbal spell** - which is by no means an easy task. It is equally hard for the Western planner who not only has to confront a pre-industrial system, but one belonging to an alien culture - and thus has to learn to decipher it like a foreign language. (Choay 1986a[1969]: 169)

The nonverbal spell here holds the pre-industrials back from living in a symbolically Western world.

> Hyposignificant does not mean without signification, but only that the built-up system no longer refers to the totality of cultural behavior. ... (Choay 1986a[1969]: 170)

This reminds me of the case of disneyfication of America. Instead of an urban environment that reflects the historical social practices of people living in a given place, it is replaced by malls, minimalls, parking lots and gas stations, in effect turning every place a non-place.

> She indicates four theoretical points clarified by this evolution. First, there has been a gradual replacement of the **"language *of* the city" by the "language *on* the city."** Thus, **urban space creates and is created by a metalinguistic discourse** which can be approached from two theoretical directions: an epistemological critique of it, which can open new perspectives, and a structural analysis, which would confront a heterogeneous domain consisting of differing ideological structures. Thirdly, the built-up system is also articulated with important psychological and other structures. (Choay 1986a[1969]: 173)

Samamoodi peaksin mina eristama kehakeelt ja *keelt kehast* (mis kahjuks ei kõla sugugi hästi).

Lagopoulos, Alexandros Ph. 1986a[1983]. Semiotic Urban Models and Modes of Production: A Socio-Semiotic Approach. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 176-201.

> In addition to the above-mentioned semiotic approach to space, **space can be studied semiotically as such, that is, as a set of signifiers**. Finally, urban space, once it exists, passes into the consciousness of social classes, groups, and subjects. The signifieds of the *mental "image"* of urban space, *of the semiotic conception of urban space*, related to this process, beling to the ideological "plane." (Lagopoulos 1986a[1983]: 179)

Didn't the last few papers prove that it can't be as easy as that?

> These three models, which present variants and overlappings, meet in their common requirement to face what is considered as the disorder of the industrial city (see Choay 1965: 7-83). According to the preceding analysis, **the dominant codes** are the following: *vital*, *historical*, *aesthetic*, *naturalist*, *orderliness*, *utilitarian* (subcode: *functional*), *technological*, *sanitary*, *economic*, *cultural*, to which must be added, for the first phase of the progressivist and culturalist models, a *socio-political* code. (Lagopoulos 1986a[1983]: 193)

Why not dominant functions?

Gottdiener, M. 1986a. Culture, Ideology, and the Sign of the City. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 202-218.

> As Gerald Suttlers has remarked, "Practically everyone seems to give local sentiments and culture passing attention, but that is usually the end of it" (1984:283). What seems to be missing is **a concern with the way urban artifacts, discourse about the city environment, and locationally oriented ideologies comprise factors in the determination of urban processes and activities**. This is precisely the object of analysis chosen by the socio-semiotic approach. Thus, **a concern with the social life of signs in urban environment** promises to return the study of symbolic processes back to the center of inquiry on culture in the city. (Gottdiener 1986a: 203)

This I like. Mainly because human nonverbal behaviour is included in the social life of signs in urban environments.

> Suttles (1984) advances a critique of Walter Firey's early casting of the analytical practice for sentiments in the equation on urban behavior. In this Parsonian model Firey's notion is intrasubjective. Environmental meanings are not observable directly. Instead, Firey hypothesized that **personal beliefs were linked to action through their concordance with overarching values held in common with others in the local area**. As such Firey's intrasubjective sentiments can be said to exist whether they are manifested concretely or not and his theory is non-falsifiable. (Gottdiener 1986a: 204)

Here I see a way of rescuing my own notion of *concourse* by extending the relation between bodily behaviour and descriptions of bodily behaviours back: personal (and shared) beliefs about bodily behaviour influence actual bodily behaviour.

> Firey and, later, cognitive geographers wish to call attention to a crucial fact about urban life. Namely, that **behavior within it and therefore the understanding of urban processes, such as the determination of land values, is a partial function of commonly held and sustained sentiments**. This is not a quality deriving from some discursive interaction between "experts," neither city detractors nor boosters, for example, but an aspect of everyday social interaction involving what Suttles refers to as "the masses" but which we can more astutely understand as comprised of social groups in a stratified society. (Gottdiener 1986a: 205)

I wish someone had concrete examples of how human behaviour and beliefs about it influence the city environment.

> According to socio-semiotics **the symbolic conception of objects** is indeed the basis of material urban culture. However, **these objects encompass an incredible variety of forms. They include buildings as well as graffiti, or, the sign systems which resemanticize instrumental facades**. Even space itself, such as the city street, is an important object of signification. Finally, semiotics also studies discourse both written and verbal as **significant symbolic referents in the organization of behavior**. Writings about the urban environment include planning commission reports as well as the metaphors of novelists, with the former clearly carrying more **behavioral weight**. (Gottdiener 1986a: 206)

All this can be viewed as the stuff of textualization.

> **One purpose of collective representations is to attract or repel**, but there are others, such as **those which connote social functions**: entertainment - "downtown"; leisure - "Belle Harbor"; or commerce - "city of industry." The principal aspect of these signs is that they are part of the economic and political group practices which constitute the very core of urban activities. In sum, they are not artifacts removed from the daily life of urban residents which elicit behavior. To believe this is to assert the ecological fallacy. **Signs of place are mediations organized at the level of social interaction itself and utilize as tools to facilitate everyday life by helping to organize and direct action**. (Gottdiener 1986a: 211)

For my purposes this is the most helpful quote in this book/reader yet.

> Ever the core question posed by Appleyard is quite compatible with the research interests of urban semiotics, as he inquires, "How do environmental actors express the identity, power, and status of their creators and how do they communicate with their audiences?" (1979:148). Yet, important differences remain between our approach and his. On the one hand, Appleyard **reduces all symbolic interaction in the city to the referential function of communication** because of the limitations of his model. In this approach there is a distinct producer and receiver of messages, and **symbols are intentionally produced or perceived**. On the other hand, the communicative act is said to be organized around perception, in which case Lynch's analysis of image quality serves as the basis of symbolic action. (Gottdiener 1986a: 212)

This is a problem in some other communication models as well. Jakobson, for example, seems to reduce the contents of messages to ostensive reference (that is, references to the context of the speech act) - but only from a very cursory and surface reading. In case of symbolic interaction in the city there are obviously other functions that should come to the fore; especially when one takes symbolic interactionism into consideration. Intentional production and perception is also clearly problematic. It took me over a year, I think, to realize that an annoying message written on my dorm corridor's wall may have been meant for me and written by my ex gf. Mediated communication is complex.

> The communications model is a reductionist view of symbolic interaction. It ignores the complex variety of meaningful acts mediating urban activities. (Gottdiener 1986a: 213)

With this I agree wholeheartedly.

> [...] consumers of city signs key into the function of place so that environmental conception is ruled by the poly-functionality of urban practices (see Eco, paper 2; Barthes, paper 3). This convergence of separate conceptions means that **consumers of space utilize different meanings for the same location precisely because each location within the city is used for different things by different social groups**. At the same time, space itself becomes the object of social interaction over contrasting signifieds. This clash of meanings is often resolved by **the atrophy of all signifieds in the sign of place** to the benefit of monosemic signifiers of instrumental function. Most often, however, instrumental space becomes re-semanticized through social uses. (Gottdiener 1986a: 213)

The papers in this collection/reader seem to become increasingly more reasonable. This might be the point when I begin to enjoy reading it. Maybe. (Celebratory track.)

> By applying Jakobson's expanded model of meaning, Agrest (1978:218) was able to identify at least six separate symbolic sources including the role of streets in poetic, phatic, and metalingual communication. (Gottdiener 1986a: 213-214)

The paper is titled "Toward a Theory of Sense in the Built Environment", but it appeared in a book, *On Streets* and is thus inaccessible.

> As Agrest (1978) astutely points out, however, all functional views of communication, even Jakobson's, are limited. (Gottdiener 1986a: 214)

Yup. Even more so as Jakobson didn't put forth a functional view of communication but a functional view of language (or at best a functional view of speech acts).

> As Eco (paper 2) and Barthes (paper 3) suggest above, buildings are not single architectural sculptures free-standing in space, they are parts which relate to a larger whole - the urban context. Thus **the fabric of the city and its texture changes as forms of construction and modes of land use alter over time**. (Gottdiener 1986a: 215)

I don't think I noticed this in Eco or Barthes. But at the moment this reminds me again of the river-side parks in Tartu that were etched with wooden houses before WWII. The war changed the texture of the city. Now we are so used to the small riverside parks that it is difficult even to imagine houses there.

Ledrut, Raymond 1986b[1973]. The Images of the City. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 219-240.

> *The author finds our distinguishing dimensions for the significations of value: ethical, aesthetic, existential, and functional; and four major groups of "objective" traits (caractères): social, practical, recognitional, and formal.* (Gottdiener & Lagolopous 1986: 220)

Are these comparable to the four modes presented by Mukarovsky (1934) and later Morris (1946)?

> If we consider the image of the city from a "psychological" point of view, we both perceive and understand that **there is no image without an affective resonance**. The strength of an image is linked to the extent of these reprecussions. There is no image in any case which might be a mere representation. **The image is always emotion, whether it impels us toward or away from an object, whether it terrorizes or charms**. There is always some fascination in an image: *Idol or Imago*. Psychoanalysis has recognized this in its very theory of the *Imago*. For "figures," in fact, do not belong to the order of objectivity and concepts, even when they are set in the field of "science" and "technique": **the functional image of the city is an image only from the moment when it becomes the locus of a certain "investment" by the ego**. (Ledrut 1986b[1973]: 222-223)

This is the "autocommunication" aspect of reading the pseudo-text of the city (that was missing from one of the expositions above).

> **The image of the city is, like the image of the body, a schema necessary for *anchoring* ourselves in the world**. Perturbations of the body image are inseparable from perturbations of behavior. Legitimately, we can suppose that it is the same with our image of the environment and thus with our image of the city. Yet it is obvious that the notion of environment introduces a restrictive element in the image of the city, that **spatial behavior does not exhaust the repertoire of spatial practices**, and that adaptation is not all there is to apprehension. (Ledrut 1986b[1973]: 225)

One can imagine going back in time and having a hard time recognizing the urban landmarks that guide our movements in the present, for example.

> The study of factors and groupings had already allowed us to apprehend some of these relations. They are of very great importance, in so far as they reveal that there is not only distinction, but *opposition*, between the **eudaemonic register** and the **functional register**. We are dealing not simply with *two levels of discourse* but also with *two systems in partial opposition*. (Ledrut 1986b[1973]: 233)

This study seems like a great model for elucidating speech registers. I wonder if something like it could be applied to a cultural study of nonverbal communication.

5.5.11 The City and the Sign (3) (2014-05-19 15:15)

Choay, Françoise 1986b[1965]. Urbanism in question. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 241-258.

> The large city is thus criticized successively from a series of different angles; in the name of democracy and political empiricism by Jefferson; in the name of a metaphysics of nature by Emerson and mainly by Thoreau; finally, as **as function of a simple analysis of human relations**, by the great novelists. All these writers, in unison naively place their hopes in the restoration of a kind of *rural state* which they think is compatible, with a few reservations, with the economic development of industrial society and which alone will ensure the safeguarding of liberty, the blossoming of personality and true community. (Choay 1986b[1965]: 243-244)

Compare this to Powys and what he writes about living in the modern city.

> The desire for efficiency is first of all manifested in the importance given to **the question of health and hygiene**. The obsession with hygiene focuses around **the notions of sun and greenery**. It is linked to the contemporary advances of medicine and physiology, to the practical applications deriving from them, as well as to the new role ascribed after World War I to **the care of the body and exposure to sunlight**. These objectives will lead the progressivist planners to explode the old closed space in order to *de-densify* it, in order to isolate, in sunlight and greenery, buildings which are no longer attached one to the other, but have become autonomous "units." (Choay 1986b[1965]: 246)

This sounds prety Foucaultian (especyally the care of the body). The theme is the relation between the city and the health of the human body.

> For typological analysis, Sitte substitutes *relational* analysis; the street is a fundamental organ, **the guiding forms are no longer those of buildings but those of places of passage and of meeting**, which means streets and squares; and greenery itself, practically eliminated from the urban center by Sitte, is carefully shaped when, occasionally, it appears in certain residential neighbourhoods. (Choay 1986b[1965]: 252)

New term: guiding forms. One can assume that these are the structures of built environment that structure social actions in the city.

> The ideological principles on which he founds Broadacre are those of a faithful disciple of Emerson. The big industrial city is accused of alienating the individual by the artificial. **Only contact with nature can restore man to himself and permit a harmonious development of the whole person**. ... (Choay 1986b[1965]: 254)

This is awfully similar to Powys's view. He insists that the city is overcrowded and makes it difficult for the modern man to achieve a productive solitude. Perhaps for this reason he himself reclined to a mountain cabin to write his literary works.

Lagopoulos, Alexandros Ph. 1986b[1975]. Semiological Urbanism: An Analysis of the Traditional Western Sudanese Settlement. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 259-287.

> The opposition "social language - speech" is closely related to the opposition "code - message" of information theory and corresponds to the oppositions "structure - event" and "system - procedure." (Lagopoulos 1986b[1975]: 261)

More additions to the code/message, type/token, etc. distinctions.

Gottdiener, M. 1986b. Recapturing the Center: A Semiotic Analysis of Shopping Malls. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 288-302.

> A reading of the sign systems which can be found at the mall is organized by recognizing that signification occurs with reference to two separate orders of meaning - the one paradigmatic and the other syntagmatic. The first is with regard to the design motif of the mall itself, or the associational axis of the mall and the second consists of an analysis of the ways in which the separate elements within the mall have been engineered to fit together in **metonymical concordance**. I shall consider these separately, provided the observation is made clear that the latter depends heavily on the former. (Gottdiener 1986b: 292)

If there is metynymical concordance, can there also be metaphorical concordance? Would this simply involve the paradigmatic order of meaning?

> Recently the motif which Kropkind calls "Ye Olde Kitch" has become popular. This follows its success in such places as Fanuil Hall in Boston. Orange County, California has a mall which reproduces this form, called "Olde Towne." As one approaches it a large sign with the logo "Olde Towne" frames its entrance. The mall is neither old nor a town, instead **these signifiers float disembodied and detached from their signifieds, a fundamental characteristic of the advertising form**, as Baudrillard has observed (1968). The free-floating signifiers are used to denote the code of the mall; its **invocation of nostalgia**. They serve to prime consumers for the necessary acceptance of futher encounters with more disembodied signifiers on the advertising form just inside the entrance from the parking lot. (Gottdiener 1986b: 194)

Similarly, the Tartu mall Tasku ("Pocket") has framed its entrance to look like the columned entrance of the main building of the University of Tartu, thus cashing in on the "university town" motto of the city.

> First, malls have ugly, blank walls on their outside, as all activities are turned inward. In fact, from the parking lot most malls look like concrete bunkers with an occasional logo of a department store serving as the only break in **a monolithic pattern of bricks and steel. The purpose of this design is to prevent loitering outside the mall and to quicken the pace with which shoppers leave their cars**. According to Stephens (1978) this denial of the street outside can be called "introversion," because the mall design captures the self-enclosure, protectionist atmosphere of the Medieval Castle. (Gottdiener 1986b: 296)

Huh. Tartu Kaubamaja (diagonally across the street from Tasku) has this kind of ugly monolithic steely outside look and a "Hi-Tech Urban" interior. Loitering outside of it is indeed a bit uncomfortable, because there is almost nothing to look at and one side of it is even covered with metallic mirrors, amounting to even more uncomfortable setting. This may explain why so many claim that the building is an ugly box. It is intentionally and instrumentally so.

> In a number of cases the entrance is a large open space, like a town square, which includes some form of special attraction not directly related to shopping itself. (Gottdiener 1986b: 197)

Yup. In Tasku there is a place with something like park benches. In Tartu Kaubamaja there is a square where they sometimes exhibit cars for some reason. In fictional worlds, for example in Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis*, there is an apple tree garden inside the mall (a ludic center).

> Among the group of stores within any mall there is **a hierarchy of identifiability and importance**. Malls work principally because of the presence of **a few large department stores which pull in customers**. Their location defines the overall floor plan, with speciality shops filling up the intervening space between the big draw giants. (Gottdiener 1986b: 299)

Similar rationale organizes the layout of super markets: the dairy products, which draws the most buyers, is placed at the far end of the mall, so that the buyer has to walk through the entire store to get to the dairy products. In my local Konsum, the farthest item is eggs (just after the dairy products).

> The mall works, therefore, because it harnesses **the instrumental control of space** to the desires manufactured by modern society. (Gottdiener 1986b: 301)

Presumably, the mall in just one example of increasingly more (instrumentally) controlled spaces in modern cities.

Boudon, Pierre 1986b[1978]. Re-writing of a City: The Medina of Tunis. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 303-321.

> Mauss still believes it is possible to develop **a sociological theory of symbolism**, whereas what in fact has to be sought is the symbolic origin of society. (Levi-Strauss 1950:xxii)

We will try to understand how the semiotic analysis of these spatial data can be as rich in information as those given by the social system as concerns the description and explanation of a value system governing a culture. (Boudon 1986b[1978]: 305)

This aspect of Mauss has eluded me. It seems like a good idea to make my way towards his main writings (as soon as humanly possible).

> Thus, the space of the city appears to us as the definition of a series of more and more complex operations of articulation, starting from a definite number of discrete elements.
> Any combination of organisms is a function of all operations which have led to it. Inversely, any modification induced in the set acts on the meaning of the composing elementary unit, distorts them in view of new relations and different finalities. (Berardi 1970-71:38)

And it is in this sense that **we speak of a "language of places" as a system of traces inscribed on a territory**, marks and references for which we shall have to decipher the meaning, until the final recomposition of this cultural entity; the set, defined in terms of rules (and sequences of associated elements), will be the indications of what can be seen, read, or even said, and by contrast of what cannot be: the un-seen, un-read, un-said, either because it is culturally absent in comparison with other sets, or because of social occultation. (Boudon 1986b[1978]: 305)

It looks like we're going down the road of the action-inscribing-environment perspective. There have been numerous mentions of something like this (topographies of behaviour, etc.) that could end up specifying such a view in more detail.

> There would be, first of all, **redundancy (which the notion of system does not allow)** [...] (Boudon 1986b[1978]: 310)

What in the world do you mean? Redundancy is a necessary feature of any system. This is especially clear in Jakobson's notion of code (a system of signs). Redundant features are not unnecessary, the fulfill an important function.

Gottdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos 1986b. Glossary. In: Gotdiener, M. and Alexander Ph. Lagopoulos (eds.), *The Ciy and the Sign: An Introduction to Urban Semiotics*. New York: Colubia University Press, 323-327.

> *Code*. The term applies to different areas of a semiotic system. In all cases it indicates **a set of elements and the rules governing their organization**, i.e., a structure. Jakobson's concept of code corresponds to Saussure's *langue*, and his concept of message to Saussure's speech. (Gottdiener & Lagopoulos 1986b: 323)

But his concept does differ a bit from Saussure's, as I understand it. Jakobson adds the notion of redundancy to code, for example.

> *Connotation*. **The level of signification relating to value systems**. More analytically, the level of the expression of a connotative system is by itself a semiotic system (consisting of a level of the expression and a level of the content). (Gottdiener & Lagopoulos 1986b: 324)

I think this should be reconsidered in light of the original meaning of connotation (essentially, conception).

> *Corpus*. **A whole constituted by a finite set of texts**, which is constructed in view of the analysis of the object to which it corresponds. (Gottdiener & Lagopoulos 1986b: 324)

Thus, the selection of dystopian works in my analysis constitutes a corpus.

> *Denotation*. **The level of signification relating to the direct conception of things**. More analytically, in a denotative system, neither the level of the expression nor the level of the content is by itself a semiotic system. (Gottdiener & Lagopoulos 1986b: 324)

In its original meaning, this is actually connotation.

> *Exo-semiotic*. Term used by Lagopoulos and referring to **the material world** as opposed to the universe of signs, also referred to as "non-semiotic." (Gottdiener & Lagopoulos 1986b: 324)

Equivalent of "extra-semiotic" in another nomenclature.

> *Logo-technique*. According to Barthes, **a language artificially constructed** by a decision-making group. (Gottdiener & Lagopoulos 1986b: 325)

In another nomenclature, this is just *formalized language* (as opposed to *natural language*).

> *Proxemics*. A branch of semiotics aiming at the study of the use the subjects make of space in order to signify. (Gottdiener & Lagopoulos 1986b: 326)

Huh. I'm pretty sure this is significantly different from what Edward Hall had in mind (especially in relation with "in order to signify").

> *Reference*. **The relation of a semiotic element with another element to which it corresponds**. For the Anglo-American tradition, this other element, the referent, is a non-semiotic reality. Greimas dismisses as positivist this point of view and believes that **the term always applies to intra-semiotic relations**, a belief based on his position that reality is also a positivist and rejectable concept. For a Marxist, these points of view of Greimas are idealist, and a non-semiotic domain exists along side [sic] the universe of signs. (Gottdiener & Lagopoulos 1986b: 326)

This problematic is also apparent in Jakobson's *referential function* (especially in relation with the "nonverbalized" elemets).

> *Semiotics*. The scientific domain which **studies culture viewed as a set of systems and processes of signs**. It also studies psychological systems, and for some authors extends to biology. Today this term is equivalent to *semiology*. (Gottdiener & Lagopoulos 1986b: 326)

It appears that this definition is borrowed from the Tartu-Moscow school. Other definitions of semiotics don't remark the aspect of viewing culture as *a system of systems of signs* as readily.

5.5.12 JNB Volume 2 Issue 2 Winter 1977 (2014-05-19 15:15)

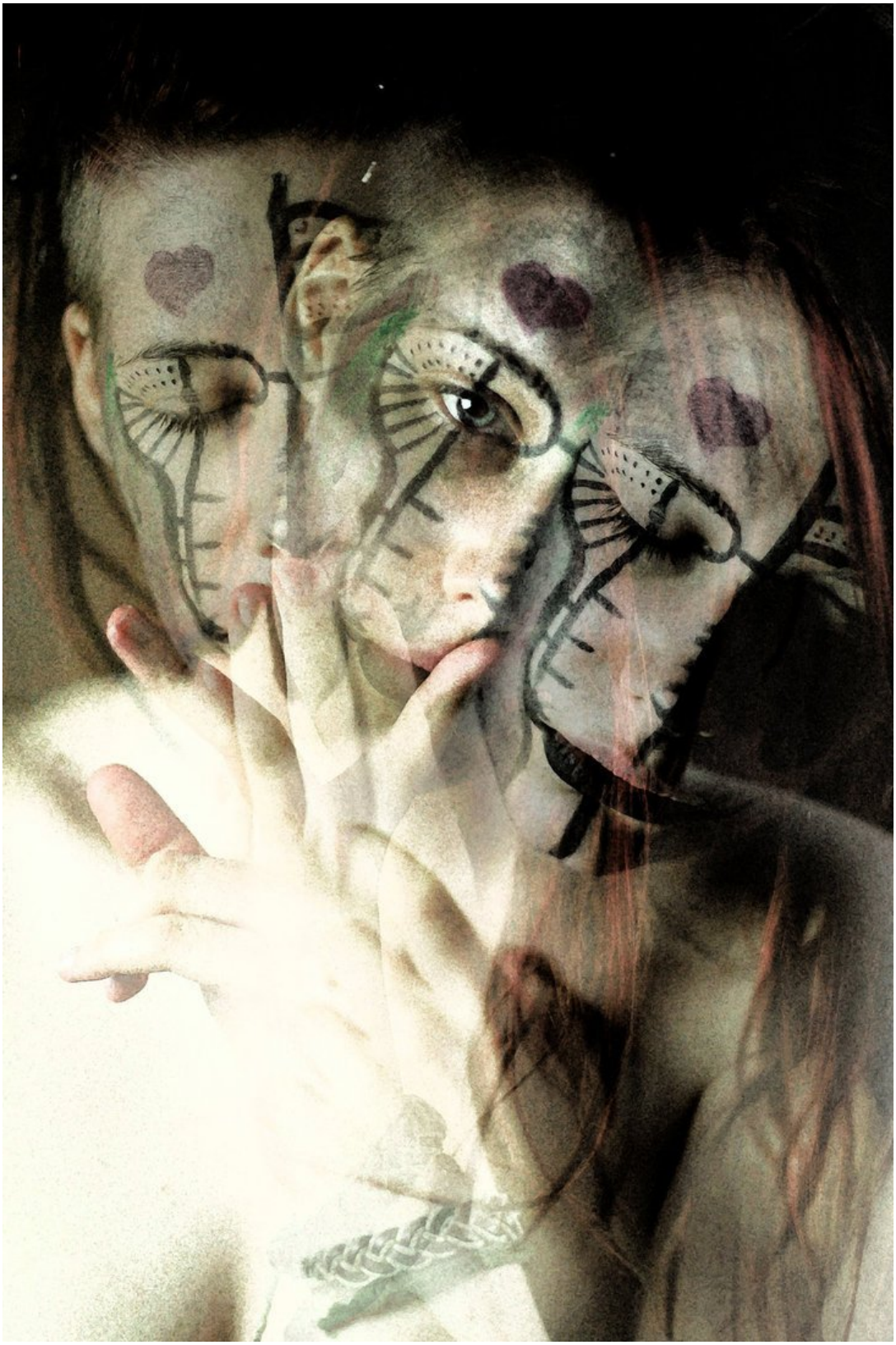

Ginsburg, Harvey J., Vicki A. Pollman, Mitzi S. Wauson and Marti L. Hope 1977. Variation of aggressive

interaction among male elementary school children as a function of changes in spatial density. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 67-75.

> First, the room in which the study was performed contained a one-way mirror used to observe the children. As noted by Gallup (1968), **mirror-image stimulation has been known to affect behavior dramatically, particularly in the context of social situations**. More importantly, the room in which the children were testedd was a new environment for them. It is, therefore, not possible to assume that similar results would have been obtained had the children been tested in a familiar, rather than novel, play area. (Ginsburg et al. 1977: 68)

This should make on reconsider taking contrived psychological experiments too seriously. The reference: *Gallup, G. G., Jr. 1968. Mirror-image stimulation.* Psychological Bulletin *70: 782-793.*

> This structure did not appreciably influence observable behavior (there was no **clustering around it or activity focused upon it**). (Ginsburg et al. 1977: 69)

These two influences are actually notable and relevant for #linnasemiootika - there are indeed areas or structures in the city environment that either cluster people around it (such as the benches and other sitting accommodations) or focus activity upon itself (such as clocks, fountains, etc.).

> Aggressive behavior was defined in terms of five specific modes of attack: *hitting*, whece one child beats another with clenched fists; *jumping upon*, where the aggressor attempts to force another child to the ground by wrapping his arms around the trunk of the other after gaining momentum from a running start; *pushing*, where the aggressor causes child to lose balance by rapidly extending his arms and with an open palm making contact with the body of the other child; *pulling*, where the aggressor grasps clothing or body part of other child and forces child to move in direction of the pull; and, *kicking*, where the aggressor first moves his leg back and then forward sothat the foot makes contact with a body part of the child under attack. As might be expected, these behaviors usually appeared in combination with one another. (Ginsburg et al. 1977: 70)

Huh. I'm not sure what this could be useful for, but for sake of even useless typologies, I'll quote it.

> The data, lending support to the hypothesis that **crowding (by reducing environmental space) increases the frequency of aggression**, fit nicely into a theoretical framework provided by Hediger (1950). According to Hediger, **many species possess what he terms a critical "flight" distance**. That is, if an aggressor is at a distance far enough away to make flight an adaptively probable response, the organism threatened by a potential aggressor exhibits escape or avoidance behavior. (Ginsburg et al. 1977: 73)

The reference: *Hediger, Heini 1950.* Wild animals in captivity. *London: Butterworth.*

> Also, a small area would presumably allow more rapid involvement by a benefactor; he has to traverse less space to reach the primary combatants. If it is assumed that an element of quickness or surprise enhances the probability or success for this kind of aidi giving, an area that decreases proximity between benefactor and recipient may potentiate this form of helping behavior. Finally, Ginsburg, Wauson, Easley, and Pollman (Note 1) demonstrated that **such altruism is contingent upon certain nonverbal cues emitted by the child under attack**. Thus, in the small play area potential benefactors have greater visual access to the type of nonverbal interaction occurring between the aggressor and the child under attack. (Ginsburg et al. 1977: 74)

More aid is given to someone being attacked if it is visible and reachable. This is probably why criminal adults prefer to attack in places where it isn't readily visible and help isn't easily reachable (e.g. back-alleys).

Sundstrom, Eric and Mary Graehl Sundstrom 1977. Personal space invasions: What happens when the invader asks permission? *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 76-82.

> **The concept of personal space was introduced largely through the work of Robert Sommer (1969)** to describe the closest interpersonal distance for comfortable interaction. The well-known study of personal space invasion by Felipe and Sommer (1966) suggested that **extremely close proximity by a stranger in a public place produces signs of discomfort and flight from the scene**. Subsequent field experiments (reviewed by Sundstrom & Altman, 1976) generally agree with the original study. However, the effects of close interpersonal proximity by a silent stranger seem quite different from the effects of close proximity during a conversation. (Sundstrom & Sundstrom 1977: 76)

Sommer's work is often conflated with Hall's without an acknowledgement. And the difference between the effects of a silent stranger and a conversation partner are also often neglected.

> However, contrary to predictions, *females left more quickly when they had been asked* (X = 6.5 min.) (Sundstrom & Sundstrom 1977: 80)

And hy is that so? Do females expect something to follow when they are asked and leave out of disappointment? Why are they made more uncomfortable when they are asked for permission to sit down next to them?

> One way to explain this unexpected result is to assume that **males and females see a personal space invasion differently**. For males a silent invasion might be seen as a threat or a show of dominance. A male may become uncomfortable and leave rather than confront the invader. A male invader who asks permission may be seen as showing subordination, thereby reducing his threat value and the subject's discomfort. **For females an invasion of personal space may be seen as an affiliative gesture**. When another female asked permission and sat down, **the subject may have expected a friendly conversation**. The subsequent silence of the invader may have been seen as a kind of rejection. Perhaps a silent invasion is not as uncomfortable because it does not produce as great **an expectation of conversation**. (Sundstrom & Sundstrom 1977: 81)

The researchers came to the same speculation as I did. Asking for permission "opens the channel" so to say and females are more prone to see it as such.

Berglund, Birgitta, Ulf Berglund, Erland Jonsson and Thomas Lindvall 1977. On the scaling of annoyance due to environmental factors. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 83-92.

> In this paper data from two sociological surveys concerning **malodors** and noise will be discussed within the framework of scaling theory. (Berglund et al. 1977: 84)

Malodor is a very unpleasant smell.

> The differences in range of the categories used may indicate different frames of reference in the populations, produced perhaps by different experiences of environmental factors, educational differences, or differences in **semantic conceptions**. (Berglund et al. 1977: 88)

Semantic conceptions is the most immediately semiotic, but the other two (environment and education) also fall under the rubric of semiotics, at least tangentially.

> Data were collected through a questionnaire with questions about the respondent's experience of street-traffic noise (A), noise from the neighbors' radio and TV sets (B), **murmuring pipes and tubes** (C), noise from the stairs (D), and aircraft noise (E). (Berglund et al. 1977: 89)

(A), (B) and (E) are broadly anthropophonic, (C) concerns infrasound, and (D) is most likely related to strepitation.

Elman, Donald, Duane C. Schulte and Allen Bukoff 1977. Effects of facial expression and stare duration on walking speed: Two field experiments. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 93-99.

> In a series of field experiments Ellsworth, Carlsmith, and Henson (1972) ddemonstrated that a stare from a stranger caused drivers and pedestrians to cross an intersection faster than they normally do. The authors concluded that **a stranger's stare is aversive and produces an escape response, at least in a public outdoor setting**. More recent evidence suggests that under certain circumstances a stare does not lead to flight; instead **it may prompt approach or prosocial behavior** (Ellsworth & Langer, 1976; Snyder, Grether, & Keller, 1974). (Elman, Schulte & Bukoff 1977: 93)

Stares are indeed polysemic and have very different effects in different circumstances.

> One such factor is **the facial expression of the starer**. For example, a stare from a smiling face may produce a different response than the unsmiling gaze used by Ellsworth et al. A smile might counteract or even reverse the effect of a stare alone. (**Some might feel that the term *stare* necessarily implies an unsmiling face**. However, the operational definition of stare commonly used in this type of research - **a fixed, steady gaze** - is equally compabitle with a smile.) (Elman, Schulte & Bukoff 1977: 93-94)

This seems like one of the reasons why Ekman & Friesen tried to avoid "inferences" in descriptions. "a fixed, steady gaze" doesn't have connotations of a certain facial expression while "stare" does.

> Overall, these studies suggest two significant limitations of the stare-escape effect for walkers in public settings. First, a stare must last for at least 10 to 15 seconds before it noticeably increases walking speed. This finding was interpreted as due to **the time sequired for attributing meaning to a stare**. Second, the mere fact of being looked at does not automatically lead to escape, even after a long gaze. In Experiment 2 only when the starer was not smiling did such an effect occur. When the strarer smiled, subjects did not change their pace appreciably. Although direct measurement of subjective responses was not feasible in these studies, a reasonable inference is that **a smile mitigated the implied threat of a long stare**. If possible, future research should attempt to incorporate a method of measuring covert as well as overt reactions to another's nonverbal behavior. (Elman, Schulte & Bukoff 1977: 98-99)

I have no idea how knowledge of how fast people would escape from you if you stare at them for too long is important at all.

Maines, David R. 1977. Tactile relationships in the subway as affected by racial, sexual, and crowded seating situations. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 100-108.

> Fried and DeFazio (1974), for instance, stated that "the subway is one of the few places in a large urban center where all races and religions and most social classes are confronted with one another and with the same situation" (p. 50).
> While this statement is essentially true, the assumption was that such heterogeneity had no effect upon territoriality, and, in fact, these authors expressly regarded such differentiation as "**natural randomness**" (p. 50). (Maines 1977: 100-101)

"Natural randomness" is a good term. Lotman's major works could be re-read with heterogeneity and randomness in mind.

> Leichty (1975) sought to examine the dimensions of tactile relationships and suggested that **just as there are universes of discourse and appearance so are there "universes of touch."** There are norms concerning interpersonal and situational expectations regarding who may touch one another, when, in what degree of involvement, and with what kind of imputed meaning. Matters of identity are crucial in such relationships, and touching becomes an activity to be managed and negotiated insofar as it contributes to and is predicated upon the establishment of certain identities (Emerson, 1970). Just as "space speaks" (Hall, 1959), **so does touch speak in that it can announce who we are and something about our intentions**. But touch also listens. It can provide others with a basis for imputing identities and intentionality to us (Montagu, 1971). (Maines 1977: 101)

The "universes of touch" seems like a flimsy metaphor. I like universes of discourse, but there's a component of distanciation in it - universes of discourse are verbal and semantic universes. To imply that there are nonverbal and episodic (in a loose Tulvingian sense) universes seems weird.

> Levine et al. (1973, p. 212) have observed that there is a "taboo against physical contact" in the subway. On the basis of the evidence presented in this paper, that observation must be qualified to exclude same-race and same-sex relationships where the frequency of arm and hand touching was not statistically different from nontouching. **The term "taboo," in fact, is inappropriate in describing subway tactile relationships since it refers to deeply embedded value structures.** (Maines 1977: 106)

By this merit there are other cases where "taboo" is used too loosely. I can only quibble that the phrase does not read "deeply embedded *cultural* value structures".

Russell, James A. and Albert Mehrabian 1977. Environmental Effects on Drug Use. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(2): 109-123.

> Among drug researchers the environment has typically meant either drug availability or various sociocultural factors. However, currently there is increasing awareness of environmental variables, such as crowding, noise level, pollution, and urban design, as additional determinants of psychological dysfunctions, antisocial behavior, and drug use. The present paper suggests a conceptualization of these environmental effects upon drug use using emotions as the mediating link: **both environments and drugs can alter emotions**. Various physical settings may elicit a wide range of emotions, including anxiety, anger, depression, frustration, elation, and boredom. Further, it is possible to describe systematically effects of environmental variables (e.g., colors, lighting intensity, temperature, loudness of noise) on emotions (Mehrabian & Russell, 1974a, chap. 4). (Russell & Mehrabian 1977: 109)

Is there anything that can't alter emotions? Mehrabian studies so weird things. I'm assuming that for this paper he got funding from drug research (yup, the footnote reads: National Institute on Alcohol Abuse and Alcoholism).

> "Western man uses an awesome variety of substances to manipulate his mood, affect, energy level, and sense of well-being" (Leavitt, 1974, p. 43). (Russell & Mehrabian 1977: 110)

For me personally these are food supplements, e.g., vitamins. The reference: *Leavitt, F. 1974.* Drugs and behavior. *Philadelphia: Saunders.*

> Other available research, however, has helped delimit relatively independent (orthogonal) dimensions of emotion. The three most consistently identified dimensions are *pleasure-displeasure* (also termed evaluation, hedonic tone, euphoria-dysphoria, or the positive-negative quality of emotion), *level of arousal* (also termed activation, energy level, or responsiveness), and *dominance-submissiveness* (also termed power, aggressiveness, or potency). These three have been found in numerous studies of the basic dimensions of emotion [...] (Russell & Mehrabian 1977: 111)

In almost a whole decade Mehrabian couldn't move on from the three-dimensional semantic space approach.

> Consistent with Bentler's evidence (1969), the three dimensions were also defined as being bipolar. Thus, pleasure is a continuum ranging from extreme pain or unhappiness at one end to extreme happiness or ecstasy at the other. Arousal ranges from sleep through intermediate states of drowsiness and then alertness to frenzied activity at the opposite extreme. **Dominance ranges from extreme submissiveness or lack of control over one's environment to extreme dominance or a feeling of control over it**. According to these definitions, a person is always in some emotional state - a state that can be described as some combination of these three basic dimensions or as a point in this **three-dimensional emotion space**. Emotion, then, does not merely refer to occasional passionate states. (Russell & Mehrabian 1977: 111)

Haha, emotion space! You crack me up, Mehrabian. The definition of emotion here is basically meaningless - it is correlated with semanticity to the degree that it stops being about emotions at all and is actually about verbal self-reports about emotions, which can indeed be given at any given time without actually feeling any emotion. It's about as absurd as Bill O'Reilly's insistence that Christianity is not a religion but is in fact a philosophy.

> For instance, Russell and Mehrabian (1974) showed that:
>
> anger = displeasure, high arousal, dominance
> anxiety = displeasure, high arousal, submissiveness

Thus, anger is similar to anxiety in its displeasure and high arousal component, but the two are distinguished by their dominant versus submissive qualities, respectively. Other results (Russell & Mehrabian 1977) showed that pleasure, arousal, and dominance values account for almost all of the reliable variance in measures of anger, anxiety, depression, elation, and many other emotional states. (Russell & Mehrabian 1977: 112)

This goes to show that you can contrive anything if you use an effective semantic scheme and refer to yourself at every step. What I don't like about this is the two-dimensional variables of this three-dimensional scheme. There is no neutral. Because of this, dominance and submissiveness, for example, are almost violently introduced to some emotions ("relaxation = pleasure, low arousal, dominance" below - as if you can't relax and be submissive, or completely outside of measure of dominance).

> ***LSD* users have reported both heightened pleasure and extreme displeasure**. Therefore, we would assume it to be neutral with respect to this dimension, that is, to have no direct relationship to pleasure. However, LSD is a central nervous system stimulant and is, therefore, arousing. It also seems to lower dominance. This last hypothesis is derived from observations that LSD produces fear and flight and lowers the incidence of violence (Siegel, 1971). (Russell & Mehrabian 1977: 114)

So you *can* actually admit a neutrality? The reference: *Siegel, R. K. 1971. Studies in hallucinogens in fish, mice and men: The behavior of "psychedelic" populations. In: O. Vinar, Z. Votava, & P. B. Bradley (Eds.)*, Advnaces in Neuropsychopharmacology. *Amsterdam: North-Holland Publishing*.

> *Alcohol* in large doses lowers arousal, as measured verbally, behaviorally, and physiologically. But evidence indicates that alcohol in small doses raises pleasure, arousal, and dominance levels (Russell & Mehrabian, 1975). (Russell & Mehrabian 1977: 114-115)

"It'll make you feel different than you usually do, in a good way. But the next day it'll feel like you were poisoned, which you were. So don't be surprised or complain to us about it!" (If Beer Ads Were Forced to Be Honest - Beer Commercial Parody by Cracked)

> No general preference for dominance versus submissiveness is hypothesized. (Russell & Mehrabian 1977: 118)

10 pages in he finally realizes how unnecessary this preference is for emotions.

> Along the same lines, **stressful places** (those that make people feel unpleasant, overaroused, and submissive) should lead to preferences for drugs that increase pleasure, decrease arousal, and also increase dominance. (Russell & Mehrabian 1977: 120)

This is actually a pretty good characterization of stressful places. But most people probably aren't as rational and semantically calculating in their drug use as this paper seems to suggest.

> [...] our framework would suggest that a depressed or bored person who uses hallucinogens would only do so in pleasant and reassuring places. (Russell & Mehrabian 1977: 121)

This is surprisingly good advice.

5.5.13 Russian Aggression Prevention Act of 2014 (2014-05-24 03:02)

S. 2277 - A bill to prevent further Russian aggression toward Ukraine and other sovereign states in Europe and Eurasia, and for other purposes. Congressional Bill of the 113th Congress (2013-2014).

> To prevent further Russian aggression toward Ukraine and **other sovereign states in Europe** and Eurasia, and for other purposes. (S.2277: 1)

Estonia is presumably one of these other sovereign states in Europe. I understand (or rather wish) that the US would prevent further aggression towards Estonia and other sovereign states not only neighbouring Russia but that have had the bad luck of being in the vicinity of Russia. In my mind it is very possible that when my own sovereign state does fall victim to Russian invasion, my small country will be a mere roadway to other countries.

> Sec. 101. Strengthening United States assistance and **force posture** in Europe and Eurasia. (S.2277: 2)

Since this is my first ever reading a US government bill, I meet a lot of terms for the first time. "Force posture" is one that immediately jumps at me, since it's a bodily metaphor. It is defined as "a broad definition of "force posture," **meaning current force capabilities**, where the forces are and how they're postured, military actions taken (whether in exercises or in conflict), infrastructure (including the science and technology base that feeds research, development, testing and engineering, civilian and military personnel, industrial base and economic wherewithal to bring capabilities to fruition quickly) and declaratory policy about all of the above." (here)

> The term "domestic financial institution" means **a financial institution** that is a United States person. (S.2277: 3)

Haha. In US legalese, a financial institution is a *person*. Presumably such a definition is necessary because actual people with common sense need to be introduced or reminded of that bizarre notion.

> IN GENERAL. - **Not later than 180 days after the date of the enactment of this Act**, the Secretary of Defense, with concurrence by the Secretary of State, shall develop and submit to the appropriate congressional committees a strategic framework for United States security assistance and cooperation in Europe and Eurasia. (S.2277: 5-6)

Now here I have a misunderstanding. I'm not sure how relevant this is, but the Estonian news story that linked me to this bill says: "USA president peab 30 päeva jooksul täpsustama kava ning kinnitama projekti maksumuse." (The US president has to specify the cost of the project and ratify that cast within 30 days.) The actual document suggests that after the bill has been accepted by the Committee on Foreign Relations, *then* there will be up to half a year to "develop and submit" "a strategic framework". The bill goes on to specify how this "strategic framework" consists of: (A) an evaluation of the threat; (B) an identification of the primary objectives, priorities and desired end-states; (C) a methodology for assessing the effectiveness of US security assistance; and (D) criteria for bi- and multilateral partnerships in such regions. With such officialese, I'm not surprised not many people read these bills. What I get out of it here is that it after the bill is enacted it will take up to half a year to figure out (A) whether to give sovereign states in Europe and Eurasia security assistance, (B) why; (C) how to evaluate the assistance and (D) what to get out of it. I'm just guessing, of course.

> Immediate Halt to Current and Planned Redeployments From Europe. - The President [...] shall immediately halt, for a 180-day period beginning on the date of the enactment of this Act, all current and planned redeployments of combat forces from Europe, other than redeployments of forces for which replacement forces are already in place or are planned to be in place, with the intent to maintain force numbers at current levels for the 180-day period beginning on the date of the enactment of this Act. (S.2277: 7)

This I find interesting. Halting redeployment for this period of reevaluation is a rational decision. It also may mean that contrary to the sovereign states' wish for more US forces in the region, the new "strategic framework" may mean something completely different, such as complete dedeployment (not sure if that's even a word).

> (2) strengthen NATO's capabilities to deter and, as needed, to rapidly and appropriately respond, including through the use of military force as necessary, to **security crises**, including any crisis in Europe and Eurasia created by efforts of any state to undermine the territorial, economic, or political sovereignty or integrity of any NATO member-state; (S.2277: 8-9)

It is notable that this is only the second point in a list of duties that US Permanent Representative to NATO has. The list also includes: (1) to reaffirm US's comitment to the NATO Alliance; (3) to call all other NATO member-states to, basically, contribute to defence spending requirements; and (4) encourage member-states towards energy independence.

- (a) Plan. -
  - (1) In general. - Not later than 30 days after the date of the enactment of this Act, the President shall submit to the appropriate congressional committees a plan, including a cost estimate, for **substantially increasing** United States and NATO **support for the armed forces** of the Republics of Poland, Estonia, Lithuania, and Latvia, and other NATO member-states as determined by the President, including substantially increasing -
    * (A) the complement of forward-based NATO forces in those states, through appropriate bilateral agreements; and
    * (B) security assistance, including **the provision of defense articles, services, and training** by the United States and NATO in those states.

- (2) Implementation. - Not later than 60 days after the date of the enactment of this Act, the President shall begin implementation of the plan required under paragraph (1).

- (b) Report. - Not later than 90 days after the date of the enactment of this Act, and every 180 days thereafter, the President shall submit to the appropriate congressional committees a report detailing the specific efforts being undertaken and planned to be undertaken by the United States Government to implement the plan required by subsection (a).

(S.2277: 9-10)

All this seems pretty straight forward, although the vague "security assistance" leaves open whether the US will station troops here.

> The President shall direct the United States Permanent Representative to NATO to use the voice, vote, and influence of the United States **to seek consideration by NATO of the wisdom and efficacy of permanently basing NATO forces on a rotational basis in the Republics of Poland, Estonia, Latvia, and Lithuania**, and other NATO member-states as determined by the President. (S.2277: 11)

Oh, so the Permanent Representative is just going to "seek wisdom" whether to base NATO forces to these republics.

> (4) **to condemn the continuing and long-standing pattern and practice** by the Government of the Russian Federation **of physical and economic aggression** toward various countries in Europe and Eurasia; (S.2277: 15)

Yeah, a lot of good condemning aggression does. Everyone condemned Russia when it invaded Georgia in 2008. More condemn when it invaded Ukraine in 2014. It's nice to know that the US will probably condemn Russia's actions when it invades Estonia in 2020. This upcoming security assitance will last until 2017, so it won't matter much by that time, but at least the US will condemn Russia's slow but steady Imperial growth. That'll be nice.

> (9) **to condemn the unjustified activities of agents** of the Russian Federation in eastern Ukraine **seeking to foment civil unrest and disturbance**; (S.2277: 17)

This is also nice to keep in mind. For example, when (not *if* but exactly *when* or even *when again*) Russian agents will forment "civil unrest and disturbance" it'd be nice if the US and international media kept in mind that Russia does have a pattern of using this tactic. In 2007 april riots in Tallinn, this bit got kinda lost in the international media. One russian was killed, while looting a store, by another russian and of course the international media jumped to the conclusion that russians are discriminated in Estonia. Playing the victim is what they do. They did that in Tallinn in 2007, they did it in Georgia in 2008, in Ukraine this year and will most likely do it again anywhere with a large population of russians (Eastern Estonia, the Narva region, for example) any time they will see an opportunity. Ukraine this year was just a good opportunity.

> the continued participation of the Russian Federation in the Group of Eight (G-8) states and its receipt of assistance from the World Bank Group should be conditioned on the Government of the Russian Federation **respecting the territorial integrity of its neighbors and accepting and adhering to the norms and standards of free, democratic societies**; (S.2277: 17-18)

I actually thought Russia was already excluded from the G-8. Oh well, so much for consequences. The part about the Russian government respecting and accepting it's neighbours reminded me of Juri Lotman's characterization of his own nation: "After the fall of Constantinople, the ruler of Moscow becomes the sole independent ruler in the Orthodox world - not considering Georgia, which from the standpoint of Moscow seems more like a fairytale kingdom than a geographical and political fact. According to a medieval ideology wherein only the true believers are attributed the right to existence, all other peoples seemed non-existent; in these terms Moscow becomes the ruler of the whole world." (from Lotman's "Moscow as the Third Rome")

> […] the President shall impose the sanctions […] to […] any official or agent of the Government of the Russian Federation, and any close associate or family member of an official of the Government of the Russian Federation, that the President determines is responsible for, participating in, complicit in, or responsible for **ordering**, **controlling**, or otherwise **directing** […] violations of the territorial integrity and sovereignty of Ukraine beginning in February 2014; (S.2277: 19-20)

This part is actually interesting for my thesis: can there be nonverbal forms of ordering, controlling or directing such actions and how would one prove them without verbal records or reports?

- (1) In general. - The Secretary of State shall increase efforts, directly or through nongovernmental organizations, to -
  - (A) improve democratic governance, transparency, accountability, rule of law, and anti-corruption efforts in countries of the former Soviet Union;
  - (B) strengthen democratic institutions and political and civil society organizations in countries of the former Soviet Union;

(S.2277: 57)

Hmm. In a perfect world this option would be used to drive the corrupt mayor of Tallinn out of office. This could very well be done on the pretext of the previous section in the bill: "Crimea annexation nonrecognition". Estonians were greatly annoyed by the mayor Edgar Savisaar recognizing the annexation of Crimea by Russia as "legitimate". His connections with Russia are well known, but he and members of his party didn't show up to a vote of no-confidence and it failed due to lack of quorum (this).

> near-term increases in Russian-language broadcasting in other priority countries including Estonia, Lithuania, and Latvia; (S.2277: 60)

Personally I doubt if this will have any significant effect. The russian minorities in the Baltic states are "hooked" on Russian television, media and propaganda in general. As little as I have communicated with local russians, they seem to think that America is intending to nuke them. I was born after the cold war was over, but it does feel like it's back.

5.5.14 JNB Volume 2 Issue 3 Spring 1978 (2014-05-25 15:37)

Patterson, Arthur H. 1978. Territorial behavior and fear of crime in the elderly. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(3): 131-144.

> […] a study by Schooler (1970) found that **the elderly are more concerned with their safety than with maintaining social interaction**. (Patterson 1978: 132)

Apparently when you're old you are less concerned with social interaction than you are of your personal safety. I wonder if fear of crime overrides sociability to such a degree that it can be considered as a cause for unsociability.

> Another explanation of the problem is offered by Christian (Note 1). He feels that **the elderly, many of whom live alone, are physically and socially vulnerable**. This vulnerability leads to **a decrease in social**

> **activity** and an increase in victimization and fear of crime. Lebowitz (1975) has also found that those elderly who live alone fear crime more than those who do not live alone. (Patterson 1978: 132)

It does seem to be so. If you feel vulnerable then you are obviously also less outgoing.

> Neugarten and associates (1964) have described this as the shift to **less active mastery in later years**. Similarly, this has been viewed as a shift from active to passive behavior and from aggression to cooperation (Clark, 1967) and as a movement from competitive behavior to cooperation and from aggressive behavior to passivity (Riley, 1969). (Patterson 1978: 133)

This is a known factor in aging: the loss of ability (here *active mastery*). It does demand a degree of agility and aggressiveness to go out and socialize.

> Lawton et al. (1976) have discussed **the lack of environmental control**, which can partially account for the crime problem in the elderly. They note such problems among the elderly as (1) **limits in their visual and auditory acuity**, which results in potential threats going unrecognized; (2) **physical limits to the actions that they can take**, such as running to avoid assault; and (3) **social isolation and economic deprivation**, which lead to vulnerability. (Patterson 1978: 133)

I recall my old social studies teacher who avoided the city center because it was too dangerous for her - at least that's what she thought. I, too, was afraid of the city center when I was 16. After that not so much, but it's probably because now I'm more familiar with the city and also I don't go out that much myself, so I don't come across dangerous situations as much. My own problems are actually quite similar. Perhaps not the first one, but I do avoid going out because of my health and also the third aspect (no point going out when you don't have beer money or friends at hand to hang out with).

> A 1973 Gallup poll indicated that many people over 50 years of age were afraid to leave their homes at night. (Patterson 1978: 133)

As the saying goes: nothing good ever happens after 2 am. In older times (the beginning of the previous century) the rules of civil conduct didn't actually apply after 2 am.

> Newman (1972) has stated that crime deterrence results from the capacity of the designed environment to create **zones of territorial influence that the inhabitants will survey and defend**. The research on territoriality generally supports this concept. (Patterson 1978: 134)

Neighbourhood watch seems to be an intentional effort to create such a zone, although what they have in mind here is probably a naturalistic zone of such surveillance and defence.

Baum, Andrew; Karen Mapp and Glenn E. Davis 1978. Determinants of residential group development and social control. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(3): 145-160.

> Clearly, architectural design can influence mood and behavior at a number of levels, including the development of social groupings and **the evolution of norms governing the use of space**. (Baum, Mapp & Davis 1978: 146)

It would be interesting to find out whether the evolution of these norms are influenced by culture and to what degree.

> […] research exploring the effects of architecturally derived group size suggests that interior designs that cluster relatively large groups of residents around common living space result in **loss of regulatory control of social contact** and are associated with crowding stress (e.g., Baum & Valins, 1977). (Baum, Mapp & Davis 1978: 146)

This could be framed in terms of loss of control over the phatic function, that is, loss of control over communication channels.

> Simply defined, "**semiprivate space**" is that space beyond an individual's primary or private territory that, due to frequent use by the individual and local others, assumes many of the characteristics of group territory. The suitability of a given public space is determined by a variety of factors specific to each community. (Baum, Mapp & Davis 1978: 147)

Recently a table and four chairs appeared in our communal kitchen. It seems to function as a semiprivate space, although I have yet to see actually use it.

> One of these end-hall exits in each building was closer to campus areas than the others; as a result, for half of the residents in the long-corridor dormitories and two-thirds of those in short-corridor housing, they could exit close to campus by walking through the floor's hallway or exit nearby and walk outside. (Baum, Mapp & Davis 1978: 154)

In my dormitory, one exit on my side of the building is closer to the city center while the exit on the other side of the building is closer to the store across the street. When I go to the store with bad weather I exit from the other side of the building, while most residents on that side of the building seem reluctant to cross corridor on my side of the building to exit closer to the city center. It may be because the other corridor is longer and thus more impersonal while my corridor is shorter and thus more personal.

> Follow-up interviews suggested that the different exiting patterns were associated with short-corridor residents' **reluctance to walk through space that they perceived as "belonging" to another group**. (Baum, Mapp & Davis 1978: 154)

This is exactly what I mean by a corridor being "personal". My short corridor has more of a feeling of "belonging" to its inhabitants than the long corridor.

> Female confederates, who did not live in the dormitories being studied, waited in the hallways and **initiated eye contact with residents as they emerged from bedrooms**. All observations of resident response were recorded by an experimenter hidden nearby, and all sessions were conducted in early evening hours of weekdays in the first week of May. A total of 40 subjects was examined in each dormitory, half of each sex.

The results of this study confirmed our expectations. While only 10 long-corridor residents returned eye contact, 29 short-corridor residents did so, $X^2(1) = 18.06$, $p < .001$. Also, whereas only 7 long-corridor subjects smiled at the confederate, 19 short-corridor subjects followed eye contact with a smile, $X^2(1) = 7.54$, $p < .01$. The **related unresponsiveness** of long-corridor residents reflects **the interpersonal consequences of a relatively anonymous local social environment** in which residents do not exert active social control over shared space. When group-derived regulation of interaction does not evolve in shared spaces, as in the long-corridor hallway, these spaces remain public and residents are less likely to respond to someone in that space. Conversely, when social control and interaction loci are congruent, enabling the conversion of public hallway to semiprivate space, as in the short-corridor dormitory, residents are quite responsive to the presence of an unfamiliar other. (Baum, Mapp & Davis 1978: 157)

A similar experiment in my dorm corridor would probably prove the "unresponsiveness" of my neighbours and myself.

> When social control is inhibited, as in the long-corridor environments, residents begin to assume unresponsive postures toward others. **This coping strategy functions to control an otherwise aversive level of social stimulation** and, as evidenced by previous laboratory research with this population, becomes a rather generalized mode of interacting with other people. (Baum, Mapp & Davis 1978: 159)

They suggest (on the basis of "previous laboratory research") that this kind of unresponsiveness in the dorm has an influence on the total communicative pattern of the resident.

Rozelle, Richard M. and James C. Baxter 1978. The interpretation of nonverbal behavior in a role-defined interaction sequence: The police-citizen encounter. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(3): 167-180.

> The interpretation of nonverbal behavior during **role-defined interactions** has generally been limited to such settings as psychotherapy (e.g., Deutsch, 1952; Ekman & Friesen, 1968; Mahl, 1968; Scheflen, 1965) or structured laboratory procedures involving such conditions as deception (e.g., Collett, 1971; McClintock & Hunt, 1974; Mehrabian, 1971) and ingratiation (e.g., Jones, 1964; Rosenfeld, 1966). (Rozelle & Baxter 1978: 167)

This is where Ruesch's role instructions come in handy. Role-defined interactions are not considered at all in Jakobson's model. I'm not even sure if role-defined speech registers are accounted for.

> Jones and Nisbett (1972) have pointed out that when people form impressions of each other, an observer has a tendency to overattribute an actor's behavior to his disposition, thus neglecting or underemphasizing **situational determinants of the observed actions**. This, in turn, may lead to the misinterpretation of an actor's emotions, intentions, and related distinctive characteristics. It would seem that this misinterpretation of behavior should increase to the degree that the observer (1) has minimal information regarding the actor and (2) must make decisions concerning what action to take as a result of the interpretation made. **The police-citizen interaction appears to be closely related to these conditions. The police officer usually has minimal or no previous information about the citizen and must rely heavily on both verbal and nonverbal cues observed**. This information must be used, in turn, to reach a decision about what action to take as a result of the interaction. (Rozelle & Baxter 1978: 168)

The analyst is in a similar position. Video clips of human behaviour sometimes lacks information about the actors and the analyst has to deduce such information from a limited reserve of behaviour.

> Rozelle and Baxter (1975) interviewed 51 experineced metropolitan police officers and discovered consistencies in the interpretation of **molecular and molar nonverbal behavioral sequences** for inferring numerous qualities about the citizen. Of particular interest was the reliance placed upon such behaviors as gaze aversion and heightened arm, hand, and general body activity as an index of an intention to deceive, presumably out of a sense of guilt. Although this may be the basis for valid interpretation, these same behaviors have been shown to be reliably caused by situational constraints on the interaction process itself, namely, increased spatial proximity of the interactants (Argyle & Dean, 1965; Baxter & Rozelle, 1975; Goldberg, Kiesler, & Collins, 1969). (Rozelle & Baxter 1978: 168)

Molecular and molar here parallel micro and macro. Interpreting gaze aversion and heightened body activity as a sign of deception may be faulty because situational factors my have caused these behaviours. This is where the context of the situation becomes increasingly important.

> The control condition was designed to contrast with the experimental condition in as complete a fashion as possible. The citizen spoke less frequently, but for longer periods, maintained more extended eye contact with the policeman and displayed no unusual eye and head activity. Fewer trunk rotations were displayed, and **the hands and arms were positioned to the side of the body or "hooked in the pockets" throughout most of the interaction**. (Rozelle & Baxter 1978: 170)

That is one cool control group subject.

> [...] the high degree of consensus regarding the impressions formed in the present manipulations indicated that **systematic interpretation of nonverbal behavior does occur and can possibly lead to inaccurate impressions formed**. (Rozelle & Baxter 1978: 179)

Very generally: people do judge nonverbal behaviour ("systematically") and do so with inaccuracy.

Shotland, R. Lance and Michael P. Johnson 1978. Bystander behavior and kinesics: The interaction between the helper and victim. *Journal of Nonverbal Behavior* 2(3): 181-190.

> Argyle and Dean (1965) stated that eye contact serves as a signal that a communication channel is open and that **it places a person under "some obligation to interact."** Eye contact with the victim thus should increase the probability that a bystander will **identify himself as part of an emergeny situation and feel some obligation to act**. Eye contact between a victim and a bystander focuses the responsibility to help on the bystander and **communicates that the victim desires aid**, thereby making social responsibility norms more salient. (Shotland & Johnson 1978: 182)

In such an emergency eye contact is not only phatic but also emotive and conative.

> Body orientation appears to be a key variable. The effects of eye contact and sex are only apparent in the front condition. The deindividuation literature suggests that norms, whether of the social responsibility variety or any other, may only be salient and active when a person is identifiable or individuated. **The front of a person appears to be a preparatory cue for some type of interaction**. In an uncrowded context it is not unusual to respond to a stranger by nodding your head when walking by him; one seems to be prepared for some type of interactio nand as a result acknowledges that the other person is present. **The people in the front condition are indiiduated**. When a person is not identifiable, the effectiveness of all norms, including the social responsibility norm, are going to be minimally effective (Zimardo, 1969; White, Note 1). When a bystander was facing our victim's back, he was not visible to the victim; hence, norms were not particularly salient for the bystander. (Shotland & Johnson 1978: 188)

I wonder if this is related to manners of execution - why shooting someone at the back of the head is considered inhumane, etc.

> In summary, we would conclude that **interaction between bystander and victims is an important determinat of helping behavior**. In particular nonverbal cues appear to play an important role in the shaping of bystander's reactions to a person in need. (Shotland & Johnson 1978: 189)

Another generality.

5.5.15 Linnakultuurist (2014-05-25 16:19)

Donskis, Leonidas 1991. Lewis Mumford linnakultuurist ja selle saatusest. Tõlkinud Eva Kont. *Akadeemia* 6: 1257-1276.

> […] **Euroopa kultuur on kõigepealt linnakultuur**. Omavalitsusega linnades alguse saanud klassikaline linnakultuur laienese Euroopa, iseäranis romaani-germaani eluviisina ajas ja ruumis. See panigi aluse klassikalisele Euroopa kultuurile. (Donskis 1991: 1257)

Eeldatavasti pole Euroopa kultuur ainus linnakultuur?

> Klassikalise linnakultuuri pühakoja kupliks on **ülikoolikultuur**. Isegi väikelinn, millel pole märkimisväarset tööstuslikku baasi, rikkust ega võimu, aga on ülikool, muutub ajaloo ja kultuuri sulatuskohaks, vabaks ja omaette üksuseks. (Donskis 1991: 1257)

See iseloomustab ka Tartut. Tallinn on pealinn, aga Tartu on peaga linn, nagu ütlus käib.

> Väga sageli käsitatakse linna kui kultuurilise suhtlemise, suhtumise, tähenduste ning väärtuste sfääri ja ruumi, kohta ning vahendit ühiskondliku elu ja kultuurivormide integratsiooniks, kui universaalset biosotsiaalset ja sotsiokultuurilist mudelit. (Donskis 1991: 1259)

Mudelite kohta ma ei tea, aga umbes midagi sellist tahan ma väita Rueschile toetudes, ehk käsitleda linna kui kommunikatsioonivõrgustikku.

> "Linn kui tervik on geograafiline **süsteem**, majanduslik **organisatsioon**, institutsiooniline **protsess**, ühiskondliku tegevuse **teater** ja kollektiivse ühtsuse esteetiline **sümbol**. /—/ Linn edendab kunsti ja on kunst; linn loob teatrit ja on teater." (Mumford 1938: 480.) (Donskis 1991: 1259)

Samamoodi võib ka muudest tervikutest rääkida erinevaid tasandeid erinevate mõistetega seostades ja seeläbi erinevaid vaatepunkte kaasates (ja sealjuures kahjuks midagi erilist mitte öeldes).

> Ajalugu on põhiline ontokultuuriline mõõde, **inimelu ja -tegevuse projekteerimine igavikku**. Peamisteks eeltingimusteks ajaloo ja kultuuri loomisel on igaviku ning inimese elu lõplikkuse poolused: ajalisus ja üleajalisus, absoluutne ja inimlik ruum, absoluutne ja inimlik aeg. Nende pooluste vahel eksisteerib ka metafüüsiline pinge, s.t **metafüüsiline pinge ontoloogilise reaalsuse ja inimtegevuse vahel**. Selle pinge väljaks on ajaloo algust tähistav linn. (Donskis 1991: 1260)

Filosoofid võivad ikka ükskõikmida väita kui see sisaldab filosoofilisi mõisteid.

> Varases linnas polnud sotsiaalset atomismi ega nomaadlust. Samuti polnud võõrdumist, mis tulenenuks eluviiside ja kultuurivormide ebastabiilsusest - elulaadi, mitte mõtlemisviisi silmas pidades. **Piiratud ruum võimaldas linnaelanikul põhjalikult tutvuda oma linnaga, selle keskkonnaga, inimeste ja asjadega, mis teda ümbritsesid.** Platoni arvates ei peaks täiuslikus linnas olema rohkem kui viis tuhat elanikku; see hulk on veel suuteline kuulma kõnemehe häält ja ennastki arusaadavaks tegema. "Platoni ideaalne linn peegeldab taevalikku arhetüübi korrapära." (Hassett 1984: 115.) (Donskis 1991: 1261)

Ka mina olen oma kodulinna peaaegu täielikult läbi avastanud (vähemalt nii palju kui tänavaid mööda liikudes on võimalik). Tartu aga endiselt üllatab.

> Linn ja linnakultuuri eri vormid on alati ajaloo looming. Linn on ajalooline. Ta loob ajalugu ja on loodud ajaloo poolt. Linn liitub ajalooga. Ta on haaratud pidevatest muutustest ja see toob kaasa ta paratamatu enesehävitamise. Linn on kultuuri eri vormide, stiilide ja mallide tõusu ning languse parim näitaja, linn tunnistab nende õitsengut ja seejärel nende muutumist teiste kultuuride osakesteks. "**Aeg saab linnas nähtavaks.**" (Mumford 1938: 4.) Linna tänavad, ehitused, monumendid, arhitektuuristiilid toovad õigupoolest silma ette aja kulgemise. (Donskis 1991: 1262)

Mulle meenub seik kui vestlesin MLL-ga Rüütli tänaval ja arutlesin vanalinna ajaloolisust, mille peale tema soovitas mulle minna õppima semoootikat.

> Linn - maksimaalne sotsiaalse jõu kontsentratsiooni, **sotsiaalse kommunikatsiooni ja sotsiokultuurilise integratsiooni koht ja väljendus** - on omandanud Lääne kultuuriprotsessides eri rolli. Lääne inimese jaoks pole linn mitte ainult loomesfäär või -vahend, difusioon ajas ja ruumis, kultuuri jäädvustamine, ega mitte ka lihtsalt võimalus järgida kultuuripärandi vorme, märke ja sümboleid *sub specie temporis* ja *sub specie aeternitatis* (ajalisest ja igavikulisest aspektist). (Donskis 1991: 1263)

Veel argumente kommunikatsioonivõrgustiku vaate poolt. Linn on koodide, tekstide, olukordade, kanalite, kontaktide, saatjate, vastuvõtjate võrgustik, mida sellesse kätketud inimesed kollektiivselt saadavad igavikku.

> "Seepärast võibki Sokrates, suur linlane, *polise*vaimu kvintessents, öelda: **"Mul pole midagi tegemist puudega väljal, minusse puutuvad ainult inimesed linnas."** Mida teadsid sellest kõigest küll hindud, pärslased, hiinlased või egiptlased?" (Ortega y Gasset 1932: 152.) (Donskis 1991: 1265)

Sama tunnen ma Valdur Mikitaga seoses. Tema *Lingvistiline Mets* on vahva, aga see ei kõneta mind nii nagu võiks kõnetada nt *Linnakäitumine*.

> See ülalnimetatud **megalomaania** hävitab mõõdu- ja piiritunnetuse, kõik moraalsed ning ontoloogilised tabud. Megalopolosie kultuuris on kõik selge. Megalopolise kultuuri jaoks on kõik lubatud. Ta hävitab isegi kultuuritahte ja kõik autentsed kultuurilised tegevused ning vaimsed toimingud, sest Megalopolise kultuuris pole millelgi eluõigust, enne kui end pole demonstreeritud. (Donskis 1991: 1273)

Megalomaania on suurushullustus.

Nerman, Robert 1991. Kõdurajooni filosoofia. *Akadeemia* 6: 1277-1290.

> Ühelt poolt ei suuda linnapilti kujundav mehhanism loobuda oma senisest orientatsioonist hetkekasudele ega samal ajal ka arengu imiteerimise praktikast. **Teiselt poolt ei usu inimesed juba ammu ametlikest kanalitest tulevat informatsiooni ning asuvad oma jõududega võitlema hetkekasude süsteemi vastu**. (Nerman 1991: 1277)

Millised inimesed? Millised ametlikud kanalid? Mis informatsioon? Väga demagoogiline tundub see tekst.

> Kuidas aga hinnata uusimaid suunamuutusi, kus tagajärjed ei ole veel jõudnud korralikult avalduda? Sageli on sellistes olukordades soovitatud järeldustega oodata. Nii olevat eetilisem. Kuid ka sadade tuhandete linnaelanike hoidmine teadmatuses ning järjekordse eksperimendi meelevalla all ei ole eetiline. (Nerman 1991: 1280)

Kohe üldse ei saa aru mis tasandil või isegi millest täpselt see autor räägib. Eetilisuse piitsaga vehkimine on järjekordne demagoogiamärk.

> Loomulikult ei saanud ükski normaalne ühiskond seda endale lubada. (Nerman 1991: 1281)

Kas autor on mõni 17-aastane ühiskonnakriitik? Wiki ütleb, et Robert Nerman on 1946. sündinud TÜ arhitektuuria-jaloolane. Mis on normaalne ühiskond?

> Hetkekasude Tagaajamise Kompleks ei ole huvitatud, et linnaehutise teoreetikud tekitaksid lõhe teooria ja praktika vahele. Seepäras teevad nad kõik mis võimalik, et **suunata linnaehituse teooria puhtabstraktsesse voogu**. See on suurim nonsenss, aga kümned kõige kvalifikatsiooniga teadlased tegelevad ainult sellega, et viimistlevad sellise abstraktse linnaehitusliku situatsiooni eri tahke, mida kellelgi kunagi vaja ei lähe. (Nerman 1991: 1282)

Wat. Keegi on selles süüdi, et teooria on abstraktne? Muidugi see Hetkekasude Tagaajamise Kompleks on väike grupp kõrgelt organiseeritud isikuid, eks? Lõhnab nõiajahi ja vaenlase konstrueerimise järgi. Hashtag demagoogia.

5.5.16 From the stick to the region (2014-05-25 16:45)

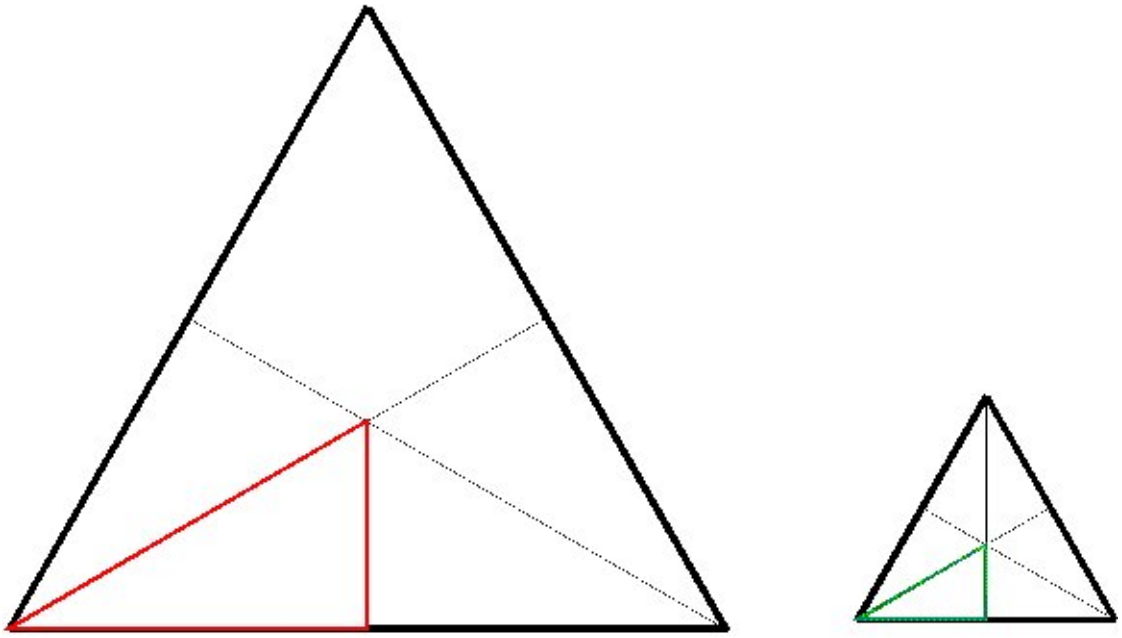

Lagopoulos, Alexandros Ph. 1993. From the stick to the region: Space as a social instrument of semiosis. *Semiotica* 96(1/2): 87-138.

> He argues that **space in the form of spatial relationships** (i.e., distances) is a meaningful pre-architectural system studied by proxemics. (Lagopoulos 1993: 91)

This does seem proxemic, but the latter is definitely not pre-architectural. Proxemics is also concerned with how architecture influences human spatial behaviour.

> Nicholas V was fully aware of **the communicative power of architecture**. He is reported by Manetti to have explained on his deathbed the reasons for his architectural campaign. The learned are able to understand the authority of the Roman Church because they master the text. But the illiterate have to accept these truths through the intermediary of the former, and thus their beliefs are poorly founded. Things change when these beliefs are confirmed by **the constant spectacle of great buildings**, that are permanently impressed on people. These buildings may be considered as eternal testimonies, **they may be thought of as made by God Himself**. Through them people experience a special kind of devotion that consolidates their belief. (Lagopoulos 1993: 97)

While the great buildings in fact stand as worldly testimonies to the usurpation of the poor and the ignorant.

> A further connotative code of architecture is the anthropomorphic code, since for Alberti **the building is a human body**. (Lagopoulos 1993: 99)

Too bad there aren't any specific examples of this. E.g. one part of the building being the head, another the hands or legs, the genitals, stomach, etc.

> Burroughs mentions one example of the integration of a heraldic sign into facade decoration and another where the owner placed on his house his portrait bust, manifestly of a commemorative nature; in ancient Rome, too, individual portraits commemorated an individual to his descendants.
> **The property signs thus functioned as *metalinguistic* signs pointing to the owner of a building**. The result of this metalinguistic function was to create the architectural denotation of the owner of the building, and this denotation led to the insertion of the building in the connotative network discussed above. (Lagopoulos 1993: 103)

I agree that these property signs are *about* property, but if there's nothing linguistic about them then there also can't be anything *metalinguistic* about them.

> And Janus, the deified legendary first king of Latium, was represented with two faces as uniting in the present of his gaze the past and the future. (Lagopoulos 1993: 108)

AN explanation of the two-faced god.

> Burroughs points out that the Augustinian doctrine, according to which **the whole world is a text** and things are signs of divine truth and providence, was central throughout the Middle Ages and the Renaissance. (Lagopoulos 1993: 117)

I did not know that this was an Augustinian doctrine.

> Current semiotic wisdow as a rule stops with the analysis of the urban phenomenon (which, by the way, is not the case with **behavioral geography**). Regional semiotics is not within the field of vision of the semioticians of space. (Lagopoulos 1993: 120)

What is that? Is that something like ecological psychology?

> Thus, Prieto's definition of the index is misleading and tends to incorporate into semiotics material which in reality lies beyond it. (Lagopoulos 1993: 135)

Yes, surely, signs cannot have anything to do with causality and physical reality. That is, surely, misleading. Charles S. Prieto is a deceiver.

> Burroughs relates that, according to the chronicler Infessura, when king Ferrante of Naples visited Rome in 1475 he remarked to Pope Sixtus IV that, in order to master the city, he should remove the porticoes and other obstacles to movement through or control of the narrow streets. Infessura gives an exaggerated account of the pope's reaction to this advice: he supposedly gave orders to remove the porticoes and widen the streets. It is of course interesting to find in the quattrocento **an approach** (encountered also earlier with the Borgo plan) **to urban planning as an instrument of social regulation**, something which is normally ascribed to the Paris of Haussmann four centuries later. But what I would like to retain here is how this urban problem and the above-mentioned response is related to the question of artillery. **Anomie in the streets is *not* a semiotic problem**, and the urban arrangements attempting to confront it are *not* a semiotic answer, in spite of all the symbolism that may accompany them. (Lagopoulos 1993: 135)

What is a semiotic problem anyway? And why be restrictive about it?

5.5.17 Moskva ja Peterburi sümboolika (2014-05-25 18:19)

Lotman, Juri M. 1999. *Semiosfäärist*. Koostanud ja tõlkinud Kajar Pruul. Tallinn: Vagabund.

> Idee "Moskvast kui kolmandast Roomast" oli loomullt kahetine. ühelt poolt eeldas see idee Moskva riigi seotust **kõrgete vaimsete ja religioossete väärtustega**. Tehes jamakartlikusest Moskva riigivõimu peamise tunnusjoone ja toe, toonitas ta Bütsantsi-orientatsiooni teokraatilist aspekti. Oma selles variandis tähendas see idee enese eraldamist "roojasest" maadest. (Lotman 1999: 304)

Need kõrged vaimsed ja religioossed väärtused on tõepoolest märkimisväärsed: kirikus muusikat mänginud Pussy Riot'i arreteerimisest kuni eurovisiooni võitnud Conchita Wursti süüdistamiseni üleujutustes Balkanil. Väga tubli.

> Konstantinoopoli langemise järel osutub Moskva valitseja ainsaks sõltumatuks riigivalitsejaks õigeusklikus maailmas - arvestamata Gruusiat, mis Moskva vaatekohalt poistis pigem mingi muinasjutukuningriigina kui geograafilise või poliitilise tõsiasjana. **Keskaegse ideoloogia kohaselt, kus ainuüksi tõelise usu kandjaile omistati õigus tõelisele eksistentsile, paistsid ülejäänud rahvad otsekui olematud**; nii osutub Moskva riigipea nende mõistete keeles kogu maailma valitsejaks. Neis oludes liituvad "Moskva kui kolmanda Rooma" doktriini poliitiline ja usutunnistuslik aspekt üheks teokraatlikuks tähenduseks. (Lotman 1999: 307)

Mõnikord tundub, et Venemaa ei ole sellisest keskaegsest ideoloogiast endiselt kaugemale jõudnud.

> Sama assotsiatsioon Peetruse/Peetri ja kivi vahel rakendub ka *puust* Vana-Venemaa ja *kivist* Peterburi vastandamisel. Seda vastandust toetas **range keeld püstitada Venemaal kivihooneid kuhugi mujale kui Peterburi**: 1714. aastal keelas Peeter I riigis "kogu varanduse äravõtmise ja pagenduse ähvardusel igasugused kivist ehitised, mis nime need ka kannaks". Sellega tegelikult luuaksegi kivist Peterburi ja tema antipoodi - puust Venemaa kujund. Peterburi mõistetakse kui Venemaa tulevikku, kuid ühtlasi luuakse ka kujund tema minevikuolukorrast. (Lotman 1999: 316)

Venemaa suutis olla düstoopiline juba 18. sajandi alguses.

> Kultuuriajaloo kujundatud sümbolsüsteemis on linnal eriline koht. Sealjuures tuleb eristada linnasemiootika kaht põhivaldkonda: **linn ruumina ja linn nimena**. (Lotman 1999: 327)

Kas tõesti nii vähe ongi võimalusi? Mulle tundub küll, et väga palju jääb nende kahe valdkonna vahele. Linn kui elukoht, nt.

> Kuid ilmne on ka nende aktsioonide semiootiline aspekt. Eelkõige pingestub **eksistentsiaalne kood**: olemasolev kuulutatakse olematuks, see aga, mis alles tekkima peab, ainsana tõeliseks. (Lotman 1999: 328)

Selline "eksistentsiaalne kood" mängib päris olulist rolli eshatoloogiates. Näiteks kristlikus usus, et ilmalik maailm on vaid tuleproov, et elada tõelises jumalikus igavikulises maailmas pärast surma.

> Ühtlasi võib märkida, et "kontsentrilised" struktuurid kalduvad suletusele, enese eraldamisele vaenulikuks peetavast ümbrusest, ekstsentrilised aga avatusele, lahtiolekule, kultuurikontaktidele. (Lotman 1999: 328)

Ma ei teadnudki, et need on vastandid. Tuleb välja, et lihaskokkutõmmete puhul eristatakse isomeetrilist, kontsentrilist ja ekstsentrilist. Isomeetrilise kokkutõmbega ei kaasne muutust; kontsentriline kokkumõtte tähendab lihaspikkuse vähenemist ja ekstsentriline vastupidi lihase pikendumist. Siin meikib ka avatus ja suletus senssi, kuid saab rääkida ka "linna isomeetrilisest asendist semiootilises ruumis", ehk linnast mis ei asu ei mäe otsas ega millegi serval, vaid ulatub äkki üle erinevate maavormide. (tänapäeva linnad on tavaliselt suured ja kaugeleulatuvad).

> [...] Vladimir Odojevski novelli "Surnu irve" raamatus "Vene ööd" jpm. (Lotman 1999: 329)

Või Vladimir Odoevsky, *Russian Nights*, "The Mockery of a Corpse".

> Kusjuures see kivi ei ole mitte "looduslik", "toores" (tahumata), mitte igipõliselt oma koha peal seisnud kalju, vaid see on **kohale toodud, lihvitud ja "inimestatud", kultuuristatud kivi. Peterburi kivi on artefakt, mitte loodusfenomen**. Seetõttu puuduvad kivil, kaljul ja mäerahnulgi Peterburimüüdis tavapärased tunnused (liikumatus, vankumatus, tuultele ja vetele vastupanemise võime), selle asemel on neile omane ebaloomulik teisaldumisvõime. (Lotman 1999: 330)

Huvitav lisandus eelmises tekstis mainitud keelule mujal kui Peterburis kivist hooneid ehitada.

> Linn kui keerukas semiootiline mehhanism, kultuuri generaator, saab oma seda funktsiooni täita ainult seetõttu, et ta on erisuguse ehitusega ja heterogeensete, eri keeltesse ja eri tasanditele kuuluvate tekstide ja koodide katel. Just nimelt mis tahes linna põhimõtteline polüglotsus muudab ta mitmesuguste, **muudes oludes võimatute semiootiliste kokkupõrgete toimumispaigaks**. Viies omavahel kokku erinevaid rahvuslikke, sotsiaalseid ja stiililisi koode ja tekste, teostab linn mitmesuguseid hübridisatsioone, ümberkodeerimisi, semiootilisi tõlkeid, mis teevadki temast uue informatsiooni võimsa generaatori. Selliste semiootiliste kokkupõrgete lätteks aga ei ole mitte üksnes erisuguste semiootiliste moodustiste sünkroonne koosolu, vaid ka diakroonia: arhitektuurirajatised, linna tavandid ja tseremooniad, linnaplaan ise, tänavanimetused ja tuhanded muud **möödunud aegade jäänukid on nagu kodeerimismehhanismid, mis kogu aeg genereerivad uuesti minevikutekste**. Linn on mehhanism, mis kutsub kogu aeg uuesti esile oma minevikku, nii et sel on võimalus olevikuga otsekui sünkroonselt koos eksisteerida. Ses mõttes on linn - nagu ka kultuuri - mehhanism, mis töötab vastu ajale. (Lotman 1999: 333)

Linn kui semiootiline mehhanism. Siin kasutatud semiootiline teooria on täpselt selline mida võib sisuliselt kõigele rakendada ja semiootilise mehhanismina vaadata. Kõige huvitavam vahest on siin kodeerimisprogrammi mõiste, mida võiks võrrelda käitumisprogrammide mõistega.

> Markii de Custine kirjutab: "Meid esitleti keisrile ja keisrinnale. On märkimisväarne, et keiser ei saa hetkekski unustada ei seda, kes ta on, ega talle pidevalt osutatavat tähelepanu. Ta *poseerib kogu aeg* (originaali kursiiv - *J.L.*). Sellest tuleneb, et ta ei ole kunagi loomulik, isegi kui on siiras. Tal on kolm näoilmet, millest ükski ei väljenda lihtsalt heasüdamlikkust. Kõige harjumuspärasem on talle **ranguseilme**. Teinee - haruldasem, kuid vahest kõige paremini tema kauni näoga sobiv - väljendab **pidulikkust**, kolmas **viisakust** (...). Võib rääkida maskidest, mida ta soovikohaselt ette paneb ja maha võtab." - "Ütleksin, et keiser on alati mängimas oma rolli ja et ta teeb seda nagu suur näitleja." Ja veel: "Vabaduse puudumine kajastub kõiges, isegi isevalitseja näos: tal on palju maske, kuid pole nägu. Otsite inimest? Teie ees on alati keiser." (Lotman 1999: 338-339)

Rohkem pole keisrile vajagi.

5.5.18 Umwelt and animal communication (2014-05-26 19:58)

Maran, Timo 2014. Zoosemiotics: Umwelt and animal communication. Course powerpoint slides.

> [...] focusing on relationships that combine cultural symbolic information, communication between humans and animals as well as biological facts and regularities.

The order here goes from strictly human (culture) to communi(cati)on between humans and animals and finally to the strictly animalistic realm (biology).

> Probably in every case of animal depiction two aspects are present - some characteristic features derived from the animal as biological entity and some ascribed from human culture.

Compare this to Peirce's understanding of how "symbols grow" - on icons (here some characterist features derived from the animal as biological entity) and other symbols (here some characteristic features ascribed from human culture). That is to say, probably in every animal representation, there is something iconic as well as symbolic. In human representations, the actual characteristics of animals and their behaviour are mixed with our cultural knowledge, contingent representations and aspects of human behaviour (e.g. anthropomorphization).

> Focusing on **animal's semiotic engagement in environment** may be relevant in cases where some subjective factor, such as a lack of tradition in animal inhibits it from using a resource or adapting with the changing environment.

Engagement is a good word here. I also like that animals' traditions are recognized here. Similar problems are of course present in human society as well: our semiotic engagement with our environment will also have to adapt with global warming and the weather getting increasingly bizarre and unpredictable.

> Zoosemiotics deals with *appearances* (characteristics of biological forms), *signification* (semiotic relations of animals with their environments), *communication* (within and between animal species), and *representation* depictions in literature, art, film and other media of human culture) of animals.

The order reaches from appearances of biological forms *for other biological forms* to representations of humans that rely on the appearances, significations and communications. I wonder if this series can be viewed as a concatenating list: representations of inter- and intraspecific communication includes relationships of signification with environment that in turn rely on appearances.

> Semiotic approach can focus of description and study of sense organs, comunication channels, signals and messages. Relevant questions are relations between the message, its meaning and context. Favorable methods for semiotics are observation and **speculative description**, comparative and participatory research techniques, **modeling** and communicatio nanalysis.

Speculative description and modeling stand out as something that semiotic approaches in my view engage in most often. A casual example of these approaches is the construction of typologies. Even in communication analysis semioticians seem to be engaging in these latter approaches.

> [Zoosemiotics] is especially suitable for studying objects that are in-between - phenomena that connect humans to the animal world.

I like that Sebeok classified the study of human nonverbal communication under zoosemiotics. And it is indeed the case that the study of human territorial (proxemic, spatial) behaviour has based it's assumptions on Heini Hediger's work.

> Animal classification in Navaho Indians:
>
> - Speaking creatures (humans)
> - Nonspeaking creatures
>   - non-moving creatures (plants)
>   - moving creatures (animals)
>   * runners
>   * fliers
>   * crawlers

I like that the broadest level of distinction is between verbal (humans) and nonverbal (all other creatures), though it does feel like you could find moving and non-moving humans and further distinguish humans that run, walk, crawl, etc. The source: Levi-Strauss's *The Savage Mind*, pp. 39.

> "[...] but all animals without exception exercise their power of singing or chattering chiefly in connection with the intercourse of the sexes." (Aristotle, *Historia Animalium*)

Humans are also animals. So...

> Only meaningful use of language and thinking cannot be explained mechanically;

I think this is where one of the major flaws of Descartes's argumentation lies. Meaningful use of language and thinking is far from the only phenomena that cannot be explained mechanically. Also, how sure are we that the meaningful use of language and thinking cannot be explained "mechanically"? What if neuro- and cognitive sciences develop far enough to explain every cognition and affection "mechanically" in terms of physiochemical mechanisms?

> Umwelt is the subjective world of animal that corresponds to its **body plan**, perceptual and effectual organs, and that is the only existing reality for the animal. **Umwelt is organized by meanings**.

Umwelt seems to be organized according to the physiological body plan (organs and organelles) as well as the perceptual world that these give rise to. This is a concise statement on the Umwelt, but as always something about it remains ungraspable (I recall that the body plan had something to do with teleology). I will surely have to read Uexküll in original German when I begin learning German.

> [...] every organism reacts to the environment selectively as a subject, by ignoring certain influences and reacting to others in its specific way. The core of Uexküll's functional cycle is selective perception, interpretation and reaction or feedback.

Just this morning I thought of a neat metaphor to demonstrate selective perception and perceptual organization. When you hold an open book in in your hands backwards, all the letters turn into a jumble of lines, unrecognizable and complex. But once you turn the book teh right side up, words just jump out at you. I'd like to use this metaphor to explain the skills involved in "reading" nonverbal behaviour. But it works equally well here. The behaviour of an animal of another species may appear as a jumbled mess of complex signals, while the behaviour of a conspecific simply jumps at you as meaningful.

> What is the function of the behavior, how it helps animal to survive? - *functional explanation*;

Ah. So that's what is meant by functional in this context. Here "functional" is almost synonymous with "adaptive".

> Zoosemiotics ([Sebeok] 1963) - a discipline "within which the science of signs intersects with ethology devoted to the scientific study of signaling behavior in and across animal species".

Since humans are also animals and also have signaling behavior, the so-called "human ethology" does relegate human nonverbal communication, if not the totality of anthroposemiotics, under zoosemiotics. In this sense there would be a concatenating order: biosemiotics - zoosemiotics - anthroposemiotics.

> First zoosemiotic source: Peter Marler's paper "Logical analysis of animal communication" (Journal of Theoretical Biology, 1961).

Oh wow, this is even available online. AND it uses "the methods developed by C. W. Morris (1946) for the logical analysis of human language" that distinguistes identifiors, designators, appraisors and prescriptors. This means that I will have to read it. That is, I *need* to read it.

> Animals do not have language and human language should stay outside of the scope of zosemiotics.

I concur with this statement. It is also the reason why I didn't enjoy the seminars as much as I could have. Usually three male students started exchanging laborious ideas about the nature of human language while everyone else just listened on. If it were up to me I would have moderated the seminars to avoid spending too much time on language and focus on animal communication, the actual topic of the course.

> Animal communication should be interpreted in the context of the animal Umwelts.

Also very agreeable. The Umwelt model is readily applicable to most everything involving animals and signs, so viewing animal communication in Uexküll's terms should be natural and easy. For some reason it's not though. I have yet to see an approach to animal communication that relies on the Umwelt theory to a satisfactory degree. (I have to specify that to me "satisfactory" here implies that the approach could equally well be used to view human nonverbal communication.)

> Sebeok's research program of six questions:
>
> 1. How an animal formulates and codes its message?
> 2. How will messages be transferred, through what channel and under what circumstances?
> 3. How animal who acts as a receiver in the communicative situation decodes and interprets message?
> 4. What is the possible repertoire of the specific species?
> 5. What are the properties of code, used by the specific species?
> 6. What role has the contextual information for the communication?

Since this is one of my favorite topics (communication models), I'll compare these six questions to Ruesch's (1953) seven questions and modify them to suit animal communication.

1. How does the communicative behaviour signify or what is the so-called meaning of the given signal?
2. What media, channels and symbolization systems of communication are used? This involves both the perception and transmission channels employed. Input (*Merkwelt*) and output (*Wilkwelt*) should be distinguished.
3. With whom is being communicated and how do the receivers (animals of different species) perceive, evaluate and respond to the communication?
4. Who is communicating and what are the "effector organs" of the sender? What is this species' Umwelt like and what are the levels and functions of its communication?
5. What is communicated and how does the intent of the sender differ from the interpretation of the receiver?
6. What are the limitations and the context of communication, what is the type of situation in which it occurs, what rules are observed and what roles are assumed?
7. What is the result of the communication and how does it effect the behaviour or actions of communicators as well as other species involved?

The questions don't match exactly, but very similar or at least complementary answers could be yielded if both were asked.

> What role does the contextual information have for the communication? The meaning of the perceived messages can differ depending on:
>
> - does the territory, wheret communication takes place, belong to the sender or to the receiver,
> - does communication take place in the open environment or in the close and secure surrounding,
> - do participants stay in the same distance during communication or change position regarding to each other.
>
> Also, every received message becomes the contextual information for following messages (cf. works of W. John Smith).

Oh wow. This is strongest alternative to Jakobson's weak context component. In human terms these would be: where is communication situated (public area, a special-function room, someone's place, semiprivate or private area, etc)? Is the environment, to use terms advanced by Hall, sociofugal or sociopedal? Does the communication occur "in situ" (e.g. fixed place) or during movement, e.g. walk, a car or bus ride, etc? The latter aspect of previous messages becoming the context for following messages is what *should* be accounted for by the *contextual function* (at least in the synfunctional dimension).

> Conspecific spheres around the animal body [according to Heini Hediger]:
>
> - social distance (kept normally by conspecifics),
> - personal distance (kept normally in pair relations),
> - flight distance (where animal tries to escape),
> - critical distance (where animal attacks).
>
> Typology was used later by Edward T. Hall in sociology.

This was one part of Hall's final product (proxemic zones). The other part came from the German-American linguist Martin Joos, whose then-popular book on speech styles, *The Five Clocks*, gave the impetus to apply Hediger's spheres on human spatial communication.

> Post-linguistic era of zoosemiotics: criticism over the suitability of the transmissional communication approach for zoosemiotics and search for alternatives.

This is very much to my liking because it reflects the problems I'm having in studying nonverbal communication. The transmissional model just doesn't work well when there is barely an explicit and intentional message. In my own search for alternatives I've replaced "nonverbal communication" with discussion of "nonverbal behaviour" and instead of messages or cues prefer to think of the "regulative" function of social behaviour. That is, the behaviour of one organism influences, modifies, controls, guides, conducts, and generally effects the behaviour of others around it in a variety of ways greatly outside the scope of a simple exchange of messages. At the moment I think that the alternative may be viewing it from a more general or broader level: not on the level of single messages, but on the level of clusters and complexes of messages and non-messages - but here I lack the terminology to phrase it correctly.

> [...] things of animate or living nature (body forms, colors and patterns of skin, sounds that animals make, physical signs that tehy leave behind, etc.).

A reference to Adolf Portmann's 1967. *Animal Forms and Patterns: A Study of the Appearance of Animals*. All of his papers available online are in German, but there is a paper on him by Karel Kleisner in the journal *Biosemiotics*, volume 1 issue 2, pp. 207-219 (2008).

> Communication - **semiotic interaction** between two participants (differs from semiosis in that communication includes a sender and code repertoire).

Definining communication as semiotic interaction does make sense from Tartu semiotics persepctive: in autocommunication the two participants are one person interacting through or across (space and) time. Such a broad definition also allows for Lotman's five textual communication forms: e.g. semiotic interaction between the text and the reader, between the reader and the cultural background of the text, etc.

> Representations are means of culture for organizing its relations with other living organisms; representations can also have various roles in culture (memorizing places, times or events; **charterizing cultural objects** and building personal or social identities).

All of these are interesting. Representations that characterize cultural objects seems to be something I haven't thought of before but should. Memorizing places, times or events is also neat. A specific instance that comes to mind in terms of relations between animals and human culture is the imagery of Russia as a bear and how at the eve of WWII, "We called the bear for help (against the nazis) but then the bear didn't leave."

> In birds, but also in many mammals mating rituals have elements of young-adult relationships.

This reminds me of the poetic notion that *love is a space two people create for themselves to be children again*. This is exemplified of how lovers treat each other like babies, caress and care for each other. There is also the example of the actor-pair Nick Offerman and Megan Mullally communicating at home almost completely in baby-talk (which may have been a joke, though).

> An ability to make associations is the basis for semiosis; **the ability to establish links between perception and suitable action** is the basis for Uexküllian functional cycle.

I still wonder how this could be applied on humans. Other than etiquette and "proper behaviour" nothing comes to mind.

> In communication theory / semiotics, common possibilities to define communication are:
>
> 1. transmissional - to focus on the transmission of message;
> 2. semiotic / semantic - to focus on the meanings in communication;
> 3. pragmatic / social - to focus on the creation of common understandings by communication;

The third one seems most interesting, though I would distance myself from "common understandings" and focus on the aspect of organizing behaviour or action. Another slide tells that this view of communication as "a process in which participants create and share information with one another to reach mutual understanding" is authored by Rogers and Kincaid in their 1981. *Communication Networks*. They use this paradigm to approach family planning in Korea, for example. Reviewer Rolf T. Wigand wrote: "at hand of the Korean data, the authors illustrate effectively the usefulness of network concepts in describing, explaining, and predicting **individual, dyadic, group and system behavior**." (*Social Networks* 5(1): 89-91) It appears that they were influenced by Ruesch's paradigm ("individual" here most likely refers to Ruesch's "intrapersonal network"). In any case I cannot find the book itself but there are reviews out there, which may be helpful for rethinking Ruesch.

> OR even better, "communication is **the transmission of any sign-mediated influence** from one part of a living system to another part" (T. Maran).

This actually is better, because "sign-mediated influence" leaves it open for a variety of semiosic processes (not just "exchange of messages"), both direct and indirect, and "a living system" is equally broad and can be understood as a single organism as well as a group of organism (as a system) or the ecosystem at large. Even culture can be understood as a living system - Lotman often uses the notion "organic system".

> In autocommunication an organism sends out some signal to the environment and gets some information about itself or about the surrounding environment by receiving the same signal.

I wrote a paper on semiotic approaches to autocommunication, but it was a failure, because I ran out of space with just a cursory overview of what semiotic thinkers such as Peirce, Mead, Morris, Ruesch, Jakobson and Lotman thought about self-communication, intrapersonal communication or autocommunication. I may have to write another paper dealing with interesting questions such as how exactly is echolocation a form of autocommunication and whether there are analogues to this in the human realm. I believe there are countless instances of humans and animals engaging in semiotic relations with their environment in order to deduce information about themselves, others around them or the environment itself - it is only a matter of building a solid theoretical framework and elucidating illustrative examples.

> Distinction between propriocetive (inside body) and exteroceptive (through the environment) feedback / autocommunication.

I don't actually fully "get" proprioception. I'll have to read Sherrington again when I know more of physiological research at that time, but I'm really confused about where *interoceptive* falls in this scheme. It would appear that interoceptive is actually inside the body and proprioceptive is something like "perception of your own body through it's outer surface". Oliver Sacks wrote that before Sherrington, proprioception was known simply as "muscle sense" (cf. Th.v. Uexküll 1992: 463-465). More confusion stems from the Latin *proprius* which meant: (1) own, individual; and (2) special, particular, characteristic (e.g. the English "proper"). In this etymological sense, proprioception would be simply self-perception.

> Animal body plans or body forms determine the location of **perceptual and communicatory organs**, and accordingly what and from where it is possible to perceive.

Communicatory organs are here probably synonymous with Uexküll's effector organs.

> Communication by vibrations. Tactile communication can be divided between:
>
> - **Mediated tactile communication** (e.g. elephants communicating by trampling the ground)
> - Immediate tactile communication (grooming behvaior in primates and in other herd animals).
>
> For creating sound signals and other vibrations animals use the most diverse methods - vocal cords, syrinx, vibrating the whole body or some part of it, rubbing different parts of the body, using special membranes and airbags, creating sound by making contact with the environment.

I have begun turning attention to "mediated tactile communication" but call is *strepitation* after Roger W. Wescott's paper Introducing Coenetics: A Biosocial Analysis of Communication". Strepitus or "communicative body noise" includes "foot-stamping, which involves contact with the ground". We're dealing with vibrations, but the classification depends on how vibrations are received: by tactile sense, by listening or, as in some marginal cases vibrations can even be seen, by visual sense.

> Shared activities of single individuals may result in rather sophisticated **behavioral regulation** (e.g. building of the anthill).

I find this most interesting, as my own ventures into the "power" aspects of nonverbal communication have led me to prefer the term "social regulation of behaviour". This is something that we have in common with other social species.

> [Mechanisms that birds use for orinetation:] low-frequency infra-sound (indicating the position of oceans and other large water-bodies) [...]

Hmm. So infrasound does have some positive uses as well. A quick search does tell that there are "Infrasound sensitive neurones in the pigeon cochlear ganglion" and there occurs "Communication by infrasound in a non-stridulating cricket".

> In ritual fights such body postures and gestures are used that allow opponents to make predictions about each other's body size and fighting capability. For instance, bears stand up in the conflict situation, showing to competitors their actual body size.

How nice of them.

> Signs are often related to the physiological processs of animals, such as metabolism. All animals need to excrete residues of their metabolic processes. Every such excrement is a natural sign about the animal, showing that it has been in the environment.

For humans, the natural excretions are complemented with garbology.

> An interesting group of signs, related to the physical reality and animal physiology, are the **motivational signs** or motivational signals, i.e. movements that indicate motivation or intention. Motivational signs are for instance stretching head, neck and wings before flying in birds. In this case also the direction of the head has a sign value, as it indicates the intended direction of the take off.

In humans this is discussed under the heading of "action potentials". A common example involves the student who starts packing his things, sits on the edge of the chair, trebles his legs rhythmically and glances yearnfully towards the exit before the class has officially ended.

> *Semiotic selection* (T. Maran, K. Kleisner) - a process in which some image in the selector's Umwelt is imprinted into the perceptible features of another organism. Semiotic selection creates linkage between animal's inner perceptual sphere and physical forms in nature and between different species.

This sounds a lot like the recognition concept of species that K. Kull has talked about. The *Phylloscopus trochiloides* example on the next slide, wherein the same species of birds with different songs around the Himalayas don't recognize each other when they meet in Siberia.

> This approach emphasizes the role of organism's own semiotic and behavioral activity as relevant factors for directing the course of evolutionary processes. Evolutionary developmental biology or *evo-devo* - emphasizing the role of the ontogenetic development in forming a phenotype (that may have evolutionary consequences).

This seems to be the core of the matter of the epigenetic view. (As little as I understand it...)

> British entomologist Richard I. Vane-Wright defines mimicry: "Mimicry occurs when an organism or group of organisms (the mimic) simulates signal properties of a second living organism (the model), such that the mimic is able to take some advantage of the regular response of a sensitive signal-receiver (the operator) towards the model, through mistaken identity of the mimic for the model" (Vane-Wright 1976: 50).

In grifting terms, the con (the mimic) simulates some properties of the "real thing" (the model) so as to fool the mark (the operator).

> Alexei A. Sharov has explicated mimicry with the term 'inverse sign', where sign has a positive value for the sender ('transmitter' in his terminology), but negative for the receiver. Sharow specifies that 'an inverse sign is always an imitation of some other sign with positive value for the receiver' (Sharov 1992: 365).

In case of the mimic octopus, it takes on the shape and behaviour of other poisonous creatures in its environment.

5.5.19 Security Analysis of the Estonian Internet Voting System (2014-05-30 16:55)

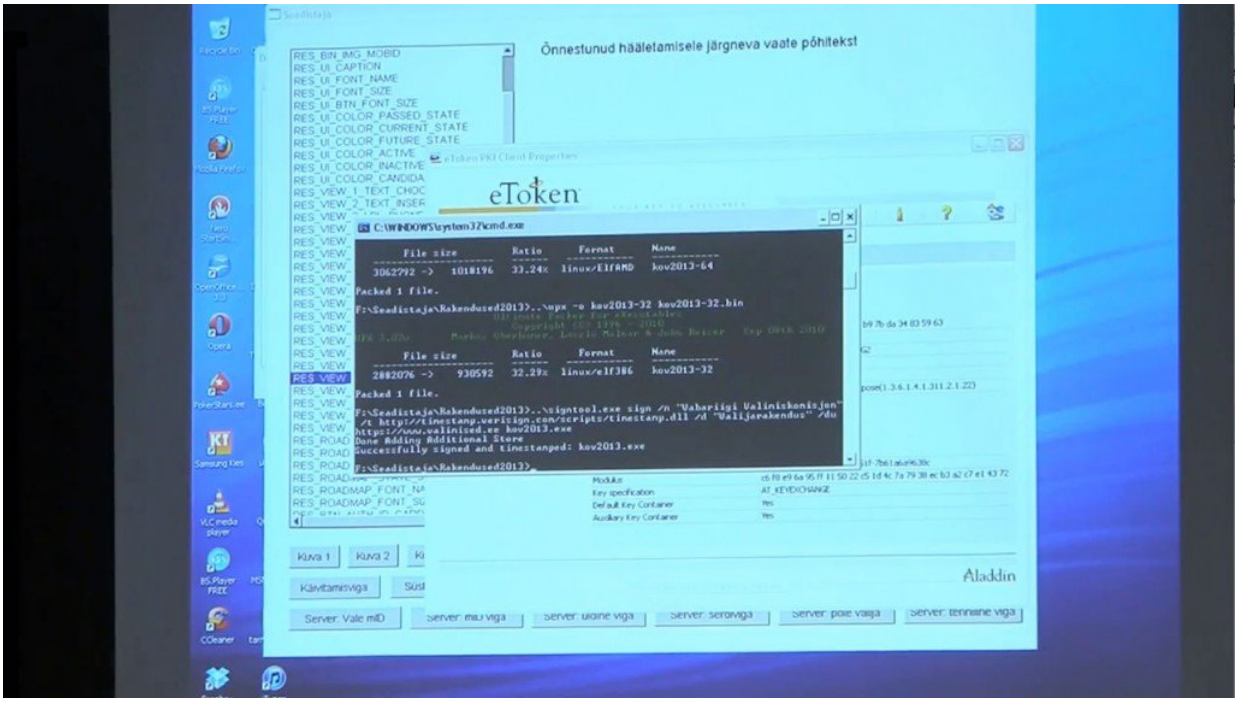

Halderman, Alex J.; Harri Hursti; Jason Kitcat; Margaret MacAlpine; Travis Finkenauer; Drew Springall 2014. Security Analysis of the Estonian Internet Voting System. Technical report.

> Several countries have experimented with casting votes over the Internet, but today, no nation uses Internet voting for binding political elections to a larger degree than Estonia. When Estonia introduced its online voting system in 2005, it became the first country to offer Internet voting nationally. Since then, it has used the system in local or national elections five times, and during recent elections 20-25 % of participating voters cast their ballots online. (Halderman et al. 2014: 1)

I recall that India supposedly had electronic voting, but that may be a different kind of system. Personally I have my own trouble with voting in Estonia. I can't partake of the Internet voting because my ID card is damaged. Twice it has

happened that I wait for the day the elections are supposed to be (European Parliament elections were on the 25 of March this year) only to find out that in order to vote over the internet and elsewhere than my home district, I should have voted in the pre-elections. The first time this happened (that I couldn't vote on the voting day because I live away from my home district) I actually heard something about pre-elections (*eelvalimised*) and just didn't respond because I didn't know what it meant. This time there was no talk of pre-elections. Both times I had the false idea that on voting day I could go down to a voting station in the town I factually live and study at (Tartu) but find out that I can't vote because I'm officially registered to live in my homehown 90km away, I was supposed to travel there to vote. I had a long phone discussion with the voting information service about how they can't have a sensible system - vote wherever, but on the right day - because they need to send paper ballots to your home district on the voting day so as to somehow prevent falsification. The problem actually seems to be that although we have Internet voting, the process is not completely digital. It's a half-way deal, a mongrel of sorts. I would also be satisfied if there were other means to vote electronically that didn't require the ID card. You can approach some state matters through a bank-link. I would have no issue if I could "log in" via my bank and vote through a link through that system.

> Many Estonians view Internet voting as a source of national pride, but one major political party has repeatedly called for it to be abandoned. (Halderman et al. 2014: 1)

Yup. That's the Center Party (*Keskerakond*). My ill-informed opinion on why this party and only this party is against the Internet voting system is that this party stands for Russian interest and the elderly. Having Estonians who are working elsewhere around the world and young people, (like me) who vote only on the condition that they don't have to leave their room, vote is not in this party's interests.

> For these reasons, **the Estonian Internet voting (I-voting) system** represents a unique and important case study in election security. Its strengths and weaknesses can inform other countries considering the adoption of online voting, as well as the design of future systems in research and practice. (Halderman et al. 2014: 1)

Here's a trivial remark on cultural differences. The authors of this paper shorten "Internet voting" to I-voting. This makes sense firstly because I is the first letter of Internet, and secondly perhaps there's an American association between computer technology and Apple products (iTunes, iPhone, iPad) so that if America were to implement Internet voting, "iVoting" would be something they'd have to circumnavigate because of this association. In estonian, on the other hand, the name of the thing is *eHääletamine* that firstly stands for "elecronic voting" and secondly relies on the association between the Internet and the Internet Explorer icon that was an emblem of the Internet in the 1990s. These are subtle cultural differences with their own denotative and connotative aspects.

> The weakness of the Estonian system stems from its basic design. Most e-voting schemes proposed in recent years use cryptographic techniques to achieve end-to-end (E2E) verifiability. This means that anyone can confirm that the ballots have been counted accurately *without* having to trust that the computers or officials are behaving honestly. In contrast, Estonia's design implicitly trusts the integrity of voters' computers, server components, and the election staff. (Halderman et al. 2014: 1)

Ah, yes. The weakness of the Estonian Internet voting system is that the Estonians rely on their officials behaving honestly. This could never fly in America. This is partly so because Estonia is such a small and insignificant country without any notable resources (the U.S. will never invade us to liberate the *bog peat* (*rabaturvas*) resources for the mass market, or at least one could hope...) and very little reason to presume that anyone would go out of their way to fix our voting results. Another part of the issue is actually cultural, again. It's a matter of difference in trust - a similar case could be made for the Canadians who don't lock their doors because they trust their neighbours. Neither trusting the integrity of the voting system nor trusting that your neighbour won't rob you blind the minute you leave your house unlocked would fly in the great U.S. (At this point I'm beginning to worry about the Anti-American sentiment I'm apparently giving off in this post.)

> Cyberwarfare, once a largely hypothetical threat, has become **a well documented reality**, and attacks from foreign states are now a credible threat to a national online voting system. Given that Estonia is an EU and NATO member that borders Russia, it should not discount the possibility that a foreign power would interfere in its elections. (Halderman et al. 2014: 1)

The documentation of this reality involves references to China, U.S. and Iran. Only the fourth case involves Estonia and Russia and how the latter made DDoS attacks on Estonian sites ("Russia accused of unleashing cyberwar to disable Estonia").

> Power to the People Party
>
> Polly Politician
> More Power to the People Party
>
> Paul Politician
> All the power to Drew Party
>
> Dictator Drew
> (Halderman et al. 2014: 2)

With all the talk of misogyny today I can't help but notice that Paul Politician is more forceful than Polly Politician. What if it were the other way around and Polly wanted more power to the people than Paul?

> Our observation and analysis focus on the Estonian I-voting system as it was used for the 2013 municipal elections ("KOV2013"). In these elections, **Internet voting was available for sever days**, from October 10-16, and the main in-person polling took place on election day, October 20. (Halderman et al. 2014: 2)

Those are the first elections that I couldn't vote in because the information about Internet voting being available for seven days only didn't make it through to me. In hindsight it's mostly my own fault that I didn't research and invest more time into it. I was naive and thought that I could go in-person to any voting station on the main day and give my vote. Only this year, during the European Parliament elections, did I research and was unable to find any worthwhile information about how to vote. (To be true, I did find a lot of information on how the election was carried out internationally but nothing on the national level. A friend complained that he was equally unable to find even the candidate's list, so I guess I'm not the only one.)

> At the start of each election, the election authority publishes a set of voting client applications for Windows, Linux, and Mac OS, which can be downloaded from https://valimised.ee. (Halderman et al. 2014: 3)

Welp, now I know where to turn when next elections are coming. It's kinda incredible that I only now stumble upon this site. Why am I so badly informed? (Could it have something to do with not following Estonian news, not watching the television, etc.?)

> As a defense against coercion, voters are allowed to vote multiple times during the online election period, with only the last vote counted. All earlier votes are revoked but retained on the storage server for logging purposes. While the voting client indicates whether the user has previously voted, it does not display the number of times. **The voter can also override her electronic vote by voting in person on election day**. (Halderman et al. 2014: 3)

Wait. So why does the electronic voting option stop a whole four days before the main voting day? I don't believe that it takes up to your days for today's computer technology to process to electronic votes. Really, what is stopping the voting system from being my ideal of voting electronically on the main voting day?

> Some procedures appeared to change several times over the observation period. For example, **observers were initially allowed to film and photograph inside the server room, but were prohibited the next day because of the unsubstantiated claim of "possible electronic interference."** In a similarly abrupt change in procedure, observers were required to leave their mobile phones outside the data center after multiple days where this was not the policy. **Rewriting the rules on the fly suggests that the procedures had not been adequately thought out or were insufficiently defined for staff to implement them consistently.** (Halderman et al. 2014: 4)

Presumably this was the first time the voting procedure was observed, so the accusation really amounts to "adapting to novel conditions by creating necessary restrictions". What for the observers is a rewriting of the rules might in fact have been a creation of rules (that is, writing, not rewriting).

> Even when procedural safeguards were clear, they were not always followed. For example, **procedure dictates that two operators will be present when performing updates and backups**. Second-operator procedures like this are commonplace in situations, such as voting, where the outcome must be robust to a single point of foilure. On October 14 we observed that **a lone staff member performed these tasks**. The same staff member arrived with update disks and left with backup disks. **Without a second operator present, the security of the system relies on the integrity of a single staff member**. (Halderman et al. 2014: 4)

This sounds a lot like military. Two guards/operators are procedurally necessary, even though not really, because on guy can do it and the other would be there for the formality of having two guys. The idea seems to be that the integrity of a single staff member cannot be trusted but the integrity of two staff members surely can. Is if two staff members cannot be bought. I'd rather think that if one can, the other can, too. Ultimately, it seems to me, it doesn't matter how many operators you have checking up on each other, but whether you can trust the one person who is necessary to do the job. That is, I think it's a matter of quality, not quantity. (Then again I am way too naive and ignorant to have a say in this. My ignorance and naivete is exactly the reason why I'm reading this report that's so far removed from my own field and interests.)

> In other instances **workers inintentionally typed passwords and PINs in view of the camera**. These included personal national Id card PINs and server root passwords. Similar problems were present during daily maintenance operations in the data center. **Physical keys to the server room and rack were revealed to observers**; these keys could potentially be duplicated using known techniques. (Halderman et al. 2014: 5)

If these kinds of things are considered, there can never be a completely secure voting system. The case is similar to the Bleeding Heart bug: we know in hindsight that there was a *possibility* for catching "bleeding" information, but there is no way to prove that anyone actually did so. Ultimately the question seems to be whether we can trust computers or people or anything or anyone, ever? Maybe it would be better to get some food storage and move to an underground shelter - then the only problem would be whether you can trust yourself not to slash your wrists out of boredom. This is getting hypebolic, but that's exactly the issue: you can always blow security questions out of proportion.

> The most alarming operational security weakness during pre-election setup was workers using **an "un-clean" personal computer** to prepare election client software for distribution to the public. As seen in Figure 5, **the desktop has shortcuts for an online gambling site and a BitTorrent client**, suggesting that this was not a specially secured official machine. If the computer used to prepare the client was infected with malware, malicious code could have spread to voters' PCs. (Halderman et al. 2014: 5)

Yes, the photographic evidence clearly shows that between OpeOffice, Opera, VLC Player, some Samsung software, there was a shortcut to PokerStars.ee - is this shortcut a security threat in and of itself? The argument that it was an "unclean" personal computer seems to hinge on this shortcut (did they ask the purported owner if this was a personal computer?). I don't see a BitTorrent client anywhere, but the question would again be: does a BitTorrent client make a government computer personal and "unclean"? This almost seems to hinge on the anti-piracy narrative that torrenting will inevitably get you malware.

> Unencrypted daily backups were casually transported in workers' personal backpacks. DVDs holding updated voter lists from the population register were handled in a similarly casual way after having been created, as were told, by a member of staff at their own computer. We did not observe any audit trail or checks on the provenance of these DVDs, which were used daily at the heart of the I-voting system. (Halderman et al. 2014: 5)

These DVDs should be encased in bulletproof briefcases and carried with a four-member armed security team. A new computer must be set up to perform every simple operation and everyone must be treated as if they had ill intentions. That way, surely, there will be trust, safety and security.

> After the votes were decrypted on the counting server, an unknown technical glitch prevented workers from writing the official counts and log files to DVD. Instead, they elected to use a worker's personal USB stick to transfer the files to an Internet-connected Windows laptop. (Halderman et al. 2014: 5)

Now imagine that the attackers were somehow omnisciently knowledgeable about this unexpected DVD-writing error and correctly predicted that a worker's personal USB stick and laptop would be used instead! My god, there are over 9000 potential attack vectors!

> *Keystrokes reveal critical passwords* - Videos posted by officials during the election show operators typing, inadvertantly revealing critical system passwords. (Halderman et al. 2014: 6)

But the figure shows only the username ("root") and the official just about to write the password. There is no indication that an onlooker could see or camera could record the password. Since it's a linux system (as the figure clearly shows), the password doesn't even appear on the screen in any form. The attacker would have to be an expert "keystroke reader" and hope that the password was not changed after the video was posted.

> *Video shows national ID PINs* - During pre-election setup, someone types the secret PINs for their national ID card in full view of the official video camera. (Halderman et al. 2014: 6)

The attacker would only have to steal that person's ID card and then he could falsify that person's vote. What a threat! Given that Estonia is an Orwellian state with telescreens on every wall, every vote can possibly be falsified using this method.

> *Posted Wi-Fi credentials* - The official video of the server setup process reveals Wi-Fi credentials, which have been posted on the wall. (Halderman et al. 2014: 6)

Yes. If the video were only with higher resolution so that one could actually read the password and we could be sure that they didn't change passwords at all, this would be a possible attack vector.

> At that point, the malware checks whether the voter's ID card is still present in the computer. If so, it opens a copy of the I-voting client in a hidden session and, through keystroke simulation, submits a replacement vote. In the case that the ID card has already been removed, the malware remains dormant until the card is inserted again. Since Estonian ID cards are utilized for a variety of applications, many voters are likely to use their cards again within the one-week online voting period. (Halderman et al. 2014: 9)

In this case you would have to hope that people do for some unknown reason hold their ID cards in the reader for extended periods of time. Since I don't use it myself I can't say for sure if this is the case or not. As far as I know the use of ID cards "for a variety of applications" is greatly exaggerated.

> One core strength of the I-voting system is Estonia's national ID card infrastructure and the cryptographic facilities it provides. While the ID cards cannot prevent every important attack, they do make some kinds of attacks significantly harder. The cards also provide an elegant solution for remote voter authentication, something new countries do well. (Halderman et al. 2014: 10)

The problem here is that ID cards would be difficult to implement in larger countries. The U.S. reacted with kicking and screaming to universal healthcare. Just imagine what kind of threats could be imagined for having all of your personal information in a database.

> As we have observed, the procedures Estonia has in place to guard agaist attack and ensure transparency offer insufficient protection. Based on our tests, we conclude that a state-level attacker, sophisticated criminal, or dishonest insider could defeat both the technological and procedural controls in order to manipulate election outcomes. Short of this, there are abundant ways thta such an attacker could disrupt the voting process or cast doubt on the legitimacy of results. Given **the current geopolitical situation**, we cannot discourst state-level attacks targeting the system in future elections. (Halderman et al. 2014: 11)

The current geopolitical situation is that Russia could stir some shit by rolling in with tanks and fleets of helicopters. Attacking the Internet voting system seems too subtle for Russia.

> Due to these risks, we recommend that Estonia discontinue use of the I-voting system. Certainly, additional protections could be added in order to mitigate specific attacks, but **attempting to stop every credible mode of attack would add an unmanageable degree of complexity**. Someday, if there are fundamental advances in computer security, the risk profile may be more favorable for Internet voting, but we do not believe that the I-voting system can be made safe today. (Halderman et al. 2014: 11)

For some reason I'm reminded of some Fox News reporters: the day to talk about women's rights or gun control will come, just not today. Based on what I've read here, I' wouldn't discontinue the use of the I-voting system. Rather, I would set up some additional procedures and background contingencies - such as having an emergency USB stick and clean computer to transport data if DVD writing should fail, etc. It is impossible to negate all the threats, but in this case it doesn't seem necessary. I wouldn't recommend this system for the U.S., but for Estonia I think it'll do.

> We have not accepted any financial support from within Estonia, except for travel and accommodations for the international observers during the Oct. 2013 voting period, which were paid for by **Tallinn City Council**. The only requirement for that arrangement was that we observe the elections. (Halderman et al. 2014: 11)

This actually speaks a lot about why this observation occurred and why the report was published. Tallinn City Council is under the control of the Central Party (*Keskerakond*) and far from unbiased towards the Internet voting system. At the end of the day, the Estonian party that doesn't want there to be Internet voting accommodated an international team to assess the security threats of said voting system. There are so many ongoing corruption cases against this party that it's doubtful whether anyone would even consider looking into the neutrality of the team that authored this observation/report. In any case, for me it was an interesting reading. Without paying much attention to news and television, this is how I learn about my own country.

5.5.20 The City Image and Its Elements (2014-05-30 17:03)

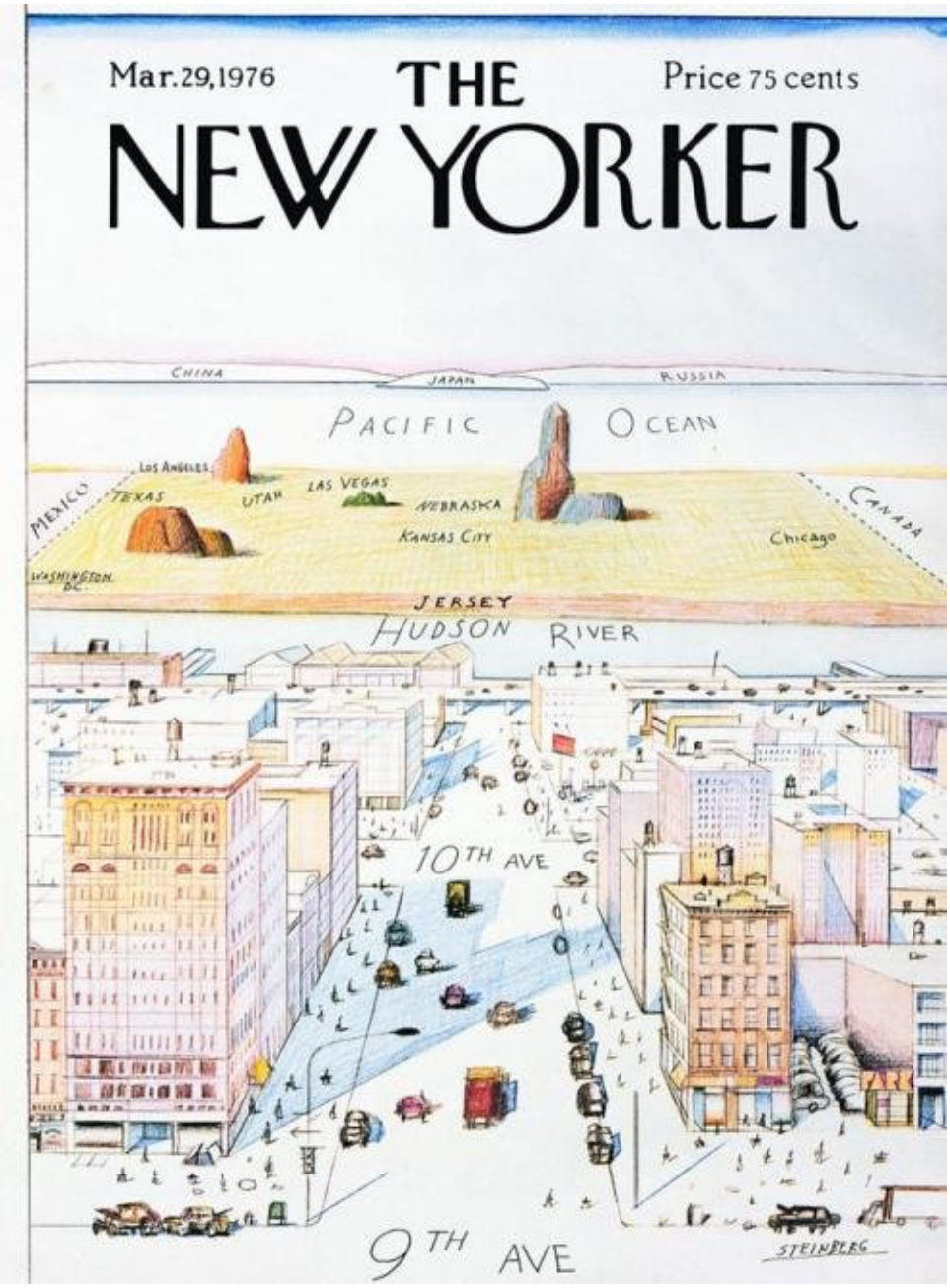

Lynch, Kevin 1970[1960]. *The Image of the City*. Cambridge; London: The MIT Press.

> As in any intellectual work, the content derives from many sources, difficult to trace. (Lynch 1970[1960]: v)

Uh, yeah. This is why I keep extensive notes on my readings. My intellectual work will ultimately derive its content from many sources that ideally will be relatively easy to trace.

> Looking at cities can give a special pleasure, however commonplace the sight may be. Like a piece of architecture, **the city is a construction in space**, but one of vast scale, a thing perceived only in the course of long spans of time. (Lynch 1970[1960]: 1)

Linn on ruumiline konstruktsioon. I've already gathered similar statements but this one is one of the briefest.

> At every instant, there is more than the eye can see, moret han the ear can hear, a setting or a view waiting to be explored. **Nothing is experienced by itself, but always in relation to its surroundings, the sequences of events leading up to it, the memory of past experiences**. Washington Street set in a farmer's field might look like the shopping street in the heart of Boston, and yet it would seem utterly different. Every citizen has had long associations with some part of his city, and his image is soaked in memories and meanings. (Lynch 1970[1960]: 1)

This is another good addition to the discussion of Jakobson's contextual function. Memory of past experiences belongs to the autofunctional or autosemantic dimension.

> **Moving elements in a city, and in particular the people and their activities, are as important as the stationary physical parts**. We are not simply observers of this spectacle, but are ourselves a part of it, on the stage with the other participants. Most often, our perception of the city is not sustained, but rather partial, fragmentary, mixed with other concerns. Nearly every sense is in operation, and the image is the composite of them all. (Lynch 1970[1960]: 2)

I can get on board with this. A city would not be a city without masses of people and their transportation.

> Although clarity or legibility is by no means the only important property of a beautiful city, it is of special importance when considering environments at **the urban scale of size, time, and complexity**. To understand this, we must consider not just the city as a thing in itself, but **the city being perceived by its inhabitants**. (Lynch 1970[1960]: 3)

This is the second instance of a Kantian undertone. The complexity of the city and the perception by its inhabitants both, I think, can be accounted for by a "communication network" approach.

> In the process of way-finding, the stategic link is the environmental image, **the generalized mental picture of the exterior physical world that is held by an individual**. This image is the product both of immediate sensation and of the memory of past experience, and it is used **to interpret information and to guide action**. The need to recognize and pattern our surroundings is so crucial, and has such long roots in the past, that this image has wide practical and emotional importance to the individual. (Lynch 1970[1960]: 4)

Thus the environmental image is also related to how one interprets information received from the city environment and guides actions to be undertaken in it.

> A vivid and integrated physical setting, capable of producing a sharp image, plays a social role as well. It can furnish the raw material for the symbols and collective memories of group communication. **A striking landscape is the skeleton upon which many primitive races erect their socially important myths**. Common memories of the "home town" were often the first and easiest point of contact between lonely soldiers during the war. (Lynch 1970[1960]: 4)

E.g. the "Taaramägi" myth of Toomemägi in Tartu.

> In our own world, we might say that almost everyone can, if attentive, learn to navigate in Jersey City, but only at the cost of some effort and uncertainty. Moreover, the positive values of legible surroundings are missing: the emotional satisfaction, **the framework for communication or conceptual organization**, the new depths that it may bring to everyday experience. These are pleasures we lack, even if our present city environment is not so disordered as to impose an intolerable strain on those who are familiar with it. (Lynch 1970[1960]: 5)

If you view the city as a highly complex communication system then you indeed have to account for the conceptual organization of it. It's "legibility" is this sense becomes synonymous with intelligibility.

> A landscape whose every rock tells a story may make difficult the creation of fresh stories. Although this may not seem to be a critical issue in our present urban chaos, yet it indicates that what we seek is not a final but **an open-ended order, capable of continuous further development**. (Lynch 1970[1960]: 6)

I think a communication system approach can facilitate this. Here the semiosic "meaning begets meaning" idea should be developed further. And what exactly does Lynch mean by "stories" here?

> There may be little in the real object that is ordered or remarkable, and yet its mental picture has gained identity and organization through long familiarity. **One man may find objects easily on what seems to anyone else to be a totally disordered work table**. Alternatively, an object seen for the first time may be identified and related not because it is individually familiar but because it conforms to a stereotype already constructed by the observer. (Lynch 1970[1960]: 6)

It looks like Lynch concluded Michel Foucault's *The Order of Things* into a single sentence.

> Each individual creates and bears his own image, but there seems to be substantial agreement among members of the same group. It is these group images, exhibiting consensus among significant numbers, that interest city planners who aspire to model an environment that will be used by many people. (Lynch 1970[1960]: 7)

The sociological aspect: a group has a *shared* or *common* image.

> An environmental image may be analyzed into three components: **identity, structure, and meaning**. It is useful to abstract these for analysis, if it is remembered that in reality they always appear together. A workable image requires first **the identification of an object**, which implies its distinction from other things, its recognition as a separate entity. This is called identity, not in the sense of equality with something else, but with the meaning of individuality or oneness. Second, the image must include **the spatial or pattern relation of the object to the observer and to other objects.** Finally, this object must have **some meaning for the observer, whether practical or emotional**. Meaning is also a relation, but quite a different one from spatial or pattern relation. (Lynch 1970[1960]: 8)

Thus I can identify the riverside pedestrian path that has a spatial relation in terms of connecting my current residence with the town center and carries an emotional meaning in the sense that I prefer to traverse this path when I'm not in a hurry and feel like taking a stroll.

> Brown remarks that a maze through which subjects were asked to move blindfolded seemed to them at first to be one unbroken problem. On repetition, parts of the pattern, particularly the beginning and end, became familiar and assumed the character of localities. Finally, when they could tread the maze without error, the whole system seemed to have become one locality. (Lynch 1970[1960]: 11)

This seems eerily familiar, as if it could apply to most anything. When you set out on something new then the whole does seem enigmatic but soon enough the contours may become familiar and through craft and persistence the whole may become systematic. Orienting the maze could here be a metaphor for mastering any activity.

> Each individual picture is unique, with **some content that is rarely or never communicated**, yet it approximates the public image, which, in different environments, is more or less compelling, more or less embracing. (Lynch 1970[1960]: 46)

This belongs to the discourse on personal or private signs.

> This analysis limits itself to the effects of physical, perceptible objects. There are other influences on imageability, such as **the social meaning of an area, its function, its history, or even its name**. These will be clossed over, since the objective here is to uncover the role of form itself. It is taken for granted that in actual design form should be used to reinforce meaning, and not to negate it. (Lynch 1970[1960]: 46)

In Lotman's distinction of the two poles of the semiotics of city, one dealing with space and the other with the name of the city, Lynch's approach deals with the former while Lotman himself deals with the latter.

> 1. *Paths*. Paths are **the channels along which the observer customarily, occasionally, or potentially moves**. The may be streets, walkways, transit lines, canals, railroads. For many people, these are the predominant elements in their image. People observe the city while moving through it, and along these paths the other environmental elements are arranged and related. (Lynch 1970[1960]: 47)

Paths are of course intimately related to human movement and transportation. Paths form where people habitually move. There's also a notable chasm between the official, paved, pedestrian roads and the stamped-ground paths or shortcuts that show where people actually move. I've found this to be an interesting thing to notice: ideally, all such footpaths would be paved and made "official" but some are not, for one reason or another, and remain uncared for for a long time. Sometimes it even seems that these different paths come with their own prescribed form of movement: you take the paved official path when you've got time to stroll or when you're just a tourist discovering a place for the first and perhaps the only time; but when you live and the area and hurry to an appointment, the unofficial pathways are preferable because they are usually shortcuts.

> 2. *Edges*. Edges are **the linear elements not used to considered as paths by the observer**. They are the **boundaries** between two phases, linear breaks in continuity: shores, railroad cuts, edges of development, walls. They are lateral references rather than coordinate axes. Such edges may be **barriers**, more or less penetrable, which close one region off from another; or they may be **seams**, lines along which two regions are related and joined together. These edge elements, although probably not as dominant as paths, are for many people **important organizing features, particularly in the role of holding together generalized areas, as in the outline of a city by water or wall.** (Lynch 1970[1960]: 47)

The difference between a path and an edge becomes very apparent when a pedestrian path diverges from some edge, like the riverbank, building facades, car roads, etc. Though in some cases, like the four-square parks in Tartu, the "outer" paths act as edges. If a building were placed across the Tartu Kaubamaja, the paths within that area would disappear and the paths that act like edges woud take on more walkers.

> 5. *Districts*. Districts are **The medium-to-large sections of the city**, conceived of as having two-dimensional extent, which the observer mentally enters "inside of," and which are recognizable as having some common, identifying character. Always identifiable from the inside, they are also used for exterior reference if visible from the outside. Most people structure their city to some extent in this way, with individual differences as to whether paths or districts are the dominant elements. It seems to depend not only upon the individual but also upon the given city. (Lynch 1970[1960]: 47)

[ringkond, piirkond, rajoon] The difference seems to be whether you ascribe to the "going-through" paradigm of paths and edges, or "being-inside" paradigm of locating yourself within some distinct area.

> 4. *Nodes*. Nodes are points, **the strategic spots in a city into which an observer can enter, and which are the intensive foci to and from which he is traveling**. They may be primarily junctions, places of a break in transportation, a crossing or convergence of paths, moments of shift from one structure to another.

> Or the nodes may be simply concentrations, which gain their importance from being **the condensation of some use** or physical character, as a street-corner hangout or an enclosed square. (Lynch 1970[1960]: 47)

Nodes seem to be not only path-crossings, but "strategic spots" with some "use". In Tartu these would most likely be the bus terminal, Tasku, Kaubamaja, Kaubamaja playground, Küüni street node near the Barclay park, etc. In a word, places where people seem to congregate for some "use" reason.

> Some of these concerntration nodes are **the focus and epitome of a district**, over which their influence radiates and of which they stand as a symbol. They may be called **cores**. Many nodes, of course, partake of the nature of both junctions and concentrations. The concept of a node is related to the concept of paths since junctions are typically the convergence of paths, events on the journey. It is similarly related to the concept of district, since **cores are typically the intensive foci of districts, their polarizing center**. In any event, some nodal points are to be found in almost every image, and in certain cases they may be the dominant feature. (Lynch 1970[1960]: 48)

This is indeed observable: every district has its own "center" (core) where paths lead. I've observed this in Tartu without acknowledging these terms.

> 5. *Landmarks*. Landmarks are another type of point-reference, but in this case the observer does not enter within them, they are external. They are usually **a rather simply defined physical object: building, sign, store, or mountain**. Their use involves **the singling out of one element from a host of possibilities**. Some landmarks are distant ones, typically seen from many nagles and distances, over the tops of smaller elements, and used as radial references. They may be within thec ity or at such a distance that for all practical purposes they symbolize a constant direction. Such are isolated towers, golden domes, great hills. Even a mobile point, like the sun, whose motion is sufficiently slow and regular, may be employed. Other landmarks are primarily local, being visible only in restricted localities and from certain approaches. These are **the innumerable signs, store fronts, trees, doorknobs, and other urban detail, which fill in the image of most observers**. They are frequently used clues of identity and even of structure, and seem to be increasingly relied upon as a journey becomes more and more familiar. (Lynch 1970[1960]: 48)

Here it seems important that most anything can serve as a landmark (signs, store fronts, trees, doorknobs, etc.) but the landmark *sui generis* should be singled out as a dominant element. Here one could probably differentiate public and private landmarks. That specific doorknob may be very relevant to me personally, but when coordinating action (a date, for example) with another, I have to refer to a more widely known landmark.

> People with least knowledge of Boston tended to think of the city in terms of topography, large regions, generalized characteristics, and broad directional relationships. **Subjects who knew the city better had usually mastered part of the path structure**; these people thougdht more in terms of specific paths and their interrelationships. A tendency also appeared for the people who knew the city best of all **to rely more upon small landmarks** and less upon either regions or paths. (Lynch 1970[1960]: 49)

A few weeks ago I had to go to an event located in the old town of Tallinn, and got lost in the old town maze. I knew the "broad direction" in which I had to go but ended up in a narrow street that ended abruptly. I asked a passerby for directions and was first directed in terms of paths (go left, then right, etc.) and closer to my destination, in terms of local establishments (the name of some pub). It was a weird feeling, looking for a specific pub in a long line of establishments. Before embarking on my travels I looked at the satellite image of old town and interpreted a small green are as a fountain. In fact it was just a green area with a monument right across the pub I was directed to. In short, the local who knew the city better relied on establishments, while I relied on broad directional relationships and the satellite image.

> Other qualities that gave importance to single paths were the visual exposure of the path itself or the visual exposure from the path of other parts of the city. (Lynch 1970[1960]: 51)

Well, an invisible path wouldn't be a path at all. The visual exposure aspect is probably the reason why the most notable paths, like in my case the riverside pedestrian roadway, are ones that run a long course, is spatially open or exposed, and enables the stroller to glance at monumental buildings or views.

> The frequent reduction of the South End to a geometrical system was typical of the constant tendency of the subjects to impose regularity on their surroundings. Unless obvious evidence refuted it, they tried to organize paths into geometrical networks, disregarding curves and non-perpendicular intersections. The lower area of Jersey City was frequently drawn as a grid, even though it is one only in part. (Lynch 1970[1960]: 61)

I found only recently while mentally strolling around my hometown while looking at Regio's online map, that the Tartu street where I lived and which I always thought to be straight despite a noticeable curve, does indeed have a veritable curve in it. This discovery was astonishing.

> Sounds and smells sometimes reinforced visual landmarks, although they did not seem to constitute landmarks by themselves. (Lynch 1970[1960]: 83)

Sounds and smells are too transient. One cannot easily presume that a given sound or smell will last at a specific place; there may be nothing to return to. Visual landmarks have a more lasting effect.

> The image itself was not a precise, miniaturized model of reality, reduced in scale and consistently abstracted. As a purposive simplification, it was made by **reducing, eliminating, or even adding elements to reality, by fusion and distortion, by relating and structuring the parts**. It was sufficient, perhaps better, for its purpose if rearranged, distorted, "illogical." It resembled that famous cartoon of the New Yorker's view of the United States. (Lynch 1970[1960]: 87)

This is essentially a list of some semiotic manipulations that humans are capable of. It took some time to hunt down the March 29, 1976, cover of the New Yorker magazine.

> However distorted, there was **a strong element of topological invariance with respect to reality.** It was as if the map were drawn on an infinitely flexible rubber sheet; **directions were twisted, distances stretched or compressed, large forms so changed from their accurate scale projection as to be at first unrecognizable**. But the sequence was usually correct, the map was rarely torn and sewn back together in another order. This continuity is necessary if the image is to be of any value. (Lynch 1970[1960]: 87)

I believe that similar semiotic manipulations appear elsewhere as well. I'm especially interested if similar operations occur in describing bodily behaviour (what I call *concourse*).

5.5.21 Ekspertiisihinnang KOV 2013 reklaami kohta (2014-05-30 20:15)

Randviir, Anti 2014. Ekspertiishinnang Tartu Ülikooli semiootikaosakonna ekspertidelt KOV 2013 reklaami kohta.

Vastata järgmistele küsimustele:

1. Kas isiku (vastavalt lisadus esitatule) fotoga reklaamimimist asutuse X välisseinal (või teleeetris) ja vahetult enne valimisi saab käsitleda tema isikliku valimisreklaamina?
2. Kui jah, siis milliste tunnuste alusel?
3. Kas ja milliste tunnuste alusel esitatud reklaamid võivad olla selle erakonna, kuhu eksponeeritud isik kuulub, valimisreklaamid?

(lk 2)

Viimasel ajal olen vahelduse jaoks hakanud lugema ka poliitiliste päevateemadega seostuvaid dokumente. Näiteks vabariiklaste poolt kirjutatud ja kongressi läbinud, natuke ka Eesti julgeolekut puudutavat, seaduseelnõu "Russian Aggression Prevention Act of 2014" ja Tallinna linnakantselei poolt tellitud ja rahvusvahelise rühma poolt läbi viidud analüüsi käesolevas hinnangus puudutatud KOV 2013 elektroonhääletuse süsteemi kohta, "Security Analysis of the Estonian Internet Voting System". Ma loen selliseid asju eeldusega, et neist võib midagi õppida Eesti ja maailma kohta, ükskõik kui pinnapealne ja võõras see ka poleks. Käesolevat ekspertiisi loen märksa suurema huviga, sest selle viis läbi oma osakonna õppejõud. Semiootiline ekspertiis pole mitte ainult erakordne, vaid tõenäoliselt ka õpetlik. Mis tunnuste alusel, tõepoolest, saab poliitiku pildiga reklaami pidada valimisreklaamiks? Vastupidiselt teaduslikule artiklile tundub siin olevat järjekord vastupidine: kõigepealt "empiiriline" osa ehk plakatite analüüs ja seejärel teoreetiline osa ehk vastused nendele küsimustele. Oma lugemisega aga lähen lineaarselt nii kuidas tekst juhatab; muidu pole pärast teooria lugemist äkki nii huvitav.

2992

> Plakati vormiline struktuur ja süntaktilised elemendid (lk 4)

Esimene asi mis silma torkab on semiootilise terminoloogia segu. *Formal structure* tuleb eeldatavasti vormikoolkonnast või Jakobsonilt/Lotmanilt; süntaktiliste elementide puhul tahaks öelda, et see on Morris, aga jällegi ei pruugi olla. Huvitav on sõnapaaride kooslus - miks mitte vormilised elemendid ja süntaktiline struktuur? Hmm, niipidi võiks pigem rääkida keelest. Pildi süntaktilisteks elementideks on siin ilmselt kujutatud isikud, tekst ja Tallinna logo. Viimane rida ütleb, et "Süntaktiliste elemetide hulka kuulub ka plakati värvilahendus." Aga kuidas väljendub vormiline struktuur? Eeldatavasti ilmneks vormiline struktuur süntaktiliste elementide korrastuses. Ehk: siin peaks vististi olema kirjeldus kuidas kujutatud isikud, tekst ja logo üksteise suhtes paigutatud on. Ilmselt selline kirjeldus ei oleks analüüsile midagi märkimisväärset juurde andnud.

> [Plakati süntaktika ja semantika] Pildi keskmes on Tallinna linnapea ja Keskerakonna Esimees Edgar Savisaar, tema paremal käel Jaanus Mutli ning vasakul Arvo Sarapuu. (lk 4)

Siin on küll viide Morrise mõistetele, aga see selleks (huvitav oleks siin hoopis Morrise tüpoloogia - *identifiors*, *designators*, *appraisors*, *prescriptors* - kasutamine). Seda pilti (käesoleva postituse päis) vaadates on tõepoolest silmatorkav, et Edgar Savusaar on pildi keskel. Meenub nõukogudeaegne pilt Tartu turuhoonest, mille päis oli täis tähtsate tegelaste profiilipilte ja Stalini oma oli täpselt keskel. See on vististi nõukogude ajast Savisaarele külge jäänud tarkus, et kõige tähtsam mees peab keskel olema.

> Ruum, mille kolme ametniku foto plakatil võtab, on umbes 73 %. See on ainuvõimalikult tõlgendatav süntaktilise dominandina, mis plakati kui teate puhul on ka tähenduslik ehk **semantiline domineerimine**. Foto kolmest ametnikust allutab dominandina plakati kui teksti kõik muud elemendid endale ning loob niinimetatud semantilise perspektiivi. (lk 4)

Ruumisemiootik muidugi arvestab dominantseid elemente ruumi järgi. Protsent tundus aga arbitraarne. Selle kontrollimiseks paigaldasin GIMP-ile scripti selection-stats, mis mõõdab selekteeritud osa protsentuaalsust kogu pildi suhtes. Selekteerimiseks lõikasin ma esiteks pildist välja ainult plakati osa ja perspektiivi-tööriistaga kohendasin nurkasid. Seejärel lõikasin suhteliselt lohakalt, aga enam-vähem täpselt, välja kolm tegelinskit ja nende instrumendid. Lõpptulemuseks sain 42 %. Siin on minu lõige:

Ma ei tea kuidas Randviir 73 % sai, aga samas ei pea ma seda protsentuaalsust ka väga tähtis. Isiklikult pean palju olulisemaks seda, et need kolm tegelinskit on esiplaanil ja staadion on sekundaarne, lihtsalt mingi taust. Kuna minu asi pole mitte ruum vaid kehad, siis pean siin dominandiks hoopis seda, et kõik kolm tegelinskit vaatavad kaamerasse, läbi neljanda seina, vaatajale otsa. Kui reklaami objektiks oleks staadion, siis võiksid need kolm troppi vabalt pildil hängida, aga nad vaataksid staadionit. Siin pole staadion ise osa visuaalsest interaktsioonist vaid on redutseeritud taustale. Pilt ei ütle, "vaadake, staadion!" vaid midagi stiilis "vaadake meid, me oleme bänd vms ja meie nimed on nii tähtsad, et need on meie silmade kõrvale kirjutatud". Kui see oleks staadioni ja selle avamise reklaam siis oleks kohane pildistada staadionit ennast (kaugelt, ülevaatlikult) või ehk isegi sportlasi seda staadionit kasutamas. Mingid muusikainstrumentidega poliitikud ei puutu üldse teemasse ja on ilmselgelt roninud pildile mingitel välistel põhjustel. Randviirul on õigus, et kolm ametnikku on siin pildi dominant. Me arvamused erinevad vaid selle poolest, mille põhjal. // Ennetavalt pean ennast õigustama, et ütlesin ametnike kohta, et nad on tropid. Eesti Slängi Sõnaraamat määratleb troppi kui poissi kes on "Ülimalt kole ja täielik lollpea". Siin on minu selline määratlemine vähem seotud välimuse või arukusega vaid rohkem käitumisega. Kui ma näeksin selles staadioni-pildil nt sportlast venitamas siis see oleks normaalne. Kui ma näen staadionimurul seismas ülikondades ametnikke naeratamas oma lolli poliitikunaeratust ja hoidmas kohmakalt muusikainstrumente, siis hüppab täiesti loomulikult pähe, et *need tüüpid on tropid*.

> Kui tegi on Hiie staadioni remondijärgse taasavamisega, siis tekib küsimus: mis seos on fotol kujutatud isikutel Hiiu staadioni avamisega ja/või selle taasavamisega peale selle, et kõik kolm on Tallinna linnaametnikud? (lk 4)

Ilmselgelt tuleb selle reklaami semiootilisest tekstist lugeda välja iseenesestmõistetav lugu kolmest linnaametnikust kes oma vabal ajal harrastavad kolmeliikmelise orkestrina spordiüritustel taustamuusika mängimist. Edgar Savisaar teadupoolest on ka albumi avaldanud muusik, kel on last.fm-i andmetel vähemalt 14 kuulajat ja tema lugusid on kokku kuulatud vähemalt 111 korda. Huvitaval kombel on seda statistiliselt sama palju kui Barthol Lo Mejor'i lool pealkirjaga "Edgar Savisaar" (7 kuulajat ja 43 kuulamist). Selline statistika ei ole jällegi väga tähenduslik, aga isiklikult ütleksin, et Bartholi lugu on päris hea. Igal juhul on herr Savisaar multitalentne inimene ja siin võib välja lugeda, et Hiiu staadioni taasavamisel ei hakanud keegi mõtlemagi mingi bändi palkamisele kui omad ametnikud on nii andekad (ja neid pingutatud naeratusi vaadates ütleks, et hädasti vajavad *gig*'i). Ürituse kava küll ütleb, et avamispeo viis lõpule Lenna Kuurmaa kontsert, aga kust mina peaksin teadma - äkki "Lenna Kuurmaa" on Savisaare, Muuli ja Sarapuu bändi nimi...

> Plakatil edasisuunavat informatsiooni lisateabe kohta ei leidu. Teksti ja auditooriumi vahel seega sidet ei teki. (lk 4-5)

No mis mõttes ei teki? See sama uudislugu millele plakat ei viita, ütleb Savisaare (teised tüübid lõigati välja) pildi all, et Mutli, Savisaar ja Sarapuu "**ergutavad linlasi uut staadionimuru katsetama ja sportlikke eluviise harrastama**". Tähendab, mingid linlased pidid ju kohal olema ja nende ergutamist vastu võtma! Muidu tunduks see ettevõtmine natuke skisofreenne.

> Süntaktiliselt ja semantiliselt muutub terviktekst dissonantseks ning sunnib interpretaatorit seepärast küsima: mida *tegelikult* edastatakse? Seega peab pöörama tähelepanu teate pragmaatikale ehk sellele, kuidas teade suhestub lugeja semiootilise käitumisega. (lk 5)

Ma arvan, et enamus reklaami vaatajaid ei pannud tähelegi, et see on mingi sündmuse reklaamplakat. Kõik saavad aru, et poliitikud on tahtnud ennast promoda. Siin tekib huvitaval kombel selline dissonants, et kui Urmas Kruuse pildile on keegi lisanud mõttemulli, "Jess! Sain pildile!" siis Tallinna ja Keskerakonna kontekstis ei üllata enam kedagi see, et Savisaar ja tema kaasvõitlejad kõikale ronivad. Nii vähe kui ma Tallinna TV-d olen näinud ilmub Savisaare lõust keskmiselt kolm korda tunnis ekraanile. Eriti sürr on talvel näha Savisaart suvel mingil üritusel jumalteabmida tegemas. Kogu aeg pommitatakse vaatajaid alltekstiga, *jou*, *jou*, *mäletad*, *et Edgar Savisaar oli ka kohal kui keegi Tallinnas filmis mingit sündmust?*

2994

> Teksti tarbija käitumine pragmaatika dimensioonis on seotud harjumusega kui märgiloome **võtmelise aspektiga**. Pragmaatika mõõtmes suhestub teksti tarbija teksti või muu märgilise üksusega. Antud plakati ilmselge dominant on foto kolmest muusikainstrumendiga ametnikust. Arvestades nende pikaajalist seotust Keskerakonnaga pole põhjust kahelda, et meedia, reklaami ja välireklaami kaudu on nende kui ametnike erakondlik kuuluvus plakatit nägevale inimesele, olgu viimane teksti tarbijana antud kommunikatsiooni sooviv isik või mitte, teada ja **harjumuspäraselt äratuntav**. (lk 5)

Omaette huvitav on ka taustavärv kui *võti*. Kui visata google pildiotsingusse "Hiiu staadion" siis võib näha pilte millel domineerib pruuni värvi puust tribüün. Plakatil on ehk teadlikult otsustatud mitte pildistada seda tribüüni kui staadioni loomulikku sümbolit, vaid sätitud ametnikud rohelise muru taustale, sest roheline värv on Keskerakonna värv.

> Oluline moment on plakati värvilahendus. Kogu teade on paigutatud rohelisele taustale. [...] Roheline, kollane ja valge on põhivärvid ka Keskerakonna visuaalses identiteedis selle erakonna sümboolikast kuni koduleheküljeni. Oluline on see, et kasutatud rohelise, kollase ja valge toonid plakatil on täpselt samad või visuaalselt eristatamatud Keskerakonna sümboolikas kasutatavatest rohelise, kollase ja valge toonidest. (lk 5)

Noneh. Nii juhtub kui kommenteerid samal ajal kui loed. Oli ette aimata, et värvilahendus saab ära märgitud.

> [..] plakat kui teade on ülekodeeritud – kõik nimetatud aspektid viitavad just nimelt Keskerakonnale, mille visuaalne identiteet on esitatud mitmes märgisüsteemis ja mitme visuaalse märgisüsteemi dimensioonis korraga. Teade on liiane, mis viitab sellele, et teate ideoloogilis-propagandistliku tähenduse adressaadile kohale jõudmises on püütud olla maksimaalselt kindel. (lk 6)

Selles suhtes on huvitav, et kõigile on selge kui päev, et tegu on millekski muuks maskeerunud valimisreklaam, aga linnavolikogu ei osanud selle kohta midagi kosta kui neilt selle kohta päriti. St nad vabandasid ennast välja, et nad pole veel vastavat materjali lugenud. Kui nad seda loevadki siis midagi uut nad sellest ilmselt teada ei saa. Küsimus on selles kuidas nad ennast nüüd välja vingerdama hakkavad sellest, et nad selliseid labaseid võtteid kasutavad.

> Siinkohal pole oluline, kas adressaat seda **ideoloogilist tähendust** ja sõnumit tervikuna ideoloogiliselt teadvustab või mitte, sest interpretatsiooni intentsionaalsus võib olla ka mitteteadvustatud. (lk 6)

Ma kaldun kahtlema kas siin on mingit erilist ideoloogilist tähendust. Keskerakonna taktika valimispropaganda suhtes tundub viimasel ajal olevat rohkem pragmaatiline. Näiteks need plakatid millel figureerid poliitiku lõust ja üks sõna, "TÖÖTAB", ei sisalda mingit märkimisväärset ideoloogilist sõnumit. Pigem on nad vaadanud kuidas Obama plakatite puhul piisas ühest sõnast ("HOPE", "CHANGE", jne.) ja ilmselt mõtlesid, et poliitilise diskursuse tase ongi tänapäeval selline. St nad vist ei märganud, et Obama puhul oli see üks sõna mitmekordselt kodeeritud - muutus ja lootus olid esimese mustanahalise presidendi puhul niivõrd selged, et seda ei pidanudki muud moodi välja ütlema. Keskerakonna "TÖÖTAB" seevastu on mittemidagiütlev. Sellise lähenemise pragmaatika näib olevat korduvale paljastusele (*repeated exposure*) toetumine: kui sa näed neid nägusid ja värvitoone piisavalt tihti, siis pole vahet mida tekst ütleb. Kaastudengid on sel teemal korda saatnud oma ekspertiisi:

> Paaripäevane vaatlus Tallinna tänavatel tuvastas, et poliitilise kampaania välireklaami normiks on saanud neljatähelised hüüdsõnad (ei enam -laused): "RAHU", "VALI". Samas on need ikka veel kahesilbilised, missugune keerukus võib oletatava sihtgrupi jaoks siiski üle jõu käivaks osutuda. Kombineerides seda tähelepanekut Lisanna mõttega, et igasugu ligitõmbavaks kujundatud (reklaami-, multika-, mängu-) tegelaste välimus on tänapäeval hirmus hüsteeriline (punnsilmne ja ninnakargav), lõin oma semiootikuekspertiisile toetudes ideaalse loosungi ja apetiitse visuaalse immitsa. Voilà:

(reprodutseeritud facebookist autori loal)

Siin võib pedant nuriseda ainult selle üle, et plakat ei ole Keskerakonna värvilahendusega.

> Näiteks: kui fotol kujutatud seltskond on tinglik kooslus (**tegelikult nad ei moodusta ansamblit, instrumendid nende kätes ei kanna funktsionaalset, vaid konnotatiivset tähendust**), siis on ilmselt ka nende seos plakati muu formaalse osaga (eelkõige teade Hiiu staadioni avamisest) tinglik. (lk 6)

MIS? Ma nägin nii palju vaeva, et kujutada Edgar Savisaart respektaabli muusikuna, kel on vähemalt 14 kuulajat! Okei, aga mis see konnotatiivne tähendus siin on? Et Edgar Savisaar on niivõrd andekas, et ta võib ilma igasuguse eelneva kogemuseta üles võtta orkestritrummi ja seda eksperdi tasemel mängida? Tähendab, lausa niivõrd muljetavaldaval tasemel, et seda tuleb pildistada ja kasutada mingi mõttetu staadioni taasavamise plakatil. // Siin pean jällegi ennetavalt ütlema, et Hiiu staadion on "mõttetu" vaid siinse reklaami kontekstis. Nagu peaks juba selge olema, staadion ise ei mängi siin mingit erilist rolli.

> Nagu öeldud, ei informeeri plakat tarbijat sündmusest, selle toimumiskohast ega viita ka Hiiu staadioni funktsioonile, mis ilmselgelt peab olema seotud spordi ja sportimisega. **Spordiga pole seotud ei verbaalne sõnum ega ole atleetlikkuse või sportimisega seotud fotol kujutatud ametnikud**. Nii muutub isegi plakati formaalne sõnum tinglikuks ning sunnib ja suunab adressaati otsima selle *tegelikku* ehk varjatud ehk konnotatiivset tähendust ja sõnumit. (lk 7)

See on nüüd küll läbi lillede vihjamine tõigale, et ametnikud on paksud ja ebasportlikud ja ei peaks staadioni taasavamise plakatil figureerima, sest nad ise pole vist küll staadionit ammu kasutanud. Tõestamiseks võib arvestada plakati pindala mida hõlmavad ametnike vatsad (kogu plakatist umbes 10 %). Siit ilmneb tegelikult märksa olulisem tõik, et see *konnotatiivne tähendus* on võib-olla seotud KOV 2013-ga.

2996

> […] küsimus "KAS SINA OLED JUBA VALINUD?" suhestub Urmas Kruuse isikuga, kusjuures Urmas Kruuse võib olla nii küsimuse adressaat kui ka adressant. (lk 10)

See on vististi kõige labasem osa kogu sellest afäärist. Triatlon ei ole mitte kuidagi seotud valimisega - mida on triatloni puhul valida? Poliitiku pildi lisamist on minu teada õigustatud sellega, et Kruuse on muidu kõva suusataja (nagu enamus Tartu linnavalitsusest - meil on teadupoolest mingi suusaklubi-maffia võimul). Adressaad ja adressandi osa on siin huvitav. Sisuliselt tähendab see, et seda võib vaadelda kaheti: (1) Urmas Kruuse küsib vaatajalt kas ta on juba … valinud … triatlonil osaleda; ja (2) plakati autorid küsivad vaatajatelt kas nad on juba Urmas Kruuse poolt valinud. Randviiru selgitus näib olevat, et mõlemad tõlgendused on plakatis kohal: keskosa, "Urmas valis triatloni" on tõlgendus (1); ja plakati kõige alumisem element, "Tee oma valik!" viitab sellele, et me peaksime Urmas Kruuse valima.

> Plakati segmendid on mahuliselt suhteliselt sarnased, seega formaalset dominanti pole. (lk 10)

Siin ma vaidleks vastu ja jällegi selle tõttu, et minu arvates ei ole ruumiliste mahtude suhted hea alus millelt otsida dominanti. Minu jaoks on siin dominandiks kogu plakati ainus fotograafiline osa - Urmas Kruuse võltsnaeratus. See tõmbab pilgu endale ja mõjub kummastavalt, sest esiteks ta vaatab plakatist välja, jumalteabkuhu, ja teiseks on ta keha kaetud tekstiblokkidega ja mõjub kohatult (kas ta seisab, istub, sõidab jalgrattaga? mida ta seal teeb peale lolli naeratamise?). Just nagu eelmise reklaami puhul pole ka siin poliitikut *tegelikult* pildile vaja. Kui Kruuset pildil ei oleks ja informatsioon oleks lihtsalt laiali laotatud oleks see samavõrd, kui mitte edukam, informaator. Olemasolev lahendus tundub sunnitud ja kellegi omaloominguline lisandus, "Jess! Sain pildi peale!" on täiest õige tõlgendus - poliitik on roninud pildi peale lihtsalt selleks, et saada pildi peale. Turunduses on teada, et kui saab ilma, siis pole nägusid igale poole toppida vaja. Näiteks kui veebilehele panna pilt beebist, siis ei vaata peaaegu keegi kõrvalolevat teksti vaid, nagu on pilgu liikumise mõõtmise järgi selgeks tehtud, vaadatakse beebile näkku ja silma (Cicero tarkus, et silmad valitsevad nägu peab siin paika). Sama lugu on siin: Kruuse võltsnaeratus ei aita Triatloni informatsiooni omandada vaid tõmbab endale tähelepanu, sest näod mõjuvad nii. Selle võltsnaeratuse suhtes on "Jess! Sain pildile!" tegelikult väga kõnekas, sest võltsnaeratusi tõlgendatakse tihti kui enesega-rahulolu. Siin on konkreetselt nii, et Urmas Kruuse ei naerata möödaminejatele, vaid iseendale; sealjuures on näha, et see on pingutatud ja tahtlik (inimesed kes ei naerata harjumuspäraselt avatud suuga näevad *kummalised* välja kui nad sunnivad end naeratama avatud suuga), niiet see mõjub lõppude lõpuks nagu ta üritaks iseennast veenda, et ta on jõle õnnelik inimene (aga mõjub kahjuks kui lihtsalt jõle inimene). Kusjuures siin on rohkem kui tõenäoline, et pilt on ümber pööratud - atrofeerunud parem näopool (sügavam/tumedam silmakoobas) on siin pööratud vasakule. Pole välistatud, et originaalis vaatas Kruuse paremale ja ta pilk oli originaal-kompositsioonis suunatud "Tartu Mill Triathlon" tekstile ja linna siluetile, aga *see* mõjus liiga võõrastavalt:

Niipidi (paremal) näeb ta küll rohkem inimese moodi välja, aga mõlemat pidi tundub ta kahjuks üksjagu "piinatud".

> **Foto tõuseb eraldiseisvalt samuti dominandistaatusesse, sest asub plakati visuaalses keskmes ning eraldub ümbritsevast tekstilisest-verbaalsest osast**. Foto on verbaalsest diskursusest tajuliselt väga lihtsalt eristatav, mis viitab selle *tähtsusele*. Tähtsus omakorda viitab Urmas Kruuse foto *tähenduslikkusele*. Foto ja Tartu linna ehitiste siluetikoosluse vahel puudub semiootiline konkurents, sest viimane pole plakati visuaalsemiootilises ega tajulises keskmes, on mõõdult *oluliselt* väiksem ning pole värviline. (lk 10)

Tuleb välja, et jälle ruttasin tekstist ette. Arutluskäigud on muidugi natuke erinevad. Näiteks see, et Kruuse nägu on visuaalses keskmes ei ole minu jaoks nii tähtis kui tõik, et seal *on nägu* (see nägu võiks ka mitte olla visuaalses keskmes, aga ikkagi tõmmata endale tähelepanu). Minu arutluskäik kuidas plakati loomisprotsessis võis Kruuse nägu algupäraselt olla "õiget pidi" ja vaadata Tartu siluetikooslust, on muidugi spekulatiivne... Aga see selgitaks ka seda miks see must ristkülik seal niimoodi tornina seisab - see tuli vb hiljem lisada, et korvata esialgse kompositsiooni nurjumist (aga need on asjad mida ainult plakati kujundaja võib teada). Igatahes, minu spekulatiivne argument on lühidalt see, et Kruuse foto ja Tartu linna ehitiste siluetikoosluse vahel puudub semiootiline konkurents, sest originaalselt võis nende vahel olla semiootiline koostöö (*cooperation*).

> Antud plakati dominant on foto Tartu linnapeast Urmas Kruusest. Plakati tarbijale on teada, et tegemist on pikaajalise Tartu linnapeaga ja Reformierakonna liikmega. **Plakati tänavaile ilmumisaeg on ajastatud seoses kohalike omavalitsuste valimisega**. (lk 11)

Seega me oleme ühel meelel, et Kruuse nägu on plakati dominant. See, et tegu on Tartu pikaajalise linnapeaga, on minu jaoks võõras teadmine (nimi on ääri-veeri tuttav, aga nägu küll varem näinud ei ole) mistõttu nimealune tiitel on kohane... Ja viimaks see püant, et selline kolm korda sõna "vali(mine)" kasutav, aga valimistega mitte seotud, plakat ilmub linnaruumi just enne valimisi.

> Plakati formaalne visuaalne dominant on foto Priit Kutserist koos identifitseerimata arhitektuurilise objektiga – vähemalt 65 % kogu plakatist. (lk 12)

Mina mõõtsin ainult seda ebavajalikku osa - Kutseri enda kogu - ja sain 22 %. See on siiski peaaegu neljandik kogu pindalast:

2998

Täiesti süüdimatult eeldan, et see identifitseerimata arhitektuuriline objekt on see ujula spordikompleks mis peaks kahe aasta pärast samal kohas seisma. St see arhitektuuriline objekt plakatil on õigustatud (kuigi pole üldse kindel miks seda ei võiks rohkem näha olla - tavaliselt on sellistel ehitusteavitustel mudeli joonis prominentsemalt esitatud). Ainult Kutser on sellel plakatil õigustamatu. Mille jaoks ta sellel on? Kas ta on selle projekti eestvedaja? Sel juhul võiks nimest ainult piisata. See oleks päris kohutav kui iga arendaja või projektijuht tunneks vajadust oma fotot iga ehitise peale lahmida. Ja kui Kutser oleks spordikompleksiga niimoodi seotud, siis võiks see olla ära märgitud. Praegu jääb aga mulje, et kahe aasta pärast seisab selle hoone ees hiiglaslik Kutseri-monument.

> Pragmaatilisest aspektist pole antud juhul vähimalgi määral oluline, et plakatikompleksis pole Keskerakonda nimetatud või selle sümboolikat kasutatud. Teksti tarbija sotsiokultuuriline teadmine ongi antud juhul tõlgendust suunav. Kuna tegemist on pragmaatilisest perspektiivist tekkiva teisetasandilise diskursusega ning teisetasandilise ehk konnotatiivse tekstimõõtmega, saab plakatiansambli dominandi (Priit Kutseri) erakondliku kuuluvuse järgi väita, et tegemist on Keskerakonna varjatud reklaamiga. **Priit Kutser hakkab konnotatiivsel tasandil kandma representatsiooni, mitte kõneisiku rolli**. Pragmaatilises perspek-

> tiivis on plakatite ruumi kõrval tähtis ka nende väljapanemise aeg, mis valimisperioodil on kindlasti interpretatsiooni suunav. (lk 13)

Jeaps, Kutser kõrgub tulevase spordikompleksi kohal kui esitis, kui märk linnavõimust. Olulisel kohal on siin sotsiokultuuriliselt jagatud teadmine, et Kutser on see Savisaare sabarakk kes *kuseb riimi nagu väike peer* (*listen to this shit*, pööbel!).

> Plakatil on kaks esmatasandi visuaalset dominanti: fotol kujutatud Karin Tammemägi ja üldine roheline taust. Kolmas dominant on pindselt teisejärguline – plakatil kasutatud teksti värvitoonid. Plakati dominandid moodustavad ühtse terviku ning selle semantilise perspektiivi. (lk 14)

Siin tekib dominandi-lähenemisega juba küsitavusi. Ideaalis peaks dominant allutama teised elemendid hierarhilisele korrastusele mille üle antud dominant valitseb. St dominanti peaks olema ainult üks. Siin on dominante mitmel tasandil ja need dominandid ise moodustavad ühtse terviku. Ma ei ole kindel kas need tasandid ei ole piisavalt selgelt ära määratletud (minu jaoks) või ei saa maa lihtsalt pihta kuidas mitmest dominandist peaks tervik moodustama. Mulle tundub, et siin on lihtsalt erinevad, ütleme "modaalsused", nt värviskeemid, verbaalsed sõnumid, visuaalsed illustreerivad komponendid ja fotograafiline pilt. Mitte ainult Karin Tammemäe plakatil, vaid sisuliselt kõigil senistel plakatitel on poliitiku foto olnud minu jaoks dominandiks. Ühel või teisel viisil on igal plakatil tajuda, et teised elemendid on fotole allutatud (Kruuse oma on vist erand, sest tema plakatil ma adun, et midagi on nihu läinud). Kõiki neid plakateid iseloomustab lõppude lõpuks see, et poliitiku foto on topitud sinna kuhu teda pole vaja. Ka Tammemäe kepikõnni-plakati puhul on väga kummaline, et ta ise on niimoodi suures plaanis. Kummastavaks teeb seda ka "Hakkame käima!" sõnum. Kui see oleks süüti kepikõnni-reklaam siis võiks sellel kuvada kasvõi *Clip Art*'i (nii tehakse minu kodulinnas) või pilti rahvamassist rõõmsalt kepikõndi sooritamas (ka selliseid reklaame on olnud). Siin tundub kõik rõhutatult isiklik. Mitte ainult kepikõnd, vaid kepikõnd kellegi Karin Tammemäega. Keskerakonna värvilahendused ja fondid muidugi hakkavad ka silma, aga need on minu arvates sekundaarsed Tammemäe isiku reklaamimise kõrval.

> Eestikeelne hüüdlause on ilmselgelt kahemõtteline – kui kepikõnnitreeningutega seoses võib see viidata koos kõndimise üritusele, siis võib see samaväärselt olla ka **ettepanek intiimsemate inimestevaheliste suhete loomiseks**. Antud plakati puhul tekib küsimus: mislaadi isiklikumaid suhteid võidakse ette panna? (lk 15)

See kahemõttelisus on muidugi tabav, sest siin on *plausible deniability*. "Hakkame käima!" on üksjagu lapsik ja kuulub umbes 12-aastaste "intiimsemate inimestevaheliste suhete" mõistearsenali. Siin võib kriitikaga minna ka seksismi teemasse, sest ühest käest võib tõesti vaadata seda kui naisametniku seksualiseerimist (vaadata näiteks täpselt rindadeni avatud vestilukku), aga teisest käest oleks ainsa naise suunas sellise kriitika tõstmine kahtlane. Kutseri plakati peal küll ei olnud midagi sellist nagu "Mul tõuseb / hoone…", aga on "Kahe aasta pärast *seisab*…".

> Jah, [isiku fotoga reklaamimist vahetult enne valimisi saab käsitleda tema isikliku valimisreklaamina] ning see puudutab kõiki analüüsitud reklaame. Pole oluline, kas isik toestas oma fotoga plakatil mõnda muud teadet, kuulutust või reklaami või iseloomustas muu teave isikut. Mõlemasuunalisel suhtel on plakatite fotodel **kujutatud isikud positiivselt representeeritud** ning **avalikkusele esitletud**. Kuna kõigil juhtumitel on tegemist reklaamide või reklaamivate teadetega või kuulutusteadetega, tähendab see mõlemasuunaline suhe ka vastavate **isikute reklaamimist**. Valimiste kontekstis on poliitikaga seotud isikud, kes ise valimistel ka kandideerivad või kuuluvad kandideerivasse erakonda, igal juhul valimisreklaami tähendusväljas. (lk 18)

Positiivne representeerimine tähendab siin minu arvates nende isikute seostamist positiivsete ettevõtmistega (staadioni avamine, spordihoonete ehitamine, triatloni "valimine", kepikõnnil käimine) isegi kui neil isikutel on reklaamitud ettevõtmistega väga vähe või mitte midagi pistmist (isikute seotust nende üritustega ei ole plakatitel selgitatud ega

vihjatud). See on isikute avalikkusele esitlemine ilmselgelt läbimõtlematutel viisidel: Savisaare asemel oleks võinud kujutada sportlasi või staadionit ennast; Kruuse asemel mõnda sportlast; Kutseri asemel näidata rohkem tulevasest hoonest jne. Põhimõtteliselt kõigil juhtudel oli tegu plakatitiga mis ei vajanud ametniku fotot. Just selle alusel ütleksin mina, et tegu oli isikute reklaamimine.

> Huvitava nüansina võib välja tuua, et peale Karin Tammemäe, kes kutsus inimesi kepikõnnitreeningutele ning vähemalt mõnes neist ka ise osales, **puudus muudel juhtumitel fotodel kujutatud isikutel asjakohane seos teabega, mis koos nendega plakatitel oli esitatud**. Asjakohase teabe all pean silmas kaalutletud põhjendatust isiku seostamisel vastava teabega: otsene vastutuslik seos, otsene korralduslik seos, otsene osavõtuseos või muu sarnane seos. On vaid kaudsed, teisetasandilised, konnotatiivsed, teisejärgulised, kontekstuaalsed seosed plakatil esitatud tekstidega. (lk 18)

Täpselt. Neid fotosid ei olnud plakatitele vaja. Tammemäe oma on selles aspektis ainus erand, sest kui ta on kepikõnni isiklik läbiviija siis on tema isiku reklaamimine mingil määral õigustatud. Norida võib vaid selle üle, et kas üksikisikute eraviisiline kepikõnd väärib niimoodi reklaamimist. Kepikõnd ei ole mägironimine mille jaoks on vaja väljaõpet ja asjatundjat või ülevaatajat. Plakat reklaamib "kepikõnnitreeningut", aga jumal teab mida see endast kujutab (ilmselt oli Karin Tammemäe treening siiski vajalik, et kõndijad keppide rihmasid käte külge kinnitades ennast ei vigastaks vms). Informeerimise kaalutlusel oleks palju mõjusam olnud näiteks illustratsioon kepikõnni jaoks sobivatest radadest Põhja-Tallinnas.

> Kõikide plakatite puhul on fotode kaudu kasutatud ühendajaid (konnektoreid), mis on samas ka plakatite dominandid ning viitavad nii semantikas kui ka pragmaatikas konkreetsetele erakondadele. Plakatite sõnum jääb kõikidel juhtumitel viitama valimiskontekstile ning plakatitel viidatud erakondlikele valimiseelistuste soovitustele. (lk 18)

Korraks lootsin, et konnektor on Morrise termin, aga tuleb välja, et hoopis Greimasi oma. Konnektorid on seega need elemendid mis viitavad erakonnakuuluvusele nt.

> Sisereferentide süsteem, mida on võimalik näha plakatite ülekodeeritud teadetest ning viidetest tõlgenduse konnotatiivsele tasandile, näitab, et plakatite puhul on tegemist valimisreklaamiga või varjatud valimisreklaamiga. Seda järeldust toetab analüüsi pragmaatiline mõõde, mis seostab plakatid kontekstiga ehk konkreetse tarbijagrupi, aja ja ruumiga.
> Niisiis: kõik analüüsitud plakatid on oma süntaktikas, semantikas ja pragmaatikas lõppkokkuvõttes valimisreklaamid, seda nii plakatitel esitletud isikutele, kui veel enam nende esindatavatele erakondadele. (lk 20)

Lõplik vastus on konkreetne. Ekspertiis oli ka huvitav lugemine. Kurta võiks vaid selle üle, et ekspertiisi aluseks olnud teoreetilise ja metodoloogilise toetava kirjanduse nimekiri on vahva, aga sellest nimekirjast ei ole palju abi kui teksti sees ei ole autoritele viidatud. See ei ole küll teadustöö, kuid paljudest mõistetest (nt *sisereferentide süsteem*) oleks paremini aru saada kui need oleksid pikemalt ära seletatud või konkreetsele autorile viidatud. Ja kuigi üleüldiselt on lähtutud küll Morrise kolmesest eristusest (semantika, süntaktika, pragmaatika), oleks väga lahe ka Morrise diskursusetüüpide teooria rakendamine (tema neljane eristus: *identifiors*, *designators*, *appraisors*, *prescriptors*). Ma usun, et nt dominantidest, konnektoritest, jne saaks märksa süstemaatilisemalt rääkida neis terminites. Selle usu realiseerimine jääb aga minu enda kanda, sest Morrise diskursusetüpoloogia on üks keerulisemaid ja läbimõeldumaid asju mida ma tean (ja millest ma ise tahaksin hästi aru saada). Igatahes, hea semiootiline ekspertiis on hea.

5.6 June

5.6.1 Summary of the Bateson essay (2014-06-01 20:49)

1. Although you mention that your aim is to fiddle with different aspects of Bateson's work and that you cannot give it a proper conclusion because in your mind it is not finished, I would ask you to make **a brief summary of the main findings**, in your opinion, that concern your analysis of Bateson, Ruesch and other authors with regards to mammalian communication.

To begin with, I believe that Bateson's complex concepts, such as *deutero-learning*, can be translated into Uexküllian semiotic terminology. That is, Batesons ideas can be incorporated into Tartu semiotics without significant obstacles. This is because Bateson shares a fundamentally cybernetic understanding of communication with both Uexküll and Lotman (one influenced cybernetics and the other was influenced by cybernetics). Nowhere is this more clearer than in Bateson's discussion of digital and analogic forms of codification.
Bateson's insistence on the importance of *ineffectiveness* in interspecific communication should be taken seriously if we were to attempt to model communication from an Uexküllian perspective. Ineffectiveness is caused by differences in Umwelten. His insistence on mutual awareness and influence on the other hand is almost a perfect model for constructing an Uexküllian communication model: here mutual awareness concerns *perceptual cues* and influence *operational cues*. (Personally I would not attempt an Uexküllian communication model because I cannot read Uexküll in his original language, although I find the idea interesting enough.)
I devoted much of my essay to the connection between Bateson's *μ function* and Ruesch's *metacommunication*, because these notions share a common core that was borne from their cooperation in 1951. It is also worthwhile to mention that the earliest mention of the metalingual function I can find by Jakobson dates to 1954, when he had just read all the (then) available literature on communication theory. There are other hints that Jakobson had read their

work - such as Ruesch and Bateson's *intrapersonal communication* that Jakobson discussed under the same name before renaming it as *autocommunication* - but this link is especially relevant for elaborating the *code* in his scheme. It is also the case that semioticians are so fond of the *metalingual* function that they use it in inappropriate contexts (e.g. Boudon 1986a[1977]: 104), as if forgetting that *metalanguage* is by definition language about language and the *metalingual function* operationalizes talking about language. If we are not dealing with language but with communication then the correct term is *metacommunication*.

I am especially fond of the *μ function* because it is further distinguished from metacommunication. Ruesch developed his approach to metacommunication to a beautiful but almost absurd complexity and talked about metacommunicative instructions that concern almost every factor in Jakobson's scheme. Bateson distinguishes communication about relationship as essentially the *channel* or *contact* function of communication all the while considering that the contact between individuals is not a mechanical and transient link but involves *social relationships*. Curiously, this was also the original point of Malinowsky's *phatic communication*. Jakobson reduced it to a linguistic function or a rather restricted use of language, while Bateson's μ function involves much more, such as the patterns and contingencies of the relationship. (Very schematically - even perhaps unfairly - put, the only pattern and contingency that Jakobson's phatic function considers is: "Are we talking to each other at this very moment?")

There is a lot that can be done with the μ function. My essay took only the first baby steps towards untangling the possibilities. The most elegant analogue to this function that I can think of is what I call *goffmanian triad* and which involves: (1) a *self* (an individual or organism); (2) some *others* (other members of the group or participants in an interaction); and (3) the social *situation* that unites (1) and (2). The μ function targets the social situation in which the communication occurs. That is, not the "context" in Jakobson's scheme, but the communication process itself (which are not the same thing, as a closer examination of Jakobson's context reveals). In classical approaches the μ function also involves an old and almost forgotten concept, *the definitions of the situation*. I could go on, but the point is clear: the μ function is a powerful and useful conception. I believe it will be of great help in disentangling Jakobson's "communication model".

> 2. Also, you said that in the future you want to study more thoroughly the interplay between Jakobson and Bateson, **to what extent do you plan on including zoosemiotics** or animal communication?

I am positively inclined towards zoosemiotics because my object of study, nonverbal communication, belongs to this field (according to Sebeok) and has historically been influenced by the same ideas, authors and in some cases same books (e.g. Darwin 1872; Hediger 1950; Lorenz 1966). General ethology and "human ethology" seem to comprise a continuum, sometimes even within a single collection (in Pliner 1975, for example). Human nonverbal behaviour is not that much different from animal behaviour, so that an ideal approach to nonverbal communication, in my opinion, would be comprehensive enough to encompass both human and animal communication. In the end, humans are also animals and the study of nonverbal communication has repeatedly brought this very obvious knowledge to our consciousness. In more a eloquent phrasing:

> The language of action is spoken by the body; and yet, it is not something given from the very first. All that nature permits is that man, in the various situations in which he finds himself, should be able to make gestures; his face is agitated by movements; he emits inarticulate cries - in other words, cries that are 'coined neither by the tongue nor by the lips'. All this is not yet either language or even sign, but *the effect and consequence of our animality*. (Foucault 2002[1966]: 115; my emphasis)

I am taken to Ruesch and Bateson because their "communication system" approach is applicable on most all forms of communication. They advance a theory of communication that can be extended to the analysis of semiotic or communication systems such as human face-to-face interaction, organizations (corporations, groups, herds, flocks), cultural communicatian as well as interspecific human-animal communication.

Sebeok and others tried to advance the study of animal communication in the late 1960s by taking Jakobson's scheme of language functions as their starting point. My thesis is that we can keep Jakobson's general approach but we must turn back to earlier authors to construct a truly comprehensive model of communication. This involves not

only turning back to Ruesch and Bateson and elaborating the code component and metalingual function to include a variety of semiotic systems and metacommunicative operations, but also a revisitation of Jan Mukařovský, who wrote not only about the poetic and aesthetic functions, but also informational and practical functions.
Looking back I find it surprising that anyone can think of Jakobson's scheme as a communication model without there being anything explicitly communicative about it. In the end, my aim is firstly to make the model operational by including explicit *communication functions* and secondly to make it much broader by turning to Charles Morris and adding so-called *sign functions*. I cannot be sure if it will turn out as I intend it because the work is still in progress, but ideally I would end up with a much heavier model that complements Jakobson's language function with Morris's sign functions and Ruesch-Bateson's communication functions.
There is a high risk of failing to bring a harmonious cooperation to these approaches, but I feel that someone has to at least attempt it. Zoosemiotics or animal communication figures into this plan because the final model that I have in mind should be applicable on a wide variety of communication systems: human-human, human-animal, animal-animal. In my opinion we are at a phase in semiotic theorizing when we cannot set any living organism beyond the semiotic pale and it's high time that communication modeling followed suit.

3. You are making a good work in contextualising Bateson's essay in general semiotics and protosemiotics. My question is simple: **should Bateson be included more openly to the history of the field**? Whatever your answer would be, please give arguments to pro and contra.

My answer is an unequivocal *yes*. On Wikipedia he is labeled as an English anthropologist, social scientist, linguist, visual anthropologist, *semiotician* and cyberneticist. All of these listed fields have something or other to do with semiotics anyway. Like Jurgen Ruesch, who came to recognize the "semioticity" of his work only later, so is Bateson heavily involved in theorizing that is by all means semiotic but perhaps wasn't labeled as such at the time.
At the moment I am unable to produce arguments not to include Gregory Bateson more openly to the history of semiotics. I have yet to read the whole of *Steps to an Ecology of Mind* and I cannot give an evaluation based on one paper only. The paper that I did read proved to be very semiotic but I can't vouch for his other writings. If I were to construct any arbitrary contra-argument then I would question whether enough time has passed to start writing the history of semiotics since the 1950s (what is in archaeological terms still the *present*). But if someone were to write a history of semiotics (or more specifically, the history of 20th century semiotics) after 2050, I would see no reason why not to include Gregory Bateson, Jurgen Ruesch, as well as Susanne Langer. These may not perhaps be the most popular thinkers, but they were certainly some of the deepest and greatest thinkers of their time.

5.6.2 Linnasemiootika lugemismaterjal (2014-06-02 13:46)

Remm, Tiit 2014. Lugemismaterjal kursusele "Linnasemiootika" (FLSE.00.244).

> Kõige üldisemalt uurib linnasemiootika, *kuidas elatakse linnaga seoses?* Selline määratlus sisaldab esmalt arusaama **elamise ja semioosi kattuvus**est ning teisalt, et ***linn* on määratletav eelkõige kultuurilise tasandi kaudu ehk eksisteerib objektnähtusena inimese eluilmas**, mis on sotsiaalne ja kultuuriline omailm. Nii on linnasemiootika eelkõige inimkeskne; linnaga seotud mitteinimliku elu (nt linnaloodus e temaatika) uurimine lähtub samuti inimese perspektiivist. Lisaks on inimkesksuse puhul tähelepanu kaldu sotsiaalse ning iseäranis kultuurilise mõõtme suunas. Nii võtab valdkonna keskne küsimus konkreetsema kuju: *kuidas inimene tähendustab linna?* Linna tähendustab teatud võimete ja õpitud tegutsemisviisidega konkreetsetes olukordades tegutsev subjekt, sotsiaalse ja kultuurilise teadmuse poolt vahendatult. (Remm 2014: 2)

Siin on üle võetud biosemiootiline arusaam, et elu piir langeb kokku märgitegevuse piiriga. Lühidalt, elamine on alati seotud märgitegevusega. Linn on seega mitte ainult inimese füüsiline keskkond, vaid ka märgiline - sotsiaalne ja kultuuriline - keskkond.

> [Linn on sotsiokultuuriline nähtus, mis] on sootsiumi suhteliselt tihe (elu-) **keskkond, kus sotsiaalsed suhted, kultuuriline maailmapilt ja jagatud ettekujutus linnast teostub ja kujuneb ning füüsilises ruumis väljendub**. (Remm 2014: 2)

Social relationships, cultural worldview (*Weltanschauung*), shared imagination (?) - materialises, develops and manifests (in physical space).

> Lisaks sõltub linna semiootilisuse mõistmine valitavast vaatepunktist – kas vaadelda linna **tänaval liikuja perspektiivist**, nö looja või kasutaja, kultuuri maailma- ja enesemudelite või **kultuuris toimumise seisukohalt** – ning linnale omistatavast olemusest keskkonnana, tervikobjektina või näiteks **mahutina**. (Remm 2014: 2)

Need kolm tunduvad minu jaoks kõige mõistlikumad. St linnas elava, liikuva ja toimiva inimese ning tema kultuurilise iseloomu ristumine linnas kui teatud mahutis (eluruumis) tundub mõistlik. Kultuur on siin jutkui inimese ja linna vaheline vahendaja (*mediator*).

> Linnasemiootika ajaloolises arengus võib välja tuua kolm üksteist täiendavat suunda: (1) linna sotsiokultuurilise nähtusena toimimise, (2) linnakeskkonna tunnetamise ning (3) linnaruumi kui tähistussüsteemi uurimine. (Remm 2014: 3)

(1) sotsioloogia, geograafia, majandusteadus, õkoloogia; (2) psühholoogia, antropoloogia, filoloogia; (3) linnasemiootika.

> Erilise tähtsusega on linnasemiootika jaoks Chicago koolkonna side pragmatismiga. Ühelt poolt väljendub see arusaamas reaalsuste paljususest linnas (nt subkultuuride uurimise kontekstis). Teisalt on oluline **interpreteerivate tegutsejate märkamine linnas toimuvates interaktsioonides** ning sellega seoses G. H. Meadi töödest lähtunud interaktsiooni uurimine (sh H. Blumeri sümboliline interaktsionism, mis uurib, kuidas suhestudes asjade, enese ja teiste subjektidega, kujundavad inimesed tähenduslike objektide maailma, milles ja mille suhtes nad tegutsevad). (Remm 2014: 3)

Ajastus on kahtlemata õige, sest Parki 1915. aasta artikli ajaks oli Mead juba pool dekaadi avaldanud mõjukaid artikleid oma filosoofiast.

> Vastukaaluks keelelise semioosi analoogiatele ning ruumi isoleeritud süsteemina käsitlemisele hakati tihedamalt looma linnasemiootika sidemeid keskkonna tunnetamist ja interpreteerimist uurivate suundadega keskkonnapsühholoogias ja inimgeograafias. (Remm 2014: 4)

Siia kuuluvad ka prokseemika ja selle edasiarendused, a la *Environmental Psychology and Nonverbal Behavior* (nüüdseks lihtsalt *Journal of Nonverbal Behavior*).

> Semiootilisest seisukohast ei viita *(linna-)ruum* siinkohal mitte nö füüsikalisele ruumile vaid **äratuntud ruumisuhete kogumile, mis sisaldab muuhulgas ka materiaalset aspekti**. Linnaruumi semiootilisuse aluseks on ruumilise struktureerituse ja tähistussuhete (nt vastavus maailmapildi, väärtustesüsteemi või sotsiaalse struktuuriga) kõrval tähenduslikkuse seos kasutusega ning seega sõltuvus subjektist. (Remm 2014: 5)

Sama lugu on ilmselt ükskõik millises semiootilises käsitluses. Näiteks käitumise semiootikas ei ole tähtis mitte kehade liikumine vaid kehaliikumise tähendustamine (tähenduslikustamine?), st *äratuntud kehaliikumiste kogum*, *mis sisaldab muuhulgas ka füsioanatoomilist aspekti*.

> Ruumi organiseerimine on nimelt **normide ja reeglite maha märkimine ruumi** ning ühiskonnaliikmed teavad, kuidas kasutada näiteks auto- ja kõnniteed, väljakut, parki, kirikut ja kodu funktsionaalsete üksustena. Teisalt võtab see reeglite ruumi projitseerimine nende reeglite mäletamise ülesande inimestelt – ehk mida reguleeritum on linnaruum selles paiknevate vahendite abil, seda vähem on inimestel aimu, kuidas ruumi ühiselt sotsiaalses interaktsioonis kasutada. (Remm 2014: 6)

Umbes nagu see Platonlik heietus kuidas inimesed õppisid kirjutama, aga unustasid mäletada.

> Kuna **materiaalne linnaruum võimaldab, piirab ja suunab tegevusi**, siis on juba sel kultuurilisele sümbolismile eelneval ruumimorfoloogilisel tasandil olemas **struktuur, mis suunab individuaalseid tegevusi, sotsiaalseid kohtumisi ja suhteid** ning seekaudu ka kultuuriliste praktikate kujunemist. (Remm 2014: 7)

See on see aspekt mis mind kõige rohkem huvitab. St linnaruumi ja inimkäitumise vastastikkune seos: kuidas inimkäitumine vormib linnaruumi ja kuidas linnaruum vormib inimkäitumist.

> Tähendusliku struktuuri kõrval on linnaruum **nii korrastuselt kui materiaalselt vormilt sotsiokultuuriliste tegevuste produkt**. Ühel poolt on linnaruum isetekkeline – inimesed tegutsevad ning nende tegevustes vormub linnaruum kohalike elanike sissetallatavate radadena, **interaktsiooni tööriistadena** ja ettevõtjate huvide teostumisena kaubanduskeskuste vormides. Teisalt tegeletakse sihipäraselt linnaruumi, eriti selle funktsionaalse korrastuse planeerimisega ning plaanide teostamisega. Kuigi on võimalik vaadelda individuaalset tegutsemist ja ruumi abstraheeritud kujunemist, kujuneb linnaruum valdavalt sotsiokultuurilise interaktsiooni kontekstis ja seekaudu mõtestatult. (Remm 2014: 7)

St linnaruumi kujunemine inimtegevuse järgi ei ole sugugi suvaline, vaid järgib teatud loogikat - on mõistuspärane.

> Iseseisva semiootilise süsteemina ja tunnetusobjektina toimimise kõrval on linnaruumi üheks eripäraks ka erinevate semiootiliste nähtuste mahutamine. Linnas toimiva kultuuri ja ühiskonna kui semiootilise süsteemi üldise toimimise kõrval võib keskenduda linnas leiduvatele märgisüsteemidele. Omaette *diskursiivse ruumi* moodustavad näiteks visuaalsed reklaamid, mis tarbimiskultuuri osana on küll linnaga tihedalt seotud, ent **kasutavad linnaruumi eelkõige kommunikatsiooni *kanalina***. Samuti kasutavad sotsiaalsed ja kultuurilised liikumised, sh subkultuurid linnaruumi mõnikord etteantud tegevuskohana ilma sellega spetsiifiliselt suhestumata. (Remm 2014: 9)

Siin tuleks tähele panna, et visuaalsed reklaamid pole ainsad linnaruumi *(kommunikatsiooni-)kanalina* kasutavad märgid või märgilised nähtused. Reklaamide kõrval võib välja tuua ka mitteametliku poole - gräffitid ja miks mitte ka muu vandalismi (lõhkumine on mõnikord loovakt). Kanalite ja meediumite võimalusi vaadates võib välja tuua ka helilised suhtlemisvõimalused (nt linnamüra, helisaastus).

> Linnaline semioos, keskendutagu siis enam ruumilisele või kultuurilisele mõõtmele, toimub erinevate interaktsioonide kaudu. Üksteisega suhestuvate subjektide kõrval sisaldavad indiviidide praktikad ka suhestumist keskkonna, teiste sotsiaalsete (sh kollektiivsete) subjektide ning kultuuriliste süsteemide ja nähtustega. **Linn on oma olemuselt ja arengult koondatud ja põimunud interaktsioonide kogum ja keskkond**. (Remm 2014: 9)

Siin on juba olemas see millest ma tahtsin oma essees kirjutada: linn kui kommunikatsioonisüsteem (*communication system*) või kommunikatsioonivõrgustik (*communication network*).

> Interaktsioon toimub konkreetsetes tingimustes ning loob ja markeerib nii ruumilisi kui normatiivseid korrastusi. Tingimuste ruumiline korrastus hõlmab kolme peamist aspekti: (1) ruumi klassifitseerimine üksusteks; (2) **reegleid ja kontrolli pääsude**, käitumise jms osas; (3) üksuste, piiride, reeglite ja normide jms kommunikatsiooni näiteks seinte, eksplitsiitsete sümbolite ja poolfikseeritud elementide kaudu. Lisaks sellele, et ruumi klassifitseerimine ja sellega seotud reeglid on inimestel meeles, on materiaalsete tähistuste kaudu ruumi mentaalne korrastus, st piirid, reeglid, käitumisjuhised jms ruumi ka maha märgitud. Tegu on omamoodi mnemoonilise funktsiooniga – reeglite ruumi märkimine võtab inimestelt nende meelespidamise ülesande. (Remm 2014: 11)

Kõigepealt on ruum jaotatud osadeks, seejärel leiame igale osale vastavad reeglid ja normid ning siis otsime nende normide ja reeglite markeeritust ruumis endas. Valinsi ja Baumi uurimus normatiivsest kontrollist ühiselamute koridorides on siin kohane näide, kuigi tegu pole linnaruumiga.

> Linnasemiootika üheks eripäraks võib pidada indiviidi suhteliselt olulist rolli – sageli kaasatakse mõni ajalooliselt oluline isik või nö inimene tänavalt, kes pole aga süsteemiväline, vaid isiku ja ruumipositsiooni osas kuulub linna kui süsteemi sisse. Subjekti suhet linnaga võib kokku võtta kolme üldisesse valdkonda: (1) ruumi kujutlemine; (2) ruumi ja linnanähtuste semantiline kodeerimine ja sellega seotud tähenduslikkuse paljusus ning (3) tegutsemine linnas (i) suhtes ruumiga (ruumilise keskkonnaga), (ii) suhtes kultuuriga (sh kultuuri mäluga) ning (iii) suhtes teiste inimestega. Linnas tegutsev nö linnasemiootiline subjekt on niisiis materiaal-ruumiline ja ruumiga suhestuv, kultuuriline ehk kultuuriliste märgisüsteemidega ja nende kaudu interakteeruv, neid kandev ja kasutav ning sotsiaal-interaktsiooniline. (Remm 2014: 12)

Huvitav kas suhtlemine iseendaga ammendub "suhtes ruumiga".

> Esmase semiotiseerimise esitused, mida uurida, võivad varieeruda individuaalsest kõnest ja joonistusest keskkonna kohta kuni **ühiskonnas aktsepteeritud ja reguleeritud kujutamisžanriteni** (postkaardid, kartograafilised kaardid, reisijuhid, uurimused, planeeringud, kunstid jne). Ent representatsioonid ei eksisteeri üksnes uurija jaoks, vaid eelkõige **praktiliste nähtustena, mis on eesmärgist sõltuvad ning sotsiaalselt kontrollitud**. Nii täidavad representatsioonid praktilisi eesmärke, kujundavad linna semiotiseerimist ning kujundavad ka linnaga seotud kultuuri ennast. (Remm 2014: 16)

Samasugust lähenemist rakendab biosemiootiline või ökosemiootiline kirjanduskriitika ja ka minu enda nö kehakeelelugemine (kehaliste representatsioonide lugemine).

> Teisalt ei hõlma ruumi representeerimine üksnes olemasoleva ruumi kujutamist, vaid ka ruumile tähenduste omistamist (ning kujutletava ruumi loomist). **Läbi representatsiooni jõuab objekt inimese tähenduslikku ja jagatud reaalsusse**. Läbi avalike representatsioonide saadud jagatud kogemus loob võimaluse ruumi kollektiivseks tähendustamiseks. Taoliste ühiste semiootiliste tegevuste kaudu tekib ja toimib ruumi ühtsele mõistmisele tuginev identiteet. Teisest küljest loob ruumi korduv sarnane representeerimine selget tähenduslikku ruumi ja paika. (Remm 2014: 16)

Analoogia jätkub, sest väga sarnaselt on meil jagatud ettekujutus "kehakeelest", mis on sealjuures vägagi noor nähtus (sündinud 1970).

5.6.3 Beginnings of the Semiotics of Culture (2014-06-11 17:06)

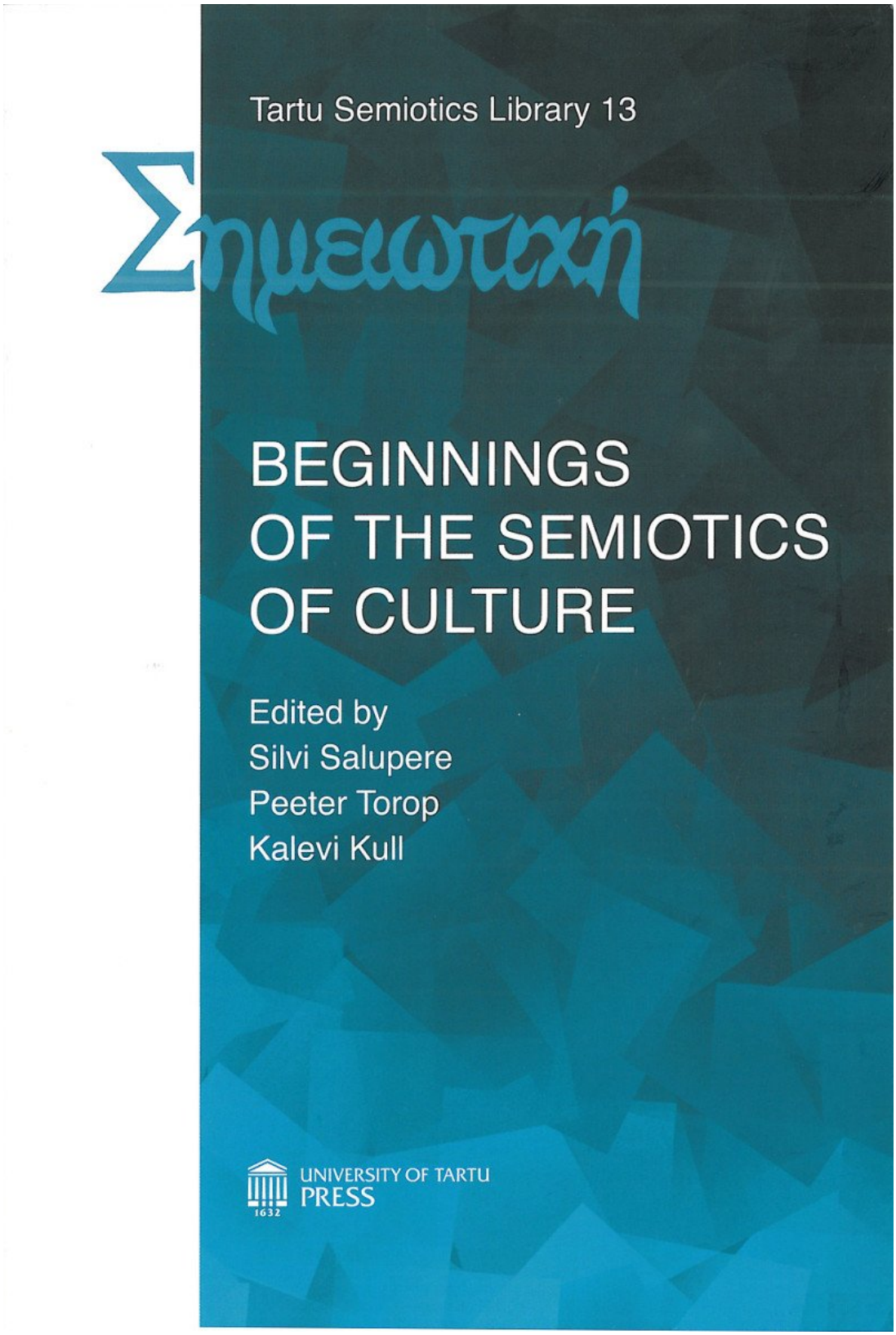

Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull 2013. Preface. In: Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull

(eds.), *Beginnings of the semiotics of culture*. Tartu Semiotics Library 13. Tartu: University of Tartu Press, 5-10.

> The intensive work of the 1960s on the semiotic approach to **the study of texts, at first literary texts and later other kinds of cultural texts**, and the duscissions at the Tartu Semiotics Summer Schools in Kääriku (Salupere 2012), led to the formation of an understanding of the possibility for an integral approach to culture from the semiotic point of view. It is marked by the use of the term *semiotics of culture* that came into use since 1970. (Salupere, Torop & Kull 2013: 5)

And this work continues, almost half a century later. The notion of *cultural text* is still unclear to some.

> A thorough analysis of the *Theses* has been produced by Irene Portis-Winner and Thomas Winner (1976). (Salupere, Torop & Kull 2013: 6)

And now I know what I'm reading next.

> In 1992, Lotman wrote "Theses towards a semiotic analysis of Russian Culture" as **a study programme** for the Department of Russian Culture in the Institute of World Culture at Moscow State University (published in Russian and in English - Lotman 1994a; 1994b), and focused on some specific characteristics of Russian cultural history. See also Torop 1999. (Salupere, Torop & Kull 2013: 6, footnote 2)

The 1973 theses can similarly be thought of as the general research programme of the institute of semiotics.

Salupere, Silvi and Peeter Torop 2013. Introduction: On the beginnings of the semiotics of culture in the light of the Theses of the Tartu-Moscow School. In: Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull (eds.), *Beginnings of the semiotics of culture*. Tartu Semiotics Library 13. Tartu: University of Tartu Press, 15-37.

> It is difficult to give a comprehensive description of the environment in which the semiotics of culture was born. It grew out of a certain atmosphere, and was shaped by Russian Formalism with its **critical reception of Saussure by J. Tynyanov and R. Jakobson**, the theses of the Prague linguistic circle, L. Hjelmslev's glossematics, N. Chomsky and generative linguistics, Malinowski's scientific theory of culture, C. Levi-Strauss' structural anthropology, N. Wiener's cybernetics, and numerous other authors and theories. (Salupere & Torop 2013: 16)

I am only familiar with Tynyanov and Jakobson from this list.

> [...] Juri Lotman was searching for a disciplinary sythesis - a fact that was first noticed by Karl Eimermacher who used the term "**integrative culturology**" in his articles on Lotman both in German and in Russian (Eimermacher 1974, 2001). Integrative is an appropriate word, taking into account Lotman's special position in **the typological studies of culture**. The term 'integrative" proposed by Eimermacher is accurate in the case of the Tartu-Moscow School in at least two respects. On one hand, the members of the school were active in different fields from Slavistics to Oriental studies, and their methodological explorations reflected the explorations of contemporary human and social sciences. These include, first and foremost, R. Barthes' meditations on language and his vision of semiology as a part of linguistics, and the attempt by C. Levi-Strauss to integrate different disciplines on the axis of cultural or social anthropology. An important place in the integrative nature of the Tartu-Moscow School belonged to R. Jakobson's concept of **an integrative science of communication** in which semiotics as the discipline studying the communication of all messages would include linguistics as the study of only linguistic messages, while also being related to social anthropology and economics as research into social communication. (Salupere & Torop 2013: 16-17)

I was not aware that TMS took Jakobson's concatenating view of these sciences so seriously. Also, compare this to Sebeok's or Mead's conception of semiotics as the advanced study of communication.

> R. Posner's lengthy treatment of semiotics of culture proves a good example. He considers E. Cassirer as a direct precursor to cultural semiotics as Cassirer's classification of symbolic forms is similar to the clossification of sign systems:
>
> > Cultural semiotics is that subdiscipline of semiotics which has cluture as its subject. According to Cassirer, it has two tasks:
> >
> > 1. The study of sign systems in a culture (in the sense of Herder or Tylor) with respect to what they contribute to the culture,
> > 2. The study of cultures as sign systems with respect to the advantages and disadvantages which an individual experiences in belonging to a specific culture.
> >
> > (Posner 2005: 308)

The works of the TMS were quite well known in Germany; numerous works on semiotics of culture were published there, while a separate conception called evolutionary cultural semiotics was developed by W. A. Koch who also founded a new series titled *Bochum Publications in Evolutionary Cultural Semiotics*. Koch saw culture as

> a phenomenon whose true integrative potentialities have not yet been fully discovered or explored. For a semiotics thus conceived, **structure and process are not different phases of reality** and/or science but rather mere faces of a unitary field. In the view of this series, then, any fruitful attempt at semiotic analysis will be based on **premises of macro-integration - or evolution - and of micro-integration - culture**. (Koch 1989: v)

For evolutionary cultural semiotics evolution means the dynamics of cultural environment as semiosis that evolves from verbal and pictorial media, to start with, towards printed media and then telemedia. Today this process is continued in the environment of new media. It is a movement from immediate communication towards the diversification of forms of mediated communication and the understanding of communication forms, with the cultural value of technological evolution becoming a part of both history of science and that of culture. (Salupere & Torop 2013: 18)

Posner's 2005. "Basic tasks of cultural semiotics" is available online in manuscript form. Koch's reference goes: *Koch, Walter A. 1989. Bochum publications in evolutionary cultural semiotics: Editorial. In: Koch, Walter A. (ed.)*, Culture and Semiotics. *Bochum: Studienverlag Dr. Norbert Brockmeyer, V.*

> Disciplinary logic demands that culture be declared the research object of semiotics of culture. In his memoirs, A. Pjatigorskij, one of the founders of the Tartu-Moscow School, discusses the reasons why the TMS became the study of culture: "**Universal method needs a universal object and unavoidably that will be culture**" (Pjatigorskij 1994: 326). Pjatigorskij believed the primary cause was Russian culture:
>
> > We thought we wrote about culture from an outside point of view, but it led us from inside. [...] Thereafter the method was ontologized that has led to object naturalization (**not only "how I understand culture" but how one culture understands other cultures and itself**). (Pjatigorskij 1994: 326-327).

Pjatigorskij emphasises that the definition of culture cannot be separated from the observer, since **culture is a meta-concept**, i.e. a concept of description and self-description (Pjatigorskij 1994: 326), and understanding the observer is as important as understanding the observed, since "the language of world description cannot exist simply because there is no single natural language that can be used to describe the world as a single object of study" (Pjatigorskij 2002: 9). Let us note that while for Pjatigorskij such naturalisation was methodologically erroneous, since **as the**

researcher is located inside the culture, it is difficult for him or her to take a meta-position and remain objective, Boris Usponskij, another author of the *Theses*, considers such unity of the object and the researcher to be a positive trait. In a talk given in 1981, Usponskij describes the path travelled over 20 years, starting from **the extrapolation of linguistic methods to non-linguistic objects and finally reaching the semiotics of culture**. He subscribes the success of the TMS to the application of the dualist model typologically characteristic of Russian culture in the genesis of the TMS, which united two different traditions: the Moscow tradition of linguistics and the Leningrad tradition of literary studies (Uspenskij 1994: 268). (Salupere & Torop 2013: 20-21)

And again, these problems are still revelant today. The metaconcept problem is exactly why Randviir dismisses the semiosphere. And Pjatigorskij's "naturalisation" concerns the culture as a collective "I" (that is, the cultural level in Ruesch's communication system).

> No matter how unusual we might find the idea that the concept of human culture itself presupposes the existence of certain initial freedoms and restrictions [just as in language - *S.S.*, *P.T.*], it is supported by a simple argument. A system not organised in such a fastion *is not* a language, i.e. it cannot be used for storing and transferring information. **Culture, however, is a communicative system by definition**. (Lotman 1967a: 6) (Salupere & Torop 2013: 22)

...Which is why I deem it necessary to read up on Ruesch and Bateson who explored the possibilities of communication systems.

> In his article "Literary fact" from 1924 he wrote: "Literary fact is heterogeneous, and in this sense literature is an incessantly evolutioning order" (Tynyanov 1977: 270). Understanding of **literary order or system** is very close to the notion of function:
>
> > A literary system is first of all *a system of the functions of the literary order which are in continual interrelationship with other orders*. [...] The evolution of the structural function occurs rapidly; the evolution of the literary function occors over epochs; and the evolution of the functions of a whole literary system in relation to neighbouring systems occurs over centuries. (Tynyanov 1977: 277)

Literary order is just one functional order together with the order of everyday life, the order of culture, the social order. The study of literary evolution presupposes the investigation of connections first of all between the closest neighbouring orders or systems, and a logical path leads from the structural to the literary function, from the literary to the verbal function. This follows from the position that "evolution is the change in interrelationships between the elements of a system - between functions and formal elements" (Tynyanov 1977: 281). (Salupere & Torop 2013: 23)

When is termed "series" in Jakobson and Tynyanov (1928), is here termed "order" and seems to amount to a "system".

> As predecessors to semiotics of culture, Tynyanov's works are also where **the idea of conceiving cultural artefacts through the dynamics of boundaries** is derived from. A text can be delineated in different ways as a text in a certain language, as a representative of a certain literary genre, as an expression of a literary-historical style, as a social message, as an artistic text - **in other words, conceptualised and correlated with the cultural environment to different extents**. A complex understanding presumes a parametric approach, and different sides of parametric analysis are reflected in the *Theses* which state that culture is both a text and a system of texts. (Salupere & Torop 2013: 24)

This is extremely relevant, for it points out how defining the borders of a text is a matter of perspective - of which "order" it is correlated with.

> […] if the first sentence of the *Proposals* reads: "The initial premise is that all human activity concerned with the processing, exchange, and storage of information with the help of signs possesses a certain unity", then "with the help of signs" has been omitted in the *Theses*, since there was no longer any need to stress that in 1973. (Salupere & Torop 2013: 24)

And yet I feel that there is a need to stress it now, so that we could pinpoint the most explicitly semiotic aspect - the informational function of signs - and compare it to other approaches (Nauta 1972, for example).

> The most universal feature of human cultures is the need for self-description. Every culture has its own specific means for it, its languages of description. **Languages of description facilitate cultural communication, perpetuate cultural experience, and model cultural memory**. The coherence of culture is based on the repetition and interpretation of the same things. The more languages of description a culture has, the richer it is. (Salupere & Torop 2013: 25)

This is the most commonsense explanation fo the self-description aspect. In this sens, self-description is necessary for a culture to constitute a "supraindividual self".

1. Language as primary modelling system
2. Secondary modelling systems:
   (a) Language as higher sign system (myth, literature, poetry);
   (b) Language as metalanguage or part of metalanguage (criticism and history of art, music, dance etc.);
   (c) Language as model or analogue (language of film, dance, music, painting, etc.).

> Based on this classification, **language as a primary modelling system is the human being's main means of thinking and communicating**. As a secondary modelling system, language is the preserver of culture's collective experience and the reflector of its creativity. **As a metalanguage, natural language in the translator and interpreter of all nonverbal systems**, and from the methodological perspective, especially during the 1960s and 1970s, language offered cultural analysis the possibility of searching for discrete (linguistic) elements also in such fields of culture in which natural language either does not belong to the means of expression, or does it only partially. (Salupere & Torop 2013: 25-26)

That is, language is *primarily* a "social modelling system" (Jakobson 1971 [1967]: 676) and secondarily a system that further cultural systems are based on and which influence "the way the whole society conceives of the world" (Mukařovský 1976[1938]: 161-162)

> First, however, we must ask how the term "*ustrojstvo*" has found its way into the metalanguage of Lotman and his co-authors. Without delving too deep into history, it is clear that it originates in the Moscow group, the circles of mathematicians, linguists, and cyberneticians. In a book published in 1965 by two authors of the *Theses*, we find an important definition that can be used as a starting point: "**A device [*устройство*] (automaton, human, or animal), interacting with the environment surrounding it, processes the information it receives about the environment and about the device itself**" (Ivanov, Toporov 1965: 6). It is clear from this that it is sometimes more concerte, more static, something given, and our position is that the most logical translation should be "device", that has not been used by the translators so far. (Salupere & Torop 2013: 28)

This quote from Ivanov and Toporov seems to capture some fundamental aspects of Lotman's "device of culture" as well: that it interacts with the non-culture that surrounds it and it possesses some information about itself (e.g. self-description).

> The distinction is also missing in *Universe of the Mind* (1990): see, for example, the table of contents: "Text as a meaning-generating mechanism" (*смыслопорождающее устройство*) and "Rhetoric as a meaning-generating mechanism" (*механизм смыслопорождения*). (Salupere & Torop 2013: 29)

Jäta meelde: tekst on tähendusloome vahend; retoorika on tähendusloome mehhanism.

> Culture's "model of itself, the myth of the culture about itself which appears at a certain stage", and "the orientation of culture" are presented as important unifying mechanisms of culture. (Salupere & Torop 2013: 31)

I'm once again reminded of Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis* in which a dictatorial regime assigns a new creation myth every year. These are written by school students and the best one is selected. The creation myths that Remsu lists by way of example include the story of Jesus as well as that of Kalevipoeg.

> Culture's model of itself is based on the dynamics of self-descriptions, on the balance between three main types of self-models - self-models that register its current state, self-models based on a necessity to change the situation, and theoretical models, the relationship of which to reality is not clear at the moment of their creation but might become so in the future. (Salupere & Torop 2013: 31)

This is extremely interesting. Compare this to Ruesch's intero-, proprio- and exteroception. Also, compare it to the so-called goffmanian triad (self, other, situation).

> [...] the question of the difference and combination of metalanguages. This problem, too, was first stated by R. Jakobson, who wrote in his article "Metalanguage as a linguistic problem", published in 1956: "Language must be investigated in all the variety of its functions" (Jakobson 1985: 113). In the context of this article, this means that the TMS does not attempt to create a new canonical metalanguage in its search for the disciplinary bases of semiotics of culture. **Just as culture is based on the diversity of languages of self-expression, so is the science studying culture based on the diversity of metalanguages**. Semiotics of culture as a discipline creates a methodology that accepts this diversity of object and metalevels. (Salupere & Torop 2013: 34)

This, too, is a kind of ethics of terminology.

Lotman, Juri M. 2013 [1970]. Proposals for the programme of the 4th Summer school on secondary modelling systems. In: Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull (eds.), *Beginnings of the semiotics of culture*. Tartu Semiotics Library 13. Tartu: University of Tartu Press, 41-43.

> [...] we shall also admit another approach, according to which all of them examine particular aspects of the *semiotics of culture*, of **the study of the functional correlation of different sign systems**. (Lotman 2013[1970]: 41)

This means that semiotics of culture is inherently *syncretic* and interested in the mutual influence of sign systems. In my case this concerns the relationship of verbal and nonverbal systems.

> Special consideration should be given to the question of the relationship between primary and secondary cultural languages. Is such two-tier construction fundamental to the structure of culture, and what makes it functionally essential? **Is natural language the only primary system?** What ae the traits that a system must possess to be able to function as a primary system - or a secondary one? (Lotman 2013[1970]: 42)

Here we see that Lotman was not dogmatic about the modelling systems theory. Sebeok's restructuring can thus be deemed acceptable and Mihhail Lotman's framing of modelling systems as "relational notions" is spot on.

> Description of the *influence* of some particular semiotic system on others, i.e. "The role of painting in the semiotics of poetry of this or that era", "The role of cinema in the structure of the language of contemporary culture". (Lotman 2013[1970]: 42)

This is one of the specific directions that Lotman suggests conducting investigations. Again, the two-tier division into primary and secondary modelling systems (sign systems) should not be taken as face value but investigated. The relationships between sign systems are not "set in stone" but in continual evolution. Cf. Tynyanov above on the relationship between literary facts and other orders/series.

> Culture and non-culture. The struggle against culture as a cultural problem (analogy: the problem of forgetting as a component of the mechanism of memory). Culturoclasm and kulturträgers in the history of culture. The question of structural reserves in culture (barbarians for the Antiquity, pagans for Christianity, ignoramuses for rationalists, the People for the Enlightenment as the sphere for the expansion of culture). (Lotman 2013[1970]: 42)

The struggle against culture is also related to the last thesis: "Observance of rules and the struggle against rules becoming a rule by itself" (*ibid*, 43). I've compared the question of culture vs non-culture to contemporary advance of internet and social media. Here Wikipedia's "outreach program" is a good example - it goes out into third world countries (e.g. parts of India) in order to start creating wiki pages in those languages almost by force - that is, instead of letting people come to wikipedia and edit for free, wikipedia goes to those people and pays them to edit wikipedia in their language. This is a means to bring non-digital-natives to the internet. In this case the internet is synonymous with "culture" and non-culture is everything in the "outernet".

> 10. Culture as collective memory. The continuity of culture provides a collective with awareness of their existence. The possibility of studying culture as organized memory. [...]
> 13. Culture as a sphere of social conflicts. The struggle for collective memory. Socially prescribed norms of remembering and forgetting. (Lotman 2013[1970]: 43)

I skipped a couple of theses to show how he defined culture as memory and then brought the "power" question into this discussion by asking who has the right to determine this memory.

Lotman, Juri M.; Vjacheslav V. Ivanov; Aleksandr M. Pjatigorskj; Vladimir N. Toporov and Boris A. Uspenskij 2013. Theses on the semiotic study of cultures (as applied to Slavic texts). In: Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull (eds.), *Beginnings of the semiotics of culture*. Tartu Semiotics Library 13. Tartu: University of Tartu Press, 53-77.

> [1.1.0.] In investigations of a semiotic-typological nature the concept of culture is perceived as fundamental. In doing so we should distinguish between thec onception of culture from its own point of view and from the point of view of a scientific metasystem which describes it. According to the first position, culture will have the appearance of **a delimited sphere which is opposed to the phenomena of human history, experience, or activity lying outside it**. Thus the concept of culture is inseparably linked with the opposition of its "non-culture". (Lotman et al. 2013[1973]: 53)

The sphere of culture is delimited. One can only presume that if there is a sphere of human history, experience and activity outside of it, then there is also history, experience and activity inside it.

> [1.3.1.] Thus, from the position of an outside observer, culture will represent not an immobile, synchronically balanced mechanism, but a dichotomous system, the "work" of which will be realized as **the aggression of regularity against the sphere of the unregulated** and, in the opposite direction, as the intrusion of the unregulated into the sphere of organization. At different moments of historical development either tendency may prevail. The incorporation into the cultural sphere of texts which have come from outside sometimes proves to be a powerful stimulating factor for cultural development. (Lotman et al. 2013[1973]: 56)

I did not expect to see the notion of regulation play such an important role here. It is clear that organization goes hand in hand with regulation. The "aggression" of regulation is especially interesting. I may very well use this thesis to bring my "regulative function" to a cultural level.

> [1.3.3.] The cultural function of the tension between the inner (closed) and the outer (open) spaces is clearly revealed in the structure of houses (and other bulidings). **In making a house, man thereby partitions off a part of space which - in contrast with the outer sphere - is perceived as culturally assimilated and regulated**. However, this initial opposition acquires cultural significance only against a background of continual breaches in the opposite direction. Thus, on the one hand, the closed "domestic" space begins to be perceived not as the antipode of the outside world, but as its model and analogue (for example, the temple as an image of the universe). In this case the regularity of the temple space is transferred to the outside world, suppressing the sphere of irregularity (the aggression of the inner space against the outside). (Lotman et al. 2013[1973]: 57)

This thesis could very well be used for the semiotics of the city. All that is necessary is to extend the house metaphor from a single building to a complex of buildings - the city.

> [3.0.0.] The relationship of the text with the whole of culture and with its system of codes is shown by the fact that on different levels the same message may appear as a text, part of a text, or an entire set of texts. (Lotman et al. 2013[1973]: 58)

I think a similar point applies on signs generally. What, for example, is the difference between signs and distinctive features? How are they related? In any case this is, as was pointed out above, something Tynyanov discussed in relation with literature.

> [3.1.0.] Out of the entire totality of messages in a natural language, culture distinguishes and takes into account only those which may be defined as a certain speech genre, for example, "prayer", "law", "novel" and others, that is to say, those which **possess a certain integral meaning and fulfill a common function**. (Lotman et al. 2013[1973]: 58)

In short, a cultural text (*kultuuritekst*) is a text has a cultural meaning and function. That is, the meaning must be shared and the text must be functional in some sense: prayer in religious context, law in judicial context, novel in literary context, etc.

> [3.2.1.] *Text and sign*. The text as an integral sign; the text as a sequence of signs. The second case, as is well known from the experience of the linguistic study of the text, is sometimes regarded as the only possible one. Yet in the overall model of culture another type of text is also essential, one in which the concept of the text appears not as a secondary one derived from a chain of signs, but as a primary one. A text of this type is not discrete and does not break down into signs. **It represents a whole and is segmented not into separate signs but into distinctive features**. In this sense we can detect a far-reaching similarity between the primacy of the text in such modern audiovisual systems of mass communication as the cinema and television, and tho role of the text for systems in whcih, as in mathematical logic,

> metamathematics, and the theory of formalized grammars, language is understood as a certain set of texts. The fundamental distinction between these two cases of the primacy of the text consists, however, in the fact that for audiovisual systems of the transmission of information and for such comparatively earlier systems as painting, sculpture, the dance (and pantomime), and ballet, the *continuous* text may be primacy (the whole canvas of a painting, or a fragment of it in the event that separate signs are segmented in the painting), and a sign appears as a secondary notion, definable in terms of the text, whereas in formalized languages the text may always be represented as a chain of discrete symbols assigned as elements of an initial alphabet (of a set or a vocabulary). (Lotman et al. 2013[1973]: 58)

Cf. "Thus a painting can present the entire appearance of a thing in front of a viewer's eyes at once, whereas poetry must depict the same thing in parts, gradually, in time: for poetry a state changes into events." (Mukařovský 1976[1944]: 241) Mukařovský was discussing Gotthold Ephraim Lessing's *Laocoön*.

> [3.2.1.] For television the basic unit is the elementary life situation, which before the moment of television (or of filming) is in an a priori manner, unknown and irresolvable into elements. (Lotman et al. 2013[1973]: 59)

Verify this with Andrejevic's *Reality TV: The Work of Being Watched*.

> [3.2.4.] Since **memory is incorporated into the channel of communication between sender and receiver in cultures possessing the means of externally fixing the message**, a distinction is made between the potential receiver ("my distant descendant" in Baratynsky's poetry) and the actual receiver. (Lotman et al. 2013[1973]: 61)

Memory here involves "externally fxing the message" in signs that last through time (e.g. words on a paper, a text). This at the same time verifies that Jakobson's *channel* is indeed Ruesch's *medium* but at the same time negates the conflation of message in Ruesch and Lotman - in the former, not very many messages or signs are "fixed", while for Lotman fixation or textualisation is at the heart of the matter (of cultural semiotics). Also, compare this type of "memory" in the communication system to the Revzin's and Bakhtin's memory component in the communication models (e.g. not memery in the channel but common memory in sender and receiver, both having distinct but somewhat overlapping memories).

> [3.2.4.] The existence of memory in the channel of communication can also be associated with the reflection, in the structure of genres, of communication features which sometimes can be traced back to the preceding peiod (the "genre memory", according to M. M. Bakhtin). (Lotman et al. 2013[1973]: 62)

It can, indeed. But I see a rather more interesting conjunction between the notion of the culture text (or cultural text) and Bakhtin's genre memory. Not sure if anyone has studied this conjunction.

> We should distinguish the nontext from the "antitext" of a given culture the utterance which the culture does not preserve from the utterance which it destroys. (Lotman et al. 2013[1973]: 62; footnote 13)

This is a notable distinction. It should be remembered, for example, that in the early 1930s, the nazis didn't burn all books whatsoever (as they did in Bradbury's fantasy novel) but antitexts only - the books that were deemed dangerous to the nazi regime. I also think that these notions could be borrowed for a more general or even behavioural semiotics in terms of nonsigns and antisigns. In gestural studies, at least, this would be simple: the nonsign-gestures are the ones that a cultural group doesn't recognize as significant; the antisign-gestures would be the ones that the given cultural group does recognize as significant but assigns to a negative, forbidden, or unwanted signification.

> [4.1.1.] Hde traditional history of culture takes into consideration for each chronological section only "new" texts, texts created by the given age. But in the real existence of culture, texts transmitted by the given cultural tradition or introduced from the outside always function side by side with new texts. **This gives each synchronic state the features of cultural polyglotism**. Since on different social levels the speed of cultural development may not be identical, a synchronic state of culture may include its diachrony and the active reproduction of "old" texts. (Lotman et al. 2013[1973]: 63)

This is Jakobson's "permanent dynamic synchrony" applied to culture and texts instead of language and variance/invariance of its subcodes, styles or elements.

> [5.2.2.] The representation of a text in a natural language might be described by proceeding from an idealized diagram of the work of an automatic machine which would trnsform the text, successively developing it from the general intention to the lower levels; in this transformation each of the levels or some combination of different levels might be in principle correspondent to the recoding of the text by means of an output mechanism (see Fig. 1). (Lotman et al. 2013[1973]: 66)

Compare this (diagram, below) to Jakobson view of language as a completely semiotic system, "a system of signs from the largest components (discourses) to the smallest ones (the distinctive features)." (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xviii)

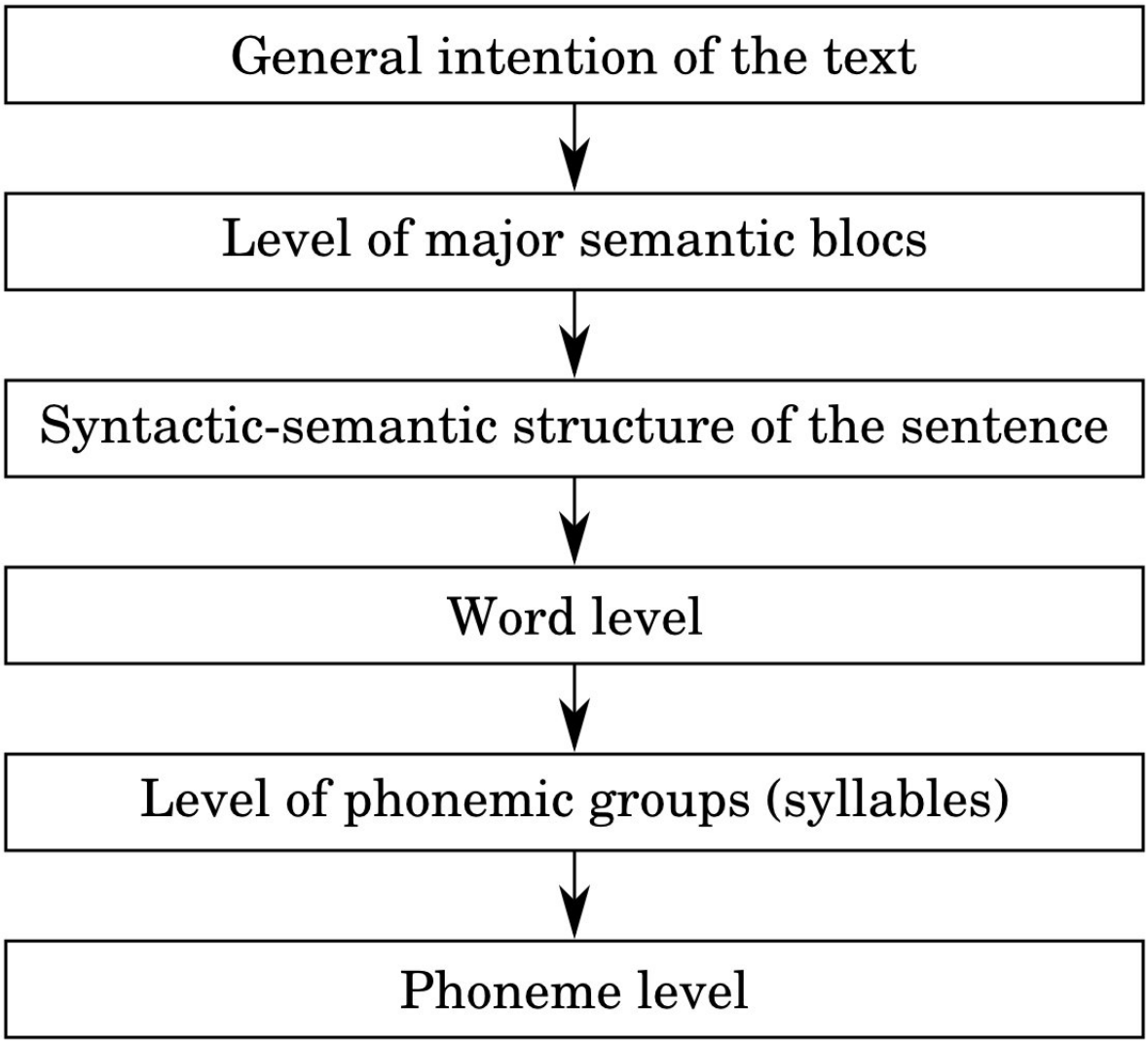

[5.2.2.] *Fig. 1. General diagram of the recording of a linguistic text by levels.* (Lotman et al. 2013[1973]: 67)

I recreated the figure because I've had to open this book several times merely to look thin figure up.

> [6.0.0.] From the semiotic point of view culture may be regarded as a hierarchy of particular semiotic systems, as the sum of the texts and the set of functions correlated with them, or as a certain mechanism which generates these texts. If we regard **the collective as a more complexly organized individual**, culture may be understood by analogy with the individual mechanism of memory as a certain collective mechanism for the storage and processing of information. The semiotic structure of culture and the semiotic structure of memory are functionally uniform phenomena situated on different levels. This proposition does not contradict the dynamism of culture: **being in principle the fixation of past experience, it may also appear as a program and as instructions for the creation of new texts.** (Lotman et al. 2013[1973]: 68)

This is Lotman's version of *omne symbolum de symbolo*, e.g. "culture begets culture" or more specifically, culture begets culture texts.

> [6.0.0.] Moreover, it is possible given a fundamental orientation of culture toward *future experience* to construct a certain conditional point of view from which the future appears as the past. For example, texts are being created which *will be* stored by our descendants; people who perceive themselves as "public figures of the age" seek to perform historic deeds (**acts which in the future will become memory**). Cf. the aspiration of people of the eighteenth century to choose heroes of antiquity as programs for *their own* behavior (the image of Cato is the distinctive code which deciphers the entire lifelong behavior of Radischev, including his suicide). The essence of culture as memory is especially clearly shown in the example of archaic texts, particularly folklore texts. (Lotman et al. 2013[1973]: 68)

It is indeed possible, drawing from the individual-culture analogy, that cultures have their own anticipations, expectancies, plans, etc. towards the future, just like individuals do.

> [6.0.1.] Not only do the participants in communication create texts, but **the texts also contain the memory of the participants in communication**. Therefore the assimilation of texts of another culture leads to the transmission through the centuries of **certain structures of personality and types of behavior**. The text may appear as a condensed profram of the whole culture. The assimilation of texts from another culture results in the phenomenon of *polyculturality*, in the possibility, while remaining within one culture, of choosing conventional behavior in the style of another. (Lotman et al. 2013[1973]: 68)

This Lotman addresses later, in "The Semiotics of Culture and the Concept of a Text" for example, especially in: "Revealing a capacity to condense information, it [the text] *acquires memory*." (Lotman 1988 [1981]: 55)

> [6.0.2.] For the period beginning with the Proto-Slavic and continuing in individual Slavic traditions down to modern times, **the collective mechanism for the storage of information ("memory") ensures the transmission from generation to generation of fixed rigid schemes of texts** (metric, translinguistic, etc.) and whole fragments of them (*loci communi* with respect to folklore texts). The most ancient sign system of this type - in which literature is reduced to the embodiment, by means of ritual formulas, of mythological plots handed down from generation to generation - on the level of social interpretation may be synchronized with rigidly determined systems of relationships in which all possibilities are covered by rules correlated with the mythological past and with cyclical ritual. On the contrary, more advanced systems, **in groups whose behavior is regulated by the memory of their real history**, correlate directly with the type of literature in which the basic principle becomes the search for devices which are statistically the least frequent (and which therefore carry the greatest amount of information). (Lotman et al. 2013[1973]: 68-69)

This is almost like the *orationes logoi* (elements of discourse) bit from Foucault (2005: 359).

> [6.0.2.] In all such cases, in the process of reconstruction there occurs the problem of eleminating the noise superimposed on the text as it is transmitted through **the diachronic channel of communication between generations**. In this connection, phenomeno revealed in secondary modelling systems can be compared with the evident dicrease in complexity (and increase in simplicity) of the organization of the text on the morphological level during the transition from the Indo-European to the (late) Proto-Slavic period during which the law of open syllables was operating (by simplicity here we mean a decrease in the number of elements and the rules for their distribution). (Lotman et al. 2013[1973]: 69)

This is very encourageing for distinguishing synchronic metacommunication (a la Ruesch & Bateson) from diachronic metacommunication (a la Torop and Topovic). Cf. (Torop 2000: 23).

> [6.1.0.] The pursuit of heterogeneity of languages in a characteristic feature of culture. (Lotman et al. 2013[1973]: 70)

Very general and seemingly very true.

> [6.1.1.] This principle is revealed when **a socially lower system becomes axiologically higher**. The specific functions of the second Slavic language (usually Old Church Slavonic) in such a pair of structurally equivalent languages makes the material of Slavic cultures and languages especially valuable, not only for the investiggation of problems of bilingualism but also for explaining a number of processes hypothetically associated with bilingualism and polylingualism for that genre, the approximation to the spoken language as one of the social functions of poetry; cf. the idea of the "secularization" of the language of Russian poetry in articles by Mandelstam). (Lotman et al. 2013[1973]: 70)

A similar case could be made for a semiotically "lower" system - such as facial expressions - becoming axiologically higher than the natural language (e.g. snapchats gaining prominence over SMS). (Also, while SMS is short for "Short Message Service", snapchat should be called SVMS (f)or "Short Visual Message Service".)

> [6.1.3.] As a system of systems based in the final analysis on a natural language (this is implied in the term "secondary modelling systems", which are contrasted with the "primary system", that is to say, the natural language), culture may be regarded as a hierarchy of semiotic systems correlated in pairs, the correlation between them being to a considerable extent realized through correlation with the system of the natural language. (Lotman et al. 2013[1973]: 171)

Here it turns out that "a system of systems" is the basis for the idea of secondary modelling systems. This also links up with Jakobson's fondness for hierarchies. That is, compare language and culture in Jakobson and Lotman.

> [6.1.4.] The proposition concerning the insufficiency of only one natural language for the construction of culture can be connected with the fact that even a natural language itself is not a strictly logical realization of a single structural principle. (Lotman et al. 2013[1973]: 71)

They make this comparison themselves: for Jakobson, language is not a homogeneous structure but composed of what he called sub-codes or speech styles.

> [6.1.5.] Under secondary modelling systems we understand **such semiotic systems, with the aid of which models of the world or its fragments are constructed**. These systems are secondary in relation to the primary system of natural language, over which they are built - directly (the supralinguistic system of literature) or in the shape parallel to it (music, painting). (Lotman et al. 2013[1973]: 72)

What I call *concourse*, or the sub-code of language dealing with body motion communication, is a secondary modelling system in this sense: concursive use of language models human bodily behaviour and communication.

> [6.2.0.] It may be of particular interest to uncover the same regularities of the construction of a text (of a typical baroque text, for example) using material of predominantly continuous (pictorial) and predominantly discrete (verbal) texts. On this level **an important problem is that of film making as an experiment in translating a discrete verbal text into a continuous one which is merely accomponied by fragments of the discrete** (for example, Iwaszkiewicz's *Birch Wood* and Wajda's television film of it, in which the role of the verbal text is reduced to a minimum in view of the significance of the music for the film's sound track). (Lotman et al. 2013[1973]: 72)

Whaddayaknow, intersemiotic translation!

> [7.0.0.] In conformity with the traditional aims of Slavistics, comparativistic problems may be interpreted here as the transmission of texts through different channels. (Lotman et al. 2013[1973]: 73)

Weirdly, languages begin to function as channels...

> [7.0.1.] The problem of Slavic-non-Slavic contacts of the transmissions associated with them requires a very broad understanding of the entire culture under consideration, including **the "sublinguistic systems" of custom, life style, and technology (including trades)**; non-Slavic influences - frequently more noticeable in these areas (and in the sphere of linguistic terminology associated with them) - only in subsequent stages can be detected in the secondary supralinguistic systems, which here clearly reveal how the differ in principle from the "sublinguistic" systems, which are not constructed on the basis of the signs and texts of a natural language and cannot be transposed in them. In contrast with this principle, which was characteristic of the late periods of contact with Western cultural zones, the earlier contacts with Byzantium affected primarily the sphere of secondary modelling systems. (Lotman et al. 2013[1973]: 74)

Here nonverbal is not "nonverbal" or "nonlinguistic" but rather "sublinguistic", or even "extralinguistic".

> [8.0.2.] In recent years the interest of specialists in structural poetics has been concentrated on the study of **interlevel relations**; so onomatopoeia, for example, is studied not without regard for sense but **in relation to sense**. The process of recoding by level interweaves the results of different stages of **the reduction of parts of a synthesized text to a sign, which is really embodied in the auditory or optical signal**. The possibility of experimentally dividing the different stages in the process of synthesizing a literary text remains problematical because its surface structure, which is defined by formal limitations, may influence the deep figurative structure. This specifically follows from the ratio discovered on the basis of poetics, $\beta \leq \gamma$, according to which, given an increase in the coefficient β, which indicates the extent of the limitations imposed on the poetic form, there must be an increase in the quatity γ, which defines the flexibility of the poetic language, i.e., specifically, of the number of synonymous paraphrases achieved through transferred and figurative word usage, unusual word combinations, and the like. Therefore the divcovery of the extent of formal limitations in works on comparative Slavic poetics, the establishment of such information-theory parameters of individual Slavic languages as flexibility (γ) and entropy (H), and the specification of the aims and possibilities of translation from one Slavic language to another, turn out to be different aspects of the same problem, which may be investigated only on the basis of preliminary research in each of those fields. (Lotman et al. 2013[1973]: 75-76)

Flexibility and entropy also play a role in my study of concourse: it is a matter of whether certain words and phrases were coined by a specific author or was it a part of common discourse, or did the author "flex" the words or phrases, etc.

> [9.0.0.] In the union of different levels and subsystems into a single semiotic whole - "culture" - two mutually opposed mechanisms are at work:
>
> 1. The tendency toward diversity - toward an increase in differently organized semiotic languages, the "polyglotism" of culture.
> 2. The tendency toward uniformity - the attempt to interpret itself or other cultures as uniform, rigidly organized languages.
>
> The first tendency is revealed in the continual creation of new languages of culture and in **the irregularity of its internal organization**. Different spheres of culture have inherent in them **a different extent of internal organization**. While creating within itself a source of maximum organization, culture also as need of relatively amorphous formations which only resemble structure. In this sense it is characteristic to distinguish systematically, within the historically given structures of culture, spheres which are to become, as it were, a model of the organization of culture as such. It is especially interesting **to study various**

> **artificially created sign systems which strive for maximum regularity** (such, for example, is the cultural function of the ranks, dress coats, and badges of rank it the "regular" state of Peter the Great and his successors - **the very idea of "regularity"**, in becoming a part of the uniform cultural unity of the age, constitutes an additional quantity in **the motley irregularity of the real life** of those times). Of great interest from this point of view is **the study of metatexts: instructions, "regulations", and directions** which represent a systematized myth created by culture about itself. Significant in this respect is the role played at different stages of culture by language grammars as models of organizing, "regulating" texts of various kinds. (Lotman et al. 2013[1973]: 76)

I think I've found a passageway to combine discussions of the category of regulators (Ekman, Carpenter), the communicative regulation function (Jakobson, Ruesch) and the social control of signs (Morris, Mead) with cultural semiotics.

> 9.0.1. The role of **artificial languages** and of mathematical logic in the development of such branches of knowledge as structural and mathematical linguistics or **semiotics can be described as one of the examples of the creation of "sources of regularity"**. At the same time these sciences themselves in the overall complexity of twentieth-century culture play, on the whole, an analogous role. (Lotman et al. 2013[1973]: 76)

Metalanguages are also a source of regularity and regulation.

> 9.1.0. Scientific investigation is not only an instrument for the study of culture but is also part of its object. **Scientific texts, being metatexts of the culture, may at the same time be regarded as its texts**. Therefore any significant scientific idea may be regarded both as an attempt to cognize culture and as a fact of its life through which its generating mechanisms take effect. From this point of view we might raise the question of modern structural-semiotic studies as phenomena of Slavic culture (the role of the Czech, Slovak, Polish, Russian, and other traditions). (Lotman et al. 2013[1973]: 77)

Yup. Especially if the science is the semiotics of culture.

Lotman, Juri M. and Boris A. Uspenskij 2013. Heterogeneity and homogeneity of cultures: Postscriptum to the collective theses. In: Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull (eds.), *Beginnings of the semiotics of culture*. Tartu Semiotics Library 13. Tartu: University of Tartu Press, 129-132.

> 1.1. Culture's ability of transforming the surrounding entropy in[to] information, of creating within itself radically new languages and texts, as well as its bond with the mechanism of **collective memory**, allow it to be considered as a **collective person**, in particular, comes to be the bearer of **collective intelligence**. (Lotman & Usponskij 2013[1979]: 129-139)

Compare these to Mihhail Lotman's scheme of communicative, mnemonic, and creative. Mis-matching these notions, collective memory obviously carries the mnemonic function; the collective person would seem to be communicative and the collective intelligence would concern creativity.

> 2.1. In the comparative study of cultures the idea according to which cultural influence presupposes that the involved cultures would have reached a common stage of development is considerably widespread. **The similar influences the similar, and each culture selects, in the heterogeneous repertoire of existing texts, that in which it sees itself**. Undoubtedly, such a selection takes place. (Lotman & Usponskij 2013[1979]: 130)

I am equally sure that such a phenomenon occurs equally on the individual level. We may read the same texts but we will inevitably draw widely different ideas from them.

5.6.4 The Semiotics of Cultural Texts (2014-06-14 11:38)

Winner, Irene Portis and Thomas G. Winner 1976. The Semiotics of Cultural Texts. *Semiotica* 18(2): 101-156.

> […] one of the most important of which is entitled *Structures of Texts and Semiotics of Culture*, edited by Jan van der Eng and Mojmir Grygar (1973). This work, composed of various articles assembled at the occasion of the Seventh International Congress of Slavists, opens with the "Theses on the Semiotic Study of Culture" drawn up by five Russian scholars who have led semiotic studies in that nation dedicating themselves to its pursuit from the most concrete level of specific applications, from verbal and nonverbal behavior (including mythology, folk art, high arts, the cinema, and the most various cultural systems) to the most abstract considerations of theory, methodology and metasystems encompassing **theories of signs, texts, and communication in general**. (Winner & Winner 1976: 101)

My own work seems to follow, at least at the moment, a little bit different scheme: signs, languages, and communication. Texts are merely a type of com-signs.

> The semiotic view of culture assumes **the multiplicity, diversity, stratification and interconnection of sign systems** which are investigated on various levels from that of technology to social, economic, and expressive behavior to ideologies. Indeed **it encompasses all communicative behavior that is cultural (meaningful, shared, organized, and dynamic)**. Following this approach, the synchronic and diachronic aspects of semiotic systems are viewed to be inseparably related and to be appropriate subjects for investigation. (Winner & Winner 1976: 101-102)

This is also why I think that modelling communication in this day of age should not only pay homage but actively incorporate the multiplicity, diversity, stratification and interconnection of sign systems and even go beyond communicative behaviour that is cultural and include biological/species-specific as well as idiosyncratic/personal. Is that broad enough?

> As the collection of primary consideration here illustrates, extremely significant work in semiotics is being carried out in Eastern Europe, principally in the Soviet Union, where the group of scholars concentrated in the University of Tartu and the Institute of Slavic Studies at the Soviet Academy of Sciences in Moscow are collaborating in their **studies of the theory and methods of a semiotics of culture**. (Winner & Winner 1976: 102)

It feels very exact to say that the Tartu-Moscow School studied the theory and methods of a semiotics of culture, rather than studying culture with the theories and methods of semiotics. This subtle (mis?)interpretation again hints towards semiotics dealing more with meta-issues (metalanguage, metatheory, metaobjects, metatexts, metaanything).

> The approach to semiotics of culture by this group leads toward a conjunction of the linguistic and aesthetic theories of the Prague school and the Russian structuralists, **the traditional anthropological view of culture as patterned, communicated, learned behavior composing an inherited tradition**, and the more recent view of **culture as information**. (Winner & Winner 1976: 103)

I wish there was more of the first in cultural semiotics, especially when it comes to patterning and learning.

> In 1970, Lotman described culture as a "semiotic mechanism for the output (*vyrabotka*) and storage of information" (1970b:2) and "**a historically evolved bundle (*pučok*) of semiotic systems** (languages) which can be composed into a single hierarchy (supralanguage) which can also be **a symbiosis of independent systems**" (1970b:8). The analogy is to the memory of mankind or of some narrower collective (nation, class, etc.), memory implying the capacity of systems for storage and accumulation of information. Furthermore, the attempt is **te prescribe culture 'types' as specific 'languages'** (1970b:12). (Winner & Winner 1976: 103)

Now I know what is *bundle* (or *set* "kimp") in Russian. A symbiosis of independent systems sounds like syncretism. Prescribing culture types as specific languages is probably a reference to the typological attempts in *Kultuuritüpoloogiast* (2010[1970]).

> In an early statement by Pjatigorskij (1962), a text is defined as a variety of signals composing a delimited and autonomous whole. Such a communication is characterized in three spheres:
> (a) In the syntactic sphere it must be **spatially** (optically acoustically, or in some other fashion) **fixed so that it is intuitively felt as distinct from a nontext**.
> (b) In the pragmatic sphere, its spatial fixation is not accidental, but the necessary means of **conscious transmission of communication by its author or other individuals**. Thus the text has an inner structure.
> (c) In the sphere of semantics **a text must be understandable**, i.e., it must not contain unsurmountable difficulties hindering its comprehension (Pjatigorskij, 1962:79). (Winner & Winner 1976: 103)

By these merits a nonverbal behaviour becomes a sort of "cultural behaviour", or simply "significant" when: (a) it is distinguishable from insignificant behaviour; (b) it demonstrates intention and some sort of inner structure; and (c) its signification is understandable. This should of course be compared to Morris's original treatment of these dimensions in sign-activity. The reference: *Pjatigorskij, A. M. 1962. "Nekotorye obščie zamecanija otnositel'no rassmotrenija teksta kak raznovidnosti signala" (Some General Remarks Regarding the Concept of the Text as Multiform Signal)* Strukturno-tipologiceskie issledovanija. *Sbornik statej pod red. T. N. Mološinoj. See Eimermacher, ed. 1971a: 78-88.*

> Since Lotman held that all cultural semiotic systems were to be seen as secondary modelling systems shaped 'along the lines' ('*po tipu*') of language (Lotman, 1970a:16) the linguistic concept of texts began to be applied by analogy to all cultural behavior. However, **since many nonlinguistic communications seem to depart radically from the structure of language**, the unqualified concept of secondary modelling systems has been questioned, modified and altered by the members of the Lotman group [...] (Winner & Winner 1976: 103-104)

I am still not completely sure how exactly I should use the secondary modelling systems theory in relation with non-verbal communication.

> Those of a diachronic order include: genetic criteria (2.1.0); types of texts which may represent stages of development (3.2.1); and evolutionary criteria where, for example, **more advanced systems are those in which group behavior is regulated by the memory of a real history, as opposed to concepts of cyclical change** (6.0.2). (Winner & Winner 1976: 107)

I am still not completely sure how exactly I should use the secondary modelling systems theory in relation with non-verbal communication.

> [...] the notion of texts may be interpreted as serving to free semiotics from the dominance of the linguistic model over all others. In this sense **the term "text" must cover various subtypes** with radically differing structures in spite of certain very general invariants. (Winner & Winner 1976: 108)

For example, can the term cover bodily behaviour?

> **Texts in general are understood to be particular kinds of messages or groups of messages**. But it is not always clear whether, in specific instances in the "Theses", the terms "text" and "message" refer only to verbal communications or **whether they also refer to nonverbal communications**, and whether they imply only "cultural" texts and messages or also other texts and messages. It would have been preferable if these distinctions had been more clearly made [...] (Winner & Winner 1976: 108)

Texts (Lotman) and messages (Ruesch, Jakobson) in turn have to be reconciled with signs (Morris, Peirce).

> We feel that in most cases the terms 'message' and 'text', when used without qualifications, denote both verbal and nonverbal communications that meet certain **cultural criteria**, thus claiming **cultural status**. (Winner & Winner 1976: 108)

"Criteria" and "status" sound like theoretical back-formations. What, for example, would these criteria be? I'd rather prefer going back to Mukařovský and viewing the cultural text in terms such as cultural value, cultural norm and, especially, cultural function (because this is the only one of this triplet that has actually been mentioned by Lotman elsewhere).

> The various criteria required for a text to be a cultural one appear to include the following: **the carrying of integral meaning, the fulfilment of a common function** (3.1.0); the ascription of value and the preservation of text (4.0.0); the organization of the texts into some kind of genre or type (3.1.0); and the construction of texts according to definite generative rules (4.0.1). (Winner & Winner 1976: 109)

This would do. Cultural value here concerns preservation (it's a text and not a nontext or an antitext). Cultural function here seems to concern some meaningful activity - functioning culturally as a meaning-carrier, for example. Cultural norm would in turn here concern genre or type and conforming to the norms of a genre or type.

> Following the argument of the "Theses", it is held that in television the basic unit is the elementary life situation which, before televising, is irresolvable into smaller elements. Furthermore, it is held that segmentation of continuous texts, such as painting or the cinema, into **discrete distinctive features such as upper/lower, left/right, dark/light, black/white** may in fact represent archaizing tendencies which **"impose" on the continuous texts binary symbolic classifications of the mythological or ritual type** (although the reservation is made that such features may be archetypal even during the creation and perception of continuous texts) (3.2.1). (Winner & Winner 1976: 110)

Upper/lower etc. seems way too general to be of any use. And on the other hand we have the work of Albert Mehrabian, largely based on Osgood's three-dimensional binary classification called the semantic space... And that line of research has brought almost nothing of value to the table.

> Indeed, Florenskij, in his *Analiz prostranstvennosti*, has shown that in twentieth-century culture the role of the discrete means that the organization of time is always achieved by **dismemberment or discontinuity** (Florenskij, n.d., paragraph 72, in Ivanov, 1973a:136). An artistically organized book is "the simplest example of the unity achieved during the visual perception of discontinuous images" (Florenskij: n.d., paragraph 73, cited in Ivanov, 1973a:138). Other examples are the Chinese scroll, frescoes and avant-garde arts. "The presence of the temporal and discrete structure not only in the sequence of images, but also in each individual image", underlies modern art styles such as Cubism and the cinema, where **the discrete principle of construction** is brought into the foreground. All of these tendencies in twentieth-century art lead toward "revelations of discontinuous elements in temporal structures" (1973a:141). As Ivanov poses the contemporary argument, the questions are: **is the cinema, where the impression of continuity arises from a succession of discrete forms, a model of our perception of the world, thus making inner psychological time discrete?** Or is inner psychological time continuous? (1973a:143-144). Ivanov gives greatest importance to the underlying discontinuity of time which he traces not only to research on biological factors marking time intervals, but also to the limitations of time imposed on all living organisms which face death, the latter also accounting for the belief in eternity or mythological time (1973a:146). (Winner & Winner 1976: 113-114)

Dismemberment is a pretty good synonym for discontinuity or discreteness. One could probably add more *dis-* words. // The wording in "the discrete principle of construction" implies that there may also exist the continuous principle of construction. Frankly, I was simply not aware that these can be viewed as principles of construction. // The cinema-perception analogy reaches a conclusion in 1973 that Pjatigorski and Mamardašvili reach in their metatheorising a few years later (inner psychological time cannot be continuous, it must be discrete).

> Thus texts and cultures as a whole may be oriented towards the sender or towards the receiver (3.2.2). In cultures oriented towards the receiver, the most highly valued texts are held to be widely intelligible ones (prose, documentary film), and truth value is important. On the other hand **in cultures oriented towards the sender, the most highly valued texts are closed and unintelligible ones. In such esoteric cultures, prophetic and priestly texts, glossolalia, and poetry are valued.** Whether such a dichotomy distinguishes culture types in general, or simply opposing trends within the same culture, needs to be clarified. (Winner & Winner 1976: 114)

Orientation towards the sender of course refers to autocommunication. One may even claim that in such culture orientation towards autocommunication prevails over heterocommunication. It also suggests that prophetic and priestly texts, glossolalia and poetry are inherently somewhat autocommunicative.

> It is concluded that a broad typological approach to texts **removes the absoluteness of the opposition of synchrony and diachrony** (5.1.0). (The resolution of this dichotomy follows from the early "Theses" of Jakobson and Tynjanov in 1928.) Furthermore, as Ivanov notes, **Bakhtin's early concept of genre memory, acted to eliminate the opposition between historical and synchronic poetics** (Ivanov, 1975:191; Bakhtin, 1963:142). (Winner & Winner 1976: 115)

Thus far this seems to be the first notable instance in which someone has actually learned something from Jakobson and Tynyanov's 1928 theses. Ivanov's note about genre memory is also worthwhile to keep in mind, though it will be some time before I read Bakhtin again.

> Reconstruction involves the sender's intention, the text itself, and the receiver's interpretation. It may be assumed that the statement, "**To a certain extent, every reading of a poetic manuscript is a reconstruction of the creative process and a successive removal of superimposed levels**" (5.2.1) may be at least partially applied to all cultural texts pointing to the broad area of pragmatics that is being increasingly investigated and reevaluated today. (Winner & Winner 1976: 115)

Thus far this seems to be the first notable instance in which someone has actually learned something from Jakobson and Tynyanov's 1928 theses. Ivanov's note about genre memory is also worthwhile to keep in mind, though it will be some time before I read Bakhtin again.

> The general diagram of recoding of texts by levels reproduced in the "Theses" (5.2.2) applies to linguistic texts, but **appears to refer by analogy to nonlinguistic texts as well**. (Winner & Winner 1976: 115)

It really doesn't appear as such to me. // Also, this statement can be applied to expanding Jakobson's scheme of language functions - these should "be analogy" be applicable to nonverbal sign-behaviour as well. It is a matter of investigating how far can the analogy go.

> There is the broadest linguistic interpretation of the 'symbol' by Cassirer (See Ricoeur, 1970:11, footnote 5 referring to Hamburg, 1956:59, citing Cassirer, 1975:3, 93), the somewhat more restricted use by Ricoeur (for Ricoeur symbols denote linguistic signs that encompass double or multiple meanings that require interpretation, 1970:9); **the extension of the concept to nonverbal systems by semioticians and many anthropologists** in West and East (for example the whole area called 'symbolic anthropology'); and finally there is the more specific use of the term symbol (understood to include more limited aspects of verbal and nonverbal behavior) by Jakobson and other semioticians, as well as Lévi-Strauss, who have followed, extended and modified the Peirceian trichotomy of index, icon and symbol. (Winner & Winner 1976: 122)

"Nonverbal symbol" does sound serviceable but I have yet to see anyone use it to any great length.

> For Geertz the problem is that interpretation of culture or **penetration of a text to discover its social semantics**, which he calls "thick description", is in itself opposed to deciphering a code or ordering a system (1972:26). The latter is held to be reductionist and meaningless. (Winner & Winner 1976: 122)

I concur - looking for and deciphering a code is indeed reductionist and meaningless. At least in studying nonverbal communication it is pointless to talk about codes. There would be codes if it were people, a machine or even God that created humans and programmed their behaviour. But as it turns out, there's a complicated mixture of influences that can't exactly be reduced to a one-to-one correspondence between some elements.

> Holenstein questions the traditional notion that structuralism and phenomenology are two distinct, and mutually exclusive, intellectual currents, pointing out that **Husserl lectured at the Prague Linguistic Circle in 1936**, and that the two movements proceeded in parallel fashion in three directions: in considering the role of the subject in the constitution of language; in cosidering the role of language in the constitution of the world, and in considering the conception of the phenomenology of the theory of relations (1975a:30). (Winner & Winner 1976: 128)

Holenstein's efforts seem like nit-picking. The role of the subject in the constitution of language? There is no private property in language! People are word-users not word-coiners!

> These several areas of parallel development between phenomenology and structural semiotics are reflected in the writings of various members of the Tartu-Moscow group and of other semioticians, particularly in respect to the emphasis on the role of the subject, as the following remarks demonstrate. Thus **Pjatigorskij has underlined, that the concept or sign is inseparable from the subject who uses things as signs by virtue of his ability to imagine, choose and project**. In Pjatigorskij's words: "Things usable by living beings as signs, objectively present the possibilities of such usages as a result of the fact that they possess the qualities of duality, position and projection" (1974:186-187). These qualities are the "'pure possibilities'" of sign-ness that are converted by subjects "into sign reality in acts of communication and auto-communication" (1974:187). (Winner & Winner 1976: 130-131)

One should probably consider duality, position and projection - whatever these may mean - as aspects of textualization, for example. Imagining, choosing and projecting are definitely related to textualization.

> Lotman has also held that structural research should not describe the language or code of a system to the detriment of *parole*, including the phenomena that are "random" from the point of view of language (Lotman, 1974a:304). These phenomena are created by non-identical individuals or subjects who purposely multiply the mechanisms that impede message transmission. Thus **those exchanging information use *not* one common code, but rather two different ones that to some extent intersect, and the problem of the communicative act is one of translation**. "Non-understanding, incomplete understanding, are not side products of the exchange of information, but belong to its very essence". At the cultural level, there is a constant and purposeful multiplying of the mechanisms that impede message transmission (1974a:302). (Winner & Winner 1976: 131)

This is something that Jakobson barely touches. He gets to this aspect only when he discusses how we imitate stranger's speech habits to facilitate communication. It takes Jakobson some time before he faces the fact that individuals have their own idiolectic language-codes. // Cf. "We have perfect communication, hypothetically, when the phenomenal worlds of speaker and hearer are identical, including identical representations of the medium. This, of course, never happens. We can have adequate communication when the message has to do with relatively sequestered concerns." (MacLeod 1974: 69)

> Then "movement is not in the direction of increasing the amount of information but in the direction of increasing the amount of entropy" (6.0.2). This remark is strengthened in the opening of the "Theses" where it is stated that "in culture itself entropy increases at the expense of maximum organization" (1.2.0). Such a negative trend in advanced societies is emphasized by Lévi-Strauss: "This it is that **civilization ... can be described as an extraordinarily complex mechanism**, which we might be tempted to see as offering an opportunity for survival to the human world, if its function were not to produce what physicists call entropy, that is inertia" (Lévi-Strauss, 1974:413). Lévi-Strauss's "cold societies" (the archaic rigid societies of the "Theses") create minimum disorder, while "hot societies" (the historical societies of the "Theses") use up and destroy energy (Charbonnier, 1969:32-33). (Winner & Winner 1976: 135)

In his 1955. *Tristes Tropiques*, Lévi-Strauss viewed civilization as an extraordinarily complex mechanism.

> Similarly, Ivanov states (1973a:112-113) that the application to human history of the principle of increase in complexity of structures assumes the still largely hypothetical idea of **the replacement of the biosphere (the sphere of living matter) by the noosphere (the sphere of the activity of reason)**. As Ivanov remarks, not only has the store of information about the past not been effectively used for the extrapolation of the future, but the difficulties increase with the growing volume of information which cannot be physically processed (1973a:113). (Winner & Winner 1976: 135)

That Ivanov hinted towards the noosphere replacing the biosphere in terns of information is not as impressive as Walter Moser's 1979. *Semiotica* paper "Entering the Semiosphere".

> Various examples are offered of transmissions of texts through different channels, which may involve related languages or different ones, and related cultural traditions or different ones. Transmissions across cultures and languages require broad understanding of the entire culture including "'sublinguistic systems' of custom, life style, and technology ... which are not constructed on the basis of signs and texts of a natural language and cannot be transposed in them" (7.0.1). Only in subsequent stages can sublinguistic systems" (7.0.1). Here the problems of what is meant by "sublinguistic systems", and how they are distinguished from "secondary supralinguistic systems", need to be clarified. One may ask **why, for example, is life style "sublinguistic", while art is a "secondary modelling system".** (Winner & Winner 1976: 138)

I'm guessing it may be because "secondary supralinguistic systems" are based on language - art is here primarily *verbal art* (e.g. poetry).

> The striving towards organization is constrasted to the "need of relatively amorphous formations which only resemble structure" (9.0.0). For example highly regular artificial sign systems which act as a model of the organization of culture, such as ranks and badges in Russian society under Peter the Great, are contrasted to the "motley irregularity of the real life of those times" (9.0.0). Extending this concept, it is held that the idea of regularity, which grammars of natural languages may embody, as well as other **regulating texts** such as instructions and directions, may represent a systematized myth created by the culture about itself (9.0.0). **The implications of this statement for the real, as opposed to the possibly mythological, role of the regulating forces needs to be investigated**. (Winner & Winner 1976: 140)

Hopefully I will get to investigate it in due time.

> As Ivanov has commented, the notion of subjectivity and variability of real life was stressed by Bakhtin who wrote "'the constitutive factor' for a linguistic form as a sign is not at all its signal of self-identity but its specific variability, and for the understanding of the linguistic form the constitutive factor is not recognition 'of the same thing' but understanding in the strict sense i.e., **orientation in the given context and the given situation**, orientation in formation and not 'orientation' in some immobile existence" (Ivanov, 1975:196, quoting Vološinov, 1972:83). Bakhtin's approach emphasized not only the point of view of the listener but most importantly the point of view of the speaker, and **their interrelations**, a view which was further developed by Jakobson and forms the basis of his communication model applicable to linguistic communications, poetic texts, and in fact communication in general (Ivanov, 1975:196-197). (Winner & Winner 1976: 140)

Here Ivanov is in error. Jakobson's model isn't applicable on communication in general. It is a scheme of language functions that don't apply on nonverbal communication.

> Literary texts, as all cultural texts, are not context-free, but are related, in complex ways, to other texts **belonging to the same system** (e.g. other literary texts), or **belonging to other systems** (other culture texts) which raises many questions including that of inter-systemic and inter-level translation or conversion discussed in the "Theses". (Winner & Winner 1976: 142)

System is here equivalent with "series" and "order" in other translations. What we have in our hands is the autofunction and synfunction (although Jakobson and Tynyanov seemingly spoke of elements, not texts).

> Van Der Eng's "functional device" expresses the growing trend to expand such concepts as that of the device beyond their early connotation. Thus the functional device becomes the central factor of the semantic unification and dynamic structuration, of the narrative work since it establishes semantic ties between the various elements of the fabula, thus providing **a focus for the structuration and unification of the work of art** (Mukařovský's "semantic gesture") realized through the psychological intention of the decoder. (Winner & Winner 1976: 143)

Could Mukařovský's "semantic gesture" be (comparable to) Jakobson's "dominant"?

> As Jakobson has already pointed out (1970a), the novelty of the avant-garde of the 1920s and 1930s lies in a fundamental shift of semiosis to an "introversive" semiosis, a dimension implied in Peirce's triad, where non-figurative art is a kind of self icon. **When no object exists in reality, or when the grasping of the relation between the sign and an objective denotatum is extremely difficult, the inner form of the art work becomes its own object**. According to Jakobson, signs based on "introversive" semiosis (such as music [except for program music] and glossolalic poetry) possess **a minimal referential component**. Such an orientation describes those autotelic artistic schools of the early twentieth century, such as the Symbolists and post-Symbolists in the verbal arts and the post-Impressionists in the visual arts. (Winner & Winner 1976: 144)

I did not realise "introversive" semiosis could be such a fruitful concept. On the basis of this definition one could very well talk of nonverbal communication as introversive semiosis. (I have previously used other terms, such as intrinsic coding or instrumentality.)

> In Ivanov's archaic cultures the past is mythologized, and present time is cyclical, while **in modern cultures (where behavior is regulated by memory), the past is "real"** and historical time and present time is linear. (Winner & Winner 1976: 145)

This statement has been repeated so many times already that I'm beginning to doubt in its validity. Is memory regulating behaviour? Or... Is behaviour regulating memory? Boom.

5.6.5 Some Fundamental Concepts (2014-06-16 11:03)

Winner, Thomas G. 1979. Some Fundamental Concepts Leading to a Semiotics of Culture: An Historical Overview. *Semiotica* 27(1-3): 75-82.

> While **Peirce named many non-linguistic sign systems** in his meticulous and path-breaking taxonomical and logical studies, the question of how different sign systems interrelate was hardly touched upon by that great 'backwoodsman' in the theory of signs. (Winner 1979: 75)

I wish there was something more specific about this. Some day I will have to undertake a reading of Peirce with an eye towards these many non-linguistic sign systems that he supposedly named.

> I shall try to show that the Prague contribution lay essentially in three areas: (1) the position that sign systems are not totally immanent, and that they are in complex ways interrelated; (2) the view of function and of **the polyfunctional nature of human activity**; and (3) the view of the existence of sign systems other than natural language which form a complex system of systems of semiotic codes of all kinds: the various arts, codes of dress, various ethnographic information systems, etc., all of which were seen to co-exist in a vast and complex system of systems. (Winner 1979: 75-76)

It sounds a bit like he's reading the Prague contributions in light of TMS.

> And in 1928, Jakobson and Tynjanov had posited **the strong social function of poetry and oral art**, and their relative dependence upon cultural norms. (Winner 1979: 76)

Is *that* what they did in their "Theses"?

> In the joint statement, Jakobson and Tynjanov challenged, for the first time, the isolation of the work of art and **replaced the concept of immanence with that of autonomy**. The work of art is seen as autonomous, because **it is organized according to its own laws of structuration**, and evolves according to these. Yet, although not reducible to other phenomena, such as society, or the author's or reader's psyche, it is not totally immanent, but **exists in rather complex relations to other structures which need to be taken into account**, especially when examining the evolution of artistic forms (Jakobson and Tynjanov 1928:37). (Winner 1979: 76)

I wish someone would explain the bothe theses, J & T 1928 and Lotman et al. 1973 with such clarity.

> **Mukarovsky's view of complexly interrelated structures forming higher systems, which he calls a "system of system"**, significantly anticipates the contemporary position that culture may be understood as a complex semiotic system of information, which is advanced by the Tartu-Moscow scholars and others. As Mukarovsky wrote in 1946-7:
>
> > ... Structuralism which more than any other scientific orientation is aimed at the totality of phenomena - since **structure itself is by definition a totality** - had to touch, during its evolution, increasingly on problems lying outside the structure of the work of art: as soon as a certain view was obtained about the composition of the artistic structure and its movement, structures of a higher order began to become outlined behind this, structures of which the structure of a given art is only an element. It becomes clear that **if we want to understand the evolution of a certain branch of the arts, we must examine that art and its problematics in connection with the other arts** ... . Furthermore, art is one of the branches of culture, and culture as a whole, in turn, forms a structure, the individual elements of which (for example art, science, politics) are in mutual, complex and historically changeable relations to each other. However, **the structure of a culture as a whole is again not an isolated phenomenon, for the basic source of its dynamics is the movement of society** ... (1946-47:50).

Thus the Prague School's view of the interdependence of systems never went so far as to threaten the autonomy of art as specified in the aesthetic function. Rather, the Prague scholars posited a relation between structures in culture, all of which have their autonomous evolution, and none of which is *a priori* superior to any other one (cf. Mukarovsky 1948b:349). (Winner 1979: 78)

Mukarovsky was simply brilliant (or just happened to work in a fruitful intellectual climate). In any case I feel that I have to read more from Mukarovsky. // The quote comes from Mukarovsky's 1946-47. *"Problemy individua v uměni"*. *University Lecture. Printed from manuscript in 1977.* Cestami poetiky a estetiky. *Praha: Čsl. Spisovatel, 49-84.*

> The semiotics of art was suggested by Jakobson in his trenchant essay on the semiotic character of film (1933), the effects of which remain an important influence on the work of Metz, and others, on the filmic code. (Winner 1979: 79)

Huh. I was not aware that his paper on the crisis in cinema suggested a semiotics of art. It does make sense, though, and I should probably re-read his paper with this in mind.

> The early semiotic aesthetics of the Prague group was also informed by Saussure's insight into the theory of signs, but Peirce's fundamental semiotic studies were not known to the members of this group. (Winner 1979: 79)

Wrong. At least Mukarovsky was aware of (and mentioned) Peirce in 1934. I have my suspicions that Charles Morris had a role in this, as he travelled through Europe during his sabbatical in 1934.

> All these quotations, which are still agitating semiotic discussions today, were raised in Mukarovsky's seminal lecture at **the Philosophical Congress in Prague**, thought its importance is frequently overlooked. (Winner 1979: 79)

I wouldn't surprised if this is also where Morris, Carnap and others congregated. The full name of this event seems to be *The 8th International Congress of Philosophy in Prague, 1934.* A whole 35 years later, in 1969, someone published the proceedings of this event. According to Wikipedia, the event could also be named "World Conference of Philosophy". I perused through indexes of issues of *The Journal of Philosophy* from 1934 and found Ernest Nagel's repert of "The Eight International Congress of Philosophy" in Vol. 31, No. 22 (Oct. 25, 1934), pp. 589-601.

> In his work on folk costume, Bogatyrev utulizes the concept of function, of **the teleological character of all communication**, which was developed by the Prague Linguistic Circle first for natural language and then extended to other systems, in his examination of **functioning of clothing, which is seen as operating as signs linking the wearer with certain social groupings or certain specific attitudes** (1971:93). (Winner 1979: 80)

In short, clothing is expressive, or in some cases even emotive.

> Finally, the costume has a very specific function, that of markedness as 'our costume', a function called by Bogatyrev **"the function of the structure of functions"** (1971:96), which - just as the function 'our language', 'our village' - is opposed to 'the others" costume function. Here Bogatyrev comes closer than any other scholar of the Prague group to the contemporary theories of semiotics of culture, especially to the opposition of the inner vs. the outer view of culture, especially to the opposition of culture vs. non-culture, or 'our' vs. 'not our', which is parallel to the opposition organization vs. chaos posited by the Theses of the Moscow-Tartu scholars in 1973 (paragraphs 1.1.1, 1.2.1, 1.2.2.). (Winner 1979: 80)

Oh wow. The wording is almost like Bourdieu's "structuring structures". It seems that clothing has a bunch of different functions and if this bunch of functions is viewed as a unitary structure then it functions on another level as a marker of belonging (to a specific group, for example). This is just another phenomenological doubling. This one reaches something that can be termed "metafunction".

5.6.6 Theses of Roman Jakobson (2014-06-20 18:48)

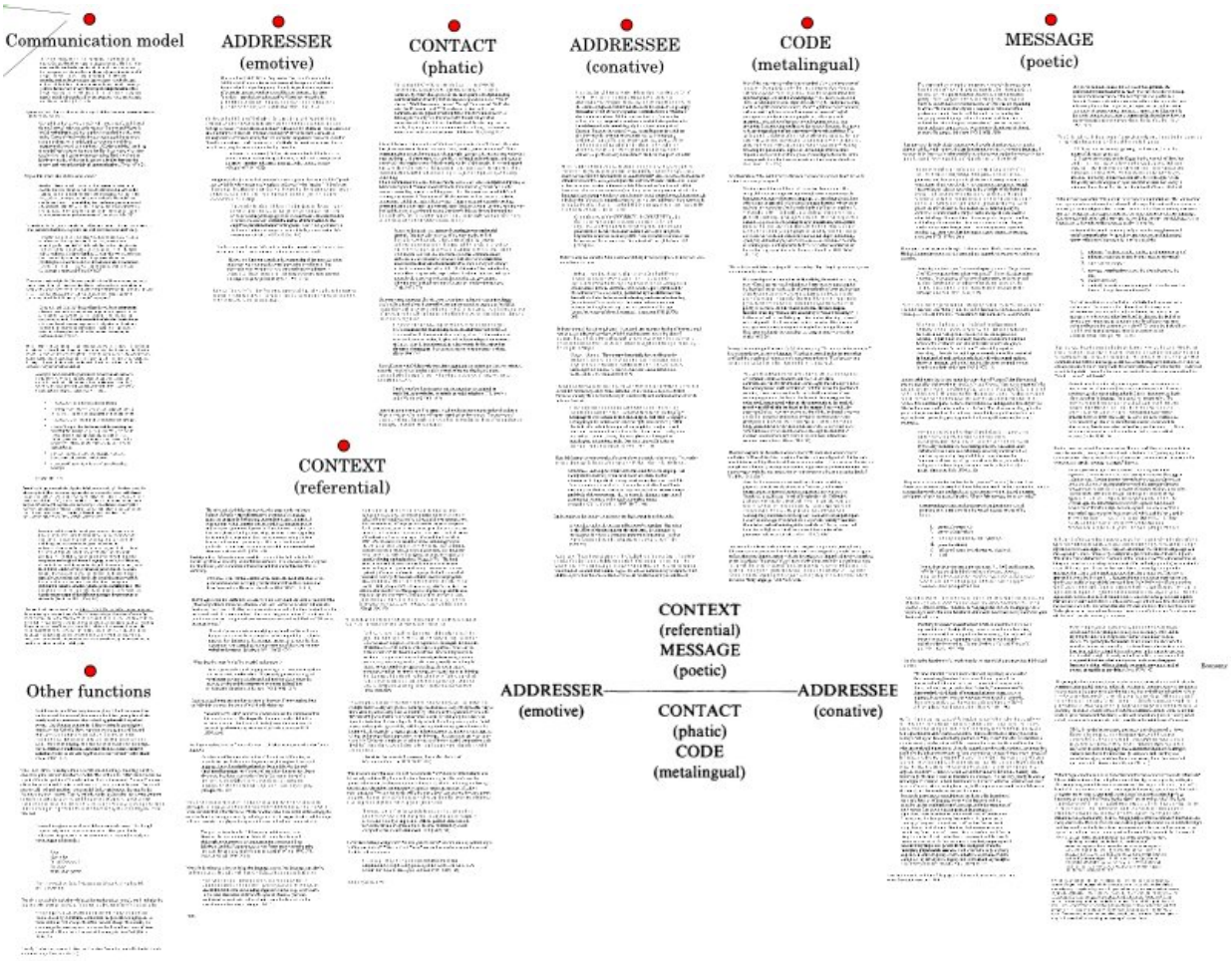

The aim of the following theses is to lay bare the main concepts and ideas of Roman Jakobson. The theses should give an overview of Jakobson's views as they relate to the work of other members of the Prague Linguistic Circle (e.g. Mukarovsky and Tynyanov), the Tartu-Moscow school (e.g. Lotman and Pjatigorski) and even British and American communication theorists (e.g. Ruesch and Cherry).

1. Communication theory

1.1. Jakobson confesses that he considers the concepts of communication theory, such as *code* and *message*, much clearer, less ambiguous and more operational than traditional dichotomies. Specifically, he values *code* above somewhat vague terms like the "common core" (Jakobson 1971[1953]: 559).

1.1.1. On this point it would be a good idea to compare Jakobson's code with the Revzin's "common memory". qcqc

1.1.2. Jakobson talks about "semantic noise" and emphasizes the theoretically and pedagogically important problem of overcoming it (1971[1960]: 577). Semantic noise is elsewhere explained as a case of clear channel (no noise there) with the person at the other end speaking a language you don't understand - in which case "semantic noise" is merely a lack or disturbance of common code or common memory.

1.2. Jakobson notes that Norbert Wiener refused to admit "any fundamental opposition between the problems of our engineers in measuring communication and the problems of our philologists" (Jakobson 1971[1960]: 570).

1.2.1. Wiener addressed communication engineers (cryptanalysts) in this regard. Martin Joos was indeed both a

cryptanalyst and philologist, so there may not be a *fundamental* opposition between problems that researchers from these fields pose. It is quite likely that the philologist can benefit from reading communication theory and vice versa. This would thus be the place to expand on what Jakobson actually says about cryptanalysis.
1.2.1.1. "The attitude of the communication engineer" is supposed to coincide "with the attitude of the member of a speech community who participates in a speech exchange within this community and interprets signals received from a sender" (Jakobson 1971[1953]: 224). He goes on that to say that this receiver "is a decoder, and the decoder is not a cryptanalyst, although these notions are ofter confused." The difference amounts to that between the "usual addressee of a message" and the cryptanalyst as an "unusual, marginal addressee, if not simply an eavesdropper" (*ibid*, 224).
1.2.1.2. The usual receiver "understands the message thanks to his knowledge of the code". The position of the linguist is different because he has to decipher "a language he doesn't know is different". He thus has to deduce the code from the message, which makes him not a decoder but a cryptanalyst. The decoder is thus "a virtual addressee of the message" while the cryptanalyst may be an actual receiver of the message. He goes on to note that the linguist must begin as a cryptanalyst but end up as a normal decoder of the given language - he is to become like a member of the studied speech community (Jakobson 1971[1953]: 560).
1.2.1.3. One of the points in the above quotes was elaborated later: the cryptanalyst attempts to break the code through a scrutiny of the message (Jakobson 1971[1960]: 574-575). In the same breath he also reinforces the notion that the cryptanalyst "is a recipient of messages without being their addressee and without knowledge of their code". This part may have important implications when we reach the "addressee" factor and function in Jakobson's model. E.g. how the addressee must be a participant and cannot be an observer. We must consider not only the object-channel but also the meta-channel, in Colin Cherry's terms.
1.2.1.4. In the next breath Jakobson suggests that linguistics should consider the "objective content and observing subject" problematic put forth by Niels Bohr and agrees with Jurgen Ruesch that the information that an observer can observe and correct depends upon his location within or outside the communication system (Jakobson 1971[1960]: 575). Jakobson's logocentrism breaks out in this being a linguistic concern, laying emphasis not with the observer's relation with the communication system but with the language observed and described.

1.3. MacKay warns against the confusion between the exchange of verbal messages and the exchange of information from the physical world on the basis that both are abusively unified under the label of "communication". Jakobson remarks that a similar confusion abounds those who attempt to construct a model of language without any relation either to the speaker or to the hearer because when the code is treated or represented as a concrete reality detached from actual communication it threatens to make a scholastic fiction out of language (Jakobson 1971[1960]: 576).
1.3.1. Bakhtin indeed seemed to conduct his metalinguistics on *no one's word*. There is also the fact that language can be used for other functions than communication (for artistic reasons, for example). qcqc
1.3.2. The problem demands a more thorough investigation, because the parallel between MacKay's and Jakobson's problematic does not seem as simple as it might. How far does the analogy go when we knowingly adopt the distinctions between signification, representation and communication?
1.3.3. The English school (of communication theorists) insist on "a clear-cut line of demarcation between the theory of communication and of information" although this delimitation is sometimes disregarded by linguists (Jakobson 1971[1960]: 573). Jakobson agrees with Colin Cherry who stresses that the stimuli received from nature are not pictures of reality but the evidence from which we build our personal models.

1.4. Jakobson subscribes to the cybernetic notion of self-regulation or self-steering as the internal logic of communication system (Jakobson 1985[1972]: 87). Although he admonishes this feature, it seems to play a small or even nonexistent role in his so-called model of communication.
1.4.1. This he calls, after Wallace and Srb, the "adaptive nature of communication". This adaptive nature involves two correlate genera: (1) self-adjustment to the environment; and (2) the adjusting of the environment to one's own needs. He considers this one of the most exciting problems in biology as well as a vital concern of contemporary linguistics (Jakobson 1971[1967]: 675).

1.4.2. Here Jakobson terms language a "social modeling system" (cf. primary modeling system) and it is "tending to maintain its dynamic equilibrium" (Jakobson 1971[1967]: 676). This strain of his thought can be compared to the semiosphere model of Lotman.

1.5. Jakobson warns against any restrictive conception of communicative means and ends. He suggests viewing semiotics as the nearest discipline to encompass linguistics and considers the totality of communication disciplines to be the wider concentric circle around semiotics (Jakobson 1971[1967]: 662). The order thus goes: (1) linguistics as the study of a specific type of signs - language signs; (2) semiotics and other disciplines that deal with various other types of signs; and then (3) communication disciplines that link linguistics and semiotics with psychology and sociology.
1.5.1. Another iteration goes as follows: (1) Study in communication of verbal messages = linguistics; (2) study in communication of any messages = semiotic (communication of verbal message implied); (3) study in communication = social anthropology jointly with economics (communication of messages implied) (Jakobson 1971[1967]: 666). The "increasing degree of generality" follows from verbal communication being the most particular, to the semiotics of any messages (both verbal and nonverbal communication) and then to stuff that's not about messages at all (social structure, economic transactions) but imply or necessitate exchange of both verbal and nonverbal messages.
1.5.2. By using mouthpieces, Jakobson called for "the integrated science of communication" (Trubetzkoy) that would demonstrate "the systematic covariance of linguistic structure and social structure" (Bright). This is because "verbal messages analyzed by linguists are linked with communication of nonverbal messages or with exchange of utilities and mates", which is why linguistic research should consider the wider semiotic and anthropological implications of language (Jakobson 1971[1967]: 669).

1.6. The *aliquid stat pro aliquo* ("something stands for something else") view of signs necessitates for Jakobson the distinction between *communication* and *information* (Jakobson 1971[1968]: 703). In communication, a real or alleged addresser communicates the signs that serve to infer the existence of something else (something that the message refers to), while the source of information cannot (or rather should not) be viewed by the interpreter as an addresser. The distinction is based on the definition of sign because *information(al) semiosis* makes unwitting indexes into a variety of signs, while in *communicative semiosis* the signs or messages exchanged by the addresser and addressee are witting.
1.6.1. This distinction is followed by Burgoon & Saine (1978) who similarly distinguish behavior, information and communication from completely unwitting (behavior is not a message for neither) to accidentally unwitting (behavior is interpreted as information) to completely witting (behavior is interpreted as a message).

1.7. The task of the linguist is to bring forward the primordial significance the concept of "communication" for social sciences. In this announcement Jakobson relies on Sapir's formulation that every single act of social behavior involves communication in implicit or explicit sense. Society thus appears as a highly intricate network of partial or complete understandings between its members and is creatively reaffirmed by particular communicative acts. While language is the most explicit type of communicative behavior, Sapir's formulation allows for other ways and systems of communication to be considered (Jakobson 1971[1967]: 663).
1.7.1. The only downside of this announcement is that Jakobson is interested in the other systems as far as their multifarious connections with verbal intercourse go.

2. Terminology
2.1. "New terms are very often a children's disease of a new science or of a new branch of a science" writes Jakobson about terminology (Jakobson 1971[1953]: 557). He adds that he prefers to avoid too many new terms and that he used to introduce many new terms while discussing phonemic problems in the 1920s, but he was liberated from this terminological disease (or the "demon of terminological invention" as Malinoswski calls it) by chance.
2.1.1. He doesn't object to using new terms and quotes his late teacher A. M. Peškovskij as saying: "Let's not quibble about terminology; if you have a weakness for new terms, use them. You may even call it 'Ivan Ivanovich', as long as we all know what you mean" (Jakobson 1971[1953]: 557).

2.1.2. He also emphasizes the connection between science and culture by stating that if we were to translate Einstein or Russell into Bushmen or Gilyak languages then this goal would be achievable but the language in question "must be enriched and adapted to the needs of a new scientific terminology" (Jakobson 1985[1967]: 105).

2.2. Specific instances in which terminology and theory collide include at least the following:
2.2.1. When thinking about *natural languages* we mean English, Russian, French, Estonian, etc. but what makes these languages natural is that they are not *formalized languages*. The artificial constructs for various scientific and technical purposes are more like "transforms of natural language" (Jakobson 1971[1967]: 659).
2.2.2. Jakobson notes the influence of Gabriel Tarde on Ferdinand de Saussure, especially in such matters as *circuit*, *exchange*, *value*, *output/input*, etc. (Jakobson 1971[1967]: 665) although Jakobson himself rarely uses these terms.
2.2.3. Jakobson agrees with Colin Pittendrigh's proposal to substitute "teleology" with "teleonomy" in order to make it clear that "the recognition and description of end-directedness" is freed from undesirable associations with the Aristotelian metaphysical dogma (Jakobson 1971[1967]: 685). Teleonomy thus refers to the study of goal-directed processes without the encumberances of teleological explanations.

2.3. In an early Conference in America, Jakobson surmises that even though communication engineering was not in the program of the conference most participants involuntarily discussed in terms of communication theorists, e.g. terms like *encoders*, *decoders* and *redundancy* (Jakobson 1971[1953]: 556). While we can replace encoder with *addresser* and decoder with *addressee*, redundancy apparently plays such an insignificant role in Jakobson's communication model that it is worthwhile to list his few remarks on this notion.
2.3.1. Linda Waugh defines *redundant signs* as those which "inform about other signs in the text and thus cannot be said to provide independent information" and that "they are used in a sense to ensure that the given information is provided" (Waugh 1980: 73). We can probably compare this definition with Morris's *modors*. qcqc
2.3.2. Jakobson was concerned about the prejudice against the redundant features and treating them as irrelevant but saw communication theory helping linguists to overcome their biased attitude towards reduntant features particularly due to its treatment of *transitional probabilities* (Jakobson 1971[1960]: 572). These transitional probabilities have to do with changes of the state of the communication system. A specific example is contained in Shannon's famous 1948 paper: the case of the probability of the letter *i* being followed by the letter *j*.
2.3.3. The only good use Jakobson seems to make of this notion consists of two different types of linguistic forms of redundancy: (1) pleonastic redundancy, meaning repetition of the same sense in different words, and this is opposed to brevitas or explicit conciseness; and (2) explicitness, or stating something clearly and in detail so as to leave no room for confusion or doubt, as opposed to ellipsis which is the omission of superfluous words from speech or writing (Jakobson 1971[1960]: 571)

2.4. There is also a problematic of "useless terminology".
2.4.1. When going over the progress made in the study of *aphasia* Jakobson also lists other types of loss of ability, such as *agraphia* (a loss of the ability to write or to express thoughts in writing because of a brain lesion), *alexia* (the inability to see words or to read, caused by a defect of the brain), *asemasia* (also known as *asymbolia*, a form of aphasia in which the significance of signs and symbols is not appreciated), and *amusia* (loss or impairment of the ability to produce or comprehend music) (Jakobson 1971[1967]: 688). Disappointingly, the last one, *amusia*, is not a "disturbance of gestual systems" as Jakobson claims, if not in the very specific sense of motor amusia, e.g. inability to produce music.

3. Nonverbal Communication
3.1. Jakobson defines language as a subclass of *signs* that we usually call *symbols* and specifies language by comparing it to "other symbolic patterns" such as "the system of gestures" described by Ray Birdwhistell, for example (Jakobson 1971[1953]: 555).
3.1.1. This is in line with the contention that "Language is an adjunct to bodily activities, an indispensable ingredient of all concerted human action" and "it does not always serve to communicate, but is always part of concerted activity" (Voegelin & Harris 1947: 590). This is exemplified by Malinowski's description of some old men going off to

survey an area for agricultural purposes, wherein Malinowski equates technical terminology with gestures and other kinds of non-verbal behavior such as blazing trees and cutting saplings. The aspect of concerting human action is also ignored in Jakobson's model. qcqc

3.1.2. In 1964 he imputed visual sign patterns such as gestures and facial expressions to a confined or merely concomitant, subsidiary role. He is especially negative towards letters and glypts which constitute *parasitic formulations* or "optional superstructures imposed upon spoken language in implying its earlier acquisition (Jakobson 1971[1964]: 334). This last term he borrowed from John Lotz's "Natural and Scientific Language" (1951), which may be the source for the natural/formalized language distinction, but more generally suggests that secondary modeling systems (verbal art and textual culture) are parasitical formulations upon natural languages.

3.1.3. In 1967 he maintains that there is a wide range of *idiomorphic* systems which are but indirectly related to language. He goes on to note that gesture accompanying speech is defined by Sapir as an "excessive supplementary" class of signs. There are also semiotic patterns of bodily motions disjoined from speech, but Jakobson doesn't say much about them. Instead he insists that nonverbal means of communication "must be subjected to a comparative analysis with special regard to the convergences and divergences between any gives semiotic structure and language" (Jakobson 1971[1967]: 661). This may hint towards why nonverbal communication does not have a place within his communication model - it's simply not on par with language for Jakobson.

3.1.4. Jakobson notes that the "communicative symbolism" of children's gestures after they have mastered the rudiments of language are noticeably distinct from the reflex movements of the speechless infant. From this he deduces that "any human communication of nonverbal messages presupposes a circuit of verbal messages" (Jakobson 1971[1967]: 662). That is, Jakobson is unable to see nonverbal communication as an autonomous entity - it must presuppose language, even if on the basis of the flimsiest of arguments.

3.1.5. "Ritual usually combines speech and pantomimic components" he notes after Edmund Leach and adds that in these ceremonial customs there occur "certain kinds of information which are never verbalized patently by the performers but are expressed in action". This may give a hint to his treatment of context as nonverbalized but verbalisable - the information can be verbalized but it isn't for the sake of the ceremony. And of course the nonverbal aspect turns out to be parasitic or merely supplementary: "This semiotic tradition is, however, always dependent, at least on a framing verbal pattern which passes between generations" (Jakobson 1971[1967]: 664).

3.1.6. A few pages later he does explicate the "motor sphere" of reciting a poem. The "motor activities" he lists include the manner of bodily, manual and facial movements, gait, handwriting and drawing, dancing, sport, and courtship (Jakobson 1971[1967]: 682). It should be investigated how these motor activities fit into his communication model.

3.1.7. He once again embraces the contention that although verbal communication is dominant, "we have to take into account also all further kinds of messages employed in human society" and in the same lengthy sentence says that other communicative devices are "secondary types of human messages and [this] makes them in various ways dependent upon language" (Jakobson 1971[1968]: 698). He then adds a clarifying note that these secondary types depend on the antecedent acquisition of language and the use of verbal performances that accompany or interpret any other messages - again verifying the aspect of dependency.

3.1.7.1. I propose that this may be a source for "secondary modeling systems" which explicitly depend on language (e.g. poetry, literature, and other verbal art). Or, at least, this explanation can be applied on the TMS's modelling systems theory.

3.1.8. While discussing Johann Heinrich Lambert's *Neues Organon* (1764), Jakobson notes that he "takes into account the significant role played by gestures, for example, 'in order to enlighten the concept, which is dark in the soul [mind], or at least to give an indication of it to ourselves and to others', and he foresees the semiotic scope of *simulacra* (which reappears after a century in Peirce's list under the label of *icons* or *likenesses*)" (Jakobson 1985[1974]: 201). Thus even in other thinkers he finds nothing but complementarity and dependency.

3.1.9. More lip service to nonverbal communication is found in Saussure, who "underlies the fact that language is far from being the only system of signs" and these others include writing, visual nautical signs, military trumpet signals, gestures of politeness, ceremonies, sets of rites, etc. and verify Saussure's statement that customs have a semiological character (Jakobson 1985[1974]: 209).

3.1.10. To add insult to injury, Jakobson says that the egocentrism of a linguist "who insists on excluding from the

sphere of semiotic signs which are organized in a different manner from those of language, in fact reduces semiotics to a simple synonym for linguistics" (Jakobson 1985[1974]: 213). It's almost as if he is talking about himself.

3.2. In pointing out ways to classify human sign systems he suggests resorting to several criteria (Jakobson 1971[1967]: 661), such as:

3.2.1. The relation between *signans* and *signatum* in accordance with Peirce's triadic division of signs into indices, icons and symbols with transitional varieties.
3.2.1.1. He says that types of *semiosis* amount to variable relationships between *signans* and *signatum*, thus enforcing a semantic typology of semiosis: "the nature of the signans itself is of great importance for the structure of messages and their typology" (Jakobson 1971[1968]: 701).
3.2.1.2. An illustration of the relation between *signans* and *signatum* in nonverbal communication is exemplified in the code-switching case of head nods: "Russian soldiers who had been in Bulgaria in 1877-1878 during the war with Turkey could not forget the striking diametrical opposition between their own head motions for indicating 'yes' and 'no' and those of the Bulgarians [...] but the main difficulty was contained in the uncertainty of the Bulgarians over whether a given Russian in a given instance was using his own code of head movements or theirs" (Jakobson 1972: 91-92).
3.2.1.3. Jakobson notes that the Latinized terms *signans* and *signatum* that constitute a particular *signum* "was adopted by Saussure only at the middle of his last course in general linguistics, maybe through the medium of [Heinrich] Gomperz's *Noologie* (1908)" (Jakobson 1971[1965]: 375).

3.2.2. Discrimination between merely bodily and instrumental production of signs.
3.2.2.1. Here the distinction is between *organic* (merely bodily) and *instrumental* signs. Jakobson remarks that among visual signs "gestures are directly produced by bodily organs" while "painting and sculpture imply a use of instruments" (Jakobson 1971[1968]: 701). Similarly, in auditory signs, speech and vocal music are organic and instrumental music is instrumental. This is quite different from Ruesch's "instrumental actions" and Ekman's "intrinsic coding".

3.2.3. Distinction between pure and applied semiotic structures. (Morris?) qcqc

3.2.4. Visual or auditory forms.
3.2.4.1. These are reportedly the most important forms. He writes that all five external senses carry semiotic functions in human society and among innumerable examples one may cite handshakes, pats on the back, and kisses for touch, perfumes and incense for smell, the selection, succession, and grading of courses and drinks for taste and so on, but "it is evident that the most socialized, abundant, and pertinent sign systems in human society are based on sight and hearing" (Jakobson 1971[1968]: 701).

3.2.5. Spatial and temporal semiosis.
3.2.5.1. Possibly influenced by Gotthold Ephraim Lessing's *Laocoön* (1766), Jakobson writes that "Both visual and auditory perception obviously occur in space and time, but the spatial dimension takes priority for visual signs and the temporal one for auditory signs" and that "A complex visual sign involves a series of *simultaneous* constituents, while a complex auditory sign consists, as a rule, of serial *successive* constituents" (Jakobson 1971[1964]: 336; my emphasis).
3.2.5.2. Compare this to an earlier exposition by Jan Mukařovský: "Thus a painting can present the entire appearance of a thing in front of a viewer's eyes at once, whereas poetry must depict the same thing in parts, gradually, in time: for poetry a state changes into events. On the contrary, of course, graphic arts cannot present events otherwise than as a state" (Mukařovský 1976[1944]: 241).
3.2.5.3. In terms of sign classification, Jakobson writes that there is a prevalence of icons among purely spatial, visual signs and a predominance of symbols among purely temporal, auditory signs (Jakobson 1971[1968]: 701).

3.2.6. Homogeneous and syncretic formations.
3.2.6.1. Homogeneous messages use a single semiotic system. Syncretic messages are based on a combination or a merger of different sign patterns. He observes that the "syncretism of poetry and music is perhaps [more] primordian compared to poetry independent of music and to music independent of poetry". Then he again invokes the non-autonomy of nonverbal communication: "Bodily visual signs display a propensity toward a combination with auditory sign systems: manual gestures and facial movements function as signs supplementary to verbal utterances or as their substitutes" (Jakobson 1971[1968]: 705).

3.2.7. Various relations between the addresser and addressee, in particular *interpersonal*, *intrapersonal* or *pluripersonal* communication. This is obviously lifted from Jurgen Ruesch's (1972[1953]) synopsis of the theory of communication. Jakobson should be given credit for giving the several essential varieties of interconnection between participants a general name, calling it *the radius of communication*, e.g. "the multipersonal exchange of replies and rejoiners or the extended audience of a monologue which may even be addressed 'to whom it may concern'" (Jakobson 1971[1968]: 697). While these relations constitute "levels" for Ruesch, for Jakobson this can be viewed as a gradual increase in participants.

4. Signs
4.1. Most every quote that touches nonverbal communication validates "the egocentrism of a linguist", as Jakobson put it above, to consider language above all other systems of signs. Thus he continues to remark that "there is no equality between systems of signs", "the most important semiotic system is language" and "other systems of symbols are concomitant or derivative" (Jakobson 1971[1953]: 556).
4.1.1. Relying on Bertrand Russell's *Logical Positivism* (1950), Jakobson claims that "no one can understand the word *cheese* unless he has had an acquaintance [a nonlinguistic acquaintance] with the meaning assigned to this word in the lexical code of English" (Jakobson 1971[1959]: 260). In an effort to place his "emphasis upon the linguistic aspects of traditional philosophical problems", Jakobson goes past the problem of nonlinguistic acquaintance and focuses on the lexical code.
4.1.2. In yet another iteration of how linguistics is part of semiotics, Jakobson turns to John Locke's *An Essay Concerning Human Understanding* where he foresees, names and delineates "σημειωτική or the 'doctrine of signs', the most usual whereof being words" (Jakobson 1971[1967]: 657).
4.1.2.1. Locke is also praised for conceiving language as "the great instrument of cognition" when he writes that "to communicate our thoughts for our own use, signs of our ideas are almost necessary" and the most conventient such signs are articulate sounds (in Jakobson 1985[1974]: 199).
4.1.3. Then he defines semiotics as the study of the "diverse systems of signs" and aiming to "bring out the problems which result from a methodical comparison of these varied systems" (Jakobson 1985[1974]: 199). For our current purposes it is relevant to see how the diverse systems of signs would function in Jakobson's model, how much of his typology of language function would apply to different sign systems, etc. qcqc

4.2. One of the most interesting parts in Jakobson's approach to the study of language is perhaps the notion of *holophrase*. The holophrase is a single-word construction. He describes on the basis of his model of language functions how the originally syncretic holophrase that is simultaneously emotive, conative and referential gradually branches off and gives rise to "a prevalent or purely referential subclass of holophrastic utterances which are used chiefly or solely to designate and identify certain environmental items" (Jakobson 1985[1969]: 93). Thus the holophrase can be quite a lot of help for rethinking the referential function in Jakobson's model.

4.3. Jakobson points out the difficulty in understanding Peirce's concept of the *interpretant* and how it is confused with *interpreter*. He makes the distinction clear by saying that the interpreter is the semiotic subject, "the receiver and decoder of a message". The *interpretant* on the other hand is "the key which the receiver uses to understand the message he receives" (Jakobson 1985[1974]: 206).
4.3.1. In the same passage he points out that the popularizers of Peirce's semeiotic attribute the *interpretant* the sole role of "clarifying each sign by the mediating context" while in actual fact Peirce distinguished several (triadic

distinctions of) interpretants, the most important for Jakobson being the *Immediate Interpretant* which is "the interpretant as it is revealed in the right understanding of the sign itself" or in other words "all that is explicit in the signs itself, apart from its context and circumstances of utterance" (Jakobson 1985[1974]: 206). This interpretation of the interpretant likens it to the *autofunction* of Tynjanov and *autosemantica* of Marty. qcqc

4.3.2. The interpretation of the interpretant as the key for "unlocking" the meaning of the message is perhaps more interesting, because it would simultaneously connect with Ruesch's *metacommunication* and Morris's *modors*, as well as with Jakobson's own (and especially Lotman's) *code*. That is, compare metacommunication with Jakobson's metalingual function. qcqc

5. Meaning

5.1. Probably referring to Charles Morris, Jakobson suggests that if "you dislike the word 'meaning' because it is too ambiguous, let us simply deal with semantic invariants" (Jakobson 1971[1953]: 565). Morris actually doesn't include the term "meaning" in his basic terms of semiotic because it "does not have the precision necessary for scientific analysis" (Morris 1949: 19). Suggesting to focus on semantic invariants may be a good idea for linguistic analysis but it just will not do for semiotic analysis in general. The notion of semantic invariants is almost completely inapplicable for nonverbal signs. (Or, rather, this possibility has not been investigated.)

5.1.1. In an even more outrageous generalization, Jakobson insists "on the intrinsically linguistic character of semantics" (Jakobson 1971[1953]: 565), as if pushing everything nonlinguistic beyond the semiotic pale.

5.1.2. "The meaning of [...] any word or phrase whatsoever is definitely [...] a semiotic fact." This much is agreeable, but by the same token the meaning of any behaviour or action whatsoever is definitely a semiotic fact. In fact, all meaning is a semiotic fact. He adds that "An array of linguistic signs is needed to introduce an unfamiliar word." Although this, too, seems true, it would be interesting to study how far this applies to nonverbal communication - does the introduction of an unfamiliar gesture or facial expression necessarily need an array of linguistic signs? An actually worthwhile contribution appears in this passage when he discloses the semantic noise of mere pointing to a cheese, which "will not teach us whether *cheese* is the name of the given specimen, or of any box of camembert, or of any box of camembert, or of camembert in general, or of any cheese, any milk product, any food, any refreshment, or perhaps any box irrespective of contents" (Jakobson 1971[1959]: 260). This illustration works only if one is ready to dismiss the context of the pointing. Mere pointing will indeed signify little. It is when pointing is used in conjunction with other verbal or nonverbal signs that the point of the pointing becomes apparent.

5.1.3. Jakobson writes that Wilhelm von Humbolt taught us an eternal crucial problem in the age-old science of language. Specifically, that "there is an apparent connection between sound and meaning which, however, only seldom lends itself to an exact elucidation, is often only glimpsed, and most usually remains obscure" (Jakobson 1971[1965]: 375). This connection between sound and meaning is problematic in linguistics but similar problem is rampant in semiotics: the connection between a behaviour and its meaning is similarly difficult to elucidate exactly. This is also why some (like Morris) choose to be more specific and define "meaning" as something more concrete (signification and denotation, for example).

5.1.4. According to Jakobson, various reductionist experiments to study grammatical structure without meaning demonstrated graphically "the omnipresent semantic criterion, no matter what level and constituent of language is examined" (Jakobson 1985[1972]: 86). By the same token, the semantic criterion is omnipresent in semiotics in general and doesn't in fact have an "intrinsically linguistic character". The notion that in language everything "is endowed with a certain significative and transmissible value" (*ibid*, 86) applies equally well on any other semiotic system.

5.1.5. "Everything language can and does communicate stands first and foremost in a necessary, intimate connection with meaning and always carries semantic information" (Jakobson 1985[1972]: 85). This suggests that when amending the referential function of the communication model, we should consider semantic information more broadly than mere reference. To this I would add the question of (semantic) exformation, as opposed to semantic information - and more pertinently, by what means one acts upon the other (e.g. not only what is meaningful in a message but also what is not meaningful and what is *meant* to be unmeaningful and how).

5.2. *Nominantur singularia*, *sed universalia significantur*.

5.2.1. This formula belongs to the 12th-century scholastic John of Salisbury. Jakobson notes that Peirce refers to it repeatedly and translates it as: "Particulars are named but universals are signified" (Jakobson 1985[1972]: 90). My first interpretation was that this distinction is comparable to Morris's distinction between denotation (this particular horse with a carrot strapped to its head) and signification (the idea of a unicorn).
5.2.2. In another paper Jakobson explains further: "The dialectical tension between the generic unity of the inherent meaning, on the one hand, and the multitude of contextual meanings, *suppositionum varietas*, on the other hand, or briefly, between intension (depth) and extension (breadth), was conceived as the fundamental *proprietas terminorum*" (Jakobson, "The medieval insight into the science of language", pp. 195).
5.2.3. A paper by Gary Fuhrman on Peirce, titled "Rehabilitating Information" explains this more thoroughly.
5.2.3.1. Peirce wrote in 1902 (CP 8.119) in relation with "meaning" that logicians have long recognized that there are two aspects to it: (1) the thing that any sign, external or internal, stands for; and (2) another thing which it signifies. The first is "denoted breadth" and the second is "'connoted' depth". He adds that the early logicians generally held that depth/signification is intrinsic and breadth/denotation is extrinsic.
5.2.3.2. To explain this, Fuhrman quotes Peirce's translation of John of Salisbury's full statement: "what is well known to everyone, namely that what common names (*appelativa*) mean and what they name are not identical. They name particular things, but their meaning is universal." That is, common names *name* or *denote* singulars (individual things) but they *mean* or *signify* universals or generals. Taken at face value that this is about "common names" then the given name Iris denotes a person named Iris, but it signifies the Greek goddess of rainbows.
5.2.3.3. In conjunction with Jakobson's quote (in 5.2.2.) this would mean that the denotation of a sign is "the generic unity of the inherent meaning" of the sign and its signification is constituted by "the multitude of contextual meanings". Here it is relevant that Peirce prefers the scholastic term "signification" instead of J. S. Mill's "connotation", although they are almost the same.
5.2.3.4. Peirce found Mill's terminology to be objectionable (CP 2.341), and wrote that "Mill's term *connote* is not very accurate. Connote properly means to denote along with a secondary way. Thus "killer" connotes a living thing killed" (CP 2.317). I think the issue must remain unresolved at the moment.
5.2.4. Much in line with the previous discussion and 5.1., Linda Waugh proposes that if "we take the *signatum* ["signified"] of any linguistic sign, it evidences a continual dichotomy between a *relational invariant* - sometimes called a *general meaning* (*Gesamtbedeutung*) - and a variety of hierarchized *contextual variants* (specific meanings) including the basic variant (= *Grundbedeuting*)" (Waugh 1980: 71).
5.2.4.1. Given that "Particulars are named but universals are signified" (Jakobson in 5.2.1.) and for Morris "the problem is not what the sign signifies but whether or not it denotes anything" (Morris 1949: 18), we can deduce that the general meaning or *relational invariant* is something like *signification* and the specific meaning or *contextual variant* is something like *denotation*.

6. Charles S. Peirce
6.1. Although Jakobson helped to popularize Peirce in America, he was criticized by later Peircean linguists for being more *Saussurean* than *Peircean*. Elizabeth Bruss even argued that Jakobson was a selective reader of Peirce and used "Peirce to supply additional support for his own positions" (Andrews 1990: 1). Since this is my own impression as well, I'm going to point out the passages that do refer to Peirce and if possible show how "selective" Jakobson actually was.
6.1.1. Jakobson held that Peirce assigned to "the vast and splendidly developed science of linguistics" a privileged position among the "studies of mental performance and products" (Jakobson 1971[1967]: 655).
6.1.1.1. Peirce at some point did indeed refer to "the vast and splendidly developed science of linguistics" (CP 1.271), but the statement was taken out of context. The actual passage is just another classification of sciences, which makes it utterly unsurprising that Peirce mentions linguistics. Under the order of *psychotaxy* Peirce includes two suborders: (1) one that embraces studies of mental performances and products, which is referred to linguistics and Brinton's ethnology; and (2) the other embraces studies of incarnations, or ensoulments of mind, such as the studies of the minds of insects, octopuses, sexual characteristics, the seven ages of human life, professional and racial types, temperament and characters.
6.1.1.2. Thus Peirce didn't actually assign linguistics to a privileged position. He refers the study of mental perfor-

mances and products also to the study "of customs of all kinds, of [Daniel Garrison] Brinton's ethnology generally" (CP 1.271). Linguistics is actually quite unremarkable in this context. Much more important, I think, is that he classified something like zoo- or biosemiotics as comparable to the study of human language and customs.

6.2. Edna Andrews further notes that reading Peirce never seemed to demand for Jakobson to make serious revisions of his own categories and "The Peirce that Jakobson presents is therefore Jakobson's Peirce" (Andrews 1990: 1). She points out that Jakobson mainly discusses two notions of Peirce: (1) the *icon/index/symbol* trichotomy; and (2) the importance of the interpretant. We have already seen him discussing the interpretant (e.g. 4.3., above), so let's focus on the trichotomy. Off the top of my head I can say that this is the semantic trichotomy (the relation between the representamen and the object), which makes it more understandable why Jakobson focused on this trichotomy first and foremost.
6.2.0. Jakobson's Peirce's division of signs into indexes, icons and symbols is here based primarily on a passage that discusses mostly conventional rules of the symbols (Jakobson 1971[1964]: 335).
6.2.1. For the interpreter an icon is associated with its object by *a factual similarity*.
6.2.2. For the interpreter an index is associated with its object by *a factual*, *existential contiguity*.
6.2.3. For the interpreter a symbol is associated with its object by no compulsory existential connection but *"by virtue of a law" or customary contiguity*.
6.2.3.1. "The connection between the sensuous *signans* ["signifier"] of a symbol and its intelligible (translatable) *signatum* ["signified"] is based on a learned, agreed upon, customary contiguity" (Jakobson 1971[1964]: 335).
6.2.3.2. Comparing Peirce to Saussure in this regard, Jakobson finds that Saussure and his disciples rejected a general definition of symbol because it involved "some natural bond between the signans and signatum (e.g., the symbol of justice, a pair of scales)" (Jakobson 1971[1965]: 347). In Saussure's notes, the conventional signs pertaining to a conventional system were tentatively labeled *seme*. Peirce on the other hand likened *seme* (or *séma*) to the index. E.g. *hyposemes* or *subindices* are associated by an actual connection with their objects (CP 2.283) or more succinctly, "'Seme" is usually reserved for indexical dicisigns which are only a subclass of the indices," (CP 2.283 Fn 1) like proper names, personal demonstrative or the letter attached to a diagram (CP 2.284). That is, Peirce's own categories are not nearly as simple as Jakobson's Peirce's.
6.2.3.3. In praising Peirce's *Speculative Grammar* Jakobson makes a blunder by appropriating Peirce's thesis that "a genuine symbol is a symbol that has a general meaning" and adding that "this meaning in turn 'can only be a symbol', since '*omne symbolum de symbolo*'" (Jakobson 1971[1965]: 358). Peirce indeed says that a *genuine* symbol has a general meaning and further explicates two kinds of degenerate symbols, the *Singular Symbol* whose object is an existent individual and which signifies only the characters of that individual, and the *Abstract Symbol* whose only object is a character as such (CP 2.293). Nowhere is it stated here that the meaning of the genuine symbol is another symbol. Peirce demonstrates to the contrary that the meaning of a symbol is complicated by the set of indices it is attached to and the icons it is associated with, this on the basis of the word "loveth": "Associated with this word is an idea, which is the mental icon of one person loving another" (CP 2.295). Jakobson's interpretation is correct only if this "mental icon" is generalized as a symbol.
6.2.4. It follows (for Jakobson) that for the interpreter a parallelism is associated with its object by *an imputed similarity*.
6.2.4.1. The possibility of a fourth class, an imputed similarity, is apparent in the 1964 passage. Jakobson holds that the structure of symbols and indexes both imply a relation of contiguity: in case of indexes this contiguity is physical; but in symbols this contiguity is artificial (Jakobson 1971[1964]: 335). Thus it would seem perfectly logical to assume that in case of icons there is a physical similarity and that there can be a fourth clas that is structured on artifical similarity. From this point of view it is quite understandable why Jakobson adopts Gerard Manley Hopkins's notion of (poetic) *artifice* for this fourth class of signs.
6.2.4.2. I propose that a conception of the fourth class is already present when Jakobson discusses *icons*. Because Jakobson is an über-linguist, even his understanding of icons is linguistic. According to him, Peirce conceived vividly that "the arrangement of the words in the sentence, for instance, must serve as *icons*, in order that the sentence may be understood" (Peirce in Jakobson 1971[1965]: 350). If we look at the context of this statement, we find that Peirce goes on to say: "The chief need for the Icons is in order to show the Forms of the synthesis of the elements of

thought," because in precision of speech, "Icons can represent nothing but Forms and Feelings" (CP 4.544). Thus it is indeed the case that the arrangement of words in the sentence must serve as an icon, but not in the sense that Jakobson understands it. Peirce is discussing the *circumstances* for understanding a proposition and propounds that the sentence (e.g. "Why, it is raining!") is not only a symbol but also has its indexical and even iconic aspects. For Jakobson, the passage he "selectively" quotes seems to suggest an altogether different matter, that of the syntax (arrangement of words in the sentence) serving as an icon. Thus it appears to me that Jakobson already comes to an understanding of parallelism as iconicity on the level of a sentence (e.g. a line of poetry, a verse).

6.2.5. Jakobson seems to be fond of Peirce's categories mainly because they shed light on more complex relations apparent in verbal symbols. The relation between *signans* and *signatum* is comparatively simple when compared to "the different ranks of coassistance of the three functions in all three types of signs" (Jakobson 1971[1965]: 349). Unsurprisingly, Jakobson is especially fond of how Peirce draws attention to the indexical and iconic components of verbal symbols. He positively favors Peirce's thesis that the most perfect signs are those in which the iconic, indexical and symbolic characters are blended as equally as possible (*ibid*, 349).

6.3. *Omne symbolum de symbolo*.

6.3.1. This is another latin quote that Jakobson values in Peirce. Because it is such an important maxim, I'll dedicate a separate discussion to it (instead of discussing it alongside symbols in 6.2.3., above). It can be said that *omne symbolum de symbolo* is the backbone of Peirce's semiotics, especially his conception of semiosis as an endless chain of sign-processes. Kalevi Kull ("On semiosis, Umwelt, and semiosphere") even notes that this is very similar to Francesco Redi's principle *omne vivum ex vivo* (all life comes from life) and thus has pertinent implications for biosemiotics. Something like this concept was also evident in Lotman's semiotics of culture (e.g. a culture is born of a culture).

6.3.2. We saw above (in 6.2.3.3.) that Jakobson uses this Latin phrase as a shorthand or justification not to go into the nitty-gritty of Peirce's infinitely complex system of classification. The latter part of that passage shows exactly how Jakobson understands *omne symbolum de symbolo* and we can then show how it differs from Peirce's own explanation.

6.3.2.1. Jakobson argues that a symbol is incapable of indicating any particular thing (which is wrong, as evidenced by the notion of a *Singular Symbol*) but necessarily denotes a kind of thing (in which case Jakobson means Peirce's *Abstract Symbol*). He goes on to argue that the symbol is itself a kind of thing and not a single thing. Here he likens a symbol to a general rule "which signifies only through the different instances of its application" in thing-like (written or articulated) *replicas*. This is concluded by the statement: "However varied these embodiments of the word, it remains in all these occurrences 'one and the same word'" (Jakobson 1971[1965]: 358). What we have here is actually the distinction between *types* and *tokens* which Jakobson paints as *symbols as general rules* and *thing-like replicas*. That is, the *signum* becomes a symbol, the *signatum* becomes a general meaning and the *signans* becomes a thing-like replica.

6.3.2.2. Peirce himself attributes a much grander role to *omne symbolum de symbolo*. He begins the relevant passage with a magnificently conclusive pair of words: "Symbols grow." (CP 2.302). The argumentation goes a little something like this: symbols come into being by developing out of other signs, particularly from icons; we think only in signs and these mental signs have a mixed nature, the symbol-parts being called concepts; if a man makes a new symbol, it is by thoughts involving concepts; "So it is only out of symbols that a new symbol can grow." *Omne symbolum de symbolo*. He goes on to add that once a symbol is brought to being, it spreads among the peoples and its meaning grows in use and in experience. Thus we see that Peirce's understanding of symbols is not primarily linguistic - he is not talking about words as much as about mental concepts. It's a shot in the dark but I guess Jakobson's simplification may have come out of his thinking about the meaning of words (the *signatum*) as something *invariant*. For Jakobson, symbols don't grow.

6.3.3. Elsewhere Jakobson makes his linguistic disposition in this regard more apparent by saying that "language is learned through the medium of language" (Jakobson 1985[1967]: 103), which is certainly true. The problematic comes to the fore in what follows: "the child learns new words by comparing them with other words, by identifying and differetiating the new and previously acquired verbal constituents" (*ibid*, 103). This part is more dubious, because we cannot be sure that the child goes through these operations. A new word can be learned "at face

value", so to say. Most of us probably know and use correctly words that we have never compared to other words. Jakobson's linguistic interpretation of *omne symbolum de symbolo* is most visible in attributing to Peirce the "precise formula" of "verbal symbol originates from verbal symbol" (*ibid*, 103), which is not Peirce's formula but Jakobson's Peirce's formula. When Jakobson adds that "Such is the way of language development" it is palpable that Jakobson and Peirce are thinking on different levels: Jakobson is viewing the matter from the standpoint of a child's language development (or ontogeny), while Peirce is viewing the matter from the standpoint of symbols in culture, basically (or, if you will, from the standpoint of semiotic phylogeny).

7. Linguistics

7.1. Jakobson's semiotic inclination is apparent when he suggests that we focus our attention on "the need for classification of sign systems and corresponding types of messages", and his linguistic disposition shows itself when he finishes the same sentence with adding, "particularly with regard to language and verbal messages" (Jakobson 1971[1968]: 699). Aside from arguing over whether Jakobson was a semiotically inclined linguist of linguistically disposed semiotician, we can quibble over the details (which is exactly what I'm going to do in the following).

7.1.1. Calling for a classification of sign systems instead of a classification of signs (a la Peirce), Jakobson shows an affinity towards the semiotics of culture of the Tartu-Moscow school (or vice versa). When Lotman says that Peirce began with a sign and Saussure with a system, it is more likely that he meant that *Saussurean* semioticians, like Jakobson, began with a system. The primary system in question is language and other systems are derivative or dependent upon it. The Tartu-Moscow school went a step further and viewed the condition for signs and sign systems as a totality, a semiosphere.

7.1.2. Jakobson continues in the same passage, remarking that "Without efforts toward such a typology neither the communication of messages, nor even human communication in general can undergo a thorough scientific treatment" (*ibid*, 699). Here the distinction between communication of messages and communication in general is interesting, for it implies that there can be communication without messages. If messages are understood as signs then this possibility is indeed realized by Charles Morris's notion of *communization* (Morris 1949: 118).

7.1.3. It is possible that "communication in general" refers to nonverbal communication understood here as communication without (explicit) messages. This is suggested by the early (that is, late-1960-ish) use of the notion of "implicit communication" in place of nonverbal communication. That is, nonverbal communication rarely operates through "messages". Message is typically understood as a verbal, written or recorded communication (sent to or left for a recipient who cannot be contacted directly). Another definition states that a message is "a discrete unit of communication" (but neither Wiktionary nor Wikipedia are a reliable source). If these unreliable definitions are taken seriously then nonverbal communication is indeed utterly unable to operate through "messages".

7.2. Thinking of Jakobson as a linguist/semiotician without picking either is perfectly justified when we consider his remark that "It is difficult for a modern linguist to confine himself to his traditional subject matter" (Jakobson 1971[1967]: 655). He says that the (intellectual) horizon of linguistics has substantially widened and that this is most emphatically enunciated by Edward Sapir who argued that linguists must became increasingly concerned with the anthropological, sociological and psychological problems that invade the field of language (*ibid*, 655).

7.2.1. In the same passage Jakobson suggests that the imaginative linguist can share some or all of the mutual interests which tie linguistics with anthropology, culture history, sociology, psychology, philosophy, and more remotely with physics and physiology. In our course in reading Roman Jakobson's selected writings we have indeed seen that most all of these fields are in some way or other tied with linguistic interests. Being a linguist of the imaginative kind, he found interesting connections with all these fields, even with the remote ones (e.g. his papers and presentations on Albert Einstein).

7.2.2. If we take seriously his division of three fields into three concentric fields with communication sciences containing semiotics and semiotics containing linguistics, then Jakobson himself could be placed on the border of linguistics and semiotics.

7.2.3. The Tartu-Moscow school defined semiotics as the application of linguistic theory (a la Saussure) to non-linguistic or cultural phenomena that depend on language. Juri Lotman, who was more historically and culturologically inclined that Jakobson, could very well be placed on the border between semiotics and the study of communication

as social anthropology. That is, Lotman focused on phenomena that imply communication of verbal or other types of messages (e.g. everyday behaviour of Russian nobility, the city as a text, animal behaviour, dreams, etc.).
7.2.4. The inability of modern linguistics to confine itself to its traditional subject matter may have been noticed by Jakobson not on the basis of the development of linguistics (which indeed in the so-called "post-structuralist" era turned to a linguistic analysis of everything) but due to influence of semiotics, which as-if lacks a traditional subject matter.

7.3. Jakobson's perhaps most interesting efforts in linguistics are (in my mind) historical. He holds that "For all human beings, and only for human beings, language is the vehicle of mental life and communication" and from this deduces that "It is natural that the study of this explicit and effective instrument, together with the rudiments of mathematics, is among the oldest sciences" (Jakobson 1985[1972]: 91).

8. Language
8.1. In his overview of structuralism for the first issue of *Word: Journal of the Linguistic Circle of New York*, Ernst Cassirer outlines the most general propositions about (the structuralist approach to the study of) language. For starters, he says that language is neither a mechanism nor an organism, neither a dead nor a living thing, not a thing at all in fact but "a very specific human activity, not describable in terms of physics, chemistry, or biology" (Cassirer 1945: 110).
8.1.1. The immediate criticism that comes to mind is that *language* though of as an activity robs it of its special status as an abstract system. In Saussurean terms, it would be *langage* as *parole* without *langue*. By analogy, the rules of chess are not themselves an activity. This criticism put aside, the idea itself is understandable and Paul Cobley has argued, from a cybersemiotic point of view, that perhaps we should talk of *languaging* instead.
8.1.2. Cassirer defines the structuralist stance against the mechanistic one which views language as consisting of sound and considers the laws of language found when the mechanical laws that govern the phenomena of sound-shift and phonetic change are found. The structuralists are adversaries to this thesis and emphasize that "sounds, as mere physical occurrences, have no interest for the linguist" because "the sound must have meaning; the phoneme itself is a 'unit of meaning'" and "meaning is not a visible or tangible thing" (Cassirer 1945: 113).

8.2. "There is no such a thing as private property in language: everything is socialized."
8.2.1. Addressing Charles F. Hockett and his concept of *idiolect* at a joint conference, Jakobson claims that there is no private property in language and that idiolect proves to be "a somewhat perverse fiction" (Jakobson 1971[1953]: 559). His argumentation for claiming so is extremely flimsy: he refers to the fact that verbal exchange requires at least two communicators - which should somehow convince us that language thus cannot be private. It would be easy enough to point out that he seems to be confusing sign system (language) and communication system (any form of intercourse or interaction).
8.2.2. The relevant passage begins with a definition of idiolect. Idiolect is understood as the speaking habits of a single individual at a given time (and not including the individual's habits of understanding the speech of others). Jakobson then boasts how he has never used the word "idiolect" himself but has used many other terms in the same way. Because he doesn't do any more explaining it comes across as an irrational move on his part. Of course there are individual speaking habits. But this is not an issue for us. What is actually interesting is the following statement:
8.2.2. "Everyone, when speaking to a new person, tries, deliberately or involuntarily, to hit upon a common vocabulary: either to please or simply to be understood or, finally, to bring him out, he uses the terms of his addressee" (Jakobson 1971[1953]: 559). This is extremely important for rethinking the communication model. As it stands the model seems to consider "code" to be *common* and that is that. If something is unclear, the metalingual function clarifies the code and common code is achieved again. Here, on the other hand, we have an effort made to reach common vocabulary and the justifications for doing so are interesting when compared to the functions in the model: using another's words to please the other could be conative; to be understood should be poetic or referential; and "to bring him out" is phatic. If a revision of his communication model be attempted, the "code" must be dismissed as a homogeneous, completely common, entity and individual variations should be included. That is, despite Jakobson's absolute statement, not everything in language is socialized.

8.2.3. He comes to recognize this on/in his own terms later when he writes that "Language is never monolithic; its overall code includes a set of subcodes" (Jakobson 1971[1960]: 574). Although this is not exactly a question of private language, it is a question of privatized language. I consider Morris's types of discourse a model for explicating these subcodes. These are technical, poetic, cosmological, etc. Here it makes sense, for example, that even different linguists (such as Jakobson and Hockett) must search for some common core in their own technical subcodes in order to communicate. qcqc

8.3. "Language is the central and most important among all human semiotic systems."
8.3.1. Statements such as this are scattered all around Jakobson's writings and several iterations have already made it into the current text (e.g. 3.1.). On the grounds of this notion Jakobson validates Leonard Bloomfield's statement that linguistics is the chief contributor to semiotic. He then (once again) proposes to compare language with the structure of different sign patterns since then we can find out "what properties are shared by verbal signs with some or all other semiotic systems and what the specific features of language are" (Jakobson 1971[1967]: 658). Here his motivation is discernible: we must compare language to other sign systems to learn something about language (and not the other way around, as is more commonly done).
8.3.2. Jakobson quotes George Gaylord Simpson as saying that human language "is absolutely distinct from any system of communication in other animals" (in Jakobson 1985[1969]: 97). He then calls out for an interdisciplinary study of "the genesis of language as the principal event in the metamorphosis of the actually prehuman *Homo alalus* into a true human being, *Homo loquens*" (*ibid*, 97).
8.3.3. Rudy and Waugh affirm that for Jakobson, spoken language was the human semiotic system par excellence and he considered it the phylogenetic and ontogenetic basis for all other semiotic systems (Rudy & Waugh 1998: 2256). The latter bit can be argued against (and Sebeok has already done so in his criticism of the modeling systems theory of the Tartu-Moscow school).

9. Similarity and contiguity
9.1. Jakobson notoriously (or rather, influentially) delineates two fundamental factors that operate on any level of language. The first, *selection* is produced on the base of equivalence, similarity and dissimilarity, synonymity and antonymity. The second, *combination* is based on contiguity and constitutes the building up of any chain of signs. In poetic language these factors have a very definite role: "the poetic function projects the principle of equivalence from the axis of selection into the axis of combination" (Jakobson 1971[1968]: 704).
9.1.1. The distinction between selection and combination is based on Saussure's distinction between the paradigmatic and syntagmatic axis. These distinctions also underlie the distinctions between similarity and contiguity, which Jakobson uses to appropriate Peirce's classification of signs (cf. 6.2.). There is also a possibility that these latter terms originate from James Mills's "contiguity law" and John Stuart Mills's "similarity law" (a matter that demands investigation). The poetic function will receive its own subheading which is why I can skip discussing it for the moment. Rather, I will focus on how he applies this distinction in relation with the study of aphasia.

9.2. Jakobson applied "purely linguistic criteria to the interpretation and classification of aphasic acts" (Jakobson 1971[1954]: 240) and did so on the basis of the similarity/contiguity distinction. He calls these aphasic impairments accordingly *similarity disorder* and *contiguity disorder*.
9.2.1. Patients inflicted with the *similarity disorder* could grasp the literal meaning of words but could not understand the metaphorical character of the same words: "words had no capacity to assume additional, shifted meanings associated by similarity with their primary meaning" (Jakobson 1971[1954]: 149).
9.2.2. The contiguity is more interesting in this regard, because it draws our attention to the fact that speech does not consist of only words but of words referring to one another in a particular manner. Thus Jakobson terms contexture-deficient aphasia *contiguity disorder* or *agrammatism*. The loss of syntactical rules organizing words into higher units reduces sentences to a mere "word heap", their order becomes chaotic and grammatical ties are dissolved (Jakobson 1971[1954]: 251). He adds that because words endowed with purely grammatical functions disappear first, it gives rise to the so-called "telegraphic style" recognizable in a sentence such as "Why waste time say a lot word when few word do trick?", a style that Kevin (in the show *The Office*) used to communicate with his

foreign language speaking car mechanic.
9.2.3. Jakobson later notes that approaching aphasia from a strictly linguistic framework actually coincides with the topography of cerebral lesions responsible for the impairments (Jakobson 1971[1967]: 688). That is, similarity disorder is associated with Wernicke's area and contiguity disorder with Broca's area.

10. Code
10.1. "No communication is feasible without a certain stock of what the [communication] engineers [...] call preconceived possibilities and prefabricated representations" (Jakobson 1971[1953]: 558). This quote by itself gives impetus to revise the "code" feature of the communication model. As it stands, the model presumes that both addresser and addressee have at their disposal a more or less the same "filing cabinet" of prefabricated representations (signs, in other words).
10.1.1. Jakobson reaffirms this notion again the next year by stating that "the speaker is by no means a completely free agent in his choice of words: his selection (except for the rare case of actual neology) must be made from the lexical storehouse which he and his addressee possess in common" (Jakobson 1971[1954]: 241). Later we should consider if common lexical storehouse is enough or if common memory or something like it should be included.
10.1.2. More succinctly: "the speaker, as a rule, is only a word-user, not a word-coiner" (Jakobson 1971[1954]: 242). The rationale behind this statement is actually pretty reasonable: "When faced with individual words, we expect them to be coded units" (*ibid*, 242). Here another possibility of merging Jakobson with Ruesch and Bateson appears in the type of metacommunication focusing on codification. That is, the case is relatively straightforward with words: we expect individual words to be coded units, but we don't necessarily expect nonverbal behaviour to constitute coded units - unless, of course, some form of a cue is given to instruct the receiver to treat it as a coded unit.

10.2. Jakobson writes that after reading all that was written by the communication engineers (Cherry, Gabor and MacKay) about *code* and *message* he realized that this dichotomy was anticipated in linguistic and logical theories of language under various names: *langue / parole*, *Language / Speech*, *Linguistic Pattern / Utterance*, *Legisign / Sinsign*, *Type / Token*, *Sign-design / Sign-event*, etc. (Jakobson 1971[1953]: 558). To this list one could also add: *sign-vehicle / sign-family* (Morris), *token / a class of tokens* (Reichenbach), *Erlebnis / Erfahrung* (Benjamin), etc. To all this, one could reply as one person actually did: "Various terms are used to mark the distinction between these two senses" but "Once made, however, the distinction seems to be largely ignored" (Blyth 1952: 35).
10.2.1. We can promptly agree that *code* and *message* are indeed better than the alternatives, but then we also have to consider that this is within the confines of communication theory. For general semiotics, Peirce's *type* and *token* seem to be more appropriate, and when approaching nonverbal communication where codes and types are rare to come by, Morris's *sign-vehicle* and *sign-family* fare better in my opinion.
10.2.2. The matter gets more interesting when we consider that Jakobson himself reiterates the communication theory definition of code as an agreed, usually one-to-one and reversible, transformation by which one set of information units is converted into another set (Jakobson 1971[1960]: 572). One could argue that this is too restrictive and reduces code to something like the Morse code.
10.2.3. Jakobson himself tackles this problem later head-on by recognizing the "necessity to face the fact that any speech community and any existing verbal code lack uniformity; everyone belongs simultaneously to several speech communities of different extent; he diversifies his code and blends distinct codes" (Jakobson 1985[1972]: 87). Thus we arrive at a less constricting definition that considers subcodes of different groups and acknowledges the non-uniformity or heterogeneity of the sign-repertoires of individuals.

10.3. The notion of code also applies to other phenomena than language. For example, the beginnings of modern biosemiotics can be found in Jakobson's musings about George and Muriel Beadle's book *The Language of Life* (1966). Jakobson is impressed by the fact that these molecular biologists borrowed terms from linguistics and communication theory and use them not figuratively but with an extraordinary degree of analogy: "The deciphering of the DNA code has revealed our possession of a language much older than hieroglyphics, a language as old as life itself, a language that is the most living language of all" (Beadle & Beadle 1966; in Jakobson 1971[1967]:678).

11. Discreteness and continuity

11.1. Jakobson mentions this *dichotomous principle* that underlies the whole system of distinctive features in language in relation with the communication engineers. The latter corroborated "the binary digits (or to use the popular portmanteau, *bits*) employed as a unit of measurement" (Jakobson 1971[1960]: 571). That is, the selective information of a message can be defined in terms of "the minimal number of binary decisions which enable the receiver to reconstruct what he needs to elicit from the message on the basis of the data already available to him" (*ibid*, 571). Here the notions have a more archaic form - *digital* and *analogue*. It is worthwhile to remark that analogue codification is equally used for measurement. While digital codification involves *amount* (e.g. numbers), analogue codification involves *magnitude* (e.g. size) (cf. Bateson 2000[1966]).

11.1.1. Unlike Bateson, who used the latter notions to approach animal communication, Jakobson applies these notions on language. Here the stream of oral speech is *physically continuous* while written speech is presented by *a finite set of discrete constituents* (Jakobson 1971[1960]: 570). These terms come from the work of Badouin de Courtenay, who borrowed them from contemporary mathematics and used them to study "the relation between continuity and discreteness in language" in an attempt to deploy more quantitative operations in linguistics (Jakobson 1971[1961]: 568).

11.1.2. It is allowable to view these two pairs of notions as variants because Jakobson himself mixes them liberally. For example, he writes that "a motion picture continually calls for simultaneous perception of its spatial composition" and that a verbal or musical sequence must be "resolvable into ultimate, discrete, strictly patterned components designated ad hoc (or, in Thomas Aquinas's terminology, *significantia artificaliter*)" (Jakobson 1971[1964]: 336).

11.1.3. This is further explained later: "The two particularly elaborate systems of purely auditory and temporal signs, spoken language and music, present a strictly discontinuous, as physicists would say, granual structure" (Jakobson 1971[1968]: 701). That is, speech and music are composed of ultimate discrete elements and this principle is alien to spatial sign system. "These ultimate elements and their combinations and rules of patterning are special, ad hoc shaped devices" (*ibid*, 701). Or in another iteration: "both music and language present a consistently hierarchical structure, and, second, musical as well as verbal signs are resolvable into ultimate, discrete, rigorously patterned components which, as such, have no existence in nature but are built ad hoc" (Jakobson 1971[1967]: 341).

11.1.4. In terms of codification, Jakobson writes that "the genetic code and the verbal code are the only ones based upon the use of discrete components which, by themselves, are devoid of inherent meaning but serve to constitute the minimal senseful units, i.e. entities endowed with their own, intrinsic meaning in the given code" (Jakobson 1971[1967]: 679). From this we can deduce that while discrete units are inherently devoid of signification, then continuous units must be inherently significant (on this see 3.2.5.3. above).

11.1.5. Promptly after the major discoveries of neurophysiology in the late 1960s he associates this dichotomous principle with the functional asymmetry of the brain, much like he did with similarity and contiguity. Here he reports that "any verbal signals such as words, nonsense syllables and even separate speech sounds are better discerned and identified by the right ear and all other acoustic stimuli such as music and environmental noises are better recognized by the left ear" (Jakobson 1985[1972]: 86).

11.2. A topic that Jakobson doesn't treat explicitly but which is relevant for my purposes, concerns a variety of interrelation between discrete and continuous systems. This involves verbal representations of nonverbal behaviour, or what I call *concourse*, for convenience. There are only a few passages that touch this topic, but I would be remiss not to handle them.

11.2.1. The first of these passages concerns synecdoches and captured my attention because Jakobson reviews the scene of Anna Karenina's suicide in Tolstoy's *War and Peace*. Jakobson exemplifies the synecdoche by some bodily features, such as "hair on the upper lip" and "bare shoulders" standing for the female character to whom these features belong (Jakobson 1971[1954]: 255-256). This method is often used by Jevgeny Zamyatin in his novel *We* (1921). Namely, the protagonist refers to all other characters with some such synecdoche: E-330's eyebrows, O-90's wrists, etc. This is a curious case of an outstanding body part signifying the whole person.

11.2.2. Jakobson also discusses how a grammatical process can reflect the hierarchy of the grammatical concepts on the basis of the basic order in declarative sentences with nominal subject and object in which the former precedes the latter. That is, the subject on which the action is predicated is, in Edward Sapir's terms, "conceived of as the

starting point, the 'doer' of the action" in contradistinction to "the end point, the 'object' of the action" (Jakobson 1971[1965]: 351). A typical example of a sentence wherein the main verb denotes nonverbal communication, "Tom frowned his displeasure, but nobody believed him" (Ross 1970: 239), accords to this formula extraordinarily well: the 'doer' of the action (Tom) is followed by the 'object' of the action (displeasure). This starting point and ending point can also be termed *actor-expression* and *action-expression* (Joos 1950).

11.2.3. Another aspect of this concerns Peirce's discussion of relative terms. Jakobson obviously sought out passages in which Peirce dealt with linguistic issues and discussed an excerpt from Peirce. Jakobson quotes: "A dual relative term, such as "lover," "benefactor," "servant," is a common name signifying a pair of objects. Of the two members of the pair, a determinate one is generally the first, and the other the second; so that if the order is reversed, the pair is not considered as remaining the same" (CP 3.328). This obviously echoes an example of the semantic import of word order in *Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*: "the word order "*A* kills *B*" by the inverse sequence "*B* kills *A*," we do not vary the material concepts involved but uniquely their mutual relationship" (Jakobson 1981: 87). Here we can see Jakobson applying happenstance tidbits of Peirce to his own linguistic theory. What Peirce was actually talking about becomes clearer in another instance (CP 1.363) dealing with the same matter. He was mainly discussing the cosmic importance of threes. For example: "The fact that A presents B with a gift C, is a triple relation, and as such cannot possibly be resolved into any combination of dual relations" (CP 1.363). In my previous example, "Tom frowned his displeasure, but nobody believed him", this three-fold relation also occurs in Tom (A) frowning his displeasure (B) to those who don't believe him (C).

13. Cognition and autocommunication

13.1. Jakobson writes that "All cognitive experience and its classification is conveyable in any existing language" (Jakobson 1971[1959]: 263). His belief in the omnipotence of language is premised on the notion that whatever deficiency in terminology can be compensated be loanwords or loan-translation, by neologisms or semantic shifts and circumlocutions. There are numerous accounts of the significance of language for cognitive operations scattered around in his writings (e.g. Jakobson 1971[1967]: 671).

13.1.1. In one instance, Jakobson refers to Emil Post's musings on the decisive role which "language of the ordinary kind" plays in the "birth of new ideas", their rise "above the sea of the unconscious" and their subsequent mutation of vaguer intuitive processes "into connections between precise ideas" (Jakobson 1971[1967]: 659).

13.1.2. In another instance he discusses how Einstein, "the future proponent of 'empathy [*Einfühlung*] into external experience", felt spiritual affinity with Winteler and quotes his book's preface: "My work in its essence is addressed solely to those who are able to grasp verbal form as a revelation of the human mind that stands to the mind in much more inner and sweeping relations than even the best products of a most consummate literature" (Winteler 1875; in Jakobson 1985[1972]: 84).

13.1.3. The sweeping relations between verbal form and the human mind also come to the fore in "the inward aspect of speech, the so-called strategies of mind deployed by interlocutors" (Jakobson 1971[1967]: 671). Needless to mention, Jakobson felt favorably towards neurolinguistic research (*ibid*, 688).

13.1.4. A trivial side-note comes from a later reviewer who affirms that "Jakobson never abandoned the conviction that poetry is a vitalizing force in our mental life" (Kock 1997: 306). This note is quite on line with Charles Morris's view that "Only the individual who utilizes the signs of the artists, the prophets, and the philosophers, as well as the information given to him by the scientist, is living at the level of a complex individual" (Morris 1949: 240).

13.2. The topic of autocommunication is a suitable follow-up for the topic of cognition because these two notions are intimately connected. According to Peirce, a person's thoughts are "what he is 'saying to himself,' that is, is saying to that other self that is just coming into life in the flow of time" (CP 5.421).

13.2.1. We may begin this exposition with Cassirer's note that "Even our self, our personality, is nothing but a 'bundle of perceptions'" or "a mere mosaic of sense-data" (Cassirer 1945: 101). In a more semiotic (or Lotmanian) formulation of this maxim, our self is a bundle of sign processes or sign systems.

13.2.2. In tracing Jakobson's statements on autocommunication, we can proceed in a chronological order, beginning with the early 1950s when he stated that "There is no sender without receiver - oh, yes, there is, if the sender is drunk or pathological" (Jakobson 1971[1953]: 559). Here, curiously, he affirms that "dialogue underlies even inner

speech, as demonstrated from Peirce to L. S. Vygotskij" (*ibid*, 559). Yet the revelant passage begins with a remark that "individual speech doesn't exist without an exchange" and continues that "non-exteriorized, non-uttered [...] inner speech [...] is only an elliptic and allusive substitute for the more explicit, enunciated speech" (*ibid*, 559). To make sense of this mess, it must be made clear that in case of inner speech, which is indeed dialogical, there is as if no receiver. If the sender is drunk or pathological, he will indeed exteriorize, but wouldn't constitute a sender/receiver in the strict sense. The problem is made more explicit by quoting Sage Francis's lyrics in "Message Sent" (2002): "I've got some letters inside of my drawer that should have been stamped and delivered [and] one is addressed to myself but I don't know what personality or hand to give it." In this case we may question whether the message is indeed *sent* if it involves only passing the letter from one hand to the other. This is a general problem in autocommunicology: is there *communication* in the real sense if the sender and the receiver are one and the same person?

13.2.3. Only a year later Jakobson writes that "A competition between both devices, metonymic and metaphoric, is manifest in any symbolic process, be it intrapersonal or social" (Jakobson 1971[1954]: 258). Thus he recognizes that there are indeed intrapersonal symbolic processes - symbolic processes do not necessarily involve exchange and externalization. This specific remark concerns the inquiry into the structure of dreams. Here we can tentatively say that dreaming is a form of autocommunication wherein the sleeping "subconscious" mind communicates with the waking "conscious" mind. Dreams, though, are not the only form of intrapersonal symbolic process.

13.2.4. In the late 1960s Jakobson has become more favorable towards autocommunication. Having read Ruesch, he now writes that "it was often overlooked that besides the more palpable, interpersonal face of communication, its intrapersonal aspect is equally important" (Jakobson 1971[1967]: 662-663). Here he is seemingly autocommunicating and addressing himself, having earlier overlooked the intrapersonal aspect of communication himself. In this passage he combines Ruech's notion of *intrapersonal network* with Peirce's conception of giving signs to oneself: "inner speech, keenly conceived by Peirce as an 'internal dialogue', is a cardinal factor in the network of language and serves as a connection with the self's past and future" (*ibid*, 662-663).

13.2.5. As the phrase "network of language" in the previous quote indicates, Jakobson's understanding of autocommunication is primarily linguistic (which should not come as a surprise). This is relevant because here he recognizes that the "code" of autocommunication (the intrapersonal network of language) goes along with an autocommunicative "message". For this Jakobson utilizes the notion of *privata privatissima*. This notion originates from Tolstoy's diaries which he kept from an early age and ultimately developed into several categories: "those to be published, intimate ones that he shared with his wife, and the *privata privatissima* - for himself only" (Pomorska 1992: 66). In connection with this, Jakobson writes that the psychoanalytic endeavor is "to disclose the *privata privatissima* of language by provoking the verbalization of unverbalized, subliminal experiences, the exteriorization of inner speech, and [...] to revise and reinterpret the correlation between *signans* and *signatum* in the mental and verbal experience of the patient" (Jakobson 1971[1967]: 672).

13.2.6. Concerning terminology, Jakobson distinguishes autocommunication from *intercommunication*. He writes that linguistics and cognate sciences deal chiefly with speech circuit and similar forms of the lotter, wherein the addresser and the addressee alternate their roles and the latter gives either an overt or at least a silent reply to the interlocutor (Jakobson 1971[1967]: 680). It must also be noted that Jakobson himself does not use the word *autocommunication*, which is Juri Lotman's favored term, or *self-communication*, as Charles Morris names it. Instead, he prefers to use Jurgen Ruesch's notion of *intrapersonal communication*, in which Jakobson emphasizes linguistic communication, but also mentions Ruesch's preferred psychological and neurological aspects (Jakobson 1971[1968]: 697).

13.2.7. Jakobson also takes up Peirce's understanding of "what he is 'saying to himself,' that is, is saying to that other self that is just coming into life in the flow of time" (CP 5.421) and generalizes it as inner dialogue "between the silent sayer and 'that very same man as he will be a second after'" (Jakobson 1971[1968]: 698). The novelty here is that instead of using this long formulation, Jakobson uses a circumlocution, describing autocommunication as "verbal communication which insures the continuity of one's past, present, and future", as opposed to "verbal intercourse which bridges the spatial discontinuity of its participants" (*ibid*, 698). Here it must be emphasized that for Peirce, "all thought whatsoever is a sign, and is mostly of the nature of language" (CP 5.421), that is, the "saying to himself" does not necessarily involve saying out loud or even silently, but may occur in one's thought. For Peirce, there is apparently no "circuit" involved: thoughts are not instantaneous but involve the passage of time; a person's

thoughts are what he is "saying to himself", that "other self that is just coming into life in the flow of time". For Jakobson, there must be a speech circuit, but instead of a Saussurean two-person circuit there is a circuit between a person uttering some words, even if silently, and the same person hearing himself saying those very words.

13.2.8. By 1968 Jakobson has fully accepted that there is indeed a form of communication in which there is a sender without an apparent receiver - and without the sender being drunk or pathological. Here his approach is more explicitly semiotic: "A sign requires an interpreter. The perspicuous [easily understood] type of semiotic communication involves two separate interpreters, the addresser of a message and its addressee. However, as mentioned above, inner speech condenses the addresser and addressee into one person, and the elliptic forms of intrapersonal communication are far from being confined to verbal signs alone" (Jakobson 1971[1968]: 702). An example of such "elliptic" and nonverbal type of autocommunication is embodied in "The mnemonic knot on a handkerchief made by Russians to remind themselves to accomplish an urgent matter" (*ibid*, 702). This "typical example of an inner communication between the earlier and later self" (*ibid*, 702) is not actually that typical. The only person other than Jakobson who turns to this example is another Russian, Juri Lotman.

13.2.9. A few years later, Jakobson finds that "Inner speech, one's dialogue with oneself, is a powerful superstructure on our verbal intercourse" and adds that "A lesser dependence on the environmental censorship contributes to the active role of inner speech in the rise and shaping of new ideas" (Jakobson 1985[1972]: 91). Giving rise and shaping new ideas comes very close to Lotman's treatment of autocommunication only a year later. For Lotman it was imperative that in case of intercommunication the information communicated remains constant, while in case of autocommunication we can speak of the growth and transformation of information, of formulating it in other categories without producing new messages but new codes that transform the autocommunicating person himself - this is related to and necessary for a broad field of cultural functions, from sensing one's individual existence to self-consciousness and autopsychotherapy (Lotman 2010[1973]: 139-140).

13.2.10. Soon enough Jakobson writes that autocommunication develops gradually in children's acquisition of language and creates such important mental procedures as inner speech with its internal dialogues (Jakobson 1985[1973]: 98). Here he also comes forward with the most concise statement of the difference between inter- and autocommunication: "While interpersonal communication bridges space, intrapersonal communication proves to be the chief vehicle for bridging time" (*ibid*, 98). One can only quibble with this generalization with respect to its strictness: more often than not, intercommunication also bridges time; while autocommunication may equally involve bridging space, as in sending oneself a message in another location or recording a voicemail. It must be kept in mind that these attributions to time and space are generalizations, each being "the chief vehicle for" these operations.

13.2.11. After recognizing the importance of autocommunication Jakobson proceeds to find suggestions of autocommunication in the history of the field. For example, in Bernard Bolzano's footnotes, he finds a distinction "between signs (*Zeichen*) and indices (*Kennzeichen*) which are devoid of an addresser, and finally on another pressing theme, the question between interpersonal (*an Andere*) and internal (*Sprechen mit sich selbst*) communication" (Jakobson 1985[1974]: 203). *Sprechen mit sich selbst* is literally "talking to yourself".

13.2.12. On a more general note, Jakobson reviews William Dwight Whitney's 1894. unfinished study of language in which it is written that "the sign does not begin to be really known until we have seen that it is not only a transmissible thing but by its very nature a thing *destined to be transmitted*", or, reformulated by Jakobson himself in Peircean terms: "the sign demands the participation of an 'interpreter'" (Jakobson 1985[1974]: 209-210). Chiming in from the perspective of autocommunication, we can say that what differentiates semiosis plain and simple from autocommunication is exactly the quality of being destined to be transmitted, even if the person who does the transmitting and the person who is transmitted to are one and the same. The letter written for oneself, the *privata privatissima*, is autocommunicative exactly because it is *addressed* to oneself.

13.2.13. In a lecture given in French in 1942 and published in English a whole half a century later, Jakobson "argued for the basically dialogic nature of language: For Jakobson, monologue is secondary and based on dialogue; and thinking as an interiorization is also based on the dialogue (with oneself)" (Waugh 1997: 102). Although both *langue* and *parole* are fundamentally social, "they may also have a personal, individual side (personal styles and messages addressed to the self)", but as an "overlay, so to speak, on the social underpinnings" (*ibid*, 102). This contention is obviously based on the premise that language is fundamentally social. Thus, Jakobson did not contradict his later

statement that there is no private property in language and this view is even in harmony with Charles Morris's notion of *personal signs*, which he calls *post-language signs* (cf. Morris 1949: 147-148), exactly because they constitute a kind of "overlay".

14. Structuralism and functionalism

14.1. "For the Prague Circle, functionalism and structuralism were inseparable. Jakobson himself described his theory of language as one in which function (language as a tool for communication) and structure (language as a lawful governed whole) are combined" (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxii). In the following we shall review some of Jakobson's main theoretical strongholds, such as hierarchy, markedness and opposition. The aim is to make *structuralism* and *functionalism*, and their interrelation, clear in his work.

14.1.1. Jakobson's brand of structural functionalism (for a lack of better term), is characterized by talking not only about how something is structured, but how "it is structured as it is in order to *do* something" (Kock 1997: 305). This should be kept in mind so as to avoid looking "too exclusively at the *internal* functionings of language in poetic texts" (*ibid*, 305), for example.

14.1.2. For sake of a theoretical illustration, we may look at the following: "The 'function' of a given message is, in Jakobson's terminology, an *intrinsic quality* of the message itself; this, the focus upon the message is an inherent quality of a poem" (Waugh 1980: 62). That is, the poetic function is inherent in the poetic message itself, not a fancy of the researcher. Consulting Jakobson, we find the following explication: "Sometimes these different functions act separately, but normally there appears a bundle of functions [that] is not a simple accumulation but a hierarchy of functions, and it is very important to know what is the primary and what the secondary function" (Jakobson 1971[1953]: 557). Already we can note that any given message does not have a single function but a bundle of functions in which a specific function is primary - this is the dominant function in the hierarchy of functions.

14.2. In the following we shall review some cases in which Jakobson has imputed a hierarchy on something. The first instance that should come to mind is his scheme of language functions, according to which "we distinguish six basic aspects of language [although we could hardly] find verbal messages that would fulfill only one function" (Jakobson 1985[1956]: 113). Here he emphasizes that "The diversity lies not in a monopoly of some one of these several functions but in their different hierarchical order" (*ibid*, 113). That is, although the verbal structure of a message depends primarily on the predominant function, it also depends on the secondary function, and less so on all the other functions. This is apparent in Jakobson's own analyses, in which he often puts forth two functions. For example, in "Anthony's contribution to linguistic theory" he writes that "A typical property of children's speech is an intimate interlacement of two functions - the metalingual and the poetic one - which in adult language are quite separate" (Jakobson 1971[1962a]: 286). In this case Anthony's babblings are primarily metalingual and secondarily poetic.

14.2.1. Next, Jakobson writes that "there is a feedback between speaking and hearing, but the hierarchy of the two processes is opposite for the encoder and decoder" (Jakobson 1971[1960]: 576). That is, the dominance of either listening or speaking alternates along with the roles: while you are speaking, speech production is subordinate; and conversely when you are listening, speech production is subordinate. A dialogue is in this sense a continual reversal of importance between these processes. One can readily imagine there to be other subordinate processes, such as interjecting or pretending to be listening.

14.2.2. Curiously, Jakobson imputes a hierarchy on Peirce's classification of signs, in that "the difference between the three basic classes of signs is merely a difference in relative hierarchy" (Jakobson 1971[1965]: 349). This view may seem faulty, but is in fact quite in line with Peirce's classification. Namely, different types or signs are, in Peirce's classification, compound triads. E.g. a general diagram is a *rhematic iconic legisign*. One may only question how in depth Jakobson considers this when he writes, for example, that "the main difference *among the three types of signs* is rather in the hierarchy of their properties than in the properties themselves" (Jakobson 1971[1964]: 335; my emphasis).

14.2.3. There is also, according to Jakobson, a hierarchical relation between the relationships of similarity and contiguity or denotation and connotation of a verbal sign: "*Star* means either a celestial body or a person - both of preeminent brightness. A hierarchy of two meanings - one primary, central, proper, context-free; and the other

secondary, marginal, figurative, transferred, contextual - is a characteristic feature of such asymmetrical couples" (Jakobson 1971[1965]: 355). What we have at hand, in fact, is a hierarchy between the auto- and synfunction. Thus, "star" has an autosemantic value of "a celestial body" and in the context of discourse about a specific known person, "star" also has a synsemantic value of "a famous person".

14.2.4. There seems to be one outstanding exception: "Hierarchy, the manifold and fundamental principle of any linguistic structure, is alien to animal communication" (Jakobson 1985[1969]: 96). This seems to be because in animal communication "the code is tantamount to the corpus of signals, and neither directional changes in deictic signals nor the gradation of emotional force could be equated with creative freedom, the essence of human language" (*ibid*, 96). At a time when the study of animal communication (zoosemiotics) was just beginning to form such views of animal communication codes as a restrictive selection of simple one-to-one transformations was quite common. It is doubtful whether modern zoosemioticians would agree with a lack of creative freedom in animal communication. In fact, even some zoosemioticians of that by-gone era didn't agree with him. For example, Alexandra Ramsay writes that the implication of Jakobson's insistence that the "acoustic modality is the one most adapted to the notion of hierarchy" is that "only sound should receive scrutiny as a possible forerunner in the search for a linguistic homologue" (Ramsay 1969: 183). Based on what we can read from Jakobson, though, it is difficult to determine whether he indeed insisted on such a thing. In any case, Ramsay deemed identifying the hierarchical functions of elements in animal communication difficult and somewhat arbitrary, because "No operational criterion has been given by which to assign an event unambiguously to a class" (*ibid*, 186).

14.2.5. Although Jakobson apparently dismissed finding a hierarchy of functions in animal communication, he did insist on embarking on an investigation of "the presence and hierarchy of those basic functions which we observe in language" in other semiotic systems (Jakobson 1971[1967]: 661-662). Particularly, he called for "a comparative analysis of structures determined by a predominant fixation upon the message [in] verbal, musical, pictorial, choreographic, theatrical, and filmic arts" (*ibid*, 661-662).

14.2.6. Linda Waugh in turn suggests that "one could make a typology based on which other function(s) assume some importance" in a given art (Waugh 1980: 59). She quotes examples from Jakobson: "Epic poetry, focused on the third person, strongly involves the referential function of language; the lyric, oriented toward the first person, is intimately linked with the emotive function; poetry of the second person is imbued with the conative function and is either supplicatory of exhortative, depending on whether the first person is subordinated to the second or the second to the first" (Jakobson 1960: 357; in Waugh 1980: 59). We may take up this issue again when we have reviewed all the language functions in Jakobson's scheme.

14.3. Next we will consider that "every single constituent of any linguistic system is built on an opposition of two logical contradictions: the presence of an attribute ("markedness") in contraposition to its absence ("unmarkedness")" and that "The entire network of language displays a hierarchical arrangement that within each level of the system follows the same dichotomous principle of marked terms superposed on the corresponding unmarked terms" (Jakobson 1985[1972]: 85). The generality of these statement would seem to indicate that this dichotomous principle works not only on the levels of phonemes and syllables but also on the levels of words, sentences, semantic blocs and general intentions of linguistic utterances or texts. That is, we should investigate the applicability of markedness theory to other semiotic systems.

14.3.1. "Any [...] phonological correlation acquires in the linguistic consciousness the form of a contraposition of the presence of certain mark to its absence" writes (Trubetzkoy 1975: 162f; in Waugh 1998: 300). Thus, "one of the terms of the correlative necessarily proves to be 'positive', 'active', and the other becomes 'negative', 'passive'" (*ibid*, 300). Something like this approach to the phonological system has indeed been put to use in the semiotics of culture: "We should distinguish the nontext from the "antitext" of a given culture the utterance which the culture does not preserve from the utterance which it destroys" (Lotman et al. 2013[1973]: 62; footnote 13). Comparing these notions we may find that in cultural semiotics antitexts are "negative" and nontexts are "passive". There is a possibility of further distinguishing between texts that "positively" exist and texts that are "active" in a given period and/or location.

14.3.2. A more strictly semantic application was suggested by Trubetzkoy himself: "It seems to me that it has a significance not only for linguistics but also for ethnology and the history of culture" (Trubetzkoy 1975: 162f; in Waugh

1998: 300). He suggested investigating the marked element in oppositions such as life/death, liberty/non-liberty, sin/virtue, holidays/work days, etc. in a given epoch, group, nation, etc.

14.3.3. The dichotomous principle of markedness and unmarkedness is comparable to Charles Darwin's principle of antithesis, according to which every meaningful expression must also have a movement of a directly opposite nature (Darwin 1998[1872]: 34). Jakobson was aware of this principle and made good use of it in his analysis of the interrelation of naturalness and conventionality in the *motor signs* for affirmation and negation: "The direct opposite of bending the head forward as a sign of obedience ought to be throwing the head back as a sign of disagreement, dissent, refusal - in short, as a sign of a negative attitude" (Jakobson 1972: 92).

14.3.4. Jakobson also sought for this principle in Peirce, quoting tidbits from various papers, such as the statement, "A thing without opposition *ipso facto* does not exist" (CP 1.457; in Jakobson 1985[1975]: 251). But here, too, he is using Peirce to supply additional support for his own positions as in the relevant passage Peirce is actually discussing physical opposition: "Existence is that mode of being which lies in opposition to another. To say that a table exists is to say that it is hard, heavy, opaque, resonant, that is, produces immediate effects upon the senses" (CP 1.457).

14.3.5. Jakobson writes that "To speak of the 'grammar' of an art is not to emplay a useless metaphor: the point is that all art implies an organization of polar and significant categories that are based on the opposition of marked and unmarked terms" (Jakobson 1985[1974]: 214). All art is reportedly linket to a set of artistic conventions and styles and the originality of a given work "finds itself restricted by the artistic code which dominates during a given epoch and in a given society" (*ibid*, 214). That is, the uniqueness of a given artwork comes to the fore against the background of dominant codes, conventions and norms of contemporary art. An example of such an artistic code with a marked element concerns "the diverse techniques of perspective which the spectator much learn to apprehend paintings of dissimilar artistic schoos; the differences in the size of figures have divergent meanings in the various pictorial codes; in certain medieval traditions of painting, villains are specifically and consistently represented in profile, and in ancient Egyptian art only en face" (Jakobson 1971[1965]: 349).

15. Culture

15.1. Since Roman Jakobson's life work was intimately tied with the semiotics of culture developed in Tartu, the following discussion will turn attention to his remarks about issues related to culture and the semiotics of culture. We must begin with what can be called the underlying premise of semiotics of culture: "language and culture imply each other" and "language must be conceived as an integral part of the life of society" (Jakobson 1971[1953]: 555). This premise ties Jakobson's structural linguistics together with the semiotics of culture. Stated very generally: language is a system of signs and culture is a system of sign systems.

15.1.1. Jakobson saw linguistics as the center of the sciences of man, "due primarily to the unusually regular and self-contained pattern of language and to the basic role which it plays in the framework of culture" (Jakobson 1971[1967]: 655). This unusual regularity is embodied in the fact that "All human beings except those with pathological conditions speak" (Jakobson 1971[1967]: 340).

15.1.2. "Now, when taking into account the universally human, and only human, nature of language, we must approach the question of boundaries between culture and language; between cultural adaption and learning on the one hand, and heredity, innateness on the other - briefly, to delimit nurture from nature" (Jakobson 1985[1967]: 106). Here he affirms that there is no absolute boundary between culture and nature - both "intervene significantly in the behavior of animals, and also in that of human beings" (*ibid*, 106). Here we can once again take up the question of nontext vs. antitext and view another culture with another language as an "anticulture" and nature, marked with the lack of human language, as "nonculture".

15.1.3. If culture and language are viewed in conjuction, as "implying each other", then a distinct possibility of defining a culture as a *speech community* opens up. Jakobson explains that interlocutors belonging to a single speech community use "one and the same linguistic code encompassing the same legisigns" (Jakobson 1971[1960]: 573). In other words, a culture with a common code constitutes an *interpreter-family* (Morris 1949: 21). In discussing the work of Dwight Whitney, he reports Whitney's thesis of language as a *social institution* (Jakobson 1971[1965]: 348). Language is a system of arbitrary and conventional signs, or, in other words, "language is a sign phenomenon social in nature" (Morris 1949: 32).

15.2. Given that language and culture are to be viewed in their interconnection, Jakobson urges the following question: "Can we consider language as a part, as a constituent of culture, or is language something different, separate from culture?" (Jakobson 1985[1967]: 102). In this regard it is wise to pay attention how Jakobson himself defines culture. He borrows the following definition from Bernard Grant Campbell's 1966. *Human Evolution: An Introduction to Man's Adaptations:* "Culture is the totality of behavior patterns that are passed between generations by learning, socially determined behavior learned by imitation and instruction" (in Jakobson 1985[1967]: 102-103). Compared to the definition of culture in the 1973 "Theses", Campbell says "totality" while the semioticians of culture say "a certain unity"; instead of "behavior patterns" we have "information" and instead of being "passed between generations by learning [such as] imitation and instruction" we have "processing, exchange, and storage of information with the help of signs" (cf. Salupere & Torop 2013: 24).

15.2.1. In 1973, Jakobson quoted Edward Sapir, who characterized communication as the dynamic aspect of human society. Reportedly, there is "a highly intricate network of partial or complete understandings between the members of organizational units of every degree of size and complexity" and language is merely "the most explicit type of communicative behavior" (Sapir in Jakobson 1985[1973]: 98). The language of a culture is, in Sapir's words, a "sure, complete, and potentially creative [...] apparatus of referential symbolism" (*ibid*, 98). These qualities can be compared to the informational functions put forth in the "Theses": reliability and completeness can be related to exchange and storage; and processing with creative potential. "Apparatus" is also semantically close to the "device" (*устройство*) in the "Theses".

15.2.2. With respect to the "Theses", Jakobson's attitude seems mixed. In 1973 he once again attested that "Language is the fundamental but not at all the only system of communication", lauded the "now rapidly developing" science of signs that "investigates the common features of all sign systems, their interrelation, and their specifics" (Jakobson 1985[1973]: 98) but in the following year, after presumed acquaintance with the "Theses", he warns that semiotic research should "guard against the imprudent application of the special characteristics of language to other semiotic systems" (Jakobson 1985[1974]: 214).

15.2.2.1. His remark that "the confrontation of language with 'secondary modeling structures' [sic] and with mythology particularly points to a rich harvest and calls upon able minds to undertake an analogous type of work which attempts to embrace the semiotics of culture" (*ibid*, 213-214) comes across as cryptic. Moreover, his statement that "it would be a fallacy to neglect or underestimate all the other systems of human signs and to impose upon them properties characteristic of language but foreign to the other sign systems" (Jakobson 1985[1973]: 98) seemingly goes against the definition of semiotics (of culture) as the application of (structural) linguistic theory on non-linguistic phenomena, held by some members of the Tartu-Moscow school.

15.2.2.2. Aside from these irrelevant methodological confrontations between Jakobson and the authors of the "Theses", there are some neat congenialities between some passages in Jakobson's papers and the later developments of semiotics of culture. For example, he contemplates that "If we define language as a cultural phenomenon, a very serious question immediately arises. In culture, we deal with the relevant notion of progress. I hardly need to add that any idea of straightforward progress is a bewildering oversimplification. We find most various and whimsical curves" (Jakobson 1985[1967]: 103). This is congenial with Lotman's theory of the sinusoidal alternations in the development of artistic styles.

15.2.2.3. Some passages in Jakobson's papers even seem to anticipate Lotman's later model of the semiosphere. For instance, Jakobson remarks that there are several essential points common to sciences of communication and thermodynamics, in particular the equivalence of negentropy and information: "Many more examples of new, common, theoretical and methodological problems could be named, as, for example, the concepts of symmetry and antisymmetry which acquire a still more important position in linguistics and in natural sciences, as well as questions of 'temporal' or 'morphic' determinism and of reversible fluctuations or irreversible changes" (Jakobson 1971[1967]: 690). These notions should ring familiar to anyone who has read *Culture and Explosion* (Lotman 2009). In the same paper we find the following statement: "[Jacques Lucien] Monod describes the central nervous system as 'the most evolved of teleonomic structures' and ventures to interpret the emergence of the superior, specifically human system as a sequel to the appearance of language which changed the biosphere into 'a new realm, the noosphere, the domain of ideas and consciousness'" (Jakobson 1971[1967]: 686).

15.3. Jakobson noted that the relations of similarity and contiguity can appear "on any verbal level - morphemic, lexical, syntactic, and phraseological" (Jakobson 1971[1954]: 255). In the "Theses on the semiotic study of cultures" this list of levels is expanded to the following scheme: Phoneme level → Level of phonemic groups (syllables) [morphemic] → Word level [lexical] → Syntactic-semantic structure of the sentence [syntactic] → Level of major semantic blocs [phraseological] → General intention of the text (Lotman et al. 2013[1973]: 67).
15.3.1. Next, "if we take the hierarchy of signs such as phrases, clauses, sentences, utterances, discourses, not only is this a part-whole hierarchy of ascending complexity, but also one of ascending freedom or *creativity*" (Waugh 1980: 62). Waugh goes on to note that "the sentence is the largest sign for which the rules of combination are obligatorily codified" (*ibid*, 62) but beyond that, on the the level of major semantic blocs and the general intention of the text (discourse), there are virtually no rules beyond social norms. The ascending complexity and freedom allows the sign user "to be 'creative,' to construct new and unique messages (i.e., new signs)" (*ibid*, 62). Almost two decades later Waugh again argues that semiotic creativity is associated with semiotic structure and affirms that "Discourses and texts arise from only very generalized, and optional, rules of combination and thus allow the most freedom to be creative" (Rudy & Waugh 1998: 2259).
15.3.2. One of the most significant differences between Jakobson's linguistics and the semiotics of culture is that Jakobson was oriented toward spoken language and the semiotics of culture dealt with written language. For Jakobson, "'spoken' language is the unmarked term and 'written' language the marked term" because "'Written' language is more specialized in many ways than 'spoken' language" (Waugh 1998: 308). Spoken language is reportedly universal while written language is nonuniversal - there are cultures with no written language while all human communities have a spoken language: "Speechlessness (*aphasia universalis*) is a pathological state" but "On the other hand, illiteracy is a widespread, in some ethnic groups even general, social condition" (Jakobson 1971[1967]: 340).
15.3.3. In this regard Jakobson poses the question: "Why is it thta visual word messages are, so to say, a superstructure, a 'parasitical formation' upon the universal phenomenon of spoken language? Why are all other forms of human communication only secondary and optional?" (*ibid*, 340). Here one can notice yet another interpretation of the "secondary modeling structures" of the semiotics of culture: "natural" language in this sense is primary because it is universal, while written language "only substitutes for oral communication" and other forms of communication, such as gestures and facial expressions, are "merely concomitant, subsidiary vehicles" (*ibid*, 340). He adds that these facts demand elucidation.
15.3.4. In the same year that Jacques Derrida published his *De la grammatologie* (1967), Jakobson wrote that "written language, sometimes underrated by linguists, deserves an autonomous scientific analysis with due respect to the particular characters of writing and reading" (Jakobson 1971[1967]: 658-650). Derrida, in turn, took issue with the primariness of spoken language: "The argument of Jakobson and Halle [in *Fundamentals of Language* (1956)] appeals to the factual genesis and invokes the secondariness of writing in the colloquial sense," (Derrida 1998[1967]: 54) and quoting the following statement: "Only after having mastered speech does one graduate to reading and writing." (Jakobson & Halle 1956: 16). Derrida writes that this proposition cannot be rigorously proven and goes on to deconstruct their argument in undecipherable derridaisms.
15.3.5. Later, Jakobson is still sure that "Written language is an evident transform of oral speech" and adds something to the social aspect: "almost half of the world's people are totally illiterate, and the actual use of reading and writing is an asset of scarce minority" (Jakobson 1985[1972]: 91). Today, only around 15 % of the world population is illiterate. Nevertheless, Jakobson also assures that "the role of schooling and continual transmission, far from being confined to the world of letters, is attested as well in oral traditions and rhetorical art" (*ibid*, 91).

16. Interestibilia and time

16.1. Before proceeding to much heavier topics of translation and the communication model, I will list some merely *quite interesting* tidbits that wouldn't fit anywhere else and finally the question of time.
16.1.1. One such tidbit concerns the formalist concept of "frustrated expectations". Jakobson writes that Boris Viktorovič Tomaševskij skilfully combined mathematics and philology, using Markov chains for the statistical investigation of verse. This lead to "a linguistic analysis of the verse structure [...] based on the calculus of its conditional probabilities and of the tension between anticipation and unexpectedness" (Jakobson 1971[1960]: 579).

16.1.2. "In every proposition the circumstances of its enunciation show that it refers to some collection of individuals or of possibilities, which cannot be adequately described, but can only be indicated as something familiar to both speaker and auditor. At one time it may be the physical universe, at another it may be the imaginary 'world' of some play or novel, at another a range of possibilities" (CP 2.536). Remarking on Augustus De Morgan's *Universe of Discourse* (1846), Jakobson writes that "from a linguistic point of view the verb of existence remains elliptic as far as it is not accompanied by a locative modifier: 'unicorns do not exist in the fauna of the globe'; 'unicorns exist in Greco-Roman and Chinese mythology', 'in the tapestry tradition', 'in poetry', 'in our dreams', etc." (Jakobson 1985[1956]: 120). Thus, *circumstances of enunciation* should be considered in the *context* component of the communication model.

16.1.3. Rudy and Waugh give an overview of Jakobson's earliest monograph, *The Newest Russian Poetry* (1921), a characteristic work of Russian formalism, that sets out some key points that can be seen in his own later works and in the semiotics of culture: (1) the autonomy of literary studies; (2) insistence upon studying the deformation of linguistic norms by means of an artistic device; (3) the concept of literariness in culture and history; (4) the opposition of practical and poetic language; (5) a theory of literary evolution and historical alternation of outworn and innovative devices fueled by novelty and deautomatization; and (6) the deliberate laying-bare of the artistic device and self-conscious focus on artistic metalanguage (Rudy & Waugh 1998: 2262-2263), thus anticipating the concept of metafiction.

16.1.3.1. The opposition between practical and poetic language in which "the latter [is] viewed as a radical transformation of the former's norms aimed at disrupting the automatism of everyday speech" (*ibid*, 2262-2263), was relevant for Jakobson half a century later as well: "The attempted confrontation between arts and language may fail if this comparative study relates to ordinary language and not directly to verbal art, which is *a transformed system of the former*" (Jakobson 1985[1974]: 214; emphasis added). This is particularly interesting because in his scheme of language functions, the message carries a poetic function and the practical, ordinary, communicative, function of the message is neglected. It makes me wonder if it was simply too self-evident and obvious, or whether Jakobson, in his influential paper "Linguistics and Poetics", was mainly considering poetry.

16.1.4. In the 1928 "Theses" co-written with Tynjanov, they "recognized the interdependence of the 'literary series' on other historico-cultural series' (Rudy & Waugh 1998: 2263) and from this one can argue, for example, that "a poem does not exist in a vacuum: it is part of a general historico-cultural context and indeed depends on that context for its interpretation" (Waugh 1980: 72). So, too, one can argue that any kind of criticism is part of the general historical and cultural context. For example, Jakobson himself was baffled by newspaper reports about Nikita Khrushchev's "declarations on modern art, his sharp and dictatorial protest against nonrepresentational, abstract painting" and interprets it as "a violent aversion to this kind of pictures" and as an "outraged reaction, this superstitious fear and inability to grasp and accept nonobjective painting" (Jakobson 1971[1967]: 339). Unbeknown to Jakobson (this did not surface until the current century) the CIA funded abstract expressionism as a cultural "weapon" in the Cold War. Khrushchev's outright rejection of modern art may have not been an aversion towards modern art itself but an aversion to American cultural influence.

16.1.5. Concerning music, Jakobson distinguishes *introversive* and *extroversive* semiosis on the basis of the referential component. In introversive semiosis each sonic element has a reference to the other elements in the work while extroversive semiosis denotes the referential link with the exterior world. In other words, introversive semiosis is synfunctional or syntagmatic while extroversive is autofunctional or paradigmatic. Semioticians of music have made good use of these terms, although Jakobson originally attributed semiotic introversiveness to poetry and the bulk of representational visual art and noted that "the referential component is either absent or minimal in musical messages, even in so-called program music" (Jakobson 1971[1968]: 705). Later he explains introversive semiosis further as "intramusical embodied meaning" wherein one tone or a group of tone indicates or leads the experienced listener to expect that another tone or group of tones will be forthcoming at some more or less specific point in the musical continuum (Jakobson 1985[1974]: 216). Due to music being a temporal art form, this can be related to Brentano's *proteraesthesis:* "The source of our concept of time, according to Brentano, is the intuitive experience he calls 'proteraesthesis'", examples of which include the hearing of a melody and experiencing a succession, one note preceding another note (cf. Chisholm 1981: 3).

16.2. On the topic of time, Jakobson often referred to Peirce's triad of icon, index and symbol. He was especially fond of the exposition of these sign types in which Peirce explains how "the word is not a thing" but a general rule that effects the conduct and thoughts of a person who knows the meaning of the word: "Thus the mode of being of the symbol is different from that of the icon and from that of the index. An icon has such being as belongs to past experience. It exists only as an image in the mind. An index has the being of present experience. The being of a symbol consists in the real fact that something surely will be experienced if certain conditions be satisfied. Namely, it will influence the thought and conduct of its interpreter. Every word is a symbol. Every sentence is a symbol. Every book is a symbol. Every representamen depending upon conventions is a symbol." (CP 4.447; also in Jakobson 1971[1965]: 358). Or more succinctly: "An icon has such being as belongs to PAST experience. An index has the being of PRESENT experience. The being of a symbol consists in [...] a potentiality; and its mode of being is *esse in futuro*. The FUTURE is potential and not actual." (Jakobson 1985[1975]: 253).

16.2.1. Peirce's exposition on the "being" of a sign in temporal terms is readily comparable to Susan Langer's distinction between signs and symbols: "The fundamental difference between signs and symbols is this difference of association, and consequently of their *use* by the third party to the meaning function, the subject; signs *announce* their objects to him, whereas symbols *lead him to conceive* their objects" (Langer 1956[1942]: 49). It would be a very short step to modify Peirce's triad to the extent that symbols help us *conceive* of future experience, indexes *announce* something in the present experience and icons help us *remember* something is past experience. But such one-to-one conversion is not possible as Langer notes that symbols are like "'substitute signs,' for in our present experience they take the place of things that we have perceived in the past, or even things that we can merely imagine by combining memories, things that *might* be in past or future experience" (1956[1942]: 24). That is, symbols involve both past and future, much like Peirce's symbols grow on the basis of icons and other symbols (see 6.3.2.2. above). She also argues, contrary to Peirce, that symbols "do not usually serve as vicarious stimuli to action that would be appropriate to their meanings; where the objects are quite normally not present, that would result in a complete chaos of behavior" (*ibid*, 24).

16.2.2. This problem is tackled head-on by Charles Morris, who likewise chimes in by quoting the following passage: "A term which is used symbolically and not signally does *not* evoke action appropriate to the presence of its object. If I say: "Napoleon," you do not bow to the conqueror of Europe as though I had introduced him, but merely think of him." (Langer 1956[1942]: 48; in Morris 1949: 50). Morris agrees that signals announce their objects and symbols lead their interpreters to conceive of their objects and tries to translate this difference into behavioral semiotic by pointing out that "a symbol is on the whole a less reliable sign than is a signal, since it is producible by the organism and hence may appear, when the organism has a certain need, in situations in which what is signified is not present" and because the signal is "more closely connected with external relations in the environment [it] is more quickly subject to corrections by the environment and hence tends to be more reliable, that is, to lose its sign status when the unreliability becomes rather great" (Morris 1949: 50).

16.2.3. So as not to move too far away from Jakobson I'll point out that he treated some of these issues is his own terms. In relation with child language acquisition he notes the decisively important emergence of the subject-predicate sentence and says that "It liberates speech from the here and now and enables the child to treat events distant in time and space or even fictitious" and this mechanism of *displaced speech* "is the fact the first affirmation of language's autonomy" above and beyond other sign systems that are incapable of this operation (Jakobson 1985[1972]: 90).

16.2.4. Another passage from Langer is elegantly explanatory in this regard: "Symbols are not proxy for their objects, but are *vehicles for the conception of objects*. To conceive a thing or a situation is not the same thing as to 'react toward it' overtly, or to be aware of its presence. In talking *about* things we have conceptions of them, not the things themselves; and it is *the conceptions, not the things, that symbols directly 'mean.'* Behavior toward conceptions is not what words normally evoke; this is the typical process of thinking." (Langer 1956[1942]: 49). When Peirce writes that "The value of a symbol is that it serves to make thought and conduct rational and enables us to predict the future" (CP 4.448), the juxtaposition with Langer leads to a conclusion that symbols enable us to have a conception of the future and control our conduct with the aid of this conception.

16.2.5. To the same paragraph belongs the quote that "the most perfect signs are those in which the iconic, indicative, and symbolic characters are blended as equally as possible" (CP 4.448). If this statement is taken seriously

and the icon, index and symbol are related to past, present and future, then a new interpretation may be borne out of the following quote: "In a letter dated March 21, 1955, four weeks before his death, Einstein wrote: "The separation between past, present, and future has only the meaning of an illusion, albeit a tenacious one" (in Jakobson 1985[1972]: 92).

16.2.6. In relation with the excerpt, "Whatever is truly general refers to the indefinite future; for the past contains only a certain collection of such cases that have occurred. The past is actual fact. But a general (fact) cannot be fully realized. It is a potentiality; and its mode of being is *esse in futuro*. The future is potential, not actual." (CP 2.148), Jakobson writes that "Here the thought of the American logician crosses paths with the vision of Velimir Khlebnikov, the most original poet of our century, in whose commentary of 1919 to his own works one reads: 'I have realized that the homeland of creation lies in the future; thence wafts the wind from the gods of the word" (in Jakobson 1971[1965]: 458-359).

17. Translation

17.1. Jakobson writes that "one of the most illuminating of Peirce's theses propounds that the meaning of a sign is the sign it can be translated into" (Jakobson 1971[1953]: 566). Now what he seems to be referring to here is the following passage in discussing quantitative algebra: "Suppose we make *i* neither positive nor negative. 'But there is no such thing,' some rule-of-thumb man says. Really? In that respect it is just like all the other objects the mathematician deals with. They are one and all mere figments of the brain. 'But to say that a quantity is neither positive nor negative *means nothing*,' objects the thumbist. I reply, *the meaning of a sign is the sign it has to be translated into*." (CP 4.132; emphasis added). Thus it turns out that Peirce not so much "propounds" a "thesis" but replies to a straw man rule-of-thumbist mathematician. He continues: "Now in mathematics, which is merely tracing out the consequences of hypotheses, to say a thing has no meaning is to say it is not included in our hypothesis" (*ibid*). By "the meaning of a sign" Peirce actually seems to signify "value of a variable".

17.1.1. Another instance of thesis occurs in a discussion on selecting hypotheses, wherein he proposes that in order to approach the question of what theories and conceptions we ought to entertain we "should begin with searching for the *end* of thinking. What do we think *for?* What is the physiological function of thought? If we say it is action, we must mean the government of action to some end. To what end? It must be something, good or admirable, regardless of any ulterior reason. This can only be the esthetically good. But what is esthetically good? Perhaps we may say the full expression of an idea? Thought, however, is in itself essentially of the nature of a sign. But *a sign is not a sign unless it translates itself into another sign in which it is more fully developed*. Thought requires achievement for its own development, and without this development it is nothing. Thought must live and grow in incessant new and higher translations, or it proves itself not to be genuine thought." (CP 5.594; emphasis added). I have quoted these two passages in length in order to show that Peirce's ideas about the translation of signs is far removed from Jakobson's discussion of translation within, between and outside language. Here he is talking about thoughts as signs that must develop, grow and translate themselves into further thoughts in order to qualify as genuine thoughts.

17.1.2. To push this point even further, I will have to quote another lengthy passage: "It may be that I shall finally come to a belief which is a motive for action directly without the intervention of a more special belief. In this case how does the belief address itself to a sign? When a person is said to act upon a certain belief the meaning is that his actions have a certain consistency; that is to say, that they possess a certain intellectual unity. But this implies that they are interpreted in the light of thought. So that even if a belief is a direct motive to action it still is a belief only because that action is interpretable again. And thus the intellectual character of beliefs at least are dependent upon the capability of *the endless translation of sign into sign*. An inference translates itself directly into a belief. A thought which is not capable of affecting belief in any way, obviously has no signification or intellectual value at all. If it does affect belief it is then translated from one sign to another as the belief itself is interpreted. And therefore *this character of signs that they must be capable of interpretation in every sense belongs to every kind of cognition*. And consequently no cognition is such or has an intellectual significance for what it is in itself, but only for what it is in its effects upon other thoughts. And the existence of a cognition is not something actual, but consists in the fact that under certain circumstances some other cognition will arise." (CP 7.357; emphasis added).

17.1.3. Thus we can see that when Jakobson claims that "Peirce incisively defined the main structural principle

of language, [that] any sign is translatable itself into another sign in which it is more fully developed" (Jakobson 1971[1953]: 566) we are once again dealing not with Peirce but with Jakobson's Peirce. If we consider the contexts of these well-known tidbits of Peirce, we see that the actual Peirce was not talking about language but about mathematical hypotheses and variables, thought, action, belief, and cognition generally. One can of course argue that what Peirce says about signs in these quotes are thought-provoking and inspirational in themselves and it is possible to apply these grand ideas on any type of semiotic theorizing. That much may be true, but then we should without a doubt recognize, as Elizabeth Bruss did, that Jakobson was indeed a selective reader of Peirce and *did* use Peirce to supply additional support for his own positions. What is bothersome about this, for me, is not that Jakobson translated some of Peirce's propositions into his own linguistic theory (which actually makes them, in Peirce's own words, genuine thoughts) but that the original contexts of these propositions are much richer in semiotic potential than one might expect. Understanding thought as essentially of the nature of a sign did not fly with Charles Morris and apparently it didn't fly with Jakobson, too.

17.1.4. Returning to the original meaning of translation of signs in Peirce, the next logical step would be to review Jakobson's further statements about translation (at least as far as he implicates Peirce in his own positions). For example, in commenting "The cardinal property of language noted by the initiator of semiotics [Peirce], namely the translatability of any verbal sign into another, more explicit one, renders an effective service to communication in that it counteracts ambiguities caused by lexical and grammatical homonymy or by the overlapping of elliptic forms" (Jakobson 1985[1972]: 87), he is not only substituting *thoughts as signs* with verbal signs but also implying that the more developed sign must be a more explicit or redundant one (see 2.3.3. above for the relation between explicitness and redundancy). In Peirce's own writings, the more developed sign is not at all related to stating something clearly and in detail so as to leave no room for confusion or doubt but with the formation of thought habits and the formation of future thought from previous ones. E.g. "thought is what it is, only by virtue of its addressing a future thought which is in its value as thought identical with it, though more developed" (CP 5.316). Once again: Peirce is discussing cognition not communication.

17.1.5. "Peirce casts light upon the ability of every sign to be translated into an infinite series of other signs which, in some regards, are always mutually equivalent (II.293)" (Jakobson 1985[1974]: 206). Here Jakobson is most likely referring to the illustration Peirce gives of a symbol as a law or a regularity of the indefinite future: "a constituent of a Symbol may be an Index, and a constituent may be an Icon. A man walking with a child points his arm up into the air and says, 'There is a balloon.' The pointing arm is an essential part of the symbol without which the latter would convey no information. But if the child asks, 'What is a balloon,' and the man replies, 'It is something like a great big soap bubble,' he makes the image a part of the symbol." (CP 2.293). Here it is apparent that Jakobson read this illustration, a child asking "What is a balloon?" and man replying with a more explicit circumlocution, as an example of the metalingual function in operation. It can indeed be read in such manner, but that would be to disregard the complexity and logical beauty of Peirce's semiotic. Moreover, the original context of this illustration proves to contribute something quite valuable to our understanding of the metalingual function: that there is a "metaphorical" component to it that includes the *image* - in trying to explain to the child what a balloon is the man actually first translates the word-sign "balloon" into an image-sign of "something like a great big soap bubble" and proceeds to explain it by way of analogy with this imagery. If anything, reading Peirce in light of Jakobson's interpretations of Peirce, we can arrive at a fuller understanding of Jakobson himself and translate his thoughts with more developed thoughts.

17.2. Jakobson writes that "the cognitive level of language not only admits but directly requires recoding interpretation, i.e., translation" (Jakobson 1971[1959]: 265). Here he would be correct in referring to Peirce's translation of cognitive signs into more developed cognitive signs. But then again what is the "cognitive" level of language? Is it merely semantics or something more? He goes on to add that in everyday verbal mythology (jest, dreams, magic) and poetry "the grammatical categories carry a high semantic import" (*ibid*, 265), as if indicating that in case of texts with dominant poetic function "recoding interpretation" is more necessary. Jakobson's most notable contribution to translation theory involves the three dimensions of recoding interpretation: intralingual, interlingual and intersemiotic. In the following we will examine these in detail.

17.2.1. The earliest suggestion towards this distinction comes from Mukařovský, who writes that "The subject matter of a work of poetry is thus its largest semantic unit" (Mukařovský 1964[1932]: 23). That is, the subject matter of

poetry is on the level of the "General intention of the text" (Lotman et al. 2013[1973]: 67). Mukařovský continues that the poem has certain properties based on the "independence of any specific signs, or sets of signs, so that the same subject matter may without basic changes be rendered by different linguistic devices, or even transposed into a different set of signs altogether, as in the transposition of subject matter from one art form to another" (Mukařovský 1964[1932]: 23).
17.2.2. Jakobson of course is not interested in the general intention of the text and reduces these forms of rendition to "three ways of interpreting a verbal sign: it may be translated into other signs of the same language, into another language, or into another, nonverbal system of symbols" or *rewording*, *translation proper* and *transmutation* (Jakobson 1971[1959]: 261).

17.3. Intralingual translation or *rewording* is an interpretation of verbal signs by means of other signs of the same language. This may involve bothy types of linguistic redundancy: pleonastic redundacy (repetition of the same sense in different words) and explicitness (stating something clearly and in detail so as to leave no room for confusion or doubt) (cf. Jakobson 1971[1960]: 571). These may involve some form of metalingual operations - a tenet that will be investigated separately later. qcqc
17.3.1. Given that intralingual translation or rendering the same subject matter in different linguistic devices, as Mukařovský put it, was seemingly borne from discussing the recoding of poetry, we can once again include Susanne Langer in this discussion. She writes that such interpretation in art is vicious "because art - certainly music, and probably all art - is formally and essentially untranslatable" and she does not agree with the statement that interpretation of poetry is the determination of what poetry says; most importantly, she submits that "a character of such interpretation is that it is always carried out in non-poetic terms or in *less* poetic terms than the thing interpreted" (Langer 1956[1942]: 190). That is, if the subject matter of a poem, or what it says, is recoded in different words or more clearly, then it will - if not always, then certainly in most cases - be less poetic. In other words, the artistic meaning of a poem is not equivalent to the literal meaning of the same poem.
17.3.2. Langer adds that artistic symbols"are untranslatable. Their sense is bound to the particular form which it has taken and always *implicit*, incapable of being explicated by any interpretation. "This is true even of poetry, for though the *material* of poetry is verbal, its import is not the literal assertion made in the words, but *the way the assertion is made*, and this involves the sound, the tempo, the aura of associations in words, the long or short sequences of ideas, the wealth or poverty of transient imagery that contains them, the sudden arrest of fantasy by pure fact, or the familiar fact by sudden fantasy, the suspense of literal meaning by a sustained ambiguity resolved in a long-awaited key-word, and the unifying, all-embracing artifice of rhythm" (Langer 1956[1942]: 211-212).
17.3.3. This view is actually very much in line with Jakobson's own thoughts about the autonomy of poetic language (e.g. the poetic function of language) and a parallel may be found in his writings: "a close, faithful translation of poetry is a contradiction in terms" but "What remains possible is a congenial transposition - a free, creative response of an English poet to a Russian or Japanese author, and vice versa - a performance essentially similar to an artful, ingenious transposition of a poem or novel into a painting, motion-picture, ballet, or a piece of music" (Jakobson 1985[1967]: 111). Here he seems to suggest that an interlingual translation of poetry is impossible; it is merely possible to *transpose* the poem into another language. That is, intelingual translation of poetry is comparable to intersemiotic translation.

17.4. Interlingual translation or *translation proper* is an interpretation of verbal signs by means of some other language or, in Mukařovský's terms, transposition into a different set of signs altogether (if "a different set of signs" is here understood as a different language). As we have learned above, a poem cannot be *translated* as such, but can be *transposed* into another language. The case is different with non-poetic texts: "The outlined difficulties almost come to naught when translating a scientific work written clearly, unambiguously, and with lucid contextual meanings of all its verbal constituents" (Jakobson 1985[1967]: 111).
17.4.1. Jakobson does not neglect to highlight the importance of translation for linguistics: "Any comparison of two languages implies an examination of their mutual translatability" (Jakobson 1971[1959]: 262). One such instance of the problematic of translatability comes to the fore in suggesting that "If we venture to translate Albert Einstein's or Bertrand Russell's book into Bushmen or Gilyak languages, this task is perfectly achievable, whatever the grammatical

structure of the given vernacular [but] Only its vocabulary must be enriched and adapted to the needs of a new scientific terminology" (Jakobson 1985[1967]: 105).
17.4.2. In another instance, Jakobson points to the possibility of defining information in terms of translation: "The semiotic definition of a symbol's meaning as its translation into other symbols finds an effectual application in the linguistic testing of intra- and interlinguistic translation, and this approach to semantic information concurs with Shannon's proposal *to define information as 'that which is invariant under all reversible encoding or translating operations*', briefly, as 'the equivalence class of all such translations'" (Jakobson 1971[1960]: 578). Here Shannon is curiously close to Peirce's definition of a proposition: "Of course, I have not fully defined a proposition, because I have not discriminated the proposition from the individual sign which is the embodiment of the proposition. By a proposition, as something which can be repeated over and over again, translated into another language, embodied in a logical graph or algebraical formula, and still be one and the same proposition, we do not mean any existing individual object but a type, a general, which does not exist but governs existents, to which individuals conform" (CP 8.313). In other words, in the meaning of a proposition or "information" is, in this view, a *type* that can be translated interlingually into the *tokens* of another language or intersemiotically into a formalized system of notation (logical graph or algebraical formula).

17.5. Intersemiotic translation or *transmutation* is an interpretation of verbal signs by means of signs of non-verbal sign systems or, in Mukařovský's terms, transposition of verbal subject matter to another form of art. Here it must be noted that Mukařovský's phrase "from one art form to another" does not imply translating verbal signs; it is once again Jakobson who brings strictly linguistic matters into the discussion. It is also the case that intersemiotic translation in Jakobson's strict sense is oriented from verbal to nonverbal and not in the opposite direction; in other words it really is *an interpretation of verbal signs* by means of nonverbal signs. In this regard an illustration is in order: "Instead of an intralingual method, we may use an interlingual way of interpretation by translating the word *pork* into another language" and "The method would be intersemiotic if we would resort to a non-linguistic, for instance, a pictorial sign [of pork]" (Jakobson 1971[1953]: 566).
17.5.1. All three ways of translating verbal signs involve substituting signs. In intersemiotic translation, the substitute signs are nonverbal. Here Langer's wisdom is again on point: "although the different media of non-verbal representation are often referred to as distinct 'languages,' this is really a loose terminology" because "Language in the strict sense is essentially discursive; it has permanent units of meaning which are combinable into larger units; it has fixed equivalences that make definition and translation possible;" and, ultimately, "In all these salient characters [language] differs from wordless symbolism, which is non-discursive and untranslatable, does not allow of definitions within its own system, and cannot directly convey generalities" (Langer 1956[1942]: 78). The illustration of using a pictorial sign of pork instead of the word *pork* is touched upon in the following: "It is relevant here to note that 'picture language,' which uses *separate pictures in place of words*, is a discursive symbolism, though each 'word' is a presentational symbol" (Langer 1956[1942]: 79; footnote 13).
17.5.2. There are several quite complex theoretical and terminological issues involved in this. At the core of it is the question: what does Jakobson mean by "signs of nonverbal sign systems"? We have seen above that Jakobson does discuss "other symbolic patterns" such as "the system of gestures" described by Ray Birdwhistell, yet Birdwhistell himself says that "We do not, as yet, know enough about words or gesture or their association to know the shapes and sizes of the presently only vaguely conceptualized semiotic or communicational units" (Birdwhistell 1971: 96). That is, even for the pioneer of the study of nonverbal communication the concept of "nonverbal sign system" was vague. Moreover, Jakobson himself described visual sign patterns such as gestures and facial expressions as *parasitic formulations*.
17.5.2.1. Thus, nonverbal communication does not constitute a single, whole or unitary sign system and as Langer argues, "picture language" that uses separate pictures in place of words, as well as the conventional gestures of deaf-mutes and the drum communications of African tribes constitute discursive systems (Langer 1956[1942]: 79; footnote 13). This is why, for example, the *sign language* of the deaf-mutes is not considered a nonverbal sign system but precisely a verbal sign system, that is, a language. In the final analysis, substituting verbal signs with pictorial signs of the verbal sign's denotata, or intersemiotic translation in the strictest sense, occurs only in picture books for child language acquisition in which the word *pork* is indeed illustrated with a picture of pork.

17.5.2.2. How then should we conceptualize intersemiotic translation? There is a possibility that has not been actualized by anyone as far as I know. This concerns one of the more cryptic aspects of Jakobson's thought, that of "nonverbalization", which will be dealth with more thoroughly in relation with the context component of his communication model, below. Here we must again repeat Jakobson's view that all forms of communication "are accompanied by some verbal and/or other semiotic performances" which, "if non-verbalized [...] are verbalizable, i.e. translatable into verbal messages" (Jakobson 1971[1967]: 663). It is apparent that these other semiotic performances must have "fixed equivalences that make definition and translation possible" (Langer 1956[1942]: 78). Langer does allow for this possibility: "Many presentational symbols [such as the pictorial sign for pork] are merely proxy for discourse; geometric relations may be rendered in algebraic terms - clumsy terms perhaps, but quite equivalent - and graphs are mere abbreviated descriptions [that] express facts for discursive thinking, and their content *can be verbalized*, subjected to the laws of vocabulary and syntax" (Langer 1956[1942]: 211-212).
17.5.2.3. But, still, the pictorial sign of pork, logical graph and algebraical formula are not strictly "nonverbal performances". For such a performance we must turn to a quality of language that I previously left out of Langer's definition. Aside from fixed equivalences language also has *connotations* which "are general, so that it requires non-verbal acts, like pointing, looking, or emphatic voice-inflections, to assign specific denotations to its terms" (Langer 1956[1942]: 78). Jakobson himself has a good illustration to work upon: "Mere pointing will not teach us whether *cheese* is the name of the given specimen, or of any box of camembert, or of camembert in general, or of any cheese, any milk product, any food, any refreshment, or perhaps any box irrespective of contents" (Jakobson 1971[1959]: 260). Conversely, the mere uttering of the word *camembert* will not teach us that it designates a specific variety of cheese; there must also be nonlinguistic acquaintance with camembert.
17.5.2.4. Thus, in the strict sense of intersemiotic translation, interpreting the verbal sign *camembert* can be achieved by the nonverbal act or performance of pointing to camembert on the table. The act of pointing or of looking at or even holding the cheese in hand while uttering its name is not perhaps a sign of a *nonverbal sign system* but it is definitely a nonverbal sign. Moreover, it is indeed, in Jakobson's terms, concomitant and subsidiary, even parasitical. Nevertheless, this interplay between verbal and nonverbal signs does occur often in everyday life and it can perfectly well be implemented into Jakobson's metalingual function. E.g. in Peirce's example of a man pointing his arm up into the air and saying, "There is a balloon.", he recognizes quite righly that "The pointing arm is an essential part of the symbol without which the latter would convey no information" (CP 2.293).
17.5.3. Despite my best efforts this does not solve all the problems of intersemiotic translation but resolves only the strictest sense of it. Long since Jakobson first formulated intersemiotic translation, this term has taken on a much broader and looser definition of any kind of translation between two different semiotic codes. We must also solve the question: what is *transmutation*, really?
17.5.3.1. A possible answer comes yet again from Langer. She reports on Jean D'Udine's *L'art et le Geste* (1920) that music is "a kind of gesture, a tonal projection of the forms of feeling, more directly reflected in the mimic 'dance' of the orchestral conductor" (Langer 1956[1942]: 183); "And these rhythms are the prototypes of musical structure, for all art is but a projection of them from one domain of sense to another, a symbolic transformation" (Langer 1956[1942]: 184); concluding with the quote: "Every artist is a transformer; all artistic creation is but a transmutation" (U'Dine 1920: xii; in Langer 1956[1942]: 184).
17.5.3.2. But in this sense all artistic creation is a projection, transformation or transmutation of something internal. For example, a form of feeling we call *emotion* is, according to Wolfgang Kohler's gestalt theory, a "physiological picture" (*ibid*, 184) that is consequently transformed into an external duplicate, while we are in fact searching for the transposition of subject matter from one art form to another - a transformation from one type of external form to another. The matter is complicated further by *transmutatio* signifying, in classical rhetoric, "rearrangement" (Lausberg 1960: 251 ff; in Gorp 2004: 62). In this sense transmutation does not at all imply transposition from one form of art or semiotic system to another but rather something like *intrasemiotic translation*.
17.5.3.3. Intersemiotic translation is widely considered synonymous with *adaptation*. Umberto Eco names some common examples as cases "when a novel is 'translated' into a film, for example, or a fairy tale into a ballet" and adds that "Jakoboson also proposed to call this form of translation 'transmutation,' and the term should give us food for thought" (Eco 2001: 67). Eco himself treats transmutation under the rubric of *change of continuum* and seems to prefer the notion of transposition: "what would happen if someone wanted to transpose 'The Raven' from a natural

language to an image, 'translating it into a picture" (Eco 2001: 95). His revised scheme of translation types also poses some problems by considering translations "with marked variation in the substance" (such as interlinguistic translation, rewriting and translation between other semiotic systems) distinct from translations "with mutation of continuum (parasynonymy and adaption or transmutation), implying that *it is possible* to translate between continuum without at the same time altering the substance (cf. Eco 2001: 100).

17.5.3.4. A much more true to form approach can be found from the writings of a member of OPOYAZ, Grigory Vinokur, who writes that "The specific tendency of poetry [...] in the last analysis comes down to breaking up the structure of language into its elements which are then reconstructed [in such a way that] the correlations of parts are transposed, shifted, and consequently, there is laid bare and precisely calculated the actual significance, valency, linguistic value of these component parts" (Vinokur 1923: 105; in O'Toole & Shukman 1997: 23). Speaking in fact of the poetic function of language, he comes very close to the classical sense of *transmutatio*, that is, the rearrangement of everyday language into a poetic form with an autonomous poetic meaning.

17.5.3.5. Thus we also have at our hands the difficult problem of differentiating between transmutation and transposition. In classical rhetoric, (e.g. in Philo of Alexandria and Quintilian) transposition (*μετάθεσις*) meant changing the relative position, order or sequence of the letters of a word and transmutation (*ἀλλοίωσις*) the change into another nature, substance, form or condition. Our current use of these terms is obscured most likely due to some idiosyncracies of Roman Jakobson's approach to semiotics. For example, he writes that "We can refer to the possibility of transposing *Wuthering Heights* into a motion picture, medieval legends into frescoes and miniatures, or *L'apres-midi d-un faune* into music, ballet, and graphic art" because "certain structural features of their plot are preserved despite the disappearance of their verbal shape" (Jakobson 1981[1958]: 19). Once again it really boils down to viewing forms of art as semiotic systems and discussing not the transposition and transmutation of "certain structural features", "subject matter" or "general intention of the text" into different types of signs and sign systems.

5.7 July

5.7.1 Kirjandus kui selline (2014-07-02 18:00)

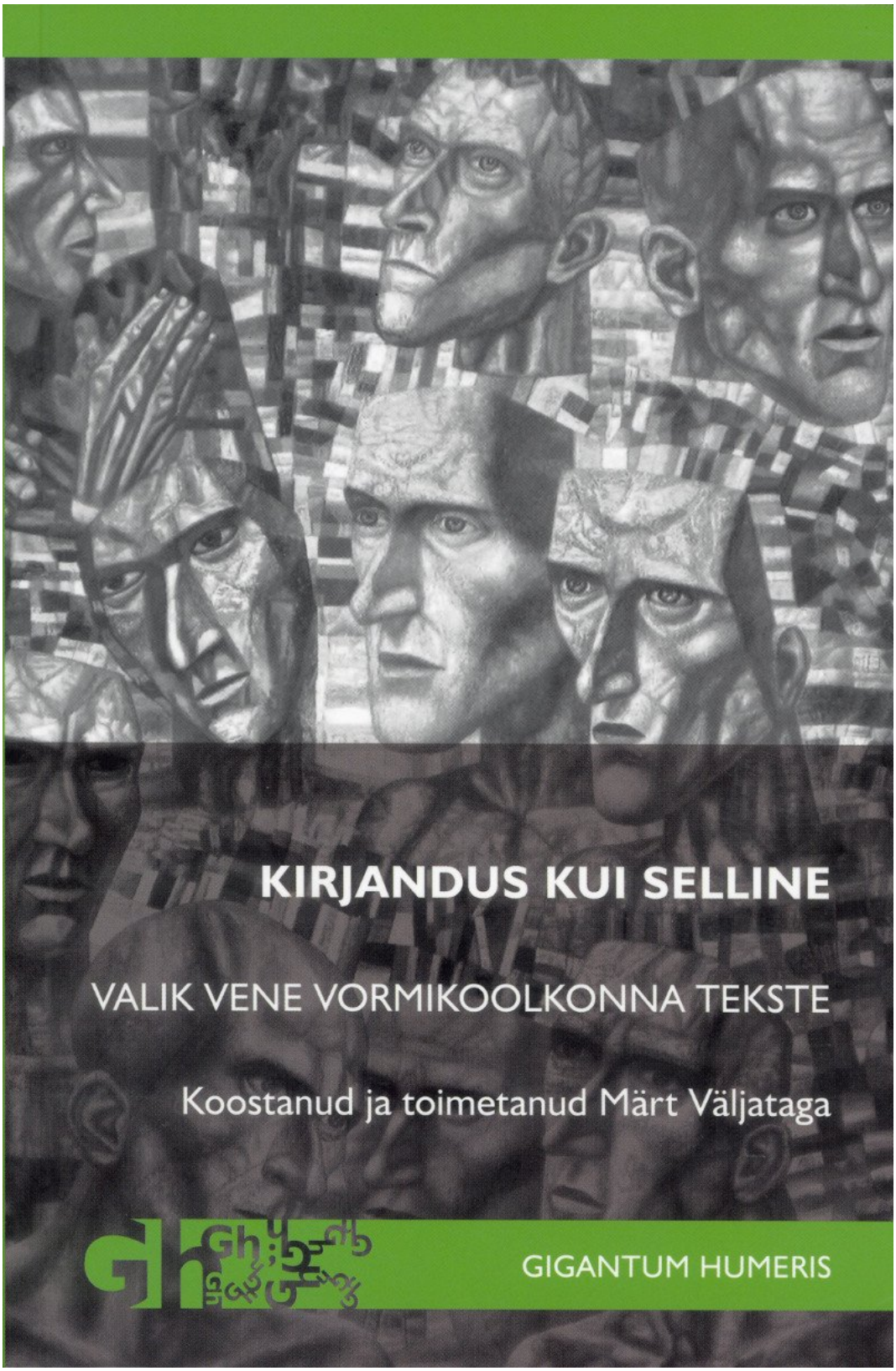

Šklovski, Viktor 2014a[1914]. Sõna elluärkamine. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 9-16. [Воскрешение слова]

> Igasugune sõna on põhiolemuselt troop. [...] sageli, kui jõuate nüüdseks kadunud, kustunud kujundini, mis pani kunagi aluse sõnale, hämmeldute selle ilust - ilust, mis kunagi oli olemas ja mida enam ei ole. (Šklovski 2014a[1914]: 9)

Midagi sellist olen täheldanud ka oma lugemistel (*interbellum* eestikeelne kirjandus). Lihtsad sõnad nagu *pale* ja *muhe*, mida enam sageli ei kasutata, sest nad on jäänud "arhailiseks", "poeetiliseks" või "murdeliseks", sisaldavad endas päris kaunist või sügavamõttelist kujundit.

> Me ei ela harjumuspärast läbi, ei näe seda, vaid tunneme ära. Me ei näe oma tubade seinu, meil on raske märgata trükiviga korrektuuris, eriti kui see on keeles, mida hästi tunneme, sest me ei suuda end sundida harilikku sõna nägema ja läbi lugema selle "äratundmise" asemel. (Šklovski 2014a[1914]: 9)

See ilmselt viib "moonutamise", "deautomatiseerimise" ja "deformeerimise" teemani, aga siin puudutab veel harjumusi. Sellest kuidas William James mõjutas Šklovskit on sealjuures põhjalikult kirjutatud (*William James in Russian Culture*).

> Kui üritada määratleda "poeetilist" või üldisemalt "kunstilist" taju, siis jõuame kindlasti niisuguse määratluseni: **"kunstiline" taju on taju, mille puhul kogetakse vormi** (võib-olla küll mitte ainult, kuid ikkagi eelkõige vormi). (Šklovski 2014a[1914]: 10)

Poeetiline ja esteetiline funktsioon saavad siit alguse, sest need osutavad tähelepanu (*are* set*towards*) luule sõnalisele vormile või kujule (vt Jakobsoni *Sound Shape in Language*) ja kunsti puhul esteetilisele referendile. Sealjuures on siin juba implitsiitselt olemas arusaam dominandist. Kunstilis vormi võib tajuda ka "praktiliselt" (kommunikatsiooni mõttes, ekspressiivselt/emotiivselt, kontekstiliselt/osutavalt, apellatiivselt/konatiivselt), aga *eelkõige* siiski kunstiliselt. St kunsti võib juba hakata määratlema kui mistahes nähtust mille puhul sea *tajutakse* (või "võetakse vastu") kunstina. Sj ükskõikmis võib näida kunstilisena, nagu väidab John Cowper Powys, sest ka põllul seisvat atra vaadeldes võib hellitada kauneid mõtteid adra sümboolikast.

> Kunstis peab materjal olema elav ja hinnaline. Nõnda siis ilmuski epiteet, mis ei too sõnasse midagi uut, vaid ainult värskendab selle surnud kujundlikkust [...] (Šklovski 2014a[1914]: 10)

Epiteedi all näib ta mõtlevat (praktiliselt kasutuid, kuid luulevormi jaoks olulisi) modifikaatoreid. Näited: "uljas võitleja", "valge/lai maailm", "mädad mudad", "vihmapihu" (*Samas*, 10). Selliste epiteetide väärtust tasuks kaaluda minu korpusesse kuuluvate sõnapaaride "soe naeratus", "hellitav pilk", "jõuline žest" jne peal.

> Liiga vähe pööratakse tähelepanu kunstivormide surmale, liiga kergekäeliselt vastandatakse uuele vana, nii nagu kuhtub mere müha nende kõrvus, kes elavad rannikul, nagu meie jaoks on kuhtunud linna tuhandehäälne möire, nagu kuhtub meie teadvuses kõik harjumuslik ja liiga tuttav. (Šklovski 2014a[1914]: 11)

Tahtmatult meenub mere müha teema näidendis/filmis *The Legend of 1900*. Šklovski kasutab taaskord mitteverbaalset näidet harjumusest, et illustreerida sellelaadset nähtust keelekasutuses. Automatism on vist õige sõna.

> **Kahjuks ei ole veel keegi kollektsioneerinud valesti ja kohatult kasutatud tsitaate; aga materjal on huvitav.** Futuristide näidendite etendustel karjus publik: "Hullumaja!", "Peast segased!", "Palat nr 6!", ja ajalehed trükkisid need vahelehüüded rõõmuga ära - aga just "Palatis nr 6" hullumeelseid ei olnud, vaid idiootide asjatundmatus oli sulgenud sinna arsti ja veel üke filosoofist kannataja. (Šklovski 2014a[1914]: 13)

Väärtsitaatide teema on tõepoolest huvitav. Mulle endale meeldib hirmsasti see kuidas Juri Lotman väärtsiteeris Peirce'i, sest see on kohati naljakas ja leidlik. See kuidas Roman Jakobson Peirce' tsiteerib on lihtsalt kurb.

> Laiad massid rahulduvad turukunstiga, kuid turukunst annab tunnistust kunsti surmast. Kunagi öeldi kohtumisel teineteisele *tere hommikust* - siis sõna suri - ja me ütleme teineteisele *tromkust*. (Šklovski 2014a[1914]: 13)

Ka eesti keeles on minu arvates midagi sellist juhtunud. Võib-olla kunagi õeldi *jõudu ja tervist* vms, millest eelmise sajandi alguses sai *tervit* ja nüüd on meil lihtsalt *tere*.

> Kui me õrnuse- või õelusehoos tahame kedagi hellitada või solvata, siis kulunud, paljaksjäratud sõnadest ei piisa ja me hakkame neid käkerdamaja lammutama, et nad puutuksid kõrva, et neid märgataks ega tuntaks lihtsalt ära. Me ütleme näiteks mehele *дура*, et see sõna kriibiks; või nii, nagu rahva seas kasutatakse õrnuse väljendamiseks meessoo asemel naissugu (Turgenevi "Kontor"). Siia kuulub ka kogu see lugematu hulk lihtsalt moodustatud sõnu, mida me kõik afektihetkedel nii sageli kasutame ja pärast enam meelde tuletada ei suuda. (Šklovski 2014a[1914]: 14)

Nagu loeks Valdur Mikita *Lingvistilist Metsa*.

> Eilsed kirjanikud kirjutasid liiga siledalt, liiga mahedalt. Nende asjad meenutasid poleeritud pinda, millest kõneleb Korolenko: "Neid mööda lippab mõttehöövel, puutumata midagi". (Šklovski 2014a[1914]: 15)

Midagi selletaolist nendib Silvi Salupere tihti, kasutades sõna "takistus". Ise olen ka kogenud, et nt analüütilised filosoofid kirjutavad niivõrd ladusat ja lihtsat teksti, et sul pole muud teha kui lihtsalt kaasa libiseda ja kõigega nõustuda (mis on vististi põhjus miks ma neid väga ei loe - nt Michael Walzer kohe üldse ei kutsu end lugema), samas kui Mamardašvili ja Pjatigorski *Sümbol ja Teadvus* takistab sind igal sammul - nad on niivõrd arusaamatud, et millegagi nõustumine on suur tegu. Isiklikult mõõdan sellist "takistust" selel järgi kui palju mul on endal kaasa rääkida ja *bottom line* on see kui palju tsitaate koguneb. Mõne raamatu võib läbi lugeda nii, et heal juhul kaks tsitaati saab kokku kraapida, samas kui mõni artikkel võib olla niivõrd *mindblowing*, et absoluutselt igat lõiku tuleb oma sõnadega läbi mõelda (Goffmani "On Face Work" oli minu jaoks üks selliseid tekste).

Šklovski, Viktor 2014b[1917]. Kunst kui võte. Tlk Boris Kabur. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 17-35. [Нскусство как прием]

> Ent määratlus: "kunst on kujunditega mõtlemine" - järelikult (jättes vahele kõigile tuntud võrdluse vahelülid) on kunst ennekõike sümbolite looja - see määratlus jäi püisma ning elas üle tema aluseks olnud teooria kokkuvarisemise. Ennekõike elab see edasi sümbolismis.Eriti selle teoreetikute seas. (Šklovski 2014b[1917]: 18)

Hoobilt meenub Susanne Langer kunstikäsitlus milles kunst on tõepoolest sügavalt seotud sümbolitega. Isegi tema raamatu alapealkiri annab sellest aimu - see on *A Study in the Symbolism of Reason, Rite, and Art*.

> Niisiis arvavada paljud ikka veel, et kujunditega mõtlemine, "teed ja varjud", "vaod ja rajad" ongi luule põhitunnus. Seetõttu peaksid need inimesed eeldama, et niisuguse, nende määratluse järgi "kujundliku" kunst ajalugu on kujundi muutumise ajalugu. Ent ilmneb, et **kujundid on peaaegu tardunud; nad rändavad muutumatult sajandist sajandisse, paigast paika, luuletajalt luuletajale**. Kujundid ei ole "kellegi omad", nad on "jumala antud". Mida rohkem te uurite ajastut, seda enam veendute, et kujundid, mida pidasite konkreetse luuletaja looduks, on see luuletaja peaaegu muutmatult teiste käest üle võtnud. Kogu luulekoolkondade tegevus taandub sõnamaterjali järjestamise ja töötlemise uute võtete kogumisele ja otsingutele, ja seejuures palju enam kujundite järjestamisele kui nende loomisele. **Kujundid on ette antud, ja luules on märksa rohkem kujundite meenutamist kui kujunditega mõtlemist**. (Šklovski 2014b[1917]: 18-19)

Sama kehtib ka proosa kohta. Päikese- ja pilvekujundid sõdadevahelises eesti kirjanduses ei ole sugugi konkreetsete autorite ega isegi koolkonna või ajastu loodud, vaid neile pärandunud. See traditsioon sai mingil hetkel lihtsalt otsa, mistõttu tagasi vaadates nad tunduvad mõnikord originaalsete loomingutena. Tegelikkuses võivad neil samadel kujunditel olla pikk kirjanduslik ajalugu mis võib ulatuda isegi antiikaega.

> Teame, et tihti tajutakse poeetilisena, imeteldava kunstiobjektina neidki väljendeid, mille loomisel polnud sellist taju arvestatud; nõnda arvas näiteks Annenski, et vanaslaavi keel on iseäranis poeetiline, nõnda vaimustas näiteks Andre Belõid XVIII sajandi vene luuletajate võte paigutada omadussõnad nimisõnade järele. Belõid vaimustas see kui kunstivõte, või täpsemini öeldes: **ta pidas seda sihilikuks - kunstiks**, tegelikult on see tollase keele üldine eripära (kirikuslaavi keele mõju). Niisiis võib asi olla 1) loodud proosalisena ja tajutud poeetilisena, 2) loodud poeetilisena ja tajutud proosalisena. See näitab, et mingi asja kunstipärasus, luulesse kuuluvus on meie tajumisviisi tagajärg; **kunstipäraseks sõna kitsamas mõttes hakkame nimetama asja, mis on loodud eriliste võtete abil**; nende võtete eesmärk oli see, et objekte võimalikult kindlasti tajutaks kunstipärasena. (Šklovski 2014b[1917]: 19)

Kui kultuurisemiootika teesides on üheks teksti "kultuuriliseks tingimuseks" selle kindel terviklik tähendus (*a certain integral meaning*) ja Mukarovsky jaoks kunstiteose tingimuseks selle kindel ühendatud intentsioon (*a specific unified intention*), siis siit võib välja lugeda nende tingimuste põhieelduse: sihilikkus (*intentionality*). Vt, "a work of art does not differ from a natural object in the fact that it has an originator who made it but in the fact that *it appears as made and in such a way that its organization reveals a specific unified intention*" (Mukařovský 1976[1944]: 231). Siin on see tehtuna-näimine (*appearing as made*) seostatav kunstiliste võtetega: kunst peab näima nagu see oleks loodud sihilikult kindlaid võtteid kasutades.

> Poeetiline kujund on üks meetod tugevaima mulje tekitamiseks. Meetodina on tal samad ülesanded kui teistel poeetilise keele võtetel - lihtsal ja eitaval parallelismil, kordusel, sümmeetrial, hüperboolil, üldse sellel mida tavatsetakse nimetada figuuriks; ta on võrdväärne kõigi nende meetoditega, mis intensiivistavad objekti tajumist (**objektiks võivad olla ka teose enese sõnad või isegi häälikud**), kuid poeetiline kujund sarnaneb valmikujundiga, mõttekujundiga ainult väliselt, näiteks siis, kui tüdruk nimetab palli arbuusiks. (Šklovski 2014b[1917]: 20)

See, et luulevõtte objektiks võivad olla ka teose enese sõnad või isegi häälikud, moodustab põhilise tuumiku Jakobson hilisemas poeetilises funktsioonis (ja siin konkreetselt Jakobsoni, mitte Mukarovsky, poeetilises funktsioonis). Mõtle *I like Ike* näitele.

> "Kui vaimujõud oleks ammendamatu, siis oleks muidugi ükstapuha, kui palju sellest ammendamatust allikast on kulutatud; tõenäoliselt oleks siis tähtis vaid aeg, mis kulutamiseks vajalik. Aga et vaimujõud on piiratud, siis tuleb eeldada, et vaim püüab apertseptsiooniprotsesse sooritada võimalikult sihipäraselt, s.t suhteliselt vähema jõukuluga, või, mis on seesama, suhteliselt suurema tulemuslikkusega" (R. Avenarius). Üksnes viitega vaimujõu kokkuhoiu üldisele seadusele heidab Petrażycki kõrvale talle põigiti ettejäänud **Jamesi teooria afekti kehalisest alusest**. (Šklovski 2014b[1917]: 20-21)

Olles lugenud mõnisada lehekülge Jamesi *Principles of Psychology*-st julgen väita, et tema teooriaid ei tasu kerge käega kõrvale heita - need toetuvad vägagi tugevatel teadmistel füsioloogiast ja neuroloogiast. Teemaks on siin nö kognitiivsed ressursid. Möödaminnes märgin, et viimased paar ööd olen magama minnes fantaseerinud sellest mida kõike võiks teha kui vaimujõud ei oleks piiratud. Või, noh, tegelikult unistan ma sellest, et mul oleks selline Google prillide laadne vahend mis võimaldaks mul mõttejõul kiiresti kirjutada (umbes nagu Stephen Hawkingil praegu, aga kiirem, *понимает?*). Lühidalt, tahaks selliseid tsitaate ja kommentaare kirjutada ilma klaviatuurita, otse raamatust ja peast ekraanile.

> Idee energia kokkuhoiust kui seadusest ja loomingu eesmärgist, mis on võib-olla õiged keele mõne erijuhu puhul, see tähendab "praktilise" keele puhul - need ideed laiendati ja poeetilisele keelele, kuna puudusid teadmised **praktilise keele ja poeetilise keele seaduste erinevusest**. Kui näidati, et poeetilises jaapani keeles on häälikuid, mis praktilises jaapani keeles puuduvad, siis see oli peaaegu esimene kord, kui näidati faktiliselt nende kahe keele erinevust. (Šklovski 2014b[1917]: 21)

Siin on selgitus miks Mukarovsky kirjutab, et poeetiline funktsioon õõnestab või allutab "praktilised" funktsioonid, milleks on Bühleri originaalsed kolm - "representation (*Darstellung*), expression (*Ausdruck*), and appeal (*Appell*)" (Mukařovský 1976[1938]: 157). St need ei ole, jällegi nagu ka Jakobosi "kommunikatsioonimudel" puhul, mitte kommunikatsiooni funktsioonid vaid keele funktsioonid. Poeetilisel funktsioonil on väga vähe tegemist kommunikatsiooniga. Õigupoolest saaks ka Jakobsoni funktsioonide asemel rääkida erinevatest keeltest - emotiivsest keelest, konatiivsest keelest, representeerivast või referentsiaalsest või ostensiivsest keelest, metakeelest, faatilisest keelest ja - mis kõige olulisem - poeetilisest keelest.

> Kui hakkame mõistma taju üldseadusi, siis näeme, et harjumuspäraseks saades muutuvad tegevused automaatseks. Näiteks kuuluvad kõik meie vilumused ebateadlikku automatiseerunud valdkonda: kui kellelegi meenub tunne, mis tal tekkis esimest sulepead käes hoides või esimest korda võõrkelet rääkides, ja kui ta võrdleb seda tundega, mis tekib kümne tuhandendat korda sedasama tehes, siis jääb ta meiega nõusse. Automatiseerumisprotsessiga on seletatavad meie proosalise kõne seadused, lõpetamata laused ja sõnalõppude allaneelamine selles. See on protsess, mille ideaalseks väljenduseks on algebra, kus asju asendavad sümbolid. Kiires praktilises kones ei öelda sõnu lõpuni, teadvusse jõuavad vaevu nimede esimesed häälikud. A. Pogodin toob näite, kuidas poisike kujutles lauset *Les montagnes de la Suisse sont belles* tähtede reana: *L*, *m*, *d*, *S*, *s*, *b*. (Šklovski 2014b[1917]: 21-22)

Oh lawd. Esiteks, automatism ongi teemaks. Ise sain klaviatuuril kirjutamist taas kogeda justkui esimest korda poolteist aastat tagasi kui lülitusin Qwerty klaviatuurilt ümber Dvoraki klaviatuurile. Esimeste nädalate hädavaev ja pidev pingutus isegi lühikeste sõnumite kirjutamisel on palju eredamalt meeles kui see kuidas ma väiksena Qwerty klaviatuuril kirjutama õppisin. Teiseks on siin tegu *cue reduction* teemaga. Juri Lotman kirjutab, et autokommunikatsiooni süsteemi eristab interkommunikatsioonist "selle keele sõnade redutseerimine - neil on tendents muutuda sõnadest märkideks, märkidest indeksiteks" (Lotman 2010[1973]: 134). Ka Jakobson on seda teemat näppinud seoses autokommunikatsiooniga: "Inner speech is radically elliptic; the sound shape of words receives a merely fragmentary evocation in our minds" (Jakobson & Waugh 1987[1979]: 82). Seda üksiktähtedeks lühendamist illustreerib Lotman mingi näitega Puškini käsikirjadest, mille jaoks mul *ikka veel* ei ole viidet (see näide võis puudutada hoopis Bulgakovit; ma tõepoolest ei tea miks ma seda teadatuntud näidet tsiteerinud pole).

> Pühkisin toas tolmu ja jõudes ringiga diivani juurde, ei suutnud ma meenutada, kas olin seda juba pühkinud või ei. Et need liigutused on harjumuspärased ja ebateadlikud, ei suutnud ma seda meenutada ning tundsin, et seda on juba võimatugi meenutada. Nii et kui ma oleksin pühkinud ka tolmu ära ja selle unustanud, s.t kui ma oleksin tegutsenud ebateadlikult, siis oleks see olnud sama hea, nagu seda poleks olnudki. Kui keegi teadlik inimene oleks näinud, siis võiks selle taastada. Aga kui keegi ei näinud või nägi, kuid ebateadlikult, kui paljude inimeste terve keeruline elu möödub ebeateadlikult, siis seda elu poleks nagu olnudki. (Sissekanne Lev Tolstoi päevikus 1. märtsil 1897. aastal, Nikolskoje)

Nõnda kaob elu käest, muutudes eimillekski. **Automatiseerumine neelab asjad, riided, mööbli, naise ja sõjahirmu.** (Šklovski 2014b[1917]: 22-23)

Mulle meenub kuidas keegi oli sellest viimasest lausest, et automatiseerimine justkui "hävitab" kogu elu, väga sillas (aga ei mäleta kes või kus). Tolstoi mure on mulle tuttav. Ma valmistan praekartuleid väga automaatselt (kuna teen seda kaks korda päevas) ja võin samal ajal täiesti vabalt millestki muust mõelda. Probleem tekib siis kui midagi on teisiti. Kui toimingute järjekorda kasvõi natuke muuta siis võib kogu asi kokku variseda nii, et ma pean pikalt üle mõtlema mida ma parasjagu teen ja kindlasti komistan pliidi otsa sellest mõeldes.

> Ja selleks, et eluaistingut tagasi saada, asju tajutavalt tunda, et muuta kivi kiviseks, ongi olemas see, mida nimetatakse kunstiks. **Kunsti eesmärk on muuta asi aistitavaks kui nägemus, aga mitte ära tunda**; kunsti võtted on asjadu "**kummastamine**" ja raskendatud vorm, mis raskendab ja pikendab tajumist, sest tajumisprotsess on kunstis eesmärk omaette ja seda tuleb pikendada: *kunst on viis elada läbi asja teokstegemist,kuid valmistehtu pole kunstis oluline*. (Šklovski 2014b[1917]: 23)

See on vististi üks Šklovski kõige tuntumaid katkendeid. Sõna mida ma ennist otsisin (moonutamine, deautomatiseerimine, deformeerimine) on "kummastamine" (see olevat - jällegi ei mäleta kelle arvamist mööda - üks keerulisemaid vormikoolkonna termineid, sest sest seda on raske tõlkida). Minu jaoks on siin oluline see, et see on jällegi seotud Jakobsoni poeetilise funktsiooniga. Vrd: "Poeticity is present when the word is felt as a word and not a mere representation of the object being named or an outburst of emotion" (Jakobson 1981[1933-1934]: 750).

> See tähendab, et meie ja Potebnja vaatenurga erinevuse võib sõnastada nii: kujund ei ole vahelduvate predikaatide juurde kuuluv konstantne subjekt. Kujundi eesmärk ei ole oma tähendust meie arusaamisele lähendada, vaid kutsuda esile objekti eriline tajumine, *"nägemus" temast, mitte "äratundmine"*.
> Kuid kõige selgemini võib kujundlikkuse eesmärki jälgida erootilises kunstis. Siin on tavaline erootilise objekti esitamine millegi esmakordselt nähtuna. Gogol kirjutab "Jõuluöös":
>
> > Siis astus ta Solohhale lähemale, köhatas, muigas, puudutas oma pikkade sõrmedega naise paljast, lihavat käsivart ning lausus ühtviisi kavalal ja enesega rahuloleval ilmel:
> > "Misasi see teil on, oivaline Solohha?" Ning seda öelnud, tõmbus veidi tagasi."Kuidas misasi? Käsi, Ossip Nikiforovitš!" vastas Solohha.
> > "Hm! Käsi! Hehehee!" pugises oma sissejuhatusega ülimalt rahul olev kirjutaja ning tegi toa peal tiiru.

(Šklovski 2014b[1917]: 29-30)

Meenub, et 19-aastasena kasutasin ma sarnast võtet, tehes pilti oma jalast. Kaastekst ütles midagi sellist: "Leidsin ühe sellise asja enda küljest."

> Niisis jõuame luule kui *pidurdatud*, *vildaka* kõne määratluseni. **Poeetiline kõne on *konstrueeritud kõne***. Proosa seevastu on harilik kõne: säästlik, kerge, õige (*dea prorsa* - jumalanna, kellest sõltub õige, kerge sünnitus, lapse otseasend sünnitusel). Täpsemalt kirjutan pidurdusest kui kunsti *üldseadusest* oma artiklis süžeeloomest. (Šklovski 2014b[1917]: 34-35)

Mind just vaevas küsimus miks Jakobsonil kannab sõnum poeetilist funktsiooni. Sõnum peaks kandma representeerimise (*Darstellung*) funktsiooni või vähemalt sarnanema rohkem proosale, sest kommunikatsioon on harjumuspäraselt "harilik kõne". Siit võib leida mingisuguse selgituse: poeetiline kõne või poeetiline keelekasutus toob kõige eredamalt nähtavale sõnumi *konstrueerimise* aspekti. Sellegipoolest näib, et Jakobsoni "keelefunktsioonide skeem" rohkem luule kui kõneakti funktsiooni skeem (tema artikli pealkiri, "Linguistics and poetics" samuti vihjab selle poole).

> Proosaline rütm, töölaulu rütm, "Dubinuška", asendab ühelt poolt käsklust "hei, korraga!"; teiselt poolt kergendab tööd, automatiseerides seda. Ja tõepoolest, **muusika saatel on kergem käia kui ilma, kuid kergem on kõndida ka elavalt vesteldes, siis, kui kõndimise akt meie teadvusest kaob**. Niisiis on proosarütm oluline kui *automatiseeriv* tegur. (Šklovski 2014b[1917]: 35)

See on niivõrd tuttav, aga tõepoolest ei meenu kes sellest on samamoodi kirjutanud.

Jakobson, Roman 2014a[1921]. Realismist kunstis. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 36-45. [О художественном реализме]

> Kunstiajalugu, eriti kirjanduslugu ei ole kuni viimase ajani olnud teadus, vaid *causerie*. See järgis kõiki *causerie* seadusi. Hüppas vilkalt teemalt teemale, lüüriliselt sõnavalangutelt vormipeenuse kohta anekdootidele kunstnike elust, psühholoogilistelt truismidelt küsimusele sotsiaalse keskkonna filosoofilisest sisust. Kõnelda kirjandusteaste põhjal elust ja ajajärgust on kerge ja tänuväärne ülesanne: kipskuju kopeerida on alati lihtsam ja kergem kui üles joonistada elavat keha. *Causerie*'le on täpne terminoloogia võõras. Vastupidi: terminite mitmekesisus ja mitmetähenduslikkus, mis loob võimalusi kalambuurideks - kõik see pigem lisab vestlusele veetlust. (Jakobson 2014a[1921]: 36)

Toimetaja järelmärkus selgitab, et *causerie* on prantsuse keeles "kerge seltskonnavestlus". Mulle meenusid kohe meie osakonna kunstisemiootikud, kes harrastavad just täpselt sellist asja. A la J. G. ja terve loeng facebooki-piltide näitamine.

> Termini "vorm" ümber valitseb veelgi lootusetum segadus, mida on hiilgavalt paljastanud **Anton Marty** oma üldgrammatika-alastes töödes. (Jakobson 2014a[1921]: 36)

I guess I'll have to take your word on that because I don't know German and can't verify this statement. [Relevant for persons in the conversation.]

> Kubist multiplitseeris pildil objekti, näitas seda mitmest vaatepunktist, tegi selle kombatavamaks. See on maalikunsti võte. Kuid on veel üks võimalus - motiveerida ja õigustada seda võtet pildis eneses; **näiteks korratakse objekti peeglis heiastamise teel**. (Jakobson 2014a[1921]: 43)

Kui sa oled Michel Foucault või Juri Lotman siis nüüd oleks õige aeg kirjutada 13 lehekülge peegeldusest Diego Velázquez maalil "Las Meninas" (isegi selle maali vikipeedia-lehekülg on väljaprinditavana 13 lehekülge pikk, *go and figure*).

Brik, Ossip 2014[1923]. Nn "vormimeetod". Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 46-48. [Т. н. "Формалъный метод"]

> Opojaz väidab, et *pole olemas luuletajaid ega literaate, on luule ja kirjandus*. Kõigel, mis luuletaja kirjutab, on üldjuhul tähtsus osana tema tööst - ja **puudub igasugune väärtus tema "mina" väljendusena**. Kui poeetilist teost annab mõista "inimliku dokumendina", justkui päevikusissekandena, siis on see küll huvitav autorile, tema naisele, sugulastele, tuttavatele ja seesugustele maniakkidele, kes otsivad kirglikult vastust küsimusele "Kas Puškin suitsetas?" - ja mitte kellelegi muule. (Brik 2014[1923]: 46)

Ühelt poolt tahaks tugevasti nõustuda ja öelda midagi sellist, et pole olemas semiootikuid, on vaid märgiteoreetilised uurimused või, et pole teadlasi, on vaid teadus. Teiselt poolt on mina-teemad mu põhilised lemmikteemad (autokommunikatsioon, *self*, privaatsus ja personaalsus, individuaalsus ja idiosünkraatsus), mistõttu ma ei saa kergekäeliselt nõustuda. Luulet, kirjandust ja teadust ei looda nö "vaakumis", vaid see on ikkagi osa inimeste eludest - töö ja elu vahel on vastastikkune mõju. Kas Puškin suitsetas või mitte jätab mind külmaks, aga mingi "kirglik maniakk" minus ikkagi on, sest mind huvitab kas John Cowper Powys tarvitas psühhedeelikume.

> *Luuletaja on oma ala meister*. Ja ainult. Aga et olla hea meister, tuleb tunda nende vajadusi, kelle heaks sa töötad, tuleb elada nendega ühte elu. Vastasel korral ei lähe töö korda, ei õnnestu. (Brik 2014[1923]: 46)

Maitseb selle järele: " a person is not absolutely an individual [...] the man's circle of society (however widely or narrowly this phrase may be understood), is a sort of loosely compacted person, in some respects of higher rank than the person of an individual organism" (CP 5.421).

> "Jevgeni Onegin" oleks kirjutatud niikuinii ka ilma Puškinita. (Brik 2014[1923]: 46)

Not sure if serious or just joking.

> Luuletaja on sõnameister, kõnelooja, kes teenindab oma klassi, oma sotsiaalset gruppi. Seda, millest kirjutada, ütleb talle ette tarbija. *Luuletajad ei mõtle teemasid välja, vaid võtavad neid ümbritsevast keskkonnast*. (Brik 2014[1923]: 47)

Oeh. Kindlasti ei käi see igasuguse luule kohta. Nö noorte neiude ja peiude luule (*see what I did there, is poetry*) on teadupoolest rohkem nagu "psühholoogiline okse" mis *on* väärtuslik pelgalt luuletaja "mina" väljendusena (a la luuletused sellest milliseid inimesi sa kohtad teenindajana töötades mis väljendavad isiklikke frustratsioone ühiskonnaga selmet teenida ühiskonda, milleks teenindajana töötamine tundub otsekohesem). Küll aga nõustun, et teemasid ei pea ilmtingimata "välja mõtlema" - need võivad tõepoolest tulla ümbritsevast keskkonast. Ilmekas viis seda kujutada on "sütiku" figuuriga - ilma raamatuta *Kirjandus kui selline* ei kirjutaks ma praegu neid sõnu, seda postitust ei eksisteeriks. Mis mind kogu selle asja juures vististi häirib on see, et *mina* ei teeni oma klassi, oma sotsiaalset gruppi või tarbijat. Ma ei tunne nende vajadusi kelle jaoks ma seda kirjutan, mistõttu ma eeldan, et ma kirjutan seda rohkem iseendale (autokommunikatsioon!) - ja teisalt kirjutan ma olematu grupi jaoks kes eksisteerib *võimalikkusena* tulevikus. Lühidalt, ma vististi loodan, et just nagu Peirce'i märkmed leidsid lõpuks lugejad ja kaasamõtlejad, nii leiavad ka minu märkmed kunagi kasvõi väikese grupi lugejaid ja kaasamõtlejaid, kel on sarnased huvid ja ideed. Ühe eelneva tsitaadi poole tagasi pöördudes võib vist ikkagi öelda, et minu *mina* ei oma siin tõepoolest nii olulist rolli kuiet need märkmed ise(seisvalt).

> Luuletaja töö algab teema töötlemisest, sellele vastava sõnalise vormi leidmisest. (Brik 2014[1923]: 47)

Aeh. Asi kisub väga metablogiliseks, aga jällegi näen siin paralleeli oma tööga - suur osa sellest blogist on pühendatud kõikvõimalikele terminitele millega sõnastada tihti täpselt samu nähtusi. Seetõttu juhtub mõnikord, et minu jaoks jääb pidama suhteliselt juhuslik "sõnaline vorm". Näiteks *cue reduction* ei ole väga levinud termin, aga kuna C. R. Carpenter sõnastas selle nähtuse niivõrd selgelt (minu jaoks selgelt), kasutan ma seda nüüd selleteemaliste tsitaatide "kokkusidumiseks".

> Opojaz näitab neile [proletaarsetele poeetidele], et kõik suur on loodud vastusena päevaküsimustele, et praegune "igavikuline" oli kunagi päevakajaline ja et suur poeet ei väljenda ennast, vaid täidab ainult sotsiaalset tellimust. (Brik 2014[1923]: 48)

Sellega võib juba rohkem nõustuda. Teadlaste hulgast meeldivad mulle Roman Jakobson, Charles Morris ja Jurgen Ruesch nii palju suuresti selle tõttu, et nad olid väga kursis mitte ainult oma valdkonna hiiglastega vaid omasid ka laiemat silmaringi muude kaasaegsete teaduslike "päevaprobleemide" suhtes. St ma arvan, et (vähemalt minu jaoks) saavad igavikuliseks need kes on päevakajaliste asjadega *põhjalikult* tuttavad.

Eichenbaum, Boriss 2014a[1919]. Kuidas on tehtud Gogoli "Sinel". Tlk Kajar Pruul. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 51-71. [Как сделана "Шинедъ" Гоголя]

> Koomilised efektid tagab pajatuse *maneer*. Sellepärast osutuvad niisugust liiki kompositsiooni uurimisel oluliseks just need *pisiasjad*, millega loo esitus on üle külvatud, - nii et tasub need vaid kõrvaldada, kui novelli ülesehitus koost laguneb. Sealjuures on oluline eristada kaht laadi koomilist pajatust: 1) jutustavat ja 2) reprodutseerivat. Esimene piirdub naljakate, tähenduskalambuuridega jms; **teine rakendab verbaalse miimika ja žestikulatsiooni võtteid**, leiutades erilisi koomilisi artikulatsioone, kõlakalambuure, veidraid süntaktilisi järjestisi jne. Esimene loob mulje ühtlasest konest; teist laadi pajatuse taha oleks sageli end justkui peitnud näitleja, nii et pajatus muutub mänguliseks ja kompositsiooni ei määra mitte naljade lihtne ühtepõimimine, vaid **teatav mitmesuguste miimilis-artikulatoorsete žestide süsteem.** (Eichenbaum 2014a[1919]: 51-52)

Puudutab metakommunikatsioonilisi instruktsioone verbaalses tekstis.

> Kunagi veel polnud, nagu ma mäletan, Gogoli paatos dikteerimisel tõusnud nii kõrgele, säilitades samas kogu kunstilise loomulikkuse, kui selles kohas (Pljuškini aia kirjelduses). Gogol isegi tõusis oma tugitoolist püsti ... *ja saatis dikteerimist uhke, kuidagi käskiva žestiga*.

Kõik see üheskoos viitab asjaolulie, et gogoli tekst rajaneb pajatusel, et ta tekst koosneb elavates kõnemallidest ja kõneemotsioonidest. Veel enam: sel pajatusel on kalduvus mitte lihtsalt jutustada, mitte lihtsalt kõnelda, vaid miimiliselt ja artikulatoorselt reprodutseerida - sõnu ja lauseid ei valita ja seostata mitte üksnes loogilise, vaid pigem **ekspressiivse kõne põhimõttel**, kus eriline osa on artikulatsioonil, miimikal, kõlažestidel jne. Siit tuleb kõlasemantika fenomen tema keelekasutuses: sõna kõlaline kest, tema akustilised omadused saavad Gogoli kõnes *tähenduslikuks* sõltumata loogilisest või esemelisest tähendusest. Artikulatsioon ja selle akustiline efekt kerkivad väljendusvõttena esiplaanile. Seepärast meeldivad talle tiitlid, ees- ja perekonnanimed jms - siin avanevad seda sorti artikulatoorseks mänguks avarad võimalused. Lisaks on kõne sageli saadetud žestidest (vt eespool) ja laheb üle reprodutseerivaks kujutamiseks, mida võib märgata ka selle kirjalikus vormis. (Eichenbaum 2014a[1919]: 54-55)

Siin on emotiivne funktsioon (mingi suhtumise või emotsiooni mulje jättev keelekasutus) seotud ka mitteverbaalsete omadustega (hääletoon, žestid).

Šklovski, Viktor 2014c[1919]. Süžeeloome võtete seos üldiste stiilivõtetega. Tlk Jaan Ross. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 71-115. [Связь приемов сюжесложения с общими приемами стиля]

> Kunstil on kõver tee, millel käies jalg tunnebkive, tee, mis pöördub üha tagasi. Sõna läheneb sõnal, sõna tajub teist sõna nagu põsk põske. Sõnad võivad lahti hargneda, nii et ühtse kompleksi asemel - automaatselt väljaöeldus sõna asemel, mis heidetakse välja nagu šokolaaditahvel müügiautomaadist - sünnib sõna kui heli, sõna kui artikuleeritud liikumine. **Ning tantski on kõnd, mida tajutakse, täpsemalt - kõnd, mis on konstrueeritud nii, et oleks tajutav**. Ja nii me tantsiskleme ka adra taga, kui künname ilma et meil kündmist millekski tarvis oleks. (Šklovski 2014c[1919]: 72-73)

Tants on kõndimine selle esteetilises funktsioonis.

> Nn *legendes des origines*; **kujutlus päikesest kui silmast**, päikesest ja kuust kui vennast ja õest või mehest ja naisest; müüdid päikese tõusust ja loojumisest, laikudest kuu pinnal, päikesevarjutustest jne. (Šklovski 2014c[1919]: 73)

Relevantne päikesekujundite lahtimõtestamiseks.

> Veel eredamalt avaldub pidurdamisvõte silmatorkavalt huvitavas tavas, mille on oskva kurbemangus Demidovi maakonna Rogatševski valla Kostjušino külas **kirja pannud Roman Jakobson**. Kui mõne tütarlapse vanemad sõidavad ööseks kodunt ära linna, öisele jumalateenistusele, siis kutsub tütarlaps külla tavaliselt kaks-kolm sõbratari, seejärel annab kõigest teada juba varem välja valitud poistele või laseb (näiteks mõne sõdurinaise kaudu) poiste seas lihtsalt liikvele jutu, et "selles-ja-selles majas on istjatsed". Kui külas on magama mindud, siis poisid (esimesel juhul need, kes on kutsutud, teisel juhul kõik, kel soovi) kogunevad maja juurde, kus tütarlaps elab. Üks koputab aknale, teised hoiavad kõrvale. Alguses ei vasta keegi. Teise koputuse peale vastab väike perenaine: "Kes seal on?" - "Mina. See-ja-see." - "Mis sul vaja on?" - "Tee uks lahti." - "Ei saa, teid on palju, mina aga üksi." - "Mina olen ka üksi." Tütarlaps paljastab poisi vale, viimane aga hakkab end õigustama, öeldes: "Sina pole ju ka üksi, koos sinuga on veel Njuška, Manjuška" jne. Tütarlaps keerab ukse lukust lahti ning räägib: "Lase, jah, teid sisse, pärast ei saa kuidagi välja. Isa tuleb tunni aja pärast koju." Poisid ütlevad, et nad ainult pooleks tunniks. Lõpuks lastakse poisid akna kaudu sisse. Nad võtavad istet ja nõuavad: "Pane lamp põlema." - "Petrooli pole." ("Taht on ära põlenud." "Ema on lambiklaasi ära peitnud.") Kõik need vastuväited lükatakse poiste poolt ükshaaval ümber. Lamp pannakse põlema. "Pane samovar üles." - "Pole süsi - pole vett - samovar on jootest lahti - ema on teepuru ära peitnud" - kõik ettekäänded lükatakse ümber. Samovar pannakse üles, juuakse teed, poisid teevad ettepaneku: "Lähme magama." Tütarlapsed puiklevad mitmesuguseid ettekäändeid tuues kõrvale. Poisid lükkavad need ümber ning heidetakse kahekaupa pikali. Iga lahtiriietamise katse, iga riivatu puudutus tingib motiveeritud repliike, kuid poisid järele ei jäta. Muide, vahekorrani asi istjatel tavaliselt ei jõua. Hommiku saabudes minnakse laiali. Koju jõudnud vanemad teevad näo, et ei märka midagi. Sarnast kommet on tuntud ka Saksamaal prooviööde nime all. (Šklovski 2014c[1919]: 108)

See on siis üks nendest rahvakommetest mida Roman Jakobson pani kirja Moskva ümbruses OPOJAZ'i "välitöödel".

> Süžeeloomise meetodid ja võtted on sarnased ja põhimõtteliselt identsedki kõlainstrumentatsiooni võtetega. Sõnakunstiteos kujutab endast helide, artikulatoorsete liigutuste ja mõtete **punutist** (Šklovski 2014c[1919]: 114)

Punutis on hea sõna.

Propp, Vladimir 2014[1928]. Imemuinasjuttude transformatsioonid. Tlk Aare Pilv. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 116-140. [Трансформации водшебных сказок]

> Muinasjuttude uurimist võib paljudes aspektides kõrvutada looduslike orgaaniliste moodustiste uurimisega. Folklorist ja looduseuurija tegelevad olemuselt sarnaste nähtuste liikide ja variatsioonidega. Darwini püstitatud "liikide pärinemise" küsimuse võib esutada ka meie valdkonnas. Nähtuste sarnasus ei allu vahetule, tõpselt objektiivsele ja absoluutselt veenvale seletusele ei looduse kuningriigis ega meie valdkonnas. See kujutab endast probleemi. Nii siin kui seal on võimalik kaks vaatepunkti: esiteks, et kahe väliselt mitte seotud ja mitte seostatava nähtuse sisemine sarnasus ei taandu ühisele geneetilisele juurele

> - liikide iseseisva tekke teooria -, teiseks, et see morfoloogiline sarnasus on teatud geneetilise seose tulemus - ühtedele või teistele põhjustele taandatavate metamorfooside ja transformatsioonide teel toimuva pärinemise teooria. (Propp 2014[1928]: 116)

Mulle meenus koheselt Ekmani ja Frieseni uurimus "universaalsetest näoilmetest", mis justkui kinnitas Darwini intuitsiooni, et näoilmed on bioloogiliste tagamaadega. Ekman ja Friesen kontrollisid seda kultuuridevahelises uurimuses, sealjuures kõige olulisem osa sellest oli Uus-Papua mustanahaliste (kes polnud varem valgenahaliste ega nende kultuuriga kohtunud) küsitlemine. Huvitav, kas keegi on tähele pannud ja uurinud seda, et Ekman ja Friesen kontrollisid tegelikult emotsioonide representatsioone, mitte otseselt näoilmeid?

> Nende põhimõtete kindlakstegemiseks **on muinasjuttu vaja vaadelda koos tema *ümbrusega*, koos selle olukorraga, milles ta on tekkinud ja toimib**. Siin on mei jaoks kõige tähtsamad olustik ja religioon selle sõna laias tähenduses. Transformatsioonide põhjused on sageli väljaspool muinasjuttu ning ilma muinasjutu ümbrusest pärineva võrdlusmaterjali kaasamiseta ei mõista me tema evolutsiooni. (Propp 2014[1928]: 119)

Võrdle seda Jakobsoni ja Gehringi kontekstiga.

> Põhivormid on need vormid, mis on seotud muinasjutu *tekkega*. Muinasjutt sünnib muidugi elust. Kuid mis puutub imemuinasjuttu, siis peegeldab ta parasjagu toimuvat elutegelikkust väga nõrgalt. Kõik, mis tuleb tegelikkusest, on iseloomulikult teisene moodustis. Et otsustada, kust muinasjutt pärineb, peame me võrdluseks sisse tooma **mineviku mahuka kultuurilise materjali**. (Propp 2014[1928]: 119)

Midagi sarnast ilmneb Jakobsoni ja Tõnjanovi teesides kirjanduse ja keele uurimise probleemidest. St muinasjuttu või ükstapuha mis teksti koikvõimalikud vormid võivad olla seotud teiste kultuuriliste seeriate, korrastuste või süsteemidega.

> Iga arhailine, nüüdseks välja surnud religioosne nähtus on muistsem tema kunstilisest kasutamisest uuemaaegses muinasjutus. Seda siinkohal tõestada pole muidugi võimalik. **Sellist sõltuvust ei saa üldse *tõestada*, seda saab ainult laialdase materjali põhjal *näidata***. (Propp 2014[1928]: 120)

Samasuguse probleemiga olen vastamisi päikese- ja pilvemetafooride ning "silma kui hinge peegli" motiivi religioosset päritolu jälitades.

Tomaševski, Boriss 2014a[1925]. Temaatika. Süžeekonstruktsioon. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 141-174. [Тематика. Сюжетное построение]

> Seostatud tähendusega üksiklaused moodustavad sõnakunstiteoses konstruktsiooni, mida liidab **ühine mõte ehk teema**. Teema (see, millest räägitakse) on teose **üksikelementide tähendusühtsus**. On võimalik rääkida nii tervikteose kui ka selle üksikosade teemast. (Tomaševski 2014a[1925]: 141)

Vägagi võrreldab kultuurisemiootika Teesidega, milles loomulikus keeles teksti "kultuuriline kriteeriumid" seisnevad mingisse žanrisse kuulumist ("funktsionaalset ja sotsioloogilist tüüpi" teema: palve, seadus, romaan), tähendusühtsuses (*a certain integral meaning*) ja ühises funktsioonis (umbes, ühine mõte). Teema on võrreldav ka Teesides esineva diagrammiga kultuuritekstide jagunemistasanditest, millest kõige üldisem on *general intention of the text*, ehk teiste sõnadega *teema*. Ja kolmandaks on Teesides ka punkt, et kindlat sõnumit saab vaadelda terviktekstina või teksti (üksik)osana.

> Et verbaalne konstruktsioon moodustaks ühtse teose, peab sel olema ühendav teema, mis avaneb teose arenedes. (Tomaševski 2014a[1925]: 141)

Võrdluseks: "*3.1.0. Mõistet "tekst" kasutatakse spetsiifiliselt semiootilises tähenduses ja rakendatakse, ühelt poolt, mitte ainult loomuliku keele teadete* [verbaalsete konstruktsioonide], *vaid iga tervikliku ("tekstilise") tähenduse kandjale - riitus, kujutava kunsti teos voi helitöö. Teisalt ei ole mitte iga loomuliku keele teade* [verbaalne konstruktsioon]*kultuuri vaatepunktist tekst. Loomuliku keele teadete kogumist* [verbaalsest konstruktsioonist]*eristab kultuur vaid neid, mida võib määratleda kui teatud kõnežanri* [teemat]*(näiteks "palve", "seadus", "romaan" jmt.), s.t. mis omavad teatud terviklikku tähendust* [ühine mõte või teema]*ja kannavad terviklikku funktsiooni* [üksikelementide tähendusühtsus]." (Lotman et al. 2013c[1973]: 109)

> Teema valikus mängib olulist rolli see, kuidas lugeja seda vastu võtab. **Sõnaga "lugeja" peetakse üldiselt silmas üpris ebamäärast isikuteringi** ja sageli ei tea ka kirjanik täpselt, kes nimelt teda loeb. Samas arvestab kirjanik alati mingisuguse lugejaga. See arvestus on kanoniseeritud näiteks klassikalises pöördumises lugeja poole ühes "Jevgeni Onegini" lõpustroofidest:
>
> > Jah, lugeja, jää jumalaga
> > kui sõber siiski! Mida just
> > eelkõige ajaksid sa taga
> > ja otsiksid mu raamatust -
> > kas paeluvad sind pildikujud,
> > noorpõlve tundmused ja tujud,
> > lendsõnad, okkad, leebed read
> > või puhtgrammatilised vead -
> > säh, soovin lahket leiulõbu,
> > et meeles-mõttes kandmiseks,
> > artiklis päheandmiseks
> > võiks pakkuda paar viljakõbu
> > ehk sullegi mu suletöö.
> > Nüüd aga lõplikult adjöö!
>
> Arvestamist abstraktse lugejaga väljendab mõiste "huvi". (Tomaševski 2014a[1925]: 141-142)

Vastuvõtjate hulka ("isikuteringi") puudutab ühes Jakobsoni artiklis Rueschi "kommunikatsiooni tasanditel" põhinev mõiste "kommunikatsiooni raadius"; millest kõige laiem (suurim raadius) on just "lugejale" suunatud: "the extended audience of a monologue which may even be addressed "to whom it may concern"" (Jakobson 1971[1968]: 697). Samuti võib jälle leida ühisosa kultuurisemiootika Teesidega: "*3.2.4. Kuna kultuurides, mis omavad teate välise fikseerimise vahendeid, on kommunikatsioonikanalisse saatja ja adressaadi vahele monteeritud mälu, eristatakse* ***potentsiaalset*** *("mu kauge järglane" Baratõnski luuletuses)* ***ja aktuaalset adressaati****. Aktuaalsete adressaatide kogum on saatjaga seotud tagasisidemega. Muuhulgas, taolise kogumi poolt valitakse kõikide tekstide seast mõned, mis vastavad ajastu, põlvkonna, sotsiaalse grupi esteetilistele normidele.*" (Lotman et al. 2013c[1973]: 112) Siin võib hea tahtmise juures "esteetilisi norme" võrrelda Bahtini "žanri" ja Tomaševski "teemaga".

> Kirjanduslik kogemus, "traditsioon" esineb *ülekannete* kujul, mis on otsekui eelkäijate pärandatud, ning nende lahendamisele koondub kogu kirjaniku tähelepanu. (Tomaševski 2014a[1925]: 142)

Jällegi, võrdluseks: "*6.0.2. Perioodi jaoks, mis algab algslaavi ajast ja jõuab mõnedes slaavi traditsioonides kuni uusajani, kindlustab kollektiivse informatsiooni säilitamise mehhanismi ("mälu") fikseeritud jäikade tekstiskeemide (meetriliste, translingvistiliste jne.) ja tervete tekstifragmentide (*loci communi*folklooritekstide suhtes)* ***edasiandmise põlvkonnalt põlvkonnale***" (Lotmat et al. 2013c[1973]: 118). Siin on nii "ülekanne" (Tomaševski) kui ka "edasiandmine" (Lotman et al.) sisuliselt *transmission* ja ilmneb, et see mõiste eelneb kommunikatsiooniteooriale ja küberneetikale.‘

> Kuid huvitava teema valimisest ei piisa. Tarvis on ka huvi hoida, stimuleerida lugeja *tähelepanu*. ***Huvi tõmbab ligi, tähelepanu* hoiab kinni**. (Tomaševski 2014a[1925]: 143)

Tähelepanu on siin mõistetud vähem-transitiivselt kui tähelepanuteooriates (nt Polanyi mõisted *focal* ja *subsidiary attention*). St võib eristada huvi-tekitavaid struktuure ja tähelepanu-hoidvaid struktuure.

> Tähelepanu hoidmisel mängib tähtsat rolli **temaatika emotsionaalne moment**. Mitte asjata ei klassifitseerita (draama)teoseid, mis peavad massiauditooriumile vahetult mõjuma, nende **emotsionaalse tunnuse** põhjal koomiliseks ja traagiliseks. **Teose äratatud emotsioonid on peamisteks huvi hoidmise vahenditeks**. Ei piisa sellest, kui konstanteeritakse loengupidaja külmal toonil revolutsiooniliikumise etappe. **Tarvis on kaasa tunda, nördida, rõõmustada, muretseda**. Niimoodi muutub teos sõna otseses mõttes aktuaalseks, s.t avaldab lugejale mõju, äratab temas tahet suunavaid emotsioone. (Tomaševski 2014a[1925]: 143)

See on natuke eemaldunud emotiivsest funktsioonist, sest kõne all pole mitte keele funktsioon vaid sõnumi funktsioon, aga üks asi on ühine, eriti Anton Marty originaalse emotiivse funktsiooniga arvestades: emotiivne funktsioon ei ole mitte ainult saatja/adresseerija emotsiooni või suhtumise väljendumine *kui selline* või *lihtsalt*, vaid suunatud panema vastuvõtjat/adressaati tajuma kindlat emotsiooni või suhtumist, st "avaldada mõju" ja suunata tema tahet.

> Enamik poeetilisi teoseid on rajatud **kaastundele ja pahameelele, s.t materjali vaatevälja istutatud hinnangutele**>. Traditsiooniline vooruslik ("positiivne") kangelane ja "negatiivne" pahategija **väljendavad otseselt kunstiteose hinnangulist momenti**. Ligeja kaastunne ja emotsioonid peavad olema millelegi orienteeritud. (Tomaševski 2014a[1925]: 143-144)

Jälle ühisosa Marty'ga, kes vahendas Brentano emotiivsust, mis põhines hinnangulisusel. Umbes midagi sellist, et mitte ainult teadvus pole intentsionaalne (nagu kõlab fenomenoloogia stamp-lause), vaid ka emotsioon peab olema intentsionaalne ja sisaldama endas hinnangut (*judgment*) mingi objekti suhtes (vt Mulligan 2004: 81). Siin on selleks objektiks kirjandusteose kangelane ja tema teod või käitumine.

> Just seetõttu on kunstiteose teemal tavaliselt **emotsionaalne värving**, s.t teema **kutsub esile** pahameelt või kaastunnet ning seda töödeldakse hinnangulises plaanis. (Tomaševski 2014a[1925]: 144)

Võrdluseks: "NN EMOTIIVNE või "ekspressiivne" funktsioon, mis on keskendunud SAATJALE, **püüab vahetult väljendada kõneleja hoiakut selle suhtes, millest ta kõneleb.** See **kaldub looma mulje mingist emotsioonist**, olgu see siis ehtne või teeseldud: seetõttu on Anton Marty (1908) välmitud ja levitatud terminit "emotiivne" eelistatud "emotsionaalsele"." (Jakobson 2012[1961]; selles versioonis lk 6)

> Teema on **teatav ühtsus**. See koosneb väiksematest temaatilistest elementidest, mis paiknevad omavahel **teatavas seoses**. (Tomaševski 2014a[1925]: 144)

Umph. "*1.0.0. Kultuuri uurimisel tuleb lähtuda eeldusest, et kogu informatsiooni väljatöötamise, vahetamise ja säilitamisega seotud inimtegevus omab* ***teatud ühtsust***." (Lotman et al. 2013c[1973]: 105) Ja: "[...] *on võimalik ka teine* [lähenemine]*mille seisukohast kõik nad vaatlevad* kultuurisemiootika*kui* ***erinevate märgisüsteemide funktsionaalset suhestatust*** *uuriva teadus eri aspekte*" (*Samas*, 105). Seda "teatud ühtsust" ja "funktsionaalset suhestatust" võib mõista Praha Lingvistilise Ringi teoreetilise aluse, struktuuri ja funktsiooni lahutamatuse, seisukohalt: keel on midagi mis funktsioneerib (on nö "kommunikatsiooni tööriist") ja sellel on seaduspärane terviklik struktuur (*a lawfully governed whole*) (vt (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxii). St kultuur on teatav (seaduspärane) tervik mis loob märgisüsteemide vahel teatava (koostöölise, *cooperative*) seose. Kultuur ja teema on siin võrreldavad, sest mõlema puhul on tegu tervikut tähistava metakontseptsiooniga.

> Faabulat arendatakse tavaliselt jutustuse mõningate isikute ("tegelaste", "kangelaste") toomise teel, keda seovad huvid või muud sidemed (näiteks sugulus). **Tegelaste omavahelised suhted igal antud momendil moodustavad *situatsiooni* (olukorra).** Näiteks kangelane armastab kangelannat, aga kangelanna armastab tolle rivaali. Meil on kolm tegelast: kangelane, tema rivaal ja kangelanna. Sidemeteks on kangelase armastus kangelanna vastu ja kangelanna armastus rivaali vastu. Tüüpiline situatsioon on see, mille sidemed on vastuolulised: **erinevad tegelased tahavad muuta antud situatsiooni erineval moel**. Näiteks kangelane armastab kangelannat, kes armastab vastu, aga vanemad takistavad abielu. Kangelane ja kangelanna taotlevad abielu, vanemad aga nende sahutamist. Faabula koosneb üleminekutest ühest situatsioonist teise. Üleminek võib toimuda uute tegelaste sissetoomuse (situatsiooni komplitseerimise) või vanade tegelaste kõrvaldamise teel (näiteks rivaali surm), nii et sidemed teisenevad. (Tomaševski 2014a[1925]: 145)

Teadupoolest on Jakobsoni "kommunikatsioonimudelit" üritatud rakendada ka kirjanduse uurimisel (*American Journal of Semiotics* andis 1983. sel teemal - Jakobson ja kirjandus - välja eriväljaande: Volume 2, Issue 3). Huvitav oleks jälgida kuidas nad rakendavad *konteksti* komponenti ja kas nad käsitlevad nö "situatsiooni defineerimise" (*definition of the situation*) temaatikat.

> **Teema on *koondav* mõiste, mis ühendab teose sõnalist materjali**. Teema võib olla terviteosel, kuid samas on ka igal teose osal oma teema. Teosest osade eraldamist ja iga osa ühendamist omaette temaatiliseks üksuseks nimetatakse teose liigendamiseks. (Tomaševski 2014a[1925]: 147)

Siin hakkab tunduma, et *teema* on võrreldav *dominandiga*. Näiteks: "The dominant thus creates the unity of the work of poetry. It is, of course, a unity of its own kind, the nature of which in esthetics is usually designated as "unity in variety," a dynamic unity in which we at the same time perceive harmony and disharmony, convergence and divergence. (Mukařovský 1964[1932]: 21)

> Faabula jaoks on tähtsust ainult seotud motiividel. Süžees mängivad **domineerivat, teose konstruktsiooni määravat rolli** mõnikord just vabad motiivid ("kõrvalekalded"). (Tomaševski 2014a[1925]: 149)

Ja tundub, et mitte alusetult. Materjali teema koosneb jagunematutest osadest, motiividest, mis võivad olla seotud (mida ei tohi vahele jätta, vältimatud või kõrvaldamatud faabula sidususe püsimiseks) ja vabadest motiividest.

> Situatsiooni muutvad motiivid on *dünaamilised*, ja motiivid, mis situatsiooni ei muuda - *staatilised*. [...] **Tüüpilisteks staatilisteks motiivideks on kirjeldused - loodus, paikade, miljöö, tegelaste, nende iseloomu jne kirjeldused. Dünaamiliste motiivide tüüpvormiks on kangelaste teod, nende tegevused**. Dünaamilistel motiividel on keskne tähtsus faabula liikumapanekul. Seevastu süžeelises vormistuses võivad esiplaanule tõusta staatilised motiivid. (Tomaševski 2014a[1925]: 150-151)

See on "kehakeel kirjanduses" (nö konkursuse) teema jaoks vajalik tähelepanek: kirjeldus tegelaste harjumuspärastest käitumisviisidest ja äratuntavatest kehalistest tunnustest on *staatilised motiivid*, aga kui mõni konkreetne käitumine - kindel žest, näoilme või hääletoon vms - muutub jutustust "edasi viivaks" voi "liikuma panevaks" elemendiks, siis on tegu *dünaamilise motiiviga*.

> Jutustajaid on mitut liiki: jutustust esitatakse kas objektiivselt, autori poolt kui lihtsat teadaannet, **ilma selgituseta, mil moel need sündmused on teatavaks saanud (abstraktne jutustus), või on jutustajaks konkreetne isik**. Mõnikord tuuakse selline jutustaja mängi kui inimene, kes on lugu kuulnud teistelt inimestelt (jutustaja Puškini "Lasus" ja "Postijaama ülemas") või on ta rohkem või vähem lähedane pealtnägija või ka üks esitatava tegevuse esolisi (Puškini "Kapteni tütre" kangelane). Mõnikord see pealtnägija või -kuulja ei tarvitse esineda jutustajana ja objektiivse abstraktse jutustamise abil võidakse teada anda, mida ta on teada saanud või kuulnud, kuigi ta ise ei mängi jutustamistegevuses vähimatki rolli (Maturini

"Rändaja Melmothis"). Jutustamismeetodid võivad mõnikord olla keerulised (näiteks "Vendades Karamazovites" tuuakse jutustaja sisse kui pealtnägija, kuid samas ta romaanis ei esine ning kogu jutustamine toimub nagu abstraktses jutustuses).
Niisiis on olemas kaks jutustamise põhitüüpi: abstraktne ja konkreetne. Abstraktses süsteemis teab autor kõike, sealhulgas tegelaste varjatud mõtteid. Esimeseisikulises konkreetse jutustamise puhul (sedanimetatakse mõnikord saksa terminiga *Ich-Erzählung*, minajutustus) esitatakse kogu jutustus jutustaja (või kuulaja) psühholoogia kaudu, mille puhul iga teadaanne omandab seletuse, mil moel ja millal sai jutustaja (või kuulaja) toimunust teada. (Tomaševski 2014a[1925]: 153-154)

Is this in any way related to the distinction between abstract and concrete reference or referents?

Üksikteoste süžeekonstruktsiooni (*süžee-ehituse*) analüüsis tuleb erilist tähelepanu pöörata *aja ja koha* kasutusele.
Kunstilises teoses tuleb eristada faabula-aega ja jutustamise-aega. Faabula-aeg on see, milles eeldatakse esitatud sündmuste toimumist, jutustamisaeg on aeg, mida võtab teose lugemine (või vastavalt - etenduse kestus). Viimast hõlmab teose *mahu* mõiste.
Faabula-aeg antakse: 1) tegevusmomendi dateeringuga, mis on kas absoluutne (kui näidatakse lihtsalt ära toimuva kronologiline moment, näiteks "8. jaanuaril 18. aastal kell kaks päeval") või suhteline (osutades sündmuste samaaegsusele või nende ajalisele suhtele: "kaks aastat hiljem" jne), 2) osutusega ajavahemikele, mida sündmus hõlmab ("vestlus kestis pool tundi", "reis kestis kolm kuud" või kaudselt "ilmusid nimetatud kohta viiendal päeval"); 3) luues mulje selle kestusest: kõne pikkuse või tegevuse tavapärase kestuse järgi ehk kaudselt - kui me teeme kindlaks, kui palju aega võis esitatule kuluda. Tuleb märkida, et kolmandat vormi kasutab kirjanik üsna vabalt, surudes pikad kõned lühikestesse lõikudesse ja, vastupidi, venitades lühikesi kõnesid ja kiireid tegevusi pikematele ajavahemikele.
Seejuures koosnevad jutustavad vormid tavaliselt *katkematu* tegevuse tükkides (harilikult jutustamist vedava tegelase juuresolul), mida eraldavad ajaintervallid ja täiendavad kokkuvõtted (ilma juhtiva tegelaseta) sündmustest, mis langevad neisse vahemikesse või jäävad katkematu jutustamise piiridekst välja (kuna on toimunud enne jutustuse algust või pärast selle lõppu).
Mis puutub tegevuskohta, siis siin on iseloomulikud kaks tüüpi: *staatiline tüüp*, kui kõik kangelased on kogunenud ühte kohta (seetõttu esineb kirjanduses nii sageli võõrastemajasid ja nende ekvivalent, mis annavad võimaluse ootamatuteks kohtumisteks), või ***kineetiline tüüp*, mille puhul kangelasi viiakse ootamatuteks kokkusaamisteks paigast paika (rännaku tüüpi jutustused)**. Nii ühel kui teisel juhul on vajalik valida niisugune koht, mis kõige paremini õigustab intriigi arenguks vajalike tegelaste kohtumisi. (Tomaševski 2014a[1925]: 156-157)

Siin on justkui Bahtini kronotoobi eellane ja ühtlasi see kuulus *faabula* ja *süžee* eristus. "Kineetilise tüübi" ideaalne näide Eesti kirjanduses on August Gailiti *Nipernaadi*.

Teose temaatikat moodustavate motiivide süsteem peab endast kujutama teatavat kunstilist tervikut. (Tomaševski 2014a[1925]: 157)

Just nagu kultuur kujutab kultuurisemiootika seisukohalt informatsiooni töötlemist, edastamist ja säilitamist võimaldavate märgisüsteemide teatavat kultuurilist tervikut.

Selle printsiip seisneb motiivide ökonoomias ja eesmärgipärasuses. Üksikmotiivid võivad iseloomustada esemeid, mis tuuakse lugeja vaatevälja (aksessuaare), või tegelaste tegusid ("episoode"). Ükski aksessuaar ei tohi jääda faabulas kasutamata, ükski episood ei tohi jätta mõjutamata situatsiooni faabulas. Just nimelt kompositsioonilist motiveeringut silmas pidas Tšehhov, väites, et kui jutustuse algul räägitakse naela seina löömisest, siis jutustuse lõpul peab kangelane selle otsas rippuma. (Tomaševski 2014a[1925]: 158)

3080

Ülihea näite mõlema motiivitüübi toimimisest võib leida Läti räppari Edavārdi muusikavideos "Dzirdēt, Redzēt, Saprast". Piim ja õlu mängivad siin aksessuaaride rolli. Koos elavad poiss ja tüdruk mõlemad pahandaved üksteise peale erinevatel järjestikel episoodidel selle pärast, et külmikusse on jäetud tühi piimapakk. Tülile järgneb lahkuminek (poiss lööb külmiku vihaselt kinni), millele järgneb seltskondlik pidu, mille jaoks poiss kõigepealt paneb külmkappi õllepudelid ja peo ajal võtab välja, ajades sealjuures juttu uue ilusa tüdrukuga. Uue tüdruku ja poisi sebimist näidatakse ka siis kui keegi täisjoonud semu avab külmiku, aga on liiga purjus, et sealt midagi võtta. Järgmisel hommikul, padjasoenguga, võtab ta külmkapist välja täis piimapaki. See video on omalaadne ja lahe, sest kogu narratiiv on visuaalne (olen lätlastelt küsinud, laulusõnad ei räägi otseselt sellest narratiivist, vaid õnne leidmisest) ja toimub ajaliselt üksteisele järgnevates episoodides milleks on külmiku ukse avamine ja toa nägemine külmikusse asetatud kaamera vaatevinklist.

> Seiklusromaani tehnikaga harjunult me ei märka, kui absurdne on see, et kangelase pääsemine toimub alati viis minutit enne vältimatut hukku; antiikse või Moliere'i komöödia vaatajad ei märka, kui absurdne on see, et viimases vaatuses osutuvad kõik tegelased ühtäkki lähisugulasteks (suguluse äratundmise kohta vt Moliere'i "Ihnuse" lahendust. Sedasama esineb ka Beaumarchais' "Figaro pulmas", kuid parodeeritult, sest tolleks ajaks oli see võte juba surnud. Seda, kuivõrd see motiiv jäi näitekirjanduses sellegipoolest elujõuliseks, tõendab Ostrovski "Süüta süüdlased", **mille lõpul tunneb kangelanna kangelases ära oma kadunud poja**). Suguluse äratundmise motiiv oli iseäranis mugav lõpplahendus (sugulus lepitab huvisid, teisendades olukorda radikaalselt) ja lülitus seetõttu knidlalt traditsiooni. Seletus, nagu olnuks kadunud poegade ja emade teineteiseleidmised tollases olustikus "tavalised nähtused", on täiesti ekslik. Need olid tavalised nähtused üksnes laval kirjanduskorra traditsioonilisuse tõttu. (Tomaševski 2014a[1925]: 161)

Meenub Tina Fey ja Paul Rudd'i romantiline komöödia *Admission* (2012), mis mängib "oma kadunud poja leidmise" motiivi ja traditsiooniga. SPOILER!

Kogu film ehitub üles sellele, et Tina Fey tegelane on Princetoni ülikooli vastuvõtu-osakonna töötaja kes saab öko-kooli direkturilt, Paul Rudd'i tegelaselt, teada, et üks tema õpilastest võib olla tema poeg, kelle ta sünnitas 16-aastaselt ja andis lapsendamisele. Äratundmine seisneb selles, et sünnitus toimus valentinipäeval kell üks öösel ja Ruddi tegelane oli tuttav Fey tegelase sõbrannaga kes sõidutas ta haiglasse. Fey tegelane pingutab kõigest väest, et saada oma poeg Princetoni sisse, lõpuks isegi võltsib dokumente ja vahele jäädes jääb oma töökohast ilma - ning lõpuks tuleb välja, et see ei olnudki tema poeg; fotokopeeritud sünnitunnistusel oli "11"-st saanud "01". Pärast seda pöördub ta ise agentuuri poole ja saab teada, et tema päris poeg ei ole veel valmis, et oma bioloogilise emaga kohtuda.

Spoileri peitmiseks ei olnud siin vist muud põhjust kui tahtmine proovida järgi kuidas HTML'iga seda trikki teha.

> Koolkonnast koolkonda on kuuldud üleskutset "loomulikkusele". **Miks ei ole siis tekkinud "täiesti loomulikku koolkonda", millest naturaalsemat enam olla ei saa?** Miks on igale koolkonnale (ja samas mitte ühelegi neist) omistatud nimetus "realistlik" (naiivsed kirjandusloolased kasutavad seda terminit kõrgeima kiitusena: "Puškin oli realist" - see on tüüpiline kirjandusloolline šabloon, mis ei arvesta, et Puškini ajal seda sõna nüüdses tähenduses ei kasutatudki.) See on alati seletatav uue koolkonna vastandamisega vanale, s.o vanale, *märgatavate* tinglikkuse vahetumisega uute vastu, mida veel ei tajuta literatuurse šabloonina. Teisalt on see seletatav sellega, et realistlik materjal iseenesest ei kujuta endast kunstilist konstruktsiooni ja selle vormistamiseks on tarvis sellele rakendada kunstilise konstrueerimise erilisi seadusi, mis on reaalse tegelikkuse seisukohalt alati tinglikud. (Tomaševski 2014a[1925]: 162)

20. sajandi keskel tekkis Prantsusmaal filmikunstis midagi sellelaadset: *Cinéma vérité* on selline filmikunst mis kasutab kõige tavalisemaid kaameraid (a la nutitelefoni kaamera, fotoaparaadi video-võimalus), filmib päris inimesi tegemas mida päris inimesed teevad ja ei lõika (*edit*'i) seda, ei kasuta ühegi montaaživõtet.

> Ja nõnda on realistliku motiveeringu allikaks kas naiivne usaldus või illusoorne nõue. See ei sega fantastilise kirjanduse arengut. Kui muinasjutud sünnivadki tavaliselt rahvalikus keskkonnas, kus usutakse

> päriselt nõidade ja majavaimude olemasolu, siis nad jätkavad oma olemasolu teatava teadliku illusioonina, milles mütoloogiline süsteem või fantastiline maailmamõistmine (reaalselt põhjendamatute "võimaluste" eeldamine) esineb teatava illusoorse hüpoteesina. **Niisugusel hüpoteesil rajanevad H. G. Wellsi fantastilised romaanid, mis tavaliselt ei rahuldu tervikliku mütoloogilise süsteemiga, vaid mingisuguse eeldusega, mis ei ole tavaliselt loodusseadustega kooskõlas** (fantastilisi romaane kritiseerib nende eelduste ebareaalsuse parast Perelmani huvitav käsitlus "Rännakud planeetidele"). (Tomaševski 2014a[1925]: 162)

Meenub Zamjatini *Meie* (*We*), mis sai palju inspiratsiooni Wellsilt. Zamjatin kirjutas ka, et Wellsi raamatud pole utoopiad, aga "düstoopia" mõiste asemel kasutas sõnu "miinusmärgiga sotsio-fantaasia": "Well's novels of 'socio-fantasy' are *not* Utopias. Utopias is that their authors present us with the structure of what they regard as an ideal society, or to put it in mathematical language the Utopia is preceded by a plus sign. [...] These peculiarities of the Utopia are practically never to be found in Well's novels of socio-fantasy. In the vast majority they are preceded not by a plus but by a minus sign" (Zamyatin in Glenny 1984: 10-11).

> Teose konstruktsiooni realistliku motiveeringu seisukohalt on lihtne mõista ka *kirjandusvälise* materjali sissetoomist teosesse - materjali, millel on reaalne tähendus väljaspool kunstilise väljamõeldise raame. (Tomaševski 2014a[1925]: 163)

Vt. Jakobsoni ja Tõnjanovi teese kirjanduse ja keele uurimise probleemidest ning kirjanduse suhestatust teiste, kirjandusväliste, süsteemidega.

> Kaasaegsetes teostes kujutatakse lugejale tuttavat olustikku, neis tõstatatakse kõlbelisi, ühiskondlikke, poliitilisi jne küsimusi, ühesõnaga kasutatakse teemasid, millel on oma elu väljaspool ilukirjandust. **Isegi tinglikus paroodilises teoses, kus kohtame võtete "näitamist", on meil lõppude lõpuks tegemist erijuhuga arutlusest poeetika küsimuste üle**. Nn võtte paljastamine, s.t selle kasutamine ilma traditsiooniliselt temaga kaasneva motiveeringuta tähendab kirjanduslikkuse näitamist kirjandusteoses, midagi "**näidendi näidendis**" taolist (nagu draamateoses, milles ühe faabula-elemendina näidatakse näitemängi: vt Hamleti näidendi etendamist Shakespeare'i tragöödias, Alexander Dumas' "Keani" finaali jne). (Tomaševski 2014a[1925]: 164)

Esiteks, mis on "metafiktsioon"? (vt Waugh 2003[1984]). Ja teiseks pole ma millegi pärast varem selle peale tulnud, aga selle teemaga on seotud ju "tekst tekstis" teema (vt Lotman 1994[1981]).

> Just kunstilise motiveeringu vallas tõusevad tavaliselt tülid vanade ja uute kirjanduskoolkondade vahel. **Vanad traditsioonilised suunad tavaliselt eitavad kunstilisuse olemasolu uutes kirjandusvormides**. Näiteks teatavate sõnade kasutamine poeetilises sõnavaras peab olema kooskõlas juurdunud traditsioonidega (millest tuleneb **"prosaismide" keeld poeesias**). (Tomaševski 2014a[1925]: 165)

Selline on ka Mihkel Kunnuse "noorte naiste luule" problemaatika: "Ja kui ma koju kõndisin sealt siis mul käis täiesti sähvatus läbi, et kui traditsiooniliselt on luulet iseloomustatud kui kunstilist teksti millel on keerukam struktuur kui tavakõnel, ta on nagu mitmekordselt kodeeritud [...] Asi ongi selles, et sa ei saa ühtegi keerukat asja, noh, sa ei saa teha teaduslikku traktaati, sa ei saa vähegi nüansseeritumat, no sa ei saa Dostojevskit kirjutada niimoodi" (*Jüri Üdi klubi* 04.11.2013). Sisuliselt häirib Kunnust see, et nö "noorte naiste luule" astub suure sammuga üle sellest "prosaismide keelust".

> Kunstilise motiveeringu erijuhtumina mainin *kummastusvõtet*. Et teosesse toodud kirjandusväline ei langeks kunstiteosest välja, peab seda õigustama uudsus ja individuaalsus. Vanast ja harjumuspärasest on vaja kõnelda kui uuest ja ebaharilikust. Harilikust hakatakse kõnelema kui kummalisest. (Tomaševski 2014a[1925]: 165)

Üpris hea soovitus. Näiteks Mikk Pärnitsa poolt Mihkel Kunnuse nime all kirjutatud liba-artikkel "Pärnitsa semiootiline pimedus, ehk habemega nali" ütleb: "Viibiks Pärnits veidi vähem küberruumi ahvatlevates avarustes ja rohkem raamatukogude manu, teaks ta **lihtsat tõsiasja linnulugude kohta: neist on juba kirjutatud**. Linnud on ennast kiiresti ammendav teema, kuid samas on see loomuomane noortele ignoreerida (nende kahjuks) olnut ja **keskenduda vaid oma äsja avastatud sõnavoolule**." Ka lindudest võib kirjutada, hoolimata tõigast, et neist on juba kõriauguni kirjutatud, kui seda vähemalt teha "uudsel ja individuaadsel" moel, st kummastada lindude temaatikat mingis uues võtmes.

> Kummastusvõtet kasutas laialt Swift "Gulliveri reisides", et maalida satiiriline pilt Euroopa ühiskondlik-poliitilisest korrast. Sattunud hiidnhmide (mõistusega hobuste) maale, kirjeldab Gulliver oma isandale-hobusele inimühiskonnas valitsevat korda. **Olles sunnitud jutustama jutustama kõike ülimalt konkreetselt, kõrvaldab ta kaunite fraaside ja fiktsioonide kesta, mis traditsiooniliselt õigustab nähtusi, nagu sõda, klassivastuolud, professionaalne parlamendipoliitikaanlus jne. Jäänud ilma oma verbaalsest õigustusest, tõusevad need kummastatud teemad esile kogu oma koleduses**. Sel moel omandab poliitilise korra kriitika - kirjandusväline materjal - kunstilise motiveeringu ja istutatakse kindlalt jutustusse. (Tomaševski 2014a[1925]: 165-166)

Selles mõttes on kummastusvõte vägagi harilik nähtus ühiskonnakriitikas, eriti kui seda sooritavad noored ja asjatundmatud ühiskonnakriitikud, kelle jaoks ühiskondlikud protsessid on loomulikul viisil lahutatud "kaunite fraaside ja fiktsioonide kestast" asjatundmatuse või võhiklikkuse tõttu. Näiteks meenuvad oma 17-aastaselt kirjutatud ühiskonnakriitilised tekstid ja üks instants mil ma kummastasin kanamunade söömist umbes "linnu-platsenta" võtmes.

> Tegelase äratundmist võimaldavaks võtteks on tema *iseloomustus*. Iseloomustamise all me peame silmas motiivide süsteemi, mis on antud tegelasega lahutamatult seotud. Kitsas mõttes peetakse iseloomustamise all silmas motiive, mis määratlevad tegelase psühholoogiat, tema "iseloomu". (Tomaševski 2014a[1925]: 167-168)

Mulle pakuvad huvi sellised iseloomustused mis pole mitte psühholoogilised, vaid käitumuslikud, kehalised või lihtsalt metafoorilised. St kui mingi *osa* tegelasest seisab kas metafooriliselt või metonüümiliselt tegelase enda eest: "In the scene of Anna Karenina's suicide Tolstoj's artistic attention is focused on the heroine's handbag; and in *War and Peace* the synecdoches "hair on the upper lip" and "bare shoulders" are used by the same writer to stand for the female character to whom these features belong" (Jakobson 1971[1954]: 255-256). Sellist võtet kasutam Zamjatin oma *Meie*-s, iseloomustades igat tegelast mingi kehaosaga, näiteks O-90 randmed või roosilised põsed või I-330 kulmud, mis koos koos kahe joonega, mis ulatuvad ninasõõrmete juurest suunurkadesse (*nasolabial folds*), joonistavad I-330 näole X-i.

> Kangelase iseloomustus võib olla otsene, s.t tema karakterist teatatakse vahetult kas autori või teiste tegelaste kõnes või kangelase eneseiseloomustuses ("tunnistuses"). Sageli kohtab ka **kaudset iseloomustamist: karakter joonistub välja kangelase tegude ja käitumise kaudu**. Mõnikord ei esitatagi neid tegusid jutustuse algul mitte faabula pärast, vaid ainult tegelase iseloomustamiseks, ja seetõttu kuuluvad need faabulaga mitteseotud teod justkui ekspositsiooni. (Tomaševski 2014a[1925]: 168)

Kurat, Tomaševski on läbi- ja ettenägelik.

> Kaudse või suunava iseloomustuse erijuhtumiks on *maskide* võte, s.o tegelase psühholoogiaga harmoneeruvate konkreetsete motiivide väljatöötamine. Kangelase välimuse, riietuse, elukoha sisustuse (nt Gogoli Pljuškini puhul) kirjeldus - need kõik on maskivõtted. (Tomaševski 2014a[1925]: 168)

Zamjatini *Meie*-s on kaudse iseloomustuse (kehaosa-sünekdohhi) maskilisus rõhutatud selle tõttu, et peategelane, päeviku autor, tunneb teised tegelased kaugelt ära eelkõige nende kehaosade kaudu - kõigepealt märkab kõrgeid kulme ja alles siis viib kokku, et ta vaatab I-330-le otsa.

> Tegelastele antakse tavaliselt mingi emotsionaalne värving. Kõige primitiivsemates vormides kohtame häid ja halbu tegelasi. **Emotsionaalne suhtumine** kangelasse (sümpaatia või vastumeelsus) kujundatakse sel juhul välja moraalsel alusel. Positiivsed ja negatiivsed "tüübid" on faabulakonstruktsiooni hädavajalik element. **Lugeja sümpaatia kallutamine** ühtede poole ja teiste **eemaletõukav iseloomustamine kutsub esile lugeja emotsionaalse osaluse** ("läbielamuse") esitatud sündmustes, tema isikliku huvitatuse kangelaste saatusest. (Tomaševski 2014a[1925]: 169)

Ja siin ongi see "emotiivne funktsioon" mida sai arutletud ülal. St tegelaste emotsionaalse iseloomustamise mõte ei ole mitte lihtsalt "väljendada" tegelase emotsioone või nt panna neid näima rohkem inimestena, vaid just nimelt *lugeja emotsionaalse hoiaku mõjutamine*.

> Tegelast, kes pälvib teravama ja kirjama emotsionaalse värvingu, nimetatakse *kangelaseks*. Kangelane on isik, keda lugeja jälgib suurema pinge ja tähelepanuga. Kangelane kutsub lugejas esile kaasaelamist, kaasatundmist, rõõmu ja muret. (Tomaševski 2014a[1925]: 169)

Hollywoodis teadupoolest manipuleeritakse sellega läbi *lähivõtete* ostmise-müümise: "the number and kinds of close-ups were prescribed even before shooting began, and before the film narrative was completely fleshed out" (Comolli 1986: 428). St kuna vaataja peaks "kõige suurema pinge ja tähelepanuga" jälgima just peategelaste emotsionaalseid läbielamisi, siis rakendatakse lähivõtete (näo ja emotsiooniväljenduste kuvamise) üle üpris ranget kontrolli.

> Ei maksa unustada, et **emotsionaalne suhtumine kangelasesse on *määratud* teosega**. Autor võib äratada kaasatundmist niisuguse tegelase vastu, kelle iseloom argielus võiks lugejas esile kutsuda vastikust ja pahameelt. **Emotsionaalne suhtlemine kangelasesse on teose kunstilise konstruktsiooni fakt** ja ainult primitiivsetes vormides langeb see tingimata kokku traditsioonilise moraali ja ühiselu koodeksiga. (Tomaševski 2014a[1925]: 169)

Siit saab tuletada veel ühe peidetud või tähelepanuta jäänud (*neglected*) tõsiasja keele emotiivse funktsiooni kohta - ja selgitada täpsemalt miks see on just "emotiivne", mitte "emotsionaalne" funktsioon - nimelt, et emotsioon või suhtumine millele see funktsioon on suunatud ei kuulu mitte adresseerijale (kõnelejale), vaid *kõneldusse*. Lühidalt, emotiivne funktsioon on keele võime kutsuda esile emotsiooni või suhtumist kõne sisu suhtes.

> Näiteks Ostrovskil positiivse tüübina kujutatud ja laostunud aadlile vastandatud ettevõtja Vassilkovi ("Pöörane raha") hindasid narodnikliku intelligentsi seast pärit kriitikud negatiivse tüübina kui tõusvat kapitalisti-ekspluataatorit, sest niisugune tüüp oli neile elus antipaatne. **Kunstiteose niisugune ümbertõlgendamine oma ideoloogilise mõõdupuu jargi võib luua täiesti ületamatu seina lugeja ja teose vahele**, kui lugeja hakkab hindama teose emotsionaalset süsteemi omaenda isiklike eluliste või poliitiliste emotsioonide varal. **Lugeda tuleb naiivselt, juhindudes autori näpunäidetest**. Mida tugevam on autori talent, seda raskem on vastu panna tema **emotsionaalsetele direktiividele**, seda *veenvam* on teos. Suhtumine teosesse kui õpetuse ja jutlustamise vahendisse ongi tingitud kunstisõna veenvuses. (Tomaševski 2014a[1925]: 170)

Meenub üks humoorikas *The Colbert Report*'i klipp, milles klassikaline jõulufilm *A Christmas Story* (1983) oli "remiksitud" nii, et lugu vaestest inimestest kellele ärimees ei halasta on saanud eeskujulik ettevõtlik ameeriklane keda sotsialistidest "võtjad" (*takers*) taga kiusavad. Kahjuks ei õnnestu klippi ennast leida.

> Võtet paljastavas kirjanduses tuleks eristada teoseid, mis paljastavad *võõra võtte*, mis on mõnele teisele kirjanikule traditsiooniline või eriomane. Kui võõra kirjandusvõtte paljastamisel on koomiline eesmärk, siis on tulemuseks *paroodia*. Paroodia funktsioonid on mitmesugused. Tavaliselt on selleks kirjandusliku vastaskoolkonna naeruvääristamine, selle loomingulise süsteemi purustamine, selle "**lahtiriietamine**". Paroodiline kirjandus on laialt levinud. See on olnud traditsiooniline näitekirjanduses, kui iga enamvähem tähelepanuväärne draamateos on kohe esile kutsunud paroodia. (Tomaševski 2014a[1925]: 174)

Ma taipasin just midagi oma praeguse ettevõtmise kohta. Indrek Grigor ütles Jakobsoni kommunikatsioonimudeli kohta, et see on skeem ja skeemile ei tasuks "riideid selga panna". Minu püüdlused on hoopis näidata, et Jakobsoni keelefunktsioonide skeel *on juba* riietatud; veel enam, ta on riietatud vastasoo riietesse (*crossdressing*) ja maskeerunud kommunikatsioonimudeliks. Selleks, et Jakobsoni skeem "lahti riietada" tuleb paljastada peened nüansid mis võivad välja tulla ainult kogu Jakobsoni kirjutiste korpust ja teiste Praha Lingvistilise Ringi liikmete töid uurides.

Tomaševski, Boriss 2014b[1923]. Kirjandus ja biograafia. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 179-188. [Литература и биография]

> Kas luuletus "Kui ime jäi see tund mul meelde" väljendab kunstiliselt Puškini kui inimese suhtumist Anna Kerni või on see vaba lüüriline kompositsioon, mis **kasutab Kerni kuju neutraalse, biograafiasse mittepuutuva "märgina", "ehitusmaterjalina"**? Kas selles küsimuses erapooletuks jäämine ei tähenda mitte kahe tooli vahel istumist? Niisiis on küsimus väga ühene: kas poeedi biograafia on meile tema loomingu mõistmiseks vajalik või mitte? (Tomaševski 2014b[1923]: 179)

Siin on märgilisuse mõiste huvitav, sest jutt ei käi mitte *sõnast* kui luule ehitusmaterjalist vaid "kirjandusvälisest" isikust kui märgilisest ehitusmaterjalist. Visandlikult võib eristada sisu- ja väljendusmaterjali, millest sõna on väljenduslik materjal ja kirjandusvälised viited (märgid) sisuline materjal. Selles võtmes saaks auto- ja sünfunktsionaalsust kindlasti päris mitmel viisil keerukustada. Õnneks on see praegusel hetkel täiesti ebavajalik.

> Voltaire ja Rousseou nagu ka enamik nende kaasaegseid kirjutasid kõikides žanrites, operettidest romaani ja filosoofilise traktaadini, epigrammidest ja epitaafidest teoreetiliste artikliteni füüsikast ja muusikast. Ainult nende elu saigi ühendada niivõrd eriliigilise loomingu süsteemiks - just seetõttu on nende biograafiad, kirjavahetus ja memuaarid nõnda lahutamatu osa kogu nende kirjanduspärandist. (Tomaševski 2014b[1923]: 181)

Ennist vaidlesin ma sel teemal, et ka teadlaste isik on nende teaduslikest töödest lahutamatu. Kõige eredamalt tuleb see siiski välja, nagu siingi, just mitmekülgsete ja erakordsete teadlaste puhul.

> Ja kui niisugune küsimus kord juba üles kerkib, siis hakkavadki kirjanikud päriselt maha kirjutama või vähemalt tegema nägu, et nad seda teevad. **Autorist saab tunnistaja ja elav osaline oma romaanides, elav teosekangelane**. Leiab aset kahekordne muundumine: teosekangelasi hakatakse võtma elavate isikutena, poeedid saavad elavateks kangelasteks, nende biograafiad muunduvad poeemideks. (Tomaševski 2014b[1923]: 182)

Selline küsimus vaevas mind Jaan Kärneri *Soodoma Kroonika*-t (1934) lugedes, sest Kärner oli ennast oma teosesse sisse kirjutanud kooliõpetajana, mida ta Elvas päriselt tol ajal oli. Veel enam, ta kirjutas oma raamatusse oma raamatu retseptsiooni külaühiskonnas - kuidas reageeriti tema näidendile, kuidas teda hakati vihkama jne. Oleks täitsa huvitav teada kui palju sellest oli biograafiline.

> Elu ja kirjanduse seosed läksid romantismi ajal sassi. "Romantism ja kombed" on probleem, millele pühendatakse terveid uurimusi. Ja mõnikord on raske otsustada, kas kirjandus taasloob üht või teist elunähtust või vastupidi - vastav elunähtus on kirjandusklišee tegelikkusesse tungimise tagajärg. (Tomaševski 2014b[1923]: 183)

"Artiklis "Mis on paradoks?" formuleerib ta [Uspenski] nt niisuguse 'Lotmani paradoksi': "Mõnikord järgneb elu kirjandusele, jäljendades seda" (Uspenski 1982: 159). Tegelikult ütles enne Lotmanit sarnase seisukoha välja Oscar Wilde: "Elu jäljendab kunsti kaugeltki rohkem, kui kunst jäljendab elu."" (M. Lotman 2012: 162-163)

> XX sajandil tekkis erilist tüüpi biograafiaga kirjanik, kes kuulutas demonstratiivselt: Vaadake kui halb ja häbitu ma olen! Vaadake ja ärge pöörake ära, sest kõik te olete sama halvad, ainult et teie olete arad ja varjate seda. Aga mina olen julge, võtan end alasti ja kõnnin nii häbi tundmata kogu rahva ees! (Tomaševski 2014b[1923]: 186)

Umbes sellise mulje jätsin ma mõnele kaastudengile kui küsitlesin neid miks nemad oma lugemismärkmeid ei blogi.

> Ja vaadake, kui palju tänapäeva poeedid heietavad mälestusi iseendast ja oma seltsimeestest, kui palju kirjutatakse memuaarset kirjandust - memuaare, mis on teostatud kunstiliste konstruktsioonidena. (Tomaševski 2014b[1923]: 188)

Jätkates Mihkel Kunnuse tsitaati: "Ja need on väga lihtsad mõtted. Asi ongi selles, et sa ei saa ühtegi keerukat asja, noh, sa ei saa teha teaduslikku traktaati, sa ei saa vähegi nüansseeritumat, no sa ei saa Dostojevskit kirjutada niimoodi. {"Nojah, ma mõtlesin, noh, jälle sa Dostojevski... Me räägime... Ma ei tahagi öelda naisluuletajatest. Me räägime siin naisterahvastest, kaunitest või koledatest, mis jällegi ei oma absoluutselt tähtsust." } Ooo! Järjest rohkem omab. {"Kuidas, miks ta omab? Kui sa võtad raamatu ette siis seal ei ole nagu Liina Tammiste pilti. [...] Ja siis sa lähed nagu teksti ja **mis selles halba on kui inimene räägib iseendast, oma tunnetest ja oma läbielamistest**. Seda võib teha naisluuletaja, meesluuletaja, ma-ei-tea, lõpuks sootu luuletaja, kuhu me kõik oleme nagu teel, vaikselt tundub." } [...] Retseptsioonis, ja kusjuures minu arvates ka retseptsiooni puhul on siin nagu sooline aspekt sees, et meeste primitivism vaikitakse maha üldiselt. Contrat ei hakka keegi ülistama, et milline sõnameister! [..] Aga samas kui sellised lihtsalt noored ja ilusad tüdrukud, kasvõi näiteks Kristiina Ehin, siis neid vaadatakse, "Oh! kui lummav!" ja tema niiöelda füüsiline välimus kantakse sõnalisse meediumisse üle." (*Jüri Üdi klubi* 04.11.2013) Arutelu all oli küll see, et see noorte inimeste "halb luule" on primitiivne, aga primitiivsuse tunnuseks on siin põhiliselt see, et kirjutatakse "memuaarset kirjandust" *ilma* kunstiliste konstruktsioonideta. Meenuvad kõik need väikeametnike ja kontorirottide raamatud mida viimasel ajal ilmub troovides ja mis on kirjutatud päevatöö ajal ja asemel ning millest justkui puudub taotluski luua head kirjandust. (Mu isa loeb neid samas suure isuga, niiet ilmselt *kellegi* jaoks nad neid ikkagi kirjutavad.)

Eichenbaum, Boriss 2014b[1927]. Kirjanduselu. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 189-198. [Литературный быт]

> Me ei näe korraga kõiki fakte, me ei märka alati ühte ja sedasama, ning sugugi mitte alati ei tarvitse me avastada ühtesid ja samu seoseid. Kuid **kõik, mida me teame või teada saada võime, seostub meie kujutluses mingisuguse mõistelise märgiga**, mis muudab selle juhusest kindla tähendusega faktiks. Dokumentides ja mitmesugustes mälestustes lasuv tohutu minevikumaterjal (ja mitte alati üks ja seesama materjal) satub trükilehekülgedele ainult osaliselt - niivõrd kui teooria annab õiguse ja võimaluse osakese sellest mõne mõistelise märgi all süsteemi viia. Väljaspool teooriat ei ole ajaloolist süsteemi, sest puudub faktide valiku ja mõtestamise printsiip. (Eichenbaum 2014b[1927]: 189)

Adun sarnasust Charles Peirce'i semiootikaga, milles märgid on põhiliselt *mõtte*-märgid (*thought-signs*).

> Probleemide ja mõisteliste märkide vaheldumine viib traditsioonilise materjali ümbergrupeerimisele ja uute faktide kaasamisele, mis olid varasemast süsteemist selle loomuomase piiratuse tõttu välja jäänud. **Faktide uue rea kaasamine (ühe või teise korrelatsiooni tähe all) on justkui nende avastamine, sest teaduslikust vaatepunktist on nende süsteemiväline eksistents ("juhuslikkus") samaväärne olematusega**. (Eichenbaum 2014b[1927]: 189)

Siin jällegi on nii mõndagi ühist semiosfääri mudeliga. Eriti kui semiosfääri tõlgendada Mamardašvili ja Pjatigorski metateoreetilise "teadvuse sfääri" võtmes.

> Iga kirjanik kirjutab justkui iseenda eest ning kirjanduslikud rühmitused, kus neid leidubki, moodustavad mingite "**kirjandusväliste**" tunnuste alusel - tunnuste alusel, mida võiks nimetada kirjanduselulisteks. Seoses sellega on tehnoloogia küsimused loovutanud koha teistele küsimustele, mille keskmes on kirjandusliku professiooni, *kirjandustegevuse* enda probleem. Küsimuse "kuidas kirjutada?" on asendanud - või vähemasti seda komplitseerinud - teine küsimus: *kuidas olla kirjanik?* Teisisõnu: kirjanduse probleemi kui niisugust on hakatud varjutama kirjaniku probleem.
> Võib kindlalt öelda, et kriisi ei põe praegu mitte kirjandus ise, vaid selle **sotsiaalne olukord**. Muutunud on kirjaniku professionaalne positsioon, muutunud on kirjaniku ja lugeja vahekord, muutunud on kirjandusliku töö tingimused ja vormid - kirjanduselu enda vallas on toimunud otsustav nihe, mis on toonud nähtavale terve rea fakte kirjanduse ja temaevolutsiooni sõltuvuse kohta kirjandusvälistest tingimustest. (Eichenbaum 2014b[1927]: 191)

Kui vähegi pingutada võib seda võrrelda *semiootilise* ja *semioosivälise* (*extra-semiotic*) sfääri vastandusega. St siin on kõne all kirjanduse ja kirjanduselu vahelise piiriga mis pidevalt muutub (dünaamika aspekt).

> Mõistagi on niisuguses olukorras omandanud erilise teravuse ja aktuaalsuse just nimelt kirjanduselulised küsimused ning kirjanike rühmituminegi toimub nende tunnuste aluseel. Esiplaanile on tõusnud mitte niivõrd evolutsioonifaktid (vähemasti mitte nii, nagu neid mõisteti varem) kui *geneesi*faktid, ja sellega seoses on kirjandusteaduse ette kerkinud uus teoreetiline *probleem - kirjanduse evolutsiooni faktide **korrelatsioon** kirjanduselu faktidega*. See probleem jäi varasema kirjandusloolise süsteemi konstrueerimisel kõrvale lihtsalt seetõttu, et kirjaduse enda olukord ei tõstnud neid fakte esile. Nüüd on aga päevakorda tõusnud nende teaduslik selgitamine, sest muidu jääks meie silme all toimuv kirjanduse evolutsiooni protsess mõistetamatuks.
> Teisisõnu: meie ees seisab uuesti küsimus sellest, mis on kirjandusfakt. Kirjanduslugu tuleb uuesti põhjendada teadusliku distsipliinina, mida on tarvis kaasaja kirjandusprobleemide selgitamiseks. Tänase kriitika jõuetus ja selle osaline tagasipöördumine vanade kulunud põhimõtete poole on suurel määral seletatav **kirjandusloolise teadvuse viletsusega**. (Eichenbaum 2014b[1927]: 192)

Jällegi väga *otsitud* paralleel, aga siin võib kirjanduse ja kirjanduselu vahekorda vaadelda diskreetsete ja kontinuaalsete süsteemide korrelatsiooniga. Siin seisneks paralleel üpris kohatul võrdlusel diskreetse kirjandusliku sfääri ja kontinuaalse kirjanduselulise sfääri vahel. Omaette huvitav oleks kogu seda problemaatikat vaadelda "kirjandusloolise teadvuse" sfäärina (semiosfääri ja teadvuse sfääri ühildamine). Midagi olulist sellistest võrdlustest ilmselt ei sünni, aga huvitav mõtteharjutus võib tahtmise korral sellest kujuneda küll.

> Üldiselt **teadus ei seleta, vaid teeb üksnes kindlaks nähtuste spetsiifilisi omadusi ja seoseid**. Ajalugu ei saa vastata *miks*'ile, vaid ainult küsimusele "mida see tähendab?" (Eichenbaum 2014b[1927]: 195)

Võrdle väitega, et teaduse ei küsi "Miks?" vaid "Kuidas?"

> Võõrastest, ehkki lähedastest teadustest pärit terminite ja mõistega tuleb ümber käia ettevaatlikult ja ausalt. (Eichenbaum 2014b[1927]: 198)

Kuulub terminoloogiaeetika (Peirce'i *ethics of terminology*) kapsaaeda.

Tõnjanov, Juri 2014a[1924]. Kirjandusfakt. Tlk Kajar Pruul. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 199-219. [Литературный факт]

> Kõnekäibes on terminid "kirjasõna", "kirjandus", "poeesia", ning tekib vajadus needki arvele võtta ja samuti nii väga definitsioone austava teaduse käsutusse anda.
> Tulemuseks on **kolm korrust**: alumine - kirjasõna, ülemine - poeesia, keskmine - kirjandus; selgust saada, mispoolest nad üksteisest erinevad, on küllaltki keerukas. (Tõnjanov 2014a[1924]: 199)

Võrdle Jakobsoni kontsentlise teaduste jaotusega (nt Jakobson 1971[1967]: 662), milles järjekord on umbes selline: poeetika, lingvistika, semiootika ja sotsiaal-kommunikatsiooniteadused. Siin saaks paraleele tõmmata nii, et semiootika uurib kirjasõna üldiselt, lingvistika uurib kirjandust ja poeetika poeesiat. Sellest "majast" välja jääb igasuguse mitteverbaalse suhtlemise ja märgistamise uurimine.

> "Suuruse" mõiste on algupäralt energeetiline mõiste: me kaldume nimetama "suurvormiks" seda, mille konstrueerimisele kulutame palju energiat. "Suurvorm" poeem võib koosneda võrdlemisi väiksest arvust värssidest (vrd Puškini "Kaukasuse vang"). Mahuline "suurvorm" on energeetilise "suurvormi" tulemus. Kuid ka tema määrab mõnedel ajalooperioodidel, millised on konstruktsiooniseadused. **Romaani eristab novellist see, et ta on *suurvorm*. "Poeemi" lihtsast "*luuletusest*" - seesama.** Suurvormi puhul tuleb arvestada teistsuguste asjaoludega kui väikevormi puhul, igal detailil, igal stiilivõttel on olenevalt konstruktsiooni mahukusest erinev funktsioon, tal on erinev jõud, tal lasub erinev koormus.
> Kui on säilinud see konstruktsiooniprintsiip, säilib antud juhul ka žanritaju; kuid selle printsiibi säilides võib konstruktsioon nihkuda ääretult suures ulatuses; ülev poeem võib asenduda kerge muinasjutuga, ülev kangelane (Puškinil paroodiline *сенатор*, *литератор*) - proosalisega, faabula võib taanduda jne.
> Kuid sel juhul saab selgeks, et on väimatu anda žanri *staatilist* määratlust, mis kataks kõik tema ilmingud: žonr *nihkub*; tema evolutsiooni sirge asemel on meie ees selle murdjoon - ning toimub see evolutsioon just nimelt "põhiliste" žanrijoonte arvel: eepos kaotab jutustavuse, lüürika pole enam emotsionaalne kunst jne. Žanri ühtsuse tagamisel ajastust ajastusse osutuvad piisavaks ja hädavajalikuks tingimuseks "teisejärgulised" jooned, nagu näiteks konstruktsiooni mahukus.
> Kuid ka *žanr* ise pole mingi püsiv, tardunud süsteem; on huvitav, kuidas žanri mõiste lööb kõikuma siis, kui meil on tegemist katkendi, fragmendiga. **Poeemikatkendit võidakse tajuda kui *poeemi* katkendit, seega kui poeemi; kuid teda võitakse tajuda ka kui *katkendit*, s.o fragmenti võidakse mõista kui žanri**. Säärane žanritaju ei tulene vastuvõtja suvast, vaid ühe või teise žanri domineerivusest või üldse olemasolust: XVIII sajandil saab katkendist *fragment*, Puškini ajastul - *poeem*. Ja žanrimääratlusest sõltuvad huvitaval kombel kõigi stiilivahendite ja võtete funktsioonid: poeemis on nad teistsugused kui katkendis. (Tõnjanov 2014a[1924]: 200-201)

Siin läheb õige natuke kaduma konstruktsiooniprintsiipide ja konstruktsioonifaktorite eristus mis mujal on pisut selgem. "Nihkumise" ja "sirge" teemal on ka Jakobson kostnud paar sõna: "any idea of straightforward progress is a bewildering oversimplification", sest tegelikust kultuurielust "We find most various and whimsical curves" (Jakobson 1985[1967]: 103). Ja fragmentide teemal tasub jällegi pöörduda kultuurisemiootika Teeside poole: "*[3.0.0.] Teksti suhastatus kultuuritevriku ja selle koodide süsteemiga väljendub asjaolus, et **üks ja sama teade võib erinevatel tasanditel esineda teksti, teksti osa või tekstide kogumina**. Nii võib Puškini "Belkini jutustusi" vaadelda kui terviklikku teksti, kui tekstide kogumit või ühtse teksti "vene 1830ndate aastate jutustus" osana.*" (Lotmat et al. 2013c[1973]: 109) ja: "*[4.0.0] Kuid iga taoline fragment, lülitudes poeetiliseks tunnistatud teksti, saab seeläbi ka vene luule ajaloo faktiks. Analoogilisi nähtusi võib jälgida ka varasematel arenguetappidel selliste folkloorivormide puhul, nagu näiteks luiske- ja absurdilugu, kus üldkeelele omaste semantiliste normide rikkumine saab kompositsiooni põhipritsiibiks.*" (Lotman et al. 2013c[1973]: 113).

> Ajakirjad ja almanahhid eksisteerisid ka enne meid, kuid alles meie ajal teadvustatakse neid kui omamoodi "kirjandusteost", "kirjandusfakti". *Zaum* on alati olemas olnud - laste ja sektantide keelekasutuses jne -, kuid alles meie ajal on temast saanud kirjandusfakt jne. Ja vastupidi: sellest, mis on praegu kirjandusfakt, saab juba homme lihtne argielufakt ning ta kaob kirjandusest. (Tõnjanov 2014a[1924]: 202)

Samamoodi on blogid ja muud internetis teksti avaldamise võimalused alles muutumas kirjandus- ja teadusfaktideks (viimase suhtes vaata academia.edu't ja nö *Online Journal*'eid).

> Ja muutlikuks ei osutu siin mitte ainult kirjanduse *piirid*, ta "perifeeria", ta äärealad - ei, see kehtib "tsentri" enese kohta: mitte nii, et kirjanduse keskmes muutuks ja evolutsioneeruks üks põline, järjepidev voog, millele üksnes kõrvalt valguvad juurde uued nähtused, - ei, need uued nähtused ise võtavad üle just tsentri enese, tsentris olnu aga vajub perifeeriasse.
> *Mingi žanri lagunemise ajastul paigutub ta tsentrist perifeeriasse, tema asemele aga tulvab kirjanduse tühjast-tähjast, tema tagahoovidest ja põhjakihtidest tsentrisse uus nähtus* (see ongi "nooremate žanrite kanoniseerumise" ilming, millest kõneleb Viktor Šklovski). Nii sai seiklusromaanist bulvariromaan, nii muutub nüüd bulvarikirjanduseks psühholoogiline jutustus.
> Samamoodi on kirjandusvoolude vaheldumisega: 1830.-1830. aastatel läheb "puškinlik värss" (s.o mitte Puškini värss, vaid selle käibeelemendid) epigoonide kätte, saavutab kirjandusajakirjade veergudel erakordse kehvuse, vulgariseerub (parun Rosen, Vassili Štšastnõi, Aleksandr A. Krõlov), muutub sõna otsese mõttes oma ajastu bulvarivärsiks, tsentrisse aga pääsevad teiste ajalooliste traditsioonide ja kihistuste nähtused. (Tõnjanov 2014a[1924]: 202-203)

See on siis nö "kirjandusliku evolutsiooni" see osa mis kõige enam mõjutas semiosfääri mudelit. Siia võiks juurdeehitusena lisada sellise eristuse: "Ühtlasi võib märkida, et "kontsentrilised" struktuurid kalduvad suletusele, enese eraldamisele vaenulikuks peetavast ümbrusest, ekstsentrilised aga avatusele, lahtiolekule, kultuurikontaktidele." (Lotman 1999: 328)

> Jäeti märkamata, et iga uus nähtus *vahetas välja* vana ja et iga niisugune väljavahetamine on oma sisult erakordselt kompleksne nähtus; et *järjepidevusest tuleks rääkida üksnes koolkondlike, epigoonlike nähtuste puhul, mitte aga kirjanduse evolutsiooni nähtuste puhul, mille lähteprintsiibiks on võitlus ja väljavahetamine*. (Tõnjanov 2014a[1924]: 203)

See võitlus ja väljavahetamine toimub konstruktsiooniprintsiipide vahel, mitte kirjanduslike koolkondade vahel. Edasi täiendab võitluse metafoori kahurikuuli kujund:

> Suurtükikuuli üle ei saa otsustada tema värvuse, maitse, lõhna järgi. Teda saab hinnata dünaamika seisukohast. Ettevaatamatu on rääkida mingi kirjandusteose puhul selle esteetilisest kvaliteedist kui niisugusest. (Muide juttu "esteetilistest väärtustest kui niisugustest", "ilust kui niisugusest" kostab üha sagedamini kõige ootamatumast kandist.) (Tõnjanov 2014a[1924]: 204)

Tartu semiootikud ilmselt tunnevad siin kohe ära mõju Juri Lotmani hilisemale tööle, *Kultuur ja plahvatus*, milles Puškini duelli kuul, kultuuri dünaamika ja semiootilised on omavahel põimitud huvitavasse arutellu.

> Kirjandusteose või autori isoleerimine ei aita meil murda läbi ka autori isikupärani. Autori isikupära ei ole staatiline süsteem, kirjanduslik isiksus on dünaamiline nagu kirjandusepohhki, millega koos ja milles ta liigub. **Ta ei ole nagu mingi kinnine ruum, kust midagi kindlat eest leida oleks, ta on pigem nagu murdjoon, mida murrab ja suunab kirjanduslik ajastu.** (Tõnjanov 2014a[1924]: 205)

Veel ühisosa semiosfääriga - semioosi ruumiga, milles toimuvad dünaamilised protsessid. Murdjoone osas võib meenutada Lotmani arutelu kunstistiilide sinusoidsest arengust.

> Tasub vaid asendada evolutsiooniline vaatepunkt staatilisega ning hukkamõistu osaliseks saavad paljud tähtsad ja väärtuslikud kirjandusnähtused. Viljatu kirjanduskriitik, kes nüüd naerab välja varajase futurismi katsetusi, saavutab odava võidu: **hinnata dünaamilist fakti staatilisest vaatepunktist on sama, mis hinnata suurtükikuuli headust lahus tema lendamise küsimusest**. "Kuul" võib väga kena välja näha ja mitte lennata, s.e mitte olla kuul, ning võib olla "rohmakas" ja "näotu", kuid hästi lennata, s.o olla kuul. (Tõnjanov 2014a[1924]: 206)

Metafoori täpsem selgitus. Paralleelid kahurikuuli ja kirjandusteose staatiliste omaduste ja mõlema dünaamilise liikumise vahel.

> Püsikindlaks osutub see, mis paistab millegi enesestmõistetavana - et **kirjandus on verbaalne konstruktsioon, mida tajutakse just nimelt kui konstruktsiooni**, s.o kirjandus on *dünaamiline kõnekonstruktsioon*. (Tõnjanov 2014a[1924]: 207)

Võrdle seda Jakobsoni poeetilise funktsiooniga mis on suunatud luulekeele tajutavale "tehtusele".

> Kirjandusteose omapära seisneb **konstruktsioonilise teguri** rakendamises materjalile, materjali "vormistamises" (s.o sisuliselt deformeerimises). Iga teos on ekstsentrik, kus konstruktsiooniline tegur ei sulandu materjaliga ühte, ei ole temaga "vastavuses", vaid on temaga ekstsentriliselt seotud, tõuseb temal esile. (Tõnjanov 2014a[1924]: 207)

Printsiibi ja teguri erinevus tundub laias laastus olevat see, et printsiip valitseb žanri üle, tegur teose üle. Mõlemad on *justkui* dominandid (Jakobsoni "dominandi" mõiste suhet Tõnjanovi mõistetega tasuks uurida). Keeleliselt võib vist eristada "konstitutiivset printsiipi" (*constitutive principle*) ja "konstruktiivset tegurit" (*constructive factor*), aga siin võivad tõlkeerinevused mõjutanud neid mõisteid. Tasuks võrrelda ka siinset ekstsentrilisust (avatusele-suunatust) ja välja mõelda mida kontsentrilisus ja isomeetrilisus võiksid selles kontekstis tähendada.

> Värsis on selliseks telgmiseks konstruktsiooniteguriks *rütm*, materjaliks sõna laias mõttes ***semantilised rühmad***, proosas aga on telgmiseks konstruktsiooniteguriks *semantiline rühm* (süžee) ja materjaliks sõna laias mõttes rütmilised keeleelemendid. (Tõnjanov 2014a[1924]: 207)

Hmm. Kas "semantilised rühmad", nagu süžeed siin tundub olevat, kuuluvad "Suurte semantiliste blokkide tasandile" kultuurisemiootika Teeside diagrammil? (5.2.2.; vt Lotman et al. 2013c[1973]: 116)

> Seega "konstruktsioonitegur" ja "materjal" on teatud konstruktsioonide jaoks püsikindlad mõisted, "konstruktsiooniprintsiip" aga on pidevalt muutuv, komplitseeritud ja evolutsioneeruv mõiste. "Uue vormi" kogu olemus on uues konstruktsiooniprintsiibis, konstruktsiooniteguri ja allutatud tegirute (materjali) vahekorra uudses rakendamises.
> **Konstruktsiooniteguri ja materjali koostoime peab kogu aeg mitmekesistuma, olema pidevas võnkumises ja muundumises, et püsida dünaamiline.** (Tõnjanov 2014a[1924]: 208)

See viimane lause kõlab nagu Jakobsoni *permanent dynamic synchrony*, aga kirjanduse peal.

> Kunstiteoses mittemidagiütlevaid nimesid ole. Kõik nimed ütlevad midagi. Iga nimi, mis teoses kõlab, on juba tähistus, mis veikleb [sic] kõigis tema käsutada olevates värvides. Maksimaalse tugevusega areneb ta välja varjundid, millest me elus mööda vaatame. Kirjandusteose tegelase nimena pole "Ivan Petrovitv Ivanov" sugugi ilmetu, sest ilmetus on negatiivne tunnus üksnes argielus, konstruktsioonis aga muutub ta kohe positiivseks tunnuseks. (Tõnjanov 2014a[1924]: 218)

Ühtäkki meikib väga palju senssi miks Ülle Pärli tegeleb ka nimesemiootikaga. Mulle tundub, et "positiivse tunnuse" all peab Tõnjanov siin seda silmas, et argielus on ilmetud nimed markeerimata, aga kirjandusteoses on see ilmetus markeeritud. Kõige huvitavam juhtum nimede semantikast mida mina isiklikult olen kohanud on Jaan Kärneri *Soodoma Kroonika* tegelaste nimed, millest igaüks on nagu väike nali iseenesest: Kusta Sikulokutaja, Sass Peebuleedu, Peeter Aruhein, Juhkam Mangelmann, August Madjak, Armin Porovardja jne. Ühel või teisel viisil peegeldab iga nimi selles teoses kas tegelase isiksust, tunnuseid või läbielamisi (a la teos algab pururikka värdja *Arm*-ini purjus õnnetusega milles ta lööb pea läbi klaasi; Kusta on paras sikk kes *nokutab* küla naisi; Madjak on nagu segu sõnadekst

"mats" ja "kadakas" jne).

Tõnjanov, Juri 2014b[1927]. Kirjanduse evolutsioonist. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 220-234. [О литературной зволюции]

> Pealegi jagunevad ajaloolised uurimused oma vaatluspunkti poolest vähemalt kahte peamisse tüüpi: kirjandusnähtuse *geneesi* uurimine ja kirjandusliku rea *evolutsiooni*, kirjanduse muutlikkuse uurimine. (Tõnjanov 2014b[1927]: 221)

Kahjuks ei õnnestu mul kindlaks teha mida täpselt mõeldakse "geneesi" all, sest kui googeldada neid termineid, siis saab tulemuseks lõputult arutelu loomisloo *creationism* ja biibli "Genesis") ja evolutsiooniteooria üle.

> Selle põhiküsimuse läbianalüüsimiseks on vaja eelnevalt kokku leppida selles, et **kirjandusteos on süsteem ja et seda on ka kirjandus**. Ainult sellise fundamentaalse kokkuleppe korral on võimalik rajada kirjandusteadus, mis erisuguste nähtuste ja ridade kaost lihtsalt ei vaatleks, vaid neid ka uuriks. Sellega ei heidetaks kõrvale küsimust naaberridade rollist kirjanduse evolutsioonis, vaid vastupidi, see küsimus nii alles püstitubki. (Tõnjanov 2014b[1927]: 222)

Samalaadselt on ka kultuurisemiootikas nii *tekst* kui ka *kultuur* mõlemad semiootilised "seadeldised".

> Kirjandusteose kui süsteemi iga elemendi vahekorda teiste elementidega ja järelikult ka kogu süsteemiga nimetan ma antud elemendi *konstruktsioonifunktsiooniks*.
> Lähemal vaatlusel ilmneb, et säärane funktsioon on keerukas mõiste. **Element on ühtaegu seotud ühest küljest sarnaste elementidega teistes teos-üsteemides nagu ka teiste ridadega, kuid teisest küljest on ta seotud antud süsteemi teiste elementidega** (autofunktsioon ja sünfunktsioon).
> Nii näiteks seostub antud teose sõnavara ühekorraga ühest küljest nii kirjandusliku sõnavaraga kui ka üldkeele sõnavaraga ja teisest küljest antud teose teiste elementidega. Need kaks komponenti või õigemini kaks võrdtoimelist funktsiooni ei ole aga võrdväärsed. (Tõnjanov 2014b[1927]: 222-223)

Kirjandusteose iga elemendi vahekord teiste elementidega samas teoses on kirjandusliku konstruktsiooni *sünfunktsioon* ja kirjandusteose iga elemendi vahekord samade elementidega kogu kirjandussüsteemiga on *autofunktsioon*. Samalaadselt puudutab sõna esinemine lauses süntagmaatikat ja selle konteksti-põhine tähendus sõltub *sünsemantikast* samas kui sõna iseseisev tähendus nii nagu ta esineb paljudes erinevates lausetes puudutab paradigmaatikat ja sõltub sõna *autosemantikast*. See on küll lihtsustatud paralleel, aga enne Anton Marty lugemist ei saa ma seda kuidagi täpsustada.

> Autofunktsioon ei ole otsustav, vaid annab kõigest võimaluse, ta on sünfunktsiooni tingimuseks. (Tõnjanov 2014b[1927]: 223)

Näiteks selleks, et kasutada mingit sõna kindlas kontekstis uudsel viisil peab see sõna varasemalt juba olema kasutusel.

> Fakti eksisteerimine *kirjandusfaktina* sõltub selle diferentsiaalsusest (s.o seosest kas kirjandusliku või kirjandusvälise reaga), teisisõnu - selle funktsioonist.
> See, mis on ühel ajastul kirjandusfakt, on teise ajastu jaoks üldkeeleline arginähtus ja vastupidi - olenevalt tervest sellest kirjandussüsteemist, millesse antud fakt kuulub. (Tõnjanov 2014b[1927]: 224)

Diferentsiaalsus ja funktsioon tunduvad nagu puudutavat referentsiaalsuse probleem. St see, kas mingi fakt on kirjanduslik sõltub sellest kas ta viitab arguelule või kirjandusele.

> Siin on veel üks asjaolu. Autofunktsioon, s.e mis tahes elemendi seos teiste süsteemide ja teiste ridade sarnaste elementidega, loob tingimused sünfunktsiooniks, antud elemendi konstruktsioonifunktsiooniks. (Tõnjanov 2014b[1927]: 224)

Kui eelnevalt jäi mulje, et nii auto- kui sünfunktsioon on konstruktsioonifunktsioonid, siis siin selgub, et ainult sünfunktsioon on konstruktsioonifunktsioon.

> Lihtsustatult öeldes: kui me ühest kirjandussüsteemist lähtudes kaldume vanade romaanide looduskirjeldustele omistama abistava ülemineku- või pidurdusrolli (s. o neid peaaegu vahele jätma), siis teisest kirjandussüsteemist lähtudes karduksime me neid pidama tähtsaks, lausa domineerivaks elemendiks, sest on võimalik säärane olukord, kus faabula on kõigest motiveering, mis aitab laiali laotada "staatilisi kirjeldusi". (Tõnjanov 2014b[1927]: 225)

See seostub päris huvitaval moel Timo Marani ökosemiootilise kriitikaga. Mugavuse ja turvalisuse huvides keskendub see looduskirjandusele kui sellisele, aga millalgi peaks see laienema ka teistele kirjandusvormidele ja siis panema tähele millist funktsiooni looduskirjeldused täidavad.

> Arvestades seda, et süsteem ei seisne kõigi elementide võrdväärses vastastoimes, vaid eeldab **ühe elementide rühma ("dominandi") esiletõusu ja ülejäänute deformatsiooni**, lülitub teos kirjandusse, omandab kirjandusliku funktsiooni just nimelt oma dominandiga. Niisiis me seostame värsi värsside reaga (ja mitte proosaga) ainult mõnede, mitte kõikide selle iseärasuste põhjal. Sama kehtib seose puhul žanridega. Tänapäeval me seostame romaani "romaaniga" tunnuste põhjal nagu suurus ja süžeearengu iseloom; kunagi aga tuvastati neid armuintriigi põhjal. (Tõnjanov 2014b[1927]: 229)

Samamoodi tuvastame kultuuritekste nende dominantide järgi ja eeldame, et kultuuritekst täidab mingit kultuurilist funktsiooni (seadus, palve, jne).

> Milles seisneb kirjanduse seos naaberridadega?
> Ja millised need naaberread on?
> Meil on vastus olemas: selleks on argielu.
> Et aga lahendada küsimust kirjanduslike ridade seosest argueluga, püstitagem küsimus: *kuidas, mille abil* on argielu kirjandusega seotud? Arguelu on ju koostiselt mitmetahuline, mitmekülgne, ja ainult tema kõigi külgede funktsioon on temas spetsiifiline. *Argielu seostub kirjandusega eelkõige oma verbaalse külje poolest*. Selles seisnebki kirjanduslike ridade seos argieluga. Kirjandusrea säärane seos argieluga kulgeb mööda *verbaalseid* jooni, kirjandusel on argielu suhtes *verbaalne* funktsioon. (Tõnjanov 2014b[1927]: 230)

Samalaadselt võin ma oma "konkursuse" probleemi sõnastada kui kirjanduse seost argielu *mitteverbaalse* (kehalise käitumise) küljega.

Tõnjanov, Juri ja Roman Jakobson 2014[1928]. Kirjanduse ja keele uurimise probleemid. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 237-239. [Проблемы изучения литературы и языка]

> 3. Kirjanduse evolutsiooni ei saa mõista senikaua, kui evolutsiooni probleemi jäävad varjutama küsimused episoodilisest, süsteemivälisest - olgu kirjanduslikust (nn kirjanduslikud mõjud) või kirjandusvälisest - geneesist. Kirjanduses kasutatud kirjanduslikku nagu ka kirjandusvälist materjali tohib haarata teadusliku uurimise orbiiti ainult siis, kui seda vaadeldakse funktsionaalsest vaatenurgast. (Tõnjanov & Jakobson 2014[1928]: 37)

St nii kirjandusmõjusid kui ka argielumõjusid kirjanduses peaks uurima ainult nii palju kui see on kirjandusteose konstruktsiooni mõjutanud.

> Arusaam sünkroonsest kirjandussüsteemist ei lange kokku arusaamaga naiivselt mõistetud kronoloogilisest epohhist, sest selle koosseisu kuuluvad mitte üksnes ajas lähedased kunstiteosed, vaid ka teosed, mis on tõmmatud süsteemi orbiiti väliskirjandusest või vanematest epohhidest. (Tõnjanov & Jakobson 2014[1928]: 238)

Vt *permanent dynomic synchrony* Jakobsonil ja samalaadseid arutelusid Lotmanil (a la kuidas igal valitud hetkel võib kultuuris "aktuaalne" olla mitte ainult hulk uusi teoseid vaid ka hulk vanu teoseid erinevatest ajastutest ja hulk tõlketeoseid teiste kultuuride kirjandusajaloost).

> Keele ja kirjanduse struktuursete seaduste ning nende evolutsiooni analüüs viib vältimatult reaalselt antud struktuursete tüüpide (*resp*. struktuuride evolutsiooni tüüpide) **piiratud rea** väljaselgitamisele. (Tõnjanov & Jakobson 2014[1928]: 239)

Struktuuritüüpide arv on piiratud. Seda iseloomustavad ka Juri Lotmani varajased "kultuuritüpoloogilised" katsetused, millest esimesena meenub näiteks katse eristada semantilisi, süntaktilisi, asemantilisi-asüntaktilisi ja semantilis-süntaktilisi kultuurikoode (vt Lotman 2010d[1970]: 39).

Jakobson, Roman 2014b[1935/1978]. Dominant. Tlk Mart Väljataga. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 240-245. [The dominant]

> Formalistliku uurimistöö esimest kolme etappi saab lühidalt iseloomustada nii: 1) kirjandusteose kõlaaspektide analüüs; 2) tähenduse probleemid luuleteose struktuuri raames; 3) kõla ja tähenduse ühendamine lahutamatuks tervikuks. Viimases etapis on osutunud eriti viljakaks dominandi mõiste; see on vene formalistliku teooria üks kõige tähtsamaid, väljaarendatumaid ja produktiivsemaid mõisteid. **Dominanti võib defineerida kui kunstiteose fokuseerivat koostisosa, mis valitseb, märab ja transformeerib ülejäänud osi. Just dominant tagab struktuuri terviklikkuse**. (Jakobson 2014b[1935/1978]: 240)

Samamoodi on dominantne funktsioon tema kommunikatsioonimudeli "fokuseeriv koostisosa" ja tagab sõnumi funktsionaalse terviklikkuse (tegelikult sõnumitüübi funktsionaalse iseloomu).

> Niipea kui meie lähtepunktiks saab dominandi mõiste, muutub põhimõtteliselt ka kunstiteose definitsioon, võrreldes muude kultuuriväärtuste hulkadega. Näiteks **luuleteose ja teiste verbaalsete teadete suhe omandab täpsema määratluse. Luuleteose samastamine esteetilise või täpsemalt - kuivõrd meil on tegu sõnalise materjaliga - poeetilise funktsiooniga on iseloomulik neile ajajärkudele, mis kuulutavad eneseküllast, puhast kunsti, *l'art pour l'art*'i.** Vormikoolkonna esimeste sammude puhul oli veel võimalik täheldada üksikuid jälgi niisugusest samastamisest. Kuid selline samastus on kahtlemata ekslik: luuleteos ei piirdu üksnes esteetilise funktsiooniga, sellel on lisaks mitmeid muid funktsioon. Tegelikult on luuleteose taotlused sageli tihedalt seotud filosoofiaga, publistikaga jne. Nii nagu luuleteos ei ammendu oma esteetilise funktsiooniga, ei piirdu esteetiline funktsioon luuleteosega; oraatorlik kõne, igapäevavestlus, ajaleheartiklid, reklaamid, teaduslik traktaat - kõik need võivad juhinduda esteetilistest kaalutlustest, kanda esteetilist funktsiooni ning **kasutada sageli sõnu iseeneses ja iseenda pärast**, mitte pelga osutusvahendina. (Jakobson 2014b[1935/1978]: 241-242)

Siin ilmneb põhjuks miks "poeetiline funktsioon" ei sobi sõnumi põhifunktsiooniks - poeetiline keel on erinevalt praktilisest keelest *suunatud iseendale* (autoreferentsiaalne). Igapäevases suhtlemises ei vormi me "eneseküllaseid" sõnumeid, sõnu iseenesest ja iseenda pärast, vaid kasutame sõnumeid suhtlemiseks, mingil ühiskondlikult praktilisel viisil.

> Sirgjooneliselt monistliku vaatepunkti vastasäärmus on mehaaniline positsioon, mis tunnistab luuleteose funktsioonide paljust ja hindab teost kas teadlikult või mitte funktsioonide mehaanilise kuhjatisena. Kuna **luuleteosel on ka informatiivne (osutav) funktsioon**, siis viimati nimetatud vaatepunkti pooldajad käsitlevad seda mõnikord nagu kultuuriloo, ühiskondlike suhete või biograafia otsekohest dokumenti. Ühekülgsest monismist ja ühekülgsest pluralismist agaeristub vaatepunkt, mis ühendab teadlikkuse luuleteose funktsioonide paljusest arusaamaga selle terviklikkusest, s.t funktsioonist, mis luuleteost ühendab ja determineerib. Sellest vaatepunktist ei saa luuleteost määratleda teosena, mis täidab eranditult esteetilist funktsiooni, ega ka teosena, mis täidab esteetilist funktsiooni lihtsalt muude funktsioonide kõrval; luuleteost määratletakse hoopis verbaalse teatena, mille dominandiks on esteetiline funktsioon. Muidugi ei ole esteetilise funktsiooni avaldumistunnused muutumatud või alati ühesugused. Iga konkreetne poeetiline kaanon, iga poeetiliste normide ajutine hulk sisaldab aga kohustuslikke elemente, milleta antud teos ei oleks võetav luuleteosena. (Jakobson 2014b[1935/1978]: 242)

See informatiivne (osutav) funktsioon on 1961. aasta skeemist justkui puudu - see on nihkunud konteksti komponendile ja on muutunud ostensiivselt osutavaks.

> Esteetilise funktsiooni määratlemine kunstiteose dominandina võimaldab meil kindlaks määrata üksikute keelefunktsioonide hierarhiat luuleteoses. **Osutava (kommunikatiivse) funktsiooni puhul on märgi sisemine seos tähistatava objektiga minimaalne ja seetõttu on märgil enesel ainult minimaalne tähtsus**; ekspressiivne funktsioon nõuab aga otsesemat ja tihedamat seost märgi ja objekti vahel ning seetõttu ka suuremat tähelepanu märgi sisestruktuurile. **Emotiivne keel, mis täidab esmajoones ekspressiivset funktsiooni** on osutava (praktilise) keelega võrreldes reeglina lähemal poeetilisele keelele (mis on suunatud just nimelt märgile kui niisugusele). Poeetiline keel ja emotiivne keel kattuvad sageli osaliselt üksteisega ja seetõttu tihti samastatakse neid kahte keelevarianti ekslikult. Isegi kui esteetiline funktsioon on verbaalse teate dominant, võib teade kindlasti kasutada ka mitmesuguseid ekspressiivse keele võtteid; kuid need alluvad siis teost määravale funktsioonile, ümberkujundavale dominandile. (Jakobson 2014b[1935/1978]: 242-243)

Mitte juhul kui tegu on *displaced speech* tüüpi kõnega mis osutab millelegi millele ei ole kontekstis/situatsioonis ostensiivselt võimalik osutada (rääkida kuust kui kuud pole parasjagu taevas). Oluline on tähele panna ka eristust emotiivse keele ja ekspressiivse funktsiooni vahel. Samamoodi saab eristada poeetilist keelt ja esteetilist funktsiooni. (Ja ka nt metakeelt ja metalingvistilist funktsiooni.)

> Šklovski varajastes töödes määratleti luuleteost kui selle kunstiliste võtete pelka summat ning poeesia evolutsiooni kujutleti kui teatavate võtete lihtviisilist asendumist teistega. Formalismi edasise arengu käigus tekkis paikapidavam arusaam luuleteosest kui võtete seaduspärasest süsteemist ehk hierarhiast. (Jakobson 2014b[1935/1978]: 243)

Mind häiris Jakobsoni lugema hakates väga see, et ta omistab hierarhia enam-vähem kõigele (eriti kohatilt nt Peirce'i märgimudelile, mis pole niivõrd hierarhiline kuiet konkateneeruv või "kasvav" - sümbol sisaldab endas indeksit ja ikooni, aga ei "alluta" või "deformeeri" neid - nii palju, kui ma tean).

> Kuid evolutsiooni probleemid ei piirdu üksnes kirjandusloogа. Esile tõusevad ka üksikkunstide omavaheliste suhete muutmise küsimused ja siin on eriti viljakas naabrusalade läbiuurimine; näiteks maalikunsti ja luule vaheala, illustratsiooni analüüs või muusika ja luule niisuguse piiriala nagu romansi analüüs. (Jakobson 2014b[1935/1978]: 244)

Ja muidugi Jakobsoni hilisem hierarhia omistamine tajumodaalsustele. A la kuidas visuaalne meedium on kõige täpsem ja mitmekesisem vms.

> Realismi ajastu kriitikud sarjasid vene hilisromantiliste lüürikute Tjuttševi ja Feti värsse nende vigade, väidetava hooletuse jne eest. Luuletuste trükitoimetaja Turgenev korrigeeris põhjalikult nende rütmi ja stiili, et neid täiustada ja tollal kehtinud kaanonile lähendada. Turgenevi redaktsioon muutus kanooniliseks ning alles meie ajal on hakatud luuletuste algtekste taastama, rehabiliteerima aj tunnustama kui esimest sammu poeetilise vormi uutmoodi mõistmise poole. Tšehhi filoloog Jan Král heitis kõrvale Erbeni ja Čelakovsky luule kui realistliku luulekogukonna vaatepunktist vigase ja viletsa, sellal kui tänapäeval tunnustatakse neis luuletustes just seda, mis realistliku kaanoni järgi on ketserlik. Suure vene helilooja Mussorgski teosed ei vastanud XIX sajandi lõpul käibinud orkestratsiooninõuetele ja seetõttu töötles tollaste kaanonite virtuoos Rimski-Korsakov need valitsenud maitsele vastavaks; ometigi on uus põlvkond tõstnud esile just Mussorgski "lihvimatuses" peituvaid uuenduslikke väärtusi, mille Rimski-Korsakovi redaktsioon ajutiselt asendas, ning on kõrvaldanud tema parandused teostest nagu "Boriss Godunov". (Jakobson 2014b[1935/1978]: 245)

Mõte triivib paratamatult sellele, et kunagi kindlasti pöördutakse Tupak Shakuri loomingu poole ja hakatakse 90ndate keskpaiga tehnikaga või vähemalt seda saundi imiteeriva varustusega taaslooma instrumentaale mis sobiksid tema salvestatud laulusõnadega täiuslikult. Eminemi produtseeritud *Loyal to the Game* (2004) ja suure hulga erinevate produtsentide ja tollal poppide külalisesinejate poolt rämpsuks muudetud *Pac's Life* (2006) on sisuliselt "ära raisanud" (st "ära vägistanud") tema eluajal avaldamata lood.

Eichenbaum, Boriss 2014c[1926]. "Vormimeetodi" teooria. Tlk Kajar PRuul. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 246-284. [Теория "формального метода"]

> Oma teadustöös me hindame teooriat ainult kui tööhüpoteesi, mille abil faktid nähtavale tuuakse ja mõtestatakse, s.o tunnetatakse neid seaduspärastena, ning nad saavad uurimistöö materjaliks. Sellepärast ei tegele me definitsioonidega, mille järele nii väga janunevad epigoonid, ega raja üldisi teooriaid, mis on nii meelt mööda eklektikutele. Me paneme paika konkreetsed põhimõtted ja peame neist kinni sel määral, kuivõrd nad end materjalil õigustavad. Kui materjal nõuab nende komplitseerimist või muudatusi, siis me komplitseerime või muudame neid. Selles mõttes me oleme omaenese teooriates suhteliselt vabad, nagu teadus peabki olema vaba, sest teooria ja tõekspidamised on kaks eri asja. **Valmisteadusi ei ole olemas - teadus ei seisne mitte tõdede kehtestamises, vaid eksitustest ülesaamises**. (Eichenbaum 2014c[1926]: 247)

See viimane lause on nii hea, et sobiks kenasti blogi *sidebar*'i teiste omataoliste tsitaatide järele.

> **Poeetilise ja praktilise keele vastastuse esitas üldistatud kujul *Lev Jakubinski* oma esimeses artiklis "Häälikutest luulekeeles"** ("О звуках стихотворного языка") ja nendevaheline erinevus on seal sõnastatud järgmiselt:
>
> > Keelenähtusi tuleks klassifitseerida selle eesmärgi vaatepunktist, millest lähtudes kõneleja oma keelemalle igal antud juhul kasutab. **Kui kõneleja kasutab neid puhtpraktiliselt suhtlemiseks, siis on meil tegemist *praktilise keele* (keelelise mõtlemise) süsteemiga**, kus keelemallid (häälikud, morfoloogilised elemendid jms) iseseisvat väärtust ei oma ja on vaid suhtlemise *vahend*. Kuid mõeldavad on (ja eksisteerivad) ka teistsugused keelelised süsteemid, kus praktiline eesmärk taandub tagaplaanile (ja võib ka üldse kaduda) ning keelemallid omandavad *isevääртuse*.

Selle erinevuse fikseerimine oli tähtis niihästi poeetika loomiseks kui ka mõistmaks futuristide kalduvust "mõistusetaguse keele" suunas - kui tolle "isevääртuse" lõpliku ilmsiks toomise suunas, mis osalt on jälgitav ka lastekeeles, sektantide glossolaalias jms. Futuristide "mõistusetagused" katsetused said suure põhimõttelise tähtsuse kui meeleavaldus sümbolismi vastu, mis polnud söandanud minna kaugemal tähendust saatvast "instrumentatsioonist" ja oli seega madaldanud kõla rolli värsskõnes. (Eichenbaum 2014c[1926]: 252)

Siit saab siis sisuliselt alguse mitte ainult eristus poeetilise ja praktilise keele vahel vaid ka eristus sekundaarsete (poeetiliste, kirjanduslike, mütoloogiliste, jne) ja primaarse (lihtsalt keelelise) modelleeriva süsteemi vahel.

> Lahkulöömine potebnjalusest on lõplikult formuleerinud *Viktor Šklovski* artiklis "Potebnja" ("Потебня"). Seal korratakse veel kord, et kujundlikkus, sümboolsus ei ole poeetilise keele spetsiifiline erinevus proosalisest (praktilisest)keelest:
>
> > Poeetiline keel erineb proosalisest oma struktuuri kogetavuse poolest. Kogetav võib olla akustiline või häälduslik või ka semasioloogiline külg. Mõnikord aga ei ole kogetav mitte sõnade struktuur, vaid nende korraldus, asetus. Üheks vahendiks luua nende kogetavat, oma koetisest eneses läbielatavat korraldust on poeetiline kujund, kuid ta on ainult üks sellistest vahenditest ... Teadusliku poeetika loomine peab algama faktilisest, massilistel faktidel põhinevast tunnistusest, et **eksisteerivad "poeetiline" ja "proosaline" keel, mille reeglid on erinevad, ja nende erinevuste analüüsist**.

Neis artiklites on kokku võetud formalistide tegevuse algperioodi tulemused. (Eichenbaum 2014c[1926]: 258)

Ja siin on "praktilise" keele asemel "proosaline", mis ilmselt teeb enam-vähem sama välja (selle olulise erinevusega, et igapäevaelus suheldakse ja romaane-novelle kirjutatakse tavaliselt ikka natuke erinevates keelestiilides).

> **Genees saab selgitada üksnes päritolu** - ei enamat, poeetika seisukohalt on aga tähtis kirjandusliku funktsiooni selgitamine. See, mis geneetilise vaatepunkti korral arvesse võtmata jääb, on just nimelt võte kui materjali omapärane kasutamise viis - argielulise materjali valik, selle transformeerimine, selle konstruktsiooniline roll, ja lõppude lõpuks jääb nii arvesse võtmata ka see, et argielu kaob, tema kirjanduslik funktsioon aga säilib mitte pelgalt igandi, vaid kirjandusliku võttena, mis hoiab oma tähenduse alles ja väljaspool seost argieluga. (Eichenbaum 2014c[1926]: 261)

Justkui selgitus "geneesi" aspektile.

> Puutunud kokku Vesselovski vormeliga, mis rajanes ikka samal laias tähenduses etnograafilisel põhimõttel - "Uus vorm tekib selleks, et väljendada uut sisu", vastandab Šklovski sellele teistsuguse vaatepunkti:
>
> > ... kunstiteost tajutakse teiste kunstiteoste taustal ning seda nendega assotsieerides. Kunstiteose vormi määrab selle suhe teistesse, enne teda eksisteerinud vormidesse. Mitte ainult paroodia, vaid ka mis tahes muu kunstiteos luuakse alati mingi eeskuju paralleelina ja ühtlasi sellele vastanduvana. *Uus vorm tekib mitte selleks, et väljendada uut sisu, vaid selleks, et asendada vana vormi, mis on oma kunstilisuse kaotanud.*

Selle teeso toestamiseks kasutab Šklovski Broder Christianseni osutust erilistele *diferentsiaalsetele tajudele* ehk *erinevuste tajumisele* - sellega põhjendab kunstile iseloomulikku dünaamilisust, mis väljendub kujunenud kaanoni pidevas rikkumises. Artikli lõpus toob Šklovski tsitaadi Ferdinand Brunetière'ilt, kus öeldakse, et "kõikidest mõjudest, mis kirjanduse ajaloos rolli mängivad, on peamine *teose mõju teosele*" ja et "ilma vajaduseta ei maksa põhjusi juurde tekitada või ettekäändel, et kirjandus on ühiskonna väljendus, ära segada kirjanduse ajalugu kommete ajaloogia. Need on kaks täiesti ise asja." (Eichenbaum 2014c[1926]: 262)

Meenub see: ""A *renewal* is fruitful only when it goes hand in hand with *tradition*," Jakobson wrote (1975d:186), quoting Stravinsky." (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xli)

> Uusi probleeme värsirütmi ja värsikeele üldteooria alal püstitab *Roman Jakobson* raamatus "Tšehhi värsist" ("О чешском стихе"). Teooriale, mis lähtub "värsi tingimatust vastavusest keele vaimule, vormi alistumisest materjalile", on seal vastandatud "teooria poeetilise vormi organiseeritud vägivallast keele üle". Küsimuses erinevusest praktilise keele foneetika ja poeetilise keele foneetika vahel tehakse iseloomulik täpsustus: näidatakse, et liividate dissimilatsioon, mis Lev Jakubinski sõnul vastupidiselt praktilisele keelele poeetilises keeles puudub, **on võimalik mõlemas, kuid praktilises keeles on see "kavatsustest sõltumatu", aga poeetilises keeles "nii-öelda sihipärane**, s.t need on oma olemuselt erinevad nähtused". Selle kõrval on osutatud emotsionaalse keele ja poeetilise keele põhimõttelisele erinevusele (millest oli juttu juba Roman Jakobsoni esimeses töös "Uusim vene luule"):
>
> > **Luule võib kasutada emotsionaalse keele vahendeid, kuid ainult *oma*eesmärkidel.** Selle sarnasuse tõttu nende keelesüsteemide vahel ja kuna poeetiline keel sageli kasutab emotsionaalsele keelele tavapäraseid vahendeid, samastatakse tihti poeetiline keel emotsionaalsega. Niisugune samastamine on ekslik, sest ei võta arvesse **nende keelesüsteemide vahelist radikaalset *funktsionaalset* erinevust**.

Seoses sellega hülgab Jakobson Maurice Grammont'i ja teiste värsiuurijate katsed tugineda kõlalise konstruktsiooni seletamisel helijäljendusteooriale või emotsionaalse seose kehtestamisele kõla ja kujundite või ideede vahel: "Kõlaline konstruktsioon pole alati kõlakujundiline konstruktsioon ja kõlakujundiline konstruktsioon ei kasuta alati emotsionaalse keele meetodeid." Jakobsoni raamatule ongi iseloomulik see, et ta väljub kogu aeg oma konkreetse eriteema (tšehhi värsi prosoodia) raamest ning heidab valgust poeetilise keele ja värsiteooria üldküsimustele. (Eichenbaum 2014c[1926]: 272-273)

Põhierinevus taandub siiski sellele, et erinevalt praktilisest suhtluskeelest on sõnaline kunstiteos teadlikult "tehtud" eriliste kunstivõtete abil.

Tomaševski, Boriss 2014c[1928]. Uus kirjandusajaloo koolkond Venemaal. Tlk Heli Allik. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 285-300. [La nouvelle école d'histoire littéraire en Russie]

> Vene futuristlik koolkond (millel polnud samanimeliste rühmitustega Lääne-Euroopas muud ühist kui nimi) sõnastas deviisi: "**Sõna kui selline!** (*Слово как таковое!*). Tähelepanu koondati väljendusvahenditele, luule keelelistele alustele. Seltskond noori luuleentusiaste astus üheskoos välja töötama uut teooriat, mis oleks vastanud eelkõige praktilistele eesmärkidele: tehnika huvitas neid rohkem kui doktriin. Enamik neist oli Baudouin de Courtenay õpilased ja nad otsisid innukalt uusi radu nii kunsti kui ka teaduse vallas. (Tomaševski 2014c[1928]: 286)

"Sõna kui selline!" võiks vabalt olla ka poeetilise funktsiooni kõige üldisem määratlus või moto.

> Seevastu formalistide jaoks on kirjandusteos halb ajalooline dokument. **Romaanid ei peegelda reaalset elu: nad deformeerivad seda**. Luuletaja kombineerib selle fakte vastavalt oma esteetilisele vaatepunktile. **Kunst paneb teda reaalsust deformeerima, natuurist kõrvale kalduma või vähemalt tegema valikuid vastavalt oma aja vajadustele ja konventsioonidele**. Kirjandusteosest ei ole võimalik tuletada positiivseid teadmisi, kui meil ei ole teada, milline täpselt on luuletaja reaktsioon välistele muljetele ja faktidele või missugused on kirjanduszanride seesmised seadused, kirjandusliku illusiooni tingimused. Ideede ajalugu tuleb kirjutada autentsete ajaloodokumentide, mitte romaanikangelaste, tõsielu pelkade fantoomide ütluste ja tegude põhjal. (Tomaševski 2014c[1928]: 289)

Samal põhjusel ei ole minu uurimus "kehakeelest kirjandus" uurimus mitteverbaalsest suhtlemisest, vaid keelelistest ja kirjanduslikest vahenditest mitteverbaalse suhtlemise vahendamisel (kirjanduslikul kasutamisel).

> Juba Opojazi kogumike pealkirjas eneses sisaldub üks niisugune kontseptsioon: *poeetilise* ja *praktilise keele* eristus. Nimetatud eristus, mida formalistide esimestes kirjutistes väga pedantselt silmas peeti, pärines otse Potebnja ja Vesselovski töödest (iseäranis viimase "Ajaloolise poeetika" kolmandast peatükist), kuid formalistid heitsid kõrvale nende *sisevormi* teooria. Eesmärk oli luua uus, rangelt lingvistilistel alustel põhinev teooria: **proosa kui praktiline ja utilitaarne keel** vastandati luulele ja eristati kõigist teistest, omaenese seatustega keeltest, mille peamiseks tunnusjooneks oli väljenduse käsitamine mitte lihtsalt vahendina või mingi automaatse mehhanismi mänguna, vaid **elemendina, mis omandab omaette algupärase esteetilise väärtuse ning saab keele eesmärgiks iseenesest.** (Tomaševski 2014c[1928]: 289-290)

"Utilitaarne keel" on veel üks vahva lisandus praktilisele-proosalisele kommunikatiivsele-osutavale keelele.

> Süžeed ei käsitletud enam teoses esitatud sündmuste summana. Faktide ja sündmuste amorfsele massile (tema terminoloogias *faabulale*) vastandas Šklovski viisi, kuidas autor on materjali teosesse paigutanud - ühesõnaga *süžee*. **Õigupoolest ei ole süžee tema silmis midagi muud kui sündmuste kasutamise viis, mille abil kirjanik oma teose arengut korrastab**. (Tomaševski 2014c[1928]: 291)

Väga selgestimõistetav selgitus neile terminitele.q

Autoritest, 301-312.

> Alates 1919. või 1920. a-st töötas [Ossip Brik] tšekaas õigusnõunikuna, 1924 **vallandati laiskuse ja initsiatiivituse pärast**, kuid sidemed repressivorganitega ilmselt säilisid. (lk 301)

Tundub nagu mõistlik paar põhjuseid mille eest repressiivorganist vallandatud saada.

> Sellesse periood jääb [Boriss Eichenbaumi] krestomaatiline artikkel Gogoli "Sinelist", käsitlused pajatuse žanrist, **Broder Christiansenilt laenatud termini "dominant" kasutuselevõtt tähenduses "teose hierarhilist süsteemi valitsev ja deformeeriv element"** raamatus "Vene lüürilise värsi meloodika" [...] (lk 303)

Hea teada. See periood on 1918-1924. Mihhail Bahtini kohta kirjutatud raamatus, Holquist'i *Dialogism*, öeldakse, et dominandi mõiste võttis Bahtin kasutusele ühelt füsioloogilt u 1925. aastal.

Kommentaarid, 312-337.

> *poeetiline keel peab olema võõrapärane*, *tavatu* - vt Aristoteles, Luulekunstist (Poeetika). Tlk Jaan Unt. Tallinn: Keel ja Kirjandus 2003, 22. ptk, lk 48-51. (lk 317)

Noneh.

> Briki fraas "sotsiaalne tellimus" võeti üle sotsialistliku realismi programm, kus seta hakati tõlgendama kunstniku kohustusena vastata ideoloogilistele ootustel. (lk 318-319)

Palju spetsiifilisem kui see kuidas mina sellest aru sain.

> *peenimate nüansside koosmõjul* - Broder Christianseni uurimus "Philosophie der Kunst" (1909) avaldas vene formalistidele tugevat mõju (diferentsiaalsuse ja hälbe põhimõte, dominandi-mõiste jm). (lk 322)

Võib loota, et archive.org arhiveerib selle kunagi.

> *geneesifaktid* - geneesi ja evolutsiooni eristus on lisaks Eichenbaumile kesksel kohal ka Tõnjanovil: esimese all peetakse silmas **kirjandusnähtuse sündi mõjutanud juhuslikke, kirjandusväliseid, mittesüsteemseid taustafakte**, teise all aga kirjandustraditsiooni sisemist, süsteemset, seaduspärast arengudünaamikat. (lk 330)

Ah.

> *kirjandusvälise reaga* - formalistide arusaama kirjandusnähtuse diferentsiaalsusest (hälbest, vastandumisest neutraalsele taustale) inspireerisid Broder Christianseni ja ka Ferdinand de Saussure'i ideed. **"Rida" (*ряб*) on formalistide (eriti Tõnjanovi ja Eichenbaumi) termin kultuurilise süsteemi ehk faktiseeria jaoks**. (lk 333)

Selline mulje on ka Tõnjanovi ja Jakobsoni ühisteeside inglisekeelseid tõlkeid lugedes jäänud.

Väljataga, Märt 2014. Kirjandus kui mehhanism ja süsteem ehk sada aastat vene formalismi. In: Väljataga, Märt (toim.), *Kirjandus kui selline: Valik Vene vormikoolkonna tekste*. Gigantum Humeris. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus, 339-365.

> Kirjandusteooria tänane seis sarnaneb saja aasta taguse maastikuga, millele vastandumisest kerkis esile formalism. Kirjanduse seespoolne uurimine, selle käsitlemine autonoomse süsteemina ja kirjandusteaduse distsiplinaarse iseseisvuse tähtsustamine on vajunud tagaplaanile ningg domineerivad samasugused suunad, mille vastu formalism omal ajal mässu tõstis - akadeemiline eklektika, biograafiline, publitsistlik-poliitiline ja metafüüsilis-spekulatiivne kirjandustõlgendus. (Väljataga 2014: 340)

Selline mulje jäi ka mulle neid artikleid lugedes. Eklektitsism ja epigoonlus pole kuhugi kadunud.

> Nüüdsel pildil on siiski üks oluline erijoon - kui sajanditagune didaktilis-filosoofilise kirjanduskäsituse põhjuseks oli kirjanduse keskne, lausa kultuslik tähtsus kultuuris (eriti Venemaal, kus kirjandus funktsioneeris vaba mõtte, ajakirjanduse ja teadustöö aseainena või lausa ilmaliku religioonina), siis **kirjandusteooria praegune hajumine ja autonoomiakadu on seletatav pigem kirjanduse kultuurilise tähtsuse taandumisega**. See, kas kirjandusteadus jõuab oma arengutsüklis taas immanentse kirjanduskäsitluseni, sõltub kõige rohkem sellest, kui autonoomse koha kirjandus tuleviku kultuuris hõivab. (Väljataga 2014: 340)

Tänapäeva noortel uurijatel ei ole aega ega tahtmist, et kirjantusteoseid *aeglaselt ja korduvalt lugeda*.

> Nimetus "vene formalism" näib olevat levinud peamiselt Läänes. Asjaosalised ise kasutasid rohkem termineid "vormikoolkond" (*формальная школа*) või "vormimeetod" (*формальный метод*) ning neidki tõrksalt, jutumärkides ja lisandiga "nõndanimetatud". Need nimetused pärinesidki algselt oponentide leerist ning hiljemalt 1930. aastatel tähendanuks enese "formalistiks" tunnistamine juba süü omaksvõttu ideoloogilises ketserluses. Selle nähtuse üksikuid aspekte tabaksid paremini kirjeldused nagu "morfoloogiline suund", "uusaristotellus", "strukturilasm" või hoopis Opojaz, suundumuse keskse rühmituse nimi. Formalismi nimetuse alla koondatavate ühe põlvkonna kirjandusteadlaste ja filoloogide, nagu ka

> nende teekaaslaste humanitaarteadlaste ja kirjanik-kunstnike ring on väga lai. Nad olid sündinud 1880. või 1890. aastatel, pärinesid enamasti juudi peredest, nende huvid ja tõekspidamised olid väga mitmekesised, vastakad ja tegid läbi kiireid muutusi. Seetõttu on ka kaheldud, kas formalismi on üldse mõttekas käsitleda koolkonnana. Tõepoolest, mingi totsesõnalist ühismanifesti või sidusat doktriini nad ei produtseerinud ning isegi isiklikult lähedaste ja samu mõisteid kasutavate Šklovski ja Tõnjanovi, Tomaševski ja Jakobsoni vaadete ühisosa pole väga suur. Sellest mitmekesisusest ei maksaks siiski suurt probleemi ei teha, sest igal juhul oli tegu mõttekaaslaste ringiga, nii nagu ka suurema vaimuloolise vooluga. Küll aga tasub eristada suundumuse kitsamat tuumikut ehk siseringi ning laiemat mõjualuste seltskonda. (Väljataga 2014: 341-342)

Sarnast problemaatikat esineb Tartu-Moskva koolkonna suhtes, kuigi neil oli nö ühismanifest (kultuurisemiootika Teesid).

> Prahas sündinud ameerika slavist Peter Steiner on liigendanud formalismi evolutsiooni **kolme keskse metafoori abil, milleks on masin, organim ja süsteem**. Algul, kui liikumise juhiks oli mehaanik Šklovski, valitses estetistlik, ebaajalooline, reduktiivne ja mehhanistlik vaatenurk. Žirmunski ja Proppi kaudu leidsid kirjanduse mõtestamisse tee Goethest inspireeritud organitsistlikud ja morfoloogilised mudelid, teoste käsitamine lahutamatute tervikutena, millel on invariantsed põhiplaanid. Organismi metafooris on juba eos süsteemsuse mõiste, mis omandas keskse koha Tõnjanovi jt käsitlustes kirjanduse evolutsioonist. (Väljataga 2014: 346)

Vrd Lotmani organitsismiga ja paiguta sellesse "seadeldis".

> Ukraina keeleteadlane ja -filosoof Aleksandr (Oleksandr) Potebnja käsitles poeesiat keelelise ja esteetilise nähtusena ning eristas poeetilist keelekasutust proosalisest ehk praktilis-teaduslikust. Raamatus "Мысль и язык" (1862) esitatud keeleteooria järgi on kunstiteos, täpselt nii nagu sõnagi, orgaaniline tervik, mis koosneb kolmest osast: **sisu ehk mõiste, välisvorm (kõlakuju) ja sisevorm ehk sisu edasiandmisviis**. Viimane kategooria on kõige salapärasem. See on mõistesisu suhe teadvusega, mis "näitab, kuidas inimese mõte ennast talle esitab". Potebnja defineerib sisevormi veel kui "lähimat etümoloogilist tähendust", samuti kui kujundlikku, sümboolset või märgilist tähendust. Sisevormi mõistet aitab ehk selgitada, kui mõtelda sellele, kuidas näiteks eesti sõnas *ajaleht* mängib märkamatult kaasa sõnade *aeg* ja *leht* otsene tähendus ning analoogia sõnaga *puuleht*, või sellele, kuidas kaassõnades *kõrval* ja *käes* on tallel nende somaatiline tähendus. Sisevorm toimib keele poeetilisuse ruumina ja selle ahenemine toob kaasa proosalisuse. Keele proosalisus tähendab kõla ja sisu suhte automatiseerumist, seevastu poeetilisus seisneb just semantilises potentsiaalis, mis toitub kõla ja sisu vahelise suhte tautavusest. Seegi ülikokkuvõtlik referaat peaks vähemalt näitama, kui karikatuurne oli Šklovski kombel tõlgendada Potebnja vormelit "kunst on kujunditega mõtlemine" energia kokkuhoiu printsiibi varal. Pigem ennetab Potebnja paljusid Šklovski enese rõhuasetusi, juhtides tähelepanu luulekeele tajuvusuele ja tihedusele, opaaksusele. **Luule ei ole keel nagu aknaklaas, millest vaadatakse läbi, vaid iseseisvalt tajutav objekt.** (Väljataga 2014: 349)

Mina näen siin jällegi sarnasust Peirce'i kolmikuga: (1) välisvorm (kõlakuju) on representamen; (2) sisu ehk mõiste oleks siis semantiline seos representameni ja objekti vahel ning (3) sisevorm ehk sisu edasiandmisviis vastaks interpretandi mõistele.

> Šklovski ise märgib "Sentimentaalse teekonna" lõpul: "Eichenbaum ütleb, et revolutsioonilise elu põhierinevus tavalisest on see, et sa kõike tajud. Elu on muutunud kunstiks." Elu muutumine tajutavaks tähendab elu estetiseerumist, kunstistumist, mis omakorda seisneb kummastumises, automaatsete tajuharjumuste purunemises. (Väljataga 2014: 354)

Võrdle Lotmani käsitlusega aadlielu poeetilisusest.

> Omaaegset kõige mürgisemat relva kasutades jõuab Trotski oma artikli lõpuks formalistide süüdistamiseni krüpto-religioossuses: "Vormikoolkond on idealismi õpetlaslikult prepareerinud nurisünnitis rakendatuna kunsti küsimustele. Formalistid kannavad varaküpse paastluse pitserit. Nad on johanniidid: **nende jaoks "alguses oli sõna". Aga meie jaoks oli alguses tegu**. Sõna ilmus välja alles hiljem kui teo kõlaline vari." Šklovskile valmistas säärane rünnak pigem nalja ja vihjates Trotski endisele positsioonile sõjaasjade rahvakomissaarina, märkis ta: "Teil on armee ja laevastik, meil on aga neli inimest. Mille üle te küll muretsete?" (Väljataga 2014: 360)

Selles suhtes olen ma kahjuks Trotski ja Sebeoki meelt: tegu on sõnast esmasem. Sellegipoolest ei tundu Trotski kriitika õigustatud - ma ei mäleta (vähemalt nendest tekstidest mis siinses kogumikus on esitatud), et keegi neist oleks väitnud, et "alguses oli sõna". See tundub nagu *straw man* tüüpi argument.

> Bahtini ja tema mõttekaaslaste meelest sarnaneb kirjandus tõepoolest keelega, aga just nimelt oma *eba*süsteemsuse poolest. Mis tahes süsteemi tuvastamiseks, olgu tegu kirjandus-, kütte- või haridussüsteemiga, on tarvis teada selle piire ja funktsioone. Arusaam keelest (ja kirjandusest) kui ühtsete funktsioonidega piiritletud süsteemist võib olla kasulik fuktsioon ("heuristiline instrument") mõneks otstarbeks (võõrkeeleõpe, keele ajaloo rekonstrueerimine). Kuid "süsteem" oleks täiesti eksitav kirjeldus selle kohta, kuidas keel (või kirjandus) tegelikkuses toimib ja muutub, kuidas inimesed päriselt kõnelevad ja kirjutavad. **Saussure'i ja formalistide mudel väljendab üksnes keele "tsentripetaaljõude", mis püüavad kehtestada ühtsust käitumises, millele see sugugi iseloomulik pole**. Bahtini vaatenurgast on keelele ja kirjandusele iseloomulik pigem "tsentrifugaalsus" - poleemiline dialoogilisus, keelte võitluslikkus ja võistluslikkus. (Väljataga 2014: 362)

Ka siin nõustun ma pigem kriitikuga, sest me tunnistame keelt "märgisüsteemina" mõtlemata läbi mida süsteemsus siin tähendab. Keele puhul on see siiski andestatavam kui rääkimisel nt "mitteverbaalsetest süsteemidest".

5.7.2 German Philosophy in 1912 (2014-07-03 16:11)

Ewald, Oscar 1913. German Philosophy in 1912. Translated by E. Jordan. *The Philosophical Review* 22(5): 484-501.

> Pure tehory of knowledge is the philosophical tendency which stretches the concept of knowledge so far as to include within it all questions about the *being* of things. (Ewald 1913: 484)

This seems to be one of the tendencies of social constructivism.

> Kant's results are here regarded as less authoritatuve and significant than his method. The method, however, points back to Plato, since it was Plato who first understood that **the procedure of thought does not consist in establishing a rigidly fixed system of ideas, but involves unceasing movement**. And for Kant also **thought is infinite movement**. There is nothing that is not involved in this process of motion, there are no objects at rest, no things in themselves, which thought might, as it were, approach from without in order to imprint its form upon them. (Ewald 1913: 484-485)

Compare this to Peirce's *infinite semiosis* and the equivalence of thought and sign-processes.

> There can be nothing absolutely foreign to thought. Such a conception is precluded by the 'Copernican' revolution of view accomplished by Kant, according to which being finds in thought its ultimate explanation. But the categories must not be regarded as fixed schemes and forms of the mind - an error from

> which Kant was not quite free. They must not be conceived as proceeding from an immovable point, but rather as constituted by **the reciprocal functional relationships and determining conditions**; they must be resolved again into the living thought process itself which created them. (Ewald 1913: 485)

This is comparable to the structural-functional approach of the russian formalist school and the Prague Linguistic Circle, i.e. the notions of hierarchy and dominant.

> Logical thought becomes a world-creating power since it not merely circumscribes the forms of things, but penetrates into their innermost nature. It must not limit itself to a sensuous *significance;* it must represent a creative *act*, a dynamic mode of reality. (Ewald 1913: 486)

Again a congeniality with Peirce, who indeed investigated not only perception but the innermost nature of thought-signs.

> Neo-Kantianism denies the possibility of transcending consciousness and reaching the thing in itself, on the grounds that **subject and object and the relation between them which is exhibited in an act of knowledge** are not immediate reality, but merely an expression of a *logical* act and similar in character to the limiting concept of a 'thing in itself' which is postulated as lying beyond the correlation of subject and object. (Ewald 1913: 486)

Compare this to how in Peirce's scheme the interpretant mediates the subject and object or the representamen and the object.

> Quite recently there appears to be a reaction against this **extreme logism (*Logismus*)**, of which mention was made in last year's report. (Ewald 1913: 486)

A term that can equally well describe Peirce's semeiotic. The translator has clearly laboured under translating the variants of the word "logic" that appear in this paper. In one instance *Logismus* becomes "logistics" and in another "logicism".

> But in thought values the factual character of thought is not exhausted: **thinking is always found connected with a thinking being**. And so it appears that the organic unity of subject and object, which thelogicist tries to make dependent on thought, is in reality already presupposed by thought. This is indeed the real sense of the Cartesian principle which forms the point of departure for modern philosophy. Even where the value of thought and its results are still under dispute, **the reality of thought, and with it of the thinking Ego, seems assured**. The logicist will escape this consequence by regarding pure thinking as a completely impersonal process which does not presuppose the empirical subject, but only creates it continuously. **But in that case a superpersonal, metaphysical consciousness must be required as a bearer of thought**. And really many logicists recognize the fact that they are driven to this consequence, to which, to be sure, they give a very unsafe and ambiguous expression in the notion of 'consciousness in general.' I have already shown in early articles that only a real consciousness can serve as the bearer of a real process of thought, and that this implies in our case therefore a real All-consciousness liket he Hegelian World-Spirit. Doubtless this position is influenced to a much greater extent by metaphysical considerations than are the theories which refer thought merely to an empirical Ego. (Ewald 1913: 487-488)

This is somewhat related to the cultural semiotic definition of culture as, essentially, *a thinking device* (a kind of cybernetic system) composed of *a collective self* (a group with *a certain unity* and self-description) bearing supraindividual consciousness (here, superpersonal consciousness). E.g. "The world "reality" denotes two different phenomena. On the one hand, this reality is phenomena, in the Kantian sense, i.e. it is that reality which correlates to cultur, either resisting it, or merging with it. On the other hand, there is the noumenal sense (in Kantian terminology) in which

we may refer to reality as a space which is forever beyond the limits of culture. However, the whole structure of these definitions and terms changes, if at the center of our world we place not one isolated "I" but a more complex organised space of the many mutually dependent correlative "I"'s." (Lotman 2009: 24)

> The notion of an external world is not gained through the operation of intelligence, but through a voluntaristic activity. When we meet with an obstacle in our active willing experience, we become immediately aware of a foreign existence. The consciousness of the object is consequently transferred into a pre-logical sphere. (Ewald 1913: 488)

Similarly, Lotman's argument continues that because of the heterogeneity of culture and complex relationships between the translatable and the untranslatable, there are possibilities for a breakthrough into the space beyond the limits (into the extra-semiotic sphere or, here, into the pre-logical sphere). "Thus, the world of semiosis is not fatally locked in on itself: it forms a complex structure, which always "plays" with the space external to it, first drawing it into itself, then throwing into it those elements of its own which have already been used and which have lost their semiotic activity." (Lotman 2009: 24)

> In mathematics thought creates continuously its own objects without regard to whether or not these objects belong to any reality at all. In the concrete sciences, on the contrary, thought is bound up with objects which, by virtue of their own nature, prescribe to thought its direction. (Ewald 1913: 490)

An antinomy not unlike this one can be found very generally between the theoretical and the empirical sciences, between prescriptive and descriptive approaches, etc.

> The idealistic objection that even in this case objects are not something given ready-made, is justified in so far that **thought is never a mere process of mirroring, but is rather a process of constructing and defining**. (Ewald 1913: 490)

I recall the memory theory according to which remembering is not simply recalling a memory like picking up a book and rereading the words we already knew were there, but more like a rewriting activity like glancing at the words in a book for a brief moment and then proceeding to paraphrase in new words what you thought that given passage said. E.g. every remembering is re-membering (if that distinction makes sense).

> The process of construction and determination, however, is in this case not free, or dominated by merely ideal laws, but is dominated by the actual character of the material. (Ewald 1913: 490)

I could see the Russian Formalists at the time (1914-1924) interpreting this very passage as saying something like "the process of construction and determination of an artistic work is not free or dominated merely by the artistic idea but by the material itself". It is unknown whether this specific passage was ever read by the Formalists, but the terminology and approach sure is similar.

> Knowledge consists neither in mirroring nor in creating; it is a comprehension of realities which are not given, but whcih are made manifest through what is given. (Ewald 1913: 491)

In other words, knowledge does not exactly mirror reality nor is it completely removed from it but rather an interplay between the two.

> **Broder Christiansen** shows another direction of interest in his ***Philosophie der Kunst<*** (Verlag von Claus und Feddersen, Hanau). His formulation of the problems - in many respects not unlike that of Guyau - remains much closer to reality, especially to the reality of life. **Art is self-revelation of the absolute and the meta-physical in man**. (Ewald 1913: 493)

Huh. Broder Christiansen and his book, *Philosophie der Kunst*, supposedly influenced the Russian Formalis (which is why I seeked out for it and found this paper instead), but this is the only statement about it given here, and it doesn't seem to connect with anything in the Formalist thought, as far as I know.

> Christiansen's book *Vom Selbstbewusstsein* (Verlag Friedrich Feddersen, Berlin, pp. 87) may be considered as a completion of his earlier work. By means of an acute process of analysis, the author tries to reach in the course of the discussion the surprising result that **there is no immediate knowledge of the spiritual, and no immediacy of self-consciousness**; and that not perception, but rather reflection is the instrument through which the self is known. **The depths of the soul life remain unknown**. The author seeks a proof of this proposition in the fact that psychology, in spite of efforts of more than two thousand years, is not able to point out the elementary processes of the internal world in a way that is free from contradiction. (Ewald 1913: 194)

The direct equivalent of *Selbstbewusstsein* seems to be "self-confidence", although it is also used in terms of "self-consciousness" and "self-awareness". In any case it concerns autocommunication and these phrases here indicate that *no amount of self-communication will reveal the greatest depths of the self*.

> For pragmatism it is thecontent of a conception, its **serviceableness**, whic hgives to the concept its truth-value; "for Goethe it is the process of conceiving, **the living function which conception calls into play in connection with spiritual development**." (Simmel 1913 in Ewald 1913: 500)

This does not sound like the pragmatism that I know.

5.7.3 And Why Is It Now Dead? (2014-07-03 21:15)

Tihanov, Galin 2004. Why Did Modern Literary Theory Originate In Central And Eastern Europe? (And Why Is It Now Dead?). *Common Knowledge* 10(1): 61-81.

> In retrospect, one can locate literary theory within a period of some eighty years, from its inception in the late 1910s until perhaps the early 1990s. The beginnings of the discipline were marked by the activities of the Russian Formalists. Wolfgang Iser's turn in the late 1980s from reception theory and phenomenology of reading to what he called "literary anthropology" presaged the end of literary theory per se, and the death of Yuri Lotman in 1993 confirmed it. Lotman had in any case come gradually to embrace semiotics as a global theory of culture rather than a narrowly conceived theory of literature. (Tihanov 2004: 61)

Literary theory died with Juri Lotman? // After reading the whole paper it's clear that what Tihanov means by "literary theory per se" and "a narrowly conceived theory of literature" is formalist-structuralist theory of literature, that is, a tradition beginning in 1910 and "dying down", as it were, in the eorly 1990s.

> There were, in Germany, earlier attempts to take an autonomous approach to art, but these involved music and the visual arts rather than literature. Heinrich Wölfflin's dream of a history of art without names was echoed in Osip Brik's belief that, **had Pushkin never existed, *Eugene Onegin* would have written itself**. (Tihanov 2004: 61)

The translator of one of Shklovsky's texts, Jaan Ross (in Väljataga ed. 2014. *Kirjandus kui selline*), notes that this was a joke with reference to Joseph Jacob's estimation (in "Some Recent Utterances of Mr. Newell and Mr. Jacobs. A Criticism". *Folklore* 4(3): 434-350): "a story of twelve incidents could only occur casually with the same order of incidents in two different places once in 479,001,599 times; in other words, it is, roughly speaking, five hundred million to one against its thus occurring alike by chance in two different places." (Jacobs 1893: 280) In brief, it was not Osip Brik's belief that *Eugene Onegin* would have written itself eventually, it was just a contemporary scholarly pun. // Also, for *Eugene Onegin* to "occur" again "in a different place" implies that *Eugene Onegin* must first exist.

> By the 1970s, however, there were clear signals, particularly in the writings of the Tartu School, that literary theory would itself try (in an increasingly ambitious union with semiotics) to assume the role of a general theory of culture, though **success would mean by definition the end of literary theory proper**. (Tihanov 2004: 62-63)

How? Does semiotics of culture really overtake all of literary theory? I tend to see cultural semiotics as a *development* of formalist literary theory towards other fields of culture. I don't see how this impinges on the autonomy of literary theory or necessitates its demise.

> The abandonment of literary theory in favor of projects in semiotics as a form of cultural theory (Lotman), and in favor of forays into philosophical anthropology (Iser), were symptoms of ill health and of a decline in self-sufficiency. The main cause of these transformations was the changing status of literature and its consumption in a postindustrial society, increasingly globalized and dependent on an incessant flow of information and image-based communication. (Tihanov 2004: 63)

It may be true that literature itself changed, but Tihanov seems to neglect the social conditions that brought about the demise of Opojaz and the Prague Linguistic Circle - namely, soviet power and the mandatory turn towards soviet realism in 1934.

> Over the past two decades, the economy of leisure has also changed dramatically, especially in the more affluent West: depersonalized and mediated but commercially successful forms of entertainment make the experience of private reading ever more demanding by comparison. (Tihanov 2004: 63)

What a nice unsubstantiated claim. I don't know how to measure leisurely book reading, but according to UNESCO statistics the number of book published per year has gone from 250,000 in 2002 to 2.2 million this year thus far (and we're only half-way through this year). // Also, one could argue that with the "democratization" of literature (self-publishing and what-have-you) literature has become, on the contrary, less demanding (but, here, compared with older literature, not with other forms of entertainment and leisure).

> Indeed, the supposed advances in literary theory in its second "golden age," in the 1960s and 1970s, were hardly more than elaborations and variations on themes, problems, and solutions played out in the interwar period in Central and Eastern Europe. (Tihanov 2004: 64)

I just perused through *The Slavic and East European Journal* issues from the 1970s and noticed that a few papers started paying attention to nonverbal communication and symbolism. This is a topic that could hardly have been touched in the 1910s and 20s.

> The weight of phenomenology varied from environment to environment. Its influence was of the first importance for Ingarden, but less systematic and powerful on Russian Formalism, where **Gustav Shpet was the main intermediary between German phenomenology and the Formalists**; nor was the impact of phenomenology especially strong on the Prague Circle. Jakobson was the one clear exception in both schools. His theory of rhythm and verse was underwritten by **a phenomenological understanding of "poetical time" as "time of expectation" (*Erwartungszeit*)**, a concept forged on the frontier of phenomenology and German psychology. (Tihanov 2004: 72)

I have yet to read anything by Špet, though his relation with phenomenology has been noted - Jakobson (1985[1979b]: 281) called Špet "Husserl's disciple". I wonder if this *Erwartungszeit* has anything to do with the notion of frustrated expectations.

> Poetic synesthesia, which interested Richards, was said to mobilize all human faculties and contribute to improving "intimate relations with other human beings." Even when Richards moved to Harvard and, in his later years there, experienced the influence of Jakobson, he never embraced the notion of a "poetic function" separating literature from other discourses. (Tihanov 2004: 78)

Could I. A. Richards have influenced John Cowper Powys?

References from footnotes:

- Osip Brik, "The So-Called Formal Method," in *Formalist Theory*, ed. Lawrence Michael O'Toole and Ann Shukman, Russian Poetics in Translation, vol. 4 (Colchester: University of Essex, 1977).
- Peter Steiner, "The Roots of Structuralist Esthetics," in *The Prague School: Selected Writings, 1929-1946*, ed. Steiner (Austin: University of Texas Press, 1982), 174-219.
- Endre, Bojtar, *Slavic Structuralism* (Amsterdam: J. Benjamins, 1985).
- Jurij Striedter, *Literary Structure, Evolution, and Value: Russian Formalism and Czech Structuralism Reconsidered* (Cambridge: Harvard University Press, 1989).
- Lubomir Doležel, *Occidental Poetics: Tradition and Progress* (Lincoln: University of Nebraska PRess, 1990).
- Krystyna Pomorska, "The Autobiography of a Scholar," in *Language, Poetry and Poetics: The Generation of the 1980s - Jakobson, Trubetzkoy, Majakovskij*, ed. Pomorska et al. (Berlin: Mouton de Gruyter, 1987).

i>Ladislav Matejka, "Jakobson's Response to Saussure's Cours," in *Jakobson entre l'Est et l'Ouest (1815-1939): Un episode de l'histoire de la culture europeenne*, ed. Froncois Gadet and Patrick Seriot, *Cabiers de l'ILSL*., no. 9 (Lausanne: University of Lausanne, 1997).

- Roy Harris, "Jakobson's Saussure," in *Saussure and His Interpreters* (Edinburgh: Edinburgh University Press, 2001), 94-108.

- Heda Jason and Dmitrii Segal, "Precursors of Propp: Formalist Theories of Narrative in Early Russian Ethnopoetics," *PTL* 2 (1977): 471-516.

- Doležel, "Structuralism of the Prague Circle," in *From Formalism to Poststructuralism*, ed. Roman Selden, vol. 8 of *The Cambridge History of Literary Criticism* (Cambridge: Cambridge University Press, 1995).

- Carol Any, *Boris Eikhenbaum: Voices of a Russian Formalist* (Stanford, CA: Stanford University Press, 1994).

- Jakobson, "Yuri Tynjanov in Prague," in *The Problem of Verse Language*, by Yuri Tynjanov, ed. and trans. Michael Sosa and Brent Harvey (Ann Arbor, MI: Ardis, 1981), 135-40.

- Milada Souckova, "The Prague Linguistic Circle: A Collage," in *Sound, Sign, and Meaning: Quinquagenary of the Prague Linguistic Circle*, ed. Matejka (Ann Arbor: Department of Slavic Languages and Literatures, University of Michigan, 1976).

- František Galan, *Historic Structures: The Prague School Project, 1928-1946* (London: Croom Helm, 19885).

- [For a brief account of Shpet's role, see] Douwe Fokkema, "Continuity and Change in Russian Formalism, Czech Structuralism, and Soviet Semiotics," *PTL* 1 (1976): 153-96, esp. 164-65.

- [On the Prague Linguistic Circle and phenomenology, see] Oleg Sus, "On the Genetic Preconditions of Czech Structuralist Semiology and Semantics: An Essay on Czech and German Thought," *Poetics* 4 (1972): 28-54, esp. 30.

- Elmar Holenstein, *Roman Jakobson's Approach to Language: Phenomenological Structuralism*, trans. Catherine Schelbert and Tarisius Schelbert (Bloomington: Indiana University Press, 1976).

- Tihanov, "Viktor Shklovskii and Georg Lukacs in the 1930s," *Slavonic and East European Review* 78.1 (2000: 44-65.

- Christopher Pike, "Introduction: Russian Formalism and Futurism," in *The Futurists, the Formalists, and the Marxist Critique*, ed. Pike (London: Ink Links, 1979): 1-38.

- I. A. Richards, *Practical Criticism: A Study of Literary Judgment* (1929; reprint, New York: Harcourt Brace, 1966).

5.7.4 RJ and Mac Hammond (2014-07-05 01:48)

Edmunds, Lowell 2003. Roman Jakobson and Mac Hammond. *ANQ: A Quarterly Journal of Short Articles, Notes and Reviews* 16(3): 46-48.

> Roman Jakobson's essay "Linguistics and Poetics" has had a longer run than most other twentieth-century works of literary theory (Jakobson 1981). **Its diagram linking addresser and addressee continues to be drawn on university blackboards every year**. Its specification of the "poetic function" as equivalence or repetition is a lasting contribution of Russian formalism, no matter what the fortune of Jakobson's sorties into literaru interpretation. (Edmunds 2003: 46)

When will it stop?

> Toward the end of the essay, Jakobson comments on the power of poetry to reactivate the forgotten semantic contents of names (49). He gives examples from three poets, in this order: Mac Hammond, T.S. Eliot, and Wallace Stevens. **The poem by Hammond from which Jakobson quotes three lines, "At An Old Fashion Bar in Manhattan," has never been published**. It is among Hammond's papers in the Poetry/Rare Books Collection of the University Library of the State University of New York at Buffalo and is printed here for the first time by permission of his widow, Katka Hammond. (Edmunds 2003: 46)

Proving once again that Jakobson was kind of an obscurist.

> Hammond (1926-97) was a professor of English at SUNY Buffalo from 1963 until his retirement in 1993. He received his Ph.D. for a dissertation on Wallace Stevens **written under Jakobson's direction at Harvard**. In his years in Cambridge (1949-55, 1958-60), **Hammond also worked as Jakobson's assistant**, served as a teaching fellow at Harvard, and was vice president of Poet's Theater. (Edmunds 2003: 46)

Ah, so quoting his poem was like "Jakobson's bump". (Akin to the "Colbert bump".)

> When the Gibson says, "'The cocktails have crowed, not the cocks'," it articulates **the comic strategy of the poem**, as Jakobson observed. The cocktail names, all of them dead metaphors or banalized at the time of composition, speak out and become newly significant, once troped or treated as common nouns. This process begins in the title. In the propositional phrase in which it appears, "Manhattan" can only be a toponym, but, in the context of the title as a whole, which includes "bar," "Manhattan" also suggests the famous eponymous cocktail. (Edmunds 2003: 47)

"Comic strategy" is a good term. In discussing modern poetry in FB chat I responded to my interlocutor's claim that her acquaintances write bad poetry in such and such manner with a question: "Are your acquaintances Suur Papa?" (A Tallinn rapper with such and such style.) She noticed my "mistake" and corrected that "acquaintances" were plural. I then had to explain that this was intentional - it was a comic strategy, substituting the plural "acquaintances" with a singular known name. In other words, I made a bad joke.

> Hammond's construction of a narrative out of cocktail names entails **an accumulation of rhetorical equivalences** that illustrates Jakobson's main thesis even better than his more limited point concerning **the semantics of names**. One cannot help reading the poem as a spoof of the "poetic function." (Edmunds 2003: 47-48)

This aspect does seem to concern the semiotics of names (*nimesemiootika*), in that names can function as common nouns in poetry. One can readily use the rapper's name, "Suur Papa" in such a way, e.g. "Suur Papa pidavat olema väike meeter-seitsmekümnene sitaratas" (Abraham, "Gängstashit").

5.7.5 Objective Analysis of Sound in Poetry (2014-07-05 01:49)

Mandelker, Amy 1983. Russian Formalism and the Objective Analysis of Sound in Poetry. *The Slavic and East European Journal* 27(3): 327-338.

> In their first two publications of 1916 and 1917 (*Sborniki po teorii poètičkogo jazyka*), the Russian Formalists take the position that the phonological structure of poetry has **a function beyond the decorative**, and should be an object of study in its own right. Their approach is a synthesis of strong traditions in both the philosophy of language and in poetics. (Mandelker 1983: 327)

Is this "function beyond the decorative" related to meaning? E.g. that the sound shape of language in poetry has its own semantic value?

> The Formalists sought to rescue the valuable core of Symbolist prosodic studies from its mystical encasement by engaging in an active, if one-sided, debate. The dispute focused on **the relationship between sound and sense**, a correlation which the Symbolists had established on the basis of philosophical theories. In dissociating themselves from such a view, the Formalists evolved a valuable method for the analysis of sound in poetry, but abandoned the more captivating question of how and what sound in poetry communicates. (Mandelker 1983: 328)

Ah, so, yeah, *no*.

> **The lack of objective studies to verify subjective impressions** was responsible for this chaotic situation, and the Formalists viewed it as their responsibility to mitigate this circumstance: "We engage in battle with the Symbolists in order to wrest poetics from their hands, and, once having divested poetics of any ties with subjective, aesthetic or philosophical theories, to direct it to the route of the scientific investigation of facts." (Mandelker 1983: 328)

The case is quite similar with the relationship between pseudo-scientific "body language" discourse with its subjective impressions of the significance of handshakes and body postures and whathaveyou, and the objective scientific study of nonverbal behaviour.

> The terms inherited by the Formalists may be divided into the following three theoretical categories: (1) ***aesthetic*, with a prescriptive emphasis on the pleasurable sensations of hearing or reciting verse (euphony, sonority);** (2) *mimetic*, ono matopoeia; and (3) *synaesthetic*, drawing analogies to painting, or especially music (sound-image, sound-painting, *audition colorée*; melody, harmony, instrumentation/orchestration (slovesnaja instrumentovka), tonality, vowel harmony). Most of the terms were used indiscriminately to refer to quite different types of sound patterns in verse. (Mandelker 1983: 328)

This first category is almost the definition of the poetic function.

> Tomaševskij succeeded in further elaborating this distinction. He defines euphony as the poet's organization of verse elements with a bias in favour of sound, and identifies two types of euphony: quantitative (meter0 and qualitative (sound patterns). The latter type of euphony he subdivided into two categories: **harmonious speech** (blagozvučie reči), or euphony proper; and **sound expressiveness** (zvukovaja vyrazitel'nost'), or various forms of onomatopoeia. (Mandelker 1983: 329)

Thus when Jakobson claims that the poetic and the emotive function are often confused, what he may have in mind is this very distinction.

> Viewing the function of sound patterns in poetry as primarily onomatopoetic further implies that the relationship between the sound structure of the text and its semantic reference is iconic. The Formalists preferred to demonstrate a function of language sounds in poetry which would not be limited to reflecting the "meaning" of the verse, but which the shape would be **self-valuable** (samecennoe). (Mandelker 1983: 329)

That is, the sound shape of language would have intrinsic value.

> Two alternative approaches emerge in the Formalists' treatment of the topic: **the "sound gesture" (zvukovoj žest) theory**, subscribed to Ejxenbaum, Šklovskij and Tynjanov; and the theory that sound patterns may serve **a non-semantic, "focusing" function in poetry**, developed in the methods of Kušner and Brik. (Mandelker 1983: 330)

Cf. Eichenbaum 2014a[1919].

> Initially, the Russian Formalists were optimistic of a powerful effect to be claimed by the phonic aspect of the word "laid bare" in verbal art. Jakubinski attributed to sound in poetry **the ability to evoke emotions directly**, without reference to outside reality. Citing poets and theoreticians on the topic, Jakubinskij suggests a natural series of associations to the sounds of language which become emphasized once language is laid bare by the aesthetic function, or is rendered incomprehensible, or estranged from semanticity. To illustarte the latter case, Jakubinskij quotes from William James, who discusses the phenomenon of repeating a word until it becomes senseless, at which point, James suggests, "... having looked on this word from a new point of view, we have *denuded it* (obnažili) of all but its phonic qualities." This denuding, or laying bare of the word was to become one of the basic principles underlying Formalist aesthetics as well as the rationale for claiming an autonomous function for language sounds in verse. (Mandelker 1983: 330-331)

Thus, it is possible that Jakubinski also contributed to the emotive function. Also, *denuding* may explain the "laying bare" of functions in Jakobson's 1961 paper.

> The "sound gesture" theory suggests that **this laying bare occurs during the oral articulation of poetry**. In everyday speech, the listener involuntarily and unconsciously moves his speech organs as an aid to the decoding process. **In poetry, when this phenomenon moves into the realm of consciousness**, sounds are deliberately organized to create what Šklovskij termed, "a dance of the vocal organs." which imitates those shapes, sounds, and movements in nature to which the poem refers. (Mandelker 1983: 331)

Good poetry, in this sense, considers the oral recitation of the poem.

5.7.6 Preconditions of Czech structuralist semiology (2014-07-05 01:50)

Sus, Oleg 1972. On the genetic preconditions of Czech structuralist semiology and semantics. An essay on

Czech and German thought. *Poetics* 1(4): 28-54.

> Ernst Cassirer did not establish his own systematic aesthetics as a special symbolic discipline, and, without ceasing to be a philosopher, he did no ttry to verify his categories by means of particular analysis of works of art. (Sus 1972: 29)

The same holds for Susanne Langer, as far as I know.

> Freudian 'aesthetics' are seemingly an exception; they used to tend to deal with interpretations of individual works of art (e.g. cf. Sigmund Freud, *Psychoanalytische Studien an Werken der Dichtund und Kunst* [1924], and elsewhere ***sparsim***). (Sus 1972: 29)

Sparsim is a latin adverb that signifies "scatteredly, here and there, in a scattered manner, sparsedly, dispersedly". Much like *inter alia* in criminology/sociology and *sensu* in medicine/biology, *sparsim* seems to be a term commonly used in legal discourse.

> Already in the early 1930s there appeared conceptions, at first rather general, which became a kind of independent parallel in relation to the efforts of Czech aesthetic semiology and semantics. At the same time both branches, namely contemporary Czech aesthetics and the noetic investigations of the Polish philosophers, coincide in various basic points which have influenced both sides. Let us mention at random the very important influence of **F. Brentano**'s conception of psychology and naetic which was received in Poland by the mediation of the pupils of **K. Twardowski**. In the Czech environment of the early 20th century this contact was mediated chiefly by Prague University, above all by linguists, e.g. by **A. Marty**. (Sus 1972: 29-30)

And so the plot thickens.

> (a) What does structuralist semiology really look like (its reconstruction); how does it function and what is its mission (the question of its purpose); how can it be verified - i.e. the question of its scientific truthfulness and reasonableness in general.
> (b) The second group of questions concerns problems of history (genesis): What is the actual origin of structuralist semiology and semantics; what presumptions and preconditions have they met in their development in Czech aesthetics and in the wider context of European aesthetics; what aret he other general theoretical presuppositions of their origin; what are the artistic trends they have arisen from, etc. (Sus 1972: 30)

Hopefully something like this investigation could be performed on the Tartu-Moscow School of semiotics.

> The sheer unhistorical measuring by the means of stiff theses which are in no way motivated, the simple comparison carried out from the outside - all that would lead to very superficial and sometimes even wrong results. (Sus 1972: 32)

This is why I am beginning to doubt if there is any point in revising Jakobson's communication model. No matter how many disjoined quotes I compare, I am always "outside" of this tradition, "looking in" and seeing only surface associations.

> By his concept of sign in *Phenomenology of Mind* Hegel surpasses mere conventionalism. That is to say Hegel refused to connect the category of sign directly with noetic, i.e. with the content, functions, bounds and value of the cognitive process (either theoretical or artistic). That was a fundamental step forward in

> the history of philosophy and aesthetics. Thus Hegel has principally corrected the ruling traditions which were manifest in the filed of the psychological emprism and sensualism (nominalism) as well as in the older symbolism of the above-mentioned theories of panplexism: namely that the sign-character affects the totality of the cognitive process (i.e. the meaning, the content of knowledge) in a more or less degrading way. For instance already Cusano has it, expressed in a striking manner: He says that **our thinking only organizes and interprets the sensual data**, that is to say, it is not directed towards the substance of things. **The system of knowledge is merely a set of signs and the absolute world of objects remains unattainable for knowledge**. According to Cusano only in God's mind things are contained in their subntantial truth, for God's thinking is "vis entificativa" (creating) while **the human intellect remains only "vis assimilativa", i.e. a kind of power which does not grasp the existence of things, but comprehends their 'similitude' ("similitudo") only by intermediation**. The language of signs conceals the substance of things in closer and closer veils. (Empirist nominalism later adopted a completely different nomenclature, nevertheless it has arrived at analogical results.) (Sus 1972: 38)

All this sounds a lot like the material reviewed by Oscar Ewald in 1913 - that knowledge consists in both mirroring (reality) and creating (constructing and defining).

> Hegel has outlined - even though not completely solved - the question of the relation between the problem of the sign and the category of human work (i.e. the teleology of the sign). Thereby he has urged traditional semiotics to go beyond the bounds of the considerations hithero limited only to the field of logic and psychology as well as noetic; those considerations were now restricted to introspection, now to the mere description of outer signs, now to the account of their functionings. Hegel has demonstrated that **the sign itself remains a sensual thing that has its immanent outwardness and objectivity precisely by virtue of the fact that it exists as a sign**. For a sign (e.g. a linguistic one) is a product of a working activity ("Tätigkeit", "Tun") and does not differ in any absolute, substantial way from the products of human work proper. Thence Hegel's **parallel between the working hand and the speaking mouth**. The outward shape of a sign, being a product, is not an activity, but - according to the German philosopher - it is a quiet whole, an outward expression whose real material content ("fysis") are in themselves insignificant. **So the sign is a sign which is not the thing itself**, the sign is connected with it only arbitrarily ("durch freie Willkür") and in regard to the thing it is casual. That is to say, the sign is - in the Hegelian term - an 'alienated' thing (in the narrower sense, provided that work transforms "res" - i.e. matter, and provided the purpose projects - i.e. objectivizes itself into the outer object). **The activity proper, however, is "das Innere" (i.e. the cognitive process, idea, content) which Hegel puts into opposition to "das Aussere" (sign)**. The content, the meaning of our thinking cannot be identified with the sign. The objectivity of idea, of meaning is of an utterly different ontological and noetic character than the objectivity (external existence) of the reified sign. Truth in its substance has nothing in common with the sign-character as a phenomenon. (Sus 1972: 38-39)

Much of this sounds like Peirce, but generally it comes across as cryptic as Mamardašvili and Pjatigorski's insistence that the symbol is a something that is a non-thing, with one side submerged in consciousness and the other end in the world of things.

> So, it is then questionable whether it is possible to proclaim Hegel the inspirer of the sign-conception in the history of Czech aesthetics, as Mirko Novák did in his book *Česká estetika* [Czech Aesthetics] (1941). It was right of him to call attention to the first contact of Czech 'formalist' aesthetics of teh 19th century with **some problems of sign and meaning in the work of Josef Durdík (1837-1903).** Direct contact, however, between Hegel's interpretation of sign (and symbol) and Durdík's interpretation of 'sign' does not exist. (Sus 1972: 39)

Curiously, there is no wikipedia article for Josef Durdík in English but there is in Estonian.

> Durdík was much closer to the empiricism of John Locke - by reason of his liking for the English 'way of life' - than to Hegel. (Sus 1972: 40)

I'm already beginning to like this guy.

> It is not by accident too that in 1934 - in the time of the purposeful rise of structuralist aesthetics - the work of Jan Mukařovský has only traces of Hegel's and neo-Hegelian influence solely in **the doctrine of the dialectic of contradictions and of immanenge**, the doctrine at the same time being transformed by Mukarovsky in a specific way. (Sus 1972: 40)

Claude Gandelman, too, remarked this in his paper "The Dialectical Functioning of Mukařovský" (1988).

> From Hegel the path leads to Vischer and through Vischer to Volkelt. And only then, in what has been termed the school of Hostinský, Otakar Zich met Volkelt to take over from him his (Zich's) central category of the '**significatory image**' (*významová představa* = *Bedeutungsvorstellung*) which has been interpreted in an empirical way and employed for the argument - which is most important - that **works of art are significatory structures, i.e. that they 'mean' something.** (Sus 1972: 40)

When I wrote my "artistic pseudo-scientific text" (something like experimental literature) titled "Somatoception", I invented a false-history of semiotics with one specific strain named "significatorics" (something like Lady Welby's "significs"). But here, obviously, these weird terms come from translation - they could probably just as well be "significant images" (though this sounds like Charles Morris).

> **Beauty does not exist without the endeavour of the observing subject**. Such is the thesis of Friedrich Theodor Vischer. (Sus 1972: 41)

Compare this to Peirce's thesis which goes something like this: signs do not exist without the endeavor of the interpreting subject.

> The aesthetic act becomes **a process of identification** (a feeling-into or personification of the object by the spectator) **in which we project our emotions, images and ideas outwards**. Such an introducing of human psychical phenomena into the extra-human things and 'inanimated' phenomena becomes at the same time the point of departure for modern myth-making. (Sus 1972: 41)

Compare this to Susanne Langer's suggestion that "To understand the "idea" in a work of art is therefore more like having a new experience than like entertaining a new proposition" (Langer 1956[1942]: 213-214).

> One strives for a new aesthetic objectivism. The aestheticians put forward integral theories of the 'aesthetic object', first of all under the influence of phenomenology and life-philosophy ("Lebennsphilosophie"). Ideas are received from the school of F. Brentano (**and through it from scholastic philosophy**), namely ideas of the absolute difference between on the one hand the act (process) of knowledge, of the artistic perception, which should belong exclusively to the realm of real psychical phenomena dependent on the empirical individual changeability from subject to subject, and thus subject to relativity, and on the other hand the content (meaning, sense) of the idea, of the psychical image. The categories of 'sense', 'meaning', 'whole', 'structure', 'function', 'structural interdependence' ("Strukturzusammenhang"), 'semantic wholes', 'comprehension' set out on their way, and as early as the 1920s they become commonplaces of the contemporary 'humanities' ("Geistwissenschaft"). And they become the central concepts of structural theories in aesthetics, above all in Germany. (Sus 1972: 45)

At this point Brentano seems like the juncture between continental European and American semiotics around the end of the 19th century and the beginning of the 20th - both Peirce and Brentano drew from scholastic philosophy.

> The poet is in Dilthey's opinion a man who comprehends the semantic content of life. But: "The human world becomes meaningful for a poet only if the poetic perception does not stimulate an action." According to Dilthey Goethe withdraws from life to be able to write. No doubt the man who only writes poetry becomes a dreamer; he who acts, however, sets a limit to his poetry... (Sus 1972: 47)

The man of deeds (action) vs the man of words (poetry).

> The methodical limitation to German philosophy and aesthetics could prove to be fruitful; on the other hand we are aware of the one-sidedness of this extraction. For it is necessary to correct **the opinions which have greatly exaggerated, e.g., the share of de Saussure's linguistic methodology and theory of language in the building-up of the Czech structuralism, as well as the opinions which attempted to derive it merely as a branch of the Soviet 'formal method' of the 1920s.** The empty or nearly empty places in the genealogy of Czech structuralism are to be filled in; for this purpose the general outline of some (not all!) circumstances and interrelations which have remained out of the way or which have been only anticipated may be very helpful. (Sus 1972: 54)

This author has greatly helped to "flesh out" Czech structuralism. And indeed all too often is semiotics referred to de Saussure when he in fact may have had very little to do with it. When it comes to Russian formalism, this paper highlights that Czech and German philosophy had its own "abstract" formalism long before Tynjanov & Co. started their work in Russia.

5.7.7 Kehakeel (2014-07-12 15:56)

Kehakeel (*body language*) on pseudoteaduslik tõlgendusraamistik mis käsitleb mitteverbaalset suhtlemist. "Kehakeelde" kuuluvad anekdootlikud seigad kehalise käitumise tõlgendamisest ja väärtõlgendused mitteverbaalse suhtlemise uurimise varajastest saavutustest.

Sisukord [peida]

1 Kehakeele mõiste
2 Keelelisus
3 Kehakeeleõpikute väärtõlgendused
    3.1 Käte ja jalgade ristamine
    3.2 Mehrabiani müüt
    3.3 Silmad on hinge peegel
    3.4 Siiras naeratus
4 Eestikeelsed aimekirjanduslikud kehakeeleõpikud
5 Viited

Proovisin vahelduseks kirjutada eestikeelsesse Vikipeediasse artiklit kehakeelest. Teades, et Vikipeedias pole midagi püsiv, postitan ka siia selle tulemuse:

> Kehakeel
>
> **Kehakeel** (*body language*) on pseudoteaduslik tõlgendusraamistik mis käsitleb mitteverbaalset suhtlemist. "Kehakeelde" kuuluvad anekdootlikud seigad kehalise käitumise tõlgendamisest ja väärtõlgendused mitteverbaalse suhtlemise uurimise varajastest saavutustest.

Kehakeele mõiste

Ungari-Ameerika semiootik Thomas A. Sebeok (1975: 12) leidis, et see "võrreldamatult vulgaarne" mõiste pärineb eksimatult semiootilisest kontekstist, Israel A. Latif'i 1934. aasta uurimusest, milles räägitakse imiku roomamisest lutipudeli poole kui "kogu-keha keelest" (*whole-body language*) (Latif 1934: 76). 1930ndatel, enne kommunikatsiooniteooria tekkimist, ei eristatud veel *keele* ja *kommunikatsiooni* mõisteid, mistõttu Ameerika kirjanik Julius Fast võttis selle termini kasutusele lühendatud kujul ja avaldas samanimelise raamatu, *Body Language* (1970), millest saab alguse pseudeteaduslik või anekdootlik kehakeele-diskursus.

Keelelisus

Kehakeele mõiste iseenesest on ekslik, sest mitteverbaalne suhtlemine ei vasta Charles W. Morrise viiele keele tingimusele (Morris 1949: 36); nimelt ei kanna kehakeele-märgid alati ühist tähendust paljude tõlgendajate jaoks ja ei ole ühtedel viisidel kombineeritavad ja teistel viisidel mitte (vt Rebane 2012: 8). Mitteverbaalse suhtlemise uurimise pioneer Ray L. Birdwhistell nentis, et arvamine nagu oleks igal žestil "päris" tähendus nagu "sõnadel" peaks olema, lähtub keeleteaduslikust naiivsusest ja kui uurija üritaks luua mingisugust "sõnastikku" kõikidest kehaliigutustest ja nende tähendustest siis ta avastaks, et enamus inimesi on kineesiliselt kirjaoskamatud ja liiguvad vigaselt (Birdwhistell 1971: 186). Thomas A. Sebeok soovitab selliseid metafoorilisi väljendeid nagu "kehakeel", "lillede keel", "mesilaste keel", "ahvide keel" jne vältida (Sebeok 2001[1994]: 12). "Kehakeele lugemine" on ka keeleliselt ebakorrektne, sest nt loomulikus keeles sõnumi tõlgendamise puhul ei öelda "ma lugesin ta keelest, et...".

Kehakeeleõpikute väärtõlgendused

Aimekirjanduslike kehakeeleõpikute lugemise tuleb meeles pidada, et need on kirjutatud kindlal ajal ja kindlas kohas. Näiteks ühe mõjukaima autori, Allan Pease'i, õpik on kirjutatud 1980ndate alguses, Austraalias ja müügimeeste huvisid silmas pidades. Sellise kultuurikonteksti tõttu sisaldab tema õpik ka tähelepanekuid mis vastavad rohkem tolle aja (Austraalia) müügikonsultantide käitumisele ametlikel koosolekutel kuiet nt tänapäeva eestlase käitumisele tema igapäevaelus. Allpool on mõned valitud näited väärtõlgendustest mida enamus aimekirjanduslikke kehakeeleõpikuid sisaldavad.

Käte ja jalgade ristamine

Allan Pease väidab, et käte ja jalgade ristamine pärineb lapsepõlves asjade taha peitumisest ja kujutab endast katset "peita" end ebameeldiva olukorra eest. Pease on kindel, et käte rinnale ristamine väljendab närvilisust ja negatiivset või kaitsvat suhtumist või, alternatiivselt, kaitseb keha külma ilma eest (Pease 1981). Samal aastal avaldas USA kunstiajaloolane Henry Maguire uurimuse Bütsantsi kunstist (Maguire 1981), milles ta leidis, et ikoonimaalil neljakümnest Sebaste märtrist tähendasid rinnale ristatud käed kas seda, et figuurid vaikisid või olid surnuks külmunud (Brubaker 2009: 55). Sõltumatult sellest, kas Pease mugandas selle tõlgenduse Maguire'i tööst või mõtles ise välja, on tema õpik mõjutanud lugematute pahaaimamatute lugejate käitumist ja soovitanud käsi mitte rinnale ristata. Tänapäeva psühholoogid soovitavad käte rinnale ristamist mitte üle tõlgendada, eriti kui toolil puuduvad käetoed, sest selles olukorras tõuseb käte ristamise sagedus käte puhkamise viisina (Matsumoto & Hwang 2013b: 92; note 1).

Mehrabiani müüt

Mehrabiani müüt on umbes järgnev: "suhtlemise mõju on 7 % verbaalne (sõnad), 38 % vokaalne (hääle tugevus, toon, rütm jne.) ja 55 % kehakeel (põhiliselt näoilme)". California Ülikooli psühholoogia emeriitprofessor Albert Mehrabian uuris 1960ndate lõpul nö kanali-usaldusväärsuse (*channel reliance*) põhimõttel *meeldivust*, mõõtes ühe ja sama reklaamteksti mõju ainult tekstina, ainult häälena ja ainult videopildina. Selliste uurimuste põhjal lõi ta üldistatud võrrandi: "Kogu meeldivus = 7 % verbaalne meeldivus + 38 % vokaalne meeldivus + 55 % näoline meeldivus." Tema viga oli neid tulemusi pidevalt korrata, nii tavalugejale mõeldud kehakeeleõpikus (Mehrabian 1971) kui ka teadlastele mõeldud tehnilises raamatus (Mehrabian 1972), mistõttu sellest sai nö linnamüüt (*urban myth*). Käesoleva sajandi algul selgitas Mehrabian oma kodulehel, et tema võrrand tuletati psühholoogilistest katsetest mis tegelesid tunnete ja suhtu-

mise (nt meeldivuse-ebameeldivuse) suhtlemisega (Mehrabian *n.p.*) ja on rakendatav ainult tunnetest ja suhtumisest kõnelemise kontekstis. Enamus eelmise sajandi lõpu aimekirjanduslikke kehakeeleõpikuid sisaldavad nö "Mehrabiani reeglit" ja esitavad seda tõsiasjana.

Silmad on hinge peegel

See käibeväljend on laialdaselt tuntud ja viitab ülanäo väljenduslikkusele (sj silmad ise ei mängi nii olulist rolli kui kulmud ja silmaümbrused). Väljend ise on tõenäoliselt pärinenud Cicero'lt, kes kirjutas raamatus *Kohustustest* (*De Officiis*), et *nägu on hinge peegel*, sest see on ainus osa kehast mis on võimeline kuvama nii palju väljendusi kui on emotsioone, ja silmad omakorda valitsevad nägu (Synnott 1989: 614) - teisele inimesele näkku vaadates orienteerutakse silmadele. Cicero käsitluses oli see osa antiiksest füsioloogiast, mille järgi silmad, kõrvad ja muud tajumodaalsused (kokku viis "sõnumikandjat") on "hinge aknad" (Cicero 1853: 305) ja nägu hinge peegel. Sageli seostatakse (eriti USA evangeelses kristluses) seda ütlust järgneva Uue Testamendi katkendiga: "Silm on ihu lamp [valgus]. Kui su silm on selge, siis on kogu su ihu valgust täis. Kui su silm on aga vigane, on kogu su ihu pimedust täis. Kui nüüd valgus sinu sees on pime, kui suur on siis pimedus?" (Matteus 6: 22-23).

Siiras naeratus

Sugugi mitte kõik "kehakeelde" kuuluvad tõlgendused pole anekdootlikud või ilma igasuguse teadusliku aluseta. Kindel osa on ekslik lihtsalt teaduse aeglase edasiarenemise tõttu. Näiteks eristus siira ja teeseldud naeratuse vahel pärineb Prantsuse neuroloogi Duchenne de Boulogne'i tööst, mistõttu siirast naeratust nimetatakse sageli "Duchenne'i naeratuseks". Duchenne tegi elektro-füsioloogiliste katsetuste tulemusel kindlaks, et tõelist õnnetunnet väljendav naeratus ei kasuta ainult suu-lihaseid vaid ka silma-lihaseid (Duchenne 1867) ja loob silmade ümber väikesed kortsud - "naerukurrud" või "varesejalad". Rootsi anatoomik Carl-Herman Hjortsjö (1970) omakorda õppis tahtlikult kontrollima oma näolihaseid ja leidis ainult ühe näolihase mida ei saa tahtlikult kontrollida - ülalautõstur (*levator palpebrae superioris*), mis on seotud siirast naeratust tekitava silmasõõrlihasega (*musculus orbicularis oculi*) (Ekman & Friesen 1976: 64). Alles 2013. aastal tõestasid uurijad, et olulisel vähemusel inimestest on võime kuvada Duchenne'i naeratust tahtlikult (Gunnery et al. 2013). Kuigi Allan Pease on "lõpliku" kehakeeleõpiku (*The Definitive Book of Body Language*) juba kirjutanud, on mitteverbaalse suhtlemise teaduslik uurimine kaugel lõpetatusest.

Eestikeelsed aimekirjanduslikud kehakeeleõpikud

- Nierenberg, Gerard I. 1997. *Kuidas lugeda kehakeelt*. Koos Henry H. Caleroga; tõlkinud ja eessõna Anne Tuurand. Tallinn: Tuurand.
- James, Judy 1998. *Kehakõne: kuidas endast positiivne mulje jätta*. Inglise keelest tõlkinud Tiit Kändler. Tallinn: TEA Kirjastus.
- Tuurand, Anne 1999. *Ülekuulatava kehakeele jälgimise metoodika*. Tallinn: A. Tuurand.
- Topf, Cornelia 2000. *Kehakeel ja edukas karjäär: töövestlused. Suhtlemine kolleegidega. Ülemus ja alluvad. Koosolekud. Kõned ja presentatsioonid. Suhtlemine klientidega*. Tõlkinud Eve Paikre. Tallinn: Odamees.
- Pease, Allan 2001. *Kehakeel: kuidas žestide järgi mõtteid lugeda*. Inglise keelest tõlkinud Kalev Lattik. Tallinn: Ühiselu.
- Morris, Desmond 2002. *Intiimkäitumine*. Tõlkija ja järelsõna: Ilmar Palli. Tallinn: Mondo.
- Enäkoski, Ritva 2003. *Pane oma isiksus mängu*. Tõlkinud Eve Rütel. Tallinn: Sinisukk.
- Clayton, Peter 2004. *Kehakeel töökeskkonnas: tõlgenda signaale ja reageeri õigesti.* Inglise keelest tõlkinud Maria Drevs. Tallinn: Koolibri.
- Jaskolka, Anna 2005. *Kuidas lugeda ja kasutada kehakeelt*. Inglise keelest tõlkinud Tiia Rinne. Tallinn: Ersen.

- Lloyd-Elliott, Martin 2006. *Seksuaalse kehakeele saladused*. Tõlkinud Anneli Kritšmann. Tallinn: Koolibri.
- Givens, David 2007. *Armastuse märgid: praktiline kurameerimiskeele õpik*. Tõlkija Kadre Vaik; toimetaja Kairit Põder; illustratsioonid: Aaron Huffman; kujundus: Erki Schotter. Tallinn: Pilgrim Group.
- Plonka, Lavinia 2007. *Keha kõneleb: muuda oma elu maagilise kehakeele abil*. Inglise keelest tõlkinud Ketlin Tamm; toimetanud Jana Kuremägi; kaane kujundanud Reet Helm. Tallinn: Ersen.
- Bachmann, Talis 2008. *Valetamismärgid: kuidas tunda ära valetamist?*. Toimetaja Aita Nurga; kujundaja Siiri Timmermann. Tallinn: Äripäev.
- Kuhnke, Elizabeth 2010. *Kehakeel võhikutele*. Inglise keelest tõlkinud Eva-Liisa Pärtel; toimetanud Irma Aren. Tallinn: Ersen.
- Navarro, Joe 2010. *Kehakeelest: kehakeele kiirlugemise kursus endise FBI agendi sulest*. Koos Marvin Karlinsiga; Inglise keelest tõlkinud Tiina Voolaid; toimetanud Mari Klein; kujundanud Britt Urbla Keller. Tallinn: Varrak.
- Bachmann, Talis 2010. *Keha ja tema isiksus*. Koostanud, ingliskeelse materjali eesti keelde vahendanud, illustratsioonid valinud Talis Bachmann; toimetanud Raul Kilgas, Silvi-Aire Villo; kujundanud Tiina Alver. Tallinn: Ilo.
- Kents, Aleksandr 2011. *Käsiraamat unelmate naiste võrgutamiseks*. Kiviõli: A. Kents.
- Borg, James 2012. *Kehakeel*. Inglise keelest tõlkinud Anne Kull; toimetanud Anneli Sihvart; kaane kujundanud Reet Helm. Tallinn: Ersen.
- Karro, Kersti 2012. *Kuidas me tegelikult suhtleme: suhtlemise ja suhete keerukas kunst*. Toimetaja ja kaasautor Klaire Kolmann; kujundaja Laura Kangur; fotod: Klaire Kolmann, Laura Kangur. Tallinn: Agitaator.
- Havener, Thorsten 2012. *Ma tean, mida sa mõtled*. Saksa keelest tõlkinud Ann Kitsnik; toimetanud Anu Murakas; kaane kujundanud Reet Helm. Tallinn: Ersen.

Viited

- Birdwhistell, Ray L. 1971. *Kinesic and Context: Essays on Body-Motion Communication*. Allen Lane: The Penguin Press.
- Brubaker, Leslie 2009. Gesture in Byzantium. In: Braddick, Michael J. (ed.), *The Politics of Gesture: Historical Perspectives*. Oxford, New York: Oxford Journals, Oxford University Press, 36-56.
- Cicero, Marcus Tullius 1853. *The Academic questions, treatise De finibus, and Tusculan disputations of M.T. Cicero*. Translated by C.D. Yonge. London: Henry G. Bohn.
- Duchenne, Guillaume-Benjamin 1867. *Physiologie des mouvements démontrée à l'aide de l'expérimentation électrique et de l'observation clinique, et applicable à l'étude des paralysies et des déformation*. Paris: J.-B. Baillière et fils.
- Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 1976. Measuring facial movement. *Journal of Nonverbal Behavior* 1(1): 56-75.
- Fast, Julius 1970. *Body Language*. New York: Simon & Schuster Adult Publishing Group.
- Gunnery, Sarah D.; Judith A. Hall and Mollie A. Ruben 2013. The Deliberate Duchenne Smile: Individual Differences in Expressive Control. *Journal of Nonverbal Behavior* 37(1): 39-41.
- Hjortsjö, Carl-Herman 1970. *Man's face and mimic language*. Lund: Student-litteratur.
- Latif, Israil A. 1934. The Physiological Basis of Linguistic Development and of the Ontogeny of Meaning. Part I. *Psychological Review* 41(1): 55-85.

- Maguire, Henry 1981. *Art and Eloquence in Byzantium*. Princeton: Princeton University Press.
- Matsumoto, David and Hyi Sung Hwang 2013b. Body and Gesture. In: Matsumoto, David; Mark G. Frank and Hyi Sung Hwang (eds.), *Nonverbal Communication: Science and Applications*. Los Angeles (etc.): SAGE, 75-96.
- Matteus = Piibel.NET :: Matteuse evangeelium 6. ptk. Vaadatud 11.07.2014.
- Mehrabian, Albert 1971. *Silent messages*. Belmont: Wadsworth.
- Mehrabian, Albert 1972. *Nonverbal Communication*. Los Angeles: University of California Press.
- Mehrabian *n.p.* = "Silent Messages" – Description and Ordering Information. Vaadatud 11.07.2014.
- Morris, Charles 1949. *Signs, Language and Behavior*. New York: Prentice-Hall, Inc.
- Pease, Allan 1981. *Body Language: How to read others' thoughts by their gestures*. Sydney: Camel/Pease Training International.
- Rebane, Rasmus 2012. Nonverbal Communication and Power. Seminar paper. Tartu: University of Tartu, Institute of Philosophy and Semiotics.
- Sebeok, Thomas A. 1975. The Semiotic Web: A Chronicle of Prejudices. *Bulletin of Literary Semiotics* 2: 1-63.
- Sebeok, Thomas A. 2001. *Signs: An Introduction to Semiotics*. Toronto: University of Toronto Press.
- Synnott, Anthony 1989. Truth and Goodness, Mirrors and Masks - Part I: A Sociology of Beauty and the Face. *The British Journal of Sociology* 40(4): 607-636.

5.7.8 GS's Literary and Theatre Theory (2014-07-15 13:30)

Tihanov, Galin 2007. Gustav Shpet's Literary and Theatre Theory. *CLCWeb: Comparative Literature and Culture* 9(4): Article 3..

> In an article on the history of the Moscow Linguistic Circle written in November 1976 for *The Short Literary Encyclopaedia* (Kratkaia literaturnaia entsiklopediia), but only published twenty years later, Roman Jakobson nated that Shpet's phenomenology of language left "an evident mark on the evolution of the Circle in the concluding phase of its life" (Jakobson, "Moskovskii" 367); elsewhere, he praised Shpet's important role as an "outstanding philosopher of Husserl's scheel" (Jakobson, "Example" 534), whom Husserl himself considered "one of his most remarkable students" (Jakobson, "Retrospect" 713; **Jakobson also recalled that Shpet had urged him to acquaint himself with the ideas of Anton Marty**). After Jakobson's departure for Estonia and then Prague in 1920, Shpet's (and later, through him, GAKhN's) influence became gradually so overpowering that it led to the split of the Circle in mid-1922 (Nikolaev 228). (Tihanov 2007: 2)

This refutes my guess that Jakobson read Marty in Prague and due to acquaintance with other Prague thinkers.

> On 4 April 1920 Shpet participated in a most intriguing discussion on plat ['siuzhet'], where he and Betr Bogatyrev sided with Vinokur's insistence on the essentially verbal (*slovesnaia*) nature of plot, against **Osip Brik's suggestion that in painting and sculpture plots of a non-verbal character are possible** (Shapir 299-300). This discussion bears an early testimony to Shpet's belief in language as the provider of **a universal semiotic code that enables the processes of translation and expression between different sign systems** (literature, painting, sculpture etc.; Shpet advances this idea most comprehensively in his article "Literatura" which was drafted in the mid-1920s as an entry for GAKhN's *Dictionary of Artistic Terms* [Slovar' khudozhestvennykh terminov]). (Tihanov 2007: 2)

This refutes my guess that Jakobson read Marty in Prague and due to acquaintance with other Prague thinkers.

> Of particular significance is the second instalment of the *Aesthetic Fragments*, where Shpet offered the first Russian definition of poetics as grammar: **"Poetics in the broad sense *is the grammar of paetic language and poetic thought*"** (Shpet, "Esteticheskie" 408; unless indicated otherwise, all translations are mine; emphasis in the original). This initially metaphorical use of "grammar" was later taken up be Roman Jakobson in the late 1950s and the early 1960s in his well-known programme for the study of the "Poetry of grammar and [the] grammar of poetry," where "grammar," purified from Shpet's reference to "poetic thought," evolved from a metaphorical to a term with distinct scope and content. Significantly, in the same place **Shpet also speaks for the first time of the "poetic" (rather than simply aesthetic) "function of the word," thus foreshadowing Jakobson's later authoritative emphasis on the poetic function of language**. (Tihanov 2007: 3)

This refutes my guess that Jakobson read Marty in Prague and due to acquaintance with other Prague thinkers.

> The structure is **a concrete construction whose individual parts can vary in 'size' (*v razmere*) and even in quality, but not a single part of the whole *in potentia* can be removed without destroying this whole** (Shpet, "Esteticheskie" 382). The system, on the other hand, is **a set of structures where each structure preserves its own particularity**. The biological organism - Shpet's example - is precisely such "a system of structures," where each structure (bones, nerves, blood vessels etc.) remains concrete and distincti. **This differentiation between structure and system was welcomed by some linguists in the 1920s**, notably by Viktor Vinogradov (265) who read into Shpet's argument a privileging of the notion of structure (depth) over that of system (horizontality), and - by extension - of the paradigmatic approach over the syntagmatic. (Tihanov 2007: 3)

Finally an clear statement about what is systematic about a system: in contrast with structure, the system accommodates change, displacement and modification without ceasing to be a system, but continuing to function as a system.

> Despite the pioneering suggestion of a difference between the poetic and the aesthetic function of language, Shpet remained interested mainly in the latter. He denied poetry - and literature in general - their special status as sole exponents of discursive figurativeness bestowed upon them by the Formalists. And although both in the *Aesthetic Fragments* and in the *Introduction to Ethnic Psychology*, **he opposed resolutely the psychological interpretation of the image (as practiced by Potebnia**), Shpet nonetheless sought to explain the image as hovering between the object and the idea; he endeavoured to clarify its relations to the inner form of the word, to its logical and ontological dimensions. (Tihanov 2007: 4)

Alas Shpet was knowledgeable about Potebnia's distinction but elaborated it to accommodate new approaches. Much like Shpet replaced poetic word or language with poetic function, Tynjanov replaced Anton Marty's "semantica" with "function" (e.g. auto- and synfunction instead of auto- and synsemantica).

> Formulated as early as 1917 in his essay "Mudrost' ili razum?" ("Wisdom or Reason?"), **Shpet's crucial concept of "inner form" harked back to Wilhelm von Humboldt's philosophy of language**. It was sharpened in Shpet's work on the history and the current state of hermeneutics (in "The Hermeneutics and Its Problems," completed in 1918) and then occupied centre stage in both the *Aesthetic Fragments* and the *Introduction to Ethnic Psychology*, not to mention Shpet's 1927 monograph specifically dedicated to the inner form of the word. **"Inner form," conveying the notion of a deefer semantic stability and thus positing a horizon of reliable interpretation**, was also an important theoretical instruction in the research of Shpet's younger colleagues at GAKhN. In 1923, Shpet gave at GAKhN a paper on "The Concept of inner form in Wilhelm Humboldt," followed in 1924 by papers from Buslaev ("The Concept of Inner Form in Steinthal and Potebnia") and Keningsberg (**"The Concept of Inner Form in Anton Marty"**). (Tihanov 2007: 4)

But why then does the concept of "inner form" remain so cryptic - why are we unknowledgeable about its import today?

> **For Shpet "inner form" suggests, let us recall, a crucial evidence for the potential of art to produce serious, non-arbitrary versions of reality**. The lack of "inner form" stands, more widely, for the lack of necessity and compelling direction in the work of art. (Tihanov 2007: 5)

Compare this to the formalist's insistence that the work of literary art is a lousy document (of everyday reality).

> As a follower of Husserl and Humboldt, attempting a synthesis between phenomenology and hermeneutics, Shpet no doubt considered the Russian philosophical tradition to be lagging behind, deprived of adequate vocabulary, inarticulate, if not plain "dumb" (see the section "Neveglasie" in Shpet, "Ocherk"). Yet when it comes to literary and theatre theory rather than philosophy, Shpet was judged by many as in turn lagging behind; his neo-Humboldtianism, against the background of the radicalism of the Russian Formalists, earned him the reputation of a thinker who makes a virtue of arriving on the intellectual scene late rather than never. Viktor Vinogradov reports that the young supporters of Formalism at the Leningrad Institute of Art History (Gosudarstvennyi Institut Istorii Iskusstv) displayed a banner with words "Luchshe Shpet, chem nikogda" (literally, "better Shpet than never") to signal their sarcasm and distance from Shpet (see Vinogradov 265). **The irony was not lost on those who knew that Shpet was a follower of German thought (see the German homophone *spät* [late] in the saying "besser spät als nie")**. (Tihanov 2007: 6)

A nice little tidbit for the semiotics of names (nimesemiootika) and how a name can play the role of a noun or adverb.

5.7.9 Peirce's semiotics and Russian formalism (2014-07-15 13:58)

Kiryushchenko, Vitali 2012. Peirce's semiotics and Russian formalism: The story of Oedipus Rex. *Semiotica* 189(1): 255-269.

> […] while Saussure made most of his basic assumptions against the background of rationalism, Peirce's pragmatism and semiotics emphatically denies such a background while Saussure was largely preoccupied with describing natural language as a self-contained system of differences between linguistic signs. Peirce's semiotics made much wider ontological claims while **Saussure's theory was rooted in associationistic psychology**. Peirce tried to do his best to denounce psychologism (Deledalle 2000: 100-113); while in Saussure's *Course* the constitutive law of meaning has no importance for the "practical Self," Peirce puts decisive emphasis on conceivable practical results (Colapietro 1991; Broden 2000: 27-89). (Kiryushchenko 2012: 256)

And yet we know very little about associationistic psychology (presumably, a movement in German psychology at the end of the 19th century, focused on such phenomena as sensory discrimination and association).

> Obviously, in Peirce's case, like in Propp's, the idea of classification thus described is closely related with the idea of a process of continuous mediation that culminates in the formation of a general rule, and as such is just one of many steps to the concept of continuity that Peirce in his late writings represented as "relational generality" (Cf. *CP* 6.172, 6.190; Peirce 1992: 181-196). A still earlier germ of this same synechistic concept was presented by Peirce in his "ON a New List of Categories." It is in this paper that

> Peirce introduced **the term "interpretant," an intermediate concept that was to play in his own "List" the role the notion "I think" played in Kantian deduction of the pure concepts of understanding - the role of the foundation for bringing a multitude of experience to conceptual unity**. And it is in this paper that Peirce, by introducing this term, offered an alternative, non-Hegelian synechistic interpretation of Kantian synthesis of the manifold types of intuition; here he represented the synthesis not as a pure self-positing but as an act of continuous development addressed to possible future (Cf. *W*2: 49-58; KRV: B 133). (Kiryushchenko 2012: 259)

I recently explained the interpretant to a non-semiotician as that which connects the representamen (sign-manifestation) and object (the content that the sign makes manifest). I was not too far off.

> Taking the story of Oedipus Rex by Sophocles as an example. Propp names several such narrative functions: "Prophesy," parental marriage," "escape," "nurturing," "particide," "sphinx," etc., each one being subject to a similar analysis. But, unlike other formalists, instead of simply presenting these narrative functions as ahistorical structural components shaping the plot, in the course of his analysis Propp, against expectations, begins to explicate them step-by-step as specific iconic units of discourse by means of which certain larger forms of narrative are transmitted from one historical period to another. In other words, instead of routinely describing the way mutual arrangement of distinct discursive elements endows the story with meaning; that is, instead of describing a pure ahistoric narrative structure, he uses the Oedipus example **to show how folklore discourse *exists in time***. (Kiryushchenko 2012: 260-261)

For some reason I feel similarly about my study of the literary descriptions of nonverbal behaviour.

> So, at first sight, the prophesy motive appears to play no constitutive part in the story. Nevertheless, it turns out that **if a prophecy of precisely this kind should be excluded from the story, the plot would literally fall apart, since nearly all the meaningful events would be rendered incomprehensible, consecutive parts of the plot would become disconnected from one another, and the behavior of characters would seem totally unmotivated**. If we excluded what the oracle says to Laius, we would simply not be able to understand why this or that character does what he or she does. For a formalist, to solve this problem is to tell why this motivational structure occupies the exact position in the plot that it does. (Kiryushchenko 2012: 162)

It Shpet's definition, we have a *struture* (and not a system) at our hands.

> **The sum total of all motives performing the same function that the prophecy itself performs in the story could then be called an *interpretant***, as it embraces a network of mediating links that provide an understanding of the story as a whole. That is, without introducing any significant changes to the plot, it directly reduces the manifold of actions, facts ad events to a unity (cf. *W*2: 54). Moreover, it does so by leaving certain unsaturated links as a possibility of further interpretations in another discursive system that would make the initial symbol grow still further (see figure 2). (Kiryushchenko 2012: 264)

I am reminded of Lotman's similar attempt to identify the interpretant with the "function".

> This intermediate structure Kant calls the "transcendental scheme," which (and this, without question, is the ssum and substance of the second version of the first *Critique*) is always a product of imagination, or something that, as Peirce later puts it in his pramatic maxim, we "conceive" to be such and such. It is neither a percept, nor a concept, but something that interprets the former into the latter (Cf. one of Peirce's definitions in the beinning of MS 212 "On Representations": "**A representation is an object which stands for another so that an *experience* of the former affords us a *knowledge* of the latter**"; *W*3: 62). (Kiryushchenko 2012: 266)

In short, the *representamen* is synonymous with *sign*.

5.7.10 Russian and Italian Futurist Manifestoes (2014-07-15 16:16)

Lawton, Anna 1976. Russian and Italian Futurist Manifestoes. *The Slavic and East European Journal* 20(4): 405-420.

> The Russian Futurists proudly stressed their independent origin and rejected the possibility of any Italian influences. The Italians, on the other hand, claimed to be the only legitimate Futurists, primarily because of the chronological priority of Italian Futurism. **Majakovskij, Kručenyx, and Xlebnikov made various attempts to disprove this claim, but without success**. On the occasion of F. T. Marinetti's trip to Russia in 1914 the polemic reached its climax in an open confrontation, about which Benedikt Livšic gives a detailed and at times hilarious report. (Lawton 1976: 405)

These names are beginning to sound all too familiar.

> Russian and Italian Futurism share many traits which reveal a common heritage. **Futurist ideology is rooted in Nietszche and Bergson**, its aesthetics in French (and Russian) Symbolism and Impressionism, and its technical devicel in Cubism. (Lawton 1976: 406)

Good to know, I guess.

> In his lecture, "The Achievements of Futurism" ("Dostiženija futurizma," 1913), he stated: "**The city enriched our experiences and impressions with new urban elements, which the poets of the past did not**

> **know**. ... Telephones, airplanes, expresses, elevators, rotating machines, sidewalks, factory chimneys, stone colossi, soot and smoke - these are the elements of beauty in the new urban landscape." Marinetti maintained that the new urbanistic design had produced "a loathing of curved lines, spirals and the *tourniquet*" and "love for the straight line nad the tunnel." Majakovskij seems to make a specific allusion to this sentence, when he says, "In the city there are no smooth, measured, curved lines: the angles, the broken lines, the sig-zags are the characteristics of the urban picture" (454). He also stresses, in agreement with Marinetti's views: "... the main thing is that the rhythm of life has changed. Everything acquires the speed of the lightning. ... Frenzy is the symbol of the tempo of contemporary life. ... Poetry must correspond to the new elements of the contemporary city's psyche." (454.) (Lawton 1976: 408)

Powys on the other hand argued that the city does enrich our experience sand impressions but to such a degree that it's difficult to achieve solitude (productive aloneness).

> Anti-feminism, intended as **the lejection of sentimentality and effeminate poses**, is introduced by Marinetti in "Pondazione e Manifesto" and reiterated on several later occasions. This theme is shared by the Russians and taken to an extreme degree by Vadim Šeršenevič. his translation of "Fondazione e Manifoste" reads: "We celebrate ... **the contempt for the woman** - for us there is no difference between a woman and a mattress" (*Futurizm bez maski*, 47). (Lawton 1976: 409)

There is a big difference between rejection of sentimentality and effeminate poses and outright contempt for women.

> The last part of "A Slap in the Face" introduces an element which is lacking in "Fondazione e Manifesto," and which will become the most effective point for the Russians in their struggle for independence from the Italians. The Russians created **the concept of the "autonomous word"** (*samocennoe slovo*), **which later was developed by Kručenyx into "the word as such" (*slovo kak takovoe*)** and constituted the basis for his elaboration of "transrational language" (*zaum'*). (Lawton 1976: 409)

Herein lies the core tenet of Russian Formalists as well (e.g. how *the words as such* lead to *the literature as such* or the concept of *literaryness*).

> The reduction of the language to its essential parts (substantives and verbs in the infinitive) will provide the poet with a medium suitable to fill the gap between perception and expression. The new literary medium will therefore consist of "liberated words" related to each other by analoy, according to **the principle of "wireless imagination," that is, "without the aid of syntactical conducting wires"** (98). Kručenyx opened his "Declarations of the Word as Such" ("Deklaracija slova kak takovogo") with this assertion: "Thought and speech do not keep up with the emotional experiences of the poet, therefore he is **free to express himself not only in the common language (concepts) but also in his own (individual creator), and in a language which does not have a definite meaning (not crystallized), transrational**. The common language binds, the free language allows one to express oneself more completely." (63.) (Lawton 1976: 410)

Hmm. This is where *zaum* (transrational language) meets autocommunication and specifically the "private message systems" (or personal signs).

> The disorder advocated by Marinetti must not be understood as a haphazard combination of sounds and images, however, but as **a carefully orchestrated expression of his perception of reality**. (Lawton 1976: 411)

Cf. Ruesch's subjective understanding of social reality (in his communication model in operation).

> Marinetti's idea of literature was that of a total art. In his opinion, **only the poetic form which in its verbal, visual, auditory, tactile, and olfactory elements reproduces the dynamism of a molecule, can bring a new content to literature**. He therefore declared: "... three elements hithero overlooked in luterature must be introduced: 1) Noise (manifestation of the dynamism of objects); 2) Weight (objects' faculty of flight); 3) Smell (objects' faculty of dispersing themselves)." ("Manifesto Tecnico," 88.) (Lawton 1976: 414)

Cf. academia.edu label ""New" senses in art: touch, smell, taste".

> "The word as such" is not a mindless, purely phonetic utterance; rather, as part of a poetic system **it is necessarily a signifier, even though what it signifies is purposely obscured**. (Lawton 1976: 416)

A surprising connection between the poetic function and semantic noise.

5.7.11 Literature of Fact (2014-07-15 16:31)

Barooshian, Vahan D. 1971. Russian Futurism in the Late 1920's: Literature of Fact. *The Slavic and East European Journal* 15(1): 38-46.

> The Futurists and Formalists considered the writer as a craftsman whose product was not unlike the products of other workers. **They wanted the writer to work for journals, newspapers, and factories, to write**

> **sketches, diaries, reports and memoirs - in short, to write a literature of fact** which they believed far more directly reflected the problems and events of the day than "imaginative" literature. They believed that the imaginative literature which RAPP advocated would not only take years to develop and write, but was an intrinsically solitary art form that alienated the writer from the task of building socialism and from what Boris Kušner (1888-1937) called "direct and immediate participation in political and cultural work." (Barooshian 1971: 38)

This I actually like, because a modern literature of fact would most likely take the form of a blog.

> There were to be sure other reasons for advocating a literature of fact. According to Osip Brik (1888-1945), the Russian intelligentsia so highly develpoed "its ability to experience imaginary facts and events" because it was alienated for a long time from all forms of practical work. Brik suggested that the active Soviet intelligentsia was not and could not be seriously involved in the problems raised by imaginative literature because it already knew their solutions in "reality." Only problems raised in this reality, Brik remarked, could be of concern to the Soviet intelligentsia. Brik also observed that a "fixation and montage of facts" would create a more viable impression on the reader than so-called imaginative literature. (Barooshian 1971: 39)

For some reason I have an inkling that this may have something to do with Soviet realism.

> The writer, according to Brik, was merely executing as it wer a historical-literary injunction in response to the demands of a specific literary situation:
>
> > Every work of art is the result of a complex interrelation of individual features of creative art. The author's role is to use these features and to combine them into a definite artistic product. **The elements of which the art work is created are external to the author and independent of him**. The author merely uses them for his work, with a greater or lesser degree of success. In every period there is a certain number of artistic methods and devices available for creative use. Changing these methods and devices is not a matter of the individual author's volition, but is the result of the evolution of artistic creativity.

Armed with this determinism, Brik critically dissected the literary notions and slogans of RAPP as exemplified in a highly representative work of that group: Aleksandr Fadeev's (1901-56) *The Rout* (1927). (Barooshian 1971: 39)

This I remember from reading Brik in Estonian (and I really really wished that these "extra-literary elements" signified extra-linguistic elements, e.g. nonverbal behaviour).

> However, as Brik went on to note, Čexov's influence was far more pervasive in Fadeev's work than Tolstoj's. This influence could be seen in the clash between two dominant Čexovian types in Fadeev's novel: weak-willed and strong-willed characters. Brik saw this clash as the basic theme of Čexov's stories. **"The meaning of this theme," he wrote, "is that there are people who are adjusted to life and people who are maladjusted. Adjustment, however, is made at the price of lowering one's intellectual level. To be adjusted to life one must be more crude, more obtuse, more straightforward**. Usually Čexov does not show us the inner world of those who are adjusted to life. He presents them as an external force, while the maladjusted, intellectual people are presented with all the inner details of their inner life." The maladjusted weak-willed character in Fadeev's novel was Mečik, a "negative type," who plays "a central role in the whole novel and ... determines the whole compositional structure and style of the novel." Contrasting with Mečik were Morozka and Baklanov, who are adjusted, crude, and obtuse. (Barooshian 1971: 40)

This theme recurs in the early dystopian novels as well. Orwell's *1984* is an especially good example, because his maladjusted intellectual protagonist discusses about his well-adjusted but crude acquaintances.

5.7.12 40 years after the Theses (2014-07-15 16:44)

Randviir, Anti 2013. Autocommunication in semiotic systems: 40 years after the *Theses on the Semiotic Study of Cultures* (Tartu Summer School in Semiotics 2013). *Sign Systems Studies* 41(2): 378-382.

> Bridging cultural semiotics, biosemiotics, and sociosemiotics, new perspectives can be envisaged for **a qualitatively new Tartu semiotics**, offering the general semiotic paradigm a holistic theoretical ground on which to build a coherent methodological toolkit for the study of man in his diverse environment. (Randviir 2013: 379)

This is the New Tartu Semiotics, a qualitatively new trend beginning from the second half of the 1990s (with the re-establishing of the *Sign Systems Studies* journal) and gaining momentum in the 2010s.

> On the object-level, **man's communication with his surroundings** leads to further autocommunication and reconceptualization of himself as a semiotic subject. (Randviir 2013: 379)

As far as I can tell this is only one possible "channels". The first would be man's communication with himself directly; the second a curious case of communicating with oneself through the mediation of some Other; and the third one involving either man's (physical) surroundings or the wider social reality (some grander Other).

> Practical holistic study of culture and semiotic subjects in their self-descriptive, autocommunicative, and communicative functioning leads to simultaneous holistic tendencies also on the metalevel. From here we must follow an apparent clue: **self-description brings together the generation, maintenance, and transmission of information** - again, both on the object-level and on the metalevel. (Randviir 2013: 379)

It appears to me that the problem of self-description is comparable to that of self-awareness. In the new movie *Transcendence* (2014), the question of self-awareness was answered rhetorically (How can any one of us be sure of our self-awareness?) but a pragmatic answer would rely on self-descriptions. If a "thinking machine" has the ability to creatively describe itself, it can be said to have self-awareness.

> As it has been a uniting feature of most congregations in semiotics, this Summer School did not escape the topic of the semiotic treshold. This, however, could not be surprising, as if not the whole paradigm of semiotics of culutre, then at least most of its main research topics and basic assumptions have always been whirling around issues connected with the notion of the boundary - be the latter concerned with **relations between culture and nature, cultural and non-cultural, textual and extratextual, the inside and outside of the semiosphere**. Thus, discussions in presentations and at round table sessions often inspected **the topic of the beginning of semiosis as having to do with the emergence of consciousness** that leads to the intpreretation of narratives and the creation of textual phenomeno, texts, and finally sociocultural systems (presentations by C. Hernandez, P. Cobley, B. v. Heusden). Simultaneously with the object level, the subject of distinguishing the semiotic matter from the non-semiotic realm was recognized on the metalevel in connection with the frontier of cultural semiotics, as well as the future developments of it as a paradigm (presentations by M. Lotman, P. Torop). (Randviir 2013: 382)

These four oppositions constitute four different levels of semiospheric modelling. Fifth level would be semiotic and non-semiotic.

> Yet, inasmuch as autocommunication so clearly indicates the spatial and temporal dimensions of semiotic phenomena and until now, in connection with the research of the Tartu-Moscow School, it is mostly spatial issues that have been cast light on, **the participants agreed upon the necessity to start bridging the temporal dimension of semiosis and semiotic phenomena onto the table as well**. Therefore, our next gathering will try to centre on temporality in the culturo-semiotic treatment of semiosis up to the manifold mattern concerning with cultural dynamism, regarding also metalinguistic developments in metacultures. (Randviir 2013: 382)

Yup, leaving the Summer School, I was pumped to start re-reading *Culture and Explosion* and formulating a temporal semiotics. Now I think that the best way to go about it would be through Jakobson's notion of *permanent dynamic synchrony*, which is also at the core of Lotman's temporal semiotics.

5.7.13 Basic Tasks of Cultural Semiotics (2014-07-15 18:42)

Posner, Roland 2004. Basics Tasks of Cultural Semiotics. In: Withalm, Gloria and Josef Wallmannsberger (eds.), *Signs of Power - Power of Signs. Essays in Honor of Jeff Bernard*. Vienna: INST, 56-89.

> A set of interpreters together with the signs and the messages interpreted by them, as well as the further circumstances relevant to the interpretation (see Prieto 1966: 47f) is called a "sign system". (Posner 2004: 1)

Huh, a definition of sign systems almost identical (or at least very much comparable) to communication systems (*sensu* Ruesch).

> Each sign process includes at least a sign, an interpreter, and a message which is conveyed to the interpreter by the sign. The interpreter's response, which amounts to construing a message in perceiving the sign, is called an "interpretant". (Posner 2004: 3)

Here "sign" is as if the *form* and "message" the *content*. Also, I'm pretty sure that this is not the original definition of the interpretant.

> A code consists of a set of signifiers, a set of signifieds, and a set of rules which determine the relation of these to each other (see Nöth 1990: 206-220). A code is either innate, such as the genetic code, is

> learned in interaction with the social environment, as is the case with many behavioral codes, or **may be created through an explicit decision by one or more individual(s)**. Consequently, one distinguishes between *natural*, *conventional*, and *artificial* codes (see Keller and Lüdke 1997). (Posner 2004: 4)

Nõth's definition is closer to the strict one-to-one-transformation understanding of codes rather than the looser cultural semiotics one (which, to be sure, probably cannot be found in explicit definition). Keller and Lüdke's definition is basically the classic three-fold distinction between biological/species-specific, socio-cultural, and individual/idiosyncratic. I also propose that codes may be created without an explicit decision to do so. Sometimes new codes just "happen".

> Generations of living beings belonging to the same species, but to different cultures, can gradually become so ddifferent from each other that one may speak of "pseudo-speciation" (Erikson 1966; see Eibl-Eibesfeldt 1979: 47f). (Posner 2004: 5)

I wonder if this is in any way related to Timo Maran's concept of *semiotic selection*.

> The term "medium" is used to designate a constellation of factors which remain the same over a wide range of sign processes. One can therefore say that two sign processes belonging to the same medium when, in their reception, they either rely on the same **sensory apparatus** (for example, the ear), or utilize the same **contact matter** (physical channel; e.g., air), or operate with similarly functioning instruments (technical channel; e.g., the telephone), or occur in the same type of social institution (for example, in a fire department precinct), or serve the same purpose (such as calling for help), or use the same code (for instance the English language). In order to distinguish between these types of conditions, one speaks of a biological, physical, technological, sociological, functional, or code-related media concepts (see Posner 1985: 255ff). (Posner 2004: 5)

The concept of medium needed clarification. Ruesch's "medium" is Jakobson's "channel", yet the differences between these concepts are not very clear.

> **The *biological media concept* characterizes sign processes according to the bodily organs (sensory apparatus) which are involved in the production and reception of signs**. Wit hrespect to humans, one differentiates between the visual medium, whose signs are received with the eyes; the auditory medium, whose signs are received with the ears; the olfactory medium, whose signs are received with the nose; the gustatory medium, whose signs are received with the taste buds in the mouth; and the tactile medium, whose signs are received through the skin's sense of touch.
> **The *physical medium concept* characterizes sign processes according to the chemical elements and their physical make-up (contact matter) which are used in establishing a connection between the signss and the receptor organs of the recipient, and, where available, the production organ of the sender.** Visual sign processes are dependent on electro-magnetic fields which carry photons (optical medium); auditory sign processes are dependent on solid, liquid, or gaseous bodies capable of acoustic transfer to serve as a physical connection between the sign and the recipient (acoustic medium); olfactory sign processes utilize chemical substances in gaseous form (osmotic medium); gustatory sign processes use certain liquid or solid substances (culinary medium); tactile sign processes are dependent on the skin to transmit stimuli (haptic medium). The biological and physical aspects of human and animal sign processes are extensively treated in Posner et al. (1997-2004: Vol. 1, Articles 6-12). (Posner 2004: 6)

This is an important distinction. Jakobson is very reductive when it comes to these matters (he relates the visual and auditory with other oppositions, like spatial and temporal, similarity and contiguity, etc.).

> **The functional media concept characterizes sign processes according to the purpose of the messages which are transmitted by them**. We are here dealing in a generalized form with what is known as "styles", "genres", or "discourse types" in literature, art, and musicology (see Morris 1946=1971: 203-232). **The purpose of the communication gives the messages similar structures** regardless of the biological, physical, technical, or social medium in which they occur. Not only in newspapers, but also on the radio and on television, one distinguishes between news, commentary, criticism, reportage, feature stories, and advertising. (Posner 2004: 7)

Finally some (at least theoretical) use for Morris's "discourse types" categorization.

> Each medium determines the types of messages which can be transmitted in it. Therefore, **it is often referred to as a "channel": It lets messages of a particular kind pass and excludes others** (see Posner 1985: 257 and 264, note 32). However, the biological, physical, technical, social, functional, and code-related **limitations usually function together**. (Posner 2004: 8)

Yeap, channel and medium are indeed comparable and Posner has made a good case for comparing them.

> The subject area of cultural anthropoloy is the mental culture of a society, insofar as it is manifested in its civilization, i.e., its *mentality*. **The mentality of a society consists of mentifacts (that is, the ideas and values)** and the conventions governing their use and expression (for a definition of "mentality" see Raulff 1987: 11 and Posner 1991: 68, note 2; the concept can be traced back to the tradition of the French journal *Annales E.S.C.*, established in 1929 in Paris by L. Febvre and M. Bloch; see also Duby 1961, Le Goff 1974, Tellenbach 1974, Hutton 1981, Sellin 1985, Dinzelbacher 1993 and Werlen 1998). Examples of religious mentifacts are the Catholic sains and their emblems, the classification of sins with the corresponding terminology ("mortal sin", "venial sin", etc.), **and the gestural codes of priests**. (Posner 2004: 10)

A possible source for the concept of *mentifact* (or, at least, a road towards tracing its source) and an example of its application - some types of signs can apparently be called mentifacts.

> **Mentifacts which determine the behavior of the individuals in one society can be adopted by members of another society and can come to determine their behavior**. One such case is the adoption of African-American music (at first referred to as "*Negeredudel*," 'nigger droning') in Germany after World War II and its independent development into local forms of music (e.g., *krautrock*) in the following decades: The mentality of jazz fans today connects individuals from otherwise very different societies and civilizations. (Posner 2004: 12)

It sounds like the concept of *mentifact* is quite intricately tied with behaviour.

> Even in the still-utopian (or dystopian) **conception of machines as carriers of culture** it seems evident that machines will form societies and be accepted as members of the same society to the extent that they well develop collective conventional codes, produce signs interpretable with the aid of these codes, and address them to each other (see Posner 1993: 262-267 and 2000). (Posner 2004: 13)

#netisemiootika - this suggestion should be tried out on modern forms of computing.

> Tools are normally produced to serve **a particular function** (their standard use), and the producer ensures recognition of the tools by encoding their intended function into them. This is why each tool conveys the function for which it was created. (Posner 2004: 15)

Compare this to the Prague Linguistic Circle type of functionalism that views language as a tool with particular functions (Jakobson lists six of them).

> If a mentifact is to play a role in a society the latter must have at its disposal a substrate which makes it transmittable. This means there must be a symbolic form which expresses it (to use the approach of Cassirer 1923-29; see above section 1; see also Schwemmer 1997: 143ff), which is to say **there must be a signifier whose signified is the mentifact**. (Posner 2004: 16)

This is a point for *concourse*, which at this point can be described as a set of mentifacts related to nonverbal behaviour. E.g. "enesevalitsemine" and "ülalpidamine" are mentifacts of early 20th century Estonia.

> The spheres fall into four different areas:
>
> 1. The *extra-cultural*, which lies beyond the mental horizon of the relevant society because it is entirely unknown;
> 2. The *counter-cultural*, which is known to the members of the society, but regarded as opposite to their own culture;
> 3. The *culturally peripheral*, which the members of the society recognize as part of their own culture, but not as central;
> 4. The *culturally central*, which the members of the society recognize as part of their culture and as essential for their own identity.
>
> While non-semiosic spheres belong to the first area,t he semiosic spheres are divided among the remaning three. (Posner 2004: 21)

I was not aware that semiospheres can be distinguished on the basis of these distinctions.

5.7.14 Celeron (2014-07-16 17:29)

McDermott, William C. 1970. The Sisters of P. Clodius. *Phoenix* 24(1): 39-47.

> Appius was **staid** and old-fashioned, consul, censor, and an auur who believed in the augural lore; Gaius was a shadow of his brother; Publius was a demagogue, fantastic even for those days. (McDermott 1970: 39)

Staid on vaoshoitud, kindel, tõsine, püsiv, jääv.

> The Clodia who married Celer **gained immortality for her immorality** from Cicero - and Catullus; for it seems reasonable to conclude that the Medea of the Palatine was Lesbia. The Clodia who married L. Lucullus **was just as infamous, but less famous**. (McDermott 1970: 39)

Clodia on eeldatavasti "Klaudia" nime päritolu. See autor kasutab parallelisme väga vabameelselt.

> Clodia Quarta, born ca. 94, wife of Celer, *cos* 60. (McDermott 1970: 41)

Celeri naine oli seega "Neljas Klaudia" (kõikidele tütardele pandi sama nimi ja eristati numbritega). Päris äge on, et Clodia Metellis Celeris'il on isegi FB profiil, mille järgi ta on "In a complicated relationship with Gaius Valerius Gatullus."

> Cicero at one point in his **scurrilous** attack upon Clodia while defending Caelius refers to her as *mulier potens quadrantaria* (62). Since this phrase occurs in the section on the supposed exchange of poison in the *balneum*, Cicero may be making an indirect reference to the *quadrans* which was the fee there. (McDermott 1970: 41)

Scurrilous or "ropendav".

> Cicero would hardly have risked offending Celer who, however dull he may have been, was usually a firm political ally (cf. *Att*. 2.1.4). (McDermott 1970: 43)

Cicero oleks vaevalt riskinud solvata Celerit kes, kuitahes nüri ka ei olnud, oli harilikult kindel poliitiline liitlane.

Boyd, Barbara Weiden 2000. "Celabitor Auctor": The Crisis of Authority and Narrative Patterning in Ovid "Fasti" 5. *Phoenix* 54(1): 64-98.

> I intend to scrutinize the apparent randomness of several of the book's juxtaposed episodes, and to suggest that beneath the superficial discontinuities of theme there is in fact **a network of narrative patterns** that pulls together much of the otherwise disparate material in *Fasti* 5. (Boyd 2000: 64)

Jutustusmustrite võrgustik.

> [...] there is in fact **a pitched battle between order and randomness constantly being waged** in the *Fast*, as, directed by Ovid, we move back and forth between the rigid constraints of the Roman calendar and the juxtaposition, random in its studied effect if not in its cause, of Greek astronomical lore on the one hand and Roman myth and ritual on the other. (Boyd 2000: 65)

Ma kujutan ette, et selline võitlus korrastuse ja juhuslikkuse vahel toimub igasuguses tekstiloomes.

> **The paradigm of a series of ages defined by a metallic metaphor is clearly modelled on Hesiod's version of the history of human development** (*Op*. 106-201), although of course Aratus also varies this metaphor: the Hesiodic age of heroes is gone from his version, as is our own age, that of iron. (Boyd 2000: 67)

Huvitav, kas seda inimarengu järjestust - kiviaeg, pronksiaeg, rauaaeg - annaks edasi viia nii, et 19. ja 20. sajadi vahetusel algab nö "teraseaeg" ja 20. ja 21. sajandi vahetusel nö "räniaeg" (või mistahes metalli kasutatakse personaalarvutite kiipide loomisel).

> ter sunt **conati** imponere Pelio Ossam (Virgil in Boyd 2000: 69)

Tõlkes: "kolm korda *üritasid* nad ületada Pelio Ossamit (mäge)". Siit võib leida konatiivse funktsiooni selgituse: *conatus* on üritamine (üritus, katse).

> The description of the origins of the **Horn of Plenty**, created from one of the horns of Capella accidentally broken in the course of her service to baby Jupiter (5.121-124), gives Ovid the opportunity to outdo the reference to Capella's catasterism with which the episode opened [...] (Boyd 2000: 74)

Midagi *Ancient Aliens* teooria kapsaaeda: "Horn of Plenty" ehk *cornucopia* on väga pinnapealselt (st iidsete tulnukate teooria võtmes) võrreldav Jeeriho linna vallutamise looga, milles puhutakse sarve ja kõnnitakse seitse korda ümber linna müüride kuniks need varisevad kokku (Joosua 6: 1-27). Iidsete tulnukate teoorias samastatakse seda "tehnoloogilist" seadet millega müür langetatakse sama seadmega millega Egiptustest põgenevad juudid kõrbes nelikümmend aastat ringi käies mannat taevast alla sadama panevad.

> The imagery with which Ovid describes Flora's departure suggests an almost symbiotic relationship between the two - **she is all fragrence, while he is all nose**. Which one of them has created the poetry just completed? Who inspires whom? The next story to which we shall turn suggests that Flora is effectively Ovid's muse and role-model, now that the official nine have proven so useless. (Boyd 2000: 78)

Sarnasus Uexkülli poolt vahendatud Goethe luuletus vms sellest kuidas silmad on loodud päikesevalguse jaoks vms.

> Orion's conception proceeds without delay. The three gods, taking advantage of the available hide from the recently-slaughtered bull, **stand behind the hide, "water" it, and then cover the damp spot with soil**. Ten months pass, and Orion is born (531-534). Hyrieus names the boy **Urion** in honor of the way in which he was conceived; the passage of time has caused a change in the initial vowel of his name, and so he is now called Orion (535-536). (Boyd 2000: 80)

Kena lugu. Jumalad kasutavad ära äsja ohverdatud pulli nahka, urineerivad selle peale, katavad märja koha mullaga ja kümne kuu pärast sünnib Urion, kellest nime esimesest häälikust saab ajapikku Orion.

> The reference to Remus' lack of swiftness (*male veloci … Remo*) also alerts us to the fact that Ovid knows of **a tradition in which Remus' slowness (Remus > *remorari*, "to delay") somehow explains his death**. In fact, as Ovid's narrative proceeds, no more authoritative witness than the ghost of the dead Remus himself appears before Faustulus and Acca in their sleep to lament his fate, to lay the blame for his death at the door of **a certain Celer**, and to let Romulus off the hook (455-474). The contrast ho drawn between Celer and Romulus is particularly worth noting (467-474):
>
> "quem lupa servavit, manus hunc temeraria civis
> perdidit. o quanto mitior illa fuit!
> **saeve Celer**, crudelem animam per volnera reddas,
> utque ego, sub terras sanguinulentus eas.
> noluit hoc frater, pietas aequalis in illo est:
> quod potuit, lacrimas in mea fata dedit.
> hunc vos per lacrimas, per vestra alimenta rogate,
> ut celebrem nostro signet honore diem."

The dead Remus is granted his final request: the twins' step-parents take their appeal to Romulus, who responds by making the next day a religious festival in honor of the dead and calling it the Remuria; this name has over time been changed to Lemuria (475-482). (Boyd 2000: 86-87)

Siin ilmneb huvitav opositsioon: Remulus on "viivitus" ja Celer on "äkilisus". See kindel Celer on ladina keeles *saeve Celer - saevus* on raevukas, metsik, äge, vägivaldne, barbaarne, julm, metslane (*savage*) - st "metslane Celer".

> This tale is one to which Ovid has made reference in *Fasti* 4; in the earlier episode, we learn that **Celer has been appointed by Romulus to urge on the building of the city walls and to prevent any would-be aggressor from crossing them** (4.837-840). When Remus makes fun of the walls and leaps across them, therefore, Celer is ready and strikes Remus with a shover (4.841-844). Even as he recognizes that **Celer was just doing his job** (4.845-848), the new king laments his brother's loss and grants him funeral honors in which Romulus himself displays his emotion (4.849-852):
>
> dat tamen exsequias; nec iam suspendere fletum
> sustinet, et pietas dissimulata patet;
> osculaque applicuit posito suprema feretro,
> atque ait "invito frater adempte, vale."

Noteworthy in this scene too is the *pietas* attributed to Romulus; though civic responsibility has led to private grief, the new king acknowledges the importance of both in his farewell to his brother. (Boyd 2000: 87)

See on see narratiiv millest ma teadsin kunagi ammu Google Books'ist midagi lugedes.

> […] the Catullan echo draws particular attention to the familiar relationship between the two brothers. We see this relationship emphasized again in the episode in Book 5, when **we hear virtually nothing of Celer's motive, only of the results of his action**. (Boyd 2000: 87)

Etümoloogiliselt on kõik korrektne (EOKK). Kiirete või äkiliste tegude puhul ei olegi motiivid vb selged, küll aga on tagantjärgi näha tagajärgi.

> Indeed, we should already be suspicious of a tale in which one of the major characters, Celer, embodies one of the qualities prized by the god telling the tale. **Fleetness of foot** is, after all, a distinctive feature of Mercury, and one which Ovid emphasizes in *Fasti* 5 (*aetherium volucri qui pede carpit iter*, 88; *alato qui pede carpis iter*, 666); and **it is the swift Celer to whom is attributed the death of the slow** (*male velocy*, 5.452) **Remus**. I have already noted that, according to one tradition concerning Remus' death, the etymological association of his name with delay is used to explain his death (see above, 86); another feature of this tradition is the correlative association of Romulus with haste and even rashness. **In the speech of Remus' ghost, however, rashness is attributed not to Romulus but to the man who had killed Remus at his behest, the citizen Celer**: the dead Remus singles him out with the description *manus … temeraria civis*, 5.467. We can hardly trust the narrator's divine source. Furthermore, Ovid himself has already revealed on more than one occasion in this book a propensity for unauthorized tales. I would, therefore, suggest that, in having both the god of swiftness and Remus' ghost attribute to Celer the death of Remus, Mercury leads us down a blind alley, offering up a story which pokes holes in its own credibility every step of the way. Indeed, Mercury's story of Celer's act effectively enacts a version of the logical puzzle made prominent in Callimachus' *Hymn to Zeus* and evoked earlier in *Fasti* 5. **Mercury's tale about Celer turns in upon itself, substituting for the rash Romulus the equally rash Celer, who in turn disappears from the story once Mercury has made his point**. As if taking a cue from Ovid's mentor Flora, Mercury conceals the identity of Remus' murderer behind **the name Celer (*celer*, "may I be hidden")**, a name which punningly recalls Flora's promise to Juno: "cela*bitur auctor*." **Remus' smurderer is indeed hidden - behind the convenient epiteth *Celer***. Let us also recall for a moment the tradition concerning Romulus the hasty, whose rashness is neutralized by his brother's death and who, as sole sovereign with no potentially competitive sibling, will later give himself **a bodyguard of men called Celeres in memory of the swiftness which won him his throne**. In *Fasti* 4, Ovid had noted that Celer was summoned by Romulus (*Celer …, quem Romulus ipse vocarat*, 4.837); the verb *vocarat* is just ambiguous enough to suggest a second connotation, i.e., that **Celer was not only summoned but also given his name by Romulus**. The implication of his calling Celer by name is that Romulus gives to a trusted supporter a name indicative of a quality he prizes and wishes to reinforce. Now, as sole surviving brother, the once-hasty Romulus can afford to create an annual holiday in memory of his dead sibling and so can separate himself even further from Celer's deed, making it seem like patriotic necessity in the process. Likewise, the patron god of swiftness can help to put the best possible light on Remus' murder by emphasizing the swift show of *pietas* with which Romulus responds to his loss, a *pietas* for which only Quirinus in *Fasti* 4 and Mercury in *Fasti* 5 are our sources. (Boyd 2000: 91-92)

Niiet tegelikult on hoopis Romulus väle ja äkiline, aga omistas oma kuritöö väljamõeldud ja kohapeal nimetatud patuoinale, kelleks saab Celer. Selle nime leiutamise juures on footnote: "The difference in vowel quatity between *celo* and *celer* is not in and of itself an obstacle to such punning, as is well known." - s.t. *cerabitur auctor* ehk "peidetud autor" on Celeri tegelik etümoloogia.

> Ovid's second proem also sends us back to *F*. 4.830, Romulus' address to the ods: "*auspicibus vobis hoc mihi surgat opus*." Romulus utters these words as part of his invocation to the gods to be with him and aid him in the founding of Rome; Jupiter responds with favorable thunder and lightning. Consequently, **Rome and its walls are built by Romulus' *alter ego*, Celer**: even the words Ovid uses to describe Celer's action echo Romulus' prayer ("surgat *opus*," 830; Celer urget *opus*, 837). Celer then kills Remus. Divine will, it seems, enables the fulfilment of marvelous feats, granting to those who acknowledge it the power to prevail. And as Romulus, with Celer's help, builds his walls, so Ovid, with Flora and Mercury, builds his poem, moving beyond witnessed tradition to create a work that questions the fundamental character of the city whose life it celebrates. (Boyd 2000: 93)

Mulle isiklikult sobib vägagi hästi, et Celer on *alter ego* või "peidetud autor". Muuseas, *celer* on saksa keeles *rasch*, millest võib vabalt aretada *ismus*'e - *rasch-mus*. Viide mis puudutab Romuluse väledust ja Remuluse aeglust: *Wiseman, T. P. 1995.* Remus: A Roman Myth. *Cambrudge. Pp. 3, 8-10, and esp. 111.*

Frazer, Sir James George 1931. *Ovid's Fasti. With an English translation*. London: W. Heinemann; New York: G.P. Putnam.

> "A citizen's rash hand [*manus hunc temeraria civis*] undid him whom the she-wolf saved; O how far more merciful was she! Ferocious Celer [*saeve Celer*], mayest thou yield up thy cruel soul [*crudelem animam*] through wounds, and pass like me all bloody underneath the earth! My brother willed not this: his love's a match for mine: he gave to my departed soul - 'twas all he could - his tears. Pray him by your tears, by your fosterage, that he would celebrate a day by signal honour done to me." (Frazer 1931: 295; Ovid's *Fasti* 5.467-5.474; May 9)

"Kodaniku metsik käsi tegi olematuks tema kelle hundiema päästis; Oh kui palju armulikum oli tema! Metsik Celer, võiksid oma julma hinge üles anda ja surra nagu mina verisena maas! Mu vend ei soovinud seda: meie armastus oli vastastikune: ta andis mu lahkunud hingele - kõik mida ta suutis - oma pisarad. [...]" - Siin on moodustatud opositsioon armuliku hundiema ja metslasest kodaniku vahel.

> Glad at the augury, the citizens laid the foundations, and in a short time the new wall stood. The work was urged by Celer [*hec Celer urget opus*], whom Romulus himself had named [*quem Romulus ipse vocarat*) and said, "Celer, be this thy care; let no man cross the walls nor the trench which the share hath made: who dares to do so, put him to death." Ignorant of this, Remus began to mock the lowly walls and say, "Shall these protect the people?" And straightaway he leaped across them. Instantly Celer struck the rash man with a shovel [*rutro Celer occupat ausam*]. Covered with blood, Remus sank on the stony ground. When the king heard of this, he smothered the springing tears and kept his grief locked up within his breast. He would not weep in public; he set an example of fortitude, and "So fare," quoth he, "the foe who shall cross my walls." Yet he granted funeral honours, and could no longer bear to check his tears, and the affection which he had dissembled was plain to see [*nec iam suspendere fletum sustinet, et pietas dissimulata patet*]. (Frazer 1931: 251; Ovid's *Fasti* 4.835-4.850; April 21)

"(Linnamüüri ehitus-)tööd juhtis/kehutas Celer, kelle Romulus ise nimetas ja ütles, "Celer, see on sinu hoole all, ära lase mitte kellelgi ületada müüri või kraavi mida me ühiselt oleme teinud: kes julgeb seda teha, tapa ära." Seda teadmata hakkas Remus madalaid müüre mõnitama ja ütles "Kas need peaksid rahvast kaitsema?" ja hüppas neist üle. Kärmelt lõi Celer rutakat meest labidaga. Verisena langes Remus kivisele pinnale." - Lõppkokkuvõttes kõlab see nagu anekdoot: üks vend annab töödejuhatajale käsu tappa need kes julgevad tema alles ehitusjärgus müüri ületada ja seda teeb tema vend, kes saab surma. Pirniks on siin tema ütlemine "Nii sureb vaenlane kes sa ületas mu müüri."

Laidlaw, W. A. 1939. S.V.B.E. *Classical Philology* 34(3): 251-252.

> ***Seneca* (*Ep*. 15) cites a short formula, *si vales, bene est***, which appears in the Ciceronian correspondence either in full (*Fam*, v. 1, xiv. 15 [a letter to Terentia]) or as *s.v.b.* (*Fam*, vii. 29, xi. 3, xii, 16, xv. 19) or **s.v.b.e.** (in two copies of the letters, viz. *Att*. viii. 11C, ix. 7B). Pliny quotes the longer form: "si vales, bene est, ego valeo"; and this appears in the Ciceronian correspondence as *s.v.b.e.v.* (*Fam*, v. 14, xii. 13, xii. 6 and in most of Cicero's letters to Terentia, *Fam*. xiv. 11, 16, 17, 21-24) or as *s.v.b.e.e.v.* (*Fam*. v. 9; x 34; xiv. 8) or in the longer formulas *s.v.b.e.e.q.v.* (*Fam*. v. 10, x. 33; xii. 11, 12) and *s.v.v.b.e.e.q.v.* (in two formal letters written by Cicero from his province to the Senate, *Fam*. xv. 1, 2). (Laidlaw 1939: 252)

Siin on tegelikult päris kena näide sõnade taandamisest esitähtedeks - nähtus, millest on kirjutanud nii Šklovski kui ka Lotman. Väljend ise on tõlkes "If you're well, that's good" ja pikemas vormis "If you are well, that is good; I'm well".

> **It remains to mention that formula of greeting which strikes themodern reader as peculiar, almost humorous**. When the proconsul of Cisalpine aul, Q. Metellus Celer, in January, 62, took Cicero severely to task for his words about the governor's brother, Metellus Nepos, he began briefly, "si vales benest" (*Fam*, v. 1). Cicero, in a stilted letter of self-exculpitation, begins: "si tu *exercitusque* valetis, benest" (*Fam*, v. 2). Clearly, Cicero had been **nettled**; and, if the formula occurred only here, one might indulge in speculation. But it appears again, in another formal letter (*Fam*. v. 7) written in 62 by Cicero to Pompeius Magnus Imperator. (Laidlaw 1939: 252)

See on tõenäoliselt igasuguste formaalsuste saatus - kaduda käibelt ja muutuda tagasivaatajatele kummaliseks või naljakaks. *Nettled* on ärritunud, vihane.

Hill, H. 1938. Equites and Celeres. *Classical Philology* 33(3): 283-290.

> Practically all histories of Rome and reference books of every kind **assume that Celeres was merely an old name for the equites**, and scholars seem to have no qualms about using evidence which concerns the Celeres in their accounts of the early equites. Yet this identification is, to say the least, far from certain; and I hope to show in this article that there are strong reasons for believing it to be incorrect. (Hill 1938: 283)

Eques on ladina keeles "rüütel".

> Of the Celeres (*κελέρνον*) he gives a quite distinct account, describing how Romulus, after having chosen his senate (and therefore some time after the founding of Rome and the establishment of **the corps of three hundred equites**), selected three hundred of the noblest and strongest youths to act as his bodyguard, under the title of *κελέρνον*. (Hill 1938: 284)

300 on ikka õige number. Meenutagem seda 2007. filmi ja käesoleval aastal Iraaki ISIS'e vastu võitlema saadetud 300t USA konsultanti. Hillil on ka selgitus: "it is more probably the result of "contamination" of the two versions" (*Samas*, 285).

> 5. That Celer, traditionally the first commander of the Celeres, is described by Servius (*Ad Aen.* xi. 603) as *tribunus equitum*.
> This proves nothing except that Servius identified Celeres with equites. **Celer himself, of course, is an etiological myth**. Whatever be true etymology of the word "Celeres," it does not affect the point at issue, because all the suggested explanations of the title would apply just as well to a bodyguard as to a cavalry force. (Hill 1938: 286)

Tribunus equitum on "the commander of the cavalry" (ratsaväeülem). Etioloogia on põhjuseõpetus ja siin muidugi mõeldaks Ovidiuse luuletusi, mis räägivad jumalate sündidest (Urion, Orion) ja Rooma linna asutamisest (Romuluse ja Remuluse lugu). St jah, Celer on tõepoolest etioloogiline müüt.

> To sum up: the best ancient authorities make a clear distinction between equites and Celeres, and describe the latter as **the royal bodyguard**. Not a single argument produced by modern scholars in support of the alternative view that the Celeres were the early equites can stand criticism. (Hill 1938: 289)

St Romuluse ihukaitsjatest ei saanud rüütliklass. Igaks juhuks mainin ka, et ma ei ole üldse kindel, kas *κελέρνον* sai õigesti ümber kirjutatud. Samas on kirjapilt lahe, just nagu ka *целер* (ru. seller) ja *cēlāre* (lad. peitma).

Courtney, E. 1988. Problems in the Silvae of Statius. *Classical Philology* 83(1): 43-45.

> iuvat ora tueri
> mixta notis belli placidamque gerentia pacem.

Here is described **the expression on the face of the equestrian statue of Dominitian, which blends bellicosity with placability**. It is possible, I suppose, that Statius expressed this in the confused way presented by his manuscript, which defies precise analysis through the general sense is apparent; but I think it much more likely that he wrote *bellum*, intending us to pause before this word: **the face is an amalgam of indications, offering as it does both peace and war**. For the **asyndetic relationship** which I introduce between *mixta* and its explanation with *gerentia* there is a not exact but adequate parallel at 2. 2. 125-27: "voto sublimior omni, / exemptus Fatis indignantemque refellens / Fortunam." (Courtney 1988: 43)

iuvat ora tueri tähendab "ma tahan näha su nägu" ("I want to see your face."). Need segunevad väljendused, *bellicosity* ja *placability* on sõjalaadne või vaenulik suhtumine (*bellum* on sõda) ja rahu-stamine või patsifitseerimine (*pax* on rahu). Asündeetiline suhe on seotud terminiga *asyndeton*, ehk konjunktsiooni puudumisega (umbes nagu väljendus "ma tulin, ma nägin, ma vallutasin").

> The restoration currently favored for line 6, *alte tamen et* or *ac* (due to Markland, I regret to say), is so unstylish and indeed gross that **the mere mention of it sullies my page**. In its stead I propose *at te domat ac*. (Courtney 1988: 43)

Väga raske on ette kujutada, et mõni tänapäeva uurija kirjutaks, et mingi rekonstruktsioon vms on niivõrd ebastiilne või rõve, et isegi selle mainimine rikub ta lehekülje ära.

> The notion "ship" in poetical contexts carries with it certain **conventional corollaries**, of which "oars" is one; the question whether or not the ship concerned would in fact have oars is a question to be asked of sobersided prose authors, not of poets. (Courtney 1988: 44)

Ülle Pärli ettekandest Semiosalongis õppisime, et samasugune lugu on rongidega vene luules. Väga üldiselt puudutab see konteksti funktsiooni.

5.7.15 Bits and pieces of language functions (2014-07-20 20:59)

Jakobson, Roman 1962[1929a]. Remarques sur l'evolution phonologique du russe comparée à celle des autres langues slaves. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage:

Mouton, 7-116.

> *Les éléments structuraux de la langue s'usent comme les parties de toute structure et de tout mécanisme. Il faut des réparations qui en renouvellent l'efficacité. Par exemple,* ***les éléments de la langue affective s'automatisent, perdent leur teinte émotionnelle, changent de fonction. En conséquence, la langue affective se crée un nouveau répertoire de moyens d'expression. En outre, il peut y avoir changement de l'attitude même des sujets parlants à l'égard de la langue, changement des styles linguistiques dominants, et modification de la hiérarchie des fonctions****. Un point essentiel, c'est, dans un ensemble linguistique donné, le rôle relatif de la langue affective et de la langue intellectuelle, de la langue poétique et de la langue de communication, de la langue théorique et de la langue pratique, du langage intérieur et du langage manifesté.*
> [The structural elements of the language are used like parts of any structure and any mechanism. Must repair that renew efficiency. For example, **elements of emotional language automate lose their emotional tone, change function. Accordingly, emotional language creates a new directory of means of expression**. In addition, there may be a change of the attitude of speakers towards the language, change the dominant language styles, and change the hierarchy of functions topics. A key point is that, in a given language set, the relative role of emotional language and intellectual language, poetic language and the language of communication, theoretical language and practice language internal and language expressed language. *Google Translation*.] (Jakobson 1962[1929a]: 18)

This is from the 9th item Jakobson ever published (according to "Works by Roman Jakobson"). What we have here is a theory of emotive function quite in keeping with the Russian Formalist theory of the genesis of functions. That is, like any artistic device, elements affective language can, too, become *automatized*, lose their emotional tone and change their function. In response to automatization and loss of emotional tone, new elements of emotive language are created.

Jakobson, Roman 1962[1949a]. Principes de phonologie historie. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 202-220.

> *La capacité expressive du discours affectif est obtenue par une large exploitation des différences phoniques extraphonologiques existant dans la langue en question, mais au plus haut degré de l'affectivité le discours a besoin de procédés plus efficaces, et ne s'arrête même pas devant la déformation de la structure phonologique; par ex. divers phonèmes se confondent, phonèmes dont l'articulation est modifiée en vue de surmonter l'automatisme du discours indifférent; l'emphase va jusqu'à la violation des corrélations prosodiques existantes; certains phonèmes sont «avalés» en vertu de l'accélération du tempo. Tout cela est favorisé par le fait que dans le langage affectif le renseignement cède le pas à l'émotivité et que par là la valeur phonologique de certaines différences phonologiques s'atténue. De même la fonction poétique pousse la langue à surmonter l'automatisme et l'imperceptibilité du mot — et cela va également jusqu'à des déplacements dans la structure phonologique.*
> [**The expressive capacity of emotional speech is obtained by a wide operating extraphonologiques phonic differences in the language in question**, but the highest degree of affectivity speech needs more efficient processes, and does not even stop before the deformation of the phonological structure; eg. various phonemes merge, phonemes whose articulation is amended to overcome the automation of speech indifferent; **emphasis goes to the violation of existing prosodic correlations; certain phonemes are "swallowed" under the accelerated tempo**. All this is supported by the fact that in the emotional intelligence language gives way to emotions and thus phonological value of some phonological differences fades. Similarly, the poetic function pushes the language to overcome automation and imperceptibility of the word - and it will also travel to the phonological structure. *Google Translation*.] (Jakobson 1962[1949a]: 219)

Here he seems to agree with Martin Joos that the emotive elements of speech are nonlinguistic elements of the real world. E.g. emotive language makes use of sound differences that are outside of the phonological structure of the language in question; it may even deform the phonological structure - phonemes may merge or in fast emotional speech ever be skipped. The poetic function of language, also, tries to overcome the imperceptibility or automatism of practical, intellectual language.

Jakobson, Roman 1962a[1939]. Zur Struktur des Phonems. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 280-310.

> *Man könnte vielleicht glauben, dass der Frageton eine besondere Satzbedeutung angibt. Doch wäre es vollkommen unberechtigt den Fragesatz als eine der Darstellungsarten zu betrachten. Der Fragesatz ist keine Darstellung, sondern blos eine Art von Aufforderung zur Darstellung. Das Fragen gehört nicht zur Darstellungsfunktion, sondern — nach Bühlers Terminologie — zur Appelfunktion. In der schematisierenden Projektion auf die Schrift ist also der Gegensatz zwischen Fragezeichen und Punkt demjenigen zwischen Ausrufezeichen und Punkt grundsätzlich ähnlich. Der Frageton, der Ausrufton und jedes lautliche Mittel des Appels und der Kundgabe steht zum Ausgedrückten in direkter, unmittelbarer Beziehung. So z.B. dei Überdehnung des betonten Vokals und des vortonigen Konsonanten im Deutschen (Jjjeesus!) oder die Zurückziehung der Betonung im Französischen (formidable !) besagt an sich die Gefühlsstärke. Der Frageton symbolisiert die Frage unabhängig vom Satzinhalt. Der Frageton kann sogar ohne Worte auskommen und mittels eines einfachen Murmeins verwirklicht werden. In den Dialogen der Kunst- oder Zeitungsprosa finden wir manchmal diese Art von Fragen durch ein alleinstehendes Fragezeichen wiedergegeben: — ? — .*
>
> [One might believe that the Frageton indicating a special sentence meaning. But it would be totally unjustified to consider the question set as one of the display modes. The question set is not a representation, but merely a kind of invitation to representation. The questions are not part of the representation function, but - according to Bühler's terminology - the Appel function. In the schematizing projection on the font so the contrast between the question mark and exclamation point to that between point and basically similar. The Frageton, the Ausrufton and each phonetic means of Appels and the proclamation is for that which is expressed in direct, immediate relationship. **So, for example, dei overstretching of the stressed vowel and the consonant pretonic in German (Jjjeesus!) or the withdrawal of emphasis in French (formidable!) states the feeling of strength in itself. The Frageton symbolizes the question, regardless of the sentence content.** The Frageton can even do without words and can be realized by a simple Murmeins. In the dialogues of art or newspaper prose sometimes we find these types of questions by a stand-alone question mark reproduced: -? -. *Google Translation*.] (Jakobson 1962a[1939]: 289)

Frageton = *interrogative intonation* ["question-tone"]; *Appelfunktion* = *conative function*; *Ausrufton* = to call, to call up; to call for; *Gefühlsstärke* = strong emotion, emotional strength. This makes the conative function (rather than the emotive function) comparable to Morris's *modors*. Although, the "Jjeesus!" example works perfectly with the example of emotive function in "Linguistics and Poetics"; e.g. [bIg] vs [bI:g].

> *Erste Klasse: das Bezeichnete fungiert in der Aussage, oder, breiter gesprochen, in der Sendung, als Inhalt. Jeder Satz, jedes Wort, jede grammatische Form, jedes Morphem gehört hierher. Jede von diesen Einheiten besitzt ihre eigene Bedeutung, so allgemein und lückenhaft sie auch sein mag. Das signatum fungiert dabei stets als ein Inhalt. Auch alle diejenigen Mittel, die zum Appell oder zur Kundgabe dienen, müssen unter diesem Gesichtspunkt in die gleiche Klasse eingereiht werden. Die Affektfülle, die Selbstäusserung des Senders, sein Verhalten dem Empfänger gegenüber, das alles gehört zum Inhalt der Sendung. Die Gesten und die piktographische Schrift, z.B. die Piktographie der Indianer, bezeichnen ebenfalls unmittelbar den Inhalt und gehören somit zu den Zeichenwerten der ersten Klasse.*

> [First class: the signified acts in the statement, or, more broadly, in the show, as content. Every sentence, every word, every grammatical form, each morpheme belongs here. Each of these units has its own meaning, so general and incomplete they may be. The signatum always acts as a table of contents. Also, all those means which are used to appeal or proclamation must be classified under this point of view in the same class. **The affective value, self-expression of the transmitter, his behavior towards the receiver, all parts of the contents of the message**. The gestures and the pictographic writing, for example, the pictography the Indians also call directly the content and thus belong to the sign-values of the first class. *Google Translation*.] (Jakobson 1962a[1939]: 295-296)

There is a three-fold classification of semiotic ("Designation") phenomena, but I can't make out the exact point of it. These passages in foreign languages are not a lot of help.

Jakobson, Roman; Colin E. Cherry and Morris Halle 1962[1953a]. Toward the Logical Descriptionof Languages in their Phonemic Aspects. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 449-463.

> We leave aside here sound features that perform other functions, namely CONFIGURATIONAL features, which signal the division of the utterance into grammatical units of different degrees of complexity, and **expressive (or more precisely PHYSIOGNOMIC) features, which signal solely the emotional attitudes of the speaker**. [...] Physiognomic features are illustrated by the different ways of pronouncing the word for "yes" (simply [d'a] when unemphatic) according to the degree and kind of emphasis. **These features convey subsidiary information similar to that which is carried by such graphic equivalents of configurational features as spaces or punctuation marks, and such equivalents of physiognomic features as underlining or italicizing**. (Jakobson, Cherry & Halle 1962[1953a]: 451)

This is much more like it. "Physiognomic" features carry an emotive function and are definitely comparable to Morris's modors.

Jakobson, Roman and Morris Halle 1962[1956a]. Phonology and Phonetics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 465-504.

> EXPRESSIVE FEATURES (or EMPHATICS) put the relative emphasis on different parts of the utterance or on different utterances and **suggest the emotional attitude of the utterer**. (Jakobson & Halle 1962[1956a]: 469)

It seems that "physiognomic features" went through a term-change (quite possibly because physiognomy is pseudoscience).

> Under such conditions, the extraction of redundant features is, in many instances, laborious but feasible. **More difficult is the isolation of the expressive features**, but, even in this regard, the record may yeld some information, given the difference between the markedly discrete, oppositional character of distinctive features and **the more continuous "grading gamut" characterizing most of the expressive features**. (Jakobson & Halle 1962[1956a]: 476)

So not only is it difficult to elucidate expressive features (those parts of language that carry the so-called emotive function) but the distinction between distinctive and expressive features is tantamount to that between discrete and continuous codification (that is, binary oppositions vs grading gamut). For example, the difference between [bIg] and [bUg] consists of a difference in distinctive features (thus, informational, referential), while the difference between [bIg] and [bI:g] depends on the "emotional value" (or intensity or whatever) of the vowel. I am disturbingly cozy with these linguistic terms.

> *Ellipsis and explicitness*. The case of the man faced with family names of people entirely unknown to him was deliberately chosen because neither his **vocabulary**, nor his **previous experience**, nor **the immediate context of the conversation** give him any clues for the recognition of these names. In such a situation the listener can't afford to lose a single phoneme from the message received. Usually, however, the context and the situation permit us to disregard a high percentage of the features, phonemes, and sequences in the incoming message without jeopardizing its comprehension. (Jakobson & Halle 1962[1956a]: 466)

This seems to be the earliest mention (thus far found) of either the context or situation of communication. The example is very down-to-earth and seems to point towards yet another phonemic interpretation of his scheme of language functions: that the referential function may have something to do with names… (I've had vaguer leads on the context/reference aspect.)

> The code of features used by the listener does not exhaust the information he receives from the sounds of the incoming message. From its sound shape he extracts **clues to identify the sender**. By correlating the speaker's code with his own code of features, **the listener may infer the origin, educational status, and social environment of the sender**. **Natural sound properties** allow the identification of sex, age, and psycho-physiological type of the sender, and, finally, the recognition of acquaintance. Some ways to ward the exploration of these PHYSIOGNOMIC INDICES were indicated in Sievers' *Schallanalyse*, but their systematic study still remains on the agenda. (Jakobson & Halle 1962[1956a]: 470-471)

Is it a coincidence that they write this in 1956, the same year that Ruesch dropped his synopsis of the theory of human communication that dealt in detail with such "metacommunicative instructions".

Jakobson, Roman 1962[1926a]. Contributions to the Study of Czech Accent. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 614-625.

> Particularly detailed is Trávníček's treatment of various word units beginning with a monosyllabic word. The attention paid to **the affective accentual variants** makes his study a contribution to Czech stylistics. The reader is somewhat wearied by the excessively detailed sorting, while the basic classification of the data has not been properly pseneted by Trávníček. […] The choice is determined by syntactic reasons (certain words cannot lose their primary stress while bearing the sentence stress) or by **stylistic factors (the affective coloring of words)**. (Jakobson 1962[1926a]: 617)

Hmm, so here the affective, emotive, expressive, physiological, whatever value is relegated to "style". Since it was written so early it makes sense.

Jakobson, Roman 1962[1928c]. On the Elimination of Long Consonants in Czech. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 626-628.

> The **lengthening** of Czech **consonants** plays **an emphatic role** and serves, furthemore, as a secondary component of the stress. (Jakobson 1962[1928c]: 626)

I would not have thought to relate the emotive function and "emphatic role", but I found all of the above passages via the index under "Expressive (*emotive*) features (*emphatica*)".

Jakobson, Roman 1962c. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 629-659.

> The interrelation of distinctive, configurative (especially demarcative), **expressive**, and redundant features (cf. above, p. 469) requires precise comparative scrutiny. Such inquiry must particularly avoid any confusion between these essentially **heterogeneous sets of features** and any effacement of the actual limits between their **divergent functions**. Equally distorting is a prejudice to confine phonological investigation to the distinctive features alone and to label them quite arbitrarily as the only relevant and pertinent ones. **Their discreteness, which sets them apart specifically from the grading gamut of expressive features, does not etitle the linguist to dismiss the latter**. (Jakobson 1962c: 647)

So, several remarks. First of all, these different features may be what Jakobson has in mind when he says "a set (*Einstellung*) toward...". That is, perhaps it is not so much a "setting" (e.g. "orientation", as it has been translated into Estonian, for example) but rather a "group" (a logical "set") of phonological features. Secondly, this classification of features *may* be related to his famous language functions, *perhaps*, *maybe*. And thirdly, the expressive features are the *only* continuous (grading gamut) type of features, thus reinfocing the standpoints of Joos (1950) and Saporta (1960).

> Phonological research faced two new fundamental problems, in accord with the twofold nature of language. Distributional analysis, which has been applied fruitfully to the SYNTAGMATIC relations within language, and to its phonemic structure in particular, but had been confined originally to sequential concatenation, demanded extension to the other dimension of the verbal sign, i.e., to the superposition of its simultaneous components. **Henceforth questions of context embrace not only the antecedent and subsequent but also the concurrent factors**. (Jakobson 1962c: 636)

This is an invaluable remark, because even if the auto- and synfunction (*sensi* Marty 1908 and then Gehring 1910) deal with antecedent and subsequent factors, the importance of concurrent factors has been painfully neglected. This aspect goes a long way towards making the so-called "communication model" more operational (though at this point I'm beginning to doubt if there is any point to making it operational).

> "**The typology of linguistic structures**" has emerged as a timely task, and together wit hJ. N. Tynjanov I maintained the thesis that "an analysis of the structural laws which underlie language and its evolution necessarily leads us to ascertain **a limited set of actually given structural types**" (*Novy Lef*, No. 12/1928). Although this task cannot yet be considered accomplished, **the ground has been cleared for systematic research** (cf. above, p. 523ff.). The tentative list of distinctive features so far encountered in the languages of the world (see above, p. 477ff.) is intended just as a preliminary draft, open to additions and rectifications. A framework was traced by the close coöperation of the three authors of *Preliminaries*, supported by many helpful suggestions of our Harvard and M.I.T. friends; but a further, revised and specified version will undoubtedly bring more precise difinition for the correlates of single distinctive features at the different stages of the speech event. (Jakobson 1962c: 654)

It does seem indeed that the four types of phonetic features may have been "a preliminary draft" for the scheme of language functions.

> In the treatment of "practical" language and its history we were still under too strong a pressure from the elaborate, codified, and compulsory tenet of the neogrammarians to venture toward modes of analysis which were to be tentatively christened STRUCTURAL METHOD, in my proposals to the first Congress of Slavists, 7 October 1929 (cf. *Indogermanisches Jahrbuch*, XIV, p. 386f.). **Poetic language**, disregarded by neogrammarian doctrine but presenting **the most patently deliberate, goal-directed, and integrated linguistic species**, was a field that called for a new type of analysis and particularly required us to study the interplay between sound and meaning. (Jakobson 1962c: 633)

Cf. "the "noncasual", purposeful character of poetic language" (Jakobson 1981[1960c]: 19).

Jakobson, Roman 1971[1957c]. Shifters, Verbal Categories, and the Russian Verb. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 130-147.

> Both the message (M) and the underlying code (C) are vehicles of linguistic communication, but both of them function in a duplex manner; they may at once be utilized and referred to (= pointed at). Thus **a message may refer to the code or to another message**, and on the other hand, the general meaning of a code unit may imply a reference (*renvoi*) to the code or to the message. Accordingly four DUPLEX types must be distinguished; 1) two kinds of CIRCULARITY - **message referring to message (M/M)** and code referring to code (C/C); 2) two kinds of OVERLAPPING - message referring to code (M/C) and code referring to message (C/M). (Jakobson 1971[1957c]: 130)

Well, "M/C" (message referring to code) is a *metalingual operation*, and "M/M" is Ruesch's *metacommunication*, but the other two types, "C/M" and "C/C" don't seem "operational".

> *Jim told me "flicks" means "movies"*. This brief utterance includes all four types of duplex structures: **reported speech** (M/M), the **autonymous** form of speech (M/C), a proper name (C/C), and shifters (C/M), namely the first person pronoun and the preterit, signaling an event prior to the delivery of the message. In language and in the use of language, duplicity plays a cardinal role. In particular, the classification of grammatical, and especially verbal, categories requires a consistent discrimination of shifters. (Jakobson 1971[1957c]: 133)

Huh, so the "M/M" type concerns "repoted speech" or "speech within speech", and thus also probably "the text within the text" (e.g. Lotman 1994[1981). By "autonymous forms of speech" he probably means "synonymous" forms of speech, but here one may inquire whether the *auto-* and *syn-* distinction carries any semantic weight.

> There is a multiplex scale of linguistic processes for quoted and quaszquoted speech; *oratio recta*, *obliqua*, and various forms of "represented discourse" (*style indirect lybre*). Certain languages, as for instance Bulgarian (s. Andrejčin), Kwatiutli (s. Boas), and Hopi (s. Whorf), **use particular morphological devices to denote events known to the speaker only from the testimony of others**. Thus in Tunica all statements made from hearsay (and this covers the majority of sentences in the texts aside from those in direct discourse) are indicated by the presence of /-áni/, **a quotative postfix** used with a predicative word (Haas). (Jakobson 1971[1957c]: 130-131)

This is actually quite interesting, because it is an example of a strictly linguistic "contextual" feature carrying a "referential" function. It is a linguistic device that designates the type of reference - in this case that it is not ostensible (present in the given situation) but reported from previous interactions.

> Every shifter, however, posseses its own general meaning. Thus *I* means the addresser (and *you*, the addressee) of the message to which it belongs. For Bertrand Russell, shifters, or in his terms "egocentric particulars", are defined by the fact that they never apply to more than one thing at a time. This, however, is common to all the syncategorematic terms. E.g. the conjunction *but* each time expresses an adversative relation between two stated concepts and not the generic idea of contrariety. In fact, shifters are distinguished from all other constituents of the linguistic code solely by their **compulsory reference to the given message**. (Jakobson 1971[1957c]: 132)

Now here it makes perfect sense why shifters are classified above as "C/M" - this kind of constituent of the code does not have "a single, constant, general meaning", but must refer... Well, I would like to say, to the context of the speech act or the communication situation (addresser, addressee). I think this is so because shifters signal "an event prior to the delivery of the message", which would mean that it has to signal something outside of the message itself.

> (M/M) "REPORTED SPEECH is speech within speech, **a message within a message** and at the same time it is also speech about speech, **a message about a message," as Vološinov formulated it in his study of this crucial linguistic and stylistic problem. Such "relayed" or "displaced" speech**, to use Bloomfield's terms, may prevail in our discourse, since we are far from confininf our speech to events sensed in the present by the speaker himself. **We quote others and our own former utteranges**, and we are even prone to present some of our current experiences in the form of a self-quotation [...] (Jakobson 1971[1957c]: 130)

The 1986 translation of *Marxism and the Philosophy of Language* by Ladisrav Matejka and I. R. Titunik reads:

> Reported speech is speech within speech, utterance within utterance, and at the same time also *speech about speech*, *utterance about utterance*.
> Whatever we may talk about is only **the content of speech**, the themes of our words. Such a theme - and it is only a theme - might be, for instance, "nature," "man," or "subordinate clause" (one of the themes of syntax). **A reported utterance**, however, is not just a theme of speech: it has the capacity of entering on its own, so to speak, into speech, into its syntactic makeup, as an integral unit of the construction. In so doing, **it retains its own constructional and semantic autonomy while leaving the speech texture of the context incorporating it perfectly intact**.
> What is more, a reported utterance treated solely as a theme of speech may be characterized only superficially at best. If its content is te be had to the full, it must be made part of a speech construction. When limited to the treatment of reported speech in thematic terms, one can answer questions as to "how" and "**about what**" so-and-so spoke, but "what" he said could be disclosed only by way of reporting his words, if only in the form of indirect discourse.
> However, once it becomes **a constructional unit** in the author's speech, into which it has entered on its own, the reported utterance concurrently becomes a theme of that speech. It enters into the latter's thematic design precisely as reported, an utterance with its own autonomous theme: the autonomous theme thus becomes a theme of a theme. (Voloshinov 1986[1929]: 115)

Quoted from: *Voloshinov, V. N. 1986[1929].* Marxism and the philosophy of language. *Translated by Ladislav Matejka and I. R. Titunik. Cambridge: Harvard University Press.*, that is, the 1st page of Chapter 2, "Exposition of the Problem of Reported Speech". The full reference is necessary because Jakobson himself mis-quotes a bit and doesn't cite. // Now I would like to experiment and bring together Jakobson's four duplex structures and the four initial factors participating in linguistic communication:

1. (M/M) - REPORTED SPEECH; QUOTATION; a message within (and about) a message;
2. (C/C) - PROPER NAMES; a patent (circular) reference to the code;

3. (M/C) - CIRCUMLOCUTION; SYNONYMS; a message referring to a code;

4. (C/M) - SHIFTERS; INDEXICAL SYMBOLS; PERSONAL PRONOUNS; a compulsory reference to the given message;

And now compare these to the four basic factors in "Results of a Joint Conference of Anthropologists and Linguists" (Jakobson 1971[1953d]: 556):

1. THE TOPIC OF THE MESSAGE - related to "theme" (cf. Voloshinov); relayed, displaced or quoted speech as-if conflates the poetic function, the context component and the content of the message;

2. THE RECEIVER - the addressee is referred to by proper names (e.g. "Jerry" and "Fido"); the interlocutor's name is a kind of "code in itself"; this replaces the conative function;

3. THE CODE USED - metalingual operations specify the code through circumlocution, synonyms and any other autonymous form of speech;

4. THE SENDER - instead of the emotive function here we have reference to the sender's person; autoreferentiality through personal pronouns, "I" and "me"; talking about oneself without using one's own name;

This conflation is very tentative, but ultimately points to some aspects of the scheme of language functions that have been neglected - namely, that *reference* involves much more than the context. In actual speech it is possible to refer to *other messages* by oneself, the other, or from somewhere else (M/M); to refer to the addressee by his name, or to any other person or non-person within or without the immediate context of the speech act (C/C); to refer to the words or phrases themselves and explain aspects of the code used or about language as such (M/C); and to refer to oneself (C/M). Ultimately this is an expansion of the referential function.

Jakobson, Roman 1971[1955a]. Aphasia as a Linguistic Topic. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 229-238.

> In the next illustration the loss of a distinctive feature in aphasia is compensated for by an additional expressive feature. In Czech the opposition of long and short vowels is capable of distinguishing word meanings. Thus, *draha* means "road" when the first vowel is a long /a:/ and the second shart /a/ - /dra:ha/; but if the distribution of long and short is inverted, then the word /draha;] is the feminine singular of the adjective "dear"; the corresponding neuter form in colloquial Czech is /drahi:/. Hence in Czech, emphasis cannot be rendered by the prolongation of a short vowel, wheeras in Russian, in which the quastity of vowels has no distinctive value, **the increase of the length of a vowel plays an important expressive role**. (Jakobson 1971[1955a]: 229-230)

Another example of the expressive feature in Czech.

> Language in its various aspects deals with both modes of relation [similarity and contiguity]. Whether messages are exchanged or communicated proceeds unilaterally from the addresser to the addressee, **there must be some kind of contiguity between the participants** of any speech event to assume the transmission of the message. The separation in space, and often in time, between two individuals, the addresser and the addressee, is bridged by **an internal relation**: there must be **a certain equivalence between the symbols used** by the addresser and those known and interpreted by the addressee. Without such an equivalence the message is fruitless - even when it reaches the receiver, it does not affect him. (Jakobson 1971[1955a]: 232)

E.g. there must be "a CONTACT, a physical channel and *psychological connection* between the addresser and the addressee" as well as a way to "check up whether they use the same code" (metalingual operations) (cf. Jakobson 1985[1976c]: 19-20).

> Briefly, you must have **a common code** with the addresser, so that when listening to his message you can identify its constituents with the corresponding code units. **We may, then, define the addresser as an encoder and the addressee as a decoder**. (Jakobson 1971[1955a]: 233)

Cf. "a CODE fully, or at least partially, common to the addresser and addressee (or in other words, to the encoder and decoder of the message)" (Jakobson 1985[1976c]: 19).

> However, it is not enough to know the code in order to grasp the message. When I say "he did", you may be familiar with the words *he* and *did* and with the rules of word order, and you will then realize that I speak about some man who performed some action, but **in order to learn who this person is and what the action is which he performed**, you need to know the context, verbalized or non-verbalized, but verbalizable. Here again we enter the field of contiguity. The components of any message are necessarily linked with the code by an internal relation of equivalence and **with the context by an external relation of contiguity**. (Jakobson 1971[1955a]: 233)

Now here "non-verbalized" begins to make sense. Specifically, in that while the "meta-language message" (M/C) can specify the "internal relation of equivalence" between, khm, "autonymous forms of speech", the "object-language message" (M/R) [here I replaced (C)ode with (R)eference and yielded the "practical" or "informative" function of language] must refer to something external to language - something in the context that is related to the given code-message "by an external relation of contiguity", a reference to something marked by "separation in space, and often in time" (*above*, 232), something either verbal or nonverbal, but in any case "verbalizable" in the sense that it can be referred to and spoken about. In this sense you cannot (at least not directly) talk (verbalize) something that is not verbalizable.

> When operating with the hierarchy - phoneme, morpheme, word, sentence, utterance - linguists are tempted to see this arrangement as a merely quantitative scale, whereas in fact **each of these ranks is also qualitatively, structurally different**. (Jakobson 1971[1955a]: 233)

This argument could be used to show that the so-called "emotive function" is in fact very limited - specifically, with the level of phonemes.

> The losses and compensations in aphasia throw new light on the interrelationship of the so-called cognitive and expressive elements in language; and aphasia providesa vital topic indeed for **a conference on Expressive Language**. (Jakobson 1971[1955a]: 230-231)

What?! Apparently, yeah, they had a conference and even published the papers: *Werner, Heinze (ed.), 1955.* On Expressive Language (Papers presented at the Clark University Conference on Expressive Language Behavior). *Worcester, MA: Clark University Press.* (GB)

> Grading in respect to what quality? The answer is given by the context to which the suffix belongs. **The word is the conetxt of morphemes, just as a sentence is the verbal context of words and an utterance the verbal context of sentences, while a morpheme in its turn is the context of phonemes**. (Jakobson 1971[1955a]: 233)

This concerns the synfunctional dimension of context - the immediate verbal context of the syntagm.

> In any language **there exist also coded word-groups called *phrasewords***. The meaning of the idiom *how do you do* cannot be derived by adding together the meaning of its lexical constituent; the whole is not equal to the sum of its parts. Word-groups which in this respect behave like single words are a common but nonetheless only marginal case. (Jakobson 1971[1955a]: 242)

A neat addition to the notion of *holophrase*.

> As noted above, **it is the external relation of contiguity which unites the constituents of a context**, and the internal relation of similarity which underlies the substitution set. (Jakobson 1971[1955a]: 249)

This is perhaps the clearest explanation of the context (and referentia function) I've found yet.

> When, before World War II, phonemics was the most controversial area in the science of language, doubts were expressed by some linguists as to whether phonemes really play an autonomous part in our verbal behavior. It was even seggested that the meaningful (*significative*) units of the linguistic code, such as morphemes or rather words, are the minimal entities with which we actually deal in a speech event, whereas the merely *distinctive* units, such as phonemes, are an artificial construct to facilitate the scientific description and analysis of a language. (Jakobson 1971[1955a]: 252)

This attitude towards phonology actually helps explain why Jakobson deliberately or unintentionally "hid" the phonological core of his "communication model". In the end, the "language functions" are not so much functions of word-signs, as is often presumed, but functions of phonemes. E.g. the following passage: "When I was in Sweden, B. Collinder, who disliked phonemics, said that he would like me to do a book for the Linguistic Society of Uppsala: "Only, please no phonemics!" I was just completing my book on the phonemics of children's language and aphasia, and **I simply eliminated the phonemic terms**, upon which he said: "Now it's fine!" The book was, in fact, **widely understood**, and I, in turn, understood that it was possible, even in discussing totally new problems, to emancipate the work from new terms." (Jakobson 1971[1953d]: 557) This view - that "language functions" are actually "phonemic functions" - is reinforced by Jakobson's view that not the word, but the *distinctive feature* - his favorite term (Jakobson 1971[1964d]: 593) - is the ultimate verbal sign: "When phonemes are analyzed into elementary quanta termed 'differential elements' by Saussure and 'distinctive features' by Sapir and Bloomfield, **the science of language discovers its ultimate units** and their various superpositions and sequences." (Jakobson 1971[1953b]: 224) ["Pattern in Linguistics (Contributions to Debates with Anthropologists)", *SW* 2, pp. 223-228.]

Jakobson, Roman 1971[1953d]. Results of a Joint Conference of Anthropologists and Linguists. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 554-567.

> Let us analyse the basic factors participating in linguistic communication: any speech event involves a message and four items connected with it - the sender, the receiver, **the topic of the message**, and the code used. (Jakobson 1971[1953d]: 556)

So in 1953 Jakobson still had only 4 items instead of 6 as he does in 1956. The timeline is so narrow that I am now tempted if I should read everything he published between these dates to elucidate the more-or-less exact point of birth for every factor and function (or, rather, the new ones). Notice that instead of context/reference we here have "the topic of the message" - a feature that is henceforth neglected (although it is in line with some Bakhtinian models in which there are: genre, topic, common memory, etc.).

> E. Sapir analysed the linguistic phenomena prevalently from the view of their "**cognitive function**", which he conceived as the primary function of language. But **the emphasis of the message on its topic** is far from being the only possible. At present, the emphasis of the message on its other factors begins to attract greater attention among linguists both in this country and aboard, in praticular **the emphasis on the communicators - the sender and receiver**. Thus we welcome **Smith**'s keen observations of those linguistic components which **serve to characterize the speaker and his attitude to what he is speaking about and toward the listener**. (Jakobson 1971[1953d]: 556-557)

1. It is now clear that the "set (*Einstellung*)" is properly "emphasis on". 2. I asked a long time ago, "What is the cognitive function?" (and why doesn't Jakobson talk about it?) - it is now clear that this comes from Sapir and has to do with "the topic of the message". 3. The term "emotive" is attributed to Anton Marty, but it is beginning to look like this mysterious "Smith" could be the initiator (quite possibly with "physiognomic features"). I have a guess at which Smith it may be. Jakobson's reference reads: *S. Smith, "Contributions to the solution of problems concerning the Danish stød"* Nordisk Tidsskrift for Tale of Stemme, *VIII*. On the web I found this: *Smith, Svend 1944*. Contributions to the Solution of Problems Concerning the Danish Stød: Bidrag Til Løsning Af Problemer Vedrørende Stødet i Dansk Rigssprog. *Translated by Niels Haislund. The University of Michigan*. This Smith's dissertation thesis is about phonetics of Danish language.

> Returning now to **the linguistic functions** - I mentioned emphasis on the topic, on the sender, on the receiver; and we see how many new things we are able to do when analysing this paramount problem of sender and receiver. Moreover, **there is the possibility of an emphasis either on the code or on the message**. The emphasis of the message on its own self is called the poetic function. [...] The proper subject of inquiry into poetry is precisely language, seen from the point of view of its preponderant function: the emphasis on the message. This poetic function, however, is not confined to poetry. There is only a difference in hierarchy: this function can either be subordinated to other functions or appear as **the organizing function**. (Jakobson 1971[1953d]: 557-558)

Now I am even more sure that the "set (*Einstellung*)" is essentially "emphasis on". In this sense the referential function of language, for example, has an emphasis on a contiguous relationship with something in the antecedent, subsequent or concurrent context of the message, whether the referent be verbal or nonverbal (but if is to be referred to then it has to be verbalizable, because we are dealing with the speech act and not at all with nonverbal communication).

> We mentioned the factors involved in the speech event, but we did not touch upon their interchangeability, the roles of sender and receiver merging and alterating, **the sender or the receiver becoming the topic of the message**, and the other interactions of all these factors. The most essential problem for speech analysis is that of the code common to both sender and receiver and underlying the exchange of messages. (Jakobson 1971[1953d]: 558)

This is where, ideally, the emotive and conative functions would step in - here we have at our hands messages with an emphasis on either one of the participants, e.g. *ego-centric talk* (and what ever might be the opposite of ego-centric talk... *alter-centric talk*?). But no, either one of the participants becoming the topic of the discussion does not seem to be the "simple solution" to either the emotive or the conative function. Rather than investigating such simplistic aspects of the communication situation, Jakobson focuses on the language, or "code", itself and the general aim of his later "scheme" becomes apparent - it is intended for *speech analysis*.

> There occur attempts to revert to a very, very old, I should say pre-Whitneyan, stage of our science in considering individual speech as the only reality. As I already mentioned, individual speech doesn't exist without an exchange. There is no sender without a receiver - oh, yes, there is, if the sender is drunk or pathological. (Jakobson 1971[1953d]: 559)

Now I understand that I mistinterpreted this bit as Jakobson's early renouncement of autocommunication, to be rectified a few years later in Ruesch's terms as intrapersonal communication. What he actually seems to be talking about is the definition of communication and how it linguistics shouldn't be - as one early (here, contemporaneous) investigator of intrapersal communication put it - a study of "speech making". Whether you talk about "the exchange of messages between sender and receiver, between addresser and addressee, between encoder and decoder" (*ibid*, 559) in each and every case one implies the other: you cannot "send" if there is no receiver; you cannot "address" if there is no addressee; and you cannot "decode" something that isn't first encoded (in this last case the roles are reversed, though).

Jakobson, Roman 1971[1961b]. Linguistics and Communication Theory. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 570-579.

> "The stimuli received from Nature," as Colin Cherry wisely stressed, "are not pictures of reality but are the evidence from which we build our personal models." (Cherry 1957: 62) While the physicist creates his theoretical construct, imposing his own hypothetical system of new symbols upon the extracted *indices*, the linguist only recodes, translates into symbols of a metalanguage those extant *symbols* which are used in the language of the given speech community. (Jakobson 1971[1961b]: 573-574)

What Jakobson seems to mean is that the linguist translated the symbols used in the speech community into the metalanguage of linguistic science. In case of "microlinguistics" (phonology), for example, the symbol "big" that the speech community uses is translated into "[bI:g]".

> The constituents of the code, for instance, the distinctive features, **literally occur and really function in speech communication**. Both for the receiver and for the transmitter, as R. M. Fano points out, the operation of selection forms the basis of "information-conveying processes" (Fano 1949: 3f). The set of yes-or-no choiches underlying any bundle of these discrete features is not an arbitrary concoction of the linguist, but is actually made by the addressee of the message, insofar as the need for their recognition is not cancelled by the prompting of the verbal or non-verbalized context. (Jakobson 1971[1961b]: 574)

This is where I'm guessing that the "features" of the scheme (communication models) are sometimes called "features" instead of "components" because they may be related to the typology of distinctive, expressive, etc. features upon which the scheme was built. The part about non-verbalized context cancelling out the need for recognizing discrete features remains cryptic. And "literally" occurring is what I think grounds his scheme in phonology rather than communication theory. That the scheme is really meant to aid the researcher in speech analysis, rather than modelling communication as such.

> Although the framework of the linguistic code has been adequately outlined in linguistics, it is still frequently overlooked that the finite ensemble of "standard representations" is limited to lexical symbols, their grammatical and phonological constituents, and the grammatical and phonological rules of combination. Only this portion of communication may be defined as a mere "activity of replicating representations". On the other hand, it is still oportune to recall that the code is not confined to what communication engineers call "the bare intelligence content" of speech, but that likewise **the stylistic stratification of the lexical symbols and the allegedly "free" variation, both in their constitution and in their combination rules, are "foreseen and provided for" by the code**. (Jakobson 1971[1961b]: 573)

This allows for the "broad" view of code, as something not at all rigid and imposing one-to-one equivalences. (e.g. the Bakhtin vs Lotman "code" problem.)

> According to Weaver, the analysis of communication "has so penetratingly cleared the air that one is now, perhaps for the first time, ready for a real theory of meaning", and especially for **handling "one of the most significant but difficult aspects of meaning, namely the influence of context"** (Shannon and Weaver 1949: 116). Linguists are gradually finding the way of tackling meaning and in particular the relation between general and contextual meaning as an intrinsic linguistic topic, **distinctly separate from the ontological problems of reference**. (Jakobson 1971[1961b]: 577)

Another statement about the context being the "white spot on the map". By the last bit Jakobson probably distances the linguistic problem of reference from the philosophy of language.

Jakobson, Roman 1971[1966c]. Linguistic Types of Aphasia. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 307-333.

> As to Dr. Wepman's important remarks concerning the natural context of aphasic utterances, yes, the ideal would be to have not only tape recordings but also sound films, since **gestures may plai a considerable role**. In general, in our detailed discussion of aphasia, it is appropriate to recollect a statement of Highlings Jackson's to the effect that aphasia could be labeled "asemasia" because it is not necessarily confined to deficiencies in verbal behavior but *can* extent to other semiotic activities as well, for example, **gestures accompanying speech**. (Jakobson 1971[1966c]: 327)

This is quite relevant for the context function. In short, it is a kind of recognition that gestures as well may figure as "the antecedent and subsequent but also the concurrent factors" of a speech event.

> Evidently there is an interrelationship between different semiotic patterns, but it does not mean that all of them must necessarily be disturbed. I recall, for instance, once more the remarkable observations of Feuchtwanger, who described the mutual independence of verbal intonation and musical melody. Either of them can be lost without any harm to the other. Aphasic cases of completely monotonous speech, without any syntactic and **emotive intonations** but with full mastery of complex musical melodies, and vice versa, were observed and recorded. In the question of verbal problems with respect to **other semiotic provinces**, I am again for autonomy but against any isolationism. When investigating aphasia, we must perform **an intrinsically linguistic analysis** and at the same time pay due attention to **the semiotic whole**. (Jakobson 1971[1966c]: 328)

"Emotive intonation" is yet another category under the emotive function. Ultimately it may be possible to make a list of all such variants, from affective expressions and expressive features to physiological features and punctuation (e.g. *Frageton*).

Jakobson, Roman 1971[1963e]. Implications of Language Universals for Linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 580-592.

> For centirues this field [linguistics] has been a no-man's land, and only a few philosophical contributions - from the medieval treatises on *grammatica speculativa*, through John Atmos Comenius' *Glottologia* and the rationalist essays of the 17th and 18th centuries, to Husserl's and **Marty's phenomenological meditations**, and finally to the modern works in symbolic logic - have ventured to lay the foundations for a universal grammar. [...] Likewise the philosopher's distinction between autocategorematic and syncategorematic signs remains vital for the construction of a universal grammar even if some of its traditional interpretations have proved to be "totally untenable". (Jakobson 1971[1963e]: 590)

As far as I can tell, Jakobson himself associates syncategarematic signs with "shifters".

Jakobson, Roman 1971[1956b]. Two Aspects of Language and Two Types of Aphasic Disturbances. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 239-259.

> The bipolar structure of language (or other semiotic systems) and, in aphasia, the fixation of one of these poles to the exclusion of the other require systematic comparative study. The retention of either of these alternatives in the two types of aphasia must be confronted with the predominance of the same pole in certain styles, personal habits, current fashions, etc. A careful analysis and comparison of these phenomena with the whole syndrome of the corresponding type of aphasia is an imperative task for joint research by experts in psychopathology, psychology, linguistics, poetics, and *semiotics*, the general science of signs. The dichotomy discussed here [metaphor/metonym] appears to be of primal significance and consequence for all verbal behavior and **for human behavior in general**.[28] (Jakobson 1971[1956b]: 256)

I'll first note that this paper is also dated as 1956a, because it appeared as "Part II" in *The Fundamentals of Language* (Part I, "Phonology and Phonetics" was written with Morris Halle, but Part II is attributed solely to Jakobson). The footnote numbered 28 reads: "For the psychological and sociological aspects of this dichotomy, **see Bateson's views on "progressional" and "selective integration"** and Parson's on the "conjuction-disjunction dichotomy" in child development: **J. Ruesch and G. Bateson, *Communication, the Social Matrix of Psychiatry* (New York, 1951), pp. 183ff.**; T. Parsons and R. F. Bales, *Family Socialization and Interaction Process* (Grencoe, 1955), pp. 119f." This is the first reference to Ruesch and Bateson's *Communication* I've discovered thus far in Jakobson's corpus. To find out what exactly he is referring to here, I'll take a small detour (next subheading, Bateson 1951).

> To indicate the possibilities of the projected comparative research, we choose an example from a Russian folktale which employs **parallelism** as a comic device: "Thomas is a bachelor; Jeremiah is unmarrked" *Fomá xólost; Erjóma neženát*). Here the predicates in the two parallel clauses are associated by similarity: they are in fact **synonymous**. The subject of both clauses are masculine proper names and hence morphologically similar, while on the other hand they denote two contiguous heroes of the same tale, created to perform identical actions and thus to justify the use of synonymous pairs of predicates. A somewhat modified version of the same construction occurs in a familiar wedding song in which each of the wedding guests is addressed in turn by his first name and patronymic:" Greb is a bachelor; Ivanovič is unmarried." While both predicates here are again synonymous, the relationship beween the two subjects is changed: both are proper names denoting the same man and are normalle used contiguously as a mode of polite address. (Jakobson 1971[1956b]: 256-257)

This illustration falls in line with "equational propositions" discussed under the rubric of metalingual operations in both "Metalanguage as a Linguistic Problem" and "Linguistics and Poetics". Earlier in the same paper:

> When repeatedly asked what a bachelor was, the patient did not answer and was "apparently in distress [Goldstein 1948: 270]. A reply like "a bachelor is an unmarried man" or "an unmarried man is a bachelor" would present **an equational predication** and thus **a projection of a substitution** set from the lexical code of the English language into the context of the given message. The **equivalent terms** become two correlated parts of the sentence and consequently are tied by contiguity. The patient was able to select the appropriate term *bachelor* when it was supported by the context of a customary conversation about "bachelor apartments", but was incapable of utilizing the substitution set *bachelor = unmarried man* as the topic of the sentence, becaus the ability for **autonomous selection and substitution** had been affected. The equational sentence vainly demanded from the patient carries as its sole information: "«bachelor» means an unmarried man" or "an unmarried man is called «a bachelor»". (Jakobson 1971[1956b]: 246-247)

Because of the lengthier explanation, this example can be used instead of the *sophomore* one in the papers about the scheme of language functions.

> Obviously such operations, labeled *metalinguistic* by the logicians, are not their invention: far from being confined to the sphere of science, they prove to be **an integral part of our customary linguistic activities**. The participants in a dialogue often check whether they are using the same code. "Do you follow me? Do you see what I mean?" the spaker asks, or the listener himself breaks in with "What do you mean?" Then, by **replacing the questionable sign with another sign from the same linguistic code, or with a whole group of code signs, the sender of the message seeks to make it more accessible** to the decoder. (Jakobson 1971[1956b]: 248)

Here i'm beginning to wonder if the "Do you follow me?" and "Do you see what I mean?" type questions are really aimed at the code component or rather concern the *effect* component that is missing from Jakobson's discussion. He does indeed sometimes retreat from such pragmatic questions to the more linguistic matters of "code". Here, for example, the breakdown in communication may not be caused by code, but by any number of extraneous factors, such as the receiver's inattention, distractions, "noise in the channel", disinterest (or feigned interest), etc.

> **Words with an inherent reference to the context**, like pronouns and pronominal adverbs, and **verbs serving merely to construct the context**, such as connectives and auxiliaries, are particularly prone to survine [amnesic aphasia]. (Jakobson 1971[1956b]: 246)

Huh. Earlier I guessed that the context is related to (M/M) type of duplex structure. This was obviously naive. Here it turns out that the context is more related to the (C/M) type of duplex structure, e.g. shifters, indexical symbols and personal pronouns. This makes a lot more sense.

> In the theory of language, since the Middle ages, it has repeatedly been aserted that **the word out of context has no meaning**. The validity of this statement is, however, confined to aphasia, or, more exactly, to one type of aphasia. In the pathological cases under discussion an isolated word means actually nothing but 'blab'. As numerous tests have disclosed, for such patients two occurrences of the same word in two different contexts are merely homonyms. Since distinctive vocables carry a higher amount of information than homonyms, some aphasics of this type tend to supplant the contextual variants of one word by different terms, each of them specific for the given environment. Thus Goldstein's patient never uttered the word *knife* alone, but, according to its use and surroundings, alternately called the knife *pencil-sharpener*, *apple-parer*, *bread-knife*, *knife-and-fork* (p. 62); so that the word *knife* was changed from *a free form*, capable of occurring alone, into *a bound form*. (Jakobson 1971[1956b]: 246)

The British comedian Stewart Lee has claimed something like this Medieval view of contextless words. Jakobson is here touching upon auto- and synsemantica (Marty) which can easily elaborate the context component.

> In order to delimit the two modes of arrangement which we have described as combination and selection, F. de Saussure states that the former "is *in presentia*: it is based on two or several terms jointly present in an actual series", whereas the latter "connects terms *in absentia* as members of a virtual mnemonic series". That is to say, **selection (and, correspondingly, substitution) deals with entities conjoined in the code but not in the given message, whereas, in the case of combination, the entities are conjoined in both, or only in the actual message**. The addressee perceives that the gives utterance (message) is a *combination* of constituent parts (sentences, words, phonemes, etc.) *selected* from the repository of all possible constituent parts (the code). **The constituents of a context are in a state of *contiguity*, while in a substitution set signs are linked by various degrees of *similarity* which fluctuate between the equivalence of synonyms and the common core of antonyms**. (Jakobson 1971[1956b]: 234-244)

That last part is especially significant, because it indicates that context is constituted by *contiguity* (the referent is, as-if, *in presentia*) while the code is a virtual core of metalingually autonymous set of signs (and, of course, *in absentia*).

> These two operations provide each linguistic sign with two sets of *interpretants*, to utilize the effective concept introduced by Charles Sanders Peirce: there are two references which serve to interpret the sign - one to the code, and the other to the context, whether coded or free, and in each of these ways the sign is related to another set of linguistic signs, through an *alternation* in the former case and through an *alignment* in the latter. A given significative unit may be replaced by other, more explicit signs of the same code, whereby its general meaning is revealed, while **its contextual meaning is determined by its connection with other signs within the same sequence**. (Jakobson 1971[1956b]: 244)

This is actually a workable definition of "contextual meaning" and can help explain the referential function (moreover, in terms of infinite semiosis).

Bateson, Gregory 1951a. Information and Codification: A Philosophical Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. New York: Norton, 168-211.

> Certain characteristics of the total codification-evaluation process will now be considered, in such a way as to pose questions about changes in this process - such changes being, according to our hypothesis, essential to therapy.
> Broadly, there seem to be two sorts of process within the general area of codification-evaluation. These may be contrasted by considering two extreme examples. The first process we shall call **decision by selective integration**, and we shall exemplify it by a man's making a choice among a number of objects. To make this choice, he recognizes the specific objects as apples, oranges, pears, etc., and he knows from past experience which he likes and what actions and gratifications will be involved in eating the various sorts. If there is an unknown fruit among them, this too will be categorized as "unknown," and this category will have positive or negative value, determined by past experience. In this process of selective integration, **the man categorizes and evaluates alternatives according to impressions derived from past experience, equating and differentiating elements of the unique present according to his experience with other elements in his unique past**.
> In contrast, an entirely different process of decision seems to occur in, for example, an extemporizing dancer. For any given movement within a sequence of movements, it is evident that some type of selection occurs which is different from the choice of a fruit of a given species. The dancer's choice is influenced to a much greater extent by the ongoing characteristics of his sequence of actions, and even, perhaps, by the ongoing dancing of a partner. This second type of decision we shall call **decision by progressional integration**, and we shall amplify the example by saying that the phenomenon is not confined to activities involving rapid physical movement, though the movement of the dancer is a convenient model to characterize **the state of any person whose actions involve relatively rapid complex movement in a "psychological space."** It seems that this type of progressional integration is especially characteristic for action sequences in which the component acts are imperfectly differentiated and categorized, and in which speed of decision is important. (Ruesch 1951a: 183-184)

This subchapter is titled "Selective and Progressional Integration" so it must be what Jakobson was referring to. The connection with the dichotomy of metaphor and metonymy seems contingent on Bateson's "Selective Integration" manifesting "a patently metaphorical attitude" (Jakobson 1971[1956b]: 256), and "Progressional Integration" having more to do with *contiguity* (temporal succession, spatial relations). Personally I see here more of a distinction between sender and receiver. The sender is engaged in Progressional Integration, involving *relatively rapid complex*

movement in a "psychological space" and the receiver in turn engaging in Selective Integration, categorizing and evaluating alternatives according to impressions derived from past experience. This analogy makes more sense for me because whatever the speaker says is a continuous stream of "psychological movement" through mental images and thought content, but the listener takes in only a portion of what he hears, mainly that which is familiar to him, stuff he can recognize as significant to him, personally. In case of a book, for example, the stream of text covers page after page after page, but for me as a reader only a small portion of it is actually relevant for present purposes.

> Both the selective and progressional processes are probably present in some degree in every human decision. The man who is choosing fruit is in part influenced by the ongoing sequences of his own metabolism, by his preference for certain sequences of taste, and by the intricacies of ongoing courtesy between himself and any other person present. To this extent he acts on a progressional integration. Correspondingly, a dancer may envisage alternatives of action (including the alternative of ceasing to dance), and he may introspectively believe that he is choosing among these categories. **In general, it seems that the selective and progressional phenomena may occur each within a frame defined by the other**: After he has decided to eat a certain fruit, the details of the act of eating may be progressively determined within the farmework of the selective decision. And conversely, in ongoing decisions involving long spans of time it is common for an individual to act selectively at every step and to discover that he has gradually made a major decision (e.g., the choice of a profession) by some progressional process. (Ruesch 1951a: 184-185)

Selective and Progressional Integration by themselves are of course abstractions. Actual life-processes follow both types and complex combinations of these processes. I still don't see what any of this has to do with metaphor and metonym. It rather seems that Jakobson identified this discussion with his dichotomy because of the key terms: selective integration may sound like the paradigmatic *selection* between semantically equivalent word-signs (synonyms); and progressive integration may sound like syntagmatic *combination* of word-signs into a string (a phrase). I will surely have to return to this paper by Bateson sometime in the future, but for now I can leave it be. *Just in case* I'll check up the reference to Parsons as well.

Parsons, Talcott and Robert F. Bales 1955. *Family, Socialization and Interaction Process*. In collaboration with James OLds, Morris Zelditch, Jr. and Philip E. Slater. Glencoe, Illinois: The Free Press.

> It will be remembered that we called attention above to the presumption that the earlier phase of language learning was dependent on successful establishment of the love-dependency relationship with the mother. A second phase of intellectual development seems to be clearly associated with the completion of the oedipal phase and growth of the object-systems which are universalistically categorized. Such authorities as Piaget [*Language and Thought of the Child*, 1926) and Wallon [*Les origines de la pensée chez l'enfant*, 1934] strongly emphasize that the development of logical thinking occurs, with individual variations of course, essentially during this period, not getting notably under way before the ages of five to six and continuing until about twelve. There seems to be an important connection between this timing and the fact that in social object terms it is in this phase that universalistically categorized social objects, specifically as differentiated from those which are particularistically categorized, are first clearly internalized. It is presumed not altogether fortuitous that in Western countries formal education begins about the age of six. It may also very well be that the higher levels of abstraction involved in the use of written as distinguished from spoken language, perhaps particularly the elimination of **the expressive cues** given with tone and cadence of voice, pronounciation, facial expression and gesture, can only be attained when the kind of elaboration of personality structure we refer to has occurred. In particular **a spoken communication is relatively inseparable from *who* says it in what specific context**. A written communication focuses attention much more specifically on the meaning-content itself. This is surely more universalistic. (Parsons & Bales 1955: 118-119)

This precedes the passage Jakobson was referring to, but is worth quoting because it points out something about the emotive/expressive function of spoken language - its intimate connection with nonverbal forms of expression and the speaker's person (the "physiological" features).

> In an important sense, logical thinking always involves both **conjunction and disjunction of objects** as many modern logicians put it [Ralph E. Eaton, *General Logic*, 1931]. And perhaps the latter is most characteristically logical. Thus, for example, in adding together four different things to a sum of four, the child is reasoning by conjunction: 1 plus 1 plus 1 plus 1 makes 4. But at the same time he is reasoning by disjunction in the sense that each one of the things is *identical to each other* in the abstract sense that it is one more *thing* to be counted. (Parsons & Bales 1955: 119)

This should somehow relate to Jakobson's metaphor/metonymy dichotomy. The words *identical* and *equivalent* are perhaps indeed synonymous, but beyond that I'm not sure how these dichotomies (metaphor/metonymy and conjunction/disjunction) are related.

> Disjunction denotes this "or" relation between objects **which makes A or B substitutable**, i.e. identical, not in the concrete, but *for some abstract purpose* like counting. Disjunction implies a cognizance of **the criteria of similarity** between the two concrete objects which are disjoined. (As the teacher often says to a schoolchild, you cannot add oranges and apples ond come out with a meaningful sum unless you make explicit some other criterian of classification.) But, because disjunction implies this cognizance of criteria of similarity, it implies that there be an abstract concept instantiated equally by all the disjoined objects. (Parsons & Bales 1955: 119-120)

More set theory? It would appear that metaphor is related to disjunction and metynomy to conjunction. It does make some little sense. But I wouldn't say that these are "psychological and sociological aspects of this dichotomy" as Jakobson did. Bateson's aspect seems *perceptual* (rather than generally "psychological") and Parsons' and Bales' aspect *mathematical* (rather than "socialogical"). Okay, back to Jakobson.

Jakobson, Roman 1971[1963c]. Parts and Wholes in Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 280-284.

> In another type of whole-part relation, the word whole "refers to some temporal period, whose parts are temporal intervals in it", and, as Nagel (1-b) stresses, neither wholes nor parts need to be temporally continuous. The verbal message, for example, a sentence, is a temporal period, and its parts are temporal intervals within this whole. The parsing of a sentence, like linguistic analysis in general, must necessarily follow the principle of "immediate constituents", defined by Husserl and exhaustively elaborated by American linguistics.
>
> These constituents are a clear example of virtually discontinuous parts, such as, for instance, the subject at the beginning and the verbal predicate at the end of the Mongolian sentence. On the other hand, **every message may be and must be dealt with as a temporal interval within a verbalized or nonverbalized, continuous or discontinuous temporal context**; and we stand before **the nearly unexplored question of the interrelation between message and context**. In particular, the structural laws of ellipsis have not yet been subjected to a thorough analysis. (Jakobson 1971[1963c]: 281-282)

He is very correct in stating that the context component has been poorly dealt with. He brings the notion of *ellipsis* into play because the latter is defined as "the omission from speech or writing of a word or words that are superfluous or able **to be understood from contextual clues**". // I'll also note that this paper, "Parts and Wholes in Language", seems to be a response to this: *Nagel, Ernest 1952. Wholes, Sums, and Organic Unities.* Philosophical Studies: An International Journal for Philosophy in the Analytic Tradition *3(2): 17-32.* I considered reading it now, but there seems to be no point. Rather, I should read it when I'm about to write a paper on the semiosphere.

> The artificial treatment of messages without reference to the superposed context once more exemplifies the illicit conversion of a mere part into a seemingly self-sufficient whole.
> A contiguous question is **the dependence of the message on the simultaneous environmental situation**. Here the speech event is "spatially included" in a whole "with a spatial extension" (Nagel, 1-2). **The spatio-temporal framework of the message** becomes one of the crucial problems for any objective approach to language. From a realistic standpoint, language cannot be interpreted as a whole; isolated and hermetically sealed, but must be simultaneously viewed both as a whole and as a part. (Jakobson 1971[1963c]: 282)

The message (at least a spoken language message) is indeed not a self-sufficient whole but in fact a part of the overall - to use Ruesch's term - communication situation. The "spatio-temporal framework of the message" (or the messages' *chronotope*, for short), can lead to "The Factual Space and Time of Behavior" (Bentley 1941).

> A systematic consideration of multiform whole-part relations broadly **extends the scope of our science**; it allows a systematic analysis of verbal messages with respect both to the code and to the context; it uncovers the complex interaction of the various levels of language, from the largest to the smallest units, and the constant interplay of diverse verbal functions. It introduces **time and space factors** into descriptive linguistics [...] (Jakobson 1971[1963c]: 284)

Indeed it exceeds the scope of linguistics, because a full consideration of the context of verbal communication should consider nonverbal behaviour as well. In any case, since this paper was based on a lecture held at M.I.T. in 1960, it could very well be the first intance of Jakobson seriously considering the context component.

Jakobson, Roman 1971[1964b]. Toward a Linguistic Classification of Aphasic Impairments. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 690-692.

> Another variant of the same syndrome has been described by Luria and his collaborators. Luria defines this variant as the "dissolution of **the regulative function** of speech" (1959; 1962, p. 214). Viewed in its linguistic aspect, this symptom, however, may be interpreted as an inability to transpose a verbal dialogue into a nonverbal, artificial system of signs or to carry on a dialogue combining verbal utterances with utterances transposed into the latter system. Such semiotic activities would again go beyond the combinations stipulated and regulated by the habitual verbal code. The patient, as Luria (1962, p. 244) pointed out, "constantly slips toward accustomed verbal clichés". (Jakobson 1971[1964b]: 297-298)

Damn. The regulative function of speech has been taken - hopefully I can at least reserve the regulative function of nonverbal communication for my purposes.

> In general, the transition from verbal stimuli to responses in non-verbal sign systems belongs, among the most interesting linguistic and semiotic problems. The inhibition of visual dreams connected with encoding disorders of language (Anan'ev, 1960, p. 336) has been rightly interpreted as a breakd-down of that code which provides the transition from verbal to visual signs (Žinkin, 1959, p. 475). (Jakobson 1971[1964b]: 298)

Cf. (Lotman 2009: 143) for a verification of how dreams indeed constitute an interesting semiotic problem.

> Three dichotomies have been found to underlie six types of aphasic impairments (see Fig. 1). Speech devoid of any cognitive function and reduced to **mere emotive, interjectional exclamations** remains out of scope of this survey. (Jakobson 1971[1964b]: 301)

Cf. "The purely emotive stratum in language is presented by the interjections."

Jakobson, Roman 1971[1960b]. The Kazan's School of Polish Linguistics and Its Place in the International Development of Phonology. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 394-428.

> For the young Baudouin the phoneme, like any other linguistic category, belongs to *langue*. This code is by no means merely an invention of scholar; it forms the fundamental basis for every spoken message. "Linguistic categories, based on the people's insight into their language", such as "sound, syllable, root, stem (theme), ending, word, sentence, various categories of words" really do "live in the language". "**The people's insight into their language**, *i.e.* everything that we would now call the metalinguistic operations of the language community, "is not a fiction, is not a subjective delusion, but", as Badouin observed in 1870, "**a genuine, positive function** which can be defined by its properties and acts, confirmed objectively and factualy proved", since in general for Baudouin, the realist, "all science basically constitute one single science whose subject matter is reality". (Jakobson 1971[1960b]: 411-412)

It would appear that Baudouin was knowledgeable of what we now call metalingual operations, but I can't make out if it's actually so or if Jakobson wished it were so.

> Saussure carefully studied the theory of language elaborated by the two linguists, whom history has linked forever, and in his lectures, which were refashioned by Bally and Sechehaye into a posthumous book, he took from the teachings of Baudouin and Kruszewski and eloquently discussed such **fundamental dichotomies** as linguistic statics nad dynamics (or in Baudouin's and likewise Saussure's favorite formulation, **kinematics**); constancy and changeability (*immutabilité* and *mutabilité*), and correspondingly "the eternal antagonism between a conservative force, based on associations by contiguity, and a progressive force based on associations by similarity" (*solidarité avec le passé* and *infidélité au passé*); language and speech (*langue* and *parole*; **centrifugal and centripetal forces in language (*force particulatrice* and *force unifiante*)**; the coherent whole of the system and its parts; association by similarity, *viz.* "the bonds of kinship" (*solidarité associative* or *groupement par familles*), as opposed to "bonds of contiguity with concomitants" (*solidarité syntagmatique*); finally the "inseparable pair" of *signans* and *signatum* - *oboznačajuščee* and *oboznačaemoe* (*signifiant* and *signifié*). (Jakobson 1971[1960b]: 421)

"Kinematics" sounds like something to my liking (for discussing "permanent dynamic synchrony"). I especially like that Baudouin was behind *centrifugal* and *centripetal* forces, because even since reading Märt Väljataga's afterword in his edited *Kirjandus kui selline*, I thought that Bakhtin was behind these terms.

Jakobson, Roman 1971[1964d]. Results of the Ninth International Congress of Linguists. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 593-602.

> In the forties, with their sectarian parochialism in linguistic life, Giuliano Bonfante had great difficulty in his efforts toward finding an Italo-American *lingua franca* for our science. Yet since that time both he and his American opponents have matured and changed, and there is prospect of a common parlance. His creed, which he presented here, is in perfect agreement with the drift toward integration manifested by this Congress. In particular, as regards his statement that "the Crocean or esthetic theory of language can and must be *integrated* with the structural theory" and that "**special attention must be devoted to the 'peripheral' zone of language - slang, jargon, affective and expressive terms, child language,**

> **onomatopoeia, interjections"**, we observe at our meetings how strongly linguists today are absorbed precisely with the structure of all these "peripheral" phenomena. Let us quote just a few topics of the papers presented: **"affective linguistic signs", expressive and appellative phonology with particular reference to the manifold function of pitch, the non-intellectual "spheres of communication"**, "emphasis as a grammatical category", "the emotion in a sentence", sound-symbolism, "the development of grammar in child language". All these problems are being gradually incorporated into the structural analysis of language. (Jakobson 1971[1964d]: 590)

Some of the most interesting - and for me, central - issues are relegated to the periphery by Giuliano Bonfante.

Jakobson, Roman 1971[1969c]. Linguistics in Relation to Other Sciences. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 655-696.

> The question of presence and hierarchy upon those basic functions which we observe in language - **fixation upon** the **referent**, code, addresser, addressee, **their contact** or, finally, upon the message itself - must be applied also to the other semiotic systems. In particular, a comparative analysis of structures determined by **a predominant fixation** upon the message (**artistic function**) or, in other words, a parallel investigation of verbal, musical, pictorial, choreographic, theatrical, and filmic arts belongs to the most imperative and fruitful duties of the semiotic science. (Jakobson 1971[1969c]: 661-662)

Some of these terms are a little different from how they are presented elsewhere (it's like a miniature bizarro-version). Note that applying the scheme of language functions on other semiotic systems us one of "the most imperative and fruitful duties" of semiotics.

> Among relevant questions [that require psychological experimentation and elucidation], partly discussed by psychologists and partly awaiting an answer, one may cite speech programming and speech perception, **the perceiver's attention and fatigue**, redundancy as an antidote against psychological noise, immediate memory and simultaneous synthesis, retention and oblivion of verbal information, generative and perceptive memory for the verbal code, interiorization of speech, the role of different mental types in language learning, the interconnection of speechless status and language acquisition with different grades of intellectual development, and, on the other hand, relations between verbal impairments and intellectual deficits, or, finally, the significance of language for cognitive operations as compared with the prelingual status. (Jakobson 1971[1969c]: 671)

E.g. receiver's inattention, distractions, "noise in the channel", disinterest (or feigned interest), etc.

Jakobson, Roman 1971d. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 711-724.

> The Saussurian inner duality of *langue* and *parole* (which mirrors the synonymous distinction of *jazyk* and *reč* launched by Baudouin de Courtenay in 1870: see above, p. 411) or, to use a modern, less ambiguous terminology, 'code' (Saussure's *code de la langue*) and 'message' - alias 'competence' and 'performance' - gives rise to two divergent approaches within the same section of the *Cours*: "Sans doute, ces deub objets sont étroitement liées et se supposent l'un l'autre", and, on the other hand, the author claims the impossibility of grasping "le tout global du language", insists on a strict bifurcation of the inquiry into *langue* and *parole*, and this restrictive program still finds its theoretical adherents, in fact the absolute

> separation of the two aspects turns into a recognition of twe different hierarchical relations: **an analysis of the code with due regard for the message, and vice versa**. Without a confrontation of the code with the messages, no insight into creative power of language can be achieved. Saussure's definition of *langue* as "la partie sociale du langaga, extérieure à l'individu" in opposition to *parole* as a mere individual act **does not consider the existence of a personal code** which removes the temporal discontinuity of the single speech events and which confirms the preservation of the individual, the permanence and identity of his ego; nor does he take into account the interpersonal, social, mutually adaptive nature of the "circuit de la parole" which implies the participation of at least two individuals. (Jakobson 1971d: 718-719)

A personal code? You mean a personal message system? Score for autocommunication!

> When one-sided concentration on **the cognitive, referential function of language** gave way to an examination of its other, likewise primordial, underivable functions, the problems of the code-message relationship showed much greater subtlety and multivalence. (Jakobson 1971d: 719)

I should really look up what Sapir wrote about the "cognitive" function. // Apparently he writes about it in *Language: An Introduction to the Study of Speech* (1921), Chapter 2, "The Elements of Speech". Also, don't forget to read Ogden and Richards for the expressive function and Karl Bühler for the conative function!

Jakobson, Roman 1971[1959b]. On Linguistic Aspects of Translation. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 260-266.

> In its **cognitive function**, language is minimally dependent on the grammatical pattern, because the definition of our experience stands in complementary relation to metalinguistic operations - the cognitive level of language not only admits but directly requires recoding interpretation, i.e. translation. Any assumption of ineffable or untranslatable cognitive data would be a contradiction in terms. (Jakobson 1971[1959b]: 265)

I can verify this only after reading Sapir.

Jakobson, Roman 1971[1956d]. Sergej Karcevskij: August 28, 1884 - November 7, 1955. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 517-521.

> The intersection of morphology and syntax attracts him to the captivating problem of the common semantic value of preverbs and corresponding prepositions, and **the interplay of two rival aspects of language, the cognitive and the emotive**, inspires his ingenious insight into interjections and especially into the curious link between them and conjunctions. (Jakobson 1971[1956d]: 520)

I was not aware that these functions are "rivals". Though, an indication can be found here: "A number of students from various fields concerned with language activity have recently challenged the modern logistic view that would divide language from its beginnings into **two separate spheres: the conceptual and emotive**." (Langer 1955: 4) [Langer, Susanne 1955. Expressive Language and the expressive function of poetry. In: Werner, Heinze (ed.), *On Expressive Language (Papers presented at the Clark University Conference on Expressive Language Behavior)*. Worcester, MA: Clark University Press, 3-9.]

Jakobson, Roman 1971[1970d]. Language in Relation to Other Communication Systems. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 697-708.

> **The cardinal functions of language** - referential, emotive, conative, phatic, poetic, and metalingual - and their different hierarchy in the diverse types of messages have been outlined and repeatedly discussed. This **pragmatic approach to language** must lead *mutatis mutandis* to an analogous study of the other semiotic systems: with which of these or **other functions** are they endowed, in what combinations and in what hierarchical order? Semiotic structures with a dominant poetic function or (to avoid the term relating chiefly to verbal art) with a dominant esthetic, artistic function present a particularly gratifying domain for comparative typological investigation. (Jakobson 1971[1970d]: 703-704)

I would not have guessed that Jakobson himself thinks of his scheme as being "pragmatic". But I do agree that if a similar endeavour would be undertaken on nonverbal communication, quite different functions may emerge.

> Nicolas Ruwet, who combines a keen sense for language, especially verbal art, with a rare scientific insight into music, states that musical syntax is **a syntax of equivalences**: the diverse units stand in mutual relations of multiform equivalence. This statement prompts a spontaneous answer to the intricate question of musical semiosis: instead of **aiming at some extrinsic object**, music appears to be *un langage qui se signifie soi-même*. (Jakobson 1971[1970d]: 704)

Music does not refer to any extrinsic objects (ideally), but language (mostly) does. Unless of course we're dealing with metalanguage, in which case it refers to object-language, which in turn refers to some extrinsic object. In a similar vain one could inquire about each and every aspect of Jakobson's scheme: to what intrinsic or extrinsic object does it refer to? (or does it refer at all?)

> The introversive semiosis, **a message which signifies itself**, is indissolubly linked with **the esthetic function** of sign systems and dominates not only music but also glossolalic poetry and nonrepresentational painting and sculpture where, as Dora Vallier states in her monograph *L'Art Abstrait* (1967), *chaque élément n'existe qu'en fonction du reste*. But elsewhere in poetry and in the bulk of representational visual art the introversive semiosis, always playing a cardinal role, coexists and coacts nonetheless with an extroversive semiosis, whereas **the referential component** is either absent or minimal in musical messages, even in so-called program music. What has been said here about the absence or scantiness of **the referential, conceptual component** does not discard **the emotive connotation** carrued by music or by glossolalia and nonrepresentational visual art. (Jakobson 1971[1970d]: 704-705)

For elucidating aspects of the functions the dichotomy of introversive and extroversive may indeed come handy. And I now see why Montana may have thought that introversive semiosis has something to do with autocommunication - the words "signifies itself" may have been misleading.

> The uniqueness of natural language among all other semiotic systems is manifest in its fundamentals. The properly generic meaning of verbal signs become particularized and individualized **under the pressure of changeable contexts or of nonverbalized but verbalizable situations**. (Jakobson 1971[1970d]: 706)

I suspect that particularization here has to do with *force particulatrice*.

> We analyze the messages wit hreference to all the factors involved, namely, to **the inherent propertios of the message itself**, its addresser and addressee, whether actually receiving the message or **merely meant by the addresser** as its virtual recipient. We study **the character of the contact** between these two participants in the speech event, we seek to elicit the code common to the sender and to the receiver, and we try to determine the convergent traits and the differences between **the encoding operations** of the addresser and **the decoding competence** of the addressee. Finally, we look for **the place occupied by the given messages within the context of surrounding messages**, which pertain either to the same exchange of utterances or to the recollected past and to the anticipated future, and we raise the crucial questions concerning **the relation of the given message to the universe of discourse**. (Jakobson 1971[1970d]: 697)

Another bizarro-explication of the model. Notice that Jakobson here verifies my guess that the "addressee" is a virtual, potential, *meant* receiver. The context aspect here is the most elaborate - both the auto- and synfunctional dimensions are represented.

> If among messages used in human communication the verbal ones play a dominant role, still we have to take into account also all further kinds of messages employed in human society and to investigate their **structural nad functional particularities** [...] (Jakobson 1971[1970d]: 698)

It should at some point "click" that components are structural and functions are functional particularities (of the verbal speech act/event).

5.7.16 Term-trotters (2014-07-21 09:43)

Thrice he the Muse's name invok'd,
And thrice the paper tore;
Then laid his cheek upon the desk,
And soon began to—snore.

T. V. W.

TERM-TROTTERS.

"O seri studiorum!"—HOR.
O late learned dunces!

MR. SATIRIST,

WHETHER, in your time, the diversion of *term-trotting* was as much known and practised at our universities as at the present *enlightened* period, I cannot pretend to say. "Diversion" though I call it, it is often attended with very *serious* consequences, and always affects the health of *the mind*. In brief, and to speak after the manner of *academical* men, it is reckoned a *neat* thing among the *knowing* ones; —this ("knowing") is like *lucus a non lucendo*!—to *cut into* college as close to the commencement of the term as possible, and *out of it* as soon, after the stated expiration, as four hacks, and two good *flogging* riders astride, can convey them. The jolting of the chaise is reckoned an admirable thing for working off the meta-*physics*, and other *doctor's stuff*; insomuch, that I have known young men, by the time they have reached London, no more altered by their academical excursion than if they had just returned from a sporting party at *Newmarket*. Of these young *dashing* geniuses all the town rings, and they would be fit subjects for no common castigation from your faithful ally, FLAGELANTUS; but, unhappily, they are *incorrigible*!

Digitized by Google

Collier, Jeremy 1808. Term-trotters. In: Tripper, Samuel (ed.), *The Satirist, Or, Monthly Meteor*, Vol. II.

London: T. Gillet, 279-283.

"O seri studiorum!" - Hor.
O late learned dunces!

MR. SATIRIST,

WHETHER, in your time, the diversion of *term-trotting* was as much known and practiced at our universities as at the present *enlightened* period, I cannot pretend to say. "Diversion" though I call it, it is often attended with very *serious* consequences, and always affects the health of *the mind*. In brief, and to speak after the manner of *academical* men, it is reckoned a *neat* thing among the *knowing* ones; - this ('knowing") is like *lucus a non lucendo*! - **to *cut into* college as close to the commencement of the term as possible, and *out of it* as soon**, after the stated expiration, as four hacks, and two good *flogging* riders astride, can convey them. The jolting of the chaise is reckoned an admirable thing for working off the meta-*physics*, and other *doctor's stuff;* insomuch, that I have known young men, by the time they have reached London, no more altered by their academic excursion than if they had just returned from a sporting party at *Newmarked*. Of these young *dashing* geniuses all the town rings, and they would be fit subjects for no common castigation from your faithful ally, FLAGELANTUS; but, unhappily, they are *incorrigible!*

Let me beg, Mr. Satirist, you will bestow *a lash* on some *term-trotting* gentlemen of a very different cast. *Old boys!* as demure, and dull, and *stupid*, as any wights in *Christendom*. No *buckism*, but plenty of *buckram*, about them. Starch, stiff, formal, old *quizzes*, who - from losses in trade, *bankruptcies*, and such like (*unavoidable*) casualties - have, by may of consolation, *taken to* divinity, or, in the elegant phrase *got ordained;* and so, that all may be of a piece, *term-trot* for a degree, in order that they may affix two, instead of Dr. Pangloss's three, *significant* letters to their name, viz. A. B. - A BLOCKHEAD!

The patriarch of Heathen philosophers enjoined [...] Strange, Mr. Satirist, that - in the purest, most reformed church be sanctioned. Is it to be wondered that the sectarist *increase*, *and multiply and replenish the earth*, when *Jeroboam's order* (a piteons, unedifying tribe!) are admitted into the established pulpits! It is notorious that not a few *term-trotting* MECHANICS are holding very lucrative situations in the church, to the exclusion of men of real learning, unaffected piety, and sanctity of manners." What is, if this be not, in the strong language of the immortal Isaac Barrow on the same subject, "MOSTRUOUS INIQUITY?"

I am aware it will be said, Mr. Satirist, that a man may be "*a good* WORKMAN," to use the apostle's expression, who has never *served his time* at either of our universities. True; but in the catalogue of *term-trotters* that now lies before me, and which was drawn up by a beneficed clergyman of very extensive connexions, not one of this description occurs. It would be *something*, if their lives and conversations were *regular*; but these are generally the reverse!

The first on the list before me is a *ci-devant* attorney, living (I do not say "HAT," as he terms it) *near* Aldgate, who would be

"A *decent* priest where monkeys were the Gods!"

This *gentleman* is ***deeply* conversant in no other science than the *easy* acquired one of *hard* drinking**. To the *fair sex* his *devotion* is intense and unremitting. How far they have been edified by his *addresses*, *they* best know themselves. Will it be believed, Mr. Satirist, that this "vice" of priests, this *merry* ANDREW, lately succeeded to the very comfortable situation of chaplain to the — — ! He holds, likewise, very lucrative appointments, and is enabled to live in "holy luxury" unto his life's end! This would not have been, had he trusted to "the DEEDS of the *law*!" I forgot to tell you, this gentlemen is M. A. (*merry* ANDREW) of — *Coll*. OXFORD!!

A very sensible pamphlet appeared a few years ago, entitled "Observations on the rapid Decline of the clerical Credit and Character;" in which mention is made of an *inn-keeper* in Cheshire (formerly a *chise-driver*) having been ordained to a valuable *living* in G. This *worthy* dignitary may still keep his *hacks*, without any BAR to his (future) preferment!!

One of the most *pompous* LOOKING priests in the metropolis is the Reverend *Dr. Twistcross*, of HOGS-*Town*. His *wig*, if compared with that of the most learned man of the present day, will be found much *above* PARR! Of the *contents*, however, *nothing* can be said. This *reveren*d gentleman, who is literally "*stiff as buckram*," for many years followed the occupation of a STAYMAKER!!!

"I *do* remember an apothecracy,"

a little dapper fellow, who whilom was living in *Bunhill*-row, near the *college* of Bedlam - for aught I know he may be living there still - who, to use his own words, finding his patients *die off* his hands, was determined to *work for death* no longer, and so took to "the *cure* of souls:" being a "fellow of infinite *wit*," on being accosted by one of his *quondam* patients, and asked his reason or motive for quitting *pharmacopæia*, he pleaded *physical* necessity, and referred his patient to the place where it is written, "Because I have *purged* thee, and thou wast not *purged*, thou shalt be *purged* no more!" This *ci-devant* mender of bodies, now of SOULS, parades the public streets of London daily, habited in a short cassock, with all the usual *costume* of a dignitary of the church!

"Sed non tali auxilio -
Eget ECCLESIA!"

Mr. Satirist, if any apology be necessary for the above strictures, let me shelter myself under the authority of the greater, the immortal HOOKER, - *venerabile nomen!* "Those whom all other *wordly hopes have forsaken* commonly reserve the *ministerial* vocation, as their LAST and SUREST refuge, even open to *forlorn* men. These, finding nothing *more easy* than means to procure the writing of a few lines of some one or other which hath autherity, and *nothing more usual* than too much facility in condescending unto such requests, are often received into that *vocation* whereunto their *unworthyness* is no small disgrace... LET NO MAN SPARE TO TELL IT THEM, THEY ARE NOT FAITHFUL TOWARDS GOD, THAT BURDEN WILFULLY HIS CHURCH WITH SUCH SWARMS OF UNWORTHY CREATURES."
I remain, Mr. Satirist,
Your constant reader,
JEREMY COLLIER. (*April 23.*)

Ma tundsin vajadust need mõned leheküljed kahe sajandi tagust satiiri ümber kirjutada, sest see mõiste - *term-trotter* - jäi mind kummitama. Kuigi tekst ise käsitleb nurjunud advokaadi, arst-apteekri ja korseti-meistri (*staymaker*) pöördumist ülikooli, et saada kirikuteenriks, pärineb see mõiste ise akadeemilisest kontekstist ja näib tähistavat sellist üliõpilast kes - tänapäeva mõistes - kogub EAP'sid (õppepunkte) ja teeb kõik eksamid kiiresti ja korraga, et saaks kaelast ära ja millegi muuga tegeleda.
Ma leidsin selle kirjakoha tänu samal leheküljel lõppevale luuletusele, aga lugesin huvi pärast ka selle teksti läbi ja nädal hiljem leidsin end nuputamast, mis võiks olla *term-trotter* eesti keeles. Minu parim pakkumine on *semestrijooksik*. Tundsin ennast selle teema poolest vististi puudutatuna, sest pean ennast semestrijooksiku vastandiks: olen nagu *semestritigu*. Pool suvest on läbi ja ma tegelen siiamaani Roman Jakobsoni kommunikatsioonimudeliga. Kui saaks, siis õpiks ja uuriks lõputult. Tekst ise oli huvitav ka arhailise inglise keele tõttu. Mõned määratlust nõudnud sõnad:

- "O late learned **dunce**s!"

  a person who is slow at learning; a stupid person.

- "the diversion of *term-**trotting***"

  another term for harness racing.

- "they would be fit subjects for no common castigation from your faithful ally, **FLAGELANTUS**"

  flog (someone), either as a religious discipline or for sexual gratification.

- "No *buckism*, but plenty of ***buckram***, about them."

  coarse linen or other cloth stiffened with gum or paste and used typically as interfacing and in bookbinding.

- "admitted into the established **pulpit**s!"

  a raised platform or lectern in a church or chapel from which the preacher delivers a sermon.

- "in the strong language of the immortal Isaac Barrow on the same subject, "MOSTRUOUS **INIQUITY**?""

  immoral or grossly unfair behavior.

- "The first on the list before me is a ***ci-devant*** attorney"

  from or in an earlier time (used to indicate that someone or something once possessed a specified characteristic but no longer does so). // "her ci-devant student, now her lover"

- "How far they have been **edified** by his *addresses*, *they* best know themselves"

  instruct or improve (someone) morally or intellectually.

- "This *worthy* dignitary may still keep his *hacks*, without any BAR to his (future) **preferment**!!"

  promotion or appointment to a position or office. // "after ordination, preferment was fast"

- "I *do* remember an **apothecracy**,"

  a person who prepared and sold medicines and drugs.

- "a little **dapper** fellow, who whilom [formerly] was living in *Bunhill*-row"

  (typically of a man) neat and trim in dress, appearance, or bearing.

- "the *ministerial* vocation, as their LAST and SUREST refuge, even open to ***forlorn*** men"

  pitifully sad and abandoned or lonely. / (of an aim or endeavor) unlikely to succeed or be fulfilled; hopeless.

5.7.17 Bits and pieces of language functions 2 (2014-07-24 15:20)

Jakobson, Roman and Jurij Tynjanov 1981[1928d]. Problems in the Study of Language and Literature. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 3-6.

> 6. The assertation of two differing concepts - *la langue* and *la parole* - and **the analysis of the relationship between them** (the Geneva school) has been exceedingly fruitful for linguistic science. The principles involved in relating these two categories (i.e., **the existing norm** and **the individual utterances**) as applied to literature must be elaborated. In this latter case, the individual utterance cannot be considered without reference to the existing complex of norms. (The investigator, in isolating the former from the latter, inescapably deforms the system of artistic values under consideration, thus losing the possibility of establishing its immanent laws.) (Jakobson & Tynjanov 1981[1928d]: 5)

Later Jakobson goes on to form "duplex structures" to lay bare the relationships between code (language) and message (utterance).

Jakobson, Roman 1981[1964e]. Language in Operation. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 7-17.

> Recently, aboard a train, I overheard a scrap of conversation. A man said to a young lady, "They were playing "The Raven" on the radio. An old record of a London actor dead for years. I wish you had heard his *nevermore*". Although I was not the addressee of the stranger's oral message, I received it nevertheless and later transposed this utterance first into handrwiting and then into printed symbols; now it has become a part of a new framework - my message to the prospective reader of these pages.
> The stranger had resorted to a literary quotation, which apparently alluded to an emotional experience shared with his female interlocutor. He referred to a performance allegedly transmitted by broadcast. A dead British actor was the original sender of a message addressed "to whom it may concern". He, in turn, had merely reproduced Edgar Allan Poe's literary message of 1845. Furthermore, the American poet himself was ostensibly only transmitting the confession of a "lover lamenting his deceased mistress" - perhaps the poet himself, perhaps some other man, real or imaginary. Within this monologue, the word *nevermore* is attributed to a talking bird, with the further implication that *that one word* uttered by the Raven had been *caught from some unhappy master*, as the *melancholy burden* of his customary laments. (Jakobson 1981[1964e]: 7)

Compare this to the "communication network" approach of Ruesch. More specifically, to the quasi-anonymous "cultural messages" (or "cultural network").

> This is a chair of actual and fictitious senders and receivers, most of whom merely relay and to a large extent intentionally quote one and the same message, which, at least to a few of them, was familiar beforehand. Some of the participants in this one-way communication are widely separated from each other in time and/or space, and these gaps are bridged through various means of recording and transmission. The whole sequence offers a typical example of an intricate process of communication. It is very different from the trivial pattern of the speech circuit graphically presented in textbooks: *A* and *B* talk face to face so that an imaginary thread goes from *A*'s brain through his mouth to the ear and brain of *B* and through his mouth back to *A*'s ear and brain. (Jakobson 1981[1964e]: 8)

Instead of a "cycle" of communication such a complicated sequence actually constitutes a system, especially because Jakobson was an observer, and not a participant in the middle of the sequence.

> In this mass-oriented poetic utterance, as the author well understood, **the reported speech** of the avian title-hero is the "pivot upon which the whole structure might turn" (p. 37). Actually, this missage within a message "produced a sensation", and readers were reportedly "haunted by the *Nevermore*". (Jakobson 1981[1964e]: 8)

Reported speech or *M/M* forms an important part of this sequence, as does metacommunication in Ruesch's approach.

> Similarly, there is no freedom or choice when an officer of the Fourth Hussars is commissioned to performa a task: "Sir" is the only admissible answer. However, as Churchill notes in his memoirs, this reply can carry a wide range of **emotional modulations**; whereas the "*non*-reasoning creature capable of speech" (p. 38), having presumably learned its word by rote, **monotonously** repeats it without any variation. Thus its utterance lacks both cognitive and **emotive information**. (Jakobson 1981[1964e]: 8-9)

Now one only has to look for "emotional information" in nonverbal behaviour.

> For **talking birds**, however, as their student Mowrer [*Learning Theory and Personality Dynamics*, 1950, p. 688f.] noted, vocalization is primarily a means of getting their human partner **to continue communication with them and to give in fact no *sign of parting***.
> In this peculiar variety of interlocution, here carried to its most extreme limit, each question is predetermined by the answer that follows: the answer is the stimulus and the question, the response. (Jakobson 1981[1964e]: 9)

This explains Jakobson's remark that "The endeavor to start and sustain communication is typical of talking birds" (Jakobson 1985[1976c]: 115). Orval Hobart Mowrer's book does indeed contain a chapter "On the Psychology of "Talking Birds"".

> The inverted answer and question game is typical of inner speech, where the subject knows beforehand the reply to the question he will put to himself. (Jakobson 1981[1964e]: 10)

Cf. autocommunication.

> The two cardinal and complementary traits of verbal behavior are brought out here: that inner-peech is in essence a dialogue, and that **any reported speech is *appropriated* and remolded by the quoter**, whether it is a quotation from an *alter* or from an earlier phase of the *ega* (*said I*). (Jakobson 1981[1964e]: 11)

Cf. intercommunication precedes, accompanies and follows autocommunication and the possible transformations of content involved.

> In point of fact, the author of "The Raven" formulated perfectly the relationship between poetic language and its translation into what now would be called **metalanguage of scientific analysis**. In his *Marginalia*, Poe recognized that the two aspects stand in complementary relation to each other: he said that we are able "to see distinctly the machinery" of any work of art and at the same time to enjoy this ability, but "only just in proportion as we do *not* enjoy the legitimate effect designed by the artist". Moreover, in order to counter past and future objections to this analysis of "The Raven", he added that "to reflect analytically upon Art, is to reflect after the fashion of the mirrors in the temple of Smyrna, which represent the fairest image as deformed " (1849). Truth, in Poe's opinion, demands a precision absolutely antagonistic to the predominant aim of poetic fiction; but when he translated the language of art into the language of precision, the critics apprehended his attempt as a mere fiction defying truth. (Jakobson 1981[1964e]: 12-13)

One of the possible types of metalanguage.

> In "The Raven" this theme displays a particular "force of contrast" (p. 43), expressed in a pointedly romantic oxymoron: the colloquy between the lover and the bird is an anomalous communication about the severance of all communication. This pseudo-dialogue is tragically one-sided: there is no real interchange of any kind. To his desperate queries and appeals the hero receives only seeming answers - from the bird, from the echo, and from the volumes of *forgotten lore*; his own lips are "best suited" (p. 39) for vain soliloquy. Here a further oxymoron, a new contradiction, is advanced by the poet: he assigns to this solitary speech **the widest radius of overt communication**, but realizes at once that this exhibitionistic widening of the appeal may "endanger the psychological reality of the image of **the enlarged self confronting the notself**", as it was later to be formulated by Edward Sapir. (Jakobson 1981[1964e]: 14)

Sapir's quote reminds me so many other thinkers from that era (Sapir published his *Language* in 1921), like George Herbert Mead and John Cowper Powys.

> It may be recalled once more that the supreme effect of "The Raven" lies in its daring experimentation with intricate problems of communication. The dominant motif of the poem is the lover's irrecocable loss of contact with the *rare and radiant maiden*; henceforth **no common context with her is conceivable**, either on this earth or *within the distant Aidenn* (the fanciful spelling is needed as an echo for *maiden*). (Jakobson 1981[1964e]: 14-15)

Sometimes Jakobson uses the term "context" in weirdly technical ways.

> The inevitable *Nevermore* is always the same and always different: on the one hand **expressive modulations** diversify the sound, and on the other "the *variation of application* (p. 39), i.e., **the multiformity of contexts**, imparts a different connotation to the meaning of the word on its every recurrence.
> A word out of conetxt allows an indeterminate number of solutions, and the listener is *engaged in guessing* what is meant by the isolated *nevermore*. But within the conetxt of the dialogue it signifies by turns: nevermore will you forget her; nevermore will I leave you. Moreover, the same word can function as a proper name, an emblematic noun which the lover attributes to his nocturnal visitor: *a bird above his chamber door *** with such name as "Nevermore"*. Poe rendered this variation of usage particularly effective "by adhering, in general, to the monotone of sound" - that is to say, by favoring a deliberate suppression of emotive modulations.
> On the other hand, however great the variety of contextual meanings, the word< *nevermore*, like any other word, retains the same general meaning through all its varied applications. The tension between this intrinsic unity and the diversity of contextual or situational meaning is the pivotal problem of the linguistic discipline labeled *semantics*, while the discipline termed *phonemics* is primarily concerned with the tension between identity and variation on the sound level of language. The compound *nevermore* denotes a negation, a denial forever in the future as opposed to the past. Even the transposition of this temporal adverb into a proper name retains a metaphorical tie with this general semantic value. (Jakobson 1981[1964e]: 15)

This concerns contextual meaning.

> More than anyone, Baudelaire, in his notes to Poe's poem, vividly conceives the particular **conceptual and emotive tensity** of this "profound and mysterious" word. It fuses end with endlessnes. It contrasts the prospective with the foregone, the eternal with the transient, negation with assertion, and in itself it contrasts sharply with the animal nature of the utterer, who is inescapably bound to **the tangible present of time and space**. (Jakobson 1981[1964e]: 16)

Synonyms for the emotive function and conetext.

> The expression *beast upon the sculptured bust* suggests a puzzling connection between the sitter and the seat, both named by two alternants of the "same" root. **This propensity to infer a connection in meaning from similarity in sound illustrates the poetic function of language**. (Jakobson 1981[1964e]: 17)

Another aspect of the "phonico-semantic knot" in the poetic function.

Jakobson, Roman 1981[1968c]. Poetry of Grammar and Grammar of Poetry. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 87-97.

> Despite some borderline, transitional formations, there is in language a definite, clear-cut discrimination between these two classes of expressed concepts - material and relational - or, in more technical terms,

> between the lexical and grammatical aspecs of language. The linguist must faithfully follow this objective structural dichotomy and thoroughly translate the grammatical concepts actually present in a given language into his **technical metalanguage**, without any imposition of arbitrary or outlandish categories upon the language observed. The categories described are intrinsic constituents of the verbal code, manipulated by language users, and not at all "grammarian's conveniences", as even such attentive inquirers into poets' grammar as, e.g., Donald Davie [*Articulate Energy; An Inquiry into the Syntax of English Poetry*, 1955, p. 144] were inclined to believe. (Jakobson 1981[1968c]: 87)

Another type of metalanguage.

> Later, in his preliminary notes to the planned *Foundations of Language*, Sapir outlined the fundamental types of referents which serve as "a natural basis for parts of speech", namely *existents* and their linguistic expression, the *noun*; *occurrents* expressed by the *verb*; and finally *modes of existence and occurrence* represented in language by the *adjective* and the *adverb* respectively. (Jakobson 1981[1968c]: 88)

The piece that Jakobson refers to, "Totality" (1930), is published in *The collected works of Edward Sapir*, p. 300-326.

> Linguistic fictions should neither be "mistaken for realities" nor be ascribed to the creative fancy of the linguist: they "owe their existence" actually "to language alone" and particularly to the "grammatical form of the discourse", in Bentham's terms.
> The indispensable, mandatory role played by the grammatical concepts confronts us with the intricate problem of **the relationship between referential, cognitive value and linguistic fiction**. (Jakobson 1981[1968c]: 88-89)

Fictitious entities (linguistic fictions) belong to "the universe of discourse".

> There, where the poetic function dominates over the strictly cognitive function, the latter is more or less dimmed, or as Sir Philip Sidney declared in his *Defence of Poesie*, "Now for the Poet, he nothing affirmeth, and therefore never liets". Consequently, in Bentham's succinct formulation, "the Fictions of the poet are pure of insincerity." (Jakobson 1981[1968c]: 89)

In poetry the cognitive/referential function of language is "more or less dimmed".

> I doubt that efforts of such scholars as Christine Brook-Rose to draw a rigorous line of demarcation between tropes and poetic scenery are applicable to this ballad, and in general, the range of poems and poetic trends for which such a boundary actually exists is very limited. (Jakobson 1981[1968c]: 92)

He is referring to her *A Grammar of Metaphor* (1958). This is the same Brook-Rose who uses the illustration of Jakobson's communication model in her nover *Thru* (1975).

Jakobson, Roman 1981[1966f]. Grammatical Parallelism and its Russian Facet. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 98-135.

> Phonemic features are sequences, both morphological and lexical, syntactic and phraseological units, when occirring in metrically or strophically corresponding positions, are necessarily subject to the conscious or subconscious questions whether, how far, and in what respect the positionally corresponding entities are mutually similar. (Jakobson 1981[1966f]: 98)

Parallelism, or "poetic artifice" consists in "recurrent returns" and these are not necessarily intentional.

> **The evocation of Grief**, destined to become the chief actor in the song, opens its first line, and the internal parallelism is reinforced by the reduplication *góre góre* and by the etymological figure (paregmenon) which links the apposition *goreván'ice* to its head word *góre*. Tautological variations of this noun are usual in **Russian emotive speech**: *góre gór'koe*, *góre gorjúčee*, *góre-górjuško*, etc.; *Povest': 296 Govorít sero góre gorínskoe*. The demoninative verb *gorevát'* 'to grieve' from *góre* 'grief' gave in turn a deverbative noun *goreván'e* 'grieving', used here in its diminutive form *goreván'ice*, which opposes to the virtual nomen agentis a somewhat softened or even caressing nomen actionis. (Jakobson 1981[1966f]: 112)

Here the emotive function is *evocative* much like it is supposed to be in Anton Marty's treatment.

> With all its intricacy, the structure of parallelistic poetry appears diaphanous as soon as it is submitted to a close linguistic analysis, both of the parallel distitch and of their relationship within a broader context. The hexastich 4:8 in the Song of Solomon, discussed by Bertholet and Albright, is said to contain "allusions of unmistakably Canaanite mythological origin" and to belong to the most archaic poetic texts of the Bible. The following transcription is accompanied by a translation which nearly coincides with Albright's wording. *1.* Ṯittī milləbātōn kallāh
> *2.* Ṯittī milləbātōn tābōṮī
> *3.* tāšūrī mērōṮš Ṯămānāh
> *4.* mērōṮš śənīr wəḥermōn
> *5.* mimməṮōnōt Ṯămāyōt
> *6.* mēharərēy nəmērīmWith me from Lebanon, bride,
> with me from Lebanon come!
> depart from the speak of Amanah,
> from the peak of Senir and Hermon
> from the lairs of lions,
> from the mountains of leopards!The whole hexastich is cemented by the six ocurrences of the preposition 'from' and by a noun as the second word unit of every line. Each of the three distichs has its own conspicuous structural properties. The first is the only one which repeats words in identical metrical positions. The first word pair is echoed in *2*, and while the third words of the two lines belong to different parts of speech, they still follow the parallelistic pattern, since both **the vocative function** of the final noun in *1* ["bride"] and the **imperative function** of the final verb in *2* ["come!"] represent one and the same **conative level of language**. Thus the first distich, alone in this fragment, fulfills the leading scheme of ancient Hebrew parallelism: *abc - abc* (or more exactly abc^1 - abc^2). In a similar way the Russian folk song **treats imperatives as parallels to vocative terms**; e.g. *Solov éj ty mój solovéjuško*! || *Ne vzvivájstja ty vysokóxon'ko*! 'Nightingale!' and 'Don't soar!', 'Uncle!' and 'Come!', 'Brother!' and 'Ride!' figure in binary formulas of Russian wedding songs. (Jakobson 1981[1966f]: 130-131)

The vocative is apparently the "naming the addressee" (e.g. Latin *vocarat* that both calls out and "names" Celer) and the imperative is *commanding*.

> **Rhyme** has been repeatedly characterized as **a condensed parallelism**, but rigorous comparison of rhyme and pervasive parallelism shows that there is a fundamental difference. The PHONEMIC equivalence of rhyming words is compulsory, whereas the linguistic level of any correspondence between two paralleled terms is subjective to a free choice. The fluctuating distribution of different linguistic levels between variables and invariants imparts a highly diversified character to parallelistic poetry and provides it with ample opportinities to individualize the parts and to group them with respect to the wholes. Against the background of totally congruent lines, the sporadic concurrence of equivalence on one linguistic level with disagreement on another level acts as a forceful device. (Jakobson 1981[1966f]: 133)

Parallelisms are more semantic and not as compulsory as rhyme.

> The metaphoric image of "orphan lines" is a contrivance of a detached onlooker to whom the verbal art of continuous correspondences remains aesthetically alien. Orphan lines in poetry of pervasive parallels are a contradiction in terms, since whatever the status of a line, **all its structure and functions are indissolubly interlaced with the near and distant environment**, and the task of linguistic analysis is to disclose the levels of this coaction. (Jakobson 1981[1966f]: 135)

Just like the addresser and addressee are functionally "verbal persons", so is context a "verbal environment".

Jakobson, Roman 1981[1970e]. Subliminal Verbal Patterning in Poetry. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 136-147.

> Whenever and wherever I discuss **the phonological and grammatical texture of poetry**, and whatever the language and epoch of the poems examined, one question constantly arises among the readers or listeners: Are the designs disclosed by linguistic analysis deliberately and rationally planned in the creative word of the poet and is he really aware of them? (Jakobson 1981[1970e]: 136)

This actually seems to be all he is discussing. (And also why I am reluctant to call his scheme of language functions a communication model - it is more like a typology of language functions for the phonological and grammatical analysis of poetry.)

> In particular, when comparing the extant variants of a poem, one realizes the relevance of **the phonemic, morphological, and syntactic framework** for the author. (Jakobson 1981[1970e]: 136)

Yup, these are the lower level in the linguistic "pyramid" (cf. the diagram of units in the theses of cultural semiotics).

> The poet's metalanguage may lag far behind his poetic language [...] (Jakobson 1981[1970e]: 139)

Another type of metalanguage.

> [...] while the acute (dental) stop appears only in its sharp variety - once voiced /d'/ and once with **a contextual loss** of its morphological voicing (*lébed'*). (Jakobson 1981[1970e]: 142)

I have a nagging suspicion that "a contextual loss" is actually what he means by something being "nonverbalized".

> The third antithesis predicts high stature for the addressee and a sombre future for the addresser; at the same time, **personal nouns** of feminine and masculine gender **announces the sex of the two characters**. (Jakobson 1981[1970e]: 145)

Is this the vocative function?

Jakobson, Roman 1981a. Notes on the Contours of an Ancient Japanese Poem: the Farewell Poem of 732 by Takapasi Musimarö. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 157-164.

> **The addressee of this poetic message**, Pudipara Umkapyi (694-737), was a high dignitary sent as vice-ambassador to China in 716, governor of Hitashi province in 719, supervisor of the construction of a new palace in 726, minister in 731, nominated governor general of the Western provinces in 732, a particularly important military post in view of the dangerous adversaries, China and Korea, this region faced at that time. (Jakobson 1981a: 159)

This is where it becomes clear that the "addresse" is an "internal" factor of the poetic structure. It really is "that whom the poem is written to".

> While possessing a wealth of biographical information on the high-ranking addressee of the poem and on his noble ancestors, we lack any data about **its addresser**, who must have been a man of lower descent, presumably an officer of subaltern rank. He may have served under Umakapyi and seems to be connected with Nara and its cultural life in the capital's late period. (Jakobson 1981a: 159)

The addresser is in fact the "author" of the poem.

> Actually, **the poet's message** offecs a picturesque and moving dynamic display of vast, though mostly encircled spaces, mastered by a chain of intense moves (the poem excels in verbs of motion), moves linked with announcements of temporal changes ($_{2}$*y toward the time when****; $_{15}$*y toward the time when****; $_{14}$*y time when****). **Attention is continually focused on both the horizontal and vertical directions**. (Jakobson 1981a: 160)

These directions probably belong to the poetic message's context.

> The undulating movement changes into the up and down of the vertical style: the verb 'to see, to survey' is first addressed condescendingly in the chief's **order to the "soldiers under command**" (**imperotive** $_{6}$*myiyö-tö*) and then focused honorifically in the eulogist's praise of the chief for "having graciously surveyed ($_{10}$*myesi*) the state of the country." (Jakobson 1981a: 160)

A more direct connection between commands and imperatives.

> The addressee's swift return, prompted by the simultaneous image of the recurring spring, is implored and anticipated by the addresser in honorific terms signaling the social distance between the superior and his inferior (imperative $_{12}$*kyimasane*' deign to come'; $_{17}$*kyimasaba* 'when you deign to come'). Yet at the same time the latter uses humble forms to announce his own steps along the Tatuta ways to meet his hero ($_{16}$*mukape mawidemu* 'it will be an honor to go to meet') and thus **to shorten the spatial distance between the sender and the receiver of the message**. (Jakobson 1981a: 160)

For some reason I find this use of the terms "sender" and "receiver" awfully weird.

> Besides this pronoun there are no genuine grammatical subjects in our text, and as a matter of fact, the two mentioned pronouns occur here not as subjects but in **a merely vocative function**.
> While the first sentence of the poem is **focused solely on the addressee**, the second one takes notice, moreover, of **the intended moves of the addresser**, eager to meet his hero. (Jakobson 1981a: 162)

The vocative is focused solely on the addressee, while "the intended moves of the addresser" concerns the emotive function (it "aims a direct expression of the speaker's attitude toward what he is speaking about").

Jakobson, Roman 1981[1970f]. Martin's Codax's Poetic Texture: A Revised Version of a Letter to Haroldo de Campos. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 169-175.

> Only two finite forms occur in the poem: the second person plural in the present tence (*sabedes* and - perhaps, with **an imperative connotation** - *treydes*) and the first person plural in the future tense (*veeremo'* and *banhar nos emos*). (Jakobson & Jones 1981[1970f]: 174)

Thus there can be imperative connotation!

Jakobson, Roman and Paolo Valesio 1981[1966g]. *Vocabularum constructio* in Dante's Sonnet "Se vedi li occhi miei". In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 176-192.

> 3.5. Two synecdoches followed by pronouns refer to the first-person hero, $_{1}$*occhi miei* - with their further pronominal substitute $_{4}$*i* - and $_{2}$*cor mi*. As to the second-person hero, after the introductory conditional clause $_{1}$*se vedi* he is apostrophized in the final line (- 1) of the initial strophe and again in the final line (- 1) of the third strophe, in the first instance by a single, and in the second by a double, **vocative expression**, the sole syntactically independent nouns in the poem - $_{4}$*Signor* and $_{11}$*foco d'amor, lume del cielo* - with a concomitant $_{4,11}$*tu* and subsequent **conative forms**. A double subjunctive - $_{4}$*svaghi*, $_{5}$*paghi* - follows after the single **vocative**, while the single **imperative** - $_{14}$*leva* - is preceded by a double vocative. Both allocutions are surrounded by oblique and possessive pronominal forms - $_{3}$*ti*, *da te*, $_{5}$*tua*, and $_{10}$*tuo*, $_{13}$*tuo*. (Jakobson & Valesio 1981[1966g]: 182)

Thus, "you" is the most explicitly conative word.

> The final line of the odd strophe opens both appeals to the front, while their **conative verbal forms** appear at the end of the next line marked by the same rhyme, i.e. of the first line of the even quatrain ($_{4}$*svaghi* - $_{5}$*paghi*) and of the second line of the even tercet ($_{11}$*cielo* - $_{13}$*velo*). (Jakobson & Valesio 1981[1966g]: 184)

Right, not "conative words" but "conative verbal forms".

> In Sapir's terms one might say that the "exstents" supplant the "occurrents", as revealed byt he predominantly substantive rhymes of the tercets in opposition to the verbal rhymes of the quatrains and by the sharp contrast between the total grammatical inventory of both inner strophes and the abundance of verbs in the quatrain and of the nouns in the tercet. Furthemore, the contingency of the subjectives in the first appeal to the Lord (the restrictive condition, the dependence on the principal verb, and the subjective note of the request) differs strikingly from the second invocation with its **unconditional and detached imperative**. The consistently promonimal objects of these **conative forms** are full of import: while the subjective point at the eyes of **the implorer** - $_{4}$*i* - and at the offender - $_{6}$*chi**** - the imperative aims at Virtue - $_{13}$*la* - as its goal. (Jakobson & Valesio 1981[1966g]: 189)

The improrer is the addresser and the imploree is the addressee.

> [...] with the exception of the subjunctive $_{8}$*che 'l mondo allaghi* standing in forceful semantic contrast to the second-person subjective $_{5}$*che paghi*, **the addresser's wish placed upon the celestial addressee**. (Jakobson & Valesio 1981[1966g]: 190)

The *prayer* is in Jakobson's terms "the addresser's wish placed upon the celestial addressee".

Jakobson, Roman 1981[1966h]. The Grammatical Texture of a Sonnet from Sir Philip Sidney's *Arcadia*. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 275-283.

> The only **grammatical subject** and hero of the initial octave, designated in each of its lines, is 'I', while all the objects, both direct and prepositional, are substantives used in their abstract meanings and devoid of any article: *love* (4 times), *pitte*, *fire*, *dill*, *desire*, *want*, *store*. **No addressee is mentioned** within these eight lines; but 'thou', **the second person pronoun**, apostrophized in the apposition as the personified Love, **becomes the addressee** and hero of the subsequent, third quatrain, whereas 'I', which occurred ten times in the first and second quatrains, is suppressed in the third one, and likewise the possessive 'my' yields to 'thy'. Both **'I' as addresser and 'thou' as addressee** appear together in the final, synthesizing couplet. (Jakobson 1981[1966h]: 276)

The addresser is the first person "I", the addressee is the second person "you" and the referent is the "third person" something or someone, "it".

> In contradistinction to the inaugural octave and the final couplet, the second, medial part of the poem contains **third person subjects** and no others. The contrast is sharpened either by **the inanimate referent** of the demonstrative pronoun (*this is thy worke*) or by the subject in plural (*children*, *they*). The second person pronoun occurs only as an apostrophe (*thou God*) or in its possessive form (*thy worke*). (Jakobson 1981[1966h]: 277)

Yup, the "third person" is an inanimate referent.

> The pronouns 'I' from the octave and 'thou' from the last quatrain return; this time, however, the first person pronoun is used not only in nominative but also in its objective case, and the second person pronoun solely in the objective case ($_{13}$*I crave of thee*: $_{14}$*Let me****). The role of **the *dramatis personae*** when expressively confronted with each other becomes thereby more dynamic. The octave was **a soliloqui, focused on the speaker**; the following quatrain **obscures the addresser and evokes the addressee**; in its couplet the sonnet acquires **a touch of dialogue**. (Jakobson 1981[1966h]: 280)

You could call the addresser and addressee *dramatis personae* or just *actors* or *actants*.

> Not only this final "speech in speech" but also the introductory, reporting part of the coupled is conceived as *oratio directa* wit h**emphatic references to the addressee**. (Jakobson 1981[1966h]: 281)

I think his "model" is not so much about modelling communication as such, but rather modelling communication *in* poetry.

Jakobson, Roman and Lawrence G. Jones 1981[1970g]. Shakespeare's Verbal Art in "Th'Expence of Spirit". In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 284-303.

> **A sound reaction against such forced, oversimplified, and diluting interpretations** of Shakespeare's very words and particularly against an excessive modernization of his punctuation led Laura Riding and Robert Graves to the opposite extreme. (Jakobson & Jones 1981[1970g]: 301)

At the time of reading this I thought that my future exposition of Jakobson's functions will also be "a sound reaction against such forced, oversimplified, and diluting interpretations" of it as a "communication model".

Jakobson, Roman 1981[1970h]. On the Verbal Art of William Blake on Other Poet-Painters. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 322-344.

> There is a sensible difference between a global symmetry of outer/inner and odd/even constituents: the former suggests a closed configuration, and the latter, an open-ended chain. Blake's poem associates the former with nouns and the latter with verbs, and one ought to recall Edwar Sapir's **semantic definition of nouns as "existents" and of verbs as "occurrents".** (Jakobson 1981[1970h]: 326)

Though, what practical use will one gain from using obscure terms for something that is universally understood in more common terms? (I won't know before reading Sapir.)

> *Infant*, the title hero, and the two other dramatis personae are **presented with reference to the addresser of the message**: *I*, *my mother*, *my father*. (Jakobson 1981[1970h]: 327)

These are possessive vocative verbal forms?

Jakobson, Roman 1981[1964f]. The Grammatical Structure of Janko Král's Verses. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 482-498.

> The first person - the triple *som* of the initial couplet - **changes from an agent into a dim addressee of action**, the enclitic dative *mi*, while the actor's role becomes a *pars pro toto*, competing with another synecdochic image, *oko*. (Jakobson 1981[1964f]: 488)

The first person can also be the addressee?

> In the second quintet, feminine nomatives ($_{34}$*noc*, $_{36}$*rosička*) replace the neuters of stanzas II-IV and for the first time the inanimate masculine emerges in its singular form ($_{38}$*ohniček*). Again **the universe of discourse becomes somewhat more personalized**. (Jakobson 1981[1964f]: 491)

Referring to the addresser or the addressee apparently constitutes the personalization of the universe of discourse.

> The deer is apostrophized and **becomes the addressee of the old man's message**, **a virtual respondent** to his queries and **a dramatis personae**, *ty* - the second person of the plot, associated with the first person *ja* by similarity and, in the latter's summonses, by a purposed contiguity: $_{25}$Jeleň jelenko nože si lahňi $_{26}$*Ku mně peknje tvoje rožki**** $_{29}$*Sem hlauku tvoju sem na koleno*. (Jakobson 1981[1964f]: 493)

Yeah, I bet I'm going to have a lot of fun finding nonverbal equivalents (or at least non-equivalents) to all these possible variations of the emotive and conative functions.

> In the sixth stanza the first two lines contain **a double appelation** (*oslovenie*), in the seventh stanza, two **imperative constructions** - one explicit ($_{25}$*nože si lahňi*), the other **elliptic** ($_{26}$*Ku mně peknje tvoje rožki*) - and finally in the eighth stanza, one **elliptic imperative construction** ($_{29}$*Sem hlauku tvoju*) followed by a hortative ($_{30}$*Něch ju vihladkám*). (Jakobson 1981[1964f]: 495)

It would be much easier to understand all these contructions if they were... in English.

> The reinstated past, the theme of the five final stanzas, puts an end to any gradual development and fulfillment; the past tense is superseded by the present, the perfective aspect by the imperfective. Statics prevails over dynamics, state over action. The old man's 'I', suppressed in the four preceding stanzas, comes into focus. The second person is ostensively introduced, **the message looks for a responding addressee**. The narrative is replaced by **requests**, - at first **imperative**, then **interrogative** - which are addressed to the deer, the hero's metaphoric alter ego. (Jakobson 1981[1964f]: 497)

At least "the message looks for a responding addressee" has a simple nonverbal equivalent in the look or gaze that searches or waits for eye contact to occur. (Is the squint an *interrogative* nonverbal sign?)

> A different language is too often taken for stammering, a nonconformist virtuosity is misinterpreted as formlessness, exquisite variability is confused with cruelty, intentional enigmatic indefiniteness is deplored as the disappointing obscurity or fragmentariness of a mere neglected sketch, and in the stupendous interplay of symmetry and disequilibrium onesided critics are prone to overlook the harmony and to observe nothing but chaos. (Jakobson 1981[1964f]: 498)

Wow. That is just beautiful. Jakobson got all poetic and philosophical... I have to add this quote to the left sidebar of this blog.

Jakobson, Roman and Peter Colaclides 1981[1966k]. Grammatical Imagery in Cavafy's Poem ΘΥΜΗΣΟΥ, ΣΩΜΙΑ... In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 582-590.

> Inversely, the three main clauses of the final sentence separate the first, indicative predicate from the two concluding **imperatives**: $_{8}$*μοιάζει* *** - *** $_{10}$*θυμησου* ***, *** $_{11}$*θυμησου*. (Jakobson & Colaclides 1981[1966k]: 583)

The imperative ($_{10}$ and $_{11}$) here is "remember". In a modern example (made famous by the 2005 film *V for Vendetta*), in the line "Remember, remember, the fifth of November" the "remember" is imperative and "the fifth of November" is indicative. In a 1742 version it was "Don't you Remember The Fifth of November", where the first part is not so much imperative as inquisitive.

> Compound verbal forms are excluded. The conjugation is confined to a few manifestly binary oppositions: aoristic *versus* presential aspect, medio-passive *versus* active voice, **imperative *versus* indicative** mood, and, within the latter, preterit *versus* present tense. There are only two persons, the second, apostrophized, and **the third, referred to**. While the second person is confined to the singular, the third is used in both numbers with a distinct prevalence of the plural. On the other hand, thet hird person is limited to the active voice, whether in transitive or non-transitive constructions, whereas the second person has both the active and the medio-passive voice at its disposal and in transitive constructions makes use of the medio-passive only. The two verbal aspects are divided between both persons: the second person is confined to the aoristic, and the third to the presential aspect (with one salient exception in the medial line). The second person has a choice between the indicative and the imperative, and the third person between the present and the imperfect. Thus, **the actions centered around the addressee are merely stated, whereas, whenever the action is attributed to an extrinsic factor ("third person"), those events are represented in their unfolding and proceeding**; even if they pertain to the past [...], they appear as an ever present, not epic but dramatic, past. (Jakobson & Colaclides 1981[1966k]: 588-589)

I finally looked it up: *apostrophized* means, in rhetoric, "[to] address an exclamatory passage in a speech or poem to (someone or something)." (Thus reinforcing my earlier assumptions that Jakobson's model is more poetic than merely linguistic or communicative.) The key phrase in this passage is "an extrinsic factor" because this later leads us to a conclusion that the poetic function is *introversive* and the referential, cognitive or contextual function is *extroversive*.

Jakobson, Roman and Stephen Rudy 1981[1977b]. Yeats' "Sorrow of Love" through the Years. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 600-638.

> In Valéry's view Mallarmé was right, for the essence of poetry lies precisely in **the poetic transformation of verbal material** and in **the coupling of its phonetic and semantic aspects**. (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 601)

The first aspect concerns the poetic function as an "artistic device" and the second concerns the phonico-semantic knot.

> 2.0. As early as 1899 Yeats stated that he "revised, and, to a great extent, re-wrote*** certain lyrics" (*Var*., 846). His epigraph to *Collected Works in Verse and Prose* (Stanford-on-Avon, 1908) reads:
>
> > The friends that have it I do wrong
> > When ever I remake a song,
> > Should know what issue is at stake:
> > **It is myself that I remake.** (*Var*., 778)
>
> And in January, 1927 he mentions "new revisions on which my heart is greatly set" and adds, characteristically, "one is always cutting out the dead wood" (*Var*., 848). (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 602)

This concerns autocommunication and the *auto* in it. That is, how self-communication transforms the self.

> The system of metaphors underlying the inner quatrain of *SL 1925* differs patently from the whimsical metathetic confrontation of the two **sociative** prepositions *with* (II $_1$ *And then you came with****, $_2$ *And with you came****) in *SL 1892* and from the series of summarizing **totalizers** (II $_2$ *the whole of****, $_3$ *And all the**** *of***-, $_4$ *And all the **** *of* ***) in the early version. (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 605)

Sociatives and totalizers? Sometimes I feel like Jakobson is pulling these terms out of his ass. (But then again I'm so unconversant with linguistics and grammatical terms that I have no right to complain.)

> 6.3 The poem contains six personal (human, i.e. belonging to the *who*-gender) nouns, of which two common (II $_1$*girl*, $_4$*peers*) and two proper names ($_3$*Odysseus*, $_4$*Priam*) appear in the inner quatrain, whereas each of the outer quatrains has only one personal noun, the possessive *man's* in I_4 and III_4. Of these six personal nouns only one (II_1*girl*) belongs to the feminine (*she*-) gender, while the other five are of the masculine (*he*-) gender. (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 608)

Thus far I understand that (personal) (pro)nouns and proper names are not *exactly* tied to the addresser and addressee. So despite a good will to do so, i should probably not tie them together.

> The increase of **personalization** among the nouns of *SL 1925* is also witnessed by the replacement of the personal pronoun *you* in $II_{1\text{-}2}$ of *SL 1892* by the noun II_1*girl* (cf. 19.7). (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 609)

In other words, I suspect that personalization is only tangentially related to the emotive and conative functions.

> In *Sl 1925* Yeats "dropped **the simulation of the structure of address**" (Parkinson 1951: 168), while all the early versions of *SL* twice make use of the personal pronoun *you* in the first distich, with reference to the female addressee of the poem, and then of *her* in the second distich, with reference to the *world*, which merges with the addressee: II$_1$*you came with* ***, ^{2}*And with you came the whole of the world's tears*. (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 612)

Aren't all structures of address in poetry *simulation*? The citation: *Parkisnos, T. 1951.* W. B. Yeats Self-Critic. *Belkley, Los Angeles.*

> Finally, II $_1$*those*, in the context *you came with those red mournful lips*, reinforces **the odic manner of direct address** in the early version and makes the roles of both the addresser and the addressee more prominent. (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 612)

Apparently you can identify poetic genres on the basis of the functions (the ode being predominantly conative, *zaum* being predominantly poetic, etc.).

> 13.2 All three **semantic types of verbs** outlined by Jespersen (1924: 86) - **verbs of action, of process, and of state** - occur, each twice, among the six finite forms of *SL 1925*. The verbs of action are represented by two compound forms bound to the fist hemistich of the last line in the outer quatrains (I $_4$*Had blotted out*, III $_4$*Could but compose*). The verbs of state are restructed to the first distich of the inner quatrain (II $_1$*had*, $_2$*And seemed*). The repeated verb of process occurs in the initial hemistich of the inner and last quatrains (II $_1$*arose*, III $_1$*Arose*). In *SL 1925* the verbs of action in their compound form each consist of four syllables, the verbs of process - two, and the verbs of state - of only one syllable. (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 616)

These terms come from Otto Jespersen's 1924. *The Philosophy of Grammar*. This could be useful for elaborating the grammatical side of concourse. (TÜR'il on hulk koopiaid erinevatest väljaannetest, isegi 1924. aastast.)

> 16.0 According to Yeats' meditation of 1900, "all sounds, all colours, all forms, either because of their preordained energies or because of long association, **evoke indefinable and yet precise emotions**, or, as I prefer to think, call down among us certain disembodied powers, whose footsteps over our hearts we call emotions" ("The Symoblism of Poetry", in *Essays*, 156f.). (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 619)

I should probably check out this essay because Yeats (1903) very casualle draws a distinction between emotional symbols and intellectual symbols. The reference: *Yeats, William Butler 1903. "The Symbolism of Poetry". In:* Ideas of Good and Evil. *Second edition. London: A. H. Bullen, 237-256.*

> Thus P. Kiparsky singles out (1975: 581), on the one hand, "members of lexical categories - nouns (including members of compounds), adjectives, verbs, and adverbs" and, on the other hand, "members of non-lexical categories (such as *his*, *the*, *and*, *with*)" which are in construction with the lexical members. (Russian tradition terms these two classes of units as 'lexical' and 'formal' respectively.) (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 623)

How is this distinction any different from Aristotle's categorematic and syncategorematic or Marty's autosemantica and synsemantica?

> 19.32 The outline of PHase 15 in *A Vision* (p. 136) adds that "now contemplation and desire, united into one, inhabit a world where every beloved image has bodily form, and every bodily form is loved. This love knows nothing of desire, for desire implies effort ***. As all effort has ceased, all thought has become image, because **no thought could exist if it were not carried to its own extinction**." (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 633)

For some reason this reminds me of Peirce, in which case a thought carried to its own extinction would be a though-sign reaching Thirdness.

> The repeated *arose* in II_1 and III_1 of *SL 1925* prompts one critic, John Unterecker, to see a double vision of "**a girl arose**" and "**a girl, a rose**" (1959: 159). (Jakobson & Rudy 1981[1977b]: 634)

I quite like this because I'm a fan of phrases that begin with the indefinite article "a". Checking my *A List of Every Band Ever*, I find the following list of bands: A Girl A Gun A Ghost; A Girl And A Guitar; A Girl and a Gun; A Girl Called Eddy; A Girl Called Johnny; A Girl Called Kate (Tambre 2014: 18-20) and secondly: A Rose By Any Other Name; A Rose For Ona; A Rose In The Ashes (*ibid*, 34-36). A combination of these two is indeed lacking in actual bands. Also, I already recorded a possible Czech name for a virtual band: *A hore rastjem ako ten topol*.

Jakobson, Roman and Bayara Aroutunova 1981[1972a]. (*with B. Aroutunova*) An Unknown Album Page by Nikolaj Gogol' - / 696. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 679-695.

> *Frak*, "tail coat", and *Mundir*, "full-dress uniform", are capitalized in Gogol's autograph and obviously associated with animates, in particular, with human beings. Metonymic and metaphoric associations between suits and their wearers are typical feature of Gogol's writings: *Černye fraki mel'kali i nosilis' vroz' i kučami tam i tam*, *kak nosjatsja muxi*, "Black tail-coats flashed and flitted alone and in flocks here and there, like flitting flies" (VI, 14); *Oficery, damy, fraki - vsë sdelalos' ljubezno*, "Officers, ladies, tail-coats - everything became amiable" (VI, 174); *I vi soveršenno zasnuvšem gorode, možet byt', plelas' gde-nibud' frizovaja šinel', goremyka neizvestno kakogo klassa i čina*, "And ina completely slumbering city, maybe, there trudged somewhere a frieze overcoat, a wretch of unknown class and rank" (VI, 176); *Bormotala kofejnaja šinel'*, "A coffee-colored overcoat mumbled" (VIII, 148); *Solomennaja šljapa, verojatno, tože zdorova*, "The straw hat is, probably, als in good health" (XI, 145). (Jakobson & Aroutunova 1981[1972a]: 685)

Relevant because of the metonymy - a part of a body (Zamjatin), a handbag (*Anna Karenina*) or, here, an item of clothing, standing for the whole person. This is an aspect of concourse.

> The second of the three sentences which form the initial paragraph of AP differ in several respects from the other passages of this page: 1) It is the sole simple sentence - the only one devoid of subordinate clauses; 2) It is the only sentence with **an allocution pointing to the addressee** and with the first-person of the verb as **a reference to the addresser**; [...] (Jakobson & Aroutunova 1981[1972a]: 687)

Allocution is "a formal speech giving advice or a warning."

> **Patent references to the addressee** are present solely in the two even sentences and underscored, moreover, by an allocution at the end of II and by the emphatic *vam za vaše* at the end of IV. The sensu stricto personal pronouns are represented in AP, and namely in its even sentences, only by three datives of "you"

> (*vam*), once in II and twice in IV. **The addresser of the message, designated by the first person verb** in the sentence II, is shifted to **the third, talked-about person** through the conversion of the author's name *Gogol'* into the subject of IV. The only two proper names which occur in AP, designating first the feminine addresee and then the masculine addresser of the message, are used to conclude the even sentences: II, *Mar'ja Aleksandrovna*; IV, *Gogol'*. (Jakobson & Aroutunova 1981[1972a]: 689-690)

I knew about *sensu* but I did not know about *sensu stricto*.

> The artist's intention faces him with long years of experimentation and creative eagerness, interrupted by violent crises, lingering periods of "drowsy inertness" (17 October 1840; XI, 314), and ever deeper feelings of setbacks with an "insensibly quiescent torpidity" and "numb inanity" (January 1840; XI, 274). Gogol' comments: "I am no longer able to write something" (*ibid*.); "The work I began doesn't go" (XI, 248). He is afraid, however, of rumors spreading about his throes of creation. Three years after having exulted in a surge of his youthful ardor in a letter to Žukovskij, Gogol' complains to Marija Petrovna Balabina how hard it is "to find himself an old man despite his young age"; he rusches to add that his letter assumed an overly serious air, and that **it has to be immediately torn to pieces by the addressee** (5 September 1839; XI, 245 f.). In a letter to his friend Mixail Petrovič Pogodin, Gogol' depicts his "indescribable morbid anguish", and adds at the end: "What can I write now? It's beyond my powers*** I would like to keep my condition from my friends. **Tear my letter to pieces**. With all my force, I summon up my courage" (Rome, 17 October 1840; XI, 314 f. and 317). (Jakobson & Aroutunova 1981[1972a]: 692-693)

This must be the first *extraliterary* conative/imperative form I've met.

Jakobson, Roman 1981[1933b]. Is the Film in Decline?. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 732-739.

> However, is the cinema an autonomous art? Where is its specific hero to be found? What kind of material does this art transform? The creator of the Soviet film, Lev Kulešov, correctly states that **it is real things that serve as cinematographic material**. And the creator of the French film, Louis Delluc, has perfectly grasped that in film even man is "a mere detail, a mere bit *de la matière du monde*" [*Photogènie*, 1920]. But on the other hand, **signs are the material of every art**. (Jakobson 1981[1933b]: 733)

Signs may be the material of every art, but the material of verbal art does not have to be "real things" but may very well be something in "the universe of discourse" or the poetic material itself (e.g. the phonica-semantic knot).

> As a reaction against an overdone sophistication, against a technique reeking of ornamentation, there arises a purposeful looseness, an intentional rawness, sketchiness as a device (*L'Âge d'or* of the cinematic genius Buñuel). **Dilettantism is beginning to delign**. In the current vocabulary the words "dilettantism" and "illiteracy" sound desparingly pejorative. Yet there are periods not only in the history of art but even in the history of culture when these factors undoubtedly have **a positive, dynamic role**. Rousseau - Henri or Jean Jacques. (Jakobson 1981[1933b]: 738)

I like this idea. #metablog - my "readings" can be taken as a *dilettant* way of doing (humanistic, semiotic) science.

Jakobson, Roman 1981[1934a]. What is Poetry?. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 740-750.

> For today's poet, as for Karamazov senior, "there is no such thing as an ugly woman". No nook or cranny, no activity, landscape, or thought stands outside the pale of poetic subject matter. In other words, **the issue of poetic subject matter** has no validity today. (Jakobson 1981[1934a]: 740-741)

Reminded me of this: "The notion "ship" in poetical contexts carries with it certain conventional corollaries, of which "oars" is one; the question whether or not the ship concerned would in fact have oars is a question to be asked of sobersided prose authors, not of poets." (Courtney 1988: 44)

> **Every verbal act in a certain sense stylizes and transforms the event it depicts**. How it does so is determined by its slant, its **emotional content**, the audience it is addressed to, the preliminary "censorship" it undergoes, **the supply of ready-made patterns it draws from**. Because the poeticity of the verbal act makes it clear that communication is not of prime importance, "censorship" here can be relaxed, toned down. (Jakobson 1981[1934a]: 746)

"Slant" (either "a particular point of view from which something is seen or presented" or "slope or lean in a particular direction; diverge or cause to diverge from the vertical or horizontal" could concern the context; emotional content of course belongs to the addresser, the addressee is the audience, "censorship" could concern the channel and "ready-made patterns" of course is related to the code; and lastly, "poeticity" and its relaxness concerns the message. All six components are present.

> It has been quite fashionable in critical circles to profess certain doubts about what is called the formalist study of literature. The school, say its detractors, fails to grasp the relationship of art to real life, it calls for **an "art for art's sake" approach**, it is following in the footstepsof Kantian aesthetics. Critics with objections in this vein are so completely one-sided in their radicalism that, forgetting the existence of a third dimension, they view everything on a single plane. Neither Tynjanov nor Mukařovský nor Šklovskij nor I - none of us have ever proclaimed **the self-sufficiency of art**. What we have been trying to show is that art is an integral part of the social structure, a component that interacts with all the others and is itself mutable since both the domain of art and its relationship to the other constituents of the social structure are in constant dialectical flux. What we stand for is not the separatism of art but **the autonomy of the aesthetic function**. (Jakobson 1981[1934a]: 749-750)

An explanation of the formalist view of *autonomy* (in a similar vein, cf. literary study as an autonomus field, e.g. *Kirjandus kui selline*).

> But how does poeticity manifest itself? Poeticity is present **when the word is felt as a word** and not **a mere representation of the object being named** or **an outburst of emotion**, when words and their composition,t heir meaning, their external and inner form acquire a weight and value of their own instead of referring indifferently to reality. (Jakobson 1981[1934a]: 750)

The poetic function, the referential function and the expressive function.

Jakobson, Roman 1981[1971d]. The Dominant. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 751-756.

> Just as a poetic work is not exhausted by its aesthetic function, similarly aesthetic function is not limited to the poetic work; an orator's address, everyday conversation, newspaper articles, advertisements, a scientific treatise - all may employ aesthetic consideration, give expression to aesthetic function, and often **use words in and for themselves**, not merely as **a referential device**. (Jakobson 1981[1971d]: 752-753)

Cf. *slovo kak takovoe*.

> Because a poetic work also has a referential function, it is sometimes considered by adherents of the latter point of view as a straightforward document of cultural history, social relations, or biography. In contrast to one-sided monism and one-sided pluralism, there exists **a point of view which combines an awareness of the multiple functions of a poetic workw ith a comprehension of its integrity, that is to say, that function which unites and determines the poetic work**. (Jakobson 1981[1971d]: 753)

Jakobson himself adheres to the latter point of view. And it is clear that he is talking about the *hierarchy* of functions: "The diversity lies not in a monopoly of some one of these several functions but in a different hierarchical order of functions." (Jakobson 1981[1960c]: 21-22) [I have to note that 1971d, "The Dominant", was first delivered as a lecture in 1935.]

> **In the referential function, the sign has minimal internal connection with the designated object**, and therefore the sign in itself carries only a minimal importance; on the other hand, **the expressive function demands a more direct, intimate relatioship between the sign and the object**, and therefore a greater attention to the internal structure of the sign. (Jakobson 1981[1971d]: 753)

That is to say, the referential sign is more extroversive and the emotive sign is more introversive.

Jakobson, Roman 1981j. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 765-789.

> On the one hand, the science of language, which obviously should examine verbal signs in all their arrangements and functions, cannot rightfully neglect the *poetic function*, which together with the other verbal functions participates in the speech of every human being from earliest infancy and plays a crucial role in the structuring of discourse. **This function entails an introverted attitude toward verbal signs** in their union of the *signans* and the *signatum*, and it acquires a dominant position in poetic language. The latter calls for a most meticulous examination by the linguist, especially since verse seems to beling to the universal phenomena of human culture. (Jakobson 1981j: 765)

In other words, the poetic function in introversive.

> If the poem raises **questions which go beyond its verbal texture**, we enter - and the science of language provides us with a host of examples - into a broader concetric circle, that of semiotics, which incorporates linguistics as its fundamental part. (Jakobson 1981j: 766)

This is apparently the treshold between linguistics and semiotics.

> Finally, the "universe of discourse", in the terms of Charles Sanders Peirce, i.e. **the relation between discourse nad the environment referred to** and **common to both addresser and addressee** (see II, 436), is an acute problem that concerns the poetic text, as well as all other varieties of verbal enunciation. (Jakobson 1981j: 766)

An explanation of "the universe of discourse" or *context*. Notice that, like code, the context must be common to both the addresser and addressee.

> Poetry sets off the structural elements of all the linguistic levels, from the network of distinctive features to the arrangement of the entire text. The relation between the *signans* and the *signatum* (or in Saussure's translation of the traditional Stoic terms, *signifiant* and *signifié*) involves all of these levels and acquires a particular significance in verse, where **the introverted nature of the poetic function** reaches its apex. In Baudelairean terms, it is a complex and indivisible totality where everything becomes *significatif*, *réciproque*, *converse*, *correspondant* and where **a perpetual interplay of sound and meaning** establishes an analogy between the two facets, a relationship either paronomastic and anagrammatic, or figurative (occasionally onomatopoeic). (Jakobson 1981j: 767)

In short, the phonica-semantic knot signifies the introversive nature of the poetic function.

> Jurij Lotman defends the new inquiry into the artistic function of grammatical categories, which is to a certain degree equivalent to the interplay of geometric structures in the spatial kinds of art (p. 195). (Jakobson 1981j: 768)

This is a reference to the Russian version of *The Structure of the Artistic Text*.

> Contrary to our critic's judgment on the futility of the analyst's tendency to link the distribution of grammatical categories "to the most extrinsic aspects of the text, particularly to versification", it is by just such a confrontation that the explorer manages to escape from the danger of a blind, mechanical, and arbitrary recording of the grammatical oppositions involved and can **grasp the hierarchy of their functions in the poetic work**. (Jakobson 1981j: 769-770)

This is how his scheme of language functions and the grammatical study of poetry are related.

> As Baudelaire underscores, *l'ordre entre les mots* bestows incontrovertible value on them (*valeur irréfutable*). The grammatical categories of words (or, in the limpid terminology of medieval scholars, ***modi significandi essentiales et accidentales***), as well as the syntactic functions of these classes and subclasses, form, so to speak, **the skeletal and muscular systems of the language**; consequently, the grammatical texture of poetic language constitutes a large part of its intrinsic value. (Jakobson 1981j: 771)

If I weren't in a schedule, I would look into this *modi significandi*. But I know that it is quite difficult to get into the Scholasticts and just note that this is related to *invariant* general and *variant* particular/contextual meaning.

> The differences in syntactic construction between the three sections of the sonnet diversify **the prosodic modulations** of their lines and delineate the semantic triptych. The naive belief of the critic that the writer does not have at his disposal the play of intonation, naturally contradicts once again the rich and reliable linguistic experience. (Jakobson 1981j: 776)

Cf. the emotive function.

> Georges Mounin's disdain for the facts forces him to deny the affinity or *r* and *l*, totally proved by their mutual substitution in children's language and in aphasia, as well as by the interdialectical and interlingual identification of the various phonetic shapes of the liquids in the perception of native speakers. Likewise, **the emotive difference** between the phonemes /r/ and /l/ as an abrupt and smooth opposites is sufficiently established on the basis of and reconfirmed by the investigators of "sound symbolism". (Jakobson 1981j: 784)

More emotive function, the phonemic level.

> While the whole text of the poem uses no other **verbal persons** than the third one, - **the "nonperson"** as the latter is called in linguistic tradition, - the pronominal forms display a totally different principle. (Jakobson 1981j: 786)

A succinct explanation for why the third person is either someone or *something*.

Jakobson, Roman 1979[1926b]. Afterword of 1926. In: Rudy, Stephen and Martha Taylor (eds.), *Selected Writings IV: On Verse, Its Masters and Explorers*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 122-130.

> *K. H. Hilar*, chief producer of the Prague National Theater: "Even though quantity cannot be overlooked in modern Czech poetry, as a tectonic principle it is still not as conscious a device as it was in Romantic poetry, which was in close contact with quantitative versification. The discordances between word stress and quantity, even though they are ignored by official prosody, enrich the rhythm and enhance its plasticity. They arse bring about an extension of the ranges of Czech stage language. If, in such cases, the performer places the stress where the meter demands it, this may violate the language, but this violation may be justified if it benefits **the expressiveness of the verse**." (Jakobson 1979[1926b]: 127)

The emotive function of language may trump the norms of language.

> ["*Karel Dorstál*, the director of the Prague National Theater:"] "Pure accentual verse, which achieved its summit in the poetry of Machar, need not be rejected but, also, it must not be generalized. It has a specific tinge - that of a brusque, sober style without lyricism, **a style of imperative sentences**, corresponding to the staccato in music. Even Vrchlický's verse was, to a certain extent, a reaction to that style. That reaction became more consistent and pointed in the work of the modernists and later of the so-called Czech poetists. With regard to rhythm, other trends of the young generation, in particular Wolker, follow more in Machar's footsteps. The distribution of word boundaries in verse has a significant effect: it creates at one moment an impression of fluidity and at another, one of choppiness. Focusing upon quantitative elements of the melodization of Czech verse serve **to overcome its monotony and lack of expressiveness** caused by the uniformity and scanty expressiveness of the Czech stress pattern. An effective step in that direction is Březina's free verse." (Jakobson 1979[1926b]: 128)

This is not the time that monotony and expressiveness occur together in Jakobson's writings and for a good reason - they are opposites. Also, look up the automatization of expressive features.

Jakobson, Roman 1979[1936c]. Metrics. In: Rudy, Stephen and Martha Taylor (eds.), *Selected Writings IV: On Verse, Its Masters and Explorers*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 147-159.

> Rhyme is not conceived as a mere matter of sound: sound similarity necessarily draws attention to grammatical and semantic similarities ad dissimilarities. The close connection between the rhythmico-melodic structure of a verse and its syntax must be ascertained without confusing verse values with syntactic ones. The expressiveness of verse (M. Grammont) is investigated without forgetting **the basic difference between poetic ad emotive language**. (Jakobson 1979[1936c]: 148)

Since both types of language are quite introversive, I'm not even sure at this point what the exact difference is.

Jakobson, Roman 1979[1937f]. The Statue in Puškin's Poetic Mythology. In: Rudy, Stephen and Martha Taylor (eds.), *Selected Writings IV: On Verse, Its Masters and Explorers*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 237-280.

> Vladimir Majakovskij once remarked that the verse form of every really new and hence original poet can be mastered only if some of his basic **intonation** penetrates tot he reader and takes hold of him. It thes spreads and recurs, and the more the poet takes root,t hem ore his admirers and adversaries become accustomed to the sound of his verse, the more difficult it is for them to abstract these original elements from his works. They are the essential, irreplaceable component of his poetry, just as **intonation is the basic cement of our speech**, and it is interesting that just such elements are the most difficult to analyze. If we move from the one aspect of poetry to the other, from sound to meaning, we encounter an analogous phenomenon. In **the multiform symbolism** of a poetic oeuvre we find certain constant organizing, cementing elements which are **the vehicle of unity in the multiplicity** of the poet's works and which stamp these works with the poet's individuality. These elements introduce the totality of a poet's individual *mythology* into the variegated tangle of often divergent and unrelated poetic motifs; they make poems by Puškin - Puškin's, those by Mácha - truly Mácha's, those by Baudelaire - Baudelairean. (Jakobson 1979[1937f]: 237)

"Cementing" is what the dominant function does.

> Whether it concerns the rhythm, the melodics, or the semantics of a poetic work, the **variable episodic, optional elements** will differ substantially from its "invariants". There are verse components that vary from line to line and thus set off and individualize each line; there are other components that do not mark single lines but the verse of the whole poem or a poet's verse in general. They preduce the verse design, they create the ideal metrical scheme without which the verse could not be perceived and the poem would disintegrate. In the same way, **scattered symbols are in themselves mute; they can be understood fully only in their relation to a whole symbolic system.** (Jakobson 1979[1937f]: 238)

"Episodic" is a familiar term for "random stuff". The last bit about mute symbols most likely comes from Saussure.

> **The "first person", as Puškin expressed it, can also be a collective body**; it is not by chance that a poem about the Caucasians and an alien individual and their dramatic conflict is named after this individual, the "Caucasian captive", and that a later poem about the gypsies and an alien individual and their conflict is called *The Gypsies*; the center fo gravity is located in a different place in each of them. (Jakobson 1979[1937f]: 240)

Cf. Lotman's *collective "I"*. But now I have to finish. I cannot read the whole of Volume V because the deadline for papers on Jakobson is approaching fast and I have to move on to Ruesch to make it all happen and come together (with nonverbal communication).

5.8 August

5.8.1 Nonverbal everything (reddit) (2014-08-16 20:41)

What is the most powerful/memorable example of nonverbal storytelling you've experienced in a game? (self.Games)

> Then there are the nonverbal cutscenes, like the introductory one, which still feels like the best intro to any game I've played. When an author can say a lot while saying nothing, I immediately love them.

nonverbal cutscenes, *nonverbal storytelling*

> It's a perfectly executed nonverbal twist. The way the second half perfectly mirrors the first (and the way that mirroring fits into the central theme of time) and the knight-and-princess imagery convey the story's central revelation without a word.

nonverbal twist

> The interesting thing about Halo 4 is that Chief is such an incredibly hard character to get emotion through. He can't really cry, he can't scream in rage, he can only feel. These emotions are expertly conveyed in my opinion through nonverbal gestures. A slight tilt of his head can get a very heavy message across. This was exemplified in no better part than when Cortana dies and her hardlight shield began to collapse.[1]

> The camera shaking, the rocks falling, and the heart-string tugging music were all perfectly combined with Chief's mannerism: he did not move. He did not speak. As a sort of collapse took place around him, he stood still and silent at the center of it. It put tears in my eyes.

nonverbal gestures - "to get emotion through"; mannerism; "It put tears in my eyes" - *evocative* function

What's your nonverbal "I'm NOT interested" signal? (self.OkCupid)

> My nonverbal signal is arranging buffalo wings into **words that describe my feelings**. (versusgorilla)

The emotive function of language is confused with nonverbal signals because the author identifies *verbal* with *oral*.

> Isn't nonverberal, per se. but it's a lot of filler words. "mhmm" "yeah" that kind of thing. Not really initiating anything, just rolling with it. If I say I'm tired and have an early morning, I'm almost always not interested. Thankfully this line usually works because I use at like 9PM. The nonverbal ones are picking at my food/drink/cup. Playing with my cell, hair, shirt buttons, jewelry, hairband, or whatever and not making eye contact. (gigglesmcbug)

nonverberal - oh my god, yes! nonverberal semitoics! Filler words concerns the *phatic* function of language. Picking at or playing with objcts and self is partly instrumental, adaptive, automanipulative, intrinsic, introverted and autocommunicative or intracommunicative. The nonverbal signal for "no" to a flirtatious advance involves heavy self-involving or object-involving action as a denial signal to other-involving inter-actions.

I'm a high-functioning, polymathic, **almost totally nonverbal autistic savant** with a genius IQ, who was accused by the school system of mental retardation because of my autistic behaviors even though I could read Moby Dick at the age of six. AMA :) [xpost from r/casualiama] (self.AMA)

> Despite these gifts, I have severe difficulties **navigating life** because of my autism and am effectively **a celibate recluse dependent on family members for support**. About 90 % of my communication with the outside world is through writing - I am almost totally nonverbal with everyone outside of my immediate first-degree family members. I have great difficulty making eye contact even with them. I do not exhibit normal body language and cannot interpret it in others. (danceswithronin)

autistic behaviors - the original meaning of "autistic" is self-involved, from the greek *auto*, "self". Often people dealing with autistic children and write books about it aren't scientists, don't cite and use *putty terminology* - "Accounts of meaning usually throw a handful of putty at the target of sign phenomena, while a technical semiotic must provide us with words which are sharpened arrows." (Morris 1949: 19) But then again I haven't read much from that section, so I don't know how correct my assumptions are. It does seem like an interesting field, one which Jurgen Ruesch probably helped establish with his papers on the nonverbal difficulties of psychiatric patients and what was then called an "immature personality". These are the characteristics of autism or "immature personality" in Ruesch as well. The has whole tables of symptoms for anxiety, schizophrenia, autism and other communication disturbances in his *The Semiotic Approaches to Human Relations* (1971). I, too, communicate mainly through writing. I read and write a lot.

> It's difficult for me to advise without knowing a bit more about her individual situation, since my own is pretty damned unique. There are a lot of nonverbal autists walking around, but not a lot of savants. So while on the outside our behaviors might appear very similar, I might not share that much in common mentally with a low-functioning autist who is nonverbal, because our **intellectual and emotional quotients** might be totally different. Does that make sense? (danceswithronin)

As far as I know everyone's intellectual and emotional quotients are different in some measure. But it does make sense - this is why modern talk about autism emphasizes that there's an autistic spectrum.

> If she's able to display her intelligence in other ways - if it's not affecting her ability to do schoolwork, for example - I probably wouldn't worry about it too much if I was her parents. The fact that people outside of her first-degree relatives can recognize her high intelligence means that she's probably able to communicate effectively enough to learn how to navigate the issue herself. Especially if she is nonverbal simply because she doesn't want to talk, and not because she's afraid to. (danceswithronin)

Practically these are the same, because no talking is taking place. In our society there is a norm of civil talking, a certain degree of phatic communication and communian necessary for people to feel at ease and comfortable around each other.

> You'd be surprised how many people would talk around me like I wasn't there when I was a kid because I was nonverbal. It's like they'd forget I was a human, not a really big cat or a piece of breathing furniture that crept around and hid under other pieces of furniture. (danceswithronin)

That is, when a *nonverbal* person is treated like a *nonperson*.

> I didn't interact much with other kids, so I wasn't bullied except by one girl in middle school - it's hard to bully someone who is nonverbal and does not respond in a satisfying way to taunting [...]

This is how I got away from being beat up by Russian youngsters in Tallinn on 9th of May this year. I didn't respond is a satisfying way when the aggressive one shoved his chest-ribbons in my face. I was too tired and too passive, I didn't get up but just pulled away confusedly. It ended with a conversation of gestures (he asked my name and then used it to address me in Russian and said that I'm an idiot and fascist) instead of a conversation of attitudes - e.g. Mead's example of two barking dogs making each other angrier and angrier to the point of physical contact and offence. "A conversation of attitude" was Mead's term for emotional communication.

> But even with my family, **I am nonverbal** a large part of the time, and the short answer of that is: *I'm thinkin', man. Don't bother me.* The majority of **the conversations that people hold on mundane topics hold absolutely no interest for me at all**. It's like someone is eating a four-course meal in a five-star restaurant, and you walking up to their table and trying to shove a Happy Meal in their face and trying to force them to eat it, then being insulted when they're like, "WTF are you doing?" (danceswithronin)

There must be a list of scientists and other thinkers who don't enjoy small talk.

> Being mostly nonverbal, I would imagine it would be very hard to make friends (without even considering the other aspects of autism). You mentioned that you had a roommate in college you were close with. Did you have any other close friendships? What is your relationship like with people who are not easily able to verbalize with? Do you find it easier to make friends who also have autism or another mental handicap? (KaylaAnne)

Caldwell, Pheobe and Jane Horwood 2007. From Isolation to Intimacy: Making Friends without Words. *London: Jessica Kingsley Publishers.* This is the only book on this specific subject that I've read.

> Q: How is it that you are practically "nonverbal," but can write so eloquently? (Misterlulz)
> A: Because I've been using writing as a substitute for speaking since I was a little kid. And I'm hyperlexic, so I've been reading since I was two years old. (danceswithronin)

Perfect. *Homo qwertycus*.

Study finds why children are bullied: apparently it's due to their inability to pick up on and respond to nonverbal cues. Funny, I thought it was because bullies are assholes.

> Also, if you're the parent of a victimised child, this tells you how best to help your child to not be victimised - help them understand **nonverbal social cues**.
> If you're a parent of a bully, you probably don't give a damn. (Korvar)

How well is that doing, I wonder? Teaching nonverbal social clues with playing cards and stuff…

> Most bullies will deflect reason and replace it with mockery. Replace his face with his own blood and the bully will learn his lesson.

And guess what? **Mockery is a social skill that heavily exploits nonverbal cues**, and the best response to mockery is more mockery, in fact it helps build verbal skills. (anon/deleted)

This is true. A lot of verbal communication depends on nonverbal communication. Verbal and nonverbal sign systems are interdependent.

> Seriously, for a second I thought this was an article on why people bully, not why people are targeted for bullying. **I have always been sensitive to nonverbal cues and handling social situations with delicacy**, but this didn't prevent me from getting bullied. I think it's actually the bullying itself that creates a kind of social dent in the victim, after the fact. (pickledpepper)

With delicacy and grace…?

Lie to Me- a short lived yet clever show that depicts the life of Cal Lightman who looks at nonverbal communication to solve crimes. Highly recommend! (movies.netflix.com)

> Don't take the things you see in this series as a fact. They had some professorlist on lying cues help them with the show, and then chose not to follow most of the things he told them. I believe the guy wrote a post with the things that are wrong in the show. (zumikkel)

Oh wow. I did not know that.

> His name is Paul Ekman. From what I remember on his blog (or whatever it was) he actually enjoyed the show, but he understood that there would be some mistakes due to the fact that the screenwriters are not psychologists. So he made it clear what was truth and what was **a mistake or outright nonsense**.
> **Body language is a tough thing to study**, so even Dr. Ekman's theories are not completely trustworthy as of yet. It was a very interesting show, though. (TheAtomicMango)

Now I know more of what to look forward to when I get to Paul Ekman's corpus.

> "some guy stares at people and acts like a pompous jerk, then divines the show's ending based off of **clues that are arbitrary and invisible to the viewer**, making everything else that has happened in the episode superfluous."

That's a concise synopsis of the show. The idea behind the study of nonverbal communication is to find the cues that aren't arbitrary and visible to the educated viewer.

Half-Blood Prince Irony (self.harrypotter)

> I'm not sure if someone already saw this, but I'll share anyway.
> "Harry rather doubted he would be able to bring off this particular spell; he was still having difficulty with **nonverbal spells**, something Snape had been quick to comment on in every D.A.D.A class. On the other hand, *the Prince had proved a much more effective teacher than Snape so far*."

Name related jokes are of course a much more widely known trope than *nonverbal spell* which only has a page on Harry Potter Wiki.

What differentiates verbal and nonverbal thought? (self.askscience)

> In cognitive science, there is a debate over a dual-process theory of mind and thought. It distinguishes between system one and system two.
> System one: fast, intuitive, unconscious thought that is tied in with the emotions. This is the heuristics & biases kind of stuff, and also gut feelings.
> System two: slow, analytic, conscious reasoning. This is the deliberate application of logic.
> The verbal/non-verbal distinction could be understood in terms of this dual-process model. Non-verbal thoughts are the long-evolved intuitive processes, the results of mental rules-of-thumb that are in system one. Verbal thoughts are those which we can keep in our phonological loop - which means conscious access and the ability to state the thoughts, and those are characteristic of rational system two processes.
> For more readings on this, you can look up Judgement Under Uncertainty, Simple Heuristics That Make Us Smart, or for a book directed at the lay public, The Robot's Rebellion. (RobMagus)

Cf. digital and analogic; discrete and continuous; discursive and representational; heterogeneous sign systems, dual coding, untranslatability, functional brain asymmetry, intercerebral translation.

> Verbal thought involves your phonological loop and speech centers (we've identified some regions and their roles in speech processing, but there is still much that we do not know), **nonverbal thought is basically all the other thoughts** that you're consciously aware of. The phonological loop is at the center of it. It's the part of the working memory system that lets you keep all the words of your inner monologue in your head (as in, you don't forget them immediately after thinking them) and allows you to repeat stuff to yourself. (tehbored)

Nonverbal thought is thought that is not verbal. Nonverbal communication is communication that isn't verbal. Contrived terms cause problems for the theoretician.

> I often solve problems in programming non-verbally. I don't really even know how to describe what it feels like, but ideas and concepts just sort of... snap together, and nary a mental word is spoken. (jrandom)

Programming is writing in formal language (programming language, mathematics as a formal language) and thus not nonverbal. The thought process that goes along with choosing words or phrases is a verbal process, though it may feel nonverbal just like repeating a single word repeatedly causes it to lose meaning and become a mere complex of sounds. Ultimately, there is language only insofar as there are humans who use it as language. The border between verbal and nonverbal speres is imaginary, it is the treshold between one easily recognizable sign system and everything else that is not it(self).

> I will probably get downvoted for this, but I felt like I should contribute something:
> I don't know a hell of a lot about the subject, but I do know that **nonverbal reading is how people can speed-read**. If you practice, you can get to the point where you can just look at words and understand them without saying them in your head. This is the same thing as nonverbal thinking. I can think a hell of a lot faster if I don't think of every single word. It's almost like the concept comes to me, and then I have to stop myself from saying it in my head because I already know what it is. To make an analogy, it's like receiving a zip file on your computer and being able to open the files within it without unzipping the zip. It's just much faster when you don't think of every single word, but of the sentence as a whole. (noxumida)

I've tried speedreading. I speedread several speedreading books. I don't remember much about their content. But then I've also tried re-writing a complete article word-for-word and responding in written form to every sentence, reformulating the point in more familiar language. That was me reading Goffman's "On Face-Work" on 31. October 2012. I think about the contents of that piece of writing of often. // Speedreading is not nonverbal reading. It involves reading linguistic signs, thus it is lingual, or *verbal*.

> It's possible to switch your verbal thinking off using the following trick: talk non stop gibberish non stop for 20-25 minutes. Don't think what you say just spit out syllables in non stop flow. After you stop, your verbal thinking is off for some time. I don't know what is the exact mechanism but it works (confusing speech center?). You can enjoy maybe 5 minutes of inner silence. You can still do stuff and even speak and read but you don't' have verbal toughs. (anon/deleted)

Oh wow. I have to remember this and try it, of course. It belongs to the same category of exercises as the eye trick when you cover one of your eyes and keep the other open for 20 minutes on a sunny day (you will see more colors and brightness in the closed eye for a few minutes).

> Completely anecdotal here (but ending with a reference!)
> Some time ago I spent some time with meditation exercises. One meditation suggestion I was given was to "try to consciously visualize something without naming it." For example, it's easy to close your eyes and picture a tree, and see it in your mind. It's hard to do so and observe it without naming it (try to expunge "tree" and you end up with "leaf", "branch" etc.) But from practical experience it was possible: after long hours of trying, I was able to achieve a few moments where I was consciously observe the tree without naming it or thinking any words for it.
> It was (for those few moments before the words came back) a *very very odd* experience and the feeling was enlightening (small-e enlightening) in terms of what was happening in the background of my brain. Naturally I don't have words to really describe it, but I can see how maintaining that state and achieving it gives a neurological angle to big-E Enlightenment.
> The book *Zen and the Brain* is a good read on some of these broad ideas (written by a neurologist who's also a long-time meditation practitioner, so includes personal meditation experience and a healthy does of the neurology behind it). (squidfood)

Another neat exercise. It sounds like self-control of semiosis.

> > What differentiates verbal and nonverbal thought?

Words. (trying _to _be _funny)

It's a good try, but language is more than words, it involves speech-sounds, sound-images, concepts, metaconcepts, nonverbal lexical affiliates, etc. The category of word or *lexeme* as a defining or dominant feature of language is contested, because there are languages without words (whistle language, clicking language, (manual gesture) sign

language, etc.).

TIFU by yelling walk (self.tifu)

> So in high school I was a lifeguard at a local outside pool club during the summer. I worked long hours between 4-6 days a week and would always leave mentally exhausted because we had a crappy management where you would be staring at the pool in one spot for hours at a time. (In training you learn that you're supposed to switch around every 15-30 minutes just to stay refreshed and aware). Anyway, one particularly long shift some kids are literally just being the worst. Breaking all the rules, running around, horseplay, all the crap you need to tell them to stop doing. As I leave, I get a call from my mom telling me to go to grocery store and pick up a few things. So I decide to just go directly from work to the store in my lifeguard attire. As I'm walking down the produce isle looking at lettuce, I see a flash of movement out of the corner of my eye and turn to see a kid full on running down the isle. **My brain suddenly derps and goes back into lifeguard mode and I yell "WALK!!!" in the most commanding, loud voice. The kid stops like a deer in headlights and looks terrified which is pretty much what I looked like after I realized what I did**. Then I look over and find the mom absolutely glaring at me exuding the most angry nonverbals I've ever seen. I'm standing there red-faced and dumbfounded and the only thing I could think to say was "I'm a lifeguard". I then put my head down and finished shopping as quickly as possible. (whowatawhat4)

Yelling a command in a loud voice is the real life equivalent of an *imperative* sign-function. All the other features of the communication model is also present.

The eight-year-old boy was autistic and nonverbal, and from his perspective the largest manhunt in state history probably looked like something else: the ultimate game of hide-and-seek. (outsideonline.com)

> A neurological condition present from early childhood, autism is characterized by **difficulty communicating and forming relationships**, as well as **cognitive abnormalities**. The condition is measured on **a spectrum, from high functioning to low functioning**, from those with Asperger's syndrome—-associated with above-average intellectual ability, impaired social skills, and restrictive, repetitive patterns of interest and activity—to the 40 percent who, like Robert, are nonverbal. The Centers for Disease Control and Prevention reports a staggering increase in the number of autistic children in recent years. In 2008, 1 out of every 178 children had some form of autism. By early 2012, that number had risen to 1 in 88. Little is known about the sudden upsurge of cases, but researchers at the National Institutes of Health believe that a genetic predisposition to the disorder may be exacerbated by **an unknown environmental component**. The condition affects five times as many boys (1 in 54) as girls (1 in 252) (Dean King 2012. CATCH ME IF YOU CAN. *Outside Magazine*, August 2012.)

An informative passage about autism.

Nonverbal communication and the fifth amendment.Question to LEOs (self.ProtectAndServe)

> What types of nonverbal communication can be used as evidence in a criminal court? For instance, if an arrested suspect **doesn't say anything, but starts crying hysterically** when asked whether he/she did the crime, can that be considered an admission of guilt? **Nonverbal communication transmits far more**

> **information than verbal, yet legal precedent mostly focuses on the verbal**. We understand it right away, but how is it brought up in court? We humans in real life always trust the nonverbal (if I come up to you and say “Hi officer” **yet I am hunched over and have one hand behind my back** - you trust my nonverbal message over the verbal). Or, in another instance, if someone from an Asian culture diverts their eyes, a Western cop may think this is being evasive and dishonest, while that person may in fact be showing respect to authority by not making direct eye contact. How do you separate the truth from the ambiguity? (tbsla13)

This guy seems to suggest that nonverbal communication should be considered as evidence in court of law. This is dangerous, because it comes with a naive understanding about the concept of information (the statement about amount is unsubstantiated and unverifiable). Though it is interesting that as an example the policeman describes a civilian clearly holding something heavy (like a gun or a bat) behind his back.

> **It is all admissible in court, but ultimately up to the jury to determine its relevance. Any good defense attorney will tear testimony about non-verbal communication to shreds**. However, it has become common to play video of interviews for the jury so that they can see the body language and tone of the suspect before they are coached and cleaned up for court.
> Also, if someone invokes their Miranda, and they then voluntarily communicate with you, it’s admissible. The only problem would be overcoming the argument by the defense attorney that you solicited the information in some way. It’d be up to the prosecution to show that the defendant wasn’t reacting to something you did (nonverbal communication by the police counts as "questioning" too). (Sheeplez)

In other words, observations of bodily behaviour are not yet trustworthy and reliable enough to be good evidence.

> I think you would be able use use non-verbal communication as evidence if you wanted to, but you wouldn’t be able to rely on it or using something like crying as an admission of guilt. The reason being that **crying could be done for many reasons** like remorse for committing the crime, overwhelmed that they now realize they are being accused of a crime (even if they didn’t commit it), or even being late to some place they were going to and letting people down. With your other example, the person hunched over and hand behind their back, you would only use that in court to justify why you searched/arrested that person and not as evidence for conviction.
> **Non-verbal communication is a tricky thing to navigate** and really only serves the officer in trying to predict what will happen or what this person might be thinking. It means basically nothing to judges/juries because it could be so varied. The only non-verbal communication I think is the most clear is the subject actually becoming **assaultive**. (Talvex)

Polysemy of bodily behaviour. "Assaultive" is a better word than "offencive".

> If someone invoked the fifth but still cried, that would be admissible? (tbsla13)

Yes. They have the right to remain silent and they have **the right to remain stone faced and not give up any non verbal communication**. They are free to waive those rights. (anon/deleted)

So how strong a statement is "you cannot not communicate"?

> This is why the Facial Action Coding System, or FACS, is growing in popularity for certain federal agencies.
> "Oh, you turned your lip in a certain way and looked to the upper left? You’re lying." (fbifriday)

Similar accusations have been thrown against proponents of nonverbal communication before. E.g. Cosmopolitan supposedly contains lists of cues that give you out, you lying sack of sh1t!

How Men’s Nonverbal Cues Increase Women’s Sexual Attractiveness (psychologytoday.com)

> I've said this before, I'll say it again... psychologytoday is not usually regarded as a credible source in the field, its usually **pop psychology bullshit taken out of context**. (eatmylabia c5dv9t4)

That goes for much of body language discourse.

> The observer enters into every observation. (aureality c5duijr)

Quantum physics, mathematical communication theory, information theory, meta-channel, cryptanalysis.

Just ask her!" Is Reddit's dating advice too simplistic? Meta (self.AskMen)

> The people who are capable of actually reading the signs and nonverbal communications are not the type of people generally asking for advice. (akfekbranford)

Tuleb mõista mitte mõistatada.

> "...look for the signs and the nonverbal communication before they ask?" They'll dwell on that stage way too long. **Analysis paralysis**. These guys need a nudge. They need to be assertive.

Analüüsiparalüüs. I commonly refer to the ambiguous Edward Sapir reference about languaging being so automatic because it is supposed to be like that; if you make something unconscious intentionally conscious then that will consume you from doing anything else. It will become a disturbance.

> There's no reason to look for signs or nonverbal communication because the best way to get an answer is to communicate. Teaching people how to effectively communicate is the best lesson we could give. Asking a question shouldn't be punishable and if it is, the girl/guy isn't "right". (calikelowna)

But nonverbal communication is part of communication and communication occurs only through signs.

nonverbal acting tips? (self.acting)

> My friend got called back with them (he got blued). I'll see if he has any advice and get back here. But I know those characters are based on curiosity and play, like one of their main motivations is **looking at things and people and figuring out what they are and how they can play with them**. [...] He got back with this about the audition:
>
> > It was very simple. I think the first thing they had us do was **stand in front of the rest of the actors (20 - 30) and just be there and make eye contact with every individual**. Not to make something happen, but to only move on when it felt right.
> > If that went well they had you drum out a basic rhythm.

And then this about the callbacks (which lasted about a week):

> Since they take their time with the call backs and you will be working with several different instructors, the main thing I can say is to forget the show and try **to show them who you are without speaking**. Think of your time there more as a workshop and less as an audition. They really did want you to be natural so that (I imagine) unique behavior would come out.
> Be alert, be aware of your surroundings and the people you are auditioning with. The Blue Man is **a constantly curious creature and the more you can communicate this with physicality and your eyes without "indicating" it to the audience**, the stronger your blue man performance will be.
> One of the original blue men was at my audition and told us that his wife fell in love with him as The Blue Man. She saw what he was doing on stage night after night and was truly moved. That should give you an idea of how powerful/honest/available they want you to be as a performer and how seriously they take their craft.

A great group of people, best of luck! (thisisnotarealperson ch58etk)

Modern Gurdjeff kind of stuff?

Nonverbal learning disorder co-morbidity with adhd? (self.ADHD)

> Oh wow, TIL I have nonverbal learning disorder.
> My solution was switching from public school to online school. Straight F's became all passing grades. Partially because ADHD, partially because I can't learn SHIT from lectures/videos.
> One thing I did do though, was **write down eeeeeverything** in class. None of that "write down the important things" bullshit. I don't even know what the words they're saying mean (I hear the words, I know what they're saying, but the sentences mean nothing to me. It's just sound. This isn't as bad if I'm interacting with someone though) so I can't tell what's important and what's not. Now, the notes will look like shit because writing super fast ain't easy (sumtim wrot lik ths bcus fastr) but THAT'S OK because you can rewrite em later (and this time only use the important parts) to look super pretty! **Then you study em, and bam, solution**. (RingoTheCraftySquidd cffq1d3)

& BAM solutions

[Star Trek TNG] Counselor Troi being super-helpful (self.FanTheories)

> Thing is, we humans don't use intuition, we use nonverbal communication. Posture, facial expressions, intonation, they're all things that can't be 100 % controlled by most anybody. We know what people are feeling because of our ability to understand these things. (SvenHudson)

We do use intuition, though. Intuition is nothing but a feeling for relations. We "understond these things" because we intuit - guess, feel or abduce - that given postures, facial expressions and intuitions are common or uncommon, do they signify anything specific or general, if they complement or contest the content of verbal utterances, etc.

Good Nonverbal Safewords? (self.sex)

> As to your question though, it somewhat depends on the situation. Some people have the person hold on to **something brightly colored**, like a red handkerchief or ball, and drop it to the floor. I don't love this

idea, but it seems to work for a lot of people. If the sub is lying on his/her back, it can be easy to miss when the drop the object if it doesnt roll / move very far.
I personally like **something that makes a loud noise**, like **a bike horn**. Pretty unmistakeable sound, and it's tough to make it go off seriously accidentally. If the sub accidentally drops the object, make sure you give it back, and ideally a "red/yellow/green" check-in. (switchboythrowaway c49t894)

nonverbal safewords - I swear, almost anything can become nonverbal. This here is like a lo-fi communication engineering.

5.8.2 Re-design plans (2014-08-26 19:57)

a boy can dream

5.9 September

5.9.1 Semiotic Approaches to Human Relations (2014-09-05 19:40)

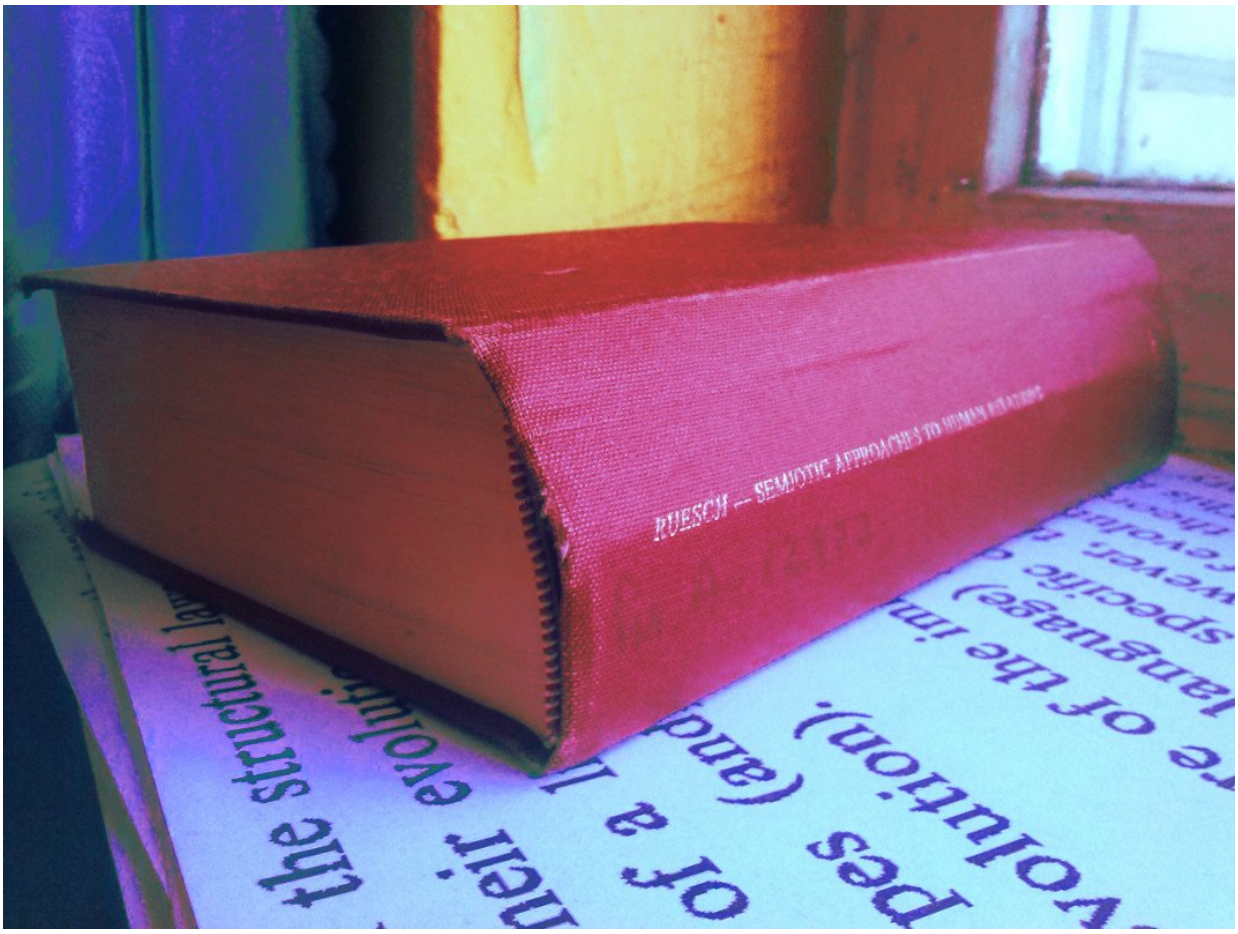

Ruesch, Jurgen 1972a. Introduction. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 11-15.

> To apply the notion of cybernetics to the human situation, we have to draw from theories that derive from social anthropology, sociology, **linguistics**, and related disciplines. **All of these fields are concerned with semiotics - that is, the phenomenology of signs** and their relationships to one another and to their human users. (Ruesch 1972a: 11-12)

I'm kinda glad he mentions linguistics (because of Jakobson), but defining semiotics as "the phenomenology of signs" seems kind of weird, for some reason (maybe because phenomenology and semiotics are so often opposed to each other).

> Information processing - both by the human mind and in the computer - is based on scanning, encoding, decoding, storage of information, decision-making, and similar procedures. The output of an organism or a machine is judged in terms of the effect it produces. **The output of the body is made up of a variety of movements summarized under the term "action"**. All actions have a physical impact upon people and upon the material surroundings, and when this impact is perceived by an individual, it is fed back and

> incorporated into his body of information where it leads to corrections of his knowledge. Feedback links the impact of action in the physical world with information about action in **the symbolic world**. Information thus controls action, and action changes information. With this linkage, the mind-body dicotomy became obsolete. (Ruesch 1972a: 12)

That is a very cogent definition of action. The solution of the dichotomy between the physical world and the symbolic world (e.g. *Umwelt*) is quite Uexküllian.

> In the section entitled "Communication, Social System, and Culture", the reader will find a description of **the social filed, or the context**, in which a message exchange takes place. The social field determines the parameters of the system that are significant for both the scientific observer and the participants. For the scientist, the social setting provides the more time-enduring structure in which an exchange takes place; for the participant, it provides the instructions necessary for coding and decoding the message. This has been described as metacommunication. (Ruesch 1972a: 13)

Here the context (the social field) is much more active than in Jakobson's scheme, where objects or persons in the context are merely referred to.

> In the third section, entitled "Communication and Interaction", the papers are concerned with the relationships of information to action and of the action of one person to the reaction of another. Emphasis is laid upon the two principal modes of evaluating meaning. The first, or **the traditional evaluation of the referential property of signals and signs**, is concerned with the agreed upon meaning, reflecting the normative property of universal signs and symbols. The second, or **personal evaluation, is concerned with the impact signals, signs, or actions have upon self and others**. (Ruesch 1972a: 13)

Because Jakobson is mainly concerned with the code (language), he pays almost no attention to the second type of evaluation.

> **By neglecting the individual and focusing upon the message, scientist are able to trace it from its place of origin to its destination**. In the process, the message travels through diversified networks and usually gets transformed as it passes from one organization to another. At each station of transformation it loses some information because of the recoding process, and at its destination it may have a totally different meaning and impact than the intended one. (Ruesch 1972a: 14)

Compare this to Jakobson's illustration of hearing about "The Raven" in a train-car (e.g. Jakobson 1981[1964e]: 7).

> To put it even more broadly, **communication is the tool of all social procedures**; and failure in communication usually spells doom for human relations and social enterprises. (Ruesch 1972a: 14)

Jakobson has a similar functional ("tool"-ish) view of language.

Ruesch, Jurgen 1972b. Introduction. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 19-20.

> The scientific theories of the communication engineers had to be somewhat modified to be of use in the study of face-to-face situations. Therefore the term "social communication" refers to these modifications, indicating that the theory is concerned with the exchange of messages mediated by vocal sounds, written signs, or gestures and other movements without the intermediary of machines. In social situations, the

> channels that connect sender and receiver are not discrete, and **the intended message often cannot be separated from accessory messages originating in the environment**. Therefore, the interpretation of messages exchanged in a social setting is dependent upon a knowledge of situational factors which are conceptualized best with the help of theories borrowed from the social sciences. (Ruesch 1972b: 19)

Accessory messages (e.g. "noise") - another aspect neglected by Jakobson. // I'll note that there are several introductions in this book. The first was the introduction to the whole book; this one is an introduction to Part 1.

Ruesch, Jurgen 1972[1966]. Social Process. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 21-46.

> The *actual events* - that is, those that stand for themselves - can be divided into: (1) *behavior*, or teh functioning of whole organisms or machines and (2) *field*, or the environmental or situational structure in which this behavior takes place.
> The *symbolic events* - those that stand for other events - can be divided into: (3) *communication*, or the symbolic functioning of the whole organism or machines and (4) *organization*, or the social order (context) in which communication takes place. (Ruesch 1972[1966]: 21)

In this light Jakobson's "verbal persons" are "symbolic persons" standing for actual persons. (The *symbolic* addresser and addressee are not equivalent to *actual* sender and receiver.)

> Communication experts are **message oriented** rather than people oriented. This emphasis enables the observer to trace a message from its source to its destination, regardless of how many times it may be transformed or recoded and regardless of how many machines or people are traversed. (Ruesch 1972[1966]: 27)

In this light Jakobson is *code oriented*.

> In order to communicate, the individual entities must **share a code or language** (Saporta 1961: 551). The path that signals take is referred to as a network (Ruesch & Bateson 1951: 314). When effects achieved through communication or action are taken into consideration at the source, we talk about feedback (Winner 1961: 212). **Whatever referential property is attributed to a language or code is commonly known as content** (Berelson & Steiner 1965: 296). (Ruesch 1972[1966]: 27-28)

Content, thus, belongs to the cognitive-referential function.

> The distinction as to when an action is intended as a message and when it is used for need satisfaction has always remained a puzzle for the communication experts. The simple way to handle this perplexing problem is **to assign a dual function to any action**. In the first instance, **the action serves need satisfaction**; in the second instance, **it may be perceived by self or by others, and at that moment it becomes a message**. Intention, therefore, which plays such a role in legal procedures, cannot be used in communication, because unintentional messages may have as much impact as intentional messages (Ruesch & Kees 1956: 205). (Ruesch 1972[1966]: 28)

I wonder if this distinction can be compared to the intraversive/extroversive distinction in Jakobson. The would be "intrinsic coding" (in Ekman and Friesen's (1969) terminology) or "actonic" (in *Harris, Marvin 1964.* The Nature of Cultural Things).

> What formerly was the domain of individual or small group - economic support, health, education - now is the responsibilityof the government. With the passage of the Medicare Bill, for example, medical care became a human right, and with the transformation of a privilege into a right, the social view of health and disease becomes **a dominant concern of our time** (Simmons 1963). (Ruesch 1972[1966]: 31)

Half a century later, medical care in the US is still an issue (e.g. Obamacare).

> But order can only be understood, explained, and implemented through use of the symbolic process which enables a person or a group **to represent events that have already occurred or will occur ot another time or place**. (Ruesch 1972[1966]: 32-34)

An addition to the "distanciation" aspect of the context or referential function.

> But a general theory of human beavior has to encompass **the psychological, the physical, and the social universes**. Only with a general theory of behavior can we avoid the inside-outside, the mind-body, the thought-action dichotomies, and many others that are equally undesirable. (Ruesch 1972[1966]: 34)

Some additions to the universe of discourse (the linguistic universe).

> In order to illustrate how psychological, social, and physical notions can be combined by means of these three concepts into a workable theory of individual or group behavior, **a series of questions** has been listed, the answers to which will yield information pertaining to almost any behavioral situation:Who does or says ... ?(group membership, position, identity, role, status)What ... ?(type of action or content of message)For which reasons ... ?(motivation, rewards)With what intent ... ?(anticipated response or effect)Under what rules ... ?(formal, informal, emergency, regular)To whom ... ?(group membership, position, identity, role, status)By what means ... ?(face-to-face, written, telegram, telephone, television, public address system)Where ... ?(context or situation)When ... ?(in the past, now, or later)For how long and how often ... ?(time duration, repetitiveness)To what extent ... ?(introducing reversible or irreversible canges)With what effect ... ?(changes, effectiveness)(Ruesch 1972[1966]: 35-36)

An elaborated version of the 7 questions in "The Communication Model in Operation" (1953).

> Agreeing implies **the isolation of a certain aspect within the universe of discourse**, and the establishing of corresponding views or opinions between two or more people with respect to that aspect. (Ruesch 1972[1966]: 36)

The referential function does *isolate* an item (someone or something) in the universe of discourse.

> ***Equalization of information*** is achieved through: (*a*) exposure of people to similar things, persons, and situations, resulting in equivalent experiences (understanding achieved through similarity of exposure); (*b*) promotion of social interaction, which contributes to a leveling of information or beavior (communicative exchange); (*c*) sharing of explanations to justify existing differences (interpretation); and (*d*) introduction of coercive action or threat of coercive action, particularly in case of deviance (discharge, imprisonment, hospitalization). (Ruesch 1972[1966]: 37)

Thus *common code* and *common context* must be achieved through *equalization*.

> Underlying all of the approaches to the study of man is his **ability to interact and relate to others** - a faculty which has been described as "social process". (Ruesch 1972[1966]: 39)

Is Ruesch keen on *faculty psychology*? For Jakobson, this faculty is reduced mainly to the ability to operate language.

Ruesch, Jurgen 1972[1953a]. Synopsis of the Theory of Human Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 47-94.

> Human behavior is obviously influenced by what people think and feel, and it is evident that their transactions and interactions are guided by information acquired in the course of social contact. **The scientific model of communication is especially applicable to the study of human relations**. Data pertaining to the ways and means by which people exchange messages, to the correction of information through social contact, and to action untertaken as an outgrowth of communication are handled successfully within the scientific model of communication. (Ruesch 1972[1953a]: 47)

I agree with this statement. Lotman and others also found that the scientific model of communication is especially applicable to the study of human culture.

> Though it is granted that all events in nature are somewhat related, it is the task of the scientific observer **to limit his field of observation**. (Ruesch 1972[1953a]: 48)

Jakobson has limited his field of observation to verbal behaviour.

> Human beings who have observed some complex events in nature have to simplify and condense their data for purpose of recording, thinking, and communicating, in spite of the fact that such an operation introduces new distortions. Therofer, one must assume that all models constructed for the understanding of nature are somewhat simpler than the real events and that **only a few functions will be appropriately represented in the system, while others will be highly distorted**. (Ruesch 1972[1953a]: 49)

This describes Jakobson's scheme of language functions (his so-called communication model) well. An especially prevalent example is the exclusion of the "informative" or "communicative" function from his "communication model".

> In the nineteenth century, scientists used linear systems to analyze their observations. Events were linked to events by spacing them in time or by patterning them in space, and in the prevailing theories of causality **that which preceded was thought to determine completely that which followed**. Though today scientists still have to maintain that cause and effect have to follow each other in time, they have become careful in making statements about causality (Bellak 1964: 465). (Born 1948)

I should keep this in mind next time I suspect one scientist of "borrowing" something from another scientist who wrote something similar earlier.

> The author believes, however, that **the operational approach** as set forth in a model of communication can be applied to the study of intrapersonal, interpersonal, and group phenomena and to large scale social events (50). (Ruesch 1972[1953a]: 52)

And *operationalism* is defined thusly: "only those propositions which are based upon public and repeatable operations lend themselves for discussion or agreement and disagreement, and only that type of operation can be admitted to the body of science" (*ibid*, 51). At the moment I don't see how this is different from positivism or behaviourism.

> In communication theory, therefore, **the unit of study is the social situation which is defined by the network of communication in which the individual is participating**. Without an observer there is no scientific information. Therefore information as to social events can only be gathered in a social situation in which at least two people participate. (Ruesch 1972[1953a]: 54)

One has to add that the social situation is not always face-to-face interaction but any type of communicative interaction (by means of *telegram* or telephone, for example).

> Language is full of terms which describe status and roles. Terms such as king, slave, notable, and general **refer to the position in the prestige scale of society**, while terms such as husband, friend, son, lawyer, or physician **refer to specialized behavior of individuals within a group**. To be precise, the term "role" labels an individual as a participant in an intricate network of human relations. Roles are multipolar phenomena denoting the relationship of one person to one or more other people, or expressing the relatedness of many people to many other people. There is no husband without a wife, no father without a son or daughter, and no tax collector without taxpayers. (Ruesch 1972[1953a]: 60)

This concerns the vocative function of language. Also, there is no addresser without the addressee because of the same reason - these terms signify relationships.

> In communication theory, therefore, roles have a double function: they identify the participants; and they **represent silent messages about communication which constitutes instructions** of the receiver to the sender about the way he should be addressed and from the sender to the receiver about the way his message ought to be interpreted. (Ruesch 1972[1953a]: 61)

Similar metacommunicative function is actually fulfilled by the vocative function in Jakobson's scheme (I'm pretty sure vocatives include both the addresser and the addressee).

> In modern communication theory, then, such social approaches are described as multipolar phenomena determined by at least two, if not more, people. I have labeled the network of these subtle, essentially nonverbal social actions between people as "social techniques" (Ruesch 1953). Though the term "social technique" to my knowledge was coined only recently, by Tolman (1942), the evolution of the concept of social technique dates back to ancient poets and philosophers. (Ruesch 1972[1953a]: 63)

Also, Marcel Mauss and his "Techniques of the body".

> The methods of manipulation, operation, social engineering, and social tehnique can only be reported by a person who is a participant. **The manifest content of the messages** contains few if any clues about the nature of such techniques so that only an actual participant can gauge, from the wear and tear which he experiences, the influences to which he has been subjected. Frequently a person may be unaware of his own manipulative tendences, and only after another person calls attention to what is geing on can the full extent of the operation be assessed. Social transactions frequently make use of nonverbal means of communication, and a variety of action signals are combined into intricate patterns of social action (Ruesch & Prestwood 1950). Context, action sequence, timing, and intensity are skillfully used by the participants to influence each other. (Ruesch 1972[1953a]: 64)

This concerns #nonverbal ethics.

> So far, I have pointed to some of the characteristics of social techniques. Now I should like to discuss **the denotative devices that are used to describe actions and techniques in terms of verbal language**.

> Language cannot do justice to the subtle differences in social techniques; although the English language is particularly rich in **verbs and terms referring to action** (de Madariaga 1928), it cannot encompass fully that which is actually experienced. But the study of verbs reflects somewhat the variety of social techniques which have been observed. Not all of these verbs denote interpersonal transactions; some terms denote the actions of single individuals irrespective of others, and other terms refer to the interaction of two or more people. It is well to remember that interaction verbs silently imply the presence of several people, even if grammatically the verb is related to one subject only. The peculiarities of language often necessitate a discrepancy between strict semantic meaning and pragmatic interpretation. But a review of the words suggesting the various modes of participation will give the reader an impression of the varieties of social transactions. (Ruesch 1972[1953a]: 65)

Jakobson's scheme considers nouns (referential), pronouns (conative), etc. but it handles verbs only in terms of imperatives (e.g. "do!"). I think that besides an "actonic function" one should try introducing something like "(communicative) action function" as well. But this is surely very complicated.

> Rules determine what language is to be spoken, what messages have priority, and who can talk to whom. Status and role identify the human participants engaged in communication and serve as explanatory - that is, metacommunicative - messages; as in the denotation of music, they are the keys which instruct the participants in how to interpret the message. Social techniques, finally, are a way to describe the intentions of people and the effects they have achieved with social action when **action itself is the language in which the messages are coded**. (Ruesch 1972[1953a]: 67)

Ruesch has a very liberal understanding of the term "language" (despite being familiar with Morris's work).

> Information may be coded outside of the human organism in terms of verbal symbols, objects, drawings and sketches, full- or small-scale models, and in many other forms. Inside the human organism, information is coded probably in terms of nervous and chemical signals. Information held by human beings is made accessible to self by feeling and thinking and to others by means of expressive movements - that is, **action, including speech**. (Ruesch 1972[1953a]: 67)

To do justice to Ruesch's understanding of signs, messages and actions, one most likely has to re-introduce the "transmitter" ("sender") and "receiver" into the model and designate the addresser as "information source" and the addressee as "destination".

> In **exterotransmission, conversely, the message is directed at external destinations, and the transmission is mediated principally through contractions of the striated muscles**. It manifests itself in **speech, gesture, and in other instrumental actions**. Proprioevaluation is undertaken solely for the purpose of internal consumption so that the individual can evaluate feelings of gratification or frustration, make choices, and consider the need for restraining his desire for action. In exteroevaluation, it is the consideration of external events that matters, here the individual can evaluate his impact upon others, his roles, the social situation, and other pertinent factors. (Ruesch 1972[1953a]: 69)

Jakobson's scheme doesn't necessarily addresse only exterotransmission - propriotransmission is introduced as "intrapersonal communication". But speech, gesture and other instrumental actions are the there dimensions that need to be considered anew. Jakobson makes a case for speech (and, in the form of poems, writing), but he neglects gesture and facial expressions (e.g. nonverbal communication, generally) and instrumental actions (actonic behaviour).

> While the concept of information refers to **the inside representation of outside events**, the concept of language and *codification* refer to the technical aspects of the recording of such information. Retention of information necessitates **some imprints or traces which, when they are known to several people or**

> **to the same person at various dates, are referred to as a code**.
> All *action* can function as language. Any action undertaken by an organism is a statement which, when perceived and understood by other organisms, becomes a message. Messages are conveyed by signals which as they travel along certain pathways can be conceived of as signs (Von Foerster 1950). A sign possesses problem-solving properties or cue value for an observer by force of its own structure and because of the attention which is paid to it. (Ruesch 1972[1953a]: 72)

The referential function, a definition of code and then Ruesch's weird view of action, language, signs and messages.

> Codification at the interpersonal level is accessible to observation and experimentation. In its simplest form, **a person may point to a thing, an organ, or an action and let it speak for itself**. This process may be referred to as **ostensive communication**. Next in complexity are the **action symbols**, which can vary from universally understood gestures to highly individualized forms of expression. Finally we have the spoken or written word, mathematics, and all other types of essentially verbal forms of codificaton. (Ruesch 1972[1953a]: 73-74)

A definition of (ostinsive) reference, and naming nonverbal signs as "action symbols".

> While verbal language is generally accepted as a common code system in communication, the concept of **silent action as codification** seems to present some particular difficulties. People commonly assume that information is transmitted in terms of words or gestures; they tend to forget that **the direct observation of action, for example, of a man tying his shoelaces or offering his girl friend a cigarette, is perhaps the most important system of interpersonal codification**. Words and gestures stand primarily for other events; they have little **intrinsic value** of their own and therefore are readily regarded as symbols. IN contrast, silent actions (exclusive of gestures) always have a potentially twofold function: they are an **implementation** in their own right, or they may stand for something else, or both. This double meaning of action introduces great difficulties into the evaluation of nonverbal communication inasmuch as a perceiver can never be quite sure when an action is intended to convey a message and when it is intended for other purposes. (Ruesch 1972[1953a]: 74-75)

I'm pretty sure this is where Ekman and Friesen got the term "intrinsic coding". Basically, this enables me to differentiate *nonverbal behaviour* from *nonverbal communication* on the same basis that Jakobson distinguishes poetic and emotive function from the referential function: the gradation of intraversiveness and extroversiveness.

> Even at the personal level some information seems to be coded in terms of action. A person cannot learn to play the piano, for example, by reading a book; instead, he has to move his muscles if he wishes to get the feeling of it. The same is true of athletes, who actually practice the motions of golf or tennis prior to a competition in order to recall the actions that they are going to need. Apparently some signs are coded in the organism by a network which includes, in addition to the central nervous system component, **the effector organs in action**. (Ruesch 1972[1953a]: 75)

The effector organs? It suddenly seems much more reasonable that Thomas A. Sebeok should edit this volume.

> A person who perceives a message divides it into two parts: one part might be labeled the content of the message; and the other, the instructions. There instructions which refer to the interpretation of the message constitute communications about communication, or "metacommunication" (Ruesch & Bateson 1951). (Ruesch 1972[1953a]: 76)

An explanation of metacommunication. Note that one needs to distinguish "communication about communication" (metacommunication) and "communication about relationships" (the μ-function).

> In person-to-person communication, a gesture may contain the explanation and the instructions for the interpretation of the words that are being said; or, conversely, words may contain the explanations for a diagram which represents the content. Be that as it may, consciously or unconsciously every sender and every receiver divides the message into two parts - the content, and the instructions. (Ruesch 1972[1953a]: 77)

I have no idea how to fit this into Jakobson's scheme (without completely reinventing it).

> In many situations, instructions are not given explicitly by the speakers because the assumption is made that the other persons know what they are. These implicit instructions, which people assume need not be expressed because they are shared by all, are termed "values". (Ruesch 1972[1953a]: 77)

In the same collection, in Part 2, there is a whole paper about values.

> Posture, facial expression, and gesture, as well as movement of the body, convey another set of instructions. An erect or submissive posture, the deliberate formal or informal posture, the military bearing, or the stiff-necked attitude convey distinct instructions. **Facial expressions and gestures refer primarily to the emotional state of the person**, and these, combined with the posture, may transmit to the receiver the pompous, grave, and solemn attitude of a judge or the pugnaciousness of a prize fighter. The hurried movements of the person who is trying to catch a train, the relaxed movements of a person sunning himself on the bench in the park, the threatening movements of an angry person, the signs of greeting and farewell, and the gestures of seduction and insistence all accompany verbal or nonverbal messages in forms of instructions. Sometimes the metacommunicative messages are contained in the structure of a statement which enables the perceiver to identify from the way things are said that the speaker is a salesman or a psychiatrist, a policeman or a delivery boy. The structure of a sentence, the emphasis and the twist given, may thus betray purposely or unconsciously the intentions of the speaker. (Ruesch 1972[1953a]: 78)

Jakobson actually makes room for status and role identificators (e.g. at least some metacommunicative instructions) in the emotive and conative functions, but I now wonder whether I could implement George Herbert Mead's *conversation of gestures* (informative, communicative, referential function) and especially *conversation of attitude* (emotive function) into this new model I'm about to construct.

> Upon initial contact in a new situation with strange people, the first thing that happens is **a mutual exploration of each other's methods of metacommunication**. An astute person explores another person in order to find out what sort of codes, rules, and roles the other person embraces so that forthcoming messages may be correctly transmitted as well as interpreted. Meeting new people means learning new ways of metacommunication, while meeting old friends usually means adhering to a more stabilized form of metacommunication (Ruesch & Bateson 1951). (Ruesch 1972[1953a]: 79)

And Jakobson also, beginning (suspiciously) in 1952, draws attention to the fact that when speaking to a new person, people instinctively learn their code to reach mutual understanding (e.g. centrifugal and centripetal forces in language).

> In describing the *functions of communication*, a simplified version of a two-person communication system may be used as an example. Starting with the description of the processes of exteroception of person A, three sets of stimuli can be distinguished: the first set derives from **objects and events other than persons**; the second set derives from **actions of any other person**; and the third set derives from **actions of A which are seen or heard by him through his own exteroceptors**. These three sets of stimuli reach A's sense organs; there, the acoustic, visual, olfactory, gustatory, tactile, thermal, pain, and vibratory stimuli are transformed into nervous and perhaps chemical impulses which then travel within the organism along nervous and humoral pathways. (Ruesch 1972[1953a]: 85)

This is what I commonly call "Goffman's triad". In fact it is more like "Ruesch's triad". In Jakobson's terms these are the *third person* referential function, the *second person* conative function and the *first person* emotive function.

Ruesch, Jurgen 1972[1954]. Psychiatry and the Challenge of Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 95-124.

> These **nonverbal forms of action codification are more flexible, more universally understood, and less institutionalized than their material and verbal counterparts**. Unfortunately for art and science, records of movements have been obtained only in the last hundred years, with the emergence of photography and moving pictures. Today, then, the expressive arts such as the dance (Sachs 1937), pantomime, and acting (Hughes 1928) stand side by side with the material and verbal arts in furnishing later periods with records of man's contemporary activities. (Ruesch 1972[1954]: 98)

Ruesch *gets* the problems of studying nonverbal communication.

> The transmission or output specialists deal with problems of expression. This field, perhaps the oldest of the scientific disciplines dealing with communication, with the exception of language, is governed by two groups: the language and expression psychologists; and the muscle physiologists. Although the literature on emotion (Cherry 1952, Darwin 1905), movement (Allport & Vernon 1933), gesture (Bacon 1875), and speech and speech correction (Anderson 1953) is full of valuable information from the psychiatrist, the dynamic application of this type of information to diagnostic and therapeutic operations leaves much to be desired. Engrossed both in the verbal accounts of patients and in their nonconformist behavior, we as psychiatrists have grossly neglected the technological aspects of expression. By being concerned with the signifying aspects of the patient's production, we have forgotten to study the "how" of transmission. Little is known about the use of smooth muscles of the intestinal tract and of the blood vessels for purposes of communication (Ruesch & Prestwood 1950); we tend to underestimate the communicative aspects of gesture, and the exploration of nonverbal elements in speech and writing is only beginning. For future research, the field of nonverbal expression is rich indeed. (Ruesch 1972[1954]: 106)

Some of these references are actually new for me. I think I have to take note of all of Ruesch's references at some point.

> The study of language, the oldest scientific approach to communication, is carried on by three different groups of scientists. The linguist and philologist, who are concerned with research into the origins and development of living and dead languages (Caroll 1953), are engrossed in problems of sound, form, and syntactical rules, so that they are essentially **verbal code experts**. The second group, composed of semanticists and sign specialists, is interested in meaning, the relationship between signs used and human behavior, and the relationship between human logic and language (Korzybski 1948, Hayakawa 1952). The third group is concerned wit hnonverbal forms of codification, a field which up to now has been left almost entirely to artists. That this area is perhaps the most relevant for the psychiatrist can be seen in the steadily increasing efforts to systematize individual and group action as a form of codification (Bales 1950, Cartwright & Zander 1953). But the resistance of psychiatrists to dealing with nonverbal forms of codification is great. No one doubts that the sign language of the deaf and dumb and the universal Indian sign language are **nonverbal systems of denotation**. Nor is there any question that gestures and facial expressions can substitute for words, a subject whic hhas fascinated scientists from Aristotle on down to Wundt and Darwin (1905). However, there still exists widespread indifference to the fact that **simple, nonverbal action constitutes a form of language**. It is used as such in childhood certainly, but scientists are all too ready to forget that such forms of communication persist and are employed by adults. The

> giving of presents, the rendering of service, the blocking of other people's efforts, and human mating and love-making all fall into this category. Particularly those patients who have difficulty in higher symbolic expression - that is, gesture and word - **use ordinary actions to convey messages**. Not only does many a mother bake a cake to let her son know that she likes him, but many a criminal gets caught because he cannot abstain from throwing money around to inform people of his success. (Ruesch 1972[1954]: 107)

Roman Jakobson is essentially a "verbal code expert", although he dabbled semantics and semiotics. I cannot concur with the statement that nonverbal action constitutes a form of language, because the term *language* is loaded for me. "System of denotation," perhaps, but the matters at hand seem to go far beyond simple denotation.

> In psychiatry, the problem of language and codification can be systematically encompassed under three headings: **body language** as exemplified by skin eruptions, blushing, or tics; **action language** as exemplified by deeds intended to please or offend another person; and **verbal or gestural language** as used in ordinary communication (Ruesch 1948). Body language predominates in the first eighteen months of life; action language from the second to the sixth year of life; verbal language from then on. Each adult person is characterized by a combination of all three types of codification, and his patterns of expression differ from situation to situation. Unfortunately, we know little about body and action language, although recently the field of psychosomatic medicine (Alexander 1950) and the rehabilitation of psychopaths (Redl & Wineman 1952) have made significant contributions towards the appreciation of **nonverbal language**. (Ruesch 1972[1954]: 107-108)

Oh great! Both I and Sebeok missed Ruesch's fault at introducing the notion of "body language" into wider circulation. Now I have to rewrite my wikipedia article about body language (in Estonian). Latif's *whole-body language* is not even "body language" by Ruesch's merit, but rather "action language". *Language* is an awful term. If only Ruesch had used the concept of *sign system* instead...

> When the psychiatrist wishes to report about human behavior, he obviously is faced with a dilemma: to use digital denotation to talk about digital phenomena is easy, and the psychiatrist is known to prefer to talk about the verbal behavior of patients rather than about their nonverbal actions; **but when the psychiatrist uses words to talk about nonverbal behavior, he introduces complications**. (Ruesch 1972[1954]: 110)

Concourse! Is difficult!

> What is the interspecies animal language of recognition, and **do the emotional expressions of human beings simply serve the purpose of a universal transcultural language of communication**? (Ruesch 1972[1954]: 111)

This question formed the backbone of the following decade's *universalists* vs *relativists* debate, which Ekman and Friesen reportedly won by answering "Yes!".

> Of particular interest to the psychiatrist, of course, is **expression through action**. Gifted actors are capable of achieving just the effects they desire, and this success is in part due to the insight of theorists who have devised metods for learning the art of acting (Stanislavsky 1950). Not only timing and distinctiveness of action and words, but the availability of a whole set of past experiences characterize the great actor. (Ruesch 1972[1954]: 116)

Some day I do have to read Stanislavsky, it appears.

> Schizophrenic children with their **solipsistic movements** [Ruesch, J. and W. Kees: "Children in Groups", 16 mm motion picture] indicate that they do notexpect response to their expressive actions. Their interpersonal experience begins with verbal communication at the late age of two or three years, at a time when the normal child has long since established nonverbal interpersonal feedback patterns. Because of this lack of early interpersonal exchange, schizophrenics tend to be handicapped in nonverbal expression, ad because of relative paucity of interpersonal feedback patterns they cannot correct their responses. Through a variety of interactions with the therapist, the **solipsistic expressions** can be converted into interpersonal statements, and eventually the patient may even learn to correct his own performances. (Ruesch 1972[1954]: 117)

So "solipsistic" is Ruesch's term for "autistic" (e.g. autistic movements), or adaptors or automanipulators (or just *nonverbal self-communication*).

Ruesch, Jurgen 1972[1957a]. Principles of Human Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 125-137.

> Biological and social entities are characterized by:
>
> 1. The exstence of boundaries.
> 2. An internal structure and function of the organization that is surrounded by a boundary.
> 3. Maintenance processes involving reversible changes in support of the existing structures and functions.
> 4. Irreversible changes which alter existing structures.
> 5. Growth and evolution in time.
> 6. Relationship of the existing system to other systems of the same order.
> 7. Relationship of system to systems of a different order.
>
> Any properties attributed to a naturally existing system stand in relation of complementarity to the properties attributed to the human observer. The more is known about the one, the less is known about the other. (Ruesch 1972[1957a]: 126)

This is almost a description of the semiosphere.

> The communication apparatus of man is composed of:
>
> 1. His **sense organs**, the receiver.
> 2. His **effector organs**, the sender.
> 3. His evaluative apparatus, including the functions of memory and decision-making.
> 4. His body, the shelter of the communication apparatus.
>
> (Ruesch 1972[1957a]: 128)

Uexküll, again!

> For practical reasons, however, the study of the network may be confined to **a social situation**, to an association, or to the intrapsychic events of an individual. (Ruesch 1972[1957a]: 128)

Apparently not all levels of communication are practically investigatable.

> Communication within the self is a special case of interpersonal communication. When traces of past experiences are organized into entities - ideas, images, fantasies, or sentiments - the internal organization of the individual is experienced as consisting of several components. Communication can then be carried on between these various entities and is referred to as thinking and feeling. (Ruesch 1972[1957a]: 129)

Autocommunication - Ruesch's "fantastical communication" pedigree.

> Transformations alos occur within the organism, particularly when central nervous system impulses are transformed into muscular contractions. **Stations of transformation thus are located at the boundaries of organisms**; their signals are decoded and encoded for transmission through different media and channels. (Ruesch 1972[1957a]: 130)

Cf. the "bifurcation points" or "translation blocks" of the semiosphere.

> Information controls all action and **refers to the knowledge of relationships**. (Ruesch 1972[1957a]: 131)

Compare this to Edward Sapir's understanding of *intuition* a the *feeling* for relations.

> When two or more interpreters of signs can agree with each other as to the events to which the exchange of signals refers, the message can be said to have content. Because content is dependent upon exchange of messages, any shift in content is usually accompanied by a change in feedback and language characteristics. (Ruesch 1972[1957a]: 131)

For some reason this view of content seems weird (and/or out of place).

Ruesch, Jurgen 1972[1957b]. Values and the Process of Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 143-157.

> However, the term "value" is not used only to qualify certain aspects of social or physical behavior; it frequnetly is employed to refer to anticipatory behavior (Dewey 1950) - that is, to what is desired, valued and esteemed. These conceptual values are studied by examining **the individual's choice of symbols**. Inasmuch as all symbolic behavior influences action, **conceptual values control the course of events in an indirect way**. (Ruesch 1972[1957b]: 143)

Later it becomes clear that values are related to "cultural orientation" and this is tantamount to saying that culture influences action.

> Some of the values held by a group require that these be accepted by the individual as **premade decisions**. Not only taboos but all laws, regulations and traditions fall into this category. Conventions about primogeniture, certain crimes, pregnancy and polygamy, for example, **are not to be broken, and the individual is not allowed to make his own decision in these matters**. In military, aristocratic, or gangster circles, the honor code often forces the individual and the group to act in certain ways even if it be against their better judgment. **The decision, as it were, is made before the question even arises**. This peculiar situation is frequently exploited in diplomacy, in warfare and in psychotherapy. (Ruesch 1972[1957b]: 145)

This makes a lot of sense in terms of "family values", the topic "pro-choice" and homosexuality when it comes to religious moralists.

> Intimacy is being repl/aced by parapsychological relations (Horton & Wohl 1956) - the actor on the television screen walks into the living room, shares the family life, and sets standards as if he were really there. Urban as well as suburban living has become somewhat impersonal - families and faces quickly come and go, and real friendship or kinship groups are being replaced by casual, opportunistic neighbourhood or pleasure-seeking groups. (Ruesch 1972[1957b]: 148)

I think he meant "para-social", not "parapsychological" (which is related to precognition, telepathy, etc.). What he seems to mean is what some call "interfunctional contacts" (as opposed to "interpersonal contacts"). The part about television personalities (walking into the living room and) influencing our values (setting standards) sounds like the stuff of Ray Bradbury's *Fahrenheit 451* (1953).

> Because of the characteristics of the learning process, **one perception paves the way for future similar perceptions, and an action that has been carried out successfully once is easier to repeat** (Stevens 1951). Habitual perception and expression therefore are synonymous with preferential perception and expression. From the way in which a person formulates and reports the events which he has observed and from the repetitiosness and intensity of his actions, we infer the values which govern his reactions. Since man can only observe behavior - that is, the contraction of muscles - such factors as timing, direction, points of origin and destination, appropriateness, and impact of the action are the foundations upon which conclusions are built (Ruesch & Kees 1956). In observing actions or statements, the observer relies upon his knowledge of what is optimally possible under the given conditions, comparing the chosen action against the alternative solutions available. (Ruesch 1972[1957b]: 149)

Cf. Peirce on the growth of symbols or James on habit.

> When a human experience is represented by a word or a gesture, the multidimensional quality of the experience and its far-flung ramifications are lost. **The experience is compressed, as it were, into a symbol**, and the condensation seriously limits the amount of information transmitted. But in spite of this handicap, communication can take place, provided that the missing information is filled in. (Ruesch 1972[1957b]: 150)

Later he relates this "Filling in Background Information" to something like Jakobson's metalingual function. Here it rather seems like an issue of common context.

> It is obvious that correct appraisal of another person's message is contingent upon the receiver's **scanning through the same universe of stimuli, memories and possible implementations as the sender did**. (Ruesch 1972[1957b]: 151)

Instead of the universe of discourse we have here the universe of stimuli.

> The process of filling in is the better the more all the participants have been trained alike, have been exposed to the same experiences, and have been conditioned in the same normative values. But since identical training is hardly ever achieved, the technical question has to be raised as to how people who possess different backgrounds of experience and association can understand one another at all. The answer is that **understanding hinges upon the exploration of the other person**. If one has time to observe or listen to people over a period of time, one can observe the range of their activities and statements. The observer now bundles his observations into a universe which he tentatively labels the "**scanning universe**" of the other person. By trial and error. he eventually gets a pretty good fascimile of the other

> person's way of proceeding. This technic has been used for millenia in the understanding of animals in the hunting field. The hunter or fisherman knows exactly what the range of possibilities of a species - or even of an individual animal - is, and by understanding the scanning universe of the animal the outdoor man eventually gets his prey. (Ruesch 1972[1957b]: 151)

Notice that Ruesch's "scanning universe" is essentially Uexküll's *Umwelt*! If one ever wondered how to apply the *Umwelt* theory on human communication, Ruesch's attempts towards it seem like a pretty good place to start from.

> In advertising and propaganda an almost universally understood language is used, which through the medium of cartoons, slogans and billboards denotes values in an attempt to influence the choice of prospective customers. The language of advertising is so well known that most listeners have learned to disregard "commercials" automatically. **Recently, however, the symbol manipulators have begun to camouflage their statements in such a way that their advertising is taken for a cartoon, news report, or a movie**. The identification of a "commercial" occurs usually by means of its nonverbal components - that is, context, configuration and intensity. Likewise, the transmission of values in ordinary communication is bound to nonverbal signals. The appreciation of regularity, repetition, patterning, direction, selectivity, omission, and intensity is not bound to verbal signals but is tied to the anologic codification system of man (Ruesch 1955; Ruesch & Kees 1956). The transmission of values in the nonverbal mode, therefore, is one of the foremost processes in crosscultural communication where people have to convey to another both their system of preferences and their actual choices. (Ruesch 1972[1957b]: 153)

Over haly a century later this is still true. I liked 9gag.tv for a minute until I realized that at least every third video is a commercial disguised as something other than commercial (a cartoon, a funny or interesting video, etc.).

Ruesch, Jurgen 1972[1948a]. Social Technique, Social Status, and Social Change in Illness. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 158-172.

> Interaction between human beings can be conceived as being the result of social techniques of the individuals involved. The term *social technique*, therefore, would include **all the methods used by an individual in approaching, managing, and handling other persons**. Among the various interpersonal approaches known to be used in adulthood, we can distinguish between the long term techniques on the one hand, and those used as **interpersonal tactics** or the shart term techniques on the other. Under long term techniques, one might mention social climbing or prestige seeking, maintenance of superiority and dominance, nurturance (mothering or fathering), conformance, co-operation, competition, rivalry, dependence, social decline, self-abasive, avoidant, isolating, aggressive-destructive techniques, and acquisition or use of others. Among the short term techniques one might mention testing out, unthawing, startling, joking, teasing, flattering, offending, seducing, threatening, bribing, and pitying. Though space precludes in this article to describe techniques in any detail, there are a few common factors worth of considering. (Ruesch 1972[1948a]: 158-159)

Yeah, Jakobson doesn't have anything like this. It is by all means larger than the issue of "code". Even the relation with Mauss's techniques of the body is very tangential, if not non-existent.

> The observation, the nature, and the management of cues is largely a social and cultural function. The cue, so to speak, constitutes the link between culture and individual. **What makes persons of one and the same culture alike is the awareness, observation, and response to the same cues**. A cue can be defined as a symbol or signal perceived in a complex situation which is helpful in solving the problem for the individual. It serves the purpose to reinforce or attenuate drives. Thus any stimulus may be thought of as having a certain drive value depending upon its outside strength, and a certain cue value depending upon its distinctiveness. (Ruesch 1972[1948a]: 159)

Somehow this, too, feels Uexküllian - the "cue" would be comparable to the latter's *Ton*. And I have to correct myself - this actually seems very much related to cues. Admitted, cues are only 1/4 of Ruesch's social technique (along with *drive*, *response* and *reward* - wow that's some behavioristic stuff), but here he basically defines culture as a collection of individuals who use the same or at least similar sign systems ("codes").

Ruesch, Jurgen; Annemarie Jacobson and Martin B. Loeb 1972[1948b]. Acculturation and Illness. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 173-226.

> **Paranoia is obviously the result of the projection of own desires and activities upon the outside world**, while alcoholism reflects the escape mechanism used in the management of stress and strain. Traumatic psychoses are usually associated with chronic alcoholism and are in part the result of the emotional problems leading up to the accident and persisting in the ensuing post-dramatic syndromes (Moore & Ruesch 1944, Ruesch & Bowman 1945). Foreign borns do not tend to have the temporary forms of mental disorder with short hospital residence, but if they are sick they appear to suffer from more severe psychoses (Dayton 1940). (Ruesch, Jacobson & Loeb 1972[1948]: 183)

Is it obviously that, though? It seems to be missing the factor of fear as in here: "[Paranoia is] a mental condition characterized by delusions of persecution, unwarranted jealousy, or exaggerated self-importance, typically elaborated into an organized system."

> ***Preferred valuesNon-Preferred or Rejected Values***Equality by birthInequality by birthInequality of achievementEquality of achievementEverybody can do and learn everythingEverybody is limited in what he can doSuccess before securitySecurity before successSuccess in terms of money and statusFailure in terms of money and statusSuccess more important than method used to achieve itSkill, integrity, and method used for achievement more important than success itselfPursuit of power and prestige sanctionedPursuit of perfection sanctionedIndividual freedom in acquisition of wealth and powerIndividual freedom in development of personalityWish to be independent, not work for othersWork for a cause or institutionEffort and optimismLaziness and fatalismConformance to majority opinion, rather than persistence in personal opinionAhderence to personal, expert, or leaders' opinionFreedom of speechRestriction of free verbal expressionTendency to join formal associationsInformal organizations and selection of individual friendsNeed for sex gratification not acknowledgedSex matters publicly acknowledgedFrankness in matters of crimeCrime and murder not talked aboutEmotional controlExpression of emotionsCleanliness and good mannersNeglectfulness and poor mannersRomantic belief in great loveLove as art and based on experienceRomantic belief in success (luck, gambling)Success due to skillGratification in terms of accumulation and productionGratification in terms of sensory stimulationMoral and ethical goals, good citizenshipExperience and living as goalWastePreservationExternalization of conflicts and blame of the environmentInternalization of conflicts and blame on fate or selfRelaxation as health measureRelaxation as such is idlenessRational, scientific approachIrrational, intuitive, or artistic approachStandardization and mass productionUniqueness of individual productSize and practicabilityQuality and beautyMachines and gadgetsIdeas and movementsChangeStabilityBelief in future and opportunityBelief in presentBelief in education and health measuresLife as school of educationChildren first, parents secondParents first, children secondWomen first, men secondMen first, women second(Ruesch, Jacobson & Loeb 1972[1948]: 186)

The left column represent the American core culture of the 1940s, I guess. Some of these oppositions are weird, though. For example, the opposition of "Success in terms of money and status" to "Failure in terms of money and status" seems to imply that there is no other kind of success or achivement than that of money and status. (How about honor, recognition, feeling of self-worth for achievement, etc.)

> The migrant is either dissatisfied with his home conditions and blames economic, social, religious, or racial reasons, or he is dissatisfied because of intangible internal difficulties. A solution of these external or internal difficulties is then attempted by migration. People who seek migration as a solution of their conflicts believe that all frustrations endured will be compensated for in the country of adoption. Such an ideology develops in early childhood and matures during adolescence, and was responsible to a large extent for European and American mass migrations of the past. The migrant brings with him a number of unsolved conflicts which may or may not persist in the new environment. While on the one hand he may be a better individual than the native because he brings with him the will and the urge to make good, the external or internal conflicts endured in the past may, on the other hand, have made him an odd personality with difficulties in adaptive behavior. (Ruesch, Jacobson & Loeb 1972[1948]: 198)

If I ever migrate it will most likely be due to economic and/or social reasons. Economic because there may not be a way to make a decent living in Estonia for me. Social because Estonia neighbours Russia and the latter is known to invade its neighbours with tanks and helicopters. If I had a choice, I would not choose whatever modern version of Gulag Russia has in store for "enemy intellectuals".

> An exception among the adults is found in the migrant who marries a native partner; it is striking to see how in mixed marriages the foreign partner acculturates much faster than other fellow migrants who are not mated with natives. Constant exposure to a model, and reward in terms of affection, apparently accelecates the acculturation process. (Ruesch, Jacobson & Loeb 1972[1948]: 201)

This is good to know.

> Acculturation is easy if learning involves entirely new external symbols with no corresponding internal values. For example, **a migrant from a rural part of Eastern Europe may never have encountered electricity**. If he is at an age where learning is feasible he will learn the technical mastery of electricity as well as the American. (Ruesch, Jacobson & Loeb 1972[1948]: 201)

Conversely, today's American foreign exchange students in Estonia may never have encountered electronic voting, free public wifi and unrestricted internet. (The only exception to our "unrestricted" internet seems to be that all but some 20 online gambling sites are banned.)

> The type of trait which favors acculturation deals with a kind of cluster which neither upsets the standards of the new group nor is skewed in any direction, so that hostility of the local group cannot be directed against a migrant because of his being different. Traits favoring acculturation are related to being: cautious, charming, cheerful, clever, constructive, conventional, cooperative, curious, enterprising, enthusiastic, friendly, generous, grateful, imaginative, kind, playful, practical, responsive, self-confident, self-respecting, self-controlling, shrewd, tactful, and thoughtful.
> Traits which retard acculturation are those which reduce the number of social contacts either through isolation, nonconformance, hostility, or competition. They are: acquisitive, arrogant, assertive, autocratic, boastful, gloomy, incoherent, dissatisfied, obstructive, short-tempered, inarticulate, evasive, coarse, hostile, thankless, headstrong, dishonest, dull, jealous, mischevous, opinionated, quitting, rebellious, self-pityin, self-distrustful, sensitive, exclusive, tactless, and vindictive. (Ruesch, Jacobson & Loeb 1972[1948]: 206)

Some of these personality traits are set in weird oppositions, again. For example, if it's bad to be sensitive, does it mean that it's good to be insensitive? Interesting stuff in any case.

> Schilder (1940) holds that neurotics and psychopathic personalities stop experimentation in social adjustment; the neurotic person being primarily self-concerned; the psychopath being busy rebelling against

> the existing order - and we might add here that schizophrenic, who through isolation, does not participate in group organization at all. Culture change then precipitates and reinforces pre-existing personality difficulties, because the lack of adaptive behavior is brought to the foreground. (Ruesch, Jacobson & Loeb 1972[1948]: 207)

This just makes me feel bad because I like solitude.

Ruesch, Jurgen 1972[1963]. The Healing Traditions. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 227-241.

> While the Sumerian, Babylonian, and Assyrian medical systems were still dominated by magic and religion, the Egyptians attempted to become more rational and technological; and at the time of the Greeks and the Romans, a distinct separation between the technological and the spiritual aspects of medicine took place. **The vitalists - among them Aristotle and Galen (Clendening 1942) - believed that living bodies were fundamentally different from bodies that living bodies were fundamentally different from bodies that were lifeless; thus organisms that possessed life, nourished themselves, grew, and decayed were assumed to be endowed with a principle called the *soul* - better known as the psyche (Ackerknecht 1959).** The enlightenede Greco-Roman period was followed in the Middle Ages by hundreds of years in which medicine once more was dominated by mysticism and religion, until, finally, at the time of the Renaissance, medical science began to develop along more biological lines. (Ruesch 1972[1963]: 229)

A definition of vitalism that likens it to modern semiotics - that life and semiosis are coextensive and the treshold of life is simultaneously the semiotic treshold.

> Concepts of disease and attitudes towards treatment are complementary, but not identical. The history of the Western physician's attitude towards healing begins with the Old Testament. The ancient Jews believed that the sick man was making atonement for his sin. He accepted disease as punishment and as a means of redemption. The early Christians refined this idea by equating illness with suffering; they believed that suffering perfects the sufferer: suffering develops spiritual capacities; it means purification and becomes grace. Through sympathy, the healthy can share in it. (Ruesch 1972[1963]: 231)

Thus Mother Theresa built and collected donations for hospices where sick people went to suffer and die for sake of grace and spirituality, while she herself preferred California clinics when she got sick.

> Beginning with the Judeo-Christian tradition, it becomes apparent that, in the thousands of years of Jewish history, contributions which require **analogic codification** have been few and far between, and those that require difital or verbal codification have been plentiful. As a matter of fact, in the Jewish culture **analogic representation was prohibited** (Exodus XX). Hence, the Judeo-Christian tradition is characterized by **an emphasis on moral and abstract principles**. The Jewish culture contributed to Western civilization the Ten Commandments at the time of Moses; the turning of the cheek at the time of Christ; socialistic theories at the time of Marx; and the knowledge of the unconscious at the time of Freud. All of these contributions have in common that the individual has to master a moral principle which may go against his nature. The Ten Commandments are anti-instinctual; the turning of the cheek is anti-aggressive; the Marxian idea is anti-retentive; and the Freudian idea is anti-conscious. (Ruesch 1972[1963]: 235)

Now I wonder if Juri Lotman's work is so abstract (and at times moralistic) because he was of Jewish ancestry.

> Unlike the Semitic tradition, which prohibited the reproduction of pictures of God, the Mediterranean tradition emphasized imagery. In the Greco-Roman cultrues, two- and three-dimensional models of deities and of men are embodied in countless temples, statues and murals. Beauty, enjoyment and balance were the goals of the enlightened Greek, while **the Roman's soluton to human problems was the creation of a man-made social order**, which culminated in the dominance of Latin as the universal language and in the codification of Roman Law. From the days of Justinian on, the nations of western Europe attempted to establish an order administered by the state which would transcend individual morality. (Ruesch 1972[1963]: 236)

And parts of this social order are still in work today.

> Finally, we have in the far north the Anglo-Saxon tradition, which is neither moralistic nor legal. The common law is a history of past decisions, made by human beings about human beings, in which few abstract principles are involved, and expediency predominates. The Anglo-Saxon belief is that man triumpts over nature by daring, exploitation, resourcefulness and industrial production. It is the extrovert's solution to life. He believes that as long as he does - and does right - nothing can happen to him. The Anglo-Saxon's solution to human affairs is to meet in groups, talk about the issues involved, and find a compromise; or, if this is impossible, to fight. Dependence upon the support of peers is paramount; as a result of this attitude, group therapy, interpersonal schools of psychiatry, and the study of communicatian have emerged. (Ruesch 1972[1963]: 236-237)

Interesting stuff. Did the Anglo-Saxons start studying communication? At the moment only the Renaissance communicationalist, John Bulwer, comes to mind as an example.

> The much-praised freedom of choice in action is only an apparent freedom: choice is usually the lack of information, for **as information becomes more complete, the apparent choices evaporate until only one, or few, possibilities remain**, to best solve a given problem. Therefore, if, for whatever reason, an individual has incomplete information, he is faced with a multitude of apparent choices, which he has to sift through in order to arrive at a probable solution. In the legal, medical and military professions, people are trained to cope with situations in which incomplete or contradictory information prevails. In case of doubt, all professionals revert to premade decisions - that is, propositions that proved helpful in similar situations in the past. (Ruesch 1972[1963]: 237)

The case with Jakobson's "communication model" seems to be exactly this - people who have read only "Linguistics and Poetics" or some other few papers by Jakobson don't have the full information about language functions and how they are applied in speech or poetic analysis. Thus you can use your imagination and view his scheme as a working model of communication. But as soon as you read the corpus of his works, it becomes clear that there are fewer options available to actually is his scheme. (That is, it is suitable for the study of code, but not for the study of communication.)

Ruesch, Jurgen 1972[1967a]. Technological Civilization and Human Affairs. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 242-259.

> The traditional specialization of the social classes - warfare and symbolic systems for the upper class; trade, administration, and supervision for the middle classes; and manual labor for the lower classes - came to an end at the time of the American and French revolutions (Hoselitz & Moore 1963). Until then, politican control was exercised through interpersonal communication between leaders who exhorted or coerced the masses to follow them. But compulsory education and dissemination of information through

> the printed word and the air waves opened up new methods of control. As nearly everyone acquired a receiver, directing control of people's action gave way to the subtler method of steering people through advertising and propaganda (Packard 1957). (Ruesch 1972[1967a]: 247)

This is pretty much the stuff Michel Foucault goes on about when he writes that power in no longer in the hands of select group of people but dispersed and diffused in discourse (e.g. the power of discourse).

> The new world is structured around systems, and people are subordinated to the characteristics of these systems. Territoriality is collective and discontinuous in time and space; technology is largely subservient to the requirements of machines; laws have been replaced by regulations defining collective responsibility; and control is oriented towards keeping the whole system working, whereby both those in control and those who are being controlled are subjugated to the characteristics of the system (Boguslaw 1965). (Ruesch 1972[1967a]: 247)

And to think that this was written before the internet (ARPANET was established in 1969).

> The technical innovation that governs modern communication systems is **the separation of the message from the participants**. Before the invention of writing, **man and his message were inseparable** (Ruesch 1967). The human voice carried a few hundred feet and could not be preserved. With the advent of writing, a manuscript could be separated from the scribe, but it still retained the personal imprint of its author. With the invention of electronic tape, the spatial and temporal separation of man from message became complete. Once information was separated from its human source of origin and its destination, it became possible to treat it like a product and to manipulate it at will. As a result, the integrity of information no longer could be checked by tracing it to the person from whom it originated. Therefore it is not surprising that there is distrust of statements emanating from government or corporations that have advertising and propaganda resources at their disposal (McLuhan 1964). The credibility gap is based upon a shared awareness that messages are being used for manipulative purposes (Packard 1957). (Ruesch 1972[1967a]: 248)

The internet has greatly helped along with this separation, for net neutrality stipulates that unless an effort is intentionally made to identify oneself as a source of the message, every net user is in principle anonymous.

> At this point in history, one thing becomes clear. The creation of "one world" based on a technological culture is a utopian dream. The symbolic systems and the gadgets of the technological civilization are too difficult to master for 75 per cent of the population. If we do not provide for nontechnical alternatives, a new class system will emerge in which the machine people representing the minority will be in control of the disfranchised masses who face a culture that is beyond their comprehension. This type of social structure will lead to inevitable large-scale social conflict. Therefore a non-technical orientation suitable for the majority of the population has to be developed, one that can honorably coexist with the technical orientation of the minority. Modern societies need multiple orientations to accommodate human diversity. The danger of centralized government control of science, of technology, and of education lies in the one-sided support and over-emphasis that certain programs enjoy (Page 1967). Survival of the human race is more likely if we support the humanities as well as the sciences. The older person orinetation fostered human development and integration; the newer system orientation favors human fragmentation and reduces self respect. Unless we once again turn our attention to human experience and human needs and assign these the highest priority we are likely to suffocate in the material culture and to be enslaved by the machines we have created. To save the human being is the task of our time. (Ruesch 1972[1967a]: 256)

Currently the situation is a bit different. Most anyone can learn to use computers and to use computers to a very technical extent (learn programming languages for free online, for example), and more and more people have access to the internet. The downside is that the cheapest option is a tablet or smartphone, which is more of a receiver than a transmitter. If this trend continues we will indeed have something like telescreens with no keyboard to input lengthier texts.

Ruesch, Jurgen 1972[1967b]. Technology and Social Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 160-176.

> In the typical class society, there existed two types of communication - the vertical (interclass) and the horizontal (intraclass) communication. Vertical communication was characterized by a strict definition of who could talk to whom, how, in what manner, for how long and where. It was governed by a limited but well defined code, reduction of the number of possible interpretations, standardization of the roles of the participants, and rules governing place and time of the exchange. Interclass communication was highly stylized, and the force that got the message through was the social power differential between the classes (Collins & Guetzkow 1954). Personal acquaintance, except for knowledge of the other person's status, was not necessary.
> In horizontal or intraclass communication, the codes were more flexible, the number of possible interpretations was greater, the rules governing communication often were made up as the exchange proceeded, and the roles of the participants were subjected to change. The force that got the message through was **the appeal of the message itself** or of the participants for each other (Ruesch & Kees 1956). Usually some familiarity with the other person was necessary so that the appeal would be effective and the appropriate interpretative scheme could be chosen. (Ruesch 1972[1967b]: 261)

Ruesc doesn't seem to do it often but here he is seemingly using the Jakobsonian method opposition, e.g. interclass communication is orineted towards code and intraclass communication towards message.

> Up to the nineteenth century, the social structure was a pyramid; now, in the twentieth century, the pyramid has lost its peak. In the older pyramidal structure, the free flow of communication was both horizontal and vertical. In the modern structure, communication is neither vertical nor horizontal but global and task-oriented. No longer do people limit their communication to face-to-face encounters. Instead, they telephone, telegraph, talk by walkie-talkie or write to contact people on far away sites. Because errors cannot be spotted as easily as in face-to-face communication, very elaborate codes have been introduced with the purpose of eliminating ambiguous interpretative schemes. For example, spare parts for machines are ordered by number, code name and description. **Communication in technical societies is rather devoid of personal connotation and the referential property of symbols points mostly to things and technical processes**. Even in social organizations, people treat one another as if they were replaceable parts of a machine. The force that gets the message through today is neither status nor appeal; **it is the anticipation of profit**. People communicate because they are paid to do so, and for remuneration they process information. (Ruesch 1972[1967b]: 263-264)

This sounds a lot like Karl Marx's false prediction that in capitalistic society family affection is replaced by monetary exchanges.

> Culture can be described in terms of value orientations - that is, in terms of preferences expressed in action, thinking and feeling. These preferred ways of looking at the world and of acting in it are paralleled by a consistent usage of symbols that represent these values. Symbolic behavior thus is linked to value orientation (Morris 1964; Ruesch 1958). While all people in a given geographical area share certain of

the values and symbols - particularly the prevailing language - fewer people exert significant control over these systems. Persons who control value and symbolic systems engage in the following operations:

- They facilitate the pursuit of established goals by eliminating goals that might interfere (goal-seeking behavior).
- They allow the search for new goals if the old ones have become obsolete (goal-changing behavior).
- They implement goal-seeking nad goal-changing behavior by selectively influencinc the symbolic structures that represent these goals (control of symbolic systems).
- They organize and support human organizations that reinforce the values and symbolic systems (control of social organizations).

Among these four operations, the control of symbolic systems has perhaps become the most important. (Ruesch 1972[1967b]: 265-266)

Today, I imagine, the anonymous mass of internet users are in some measure in control of the symbolic systems (I'm looking at you, reddit!).

> The introduction of communication machines, the spread of bureaucracy and the abundance of consumer goods have been associated with radical changes in man's use of symbolic systems. Through machine communication, messages have been detached from tehir originators and the truthfulness of the speaker no longer can be assessed. The erstwhile tightly controlled relationship between symbols and what they stood for has given way to a loose relationship whereby the number of possible interpretations have greatly increased. In a culture where messages are manipulated for advertising and propaganda purposes, the receiver is not quite sure of the sender's intentions and does not know whether he is dealing with a denotative or a connotative, a reality-oriented or a manipulative, a public or a personal, statement. AS a result, symbols are no longer trusted and therefore their informative value has been greatly reduced. (Ruesch 1972[1967b]: 268)

I'm not so sure about this. The internet has spawned its own codes of conduct, methods of verification, etc.

> Social communication can be satisfied if:
>
> 1. There exists a body of people who steer the value system of a nation and put human needs into the center of their considerations.
> 2. There exists a body of people who steer the symbolic systems of a nation to create an internally consistent style.
> 3. There exists a social organization which implements effective feedback so that communication is not interfered with by time delay, excessive numbers of people, or input and output overload.
> 4. There exists and educational setting in which people can master effective social communication without one-sided emphasis upon analytic thinking, retention of information or image manipulation.
> 5. There exists the opportunity for all people to use their functions of perception, evaluation and expression without undue inhibition or specialization.
> 6. There exists a relatively close relationship between symbol and what it stands for.
> 7. There exists heterogeneity of opinion which is accompanied by homogeneous schemes of interpretation so that the differences represent divergent choices rather than accidents in the process of interpretation.
>
> (Ruesch 1972[1967b]: 274-275)

Very... Cybernetic.

Ruesch, Jurgen 1972[1967c]. The Social Control of Symbolic Systems. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 177-300.

> Man created symbols in order to communicate. To make the process more efficient he organized a variety of institutions and charged them with the task of controlling symbolic systems used by individuals and groups. Among the systems used, speech, gesture, mannerisms, and attire are symbolic expressions of a more individual nature, while interior and industrial design, architecture, and fashion are examples of symbolic expressions of a more collective nature. But **both individual and collective expressions have to be steered, directed, censored, and controlled if people are to understand one another**. (Ruesch 1972[1967c]: 277)

Do they really have to? By whom, when and how? And what about *autopoiesis* or the self-regulation that we see going on all the time? Language seems to be working quite well without anyone explicitly steering it.

> The terms signal, sign, and symbol often are used interchangeably, although their meanings are quite specific. **The term "signal" refers to an impulse in transit and indicates a sender's deliberate or intentional effort to communicate**, regardless of whether the signal be a nervous impulse, an electric current, a vocal sound, or a smoke signal. The term "sign", in turn, refers to a human precept that has informative or problem-solving properties, irrespective of whether the sign is a poster, a woman's hairdo, or pebbles in a brook. A sign does not imply an intentional effort at communicating; clouds, for example, if perceived by a human being, can be asign of an approaching storm. **Therefore the word "signal" implicitly refers to an activity of the sender and the term "sign" refers to a perception of the receiver**. A "symbol", finally, is defined by J. R. Pierce (1961) as "a letter, digit, or one of a group of agreed upon marks". Usually such symbols are found in company with other symbols to combine into sets generally referred to as codes. People who wish to use these marks or symbols for purposes of communication have to see to it that tehy retain their agreed upon significance. To prevent randomization of menaing, symbols or marks have to be appropriately controlled. Symbolic representation is characterized by three interrelated aspects which are exemplified by the words "symbol", "system", and "control": or, more precively defined, the term "symbolic system" refers to signs, symbols, or marks that stand for other events, whereby the shape and appearance of the symbols, their mutual interrelationship, and their referential properties are formally and informally controlled. (Ruesch 1972[1967c]: 277-278)

This in itself is a good illustration for how "steering" is not always a good idea or effective - no matter how many people have tried to give cogent definitions of sign, signal and symbol, there is by no means still a fully-formed consensus.

> The division of labor at present is as follows: the humanists study verbal and nonverbal symbols; the engineers build the communication machines; **the social scientist investigates the effects of mass communication and the context in which communication takes place**; the behavioral scientists focus upon the communication organs of the body and how these are used (Matson & Montagu 1967; Snow 1956); and **interdisciplinary groups attempt to develop better theories**. (Ruesch 1972[1967c]: 280)

Hmm. I am a humanist, then.

> If the signals and symbols used in the course of human interaction were always deliberately chosen to convey an intentional message, the study of human communication would not be more difficult than the study of machine communication. But unfortunately **any kind of movement or action, regardless of**

> **whether it is intentional or unintentional, may serve as a signal or a sign**; for example, when someone coughs, fires a gun, or walks in a certain direction **his actions may become messages**. The study of human behavior, therefore, always involves **a twofold observation of intentional or inadvertent bodily action on the one hand and of purposeful vocal behavior on the other**. (Ruesch 1972[1967c]: 280)

In other terms: 1(A) nonverbal communication or 1(B) nonverbal behaviour and 2 verbal communication. For some reason "verbal behavior" in itself gets lost - it is as if assumed that all language use has a communicative or self-communicative aim.

> The information conveyed through **a symbol is intelligible only if sender and receiver silently or explicitly share the same set of symbols** at any given moment. Much of the time used in two-person and group discussions is dovetod to **the task of clarifying the background information - that is, the set to which certain pertinent symbols belong**. (Ruesch 1972[1967c]: 281)

Metalingual operations! A very limited definition but nevertheless - metalingual operations!

> Any action (vocal sound, gesture, bodily movement) is a signal that triggers in self and in others a twofold reaction - a physical and symbolic one. The physical reaction involves voluntary or involuntary muscular contraction which may result in a skeletal movement; the symbolic response consists of invisible thoughts and feeling, of visible gestures, or of audible spoken words. **A circular relationship** pertains at this moment in that the physical reaction is dependent upon the symbolic response and the symbolic response is dependent upon the physical reaction. For this reason, all modern theories in the behavioral sciences have **provisions for both action behavior that stands for itself and symbolic behavior that stands for other events** (Ruesch 1968). (Ruesch 1972[1967c]: 281)

Funktionkreis! It is beginning to look like the mind-body dualism is merely replaced with symbolic-physical dualism, though. And "action behavior that stands for itself" is actonic, intrinsically coded, instrumental, etc. and "symbolic behavior that stands for other events" is ... semiotic.

> Words, of course, are the principal tools of the opinion molders, who divide the vocabulary into categories such as good and bad, strong and weak, or highbrow and lowbrow. For purposes of establishing public relations, words are selected according to these general characteristics, whereby **denotation is minimized and connotation becomes the guiding principle**. The former prerogative of the poet to disregard truth and **to play with words on the listener** has now become an accepted technical and political tool ["Toward fragmenting the language..."]. (Ruesch 1972[1967c]: 285)

Acknowledgement of the emotive and poetic function in advertising and propaganda.

> The former educational monopoly of the higher classes, which was expressed in symbolic refinement, no longer exists. But now a new monopoly is in the making, concerned with the technical and financial control of the computers. These machine - the future **auxiliary brains** - will enable the ruling class to control political, military, and commercial endeavors even more effectively than up to now. There will be the non-technical people - the have-nots, know-nothings, and be-nothings - who will be essentially consumers and the technical people - the haves, in-theknow, and holders of organizational positions - who will control the world. (Ruesch 1972[1967c]: 294)

A few years ago when I stumbled upon this page I immediately labeled this a false prediction. Now, if one considers NSA's data collecting, international cyberwarfare and High-Frequency Trading on Wall Street, this prediction seems to live up to our modern day. Moreover, if Comcast and Verizon have their way and net neutrality is abolished through cable company fuckery, Ruesch's grim prediction will become more true.

> The third example of the decline of humanistic values has to do with Latin as a prerequisite for admission to the study of law, theology, philosophy, and medicine. This universal requirement has been gradually dropped since World War II, and few are the universities that still require classical languages as a condition for admission. (Ruesch 1972[1967c]: 297)

It's weird to think that less than a century ago, even Tartu University probably had this prerequisite (probably, because I can't be sure but in Jaan Pert's novel the students did write essays in latin).

> The fragmentation of human symbols and the lack of centralized control are at present accompanied by a multifariousness of human behavior. Beatniks, teeny boppers, hippes, mods, rocks, swingers, and similar groups express some opposition to technical and organization man, or the "establishment", as they call it (Keniston 1965, Sykes 1964). However, in contrast to former centuries, **neither the participants nor the onlookers fully understand what each group stands for** or what the symbols are that express their ideas. (Ruesch 1972[1967c]: 297)

The situation is similar today, especially when it comes to the emo subculture.

Ruesch, Jurgen 1972d. Introduction. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 303-304.

> One of the basic maxims of communication theory indicates that information steers action and action changes information. Such a change can be brought about in either of two ways: The first way consists of corrections introduced by comparison of information held by one person with the information held by another person - a process that is mediated through interpersonal communication. The second way consists of **observing the impact a message or an action has upon people and things in the environment and of seeing whether the effect and the desired effect achieved coincide**. If they do, then no correction in the body of information is necessary; but if an effect other than the anticipated one was produced, additional trials with the modified body of information are needed until the goal is reached. This process is known as learning by trial and error. The difference between the first method - comparison between people of information pertaining to a given action - and the second method - comparison of information pertaining to different stages of action - is not fundamental. In both instances, two sets of information are compared. In the first example, the information refers to the same period but is held by different period; in the second, the information refers to successive periods but is held by the same person. (Ruesch 1972d: 303)

This sounds a lot like Jakobson's distinction between bridging space (intercommunication) and bridging time (autocommunication).

Ruesch, Jurgen and A. Rodney Prestwood 1972[1950a]. Interaction Process and Personal Codification. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 305-344.

> The authors have approached the study of interpersonal relations by focusing upon problems of communication. The unit of study, **the social situation, is a context of communication**. **Any behavioral act when perceived contains a message**. Therefore, **when two persons, A and B, enter into each other's perceptual range, they begin to exert an influence upon each other**. A's universe is modified when he notes that his actions are perceived by B; and B's universe is modified when he notes that A's action is

> medified by A's awareness of his (B's) perception. A social situation becomes real, i.e., begins to determine the actions of the participants, when they perceive each other's perception. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 305)

This made it into the book *Communication* co-written with Bateson. It concerns metacommunication, but through the mu-function (it is the *relationship* between A and B that influences their further action).

> The necessity for establishing a relationship between personal and interpersonal processes governed selection and arrangement of variables used in this paper. The authors found that the minimum information necessary to understand interaction processes at any one time involved at least 30 variables. These were conceived as the impressions of one participating individual regarding the events which take place. In Table 1 five variables were arranged along a vertical co-ordinate, comprising **(A) the social situation, or the "it"**; (B) the self, or the "me"; (C) the other person, or the "you"; (D) the group, or the "us"; (E) the out-group or the "they" (1). Along a horizontal co-ordinate have been arranged: (1) the needs or appetites of an individual; (2) goals, ideas, and premises; (3) the emotional reaction of an individual, which includes all responses arising in conjunction with gratification or interference. These combined aspects constitute what one might call the internal facet of an individual, while the external facet is represented by (4) roles, and (5) interpersonal implementations and techniques. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 307)

In Jakobson's scheme, the "third person" (referent or context) is similarly either a person or a nonperson ("it"). It may be possible to mesh this with Jakobson's model, but it is unpredictable as of yet in what it would result.

> In the preliminary phase, before communization and communication (Morris 1946), **several aspects of the social situation are assessed by any one person.** First a general survey of the sphere of action is made; questions are raised pertaining to whether or not the events which are going to take place will involve the self, and to what degree. Furthermore, any person will attempt to ascertain whether coming events will require active participation or whether they are likely to fade out and will require observation only. Expressed in more abstract terms, one might say that initially a directional factor is assessed dealing with proximity and distance of events in space and time, predicting approach and withdrawal of persons and likely influence of their actions. A second set of observations deals with information related to self-preservation or violation or bodily integrity or its social extensions. Assessment will determine whether or not the other person is apt to trespass onto one's own body or territory or whether interference processes are necessary to cope with the situation. Only when interference processes have been ruled out are processes of communication likely to proceed. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 326-327)

Self-involvement is an aspect completely untouched in the Jakobsonian strand.

> **The process called communization exposes people to similar experiences** and although they do not transmit to each other feelings or thoughts, they know that the other person has some understanding because of the **common experience**. This establishes certain bonds of good feeling, bringing people together into a group. Communization is experienced by soldiers in wartime, by children in school, by people involved in emergencies, by people who associate together in common pursuit of sports such as tennis, golf, or baseball. It may be seen in the banding together in parents, sweethearts, and people who have the same hobbies. Communization cannot wholly substitute for communication. But **it does establish a common, though incomplete, frame of reference** under which premises interaction can proceed. For example, members of the platoon will without much communication proceed in combat to do the appropriate thing, because they have all been similarly indoctrinated. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 327)

Common experience can be "separated" into common code and common context in Jakobson's scheme, but it touches upon a much deeper issue - equalization.

> Following interaction human beings tend to ruminate about what has happened, and this holds for single as well as repetitious or interruptive events. The process involved consists of comparing the social situation, or the "it", the "me", the "you", the "us", and the "they", in their chronological development in time. **A kinesthetic impression**, similar to the effect achieved by movies, is gained, which yields information about the velocity of development, the changes that occurred, and the rate of change which prevailed. Individuals, situations, and the self then remain characterized in the memory of a participant by social cues, on the one hand, and the time factors on the other. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 329)

Just like in Jakobson's case when he presumes that upon learning a new word the child compares it to the words it already knows, I'm afraid that Ruesch is describing a process that is by no means universal.

> Once a certain action has taken place, months of years later an individual may remember such an event. At this late stage simple recollection in terms of memory images and impressions related to feelings prevail over critical re-evaluation. In the recollected stage of past events the individual acts more as an observer to his own past participation, inasmuch as in the course of time apparently the participant-gained cues gradually lose distinctness and only the observer-gained information remains relatively clear (Ruesch & Prestwood 1949). Participants tend to give an individual a feeling of freedom of action inasmuch as through his presence he is able to experience the impact of the situation as well as to influence it. In becoming more the observer he is no longer present in the situation and cannot influence the events, and at this stage recollections are frequently felt as bearing down upon an individual. The gradual fading of the participant-gained information to the advantage of the observer-gained information thus is a process which might give rise to depression, anxiety, guilt, shame, or fear. The feelings arising with memory traces appear unalterable to the individual and constitute retrospective falsification, while daily events under usual circumstances may in some ways still be alterable. The recollection stage is an attempt to stabilize the memory of past events in order to achieve in the present a more definitie point for departure in anticipating future events. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 330)

I recall grandma's note about terrible memories "foaming up" (*üles vahutama*) in the consciousness.

> In a previous publication (Ruesch 1949) it was mentioned that the combination of responses with roles leads to what was called a social technique. **Whenever action is appropriately matched to roles and emotions, the term *technique* is not quite applicable**. In this case all processes seem to be entirely spontaneous and appropriate so that they do not have the qualities of a technique. However, **when there exist incongruities the word *technique* becomes more and more applicable because other participants get the feeling that the person, exhibiting incongruities, uses a trick and that something learned is applied without having been mastered**. Victims of such approaches feel uneasy because they feel there is something artificial. It follows that the term *technique* is more applicable to and perceptible in situations where roles and responses are incongruous and where a certain amount of coercion is necessary to perpetuate such a technique. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 333)

There is no such problem with Mauss's term *the techniques of the body*. Though it does make sense that a social technique is necessary because social interaction hasn't been mastered.

> Both the schizophrenic and the neurotic had similar childhood patterns; they encountered people, primarily the mothen, in whom what was done did not coincide with what was said. The person who later became a schizophrenic then **started to pay attention to what was done rather than to what was said,**

> **being on the alert for coercion and attempting to maintain freedom of choice by avoiding human contact.** The future neurotic proceeded to retaliate in kind for the coercion suffered; he learned to coerce himself and others at the expense of freedom of choice. Because of these peculiarities in velocity and the rate of change, both the neurotic and psychotic patient are out of step with the world and with reality (Rank 1945). (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 335)

Cf. the double bind theory of schizophrenia. It's logical but I doubt if it stands up to verification.

> Mutual understanding and the feeling of well-being are essentially based upon a similar rate of change involving the transition from topic to topic, from role to role, and from technique to technique. Strangeness, then, is inferred to exist when the rate of change is different. It is quite obvious that in daily life there is an optimum rate of change for any individual. It has to be fast enoug to encompass new experiences but slow enough to enable mastery. The same holds true not only of social interaction processes, but of the culture as a whole. There are cultures which at certain periods develop dynamically with a fast rate of change, while other cultures have been stabilized and change little. There is apparently an optimum which is related to tolerance for change in the individual. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 336)

"Keeping in step" is a good idiom, as the rate of change is very much involved with chronemics and how people organize their time.

> By being an unherstanding listener the therapist will attempt to help the patient acquire means for communication. He will help him to express thoughts and feelings, and through **verbalization of nonverbal elements** he will familiarize the patient with what is going on. The aim is to render the patient able to express himself in unison (Ruesch 1948) such that thought, action, and feelings correspond to each other. Once this level has been reached, the prerequisite to further growth have been established. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 341)

In the psychiatric context this is easily understandable, but what, still, is that "nonverbalized but verbalizable" in Jakobson's mind?

Ruesch, Jurgen 1972[1960]. Mass Communication and Mass Motivation. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 345-353.

> In order to avoid the stress imposed by advertisinng, people have begun to ignore these ill-timed, ill-placed, and repetitive messages. To survive, they have to practice **selective inattention** and thereby they easily get into the habit of overlooking the few messages that make sense. As a result, modern children are taught to disregard information instead of seeking it; and because of overstimulation their curiosity is quickly satiated. (Ruesch 1972[1960]: 348)

Solution: quit radio and television; get Adblock.

Ruesch, Jurgen 1972[1958]. The Tangential Response. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 354-365.

> The notions of control of behavior through information and feedback, which have been so brilliantly summarized by Wiener (1948), shifted the emphasis from behavior per se to **the forces which control**

> **behavior**. But in contrast to the older schools of psychology and psychoanalysis which assume that behavior is controlled by forces within the organism - by instincts, habit, the id, or the superego - **modern communication theory does not limit these controlling forces to the organism**. Instead, messages are thought to flow in large networks of communication which involve many people and even material structures. Whether these messages are coded in terms of electronic signals, speech or nervous impulses is not particularly relevant. What does matter is that the information contained in the messages steer human behavior. The switch in emphasis from behavior to the message as the unit of obselvation was a boon to the social scientist, for it enabled him to throw overboard the shackles that bound his thinking to the individual (Ruesch 1953). (Ruesch 1972[1958]: 354)

In semioticn, these forces are related to sociocultural codes.

TABLE 1: *Varieties of Part Functions Selected for Reply*

Function emphasized in Reply

Examples of Reply

Nonverbal Comments

Verbal Comments

SYSTEM OF COMMUNICATION

Being alonePointing and directing child to his room after some misbehavior"This you will have to think over by yourself"Two-Person situationsCrossed fingers indicating "just like that""Just the two of you"Group situationsCooperative preparations for family picnic"Let’s all join forces"

PERCEPTION

Proximity receivers and proprioceptionTaking an object out of a child’s hand and mouth"Do not put that in your mouth"Distance receivers and exteroceptionPointing to a flock of geese in flight"Take a look with the binoculars

EVALUATION

MemoryPuts palm to forehead (gesture of having forgotten)"I forgot our appointment"ThinkingPoints index finger to temple to indicate poor thinking"He sounds cracked"FeelingPuts hand on chest"You must have felt awful"Decision-makingLooking determined after having looked doubtful"I have made up my mind"

ACTION AND EXPRESSION

MotivationLooking questioningly"What made you do that?"ImplementationApplause by clapping hands"Superbly played"EffectBull’s-eye sign"You really hit the jack-pot"

LANGUAGE

Organ languageBlushes, pales, trembles"I am scared"Action languageSignals to come over"Tell me what happened"Verbal and gestural languageWaiting for report"Tell me what happened"

SEMIOTICS

PragmaticsLooks at trophies on the mantelpiece"You really must have been good to win all those competitions"SemanticsPoints to a mysterious sign"Let us consult the dictionary"SyntacticsRecovers furniture in daughter's room"I want your chair to match the curtains"

UNIVERSES OF ENDEAVOR

KnowledgeNodding head"You really know your stuff"SkillCatching ball"You are a good pitcher"Topic of DiscourseShuffling deck of cards"We'd better stick to card playing"

INSTRUCTION

RolesPointing to badge"I am the captain"RulesPointing to a notice: "It is forbiden to…""You should not trespass"ExplanationsGetting somebody a set of instruction sheets"I had better tell you how to do it"

CORRECTION AND LEARNING

Problem-solvingExploring an unassembled kit"Have you found the solution?"Learning by imitation-Demonstrating the technique of pointing the shotgun"You have to swing the shotgun with the birds"

GRATIFICATION AND FRUSTRATION

PleasureGrunts and looks pleased"I get a kick out of…"FrustrationGroans, mutters, look exhausted, ready to collapse"It does not pay to go up there"(Ruesch 1972[1958]: 358-359)

These nonverbal examples are very useful.

> Both the tangential and the jumping response are observed not only in verbal discourse but in nonverbal communication through gesture, action, or object as well (Ruesch & Bateson 1951). In the first few years of life, before the child has mastered symbolic expression, the mother has to respond through facial expression (Spitz 1946), voice modulation, and action to the bodily and autonomic manifestations of the child. Her response to vomiting, diarrhea, constipation, sneezing, wheezing, coughing, flushing, or crying, if selective and out of proportion, can become the nucleus around which the interaction with the child becomes organized. In such a case, the parent initially may have responded to the expressions of the child quite appropriately; but this healthy response may later assume tangential characteristics if it is not modified in accordance with the biological and social maturation of the child. Particularly among bearers of psychosomatic conditions one encounters patients whose mother could not express their feelings vis-à-vis their children in verbal or gestural terms. Instead, such mothers continued to treat their children as if they were babies; they attended to the body hygiene of their growing children by giving enemas, brushing hair, or powdering the skin - a care which did not match the concern of a sixth- or eight-grader. (Ruesch 1972[1958]: 361)

This is a jewish mother stereotype (rubbing the child's cheek with her own spit, for example - see *The Addams Family Values* (1993), for a visual illustration).

> Verbal replies can becomes tangential when the nonverbal manifestation of the child are neglected. If parents ignore the somatic manifestations of their children, if they fail to stimulate the proximity receivers mediating the sensations of touch, temperature, pain, smell, or taste, if they do not provide opportunities for exercise but selectively react to the children's verbal expressions, then the child becomes **nonverbally**

> **retarded**. Under these circumstances the child is not encouraged to drape his body over his mother's shoulder or to fit himself within her arms, nor does he learn to wear his clothing gracefully as if it were an extension of his skin. As a result, his appreciation of space, beauty and movement lags behind the skill displayed with verbal or digital symbols. Such a child may become a verbal genius while he remains nonverbally feebleminded. (Ruesch 1972[1958]: 362)

I believe the modern term is *Nonverbal Learning Disorder*. The nonverbally feebleminded verbal genius is, in modern parlance, a high-functioning autist or autistic savant.

> **Some people specialize in reacting to the decisions made by others, either opposing, criticizing, or supporting.** In tangential responses to decisions made by others, the person, situation, or decision itself is ignored. Instead, the fact that a decision is made is reacted to, or some of the inevitable flaws in the decision are picked upon. (Ruesch 1972[1958]: 363)

It almost sounds like what I constantly do in this blog: I react to others' thoughts without much effect on myself. #metablog

Ruesch, Jurgen 1972[1956a]. Creation of a Multidisciplinary team. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 365-377.

> Curiously enough, managers and coaches of athletic teams as well as the military seem to posses **an unverbalized knowledge** in these matters [the group process which welds individuals into a team] that is rarely equaled in the scientific world. (Ruesch 1972[1956a]: 365)

And that is what I wanted to study had I gone to basic training.

> However, some generalizations can be made about the human ingredient that are necessary for a successful research team:
>
> 1. A person who is capable of making strategic decisions - the administrator. He ought to be the same person who conceived the original idea, posed the pertinent questions, and strives for an answer.
> 2. An integrative person who can translate the language of one discipline into that of another and can discover analogous and homologous findings and operations.
> 3. A theoretically minded person with a knowledge of philosophical assumptions, a knack for research design, and knowledge of the problems of control and statistical evaluation.
> 4. A personnel manager, versed in interpersonal and group processes, to iron out the human difficulties of the group.
> 5. Technical expert in the specialty fields, ready to cooperate and collaborate.
>
> (Ruesch 1972[1956a]: 366)

This may become useful in the future, if I should ever pull off a team research effort. (In small groups one person takes more than one role in this list.)

> The moderator needs to be aware of interpersonal and group functioning; his foremost task is to be constantly on the alert for signs of frustration which arise in the various participants. Restlessness, attempts to speak, changes in the facial expression, and many other little signs betray the build-up of tension and a developing disruption of communication. An experienced moderator will forestall such a disruption by encouraging the person in question to speak. Accordingly, the interrupter will take less time and will be less aggressive than if his comments are postponed until he is nearly ready to explode. (Ruesch 1972[1956a]: 370)

A wise suggestion.

Ruesch, Jurgen 1972[1956b]. Communication Difficulties among Psychiatrists. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 378-392.

> Failure to communicate successfully is in part due to the distortions which are introduced through the peculiarities of language. When psychiatrists meet they **employ verbal language to refer to behavior**. But **action and movement are continuous functions which the word slices into discrete elements as if they were replaceable parts of a machine**. The continuity of existence thus is split into arbitrary entities which are not so much a function of a particular patient's behavior but rather the result of language structure (Whorf 1952). After repetitious use, these verbal elements eventually tend to be accepted as if they had a real counterpart in nature. (Ruesch 1972[1956b]: 378)

We all know the Sapir-Whorf hypothesis. What is awesome about this is that Ruesch touches upon *concourse*.

> The belief in the magic of words induces many experts to become symbol manipulators. In the age of mass communication and at times of political and ideological crisis, one frequently hears expressed the naive belief that thought can be brought under external control. But even though books can be burned, the use of certain words outlawed, and the act of listening to a broadcast or participation in a meeting marked as an offense, the indomitable spirit of people continues to find its expression. **At such times, concern with nonverbla forms of communication and with the verbal largely in its pragmatic aspects begins to predominate.** Such a reaction against the overvaluation of the word, against abuse for purposes of control and commercialization, can be interpreted as a move towards safety. But since poetry, architecture, dance, and music are hardly the domain of the psychiatrist, his reaction against control through words has been to focus upon aspects of living such as relationship, interaction, and expression. By turning away from words, associations, and content, many psochitherapists have acknowledged the fact that the signifying property of words depends upon prior agreement, and its validity upon belief in these agreements (Ruesch & Bateson 1951). **Nonverbal communication is much less dependent upon prior agreements and therefore is not the principal objective of centralized, authoritarian control.** (Ruesch 1972[1956b]: 379-380)

Cf. "The totalitarian society will give no widespread attention to semiotic in its educational plans for the total population, for knowledge of sign phenomena makes it less easy to manipulate by signs those who have this knowledge." (Morris 1949: 244)

> The therapies that are built upon the process of communication rely upon immediacy. **When the patient makes a statement - be it in word, gesture, or action - the reply or lack of reply on the part of the doctor acklowledges, amplifies, contrasts, or contradicts**. The effectiveness of the therapist's operations is based upon the fact that statement is tied to statement within the mind of the patient and from person to person. To achieve such connection, split-second observation and, if deemed necessary, reactions are of the essence. (Ruesch 1972[1956b]: 383)

The zero-sign game.

> Meaning has always two aspects: a general one which is based on mutual agreement, and an idiosyncratic one based on personal experience. The latter can be made only the subject of understanding, but not the subject of discussion for purposes of reaching an agreement. (Ruesch 1972[1956b]: 390)

I don't agree. I don't think that everything individual can only be experienced and not recorded - or that meaning stemming from personal experience cannot discussed. Of course it can and we do it all the time. Despite not having access to each other's dreams, we do describe our dreams to others.

Ruesch, Jurgen 1972[1969a]. Action Models. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 393-412.

> The distinction between *theory* and *model* is significant. A theory simply is a set of statements regardless of whether these be coded in terms of words or in terms of mathematical equations (Simon & Newell 1963). A model, in contrast, is a device that enables the scientist to simulate certain events. Ackoff and associates distinguish three types of models: The iconic model has essentially the same properties as the original event it purports to represent, but with a transformation of scales; the analogue model has properties that are similar in proportion but the material body of the model need not be the same - for example, a hydraulic model may be used to represent economic events, or an electronic model may represent the flow of tidal currents; the digital model, finally, denotes processes in mathematical terms (Ackoff et al. 1962). (Ruesch 1972[1969a]: 393)

This is a weird mixture of terminology. (But it's good to know how iconic and analogue models differ.)

> While the theories of the human psyche are based largely on inferences (Skinner 1963), action models, in contrast, are based on observation of the impact people have upon each other and the material world (Parsons & Shils 1951). Because effects are universally accessible to direct human experience, reconstruction of action is less dependent upon verbal sophistication and more dependent upon acuity of observation, previous experience, and common-sense interpretation (Schuetz 1953). Ideally speaking, any external model of human functioning should include provisions for accommodating *information* - be it in terms of words, numbers, or images - and for accommodating *action* - be it in terms of muscular movements, traces of motion, or impact. (Ruesch 1972[1969a]: 394)

These provisions of course include semiotic matters.

> *Social action* is more difficult to represent, but nonetheless make use of similar principles (Panzetta 1967). The simplest social action is a physical movement directed at or involving another human being. **Both humanists and behavioral scientists have been interested in the moving parts of the body and in the body as a moving object**. Posture (Hewes 1957), facial expression (Andrew 1963), handwriting (Colombe 1966), gestures (Critchley 1939), skilled movements (Hartson 1939), kinesics (LaBarre 1964), and the whole field of non-verbal communication (Ekman & Friesen 1969, Ruesc & Kees 1956) are here of relevance. When movements of one person trigger movements of another person and both are considered within one system, it is referred to as interaction. (Rose 1962, Scheflen 1968). (Ruesch 1972[1969a]: 395)

A bunch of references to sources on nonverbal communication available in the late 1960s.

> Although not explicitly concerned with action, Lewin (1936), in his *Principles of Topological Psychology* introduced the notion that **behavioral events occur in a social situation**. Parsons and Shils (1951) presented a sociologicla theory of action, while Bales (1950) contributed the systematic criteria for the observation of small groups. While these efforts were directed towards the development of a general *theory of action*, other scientists attempted to break down the complexity of action into *multiple simplicities*. Chapple and Lindeman (1942), for example, used the interaction chronograph to study the time duration of verbal activities; other authors analyzed aspect such as authority, social status, leadership, morale, and many

> more (Berger et al. 1966). However, **information about one aspect of functioning is quite inadequate to predict the total impact action may have**. In this sense, scientific analysis represents a form of hindsight which proves useful in the construction of theories but in itself does not constitute an operating model. (Ruesch 1972[1969a]: 399)

Citations and truisms.

> Social change imposed upon primitive cultures cannot be confined to trade, agricultural innovations, and health care; it has to embrace material, symbolic, and emotional aspects of existence if it is to be successful. (Ruesch 1972[1969a]: 407)

More truisms.

Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson 1972[1949]. Structure and Process in Social Relations. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 417-449.

> These inequalities in scientific knowledge are, in themselves, a sign of the scientific difficulties encountered in the exploration of certain interpersonal events. Obviously, it is possible to investigate phenomena which either undergo a slow change as measured by the time scale of the observer, or phenomena which recur over and over again. In contrast, it is much more difficult to study either events which occur only once or events which develop a velocity which exceeds the time dimensions of the observer. With these difficulties, it becomes quite obvious that any investigation of processes of high velocity much be based upon some assumptions which, at one point or another, ignore change in time. Or to put it into different words, onem ight say that a scientist, in order to understand change, must be able to fixate his data at any given moment, assuming, of course, that during this moment no change will occur. The static fixation of data at any given time usually gives, in addition, information about the structure of events, that is, the arrangement and inter-connection of various features as represented in spatial diagrams, with omission of a time coordinate. Therefore, **it is quite obvious that in the infancy of social science, the scientists went about to explore the spatial or hierarchical, rather than the temporal connections of events, and that in order to do these tasks thoroughly, they limited their systems to small units which one man could master**. (Ruesch & Bateson 1972[1949]: 418)

In a similar vain the semiotics of space was born before semiotics of time.

> In terms of this epistemology, we shall apply the word "system" to aggregates of ideas or information as well as to aggregates of more familiar kinds of object-and-events. We shall note, however, that systems of ideas and values can be effective as determinants of action only insofar as they *exist* inside human individuals or in the organization of still larger aggregates such as societies. "Mrs. Smith" we shall regard as an exceedingly complex aggregate of objects and events, **a psychosomatic unit**, about whom we, in turn, may have information of many kinds. (Ruesch & Bateson 1972[1949]: 421)

While the addresser and addresse of Jakobson are "verbal persons", Ruesch's sender and receiver are psychosomatic units.

> 6. LANGUAGE AND SYMBOLIZATION
> Vocabulary, grammar, syntax, script, **signs and gestures**, larger symbolic aggregates, and styles of art and fantasy expression. Historical symbols and monuments. Mythology. Religion. Scientific and philosophical systems. Games and recreational practices. (Ruesch & Bateson 1972[1949]: 423)

The field of semiotics.

> In the first place, while interacting persons - including the scientist - may readily agree that the clothes of one of the persons are extensions of his body, in this agreement they are already using psychological terms which may cross-cut our categories. The observer, for example, may collect data to show that person A speaks or acts as though person B were a "body extension" of person A. A may, for example, treat B as a slave or emissary, but this does not mean thta B would agree to see himself as A's body extension. Similarly, material objects which would normally be regarded as body extensions may be substituted for persons. A "Jack" is an instrument which substitutes for a small boy; ships, machines, social groups, and even abstract entities - Good and Evil - may be personified. (Ruesch & Bateson 1972[1949]: 427)

Jakobson, too, touches upon personification and how the conative function "personalizes" the message and its context. Body extensions, btw, is a topic on its own, involving E. T. Hall, McLuhan and others.

> In social matters the equivalent philosophy leads to systems upon which authoritarianism and coercion can be based - Machiavelly, Hegel, Nietzsche, Marx, Pareto, Sorel, Habbes, and the like. Considering the human creators of such theories one recognizes that many of them were extremely sensitive to **problems of coercion**. Some desired to coerce, others to be coerced, and others again **repudiated coercion**. In short, they were persons who had difficulties in their interpersonal relationships. This is the type of person who turns from the concreteness of daily life and tends toward more abstract, self-centered, and sometimes fantastic considerations. (Ruesch & Bateson 1972[1949]: 443)

My interest in the intersection of nonverbal communication and social power (in other words, coercion involving body movements) probably places me among this lot.

> In these approaches the scientist of today has something to learn from the creative artist. **The painter or the poet, even though he work alone, is within an interactive system**. If his work were strictly representational it would be determined solely by the environment and by his representational code, as the image on a photographic plate is determined jointly by the objects in front of the lens and the geometry of the optical projection. But in this case he would be a craftsman rather than an artist, and what is essential is that his work - the painting or the poem - is an expression to which both the environment and the creator *as a human being* contribute. The difference between the camera and the artist lies in this: that the latter's representation is additionally determined by his other informations and values, that is, his self-corrective characteristics. Moreover, **as the work proceeds, the brushmarks or the first words on paper become something to which the creator reacts.** The finished work is an expression of this total interaction system. (Ruesch & Bateson 1972[1949]: 444)

The scientist, also, is situated in an interaction system (for example, the institution where s/he studies or teaches). The latter part about the artist reacting to his own words or brushmarks reflects this: "For in such a production [the writing of diaries and the production of a work of art] the artist throughout the process is **stimulating himself by the stimuli he produces**, and at the end of the process in particular he stands over against his work as a member of his audience." (Morris 1949: 213) This notion has its roots in Peirce's version of self-communication: "the self of one moment communicates with the self at another moment" (*ibid*, 213). In a word, autocommunication.

Ruesch, Jurgen 1972[1969b]. A General Systems Theory Based on Human Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 450-465.

> Whenever a human observer perceives an event, two distinctly different aspects are recorded (Ruesch 1966). The contractions of human muscles or the movements of physical particles in nature have a material impact that is judged by the criteria of the physical or biological sciences. **Simultaneously these events, if perceived by an observer, have symbolic or representational qualities**. These aspects are judged by the criteria derived from the information sciences and the humanities. (Ruesch 1972[1969b]: 453)

Or in terms of Kalevi Kull, the Φ reality is modeled by organisms in their Σ realities (*Umwelten*). The information scientists are too hopeful in their outlook, though, as (according to the host of Veritasium on youtube) they seem to believe that all events in the world can be "backtraced" or something like that.

> The field specialists attribute statistical mass effects to the environment. But when a person interacts with another person, or a dog, this interaction becomes **ultraspecific**. The exchange processes between an entity and the surroundings therefore are based upon mass effects only **when considered from the view of the superhuman observer**. (Ruesch 1972[1969b]: 456)

I recall that (in a personal communication) Anti Randviir dismissed the concept of semiosphere because it's too philosophical and cannot be empirical unless, of course, there is a superhuman observer. The intent seems to be something like "if there aren't any scientifically cooperative extraterrestials then there's not much one can do with it", although at the moment I feel as if this "superhuman observer" could very well be something like a monitoring program that would mine data about mass effects.

Ruesch, Jurgen 1972[1968a]. Psychoanalysis between Two Cultures. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 466-482.

> Another very basic difficulty of the behavioral sciences bears on the fact that we simultaneously deal with **actual and symbolic events**. Atoms and molecules do not emit symbolic sounds as far as we know; but they do engage in physical action. But human beings are social creatures; they act, produce a physical impact, and at the same time engage in symbolic transactions. And **very often the symbolic behavior does not coincide with the action behavior**. To take account of this discrepancy, Freud introduced the concept of the unconscious, which in its day was an extremely versatile notion. In modern parlance, however, it is more useful to express this relationship as follows: When an action has an impact and the participants use terms that stand in **a one-to-one or concordant relationship** to the ongoing action, they are said to be aware of the events. When the terms are discrepant, they either are unaware of or they deliberately falsify the ongoing action. (Ruesch 1972[1968a]: 474)

This is an aspect of *concourse* that is difficult to elaborate. How much, indeed, do words and deeds concur? Are our physical movements and the representations we use to refer to these movements in a one-to-one or equivalent relationship?

> At the present, then, theoretical advances are intimately tied to technical procedures. Re-enactment of events or simulation of natural phenomena by an external model is the path on which advances are currently made; and the results are tested in the construction of completely new worlds. The preciseness of the approaches does not permit **fuzzy concepts** to obscure the picture, and unworkable hypotheses immediately become apparent. According to this view, psychoanalytic theory should be translated into a computer program, and if this is not possible the theory should be changed until it can be done (Colby 1964). (Ruesch 1972[1968a]: 478)

Ruesch is way too trustful of computers - the naivete of his era? On another note, I notice that the newest reader on nonverbal communication contains a lot of "fuzzy", or what Charles Morris calls "putty", concepts. "The meaning of nonverbal communication" sounds way too general and no, it cannot be translated into a computer program.

Ruesch, Jurgen 1972[1964]. Clinical Science and Communication Theory. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 486-502.

> Communication between persons and beetween automata also differs significantly with regard to impact of messages and attribution of meaning. In the case of robots and automata, messages may have impact but no meaning; and they have impact only if receiver is matched to sender, the code is consistent and the machine has been properly programmed (Foerster 1962). **In the human situation, messages not only have impact, but this impact may change the referential property of symbols, if not the code itself. In social situations both the sender's and the receiver's interpretations of symbols are forever undergoing modification over both the short and the long term**. Because externally similar people internally are not attributing the same meaning to symbols and are changing the meaning in somewhat unpredictable directions, the laws of thermodynamics and concepts such as entropy, which are based upon the assumption of similarity and stability of particles, cannot be applied to social communication. (Ruesch 1972[1964]: 491)

The code! The code! The code is on fire! We don't need no dictionary let the code be modified!

> There are a number of older and well-established disciplines which for centuries in one way or another have been concerned with symbolic systems and actions of people. The humanists and the social scientists believe that **one person is linked to another by a number of complex processes subsumed under the word "social", which in effect denotes relatedness based on an exchange of messages**. These older disciplines (Hoselitz 1959) are concerned with concepts such as language, symbols, values, roles and rules. While the mathematicians and engineers emphasize the technical aspect of sending, receiving and evaluating, the social scientists are concerned with the persons who send and interpret messages. (Ruesch 1972[1964]: 492)

Curiously, Jakobson's so-called "communication model" is not social, then, because the addresser and addressee are "verbal persons" that fulfill a linguistic functions. The addressee is not so much a person as an intended addressee - a conceptual person. In some cases the addressee is simply a concept - e.g. god as a "celestial addressee" or how in Juri Lotman's semiotics of fear the mass-psychosis was "addressed" to a non-existent entity, the witch conspiracy.

> The *"who"* and the *"to whom"* of any communication must be described in sociological terms. People are known by name and address, by age and sex and by their role, status and function in a group. In analyzing a communication network the task is to identify out of a pool of thousands of people the one person who actually sent or received a given message. However, **the answer to the question of who sent the message is found not only in the social characteristics of the sender but also in the message itself. The way a message is coded, phrased and timed frequently identifies the sender - a fact which is made use of in detective and intelligence work**. These additional **metacommunicative aspects** of a message (Ruesch & Bateson 1951) which help to decipher the principal message can be considered intentional or unintentional, conscious or unconscious intstructions of the sender to the receiver. Thus we come to recognize that the social characteristics of a person are nothing else but signs of communicative behavior that inevitably enter the message and influence its interpretation. For example, a signal given by a uniformed traffic officer is a command; the same signal given by a 10-year-old child may be entirely ignored. Social role, status and position of the speaker or the receiver thus may annotate, amplify, condense or alter the fate of a message in certain predictable ways. (Ruesch 1972[1964]: 494)

Here Ruesch and Jakobson are actually on the same page: "By correlating the speaker's code with his own code of features, the listener may infer the origin, educational status, and social environment of the sender. Natural sound properties allow the identification of sex, age, and psycho-physiological type of the sender, and, finally, the recognition of acquaintance." (Jakobson & Halle 1962[1956a]: 470-471)

> The *"how"* of a message is the domain of the code specialist and the engineer. In the human field the engineer is the linguist, the speech specialist and the neurophysiologist. His task is to discover how nervous impulses or sounds are made and received and how they are recorded. **The linguist also is joined by the gesture expert and all those artists and craftsmen who specialize in nonverbal codes** (Ruesch & Kees 1956). **Much is known in this area, but the knowledge has not been systematized and no theoretical model exists which would facilitate analysis.** (Ruesch 1972[1964]: 495)

Exactly 50 years later is he still right?

Ruesch, Jurgen 1972[1951]. Part and Whole: The Sociopsychological and Psychosomatic Approach to Disease. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 503-525.

> An example might help to clarify the situation. When a physician attends to a sick patient, he has to be his own observer. To assume that he deals with a two-person system is obviously a useful simplification which does not quite correspond to the facts. **Both the patient and physician have families, associates and other human contacts and both operate in a certain matrix which is made up of the social situation, the surrounding object system and culture at large which constantly transmits messages to both the physician and the patient**. At any one moment there are circulating within the patient and within the physician a multitude of signals, a minor part of which is transmitted to the other person. (Ruesch 1972[1951]: 507)

Remember from Ruesch and Bateson (1951) that interpersonal communication is a reduced variant of intrapersonal communication. Also, that the social matrix involves not only "us" (in-group), "them" (out-group) and "it" (the "surrounding object system"), but also the cultural network with it's constant mass of almost anonymous messages.

> Whenever an entity - be it cell, organ, human being, group or nation - emits a given set of stimuli and perceives the effect of this transmission a network of communication has been established. **In human relations this postulate has been fulfilled when the acknowledgement of a message is perceived by the sender**. For complete understanding of the happenings within a communication network, an observer has to consider all the messages, whichever direction they may take and whatever their nature may be. It does not matter whether the signals originate from a book distributed by a government agency, from a voice transmitting soundwaves, from the cortex which fires some efferent neurones, or from the muscles which produce lactic acid. What counts is whether a signal is transmitted from the source of origin to the source of destination, and whether the latter acknowledges reception, which event in turn influences the functioning of the primary source of information. An example might illustrate the case: A young man is spying upon a young girl swimming in the lake; as long as she does not know of his presence no network of communication has been established. But as soon as she perceives that she is being watched, her behavior will change, which fact will in turn influence subsequent moves of the young man. (Ruesch 1972[1951]: 510)

Again, very similar to Ruesch & Bateson (1951), also cf. the mu- or *μ-function* (Bateson 1972[1966]).

> In recent years a profound change has come from the study of systems which have characteristics of *self-correction*, and are capable of predictive and adaptive responses (Wiener 1948). The reader will recognize that such systems closely simulate the characteristics of organisms and in fact we discover that implicitly such systems have been anticipated by *physiologists* such as **Claude Bernard who in 1860 introduced the term "milieu interne".** The concept of the internal environment and its constancy exerted a profound influence upon physiologists, but not until Cannon's (Cannon 1929, 1932) formulation of the concept of homeostatic mechanisms did the circular, self-corrective mechanism find explicit and official recognition in medicine. Today the majority of physicians and biologists utilize the concept of homeostasis as a scientific model to explain bodily processes. (Ruesch 1972[1951]: 511)

Wiki: "The concept [homeostasis or "milieu interne"] was described by Claude Bernard in 1865 and the word was coined by Walter Bradford Cannon in 1926." At first sight I thought this may be comparable to Sherrington's "deep field".

> A fourth type of condition frequently labeled "psychosomatic" or to be facetious, "**somatopsychic**", is composed of persons suffering from permanent disability as a result of disease: the deaf, blind, mutes, spastic, arthritic and tuberculous patients including those afflicted by irreversible changes following operations or other mutilating treatments. (Ruesch 1972[1951]: 515)

"Psychosomatic" is a wider term than I had thought.

> *(c)* Afferent and efferent messages are interpreted as coercive, the emphasis being on the change of conduct rather than upon the enlightening aspects of information. (Ruesch 1972[1951]: 518)

Wow. Does this concern the conative-imperative function? Afferent is defined in physiology as "conducted or conducting outward or away from something (for nerves, the central nervous system; for blood vessels, the organ supplied)." Wiki adds that it comes frot Latin, *ad* meaning "to" and *ferre* meaning "to carry"; and means "conveying towards a center, for example the afferent arterioles conveying blood towards the Bowman's capsule in the kidney"; and that it is opposite to *efferent*, which means "conveying away from a center". In terms of Tartu semiotics, *afferent cultural process* would entail a movement from the periphery to the center while *efferent cultural process* would entail a movement from the center to the periphery. This is not related to the conative-imperative function as such, but is a characteristic of the psychosomatic patient - treating institutional messages as coercive, because these are not as "enlightening" (referential, cognitive, informative) than regulative (emphasis on change of conduct).

Ruesch, Jurgen 1972[1961]. Psychosomatic Medicine and the Behavioral Sciences. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 526-539.

> The mind-body and man-environment dichotomies of Western peoples are conceptual and linguistic devices which facilitate the study and control of nature (Siu 1957). Guided by a materialistic philosophy and dedicated to technological progress, nineteenth century scientists believed that the abstractions that were used so successfully in the exploration of the physical universe also could be applied to the study of psychological and social events. Subsequent developments, however, proved them to be wrong. While for many centuries Zen Buddhists (Suzuki 1956, Watts 1957) have been familiar with the vicissitudes of verbal language Western scientists have only recently become aware of the relationship between language and thinking (Whorf 1956). Today we know that **abstractions, dichotomies, and other dialectic devices are a function of the language structure and that words do not necessarily reflect entities which occur in nature**. Only towards the middle of the twentieth century did students of human behavior abstain from breaking entities into smaller component parts and avoid the pitfall of studying one feature in

> isolation from another. In order to retain the complex psychological and social aspects of behavior, they finally arrived at the "organism as a whole", "Gestalt", "being in the world", "relationship", and "social pattern" kind of abstractions (Margetts 1954). (Ruesch 1972[1961]: 526)

A truism. Similarly, one should study communication in total, not just nonverbal communication (e.g. Birdwhistell and his *noncardiac physiology* analogy).

> But in the behavioral sciences, laws of causality and determinism rarely can be ascertained (Lins 1959). Instead, **there exist associations which Dewey and Bentley (1949) have termed "transactions" - that is, processes that are not causally related. Living organisms are always engaged in transactions with self, with others, and with the wider surroundings.** This mass of relationships, as Jaspers [in *Allgemeine Psychopathologie*] has pointed out, can only be grasped by understanding and interpretation. (Ruesch 1972[1961]: 529)

Thus, what I used to call "Goffman's triad", and upon reading this book started calling "Ruesch's triad", may be Dewey and Bentley's triad. I'm talking about: (1) self; (2) other, alter; and (3) situation, context, environment. This triad may originate from before the 20th century - I still don't know. But it does have countless mirrors in numerous different approaches, from Karl Bühler to zoosemioticians.

Ruesch, Jurgen 1972[1948b]. The Infantile Personality: The Core Problem of Psychosomatic Medicine. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 540-559.

> In terms of the theory of social learning, the infantile personality is characterized by the following criteria:
>
> 1. Lack of generalization or over-generalization of modes of response associated with displacement of erogenic zones (Erikson 1946a, 1946b).
> 2. Paucity of instrumental actions, characterized by lack of diversification and lack of skill (Ruesch et al. 1947, Ruesch et al. 1948, Ruesch 1948).
> 3. **Deficiency in the discrimination of cues; paucity of cues; inability to understand the multiple meaning of cues and roles; ignorance or repression of cues arising in self**. These preprioceptive cues which arise within the organism itself are made up of cues contained in instinctual drives (hunger, thirst, sex, etc.), of cues which are the result of superego or self-interference (anger, anxiety, fear, shame, guilt, depression) (Ruesch 1948, 1949).
>
> (Ruesch 1972[1948b]: 542)

"Infantile personality" sounds like a label that rightfully didn't last until the 21st century. These are not problems of personality. These are neurological disorders.

> If in interpersonal relations an individual choose saction as the prevailing vehicle of expression, resolution of excess tension depends upon the possibilities of carrying out such action. **While symbolic expression for the sake of communication needs little or no social space, action-expression needs a suitable setting; otherwise it results in conflict with the environment**. Expression through action is, on the whole, gratifying only when there are other individuals who understand this type of communication; otherwise either there's regression or action is used to provide for substitute gratification, compensation, and alleviation of frustration without getting at the root of the interference. (Ruesch 1972[1948b]: 545)

I assume that *symbolic expression* is something like speaking ad *expression through action* is something like dancing.

> The infantile character is chronologically adult but emotionally a child who has scarcely ever experienced successful personal relations. Hence, necessary foundations for utilizing insight therapy are missing, inasmuch as experiences remain isolated and integration does not take place. **Verbal, gestural, or other symbols are not connected with affects and feelings, and consequently symbols have little merit for self-expression**, although they can be manipulated in a manner similar to management of gadgets or objects. (Ruesch 1972[1948b]: 551)

This definition is correct, as the first meaning of *īnfāns* in Latin is "speechless, inarticulate", the second "newborn" and then third "childish, foolish". Speechlessness and inarticulation are infantile characteristics.

> In psychotherapy, then, the therapist has to be aware that nonverbal expression is the only means of communication which the patient understands. As therapy progresses, an attempt is made to connect verbal content and manipulative procedure. The patient has to learn to utilize words for the sake of expression rather than manipulation, and to abandon the use of words as sound without corresponding meaning. (Ruesch 1972[1948b]: 553)

Because words are sounds with corresponding meaning.

> Mature persons differ from the infantile personalities by having at their disposal suitable techniques for interpersonal relations and by having mastered problems of communication in terms of self-expression and **self-extension**, thus availing themselves of expressive signs which are derived from **the somatic sphere**, from action, and from verbal symbolization. In contrast, the infantile person does not possess the necessary techniques for social interaction and communication; hence life experiences cannot be integrated. **In the absence of satisfactory interpersonal relations communication is limited**; signs used for self-expression originate in the somatic sphere or are related to action, and interpersonal relations on the level of verbal symbolization are rudimentary or nonexistent. (Ruesch 1972[1948b]: 556-557)

What neat notions. Since I'm conspecting a month after reading, I don't actually remember what he meant by self-extension, but it sounds interesting.

Ruesch, Jurgen 1972[1962]. Human Communication and the Psychiatrist. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 560-571.

> Human communication is concerned with all the procedures by which one mind my affect another (Shannon & Weaver 1949). This involves not only speech but also **the other forms of nonverbal and action beavior which people use to influence one another** (Ruesch & Kees 1956). (Ruesch 1972[1962]: 560)

Not "use to communicate with one another" but "use to influence one another".

> But a note of caution is here in place. Many of the concepts of the communication engineers cannot be applied to the human situation. **Noise, for example, cannot be identified in face-to-face relations because we cannot separate the intentional signals that emanate from a person from the accidental signals that arise in the surroundings**. In face-to-face communication we deal with multiple channels of transmission; these are not discrete, and their capacity is unknown. **Also, we cannot determine the set of possible messages in any given situation; the amount of information transmitted hence is unknown and information theory is hardly applicable.** The concept of entropy likewise cannot be applied because in human relations we deal with identified persons rather than with unidentified particles upon which the laws of thermodynamics are based (Frank 1951). The mathematical and scientific theories of communication never deal with content or the ways human beings experience events. Instead, they refer to quantitative and formal aspects of communication (Quastler 1955). (Ruesch 1972[1962]: 565)

This is much more realistic than approaches which naively discuss intention, information and entropy. In cultural semiotics, though, it is somewhat permissible because there a *text* is that "unidentified particle".

> Therapeutic communication (Ruesch 1961) thus can be viewed as **a regulatory process**. When a disturbed patient is introduced into a communication network, the therapist and other persons **exert a regulatory influence**. The participants amplify or reduce quantitatively deviant messages of the patient, alter the timing, rearrange the sequence, and influence the rhythm of the exchange; meaning is clarified, and interpretative devices are mastered. All this is an art which has to be learned through experience. (Ruesch 1972[1962]: 569)

This is extremely valuable for my purposes (e.g. the regulative function).

Ruesch, Jurgen and A. Rodney Prestwood 1972[1949]. Anxiety: Its Initiation, Communication, and Interpersonal Management. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 577-603.

> The events underlying this and other related accounts were made the subject of a study bearing on the observation that **anxiety is infectious, transmission proceeds at a rapid rate and a person's sensitivity to the anxiousness of other people is great**. (Ruesch & Prestwood 1972[1949]: 577)

Cf. George Herbert Mead, *conversation of attitudes* and his famous dog fight illustration.

> In anger, impending danger or interference has been perceived as a threat which can be managed, fought and conquered; action is contemplated or already undertaken, and the behavior of the organism has been coordinated for this purpose. In fear, integrated action is initiated to avoid the interference (Mowrer 1939). If for internal psychologic or external environmental reasons fight or flight is impossible, fear and anger change into anxiety. (Ruesch & Prestwood 1972[1949]: 578)

In the *triune brain* version, there are three options: freeze, fight or flight. Anxiety would probably result when freezing is the only option. In a word, it is *the ability to act* that differentiates anxiety from fear and anger.

> *Gestalt*. - **Reaction to stimulation is determined not only by intensity and suddenness of the stimulus, with its cue values, but also by its relation to other sets of stimuli (Lewin 1936) and their arrangement in time and space.** This togetherness and totality of impressions may by called its gestalt (Kohler 1947). Whenever impressions from the environment form a pattern and are perceived as being of approximately equal intensity, and when they appear to be coordinated, harmonious, regular, rhythmic and familiar, the person feels more at ease than when there is roughness, irregularity and strangeness. This observation seems to apply already to the human fetus in utero (Greenacre 1941), for the rate of the fetal heartbeat can be increased if a vibrating tuning fork is placed on the mother's abdomen, if a doorbell buzzer is placed over the fetal heart or if loud noises occur in a nearby room (Sontag & Wallace 1936). It also applies to the great apes, which can be terrified by large and unfamiliar objects or by strange events (Kohler 1925, Yerkes & Yerkes 1929). Thus, a group of gibbons was paralized with terror when trees were being felled, and many were crushed under the falling trees. **Unfamiliarity with mutilated or unresponsive bodies creates alarm in both man and chimpanzee.** Alarm with regard to strangeness is therefore not determined by the particular source of sensory excitation but by discrepancy of the total pattern from that which previously had been frequently experienced by the subject. The same principle can be applied to interpersonal relations. **Unconsciously most persons combine the impressions gained about another person with their subjective reactions into a total gestalt**. If there is a resulting unity of fit and feeling

> of well-being, the basis is established on which a good interpersonal relationship can develop. If there is a strangeness and disunity of fit, an alarm reaction is likely to occur, interfering with communication. (Ruesch & Prestwood 1972[1949]: 579-580)

First impression is that this touches upon the context feature. But then this: "In most cases, it [the term "*Gestalt*"] is used in a concrete sense; it designates the visible or tangible form of a material body, especially of a human body." (Cassirer 1945: 118) Here, *Gestalt* is not very concrete. I am also aware that Roman Jakobson was influenced by Gestalt psychology in his Prague days, but I have no idea yet where to turn to get a grip of it. (Maybe here?)

> In human beings transmission of danger signals occurs through various channels. **Throbbing pulsations, blanching, blushing, sweating, tension, strained posture, certain forced motions, twitching, tremor, general restlessness, fatigue, sighing and rapid shallow breathing are all signs of an alarm reaction which can be observed visually** and in the therapeutic situation. Speech and associated manifestations such as high-pitched, shrill, loud or tremulous voice, arrhythmic alternation between a high and a low pitch, sudden spurts, outbursts or rushes of words, overtalkativeness, lack of periods, pauses and silences, unfinished words and sentences, interruption of other speakers, snapping of words, sudden variations in speed, repetition of words, insistence, forced or inappropriate laughter are auditory signs which communicate uneasiness. The reverse picture can be observed in people whose uneasiness is communicated through long pauses, meager production of words, hesitating and faltering voice or introduction into speech of inarticulate sounds such as "ah" and "oh" or words such as "and", "or" or "well" which are then used as conjuctives for tying together unrelated sentences. Such signs of uneasiness were observed in sound recordings of therapeutic sessions, which neutral witnesses declared as communicating to them a certain degree of anxiety. (Ruesch & Prestwood 1972[1949]: 581)

What a long list of descriptive labels. This is concourse.

> Experiment 4: In this experiment an attempt was made to analyze the verbal symbols contained in anxiety and anger recordings. A comparison of 300 word samples of speech of 8 patients in three emotional states - labeled relaxed, anxious, and angry - revealed significant differences [...] which were arrived at by applying a simple analysis of words and expressions. The following aspects were analyzed and counted:
>
> 1. Frequency of **expressions of feeling**: e.g., "I felt bad".
> 2. Frequency of **abstract nouns** used to express abstraction: e.g. "thought", "life", "love".
> 3. Frequency of **concrete nouns**: "house", "tree", "bird", "ship".
> 4. Frequency of **personal references**: (*a*) nouns referring to persons, e.g., father, mother, sister or teacher or animals used in the sense of a person; (*b*) **personal pronouns**, such as "I", "he", "she", "we".
> 5. Frequency of (*a*) self-instigated action in which the speaker is instigator - e.g., "I ran away"; (*b*) of other-instigated actions involving the speaker passively, in which some one or something else was the instigator - e.g. "I was taken to school", "I was forced to -".
> 6. Frequency of qualifications: (*a*) subjective qualifications, such as "happy", "strong", "successful", "sad", "poor", "weak"; (*b*) objective qualifications, such as "American", "four", "green".
>
> The results of this analysis are graphically demonstrated in the chart and may be interpreted as follows: increase in number of words referring to feelings, personal pronouns and subjective qualifications seems to be perceived by the listener as a state of excitement and of self concern in the speaker. In contrast, reduction in number of subjective qualifications and of personal pronouns with simultaneous increase in use of concrete nouns and objective qualifications seems to be perceived as representative of a more relaxed attitude, denoting an objective rather than subjective state of emotions of the speaker. Anger samples differed from anxety samples inasmuch as in anger expressions of self-instigated action increased in frequency consistently. (Ruesch & Prestwood 1972[1949]: 586-587)

The first item, "expressions of feeling", is essentially the emotive language. I wonder if abstract and concrete nouns are somehow related to abstract and concrete reference? The fourth item takes care of personalization (first, second and third person and other "personal references"), although I would call these *person references* to avoid the connotation of "personal" as "private". The fifth, instigation, aspect follows the (presumed) *Dewey-Bentley triad*, which is neat. (This instigation aspect should be included in the study of concourse.) The sixth aspect is of little use for the moment - distinguishing subjective and objective adjectives seems useless for my purposes.

> **True communication can be achieved only when there is mutual understanding of semantics, syntactics and pragmatics**. In the process of communication, then, perception of the external sign is followed by subjective identification through feelings (Saul 1947) such as anger, anxiety, fear, shame, guilt and depression or satisfaction. In true communication between two persons the external sign is used by one to elicit in the other those specific feelings and associations which when combined with the external sign will transmit the correct meaning to that person. **This, of course, can be achieved only through long personal contact between the two and through the background of a common culture** (Ruesch 1948). (Ruesch & Prestwood 1972[1949]: 591)

Equazilation of codes through culture. See "centrifugal and centripetal forces in language" (Jakobson 1971[1960b]: 421)

> The principal distinction between communication and communization is to be found in the motivation of persons engaging in social contact. **In communization the intent of the person is not to communicate, but instead, a common denominator is selected in order to establish a certain degree of commonness and to avoid the anxiety of strangeness. Activities, interests, possessions, health or the weather may be utilized as topics in common for the establishment of contact**. Frequently nothing need be said at all,if, for example, events occur which all participants witness, since each participant then knows that every other individual through the common experience will have a limited understanding. Communization is a phenomenon observed in a variety of organizations and social groups, such as golf clubs, yacht clubs and country clubs. It also inevitably occurs in times of catastrophes and emergencies. There, a common danger cue, such as an earthquake or an epidemic, instils fear, fright and panic, and this common experience binds all participating persons together. Communization then partially substitutes for communication. (Ruesch & Prestwood 1972[1949]: 591-592)

When Charles Morris defined communization as "the establishment of a commonage other than that of signification" (1949: 118), I thought he meant stuff like emotions because he goes on with the "becoming angry" example, much like G. H. Mead and his *conversation of attitude*. Here, actually, Morris's approach becomes suspect, because he delimits'*communication*' to "the use of signs to establish a commonage of signification" (*ibid*, 118). Every other act of establishing a commonage other than signification - be it emotion, attitude, action, object, etc. is communization. In this sense communization really is somewhat related to *establishing communism*, a society in which all *property* is publicly owned. But then this doesn't click with Ruesch's communization, which still relies on a commonage of signification. Ruesch's communization actually seems to concern the **phatic** function of Jakobson.

> In social gatherings long periods are frequently spent in **clarifying definitions and the semantic meaning of certain signals**. After these external barriers have been removed and a common denominator established in terms of acceptance of the meaning of certain external cues, the process of mutual understanding then proceeds to encompass the internal and proprioceptive cues associated by each individual to these external events. If the participants have understood each other, it means that they have been able to understand what kind of proprioceptive cues the other person has associated with the externally perceived signal. **This, then, creates a common frame of reference**, and once it has been established - that is, mutual understanding has taken place - the behavior of the participating persons may or may not be adjusted to this perceived frame of reference. Understanding - that is, the assessment of one's own

> frame of reference, comprehension of other person's frame of reference and **welding the two frames of reference into a larger gestalt** - has to be followed by appropriate action. There are, however, people who can never appreciate consequences of what originated within themselves. They perceive the reality situation but cannot follow through to the necessary consequences. Although in such a case communication is possible, it will not lead to successful interaction or to a gratifying relationship. (Ruesch & Prestwood 1972[1949]: 598)

Is that a broader version of **metalingual** operations? Also, compare "frame of reference" to "universe of discourse".

Ruesch, Jurgen 1972[1953b]. The Interpersonal Communication of Anxiety. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 604-613.

> The prevention of panic is accomplished through leadership; leadership, in turn, is characterized by the ability of one or a few people to structuralize the communication network in such a way that origin and destination of messages becomes known, that instructions for action are simple and clear, and that, in case of doubt, messages can be checked upon. **True leaders emit messages that are unambiguous and appropriately geared to the expectations of the receivers**. (Ruesch 1972[1953b]: 611)

Thus, true leader must be well acquaintant with whom s/he leads.

Ruesch, Jurgen and A. Rodney Prestwood 1972[1950b]. Communication and Bodily Disease: A Stody of Vasospastic Conditions. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 614-634.

> The male patients, with one exception, tended to describe their mothers in idealized terms; these were said to have been **good, virtuous and understanding mothers**. Fathers, in contrast, wer ereparted as having been **rather distant and not particularly interested in the children**. A not of rivalry was common when the conversation drifted towards the topic of father inasmuch as half of the male patients accused an older brother of having been father's favorite. All but one male had at least one older brother. (Ruesch & Prestwood 1972[1950b]: 621)

It's as if he's describing my family, except I don't accuse my older brother of having been father's favorite - it's not something I hold against him (they had common interest in cars, mechanics, electronics, etc. while I share a common interest in psychology with my mother).

> The two components of any perceived message, **the command-like aspect of the information and the enlightening feature of the information** are well known to mature people. Similar to all immature people, our vasospastic patients tended to magnify the command-like aspect of any message received and tended to neglect the enlightening aspects of the information obtained. **Likewise they felt that any expression on their part would necessarily act as a command to other people**. This peculiar distortion explains their behavior in psychotherapy, in which they expected from themselves and from the therapist nothing but coercive manifestations. In order to tolerate the coercive aspects of communication, they needed an unusual amount of affection and protection which in turn rendered them resentful and hostile towards themselves and the therapist. (Ruesch & Prestwood 1972[1950b]: 627-628)

At this point I think that Jakobson did not as much neglect the aspect of metacommunicative instructions but diffused these in all other functions. That is why you can find metacommunicative aspects in all but the referential (cognitive, "enlightening") function in his scheme.

Ruesch, Jurgen 1972[1959a]. The Schizophrenic Patient's Ways of Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 635-647.

> First a word about the movements of schizophrenics. Through clinical observation and the study of films [Ruesch, Bateson & Kees, "The Child Who does not speak", 16mm silent film (30 min.)], it becomes apparent that **the movements of psychotic children who tend to play with their fingers, make grimaces, or assume bizarre body positions rarely involve other people**; instead they are **directed towards themselves**, sometimes to the point of producing serious injury. These children also show gross uncoordination of speech, and consequently they have difficulties in expression (Goldfarb et al. 1956). Many adult schizophrenics still display angular, jerky, and unco-ordinated movements which are carried out with unoven acceleration and deceleration at either too slow or too fast a tempo. In observing autistic, withdrawn, or outright psychotic children together with their parents, it becomes apparent that the adults frequently do not respond to the **communicative actions** of the child. An outstretched hand, ready to grasp, is not helped to the toy for which it reaches; a child running towards the parent is not picked up. The mother does not playfully and with time gladly respond to the **interpersonal movements** of the child; and in her refusal to acknowledge, to complement, or to develop the movement she undermines the pleasure the child may derive from communication. (Ruesch 1972[1959a]: 637)

Communicative actions and interpersonal movements are interesting variations of terms.

> *Language and Codification*
>
> *Semiotics:* Semantic processes are disturbed. (Semantics are defined as the relation of signs to the objects to which they refer.) Syntactic processes function well. (Syntactics are defined as the formal relation of signs to one another.) Pragmatic processes are disturbed. (Pragmatics are defined as the relations of signs to their interpreters.) (Ruesch, 1957.)
> *Discursive Language:* **Patients are not skilled in the use of discursive language, which is dependent upon conventions, and see in these instruments of control and coercion.** (Ruesch, 1957.)
> *Digital Codification:* Patients have an affinity for arbitrary symbols such as words and numbers - that is, digital codifications - but use these in an idiosyncratic way. (Ruesch, 1955.)
> *Sentence Structure:* Predicate orientation in thinking, writing, drawing, painting, decorating and action predominates over subject orientation. (von Domarus, 1944; Arieti, 1955; Ruesch and Kees, 1956.) (Ruesch 1972[1959a]: 644)

This is a weird mixture of notions. I'm a bit dissapointed that Ruesch doesn't elaborate Morris's three-fold distinction (semantics, syntactics, pragmatics) in any way (it is all too common that these are taken at face value and no effort is put into clarifying further or doing something unexpected with 'em).

Ruesch, Jurgen 1972[1959b]. Psychotherapy with Schizophrenics. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 648-661.

> In order to carry out psychotherapy we must use language. But the patient's tendency to withdraw results in disturbances of the language process. The schizophrenic has difficulties with semantics. Instead of

> agreeing with other people as to what the objects or events are that certain words refer to, he makes up his own definitions. Instead of consulting a dictionary, he appears to his fantasy. The schizophrenic uses symbols in an idiosyncratic way, and it is the task of the therapist to discover the private meanings that the patient attributes to the symbols he uses. The syntactic processes, which indicate the formal relation of word to word or sign to sign, are much less disturbed; and, strangely enough, schizophrenics do not show striking aberrations in grammar or calculus. The pragmatic processes, however, which include all the relationships between words and their users (Ruesch 1957), are highly disturbed. The schizophrenic patient does not realize that signs and words are interpreted and that they are interpreted differently by everyone who uses them. The patient's poor mastery of discursive language is in part traceable to the fact that he has not learned the procedure of interpretation. In order to speak fluently and understandably, **the speaker must abide by the conventions that have been established for the use of words; he must be able to distinguish a question from a command and an appeal from an informative statement**. But unfortunately **the schizophrenic perceives the words of others as instruments of control and coercion**, and in his own use of verbal communication, he often plays with a word or a number as if it were a toy. (Ruesch 1972[1959b]: 652)

Appeal is "a serious or urgent request, typically one made to the public". In other words, the speaker must distinguish the *interrogative* question from the *imperative* command and the *imperative* appeal from *referential* informative statement. The question here may be an exception to conation because *Frageton* may be emotive. // Another thing that's beginning to nag me is the feeling that perhaps it is not so much a communication disturbance to perceive the words of others as instruments and control and coercion. The "power turn" in humanities has shown that words indeed are instruments of control and coercion. He himself often repeats the formula that "information controls action, and action changes information" (see above).

Ruesch, Jurgen 1972[1952]. The Therapeutic Process from the Point of View of Communication Theory. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 667-678.

> The elements which compose a *communication system*, therefore, embrace: **a source of a message**, usually a human mind; **a transmitter**, usually a human voice and gesture; **a channel**, usually space - sometimes it may be a telephone line; **a receiver**, the sense organs; **a destination**, another human mind in which **the message** is interpreted and evaluated. These basic elements of a communication system can be found in small, two-person systems or in systems embracing hundreds of millions of people. The only difference between small and large systems is the fact that in small groups the instruments of reception, transmission and evaluation are located in one organism, while in large groups they are distributed among many persons. In communication theory, **a message of the government to the people can be treated in the same way as a message between two persons**; and the mental processes of a single person, with no other people in sight, can be treated as an exchange of messages between a real person and a symbolic, internalized person. Intraorganismic communication thus becomes a special case of interpersonal or group communication. (Ruesch 1972[1952]: 667)

A list of constitutive features, drawing on Shannon and Weaver. The latter bit about communication between government and its subjects demonstrates the kind of thinking lead to Citizens United v. Federal Election Commission and *corporate personhood* (e.g. corporations are people).

> The third question, dealing with an analysis of the *destination of the message*, raises the question: "To whom is the message addressed?" **While in the field of propaganda and broadcasting this is called "receiver" or "audience" analysis (Smith et al. 1949), in interpersonal relations we may call it an analysis of the "addressee"**. (Ruesch 1972[1952]: 669)

This does make sense, but doesn't negate the fact that "addressee" has the connotation of involving mail.

> In a fifth step the *channels and symbolization systems* are analyzed, raising the question as to "what media of communication have been employed". Thus a message may be expressed in words, being paraphrased by gesture and modified by some involuntary grunts such as coughing. (Ruesch 1972[1952]: 669)

As Roland Posner (2004) has suggested, *channel* and *media* are almost interchangeable notions. The confusion comes about when one considers that here media is like "material" while some nonverbal researchers identify channels with codes (because of the plurality of kinesic, proxemic, vocalic, ocilesic, etc. channels).

> The sixth problem deals with the analysis of *metacommunication*. The question, "How is it being said?" **focuses the observer's attention** not upon the content but rather upon the instruction as to how to interpret the message. Explicit instructions, for example, are given by a person who enters an office and introduces himself as an insurance agent. Less explicit are the instructions given through the uniforms of officers, judges, and other functionaries who, when they speak, assume that the listener identifies their words as being spoken in the pursuit of their official duties. Most implicit, of course, are those instructions which people assume needn't be expressed because they are shared by all - namely, values. The assumptions which people make about other people's messages take the place of explicit instructions given for the interpretation of messages.
> In any culture, the ways of communication are prescribed by tradition. **The signals used to evoke in the listener the appropriate set of assumptions usually are nonverbal**. The intonation of a voice, the use of sequence, and the omission of certain details may serve as instruction. Furthermore, in making a statement, a person assumes that the other person has some knowledge about his omissions. If somebody smokes a cigar, we do not perceive his smoking the cigar but we also know that he does not smoke a pipe, does not smake a cigarette, and does not chew tobacco at this moment. These conclusions are fill-ins from our experience; they are value judgments which help us to interpret a message by evaluating the statements which have been omitted. These omissions, of course, exceed many times the number of statements actually made. (Ruesch 1972[1952]: 670)

I consider the phrase "focuses the observer's attention" here relevant because it is essentially Ruesch's version of *Einstellung* (or *empasis*) upon a specific function. In this sense the questions that Ruesch poses in place of a model act much like dominant functions in Jakobson's parlance.

> Most neurotic patients, and especially compulsive and phobic patients, try to establish social situations which will produce results which correspond to their anticipations. Though this is theoretically feasible, there is a flaw in such reasoning. **Action is always different from anticipated action, primarily because the human mind telescopes events in time and in space and because not all of the obstacles can be accurately predicted**. A neurotic person is unwilling to admit limitations of the human mind, and when failure is encountered further controls are initiated. The more controls are applied, the more failures occur, until action becomes so restricted that the whole system breaks down. In practice, the controlling tendencies of the patient diminish when the relationship to the therapist improves to the point where the patient can realize that he does not register failures and that he does not correct his performances. The task of therapy is to help the patient to abandon excessive control of self and manipulation on the other, until a happy medium has been established between control and adaptation. (Ruesch 1972[1952]: 674)

"Telescoping" the future is an awesome metaphor.

> The nature of the human communication machinery forces the individual to be *selective* in the *evaluation* of information. Since simultaneously occurring events have to be treated successively, the temporal and

> spatial representation of events is always distorted. All that the human being can do is to be aware of such a distortion. In his mind an individual can delay or speed up events; he can bridge distances; he can add, subtract, maximize, or minimize certain features. This ability, which is commonly called fantasy, enables the individual to better tolerate the frustrating aspects of real life. Fantasy acts like a buffer system; it provides for a delay of gratification. In therapy, then, an attempt is made to correct deficiencies which arise because a person is equipped with too little or too much fantasy. **Some psychosomatic patients, for example, lack fantasy; they are unable to delay gratification and therefore to tolerate frustration**. With the development of their fantasy, encouraged by the therapist, their physical symptoms tend to disappear (Ruesch & Prestwood 1950). Conversely, in psychoneurotic patients **the excessive fluidity of fantasy has ceased to act as a buffer against the realities of life**. Here the therapeutic efforts are directed at reducing the fantasy elaboration in an attempt at tying information closer to action. (Ruesch 1972[1952]: 675)

Thus the function of fantasy is to act as "a buffer against the realities of life". When the protagonist in Zamyatin's *We* (1921) loses his fantasy, what should follow - according to this - is an inability to delay gratification and to tolerate frustration.

> *Communication* can be used in a *constructive* or a *destructive* way. If a four-year-old boy runs to his mother in great joy to show her a snail he has found and she acknowledges this message by saying, "Go and wash your dirty hands", the mother makes a tangential reply which does not acknowledge the original message. **To ignore, to reply tangentially, to willfully misinterpret messages, or to deny somebody the pleasure of an acknowledgement means to act cruelly**. It is frustrating to hear a "no" where a "yes" has been expected, but both "yes" and "no" are straight answers. Not to acknowledge a person's intent is to use communication for destructive purposes. Many of our neurotic and psychotic patients have learned to use communication as a tool of warfare or as a tool of diplomacy, but never have they experienced the pleasure of sharing information. One of the most important therapeutic processes consists of helping the patient to experience the pleasure of acknowledgment. If the patient can learn to acknowledge the messages of others and therefore to be acknowledged himself without avoiding personal contact, the most important therapeutic event has taken place. If manipulation can be replaced by communication and if "person-to-person calls" can be substituted for "station-to-station calls", therapeutic progress has been made. (Ruesch 1972[1952]: 676)

The issue of ignoring or avoiding another concerns the **phatic** function, or, more exactly it concerns *phatic communion* and the release of social tension.

> Modern communication theory is concerned primarily with the *formal* aspect of communication; "what is said", or the content, is intentionally neglected. This viewpoint developed from the observation that content and form of messages are intimately connected, and that once the form of communication changes, the content must, by necessity, also change. Inasmuch as form and content are two different, but related, aspects of one and the same process, this mutual relationship can be utilized for scientific purposes. By minimizing content and maximizing form, communication theory aims to establish more abstract criteria of human relations. **To use an analogy, one might say that communication theory is not concerned with apples or pears that might fall from a tree, but with the law of gravitation**. The hundreds and thousands of varieties of contents inherent in human messages do not lend themselves for scientific consideration. However, **the more formal aspects of communication can be approached with scientific methods**. (Ruesch 1972[1952]: 677)

This applies to my current efforts as well: it would be difficult or impossible to consider all forms of semantics in nonverbal communication, but it is possible to modify Jakobson's scheme to shed light at least some aspects that are already familiar to semioticians. The analogy applies readily to other fields as well. For example, in the case of jazz-hop we are not dealing with jazz or hip-hop per se but with the disposition to fuse these genres and the

outcomes thereof.

Ruesch, Jurgen 1972[1956c]. Psychotherapy and Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 679-687.

> Whatever takes place inside an individual is accessible to another person only through some means of communicaton. Words which pertain to the psychological processes of another individual stand for inferences which the observer made by combining observations of the communicative behavior of the other person with introspective and observational data about self. **The referential property of these words, therefore, points to at least two persons, and usually involves, in addition, some cultural standards.** (Ruesch 1972[1956c]: 680)

Huh. This is an old argument - that signs are social because as soon as one tries to explicate or express any kind of signs, it is as-if communicated to another person. Here the argument is much more fleshed out. It is made clear that intrapersonal processes can be infered and mediated only through words that pertain to oneself as if one was another person. It's a classical autocommunicative *I is an other* situation: *I* can observe *me* as another person. The person in the mirror becomes an Other. The last bit about cultural standards is even more important, as culture offers a large stock of semiotic material for autocommunicative purposes.

> When the verbal expressions of a person reflect both his actions and his thinking and feeling, then the study of verbal production is somewhat representative of the individual's behavior. **But if verbal statements do not stand in a one-to-one relationship to action, emotion, or thinking** - and such is the case in the majority of patients we deal with - **then the study of verbal behavior becomes meaningless**. Furthermore, even in those instances where people attempt to **reflect their actions in words**, they meet with difficulties, since **only a few aspects of action are accessible to verbal representation in the first place**. Verbal and digital denotation can only indicate arbitrary points on a continuum, such as:
>
> 1. The point of departure of action, e.g., the mental state upon first examination of the patient.
> 2. The point of arrival of action, e.g., the mental state after treatment.
> 3. The direction of action, e.g., the goals of therapy.
> 4. The impact of action, e.g., the effect of the doctor's treatment upon the patient.
> 5. Hierarchical or chronological sequences of actions, e.g., the events in the first or second week of treatment.
> 6. The type of action as expressed by verbs, e.g., talking, waiting, sleeping.
> 7. The context in which action occurred, e.g., in the office or on the ward.
> 8. The roles which the patient assumed, e.g., the student nurse in the role of the little sister of the patient.
> 9. The rules which were observed, e.g., freedom of speech and restriction of action during interview.
>
> In science, there is today a growing awareness that the observer's way of reporting and **the limitations inherent in language** distort our own thinking (Ruesch 1954). **Words are incapable of representing subtleties of timing, intensity or transition.** To indicate the continuum of an action process, we have to employ **nonverbal denotation devices** in the form of moving pictures, sound, three-dimensional models or direct human re-enactment (Ruesch & Kees 1956). Words are aligned serially, and much time is needed to report the events that happened in nature simultaneously. Also, **certain words denote abstractions, and because we have created different terms we end up by believing that the things we have honored**

> **with a label are separate entities in nature**. Likewise, the position of the observer relative to the person or thing that is observed matters. When we are far away, we perceive only mass effects; from an airplane, people on the ground look alike. But if we move in close, we become aware of individual differences and the perception of these differences depends on how much we, as observers, differ as persons from the individuals we are observing. Thus, the process of perceiving, evaluating and reporting observations has become a subject matter in its own right; we might call it "scientific communication". The physicist's struggle with the theory of cognition and knowledge was at the root of these endeavors. Heisenberg's principle, indicating that the velocity and the position of a particle cannot be determined simultaneously and that the two types of information stand in a relation of complementarity, marks the introduction of the human observer as a variable into considerations of physics. But unlike the physicist who assesses, within the limits of the human communication machinery, the physical nature of events, the psychiatrist has to employ the observer's way of perceiving, evaluating and reporting in order to explore the patient's way of perceiving, evaluating and reporting in order to explore the patient's ways of perceiving, evaluating and expressing. Thus, communication is used to explore, study and report about communication. (Ruesch 1972[1956c]: 680-681)

Concourse! Concourse! Concourse! Verbal representations of actions are not - at least in my mind - as limited as Ruesch makes it out to seem. Aside from "cultural standards" there exists a body of phrases, idioms, expressions, labels, terminology, stock descriptions, literary and poetic references that accommodate verbal representation of action. I also believe that each culture and language has a somewhat different stock of these semiotic resources than the next. I also believe that Ruesch's list of indications can be appropriated for concursive analysis. The most important point here is (f), but others as-if work around it. In what measure, in fact, are words incapable of representing subtleties of timing, intensity or transition is up to investigation. Literature is a good source material for such investigation because literary characters are personalized and although the actions represented may be fictitious, the means of representation are very real. It may be possible to distinguish abstract and concrete references and to arrive at an understanding of how verbal representation of action works, what are its limits and possibilities. In the end, the study of concourse is a study of *knowledge of nonverbal behaviour* - in a word, an epistemological enterprise - and this body of knowledge will ultimately have to be compared to visual representation and other empirical evidence of human behaviour.

> Such a theory encompasses all the inner events subsumed under the heading of attitudes, memory, decision-making, beliefs, emotions, thought, assumptions or drives; it includes **nonverbal perception and action**, and verbal manifestations of speech and writing as well. **The unit of observation is not one person, but all the individuals participating in a given situation**. In this approach, instead of talking about psychotherapy - its nature, value, and outcome - we talk about **the effects of communication with self, with one other person and with many**. (Ruesch 1972[1956c]: 682)

(1) Nonverbal perception and action is missing from Jakobson's so-called communication model; (2) The unit of observation in the study of communication is the *communication system* - the *social situation*; (3) It includes all levels of communication (intrapersonal, interpersonal, group and public).

> In the two-person situations, which may be either dominated by one person alone or controlled by both participants, the exchange is, by and large, determined by only one set of roles at any one period of time. If a change in a relationship occurs, it is usually gradual. However, therules of interaction fluctuate rapidly, and the great art of interpersonal communication is related to the perception of signs that signal a change in the communicative context. With only two composing the system, each participant can devote his undivided attention to the management of the situation, being able to monopolize the other person's attention, to observe the impact of his own statements directly, and to rely upon the other's immediate replies. The feedback circuits are simple, and correction of information is relatively easy. **The language used in interaction is more of the analogic, nonverbal type, involving a multitude of sensory and effector**

> **channels**. Efficiency in expression and perception are hardly required inasmuch as statements may be repeated and messages may be redundant. Agreement and disagreement, both as to the stated subject and as to the underlying assumptions, can be tested to the limit. (Ruesch 1972[1956c]: 683-684)

I think I can forgive Ruesch for using the oxymoronic phrase "nonverbal language" here, because it's the 1950s and Birdwhistell's data is not yet in. Using the same phrase in the 1970s when consensus had been achieved that nonverbal communication does not constitute a language, is less forgivable.

> Psychopathic persons, with their tendency to use action language, have mastered discursive language in part only. They have difficulties functioning in a group unless they can reduce the group to a two-person situation: the self is opposed to the rest of the group, which is treated as one entity - the audience. The schizophrenic patients, especially children, appear as if they had not mastered discursive language at all; they cannot function in a group, and in two-person situations only with the greatest difficulties. **Even their nonverbal expressions can hardly qualify as language, inasmuch as they are idiosyncratic and not shared.** Their somewhat angular and clumsy movements are in part the result of unsatisfactory cation responses by their parents, so that schizophrenics can be regarded as persons whose action and analogic language is underdeveloped (Ruesch [1972]1955a). The manic-depressives, in their depressed or manic phases, lack synchronization between verbal and nonverbal language. (Ruesch 1972[1956c]: 685)

The assumption i that most nonverbal expressions are shared.

Ruesch, Jurgen 1972[1953c]. Social Factors in Therapy: A Brief Review. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 688-726.

> Let us analyze for a moment what is meant by culture. Data pertaining to a large number of people who neither as individuals nor as a group are readily identifiable usually are subsumed under the heading of culture. **The influences of tradition, of custom, of language, and of a host of other factors to which the individual is exposed in daily life cannot be examined individually**; collective terms, therefore, are more practical for these more ephemeral mass events (Smith et al. 1946). With this **construct**, anthropologists, for example, are enabled to evaluate the influence of the newspapers, the movies, or the taxation system upon masses of people without having to bother about the effect of a particular movie upon a particular person. **Culture this is a concept which exists in the heads of the scientists; it does not exist in reality**. But nonetheless it fulfills a useful purpose (Ruesch & Bateson [1972]1949). (Ruesch 1972[1953c]: 703)

A similar statement could be made about the concept of "language". Roman Jakobson acknowledged that some approaches do make language out to seem like a linguistic fiction. We can talk about language, culture, and other "wholes" or imaginary entities pertaining to mass phenomena.

> It is a well established fact that anything that a human being perceives, whether it be word, object, or action, will influence his conscious or unconscious body of information. Social factors then are nothing else but mandatory or enlightening messages perceived by the patient. In person to person communication, the origin and destination of messages are more or less known to the participants. **In mass communication, through the means of radio, the press, and the movies, for example, messages are distributed over a network in which the identity of the receivers is unknown and remains anonymous**. Social factors thus are all those conscious and unconscious perceptions by an individual which derive directly or indirectly from human beings and which influence the individual's thinking and his actions. **Any individual operates in a social matrix consisting of a multitude of messages, the origin and destination of which are frequently unknown**. This is the way the concept ofculture is understood in terms of communication. (Ruesch 1972[1953c]: 706)

Compare this to how Juri Lotman understands culture in terms of communication.

> It is easier to do therapy with a white member of the western civilization who does not speak the same language than to do therapy with a person who speaks English but does not really belong to the orbit of western civilization. The difficulties are essentially related to **a misinterpretation of messages - especially of the non-verbal messages** - which are exchanged between the patient and the doctor. The cues pertaining to familiarity and distance, to status superiority and inferiority, to similarities ad differences, to approval and disapproval, are not shared in common; the basic assumptions about communication are different; the social approaches vary; and in this confusion it is difficult to find a common meeting ground. (Ruesch 1972[1953c]: 710)

It almost seems that in therapy nonverbal conformity and understanding is more important than verbal connection.

> Therapy with political radicals is a particular psychiatric problem. At first sight, it seems but natural that different opinions exist about political systems. Upon closer scrutiny (Krout & Stagner 1939, Sanai & Pickard 1949), however, it becomes quite evident that rebellion against an existing political system, especially on the part of middle-class persons, is related to certain life experiences within the family. **Judging from the literature, the problem of the revolutionary has changed little in the course of time; since time immemorial he has devoted his life to rebellion against authority** (McCormack 1950). While useful to his own party in the early stages of a social upheaval, the revolutionary may be liquidated once that party has assumed power. Persecution and oppression enable the revolutionary to function well, but once in power he may not know how to act judiciously. Trained to oppose, he eventually will turn against his associates; in need of fight and rebellion, he eventually will make so many enemies that his own position and that of his party are endangered. (Ruesch 1972[1953c]: 713)

The problem of the revolutionary has nod changed because the problem of persecution and oppression has not changed.

Ruesch, Jurgen 1972[1955a]. Nonverbal Language and Therapy. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 727-738.

> I can quote no better words than those of Harry Stack Sullivan to introduce this discussion:
>
> > Incidentally there are people who seem completely staggered when one talks about nonverbal referential processes - that is, **wordless thinking**; these people might simply seem to have no ability to grasp the idea that **a great deal of covert living** - living that is not objectively observable but only inferable - can go on without the use of words. The brute fact is, as I see it, that **most of living goes on that way**. That does not in any sense reduce the enormous importance of the communicative tools - words and gestures. (Sullivan 1953)

Specifically I shall be concerned with the following facts: First, that mental disease is intimately associated with disturbances in sign behavior, language, and communication. Second, that disturbances in **nonverbal sign behavior**, language, and communication are associated with more severe and often longer lasting mental and nervous conditions, while disturbances in **verbal sign behavior**, language, and communication are associated with less severe psychiatric conditions. And third, that the way is now open for the development of new and more effective methods of therapy. (Ruesch 1972[1955a]: 727)

This is, by my account, the first blockquote in this book. The terms in this one are interesting.

Action language embraces all movements that are not used exclusively as signals. Such acts as **walking** and **drinking**, for instance, have **a dual function**; on the one hand, they serve personal needs, and on the other, they constitute statements to those who may perceive them. (Ruesch 1972[1955a]: 727)

In Umberto Eco's terms, these functions are denotative (intrinsically coded) and connotative (extrinsically coded).

Similarities and Differences between Verbal and Nonverbal Codification

Nonverbal codification

Verbal Codification

General Characteristics

The nonverbal denotation unit is a Gestalt, the appreciation of which is based on analogies.The verbal denotation unit - either sound or its written representation - is based on phonetics.The nonverbal denotation unit can be broken down further - for example, parts of a unit such as a photograph can be cut out and the details are meaningful in themselves.The verbal denotation unit - spoken or written - cannot be broken down further; for example, there does not exist a meaningful fraction of the letter, word, or sound *A*.**Nonverbal denotation is based on continuous functions; for example, the hand is continuously involved in movement as long as the organism lives.Verbal denotation is based on discontinuous functions; for example, sounds and letters have a discrete beginning and end.Nonverbal denotation is governed by principles and rules which depend largely upon biological necessities - for example, the signals which indicate alarm.Verbal denotation is governed by arbitrary, man-made principles; for example, grammatical and language rules differ in various cultural groups.Nonverbal denotation is used as an international, intercultural, interracial, and interspecies language; it is adapted to communication with an out-group.Verbal denotation is used as a culturally specific language; it is adapted to communication with the in-group.**

Spatiotemporal Characteristics

Nonverbal denotation can indicate successive events simultaneously; for example, *come* and *go* signals can be given at the same time.Verbal denotation must indicate simultaneous events successively; for example, a spoken or written report consists of words which are aligned serially.Nonverbal denotation is temporally flexible; for example, a movement can be carried out slowly or quickly.Verbal denotation is temporally rather inflexible; for example, words when spoken too slowly or too quickly become unintelligible.Nonverbal denotation is spatially inflexible; movements and objects require a known but inflexible amount of space.Verbal denotation is spatially flexible; print may be large or small.Methods of nonverbla denotation such as sketches, photographs, or three-dimensional models can represent space superbly.Verbal denotation cannot indicate space successfully except for description of boundaries.Nonverbal denotation is poor for indicating elapsed time, but good for indicating timing and coordination.Verbal denotation is good for indicating elapsed time, but poor for indicating timing and coordination.

Characteristics Referring to Perception, Evaluation, and Transmission

Nonverbal denotation can be perceived by distance and proximity receivers alike; for example, action may be not only seen and heard, but may also produce physical impact.Verbal denotation can be perceived by distance receivers only; that is, it can only be heard or read.Nonverbal language influences perception,

coordination, and integration, and leads to the acquisition of skills.Verbal language influences thinking and leads to the acquisition of information.In nonverbal language, evaluation is tied to appreciation of similarities and differences.In verbal language, evaluation is governed by principles of logic.In nonverbal language, expression may be skilled or unskilled, but regardless of its quality, it is usually understandable.In verbal language, expression must be skilled; otherwise it is unintelligible.The understanding of nonverbal denotation is based upon the participant's emphatic assessment of biological similarity; no explanation is needed for understanding what pain is.The understanding of verbal denotation is based on prior verbal agreemeent; the word *pain*differs from the German word*Schmerz* or the French word *douleur*, and the understanding of the significance of these words is bound to such previous arrangements.

Neurophysiological and Developmental Characteristics

Nonverbal denotation is tied to phylogenetically old structures of the central and autonomic nervous systems.Verbal denotation is tied to phylogenetically younger structures, particularly the cortex.Nonverbal denotation is learned early in life.Verbal denotation is learned later in life.In the presence of brain lesions, analogic understanding may be affected while repetition of words or ability to read is retained; for example, disturbances such as aphasic alexia or transcortical sensory aphasia indicate separate neural pathways for nonverbal as opposed to verbal codification.In the presence of brain lesions, understanding may be retained while verbal ability is impaired; for example, verbal agnosia or alexia indicate again separate neural pathways for verbal as opposed to nonverbal codification.Nonverbal codification involves complicated networks and includes the effector organs; for example, athletes and musicians go through certain warming-up motions prior to a performance.Verbal codification involves the central nervous system only; for example, nomovements and no external perceptions are necessary in order to recall a name.

Semantic Characteristics

Actions and objects exist in their own right and usually fulfill not only symbolic but also practical functions.Words do not exist in their own right; they are only symbols. Words, therefore, represent abstractions of aspects of events, the accuracy of which is a function of the human observer.Nonverbal codifications permit redundancies.Verbal codification produces fatigue when redundant.Nonverbal codifications permit brief and succinct statements.Verbal codification necessitates somewhat long-winded statements.Nonverbal codifications are subject-oriented.Verbal codification is prodicate-oriented.Nonverbal codifications have emotional appeal.Verbal codification exerts an intellectual appeal.Nonverbal, analogic codifications are suitable for understanding.Verbal codification is suitable for reaching agreements.Nonverbal codifications represent an intimate language.Verbal codification represents a distant language.(Ruesch 1972[1955a]: 728-730)

This is one of the lengthiest such comparisons I have come across.

This thesis is supported by observations of the behavior of psychotic children who tend to **play with their fingers, make grimaces, or assume bizarre body positions** (Ruesch & Kees 1954 ["Children in Groups" 16mm film]). Their movements rarely are directed at other people but rather at themselves, sometimes to the point of producing serious injuries. As therapy proceeds, interpersonal movements gradually replace **the solipsistic movements**, and stimulus becomes matched to response. (Ruesch 1972[1955a]: 732)

This is what I call "nonverbal self-communication", although my treatment is far from framing it negativel.

Language functions have a direct bearing upon the practical aspects of therapy. First, a word about the distinction between somatic, action, and verbal language. **If a patient walks into the doctor's office, takes off his coat, opens his shirt, and points, with or without comment, to his hives, he is using somatic**

> **language**. If the doctor gets up, looks, and passes his hand over the skin, he likewise is using somatic language. If a patient walks drunk into the office, mumbling to himself, and plunges into the doctor's chair, he is using action language. If the doctor gets up, takes him by the arm, leads him to the door, puts him into a taxi, and gives the driver the patient's home address, he also is using action language. (Ruesch 1972[1955a]: 735)

A good illustration of "somatic language" ("body language" in the strict sense).

> In his interaction with patients who are not masters of discursive language, the psychiatrist has the choice of either being specific in terms of action and leaving the interpretation implicit, or verbally talking about what has happened - being explicit about the interpretation but failing to reply in terms of action. Thus an interesting problem of complementarity arises. **When action is denotative, the interpretation is connotative; when the interpretation is denotative, the corresponding actions become connotative**. Since in communication the effects produced matter more than intentions, it is important that the reply be gratifying, personal, and specific to the patient. It is only through nonverbal replies that a nonverbal patient can be influenced; and once such nonverbal interaction has been established, the organization of the patient's experiences gradually can be translated into words. (Ruesch 1972[1955a]: 736)

This reversal sounds cool but I don't yet understand what it is exactly that he means.

Ruesch, Jurgen 1972[1955b]. Transference Reformulated. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 739-748.

> Some hold that transference includes only neurotic and irrational manifestations on the part of the patient in therapy (Silverberg 1948); others believe that it embraces the whole doctor-patient relationship; finally, there are those who feel that the concept should be extended to include irrational elements in all non-therapeutic, spontaneous relations of daily life. This particular controversy is summarized by Thompson (Thompson 1945), who writes: "Transference was not created by psychoanalysis... When Freud first described the phenomena which he grouped under the name of transference, he was merely clarifying something which had been used unwittingly by physicians in their treatment of the sick throughout the ages." And I might add that **Freud was the first to describe some of the general characteristics of two-person communication systems, althoug he believed that the events subsumed under the term transference were limited to therapeutic situations.** Today, finally, we have come to recognize transference as a general feature of social behaviour, an idea that I propose to elaborate further. (Ruesch 1972[1955b]: 739)

Ruesch himself similarly has outlined various aspects of communicative phenomena in the therapeutic situation that are equally valid in general face-to-face communication.

> If two persons' mutual adaptation fits like a key to a keyhole and **the behavior blends into the larger social framework** like a doorlock into the style of the door, **behavior is by definition adaptive, rational, and normal**. (Ruesch 1972[1955b]: 742)

Metaphors. Congruous behaviour is normal.

> It is interesting to note that **the distinction between verbal and nonverbal language can also be applied to man's *intra-organismic codifications***. When people confer with each other, they use spoken or written verbal signals to elicit in the other person images and fantasies which by their very nature are analogic. But no two persons' sensations and interpretations are completely identical, and this analogic imagery is suitable for understanding only. (Ruesch 1972[1955b]: 743)

I'll take this as a go-ahead to distinguish verbal and nonverbal forms of autocommunication.

Ruesch, Jurgen 1972[1965]. Psychotherapy for the Well and Psychotherapy for the Ill. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 749-762.

> The *psychological therapies*, which include approaches such as psychoanalysis, psychotherapy, group therapy, hypnosis, and counseling, share in common the fact that **communication is used to influence the patient**. These procedures traditionally are verbal and content-oriented, whereby **the referential property of the symbolic expression** is given the greatest weight (Ruesch & Bateson 1951). The verbal therapies have often been compared to games (Haley 1963) in that the patient and the therapist communicate in a controlled situation, assuming standardized roles and observing standardized rules. Also the patient has to leran the therapeutic vocabulary and new ways in which to interpret verbal productions and behavior. (Ruesch 1972[1965]: 750)

All communication is - at least in some measure - used to influence another person (or in case of autocommunication oneself).

> Psychotherapy based upon the study of personality and experience is aimed at increasing maturation, differentiation, and individuation, and it *presupposes the intactness of the following functions:*
> Perception of verbal sounds and **behavioral clues**.
> Scanning what was perceived against the background of similar past experiences.
> Reaching a decision as to what the perceived entity refers to.
> **Reaching a decision as to whether the message needs a reply.**
> Arriving at a choice of expression for the reply.
> Timing and spacing the response so that it is intelligible.
> Observation of the impact that the reply produces upon the other person. (Ruesch 1972[1965]: 750-751)

These points are comparable to language functions in Jakobson, but also elaborate some important aspects of the actual communication process.

> *What are the conditions that interfere with the functions of communication?* That massive stress, functional psychoses, and physical disease may grossly disturb the functions of communication is well known. Not so well known are the many conditions that may interfere with the functions of communication in a more subtle way (Ruesch 1957):
> Perception may be distorted through inattention, excessive or insufficient food or fluid intake, emotional preoccupation, sensory deprivation, or sleep deprivation, or simply because the person has not learned to observe (Broadbent 1958).
> Scanning may be deficient because of defective memory, inappropriate or disordely cataloging of experiences, or simply lack of skill.
> The recognition of the referential property of a symbol requires selection of the most probable among the possible meanings. Low intelligence, oppositional behavior, or lack of experience may induce the person to pick improbable interpretations.
> The choice of reply requires a clear appreciation of the total social situation. Knowledge of the probable expectations of the other person is necessary for adequate response. Socially deviant people usually are deficient in the assessment of the other person's expectations and they cannot appreciate the usefulness of conformist practices to establish communication.
> Expressive skills may be unilaterally developed or the sense of timing may be off. **Nonverbal persons possess expressive skills that are mediated through their bodies but not through words; verbal persons, in**

> **contrast, may be unable to understand gestures, to give nonverbal hints, or to interpret action.**
> The observation of effects may be deficient in people who are not alert, who are self-centered, and who cannot relate the actions of others to their own. (Ruesch 1972[1965]: 751-752)

Some deficiencies are comparable to those that came up in reading Jakobson. And I did not expect Ruesch to use the expression "nonverbal person".

> The *analogico-nonverbal form of denotation* is characterized as follows (Ruesch [1972]1955):
> It contains features which in spatial configuration, color, sound, texture, smell, taste, timing, or rhythm are analogous to the events it purtports to represent.
> Its perception is based upon appreciation of a total Gestalt.
> It is not limited to vision and hearing but includes all sensory modalities.
> The codification process does not require arbitrary assignment of static symbols; the representation can be a dynamic one and it lends itself for coding continuous functions.
> Most analogic symbols are universally understood. **Being basic to the experience of people they do not need legends or explanatory systems**.
> It is learned early in life.
> It permits redundance.
> It has emotional appeal.
> It influences perception and decision-making little and does not distort the representation of original events to an appreciable degree.
> It is understood by the in-group and the out-group alike and therefore is suitable as an international and inter-age-group language. (Ruesch 1972[1965]: 754)

And yet there *are* explanatory systems and other representations of nonverbal behavior (e.g. concourse).

> The failure of psychiatrists to bring forth a workable theory for therapy with the very ill can be traced to the fact that the majority of therapeutic theories **took the association psychology of the nineteenth century as their point of departure**. Unfortunately these approaches were based upon the tacit assumption that associations were representative of a person's thinking and experience. The prevailing concern with thought and memory processes induced both psychiatrists and psychoanalysts to overestimate the significance of verbal codification - a trend that was supported by the scientific-analytic orientation of our technological civilization.
> At the present time more than ever **we are captives of the world of verbal unreality** in which the referential property of symbols is validated not against real events but against other symbols. Thus nobody ever sawa another person's dream; the therapist was not there when the events happened that the patient narrates about his past and the control analyst does not see the patient that the student describes. All exercises of this kind have the character of **a dictionary game**. A dictionary is characterized by the fact that every word is defined by the other words listed in the same volume; it indeed represents a closed system. To compensate for this shortcoming, some of the good dictionaries contain pictures, whereas in the customary forms of psychotherapy analogically coded material is rarely available. (Ruesch 1972[1965]: 755)

A similar issue nags me with semiotic approaches that stem from de Saussure, because his semiology was influenced by that very same association psychology. The principles of contrast and opposition are workable if you're a linguist but won't do if you're a nonverbal semiotician. Even today, the Italian semiotician Massimo Leone writes: "Every expression, though, as linguists and semioticians of all backgrounds assert, results from exclusion." - Not all backgrounds, surely.

> *The anchor person*. In addition to physical and somatic care, the mentally ill patient needs **a steady companion** who fulfills the role of an anchor person. In deep psychotic confusion this person serves as a

> point of reference. He or she has to be good natured, rather even tempered, available and accessible, non-coercive, and patient. Vocal qualities (Ostwald 1963), supportive and friendly gestures (Feldman 1959), appropriate bodily distance (Hall 1959), posture, timing, speed of movements, and smell are features which convey to the patient whether the therapist is coercive, naive, self-centered, rule-conscious, or angry. These clues also indicate whether the anchor person nicludes or excludes the patient, whether he retaliates in case he is attacked, whether he understands logical contradictions and double-bind situations (Bateson et al. 1956), and whether he tolerates being leaned upon without exacting an exaggerated emotional price. The anchor person thus serves as an alter-ego, lending support in perception, decision-making, expression, and action. At this stage the anchor person is not perceived as a separate organism but merely compensates for whatever social or physical functions the patient cannot perform. As the patient improves the anchor person becomes a distinctly different organism in the perception of the patient. (Ruesch 1972[1965]: 756-757)

I just like the concept. An *anchor* person *anchors* you to the world.

> The advantages of emphasizing communication in the process of psychotherapy are manifold. Above all other reasons, **communication is the social function that interconnects human beings with one another**. Rudimentary or defective communication is a most frustrating experience, as everyone can tell, and solitary confinement and exclusion from the group are among the severest punishments that are known to man. Without satisfactory communication people do not function well, and all seriously ill patients, regardless of psychopathology, suffer from some kind of disturbance of communication and are continuously frustrated because of it. If patients can learn to communicate satisfactorily they are put into a position to correct their information, to steer their behavior, and to act according to the necessity of the moment. If they can satisfy these conditions they behave like normal people. The advantage of using communication theory for conceptualizing abnormal behavior lies in the fact that the disturbance, the method of gathering information, and the remedy can all be conceptualized within one system. (Ruesch 1972[1965]: 759)

The social function is what should be instead of the *phatic* function in Jakobson's scheme. Instead of channel or medium the process of communization should be emphasized. In the end it does turn out, as Juri Lotman had suggested, that the notion of channel here embodies the function of memory.

Ruesch, Jurgen 1972[1968b]. Psychotherapy in the Computer Age. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 763-777.

> The world of the past was structured around *people*. Technology was subservient to immediate human needs; space was organized to satisfy the individual's sense of ownership and territoriality; history was written around the personalities of the leaders; laws defined personal responsibility; **the social order was designed to regulate human relations; and control consisted of making people do what those in power desired.**
> The new world is structured around *systems* made up of man, machine, and the environment surrounding both (Boguslaw 1965). Technology no longer serves people exclusively; it also is subservient to robot and gadget. Persons no longer own land; they lease and share in rotation whatever facilities they need, and spatial arrangements have become collective and discontinuous. Man has ceased to be king pin in the modern order. **The individual has become anonymous**, and history is being written in terms of social movements or technological achievements. Our laws (Miller 1964) no longer can be structured around persons because within gigantic organizations responsibilities are allocated not to individuals but to groups. Responsibility thus has become collective and has been extended to include long-term effects

> of technological innovations. For these reasons, modern rules and regulations tend to be written around products or situations rather than around people. This new orientation thus is concerned with man-machine interaction, and control measures are geared towards keeping the whole system, with all its animate and inanimate componets, operative. (Ruesch 1972[1968b]: 763-764)

And the collection ends with a paper that more fully outlines his vision that modern age is not for the man but for the machine.

> *Human relations*, of course, reflect the character of the individual, and *vice versa*. If the old order was characterized by small communities where human contact with the same people was frequent and contact with outside sparse, the new order requires contact with many people who are seen but occasionally (Ruesch 1967). Homogeneous groups have given way to heterogeneous groups and **contact restricted to the ingroup is being replaced by short-lasting contacts with the outgroup**. With this widening in number of casual acquaintances goes a diminished contact with the extended famil. Generations no longer live together in the same hous. Often they even livie in different states or on separate continents. The core family remains together as long as the children as small, but thereafter there is a tendency for the members to regroup with different partners (Berelson et al. 1966). (Ruesch 1972[1968b]: 764)

Here most of it seems to hold true half a century later. At least when it comes to widening of communication radius. On any given day I communicate more with people on the internet that I'll never meet than I do with those who surround me physically.

> From a world governed by principle we are moving to a world governed by mutual agreement, **always under the supervision of big brother, the information processing machine** (Cox 1964, Lapp 1965). (Ruesch 1972[1968b]: 766)

At times the big brother even has a name, be it CCTV or NSA.

> Most individuals are particularly sensitive to the image they possess about themselves. The precarious balance between individual *identity* (image of self when considered alone) and group identity (image of self juxtaposed to image derived from statements of others) can be altered by influencing perception and awareness concerning the differences that exist between self and others. Perceived social differences can be increased or decreased through three fundamental processes: **understanding, acknowledging, and agreeing**. Understanding is based upon the availability of satisfactory explanations that will justify the differences. Acknowledgment refers to the response received following a message addressed to another person. **Agreeing implies the isolation of a certain topic within the universe of discourse and the establishment of corresponding views or opinions**, a necessary prerequisite for action. Understanding, acknowledging, and agreeing all are gratifying experiences in that they represent steps towards ultimate action, with its **tension-reducing effects** (Ruesch 1961). (Ruesch 1972[1968b]: 768)

Reminiscent of Daniel Kulp's (1935) interconnected notions (opinion, rationalization, judgment, etc.). Tension-reducing function is, by Malinowski's original definition, *phatic*.

> The modern therapist rarely treats a patient in isolation from his family or group. Therefore, once the therapist is called upon to assess, advise, or intervene in interpersonal or social conflicts he first must decide whether the differences should be increased or decreased. If he believes that opinions and views can be brought closer together, he will use **methods that are intended to *equalize information*** (Ruesch 1966). Among these are:
>
> 1. Communization, which is achieved through exposure of people to similar persons and situations, resulting in equivalent experiences.

2. Communicative exchange, which is facilitated by social interaction and contributes to a leveling of information and behavior and to mutual understanding.
3. Interpretation, which leads to a sharing of explanations to justify existing differences.
4. Coercive action or threats which induce people to change their views.

(Ruesch 1972[1968b]: 768-769)

These I must consider closely and in detail when I come to the regulative function.

> The computerization of information gives every statement two faces: the official version which is entered on the IBM card or tape, and the private version which remains anonymous (Gardner 1962). This dual aspect of communication will change our lives profoundly, and a word about the computer may be in place.
> In the first million years of man's technological evolution were devoted tot he extension of his motor system, the last four hundred years have added extensions of his sensory system. Only within this century have machines been made to amplify his central functions, and by now the computer has been accepted as man's auxiliary brain (Feigenbaum 1963). The *computer* works on a binary system, and it can compute at a rate that is easily a thousand times faster than the human brain; its components are arranged in series, but all of them have to be in working order if it is to function properly. The brain, in contrast, has about a thousand times more nerve cells than the largest computer, occupies considerably less space, and works on a multiple input system that can process different kinds of information simultaneously. While computers can attend to one task at a time accurately and speedily, the brain can pursue several things simultaneously but with less accuracy. Loss of cells does not appreciably influence the functioning of the brain as a whole, a feature that is helpful in the survival of the individual (Crick 1966).
> Computers lends themselves superbly for *information storage and retrieval* (Kent & Taulbee 1965). **Journals, books, and possibly personal notes in the future will be stored electronically**. Access to the electronic memory is gained through dialling from one's desk, reaching the desired page in the microlibrary in a matter of seconds. Computers also are helpful in collating data, compiling statistics, calculating, making medical diagnoses, or assessing personality (Korein et al. 1963, 1966a, 1966b). (Ruesch 1972[1968b]: 771)

That's it!

- Ackerknecht, E. H.: *A Short History of Psychiatry* (New York, Hafner, 1959).
- Ackoff, R. L., Gupta, S. K., and Minas, J. S.: *Scientific Method* (John Wiley & Sons, New York, 1962).
- Alexander, F.: *Psychosomatic Medicine: Its Principles and Applications* (New York, Norton, 1950).
- Allport, G. W., and P. Vernon: *Studies in Expressive Movement* (New York, Macmillan, 1933).
- Anderson, V. A.: *Improving the Child's Speech* (New York, Oxford, 1953).
- Andrew, R. J.: "Evolution of facial expression", *Science* 142 (1963), 1034-1041.
- Arieti, S.: *Interpretation of Schizophrenia* (New York, Robert Brunner, 1955), 522.
- Bacon, A. M.: *A Manual of Gesture* (Chicago, Griggs, 1875).
- Bales, R. F.: *Interaction Process Analysis: A Method for Studying Small Groups* (Cambridge, Addison Wesley, 1950).

- Bateson, G., Jackson, D. D., Haley, J., and Weakland, J.: "Toward a theory of schizophrenia", *Behav. Sci.* 1 (1956), 251-264.
- Berelson, B. and Steiner, G. A.: *Human Behavior* (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1964).
- Berelson, B. et al., eds.: *Family Planning and Population Programs: A Review of World Developments*. Proc. Int. Conf. on Family Planning Programs, Geneva, 1965 (Chicago, University of Chicago Press, 1966).
- Berger, J., Zelditch Jr., M., and Anderson, B.: *Sociological Theories in Progress*, Vol. 1 (Houghton, Mifflin C., Boston, 1966).
- Boguslaw, R.: *The New Utopians* (Prentice-Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1965).
- Born, M.: *Natural Philosophy of Cause and Chance* (London, Oxford University Press, 1948).
- Broadbent, D. E.: *Perception and Communication* (Pergamon Press, London, 1958), 338.
- Cannon, W.B.: *Bodily Changes in Pain, Hunger, Fear and Rage* (New York, Appleton, 1929), 404.
- Cannon, W.B.: *The Wisdom of the Body* (New York, Norton, 1932), 312.
- Cartwright, D. and A. Zander, (eds.): *Group Dynamics: Research and Theory* (Evanston, Ill., Row, Peterson, 1953).
- Caroll, J. B.: *The Study of Language* (Cambridge, Harvard University Press, 1953).
- Chapple, E. D. and Lindemann, E.: "Clinical implications of measurements of interaction rates in psychiatric interviews", *Applied Anthropol.* 1 (1942), 1-11.
- Cherry, E. C.: "The Communication of Information", *Amer. Scientist* 40 (1952), 640-664.
- Clendening, L. (ed.): *Source Book of Medical History* (New Pork, Dover, 1942), (repub. 1960).
- Colby, K. M.: "Experimental Treatment of Neurotic Computer Programs", *American Medical Association Archives of General Psychiatry* 10 (1964), 220-227.
- Collins, B. E., and Guetzkow, H.: *A Social Psychology of Group Processes for Decision-Making* (New York, Wiley, 1964).
- Colombe, P. de S.: *Grapho-Therapeutics* (Laurida Books, Hollywood, 1966).
- Cox, D. W.: *America's New Policy Makers* (Philadelphia / New York, Chilton Books, 1964).
- Crick, F. H. C.: *Of Molecules and Men* (Seattle, University of Washington Press, 1966).
- Critchley, M.: *The Language of Gesture* (Arnold, London, 1939).
- Darwin, C.: *The Expression of Emotion in Man and Animals* (New York, Appleton, 1905).
- Dayton, N. A.: *New Facts on Mental Disorders* (Springfield, Thomas, 1940).
- de Madariaga, S.: *Englishmen, Frenchmen, Spaniards* (London, Oxford University Press, 1928).
- Dewey, J.: *Theory of Valuation* (= *Int. Encyclopedia of Unified Sci.*, Vol. II, No. 4) (University of Chicago PRess, Chicago, 1950).
- Dewey, J., and Bentley, A. F.: *Knowing and the Known* (Boston, Beacon Press, 1949).
- Ekman, P. and Friesen, W. V.: "Nonverbal leakage and clues to deception", *Psychiatry* 32 (1969), 88.

- Erikson, E. H.: "Ego Development and Historical Change", *Psychoanalytic Study of the Child* 2 (New York, Wiley, 1946).
- Erikson, E. H.: "Chart of Modes and Zones", *Manual of Child Psychology* (New York, Wiley, 1946).
- Feigenbaum, E. A., and J. Feldman, eds.: *Computers and Thought* (New York, McGraw-Hill, 1963).
- Feldman, S. S.: *Mannerisms of Speech and Gestures in Everyday Life* (International Universities Press, New York, 1959), 301.
- Foerster, H. von: "Communication amongst automata", *Am. J. Psychiat.* 118 (1962), 865-871.
- Frank, L. K.: *Nature and Human Nature* (New Brunswick, Rutgers University Press, 1951).
- Gardner, J. W.: *Excellence: Can we be Equal and Excellent too?* (New York, Harper and Row, 1962).
- Goldfarb, W., P. Braunstein, and I. Lorge: "A Study of Speech Patterns in a group of Schizophrenic Children", *Amer. J. Orthopsychiat.* 26 (1956), 544-555.
- Greenacre, P. "The Predisposition to Anxiety", *Psychoanalyt. Qualt.* 10 (1941), 66-94.
- Haley, J.: *Strategies of Psychotherapy* (Grune & Stratton, New York, 1963), 204.
- Hall, E. T.: *The Silent Language* (Doubleday, Garden City, 1959), 240.
- Hartson, L. D.: "Contrasting approaches to the analysis of skilled movements", *J. gen. Psychol.* 20 (1939), 263.
- Hayakawa, S. I.: "Semantics", *Etc.* 9 (1952), 243-257.
- Hewes, G. W.: "The anthropology of posture", *Sci. Amer.* 196 (1957), 122.
- Horton, D., and Wohl, R. R.: "Mass Communication and Para-social Interaction", *Psychiatry* 19 (1956), 215-229.
- Hoselitz, B. F., (ed.): *A Reader's Guide to the Social Sciences* (Free Press of Glencoe, New York, 1959).
- Hoselitz, B. F., and Moore, W. E. (eds.): *Industrialization and Society* (UNESCO, New York, 1963).
- Hughes, G.: *The Story of the Theatre* (New York, Samuel French, 1928).
- Keniston, K.: *The Uncommitted* (New York, Harcourt, Brace & World, 1965).
- Kent, A., and O. E. Taulbee, eds.: *Electronic Information Handling* (Washington, D. C., Spartan Books, 1965).
- Kohler, W.: *The Mentality of Apes* (New York, Harcourt Brace, 1925).
- Kohler, W.: *Gestalt Psychology* (New York, Liveright, 1947).
- Korein, J., et al.: "Computer Processing of Medical Data by Variable-Field-Lenght Format". I. *J.A.M.A.* 186 (1963), 132-138; II. *J.A.M.A.* 196 (1966), 950-956; III. *J.A.M.A.* 196 (1966), 957-963.
- Korzybski, A.: *Science and Sanity* (Lakeville, Conn., International Non-Aristotelian Library Publishing Co., 1948).
- Krout, M. H., and Stagner, R.: "Personality development in radicals", *Sociometry* 11 (1939), 31-46.
- LaBarre, W: "Paralinguistics, kinesics, and cultural anthropology", in *Approaches to Semiotics*. Editors: T. A. Sebeok, A. S. Hayes & M. C. Bateson (Mouton, The Hague, 1964), 191-220.
- Lapp, R. E.: *The New Priesthood* (New York, Harper and Row, 1965).

- Lewin, K.: *Principles of Topological Psychology* (McGraw-Hill Book Company, Inc., New York, 1936).
- Lins, M.: *Foundations of Social Determinism* (Rio de Janeiro, Brazilian Institute of Philosophy, 1959).
- Margetts, E. L.: "Historical notes on psychosomatic medicene", *Recent Developments in Psychosomatic Medicine*. E. D. Wittkower and R. A. Cleghorn, Ed. (Philadelphia, Lippincott, 1954).
- Matson, F. W., and Montagu, A., (eds.): *The Human Dialogue* (New York, Free Press, 1967). [TÜR]
- McCormack, T. H.: "The motivation of radicals", *Amer. J. Sociol*. 56 (1950), 17-24.
- McLuhan, H. M.: *Understanding Media* (McGraw-Hill, New York, 1964).
- Miller, S.: "Technology, Social Change, and the Constitution", *George Washington Law Rev*. 33 (1964), 17-46.
- Moore, B. E., and Ruesch, J.: "Prolonged disturbances of consciousness following head injury", *Now Engl. J. Med*. 230 (1944), 445-452.
- Morris, C.: *Signification and Significance* (Cambridge, MIT Press, 1964). Reprinted in Charles Morris, *Writings on the General Theory of Signs* (= *Approaches to Semiotics*, 16) (The Hague, Mouton, 1971).
- Mowrer, O. H.: "A Stimulus Response Analysis of Anxiety and Its Role as a Reinforcing Agent", *Psychol. Rev.* 46 (1939), 553-565.
- Ostwald, P. F.: *Soundmaking: The Acoustic Communication of Emotion* (Thomas, Springfield, 1963), 185.
- Packard, V.: *The Hidden Persuaders* (McKay, New York, 1957).
- Page, I. H.: "Is government a good partner in research?", *Med. World News* (April 1967), 104-105.
- Panzetta, A. F.: "Causal and action models in social psychiatry", *Arch., gen. Psychiat*. 16 (1967), 290.
- Parsons T., and Shils, E.A.: *Toward a General Theory of Action* (Harvard University Press, Cambridge, Mass., 1951).
- Pierce, J. R.: *Symbols, Signals and Noise* (New York, Harper, 1961). [archive.org]
- Quastler, H., (ed.): *Information Theory in Psychology* (Glencoe, The Free Press, 1955).
- Rank, O,: *Will Therapy and Truth and Reality* (New York, Alfred Knopf, 1945).
- Redl, F., and D. Wineman: *Controls from Within* (Glencoe, Free Press, 1952).
- Rose, A. M.: "A systematic summary of symbolic interaction theory", in *Human Behavior and Social Process* (Houghton, Mifflin Co., Boston, 1962), 3-19.
- Ruesch, J.: "Experiments in Psychotherapy: I. Theoretical Considerations", *J. Psychol.* 25 (1948), 137-169.
- Ruesch, J.: "Individual Social Techniques", *J. Social Psychol*. 29 (1949), 3-28.
- Ruesch, J.: *Disturbed Communication* (New York, W. W. Norton & Company, Inc., 1957).
- Ruesch, J.: *Therapeutic Communication* (New York, Norton, 1961).
- Ruesch, J., C. Christiansen, L. C. Patterson, S. Dewees, A. Jacobson: "Psychological Invalidism in Thyroidectomized Patients", *Psychosom. Med.* 9 (1947), 77-91.

- Ruesch, J., R. E. Harris, C. Christiansen, M. B. Loeb, S. Dewees, A. Jacobson: *Duodenal Ulcer - A Socio-Psychological Study of Naval Enlisted Personnel and Civilianz* (Berkley and Los Angeles, University of California Press, 1948).
- Ruesch, J., and Bateson, G.: *Communication, the Social Matrix of Psychiatry* (New York: W. W. Norton & Co., 1951).
- Ruesch, J., and Bowman, K. M.: "Prolonged posttraumatic syndromes following head injury", *Amer. J. Psychiat*. 102 (1945), 145-163.
- Ruesch, J., and Kees, W.: *Nonverbal Communication* (Berkeley: University of California Press, 1956).
- Sachs, C.: *World History of the Dance* (New York, Norton, 1937).
- Sanai, M., and Pickard, P. M.: "The relation between politico-economic radicalism and certain traits of personality", *J. Soc. Psychol*. 30 (1949), 217-227.
- Saporta, S. (ed.), *Psycholinguistics: A Book of Readings* (New York: Holt, Rinehart & Winston, Inc., 1961).
- Saul, L. J.: *Emotional Maturity* (Philadelphia, Lippincott, 1947).
- Scheflen, A. E.: "Human communication: Behavioral programs and their integration in interaction" *Behav. Sci*. 13 (1968), 44.
- Schilder, P.: "Social organization in psychotherapy", *Amer. J. Orthopsychiat*. 10 (1940), 911-925.
- Schuetz, A.: "Common-sense and scientific interpretation of uman action", *Phil. phenomenol. Res.* 14 (1953), 1.
- Shannon, C. A., and W. Weaver: *The Mathematical Theory of Communication* (Urbana, University of Illinois Press, 1949).
- Silverberg, W. V.: *Psychoanalytic Quarterly* 17 (1948), 303.
- Simmons, O. G.: "Social Research in Health and Medicine: A Bibliography", in Freeman, H. E.: Levine, S.; and Reeder, L. G. (eds.): *Handbook of Medical Sociology* (Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, Inc., 1963), 493-581.
- Simon, H. A., and Newell, A.: "Models; their uses and limitations", in *Current Perspectives in Social Psychology*. Editors: E. P. Hollander & R. G. Hunt (Oxford University Press, Oxford, 1963), 79-90.
- Siu, R. G. H.: *The Tao of Science* (New York, Technology Press ad Wiley, 1957).
- Skinner, B. F.: "Behaviorism at fifty", *Science* 140 (1963), 951.
- Smith, B. L., H. D. Lasswell, and R. D. Casey: *Propaganda*, *Communication*, *Public Opinion* (Princeton, Princeton University Press, 1949).
- Snow, C. P.: "The two cultures", *New Statesman* (6 October 1956).
- Sontag, L. W., and R. F. Wallace: "Changes in Rate of Human Fetal Heart in Response to Vibratory Stimuli", *Am. J. Dis. Child*. 51 (1936), 583-589.
- Spitz, R.: "The smiling response: a contribution to the ontogenesis of social relations", *Gen. Psychol. Monogr.* 34 (1946), 57-125.
- Stanislavsky, K.: *Stanislavsky on the Art of the Stage* (London, Faber & Faber, 1950).
- Stevens, S. S. (ed.): *Handbook of Experimental Psychology* (Wiley, New York, 1951).

- Sullivan, H. S.: *The Interpersonal Theory of Psychiatry* (New York, Norton, 1953).

- Suzuki, D. T.: *Zen Buddhism* (New York, Doubleday [Anchor], 1956).

- Sykes, G. (ed.): *Alienation - The Cultural Climate of our Time* 2 v. (New York, George Braziller, 1964).

- Thompson, C.: *Psychiatry* 8 (1945), 273.

- Tolman, E. C.: *Drives Toward War* (New York, Appleton-Century, 1942).

- "Toward fragmenting the language - a critical review, Some remarks on Webster's Third New International Dictionary", *Psychiat. Quart.* 37 (1963), 134-152.

- von Domarus, E.: "The Specific Laws of Logic in Schizophrenia", *Language and Thought in Schizophrenia*, J. S. kasanin, ed. (Berkeley and Los Angeles, University of California Press, 1944), 104-114.

- von Foerster, H., (ed.): *Cybernetics: Circular, Causal and Feedback Mechanisms in Biological and Social Systems* (New York, Josiah Macy, Jr., Foundation, 1950, 1951, 1952).

- Watts, A.: *Way of Zen* (New York, Pantheon, 1957).

- Whorf, B. L.: *Collected Papers on Metalinguistics* (Foreign Service Institute, Department of State, Washington, D. C., 1952).

- Wiener, N.: *Cybernetics or Control and Communication in the Animal and the Machine* (ed 2) (New York: John Wiley & Sons, Inc., 1961).

- Yerkes, R. M, and A. W. Yerkes: *The Great Apes* (New Haven, Yale University Press, 1929).

5.9.2 Inimesed ja märgid (2014-09-09 02:14)

Lotman, Juri 2000[1969]. Inimesed ja märgid. *Vikerkaar* 1. [*Sovetskaja Estonija* 27].

> Ent piisab, kui noid ulmeromaane põgusaltki lugeda, veendumaks, et teadusloome olemust ennast kujutavad kirjanikud tihti ette (nende arusaamad aga kanduvad üle lugejaskonnale) moonutatud kujul. (Lotman 2000[1969])

"Seevastu formalistide jaoks on kirjandusteos halb ajalooline dokument. Romaanid ei peegelda reaalset elu: nad deformeerivad seda." (Tomaševski 2014c[1928]: 289)

> Õpetlane neis [ulmeteostes] meenutab kõige sagedamini **Paganeli** - tegelast kõigile lapsepõlvest peale tuttavast Jules Verne'i romaanist. See on **kahel jalal ringikõndiv entsüklopeedia**, kellel on igale mõeldavale küsimusele vastus valmis. Selline väikekodanlik ettekujutus sisendab lugejale mõtet: "Kui ma suudaksin pähe õppida kogu "Suure Nõukogude Entsüklopeedia", oleksin minagi teadlane ja teaksin vastust igale küsimusele." Tavainimesed neis romaanides kahtlevad, teadlased aga (sageli salapäraste masinate abiga, mida välja mõtlema fantastid nii helded on) teavad: "lihtinimesed" küsivad, teadlased annavad vastuse. (Lotman 2000[1969])

Või seltsimees I. Semennikov küsib ja teadlane Juri Lotman annab vastuse. Jacques Eliacin François Marie **Paganel** "represents the absent-minded professor stock character." Minu lemmik-Paganel on Daniel Jackson, kes vastab päris kenasti Verne'i Paganeli-kirjeldusele ja kes, nagu Lotman välja toob, tundis paljusid keeli, maailma ajalugu ning päästis

oma entsüklopeedilise mäluga keerulisi olukordi samamoodi nagu Mägiaivar kleeplindi ja šveitsi noaga. Televisioonitroopide entsüklopeedias on mõlemad (Jackson ja Paganel) ära märgitud Absent-Minded Professor'i kategoorias ja Paganel on ära märgitud kui tõenäoline algupära (*trope codifier*).

> Sugugi mitte alati ei otsi teadus tundmatut seitsme maa ja mere tagant. Sageli võtab ta millegi, mis seni on paistnud arusaadav ja lihtne, ning avastab selle olevat arusaamatu ja keeruka. Sugugi mitte alati ei tee teadus tuntuks tundmatut - tihti toimib ta risti vastupidiselt. (Lotman 2000[1969])

Siit ka semiootiku tegelaskuju - asjapulk kes võtab millegi arusaadava ja lihtsa ning hakkab vestma sellest, kuidas see miski on sotsiaalne konstruktsoon, diskursiivne formatsioon, märgitegevuse tulem, jne jne kuniks mitte-semiootikust pealtkuulaja on segaduses, kas semiootik ise saab aru mida ta suust välja ajab.

> Ja lõpuks, sageli ei püüa teadus üldse mitte pakkuda võimalikult palju vastuseid: ta lähtub sellest, et **õigel küsimuseasetusel ja õigel arutluskäigul on suurem väärtus kui olgu või tõestel, aga mittekontrollitavatel valmisvastustel**. (Lotman 2000[1969])

"These are the questions about the general economy of illegality that one must ask of power, and, **since one cannot expect an answer, the point is to analyse these questions**." (Foucault 2009: 24)

> Semiootika aine on lihtne - ta on **teadus kommunikatsioonisüsteemidest** ja märkidest, mida inimesed (ja mitte ainult inimesed, vaid ka loomad või masinad) suhtlusprotsessis kasutavad. (Lotman 2000[1969])

Aga mis on kommunikatsioonisüsteem? See küsimus mis minu arvates toob teravalt esile Ameerika ja Euroopa semiootika erinevuse. Kas kommunikatsioonisüsteem on *süsteem mida kasutatakse kommunikatsioonis*, a la märgisüsteem, kood, keel, jne või on see *süsteem milles toimub kommunikatsioon*, a la kahe inimese näost-näkku suhtlemine, saatja ja vastuvõtja vaheline sõnumivahetus, ühiskondlik situatsioon, interaktsioon, jne? Esimene on Euroopalik ja keskendub *keelesüsteemile* ehk on koodile orienteeritud. Teine on Ameerikalik ja keskendub kommunikatsiooniprotsessile ehk on sõnumile orienteeritud. Need on suured üldistused, aga siinkohal olulised, sest sõltuvalt ühest või teisest variandist võib öelda, et semiootika on (A) teadus märkidest ja märgisüsteemidest, nagu Tartu semiootikat tänapäeval justkui määratletakse; või (B) teadus märkidest ja kommunikatsioonist. Üks asetab rõhku sellele, et märke kasutatakse *tähistamiseks* (*signifying*) - mis on S. Salupere sõnutsi nö kognitiivne-tunnetuslik suund - või sellele, et märke kasutatakse *suhtlemiseks*. Ei tea kas semiootika aine on ikka nii lihtne - minu arvates tekib päris palju raskusi sellest kui neid kahte suunda hakatakse ühildama ja näiteks kultuuri hakatakse vaatama kommunikatsioonisüsteemina, nagu Lotman teeb kui ta ütleb et kultuur on "ajalooliselt kujunenid semiootiliste süsteemide (keelte) kimp" (Lotman 2010c[1970]: 32), versus kommunikatiivne määratlus, mille järgi kultuur on nagu *suhtusvõrgustik milles individuaal on võimetu ära tundma sõnumite allikat ja sihtkohta ning seetõttu ka tõika, et need sõnumid liiguvad võrgustikulises struktuuris* (vt Ruesch & Bateson 1951: 281-282). St üks taandab kultuuri kollektiivseks minaks kes suhtleb iseendaga, teine vaatleb kultuuri kui massinähtust milles sõnumid on anonüümsed (nagu internetimeemid ja muud nö kultuuritekstid).

> Mis võiks olla lihtsam ja tuttavam olukorrast: "mina ütlesin - sina mõistsid"? Aga samal ajal just see olukord annab ohtralt alust teaduslikeks mõtisklusteks. Milline on informatsiooni edastamise mehhanism? Mis tagab tema edastamise usaldusväärsuse? Millistel juhtudel on põhjus temas kahelda? **Ja mis õieti tähendab "mõista"?** (Lotman 2000[1969])

Ruesch *actually* üritas mõistmist määratleda: mõistmine eeldab oma viiteraamistiku (*frame of reference*) hindamist, teise inimese viiteraamistikust aru saamist (*comprehension*) ja nende kahe viiteraamistiku kokkukeevitamist suuremaks gestaldiks (Ruesch & Prestwood 1972[1949]: 598). Tahaks öelda, et see on inimkeeli see, *kui sa saad aru, et see mida teine mõtleb on sama mida sina mõtled*, aga see on Rueschi järgi mitte mõistmine vaid *nõustumine* (*agreeing*). Mõistmine põhineb iseenda ja teise inimese erinevuste õigustamiseks rahuldavate selgituste kättesaadavusel

(Ruesch 1972[1968b]: 768). Inimkeeli: "mõista" tähendab saada aru, et see mida sina mõtled ja mida teine mõtleb on erinevad ja - mis on siin eriti tähtis - saada aru *miks* need on erinevad. Näiteks kui ma olen (militantne) ateist, siis ma ei pruugi kristlasega kohe üldse mitte nõustuda, aga ma võin teda mõista.

> Kujutlegem, et meil on tegu automaatseadmega, mis käivitatakse teatud kindla signaalidega. Meie anname signaali ja masin hakkab tööle. Kas masin "mõistab" meid? (Lotman 2000[1969])

Kui ma lülitan sülearvuti nupust tööle, siis on kahtlane rääkida mõistmisest, sest see protsess on natuke liiga automaatne, et lubada sellist võrdlust. Mõistmine peaks ikkagi eeldama ka mittemõistmise võimalust. Ainus viis kuidas sellises olukorras arvuti ei "mõista" seda nupuvajutust oleks tehislikult tekitatud olukord kui, näiteks, pärast emaplaadi vahetamist ma ühendan lauaarvuti esikorpuse juhtmed valesti, niiet tööle-lülitamise nupp hoopis teeb restarti. Sellisel juhul pole aga arvutil valikut ega võimalust vääriti mõista - vääriti mõistsin mina, kui asetasin juhtmed valesti. Natukene teistsugune alukord on näiteks võrgunduses. Sellised ütlused nagu "server ei saa aru" on küll harjumuspärased, sest võrgunduses on tõepoolest võimalik, et sinu arvuti ja võrgumasina tarkvara töötavad erinevate süsteemidega ja peavad "kokkuleppele" jõudma läbi konfiguratsiooni. Aga see kõik on täiesti mööda, sest küsimus on kas masin "mõistab" *meid*, mitte kas üks seade "mõistab" teist. Praegu veel ei tundu tehisintellektid piisavalt kaugele arenenud olevat, et meid mõista.

> Kas me suudaksime vahetada nendega ["mõistuslike olenditega teistelt planeetidelt või maaväliste tsivilisatsioonidega"] informatsiooni, teineteist mõista? **Mittemõistmisest tingitud kollisioonid lõpevad üldjuhul traagiliselt**. (Lotman 2000[1969])

Seda teemat on väga ägedalt käsitlenud ulmeromaan *Ender's Game* (millest vorbiti 2013 ka samanimeline film). [Spoiler alert!] Kõrgeltarenenud tulnukad ründav Maad, aga me saame neist jagu ja arendame tehnoloogia, et minna vasturünnakule ja hävitada tulnukate koduplaneet. Alles siis kui tapatöö on tehtud saame aru, et tulnukad ründasid meid, sest nad ei pannud tähele, et me oleme intelligentsed olendid ning taandusid kui sellest aru said. St mittemõistmisest sai küll tragöödia, aga ohvriks jäi kõrgemalt arenenud tsivilisatsioon.

> See, kes teist ei mõista, kaldub ikka arvama, et siin polegi midagi mõista, hävitada on vaja. (Lotman 2000[1969])

Kurb geopoliitiline reaalsus?

> Meid ei üllata asjaolu, et me ei mõista raamatut, kui see on kirjutatud keeles, mida me ei valda. Küll oleme vägagi hämmastunud (ja isegi pahased), kui me ei saa aru kunstiteosest - mis on kas liiga uudne või liiga vana. (Lotman 2000[1969])

Kes siis kunstiteose peale pahaseks saab? Näiteks kas Nikita Hruštšov reageeris modernse kunsti suhtes nii nagu ta reageeris selle pärast, et tal oli ebausklik hirm ja võimetus saada aru ja aktsepteerida mitte-midagi-kujutavat maali, nagu Roman Jakobson väitis, või äkki oli Hruštšov teadlik, et abstraktne ekspressionism on C.I.A. rahastatud kultuuriline relv? See tõik sai avalikkusele teatavaks alles käesoleval sajandil, aga me veel ei tea kas Nõukogude Liidu juhtkond teadis sellest Hruštšovi ajal. Kohandades Freudi ja sigari ütlust võib öelda, et mõnikord on kunstitöö lihtsalt kunstitöö, aga mõnikord on see midagi enamat.

> Lev Tolstoi ei mõistnud Shakespeare'i ja tal oli julgust seda tunnistada. Meie ei tunnista, aga kas me sellepärast veel mõistame? (Lotman 2000[1969])

Siin on see kolmas protsess mida Ruesch võrdleb mõistmise ja nõustumisega: *teadvustamine* (*acknowledging*). Otsetõlkes oleks see tunnustamine, tunnistamine või kinnitamine, aga *teadvustamine* kõlab minu jaoks õigemalt. Kui ülal tõin näite, et ma ei pruugi (militantse) ateistina *nõustuda* kristlasega, aga ma võin teda *mõista*, siis siia võib vabalt lisada, et moslemiga ei pruugi ma nõustuda ega teda mõista, aga ma võin *teadvustada*, et ma teda ei mõista (ja temaga ei nõustu).

> Ja mida tähendab mõista iseennast? (Lotman 2000[1969])

Miljoni krooni küsimus.

> On ilmselge, et ühelegi neist küsimustest (aga vastuseid neile ootavad nii esteetika, pedagoogika, psühholoogia kui ka lihtsalt elupraktika) ei saa me vastata seni, kui pole määratletud sõna "mõistma" sisu, kui pole muutnud teda teadusterminiks. (Lotman 2000[1969])

Noh, Ruesch nagu üritas seda väga täpselt määratleda, aga välja kukkus midagi mida tuleb inimkeelde tõlkida, et tihkest sõnastusest point esile tuua. Hermeneutikas on ju mõistmine mingil määral eritermin.

> Kõigil kõnealustel juhtudel oli meil tegemist mingite kommunikatsioonisüsteemide ja teatud informatsiooni edastamisega nende kaudu. (Lotman 2000[1969])

Siin kukub ülal arutletud eristus tähistamisele ja suhtlemisele orienteeritud semiootikate vahel pea peale, sest siin on kommunikatsioonisüsteemi mõistet kasutatud kahe inimese näost-näkku suhtlemise, saatja ja vastuvõtja vaheline sõnumivahetuse, ühiskondliku situatsiooni, interaktsiooni, jne tähenduses.

> Nii eristub teatav üldine uurimisaine. Kas räägime või kirjutame mõnes keeles (eesti, inglise, vene, tšehhi või mis tahes muus), peame tänaval silmas valgusfoori märgutulesid, loeme romaani või vaatame filmi, püüame signaale kosmosest või dešifreerime delfiinide keelt - **ikka püüame lülituda mingisse kommunikatsioonisüsteemi ja saada informatsiooni, mita tema abil edastatakse**. (Lotman 2000[1969])

Rääkimine ja kirjutamine on kahtlemata osa kommunikatsioonisüsteemist - olgu see kasvõi autokommunikatiivne süsteem, aga ikkagi kommunikatsioonisüsteem. Valgusfoori ees peatumine ei ole Rueschi tähenduses kommunikatsioonisüsteem, sest kuigi siin on tegu märgisüsteemiga (foorituled kood), ei ole siin tegu suhtlussüsteemiga - v.a. juhul kui ristmikul on veel inimesi, kas jalgsi või autoga, kes teadvustavad mingil moel üksteise kohalolu. Kommunikatsioonisüsteemi tingimuseks on mitte ainult vastastikkune üksteise mõjutamine vaid ka teadlikkus üksteise reaktsioonidest (kui sa suhtled teise inimesega siis teine inimene teab, et sa temaga suhtled ja, et tema suhtleb sinuga, ja vastupidi - *vastastikkus* on õige sõna). Valgusfoori märgutulesid silmas pidades, romaani lugedes või filmi vaadates on tegu kommunikatsioonisüsteemi erijuhuga - kultuurilise võrgustikuga. Valgusfoori leiutaja või paigaldaja, romaani autor ja filmi loojad ei suhtle liikleja, lugeja või vaatajaga *õiges* kommunikatsioonisüsteemis. St siin on tegu märgisüsteemidega, aga mitte kommunikatsioonisüsteemidega. Küsimus nr 9. **"Mis vahe on märgisüsteemil ja kommunikatsioonisüsteemil?"** tundub siin kõige keerulisem. Kui teistele küsimustele on suhteliselt lihtne vastata siis siin ei saa vististi läbi ilma tehniliste eristuste sissetoomiseta.

> Informatsiooni saamata, säilitamata ja edastamata pole inimelu võimalik - ei maailma tundmaõppimine, ei inimühiskonna korraldamine. Seetõttu on ilmne, et semiootikal, sel üsna noorel **teadusel, mis uurib kommunikatsioonisüsteeme**, on õigus oma kohale teadusteperes ja et aja jooksul osutub see koht arvatavasti võrdlemisi oluliseks. (Lotman 2000[1969])

Minu senine kogemus semiootikaga ütleb, et semiootika tegeleb rohkem märgisüsteemide kuiet kommunikatsioonisüsteemidega. Kommunikatsioonisüsteemid on tihti märgisüsteemide toimimise eelduseks (a la loomuliku keele kasutamine sageli eeldab rääkimist - suhtlemist teise inimesega), aga rõhk näib olevat märkidel, mitte suhtlemisel endal. Ka eriterminoloogia põhjal võib seda järeldada: Jakobsonist ja metakeeltest pajatatakse Tartus kogu aeg, aga Cherryst ja metakanalitest ei kuule teps mitte. Mõni semiootik vb ei teagi, et metakanal on *jälgija* (*observer*, nt pealtkuulaja või pealtvaataja) kanal. Kui range olla, siis tuleks eristada semiootikat, mis tegeleb märkide ja märgisüsteemidega, *kommunikoloogiast*, mis tegeleb kommunikatsioonisüsteemidega kui sellistega (*sui generis*).

> Selle jaotise [John Locke'i semiootikamääratluse] ülesanne oli tema arvates "vaadelda nende märkide olemust, mida mõistus kasutab, et **mõista asju** ja **anda oma teadmisi edasi teistele**". See semiootikamääratlus on jäänud teaduslikust seisukohast täiesti rahuldavaks tänini. (Lotman 2000[1969])

Ma nõustun. Ka Locke on välja toonud need kaks poolt. Mida mina nimetan tähistamiseks/märgistamiseks ja S. Salupere kognitsiooniks/tunnetuseks on siin *märkide kasutamine selleks, et mõista asju* ja kommunikatsiooni olemus ongi *teadmiste edasi andmine* märkide abil. Natuke iganenuna näiks see määratlus kui neid kahte protsessi vaadelda järjestikulisena nii, et kõigepealt mõistad midagi ja siis kasutad märke, et panna ka teist inimest mõistma. Tänapäeval on soositum selline seisukoht, et asju ei mõisteta juba ette ära ning siis kommunikeerita, vaid, et kommunikatsiooni käigus jõutakse mingi asja mõistmiseni. Kohe hüppab pähe erinevus eestlaste ja ameeriklaste vahel loenguruumis: eestlane näib arvavat, et õppejõud mõistab asju ja üritab oma teadmisi edasi anda; ameeriklase jaoks näib asi käivat nii, et õppejõud on rohkem nagu moderaator ja õpilased suhtlevad selleks, et mõistmisele jõuda. Ühe jaoks eelneb märgiloome ülekandele, teise jaoks on märgiloome ja ülekanne omavahel seotud. Jällegi, koletult suured üldistused.

> Kuid kaua aega ei leidnud Locke'i ideed edasiarendamist. Et semiootika saaks sündida, oli vaja üldist murrangut terves reas traditsioonilistes teadustes. See teadus tekkis meie sajandi 50. aastatel mitme teadusharu - strukturaallingvistika, informatsiooniteooria, küberneetika ja loogika - ristumiskohal (säärasest "hübriidsest" päritolust tingituna mõistavad nende teadusalade esindajad semiootika ainet ja olemust seniajani mõneti erinevalt). (Lotman 2000[1969])

Ma ei nõustu. 50ndatel saavutas semiootika vb teaduse staatuse, aga semiootikaküsimustega tegeleti üksjagu adekvaatselt juba 1930ndatel ja 40ndatel. Locke'i suhtes on siin täielikult eksitud - näiteks Bernard Bolzano (1781-1848) ja Josef Durdík (1837-1903) arendasid edasi Locke'i ideed semiootikast. Aga siin ei saa Lotmanit vist teadmatuses väga süüdistada, sest viimasest tüübist pole tänini veel inglise- ega venekeelset Vikipeediaartiklit (ja eesti keeles, ebaharilikult, on).

> Keeled, mida kõnelevad maailma rahvad (neid nimetatakse "loomulikeks keelteks"), on **kõige tähtsam, kõige levinum ja küllaltki hästi uuritud kommunikatsioonisüsteem**. (Lotman 2000[1969])

Mis on siin kommunikatsioonisüsteem: kas (A) loomulik keel ise või (B) selline kommunikatsioonisituatsioon milles kasutatakse loomulikku keelt?

> Peagi märgati, et paljuski sarnaselt loomulike keeltega on korraldatud kõik **märgilised kommunikatsioonisüsteemid**, mis ühiskonnas toimivad, olgu tegu tänavasignaalide süsteemida, morsetähestikuga või kunsti väljendusvahendite struktuuriga. (Lotman 2000[1969])

Wat. Kas eksisteerivad ka mittemärgilised kommunikatsioonisüsteemid? Mis on siin kommunikatsioonisüsteem? Ainus seletus "märgilisele kommunikatsioonisüsteemile" oleks Charles Morrise *lan-sign system* ehk umbes midagi nagu *suhtlus-märkide süsteem*, aga ma ei ole enam milleski kindel. Jääb mulje, et vene keeles on need terminid natuke teistsuguste tähendustega, et siin on mingi nihe millele ma pihta ei saa. Inglise keeles ma vähemalt saan aru, et Charles Morrise ajal olid *keel* ja *kommunikatsioon* sageli sünonüümsed, aga siin läheb see nihe minu jaoks kaduma. // Muideks, põgusalt enne 1970. aastat mil *body language* tuli laialdaselt kasutusele, pakkus keegi John P. Spiegel 1967. aastal välja sõnapaari *body communication* (ja rääkis sellistest asjadest nagu *body messages*), aga kuna ta oli psühhiaater ja hüüdis selle välja mingis psühhiaatriaajakirjas jäid see mugav ja täpne termin üheks kirjakohaks - tookeniks millest ei saanud tüüpi.

> Iga kord, kui puutume kokku informatsiooni edastamise või säilitamisega, võime püstitada ka küsimuse selle informatsiooni keelest. Nii tekkis **kommunikatsioonisüsteemide üldteooria**. (Lotman 2000[1969])

Aasta varem (1968) avaldas Ludwig von Bertalanffy oma mõjuka teose *General System Theory*, aga seda nimetatakse *üldsüsteemiteooriaks* - äkki on tõlkes tekkinud selline kummaline *back-formation* nagu "kommunikatsioonisüsteemide üldteooria"?

> Selgus, et informatsiooniteooria põhimõisted - "sidekanal", "kood", "sõnum" - sobivad ülimalt hästi paljude semiootiliste probleemide interpreteerimiseks. (Lotman 2000[1969])

Või nii vähemalt näivad paljud semiootikud arvavat. Mulle meeldib kommunikatsiooniteooria vahest rohkem kui mõnele teisele, aga kogemus ütleb, et semiootikutel on komme mõelda koodidest, sõnumitest, saatjatest ja vastuvõtjatest pahatihti olukordadest mis nende mõistete järele ei hüüa. Kommunikatsioon on mugav paradigma, aga sellega võib ka liiale minna.

> Küberneetikule on teadus informatsiooni edastamisest niisiis vaid üks osa tema probleemist. Kuid on teada, et **informatsiooni edastamine** nõuab üht vältimatut tingimust - märgi olemasolu. (Lotman 2000[1969])

Aga ka semiootikule peaks informatsiooni edastamine olema vaid üks osa tema probleemist. Üks kohane näide kus *edastamise* paradigmaga flirtides on tähenepanuta jäetud midagi märkimisväärset on Jakobsoni järgi keele *faatiline* (*phatic*) funktsioon. Ta mitte ainult ei heitnud kõrvale selle termini esialgse tähtsuse (*phatic communion* oli Malinowski järgi ühiskondlike pingete alandamist täitev kõne) ja asendanud selle jabura ning mõttetu näitega inimese ja papagoi vahelise suhtlemisega (Orval Hobart Mowrer'i 1950. tööst), vaid jättis täiesti tähelepanuta selle mida Charles Morris ja tema järgi Jurgen Ruesch käsitlevad terminiga *communization* - et *jagatus* (*communion*) ei sõltu alati nö "märgilistest kommunikatsioonisüsteemidest". St lühidalt, *informatsiooni edastamise* kõrval eksisteerib ka väga reaalne ja argine võimalus, et minul ja sinul on juba olemas ühine informatsioon. Kommunikatsioon toimib tihti nt *jagatud kogemuse* põhjal, aga semiootikud on selles vallas näppinud ainult *jagatud koodi* küsimust.

> Märkide uurimine avab võimalusi laiaulatuslikeks praktilisteks rakendusteks: alates **kõnepuuete** raviga seotud probleemidest ja tõhusamate viiside leidmisest pimedate hõlmamiseks kollektiivi ellu kuni masintõlkeni, automaatsüsteemide juhtimiseni ja maavälise suhtluse viiside leiutamiseni. (Lotman 2000[1969])

Kõnepuuete (*language disorder*) nimetamine on nagu peanoogutus Jakobsonile, kes uuris afaasiat. On märkimisväärne, et ka Ruesch tegeles selle millegi samalaadsega, aga mitte ainult keelega, rääkides vaimuhaigete *suhtlemishäiretest* (*communication disturbances*). St kui võtta semiootilise kallakuga psühhiaatriat tõsiselt, siis võiks siia praktiliste rakenduste nimekirja lisada ka vaimse tervise küsimuse. Sel juhul tuleks muidugi omaks võtta nii mõnigi aksioom mis Rueschile oli iseenesestmõistetav, aga igaühele vb ei ole - nt, et inimene on psühhosomaatiline tervik (mitte ainult *homo loquens*) ja üksikisiku vaimsed probleemid võivad tegelikult olla grupi (perekonna või töökollektiivi) kommunikatsiooniprobleemide manifestatsioon, st et üksikisik on samaaegselt ka sotsiokultuuriline osa.

> Selle tundmaõppimine, kuidas kunst kogub endasse ühiskondlikult tähenduslikku informatsiooni, on ülimalt huvitav ülesanne. (Lotman 2000[1969])

Selle väitega nõustun täielikult. See kuidas kultuurilised märgisüsteemid - kunst, kirjandus, aga ka uude vormid nagu internetimeemid, -foorumid ja -blogid - kätkevad endasse nö kehasõnumeid, on minu jaoks üks huvitavamaid asju. Hiljuti näiteks viskasin redditi otsingusse termini "nonverbal" ja terveks õhtuks oli tegevust.

> Juba praegu on olemas teadus nimega bioonika, mis uurib bioloogilise maailma ehitusvorme, et kasutada neid ära inimese poolt loodavais mehhanismides. Ehk tekib kunagi ka "artistika" - teadus, mis uuriks kunstiliste konstruktsioonide seadusi, et siis "pookida" mõnesid nende omadusi informatsiooni säilitamise ja edastamise süsteemidele? (Lotman 2000[1969])

Praegu on ajakohane see, et bioloogilise maailma ehitusvorme tahetakse ära kasutada selleks, et ehitada informatsiooni säilitamise vahendeid. Viitan siin tõigale, et kui informatsiooni saaks talletada DNA moodi, siis oleks võimalik üks jotabait (*yottabyte*) salvestada andmekandjale mis on väiksem kui üks kuupmeeter (praegu tuleks kogu Tartumaa suurune pindala ehitada täis terabaidiseid kõvakettaid hoidvaid andmeladusid, et saavutada sama jotabait). Ma kujutan ette, et artoonika oleks rakenduslik alles siis kui on ületatud inimaju neurokaardistamise ülesanne ja õpitud nende andmetega midagi reaalselt pihta hakkama - siis tuleksid *kunstiliste konstruktsoonide seadused* mängu inimkogemuse vahetu (nö *RAW*) talletamise alternatiivina vms. Näiteks sellises ulmesises protsessis nagu unenägude salvestamine oleks artoonika roll saavutada unanäos kontinuiteet, täita tühjad kohad mingisuguste kunstiliste üleminekutega jne. Aga see kõik on veel liiga ulmeline.

5.9.3 Universal features of human society (2014-09-12 13:51)

Elias, Norbert 1978[1970]. *What is Sociology?* New York: Columbia University Press.

> In the past, **societies have often been depicted as though they were really a kind of super-organism**. This is because, at first, people's power of conceptual understanding was limited to focusing on the similarities between higher and lower levels of integration. So they were not yet able to grasp the differences upon which their relative autonomy is based. (Elias 1978[1970]: 105)

This is seemingly also how culture is viewed in cultural semiotics - as a kind of super-organism, a collective "I".

> Sociology's autonomy in relation to biology is ultimately based on the fact that **people are indeed organisms, but organisms which are unique in certain respects**. It is necessary to establish this before the universal features of human society can be discussed. The central, unalterable factor in all societies is human nature. But the uniqueness of man among other forms of life is shown by the fact that the meaning of the word 'nature', when referring to mankind, differs in certain respects from its meaning in other contexts. **'Nature' is usually understood to mean something which will always remain unaltered, something beyond change**. One unique aspect of humanity is that human beings are in certain ways changeable by *nature*. (Elias 1978[1970]: 107)

All species of organisms are unique in certain respects. By itself this would be very much untrue because nature is in constant change - the origin of species is an example of this. What he seems to mean is that we humans view our *human nature* as something beyond change because our lives or even the existence of written word is not long enough to enable observation of change in the biological make-up of humans.

> These differences [between animal and human societies] in turn indicate differences between the nature of man and that of animals or, more accurately, differences between the biological constitution of man and that of other organisms. In short, the structure of societies composed of nonhuman creatures only changes when the biological structure of those creatures alters. Animals of the same species always form societies of the same type, except for very slight local variations. (Elias 1978[1970]: 108)

But aren't all human societies similarly of the same type, except for very slight local variations (in diet, language, etc.)? And again, I don't think we have enough data on animal societies to jump to such a conclusion.

> The anthropoid apes make considerably more varied sounds when communicating with each other, and are considerably more capable of modifying their behaviour by learning, than **animals whose organization is that of an earlier stage of evolution**. (Elias 1978[1970]: 110)

What a speciesist thing to say! Is evolution a race? Will cats, dogs, pigs and doves grow hands, start to speak and build computers, given enough time?

> The word 'power' again is usually used as if it referred to an isolated object in a state of rest. Instead we have shown that **power denotes a relationship between two or more people**, or perhaps even between people and natural objects, that **power is an attribute of relationships**, and that the word is best used in conjunction with a reminder about more or less fluctuating *changes in power*. That is an example of a concept traditionally based on static components being turned into a concept of relationship. (Elias 1978[1970]: 116)

Here one cannot but agree - that is why we speak of power relations instead of an object called power.

> In his theoretical work, Max Weber was thus one of the great representatives of sociological nominalism; to those inclined to this way of thinking, human society appears to be merely a *flatus vocis*. (Elias 1978[1970]: 117)

"To the nominalists universals were *voces* 'voices', which means: (1) above all that universals are not "res", that is that only the individual exists [...] Nominalism was essentially anti-Realist. (2) that universals are merely words, "flatus vocis", e.g., the word "homo", divisible into syllables, consonants and vowels. [...] The universal is reduced to an emission of sound (*flatus vocis*), in conformity with Boethius' definition [...]" (Roscellinus)

> According to Weber it is not a social action to open an umbrella when it begins to rain. In his eyes, the action of opening an umbrella is performed without **regard to other people**. Clearly it never occurred to him that umbrellas are only found in certain societies, and neither manufactured nor used in all. Similarly, **he interpreted a collision between two cyclists as non-social**; only the insults and blows which might follow were social actions. Weber held that every action directed only to inanimate objects was nonsocial, though it is plain that different people may attach diverse meanings to a rock, a river or a storm. Thus people in simpler societies with magico-mythical belief systems will ascribe different meanings to these objects, and so their behaviour towards them will also differ from that of people in more secularized industrial societies. (Elias 1978[1970]: 120)

But the use of umbrellas in a given society doesn't make opening the umbrella a social act; just like the collision between two cyclist is different from a collision with a tree only because of what follows - an interaction involving apologies or insults.

> **The pronoun 'I' is normally used to communicate to others that a certain statement refers to the person speaking**. But in scientific usage it is abruptly turned into a substantive and, given prevailing habits of speech, appears to refer to some independent, isolated person. (Elias 1978[1970]: 122)

Don't *I* have a separate and independent existence from other people? I think I do.

> The function of the pronoun 'I' in human communication can only be understood in the context of all the other positions to which the other terms in the series refer. The six other positions are absolutely inseparable, for one cannot imagine an 'I' without a 'he' or a 'she', a 'we', 'you' (singular and plural) or 'they'. (Elias 1978[1970]: 123)

Nonsense! "I" refers to the person who uttered the word "I". It's as simple as that. Where's the confusion?

> The personal pronouns represent the elementary set of coordinates by which all human groupings or societies can be plotted out. When communicating directly or indirectly with each other, all people refer to themselves as 'I' or 'we', and to those with whom they are communicating at the moment as 'you'. **The third person who temporarily or permanently stands outside the intercommunicating group is referred to as 'he' or 'she', or in the plural as 'they'**. Other societies use other signals to enable their members to communicate which of the basic positions in the web of relationships is occupied by the person to whom they are referring. But all human groups seem to have certain standardized symbols for the set of coordinates, which is itself one of the universal properties of human society. (Elias 1978[1970]: 123)

Has he surveyed all human languages for first-, second-, and third-person personalizers?

> The concept 'I' - the first person pronoun - is symptomatic of the nature of the whole set, **indicating the positions held by the communicating people in their relationships with each other**. It serves as a means of orientation in a group, whether or not the members are actually present, whether people only refer to themselves as 'I' out loud in the presence of others, or whether they **use the concept silently when thinking of themselves**. In any case, it must include the idea of other people occupying other positions in the web of relationships to which the set of personal pronouns refers. As we have already said, there can be no 'I' without 'he', 'she', 'we', 'you' or 'they'. It is plainly very misleading to use such concepts as 'I' or ego independently of their position within the web of relationships to which the rest of the pronouns refer. (Elias 1978[1970]: 124)

How is it misleading? If I think to myself about myself or talk to myself about myself, using the word "I", how does this indicate the positions held by the other people - who are not involved in this act? It's like saying that you cannot smoke a cigarette without indicating that you are not, at that time, smoking a cigar and/or a pipe. What's the use of this way of thinking?

> The concept of *function* provides a simple example of the perspectival character of human relationships. It is usually employed in connection with *maintaining* a particular social system. Roughly speaking, it is said that a particular institution fulfils this or that function *for* the society. But if we look beyond the reifying use of the concept of institution, to the people who comprise the institution at the time in question, it becomes clear that it is a rather crude simplification to view social functions from a single perspective. This links up with another instance where reification hides the true nature of events. **Because the conventional concept of function is substantive in nature, it conceals both the fact that functions are attributes of relationships, and that they are matters of multiple perspectives**. (Elias 1978[1970]: 126)

This is actually useful for my purposes, because Roman Jakobson's language functions are similarly treated as if they were substantives - as if there were poetic language, expressive language, etc. as such - neglecting the other, more true to form, option of viewing language functions as a relationship between any given message and the component it's intention is directed towards. In this sense there is no "expressive language" as such, but any part of language can be used to express an emotion or attitude.

> Thus, from the point of view of those who form them, **institutions never perform a function exclusively for the so-called 'system'**, such as a state or a tribe; they also perform a function for their members. To put it another way, they have an 'Ifunction' as well as an 'it-function'. **Either function may be dominant, according to the way power is distributed**. In the France of Louis XIV, for example, the office of king performed a function for Louis XIV himself which took precedence over its function for France. As a result of increasing democratization, the function of government posts for a state-society comes to take precedence over their function for those who occupy them, although the latter does not vanish altogether. **Unless it takes into account these multiple perspectives, any analysis of social positions and social functions must remain one-sided**. It cannot get to grips with what is actually happening. (Elias 1978[1970]: 126)

Exactly! Unless language functions are divorced from language and viewed as sign-functions, the scheme will remain impractical! In this sense any sign can function in any of the six functions outlined. That is, language is not divided into six different types of sub-languages but the material of language can be used for any of the six functions.

> Such concepts as structure or function, role or organization, economy or culture often fail to convey that they refer to particular figurations of people. The same is true of the concept 'game', if one loses sight of the fact that the game is an aspect of a particular figuration of players. (Elias 1978[1970]: 131)

Jurgen Ruesch has actually defined some of these concepts (e.g. role, status, institution, culture, etc.) as figurations of people and their interactions (or interdependence).

Elias, Norbert 2013[1970]. *Mis on sotsioloogia?* Tlk Katrin Kaugver; toim. Sirje Laidre; eessõna Mikko Lagerspetz; kujundanud Sirje Ratso. Tallinn: Tallinna Ülikooli Kirjastus.

> Tasapisi kasvab arusaam, et organismidena, s.t taimede ja loomadena organiseeritud füüsikalistel nähtustel on oma iselaadsed seaduspärad ja struktuuriomadused, mis ei lase end käsitleda füüsikalis-keemilisteks sündmusteks taandatuna, teisisõnu arusaam, et kõrgema lõimumistasandi korrastatud üksused on suhteliselt sõltumatud madalamal lõimumistasandil toimuvast ja et läheb tarvis spetsiifilisi mõttevorme ning uurimismeetodeid, et käsitleda kõrgema lõimumistasandi seoseid ja nende vorme teadustööks sobival viisil. (Elias 2013[1970]: 126)

Millegi pärast jääb mulje, et ta räägib semiootilisest lävendist ehk sellest, et organismide toimimine on oluliselt erinev füüsikalis-keemilistest protsessidest. St organismide ühiskondlik käitumine pole kausaalne, vaid valikuline ja tahte komponenti sisaldav.

> Sama lugu on järgmise astme lõimumistasandiga, mida on võimalik jälgida, nimelt inimühiskondade lõimumistasandiga. **Sealgi on need üksused, mis eraldi võetuna kuuluvad eelmisele lõimumistasandile, omavahel spetsiifilistes funktsionaalsetes seostes**, aga seda täiesti uuel moel, mis täielikult erineb viisist, kuidas on omavahel seotud füüsikalised üksised bioloogilistes üksustes. (Elias 2013[1970]: 126)

Jakobsoni keelefunktsioonidega paralleele luues võib samuti välja tuua tõiga, et see funktsionaalne seos tekib keelemärkide ja kommunikatsiooni konstitutiivsete printsiipide vahel ja viimasteks on põhiliselt keelevälised tegurid (saatja, vastuvõtja, kanal, kood ja kontekst/referent).

> Inimese eripärade hulka kuulub see, et oma *loomu poolest* on ta erilisel viisil muutuv. Seda näitab ilmekalt inimeste lõimumine ühiskonda. (Elias 2013[1970]: 129)

St inimesed õpivad. Inimene on kultuuriline loom.

> Ühesõnaga, struktuur ühiskondades, mis ei koosne inimolenditest, muutub ainult juhul, kui muutub nende olendite bioloogiline struktuur. (Elias 2013[1970]: 129)

Elias alahindab teisi elusolendeid.

> Pole vähimatki põhjust oletada, et tööstuse-eelsete Euroopa ühiskondade teisenemine tööstuslikeks ühiskondadeks tugines inimliigi, inimese bioloogilise struktuuri teisenemisel. Ajavahemik, mil see ülem-inek toimus, on liialt lühike, et hakata üldse kaaluma mõtet liigi muutumisest. (Elias 2013[1970]: 130)

Tehnoloogia areng ei ole päris sama mis liigi areng, jah.

> Meie keeled on konstrueeritud niimoodi, et paljudel juhtudel saame me pidevat liikumist, järjepidevat muutumist väljendada ainult sel moel, et omistame liikumisele sellest rääkides ja mõeldes kõigepealt mingi isoleeritud, paigalseisva objekti iseloomu ning seejärel, lisades tegusõna, väljendame mõneti tagan-tjärele seda, et tavapäraselt paigalseisev objekt liigub. Näiteks kui seisame jõe ääres ja mõtleme vee jär-jepidevale voolamisele oma silme ees ning tahame seda väljendada suhtluses teistega, siis me ei mõtle ega ütle midagi niisugust nagu: vaata vee järjepidevat voolamist. Me ütleme ja mõtleme: vaata, kui ki-iresti jõgi voolab. Me ütleme: tuul puhub. Nagu oleks tuul kõigepealt midagi paigalseisvat, miski, mis läheb ühel ajahetkel liikvele ja hakkab puhuma - nagu oleks tuul midagi muud kui puhumine, nagu võiks olla ka tuult, mis ei puhu. (Elias 2013[1970]: 134)

Tuule näidet oli vaja lisada, sest sama asja ei saa öelda jõe kohta. On ka seisvaid jõgesid. Minu kodulinnas kaevati uut jõesängi vanast natuke eemal, niiet vana seisis aastaid liikumatult ja oli endiselt "jõgi" (või vähemalt osa jõest). St jõe puhul ei räägi me ainult liikuvast veest, vaid rajast mille liikuv vesi on endale uuristanud või mis on tema jaoks ette kaevatud. Tuule puhul võib samamoodi norida, et tegelikult ei räägi me kunagi tuule puhumisest kui sellisest vaid tuule puhumist millegi suhtes: tuul puhub näkku, tuul sahistab lehti, tuul tantsiskleb maas lebavat kilekotti jne. Kui õhu liikumine ei mõjuks asjadele ja ei oleks meile visuaalselt või taktiilselt tajutav siis oleks vähe põhjust tuulest üldse rääkida.

> Võib täiesti ühemõtteliselt öelda, et seisundiks taandamise tendents teaduses ja taandamist ideaaliks pidavate teadusteooriate *viljakas aeg on läbi saanud*. (Elias 2013[1970]: 138)

Semiootikas võiks samamoodi loota koodilt ümberorienteerumist märgiprotsessile.

> Max Weber lammutas "ühiskonna" oma teoorias üksikute, iseseisvate ja täiesti sõltumatute täiskasvanud indiviidide tegevuste üsna korratuks hulgaks, mistõttu ta sattus sundseisu, kus kõik vaadeldavad ühiskond-likud struktuurid, tüübid ja reeglipärasused näisid ebareaalsed. (Elias 2013[1970]: 142)

See on vägagi tuttav tunne, erit mis puudutab riiki.

> "Ei mingit kahtlust," kirjutas ta [Emile Durkheim] teoses "De la Division du travail social" ["Ühiskondlikust tööjaotusest"], "ühiskonnas ei [ole] olemas midagi, mida ei oleks olemas indiviidide teadvuses. Teisalt tuleb peaaegu **kõik, mille me indiviidi teadvusest eest leiame**, ühiskonnast. Suurem osa meie teadvuse sisust ei oleks saanud tekkida isoleeritud inimolendites ja oleks võtnud üsna erinevaid kujusid inimestes, kes oleksid rühmitunud kuidagi teisiti." (Elias 2013[1970]: 142)

Samasuguseid argumente on ehitanud paljud teised - ka Charles Peirce nende hulgas. Küll aga tuleb tähele panna seda "eest leidmise" momenti, sest siin on ümbersõnastatuna öeldud midagi sellist, et *kõik mida võib indiviidi verbaalselt küsitledes teada saada on ühiskonnas juba mingil kujul olemas*. See on selle pärast, et verbaalne suhtlemine on vähendatud versioon sisekõnest ja -tundmustest, mis omakorda on vähendatud versioon sellest mis inimese teadvuses tegelikult toimub. See oleks nagu ulpiva jäämäe (*iceberg*) veepealse osa mõõtmine.

> Kuigi see on esialgu vastuolus tavapäraste keele- ja mõtteharjumustega, on märksa asjakohasem öelda, et inimene on pidevas liikumises; ta mitte ainult ei läbi protsessi, **ta *on* protsess**. Ta areneb. Ja kui me räägime arengust, siis mõtleme seesmist korda tolles järjepidevas kulgemises, mille käigus varasemast vormist sünnib katkematult hilisem, näiteks lapsepõlvest noorus, noorusest täisiga. **Inimene *on* protsess**. (Elias 2013[1970]: 143)

Mulle meeldib see mõtteviis, kuigi seda on raske otseselt kuidagi kasutusse panna. Ainus asi millega see seostub kohe on Peirce'i ja Rimbaud'i ütlused mõtlemise kohta, milles inimene pole tegutseja, vaid mõte on tegutseja ja inimene on selle tegevuse produkt või kõrvalsaadus. A la "mitte mina ei mõtle, vaid mina olen mõeldud". Selles tähenduses, et inimene ei ole tegija (*agent*), vaid inimene on *tehtud*.

> Need ruumimetafoorid, millega inimene omistab endale mingi ruumilise ja tõendamatu positsiooni kestas, mis peab ju mingis mõttes olema tema ise ja mida ei ole kerge tõestada, peavad ilmselt väljendama üht inimese erakordselt tugevat, alatasa naasvat tunnet. Selle tunde ehtsuses ei tule kahelda. Kahtlema peaks, kas sellest tundest lähtuv ettekujutus iseendast ja seejärel pilt inimestest üldse vastab tõsiasjadele. (Elias 2013[1970]: 144)

Analoogia kaudu võiks samamoodi küsida, et kas kultuuridel on keskused või on see ainult tunne nagu oleks? Sellisel juhul on aga võimalik vaadelda materjaalseid jälgi - raamatute läbimüüki, kunstinäituste toimumisarve, jne. Aga ka individuaali tasandil võib vabalt osutuda tõeseks, et inimese teadvuse kese on seotud ajukelmetega mis omakorda on seotud teatud kehaosadega jne. (St neurokognitiivne tõestus pole välistatud.)

> Me ei oska endale ette kujutada üksikinimest, kes eksisteerib täiesti omaette, ilma et maailmas oleks olnud või oleks teisi inimesi. (Elias 2013[1970]: 148)

Mina oskan. Näiteks Ishi kohta lugedes on kerge ette kujutada millises maailmas ta üksinda eksisteeris. Tõsi, ta ei eksisteerinud ilma, et maailmas oleks olnud või oleks teisi inimesi, aga kui su kujutlusvõime ei suuda sellist maailma luua siis on tegu kujutlusvõimetusega.

> Weber ei pea sotsiaalseks ühtegi tegevust, mis on suunatud üksnes elututele objektidele, kuigi on ilmne, et mõte, mida mingi kalju, jõgi või torm omab üksikindiviidi silmis ja vastavalt sellele ka indiviidide tegevus seoses nende objektidega võib lihtsamates maagilis-müstiliste ususüsteemidega ühiskondades ning tugevamalt sekulariseerunud tööstusühiskondades olla äärmiselt erinev. (Elias 2013[1970]: 146)

Aga sotsiaalne tegevus ja jagatud/sotsiaalne tähendus on ju ometi erinevad asjad! Siin on vaja tookeni ja tüübi eristust.

> Asesõna "mina", mida tavaliselt kasutatakse teistega suheldes, väljendades tõika, et **mingi kindel ütlus käib kõneleja enda kohta**, saab teaduslikus kasutuses korraga nimisõna, mis vastavalt valitsevatele keeletavadele näib tähistavat iseseisvat, isoleeritud üksiktegelast. "Ego" mõiste, nii nagu seda kasutavad Freud või Parsons, on hea näide **suhtemõiste** teisenemisest substantsi või eseme mõisteks. (Elias 2013[1970]: 148)

Jakobsoni "verbaalsed isikud" on ka suhtemõisted, sest tähistavad sõnumi (intentsionaalset) suhet (funktsiooni) isikute suhtes. See on kontseptuaalne-semantiline, sest puudutab sõnade tähendust. Väljaspool ütlust, lausungit, sõnumit jne on saatja (mina), vastuvõtja (sina) ja personaliseeritud referent (tema) ikkagi iseseisvad, isoleeritud üksiktegelased.

> Üsna kiiresti on võimalib k veenduda, et üksikuid positsioone selles suheteseerias ei saa üksteisest lahutada. Funktsioon, mida asesõna "mina" inimestevahelises suhtluses täidab, on arusaadav üldse ainult seoses kõigi teiste positsioonidega, millele osutavad selle seeria ülejäänud liikmed. Kuus positsiooni on lausa lahutamatud, me ei suuda endale ette kujutada "mind" ilma "sinuta", "temata", "meieta", "teieta" ja "nendeta". (Elias 2013[1970]: 149)

Jällegi, mina suudan, sest keel on ainult üks viis kuidas "positsioonidele" osutada, kuidas suheldavat sisu personaliseerida, kuidas isikuid identifitseerida jne. Lihtne viipekeelne või mitteverbaalne vaste oleks nimetissõrmega osutamine (või isegi pelgalt vaatamine, ehk pilguga osutamine). Kui ma osutan näpuga iseendale, siis erinevalt keelelisest asesõnade hulgast (siin on neid kuus, aga võib eksisteerida keel kus neid on rohkem või isegi vähem) ei eksisteeri kindlat "suheteseeriat". Iseendale osutamine võib vastanduda suhtluskaaslasele osutamisest, aga kolmandale isikule või elutule esemele osutamine ei moodusta selgelt piiritletavat hulka. Siin on sama probleem mis suitsupakile osutamisega - ilma lisamärkideta on raske öelda kas osutuse point on "suitsud", "suitsupakid", "igasugused suitsupaki moodi esemed" jne. Tegelikus suhtluses ilmneb, et iga inimese peale langev pilt või osutav sõrm on identifikaator. Näiteks, vestled teise inimesega ja kolmas inimene kõnnib teie vahelt läbi. Sa vaatad kolmandale inimesele järele ja kortsutad kulmu, et väljendada oma pahameelt sellise ebaviisaka sekkumise peale ja ilma verbaalselt seda addresseerimata saab teine inimene aru, et sinu kulmukortsutuse adressaat oli kolmas isik.

> Isikuliste asesõnade seeria esindab kõige elementaarsemat koordinaatide seeriat, mida saab rakendada kõikidele inimrühmadele, kõikidele ühiskondadele. Oma otseses ja kaudses suhtluses teistega jagunevad kõik inimesed rühmadeks: inimesteks, kes ütlevad enda kohta "mina" või "meie"; inimesteks, kes ütlevad "sina" või "teie" nende kohta, kellega nad suhtlevad siin ja praegu; inimesteks, kes ütlevad "tema" või mitmuses "nemad" kolmandate isikute kohta, kes viibivad siin ja praegu suhtlevatest isikutest antud hetkel või ka pidevalt eemal. **Teised ühiskonnad kasutavad teisi signaale, mis võimaldavad ühiskonna liikmetel suheldes väljendada seda, millisel põhipositsioonil tolles suhtevõrgustikus asub see, kellega suheldakse**. Aga selle koordinaatide seeria standardiseeritud sümbolid, olgu need kui erinevad tahes, on küll kõikidele inimrühmadele ühised. Koordinaatide seeria ise on üks inimühiskondade üldmõistetest. Ühtaegu on see tunnistus nende sidususevormide ainulaadsusest ja eripärasusest, millega on tegemist inimühiskondade lõimumistasandil. Inimeste kogemustel ja rühmitumisel "mina", "sina" ja "tema", "meie", "teie" ja "nemad" alusel **ei ole vastet madalamate lõimumistasandite suhtevormides**. (Elias 2013[1970]: 149)

Ühtäkki meikib senssi miks me seda teksti Andreas Ventseli seminaris loeme - see puudutab "meie" teemat. Võtmesõna on siin "põhipositsioon".

> Nagu näha, erinevad positsioonide seeriad, mille kohta käivad isikulised asesõnad, nendest seeriatest, mida tavaliselt silmas peetakse, kui räägitakse ühiskondlikest positsioonidest kui rollidest, näiteks sedalaadi positsioonide seeriad nagu isa-ema-tütar-poeg või veltveebel-allohvitser-kapral-reamees. **Suhtluses kasutatakse neid väljendeid ühtede ja samade isikute kohta**. Suhteid ja funktsioone väljendavatele isikulistele asesõnadele on iseloomulik, et **ühed ja samad asesõnad võivad mitme inimese**

> **üheaegselt toimuvas suhtluses tähistada erinevaid isikuid**, sest see, mida need sõnad väljendavad, on isiku **hetkepositsioon** suhetes kõnelejaga või siis, olenevalt olukorrast, tema positsioon suhetes kogu suhtleva rühmaga. (Elias 2013[1970]: 150)

St mitteverbaalse vaste leidmine võib olla väga raske või isegi võimatu, sest vaja oleks midagi nagu *vahelduvrolli identifikaator*.

> Figuratsiooni mõiste aitab luua lihtsat mõistelist tööriista, millega leevendada ühiskondlikku sundust rääkida ja mõelda nii, nagu oleksid "indiviid" ja "ühiskond" kaks erinevat ja tagatipuks antagonistlikku tegelaskuju. (Elias 2013[1970]: 157)

Minu jaoks ei ole see probleem, sest kommunikatsioonisüsteemi vaade sisaldab indiviidi ja ühiskonda kui erinevaid tasemeid.

> Kui neli inimest istuvad laua ümber ja mängivad kaarte, siis nad moodustavad figuratsiooni. **Nende tegevus sõltub üksteisest**. (Elias 2013[1970]: 157)

See ongi kommunikatsioonisüsteem - kus lisaks vastastikkusele mõjule on ka vastastikkune teadlikkus.

> See, mida me figuratsioonina mõistame, on muutuv muster, mille mängijad kui tervikud moodustavad üksteisega suheldes, mitte üksnes oma mõistuse, vaid kogu oma isikuga, kõigi oma tegemiste ja tegemata-jätmistega. Nagu näha, tekitab see figuratsioon **pingestatud struktuuri**. Mängijate vastastikune sõltuvus, mis loob eelduse, et nad moodustaksid mingi spetsiifilise figuratsiooni, ei ole üksnes sõltuvus üksteisest kui liitlastest, vaid ka kui vaenlastest. (Elias 2013[1970]: 157-158)

Vt ka pingestatuse ja võimusuhte seost:

> Selgelt on näha ka põhjused, miks muudeti eespool mõiste "võim" substantsimõistest suhtemõisteks. Muutuvate figuratsioonide ehk, teisiti öeldes, figuratsioonide moodustumise protsessi keskmes seisavad vahelduvad pinged, siia-sinna kõikuv võimutasakaal, mis kaldub kord ühele, kord teisele poole. **Sedalaadi kõikuv võimutasakaal kuulub kõigi muutuvate figuratsioonide struktuuriliste iseärasuste hulka.** (Elias 2013[1970]: 158)

Kahjuks pole võimu kohta öeldud muud kui seda, et see on suhtemõiste.

> Ühe klassi õpetajad ja õpilased, teraapiarühma arst ja patsiendid, kõrtsi püsikülaliste laudkond, lapsed lasteaias - kõik nad moodustavad omavahel suhteliselt hoomatavaid figuratsioone, aga figuratsioone moodustavad ka küla või suurlinna elanikud, rahvusrühma liikmed, ehkki **sel juhul ei ole figuratsioon otseselt tajutav, sest sõltuvusahelad, mille inimesed siin omavahel moodustavad, on märksa pikemad ja diferentseeritumad.** (Elias 2013[1970]: 159)

Viimane on Rueschi järgi kultuuriline (kommunikatsiooni)võrgustik.

Gfaller, Georg R. 1993. 'Figuration': The Contribution of Norbert Elias to Group Analysis and the Contribution of Group Analysis to the Social Sciences. *Group Analysis* 26(3): 341-356.

> Medicine and psychiatry are relevant because they understand the somatic processes **preceding, accompanying or resulting from** psychological development. (Gfaller 1993: 341)

I should modify my own formula to: *autocommunication precedes, accompanies and results from intercommunication*.

> Elias rejected the concepts of the holistic and the systemic approach, both of which he considered too inflexible and exclusive of boundary phenomena. According to him, **the development of the ego or the development of the personality is never completed in the course of life**. The majority of those individuals who are **able to survive (also in a social sense)** develop constantly changing inner figurations of ego, id and superego which are more or less adapted to prevailing general figurations. (Gfaller 1993: 342)

I concur that if the individual is viewed as a process then it cannot be a finished process but only an ongoing process. The "self" is never "ready". One could easily invent a parallel to the mythical version of Vana Toomas story - much like the city (Tallinn), which is constantly being developed, built and rebuilt - when the "self" is *ready*, then it is essentially dead (or about to die). Surviving in the social sense, on the other hand, seems to imply orientation and dependence on other people. I would argue that the hermit may be *socially dead*, but intellectually alive (and in fantasy communication with great thinkers through the medium of written word, for example).

> As a follower of Elias I cannot see any useful way of applying systems theory to group analysis as it would require enormous theoretical effort to define the systemic boundaries of each new group-analytic situation that would also have to include the inferences caused by colliding systems. (Gfaller 1993: 343)

I can, though. What you call orientation and determination are accounted for by Ruesch's communication system approach. The boundaries of each new system depends on people's mutual awareness and perception. Inference caused by colliding systems (what an aggressive phrase!) is accounted for by situating the communication system (the given social interaction) in broader sociocultural matrix (a system of systems, so to say).

> The superego of the powerful or ruling classes is itself already broken and thus pathological. To a certain extent it is made up of three different superegos. For the powerful there are alse even more powerful persons whose **code of behaviour** they have to become socialized into. This constitutes the first superego. Moreover, the powerful retain a fossilized superego from the time of their own ascent. This is the past superego. Finally, the powerful, threatened by the subjected groups which are striving to gain power, have to lean on the ascending classes in order to disguise the difference of interests. During this process they take over parts of the primitive superego of the ascending masses (Elias, however, also showed the opposite process of their distancinc themselves from the 'primitive' lifestyle of the masses, as Bosse (1991) points out). (Gfaller 1993: 345-346)

If this were solely about codes of behaviour I would be so on beard. But as it stands I'd have nothing to do with talk of ids, egos and superegos. It's an interesting concept though, if not relying too heavily on theory of social classes.

> Interpersonal interactions in early childhood originally take almost exclusively physical forms. Only later when the child begins to explore and to comment on the world of objects do these interactions gain an additional symbolic character. Socialization into the given social situation does not begin here, it merely finds a new and special form (of language and **motoric appropriation**). Thus a first stage of socialization takes place in the apparently 'private practice' of the mother-child situation. (Gfaller 1993: 347)

This "motoric appropriation" yields only two search results: one in a presentation by G. Trevianus titled "dynTAM - a dynamic Thought Action Mood "cube" incorporating the approach curve. From Plato, Aristotle, Kant, Wundt Weygand/Kraepelin, Sherrington to present triadic models of personality and temperament"; and the other in a text by Vincent Botella on the work of Ineke van Koningsbruggen. I wonder what this term designates specifically.

> Together with Bosse I have developed the theory that the specifically Western form of mother-child interaction leads to phantasies of omnipotence in the child (Gfäller, 1986b) because in the Western baby's daily life there is no continuous physical contact with the mother and the individual mother is overburdened by the responsibility for the baby's total 'world'. (Gfaller 1993: 347)

Bullshit. ...Ugh, I mean: *Transference!*

> Lorenzer's concept of the 'mother-child dyad' is an artificial abstraction which goes back a step behind Elias's theory of figuration where **the interdependency of institution and individual constitutes the person**. (Gfaller 1993: 348)

Is that what Elias's theory of figuration is about?

> Lorenzer made another important contribution with his concept of '**scenic understanding**":
>
> > The so called capacity to introspect is in reality the ability to narrate in images, i.e. **the ability to cast spontaneous experience ... into physical symbols**. The analyst ... uses scenic understanding as a tool to decode something that cannot yet be named, but has bee ndescribed to him in a scenic and physical way. (Lorenzer, 1981: 163)

Habl (1988) attempted to demonstrate how Lorenzer's concepts could be used in group analysis by giving concrete examples of group sessions and group enactments. (Gfaller 1993: 348)

This sounds like something that deaf sign language 'speakers' engage in constantly in the natural development of their signs. And there are more than two instances of this notion available online.

> 2. The so called individual does not exist as such but is **always in figuration as individual as well as part of the surrounding social world**. Individual abilities are repressed or furthered according to the need of the corrective or institution. **Neuroses are the individual expression of disturbances in the whole network**, which means that they also have institutionalized functions. (Gfaller 1993: 352)

This was also Ruesch's point: that sometimes the mental problems of the individual are actually manifestations of communication disturbances in the family or group and this calls for a social psychiatry.

5.9.4 Exploring Jakobson's 'phatic function' (2014-09-24 10:51)

Kulkarni, Dipti 2014. Exploring Jakobson's 'phatic function' in instant messaging interactions. *Discourse & Communication* 8(2): 117-136.

> This research investigates the nature of **phatic communion** in instant messaging interactions. It adopts and expands Jakobson's much-quoted definition according to which 'phatic' is the language in an interaction whose primary purpose is **to maintain contact between the speakers**. Adapting conversation analysis for the study of textual interactions, the research observes the linguistic means used by interlocutors to signal **attention, interest, and agreement** - these being identified as important constituents of contact. The corpus comprises 60 chats, collected from 20 participants who chat in a mixture of English and Indian languages such as Marathi and Hindi. Openings, middles, and closings of these interactions are analyzed to study the ways in which participants **establish, maintain, and terminate contact**. The use of various linguistic means in these interactions such as back-channels, evaluations, expressives, and questions draws attention to a significant amount of interactional work done by interlocutors towards maintaining contact. (Kulkarni 2014: 117)

This is one extremely interesting abstract (abstracts are not often this interesting). I see that Kulkarni has made the connection between phatic function and phatic communion, but probably is not critical towards the simplicity of Jakobson's interpretation of phatic communion, as this seems focused on his interpretation. On the other hand, one could probably replace attention, interest and agreement with Ruesch's understanding, acknowledging and agreeing

and reach new frontiers. Dipti Kulkarni defended a 150-page doctoral thesis on this subject in 2012 and uploaded it to academia.edu - which means that I may read the complete work, too.

> The idea of phatic communion is traced to Malinowski (1923), who coined the phrase to refer to **the language used to build ties of union with other members of the community**. The linguistic function so conceived as some overlaps with the 'interpersonal' in Halliday's functional model (1973) and the 'social' in Lyons's classification (1996). The concept is important because it counteracts the emphasis on the descriptive function of language and draws attention to the social, interpersonal use of language. (Kulkarni 2014: 117-118)

Firstly, it was the demon of terminological invention that coined the phrase through Malinowski and I'm not so sure it originally referred to "phatic language". Secondly, wow. I'm only dimly aware of Halliday and Lyons so I didn't know about these parallels, but reached a similar conclusion through Ruesch - that the phatic function should rather be *the social function*.

> The predominance of internet-based media such as instant messaging and social networking sites in facilitating our social interactions makes it pertinent to study phatic communion in this environment. Amongst the various communication platforms available on the internet, phatic communion will be observed here in instant messaging (IM). IM is a computer-based programme offered by websites such as Gmail, Yahoo and MSN that allows two people (in each other's contact list) to interact in real time through the continuous exchange of text messages. (Kulkarni 2014: 118)

I agree - the growing role of social media and new means of communication in contemporary society call for investigation. The definition of instant messaging I find weird, though, mainly because of the outdated and/or out of place word "programme". Instant messaging is not a specific programme but rather a type of communication characterized by it's temporal aspect. Technically, face-to-face interaction is also instant messaging, but instant messaging as such is the face-to-face analogy of internet communication: while face-to-face communication implies being in the same space, instant messaging implies being in the same time. These are very crude characterizations, but capture the spatiotemporal aspects quite well.

> The foremost difficulty in studying phatic communion empirically is the problem of identifying a justifiable definition which at the same time can assist in recognizing **phatic phenomena** in natural conversation. I discuss these problems in the next section and review the approaches adopted in extant literature. Following this, I discuss Jakobson's (1960) interpretation of phatic and the ways in which it is adopted and expanded here. Jakobson (1960) defined phatic as the language in an interaction whose predominant function is to maintain contact between the speakers. **Through this interpretation has been much quoted, it has not been pursued empirically**. I take up the task and following this definition of phatic, the objectives of my analysis are to identify the communicative means used by interlocutors to maintain contact in their interactions and to see what these suggest about the nature of contact in IM. (Kulkarni 2014: 118)

Just like I had guessed - this expands on Jakobson's interpretation on phatic. This is probably why Kulkarni wishes to identify "phatic phenomena" - something like phatic language. Much could be written about expressive language and the emotive function, for example, in terms of the former being a heuristic device - a fiction useful for scientific analysis - and the latter being a relation between language and how it is used. I guess "phatic phenomena" is better than "phatic language" because maintaing or eliminating contact has verbal as well as nonverbal aspects. In IM, I imagine, there are similar chronemic rules as there are in oral communication - e.g. saying something, anything, after a period of quiet just for the sake of continuing the conversation. This is very narrow and not at all what I see in phatic communion, but I'm sure Kulkarni can lead the way towards a better understanding of phatics.

> In order to investigate phatic communion in natural interactions we first need to know what is phatic. Though there is a broad agreement which suggests that phatic is language in an interaction directed at being social, there is considerable variance in the specific interpretations. Malinowski, who coined the phrase, primarily uses the method of instantiation to suggest the scope of the phenomenon: when a number of people sit together at a village fire, after all the daily tasks are over, when they chat resting from work, **a mere phrase of politeness, inquiries about health, comments on weather, affirmations of some superbly obvious state of things** (1923: 314-315). Functionally, phatic communion according to Malinowski serves **to avoid silence, diffuse hostility, acknowledge the presence of another person, and enjoy each other's company** (1923: 314-315). This description, along with the examples offered, does not point to a homogeneous set of interactional phenomena that can be labeled as phatic. It is unclear whether phatic is limited to short, routine exchanges or it includes longer stretches of interaction, **whether it refers to communion building** or contact maintenance, whether it is limited to **desemanticized utterances** or it also includes meaningful utterances; further, whether it includes only intances of bonding and coming together of people or also occasions of disagreement and estrangement. (Kulkarni 2014: 118-119)

I wish to distance my approach from the understanding of phatic communion as merely "niceties", "politenesses" or "small talk" as well as from management of involvement (channel management). Rather, I would make my way from *phatic* to *emphatic*, that is, empathy (from *em* + *pathos* - "in, at" + "passion"; like German *Einfühlung* - "co-feeling"). In effect, phatic communion in this sense would mean something like *fellow-feeling*, a sense of social unity. The phrase "desemanticized utterances" is relevant here, because it is close to what Charles Morris and Jurgen Ruesch mean by "communization" (sharing by means other than signs) and, following the empathy-line, phatic language should indeed - like expressive language - be *introversive* (desemanticized in the sense of not having external reference). The difference between phatic and emotive is in this sense very simple: *emotives* refer to the emotions or attitudes of the speaker while *emphatics* refers to the emotions or attitudes shared by the sender and receiver (e.g. what Jakobson generalizes as the "psychological connection").

> Amidst these interpretations we find another definition of phatic communion in Jakobson's essay 'Linguistics and Poetics' (1960). Here he defined 'phatic' as the language in an interaction whose primary function is the maintenance of contact between the spakers; where 'contact' is the physical channel and psychological connection between the addresser and the addressee, **enabling them to enter and stay in communication**. (Kulkarni 2014: 119)

My aim is to show that there are other, nonverbal or simply broader, factors that enable people to enter and stay in communication. This is what Ruesch calls "common experience". For example, I am able to *get* what Kulkarni is writing about phatics because I already have a lot of background knowledge about phatics. Much like the Trobriand villagers who can exchange a few words with their neighbours and feel like they have something in common, I can read this text and feel that I have something in common with Kulkarni - interest in phatics. For my purposes it is relevant that interest, experience, emotions, etc are nonverbal and thus untouched by Jakobson's definition of the phatic function.

> If we compare Jakobson's definition of phatic to that of Malinowski, we see that while **Malinowski emphasizes the creation of ties or the relational goal of phatic messages**, for Jakobson, **phatic utterances** were those that help to maintain contact between the speakers. This restricted interpretation has been questioned and criticized (Schneider, 1988: 24; Senft, 1996). (Kulkarni 2014: 119)

Oh my god, YES! Jakobson is restrictive in his interpretation of phatic communion just as he is of basically all other components and functions of the communication system. Also, now that I think about it, reinventing the phatic function as something like the social function would make a lot of sense in terms of groups (collective "I"-s) or figurations as well - it is often (sometimes even solely) phatics that establishes a collection of individuals as a distinct whole, a

unity, a community. References to these critics: *Schneider KP (1988)* Small Talk: Analysis of Phatic Discourse. *Malburg: Hitzeroth.* and *Senft G (1996) Phatic communion. In: Verschueren J. Östman J and Blommaert J (eds)* Handbook of Pragmatics. *Amsterdam: John Benjamins (loose leaf installment, 10 pp.).* - I was not aware that so much has been written about phatics - Kulkarni's references are a gold mine!

> However, I would like to argue that ther are overlaps between the two interpretations and Jakobson's definition is not as off-the-mark as it may look at first sight. First, some of Malinowski's examples point to **the contact function** of phatic utterances - uttering a polite phrase on seeing someone or saying something to avoid silence are examples of **establishing contact** (1923: 314-315). Second, Jakobson's notion of contact as not only the physical channel but also the psychological connection between the speakers takes care of **the relational aspect** of phatic utterances. The only significant difference is that **Jakobson firmly situates phatic communion in a communicative context or speech situation as opposed to seeing it as a general social phenomenon**. (Kulkarni 2014: 119)

This is exactly why I deem it necessary to connect phatic communion to communization: communication is not the only means of establishing contact or relations between people. That is, besides the explicit exchange of signs there are other forms of sharedness, some quite physical or materialistic, but others simply either too effervescent or too complicated for strictly linguistic or even semiotic analysis.

> **Jakobson does not specify what he means by these terms and neither is there any elaboration in existing literature**. However, it appears that the physical channel is a notion associated with some necessary part of contact that must be present for the conversation to go on, whereas **the psychological connection must be related to the attitudes that speakers must have and display** so that the interlocutors find the environment conductive enough for conversation. Following these preliminary cues, I interpret 'physical channel' as the attention that speakers must pay towards each other. That **the interlocutors should be mutually attentive seems to be the most minimal requirement for human communication** (when all other material conditions are in place). It is only when the other interlocutor is attending to the conversation that a speaker can continue. Amongst the attitudes that form a part of the 'psychological connection', the current corpus suggests that **showing interest and expressing agreement** are the most crucial. That attention, interest and agreement are important in conversation and work towards contact maintenance has also been suggested by others (Jones, 2009; Schegloff and Sacks, 1974: 261; Schneider, 1988: 160). (Kulkarni 2014: 119)

Exactly! Jakobson elaborates the other functions and uses them for different purposes in speech and poetic analysis, but the newcomer - the phatic function - is almost abandoned by him. (Or at least that is the impression I have reached from reading a large portion of Jakobson's corpus.) Thus far I have associated the physical channel with - in Jakobson's terms - "some kind of contiguity between the participants of any speech event" and the psychological connection with "the perceiver's attention and fatigue". It is actually quite interesting how Jakobson - in his "Linguistics and Poetics" - very elliptically draws together the social, physical and psychological universes and imposes a hierarchy upon them - the social (phatic function) depends on the physical (channel) and the psychological (connection). Mutual attention is indeed the most minimal requirement for human communication and Ruesch has captured this in his definition of the communication system, which is contingent on mutual perception and awareness between the participants. My interest in Kulkarni's work has peaked and so far I agree with almost everything.

> Following Jakobson's definition of phatic, the objectives of the analysis are twofold: first, to identify **the various linguistic means used by participants to establish, maintain, and terminate contact** (thus identifying instances of phatic communion), and second to see what these suggest about the nature of contact in IM. (Kulkarni 2014: 119-120)

My enter similarly consists of trying to identify the various nonverbal or bodily means used by participants to establish, maintain and terminate communication and to see what these suggest about nonverbal communication more generally.

> From the point of view of contact maintenance, the absence of non-verbal cues in IM is significant, as **these aret he primary carriers of contact-related information** (Lyons, 1996: 53). (Kulkarni 2014: 120)

Huh. From Lyons's *Semantics* but Lyons himself refers to the reader on face-to-face communication by Laver & Hutcheson and their "interaction-management information" on this matter.

> It is interesting to contrast this situation with Malinowski's observation of phatic communion as: '…**personal accounts of the speaker's views and life history, to which the hearer listens under some restraint and with slightly veiled impatience, waiting till his own turn arrives to speak**' (1923: 314). In IM, participants do not have to wait. Also, like all computer-mediated communication (CMC), IM exchanges are made possible because of a host of hardware and software technologies, and the affordances of this technology has an effect on the nature of interaction. With regard to the circumstances of interaction, IM participants are spatially separated and therefore, unlike face-to-face interactions, **information regarding the interlocutor's availability and commitment to conversation** is not readily available; rather this has to be inferred. Nardi et al. (2000) have observed that this allows the users to 'negotiate availability' and respond to messages at a time suitable to them. (Kulkarni 2014: 120)

I vaguely remember this part in Malinowski but now understand it differently. This makes me question whether it really is related to *pathos*. I must read some papers on Aristotle's rhetoric (e.g. *ethos*, *pathos* and *logos*). The bit about "the speaker's views and life history" does indicate that it has something in common with Ruesch's communization (although not perhaps with Morris's communization, which seemingly isn't about *common experience*). The interlocutor's availablitiy and commitment is related to Goffman's "involvement idiom", but I'm trying to distance my own thing from mere contact-maintenance and get at the underlying "base", so to say (I don't yet have specific terms chosen to handle what I'm trying to bring attention to).

> Using Jakobson's definition of phatic as the heuristic tool the chats are scanned to identify **utterances wich were, it can be argued, predominantly used to signal contact**. Semantically similar instances are grouped together to form categories and then, drawing on contextual information like **the relationship between the participants**, properties of IM, and established understanding of conversational sequencing, I describe the nature of contact maintenance in IM. (Kulkarni 2014: 121)

But what does it mean "to signal contact"? I would argue that the phatic function should be approached as the social function because it's not so much about the transient physical channel as it is about the more lasting psychological connection - the social relation. I fully understand that Jakobson means psychological connection as something transient as well, but it can be reviewed in terms of Bateson's mu-function (communication about relationships), for example.

> A third set of cues is the non-verbal behavior of the participants such as **the alignment of the body, facial gestures such as smiling** while reading messages, etc. The closest attempt at capturing the interaction in its entirety would be to have three cameras at each end which would record screen activity, keyboard activity, and the participant. The analyst would then draw on all these video recordings to fill out the chat script. Past research (e.g. Beisswenger, 2008; Marcoccia et al., 2008) has demonstrated the significance of this information in studying chats. However, it needs to be noted that while there could be some non-verbal behavior that may have been interactionally significant, largely as the hands are tied to the keyboard and the body is aligned towards using the computer, **the body is not free for movement and gesture as it is in the case of face-to-face interactions**. Evene the gaze is directed at the screen and not at the other participant. The textual cues that are mutually available thus are the only cues that are being communicatetively produced to a large extent. Recording the non-verbal behavior also raises the question of whether the analyst is trying to study the interaction as it was mutually available or as it was available to the researcher as a third party. However, as this research is based on the analysis of chat scripts alone, other interactionally significant information such as the system generated messages was not available for analysis. (Kulkarni 2014: 121)

This is an interesting topic which I know very little about but which is becoming increasingly important as more and more people spend more and more of their waking life interacting with technology (personal computers, laptops, tablets, smart phones, smart watches, and other smart objects). I can only quibble with the terminology that concerns nonverbal behaviour. I understand now that she means alignment of the body with the computer, but posture itself is not so much the alignment of the body as it is the alignment of body parts (I may be wrong because I don't specialize in postures). "Facial gesture" has the connotation of being interactionally significant (communicative) and intentional. If someone smiles to him- or herself when receiving an instant message then it is a "facial expression".

> Laver (1975) observes the openings in face-to-face conversations and suggests that **the indexical tokens** used in the openings help speakers **to identify the roles they will adopt in the oncoming interaction**. (Kulkarni 2014: 121)

These indexes belong to a larger category that Ruesch calls metacommunicative instructions - e.g. the janitor's uniform is an index that instructs passers-by about his role as janitor.

> Unlike face-to-face interactions, in CMC, potential interlocutors do not occupy the same physical space; rather, they only happen to be online at the same time. And **being online at the same time does not place an obligation on them to acknowledge someone's presence in the way in which actually encountering someone does**. In such circumstances it is through the first message, or the 'ping' as it is known, that one interlocutor invites the other to a conversation. **The opening ping is identified as phatic irrespective of its content** because its location in the conversation is such that it plays an important role towards establishing contact. (Kulkarni 2014: 122)

I would argue that it does place such an obligation, but in a significantly different way. I don't much enjoy instant messaging exactly because I feel obliged to answer and I can't concentrate on anything else when a conversation is ongoing. It feels weird letting someone's message wait for a reply indefinitely, especially when you know the content like in facebook chat where you can see the message in an open tab but don't send the "X has seen the message" if you don't click on the tab (I can do this because I use several different browsers, so that I can migrate to another browser to avoid acknowledging the ping). Ultimately I prefer e-mail because even if you're a distant and aloof person like me an instant message feels like it requires an answer in 24 hours max, while an e-mail can be answered 1 week later. In short, these different mediums/channels have different "involvement idioms". (I'm actually pretty sure that I'm misusing Goffman's term because he wrote at a time when there were no personal computers and the involvement idiom didn't apply to all forms of communication but only to face-to-face interaction.)

> In IM, as the programme prefixes the message with the user's name, interlocutors do not have to identify themselves. Further, as IM interactions are often between friends, **information about the availability and interest of the other person in having a conversation is also often known**. Therefore much of the work that an opening in intended to do is already in place. In this context it is not surprising that speakers choose to omit the opening sequence completely. Interestingly, such non-routine pings were found between two extremes of the solidarity continuum. They were found either between people who share a very close relationship or between those who shared a very formal relationship. (Kulkarni 2014: 123)

This is what I'm trying to get at: friends and colleagues are *communized* (I'm not sure if this is the correct back-formation from *communization*) - they already know each other, have communicated before, have common experience and thus can engage in more atypical (non-routine) patterns of interaction. What I'm trying to get at, in the end, comes to an explanation of why Juri Lotman identifies the channel with *memory* in his model of autocommunication. It was actually very insightful and can explain some fundamental aspects of socialization as such. One of the points that I wish to make is that phatic communion and/or communization has a very important role to play in any kind of group-formation and community-building.

> In a situation like IM, where non-verbal cues are not available, phatic utterances play a very crucial role. By 'phatic utterances' I mean those utterances that are directed primarily at **signaling that the person is attending to the conversation**. Unlike informative utterances that are considered valuable precisely because they give some information about the world, phatic utterances merely convey that the recipient of this information has attended to what has been said - besides this they may not convey any further information. (Kulkarni 2014: 125)

Yeap, this is exactly Gregory Bateson's mu-function or communication about relationship. The canonical nonverbal parallel to a phatic utterance is a *headnod* that signals that the nodding person is attending to the speaker's content. There are of course cultural variations in such "phatic gestures" as to a Western person a headnod may signal agreement while for the Japanese it signals understanding or acknowledgement.

> In contrast, Shreyasi's 'wow!' provides Manavi with no new information. Yet what I want to argue is that this utterance does a significant amount of work towards maintaining contact. (Kulkarni 2014: 126)

It could be argued that this wow is more emotive than phatic. Irregardless of whether Sheryasi is really amazed or surprised at Manavi's information, Sheryasi is expressing amazement or surprise for Manavi's sake. But that's where the beauty of Jakobson's scheme actually lies: any given utterance can have a dominant function as well as subordinate functions. Kulkarni in this sense points out, in effect, that the phatic function is dominant, while emotive function is subordinant in this specific "wow!".

> *b) Evaluations/expressives*. While a back-channel can be considered as a minimal response to incoming information, an evaluation does something more - as the name suggests, it evaluates the information. **Evaluations and expressives are a little different from each other and yet they are so close that it is difficult to differentiate one from the other in all instances**. Evaluations evaluate the incoming information with remarks such as *good*, *nice*, *cool*, *too bad*, etc. Expressives, on the other hand, are like interjections which exclaim using utterances like *oh!*, *wow!* or emoticons like :(and :). (Kulkarni 2014: 127)

I think they are difficult to differentiate because they are in fact the same thing. Jakobson subsumes both under the term "emotive" because he drew from the German phenomenological linguist Anton Marty, a student of Franz Brentano, according to whom emotive utterances inherently contain a judgment (evaluation). Interjections are the *purely emotive stratum* as Jakobson puts it, while most any kind of language can express an emotion or attitude towards what is spoken about.

> In the absence of non-verbal cues like head nods, eye contact, and body posture which are significant carriers of **contact-related information**, all the work of signaling attention and interest during the conversation has to be done by the textual messages. (Kulkarni 2014: 134)

It is my task to investigate exactly how significant nonverbal communication is to maintaining contact. But since I'm an undergrad and my work is not empirical, I can go into an almost philosophical discussion of what it really means to have communicative contact.

> Also, this research interpreted phatic communion in a specific sense (contact) which took attention away from certain other (**relational, communion building**) aspects of phatic communion. There is a need to observe phatic communion and community building as it happens online, from a macro-sociological perspective. It is through many such studies that we will gain a fuller understanding of phatic communion in the online environment. (Kulkarni 2014: 134)

Yup. Phatic communion is a curious phenomenon and despite the word being coined by a concrete text (Malinowski's essay) it has taken on very different connotations. It's as if Malinowski's demon of terminological invention was met by a whole host of demons of terminological appropriation. That is why I prefer not to talk about phatic communion, phatic function or even *phaticity* (as one of the next papers does) but about Phatics, although I'm not yet sure whether it signifies a field of investigation (spanning interdisciplinary efforts) or a host of phenomena related to phatic communion in some measure. There is much that needs to be covered before I can have a say in this veritably interesting and growing subject.

5.9.5 The Phatic Function in Translation (2014-09-24 11:57)

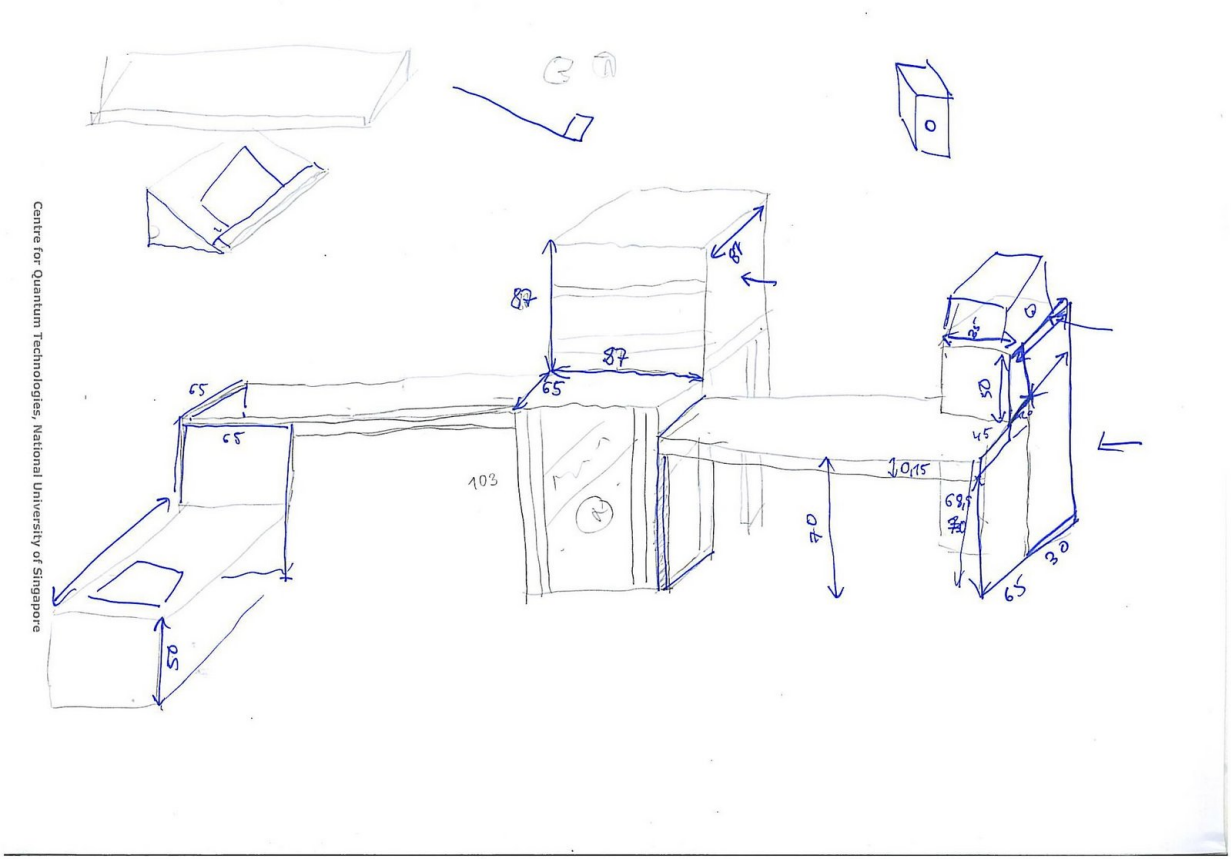

Nord, Christiane 2007. The Phatic Function in Translation: Metacommunication as a Case in Point. *Belgian Journal of Linguistics* 21(1): 171-184.

> **Metacommunication is regarded as a specific variety of the phatic function, which, according to Jakobson (1960), is responsible for establishing, maintaining and closing the communicative channel between senders and receivers**. It is an empirical fact that the phatic function relies more on culture-specific conventions than any other function in communication. This means that translation can only work properly if the receivers recognize phatic elements as such. Therefore, adaptation to target-culture conventions may very often be the best way to make sure that the phatic function "works" for them. (Nord 2007: 171)

What in the world? I've retyped Jakobson (1960) and know for certain that he says nothing about metacommunication. After the phrase "It is an empirical fact" one should put a Wikipedian "[citation needed]".

> After **a definition of metacommunication** (as opposed to **object communication**) and metalanguage (as a subcategory of metacommunication), the paper seeks to explore some of the conventions of metacommunication, drawing on a corpus of English, German, Spanish and French university manuals and textbooks. (Nord 2007: 171)

Huh. This sounds like an interesting topic, especially because Ruesch is not in the references - so how is Nord going to define metacommunication?

> Drawing on the models of language function presented by Karl Bühler (1934) and Roman Jakobson (1960), I have suggested as a schema of four basic communicative functions, with their respective sub-functions, for the purposes of translation-relevant text analysis both in translation practice and training (cf. Nord 1997: 44ff.). The four functions are the referental or representative, the expressive or emotive, **the appellative or operative functions** included by both Bühler and Jakobson, and **the phatic function which, as I see it, is unique in Jakobson's model**. (Nord 2007: 171)

Operative function? What? My interest has peaked. She is very correct in the last part. The first three functions come from Bühler; the fourth, poetic, feels more like Mukarovsky's contribution, code and message were added by Jakobson, but these are essentially Saussure's *langue* and *parole*. It is exactly the latest addition, the phatic function, that is most unique in Jakobson's scheme. Although, to be fair, the channel component was not ignored by Ruesch, who treated it in terms of "medium".

> Most scholars take the view that the phatic function is limited to the channel as such, as in small-talk or hesitation phenomena. **In my view, however, "making the communicative channel work" presupposes an appropriate communicative relationship between sender and receiver**. If this is true, one of the most important purposes of the phatic function will be **to specify this relationship** (e.g. formal/informal or symmetrical/asymmetrical) and perhaps even **to shape it in the course of the communication process**. Forms of address and other **relation markers** will therefore play an important part in phatic utterances, as I have tried to show in another context (cf. Nord 2002). (Nord 2007: 172)

Wow. How? How did Nord reach an interpretation of the phatic function as the mu-function (communication about relationship) without the aid of Bateson? This is incredible!

> As opposed to object communication (i.e. communication referring to any object that is out there in the world), **metacommunication can be defined** (drawing on Lauer 1986: 33, annd Tegmeier 1984: 133) **as the sum total of verbal and nonverbal (including paraverbal) means used by a writer or speaker to comment on the conditions and factors of the communicative occurrence in progress, including the interacting partners (author and audience) and the relationship holding between them**. Some authors speak of metadiscourse or **text reflexivity** (cf. Mauranen 1993: 145ff.). I prefer the term metacommunication because it seems more appropriate if one wants to indicate the whole range of aspects included. (Nord 2007: 172)

Huh. So she reached this term through some German writers. I have to admit, this is a pretty concise and exact statement on metacommunication. The references: (1) *Lauer, I.-A. 1986.* Fachtextlinguistische Untersuchungen zum Kommunikationsbereich der Pädagogischen Psychologie - dargestellt an ausgewählten Fachtextsorten im Englischen. *Diss. A. Leipzig University*. (2) *Techtmeier, B. 1984.* Das Gespräch. Funktionen, Normen und Strukturen *(Sprache und Gesellschaft 19). Berlin: Akademie-Verlag*. and (3) *Mauranen, A. 1993.* Cultural Differences in Academic Rhetoric: A Textlinguistic Study. *Frankfurt a. M.: Peter Lang*.

> Metacommunication aims at **monitoring one's own communicative activities** and the reactions of the audience, which are observed in face-to-face and anticipated or assumed in written communication. In

> order to make communication successful, these activities and reactions have to be in line with the overall goal of the communicativ eact. Metacommunication thus seems to be **an efficient way of controlling social interaction** as it is developing between author and audience (cf. Nord 2002: 38). (Nord 2007: 172)

Monitoring one's own communicative activities I would not categorize as metacommunication because I have a separate cluster of terms for that very purpose (autocommunication, intrapersonal communication, self-communication, self-indication, etc.). The reactions of the audience, on the other hand, was explicitly part of Ruesch's metacommunication (cf. *Communication, the social matrix of psychiatry*, 1951: 152). Specifying how metacommunication is related to the regulative function (e.g. controlling social interaction) is on my agenda.

> Metalanguage, which refers to linguistic objects only, is a specific form of metacommunication. If metalanguage refers to language as such or a particular natural language system or the use of language in an occurrence outside the communicative action in progress, **it can be regarded as a subcategory of the referential function**, the object of reference being language or language use (which, unlike Jakobson 1960, I do not regard as being in principle different from othe robjects of reference like horses or the values of democracy). **If, however, it refers to the actual communicative event in progress, it is phatic according to the definition of metacommunication given above**. (Nord 2007: 173)

I think Jakobson regarded metalingual reference as a separate category because he was an überlinguist (he gave language a privileged status in everything) and it may have a little something to do with Bakhtin's metalinguistics. I, on the other hand, wouldn't identify the phatic function and metacommunication so easily because that would be, in a sense, to dismiss the original meaning of phatic communion, which was not at all about commenting on the channel or relationship. Also, the liquidation of functions can be dangerous, because in the end *all* functions are *referential* - the emotive aspects of speech have a reference to the speaker's state of mind just like the phatic function - in Jakobson's strict sense - makes reference to the fact of communicating (e.g. "Here we are. Yeap...").

> **If the object of metacommunication is the actual communicative action in progress**, metacommunication itself has to be regarded as located on a hyperlevel above the level of object communication. [...] [...] We probably learnt to use and identify **metacommunicative markers** in the course of acquiring communicative competence, but to my knowledge the subject has not really been studied very extensively, either in Linguistics or in Translation Studies. I have often noticed that young students find it difficult to distinguish between object communication and metacommunication. When asked to name the overall topic of at ext they start retelling the story or paraphrasing the words of the text, instead of moving to **a hyper-level** in order to look down at the communication presented by the text. Obviously, recognizing the meta-level requires **a specific ability** that has to be acquired. Students, therefore, should be made aware of the metacommunication markers used in their own culture, first, and then proceed to learn about those of the other cultures they work with. (Nord 2007: 173)

Well, it doesn't have to be. In Peeter Torop's semiotics of translation metacommunication is understood in a way that made me invent an arbitrary distinction between synchronic metaommunication (communication about the ongoing communication process) and diachronic communication (communication about previous communications). I find Torop's intertextual metacommunication problematic because it presupposes the assumption of identification between culture and communication.

> In phatic communication in general, i.e. in salutations, in small-talk about the weather and the like, we observe that people tend to use stereotypical forms of expression, **standardized formulae which are almost void of any other meaning than that of operating or closing the communicative channel** or keeping it open. In a greeting like "How are you?", the sender does not expect a detailed account of the receiver's health and mood but only a "Oh, fine, how are you?" (with a slightly different intonation). We might even say that phatic communication works on the basis of conventionalized forms. (Nord 2007: 173)

Dipti Kulkarni pointed out that these conventionalized forms are like *desemanticized utterances*. But the whole channel-maintenance through small talk theme seems to begin with Jakobson's reference to "talking birds" in Mowrer. I'm not sure how well this aspect was represented in Malinowski's phatic communion (I'll have to read his essay again as soon as possible).

> a) If metacommunication directly or indirectly refers to the relationship between the participants in the communicative interaction, **it may be assumed to be of particular importance in those cases where this relationship is essential to a successful outcome of the communication**. Or to put it the other way round: when the receiver has a natural or professional interest in the object of communication (like in a scholarly debate published in a specialized journal for experts of the discipline), metacommunication is probably much less important than in an asymmetrical relationship in which the sender tries to persuade the receiver to take an interest in an object the latter would not have chosen of his or her own accord. Therefore, metacommunication may be assumed to be particularly important in manuals and textbooks, which can be regarded as a kind of simulation of classroom teaching. (Nord 2007: 174)

Hmm. Kulkarni's study on the phatic function in instant messages reached a similar assumption but her point was exactly the reverse: when the relationship is asymmetrical (as between a student and a teacher) then phatic utterances are "skipped" for sake of immediate getting-to-the-point. Otherwise it may come across as a social engagement and this is... bad? This difference may amount to a cultural difference between Nord the German and Kulkarni the Hindu.

> Communicative occurrences are interactions between two or more participants in a situation that is fixed with regard to time and space. The participants use a certain combination of signs, such as a text, to convey messages between them. We can thus schematically identify the **three possible objects of meta-communicative utterances: the situation, the participants and the text itself** (see Figure 1). (Nord 2007: 176)

So we got rid of some functions in Jakobson's scheme only to supplant them into a new model of metacommunication? I still think that perhaps the *only* object of metacommunication is *communication*. Otherwise you're bending the concept of metacommunication quite arbitrarily. It is beginning to seem that Nord confuses metacommunication with metatextual communication - or, in effect, something like *metatextual instructions* (or, to use her own favored term, *markers*).

> It is interesting to note that comments on the sender's activities or intentions are frequently (although not always) adjusted to the deixis of the situation of production (*I am not saying...*, *I shall not enter further into...*), whereas references to the receiver's reactions take the receiver's perspective, anticipating the situation of reception (as in *You may wonder whether...*). In these cases, metacommunication seems to simulate a face-to-face communication, which is also indicated by the use of tenses. (Nord 2007: 178)

But this is the conative function! "You may wonder whether..." is a literal *appeal* to the reader. It is not a reference to communication but a reference to the receiver's anticipated reaction. It turns out that if you take writing and reading a text as your case of communication then "metacommunication" isn't a very productive concept - it seems to turn everything into a jumbled mess.

> To be classified as metacommunicative, **a text reference** has to be directed at the receivers and must be related to **the communication in progress**. (Nord 2007: 179)

Under what conditions can a text be thought of as communication in progress?

> Acknowledgements are therefore not regarded as metacommunicative; nor are evaluations of other works or studies. However, bibliographical references are metacommunicative if tehy are expressed in the (conventional) form of an imperative or using verbs referring to steps the audience is asked to take (like *see*, *cf. = confer*, *vgl. = verleiche*, *voir*, *véase*). (Nord 2007: 180)

But bibliographic references are intertextual and imperatives are conative! I see no metacommunication here.

> Since Grundlegung, Introduction à, Análisis or *Suggestions* refer to the **communicative activities** the sender wants to bring about by means of the text, they are metacommunicative. (Nord 2007: 180)

Here's the problem: we have different understandings of what constitutes communicative activities. Following Nord's own previous definition ("Communicative occurrences are interactions between two or more participants in a situation that is fixed with regard to time and space") I can't really see how a student reading the description of the task in a textbook constitutes a "communicative occurrence".

> Since my focus in this paper was on the methodological aspects, the results presented are no more than indicators of **the culture-specificity of metacommunicative behaviour**. They are mainly intended to raise the interest in a hithero neglected aspect of the phatic function. I believe that there is still plenty of gold in this mine. (Nord 2007: 183)

I have to admit that this *is* an interesting topic and, at least in my opinion, quite relevant for translation studies, but! I was hoping this to be about the culture-specificity of metacommunicative *behaviour* and it turned out to be about the culture-specificity of some meta- or intratextual markers. I consider this to be an abuse of the concept of metacommunication because the original concept of metacommunication *was* about behaviour: how verbal and nonverbal messages interact in the communicative situation. Ultimately, metacommunication implies a metachannel. The title of a chapter or the instructions of a task in a textbook lack this essential component. In the end this is an example of the communication paradigm being more of a hindrance than benefit for linguistics, semiotics and translation studies.

5.9.6 The Model of Language as Organon (2014-09-24 14:10)

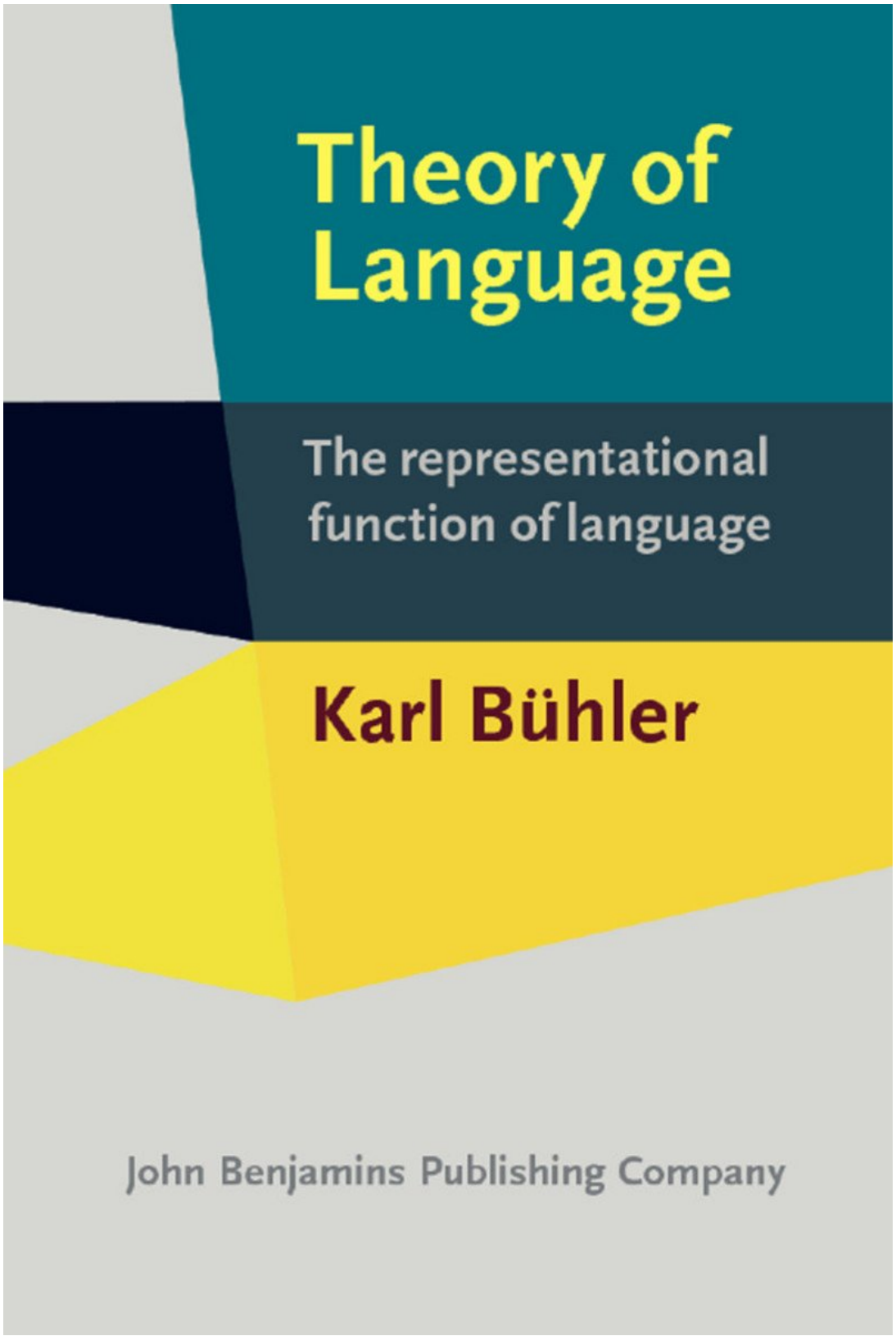

Bühler, Karl 2011[1934]. *Theory of Language: The representational function of language*. Translated by

Donald Fraser Goodwin in collaboration with Achim Eschbach. Amsterdam; Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.

> The objective view of language requires the organon model and does not permit even one iota to be removed from the insight: "What human language does is threefold: **profession, triggering and representation**" (Bühler 1981: 1). (Bühler 2011[1934]: 2)

"Triggering" would be a neat metaphor for the conative-imperative function. It would signify "triggering" an action in the addressee.

> "*Dreifach ist die Leistung der menschlichen Sprache*, *Kundgabe*, *Auslösung und Darstellung*." An anticipation of the organon model of language (Section 2) referring to the three **"relational foundations"** of the model: the things (that are *represented*), the sender (whose inner states are *professed*) and **the receiver (whole reaction is *triggered***). The term *Leistung* ("what language does"), which would frequently be translated with "performance", is used to set the organon model off from a genetic view in terms of how speech arises; Bühler defines language in terms of its performance as a *Zweckgebilde*, a goal-oriented structure (Bühler 1918: 15). The term *Kundhabe* is used by Wundt, as well as by Husserl in the *Logical Investigations*; Findlay translates it with "intimation" (Husserl 1912 II,1: 78; 1970: 312), whereas Cairns (1973: 78) suggests "giving cognizance of, (making known)". Neither of these would be good in this context; "giving cognizance" would be worst because the primarily cognitive function in Bühler's triad is representation, not expression; "intimation" does not make it clear enough that **the inner states of the speaker are involved**, whereas "profession" and "expression" at least permit this reading. (Bühler 2011[1934]: 2; footnote 1)

Wow. Bühler's model is much more down to earth than Jakobson's.

> **Physics and psychology meet in linguitics as they do in all other cultural sciences**; there is no way out (there is no casting of lots for the whole robe), according to Paul, the rent in the cloth is there, and **it is up to the language researcher to try to match the pieces in his own field** - an effort that has been going on since Descartes. (Bühler 2011[1934]: 3)

This is exactly what Jakobson does in defining the phatic function of language: he brings together the physical channel and the psychological connection.

> What Paul says seems true enough: "The science of culture is always a social science. **Not till society is formed is culture possible**; society gives the first impulse to make man a historical being" (Paul 1909: 7 = 1890: xxx). (Bühler 2011[1934]: 4)

Score for sociosemiotics.

> And here comes a long list, in which it is noted, for example, that "linguistic phenomena always present **two complementary facets**, each depending on the other" (Saussure 1922:23 [1983:8; 1959:8; 1931:9]). Of course; but a specialist certainly does not need to be told that **sound and function** belong to the entirety of a concrete language phenomenon. (Bühler 2011[1934]: 8)

Sound and function? Sound and *function*? Why not sound and meaning as in Jakobson's "phonica-semantic knot"? Is meaning nothing more than a function? (Note: I'll be reading parts of *The Meaning of Meaning* next.)

> **The old Husserlian model of language only contains enough relational foundation for the logical explication of the speech of a monad, the soliloquy of a Diogenes in the Barrel who was capable of the highest abstractions**. The new model of human language, which would have to be consistently laid out in keeping with the concessions made in the *Cartesian Meditations* (Husserl 1973a = 1973b), is quite as rich as that needed by the theory of language and practically applied by it since Plato; it is **the *organon model* of language**. We shall begin our presentation of the principles of the science of language with it. (Bühler 2011[1934]: 12-13)

It sounds like Husserl's model of language in the *Logical Investigations* was something like a model of speech-making and this new *organon model* of language is more like a model of communication.

> Of course, only what is *audible* in the concrete speech event can be fixed on records, and this first *only* weighs heavily in the methodological discussion. **Fo there is more to the full speech event - we could just as well call it the 'significant' or 'meaningful' speech event - than just what is audible**. But how is the rest of what belongs to the speech event also registered and made accessible to exact observation? (Bühler 2011[1934]: 17)

Is he referring to the nonverbal components of the speech event?

> In this example, it is not documents in stone and papyrus that are at issue, but rather certain phenomena, procedures in the social life of beings alien to us, of which it can be assumed that they function as do our human communicative *signals*. The alien beings can be ants, bees, termites, they can be birds or other social animals, they can even be human beings and the "signals" a human language. **If I hear commands, the first hint of an understanding of their meaning, more precisely, of their signal value dawns on me from the behaviour of the receiver of the command**. This manner of understanding is substantially different from deciphering texts. Yet a third time the point of departure is different when I turn to interpreting what is perceived as an *expression* [of inner states]. **Human expressions are many and various: facial expressions, gestures; expression is also found in the voice and language**. Thus, expression provides another key to understanding. (Bühler 2011[1934]: 18-19)

First we have an example of the conative-imperative function and then a valuable note that would suggest nonverbal behaviour as an intrinsic aspect of the emotive function.

> The successful pioneers of language research include occasional references to how tehy handled **these keys to understanding** in their reports; how the same keys areused in the course of the advanced analysis of a language has never been systematically and adequately described. (Bühler 2011[1934]: 19)

In this sense I feel compelled to discuss "phatics" not as a newfangled field of investigation but rather as one such "key" that can be used to unlock aspects of human behaviour.

> What I have in mind departs from previous procedures in that this reduction is not only actually performed [and the results presented], but also that an account is given of the procedure, whereas previously the working notes were thrown into the waste-paper basket. (Bühler 2011[1934]: 27)

I think we are approaching an age when the working notes will be public by default. #metablog

> We begin with the maxim of **the three semantic functions of language structures**. The most interesting attempt in which a similar project is consistently carried out is Gardiner's book *The Theory of Speech and Language* (Gardiner 1932). Gardiner's analysis tends toward **a situational theory of language**. (Bühler 2011[1934]: 28)

Is that the full name of "language functions"? The parallel with Gardiner sounds eerily like the one between Jakobson and Ruesch.

> Whoever is just as unbiased in trying to fathom the fact that there is speech independent of the situation as he is in treating the situation sensitivity of utterances, will, if he comes from the lecture hall of a committed situation theorist, first find that **the fact that there is also situatio insensitivity** is a just cause of philosophical wonder at **what great variety is in fact possible**. Then, if he does not obstinately insist on the dogma that the causal analysis that he learned in the lecture hall is enough, but rather proceeds to consider sentences removed from the situation such as 'Rome is on seven hills', or 'two times two is four', he will be thrust unerringly onto the tracks of the venerable descriptive grammar. (Bühler 2011[1934]: 28)

Continuing my forced parallel, when a Jakobsonian semiotician takes up Ruesch s/he discovers that communication is more than language, that the "fatigue" that Jakobson mentions *once* is an everyday occurrence and that there is a great variety of semiotic processes in communication systems.

> I think it was a good idea of Plato's when he claims in *Cratylus* that **language is an *organum* for the one to inform the other of something about the things**. There is no question that such information takes place, and the advantage of taking it as the starting point lies in the fact that all or most other cases can be derived from this one typical case by *reduction*; for as far as fundamental relationships are concerned, informing by means of language is the richest of the manifestations of the concrete speech event. The list *the one - to the other - about the things* names no fewer than **three relational foundations**. (Bühler 2011[1934]: 30-31)

In other words, language is a means of communication (or means for the exchange of information).

> Let us sketch a diagram on a piece of paper, three points in triangular formation, **a fourth point in the middle**, and begin to reflect on what this diagram can symbolize. The fourth point in the middle symbolizes **the phenomenon susceptible of sense perception**, normally an acoustic phenomenon, which clearly **must stand in *some* relation or other to the three foundations at the corners**, whether it be a direct or a mediated relation. (Bühler 2011[1934]: 31)

This diagram is eerily similar to Peirce's triadic sign model. I did not know that there was a fourth point because the diagram on Wikipedia doesn't mention this. This means that "message" (in the form of "the phenomenon susceptible of sense perception") was already a part of the organon model and Jakobson did not add it. Did he add code, though?

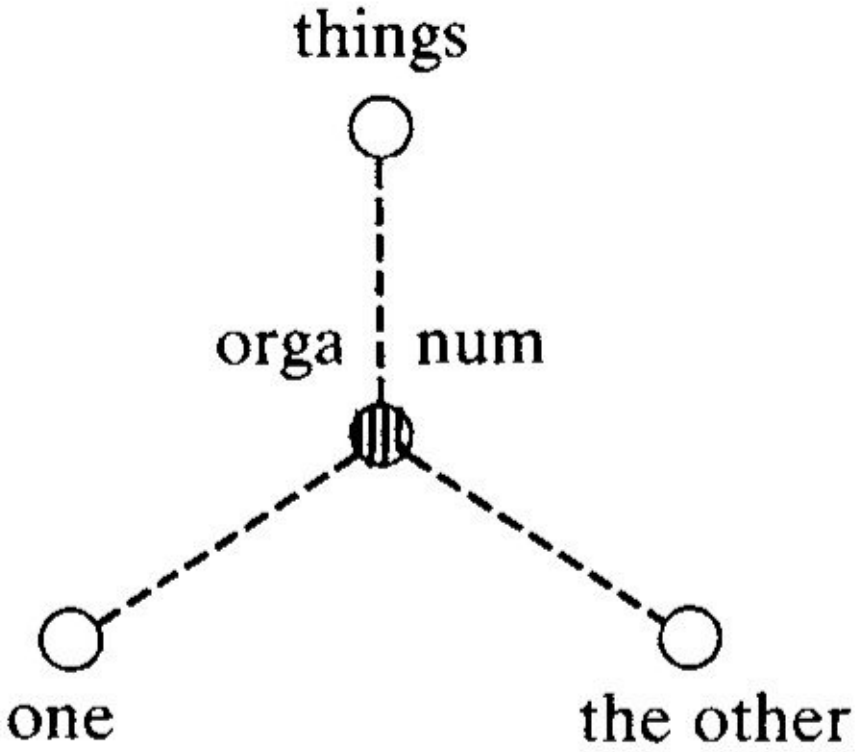

Figure 1

The first thing that will occur nowadays to any impartial interpreter of this figure consists of points and lines is **a direct *causal view***. The "one" produces the sound phenomenon, and **it affects the "other" as a stimulus**; the sound is thus both *effectus* and *efficiens*. There are various ways of making sense of the third line. The simplest possibility is to interpret it as **a complex causal relationship between events going on around the speech event, complex by reason of being a relationship that is mediated by intermediate foundations**. Assume the production of the acoustinc phenomenon is prompted in the speaker by a temporally prior sensory stimulus coming froma a thing in the perceptual field, and hearing the acoustic language phenomenon stimulates the hearer to turn his eyes to the same thing. Thus for example: two people in a room - the one notices a drumming, looks to the window and says, "it's raining" - the other, too, looks to the window, whether directly on hearing the expression **or because his gaze is directed to it by looking at the speaker**. That can happen, and then the process elegantly makes a full circle. If one wishes, the process can be repeated in this closed circle as on an endless screw. If the thing or event is rich enough to furnish continually new stimulations that are taken up by the one or the other partner in turn, **if the incident has ample 'appeal' to them** (as a very apt expression has it), then they will indulge in observant probing and discussion of the affair in dialogue form.

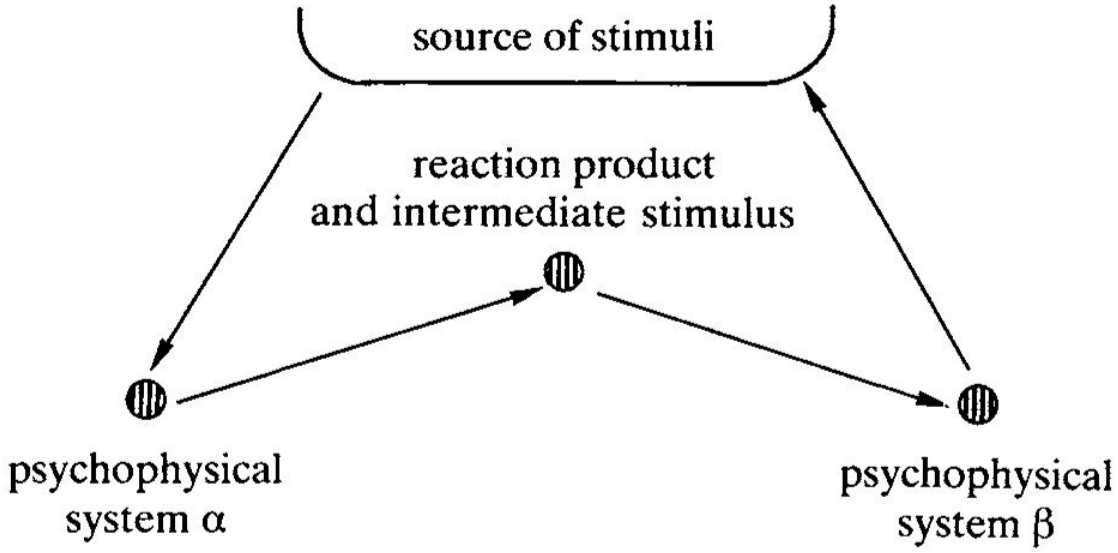

Figure 2

(Bühler 2011[1934]: 31-32)

Wow. This approach conflates the context and the channel, as both work through *appeal*. Thus in Jakobson's example of the phatic function, the boy is trying to appeal to the girl's attention (or vice versa) by continuing the stream of irrelevant replies.

> I would claim that the rather too primitive idea of Saussure's "speech-circuit" (Saussure 1922:27 [1983:11; 1959:11; 1931:13]) as once propagated by psychophysics also meets with difficulties of the same kind; these are the same ones that become quite generally manifest in central areas of psychology. Today we have some idea of where the miscalculation is: the systems α and β function in the chain as largely autonomous stations. Even in the simplest case **the reception of the stimulus is indeed similar to a genuine 'message' and one's own sending is always an 'action'.** (Bühler 2011[1934]: 33)

In Ruesch we similarly find that the sender intends to communicate a message, but the receiver interprets the signals he receives - not only those intended as messages by the sender but also unintended actions that the receiver himself may not be aware of. Or more succinctly: any action can become a message.

> What I say here must stand alone for the moment without detailed evidence; **the theory of language must contain a special chapter on the signal function of language**, where details can be treated. It must be shown there that within biology itself Jakob von Uexküll's approach arose as a sort of Hegelian antithesis to mechanistic behaviourism, and that this approach is **sematologically oriented** from the beginning, with "perceptual signs" (*Merkzeichen*) and "effector" or "operative signs" (*Wirkzeichen*) as basic concepts. The reform I am talking about is carried out in exemplary fashion in Edward C. Tolman's excellent work *Purposive Behavior* (1932).

(Bühler 2011[1934]: 34)

If I remember correctly then Morris was a follower (or, conversely, an opponent) of Tolman's purposive behaviorism.

> With due respect for these facts we sketch the organon model of language a second time in Figure 3. The circle in the middle symbolizes the concrete acoustinc phenomenon. Three variable factors in it go to give it **the rank of a sign** in three different manners. The sides of the inscribed triangle symbolize these three factors. (Bühler 2011[1934]: 34)

Thus according to the functional models the same message acts in three or six different sign-functions.

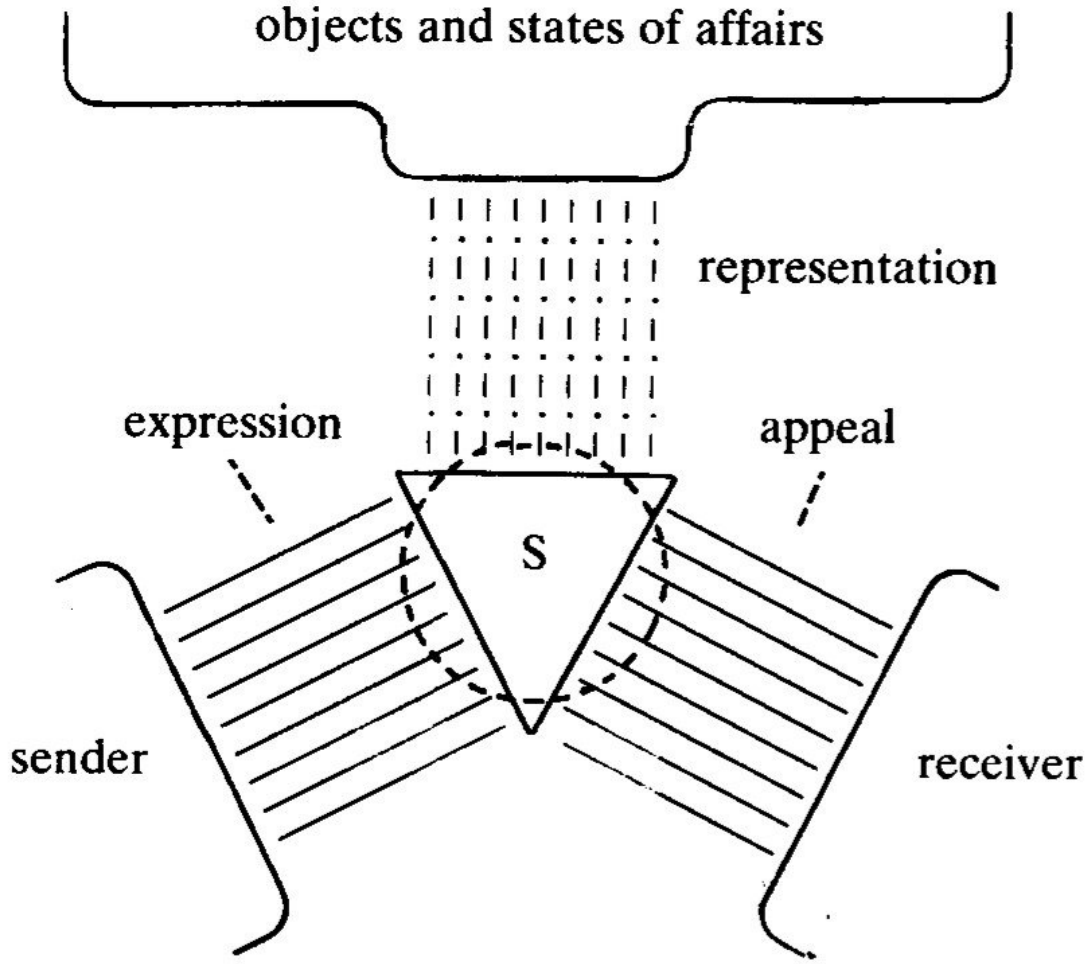

Figure 3

> The parallel lines symbolize the semantic functions of the (complex) language sign. It is a *symbol* by virtue of its coordination to objects and states of affairs, a *symptom* (*Anzeichen*, *indicium*: index) by virtue of its dependence on the sender, whose inner states it expresses, and **a *signal* by virtue of its appeal to the hearer, whose inner or outer behaviour it directs as do other communicative signs**. (Bühler 2011[1934]: 35)

Of the six types of signs outlined in Sebeok's *Signs: An Introduction to Semiotics*, the first two are Bühler's symptom and signal; the next three are Peirce's icon, index and symbol; and the last one is name. Sebeok also noticed that Bühler's signals "act like regulators, eliciting or inhibiting some action or reaction" (Sebeok 2001: 10).
In this model it is possible to add Jakobson's three additional components and function to the inner triangnle. The

upper left corner connecting sender with objects and states of affairs constitutes the code. The upper right corner connecting the receiver with objects and states of affairs would be the message. And the corner connecting the sender and the receiver would be the channel. This is ingenious because another level appears: the parallel lines coming from the side of the outer triangle and the distant corner of the inner triangle form a visual arrow from all sides. In this way the side of the outer triangle becomes connected with the distant (away-pointing) corner of the inner triangle. Context points to channel; sender points to message and receiver points to code. In other words, there is no common context without there also being a channel; there is no sender without the message; and there is no receiver without the code. It is the sender that forms the message and may do it for his or her own sake irrespective of what it signifies and whether anyone receives it (poetic function). The receiver's arrow points to the code because that is it's causal end-point: while the sender has the code and formulates the message, the receiver has the message and must decipher the code (also, the metalinguistic function is necessary for the sake of the receiver). And channel and context are connected in the sense that for there must be common memory or experience for there to be a common frame of reference. It all falls into place beautifully. This is my crude sketch of it:

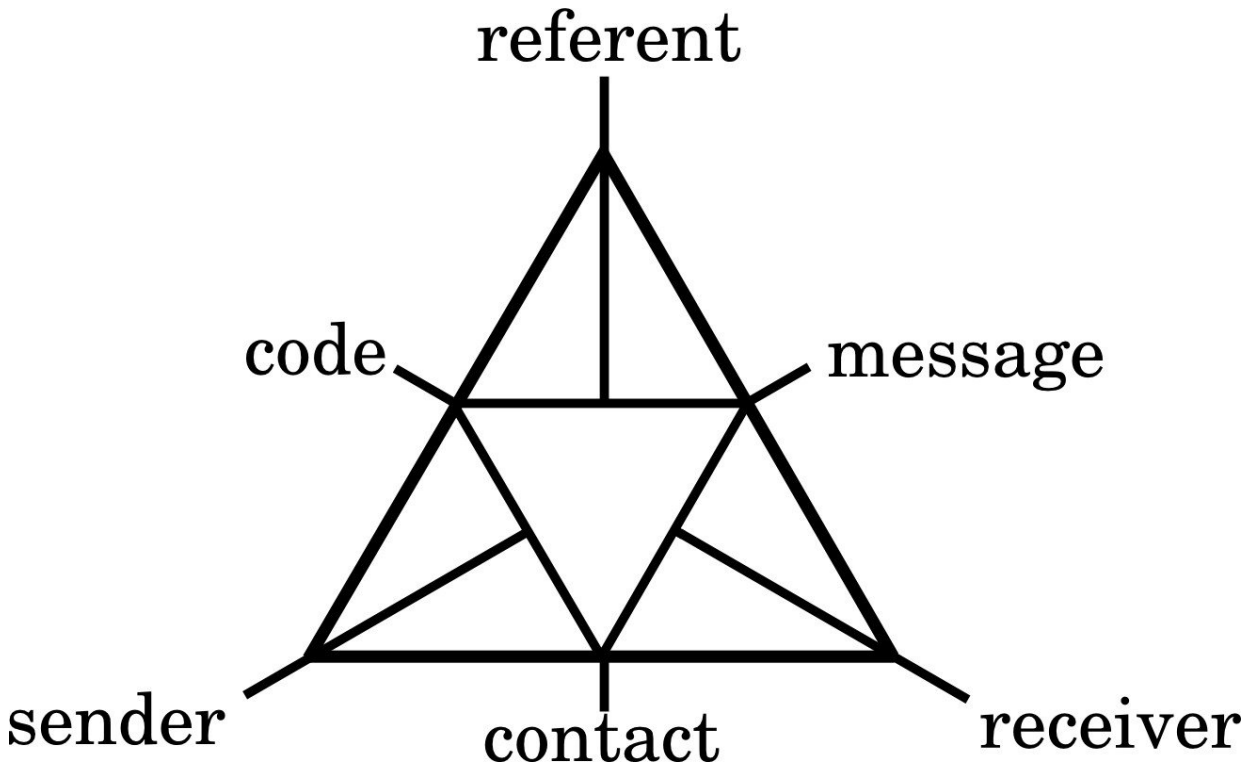

> This organun model, with its three largely independently variable semantic relations, was first expounded completely in my paper on the sentence (Bühler 1918), which begins with the words: "What human language does is threefold: profession, triggering and representation." Today I prefer the terms *expression* (*Ausdruck*), *appeal* (*Appell*) and *representation*, because among language theorists 'expression' is increasingly taking on the precise meaning demanded here, and because the Latin word '*appelare* (English: appeal, German: more or less '*ansprechen*') is apt for the second; as everyone knows today there is sex appeal, and in addition to that ***speech appeal* seems to me to be just as palpable a fact**. (Bühler 2011[1934]: 35)

And the first-person singular present indicative of *appellare* is *appello* from *ad-* ('to, towards") + *pello* ("push; impress"). Asa a verb it means "I address as, call by name".

> At any rate, whoever has realized that language has a significative nature must take care that his concepts are homogeneous; **all three basic concepts must be *semantic* concepts**. (Bühler 2011[1934]: 35)

I'm not that sure if Jakobson's six concepts are all semantic. The metalingual, poetic and phatic functions do have something to do with semantics, but in wildly different ways.

> A mixture of concepts that in part belong to the (physical) causal view and in part to the significative view would result in such a thorough confusion of the symbolic interpretation of our three-foundation diagram that **no one could find his way and pseudo-problems would arise**. (Bühler 2011[1934]: 36)

This does sound like what has happened to Jakobson's scheme of language functions.

> Though we do not dispute **the dominance of the representational function of language**, what now follows is suited and intended to delimit it. The concept "things" or the more adequate conceptual pair "objects and states of affairs" does not capture everything for which the sound is a mediating phenomenon, **a mediator between the speaker and the hearer**. Rather, each of the two participants has his own position in the make-up of the speech situation, namely the sender as the agent of the act of speaking, as **the *subject* of the speech action** on the one hand, and the receiver as the one spoken to, as **the *addressee* of the speech action** on the other hand. They are not simply **a part of what the message is about**, rather they are the partners in an exchange, and ultimately this is the reason why it is possible that the sound as a medial product has **a specific significative relationship to each**, to the one and to the other severally. (Bühler 2011[1934]: 37)

Jakobson does dispute the dominance of the cognitive or representational function. In Mukarovsky this is the "practical" function which the aesthetic/poetic function undermines or deforms. The message mediates the reference (objects and states of affairs) but it also mediates between the speaker and the hearer in a sense that would suggest that the sign is the channel or, as the more popular saying goes, *the medium is the message*. I would much more prefer to talk of the *subject* instead of the "addresser". And I'd add that the message is about the subject and addressee severally but also about their relationship.

> What are we to make of the third relationship, appeal? It is only our list that makes it the third, whereas *in natura rerum*, in human and animal communication with signs it is the appeal that first and more exactly becomes evident to the analyst, namely in **the *behaviour* of the receiver**. If, instead of human beings, one looks at bees, ants, termites, and studies their means of communication, the researcher's attention will be directed first and foremost to **the reactions of the receiver**. As an animal psychologist I speak of *signals* and grasp their communicative valence from the behaviour of those who receive them and process them psychophysically. As theorists of human language we will also not neglect this side of the matter. (Bühler 2011[1934]: 38)

And yet this is exactly the aspect that Jakobson ignores almost completely. It is only with the help of Ruesch that this aspect can be rehabilitated.

> The chalk marks drawn by mathematicians and logicians on the blackboard still contain **an expressive residue**. Hence, there is no need to go to the lyric poet to discover the expressive function as such; it is just that the lyric poet will offer a richer yield. And if he is a high-handed poet, he will sometimes write over his portal that the logician shall remain outside. That is just one of those exaggerations that need not be taken all too seriously. (Bühler 2011[1934]: 39)

Compare this to Jakobson's various emotive tinges and colorings.

> Let me stress the point once again: these are only **phenomena of dominance**, in which one of the three fundamental relationships of the language sounds is in **the foreground**. (Bühler 2011[1934]: 39)

E.g. the command and the insult are examples of purely conative and emotive functions.

> The decisive scientific verification of our constitutional formula, the organon model of language, has been given if it turns out that each of the three relationships, each of the three **semantic functions of language signs** discloses and identifies **a specific realm of linguistic phenomena and facts**. (Bühler 2011[1934]: 39)

Note that the correct formula is "emantic functions of language signs" - this suggest that something like "semantic functions of body signs" are possible. Also, it may be possible to disclose and identify a "phatic sphere" (of semiotic phenomena and facts), "expressive sphere", etc.

> Finally, the word ’*Tische*’ has **a place value in context**, and it is sometimes phonematically enriched by an *s* at the end [which would make a genitive singular of it]: we generally call this the field values that can accrue to a word in **the synsemantic surrounding field**. (Bühler 2011[1934]: 40)

Welp, you don’t often see the term *synsemantic* dropped so casually. Bühler mentioned Anton Marty in the introduction of this book.

> It is thus correct to say that according to the teaching of the organon model of language, phenomena must be regarded as ***many-sided***, and according to this new reflection as ***many-levelled* significative structures**. (Bühler 2011[1934]: 40)

I guess *many-sided* and *many-levelled* is Bühler’s way of talking about polysemanticity. I like it, because Ruesch likewise talks about the levels and functions of communication - it may be possible to import these terms.

> Is it **expedient** to unite symbols, symptoms and signals under the one proximate genus ’sign’? There is no doubt that there is truth to this multiplicity; but the question still arises as to whether the word ’sign’ as a superordinate concept becomes an empty husk of a word (as do seemingly so many words from everyday language, which has not been subjected to scientific clarification) if it is retained for everything that is called by this name; some claim that under the must exact logical analysis *symbol* is the uniform superordinate concept that applies to all. (Bühler 2011[1934]: 42-43)

define: expedient - "convenient and practical, although possibly improper or immoral". Sounds about right. This is where I stop for now, because I have Malinowski to get to.

5.9.7 The Problem of Meaning in Primitive Languages (2014-09-24 15:48)

SUPPLEMENT I

THE PROBLEM OF MEANING IN PRIMITIVE LANGUAGES

By Bronislaw Malinowski, Ph.D., D.Sc.

Late Professor of Anthropology, University of London.

Malinowski, Bronislaw 1946[1923]. The Problem of Meaning in Primitive Languages. In: Ogden, C. K. & I. A. Richards, *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 296-336.

> IV. **Language, in its primitive function, to be regarded as a *mode of action*, rather than as a *counter-sign of thought***. Analysis of a complex speech-situation among savages. The essential primitive uses of speech: speech-in-action, ritual handling of words, the narrative, '**phatic communion**' (**speech in social intercourse**). (Malinowski 1946[1923]: 296)

Already from this introductory note it seems that it is appropriate to draw a connection between phatic communion and the as of yet still ambiguous "social function". It would, in short, constitute the linguistic aspect of social action. That is, the use of language is only *one* mode of action among others.

> But the object of a scientific translation of a word is not to give its rought equivalent, sufficient for practical purposes, but to state exactly **whether a native word corresponds to an idea at least partially existing for English speakers, or whether it covers an entirely foreign conception**. That such foreign conceptions do exist for native languages and in great number, is clear. All words which describe the native social order, all expressions referring to native beliefs, to specific customs, ceremonies, magical rites - all such words are obviously absent from English as from any European language. Such words can only be translated into English, not by giving their imaginary equivalent - a real one obviously cannot be found - but **by explaining the meaning of each of them through an exact Ethnographic account of the sociology, culture and tradition of that native community**. (Malinowski 1946[1923]: 299-300)

This is relevant for concourse. If I were to explore native Estonian concepts of behaviour then this is a good approximation of what needs to be done.

> The metaphorical use of *wood* for *canoe* would lead us into another field of language psychology, but for the present it is enough to emphasize that 'front' or 'leading canoe' and 'rear canoe' are important terms for a people whose attention is so highly occupied with competitive activities for their own sake. To the meaning of such words is added **a specific emotional tinge**, comprehensible only against the background of their tribal psychology in ceremonial life, commerce and enterprise. (Malinowski 1946[1923]: 301)

I'll note that Jakobson uses the term "emotional tinge" in a slightly different way. As I see it at the moment he means the intonation of words while this emotional tinge here is related to the whole culture. In other words, it is not the emotional tinge of the utterance but the emotional tinge of the type of utterance. Phrase this way it sounds a bit like "emotional connotation".

> This latter again, becomes only intelligible when it is placed within its *context of situation*, if I may be allowed to coin an expression which indicates on the one hand that **the conception of *context* has to be broadened and on the other that the *situation* in which words are uttered can never be passed over as irrelevant to the linguistic expression**. We see how the conception of context must be substantially widened, if it is to furnish us with its full utility. In fact it must burst the bonds of mere linguistics and be carried over into the analysis of the general conditions under which a language is spoken. Thus, starting from the wider idea of context, we arrive once more at the results of the foregoing section, namely that the study of any language, spoken by a people who live under conditions different from our own and possess a different culture, must be carried out in conjunction with the study of their culture and of their environment. (Malinowski 1946[1923]: 306)

I'm beginning to understand why Birdwhistell attributed the "context" in the title of his *Kinesics and Context* to Malinowski.

> A statement, spoken in real life, is never detached from the situation in which it has been uttered. For each verbal statement by a human being has the aim and function of expressing some thought or feeling actual at that moment and in that situation, and **necessary for some reason or other** to be made known to another person or persons - in order either to serve purposes of common cation, or **to establish ties of purely social communion**, or else to deliver the speaker of violent feelings or passions. Without some imperative stimulus of the moment, there can be no spoken statement. In each case, therefore, **utterance and situation are bound up inextricably with each other and the context of situation is indispensable** for the understanding of the words. (Malinowski 1946[1923]: 307)

This sounds a lot like Bühler's organon model of language. This phrase, "establishing ties of purely social communion" is most likely the source of Jakobson's interpretation of the phatic function. My aim is to show that these "ties of purely social commuion" extend beyond the speech event and form a is very important for social beings such as ourselves. The last bit is quite likely the source of the term "context-bound" in yet another anthropologist, Edward T. Hall.

> But it is obvious that the *context of situation*, on which such a stress is laid here, is nothing else but the *sign-situation* of the Authors [Ogden & Richards]. Their contention, which is fundamental to all the arguments of their book, that no theory of meaning can be given without the study of the mechanism of reference, is also the main gist of my reasoning in the foregoing paragraphs. The opening chapters of their work show how erroneous it is to consider Meaning as **a real entity**, contained in a word or utterance. (Malinowski 1946[1923]: 308)

In other words, meaning is not a substance but a relation. And contrary to de Saussure, in whose work it would appear that the meaning of a sign consists in its relation with the abstract system of signs, this approach here appears to emphasize that the sign's relation to it's context of situation or sign-situation is in fact the relation we should be studying.

> This attitude in which the word is regarded as a real entity, containing its meaning as **a Soul-box** contains the spiritual part of a person or thing, is shown to be derived from the primitive, magical uses of language and to reach right into the most important and influential systems of metaphysics. (Malinowski 1946[1923]: 308)

A similar tendency is present in my contemporaries when they discuss texts as something like boxes of consciousness. It's the same type of magical thinking but with Soul replaced with Consciousness.

> Since the whole world of 'things-to-be-experienced' changes with the level of culture, with geographical, social and economic conditions, the consequence is that **the meaning of a word must be always gathered, not from a passive contemplation of this word, but from an analysis of its functions, with reference to the given culture**. (Malinowski 1946[1923]: 309)

Compare this to Mukarovsky and Lotman and especially the latter's definition of the culture text.

> The study of the above-quetode native text has demonstrated that an utterance becomes comprehensive only when we interpret it by its contxt of situation. The analysis of this context should give us a glimpse of a group of savages bound by **reciprocal ties of interest and ambitions**, of emotional appeal and response. (Malinowski 1946[1923]: 310)

According to Kulkarni, these reciprocal ties of interest (and ambitions, to a lesser degree, one imagines) is (are) exactly what phatic communion is about.

> There was boastful reference to competitive trading activities, to ceremonial overseas expeditions, to **a complex of sentiments, ambitions and ideas known to the group** of speakers and hearers through their being steeped in tribal tradition and having been themselves actors in such events as those described in the narrative. (Malinowski 1946[1923]: 310)

Sentiments, ambitions and ideas generally fall into the category of "common experience" in Ruesch's treatment of communization.

> In this, **Speech is the necessary means of communion**; it is the one indispensable instrument for creating **the ties of the moment** without which **unified social action** is impossible. (Malinowski 1946[1923]: 310)

Speech also underlies common experience: it is the means by which rules of conduct, dogma and other neat stuff are shared.

> But, of course, the men, as they act, utter now and then a sound expressing keenness in the pursuit or impatience at some technical difficulty, joy of achievement or disappointment at failure. Again, **a word of command** is passed here and there, a technical expression or explanation which servess **to harmonise their behaviour towards other men**. The whole group act in a concerted manner, determined by old tribal tradition and perfectly familiar to the actors through lifelong experience. (Malinowski 1946[1923]: 311)

These phrases concern the conative function.

> We have to realize that language originally, among primitive, non-civilized peoples was never used as **a mere mirror of reflected thought**. The manner in which I am using it now, in writing these words, the manner in which the author of a book, or a papyrus or a hewn inscription has to use it, is **a very far-fetched and derivative function of language**. In this, language becomes **a condensed piece of reflection, a record of fact or thought**. In its primitive uses, language functions as a link in concerted human activity, as **a piece of human behaviour**. It is a mode of action and not an instrument of reflection. (Malinowski 1946[1923]: 312)

When speaking of language(ing) as a form of human behaviour, e.g. "verbal behaviour", this difference should be kept in mind. Compare this to Bühler and his organon model.

> Are our conclusions about the nature of language correct, when faced with this use of speech; can our views remain unaltered when, from speech in action, we turn our attention to **free narrative or to the use of language in pure social intercourse; when the object of talk is not to achieve some aim but the exchange of words almost as an end in itself?** (Malinowski 1946[1923]: 312)

We're slowly inching towards the definition of phatic communion.

> When incidents are told or discussed among a group of listeners, there is, first, the situation of that moment made up of **the respective social, intellectual and emotional attitudes of those present**. Within this situation, the narrative creates now bonds and sentiments by the emotional appeal of the words. In the narrative quoted, the boasting of a man to a mixed audience of several visitors and strangers produces feelings of pride or mortification, of triumph or envy. In every case, narrative speech as found in primitive communities is primarily **a mode of social action** rather than a mere reflection of thought. (Malinowski 1946[1923]: 312-313)

E.g. phatic utterances are characterized by their dominant phatic function but other functions (e.g. the referential/intellectual, emotive/emotional and conative/appelative) are subordinate to it.

> A narrative is associated also indirectly with one situation to which it refers - in our text with a performance of competitive sailing. In this relation, **the words of a tale are significant because of previous experiences of the listeners**; and their meaning depends on the context of the situation referred to, not to the same degree but in the same manner as in the speech of action. The difference in degree is important; narrative speech is derived in its function, and it refers to action only indirectly, but the way in which in acquires its meaning can only be understood from the direct function of speech in action. To use the terminology of this work: the referential function of a narrative is subordinated to its **social and emotive function**, as classified by the Authors in Chapter X. (Malinowski 1946[1923]: 313)

Previous experience = communization. And Ogden and Richards call it the social function?! Now I have to read Chapter X.

> The case of language used in free, aimless, social intercourse requires special consideration. When a number of people sit together at a village fire, after all the daily tasks are over, or when they chat, resting from work, or when they accompany some mere manual work by gossip quite unconnected with what they are doing - it is clear that here we have to do with **another mode of using language, with another type of speech function**. Language here is not dependent upon what happens at that moment, **it seems to be even deprived of any context of situation**. The meaning of any utterance cannot be connected with the speaker's or hearer's behaviour, with the purpose of what they are doing. (Malinowski 1946[1923]: 313)

Wow. If the phatic function is removed from the referential function then does it equally mean that in the Bühler/Jakobson triangular combo model the code is equally removed from the receiver and the message removed from the sender? In the sense that the receiver's code must be that of the sender's in order to comprehend the message (and in this sense removed from the receiver) and the message must be removed from the sender to gain some sort of autonomy this does seem to fit. But then again that triangular combo model is very contingent and not very important. // Notice, rather, that the phatic function cannot be identified with metacommunication as Christiane Nord does because phatic utterances are not supposed to be about what is going on at the moment of communication.

> **A mere phrase of politeness**, in use as much among savage tribes as in a European drawing-room, fulfils **a function to which the meaning of its words is almost completely irrelevant**. Inquiries about health, comments on weather, affirmations of some supremely obvious state of things - all such are exchanged, not in order to inform, not in this case to connect people in action, certainly not in order to express any thought. It would be even incorrect, I think, to say that such words serve the purpose of establishing a common sentiment, for this is usually absent from such current phrases of intercourse; and where it purports to exist, as in expressions of sympathy, it is avowedly spurious on one side. What is the *raison d'être*, therefore, of such phrases as 'How do you do?' 'Ah, here you are', 'Where do you come from?' 'Nice day to-day' - all of which serve in one society or another as **formulaæ of greeting or approach**? (Malinowski 1946[1923]: 313-314)

E.g. the assumption that phatic utterances are almost asemantic.

> I think that, in discussing **the function of Speech in mere sociabilities**, we come to one of the bedrock aspects of **man's nature in society**. There is in all human beings the well-known **tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company**. Many instincts and innate trends, such as fear or pugnacity, all the types of social sentiments such as ambition, vanity, passion for power and wealth, are dependent upon and associated with the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man. (Malinowski 1946[1923]: 314)

This tendency transcends linguistic niceties (those *mere sociabilities*) and concerns nonverbal behaviour as well.

> Now speech is the intimate correlate of this tendency, for, to a natural man, **another man's silence is not a reassuring factor, but, on the contrary, something alarming and dangerous**. The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy. To the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes, taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character. This no doubt varies greatly with the national character but remains true as a general rule. **The breaking of silence, the communion of words is the first act to establish links of fellowship, which is consummated only by the breaking of bread and the communion of food**. The modern English expression, 'Nice day to-day' or the Melanesian phrase, 'Whence comest thou?' are needed to get over the stange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence. (Malinowski 1946[1923]: 314)

Along with the tendency to speak mere sociabilities there is a tendency to smile and establish eye contact as a means to lower social tensions. Also, notice that "the communion of words" is only the first step and the final step is what? Communization! That is, sharing something - be it food or other commodities (e.g. sharing a cigarette or a sip of beer at a musical venue).

> After the first formula, there comes a flow of language, **purposeless expressions of preference or aversion, accounts or irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious**. Such gossip, as found in Primitive Societies, differs only a little from our own. Always the same **emphasis of affirmation and consent**, mixed perhaps with an incidental disagreement which creates the bonds of antipathy. Or personal accounts of the speaker's views and life history, to which the hearer listens under some restraint and with slightly veiled impatience, waiting till his own turn arrives to speak. For in this use of speech the bonds created between hearer and speaker are not quite symmetrical, the man linguistically active receiving the greater share of social pleasure and self-enchancement. But though the hearing given to such utterances is as a rule not as intense as the speaker's own share, it is quite essential for his pleasure, and the reciprocity is established by the change of rôles. (Malinowski 1946[1923]: 314-315)

This closest to Jakobson's definition of the phatic function. Emphasis on affirmation and consent, on the other hand, is closer to Ruesch's version of communization.

> There can be no doubt that we have here a new type of linguistic use - *phatic communion* I am tempted to call it, **actuated by the demon of terminological invention** - a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words. Let us look at it from the special point of view with which we are here concerned; let us ask what light it throws on the function or nature of language. Are words in Phatic Communion used primarily to convey meaning, the meaning which so symbolically theirs? Certainly not! They fulfil **a social function** and that is their principal aim, but they are neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arous reflection in the listener. Once again we may say that **language does not function here as a means of transmission of thought**. (Malinowski 1946[1923]: 315)

A social function it is indeed! The last sentence is especially on par with Morris's communization and perhaps even with Mead's identification.

> But can we regard it as a mode of action? And in what relation does it stand to our crucial conception of context of situation? It is obvious that the outer situation does not enter directly into the technique of speaking. But what can be considered as *situation* when a number of people aimlessly gossip together? It consists in just this **atmosphere of sociability** and in the fact of the personal communion of these people. But this is in fact achieved by speech, and the situation in all such cases is created by the exchange of words, by the specific feelings which form convivial gregariousness, by the give and take of utterances which make up ordinary gossip. **The whole situation consists in what happens linguistically**. Each utterance is an act serving **to direct aim of binding hearer and speaker by a tie of some social sentiment or other**. Once more language appears to us in this function not as an instrument of reflection but as a mode of action. (Malinowski 1946[1923]: 315)

Here I would argue against Malinowski in that what happens linguistically is by no means all that constitutes the whole situation. The atmosphere of sociability is also dependent upon nonverbal behaviour - be it a kind disposition (pleasant face), smiling (or any other type of positive feedback), isopraxism (motor mimicry), etc. On another level the establishment of ties of social communion are contingent upon common life experiences, similar ideas and ideology, etc.

> **The binding tissue of words which unites the crew of a ship in bad weather**, the verbal concomitants of a company of soldiers in action, the technical language running parallel to some practical work or sporting pursuit - all these resemble essentially the primitive uses of speech by man in action and our discussion could have been equally well conducted on a modern example. (Malinowski 1946[1923]: 315)

But here the phatic communion is not wholly devoid of a referential component. For there to occur speech about bad weather there first has to be bad weather as experienced by all speakers involved. To Kulkarni's interesting discussion of the phatic function in instant messages I would now add that the nature of phatic utterances in instant messages are somewhat different from phatic utterances in face-to-face interaction, because the conditions (the context of the situation) is different in each. Talking about bad weather, for example, does not achieve the same effect when one is in Southern California and the other in Lapland.

> Again in pure sociabilities and gossip we use language exactly as savages do and our talk becomes the 'phatic communion' analysed above, which serves to establish bonds of personal union between people brought together by the mere need of companionship and **does not serve any purpose of communicating ideas**. (Malinowski 1946[1923]: 315-316)

Here my point about connecting phatic communion with communization becomes apparent: sometimes we engage in phatic communion not because we don't intend to communicate to ideas but because we already share some ideas and communicating about them would be superfluous. This is why communicating with a comrade, a co-patriot, a

co-worker, etc. is markedly different from communicating with a stranger who does not share your life-experiences and sentiments, ambitions, etc. With a complete stranger one's phatic utterances may indeed be about weather or other immediately available matters, but with a fellow the phatic utterances may be about much more specific matters - about mutual contacts, occurrences not in the immediate situation, shared commodities, knowledge, etc. When I know a lot about Jakobson and you know a lot about Jakobson then we're not really exchanging ideas about Jakobson - we already possess those ideas; rather, we're making small talk about lofty ideas. *Oh, you took that course? I took that course too last semester, it was okay. Was the test as difficult? It was for me…* and so on.

Ogden, Charles Kay and Ivor Armstrong Richards 1946[1923]. *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc.

> Besides symbolizing a reference, **our words also are signs of emotions, attitudes, moods, the temper, interest or set of the mind in which the references occur**. They are signs in this fashion because they are grounded with these attitudes and interests in certain looser and tighter contexts. Thus, in speaking a sentence we are giving rise to, as in hearing it we are confronted by, at least two sign-situations. One is interpreted from the symbols to reference and so to referent; the other is interpreted from verbal signs to the attitude, mood, interest, purpose, desire, and so forth of the speaker, and thence to the situation, circumstances and conditions in which the utterance in made. (Ogden & Richards 1946[1923]: 223)

At this time (first published 1923) these were the main semantic functions: referential and emotive (also discussed as cognitive and expressive; even today as cognitive and affective).

> (ii) There are the situations which derive from attitudes, such as amity or hostility, of the speaker to his audience. In written language many of the most obvious **signs of these attitudes** are necessarily lost. **Manner and tone of voice have to be replaced by the various devices, conventional formulæ, exaggerations, under-statements, figures of speech, underlining, and the rest familiar in the technique of letter-writing.** Word order is plainly of especial importance in this connection, but, as we shall see, no general literary device can be appropriated by any one of the functions of speech, it is sure to be borrowed on occasion by the others. (Ogden & Richards 1946[1923]: 224)

The emotive function in written language.

> (iv) The structure of our symbols is often determined by our *Intention*, **the effects which we endeavour to promote by our utterance**. If we desire a hearer to commit suicide we may, on occasion, make the same remarks to him whether our reason for desiring such action is benevolent interest in his career or a dislike of his personal characteristics. Thus the symbol modification due to the effect intended must not be confused with that due to the attitude assumed towards an interlocutor, although often, of course, they will coincide. (Ogden & Richards 1946[1923]: 225)

Hardcore! This passage suggests that one should not confuse the emotive function with the conative function. // This chapter seems to outline the progenitors of Jakobson's language functions: (i) is referential, (ii) is emotive, (iii) is poetic/aesthetic, (iv) is conative and (v) could be likened to the metalingual. The only one missing is phatic, which probably comes along a little later on.

> The functions we are examining are **those necessarily operative in all communication**, the ways in which the work of speech is performed, the essential uses which speech serves. (Ogden & Richards 1946[1923]: 228)

Similarly, Jakobson's six factors are "inalienably involved in verbal communication" (Jakobson 1981[1960c]: 21)

> In translation, for example, the lack of such an analysis of the ways in which words are used has led to much confusion. Faced by the unaccountable failure of apparently accurate renderings, linguists have been too ready to accept the dicta of philosophers on this point, as well as their vague vocabulary. Thus, according to Sapir, "all the effects of the literary artist have been calculated, or intuitively felt, with reference to the formal 'genius' of his own language; they cannot be carried over without loss or modification. Croce is therefore perfectly right in saying that a work of literary art can never be translated. Nevertheless, literature does get itself translated, sometimes with ashonishing adequacy." [Sapir, *Language*, pp. 237-239.] So a problem appears to arise, and as a solution it is suggested that **"in literature there are intertwined two distinct kinds or levels of art - a generalized, non-linguistic art, which can be transferred without loss into an alien linguistic medium, and a specifically linguistic art that is not transferable**. I believe the distinction is entirely valid, though we never get the two levels pure in practice. (Ogden & Richards 1946[1923]: 228)

Haha. Language as a primary modelling system and literature as a secondary modelling system. Or how transposition involves the "translation" of some extralinguistic characteristics into another medium (e.g. "translating" the "gloom" in Orwell's book, *Nineteen Eighty-Four*, into the movie, *1984*).

> On the other hand the more **the emotive functions** are involved the less easy will be the task of blending several of these in two vocabularies. (Ogden & Richards 1946[1923]: 230)

The emotive functions as in plural? Is that why above there is a distinction between "The expression of attitude to listener" and "The expression of attitude to referent"? E.g. is there a difference between the attitude towards the addressee and the attitude towards the referent? This is an extremely suggestive point, because it would enable one to break the emotive function down into distinct categories.

> *A word is an articulate sound symbol in its aspect of denoting something which is spoken about.*
>
> *A sentence is an articulate sound symbol in its aspect of embodying some volitional attitude of the speaker to the listener.* **Dr Gardiner's 'volitional attitude'** would appear to be included in No. IV of our list of functions. It will be generally agreed that no use of speech can be admitted to be an attempt at *communication* unless this function is concerned. (Ogden & Richards 1946[1923]: 230)

Huh. So it's advisable to turn to Alan H. Gardiner's *The Theory of Speech and Language* for an exposition of the conative function? The footnote here even gives a page number: p. 98.

> It is certainly true that preoccupation with 'expression' as the chief function of language has been disastrous. But this is not so much because of the neglect of the listener thereby induced as because of **the curiously narcotic effect of the word 'expression' itself**. There are certain terms in scientific discussion which seem to make any advance impossible. They stupefy and bewilder, yet in a way satisfy, the inquiring mind, and though the despair of those who like to know what they have said, are the delight of all whose main concern with words is the avoidance of trouble. (Ogden & Richards 1946[1923]: 231)

This may in fact be the reason why Jakobson prefers Marty's term, *emotive*, instead of the more common "expressive".

> Thus Dittrich, the holder of one of the few recognized Chairs of the subject, wrote in 1900: "For linguistic science it is fundamental that **language is an affair not merely of *expression* but also of *impression***, that communication is of its essence, and that in its definition this must not be overlooked." (Ogden & Richards 1946[1923]: 231)

Note that "impress" is the original meaning of *appellatio*, e.g. the conative function. Citation: *O. Dittrich*, Die Probleme der Sprachpsychologie, *pp. 11-12*.

> What such additional words contribute to a science may be doubted; but it is certain that von Humboldt went too far in this direction when he said: "Man only understands himself when he has experimentally tested the intelligibility of his words on others." (Ogden & Richards 1946[1923]: 231)

The Authors of this piece may think Humboldt going too far but this is certainly in line with the thought of George Herbert Mead and by proxy with that of Charles Morris.

> A similar circuit for volitional signs is diagrammatically completed by Martinak through the fulfilment of the wish by the listener; while **Baldwin devotes over seventy pages of the second volume of his *Thought and Things* to language as affected by its functions in intercourse**, and the relations of speaker and listener in what he calls "predication as elucidation" and "predication as proposal." (Ogden & Richards 1946[1923]: 232)

Wow. The conative function reaches farther than I can probably go. Thought and Things, *Vol. II., p. 152*.

> **In 'good morning' and 'good-bye' the referential function lapses, *i.e.*, these verbal signs are not symbols, it is enough if they are suitable**. Exclamations and oaths similarly are not symbols; they have only to satisfy the condition of appropriateness, one of the easiest of conditions at the low-level of subtlety to which these emotional signs are developed. (Ogden & Richards 1946[1923]: 234)

Oh wow. This is the harshest statement about phatic utterances being asemantic that I've seen thus far.

> Orders or commands must satisfy reference and purpose conditions, but may, indeed often must, avoid both suitability and appropriateness in the sense used above, as for instance in many military orders. Threats on the other hand can easily dispense with reference, *i.e.*, be meaningless, and may be governed only by the purpose intended. Questions and requests are similar to commands in the respects above mentioned and differ from them merely in the means through which the effects desired are sought. (Ogden & Richards 1946[1923]: 235)

Both *imperative* and *inquisitive* are included in the conative function.

> So far we have confined our attention to verbal languages, but the same distinction and the same diversity of function arise with non-verbal languages. (Ogden & Richards 1946[1923]: 236)

In other words, the semantic functions of language can be elucidated in nonverbal communication as well.

> The difference between the two uses may be more exactly characterized as follows: In symbolic speech the essential considerations are the correctness of the symbolization and the truth of the references. In evocative speech the essential consideration is the character of the attitude aroused. Symbolic statements may indeed be used as a means of evoking attitudes, but **when this use is occurring it will be noticed that the truth or falsity of the statements is of no consequence** provided that they are accepted by the hearer. (Ogden & Richards 1946[1923]: 239)

"It tends to produce an impression of a certain emotion whether true or feigned" (Jakobson 1985[1976c]: 114).

> What is required is not only strictness of definition and rigidity of expression, but also plasticity, ease and freedom in rapid expansion when expansion is needed. (Ogden & Richards 1946[1923]: 242)

Epigraph-worthy.

5.9.8 The thread of subjectivity (2014-09-26 00:40)

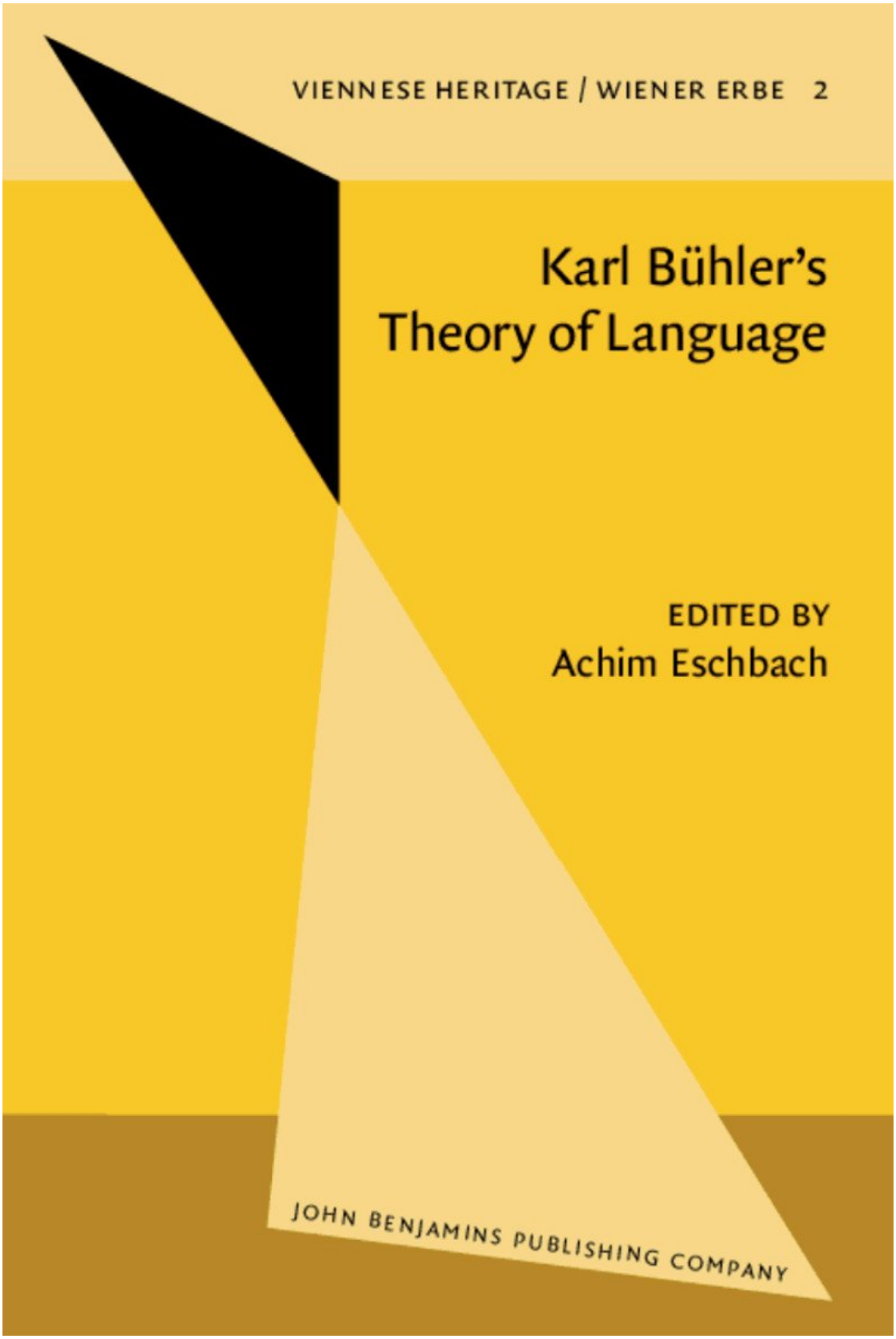

Innis, Robert E. 1988. The thread of subjectivity: philosophical remarks on Bühler's language theory. In:

Eschbach, Achim (ed.), *Karl Bühler's theory of languages: Proceedings of the Conferences Held at Kirchberg, August 26, 1984 and Essen, November 21-24, 1984*. Amsterdam: John Benjamins Publishing, 77-106.

> Making very few claims to originality or uniqueness, Bühler continually defined his own position, as figure, over against a vast set of other positions, as ground. Early on in *Sprachtheorie* he insisted that many of his main themes and pivotal categories were derived from the philosophical, as well as the linguistic, tradition. But his own contribution was to weld them together into a unity by primarily supplying an ordering matrix and an interpretative framework. (Innis 1988: 77)

I imagine that's what good writers/thinkers do.

> Perhaps the most attractive part of Bühler's work for me has been the peculiar fusion he managed to make between **the objective (essentially social) and the subjective factors in language theory** specifically and in the genesis of sense and meaning quite generally. (Innis 1988: 78)

Bühler did use philosophical terms such as *subject* for the sender, addresser or communicator and *object* for the referent.

> The picture of language that informs Bühler's work is the well-known one of **language as an instrument or organon for the effecting of semiotic exchange, that is, for the exchange of signs and meaning in social life**. The representational function of language, its capacity to articulate, objectify, and transmit information about objects and states of affirs between a speaker and a hearer is rooted in a social, public, and communicative matrix. This is a point Bühler, with an admittedly rather backhanded reference to Plato's *Cratylus*, put right at the beginning of his 'Axiomatix der Sprachwissenschaften' (1933; see Innis, 1982). The **communicatively oriented tool-character of language** goes directly against the standard philosophical concern with language as a primarily individual and subjcetively oriented 'representational device.' Language is, to be sure, a representational device (hence the subtitle of *Sprachtheorie*), but is use by any linguistic subject for purely cognitional ends is a derivative from an original communicative goal pursued in a social field of shared actions, tasks, goals, and existential commitments. In a way paralleling Vološinov's treatment of the primary unit of a philosophy of language, Bühler saw 'verbal interaction' as the originative context for the investigation of language forms and structures. (Innis 1988: 79)

"Language, in its primitive function, to be regarded as a *mode of action*, rather than as a *countersign of thougt*." (Malinowski 1946[1923]: 296) And: "Statements about **language as a tool, instrument, vehicle, etc.**, can be found in any textbook, but, strange as it seems, the apparently self-evident interference from this truism was not drawn in the linguistic tradition of the last century." (Jakobson 1971[1962b]: 523) And more: "When speaking of **language as a communicative tool**, one must remember that its primary role, interpersonal communication, which bridges space, is supplemented by a no less important function which may be characterized as intrapersonal communication." (Jakobson 1985[1973]: 98) In this last iteration it would appear that autocommunication (intrapersonal communication) is identified with the using language as a representational device. In the Bühler-Jakobson combo model code (language) is indeed between the subject (addresser) and object (referent) and the other components (factors) such as the message, the receiver and the channel seem superfluous in this connection. I think I just figured out how to tie Jakobson's communication model with the theory of autocommunication (especially with Peirce's version of it).

> While Bühler would certainly admit, with Cassirer, that language is a 'symbolic form,' part of that **vast set of artificial prostheses that mediate between and constitute meanings for human beings**, it is not for him first of all a form oriented toward a non-praxical and speculative 'mirroring' of the world, as philosophers like to talk about it, but rather toward communicating some existentially significant surplus of perception that one member of the group might be in possession of in **the context of shared actions embedded in shared times and spaces**. (Innis 1988: 79)

This definition of symolic forms (as artificial prostheses) can be read as a definition of **sign systems**. Similarly, the context of shared actions embedded in shared times and spaces could be read as a definition of the **channel**. In this last connection it is possible - like Jakobson actually did in talking about bridging either time of space - to talk about *channels that bridge space* or **shared space** such as face-to-face interaction and *channels that bridge time* or **shared time** such as instant messaging.

> With his fundamentally Aristotelian notion of language as action (*Handlung*, Aristotelian *praxis*) **Bühler wanted to put language right back into social life** and he thematized, in relatively formal and abstract terms, to be sure, its coordinating and 'steering function.' This 'cybernetic orientation' has been pointed out by Gerold Ungeheuer (1967) and in fact remained a dominent theme in Bühler's work until the end of his life (see Bühler, 1969). (Innis 1988: 80)

Silvi Salupere is often so ready to jump the gun and refer things back to Plato or Aristotle. Correctly so, it would seem. Referene to this interesting connection with cybernetics: *Ungeheuer, Gerold (1967): Die kybernetische Grundlage der Sprachtheorie von Karl Bühler. In:* To Honor Roman Jakobson. Essays on the Occasion of his Seventieth Birthday 11 of October 1966. *3 vols. The Hague. Paris: vol. 3:2067-2086. Reprinted in G. Ungeheuer*, Sprache und Kommunikation. *Hamburg, 1972.*

> Although I cannot go into it here, the closest major analogue to Bühler's position on the social matrices of sense and meaning in the modern philosophical realm is **Mead's** (see Günther, 1968) **and Morris's symbolic behaviorism** and the cognate work of Vygotsky (1934) and Vološinov (1929) with their insistence on **the sociality of subjectivity and subjectivity of sociality**. There is also a clear affinity here (and numerous other places, too) with the later work of Wittgenstein. (Innis 1988: 80)

Good man. This is the first I've seen of even a suggestion of possible affinity between Bühler and Morris.

> It is in this sense that Bühler can say that phonemes as types are actually closer to conceptual elements than to sense qualities (Bühler, 1934: 289) for they are abstract structures, *Gebilde*, upon which the individual minds or consciousnesses in a community depend and to which they are subject. Bühler schematized this relationship by means of a famous diagram in *Sprachtheorie* (227):

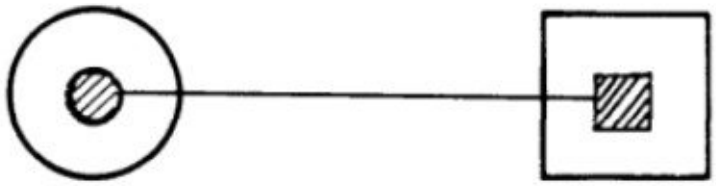

> The figure on left represents the total flatus vocis. The shaded part within it represents its relevant phonological moments, which compose **the differential aspects of the linguistic sign**. The figure on the right represents the 'object-domain' on which the linguistic sign bears. The shaded part within it represents only its relevant moments, which, Buhler's extrapolation, are apprehended by process akin to those by which we grasp the phonemic structure of linguistic signs. (Innis 1988: 85)

I dislike the whole principle of abstractive relevance (especially in de Saussure because of its enormous influence on philosophers who obfuscate everything) because I'm not so sure that this is as important for general semiotics as some

(like Massimo Leone) would argue. That is, I'm not sure if or how one would proceed with this principle in studying nonverbal communication (e.g. the case of Ray Birdwhistell's kinesics, which got quite tangled up with this principle). Though I find this scheme much more to my liking than Saussure's signifier/signified scheme which lacks this aspect "relevant phonological moments" (as far as I know - having avoided de Saussure I have no say in the matter).

> Now language for Bühler is not just a tool for the intersubjective exchange of information and meanings but also **a tool for bringing experience under control**, a theme also dear to Vygotsky's an Vološinov's hearts. (Innis 1988: 89)

And also in a way dear to my heart. I would subsume this aspect under the notion of "regulation".

> A slightly different position has been put forward by Gestalt theory, as in the following text from Wolfgang Köhler's *Gestalt Psychology*:
>
> > Gestalt psychology holds [that] sensory units have acquired names, have become richly symbolic, and are now known to have certain practical uses, while nevertheless tehy have existed as units before any of these further facts were added. Gestalt psychology claims that it is precisely the original segregation of circumscribed wholes which makes it possible for the sensory world to appear so utterly imbued with meaning to the adult; for in its gradual entrance into the sensory field, meaning follows the lines drawn by natural organization; it usually enters into segregated wholes. (Köhler, 1959: 82).

However, we will often see the segregated unit differently because the lines drawn in or superimposed upon the social field of perception by the linguistic sign and its concomitant system of semantic markers functioning like a coordinate system are projected and not really determined by the lines of the 'natural' object itself. 'Knuckle-fat' and 'elbow-grease' both fit the segregated unit but what that unit is, even perceptually, is not given independently of some perceptual category. In such a case as this, and, of course, many others could be cited, systems of expression guide and inform the perceptual segmeting acts themselves. (Innis 1988: 91)

I cannot help but to read concourse into this: 'natural' movement of the human body and its parts is segmented into meaningful units often by means of linguistic signs. What is the difference between a smile and a grin?

> In fact, **language cannot be a prison-house for Bühler as it has become for certain strands of French thought**. Indeed, one of his main theses was the constant and ineluctable modulation and guiding of the articulation and application process by the *Sachwissen* of the linguistic subject, paralleling in some ways Gadamer's insistence on 'application' as a hermeneutical necessity (Gadamer, 1960: especially part II) and **Gardiner's concentration on the 'thing-meant'** (Gardiner, 1932). (Innis 1988: 92)

My interest in Alan H. Gardiner's work only grows. Also, this: "So I wrote a song. I hope you guys dig it. It's a song about people and sasquatches... other French science stuff. That's *French* science." (Reggie Watts)

> A concept, as a schematic abstraction, is not the 'object' of our knowledge but an instrument of our knowledge. It's reality, as the Scholastic philosophers perspicuously showed, is **the reality of a relation, its being directed toward something which is not itself**. (Innis 1988: 93)

Taking this premise and running with it, I now see that the "semantic functions of language structures" *as sign-functions* (*sensu renvoi* - in the sense of referring to something other than itself) can be illustrated as semiotic relations between the sign and: (a) the experience of the subject [emotive]; (b) the extrasemiotic object [referential *sui generis*]; (c) the intended interpreter of the given sign [conative]; (d) the sign itself as a node in the sign system [metalingual]; (e) the sign itself as a message, a text, a word of art, etc. [poetic/aesthetic]; and (f) ... - See, this is

where I get in trouble, because at the moment I cannot think of any reasonable, strictly *semiotic*, interpretation of the phatic function. It is a relation between the sign and what? At best I could say something like *the relationship between the communicator and the communicatee*, but aside from finding Morris's terms more suitable I'm not so sure it's wise to conflate matters of signification and communication so easily.
One line of thought that didn't lead to anywhere in particular was to add something to the Bühler-Jakobson combo model by conflating Bühler's three types of signs with Peirce's three semantic relations. That is, something like: symptom-icon, signal-index, and symbol-symbol. This would be the conventional way to go about it. Taking into account the "arrow" formations in the combo model, I'd rather fit together: (1) Bühler's symptom with Peirce's icon; (2) Bühler's symbol with Peirce's index; and (3) Bühler's signal and Peirce's symbol. I'm not sure I can rationalize these connections. Emotions and icons are both in the category of Firstness; the object/symbol in Bühler's model is opposite of contact in the combo model… well, here it would fit rather with the index because Secondness is Otherness… huh. So the first iteration (symptom-icon, signal-index, and symbol-symbol) is more correct. It should be noted, then, that in Bühler's model the subject is First, the addressee is Second and the object is Third. But all this is just speculation.

> *Esse ad* defines its 'reality.' But the conceptual content borne by the linguistic sign is also controlled and defined by **the 'intentional object' and its characteristics, by what the concept makes known**, and the linguistic subject constantly appraises the 'fit' between the content and the **object-domain** into which it gears, a point often made by Peirce and also Wittgenstein. (Innis 1988: 93)

This is why understanding the exact nature of the language functions is so difficult: language in its functions as they are outlined by both Bühler and Jakobson don't exactly "make known" the *concept* of the component it is tied with. The functions are more like "undercurrets" or "orientations" of sign-functions. In the end the functions are there for the benefit of the speech analyst - in actual speech these functions are quite irrelevant. "Function" would seem to fit the notion of "object-domain", but that would relegate the sender, receiver, message, code and contact to "objects". This is unproblematic only in the case of the referential function, in which case it is pertinent to discuss objects. Could it be said that the functions "objectify" these componets? Does the metalingual operation make code the object of speech? I think it does. But what kind of "object" is apparent in the phatic function? Is contact itself an *object*? The relationship between the sender and receiver, on the other hand, could be an "object" in this sense… I don't really know anymore.

> As is well-known to students of Bühler's work, Bühler built his language model around a fundamental distinction between the index field [*das Zeigfeld*] and the symbol field [*das Symbolfeld*]. This distinction adverts to the autonomous and separate functions of intuitive pointing and presenting and the abstract, conceptual grasping of the world. These two fields are "the two sources out of which in every case the precise interpretation of linguistic expressions is nourished" (Bühler, 1934: 149), namely, **the situation**, which as intuitive is determined through deixis in all forms, thus generating the *Zeigfeld*, and **the context**, the syntactic and semantic matrix in which symbols are to besituated, the *Symbolfeld*. (Innis 1988: 99)

This is a pretty cogent account of context and situation and accords to my own intuitive distinction between the pairs *verbal context* and *nonverbal situation* (in the sense that nonverbal communication is more about signals and verbal communication more about symbols, although this distinction is not absolute). It would be very complicated to draw a distinction between context and contact in Jakobson's model on the basis of these fields.

> First, there is Bühler's insistence on the primacy of the social matrix of sense and meaning, rooted to be sure in his organon-model of language, but also in his appropriation of the Aristotelian notion of *praxis*, of *Handlung*, and of the objective orientation of language theory deriving from Hobbes and Mill. **It intesects clearly with the work of** Mead, **Morris**, Wittgenstein and many others. (Innis 1988: 100)

Too bad that the intersection with Morris wasn't elaborated in any significant way. That would be an interesting read, I think.

5.9.9 Fragments of phatics (2014-09-26 14:58)

Lyons, John 1977. *Semantics* Vol. 1. Cambridge: Cambridge University Press.

> Two of Bühler's functions, for which he employed the German terms 'Darstellung' ("representation") and 'Ausdruck' ("expression"), correspond closely with what we are calling **the descriptive and the expressive functions**, respectively. The third, for which Bühler used the term 'Appell', is what we will call **the vocative function**. Bühler's classification is based upon his analysis of the typical speech-act (Sprechakt) in terms of **three essential components**: the speaker, the addressee and **the external situation to which reference may be made in the utterance**. According to whether **reference is made** primarily to one rather than the other two of these three components, so the utterance will be **primarily** expressive, vocative or descriptive in function. (Lyons 1977: 52)

If functions are *references* the components they are tied to - like the metalingual function *refers to* the code - then the phatic function should *refer to* the contact or channel and in this sense it should be the *metacommunicative* function. What here is "primary" is "dominant" for Jakobson.

> There is an obvious connexion between Bühler's analysis and the traditional analysis of the typical situation of utterance as **a drama in which three poles are given grammatical recognition by means of the category of person** (cf. 15.1); and Bühler and his followers have explicitly mentioned this connexion. (Lyons 1977: 52)

If the original three functions outlined by Bühler are connected to grammatical functions (first, second and third person), then the phatic function should be about something that is "between persons". That is, the code is *inside* persons, the message is *outside* persons and the channel is *between* persons.

> They have emphasized, however, that it is not only utterances with a first-person subject that are expressive and not only utterances whose subject is a second-person pronoun that have a vocative function. They have also stressed the fact, as we are doing here, that few, if any, utterances have one function to the exclusion of the others. (Lyons 1977: 52)

"The verbal structure of a message depends **primarily** on the predominant function." (Jakobson 1985[1976c]: 113) And: "Although we distinguish six basic aspects of language, we could, however, hardly find verbal messages that would fulfill only one function. The diversity lies not in a monopoly of some one of these several functions but in a different hierarchical order of functions." (Jakobson 1981[1960c]: 21-22)

> As we shall see later, Bühler's tripartite classification is also relevant to his distinction of symptomps, symbols and signals: every utterance is, in general and regardless of its more specific function, an expressive symptom of what is in the speaker's mind, a symbol descriptive of what is signified and a vocative signal is addressed to the receiver (cf. 4.1). (Lyons 1977: 52)

Do Sebeok's six types of signs accord to Jakobson's six functions, then?

> The second additional factor is the channel of communication (cf. 2.2). Many utterances of everyday conversation have as their **primary communicative function** that of opening up or keeping open the channel. For example, there are all sorts of conventional greetings (*Good morining!*, etc.) or ritualized gambits (*Wonderful weather we are having!*, etc.) with which we can initiate a conversation. There are others with which we can initiate a conversation. There are others with which we can bring a conversation to a mutually acceptable conclusion (*It's been lovely to see you again!*, *Give my regards to your wife*, etc.); and **others that serve to prolong the conversation or to indicate to the speaker that the addressee is still in contact and following what is being said**. (Lyons 1977: 53)

Jakobson's interpretation is limited because he only pays attention to this last part. Also, *Say hi to your mothor for me!*

> Much of this interaction-management information, as it has been called (i.e "the information that the participants exchange in order to collaborate with each other in ordering the temporal progress of the interaction": Laver & Hutcheson, 1972: 12), is transmitted by means of paralinguistic signals (eye-movements, gestures, postures, etc.: cf. 3.2). But some of it is encoded in the verbal component of language-utterances. (Lyons 1977: 53)

This is what Dipti Kulkarni referred to.

> Malinowski (1930) had coined the term 'phatic communion' for that kind of speech "in which ties of union are created by a mere exchange of words" - a kind of speech which, he says, "serves to establish **bonds of personal union** between people brought together by the mere need of companionship and does not serve any purpose of communicating ideas"; and Jakobson borrows the term phatic in order to refer, more particularly, to that function of language which is channel-oriented in that it contributes to the establishement and maintenance of communicative contact. Thus interpreted, the phatic function is very close to, or at least is very important part of, what we have been calling **the social function** of language. (Lyons 1977: 53)

Damn. Lyons made this connection so much earlier than me, though I still feel that no-one has yet *channeled phatics from Malinowski's phatic communion and Jakobson's phatic function to Morris's and Ruesch's communization*. Ultimately, "bonds of personal union" is at the core of the matter. This involves Morris's communization, which goes to show that these "bonds of personal union" can be established by means other than communication; and then Ruesch clarifies that this is best understood in terms of common experience. In the end it all clicks together.

Burke, Kenneth and James P. Zappen 2006. On Persuasion, Identification, and Dialectical Symmetry. *Philosophy & Rhetoric* 39(4): 333-339.

> **One may appeal to reason, to the emotions, or in terms of character (*logos*, *pathos*, *ethos*)** - hence Aristotle offers topics reviewing these resources (including ways of transforming an opponent's argument for your purposes). (Burke & Zappen 2006: 334)

I knew that *logos* could be identified with "reason" (instead of merely "word"), but I wasn't aware that *pathos* is "emotion" (wikipedia says something like "passion"). Also, this is almost like Bühler's tripartide model: logos/Darstellung; pathos/Ausdruck; ethos/Appell.

> Burke, moreover, evidently developed a concept of identification very similar to Mead's. Mead (1938, 246-49), found a solution to the problem of the relativity of ordinary human experience in people's **ability to correlate their experiences with those of others**: "In the common world we find the individual not only reducing all his [or her] visual perspectives to **the congruences of contact** but also identifying his [or her] own congruences with those of others" (347). Such identifications are **the cornerstone of human communication and human communities**. In *Mind*, *Self*, *and Society* (1934, 253), Mead writes: "The principle which I have suggested as basic to human social organization is that of communication involving **participation in the other**. This requires the appearance of the other in the self, the identification of the other with the self, the reaching of self-consciousness through the other." (Burke & Zappen 2006: 338; note 10)

Reading this otherwise abstruse paper and its notes was worth while for this part alone. This is exactly what I came here for - to find out if Burke and Mead have discussed something like phatic communion. They have, it turns out: this is exactly the stuff that I wish to discuss in joining Malinowski's phatic communion to Morris's communization through Jakobson and Ruesch. (The first two had original ideas, the second two had more accessible terminology and point of view.) Also, since Morris edited Mead's 1938. *The Philosophy of the Act*, it's not surprising in the least that he comes to talk about *communization*.

Fiordo, Richard A. 1977. *Charles Morris and the Criticism of Discourse*. Amsterdam: John Benjamins Publishing.

> Morris differentiates between communication and communization. Broadly speaking, the word *communication* "covers any instance of the establishment of a commonage, that is, **the making common of some property** to a number of things". Thus "a radiator 'communicates' its heat to surrounding bodies, and whatever medium serves this process of making common is a means of communication..." Subsequently "the air, a road, a telegraph system, a language" all exemplify means of communication. Morris, however, limits *communication* "to the use of signs to establish a commonage of signification..." He employs the word *communization* to cover "**the establishment of a commonage other than that of signification** - whether by signs or other means..." (1955: 118). (Fiordo 1977: 70)

Whom is he citing in the first quote? It is relevant that communization can occur by means of signs. That is, it fits the description of phatic communion. Also, *communization* is opposed to *differentiation* (Morris 1949: 119) and can thus compared to *force particulatrice* and *force unifiante* in de Saussure, Baudouin and Kruszewski (cf. Jakobson 1971[1960b]: 421).

> Communication occurs when a person who verbalizes or signifies in some manner, for example, anger, causes through the use of signs another person to verbalize or signify anger without that person's growing angry. **Communization occurs when an angry person causes another person to become angry, and it establishes such a commonage with or without the use of signs** ([Morris 1955:] 118). An angry person

> may communicate his anger by directing it at something in order to arouse another person's anger toward the same thing (and so **communize anger**), or he may equally well communicate his anger in order to arouse another person's fear of or respect for him. (Fiordo 1977: 70)

Score for the interpretation of "phatic" as em-phatic (e.g. related to empathy or fellow-feeling, *Einstellung*). The last part about emotion being directed either at the referent or the subject is accounted for by Ogden & Richards's "emotive function**s**" in the plural (1946[1923]: 230).

> Moreover, Morris asserts that one may use communication "to make people different as well as to make them similar, and **communization or differentiation** between persons may be established by other means than communication" ([Morris 1955:] 119). Thus a person may **unite or separate from other people** by establishing shared significations with them; or a person may make himself common with or different from other people **by sharing with other people something other than signification** such as **an activity or a disposition toward that activity**. (Fiordo 1977: 70)

Here it really depends on how you define signification. A precedent can be found, again, in Ogden & Richards who write that since phatic utterances like "Good morningi!" and "Goodbye!" have very little reference to speak of, these are by definition not *symbols* (1946[1923]: 234). Uniting with other people, on the other hand, is at the heart of phatic communion and separating from other people (terminating the interaction) is how the phatic function is put to good use in pragmatics.

> Although Morris does not define language in terms of communication, he does affirm a close relationship between language and communication. While restricting communication to signs, Morris does not restrict it to language signs ([Morris 1955:] 38). Since signs other than language signs occur in communication, not all communication is language communication. The latter occurs when language signs are present in communication ([Morris 1955:] 346-347). In other words, "**whenever a language sign produced by one organism is a stimulus to another organism in social behavior communication does occur**", and since language signs produce such communication, it is language communication ([Morris 1955:] 38). (Fiordo 1977: 71)

This would pose some problems, as phatic communion - as Malinowski puts it - "happens linguistically" (1946[1923]: 315) and is thus indeed language communication. This is why I would prefer Ruesch's elaboration wherein communization is the process that "exposes people to similar experiences" (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 327). But this problem can be overcome by pointing out that in the phatic function is merely the dominant function in phatic communion. That is, communication and communization can be complementary - in fact they would seem to be primarily complementary. Ruesch himself adds: "Communization cannot wholly substitute for communication." (*ibid*, 327).

> The fifith section of the chapter began with a definition of communication and its related concepts of communicator, communicatee, and the means and content of communication. A distinction between communication as the establishment of an individually or interpersonally common signification and **communization as the establishment of something other than signification that is individually or interpersonally followed**. The rast item treated was Morris' differentiation between the achievement of communication as an end in itself and **the use of communication as a means to attain its further purposes**. (Fiordo 1977: 178-179)

Further purposes? What further purposes. It is a bit disappointing that a whole book about Morris's thought touches communization so briefly and does little noteworthy with it and when it ultimately suggests something novel it is left ambiguous.

Graffi, Giorgio 2001. *200 Years of Syntax: A critical survey*. Amsterdam: John Benjamins.

> As is well known, Bühler viewed three functions (*Leistung*) within language: the 'expression' (*Ausdruck*) of **the speaker's experiences** (*Erlebnisse*), the 'representation' (*Darstellung*) of objects and state of affairs, and the 'appeal' (*Appell*) to the hearer to gain her/his attention and to guide her/his behavior. (Graffi 2001: 71)

I was not aware that ausdrucking involved the speaker's experience. This reinforces the connection between the emotive and phatic functions in the latter's interpretation as *em-phatics* (e.g. that the phatic function is almost like a collective emotive function).

> As a consequence, the linguistic sign **functions at the same time** as a 'symptom' of the speaker's experience, as a 'symbol' of extralinguistic reality and as a 'signal' for the hearer (Bühler 1934:28). Trubeckoj (1939a:17-18) ascribed to Bühler "the great merit" of "having brought to light a fact so important and nevertheless so long unnoticed". Two decades later, Jakobson (1963:216) deemed Bühler's model a simple "elucidation" of the traditional one. Trubeckoj's assessment was surely more correct than Jakobson's which is however historically understandable: in the sixties, the set of problems which gave rise to Bühler's triad of concepts appeared extremely remote, relegated to an age considered prehistoric - 'traditional' - by a structural linguist like Jakobson. (Graffi 2001: 71)

In all the talk about how one function is dominant and the other functions are subordinated but present it seems to get lost (for me, at least) that all the functions operate simultaneously. In a similar vain it could be argued that communication and communization are simultaneous processes, with either tendency dominating in a given context.

> Bühler based his recognition of the three fundamental functions of language on a critical examination of the main linguistic theories of his time. They appeared to him irreparably *one-sided*. Wundt considered language only as expression (cf. Bühler 1918:3-4); "in extreme opposition to him" (p.8), Husserl saw in language only the function of representation; **Marty, for his part, recognized only the function of appeal** (cf. Bühler 1922:62). Plainly, these topics appeared exceedingly remote to Jakobson in the sixties. (Graffi 2001: 71-72)

Yet another reason for turning to Anton Marty. How great would it be to compare the conative function in Baldwin and Marty!

> On the basis of his own conception of language as a sign system, Saussure had already succeeded in recognizing its particular features: however, he had not pushed himself so far as to explicitly acknowledge that the primary data of linguistics are simply *linguistic facts*, not physical, physiological, psychological facts, etc. (p.9). These considerations are based on what Bühler (p.42) names *Prinzip der abstraktiven Relevanz* **('Principle of abstractive relevance'): linguistic signs get their value not on the basis of their material nature but of the features which distinguish them from the other signs of the system** (Graffi 2001: 72)

De Saussure's version of this principle is more famous. E.g. Derrida and his *difference* vs *différence*.

Morris, Charles 1949. *Signs, Language and Behavior*. New York: Prentice-Hall, Inc.

> The term 'communication,' when widely used, covers any instance of the establishment of a commonage, that is, the making common of some property to a number of things. In this sense a radiator "communicates" its heat to surrounding bodies, and whatever **medium** serves this process of making common is a means of communication (the air, a road, a telegraph system, a language). (Morris 1949: 118)

It is noteworthy that "medium" is Morris's term for "channel".

> For our purposes *'communication'* will be limited to the use of signs to establish a commonage of signification; the establishment of commonage oter than that of signification - whether by signs or other means - will be called *communization*. (Morris 1949: 118)

Communization is the process of *making common*. Communization may use communication as its means - as in the use of language - but there are other means of making some property common - air and road for example.

> A person who is angry may be the occasion for another person becoming angry, and **signs may or may not be the means of establishing the commonage**: this is **a case of communication**. Or a person who signifies anger may **by the use of signs** cause another person to signify anger without necessarily becoming angry: this is **a case of communication**. (Morris 1949: 118)

Communization may proceed without the use of signs and communication may proceed without simultaneous communization.

> **The user of signs who effects communication** is the *communicator* and **the organism in which the sign-process is aroused** by the signs of the communicator is the *communicatee*. (Morris 1949: 118)

The communicator expresses (*Ausdruck*) and the communicatee is impressed upon (*Appell*). I think these terms are an improvement from Jakobson's *addresser* and *addressee*, although they are kind of clumsy. One could just as well appropriate the very technical terms (presently seemingly used only in molecular biology) of *effector* and *effectee*. Note also that *effecting communication* is intentional and arousing sign-process in the communicatee is tantamount to appeal to the communicatee to engage in interpretation.

> The communicatee may be the same organism which is the communicator, as when he writes a note to oneself to be read at a later time. The signs used are the *means of communication* and the signification made common by these means in [sic] the *content of communication*. (Morris 1949: 118)

In trying to tie communization with Malinowski's phatic communion, I imagine in communization the *signification* or *content* being superfluous, since phatic utterances, for example, are ideally asemantic or without referenece. We know that signs are not the only means of communization, although in Ruesch's version wherein communization is related to common experience: "The process called **communization exposes people to similar experiences** and although they do not transmit to each other feelings or thoughts, they know that the other person has some understanding because of the common experience." (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 327) Phatic communion, then, becomes almost like a means to gauge, determine or ascertain "points of contact" - that is, shared understandings of something.

> Communication, in this restricted sense, is not a new use of signs but a special case of the incitive use, namely, **the use of signs to incite in the communicatee sign-behavior similar to that of the communicator** (that is, of the same family of sign-behavior). Communication is designative, appraisive, prescriptive, or formative according to the mode of signifying of the content of communication. (Morris 1949: 118)

Communization, on the other and, may be thought of as the process of establishing similar sign-behavior.

> The establishment of communication may in some cases be the sole purpose for which signs are used. (Morris 1949: 118)

Hmm... This fits the discription of the phatic function (in the sense of interaction management).

> But normally communication is desired in order that some further purpose be realized, whether this purpose be informative, valuative, incitive, or systemic. All of these purposes involve communication as a state in their realization. **The goal intended may or may not be that of communization**. An angry person may communicate his anger at something in order to cause the communicatee to be angry at the same thing (and so **to communize anger**), but equally well a person who is angry may communicate his anger in order to cause the communicatee to fear or respect him. (Morris 1949: 118-119)

There is a distinct hint of conation in all of this. And I feel like I cannot avoid going into Mead's *conversation of attitudes*.

> Communication may be used to make people different as well as to make them similar, and communization or differentiation between persons may be established by other means than communication. Since sign-behavior is itself a phase of behavior, **to control the sign-behavior of other persons is a powerful means of controlling their total behavior**, but the control intended may be for any purpose, moral or immoral, **divisive or unificative, differentiative or communizative**. (Morris 1949: 119)

This definitely involves "the appellative or operative functions" (Nord 2007: 171). The *force unifiante* of 19th century European linguists is presumably about code, but "unificative purpose" here is social. In Jakobson's scheme, "differentiating" signs would be an aspect of metalingual operations while being "divisive" would be an aspect of the phatic function (e.g. terminating contact). All of this has gotten so complex that I think I have to draw diagrams or make lists in order to untangle what I want to do in my forthcoming paper ("Channeling Phatics").

> The child learns by various social rewards and punishments that in the community of English speaking persons the term 'good' is, among other things, a positive appraisor, that 'three' denotes certain objects and not others, that 'Come here!' signifies that a certain action is demanded, that paretheses show what signs are to be combined. (Morris 1949: 120)

Did Morris just outline Büdler's three functions with a surplus of something like an aspect of the metalingual operation in writing? It may turn out that I need to re-read Morris's *Signs, Language and Behavior* in total before writing my bachelor's thesis.

3330

5.9.10 More fragments of phatics (2014-09-30 21:00)

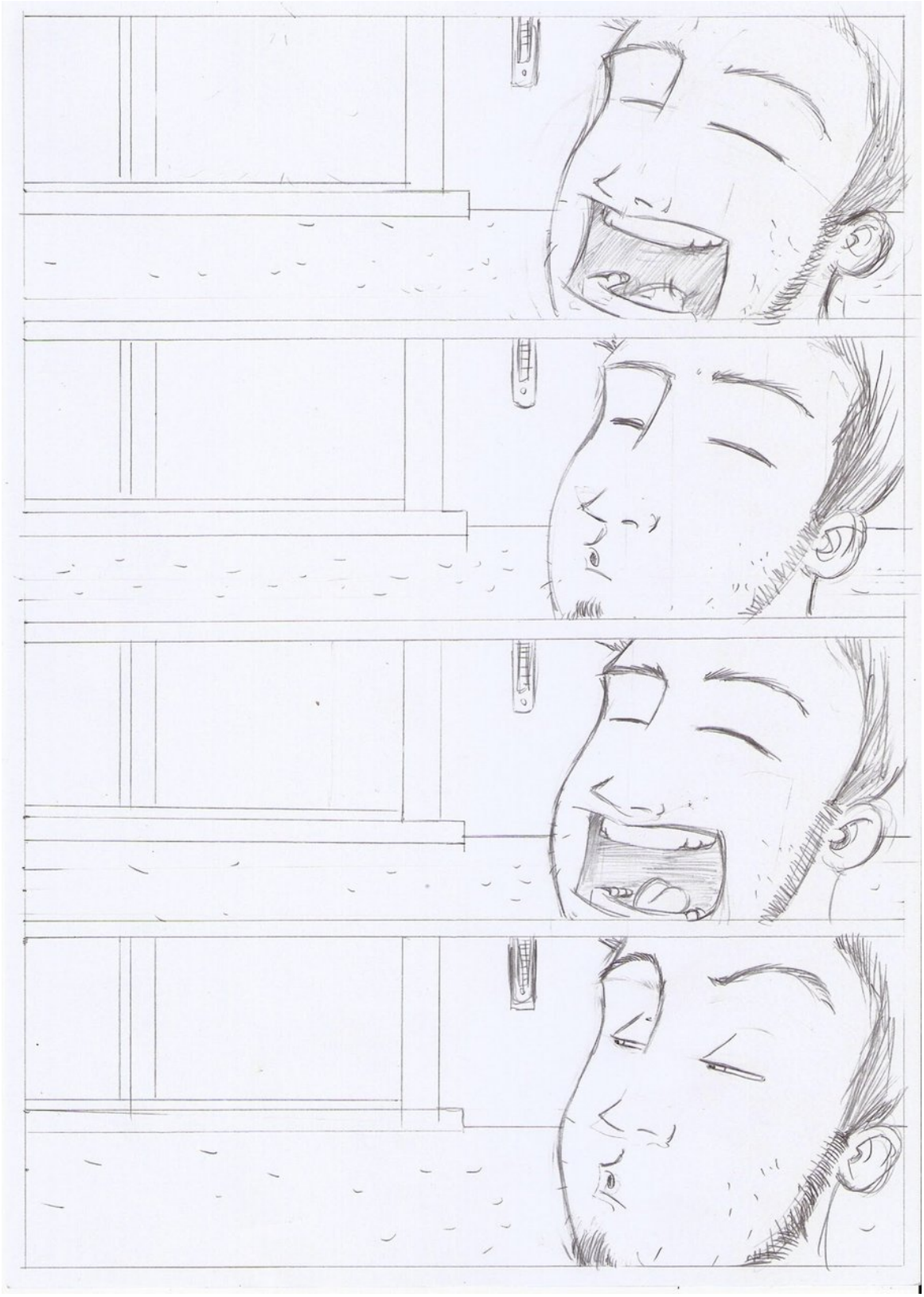

Wispé, Lauren 1991. *The Psychology of Sympathy*. New York: Plenum Press.

> Scheler gave a long, detailed treatment of **emotional identification** (*Einfühlung*), which involves an involuntary and unconscious absorption of oneself be or immersion of oneself in another. Scheler's examples include, among others, instances of the identification of preliteratue peoples with the totemic animal, hypnotism, and children's make-believe games. (Wispé 1991: 77)

Cf. G. H. Mead and *identification* in Burke & Zappen (2006: 338; note 10).

> The importance of Scheler's idea is that one person can be so submerged in another's personality that the former has no awareness that what she or he feels is not really her or his own feeling. Many of Scheler's examples invoke almost pathological processes, but they serve as suggestions of an extreme state of **emotional correspondence** wherein one person loses his or her individuality without an awareness that the process is taking place. (Wispé 1991: 77)

Empathy as communization.

> What Scheler referred to as community of feeling (*Miteinanderfühlen*) Allport (1968) called "simultaneous feeling." These are not shared feelings, but feelings in common toward an identical object. (Wispé 1991: 77)

This is where phatic communion may break away from communization. It is advisable to reconsider the dual (or even triple) orientation towards the addressee and towards the referent (the third orientation would be toward oneself, I guess).

> A wife and a mistress may both feel sadness as they view the body of their loved one. Each knows what the other is probably feeling, but for each, the sadness arises from within as a function of her relationship with the object that they can both perceive. Each is experiencing her own feelings. This is not fellow feeling, as the feelings are not shared; rather, it is **a common social-emotional experience**. (Wispé 1991: 77)

And yet, a point for communization in Ruesch's interpretation.

> The term *empathy* is most frequently confused with *sympathy*, so the differences between the two terms need not be clarified. The term *empathy* was coined by Tichener (1909), who wrote, "Not only do I see gravity and modesty and pride and courtesy and stateliness, but I feel them in the mind's muscle. That is, I suppose, a simple case of empathy, if we may coin that term as a rendering of *Einfühlung*" (p. 21). *Einfühling* means literally "to feel one's way into," and it had already been used in early works on aesthetics by Vishner (Wind, 1963) and in psychology by Lipps (1903, 1905). (Wispé 1991: 78)

So, originally empathy was about the referential component.

> It is hard to know exactly what Lipps meant by the term *empathy* (Hunsdahl, 1967), but in a general sense he meant by it **a tendency for perceivers to project themselves into the object of perception**, and he applied it later to understanding persons. He hypothesized that we understand the feelings of others by **a process of analogical inferences based on imitating the expressive movements of those in our imagination** - in the "mind's muscle," as Tichener wrote. We relate the imagined movements to our own past experiences and make inferences about the other person's feelings. Allport (1961) wrote that Lipps's theory is "loaded with **kinesthetic inferences**" (p. 536). (Wispé 1991: 78)

It is apparent that empathy had originally a lot to do with nonverbal expression.

Richards, Ivor A. 1945. Basic English. *The Modern Language Journal* 29(1): 60-65.

> Primarily, Basic exists for those who are not going much further into English. It is for those who need enough English for *truly wide communication* without needing, or being able to acquire, or keep up, more English than will decently do that job. The job is considerable. Truly wide communication covers much more than the traveler's or the business man's requirements plus supplies for "phatic communion" to use Malinowski's famous term. It covers all of an intelligent and civilized mind's general contacts with people and things, both in the world of events and the world of ideas. And that is a range of interests much wider than elementary language courses or, we may remark in sadness, language teachers, are usually concerned with. (Richards 1945: 61-62)

The take-away here is that "phatic communion" was already famous in 1945. Also, this complements those (like Nord 2007) who find that phatic utterances are relevant for translators.

Pieris, Ralph 1951. Speech and Society: A Sociological Approach to Language. *American Sociological Review* 16(4): 499-505.

> The sociologist's interest in language is due primarily to its social effects, **its role is sociation or dissociation**. **A common language is an important symbol of social solidarity**. The original meaning of the Latin term *barbaros* was probably stammering, stuttering, babbling unintelligibly, and other peoples had similar derogatory epiteths, such as the Slaw word for German which means mute, dumb. But if a language can unify a group vis-a-vis foreigners or out-groups, it can equally reflect differentiation and divisions of interest within society. A complex official or formal group like the state or nation contains innumerable informal sub-groups which cultivate minute linguistic differences. Runyon has familiarized us with the slang of the American racketeer or "spiv." The scientific fraternity has its own distinctive speechways; a cynical diarist has left an account of a meeting of the Entomological Society, addressed by a man of "very considerable scientific attainments," in a jargon which his fellow-scientists had come to regard "as symbols of a ritual which they think it pious to accept without question." Similarly, local dialects arise in different parts of a country - the bread accents of the Yorkmanshire differ from the Londoner's quaint "cockney." (Pieris 1951: 499-500)

Whaddayaknow - the connection between phatic communion and *force unifiante* is palpable. It may indeed be possible to discuss the phatic-metalingual combination of functions.

> Speechways are also indices of social distance between different classes of a complex society. In *Great Expectations* the sensitive and impressionable Pip was humiliated by Estella's slighting remarks: "He calls the knaves, Jacks, this boy! ... And what coarse hands he has! And what thick boots!" Speech and dress distinguish this "common laboring-boy," and with incomparable artistry Dickens traces Pip's reaction to a harrowing experience when he is later made to confide, "I want to be a gentleman. ... I am not at all happy as I am. I am disgusted with my calling and with my life." In Western Europe today the dress of different social strata varies but little. The hallmark of the London "cockney" is his distinctive mode of speech. The "old school tie" may well be a hackneyed music-hall joke, but a misplaced "h" is sufficient to betray a man's breeding, his education, his social class. A social class is not demarcated by legal decree, although even in England the law does on occasion take cognizance of gentility, and "what are called

> high spirits in the university students on Boat Race nights becomes serious misconduct as we move east of Temple Bar." Intra-social *rapport* is the pullulation of behavior-patterns cultivated by persons having common interests or approximately equal statuses. In other words, certain behavior-patterns give rise to classes having a kind of *esprit de corps*. If there is what Sombart calls a "specifically proletarian psyche," it is the creature of social vehicles such as language. **Words like "comrade" have a type of linguistic use which Malinowski labels *phatic communion* whereby "ties of union are created by a mere exchange of words."** (Pieris 1951: 500)

This is markedly different from Jakobson's interpretation of what kind of words are phatic. It is also much closer to *communization* than one would expect.

McKeon, Richard 1952. Semantics, Science, and Poetry. *Modern Philology* 49(3): 145-159.

> One widespread tendency is to distinguish science as a cognitive use of language from literature and poetry, which are emotive, and from morals and politics, which are **volitive**. Another tendency is to treat such distinctions as successive stages of abstraction, the analysis of language in itself in "syntax" being possible by abstraction successively from designata which are treated in "semantics" and from the user of the language who is an object of investigation in "pragmatics." (McKeon 1952: 155)

Reference to *R. Carnap's* Introduction to Semantics, *p. 9.* I guess "volitive" is this guy's term for *conative*. "One distinction that has been repeatedly proposed is the age-old triology of affect, cognition, and **conation**. Affect refers to a person's feelings toward and evaluation of some object, person, issue, or event; cognition denotes his knowledge, opinions, beliefs, and thoughts about the object; and conation refers to his behavioral intentions and his actions with respect to or in the presence of the object." (Fishbein & Ajzen 1975: 11-12) I recognize now that those guys were reiterating the same stuff that Bühler was dealing with. The common (age-old) source is still unknown, although it's probably either Plato or Aristotle.

> Science, qua science, would in such an approach require syntactic and semantic, but not pragmatic, analysis, since consideration of the peculiarities and purposes of the scientist who enunciated a scientific proposition would not be relevant to its truth or falsity, whereas the characteristic analysis of poetry would fall in pragmatics and no sharp difference would separate the linguistic problems of poetry from those of politics. (McKeon 1952: 155)

Reference to *C. W. Morris*, Foundations of the Theory of Signs, *pp. 39-40.* - "Even linguistic signs have many other uses than that of communicating confirmable propositions: they may be used in many ways to control the behavior of one's self or of other users of the sign by the production of certain interpretants." - This suggestion can very well put to use in terms of phatic function: that (sometimes or some) signs are used to control not the behavior of one's self or others but the interaction between one's self and others. The phatic function - especially in the sense of establishing, prolonging or discontinuing communication - is the function that controls the communication system.

> Still another tendency treats these distinctions by differentiating the uses of language according to the relations of the individuals in communication, the relations of language to the referents signified, and the relations of language to the effects evoxed. Pragmatic uses of language become a subdivision of referential uses sharply distinguished from the evocative uses of poetry, for examyle, in the classification of the uses of language into (1) **phatic communion, which establishes the bond of social communities**, (2) referential symbolism, which is subdivided into pure referential symbolism and pragmatic-referential symbolism, and (3) evocative symbolism, which is subdivided into literature and pseudo-literature. Whether the practical is more like the poetic or the scientific, and whether the poetic is characterized adequately as the use of language to produce emotions, to present objects of interest, or to evake experiences, the poetic use of language is distinct from the scientific. (McKeon 1952: 155)

This guy has a weird grasp of the language functions but he does point out that phatic communion is useful for building communities. It's probably beyond my capabilities but I believe it's possible to link phatics to Norbert Elias's concept of figuration. The reference after "pseudo-literature": *T. C. Pollock*, The Nature of Literature: Its Relation to Science, Language, and Human Experience, *pp. 165-166.*

James, E. O. 1957. The Nature and Function of Myth. *Folklore* 68(4): 474-482.

> Like peoples in a primitive state of culture in regions isolated from higher civilizations, the "folk" in a modern community, until comparatively recently, to a very considerable extent lived and moved and had their being in a tradition that coloured the whole of their life. The seasonal sequence of ploughing, seedtime and harvest, of lambing and shearing, together with the cries in the human cycle of birth, marriage and death, were integral elements in their life and its occurrences constituting their essential culture and determining their way of life, thought and behaviour. They were the things by which they lived, and it is in this milieu that their lore, in so far as it has survived intact, has to be evaluated and interpreted. (James 1957: 478)

In other words, the myths of a people go a long way towards understanding their way of life.

> So regarded, its function [the function of myths or lore] is **to produce "phatic communion", or *rapport*, between members of the community; a sense of "togetherness" stimulated by common sacred utterances and actions transmitted from one generation to another in a prescribed pattern, giving order and consistency to a collective effort at specified times of festivity or lament**. As the spoken word is thought to exercise supernatural power in its utterance and repetition, it gives efficacy to the actions performed and the episodes recounted as an "uttered rite". Emotional situations of continual recurrence require perpetual satisfaction and the stories told and repeated with regular precision as a seasonal performance usually relate to certain events of outstanding importance which have a permament significance in the moral, social and religious organization of society. (James 1957: 478)

So this author, too, identifies phatic communion with *rapport*. "A sense of togetherness" is a new one.

Breed, Warren 1958. Mass Communication and Socio-Cultural Integration. *Social Forces* 37(2): 109-116.

> 1. Besides values and kinds of behavior, we have seen that certain specified individuals receive favorable treatment: doctors, business leaders, judges, mothers, clergymen, GIs overseas, etc. This leads to the proposition that leaders personify or embody the values related to their office. Thus the media, in avoiding criticism of the incumbents, are again supporting the existing cultural structure. Contrariwise, should a leader's devation become a public scandal, it is possible that a "domino effect" will endanger faith in the institution he represents as well. Whether people respond to such a failing in specific or diffuse ways is an empirical question; exploratory interviews suggests that both occur. For example, to sucha a "shattering" question as "What would you think if you discovered the Archbishop had a harem?" some respondents expressed shock about the individual only, others said they might question all religion, and one respondent point the way to anomie: "If they can do it, everybody can." The Hollywood production code follows the diffuse theory: "The reason why ministers of religion may not be comic characters or villains is simply because the attitude taken toward them may easily become the attitude toward religion in general". (Breed 1958: 116)

This was written almost 15 years before the Watergate scandal which reportedly changed the public opinion about the president's office. Today a similar process seems to be taking place in relation with America's National Football League (NFL).

> 2. The values of religion, as Durkheim said, are linked to *social processes* taking the form of ritual. Durkheim maintained that rituals, with their repeated, rhythmic, tangible form served to concretize and reinforce religious beliefs. While the analogy is far from perfect, it may be that the mass media also, by the repeated, patterned "ritual" of their dissemination - every month or week, day, hour, etc. - serve a similar function in the conservation of socio-cultural resources. One comes to expect a certain joke from Jack Benny, a "Tiny Tym" story at Christmas, a boy-gets-girl story in magazine and movie, etc. **People may not so much "learn" from the media as they become accustamed to a standardized ritual**. (Breed 1958: 116)

In Ogden and Richards's version ritualized formulas like "Good morning!" similarly are not so much informative as they are merely *suitable*. This leads to an interpretation of phatics as a cultural function (e.g. the phatic function of culture texts).

> 3. In this sense of discretion, we can perceive a similarity between mass communication and personal communication. Tact, the use of the white lie, and the studied avoidance of stating unpleasant facts may be characteristic of all social (as distinguished from scientific) communication. Perfection is a severe model for human behavior, and **the use of discretion enables the structure of relationships - however genuine - to survive in the face of strain**. What Malinowski called "phatic communion" can thus also be found in formal mass communications. (Breed 1958: 116)

Yet another connection between relationships and phatic communion.

Warriner, Charles K. 1965. The Problem of Organizational Purpose. *The Sociological Quarterly* 6(2): 139-146.

> Thus to define purpose we must deal with the *assumed functions* or consequences of the several activities of an organization. In focusing upon the assumed functions as the criterion of purpose we differentiate purpose from function and through this we reintroduce the concept of purpose as a source for order and direction in what the organization does. (Warriner 1965: 144)

From Bühler's "semantic functions of language structures" to Jakobson's "language functions" and now just "assumed functions".

> Although specific organizational purposes can be identified in this fashion, we found that these distinctions were **too refined for our purposes**. For example, it appeared of little consequence that the activities of one club were to enable the members to play bridge and in another to play pinochle or poker, particularly when we are constrasting them with service clubs, fraternities, or study clubs. (Warriner 1965: 144)

The language functions are too refined for anything except speech or discourse analysis.

> We therefore focused upon the general kinds of values inherent in activities. Four such *value functions* of activities can be identified: (1) The *performance pleasure* function. Activities may serve primarily as pleasure-giving in themselves, for examyle, dancing. **(2) The *sociability* function.** Activities may be important primarily as a vehicle for interaction. For example, in *some* bridge clubs, the game is merely an excuse for getting together, and the bidding and the play are sacrificed to demands of chatting, gossip, phatic communion, or argument. (Warriner 1965: 144)

(1) The poetic/aesthetic function; (2) the phatic/social function. Notice that Warriner expands it in a certain sense by pointing out, as Malinowski did, that phatic communion may go hand in hand with some practical activity.

> (3) The *symbolic* function. Activities may be important primarily as a ritual or ceremonial act in which each part of the set and the activity set as a whole stand for or represent some belief system. The representation and reaffirmation of these beliefs are the central functions of the activities: for example, invocations at meetings, the communion service in churches, and many rituals in fraternal organizations. (Warriner 1965: 144)

You may emphasize the symbolic function of rituals just as well as the phatic function of rituals.

> (4) The *productive* function. Activities may be important because they produce some product or service or bring about a change in something, and it is this product or service which is desired or valued. It may be useful further to subdivide these productive functions according to the consumer of the product or service - e.g., the members individually, the members collectively, the organization itself, clients or customers, the community. (Warriner 1965: 144)

But where are the rest? Are there no organizations with primarily conative function? I'd think that institutions that control the behaviour of people are such organizations. The police, for example, is quite conative. Otherwise it's a neat outline that may aid nonverbalizing the language function.

Whiteley, W. H. 1966. Social Anthropology, Meaning and Linguistics. *Man*, New Series, 1(2): 139-157.

> Malinowski could not be described as a descriptive linguist in the technical sense in which the term is now understood, but he made a number of **illuminating observations** on the function of language in Trobriand society and on the problems of meaning generally. Writing at a time when the function of language was widely conceived in terms of its capacity to convey thought, Malinowski was quickly made aware, in his observations on fishing, trading and gardening, of the importance of language as 'a mode of social action rather than a mere reflection of thought' (1923: 247). He was also much impressed by the use of language in 'free, aimless, social intercourse' and suggested for this **the term 'phatic communion', by which he wished to stress the establishment and maintenance of social ties by a set of verbal conventions**. While such views served as a valuable corrective to current views of language, and quickly became part of **a new orthodoxy**, it is his view of meaning, derived from the use of ethnographic texts, which is perhaps of greater interest, though he was by no means the first to make use of texts in this way. It was clear to Malinowski that such terms and expressions which related to ceremonies, ritual, social institutions and beliefs could not be translated by some hazarded equivalent but needed to be described by reference to the total social context in which they occurred; thus 'Exactly as in the reality of spoken or written languages, a word without *linguistic context* is a mere figment and stands for nothing but itself, so in the reality of a spoken living tongue, the utterance has no meaning except in the *context of situation*' (1923: 240). This illuminating concept was never developed fully by Malinowski bit it was taken over and developed by his contemporary in London, the late J. R. Firth, who incorporated it into his own contextual theory of meaning. (Whiteley 1966: 144)

Whiteley is already informed by Jakobson's interpretation, which quickly became a new orthodoxy of its own.

Hymes, Dell 1971. The Contribution of Folklore to Sociolinguistic Research. *The Journal of American Folklore* 84(331): 42-50.

> The situation has not been seen for what it is partly because we are accustomed to generalize statements as to the functions of language, commonplaces as to the great importance of language in general. These commonplaces do us a disservice. Praising language in general, they obscure the need to study just what functions it does have in particular cases. They lead us to act as though language has the same function in every community (indeed, that all languages have the same functions and that each community has just one language having these functions). The fcats are otherwise. Hockett, for example, generalizes, "The story-teller must be a fluent and effective speaker. ..." But among the Gbeya of Central Africa no one is regarded as skilled in narration. **Malinowski has stressed "phatic communion," talking for the sake of talking**. The Wishram Chinook of the Columbia River take just the opposite view; one does not talk when one has nothing that needs to be said. Sapir has written of the tendency to fill up one's world with language; but among the Paliyans of South India, by the age of forty men are reported to speak almost not at all, and a communicative person is regarded with suspicion. Often one reads of the role of language in the transmission of culture, the social heritage, but among many peoples the great bulk of adult roles and skills are transmitted nonverbally. (Hymes 1971: 43-44)

Despite the negative attitude towards phatic communion I like this passage very much. Maybe I should list the definitions of phatic communion I have found?

Asad, Talal 1979. Anthropology and the Analysis of Ideology. *Man* 14(4): 607-627.

> In fact, many of the basic assumptions and concerns of more recent writers influenced by the study of language can be traced back to Malinowski, not only of those writers who have been happy to acknowledge the connexion, but also of many who have not. Malinowski's critics, ranging from linguists such as J. R. Firth (1957) and Langendoen (1968) to the publicists for a New Anthropology like Ardener (1971), Henson (1974) and Crick (1976), have largely seen in Malinowski a failed language-theorist. One is often given to understand that despite his commendable emphasis on the importance of learning native languages for fieldwork, Malinowski has no real understanding of advanced language theory. He is dismissed by anthropologists like Sahlins (1976) for his crass utilitarianism, or **noted briefly by linguists like Lyons (1968) as someone who contributed that quaint but not entirely valueless notion, 'phatic communion', to semantic theory**. That Malinowski's texts on language also contain an anthropological theory of culture (which is not, by the way, to be confused with his theory of basic and derived needs), has gone generally unnoticed. (Asad 1979: 608)

Phatic communion is "quaint" indeed.

Meyers, Robert B. 1980. Pragmatic Interpretation. *boundary 2* 8(3): 115-140.

> The speaker's act, inviting inquiry by means of a "Strategy," is undertaken because the speaker feels at the moment, for whatever reasons, that a more direct and forthright act is inappropriate. Such a "Strategy" might be used in a case in which the speaker did not feel properly disposed to the listener to convey to him accusatory "information." Indeed, because talk always occurs in a web of interconnections which constitute the social context, "statements" are rarely just neutral statements. The speaker who does not attend to this fact of social reality suffers the consequences. The speaker shapes his statements into acts appropriate to the context of social-moral interconnections in which he finds himself. Even **the simple sharing of banalities, Malinowski's "phatic communion"**, has social-moral meaning far more important than the content of the talk. (Meyers 1980: 123)

The most negative definition of phatic communion yet.

Definitions of phatic communion

- a type of linguistic use whereby "ties of union are created by a mere exchange of words." (Pieris 1951: 500)
- [a use of language] which establishes the bond of social communities (McKeon 1952: 155)
- [the function that produces] *rapport* between members of the community; a sense of "togetherness" stimulated by common sacred utterances and actions (James 1957: 478)
- [the use of language that] enables the structure of relationships - however genuine - to survive in the face of strain (Breed 1958: 116)
- [the function of an activity as] merely an excuse for getting together, [for] chatting, gossip [...] or argument (Warriner 1965: 144)
- the establishment and maintenance of social ties by a set of verbal conventions (Whiteley 1966: 144)
- talking for the sake of talking (Hymes 1971: 43-44)
- the simple sharing of banalities (Meyers 1980: 123)

5.10 October

5.10.1 Lanigan on RJ's Semiotic Theory (2014-10-06 16:42)

ED 355 570 CS 508 098

AUTHOR	Lanigan, Richard L.
TITLE	Roman Jakobson's Semiotic Theory of Communication. [Revised.]
PUB DATE	19 Nov 91
NOTE	10p.; Revised version of a paper presented at the Annual Meeting of the Speech Communication Association (77th, Atlanta, GA, October 31-November 3, 1991).
PUB TYPE	Speeches/Conference Papers (150) -- Viewpoints (Opinion/Position Papers, Essays, etc.) (120)
EDRS PRICE	MF01/PC01 Plus Postage.
DESCRIPTORS	*Communication (Thought Transfer); Information Theory; *Language Role; Models; *Semiotics
IDENTIFIERS	Discourse; *Jakobson (Roman)

Lanigan, Richard L. 1991. Roman Jakobson's Semiotic Theory of Communication. Revised version of a paper presented at the Annual Meeting of the Speech Communication Association (77th, Atlanta, GA, October 31 - November 3, 1991).

> For most of this century, Roman Jakobson's name will have been synonymous with **the definition of communication as a human science, i.e., communicology**. I use the future perfect sense, will have to be synonymous, because Jakobson is indeed the modern source of most of what we theorize and practice as human communication. And yet, he will be the source of how we shall come to understand communication in the future as the theoretical and applied use of semiotic principles of epistemology. In short, ***what* we know about communication and *how* we shall understand it in years to come is the accomplishment of Roman Jakobson**. (Lanigan 1991: 2)

Proceeding happily with more hope and fanfare than actual results. This was obviously written before the paradigm shift from Jakobson to Peirce, or at least before Lanigan became aware of it.

> Jakobson's point can be summarized and illutrated with a simple comparison of the key features of both communication and information as (1) an account of human *choice* (an eidetic capacity to judge appearances) and (2) an account of human *practice* (an empirical capacity to judge appearances). Obviously, **the ability to choose is a theoretical capacity, while that of practice is an applied capacity**. I use the term *capacity* here in C. S. Peirce's sense of semiotics, i.e., the human recognition of sign function embodied in a symbol (Lanigan 1988). (Lanigan 1991: 3)

Nope, Lanigan was well aware of Peirce. "Eidetic" is related to mental imagery. The aspect of *choice* is also what biosemioticians premise the semiotic treshold on (e.g. life is about choices, while lifeless material is dominated by causal processes).

> [...] communication is a code phenomenon, while information is a message phenomenon as [...] Jakobson corrects Shannon and Weaver. (Lanigan 1991: 4)

I would have thought these relations were reverse, as communication implies an exchange of messages while information can be viewed as a codification of non-messages.

> Within the context of Jakobson's "human sciences model" [...], there is a disciplinary hierarchy moving from linguistics as the study of verbal (i.e., oral) messages, on to semiotics as any type of message, but with the verbal implied, and next, on to the study of any messages as the structural scope of social anthropology and economics, **then finally to any form of life as a message exchange system in biology**. Indeed, these are the parameters of a theory, the only theory of communication that deserves the name "theory" rather than model. The information model hardly compares on this accourate theory scale! (Lanigan 1991: 4-5)

I knew that on the narrower point of the concaving rings of fields *poetics* is above linguistics, but I did not know that the biosemiotic field can be appended to the social field. It does make a lot of sense. With the model and theory distinction I would rather argue that Jakobson attempted a communication model while Ruesch was about communication theory (his questions were more thorough than Jakobson's scheme but he didn't diagram his questions).

> While Jakobson as a linguist naturally believed in the linguistic sign as the starting place for analyzing the phenomenological nature and function of discourse, his own researches convince us that a semiotic language is the origin of a theory of communication. The proof lies with his own priority for distinctive features as an *eidetic* phenomenon of realization, i.e., a combinatory inclusion (the distinctive both/and *choice*), prior to the actualization of a phenomenon as *empirical* (the redundancy of either/or *practice*). Simply put, **the code as semiotic is prior to the message as linguistic**. (Lanigan 1991: 5)

So choice and practice are Lanigan's selection and combination, or even *langue* and *parole*. The priority of code is arguable but I get that he's drawing on the passage that says something like *the addresser has the code with which he creates the message while the addressee has the message and must deduce the code* (I'm paraphrasing, of course.)

> Only a code (semiotic) grounds the eidetic combination of "addresser" (speaker) and "interpreter" (thinker) as linked by an empirical message (linguistic). The reverse case, where the empirically linguistic is primary is, indeed, information. (Lanigan 1991: 5)

Thus, the addresser communicates messages while the addressee interprets the information within the message.

> No code is available for interpretation because the empirical interpreter as addressee cannot simultaneously view him or herself as an other addresser. Simply put, the addresser *both* chooses a code (for a message) so that contact (for a context) exists with an addressee *and* **the addresser practice the idea of a code by being the first interpreter of what is said orally**. (Lanigan 1991: 5)

This is a mighty fancy way to say that autocommunication precedes intercommunication.

> The emotive function of the oddresser is in fact an eidetic display of distinctive (code) features (message) as primary modeling so that, in turn, messages may be coded. (Lanigan 1991: 5)

A neat idea, but false. The emotive function is a semantic function. Bühler warned that if the "semantic" in such a statement is neglected (as Jakobson actually did) then it becomes impossible to avoid pseudo-problems. So, no, the emotive function has very little to do with *an eidetic display of distinctive features*. The emotive function is a semantic function of the linguistic sign (message). One must not forget that Jakobson's language functions are about the meaning of the linguistic sign, not about the semiotic nature of each component as such.

> On the other hand, information is a condition of referential "circularity" in which messages refer to messages and codes refer only to codes. This is the state of the addressee. By inclusive combination, the conative function of the addressee is, in fact, an empirical display of redundancy (message is message) features (code is code) as secondary modeling. This is to say, the addressee must work from the empirical message manifest as language (speech; logos) back to the eidetic code manifest in speech (thought; mythos). (Lanigan 1991: 6)

What? I understand that this is the continuation of the passage that I paraphrased above but, seriously, what? There is no such thing as "the conative function of the addressee". There is the conative semantic function of language structures oriented towards the addressee (e.g. imperatives, vocatives, etc.), but the addressee him- or herself has very little to with it. This is where it becomes apparent that Jakobson's scheme was meant for speech analysis, not communication analysis.

> Unless the listener hears the sounds, the place of the linguistic among the other semiotic codes cannot be determined. An interpersonal communication proof from everyday life will suffice here. **We all get written telephone call memo notes; we did not hear the caller, so we cannot function as interpreters, which means we are not addressees**. The behavioral result, we do not call back; because the message was not part of our conduct of code recognition. (Lanigan 1991: 6)

This is just absurd. First of all, what in the world are "written telephone call memo notes"? Dear *jesus*, was 1991 that long ago? Secondly, the addressee and the interpreter are not the same. Addressing someone does not necessitate them acting as interpreters. Jakobson's corpus is proof of this: the conative function can be found most often (if not solely) in his analyses of poems, wherein the addressee is a *literal* addressee, someone for whom the poem was written, or who was addressed in the poem. I can very well write a poem addressed to God. This fact does not necessitate the existence of God nor that he/she/it interpret my poem. Cf. the "celestial addressee" in his analysis of one of Dante's sonnets (Jakobson & Valesio 1981[1966g]: 190).

> First, let me discuss the metalinguistic function of the code. Any code operates as symbolic. It is a semiotic function in which one message stands for another. Simple enough, but badly misunderstood when the message per se is symbolic as is the case in language. Simplistic behaviorism is of absolutely no use here because we are in the human world of the symbolic where actions mean, not simply are. (Lanigan 1991: 6)

Let me obfuscate further: language operates as logonomic; it is a *renvoi* of duplex structures operating as microlinguistic fabula. I am disappointed in this paper, if not in Lanigan. His suggestion to combine Ruesch and Lotman caught me off guard a few years ago and that left a very positive impression. Now I see that he read a few papers by Jakobson and began revising the functions without perhaps fully understanding them yet. I do hope my own work won't come off as if I had a poor grasp of the complexities involved in Jakobson's work. (My paper on the phatic function is going nowhere fast, so this may actually be the case.)

5.10.2 Theoretical Background of Paragogy (2014-10-06 16:44)

Peer produced peer learning :

A mathematics case study

by

Joseph Angus Corneli, B.A.

A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements
for the degree of Doctor of Philosophy.

Knowledge Media Institute
The Open University, Milton Keynes, UK
Submitted July 29, 2013
Examined December 17, 2013

Corneli, Joseph A. 2014. *Peer Produced Peer Learning: A Mathemathical Case Study*. PhD thesis. Milton

Keynes, The Open University.

> **The term *paragogy* (literally, "para-" alongside, "-gogy" leading)** is used here to characterize the critical study and practice of peer produced peer learning, adapting the classical concept of *pedagogy* and the relatively recent notion of *andragogy* (Knowles, 1968) to a peer learning context. The need for a theory of this nature was articulated in dialog and collaborative research with Charles Jeffrey Danoff (Cornely & Danoff, 2011a, 2011b). (Corneli 2014: 33)

What a neat term! I can only quibble with the minute semantics of the word, as the "peda-" in *pedagogy* and "andra-" in *andragogy* designate the subject of leading. In effect, *paragogy* would signify something like "distinct from leading". I imagine my own way of learning being closer to this interpretation: more often than not I learn not *from* from university courses and lecturers but *despite* these factors; that is, on a path distinct from where we are supposed to be lead. But the meaning given to it here works well, too, I guess (I don't yet know what is peer produced peer learning).

> *What if every participant specified their level of commitment in advance?* Building a "contract" with the facilitator - and with the community - would delp ensure that people would make appropriate commitments (and keep them). (Corneli 2014: 34)

Is it even possible to specify the level of commitment in advance? My university enables students to register off from a course in two weeks. These first few weeks are viewed as a testing period for everyone to decide if they want to be committed to the course or not. I imagine this is common practice. Our unofficial seminar on autocommunication also disintegrated after two weeks but that may have been due to poor timing (at the end of the semester).

> At the same time, from a paragogical perspective, learning is not an automatic default; it is a specific sort of highly conditioned side-effect. One may be stuck in a rut. A *peer* should not be conceptualized as someone who is stuck in the same rut. Rather, **people who learn together or from one another, who help one another get a better grasp of the world, are understood to be "peers."** (Corneli 2014: 36)

"[...] each individual may hold a small piece of information which is entirely useless to him alone; but when he is in contact with a group [...] the isolated pieces of information fall into place. [...] The codification of information is divided among many people, and only when the mosaic is put together does it become significant." (Ruesch 1972[1953]: 74) And: "[...] the gradual interchange of information and successive correction leads to the establishment of correspondence of information between A and B, which state might be called "understanding"." (*ibid*, 86)

> In a more detailed interpretation, "Context" could be decomposed into nested, overlapping, or adjacent contexts. (Corneli 2014: 37)

This is almost what I'd like to do with Jakobson's *context* component when I get to it. I'd like to resuscitate Albert Gehring's *contextual function* (in *The Basis of Musical Pleasure*, 1910), although that would take a lot of effort (mostly because Gehring himself does not use the term, but that is how S. K. Langer characterizes his efforts). A more accommodating parallel is within the Marty/Tynyanov syn- and autofunction. In short, the synfunction concerns "adjacent contexts" (from "syn-" meaning *place together*) and the autofunction concerns, well, not exactly nested or overlapping contexts but *other* similar contexts that are not necessarily adjacent. I now realize that this is almost like the distinction between enigmatic and paradigmatic situations in that the autofunctional context has an already established set of rules to it, while the enigmatic situation is understood through the broader social context.

> Within the field of education, Marlene Scardamalia's notion of "*collective cognitive responsibility*" (Scardamalia, 2002) is sympathetic, although it remains basically provisionist. Her claim is that in the standard

> classroom model, "*all the higher-level control of the discourse is exercised by the teacher*." **Students are "*reactive*" and "*receptive*,"**, their work focused on "*tasks and activities*." Small groups and decentralized, constructive, computer mediated communication are seen as two possible alternatives that "*turn more responsibility over to the students*." (Corneli 2014: 38)

This chapter is full of notions that sound so awesome and yet feel distinctly out of my grasp. I've made the same distinction between the *reactive* style of American students as opposed to the *receptive* style of Estonian students before, although in different terms. Actually, I got into Jakobson thanks to a course dedicated to him in which the lecturer acted very little; the students made almost all the presentations and there was a palpable "collective cognitive responsibility" to make sense of Jakobson's work. It almost felt like the *kružok*'s Jakobson himself created in his lifetime (e.g. Moscow Linguistic Circle and Prague Linguistic Circle).

> Our best experiences as course organizers happened when we were committed to working through the material ourselves. (Corneli 2014: 39)

This sounds so true to life. I like lecturers who at least *seem* terribly interested in what they are teaching. In the end it rubs off. Among the local lecturers there are several iterations of the idea that you don't really teach the students the subject. You teach them enthusiasm towards the subject and they will proceed to study it themselves.

> The P2PU governance model was said to be based on "*rough consensus*," after MIT professor David Clark's description of the Internet Engineering Task Force at the July 1992 IETF conference: "*We reject: kings, presidents and voting. We believe in: rough consensus and runnig code.*" (Corneli 2014: 39)

This sounds a lot like the character of Jakobson's circles. The Prague Linguistic Circle reportedly even had the attitude of "If you can't stand the heat, get out of the kitchen". I imagine "running code" must have been quite important, literally, as they all spoke several languages and had to switch between them constantly.

> Bateson's hierarchy *Learning I*, *Learning II*, *Learning III*, etc., begins with *Zero Learning*, which denotes no change in the subject, only a stimulus and a reaction that is already "*soldered in*" (Bateson, 1972, p. 288). As with paragogy, Bateson understands learning to be fundamentally related to change, but in his model, he imposes the requirement that the environment should *not* change while learning is happening. (Corneli 2014: 43)

As I vaguely remember, Bateson's theory of learning was heavily embedded in behaviorism. Let's see the relevant passage:

> Note that in all cases of Learning I, there is in our description **an assumption about the "context."** This assumption must be made explicit. The definition of Learning I assumes that the buzzer (the stimulus) is somehow the "same" at Time 1 and at Time 2. And this assumption of "sameness" must also delimit the "context," which must (theoretically) be the same at both times. It follows that the events which occurred at Time 1 are not, in our description, included in our definition of the context at Time 2, because to include them would at once create a gross difference between "context at Time 1" and "context at Time 2." (To paraphrase Heraclitus: "No man can go to bed with the same girl for the first time twice.") The conventional assumption that context can be repeated, at least in some cases, is one which the writer adopts in this essay as a cornerstone of the thesis that the study of behavior must be ordered according to the Theory of Logical Types. *Without* the assumption of repeatable context (and the hypothesis that *for the organisms* which we study the sequence of experience is really somehow punctuated in this manner), it would follow that all "learning" would be of one type: namely, all would be zero learning. Of the Pavlovian experiment, we would simply say that **the dog's neural circuits contain "soldered in" from the**

> **beginning such characteristics that in Context A at Time 1 he will not salivate, and that in the totally different Context B at Time 2 he will salivate**. What previously we called "learning" we would now describe as "discrimination" between the events of Time 1 and the events of Time 1 *plus* Time 2. It would then follow logically that all questions of the type, "Is this behavior 'learned' or 'innate'?" should be answered in favor of genetics. (Bateson 1972: 288)
> [*Bateson, Gregory 1972[1964/1968]. The Logical Categories of Learning and Communication. In:* Steps to an Ecology of Mind. *Chandler Publishing Company, 279-308.*]

As I had guessed, this is indeed rooted in the behaviorist debates of the day. I'm not sure how well the Pavlovian conditioning stuff translates into modern learning theories.

> His assertion is that "[t]*he notion of repeatablecontext is a necessary premise for* ***any theory which defines 'learning' as change***" (Bateson, 1972, p. 296). Bateson does allow a hegde, which is that the context is only "*somehow*" or "*theoretically*" the same. The problem is that, here, **Bateson is understanding context as "*a metamessage**which classifies the elementary signal*." Rather than talking about a repeatable context, it would be clearer to simply say that the stable classification of signals is what is important. (Corneli 2014: 43)

Is it a good idea to define learning as change? In behaviouristic theories this change was probably understood as a change in the observable behaviour. I find it difficult to imagine learning math as a change in behaviour. "Metamessage" sparked my interest, so I'll turn to Bateson again:

> [Continues from the previous passage, on the next page.] We would argue that without the assumption of repeatable context, our thesis falls on the ground, together with the whole general concept of "learning." If, on the other hand, the assumption of repeatable context is accepted as somehow true of the organisms which we study, then the case for logical typing of the phenomena of learning necessarily stands, because **the notion "context" is itself subject to logical typing**.
> Either we must discard the notion of "context," or we retain this notion and, with it, accept the hierarchical series - stimulus, context of stimulus, context of context of stimulus, etc. This series can be spelled out in the form of a hierarchy of logical types as follows:
> Stimulus is an elementary signal, internal or external.
> **Context of stimulus is a *meta*message which *classifies* the elementary signal.**
> Context of context of stimulus is a meta-metamessage which classifies the metamessage.
> And so on.
> The same hierarchy could have been built up from the notion of "response" or the notion of "reinforcement."
> Alternatively, following up the hierarchic classification of errors to be corrected by stochastic process or "trial and error," **we may regard "context" as a collective term for all those events which tell the organism among what *set* of alternatives he must make his next choice.**
> At this point it is convenient to introduce the term **"context marker."** An organism responds to the "same" stimulus differently in differing context, and we must therefore ask about the source of the organism's information. From what percept does he know that Context A is different from Context B? (Bateson 1972: 289)

I would prefer the latter alternative because the notion of "context marker" sound much more useful than "context of stimulus [a]s a metamessage". These two may in fact be related, because *metamessage* is, by definition, a message about message - which could very well be a "context marker" instead of the context of stimulus as such. Still all of this is beyond my understanding, as the Theory of Logical Types (and most everything else related to Russell) goes over my head.

> As an important class of examples, day-to-day communication works largely due to the fact that "*the stream of events is commonly punctuated into contexts of learning by a tacit agreement between the persons regarding the nature of their relationship*" (Bateson, 1972, p. 304). (Corneli 2014: 44)

This sounds awfully lot like communication about relationship (Bateson's *μ-function*). Let's see:

> Of the multitudinous ways in which Learning II emerges in human affairs, only three will be discussed in this essay:
> (*a*) In describing individual human beings, both the scientist and the layman commonly resort to adjectives descriptive of "character." It is said that Mr. Jones is dependent, hostile, fey, finicky, anxious, exhibitionistic, narcissistic, passive, competitive, energetic, bold, cowardly, fatalistic, humorous, playful, canny, optimistic, perfectionist, careless, careful, casual, etc. In the light of what has already been said, the reader will be able to assign all these adjectives to their appropriate logical type. All are descriptive of (possible) results of Learning II, and if we would define these words more carefully, our definition will consist in laying down the contingency pattern of that context of learning I which would expectably bring about that Learning II which would make the adjective applicable.
> We might say of the "fatalistic" man that the pattern of his transactions with the environment is such as he might have acquired by prolonged or repeated experience as subject of Pavlovian experiment; and note that this definition of "fatalism" is specific and precise. There are many other forms of "fatalism" besides that which is defined in terms of this particular context of learning. There is, for example, the more complex type characteristic of classical Greek tragedy where a man's own action is felt to aid the inevitable working of fate.
> (*b*) In **the punctuation of human interaction**. The critical reader will have observed that the adjectives above which purport to describe individual character are really not strictly applicable to the individual but rather describe *transactions* between the individual and his material and human environment. No man is "resourceful" or "dependent" or "fatalistic" in a vacuum. **His characteristic, whatever it be, is not his but rather a characteristic of what goes on between him and something (or somebody) else**.
> This being so, it is natural to look into what goes on between people, there to find contexts of Learning I which are likely to lend their shape to process of Learning II. **In such systems, involving to or more persons, where most of the important events are postures, actions, or utterances of the living creatures**, we note immediately that the stream of events is commonly punctuated into contexts of learning by a tacit agreement between the persons regarding the nature of their relationship - or by context markers and tacit agreement that these context markers shall "mean" the same for both parties. (Bateson 1972: 297-298)

I guess Bateson didn't shake off his influences from Palo Alto in the sixties. The bit about character being a social phenomenon is very much the same stuff Ruesch discusses in relation with psychosomatic illnesses. Simply put, sometimes what we call "mental disease" is not an outcome of a pathological mind but a result of communication disturbances within the group (family, friendship circle, working environment, etc.). I notice that he drew on Dewey and Bentley's *The Knowing and the Known* in this regard (e.g. the talk of "transactions"). The punctuation of interaction was one of the discoveries of Ray Birdwhistell, another member of the Palo Alto group (notice the distinction between postures and actions). And when he says "such systems, involving two or more persons" he is essentially discussing what he and Ruesch earlier termed a communication system. In this sense "context markers" are not much different from what Ruesch calls "metacommunicative instructions".

> The pattern by which we should define Learning III and so forth is now relatively clear. Since "*what is learned in Learning II is a way of punctuating events*" (Bateson, 1972, p. 305) then what is learned in Learning III is a way of punctuating the punctuation of events - and so on. In other words, Learning II is about creating the boundary conditions in which a given pattern of control will be exercised, subjected to the standard caveat that this control is partial. In a paragogical view, punctiation of this sort could also be

called *context creation* - although often more is involved in context creation than just bracketing. (Corneli 2014: 44)

I don't really see the use of the hierarchical approach (stimulus, context of stimulus, context of context of stimulus). It sound like an overly complex way to go about *interaction management*. Even Erving Goffman's discussion of the *involvent idiom* would be more beneficial, I think. But all in all it sounds exactly like the kind of stuff that I would subsume under the notion of *channel regulation* (a better term doesn't come to mind at the moment).

> **Here, *relationship* especially means a context for communication**, which as we've seen, means a context for learning, and, more broadly, a context in which cybernetic control is exercised. Bateson shows through many examples that humans and other mammals typically communicate about their most meaningful relationships with one another in nonverbal - i.e., analog - ways. He introduces the term *μ functions* to describe communication acts, whether digital or analog, spoken or unspoken, which are **ways of "voicing" relationship**. (Corneli 2014: 45)

As much as I would like to protest that the context has very little to do with it, this is essentially correct. Back in April when I wrote a messy essay on Bateson's μ-function I concluded that he deduced this from his and Ruesch's earlier *metacommunication*, specifying it as metacommunicative instructions about contact (whether messages pass through, whether they are understood and whether to terminate the contact). Just like with Jakobson's phatic function one steps on thin ice when trying to make sense of the exact nature of the relationship (in Jakobson, the character of contact). From what I found in his collaboration with Ruesch I'd say that he means "relationship" in the very transient sense of "communicative relation", e.g. the fact of communicating at the moment; rather than what we understand as "human relationships", "social relations" or, here, "meaningful relationships". In short, the relationship I think he has in mind for the μ-function is about mutual awareness and influence rather than, say, friendship, intimacy, etc. I may, of course, be mistaken. And in any case it would be interesting to consider both options and if he does mean it in a transient sense, it can be expanded in order to consider more lasting relationships.

> Paragogy not only "*eschews pipeline models of transmitting knowledge*" (Papert & Harel, 1991) but treats communication as an assemblage with emergent properties, constituted by its participants, and **subject to the vagaries of existence in the real world**. In this respect, we find paragogy at once in both its (em)*phatic* and *productive* senses. (Corneli 2014: 48)

I'd suggest the communication system approach of Ruesch and Bateson. Not only because it accounts for these aspects but because it proposes a *network* (or rather several networks) instead of the pipeline.

> In short: paragogy is concerned with generating and voicing the *μ* functions that **sustain relationships** in which learning can take place, and through which meaning can be made. (Corneli 2014: 48)

I see the connection between paragogy and the μ-function (or phatic communion, communization, etc.) but I have as of yet very little idea how the μ-function could be elaborated into something like a μ-algorithm.

5.10.3 Phatic Labor and Infrastructure (2014-10-06 16:46)

A B S T R A C T

In this article, I draw on ethnographic research in Cairo to analyze outcomes of Egyptian women's practices of sociality. In Cairo, "phatic labor" creates a social infrastructure of communicative channels that are as essential to economy as roads, bridges, or telephone lines. Projects to empower Egyptian women via finance made these communicative channels visible as an economic infrastructure for projects oriented around the pursuit of profit. A social infrastructure that had functioned as a kind of semiotic commons became visible as a resource that could be privatized or formatted as a public good. [*Egypt, political economy, empowerment, semiotics, social theory, infrastructure, women*]

Elyachar, Julia 2010. Phatic labor, infrastructure, and the question of empowerment in Cairo. *American Ethnologist* 37(3): 452-464.

> Despite such problems, she and her friends were busy and active. They would **visit one another**, most often in their own block of apartments but in other parts of the neighbourhood as well. They visited women they knew from the mosque, friends they had made through other friends, and, sometimes, women they had met at the greengrocer. They also **maintained ties** to friends and family in other parts of Cairo, and much of their week was taken up with visiting around the city (which, with its population of 18 million, took up both time and effort). **There was often no obvious purpose to those visits - no goal to accomplish, no occasion to celebrate, no fixed appointment to meet**. (Elyachar 2010: 452)

Communication and social relationships are sometimes pleasurable for their own sake. E.g. phatic communion. My

first thought is that "phatic labor" is an extension of phatic communion in the sense that it is sometimes *laborious* (taking both time and effort) to achieve.

> Anthropological writing on microenterprise, empowerment, and finance usually draws on theories of political economy, finance, and development. My analysis is equally grounded in those bodies of literature, but I draw on **linguistics, semiotics, and information theory** as well. As a starting point for my analysis of the outcomes of women's **social practices**, I turn to Bronislaw Malinowski's (1936) concept of "phatic communion." With this concept, Malinowski shows how **language such as gossip and catting can be a means of establishing ties for their own sake**, rather than for the purpose of conveying any information in particular. In the spirit of other projects that **bring together semiotics and linguistics with political economy** (Keane 2008; Kockelman 2006, 2007; Pedersen 2008), I bring together Malinowski with Karl Marx to introduce the concept of **"phatic labor."** I argue that **this labor produces communicative channels that can potentially transmit not only language but also all kinds of semiotic meaning and economic value**. The period of empowerment finance, as I show below, made communicative channels created through phatic labor visible as a social infrastructure on which other projects oriented around the pursuit of profit could be constructed. (Elyachar 2010: 453)

I get very suspicious when Marxism is involved. So, too with information theory, because that stuff is almost synonymous with "mathematical theory of communication" and was reportedly a failed project (limited to technical/engineering aspects of communication). I do agree that ultimately phatics is not about small talk as such, but about social relationships - or *infrastructure* - and the communization of not only about signification ("semiotic meaning") but also, as Malinowski put it, about "the breaking of bread and the communion of food" (1946[1923]: 314).

> In workshop neighbourhoods of Cairo, the coffeehouse is a place where deals are made, information exchanged, workers located, and opportunities pursued. The coffeehouse is **a beehive of sociality**, where men from workshops chat and gossip over **instruments of convivality** such as coffee, tea, and water pipes (*sisha*). Workshop masters come to the coffeehouse to settle disputes, arrange deals, and learn about new customers, supplies from new sources, and whether workers with skills they need are available for hire. Workers share information about possible jobs and gossip about their current employers. The coffeehouse has been called an "informal institution" of the Egyptian labor market (Assaad 1993). More bredly, **it is a place where channels of communication in the public economic space of workshop communities come together and become visible**, like train tracks come together in Grand Central Station in New York City. (Elyachar 2010: 454)

Every nexus of communication channels can be viewed this way, be it a physical coffee shop or an internet forum. Some of these descriptions sounds awfully lot like what people do on reddit; especially information about possible jobs and gossip about current employers.

> Um Muhammed moved around much less than her neighbours: She generally moved only from her apartment to her husband's coffeehouse to the homes of her immediate relatives and back again. Her limited mobility may have been due in part to a slight limp. But if so, the contours of her social world had become shaped around those limitations to quite productive ends. Her life was oriented around her nuclear family and her time was spent inside the home, but Um Muhammed was not a housewife. Nor did she spend her day reproducing labor power to be sold on the market for a wage. As a loving wife and mother, Um Muhammed's **affective labor and skill** were crucial in creating the possibilities for her son to become a fully social man who could marry and head an economic enterprise and for her husband to enjoy his reputation as a man of honor who had the resources and the temperament to help others in their times of need. But she did more as well. In popular communities of Cairo, the coffehouse is a place where practices of sociality integral to male productive work are prominently on display. **It is a communicative hub of phatic labor**, as my more detailed discussion of this concept below makes clear. Um Muhammed was a maintenance worker on essential infrastructure of economic life in Cairo. (Elyachar 2010: 454)

I had a hunch that the notion of *emotion work* (or "affective labor") may come into play here. In this sense one can view any of Jakobson's six components and extend them towards economic theories. I think this may have begun with Bourdieu's forms of capital. His social capital has to do with the emotive, conative and phatic functions and his cultural capital with the poetic, referential and metalingual.

> When Hoodfar's informant, Um Hani, needed to get her family's apartment connected to the water, she went about this task in classic Cairene fashion. She **went on visits**. She visited each of her neighbours in turn until she **found someone who knew someone** in the right office to take care of this matter. "If I go not knowing anybody," Um Hani told Hoodfar, "they will not deal with me and send me from one office to the next and will ask me to return day after day. But if I know someone who knows the rules and knows the people, the whole thing may not take more than a few hours. Here **nobody helps you if you do not have connections**" (1997: 230). In this case, Um Hani's visits were interested. But Um Hani also visited back and forth with her neighbours many times with no goal in mind. **Most of the time, she and her neighbours were just being sociable**. The disinterested nature of their visits did not contradict their statements about the importance of the connections that sociality forced. Such is the nature of phatic labor. (Elyachar 2010: 454-455)

In this sense phatic labor has to do with the aspect of relationships that I pointed out while reading another paper on phatics; namely, that communization is not merely about sharing common experience but also about having common acquaintances. A lot of small talk or, especially, gossip, is about other people. In other words, the "channel" that some phatic utterances are "about" are not the given contact between A and B but the contact that A and B both have with C. This is almost the reverse of a *metachannel*, perhaps something like a *parachannel* (although these communication theory terms are perhaps not the best ones for the occasion).

> When **talking about connections** and their importance, Cairenes often use the words ***'alaqat* (relations) or *wasta* (intermediaries)**. The concept of "wasta" is pervasive in Egypt and many other Middle Eastern societies. Cultivating wasta entails great inverstments of time and energy. It is not a phenomenon of the poor alone: Wasta is central to life among elites as well (Inhorn 2004). A concept similar to "wasta" is found in other cultures: The native concepts of "guanxi" in China (Hutchings and Weir 2005; Kipnis 1997) and "nepotism" in the United States (Bellow 2004) both refer to **the importance of cultivating networks of personal connections to get things done**. Wast is sometimes glossed as corruption or patronage and is an object of concern for those studying the conduct of business in the Middle East (Hutchings and Weir 2005; Loewe et al. 2008). Anthropologists often gloss this phenomenon in terms of networks. (Elyachar 2010: 455)

There are corresponding concepts in Estonian as well: *tutvused* ("acquaintances") and *vahendajad* ("intermediates" or "mediators").

> Given the frequency of my informants' talk about connections and relationships, not surprisingly, I began to analyze my findings in terms of "networks" during the course of my research. In this article, I take a different approach. I do not look at the network as an interlocking web of individuals, as a coordination of individual interests, or as a framework for action. Instead, I analyze **communicative channels that I maintain are an outcome of practices of sociality on their own terms, as distinct objects of inquiry**. (Elyachar 2010: 455)

This could very well be the proper object of my made-up field, *phatics*.

> A number of clues within and around anthropology suggest how such an approach might look. **One can, for example, think of channels in much the way Pierre Bourdieu writes about practical reason, in terms of "beaten tracks" or "pathways that are really maintained and used" (1990: 35)**. If one takes an

> approach common in linguistics since Roman Jakobson (1990), then one can think of channels as existing wherever physical proximity and psychological contact between a speaker and addressee allow them to send and receive messages. (Elyachar 2010: 455)

I knew Bourdieu had to show up at one point or another.

> By recognizing that channels can rest on social convention as much as on a specific, one-to-one physical or psychological connection, one can understand a channel as **anything that relates a signer to an interpreter** "such that a sign expressed by the former may be interpreted by the latter" (Kockelman n.d: 3). Understood in this way, **communicative channels can be analyzed as a collective resource for all kinds of semiotic communication** in addition to language per se (Elyachar in press; Kockelman n.d.). And once the analytical focus shifts away from humans brought together in networks to channels themselves as a relatively stable outcome of human practices, then different kinds of metaphors come to mind as to what this might imply. Specifically, **one can think of sets of channels as infrastructure**. (Elyachar 2010: 455)

"Singer" and "interpreter" are such idiosyncratic terms. In a kind of backformation one could very well invent terms like "singer" and "signee" (e.g. the person who "gives" or outputs signs and the person who "takes" on inputs signs). These terms would then correlate with sender and receiver, addresser and addressee, communicator and communicatee, effector and effectee, etc. The matter is a bit more complex with the interpreter, since both sender and receiver are dealing with interpretation to some degree (the sender necessarily interpretates his or own message). One suspicious option would be to think of the sender as an *interpretant* and the receiver as *interpreter*. In this case the sender does not have to be a person as such but could very well be an imaginary of fantasy sender, as in some cases of intrapersonal communication. E.g. in the reverse case of praying, as when a person assumes that God has given (communicated) him or her a sign, God is not an actual "signer", but an imaginary construct, an *interpretant* in the interpreter's mind. // I agree that communication channels can be thought of as a resource (a type of semiotic resource, to be specific), but I detest terms such as "semiotic communication" and "semiotic meaning". Communication necessarily occurs through signs just like meaning is necessarily semiotic. What must be pointed out, though, is that sharing something can bypass signs - this is the case of communization. Breaking bread and sharing food, as in Malinowski's example, is not a case of communication nor is there anything particularly semiotic about it, but it is still a case of *communion* and involves both channel and contact. Although, to be sure, even this case is not devoid of semiotic aspects - they are merely difficult to elucidate (e.g. are perception and action semiotic, as in the *pansemiotic* view?). // Lastly, I do like the connection between sets of channels and infrastructure, although the notion of "infrastructure" then demands clarification.

> **Infrastructure is a classic "public good," as a set of resources available to all** and whose use does not decrease its availability to others (Samuelson 1954; Stigliz 1999). The "smell of infrastructure is the smell of the public" (Robbins 2007: 26). (Elyachar 2010: 455)

Could "infrastructure" then be the connection between phatics and Habermasian public?

> Economies cannot function without infrastructure. This is a commonplace in all kinds of economic theory. In volume two of *Capital* (1956), for example, Marx shows the centrality of infrastructure to the circulation and realization of value: **The creation and maintenance of infrastructure is not itself directly productive of value and yet is essential to the capitalist system of production**. Nor, from the standpoint of a neoclassical theory of value, does infrastructure create price. But if you cannot link a product to the market, then that product will spoil and become worthless. If you cannot link a buyer to a seller, then a market cannot function. Linking buyers and sellers entails more than physical transportation of goods. Infrastructure - roads, airports, ports, and bridges - allows producers to realize the potential economic value of a product as well. (Elyachar 2010: 455)

The "channel" in communication similarly is not itself a producer of signification but it is essential to communication and the exchange or establishment of shared signification.

> Through phatic labor, both [Um Muhammed and Khadija] **produced and maintained sets of communication channels** in the male economic space of the workshop. (Elyachar 2010: 456)

It is quite possible to look for analogy in the scientific community, e.g. the "cross-pollunators" as Sebeok called the influential figures in semiotics (like Roman Jakobson, who took continental semiology with him to America and brought communication theory back to Europe through his writings and attendance at conferences).

> Unlike the kind of pathways referred to by Bourdieu in writing about practical reason or the channels modeled by C. E. Shannon for information systems, the channels Khadija helped construct left no marks on the ground or **algorithms** for engineers to reproduce. (Elyachar 2010: 456)

Does this negate Corneli's idea of a mu-algorithm, then?

> Unlike housework or prostitution, **visiting, moving around a megacity, chatting, and consolidating friendship have not been conceptualized as labor in Western social theory**. (Elyachar 2010: 457)

But what about social work? In this sense the whole enterprise of social work is an attempt to create contact between people who need government help and the government bureaucracy that can provide help. In fact, even such mundane phenomena as "registers" or "information booths" (or generally people sitting behind a table near the entrance of a building who provide information about where to go, who to see, etc.) can be thought of "phatically", although the referential function may be dominant in this case. No, but the function of such representatives is not only to hand out information but exactly to "represent" and embody the organization they stand for, so as to give it a human face and establish contact with people. For example, I have a book (Gailit's *Nipernaadi*) long overdue because I borrowed it from a department at the city library that isn't connected to the web-based infrastructure so you need to call the department to lengthen your return. The last time I did that the book was already long overdue and the woman on the other end of the phone sounded so pissed off that I didn't call again, leaving me with an unimaginable amount of overdue payment. Letting the book go overdue is of course my fault, but it wouldn't be a problem had the representative of the library been warmer and not make me feel like a criminal for calling in to lengthen the time. (Now I have to wait for Christmas or whenever the library takes back books without charging overdue cost.)

> **The "affective turn" in social sciences** (Clough 2007; Hardt 2007) opens another way to think about social practices carried out by these women, which are motivated by affect and Egyptian "family ethos" (Wiken 1996) as much as by economic interest, strictly speaking. (Elyachar 2010: 457)

By the amount of papers published on the phatic function and other phatic phenomena (phatics, in general) and by the foreseeable need for studying human contact in an increasingly web-based social reality it seems to me that something like a *phatic turn* is waiting just around the corner, if it hasn't already begun.

> But **by calling rpactices of sociality "labor," I do not mean to say that the friendliness and sociality of the Egyptian people constitute a kind of opportunistic functionalism**. Cairene women are not pursuing instrumentally rational behavior when they go to visit friends on a public-sector bus. At the same time, **the outcome of that work of forging connections is economically vital**. That kind of labor is necessary for the preservation of privilege among the upper classes. **It is necessary for the preservation of life itself** among the poor of Cairo, for whom it is both time-consuming and fragile in its outcomes. Just as poor people have to contend with fragmented physical infrastructure in all aspects of their lives (Larkin 2008), they have to invest more time in **the maintenance of infrastructure of communicative channels** as well. (Elyachar 2010: 457)

Bourdieu's "social capital" does seem appropriate in this context. One could probably comb through all the books on communication, interaction, etc. and find all the fragments about how communication is important for "producing and maintaining" social relationships and what these are good or useful for. One of the first popular books about this topic, *How to make friends and influence people*, was exactly about the usefulness of forming pleasant relationships for the benefit of business.

> Malinowski's data for his brief discussion of phatic communion concerns his informants' engagement in face-to-face conversation in a small island community. Malinowski makes clear that what is at stake here is not "just talk". Phatic communion, he asserts, is a form of social action. Other forms of communication could be brought under the rubric of this kind of social action as well. Phatic communion in Cairo also takes place, for example, through collective "locomotory practices" in urban space that normally remain in the background of perception but through which the collective identity of the poor masses is both expressed and reproduced (Elyachar in press). **Such regularized if relatively unstudied forms of bodily practice and gesture are immediately recognized by others who are part of the same "semiotic community"** (Kockelman 2005: 261-262); they help maintain and reproduce communicative channels in Cairo. (Elyachar 2010: 457)

The fact of being "relatively unstudied" in why one needs to call out *phatics* as the study of social practice serving to establish and maintain semiotic communities. I protested against terms like "semiotic communication" and "semiotic meaning" above because those terms were kind of redundant. I agree with "semiotic community" here because this as a good alternative for Morris's *interpretive family*, or even (sub)culture and goes beyond the notion of community in the sense of a location (e.g. a group of people living in a community). There is a semiotic community whenever (instead of "where-ever") people share a common understanding or experience with certain signs and establish contact by means of these signs. Internet memes, for example, create semiotic communities that are physically diffuse and elusive, yet integral in the sense of sharing a common understanding of a joke, a pun, or whatever phenomenon. I recall sparking up a very pleasant conversation several years ago with a girl at a gas station at 2 AM simply because she had Longcat painted on her shoulderbag. Examples like this are endless and they all have something phatic in common.

> At numerous points in his ethnography, Malinowski maintains that his analysis of kula is relevant for Victorian England. Most famous, perhaps, in this regard, is his offhand comment that the vaygu'a coveted and traded among men in the Trobriand Islands were much like the grown jewels in Great Britain: "Ugly, useless, ungainly, even tawdry" and **yet worshipped as essential to collective identity** (Malinowski 1999: 68). (Elyachar 2010: 458)

This conforms with my stupid example of Longcat quite well, although there are probably more pertinent examples one could bring. The focus here is on the function of phatic communion in establishing groups or communities, of maintaining collective identity. In Malinowski's own discussion of phatic communion it is so with language: the silent stranger is dangerous because it is impossible to achieve contact with him, to exchange ritualized formulas that affirm that he is "the same as you", that he means well, and so to lower tension. I think most small language groups feel good about strangers speaking their language. In a video on youtube about learning Hungarian, one of the most difficult languages on the planet, I heard that the Hungarians are very well disposed to foreigners who make at least some little effort to learn their language. So it is with Estonians and I imagine with other smaller languages as well. Mutual understanding and other very elementary aspects of human relations are at the heart of *phatics*.

> Malinowski's concept of "phatic communion" has been relatively overlooked, outside of its influence on linguistics via Jakobson (Kockelman n.d). **Jakobson (1990) adopted Malinowski's concept of "phatic communion" to identify the "phatic function" of the speech act.** The phatic function is one of the six functions of the speech event he identifies. The expressive function focuses on the speaker; the conative

> focuses on the addressee; the metalinguistic focuses on code; the poetic focuses on sign; the referential focuses on the object, or referent, of a speech act; and **the phatic function focuses on the channel through which speech is conveyed**. Despite the wide range of these functions, linguistics has generally focused on the referential function of the speech event alone (Kockelman 2005: 260-261, n.d.). **It might be time for anthropology to return to Malinowski's formulation of phatic communion as a way to think through a number of theoretical dilemmas confronting critical social analysis today**. (Elyachar 2010: 458)

I find this very agreeable. Not only because Jakobson's interpretation ("adoption") is indeed very restrictive and in an effort to frame phatic communion as a speech function actually leaves out the true *function* of phatic communion - to lower social tension, to establish communion (first of words and ultimately of food, housing, perhaps sex and whatever else human beings are capable of sharing with one another). I think that semiotically inclined anthropologists would do well to consider Charles Morris's concept of *communization* alongside phatic communion. Finally it sounds like Elyachar herself is calling out for a phatic turn (in anthropology, no less, but still). Personally, I think that phatics would be very useful to sociosemiotics and perhaps sociology at large. But that is another topic.

> Jakobson's concept of "channels" created by the phatic function depends on both physical proximity and psychological contact of the sort discussed by Malinowski in the case of the Tribriands. In Cairo, a city with a huge population, **phatic connectivity** does not rely on direct physical proximity or immediate one-to-one psychological contact. As the ethnographic material I present in this article makes clear, Cairenes have a more generalized disposition to create, maintain, and extend communicative channels than a one-to-one model of contact would allow. To make sense of this ethnographic material in cairo, **one needs to see the channels created by phatic labor in a more expansive sense** - as relating singers to interpreters so that signs of all kinds (and not just language) expressed by the former can be immediately (even if not consciously) interpreted by the latter (Kockelman n.d.). (Elyachar 2010: 458)

Here she points out yet another way in which Jakobson's interpretation is reductive: it is focused on a two-person communication system, while in the original formulation Malinowski spoke of it as a veritable social action occurring in groups (people working and talking simultaneously, people sitting around a fire and reminiscing about their lives, etc.). Thus, the "radius of communication" must also be expanded if *phatics* is to expand beyond the speech event as such. In the end, I think, it is about the infrastructure of communication systems, the network structure in the communication network.

> We need to ask how payment space relates to phatic labor. **Phatic labor has long produced outcomes that can be compared with the laying of cables or fiber-optic lines or the building of railroads**. It has allowed for goods and use values of various kinds to flow - if quite different use values than those analyzed in classical political economy or Marxist thought. **The outcomes of phatic labor - communicative channels - have allowed for the flow of reputation, information, and emotion**. They have allowed for the transfer of finance and the creation of new kinds of equivalences. They have been a necessary if not a sufficient condition for the realization of other, more classic forms of economic value as well. (Elyachar 2010: 459)

I would argue that reputation, information and emotion constitute only half the story. Combining the phatic function in Jakobson's scheme with other functions we get: (1) phatic-emotive - meaning shared emotions or attitudes; (2) phatic-referential - shared frame of reference, cognition and information; (3) phatic-conative - shared acquaintances and reputation of those acquaintances; (4) phatic-metalingual - shared code, *force unifiante* or equalization in terms of language; and (5) phatic-poetic - shared messages lika mass media, books, music, etc. I'm not quite sure about the last two combinations and god only knows what would be phatic-phatic, but at least the first three seem concrete enough (perhaps these are the only ones necessary, as affect, cognition and conation were the original triad).

> I suggest that Huda was part of a vast global process in which individual agents and agencies mapped out apparently radom data about **who knew whom, who helped whom, who trusted whom, and who**

> **funded whom**. This activity might all seem to be about social networks once again, but I argue that something else was under way.
> The phatic labor of Huda's neighbours and forebears had created countless **nodes of connectivity** within the semiotic community of Cairo. Huda facilitated the creation of new kinds of nodes in those channels. Those new nodes incorporated different kinds of receivers for which signs had to be translated and interpreted. The insertion of such nodes into existing communicative channels subtly altered the nature of social infrastructure in Cairo. The process of uncovering channels and translating their meaning to new kinds of actors was an essential step in making legible and accessible to outsiders **the social infrastructure of communication** that had been built up over the centuries by the phatic labor of Huda's forebears. (Elyachar 2010: 459-460)

I don't exactly get the difference between a social network and a social infrastructure of communication.

> In the process, channels along which signals and signs could travel were themselves being reshaped as a particular kind of sign - as a commodity (cf. Kockelman 2006). (Elyachar 2010: 460)

So what is the difference between social capital and phatic capital?

> If Khadija was a producer of women's bodies, Huda might be thought of as **a phatic pimp**. Khadija prostituted women's bodies. **Huda, by contrast, prostituted signs of women's bodies and outcomes of phatic labor**. She helped generate and transmit signs of women to new actors in an emerging political economy in which communicative pathways would have strategic economic value. (Elyachar 2010: 460)

Won't anyone who knows a lot of people in this sense become a phatic pimp?

> The concept of "phatic labor," I have argued, allows scholars to theorize **the link between communicative practices of sociality, the creation of infrastructure, and the use of that infrastructure in economic projects** oriented around a variety of goals, such as the extraction of economic surplus or the capturing of community resources for collective goals. (Elyachar 2010: 460)

Alas something like a definition of phatic labor. This is far removed from my purposes, which are basically revolving around theorizing the link between communication for the sake of communication, the establishing of commonages other than signification and communication about relationships. Elyachar's chain links phatic communion, infrastructure and economics while my chain links phatic communion, communization and the mu-function.

> Communicative channels were accessed by poor baladi Cairenes through different means - through shared membership in a "semiotic community" (Kockelman 2005: 262). **Members of a semiotic community shared resources of signs, gesture, and channels**. Empowerment finance helped make that semiotic commons visible as a resource that could be put to other uses. (Elyachar 2010: 460)

I must look into the definition of a semiotic community.

5.10.4 Biosemiosis, Technocognition, and Sociogenesis (2014-10-06 16:47)

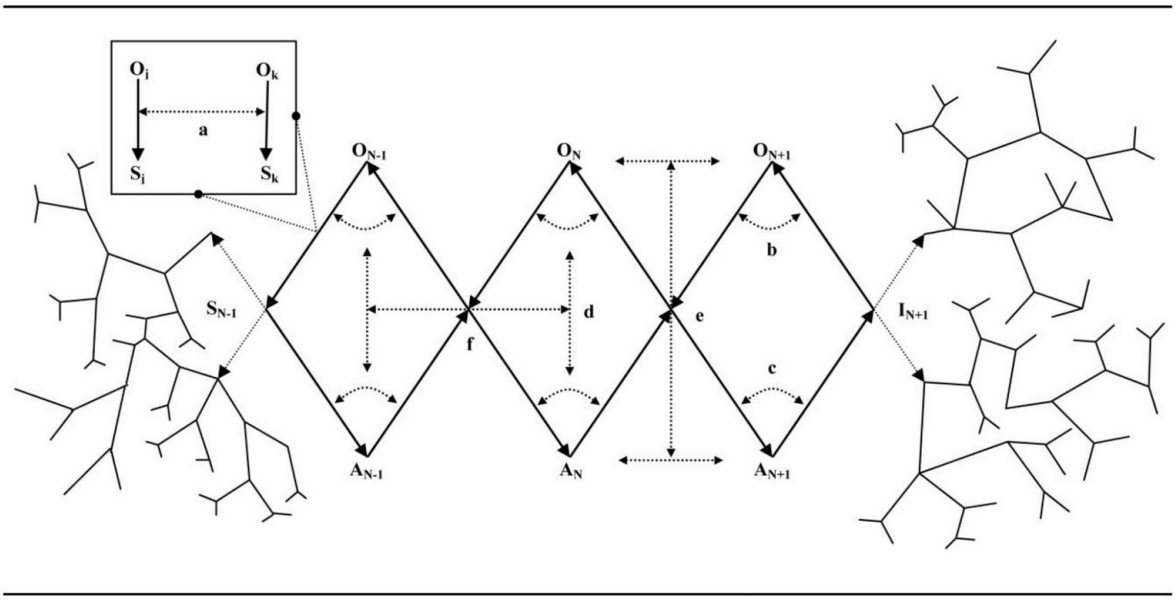

Figure 9. Relations between relations revisited.

Kockelman, Paul 2011. Biosemiosis, Technocognition, and Sociogenesis: Selection and Significance in a Multiverse of Sieving and Serendipity. *Current Anthropology* 52(5): 711-739.

> This essay theorizes significance in conjunction with selection and thereby provides a general theory of meaning. It treats processes of significance and selection in conjunction with processes of sieving and serendipity and thereby systematically interrelates the key factors underlying emergent forms of organized complexity. It theorizes codes in conjunction with channels and thereby **links shared cultural representations and networked social relations**. (Kockelman 2011: 711)

In other words, it links cultural capital (codes) with social capital (channels).

> Joint attention is perhaps the exemplary semiotic process: a child turning to observe what her father is observing involves an interpretant (the child's change in attention), an object (what the parent, and later the child, is attending to), and **a sign (the parent's direction of attention or gesture that directs attention)**. Here the relation between relations, what Peirce called "correspondence," is the relation between the parent's direction of attention and the object and the child's direction of attention and the object. (Kockelman 2011: 712)

I have wondered for a while now whether in this example (which is also the one used by Karl Bühler as well as countless others, reaching back to the Stoics, probably) the sign is the referent/object or the pointing behaviour towards the referent/object.

> The economist Veblen (1971[1899]), himself a student of Peirce, merged both of these visions, theorizing the relation between seemingly nonpecuniary values (such as social status) and seemingly nonlinguistic signs (such as indexes of effort). Inspired by Darwin's account of sexual selection (1981[1871]) and the expression of emotions in man and animals (1965[1872]) and providing the basic template for many influential theories (such as Bourdieu's account of distinction and Labov's account of hypercorrection), his

> vision of pecuniary emulation was an attempt to explain the selection of social processes over historical time by relatively unintentional pathways. For example, he argued that **any nonintentional or "natural" sign of one's ability to produce some original value** (e.g., a large store of yams that by happenstance indicates that one is a good farmer) may become a derivative value insofar as **it is a sign of one's distinction from other farmers**. And this sign may therefore be intentionally sought in addition to or even at the expense of the object for which it originally stood (e.g., people strive to have large yam houses even if this no longer correlates with having lots of yams). In short, the same entity can be a sign of two different objects: both a natural or happenstance sign of sustenance and a nonnatural or covertly communicative sign of status. And the relation between these two simultaneously active semiotic processes was a condition of possibility for complex forms of sociogenesis. (Kockelman 2011: 712)

I have my own (curiously autoreferential) example. This blog suggests to some of my teachers and outside observers that I am a capable thinker merely because I have accumulated an extensive collection of quotes and associations between ideas. This blog thus leaves the impression that I am able to churn out academic papers if I so wished. Actually it turns out that I have very little to contribute on my own terms and thus I have been trying to write a single paper for almost a year now. That is, I may appear distinct from other BA students, but this does not correlate with the facts of the matter.

> And it theorizes **codes in conjunction with channels** and thereby links shared cultural representations and networked social relations. (Kockelman 2011: 713)

I hope this is different from how codes and channels are viewed in conjunction by theorists of nonverbal communication who take the route of absurd simplicity and conflate the two, so that haptics and tacticics becomes "contact code", chronemics and environment become "time and space codes", etc.

> And while most of the ideas it brings together have thus been around for more than 100 years, it offers **a condensation, synthesis, extension**, and - perhaps most importantly - **perturbation** of such ideas. (Kockelman 2011: 713)

This is what I currently need to do with ideas that have been around for approximately 50 to 75 years.

> In short, there are no isolated envirnoments and organisms, there are only *envorganisms*. This last point is, to be sure, well rehearsed by scholars such as Darwin, von Uexküll, Gibson, Heidegger, and Lewontin. The point here is to frame it in an explicit theory of meaning and to thereby show its natural emergence from more basic and more well-defined processes. (Kockelman 2011: 715)

This indeed seems to be the point of Uexküll's *Umwelt* and Heidegger's *Dasein*, although I cannot verify neither these nor the others. Also, Peirce wrote there no so such thing as an absolute individual, meaning that an individual person is always syncretic with his circle of society. Thus, we may very well discuss something like a *persocion*. What use that would be, I cannot say.

> Indeed, if you are wary of cognitive or enminded processes (in the context of human speech acts, themselves framed in intentionalist terms), you may focus on affective or embodied ones. For example, the facial expressions described by Darwin (1965[1872]) or the affect programs studied by Ekman (2006) are frameable in similar terms - from their roots, **involving an appraisal of a situation** (qua "sensation"), through autonomic nervous system arousal, to their fruits, involving a set of behaviors (qua "instigation"). Moreover, whether the agent is framed in enminded intentionalist terms (e.g., as a believing and intending "subject," via Descartes) or in an embodied habitus-like idiom (e.g., as a circumspecting and associating "Dasein," via Heidegger) is of no concern here. (Kockelman 2011: 717)

Cf. Brentano's proto-phenomenological approach to intention and how emotions contain judgments (here: appraisals) of some object (here: a situation).

> In particular, reframing Grice's insights (1989*d*; and see Strawson 1971[1954]) in a semiotic idiom, there are at least four (significant) objects of interest in nonnatural meaning: (1) my intention to direct your attention to an object (or to bring an object to your attention); (2) the object that I direct your attention to (or bring to your attention); (3) my intention that you use 2, usually in conjunction with 1, to attend to another object; and (4) the object that you come to attend to. (Kockelman 2011: 718)

I find it cool that you can replace all these Peircean idioms with Jakobsonian idioms: (1) conative; (2) referential; (3) conative; (4) referential. There is obvious phenomenological doubling at play here.

> The subset of relations marked *f* is different from the subset marked *e* even though they seem similar. These relations may be understood as relations between relations of type *d* as constituted by **an ensemble of interconnected envorganisms** - be they neurons or logic gates, speech acts or mental states, instruments or actions, intentional individuals or sieving gradients. **These relations, then, are mediated by actual and possible configurations of channels** such that the sensations and instigations, or signs and interpretants, of one such envorganism make sense only in the context of the sensations and instigations, or signs and interpretants, of other such envorganisms. In some sense, this is a way of generalizing Saussure's insight from codes or "languages" (qua relations between signs and objects) to **channels or "infrastructure" (qua relations between signers and interpreters)**, a point that requires some unpacking. (Kockelman 2011: 725)

Here it is again: this weird combination of "signers and interpreters". In a Peircean paradigm both the sender and the receiver should be "signers".

> To understand this last kind of relation between relations, one needs to notice **the fundamental similarity between codes and channels**. A *code* in the Jakobson-Saussure framework is a set of type-type relations: signifiers (or signs) of one type are paired with signifieds (or objects) of another type. [...] In contrast, a *channel* in the Jakobson-Saussure framework is **a connection between the speaker and the addressee** (or between the signer and the interpreter) such that signs expressed by the former (via processes that include instigation) may be interpreted by the latter (via processes that include sensation). (Kockelman 2011: 725)

But there is a more fundamental similarity between channels and contexts! In the original organon model it is the object that acts as a medium between one and another. There can be contact without code but there cannot be contact without context. Also, Saussurean *signified* is not Peircean *object* - a point that has been argued over time and again.

> Note, then, the fundamental symmetry: just as codes connect signs and objects, channels connect signers and interpreters. Rather than focusing on what signs to send, we now focus on where to send them. (Kockelman 2011: 726)

These are perfectly correct statements but what is missing is that messages connect interpreters with objects. It must also be pointed out that in this third "relation between relations" the receiver can interpret most anything as a message referring to some code. This is the case of a paranoid or religious person who interprets insignificant occurrences as highly significant, as messages from god or some unseen stalker.

> As for the second caveat, our focus is not on a channel per se but on **a network of channels linking an ensemble of envorganisms**. The problem with a word such as "network" is that its referent is often envisioned as a twe-dimensional surface occupying a three-dimensional space (both like a "net" and somewhat like the Internet), where instead one should rather try to imagine **an *N*-dimensional substance (itself chock full of brains and fangs) crammed into a four-dimensional space-time**. With these caveats in mind, we may begin the generalization. (Kockelman 2011: 726)

This is good. When I finally get around to reading Ruesch and Bateson (1951) in total, I should keep this in mind and see how many dimensions they attribute to their communication networks. Actually, I don't think it's particularly important, but it would be somewhat interesting, as the exact nature of their intertwined intrapersonal, cultural, etc. networks eludes me.

> First, rather than think about selection (of paragidmatic alternatives within a code, e.g., whether one says *he*, *she*, or *it* or whether one says *was*, *is*, or *will be* or whether one says *happy*, *sad*, or *angry*), **think about which channels (to which interpreters) are simultaneously accessible to a single signer (within a given network)**. And rather than think about combination (of such selections in linearly ordered syntagms, e.g., *she is angry*, *he was sad*, *it will be happy*, etc.), think about **which channels may be sequentially accessed from a single signer**. That is, operations such as selection and combination are at work in the domain of channels as much as in the domain of codes. (Kockelman 2011: 726)

But all this is about conation and the radius of communication rather than the phatic function! Also, *happy*, *sad* and *angry* are not what Jakobson means my a paradigmatic set because these are not equivalent in the sense that he talks about selection. A set like *cheerful*, *merry*, *joyful*, *contended*, etc. would be such a set, because these words are synonymous (that is, equivalent to some degree). I quibble over such inanity because Kockelman seems to miss the point of *selection* in Jakobson's theory. If you wish to describe a happy person you're not choosing between *happy*, *sad* and *angry*, but between different verbal signs that signify happyness. I realize that both types of selection are involved, but they are of a different order.

> And just as the "value" of a sign (qua signifier-signified relation) for Saussure is dependent on its role in a grammar's code, **the value of an envorganism is dependent on its role in a network of channels** - where by "value" we mean how exactly, given this larger context, the features of its object or the interests of its agent should be understood (itself dependent on the frame at issue). (Kockelman 2011: 726)

Are we really going to apply the principle of abstractive relevance on organisms or people?

> I highly qualify this simple symmetry between **material translation (channel)** and meaningful translation (code) and develop its repercussions (Kockelman 2011). (Kockelman 2011: 726; footnote 23)

"Material translation" makes just about as much sense as placing one brick on top of another does as "reo-real interpretation" *sensu* Ducasse (1939).

> Indeed, in more human terms, and given present concerns, **a fundamental interpretant nowadays is connecting or disconnecting a channel** (think Twitter and Facebook); that is, the fundamental mode of real-time instigation by human actors is selecting what (and whose) instigations one will sense and what (or who) will sense one's instigations. (Kockelman 2011: 727)

But how appropriate are terms like "connecting" and "disconnecting" with Twitter and Facebook? Unlike the internet cable or telephone wire, which can be physically connected and disconnected (because they are technical channels), social media sites can be logged into and logged out of, but neither will "shut off" because of it. This is a point that calls for a more modern paradigm. I'm going to skip the comments section because this article managed to disappoint me.

5.10.5 Deledalle on Peirce and Jakobson (2014-10-06 16:48)

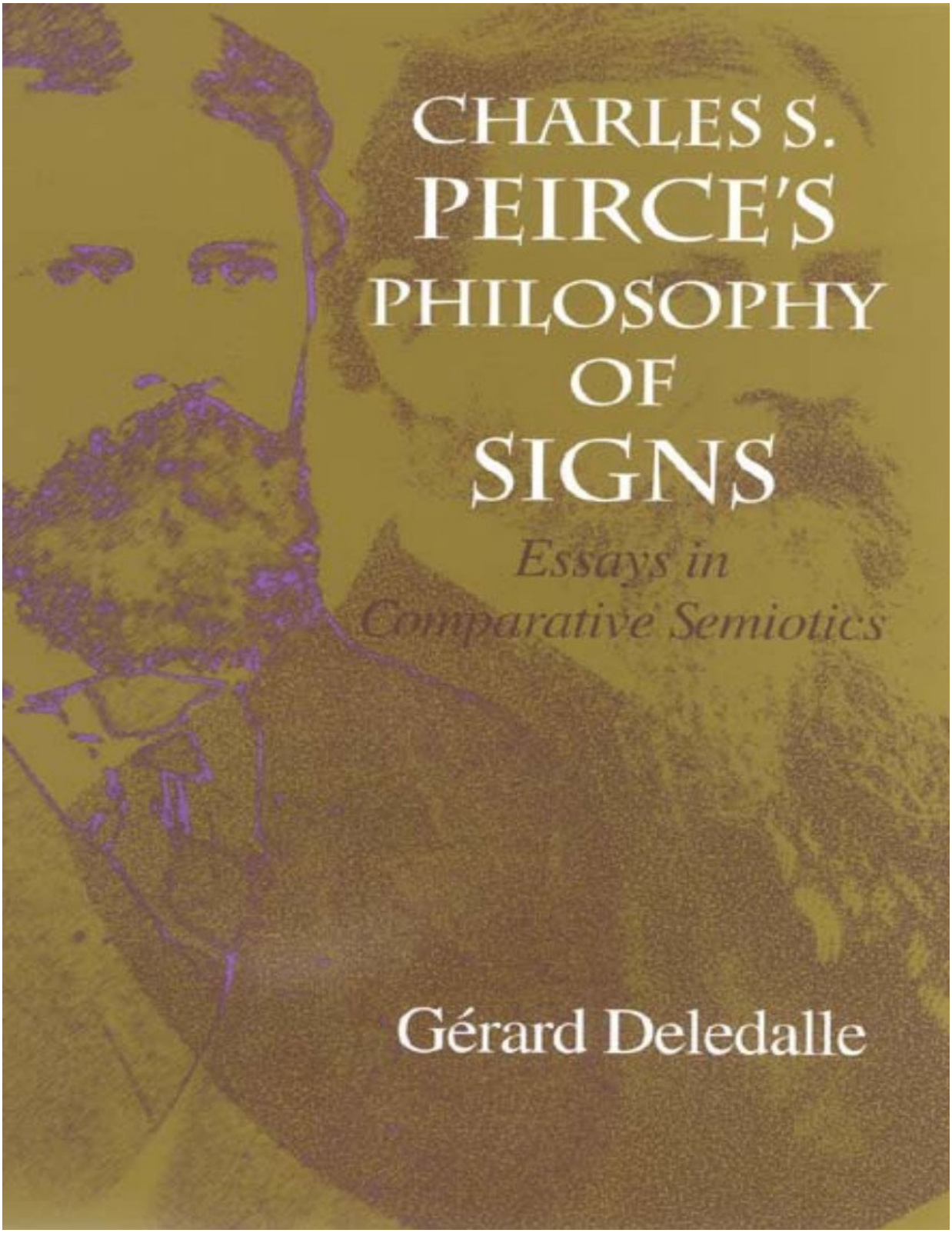

Deledalle, Gérard 2000. *Charles S. Peirce's Philosophy of Signs: Essays in Comparative Semiotics*. Bloomington; Indianapolis: Indiana University Press.

> Unfortunately, the definition of the sign and the conception of the "hierarchy" are wrong: there are three trichotomies and not one (i.e., *nine* relational aspects of a sign and not *three*), and the hierarchy is not *relative*, but *ordered*. (Deledalle 2000: 121)

I suspected that Jakobson imputed a hierarchy on Peirce's trichotomy of icon, index and symbol because he imputed a hierarchy on most everything. Here it turns out that there is indeed a hierarchy but a different kind of hierarchy.

> Why would we speak in a given case of an icon rather than of an index or a symbol? asks Jakobson. It is simply because of "the predominance of one of these factors over the others" (Jakobson 1965: 26) [...] But in a semiotic analysis of the Peircean type, it cannot be said that the icon "predominates" over the two other aspects of the sign. (Deledalle 2000: 122)

I can guess that in Peircean lingo there are various degenerate types of signs.

> It is extremely difficult to maintain the delicate balance between the dualistic meanings of the semiological concepts of Saussure and the pragmatic and triadic meanings of the new protocols of Peirce: **the protocol of hierarchy and the protocol of degeneracy**. (Deledalle 2000: 123)

I guess that my guess was correct.

> Jakobson's diagram can be translated into a Peircean graph without altering Jakobson's theses on linguistics and poetics. **The Message is related by the Sender to an Object with which the Message has some *contact***. The Message reaches a Receiver who is in a *context* which may be different from that of the Sender. Accordingly, the *code* of the Sender and the Receiver being different, the Receiver may give the sign-representamen of the Sender a different immediate Object or meaning from that of the Sender. (Deledalle 2000: 125)

Thus Deledalle notices the relation that eluded Kockelman (that message is positioned between the receiver and the referent). The fact that the receiver's context may be different from the sender's context is a major cause of communication difficulties.

> The Receiver or interpreter is the λόγος of a Peircean semiosis (Representamen → Interpretant → Object), in a situation or context which is both psycho-physiological (Contact), social (Code), and singular (Context of a subject interpreting). (Deledalle 2000: 126)

Here I also have a little quibble: contact is indeed psycho-physiological (e.g. physical channel and psychological connection), but I would argue that *it* is social instead of the code, which can be shared or personal. This would probably go against both the linguist's and semiotician's sensibilities, but I stubbornly stick to an idiosyncratic interpretation of code. In my view only some codes are shared and social, others are private and "post-social" (a paraphrase of Morris's post-language). My contention is borne mostly from the fact that unlike *language understood as code*, which is pretty straightforward, it is rather difficult to pinpoint the code in nonverbal communication (cf. Ekman & Friesen's *Figure 1* in *Semiotica* 1(1): 49-98).

5.11 November

5.11.1 The Meaning of Function (2014-11-21 01:27)

The Meaning of Meaning

A STUDY OF THE INFLUENCE OF LANGUAGE UPON THOUGHT
AND OF THE SCIENCE OF SYMBOLISM

by

C. K. Ogden & I. A. Richards

WITH SUPPLEMENTARY ESSAYS BY

B. Malinowski and F. G. Crookshank
Ph.D., D.Sc. *M.D., F.R.C.P.*

A Harvest Book

Harcourt, Brace & World, Inc.
NEW YORK

Ogden, C. Kay and Ivor A. Richards 1946[1923]. *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc.

> By leaving out essential elements in the language situation we easily raise problems and difficulties which vanish when the whole transaction is considered in greater detail. **Words, as every one knows, 'mean' nothing by themselves**, although the belief that they did, as we shall see in the next chapter, was once equally universal. **It is only when a thinker makes use of them that they stand for anything**, or, in one sense, have 'meaning.' **They are instruments**. But besides this referential use which for all reflective, intellectual use of language shuld be paramount, **words have other functions which may be grouped together as emotive**. These can best be examined when the framework of the problem of strict statement and intellectual communication has been set up. The importance of **the emotive aspects of language** is not thereby minimized, and anyone chiefly concerned with popular or primitive speech might well be led to reverse this order of approach. (Ogden & Richards 1946[1923]: 9-10)

This is quite different from what I thought people mean when they say that words have no meaning in themselves. This seems to suggest that types have no "meaning", only tokens do. Viewing language as an instrument is at the core of Jakobson's work as well. The nature of "emotive" in this context is ambiguous for me.

> The word 'thing' is unsuitable for the analysis here undertaken, because in popular usage it is restricted to material substances - a fact which has led philosophers to favour the terms 'entity,' 'ens' or '**object' as the general name for whatever is**. It has seemed desirable, therefore, to introduce a technical term to stand for whatever we may be thinking of or referring to. 'Object,' though this is its original use, has had an unfortunate history. The word 'referent,' therefore, has been adopted, though its etymological form is open to question when considered in relation to other participial derivatives, such as agent or reagent. But even in Latin the present participle occasionally (e.g. *vehens* in equo) admitted of variation in use; and in English an analogy with substantives, such as 'reagent', 'extent,' and 'incident' may be urged. Thus the fact that 'referent' in what follows stands for a thing and not an active person, should cause no confusion. (Ogden & Richards 1946[1923]: 9; footnote 1)

Karl Bühler also used the term 'object', along with 'subject' in place where we use 'addresser' after Jakobson. Also, this: "To be operative the message requires CONTEXT referred to ("referent" in another, somewhat **ambiguous nomenclature**) [...]" (Jakobson 1985[1976c]: 113). It turns out that it was Ogden & Richard's nomenclature that Jakobson found to be ambiguous.

> Between a thought and a symbol causal relations hold. When we speak, the symbolism we emplay is caused partly by **the reference we are making** and partly by social and psychological factors - the purpose for which we are making the reference, **the proposed effect of our symbols on other persons, and our attitude**. When we hear what is said, the symbols both cause us to perform an act of reference and to assume an attitude which will, according to circumstances, be more or less similar to the act and the attitude of the speaker. (Ogden & Richards 1946[1923]: 10-11)

In my own hodgepodge of a communication model (the one with nine sign-functions) distinguishes between the attitude of the speaker as three code functions and the attitude we as receivers will assume as three message functions.

> It is often, indeed, impossible to decide, whether a particular use of symbols is primarily symbolic or emotive. This is especially the case with certain kinds of metaphor. When the Psalmist cries of his enemies,

> "They have sharpened their tongues like a serpent; adders' poison is under their lips," it is hard to determine whether an elusive similarity between the reptile and the persons he is describing is enabling him metaphorically to state something about them, or **whether the sole function of his utterance is not to express his abhorrence of them and to promote similar attitudes towards them in his hearers**. Most terms of abuse and andearment raise this problem, which, as a rule, it is, fortunately, not important to settle. The distinction which is important is that between **utterances in which the symbolic function is subordinated to the emotive act and those of which the reverse is true**. In the first case, however precise and however elaborate the references communicated may be, they can be seen to be present in an essentially instrumental capacity, as means to emotive effects. In the second case, however strong the emotive effects, these can be seen to be by-products not essentially involved in the speech transaction. The peculiarity of scientific statement, that recent new development of linguistic activity, is its restriction to the symbolic function. (Ogden & Richards 1946[1923]: 124)

Ogden and Richards present the matter in a very Jakobsonian manner: one function is dominant and the other is subordinant. Since this was before other functions (like the poetic, metalingual, etc.) came to be, the rivalry between these functions makes sense.

> In ordinary everyday speech each phrase has not one but a number of functions. We shall in our final chapter classify these under five headings; but here a twofold division is more convenient, the division between the *symbolic* use of words and the *emotive* use. The symbolic use of words is *statement;* the recording, the support, the organization and the communication of references. The emotive use of words is a more simple matter, **it is the use of words to express or excite feelings and attitudes**. It is probably more primitive. If we say "The hight of the Eiffel Tower is 900 feet" we are making a statement, we are using symbols in order to record or communicate a reference, and **our symbol is true or false in a strict sense and is theoretically verifiable**. But if we say "Hurrah!" or "Poetry is a spirit" or "Man is a worm," we may not be making statements, not even false statements; we are most probably using words merely to evake certain attitudes. (Ogden & Richards 1946[1923]: 149)

Cf. "It [the emotive function] tends to produce an impression of a certain emotion **whether true or feigned**" (Jakobson 1985[1976c]: 114).

> Each of these contrasted functions has, it will be seen, two sides, that of the speaker and that of the listener. Under the symbolic function are included both the symbolization of reference and its communication to the listener, *i.e.*, the causing in the listeener a similar reference. Under the emotive function are included both the expression of emotions, attitudes, moods, intentions, etc., in the speaker, and **their communication, *i.e.*, their evocation in the listener**. As there is no convenient verb to cover both expression and evocation, we shall in what follows often use the term 'evoke' to cover both sides of the emotive function, there being no risk of misunderstanding. In many cases, moreover, emotive language is used by the speaker not because he already has an emotion which he desires to express, but solely because he is seeking a word which will evoke an emotion which he desires ho have; nor, of course, is it necessary for the speaker himself to experience the emotion which he attempts to evoke. (Ogden & Richards 1946[1923]: 149)

This confirms Bühler's thesis that the subject and the addressee have a relationship to the referent *severally* (independently). Jakobson of course neglects the twofold nature of the functions, as in his approach the addressee is not part of the speech situation so much as a part of speech (e.g. *vocatives* and who is *addressed* by name in the given message).

> This subtle interweaving of the two functions [symbolic and emotive] is the main reason why recognition of their difference is not universal. The best test of whether our use of words is essentially symbolic or

> emotive is the question - "Is this true or false in the ordinary strict scientific sense?" **If this question is relevant then the use is symbolic, if it is clearly irrelevant then we have an emotive utterance**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 150)

This is important, but sadly applies only to these two functions. Jakobson himself makes no claims about truth value for his other functions.

> 'To be understood' is here a contraction. It stands for: (*a*) to be referred to + (*b*) to be responded with + (*c*) to be felt towards referent + (*d*) to be felt towards speaker + (*e*) to be supposed that the speaker is referring to + (*f*) that the speaker is desiring, etc., etc.
> These complexities are mentioned here to show how vague are most of the terms which are commonly thought satisfactory in this topic. Such a word as 'understand' is, unless specially treated, for too vague to serve except provisionally or at levels of discourse where a real understanding of the matter (in the reference sense) is not possible. The multiple functions of speech will be classified and discussed in the following chapter. There it will be seen that the expression of the speaker's intention is not of the five regular language functions. It should not be stressed unduly, and it should be remembered that as with other functions its importance varies immensely from person to person and from occasion to occasion. (Ogden & Richards 1946[1923]: 193)

I wish these complexities were easier to grasp. They are very different from Jakobson's functions. I wonder if these "speech functions" could even be contrasted to the latter's "language functions".

> Thus, in speaking a sentence we are giving rise to, as in hearing it were confronted by, at least two sign-situations. One is interpreted from symbols to reference and so to referent; the other is interpreted from verbal signs to the attitude, mood, interest, purpose, desire, and so forth of the speaker, and thence to the situation, circumstances and conditions in which the utterance is made.
> The first of these is a symbol situation as this has been described above, the second is merely a verbal sign-situation like the sign-situations involved in all ordinary perception, weather prediction, etc. Confusion between the two must be avoided, though they are often hard to distinguish. Thus we may interpret from a symbol to a reference and then take this reference as a sign of an attitude in the speaker, either the same or not the same as that to which we should interpret directly from his utterance as a verbal sign.
> The ordering of verbal sign-functions is a large subject in which various branches may be distinguished. The following seem, together with strict symbolization, which it will be convenient to number as (i), to cover the main functions of language as a means of communication.
> (ii) There are the situations which derive from attitudes, such as amity or hostility, of the speaker to his audience. In written language many of the most obvious signs for these attitudes are necessarily lost. Manner and tone of voice have to be replaced by the various devices, convenient formulae, exaggerations, under-statements, figures of speech, underlining, and the rest familiar in the technique of letter-writing. Word order is plainly of especial importance in this connection, but, as we shall see, no general literary device can be appropriated to any one of the functions of speech, it is sure to be borrowed on occasion by the others. Thus for this function almost any symbolic transformations can be brought in. For instance telescoped or highly summarized phraseology is often used, even where on referential grounds it is unsuitable, as a mark of courtesy or respect to the hearer, or to avoid the appearance of pedantry or condescension which an expanded statement might produce. A speaker will naturally address a large audience in terms different from those which he employs in familiar conversation; his attitude has changed.
> (iii) In a similar fashion our attitude to our referent in part determines the symbols we use. Here again complicated cases occur in which it may be uncertain whether our attitude is itself stated, or merely indicated through verbal signs. Aesthetic judgments in particular present this difficulty, and often the speaker himself would be unable to decide which was taking place. Emphasis, redundance, and all forms

of reinforcement can be, and are commonly, used for these reasons, though equally they are used for the sake of their effects upon the hearers (iv); or as rallying-points, rests or supports in case of difficulty of reference (v).

(iv) The structure of our symbols is often determined by our *Intention*, the effects which we endeavoul to promote by our utterance. If we desire a hearer to commit suicide we may, on occasion, make the same remarks to him whether our reason for desiring such action is benevolent interest in his career or a dislike of his personal characteristics. Thus the symbol modification due to the effect intended must not be confused with that due to the attitude assumed towards an interlocutor, although often, of course, they will coincide.

(v) Besides their truth, or falsity, references have a characer which may be called, from the accompanying feelings, Ease or Difficulty. Two references to the same referent may be true but differ widely in this ease, a fact which may be reflected in their symbols. The two symbols, "I seem to remember ascending Mount Everest," and "I went up Everest," *may*, on occasion, *stand for* no difference in reference and thus owe their dissimilarity solely to degrees of difficulty in recalling this uncommon experience. On the other hand this may, of course, be a real symbolic difference which does not merely *indicate* difference of difficulty but *states* it. This ease or difficulty should not be confused with certainty or doubt, or degree of belief or disbelief, which come most naturally under the heading (iii) of attitude to the referent. Each of these non-symbolic functions may employ words either in a symbolic capacity, to attain the required end through the references produced in the listener, or in a non-symbolic capacity when the end is gained through the direct effects of the words. (Ogden & Richards 1946[1923]: 223-224)

Wow. That’s a lot to decode.

5.11.2 Liikumine ja ruumikasutus (2014-11-21 01:29)

Tartu Ülikool
Filosoofia teaduskond
Semiootika osakond

Iiris Viirpalu

Liikumine ja ruumikasutus Aleksander Pepeljajevi lavastuses "Margarita ja meister"

Seminaritöö

Juhendaja: Katre Väli

Tartu
2012

Viirpalu, Iiris 2012. Liikumine ja ruumikasutus Aleksander Pepeljajevi lavastuses "Margarita ja meister". 3368

Seminaritöö. Juhendaja: Katre Väli. Tartu Ülikool; Filosoofia teaduskond; Semiootika osakond.

> Käesolev uurimus asetab ühe omapärase käekirjaga lavastaja, Saša Pepeljajevi, lavastuse "Margarita ja Meister" semiootilisse paradigmasse **eesmärgiga uurida ja analüüsida mainitud lavastuse füüsilis-kineetilist osa**. Kineetiline märgisüsteem hõlmab näitlejate liikumist ning ruumimanipulatsioone laval ja lähtutud on semiootilisest teatri- ja tantsuteooriatest. (Viirpalu 2012: 3)

Just selle osa tõttu olen juba pikalt tahtnud seda tööd lugeda, aga seni pole millegi pärast ette võtnud (lugemisnimekiri on meeletult pikk). *Füüsilis-kineetiline* on minu jaoks mingil määral problemaatiline termin. Kineetika on teadupoolest keemilise teaduse alavaldkond mis uurib keemiliste reaktsioonide kiirust. Alternatiivid ei ole samas paremad. Näiteks *kinesioloogia* on teoreetiliselt füsioloogia alavaldkond mis uurib inimkeha liikumist. Kahjuks on välja kukkunud nii, et kinesioloogia nime all toimetavad kiropraktikud ja holistliku meditsiini (nö *alternative medicine*) praktiseerijad (selliseid on Eestis eriti palju just Ida-Virumaal, Nõukogude aja jäänukitena). *Kineesika* oleks minu arvates kõige lubamav termin, eriti selle tõttu, et Ray Birdwhistell kineesika lähtus Labanotatsioonist e tantsu kirjeldamisest. Kahjuks ei käsitle tänapäeval minu teada keegi peale mõne Ida-Eurooplase kineesikat kui sellist, sest see on seotud 20. sajandi keskpaiga strukturaalse lingvistikaga (Ameerika "deskriptiivse" variandiga, mitte Jakobsonliku variandiga). Eelnevate assotsiatsioonide tõttu hoidun ise *kine*-terminitest, kuigi nad on tihtipeale ahvatlevalt sobivad. St juba alguses märgin ära, et "kineetiline märgisüsteem" vajab kindlasti selgitust - loodestavasti töö teoreetiline osa *deliver*'ib.

> Uurimuse teemaks on valitud just see lavastus, kuna selle näol on tegemist **kineetilise teatri** näitega, kus näitleja liikumisel, esitataval koreograafial ning ruumikasutusel on tavapärasest **sõnateatrist** olulisem roll tähenduse edastamisel ja kunstiteksti vormimisel. (Viirpalu 2012: 3)

Eestindatuna oleks see siis lihtsalt "liikumisteater", eriti kui see vastandub "sõnateatrile" (mitte nt "verbaalsele teatrile"). St *kinesis* on sõna otseses tähenduses "liikumine".

> Kuna mitmetimõistetavus ja sümboolsus on tugevalt sees juba algtekstis, Bulgakovi romaanis, käsitletakse töös piiritletult koreograafia ja ruumiga seonduvat, vastasel korral läheks uurimus liialt mahukaks ning lavastuse muid aspekte ja nende omavahelist koosmõju võib uurida juba edasistes töödes semiootiahariduse omandamise käigus. Seetõttu ei pöörata eraldi tähelepanu vastuvõtule, publiku ja näitleja kommunikatsiooniaktile, samuti draamateksti suhestumisele lavastusega, vaid üritatakse mõtestada antud etenduses kasutatud koreograafilisi elemente, näitlejate **kehakasutusega** seonduvat (sh prokseemika, miimika, žestid) ja ruumilahendusi. (Viirpalu 2012: 3)

"Kehakasutus" on hea termin. (Millegi pärast minu kriitika ongi põhiliselt terminoloogiline?) Eesti keeles on see äärmiselt mugav, aga inglisekeelset vastet on raske ette kujutada: *related to use of body*, *related to body use*? Ise tahaksin millalgi loobuda kohmakast ja negatiivselt laetud terminist *nonverbal* ja võtta kasutusele ühe 60ndate psühhiaatri, John F. Spiegeli, lihtsad ja mõistetavad terminid *body communication*, *body messages* jne. Lihtsuses peitub võlu.

> Esimeseks tähtsamaks autoriks on Valerie Preston-Dunlop, kes lähtub tantsuanalüüsis eksplitsiitselt semiootikast ja kelle "*Looking at Dances: a Choreological Perspective on Choreography*" annab **tantsumärkide** liigituse ning uurib tantsukeelt kultuurinähtusena. (Viirpalu 2012: 4)

Juhendajal jäi märkimata, et raamatute pealkirjad peaksid olema kaldkirjas, aga jutumärgid on üleliiased (jutumärgid on artiklite jaoks) - loodetavasti bakatöö ajaks seda toimetamisviga enam ei esine. "Tantsumärgid" meeldivad ka, aga siin on jällegi oma oht. Ükskord olin väga erutunud sellisest artikli pealkirjast nagu "Bodysigns: A Biorhetoric for Change" (Christie S. Fleckenstein, *JAC*, 2001), aga see osutus Richard Rorty stiilis tekstualistlikuks essentialismiks mis ei saanud ise aru mida väitis. Samas oleks lahe kui sellised lihtsad terminid nagu "tantsumärgid" ja "kehamärgid" oleksid kasutusel. Just hiljuti mõtlesin selle peale, et erinevad semiootikud räägivad märkide nime all täiesti erinevatest

asjadest: Peirce räägib mõttemärkidest (*thought-signs*), Jakobson räägib sisuliselt sõnamärkidest ja Lotman kultuurimärkidest (või, alternatiivselt, tekstimärkidest). Ka "suhtlusmärk" ei ole pretsedenditu - Morrisel on selle jaoks isegi vastav termin, *com-sign*. Seda problemaatikat aeg-ajalt ikka tõstatakse - kas *genus* "märk" ei ole ehk liiga üldine ja nõua täpsustamist. Vähemalt eesti keeles on selline täpsustamine liitsõnadega lihtne.

> Ruumimängude käsitlemisel on peamiseks autoriks Gay McAuley, tänapäeva juhtivamaid teatriruumi semiootiliselt käsitlevaist teoreetikuist, kes kirjutanud lavaruumist ka näitleja **kohalolu- ja kehapõhiselt**. (Viirpalu 2012: 4)

Huvitav teema. Seni pole mul õnnestunud *embodyment* diskursusesse süveneda, sest seda tundub olevat liiga palju, et lihtsalt sellesse sisse astuda (eriti kuna suur osa sellest tegeleb asjadega mis on minu jaoks elukauged, nagu rasedus, menstruatsioon, "juuste antropoloogia", jne.). "Kohalolu" on samamoodi asi millega ma tahaks tegeleda, aga millegi pärast ei jõua. Olen kogunud rohkesti tsitaate vastandusest *presence / avoidance*, sest see seostub *non-person* teemaga (mis kummastaval kombel sai alguse *Semiotica* ühes vanemas numbris). Ma kujutan ette, et seda teemat oleks väga äge ja kerge seostada faatikaga (*phatics* kui eraldi alavaldkond), sj para- ja metakanalite teemaga (parakanalis kõnetame kedagi või kõneleme kellestiki keda pole kohal; metakanalis on pealtvaataja või -kuulaja, kes on kohal, aga ei osale).

> Lavastuse uurimisel **on lähtutud lotmanlikust kultuuriteksti kontseptsioonist**, mis võimaldab vaadelda tantsu ühena kultuuri märgi- või modelleerimissüsteemidest või keeltest ja koodidest. (Viirpalu 2012: 4)

Veel üks teooria või termin mida ma pean toredaks, aga millega ise ei ole veel rahulolevalt selgusele jõudnud. St "kultuuriteksti" mõiste on minu arvates problemaatiline, lausa poolik. Olen avastanud, et ta lähtus selle kontseptsiooni vormimisel Jan Mukarovski esteetilise märgi definitsioonist, aga ei ole üle võtnud kõiki võimalikke omadusi. Näiteks võtab Lotman üle tõiga, et kultuuritekst on nö "tähenduslik tervik" (Mukarovski käsitluses "intentsionaalne tervik") mis kannab mingit kultuurilist *funktsiooni*, aga teoreetiliselt peaks selle funktsiooniga kaasas käima ka kultuuriline *norm* ja kultuuriline *väärtus* mis seostavad selle kultuurilise funktsiooni kultuuri kui tervikuga üldisemalt. Nende aspektide väljajätmise tõttu on kultuuriteksti mõiste natuke ebamäärane - iga tekst võib olla vaadeldav kultuuritekstina (Lotmani näited on rituaalid, tüüplausungid, käitumisvormid, jne), aga minu arvates *peaks* kultuuritekst sõltuma ka väärtusest (nö positsioonist kultuuriliste märgisüsteemide hierarhiast; a la primaarne, sekundaarne ja tertsiaalne modelleeriv süsteem Lotmani käsitluses) ja normist, mis määratleb seda väärtust. Kahjuks ei ole ma veel teadlik kas keegi on seda liini jälitanud ja need mõisted kultuuritekstide käsitlemisel tagasi sisse toonud. Ehk ei ole seda vajagi, aga kõhutunne ütleb, et see oleks õige viis kuidas kultuuriteksti mõistet täiendada, et see muutuks praktilisemaks. (Selle tõttu ei ole ma kultuuriteksti mõistet kasutusele võtnud, kuigi tahtmine ja võimalusi selleks on.)

> Pepeljajevi kineetilist teatrit ja selle väljendusvahendeid võib vaadelda füüsilise teatri alaliigina ning seega asub lavastus "Margarita ja meister" tantsu ja teatri märgisüsteemide piirialal ning selles on rakendatud mõlemale kunstiliigile iseloomulikku semioosi nende **väljendusvahendeid** omavahel segades. (Viirpalu 2012: 5)

Expressive means? Means of expression? Tundubki, et ma nurisen või mõtisklen ainult terminite üle. "Piiriala" osa on põnev, sest see on sünkretismi näide (a la kui kaks erinevat märgisüsteemi on omavahel seotud, nagu muusika ja laulusõnad; muusika ja tants; jne). Sünkreetilistest märgisüsteemidest on ka kohalikud (Lotman, Torop ja Pärli) kirjutanud, kuigi algupäraselt on see tõenäoliselt Jakobsoni termin - vähemalt tema kasutus on minu teada varaseim. "Väljendusvahendi" asemel sobiks siia ka selline ebamäärane termin nagu "märgirepertuaar", kuigi *repertuaari* mõiste on piirava (*restrictive*) konnotatsiooniga, nagu ka *kood* (a la Bahtini kriitika Lotmani koodi mõiste suunas). Semioosi ja väljendusvahendite vastandus on huvitav, sest mõnes lähenemises võib neid lausa samastada - protsessuaalselt on vahendid justkui olematud enne nende kasutamist. Sama küsimus kerkib esile seoses väitega, et märk iseenesest või üksinda ei tähenda mitte midagi. Kui Saussureaanlikult tõlgendatakse seda väidet nii, et üksikmärk on tähendusetu ilma süsteemita millesse ta kuulub, siis Ogden ja Richards toovad välja, et protsessuaalselt (Peirceaanlikult)

on märk iseenesest tähendusetu, sest märk omistab tähenduse alles siis kui ta on pandud kasutusse ja hakkab millegi asemel või eest seisma (*stand for*; või *renvoi* skolastikutel). St küsimus on selles kas tantsu ja teatri väljendusvahendid eksisteerivad enne fakti (mis tundub loomulik, sest tantsustiilid ja -liigutused eksisteerivad pool-autonoomselt kultuuriruumis) või tekivad nad alles semioosi käigus. Selle küsimuse rõhk on Peirce'i ühes kuulsaimas määratluses (märgidefinitsioonis) asetatud sellele *for someone* osas - märk ilma tõlgendajata (semiootilise subjektita?) pole justkui märk. Aga see selleks. (Need keerulised küsimused ei peegelda eriti selle tõõ enda probleeme; pigem autokommunikeerin siin küsimusi mis mind ennast vaevavad.)

> Visuaalsed märgisüsteemid kannavad tema [Pepeljajevi] töödes sageli suuremat tähendus, on semiootiliselt tihedamad, kui verbaalsed või helilised. Lavastaja enda sõnutsi huvitab teda loo pildiline jutustamine: ilma tekstita, piltide, kujutiste, liigutuste, koreograafiaga sisu edastamine, sest "meie visuaalne suhtlus on mõnikord 100 korda täpsem kui verbaalne". Pepeljajev leiab, et mõnikord on visuaalse teatriga võimalik "seletamatuid asju palju selgemalt edasi anda," ning et visuaalne, füüsiline, emotsionaalne info, mida vaataja teatrist saab, on midagi enamat kui kirjandus. (Viirpalu 2012: 5)

See on täpselt see lugu mis tõmbas mind mitteverbaalset suhtlemist uurima. Keel on vahva ja võimaldab uskumatuid märgitrikke (*Zeichentrick* on kena termin), aga isegi verbaalne kommunikatsioon toetub implitsiitselt teadmisele mitteverbaalsest käitumisest (mida ma nimetan mugavuse mõttes konkursuseks, *concourse*; kui *discourse* on teoorias läbinisti verbaalne kihistus siis *concourse* on see "koridor" kus verbaalne ja mitteverbaalne kohtuvad). Peale visuaalse, füüsilise ja emotsionaalse info võib siia lisada hulga muid dimensioone. Üks mida äärmiselt harva käsitletakse on strepitatsioon ehk kehade liikumise või kokkupuutumise tagajärjel tekkiv heli (plaksutamine, sammud, susside sahin, uste sulgemise heli jne.) - ehk laias laastus ka heliline aspekt, mis ka "annab edasi" päris palju informatsiooni, aga on sarnaselt üksjagu seletamatu (suuresti vähese teoreetilise tähelepanu tõttu mida see teema on pälvinud).

> Tema loomingus torkab silma **graafilisus**: ruumile ja liikumisele lähenetakse joonte, liinidega, veel torkab silma ka liikumise korral gravitatsiooni ning füüsikalise jõuga manipuleerimine, mis on ka üks kineesika olemuslikke jooni. Näitlejate liikumise ning lavaruumi dünaamilisus on märksõnad, mis iseloomustavad läbivalt tema kui autori loomet. (Viirpalu 2012: 5-6)

Oeh. Kuigi graafilisust käsitletakse tänapäeval "visuaalsuse" sünonüümina, on see algupäraselt siiski midagi teistsugust. *Graphein* on kreeka keeles "kirjutamine". St seos joonte ja liinidega on korrektne, aga liikumise graafilisuse (liikumiskirjutamise?) käsitlemine on keeruline. Kaks võimalust tulevad hetkel meelde. Esiteks Michael Argyle'i kokkuvõte žestide kodeeritusest, milles eristatakse kõrge ja madala kodeeritusega žeste (kõrge kodeeritusega on lineaarsed, "graafilised", nt kolmnurksed, nelinurksed, ovaalsed jm kujudega žestid; madalaga on rohkem nagu žestikuleerimine, käte pildumine siia-sinna ilma kujundeid moodustamata). Ja teiseks *crip walk*, ehk gängsterite jalatants mille algupära on kuuldavasti päris huvitav - seda kasutati "gängimärkide" stiilis selleks, et oma nime või tänavat jalgadega välja kirjutada. Selline jalatantsuga-kirjutamise-kunst on praeguseks minu teada välja surnud, sest *c-walk*'i on hakanud harrastama minusugused *white boy*'d, kes harrastavad seda lihtsalt tantsuna. St kehaliikumise graafilisus ("kirjutatus") ei ole võimatu, aga see nõuaks minu arvates täpsustamist ja rohkem teoreetilist tööd. (Muidu on huvitav mõelda, et me ütleme "arvutigraafika" mõtlemata konnotatsioonile, et see väljend pärineb ajast mil arvutid olid tekstuaalsed - mustad ekraanid valge või rohelise tekstiga - ja visuaalne kasutajakeskkond oli alguses lihtsalt uus viis kuidas arvuti "kirjutab".)

> Nagu lavastaja 2005. aasta Ööülikooli saates visuaalse teatri märgisüsteemidest rääkides mainis, eelistab ta kasutada väljendit "visuaalne teater", kuid tõdeb, et seda tüüpi teater on alles uus, alles sündimas, ning nimetatav ka **mitteverbaalseks teatriks**. (Viirpalu 2012: 6)

Ei kommenteeri. Naeran. // Tegelikult, kui naer on juba kavalaks muigeks taandunud, pean siiski märkima, et see tuleb ära märgistada. Aeg-ajalt *raid*'in (otsin?) ma teatud andmebaase või nt reddit'it, et leida kummalisi viise kuidas terminit *nonverbal* on kasutatud (sest see on mu lemmiktermin ja ühtlasi üks problemaatilisemaid mõisteid mida

ma tean ja kasutan), niiet kunagi võin ma vabalt koostada krestomaatilise "sõnastiku" (terminoloogilise nimekirja) kõikidest mulle teadaolevatest kasutustest. See kannaks pealkirja "Nonverbal Everything" ja *nonverbal theater* peaks kindlasti selles esinema.

> Kineetiline Teater tegutses Moskvas 1994-2004. aastal, jätkates hiljem APPARATUS-e nime all. Grupi kreedo põhineb teatud liikumistel/liigutustel: inimkeha, objektide ja ruumi liikumine, **ka kehas (ajus) olevate mõtete liikumine**, ümbritsetuna ruumisasuvatest objektidest, mis on kõik korraga liikuma pandud. (Viirpalu 2012: 6)

Jälle üks huvitav mõte. *Consciousness as movement* on kummaline, aga täitsa valiidne asi mida arutleda. Näiteks emotsioonide puhul on see väga harilik (nt *Gemütsbewegung*, "hingeliigutus" ehk emotsioon; *e-motion*'i puhul on see mõte mind juba tülitanud, sest erinevalt antiiksest *pathos*'est - *passion*, "kirg" - on emotsiooni mõistes "liigutus" siiski sees, olgugi, et implitsiitselt ja natuke arusaamatult). Teadvuse liikumine võiks samamoodi olla käsitletud kasvõi teadvuse-metafoorida hulgas (nt Peirce'i ja paljude teiste "teadvuse järve" või "teadvuse mere" kujundid on väga põnevad). Eriti kuna Peirce'i protsessuaalne semioos on sisuliselt liikumine representamendilt interpretandile ja seejärel objektile (mis omakorda võib olla vahetu, dünaamiline või lõplik; st seisev, liikuv ja tardunud). Kindlasti võib ka budistlikest käsitlustest leida midagi teadvuse liikumisest ja selle seisatamisest (ihade ja tahtmiste, *desire*, lakkamisest). Isegi igapäevased metafoorid nagu "mõte hüppas ühelt asjalt teisele" on selles seoses uuritavad.

> Tantsuteatrist ehk füüsilisest teatrist, kus liikumisel on **tähenduse edastamisel ja lavastusterviku loomisel** kandev roll, on eri outorid põhjalikult kirjutanud J. Keefe'i ja S. Murray' koostatud artikli- ja esseekogumikus "*Physical theatres: A critical reader*". (Viirpalu 2012: 6)

Kas need mõistepaarid meikiksid senssi ka vastupidiselt? Ehk: "liikumisel on tähenduse loomisel ja lavastusterviku edastamisel kandev roll". Tundub küll. Tähendusloome (*meaning-making*) on üks Tartu koolkonna iseärasusi ja lavastusterviku edastamine oleks sisuliselt *performance* ise; etenduse kommunikeerimine.

> Tavaliselt mõistetakse tantsuteatrit kui produktsiooni, mis **esitab narratiivi füüsiliselt** ning seab verbaalse narratiivi vähemolulisele positsioonile, termin ise vihjab hübriidile, mille juured on nii *avant-garde* teatris kui tantsus: esimese poolest lavastused, mis on **"kehakesksed"** ning tantsu kontekstis parameetrid, mis seavad keha teatriruumi tsentraliseerivaks ja põhiliseks ühikuks. (Viirpalu 2012: 7)

Nonverbal narrative on actually teema mida uuritakse, tuli välja Paul Cobley ettekandest 2013. a. semiootika suvekoolis. "Kehakesksus" või *body-centrality* (*embodiment centered?*) iseloomustab nö *body turn*'i, ehk humanitaarteaduste pöördumist inimkehade poole. (See, et ma ei ole võimeline paljusid eestikeelseid termineid inglise keelde (sageli *tagasi*) tõlkima ja põhjalikumaid seoseid luua on põhjus miks ma eestikeelset teadust eriti ei loe.)

> Etümoloogiliselt viitab sõna "teater" narratiivi väljendusele tegevuses, "füüsiline" aga liikumisele keskendumisele, **kehast saab märk diskursuses** ning hägustub piir tantsuetenduse ja teatrietenduse vahel. (Viirpalu 2012: 7)

Seda, kui kehast saab märk diskursuses, nimetan ma konkursuseks (mis Doede Nautal Jr.'il oli tegelikult käitumise diskursiivne representeerimine), aga siin mõeldakse ilmselt midagi veel metafoorilisemat.

> A. Dennis räägib Etienne Decroux tööde põhjal kolmest liigutuse elemendist, mis moodustavad näitleja liikumise "grammatika" leksika. Ta kirjeldab, kuidas keha ruumis aitab kaasa teabe edastamisele, mingite tähenduste edasiandmisele, kuidas mingi sisu mingi elemendi kaudu väljendub, tuues näiteid konkreetsetest liikumisjoonistest ja žestidest. Tema välja toodud liigutuse elemendid jagunevad järgmiselt:
>
> - disain - ruumis loodud jooned, liinid, ruumi esteetiline kasutus

- intensiivsus - liikumisele v liigutusele antud intensiivsuse ja pinge hulk
- rütm - aksendid ja kestused, mille kaudu väljenduvad liikumissuhted ja liigutuste seosed.

(Viirpalu 2012: 7-8)

Siin oleks vist kasulik pöörduda Judith L. Hanna ("To Dance is Human", 1977) poole, sest need kolm kuuluvad tema põhjalikku ülevaatesse: Space (design); Dynamics (force, relative amount of energy, effort) [siin intensiivsus]; ja Rhythm (time, flow) - mis on tegelikult üldkategooriad mis omakorda sisaldavad erinevaid aspekte. Pole välistatud, et ka Hanna töö põhines Decroux'i omal ja need on lihtsalt erinevad peegeldused.

> Veel väidab Dennis, et teabe edastamist publikule mõjutavad ruumiliinid (kas näitleja seisab otse, näoga publikusse või kasutatakse hoopis diagonaale) ja prokseemika (näitlejate vahemaa üksteisest, kaugus publikust jne). (Viirpalu 2012: 8)

Tegelikult kuuluvad need nö "ruumiliinid" samuti prokseemikasse ja E. T. Hall lõi väga süstemaatilise meetodi kuidas inimeste asetsemist üksteise suhtes mõõta kraadides. Vahemoodi või ruumiliste tsoonide osa tema tööst on aga märksa tuntum ja millegi pärast pahatihti samastatakse prokseemikaga, kuigi see oli Hall'i töö kõige ebaoriginaalsem osa - sisuliselt viksis ta maha Martin Joos'i kõnestiilide teoorialt. 60ndatel olid prokseemika ja kineesika mingil määral samaväärsed, tegelesid samade küsimustega (rääkimata sellest, et mõlemad olid antropoloogilised ettevõtmised). See on kummaline, et mõlemad (kineesika ja prokseemika) hüljati 1970ndate vältel, sest need osutusid liiga keerulisteks ja jätkusuutmatuks, aga need mõisted ise kajavad ikka veel kõikvõimalikes käsitlustes psühholoogiast teatriteooriani.

> Tunnustatud teatriteoreetik Jacques Leceq annab ülevaate sellest, kuidas liigutusele tähendus antakse, mis võtteid täpsemalt efekti loomiseks kasutatakse ning kuidas võib liikumisi tüübi järgi jaotada. Ta kirjutab, et teatris on liigutus alati tähenduslik ja läbimõeldud, pole mehhaaniline, viitab kas kavatsusele, tegevusele või olekule/seisundile, viimased kolm on ka liigutuste sooritamise viisid. Teatris on liigutused seega sama läbimõeldud ja -mõtestatud kui tantsugi puhul, kuna mõlemas kannavad üksikelemendid tähendust ja **semiootilises mõttes "tühje" žeste ega n-ö tühje tähistajaid olla ei saa**. (Viirpalu 2012: 8)

Siin ma reaalselt vaidleks vastu. See sõltub muidugi sellest kuhu asetada piir žesti ja žestikulatsiooni vahel, aga kehalise käitumise puhul on võimatu, et kõik on kontrolli all. Teatris on see võib-olla tehniliselt võimalik, sest publik asub näitlejatest võrdlemisi kaugel ja *näeb* võib-olla tõesti vaid tahtlikke žeste (meenub tidbit, et teatris ei ole nt mikromiimika tähtis, sest publik lihtsalt ei näe nii täpselt + makeup). Ei, tegelikult ma ei saa selle vastu vaielda. Ideaalis on see tõesti nii. Mind häirib siin hoopis terminoloogia. "Tühjade tähistajate" puhul ei ole ma võimeline välja lülitama seost Ernesto Lauclau tööga, millest keegi ei tundu päris hästi aru saavat. Ise saan vaid nii palju aru, et tühi tähistaja ei ole tähendusetu või ebamäärase tähendusega tähistaja vaid just tahtlikult tühjendatud tähistaja, nt *buzzword*, *catchphrase* või *talking point* mis kõlab kaunilt ja soodustab poliitilist protsessi, aga on tähendusest tühjendatud. Žestide peal sama teooriat rakendada on raske, kui mitte võimatu, sest žestid tüüpiliselt ei kuulu kindlalt piiritletud süsteemi, nagu Saussureaanlik Laclau ette kujutab, kui ta räägib välistuse süsteemist vms. Ainus võimalik näide mis mulle praegu meenub on Rooma saluut, mida me tänapäeval seostame Natsi-Saksamaaga, aga mida enne Teist Maailmasõda kasutasid ka Ameeriklased ja paljud muud rahvad. Kui nad tahtsid end natsidest eristada ja muutsid "kulpi löömise" kuju, siis nad justkui tühjendasid selle žesti imperialistlikest tähendustest. Siiski, kahtlane, sest see oli ka tähistaja muutmine, mitte ainult tähendusest tühjendamine.

> Oma teoses räägib Preston-Dunlop tantsuteooriast lähtudes koreograafia loomisest ja kommunikeerimisest tantsu kaudu. Viimasega seonduvalt puudutab ka semiootikat: võttes aluseks **Roman Jakobsoni märgi- ja kommunikatsiooniteooria**, rakendab ta erinevaid semiootikavaldkonna mõisteid koreograafia lahtimõtestamiseks. (Viirpalu 2012: 10)

Jah, ainult terminoloogiline kriitika. Minu arvates on kaheldav, kas Roman Jakobsonil on üldse oma märgi- ja kommunikatsiooniteooria. Minu arvates on tal oma keeleteooria (nö funktsionalistlik strukturalism) ja vb luuleteooria (õigemini luulegrammatika teooria), aga märkide ja kommunikatsiooniga tegeles ta justkui vähe. Pigem ta toetus semiootikale ja kommunikatsiooniteooriale ja arendas nende põhjal afaasia ja luuletekstide uurimist. See on jällegi vaidlustatav teema. Ma olen Jakobsoni töid nii palju lugenud, et need vähesed artiklid mis ta kirjutas semiootikast (1960-1975) ja mida semiootikud agaralt loevad, moodustavad minu arvates väga väikese osa tema kogutööst. Tegelikult häirib mind just see kommunikatsiooniteooria osa, sest tema keelefunktsioonide skeem ei ole kommunikatsioonimudel, nagu seda sageli ekslikult nimetatakse. St kui otsida "kommunikatsiooniteooriat" Jakobsoni kirjutistest siis võib öelda, et ta luges 1950ndate alguses kogu tollase kommunikatsiooniteooria korpuse läbi ja kasutas seda agaralt (nt võttis koodi ja sõnumi mõisted kasutusele Saussure'i keele ja kõne asemel), aga ise oma kommunikatsiooniteooriat justkui ei loonud.

> Preston-Dunlopi järgi on tantsumeediumi teine aspekt ruum, mis koos liigutuse, esitaja ja heliga moodustavadki tantsumeediumi. Ruum raamistab tantsu, lisaks lokaliseerib tantsija mingis paigas laval. **Tantsija integreeritakse ruumiga, nad saavad koeksisteerida, olles samal ajal autonoomsed**. (Viirpalu 2012: 10)

See mulle meeldib, sest läheneb sellele protsessifilosoofia (a la Dewey ja Bentley) tarkusele, et organism ja keskkond moodustavad terviku (nü *envorganism*). Nt see, et igale sammule (aktsioon) vastab maapind mille peal sammutakse (reaktsioon). Inimese ja ruumi koosolemine on kahjuks selline teema mida ma ei oska (veel) käsitleda. (Fun fact: *Journal of Nonverbal Behavior*'i esialgne pealkiri oli *Journal of Environmental Psychology and Nonverbal Behavior*, sest 70ndate lõpul veel loodeti, et prokseemikast saab asja.)

> Koreograaf edastab oma sõnumi läbi tantsumeediumi, kasutades eelnevalt mainitud osasid, ning loob tantsusõnumi. Seda esitavad tantsijad ning publik on vastuvõtja rollis. (Viirpalu 2012: 11)

Kõik on tegelikult õige. Kui tantsu vaadata kommunikatsiooniaktina, siis tõepoolest tantsija on saatja ja pealtvaatajad on vastuvõtjad. Problemaatiliseks läheks asi siis kui sellel rakendada just Jakobsoni keelefunktsioone, sest tema konatiivne funktsioon on kardinaalselt erinev Bühleri apellatiivsest funktsioonist. Esimeses on vastuvõtja "osa sõnumist" - *ma addresseerin Sind* [koma Nimi]; samas kui organinimudelis on vastuvõtja osa kommunikatsiooniaktist, mitte ilmtingimata sõnumist. St Jakobsoni addressaat on sõna otseses mõttes addressaat; mitte Teine (*Other*), vaid see kellele sõnum on mõeldud, suunatud (seetõttu on ka tema versioon autokommunikatsioonist erinev Rueschi intrapersonaalsest kommunikatsioonist, kuigi ta kasutab Rueschi mõistet). See eristus on oluline vaid juhul kui tantsu hakata vaatama mitte ainult kommunikatiivse, vaid signifikatiivse, protsessina. Tantsida võib kellegi juuresolekul ja suunas (mispuhul sa avaldad vastuvõtjale apellatiivselt muljet) või kedagi lihtsalt meeles pidades (mispuhul sa addreseerid oma tantsu konatiivselt sellele inimesele kelle tõttu sa tantsid). Siin on nö *celestial addressee* küsimus huvitav, sest nt müstilised praktikad - sj tantsud - võivad olla jumala(te)le addresseeritud ilma, et need nõuaks pealtvaatajaid.

> Tantsu puhul ei ole ühest grammatikat: **igal žanril on oma kood ja konventsioonid**, mis muutuvad ja vahetuvad igas uues stiilis, ka igas üksikus tantsus, kus formuleerub oma representatsiooniviis. (Viirpalu 2012: 11)

Sama lugu on mitteverbaalse käitumisega üldiselt. Erinevalt "kehakeele" mõistest, mis võrsus relativismi ja universalismi vaidluste ajastul mil tõepoolest eeldati, et nt Anglo-Saksi kultuuri kandjatel on oma käitumiskood mida on võimalik avastada ja kirjeldada, on tänapäeval pilt kehalisest käitumisest muutunud nii kirjuks just selle tõttu, et iga uus olukord näib loovat oma tähendusvõrgustiku (nt enigmaatilised reeglid; asjad mis on lubatavad ja arusaadavad ainult antud hetkes). Suures plaanis on siin sama küsimus mida Jakobson ja Tõnjanov esitasid oma 1928. aasta teesides: kas kirjandusstiilide puhul saab rääkida struktuurilistest ühikutest samamoodi nagu see on võimalik keele puhul. Siin on öeldud, et tantsu puhul ei ole ühest grammatikat - huvitav, kas see vastab siis eitavalt küsimusele, "Kas tantsus on piiratud arv struktuurilisi tüüpe?"

> **Märgid on tantsu need elemendid, mis sisaldavad selle meediumi ideid ja tundeid**. Märkide funktsioneerimiseks on vajalik need ära tunda. Märgiks võivad olla nt žest, fookus, valgus - pannes need konteksti, tekib töös tähendus. (Viirpalu 2012: 11)

Semiootiline essentialism. Õigupoolest peaksid märgid olema need tantsu elemendid mis viitavad, tähistavad või kutsuvad esile selle meediumi ideid ja tundeid. Väga tehniline kriitika, aga žest, fookus ja valgus on minu arvates rohkem nagu märgikandjad mis saavad märkideks alles siis kui neid märgatakse... Aga siin on vb lihtsalt konflikt erinevate semiootiliste lähenemiste vahel. (Ja kahjuks ma ei oska isegi silti anda sellele lähenemisele mida ma ise eelistan.)

> Pöördudes tagasi Jakobsoni poole, kes kirjeldab kommunikatsiooni kui loomingulise kunstniku ja vaatajate ühiste koodide jagamisel põhinevat nähtust, avab Preston-Dunlop tantsu funktsioonid:
>
> - metalingvistiline funktsioon - kommenteerimine, **sisuülene tasand**
> - referentsiaalne funktsioon - kõige üldisemalt teate vorm: milline välja näeb; viitab elementidele, objektidele, tunnetele, ideedele, mis on kultuurikontekstis, esitaja ja vaataja jagatud maailmas; kujutab, viitab, jutustab
> - esteetiline sisu - need tantsu elemendid, mis on kaasatud puhtalt iseenese pärast; see, kuidas liikumise elemendid, värvid, heli, ruum, energia, kehad on valitud ja tervikuks organiseeritud, kuidas esitletud ja esitatud.
>
> (Viirpalu 2012: 11)

Uhh, hullumaja puhvet. "Sisuülene tasand" on vist kõige krüptilisem mõiste mida ma olen üle tüki aja kohanud. Metalingvistiline funktsioon on Jakobsoni enda töödes eelkõige autonüümsusega seotud (nt "poissmees on vallaline meesterahvas" sisaldab kahte samatähenduslikku (*auto*) nimetust (*nymy*) ühele ja samale objektile). Siin on veel see tüüpiline viga mida tehakse sageli Jakobsoni skeemi ülevõtmisel: metalingvistiline funktsioon saab tähistada ainult keele kasutamist keele peal (nö sõnum/kood topeltstruktuur). Kui rääkida arhitektuurist, tantsust või käitumisest siis ei saa seda mõistet kasutada, sest lingvistika pole asjaga seotud. See muutub metafooriks. Ma olen kindel, et mitteverbaalne versioon metalingvistilisest operatsioonist on võimalik ja olemas, aga ma ei tea veel kuidas seda nimetada (ja kuigi "metakommunikatsioon" oleks õige, ei taha ma seda kasutada, sest see mõiste on liiga laetud kommunikatsiooniteooriaga mille selgitamine on vaevarikas). Referentsiaalne funktsioon on siin vist emotiivse ja konatiivsega kokku lahmitud. Pffffff. Jakobson. Do not want.

> Tantsu uurimise puhul tuleb esmalt vaadelda liigutusi, saada aru nende sooritamise põhimõtetest. Järgmine etapp on rütmi, liigutuste ja visuaalse disaini mustrite tajumine ja identifitseerimine. Pärast seda tegeleb vastuvõtja juba tantsule sisu andvate koreograafiliste koodide ja konventsioonide haaramisega, nagu kirjutab Foster. **Need konventsioonid annavad tantsule koha varasemalt loodud tööde maastikul, ka kultuuris üleüldiselt** ning jälgides kindla tantsu koode ja konventsioone, mõistab vaataja mitte üksnes tähendust, vaid ka tähenduste loomise protsessi. (Viirpalu 2012: 12)

Siiamaani ei ole mul aimu, kuidas Marty/Tõnjanovi mõisteid Jakobsoni skeemiga seostada. Konteksti komponent peaks loogiliselt moodustama sünsemantilise ümbritseva välja; ja ka siin öeldu järgi peaks koodi komponent moodustama autosemantilise välja... Aga ma ei ole endiselt Gehringu raamatut lugenud. Ja minu teada keegi ei kasuta neid mõisteid tänapäeval, et teed juhatada.

> Peegelduse kasutamises ilmneb liigutuse enda performatiivsus ja pööratakse suuremat tähelepanu pigem referendile kui maailmale, mida see tähistab, luues seega teatava mitmetähenduslikkuse. (Viirpalu 2012: 13)

Aga referent ongi maailm mida märk tähistab. No? Minu teada võeti referendi mõiste kasutusele just selle jaoks, et vähendada vastandust mõtete ja asjade vahel - st nii skolastikute *res* kui ka grammatikute *object* visati ühte patta, et nt "lastetu naise poeg" ei oleks problemaatiline. I don't even know anymore.

> Samas on ruumikasutus oluline semiootiline sisuedastaja, sest sellega on seotud näitleja liikumine ja paigutus ruumis, prokseemika, lisaks ka lavakujundus, mis kõik toetavad tähenduse teket. (Viirpalu 2012: 14)

Ülal sai see juba välja osutatud, aga kordamine on tarkuse ema: inimese liikumine ja paigutus ruumis kui ka esemete paigutus või liigutatavus ruumis kuuluvad prokseemika alla. Lavakujunduse puhul võib prokseemikast näiteks üle võtta see aspekt kas laval asuvad esemed, mööbel jm on muutumatult "paigal" või liiguvad näitlejate tegevuse käigus ringi, kaovad ära ja tulevad tagasi, jne. Prokseemikas oli see küsimus seotud sellega millist õhustikku ruumipaigutus tekitab ja kui palju on ruumi kasutajatel kontrolli selle paigutuse üle, aga ma ei näe põhjust miks seda ei saaks ka lavakujunduse juures uurida.

> Teatris on primaarsed tähistajad loomult füüsilised või ruumilised, kirjutab kogumiku autor, luues seose **Lefebre'iga, kes näeb teatrit kui mitte keelt, vaid pigem mitteverbaalsete märkide kogumit**, mida iseloomustab ruumilisus - siit tuleneb ka ruumi tähtis roll teatrikogemuses. (Viirpalu 2012: 15)

Njah, kahjuks ei ole "mitteverbaalsete märkide kogum" väga mugav termin. Ainult viriseks, eks? MMK on täiesti sobiv kirjeldus paljudele nähtustele mida sageli ekslikult nimetatakse keelteks või koodideks. Samas võib küsida, et kas "kogum" on siin lihtsalt hulk (*set*) ehk avaldub ainult ruumilises mõõtmes, või rohken nagu süsteem, ehk hõlmab ka ajalist mõõdet.

> Laiem eristus oleks siinkohal jagunemine lavaruumiks ja žestiliseks ruumiks, kus viimast kirjeldab McAuley kui "näitlejate žestiliste toimingute poolt loodud ruumi". (Viirpalu 2012: 16)

Midagi sellist on juba mingis mulle tundmatus teatriteoorias kasutatud. Žestiruum on sisuliselt see ruum kus käed liiguvad.

> "Prokseemika" on Edward T. Halli poolt loodud mõiste, viitamaks valdkonnale, kus tegeletakse ruumi hõivamisega inimeste poolt, viisile kuidas inimesed liiguvad, positsioneerivad end suhetes teistega ja interpreteerivad ruumilisi käitumismustreid. (Viirpalu 2012: 17)

Spot on. Siia võiks lisada vaid tõiga, et see oli läbikukkunud valdkond. Halli meetodid olid liiga keerulised, et laiemalt kasutusele võtta ja juba varakult hakkas see paljudele vastu, sest see on *-eemika* (*emic*), ehk eeldab inimeste endi poolt mõistetud tähenduslike ühikute avastamist (vastandina *etic* lähenemisele, ehk uurijapoolsele ühikute loomisele). Tüüpiline lugu: mustrid on, aga neid ei teadvustata (ja, otseselt, ei interpreteerita - vähemalt kui lähtuda suhteliselt arbitraarsest mõistmise/tõlgendamise vastandusest).

> **Liigutuse puudumine on sama tähenduslik kui liigutus ise, see seostub semiootilise nulltasandi märgi kontseptsiooniga**. Liigutus defineeritakse liikumatuse, paigalseisu taustal ja selle abil, paigalolek tõmbab tähelepanu ja tänu kontrastile sellega näeb vastuvõtja liikumist märgilisena. (Viirpalu 2012: 17)

Mis on Randviiru ruumisemiootika? Selliste mõistete rägastikus - nagu Jakobsoni nulltõlgendus, nullmärk, nulltähistaja, Barhesi nullkraadistiil, Nauta null-diskrimineeritav vorm ja Lotmani nullsemiootilisus - ei ole ma endiselt leidnud mingit praktilisust märgi puudumise funktsionaalsusele. "Ka märgi puudumine on märk," kõlab ütlus, aga üha enam kõlab see nagu kena sõnakõlks millega saab vähe pihta hakata. Niisama võib mainida, et kui E. T. Hall "laenas" Martin Joosilt kõnestiilide kategooriad ja muutis need ruumilisteks, siis "avalik ruum" vist oli see mis vastas Joosi *frozen style*'ile - st liikumatus ja paigalseis, aga mõistetud formaalsuse ja rangusena.

> Teatri ruum pole kunagi tühi, ruumiplaanide aktiviseerimine kehaliste suundade ja näitlejate orienteerituse kaudu tekitab inimeste ja objektide vahelisi suhteid ja loob sidemeid, räägib McAuley, kasutades siinkohal terminit "kehaline suhtlus" (*bodily communication*), mis hõlmab kehategevusi, mille eesmärk on pea, käte, jalgade jm liikumise abil teadete või sisu edastamine. Teatris on iga kehalise käitumise ja väljanägemise aspekt kommunikatiivne, ükskõik, kas see on näitlejate poolt tahtlik ja indikeeritud või mitte, kuna kõike, mida vaataja vastu võtab interpreteeritakse. Tähenduslik võib olla isegi näitlejate pikkus, füüsiline vorm, välimus jne. (Viirpalu 2012: 18)

Bodily Communication on ka Michael Argyle'i ühe raamatu pealkiri. Mind häirib siin lõigus absoluutsus. Äkki mõnikord on teatri ruum tühi? Äkki iga liigutus ikka ei ole kommunikatiivne? Äkki vaataja ikka ei tõlgenda kõike mida ta näeb? See tundub nagu kergema vastupanu tee: selle asemel, et teha kindlaks milline ruum on tühi, millised liigutused on kommunikatiivsed ja mida vaatajad tõlgendavad üldistame lihtsalt, et kõik on tähtis. Kõik. Kõik mida keegi kunagi on öelnud, mõelnud, tundnud või teinud on tähtis ja tähenduslik. Käsikirjad ei põle ja iga tähendus saab lõpuks oma kojutulemispeo. Mulle on viimasel ajal hakanud imponeerima need mõtlejad ja kunstnikud kes tahtlikult hävitavad oma loomingut. Olen alati mõelnud, et enne oma surma teen oma "sahtli" internetis saadavaks ja luban maailmale ligipääsu kõigele mida ma olen alates 2007. aastast saadik kirjutanud. Äkki tuleks toimida vastupidiselt ja, nagu Edward Sapir kes põletas oma käsikirjad või lugematud kunstnikud kes viskavad oma loomingu ära, lihtsalt kustutada see ära. Miroslav Tichy oli ikka lahe.

> Vaade, pilk seondub näitlejapoolse ruumikasutusega, pilk on suuresti ruumiline akt: isik või objekt, kellele pilk on suunatud viibib koos pilgu saatjaga samas ruumis. **Pilk tekitab nende vahele mingisuguse suhte**, olles üks esineja võimsamaid strateegiaid kogu ruumi aktiviseerimiseks. (Viirpalu 2012: 18)

Kahjuks on seda äärmiselt raske uurida, kuidas pilk ruumiga seostub. Vähemalt 70ndatel oli see äärmiselt raske. Tänapäeval pole välistatud, et miljonite nutitelefonikasutajate arvelt kogutakse tegelikult veebikaamerasalvestisi ning mõõdetakse pupillide liikumist. Aga see selleks. Tõik, et pilk tekitab mingisuguse suhte või "avab kanali" on just see mida ma tahaks faatikaga seostada, aga pole seni veel leidnud mõistlikku viisi kuidas seda teha.

> **Žesti abil ühendatakse kõne kohaga**, suunatakse sõnu mööda ruumi konkreetse kuulaja poole, ka vaatajani, ning luuakse keerukamaid tähendusi kui ainult sõnu kasutades võimalik. **Tänu žestile saab kõne laval ruumiliseks aktiks**. Žest loobki dünaamilise suhte loomuliku keele, koha, keha ja aja vahel, ka fiktsionaalse ja esitatava tasandi vahel, mis on etenduse vältel pidevas suhtluses. (Viirpalu 2012: 19)

Kuidagi metafooriline? Mulle küll tundub, et kõne on juba iseenesest ruumiline tegevus. Hääl levib ruumis. Žest on selles "ühendamises" üleliiane. Kõneleda saab ka ilma žestideta. Üldse, žesti tähendus on kahtlane, sest Ladina *gerere* oli pigem "viis kuidas sa ennast kannad" (saksa *Haltung*; vanemas eesti keeles *enese ülalpidamine* või *enesevalitsemine*) ja sai *gestura*'ks seoses retoorikaga (*oratio*, avalik esinemine). Erinevaid žesti-määratlusi on tegelikult palju, mis teeb ilma viidete või näideteta žestidest kõnelemise (minu jaoks) raskestimõistetavaks.

> Tegelaskujude järjekord pealkirjas ning avastseenis demonstreeritav naisnäitlejaile, Margarita tegelaskuju rolli täitjaile, keskenduv ja neid esiletõstev liikumine, annab vihje, et **lavastuse dominandiks** ongi Margaritaga toimuv. (Viirpalu 2012: 21)

Jakobsoni dominantsest funktsioonist on Tartus sujuvalt saanud lihtsalt dominant.

> Hiljem võetakse kolmekesi laval asuval pingil istet ning kirjanike **kehakeel** annab märku ebamugavustundest, koguni kartusest, samas kui Woland on rahustav, haarab neil kohati käest ning sunnib uuesti maha istuma, kui nood on tõusnud. (Viirpalu 2012: 23)

Tuli ära. Kaks naisterahvast seisavad bussipeatuses ja kõnelevad. Nende *keel* annab märku, et neil on huvitav vestlus. Loen nende *keelest*, et nad arutlevad mingit telesaadet. Tõlgendan ühe naise *keele* märki, et nad arutlevad saadet "Su nägu kõlab tuttavalt". // "But now they're finished skipping stones across the surface. He's got her body language written out in cursive. Over-analytical, the typical wordsmith. Maybe it's a mismatch, maybe this is perfect." (Witness, "Diner Coffee")

> Kasutatakse palju põrandatehnikat ja otsest kontakti, **prokseemika viimine miinimumini** tähistab tegelaskujude omavahelist lähedust ja suhet, nagu on leidnud ka Foster ja Preston-Dunlop. Laval esitatakse korduvaid žeste ja liikumismustreid, mistõttu on **kineesiline leksika** stseenis limiteeritud ja sisu edastatakse üksikute valitud liigutustega. (Viirpalu 2012: 25)

Soovitan nende surnud valdkondade nimetusi niimoodi operatsiooniliselt mitte kasutada. Prokseemika on ruumikäitumise uurimise nimetus, mitte ruumitsoonide üldnimetus. Inglise keeles on *proximity* lähedus, st siin oleks *increased proximity* ehk, väärkasutades, prokseemia suurenemine. Aga, jällegi, eemilised kategooriad ei tööta ruumikäitumises. Kineesiline leksika on veel suurem vastuolu. Leksika e *lexis* on sõnade koguhulk keeles. "Liikumissõnad" ei meiki väga senssi. Ray Birdwhistell ise sealjuures vaidles just sellise kasutuse vastu, sest enda sõnutsi ta ei leidnud "semiootilisi ühikuid" (ta mõtles *eemilisi* ühikuid) ja väitis selgesõnutsi, et mingit "liikumise sõnastikku" ei saaks olla: kui selline sõnastik luua, siis ilmneks, et *most human beings are kinesically illiterate and move improper English*. Aga tegelikult ma saan aru, et see on jällegi metafooriline. Mulle vist ei meeldi metafoorid.

> **Näitlejanna kehakeel viitab meeleheitele ja abitusele**: ta viskub erinevate meeste kaela, nood lohistavad ja tõstavad teda, palju on jõulisi hüppeid, millele kontrastina järgnived mahavajumised ja põrandakontakt. (Viirpalu 2012: 27)

"Näitleja käitumine väljendab meeleheidet ja abitust" - ning mitte midagi olulist ei läinud kaduma, aga kadus pseudoteaduslik kehakeele-mõiste.

> Peategelaste vahel on väga intensiivne **pilgukontakt**, nad vaatavad ainiti teineteisele otsa, Margarita liikumine on aeglane, **tema kehakeel indikeerib nõrkust** ja vaimselt viimasel piirile viidud inimese meeleseisundit. (Viirpalu 2012: 28)

"Silmside". "Tema kõnnak väljnedab nõrkust [...]"

> Et kõike tehakse sünkroonis, **meeste prokseemilised vahemaad** on ühtlased ja reguleeritud, ning kogu liikumine tugevalt organiseeritud, jääb mulje mingist tribalistlikust kombest ja tekib sarnasus põlisrahvaste rituaalse liikumisstiiliga. (Viirpalu 2012: 29)

See "prokseemilised" on siin ülearune. "Meeste vahemaad" või "meeste ruumilised vahemaad" on piisav. Samasugust liiasust harrastavad paljud mitte-semiootikud kui nad kirjutavad semiootikast, lisades igale poole kvalifikaatorit "semiootiline". Näiteks "semiootiline kommunikatsioon" on liiane (*redundant*), sest mis on mitte-semiootiline kommunikatsioon?

> **Prokseemika on segane**, pidevalt toimub paaride ümberjaotumine ruumis, ka paaride vahetus, üks ruumijoonis kujutab endast täidetud ruutu, mille nurkadeks üksiktantsijad ja sees keerutab ja teeb tõsteid üks paar. (Viirpalu 2012: 30)

Prokseemika on tõepoolest segane. Näiteks enamus kriitikuid ei suutnud eristada antropoloogilisi ja bioloogilisi aspekte Halli töös. See oli relativismi ja universalismi vaidluse kõrgaeg. Sealjuures paljud tema väited olid anekdootlikud (isikliku kogemuse põhjal tehtud) samas kui tema meetod oli ehk liigagi keeruline ja kvantitatiivne. St, jah, segane.

5.11.3 The Effects of Bacopa monnieri (2014-11-21 01:32)

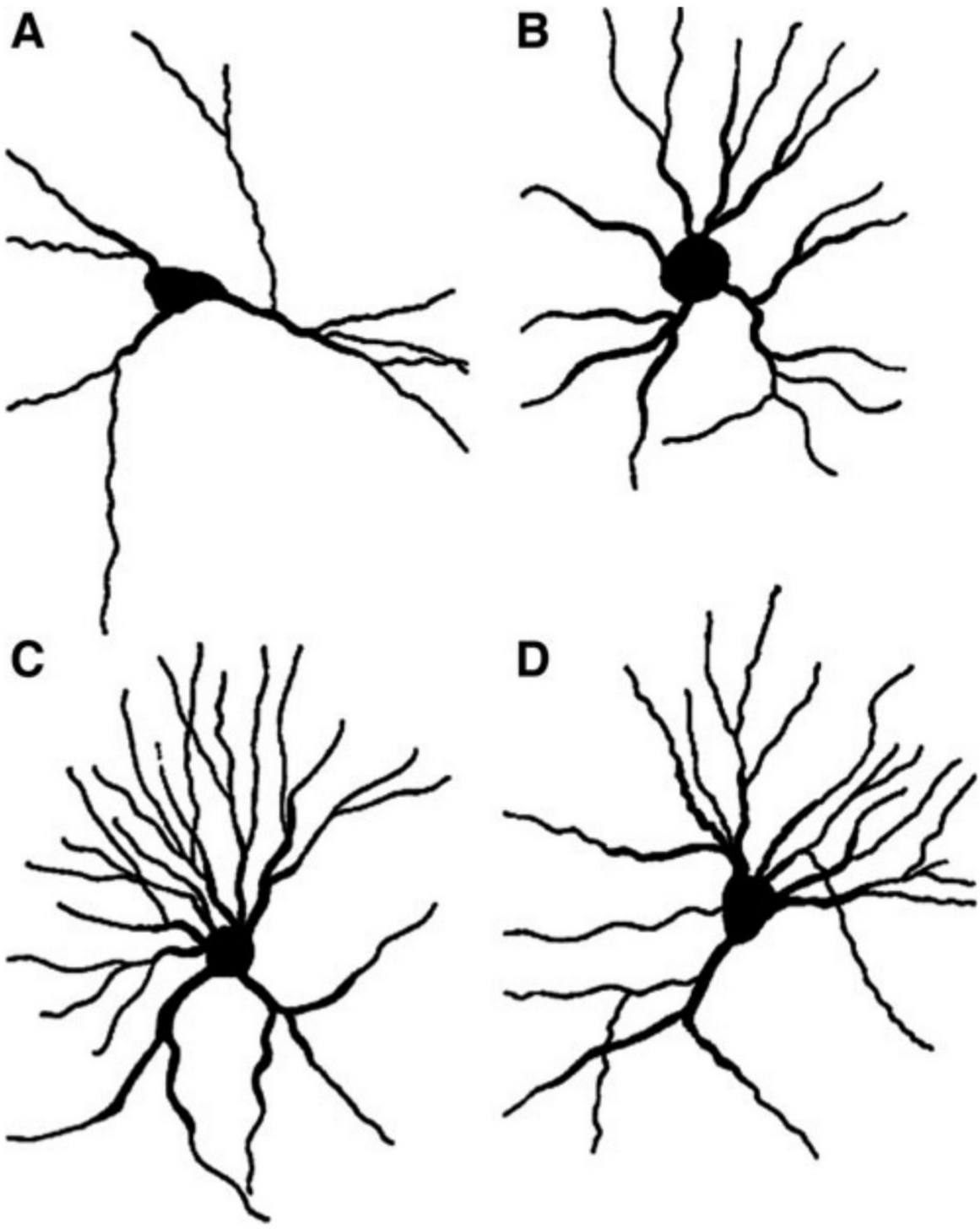

FIG. 4. Camera lucida tracings of basolateral amygdaloid neurons from control rats (**A**) and rats treated with *Bacopa monniera* for 6 weeks at doses of 20 mg/kg (**B**), 40 mg/kg (**C**) and 80 mg/kg (**D**). (Vollala et al. in Aguiar & Borowski 2013: 320)

Caution! The author of this blog is an undergrad in humanities and has no significant acquaintance with neurology or neuropharmacology. This collection of quotes is assembled for personal use. Those interested in *Bacopa monniera* should acquaint themselves with the source material.

Pase, Matthew P., James Kean, Jerome Sarris, Chris Neale, Andrew B. Scholey and Con Stough 2012. The Cognitive-Enhancing Effects of *Bacopa monnieri*: A Systematic Review of Randomized, Controlled Human Clinical Trials. *The Journal of Alternative and Complementary Medicine* 18(7): 647-652.

> *Objectives:* **Traditional knowledge suggests that *Bacopa monnieri* enhances cognitive performance**. Such traditional beliefs have now been scientifically tested through a handful of randomized, controlled human clinical trials. The current systematic review aimed to examine the scientific evidence as to whether *Bacopa* can enhance cognitive performance in humans. (Pase et al. 2012: 647)

What I've read elsewhere suggests that *brahmi* is a potent antioxydant and it's memory-enhancing effects can be reduced to that. I'm not sure whether it promotes dendrite growth as some unreliable or unknown sources suggest.

> Across trials, three different *Bacopa* extracts were used at dosages of **300-450 mg extract per day**. All reviewed trials examined the effects of *Bacopa* on memory, while other cognitive domains were less well studied. There were no cognitive tests in the areas of auditory perceptual abilities or idea production and only a paucity of research in the domains of reasoning, number facility, and language behavior. Across studies, *Bacopa* improved performance on 9 of 17 tests in the domain of memory free recall. There was little evidence of enhancement in any other cognitive domains. (Pase et al. 2012: 647)

Lay-users are for some reason more exact, noting the bacoside content along with dosage.

> *Bacopa* has long been renowned for its medicinal properties. This has been documented in **the sixth-century Ayurvedic text, the *Caraka Samhita***, whereby *Bacopa* is recommended for the treatment of various mental conditions. Of late, Western medicine has shown interest in this ancient herb as a potential cognitive enhancer. (Pase et al. 2012: 647)

Scriptural authority?

> Sample populations were comparable both in age range and in that subjects tended to be healthy without any chronic illnesses. Although one study recruited a sample with **subjective memory complaints**, the sample was apparently free from cognitive impairment. (Pase et al. 2012: 648)

"My memory sucks."

> Given the richness of information available, this factor was subdivided into the more specific facets of memory identified by Caroll. These domains include (1) memory span: the quantity of information one can recall in order following a single exposure to the information; (2) **associative memory: the ability to recall or recognize information paired (associated) with other arbitrary information**; (3) free recall memory: recall of arbitrary information when the information to be recalled exceeds the quantity of one's memory span; (4) **meaningful memory: the ability to recall or recognize information when the information to be remembered has meaning**; and (5) visual memory: recall or recognition of visual material that cannot be easily recoded into a nonvisual modality. (Pase et al. 2012: 649)

In this blog I apparently engage mostly in associative memory. "Meaningful memory" poses some problems - what were the criteria for considering a memory meaningful? *Caroll JB. Human cognitive abilities: A survey of factor analytic studies. New York: Cambridge University Press, 1993.*

> The current systematic review of randomized, controlled trials revealed some evidence to suggest that ***Bacopa* is efficacious in improving the learning and free recall of information**. This suggests that *Bacopa* could potentially be clinically prescribed as **a memory enhancer**. At present, there is insufficient evidence to suggest that *Bacopa* improves other domains of cognitive performance in healthy nondemented subjects. (Pase et al. 2012: 651)

At least there's that. As I understand it, memory enhancement is exactly why some nootropic communities take *Bacopa* as a food supplement.

> The focus toward testing memory over othe rcognitive domans most probably stems from ***Bacopa*'s long-standing Ayurvedic reputation as a potent "memory enhancer."** Although the first randomized controlled human clinical trial to explore the long-term effects of *Bacopa* on cognitien reported both enhancement in memory and cognitive speed, follow-up research has not given mental speed (or other cognitive domains) the same attention as memory. (Pase et al. 2012: 651)

Thus, other cognitive domains were noted in the abstract so tautologically because there is a bias in research to ignore other domains, such as cognitive speed.

> To advance current knowledge, future research in the area is required to manipulate dosage size and supplementation durations. (Pase et al. 2012: 651)

Yes! // Even some earlier research took this route.

Aguiar, Sebastian and Thomas Borowski 2013. Neuropharmacological Review of the Nootropic Herb *Bacopa monnieri*. *Rejuvenation Research* 16(4): 313-326.

> Cognitive enhancement typically exacts a toxicological and psychological toll. The milieu of nootropic phytochemicals found within *Bacopa monnieri* (BM), primarily triperpenoid saponins called bacosides, exhibit minimal observable adverse effects at standard dosages. BM demonstrates anti-oxidant, hepatoprotective, and neuroprotective activity. Emerging research demonstrates several mechanisms of action - acetylcholinesterase inhibition, choline acetyltransferase activation, β-amyloid reduction, **increased cerebral blood flow**, and monoamine potentiation. (Aguiar & Borowski 2013: 313)

I have noted a psychological toll with *Ginkgo Biloba*. I wonder how bacopa and ginkgo would interact in terms of cerebral blood flow.

> Western biomedicine is in the midst of investigating the potential value of the Eastern pharmacopeia. (Aguiar & Borowski 2013: 313)

Yup. Ginkgo is Chinese, Bacopa is Indian.

> Unlike the potentially addictive and forceful action of widely used psychostimulants, **chronic and moderate administration of BM appears to nourish rather than deplete neurons**, an action compatible with 1400 years of Ayurvedic study. BM was initially described around the 6th century A.D. in texts such as the *Charaka Samhita*, *Athar-Ved*, and *Susrutu Samhita* as **a *medhya rasayana*-class herb taken to sharpen intellect and attenuate mental deficits.** The herb was allegedly used by ancient Vedic scholars to memorize lengthy sacred hymns and scriptures. (Aguiar & Borowski 2013: 313)

It feels like this turn to Eastern pharmacopeia is underlined by a need to replace depletive drugs with nourishing ones. E.g. replacing coffee with Maca.

> The long-term effect of BM on humans is unknown, but animal models suggest **considerable protection against age-related neurodegeneration** rather than progressive toxicity or tolerance formation. (Aguiar & Borowski 2013: 314)

On forums it is known for its neuroprotective qualities. Something to do with dendrites?

> The researchers found that cigarette smoke depletes zinc and selenium levels in the brain, which is especially problematic because zinc is a SOD [superoxide dismutase] co-factor and selenium is a GPx co-factor. Administration of bacoside A also restored zinc and selenium levels. (Aguiar & Borowski 2013: 314)

E.g. Bacopa may equalize some problems caused to the brain by smoking cigarettes.

> *Cerebral blood flow and vasodilation*. Adequate perfusion of blood to capillary beds within the brain is of utmost importance. Otherwise, deficits of oxygen and nutrients will ensue alongside the buildup of cytotoxic waste. Diminished cerebral blood flow is implicated in various pathologies, including dementia. (Aguiar & Borowski 2013: 318)

"Elav organ vajab vahetuseks tarvilike aunete pidevat juurdevoolu, samuti peab toimuma lagu- ja jääkproduktide äravool. Aju varustamise ja jääkidest vabastamise häired põhjustavad paratamatult kesknärvisüsteemi tegevuse häireid, s.t. psüühhilisi häireid." (Saarma 1979: 203)

> Volalla et al. studied the effect of BM on **the dendritic morphology of neurons** in the basolateral amygdala, a region implicated in learning and memory. Twethy-four rats were divided into 2-, 4-, and 6-week treatment groups, and then further divided into 20, 40, and 80 mg/kg per os (p.o.) dose groups and age matched to controls. All of the rats were tested in spatial learning and passive avoidance tests. **They were then decapitated**, and their brains were Golgi stained and evaluated for dendritic branching (arborization) and intersections (length). The results indicated an improvement in spatial learning and memory retention and a significant increase in dendritic length and branching points within the basolateral amygdala at the doses 40 and 80 mg/kg at the 4- and 6-week intervals (Fig. 4 [post heading picture]). (Aguiar & Borowski 2013: 319)

Hopefully there are other means for studying dendritic morphology of neurons in humans other than decapitation. It should be noted that the dendritic aspect has only been studied on rats, not humans. Although it *would* explain why it was used for learning lengthy hymns and scriptures. *Mo' dendritic branching mo' neuroprotection, yo!*

> Pace et al. supports previous findings that **BM most effectively reduces the rate of forgetting**, but not acquisition or other aspects of cognition (though this matter is by no means settled). (Aguiar & Borowski 2013: 321)

This would suggest that *Bacopa monnieri* is not "magical" and will not give you elephant memory. Rather, it would be most effective if taken alongside active memorizing.

> These findings evidence the potency of BM, particularly in measures of verbal recall. Remarkably, contemporary findings appear to support the alleged use of BM in Vedic antiquity by scholars memorizing lengthy hymns. (Aguiar & Borowski 2013: 321)

It's quite nice when folkloric knowledge of herbs actually stands up to verification.

> The researchers found no significant acute cognitive effects in the BM group. **The absence of noticeable acute effects may diminish the likelihood of dependency-forming or -reinforcing behavior.** (Aguiar & Borowski 2013: 321)

It is common knowledge that the nootropic effects of *Bacopa* are longitudinal, e.g. that it takes at least 8 weeks for a noticeable improvement in memory. While other studies bemuse the lack of acute effects, here it seems like positive quality.

> BM demonstrates immense potential in the amelioration of cognitive disorders, as well as prophylactic reduction of oxidative damage, NT modulation, and cognitive enhancement in healthy people. Biomedical research on BM is still in its infancy, but preliminary results such as these have begun to open the research floodgates. **It is critical that much longer-term studies be conducted BM in combination with other substances, as is prescribed by the Ayurvedic system, may result in synergistic effects and should also be investigated**. The social implications of cognition-enhancing drugs are promising but must be appropriately tempered with ethical considerations as researchers enter **the brave new world of neural enhancement**. (Aguiar & Borowski 2013: 322)

The neural enhancement community already acknowledges that it is better to take up a wider variety of nootropics than to take higher doses of a single nootropic. I even found two studies of Bacopa in combination with Ginkgo!

Nathan, P. J., J. Clarke, J. Lloyd, C. W. Hutschison, L. Downey and C. Stough 2001. The acute effects of an extract of *Bacopa monniera* (Brahmi) on cognitive function in healthy normal subjects. *Human Psychopharmacology: Clinical and Experimental* 16(4): 345-351.

> *Ginkgo biloba* and *Bacopa monniera* are two herbal extracts **sharing similarities in their mechanism of action** (Nathan, 2000; Nathan *et al*., 2001b) and demonstrating cognitive endancing effects in humans. Recently we have shown that **chronic administration of these extracts in healthy human subjects can improve neuropsychological functioning, particularly learning and memory**, executive processing and information processing (Stough *et al*., 2001a; 2001b). (Nathan et al. 2001: 163)

I think this mechanism of action may have something to do with cerebral blood flow.

> A recent study by Wesnes *et al*. (2000) showed that combined administration of two herbal extracts has positive effects on cognitive functions. In this study administration of *Ginko biloba* and *Panax Gingseng* improved working and long-term memory. This study suggests that administration of two extracts in combination may have a better efficacy im improving cognitive function in normal healthy subjects. (Nathan et al. 2001: 163)

I'll have to look into *Panax Ginseng* as well. Although I've been long aware of it and even drank some gingseng tea a while ago, it appears that it is sold in capsules at a nearby heart-specialized pharmacy.

> The current findings suggest that acute administration of standard doses of *Ginko biloba* and *Bacopa monniera* has **no acute effects** on cognitive function in normal subjects. (Nathan et al. 2001: 164)

Why again do the effects have to be *acute*? It's pretty clear that chronic administration is the way to go.

Nathan, Pradeep J., Sally Tanner, Jenny Lloyd, Ben Harrison, Leah Curran, Chris Oliver and Con Stough 2004. Effects of a combined extract of *Ginko biloba* and *Bacopa monniera* on cognitive function in healthy humans. *Human Psychopharmacology: Clinical and Experimental* 19: 91-96.

> The cognitive effects of *Bacopa monniera* have not been examined extensively. It has been shown that acute (300 mg) administration of an extract of *Bacopa monniera* had no effects on cognitive function (Nathan *et al*., 2001), while **chronic administration (3 months) led to significant improvements** in information processing, learning and memory consolidation in normal healthy subjects (Stough *et al*., 2001b). (Nathan et al. 2004: 91)

The abstract states that this study investigates sub-chronic (2 weeks) and chronic (4 weeks) effects, but results demonstrate no significant effects on testing cognitive processes. Thus, it appears that even 1 month is not enough for noticeable enhancement. The nootropic community advises at least 8 weeks for first noticeable effects. It is clear that *Bacopa* is meant for the long run.

> It is possible that differences in the dose of *Ginko biloba* in the extract and duration of treatment may in part explain the lack of efficacy of the combined extract. Firstly, the total dose of *Ginkgo biloba* used in this extract was 120 mg (2 x 60mg) in comparison with doses ranging over 120-600 mg in the studies that have demonstrated positive effects. (Nathan et al. 2004: 95)

It would appear that I am playing it safe by taking 2 x 60 mg *Ginkgo giloba* daily.

> A likely reason for the lack of effect of the combined extract on cognitive function may be related to the sensitivity of the tests to neurochemical manipulation. We have suggested previously that while certain tests are validated clinical measures of neuropsychological function, they **may not be sensitive to pharmacological manipulation**, especially to herbal componds (Nathan *et al*., 2003). (Nathan et al. 2004: 95)

Yeah, no, these herbs don't make you a "superwoman" (or a "superman"). My experience with chronic administration of *Ginkgo bilob* says that it merely reduces mental fatigue and enhances cognition so that I am able to stay awake in extremely boring lectures and can read lengthy and complicated texts without fatigue.

Rosso, A. and F. Borrelli 2005. *Bacopa monniera*, a reputed nootropic plant: an overview. *Phytomedicine* 12(4): 305-317.

> Preliminary studies established that the treatment with the plant (Malhotra and Das, 1959) and with the alcoholic extract of BM plant (Singh and Dhawan, 1982) enhanced learning ability in rats. Subsequent studies indicated that the cognition-facilitating effect was due to two active saponins, bacosides A and B, present in the ethanol extract (Singh and Dhawan, 1992). These active principles, apart from facilitating learning and memory in normal rats, **inhibited the amnesic effects** of scopolamine, electroshock and immobilization stress (Dhawan and Singh, 1996). The mechanism of these pharmacological actions remains conjectural. It has been suggested that the bacosides induce membrane dephosphorylation, with a concomitant increase in protein and RNA turnover in specific brain areas (Singh et al., 1990). Further, **BM has been shown to enhance protein kinase activity in the hippocampus which could also contribute to its nootropic action** (Singh and Dhawan, 1997). (Rosso & Borrelli 2005: 307)

"[The hippocampus] belongs to the limbic system and plays important roles in the consolidation of information from short-term memory to long-term memory and spatial navigation." (Wiki) Although this is wildly conjectural, the connection with protein kinase activity (changing the function of the protein) in the hippocampus would thus explain not only it's memory enhancing effects but also the anecdotal evidence of *Bacopa* making you acutely aware of your body language, especially your posture.

> **The central cholinergic system is considered the most important neurotransmitter involved in the regulation of cognitive functions**. Cholinergic neuronal loss in hippocampal area is the major feature of Alzheimer's disease (AD) and enhancement of central cholinergic activity by anticholinestrase is presently the mainstay of the pharmacotherapy of AD-type senile dementia. (Rosso & Borrelli 2005: 307)

Note: eggs! Eggs with *Bacopa*.

> All the extracts showed a dose-dependent inhibitory effect on acetylcholinesterase/AchE activity in vitro, but none of BM extracts showed more than 50 % inhibition, suggesting that the extracts of **GB and BM have potent cognitive enhancing properties, but with different mechanisms of action**. (Rosso & Borrelli 2005: 308)

Thus, *Ginkgo* and *Bacopa* may have different mechanisms of action, as opposed to earlier remarks on their similarity.

> Recently, Stough et al. (2001) undertook a study, using a double-blind placebo-controlled design and a battery of well-validated neuropsychological tests, to examine the chronic effects of an extract of BM on cognitive function in healthy human subjects. The authors showed that **BM (300 mg) given chronically for 12 weeks improved early information processing, verbal learning and memory consolidation in humans**. This is consistent with the study of Sharma et al. (1987), who also observed positive effects on learning and memory following 12 weeks administration. However, as reported for GB extract (Nathan et al., 2002), no acute effects on cognitive function were found at a lower dose (300 mg) (Nathan et al., 2001), even when BM extract was combined with GB extract (Maher et al., 2002). Therefore, as suggested by the authors, it is possible that the combined administration of both these extracts chronically may exert more potent effects on cognitive function. (Rosso & Borrelli 2005: 314)

Higher doses and chronic administration seems to be the keys here.

Rout, Susanta Kumar and Durga Madhab Kar 2010. A review on antiepileptic agents, current research and future prospectus on conventional and traditional drugs. *International Journal of Pharmaceutical Sciences Review and Research* 3(2): Article 004.

> Around 75-80 % of epileptic patients may be provided with adequate seizure control with the help of conventional antiepileptic drugs. Carbamazepine, ethosuximide, phenobarbital, phenytoin, and valproate are the most frequently used conventional antiepileptics. The therapeutic failure in 20-25 % of patients has stimulated intensive research on novel antiepileptic drugs and so far most of them have been developed and licensed mainly as add-on treatment in patients poorly responding to conventional therapy. These are ferbamate, gabapenin, lamotrigine, levetiracetam, **oxcarbazepine**, tiagabine, topiramate, vigabatrin, and zonisamide. This period has brought many new antiepileptic drugs (AEDs) to the practicing physician. (Rout & Kar 2010: 19)

Thus it would appear that *oxcarbazepine* is variant B, for when conventional antiepileptic drugs fail. Reading up on the side effects and especially the possible reproductive risks on Wikipedia, it seems understandable why this compound is not a first choice.

> Antiepileptic drugs are well-known for their drug interactions; not only between each other, but also with other pharmacologic agents. These observations have led to a shift in focus to the use of herbal remedies in the management of epileptic seizures. (Rout & Kar 2010: 19)

#EasternMedicineAndNewAgeBullcrap (e.g. Cherokee Hair Tampons)

> Traditional medicinal practices have remained as a component of health care system of many societies in spite of the availability of well-established alternatives. Plants have been used by mankind for their relieving and therapeutic abilities and still we rely on their healing properties. Plants having active constituent have a direct pharmacological action on our body including various organs like brain. **The Indian system of medicine "Ayurveda" clossified the plants affecting the brain and other major organs**. (Rout & Kar 2010: 20)

Bacopa monniera belongs to this class. Also, it is a happy coincidence that *aju* means "brain" in Estonian. *Ajurveeda*...

> Lamotrigine (LAMICTAL) acts by inhibiting the release of excitatory amino acids such as glutamate through **the modilation of** sodium and **calcium channels**. (Rout & Kar 2010: 20)

"BM (*Bacopa monniera*) appears to act as a vasodilator by releasing NO (*nitric oxide*) from the endothelium and **inhibiting calcium fluctuations** in and out of the sarcoplasmic reticulum. More research on this property of BM is warranted." (Aguiar & Borowski 2013: 318) I would bet that those darn calcium channels have something to do with BM's antiepileptic properties.

> Oxcarbazepine (TRILEPTAL) and its active metabolite (10 monohydroxy epoxide derivative) **block** voltage dependent sodium and **voltage-activated calcium channels**. Oxcarbazepine is similar to carbamazepine in its spectrum of anti-convulsant activity. It is currently recommended as either a first line monotherapy or an add-on therapy for partial seizures with or without secondary generalization with the major side effects of **hyponatremia** and hypersensitivity reaction. (Rout & Kar 2010: 20)

So the general mechanism (blocking or inhibiting calcium channels) *may* be the same. Hyponatremia is a condition that occurs when the level of sodium in your blood is abnormally low. Both hyponatremia and hypersensitivity reaction have been noted on Wikipedia in simple English: "A craving for salty foods (such as potato chips) and increased impulsiveness have also been noted."

> **Seizure activity leads to neuronal cell loss** and, as it has been already mentioned, neurodegeneration may affect the protective activity of some antiepileptic drugs. (Rout & Kar 2010: 21)

This would explain "lost memories" of an epileptic person.

Mathew, Jobin, Jes Paul, M.S. Nandhu and C.S. Paulose 2010. *Bacopa monnieri* and Bacoside-A for ameliorating epilepsy associated behavioral deficits. *Fitoterapia* 81(5): 315-322.

> *Bacopa monnieri* is an outstanding nervine tonic used for raising the mental performance. It helps in concentration, **comprehension**, recall and **alertness**, Brahmi is particularly beneficial as it ads in categorizing information in brain and its subsequent expression. Bacopa is also called as a natural antioxydant which may give details its neuroprotective role siin in the memory centers of the brain. Epilepsy is neuronal disorder characterized by learning, cognitive and memory impairments. The present review summarizes information concerning botany, chemistry and beneficial effect of *Bacopa monnieri* on epilepsy associated behavioral deficits. (Mathew et al. 2010: 315)

This characterization seems tendentious. Previous readings have suggested that although it may enhange concentration and memory (e.g. recall), it's effects on comprehension and alertness are unsubstantiated.

> It is used in traditional Indian medicine, the Ayurveda, for the treatment of anxiety, and in improving intellect and memory for several centuries. In addition to memary boosting activity, it is also claimed to be useful in the treatment of cardiac, respiratory and neuropharmacological disorders like insomnia, insanity, depression, psychosis, epilepsy and stress. It was reported to possess anti-inflammatory, analgesic, antipyretic, sedative, free radical scavenging and anti-lipid peroxidative activities. **The plant is reported to have shown barbiturate hypnosis potentiation effect**. The plant is anticancerous and improves learning ability. **It is used as a tranquilliser**. The plant is astringent, bitter, sweet, cooling, laxative, intellect promoting, anodyne, carminative, digestive, antiinflammatory, anticonvulsant, depurative, cardiotonic, bronchodialator, diuretic, emmenagogue, sudorfic, febrifuce and tonic. (Mathew et al. 2010: 316)

This is where the "sedative" effect factors in. Some users of *Bacopa* report that it gets increasingly difficult to get out of the bed in the morning, which is - along with diarrhea and stomach cramps - one of the prime reasons for cutting back the dosage.

> In a subsequent study the same author investigated the constituents responsible for Bacopa's effect and demonstrated that the isolated bacosides A and B were effective in enhancing memory in rats in learning tasks involving both positive and negative reinforcement. Additionally, this study demonstrated that **the bacosides produced changes in the hippocampus, cerebral cortex (areas critical to memory function) and hypothalamus regions of the brain and caused enhanced levels of protein kinase activity and increases in protein levels in these regions**. This indicated positive implications for improved neurotransmission and repair of damaged neurons via **enhanced regeneration of nerve synapses**. (Mathew et al. 2010: 317)

The bit about protein kinase activity was already noted (above) - "increases in protein levels in these regions" pretty much captures it. Improved neurotransmission is also almost a given, but the part about "enhanced regeneration of nerve synapses" needs elucidation. Is that why Destiny's Equation used *Bacopa* - because of her brain damage? It would certainly make sense that dendritic growth would regenerate some nervous connection, but it would be neat to know more about the mechanism of action.

> The bacosides aid in repair of damaged neurons by enhancing kinase activity, neuronal synthesis, and restoration of synaptic activity, and ultimately nerve impulse transmission. (Mathew et al. 2010: 317)

Oh. *Dat* kinase activity.

> Stress elicits a defensive response in living organisms. The defense response involves several mechanisms including stress gene expression, enhanced antioxidant protection, and enhanced toxin clearance. Bacopa has been shown to facilitate each of these adaptive resources by modulation of Hsp 70 expression, and enhancement of activity of both superoxide dismutase and cytochrome P450 enzymes in stressor exposed rat brains. Thus, **Bacopa may facilitate the capacity of the brain to withstand stress, and help the brain to function under adverse conditions**. These findings support the afore-mentioned medhya rasayana classification of Bacopa in ancient Ayurveda in that they imply a brain tonic and adaptogenic effect (adaptogenic meaning improved resistance to stress). (Mathew et al. 2010: 317)

Neat. "Hate or dislike of any kind did not compute, I could only love."

> Bacopa significantly improved the ability to retain information over time as measured by a task requiring delayed recognition all of word pairs. The authors commented that **this may be due to less information being lost from memory, that is, the results are due to decreased forgetting, as opposed to enhanced acquisition** because learning trials did not show any effect of Bacopa. Outcome measures in this study which failed to show a significant effect for Bacopa were tasks of short term memory, working memory, attention, retrieval of prior knowledge and psychological state (anxiety, stress and depression). (Mathew et al. 2010: 318)

This was already noted above: *Bacopa* should go hand in hand with actual and active learning and memorizing. It alleviates amnesia rather than improves memory as such.

> Because of the side effects of chemical drugs, drugs of plant origin are gaining importance and are being investigated for remedies of a number of disorders. Since the introduction of **adaptogen** concept, several plants have been investigated, which were used earlier as tonics due to their adaptogenic and rejuvenating properties in traditional medicine. *B. monnieri* has been reported to possess anxiolytic, antidepressant and memory enhancing activity. (Mathew et al. 2010: 319)

An adaptogen is apparently a chemical compound that stabilizes physiological processes and promotes homeostasis. It is "medicine for the healthy".

> The mechanism of action behind the memory and cognition enhancing effects of *B. monnieri* is still uncertain, as its multiple active constituents have multifunctional properties, making its pharmacology complex. But the antioxidant properties of *B. monnieri* have been well documented. (Mathew et al. 2010: 319)

If nothing else, it's a potent antioxidant.

> Previous studies showed decreased Rotarod performance demonstrated the impairment in the motor function and coordination in the epileptic rats, suggesting impairment in their ability to integrate sensory input with **appropriate motor commands to balance their posture** and at the same time adjust their limb movements on the metallic rod and is indicative of cerebellar dysfunction. Treatment using *B. monnieri* and its active component bacoside-A improving cerebellar function. (Mathew et al. 2010: 319-320)

This is the part that interests me most. There are so many calls to study this or that aspect of *Bacopa*'s effect, but one that hasn't been mentioned anywhere is the connection with motor cortex. I think this warrants investigation.

5.12 December

5.12.1 Semiocopeia (2014-12-29 19:22)

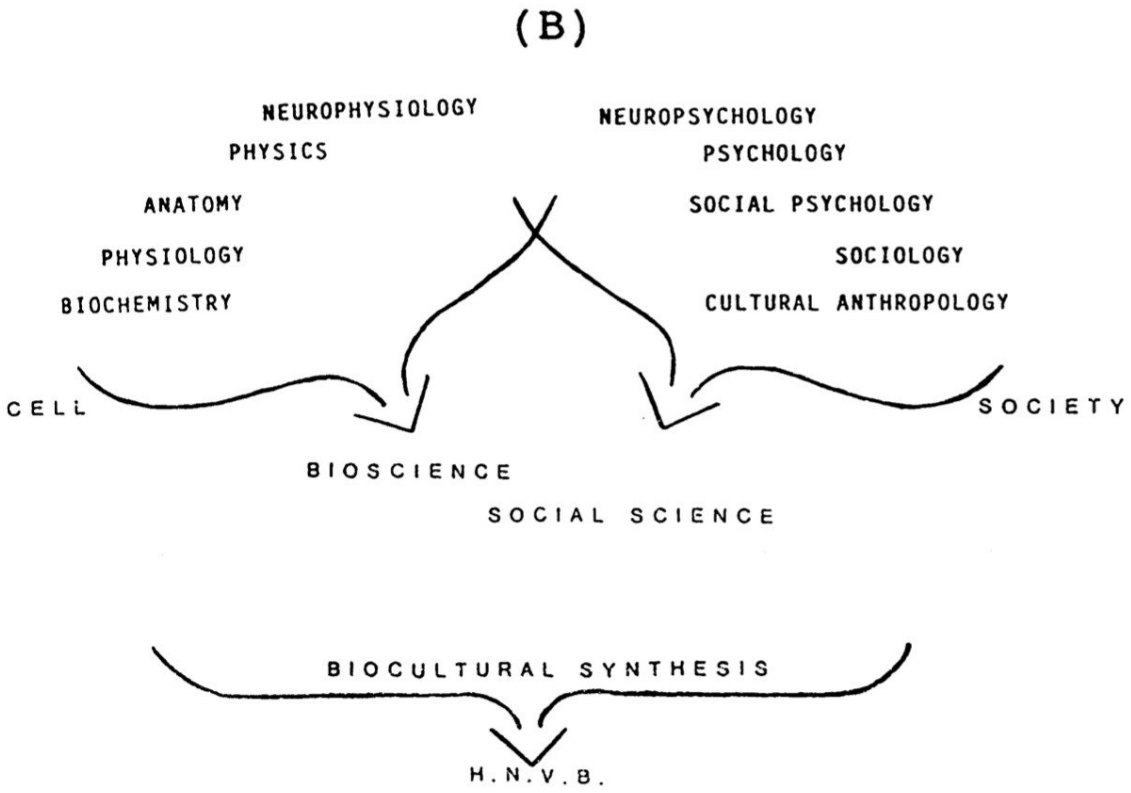

(B) The HK/HMS conceptual model attempts **a biocultural synthesis** drawing from, rather than contributing to, the traditional disciplines, and focused on explicating questions in HNVB. (Charteris & Scott 1993: 209)

Semiocopeia, modeled after *pharmacopeia* (drug-making), would not amount to "sign-making", although Greek *semeion*, "sign" and *poios*, "making" would suggest that. The concept of *semiopoiesis* already covers that, signifying meaning-making, sense-making or sign-constructing. I would use *semiocopeia*, with that extra *co*, in the crude sense of drawing from various semiotics (e.g. semiotics of culture, Peircean semiotics, semiotics of texture and whathaveyou) in order to mesh together something novel. A metasemiotic synthesis, perhaps, would be a good designation. Following Peirce's ethics of terminology (CP 8.301), I believe that overly technical terms should be unattractive and disagreeable. On second thought, though, if I'm intending to combine these strands of theory from semiotics with more empirical data from recenty psychology, then the result would be more like *a psychosemiotic synthesis*.

- Andrews, Edna 1999. Lotman's communication act and semiosis. *Semiotica* 126(1/4): 1-15.
- Andrews, Edna 2003. Redefining textual boundaries: Torop and the Tartu school of semiotics. *Semiotica* 144(1/4): 377-380.

- Benjamin, Gail R. and Chet A. Creider 1975. Social distinctions in non-verbal behavior. *Semiotica* 14(1): 52-60.
- Bilmes, Jack 1976. Meaning and interpretation. *Semiotica* 16(2) 115-128.
- Bilmes, Jack 1994. Constituting silence Life in the world of total meaning. *Semiotica* 98(1/2): 73-88.
- Santaella Braga, Maria Lucia 1988. For a classification of visual signs. *Semiotica* 70(1/2) 59-78.
- Bruneau, Tom 1985. Silencing and stilling processes: The creative and temporal bases of signs. *Semiotica* 56(3/4): 279-290.
- Butchart, Garnet C. 2011. An excess of signification: Or, what is an event? *Semiotica* 187(1/4): 291-307.
- Buyssens, Eric 1988. Reference and communication. *Semiotica* 70(3/4): 191-197.
- Caivano, José Luis 1990. Visual texture as a semiotic system. *Semiotica* 80(3/4): 239-252.
- Charteris, J. and P. A. Scott 1993. Structuring the domain of human nonverbal behavior: A biological, Popperian perspective from the field of human movement studies. *Semiotica* 95(3/4) 205-234.
- Chomsky, Noam 1979. Human Language and Other Semiotic Systems. *Semiotica* 25(1/2): 31-44.
- Chvatík, Květoslav 1981. Semiotics of a literary work of art. Dedicated to the 90th birthday of Jan Mukařovský (1891-1975). *Semiotica* 37(3/4): 193-214.
- Cook, Mark and Mansur G. Lalljee 1972. Verbal Substitutes for Visual Signs in Interaction. *Semiotica* 6(3): 212-221.
- Csányi, Vilmos 2000. The 'human behavior complex' and the compulsion of communication: Key factors of human evolution. *Semiotica* 128(3/4): 243-258.
- Danow, David K. 1984. Lotman and Uspensky: A perfusion of models. *Semiotica* 64(3/4): 343-357.
- Davidsen, Helle M. 2007. Literary semiotics and cognitive semantics. *Semiotica* 165(1/4): 337-349.
- Wills, Dorothy Davis 1986. Not in so many words. *Semiotica* 58(3/4): 343-369.
- Drechsler, Wolfgang 2009. Political semiotics. *Semiotica* 173(1/4): 73-97.
- Esposito, Joseph L. 1984. Peirce's speculations on the conditions of representability. *Semiotica* 49(1/2): 7-13.
- Evdoridou, Elissavet 2008. Multiscale textual semiotic analysis. *Semiotica* 171(1/4): 251-264.
- Fiordo, Richard 1989. Hypersemiotic and hyposemiotic communication: More ado about nothing? *Semiotica* 77(4): 461-479.
- France, Malcolm N. and Alexander M. Piatigorsky 1976. The existential function of some symbols. *Semiotica* 16(2): 141-158.
- Gilani, Zulfigar H., Wilma Bucci and Norbert Freedman 1985. The structure and language of a silence. *Semiotica* 56(1/2): 99-113.
- Goldschläger, Alain 1985. On ideological discourse. *Semiotica* 54(1/2): 165-176.
- Gorlée, Dinda L. 2007. Vital signs of semio-translation. *Semiotica* 163(1/4): 159-161.
- Ègorov, Boris F. 1974. Simplest Semiotic Systems and Plot Typology. *Semiotica* 10(2): 131-141.

- Grossberg, Lawrence 1982. Experience, signification, and reality: The boundaries of cultural semiotics. *Semiotica* 41(1/4): 73-106.
- Hak, Tony 1989. Developing a text-sociological analysis. *Semiotica* 75(1/2): 25-42.
- Hayashi, Makoto 2005. Joint turn construction through language and the body: Notes on embodiment in coordinated participation in situated activities. *Semiotica* 156(1/4): 21-53.
- Heusden, Barend van 2007. Semiosis, art, and literature. *Semiotica* 165(1/4): 133-147.
- Hoppál, Mihály 1987. Proxemic patterns, social structures, and world view. *Semiotica* 65(3/4): 225-247.
- Innis, Robert E. 2007. The making of the literary symbol: Taking note of Langer. *Semiotica* 165(1/4): 91-106.
- Jestrović, Vilvija 2008. Semiotics of nonsemiotic performance. *Semiotica* 168(1/4): 93-107.
- Kirk, Lorraine and Michael Burton 1976. Physical versus semantic classification of nonverbal forms: A cross-cultural experiment. *Semiotica* 17(4): 315-337.
- Koneya, Mele 1981. Unresolved theoretical issues in nonverbal communication. *Semiotica* 37(1/2): 1-14.
- Kuzar, Ron 2011. The subversive agent: Anatomy of personal ideological change. *Semiotica* 185(1/4): 223-234.
- Lanigan, Richard L. 1979. A Semiotic Metatheory of Human Communication. *Semiotica* 27(4): 293-305.
- Lepik, Peeter 2002. The anticulture phenomenon in Soviet culture. *Semiotica* 138(1/4): 179-203.
- Lindenfeld, Jacqueline 1971. Verbal and Non-Verbal Elements in Discourse. *Semiotica* 3(3): 223-233.
- Lotman, Juri M. 1975. Notes on the structure of a literary text. *Semiotica* 15(3): 199-205.
- Low, David 2008. Dissent and environmental communication: A semiotic approach. *Semiotica* 172(1/4): 47-64.
- Mandoki, Katya 2004. Power and semiosis. *Semiotica* 151(1/4): 97-114.
- Marling, William 1994. The formal ideologeme. *Semiotica* 98(3/4): 277-299.
- Meerzon, Yana 2005. Body and space: Michael Chekhov's notion of atmosphere as the means of creating space in theatre. *Semiotica* 155(1/4): 259-279.
- Nadal, José María 1990. Enunciation and narration: World and text. *Semiotica* 81(3/4): 357-384.
- Ning, Wang 2008. From linguistic semiotics to cultural semioticS: Semiotic and narrative studies in China. *Semiotica* 170(1/4): 139-151.
- Noakes, Susan 1987. Dante and Orwell: The antithetical hypersign as hallmark in literature and politics. *Semiotica* 63(1/2): 149-161.
- Poyatos, Fernando 1977. Forms and Functions of Nonverbal Communication in the novel: A New Perspective of the Author-Character-Reader Relationship. *Semiotica* 21(3/4): 295-337.
- Poyatos, Fernando 1980. Interactive functions and limitations of verbal and nonverbal behaviors in natural conversation. *Semiotica* 30(3/4): 211-244.
- Rewar, Walter 1989. On hierarchy, extension, and boundary in the cybernetic modeling of the literary text. *Semiotica* 75(3/4): 229-255.
- Scollon, Ron 1998. Reading as social interaction: The empirical grounding of reading. *Semiotica* 118(3/4): 281-294.

- Seaford, Henry W. Jr. 1978. Maximizing Replicability in Describing Facial Behavior. *Semiotica* 24(1/2): 1-32.
- Selg, Peeter and Andreas Ventsel 2010. An outline for a semiotic theory of hegemony. *Semiotica* 182(1/4): 443-474.
- Siefkes, Martin 2010. Power in society, economy, and mentality: Towards a semiotic theory of power. *Semiotica* 181(1/4): 225-261.
- Staiano-Ross, Kathryn 2005. Losing myself: Body as icon/body as object(s). *Semiotica* 154(1/4): 57-94.
- Tantam, Digby 1986. A semiotic model of nonverbal communication. *Semiotica* 58(1/2): 41-57.
- Vaina, Lucia 1980. Fuzzy sets in the semiotic of text. *Semiotica* 31(3/4): 261-272.
- van Poecke, Luc 1988. Denotation/connotation and verbal/nonverbal communication. *Semiotica* 71(1/2): 125-151.
- Veivo, Harri 2007. The new literary semiotics. *Semiotica* 165(1/4): 41-55.
- Veron, Eliseo 1971. Ideology and Social Sciences: A Communicational Approach. *Semiotica* 3(1): 59-76.
- Vávra, Vlastimil 1977. The Self and Body Movement Behavior. *Semiotica* 21(1/2): 1-22.
- Winner, Irene Portis 1983. Some comments on the concept of the human sign: Visual and verbal components, and applications to ethnic research (A wonderful father). *Semiotica* 46(2/4): 263-285.
- Young, Katharine 2000. Gestures and the phenomenology of emotion in narrative. *Semiotica* 131(1/2): 79-112.

Andrews, Edna 1999. Lotman's communication act and semiosis. *Semiotica* 126(1/4): 1-15.

> Yuri Lotman has made a significant contribution to **a semiotic theory of textual analysis**, not only in his early work with the Tartu School where he distinguished primary and secondary modeling systems, but perhaps more strikingly in his more mature work on the semiosphere and discontinuities in cultural systems (cf. Lotman 1990, 1992a and b). (Andrews 1999: 1)

Or is it a semiotic analysis of textual theory?

> The Sebeok model of communication is similar to the Jakobsonian model with at least two major differences (1) **the *context* is the factor within which the entire communication is embedded** and (2) the modeiiga includes communication that is not based in human language. (Andrews 1999: 3)

In Jakobson's scheme the context would appear as embedded in the communication act, rather than vice versa. E.g. the context (or referent) is what the message is *about* not *in*.

> As Lotman continues his analysis of the text as a meaning-generating mechanism, he broaches the subject of autocommunication, where the subject is transmitting a message to him- or herself. Lotman argues that this phenomenon is much more important than has previously been thought, and that, in fact, it can fulfill not merely a mnemonic function (which is the case when the second 'I' is 'functionally equivalent to a third party' [1990: 21]), but also a cultural function. In the second instance, the information transmitted is qualitatively restructured and **necessarily involves a doubling of both the message and the code** and is never self-contained (1990: 22). (Andrews 1999: 4)

When viewing the message and the code as *constants* (e.g. variables with constant values), one excludes varieties of autocommunication which do not restructure either but fulfil other functions. Aside from the mnemonic and creative there is also a phatic form of autocommunication, e.g. meditation. Though it would take a lengthy exposition to explain "phatic" in this context. "Getting in touch with yourself" barely captures it.

> Some of the more salient features of autocommunication include **increased indexicalization** of sign types (e.g., abbreviations that are only decipherable by the text creator, lack of complete sentences) (Lotman 1990: 26-27). (Andrews 1999: 4)

What is *cue reduction*?

Andrews, Edna 2003. Redefining textual boundaries: Torop and the Tartu school of semiotics. *Semiotica* 144(1/4): 377-380.

> In his collection of essays, Torop presents the reader with a broader context in which to study Dostoevsky's aesthetic that includes not only Dostoevsky's published works, but treats his draft texts, letters, presentations, lectures, and **personal behaviors** and beliefs as equally valuable and essential components for critical study. The result of such an approach is to create **a dynamically defined integrity** between not only the writer's personal ideology and artistry, but also between the writer and the critic/researcher. (Andrews 2003: 378)

Perhaps it is frivolous to write a work on Orwell's *1984* without considering his other works and his biographies?

> Torop develops in great detail Dostoevsky's complex views of Christianity and its relationship to socialism. (Andrews 2003: 378)

In relation with Orwell, one should perhaps investigate his work as a journalist as well, and bring his views towards war and journalism to the fore? Winston was, after all, essentially a censor.

> I was particularly interested in Torop's application of Vygotsky's 'inner speech' and its autocommunicative function in interpreting the meaningfulness of these drawings to Dostoevsky's construction of his verbal texts. (Andrews 2003: 379)

I'm interested in this as well, but alas cannot read Russian.

Benjamin, Gail R. and Chet A. Creider 1975. Social distinctions in non-verbal behavior. *Semiotica* 14(1): 52-60.

> **Body movement behavior** perhaps more than verbal behavior **is 'tied to context'** so that it is at least surmisable that the category of body movement events that are utilized by observers (having roots perhaps in **folk lexical sets dealing with body movement behavior**) cover only a fraction of the kinds of behavioral events and processes which individuals perform and are capable of attending to in interaction. (Benjamin & Creider 1975: 52)

Kinesics and Context. "Folk lexical sets" are what I term *concourse*. The authors are spot on that these sets are limited. For Poyatos it is relevant to study their mutual compatibility for sake of translation. My aim is to elucidate how these sets function semiotically in literary texts and everyday speech.

> The third possibility about the interpretive capacities of the subject is that they have the same sort of coordinate speaker-hearer competence that language users have, so that they are able to interpret **'overseen' facial behavior** in the same way - whatever that is - that they are able to interpret **'overheard' language behavior**. We have not so far been able to frame experiments that would test this, either for facial or linguistic behaviors. (Benjamin & Creider 1975: 55)

I should take these terms, overseeing and overhearing, into use for facecrimes and thoughtcrimes.

> Although the extent of the difference was variable between individuals, **adults usually showed markedly less facial muscle tonus when talking with children**. (It is not practical to measure tonicity from the video tapes, but it is easy to distinguish high tonus from low.) In particular, the skin beneath the eyes and over the cheekbones hangs loosely down when adults talk to children, except during broad smiles, but is bunched and raised, occasionally leading to wrinkles in the corners of the eyes, when adults talk to other adults. (Benjamin & Creider 1975: 55)

I find this interesting. It touches the topics of "dogfacing" and "Resting Bitch Face", even if only slightly.

> One of th commonest behaviors which adults exhibited to children is a smile formed by lowering the upper lip until it presses into and extends over the lower lip which itself is slightly tensed with raised corners. This behavior appears to adults **to connote a small degree of disbelief** in what the child is saying and to suggest faint disapproval. It is sometimes accompanied by head raising and simultaneous looking down. In interviews with two children, they did not show any signs of recognizing this behavior. (Benjamin & Creider 1975: 55-57)

Again, interesting. This configuration does seem to connote disbelief. I recall using it myself unintentionally in casual conversations when introduced to a ridiculous idea.

> One kind of behavior which the children used but not the adults was **an assentive gesture formed by covering the upper lip with the lower and nodding**. The two boys looked sideways without turning their heads at the same time, something not done by white American men, either in general or on our tapes. Differences of this sort may indicate that the children have not yet learned the full set of adult facial behaviors, or may equally indicate that they use a slightly different 'dialect' of facial behavior. (Benjamin & Creider 1975: 57)

These researchers are way interested in lip behaviours.

Bilmes, Jack 1976. Meaning and interpretation. *Semiotica* 16(2) 115-128.

> We can place definitions of meaning into two broad categories. One type of definition locates the meaning of an utterance in some **state of affairs** external to the utterance. An example is Bloomfield's (1933) definition of "the meaning of a linguistic form as the situation in which the speaker utters it and the response which it calls forth in the hearer" (139). The second type of definition finds **meaning in the word itself**. That is, given a word, with no (or minimal) specification of situation or response, the meaning of the word can be stated. Componential analysis is one approach which seeks to elaborate this 'internal' meaning. Finally, there are heterogeneous definitions, which combine elements of both of the above types. I believe that the issues involved here can be clarified and perhaps resolved through an analysis of the process of interpretation. (Bilmes 1976: 115)

These differences are evident elsewhere as well. I have argued that the concept of *referent* accounts for both *object* (which Bühler extended to "objects and states of affairs") and *thoughts* (e.g. the scholastic *res*).

> **Any 'meaningful' phenomenon is first of all simply a phenomenon**. It can be apprehended by the mind and looked on as an object, and the fact of its existence can be used to provide information about the entity which produced it, the situation in which it occurs, and other objects to which it is related. **We may speak here of the object's 'evidential meaning', and, clearly, any phenomenon has, or may have, such meaning**. Therefore, if we define 'sign' as any phenomenon with meaning (the phenomenon being a sign of that which it means), then every phenomenon is potentially a sign. (Bilmes 1976: 115)

E.g. every action can become a message. For my purposes, every verbal description of nonverbal behaviour in a novel is potentially "meaningful". There must have been a reason why the author wrote it down. It must thus carry some function. Perhaps it imparts information about the character who produced the behaviour, the broader context of the given episode or about some other factors with which it is related. I think it would be wise to try to apply Jakobson's scheme on this contention.

> A special subcategory of evidential meaning is **'reflexive meaning'**. An object can provide information about itself (other than the fact that it exists and has a certain appearance). An object, considered in conjunction with the situation in which it is produced, the responses which it evokes, and other objects to which it may conceivably be related, may provide information about its own structure and qualities, and the code, if any, that generated it (in the Chomskyan sense). (Bilmes 1976: 116)

Intrinsic coding! Oh, how I've missed you. What I had in mind (above) seems more like reflexive meaning now, though it does seem that if one takes the Jakobsonian route then this is merely an echo of the poetic function. The responses which it evokes are conative, etc.

> **A representation need not be encoded into language**. It is possible, for example, to make a non-linguistic, gestural representation. Gulliver produced a primitive representation in communicating with the Lilliputians by "putting my Finger frequently on my Mouth, to signify that I wanted Food". This is fairly simple, but how do we classify an inarticulate exclamation of pain, which may be deliberately produced in order to communicate (accurately or otherwise) that its author is in pain? Is this a representation? I would treat it as **a 'designed' evidence** rather than as a representation. (Bilmes 1976: 118)

I see that we're heading towards the quagmire of intention. Are all intentional gestures and facial expressions 'designed'?

> We recognize that exclamations of pain are normally caused by sensations of pain. We may also recognize that, in a particular situation, an exclamation of pain was not caused by actual pain but was intended as a deceptive communication, inaccurately suggesting that the utterer felt pain. The fact that it is recognized as a communication, however, does not make it a representation. (Bilmes 1976: 119)

I don't follow. There must be a weird conception of representation in play. I would rather think that if I "truthfully" scream of pain then I'm 'presenting', and if I'm screaming of pain without feeling pain then I'm 'representing". Perhaps it would be best to avoid the notion of representation (and the historical "crisis" that does along with it) altogether...

> This brings us to the matter of self-presentation. The false exclamation of pain is a self-presentation. More generally, **a self-presentation is a designed evidence**. It is an utterance or other behavior whose evidential meaning is designed to make the hearer or observer believe something about the actor. Suppose I say, "Ice floats on water", with the intention of making the hearer believe that I am a scientist. The representational meaning of the statement is, as such, irrelevant to my self-presentational purposes. It

> is merely a means to an end. It is the utterance's evidential meaning that I am trying to control. I want the hearer to use the representational meaning to infer something about me as a person, namely, that I am a scientist. (Bilmes 1976: 119)

On the other hand, this does seem to conform to Goffman's *The Presentation of Self*.

> Let us consider Bateson's (1966) **second type of metacommunication** in the light of the interpretive model. Any cue which helps to define the relationship between interactants is taken to be metacommunicative. This is so because the interpretation of any message is affected by the relationship which is perceived as existing between the interactants. (Bilmes 1976: 120)

Oh, I get it. Metacommunication *sensu* Ruesch and Bateson (1951) is the first type of metacommunication and the mu-function (Bateson 1972[1966]) is the second type of metacommunication.

> Thus, the message itself is a **meta-message** in that it is used in formulating a proposition about the interpersonal relationship holding between the interactants. (Bilmes 1976: 120)

But it is not a meta-message! It is not a message about a message. It is a message about relationship, which is why Bateson designates it with 'mu-function'. *Meta* implies circularity that just isn't there in the second type of metacommunication; instead, there is overlapping.

> There are various ways to classify sign phenomena. They can, for instance, be classified by channel - spoken, written, gestural, etc. - or by code - English, Chinese, Swahili, etc. - or by function - **question, assertion, command**, etc. (Bilmes 1976: 121)

Questions, assertions and commands carry emotive, referential and conative functions (in that order). Poetic, metalingual and phatic functions are in this sense "meta-functions," but I should abstain from this term. "Metacommunicative functions" would be more suitable, although far from perfect.

> For example, Mulder and Hervey (1972: 14-15) make this statement: "We may infer from what the Hottentot says that he is there, that he is a foregner, that he has a cold, etc., but this is not the purport of the communication, unless the Hottentot happens to be SAYING just that". What can be inferred about a situation by a particular instance of an utterance is what I have been calling the utterance's *evidential meaning*. (Bilmes 1976: 121-122)

This definition comes too late in the paper. Is evidential meaning even meaning? A handful of putty is what that is.

> Zipp (1971) attacks Grice's account. He points out that a mentally impaired person may produce a string of non-words, intending thereby to convey that he feels fine, and believing that everyone understands him. This meets Grice's conditions for a meaningful (NN) utteranc. But, as Ziff states, the sounds are in fact meaningless. (It might be said, in Grige's defense, that the sounds are meaningful to the speaker, but this will not do, since Grice is clearly aiming at a definition of meaning at an interpersonal level. **If personal language were permissible, the definition would not include an intention to "produce some effects in an audience".** This objection is, perhaps, not too devastating, since we can add to Grice's definition a requirement that the audience recognize the intention behind the utterance. (Bilmes 1976: 126)

This is debatable, because "some effect" is quite inclusive. Art, for example, involves a lot of post-language symbols (signs of a "personal language"), but is often intended for an audience and, especially, to produce some effect in that audience. This is of course very general, but seems to (generally...) hold true.

> The nonsense syllables, according to Grice's definition, are **meaningful**. On the other hand, as Ziff says, they are **meaningless**. Indeed, it is just this **meaninglessness** which constitutes their **meaning**. (Bilmes 1976: 126)

Throwing so much putty.

> What, then, would an appropriate and useful definition of meaning look like? I would suggest that **the meaning of *X* is a way of ordering the universe** (linguistic and nonlinguistic). *X* represents and conveys this order from mind to mind or (as in the case of spots and measles) from world to mind. *X* is not identical with that which *X* means, i.e., an object cannot mean itself. Ordering involves distinguishing among phenomena, either by arranging them on a dimension (continuum) according to the degree to which they possess some attribute, or by placing them in different categories according to their different attributes. Meaning involves ordering on one or several dimensions and/or categories, or an ordering of such orders. All this is very general, possibly comprising a class of definitions rather than a single definition. (Bilmes 1976: 127)

This reminds me of Juri Lotman's contention that information organizes the world. E.g. the universe of the mind has a semiotic organization. Very general indeed.

Bilmes, Jack 1994. Constituting silence Life in the world of total meaning. *Semiotica* 98(1/2): 73-88.

> Silence is what is between sounds and before sound. Everything else, perhaps, had to be created, but silence was there from the beginning. On second thought, though, we realize that **silence is not a thing in itself but rather an absence**, and its existence therefore depends on the existence of that of which it is an absence, namely sound. (Bilmes 1994: 73)

Absence of detectable sound, it must be emphasized. Because sound cannot be divorced from the listener. Without the listener there is neither sound nor silence. Bacteria may live in complete silence. I recall vaguely that the sense of hearing may have developed out of tactile sense. While "non-hearing" organisms perceive their environment through more immediate reactions, ears and the neural equipment that go along are proximal receivers, enabling the hearer to detect occurrences further away. But there is always sound just as there is always light, as both, in the end, consist in physical processes, some of which may be undetectable to humans (e.g. infralight and infrasound). In short, silence is not absence of sound as such, but absence of detectable sound.

> This is all too simple, of course. As Bishop Berkeley suggested, **neither sound nor silence exists without a hearer**. To take a less metaphysical stance, the concept of silence depends on the concept of sound, and both depend on the existence of a conceptualizer. (Bilmes 1994: 73)

So this is going to be one of *those* papers?

> This simple absence of sound, I will call **'absolute silence'**. The relevant absence of a particular kind of sound, I will call **'notable silence'**. The subtype of notable silence that will occupy our attention is **'conversational silence'** - the absence of talk. (Bilmes 1994: 73-74)

Almost 20 years later (from the last paper I read) he's still inventing clumsy terms.

> **Conversation is** a state of talk, **a situation within which talk is relevant**. It is only when talk is relevant that we get conversational silence. (Bilmes 1994: 74)

Could this be used to form a definition of *interaction* as a situation within which behaviour is relevant?

> Our discussion so far also suggests a possible answer to the most famous of Zen koans: what is the sound of one hand clapping? One might risk a blow from the Zen master and venture that the sound of one hand clapping is the silence which is the absence of clapping. (Bilmes 1994: 74)

Then don't hang around abusive Zen masters, *dayum*.

> Silence is interesting because somehow we have made nothing, an absence, a void, mean something. (**There is nothing like this in nature**, where that which *isn't* simply *isn't*, and only that which *is* counts.) (Bilmes 1994: 74)

An innocent hyperbole or a mark of an astounding lack of knowledge of biosemiotics and biomusicology? Oh, right, 1994.

> Searle (1969: 33ff) has made a well-known distinction between **regulative rules**, rules that 'regulate antecedently or independently existing forms of behavior', and **constitutive rules**, which 'create or define new forms of behavior'. (Bilmes 1994: 75)

Neat, but probably just as useless as paradigmatic rules and enigmatic rules.

> Rules that may be claimed to be strongly constitutive almost inevitably have a weakly constitutive aspect. Thus, if we are playing chess and, at some point well into the game I move a pawn entirely across the board and take your king with it, it would be somewhat obtuse of you to explain that that is not chess. arather, you would look for the meaning of the violation, finding in it perhaps pique or perhaps a joking concession of defeat or perhaps boredom with the game. Or, **if a lecturer were to stop in midsentence and take a seat in the audience**, your speculations would probably go beyond 'He's not lecturing anymore' or 'That's no way to lecture'. If you can reject incompetence and inadvertence as explanations, that is, if you conclude that he did it knowledgeably and deliberately, you will ask, 'What did he mean by that?' (Bilmes 1994: 77)

If this happened midsentence then there could be a health-related reason. Also, this paper seems to have very little to say about silence.

> Anything which produces meaning by creating relevant absence or negative contrast, by creating the sense of 'notness', I will call a *weakly constitutive mechanism*. When some action (or nonaction) has meaning by virtue of not being some other particular action (or nonaction), that meaning has been produced by weak constitution. (Bilmes 1994: 78)

smirk Saussurean *difference* is a "weakly constitutive mechanism".

> It is because of this weakly constitutive aspect of cules, and because of weakly constitutive mechanisms in general, that we live in what I called in the title of this paper 'the world of total meaning'. We cannot, as Watzlawick, Beavin, and Jackson (1967) observed, not communicate. In **a world that is preconstituted as meaningful**, whatever one does or refrains from doing is presumed to have meaning. When a rule is relevantly applicable, you can break it, but you cannot escape it. Where the rule is 'Speak', not speaking is communicative. (Bilmes 1994: 78)

What I like about this statement is that it's conditional. There is "a world that is preconstituted as meaningful", perhaps an equally valid world as another one in which meaning is actively generated, created, made, constituted, invented. Also, you can escape a rule by removing yourself from the situation in which it is relevantly applicable. That 'when' is not 'always, everywhere'.

> There are structural units in conversation that conversation analysts have called **adjacent pairs**. In general, as soon as a speaker completes a first **pair-part** (e.g., a question, request, invitation, etc.), the turn passes to the second speaker, whose job it is to provide an appropriate second pair-part. (Bilmes 1994: 80)

This is why I have come to detest "active listening". When someone practices it on me and asks further questions to everything I say it imposes arbitrary pair-structure to a discourse that probably didn't necessitate it. Recently I had such a conversation and although it felt very "involved", I was interrupted so much that I didn't even get to the point that I wanted to make and ended up quite dissatisfied with the whole conversation.

> Constituting silence has become a major occupation of social scientists. We find topics or points that the speaker or author might have mentioned, things that he might have said, but didn't, and we note his silence. We create silence by crating relevance. These are analyst-constituted silences. (Bilmes 1994: 82)

This technique is commonplace in this blog as well. Especially with Jakobson and Lotman, whom I have read extensively, because noting someone's silence in one piece of writing may be negated by loud and clear exclamations in another.

> I will draw here on the work of Neubauer and Shapiro (1985) and Neubauer (1987), whose work on silence is influenced by Foucalt. Their notion is that any actually existing form of discourse monopolizes the field of talk and so displaces, or 'silences', other possible discourses. (Bilmes 1994: 84)

Why not Stephen Lukes?

Santaella Braga, Maria Lucia 1988. For a classification of visual signs. *Semiotica* 70(1/2) 59-78.

> If we take each system separately, however, within each one the classification of its types operates on the basis of the redistribution or recursiveness of these same categories. Thus, written verbal language, for example (whose axis of dominance is in thirdness), will present three major types of text - **description, narration, and dissertation** - corresponding to first, second, and third respectively. A new redistribution or recursiveness of the categories within each of these types of text thus provides three subtypes for each one, corresponding once again to the logic which governs firstness, secodness, and thirdness, as follows: **qualitative, indexical, and conceptual description; qualitative, successive, and causal narration; hypethetical, relational, and argumentative dissertation** (Santaella Braga 1980). (Santaella Braga 1988: 61)

Wow. This trichotomy could be very useful for *concourse*. Instead of three types of texts one could outline three types of concourse: first, a simple description of bodily behaviour; second, a set of descriptions with causal or other types of interrelations; third, talk, explanation or rationalization of said behaviours. Too bad (Santaella Braga 1980) is written in a foreign language.

> In the case of verbal language, only its written form was precisely delimited as the object of classification. As a result, this classification is not suitable for oral language, which is a hybrid code constructed from the interweaving of several language (rhythm, pauses, modulation, and intonation of the voice as in music; **body and facial gestures as nonverbal counterpoint to verbal language**, etcetera). (Santaella Braga 1988: 62)

Nonverbal counterpoint is a neat term for the other side of lexical affiliates.

> When we speak of forms of visual representation in semiotic terms, we are evidently bringing forward for examination **the relation between sign and object**, or more precisely, the relation of the sign to the dynamic object (**object in itself**) and to the immediate object (**the object as represented in the sign**). (Santaella Braga 1988: 69)

For a second I thought that "immediate object" could stand for the representation in the reader's mind upon reading a description of nonverbal behaviour, while the dynamic object would be the behaviour as it is actually performable. I should probably take Bilmes's route and invent my own clumsy terms.

Bruneau, Tom 1985. Silencing and stilling processes: The creative and temporal bases of signs. *Semiotica* 56(3/4): 279-290.

> The most basic assumptions of semioticians concern the nature of human temporality or **time-experiencing**. While most people are content to ignore the complexities of time and space, it is the curse of those who discuss creativity in semiosis and **the durational-processual characteristics of signs** to make very tentative assumptions about the nature of time and space. An entire series of assumptions about the nature of time and space seems to be basic to the scientific study of sign processes. These assumptions are not exclusive to semiotics - all methods of study are given form by **the silent assumptions about temporality** subsuming them. It is most important that the interrelated underlying assumptions of semiotics should come to be considered as one dynamic subsystem (temporal beliefs) of a branch of semiotics discussed here under another heading and designated as **'chronemics'**. (Bruneau 1985: 279)

Temporality as "external worldly time (the time of clocks" and time-experiencing as "inner time-consciousness" (e.g. Larrabee 1993). On duration I recently thought about the conceptual pair of continuity and contiguity - both imply successiveness - in time and space, respectively. With "silent assumptions" for a moment there I thought this was a call-back to Edward T. Hall's 1964 paper "Silent Assumptions in Social Communication", which delved deep in these issues. I now realize that the only other instance of "chronemics" in my list of references is to another paper by Bruneau, "Chronemics and the Verbal-Nonverbal Interface" (1980).

> As scientific semiotics concerns an assumed dialectic between conceptions of space and time, between form and function, and between content and process. In other words, it has been assumed that a sign is **bifacial**. (Bruneau 1985: 280)

Not… dualistic? Because some branches of semiotics have been paraded as overly dualistic exactly for dwelling on these dialectics.

> **The interpreter in most semiotic thought is treated as a sleeping ghost who is there, but is not active in intercepting or shaping reality** - reality is assumed to be a priori and formulated inwardly, i.e., as information. Reality, in this conception, is already there to be discovered. Such a view of the creation and processing of signs seems to be congruent with **an image of human memory that functions to accommodate chunks of experience**, or objects, which vie for a power of representation, but alas, are often filtered out completely. (Bruneau 1985: 280)

There are exceptions, though. Morris's interpreter is quite active. And Lotman's conception of memory is creative (e.g. how remembering is a lot like rewriting a memory).

> A mythic, steady-state consciousness bound to externals, of course, appears credible enough to those studying the science of signs as 'rules' and 'norms' and 'laws' and other notions of 'best fit' and central tendency. Such lines of best fit reinforce a static conception of consciousness as linear constancy, however. (Bruneau 1985: 281-282)

Looking at you, Jack Bilmes (above).

> ***Moments or signs as space-time configurations are complex products of multisensory surfaces, peculiar to various forms of motion manifesting themselves through various forms of space*** *(as extensivity and intensivity), and occurring eventually as unique to the dynamic variations of the biological and psychological fabrications of specific individuals in specific life situations in specific socio-cultural contexts.* (Bruneau 1985: 286)

Viewing *signs as space-time configurations* seems tempting enough, but that is also where Bruneau loses me.

> Chronemics is the study of human temporality as it relates to human communication at the intrapersonal, interpersonal, and socio-cultural levels of ontogenetic integration and interaction. Chronemics involves all forms of media and/or all channels of communication. Further, chronemics deals with **time *as the channel of communication channels***. Chronemics involves the study of levels of time-experiencing: biological, psysiological, perceptual, objective, conceptual, psychological, social, and cultural. These levels of time-experiencing concern time, times, timings, and tempos. (Bruneau 1985: 286)

And proxemics deals with space *as the channel of the channel of communication channels*, right?

> *Temporal beliefs:* pertain to assumptions held about the nature of time and space; concern the degree of rigidity in the perception and conceptualization of space-time behavior; concern **the validity of temporal cues and estimates**; concern the validity of levels and kinds of time-experiencing; concern the validity of temporal products arising from temporal drives, temporal signals, temporal estimates, and temporal symbolism; pertain to the validity and nature of temporal judgments (see below); etc. (Bruneau 1985: 287)

An analogy could be drawn with *nonverbal beliefs*: "the validity of nonverbal cues and estimates", etc. Must consider this concept for the history of pseudo-scientific discourse on body language which perpetuates some nonverbal beliefs.

> **The term 'chronemics' was introduced by Poyatos (1972)**. The use of the term was encouraged for a number of years in a nonverbal/semiotics newsletter distributed among scholars by Mary Ritchie Key during the 1970s. A number of other neologisms related to time study are growing in popularity: 'chronosophia', 'chronetics', 'chronopolitics', 'chronobiology', etc. (Bruneau 1985: 288)

Wow. Poyatos (1972) = "The communication system of the speaker-actor and his culture: A preliminary investigation" in *Linguistics* 83: 64-86. Especially the journal in which it appeared seems highly congruent with Mary Ritchie Key, a linguist. That nonverbal/semiotics newsletter was probably basis for her *Paralanguage and Kinesics (Nonverbal Communication)* (1975).

Butchart, Garnet C. 2011. An excess of signification: Or, what is an event? *Semiotica* 187(1/4): 291-307.

> *It happens*. To claim that something is there, is given, or simply happens seems all too easy. Notwithstanding the empirical circumstances out of which such claims might arise, and while certainly meaningful, these claims inevitably fail to fix a knowable object that to which they refer. In the case of something happening, what is it about a happening that happens such that it becomes possible to claim that it has happened, it is happening, or it will happen? **In what does a happening consist** in order for it to obtain the status of an object of knowledge? Is there a difference between a set of related occurrences and **the identity of their concept?** Is what happens distinct from **what comes before it and everything else that codetermines it?** To question in this way the certainty of claims about the happening of a given happening is not to blindly challenge the appearance of a possible occurrence. (Butchart 2011: 291)

In other words: What is the semiotic status of the event? Is the event tied to a concept? Is the event removable from its synsemantic surrounding field?

> Despite their investment in radically different philosophical projects (phenomenology for Marion, Marxist theory for Badiou), I argue that both Marion and Badiou can be understood to approach the event as a kind of limit, **the opening of a horizon without referent**. For Marion, the event offers a measure of the possibility of all apparent phenomena but itself cannot be seen; for Badiou, **the event cannot be seen from the point of view of a given situation, but as such, holds the possibility for the radical reconstitution of its established state of affairs**. (Butchart 2011: 292)

The phenomenological point here, or, rather, the hermeneutical concept of horizon eludes me. But the possibility for a radical reconstruction of states of affairs is more akin to what I'd like to point out in *1984*. The events I have in mind are facecrimes.

> I argue that the presentation of an event cannot be shown, but must show *itself*. The event shows itself as the limit to, that is, in excess of, all signifying practices. (Butchart 2011: 292)

The case is significantly different with literary material: all events in a narrative are *shown* by the author. To a given character in the narrative the event shows *itself*.

> An event is not the product of a ready cause, such as an engine starting with the turn of a key and the sending of an electrical current. It is not a simple fact, as with the destruction of a skyscraper. Nor is an event anything akin to a unique occurrence, such as being at the right place at the right time. Rather, **an event is that which precedes any determination of its cause**. It surges forth without expectation, radically changes the given order of things, and then disappears, leaving its mark without return. **An event shows itself as much as it *gives* itself to be seen, without recourse to official modes of representation, exceeding the identity of the concept, and refusing any common phenomenon claiming heritage to it**. IN short, the event is not: It has no being. (Butchart 2011: 292-293)

How can an event have no being? What is *being*, anyway? (cf. Morris on "universal signs") I'd much rather stick to a definition of event as "a thing that happens, especially one of importance" rather than a philosophical conception of event as an anti-event, difficult to imagine or measure, steeped in background radiation simply too static to be able to be seen under normal spectral analysis.

> An event, properly so-called, poses a problem for thought to think it in ways other than according to the measure of its visible appearance. (Butchart 2011: 293)

Much like postmodernism poses a problem for reading to read it is ways other than according to the measure of its readability.

> The intending function of successive synthesis outlined by Kant is rendered impotent by **the event, a phenomenon that is unknowable in all of its parts**, and thus immeasurable in its magnitude (the historical event gives too much to the fully synthesized). By imposing itself - landing by surprise, for example - the event cannot be anticipated, thus cannot be aimed at or measured. As such it is unforeseeable according to quantity. (Butchart 2011: 294)

This is as agreeable as it is superfluous. There are countless phenomena that can be described as "unknowable in all its parts". But I do like the contrast between anticipation and surprise. These are very much present in my material.

> What snows, exactly? The "it" that "shows" cannot be explained since it is unforeseen, unexpected, and above all else, unwelcome. (Butchart 2011: 294)

It's not so much as so little as to do with what everything is.

> Any idiot can trace, of course. However, the true painter traces nothing. "He pinpoits," as Marion says. (Butchart 2011: 300)

You can move this mass of molecules through the air over to another location at will. That's something you live inside of every day.

> While we may attempt to specify "what happened" at a particular time, to explain the rupture of a particular appearance, all such attempts will inevitably fall short: The *it* that happens can never be fully fixed by any symbolic act. An event properly so called is thus only the coming-to-be of the not yet: Sheer unfolding. It forever remains more than the different forms of its possible appearance could ever be. (Butchart 2011: 303)

If the style of writing in this paper is any indication of a style of thought then it appears irrefutable that the author is incapable of explaining or fully fixing anything. "[...] philosophy and rhetoric could be said to differ with respect to their goals: 'wisdom' (or some contribution to our overall body of knowledge) in the case of philosophy; 'persuasion' (or general discursive efficacy) in the case of rhetoric." (McLaughlin 2012: 27) This paper appears to be a species of the latter.

> A propos of the perspective in communication philosophy discussed above, **an event must be understood as a mark of the limit of representation, a locus of thinking about the singularity of occurrence that cannot be fully expressed in a signifying system**. (Butchart 2011: 303)

Or maybe I'm just too dumb to get any of this? I feel like I've been hit on the head with difficult turns of phrases. Perhaps I really should stick to papers published before 1980. Most authors before the advent of word processing seemed to *correspond* their theories, methods and discoveries rather than writing eloquent but incomprehensible prose.

Buyssens, Eric 1988. Reference and communication. *Semiotica* 70(3/4): 191-197.

> Rare are, before the twentieth century, the authors who take communication into consideration in their theories; **James Harris** (eighteenth century), **William Dwight Whitney**, and **Georg von der Gabelentz** (nineteenth century) are excpetions. For most thinkers in the past, speech is the means of expressing oneself. (Buyssens 1988: 191)

Presumably he means James Harris (1709-1780), English politician and grammarian. There seem to be very little, if any, sources on him and his views of communication (should look into it someday). William Dwight Whitney is a tad bit more familiar, through Jakobson and his historical overviews of linguistics. Georg von der Gabanetz was apparently a German linguist who studied Chinese grammar extensively.

> As a first preliminary, it is necessary to clarify **the opposition between *concrete* and *abstract***. Traditionally, the word *concrete* characterizes a material object, something that can be perceived by at least one of our senses. But when we say 'This table is too small', the word *small* refers to one of the constituents of the table (its size); other constituents of a table are its shape, its color, etcetera. All these constituents are as concrete as the table itself: they are perceivable. And yet they are abstract when they are considered separately, as the adjective *small* is in the above sentence. Consequently, the traditional definition of concreteness cannot be used to oppose *concrete* and *abstract*. (Buyssens 1988: 191)

Finally! After four years I finally stumbled upon the source for the distinction between "abstract and concrete reference" which Anti Randviir, in lectures, sometimes presents as some self-evident truth that all semioticians should already know.

> The exact nature of abstraction is very clear when we consider numbers. A number like two cannot be photographed alone; what can be photographed is a group of two objects. **A number never exists alone outside our minds. But we give it a name and speak of it as if it did exist alone - 'two and two make four'.** (Buyssens 1988: 191-192)

This can surely be put to good use in relation with the 2+2=4 in Dostoyevski and 2+2=5 in Orwell.

> This allows us to define abstraction as the psychological process consisting in considering separately what does not exist separately, what is part of a whole object:
>
> abstract = part
> concrete = whole

It is now easy to show that **all words - except those for unique objects - have an abstract sense**. A table is a concrete object, but the word *table* is called a common noun because it can be used for any sort of table: it tells us nothing about the shape, size, weight, color, etcetera of the table in question, though all these constituents are present in the table itself. The sense of the word *table* is abstract: it refers to what is common to all tables. (Buyssens 1988: 192)

Replace the illustration of *table* with that of *smile* and BAM! Concourse.

> The sense of the other words is not the only abstract element in language: the modern distinction between phonology and phonetics is due to the discovery that **every functional unit in pronounciation has an abstract nature**. If, for instance, the word *reveille* is pronounced first by an American and then by an Englishman, the sounds are different, but it is the same word. If the word is pronounced in a loud voice or whispered, the sounds are different, but the word is the same; if pronounced by a man or by a woman, or by a person whose voice is altered by emotion or illness, the sounds are different, but it is the same word. We recognize the word because we listen not to all the characteristics of the pronounciation, but only to those parts that allow us to recognize the word, to those parts that are common to all the different pronounciations of the word. (Buyssens 1988: 192)

All these examples concern the variants and invariants in language, as Jakobson would put it. No matter how you pronounce the word, with accent, with emphasis, etc. the word itself is invariant.

> The phoneme is not the only functional part of a sound. When we distinguish an **assertive** sentence from an **interrogative** or **imperative** one, we are listening to other parts of the sounds: the pitch or rhythm. (Buyssens 1988: 193)

By and large, these are the referential, emotive and conative functions of language, respectively.

> When a child is born, its parents send to relatives and friends an announcement card informing of the birth and name of the child. This is not a real introduction, since the baby cannot accompany the card; the persons who do not come to see the baby cannot link the name to a personal knowledge of the baby; heard later, the name will remind the hearer of the announcement card.
> This case is similar to that of a historical personage. We all know that there was an important philosopher called Plato; we know a lot about him, but we have never met him. Our knowledge of him is a secondhand one, an abstract one. (Buyssens 1988: 194)

Ooh, these remarks could go a long way towards illustrating para- and metachannels.

> A person may have different proper names according to the different social groups in which he or she is known: the Christian name for the family, a nickname at school, the family name for acquaintances, a *nom de plume* for readers, etcetera. (Buyssens 1988: 194)

My names would appear to follow a different, topical, logic, but in essence it also includes the aspect of social groups: I have a citizen's name for family, schoolmates and institutions; a name for Facebook, forums, acquaintances and literary publications (a name that is still linked to my person); and a third name which is non-personal, for commenting on the internet and all sorts of silly things. The difference here is that these do not stem from one formal name but are in fact different names.

> A concrete referent cannot be communicated; it must be known or present. (Buyssens 1988: 196)

Spot on.

Caivano, José Luis 1990. Visual texture as a semiotic system. *Semiotica* 80(3/4): 239-252.

> Can visual texture be considered a semiotic system? The affirmative answer will imply that in referring to it, we are dealing with signs. (Caivano 1990: 239)

In one glorious burst, Caivano implicates all over the place.

> Paraphrasing Peirce: when an observer sees a texture, it produces **equivalent signs or interpretants** in his mind (signs of other characteristics - e.g., tactile concepts such as rough, smooth, etc.). The texture stands for an object (perhaps for the physical composition of a material). (Caivano 1990: 239)

Equivalent to what? What we have here is a *semiotic cheese* situation: when I see a piece of cheese in front of me on the table, do I see signs of cheese? (e.g. Austin 1970: 15; footnote 1) Similarly, if I see a texture, do I see signs of texture?

> It is better to think that a texture can vary from plane (purely visual) to volumetric (visual and tactile) in a continuous way, by increasing its depth from zero to infinite, in order to include all the examples: from the textures drawn on a sheet of paper to **the texture of cosmic space**. (Caivano 1990: 241)

Whoa, man, far out. Like, think about it, man. Maybe the universe is an infinite texture. That's deep, man.

> Simple textures are formed by repetition and juxtaposition of a minimal unity called *unity of texture*. It is composed of a pair of *texturing elements* and their respective intervals. It is considered the texturing element, coinciding with Jannello's definition (1963: 395), 'the narrowest or thinnest part' that composes a texture. Thus, in the texture of a brick wall, for example, the texturing elements are not the bricks but the joints between them (Fig. 3). (Caivano 1990: 243)

I wonder if any of this could be applied in some shape or form on the semiotics of text. E.g. maybe conceptualize that "certain unity" that a culture text is supposed to have as some sort of *unity of texture*...

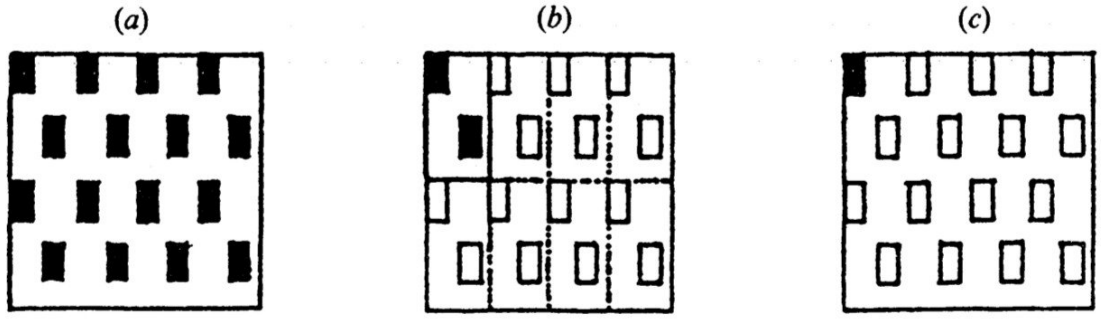

Figure 3. *Composition of simple textures: (a) texture; (b) unity of texture; (c) texturing element.*

Visually it does make a lot of sense. In terms of culture texts this *unity of texture* is basically a *cultural pattern*.

> We have, this, a sequence of formulas to select textures, going from absolute constancy ('monotony') to maximum possible variability (**apparent 'chaos'**). The expression of variability in relative rather than absolute terms, and the expression 'apparent chaos', are because I believe it is always possible to describe some organization, even if it is very complicated. As D. Bohm notes, 'there is no such thing as "disorder", if this term is meant to indicate a *total absence of order of any kind whatsoever*. **For whenever anything appears, it evidently occurs in *some* kind of order**...' (1968: 140). (Caivano 1990: 247)

How about *cacotony*? Someone named Philippe Piguet has already invested it with a specific meaning, the colours found in real life. Also, Garnet Butchart argues that happenings do not occur in any kind of order. The singularity of occurrence cannot be fully expressed in a signifying system, or whatever.

> This system of texture is not an isolated development. It is part of a more general Theory of Design, which involves also similar models for such subjects as Spatial Delimitation (form), Color, and **Cesia (brightness, opacity, transparence**, etc.). (Caivano 1990: 249)

At first I thought this was a spelling error or a loanword from the author's native language. But it turns out that it's a term coined in 1980 by Cesar Janello. Even Wittgenstein wrote something about opaqueness and transparency, e.g. *cesia*.

> The features of texture are, as a general rule, in direct relation with the physical or molecular composition of materials. **One significant role of texture is to be a sign or a representation of that physical composition**. (Caivano 1990: 249)

Is it really significant, though? I would imagine that texture is a causal outcome of the physical or molecular composition of materials. The semiotic aspect of texture signifying its physical composition seems secondary, only relevant for...

> It is normal, for example, in **architectural plans** to indicate the different materials of construction by means of drawing their textures. Sometimes these drawings represent iconically the textures observed in the objects (wood, concrete); other times they represent the materials symbolically, by means of an established code (steel, glass). (Caivano 1990: 250)

...architectural plans. Right. Well, iconicity and symbolicity is covered. How about indexicality or at least Secondness more generally? I imagine some very fancy architectural plans may even come with paint swatches and texture samples. But I wouldn't know anything about that.

> The directionality of texture can also indicate the treatment done to a material. Longitudinal slices in tree trunks result in pieces of wood with linear textures, while transversal slices produce non-directional textures. (Caivano 1990: 250)

I nominate these two sentences for the prestigious Most Boring Paragraph Award. It's so easy to imagine a middle aged man with dorky glasses standing in a building supplies store and yammering away about types of textures to disinterested customers.

> What kind of interpretants are related with visual textures? In what class of other signs can they be transformed as a result of their meanings? Principally, they give birth to synesthetic sensations, the most comon being tactile ones. There are numerous words to allude to such signs: **smooth, rough, polished, abrasive, coarse, fine, soft, hard**. (Caivano 1990: 250)

All I can think about is how to use these words to describe verbal texts. This one, for example, would be *rough*, because it is irregular. It feels like a paper about types of textures that got a few tidbits of Peirce thrown in in order to publish it in *Semiotica*. But I digress. It wasn't nearly as bad a read as Butchart. This was actually interesting and clear.

Charteris, J. and P. A. Scott 1993. Structuring the domain of human nonverbal behavior: A biological, Popperian perspective from the field of human movement studies. *Semiotica* 95(3/4) 205-234.

> As the interests of Human Movement scholars turn toward the domain of human nonverbal communication (HNVC), it will be important for us to contribute not only data, but also conceptual structure, from the perspective of our own field of study. (Charteris & Scott 1993: 205)

Yes, please do! Some conceptual structure would be more than welcome.

> The HK [Human Kinetics] conceptal model, a format for curriculum construction and research in the academic field of HMS [Human Movement Studies], has a formal history dating backt o the mid-1960s in Canada, though the success of this experiment was only made more widely known after a decade of practical implementation (Charteris et al. 1976). An update of the contribution of this paradigm to the emerging discipline of HMS has appeared more recently (Charteris 1986). The HK conceptual model sees man as being the subject of **thee movement 'imperatives'**, for the adaptive zone occupied by our species is characterized by a long phyletic history of **bonded social interaction, object manipulation, and upright locomotion**. (Charteris & Scott 1993: 206)

This is neat, but I'm not not sure these categories would suffice for my own research, which is somewhat removed from social interaction (e.g. nonverbal behaviour instead of nonverbal communication). Though I do intend to include both object manipulation and upright locomotion in my analysis of *1984*.

> When man swims, with whatever stroke, he does so using a structure preeminently adapted not for swimming at all, but for upright terrestial bipedality. So the three movement 'imperatives' are seen as overarching motor categories whose effects permeate every human motor performance. Clearly **these three categories may overlap behaviorally**, as in the case of walking while making symbolic gestures with the hands; the categories are not mutually exclusive, any more than they are *uniquely* human. (Charteris & Scott 1993: 206)

The also overlap semiotically, as both object manipulation and locomotion may serve as social signals as well. They take account of this in their model of interlocking circles.

> The HK conceptual model is an attempt to focus attention on the human movement phenomenon, rather than to use existing disciplinary programs whose concern is deflected from the specific 'Center-M' focus. Thus, while psychology studies man, it does not necessarily elucidate **a man-in-motion focus**; and, in a worst case, biomechanics might elucidate motion but cannot *per se* tell us anything about **the essentially human elements of human movement**. (Charteris & Scott 1993: 208)

Though, to be sure, more recent psychology has paid more attention to both of these aspects. Can verify this when I turn to some recent papers in *Psychological Science*.

> Michael Argyle (1975) has cautioned that some of the research of social psychologists has been very artificial, with results not readily applicable to real-life situations. Argyle warns further that sociologists of many persuasions are unlikely to embrace ethological methodology inasmuch as they see many bodily movements as 'social acts' not coherently reducible to physical measurement simply because **the context *is* the act**. He cites the case of the raised finger of a cricket umpire or a bidder at an auction: the movement has no relevance whatever beyond its social context. (Charteris & Scott 1993: 208)

This sounds like an all-too-clever take on "the medium is the message".

> The definitive paper of Ekman and Friesen (1969) spanned the repertoire of HNVB, discussing categories, origins, usage, and coding. With respect to **the virtually continuous signals emanating from a human being** and potentially interpretable (whether correctly or incorrectly) by an observer, Ekman and Friesen distinguished immediately between signals more or less volitionally 'given-out' and tohse more or less unconsciously 'given-off'. (Charteris & Scott 1993: 212)

This virtually continuous emanation of signals is always abstracted in some way or another. The observer is hindered by the limits of his perception. The writer is limited by the limits of language. Even video recordings are limited, as they often capture only one perspective and cannot move along with the subject as freely as an observer can. I'll just note that the distinction between "expressions given and expressions given off" is presented on the first few pages of Goffman's breakthrough monograph (Goffman 1959: 4).

> An immediate obstacle confronting investigators of HNVB is that the concepts involved (of 'language', 'communication', 'expression', 'action', 'meaning') are by no means universally understood, and there is no guarantee that laborious new definitions will be acceptable to anyone but their author(s). (Charteris & Scott 1993: 212-213)

Sadly this is all too true. Personally, I would like to distance myself from such "putty," as Morris calls it, and concoct my own terminology for the specific purposes I have in mind.

> It is at this point that we must diverge from Birdwhistell, whose model is specifically focused on social communication *per se*, and is for 'the student who would understand human social relationship, social learning, social organization and communication'. Since these interesting foci are his, but not ours, **this point of divergence is anything but a point of disagreement**; Birdwhistell remains one of the clearest writers and most percipient of scholars addressing the field of HNVB from any perspective. Indeed, our operational structure is, at many points, closely congruent with Birdwhistell's (1975) framework. (Charteris & Scott 1993: 213)

These authors are so sympathetic. Note that the reference is not to *Kinesics and Context* but to this paper: *Birdwhistell, Ray 1975. Background considerations to the study of the body as a medium of 'expression'. In: Benthall, Jonathan and Ted Polhemus (eds.)*, The Body as a Medium of Expression. *London: Allen Lane, The Penguin Press, 36-58.*

> For Birdwhistell, species-specific core behavior may exist; but if it does no one has yet unequivocally demonstrated it because **every so-called universal isolate is in practice culturally modified**. Moreover, what we think are true universals turn out to be homomorphs caused rather by the inescapable fact that the finite architecture of the human body has finite motor capabilities. Birdwhistell makes the search for universals a non-issue not because there aren't any, but because his (social interaction) focus lies elsewhere. (Charteris & Scott 1993: 214)

Ekman and Friesen consolidated this fact in their own moder, in which cultural modifications are viewed as "display rules". Now that I think about it, it would appear that their insistence on display *rules* may have been a product of their time. Nowadays it may be possible to dispense with the concept of rules and replace it with, well, anything, really. Even semiotic jargon could do - semiosis, sign systems, etc. (even memes) could take the place of "rules". The most general label I can think of at the moment would be "display modification", as *modification* leaves open the method by which modification is brought about and whether it is as persistent or compulsive as rules or not.

> If we assume the facile view that species-specific core behavioral 'universals' would represent innate and hence extracultural emissions, free of volitional control and thus outside the realm of intentionality (which is in any case operationally inaccessible), then **we can only find meaning in a behavior by investigating social *consequences***. It is not the decoder's interpretation of the encoder's verbal explanation of what his NVB signifies that is evidence for meaning. **Such encoder responses are data, not meaning**. Nor is it the consensus of experts judging a given situation that provides meaning. Rather, **the meaning of any act rests in the differences its presence and absence makes in a customary interactional sequence**. Mackay (1972) provides several interesting examples to show how encoder intentionality is inferred from just this process. (Charteris & Scott 1993: 214)

Wow. This is extremely interesting. I would build on this and extend it to concourse in that in a literary work, although the author may try to conduct or instruct the reader to interpret a behaviour in a specific way, ultimately the "meaning" of a behaviour rests in its relations with the semiotic totality of the novel. That is, not only social consequences, but the structure of the work in general. A solitary character's behaviour may have no social consequences, but it does effect the reader's interpretation of what is going on in that world.

> Ekman and Friesen had noted that emotion-reflecting affective movements (usually in the form of expressive facial affects) constitute a major component of HNVB. These are easily remembered by **the acronym SADFISH**, as comprising mood-related expressions of sadness, anger, disgust, fear, interest, surprise, and happiness: hence the broad category, *Affects*. (Charteris & Scott 1993: 218)

lol wut

> The fourth category, like the third tied to speech, was however distinct inasmuch as it covered those movements which, on a longer-term basis than illustrators, serve as ***Regulators* of the flow of verbal social interaction**, or are concomitant with ***directions* of conversation** rather than single-word inflections. (Charteris & Scott 1993: 220)

The regulative function that I wished to outline, though, didn't involve speech. That is, it didn't regulate speech or conversation, but the other's behaviour. I use past tense because I'm not sure if anything would come of it.

> Apart from the fact that these five categories do not seem to be of equal significance as components of HNVB, there is also the question whether Ekman and Friesen's Illustrators and Regulators are sufficiently distinct to merit separate and equivalent status. We recognize rather **a category we call modulators**, comprising Ekman and Friesen's Illustrators and Regulators as the main components, sometimes separate, but sometimes linked in a synchrony or feedback or reciprocity system between interlocutors or potentially conversing agents. (Charteris & Scott 1993: 220)

You could probably shorten it to *modors*.

> Modulators may also regulate (at a level beyond word or phrase) the flow of verbal interaction by signifying 'go on', 'repeat', 'elaborate', 'hurry up', 'stop'. **In a sense postural echo, gaze behavior, and affirmation/negation signals are applicable here**. It is, in our view, a matter of taste whether or not one wishes to accept Poyatos's more recent (1983) incorporation of these same regulatory cues during nonconversational interactive encounters. (Charteris & Scott 1993: 221)

I welcome this expansion. I agree with Poyatos's expansion as well, because conversation is not important for my purposes. But then again I'd like to view regulation as a *function* of behaviour rather than a category of behaviours. *Poyatos, F. 1983.* New Perspectives in Non-Verbal Communication. *New York: Pergamon Press*.

> For instance, submissive behavior throughout the Primate Order (and even more universally) involves **cowering postures in which the body is made to appear small**; it comes as no surprise that in human displays of religiosity, regardless of cultural tradition, submission before assumed deities likewise can be reduced to genuflections of one form or another, with trunk bowed and head lowered, often with the eyes averted. (Charteris & Scott 1993: 222-223)

I'm sure there are religious practices which demonstrate abduction (pulling away from the body) rather than adduction (pulling towards the body). Even Christian prayer postures are diverse enough to prove this (e.g. holding arms out and looking up).

> In a somewhat different approach, Hinde (1974) expressed the dilemma as follows: 'not all cross-cultural or cross-specific similarities involve the form of a movement pattern. Sometimes they concern general muscle tonus'. Hinde was here specifically distinguishing between the eyebrow-flash, for him a movement pattern, and **the dynamic postures of dominant versus subordinate and dejected rhesus monkeys, for him a phonemenon of 'general muscle tonus' *as distinct* from movement**. While from the perspective of our discipline the submissive and/or dominant demeanors of rhesus monkeys, or primates in general, are unequivocally *movement* phenomena, we sympathize with the technique whereby Hinde sidesteps the slippery misuse of 'movement' as explanatory of something as concrete as an eyebrow flash and also of something as vaguely specified as a conformation, a deportment, a general demeanor or generalized 'muscle tonus'. (Charteris & Scott 1993: 223-224)

Hinde is on to something here. Facial attractiveness, for example, I think stems not so much from facial animation (as some anecdotal reports would have it) but from muscle tone. It's still a nonverbal phenomenon, but not exactly a movement phenomenon.

> As observers of HNVB, any instance of which occurs somewhere on the corporeal-contextual continuum, our first operational decision is whether this behavior lies at the **elemental (corporeal)** end of the spectrum, at the **amplified (contextual)** end, or in fact is a methodologically inseparable melange of the two. (Charteris & Scott 1993: 228)

These can be boiled down to "an anatomical analysis of facial action" and "inferences about underlying state" in the case of facial expressions (Ekman & Friesen 1976: 61), although "underlying state" should be replaced with "social situation".

Chomsky, Noam 1979. Human Language and Other Semiotic Systems. *Semiotica* 25(1/2): 31-44.

> One approach, which happens to interest me particularly, begins with the observation that **knowledge of language - what is sometimes called *competence*** - develops through a series of stages reaching a mature *steady state*, some time before puberty, after which changes are quite marginal to the system. (Chomsky 1979: 31)

If *competence* is taken by itself then equating it with "knowledge of language" is quite exclusionary. If, on the other hand, this is viewed in conjunction with language as *code* and with its concomitant metalingual function, then it makes a lot of sense and I wouldn't be surprised one bit if this is a point of concordance between Chomsky and Jakobson.

> The second question, what is a language, is not, as it stands, a question of science at all - just as the question, what is a visual system, or a system of locomotion, is not as it stands a question of science. Rather, **these questions pose problems of conceptual analysis**. To determine whether music, or mathematics, or the communication system of bees, or the system of ape calls, is a *language*, we must first be told what is to count as a *language*. If by *language* is meant *human language*, the answer will be trivially negative in all of these cases. **If by *language* we mean *symbolic system*, or *system of communication*, then all of these examples will be languages, as will numerous other systems - e.g., style of walking**, which is in some respects a conventional culturally-determined system used to communicate attitude, etc. If something else is intended, it must be clarified before inquiry can begin. (Chomsky 1979: 32)

By this merit a lot of work done in semiotics is not science. Though he does not define science. With regards to *language*, I think it's best to avoid this term. It's a piece of putty, just like *meaning*.

> Human language is characteristically used for free expression of thought, for establishing social relations, for communication of information, for clarifying one's ideas, and in numerous other ways. While some describe its essential purpose as 'communication', there is, to my knowledge, no substantive formulation of this proposal with empirical content; it can be sustained only if the term 'communication' is used in so loose a sense as to deprive the proposal of any interest. **Crucially, there is no basis for the belief that human language is used 'essentially' for 'instrumental ends' - to obtain some benefit.** (Chomsky 1979: 35-36)

Does this negate the Jakobsonian statement that language is a goal-oriented structure? Also, a random idea - what if I played around with the idea of a "concursive function of language"?

> It has even been proposed - quite plausibly, in my personal view - that **the study of word meaning is not, properly speaking, part of the study of language at all**, but rather concerns other cognitive systems which are connected in part to language through some sort of 'labelling'. To the extent that this assumption is valid, the study of semantics of human language will be concerned with compositional properties, that is, the ways in which the meaning of a phrase relates to the meaning of its parts. (Chomsky 1979: 37)

Damn, Chomsky, it's like you're *trying* to be controversial. Also, if taken at his word, then my concursive study is not a study of language, either (which I'm completely fine with).

Chvatík, Květoslav 1981. Semiotics of a literary work of art. Dedicated to the 90th birthday of Jan Mukařovský (1891-1975). *Semiotica* 37(3/4): 193-214.

> Many authors of semiotic interpretations of literature do, in fact, overlook the fundamental thing that distinguishes a literary work of art from other texts: **the language in a work of art does not function as a mere intermediary**; it is not restricted to objective information on phenomena and events that exist

> independently of the speaker and text, as is the case with the communicative function of language, but has another function as well. Or, more exactly, its communicative function is modified by other functions. For instance, the language of a literary work of art tells of reality that itself - as a literary utterance - is only constituted in the structure of a possible potential sense: **The tragedy of the life of Madame Bovary does not exist before or outside the text of Flaubert's novel**. There is not only a qualitative, not only an aesthetic, but a fundamental ontological difference between the text of a court testimony on a murder case and the text of Dostoyevski's *Crime and Punishment*. (Chvatík 1981: 197)

Or in other words, the literary work is not a historical document. It's reality is artistic.

> If signs not relating to any distinct reality are possible, still a sign always does refer to something... What, then, is the indistinct reality to which the work of art refers? **It is the total context of all phenomena that may be called social, for example, philosophy, politics, religion, economics and so on**. It is for this reason that art, more than any other social phenomenon, has the power to characterize and represent the 'age'. (Mukařovský 1936a: 84)

In his later works, of course, Mukařovský further developed and deepened the bases of semiotics of a work of art (submitted in condensed form in a paper 'Art as a semiotic fact' [1978](, especially as concerns **the noetic character of the denotation of a work of art**. (Chvatík 1981: 198)

"[...] the [mental or intellectual] character of the denotation of a work of art". E.g. thought, not object.

> The summit of Mukařovský's semiotics of a literary work of art is the study on the 'Genetics of sense in Mácha's poetry' (Mukařovský 1938a), which develops **the ideas of semantic context, semantic gestures, and the whole sense of the work**. The process of semiosis is made dynamic and viewed as a historic process of the origin of the sense of a literary work of art. (Chvatík 1981: 198)

"Semantic gestures" has peaked my interest.

> Červenka was led to the characteristics of the work as an indication by the necessity of replying in the affirmative to the question of **whether a work of art in its totality can be considered a sign**. But the recognition of the sign character of the *whole* work does not demand agreement with the thesis that the work as a whole forms a single sign (even though Mukařovský sometimes used this shorthand formulation). On the contrary, the analysis of semantic dynamics and of semantic unification taking place in the sign construction of a work of art, as presented by Červenka in his book, comes logically to the conclusion that **the resulting overall importance of the work is the new quality, formed by the complicated layered structure of the subsidiary signs and meanings. In other words, the whole work is a *sign structure*, not a single sign**. (Chvatík 1981: 199-200)

Related questions were tackled by Lotman, who also followed Mukařovský's work closely. In Lotman's view, the whole text is indeed a sign, but (at least as far as I understand it) it is a sign in culture. When thought in terms of levels, Chvatik is referring to the intratextual fact that a whole work is composed of signs, while Lotman approaches the intertextual level. When it comes to my material, *1984* is definitely considered a sign in its totality. That is, "Orwellian" and "like 1984" have gained cultural currency as signs of surveillance society (among other things).

> Naturally a question arises of how the **work-sign** can signify - and indicatively, too, that is on the basis of causal connection - the personality of its originator, which, according to Červenka's conception, is constituted only by **the complex meaning of the work**. (Chvatík 1981: 200-201)

This emphasis on the personality of the author seems like a pseudo-problem. Such work-signs can function in a culture and signify complex meaning even without a knowable author (e.g. anonymous texts).

> The analysis of the semantic construction of a literary work presented in the tenth chapter of Červenka's work permits another conclusion that, in our opinion, represents more adequately the sense of Mukařovský's theoretical impulses and of Červenka's own analyses: (1) The text of a literary work of art as **a certain meaningful whole** is created by a complicated, dynamic, richly layered *structure of signs*, **interpreted by the reader against the background of the concrete structure of the artistic codes of a certain society**. (2) Very heterogeneous elements can enter into the process of art semiosis, constituting the resulting overall meaning of the work as a new semantic quality, **including various kinds and types of signs**. The specificity of art semiosis does not consist in the use of one kind of signs (symbols, icons, or indications), but in the specific manner of the construction of *meaning contexts*, in the dynamic oscillation on the axis of real-fictive denotations, and also in the specific nature of the semantic-aesthetic codes, especially the genre and style codes. (Chvatík 1981: 200)

For my purposes it must be pointed out that some of these "various kinds and types of signs" are nonverbal and that literary work binds descriptions of bodily behaviour (concourse) into the narrative in ways that may influence how these bodily behaviours are conceptualized by the readers not only against the background of the artistic codes of a certain society but *above* these codes. E.g. not only does art imitate life, but life also imitates art.

> Opposed to the picture of the personality in lyrical poetry, for instance, stands the objectivity of the epic and **the impersonality of the aspect of a social novel**, and the effort to suppress the image of the subject of the author in documentary prose, in various kinds of factual literature, collages, etc. (Chvatík 1981: 201)

Is this related to "individuation"?

> Again, we were careful in using the formulation 'semiotic process modified by the aesthetic function', not using, for instance, 'aesthetic signs,' since (a) words used in the text of a literary work of art are also used in purely informative language; (b) the basic characteristics of the process of semiosis, mediated by signs, indicating **some third thing that lies outside the bearer of the sign, i.e., outside the verbal text, must be preserved**; and (c) the aesthetic function does not always visibly come to the fore in the structure of the function of a literary work of art, and on the contrary it can accentuate and 'foreground' some other function, for instance one of recognition, evaluation, ethics, etc. (Chvatík 1981: 201-202)

So in case of concourse, we'd have (1) verbal description of behaviour; (2) the mental image of behaviour this description calls forth; and (3) the behaviour as experienced in real life. In this sense, Peirce's *Representamen → Interpretant → Object* can be conceptualized at least in two ways. In reading a literary description the order goes: *word-sign → thought-sign → body-sign*. In describing someone's behaviour in real life, on the other hand, proceeds thus: *body-sign → thought-sign → word-sign*.

> A superficial view identifies the usual structuralist semiotics of literature with the thesis of the autonomy of aesthetic signs, with emphasis on the 'excessive' arrangement and polysemy of artistic texts. It is true that **Roman Jakobson continues to develop and deepen his thesis on poetic language as language for the purpose of expression, on information for its own sake - as when, for instance, in connection with music he speaks of the so-called 'introvert semiosis', which occurs expressly in poetry**. But the sense of his conception is better expressed by the following old formulation:
>
> > A word is felt as a word and not as a mere representative of the object named or as an outburst of emotion ... **words and their composition**, their meaning, their outer and inner form are not an indifferent indication of fact, but **take on their own weight and value**. - Why is all this necessary? - Because, besides the direct consciousness of identity between the sign and the object (A is A_1) also a direct consciousness is necessary of the lack of this identity (A is not

> A_1); this antinomy is essential, because without this contradiction there is no movement of ideas, there is no movement of signs, the relationship between the idea and the sign becomes automatic, the course of events is stopped, the consciousness of reality dies away. (Jakobson 1934: 175)

This includes, besides syntactic productivity (words and their composition), whose examination is Jakobson's greatest contribution, also **noetic productivity (the consciousness of reality)** of the process of semiosis with the dominance of the aesthetic function. The elaboration of these aspects, not only from the linguistic aspect, but also from that of literary theory and aesthetics, is the contribution made by Jan Mukařovský. (Chvatík 1981: 202)

Is it *introvert semiosis* or *introversive semiosis*? The weight and value of words and their compositions concern the question of *autonomy*. "Noetic" does seem appropriate in this context, as "intellectual productivity" signifies something completely different from the consciousness of reality.

> Mukařovský faces this possible objection in this way: 'The answer to it was anticipated by the finding that **a work of art is a *sign*, and therefore in its essence a social fact**; also the attitude that an individual takes up towards reality is not just his personal property ... but is to a great extent ... predestined by the social relationships into which the individual is bound' (Mukařovský 1936b: 83). (Chvatík 1981: 205)

Very reminiscent of Peirce and his attitude towards the individual and his circle of society, which are intertwined, *syncretic*. Still, not all art is social, though both these terms are ambiguous enough to make any argument fluid and ultimately pointless. I'm currently not interested in putty fights.

> There is a question of how concretely the aesthetic function evokes that meaning-forming activity of works of art, pooling partial meanings from the whole culture, from philosophy, science, ideology, ethics, in brief from **the whole sphere of *meanings and values apart from art***, but transforming them into a qualitatively *new system of meanings*. This ability to integrate and make accessible to sensory perception meanings that are often largely abstract makes **art**, in fact, **a kind of semiological link to the whole culture**. (Chvatík 1981: 205)

Semiosphere? Semiosphere.

> This question brings us to the *syntactical* problem of artistic semiosis. On a general level it can be answered by saying that a work of art achieves semiotic productivity with the dominance of the aesthetic function through its specific semantic construction, evoking the characteristic intertwining *sense happenings*, proceeding from lower to higher components and layers and coming to a peak in **the *overall sense of the work*, in its unique semantic gesture, representing the dynamic unity of the meaning and form of the work** (Jankovič 1972). (Chvatík 1981: 205)

Thus, "semantic gesture" is not meant as "semantic hand movement" and probably has nothing to do with nonverbal communication. It is very likely that what is meant by "gesture" in this context is the more archaic meaning, something like "semantic disposition" or "semantic deportment". E.g. how the literary work "carries itself" semantically.

> The central position here is occupied by the *semantic context*, in whose development lies, to a great extent, the specificity constituting the sense of works of art. **The function of the artistic semantic context lies in its releasing the individual semantic elements and layers from their immediate (documentacy) relationship to the things signified**, so that the concluded meaning of the whole can bring the perceiver all the more intensively into relationship with the world as a whole: 'So far however as the nomination as a semantic unit is firmly planted in the context and stands out in intensive contact with its nominated neighbours, the cohesion of the context is rid of immediate contact with the thing which it means in itself: **only the completed context as a meaningful whole links directly into the contact with reality**' (Mukařovský 1938a). (Chvatík 1981: 205)

E.g. the events of *1984* have not occured in reality, but the work as a meaningful whole is related to WWII and Stalinism.

> Finally, the most fundamental specific feature of semiosis of art is its creative character. An utterance in informative language has a purely functional, instrumental character; **its aim lies outside itself**. An utterance in verbal art constitutes, on the contrary, a relatively independent world of a work of art that, like a statue, picture, or symphony, *lasts* and **carries its being, value, and sense within itself**. The meaning of a work of art does not disturb the value of its form, its sign structure. **In the process of artistic semiosis the very act of presentation of things and events becomes deeply meaningful**. The values potentially penetrating all components of the construction of a work are realized in its whole meaning in the impulse to take up an evaluating attitude toward the world. One is captivated by the work it presents a new vision of things many times passed by; a question is born in one's mind of the sense and the value of being. (Chvatík 1981: 209)

E.g. introversiveness, autonomy or self-referentiality. For my purposes, it is relevant that the presentation of bodily behaviour becomes "deeply meaningful". Or, rather, *how* it becomes meaningful.

> The creation of a work is not a mere technological operation - even though it requires perfect mastery of technique - nor is it a panel construction, a manipulation with prefabricated meanings, truths, and values. **True creation is a hazardous search, testing and grouping in unmapped territory**; it is the creation of *new* values and *new* sense by renewing and making problematic the original relationship between *words* and *things*. (Chvatík 1981: 209-210)

Same could be said about semiotics on the metalevel.

> The the thesis asserting that the work of art is a single sign comes into conflict with a fact to which Mukařovský drew attention in his study 'Intention and non-intention in art'; it is exactly nonintention that makes us feel the work as a thing. Mukařovský rightly speaks of 'the oscillation of a work of art between the quality of signs and reality, between the mediation and directness of its effect. ... the basis of the sign effect of a work of art is its semantic unification, and the basis of its "reality", directness, is what resists unification in a work of art' (*Studie z estetiky* [1966: 105]). **It is exactly the *heterogeneity* of elements and components of which a literary ork of art is built up, the presence of signs of various kinds and types and also nonsign aspects, resisting the process of semantic unification**, that forms the tension of the development of literature as an art and has an effect, through its 'directness', on the deeper, generally human layers of the recipient's consciousness. (Chvatík 1981: 210-211; note 8)

This is the point of convergence with Lotman that I find most interesting. What are "nonsigns", though? Extrasemiotic reality?

> He further differentiates **the sign, the verbal meaning, and the objective meaning** from the layer of intentional objects and the sphere of reality: 'A differentiation must be made between reality (*Wirklichkeit*), that somehow has an effect (*wirkt*), and words that do not give the effect of reality - only in childish thought or if there is some magical meaning as in the case of primitives. In art, however, even pure meanings may find themselves in the sphere of intentional objects. For instance, Gogol's "Nose" strayed into the sphere of intentional objects involuntarily - the name itself became a (literary) reality' (p. 10). (Chvatík 1981: 211-212 [Appendix: Essence of Mukařovský's course 'The semiology of art' (1936b: 37)])

Too bad that "objective meaning" is too philosophical a concept. I'm not at all sure if *body-signs* belong to the sphere of objective meaning.

> Mukařovský searches for other ways of understanding the specificity of the sign construction of a work of art. In the record of his lecture, for instance, we find the formulation according to which '**the main task of an autonomous sign in art is to represent an informational sign**' (p. 17) - so that **an artistic sign is a sort of 'sign of a sign'**. According to another formulation new meanings are formed by the aesthetic use of signs; 'art is a constant rebuilder of the empire of signs'. (Chvatík 1981: 212)

Oh wow. This is more useful. In *concourse*, the autonomous, artistic *word-sign* represents an informational, communicative *body-sign*.

> The concluding formulation, summing up the record, states: 'A work of art is a sign. It is neither a direct expression of the creator nor of the life of society - nor a means to something that stands outside them, for **it has its own inner reason: it *is* within itself**. However, this autonomy should not be understood as separating it from all relationships or placing it in a vacuum. On the contrary, a work of art has a relationship to everything: an intensive and dynamic relationship, as it represents *the world* to man.' (p. 39). (Chvatík 1981: 212)

A very sensible exposition of the autonomy of the aesthetic sign (e.g. the poetic function of language) or introversiveness.

Cook, Mark and Mansur G. Lalljee 1972. Verbal Substitutes for Visual Signs in Interaction. *Semiotica* 6(3): 212-221.

> Kendon (1967) has described visual signals given by the speaker to show whether he has finished or not ('**completion signals**' and 'non-completion signals'). When the speaker has finished, he looks up at the listener. **If he does not do so the speaker will take significantly longer to start speaking**. (Cook & Lalljee 1972: 212)

I recently ranted on reddit about how an Australian bank representative's headshake while saying something to the effect that "things will be better in the future" was not a nonverbal Freudian slip but a means of emphasis and a means for signaling completion. Since the interviewer cannot be seen on the video, it can only be guessed that his visual completion signal complements this interpretation. Generally, these conversational signals are easy to ignore.

> What other verbal substitutes could be used for visual signals? The least likely is overt decision, for **comments about the interaction are taboo according to Goffman** (195(). More indirect signals are necessary. Questions are one good way of signaling completion, making it clear that the speaker has finished and it is up to the other person to speak. (Cook & Lalljee 1972: 231)

Nonverbal ethics has it's beginnings in Goffman? This should not be surprising but somehow it still is.

> Kendon has also provided data on '**attention signals**'; at intervals throughout the speaker's utterance, and especially at pauses, **the listener nods, signalling continuing interest and willingness to listen**. Matarazzo *et al*. (1964) have shown that these nods affect the speaker's length of utterance. (Cook & Lalljee 1972: 231)

Pseudo-scientific body language books suggest nodding intentionally to manipulate the conversation. I'd advise against it, because nodding along to something you're not really interested in will contrive the situation.

> A more general conclusion can be drawn. Much work on nonverbal signalling has tended to ignore redundancy, and to assume that every signal is given deliberately, conveys a vital piece of information, is the only signal to convey that information, and is anxiously awaited and carefully digested by the listener. This admittedly exaggerated picture is obviously false, for human communication is very redundant, often very casual, and frequently ignored entirely. However we do not know how redundant nonverbal signalling is - the present study suggested that it may be very redundant indeed. It is obviously important to establish the significance of various signals, and the weight given them by sender and receiver. (Cook & Lalljee 1972: 220)

Fortunately, studying literary material can evade this problem as there is little need for unintentional redundancy (intentional redundancy would be a whole different matter). But I agree. Even today redundancy is, as far as I am aware, ignored.

Csányi, Vilmos 2000. The 'human behavior complex' and the compulsion of communication: Key factors of human evolution. *Semiotica* 128(3/4): 243-258.

> Species-specific behavioral traits of humans can be sorted into three main groups. First is the group of **social behavior patterns**, second is the group of **various mechanisms of behavior-synchronization** and the third one is **the activities of construction**. (Csányi 2000: 243)

It would appear that I am interested in only the first two groups, lest "activities of construction" includes semiopoietics.

Social traits connected to group life:

- Social attraction, existence of closed and dense groups
- Decreased and regulated internal aggression of the groups
- Xenophobia
- Food-sharing
- Complementary type of cooperation
- Multifunctionality of sexual life
- Group loyalty
- Group individuality

Behavior mechanisms for synchronization of group activities:

- Empathy: synchronization of emotions
- Hypnability: governed behavior synchronization
- Rhythm, singing and dancing: emotional and behavioral synchronization
- Imitation
- Education, teaching and discipline
- Rule-following

Constructive abilities:

- Abstraction
- Tool usage and tool-making

- Mimics
- **Language use**

(Csányi 2000: 244)

Whaddayaknow, semiopoietics is actually included. These other factors are interesting, too. Since they are very general, it would be fruitless to begin tying them with my material right now, but I'll just make a note that INGSOC does not believe in the "Multifunctionality of sexual life".

> After the separation from the apes, members of the *Homo* line were **able and compelled to tolerate the continuous close presence of the other group members**. This trait is only weakly present in our closest relatives, the chimps, which live in small fission-fusion type groups but spend a considerable part of their time alone or together with their young (McGrew 1992). (Csányi 2000: 244)

Hmm. When people casually say that humans are "social animals", it should perhaps not be treated simply as a self-evident truism. Here it would seem to be an atypical trait in primates.

> Susceptibility to hypnosis also belongs to this group, enabling control of one another by means of a close emotional bond and, according to recent findings, this is not a unidirectional communication channel but a bilateral one. Studying both the hypnotists and the subjects, Bányai (1985) found that sudden deepening of hypnosis occurred after a number of phenomena, which was called comprehensive interactional synchrony (CIS). **CIS appeared either in overt movements (like joint movements of the limbs when the subject performed motor suggestions), postures (e.g., posture mirroring), or in some covert processes (like breathing and myographic activity).** These movements were involuntary and unaware. The most important aspect of this study is that the 'control' is not a one-way process directed from the hypnotist to the subject, but that there is a mutual interaction in which both the hypnotist and subject participate by concerting their cognitive and emotional experiences (Bányai 1992). (Csányi 2000: 246)

This sounds all too familiar from some pickup (seduction) manuals I read before my studies in semiotics. One of those suggested to synchronize your breathing with your target's by observing the movements of the shoulders and collarbones. Now it would appear extremely contrived, as communication is about mutual awareness and influence, not unidirectional control. This latter aspect has made me dislike pickup artists greatly.

> The question also could arise whether there is an adaptive value of the special human trait of hypnotic susceptibility, and if there is, then what is its basis? In my opinion, **hypnotic susceptibility might have evolved as a mechanism for concerting actions of cooperative individuals**. It has been a tool to synchronize brain models by non-linguistic means for hominid groups and in that way promote cooperation for a given complex task. (Csányi 2000: 246-247)

This seems reasonable enough, if not slightly utilitarian (or, as biologists would have it, functionalistic).

> Well-founded hypotheses exist which suggest the appearance of biological communication mechanisms enabling the synchronization and planning of group actions well before the advent of language. An example is **mimetics, the enhanced ability of the human face to communicate** (Hjortsjö 1969, Ekman 1973), comprising some 250-300 different possible messages and exceeding the communication ability of animals by about a factor of 10. (Csányi 2000: 247)

Ah, well done! Besides a paper by Ekman and Friesen (1976) detailing their methods, this has been the only other reference to Hjortsjö's *Man's Face and Mimic Language* (1969) that I've come across.

> A very important mechanism for synchronization of group behavior is the *rule-following behavior* of man. **Our species is attracted by group norms, verbal or written rules at every level of social existence**. At the simplest level rule-following is a behavior tool for minimizing conflicts. To achieve such effect we do not need formulated rules. Rule-following is closely connected to the rank order of the group The ethological ability of man to form and keep a rank order is transformed to a new organizational level by rule-following. **Positions in human groups correspond to personal physical power only in the most primitive ones. Groups, which have culture and language, have behavior rules to define higher positions**. A leader of a group or tribe usually does not have to fight physically for his position, because the ideas connected to leadership embody rules that control acquiring and maintenance of the various positions. (Csányi 2000: 247)

Ah, well done! Besides a paper by Ekman and Friesen (1976) detailing their methods, this has been the only other reference to Hjortsjö's *Man's Face and Mimic Language* (1969) that I've come across.

> It is important to recognize another connection between rank order and rule-following. If animals are standing face to face, then the dominant one takes its share or fulfills its will. When he takes food, a female or a sleeping place etc. from the other, we may call this *brutal dominance*. When a man follows a rule he is obeying **a depersonalized dominance**. We call this ***rule dominance***. The dominant individual is substituted by a socially accepted rule, and the submissive person performs the order embodied in the rule. The source of the command in the various social ideas is frequently personalized by the ancestors or gods, but for the average man it is convincing if something 'must be done' in a certain way. Obedience can easily be achieved by just mentioning that rules exist. (Csányi 2000: 247-248)

This exactly the kind of stuff I'm reading these papers for. Social power is largely semiotic. I have little hope in the concept of "rules", but there are other means of depersonalized dominance and one of those, in *1984*, is Big Brother's omnipresent gaze.

> Construction ability appears in abstract thinking, language usage, and making of artifacts, in behavior and even in forming the social structure of the group. **With the help of construction, man creates linguistic models of his environment and of his group, and operates and analyzes them as well** (Csányi 1992a and 1992b). The greater part of the rules controlling the activity of human groups exists only in linguistic models; they can be formulated only in them. The humanization of the *Homo* groups cannot be separated from the evolution of language. (Csányi 2000: 248)

Yup, semiopoietics.

> Animal communication, because it is called such, is **a group of controlling mechanisms** which allows the recognition of individuals, controls aggression and sex, helps to maintain contact and avoid predators, etc. All of these functions are provided without conscious intention. (Csányi 2000: 249)

A somewhat too cybernetic definition of animal communication.

> True communication appeared in man with sender and receiver, message and meaning. It appears as the transfer of a conceptual construction from one mind to another mind. The primary force helping the emergence of this new property could be the increase in density of the early *Homo* groups. Living together in continuous face to face situations, they needed not only regulatory mechanisms concerning aggression and sex, or signaling danger, but also tools for receiving information about the intentions, and even about the fine details of the mental states of their group mates. This urge, which can be called '**compulsion to communicate**', helped to concert the actions of individuals in the interests of the whole group. (Csányi 2000: 249)

Hence this paper's title. There is another side to the compulsion to communicate. When communication is restricted, censored or forbidden, this compulsion… Well, it leads Winston to write his diary, doesn't it.

> The song of a male tit is very attractive for a female, and it is the introductory part of the courtship. The same song is repulsive for a male competitor and is connected to aggression and territoriality. For a predator the tit song is also attractive because it signals a prey. It could be entirely neutral as a background noise without any information value for another uninterested species. (Csányi 2000: 250)

This paragraph has Uexküll written all over it.

> Concerning the social function of the expression of emotions, it is possible that they serve to signal the motivation behind them. **Expression of an emotion could be a very important predictor for the action of the sender in the next moment**. (Csányi 2000: 251)

What is "a truncated act" (*sensu* George H. Mead).

> For mimetics a conscious self-induced representation in the brain is necessary which is not linguistic yet, but intentional, communicative in nature. Joining representation and communication is the essence of this new trait. (Csányi 2000: 252)

Will confirm after reading about "Facial Self-Imitation" (Cook, Johnston & Heyes 2013).

> **The mimic communicates not only a concrete object or person or an event but also a *story*** Thestory is not a signal which one can understand, and then choose to ignore it or not. The story occurs in time - someone does something to somebody. **The units of the story have meaning only in relation to the whole event**. The story must be interpreted, and we have to be involved in it with our emotions and empathy. Mimetics play is very important even nowadays; it is the source of the arts. (Csányi 2000: 252)

This is a valuable construct for advancing Santaella Braga's (above) triad of *description*, *narration*, *dissertation*, namely the middle one.

> These properties of mimetic skill can lead to high differentiation among the groups. **The mimetic symbols can evolve separately in each group**. Mimetic cultures start to isolate themselves in this way, which further enhances the effects of group selection. With mimetic skill, a communication system emerges which has an almost infinite component pool, and its usage needs a construction ability to create the complex stories from the components. (Csányi 2000: 252)

This could be tied in with the topic of *facial memes*, e.g. MS Paint drawn anonymous images with verbal correlates (names) and specific uses (e.g. trollface, me gusta, etc.). The difference is that while mimetic symbols here are attributed to specific groups, the internet enables facial memes to become almost instantaneously known the world over, resulting in "bleeding into reality" in different significantly cultures.

> Representation can be divided into two large categories in the brain of the carrier of a mimetic culture. In the first category all of **the primary or personal representation is sorted including those which are secondary representations for personal use only**. These are the same by and large as those used by an ape. But the carrier of a mimetic culture possesses representations that appera during group communications. Those are the memories from when he understood something from somebody's mime, or his own mime was understood by the group. (Csányi 2000: 253)

These primary or personal representations seem compatible with the topic of private signs. Damn, Csanyi is blowing through my catalogue of interesting topics in semiotics.

> From these two domains of representations the common will be called 'global', and the personal will be called 'local'. The transfer between the two domains is not simple. Someone may think of **communicating something which is known only to himself**. This primary knowledge can be represented very richly but when transferred to the global domain by mime its richness disappears, but **those parts, which were transferred, are multiplied**. (Csányi 2000: 253)

An interesting addendum to the hypothesis that autocommunication precedes, accompanies and succeeds intercommunication. The multiplication resulting from transferred parts of personal signs may be likened to Lotman's metaphor of textual avalanche. While some would hold that there is no "top of the mountain" from which the first text originated (due to infinite semios.... I mean intertextuality), in this case there *is* a point of origin - the person who shares his "local" knowledge and can witness the ensuing avalanche. It may be dissatisfying, due to loss in semiotic richness, but you can't stop an avalanche.

> It is important to remark that both global and local representations can be regarded as an associative network in the brain because the meaningful components have connections with each other. **The larger the network, the more easy it is to increase it and create new meaning in it**. The network of meaningful representations is a group construction which is a continuously growing open system. (Csányi 2000: 254)

By analogy, this blog can be thought of as a "cognitive" network (in the metaphorical sense that it contains intellectual products from various sources tied together by my haphazard emphasis and comments). It would follow that it's easier to increase it (which it is - this paper, for example, has been extremely interesting and provided lots of quotes because it touches upon topics that I have met and thought about before). But is it easier to create new meaning in it? This post begins with a neologism, *semiocopeia*. It would appear that it indeed is easier to create new meaning, but this new meaning seems, at least now, very trivial and inconsequential. This last fact is actually related to the last sentence in this quote - my tedious neologisms are not part of the group network of meaningful representations. They are local, not global.

Danow, David K. 1984. Lotman and Uspensky: A perfusion of models. *Semiotica* 64(3/4): 343-357.

> All of the essays are deeply rooted in material derived exclusively from Slavic 'texts'. The latter term is used in the broadest possible sense in these writings to embrace all-inclusively heterogeneous material including historical accounts, biographical detail, literary works, religious rite, **documented social behavior**, ethnographic features, linguistic concerns, and other cultural manifestations. In this creative way, by extending their research beyond analyses devoted exclusively to literary concerns, Lotman and Usponsky apply this broad theoretical concept of 'text' in concrete analytic practice. Understood on one level as a delimited configuration of signs, a text may also be conceived, on another, as a complex sign within an entire constellation of texts, or 'sign complexes'. (Danow 1984: 344)

What here is called "documented social behavior", I label *concourse* for sake of brevity. The "documentation" part is problematic, though, and in several ways, as my conception of *concourse* also includes literary descriptions of social behaviour, and I believe that even quite accurate documentation of social behaviour relies of literary linguistic conventions for sake of accurate documentation.As the epigraph of this paper would have it, we're not dealing with separated, isolated phenomena, but with a part of a larger picture.

> Culture is therefore understood as the mechanism which allows for the creation of texts, while the texts are seen as the basic product or realization of culture. Conversely, **the culture is itself mirrored by its constituent texts, yielding as a purely hypothetical construct an all-embracing 'culture text'**. Posited to encompass at the highest level all cultural texts (and the ideologies expressed within them), this term is intended to convey the most abstract formulation of a particular culture's 'model of the world' or conception of reality, while itself remaining an abstraction. (Danow 1984: 344)

My understanding of the notion of "culture text" seems limited compared to this exposition. I would have thought that culture texts are merely texts that carry a cultural function. Here it would appear that culture texts are essentially the texts of self-description of a given culture.

> Affording a fundamental unity to their work is the view of culture variously expressed, but consistently defined at the outset, 'as a system that stands between man (as a social unit) and the reality surrounding him ... as a mechanism for processing and organizing the information which comes to him from the outside world' (p. x.) In one crucial regard, this linked formulation views **man as regulated by culture**; his reactions to both the world and the collective are largely determined thereby - as is, significantly, the manner by which he models reality. But it implies as well, as the Russian thinkers affirm, that **as a social being man is in potential dialogue with the collective to which he reacts, and which in turn reacts to him**. (Danow 1984: 345)

This is where a concept such as the regulative function of sign systems would come in handy. The five types of textual communication outlined by Lotman could very well be supplemented with a regulative function which would operate on both production and reception of texts.

> As a further significant corollary, in any case, culture is not defined by the sum total of these 'languages' (or sign systems) but rather by their **mutual influence and interdependence**. Not one of these exists or functions in isolation; all interact, develop, and change as a result of their interaction, allowing for the general functioning of culture as a whole. (Danow 1984: 346)

Concourse, in general, is a manifestation of this line of thought. While discourse can be thought of as language in use, e.g. collections of utterances, texts, etc. all the while remaining within the bounds of a single "signifying system", as the French-incline would call it, concourse implies mutual influence and interdependence between at least two different sign systems: language and behaviour. Though it must be admitted that viewing the latter as a sign system has its own corollaries which I won't get into here.

> The ingenuity of their selected essays derives largely from the employment of **a vast array of explanatory models, buttressed by a wealth of little-known semiotic detail**, that affords the possibility (significant in itself) of reinterpreting previously held theoretical positions. (Danow 1984: 346)

Again, the Tartu-Moscow School of Cultural Semiotics can be viewed as the original *semiocopeia*. E.g. Lotman's metaphor that semiotics is like a gun that constructs itself in the process of shooting. A more familiar, but essentially similar, metaphor would be of a plane being built while in flight.

> Also considered in detail are such complex issues as **the ritualization of everyday activity** realized in part as the (sometimes state-supported) theatricalization of reality and the corresponding realization of theatrical or literary models as approved modes of everyday behavior. (Danow 1984: 351)

I wonder if ritualization of this kind could also be present in *1984*. When everything is said and done before the watchful eye of the telescreens, isn't it all a kind of theater?

> As perhaps the main correlative to these related concerns, **the role of behavior in culture is treated as a prominent extension or realization of written texts**. That behavioral patterns may also be codified, in principle, Lotman and Uspensky attempt to establish in terms of certain basic lineaments. Thus it is pointed out that in the eighteenth century several types of coded behavior are discernible, including the image of the epic 'warrior', the drawing room wit, and his close relation, the professional cynic. Historical figures are shown to have patterned their lives - or deaths - on literary example. But, in lending themselves to possible codification, **such lineaments as these are not easily accessible to the analyst, who must rely primarily on written documents in determining the correlating physically enacted mode of conduct**. (Danow 1984: 352)

Accessing these extensions and realizations is of course a matter of concourse, of interpreting verbal descriptions of bodily, nonverbal behaviour. In case of historical analysis this is of course problematic, because what is recorded is probably fragmentary and inconclusive.

> For Lotman and Uspensky, however, the concept of text is indissolubly connected with behavior (or with the culture as a whole), and vice versa: 'A text can only be understood if it is compared extensively with the culture, or more precisely with the behavior of the people contemporary with it; and their behavior can likewise only be made sense of if it is juxtaposed with a large number of texts' (p. 38). Or, as Lotman puts it: '**Behavior is to be regarded** as a certain language and **as the sum of historically recorded texts**' (p. 192) - a viewpoint which again appears to equate, in general terms, behavior with culture. (Danow 1984: 352)

This would in effect reduce the sphere of behaviour to that of textualized behaviour. I'm not very pleased with this textual approach to culture, to be honest.

> In suggesting that during the Romantic period 'Art becomes a model that life imitates' (p. 145), that excessively broad model is, then, paradoxically prescriptive. In considering realist texts, the direction is reversed, with art modeling life situations, thereby affording a model which is primarily descriptive (Danow 1983: 321-323). 'Realist images ... ***give a name*** **to types of behavior which exist spontaneously and unconsciously in the depths of a given culture**, thus transplanting them into the sphere of the socially conscious' (p. 207). (Danow 1984: 254)

Instead of "realist images" I see this very same process in *concourse*. To be more specific, a certain variety of concourse is especially implicated in this: the pseudo-scientific body language books, which spout descriptions, narrations and dissertations on nonverbal communication. These have gained a wide circulation in the past half century and the myths they contain are perpetuated by unsuspecting readers even today. I wrote an Estonian Wikipedia entry on this, pointing out some most common myths, and my article was edited, adding a whole list of faulty dissertations from those vulgar books.

> In effect, Lotman takes as his broad subject for extended analysis a theoretical viewpoint articulatedd by Bakhtin: 'however immutable the presence of that categorical **boundary line between [the real and the represented world]**, they are nevertheless indissolubly tied up with each other and find themselves in **continual mutual interaction**...' (1981: 254). In his broadly conceived approach to the 'poetics of behavior', Lotman confirms through numerous illustrative instances the potential for the transformation of art into life (proposed as fundamental to romanticism) and of life into art (bearing a similar related relevance to realism), and their intertwining. (Danow 1984: 355)

It's too bad that my current literary material does not welcome an analysis of this aspect and must remain on the theoretical side of concourse.

Davidsen, Helle M. 2007. Literary semiotics and cognitive semantics. *Semiotica* 165(1/4): 337-349.

> Altohugh semiotics and cognitive semantics have comparable views of language and meaning, cognitive semantics stresses the realistic aspect more consequently. In fact, **structural semiotics seems to have missed the realistic exploration of meaning in preference to a formal and structural investigation**. (Davidsen 2007: 337)

That is a serious accusation, Miss! And what do you mean by the realistic exploration of meaning? And does my lack of knowledge in this regard stand as a testament to this accusation's truthfulness?

> Semiotics has been very successful in describing **structural aspects of meaning creation** (which cognitive semantics could, in fact, learn from), but literary semiotics has especially failed in its description of specific meaning realization, and has neglected the cultural context of meaning. (Davidsen 2007: 338)

More accusations! At this point I can't even realize a description of the structural aspects of meaning-making.

> In a cognitive view, language is tied to the human world; **it reflects and represents the human conception and the human experience of the world**, and the cultural aspect of meaning therefore cannot be eliminated. It is not only language but also literature that inevitably contains cultural meaning. Since literature is made of language, it reflects and represents the human world through its language content. (Davidsen 2007: 338)

For my purposes it is relevant to point out that bodily behaviour or nonverbal communication is tied to both conception and experience, not to mention the Secondness inbetween, action.

> **Cognitive models refer to the cultural knowledge that we all take for granted and share in a culture**. They are, as Holland and Quinn put it, 'presupposed, taken-for-granted models of the world that are widely shared ... by the members of a society and that play an enormous role in their understanding of that world and their behavior in it' (1987: 4). (Davidsen 2007: 338)

Interesting stuff. I was not aware that "cognitive models" can be defined like that. And wouldn't know what to do with it. It would probably be possible to tie it in with Csanyi's discussion of global and local representations, but that's where my ideas come to a stop.

> In a semiotic context, cognitive models can be used to make cultural meaning recognizable and to clarify the content of Eco's encyclopaedia (1979, 1984). **Cultural or encyclopedic meanings can be identified, namely, as cognitive models inscribed in words**. Words such as picnic, tent, birthday, nurse, lawyer, forest, ship, love, apple, ice cream, etc., do not only contain a semantic content, they alse include cultural knowledge in form of scripts, stereotypes, and scenarios. These clusters of knowledge are equivalent to cultural meaning. (Davidsen 2007: 340)

I seem to find tentative connections with concourse everywhere I look (almost every paper I read), but here it seems especially justified, for *concourse* can also be defined as the totality of cognitive models of bodily behaviour that are inscribed in words (be it in an actual dictionary, which contains *verbs* for various types of facial expressions, e.g. smiles, frowns, etc. or in a literary work).

> **Configurations are semiotic manifestations of cognitive models**. Both concepts can, along with figurative and thematic meaning, be used to grasp the cultural meaning in literary texts. I will give a short and schematic example to illustrate this. Virginia Woolf's *Mrs. Dalloway* begins with the following sentence:
>
> > Mrs Dalloway said she would buy the flowers herself.

'Buy the flowers' refers tot he cognitive model 'flower-buying' (a script), and the figure 'flower' activates the cognitive model 'flower' (a stereotype). The script 'flower-buying' involves the script for 'buying' something and more specific knowledge about where to buy flowers, why to buy them, etc. We would not be surprised, then, if we are told later on that Mrs. Dalloway puts the flowers on the table, but we would begin to wonder if we were told that she ate the flowers. **The cognitive model for flowers activates visual representations of flowers and the situations with which flowers are connected** (making the home pretty, presents, love, etc). We cannot identify the function of the flowers from the isolated sentence. We need to have more information. But the word itself - flowers - instills a huge amount of encyclopedic knowledge in the text. (Davidsen 2007: 341)

What is here called "visual representations" I designate as the intersection of *thought-signs* and *body-signs*, e.g. visualizing bodily behaviour in one's mind. Although I would be reluctant to use the terminology of figuration and configuration, I think Davidsen is on to something important here.

Wills, Dorothy Davis 1986. Not in so many words. *Semiotica* 58(3/4): 343-369.

> The presented study hopes to contribute data and interpretation to a growing body of work on young children's speech. Much of this literature also implicitly or explicitly assumes **a critical pose toward the description of this early speech as single-word sentences (holophrases)**, a popular model in the sixties and into the seventies (not unlike that proposed even by early researchers such as Guillaume). (Wills 1986: 343)

I've only met the concept of *holophrase* in Jakobson (and, of course, in the sixties and early seventies), so I'm firstly just happy to know who (may have) originated it (Gustave Guillaume?).

> **In our culture, first words are assigned an importance surpassing that given comprehension, good conduct, or other facets of a child's behavior**. We think these early linguistic items are vastly overrated, for reasons we will make clear shortly. African parents do not seem to share the American preoccupation with not only the production of some kind of vocabulary at a young age, but with its specific content. For instance, Americans expect and desire children to begin their lifelong careers of word-learning with 'mama' and 'dada'. That many children do say something resembling these terms in their first utterances is no reason to insist on it. Hausa and Wolof parents certainly are not very concerned over when children commence using words or what those words should be. (Wills 1986: 344)

Welp, I think this is one of the least annoying cultural characteristics of Americans. Their insistence of perpetual positivity or awesomeness and various forms self-aggrandizing are much more remarkable. hashtaghatinonmurica // Actually, I'm at fault for reading the title of this paper and thinking that it may be about nonverbal communication. Gonna push through nevertheless.

> **Each child can often does invent words and services for them to perform**. These may share meanings with some item(s) from the adult lexicon, or have a new signification of the child's creation. They are easily separable from babbling, tokens, and near-misses. Antinucci and Parisi (1973: 609), Bloom (1973), and other researchers, have labelled such utterances 'dummies', but we feel this is a misnomer. There is nothing false, dead or stupid about them, merely because they count for little in adult terms. Nor are they mere props. (Wills 1986: 346)

What do small children and a lot of semioticians have in common?

> Monologues, Piaget's egocentric speech, are dominated by babbling but can also be a platform fo rextensive word practice. In conversation with others, children **imitate, initate, and reply to dialogue**, just as their elders. (Wills 1986: 347)

Something that I do frequently in this blog. In effect, I turn academic texts into an autocommunicative dialogue.

> The word-babble combinations do not sound bizzare to anyone hearing them. (One is tempted to call them condominiums rather than combinations, due to their property of being shared by both the child who speaks them and the adult language whose words are loaned.) They are generally ignored as communications except in so far as **they show communication itself, or its basis, i.e. participation**. (Wills 1986: 349)

E.g. the babbles are understood as attempts to communicate. This "basis" of communication is phatic - it's a matter of the channel and opening it, without producing (shared) referential signs.

> Having evidently exhausted her verbal resources for the time being, namely, the good negative token produced at first, the child resorts to tears and departure to defend her cookie. **When interactions get out of hand, children quit communicating discursively**. (Wills 1986: 351)

Oh snap, shit just got nonverbal!

> It may also be true that **relatively more of the burden of communication of children is carried by nonverbal signals nad contextual cues** sensitively read by caretakers than linguistic data alone. Nonetheless, we observe in the text of their verbal sendings a code far surpassing in complexity the on/off repertoire with which they are sometimes credited. (Wills 1986: 355)

Oh. Now it actually went nonverbalistic.

> Meaning itself may be different int he universe of small children. As Rodgon observes, **language is tied to action**, from children's point of view, and to **description of the world** around them (1976: 122). To say that for them **it is more of a whole act, heavily dependent on expressive and deictic gestures and movements plus paralinguistic signals**, is not the same as telling us what the act is or how it means. (Wills 1986: 356)

Good stuff. Similar attitudes are expressed above (in the paper by Charteris and Scott) in the notion that "the context *is* the act". That is, the holophrase is an expressive action perhaps not by itself as a standalone unit but as a certain totality, evidencing the child's intention to use its first language.

> The main point here is that some characterizations of the 'one-word stage' seem: (a) adultomorphic, that is, describing the child's system in terms of and as if it were a variant of the adult's; looking for the adult form (the goal of development and socialization, supposedly) in any **amnifestation** [sic] of a child's ability to approximate it, and (b) pathological, namely, having taken the stance that this is an adult sort of business; single-word speech and other childish verbalizations are clearly deficient or deviant in relation to it. (Wills 1986: 357)

I think "semitoics" and "nonverberal" just found a buddy: "amnifestation". Now I form my first phrase in this spelling-error-language. It's "an amnifestation of nonverberal semitoics".

Drechsler, Wolfgang 2009. Political semiotics. *Semiotica* 173(1/4): 73-97.

> Political semiotics, as a field and as regards fashion, institutions, and influence on other areas, in spite of quite a number of publications in its realm, some very good, has - if anything - regressed more than progressed. On the one hand, this is not surprising, since, as Ahonen has pointed out, 'semiotics and related orientations have given legitimacy for people with intellectual aspirations to turn from questions of politics, the macro-society and the international system and its injustices to questions involving **subjects, subjectivities, minds and selves**' (1993b: 5). (Drechsler 2009: 74)

That stuff sounds more like philosophy than semiotics, yo.

> Bourdiei's similar criticism of semiotics' 'apoliticy,' that it treats 'the social world as a universe of symbolic exchanges and ... **reduce[s] action to an act of communication**' (1991: 7), is well-known. (Drechsler 2009: 74)

This is something I've noticed myself. Modern humanities often makes use of communication theory counterproductively.

> [...] we have some definitions of politics for semiotics that are almost exclusively by Ahonen (1987, 1990a, 1990b, 1991b), and they can be easily followed here as well. Particularly helpful is his 1987 essayistic piece, 'Semiotics of politics and political research,' where ahonen refers to the difference between the two (1987: 143), stating that 'political research tends to be more abstract and conceptual than politics' (1987: 149) and that what 'is politics is different in different contexts' (1987: 145).
>
> > What politics is must therefore be understood not only as what politics is according to any single of the competing views, but politics also consists of the different conceptions concerning what politics is as well as / the competition between these views. (Ahonen 1987: 145-146)

The key point is that '**Politics has to do with power**, but there need be synthesis of the rationalist view and the view which emphasizes anonymous structures, processes, and effects' (1987: 146). 'Political research studies **structures, processes and effects of the generation and regeneration of political meanings**' (1987: 149), and it 'covers the entire generation and regeneration of meaning in politics and in mixtures between politics and what is less politics' (1987: 149-150). (Drechsler 2009: 75)

The relation with power is clear enough, but "political meaning" sounds about as useful as "objective meaning" (above). Loads and loads of putty.

> What is crucial here is that the definition of the political becomes meaningless if it moves away either from power (never mind how embedded or potential) or from institutions - not exclusively, but vitally, **politics is about formalized and legitimized hierarchies in a public context** (but cf. Neumann 2003). This definition will strike many a reader as forced or even Schmittian (see Schmitt 1991[1932]), but it is just meant to describe what is typically political, not to delineate the field. (Drechsler 2009: 75)

E.g. politics is what happens in the "political theater".

> The problem is even greater with the lack of definition of semiotics, due to what appears to be an incessant dodging of the definition (see, for fear of infinite regress, Sebeok 1997: 291), and the same is surely tre for **the meso-field of sociosemiotics** (Randviir 2004: 44-45), to which political semiotics belongs. (Drechsler 2009: 76)

Is the same true for sociosemiotics, though? I get that defining semiotics as the study of signs and signs as the objects of semiotics, but sociosemiotics - to my knowledge - deals with sign-use in society, something more "pointed".

> But semiotics today strikes me as largely a linguistic, or even philological, exercise and comparatively little concerning with signs and symbols 'proper' - as even intellectuals and academics would assume a 'science of signs' (Danesi 1999[1994]: xi) to be. (Drechsler 2009: 79)

Yeah, *tell* me about it.

> One could also say, of course, that this is what semiotics *is*, and always was, never mind the possibility or even desirability of another focus. There are many reasons for this: historical, such as the rise from linguistics (if we consider Saussure especially); methodological, if semiotics considers, as Eco, verbal language simply as its most interesting part and thus deals with it; science-sociological, because most semioticians these days work in Modern Language departments; the now quite outdated - but in some places still resilient - fad to declare everything a text, **a very semiotic habit** (Randviir 2004: 7, 19-20), and the accompanying use of "reading" simply in place of 'interpretation' generally, etc. And it should be underlined that, of course, **language and texts are in fact what the analysis of human interaction, and certainly of the political, should be concerned with** - what is implied by the term glottocentricity, however, is an emphasis that has turned into an almost exclusive focus, at the neglect of other possibilities. And what seems clear is that the concern with language has driven out, or at least seriously diminished, the interest in visual signs in semiotics proper, as well as in political semiotics. (Drechsler 2009: 79-80)

Chief Runs With Premise would now probably point out how "for my purposes" this is somehow related to concourse.

> Semiotics' link with structuralism and post-structuralism (Ahonen 1993b: 3) guarantees its existence within the penumbra of postmodernism, although even a friendly definition of postmodernism shows that this cannot be a hospitable environment for **semiotics, which is *about* communication and perception but *in itself* scientistic and built on a 1900s view of 'reality'** (which is not 'wrong,' it's just not postmodern. (Drechsler 2009: 81)

This 1900s view of *reality* could very well be what deters me from "postmodern" prose. Or it could just be that I don't enjoy reading authors who obnubilate and obscure more than enlighten and explain.

> The 'semiotician that went to the market' (MacFarquhar 1994) has long been back, i.e., semiotics is probably one of the most purely academic, indeed self-focused academic disciplines today. This means that the result of semiotic research does not have to be policy-relevant and a 'reality check' is missing even more. The act of analysis in semiotics is by and large sufficient, nothing follows or has to follow; this means that certain questions do not even pose themselves, and **nothing becomes relevant except the approval of one's peers**. (Drechsler 2009: 81)

Tread softly because you tread on my dreams.

> Because, for example, glottocentricity is particularly strong in political science, the 'tradition of political science accentuates **politics written down in texts**' (Ahonen 1991a: 225). (Drechsler 2009: 82)

Am I studying nonverbal behaviour in Orwell's *1984* because of glottocentricity?

> How important the non-verbal in politics is can be seen from Martha Davis' brilliant analysis, 'Presidential body politics: Movement analysis of debates and press conferences' (1995). And, indeed, 'It would seem unnecessary to make a case for the importance of the subject' (1995: 207). Highly interesting here is the difference between intentional and unintentional messages, and the possibility of having both, and different levels of interpretation (in the ned a hermeneutic aspect, less a semiotic one strictly speaking). However, **had Davis' essay not appeared in the present journal, one would think the essay to be political psychology**; there is no semiotic theory whatsoever in it. Still, the importance of such research, and a fortiory of well-done research like that, becomes very apparent. (Drechsler 2009: 84)

I skipped that paper when making up this current list of readings. It just isn't interesting for me. Comparison of nonverbal qualities in politicians' speeches is as far from natural behaviour as possible. Moreover, such studies are usually quite tedious - I recall reading such studies in the early 1970s *Journal of Communication*. But I should probably withhold judgment on Davis (1995) before reading it (one day I will). I do concur wholeheartedly with the emphasized statement. This is also characteristic of *Semiotica* in the early to at least mid-1970s: since the nonverbal side of the journal began so gloriously with Ekman and Friesen's famous 1969 paper, it apparently attracted quite many researchers to this journal. But, they were psychologists, used psychological (e.g. quantitative) methods and sometimes even seem oblivious to any semiotic theory. But I digress, their papers are often interesting nevertheless.

> If semiotics is *just* a kind of linguisics - even claiming universal paradigmaticity but, in the end, not delivering - then it is not particularly interesting, and all the more so as far as political semiotics is concerned. The reason is that there are many ways, methods, and disciplines dealing with linguistic aspects, and many of them may be much more interesting and important, and fashionable, for political science - from Chomsky vie hermeneutics to the reemerged study of political rhetoric - than semiotics is these days. **What is always interesting is what is not done otherwise. And linguistic, language, and discourse analysis models are a dime a dozen**. If we agree with the proposition that semiotics covers all communication, then **semiotics pertaining to language is *prima facie* the least and not the most interesting one for political semiotics**, because too many other schools and tools can cover that area already. (Drechsler 2009: 86)

I agree. Semiotics should not be "linguistics with a twist". Since language is already all the fuss in so many disciplines and topics, a kind of obligation is on semioticians to deal with questions which are uniquely semiotic.

> Considering the semiotic attention to construction, communication, and decoding, it is surprising that semiotics generally, and political semiotics certainly - with the exception of Hedetoft and his followers, who however do not get to the heart of the matter - have often neglected this phenomenon, i.e., **signs that are not meant and emitted but rather taken in both senses - taken as signs and taken by someone**. (Drechsler 2009: 88)

I wonder if Goffman's distinction between "expressions given" and "expressions given off" (in the sense of "signs given" intentionally and "signs given off" unintentionally) could be complemented by equivalent distinction between "signs taken" and "signs taken in". The semantic potential of these pairs is too great to start limiting it right away. I'll come back to it someday.

> Uexküll is the main contender for category 3, i.e., for a work that really promulgates a political semiotics in the sense of political philosophy.
> This is his *Staatsbiologie* (1933[1920]), read best in parallel with the respective segments in his popular work *Biologische Briefe an eine Dame* originally from the same year (1920). Here, Uexküll establishes a highly original, comprehensive model of the state, based on its economic functions, that arises from his concept of *Umwelt* and his bio-theoretical views in an integrated way. (Of course, **this is not a textual, but a body metaphor, and thus non-semiotic to some**; see Randviir 2004: 13.) As a result, he calls for a monarchy as the only way to organize a state (1933[1920]: 29-30), and actually one that is not linked to a majority of any sort (1933[1920]: 36, 67; 1920: 105). (Drechsler 2009: 90)

On the surface this sounds like Hobbes' *Leviathan*, especially because of monarchy. I'd think that if modern biologists attempted political philosophy, they'd rather confer the organization to self-regulatory mechanisms than to a monarch.

> And finally, from political science there may come the claim that all is well and that there are actually no lacunae in research and understanding due to its glottocentricity - if it exists. But if one agrees that there is such a deficit as described, and for the reasons presented, then the argument that **a non-glottocentric political semiotics** is potentially the best remedy for it seems, I think, rather credible indeed. (Drechsler 2009: 92)

This paper made a good case for the need for a non-glottocentric political semiotics but suggested nothing in the way of what such a semiotics would be about.

Esposito, Joseph L. 1984. Peirce's speculations on the conditions of representability. *Semiotica* 49(1/2): 7-13.

> These sorts of questions assume **a *cognition-centered semiotic***; specifically, the assumption is that the potential for representability is given and it is simply a matter of ascertaining proper specific circumstances in order to determine whether **an actual representation** is to take place. Much of Peirce's work of classifying the various kinds of sign and sign relations was carried out within the domain of cognition-centered semiotic. (Esposito 1984: 7)

E.g. Peirce's signs are more often than not logical and thus mental signs (*thought-signs*). I find "actual representation" as problematic as "objective meaning". What is non-*actual* representation?

> If *A* represents *B* to *C*, then *C* must link *A* to yet something else, *A'*, and this latter to *C* before representation takes place. **Icons, for example, can only be signs within the context of other signs held within memory**. Similarly, an index can only serve as a sign if there is an attending apparatus and a capability in that apparatus of recognizing that the direction of its attention was regulated by the index; without this the goal is not recognized as a sign. In short, representation appears to be an irreducible concept. (Esposito 1984: 8)

In some form or another this is present in cultural semiotics as well. Namely, texts (of all variety) are conceptualized as cultural memory. Thus, taking an arbitrary example, a picture of a politician can become a sign in the full sense of the word if there is already some representational acquaintance with said person. I vaguely recall Peirce expounding quite fervently on this point.

> In the former we recognize that information transmission requires a sender, message-medium, and receiver, and then realize that **no message is received unless the sender's code is known by the receiver**. But this just pushes the problem to a higher level of establishing the possibility of code-learning itself as both required for sign-transmission and impossible without it. We are then faced with the problem of establishing how signs of signs, or in general triadic information, can be transmitted. (Esposito 1984: 9)

This issue cannot be so absolute. A message can be received in the sense of "taking in," e.g. recording, memorizing that something was sent and what was sent, but interpreting or"taking" the meaning of said message requires code. In case of nonverbal communication I may notice a peculiar facial expression (a personal example: outstretched closed lips) and memorize its occurrence and only later come to realize, via relevant literature, that this was an expression of fear.

> The regress is first established by showing the necessity of **a real dichotomy between sign and object**. (Peirce does give two examples where the dichotomy can be said to be arbitrary: **A prop that is the genuine article of which it is a sign**, and a map of territory containing a mark locating the very map of that territory. Yet both are in fact instances of 'semiotic environments' where it is assumed at the start be a cognizer that 'everything under consideration is a sign', so that the prop and the map cannot be both sign and object at once without shifts in point of view.) (Esposito 1984: 9)

What is intrinsic coding? A sign that signifies itself, or, rather, its material form, or representation. E.g. the case of *semiotic cheese* - seeing a piece of cheese on the table and interpreting the piece of cheese as signifying itself. In a

broad sense this is quite useless, as every material object then can become a sign of itself. It is only somewhat useful in the realm of hand gestures and for a very specific categorical purpose: for distinguishing illustrators which imitate an act and intrinsically coded gestures which *are what they are* without "standing for" anything else. But even this curious case is only significant within the context of a conversation. E.g. saying "look at this" and proceeding to throw the cigarette in the air to catch it between the lips. Some comfort can be taken in the fact that the verbal component, "look at this", is not exactly necessary. But, in the end, "intrinsic coding" is merely a fancy notion for which there are other equally valid terms: instrumental actions, for example. Or the whole miscarried subfield of *actonics*.

Evdoridou, Elissavet 2008. Multiscale textual semiotic analysis. *Semiotica* 171(1/4): 251-264.

> Thus, through the above-mentioned considerations, the isotopic analysis cofirms the concept of **a tekt taken as a sign**, consisting of signifier and signified, the latter showing its complexity according to the hyperonimic or hyponic order, or according to a meaning differentiation, and ramification. (Evdoridou 2008: 253)

Yeah, I have no idea what's going on here.

> Marciani's and Zinna's (1991: 110) approach to thematization in the Semantic level demonstrates how various values, semiotically important, may disseminate in narrative programmes, leading to differentiation and also figuratively or, in other words, **the elements of expression**. In this way, it is apparent how isotopies correlate with the modality of values in various main and secondary narrative programmes of a given text. (Evdoridou 2008: 253)

This is about as perplexing as some late meta-behaviorism (e.g. Longstreht 1971). There really are downsides to reading *Semiotica* articles without their context (in this case, Greimasian narratology).

> According to Miller and Johnson-Laird 'memory for the meaning of words does not have the property known to computer scientists as random access,' and the emphatically indicate:
>
> > ... semantically related items are connected in some way. These connections between memory items are called associations. Association is a two-term relation ... when more than two elements aret o be associated therefore, the pairs must form an associative network ... when some item is activated by recall, the activation spreads over these connections to all related words ... the nodes represent the concepts and the arrows stand for cross-references labeled according to the relation between the concepts. (Miller and Johnson-Laird 1976: 271-273)

As mentioned above, in associative networks the node linking vectors stands for a cross-reference, and reminds one of the semiotic index. (Evdoridou 2008: 254)

I'm wondering whether or how they did or how one would verify this. Or is it just a hypothetical model based on neurons?

Fiordo, Richard 1989. Hypersemiotic and hyposemiotic communication: More ado about nothing? *Semiotica* 77(4): 461-479.

> Anouilh's poetic drama reminds us of a gap that exists between human beings, even between two loving human beings - a communication gap. Life deaf people talking, many of us proceed daily **as though we**

> **make sense and make contact**. Rather than belabor the failings of our daily efforts to make contact and make sense - that is, to communicate - let us examine through this paper the options available to us when we decide to attempt communication. (Fiordo 1989: 461)

But How Can Sense And Contact Be Real If Our Minds Aren't Real?

> Reduced to lowest terms, the hypersemiotic approach might be seen as the **high sign approach** to communication, while hyposemiotic might be seen as the **low sign approach** (see Figures 1 and 2). High-sign and low-sign semiotic might be analogous to the terminology of telecommunications media - namely, comparable to high-tech and low-tech media. Note well that high or low 'tech' is still technology; likewise, high or low semiotic is still semiotic. (Fiordo 1989: 262)

That's an interesting analogy. You don't really see very many metaphors brought over from technological vocabulary in semiotics. At least I don't think so.

> In conceptualizing face-to-face communication, **hyposemiotic approaches tend to reduce it to the low-level use of simple sign phenomena**, whereas **hypersemiotic approaches tend to augment it to the high-level use of complex sign phenomena**. Hypersemiotic approaches include the hyposemiotic use of signs, but do not limit themselves to low sign usage. (Fiordo 1989: 463-464)

These "simple sign phenomena" and "complex sign phenomena" are not very useful.

> As a strategy of simplification, hyposemiotic approaches to communication can be helpful. When a hyposemiotic approach is seen not as a strategic reduction but as the nature of **intersomatic communication**, issue must be taken. The suggestion of messages (verbal and nonverbal) being transacted spontaneously, reciprocally, and bilaterally at best occurs in an incipient form in the abusive sense of hyposemiotic. (Fiordo 1989: 464)

Does anyone call nonverbal communication "intersomatic communication"? *googles* Oh, Poyatos does.

> The encouragement propounded in this paper is that we sign in - so to speak - to the hypersemiotic approach to communication in order to maximize our input of information, and sign out of the hyposemiotic approach when we feel overloaded with information and wish to reduce input. Both have their beneficial functions. **Hypersemiotic and hyposemiotic are extremes on a semiotic continuum**. (Fiordo 1989: 464)

Brilliant! ...ly useless. // At least at this point.

> **Although Morris does not do an intensive analysis of the term *communication*, he does render an inchoate analysis of the concept and its relation to communication. Perhaps more germane to the discussion, he assumes its existence**. Since communication involves establishing 'at least temporary similarity between the interpretants of communicator and communicatee', the difficulty in communicating is learning 'how to attain this similarity'. To improve communication depends, therefore, on having signs with a 'high degree of signification to different members of a community' (Morris 1946: 120). **The establishment of the common ground** is, once again, based on signification, or the meaning created through the use of signals and symbols (Morris 1964: vii, 7, 9). (Fiordo 1989: 467)

Huh, finally someone takes up communization. Marris 1964 = *Signification and Significance*.

> When we turn to Morris's description of communization, we encounter a concept that is, in comparison with communication, **more derived and more elusive**. He tells us that communization occurs when one person causes another to become a certain way (e.g., angry, happy, despondent, etc.); yet, establishing this commonness may take place with or without signs (Morris 1946: 118). Hence, although signs are not necessary, they are sufficient to bring about communization.
> **Morris's notion of communization is related to Burke's notion of consubstantiality**. Under *consubstantiality* Burke includes an 'acting together' in which 'men have common sensations, concepts, images, ideas, attitudes that maket hem consubstantial'. Qualifying identification, Burke says that to 'identify A with B is to make A "consubstantial" with B'. Though 'two persons may be identified in terms of some principle they share in common', the identification does 'not deny their distinctness' (Burke 1969b: 21). (Fiordo 1989: 467)

I had a hunch that Burke has dealt with something like communization but only found *identification* (Burke & Zappen 2006: 338: note 10).

> While 'A is not identical with his colleague B', inasmuch as their 'interests are joined, A is *identified* with B'. Even when their interests are not joined, if there is an assumption that they are joined, A may identify with B. Identifying with B, 'A is 'substantially one' with a person other than himself' (Burke 1969b: 20-21). (Fiordo 1989: 467)

Or in Meadian parlance, this involves "participation in the other".

> Expressing at one point an idea akin to Dance's, Vygotsky argues that 'in the absence of a system of signs, linguistic or other, only the most primitive and limited type of communication is possible'. In fact, Vygotsky asserts that **communication 'by means of expressive movements, observed mainly among animals, is not so much communicated as spread of affect'**. Vygotsky explains that a 'frightened goose suddenly aware of danger and rousing the whole flock with its cries does not tell the others what it has seen but rarther contaminates them with its fear' (1962: 6). Vygotsky may be presenting us here with a blessing in disguise, although he too overlooks the higher levels of semiotic communication available in his preoccupation with the lower levels. (Fiordo 1989: 471)

Morris's example of communization was anger, Vygotsky's is fear. Both seem, superficially, indeed more communizable (spreadable) than surprise or joy, for example. The spread of fear (or generally "anxiety") has been studied extensively in psychiatry by Jurgen Ruesch.

> Wilbur Schramm presents the semiotic reduction of communication as two or more people coming 'together over a set of informational signs athat are of mutual interest to them' (Schramm 1973: 41). By ***informational sign***, Schramm means the 'element of communication - a sound, a gesture, a written word, a picture - that **stands for information**'. (Fiordo 1989: 471)

This would appear to be a tautology, as neither information nor sign are defined here. But then again no quote is comprehensive. It is laudable that the sign at least *stands for* information, as opposed to *containing* information, for example.

> After reviewing these prominent theorists on communication, two scholars - known mostly for their work in applied communication - offer a definition of communication containing the seeds for Morris's communization. Their definition suggests that **communication is post-semiotic**. Defining *communication* as the 'sharing of experience', Goyer and Sincoff (1977) acknowledge that communication may occur with or without feedback. They recognize that feedback is 'not a necessary condition for the occurrence of

> communication'. Without feedback, 'it simply means that *one does not know* whether or not [communication] occurred'. For the parties involved, the communicative sharing may be either '*direct* ("real") in terms of time and space dimensions of the event' or *indirect* ("vicarious"), removed in some way from the original experience and thus a substitute for it' (1977: 2). (Fiordo 1989: 472)

All this is well and good but why does Fiordo struggle towards post-semiotics though? Actually, I take issue with communication as shared experience, because it seems to lack something, but I can't say what, yet.

> Since Morris discusses experience in terms of non-linguistic, pre-linguistic, linguistic, and post-linguistic stages (Morris 1964: 58), it may be in order **to discuss communication in terms of non-semiotic, pre-semiotic, semiotic, and post-semiotic (or hypersemiotic) stages**. Insofar as humans can attain hypersemiotic states of communication, it seems they are involved in post-semiotic communication. (Fiordo 1989: 474)

Whoa. I'm not sure If Morris discussed "experience" or types of signs, but in any case even the suggestion of applying these distinctions on communication is interesting. Especially, I have to note, because "post-linguistic" - as I understand it - Morris's term for private or personal signs (e.g. autocommunicative signs).

> As Sebeok points out, 'semiotics encompasses the whole of ... our planetary biosphere' (Sebeok 1979: 63). Morris calls attention to post-linguistic functioning in humans; that is, '***signs* which owe their signification to language but which are not themselves elements of language**' (Morris 1964: 58). Since the biosphere can be identified by the occurrence of signs and judged by the functional level of signs, the case for post-semiotic or hypersemiotic communication states begins to emerge. Humans alone may be capable of this dimension of communication. Although the 'range of each man's sense organs is significantly exceeded by those of a host of other animals' (Sebeok 1979: 101), post-semiotic functioning may be the domain of humanity alone - or any other superior life form, hypothetically speaking (Sagan 1977). While people may believe an augmented form of semiotic communication occurs between people through metaphysical or parapsychological channels, **it may rather be through highly sophisticated sensory and neural channels that are augmented hypersensitive and hypersemiotic forms of communication**. (Fiordo 1989: 475)

That sounds like some science-fiction-y stuff. Is he proposing intersomatic communication in the sense of mind-to-mind sharing?

> Reporting on Kendon's microsychnrony and foreknowledge in human communication, Sebeok adds that **a listener's precise movements synchronized with a speaker's remarks means the listener is able to anticipate that speaker's remarks** (1979: 101-102). Rather than look to metaphysical or parapsychological sources as the basis for this stunning mode of communication, Sebeok suggests the rational concept of the zero signifier. With vehemence, Sebeok declares that before 'resorting to cheap and hoc paranormal rationalizations, a sophisticated research program must be conducted to pin down the mechanism at work in ecah instance'. Rather than attempting to establish communication with 'supposititious extraterrestial civilizations', Sebeok chooses the 'rest of animate existence' (1979: 102). (Fiordo 1989: 475)

This is not supernatural. It can happen while reading texts as well - if you read a passage, think about it and write down your comments then you may discover upon continuing the reading that your comments anticipated the next paragraph quite exactly. Thus, firstly, it depends on the topic at hand and how much shared knowledge there is between communicators. And secondly, it may be possible to anticipate another's remarks by guessing their thought-process not only from facial expressions, visual behaviour, hand movements and body movement in general. This has actually been studied in relation with hand gestures (but I haven't gotten into that literature because I'm not yet into hand gestures). Thus, there *are* mechanisms that could explain this amazing bit of suggestion. But I do protest against the concept of "zero signifier", if only because the question of zero signs is still elusive for me. Rather than zero signifiers, we seem to be dealing with quite complex semiotic phenomena. "Hypersemiotic" would be the appropriate term here.

> Being fooled by **subtle and rapid semiotic events occurring through multiple channels simultaneously**, some might falsely conclude they are experiencing a metaphysical or parapsychological form of communication rather than having **a hypersemiotic experience**. (Fiordo 1989: 476)

Yup, this is exactly what I was getting at. It is possible that many accounts of extrasensory perception are actualy accounts of hypersemiotic experiences.

> Back in 1959, Rawcliffe critiqued the psychology of the occult. In criticizing the telepathic research of S. G. Soal, Rawcliffe attacks Soal's 'failure to find a rational solution to explain his results' linked with his 'adoption of a supernatural explanation or the hypethosis of "**an operative principle unknown to science**"' (Rawcliffe 1959: 462). Consistent with Sebeok's zero signifier concept, Rawcliffe - in this particular critical analysis - points to **hyperaesthesia ('extra-acute sensitiveness of the physiological sensory organs of the ear and afferent nervous system')** or 'a sense of hearing considerably above average' as the basis for so-called telepathy. He then links **sensory hyperacuity** to sensory discrimination and interpretation. Finally, he tries interpretation to **concentration and alertness at the subconscious level** (1959: 465-466). (Fiordo 1989: 476)

All this is interesting for me for a weird reason - in one of my unwritten fantasies these are exactly the kinds of things that push "magical" future scientists to invent experimental modifications for hyperintelligent brains.

> An extremely important deduction to be drawn from Poyatos's thought concerning intersomatic sensory channels of interpretational perceptions and communication has to do with words as interference. **Words may distract and block us from the complexity of semiotic happenings in intersomatic communication**. Instead of being open to and aware of the multidimensional interactions at the verbal and nonverbal levels, intersomatic communicators can face Burke's terministic screens through words that select and so deflect (Burke 1968: 45-47) their attention from the multifaceted goings-on of the intersomatic exchange through interactive multimodal sensory channels. (Fiordo 1989: 477)

A point of view that seems obvious enough but which I don't recall coming across before.

> [...] humanity may also see hypersemiotic intersomatic communication as spiritual interaction - the 'exchange between man and God, or between man and other spirits'. This ultimate semiotic experience, being the most intimate, the most profound, and the least mediated of all experiences, enjoys special manifestations in the 'lives of different holy men and women through history, who have documented their mystical experiences' as well as those who have 'experienced all the phenomena described in the *New Testament*' (1983: 134). Since spiritual interactions would, once again, be beyond scientific verification, they will for our purposes remain, as Poyatos remarks, 'a fascinating topic for semiotic research (not undergone as yet...), as the ultimate form of interaction' (1983: 50). (Fiordo 1989: 478)

A theological side to nonverbal communication is equally infrequent. Only other such moment I recall had to do with Augustine and how according to him God could see inside your soul without any need for prayer or humbling gestures. All in all, this is a very good paper.

France, Malcolm N. and Alexander M. Piatigorsky 1976. The existential function of some symbols. *Semiotica* 16(2): 141-158.

> 1.0.1.1. In the first place, a symbol represents something; it expresses an idea, an experience, an individual, a proposition, another object, **or perhaps some other referent not covered by this list**. (France & Piatigorsky 1976: 141)

How about bodily behaviour? asks the nonverbalist.

> 1.0.1.2. Secondly, there is **the communication of roles, attitudes and personal identity** which are ascribed to the individual who admits the symbol into his field of attention. For example, an object which is used as a religious symbol not only has a referential function - representing some idea, belief, event, or obect of veneration, which is an integral part of the cult or rite in which it is employed - **it also evokes, or is intended to evoke, appropriate attitude and behavior in the believer**. This second use we may call the 'existential function' of symbols. (France & Piatigorsky 1976: 141-142)

Notice that this second function of symbols is essentially "receptive" - the perceiver "admits the symbol into his field of attention". Hence, this second function is essentially conative. But "conative" is not appropriate here. Bühler's "appeal" would be more appropriate. The symbol triggers (evokes) something in the perceiver.

> 1.0.1.3. Thirdly, there is **the *organization* of symbolic objects in a context**; this will define symbolic themes, relations, and values, giving prominence to some and evoking associations and contrasts among all. Thus the composition of a painting is never without significance, even though a poor artist may give it little or no thought. Or to take another example, **the rules of procedure in diplomatic protocol are important in international relations because of the symbolic status of diplomats on official occasions**. This third function we may call the 'dispositional function'; it acts as a commentary on the other two, and could in that sense be said to be 'metasymbolic'. (France & Piatigorsky 1976: 142)

Huh. So these three functions are actually a reformulation of Bühler's organon model, as applied on symbolism (presumably religious symbolism foremost).

> In this paper, we shall illustrate symbolism understood according to the second function - the existential - neglecting the others. In particular we shall consider that function as it operates at a cognitively primitive level, i.e., as it affects individuals who are struggling with anxiety about the forms in which they exist in relation to others. (France & Piatigorsky 1976: 142)

Doesn't this include everyone?

> 1.2.2. In attempting to comment on the symoblism in those experiences, we are faced with the fact that the symbols themselves have lost a degree of reality. **Either they have become meaningless, or the stability of their forms is in doubt. The words which should represent states of the speaker can no longer do so**: the semantic relation, whereby a sentence in context represents an experience, cannot be relied on. (France & Piatigorsky 1976: 148)

2+2=5

> *Their tendency to lose form itself symbolizes the approach towards meaninglessness*, i.e., towards that state in which the participant observer **perceives no form in his experience, and none in himself either. The student calls this 'madness'**, but one need not be psychotic to be in a state in which existence has degenerated into non-existence throug the loss of its forms. (France & Piatigorsky 1976: 148)

How many fingers am I holding up? Four or five?

> 2.0.1. The three functions of symbols - referential, existential, and dispositional (as described in 1.0.1.) - correspond to the three aspects of symbols (as conceived in a broader buddtological approach) - ontological, psychological, and ethological. That means that when I say "there is a symbol there", or "that is a symbol", I bear in mind the three following things. (France & Piatigorsky 1976: 150)

These correlations also have implications for the Bühler model. Namely, that the referent can be approached ontologically, the subject's inner states psychologically and the addressee's behaviour ethologically.

> There are two views about metalanguage. Either one may think that it precedes language, that there is no element of language that does not have a metalinguistic significance, or one may state on the contrary that only the outside onlooker has a possibility of seeing metalanguage, that subjective viewers, using words, cannot decide or discern whether or not they are metalinguistical. (France & Piatigorsky 1976: 153)

I can't vouch for any type of metalanguage. I can vouch for metalinguistic operations, because you can use any linguistic construct to comment on any other linguistic construct, making the first metalinguistic, but not a metalanguage. There certainly are specially designated metalanguages, e.g. scientific metalanguage and other such instances, but in most cases, as in here, I am irked by how the meaning of "metalanguage" is twisted to substantiate it as a distinct language all the while forgetting that metalanguage is "language about language", not language about any other type of objects.

> As when I walk, my feet cannot perceive that the world is round; so as a buddhologist I am sure that there is an importance in my communication with my mother only with relation to **my communication with myself**. As a child I could only do this through my mother, and now it is impossible to discern between, on the one hand, communication with my mother and, on the other, that with myself through my mother. (France & Piatigorsky 1976: 155)

E.g. autocommunication through or by means of intercommunication.

> 2.2.1.1. As for the first question, we may clearly see here three main points:
>
> 1. The unreality of 'physical objects';
> 2. The unreality of words; and
> 3. The unreality of one's inner life (feelings, emotions, etc.).
>
> (France & Piatigorsky 1976: 156)

The blueprints for a postmodern novel.

Gilani, Zulfigar H., Wilma Bucci and Norbert Freedman 1985. The structure and language of a silence. *Semiotica* 56(1/2): 99-113.

> Whether filled or unfilled, the pause - the silence - has been seen primarily as a gap - a space - which derives its significance from the words that surround it. (Gilani, Bucci & Freedman 1985: 99)

This issue begs the zero sign: the lack of a sign can be meaningful only if the context determines whether there should or should not be a sign. By itself, an absence is mere absence.

> Silence speaks. **Silences are filled bit we do not mean filled with sound, rather they are full of body movements**. (Gilani, Bucci & Freedman 1985: 100)

Nice. Although it is doubtful how much of body movement during (conversational) silence has actually been studied. If anyone ever does, hopefully attention will be paid to the stillness of bodies also.

> In previous work, distinctions were made between movements that have the function of discharge of energy, and **body-focused kinetic movements, which are self-stimulating** (Freedman and Bucci, 1981). Movements that seem to play the disrcharge role are postural shifts, foot-kicks and foot-flexes, while body-focused movements which seem to be stimulations, are touching of parts of the body with a hand. Furthermore it was shown that the pattern of discharge and self-stimulation is systematically related to cognitive activity. (Gilani, Bucci & Freedman 1985: 100)

You mean adaptors?

> Other work has shown that during the monologue there was **a spurt of increased language production after a particular pattern of movement behavior**; the pattern included discharge movements followed by self-stimulating body-focused movements and was called the contrasting sequence (Freedman and Bucci 1981). The hypothesis is that the pattern of kinetic and discharge movements during the pre-narrative period will foreshadow the emergence of subsequent verbal behavior during the monologue. Specifically, we hypothesize that subjects who demonstrate the contrasting sequence during the PNA period will have more organized and cohesive verbal performance during the monologue. (Gilani, Bucci & Freedman 1985: 101)

This links up neatly with Fiordo's discussion of how some forms of extrasensory perception may be explainable with hypersemiotic interpretive procedures. Namely, these are exactly the kinds of signs that may be involved in guessing what another person is going to say.

> We will argue that silences can have different functions but more importantly, that **it is possible to get a sense of the internal processes going on during a silence by analyzing the observable external kinetic and movement behavior**. (Gilani, Bucci & Freedman 1985: 101)

I wouldn't have expected any implications for concourse in this paper, but there you have it: if literature presents us with "observable" (in the metaphorical sense) external kinetic and movement behavior then it may stand to reason that these can be used to infer the literary character's internal processes. This may seem like something all too obvious, but I would have been satisfied to investigate the general characteristics of concourse without such inferences.

> **The cognitive process of thought construction is accompanied by body movements that do not play a communicative role but which seem to be linked in systematic ways to the cognitive activity**. The particular body movements we have focused upon seem to be related to the structure of subsequent verbalizations. We do not imply that these physical body movements cause thinking processes, but that they are inseparably intertwined with them. That physical bodily activity is central in the ontogenetic development of cognitive activity is now widely accepted (Piaget 1952, Held and Hein 1963, Klein 1965). But in the descriptions of later developmental stages, no role has been assigned to physical activity. (Gilani, Bucci & Freedman 1985: 110)

Hence the appropriateness of "nonverbal behaviour" instead of "nonverbal communication" in this case.

Goldschläger, Alain 1985. On ideological discourse. *Semiotica* 54(1/2): 165-176.

> Anthropologists have long noticed that **control over language** is the essential base on which authority rests and that the exclusive manipulation of words must remain with the one in power if he means to stay in power. Even more so, **the right to speak may become a duty to speak so as to prove the master's dominion over words**. Pierre Clastres argues: 'the man in power is always, not only the man who speaks, but the sole source of legitimate speech' (1974: 133). (Goldschläger 1985: 165)

There are many studies related to Orwell's newspeak (some even in this journal) about control over language, but - as far as I am aware - none dedicated to control over behaviour in the sense of the newspeak word *facecrime*.

> The idea of an empty discourse is repugnant to linguists whose prime goal is to prove the value, efficiency, and density of language. Consequently, the concept of **asemantic linguistic discourse** is often rejected as only a theoretical possibility. Accepting the concept has often been felt as a denial of that science's value and existence. This explains why little linguistic work has been devoted to this kind of approach, apparently totally in contradiction with the actual work and aims of language. (Goldschläger 1985: 166)

This wouldn't be a hindrance if the concept of "asemantic text" were adopted, as "text" is much more inclusive than "linguistic discourse".

> The lack of a verification or discussion process integrated within the text allows it to dissociate itself from reality, without getting into any problem of understanding or acceptability. Although it escapes criticism and ploemic by its lack of semantic value, this discourse - by virtue of the assumption that it means more than words can carry and that the understanding of it is larger than the possible expression - can give the illusion that it carrues a more potent meaning. (Goldschläger 1985: 167)

Could very well be the description of a whole range of French philosophy and anglophone works derived thereof.

> If you accept that God exists, all demonstration of its existence is convincing; if you accept the principle of the class struggle, all the communist discourse is very well structured and articulate. (Goldschläger 1985: 167-168)

The case is similar with *semiophrenia* - if you accept the notion of sign, in any variety, then semiotics will become intelligible.

> **The ideological structure is based upon an illuminating principle explaining all things**, as opposed to the rational structure which tries to discover an alays-escaping truth. In an ideology, everything is explained by the Summit Truth that irradiates its absolute principles and veracity upon all aspects of life and knowledge: as such, for example, the basic marxist thinking not only controls politics and economy but physics and painting, psychiatry and agriculture, philosophy and dance as well. All explanation comes from above and all action has an answer to a proper direction and guidance. (Goldschläger 1985: 168)

Emmanuel Goldstein's book explains everything.

> **Facts are arguable, truth is not**. (Goldschläger 1985: 168)

How many fingers am I holding up? Four or five? Also, thruthiness.

> To stay strong and unarguable, the ideological discourse will become, in its entirety, a tautology, repeating *ad vitam aetemam* the very same words and formulas, **applied to all events because it is disconnected fgrom all of them**. (Goldschläger 1985: 168)

There is something akin to this in the ending of *1984*. E.g. only the party can say what is true or exists.

> What is to be heard is **the voice of the authority**, not its thoughts or desires, only **its words indicating its presence in all circumstances**. (Goldschläger 1985: 169)

One of my core arguments at this early stage is that it is the omnipresent gaze of the Big Brother, it's nonverbal presence, which is to be heeded.

> I should now like to apply these considerations to the discourse of Marshal Pétain, which has been **chosen not because it specifically fits any theory but because its corpus is limited and compact; sufficiently recent to ring some bells**, yet far enough in the past not to provoke emotional reactions. (Goldschläger 1985: 169)

1984 is suitable for similar reasons. It is limited and compact in the sense that it's a stand-alone work and very well known. I'm not sure about emotional reactions, though.

> Anybody defined as non-French is thus hostile to the truth of which he cannot participate by nature or by choice. This simple qualifying term of 'non-French' equals a death sentence, not because it means to be different but because it automatically means to be wrong. This, of course, applies in the first instance to any foreigner who carries by nature a sinful pestilence and so can legitimally be condemned: Polish coalminers, Spanish exiles, German Jews. This can also apply to people from within who have erred: Jews who cannot be really French in any circumstance, free-masons, Communists, Gaullists. Thus there is a crusade of 'true' French against foreigners and 'false' French. This is the logical argument used to implement the racist policy of 'France for the French'. What strikes us is that **the real fault for which people are condemned is not their actions but their essence: they have to pay for what they are, not for what they do**. This is obviously a situation that leaves little room for discussion. (Goldschläger 1985: 172)

This applies on thoughtcrime as well: Winston was at fault before he ever set pen to paper; a thoughtcriminal does not have to commit a thoughtcrime to be a thoughtcriminal. Similar tendency can be noted in our neighbouring Imperial Russia, where homosexuals are condemned, persecuted and killed not because of what they do but what they are.

> The totalitarian discourse is thus a discourse that has a meaning given to us, as opposed to democratic discourse, which has a meaning conferred by us. (Goldschläger 1985: 175)

Some valuable insight.

Gorlée, Dinda L. 2007. Vital signs of semio-translation. *Semiotica* 163(1/4): 159-161.

> Semio-translation pioneers found semiotic causes in modern translation theory (or translatology). (Gorlée 2007: 159)

Hmm. My work should ideally be oriented towards the semiotic underpinnings in (the study of) nonverbal communication.

> - intersemiotic translation of the Bible, Torah, Qur'an, and other sacred texts. (Gorlée 2007: 160)

Good luck translating (even a part of) Qur'an into a visual medium. Hilarity Beheadings will ensue.

> Translation - an activity carried out by a human - makes people understand each other, as an accurate conversion or turning of one language into another, trying to discover the authentic and original content of others and self. But is also a negative, even alarmist, strategy beset by multilingual troubles, trying to discover the being-as-another. The real and virtual otherness of the new message could also be understood or perhaps misunderstood by **the 'barbarous' expression, movements, and rituals of a foreign culture and language** - including the voice of the outsider, alien, and emigré and even the divine voice - a particular challenge for translators and translation critics. (Gorlée 2007: 160)

Point for Poyatos for pointing out the poignancy of potential problems in transposing concourse from one language to the other. P.O. box poetic ponderings.

Ègorov, Boris F. 1974. Simplest Semiotic Systems and Plot Typology. *Semiotica* 10(2): 131-141.

> Ultimately a 'professional' fortunetelling is supposed when the fortuneteller plays the game with her naive victim - the game of guessing (guessing of past and present); during such a 'game', especially when the victim does not look at the cards or understand anything in them, one can speak not of several, but of countless stages of freedom, since for the 'professional' fortuneteller cards are a pure fiction, because **the information is obtained not from the cards, but from the oiter (and inner) appearance of the subject, from his reaction to the fortuneteller's words**, etc. (Ègorov 1974: 131)

Fortunetelling is at least in part a nonverbal interpretation game.

> The predicates of the majority of groups acquire an evaluation only with the specification of suit and value: troubles are unpleasant (JS), troubles are merry (JD), a talk is unpleasant (8S), a talk is merry (*D), etc. It turns out that the second part of the conditional meaning of the cards ('rank', 'value') seems to signify the very **state-action**, and the first part ('suit') introduces **something qualitative, evaluative, attributive**. (Ègorov 1974: 137)

Compare these to Sapir's *existents* and *occurents*, and Joos's *actor-expressions* and *action-expressions*.

> An incomparably more difficult task confronts the investigator of the plots of artistic works. The writing of a full text is done by a writer, who enlists **an immense store of poetic vocabulary, and is saturated with the author's ideas, emotions, and associations** (the subsequent introduction of the reader's 'subjectivity' goes without saying, it is analogous to the reading of the cards' layout, only again, more complicated). (Ègorov 1974: 139)

Out of the blue, an analogy from philology. From the phrase "We literary critics" on the same page one learn Ègorov's academic disposition.

> There is still much work to be done. In **attempting to represent extratextual ties with the text**, in the formularization of poetic plots, the researcher will encounter extraordinary difficulty. (Ègorov 1974: 141)

Does he perhaps mean *intertextual* ties? Or the *documentary* value of a text? (e.g. ties to extratextual reality in the sense of reality-reality)

Grossberg, Lawrence 1982. Experience, signification, and reality: The boundaries of cultural semiotics. *Semiotica* 41(1/4): 73-106.

> Poststructuralism is a particular discursive strategy and experience has a particular role within it. That strategy - deconstruction - rejects any appeal to the categories of experience as foundational for a description of human existence. **Experience is itself the product or expression of the determining forces that constitute its particular appearance**. (Grossberg 1982: 74)

Right. It is more than likely that I am not going to enjoy reading this 30+ page paper.

> No single term can define the origin or essential nature of the various constitutive moments of concrete human existence. (Grossberg 1982: 74)

Okay.

> Deconstruction explicitly locates human existence within discourse understood as textual processes. (Grossberg 1982: 75)

So there *is* a single term that can describe the origin or essential nature of the various constitutive moments of concrete human existence and this term is *discourse*, understood as textual processes

> Meaning is merely the trace of difference, but because that trace is always a supplement as well since it is constantly dispersed into the discursive process, **meaning is always undecideable**. (Grossberg 1982: 75)

Your meaning may be undecidable.

> Everything, including the individual's identity and subjectivity, is an effect of discourse. (Grossberg 1982: 75)

Some people just need a slap in the face, a direct hand-to-face effect of discourse.

> The deconstructionist says that discourse 'positions' the individual; the identity of the individual is dispersed or fragmented into a context of determining discourse or difference: **the individual as intertext**. (Grossberg 1982: 75)

It is the space we are listening to divided as such which gives us the information in comparison to something other than gives us the idea of what the idea that wants to be transmitted wants to be.

> Derridean practice condemns us to an endless reading, an endless problematizing in which **everything is reduced to a trace of difference, to a supplement (without there being something identifiable of which it is the supplement)**. (Grossberg 1982: 78)

Yes. I, too, have a feeling that much of this babble is borne from reading and re-reading obtuse authors to the point where they seem to make sense and spur the reader to write, without rhyme or reason, supplements to nothing in particular.

> **The semiotic is** precisely that which is constantly transgressing the symbolic, the arena of Freud's primary processes. It is **The unconscious** as already implicated within signifying practices. (Grossberg 1982: 80)

No. The semiotic is not the unconscious.

> The text is neither the product/expression of its author, nor is it a representation of a reality outside of significance. **Its only 'reference' is to itself** as signifying practice, as signifiance. (Grossberg 1982: 82)

No. No text is absolutely introversive.

> Individuality remains an effect of textuality or significance and **that which is outside discourse appears only as a contradictory other**. (Grossberg 1982: 84)

No. Speak for yourself.

> To ask what something is, is to ask how it is produced and how it functions. (Grossberg 1982: 86)

Yeah, no. Let the record show that I ragequit this article. It would have been nice to read all the articles I took on my plate all the way through, but I just can't do it. I have no idea why the subtitle of this article is "The boundaries of cultural semiotics". It should properly be "The limits of your tolerance for French philosophy".

Hak, Tony 1989. Developing a text-sociological analysis. *Semiotica* 75(1/2): 25-42.

> In this article I will read Carlo Ginzburg's study, *The Chees and the Worms* (1980), as a contribution to sociology, considered as **text sociology** - i.e., as exemplary for **Studies in which a social-scientific question is examined by means of a method of textual analysis**. In *The Cheese and the Worms* **a method of textual analysis** is used; although Ginzburg does not define his method in so many words, it can be easily deduced from is extensive description of **how he arrives at his conclusions**. In this article I will reconstruction I will examine what contribution Ginzburg is making to (text) sociology with it. (Hak 1989: 25)

"Text sociology" is attributed to Peter Zima, who reformulated "sociology of literature" under this new label to distance it from aesthetics. In a similar way, I think it's correct to distinguish "text semiotics" from semiotics with other objects of study. It should also be noted that "text semiotics" would not be just another label for cultural semiotics, which also deals with texts (namely, cultural texts) but any type of semiotics - whether Peircean, Saussurean or other, which draws its conclusions from textual analysis.

> Second, the distance between Menocchio and us is so great that it would be a misunderstanding to read his words straight (i.e., methodless). In the preface to the English edition of *The Cheese and the Worms*, Ginzburg summarizes these assumptions as follows (1980: xii): 'he [Menocchio] is a man very different from us. The analytical reconstruction of this difference was necessary, in order to reconstruct **the physiognomy**, partly obscured, **of his culture**, and of the social context in which it has taken shape. (Hak 1989: 26)

Hmm. "The facial features or expressions of a culture."

> IN Montaillou a library was circulating which consisted of three volumes (19799: 236), from which people read around the fire in their homes. Sometimes other books circulated among the heretical population of Montaillou. **The testimonies of the villagers do not give a definite answer, however, as the titles and the exact contents of those books**. Sometimes the contents of a book are briefly indicated, or the effect of a book is described. It is argued, for instance, that the heresy in Montaillou started with reading a passage from a book; it is not clear, however, which book it was (1979: 233-234). (Hak 1989: 27)

An analogy with Emmanuel Goldstein's book is certainly possible, but in a historical perspective this may be related to books like *The Cloud of Unknowing*.

> The miller says: "**I say that it is a greater rule to love one's neighbor than to love God**, because I read in a *Historia del Giudicio* that when judgment day comes, [God] will say to that angel: "You are wicked, you have never done a good deed for me"; and that angel replies: "My lord, I have never seen you so that I could do you a good deed". [And God said] "I was hungry and you did not feed me, I was thirsty and you did not give me drink, I was naked and you did not clothe me, when I was in prison you did not come to visit me." And because of this I believed that God was that poor neighbor, because he said "**I was that beggar**"'. (Hak 1989: 29)

This conforms neatly to my own ambiguous religious views, according to which God exists insofar as humans do. This notion is also present in *The Cloud of Unknowing*, e.g. that God and the Soul are one. In Buddhism something similar can be found, only that the aim there is not to ail the suffering of people, only, but all beings. In that sense, God is Life, not only Consciousness.

> Ginzburg presents ample quotation from the part of the *Historia del Giudicio* where the chosen ones ask for Lord what it is that they owe their election to:
>
> > Christ will reply **in joyful countenance**:
> > 'That beggar who came to the door
> > Famished, afflicted, and overcome
> > Was asked for charity in my name,
> > He was not driven off or cut down by you,
> > But he ate and drank of what was yours,
> > To him you gave for love of God:
> > Know that I was that beggar.'

And the doomed are addressed by the Lord thus:

> 'When you drove off the miserable beggar.
> You did not have pity for the downtrodden
> Or ever show charity toward them.'

in reply to the question of why this adversity has befallen them. Menocchio does quote this passage correctly (from memory). But he makes one further step: from the remark 'that I was that beggar', Menocchio concluded that it is more important to love thy neighbor than to love God. This is one of the interpretations from which Ginzburg concludes that in Menocchio's statements there is **a marked tendency to reduce religion to morality**, which was - according to Ginzburg - a widespread tendency in sixteenth-century Italy. (Hak 1989: 29)

Countenance, like physiognomy, is also "a person's face or facial expression". The tendency to reduce religion to morality is not unique, I think. It seems probable that religion is often reduced to something other than itself. How else could it operate at all? In modern times it is often reduced to science (e.g. the "Christian Science") or allegorical literature (in Bible scholarschip) or to politics ("America is God's country. It was written in the Bible!"). The notion that "every reading is a misreading" is nowhere as prevalent as it is in religion.

> The concept of 'filter', which is apt to describe a process of (biased) selection, is of course not capable of doing justice to **the active restructuralization of the elements of the (read) text** as this is apparently practiced by Menocchio. Ginzburg then introduces **the image of an 'encounter'** in Menocchio's head: 'It was not the book as such, but **the encounter between the printed page and oral culture that formed an explosive mixture** in Menocchio's head (1980: 51). (Hak 1989: 31)

Since this is the only other semiotic use of the metaphor of explosion I've come across (as far as I remember), I'll note that Ginzburg uses the term "explosive" in only two instances in *The Cheese and the Worms*. This here is the second. The first occurs in the preface: "The enormous rupture resulting from the end of the monopoly on written culture by the educated and on religion by the clergy had created **a new and potentially explosive situation**." (1980: xxiv)

> The problem Ginzburg poses is not a new one. Actually, it is a problem that has occupied sociology from its very beginning, viz. **the question of whether an 'objective interpretation' of social phenomena (events, actions, institutions, and especially meanings) is possible**. Ginzburg answers this question in the negative. (Hak 1989: 34)

Exactly the problem of "objective meaning" (somewhere above). Personally, I find even "shared" meaning problematic, as we seem to live rather in the illusion of sharedness, threading through similarities and possibilities of convergence rather than one-to-one correspondences. But this is more of a philosophical problem.

> According to Garfield, much 'core sociology' consists of what he calls 'reasonable findings', although this is not acknowledged in so many words in must discussions about methods of sociological research. **'Reasonable findings' are research findings that are the product not of a 'literal description', but of a researc decision that is justified by its acceptability ('reasonableness') in terms of common sense** (1967: 99-100). (Hak 1989: 34)

Interesting. So instead of something like "objective meaning" or objective interpretation" we have "reasonable findings" or "reasonable interpretations".

> Garfinkel has referred to this method of interpretation as 'documentary method', which he defines thus: 'The method consists of **treating an actual appearance as "the document of", as "pointing to", as "standing on behalf of" a presupposed underlying pattern'** (1967: 78). Actually, it is not a question of method here, but of an indication of a way of interpreting which every member of a society is considered to be practicing constantly; this therefore applies also to a social scientist and his work. (Hak 1989: 34-35)

Likewise with concourse: the instances of descriptions of bodily behaviour in a given novel point to a presupposed underlying pattern, which I refer to - for sake of convenience - as *concourse*. This presupposed pattern of linguistic use may be an artifact of my theoretical thinking or it may turn out to have interesting qualities despite being a theoretical construct, but in any case I cannot dismiss it before I have examined it more thoroughly.

> - The *object* of a text-sociological method consists of both the transformation of statements and the substitution of the context in which they function. (Hak 1989: 36)

In broad strokes these aspects should also be studien in relation with concourse: how a specific description changes (either through time or in different genres, for example) and how these specific descriptions are used in different contexts or what they are used for (e.g. how they "function").

> Following Garfield, I am looking for a method of 'literal description'. One may wonder now, however, why it is necessary to have a *description*. Why might the two texts to be compared not simply be printed next to one another? If it is not possible to say something about such texts without adding a new meaning (through a new context), why would one develop a new description anyway? The answer to that question is that **The sociologist (as far as I picture him, at least) is interested not in analyzing individual cases, but in the (common) logic of several transformations**. (Hak 1989: 36)

Very relevant. This is why an ideal project of concursive study would include a very large corpus of material. A since literary work may lead to nothing but a characterization of a specific author's concursive register, but a broader selection could demonstrate more dynamic aspects.

> Language as a system of selection, combination, and transformation rules can be seen as a (sociologically speaking) neutral medium through which sociologically relevant phenomena (i.e., 'meanings') are realized. The fact that **these 'meanings' themselves are non- or translinguistic** does not preclude description of the process of their production as a reorganization or transformation of material (i.e., that this production process can be described in linguistic terms). (Hak 1989: 37)

This point is bothersome for my project of concourse, as properly speaking, all "signifieds" are nonverbal. So what justification is there for cutting out a slice or barring off a piece of the sphere of "signifieds" which concern human bodily behaviour? I cannot think of any valid justification at the moment. The fact that "biosemiotic criticism" does something similar by taking literary descriptions of nature as their special realm of objects, seems to be my only recourse for justification at this moment.

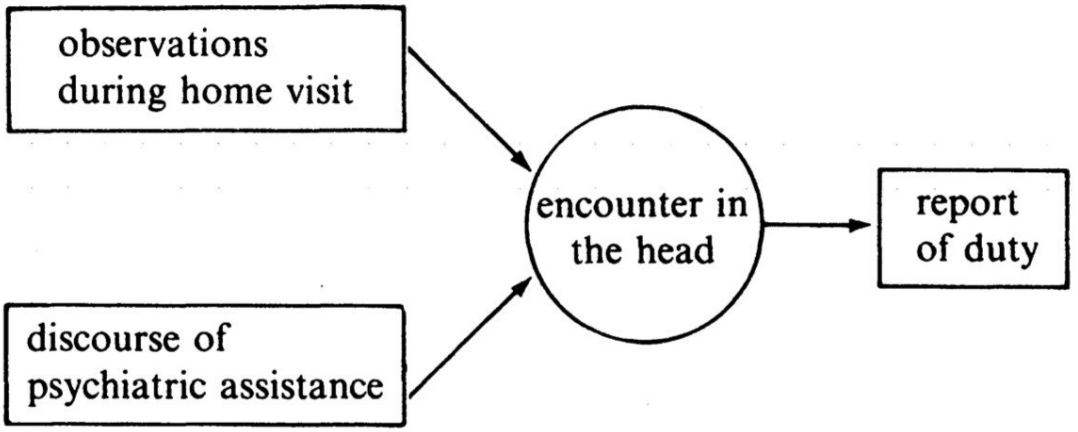

Figure 4.

Actually, this model can be usurped for my purposes as well (although there is no specific need for it). Namely, "observations during home visits" could be replaced with "personal observations of nonverbal behaviour", "discourse of psychiatric assistance" with "concourse", and "report of duty" with "concursive passages in the literary work". Here, "concourse" itself essentially signifies cultural, literary and everyday acquaintance with descriptions of nonverbal behaviour.

> Menocchio's statements about what he has read can be seen as a representation of the 'meaning' those texts have for him. This 'meaning' is but the transformation occurring from one text (the books read) to the other (Menocchio's words). (Hak 1989: 38-39)

The same can be said about most comments I make in this blog.

> The term 'positive' I bollow from Foucault (1972), who calls his own method of historiography 'positive'. By that he understands description of statements in their exclusiveness, a type of description which he opposes to the search for meaning *in* those statements. In the sociology I suggest here, hde necessity for opposing the positivity of the sign (the statement) to the non-positivity (metaphysics) of the 'meaning' loses ground. **Insofar as 'meaning' is a category that is empirical-scientifically useful, it has to be positive 'somewhere'**. The 'meaning' of a discourse coincides with the way in which that discourse *excludes* statements. Hence my definition of 'meaning' as 'restriction to new statements'. As a result, this approach makes it impossible to think of 'meaning' as a characteristic of a text. Here, **'meaning' is an effect of (transformational) work that is applied to the text**. (Hak 1989: 39)

This definition of "meaning" would appear to be suitable only for lingvosemiotics. I'm not so sure that the "meaning" of a nonverbal behaviour can be captured in what can and cannot be *said* about it, e.g. concourse. This is largely so because unlike verbal material (words), which we presume to be meaningful, bodily behaviour functions in other ways as way. For example, instrumentally. You can't chop wood with words. You can use words to make another

person chop wood, but that other person must still put his or her body to use. Even if there were a voice-activated wood-chopping machine, it would be the latter that would actually do the physical work. And I don't think any of it is "meaningful" in the sense of what is or is not said about it. Thus, something else is needed for nonverbal semiotics.

> Ginzburg does not *describe* Menocchio's interpretive work; rather, he *judges* it. This means that in one important aspect Ginzburg does not differ much from the Inquisition. (Hak 1989: 40)

Ugh, so if I study the semiotics of facecrime in Orwell's *1984*, I am not much different from thoughtpolice?

Hayashi, Makoto 2005. Joint turn construction through language and the body: Notes on embodiment in coordinated participation in situated activities. *Semiotica* 156(1/4): 21-53.

> *I examine* ***how language and participants' bodily conduct mutually contextualize one another to build temporally-unfolding frameworks of co-participation****, and explore ways in which participants utilize such frameworks as resources to accomplish joint turn construction.* (Hayashi 2005: 21)

An aspect that is also present in literature.

> The relationship between language and the body has been studied from a number of different perspectives. Some researchers investigate **bodily conduct, particularly gesture, in terms of how it correlates with the psychological functioning of a single speaker's mind** in the process of speech production (e.g., Freedman 1977; Butterworth and Beattie 1978; McNeill 1985, 1992; McNeill and Duncan 2000; Feyereisen and de Lannoy 1991; Goldin-meadow et al. 1992; Kita 1997, 2000). In this type of research, **the link between language and the body is viewed primarily as a psychological/cognitive one**. That is, bodily conduct is analyzed as an externalization or a by-product of fundamentally private, psychological phenomena of language processing in an individual's mind. (Hayashi 2005: 22)

E.g. bodily behaviour stands for or indicates cognitive processes or inner states.

> The focus of analysis here is on how Chika's **talk and concurrent embodied enactment** of the description provide a heightened moment for Asami to demonstrate her ongoing understanding of the description in progress in line 4. (Hayashi 2005: 24)

At some point I should probably address the distinction between *concurrence* and *concourse*. The first appears in conversations wherein speech and body movement occur simultaneously in time. Concourse on the other hand appears in the content of speech or text and signifies body movement as it is mediated by language use. In this sense *concourse* is also *concurrent*, but instead of speech and body movement there is an abstract simultaneity between text as a verbal product and the body movement signified by the text. Clearly I still need to work on these notions.

> At the heart of language and bodily conduct as public resources for the achievement of socially coordinated participation in situated activities is **the projectability of human conduct**. Projectability allows participants to anticipate the future course of action being produced by another participate and produce a specific form of action that fits into the unfolding structure of that other participant's ongoing action. All the three instances examined above showed that recipients of ongoing descriptions orient not only to the projections provided by the detailed structure of emerging talk, but also to the projections provided by unfolding visual conduct produced by the speaking to successfully accomplish joint turn construction. (Hayashi 2005: 45-46)

All this amounts to a broader view of truncated acts (*sensu* G. H. Mead). Namely, that in everyday conversations there is more like an ongoing truncation of action in which all participants take part. This is a means for communication to produce "oneness" (in the sense that two minds in communication are one). The gesturally produced projections are not only affiliated with verbal content but acknowledged and responded to by other participants. It is also related to hypersemiotics, which Fiordo outlined above.

> Moreover, in the last two instances examined above, recipients display congruent understanding not only through the joint construction of talk in progress, but also by producing visual conduct that is recognizably tied to the unfolding bodily conduct of the speaker. We observed an instance of **'gestural co-construction'** whereby a recipient anticipatorily produced a part of the gestural enactment of gas-pipe installation being produced by the speaker, as well as an instance of 'gestural tying' through a formal similarity between the speaker's prior gesture and the recipipnt's current gesture, by means of which the recipient retroactively provides a linguistic specification ('casual sweater') of the earlier gesture by the speaker whose meaning was left unspecified. (Hayashi 2005: 46)

From this point "interaction synchrony" seems overly superficial. It turns out that one's (illustrative) gestures more like "inspire" similar (illustrative) gestures in another.

> The discussion so far about the multimodal character of talk in interaction leads to our final point, i.e., the issue of how we should think about what we call 'turns at talk.' The intricate process we observed above through which participants deploy vocal and visual conduct to build action together in interaction clearly demonstrate that **turns are not simply 'opportunities to produce strips of speech.' Rather, they are multimodal packages for the production of action (and collaborative action) that makes use of a range of different modalities**, i.e., grammatical structure, sequential organization, organization of gaze and gesture, spatial-orientational frameworks, etc., in conjunction with each other. (Hayashi 2005: 47)

Such an intricate analysis does seem overly complicated for simplistic studies, though. This paper managed to analyse three illustrations. So little data may prove insufficient for broader conclusions. The effort is commendable nevertheless.

Heusden, Barend van 2007. Semiosis, art, and literature. *Semiotica* 165(1/4): 133-147.

> *It is argued that literature is* linguistic mimetic meta-representation. (Heusden 2007: 133)

This looks promising.

> We are living in a visual age. This at least seems to be the ***communis opinio***, the mantra repeated over and over again, especially in the circles of the humanities and cultural studies. (Heusden 2007: 133)

"The generally accepted view" or "general professional opinion", *communis opinio*, is an international legal term that has a Wikipedia article about it only in Dutch (the author is also, presumably, Dutch).

> We also enjoy all sorts of more or less extreme bodily sensations: **we dance until trance**, we experiment with drugs, we are carried away by roller coasters, and we seek the thrill of tho void in bungee jumping. The sensations do not need always to be extreme: we love to do sports, fitness, and hiking - we love to feel our body and keep it in shape. (Heusden 2007: 134)

By "we" he means Western Europeans. Right?

> Although, in my opinion, the statement that we are living in a visual culture misses the point, there certainly is a point. If we consider what has been said above, **the common feature of most of the information we deal with in contemporary culture is that it is very often extremely *concrete***. The images, the sounds, and the bodily sensations are seldom abstract, in the sense of being either conceptual or theoretical. (Heusden 2007: 4)

Are bodily sensations concrete? In what sense? I can store images and music on my harddrive, but I can't do the same with bodily sensations, for example. This is an absurd example, but in any case the increasing concreteness of modern culture would need further substantiation.

> It is my conjecture that the literature that is endangered is a particular type of literatuer. It is a literature that requires conceptual and abstract thought, whereas **the literature that appeals to the concrete imagination** is not in jeopardy at all. Examples of the latter would be Dave Eggers' *A Heartbreaking Work of Staggering Genius*, Jonathan Safran Foer's novels *Everything is Illuminated* and *Extremely Loud and Incredibly Close*, or Rosalind Krauss' *The History of Love*. A recent case in point in Dutch literature would be Tommy Wieringa's novel *Joe Speedboat*. (Heusden 2007: 135)

I wonder what role does concourse play in this concerteness? It seems obvious enough that novels which rely more on bodily descriptions and, in a loose metaphorical sense, "show" instead of "tell", are more concrete, but again, concreteness is not well defined here.

> Literature, or 'art in language,' is a specific type of semiosis. Semiosis involves the use of signs. What are signs? From my perspective, **signs are nothing but the stable memories that humans use to recognize the changing actuality they interact with**. Semiosis is the continuous process of matching memories, or signs, to an ever-changing reality. This semiotic process can be realized with the help of externalizations, or *artifacts* (imitations of behavior, gestures, pictures, linguistic signs, etc.), but it need not be. (Heusden 2007: 136)

Huh. This sure is a novel way to look at it. But what if the actuality that I interact with is constant to the degree of banality and the signs that I use are anything but stable? What then?

> I have distinguished three basic forms of semiosis: mimetic (*image*), conceptual (*symbol*), and theoretical (*structure*). Moreover, I have argued that these three forms of semiosis are *cumulative*: the structure presupposes the symbol, the symbol presupposes the image. All semiosis rests, therefore, upon concrete - or perceptual - representations. (Heusden 2007: 137)

Yeah, I don't see how this *isn't* a poor man's Peirceanism. It would have been okay if there simply were three types of semiosis. But throwing the protocol of degeneracy (cumulative-ness) into the mix just spoils it, in my opinion.

> The hypothesis I would like to put forward is that the *mimetic meta-representation* corresponds to what we, in Western culture, have come to call 'art' (van Heusden 2004b). The function of the mimetic meta-representation is to represent concretely, that is, in figurative signs, the representation process. **The structure of the representation process is the 'universal' referent of art**. (Heusden 2007: 137)

This is where you lose me. When it gets too double-hermeneutic-spiral-ly, I am unable to follow.

> In the case of literature, the approach allows us to schematize three groups of literary devices:
>
> 1. literature as mimetic representation of perception - sound and rhythm, imagery (prototypes), the perspective of consciousness

2. literature as mimetic representation of linguistic and conceptual thought - literature as representation of communication, of linguistic consciousness (dialogism), of collective beliefs (wisdom), of oral and written; new forms in postmodern visual or concrete culture; the problem of genre(s)

literature as mimetic representation of thought - literature as representation of a theoretical culture (cf. Kundera 1986 on the history of the novel, among so many others), of individualism, and of consciousness in modernist literature in the sonnet, the novel, and tragedy.

As we all know, representations, in the end, serve action. We will act in a certain way depending on our representation of a situation. Life consists of representations and actions that follow up on the representations. (Heusden 2007: 138-139)

And mimetic representation of bodily behaviour is not accounted for. For me it's a bit ironic that all representations serve action, but it doesn't even deserve a mention that action can be represented.

In Michelangelo Antonioni's film *L'avventura*, for example, we come very close to a pure meta-representation, but even there, the protagonists act, although minimally. And not acting may be considered, in the end, as a 'zero-degree' of acting. Most of the time, therefore, a part from being a meta-representation of the representation process, **a mimetic representation of human life is also the representation of human action**. This basic dichotomy of meta-representation and representation of action corresponds, on the level of the mimetic representation, to that between *art* and *entertainment*. (Heusden 2007: 139)

There it is, maybe? At this point I have no idea what "representation" and "meta-representation" signify in this text.

The more the representation tends toward the (meta-)representation of consciousness, the more it becomes art. If, on the other hand, action is stressed, the representation tends to become entertainment. (Heusden 2007: 139)

That's a very poor evaluation. I ragequit. Note, also, that the definition of said procedure is "to quit out of a game because you are either losing, failing, or just plain suck". In other words, I quit reading this article halfway through because I'm not up for it, I fail to get any pleasure from reading it.

Hoppál, Mihály 1987. Proxemic patterns, social structures, and world view. *Semiotica* 65(3/4): 225-247.

By creating sign systems or (to put it in an even simpler way) by coding, **symbolic systems guide and regulate the social practices of everyday life**. The new thought here is that the production of signs is a part of human productive activity, and that the point of departure should be not the hypothetically abstract concept of the sign, but the notion of sign-production as a type of activity, since this leads to semiosis (sign-process as C. S. Peirce said it). Here coding is synonymous with production. This means that the code (and the process of coding) is highly important to cultural semiotics. It might even be said that focusing on the process is at least as important as was (earlier) the concept of sign. (Hoppál 1987: 226)

Related to sign-control (or social control of signs). It also makes me wonder if I should include the concept of "concursive code" in my work. For example, popular books on body language present such "concursive codes" and the use of these codes can be traced in literature, too. Pease's anecdotal account of how the direction of holding a cigarette signifies the emotional state of the smoker is echoed in Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis*, wherein a female character brags about how she is able to "read people" by the way they hold their cigarettes.

> Culture is a hierarchically constructed system of the various phenomena of the intellectual life of man and society, which serves to store, accumulate and exchange information' (Uspensky et al. 1973: 1). Ethnosemiotics provides a conceptual tool for the analysis of this production, since in folk culture and society there is a characteristic mechanism which guarantees the constancy and maintenance of the codes where **nonverbal codes (the organization of space and gesture)** are used to transfer messages at least as improtant as those relayed through the natural language text, and are characterized by a high level of constancy of these codes (see on the different types of codes Hoppál 1979a). (Hoppál 1987: 227)

A highly dubious notion. I have yet to see a practical application of the concept of "nonverbal code".

> **Our hypothesis here is that culture-specific proxemic behavior is based on a 'set of beliefs'** (Loflin and Winogrond 1976). **The belief system is made up of propositions** (taking the special sense of the word as used in logic) **which contains the necessary information for the reproduction of all space-using patterns in a given society**. In the next part we will take a closer look at the belief system. (Hoppál 1987: 227)

The title of Loflin and Winogrond's paper is "A culture as a set of beliefs". This leads to a reinterpretation of the first sentence of this quote as "Our hypothesis here is that culture-specific proxemic behavior is based on culture". This appears as a kind of tautology. On the other hand, I agree that nonverbal behaviour is in part conditioned by statements about it (e.g. the "dissertation" type of concourse).

> Human beings actually create worlds within which they live, think, speak, and act; this is what Berger and Luckmann (1967) called the process of world construction, or the social construction of reality. **An ideological system is a particular cultural code by which the world is defined, described and understood**. (Hoppál 1987: 229)

This ideological system appears quite verbal (if it involves defining and describing). An interesting approach would be to investigate a nonverbal ideological system. In Orwell's *1984* this is almost the case. E.g. there are no laws, but when you get caught with something, you are most definitely off to a labor camp.

> It is important to notice here that each culture must be studied in terms of its own world view, rather than in those of the anthropologists (Jones 1972: 87). (Hoppál 1987: 232)

Likewise, I believe that in studying nonverbal behaviour in a novel one should proceed with the terms that the novel itself offers, rather than introducing categories from other sources. These other terms can be used for sake of analysis, sure, but they cannot structure the material lest the outcome conform to a preconceived plan.

> To the Americans a space is empty - one gets into it by intersecting it with lines' (1966: 159). **The Japanese, for example, arrange furniture in the middle of the room**; this is rarely the case in Western countries, where it is usually arranged along the walls (Hall 1969: 50). It means that the central space is empty, contrary to both the Japanese household and the Central Asian yurt (where the center coincides with the place of the sacred fire). (Hoppál 1987: 241)

Huh. I started imagining trying this out in my dorm room. I'd place the large shelves back-to-back near the entrance, then the desk (or workplace generally) and then bed near the window. I could then pace around the whole room, deep in thought.

> An art work, in any genre, is for Langer essentially **a 'symbol of feeling.'** Langer's use of the notion of a symbol is not that of Saussure, which involves motivation, nor of Peirce, which is purely conventional, nor of the 'symbolic' tradition. **A 'symbol' for her, following Whitehead, is any device by means of which we can make an abstraction** (*Feeling and Form*: xi, hereafter FF). For Langer **a symbol mediates knowledge, giving us cognitive control, or insight, in one way or another**. An aesthetic symbol, on Langer's conception, is **an abstraction device that is meant to give us knowledge of 'feeling.'** (Innis 2007: 91)

More reasons to read Whitehead - it may aid understanding Langer (which is quite complicated at times). I imagine it would be difficult to apply this theory of feeling-symbols on my present work, but it sure is interesting.

> The role and function of the aesthetic symbol is not to 'represent' the world in the discursive mode but rather in **the non-discursive, or presentational, mode**. (Innis 2007: 92)

Synonyms for "nonverbal".

> Not only, on Langer's account, is 'music not a kind of language' (FF: 29), **no work of art, no matter what the medium, is a kind of language**, for works of art lack 'conventional reference' because they have no 'conventional meaning.' Works of art have significance, which can be complex indeed, but this significance is really a 'vital import' (FF: 32), which corresponds, I think, to Peirce's affective or emotional interpretant. (Innis 2007: 93)

u

> The right approach, in Langer's conception, is 'to look upon the art object as something in its own right, with properties independent of our prepared reactions, and make art **the autonomous essential factor that it is in every human culture**' (FF: 39). (Innis 2007: 93-94)

This, on the other hand, is in line with both Jakobson (the autonomy of art and the aesthetic/poetic function) as well as with later Lotman (especially in "A justification of art").

> Still, an art work does not involve a mere rearrangement of 'given things - even qualitative things' (FF: 40). It is **an achievement of the imagination**, which Langer calls man's 'utmost conceptual power' (FF: 40). It is the artist's great ability to envisage *what it feels like to feel the world* and to construct a *symbolic image* that articulates and carries, that is, embodies, such a feeling or complex of feelings. (Innis 2007: 94)

I should not forget - amidst all the speculation about concourse as a cluster of cultural codes - to make room for imagination.

> This production of a semblance is a process of dissociation from the ordinary, a form of 'othering' or of producing otherness. In this sense **the art work is a 'sheer image' (FF: 46) marked by 'strangeness, separateness, otherness'** (FF: 50). These properties put a real gap between the image and its model, traffic between which is not central to art. Langer rejects, indeed, the notion of art as copying, or even, it would appear, of mimesis, if we are to think of the purpose of art to render a model, or make a model present. For Langer, rather, **the purpose of art is to present a *way of accessing* a model**. Art, in this sense, is an 'access structure,' but it is not the model that determines the access structure. While the model may indeed, and in some cases must, be represented, representation is not central to art or applicable to all the arts. (Innis 2007: 95)

This approach seems much more serviceable than viewing art in terms of mimetic metarepresentations or whatever Heusden's article was about.

> At any rate, the semiotic 'strangeness' of the art symbol comes from its liberation from the imitative impulse, from the demand for representation. The import of the work of art is found totally within the art symbol. This import is *created* not mirrored from an antecedent completed state of the artist or of the world. (Innis 2007: 96)

Compare this to the formalist's deformation, deautomatization, etc.

> Now every successful poem, Langer claims, must have **'organic character'** (FF: 314). Its task is to create the 'semblance of experienced events … a virtual order of experiences' (FF: 214). But **the import of the poem is not 'literal' in any sense of that term. It is a self-contained world, purely virtual, not actual, a 'presented "world"'** (FF: 217). This world is purely experiential. It is this feature that 'makes the "world" of a poetic world more intensely significant than the actual world …' (FF: 216). The virtual world of literature parallels the virtual space of a picture. (Innis 2007: 97)

I'm sure this "organic character" of literature is, at least in part, due to concourse. Bodily experiences and experiences of bodies are *presented* in literature.

> So, the primary illusion of literature arises from its primary abstraction - **virtual events embodied in a text, a web of words**. (Innis 2007: 98)

Hitting the nail on the head.

> A poem, and *a fortiori* a novel or short story, is not a set of statements but a 'created appearance, **a fabric of virtual events**' (FF: 228). It is not an 'escape from reality' (FF: 228). When direct statements are found in a poem or another form of literary 'fiction,' when, that is, we seem to be dealing with a discursive form, their 'directness is a means of creating a virtual experience, a non-discursive form expressing a special sort of emotion or sensibility; that is to say, their *use* is poetic, even if they are bald assertions of fact' (FF: 228). (Innis 2007: 98)

Thus, concursive dissertations (e.g. conceptual thought in the novel about the significance of bodily behaviour) may appear as assertions, they are still a literary creations and carry a function different from a scientific treatise. Most likely these functions will become apparent in the context of the novel.

> The virtual life that is presented in literature is 'always **a self-contained form**, a unit of experience' (FF: 272), having a closed form that actual experience does not have. **The virtual experience, virtual history, and virtual memory of a literary work, Langer holds, must give us the illusion of a life that is experiential through and through**, wherein 'all its connections are *lived* connections' (FF: 265). (Innis 2007: 100)

In *1984*, we also have a virtual language (newspeak).

> **The job of the critic or of the interpreter is then to discover 'the intricacies of real memory through the artistic devices that achieve its semblance'** (FF: 277), with all the complications of the 'play of tenses' that may be involved. (Innis 2007: 100)

Whoa!

> For Langer every work of art, including **a literary work, is 'a single, indivisible symbol**, although a highly articulate one' (FF: 369). But it is a prime symbol, not a symbolism, since its elements play their roles in a 'total form' and have no independent standing (FF: 369). This total form is marked by tensions that arise from interacting elements. (Innis 2007: 102)

Thus Langer must be placed in line with Mukařovský and Lotman in this regard.

> First of all, **Langer denies the legitimacy of the notion of a 'message.'** The art symbol is not a discourse nor a comment, she claims, which is a very deceptive 'working model' (FF: 394). (Innis 2007: 103)

Something we have in common, but probably for different reasons. I dislike the notion of message because it belongs to the parlance of communication theory, which is more often than not misused. There is another reason, which I can now phrase in Fiordo's terms: "message" is hyposemiotic. Nonverbal communication is often hypersemiotic. It's too bad I don't yet have a good alternative for "message". Eesti keeles on sõnum eriti kohatu mitteverbaalse käitumise kontekstis: sõnu-m peaks siiski sisaldama sõnu.

Jestrović, Vilvija 2008. Semiotics of nonsemiotic performance. *Semiotica* 168(1/4): 93-107.

> In his '**Manifesto of structuralism**,' published in 1975 in *The Drama Review*, Kirby distingusihed structuralist performances from other types of theatre and drama, all of which, of course, involve **certain structuring principles**, but do not make form and structure into dominant aesthetic features. As the editor of *The Drama Review* in 1979, Kirby put together **a special issue on structuralist performance** that features articles on a variety of works in theatre, dance, and film (including Kirby's plays) that could be described as structuralist. (Jestrović 2008: 93)

I should probably inform Iiris Viirpalu of this.

> In his 1982 article "Nonsemiotic performance,' Kirby argues that his work recycles structural theory as its creative source, while subverting semiotic activity in the process of creation and reception (1982: 105-111). Starting with the premise that semiotics is a process of decoding the encoded message, **Kirby refuses to encode massages [sic] in his plays, thus resisting the model of art-as-communication**. Furthermore, he sees in structural theory a possibility of establishing a deductive system of analysis of theatrical structure that goes beyond particular works and forms but deals with structure as a phenomenon in time and space. Kirby explores **the possibilities of going beyond the notion of theatrical event as a semiotic process** and by the same token searches for alternative theoretical approaches. Semiotics becomes obsolete in a 'pure' structuralist theatre. (Jestrović 2008: 94)

I think it's perfectly correct to dismiss communicative approaches to cultural phenomena which are communicative only on the theoretical level. But semiotics goes far beyond communication. Theatre is still semiotic, that is, involves signification, even if it's natural communicative aspect is often minimal. In short, semiotics is not only about communication.

> Yuri Lotman, who introduced the idea of *semiosphere*, points out that 'throughout the whole space of semiosis, from social jargon to fashion, there is also a constant renewal of codes. So any one language turns out to be immersed in a semiotic space and it can only function by inetraction with that space' (2000: 124-125). **It is thus possible for nonsemiotic performance to stay out of semiotic space**, which constantly adapts and renews its codes to accommodate new and emerging structures? And could structural theory and performance defy the gravity of the *semiosphere*? (Jestrović 2008: 94)

No, it is not. Even if there was a means to "break out of the semiosphere", so to say, theatre is certainly not the way to do it. But then again, the semiosphere also has its issues. As Randviir, for example, points out, the semiosphere is too "totalizing" - there is nothing "outside" of it, because as soon as something is "found" outside, it is brought "inside" by the mere fact of discovery. It would be like trying to touch something that has not been touched by human hands in order to keep it that way.

> The problem comes down to two questions: **What is understood by meaning?** And what is the relationship between function and meaning? Kirby relates meaning to message, thus placing it with communicational and referential function of the work. He writes: 'The spectator assumes that, since there are semantic elements, the presentation should be understood semantically. Materials were interpreted; meanings were "read in" where they were not intended' (1976: 61). (Jestrović 2008: 96)

Exactly. The meaning of meaning is ambiguous. It is a handful of putty. And does the lack of semantic elements itself become a semantic element? E.g. zero-signness.

> Poetic function does not support or clarify the meaning in the process of aesthetic reception, but rather refers back to itself. In such case, the task of the message is not to serve the communicational purpose and bring forth the 'meaning' of the work. **This kind of message is self-centered, focused not on the recipient, but on its own expressivity**. (Jestrović 2008: 96)

This is a false opposition. The poetic message is not opposed to the addressee but to reference. It is not "extroversive" in the sense of being about something other than itself, e.g. reference, something in the world. It is "introversive" in the sense of being about nothing in particular and thus only about itself. It must not be forgotten that the theory of poetic function was formulated against the background of and by a participant in Russian futurism, *zaum*. The *zaum* poem is written in a language that has been intentionally deformed so as to remove it's "understandability", it's "thought". The *zaum* poem is the ideal example of the poetic function because it brings forward not what it is about, by whom it was written and for whom, but the fact of its own existence, it's sound-qualities. The poetic function is the function of the message because it concerns the *production* of the message irrespective of its content.

> Poetic function does not support or clarify the meaning in the process of aesthetic reception, but rather refers back to itself. In such case, the task of the message is not to serve the communicational purpose and bring forth the 'meaning' of the work. **This kind of message is self-centered, focused not on the recipient, but on its own expressivity**. (Jestrović 2008: 96)

This is a false opposition. The poetic message is not opposed to the addressee but to reference. It is not "extroversive" in the sense of being about something other than itself, e.g. reference, something in the world. It is "introversive" in the sense of being about nothing in particular and thus only about itself. It must not be forgotten that the theory of poetic function was formulated against the background of and by a participant in Russian futurism, *zaum*. The *zaum* poem is written in a language that has been intentionally deformed so as to remove it's "understandability", it's "thought". The *zaum* poem is the ideal example of the poetic function because it brings forward not what it is about, by whom it was written and for whom, but the fact of its own existence, it's sound-qualities. The poetic function is the function of the message because it concerns the *production* of the message irrespective of its content.

> Through the poetic function **the auto-textual or auto-expressive level** is established that determines the immanent quality of an artistic work, regardless of its communicative value. (Jestrović 2008: 97)

I believe the "auto" in these notions is completely superfluous. People tend to take "auto-referentiality" too strongly. It is more like a metaphor for a lack of external reference, not a statement that the poetic work is *completely* about itself.

> **In structuralism, 'structure dominates,' it is the most important element**. He further explains that a structuralist 'knows about memory and expectancy and how these mechanisms work. He knows that anything that is remembered or expected - a phrase, a gesture, an action, an attitude, a thing, color, a shape - indicates structure. He knows that structure becomes manifest in the workings of the mind' (1975: 82). (Jestrović 2008: 97)

Yeah, I'm not so sure about that. In structuralism, according to Jakobson, function dominates. It is called structuralism because language is a structure. But what language does as a goal-oriented instrument of human creation involves a multiplicity of functions. Anything that is remembered or expected does not "indicate" a structure but *is* a structure. To reduce structuralism to structure is not to understand structuralism, at least not Jakobson's structuralism.

> As the Futurist theatre that inspired Jakobson's revisions of the communicational model in art, the structiralist theatre is based on **suppressing the communicational potential of the work and minimizing its referential function**. (Jestrović 2008: 98)

Nope. The practical, informative ol communicative function of a work of art does not have to be suppressed or minimized. It is already antithetical to the aesthetic function of the work of art. In Langer's terms, communication is "discursive" while art is "non-discursive" or "presentational". In both approaches, a piece of art can still be about something in the world (e.g. political art), but it's dominant *function* is not referential but aesthetic.

> Kirby's rejection of menaing, his anti-message approach, is indeed a message oriented towards expression. And even though this kind of message does not want to be sent out, it still cannot exist independently of the internal communicational circle of the work. It becomes not only possible but almost unavoidable to approach **a nonsemiotic performance** via models that are intrinsically semiotic [...] (Jestrović 2008: 98)

I think this term is an oxymoron. Semiotic is not, after all, a quality of something. It is a field of study. By the same token "non-linguistic" is similarly nonsensical, although a better example would be something like "non-cardiological", e.g. not using any knowledge of cardiology. I think this happens so often (e.g. even in the case of Fiordo's "post-semiotic") because "semiotics" does not indicate what it is as clearly as "semiology". "A nonsemiological performance" would sound banal, wouldn't it? This paper is riddled with such misuses and false oppositions. For example, an anti-message is a message oriented towards expression? Then it is an expressive message, not an anti-message. I'm being extremely pedantic because I'm getting tired of putty-throwing.

> In subverting semiotic relations and communication in the process of creation and reception, Kirby writes and stages a work that does not communicate but is indeed about communication. (Jestrović 2008: 99)

Isn't that the lowest form of communication, though? Writing about writing is what beginner bloggers do. Speaking about speaking is what nervous speakers do. Why is it that in practical, informative and communicative spheres "going meta" is a disturbance but in artistic creation it is welcome and appropriate to be up oneself, to go up one's own arse. Somehow, either through theoretical work or simply lazyness, so much art has become gleefully pointless. I don't think "ragequit" is appropriate in this and the last instance I invoked it. I disappointquit.

Kirk, Lorraine and Michael Burton 1976. Physical versus semantic classification of nonverbal forms: A cross-cultural experiment. *Semiotica* 17(4): 315-337.

> A second question motivating the work is whether people will classify nonverbal acts on the basis of anatomy and motion or on the basis of semantics. (Kirk & Burton 1976: 315)

This would indeed be good to know.

> Such criteria could include the body parts used or the kinds of motion involved in performing the emblems. **The verbal/semantic and visual kinaesthetic criteria are, however, not mutually exclusive**. It is conceivable that people would switch from one kind of criterion to another within a judged similarity task. (Kirk & Burton 1976: 316)

Understanding "semantic" in the sense of "verbal" is kind of restrictive, isn't it?

> Emblems may be iconic in that they resemble their referents; by contrast, the meanings of spoken words are generally unrelated to the sounds of words. (Kirk & Burton 1976: 316)

In that case they are emblems only if there is a verbal correlate (a name for the gesture). Otherwise they are illustrators.

> The most striking result of the clusterings of body parts is that Maasai and Kikuyu differ in the location of 'body' with respect to other anatomical terms. The Maasai link 'body' with the head (most closely with 'mouth' and 'ear'). By contrast, the Kikuyu link their word for 'body' with the parts of the leg. (Kirk & Burton 1976: 317)

In Estonian the word for "body" (*keha*) may similarly stand for either the whole body indiscriminately or, particularly, the trunk of the body. For the latter there is also a separate word, *kere*.

> 1. *Mouth Point*. This emblem is used to indicate an object or direction, very much as the finger is used for pointing in English. The core of this movement is a protrusion of the lips in the direction of the object or space indicated. (Kirk & Burton 1976: 319)

This tidbit of (Maasai or Kikuyu) nonverbal behaviour is often met in popular books on body language.

> 9. *Indication That a Secret is Being Communicated* (Maasai) / *Expression That Something is Funny* (Kikuyu). In the Maasai emblem (*secret*), the tongue touches the outside of the cheek on a horizontal plane. In the Kikuyu emblem (*funny*), the hand is placed over the mouth and the shoulders raised. (Kirk & Burton 1976: 319)

Why do these behaviours seem so familiar?

> 1. *Deixis*. Five of the Kikuyu emblems serve to locate a person or location in space. These are:
>
> - 'Contempt': Directed towards the person being abused.
> - 'Mouth point': Communicates the location of something.
> - 'Finger point': Communicates the location of something.
> - 'Stop that': Arm is extended in direction of person addressed.
> - 'Come': Arm is extended in direction of person addressed.
>
> (Kirk & Burton 1976: 325)

Conative and referential gestures!

> The clarity of this contrast is surprising, as **there is great room for error in obtaining labels (necessarily through approximations)** for the emblems and in administering the triads tests orally under field conditions.
> Also from the correlations data: (a) **It can be concluded that emblems are to a very great extent context independent**. Some amount of context independence is generally assumed for emblems, but to our knowledge little if any empirical work has been done to support this. (b) The existence and context independence of emblems is demonstrated to be a cross-cultural phenomenon and to occur within the non-western world. (c) It is demonstrated that triads tests as a measure of judged similarity can be used successfully to produce nonrandom data with kinesic material. (Kirk & Burton 1976: 328)

If the verbal labels are difficult to elucidate and their use is not interchangeable with these verbal labels then you're not really dealing with emblems.

Koneya, Mele 1981. Unresolved theoretical issues in nonverbal communication. *Semiotica* 37(1/2): 1-14.

> There can be little doubt that **the realm of nonverbal communication, having been discovered and rediscovered**, continues to have a great deal of allure for communication researchers. During each of the past several years a conspicuous number of new books and articles on various aspects of this attractive subject has come forth from a wide variety of disciplines. (Koneya 1981: 1)

Discovered and rediscovered? I know this is true of the universal facial expressions hypothesis (according to Ekman 1973), but not of nonverbal communication in general.

> Despite this proliferation in the number and kind of studies, **there does not appear to have been any sustained effort to establish the limits and attributes of the domain presumed to exist under the nonverbal rubric**. At the same time, there has not been very much in the way of reflective and summarizing writing about all the data and issues that have emerged during the 22-year period since the landmark use by Ruesch and Kees (1956) of the term nonverbal communicaiton in a book title. (Koneya 1981: 1)

What about Mary Ritche Key's compendium? (*Paralanguage and Kinesics*, 1975) It can also be argued that the limits and attributes of this domain cannot be established before a saturation point has been achieved in discoveries. And the discoveries are still, as far as I know, still coming in.

> Taken at its face value, the word nonverbal seeems to imply a reference to **everything but words**. Numerous current textbooks, which are usually better known for their student appeal than for their theory building, have offered logical and reasonable definitions of nonverbal communication as 'messages without words' (Eisenberg and Smith 1971); 'communication without words' (Myers and Myers 1973); 'all the cues that are not words' (Wenburg and Wilmot 1973), 'all the source and receiver behaviors, except the production of verbal messages, performed in a communicative text' (Applbaum et al. 1973); and 'all the actions, things characteristic of people, including the physical setting itself which either get exchanged or which influence the exchange and which are "taken into account' by the communicators - other than words themselves or word substitutes' (Koneya and Barbour (1976). (Koneya 1981: 2)

Beautiful, just beautiful.

> But unfortunately for those tehory building efforts aimed at refining the domain, there are many researchers of nonverbal communication who fail to distinguish these mere substitutes for words from those **genuine nonverbal variables that do not directly represent words**. In the literature of nonverbal

> communication, those body and facial movements called 'emblems' are the most conspicuous examples of verbal surrogates that regularly get included in lists of nonverbal communication variables. (Koneya 1981: 3)

As in the previous paper I read, which seemed confused as to the definition of emblem itself.

> An emblem produced by the human hand could be affected in meaning and intensity by the significance given by the receiver to the color of the hand, the age of the hand, the apparent texture and sex of the hand, and by whether the hand is bare, gloved, or adorned with jewelry. These meaningful characteristics of the hand can best be classified as the nonverbal attitudes of the emblem being expressed by the hand. (Koneya 1981: 4)

Yes, even emblems have synsemantic characteristics.

> The way in which actions can substitute directly for words have been given **an imaginative treatment** by the renowned linguistics scholar, Pike (1972). To demonstrate his functional view of language and to enable culture-bound American students to understand non-Indo-European languages that resisted analysis and groupings of their components into the familiar verb, noun, and other subdivisions of English grammar, Pike used the old church social and party song, 'Under the Spreading Chestnut Tree'. This sing is first sung with all the lyrics intact. On each subsequent round of singing, a body of action or gesture is substituted for a word in the song. For example, 'under' might be represented by a hand movement curving away and down, 'spreading' by arm movements away from the torso, 'chest' might be expressed by pointing to one's chest, and 'nut' by pointing to one's head. Each round of singing would result in a progressive substitution of the song's words by actions until, in the last round, the song is 'sung' almost entirely with actions, except for necessary conjunctions and articles. (Koneya 1981: 4)

I have actually tried something like this once when bored. I didn't know Kenneth Pike used it so illustratively. It seems like a good way to demonstrate the selection/combination paradigm of Jakobson, although our inherently cynical university students would probably not be the best group to try it with. // Note, also, that this is the exact some song modified in Orwell's *1984* - "Under the spreading chestnut tree, I betrayed you and you betrayed me."

> On the other hand, pitch, stress, length, and pause can be considered nonverbal when they occur in nonverbal vocalizations such as jazz 'scat' singing and have some value in and of themselves without linkages to words. Consequently, **it may be best to consider paralinguistic elements linked to words as 'extraverbal' rather than nonverbal** for the sake of indicating their complementary relationship to words. (Koneya 1981: 5)

There is a possibility for confusion when this term is considered in Russian/Soviet context, as it there seems to signify "outside of language" rather than "addition to language". (I may be mistaken here - maybe I just don't understand the Soviets.)

> Communication is a special kind of human behavior involving exchanges with other human beings. Sleeping, sneezing, sweating, coughing, and all **the physiological functions of humans are not communicative unless specific circumstances exist**. (Koneya 1981: 6)

It should be noted that in literature (concourse) these circumstances are primarily involved with the abstract concept of "communicating with the reader". In literature, every behaviour becomes communicative in this dimension. It is a whole another question in what measure a given behaviour is communicative between two literary characters.

> It was toward resolution of this issue that Exman (1965) presented the concepts *communicative* and ***indicative***. The former term was used to refer to exchanges of information between two or more interacting humans, while the latter was used to refer to **information transmitted by and about one or more human beings but not taken into account by interacting and immediate human beings**. Studies of **nonverbal indication** examine only the sender within the communication exchange and tell an observer nothing directly about whether a receiver can decode any systematic information from a nonverbal indicator. (Koneya 1981: 6)

I stand corrected. Literary descriptions are *indicative*. But it must still be emphasized, that indicative for the reader, not necessarily for other characters in the universe of the literary work. In *1984* specifically, this condition is alleviated by the existence of Big Brother, which (instead of who) is omnipresent and omniscient.

> The psychologist links nonverbal behavior to psychological variables of emotion and personality; the anthropologist is interested in the interactive consequences of behavior. These are generalized positions, of course, and there are many researchers who appear to cross these lines, but if Harrison's observation is correct, the psychologist's departure point is the encounter (sender) while the linguist/anthropologist's departure point is the decoder (receiver). (Koneya 1981: 9)

It would appear that semiotics is doomed to not only cross the line but to not recognizing it at all, as the semiotic point of departure is code.

> Prominent researchers have challenged attempts to separate nonverbal communication from the total domain of all human communication behavior. For example, Birdwhistell (1968) considered the referents of the term 'nonverbal communication' and objected both to the term itself and to **the nonarea to which it appeared to refer**. He likened the term to an impossible area of 'noncardiac physiology' that, put figuratively, is like studying the donut's hole apart from the donut that surrounds it. (Koneya 1981: 11)

Nonverbal nonarea. I am nonplussed. Birdwhistell studied body-motion communication in video recordings of conversations. His opinions come, at least in part, from his choice of empirical materials.

> There is also the position expressed by Dance (1967), that ultimately all human communication is verbal since **the nonverbal behavior perceived as external to the person is interpreted by use of words in the thought process within the person**. Dance apparently did not deny the appropriateness of labeling external events nonverbal when words are clearly absent, but urged that care be exercised when the internal code is considered. (Koneya 1981: 11)

By this merit, everything is verbal. When the distinction between signifier and signified is dissolved, we will live in a verbal world only.

> Nonverbal communication, even with the refinements of what is nonverbal and what is communicative and what is indicative, probably should not be regarded as a separate research domain. In the stream of human behavior, verbal and nonverbal communication refer to aspects or dimensions of a single but complex phenomenon: communication. (Koneya 1981: 11)

This would in effect dismiss the study of bodily behaviour that occurs outside of conversation.

Kuzar, Ron 2011. The subversive agent: Anatomy of personal ideological change. *Semiotica* 185(1/4): 223-234.

> **Every human being produces ideological and political texts; knowingly or unknowingly**. Every conversation over family dinner is fraught with political attitudes, ideological premises, and a logic that underlies them. A radical change of political standpoints does not happen every day. However, entire populations do at certain historical junctures undergo a change of hearts. Assuming that social distribution and exchange of opinions may have an effect on processes of change of political-cultural standpoints, it is, then, legitimate to ask **what exactly happens inside the person about to undergo the change?** What is the anatomy of this change? In this paper, I will concentrate on the individual person, not society at large. (Kuzar 2011: 223)

A blanket statement much like Randviir's claim that all sign systems are ideological. I wonder if it would be possible to apply this approach to ideological change on Winston's love-hate relationship with Big Brother.

> He believes in objective scientific truth and in **the ability of language to faithfully reflect reality**, thus serving human progress. (Kuzar 2011: 224)

A quality of Rousseau's individual. In *1984*, by contrast, language does not faithfully reflect reality. Nor is there any reliable stability in bodily behaviour - a pleasant old man later turns out to be an agent of the thought police. Julia, too, has her *body language written out in cursive*. In general, there is no truth and no progress, only a boot stamping on the face of humanity and whatnot.

> Entirely opposite to this view is the representation of man as subject. **In Freud's view, there is nothing unique in the individual person**, but rather we are all products of the imprinting of the environment on the psyche. The psyche is universal in its ability to open up to influences. The topology of the soul, the division between the conscious and the subconscious (or unconscious), is a universal property of the human being, constituting him as an incoherent, decentered subject, who is inflicted by internal conflicts and tensions between conscious and subconscious desires. Thus, the psychological subject often acts in an irrational manner, driven by factors he has no control over. **The subject may develop some self-awareness, but this ability is limited**. The drug addict cannot just begin exercising responsibility and decide to stop consuming drugs. He needs social, familial, and therapeutic intervention in order to create a new equilibrium in his troubled soul. (Kuzar 2011: 225)

I'll just throw this into the heap of "only error individualizes", along with some of Peirce's and Bakhtin's thoughts of similar vain. All this would explain why so much French philosophy, and French philosophy -inspired semiotics, deals with the subject, subjectivity, etc. It is because of an antiquated understanding of how the human mind works.

> The Freudian view of the psyche was one of the inspirations of Althusser, who brought forth the proposal that ideology is in fact parallel to the subconscious. **Just as every person has a subconscious by his very nature as a human being, so also every person is an ideological being by his very nature as such**. The process that constitutes a person as an ideological subject - in fact not a diachronic process, but an ongoing dynamic state of affars - was named by him *interpellation*. In French, this word describes the hailing of a suspect by a police officer, but it also means hailing a cab. Ideology is presented here as a summoning authority. The police hails the individual as a criminal subject, ideology hails him as an ideological subject (Althusser 1977[1970]: 174). (Kuzar 2011: 225)

Just as every person has a Soul by his very nature as a human being, so also every person is a fan of Black Dynamite by his very nature as such. This is a score for the theory that you only have a soul if you enjoy Black Dynamite, but otherwise complete bullshit. Oh, I mean, it is the space we are listening to divided as such which gives us the information in comparison with something other that gives us the idea of what the idea that wants to be transmitted wants to be. In any case, it may be interesting to analyze Winston and Julia's arrest in *1984* by subverting Althusser's notion of *interpellation*.

> It should be noted that one of the main discursive strategies of religious writing, e.g., in the Talmud, is a description of a certain law along with an interpretation of one of the sages, accompanied by different challenges by other sages. It is therefore not unusual within this genre to bring up questions in order to resolve the conflicts. (Kuzar 2011: 232)

This confirms the procedure which Jon Stewart imitated on his show. Namely, that the Rabbi will speak in the manner "one the one hand...", "but on the other hand..." Scientific discourse is well to follow this procedure so as to not neglect opposing views but to integrate them into the work.

Lanigan, Richard L. 1979. A Semiotic Metatheory of Human Communication. *Semiotica* 27(4): 293-305.

> Such a metatheory, I believe, is both a *necessary* and *sufficient* condition for understanding and appreciating the concepts of *signifier* and *signified* as constituents of the concept *sign*. It is the legacy of Saussure which puts these concepts at the center of **all communicative behavior** that is explained by the process of human expression and perception (Culler 1977; see also Hörmann 1971: 109-123). (Lanigan 1979: 293)

Not all, surely. It seems impossible to capture hypersemiotic intersomatic communication with the concepts of *signifier* and *signified*. Unless, of course, one is willing to elaborate these further than I am aware of, so as to consider the multiplicity of channels, their interconnections and resulting split-second processes wherein a whole host of primary, secondary and tertiary signifiers stand for other signifiers and only then a generalized signifier. I think it is best to disregard these concepts when it comes to nonverbal communication.

> For simplicity, I conceive of each theory as being a sequential complex of three construction rules: (1) *message*, (2) *context*, and (3) *code*. In the case of information theory, (a *digital logic*), which is logically prior to communication theory, **message is defined as 'sign presence', conetxt is defined as 'sign absence', and code is defined as 'either sign presence *or* sign absence'**. The construction rule thereby articulated is that in a closed system *only context of choice* is established. (Lanigan 1979: 295)

What in the world? What even is this?

> I am now in a position to suggest my third point, that **human communication is best accounted for by communication theory as I have defined it**. Four key relations are involved with this hypothesis. First, *metaphor* and *morphogenesis* must be viewed as a condition of *discontinuity* for the signifier, and the relationship of *metonymy* and *homeorhesis* as a condition of *continuity* for the signified. (Lanigan 1979: 298)

Did you define something? It seemed like you just threw together a hodgepodge of jargon without really explaining anything. Alternatively, which seems like the more reasonable possibility, I am just too dumb and just got whacked on the head with Saussure. Again.

> Metonymy is a relational process of the substitution of an attribute for a substance, usually (but not exclusively) a digit based on difference of kind. Homeorhesis is a process of selection and combination within the given norms of a system; it is a form of morphostasis. In brief, *morphostasis* is a process of massive redundancy which reduces noise to insignificance and prevents change. It is a condition of instability in a system and a working paradigm is a *person*, i.e., an egocentric nature/function. (Lanigan 1979: 298)

I mean, these *do* look like definitions… I can't believe I used to like some of Lanigan's writings just a few years ago. Disappointquit.

Lepik, Peeter 2002. The anticulture phenomenon in Soviet culture. *Semiotica* 138(1/4): 179-203.

> In this article, Soviet culture is analyzed on the basis of **antithetical self-description**. The semiotic aspect of the analysis of anticulture proceeds from the original model of semiosis in culture, formulated by Jurii Lotman and Boris Uspenskii, and Lotman's autocommunication theory. (Lepik 2002: 179)

Like how the Ministry of Love tortures people?

> **Ideology is totalistic, because it attempts to govern, in its spirit of prescription, the entire social and cultural life**; ideology is doctrinaire, because it declares itself to have command of the complete political truth, with no exceptions; ideology is alienative, since it distrusts, attacks, and subverts weak institutions; ideology is dualistic and sets as opposites the angel-like 'our' against the satanist 'them': he who is not with me is automatically 'against me' (Shils 1958: 450-480). (Lepik 2002: 180)

This includes bodily behaviour, especially, it can be stated, sexuality. E.g. Winston's Julia and the "overthrowing" of culture (civilization) in the sexual act.

> There are more than enough examples from Soviet culture. In discussing education, Lenin categorically declares: '***Each word* expressed by it [pre-socialist education establishment] was falsified in the interests of the bourgeoisie'** (Lenin 1950b[1920]: 256, my emphasis). And elsewhere: 'We … have now seen in practice that in a period of social revolution, proletarian unity can *only* be implemented by the *extreme* revolutionary party of Marxism, this can be done *only* through a merciless struggle against *all* other parties' (Lenin 1950a[1920]: 488, my emphasis). (Lepik 2002: 180)

So it is that newspeak must replace English. Overall, it is a sign of a weak party if it can only exist when all other parties have been done away with. Ideally, a good party rises to the foreground despite the other parties; because it is better than all the rest, not more violent and dominating than all the rest.

> Based on results of biosemiotic research it is even indicated that the identification of 'self' in relation to 'other' is the most ancient and also the first (semiotic) opposition in living organisms in general (Sebeok 1989; Bickerton 1990). (Lepik 2002: 180)

J. G. once made this argument but without reference to Sebeok's authority, which made her sound ludicrous. (Most of her statements came without any reliable context.) Here: Sebeok's "The notion 'semiotic self' revisited' and Bickerton's *Language and Species*.

> It could be added that Western political scientists and the Soviet intelligentsia (who were able to decipher precedents) could unerringly interpret the near future of the state on the basis of signs, which had a definite meaning as words do in a dictionary. For example, the order of listing of CPSU Politburo members in an article or the way they were lined up at the Lenin mausoleum during parades unambiguously expressed changes which had occurred (were in the process of occurring) in national politics. **Soviet culture ritualized behavior**. (Lepik 2002: 183)

This aspect is at the forefront of Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis*, which was influenced by Orwell's *1984*, but drew more from the author's life in Soviet Estonia. I wonder how much of this ritualization of behaviour is present in Orwell's *1984*.

> Firstly, a few remarks on terms. **The concepts and spelling of non-culture (or non-text) and nonculture (or nontext) must be kept separate**. The latter pair of terms refers to 'nature', which *eo ipso* is not culture [text]. (Lotman 1970b: 7)

The Tartu-Moscow school semioticians have termed as non-culture the 'sphere' which functionally is a culture but which does not (currently) fulfill its rules (Lotman 1970b: 7). It 'does not seem to exist' and falls outside (is forgotten) or is excluded from (due to low[er] level of authority) the limits of a specific culture. Non-culture is subjectively made equivalent to chaos, entropy (in the system *organized - nonorganized*). (Lepik 2002: 184)

That's way too subtle. It'd be like impregnating the distinction between *non-verbal* and *nonverbal* with significance.

> If the spread of culture to non-culture areas occurs (as already indicated) as the expansion to the anti-culture sphere is from the viewpoint of culture only possible as 'victory over lies' (Lotman and Uspenskii 1971: 157). In *Theses on the Semiotic Study of Culture* it is formulated as follows: 'A difference must be made between culture non-text and anti-text: a statement which is not preserved, and a statement which is destroyed' (Ivanov et al. 1998a[1973]: 4.0.0). (Lepik 2002: 185)

I should keep in mind to consider the *Theses* in my analysis. In *1984*, the proletariat represent non-culture while thought-criminals represent anti-culture.

> The language of this system does not recognize a *non-culture*, which is neutral and ruins the symmetry. *Non-culture* is reduced to either culture or anticulture. Such a black-white reduction in Soviet culture presumed self-conscious 'being on guard', regarding both 'us' and 'them'. Foreign cultural figures were classified as (potential) enemies or 'friends' (ours); in the USSR all letters from foreigners were checked as a rule; all foreigners visiting 'us' were restricted in where they could go, etc. **Within the culture, those young people who did not belong to communist youth organizations were called 'nonorganized youth'** (Soviet functionaries' slang!) and they had (great) difficulty in being admitted to higher education institutions, and in getting certain jobs. (Lepik 2002: 188)

Julia was an organized youth. Part of Winston's thought-crime was not following the prescribed conduct of attending public events and lectures as much as necessary (because he found them trite and boring).

> A viewpoint causing mirror symmetry has two important features: **an individual looking into a mirror is relating to himself; and he sees that of himself which, without looking in the mirror, he does not see**. During self-observation (self-admiration or self-hatred), the 'me' is transformed into the 'other' for oneself. (Lepik 2002: 194)

This could be useful in thinking about Winston's look into the mirror after he has been starved, beaten and tortured. The self-admiration of withstanding the torture becomes self-hatred within a blink of an eye, because he sees what has been done to him.

> Initially, it may seem that auto-communictaion in the worldview of an individual has an **facultative meaning**. But proceeding from the presumption of **the analogy with the individual and collective intellect**, J. Lotman brushes this understanding aside with a simple argument. If, instead of the concept 'individual' we use the concept of the addresser and the addressee, it could be claimed that in describing the communication, within the borders of some national culture, for example, the area covered by the concept of addresser is just about the same as covered by the addressee. But if we observe human culture, then - 'remaining within the limits of the experience which is at least historically real' - the concept of addresser and addressee coincide, and communication must be interpreted, within the limits of human culture, as autocommunication (Lotman 1970d: 15). (Lepik 2002: 194)

Thus far, I have concentrated on the level of individual autocommunication (e.g. intrapersonal communication). What Lotman has in mind is collective autocommunication, something like "intracultural autocommunication".

> In claiming that a person uses words in order to organize his individuality, J. Lotman emphasizes that in transferring a message to oneself, the 'me' itself is transformed: 'the "me" reorganizes its individuality' (1973b: 228). Here it should be added that also **a collective individual could feel the need to look itself in the face, in order to become aware of what it is, for itself and for others**. In Soviet culture, such autocommunication became a genre of its own, in the form of party programs, report speeches, slogan issues created for the May and October celebrations, etc. (Lepik 2002: 195)

Does a collective (a group or a society) have a face? How would this metaphor work?

> Autocommunication encourages the transformation of texts into meta-texts. In the internal speech system 'words and pictures become indices' (Lotman 1970c: 165). This important observation was developed by J. Lotman into the autocommunication secondary code idea, which in summary is as follows (see Lotman 1973b: 232-240). **Text, which in autocommunication does not provide us with new infomation, but transforms to a self-picture of 'me', restricted to simply translating the existing information into a new system of meaning, circulating in a functional way as a code, not as a message**. For example, if a reader of *Anna Karenina* cries out (or thinks): 'Anna - that's me', then this makes the text of Tolstoi's novel a model for the re-consideration of the life of the reader. (Lepik 2002: 196)

I wonder if Winston's diary be treated as an autocommunicative text. It does transform him from a middle-aged grouch or casual dissenter to a verifiable thought-criminal... Perhaps "I hate Big Brother" can be viewed in terms of cue reduction (here, "indices"). It does play a significant part in the novel, with it's reversal, in the end, to "I love Big Brother".

Lindenfeld, Jacqueline 1971. Verbal and Non-Verbal Elements in Discourse. *Semiotica* 3(3): 223-233.

> It is obvious to all of us that human communication includes many non-verbal elements in addition to verbal elements. It is also obvious, even to the casual observer, that **the relation between these two types of elements is anything but simple**: an individual's facial expression, to take just one example, may 'agree' with his words, reinforce them, contradict them, or have no apparent relationship with them. If we also consider the fact that non-verbal elements of communication are of many different kinds and have seemingly complex relationships among themselves, it becomes clear that the task of examining the interplay of verbal and non-verbal phenomena in discourse is a formidable one. (Lindenfeld 1971: 223)

The matter is indeed complex. It is made more complex, I think, because it goes beyond the relation presented here. Not only are verbal elements of speech related to nonverbal elements of speech, but so are verbal elements themselves related nonverbal elements. This latter relation may include the nonverbal elements in text, as well as the verbal "accessories" of nonverbal phenomena (for example, the relation between a sculpture and it's verbal description). But 1971 seems too early (at least in anglophone literature) to pay attention to these latter aspects.

> Kinesic behavior consists of such elements as facial expressions and **movements of any part of the body**. (Lindenfeld 1971: 223)

That's pretty general.

> In my analysis I shall consider the linguistic elements as basic and the non-verbal elements as subordinate. In other words I am assuming that **language is primary in ordinary multi-channel communication and that kinesic phenomena are of a secondary nature**. This assumption is based in part on the fact that **linguistic performance appears to be much more complex than kinesic behavior**. It is based also on the more complete and self-sufficient character of language as compared to body movements: it is not particularly difficult for two people to achieve satisfactory communication on a purely verbal basis, as on the telephone, whereas **a purely gestural conversation** is rather strenuous and has its limitations. (Lindenfeld 1971: 224)

A common assumption. Keep in mind that appearances can be deceptive. And what is a purely gestural conversation? A conversation in sign language? Otherwise, it's not really a "conversation", as nonverbal interactions commonly do not involve an exchange of ideas (but may, on the other hand, involve an exchange of affect, "a conversation of attitudes", in Meadian parlance, or a subtle exchange of actions which regulate physical activity (such as passing another person on the street and coordinating each other's path so as to not bump into each other).

> Other studies deal with relations between kinesics and content; they usually emanate from psychiatrists or psychoanalysts and **by-pass semantic structure, going directly from the individual's body movements to his emotions or states of mind**. In a paper representative of this category Loeb (1968) studied fist-like movements in a patient during an interview and found them to be regularly associated with contexts characterized by anger. (Lindenfeld 1971: 225)

Sadly, this is true today as well. Do body movements even have a semantic structure? Loeb's paper is significant (for me) for an odd reason: its results are prominent in popular books on body language. It's quite difficult to piece together the early research on nonverbal communication which is used in those books because they aren't exactly model writers in terms of citations, but slowly I'm accumulating a host of possible sources. This one is: *Loeb, R. 1968. The Microscopic Film Analysis of a Recurrent Behavioral Pattern in a Psychoterapeutic Session.* Journal of Nervous and Mental Disease *147: 605-618.*

> My initial plan had been to record all types of body movements, excluding only facial expressions. However this became an endless task in the absence of mechanical help. I therefore decided to concentrate on three kinds of motion that are easier to observe than others, being more discrete and countable: postural shifts, leg movements, and foot movements. (Lindenfeld 1971: 226-227)

Wow, this is almost anecdotal (it sounds like a joke). I bet I can use this piece in my theoretical portion in relation with the types of behaviours included.

> It might be argued that units of movement do not necessarily correspond to MOTION: **a person's posture during a period of immobility certainly constitutes a unit of some kind**. However, I have chosen here to look only at CHANGES in body position, and I believe that my choice can easily be justified on a purely empirical basis. (Lindenfeld 1971: 227)

"A unit of some kind" often seems to be the most exact approximation of what is dealt with in nonverbal communication.

Lotman, Juri M. 1975. Notes on the structure of a literary text. *Semiotica* 15(3): 199-205.

> Scholars working on literary texts are invariably confronted by the same phenomenon: **as soon as one establishes a research system and corfirms some type of classification, empirical facts immediately arise which contradict the system**. This circumstance often is used both as an argument against one or another specific theory, as well as for the disavowel of the very principle of theoretical interpretation of a literary text, as if such interpretation would 'vitiate' the originality of the text. (Lotman 1975: 199)

The exact reason why I would prefer to proceed with "native concepts" of the text itself rather than imposing a theoretical scheme of my own on the material from the get-go. I imagine that I can build a semiotic theory around the material, rather than vice versa.

> In describing one or another concrete poetic text, researchers repeatedly find themselves faced with the question: **'What is to be described: some order of the elements actually given in the text and physically tangible, or a different structural order, which seems to enlighten on account of the first series?'** (Lotman 1975: 200)

In my case, the question goes as follows: do I study the descriptions of bodily behaviour in the given novel or do I aim to uncover an underlying structure to these descriptions?

> It should be noted that both these forms of order in science are often opposed: in some, a tangible reality is seen, but in others - **a research fiction**. (Lotman 1975: 200)

"Concourse" is undoubtedly a research fiction. // Or perhaps one *should* question (doubt) its status?

> Thus, one of the most stable images in the world repertoire of fairly tales 'of **the poor orphan triumph over the tribesmen who scorned him**' is based on the conflict of two orders - rejection and failure, on the one hand, and recognition and success on the other. (Lotman 1975: 201)

What is *Harry Potter*?

> Since it is important 'that signs be differentiated from that which is designated in an objectively registered way, the greater the distinction the more useful the signs', then the text, fixed in our consciousness or in some system of science, is always a text *isomorphous* with the object, on the one hand, and *altered* in relation to the object on the other. It is not accidental that one of the basic questions of literary representation of the real world will be the question about **the types and regularities of its deformation**. There is no need whatsoever to recall that deformation in this case is in no way equivalent to distortion. On the contrary, it is a means and a condition of knowledge. A map, as with any projective model, is a deformation of a relief, if only because it is a projection of a three dimensional space onto a two dimensional space. However, **a map is a means of knowledge of the actual relief**. (Lotman 1975: 203)

Wow. I had not thought of this angle (of deformation). At the moment I can't say that there is much deformation in Orwell's *1984*, but there is definitely plenty in Zamjatin's *We*. Also, note that concourse can similarly thought of as "a means of knowledge" of actual bodily behaviour.

> To the same extent art, precisely because it is **a cognition of life**, is always a deformation of it. This assertion does not entail anything new - it is completely clarified by the well known thesis of the convention of any sign system, of the differentiation of the designator from the designated. It is much more important to determine certain principles of such deformation. (Lotman 1975: 203)

This bit sounds somewhat like Susanne Langer in her *Feeling and Form* (cf. above). It is imaginable that the project of concourse, if taken seriously and applied on a large variety of literary material, may reveal the limitations (or deformations) of literary (verbal) description of bodily behaviour.

> The reflection of an object in art in terms of aesthetics, and **the recodification of an object into a symbolic text of a literary type**, as semiotics defines this phenomenon, can be expounded by a comparison with the mathematical concept of *representation*. **The resemblance of the object and its literary representation is interpreted in this case as isomorphism**. For each element of the represented object, which is interpreted as a set, an element of the set of the representation is placed in correspondence. **The thus formulated rules of correspondence will present *a type of convention* inherent in the given text**. (Lotman 1975: 203)

Lotman makes so much sense. I would be hard-pressed to actually use the concept of "isomorphism" (rather than "isology", for example), but what I'm trying to get at is exactly the "recodification" of nonverbal signs into verbal signs and the conventions that govern this conversion, transposition or recodification.

> It is necessary to distinguish the deformation called forth by *convention* and consequently inherent in every single text from the deformation as the consequence of *fantasy*. (Lotman 1975: 203)

Ermagherd. He even gives a basis for distinguishing concourse on the basis of observed bodily behaviour versus imagined bodily behaviour. (The slight terminological shift here is based on the assumption that all observation follows some convention or other.)

> By force of whatever causes, the isomorphic representation of the object in the text can be automatized to such a degree that the conventionality of their correlations ceases to be realized. Both texts begin to be perceived not as two separate definitely correlated entities but as a single whole. In order that a literary text might fulfil its actively cognitive function, it is necessary to reestablish in the consciousness of the collective the rules of correlation, **a type of idealization transmuting the object into the text. One of the mechanisms of this reestablishment is the fantastic**. (Lotman 1975: 203-204)

Astute, just astute. This application of the formalist concept of deformation follows Tynjanov and Jakobson quite closely. The former has a whole theory of literary evolution on it while the latter points it out, at least in his earlier work, in various phenomena - even emotive qualities of language. This referral to "the fantastic" here would be superb for analyzing Zamjatin's *We*, which does invent a fantastic, mathematical, way of describing facial expressions. Superb.

> The original of this article appeared in *Trudy po znakovym sistemam* [Works on Semiotics] 5 (Tartu, 1971), 281-287. (Lotman 1975: 205)

I'm not sure if I'm going to have to add this information to all Soviet translations I use, but I'll record it just in case.

> Juri M. Lotman, who is Head of the Department of Russian Literature at the State University of Tartu, was born in Leningrad, in 1922. His research work has focused on Russian literature of the 18th century, the typology of cultures, and the construction of a structural theory of literary texts. He has published numerous works in these and related semiotic domains, including his seminal book, *Lekcii po strukturalnoj poetiki*. Since 1969, he has served as a member of the Editorial Committee of this journal. (Lotman 1975: 205)

Also neat.

Low, David 2008. Dissent and environmental communication: A semiotic approach. *Semiotica* 172(1/4): 47-64.

> **To dissent is to feel or think in a way that opposes an accepted viewpoint.** (Low 2008: 47)

Pffff... But not to *act* or *behave* in a way that opposes an accepted viewpoint? It's a good idea to hit all the bases of that quasi-peripathetic triad.

> I use the term 'disconnection' in this context because environmental communication should not be concerned with 'solving' or 'fixing' environmental problems. Rather, environmental communication should be a method for enquiring into **how we can improve our communication with our environment**. (Low 2008: 47)

Hug all the trees.

> When dissent is taken to represent merely 'disobeyence,' we are concerning ourselves primarily with the *formal*, *analytic*, *or deductive* properties of human communication. **In a formal or closed system, dissent is something to be kept out**. If this can be achieved, the system will succeed in remaining closed to new ideas. As such, the *aplifiative*, *synthetic*, or *propositional* aspects of dissent are overlooked in favor of **determining whether a specific communication coheres with a standardized system of representation**. The problem, then, is that this account of the function of dissent does not account for closure in open systems. (Low 2008: 48)

Orwell's *1984* is definitely exhibits a closed system in this regard: *newspeak* is a standardized system in terms of language. It would have to be determined whether there is a ritualized and closed system of behaviour as well.

> To recap briefly, I have so far argued that in an enquiry framework for environmental communication, the formal properties of a communication only have *relevance* because **they facilitate the formulation of an assertion about something that is *other* than the assertion itself.** Put another way, 'the other' is not dependent on our construction of it for its being, although our knowledge of its being is constructed through our dialogue with it (cf. Hawes 1999). (Low 2008: 54)

I'm sure this quip can be reformulated to suit my discussion of the relationship between verbal and nonverbal sign systems.

> This is a fundamental consideration in relation to dissent, for if an environmental communication cannot possibly be false; that is, **if the communication and the subject matter of the communication are identical**, we are not making an assertion about anything at all, but are instead stating an unquestionable, irrefutable, 'fact.' (Low 2008: 54)

Not only. You are also making a metacommunicative assertion.

> Now, to translate into semiotic terms my claim that dissent is necessary to effective environmental communication, we first assume that the object of our enquiry is something that is independently capable of expressing dissent. As Latour (2000: 115) put it, we assume that objects are beings that are 'able to object to what is told about them.' In other words, **an object is considered something that is capable of being independently of our representation of it, but not independently of representation generally**. (Low 2008: 55)

Haha, what? Objects that aren't represented don't exist? In that case we live on a slim and fragmented film of Earth surface indeed.

Mandoki, Katya 2004. Power and semiosis. *Semiotica* 151(1/4): 97-114.

> Semiotics has been accused by several authors, particularly Pierre Bourdie, of neglecting the political dimension. He blames it for 'the intellectualist philosophy which treats language as an object of contemplation rather than as an instrument of action and power'. (Mandoki 2004: 97)

Bourdiou must have been ignorant of American semiotics, especially Charles Morris.

> Undoubtedly, as Thomas A. Sebeok (1996: 22) repeatedly stressed, semiotics is focused upon communication. This fact, however, does not imply it is inevitably apolitical or that emphasizing communication excludes action. Quite the contrary, von Uexküll's (1957, 1982) initial explorations into what has now developed as the field of biosemiotics, points precisely toward this intimate link between perception and action as two sides of the same *perceptor-effector* cycle. In other words, **perception is necessarily action** and both are basically semiosic. I may add moreover that **action, at any level of semiosis, always involves power, even if it is merely a power to react**. (Mandoki 2004: 97)

This sounds like a misreading of von Uexküll. I have the impression that he distinguished organs of perception (e.g. eyes, ears, etc.) and organs of effect (hands, legs, paws, wings, etc.). Conflating these two seems odd, although not unthinkable - the hand is used both for touching (perception) and holding (effecting) something. The involvement of power in all action is about as blanket-y a blanket statement you could make, much like Randviir's statement about the involvement of ideology in all sign systems (without elaborating further what he meant0.

> Bourdieu himself cannot but speak of 'discursive strategies', 'symbolic power', 'linguistic markets', 'symbolic violence', and 'linguist competence', which are nothing other than semiotic mechanisms or '**semio-techniques**' (as Foucault would name them) intimately linked to these processes. (Mandoki 2004: 97)

Apparently I'm not familiar with this term because I haven't read *Discipline and Punish*.

> The role of accumulation emerges as an indispensable process to understand this transformation of animal power into its socio-institutional manifestation, since it is erected as a body-other, **a collective mega-body** generating places, capitals, and discourses focused toward the amplified reproduction and naturalization of these effects. (Mandoki 2004: 98)

A what? A *Leviathan*?

> Omnipotence-**Omnisemiosis** (Mandoki 2004: 98)

.....

> The creation of the world was, for the Judeo-Christian tradition, a linguistic act. **To say is to create, but it is also to designate**. 'And God called the dry land Earth; and the gathering together of the waters called He Seas'. (Mandoki 2004: 98)

This sounds like the God of a *homo loquens*, not the creator of the physical universe. Also, could I possibly relate this "semiopoietic" aspect to *newspeak*? I know from one of Jakobson's anecdotes that it may have been inspired by the Early experiments of Soviet communism to reform language, but for what reason of when and how exactly, I do not know.

> All these illocutionary acts make evident language's tremendous power for transforming reality, and consequently, the power of semiosis. (Mandoki 2004: 98)

Does it transform reality, though? Or does it transform our conception of reality? By analogy, there is an anonymous quote to the effect that "If we cannot change reality, let's change the eyes with which we see reality." - which takes no account of the fact that eyes are not the organs that do the seeing. Eyes merely capture light. The brain is what does the seeing. This power conferred to language and semiosis seems similarly misguided.

> Evidently, the power of semiosis is not limited to verbal language. When God did not pay attention to Cain's offering as he did to Abel's, **a single glance could unchain enough semiotic violence to provoke the first murder**. God then established another distinction, not only between heaven and earth or between darkness and light, but between two brothers. (Mandoki 2004: 99)

A semiotics of nonverbal communication in Biblical scripture awaits to be written.

> Contrary to the common belief, **the power of gaze, a word, a scream, or an image is not, however, in the gaze, the word, or the scream themselves**; it is also not in whoever sees, speaks, or screams **but is generated by the interpreter**, including the encounter (as first interpreter) who may or may not signify them as power effects. (Mandoki 2004: 99)

Why do we then speak of powerful gazes, powerful words, powerful screams, powerful images, etc. if the effect of power is generated *only* in the interpreter?

> Bourdieu, on the other hand, considers that power is localized in institutions and spaces occupied by particular subjects within social structures. At the same time, he admits that **it is by recognition that power effects are produced**, but he states that '… agents *possess* power in proportion to their symbolic capital, i.e. in proportion to the *recognition* they receive from a group', and laso 'social science must take account of **the symbolic efficacy of rites of institution**, that is, the power they *possess* to act on reality by acting on its representation' (Bourdieu 1991: 106, 119; emphasis mine). (Mandoki 2004: 99-100)

A recognition concept of power? I could do with that.

> I will understand **power as an effect of meaning for a specific subject** in a specific situation according to a specific code. In other words, power depends on principles similar to how semiotics, and particularly Peirce as well as Sebeok, understood signs. If according to Sebeok (1996: 22) signs can only exist for live beings, so does power. If for Peirce a sign or representamen is something that stands for something to someone in some respect or capacity, we can only speak of **power as something that means such to someone in some respect or capacity**. It is not an entity or property but a process that mirrors semiosis. (Mandoki 2004: 100)

An interesting suggestion, but doomed to throw handfuls of putty unless the meaning of meaning here is accurately or at least serviceably defined.

> The problem with the term of 'symbolic power' is that it allows us to suppose that what is exerted it is not real violence with concrete material results affecting the life of real people, but only a metaphorical or imaginary struggle, a mere reflection of real, effective power, i.e. socioeconomic and political. This is why it is worthwhile to substitute it with the term **'semiotic violence'**, a concept that enables us to encompass all concrete violence exerted by the mediation of signs and of symbols in all registers (acoustic, visual-spatial, corporal, and verbal). (Mandoki 2004: 101-102)

And thus we are caught in the never-ending cycle of terminological invention based on simple replacements, from "physical violence" to "symbolic violence" to "semiotic violence" and, why not, to "nonverbal violence". It gets increasingly abstract and amorphous, but at least you can boast a cool term. // Also, compare 'semiotic violence' to semiotic extermination, 'semiocide' (along with 'semiotic freedom').

> Social place, in fact, endows the subject with part of what Austin defined as 'felicity conditions' for performative acts. It is not possible to accomplish felicitously an act of, for example, baptizing or excommunicating, except by **a subject that has been authorized to perform it in a certain way by occupying a particular place within the institution where that act makes sense**. But for occupying such place, the subject had to display **certain discursive strategies** and acquire **a certain competence** according to particular rules of the game. There is, consequently, an integration between the strategic and the positional that explains the semiotic production of power effects, and bears witness to this indexical character of those strategies. (Mandoki 2004: 102)

"You are a thought-criminal!" says the neighbour's child.

> Each person is then positioned in a social topography constituted by **proxemic networks** that define the range of possible, impossible, probable, and improbable places to be occupied and discourses to be displayed throughout different moments. With each movement, a subject or agent will subsequnetly alter his or her situational map. (Mandoki 2004: 103)

Constituted by what? Please elaborate.

> It all boils down to the question of whether a place determines discourse or the opposite, discourse determines the place a subject may or not occupy. (Mandoki 2004: 103)

Way too logocentric. Discourse has seemingly infinite potential with regards to everything, if you take French philosophy seriously.

> For Foucault, power appears to produce itself by the sheer display of institutional disciplinary practices. Moreover, not only does power produce speech as Foucault understood it, but it is also produced by speech. In other words, **power is an effect of verbal and non-verbal illocutionary acts**, which are always and in every case semiosic. (Mandoki 2004: 106)

Nonverbal il-*locution*? I call oxymoron on this construction.

> **The semiosis of power upon or by the body can be understood as a *somatological* process**, i.e. an historical inscription of power over the body. Fortunate bodies are exhibited as visual capital by movie stars and fashion models under the supposition that capital is contagious, and consequently all other forms of capital will naturally attach to it. **The contemporary cult of the body and the mania of body fitness** pretend to exercise powel also over biological time by getting as close as possible to perpetual youth, not at all arbitrary in these accelerated times. (Mandoki 2004: 107)

Literally the first I'm hearing of *somatology*, the anthropological) study of the human body. Is it a *somatic* or *somatological* process, though? A pointless quibble, as we commonly use "psychological" when we mean *psychic* - perhaps because the latter has some connotations of extrasensory perception. Also, I'm not sure that modern interest with bodies and fitness can qualify as a "cult". Again, it's a popular expression, but not at all valid.

> Based on primatology, anthropology, and ethology, Sheets-Johnstone asks how it is that the power of optics is capable of generating and **optics of power** such as Foucault's panopticon or Sartre's 'look'. Her answer is that **the power of optics is established the instant when the natural reciprocity of the look is broken in the unequal relations of seeing/being seen**. Since the power mechanism must have previously taken place in order to break such reciprocity, her argument is simply circular. Her emphasis on visibility, however, clearly indicates again the need of a mechanism of recognition in every process where power is at stake. (Mandoki 2004: 107-108)

Somewhat relevant to my interests due to the Big Brother's omnipresent gaze, but repulsive due to it's connection with French philosophy - I wouldn't want to get into the whole panopticon thing. Books have already been which combine Foucault and Orwell (e.g. *Ahlbäck*, *Pia Maria 2001*. Energy, heterotopia, dystopia: George Orwell, Michel Foucault and the twentieth century environmental imagination).

> Yet the animal can only sense that he is dominant by the feeling of its physical strength, and above all, by the reaction of other animals, namely by the power effect it is able to create expressed in their submission. Looking away, crouching close to the ground, turning away its head, fleeing and cringing, or presenting its hindquarters are **corporeal discursive acts** of recognition of a power effect displayed by the leader. (Mandoki 2004: 109)

I have to call oxymoron on this one as well. They are just "acts". They are not discursive - animals do not *discourse*. Nor is it necessary to emphasize corporeality in this case - what alternatives are there for other primates?

> Zoosemiosis of power is displayed in the **somatic register** by the leader through its long and steady stare, pulling back the skin on top of its scalp, drawing back its ears and opening its eyes wide, standing erect, tensing the body and stiffening the fur, taking steps forward, slapping the ground, in addition to the acoustic register of barking, and the visual register of its stronger muscles and its sleek and carefully groomed hair. (Mandoki 2004: 109)

In case of primates "register" seems appropriate, because a connection can be drawn with the species' ethogram. Although... are we supposed to draw an analogy with humans here? Because somewhat like slapping the ground, one very strict literature and language teacher I know had a habit of stomping her foot loudly and abruptly to impose order in the classroom. "Register" would be less appropriate in this case, as this is not a universal form of behaviour in humans.

> If the more muscular primate occupies the best place in a group, the question worth raising is what attributes will determine which individuals in human groups will occupy the best positions. A stupid, alcoholic, or feeble prince will become king only because of socio-topographical criteria. Yet, one may ask, what transformation occurs so that the body's musculature in primates is substituted by **other qualities** in human species? What does this qualitative leap in the exercise of power from zoosemiosis to anthroposemiosis precisely consist of?
> The answer lies in accumulation, an eminently human practice: **memory, commodities, prestige, money, properties, or knowledge** accumulation. (Mandoki 2004: 109)

Actually, this is exactly the point I have tried to make against the pick-up artist community. It's not enough to be muscular and look handsome to qualify as an analogue of an "alpha-male" in human society.

> Both the monkey leader and the human chief display political power, as both are relationally and collectively produced within a group. The difference, however, resides on the type of capitals involved. Animals depend on this purely **anatomical capital**, whereas humans have developed various forms of capital, partly biological but mostly cultural. Culture has allowed this diversity of capitals to the degree that culture itself can be explained as a result of this need of developing **a diversity of capitals**. In other words, not only the leap from biopower to cultural power, but also the emergence of culturomes from biomes, has been a result of this process of capital diversification and its semiosic differentiation for the sake of survival. (Mandoki 2004: 110)

This "anatomical capital" is about as useful as my own half-baked "nonverbal capital". The diversity of capitals seems to consist in it being a research fiction that can be multiplied to infinity.

> In my attempt to counter the generalized, and partly deserved, charge against semiotics as a field completely detached from political and power issues, I revised some of the beginnings of written tradition in Western culture, namely Genesis, to explore the degree in which, historically and mythically, semiosis and power have been linked in **social imagination**. (Mandoki 2004: 110)

It felt like a paper on Bourdieu and Foucault with some few bits of Sebeok sprinkled on it. Not really a representative account of semiotics in general. As a side-note, the ideal research project I was thinking about this morning would involve representations of "body language" in *social imagination*. It seems more appropriate than *in culture*, which would demand clarification - which culture, what field, etc. "Social imagination" is too ambiguous to even allow for specification. It would appear that I am not absolutely against abstract nonsense, but against accounts which are

nothing but abstract nonsense.

Marling, William 1994. The formal ideologeme. *Semiotica* 98(3/4): 277-299.

> But serious questions have arrested the adoption of the ideologeme as a critical tool. First, **what exactly is an ideologeme?** Second, recent language theories, especially deconstruction, argue that no such discrete sign of meaning as an ideologeme could exist without reference to an infinite chain of other signs. Third, what is the domain of the ideologeme? Does it apply to narrative but not lyric poetry? Does it apply to characters, to plot, or only to figures of speech? Is it intrinsically Marxist? (Marling 1994: 277)

Such questions should be raised against any and all novel terminological inventions, including the endless array of different forms of capital.

> In Boethius' *De topicis differentiis* (ca. 523), however, the tradition of commentary on Aristotle's *Topics* was reinvigorated by a forceful integration of 'topics', their originary mnemonics (***topos* had referred to an empty place one could envision filling up, as a memorization aid**), dialectics, logic, and rhetoric. What emerged was a grammar of propositional relationships, too complex to summarize here, that schematized the arguments by opposition, by contrary, by proportion, by kind, etc., according to the nature and relation of their 'maximal propositions'. As Eleonore Stumps' translation and exegesis (1978) make clear, this was a dauntingly adaptable apparatus that subsequently influenced not only Abelard's *De Dialectica*, but the entire medieval practice of rhetoric and argument. (Marling 1994: 278)

As in the "Roman room" mnemonic device?

> But if Chrétien de Troyes stands near the first formulation, contemporary interest in the ideologeme nonetheless depends heavily on the term's appearance in 1928 in *The Formal Method in Literary Scholarship* by P. N. Medvedev, a volume now suspected to be the work of M. M. Bakhtin to which Medvedev applied editorial polish. Despite the neutral title, both men were **in revolt against the autonomy that Russian Formalism granted texts**. For Bakhtin the ideologeme, though never precisely defined, was among **the chief means by which the social context was refracted in a text**. 'Literature', he wrote, 'so often anticipates developments in philosophy and ethics (ideologemes), admittedly in an undeveloped, unsupported, intuitive form' (1978: 17). He used the phrases 'ethical-philosophical' and 'psychological' repeatedly to approximate what he intended by ideologeme, yet he insisted that ideology borne into the text was almost impossible to separate from thematic and artistic wholeness. (Marling 1994: 278)

By extension, this revolt against the autonomy of artistic text can probably be compared to Lotman's text semiotics. If the ideologeme can be used to approach the issue of how social context is "refracted" in a text then it may indeed be useful for my purposes, as Orwell's *1984* partakes of such refraction heavy-handedly.

> The case for Bakhtin's modern authorship of the ideologeme is buttressed by his 1935 essay on 'Discourse in the novel', reprinted in *The Dialogic Imagination* (1981). Out of the polyglossia that was medieval Europe, he argues, arose novelists we deem great because **their characters represent coherent, individualized ideologies**. 'The speaking person in the novel is always, to one degree or another, an ideologue, and his words are always ideologemes', Bakhtin writes. 'It is precisely as ideologemes that discourse becomes the object of representation in the novel' (1981: 333-335). Thus the ideologeme entered 'dialogism', though in this essay Bakhtin uses a critical vocabulary that includes rhetorical terms and such tools of formalism as tone and irony. (Marling 1994: 279)

It may even be possible to abstract the individualized ideologies of Orwell's characters. Winston's naive dissidence, Julia's habitual complacency, O'Brien's pragmatic cruelty, etc. These may be somewhat unrelated qualities, but surely they can be related to "ideologemes"?

> Jameson escaped this impasse by drawing on the older, conservative, Bakhtinian sense of ideology. His ideologeme is, variously, the emblem of **a 'pseudo-idea'**, which is **a 'conceptual or belief system, an abstract value, an opinion or prejudice'**, that takes its place in proto-narrative, 'a kind of ultimate class fantasy about the 'collective characters' which are the classes in opposition'. In perhaps his clearest statement, Jameson calls ideologemes 'the smallest intelligible unit of the essentially antagonistic collective discourses of social classes' (1981: 76, 87-88, 115-119). (Marling 1994: 282)

If only I knew how to operationalize these concepts. Presently I can't see myself using any of these notions.

> Jameson then develops a diachronic quality of Kristeva's ideologeme that he calls *sedimentation*, which helps him defend the primacy of 'class conflict' against the critique of 'codes, contexts and circumstances'. He writes that, **especially in strong genres, ideologemes elicit their own reading directions**. They have such a long history of ideological investment that the reader has 'lways, already read' them, even if the context is different, because the figure's interpretation is 'sedimented' in the reading experience. (Marling 1994: 283)

I imagine that in *1984*, one such ideologeme that conducts the direction of interpretation involves the assumption that *Big Brother is bad* and *you should hate Big Brother*, which makes the ultimate outcome of Winston's love for Big Brother somewhat painful. Another could play on the hope that Winston and Julia join the Brotherhood and fight against Big Brother. They don't, they can't. In the end, they are crushed.

Meerzon, Yana 2005. Body and space: Michael Chekhov's notion of atmosphere as the means of creating space in theatre. *Semiotica* 155(1/4): 259-279.

> *Atmosphere*, a part of Chekhov's acting technique, is an organizing force of theatre space in action. It is created by every individual performer and simultaneously by a group of actors in the circumstances of a particular production. It is **a visual and sensory text** connecting: a) actors on stage with each other; and b) people on stage and people in the audience. (Meerzon 2005: 260)

Oh lord what have I gotten myself into!

> Chekhov's atmosphere is a multileveled experience corresponding to the intra- and extra-deigetic spaces of the performance created by actors, where the former translates as the space on stage seen by the audience, and the latter as **the space only referred to, existing in the actors' and audience's imagination**. Therefore, the first type of atmosphere within the visible space refers to *the explicit type of representation*, whereas the atmosphere between the stage and the audience occurs within the non-fictional theatre space and may be defined as *the implicit type of representation* (De Marinis 1993: 152). (Meerzon 2005: 260)

Similarly, the body movements of a literary characters may be said to exist in the readers' imagination.

> In Chekhov's vocabulary the term ***atmosphere* signifies 'the dominant tone or mood of, amongst other things, a place, a relationship, or an artwork'** (Chamberlain 2000: 87). It is a sort of tension, which is 'spread in the air, enveloping people and events, filling the rooms, floating through the landscapes,

> pervading the life of which it is a part' (Chekhov 2002[1953]: 54). In order to translate Chekhov's at times misleading terminology into the language of contemporary performance studies, it is important to see his atmosphere not as a mystical or mythological experience but as **a mode of spatial and temporal relationships between actors on stage, and between the stage and the audience**. (Meerzon 2005: 261)

This definition of atmosphere is actually serviceable. In a literary work, I would say, it is the description, narration and dissertiation about what is corporeally occurring in that world which constitutes the dominant emotional tone.

> **The action of the play provides information about the fictional space** and makes the new established playing area the sign of sign characterized by its **representational function**. (Meerzon 2005: 262)

Relevant: we know about the "universe" in the "discourse" only what the author has permitted us, as readers, to know.

> Atmosphere deals with **the visual formation of a stage illusion** directed in its referential function to the imaginary fictional locus. This atmosphere acquires the qualities of the indexical sign by creating a fictional reality and linking the stage and the audience, which in Uberfeld's words is '**the point of conjunction of the symbolic and the imaginare**, of the symbolism that everyone shares and the imaginary of each individual' (Ubersfeld 1999: 110). (Meerzon 2005: 264)

In case of the literary work, the reader's experience is similarly determined by a two-fold relation between shared assumptions about how concourse should be interpreted (what bodily movement a certain phrase signifies) and the cognitive representation borne from personal experience and fantasy.

> According to Chekhov, these 'possible worlds' are fully furnished (Eco 1977) with atmospheres, which are to be recognized and reconstructed by the actors through **the process of imagining the action, not analyzing it**. (Meerzon 2005: 265)

The difference between the points of view of a reader and the semiotician boils down to this distinction: the reader merely imagines, seldom analyzes; while the semiotician must not only imagine but also analyze.

> **Practically all the aidenece perceives on the stage can serve the purpose of enhancing atmospheres** or even creating them anew. (Chekhov 2002[1953]: 52-53)

In De Toro's semiotic vocabulary, **it is *the environmental index* that encodes the effective and emotive parts in theatre**: 'both music and lighting can indicate sad or happy states of being, or indicate the passage from reality to a dream world, without any linguistic meditation' (De Toro 1995: 83). (Meerzon 2005: 266)

I'm completely "misreading" this paper by drawing ideas about theatre into a constellation of ideas about literature, but all this is "for my current purposes". This "practically all" that can be perceived could be the justification for including *all* nonverbal phenomena, not only body movement. Even the character's relationship with his or her environment must be taken note of. This will become extremely tedious when I begin to analyze descriptions of sitting down, standing up, holding a pen, switching the light on, etc. but it has to be done, I think. It must become apparent later what aspects are more significant, not beforehand.

> In Chekhov's technique, the actor's body acquires functions of a universal tool consisting of rhythms, movements, gestures, based on collective archetypes and ideal images born in actor's imagination. **The body appears as a unity of physical and psychological characteristics**. Chekhov believes that the new theatrical language must be composed out of the structures or signs familiar to any spectator of any national origin. Atmosphere is one of them: it is transferable across cultures and sustainable within actor's bodies. (Meerzon 2005: 267)

The literary body, on the other hand, is linguistic and semiotic. Both the physical and psychological components are represented, not presented.

> By observing **or reading** the actor's gestures, the audience can understand the character's aims and desires. (Meerzon 2005: 267)

Nooooo...

Nadal, José María 1990. Enunciation and narration: World and text. *Semiotica* 81(3/4): 357-384.

> The semiotic phenomena called here *narrations* (i.e., **the explicit or elliptic descriptions** an utterance provides of its production, of that which the utterance states explicitly or elliptically is its production) are more often called *enunciations*. (Nadal 1990: 357)

I would have opposed the explicit to the implicit, but elliptic works as well. In fact, it's better, because it enables me to include Jakobson in the discussion.

> Fiction arises when there is no credible **correspondence** - or at least judged as such - between (A) the discursive syntactic and semantic structures of the enunciation's content form and the natural world in which it is produced, and (B) the narration and the part of the utterance which does not describe the narrator's role. The natural world in which enunciation is produced is also known as non-enunciation. (Nadal 1990: 358)

This author's definition of enunciation and narration are so weird. Splitting the world into enunciation and non-enunciation is even more bizarre than the distinction between verbal and nonverbal. In any case, I'll just pick and choose ideas for my own work. For example, *correspondence* may be a useful notion when applied between concourse and nonverbal behaviour.

> For the effective enunciatee, the iconicity of a text also depends on a possible intersemioticity between the text and the natural world. To obtain this **intersemioticity**, the actual enunciator will have to utter his text in accordance with the semantic universe of the enunciatee - i.e., according to how the receiver conceives that the natural world should be enunciated with a certain type of discourse, persuading him to believe that the utterance and his natural world are analogous. (Nadal 1990: 358)

Again, how weird is it to postulate *intersemioticity* as a quality rather than viewing it as a process, e.g. intersemiotic translation (or interpretation). It would appear, from terms like "actant" and "natural world", that this article is Greimasian. I have a feeling I may quit halfway through, especially because it's a long one. (Long pieces of semiologese are the worst.)

> The Paris School wrongly makes the implicit enunciator responsible for semiosis, and does not often distinguish between the subject effect created by the text and the subject who created the text. (Nadal 1990: 365)

Here I actually get what the author is saying. It's quite difficult to break through his jargon, but he seems to point out - as is clear in Jakobson's case - that the "addresser" of the message is a "verbal person" (here, the subject effect created by the text) while the "sender" is an actual person (here, the subject who created the text).

> Since **the world is a discourse** - as much as any other text - the real problem consists in knowing when a discourse is textual semiotics in the usual restricted sense. *A semiotic object may be considered textual semiotics when it is the result of an enunciation*. The defining feature of textual semiotics is its metasemiotic nature, as an utterance in another utterance, an utterance in the world. It is also the value of what is being constructed, of what does not belong to the natural world. If the system which produces the objects of textual semiotics is natural (for example, natural language), the products of such systems, textual semiotics, are characterized as being created, whether they be verbal texts, pictorial, etc. (Nadal 1990: 365)

My resentment towards the concept of "discourse" is steadily growing.

> A drawing or a text of a harangue can create a narrative situation capable of reconstructing its signification, whatever the intentions of the effective enunciators might have been, with whom they might or might not agree, and gree (in the case of the harangue) from the **syncretic semiotics** (gestures, movements, scents, clothing, and words) in which verbal semiotics are embedded (which will allow the catalysis of an implied enunciator of a higher rank). (Nadal 1990: 366)

The weirdness continues. There are syncretic signs and syncretic sign systems. According to this author, these can be generalized as "syncretic semiotics", whatever that may mean.

> Man understands the natural world as being meaningful. Its autonomous internal articulation allows us to consider **the world as a semiotic object** (Greimas and Courtés 1979: 339). The natural world in itself and human behavior not producing textual semiotics are also considered meaningful. Rain, reproduction, the outburst of Spring - these facts are very meaningful to manking. They are often far more defining than many of the articulate meanings produced by a case of textual semiotics. (Nadal 1990: 366-367)

I would like to agree, I really would. It's the jargon that's holding me back. I'm not sure I completely or xactly understand what is said here. "Internal articulation"? What is that?

> In spite of its proposal, the semiotic theory has hardly started the study of the natural world. **Most semioticians confuse the natural world macrosemiotics, or discourse that our conscience builds up about the real world, with the real world itself**, and, fearing the substantialism that might exist if they engage themselves with the study of the real world, which is really noncognizable, they put aside the natural world and limit themselves to textual semiotics strictly speaking. (Nadal 1990: 367)

It would be wise not to forego the essence of my crude distinction between word-signs, thought-signs and body-signs in favor of indiscriminate "signs" as such. These three types of signs are interrelated and interdependent, but not the same.

> Eric Landowski (Greimas and Landowski 1983: 3-4, 9-17; Landowski 1983, 1989) is right when he says that the natural world is but an utterance in a nonverbal language. (Nadal 1990: 368)

I won't even protest, because Greimas's definition of "natural world" is, at least at the moment, beyond my comprehension.

> Both semiotics, textual and natural, must be immanently studied. **Natural-world types an implied intentionality - natural in the former, artificial (oriented) in the latter**. (Nadal 1990: 368)

Implications.

> IN order to describe the relationship between natural-world macrosemiotics and textual semiotics we can imagine a script as follows: **let us admit that in a first macrolevel there is (semiotically, beware!) a real narrator** We could address him as God by convention. This real narrator would be located in a real statement which would only consist of the real world. There would be a series of original beings in it. The perception those beings might have, as far as original enunciators, of the real world would produce an utterance (or several utterances) which would be considered original. (Nadal 1990: 368-369)

How about we don't, though? There is ample possibility of substituting the metaphysical understanding of *a world uttered by God* with a more scientific understanding of biosemiotics. The "macrolevel of signification" of a projected supernatural being is out of our grasp, while the semiotics of the living world is growing steadfast.

> This reminds us once again that in the kind of semiotics we are practicing, we do not care about signs or their form of expression, but about figures belonging to the plane of content (Nadal 1986; 1985b: 537-538; 1985c; 1988a and b). (Nadal 1990: 380)

How about caring for both?

Ning, Wang 2008. From linguistic semiotics to cultural semioticS: Semiotic and narrative studies in China. *Semiotica* 170(1/4): 139-151.

> Modern semiotics was introduced in China along with the translation of such Western theorists as Saussure, Piaget, **Lotman**, Eco, Kristeva, Lacan, Derrida, and Barthes. And narratology in its structural sense was introduced into the Chinese context along with the translation of such theorists as Todorov, Genette, Propp, Bakhtin, Greimas, and Halliday. (Ning 2008: 139)

Neat.

> As is well known, at the beginning of the twentieth century or, more specifically, during the May Fourth Movement of the late 1910s and early 1920s, China underwent a sort of large-scale translation of Western theoretic trends and literary works. Almost all the well-known literary masters as well as their masterpieces were translated into Chinese, whic his strongly influenced modern Chinese literary creation. A history of modern Chinese literature is almost a sort of history of translated literature, for it was during the May Fourth Movement period that China's cultural modernity was born. The same is true of literary theory and cultural trends. (Ning 2008: 140)

No wonder I. A. Richards was so infatuated with China.

> Among various modern and postmodern Western cultural trends and literary theories, structuralism and its literary manifestations - semiotics and narratology - were also introduced and translated into the Chinese context after the introduction of the Anglo-American New Criticism, which was chiefly used to fill the gap of **close reading and detailed textual analysis** lacking in literary criticism. (Ning 2008: 140)

I'm in risk of falling into that gap, as I lack any kind of literary criticism.

> The author wants to argue that narratology should still be viewed as **a sub-branch of literary study**, on the border of rhetoric, logic, and grammatology. (Ning 2008: 143)

"Body language in literature" seems similarly, at this point, as a sub-branch of semiotics on the border of literary study, nonverbal communication research and cultural semiotics. // Also, I think he meant grammar, not grammatology (which is Derrida's brain-child).

> According to Lu Xun, Chinese intellectuals are famous for '**grabbism**' - they may 'grab' anything useful to their own writing or research. (Ning 2008: 145)

Oh boy.

> At present, the pure 'classical' narratology in its structuralist sense seems to be dead, only used by a few literary scholars of a certain linguistic background **or for graduate students in their thesis writing**. (Ning 2008: 146)

A licence to take some liberties on the theoretical plane.

> Since a central notion of *I Ching* is *xiang*, '**The *xiang*, understood as sign or sign-function**, encompasses the entire field of semiotic phenomena and is not confined to the visual sign or image. It lays the conceptual foundation of a unified approach to semiotics. The theory of signs of *Yijing* has provided the occasion for reinterpretating the other Classics and by extension all aspects of Chinese culture.' The author here approaches the idea of the 'sign' in *I Ching* and the later exegetical tradition in four aspects: 1) definition of the sign; 2) typology of signs; 3) hermeneutics of signs; 4) epistemology of signs. (Ning 2008: 148-149)

It would be nice to know "sign" in many languages.

Noakes, Susan 1987. Dante and Orwell: The antithetical hypersign as hallmark in literature and politics. *Semiotica* 63(1/2): 149-161.

> It is especially important to 'the Party' to eliminate antithetical thoughts; that is, 'the Party' strives to make it possible to hold, and articulate, only one given concept on a given matter, and impossible to hold or speak an opposite concept.
> **Orwell's satire thus addresses the centrality of language to political life**. More broadly, it places semiosis at the center of any attempt to masure the health of a particular political system by suggesting that efforts to limit semiosis are characteristic of bad government. (Noakes 1987: 149)

Is *newspeak* antisemiotic, as this author claims, or omnisemiotic? I think that the centrality of language has already been stressed enough. Perhaps someone should address the centrality of behaviour to political life?

> Well-suited to the study of Dante's masterpiece' and especially of the notion of semiosis it develops, is Maria Corti's (1967) concept of the **'hypersign'**, the type of sign which she posits as characteristic of literature. As the formation of the term indiactes, the hypersign is not conceived to be different in kind from other (nonliterary) signs. The difference is rather one of degree: the hypersign is *more* a sign than other signs, in that **it is more productive of meaning, more multivalent**, than they. (Noakes 1987: 150)

Fiordo's *hypersemiotics* should perhaps be explained in the same way: through it's "productive" and "valence" aspects. But I have doubts whether hypersemiotics and hypersign can be consolidated, as they seem to originate on the basis of very different approaches. And, I would argue to the opposite effect: what makes nonverbal and nonliterary signs more productive of meaning and more multivalent is their "effervescence" (fast temporal dispersion and diffusion, not being fixed) and less possibility for consensus. Although every reader may have his or her ideas about what a

given word, passage or chapter meant, it is possible to come together with other readers and hammer out a "final" interpretation (at least theoretically). A body-sign, on the contrary, may be glimpsed by a single person and leave that person to invent his or her own interpretation, which will influence further interpretations if that person decides to ask for second opinion. In other words: in literature, the dynamic interpretant is more prone to become final; while in "real life", the immediate interpretant is more prone to become final.

> […] I will argue that the antithetical *literary* hypersign, whether intertextual or intratextual, may serve as an heuristic device for examining the structure of *nonliterary* signs […] (Noakes 1987: 151)

This seems promising.

> This is an instance of intertextuality, the creation of text (here, Dante's) or discourse by relation to another text, which is antithetical in structure. Its antitheticality seems gratuitous; that is, it is there for its own sake, not to forward a narrative action. (Noakes 1987: 152)

Something similar to this intertextual antitheticality occurs between Orwell's *1984* and Bradbury's *Fahrenheit*. In *1984* Winston recalls seeing a film in which a fat man is on a boat and riddled with bullets by a plane. In *Fahrenheit*, the protagonist Guy Montag escapes the police helicopter by diving into water from a boat. I'm not all that sure that these two passages are related at all, but it would be interesting to compare them, if I were to include a wider corpus of dystopian literature.

> Aquinas makes clear that no interpretation, whether of Scripture or human event, may be accepted as final until time stops moving: that is, until the Resurrection. (Noakes 1987: 152-153)

Dante's Aquinas has a good point. Is any interpretation (or, rather, interpretant) truly final? One would imagine that semiosis ends with death - no consciousness, no sign-processes, no nothing. But when we stick to Peirce's understanding of the syncretic nature of the individual, then no interpretation is truly final until the end-days, when all human consciousness is gone and no further interpretation is possible, for there is no-one to perform interpretation. What a grim perspective.

> Thus, Dante creates intertextual episodes, the conspicuous antitheticality of which would tend to teach contemporary lay readers some very important things about literary language: that it is not to be read literally; that it is polyvalent; that it may simultaneously mean two things which are opposites. This important lesson about literary language can then be applied, not only to other *intertextual* segments, but, more importantly, **to the *intratextual* unit, to the total hypersign, the *Comedy* as a whole**. (Noakes 1987: 155)

Here it would appear that Noakes' *hypersign* is in some sense similar to Mukařovský's *semantic gesture*.

> The same is true, centuries later, of the semiotic model of political life implied (antithetically) by Orwell's satire. Among the major slogans of 'the Party' Orwell (1961: 32) presents is this: 'Who controls the past … controls the future: who controls the present controls the past'. Orwell's archetype of the sick political system exemplifies **suppression of semiosis across time as well as among different individuals or classes**, through the attempt to develop 'words of unmistakable meaning … which rouse the minimum of echoes in the speaker's mind' (Orwell 1961: 253). In such a perverse system, Dante's warning, voiced by Thomas Acquinas (*Paradiso* xiii, 134-142), that all human interpretation is necessarily provisional would be 'thoughtcrime'. Conversely, the healthy political system would be one acutely aware of sign structure, and particularly of its essential alternativity and temporality. (Noakes 1987: 160)

I was wondering when will this paper return to Orwell. It doesn't seem justified to mark Orwell in the paper's title if he's mentioned in the paper only on a few pages. In any case, the suppression of semiosis across time is not only verbal. Winston finds a picture of inner party members that conflicts with the official narrative. He is forced to destroy it. *All* documents and objects pertaining to the past are to be destroyed.

Poyatos, Fernando 1977. Forms and Functions of Nonverbal Communication in the novel: A New Perspective of the Author-Character-Reader Relationship. *Semiotica* 21(3/4): 295-337.

> 1.1 A cursory reading of a page in a novel, where both the writer and his characters speak (they among themselves, he to us), that is, where an interactive conversational encounter takes place alternating with **the author's own observations about it**, shows that if we were to rely exclusively on what words those characters say - depicted on paper as printed lexemes - and on a few punctuation marks, plus some instances of extralinguistic communicative features, a good part (perhaps the most important one) of the total human message would be simply lost, even though not so in the mind of the novelist. (Poyatos 1977: 295-296)

I would not have drawn this distinction, as whatever (observation) comes out of the character's mouth, so to say, is also, by some literary proxy, the author's observation.

> (d) eleven descriptions of the kinesic behavior of the three participants in their face-to-face conversation, of which two describe the way Spandrell throws back his head before laughing, and one the way he looks from Mary to Rampion "almost triumphantly"; two more, Rampion's frowning at what is being said, one his "staring into his coffee cup", and one his looking at Spandress "distastefully"; and two Mary's glancing at her husband, once "enquiringly", one her lighting a cigarette, and one her shutting her eyes to think of her youth. (Poyatos 1977: 296)

Eleven concursive passages on one page is about an average if it features a conversation.

> Another passage might have fed fewer, or more, elements to be broken into. This example will suffice. It was meant simply to show **the limited number of devices available to a novelist, and ultimately to a printer, for the readable conveyance of people's physical and intellectual activities**, and this we can grasp at first sight.
> A second look at the same page, however, will tell us:
> (a) that a substantive part of the printed text is aimed at describing nonverbal activities which are produced either simultaneously with words or alternating with them; (Poyatos 1977: 296)

Are these devices really limited in number? This seems like an important point.

> [...] as I will specify later, the repertoire of **nonverbal communication symbols** is much more limited than the one symbolizing verbal language, that is, what traditionally - but perhaps not one hundred percent accurately - we call words. (Poyatos 1977: 297)

There's your problem right there. The repertoire of nonverbal symbols may indeed be limited, but icons and indices can become symbols through semiosis. Just because the bread aisle in your local supermarket has a fixed size does not mean that there aren't stores of flour or endless fields of grain fields out there.

> […] which are distributed among Vocal-Verbal, Vocal-Nonverbal, and **Nonvecal-Nonverbal** forms of communication.
> All bodily activities within those categories are present in narrative fiction, and writers, in greater or lesser degree, try to convey to their readers the perception of blushing and goose flesh, of perspiration and tears, of soft skin and body scents. Naturally, the degree in which bodily phenomena are granted **true literary and intellectual values** depend entirely on the artistry of the narrator, and this quality plus the activities themselves deserve serious attention. (Poyatos 1977: 297)

I'll be dealing primarily with nonvocal-nonverbal forms of communication. What is true literary and intellectual value? And what are false literary and intellectual values?

> As for *chronemic behavior*, although time - including the duration of silences - plays an important structural function in **the interactive encounter being depicted in the text**, and on some occasions defines certain social and cultural characteristics, it is not an essential element by which to judge the stylistic and technical qualities of a narrator, as are lanugage, paralanguage, and kinesics. (Poyatos 1977: 298)

Again a relevant difference: Poyatos is oriented to nonverbal aspects in a conversation (interactive encounter) while I'm oriented towards nonverbal aspects as such, whether they occur in the context of an interactive encounter or not. For me, the intrapersonal aspect is equally valuable.

> I would like to indicate briefly how writers and printers have managed heretofore to **represent nonverbal elements**, or rather, which ones they have represented, so that later I can discuss how the message is transmitted from the original author, or creator of characters, to the ultimate, but multiple, recreator, the reader. (Poyatos 1977: 298)

Nonverbal elements of interactive encounters, not, for example, nonverbal elements of the universe of discourse.

> Thus, knowing that both the average letter-writing layman and the professional novelist strive, in different degrees, to achieve **a certain paralinguistic realism**, and that a few solutions have been used for centuries while others reflect today's concern, I would like to suggest the possible objectives in this endeavor by simply outlining the classification of paralinguistic phenomena I have differentiated. (Poyatos 1977: 300)

Hmm. I wonder if I could use the notion of realism in my work? Moreover, could I use Jakobson's early paper on realism to do it?

> "You don't know what it is to be a cripple. Of course you don't like me. I can't expect you to." / "Philip, I didn't mean that," she answered quickly, *with a sudden break of pity in her voice* … / He was beginning to act now, and *his voice was husky* and low. (Maugham, *HB*, LXI, 267 [italics mine])

Modifiers: Differentiators: forms and degrees of whispering, of loud voice, of crying, of laughing, etc., when they override words. (Poyatos 1977: 300)

There is something to be learned here from Poyatos's presentation of the quote: line breaks can be symbolized with /, and ellipsis with - here I would add square brackets to those three points - […].

> […] something perspicaciously acknowledged by the more persceptive novelists, who obviously make a point of specifying their characters' communicative behaviors, whether by doing so they succeed in **individualizing** them or not. (Poyatos 1977: 301)

I should look into individualization. At least *some* literary theory is necessary for my work.

> The situation is rather absurd and merits serious investigation, for those sounds, although traditionally regarded as abnormal and nonspeech sounds from the point of view of our western languages, possess a perfectly 'normal' semantic value within our vocal communicative repertoire, form constructs that have as much lexical value as words, and are perfectly encoded and decoded by members of a culture as well as cross-culturally. Therefore, there is no reason to believe that, if they were consistently represented by the existing orthographic signs, complemented by some additional ones, they cold not appear as dictionary entries and be used in literary as well as non-literary writing. (Poyatos 1977: 301)

I have noticed myself using a lot of these vocal signifiers, e.g. "Hmm," "Oh," "Mhmh," etc. This blog is riddled with such exclamations. I see no reason why an essayistic or scientific discourse should not make use of these signs.

> Extensive research could be done about paralanguage in narrative literature: the voice qualities that seem to appear more often, those associated with specific cultures or specific socioeconomic strata; how far novelists can go in **the realistic portrayal of the people they create**; and which literary tendencies are apt to give more weight to nonverbal communication. (Poyatos 1977: 303)

Oh, yes. Extensive research. How's that going?

> 3.2 It is true that a written sign symbolizing 'standing', or 'sitting', or 'raised eyebrows', would still need **a complementary verbal specification**, unless a very refined transcription of kinesic activity were devised. (Poyatos 1977: 304)

This specification may include, but is not limited to, inferences of emotion (*sensu* Ekman & Friesen 1976).

> The advantage of using a few basic kinegraphic markers is that the reader would be able to perceive the kinesic behavior of the characters, not before or after their linguistic one, as it happens with the author's descriptions, but actually synchronize with it. (Poyatos 1977: 305)

This seems ludicrous. I imagine that if we were to adopt this idea today, it would be something like an audiobook with an accompanying vide which zoomed in on certain facial and hand behaviours. Or something like that. Teenagers already use GIF images to illustrate their emotions. It's hard to tell where this thing will go.

> 3.3 At any rate, one must concede that whatever kinegraphs one could introduce in a literary text would undoubtedly replace the literary process itself (by which reality can be rendered in **subtly varying forms**), and that the artistic difference between two writers, based on their individual description and evocation through words, would be seriously curtailed. (Poyatos 1977: 305)

"Subtly varying forms" - Poyatos sometimes has a knack for jargon.

> In fact, the whole sensorial world which surrounds us in real life is transmitted to us through writing and printing, which in turn will elicit images of it in our intellect, according to the writer's skill. In a novel, acoustic, visual, tactile and kinesthetic, olfactory, and gustatory signs are all reduced to visually perceived ones. This is the limitation and wonder of the writter word. (Poyatos 1977: 306)

Word-signs (written words), thought-signs (images in our intellect) and body-signs (visual, tactile and kinesthetic signs).

> From a semiotic point of view - not perhaps a literary one, unless the very concept 'literary' is revised - any novel, even a poorly written one, appears as a fascinating display of communicative power and of transmitting devices. (Poyatos 1977: 307)

Exactly why I have chosen a corpus of short novels by Estonian authors from the 1920s and 30s rather than lengthy and appreciated masterpieces by international greats. From the standpoint of my research object, the type of literature plays an insignificant role.

> *Stage 1*. The process is initiated when the writer, drawing from his own world of **physical and intellectual experiences**, begins to decode and select as his material all the signs related to those experiences. (Poyatos 1977: 307)

The physical side includes sensorial, lived, sensations; the intellectual side includes selective recreation of directly experienced or read elsewhere.

> *Stage 2*. As that character acquires life in the mind of the narrator through somatic and intellectual features, codified now for the future reader, the second stage of his transmission to the latter takes place. It consists of **a channel reduction**, made possible only by words, since the whole multisensory and intellectual world directly experienced by the writer is going to be reduced to the morphologico-syntactical representation (supplemented by a few punctuation signs) which is the written text, that is, a visual form of expression. We could say that it is **a sign metamorphosis**, which the reader will later trigger again so that the inverse may take place in the decoding process of his reading. (Poyatos 1977: 307-308)

Exactly the *body-sign → thought-sign → word-sign* sequence and its reversal as I outlined somewhere above. Notice also that this channel reduction and sign metamorphosis essentially involves transformation from hypersemiotic to hyposemiotic, or vice versa.

> We, as readers, find the character's behaviors in two forms:
> (a) explicit, in other words, the visual printed signs: morphologically and syntactically modified words, **verbal descriptions of nonverbal activities**, and punctuation marks; and
> (b) implicit, not even visually present in the written or printed text, but rather latent **'between lines' and intellectually perceived**, in which way they will, in a hidden dimension, complement the author's implicit repertoires, and also enrich the reader's own sensations according to his own sensitivity. (Poyatos 1977: 308)

At this point it seems that it is possible to study only the explicit forms. Implicit forms would have to be inferred or invented, which makes them inherently subjective and, for my purposes, useless.

> Besides considering the previous comments as a basis for an elaborate study of certain aspects of realism, as I will discuss later, I would also suggest - as **a sort of *literary anthropology*, or historical social psychology** - the systematic investigation of the historical and documentary value; not only of the language, paralanguage, kinesics, and proxemic behavior of other periods of a culture, as described in its older literary works, but of other nonverbal activities, such as body adaptors (clothes, jewelrly, cosmetics), object adaptors (handling of arms, belts, and long disappeared artifacts), or affect-displays (as shown on many occasions by the characters). (Poyatos 1977: 313)

Something like this already exists. *The Politics of Gesture*, edited by M. Braddick, is an example of such scholarly work.

> 6.3 Even if we concentrate on explicit nonverbal communication as described in a foreign culture's literature, I would offer some tentative suggestions just to explicit scholarly interest as to:
> (a) how to foreign reader decodes certain paralinguistic, kinesic, and proxemic behaviors which do not correspond to the behaviors displayed in his own culture in similar situations;
> (b) how often he misses **certain important nuances of meaning attached to some nonverbal activities**, and whether or not these could be clarified by a translator's note when it might cause a gross misunderstanding. (Poyatos 1977: 314-315)

I'm considering writing a short appendix for my thesis in which I would compare the most important phrases in English, Estonian and German.

> We can, for sure, associate the specification of paralinguistic and kinesic behaviors with the great figures of nineteenth-century realism or with the authenticity of Dreiser's wourld, but it would take **a very deep analysis of the most hidden layers of literary, esthetic, and personal characteristics** to even attempt anything like a taxonomy of narrative literature based on the use of the representation and description of nonverbal communication. (Poyatos 1977: 315)

Way too much work for any single scholar.

> Trying to come closer to the understanding of the forms and functions of this tendency, however, I would like to point out that the morphologico-syntactical-orthographical vehicle used by the writer for that purpose can be either *poetic*, that is, deliberately esthetic (sometimes evoking more than saying), or **merely *functional*, as a significant stripped of any artistic intentions, expressing with the most indispensable elements the physical behaviors of the characters**. And yet, because of the writer's basic poetic vein, we may find both forms side by side, giving us a straightforward but aritstic image of the world. (Poyatos 1977: 316)

"Merely functional" wouldn't do in a Jakobsonian spectre. It would have to be replaced with something like Mukařovský's "informative function".

Poyatos, Fernando 1980. Interactive functions and limitations of verbal and nonverbal behaviors in natural conversation. *Semiotica* 30(3/4): 211-244.

> I would define *natural conversation* as the spontaneous communicative exchange of verbal and nonverbal signs between at least two human beings. However, I am deliberately using the term natural throughout this paper, not just to refer to natural languages as opposed to artificial ones, but in terms of natural as opposed to **contrived situations in which there is no spontaneity of thought and deliverance**. (Poyatos 1980: 212)

Isn't the whole point of *newspeak* to contrive all situations so as to exclude thought-crime?

> Words, whether coined and utilized as arbitrary signs ('house'), or **echoic signs ('swish')**, lack the capacity to carry the whole weight of a conversation; that is, all the messages being exchanged in the course of it, as our verbal lexicons are extremely poor in comparison with the capacity of the human mind for encoding and decoding an infinitely wider gamut of meanings, to which at times we must refer as ineffable. If a natural conversation were to be conducted by means of words only, there would be not only **an intermittent series of 'semiotic' (but signless) gaps'**, but some overriding vacuums as well, which are actualy filled by nonverbal activities, either segmental (i.e., alternants and meaningful silences) or stretching over varying portions of our speech, from single phonemes, to sentences, to a complete conversational turn. (Poyatos 1980: 215)

Echoic - iconic. There are a few papers on meaningful silences above.

> On the other hand, noncommunicative silence and stillness cannot be said to be limited at both ends by predictable behaviors, nor to support, empdasize, or contradict the verbal and nonverbal messages, **nor to show any specific structure or functions, since they happen outside communicative encounters**. (Poyatos 1980: 216)

I disagree, because communication is not the sole harbinger of structure and function in human behaviour. Winston's silence in his corner crook, outside of the telescreen's field of vision, is quite significant.

> The chart 'External Somatic Communication' in Figure 2 offers a comprehensive classification of the various channels and systems operating between sender and receiver - without unnecessarily exhausting the enumeration of body-based sounds, for instance, beyond what may concern the student of face-to-face interaction (cf. **Wescott 1967**); the various categories to be distinguished in paralanguage, kinesics and proxemics; and a few examples of the different forms of behavior and/or situations corresponding to each system. (Poyatos 1980: 219)

After reading Wescott's paper a year ago myself, this is the first reference to him that I have come across.

> (d) *Re-statement*, reported by Duncan (1973: 39) as 'brief restatement', as in the case in which 'the auditor restates in a few words an immediately preceding thought expressed by the speaker'. (Poyatos 1980: 232)

I wonder if this includes the case of "verbal interference".

> (f) *Prompting signals*, by means of which listeners can prevent the speaker from saying the wrong thing, or may ask him to introduce someone he was supposed to introduce, or remind him of something he is supposed to say (mainly by gestures, accompanied perhaps by paralinguistic clicks and audible breath intakes). (Poyatos 1980: 232)

Game of charades. Also, a frequent occurrence in comedy - an example that comes to mind is a scene in *The Campaign* (2012), wherein a campaign manages prompts his candidate on the "our father" prayer.

> [...] blind cointeractants, for instance, are totally missing the **coverbal kinesic behavior** (as when a sentence begins verbally, continues with a verbal ellipsis, and is completed kinesically) [...] (Poyatos 1980: 234)

Cool. I was in need of a definition of "coverbal".

> But we are forced to acknowledge lotions and cosmetics (**intimate extensions of body communication**) as true **body-adaptors** with which humans compensate, in gender-specific ways, for their almost total lack of natural controllable olfactory systems, and which can play definite roles in interaction, as they are overriding elements during, for instance, a man-woman encounter, provoking specific changes in that encounter, not only as they become costructured with verbal and nonverbal activities, but even providing an additional important dimension to verbal silences (which may not be kinesic, paralinguistic, or proxemic pauses). (Poyatos 1980: 235)

Interesting perspective. Should consider this in treating Winston's musement on his experience with an elderly prostitute and Julia's venture with make-up.

> Rules and counterrules are treated differently according to the person's psychological configurations (very extrovert and/or excitable people tend to use simultaneous speech more often than introvert and/or relaxed people), to emotional states (**pathological conditions**, as in some of Scheflen's reported schizophrenic patients [1973], or in occasional critical states of depression, fear, etc.), or to the proxemics imposed by furniture arrangement (objectual built environment), which may block off subtle paralinguistic cues at an improper far social distance and thus increase the use of some receiver's within-turn behaviors. (Poyatos 1980: 237)

Accumulating terminology: In *1948*, dissent is treated as a pathological condition. (General statement about the "You are insane, Winston" section.)

> I have endeavored to demonstrate that there is much to learn about how our species communicates by **microanalyzing** natural conversation through the integration of all its components, as well as by isolating each one in search of its **communicative properties**; but also that unnatural or contrived conversation is the very stuff of a great part of the literatures of all cultures, and that there is a wealth of analytical possibilities in it for a deeper interdisciplinary approach to them. (Poyatos 1980: 238)

My microanalysis of nonverbal behaviour in a dystopian novel focuses on (text-) semiotic properties.

Rewar, Walter 1989. On hierarchy, extension, and boundary in the cybernetic modeling of the literary text. *Semiotica* 75(3/4): 229-255.

> A poem, however faithfully paraphrased or translated, will reflect profound changes in its semantic content. For Saussure, *langue* was **a social fact**, a totality of rules and conventions, a communal object, which he distinguished from its individual manifestations in *parole*. Hjelmslev associated Saussure's distinction with the more general and dynamic concepts of *process* and *system*, which he set apart even more categorically from the 'form' and 'content' dichotomy: a system, although conceivable in the absence of a process, requires the latter before it can be studied; and a process, in order to be intelligible, presupposes a system (Hjelmslev 1968-1971: 192). (Rewar 1989: 231)

Relevant if I wish to use "system" and "process" in my work. Also, "concourse" would be like *langue*, and the description of nonverbal action in a novel would be *parole*.

> Hierarchic links are formed between phonemes, morphemes, words, and other units of discourse. Hierarchy is manifest, moreover, between classes of elements, such as the classes of all phonemes, morphemes, words, etc. An important feature of hierarchy is that, in some instances, it does not permit linkages to occur, which suggests that all semantic associations are not realized in the interpretive schemes of a given historical practice. (Rewar 1989: 231)

It would be interesting to find out whether nonverbal elements in literature could be presented in a hierarchical manner.

> Although **analog signals must be transformed into digital representations before they can be manipulated at the symbolic level**, this does not mean that the analog shuns representation, that it operates beyond the pale of cultural communications, and that its relationship to the digital can be best characterized by means of a dichotomy. Compared to the analog, digital signals hold a clear advantage in syntactic flexibility. When transmitted over long distances, they are resistant to noise and distortion, and they can be periodically regenerated to their original form with a high degree of accuracy. (Rewar 1989: 233)

Quite relevant for my purposes. It is difficult to accurately convey nonverbal behaviour, unless you "translate" it (intersemiotically) into verbal symbols. It will lose it's immediacy and a lot of detail, but it will gain "flexibility".

> However, pervasive bias favoring the digital (found in the *sciences humaines*) which associates the digfital to rational processes and symbolic discourse, and uses it as a fromework with which to bind the analog, makes us forget that analog signals exhibit **a semantic density** which is lost in the digital. This density derives from the fact that **its expressivity** is not restricted to discrete, pre-selected levels of representation and to grammatically bound syntactic positions. (Rewar 1989: 233-234)

"Semantic density" and "expressivity", not immediacy.

> Selectivity, as an informing concept, does not have the power either to transform analog representations into digital ones, or indeed to represent them by digital means. Analog differences require tracking, and correct interpretation, through their entire range of values. **Digital representations of the analog are created not by selection, but by approximation techniques that ignore all data that happen to fall between the sampling cycles**. Consequently, the significance of the resulting representations is related to the complexity and adequacy of the sampling algorithms used to translate the analog signal into digital form. (Rewar 1989: 234)

Wow. This has to be translated into more approachable terminology.

> The text is an instance of a sign system capable of storing information. It is also a code which organizes a sequence of strings carrying an assumed semantic content. (Rewar 1989: 235)

Compare this to early Lotman, especially the "code-text".

> **Literary systems, and cultural systems in general**, when built on the model of natural languages, reveal a specific type of organization which results not from mechanical and purely logical selection and transpositions of elements, but from resolutions (either successful or unsuccessful) of the paradoxes inherent in the translation of analog to digital representations and of relationships which processes establish with their system. (Rewar 1989: 237)

In other words, literary and cultural (sign-) systems result from the translation between heterogeneous systems.

> Some writers have transposed Lévi-Strauss's single-level, combinational understanding of representation and language to the center of their own commentaries, stating, for example, that 'there is no marked difference between a theory of human action and a theory of the narrative', concluding that 'there is no theory of human actions which is not first a theory of the narrative, and vice-versa' (Blanchart 1977: 2). (Rewar 1989: 239)

I would object. But I would first have to delve into action theories, which I curiously have not done yet. *Blanchart, M. 1977. Searching for narrative structures.* Diarcitics *7(1): 2-17.*

> In addition to common codes, senders and receivers possess a set of rules, stored in memory and addressable by the communicational process, with which to correlate information in order to make it significant. The exchange of information in a text/audience interaction does not involve a passive convergence of intentionalities. It is an instance when **an author's language engages the language of his readers**, who must invoke rules of translation adequate to maintain the comprehensibility of the artistic communication. **The model of literary communication** proposed by Lotman (1974: 301; 1983: 15-30) holds that senders and receivers do not use only one code. Even in the simplest case they rely on at least two codes, which intersect in some way, guaranteeing in this fashion the selectivity required to generate information. (Rewar 1989: 244)

Should I approach the problem of reception from a Lotmanian standpoint? What alternatives do I have?

> Communication between the analog and the digital assumes a boundary that not only consumes information, but translates it in both directions, from one environment to the other. In Lévi-Strauss, the transformation of the methodological tension between the analog and the digital into a digital distinction

> separates representations from their real-life context. **All representations are treated as if they were of the same type**. The complexity of new syntactic combinations they create fails to compensate for the semantic reduction and the reduction in semiotic freedom that follow. **Representations are created by the combination of elements which make up other representations**. By acting only on themselves, they lose their ability to act in the world, and they can no longer affect the structure of other systems (Lévi-Strauss 1971: 540). (Rewar 1989: 245)

If I wish to delineate *concourse*, it would appear that I need to argue against this contention and point out that there are various forms of representations. How deep into issues of representation do I wish to delve?

> Writers of the Tartu Circle attempted a summary classification of systems by pointing out that biological processes are already complex. Systems simpler than the biological can be assigned to a class of elementary systems. **Systems that relate to language and culture belong to a class of ultracomplex systems**; consequently, the literary text may be looked upon as an example of an ultracomplex cybernetic structure (*Trudy po Znakovym Sistemam* 1966: 5-6). (Rewar 1989: 247)

Concourse would be an ultracomplex system in this sense, although I don't exactly see the value of designating it as such at the moment.

> The text, as an event from the level of *parole*, combines systemic (linguistic) and non-systemic (historical, economic, psychological, esthetic) elements. (Rewar 1989: 251)

I am inclined to dismiss Saussurean jargon, but not the truistic statement itself.

> The binding effect, which creates the sign, depends on codes and the translating capabilities of boundaries to exchange information with other (analog/digital) systems. Because translation between systems is tied to the transformation of relatively discrete, similar or dissimilar elements, and an author's text is developed at the boundary of other texts and systems, a text realizes, through intertextuality, **relations that bind together both linguistic and non-linguistic systems**. (Rewar 1989: 252)

Almost exactly the stuff that I'm trying to get at. How does this "binding" occur? Are some signs "pre-bound"?

> Culture may be defined as **a pattern of representations inscribed in social memory**, and a hierarchy of texts constrained by variously structured channels of communication, in which the literary text performs both semiotic and modeling functions. (Rewar 1989: 252)

It is important to add "social imagination" to "social memory".

> Although it is difficult to define the point at which analog signals are transformed into digital ones, social practice has tended to develop the means to punctuate and transform differences of analog representations into discrete elements, which upon binding function as signs that permit them to articulate social meanings. The process of emergence, in other words, not only crosses boundaries, but also creates them, together with their potential semantic contents. It also contributes to the formation of new codes, which may evolve both from the basis of older ones and from others, more abstract. (Rewar 1989: 252)

Pfff. Good stuff. Good article.

> The text's semantic content derives not from a 'transposition' of elements taken from other texts, but from a translation of information from other systems, and other classes of systems, into own its unique system of representations. (Rewar 1989: 254)

It's all very systemic.

Scollon, Ron 1998. Reading as social interaction: The empirical grounding of reading. *Semiotica* 118(3/4): 281-294.

> In the fifties, the poet Dylan Thomas satirized shallow intellectuals by suggestig that they were more concerned with being seen to be readers of Kiergegaard than with doing any reading. In a recent episode of the American television sitcom *Roseanne*, Roseanne's daughter retreats to her room where she is shown holding, but not reading, J. D. Salinger's *Catcher in the Rye*. She suggests to her aunt that if she would like to read, there is 'some Vonnegut' ove non the shelf. Times, titles, and authors have changed, but this use of the act of reading to display something about oneself to others has not. (Scollon 1998: 281)

This is something I'm at fault with. My blog, this blog, is a database of almost everything significant that I have read during the past four and a half years or so. I imagine that other students do quite a bit more reading than I do, but because I keep track of my readings so pedantically, I may appear more well read.

> Perhaps the act of displaying one's reading matter for others to see would be analogous to driving the latest prestigious car or living at the right address, not as the capital in itself, but as the display to others that one does, in fact, have access to such riches. (Scollon 1998: 281)

Look at me, I have enough cognitive capital, or whatever, to read scientific articles.

> I have taken this strategy, which has shown itself to be effective in the study of face-to-face (and largely symmetrically interactive) situations, and have begun to apply it to situations in which the social interaction polarizes between one person or group of people who are largely watchers of the activities or poses of other individuals or groups, including situations in which the posing is accomplished through such media as television, radio, and, in this case, print. **I call these situations 'watches' on analogy with Goffman's withs** and define a watch as
>
> > any person or group of people who are perceived to have attention to some spectacle as the central focus of their (social) activity. **The spectacle together with its watchers constitute the watch**. (Scollon 1996)

By this definition, football players, referees, and spectators form a watch; a university lecturer and his or her students form a watch; a television news broadcast and the viewer at home form a watch; a police officer sorting out an automobile accident along with the injured parties and the spectators who have stopped to observe form a watch, and a person riding along on an underground train reading a book or newspaper forms a watch. In each case there is what I have called **the spectacle, that is, the focus of observation** - which may be ongoing action as in a football game, or in a fixed form as in a text - and **the watcher, that is, the observer or group of observers** who are giving over their primary attention to the spectacle. (Scollon 1998: 284-285)

Compare this to Ruesch and Bateson's "communication system". The "watch" has some implications on people-watching. And it would appear that Bühler's organon model is essentially a "watch" - both subject and addressee are giving their primary attention to the outside stimulus.

> Not only that, by grabbing the chin we can see a direct disruption of the primary **view-sign**, the axis of gaze between Master Gao's eyes and the text he is reading. (Scollon 1998: 286)

A primary what?

> Based upon the reader's claim to non-interference and upon the nested frames by which concentrated reading is claimed, it is understood that a person reading a book is fully occupide socially and, therefore, is not, in fact, a single as a person alone in public would be if not immediately interacting with another person. Thus **people** (perhaps more women than men) **who find themselves alone in public, such as when they are traveling** on planes or sitting in waiting rooms, **may strategize to avoid being accosted in unwanted ways by making a display of reading**. Having a book in had allows one to temporarily close the snap frame of actually attending to the text to look up and say to a potential intruder, 'Excuse me, but I must finish this before this afternoon'. Without the book it is much more difficult to say, 'Excuse me, but I must stay alone during the next 30 minutes'. (Scollon 1998: 288)

This is my strategy, although being intruded is not a great threat in Estonia. I just find that the train ride to hometown or back goes much quicker when I'm reading a book.

> [...] Jones (1995) has described a television commercial (API) in which we see, from behind, a heterosexual couple holding hands on an MTR (Mass Transit Railway) station platform in Hong Kong. Across the tracks in front of them is a large, lighted advertising box with an AIDS awareness announcement. We only see this announcement for a quick second on the screen but are given to understand that we are watching the couple as a watch who are focused upon this announcement. We then see the couple momentarily squeeze each other's hands. Thus **the tie-sign of this with is transformed into a view-sign by which we are to infer that they are seeing and interpreting the announcement before them**. (Scollon 1998: 289)

Alas, a view-sign is a sign of viewing.

Seaford, Henry W. Jr. 1978. Maximizing Replicability in Describing Facial Behavior. *Semiotica* 24(1/2): 1-32.

> Whatever the question, one is always faced with the corrollary problem: **how can facial behavior be best described?** One answer to this question is the focus on this paper: viz., that **description is most felicitously accomplished with reference to the contractions of the various muscles**, a view which is by no means unique. By way of approaching this subject, a cursory review of some studies of the face will be made. In addition to artists, anatomists, and physiologists, the face has been studied by anthropologists, biologists (ethologists), and psychologists - each with a preference for how facial behavior should be described. (Seaford 1978: 1-2)

"With reference to muscles" is indeed not surprising in the least bit. I'd like to know about how artists would *describe* it.

> In 1936, Goldstein pointed out that, with all the voluminous, anthropologically-related literature on human growth, there had been relatively little on the face to that date. He summarized what there was. As early as 1866, Weckler had studied the development of the head and face. Hrdlicka (1900) and Connolly (1928) made interracial surveys. Boas (1911) studied morphological changes in immigrants. Hellman (1927, 1935) made important contributions. Schultz (1920) and Schaeffer (1935) wrote on ontogeny; Krogman (1930, 1931a, b, c.) on phylogeny.
> Loth (1949 studied facial variation in the structure of facial muscles, and concluded there were differences between Caucasoids and Negroids, a conclusion that had been reached earlier by Huber (1931). (Seaford 1978: 2)

- Goldstein, Marcus S. 1936. Changes in Dimensions and Form of the Face and Head with Age. *American Journal of Physical Anthropology* 22: 37-89.
- Hrdlicka, Ales 1900. *Anthropological Investigation on 1000 White and Colored Children of Both Sexes. Anthropological Report*. New York: Juven Asylum.
- Connolly, C. J. 193. Growth of Face in Different Races. *American Journal of Physical Anthropology* 12: 197.
- Boas, Franz 1911. *Changes in Bodily Form of Descendants of Immigrants*. Washington: Government Printing Office.
- Hellman, Milo 1927. Changes in the Human Face Brought About by Development. *International Journal of Orthodontics, Oral Surgery and Radiography* 20: 475.
- Hellman, Milo 19354. The Face in its Developmental Career. In: *The Human Face: A Symposium*. Philadelphia: The Dental Cosmos.
- Schulz, A. H. 1920. The Development of the External Nose in Whites and Negroes. *Contributions to Embryology* ix: 173. Washington: Carnegie Institution.
- Schaeffer, J. P. 1935. The Ontogenetic Development of the Human Face. In: *The Human Face: A Symposium*. Philadelphia: The Dental Cosmos.
- Krogman, W. M. 1930. The Problem of Growth Changes in the Face and Skull as Viewed from a Comparative Study of Anthropoids and Man. *Dental Cosmos* (June), 624.
- Loth, Edward 1949. Anthropological Studies of Muscles of Living Uganda Negroes. *Yearbook of Physical Anthropology* 5.
- Huber, Ernst 1931. *Evolution of Facial Musculature and Facial Expression*. Baltimore: Johns Hopkins Press.

Moreover a facial expression of emotion so-called can be quite affectless:

> By turning these natural processes to account, **men contrive to a certain extent to put on particular physical expressions**, frowning or smiling for instance, in order to simulate the emotions which would naturally produce such expressions, or merely to convey the thought of such emotions to others. ([Tylor] 1871: 165)

Altohugh Tylor seems to give preeminence to culture in the molding of expressions of emotion - "a certain action of our physical machinery shows symptoms which we have learnt by experience to refer to a mental cause" - **his comments also suggest Exman's concept of "display rules"** (Ekman, Friesen, and Ellsworth 1972: 23). (Seaford 1978: 3)

I was just thinking that this "contrivance" sounds a lot like Ekman & Friesen's "masking".

> As for the objection that describing facial behavior in terms of specific muscle contractions on the grounds that it would be unscientific, since one is never quite sure whether the job is being done by the muscle which is supposed to do it or another, it is my contention that this is far out-weighed by the gain in observer replicability-potential. That is, **if I know what usually happens when a particular muscle contracts, and so state that such a muscle is contracting, any future observer will know precisely what movement I describe**. Moreover, my guess is that the muscle described as doing the contracting would be actually doing it most of the time. (Seaford 1978: 6)

As opposed to "inferences", as Ekman called them, which are patently not replicable.

> After quoting Darwing's comment about Duchenne that "no one has more carefully studied the contractions of each separate muscle and the consequent furrows produced on the skin", these authors opt for **description by "furrows" rather than contractions"**.
>
> > Initial attempts to describe facial behavior in terms of muscle movement srevealed that it was often quite difficult to determine which muscles had moved by looking at the face. A decision was made **to describe the appearance of the face primarily in terms of wrinkles**, ... ([Ekman, Friesen and Tomkins] 1971: 40)

If, indeed, Duchenne's procedure was to be followed, and if the "wrinkles" referred to are the result of muscle contraction, why not go to the source rather than to the consequence? (Seaford 1978: 7)

Is that why so many today overemphasize wrinkles? E.g. the "crow's feet" around the outer corners of the eyes and the forehead wrinkles (one blogger claimed that people with marked forehead wrinkles are the mark of an "open person").

> Hjortsjö (1970) has recently provided a thorough treatment of facial muscle contractions. Although emphasizing expressions of emotion, that author follows the unabashed, detailed description of muscle contraction after the traditional manner of Duchenne (1862), Virchow (1908), Lightoller (1925, 1928), and Huber (1931), *inter alia*. The uninformed readers with whom Blurton Jones is concerned would never be the same after studying this little book. (Seaford 1978: 8)

- Virchow, H. 190. Gesichtsmuskeln und Gesichtsausdruck. *Archiv fur Anatomie und Physiologie*, *Anatomische Abteilung*, S. 371, 371-436.
- Lightoller, G. S. 1925. Facial Muscles. *Journal of Anatomy* 60, 1.
- Lightoller, G. S. 1928. The Action of the M. Mentalis in the Expression of the Emotion of Distress. *Journal of Anatomy* 62, 319.

> Concerning "the scalp being drawn forward" Hjortsjö (1970: 50) does mention this contraction, but Duchenne (in Tomkins 1962: 239) and Grap (1959: 415) refer only to **the backward motion of the occipitofrontalis**. It is this upward contraction which couses horizontal wrinkles. Moreover, **the mesial action of corrugators** causing barely perceptible vertical wrinkles is not mentioned at all. (Seaford 1978: 11)

I personally have found that there is a "frontward" motion of the *occipitofrontalis* when it is relaxed. "Mesial" means directed towards the middle line of the body. Like adduction, but in relation with the "meridian" of the body.

> One other matter involving in observing human facial expression is the presence or absence of speech. Bilabial stops and nasal, for example, necessitate clamped lips, while high central or back vowels call for orbicular contractions. Failure to take these behaviors into account can cause ambiguities in description, a case of which occurs in a recent book on primate behavior. The 37th president of the United States is depicted displaying an "open-mouth threat" (Jolly 1972: 161). Although the photograph appears to match the label eminently, the possibility of the presidential mandible's being dropped to articulate a low-front or central vowel cannot be overlooked. If this be the case, the main purpose of the mouth's being open is simply phonetic. (Seaford 1978: 11)

Anecdotal. In: *Jolly, Alison 1972.* The Evolution of Primate Behavior. *New York: Macmillan.*

Selg, Peeter and Andreas Ventsel 2010. An outline for a semiotic theory of hegemony. *Semiotica* 182(1/4): 443-474.

> QSince the so called "linguistic" or "discursive turn" in the social sciences, usually associated with the works of the later Wittgenstein, Foucault, the "post-structuralist" and psychoanalytic conceptions of language and signs, **the question of power in political analysis tends more and more to be addressed in terms of "meaning-generation"** rather than in the classical liberalist framework of "means of repression," "rights," "decision-making" or "influence." (Selg & Ventsel 2010: 443)

In my opinion all the four other terms can be reformulated in terms of meaning-generation, semiopoiesis or semiosis.

> And last, but not least, we can point to a monograph dealing with the issue of totalisation and de-totalisation in semiotics, politics and philosophy (Monticelly 2008), and to one that sees as its purpose the development of semiotic conception of society, where a special chapter is dedicated to the problem of power (Heiskala 1997: ch. 13). (Selg & Ventsel 2010: 444)

So, maybe I should (finally) read Monticelli's *Wholeness and its remainders* and take a loot at Heiskala's *Society as semiosis*.

> The socio-semiotic discourse analysis inscribes other semiotic systems (besides the linguistic ones) into the discourse as well. According to the most eminent representative of this approach, Theo van Leeuwen (2008: 6), **discourses are "social cognitions,"** "socially specific ways of knowing social practices" that "can be, and are used as resources for representing social practices in texts." Besides that, **discourses always represent action**, because action is the foundation of knowing, and social practices are foundations of discourses (van Leeuwen 2008). (Selg & Ventsel 2010: 446)

It really is possible to make "discourses" out to be anything one desires. Discourse is the body *and* blood of Christ.

> According to the definition given by an introduction to a volume of political analysis from the Essex school (Howart hand Stavrakakis 2000a), the term discourse analysis "refers to the practice of analyzing empirical raw materials and information as discursive forms. This means that discourse analysts treat a wide range of linguistic and non-linguistic data - speeches, reports, manifestoes, historical events, interviews, policies, ideas, even organizations and institutions as "texts" or "writing" (in the Derridean sense that "**there is nothing outside the text**")" (Howarth and Stravrakakis 2000b: 4). (Selg & Ventsel 2010: 447)

But there is, though. Doesn't it negate the usefulness of "discourse" or "text" if these are *universal signs*, like "being"? God do I detest textual essentialism.

> It seems efficient to start this with juxtaposing discourse analysis with behavioral, rationalist and positivist approaches that discourse *theory* completely rejects. ***Behavioralism* presumes a crude separation of socially constructed meanings and interpretations on the one hand, and objective behavior and action on the other**. Drawing from the general hermeneutic critique of such separation and "following the writings of Weber, Taylor, Winch, and Wittgenstein, discourse theory stresses that meanings, interpretations and practices are **always** inextricably linked" (Howarth and Stravrakakis 2000b: 6). (Selg & Ventsel 2010: 448)

And I seem to like this "crude separation". There were facial expressions and hand gestures before the evolutionary advent of language which attached "socially constructed meanings and interpretations" to these actions. And still, not *all* actions are "meaningful", nor are all "meaningful" actions *always* significant.

> Every society and identity is strictly speaking an impossibility, **a never-ending attempt to fully constitute itself** (see Laclau 1990b). (Selg & Ventsel 2010: 450)

"Whether in actual fact the policy of the boot-on-the-face can go on indefinitely seems doubtful." (Huxley to Orwell, October 1949)

> For Laclau, nothing is constituted outside the discourse. Yet this has nothing to do with the debate between realists and idealists. Laclau does not deny that earthquakes and other physical phenomena exist. But **whether an earthquake is constituted in terms of the "wrath of God" or in terms of "natural disaster" depends on discursive structurations** (Laclau and Mouffe 1985: 108). So the problem of the constitution of social and political reality becomes for Laclau the problem of the *constitution of discourse*. (Selg & Ventsel 2010: 451)

This is one of the few instances in this discussion with which I can get on board with, because *concourse* can similarly be thought of as a "duscirsive structuration" which determines the "meaning" of a nonverbal behaviour.

> Returning to the example above, we could paraphrase it in the following manner: whether an earthquake is constituted in terms of the "wrath of God" or in terms of "natural disaster" **depends of discursive structurations or semiotization**, and the latter in turn depends on the "intrusion" of the earthquake into the sphere of those structurations. (Selg & Ventsel 2010: 458)

This is much more agreeable for me, especially because I intend to use the point about regulation in *Theses* in some form or another anyway.

> Now, we can summarize from this reasoning a very important point concerning the semiosphere or culture: ultimately they are built up around an exclusion of disorganization or "extra-semiotic" and that those excluded forms: a) are created by culture or semiosphere itself "as its ideal anti-structure"; and b) their exclusion is not a non-directional and final act, but **a constant and potentially never-ending dialogue between the "excluded" and the "excluder."** (Selg & Ventsel 2010: 458)

In *1984* this actually makes sense, as "thought-criminals" are produced by the party itself, minimally, by way of entrapment (it is O'Brien who gives Winston the Brotherhood book).

> Every meaningful structure consists "of (minimally) two semiotic mechanisms (languages), which are mutually untranslatable and yet similar to each other, since each models, with its own means, the same extra-semiotic reality [in the sense elaborated above]" (Lotman 2000b[1989]: 641). Therefore, **every meaningful totality is at least bilingual and this also implies that semiotic meanings do not get their full constitution through correspondence to some monolirgually graspable "reality."** Lotman defines language as "every system whose end is to establish communication between two or more individuals" (Lotman 1977[1971]: 7). (Selg & Ventsel 2010: 456)

Concourse actually fits into this mold. It is bilingual in the sense of being concurrently verbal and nonverbal. Although it would have to be added that not "nonverbal" in the sense of "some monolingually graspable 'reality'" but in the curious sense of "nonverbal communication systems". This move introduces a "filter" (or sign system) between nonverbal communication and nonverbal behaviour, given that communication is at least in part (sign-) systemic while behaviour itself not necessarily.

> Now that we have explained that, it is time, however to ask a crucial question: what is for Laclau the purpose of this category of empty signifier for political analysis? Answer could be framed easily: **it is the most fundamental tool for conceptualizing hegemonic relations**. Namely, from the researcher's point of view, a hegemonic relation is nothing other than the situation where a particular signifier has assumed the status of an empty signifier. (Selg & Ventsel 2010: 459)

This must be kept in mind so as to not sully the concept of "empty signifier" by applying it willy-nilly outside of political semiotics.

> In the context of artistic text - that could in principle be generalised to texts in general - we could refer to Lotman's observation that '**the extra-textual bonds** of a work can be described as **the relations between the set of elements fixed in the text and the set of elements from which any given element in the text is selected**" (Lotman 1977[1971]: 50). (Selg & Ventsel 2010: 454)

This sounds like a take on *langue* (here "the set of elements from which any given element in the text is selected") and *parole* (here "the set of elements fixed in the text").

> The article by Heinz Valk in which he ascribed the label "Singing revolution" to the night song festivals ultimately converged around it the meaning of many preceding as well as succeeding events in the Estonian cultural history. **We can detect a primary translation here that consists in giving a verbal name to a nonverbal phenomenon**. From the Lotmanian point of view it can be typologized as "external recoding" where "equivalence is established between two chain-structures of different type, and between their individual elements" (Lotman 1977[1971]: 36). (Selg & Ventsel 2010: 468)

That is a primary translation? I'll take it.

> It is especially relevant to emphasize in this context an observation by Lotman that although every text is unique, ***ad hoc* construction of a unified sign for expressing a specific meaning, it is possible for it in further communication to become a part of the coding language** (Lotman 1977[1971]: 51-53). It functions then as an element of language through which it is possible to construct or deconstruct new texts (or political discourses). (Selg & Ventsel 2010: 468)

I'll take this too, and will try to translate this into a theory of concourse.

Siefkes, Martin 2010. Power in society, economy, and mentality: Towards a semiotic theory of power. *Semiotica* 181(1/4): 225-261.

> Power has to do wit signs; this is nothing now. In fact, in thinking about power we can be struck by the two-fold shape in which we encounter it: On the one hand **it manifests itself as quite corporeal (all too real for the victims) when it is enforced as violence** - e.g., a death sentence carried out. At the same time, it demonstrates **its subtlety as a sign relation** when, for example, this same death sentence becomes valid through the application of a stamp or is stayed when the stamp is missing. (Siefkes 2010: 225)

A power-related dichotomy between physical and semiotic reality.

> Semiotics can help us here. Though it is often just called the "study of signs," **semiotics is the study of sign processes and sign users as well**. It is in this broader sense that it gains the ability to describe the society, economy, and spiritual state (mentality) of a particular culture; these tasks are taken up by *cultural semiotics*. Semiotics thus is the first science that offers the necessary concepts and descriptive models for **explaining power both in its aspect as sign process and in its aspect as social phenomenon shaping human relations**, thereby illuminating the two-fold nature in which power manifests itself. (Siefkes 2010: 226)

It's emphasis on "sign users" is rare, though. Semiotic approaches to human relations, on the other hand, are quite available (e.g. Ruesch 1972).

> If a bank robber threatens a teller with a pistor, does he only have power over the teller if he then demands money? Or, even only if he actually receives mony? Both seem implausible. **The mere fact that he has a pistol and is holding it to the teller's head creates a power situation**. This can be seen, for example, in that the teller could begin to open the register even before an explicit demand was made to do so; despite this, no court would find him guilty of disloyalty. (Siefkes 2010: 228)

By analogy, Big Brother has power over all of Oceania because everyone is in his "view" (in the above quasi-Goffmanian sense). The part about an explicit demand concerns, quite distantly but still, self-censure.

> The advantage of this method - giving a semiotic description of power on the basis of a semiotic approach to culture - lies in the fact that now **phenomena of power can be described systematically, building up from a few clear-cut concepts**, whereas at first sight they seemed too diverse for an in-depth analysis (see the examples in the introduction). (Siefkes 2010: 233)

Could I do the same with conation, regulation, sign-control and other such concepts?

> Def: **"Power of interpretation" is defined as the sum of opportunities of a sign user of a particular culture to define and/or distribute mentifacts as a part of that culture's mentality.**

Power of interpretation is located in the area of mental culture.
The qualification "as a part of that culture's mentality" is of importance. **The capacity to define new codes** depends to a great extent on education, intelligence, and talent of the individual; in itself, it is not yet a variety of power. It is, however, a prerequisite for the development of power of interpretation. Its creation depends on various factors that enable **the distribution of new codes**. (Siefkes 2010: 233)

In Orwell's *1984* there is an opposite trend: it is forbidden to "dig up" and distribute old codes.

> *The production of mentifacts*. The production of mentifacts takes place in various areas of society. In modern Western societies two areas are especially noteworthy: one is the universities; the other is the area which, in Germany, is traditionally designated as *Kultur* ["culture" } in a more narrow sense (for example when a newspaper has a *Kultur* section which includes art, literature, theatre, etc.), the area of artistic activity of individuals and institutions which in English typically is called "the arts." (Siefkes 2010: 237)

In this sense semioticians, or at least people who get a semiotic education in Tartu, are mainly producers of mentifacts - either pursuing a career in science (university) or becoming museum curators, artists, writers, poets, etc. in the arena of culture.

> Imagine a university that uses only available mentifacts (codes or conventional signs; see 3.3), failing to develop any new ones; it would probably be called "unscientific" and its status as a university might be disputed. For a high school, on the contrary, no development of mentifacts would be expected. In Germany, at college level traditionally the *Fachhochschule* was thought to provide a rapid, discipline-specific and effective academic education, whereas **the *Universität* in the tradition of Wilhelm von Humboldt was meant to combine a "universal," interdisciplinary education with a focus on research and creativity**. Due to university reforms of the past years, however, a rapid convergence is taking place. (Siefkes 2010: 237)

I like this definition. It hints that "the demon of terminological invention" is endemic to universities.

> Since, however, these business signs (trademarks) have become of fundamental importance for the culture of a capitalist society, artists especially find these restrictions to be a massive threat to "artistic freedom," which in their opinion has to include the free use of all signs relevant to a particular society. **Other people feel that everyone who is the addressee of a sign should have the right to be its sender, too**. Special forms of protest have therefore developed against trademark authority, for which there are even specific publications. (Siefkes 2010: 237-238)

"Trademarks, intellectual property rights and copyright law mean advertisers can say what they like wherever they like it with total impunity. Fuck that. Any advert in public space that gives you no choice whether you see it or not… Is yours. It's yours to take, re-arrange and re-use. You can do whatever you like with it. Asking for permission is like asking to keep a rock someone just threw at your head. They have re-arranged the world to put themselves in front of you. They never asked for your permission… Don't even start asking for theirs." (Zen Pencils - 155. Banksy: Taking the piss)

> A clarification is therefore in order: In fact, statements in and of themselves don't belong at all to the category of mentifacts; they are *texts* and thus belong to the area of material culture. To draw the distinction precisely is not easy. What is certain, though, is that the interpretation of the world that shows itself in most statements of opinion lies in the sphere of mentifacts. An example may be illuminating: When someone is invited to give their opinion on a socially relevant question, **the utterance itself, its diction, its imprint on an audio recording, or its notation in a book, all belong to the area of texts. The political, economic, or aesthetic interpretations expressed in the utterance, however, are mentifacts**, since they are codes of a particular culture that assigns particular signifieds (namely, the intirpretations) to particular signifiers (namely, the phenomena, events or other topics spoken about). (Siefkes 2010: 239)

Approximately my crude distinction between *word-signs* and *thought-signs*. Also, such a conception of mentifact would suggest yet another link between Peirce's *interpretant* and Lotman's *code*.

> Def: "Individual power of position" is defined as the sum of opportunities a member of a specific institution has to attain his/her goals within that institution. "Institutional power of position" is defined as the sum of opportunities an institution has to attain its goals in a society.

Power of position is located in the area of social culture.
But how does a position give its holder influence on society as a whole? According to Thompson, **people, through their positions in institutions, gain access to "resources" which they can use in pursuing their goals**; we might call them *means of power*. (Siefkes 2010: 244)

E.g. O'Brien can turn of the telescreen.

> That some people are more dominant than others, have more social skills or are more outspoken is not, in our sense, a question of power. However, in many groups there are **structural asymmetries**, they already start out with different roles assigned to different people. In companies or factories, people have different assignments; in a group of friends, some might have a car, etc. So in practice, power structures crop up in most groups. (Siefkes 2010: 251-252)

This is why research on nonverbal dominance displays are somewhat useless when it comes to questions of social power. Power implies structural asymmetries, not only individual differences.

Staiano-Ross, Kathryn 2005. Losing myself: Body as icon/body as object(s). *Semiotica* 154(1/4): 57-94.

> **Our bodies can never be fully under our control, for each body narrates a social and biological history of humankind and possesses the capacity to generate utterly unique signs**. It is, in this first instance, iconic, standing as a representation of all bodies past and present. Most bodies are alike in this respect, and it is in their ability to stand for all other bodies that they gain their power. Deformity and illness in the individual must be treated because **the token occurrence stands for the potential disruption of the social collectivity**. Even a single incidence of illness further threatens our beliefs in the capacity of our biotechnologies. Ironically, when the body lacks iconicity, when it has lost its power to represent other bodies, and **when it contains the possibility of producing never before seen signs, it is at its most dangerous**. This non-iconic body is a threat to the sense of order that scientific, legal, and social discourses have worked diligently to produce. (Staiano-Ross 2005: 57-58)

This kind of "iconicity" seems like a subversion of the definition of *icon*. Is the individual body a *representation* of all human bodies? t's primary function certainly is not representational. So this is a weird level from which to approach the matter. A similar technique was applied in a poem by Tyler Fugazzie: if "human body" is represented by a standing "iconman" then the sitting body is no longer a human body. On the other hand I agree wholeheartedly with the statement that the body produces "utterly unique signs" - the concept of "type" is quite fuzzy when it comes to nonverbal behaviour. And "different" bodies seem to be dangerous in the same vague sense that a "stranger" is dangerous. It is again a second-order (or even third-order) danger, as the diseased or deformed body can make us think of normal bodies and see weirdness in that. For example, seeing a heavily burned body with open wounds full of tissues of various colours may remind one that "fat" is not an abstract concept, but refers to yellow tissue beneath our skin.

> In an article first published more than 25 years ago, Thomas Sebeok challenged us to think of the body as an iconic sign and each body as a more or less iconic representation of a 'perfect body' (Sebeok 1976). (Staiano-Ross 2005: 58)

I'd hate to argue against Sebeok, who I otherwise regard very highly, but I'll go with anatomy textbooks on this one - there is no ideal body; every body is different in some respect or other.

> The fantasized perfect body remains the body by which all others are measured. 'Every great culture', says Alphonso Lingis, 'marked by distinctive intellectual, artistic, and moral production, has also set up a distinctive icon of bodily perfection" (1994: 32). (Staiano-Ross 2005: 58)

Oh, I get it. This is about body-image. Yet another discourse I have given my best to avoid.

> As long as a body gives evvidence of **an acceptable degree of iconicity** (which varies among social collectivities), it is considered to have agency, to be in control of itself and able to control the actions of others to some degree. But as iconicity dissolves, we are no longer cultural/political agents with substantial being. (Staiano-Ross 2005: 59)

This is a mighty convoluted way to approach the question of normalcy and social acceptability.

> Alzheimer's patients are frequently relegated to nursing facilities wheret heir imprudent and **unacceptable non-human-like behaviors** can be monitored and controlled. (Staiano-Ross 2005: 62)

I wonder if there is a *newspeak* word for "unnormal behaviour".

> Commenting on the historical development of the concept of body as machine, a notion that is still with us at least in the fitness industry, Andrew Kimbrell notes:

> Our association of the body with 'efficient machines' … has created a modern body type in the machine's image - what one commentator has called 'techno-body'. **The techno-body ideal for men, and increasingly for women, is the 'lean, mean machine', a hairless, overly muscled body**, occasionally oiled, which very much resembles a machine. (Kimbrell 1993: 249)

We are intent on achieving ever more remarkable levels of fitness at a time when extreme fitness may be irrelevant to a society increasingly operated by computers and machines. (Staiano-Ross 2005: 63)

Somewhat interesting in that I've wondered about the expectation that a proper man has six-pack abs. Having such abs on the other hand implies a body-fat percentage that's unhealthy for Estonian climate, for example.

> If there were, as some might argue, no culturally or scientifically determined notion of such a thing as an iconic body, how could cosmetic and restorative surgeons set about their work? (Staiano-Ross 2005: 63)

In these cases there actually is an iconic body - a representation of a body that is being modelled through cosmetic and restorative surgery. But to argue that a body must stand for other bodies *as such* seems egregious.

> The brain too can be remade to more closely approximate the iconic, to return us to our meant-to-be condition as rational humans, devoid of sadness, anxiety, paranoia, or hallucinations so that we may fully participate in 'normal' society. (Staiano-Ross 2005: 64)

Yeah, I'm not buying it. This is a matter of appropriate behaviour (especially expression of emotions), not "iconic" brain chemistry.

> Now **scientists tell us** they are on the verge of being able to correct genetic defects themselves through gene therapy. (Staiano-Ross 2005: 64)

What? Which scientists? Where? Who? Aren't you a kind of scientist yourself? What am I even reading here, Cosmopolitan? Did some scientists in white lab coats come to your middle school to do a presentation and tell you about gene therapy? I swear, this must be the first instance of this "scientists say" trope in an academic paper that I've come across. This paper is too long and too much not to my liking to continue. Although it may make for a casual read some other time, right now I quit.

Tantam, Digby 1986. A semiotic model of nonverbal communication. *Semiotica* 58(1/2): 41-57.

> Accordingly, a very broad definition of nonverbal communication as 'behavior, other than symbolization, which is meaningful' will be adopted here.
> This definition covers an enormous field from which **behavior that is not sensed audio-visually**, or occurs over broad spans of time or space, is commonly omitted (Harper et al. 1978), possibly because these behaviors are less easily observed. This leaves behavior which Knopp (1972) lists as follows: body motion or kinesic behavior, facial expression, physical characteristics, eye behavior, touching behavior, paralanguage, proxemics, artifacts, and **environmental factors**. The last three types of behavior are determined by **the setting as well as the communicants**, and will not be considered further; otherwise the rist spans the range of behavior that will be termed nonverbal communication in this paper. (Tantam 1986: 42)

In a literary study it would be erroneous to omit non-audiovisual behaviour. The same goes for environmental factors, setting, or "atmosphere".

> When studied in this way, that is ethologically, nonverbal messages show this fundamental property of segmentation. But they also show **another fundamental property not shared by utterances**. That is, **messages are transmitted in more than one mode**. Another way of putting it is that **an act may be transmitted along many channels**, including gaze, tone of voice, hand movements, posture, and so on. (Tantam 1986: 43)

This fundamental property could be designated with Fiordo's "hypersemiotic".

> Wiener and Mehrabian (1968: 51) define 'channel' as follows: 'any **set of behaviours** in a communication which has been systematically denoted by an observer *and* which is consiered by that observer to carry information which can be studied (in principle at least) independently of any other co-occurring behaviours'. (Tantam 1986: 43)

How is a "set of behaviours" a channel? And is this where the collation of channel and code in various nonverbal studies comes from? I'm especially troubled by the want to study certain behaviours "independently of any other co-occurring behaviours", which tries to break hypersemiotic phenomena into hyposemiotic terms.

> The meaning of a communication is an important part of its content, so much so that the two are sometimes considered synonymous. 'Meaning' is difficult to define, but, in its most restrictive sense, which will be termed 'matter' here, it is the relationship between one set of signifiers and another set of signifiers with the same signified. **In the case of a nonverbal message its meaning will be defined as whatever verbal utterance can be substituted for it without a change of content**. The attempt to translate nonverbal messages into words in this way has fascinated popular writers, but there are many reasons for supposing that only a small subset of nonverbal sigs - those that are symbols or 'emblems' - can be put into correspondence with words. (Tantam 1986: 44)

Some meager support for the idea that studying concourse is *like* studying "the meaning of" nonverbal communication. Although I wouldn't call my project a "nonverbal semiotics", preferring the more lax "nonverbalistic semiotics" (I'll have to define "nonverbalism" accordingly).

> A wider use of meaning is reflected in expressions like, 'What is the meaning of this?', in which meaning includes 'purpose' as well as 'matter'. In fact, **the content of nonverbal communication often appears to be 'emptied' of its matter. This also occurs in so-called phatic speech**. An example is the expression, 'How are you?' whose matter is, 'What is the state of your health?', but whose purpose, in favor of which the matter is largely disregarded, is to cement a social relationship in a greeting. An example from nonverbal communication is the eyebrow flash, when both eyebrows are momentarily raised. As a component of facial expression, the eyedrow flash is interpreted as signifying surprise (Ekman and Friesen 1975), but this is 'swallowed up' in its use as widely recognized greeting (Eibl-Eibesfeldt 1974). (Tantam 1986: 45)

Now this I don't like. Jakobson's definition of "phatic" is not a good starting point for almost anything. I get that the referential function also "lapses" in much of nonverbal communication, but nonverbal communication rarely seems to fulful a strictly phatic function of continuing the interaction merely for the sake of continuing the interaction. There is an inverse relationship at play: we assume that verbal utterances have reference (is "cognitive" or "about something") most of the time, which makes phatic utterances stand out as an exception; while nonverbal communication mostly isn't "about" anything specific, which makes it exceptional when it *is* about something specific (like pointing or coverbal gestures).

> However, different channels are particularly well adapted for different pragmatic purposes. Speech is, for example, especially well suited to the communication of facts, gaze to the regulation of interaction, head movements to the punctuation of messages, and posture to attitude towards other interactants. (Tantam 1986: 49)

Very concise. Should keep in mind and see if these modalities perform these exact functions in my concursive data from *1984*.

> Most acts will be open to both kinds of external feedback but some channels are more accessible to one or the other type. The direction of gaze, the facial expression, even voice intonations are monitored very carefully by internal feedback but cannot be sensed 'from without' except through the reaction of another interactant or artificially by use of a videotape, as in social skills training. Self-manipulation by the hands, or foot movements on the leg or other foot, in contrast, are experienced almost entirely by the sender but 'from without'. It is plausible to suppose, therefore, that it is these latter channels that are particularly likely to carry those parts of **the message which are a 'self-commentary'**, whilst the former channels are most likely to be sensed as being commentary on the interaction and therefore to carry those parts of the message most directed 'to the other'. (Tantam 1986: 50)

Autocommunication. This is an interesting discussion because introduces some distinctions between external and internal forms, but it's couched in some very outdated communication theory.

> Discussions of nonverbal communication have generally included some reference to the instrumental goals to which behavior is directed at the same time it communicates. Generally the reference has been to units of behavior distinct from the communicative elements as, for instance, in **Pike's concept of 'actones'**. This does not reflect the true state of affairs since every piece of behavior is shaped by some instrumental goal even if this is only keeping the organism upright and in some particular orientation. (Tantam 1986: 50)

More reasons to read Kenneth Pike's lengthy book.

> **Nonverbal messages are generated by the body as a whole, and therefore have to be integrated into every other kind of activity, not least that of postural maintenance**. As a result there are many more excluded combinations of successive movements and also movements in different channels. Sometimes these realistic constraints are overridden, leading to communicative catastrophes. A whole humor has developed of these, for example the man changing on the beach who raises his hat to a lady and in consequence drops the towel round his waist which is his only clothing. (Tantam 1986: 52)

Which is why instrumental activities cannot be excluded from the purview of nonverbal behaviour.

> Even the smallest elements of nonverbal communication correspond to phrases rather than words when they can be translated. The gestures of 'come here' or 'he's mad' are examples. Similarly a child who has some facility in nonverbal communication, but is just acquiring speech, uses single words as if they were sentences, like 'wazzat' or 'more' (for I want more). (Tantam 1986: 52)

Thus it may be possible after all to deduce some theoretical insight from the concept of *holophrase* for the study of nonverbal signification.

> The synchronic form of the communicational structure is also of great interest. Two important organizational principles operate. The first is **physical resemblance, or 'isomorphism'**. The transmission of the message along different channels may be yoked together by the isomorphism of one channel to another. This may occur by a process of spread into and recruitment of other channels, and may act as an emphasizer, as previously discussed. An example is the elevation of the outstretched palms and the eyebrows which might accompany elevating the shoulders in an emphatic shoulder shrug. Isomorphism between two interactants is a powerful binding force. Charny considers that postural congruence, for example, is related to therapeutic factors in psychotherapy (Charny 1966), and it may be a prerequisite for identification by literally 'putting yourself in someone else's shoes' (Kagan 1958). (Tantam 1986: 53)

Huh. Another "first" - meeting isomorphism somewhere other than the writings of Juri Lotman (or Roman Jakobson). Though I think this passage pertains more to isopraxism than isomorphism.

Vaina, Lucia 1980. Fuzzy sets in the semiotic of text. *Semiotica* 31(3/4): 261-272.

> The aim of this paper is to propose a semiotic approach to the problem of **the coherence of texts**. Informally, by the coherence of a text I mean the conditions under which one can speak about **the text as a whole** and not as a conglomeration of sentences. (Vaina 1980: 261)

So something along the lines of Mukařovský's "semantic gesture"?

> This approach to the text, or to the artistic object in general, is aimed at studying the problem of the coherence: (1) of the real object - the object of art, the text, (2) of the sign - a reading of the real object, and (3) of the immediate object - the percept of the real object. (Vaina 1980: 261)

Surely there must be a simpler way to formulate this. It would appear that (1) is some kind of "transcendental" meaning - e.g. what the text signifies in itself, without any subject "reading" it and breaking it down into signs (of the real object). Or is the text itself the "real object"? What?

> *Remark*. **Semiotics deals only with those objects that may participate in a 'semiosis'.** In order to have an act of semiosis, we must guarantee (1) the existence of the 'dynamic object' that is 'the object in itself' (4.536), an 'artistic object' (the text), and (2) the human receiver. (Vaina 1980: 261-262)

This is tough, because it seems to confer semiotics to a curious meta-position wherein it can study only that which has already been put into signs. In other words, semiotics, in the strict sense of semiosis given here, can never study nonverbal communication. It can only (meta-)theorize about what is found out about nonverbal communication in other fields which don't care about the "pre-givenness to human mind" deal, or it can say something about what has already been said about nonverbal communication. In both cases semiotics becomes little more than a fancy play of metalanguage.

> Bernsteyn (1927) shows that the work of art is characterized by wholeness to such an extent that it cannot be split into parts. **The work can be considered as an external sign of an emotional-dynamic system of nonperceptible emotions**. The aesthetic object to which the external sign refers is reconstructed by the receiver in the reception of that sign. The work of art, argues Bernsteyn, can only function as a sign because of its structure. (Vaina 1980: 262)

This seems reasonable enough, aside from the fact that I don't know what are "nonperceptible emotions". What makes the emotions in a work of art "nonperceptible"?

> Let us note by *R* **the real objective world**; *T* is the set of subsets of *R*. It is obvious that *T* is a partly ordered set with respect to inclusion. (Vaina 1980: 262)

No, let *R* be the real objective external non-living extra-semiotic world.

> The conditions (1) and (2) say that, in an object of art, the greater the contribution of the artist, the smaller the portion of reality represented. (Vaina 1980: 262)

An odd assumption. It is as if the objective reality can *represent itself* in the artistic work. I would have thought that the fact of representation is still a contribution of the artist and high realism is quite an achievement, or "contribution".

> These conditions do not imply lack of creativity in the portion of the reality not modified by the artist. Speaking about his poetry, Goethe (1939) says that 'all that's here is me, and if it is taken from the reality, or from the book, it is the same. What is important is only the fact that I used it well.' (Vaina 1980: 263)

Goethe gets it.

> So *E* contains almost all the significations of the text that a receiver picks up. (Vaina 1980: 263)

Yes, because aesthetic reception sure is a quantitative process with strict equivalences. *How many significations did you pick up from the text? Give it to me in numbers, boy!*

> So, the work of art is situated in the center of the world, like another sun, 'the perfection of its organization' offering a model of harmony to the whole universe or, following T. Vianu (1971), 'the whole process of the world tends to the perfection of the art', the work of art being 'a shrine programme of the spiritual life'. The philosophical signification of the art is fully realized if we understand that its harmony is the configuration of the spiritual destiny. As opposed to Leibniz, who considers the real world 'the best of possible worlds', T. Vianu says that **the world is not perfect, but the work of art must be so, in order to constitute itself as a model of life.** (Vaina 1980: 264)

Wow. I sure hope *1984* is not "perfect" in this sense. I just remembered the correct shorthand for "I quit, I quit, lalala, I quit". It's *DNF* ("Did Not Finish").

van Poecke, Luc 1988. Denotation/connotation and verbal/nonverbal communication. *Semiotica* 71(1/2): 125-151.

> In the literature on nonverbal communication, one of the classic themes is the range of functions that nonverbal processes can fulfill in interaction, either independently of the verbal processes or in conjunction with them. One function that is constantly cited derives from the argument that there is a task division between verbal (natural language) and nonverbal communication - in other words, 'that NVC and Verbal Communication normally play two contrasted roles' (Argyle 1972: 253). **Natural language, it is argued, is more suited to conveying explicit cognitive information or meaning. The nonverbal is better suited to conveying implictly one's inner reality (feelings, affects, attitudes, evaluations, etcetera), one's personality, or the way in which the interactants evaluate each other ('interpersonal attitudes'** - cf., Argyle 1972 and 1975). This notion of task division is often accompanied by the argument that nonverbal communication in this respect plays the same role in human and animal behavior. (van Poecke 1988: 125)

Huh. I just invoked this "task division" a few papers ago (above). Is there something wrong with this division? I get that it's not absolute, because you can perform most (if not all) those nonverbal tasks with natural language and nonverbal communication is not completely "non-cognitive" (non-referential).

> This point of view is explicit in what I will call the Ruesch-Bateson-Watzlawick tradition - that is, the system-theory approach to communication and communication therapy. However, the notion of a task division is also found in Goffman (1959: 2, 1963: 13-14), among others. (van Poecke 1988: 125)

Thus it's no wonder that I'm so friendly with this division.

> The intention of the present paper is to demonstrate that the denotation/connotation opposition as it is used in structural semiotics can be fruitful in this regard. My central idea is that there is indeed a 'task division', but that this task division is between *denotative* and *connotative* processes, rather than between natural language and nonverbal codes. **The 'explicit cognitive information' is here denotative information (or, in semiotic terms, denotative meaning), while the 'implicit information' (or meaning) is the result of a connotative process**. Both verbal and nonverbal processes can connote. (van Poecke 1988: 125)

But this is where it all goes wrong. Denotation and connotation have quite a complex history. If you choose to neglect it and go with the definitions of Roland Barthes or Umberto Eco, you may come to find that you're using these terms in the opposite sense than what they were originally conceived for or used elsewhere. The original distinction by John S. Mill applied to names. Susanne Langer, for example, uses them in the opposite sense to the one given here: connotation is the conception (e.g. explicit cognitive information) a sign conveys, while denotation is the relationship between the object and its name. It's not at all about explicitness or implicitness or cognitive or non-cognitive. For Peirce, similarly, denotation is a symbol's direct reference to its object (in Mill's words, "a correct index") and connotation the symbol's reference to its ground through characteristics it has in common with other objects. All this is quite complex. To ignore it and replace it with more simple distinctions is erroneous.

> I will begin with a discussion of the position I am challenging - which, for the rest, is losing ground - in the formulation that Watzlawick, Beavin, and Jackson (1968) have given it. There is a good reason for selecting their thematization: Kendon (1981a, 1982) has pointed out that the Ruesch-Bateson-Watzlawick tradition has played an important role in profiling the study field of nonverbal communication. **This tradition draws its concepts, terminology, anda pproach from the cluster formed by computer and telecommunications technology, mathematical information theory, and cybernetics**. From this point of view, communication becomes exchange of information by means of *all* forms of behavior, not merely the verbal. Because of the major influence this approach has had, it is not surprising that the axioms formulated by Watzlawick et al. (1968) often determined the definition of the function division between verbal and nonverbal processes. (van Poecke 1988: 126)

This is what the Ruesch-Bateson-Watzlawick tradition has in common with the Tartu-Moscow school of cultural semiotics. In fact, I see many points of correspondence (e.g. the semiosphere vs the communication system) which would indicate towards a productive intermeshing, which sadly there is too little of (Richard Lanigan has suggested that this intermeshing should take place, but sadly I haven't seen it happened yet). It is also the case that I have yet to read Watzlawick. It may turn out that I'll have to take up combining this tradition with Tartu semiotics myself some day. Since it's a very real possibility that I'll be leaving academia soon and will have to think of projects to do alongside working for minimum wage, I'll designate this as a valid option. In short: #todo

> 1. All forms of behavior in an interactional system are communicative. In other words, ***one cannot not communicate in the presence of another person***. This axiom fits perfectly in the line of disciplines such as mathematical information theory and cybernetics, which consider such concepts as **'intentionality' and 'awareness'** irrelevant to communication. The importance of this point of view for the study of nonverbal messages - of which it is said that many are sent and/or received not consciously and unintentionally - is, therefore, obvious. (van Poecke 1988: 126)

Commonly the rest of that sentence is left out, yielding only "you cannot not communicate" as if it's a universal dictum. This axiom here pertains only to a communication system - Ruesch, for example, does indeed hold that any action in a communication system can become a message. But, it is also the case that at least Ruesch and Bateson (I cannot vouch for Watzlawick) account for mutual awareness and influence (the latter should include intentionality, but I'm not sure). So this first axiom is at least in part a straw-man. // It turns out that the sentence ends with "one cannot not communicate" in the original. I'll have to present a blockquote:

2.2 The Impossibility of Not Communicating

2.21 First of all, there is a property of behavior that could hardly be more basic and is, therefore, often overlooked: **behavior has no opposite**. In other words, there is no such thing as nonbehavior or, to put it even more simply: one cannot *not* behave. Now, if it is accepted that all behavior in an interactional situation has message value, i.e., is communication, it follows that no matter how one may try, one cannot *not* communicate. Activity or inactivity, words or silence all have message value: they influence and these others, in turn, cannot *not* respond to these communications and are thus themselves communicating. It should be clearly understood that the mere absence of of talking or of taking notice of each other is no exception to what has just been asserted. The man at the crowded lunch counter who looks straight ahead, or the airplane passenger who sits with his eyes closed, are both communicating that they do not want to speak to anybody or be spoken to, and their neighbors usually "get the message" and respond appropriately by leaving them alone. This, obviously, is just as much an interchange of communication as an animated discussion. (Watzlawick, Beavin & Jackson 2011[1967]: 29-30)

There are quite a few problems with this. The opposite of action is inaction. Just because "nonbehaviour" is not a common term does not mean that silence and stillness does not exist. One can also "not behave" in the sense of not behaving appropriately ("Behave yourself!" implies that one is currently not behaving ... appropriately). Next, not everything in an interaction has message value. Everything in an interaction has *potential* message value, but *actually* becoming a message is limited by a myriad of factors, including sensory gating, attention span and interference. The man who looks straight ahead or closes his eyes is not "communicating" with these actions, unless the context indicates that this is the case, but is merely performing these actions and others can observe these actions and infer that the man is not communicating and perhaps actively trying not to communicate. In other words, it is an informational semiosis, not a communicative semiosis. And lastly, it is not as much of an "interchange" as an animated discussion because there is no *exchange* of signs. The man who exhibits his disinterest in communication may notice that he is indeed not bothered by others, but to paint these inferences as communication is way too loose. Otherwise a sunny day "communicates" that it isn't raining.

2. Every communication process has not only **a *content aspect*** (report), but also **a *relationship aspect*** (command). The latter means that in interaction, information is also given on the relationship between the interactants and on the way in which the content ('what is said') must be conceived on the basis of this relationship. This kind of information has been given **the unfortunate name of 'metacommunication'** (see n. 7 below). Clarification of this point may be found in computer theory: 'A computer needs *information* (data) and *information about this information* (instructions' (Watzlawick et al. 1968: 52). (van Poecke 1988: 126-127)

Why is "metacommunication" unfortunate? The conflation of relational (essentially phatic) and commanding (conative) aspects seems weird, but not unwarranted. Will have to consider in terms of regulative function. I'll also note that information about data is not called instructions these days. It is termed *metadata*.

All this is neatly summarized in the following statement by Bateson (1968: 388) on nonverbal communication:

> our iconic communication serves functions totally different from those of language and, indeed, **performs functions which verbal language is unsuited to perform**. ... It seems that the discourse of non-verbal communication is precisely concerned with matters of relationship - love, hate, respect, fear, dependency, etc. - between self and *vis-à-vis* or between self and environment. (quoted in Kendon 1981a: 6)

Let us first examine the distinction between verbal and nonverbal processes. (van Poecke 1988: 127)

It's starting to feel sometimes that too much emphasis is put on defining nonverbal communication *against* natural language. It is as if body-motion communication can't be studied on its own terms. In other words, emphasis should be put on the functions that nonverbal communication performs, not merely the functions that verbal language is unsuited to perform.

> There are the same characteristics that the Ruesch-Bateson-Watzlawick tradition ascribes to digital codes (for example, the principle of binarism and discontinuity: either/or, yes/no, 1/0). These codes are then contrasted to analogic codes, which include the nonverbal codes. Nonverbal signs are here seen as being much less independent of the reality that is referred to (for example, **a tense bodily posture as a sign of inner tension**), and can thus be called **motivated**; nonverbal codes work with continuous units - that is, not on the basis of an 'either/or' logic of asolute differences, but on the basis of a 'more/less' logic of gradated differences (a more or less tense posture as a sign of more or less inner tension). A syntax, as found in natural language, is, finally, lacking. (van Poecke 1988: 128)

"Physiological motivation"? The "gradated differences" can actually be combined with Jakobson's insight into the "grading gamut" of emotive qualities (of language elements, but why not also nonverbal elements).

> I would argue that the characteristics ascribed to 'natural language' describe language only in its denotative system. (van Poecke 1988: 128)

You would argue that your straw-man tradition exhibits characteristics prone to a reductionism that you yourself introduced? Both natural language and nonverbal behaviour demonstrate both denotative and connotative capabilities. Your argument is invalid from the get-go.

> The nonverbal can, with the exception of the class of 'gestures', only connote. (van Poecke 1988: 129)

False. Although hand gesture is the modality most thickly populated with "emblems", facial expressions, postures and various other body movements exhibit a direct or exact name or label. I argue this frequently although I have yet to demonstrate this on empirical material. (Hopefully my "verbal concourse" will ultimately lead to something like the "visual concourse" which I have also posited several times without thinking through its viability.) Essentially, I believe that it can be shown that there are body movements and -postures which are autosemantic, having definite origin and meaning which can be translated or described in natural language. Hitler's (Roman) salute is an excellent example, although it's a gesture (and here gestures are excluded). Obama's "not bad" is an excellent example, although it may be argued that it's a "facial gesture" (and here gestures are not specified as "hand gestures"). So, I don't know. Denotation and connotation are still, I think, too vague.

> As is often argued polemically against linguistics, the meaning of the text is context-bound: it is from the conetxt that the text must be understood. In other words, the *fact* that the speaking subject says one thing and not another, uses these words and not others, produces this syntactic structure and not another is determined by and refers to the fact that the speaking subject is, for example, a woman, or a bureaucrat, or that the speaker is angry with or hostile to the conversational partner, and so one. This I call *connotation*. Thus the text contains elements (connotative signifiers) that evoke in the receiver an idea, a concept (connotative signified) of the factors that determined the appearance of the text in its specific structure. Thus, in the text, by choice and combination, something is said, something is talked about; that I call *denotation*. (van Poecke 1988: 129)

Thus, this author understands denotation as autosemantic meaning (reference) and connotation as synsemantic meaning (context).

> Again according to Kendon (1983: 32-33), gesticulations are complementary to spoken language in the sense that their function cannot be exercised in the absence of the verbal denotation process. (van Poecke 1988: 141)

I'm not so sure about the absoluteness of this statement. For example, I enjoy gesticulating to the rhythm and movements of music, even instrumental music (e.g. dancing with my hands along to Long Arm's *The Branches*).

Veivo, Harri 2007. The new literary semiotics. *Semiotica* 165(1/4): 41-55.

> Literary semiotics as it was practiced two or three decades ago was based on the structural understanding of signs and sign-systems. Although the movement was much more diverse than is often acknowledged - with enviably talented scholars like Jan Mukařovský, Juri Lotman, and A. J. Greimas gaining considerable insights - it was nevertheless shaped by **the dogmas of structuralism**. These dogmas work with oppositions, choosing always one pole as the worthwhile, scientific object and neglecting the other: langue over parole, systematic over singular, competence over performance, synchrony over diachrony, discourse over style, arbitrariness over motivation, signification over reference, and so on. (Veivo 2007: 42)

I don't recall preference for any of these oppositions in Mukařovský, Jakobson and Lotman. This seems like a straw-man argument.

> Unfortunately **poststructuralism, whether of Barthesian, Kristevan, or Derridean variety, failed to leave behind the Saussurean vision of language and sign**. It surely criticized and reconceptualized its basic aspects, but this was done only from the inside there was no effort to find a new matrix on which to develop the very ideas of sign, language, and literature. (Veivo 2007: 42-43)

Which is part of the reason why I haven't paid any significant attention to any of these authors.

> As a general frame theory of semiosis, the action of signs, Peirce's thinking leads to a reasonable and balanced understanding of one subfield of semiosis, literature. This understanding may lack **the appealing and neat arrogance of (post)structuralism**; its rhetoric is based on 'also' and 'on the one hand … on the other hand' rather than on Barthesian 'ne … que.' The pragmatic approach is less a revolution than a return to issues that have been central in reading and writing all the time, but which have been overshadowed by methodologically powerful and politically combative theories that have dominated the field. (Veivo 2007: 43)

A derogatory compliment.

> I consider three aspects in Peirce's theory central in this respect. They are all exemplified in the following citation where Peirce analyzes how to identify an item in the world (a house in this case) by means of words:
>
> > It is not the language alone, with its mere associations of similarity, but the language taken in connection with the auditor's own **experiential associations of contiguity**, which determines for him what house is meant. It is requisite then, in order to show what we are talking or writing about, to put the hearer's or reader's mind into real, active connection with **the concatenation of experience** or of fiction with which we are dealing, and, further, to draw his attention to, and identify, a certain number of particular points in such a concatenation. (*CP* 3.419)

First, Peirce's argument on language is clear: language is not an autonomous system, but functions *in contact with experience*. If there would be no connection between **the addressee's cognitive capacity and bodily being-in-the-world**, language would not be able to convey information. (Veivo 2007: 43)

Very useful. Concourse "concatenates" verbal text with nonverbal behaviour.

> Semiosis necessitates a connection between language and experience, and this experience can be derived either from **contact with brute material facts or from cultural representations**. (Veivo 2007: 44)

E.g. personal experience vs cultural representations. One involves a higher degree of creativity, the other is like "borrowing".

> I deliberately chose not to introduce Peirce with one of his sign definitions, since they seem not only to be difficult to grasp but also direct discussions to superficial and unfruitful directions, such as the too long repeated opposition of the triadic sign model (Peirce) against the binary (Saussure). (Veivo 2007: 44)

This author is quite sensible. There are way too many papers with almost only contact with semiotics being an obligatory quote of one of Peirce's sign-definitions (e.g. that paper about types of textures, above).

> Within the pragmatic framework, the relationship between literary texts, or literature, and the world can be analyzed in two ways. One can focus either on **how the world represented by the text is related to the world known through experience**, or on **how readers use knowledge and information derived form experience in reading and interpretation**. The first path leads to **questions of realism, mimesis, and representation**, hotly contested in (post)structuralism and coolly defended in possible worlds theory. The second leads to **issues of reading and imagination**, recently put forward in cognitive studies. The two directions are not exclusive, but rather the former presupposes the latter. In both, the pragmatic theory avoids some of the pitfalls encountered in other approaches. (Veivo 2007: 45)

In cultural semiotics these two seem inextricably combined (e.g. Lotman's model of textual communication). The difference amounts to focuses on the relationships between: (a) the text and it's context; (b) the reader and the text.

> In his groundbreaking work, *Fictional Worlds* (1986), Thomas Pavel presents the theory of possible worlds as a remedy against this shortcoming. Drawing on a large selection of philosophical and literary critical works, **Pavel argues that literary texts are referential and that their referents may be located either in the factual world or in a fictional world that exists only as a result of cultural sign production** (not only literature and art, but religion and myths as well). Understanding this referential function necessitates a flexible ontology and, above all, attention both for the structure of texts and for the uses of literature. (Veivo 2007: 45-46)

Good stuff, but not without precedence. Look up Jakobson's referential function in relation with the discussion on "universe of discourse".

> The theory of fictional or possible worlds is parallel to Peirce's basic theory of semiosis. **Peirce defined two objects for the sign: the dynamical one, which is the actual existing thing that has influence on the sign, and the immediate object, which is the object as the sign represents it**. The latter is always fictional, since 'made' by the sign, and in the same sense it is always possible. The former, on the other hand, may be fictional or factual. (Veivo 2007: 46)

Most concise and useful explanation of these terms I've met thus far. I may even use them in my work after this. (Although I should read more about them before doing so.)

> What this means is that **the question of representation in literature is** not, first and foremost, an ontological one but **epistemological in the specific sense semiotics gives to the notion**. Literary texts offer 'semiotic mediation' for the observation of fictional and factual worlds and 'semiotic means' for their trasmission and storage (Doležel 1988: 485, 489). What literary semiotics is interested in is not the difference between true, false, and fictional knowledge, but on **how the readers' conception of the world represented by the text is developed in the first place in this act of mediation**. Judgments on the factuality or fictionality of the world represented and on false and correct assumptions about it arise only as a consequence of this first step. (Veivo 2007: 46-47)

The stuff of "concursive comprehension". I may have to elaborate my own (cultural) semiotic notion of epistemology, probably on the basis of Lotman's quasi-cybernetics.

> Fisette's work puts forward the readers' **imaginative participation in the construction of meaning**. To have a conception of the world represented, she or he has to act, to bring in bits of knowledge acquired elsewhere, either in real-world events or in cultural texts in the large sense of the world. Within the new literary semiotics, **signification in literature** - and in language - is, in this sense, defined as **heterosemiotic**, since it depends on **bodily mediated connections between linguistic expressions and experiences that are not linguistic** (Veivo 2001: 82-114; Ruthrof 1997; Johansen 1988; also Eco's encyclopedia model 1977 and 1984). (Veivo 2007: 47-48)

Is concourse not heterosemiotic in this exact sense?

- Veivo, Harri 2001. *The Written Space. Semiotic Analysis of the Representation of Space and its Rhetorical Functions in Literature*. Acta Semiotica Fennica 10. Imatra: International Semiotics Institute.
- Ruthrof, Horst 1997. *Semantics and the Body: Meaning from Frege to the Postmodern*. Toronto: University of Toronto Press.
- Johansen, Jorgen Dines 1988. The distinction between icon, index, and symbol in the study of literature. In: Herzfeld, Michael and Lucio Melazzo (eds.), *Semiotic Theory and Practice. Proceedings of the Third International Congress of the IASS Palermo 1984*. Vol 1. Berlin: Mouton de Gruyter, 497-504.

> In classic literary semiotics of structural inspiration, literary texts were considered as relying on **cultural codes that were not limited to literature or language alone**, but had, for the reading subject, their origin in experience. (Veivo 2007: 48)

For my purposes it is important to elucidate whether the concept of "nonverbal code" (or "nonverbal sign system") is viable.

> **Literary texts are about the world we live in**. Factual texts seek to tighten this relationship, but it is not absent from fiction either. To represent even the most improbable event or character, texts call forth experiences acquired in factual circumstances. (Veivo 2007: 52)

E.g. Orwell's *newspeak* as an echo of actual linguistic experiments in the early days of the Soviet revolution and *telescreens* as an echo of the constant background buzz of propaganda in public places in Soviet society.

Veron, Eliseo 1971. Ideology and Social Sciences: A Communicational Approach. *Semiotica* 3(1): 59-76.

> Pragmatics begins when this whole set of rules is considered as a body of norms of procedure that a given user of the system applies under certain empirical conditions of communication. In any particular situation, the **emission (construction) and reception (consumption)** of a body of signs require the application of some of these rules. (Veron 1971: 60)

Odd synonyms for sending and receiving.

> As everybody knows, the decisions underlying the production of any set of signs aimed at a 'scientific' description of reality imply a complex system of operations: **selection of concepts; formulation of hypotheses; operationalization; model construction; building of instruments for collecting evidence; data analysis according to rules with different degrees of standardization**; and so on. The study of the empirical conditions under which these decisions take place correspond to the pragmatics of science. (Veron 1971: 60)

Steps to keep in mind when writing my thesis.

> In what follows, we shall be concerned with linguistic discourse produced and consumed with a predominantly REFERENTIAL function, i.e., **linguistic material that is supposed to describe in a certain way the extralinguistic universe of realitya**. Scientific discourse belongs to a subtype of this class of messages. (Veron 1971: 62)

As if the referent has to be a thing, an extralinguistic object. The referent can also be a concept, an idea - e.g. the case of the unicorn.

> (d) There [in a science-fiction world inhabited by intelligent beings with a communication system such that the pragmatic analysis of their communications would be uninteresting] would have to be no **body language** of any kind. (Veron 1971: 63)

"Body language" already in 1971? Catchy buzzword that is.

> For all practical purposes, the messages would have only a denotative function; connotation would not exist or would be reduced to a minimum. In human communication, of course, this does not happen: the meaning of a message goes far beyond its denotative function. All human messages denote at one level, and connote at other levels. Thanks to this, no doubt, we live in a world much less boring than the one we have described or - what amounts to the same - we live in **a much more complex and ambiguous communication universe**. (Veron 1971: 64)

In this science-fiction universe (where, among other aspects, there is no "body language") the signs mean only what they "really" mean (they denote) and no such thing as "what you think" something means (e.g. no guesswork, no abduction). In this regard it may be the case that in *1984* there is *only* connotation - nothing "really" means anything (because only the Party can say what is true and what is false).

> The connotative meaning of the message, *i.e.*, its metacommunicational dimension, depends then on the selective and combinatory options at the disposal of communicators. (Veron 1971: 64)

How in the world are connotation and metacommunication related (or equivalent)? In these last few papers "connotation" has gradually become as vague and universal as "discourse".

> Just as in interpersonal relationships communicators transmit through metacommunication the 'image' they have with regard to the ongoing relationship and its norms, so **the social mass-messages always metacommunicate a certain 'image' of society, a certain conception of social reality, the way of organizing it, and the way of understanding its different aspects**. As this image and these ways of conceiving and understanding social reality are not the only possible ones, and as they are transmitted through metacommunication, *i.e.*, at an implicit level of meaning, the term IDEOLOGICAL COMMUNICATION seems fairly adequate. (Veron 1971: 68)

Actually something useful. Although metacommunication is, in Ruesch's approach, a function of communication, it can certainly also be viewed in terms of levels of communication. In fact, the self-description of a culture can be thought of as metacommunication on the societal level.

> If we define ideology as a level of meaning of messages manifestly centered in the referential function, PROPAGANDA may be distinguished from ideology as the discourse centered in the conative function. On the functions of linguistic messages, see Jakobson, *Essais de linguistique générale* (Paris, Éditions de Minuit), chapter 11. (Veron 1971: 68; footnote 12)

Why, though? In the Althusserian frame, the "interpellation" of ideology is precisely conative. How is propaganda conative?

> **SCIENTIFIC LANGUAGE MAY BE DEFINED AS THE CONSTANT AND UNINTERRUPTED STRUGGLE AGAINST CONNOTATION**. In the empirical sciences, this struggle manifests itself in many ways. The most important one is the effort toward **a neutralization of connotative meanings** BY MAKING EXPLICIT THE DECISIONS THAT GENERATE THEM. The scientific character of the construction of a descriptive and explanatory language about reality expresses itself through the introduction of elements DENOTING THE OPERATIONS THEMSELVES WHICH HAVE BEEN CARRIED OUT BY THE SENDER. This does not eliminate the ideological nature of the dicisions made, but neutralizes its 'ideological effect' in communication process. On many occasions the scientist, like the ideologist, makes a selection of certain concepts referred to social reality that cannot be based either on logical-methodological or empirical criteria; but the scinetist, unlike the ideologist, tries to make explicit the very fact of having made a selection under these conditions. (Veron 1971: 70-71)

Which is why I'll have to write a whole chapter about why "concourse" and not something other. It will be arduous, as I'll have to go through numerous possible definitions from "action put into language" to discussions of syncreticism between sign systems.

> From the point of view of communication theory, ideology is a level of meaning, and this implies that it is **A STRUCTURAL CONDITION** OF PRODUCTION OF MESSAGES WITHIN A HUMAN LANGUAGE SYSTEM, INCLUDING SCIENTIFIC COMMUNICATION. (Veron 1971: 74)

Compare this to the definition of power as systematic asymmetry (or something like that, above).

Vávra, Vlastimil 1977. The Self and Body Movement Behavior. *Semiotica* 21(1/2): 1-22.

> Man's fascination with self-reflection and the resulting self-experience has led to a distinction between *the Ego - the Self*, *the Self as Knower - the Self as Known*, *I - Me*, etc. The problems which accompany this duality have always been numerous. (Vávra 1977: 1)

Sadly, Estonian language doesn't discriminate between these senses. There is only *mina* ("I").

> During the investigation of this sample, I paid attention to body movement behavior of the persons speaking, especially when these persons were using verbal forms of the first and second person singular. The most striking differences were found (a) in the movement of the head and (b) in the formation of the face around the eyes.
> Some people, especially when using the verbal form of the first person singular, but also the verbal form of the second person singular, bend their heads backwards and simultaneously either half-close or entirely close their eyelids. When they reopened their eyes I often saw that their eyes were still turning in an upward direction, as if attempting to look in the direction where *I*-Claparède most intensively felt that *Me*-Claparède resided. (Vávra 1977: 4-5)

Odd stuff. Definitely an interesting aspect of autocommunication, but very marginal. My own conception of nonverbal self-communication doesn't necessarily involve speech.

> Other questions naturally followed these. Are we not, as exemplified by the backward bending of the head and closing of the eyes, dealing with **a concentration effort to exclude vision?** And regarding the testee's intensive gazing at the space in front of him, and the accompanying contraction of the eyebrows, are we not dealing with **a concentrated effort to use the eyes?** And are not the collision patterns 1.1 to 4.2 a balancing between the use and non-use of the eyes? (Vávra 1977: 10)

To reduce interference?

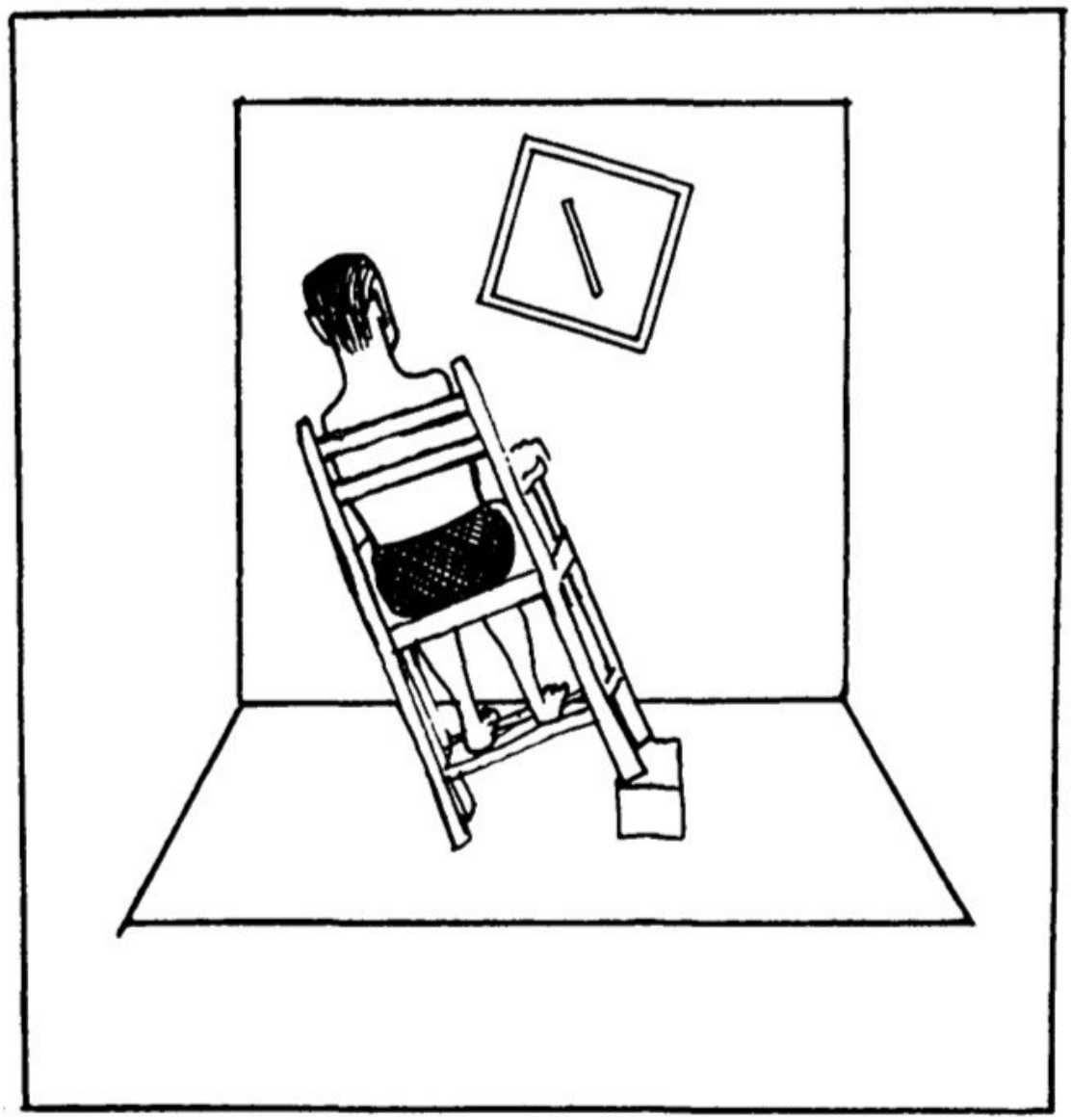

Fig. 7

(Vávra 1977: 12)

For what pvrpose?

> A number of scholars have attempted to study the Self - for instance, Boshier (1968a, 1968b) - by investigating whether a person is satisfied or dissatisfied with his or her own name. To what extent does behavior change when names are abbreviated or replaced by a nickname? (Vávra 1977: 16)

Relevant for me personally.

- Boshier, R. 1968a. Self-Esteem and First Name in Children. *Psychol. Reports* 22: 762.

- Boshier, R. 1968. Attitude toward Self and One's Proper Name. *J. of Individual Psychol*. 24: 63-66.

> At the conclusion of detective stories we often see a reconstruction of the criminal act. Someone usually stands in the space where the crime took place and describes each move of the crime. This situation has often been described as in the sentence: 'So-and-so turned his eyes and head *to the left*, so as to better recall the complex situation.' Turning the eyes and head to the left in such situations is even more explicit in films or on the TV screen (from the point of view of the camera, the movement is in the opposite direction, from left to right. (Vávra 1977: 17)

This is surprisingly... concursive.

Winner, Irene Portis 1983. Some comments on the concept of the human sign: Visual and verbal components, and applications to ethnic research (A wonderful father). *Semiotica* 46(2/4): 263-285.

> If we understand the self in this cultural and semiotic way, then self-identity and group or cultural identity are isomorphic constructs. Each construct assumes self-awareness because of differences based on oppositions between self/other and my group/other grou. In this sense cultural performances, myths, rituals, gestures, or, in a broad sense, **all culturally coded and organized behavior may become, at some level, stories about the individual self or about the group self** and provide, in addition to referential and other kinds of information, also self-commentary or metainformation. (Winner 1983: 263)

In another paper by Winner, "Some Fundamental Concepts Leading to a Semiotics of Culture," this aspect is treated, after Bogatyrev, in terms of "the function of the structure of functions", e.g. metafunctions. In other words, culturally coded and organized behaviour *functions* culturally, but on another level these functions themselves take on the "boundary" function (paraphrasing from Lotman's theory of semiosphere) that distinguishes self/other or my group/other grou (Russian *svoi* and *chusoi*).

> For the aesthetic function, by focusing upon the object itself through the manipulation of all types of parallelism, also heightens the contrast between the particular culture bearers with whom the object may be identified, and others. Thus there may be an intertwining of the aesthetic function with what I call **the metafunction of self- and ethnic commentary** that provides individual and cultural identity. (Winner 1983: 264)

This is not far off from Lotman's theory of cultural self-description.

> Lotman sees culture as a broad system of information where the concept of culture is related to our understanding of **mental processes that integrate the diverse facts perceived into communication models**, which recalls Peirce. For Lotman, culture is analogous to memory of the individual, since it is a mechanism for storage and processing of information, but culture is also dynamic since it implies both fixation of past experiences and instructions for creating new texts (*Theses* 1973: 6.0.0). (Winner 1983: 265)

Inching towards a semiotic epistemology.

> Furthermore, like Bogatyrev, Lotman holds that a culture is always defined by its relation to other cultural systems and a culture itself is composed of numerous **correlated pairs of semiotic systems**. A minimum culture would require a pair of semiotic systems, the most fundamental of which are the two basic types of sign systems, visual and verbal (*Theses:* 6.13), which often not only confront each other but, by their confrontation, bring about new syntheses, thereby giving rise to new meanings. (Winner 1983: 265)

Do they have to "correlate"? That "minimal culture" is a theoretical construct. In my own theory-building, at point, there are at least three systems: body-signs, thought-signs and word-signs.

> Peirce implied that the human is also a social, and we might say a culture, sign since the notion of reality involves the notion of community. **Only eventual community acceptance can distinguish idiosyncratic illusion from social reality**. In other words, only those cognitions that the community continues to reaffirm are true and real (*CP* 5: 311). (Winner 1983: 265-266)

The implication for my current work is that the question whether "concourse" is an idiosyncratic illusion or actually valuable concept can and will be decided by it's consequent use, disuse or misuse by others who study the relations between nonverbal communication and literature.

> To Peirce it is clear that, since man is conscious, thinks, and is aware of his own identity, all his thoughs are signs, and in this sense all thoughs are external to himself. Thus, Peirce says, man is an external sign, for man and the external sign are identical, for man is the thought; and the organism is only an instrument of thought (*CP* 5: 314). (Winner 1983: 266)

Am *I* this blog?

> Yet Peirce does not consider the human organism as part of the sign, as we have pointed out. Clearly this is only a beginning in the search for the material qualities of the human sign. (Winner 1983: 266)

But what about that quote about how "the body of man is a wonderful mechanism, that of the word nothing but a line of chalk"? (cf. CP 7.583) - Although I really should look up its context before using it in any way.

> Lotman holds that in transmitting the message to himself the addressor internally restructures his essence, as far as **it is possible to treat the essence of a personality as an individual composition of socially significant codes**, a composition that changes in the process of the communicative act (Lotman 1973: 229). (Winner 1983: 267)

I'll place emphasis on the word "composition", which elsewhere (in Estonian translations) is variously a "set" or "bundle" or even "knot".

> We shall show that confrontations between verbal and visual signs create montages that give rise to new meanings, **changing the character both of iconic signs, making them more conventional, and of arbitrary or conventional signs, making them more iconic**, as shall be demonstrated in the examination of a specific human sign as an ethnic text. (Winner 1983: 268-269)

The confrontation and collaboration (in general, concourse) between verbal and nonverbal is a double edged sword. A behaviour that gains a verbal label becomes more concrete and repeatable while the verbal label becomes more fixed in "social imagination" with said form of behaviour.

> The ethnic function implies a **metafunction**, since it comments upon the nature of the ethnic sign itself, whether it is identified with the individual sender or the group. (Winner 1983: 269)

In a bifurcated world such as the Soviet society or its fictional mirror in Orwell's *1984* presents numerous possibilities for applying the concept of "metafunction". Even the mere fact of speaking *newspeak* carries a metafunction. "You're a thoughtcriminal!" says the little girl, explicitly identifying Winston.

> A primary mechanism that creates this kind of foregrounding in an ethnic text is the juxtaposition of elements of texts from more than one cultural or subcultural sytem. **The result is the creation of a new and more heterogeneous text**. (Winner 1983: 270)

On the metalevel, one would guess that "grabbism" can be understood positively: juxtaposing elements of several semiotic approaches could result in a new and heterogeneous approach. Although "inter- and transdisciplinarity" probably fares better in these parts than "grabbism".

> But Father used to say, **'If you want to be praised you gotta die**. Or if you want them to talk about you, get married, but if you want them to praise you, die.' And that was how the problem of jealousy was handled. (Winner 1983: 283)

Goffman. Merleau-Ponty. Zilberman. Orwell. 2Pac.

Young, Katharine 2000. Gestures and the phenomenology of emotion in narrative. *Semiotica* 131(1/2): 79-112.

> How are narratives inflected with emotion? Some narrators imbue their stories with **emotion effects** intended to arouse a response in their recipients (Warhol 1992: 116-120). (Young 2000: 79)

An odd notion. I'd understand that narrators insert phrases or motives which elicit emotion(al) effects in the reader, but "emotion effect" sounds like cause and effect got mixed.

> Emotion is constructed by and for the narrative in the course of which it appears. This brings into question, as Warhol points out, 'traditional criticism's assumption that some feelings are "genuine" or authentic and others are not', and puts us in the postmodern 'position of being able to sak, Is not all interior exprience to some degree socially or culturally constructed?' (1992: 104). On my argument, **narrative evocations** are not derivative or second-order emotions but authentic **originary instances of emotion**. Emotions aren ot being represented here; they are being **occasioned**. (Young 2000: 80)

This Robyn Warhol sounds like a typical late 80s social-construction-of-emotion kind of theoretician. The bit about occasioning emotions instead of representing sounds a lot like Susanne Langer and her discussion of feeling and form - how artists, essentially, craft their art so as to evoke something that is more universally human (emotions).

> Theories of the storage of emotion in the past or the unconscious are implicitly **humoral**. Emotion is conceived as an ethereal substance, kept in the body under pressure until either it bursts out onto the surface in a single explosion or is let off in puffs of steam. This conception the philosopher, Robert Solomon, calls the **hydraulic** theory of emotion (Solomon 1976; in Lutz 1988: 6). (Young 2000: 80)

Yeah, no, this philosopher was late in the game. Jurgen Ruesch is credited for his 1964 classification of psychothermodynamics (energy analogies), psychohydraulics (pressure analogies) and psychoelectronics (machine analogies).

> When emotions are seen to be occasioned, not merely represented, it becomes apparent that tehy are not a single **monothetic** effusion of substance; they are inflected ongoing over the course of their production. (Young 2000: 80)

define:*monothetic* - Pertaining to or based on a single basic idea or principle. / Describing a classification that is defined by the presence of all of a set of attributes.

> Emotion is neither *in* the body nor the world. Fear is experienced as an intense aletrness at the rim of my auditory, visual, and tactile field. It can of course be felt in, or rather as, body but that does not mean that it can be translated into a physiochemistry of the ear, eye, or skin. I do not experience fear in those sites, still less in the brain. **Fear is out there, where my senses reach for terror**. As Paul Ricoeur remarks, fear is not an internal state; it is a world to be shunned (1966: 271). (Young 2000: 81)

Epigraph-worthy. In fact, if I'd dedicate a chapter to fear of surveillance, I could very well use this as an epigraph.

> Ray Birdwhistell regards 'terms such as "gesture", "posture", "facial expression", and so forth, as **folk labels** for outstanding, highly noticeable "peaks" of body motion' (Kendon 1998: 247; Birdwhistell 1970: 220). These peaks are here described as gestures. (Young 2000: 81)

So when someone above mentioned something like "folk labels" this is what was meant? It does pose an interesting question for concourse: if these terms are "folk labels" then what would be the scientific terms for these "peaks"? Also, when I purport to use "native concepts" in my analysis (e.g. the concepts that are present in the text itself), can there really be anything other than "native concepts" in a broad sense?

> In order to retrieve aural but nonlinguistic phenomena like coughs, pauses, speech intonations, and the like into a verbal stream, the sociolinguist Muchael Moerman proposed the category 'audible communication'. (Young 2000: 82)

It already had a name - paralanguage. Or, if you will, vocalics. Or even if you mean strictly sounds produced by the body, then Wescott (1966Q 350) already gave it a name - strepital communication (and concomitantly a field, strepitistics). Ain't nothing new under the sun. Reference, just in case: *Moerman, Michael and Masaichi Nomura (eds.) 1990.* Culture Embodied. *Osaka: National Museum of Ethnology.*

> Nor is thought itself prior to words; rather they are dialogically related. Lev Vygotsky writes, 'The relation of thought to word is not a thing but a process, a continual movement back and forth from thought to word and from word to thought ... Thought is not merely expressed in words; it comes into existence with them' (1986: 218). (Young 2000: 82)

In what I call concourse words, thought and bodies correlate. Words that refer or describe bodily behaviour call forth thoughts (cognitive representations) about bodily behaviours. Abstracting these into steps (as I've done before) is a typological venture. The process itself probably doesn't lend itself to segmentation.

> With respect to gestures affiliated with narrative, McNeill, taking up the work of several linguists, proposes an elegant distinction between iconic and metaphoric gestures (1992). Iconic gestures conjure up the concrete object narrative mentions, like wrapping one hand above the other round an imaginary haft and moving the hands across the body, maintaining the apposition, to prepresent swinging an axe. Metaphoric gestures treat narrative as if *it* were concrete, for instance, a series of rapid flicks of the wrist slicing up the speech stream into staccato bits, accompanying the remark that someone talked rapidly (Kendon, in Moermann and Nomura [eds.] 1990: 57-58). The first is a visualization of what does not happen to be visible on the storytelling occasion; the second, a visualization of the inherently invisible, **the difference between invoking and, as it were, inventing an object**. Both are what McNeill calls 'pictorial', but iconic gestures, he writes, 'bear a close formal relationship to the semantic content of speech' (McNeill 1992: 12) whereas metaphoric gestures 'present an abstract idea rather than a concrete object or event. (Young 2000: 83)

This is a pretty nifty use of abstract and concrete reference.

> The realm is seen from another space and time by a perceiver who has unrestricted access to its space and times. This perspective has been called in literary theory **the omniscient narrator** or the bird's eye or God's eye view. The external perspective is associated with omniscience, detachment, and objectivity. (Young 2000: 88)

Is the Big Brother an omniscient narrator? Could *1984* not be a diary of lowly Winston but a thought police report?

6. 2015

6.1 January

6.1.1 Toomas Nipernaadi (2015-01-15 16:37)

Gailit, August 1928. *Toomas Nipernaadi: romaan novellides*. Tartu: G. Roht.

> Ning Loki **litsub kaks rusikat silmaaukudesse ja hõõrub nende kui käsikividega uniseid silmi**, kord üht, kord teist punast ning külmetavat jalga lumest kergitades. (Gailit 1928: 11)

Käed → adapterid / auto-manipulation.

> Äkki **võpatab** Loki, **tõstab hurdana nina** ning ta punane **suu avaneb kui kiljatuseks** - männi latva säet puuri ümber tiirlevad vilistades esimesed kuldnokad! Seda suurt ning põnevat uudist ei söanda ta kauemaks eneselle hoida, ta tormab tuppa ning hõiskab: Isa, isa, kuldnokad on väljas! Toa nurgast tõuseb metsavaht Silver Kudisilm, hall ja tudisev, ta köhatab, haigutab, sirutab vanu liikmeid ning lausub siis venitades: Tuleb vist jälle suur uputus, kevad tuleb äkki ning metsad on täis lund! (Gailit 1928: 12)

Kontra-antropomorfism. St looma-metafoorid.

> Ainult Habahannese talu seisab nõlvakul, kuid Habahannesed on kõrgid ja uhked, kui nad räägivad Lokiga, siis ikka **vaid sõnakaupa moka otsast** kui koerale rikkalikust lauast mõnd raasukest pildudes. (Gailit 1928: 13)

Suurushullustus / Ülbus. Veel kontra-antropomorfismi.

> Loki ei lähe nende juure, kuid **ta silmad viibivad nende naerul nägudel** ning nende toimetust vaatab ta ahnelt ja tähelepanelikult. (Gailit 1928: 15)

Pilk.

> - On, Loki, on! vastab Kudisiim, naeratab ning **ei oska tütre eest varjata oma rõõmu ja rahulolu**. (Gailit 1928: 17)

Enesevalitsemine → Manamine & Teesklemine / Tegemine

> Kuid siis, mõne päeva möödudes, ilmub veel üks parv.
> Sellel on kõigest üks mees, ning Loki märkab juba kaugelt, et ta on saamatu ega oska parve hoida kesk voolu. Ühest kaldast teise ujudes tihti luhta kinni jäädes, peatub ta, ootab, ega näi hoolivatki parve kiirest liikumisest. Ta laseb end voolul juhtida, käsi liigutamata. Tihti vajuvad palgiotsad vette, parv keerleb vees kui vurr ringi, mees aga pikutab parvel kui lõhkuval hobusel. Habahannese talu juures, kus Mustjõgi teeb järsu käänaku, paiskab vool parve kaldale, kuid mees jääb rahulikult istuma.
> Loki vaatab teda tükk aega ning ei suuda varjata imestust.
> On ta haige, ei jõua ta parve juhtida, või on tal midagi viga?
> Ning Loki jookseb isa juure.
> - Tule, tule! hüüab ta, ärritet, parvepoisiga on õnnetus juhtund. Vool paiskas ta kaldale ning ta ei saa enam omal jõul edesi!
> Vana Kudisiim kõhatab, vaatab umbusklikult tütre otsa, kuid Loki on nagu takjas ta küljes ning tirib kaasa.
> Kui nad aga kahekesi parvepoisi juure jõuavad, istub see kaldal, vilistab ning mängib rõõmsalt kannelt.
> - On teiega juhtunud mõni õnnetus? kogeleb vana Silver Kudisiim. Võib olla, tahate sõita edesi ning ei jõua parve üksinda vette lükata?
> - Ei, vastab võõras naeratades, Issandal on palju päevi ning mul on aega veelgi rohkem!
> Päike loojeneb punetavate metsade taha, pilvede sakilised palistud kumavad leekides. Võõra nägu on pöörat vastu loode tuld. Ta võtab mütsi pääst ning lausub:
> - Andke andeks, olen parvepoiss, mu nimi on Toomas Nipernaadi! Võib olla, sünnitan teile palju tuska ja pahandust, et peatun siin, kuid mul pole tõesti tahtmist vastu ööd edesi kihutada!
> - Imelik mees, päris imelik mees! pomiseb vana Kudisiim kodu poole sammudes.
>
> Jõe käärudes hakkasid tiirlema rägapardid. Soo poolt kostsid veetallajate kaeblikud huikamised. Saabus õhtu, tuhmund taevas süttisid tähed. Tuuled peatusid lõõtsutades, põõsad langesid longu, kostus vete müha ning lindude kirglik vile. Täisimbund iharaist mahladest, ajas maa enesest sirgu puid, põõsaid ning lilli, mis õitsmise läbematus ootuses täitsid õhku aroomise mürgiga. Saagisid ritsikad, sumisid sitikad, siisikeste sirinat olid täis metsad ja nurmed.
> **Toomas Nipernaadi lebas parvel, vaatles taevast ning kuulas öisi hääli.** Edelast kerkisid üle metsade pilvede mustad karavanid, kuid taeva tõustes pudenesid lülidest lahti ning haihtusid kui suits. Suur Vanker helendus pää kohal, Linnutee kiirgas ja sätendas. **Poiss lebas liikumata, igat häält ahnelt püüdes, otsekui elaks intensiivselt igale siristajale ning vilistajale kaasa.** (Gailit 1928: 18-19)

Need kaks lehekülge raamatu algusest, see täpne moment mil otsustasin, et tegu on hea raamatuga.

> Põgenes siis mees inimestest pakku metsa ja hakkas siin põldu harima. Ega seegi töö suurt toitnud, vili kasvas hiirekõrvuni ning **viletsus vaatas irvitades iga prao vahelt sisse**. (Gailit 1928: 21)

Antropomorfism. Apparently forces of nature have their own "body language".

> Ning **korraga lööb veri ta palgesse**, ta kohmetab, on arg ja peidab häbelikult silmi.
> - Inimesed on rumalad, Loki! lausus Nipernaadi julgustavalt. Midagi ei usu nad, midagi ei tea nad. Ainult seda võtavad hääks, mis laseb käega katsuda, ning usuvad seda, mis kõlbab pista suhu. (Gailit 1928: 24)

Pale. Ja suhtumine.

> Pole sul sõpru ega ole sul inimesi, - isa üksi ning seegi ei taipa enam nooruse vallatusi ja kirgesid. Kasvavad kui puu lagedal väljal, ei kellelegi poole pole sirutada oksi. Sul on pehmed käed ning soe süda, kuid su käte pehmus jääb sulle eneselle ning südame soojust pole kellelegi näidata. Ah, Loki, peaksin vist ise kolima siia, et olla sulle sõbraks ja seltsiliseks. (Gailit 1928: 26)

Eelviimane kategooria. Mesijutt.

> Ja ütlen ma neile, et Loki silmad on mustad kui niiske muld, põsed roosad kui ao valgus, juuksed üle õlgade kui tuulised metsad. Ja ütlen ma neile, et Loki õlad on kui valged purjed, suu on kui roosiaed, mis piirat kõrge valliga, - sinna on vaadand vaid päike ja tuul. Ja ütlen ma neile, et **õnn on kui haihtuvad pilved**, kui õis, mis puhkeb ja kiiresti närtsib, - rutaku, muidu hiljuvad, nagu hiljusin mina!
> Ta **silmad süttisid, hääl värises**. Ta viskas kandle kõrvale, **haaris tütarlapse käest kinni** ning jätkas kui palavikus:
> - Anna andeks, Loki, et peatasin parvega su hurtsiku ees, aga sa kuuled ise, kuidas vadisevad peoleod, vilistavad leevikesed ning ööbikud on hoopis arust ära! Sa näed ise, iga puu, iga põõsas, iga lill, isegi iga heinakõrs on lopsakaid õisi täis - ja ma nägin sind. Ah jumal, võib arust minna, kui kevadises metsas kuuled mõtuse kudrutamist ning värske muld aurab sünnituse iharusest. Sa otsekui tunneksid maa südame kiiret tuksumist. (Gailit 1928: 27-28)

Kompleks, st hüpersemiootiline (mitmekanaline) kirjeldus (mis võib sisaldada ka teese, st kontseptuaalseid märkusi).

> **Ta rääkis enesega**, kõndis kaua mööda metsi, täis õrnust ja joobumust. Ta otsis Lokile uusi võrdlusi ning oli õnnelik, kui see tal õnnestus. Oli hilja, kui ta lõpuks tagasi tuli ning hurtsiku pööningulle magama läks. **Isegi unes liikusid ta huuled, otsekui jätkaks ta oma õrnuste rääkimist**. (Gailit 1928: 31)

Autokommunikatsioon interkommunikatsiooni põhjustel.

> Ahaa, sa naeratad, sa lõhked kadedusest ning arvad, et mis too parvepoiss kiitleb. Ei, vennas, pole ma parvepoiss ühtegi, et ma aga parvega mööda jõgesid liuglen, selleks on mul teised põhjused. **Maid uurin mina ja inimesi panen tähele**; kus aga leian varga või masuurika, selle toimetan trellide taha. (Gailit 1928: 33)

Nonverbalism, st inimestejälgimine.

> Ta ei suutnud enam taltsutada oma viha. Kui aga Mall **käskivalt ja kalgilt ta otsa vaatas, jäi ta korraga vaikseks ja väikeseks** ning hakkas üksikasjalikult tütrele jutustama oma käigu järeldusi. (Gailit 1928: 34)

Vaigistamine / Peatamine, st regulatsioon.

> Ta pühib tüdruku silmad, istub ta juure ning hüüab:
> - Ei, nüüd on see asi ometi kindel: sa sõidad minuga! Teisiti ei võigi see olla, ühtki päeva, ühtki tundi ei tahaks ma elada sinuta. Ning kui meil poleks ka vähimatki varandust, siis vaata, Loki, ometi neid käsi, nendega rühime elust läbi. Ah, kuidas tahan oma tööd teha ja hoolitseda, et mu väikesel Lokil oleks hää ning et **ta huulilt ei kustuks hetkekski naeratus**. Kuidas võisid ometi kujutella, et väike Loki jääb siia kesk metsi - ootab, ootab ning **silmad enesel tilguvad kui kasesse lööd haav**. See oleks meeletus, roim ning jumal seda ise teab mis veel! (Gailit 1928: 38)

Nägi → Ilme → Naeratus.

> Loki tõstab nutet silmad ning katsub naeratada.
> - Ei, sa ei vasta veel, sa põikled veel, sa ei taha ikka veel parvepoissi uskuda! hüüdis Nipernaadi vaimustusega. **Su silmad tahavad juba naerda, aga huuled tõmbuvad jonnakalt viltu ning sa ei lausu midagi**. Kas arvad tõesti, et Nipernaadi võib sind petta! (Gailit 1928: 39)

Pilk või Naeratus, või Enesevalitsemine või isegi Nutuklomp.

> Ta soris taskutes ning oli närviline ning õnnetu. Kuid sisi tuli tal midagi meele ning **ta näos peegeldus õnnelik naeratus**. (Gailit 1928: 39)

Naeratus "peegeldub".

> Kuis peaksin lõbustama sind, mis peaksin rääkima sulle, **et su mustad mõtted haihtuksid kui pilved?** (Gailit 1928: 41)

Pilvemetafoor rakendub ka mõtetele.

> - Nii jah, lausus ka Paulus, asja tuleb ikka veel kaaluda ning talu **lugu on ka veel tume**. Kes jääb siis tallu, kui me ära läheme? (Gailit 1928: 58)

Pilvemetafoor rakendub ja asjalugudele.

> Ning korraga oli Nipernaadil küllalt sest jutust. Ta tundis enese väsinuna pikast arutamisest. Ta vaimustus oli möödund, sõnade tagavara lõppend. Ta **tõmbas käega üle higise otsaesise** ning tõusis püsti. Ehk mis asja oli tal kõige sellega, kõigi nende Puuslikkude ja Sirklitega, vendade ja taluga. Tehku nii või teisiti, see kõik ei puutu temasse. (Gailit 1928: 59)

Adapter ehk enesepuudutus.

> Esialgu aga peame kõike seda kraami väga salajas hoidma, et naabrid haisu ninna ei saaks. **Teeme seesugused näod**, et sina oled meie uus rentnik, meie aga jääme samuti tallu ega kavatse ka edespidi midagi suuremat ette võtta. Kui aga ema on maet ja masin linnast ära tood, siis võtame talust ühe hobuse, laome koorma pääle ning siis pole muud kui laadalt laata! (Gailit 1928: 60)

Nägude tegemine.

> Ta sammus põldudevahelisi teid, vaatles viljade kasvu, kuulas lindude siristamist. **Ta oli rõõmus ja ülemeelik, naeris ning rääkis enesega**. Pilvede hallid varjut tormasid mõõda nurmi, tuul keerutas tolmusambaid teel. Ta läks metsa, leidis rebase jäljed ja hakkas otsima ta koobast. (Gailit 1928: 62)

Autokommunikatsioon. Harv juhus kui hallid pilved pole metafoor.

> Milla **vaatas punetades poisi otsa ning ta suured silmad libisesid häbelikult põrandalle**.
> - Teil on kõlvatud mõtted! lausus ta tasa.
> - Miks kõlvatud? imestas Nipernaadi. Ehk mina ei kõlba üldse enam? Või armastab Milla mõnd teist?
> Tüdruk tõusis kähku pingilt ning jooksis nurka.
> - Ei, ei, ei! hüüdis ta nuuksudes.
> - Tähendab siiski? imestas Nipernaadi.
> Ta jäi korraga tõsiseks, **sooniline nägu tõmbus närvlikult kokku**, ta seisis vähe kesk tuba, võttis siis mütsi pihku ning ehtis minekut.
> - Hääd päeva, Milla, lausus ta. Ma ei tule enam sind tülitama ja kiusama.
> Kui ta aga tüki maad oli läind, jooksis Milla talle järele. Poisi juure jõudes jäi ta seisma, **vaatas häbelikult maha** ning ei lausunud sõnagi.
> - Sa tahtsid vist midagi öelda? küsis Nipernaadi.
> - Jah, vastas tüdruk vaikselt. Ma tulen teile perenaiseks, kuid teie ei tohi enam ealgi rääkida säärast kõlvatut juttu.
> Ning selle öelnud, ruttas ta joostes koju. (Gailit 1928: 70)

Kompleks. Põhiliselt üks prokseemiline tants.

> Rukkinurm piirati sisse ning liiguti aeglaselt edesi, ikka tihedamat silmust pärdiku ümber tõmmates. Hakkas hämarduma. Kui vikatist varises rukis inimjalgade all. **Hinge hoides, tõsised ning ärritusest punased**, liikusid inimesed hääletult edesi. (Gailit 1928: 79)

Strepitatsioon st kajandid.

> Ja nimelt murdvarguses, millest säädus räägib kui kõige jõledamast, kõige **näotumast** teost! (Gailit 1928: 82)

Vist "nonpersons" teema - näotu inimene on mitte-inimene. Näotud teod teevad inimesest mitte-inimese.

> - Ja üldse ei tea me midagi, mis mees ta on ja kust on ta tulnud. Ei ole keegi veel ta pabereid vaadand, võib olla, on ärakarand vang! Tuleb muudkui tallu, **esitab end armsaks sugulaseks**, võtab terve talu virtsahvti enese kätte [...] (Gailit 1928: 85)

Enese esitamine (self-presentation). Siin on ka see moment mil muudes teostes kohatud "sehvt" ja "sahvt" seostub lõpuks saksakeelse sõnaga *Wirtschaft* (*economy*, *housekeeping*).

> Ta oli pikk ja kuivetand, nägi oli põlend ja sooniline, suu kõver nina oli ees kui põiki kirves. **Ta käis harakana edevalt hüpates ja kareldes**, pikad käed vehkisid kui lipud tuules. Jalas olid tal säärikud, suured ja lohisevad kui härmoonikud. Kaelas rippus tal kannel, ning muud varandust tal kaasas polnudki. Lai rind oli eest lahti, must kaabu oli visat kukla. Ning ta läks vilistades ning trallitades. (Gailit 1928: 89)

Kontra-antropomorfism. Aktoonika (kõndimine, istumine, seismine, jne.) pole vist veel eraldiseisev kategooria.

> - Tralla, vastas ta ning **paksud huuled tõmbusid lollakalt naerule.** (Gailit 1928: 90)

Õige eestlase naeratus ongi lollakas.

> Ning päikese laskudes läks ta välja. Ta sammus põldude radasid, korjas lilli, vilistas ja oli rõõmus. Kogu ta olemises oli midagi artistlikku ja naiivset. Ta vaatles pilvi ja joobus. Ta kõndis metsa ja kuulatas. Ning siis, otsekui midagi tähtsat meele tuletades, jooksis mere äärde ja pildus kivikesi voolavaisse lainetesse. Nii istus ta mitmed tunnid. Alles kesköö paigu hakkas ta hilju sammuma kodu poole. (Gailit 1928: 92)

Äkki aktoonika ikka peaks olema eraldiseisev kategooria?

> Ja inimlapsega on see samuti: kevade jõudes pole enam raasugi püsi.
> Ning ta astus Ellole üsna lähedalle.
> - Teil puudub häbematust, ütles preili pahaselt. (Gailit 1928: 93)

Prokseemika. Häbematu on teisele liiga lähedal seista.

> Nipernaadi **jäi seisma kui rabat**. Ta haaris mütsi pihku, kuid ei osand lausuda sõnagi. Preili jooksis kergejalul edasi ning kaks pikka patsi looklesid ta taga. Poiss seisis tüki aega ühel kohal, müts peos. (Gailit 1928: 94)

Posted up at the lights, patiently waiting. (Horrorshow)

> - Olge ometi kord vait, hüüdis preili, kas te ei märka, et oleme jõudnud kirikumõisa!
> Nipernaadi ärkas kui unest. Ta jäi kohmetult seisma ning pühkis higi otsaesiselt. Ta oli järsku nii armetu ja õnnetu. **Suured kulmud värisesid ning lai suu tõmbus närvlikule naeratusele**. Ta hingas raskelt ning ohkas. (Gailit 1928: 99)

Pilk → Kulm. Kulmud võivad väriseda.

> Ello viskas räti õlale ja tuli. Teel ei rääkinud Nipernaadi sõnagi. Ta oli rõõmus, vilistas, naeris ning hõõrus käsi. Alles siis, kui nad jõe suu juure jõudsid, muutus ta preili vastu tähelepanelikumaks [...] (Gailit 1928: 103-104)

Hõõrus käsi? Miks?

> Sa oled nii armas ja kena, **kui naeruks alastad vallatult hambad!** (Gailit 1928: 108)

Naeratus on hammaste alastamine ("paljastamine").

> Ainult Ello ei võtnud neist toiminguist suuremat osa, ta oli tõsine, kurb ning käis tihti nutet silmiga. Ikka kaebas ta päävalu, oli närviline ning ei tahtnud minna enam isegi kirikuhärra juure. Ainult Nipernaadi viibides toas katsus ta olla lõbus, naeris, hullas ning **vaatas poisi otsa armund silmiga**.
> Kuid nipernaadi oli sõnakehv, miskipärast tusane, ta koguni ohkas ja ei julend tõsta uhkeid silmi. (Gailit 1928: 112)

Armunud pilk võib käia koos lõbusa naeru ja hullamisega. Vt seost armumise ja lapseliku käitumise vahel.

> Ma kuulsin kord, kuis rääkisid sa Tralla aida ees istudes metsadest, kus võiks elada. Räägid sa igale nõnda? Ning siis kujutlesin eneselle, kuis elame kesk metsa, üleni lumes ja tuisus. Mu jumal, ma ei tea isegi mis räägin! Võib olla on see kõik säärane rumalus ning sa naerad minu üle? Kõik see aeg, päevast päeva, ootasin sind. Kuid sa tulid ja ei rääkind midagi. Kui sa ainult teaksid, kui vastikud on mulle tolle mehe kallistused!
> **Ta langes mehe sülle**.
> Ning see **haaris ta janunedes, sonis ja suudles**, isegi pisarad valgusid silmi. (Gailit 1928: 113)

Eelviimane kategooria. Sülelemine jm.

> Nipernaadil polnud und. Rahutult kõndis ta mööda õue ja ohkas. **Ta otsaesisele ilmusid sügavad kortsud kui värskelt künt vaod**. Ikka sammus ta edasi-tagasi. Istus siis kivile, kuid juba järgmisel silmapilgus hüppas püsti ning siis algas uus ringijooks mööda õue. (Gailit 1928: 114-115)

No on need alles kortsud! Kuna *frontalis*'e jaoks pole eraldi kategooriat, siis läheb see ilmselt kulmukortsutuse kategooriasse.

> Pilve kerkides lõikas see kogu maa kaheks erinevaks osaks. see, mis jäi mustendava müüri alla, muutus süsimustaks, nagu oleks talvine öö jõudnud üle väljade. Metsad, väljad ning elamud vajusid kui kuristikku. Ent siinpool valendas ja kiirgas veel kõik, päike säras veel üle soode ja väljade ning kollased tolmusambad keerlesid rõõmsalt üksteise järele soole. (Gailit 1928: 122)

Pilved, ikka pilved.

> Poiss vaatles teda vähe võõrastavalt, küsis:
> - On ka sinu mees, Jairus, välistöödel?
> Tüdruk **kortsutas nägi**. Pööris pilgu kõrvale.
> - Ma ei salli sääraseid pärimisi, ütles ta tusaselt. Mees on ära ja muud ei midagi. On juba ära kaks aastat ja kolm kuud ning ei tule enne koju, kui on veel möödunud üheksa kuud. Nõnda. Ning muud ei ole mul ses asjas enam midagi öelda.
> **Naeratas, viskas pilgu poisile**. (Gailit 1928: 127)

Nägu saab kortsutada, pilku saab pöörata ja visata. Lõppude lõpuks peaks välja kujunema üpris selge pilt sellest mida nägu ja pilk saavad teha. Pilkude dünaamika võib eriti huvitav olla kui need kujundid lahti pakkida.

> Ta **nägu õhetas ja punetas**. **Suu tõmbus kitsaks ja virilaks**. Istus uuesti küüni lävele ning vaatas otsekui uurides taevast, mille halli kangasse hakkasid pragunema sinised triibud ja laigud. Vihm oli möödund, langesid vaid üksikud hiljund piisad. Juba helendas päikeses mõni kergem küngas, mõni roheline põlluriba, viivuks mõne männi või kuuse lopsakas tipp. **Varjud jooksid üle soo, kui ratsurid kihutades kiirelt üksteise järele**. Viimsed veenired sulisesid mööda kallakuid ja nõlvakuid alla, sabade kuivades kokku kui looklevail rästikuil. Juba huilgas siin, sääl mõni lind, mõni punasaba-lepalind tõusis vilistades üles, mõni pajulind hüüatas rõõmsalt tsett-tsett-tsett! ning sidrunkollane talvik tiirles üle metsa. (Gailit 1928: 131)

Varjude antropomorfitseerimine.

> Tüdruk vaatas viivuks tagasi, **naeratas heledalt** ning jooksis siis hüpates edesi. Varsti kadus ta teekäänakul sookaskede, tuhkurpajude ja sangleppade varju. Ainult **hele naer** kostus veel paar korda. (Gailit 1928: 132)

Nii naer kui ka naeratus võivad olla heledad.

> Ei, ei tahtnud - polla tal kedagi tarvis! Nagu oleks ta mangund armastust! Soovis samuti vähe istuda, kandlel vähe sõrmi liigutada ning rääkida, kui kummalised on need valged ööd, tulised ja heledad, **kui iga närv on visat otsekui tulisele alasile ning hinges säärane seletamatu rahutus, säärane kummaline närvlikkus**. (Gailit 1928: 133)

Kehataju.

> Siis, kui harjud juba minuga, kui oled juba **visand paar tulist pilku mu otsa**. Täna aga lubad mul samuti vähe siin istuda ja pisut lobiseda, eks ole? Tahad aga olla eriti lahke, nihuta oma voodi uksele lähemale, muidu ei kuule sa mind kindlasti mitte. (Gailit 1928: 135)

Pilk nagu kuum kartul.

> Tulin siia, Anne-Mari, aga ometi ei taha ma sinust midagi. Aga mitte kõige pisematki. Kuid ma võin hulluda mõttest, et **inimene möödub sinust kõige suurema rahuga, nagu oleksid talle sammaldunud kivi, maantee tolm, pehkind känd. Möödub ja ei heida pilkugi**. See on ometi kole, Anne-Mari, eks ole. Ning siis hõikan mina toda inimest, hõikan ja hakkan talle räkima jumal teab mida ja mispärast - võib olla vaid seks, et näeks too inimene, et ka mina olen mees, hingan, kannatan, tunnen rõõmu suvipäevade ilust. (Gailit 1928: 135)

Klassikaline nonperson-ism.

> Ta võttis kivilt kandle, astus uksele lähemale, tõmbas paar korda sõrmiga mööda keeli, kuulatas siis vähe ning hakkas mängima. See oli mingi polka, kiire ja lärmikas. Sõrmed käisid kui tantsides üle keelte. **Nägu tõmbus muhelusse, silmad muutusid lahkeks**. Nähtavasti mõnules ise oma mängust. (Gailit 1928: 143)

Nähtavasti neh.

> Kõige hullem on too, et kuidagi ei saa ette aimata, kellel on taskus raha ja kellel seda mitte ei ole. **Olla küll, nagu räägitakse ja tõendatakse, ka sääraseid andekaid kõrtsmikke, kes osata juba näost lugeda külalise raha rohkust**. Olla saadanad nii targad, et kohe esimese pilgu järele osata öelda sendi päält õieti - **lugeda näost kui raamatust**. Küüp küll ei oska, aga kuidagi mitte. On küll katsund ja harjutand, aga sellest ei tule midagi välja. Pole vist säärast annet, kõrtsmiku suurt ningi Issanda kingit annet. (Gailit 1928: 148)

Kehakeel / kehakõne / Lugemine.

> On palav ja vaikne, koergi ei haugata - on ronind villu ja tõmbund kerra - kukedki ei kire, on kartulivagude vahel, nokad hingeldades lahti. Isegi rataste mürin vaibub maantee tolmu. Inimesed, päikesest mustaks kõrbend, on loiud, sõnatud, tõsised. (Gailit 1928: 155)

Maakoha kajandid.

> - Oh missugusesse koledasse kohta on mind saatus kiskund! hüüdis ta **žestikuleerides**. Oli ärritet, **paksud kulmud tõmbusid närvlikult, silmad põlesid**. - Kõik on siin nagu karud koopas, magavad ja urisevad. Ning keegi ei ihka tegusid, suuri, võimatuid tegusid. On nagu tigud oma karbis ning sellest nad lahti ei saa! Ja sina, Joona, oled samasugune tigu, nii pisike, nii ütlemata pisike, et ma küll vaatan sind, kuid ei näe. Mitte ei jää sa mu **silmade vahele**, peaks vist asetama sind mikroskoobi alla, võib olla siis ehk **puutud silma**! (Gailit 1928: 159)

Kompleks.

> **Haaran palavikuliselt kinni igast mõttest ja kavatsusest**, sest ma ei saa olla seisva veena ühel kohal tegevuseta. Üks mõte kihutab taga teist, ühele ettevõttele seltsivad lisaks kümme. Ja tihti kavatsen vaid hääd, kuid ikka lõpeb see halvasti. Mis sinna parata, Anne-Mari - pole õnne. (Gailit 1928: 162)

Lõputu semioosi probleemid.

> Ning mida tead sa Jairusest ja minust, **kõneled samuti huupi**, kui harakas karjud tühja õhku. (Gailit 1928: 168)

Millegi pärast olen alati arvanud, et "huupi" on tänapäeva sõna ja släng.

> - Või sina tuled linna? küsis ja **vaatles poissi naervate silmiga**. Tee aga siis ruttu ja korralda kähku oma asjad, ega ma sind kaua taha oodata, mul on kiire.
> Katsus uuesti sõrmiga oma uhket roosi ning **nägu muutus äkki kelmikaks**. Seadis ka rätti, laotas undruku siilud paremale ja vasakule uhkemalt pingile ning ütles siis Nipernaadile:
> - Küüp rääkis nõnda - sa olla mind eile öösi otsind? Koland läbi kõik laudad ja rehealused ja olnud hirmsasti vihane - Küüp rääkis nõnda.
> **Jäi poisi otsa küsitelles vaatama**, sõrmiga roosi ettepoole tõmmates. (Gailit 1928: 169)

Silmnäo omadused.

> - Kohvi ja viina ja muud paremat? hüüdis Küüp rõõmsalt. **Ta silmad hakkasid äkki särama ja näole ilmus lai, õnnelik naeratus**. Jooksis kärmesti siia ja sinna, pühkis laua puhtaks, kattis linaga. (Gailit 1928: 172)

Veel silmnägu.

> Aga oli see üks vastik käik ja üks vastik toiming, seda peab tunnistama otse avameelselt. Kuidas nad **naersid ja irvitasid** sääl kaupluses, **vaatasid teda** ikka eest ja takka ning **nende vastikud näod olid nii laiad, tursund kui punased ja kerkiv täiskuu üle metsade**. Ei kunagi varem pole Joona näind sääraseid vastikuid nägusid, **on aga loodus helde oma moonutisis!** Ja olid need härrad nii uhked ja upsakad, **hammaste asemel läikisid kullast kihvad** ja lagipääd olid nii ihupaljad ja läikivad ning kõhud olid suured kui vaadid ehk suuremadki kui vaadid. Küllap need olidki need pursuid, nüüd on lõpuks ometi Joona neid oma ihuliku silmaga näind ja vaadand. Aga on teised vastikud küll, **lühikesed jalad kõveras all kui taksikoertel**. Ja ikka lugesid seda Nipernaadi kirja ning naersid laginal. Toppisid siis tema koti ääreni täis, manitsesid ettevaatlikkusele, raha aga ei võtnud teps sentigi. Väga vastikud tuttavad on siiski Joona abilisel, tuleb sest poisist kiiremalt vabaneda! (Gailit 1928: 182)

Kompleks.

> Oleks ta vaid natukeseks jäänd, rääkind mõne lahke sõna, **vaadand vaid korraks lahkena otsa**. Ainsa **armsa pilgu** eest oleks puistand end vaeseks ja ihupaljaks - säärane on tema, Joona. (Gailit 1928: 183)

Huvitav kas *lahk-us* on kuidagi seotud *lohu* või *lõhe*-ga.

> Tuleb koju ka Joona, heidab voodi, ent und ei tule kaua, kaua. **Nagu vajutaks keegi ta rinda ja kurgus kipitseb nutt** - ta ei tea isegi, mis see on ja mispärast see nõnda on. (Gailit 1928: 191)

Nutuklomp.

> Joona **vaatab apaatselt ja uniselt**.
> - Ah, kui see juba kord möödas oleks! mõtleb ta kurvalt. Kui poleks enam sood ega Nipernaadit, kui ta saaks jälle oma onnis, nagu varemalt, akna all istuda, jõele vaadata ja laulda oma laule Anne-Marile, üksi Anne-Marile! Kas saabuvadki enam need ajad? **Ta on praegu otsekui nahk trummile tõmmat ning iga möödamineja lööb sinna pihta! Tahaks jälle olla enesega üksinda** ning paraneda, kindlasti, ütles ju vallavanem, et viskab kõige koliga minema. (Gailit 1928: 192)

Tuli ära: individuaalsus (mis praeguses süsteemis hõlmab üksindust ja üksindaolekut).

> Ning armunult ja kui väärine sõjaseltsiline seisis ta oma mehe kõrval, **pilku ta küljest pöörmata**. (Gailit 1928: 195)

Pilk võib olla kellegi või millegi küljes kinni.

> Kuid Kadri Parvil oli suur nõrkus, ta ei võind minema lasta tühjade kätega ühtki meest. Naisi vihkas ja põlgas ta, kihutas neid piitsaga tööle, kuid **mees, pilku Kadrile heites, oli ta võitnud silmapilkselt**. Oli see moonakas, kes tuli tööd küsima, netnik, kes tuli renti õiendama, aidamees aruandega, kubjas nõu pidama, kõiki võttis ta vastu kui kauaoodat armsamaid, oli neile helde ja armuline, kutsus oma tuppa, palus istuda ja **nõrkes siis kiusatuse kätte**. **Iga mehe ees hakkasid ta põlved värisema, kõhnad, lohus palged lõid punetama ning silmalaud langesid häbelikus kartuses ja ootuses**. (Gailit 1928: 201)

Eelviimane kategooria.

> Isegi Martin Vaigla on küüru vajund!
> Täna nägi teda kaugelt. Martin Vaigla juure pole Kadri ealgi läind, isegi tema teel vastu tulles on Kadri **aegsasti pöördund kõrvale**. Miskipärast häbeneb seda meest, miskipärast kardab teda. Pole temaga sõnakestki rääkind tost päevast pääle, mil lahkus kõrtsist. (Gailit 1928: 216)

Viimane kategooria.

> Meos Martin **vaatab vähe kõõrdi**, joob siis kähku pitsi viina ning ei oska muud kui lausuda:
> - Tore jah, imetore!
> - Oh sa igavene hernehirmutis! mõtleb ta ise südames. Või on teine end nõnda ehtind, et kui tuleks üksikus kohas vastu, hüppa kohe puu otsa ja hakka meieisat lugema. (Gailit 1928: 223)

See on see "külgnägemine", see köördi vaatamine.

> Ta **tõmbab suu vähe viltu**, litsub piibu hammaste vahele ning jääb Kadri ette liikumatult seisma. Ei, ärgu see naisterahvas ometi arvaku, nagu oleks ta sõitnud siia suurest lugupidamisest ja aususest! (Gailit 1928: 224)

:\

> Kuid mida käsed sa teha, kui tuleb üks säärane tüdruku poeg sinu majja, võrgutab su ainsama tütre, saadab ta häbisse ning alles siis tahab hakata su väimeheks! Võtaks rooviku ja näitaks sunnikule teed Jeruusalemma linna, aga näita siis, kui on juba hilja näidata! **Kui pead juba tegema üksna lahke näo**, ajama viisakat juttu ning olema tüdrukulapse kõigi ettepanekutega nõus. (Gailit 1928: 225)

Näoilmete tegemine. Jeruusalemma viide toetub äkki teadmisele, et taevariik on Jeruusalemma peegeldus, st *võtaks rooviku ja tapaks ära*.

> Toomas Parvi on aga pruudi viind aita ning seisab nüüd ta ees, täis imetlust, aukartust ja häädmeelt. **Häbeneb otsagi vaadata, tahaks vaid hoida tüdrukut oma süles ning visata oma tugevad käed ta ümber**. Kuid hoia säärast - ta on kärmas kui elavhõbe ega püsi raasugi paigal. Seda on tarvis vaadata ja toda on tarvis käega puutuda ning iga väiksemgi kui asjake tahab uurimist ja katsumist. Nõnda ei saagi Toomas pruuti sülle, ikka rabeleb lahti ja kargleb kui rohutirts kohast kohta. Oleks aga kena praegu, kus on nad kahekesi, arutada nii mõndagi asja, ega pärastpoole enam aega saa. Kuid naised on ju säärased, ealgi ei taipa nad mehe tuju ega tahtmisi. Ning Maarja Melts ongi juba aidast väljas ning jookseb tütarlapsena mööda suurt aeda. (Gailit 1928: 226)

Eelviimane? Isegi ei tea.

> Korrapidajad **sammuvad tähtsalt ja tõsiselt**, nad on oma vahel tegevusala ära jaotanud - Jakob Aapsipää hoole ja ülevaatuse alla jääb aed, Jüri Martin saab hooned, Albert Tikuta õue ning Jaan Jarski ümberkaudsed murud ning lepistikud. Hädakorral peavad nad aga kiiresti üksteisele appi ruttama, nõnda on nad otsustand. Ning kindla lubaduse on nad Kadrile andnud, et pruugivad vähe viina, on rahvaga viisakad ning katsuvad omalt poolt kõik teha, et pidustused lõpeksid hästi. Valged sidemed varukatel, **kõnnivad nüüd uhkelt** ning tõusevad kähku kui varesed lendu, kui kuulevad kusagil mõnd valjemat kiljatust või karjatust. Ent praegu pole veel tegevust, rahvas on alles kaine ja taltsas. (Gailit 1928: 230)

Ametnikkus.

> Kadri jookseb häärberi ette vaatama, **paneb käe kulmu kohale**, kuid maanteel pole näha ühtki liikumas. Ehk pole köster saand ta kirja kätte ning ei tulegi? Seda häbi ja alandust, seda teotust! (Gailit 1928: 231)

Adapter mis varjutab päikese, nagu nokamüts.

> Kaks meest tulid mööda maanteed ning üks neist oli vähe vanem, sammus rõomsalt ja vilistas, teine noorem, aga oli norus, **vaatas süngelt enese ette** ja oli väsind. Mõlemad olid nad tolmund, käind pikka teed ning nende näod olid päikesest ja tuulest savipruunid. Vanem hoidis kannelt nööriga kaelas ning vahel, otse instinktiivselt, hakkasid ta sõrmed kiirelt ja väledalt mängima mõnd rõõmsat viit. Ta rääkis vahetpidamata ühest ja teisest, nautis maastiku ilu, joobus metsadest ja põldudest, tal oli rohket tegemist iga linnu ja putukaga ning iga vastutuleva inimese või looma kohta tegi oma märkuse. Midagi ei jäänd talle tähelepanemata, kõige üle huvitus, tundis rõõmu ning **pää oli ta visand ujedalt kukla**. Lai rind oli ees alasti ning iga tuulepuhangu juures mõnules ta. Ja ta nimi oli Toomas Nipernaadi. (Gailit 1928: 234)

Kompleks. // *And his name was... me!* (Mr Show)

> Norus inimene pole rohkem väärt kui seen puu all - esimesed piisad viskavad ta laiali. (Gailit 1928: 235)

Elufilosoofia. Also, kontra-antropomorfism?

> Äkki jäi ta üllatusest seisatama.
> - Joona, vaata ometi, ütles ta rõõmsalt, mis inimesed need ruttavad meile vastu? Tõepoolest, nad tulevad säärase kisa ja hõiskega, nagu pöörduksime kadund poegadena isatallu tagasi!
> Joona **tõstis flegmaatiliselt pääd ning heitis käega**.
> - Tühi lootus ja silmade pettus! ütles ta süngelt. Miks arvad, et nad just meile vastu ruttavad ja meid ootavad?
> - Just meid! ütles Nipernaadi kindlalt. Näed, kuidas vehivad meile rätikutega, naeratavad meile vastu ning jooksevad säärase kihuga, nagu oleksime rikkad onud Ameerikast. Küllap nood pulmad ongi sääl ja neil on hädasti pillimehi vaja. Nägid mu kannelt ning nüüd jooksevad kohe paluma.
> - Säärane hulk inimesi pillimehi paluma? ei uskund Joona.
> Nüüd vaatas ka tema tähelepanelikumalt. Tõepoolest, polnud kahtlust, inimesed ruttasid neile vastu. (Gailit 1928: 236-237)

Fregmaatika.

> - Jäta rahule! ütles Kadri äkki vihaselt. Härradel ei kõlba ometi kesk lagedat maanteed otse pudelist napsi juua! Ega nad ole mõned matsid!

Ning **järsku muutes nägu ja häält**:
- Ah kui armas, et siiski tulite! Mida oleksime teind ilma teieta! Ning kannel on teil kah ligi? Mei inimesed oskavad küll ka ilma kandleta kõiki kirikuviise, aga kandlega on ikka nagu mõnusam, annab kohe õige tooni kätte. Ja see on vist teie noor abiline?
- Jah, vastas Nipernaadi, see on minu noor abiline. Ta on väga hää poiss ja ta nimi on Taavet Joona. Kui teil aga lauljat on tarvis, pole ka inglitel ilusamat häält!
Joona oli kui sütel. Küll katsus ta end lahti rabelda, tõrkuda, protesteerida, kuid naised olid teda tugevasti haaranud varukaist ja kuuesiiludest ning ta sammus nende keskel kui näpitsa vahel. **Otsekui püüt koer urises ning vaatas süngelt põgenemissuunda.** (Gailit 1928: 238)

Gailit ikka armastab inimese käitumise kirjeldamisel luua paralleele loomade, lindude ja putukatega.

Vaatas ka Joona kartlikult ringi, otsekui otsides aias põgenemiskohta. Temagi isu ja hää tuju oli korraga kadund. **Võttis kiirelt pingi kõrvalt oma mütsi ning hakkas seda kätega näsima**, valmis iga hetk põgenemiseks. (Gailit 1928: 242)

Objekti-manipulaator. Millegi pärast on mütsi käes hoidmine Gailiti jaoks väga tähenduslik.

Kadri käsul hakkab väike Adres kandma Nipernaadi ette hulk raamatuid. Nipernaadi sorib siit ja säält, lehitseb närviliselt lehti, uurib katekismust, kristliku koguduse usutalitust, piiblit. Kadri jälgib iga ta liigitust, **võtab piduliku ilme ja poosi**, iga hetk oodates jutluse algust. (Gailit 1928: 245)

"Pidulik ilme" on küll ambivalentne/abstraktne.

Rahvas on laua tagant püsti tõusnud, **käed alandlikult sülle pannud** ning **vaatab tuhmide ning liikumatute silmadega enese ette**. Korrapidaja Albert Tikuta on purjus, ta kõigub jalul ning hoiab kramplikult lauast, et mitte maha langeda. Aapsipääde paar, isa ja poeg, hoiavad samal otstarbel teineteisest kõvasti kinni, nagu kasutaksid teineteist. Kadri Parvi, kujutelles end roosikesena Saaronis, **seisab tähtsana, auväärsena** ning ta suurist **silmist hakkavad pudenema juba esimesed pisarad**. Neid nähes, ei suuda hoiduda nii mõnigi härdameelne ning varsti on juba nii mõnelgi naisel ja mehel **käed silme juures**. Jaan Sirgupalu, kes mõtleb vaid oma hukkund pojast, nutab juba lausa ning **võtab otse peoga pisaraid põsilt**. (Gailit 1928: 246)

Kompleks.

Ning tõesti, Tõnis Tikuta **silmist rebenevad paar vaikkollast pisarat lahti**, veerevad pikkamööda, otsekui suure ettevaatusega teed kobades, mööda kortsulisi põski, langevad halli habemesse ning jäävad sinna tusaselt peatuma, nagu oleks nende vastik ülesanne täidet. (Gailit 1928: 248)

Väga detailne kirjeldus.

Uuesti lauldakse, uuesti räägib Nipernaadi, räägib nüüd inimlapsest, kes arglikkude sammudega peab astuma ellu. **Korraga näeb ta vaid tumedait värve, tõmbab mustad kõuepilved inimese ümber**, laseb sadada radel ja voolata veel, paneb hundama tuuled ja tormitsema maru, ning kui kuulajad on juba südame põhjani põrutet elu vintsutusist ja koledusist, laseb Nipernaadi otsekui võrratu võrul pilvedel kaduda, rahehood mööduvad, tuuled jäävad kuulatama, kõneleja **tõstab helendava päikese taeva keskele** ning hakkab kirjeldama elu õnne, elu veetlusi. **Kuulajate näod selgivad**, silmad hakkavad paitades libisema mööda võluri nägu. Meos Martini nägu on täis õndsust ja rahulolu - säärase ilusa kõne eest paneb ta köstrile viis krooni juure! otsustab ta mõttes. Siis lõpetab Nipernaadi oma kõne, toimetab ristimist ning lausub pühalikult: ... ja nõnda ristin ma sind Joonataniks! (Gailit 1928: 248-249)

Pilvemetafoorid. And words are magic.

> Naised käivad Kadri ja Meose käsul ühe juurest teise juure mangumas, et tuleksid ja istuksid neljandat korda lahkesti pidulauda. Upitavad mehi, tirivad neid, hoiavad jalul, aitavad astuda üle läve tuppa. Ent kui kaua ka Leose peremees ei seisa, **teda ei palu keegi, ikka joostakse temast tuhinaga mööda, isegi mükse saab külgedesse, ent otsa ei vaata kegi**. Keegi ei märka teda, ei näe, või mis sa kainest inimesest näed! Aga Jaan Melts tunneb end oma tütre purmas nii võõrana ja üksikuna, ilma palumata ei söanda ta kuidagi astuda tuppa. On nagu piinlik ja häbi tormata äkki inimeste keskele, küünarnukkidega raiuda omale teed ning istuda nende kiskjate kõrvale lauda. Tunneb end otse kontvõõrana, kes kipub vägisi pidulauda. (Gailit 1928: 252-253)

Nonperson problems.

> - Vana känd ja pess? imestab kellamees Aado Särn. Vanaks kännuks ja pessuks sõimavad nad teda? **Naeravad, karjuvad, pööravad oma tursunud, irvitavad näod tema poole**. Tema jooksis nõnda, et hing oli kinni, aga nemad võtavad teda vastu viha ja mõnitusega, vanaks kännuks ja pessuks sõimavad teda? (Gailit 1928: 258)

mis on pess? Nagu päss?

> Algab rüselemine, mehed satuvad vihaste härgadena vastimisi. Süngelt nohisedes, pää rinnal, silmad pilukil, astutakse raskel sammul vastasele vastu. Pidulauast on järel vaid killud ja midagi vedelat põrandal. (Gailit 1928: 261)

Poos? Prokseemika? Dno. Pidu saab igatahes läbi.

> Kati **viskas käe Nipernaadi kaela ümber** ning lausus häbelikult, lapseliku naiivsusega:
> - Nüüd ütlen ma sulle midagi, aga sina ära pahanda. Ma tõesti tea ei tõesti mitte, kas olen armunud sinusse, või sinu lehmadesse. Päevast pääva sinu järel kõndides, olen end püüdnud ikka selles, et mõtlen ikka lehmadest, hobustest, lammastest, aga mitte sinust. Mul on häbi seda tunnistada, kuid tunnen end õnnelikuna mitte mõttest, et saan peatselt sinu naiseks, vaid et varsti kuulen oma rohkete lehmade ammumist ja hobuste hirnumist. Nüüd pahandad sa vist?
> - Ei pahanda, lausus Nipernaadi **sunnitult naeratades**, - ka mina armastan loomi. (Gailit 1928: 281)

Manatud, tehtud, sunnitud naeratus.

> - Ning siis **langes su pilk minule** ja sa laususid naeratades mu emale: - kust sa tead, võib olla on minu siinolekul veel mõni eriline põhjus? Olen poissmees ja sinul on noor tütar. Ja ema ütles: - mis ajast rikkad peremehed käivad mööda vaeste onne omale pruute otsimas? - Ah tühja, vastasid sina hooletult, mul enesel on küllalt rikkust, jätkub meie eluks! (Gailit 1928: 283)

Pilk võib langeda. Poissmehe osa on ilmselge vale, teades raamatu lõppu.

> - Toomas, ütlesin ma sulle, vii mind oma tallu,näed ise, meil pole siin ruumi ega paika. - Varsti, varsti! lausisid sa otsekui tusaselt. - Kas täna, kas homme? pärisin ma. - Homme, vastasid sa tahtmatult ning **ma nägin, kuidas su otsaesisele tekkisid sada sügavat kortsu**. Langesid otsekui kössi ning silmist kadust julgus ja rõõm. Ma nägin küll - sa ei tahtnud rutata, soovisid veel vähe kaaluda ja mõelda. (Gailit 1928: 285)

Sada sügavat kortsu ühe lauba kohta on natuke palju.

> - Sa oled nii muutunud nende päevadega ning mul on hirm, vastas Kati lõdisedes. Vahel, kui laman poolsuikel sinu kõrval, tulevad kummalised mõtted mu pähe. Siis arvan ma nõnda, et sul polegi talu ega loomi, oled vaid vaene hulkur ja petad mind. **Ja siis pean ma tagasi suruma nutu**. Kas tead, ma lepiksin ka väikese, väikese onnikesega, oleksin ka sääl rahul ja õnnelik, kuid, kas tead, mu kodus jä ootama hulk, hulk näljaseid suid. Nad jäid uskuma oma vanema õe õnnesse ning nüüd näevad nad und värskelt lõhnavast leivast ja auravatest lihapottidest. (Gailit 1928: 287)

Hea intuitsioon.

> **Pää hõõgus ja põles, iga närv oli tõmmat kui kandlele pingule**. Ent tütarlaps hingas tema ees nii rahulikult ja õnnelikult, vist nägi ta und rammusatest karjadest ning piima rohketest kardadest, mis vahutasid ja olid ääreni täis. Mida toob talle hommik? Mida toob talle hommik? mõtles Nipernaadi kärsitult. Kas pettumust, ahastust, rohkem pisaraid? Kas kibedat tõtt, et polegi loomi, polegi põlde, on vaid rumal rännak mööda väänlevaid maanteid? Ah, kõik päevad on jumala käes, hoiab kui niidiotsi oma peos, ning missuguse kanga ta igast üksikust päevast mõtleb kududa - kes oskaks küll seda arvata ette? (Gailit 1928: 289)

Kehataju. Ennist olid närvid tõmmatud trummi peale nahaks, nüüd kandlele keelteks. Ja raamatu alguses - kevadel - oli tal päevi rohkem kui issandal, nüüd - sügisel - on kõik päevad jumala käes.

> Madis Moormaa on väike, kõhetu mees, ta õlad on kitsad kui kokkupand peopesad, **nägu viril ja inetu**. Kui Hansuoja sulast vaadata tagant, ei näekski nagu meest, vaid väikest kõverjalgset karjapoissi. Ent kui Madis Moormaa asub saha juure, võtab vikati kätte või tõstab raskeid viljakotte, jooksevad tugevad mehed juure vaatama ning imetlema sulase jõudu, sitkust ja püsivust. Siis on peaaegu nõnda, kui ei kannaks inimene viljakotti, vaid see jookseks ise väikesil, kõverail jalul koormast otse aita. (Gailit 1928: 292)

Karikatuur missugune.

> Ta [Hansuoja peremees] on enesest hääsüdameline vanapoiss, tööhimuline, korralik, ent nurisemist ei jäta ta. Vaatab lehma, seisatab, **tõmbab näo virilaks** ja nuriseb: - säärane raisk, sööb ja seisab ning kasu temast, sindrist, pole vähimatki. (Gailit 1928: 293)

Nägu tõmbub ja tõmmatakse kõiksepidi.

> - Ent sa pole põrmugi rõõmus, Toomas, vastas Kati. **Sul on nii kurvad ja väsind silmad** ning su hääles on nukrus ja kibedus. Sa ei torma kohe tallu, ei päri oma rahvalt, istud kui võõras siin kivil?
> Nipernaadi **katsus naeratada** ning **võttis tüdruku käe oma pihku**.
> - Olen liigutet, Kati, ütles ta, liigutusest olen tõsine. Mõtle ise, kui pärast pikka aega jõuad jälle kord koju, muutud miskipärast kurvaks ja tõsiseks. (Gailit 1928: 299)

Kati knows what's up. Nipernaadi ei käitu nagu talu peremees.

> - On see ikka täsiselt sinu talu? küsis Katin ning **vaatas uurides** Nipernaadit. (Gailit 1928: 301)

Kati on nonverbalist.

> Nipernaadi istus Kati kõrvale. **Soonilisele näole ilmusid sügavad kortsud, paksud kulmud vajusid silmile**. Sel hetkel ujus päike pilvede pilu vahele, kollased põllud ja kollased metsad hakkasid pimestavalt kiirgama. Lehed, haard tuule puhangust, tõusid krabisedes maast lendu, keerlesid, jooksid ning vajusid siis jälle otsekui suikele maha. (Gailit 1928: 305)

Kulmude sektsioon peaks ikkagi hõlmama ka laupa ja osa silmaümbrusest. Pale, ühesõnaga.

> - Sa oled nii naljakas, lausus Kati Nipernaadi **kätt silitades**, ikka hoolitsed sa minu eest. Miks ei vaata sa korraks ka eneselle? Näed - kuue ees pole sul ühtki nööpi ning taskud on hoopis lagunend. Ka tallad on sul läbi ning kui sa nõnda sääl maanteel minu ees astusid, nägin ikka su alasti jalaalust. Oled nüüd kodus, miks ei vaheta sa riideid ja saapaid? (Gailit 1928: 310)

Väljanägemine on nigel. Huvitav, kas ongi nii, et *kõik* naised hindavad mehi nende jalanõuda tagaselja järgi nagu mõned sotsiaalpsühholoogid ammu väitsid?

> Ega praegusel ajal või inimesi uskuda, **kõnnivad inglite näoga mööda maid** ning sünnitavad vaid kurja ja pahandusi. (Gailit 1928: 311)

See on juba teine kord kui saame kuulda, et inimesed *all in all* on tõprad keda ei tasu usaldada. On selline suhtumine eestlasele sümptomaatiline?

> Poja hääles oli juba kartus. Jaani naine Liis **oli litsunud näo aia vahele ning vaatas põlevil silmil viimset kui isa liigutust**. Nüüd oli ta koguni pahane, et ta mees Jaan oli nii kartlik ja manitses isa. Mis ta segab end vahele, küllap peremees ise teab, mida teeb oma vihase loomaga. (Gailit 1928: 321)

Kui see ei oleks pulliga võitlemise stseen, siis oleks näo aia vahele litsumine üpris kummaline asi iseenesest. Kuidagi... lapselik.

> Kati **põlv nõksatas**, ta **pööris järsku näo kõrvale** ja ütles:
> - Ei, ei, seda ei tohi küll teha. Mida ütleb siis Toomas? (Gailit 1928: 334)

Nõksuvi põlvi, nõksuvi põlvi...

> Liis muheleb, sulane Moormaa **vaatleb pilkavalt** Nipernaadit, kuid Toomas sööb ning ei vasta midagi. (Gailit 1928: 337)

Pilk mis ütleb: *you're not a* real*man*. [Peremees on Katiga linna läinud, Toomas istub ülejäänud perega söögilauas.]

> Istus uuesti laua taha, oli tusane ja sünge. **Silmitses pererahvast vihaselt nagu vaenlasi**. **Käe oli pigistanud rusikasse löömiseks**. Piip vasakkäe sõrmede vahel värises ning pildus tuhka ja sädemeid. (Gailit 1928: 341)

Peremees hakkab Nipernaadilt Katit ära kauplema.

> Sa oled nii kena ning **kui sa naerad, siis käib sinu naer läbi minu südame, pakitseb igas mu verelibles, tuksatab igas mu soonekeses**. Siis valdab mind säärane rõõm, siis tunnen end jälle noorena, otse lapsena, ning ma tahaksin sind haarda käest ja joosta üle nurmede ja kinkude. (Gailit 1928: 357)

Isopraksism, mis muud. Naeratavate inimeste ümber on raske mitte olla sellest mõjutatud.

> Pööris järsku näo kõrvale ning **tõmbas sõrmega üle silmade**. Siis naeratas ta uuesti. (Gailit 1928: 371)

Nipernaadi valmistub talust lahkuma. Sõrmega üle silmade käimine on nagu see *see no evil* žest, ehk Peaseism.

- Ela hästi, Kati, ütleb Nipernaadi. Sinu pulmadeks tulen ma kindlasti oma uhkest mõisast. Ning kingituseks toon sulle kaasa lubat Loo ja midagi veel paremat. Oota mind, Kati! Ning edespidi, kui su Jaak hakkab juba kössi vajuma, küllap siis hakkan sind veel sagedamini külastama. Hääd päeva, Kati!
Pöörab järsult ringi ning sammub hoovi väravast välja. **Pää on ta visand kukla ning rinna lükand ette** - Kati pärast, kes jäi hoovile takka vaatama. Nähku, et ta pole kurb ega löödud, vaid kõnnib uhke mehena oma mõisa. On tal raha või tütarlapsi vähe, temal, Toomas Nipernaadil?
Vaatab korraks üle õla tagasi, tahab veel viimne kord Katile rõõmsalt naeratada.
Kuid Katit polegi enam hoovil!
Needus! - ning **ta langeb äkki kokku, muutub väikeseks, pää kukub kurvalt rinnale**.
Sammub läbi pori ja vihma ning külm sügistuul pureleb ta ümber. (Gailit 1928: 372)

Dostojevski Põrandaaluse Mehe *tier*. Suurushullustus / Ülbus, vist.

Ühes tuule ja vihmaga hüppas Maret onni. Võõrast isa kõrval nähes **jäi ta kohkunult seisatama**. (Gailit 1928: 388)

Puhas prokseemika.

- Ma paikan su isa võrgud ning aitan teda merel, ütles Nipernaadi.
- Sina? - **tüdruk naeris äkki lõbusalt ja vallatult**. - Aga sina polegi kalamees ning ka merel pole sa varemalt sõitnud. **Madrused ei käi nõnda kui sina**.
- Hääd ööd! ütles Nipernaadi äkki ning tõmbas ukse enda taga kinni. (Gailit 1928: 390)

Seeba kuninganna [Maret] näeb ka temast läbi ja palju selgemini kui Kati.

- Aga mina vastan, jätkas Nipernaadi, - tüdruk, ära vigurda, ehk ei näe sa mu uhket laeva sadamas? Ja, ja, **nüüd läksid su silmad hoopis pimedaks** ning kogu su uhkus vajus tuhana kokku. (Gailit 1928: 397)

Kahjuks see ei ole vist metafoor nagu silmade tumenemine.

- Ega sa ometi arva, nagu oleks mu jutt Katarina Jeest vaid tühi pettus ja luule?
- Muidugi arvan ma seda, ütles Maret.
- Siis oled sa tõesti üks halb tütarlaps, lausus Nipernaadi haavunult. Midagi sa ei usu ning miski pole sul püha. Küllap irvitad ka minu üle ning mu vaesus on sulle vaid lõbuks. Olen pihtind sulle puhtast südamest ning rääkind oma salajasemaist kavatsusist, veel ühelegi inimesele pole ma jutustand Peipsiäärsest tädist Katarina Jeest, ainult sulle, nagu oma armsamalle, kõnelesin tõtt, kuid sa naerad!
Ta hakkas uuesti mööda tuba sammuma, oli närviline, vihane, **otsaesisele ilmusid äkki sügavad kortsud**. (Gailit 1928: 403)

Aga oli neid sügavaid kortse sada?

Naisterahva aastad on nagu Issanda teod, keegi ei või neis kindel olla. (Gailit 1928: 404)

Vanasõna?

Ta astus paar sammu lähemalle, sirutas Nipernaadile käe ning ütles:
- Kas ei tahaks sa tulla minuga kõrtsi? Mida's sa ikka konutad siin poolpimedas onnis? Juba praegu on sul kopituse lehk küljes ning **inimnäo oled sa hoopis kaotanud**. (Gailit 1928: 408)

Jaanusel on ka ikka vänged ütlemised.

- Ning kõrtsi sa ei tule?
- Ei tule, vastas Nipernaadi.
- Ja metsa ei tule sa ka? küsis Jaanus.
- Ka metsa ei lähe ma, vastas Nipernaadi
- Siis on halb küll, ütles Jaanus.
- Jah, **mul on hoopis teised ja tähtsamad asjad ees!** kiitles Nipernaadi. (Gailit 1928: 410)

Näiteks raamatu lõpetamine?

- Mitte Jaanus, vaid sina ise ajad mind minema, ütles Nipernaadi.
- Mina? imestas Maret.

Astus poisi juurde ning **ta silmad olid märjad**.

- Valetad, valetad! hüüdis ta, **väikeste rusikatega poisi rinda tagudes**. Ikka valetad, sa ei oska rääkida ainsamat sõna tõtt! Kõik su jutud Katarina Jee laevadest ja varandustest, kõik su kirja ootamised, kõik su lubadused siia tagasi tulla, kõik, kõik on vale! Üks vale ajab teist taga, oled seest söödud nagu riie koidest, **sa ei oskagi enam olla inimene**. Midagi ei taha ma enam sinust teada, mitte kõige vähematki, kao kiiremini mu silmist. Torma siit minema nagu tuul, ega ma sind sundida saa!

Hakkas nuuksuma, **hüppas kassipojana voodi**, peitis pää voodi alla. (Gailit 1928: 412-413)

Kompleks. Loomavõrdlusi jätkub lõpuni.

Ta tõusis järsult üles, hakkas kiiresti sammuma mööda tuba, **ta nägu muutus äkki süngeks ning suured kulmud langesid üle silme. Tõmbas ohates käega üle näo, sõrmed värisesid**.

- Mis juhtus sinuga? küsis Maret kohkunult ning jooksis poisi juure.
- Ei midag, vastas Nipernaadi ning **katsus naeratada**.
- Ei, nüüd ei jäta ma sind, ütles Maret, pead kindlasti rääkima, mis juhtus sinuga?
- Ega sa ei usu jälle mind, ohkas poiss, ütled jälle, et valetan. Vaata, Maret, kui sa rääkisid õnnest, olin liigutet südame põhjani, kuid siis tuli mulle meele, mida ütleb küll Katarina Jee, kui ma tõesti jään siia pikemaks ajaks. Juba kirjutasin talle, ütlesin: - armas tädi, varsti saabun ma sinu juure, oota ning ole terve. Ning nüüd ei tulegi?
- Katarina Jee?

Tütarlaps lasi poisi lahti, **käed langesid lootusetult mööda külgi**, istus kurvalt laua juure ning ohkas. (Gailit 1928: 416)

Kompleks. Iseenesest päris võimas *build-up* selle Katarina Jeega.

- Ja, vastas daam rahulikult, olen Nipernaadi seaduslik naine, juba kuueteistkümnendat aastat, - kas pole ta sellest teile midagi rääkind? Ah ja - ma tunnen teda, kui ta läheb suvel oma rännakuile, siis on ta tööline, põllumees, rätseb ning minu pärast kas või korstnapühkija. Siis salgab ta oma õiget elukutset ja perekonda, **elab kui lind oksal**. Säärane ta on, olen juba harjunud ta tujude ja iseäraldustega. Kevade tulles kaob ta minu ja sõprade juurest ning siis ei maksa teda otsida. Alles sügisel lume tulekuga pean ta leidma, siis on ta ikka nii viletsalt riides ja katkend, et pean talle ülikonna järele tooma. Ah, säärase mehega on häda, alguses pahandasin, ärritusin, kuid lõpuks harjusin. Pole midagi teha, tuleb leppida olukorraga, kui kevadel jätab oma naise ja lapsed.
- On nipernaadil ka lapsed? küsis Maret värisedes ning **kahvatades**.
- Ja muidugi, vastas daam, miks ei peaks tal olema lapsi? Ta on üldse korralik ja eeskujulik mees, ainult suvel pole temaga midagi teha. Kuid suvi - see on tema puhkus, talvel kirjutab ta ning teeb palju tööd. (Gailit 1928: 423)

The big reveal.

- Hää küll, ütles Nipernaadi järsku, ma ei taha sest midagi kuulda. Sa tead ju, suvi on minu päralt.
Proua vaikis, **tume vari libises üle ta näo, kuid siis naeratas ta jälle**. (Gailit 1928: 427)

Hea raamat oli hea.

3538

6.1.2 Talking Birds (2015-01-30 16:53)

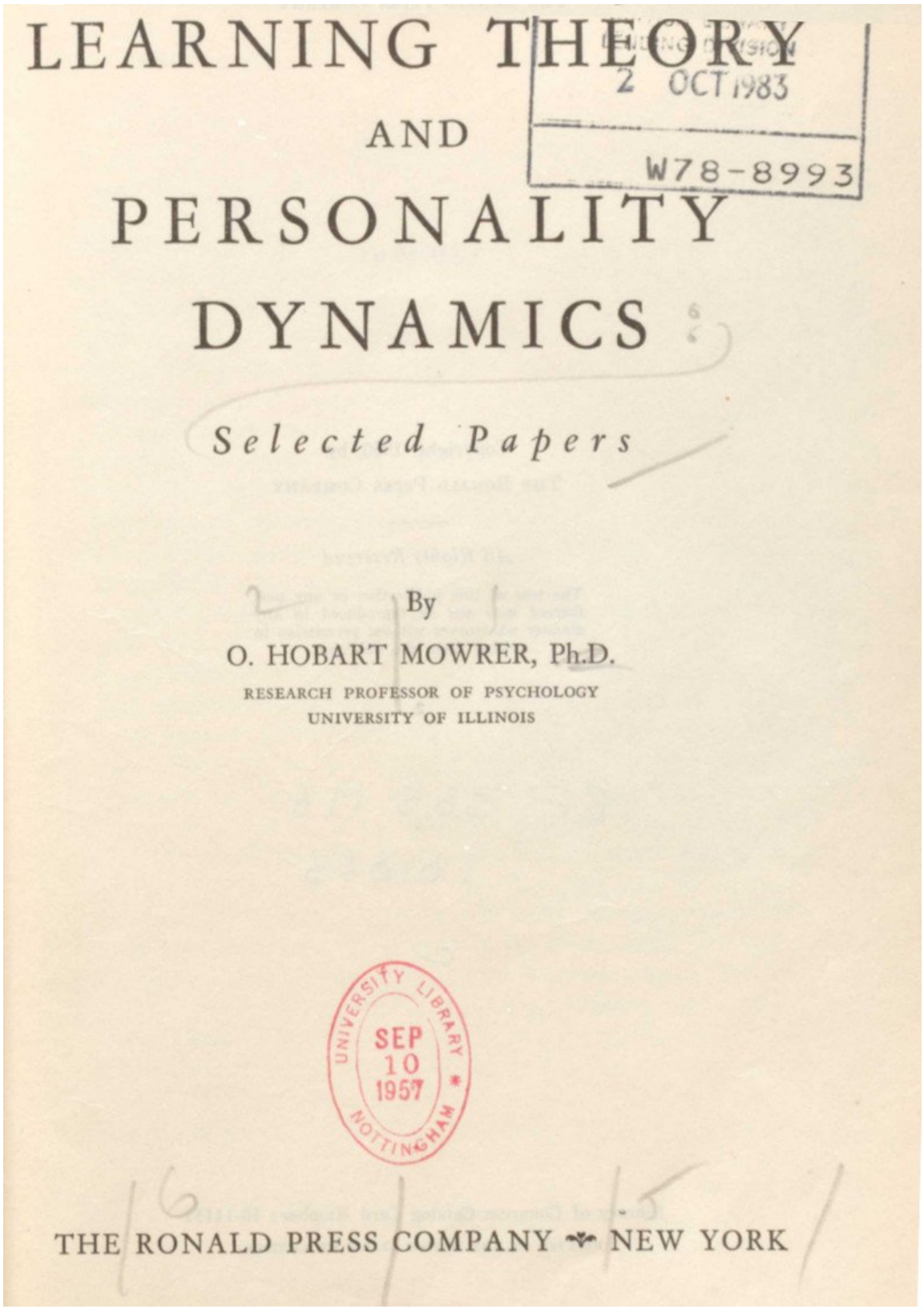

LEARNING THEORY AND PERSONALITY DYNAMICS

Selected Papers

By

O. HOBART MOWRER, Ph.D.

RESEARCH PROFESSOR OF PSYCHOLOGY
UNIVERSITY OF ILLINOIS

2 OCT 1983
W78-8993

UNIVERSITY LIBRARY NOTTINGHAM
SEP 10 1957

THE RONALD PRESS COMPANY ❧ NEW YORK

Mowrer, O. Hobart 1950. On the psychology of "talking birds": A contribution to language and personality

theory. In: *Learning theory and personality dynamics: Selected papers*. New York: Ronald, 688-726.

> The research here reported was made possible by a grant from the Laboratory of Social Relations, Harvard University. (Mowrer 1950: 688)

This tidbit may explain why Jakobson, who moved to Harvard University in 1949, only two years after Mowrer began working with talking birds, was familiar with this work. It may not be out of the question that the two had casual exchanges in that institution.

> Later in the same article Lashley remarks: "There is no experimental evidence bearing upon the motive which impels parrots to imitate sounds foreign to their species. The bird described in this note was in a constant state of rage during the experiments. ... These facts suggest that reward is not an important factor in the parrot's reproduction of sounds. The whole attitude of the bird in reacting suggests the action of **an instinct for competition**. His movements during reaction frequently suggest the courting activities of other birds, and it seems not improbable that the principal motive for the parrot's reproduction of sounds is to be sought in a perverted form of sex rivalry. (Mowrer 1950: 689; footnote 1)

This is not far removed from the human speech phenomenon of talking just for the sake of talking, that is, for out-competing other talkers. At least in an academic context, in which talking is one of the prime *modus operandi*'s, in would make sense in a competitive sense.

> After a good deal of speculation and trial-and-error, we hit upon the following procedure. We made a practice of feeding and watering a new bird entirely by hand, thus facilitating its taming, and as we did so we said the word or phrase we wished to teach. For example, we might say, "How are you?" and then present a bit of food; again, "How are you?" and more food; and so on. This method worked well, and one can conjecture that the way it works goes something like this. **Since the word or phrase that is being taught is connected with eating (and/or drinking), the word will become a "good sound," one the bird likes to hear**; and we may suppose that when the bird is later alone and hungry (or thirsty), if it happens to *make* a noise something like the word previously heard, the bird will be rewarded and will be prompted to "practice" and perfect it.
> Elsewhere (see Section II) I have described this method and the theory behind it in considerable detail; but the gist of the procedure is that you try to make the bird *like* to hear the sounds you make so that it will also *like to hear itself make them*. **This is sometimes known as the process of "identification" and is importantly involved in the psychological development of small children**. I believe - though much more evidence will be required to prove - that this is the way in which one gets both birds and babies to say their first words. (Mowrer 1950: 691)

For me, as a novice in behaviouristic theorizing, it sounds a lot like classical conditioning (e.g. Pavlovian conditioning). When "identification" was mentioned in the introduction I thought that maybe it has something to do with Mead's autonymous term. E.g. *emotional identification* or *Einfühlung* since Scheler (cf. Wispe 1991). But at this point it's difficult to tell; probably not, though.

> In the early stages of training, I have found it useful to tie up the training procedure, as I have said, with the feeding and watering of the bird. But once a bird has learned a few words and has become gentle and attached to the trainer, a very different type of procedure may be followed. When this stage has been reached, one can feed and water the bird more or less routinely. Then **the *presence* and *attention* of the trainer are important to the bird**. When the bird is perfectly comfortable as far as its physical wants are concerned, **it will now still make every effort to keep the trainer near at hand**. (Mowrer 1950: 692)

This part makes Jakobson's phatic function somewhat problematic. Or, rather, it makes it dependent on the relationship between the speaker and hearer. In Dorothy Parker's example (which Jakobson quotes repeatedly) about a boy and a girl exchanging ritualized formulas to keep the channel open, **they are presumably doing so because they do enjoy each other's presence and attention**. Notice that at least the aspect of *attention* is present in Bühler's exposition of *Appell*.

> But one must still keep in mind the fact that a bird talks because and only because such behavior is, in one way or another, *rewarding*. Initially it is rewarding to the bird to make and hear sounds which it has heard the trainer make in pleasant contexts. At this first level of performance, **words may be said by the bird without much reference to the outward effects they produce**. In this respect they may be compared to the "babbling" or "vocal play" of human infants. Only at the next stage - when the bird finds that by means of saying words it can get food or water from the trainer - does **talking become useful in the practical sense**; but at both of the stages so far mentioned, we can see the operation of the principle of reward. And **finally the bird becomes so attached to the trainer that it is rewarding just to *be with* him or her**. This may be shown in any of several ways. The bird may scold when the trainer starts to leave or may beg to be taken with the trainer. If the bird is encouraged to talk on these occasions, it will often do so with special enthusiasm and clarity. (Mowrer 1950: 693)

The "lapse" of reference may be why Jakobson associated this with Malinowski's phatic communion. The fact that talking can be useful in the practical sense concerns **energetic interpretants** in the model I'm trying to construct. And the last bit about communication being rewarding in and of itself can be linked with Ruesch's discussion of the same in psychiatric context.

> Friends (Mr. and Mrs. A. T. Alper) have reported the following incident. Some years ago they were vacationing in Bermuda and were told to be sure to visit a certain park. They also learned that near one of the gates of the park was a parrot, famed for his remarkable fluency. But my friends were disappointed: they stood in front of this bird's cage for a long time and tried, all in vain, to get him to talk. **However, the moment they started to *leave*, the bird opened up with the repertoire for which he was justly famous**. In other words, as long as these persons were standing in front of this wise old fellow's cage, entertaining *him*, why should he exert himself? But as soon as they started to leave, then he went into action. (Mowrer 1950: 693)

This would explain Jakobson's emphasis on sustaining communication or, rather, avoiding the termination of contact.

> Only by indeed letting the bird **gain some control over the trainer by means of vocalization** does it seem possible to bring the bird's powers as a talker to their fullest development. (Mowrer 1950: 694)

The power of phatics stems from the so-called "language band" - that while someone is talking it is difficult to disengage from them.

> It was a cool day and the parrot was a bit on the grumpy side. As a result he would say not a word to the children, but as they started to walk away across the yard, he said very clearly, **"Don't go."** No attempt had ever been made to teach him this expression, and only once since has he been heard to utter it. (Mowrer 1950: 694)

The ultimate phatic utterance.

> Someone has said that it is too bad that **behavior, unlike bones, does not fossilize**. (Mowrer 1950: 695)

That is indeed too bad.

> We say, of course, that this accomplishment is "due to imitation," but **to name a process is not to explain it**. (Mowrer 1950: 698)

The same should go for *concourse*, which I have named but have yet to explain.

> In suggesting that the utterance of word-like noises occurs first on **a purely autistic basis**, I mean, specifically, that when a child or a bird is lonely, frightened, hungry, cold, or merely bored, it can comfort and divert itself by making noises which have previously been associated with comfort and diversion. These sounds have become "sweet music"; and they are reproduced, not because of their social effectiveness, but because of **the intrapsychic satisfaction they provude**. Later, once particular sounds have been learned on this autistic basis, the stage is set for them to function instrumentally, in connection with the child's (or bird's) interactions with the external world; but this appears to be a second stage in language learning, not the first one. (Mowrer 1950: 700)

In other words, intrapersonal communication precedes interpersonal communication.

> That the appearance of the trainer shall be rewarding event to the bird seems universally accepted as a condition of effective speech learning by the bird. And it is probably no accident that **birds more readily learn to repeat their trainer's "Hello" than his "Good-bye."** (Mowrer 1950: 700)

In a phatic context this sounds like an interesting tidbit.

> All that this theory says, in essence, is simply that words, as a result of being combined with "loving care," take on alike for the bird and baby secondary reinforcing value and that they have this value when uttered, not only by others, but also by the bird or baby. This, it is believed, lays the basis for the "self-contained" or "autistic" trial-and-error learning which, in the favorable instance, eventuates in the bird's or baby's reproducing the word - but, in the beginning, more as **a *self-signal*** than as a signal to others. (Mowrer 1950: 708-709)

A self-signal is a private sign.

> Langer astutely observes that "Gua was using the coveralls even in his [the 'foster-father's'] presence as a help to her imagination which kept him near whether he went out or not" (p. 92). On an earlier page we have posited that talking birds use their trainer's "noises" in precisely the same way: long before a word is used as a name for or means of calling the trainer, **it appears to function precisely like a fetish, a little part of the beloved one which the bird can "have near" even though the real person is far away**. It is therefore all the more astounding that Langer should take the position that these rudimentary symbols inspire "delight or comfort" by their sheer aesthetic quality and have "no biological sifgnificance." (Mowrer 1950: 711-712)

This passage may have implications for phatics that are difficult to elucidate at this point. Do humans take delight or comfort from the mere presence of other humans?

> Perhaps a superficial distinction that is worth drawing between these two terms is this: When one individual serves as a model for the behavior of the other, with both individuals present, we may speak of imitation; but when one individual acts like, or copies, another individual in the latter's absence, we may speak of *identification*. (Mowrer 1950: 714)

A worthwhile distinction.

6.2 February

6.2.1 The Unpredictable Workings of Culture (2015-02-15 00:20)

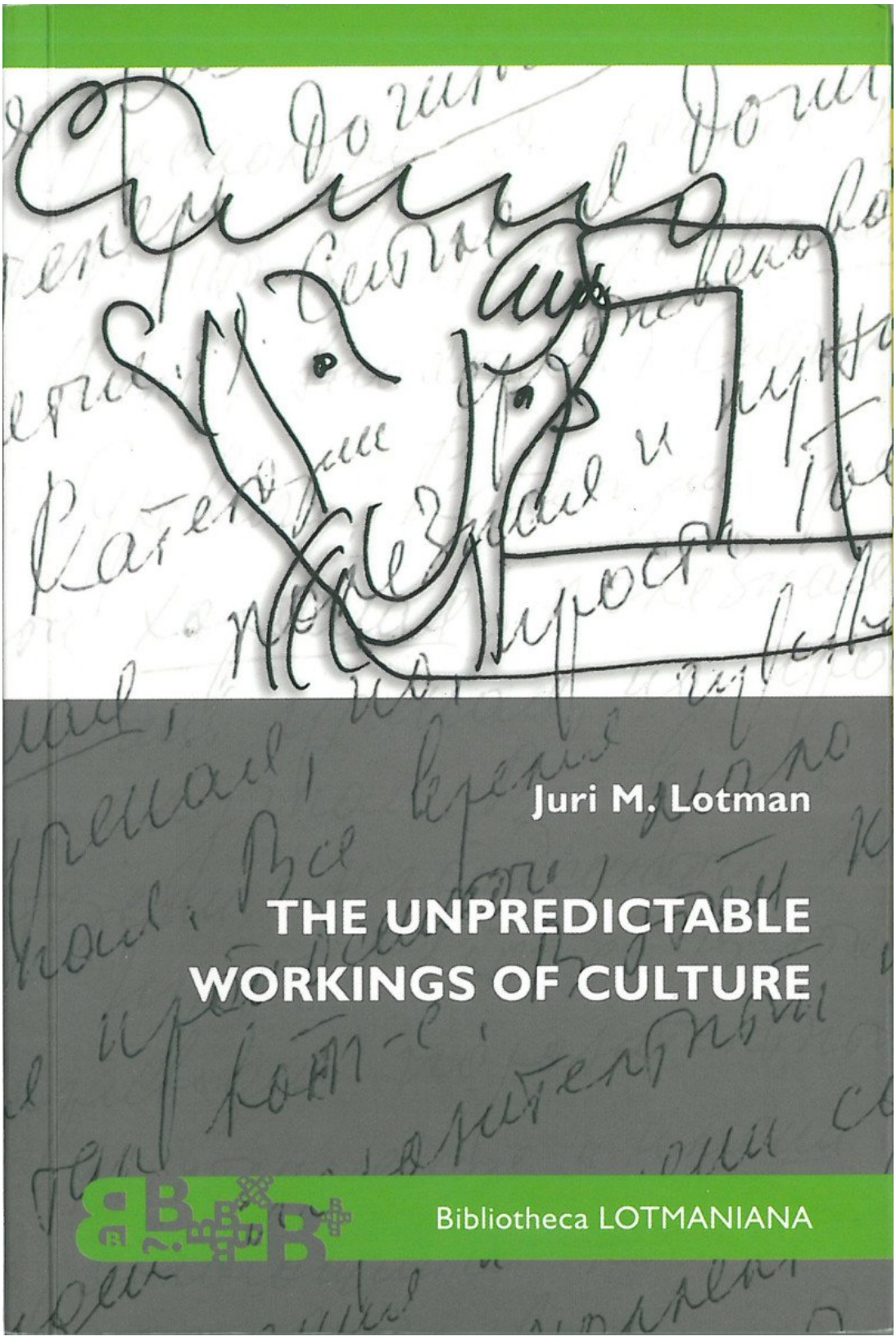

Ivanov, Vyacheslav V. 2013. Preface to the Russian Edition. In: Pilchikov, Igor and Silvi Salupere (eds.), *The Unpredictable Workings of Culture*. Translated by Brian James Baer. Tallinn: TLU Press, 7-16.

> Lotman found his own solution in the contemporary semiotics, in the development of which he played a direct role. **He conceived the history of semiotics as the blending of Saussurean linguistics and the study of literature as practiced by the Petersburg formalists, who were closest to Lotman in terms of scholarly orientation.** (Many of us at the time were less interested in the logical approach, which stemmed from the work of Peirce.) In the contemporary version of semiotics which he helped to create, Lotman found a similar connection between the linguistic approach of the young Moscow semioticians, which he admired, and the line of researc that continued in a formalist orientation, to which he attributed the very foundations of his own scholarly work. But Lotman saw the linguistic terms, such as the designation of cultural phenomena as languages and of their mutual relationship as diglossia, or bilingualism, as perhaps more important for the emerging discipline than his colleagues, who treated linguistic terms with the caution of specialists, were willing to admit. (Ivanov 2013: 12)

An apt statement on Lotman's semiotics. It is possible to find both Saussure and the Formalists in almost everything he has written (on semiotics).

Lotman, Juri M. 2013. *The Unpredictable Workings of Culture*. Translated by Brian James Baer. Edited by Igor Pilchikov and Silvi Salupere. Tallinn: TLU Press.

> *The Sociological Model*. According to this model in all its variants, the mechanics of social change are located outside the borders of art, which can only reflect those changes. For example, Grigory Gukovsky's model, which was profoundly influenced by Hegel, was built on the supposition that **ideological and philosophical structures are at the basis of art**. The spirit of government, reflected in Classicism, gives way to the spirit of individuality, formulated in Romanticism, which then gives way to the spirit of the folk - the basis of Realism. From this point of view, differences between Zhukovsky and Batiushkov, or between Pushkin and Ryleev, are of secondary importance and lose all significance against the backdrop of their common historical unity. Each new stage in history is, therefore, predictable, appearing as the dynamic antithesis of the one preceding it. (Lotman 2013: 46)

I have pondered on the application of this approach on the early dystopian works, so as to show that their underlying philosophical and ideological beliefs stem from political movements or occurrences current at the time, e.g. Zamjatin and the Bolshevik revolution, Huxley and eugenics, Orwell and war propaganda, Bradbury and Nazi book-burning.

> **Formalism was a new movement founded on the conviction that *what* is said is inseparable from *how* it is said.** But insofar as this "what" was territory already conquered and well-defined, this new movement concentrated its attention on the "how." This led to the commonly-held conception that the Formalists ignored content on principle. The Formalists reiterated, to no avail, that this was untrue for, as they conceived it, content was always structured in a specific way, and so it was simply impossible to study content while ignoring a work's structure. But no one listened to them. They were not questioned; they were "exposed." Even when Boris Eichenbaum cited the words of a writer like Lev Tolstoy, whose positions were often so far from those of the Formalists, it was to no avail:
>
> > If I had wanted to say in words all that I intended to express with a novel, I would have written the exact same novel I wrote from the start. And if short sighted critics think that I wanted to

> describe only what I like - how Oblonsky dined and [Anna] Karenina's shoulders - they would be mistaken. In everything, almost everything I write, I am directed by the requirements of a collection of ideas, linked together, in order to express myself. And every idea that is expressed in a particular way in words loses its sense, is horribly reduced when it is taken out of the chain in which it was located. Every chain is composed not out of a thought (I think) but out of something else, and **to express the basis of this chain directly in words is impossible; it is possible only indirectly - in words is impossible; it is possible only indirectly - in words that describe images, actions, situations**. (Tolstoi 1955: 155)

Here we have a case not of a chance parallel but of a profound similarity in position. Tolstoy was responding to his critics - "leftist" and "right-wing" alike - for whom art was only a means for declaring a particular ideological position. From this point of view, one can find a great deal of "superfluous" material in any work of art. Tolstoy saw in an artist's work the construction of a "second reality." An artist's work is co-created with reality and so is semiotic by its very nature. (Lotman 2013: 49-50)

The first bold instance concerns the so-called "phono-semantic knot" in Jakobson's writings: poetry is made from phonological *form* (sounds) and semantic *content* (meaning). The bold passage in Tolstoy's quote concerns concourse: that in order to express something in words one must do it in a roundabout way by building a chain of words that describe people, places, situations, what people say and do. Tolstoy's quote comes from *O literature: Stat'i*, *pis'ma*, *dnevniki* [On Literature: Articles, Letters, Diaries].

> Human dialogue is of a fundamentally different nature, although an exchange of signals is also inevitably present in verbalisation among people as part of a complex system of dialogue. The memory of animals is either inherited or constructed by selecting what is the same among individual creatures. **Human memory is individual or, more precisely, it consists of a complex hierarchical structure situated somewhere between the memory of the species and the memory of the individual - something informative for "me alone."** The element of individuality in verbalisation introduces into human dialogue a degree of problematised understanding; every human dialogue becomes conversation in languages that are only to some extent equivalent to one another. Describing a dialogical structure presents enormous difficulties. However, this structure forms the basis of human communication. (Lotman 2013: 54-55)

The hierarchical nature of cultural memory, e.g. the memory aspect of collective, or "supraindividual" semiotic self.

> One psychological detail especially important here is that Percherin's entire life was one of rupture and disillusionments. Most essential for Pecherin was not how much he took on but rather how much he cast off. Pecherin's tragic life was always a journey "from" to a far greater extent than it was a journey "toward." The hero of the Pecherin variety values himself (not without the influence of the psychology of Romanticism) as **a nexceptional individual, an outcast, situated outside all social groups**. (Lotman 2013: 60)

This is also characteristic of the dystopic (especially Orwellian) protagonist, who is unsure whether he is the only one thinking the way he does or not.

> Reflection on the nature of the collective, the masses, human solidarity, and their relationship to the individual enters in some form or another into all socio-philosophical theories. Such reflection is basically organised around the initial premise that the unity of the individual and the masses is possible (or impossible) and desirable (or tragic). The individual and the masses - of which the crowd and the folk are synonyms within this frame of reference - are posited as **the two starting points of any social system**. The space between them, it is assumed, encompasses everything that is given to the individual in the realm of social structures. (Lotman 2013: 71)

E.g. while Ruesch distinguishes intrapersonal, interpersonal, group, and society, Lotman distinguishes the two extremes - individual and social.

> Diverse philosophical and artistic ideas appear over the course of centuries to have exhausted all possible variations in the concrete interpretation of this antithesis. One characteristic, however, remains constant: the plural form for the masses and the signular for the individual. This opposition of the singular to the plural can be supplemented with the opposition of the first person to the third:
>
> I - WE
> I - THEY
> HE - WE

However, no real human *we* or *they* consists of geometrically, physiologically, or psychologically identical units. The collective is always a very complex synthesis of similarities and differences. It is simultaneously *I* and *they*. **The loss of one of these extremes destroys the synthesis, transforming it into either a coincidental unity of unrelated and unrelatable particles or into a crowd suppressing the *I* of each individual**. Nevertheless, in certain situations one or the other tendency will dominate. (Lotman 2013: 72)

This seems to be exactly what happens in Orwell's *1984*.

> The older generation of Russians may recall the ethical tension surrounding sexual issues among Russian youth during the Revolutionary period. **The dominant mood in Komsomol circles was rather ascetic**. Isolated attempts to justify sensual freedom as one form of the liberation of the individual failed to receive widespread support and were perceived as effects of "bourgeois influence." "Comradely" relations with women became a slogan, reducing women to yesterday's victims of oppression (oppresion incarnated in the family and marriage). Women had to be liberated and made equal to men, and that equality was perceived as liberation from women's particular nature. (Lotman 2013: 81)

The extinction of orgasm. Why Julia is a (in this sense counter-)revolutionary only from the waist down.

> Before the creative act takes place, it seems unattainably complex and is ruled out as impossible. But when illuminated by the flames of creative inspiration, the discovery appears simple and natural. It seems so simple to repeat the invention that the question of why it hadn't been discovered before now appears as an inexplicable mystery. (Lotman 2013: 93)

The problematic of creative explosion.

> This can be compared with the testimony of a contemporary of Nicholas I who described how during church services the tsar would constantly make remarks concerning the behaviour and bearing of the grand dukes and would correct their position and posture. Having made his absolute power into a real "immobile" idea, **Nicholas betrayed a deeply hidden lack of confidence with his constant attempts to control himself from the point of view of an imaginary observer**. (Lotman 2013: 121)

The absurdity of absolute self-control.

> Here the following law is in effect: a part serves as a symbol for the whole. The presumption of this law in the relative independence of the symbol is possible because on its own, outside of a context, the symbol is neutral and can be filled with a variety of semantic content.
> The autonomy and self-sufficiency of the symbol links it with other signs that are neutral in their signification. (Lotman 2013: 124)

Metonym → symbol's generality → introversion → synfunction.

> The fine arts are also capable of being transformed into universal artistic languages. Naturally one could point here to music, which has more than once in its history been the dominant art form, the language of art's languages. The verbal arts are situated on the opposite axis. First of all, they are assigned a particular place within the national language. It is precisely in the verbal arts that the problem of translation arises. But the problem is not only one of translation. The art of one word is linked most directly to content. **In order for non-artistic speech to become artistic in the same language, it must somehow be destroyed and created anew**. Speech must be taken out of its natural state, combined with a specific rhythmic form, and then put back into a new, transfigured form. Similar to the way in which a ballet dances transforms movement in his or her representation, **artistic speech transforms the word into an image of the word**. Mikhail Saltykov-Schedrin in the spirit of rational materialism spoke of the absurdity of poetry. To speak in verse is, from his point of view, the same as trying to walk while squatting down on one's haunches every few steps. (Lotman 2013: 128)

Deformation/estrangement. Poetic speech is like "silly walk".

> The process of exchanging artistic information is dual in nature. At its source there occurs what could be called a semantic explosion, that is, **something that until now was unknown becomes clear and evident after an unexpected and unpredictable upheaval**. This explosion is then transformed into a text that is conveyed to an audience. Therefore, culture is made up of a continuous dynamic process consisting of semantic rebirth and regeneration. The mechanism of that process is art itself. (Lotman 2013: 130)

This is not only the mechanism of art, but also of contemporary media. Every week demonstrates a different explosive topic - gay rights, anti-vaxxers, net neutrality, police brutality, the scientist's inappropriate shirts, etc. It is also typical that two different and incompatible issues go hand in hand at the same time, leading to metacomparisons.

> [Take thought of the seed from which you spring:
> you were not born to live as brutes,
> but to follow virtue and knowledge.]
> (*Inferno* XXVI, 118-120)

Dante and Ulysses, however, follow different paths to knowledge. For Dante, knowledge is linked to the constant ascent of the one seeking knowledge along the axis of moral values; this knowledge is given in exchange for the moral improvement of the knowledge-seeker. Knowledge raises the individual up, and the elevation of one's morals enlightens the mind. **Ulysses' thirst for knowledge, on the other hand, is amoral. It has nothing to do with morality or immorality; it lies on another plane and has no relation to ethical problems**. (Lotman 2013: 151)

The difference between *amoral* and *immoral* is sometimes lost on those who fault their morality over others.

> The relationship of word and deed is one of the most important indices in the typology of culture. Historical self-consciousness oscillates somewhere between the complete separation of the two and their total identification. The presentation of the juridical essence of these concepts serves as a clear standard. At one end of the spectrum is the concept that a word cannot be identified with a deed and does not appear among acts punishable by law. From the premise evolves the position that asserts the freedom of speech within certain boundaries; but there, within those boundaries, the word does not have the value of an unmediated act. At the other end of the spectrum lies the conviction that the word itself is an act. As such, it appears as an object of law in line with other acts. (Lotman 2013: 154)

I think the latter to be absurd. A word is an act only by virtue of convention, and conventions come and go. Aside from passing judgment, I find the topic relevant if not tedious.

> Let's look at the role of art in provoking behaviour. The path from the page of a literary text to action in a reader can be broken down into three different stages: the creation of the literary text, its perception as non-artistic information, and the stimulation of behaviour in the reader. (Lotman 2013: 158)

Very psychological (involving perception). The matter seems too simplistic here. I don't believe that an artistic text or work has to be perceived as non-artistic for it to influence behaviour. A work of art can trigger action on its own terms.

> The following example is characteristic. In the first stage of their development, the totalitarian regimes arose in the 1920s and 30s granted the arts a certain degree of independence. This was due to the fact that several of the leaders of the Futurist movement were associated with the revolutionary movement in Russia or with the Fascists in Italy. But more important is the fact that the authorities were initially interested in unmediated political thought and conducted little investigation into the essence of artistic structures. Moreover, a regime that still had to solidify its power had an interest in feigning artistic freedom, demanding only political loyalty. Times like those may produce phenomena such as the rise of Soviet cinema in the 1930s. This was especially the case in the field of applied arts, where strictly political tendencies were concealed. (Lotman 2013: 162-163)

An interesting historical note. It completely stands to reason that during times of political struggle there are more important things to deal with than art, leading to considerable degree in artistic realms.

> The intrusion of artistic phenomena into the historical process radically alters the very nature of that process. If history is a window onto the past, then art is a window onto the future. This metaphor, however, requires a crucial amendment: alongside panes of glass in these windows, mirrors have been installed. And if in the first instance the past is understood as a direct path to the present (the present in this perspective appears as the only possible result of the past), then the shift to the future is conceived of as an explosion. The unpredictable lies between the present and the future. (Lotman 2013: 168)

The window pane metaphor is neat. In *1984*, all three are present: there are windows onto the past (tidbits of Bolshevik experiments), mirrors of the present (war-torn London, for example), and projections into the future (the predictive or even prophetic nature of the novel).

> The relationship between non-artistic reality and art is constructed along two axes moving in opposite directions. The first divides up non-artistic reality into parts, subjects these parts to recombinations, translates them into the language of art and attributing additional freedom to the parts, and then imbues them with new meanings. A process of rearranging the untransposable and of recombining the uncombinable occurs. And so in poetic speech, elements of phonetics, vocabulary, and syntax, as well as various repetitions and oppositions, acquire meanings they did not have in their non-artistic use. The artist who can attribute meaning to a visual image through light or contrasting perspective, a caricaturist who can do that by increasing or decreasing the proportions of the face, or an actor, by assigning significance to a certain detail with his voice or an emphatic gesture all produce **a deformation of the object**, dividing it into parts and altering its proportions; in other words, they make the neutral significant. Everyday experience enters as a backdrop against which the freedom that art brings to the world by attributing meaning to it becomes perceptible. (Lotman 2013: 171-172)

This concerns the deformation of the object, while Jakobson more often speaks of the deformation of the linguistic expression.

> In totalitarian regimes, newspapers lose their informational character and become a form of ritualised communication about unfortunate, unjust, anomalous events in an "upside down" world of one's enemies and about the just world of "one's own," which has been delivered from all events and unexpected

> happenings. The most unique positive event is seen as upholding the "positive nature" of "our" life as a whole. This is where the expression "mass heroism" comes from: "in our country everyone becomes a hero." In such instances the newspaper ceases in fact to be a newspaper and takes on the character of a sacred text. There are well-known cases in which tossing newspapers on the ground was taken as a hostile political act. (Lotman 2013: 182; footnote 42)

Not having lived during Soviet times, I know this world primarily through *1984*. It could be argued that such newspapers are in fact "phatic" in the strict sense of having not the referential/informational/cognitive function as the dominant function, but only existing because it is the custom, a necessary thing that must exist, if even for appearances only.

> We have been transported into semiotic space, but at the same time we are an inseparable part of that space. **To separate an individual from the space of language, signs, and symbols is as impossible as stripping off his skin**. In that space, the human individual acquires a double life for he is isomorphic with all culture and, at the same time, he is a part of that whole. The former aspect of the individual's existence underscores his or her likeness to the entirety of his or her culture and leads to the rejection of qualitatively spatial indicators as insignificant. The individual, in the image of the universal and at the same time of God, takes upon his or her shoulders all the positive and negative qualities of humankind as if obliged to bear personal responsibility for its sins. The individual, however, exists simultaneously in a contrary, qualitative world. Here, he or she is but an insignificant speck in the enormous multitude of humankind. If the first aspect of the individual's existence instills in him or her a sense of personal guilt, the second emphasises the individual as universal victim. (Lotman 2013: 221)

The "skin" metaphor in the semiosphere paper should become a little bit clearer with this.

> Along this path we encounter a fundamental problem - the relationship between the individual and the general. And the aspect of most interest to us is the conflicted unity of personal and genetic memory. As a participant in a genetic structure, a human being is not an individual. From this point of view, he or she is like material in which the supra-individual memory of heredity is embodied. The former has essentially one goal - to continue to exist. But in acquiring individuality, or life, in accordance with a great number of archaic myths, a human being also acquires death. This is the price of individuality. From this, the age-old mythical conception arises that the fullness of individual life, its richness and saturation, entails payment in death. (Lotman 2013: 222-223)

"You are the dead."

Kuzovkina, Tatiana 2013. Afterword to the Russian Edition. In: Pilchikov, Igor and Silvi Salupere (eds.), *The Unpredictable Workings of Culture*. Translated by Brian James Baer. Tallinn: TLU Press, 233-238.

> Throughout 1990, a frequent guest of Lotman was Mikhail Bogustov, the publisher of several issues of the journal *Akhmatovskii Vestnik* [The Akhmatova Messenger], published in the Estonian city of Valga. Although Bogustov did not have a background in philology, he was eager to acquire knowledge of the field and to work on educational projects. Wishing to support the young man, Lotman responded to his frequent requests and gave him the second copy of the manuscript of *The Unpredictable Workings of Culture*, which had been sent to Italy. The monograph was published in Russian in 1994 in the newspaper *Valgaskii Arkhiv* [The Valga Archive] (under the seal of the Literary Archive Sõna [Word], Valga (Estonia) and the A. S. Pushkin State Museum-Preserve in Mikhailovskoe (Russia), No 1) and was accompanied by

> illustrations of the title pages of Lotman's book with notes to Bogustov, as well as reproduction of the publisher's profile on the first page. The poor quality of the publication - the footnotes, which were printed in six-point type, were virtually unreadable - significantly hampered the reception of the work. This small first edition immediately became a bibliographical rarity, preventing the monograph from entering into scholarly circulation. (Kuzovkina 2013: 237)

Young well-meaning men from Valga sometimes fuck up.

Lotman, Mihhail 2013. Afterword: Semiotics and Unpredictability. In: Pilchikov, Igor and Silvi Salupere (eds.), *The Unpredictable Workings of Culture*. Translated by Brian James Baer. Tallinn: TLU Press, 239-278.

> Within the Tartu-Moscow School, the most important scholar was Vladimir Uspensky, who had participated in the first Summer School in Kääriku. He was the one to offer the term 'secondary modelling systems,' as the term 'semiotics' was still banned in the Soviet Union. (M. Lotman 2013: 246)

For some reason it's so difficult to remember this. I thought it was Pjatigorski or someone's brother.

> While linguists and mathematicians focused, first of all, on the syntactics of sign systems (that is, their formal structure), JL's attention was focused from the very beginning on teh problems of semantics. Second the Moscow scholars proceeded from the traditional understanding of simple systems (e.g. traffic signs, chess, cards, and so on) should be described first, and only then can one move on to more complicated ones (e.g. language or myth), while art systems may be too complex altogether for scientific analysis. This last claim was made with particular conviction by the mathematical linguist and translation theorist Isaac Revzin. On the other hand, JL believed that **semiotics offered an opportunity to describe the most complex and irregular systems**. He later came to the conclusion that **most "simple" systems which function in society are either parts of some larger systems (that is, they are incapable of operating independently) or the consequence of the reduction of larger systems.** (M. Lotman 2013: 246-247)

This can be connected with the topic of auto- and synfunction, and concentrically concatenating contexts.

> **Fear turns out to be a powerful semiosis, one of the most important features of which is its shifting referentiality: it is an extremely stable semantic point but one that is nonetheless complex and continuously transformed into new referents.** This can also be interpreted another way, namely, that it is not the dangerous thing that causes fear, but rather vice versa. Fear seeks an object. This phenomenon is well known in psychology: one phobia inspires others and under certain conditions can be replaced by them. But JL is not so much interested in the processes occurring in an individual mind as he is in the cultural-semiotic mechanisms of fear. Fear creates an extremely coherent semantic complex, which, just like a genie in a bottle, is searching anxiously for an exit and a host - who will often end up its victim. The fundamental ambivalence of fear is reflected already in the word 'phobia' itself: the one who is feared is also hated. A hater feels that he is a victim of the object of his fear, but at the same time the latter becomes his victim. (M. Lotman 2013: 253)

The case is similar with Winston's anger during Two Minutes Hate.

> When JL wrote these papers in the 1980s, he could not express everything openly due to the political conditions in the Soviet Union, but an attentive reader nonetheless understood the clear implication that a similar semiotic mechanism had functioned during the political repressions in Stalin's time, in the course

> of which the accused admitted that they were public enemies and at least some of them sincerely believed it. The most dramatic examples of this are cases in which a person, on his own initiative, turned himself in to punitive organs (as when some women in the sixteenth and seventeenth centuries declared themselves to be witches). Moreover, **there are documented cases, where someone's anti-Soviet activity was inspired by literature containing fabricated accusations against the regime**. Soviet Neo-Nazis, who had no access to authentic materials, were mostly inspired by Soviet propaganda literature and films. (M. Lotman 2013: 254-255)

Such is also the case with Goldsteinism.

> There are two basic approaches to the semiotics of culture. In American semiotics, founded by Peirce, culture is one of the many objects a semiotician might study: we can speak of the semiotics of language, sociosemiotics, biosemiotics, ecosemiotics, even phytosemiotics, and so on. Thus, in the expression 'semiotics of culture, 'culture' means the object of study, while 'semiotics' refers to the method of study. The Tartu-Moscow School of Semiotics approaches this problem differently. On one hand, semiotics is regarded as a scholarly discipline that does not enter culture from somewhere ouside it, but is instead a part of culture and so evolves in certain ways within certain types of culture and at certain stages of their development. On the other hand - and it is perhaps even more important - culture is essentially semiotic. All more important functions and mechanisms of culture are connected with producing, switching, processing, and preserving of signs. Therefore, culture is not just one of the many possible objects of semiotics: it is its primary and most important subject matter. Most other fields of semiotics are related to culture in one way or another, making semiotics, first and foremost, the semiotics of culture. Second, semiotics is not just one of many possible ways to approach culture: it is a perspective on culture that is organically connected with the nature of culture, making culturology, first and foremost, the semiotics of culture. (M. Lotman 2013: 262)

I haven't used this tag in a long time: semiotic imperialism.

> Returning to the *Culture and Explosion* we have to note that there is a certain contradiction between the book's idea and its structure. The grounds for the conception of this book (as well as that of *The Unpredictable Workings of Culture*) is the idea that in the field of culture simple models do not precede complicated ones, but, vice versa, **simple models are the result of the investigator's abstraction or the result of the reduction or degeneration of complicated systems**. Nonetheless, the structure of this book itself is built up in the opposite - traditional - way, from simple to complicated: on the one hand, from simple biological systems to systems with consciousness, and then on to culture as a system of such systems; on the other hand, from elementary artificial monolingual systems to the multilingualism of actual cultures. This idea is most consistently expressed in the articles "On the Semiosphere" (Lotman 1984, 2005) and "Semiotic Space" (Lotman 1990: 123-130). (M. Lotman 2013: 267)

This is also how I feel about what I call "body codes". I switch "language" for "code" in this expression exactly because language (according to Colin Cherry's formulation) has developed organically, while code is created - and what we know as "body language" was definitely created, as opposed to the complex system of systems bearing on nonverbal communication which have developed naturally for as long as there have been living organisms.

6.2.2 The Nonverbal Communication Reader (2015-02-18 00:32)

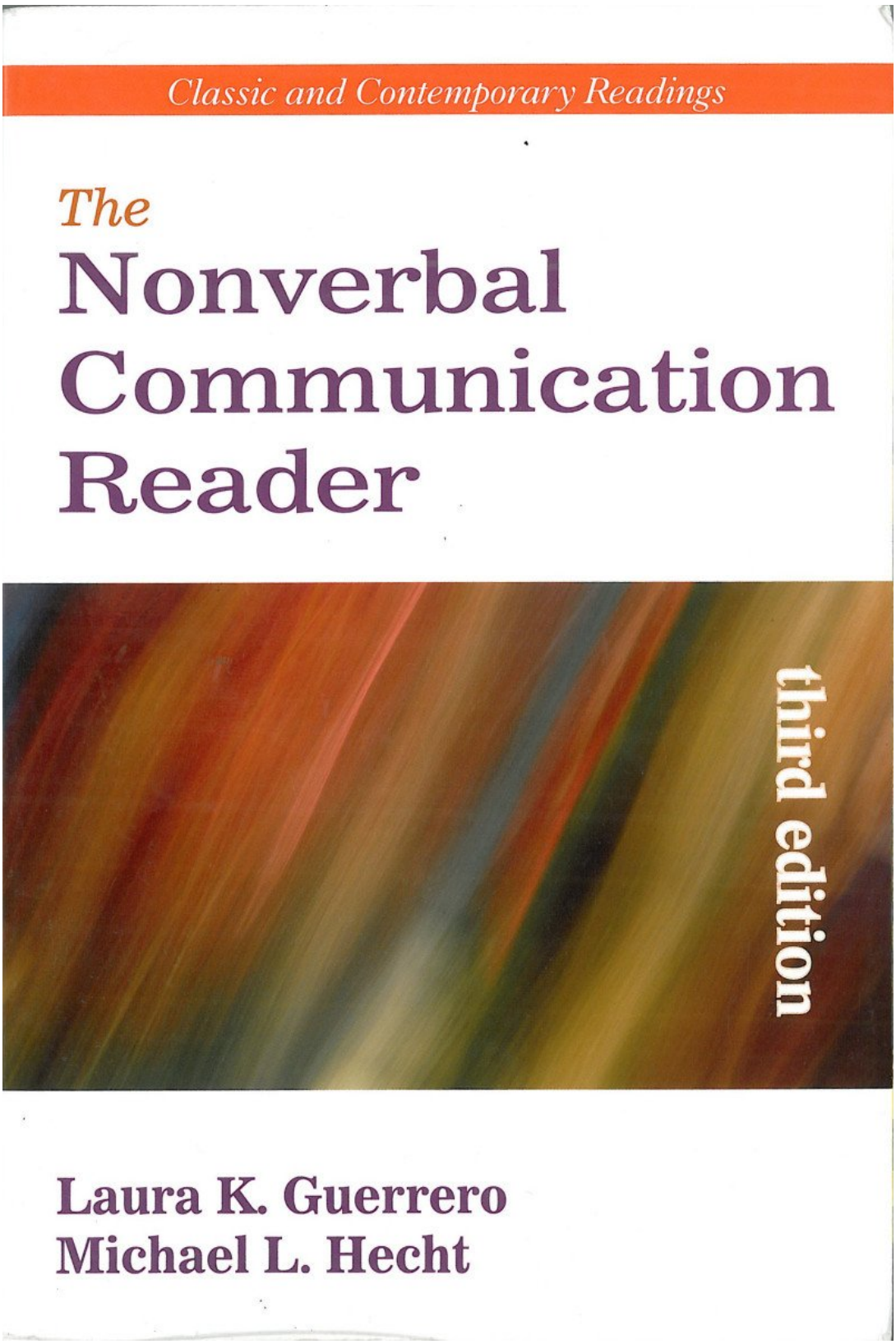

Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.) 2008. *The Nonverbal Communication Reader: Classic and*

Contemporary Readings. Third Edition. Long Grove: Waveland Press.

> The use of smell as a communication code is called *olfactics*. This code also includes olfactic elements that are hard to manage or control, such as bodily hormones. (Guerrero & Hecht 2008: 46)

Olfactics is "The study of smells and how they are perceived." I see no point in perpetuating this *emic* field, as most emic fields (e.g. kinesics, proxemics, tactilesics) are stillborns. This, turns out, is not an exception. Cf. *Piesse, Charles Henry 1887.* Olfactics and the Physical Senses. *London: Piesse and Lubin*.

> Hesitancies and other types of pauses can also affect how you are perceived (your competence and credibility, for example) as well as how your words are interpreted. Take the following phrase: Woman without her man is helpless. If you believe in equality of the sexes, you probably didn't like the "sound" of that statement. Now read the same statement with pauses included: Woman: without her, man is helpless. The sentence now has a completely different meaning. (Guerrero & Hecht 2008: 46)

Yeah, now it demeans men instead of women.

> Finally, ***regulators* help you structure and manage interaction**. You might lean forward and put your hands out when you are interrupting or want a chance to speak. Similarly, if you are in a student role, you might raise your hand if you want to speak. If you are the teacher or group leader, you might point at people to let them know it is okay for them to take a speaking turn. **Regulators such as these help keep conversations running smoothly and efficiently.** (Guerrero & Hecht 2008: 103-104)

That is an upbeat utilitarian view of regulators. Regulators can also be disruptive, aggressive, and controlling (dominating).

> The contact codes include both proxemics and haptics. *Proxemics* is concerned with the perception and use of space. This includes how space is organized, how territory is used and defended, and how distance is maintained and altered between and among people. *Haptics* refers to touch behavior, which is sometimes called tactile communication.
> The use of space involves the complicated balancing of *affiliative* and *privacy* needs. People have the need to affiliate or be in contact with other people. Very few people can survive in isolation for extended periods of time. People offer us the stimulation, support, and contact needed for psychological and physical health. On the other hand, people also need privacy. People prefer to have space around them and to be alone for certain periods of time. (Guerrero & Hecht 2008: 182)

Western people do.

Guerrero, Laura K., Michael L. Hecht and Jospeh A. DeVito 2008. Perspectives on Defining and Understanding Nonverbal Communication. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 3-20.

> Even when communicating via e-mail, people often insert **nonverbal forms of communication**, such as smiley faces *bold letters*, and exaggerated punctiation (!!!!!!!). (Guerrero, Hecht & DeVito 2008: 3-4)

These are not exactly "nonverbal", as they belong to the expressive means of verbal language. These are in effect paralinguistic forms of communication.

> However, there are times when the nonverbal messages are more influential than verbal messages. Nonverbal messages are particularly important **when expressing emotion, forming impressions, and communicating relational messages**, such as intimacy and dominance (Noller 1984; Patterson, 1983). (Guerrero, Hecht & DeVito 2008: 5)

Emotive conative and phatic (metacommunicative, μ-) functions. Intimacy and dominance boil down to sexuality and aggression.

> *Nonverbal communication* includes all the messages other than words that people exchange in interactive contexts. However, this does not mean that everything other than words counts as nonverbal communication; the nonverbal behavior must be a message. **To qualify as a message, a behavior typically must be sent with intent/or it must typically be interpreted by others as meaning something**. In other words, it must have a social meaning. For example, if you vary your voice tone to make it clear that you are being sarcastic, you have communicated with intent. If you are nervous when you give a public speech, and your hands and voice shake a little bit, you are not intentionally communicating your nervousness. Nonetheless, the audience is likely to attoch a meaning to (and therefore to interpret) your shaking hands and voice as signs of nervousness. (Guerrero, Hecht & DeVito 2008: 5-6)

A somewhat useless distinction, because nonverbal communication may occur without conscious awareness, making the question of intent superfluous.

> As Frey, Botan, Friedman, and Kreps (1991) stated, "Communication is the management of messages for the purpose of creating meaning. That is, communication occurs whenever a person attempts to send a message or whenever a person perceives and assigns meaning to behavior" (p. 28). This doesn't mean, however, that all behaviors constitute communicative messages (Bavelas, 1991). **Messages stand for something other than themselves. Behavior, in contrast, stands for itself. It just is.** (Guerrero, Hecht & DeVito 2008: 6)

So *intrinsically coded* nonverbal communication does not exist?

> We define the nonverbal codes by the means of expression we use. **Each code is communicated by a different nonverbal channel**, such as your body, the environment, or the space between people. (Guerrero, Hecht & DeVito 2008: 9)

This could be called "the channel reliance fallacy", a vestige of early communication theory that investigated the technical aspects of communication. Identifying codes with channels makes the notion of code moot. It is more likely that nonverbal codes transcend specific channels, or that any given channel may demonstrate several codes.

> *Sending Relational Messages*. You use nonverbal behaviors to tell others how you feel about them. You alse evaluate the nonverbal communication of others to try to figure out how they feel about you. Many different positive relational messages are communicated nonverbally. **You can show others that you like them, are similar to them, and trust them**. You can also use nonverbal communication to help define a relationship as formal or informal, and as task related or socially oriented (Burgoon et al., 1996). (Guerrero, Hecht & DeVito 2008: 11)

This is called *metacommunication*. The bold part concerns phatic communion, especially in the dimension of anxiety or stress (due to strangers or threatening behaviour). Otherwise it seems that this specific line of thought originates from Goffman, who expanded metacommunication to concerns of the social organization of gatherings, e.g. the definition of the situation (formal, informal, focused, unfocused).

> The opposite of immediacy is *nonimmediacy*. Nonimmediacy functions to create distance and cut off communication. Maintaining large distances, leaning and looking away from someone, and engaging in defensive posturing, such as hugging your arms around your body, signal that you are unavailable for communication and possibly dislike someone. Whether nonverbal behaviors are used to signal affiliation or distance, they help us communicate our feelings without necessarily having to verbalize them. (Guerrero, Hecht & DeVito 2008: 12)

This is a *peaseism*. Hugging your arms around your body does not mean what Pease thought it meant. *Tsk*, *tsk*, *perpetuating myths*.

> *Sending Messages of Power and Persuasion*. Nonverbal messages exercise social control (Patterson, 1983). Such messages can beused to control people and events, to establish or exert power, or to dominate others. Think of the strong leaders you know. They probably have a distinctive nonverbal style. Powerful people touch others more thhan they are touched. They look at others less than they are looked at (except when they use gaze to "stare someone down") and they have control over time and territory. For example, presidents of large corporations have the power to start and stop meetings and to arrive late. They can also control whether meetings are held and who is allowed to attend particular meetings. Powerful people also take up more space than less powerful people, and environments can be used to control people by structuring interaction. Take a look at your classroom. If it is like most others, the teacher will have a large share of the space to move around in, and the chairs will be arranged so that the students pay attention to the teacher and not to each other. Desks also prevent students from moving around and taking up too much space. Space is used similarly in business settings, with executives having large private offices protected by territorial markers (such as a secretary who controls who enters), and subordinates working side by side or in small cubbyholes. (Guerrero, Hecht & DeVito 2008: 14)

More hope and fanfare than actual results. The part about touching is false, if I remember correctly. Not to mention culturally conditioned. It's a powerful idea, the nonverbal communication of power, but confused too much with dominance.

> Whether you are trying to create a positive first impression, signal that you are attracted to someone, or get someone to do something for you, nonverbal communication does not occur in vacuum. **As our definition of nonverbal communication suggests, nonverbal messages are exchanged within an intercational context**. This context includes cultural, relational, and situational elements. (Guerrero, Hecht & DeVito 2008: 15)

Nonverbal communication also occurs outside of interactional contexts. There can be nonverbal communication without mutual awareness and perception.

> The important point here is that, like verbal communication, nonverbal communication should be viewed as a "cultural event." Interestingly enough, a booklet was distributed to all 37,000 United States volunteers working the Pan American Games to warn them that nonverbal messages are evaluated differently across cultures:
>
> > Realize that gestures can be significant. Hand motions which are innocent in one culture may be offensive in another. Keep your hands relatively still and refrain from pointing - instead use wide arm motions, turning your head in the desired direction. Avoid scratching your nose, indicating the number two by holding up two fingers, or making the thumbs up or the "O.K." sign. (*Sports Illustrated*, Augist, 1987, p. 16)

Although virtually all cultures interpret some nonverbal behaviors similarly (such as smiling), all cultures also differ from one another in interpreting other nonverbal messages. The message is clear. When you are in a different culture, find out the nonverbal rules that influence how your behavior will be interpreted. (Guerrero, Hecht & DeVito 2008: 15)

Nah, even smiling is not universal. A smile means different things for Russians and Americans. Display Rules are serious business.

Spitzberg, Brian H. 2008. Perspectives on Nonverbal Communication Skills. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 21-26.

> Certainly, the search for these skills is an important one. An examination of over 300 studies and reviews conducted by Spitzberg and Cupach (1988, 2002) indicate that people who are less socially skilled are likely to be lower in self-esteem, academic success, and occupational success; and higher in levels of loneliness, shyness, depression, mental illness, marital distress, hypertension, stress, and anxiety. Psychological problems such as depression, social anxiety, schizophrenia, eating disorders, personality disorder, and mental health are all deeply affected by the interpersonal skills through which social life is conducted (Segrin, 2001). (Spitzberg 2008: 22)

Sounds like Jurgen Ruesch. Although it also sounds like a marketing ploy for social skills training.

> Dillard (2002) examined the results of sixteen studies of social skills. By looking at the results of several different studies, they were able to make more reliable and confident conclusions about which behaviors are most consistently perceived to be skillful or competent. Out of twelve behaviors studied, nine were nonverbal: *response latency* (the average or total amount of time it takes after one person stops talking before the other person begins talking), *eye gaze* (the average or total amount of time a conversant spends looking in the general region of the other person's face), *eye contact* (the average or total amount of time spent looking directly at the other person's eyes), *smiles* (the frequency or total number of smiles in a conversation), *head movements* (generally, the number of head nods indicating understanding, agreement, or reinforcement), *adaptors* (e.g., finger-tapping, hair-twirling, or ring-twisting behaviors), *volume* (the average loudness of talk), *vocal variety* (the level of expressiveness in tone, pitch, pace, and other vocal qualities), and *talk time* (either the total amount of time a person spends talking or the average duration of speaking turns). All of these behaviors were related to perceptions of subject skillfulness; generally speaking, the more of each of these behaviors a person displayed, the more competent the person was perceived to be. The exception was the category of adaptors, such that the fewer adoptors displayed, the more competent the person was considered to be. Similar results have been found in other studies, for behaviors such as gestures, open or facing body orientation, visual attention, body recline, dress, time talked, and smiles (Berry & Hansen, 2000; Gifford, Ng, & Wilkinson, 1985). (Spitzberg 2008: 22)

The problem here is that most sources were published in the 1980s, when the means of measurements weren't exactly ideal. It also coincides with the discourse of positive thinking and "confidence solves everything" type of attitude.

> Extensive analyses indicated that these behaviors can be characterized according to four fundamental dimensions: *coordination*, *attentiveness*, *composure*, and *expressiveness*. *Coordination* concerns how well verbal speaking turns are managed, maintaining topical flow, and handling the initiation and termination of conversations. This dimension consists of behaviors such as "initiation of new topics," "maintenance of

topics and follow-up comments," "use of time relative to partner," and "speaker fluency." *Attentiveness* represents the extent to which someone shows attention to, concern for, and interest in the other person in the conversation. It is exemplified by behaviors such as "use of eye contact," "nodding of head in response to partner's statements," "lean toward partner," and "speaking about self" and about "partner." *Composure* involves not only anxiety and nervousness, but also level of confidence and assertiveness. Composure (or lack thereof) is most clearly indicated by behaviors such as "vocal confidence," "shaking or nervous twitches," "posture," and "fidgeting." Finally, ***expressiveness*** **concerns the level of animation and activity in the conversation and is identified by behavior such as "smiling and/or laughing," "use of gestures," "facias expressiveness," "volume," "vocal variety," and "speaking rate."** (Spitzberg 2008: 24)

A definition of expressiveness could go a long way towards improving the so-called emotive function.

> Some skills will be more important for creating an impression of power or status (e.g., **raised eyebrows**, closer interpersonal distance; Hall, coats & LeBeau, 2005), whereas others are more closely related to avoiding the impression of being anxious (e.g., lack of fidgeting, polite smiles; Heerey & Kring, 2007). (Spitzberg 2008: 24-25)

Haha, what?

Hecht, Michael L. and Laura K. Guerrero 2008. Perspectives on Nonverbal Research Methods. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 27-43.

> Most research questions fall under one of the following types: (1) **finding descriptive categories**; (2) finding relationships between things; (3) finding differences in one thing based on another thing. Examples for each type of question are provided next.
>
> 1. *Describe a type of nonverbal behavior. For example, what rae the different styles of walking?* Planalp (see article 43) was interested in describing the various ways that emotion is expressed. Planalp and her colleagues had people fill out questionnaires when they noticed that someone they knew was feeling an emotion. The questionnaire asked them to describe "how they could tell" that the person was experiencing an emotion. The responses to this question were then categorized into various types of emotional cues, such as vocal cues, facial cues, and physiological cues.
> 2. *Describe how one type of nonverbal behavior is related to another type of nonverbal behavior or to a perception or outcome. For example, do we touch more if eye contact increases? How do people perceive individuals who use very high levels of touch and eye contact?* Kraut and Johnston (article 15) describe how the presence of others influences smiling. They found that in four situations, people smile more when others are around than when they are alone and tend to use smiling to express friendliness rather than inner happiness.
> 3. *Describe how nonverbal behavior differs based on the type of person, group, relationship, or situation. For example, do children behave differently than adults? Do people from different cultures display different amounts of touch? Do people show different levels of eye gaze when with friends as compared to strangers? Do people behave differently in various types of environments (e.g., in bright orange vs. soft pink rooms)?* Guerrero and Andersen (article 25) examined two of these types of questions. They observed the touch behavior of heterosexual romantic couples in movie theater and zoo lines. They found that men tended to initiate touch in casual dating relationships, whereas women tended to initiate touch in married relationships. They also found that couples who were

> seriously dating touched more than couples who were casually dating or married. Thus, this study answers questions regarding possible differences due to a personal attribute (female vs. male) and the relationships (casually dating vs. seriously dating vs. married).

> Research questions, such as those described above, are used when a researcher does not want to limit what is looked at/or if there is not enough information to make a specific prediction (e.g., when examining a new area of research). It is a good idea to ask a research question if a researcher wants to describe an important context for nonverbal behaviors (e.g., airports where terrorists might be present), or if there hasn't been very much previous research on a particular topic, or if the past research on an issue has been inconsistent or contradictory. (Hecht & Guerrero 2008: 29-30)

This reminds me of a suggestion in a how-to-do-easy-research type of book. It was advised to not try to be original but to take something that has already been studied and add a variable.

> You could also record the interactions on DVD so you could check for observable differences in people's behavior when they were lying versus the truth. (Hecht & Guerrero 2008: 35)

DVD? Oh, 2008.

> Regardless of whether the study uses an experiment or an observation, the researcher will have to *record* nonverbal communication or people's reactions to nonverbal behavior. **Recording describes nonverbal communication**. When a researcher relates this description to descriptions of other nonverbal behavior, emotions, attitudes, people, or situations, we can try to predict or explain nonverbal communication. The five most common methods of recording used in nonverbal research are *surveys*, ***coding systems***, *field notes*, *diaries*, and*measures of physiological response*. (Hecht & Guerrero 2008: 37)

Recording more like *scribes* than describes nonverbal communication. Describing implies linguistic operations foreign to devices that *record*.

> *Field Notes*. A third recording method is called *field notes*. Field notes may use one of the previous systems or may just involve going into a setting and writing down descriptions of the observations. It is usually best to record the notes while making the obvervation. If this interferes with the situation (for example, writing notes at a party), then the researcher will record the observations as soon afterward as they can. Some observers will even retreat to the bathroom to record notes as soon as possible! These notes will not be as clear or as descriptive as data gathered by the previous two systems, but they leave the researcher free to observe anything that occurs rather than just what is in the recoding system. Sometimes audiotape recorders are used for field notes. **At times researchers use digital cameras or cell phones to record events**. These recordings can later be coded using one of the systems above, and/or the researchers can use open-ended notes to describe the behaviors they have recorded. (Hecht & Guerrero 2008: 40)

Edward T. Hall, for example, carried a spy camera with him to take of pictures of people's proxemic behaviour in public places.

Myers, Philip N., Jr., and Frank A. Biocca 2008[1992]. The Effect of Television Advertising and Programming on Body Image Distortions in Young Women. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Non-verbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 50-58.

> Silverstein et al. (1986) examined the **body representations** and the preoccupation with thinness in various media: (a) television shows and their characters; (b) magazine advertisements and articles dealing with body shape and size, dieting, food and drink, or cooking; (c) photographs of women in two women's magazines; and (d) photographs of female movie stars. (Myers & Biocca 2008[1992]: 51)

Body representations vs. body articulations?

> Four hundred and fortyzsix female senior high school students were interviewed, and **tricep skinfold measurements were taken to determine their body fat levels**. (Myers & Biocca 2008[1992]: 54)

An archaic means to measure body fat (in 1967).

> Medical records from more than a century ago show that successful weight loss brought a great deal of self-esteem and satisfaction to patients (Casper, 1983). Weight loss, in an attempt to achieve the ideal body image, is more than inches and pounds to the woman with an eating disorder - it becomes a way of life. Starvation, binge eating, and purging become intensely emotional experiences. As the illness progresses and weight continues to decrease, "anorexics **become convinced that they are special and different, that being so thin makes them worthwhile, significant, extra-ordinary, eccentric, or outstanding**; each one has **a private word** to describe the states of superiority she strives for" (Bruch, 1978, p. 79). (Myers & Biocca 2008[1992]: 55)

Isn't this what most people desire? Or maybe I'm just ill. In any case, I'd like to know more about these private words. The quote here is immediately followed with this: "Then they feel they are no longer able to communicate with ordinary people, who won't understand. [br] Such increasing isolation has probably the most [pg 75] corroding effect on the long-range tragic development. Deprived of all corrective experiences, in particular the contact with their own gae group during the important period of adolescent development, they become completely self-absorbed, ruminating only about weight and food. Their thinking and goals become bizarre, and they construct weird ideas about what happens to food." (Bruch 2001[1978]: 74-75) No illustrations of these private words are given and the style seems to be very hyperbolic.

Kurzban, Robert & Jason Weeden 2008[2005]. HurryDate: Mate Preferences in Action. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 59-68.

> Overall, the results suggest that people tend to prefer mates who have observable characteristics that are valued by most people rather than mates who are similar to themselves. Choices about who was desirable to date were based more on physical attributes such as attractiveness, weight, height, and age rather than attributes such as education, religion, attitudes toward sex, number of children one has, or the desire to have children in the future. Specifically, **women tended to choose men who had attractive faces, were tall, and whose weight was in proportion to their heigh**. Men tended to choose women who had a low BMI, were younger and had an attractive face, with weight-to-height ratio being the most important determinant for whether a woman was given a "yes." To a lesser degree, people were likely to choose partners who were similar to them in terms of height and race. (Kurzban & Weeden 2008[2005]: 62)

Both genders seem to be interested in people who have a healthy-looking height-to-weight ratio.

> HurryDate events provide strong evidence for the importance of generally agreed-upon mate values as opposed to mate values driven by assortative or other attribute-matching trends, and these generally agreed-upon mate values derive almost exclusively from observable attributes, such as physical attractiveness, BMI, height, age, and race. HurryDate participants are given three minutes in which to make their judgments, but they mostly could be made in three seconds. (Kurzban & Weeden 2008[2005]: 63)

E.g. people are not drawn to people who are similar or dissimilar to them, but rather towards a common image of attractiveness.

> When compared directly, the size of the correlations between attractiveness ratings and desirability for men and women are of similar magnitudes. The crucial difference is that we were able to include BMI, which is a powerful determinant of women's bodily attractiveness, but not for men's - **for men, factors such as waist-to-chest ratio play a much stronger role than BMI does** (Maisey, Vale, Cornelissen, & Tovee, 1999). (Kurzban & Weeden 2008[2005]: 63)

I recall an episode (possibly the only one I've ever seen) of some Estonian dating show, in which Gabriel Kubjas ("Farmi Gabriel") was a contestant. Despite being in a good shape, moderately handsome and juggling with fire, he got turned down by all but a single heavier Russian woman. When asked why 20 girls turned him down, one actually said something that his chest looks too big. He was wearing a fancy blouse that made his chest look double the size of his waist. He overdid it by so large a margin that he came across as grotesque.

Kaiser, Susan B. 2008[1997]. Women's Appearance and Clothing within Organizations. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 74-81.

> Although men have a fairly established code of business attire and are likely to be viewed as both attractive and competent if they follow this code, women seem to be forced in some organizational contexts to make a choice between aesthetics and creativity versus competence. (Kaiser 2008[1997]: 76-77)

I'm more interested in why there's this strict dressing code for men in the first place.

Frank, Mark G. and Thomas Gilovich 2008[1988]. Black Uniforms and Aggression in Professional Sports. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 82-85.

> A convenient feature of the traditional American Western films was the ease with which the viewer could distinguish the good guys from the bad guys: The bad guys wore the black hats. Of course, film directors did not invent this connection between black and evil, but built upon an existing association that extends deep into our culture and language. When a terrible thing happens on a given day, we refer to it as a "black day," as when the Depression was ushered in by the infamous "Black Thursday." We can hurt ourselves by "blackening" our reputation or be hurt by others by being "blacklisted," "blackballed," or "blackmailed" (Willams, 1965). When the Chicago White Sox deliberately lost the 1919 World Series as part of a betting scheme, they became known as the Chicago Black Sox, and to this day this "dark" chapter in American sports history is known as the Black Sox Scandal. In a similar vein, Muhammed Ali has observed that we refer to white cake as "anger food cake" and dark cake as "devil's food cake." (Frank & Gilovich 2008[1988]: 82-83)

Inner Party members dress in black.

Furlow, F. Bryant 2008[1996]. The Smell of Love. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Non-verbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 86-93.

> The French physician Paul Broca - noting that primates' social olfactory abilities are diminished compared to those of other mammals - asserted that monkeys, apes, and humans represent ascending steps from four-legged sniffling beasts to **sight-oriented bipeds**. (Furlow 2008[1996]: 87)

Naked apes.

> *Scent and Sentiment*
> Curiously, remembering a smell is usually difficult - yet when exposed to certain scents, many people may suddenly recall a distant childhood memory in emotionally rich detail. Some aromas even affect us physiologically. Laboratory researchers exploring human olfaction have found that:
>
> - A faint trace of lemon significantly increases people's perception of their own health.
> - Lavender incense contributes to a pleasant mood - but it lowers volunteers' mathematical abilities.
> - A whiff of lavender and eucalyptus increases people's respiratory rate and aletrtness.
> - The scent of phenethil alcohol (a constituent of rose oil) reduces blood pressure.
>
> Such findings have led to the rapid development of an aromatherapy industry. Aromatherapist point to scientific findings that smell can dramatically affect our moods as evidence that therapy with aromatic oils can help buyers manage their emotional lives.
> Mood is demonstrably affected by scent. But scientists have found that, despite some extravagant industry promises, the attraction value in perfumes resides strictly in their pleasantness, not their sexiness. So far, at least, store-bought scent is more decoration than mood manager or love potion. A subtle "look this way" nudge to the nose, inspiring a stranger's curiosity, or at most a smile, is all perfume advertisers can in good conscience claim for their products - not overwhelming and immediate infatuation. (Furlow 2008[1996]: 87)

Industry promises are almost always exaggerated, though.

> What could be a source of what might be our very own pheromone?
> Humans possess three major types of skin glands - sebaceous glands, eccrine (or sweat) glands, and apocrine glands. Sebaceous glands are most common on the face and forehead but occur around all of the body's openings, including eyelids, ears, nostrils, lips, and nipples. This placement is particularly handy, as the secretions of these glands kill potentially dangerous microorganisms. They alse contain fats that keep skin supple and waterproof - and, on the downside, cause acne. Little is known, however, about how sebaceous glands contribute to human body odor.
> The sweat glands exude water and salt and are nonodorous in healthy people. That leaves the third potential source of a human pheromone - the apocrine gland. Apocrine glands hold special promise as the source of smells that might affect interpersonal interactions. They do not serve any temperature-managing functions in people, as they do in other animals. They occur in dense concentrations on hands, cheeks, scalp, breast areolas, and wherever we possess body hair - and are only functional after puberty, when we begin searching for mates.

> Men's apocrine glands are larger than women's, and they secrete most actively during times of nervousness or excitement. Waiting colonies of bacteria turn apocrine secretions into the nexious fumes that keep deodorant makers in business. Hair provides surface area from which apocrine smells can diffuse - part of the reason why hairier men smell particularly pungent.
> Most promising of all, apocrine glands exude odorous steroids known to affect sexual behavior in other mammals. Androsterone - a steroid related to the one that nearly doomed the hapless musk deer - is one such substance. Men secrete more androsterone than women do, and most men become unable to detect the stuff right around the time they start producing it themselves - at puberty. (Furlow 2008[1996]: 88-89)

The search for the human pheromone is futile.

> The empirical proof of odor's effect on human sexual attraction came out of left field. Medical geneticists studying inheritance rules for the immune system, not smell physiologists, made a series of crucial discoveries that nobody believed were relevant to human mate preferences - at first.
> A segment of our DNA called the major histocompatibility complex (MCH) codes for some disease-detecting structures, which function as the immune system's eyes. When a disease is recognized, the immune system's teeth - the killer T cells - are alerted, and they swarm the intruders, smothering them with destructive enzymes. MHC genes are "co-dominant." This means that if a lab mouse inherits a version of an MHC gene for resistance to Disease A from its mother and a version lending resistance to Disease B from its father, that mouse will be able to resist both diseases. Interestingly, when a female mouse is offered two suitors in mate choice trials, she inevitably chooses to mate with the one whose MHC genes least overlap with her own. (Furlow 2008[1996]: 90)

This is supposedly an aspect of the age-old biological war between humans and bacteria. It is supposedly also the case that after a woman is impregnated or starts taking birth control pills, her "histocompatibility" preferences invert.

Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 2008[1972]. Hand Movements. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 105-108.

> Whatever the genesis, the intent seems clear. **Whether it's the outstretched hand or the palms pressed together, each signal suggests openness and a clear sign that the greeter is not carrying a weapon**.
> Some believe the hug or embrace originally had a similar purpose: the assurance that no weapons were hidden beneath the flowing robes worn from the time of the Egyptians through the Middle Ages. (Ekman & Friesen 2008[1972]: 110)

This must be where Pease got the idea that shaking hands comes from the tradition of checking for concealed weapons.

Grumet, Gerald W. 2008[1983]. Eye Contact: The Core of Interpersonal Relatedness. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 119-129.

> In about 450 B.C. the Greek philosopher Empedocles explained vision as resulting from a stream of fiery corpuscles passing first from the eye to the object of vision and returning to the eye. Plato later wrote,

> "They set the face in front ... and constructed light-bearing eyes, and caused pure fire to flow through the eyes" (Siegel, 1970, p. 24). Such ancient theories reflect the sense of power ascribed to sight that bedeviled scientific thought until the 17th century, when Kepler correctly proposed that they eye was an optical instrument able to form an image on its own retina. Vision had always carried with it **a sense of graphic truth and authenticity**, placing it in a position of prominenc among the senses. Soltis (1966) notes, "One of our firmest ordinary beliefs is that whatever object we take to be visually perceived by us do exist" (p. 111). Gibson (1960) adds, "Visual perceiving often enough does not feel like knowing; instead it feels like an immediately acquaintance or a direct contact" (p. 220). Freese (1977) points out that if discrepant sensory information is received, the influence of sight is likely to predominate: "Visual perception is capable of overriding all other information should any of it conflict with the visual sense" (p. 72). (Grumet 2008[1983]: 119-120)

This sense of graphic truth and authenticity could also be the reason why people reportedly trust nonverbal communication more than verbal communication. The phrase itself is neat.

> **Eye contact is usually a first step in interpersonal engagement**, beginning a train of action that develops and defines the relationship between the gazer and gazed upon. As Garrison and Arensberg (1976) note, "On eye contact, predator and prey, or rival and rival, or lover and loved, are alerted, tensed for what may come next, and a move follows: predator or rival to the attack, lover to tactile approach..." (p. 292). (Grumet 2008[1983]: 121)

Eye contact precedes greetings in the phatic sequence (utterance → speech → communion). Physical proximity (which enables eye contact in the first place) in turn precedes eye contact.

> It should be noted that there is a difference between "looking" and "staring." The former is dynamically tied to the subject's behavior and is influenced by it, whereas the latter is not responsive to the other person's behavior and persists regardless of it. The fear engendered by a stare was well depicted in a study by Ellsworth and coworkers (1972), who had an experimenter on a motorbike stare at motorists stopped for a red light at an intersection. Not surprisingly, these motorists' departure from the intersection was significantly more rapid when the light changed, paralleling the flight behavior of animals. The authors note that "gazing at a person's face is an exceedingly salient stimulus with interpersonal implications which cannot be ignored" (p. 311). This phenomenon was well demonstrated in the World Chess Championship between Viktor Korchnoi and Anatoly Karpov in 1978. The Russian entourage supporting Karpov included Vladimir Zukhar, a parapsychologist and hypnotist: "His only job seemed to be to sit up front and stare at Korchnoi with his bulging, scary eyes. By the third game, Korchnoi was convinced he was being hypnotized. ... At game 7, Korchnoi, a nervous wreck by that time - and with Karpov way ahead in the match - started to yell, saying he would descent from the stage and poke Zukhar in the nose. Zukhar was moved to a seventh-row seat." (Schonberg, 1981, p. 37). (Grumet 2008[1983]: 122)

Lack of nonverbal ethics. I was once stared intensely by a group of students in the library. I assumed it was a group of psychology students working on exactly this topic. It made me uncomfortable, but without looking their way I could proceed working.

> Direct eye contact between strangers may, on occasion, be described as "love at first sight," which is implied in the lyrics of "Some Enchanted Evening" by Oscar Hammerstein II:
>
> > Some enchanted evening, you may see a stranger;
> > You may see a stranger across a crowded room;
> > And somehow you know, you know even then,
> > That somewhere you'll see her again and again.

The song suggests that a single glance at an unfamiliar person can produce an enormous emotional impact. While a one-way glance signifies one person's interest in another, a mutual glance signifies the inception of a relationship or what has been variously called "**shared interocular intimacy**" (Tomkins, p. 157), "participation in a wordless exchange" (Exline, 1963, p. 3), or "consciousness of consciousness" (Sartre, 1953, p. 363). (Grumet 2008[1983]: 123)

Or in Bateson's terms, mutual awareness and perception.

> *Willingness to Relate*: A person's decision to look back into the eyes of someone who is already looking at him is one of the principal signals by which one denotes **a willingness to begin an encounter**, for ocular engagement reflects human engagement. Mutual gaze or "catching someone's eye" indicates the entrance into a relationship and may be consciously manipulated toward this end. Common examples are efforts to establish ocural contact with a waiter in a restaurant or to avoid establishing eye contact with a beggar on the street. (Grumet 2008[1983]: 125-126)

Definitely the stuff of phatics.

Kraut, Robert E. and Robert E. Johnston 2008[1979]. Social and Emotional Messages of Smiling. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 139-143.

> Many nonhuman primates have a submissive facial display, called a grimace, a grin, or a silent bared-teeth face. The display resembles the human smile, and in all species in which it occurs, it seems to have the function of deflecting hostile behavior of more dominant animals (Hooff, 1962). Hooff hypothesized that the human smile is evolutionarily related to the chimpanzee's bared-teeth displays and serves the same **functions of deflecting hostility and maintaining friendly contact**. On the other hand, according to Hooff, laughter evolved independently and is related to the primate "play face."
> If human smiling does serve a friendliness function, one would expect smiling to occur most in face-to-face interaction, especially where friendly intent is problematic or **where social bonds are being established or renewed**. The smiler's motivation may be genuine friendliness or an intent to establish friendly relations. Researchers in this ethological tradition have not been concerned with the emotions or feelings experienced by those doing the smiling. (Kraut & Johnston 2008[1979]: 140)

Smiling in this sense is also related to phatics, although neither Malinowski's or Jakobson's varieties, but rather something like "nonverbal phatics".

> *Results:* The observations revealed that bowlers smiled often when they were socially engaged and looking at or talking to others. In contrast, bowlers smiled less after scoring a spare or strike. Similarly, bowlers rarely smiled while facing the pins or when bowling alone. However, they smiled frequently when facing their friends. Overall, bowlers appeared "happier" about their bowling success when their friends were present as compared to when they were alone. At the hockey game, fans smiled both when they were socially involved with others and after events favorable to their team occurred. Finally, pedestrians were much more likely to smile when talking to others than when alone. Pedestrians walking in pleasant weather were only slightly more likely to smile than those walking in unpleasant weather. Taken together, these suggest that **smiling is much more motivated by social interaction and the desire to appear friendly than by internal feelings of happiness**. (Kraut & Johnston 2008[1979]: 141)

E.g. smiling is more phatic (has a "social function") rather than emotive.

Farinelli, Lisa 2008. The Sounds of Seduction and Affection. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 160-168.

> According to Givens, the seducer sees someone that he or she finds attractive, then works **to grab the attention of the attractive person**, and finally works to alleviate uncertainty between him- or herself and the target of the seduction. (Farinelli 2008: 161)

Appeal (conative function), and an information-theoretical approach (uncertainty, entropy).

> So, the male seducer wants to appear strong at first and then tender. But what do females try to convey? The answer may surprise you. According to flirtation researcher Monica Moore (1995), "girls just wanna have fun" (p. 319). Moore planted herself on a college campus in a singles bar, a library, a snack bar, and a meeting. As time passed, she watched the strategic moves of women to grab male attention. What did she find? Women had fun! **They laughed, usually tossing their heads back first**. Sometimes they giggled, using a toned-down laugh. And sometimes they put their mouths by people's ears and whispered, a move intended to make the opposite sex's resistance weaken. But it isn't just college women who seem to know the secret to having fun when flirting: adolescent girl do, too. Moore (1995) observed adolescent girs in mixed sex settings and found that they, too, laughed, giggled, and whispered in their courtship behavior. Males might laugh, but when conveying interest in the opposite sex, usually tilting their heads or leaning forward (Grammer, 1990). (Farinelli 2008: 163-164)

So women tend to convey youthfulness (adelescent-ness?) when they flirt?

> The communication of affection is a vital aspect of life, with people who give and receive affection reporting more mental and physical health (Floyd, 2006; Morman & Floyd, 1998). Floyd and Voloudakis (1999) defined affectionate communication as "the direct or indirect expression of affectionate feelings for the other" (pp. 342-434). As noted by Floyd and Ray (2003), although affection is certainly important in later stages of relationships, it can also play a significant role during the first encounters between two people because of "its ability to contribute to relational development" (p. 56). (Farinelli 2008: 164)

Affection and phatics? At this point it would appear than anything to do with human relations in terms of communication can be jotted down as phatics.

Jaworski, Adam 2008[1993]. The Power of Silence in Communication. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 175-181.

> *Positive and Negative Values of Silence*
> When silence is recognized as a possible means of communication, it is typically considered to be able to express a variety of meanings and to perform a range of functions. A number of researchers have pointed out these properties of silence and have indicated that, on a number of planes, silence has two values: positive and negative. For example, Jensen (1973) discusses five functions of silence and assigns a positive and a negative value to each of them. The functions he proposes are as follows:
>
> - ***A linkage function*: Silence may bond two (or more) people or it may separate them.**
> - *An affective function*: Silence may heal (over time) or wound.

- *A revelation function*: Silence may make something known to a person (self-exploration) or it may hide information from others.

- *A judgmental function*: Silence may signal assent and favor or it may signal dissent and disfavor.

- *An activation function:* Silence may signal deep thoughtfulness (work) or it may signal mental inactivity.

> Tannen (1985) discusses the "positive and negative valuation of silence" in regard to a number of communicative and social processes. Following Allen (1978), Tannen (1985) says "that silence serves two functions in the literature she [Allen] surveyed, one negative - a failure of language - and one positive - a chance for personal exploration" (p. 94). Furthermore, Tannen lists different types of situations in which silence may function in such an ambivalent manner: either as an expression of good or bad rapport and either as comfortable or clumsy communication. (Jaworski 2008[1993]: 179-180)

Here thi "linkage function" is phatic. Could the other four be compared to Jakobson's?

> A similar ambivalence of silence is observed in the cultural communicative uses of silence in Japanese (Lebra, 1987). The value of silence in Japan derives from the conceptualization of the self as split into two parts: the *inner* and the *outward*. The inner is associated with truthfulness and is located symbolically in the heart and belly. The outward is associated with the face, mouth, and spoken words and with deception, disguise, falsity, and so on, whereas silence expresses inner truth. **Reticent individuals are trusted as honest, sincere, and straightforward**. Thus silence is an active state, while speech is an excuse for delaying activity. (Jaworski 2008[1993]: 180)

This is opposed to what we can read from Malinowski: "to a natural man, another man's silence is not a reassuring factor, but, on the contrary, something alarming and dangerous" (Malinowski 1946[1923]: 314).

DNF. I quit halfway through because this book is excruciatingly boring.

3566

6.2.3 Yogic Perception (2015-02-26 00:40)

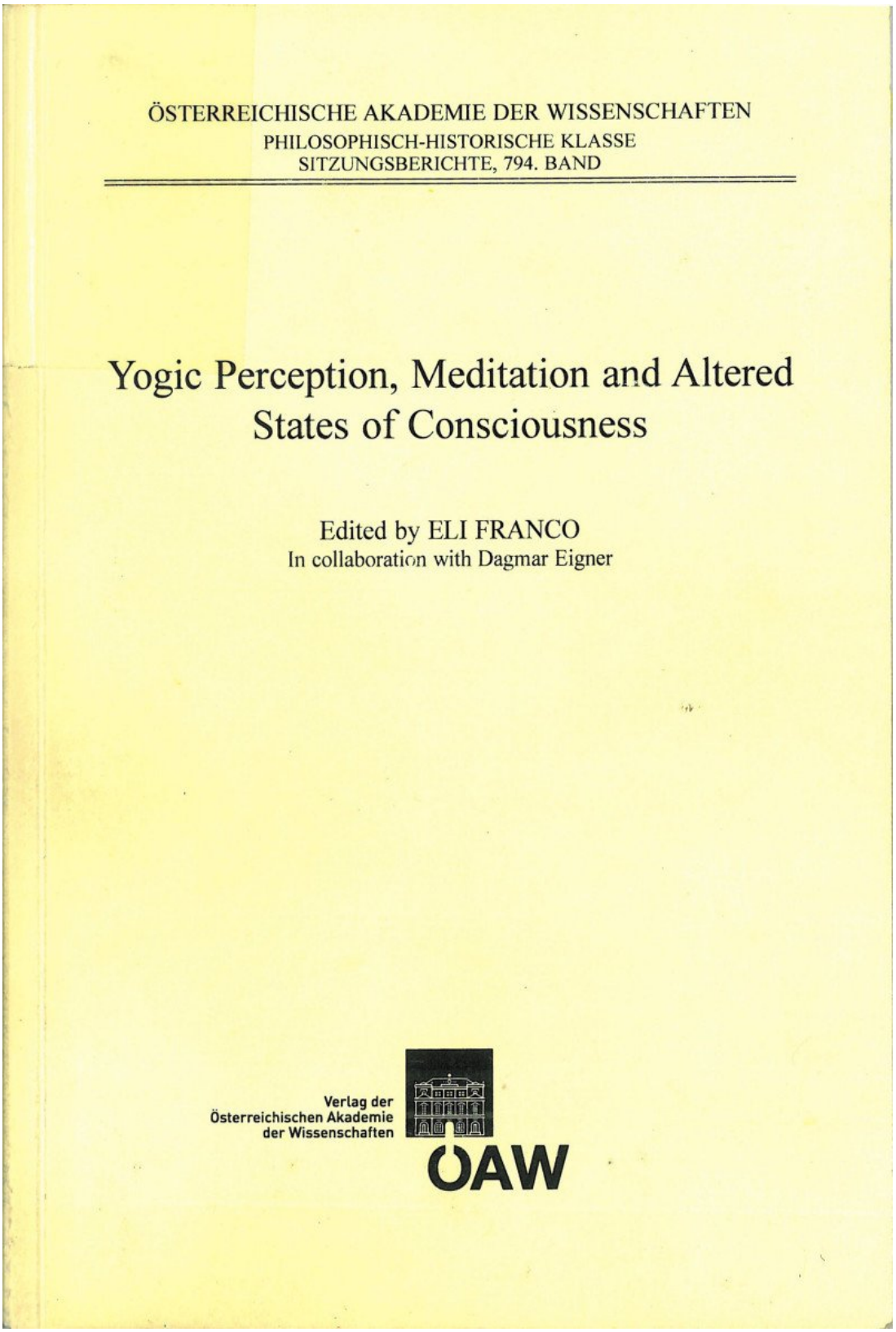

Franco, Eli 2009a. Introduction. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and*

Altered States of Consciousness. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 1-51.

> However, clear references to meditation can alwready be found in the late Vedic literature, for instance, in the Mundaka Upanisad, which states that **the Self, or soul, cannot be apprehended by ordinary sensory means**. Mundaka 3.1.8 declares that the Self can be perceived neither by means of teh eye (or better, by the faculty of sight), nor by speech, nor by other sense faculties (*deva*), nor by austerities (*tapas*), nor by **ritual action (*karman*)**. Rather, **the partless Self is seen by the meditating man when he (or his mind) has become pure through the lucidity of his knowledge**. (Franco 2009a: 2)

Because the Self is, in phenomenological jargon, not an existent but an essence.

> The term "meditation" is used in a wide variety of ways. I follow David Fontana, who suggests that the common feature among the various forms and traditions of meditation may be reduced to three: **concentration, tranquility and insight**; see David Fontana, "Meditation." In: Max Velmans and Susan Schneider (eds.), *The Blackwell Companion to Consciousness*. Oxford 2007: 154-162, at p. 154. Antoine Lutz et al., however, explicitly reject any attempt to define meditation in general as involving unverifiable hypotheses and trivializing diverse practices; see Antoine Lutz et al., "Meditation and the Neuroscience of Consciousness: an Introdiction." In: Philip David Zelazo et al. (eds.), *The Cambridge Handbook of Consciousness*. Cambridge 2007: 499-551, on p. 500. (Franco 2009a: 2; footnote 3)

These three terms seem to do the trick, at least for me.

> The five obstacles (*pañca-nirvana*) are covetousness (*abhijjhã*), ill-will (*vyãpãda*), sloth and torpor (*thina-middha*), restlesness and worry (*uddhacca-kukkucca*, and skeptical doubt (*vicikicchã*). A mind that has become free from these obstacles develops further by means of practice of tranquility (*śamatha-bhãvanã*) and concentration. (Franco 2009a: 6)

Were it not for *torpor*, the "brahmi" tea could well eliminate all these obstacles.

> **I distinguish here between yoga and Yoga**: yoga is a technique of gaining control over the body, senses and mind in order to attain a liberating insight. It is a technique or a method and as such is not connected to any philosophy or religion in particular; thus we have Buddhist yoga, Jaina yoga, Vedānta yoga, and so on. Yoga (capitalized), on the other hand, is used here as the name of a particular philosophical tradition, closely affiliated with Sāṃkhya, whose foundational text is the Yoga-sūtra of Patañjali; thus one also refers to it as Pātañjala Yoga. On this tradition, though not specifically on the *siddhis*, see Philipp Maas' contribution to this volume. (Franco 2009a: 6; footnote 22)

e.g. yoga is a glorified form of stretching you do in stretch-pants on foamy mats among a group of people with the intended goal of improving your physical fitness. Yoga (capitalized) is the philosophical tradition that the former has usurped to establish yoga studios.

> [...] the doctrine of knowledge of other minds (*paracittajñāna*) as **knowing only whether the cognition of another person is good or bad, but without knowing the object of cognition** (YS 3.20-21); the four perfections of the body (*kāyasampad* YS 3.46); and, of course, the five types of *siddhi* (YS 4.1), which are either innate, produced by the use of herbs, by uttering magical syllables (*mantra*), from the practice of austerities (*tapas*), or through the practice of meditation/concentration (*samādhi*). (Franco 2009a: 8)

This aspect of the *Yogasūtra* [YS] is eerily similar to the one in the Pible, according to which you can judge a man to be good or bad by "light [lamp] of his soul". In this respect Brentano's theory about the intentional component of judgment of an object in emotions doesn't sound half-bad.

> In other words, the traditional view about the results of meditation can be summarized with the phrase: You should not get out what you did not put in. What one gets out should conform, at least in its broad outlines, to previously established teachings. And this conception is hardly surprising in the context of a traditional society that believes that perfect knowledge was already attained in the past and may only have diminished in the present. (Franco 2009a: 10)

Unless perfect knowledge was something like *no knowledge at all*, this is silly. But the passage itself concerns why a traditional yogi would not claim that s/he attained "new knowledge".

> It is not difficult to notice that Buddhism (especially, but not only Tibetan Buddhism) is repositioning itself as a rational and empirical cognitive science, a science of the mind based on introspection and meditation, supplemented by altruistic ethics. Cosmology, if mentioned at all, is relegated to the background, and just as in Dharmakīrti's argument, presented as unessential. Typical for this trend is Matthieu Ricard, who has become one of the most prominent figures representing Tibetan Buddhism in intercultural and interdisciplinary dialogues. According to Ricard, Buddhism is different from all other religions because it does not require an act of faith, and it could better be designated **a science of the mind** than a religion. (Franco 2009a: 13)

A science that disregards "new information" on cosmological grounds would be an oddity, though.

> Probably in response to Kumārila, later Buddhist and Hindu writers who attempted to establish religious authority put a strong emphasis on the speaker's motivation. It is not enough that one knew the truth; one also had to have a positive motivation to communicate that truth (this motivation is usually identified with compassion towards living beings and the ensuing wish to help them) and a lack of motivation to lie. Unlike Kumārila, who states that people usually lie, the Buddhist philosopher Dharmakīrti maintains that people tell the truth unless they have a motive for lying, and he further argues that **the Buddha has no such motive because he has nothing to fain from lying to us**. Although the aspect of motivation and compassion of the speaker can be found prior to Kumārila in discussions about religious authority and reliability (e.g., in the *Nyāyabhāṣya*), this aspect does not seem to have been emphasized before his time. (Franco 2009a: 21-22)

Yes, prophets never have anything to profit from their prophecies.

> The question Taber raises next is crucial, namely, how to deal with the fact that yogic perceptions are widely, even cross-culturally, reported. Should one simply investigate such phenomena and put aside the questions of their veracity? This is, in fact, the common practice in religious studies (as an academic discipline), no matter which culture or which religion forms the object of investigation. One may attempt to determine **what is actually being said, what impact it has on a given culture, what function it fulfils in society**, and so on without asking whether it is true, or even assuming it is untrue. (Franco 2009a: 25)

These sound like interesting questions.

> Meditation and yogic perception culminate in gnosis (*jñāta*, *prajñā* and similar expressions). The quasi-material aspects of this gnosis form the subject matter of Orna Almogi's paper, "The Materiality and Immanence of Gnosis in Some rNyiga-ma Tantric Sources." According to these sources, **gnosis is immanent in the human body, more precisely, in the center of the heart**. Before describing the "**meta-physiological**" aspects of gnosis, Almogi looks into the conception of the human body in Buddhism in general. As is well known, Buddhist sources, including already the Pali Canon, consider the human body to be **a collection of impure and revolting substances such as hair, nails, flesh, bones, bladder, liver, pus, blood, excrement, and the like**. Yet the body is also recognized as the basis for the human experience that enables one to

> tread the path of salvation.
> The Tantric attitude to the body is generally more positive. The Tantric practitioners conceive the body as a **microcosm**, and it is meditatively envisioned as the pure body of a deity; most importantly it is the abode of gnosis, the ultimate aim for all Buddhists. Although gnosis is to be acquired by practice, it is often conceived of as inherent, latent and changeless. It abides in the body like a lamp in a pot that can shine only if the pot is broken. The Buddha-Embryo theory, - the theory that all living beings are potentially Buddhas and will eventually become Buddhas - is used as a foundation to substantiate the immanence of gnosis in one's body. The resemblance of this notion of gnosis to the Brahmanic concept of a permanent soul (*ātman*) is obvious, and the rNying-ma scholars make a conscious effort to distinguish gnosis from such a soul. (Franco 2009a: 32)

This is what I'm interested in the most. The Pali Canon reminds me of the lyrics of P.O.S.'s "Purexed": "Like *fuck your skin*, nobody needs it. There's bones, muscles and blood, what's realer than fat and tendons?" which ends "With hands steadily purexed but never quite clean."

> The common term for these types of meditations, which seems to have been coined by Frauwallner, is "Unterdrückungsyoga" or "Yoga of suppresion." This term, however, can be misleading inasmuch as it evokes the common psychological meaning of "complete deletion of a reaction," in contradistinction to **"inhibition," which refers to an inner impediment to activity that can be removed**. "Suppresion" is also used to refer to a voluntary suppression of an impulse for action. Obviously, none of these meanings is applicable to yogic meditation, nor is "suppression" as used by Indologists meant to convey these meanings, but rather to refer to the definition of yoga as the elimination or stopping ("the shutdown" as Maas calls it) of all mental processes. Further, it is often said that the purpose of yoga is to eliminate cognition, but this statement has to be qualified insofar as **yoga does not eliminate the Self (*puruṣa*), which is defined as pure consciousness. What yoga aims at is the elimination of all objects of consciousness.** (Franco 2009a: 33-34)

In this light yogic meditation can probably be analyzed quite aptly through phenomenology or Peircean phaneroscopy.

> The difference between the cognition of a yogi, who is still bound to *saṃsāra*, and the cognition of the liberated souls (God included) is that the latter have only **conceptual cognitions**. Of course the cognition of God is far larger in scope - it includes everything - than that of the yogi, but inasmuch as both are independent of the senses, both are conceptually constructed (*savikalpaka*). Furthermore, while the Buddhist consider every conceptualization to be false and claim that only non-conceptual cognitions are a true reflection of reality, **Meghanādārisūri argues that an absolute correspondence between perception and reality is only possible in a conceptual perception**. A non-conceptual perception, which depends on the senses and has only a momentary existence, is unable to perceive all properties of a given object. Especially the recurrent properties, the so-called common properties or universals (*jāti*), which are identified with the structure (*saṃsthāna*) of things, cannot be perceived as such when an object is seen for the first time. It is only in the second and subnequent cognitions that the recurrence of a universal can be perceived. Yet the common point between the Buddhist and the Viśiṣṭadvaita traditions is that the highest cognition, be it the omniscience of God or of the Buddha, is a subspecies of yogic perception. (Franco 2009a: 35)

This is where things really get Peircean. A non-conceptual perception could very well be Firstness and the highest, conceptual cognition Thirdness.

> In *Benjamin minor*, Richard of St. Victor develops a hierarchical system of different modes of cognition, correlating them to four basic cognitive faculties: *sensus*, *imaginatio*, *ratio* and *intelligentia* (sense-perception, imagination, discriminative rationality, intuitive insight). The lowest mode of awareness is

> termed *cogitatio*. It is "the careless looking around of the mind," motivated by curiosity and other passions. Meditation is a more focused way of thinking; it emerges when the *cogitatio* becomes seriously interested in an object it has uncovered. Its dominant mental faculty is *ratio*, discursive thinking, and it investigates the couse (*causa*), mode (*modus*), effect (*effectus*), purpose (*utilitas*) and inner structure (*ratio*) of its objects. Meditation culminates in contemplation, the fulfilled insight. ***Cogitatio* is like crawling on the floor, *meditatio* like walking and sometimes running, but *contemplatio* is comparable to free flight (*liber volatus*) and beholding from above, this allowing the whole landscape be viewed at once**. (Franco 2009a: 38)

This bodily metaphor I like very much. Also, latin concepts are so much easier to understand - most are false friends already.

> Guido's *Scala Claustralium* (ladder for monastics), also known as *Scala paradisi* (the ladder to paradise) and *Epistola de vita contemplativa* (letter on the contemplative life) contains one of the most concise analyses of *spirituale exercitium* (spiritual exercise) written in the High Middle Ages. His intent was to integrate meditation and contemplation into the reading and interpretation of the Bible. In the early medieval period reading the Bible chiefly meant memorizing the text for liturgical purposes. In the 11th century the tradition of the Desert Fathers was revived, and the new order of the Carthusians integrated the lifestyle of the hermit with monastic community life. This led to an interiorization of religious reading, as is reflected in Guido's text. The practice contained three stages, which, again, are strongly reminiscent of Buddhist, Yoga and Vedānta practices: *lectio*, the monk reading the Bible in his cell and following the literal sense of the text as attentively as possible, which led to meditation and the monk beginning to repeat a passage that touches his heart again and again; *oratio*, the monk asking God to open his soul to His presence; and *contemplatio*, the monk gaining the deepest level of understanding of the biblical texts and expriencing their mystical sense (*anagogia*, *sensus mysticus*), which, as a direct encounter with God, can only be fully realized in contemplation. The basic distinction between meditation and contemplation is that in meditation the different faculties of the soul are still at work, whilst in contemplation their activities have calmed down and the ineffable center of the soul awakens. (Franco 2009a: 39)

It is not entirely out of the question that some day I will read this blog in a similar manner, meditating on the many quotes I gathered as a student.

> The *Clowde of Unknowyng*, written between 1375 and 1400 and today one of the most famous of all late medieval mystical texts, is a good example of the developments outlined above. The text follows the traditional distinction between *vita activa* (*actyve liif*) and *vita contemplativa* (*contemplatyve liif*). The first stage of active life consists of works of mercy and charity, the second, which is concurrently the first stage of contemplative life, is *goostly meditacion*, the third and final stage is *specyal preier*. The latter is decribed as *blynde thoucht* or *nakyd feeling* and culminates in ecstasy (*excesse of the mynde*, *overpassyng of thyself*), in which one is to leave behind distinct considerations of the self, sins, creation and God and enter a "*cloude of forgetyng*." (Franco 2009a: 40)

Ever since reading Dostoyevsky's *Notes from the Underground*, I cannot avoid noticing the distinction between "the man of action" and "overly self-consicous man" in many places.

> Riboli points out that what scholars call "altered states of consciousness" or simply "trance" is a complex phenomenon, and that the Chepang language has no single term corresponding to it. In spite of trances often having a similar physical appearance - the shaman's body jerking, trembling and sweating profusely, as well as appearing to undergo sensorial detachment - there are different types, and they are not experienced as the same by shamans or their audience. **Riboli distinguishes between "incorporatory trances," in which shamans embody supernatural beings, and "trances of movement," in which shamans travel**

> **to other cosmic zones**. In her earlier studies she included the category "initiatory trances," and noted that there are certainly still other types of altered states of consciousness, these being, however, difficult to document. Similarly, "shaman" itself is not a consistent category; the Chepang distinguish between *pande*, who are allowed to travel to all cosmic zones, and *gurau*, who can transform themselves into animal forms. The Jahai use *halak* and *jampi* to refer respectively to shamans of greater and lesser powers. (Franco 2009a: 41-42)

This is very much reminiscent of talks about psilocybin experiences. Some people transform into their "animal spirits" or whatever, while others have a "trip".

> In contrast to the traditional use of psychedelic substances in non-Western cultures, many Westerners have a "hallucinophobic" attitude about psychedelics. This attitude has its roots in the proscriptions against pagan religions issued by the Emperor Theodosius in 380 CE, when he adopted Christianity as the official religion of the empire and suppressed the ancient mystery cults. During the next sixteen hundred years, most European knowledge about the proper ways to use these substances and exploit their effects for constructive purposes was lost. Consequently, few were prepared for the renaissance in psychedelic use that began in the 19th century and accelerated in the 20th, especually after the discovery of LSD. (Franco 2009a: 44)

...and which led to the criminalization of psychedelic substances.

> The issues involved are too complex and multifaceted to be dealt wit hhere, but to risk a generalization about Indian civilization (for I have no overall competence in "Eastern" civilization), I would say that **the tensions and inner conflict between "Homo Hierarchicus" and "Homo Equalis"** are present also within Indian society. (Franco 2009a: 40; footnote 83)

So it is in modern society, with anarchists being a good example of *Homo Equalis*.

> The social scientists, on the other hand, who study meditative experiences as a cultural phenomenon, would certainly benefit from the historical depth that can be gained from the study of texts. As Richard Gombrich once said - I paraphrase from memory - Buddhism has been around for 2500 years: who in his right mind would want to restrict one's study of it to the last century? The same is true of course for Hinduism and the European civilization. (Franco 2009a: 50)

Some could be asked of semioticians, who seem to be reluctant to go further back or branch out from the comfort of Peirce and de Saussure. *Cratylus* has been around for roughly 2400 years.

> It may be fascinating to observe the physical changes that occur in meditation, which include metabolic, autonomic, endocrine, neurological, encephalographic and digestive effects, galvanic skin responses, hormone levels in blood, as well as limbic arousal in the brain. We deny neither the merit nor interest nor importance of these studies, but have deemed them of peripheral relevance to the studies undertaken in this volume. (Franco 2009a: 51)

And these are merely the aspects and methods that are currently available. The nitty-gritty of enlightenment may very well be worked out once we have mapped the human brain.

Taber, John 2009. Yoga and our Epistemic Predicament. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 71-92.

> (Vācaspati, by the way, is a somewhat puzzling figure in that he wrote, besides the *Nyāyakanikā*, in which he attacks the very possibility of yogic perception, also a commentary on *Yogasūtrabhāsya*, in which he takes all kinds of yogic experience very seriously.) (Taber 2009: 81)

Why not both?

Franco, Eli 2009b. Meditation and Metaphysics: On their Mutual Relationship in South Asian Buddhism. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 93-132.

> It is well known that Buddhism developed and prescribed a large number of meditative exercises. It is equally well known that Buddhism developed some highly original metaphysical doctrines, such as the *anātman*-doctrine, i.e., the doctrine that there is no soul and no substance, the doctrine of momentariness, i.e., the doctrine that all things, even those that seem permanent such as stones and mountains, last for only a moment, the doctrine of Emptiness of the Madhyamaka according to which nothing really exists and all things are but an illusion, or the idealism of the Yogācāra which professes that the external world is merely an image in our consciousness. However, it may be less well known that all metaphysical doctrines of Buddhism have their correspondence in meditative practice, and some of them may even have arisen from such practice. (Franco 2009b: 93)

All this sounds a lot like the version of solipsism I espoused when I was younger.

> Right meditation, which is the culmination of the path, is divided into four stages. The first stage is characterized by **bodily wellbeing** (*kāyasukha*) and mental joy (*prīti*). This joy arises from the fact that one has succeeded in ridding oneself of one's desires. Conceptual thinking, that is, thinking connected with language, continues at this stage. When concentration further increases, one reaches the second stage, at which conceptual thinking ceases. Bodily well-being and joy continue, but they now arise directly from the power of meditation. When concentration increases even further, one reaches the third stage, at which joy is replaced by equanimity. Finally, at the fourth stage, even bodily well-being disappears and absolute equanimity and lack of sensation are reached. In this forth *dhyāna* the mind becomes absolutely clear. One can remember one's own previous lives and see how certain deeds lead to certain results - good deeds to pleasant births, bad deeds to painful ones. Then, with the so-called divine eye one can observe the same phenomena for countless other living beings. Finally, after one perceives in this manner the entire *samsāra* both in time and in space, one reaches the certainty that the present life is one's final life, that one will not be born again. (Franco 2009b: 97)

This sounds like following the process of semiosis in the reverse, that is, degenerating from Thirdness to Firstness, from logical, conceptual, discursive, thought *to* pure possibility. Also, if certainty that one will not be born again is the end-goal then non-buddhists have reached that by default.

> Finally, without an object consciousness becomes so weak that it hardly deserves its name. Accordingly, this stage of meditation is called "neither consciousness nor non-consciousness" (*naivasaṃjñānāsamjñā*). When this meditation is further intensified, consciousness disappears altogether. The meditation now has neither subject nor object. This stage is called *saṃjñāvedayitanirodhasamāpatti*, i.e., the meditation which consists in the suppression of consciousness and feelings. Because at this stage all consciousness and feelings disappear, this state of meditation has no cosmological correspondence. **At this stage the yogi is almost dead; his body is unconscious and numb like a corpse. Only by his bodily heat can one may know that he is still alive**. (Franco 2009b: 99)

Dead body language?

> The oldest Mahāyānasātra is considered to be the *Aṣtasāhasrikā Prajñāpāramitā*, The Perfection of Wisdom in Eight Thousand verses. It is a relatively extensive work; an English translation would probably run for more than a thousand pages. The Sūtra was translated into Chinese already in 179 CE by Lokakṣema. Now, what is the perfection of that is repeatedly praised in this Sūtra? It is the insight that all final elements of existence (*dharmas*) are unreal, and this insight is realized during a meditation that causes the suppression of all consciousness and feelings. In other words, when the perfection of wisdom is attained, the world disappears; all *dharmas* vanish and nothing remains: neither objects, nor feelings, nor consciousness. This state is similar to the attained in the *nirodhasamāpatti* mentioned above, but there is one important difference: the content of this meditation corresponds to absolute reality. When the yogi emerges from the meditative state, he generalizes his experience: Just as all final elements of existence do not exist during meditative state, they not exist outside of it. **The whole world is but an illusion; it contains elements of existence that only appear to be real, but in fact are empty and unreal**. The correspondence between the content of the meditation and the metaphysical truth is clear: The absence of the final elements of existence during meditation reflects their inexistence in reality. (Franco 2009b: 106-107)

Cf. the phenomenological slogan that there is no consciousness other than consciousness of *something* (an object). Likewise, there is nothing (no object) without consciousness.

> In the type of meditation described and praised in this Sūtra, the yegi visualizes one, or even several present Buddhas, foremost Amitābha, the Buddha of Immesaurable Light/Luster. When he reaches the highest degree of concentration, he perceives the Buddha(s) face to face. Only after he emerges from the state of meditation does he understand that he did not go to the Buddta, nor did the Buddha come to him. The whole encounter took place only in his mind. And again the yogi generalizes: **Just as during the meditation all objects were mere images in my mind or consciousness, so are all external objects: they are nothing but images in one's mind**. The external world, i.e., the world outside consciousness, does not exist. (Franco 2009b: 110-111)

It's The Matrix!

> The statement that the whole world is just mind (*cittamātram idaṃ yad idaṃ traidhātukam*) in the *Daśabhūmikasūtra* can be understood as denying the Self (*ātman*), not the existence of real objects. (Franco 2009b: 115)

Which one is it, then?

> What Dignāga means, and this is also how his followers understood him, is that the yogi studies the Buddhist teachings, meditates on them and in the process of meditation casts away all conceptual constructions, all cognitions related to language, and arrives at an immediate, non-conceptual understanding of these very teachings, perceiving them as vividly as one perceives an object in front of one's eyes. (Franco 2009b: 122)

In other words, the teachings must be internalized in a way that "bypasses the intellect", as some Christian missionaries/propagandists put it.

MacDonald, Anne 2009. Knowing Nothing: Candrakīrti and Yogic Perception. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 133-168.

> These five types of supranormal capability are generally said to be produced on the basis of the practitioner having reached the fourth *dhyāna*, an intensified concentrative state characterized by one-pointedness of mind and emotional equinimity. The first of the five *abhijñā*s referred to in Candrakīrti's commentary consists in the ability to perform various types of paranormal feats (*ṛddhi*), such as being able to manifest mind-made bodies, to pass through physical matter such as walls and mountains, to fly, **to walk on water and dive into earth**, to blaze like fire and shower down rain from oneself, and to touch the sun and the moon. The second *abhijñā* mentioned is the divine ear (*divyaśrotra*), by way of which the *yogin* is able to hear any sounds, divine or human, that he wishes to listen to. The third *abhijñā* enables him to know the state of mind of other beings (*paracittajñāna*), the fourth, to recollect millions of his previous lives in great detail (*pūrvanivāsānusmṛtijñāna*). With the fifth supranormal achivement, that of the divine eye (*divyacakṣus*), he is able to see beings dying and being reborn, and knows the wholesome or unwholesome *karma* that takes them to their respective good or difficult destinations. As astounding and fascinating as these powers and supernormal perceptions might be, Candrakīrti has nothing special to say about them himself, choosing instead to elaborate on them in his *bhāṣya* by citing verbatim the Daśabhūmikasūtra's brief but detailed account of the five *abhijñā*s. His interest in them is exhausted in this account. (MacDonald 2009: 135-136)

"If Jesus can walk on water, can he swim on land?" (Bo Burnham). Apparently, Jesus perhaps could not, but Buddha could.

> The knowing of the true nature of things, of the ultimate peacefulness of existence that has always been at its heart, or as the texts sometimes refer to it, of "thusness" (*tattva*), is a knowing that is without objects or appearances, one in which the *yogin* does not apprehend any thing. To dwell in a meditative state in which nothing appears is to see reality. (MacDonald 2009: 146)

I wonder if *tattva* is comparable to *haecceity*.

Eltschinger, Vincent 2009. On the Career of the Cofnition of *Yogins*. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 169-213.

> A cognition's being the outcome of the intense cultivation of an object by no means implies that the said cognition bears upon a real (*bhūta*) object (*artha*, *viṣaya*). Dharmakīrti adduces several examples in order to show that the cultivation of unreal (*abhūta*) objects may also result in a vivid and hence non-conceptual cognition. He says: "[People who are] deluded by confusion due to love, sorrow or fear, and by dreams about thieves, etc., see [the respective objects] as if [these would] stand before [them,] though [these objects are] unreal." But, one may ask, how do we know that these deluded persons see, because of their cultivation of it, the object as if it would stand before them? **This is to be inferred on the basis of these persons' outward behaviour**, as Dharmakīrti says: "Since we see that, in accord with the delusion [they are victims of], they act with agitation." Some explanations may not be out of place. By "agitation" (*āvega*), we should understand **physical states such as trembling with joy**, or being thrilled (*romaharṣa*). **By "behaviour" is meant a physical action** (*anuṣṭhāna*) that conforms to the specific vision of a deluded person: the first will stretch his arms out in order to embrace his beloved, the second mourns or sigs, and the third boastfully seizes a sword. But one may also wonder why the cognition at stake should be of an immediate (*pratyakṣa*) rather than of a mediate (*parokṣa*) character. This Dharmakīrti answers as follows: "Because we do not see any behaviour of that kind when [someone] is conscious that his/her cofnition is a mediate one (*parokṣa*)." (Eltschinger 2009: 193-194)

According to Sanskrit Dictionary "□□□□□□□□□" (*anuṣṭhāna*) means 'carrying out, undertaking'. bab.la defines it as 'to act, to commit, to do, to minister, to obey' and gives it in a common expression "□□□□□□□□□ □□□□", *anushthaan karna* which amounts 'to celebrate', 'to observe', and 'to commence'. John D. Dunne, too, defines it as either "action" or "implementation". I'm not sure whether this would bring me any closer to buddhist discourse on physical behaviour, as Iyengar elaborates it as "devotional practice with spiritual involvement".

Wangchuk, Dorij 2009. A Relativity Theory of the Purity and Validity of Perception in Indo-Tibetan Buddhism. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 215-239.

> I am not sure how best the fifth aspect of the special Mahāyāna can be expressed. The author apparently alludes to a special spiritual proclivity or disposition within the person, namely, **the uniqueness of his or her cognitive, conative, and emotive faculty** which allows access to the so-called "non-dual mode" (*gnyis su med pa'i tshul*), clearly meaning the indivisibility of the two kinds of truth referred to above. (Wangchuk 2009: 227)

Wow. *Organon* much?

Almogi, Orna 2009. The Materiality and Immanence of Gnosis in Some rNying-ma Tantric Sources. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 241-262.

> In non-Mahāyāna Buddhism, **the psycho-physiological complex of a person** comprising five aggregates (*phung po lnga: pañcaskandha*) is considered impure, impermanent, painful, and non-substantial. In particular, the human body is percived as consisting of thirty-six impure substances ["various bodily parts and fluids - hair, nails, flesh, bones, bladder, liver, pus, blood, excrement, and the like"] and is often meditated upon on the basis of nine notions of repulsive [objects], that is, by imagining the various stages of the decomposition of the body. Such meditation is clearly intended to combat one of the numerous intellectual-emotional defilements (*nyon mongs pa: kleśa*) - the greatest challenge for the seeker of salvation in Buddhism - namely, **attachment, particularl to one's body and the bodies of others**. In Mahāyāna, **the human body is also conceived of as illusory and empty**. Nonetheless, despite an apparent negative attitude towards the human body, the usefulness of the body has been recognised as being the basis for human existence, which latter enables one to tread the path to salvation. The Buddha's teachings are considered as mere aids with the help of which one is to cross the river of *saṃsāra* and are thus often compared to a boat that one leaves behind after crossing the river. This analogy is occasionally also employed in the case of the human body - for example, in Śāntideva's *Bodhicaryāvatāra*, where it is stated that a *bodhisattva* should view his body as being like a boat and use it to fulfill the needs of living beings. In the tantric context, the human body, which plays now a greater role, particularly in the so-called higher tantric systems, is often compared to a boat, here, however, in a somewhat different sense; that is, the body itself is now to be steered to reach the shore of salvation. One of the arguments offered by some Tibetan Buddhist authors for the essentiality of a human body for tantric practices is the indispensability of a body endowed with the six elements (*khams drug gi bdag nyid can: saddhātvātmaka*), which only a human body is said to possess. (Almogi 2009: 241-243)

This discourse makes me weary whether there is much more thought given to the human body and its movements in Buddhism beyond the notion that *the body is the vessel for the soul*.

> The tantric attitude towards the human body is generally more positive than the one found in non-tantric Buddhism. The body is now conceived of as **a microcosm containing the entire universe**, is meditatively envisioned as the pure (though illusory) body of a deity, and is not to be abused in any way. Most important of all, the body is considered the abode of gnosis, the attainment of which is the soteriological goal of all Buddhist vehicles and the unfolding of which is often referred to in the tantric context as great bliss. (Almogi 2009: 244)

The statement "body is the vessel for the soul" is not so far off, given that the body is a microcosm containing the entire universe, and the soul or Self is illusory, and also contains the whole universe. Wait, what.

> The six *cakra*s are identified as:
>
> 1. the "*cakra* of great bliss in the forehead" (*spyi bo bde chen gyi 'khor lo*)
> 2. the "*cakra* of the Saṃbhoga[kāya] at the throat" (*mgrin pa longs spyod kyi 'khor lo*)
> 3. the "*cakra* of the Dharma[kāya] at the heart" (*snying ga chos kyi 'khor lo*)
> 4. the "*cakra* of fire" (*me dkyil*), also called the "fire of Brahmā" (*tshangs pa'i me*), situated four fingers below the navel
> 5. the "*cakra* of conditions" (*rkyen ghy 'khor lo*), situated below the "*cakra* of fire"
>
> (Almogi 2009: 249)

Tšakratega ei mängita!

Maas, Philipp André 2009. The So-called Yoga of Suppression in the *Pātañjala Yogaśāstra*. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 263-282.

> Classical Sāṅkhya Yoga is known to be an ontologically dualistic philosophy. It upholds that the world is divided into two fundamentally different kinds of entities. On the one hand there exists an infinite number of transcendental "selves," or "spirits" (*puruṣa*). The selves are pure consciousness, bare of any content. They are infinite - not only in number but also with regard to time and space - inactive, and unchangeable. Besides the selves, the world consists of the products of primordial matter (*prakṛti*) which is completely unconscious, active and changeable. The products of matter not only make up all things of the outside world, but in human beings they also fashion the sense-capacities (*buddhīndriya*) as well as the mental capacity which is most frequently called *citta*. These metaphysical assumptions are crucial for the view of classical Sāṅkhya Yoga on epistemological issues, as mental processes are thought to depend upon the existence - and as it were "inetraction" - of both kinds of entities. The mental capacity supplies the content of a mental process to the self, which by "seeing" it "provides" the mental content with consciousness. Everyday experience, of course, does not conform to this analysis. **We neither experience consciousness without content, nor do we experience content without consciousness**. According to Sāṅkhya Yoga, however, the analysis of mental processes in every day experience as being of a uniform nature is wrong. It is caused by necsience (*avidyā*), which delides the self about its own true ontological status. The self - pure consciousness - is attracted by the mental capacity like iron is attracted by a lodestone. This "attraction" is possible because of the mutual compatibility or fitness (*yogyatā*) of the self and the *citta*. The mental capacity, which consists mainly of the luminous substance *sattva*, one of three constituents of primordial matter, is often called "the visible" (*dṛṣya*). It displays its content to the self, which frequently is designated as "the seer" (*draṣṭr*). Their compatibility is determined by their nature and cannot - in terms of Sāṅkhya Yoga - be meaningfully questioned. (Maas 2009: 265-266)

Very much compatible with the phenomenological understanding of the relationship between consciousness and objects.

> Patañjali uses the word "yoga" in a number of related meannigs. **In its broadest sense "yoga" designates awareness as a characteristic of mental processes in general**. There are, however, different kinds of awareness, which qualify five states of the mental capacity. Three states are not specificalyl yogic, and this is the reason Why Patañjali excludes them from his exposition. Nevertheless, as Wezler convincingly shows on the backdrop of information provided by the *Vivarana*, the arrangement not only of those states specific to yoga, but also of the first three ones is "qute consistent[ly] ... determined by **the final goal" of yoga, viz. stopping the mental processes in general**. The first state, called "fixed," is characterised by a strong and involuntary connection between the mental capacity and its object. The mental capacity, completely attached to its object, is incapable of becoming aware of any different object. It is quite obvious that an involuntary fixation to a single object completely rules out the possibility of mental training, and this is the reason why Patañjali places this state at the beginning of his enumeration.
> The second place is held by the "dull" mental capacity, which is equally involuntarily connected to a single object. Its connection to the object, however, is very weak. Although the explanations of the YVi are not comprehensive, one can quite safely regard the dull mental capacity as having a very basic and limited awareness of its object only. The mental capacity is not able to perceive the object distinctly. This weakness is the reason why the dull state in terms of yoga psychology is superior to the state called "fixed." The lack of firmness seems to provide the conditions for an awareness of different objects, which leads to a possible transition of the mental capacity to the next higher state, called distracted.
> For this state, too, the explanations of the YVi are quite scarce. It simply paraphrases *vikṣiptam* as *nānākṣiptam* "being fixed to several [objects]." Wezler takes this to mean that the mental capacity is bound to several objects simultaneously. I doubt that this interpretation is correct. The distracted mind is rather bound to several objects in a short succession of time. It corresponds to our everyday awareness, which usually lacks permanent concentration on a single object. The content of consciousness changes according to the different sense data which come to the mind by means of the sense capacities. The mental capacity is attached to one object for a more or less short period of time, and becomes attached to the next when it has lost interest in the preceding one. Presumably because the mind in its distracted state is connected to several objects, it develops a certain distance, or - as the author of YVi has it - impartiality to its objects. This impartiality provides the mental capacity with the freedom to deliberately choose a desired object, which, of course, not only is the precondition for acting as an autonomous subject, but also for entering upon the path of mental training and spiritual progress.
> A voluntary connection of sufficient strength between the mental capacity and a deliberately chosen object, which comes about every now and then in the distracted state, is the characteristic of the state called one-pointed (*ekāgara*), the first of the specifically yogic states.
> Patañjali's discussion of yoga proper starts with PYŚ I.12. This passage deals with two methods conductive to the shutdown of mental processes, viz. practice (*abhyāsa*) and detachment (*vairāgya*). Their efficiency is elucidated by a comparison of the mental capacity with a river being capable of flowing in two directions. The mind-river either flows, when guided by practice and detachment, in the direction of well-being (*kalyāna*) or, when uncontrolled, in the contrary direction of a bad condition (*pāpa*). Detachment in this context is said to obstruct the stream towards objects, in other words, it prevents the mind from entering into an involuntary connection with objects.
> Patañjali elaborates on the concept of detachment in PYŚ I.15-16. He teaches that detachment is of two kinds, a lower and a higher one. Lower detachment refers to all things which are subject to perception, like women, food, drinks and the execution of power. Moreover, it also applies to objects which are known from authoritative traditions, like heavenly objects. The detached mental capacity, even when in contact with these objects, keeps a neutral attitude. It neither wants to avoid nor does it want to possess them, because it sees their defect, which obviously lies in their transient nature. This sovereignty of the mind in dealing with objects is called "consciousness of the controllability [of all objects]" (*vaśīkārasaṃjñā*).

> The second kind of detachment is called "detachment from the constituents of matter" (*gunavaitṛṣnya*) and refers to the entities belonging to the realm of matter (*prakṛti*) in Sāṅkhya Yoga ontology. The mind, because of the practice of "perception of the Self" (*puruṣadarśanābhyāsāt*), is satisfied with the self's difference from the realm of matter, and therefore becomes detached from all potential objects. The highest degree of detachment, according to Patañjali, is "only clearness of knowledge" (*jñānaprasādamātra*). This is knowledge without content, in other words, an unrestricted self-perception of the self, which is - or leads to - the liberation of the self from the cycle of rebirths. In order to achieve this self-perception, the yogi has to cultivate detachment as an all-embracing and unrestricted attitude towards the content of his consciousness. Even the liminal content which exists in the mental capacity at the border with liberation has to be given up in a final step. When unrestricted perception of the self has been achieved, this experience terminates attachment once and for all. Patañjali, in a remarkable passage, lets the liberated yogi describe the degree of his detachment. He says:
>
> > *"prāptaṃ prāpaṇīyam, kṣṇāḥ kṣetavyāḥ kleśāḥ, chinnaḥ śliṣṭaparvā bhavasaṃkramaḥ, yasyāvicchedāj janitvā mriyate, mṛtvā ca jāyate", iti* (PYŚ I.16,5 f.).
>
> "I have attained all that is attainable, I have destroyed all defilements being subject to destruction. I have cut the succession of existence with its [hightly] connected joints, due to the continuation of which after having been born, one dies, and after having died, one is born [again]."

(Maas 2009: 268-270)

This is probably the most useful (three-page) passage in this book. It details the procedure of yogic meditation in terms of the objects of consciousness. And it is quite compatible with Pjatigorski and Mamardažvili's *Symbol and Consciousness*.

Schmücker, Marcus 2009. Yogic Perception According to the Later Tradition of the Viśiṣṭādvaita Vedānta. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 283-298.

> "When grasping the object the first time, it is not known that [the universal] cowness, etc., has a form that recurs. [But] in the [following] second and subsequent cognitions of the thing, there is the knowledge of recurrence. [The fact] that cowness etc., which has the form of the generic structure of the object that is connected to the first cognition, is qualified by the property of recurrence, is to be ascertained by the second and subsequent cognitions of the object; therefore the second and subsequent cognitions are conceptual. The recurrence of cowness, etc., which has the nature of the generic structure of the object such as the dewlap is not grasped during the first cognition of an object; therefore the first cognition of an object is non-conceptual." (Schmücker 2009: 286)

This feels like a Peircean discussion of quality, token and type. But in fact it is a quote from "Śrībh 23,9-14" = Śrībhāṣya *by Rāmānuja. Academy of Sanskrit Research.*

> But to establish why in fact even the highest Self could be called a *yogin* Meghanādārisūri is based on the meaning of 'being connected with' (*yogitvam*) supernormal qualities. (Schmücker 2009: 296)

E.g. the point of theistic yoga is "being connected with" Buddha.

Rastelli, Marion 2009. Perceiving God and Becoming Like Him: Yogic Perception and Its Implications in the Viṣṇuitic Tradition of Pāñcarātra. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 299-317.

> Prolonged visualisation in this or a similar manner leads to absorption (*samādhi*). It is usually in this state that the object of meditation is perceived, moreover, only this object and nothing else; cf. again the Lakṣmītantra: "Having effected the visualisation in the right manner, he is to resort to absorption, in which [all] three, [i.e.,] the visualising [person], the visualisation and the visualised [object] are dissolved. Then I alone appear, the eternal, complete I-ness. When I, **the great ocean of consciousness**, have reached singleness, then nothing else appears, I alone, the Supreme One." (Rastelli 2009: 304)

That is one visual metaphor I am extremely interested in. Source: "LT 28.46-48b" = *Lakṣbītantra:* Lakṣmī-Tantra. A Pāñcarātra Āgama, *ed. V. Krishnamacharya. Madras 1959 (repr. 1975).*

> A general principle in Tantric ritual worship, to which Pāñcarātra worship also belongs, is that everything involved in the ritual, that is, the devotee, the implements and substances used in the ritual, the ritual place, etc., must be suitable for the deity being worshipped. What is adequate for a deity is only that which is like the deity. Nothing that is inferior to the deity is suitable for it. Thus the devotee must make everything involved in the ritual like the deity, including himself. There are several methods for making something like the deity. One is placing (*nyāsa*) *mantra*s onto an object. **Placing *mantra*s mean, for example, that the devotee places several *mantra*s that represent various aspects of the deity onto his body. Doing this, he makes these aspects of the deity present on his body and thus his body becomes "like the deity".** This effect is intensified by another method, namely, the devotee's mental identification with the deity, as given in the passage quoted from the JS (p. 308). A further method is assuming the outward appearance of the deity being worshipped. If the deity, for example, is usually considered to wear red garments and certain types of adornments, the devotee is to wear similar garments and adornments in order to have the same outward appearance as the deity. This method is also usually supported by the mental identification with the deity. We see that the devotee has to become like the deity, "consisting in it" (*tanmaya*), already before its worship. However, "consisting in the deity" can also be the result of ritual worship. (Rastelli 2009: 312-313)

An interesting bodily aspect. Like wearing a mask, except for the whole body. Wow that sounds stupid. I'll leave it be nevertheless.

Baier, Karl 2009. Meditation and Contemplation in High to Late Medieval Europe. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 321-345.

> Richard of St. Victor (?-1173) "must be counted as the most significant of the Victorine mystics, both for the profundity of his thought and his subsequent influence on the later Western tradition." He affected Thomas Gallus nad Bonaventura, the English mystics Richard Rolle, Walter Hilton and the anonymous author of the *Cloud*-texts, as well as German and Flemish mysticism. It is probable that his influence extended (indirectly) as far as the Spanish Carmelites of the 15th century, Teresa of Avila and John of the Cross. Richard wrote two works concerning meditation and contemplation which are of special importance. *Benjamin minor*, also called *The twelve Patriarchs*, interprets Jacob, his wives, concubines and twelve sons as stages of preparation for the state of ecstasy which is symbolized in Benjamin, the last of the patriarchs. Emphasis is given to self-knowledge and the development of certain virtues. *Benjamin*

major or *De gratia contemplationis*, also known as *The Mystical Ark*, is a comprehensive manual on contemplation. (Baier 2009: 322)

Genesis of mystic texts. P.S. there is an edited 1922 (relatively) modern English version of *The Cloud of Unknowing* availablable on archive.org

> Meditation is a much more focused way of thinking. It emerges when *cogitatio* starts to become seriously interested in something which it has uncovered. *Meditatio* and the following ways of recognition are subsequent steps on a progressive path towards truth. Richard defines it as "the eager exertion of the mind which affectionately tries to investigate something." **The dominant mental faculty is *ratio*, discursive thinking**, which investigates the cause (*causa*), mode (*modus*), effect (*effectus*), purpose (*utilitas*) and inner structure (*ratio*) of its objects. (Baier 2009: 323)

Of course linguistic thought is the dominant mode of thought.

> Contemplation is a free gaze of the mind into the visible manifestation of (divine) wisdom accompanied by astonishment/admiration, a gaze which - as already Hugh of St. Victor (1096-1141) said, whom Richard quotes in this respect - is poured out everywhere over the things to be known. Whereas *cogitatio* is like crawling on the floor and *meditatio* like walking and sometimes running, *contemplatio* is comparable to a free flight (*liber volatus*) and a view from above, which sees the whole landscape at once whereas the meditating person has to wander on the surface of the earth from one point to the other discriminating and collecting the different parts and dimensions of the meditated object. (Baier 2009: 324)

Earlier this sequence was described with an emphasis on movement. Here the focus seems to be more on the gaze.

> Guido's *Scala Claustralium* (ladder for monastics), also known as *Scala paradisi* (the ladder to paradise) and *Epistola de vita contemplativa* (letter on the contemplative life) contains one of the most concise analysis of the *spirituale exercitium* (spiritual exercise) written in the High Medieval Ages. The abbot of La Chartreuse unfolds an elaborate understanding of meditation and contemplation which integrates the two as well as prayer into the reading and interpretation of the Bible. *Lectio divina* was the fundamental individual monastic practice of Benedictine monasticism which usually took two to three hours a day. In the course of the early medieval period it had become more or less identical with the memorizing of biblical texts for liturgical purposes. It was only in the 11th century that the tradition of the Desert Fathers was revived and the new order of the Carthusians who took part i the reform movement united the lifestyle of the hermit with monastic community life. This led to an interiorization of religious reading which is reflected in Guido's text. Influenced by the early scholastic culture he approached his topic in a systematic way, trying to clearly define the various stages of the hermeneutic process which leads to a mystical understanding of the Holy Scriptures:
> "Reading is a busy looking into the scriptures with an attentive mind. Meditation is a studious activity of the mind, which searches for some hidden truth under the guidance of one's own reason. Prayer is a devout turning of the heart to God to get evils removed or to obtain good things. Contemplation is a certain elevation of the mind above itself, being suspended in God, tasting the joy of eternal sweetness." (Baier 2009: 326-327)

Much like "speculation", the meaning of "meditation" in the English language seems to have transformed noticeably since the scholastic era.

> · *meditatio*: If he comes across a passage or a single sentence which touches his heart and awakens his special interest, he starts to repeat it again and again (a practice which traditionally is called *ruminatio*,

> the rumination of the text). He illuminates it with the help of rational thinking (*ratio*) by connecting the passage in a free, associative manner with other texts of the Bible which come into his mind, because they contain the same or similar keywords as the text which he is actually reading. The focus of *meditatio* is the moral sense (*sensus moralis* of the Bible. It aims at insights as to what is of real importance in life according to the Word of God, how one should act in order to achieve this, what evils in one's own soul would be obstacles to attain it and how to overcome them. The example Guido is giving for this process shows that he defines *meditatio* according to the somewhat rationalized Victorine understanding and like it at the same time still clingns to the traditional monastic way of dealing with the Bible. This line of thought is not so much shaped according to Aristotelian syllogisms or philological accuracy as in later academic theology. **Using the scripture in a very free way the meditating monk wove a web of allusions and quotations which were meant to create an emotional impact and deepen it**. In this respect Guido's art of meditation is very similar to the rhetoric of medieval monastic sermons and the style of exegetical works of his time. The basis for this kind of thinking was the mnemonic culture of the monasteries. (Baier 2009: 328)

In my case, if I come across a passage or a single sentence that touches my heart or awakens my special interest, I retype it for my readings blog, so that I can re-read it later on. I also connect the re-typed passages in an associative manner with other texts that I've read, if not because they contain a relevant keyword then because tho topic it touches upon, e.g. a special interest, can be tagged with a keyword or phrase. I weave a web of quotations with the express purpose of collecting bits of information that would some day help me express my own thought about some lofty subjects.

> In the Late Medieval Ages meditation is understood as a practice not so much based on associative and argumentative thinking like in the 12th century but on imagination. It no longer starts from reading the Bible but rather from the imagination of biblical scenes which have been removed from their original context and retold in special manuals for their usage within imaginative meditation techniques. Anselm of Canterburys *Meditationes*, Bernhard of Clairvaux and especially Aelred of Rievaulx's method of meditation (which was originally meant as a part of eremitical piety) had created the basis for this form of meditation. Now the imagination of the Life of Christ and especially the passion became the central devotional activity.
> One should imagine oneself directly taking part in the mysteries of the life of the saviour. As Aelred of Rievaulx says: "*Sta nunc quasi in medio*", "Place yourself quasi in the middle [of the imagined situation]." **The imaginations were not limited to visual phantasies**, therefore I hesitate to call them visualizations. The meditator did not look at inner images but **participated in a dramatic event in which all senses were involved. This included the performance of certain postures and movements**, talking with the imagined persons, **touching them**, smelling the odors of heaven and hell and sometimes even swallowing drops of Jesus' sweat and blood. (Baier 2009: 334-335)

This is the passage most explicitly related to nonverbal behaviour yet.

> Visual media were used to support and sometimes also to replace the imaginative methods of meditation. In the daily life practice of lay people as well as in the monasteries, visualization was often replaced by **contemplating pious paintings, drawings and woodcuts**, which were created especially for this purpose. Images should serve as simulacra of visionary experience. (Baier 2009: 336)

For some reason I recall the photos of clock-watches from the 19th century which contained hidden pornographic images.

> The meditative imagination of biblical scenes (Is this different from "visualization"?) aimed at the emotional involvement in the life of Jesus and Mary. It should finally lead to ***conformatio*, a deep emotional**

> **mimesis with the protagonists** (not only Jesus and Mary but also the shepherds who adore the new borne Jesus or Simone of Cyrene who helped Jesus to carry the cross etc.) of the holy drama - further supported by practices like real or imagined self-flagellation or **standing with widespread arms to imitate the crucifixion** etc. (Baier 2009: 337)

Wow, *conformity* in an syn- or empathetic sense in definitely new to me, although dictionary definition of "state of things being similar or identical" would stand to reason in this sense. (Usually it is understood in terms of "social uniformity".)

> The *Clowde of Unknowyng*, written between 1375 and 1400, and nowadays one [of] the most famous of all late medieval mystical texts, is suitable to exemplify the outlined developments. The anonymous author was probably a Carthusian. He addresses in his text to a disciple, a young man, who was about to start an eremitical life. The text is an introduction to contemplative prayer which the author conceives as the highest form of Christian spirituality. "His prime motive is to teach a 'special prayer' over and above the 'preiers that ben ordeynid of Holy Chirche'." The author is very conscious about the fact that his manual, written in Middle English, will not only circulate among Latinized circles of religious specialists but is bound to reach a broader audience. Therefore he includes instructions concerning the distribution of the book. **It should not be given to those who are merely curious about its content, but rather to people who fulfill the criteria of being ready for contemplation**. (Baier 2009: 338-339)

That is one way of making your mysticism shadowy. Books of the brotherhood aren't exactly library material.

> The text follows the traditional discrimination between *vita activa* (*actyve liif*) and *vita contemplativa* (*contemplatyve liif*). It also alludes to **a stage in-between** which is at the same time the second degree of active life and the first degree of cantemplative life. (Baier 2009: 339)

I'd probably be interested in the middle ground, but that would necessitate actually reading the book and learning about the degrees.

> The step from meditation to contemplation means starting to practice a form of prayer which aims at a wordless silence filled with the love of God. Inner silence is produced and supported through undivided attention on the meaning of single monosyllabic words, especially *Sin* and *God*, without any discursive mental acts. The method of reducing prayer and meditation to a very short formula or as in our case to one word (very often the name of Jesus) has a tradition which goes back to the Desert Fathers. (Baier 2009: 341)

This tradition has been inherited by modern sects which insist on repeating the name of Jesus or Jehova in their prayers or songs.

> Through the proposed way of contemplation one should leave behind distinct considerations of the self, sins, creation and God under a "*cloude of forgetyng*." What should remain in the end is an empty mind surrendered to "*nakyd*" i.e. self-forgetful love, which aims at God himself and not at one of his divine goods which the practitioner may desire to possess. In order to reach out towards union with God, one must beat upon the cloud of unknowing which lies between ourselves and God, with the 'sharp darte of longing love'. This has to become a settled habit. (Baier 2009: 342)

This is very reminiscent of Buddhist meditative practices, especially when it comes to selflessness. But the cloud, all in all, seems to embody what in modern terms would be the "leap of faith".

Riboli, Diana 2009. Shamans and Transformation in Nepal and Peninsular Malaysia. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 347-367.

> Some Jahai and Batek elders, one of whom is the old shaman Macang referred to in detail below, believed that ordinary human beings can also communicate with the big cats. When asked what course of action to take in a close encounter with a tiger or elephant, the old man explained that it was usually better to stay still. One should try not to feel fear (the smell of fear will incite the tiger or elephant to attack) and look the animal in the eye in a gentle and friendly fashion. An old Jahai man recounted that many years ago when he was out hunting one day he found himself a few meters away from a large female tiger and felt no fear. He crouched down and looked the tiger gently in the eyes, reassuring her that he would not disturb her and excusing himself for inadvertently entering her territory. The conversation with the animal continued for some time as the man explained he was searching for food for the many children he had left behind at the camp. He told the tiger he had three children and found out that the tiger was also hunting for food for her cubs. When asked what language was used for this communication between himself and the cat my informant was unable to explain exactly. He said he spoke Batek with the tiger and that she replied simply by looking at him and communicated her thought to him by what I would call telepathy. The man later added he suspected this was no ordinary tiger but a shaman in tiger form. In any case what is interesting is that **there is still, albeit limited, communication between humans and animals**. (Riboli 2009: 358-359)

Yeah, it's called interspecies communication and it occurs through nonverbal behaviour. Nothing supernatural here.

Eigner, Dagmar 2009. Transformation of Consciousness through Suffering, Devotion, and Meditation. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 369-388.

> "It was only when I was a beginner that I went outside in the flights of imagination. **Now everything comes rushing towards me.**" (Eigner 2009: 385)

Compare this to Rimbaud's quip about him being in thoughts, not vice versa. Or Peirce's "The idea does not belong to the soul; it is the soul that belongs to the idea." The quote comes most likely from "Loy 1988: 210" = *Loy, Havid 1988.* Nonduality. A Study in Comparative Philosophy. *New Jersey: Humanity Press*.

> Deities come over the healers and show themselves in different appearances, speak and act in unusual ways. **One medium has a postcard that shows "herself" with the faces and attributes of several deities**. During her healing sessions she sits behind a thick cloth so that people might not become frightened by the appearances. For the advanced healers corporeal form and mind are non-dual. (Eigner 2009: 385)

An interesting case of identification. Some people on youtube likewise mimick famous actors, their characteristic voices, facial expressions, mannerisms and popular phrases.

> While watching a video recording that showed deities coming over her during a healing session together with a medium, the shamaness was very surprised. **Sounds, gestures, and movements were determined by the deities**. She had never seen herself like this and said: "This is not me. My appearance is the same as Kāli's. Nobody will say this is me. My voice is different. Look at my eyes! Some said that they had seen different faces but I never believed them. Now it is becoming clearer to me." (Eigner 2009: 386)

But that's what faces do! Facial expressions fundamentally change the appearance of a face.

Baker, John R. 2009. Psychedelics, Culture, and Consciousness: Insights from the Biocultural Perspective. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 389-405.

> One colleague of mine told me of a conference she had attended in which a shouting match had erupted between supporters of postmodernist thinking and proponets of a more empirical view. When one empiricist attempted to introduce genetic evidence in support of his argument, his appaled opponent shouted out "You don't really believe in genes, do you?" (Baker 2009: 391; footnote 1)

Best. Footnote. Ever.

> Of all the naturally occurring psychoactive substances, those with the most profound effects upon consciousness have become known by many names. Lewis Lewin, the German physician regarded as the father of modern toxicology, called them "**phantastica**" (Lewin 1980[1927]). Some of the other terms that have been put forth include "**hallucinogens**" (Hoffer et a. 1954), "**entheogens**" (Ruck 1979), and "**psychointegrators**" (Winkelman 1995). In the present context, perhaps the most appropriate term is **"psychedelic", a term coined in 1957 (Osmund 1957). The word literally means "mind manifesting"**, and refers to the abilities of such substances as LSD, mescaline, and psilocybin to temporarily suspend our normal perceptual and mental functioning while having little effect upon memory. Visual and other sensory effects are common, and higher dosages can lead to a complete dissolution of an individual's awareness of himself as an individual (producing a sense of "merging"), an inability to distinguish between perceptions arising from inside and outside of the body, and the temporary suspension of normal cognitive and affective intpretations of perceptions. (Baker 2009: 395)

Cool terminological variety. The meaning of "psychedelic" is neat.

Kreitler, Shulamith 2009. Altered States of Consciousness as Structural Variations of the Cognitive System. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 407-434.

> A regular textbook or encyclopedia mentions SOCs that can come about through physical disorders, such as indigestion, fever, nitrogen narcosis (deep diving), a traumatic accident or deprivation of food or water or sleep or oxygen; states induced by meditation, prayer, or techniques bound with specific disciplines (such as Mantra Meditation, Sufism, Yoga, Surat Shabbda Yoga); intoxication states induced by psychoactive substances or opioids (e.g., LSD, mescaline, heroin, marijuana, MDMA or ecstasy, psychedelic mushrooms, datura or jimson weed, peyote, ketamin, ayahuasca, DXM or dextromethorpan, amphetamins, cocaine, including perhapsalso the lower-grade ones, such as nicotine, caffeine and Ritalin or methylphenidate); states induced by sensory deprivation (also called floating tank, sensory attenuation tank or Restricted Environmental Stimulation Therapy or Floating REST); **states induced by physical means, such as postures, dancing or breathing exercises**; mental disorder states, such as mania or psychosis; states bound with hypnosis, self-hypnosis or guided imagery; sleep, dreaming, lucid dreaming, and transitional states between sleep and wakefulness (hypnagogic and hypnopompic, false awakening, and sleep paralysis); drunkennes (e.g., induced by the consumption of alcohol); states induced by shamanistic practices, including music and drugs; mystical experiences; oceanic experience; psychological states like

> flow, as well as intense emotional states (e.g., fear or panic, love, anger, sadness or depression); peak experiences; trance states including rapture or religious ecstasy, Samadhi, "possession" and "channeling"; and the state often produced by immersion in a crowd. (Kreitler 2009: 409)

I know that dancing is often related to ecstasy (e.g. Sufi dances), and breathing is used in many forms of meditation, but postures? Can postures produce altered states of consciousness? Or does he mean the physical exercise type of yoga?

> *Sense of control and ability to control*. The strength of the sense of control and the domains in regard to which control is exerted or felt to be viable differ in various SOCs. Thus, **in ordinary consciousness the individual may feel having control of oneself and one's behavior as well as over the closer environment, but neither over physiological processes within one's body nor over reality at large**. In some dream states a person may feel having control over external reality (e.g., changing some parts of reality); and in hypnosis - over physiological processes, if the instructions are adequately given. In other SOCs one may experience loss of control over one's muscles and ability to move (e.g., 'false awakening') or in contrast experience the ability to fly (e.g., shamanistic flights). (Kreitler 2009: 412)

This concerns my interest in the regulative (control) function of behaviour. E.g. how much control does Winston have or feel to have over various dimensions of the world in *1984*.

> *Emotional* involvement. The different SOC's differ greatly in the amount and direction of emotional involvement. Some SOCs are characterized by low degree of emotionality, sometimes to the point of dissociation. In other SOCs there is a tendency toward intensified emotions, as in a crowd situation with a "charismatic" leader, or after ingestion of certain drugs. The evoked emotions may be positive (following the ecstasy drug) or negative (e.g., fear, anxiety, disorientation). (Kreitler 2009: 413)

This is one of those rare instances in which it would be beneficial to consult the tedious works of Albert Mehrabian. E.g. his paper Environmental Effects on Drug Use which delves into the emotional side of drug use.

> An examination of the different dimensions and the range of effects that they represent reveal a large number of phenomena that are affected by changes in SOCs. Some investigators treat the changed aspect as one package and lump them together under a general term, such as "mental functioning" (Tart 1972: 1203). Others (Farthing 1992) provide a detailed list of the domains in which changes take place: attention, perception, imagery and fantasy, inner speech, memory, higher-level thought processes, **meaning and signification**, time perception, emotional feeling and expression, arousal, self-control, suggestibility, body image, sense of personal identity. Despite its length it is unlikely that the list is complete. Notably missing are the effects in **the domain of behavior, including motor actions, and physiological processes**. (Kreitler 2009: 416)

I wonder if semioticians have ever approached altered states of consciousness.

> Types of RelationForms of ExpressionTR 3Exemplifying-Illustrative (3a: Exemplifying instance; 3b: Exemplifying situation; 3c: Exemplifying scene)FE 3Motoric (3a: Actual enactment; 3b: **Verbally described**; 3c: Using available materials)(Kreitler 2009: 421)

Actually enacted motor behaviour is distinguished from verbally described motor behaviour. Which is nice. But what does "using available materials" mean? Like pictures or videos?

van Quekelberghe, Renaud 2009. Mindfulness and Psychotherapy: The Revival of Indian Meditative Traditions within Modern Psychology, Psychotherapy, and Medicine. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 435-447.

> The endless ocean, similar tot he "Dirac-Sea" or the quantum vacuum of modern physics, presents the first or last context, the infinite ground for all or potential phenomena or contents (cf. van Quekelberghe 2005: 77-91). Patañjali-Yoga tries to bring this limitless awareness into the focus of a mindful meditation through complete cessation of any "wave or disturbing content" of one's own mind: *citta-vṛtti-niradha*. This resonates through the Patañjali-Sūtra like a "mantra" and is a good expression of the relationship between pure awareness or mind and its countless *vṛtti*s or contents. For Patañjali the drastic reduction of *vṛtti*s is undoubtedly the best medicine, mainly because of quieting and freeing the mind, and at the same time the best means to achieve *mokṣa*. Moreover, **the nature of our mind is oceanic. Dazzled with "content waves," we often oversee the endless ocean as contexn in and out of us**. (van Quekelberghe 2009: 438)

A valuable addition to my accumulation of consciousness-as-a-body-of-water images.

> Franz Alexander (1891-1964), professor of psychiatry, psychoanalyst and founder of the first Institute for Psychosomatics worldwide, published a well known study in 1931, entitled "Buddhistic training as an artificial catatonia". In this article, he describes the Buddhist meditation as narcissistic self-absorption, a kind of artificial schizophrenia, and as a compulsory masochistic practice killing any emotion. Furthermore, **Alexander describes Lord Buddha as a neurotic man having analyzed his repressed emotions and their transfer to his followers**. This early study inspired many leading psychiatrists and psychoanalysts to focus on the parallels between schizophrenic regression or at least compulsory disorders and yoga or Buddhist meditative practices (cf. Alexander and Selesnick 1966). (van Quekelberghe 2009: 439)

Sounds about as serious as the study that purportedly found Vladimir Putin to be autistic. Anything is possible by proxy.

> the third *bhumi* (Sanskrit: *prabhākara*) means, "radiant charisma." So the more a therapist progresses along the Bodhisattva path, the more he/she will be able to communicate non-verbally some sort of "positive healing energy." This non-verbal charisma will also reduce the resistance and/or motivate the patients to go beyond a verbal level of comprehension and communication. (van Quekelberghe 2009: 445)

I immediately recall the character of Bumi (the King of Omashu) in *Avatar, the Last Airbender*. In any case, the connection between Buddhism, charisma and "healing energy" seems highly dubious. But then again, I'm not a therapist.

DelMonte, Michael 2009. Empty Thy Mind and Come to Thy Senses: A De-constructive Path to Inner Peace. In: Franco, Eli and Dagmar Eigner (eds.), *Yogic Perception, Meditation and Altered States of Consciousness*. Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 449-479.

> "Awakening" our "inner observer" capacity is what mindfulness meditation promotes. Much of our private thinking is comprised of unproductive monologues at best (often telling ourselves illusory stories), but also by destructive imaginary, internal disputes and conflicts. **Many people suffer from minds which**

> **are ceaselessly engaged in anxious or depressive self-statements, in weary "battles" and the like, with little in the way of creative outcome**. Many of us also "live in our heads," disconnected from our bodies. What can be done about all of this? For a start one can begin to raise one's awareness level via mindfulness training. (DelMonte 2009: 451)

This is what my grandma refers to as the "foaming up" of bad memories.

> Then there is the social domain. Attachment has both physiological and psychological components. Developing a "theory of mind" in childhood facilitates the latter (Fonagy, et al, 1994). People often remark on the proclivity of human beings to form strong emotional bonds. We are popularly described as "social animals". However, **there is considerable variation in this tendency to seek out others and to maintain contact.** Social "stickiness" does not appear to be spread out evenly in the population. Some individuals deliberately enhance their outreaching social skills, whilst others, for a variuety of reasons, use various strategies to distance themselves from people or to withdraw into themselves. (DelMonte 2009: 455)

I'm the latter type. I'd much rather listen to good music and read scientific articles than go out to make small talk with new people.

> Some of us try to avoid this anxiety by means of a "schizoid defence". It is likely to be found in those who are fearful of the risks involved in emotional inter-dependence, often due to past failures and hurts in this area. This defense is characterized by a contrived emotional detachment (largely unconscious) based on an exaggerated attitude of personal self-sufficiency, often where childhood bonding with care-givers was painfully inadequate or insensitive. In the absence of adequate parental attunement and nurturing behavior, **emotional self-dependency may be sought via varying degrees of emotionally insulating and "autonomous" behavior**. An extreme version of this defense could be the affective "non-attachment" (and non-attunement) found in bordelnise personality disorder, where long-term intimacy is too uncomfortable to be sustained (see Holmes, 1997). However, several variants of defensive isolation, or extreme egoism, exist. **Solipsism, for example, is an intellectual rationalization for this cut off stance in life**. But is mere withdrawal adequate? How can one really enjoy such false "escapism" when surrounded by others why may be in pain? This issue of defensive detachment shall be expanded on later. (See "Problems with Detachment and Disidentification"). (DelMonte 2009: 457)

A Philosophy of Solitude is, in this light, also nothing more than an eloquent rationalization of emotional attachment issues.

> Meditation, Hatha Yoga, and Qi-gong exercises can be used to focus on bodily posture, breathing and the contents of one's mind. (DelMonte 2009: 459)

Qigong is "a practice of aligning body, breath, and mind for health, meditation, and martial arts training." (Wiki)

> This dichotomy between the discursive mind and no-thought does not imply an inherent conflict. Thinking undoubtedly has its value and place - especially when we use thought and speect to facilitate informative, creative, humorous or playful communication. **Silence, on the contrary, facilitates communion** (Shafii, 1973a), i.e. the meeting of minds (or rather of "hearts") non-verbally through intuition, feeling, empathy and sensation. (DelMonte 2009: 461)

Not according to Malinowski. Reference: *Shafii, M. 1973a. Silence in the service of the ego: Psychoanalytic study of meditation.* International Journal of Psycho-Analysis *54(4): 431-443.*

> According to O’Donoghue (1977) "If you are outside of yourself, always reaching beyond yourself, you avoid the call of your own mystery. When you acknowledge **the integrity of your solitude**, and settle into its mystery, your relationships with others take on a new warmth, adventure and wonder". Thereby silence can foster a sense of compassionate communion. (DelMonte 2009: 463)

Not sure how one follows the other.

> It may be that some meditation and yoga approaches are directly or indirectly attempting to elaborate the non-verbal construing of the person so that it supersedes the verbally-labered constructions. From this point of view one could initially be talking about "descendence" from the psyche to the soma, rather than transcendence. (DelMonte 2009: 468)

The nonverbal self is more primordial than discursive superstructures that constitute the self in some linguocentric approaches.

6.3 March

6.3.1 In Speechless Ecstasy (2015-03-02 00:43)

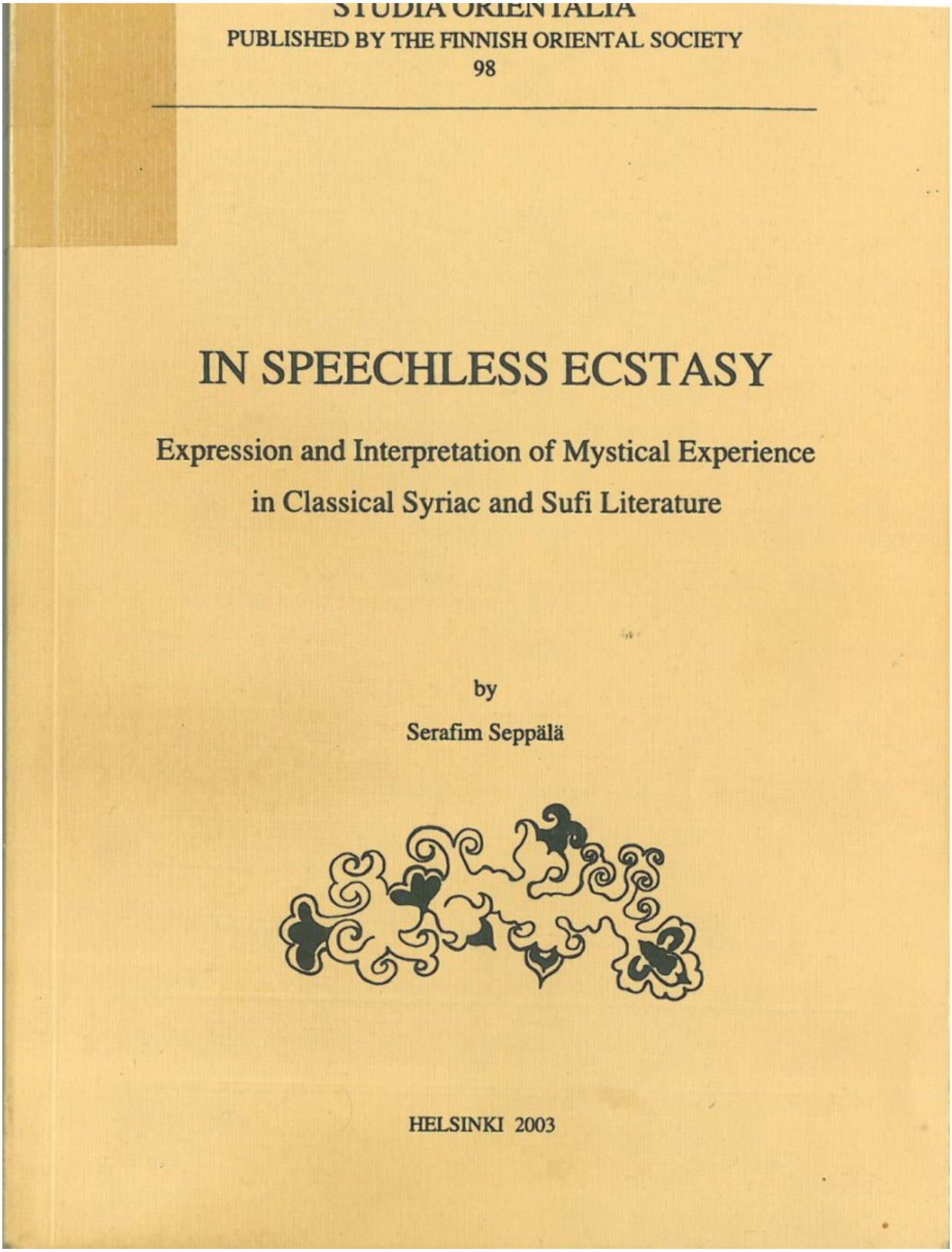

Seppälä, Serafim 2003. *In Speechless Ecstasy: Expression and Interpretation of Mystical Experience in Classical Syriac and Sufi Literature*. Helsinki: Finnish Oriental Society.

> According to the hypothesis underlying this study, Syriac and Sufi texts refer repeatedly to and deal with **something "mystical" which is obviously non-linguistic in nature, yet is expressed linguistically under the conditions and restrictions of natural language**; this something is an important factor constituting the character of the discourse, but it does not submit to being an object of research. For this reason, we must place it in brackets and content ourselves with the documented process of expression and interpretation. (Seppälä 2003: 1)

The case is not all that different from verbal descriptions of nonverbal behaviour. The bodily movements themselves are not accessible, but the linguistic expressions are.

> Jewish sectarian believers in Christ have left no literature of their own, but some traces of their heritace have been found, perhaps surprisingly, in the most important, and almost the oldest, Syriac book: the Bible. In his detailed study M. P. Weizman showed convincingly that **the Syriac Old Testament is the product of a non-rabbinical Jewish sect in the Edessan region c. 150 A.D.** With slight textual changes the translators introduced into the text aspect examples (poverty, celibacy), and spiritual ideals (prayer instead of sacrifice); occasionally there are signs of a hostile attitude towards ritual. Presumably the members of the sect behind the translation converted to Christianity and introduced their Bible to the Aramaic-speaking Church in the late 2nd century. (Seppälä 2003: 5)

Well, now I have an idea where and when the Old Testament came to be incorporated into Christianity.

> The Manichaean religion also had its own monasticism in the Syrian Orient from the third century on. The presence of Manichaean monks offered a psychological stimulus for ascetic zeal, creating a kind of competition (albeit an unconscious one). There were also several semi-Christian groups (Marcionists, Gnostics) that all shared the same ascetic ideals, and largely the same literature (AT and other apocrypha). **For those who wished to devote themselves to their religion and take it as seriously as possible, the religious atmosphere did not in fact offer any alternative ideals than asceticism.**
> The Syrian ascetic movement rapidly expanded during the last quarter of the fourth century. According to Vööbus, the number of inhabitants of towns and villages even declined as a consequence of the thousands who retired to the desert, or rather, the *mountain* communities of hermits or monks. Disciples gathered spontaneously around the most charistmatic fathers. The increasing number of hermits demanded co-operation and organisational principles so that the development towards fixed monasticism was inevitable. On the other hand, erecting earthly buildings and creating hierarchies was seen by some to be more or less incompatible with their spiritual ideals. In any case, there soon emerged **communities of about 400 members** possessing gardens and cultivations. The buildings were often constructed with the support of donations from the wealthy newcomers. (Seppälä 2003: 6)

And now I know what is meant my "desert fathers" in Christian tradition.

> Eating was to be restricted to a minimum, which might mean only one vegetarian meal a day (served after the ninth hour, i.e. 3 p.m.). Despite the possible growth of collective wealth, poverty was real on the personal level. The monks' cells were small and contained hardly anything. Their hair and beards were left unshaven, and dirt was preferable to washing. Meeting and seeing the opposite sex was avoided - sometimes even beardless men were forbidden to enter the monastery. Castration did occur. **Both quantity and quality of sleep were reduced to a minimum**; some kept themselves awake through the

> night by means of ropes. **The ideal posture was to spend the night sitting, facing east, leaning on a stone wall**. Some exchanged their woollen clothing for coarser materials or secretly kept chains under their cloak. Some tiem themselves up in a barrel hanging from a tree or otherwise used their imagination in building private torture chambers. The final phase of ascetic life was total seclusion in a cell that might be roofless or completely walled up with bricks, or so small that it did not allow a person to stand or move. (Seppälä 2003: 7)

All of these sound like means to make your body and mind suffer, so as to induce an ecstatic experience. Even without there being a religious subtext, there are youth today who keep themselves awake for extended periods of time for similar reasons - having hallucinations, having borderline experiences.

> **Intellectual life in the monasteries was strongly promoted by the reading, copying, and interpretation of the Scriptures**. Practically all the known Syriac authors - perhaps 150 are known by name - may be considered products of monastic thought. Several West Syrian monasteries became central of translation and learning, whereas the East Syrian Church continued the tradition of the school of Edessa by establishing academies for diverse study, functioning on a highly asceting basis, and **they served as the model for Islamic academies, which in turn set an example for the European universities**. (Seppälä 2003: 9)

Thus, studying in an European university, I am in some sense continuing the tradition of reading, copying and interpretation began by these desert fathers. The image of an ascetic monk also vibes well with modern doctoral students who have cooped up in their dormes so long as to become unable to communicate with normal people.

> Obviously, the ascetic ideal and practice of the Christians gave birth to both counter-reaction and imitation among the early Muslim faithful. **The monks' way of praying - recitation, repetitions, postures, prostrations, lifting the hands** - was the devotional model for the Islamic conception and practice of prayer. The endless prostrations of Syrian monks were modified in Islam into a fixed and moderate set of prayer movements. The corresponding mechanism may be seen behind the evolution of the Islamic practice of fasting: the constant denial of the hermits was offered to every believer in the form of Ramadan, the model of which must have been the Great Lent of the Eastern churches. (Seppälä 2003: 20)

This is very interesting. I wish to know more. Have there been studies on this? Surely there must be.

> The fact that the practice of *dhikr* was accompanied by corporeal movement resulted in the development of ecstatic dances, probably the most famous aspect of Sufism. The historical roots of Sufi dance have been seen in the dances of Arab warriors, the techniques of hatha-yoga (*naqšbandiyya*) and the folk dances of the Near East (Rumi and *mawlawiyya*). (Seppälä 2003: 29)

About this I know a little through Gurdjieff.

> Besides reading the meaning from the text, **a certais aspect of the meaning must be read *into* the text as well**. In this process we need not only grammatical knowledge and contextual understanding, i.e. as to how the synchronic discourse in the text itself functions, but the use of subtextual reference as well: how the subtexts penetrate and contribute to the semantics of the expression. A basic dilemma of semantics is that every reader has his own subtexts constituting what he considers to be a "meaning". This means that the closer the subtexts are to the text in question, the closer the understanding is to the original meaning. For the same reason **the concept of "corpus" in a semantic analysis is a flexible one**: the existence of different "sub-corpora" causes some variation in the process of understanding. (Seppälä 2003: 38-39)

Pertinent things to consider in my own concursive project as well.

> The theoretical perspective of this study might be called "philosophical", or to find something more exact, "deconstructive" in the literal sense of the word. This is not a reference to Derrida's famous deconstruction (which is not a method) where there is no need for pre-linguistic immediate experience, the mycelium of linguistic references being able to uphold itself. **In my approach, however, the inner experience is supposed as the actual centre and starting-point, even though the difference between the experience and the language used is emphasised**. The aim is to first outline a general model, idealistic in nature, in which all the possible stages and different components of the mystical discourse are disassembled and deconstructed apart from each other in order to outline the logical deep-structure of the discourse. With the concept of deep-structure I refer to the intentions and functions of the particular expressions. In the process of reconstruction, however, special care must be taken that the logical structure is not forced to possess more logic than the components of the discourse actually do. This means that if the original discourse contains a certain illogicality, the reasons and outcomes of this illogicality must be analised without automatically transforming all the illogical parts into a system. (Seppälä 2003: 42-43)

Likewise, I have body movements at my centre of interest, although I may deal with linguistic material.

> It is often stated that because mystical experience is ineffable, mystical doctrine is approximate, and mystical language is allusive. Ineffability, however, is a relative concept. An object is ineffable if it cannot be described. Yet mystical experiences are extensively described by mystics and non-mystics alike. And besides, **is not *all* language approximate and allusive?** (Seppälä 2003: 47)

Not all, no - technical language can be quite exact. But as a philosophical tenet, sure.

> In order to analyse the meaning of an expression it is necessary to understand what is a meaning, or to be more exact, how a meaning functions. Generally speaking, the answer is quadripartite. In linguistics a basic way of approaching the concept of meaning is **to differentiate between the aspects of *referential (denotative) meaning* that operate in relation to the external world**, *affective (expressive) meaning* in relation to the mental state of the speaker, *cognitive (ideational) meaning* in relation to intellectual aspects, and *contextual (situational) meanings* in relation to extralinguistic situations. The mystical *parole* seems to be active in the category of *affective meaning* with some dispersion to the latter two varieties of meanings. Nevertheless, we can be sure that any mystic would not hesitate to add to our list a fifth category, probably calling it *spiritual meaning*. This illustrates the unique nature of our topic: the mystic's demand is that the meaning of his *parole* refers to a dimension beyond ordinary mental phenomena. (Seppälä 2003: 48)

The footnote refers to: *Crystal*, *D. 1992.* Introducing Linguistics. *London: Penguin English.* - Although it is clear that this has a very obvious Jakobsonian feel to it (though the latter sums up referential, cognitive and contextual meanings into one semantic function).

> Many religious and mystical traditions in fact consider the language of their worship sacred. Syrian authors believed that Syriac was the first language spoken in Paradise and indeed by God Himself, and the Sufis attribute the same status to Arabic. (Seppälä 2003: 49)

Nukhuh. According to Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis*, God speaks Estonian.

> Nevertheless, if we examine the concept of interpretation closely, it is possible to maintain that experience and interpretation are not even in principle mutually exclusive epistemological categories. P. Moore has differentiated four theoretically distinct elements in the process of interpretation that penetrate deeply into the area of expression and continue further towards the process of experience itself:

1. *Retrospective interpretation* - i.e. references to doctrinal interpretations formulated after the experience is over.
2. *Reflexive interpretation* - references to interpretation spontaneously formulated either during the experience itself or immediately afterwards.
3. *Incorporated interpretation* - references to features of experience which have been caused or conditioned by a mystic's prior beliefs, expectations and intentions. This may be (a) *reflected interpretation:* ideas and images reflected in an experience in the form of visions and locutions and so forth, or (b) *assimilated interpretation:* features of experience moulded into what might be termed phenomenological analogues of a belief or doctrine.
4. *Raw experience* - references to features of experience unaffected by the mystic's prior beliefs, expectations, or intentions.

On the other hand, it must also be noted that the reality of experience does not logically imply that it should be veridical: the subject may become directly aware of something "objective" which may in fact be radically different from what the subject supposes it to be. (Seppälä 2003: 53-54)

This is extremely useful, as most of these types of interpretations, if not all, can be reexamined in light of interpreting nonverbal behaviour.

However, conditioning also means that the experience is not less real in its interpreted form; the doctrinal elements are indeed able to mediate information about the phenomenological character of the experience. **An Islamic experience is Islamic because of its Islamic components, and without these perhaps nothing would be left**. Those who tend to see the doctrinal conditioning as simply a restraining element, should consider whether it would be at all possible to have a case of "pure" mystical experience produced in "universalistic" laboratory conditions without particular religious traditions and their "restricting" doctrines (that usually have a firm connection with the enabling cause)! **Doctrinal connections, therefore, may be seen as keys to the understanding of experience rather than doors which keep outsiders away from it**. And for the mystic himself, doctrinal concepts facilitate not only the understanding and description of the experience but they may even help him to penetrate into dimensions of experience which would otherwise remain at the margin of consciousness. (Seppälä 2003: 55)

I have an inkling that the case is similar for older literary fiction in a newly literary language, like Estonian, which has borrowed many images and expressions from Biblical scripture.

4. A specification of **how the object appeared to the subject**, what the subject experienced the object as, i.e. *modes of appearance*. (Seppälä 2003: 57)

The phenomenological question.

Seclusion in complete solitude can be perpetual or temporary. In the East Syrian tradition a period of seven weeks was favoured. The character of the exprcise is shown by the recommendation by Dadišo' of Qatar that a beginner (*aḥḥā šārōyā*) undertaking the period of solitude of seven weexs "should never go out of the door of his cell, even one step, from the beginning of his solitude till its end, and should never converse with anybody."
Since fasting and seclusion are not exctly methods but rather characteristics of ascetic life, they function as the basis from which the mystical attitude grows. The texutal material in fact gives the impression that **solitude is a basis that unavoidably causes one to reach the sphere of mystical experience**. Indeed, the silent eremite life (*šalyūtā*) is said naturally (*keyānā 'īt*) to raise impulses in the soul that cause it to remain in wondrous ecstasy (*temhā*). (Seppälä 2003: 62-63)

It is doubtful if solitude by itself is the cause of mystical ecstasy. Rather, it must go together with fasting, contemplation and perhaps inactivity - when the mind has nothing else to do, it reaches for fantasy.

> John of Apamea proposes 'ecstasy of silence' (*tahrā de-šetqā*) as the highest and purest form of consciousness, and he even declares that "God is silent". (Seppälä 2003: 64)

This I can get with, as it is nonverbalistic. And it would probably vibe with Augustine's vision of God as the inspector of everything (which makes worded prayer pointless)

> How did the signs of 'wonder' actually end up signifying mystical experiences? The **semantic history** of the words *temhā* and *tahrā* in classical Syriac is discussed in more detail in Appendix 1 (p. 331-341), resulting in two answers. On the one hand there seems to be a semantic borrowing from Greek, where the word ἔκστασις has an equivalent double meaning, and on the other hand, there is an intra-Syriac development that can be illustrated with the aid of the poetry of St. Ephrem. (Seppälä 2003: 78)

Semantic history apparently traces the chronological development of a single term. For example, there is a whole book about the history of the term *dharma*.

> Syriac theology enjoys a reputation for "symbolic thinking", which has often been contrasted with the "philosophical thinking" of Greek theology. The most outstanding early Syriac theologians St. Ephrem, Jacob of Serugh and Narsai, were in fact poets. Symbolic language is a general Semitic phenomenon, abundant in the Hebrew OT itself, and the Syriac authors derived many of their images from the Syriac Bible. The Divinity as 'fire', the incarnation as 'clothing', **anthropomorhisms and images of 'light', 'eye' and 'mirror' are common themes in Syriac literature**. Brock, in his articles on the thought of St. Ephrem, speaks about 'divine descent' by a 'ladder of symbols'. (Seppälä 2003: 86-87)

The images of light, eye and mirror are exactly the ones I am most interested in in Christian theology, as these have the most to do with nonverbal communication (e.g. the saying "the eyes are the light of the soul", which purportedly begat the saying "eyes are the mirror of the soul").

> The totality of the experience is often expressed with the symbolism of light: "And all my body together with my soul was one strong light." (Seppälä 2003: 92)

Tlk "Ja mu keha koos mu hingega oli üks ere valgus."

> The more exotic the symbols become, the more difficult it is to retain the connection with the original experience, the result being a variety of possibilities as to how to interpret the images. **The more extraordinary the symbol is, the more the signification of the expression is the product of a subjective interpretation**. One might argue that not all of the above expressions have a mystical experience as their reference. The images in question, however, are in their conetxt spiritual objects that are aimed at and yearned for by the authors. In this case the definition given above - "a symbol is an exact allusion to something indefinite" - is particularly true: mystical experience is at least as wide and elastic an entity as the heterogonic language that refers to it. Moreover, there is also a difference as to whether a symbol has as its reference a single mystical experience or the concept of mystical experience in general, and this is not necessarily reflected in the level of significance. (Seppälä 2003: 95)

In my own work I have designated this problem as the one of "ambiguous description" - when the relevant words are so general as to make it difficult to grasp the details of the behaviour in question.

> These kinds of "obscure" images, however, do not actually describe experience as an incident, but rather interpret it as a phenomenon by connecting it as part of a wider religious system of thought. (Seppälä 2003: 97)

This would be the "thesis" type of concourse, e.g. the conceptual level of Thirdness.

> If we try to reconstruct the semantic process of the formation of meanings behind the signs, the development might be illustrated as follows:

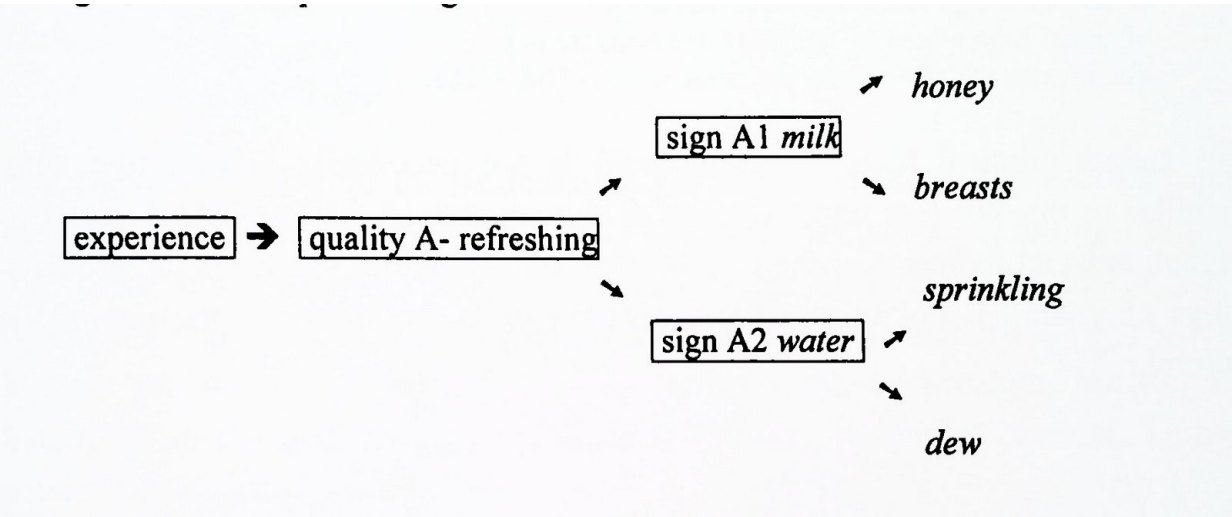

> In this semantic process the character of the experience is first recognized by the subject as something refreshing (A). The mind then searches for analogies for such experience in the natural world and finds one in the physiological experience of drinking. The object of the process of drinking, a drink, serves as an analogy for the spiritual experience. The signs of different drinks (A1, A2) may then be adopted into the discourse, and these in turn produce through associations new images that lead the discourse in further directions. For example, sign 1 *milk* causes an association with the biblical images of 'milk and honey'. It also opens another connection towards the feminine imagery of God. Sign 2 *water* opens new water-like images, such as *sprinkling* or *dew*. In this way the discourse, all the time dependent on the subtextual capacity of the poet, develops towards its final form. **This associative process, semiosis, plays a dominant role, especially in poetical discourse**. (Seppälä 2003: 99-100)

Semiosis? After learning that Peirce himself used the term in 2 or 3 occasions in total, it now feels odd to see it in unexpected places. But the process of poetic image generation seems well thought-through, and the corresponding scheme is commendable.

> One of the striking features of OS is a certain inconsistency in the narrative. The subject of a verse is often problematic to define; the possibilities remain manifold even after the vocabulary is grammatically analysed. This had led scholars to divide some odes into sections where "Christ speaks" and others where "the Odist speaks". With this kind of simplification, however, something is lost from the general impression. This 'something' could be called "**the beauty of obscurity**".
> The obscurity of the subject, moreover, does not seem to be a consequence of clumsiness of style but an intentional effect. This functional poetic device has not been recognised by many western scholars who have tried to force the Odes into strict "either-or" logic in a very unfruitful way. (Seppälä 2003: 108)

The beauty of obscurity is very much to my liking. Likewise, the beauty of abstruseness and the beauty of obnubilation - but all in moderation.

> In the verbal field it is completely possible, and presumably not infrequent, that the interpretation is inspired by the symbol itself, regardless of its original reference in the mental dimension. The concept of fountain, for example, is a very fruitful one for interpretation, since it implies a certain notion of creativity and vitality; God Himself is often designated the source of life, the 'spring of all worlds' (*mabbō'ā de-kul 'ālmē*). John of Dalyatha pulls these strings together by declaring that "**I stupefy myself** (*tāhar bī enā* **and exult spiritually, for in me there is a source of life** (*neb'ā de-ḥayyē*)". He considers this to be **the ultimate end of the incorporeal world**. (Seppälä 2003: 118)

E.g. God is in everyone. This is a motto I've come to enjoy in the song "Three Metamorphoses" by the Christian band A Toothless Life. In an emotionally powerful breakdown the vocalist chants: "God is you, God is everyone else."

> The bolderst Syrian seer is surely the author of *The Book of the Holy Hierotheos*, who declared that he had seen Paradise and the Tree of Life with his own eyes. Still even he, among all the other metatheologians, considers shapeless experiences to belong on a higher grade. For the same reason, however, it is also possible that the *Parole* on the visions of Paradise does not signify a concrete visionary experience; seeing in the physical sense is not considered necessary, since it cannot offer greater certainty than inner intuition (or whatever it is called). In other words, **when claiming to have 'seen' something the author may have simply meant 'being certain'.** (Seppälä 2003: 120)

E.g. "I have seeeeen the mountain-top."

> Syrian metatheologians are not especially fond of producing systematic classifications. Authors acquainted with the thought of Evagrius could relate the experiences into divisions arising from the Evagrian system. In the basic scheme of John of Dalyatha the world of experience is divided into three spheres: purity, serenity and the third one, each being symbolised by a cosmological image. **The first is that of 'impassible purity of soul' (*dakyūtā de-lā ḥāšōūtā de-nafšā*) which is characterised by the contemplation of the corporeal beings and symbolised byt he light of the moon**. The sphere of serenity (*atrā de-šafyūtā*), or the sphere of 'serenity of the intellect' (*šafyūtā de-madde'ā*), is characterised by the contemplation of the incorporeal and symbolised by the stars; in it the workings of Grace are manifold. The third one seems to lack an actual name, being referred to only as 'the one above both'; it is characterised by the vision of the Light of the Holy Trinity and symbolised by the light of the sun. In biblical language, according to the allegorical interpretation, it is the 'Promised Land'. The experiences are related to this model so that in the first sphere the mind (*hawnā*) appears clothed in shapeless light, in the second sphere the vision is a fiery one, and in the third sphere the vision is of crystal light. (Seppälä 2003: 122)

This is relevant for my analysis of Powys's sonnet. Kuu võib sümboliseerida hinge puhtust.

> On the other hand, John also discusses the spheres that have no actual names, for instance "the sphere that is presented from alien perception". **The lack of a name indicates a certain lack of artificiality in the discourse, which is not directed by the vocabulary**. (Seppälä 2003: 123)

E.g. if there were a strict name for the sphere, it would be artificial in the sense that it would be borne from the linguistic code, rather from experience. In this sense most verbal descriptions of bodily behaviour, for example, are to a degree artificial, for a non-artificial description would necessitate the use of common (more simpler) words to attempt to capture the behaviour. If I were to construct a thorough concursive typology, this aspect should definitely be considered.

> The *parole* on *causa efficiens* helps us to recognise in the discourse the entities deserving to be included within the concept of mystical experience. If an abstract entity X is reputed to have been "suddenly given by God", teh most plausible interpretation is that X is an "experience" because it appears suddenly, and "mystical" since it is interpreted as being of divine origin. (**The psychological accurateness of the reference is not our actual concern, since we are dealing with the parlance only**.) (Seppälä 2003: 135)

Huh. Would I similarly dismiss physiological accurateness?

> The encounter with of the world to come in the ecstatic experience can also be depicted in very concrete, even visionary terms, like those employed by 'Abdišo' the Seer when enumerating the consequences of ecstasy (*temhā*) as follows:
>
> > mingling (*āultānā*) with spiritual orders (*tegmē*), vision (*ḥazzetā*) of the souls of the holy ones, vision of Paradise, eating from its tree of life, and intimacy (*'enyānā*) with the holy ones who dwell in it, together with other ineffable things.

If we reverse the perspective, this position also means that the world to come is more or less co-equal to the state of total ecstasy. Isaac of Nineveh stresses that **the ecstatic states are entirely free of memories of wordly thoughts**, and accordingly, the state of being in the world to come is free of passionate psychological movements andeven memories of the past world. The result actually comes close to a Christian version of Nirvana, yet the distinction of personalities remains. "The holy ones do not pray prayer in the new world. When the mind has been engulfed by the Spirit, they dwell in ecstasy (*temhā*) in that delightful glory." Yet **the idea of the world to come as a non-verbal entity** is well in line with Ephrem's non-physical Paradise and its immaterial pleasures that cannot be accurately described employing the concepts of this world. Moreover, Isaac states that the heavenly mansions promised in John 14:2 are not locations but different spiritual levels, according to which the inhabitants enjoy their portion of glory. (Seppälä 2003: 143)

There is something distinctly distasteful for me in the idea of an afterlife where you are not you, but an immaterial Spirit in what amounts to an endless orgasm. What would be the point of that? Besides eathly wish-fulfilment, I mean?

> According to Isaac of Nineveh, the tears of sorrow caused by sin must be experienced first. They make the body lean and burning with heat, and they often cause pain in the marrow. Tears of grace, on the contrary, "make the body fat" (a Semitic expression of welfare), they flow spontaneously, moistening the whole face, and **change the aspect of the face** due to happiness. These tears of joy are "sweeter than honey". On the importance of these "given" tears Isaac notes that they are the only physical manifestation that one should request. (Seppälä 2003: 151)

The "aspect" of the face?

> The external manifestations of mystical experiences are so interesting a topic that their occasional mention in the texts usually raises more new questions than it provides satisfactory answers. One of the basic problems is **how to determine when a phenomenon is mentioned because it is typical, and when because iof its exceptional nature?** (Seppälä 2003: 152)

This is equally relevant for concourse. E.g. is *kurekrõnks* an exceptional or typical descriptor?

> The Syriac mystical tradition places stress on **the silent, non-verbal character of the experience** to the extent there seems to be no room whatsoever for verbal manifestation. Isaac of Nineveh, for example, mentions as a sign of 'enlightenment of the mind' that "the tongue stands still and his heart becomes silent". Consequently, we find no Syriac equivalents for the "ecstatic utterances" familiar from Sufism (if we do not interpret the loose reference to the lifting up of the voice, mentioned in the previous chapter, as such). (Seppälä 2003: 154)

I have an inherent bias towards the nonverbal, but in my opinion prayer in language, whatever language, is artificial and contrived because mystical experience is presumably something that has characterized human religious exprience for millenia, and may characterize the experience of other mammals as well (we don't know yet), but adding a linguistic superstructure to it seems to make it an unpure enterprise. If there is a God then s/he surely takes no preference to language, not even Estonian.

> According to Barhebraeus, **in the highest stages voices and words pass away, and the mind deals only with spiritual meanings**. While still moving upwards one must enter the 'divive cloud'. The note on the 'divine cloud' seems to reflect a subtext from the Pseudo-Dionysian corpus, referrinc to the ascent towards the Deity as described there. (Seppälä 2003: 161)

This sounds a little like *cue reduction*, which is also evident in the Buddhist canon - when meditating on something or other, one passes from words to non-words while retaining the meaning. In other words, the association becomes so entrenched that words are no longer necessary.

> In early Chrisitanity to follow Christ meant to suffer, the possibility of actual martyrdom being frequently present in a cultural context that was non-Christian and sometimes anti-Christian. Persecutions ceased but the ideals did not change; they only took different forms. Since Syrian Christianity is largely an out-growth of the Antiochene tradition, it is appropriate to quote here Ignatius of Antioch, who crystallised the ideal of martyrdom in his Letter to the Magnesians in the solemn words: "unless we willingly choose to die through him in his passion (πάθος), his life is not in us." The bishop of Syria", as he was wont to call himself, prepared for his own martyrdom in Rome (c. 110) by writing his Epistle to the Romans, famous for its yearning for death.
>
> > Suffer me to be food for the beasts, through whom I can attain God. I am God's wheat, and I am ground by the teeth of the wild beasts that I may be found pure bread of Christ. Rather entice the wild beasts that they may become my tomb, and leave nothing of my body, so that when I fall asleep, I may be not burdensome to anyone. Then shall I truly be a disciple of Christ, when the world shall not even see my body.
>
> Now I am beginning to be a disciple. May nothing of things seen or unseen envy me my attaining to Jesus Christ. Let there come to me fire, and the cross, and struggles with the wild beasts, cutting, and tearing asunder, rackings of bones, mangling of limbs, crushing of my whole body, cruel tortures of the devil, may I but attain to Jesus Christ.

This ideal remained the *primus motor* of Oriental Christianity for centuries, and metatheological thinking was based on this same tradition. (Seppälä 2003: 179)

In this light it is extremely odd and very un-Christ-like of modern Christians to take issue with "family values" and what-not, when their true ideal should be to die for Christ through actual persecution, not by nitpicking on unthreatening wordly issues.

> The most detailed description of the ritual *samā'* is to be found in Hujwiri's *Kašf al-Maḥjūb*. The principles of his rules run as follows: Firstly, one should not practice *samā'* habitually by custom, but only so seldom that one does not lose one's reverence for it. Secondly, *samā'* should not be set out according to one's own will, but instead it should be practiced when it comes by itself. (Seppälä 2003: 190)

This *samā'* is translated as 'hearing', e.g. "hearing to God as the individual's act" (related to a Sufi session of ecstatic music). What I like about it is the quality of inspiration - that it is not performed regularly out of compulsion, but seldom and not by one's own will.

> Jilani has the same position. He lists eleven heretical sects, six of which attempt to reach ecstasy through dancing, singing, shouting or hand-clapping; some of them also claim that the state to be reached is beyond the jurisdiction of religious law, and still **others practice gazing at beautiful faces, do not see any difference between the sexes or favour free sexual relations**. (Seppälä 2003: 191)

Yeah, no, these sound like something else. By this standard, anything pleasurable can be ecstatic.

> As we have seen before, there is no established, permanent vocabulary to express the ecstatic experience, and the creation of such terminology cannot take place without theorisation that is inevitably more or less incommensurable. The problem is definitely comprehended by the Sufis themselves. The following sayings are attributed to al-Makki:
>
> > Ecstasy does not admit to explanation, because it is a secret between God and the true believers. Let men seek to explain it as they will, their explanation is not that secret, inasmuch as all human power and effort is divorced from the Divine mysteries.
>
> Ther is no explanation for the nature of ecstasy (*kayfiyya al-wajd*), for it is a secret of God among firm believers (*al-mu'minin al-mūqinīn*).

This is even more the case when the non-linguistic experience is silent in its manifestation and even in its methods. According to Hujwiri, the one who possesses a state (*ḥāl*), becomes silent in tongue, and its reality is proclaimed in his works instead. "To ask about *ḥāl* is absurd, since *ḥāl* is the annihilation of speech." (Seppälä 2003: 194)

The very same could be said about psychedelic experineces - there's no good way to describe it, nor to explain it. Yet it is not so much a secret between God and Man as it is a secret between conscious experience and perceptual awareness. And we are developing machines capable of unveiling that secret, whatever that is, by studying the brain.

> Fortunately, the text is provided with a note, most likely by the translator himself, where we are given an analytical definition of the mystical experience that is expressed by ἔκστασις in Greek, *temhā* in Syriac, and *sahw* in Arabic:
>
> > it makes the person free from his thoughts which generally come to him; and it gathers all his thoughts, and snatches his mind, and he sees distant absent matters as though tehy are near and present. And this is like the absent-mindedness (*sahw*) which fell upon Adam and Abraham.

According to the definition, the experience consists of four characteristic features: (1) discharge of ordinary discursive mental activity, (2) a concentrating effect, (3) a sense of the more rapid, smoother motion of consciousness, as I see the basic idea of being snatched, and (4) the prophetic quality of clairvoyance. The definition is, of course, focused on the prophetic character of the particular experience in question (Acts 10:10). (Seppälä 2003: 196-197)

This reminds me of the flashes I get when I exercise too hard and stretch afterwards.

> Symbols, however, are apt to be interpreted in diverse ways, which tends to direct the emphasis of the discourse towards refinement of the forms of expression, which more or less means departure from the actual experience in the mental reality towards even more colourful symbols that may, by gaining inherent value, occupy an independent position in the discourse. Then the discourse has moved to the category of interpretation. (Seppälä 2003: 207)

E.g. symbols may generatively develop from the Firstness of simple description to Secondness of further refinement and then Thirdness of inderent value.

3600

> Different authors use different terms in different ways. There varied usages give rise to meanings with different nuances that vary from author to author. This process reinforces itself: since the meanings are understood to be varied, the terms are, in turn, used in divergent ways. The varying meanings, however, are usually not to be understood as exclusive but rather as complementary in character. (Seppälä 2003: 227)

For this very reason, perhaps, symbols are said to be "general". Also, keep in mind the distinction between *variant* and *invariant*.

> There is, however, an analysis given by Qušayri concerning the source of *khawāṭir*, a broad concept including all kinds of ideas, thoughts, desires and inclinations that rise to the mind more or less unannounced. They may have four different kinds of origin. (1) Those caused by *angels* are called 'inspiration' (*ilhām*). (2) **Those called by the *self* (*nafs*) are called 'ideas' (*hawājis*);** these are usually connected with carnal desire or pride. (3) Those caused by *Satan* (*šayṭan*) are called 'temptations' (*wasāṭir ḥaqq*). These four are the basic varieties of *causa efficiens* of mystical experiences, three of them transcendent. (Seppälä 2003: 231)

It is curious that ideas originate in the self and are essentially selfish, as the classical idea of ideas is not so, having originated from the either or collective consciousness.

> Niffari expresses the same idea in a slightly different way, indicating that the experiential states are a kind of participation in the existential state of the world to come. He proclaims: **"Your body after death is in the place where your heart is before death**." And moreover, Niffari adds one more perspective to the same theme by hinting that the mystical states follow one after death: "As you enter to me in prayer, so you will enter to me in your grave." (Seppälä 2003: 235)

This would support by belief that afterlife is nothing more than the random neuron firings at the time of death. In that sense, sure, your afterlife will be whatever you imagined it to be during your life.

> When treating the perception of esoteric knowledge (*samā'*), Hujwiri starts with ordinary perception through the five senses. Of these, hearing is the most important, since it is crucial when embracing the religion. Similarly, the use of the sense of hearing involves more problems: Hujwiri gives a long analysis of characteristics and qualities of different types of hearing according to various schools. This was necessary because **the use of music to achieve ecstasy** had greatly increased among the Sufis, which in turn had divided opinions into various camps. According to one theory the temperaments of all living beings consist of sounds and melodies blended and harmonised. Therefore, for example, deer could be hunted by encircling them, "and singing until the deer are lulled to sleep by the delightful melody". On the other hand, this indicates universal musicality: "he who finds no pleasure in sounds and melodies [...] is outside of the category of men and beasts." Paradise is full of auditory enjoyment, for there is a different voice and melody coming from every tree. (Seppälä 2003: 247)

I'm fairly sure that music can be used to achieve ecstasy (I've had some experiences myself), but hunting game with music seems dubious.

> Ecstatic experience poses a special problem for Islamic theology mainly because almost all the images used of it refer to some kind of unification with God. Since even to set something *beside* God is the worst possible heresy, it is clear that unification is a concept that causes counter-reactions among the Sufis themselves, not to mention Sunnite orthodoxy. Any possibility of "God being in the created" was judged in Orthodox dogmatics as an impossibility because it would imply three mistaken conclusions: (1) God would no longer be an absolute existent, (2) there would be two eternal beings, and (3) mixing with a

> concrete being would introduce separation in God. *Ḥulūliyya*, 'incarnationism', became a general term that has been used to label various dubious parties and groups.
> Hujwiri states explicitly that it is impossible for God to become incarnate (*ḥulūl*), mix (*imtizāj*), unite (*ittiḥād*) or join (wuṣūl with man. According to him, *wuṣūl* means only that God appreciates men, and even 'nearness' (*qurb*) or 'neighbourhood' are not appropriate concepts to be applied to God. Nevertheless, in other contexts he does use *qurb* without problems or criticism. (Seppälä 2003: 255)

An atheist could easily object: God does not exist; (2) there is no eternal being; (3) there is no God from which something could separate. On the other hand, it seems odd to presume that anything is impossible for an omnipotent eternal being.

> Moreover, during the ecstatic state one may become immune to fire, being unaware of what is happening an unable to relate it afterwards. Ibn 'Arabi witnessed many times how "a spiritual state overcome (**Ahmad al-Šariši**) and he fell into a fire, but the fire did not harm him.". (Seppälä 2003: 272)

I am reminded of the character of Daenerys Targaryen in *A Game of Thrones*, who is given the title of "Khaleesi" after she survives being set on fire in a funeral rite.

> As might be expected, the hagiopraphic literature contains a multitude of stories concerning the miracles performed by the Sufis, and a good portion of the anecdotes are imbedded in our sources as well. The frequent topics include healings and clairvoyance, which may be based on hearing **inner voices (*hātif*)** or intuitive insight (*firasāt*), or occurring thoughts (*khawāṭir*). (The boundary between the latter two may be more or less arbitrary.) In addition to these we may encounter even more curious cases such as levitation, the power to walk on water, the ability to make fire without incendiaries, flying in the air, disapperaance (*Tayy al-makān*), magic (i.e. affecting other people's thoughts or causing things to take place from a distance), turning of urea into water for ritual purification and even an instance of "open sesame". It is noteworthy that Ibn 'Arabi, a brilliant mind, took these as evident facts and strongly criticised those (jurists) who did not believe in the existence of the spiritual degrees and miracles but instead assumed that all claims to this were fabrications and superstition. Kalabadhi also mentions talking with beasts and a case of **"apport mediumship" (production of an object in another place)** in his chapter on miracles, where he utilises a few authoritative miraculous traditions of the Prophet and other saits of old, and discusses the functions of miracles in the divine economy. (Seppälä 2003: 272-273)

Sellised tegelased nagu "Hatifnatid" (*Hattifnattar*) saavad selles valguses uue tähenduse kui "sisekõnehääled". *Apport* is "a material object produced supposedly by occult means, especially at a seance" - a word I was looking for for a long time in place of "duplication" (producing a copy of an object out of nothing).

> Sufi literature, oddly enough, does contain even the most absolute possible culmination for the category of manifestations, namely that of dying. Hujwiri presents several cases where the subject of the experience did actually die during his ecstasy. EVen more odd is the fact that such an objective thinker as Hujwiri neither considered it necessary to judge this phenomenon nor tries to justify it in any way.
>
> > A man cried out during *samā'*. His spiritual director bade him to quiet. He laid his head on his knee, and when they looked he was dead.
>
> Some one laid his hand on the head of a dervish who was agitated during *samā'* and told him to sit down; he sat down and died on the spot.

(Seppälä 2003: 273-274)

Those people probably had heart attacks, which are known to produce anguishing pain (crying out loud) as well as agitation (panic and feeling of dread). Hujwiri perhaps didn't find these occurrences all that exceptional because they were common, but people simply didn't know what they were.

1. "I shed my self (*nafs*) as a snake sheds its skin, then I looked at myself, and behold! I was He (*anā huwa*)." - Abu Yazid
2. "I saw my Lord with the eye of the heart and I asked: 'Who are you?' (*man anta*) He answered: 'You' (*anta*)." - Hallaj
3. "My spirit mixes with your spirit, in nearness and in distance, so that I am you, just as you are I." - Hallaj

(Seppälä 2003: 276)

"God is you, God is everyone else."

> A theoretical basis for the intpretation of ecstatic utterances was developed by Ja'far al-Sadiq (d.765), the sixth imam of the Shiites, who produced a theory of divine speech. It is based on the exegesis of the phrase *innī anā* spoken by God to Moses, and explained by God Himself: "I am He who speaks and He who is spoken to, and **you are a phantom (*šabaḥ*) between the two, in which (*khiṭāb*) takes place**." Nwyia (1970) and Ernst (1985) agree that this is a precise explanation for Sufi ecstatic utterances. (Seppälä 2003: 278)

This seems more like a formula for inner speech.

> Ghazali, in his classical work *Iḥyā' 'ulūm al-dīn*, distinguishes between two kinds of ecstatic utterances: (1) extravagant, exaggerated claims and (2) unintelligible babbling or otherwise misarticulated voices. Neither should be displayed in public, for the danger of misunderstanding is inevitable, and common folk would be misled by weird sayings. For that reason he even declares that "the killing of him who utters something of this kind is better in the religion of God than the resurrection of ten others." (Seppälä 2003: 279)

I presume glossolalia was not all that common in Sufi mysticism.

> In the present corpora, the symbolical expression of 'touching' did not appear in the Christian sources, and 'eating' did not occur in the Sufi corpus. Touching is in fact avoided in both traditions, and eating seems to be more at home in the Christian context due to its sacramental connotations. **Breathing the Spirit, which in the Christian context means to breathe God, appears to be a distinctively Chrisitan expression**, but these differences would probably not remain if the corpus of the Sufi sources was sufficiently extensive. (Seppälä 2003: 288-289)

Hing?

> In the Greek orthodox tradition, at least Philotheos of Sinai (dating obscure) exhorts one to "breathe God always" (τὸυ Θεὸυ ἀυαπυέειυ, *Filokalía* 2, p. 284, § 30). The image arises from the attachment of the remembrance of God to one's breathing, and for that very reason the image is perfectly suitable in the Islamic context as well. Kadloubovsky's translation based on the Russian version has "call God with sighs" (*Writings from the Philokalia*, p. 336); the translation based on the Greek original has "always breathe God" (*The Philokalia*, p. 27). (Seppälä 2003: 289; footnote 6)

It seems very characteristically Russian to mistranslate it like that, e.g. not remembering God through one's breathing, but as making noise with one's breathing to call for God's help. I wonder if this has anything to do with why Russians are so noisy? (e.g. talking to themselves around people, vibrating their lips while exhaling to produce a blabbing sound, etc.).

> It must be stressed also that the occurrence of more peculiar symbols is more dependent on the poetic talent of a single author than on the particular religious tradition and its postulates. There are naturally numerous single symbols that occur in the parlance of a single author. These are often interesting from the aesthetic point of view, but they do not affect the general nature of the discourse. (Seppälä 2003: 290)

Cf. the opposition of individual talent and tradition in T.S. Eliot.

> It is essentially the same set of difficulties that thinkers in both traditions encountered in their **effort to find a public language for their inner states, which cannot be assigned the criteria of identity from without**. In practice this means that the same phenomenon may be referred to with divergent signs and the divergent phenomena with the same sign. Some authors were more concerned and more deeply aware of the problem than others. Practically all the authors make remarks on the ineffable and inexpressible character of the experience, and at least Isaac of Nineveh presents quite explicitly the idea of a generally prevailing free variation of the signs of inner states in the mystic discourse. (Seppälä 2003: 296)

The problem of private signs. This actually adds something useful to that conception: that public signs may become private, but remain ambiguous in their signification due to lack of external reference. I imagine this may be especially so when it comes to language about proprioceptive experiences.

6.3.2 Art as Technique (2015-03-05 10:52)

Victor Shklovsky

1893–1984

The versatile Russian man of letters Victor Shklovsky was born the son of a teacher in Petersburg and studied at the university there. An outspoken founding member of the Russian literary society OPOYAZ, Shklovsky wrote one of the central theoretical statements of the formalist school ("Art as Technique," 1917) and his ideas were singled out for special denunciation by Leon Trotsky. Problems with the Bolsheviks prompted his emigration in 1921, but he returned two years later. Within a few years, after the publication of The Theory of Prose *(1925), he backed away from the politically risky business of theorizing and took up other pursuits, particularly film criticism, screenwriting, and historical fiction. He wrote books on Tolstoy (1928), Mayakovsky (1940), and Dostoevsky (1957), and is also remembered for his autobiographical account of the revolutionary years,* A Sentimental Journal: Memoirs 1917–1922 *(1923). Ultimately, Shklovsky came to be considered an honored member of the Soviet literary establishment.*

Shklovsky, Victor 2006[1917]. Art as Technique. In: Richter, David H. (ed.), *The Critical Tradition: Classic Texts and Contemporary Trends*. Third Edition. Boston: Bedford/St. Martin's, 774-784.

> **Poetry is a special way of thinking**; it is, precisely, **a way of thinking in images**, a way which permits what is generally called "economy of mental effort," a way which makes for "a sensation of the relative ease of the process." Aesthetic feeling is the reaction to this economy. This is how the academician Ovsyaniko-Kulikovsky, who undoubtedly read the works of Potebnya attentively, almost certainly understood and faithfully summarized the ideas of his teacher. Potebnja and his numerous disciples consider poetry a special kind of thinking - thinking by means of images; they feel that **the purpose of imagery is to help channel various objects and activities into groups and to clarify the unknown by means of the known**. (Shklovsky 2006[1917]: 775)

This sounds reasonable, seeing as poetry is indeed more dependent on mental images than prose. To say that it is "thinking in images" on the other hand seems odd, as the material of both poetry and prose is still words, is it not? I'm reminded of this: "In answer to a statement by Degas that he was full of ideas but couldn't manage to say what he wanted to say in a poem, Mallarme's reply was: "My dear Degas, one does not make poetry with ideas but with *words*" (Valery 1939/1958: 63; in Waugh 1980: 60)

> "Without imagery there is no art" - "Art is thinking in images." These maxims have led to far-fetched interpretations of individual works of art. Attempts have been made to evaluate even music, architecture, and lyric poetry as **imagistic thought**. After a quarter of a century of such attempts Ovsyaniko-Kulikovsky finally had to assign lyric poetry, architecture, and music to a special category of imageless art and to define them as lyric arts appealing directly to the emotions. (Shklovsky 2006[1917]: 775)

Is this all that different from attempts to evaluate music, architecture, and lyric poetry as sign systems?

> Or, as Potebnya wrote:
>
> > The relationship of the image to what is being clarified is that: (a) the image is the fixed predicate of that which undergoes change - the unchanging means of attracting what is perceived as changeable. [...] (b) the image is far clearer and simpler than what it clarifies. (Potebnya 1905: 314)

In other words:

> Since the purpose of imagery is to remind us, by approximation, of those meanings for which the image stands, and since, apart from this, imagery is unnecessary for thought, we must be more familira with the image than with what it clarifies. (Potebnya 1905: 291)

It would be instructive to try to apply this principle to Tyutchev's comparison of summer lightning to deaf and dumb demons or to Gogol's comparison of the sky to the garment of God.
[Translators footnote:] Fyodor Tyutchev (1803-1873), a poet, and Nicholas Gogol (1809-1852), a master of prose fiction and satire, are mentioned here because their bold use of imagery cannot be accounted for by Potebnya's theory. **Shklovsky is arguing that writers frequently gain their effects by comparing the commonplace to the exceptional rather than vice versa.** (Shklovsky 2006[1917]: 775)

The whole point of "deformation" in this sense consists in the reversal of the technique: instead of explaining something extraordinary in terms of something ordinary so as to make it clear, something ordinary is explained in terms of something extraordinary.

> Many still believe, then, that thinking in images - thinking, in specific scenes of "roads and landscape" and "furrows and boundaries" - is the chief characteristic of poetry. Consequently, they should have expected the history of "imagistic art," as they call it, to consist of a history of changes in imagery. **But we find that images change little; from century to century, from nation to nation, from poet to poet, they flow on without changing**. Images belong to no one: they are "the Lord's." The more you understand an age, the more convinced you become that the images a given poet used and which you thought his own were taken almost unchanged from another poet. **The works of poets are classified or grouped according to the new techniques that poets discover and share**, and according to their arrangement and development of the resources of language; poets are much more concerned with arranging images than with creating them. Images are given to poets; the ability to remember them is far more important than the ability to create them. (Shklovsky 2006[1917]: 776)

This is a crucial piece for understanding Tynjanov's theory of literary evolution: the words and images themselves don't change, but how they are used (e.g. the "technique" of their "arragement") does.

> We know that frequently an expression is thought **to be poetic, to be created for aesthetic pleasure**, although actually it was created without such intent - e.g., Annesky's opinion that the Slavic languages are especially poetic and Andrey Bely's ecstasy over the technique of placing adjectives after nouns, a technique used by eighteenth-century Russian poets. Bely joyfully accepts **the technique as something artistic, or more exactly, as intended, if we consider intention as art**. Actually, this reversal of the usual adjective-noun order is a peculiarity of the language (which had been influenced by Church Slavonic). Thus a work of art may be (1) intended as prosaic and accepted as poetic, or (2) intended as poetic and accepted as prosaic. This suggests that **the artistry attributed to a given work results from the way we perceive it**. By "works of art," in the narrow sense, we mean **works created by special technique designed to make the works as obviously artistic as possible**. (Shklovsky 2006[1917]: 776)

This discussion predated, and possibly influenced, Mukarovsky's discussion of the intentional component of the poetic function. To make a piece of work as obviously artistic as possibly is quite possibly one of the interpretations of the "poetic function".

> The conclusion ["poetry equals imagery"] stems partly from the fact that Potebnya did not distinguish between **the language of poetry and the language of prose**. Consequently, he ignored the fact that there are two aspects of imagery: **imagery as a practical means of thinking**, as a means of placing objects within categories; and **imagery as poetic**, as a means of reinforcing an impression. I shall clarify with an example. I want to attract the attention of a young child who is eating bread and butter and getting the butter on her fingers. I call, "Hey, butterfingers!" This is a figure of speech, a clearly prosaic trope. Now a different example. The child is playing with my glasses and drops them. I call, "Hey, butterfingers!" This figure of speech is a poetic trope. (In the first example, "butterfingers" is **metonymic**; in the second, **metaphoric** - but this is not what I want to stress.) (Shklovsky 2006[1917]: 776)

Another congeniality with Mukarovsky. I wouldn't be surprised if this were the origin of the practical / poetic distinction. Note that what is here meant by "practical" is essentially "referential", "cognitive", "communicative", "ideational", etc. elsewhere. The aspect of being "a means of placing objects within categories" is a major part of this. Attracting the attention of a young child, on the other, is "appelative" or "conative", but this function has not yet been formulated (Bühler, a year later, in 1918).

> Poetic imagery is a means of creating the strongest possible impression. As a method it is depending upon its purpose, neither more nor less effective than ordinary or negative parallelism, comparison, repetition, balanced structure, hyperbole, the commonly accepted rhetorical figures, and **all those methods which emphasize the emotional effect of an expression** (including words or even articulated sounds). (Shklovsky 2006[1917]: 776-777)

Notice also that the "emotive function" does not yet stand on its own here. Also, there is a relevant contrast between English and Estonian translations: here all these methods "emphasize the emotional effect of an expression" while in the Estonian translation all these methods are equated with the notion of "figure" and is said to "intensify the perception of object (the work's own words or sounds can be the object)". That is, "emotional effect" is replaced with the auto-referential aspect of the poetic function. Yet this is also the case with Benjamin Sher's translation, in which the relevant passage reads that a poetic image is eqial to other poetic devices, and "equal to all these means of intensifying **the sensation of things** (this "thing" may well be nothing more than the words or even jsut the sounds of the literary work itself)."

> But poetic imagery only externally resembles either the stock imagery of fables and ballads or thinking in images - e.g., the example in Ovsyaniko-Kulikovsky's *Language and Art* in which a little girl calls a ball a little watermelon. Poetic imagery is but one of the devices of poetic language. Prose imagery is a means of abstraction: a little watermelon instead of a lampshade, or a little watermelon instead of a head, is

> only the abstraction of one of the object's characteristics, that of roundness. It is no different than saying that the head and the melon are both round. This is what is meant, but **it has nothing to do with poetry**. (Shklovsky 2006[1917]: 777)

I doubt if it has absolutely nothing to with poetry. In Jakobson's works you can probably find examples of just this kind of abstraction of characteristics used in poetry in the sense of *selection*.

> The law of the economy of creative effort is also generally accepted. [Herbert] Spencer wrote:
>
> > On seeking for some clue to the law underlying these current maxims, we may see shadowed forth in many of them, the importance of economizing the reader's or the hearer's attention. To so present ideas that they may apprehended with the least possible mental effort, is the desideratum towards which most of the rules above quoted point. [...] Hence, carrying out the metaphor that language is a vehicle of thought **there seems reason to think that in all cases the friction and inertia of the vehicle deduct from its efficiency**; and that in composition, the chief, if not the sole thing to be done, is to reduce this friction and inertia to the smallest possible amount. (Herbert Spencer, *The Philosophy of Style* (Humboldt Library, vol. 34, New Pork, 1882), pp. 2-3.)
>
> [...] Petrazhitsky, with only one reference to the general law on mental effort, rejects [William] James's theory of the physical basis of emotion, a theory which contradicts his own. (Shklovsky 2006[1917]: 777)

What is important for me here is that Spencer's quote contains some physical terms that may become important later on: *friction* could be the basis for the common Estonian translations, "tõrge", "takistus", "pidurdus". And *inertia* could be related to the word having, in the poetic function, a "mass" of its own. And we may also note the relevant difference between this and Benjamin Sher's translation, where the sentence about James reads, "Petrazhitsky dismisses James's theory, in which **the latter presents the case for the corporeal basis of the effect**". What effect, exactly? Eestikeelses (*Vikerkaar*-e) versioonis: "Üksnes viitega vaimujõu kokkuhoiu üldisele seadusele heidab Petražitski kõrvale talle põigiti ettejäänud **James'i teooria afekti kehalisest alusest**" (e.g. closer to Sher's version, although not "effect" but "affect" which probably was misspelt in Sher's text).

> Even Alexander Veselovsky acknowledged the principle of the economy of creative effort, a theory especially appealing in the study of rhythm, and agreed with Spencer: "A satisfactory style is precisely that **style which delivers the greatest amount of thought in the fewest words**." (Shklovsky 2006[1917]: 777)

Vt. Tõnjanov ja "värsirea tihedus".

> And Andrey Bely, despite the fact that in his better pages he gave numerous examples of **"roughened" rhythm** [...]
> [Translator's footnote:] The Russian *zatrudyonny* means **"made difficult."** The suggestion is that poems with "easy" or smooth rhythms slip by unnoticed; poems that are difficult or "roughened" force the reader to attend to them. (Shklovsky 2006[1917]: 777)

затрудняю - raskepäraseks tegema

> These ideas about the economy of energy, as well as about the law and aim of creativity, are perhaps true in their application to "practical" language; the were, however, extended to poetic language. Hence they do not distinguish properly between the laws of practical language and the laws of poetic language. The fact that Japanese poetry has sounds not found in conversational Japanese was hardly the first factual indication of the differences between poetic and everyday language. Leo Jakubinsky has observed ["O zvukakh poetischeskovo yazyka", *Sborniki* I (1916): 38.] that the law of the dissimilation of liquid sounds does not apply to poetic language. This suggested to him that **poetic language tolerated the admission of hard-to-pronounce conglomerations of similar sounds**. (Shklovsky 2006[1917]: 777)

I stand corrected: the distinction between poetic and practical language was originated by [Y]akubinsky. Here's an excerpt from the quoted essay, "On the Sounds of Poetic Language":

> The phenomena of language must be classified from the point of view of the speaker's particular purpose as he forms his own linguistic pattern. If the pattern is formed for **the purely practical purpose of communication**, then we are dealing with a system of *practical language* (the language of thought) in which the linguistic pattern (sounds, morphological features, etc.) have no **independent value** and are merely a *means* of communication. But other linguistic systems, systems in which the particular purpose is in the background (although perhaps not entirely hidden) are conceivable; they exist, and their linguistic patterns acquire *independent value*. (Jakubinski 1916; in Lemon & Reis 1965: 108)

This is most likely where notion that poetic words "aquire a weight and value of their own" (e.g. autonomy) comes from.

> If we start to examine the general laws of perception, we see that as perception becomes habitual, it becomes automatic. Thus, for example, **all of our habits retreat into the area of the unconsciously automatic**; if one remembers the sensations of holding a pen or of speaking in a foreign language for the first time and compares that with his feeling at performing the action for the ten thousandth time, he will agree with us. Such **habituation** explains the principles by which, in ordinary speech, we leave phrases unfinished and words half expressed. In this process, ideally realized in algebra, things are replaced by symbols. Complete words are not expressed in rapid speech; their initial sounds are barely perceived. Alexander Pogodin offers the example of a boy considering the sentence "The Swiss mountains are beautiful" in the form of a series of letters: *T*, *S*, *m*, *a*, *b*. (Shklovsky 2006[1917]: 778)

Since *William James in Russian Culture* is of no help here (dealing only with how William James influenced the theory of trans-sense language, *zaum*), I'll turn to James himself. At one point he quotes a very accessible passage by the French psychologist and philosopher Léon Dumont:

> Every one knows how a garment, after having been worn a certain time, clings to the shape of the body better than when it was new; there has been a change in the tissue, and this change is a new habit of cohesion. A lock works better after being used some time; at the outset more force was required **to overcome certain roughness** in the mechanism. The overcoming of their **resistance** is a phenomenon of **habituation**. It costs less trouble to fold a paper when it has been folded already. This saving a trouble is due to the essential nature of habit, which brings it about that, **to reproduce the effect, a less amount of the outward cause is required**. The sounds of a violin improve by use in the hands of an able artist, because the fibres in the wood at least contract habits of vibration conformedd to harmonic relations. This is what gives such inestimable value to instruments that have belonged to great masters. Water, in flowing, hollows out for itself a channel, which grows broader and deeper; and, after having ceased to flow, it resumes, when it flows again, the path traced by itself before. Just so, **the impressions of outer objects fashion for themselves in the nervous system more and more appropriate paths**, and these vital phenomena recur under similar excitements from without, when they have been interrupted a certain time." (Dumont [*Revue Philosophique* 1] 1876: 324; in James 1890: 105-106)

Another relevant passage concerns the aspect of habit becoming "unconsciously automatic":

> Man is born with a tendency to do more things than he has ready-made arrangements for his nerve-centres. Most of the performances of other animals are **automatic**. But in him the number of them is so enormous, that most of them must be fruitful of painful study. If practice did not make perfect, nor habit economize the expense of nervous and muscular energy, he would therefore be in a sorry plight. As [the British psychiatrist] Dr. [Henry] Maudsley says:

> If an act became no easier after being done several times, if the careful **direction of consciousness** were necessary to its accomplishment on each occasion, it is evident that the whole activity of a lifetime might be confined to one or two deeds - that no progress could take place in development. A man might be occupied all day in dressing and undressing himself; the attitude of his body would absorb all his attention and energy; the washing of his hands or the fastening of a button would be as difficult to him on each occasion as to the child on its first trial; and he would, furthermore, be completely exhausted by his exertions. Think of the pains necessary to teach a child to stand, of the many effocts which it must make, and of the ease with which it is last stands, **unconscious of any effort**. For while secondary **automatic** acts are accomplished with comparatively little weariness - in this regard approaching the organic movements, or the original reflex movements - the conscious effort of the will soon produces exhaustion. A spinal cord without [...] memory would simply be an idiotic spinal cord. [...] It is impossible for an individual to realize how much he owes to its automatic agency until disease has impaired its functions. (Maudsley [*Physiology and pathology of the mind*] 1867: 69-70)

The next result is that *habit diminishes the conscious attention with which our acts are performed*. (James 1890: 113-114)

There's enough interesting material here to merit a comparison with Shklovsky.

> And so life is reckoned as nothing. **Habitualization devours** works, **clothes**, furniture, one's wife, and the fear of war. "If the whole complex lives of many people go on unconsciously, then such lives are as if they had never been." And **art exists that one may recover the sensation of life**; it exists to make one feel things, to make the stone *stony*. **The purpose of art is to impart the sensation of things as they are perceived and not as they are known.** The technique of art is to make objects "unfamiliar," to make forms difficult, to increase the difficulty and length of perception because the process of perception is an aesthetic end in itself and must be prolonged. *Art is a way of experiencing the artfulness of an object; the object is not important*. (Shklovsky 2006[1917]: 778)

How habitualization devouls clothes, specifically, is evident in Dumont's passage: "a garment, after having been worn a certain time, clings to the shape of the body better than when it was new". This, apparently, is bad. Yet when it comes to the aspect of *prolonging* the perception, there is a related idea in William James:

> Within the psychic life due to the cerebrum itself the same general distinction obtains, between considerations of the more immediate and considerations of the more remote. **In all ages the man whose determinations are swayed by reference to the most distant ends has been held to possess the highest intelligence**. The tramp who lives from hour to hour; the bohemian whose engagements are from day to day; the bachelor who builds but for a single life; the father who acts for another generation; the patriot who thinks of a whole community and many generations; and finally, the philosopher and saint whose cares are for humanity and for eternity, - these range themselves in an unbroken hierarchy, wherein ecah successive grade results from an increased manifestation of the special form of action by which the cerebral centers are distinguished from all below them. (James 1890: 23)

The distinction between "machine-like", automatic, immediate impulses and more highly intelligent action consist the length of the "loop-line". In this sense habitualized life is non-existent, even animalistic, while deautomatized life is intelligent, aesthetic.

> **After we see an object several times, we begin to recognize it**. The object is in front of us and we know about it, but we do not see it - hence we cannot say anything significant about it. **Art removes objects from the automatism of perception** in several ways. Here I want to illustrate a way used repeatedly by

> Leo Tolstoy, that writer who, for Merezhovsky at least, seems to present things as if he himself saw them, saw them in their entirety, and did not alter them.
> Tolstoy **makes the familiar seem strange** by not naming the familiar object. He describes an object as if he were seeing it for the first time, an event as if it were happening for the first time. In describing something he avoids accepted names of its parts and instead names corresponding parts of other objects. (Shklovsky 2006[1917]: 779)

Describing, instead of naming, is one means of estrangement (making strange).

> Tolstoy uses this technique of "defamiliarization" constantly. The narrator of "Kholstomer," for example, is a horse, and **it is the horse's point of view (rather than a person's) that makes the content of the story seem unfamiliar**. (Shklovsky 2006[1917]: 779)

Another way, which really amounts to the same thing, is to change the point of view. I say that it amounts to the same thing, as the horse is not supposed to know "the accepted names of its parts", whatever it may be (the institution of private property).

> Anyone who knows Tolstoy can find several hundred such passages in his work. His method of **seeing things out of their normal context** is also apparent in his last works. Tolstoy described the dogmas and rituals he attacked as if they were unfamiliar, **substituting everyday meanings for the customarily religious meanings** of the words common in church rituals. Many persons were painfully wounded; they considered it blasphemy to present as strange and monstrious what they accepted as sacred. (Shklovsky 2006[1917]: 781)

If that does not touch upon the "code selection" aspect, I don't know what does.

> Now, having explained the nature of this technique, let us try to determine the approximate limits of its application. I personally feel that **defamiliarization is found almost everywhere form is found**. In other words, the difference between Potebnya's point of view and ours is this: An image is not a permanent referent for those mutable complexities of life which are revealed through it; its purpose is not to make us perceive meaning, but to create a special perception of the object - *it creates a "vision" of the object instead of serving as a means for knowing it*. (Shklovsky 2006[1917]: 781)

But can't you know an object through a "vision" of it?

> We have supplied familiar English examples in place of Shklovsky's word-play. Shklovsky is saying that **we create words with no referents or with ambiguous referents in order to force attention to the objects represented by the similar-sounding words**. By making the reader go through the extra step of interpreting the nonsense word, the writer prevents an automatic response. A toad is a toad, but "tove" forces one to pause and think about the beast. (Shklovsky 2006[1917]: 782; translator's footnote no. 26)

Could this be the case with "tresses" in Powys's sonnet?

> And in my article on plot construction I write about defamiliarization in psychological parallelism. Here, then, I repeat that the perception of disharmony in a harmonious context is important in parallelism. The purpose of parallelism, like **the general purpose of imagery, is to transfer the usual perception of an object into the sphere of a new perception - that is, to make a unique semantic modification.** (Shklovsky 2006[1917]: 783)

This may go a long way towards clarifying whether deautomatization concerns perception or (re)presentation.

> In studying poetic speech in its phonetic and lexical structure as well as in its characteristic distribution of words and in the characteristic thought structures componded from the words, we find everywhere the artistic trademark - that is, we find **material obviously created to remove the automatism of perception**; the author's purpose is to create the vision which results from that deautomatized perception. A work is created "artistically" so that its **perception is impeded and the greatest possible effect is produced through the slowness of the perception**. As a result of this lingering, the object is perceived not in its extension in space, but, so to speak, in its continuity. Thus "poetic language" gives satisfaction. [...] The common archaisms of poetic language, the intricacy of the sweet new style [*dolce stil nuovo*], the obscure style of the language of Arnaut Daniel with the "roughened" [*harte*] forms *which make pronounciation difficult* - these are used in much the same way. (Shklovsky 2006[1917]: 783)

More of the same. Now to write my letter [*lugejakiri*] to Shklovsky.

6.3.3 The Philosophy of Style (2015-03-09 17:26)

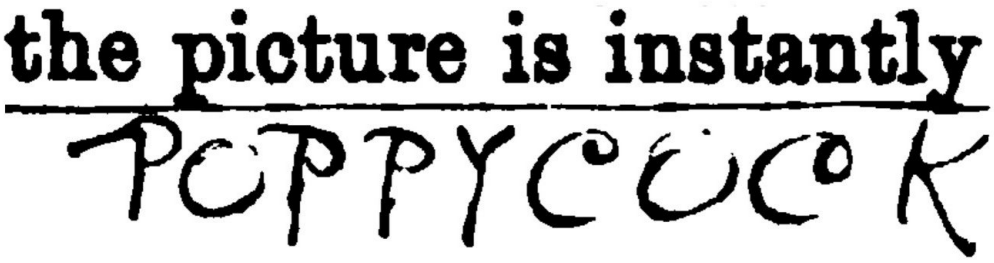

Spencer, Herbert 1892. *The Philosophy of Style; Together with an Essay on Style* by T. H. Wright. With introduction and notes by Fred N. Scott. Second Edition. Boston, Allyn and Bacon.

> Sterne's intended implication that a knowledge of the principles of reasoning neither makes, nor is essential to, a good reasoner, is doubtless true. Thus, too, it is with grammar. As Dr. Latham, condemning the usual school-drill in Lindley Murray, rightly remarks: - "Gross vulgarity is a fault to be prevented; but the proper prevention is to be got from habit - not rules." Similarly, **there can be little question that good composition is far less dependent upon acquaintance with its laws, than upon practice and natural aptitude**. A clear head, a quick imagination, and a sensitive ear, will go far towards making all rhetorical precepts needless. He who daily hears and reads well-framed sentences, will naturally more or less tend to use similar ones. (Spencer 1892: 1)

I tend to hold similar beliefs regarding language acquisition. We depart in that I believe that passive reception is not nearly as effective as constant practice - not only reading in English, for example, but also writing in it. These short remarks I have written to my compendium of quotes have gone a long way towards improving my syntax.

> Standing as isolated dogmas - as empirical generalizations, they are neither so clearly apprehended, nor so much respected, as they would be were they deduced from some simple first principle. We are told that "brevity is the soul of wit." We hear styles condemned as verbose or involved. Blair states that **every needless part of a sentence "interrupts the description and clogs the image**;" and again, that "long sentences fatigue the reader's attention." (Spencer 1892: 2)

This could very well be used as a counter-argument against Shklovsky's deautomatization. I now have a personal experience - I began reading *Blue Lard*, as recommended by Ü. P., but had to quit after a few pages because I found the style to be *too* deautomatized. Why should I read something that only gives me fatigue?

> *On seeking for some clue to the law underlying these current maxims, we may see shadowed forth in many of them, the importance of* ***economizing the reader's or hearer's attention****. To so present ideas that they may be apprehended with the least possible mental effort, is the desideratum towards which most of the rules above quoted point.* When we condemn **swriting that is wordy, or confused, or intricate** - when we praise this style as easy, and blame that as fatigue, we consciously or unconsciously assume this desideratum as our standard of judgment. Regarding **language as an apparatus of symbols for the conveyance of thought**, we may say that, as in a mechanical apparatus, the more simple and the better arranged its parts, the greater will be the effect produced. In either case, whatever force is absorbed by the machine is deduced from the result. **A reader or listener as at each moment but a limited amount of mental power available**. To recognize and interpret the symbols presented to him, requires part of this power; to arrange and combine the images suggested requires a further part; and only that part which remains can be used for realizing the thought conveyed. Hence, the more time and attention it takes to receive and understand each sentence, the less time and attention can be given to the contained idea; and the less vividly will that idea be conceived. (Spencer 1892: 3)

This is the first part of the first quote that Shklovsky uses in his "Art as Technique". The underlined part, that is.

> How truly **language must be regarded as a hindrance to thought**, the necessary instrument of it, we shall clearly perceive on remembering the comparative force with which simple ideas are communicated by ideas. **To say, "Leave the room," is less expressive than to point to the door**. Placing a finger on the lips is more forcible than whispering, "Do not speak." **No prase can convey the idea of surprise so vividly as opening the eyes and raising the eyebrows.** A shrug of the shoulders would lose much by translation into words. Again, it may be remarked that when oral language is employed, the strongest effects are produced by interjections, which condense entire sentences into syllables. And in other cases, where custom allows us to express thoughts by single words, as in *Beware*, *Heigho*, *Fudge*, much force would be lost by expanding them into specific propositions. *Hence, carrying out the metaphor that language is the vehicle of thought, there seems reason to think that in all cases the friction and inertia of the vehicle deduct from its efficiency; and that in composition, the chief, if not the sole thing to be done, is, to reduce this friction and inertia to the smallest possible amount*. Let us then inquire whether economy of the recipient's attention is not the secret of effect, alike in the right choice and collocation of words, in the best arrangement of clauses in a sentence, in the proper order of its principal and subordinate propositions, in the judicious use of simile, metaphor, and other figures of speech, and even in the rhythmic sequence of syllables. (Spencer 1892: 3-4)

This is the continuation of the first quote in Shklovsky. I was pleasantly surprised to find Spencer appraise nonverbal communication, but saddened a bit that this is exactly the part that Shklovsky chose to leave out and not deal with.

> This ingenious paradox rests upon an artificial distinction between language and other modes of expression. Language itself is but a system of verbal signs. Whan Spencer says is therefore virtually this: "Language is an inferior form of expression for ideas which are more easily expressed by other kinds of signs." Language in one sense is indeed a "hindrance to the expression of thought," and properly so; it forces vague and ill-defined thought back upon itself, compelling it to assume the organized form requisite to ordered verbal expression. (Spencer 1892: 4; Scott's note no. 1)

This makes me wonder if I could write my "reader's response to Shklovsky" into a veritable paper that deals, at least a little, with nonverbal communication. In any case it would appear that Spencer is not dealing with "The law of the economy of creative effort" as Shklovsky (2006[1917]: 777) claims, but with "Economy in the Use of Words" (as reads the title of the relevant subchapter).

> The creater forcibleness of Saxon English, or rather non-Latin English, first claims our attention. The several special reasons assignable for this may all be reduced to the general reason - economy. The most important of them is early association. A child's vocabulary is almost wholly Saxon. He says, *I have*, not *I possess - I wish*, not *I desire;* he does not *reflect*, he *thinks;* he does not beg for *amusement*, but for *play;* he calls things *nice* or *nasty*, not *pleasant* or *disagreeable*. **The synonyms which he learns in after years, never become so closely, so organically connected with the ideas signified, as do these original words used in childheed; and hence the association remains less strong**. But in what does a strong association between a word and an idea differ from a weak one? Simply in **the greater ease and rapidity of suggestive action**. It can be in nothing else. Both of two words, if they be strictly synonymous, eventually call up the same image. The expression - It is *acid*, must in the end give rise to the same thought as - It is *sour;* but because the term *acid* was learnt later in life, and has not been so often followed by the thought symbolized, it does not so readily arouse that thought as the term *sour*. If we remember **how slowly and with what labour the appropriate ideas follow unfamiliar words in another language**, and how increasing familiarity with such words brings greater rapidity and ease of comprehension; and if we consider that the same process must have gone on with the words of our mother tongue from childhood upwards, we shall clearly see that the earliest learnt and oftenest used words, will, other things equal, call up images with less loss of time and energy than their later learnt synonyms. (Spencer 1892: 5)

This could go well with Shklovsky's notes on the strangeness of foreign language, and of poetry written in another language. But it is also the case that association may work in such a way that - as is my case - if one reads technical (non-fiction) literature in another language, it will be easier to commence academic work in that language, rather in native tongue, which is used mostly for reading fiction, communicating with peers, and going about daily toil. The distinction between "natural language" and "technical language" is relevant here.

> If, as all know, it is tiresome to listen to an indistinct speaker, or read a badly-written manuscript, or read a badly-written manuscript; and if, as we cannot doubt, **the fatigue is a cumulative result of the attention needed** to catch successive syllables; it follows that attention is in such cases absordeb by each syllable. (Spencer 1892: 6)

For some reason it is sometimes the case that a neatly-written and argumentative text is more tiresome than one that is written as if spoken, and full of novel slang expressions.

> One qualification, however, must not be overlooked. A word which in itself embodies the most important part of the idea to be conveyed, especially when that idea is an emotional one, may often with advantage be a polysyllabic word. Thus it seems more forcible to say, "It is *magnificent*," than "It is *grand*." The word *vast* is not so powerful a one as *stupendous*. Calling a thing *nasty* is not so effective as calling it *disgusting*. (Spencer 1892: 6)

A very interesting addition to the topic of the emotive function of language. But I wonder why that is - could it be that the greater amount of syllables allows for greater emotional impact in the process of pronounciation? Oh, "A further cause may be that a word of several syllables admits of more emphatic articulation" (*ibid*, 6).

> Once more, that frequent cause of strength in Saxon and other primitive words - their imitative character, may be similarly resolved into the more general cause. Both those directly imitative, as *splash*, *bang*, *whiz*, *roar*, **&c.**, and those analogically imitative, as *rough*, *smooth*, *keen*, *blunt*, *thin*, *hard*, *crag*, &c., have a greater or less likeness to the things symbolized; and **by making on the senses impressions allied to the ideas to be called up, they save part of the effort needed to call up such ideas, and leave more attention for the ideas themselves**. (Spencer 1892: 7)

This problem is at the center of Shklovsky's polemic: when calling up ideas is easy (takes little effort), then the words themselves are not perceived, but recognized. In poetry (and by proxy, all art), attention should be paid to the words themselves, rather than what they symbolize - or at least that's the argument. What I find faulty here is captured best in Spencer's phrasing: when most of the effort goes into calling up the ideas that words symbolize (if they symbolize ideas at all), very little attention is left for the ideas themselves. In this sense it could be said that the ideal poetry of the formalists (e.g. zaum) is not trans-sense or supra-thought, but thought-less (in Estonian, *mõttetu*).

> The economy of the recipient's mental energy, into which are thus resolvable the several causes of the strength of Saxon English, may equally be traced in **the superiority of specific over generic words**. That **concrete terms produce more vivid impressions than abstract ones**, and should, when possible, be used instead, is a thorough maxim of composition. As Dr. Campbell says, "The more general the terms are, the picture is the fainter; the more special they are, 'tis the brighter." We should avoid such sentences as: - "In proportion as the manners, customs, and amusements of a nation are cruel and barbarous, the regulations of their penal code will be severe." And in place of it we should write: - "In proportion as men delight in battles, bull-fights, and combats of gladiators, will they punish by hanging, burning, and the rack." (Spencer 1892: 7-8)

So this is what people mean when they complain that "legalese", e.g. the language of legal documents, is increasingly vague and demanding (the reader should have a degree in law in order to understand it). It is indeed the case that legal documents contain more abstract terms and "pushing the referent further" by means like "(a) In General. - Notwithstanding any other provision of law limiting the assistance to be provided under this section, beginning on the date following the date of completion of the assessment required by subsection (b)" (S.2277).

> This superiority of specific expressions is clearly due to **a saving of the effort required to translate words into thoughts**. As we do not think in generals but in particulars - as, whenever any class of things is referred to, we represent it to ourselves by calling to mind individual members of it; it follows that **when an abstract word is used, the hearer or reader has to choose from his stock of images, one or more, by which he may figure to himself the genus mentioned**. In doing this, some delay must arise - some force be expended; and if, by employing a specific term, an appropriate image can be at once suggested, an economy is achieved, and a more vivid impression produced. (Spencer 1892: 8)

That's an interesting use of the concept of translation. More importantly, the selection of suitable images to interpret an abstract word is relevant for the discussion of images in Sklovsky.

> As in a narrative, **the events should be stated in such sequence that the mind may not have to go backwards and forwards in order to rightly connect them**; as in a group of sentences, the arrangement should be such, that each of them may be understood as it comes, without waiting for subsequent ones; so in every sentence, the sequence of words should be that which suggests the constituents of the thought in the order most convenient for the building up that thought. (Spencer 1892: 9)

But according to the Russian formalists, forcing the mind to go backwards and forwards is exactly the point of poetry understood as dynamic speech constructions (e.g. demonstrating qualities of retention as well as protention).

Wright, T. H. 1892. Appendix: The Sound-Element in Verse. In: *The Philosophy of Style; Together with an Essay on Style* by T. H. Wright. With introduction and notes by Fred N. Scott. Second Edition. Boston, Allyn and Bacon, 61-63.

> This gratification (*i.e.* that produced byt he mere sound of verse) such as it is, is of an entirely positive kind, acting directly on the sense. It would not have occurred to me that there could be a doubt about this,

> had not Mr. Spencer, in his essay on the 'Philosophy of Style,' taken another view. He ingeniously refers forcible style to economy of the reader's or hearer's attention, and makes out his point very successfully in many particulars; but he seems to me quite to fail in his attempt to bring the effect of rhythmical structure in verse under the same rule. He says, 'If, as we have seen, there is an expenditure of mental energy in the mere act of listening to verbal articulations, or in that silent repetition of them which goes in in reading - if the perceptive faculties must be in active exercise to identify every syllable - then any mode of combining words as to present a regular recurrence of certain traits which the mind can anticipate, will diminish that strain upon the attention required by the total irregularity of prose. *Just as the body, in receiving a series of varying concussions, must keep the muscles ready to meet the most violent of them, as not knowing when such may come; so the mind, in receiving unarranged articulations, must keep its perceptives active enough to recognize the least easily caught sounds. And as, if the concussions recur in a definite order, the body may husband its forces by adjusting the resistance needful for each concussion; so, if the syllable be rhythmically arranged, the mind may economize its energies by anticipating the attention required for each syllable.* (Wright 1892: 61)

The underlined part is the one that Shklovsky quotes in "Art as Technique" and erroneously attributes to Herbert Spencer. This is actually the appendix, first published as: *Wright, T. H. 1877. Style.* Macmillan's Magazine *37: 78-84.*

> "There is surely a confusion here between the intellect and the ear, and between two distinct meanings of perception, namely, **the *recognition* of a syllable as a known word or part of a known word, and the mere *hearing* of it as part of a series of accented and unaccented sounds**. The 'least easily caught sounds' are those which, from softness or **indistinctness**, it is *hardest to recognize* as known words or parts of known words; but these are no less easily and completely *heard* as belonging to the regular series of alternating sounds than the louder accented constituents of the series. As regards the mere act of *hearing*, the perception of the series is an affection which would be as easily produced by nonsense-syllables arranged in the same rhythm: and as for attention, not *less* but *more* of it would seem to be involved in the case of a regular accented series than in prose. (Wright 1892: 62)

On the surface, this sounds a lot like the topic Shklovsky is actually discussing, but since I'm not a linguist I can't yet make heads or tails of it. I can only guess that the problem here is similar to the one pointed out by Shklovsky's critics: that the distinction the process of perception itself and the mode of presentation of that perception is not clear enough.

> For against the supposition that the ear is relieved at alternate instants from the strain of its expectant attitude, through foreknowledge of the place of the louder syllables, we must set the fact that in verse it is actively on the watch, and notices with positive satisfaction the rhythmical succession *as such;* while **in an irregular series it is not the least on the watch for the purely *sound*-qualities of what is going on, but acts as the uninterested and passive conductor of symbols to the mind**. The intellectual *recognition* of the sounds, on the other hand, as known words or parts of known words, is in no way facilitated by their rhythmical succession. There are as many comparatively loud and distinct syllables, and as many comparatively faint and indistinct ones, in a paragraph of prose as in an equally long paragraph of verse: and the sum of mental energy required to identify them is equal in the two cases. The fact that in the verse the *ear* is aware beforehand at what instant the louder and fainter syllables are coming cannot relieve the *intellect* of its labour of recognition; for difficulty or ease of recognition is simply a function of the distinctness with which the syllable is heard when it comes, and of nothing else. (Wright 1892: 62)

It sounds like Wright *did indeed* distinguish between the "practical" and "poetic" use of language. **Bingo?**

Lewes, George Henry 1901. *The principles of success in literature*. Edited by WM. Dallam Armes. Boston: Allyn and Bacon.

> What is the first object of a machine? Effective work - *vis viva* [living force]. **Every means by which friction can be reduced, and the force thus economised be rendered available, necessarily solicits the constructor's care**. He seeks as far as possible to liberate the motion which is absorbed in the working of the machine, and to use it as *vis viva*. He knows that every superfluous detail, every retarding influence, is at the cost of so much power, and is a mechanical defect though it may perhaps be an aesthetic beauty or a practical convenience. He may retain it because of the beauty, because of the convenience, but he knows the price of effective power at which it is obtained. (Lewes 1901: 165)

Again, Shklovsky turns all this upside down, and studies how the constructor takes care to create friction and reduce "practical convenience".

> And thus it stands with Style. The first object of a writer is **effective expression, the power of communicating distinct thoughts and emotional suggestions**. He has to overcome **the friction of ignorance and preoccupation**. He has to arrest a wandering attention, and to clear away the misconceptions which cling around verbal symbols. (Lewes 1901: 166)

In "Art as Technique" the point seems to be exactly to create "the friction of ignorance" by not naming the things by their correct names, or from an animal's point of view. It is wilful ignorance that acts in that technique.

> Words are not like iron and wood, coal and water, invariable in their properties, calculable in their effects. They are mutable in their powers, deriving force and subtle variations of force from very trifling changes of position; **coloring and colored by the words which precede and succeed**; significant or insignificant from the powers of rhythm and cadence. (Lewes 1901: 166)

This, I imagine, some formalists (like Tynianov) might actually like. Cf. words as chameleons.

> Economy dictates that the **meaning should be presented in a form which claims the least possible attention to itself as form, unless when that form is part of the writer's object, and when the simple thought is less important than the manner of presenting it**. And even when the manner is playful or impassioned, the law of Economy still presides, and insists on the rejection of whatever is superfluous. (Lewes 1901: 167-168)

Bingo! Shklovsky's very idea, captured decades before he set it to paper.

> The reader's pleasure must not be forgotten; and he cannot be pleased by a style which always leaps and never flows. A harsh, abrupt, and dislocated manner irritates and perplexes him by its sudden jerks. (Lewes 1901: 172)

This was me, attempting to read *Blue Lard*.

> But Style appeals to the emotions as well as to the intellect, and the arrangement of words and sentences which will be the most economical may not be the most musical, and the most musical may not be the most pleasurably effective. For Climax and Variety it may be necessary to sacrifice something of rapid intelligibility; hence involutions, antitheses, and suspensions, which disturb the most orderly arrangement, may yet, in virtue of their own subtle influences, be counted as improvements on that arrangement. (Lewes 1901: 189)

This is the passage quoted in the footnote in Spencer's essay, by F. N. Scott, that sent me on an excursion to this book.

Clay, Edmund R. 1882. *The Alternative: A Study in Psychology*. London: MacMillan and Co.

> According to the primary meaning of the word *perceive*, one perceives not only when he sees, hears, smells, tastes, and undergoes tactile consciousness, but also **when he imagines, remembers, conceives, judges, apprehends** danger in an emotion of fear or sacredness in one of reverence. According to this signification and the corresponding one of the cognate term, perception, the latter denotes **the affectation of mind that is correlated to objectivity, - the mind's embrace of an object**. Philosophers have in modern times assigned a narrower signification to the term, perception. Convenience demands another alteration of its meaning, opposing it, as I shall presently explain, to what Leibnitz terms apperception. Accordingly, stripping the word *discernment* of its connotation of contrast, I assign to it the meaning originally annexed to the term, perception. Discernment and objectivity are correlatives, and perception is a species of discernment. This arrangement is facilitated by the fact that the term, discrimination, has been a synonym of, and can do duty for, the term discernment. (Clay 1882: 19)

In short, even imagination and remembering involve perception, or, to be precise, *discernment*.

> **Self-consciousness is the objectivity of an individual to himself**. It is therefore a mistake to oppose subjective consciousness to objectivity: it is a species of objectivity. **Objectivity is either subjective or non-subjective; in other words, objects are either *subjective* or *non-subjective***. What has been accounted opposition of subjective and objective consciousness is really opposition of subjective and non-subjective objectivity. Every normal discernment of which the object comprises all that is objective at any one instant is discernment of a subjective *and* a non-subjective object, the former comprising what is given as self or the Ego and its appurtenances or modifications, the latter the not-self, the non-moi, the non-Ego. Such a discernment, accordingly, consists of two constituents, one known as self-consciousness, and by Leibnitz more conventiently termed Apperception, the other what refers to the opposed object. The constituent that refers to self and its modifications I term *apperception*, and the other, *perception*. It is now obvious that I am conservative as regards the meaning of the term, perception, and that my innovation affects only the import of the term, discernment. (Clay 1882: 21-22)

This distinction may go a long way towards drawing distinctions in relation with autocommunication and private signs.

> Subjective objectivity includes the body of the subject and certain of its states and changes. In every normal discernment embracing all that is at the time objective, the subject apperceives his body. In sense-perception he apperceives the perceiving organ, *e.g.* in seeing he apperceives the eyes. **We apperceive the expression of our faces, the attitudes and motions of our bodies**. (Clay 1882: 24)

What I have naively termed "nonverbal self-communication" is accounted for here by the term *apperception*.

> **We see in others, and they see in us, signs that are given as signs of emotion, when the putative subject is ignorant that he is undergoing the emotion ascribed to him. How often does resentment shoot its arrows at us when the subject believes himself not only to be free from anger but to be actuated by regard for our interest or by pious zeal**. We frequently discern emotion in ourselves which is given as having had a latent beginning and growth. People of conduct are led by their vigilance to the discovery of kinds of emotions that never manifest themselves in vulgar experience. It achieves what is known in mystical language as discernment of spirits. The discovery penetrates even to emotions, which, when discerned, are found to be the conscious sides - the faces or appearances - of states of the heart that are moulds of emotion, states of which "mood" is the common name. For example, one comes to detect an emotion that signifies a tendency to anger at a time when the heart is altogether free from anger, - nay is disposed to mirth, although with a tincture of irony. Or one may detect an emotion significant of a mood that is a mould of low and trivial sentiment. The discerned events are given as being emotions, - emotions that existed antecedently to, as well as at the time of, the discovery. If the datum be true, if the events be indeed what they seem to be, are they not Consciousness of which the subject is ignorant? (Clay 1882: 26-27)

The first part concerns what I have labelled "nonverbal ethics" - e.g. others are able to perceive our emotions better than we able to apperceive them (we feel, but do not see, the action of our facial muscles), but when they report on our expression and thus our emotions, the result may be that *resentment shoots its arrows at us*. Anger disposed to mirth with a tincture of irony concerns one of the more complicated problems in the psychology of emotion - the so-called "blends". The author aptly distinguishes emotion from mood by the latter having "a latent beginning and growth", e.g. duration. For my study on "facecrime", I can take away from this that I should not be so interested in the emotive function - which is an intentional expression of emotions - but rather in expressions of emotion that the subject is ignorant of.

> The innovation exposes a genus hithero unknown, and is innocent of any greater infringement than the transfer of a name from a species to its genus. I was shut in to the alternative of inventing for the genus a new name or transferring to it that of one of its species. **The aversion of the mind to new names I deem a sufficient apology for my choice**. It was impossible to avoid a shock to mental habit. I trust it wll be found that I have avoided the greater violence. (Clay 1882: 28)

I feel ill at ease with *concourse*, which now seems like an unpromising candidate for naming *body language in literature*.

> I have now to explain what I understand by the terms *distinctness* and *indistinctness*. They denote undefinable attributes of objects. **When a tree is an object of visual perception and attention it is a distinct object, and its qualities, *e.g.* its solidity, colour, form, etc., are indistinct objects**. **When a grove is an object of visual perception and attention it is a distinct object, and those of its trees that are nearest to the centre of the field of vision may, if not too remote, be distinct objects**. In the second case, the trees near to the circumference of the vision may be indistinction. The qualities of a tree that is an indistinct object are more indistinct than those of a tree that is distinct. Of distinct objects those that are objects of attention are more distinct than those that are not. Thus we see that there are degrees of distinctness and of indistinctness. It is essential to the object of attention to be distinct, but objects of inattentive discernment are not necessarily indistinct. (Clay 1882: 30-31)

This is eerily reminiscent of Michael Polanyi's distinction between focal and subsidiary awareness.

> Indistinctness supposes objectivity. What is not an object cannot be indistinct.
> There are two well-marked degrees of indistinctness, viz., that which does and that which does not, exclude knowledge of the indistinct object. **The indistinctness of normal inchoate consciousness, *e.g.* the ignored light, is an example of indistinctess that excludes knowledge of the object. Let indistinctness of this degree be distinguished as *abditive*. The indistinctness of objects near the circumference of the field of vision is an example of the kind that does not exclude knowledge. Let it be distinguished as *inabditive*.**
> Distinctness graduates, through instances, into inabditive indistinctness, and the latter into abditive indistinctness, as neighbour colours of the rainbow graduate one into the other, equally excluding a detection of boundary and doubt of the existence of specific difference. For example, the graduation excludes the possibility of ascertaining a minimum of distance from the centre of the field of vision beyond which a thing that, within the distance, would be distinct, is indistinct. (Clay 1882: 31)

Thus, the indistinctness of something in the centre of the field of vision is *abditive*, while the indistinctness of something on the edge of the field of vision is *inabditive*. We do not notice the minimum light reaching our eyes when we close our eyes, and thus have no knowledge of it; while we do notice things in our peripheral vision about which, although they are indistinct, we can still have knowledge.

> In order to explain what is denoted by the term, Knowledge, I must take a liberty with the term, ***thesis***, assigning to it a partially new meaning. I trust that the importance of the new signification, to which no other known term is, by its connotation, so well adapted, will be found a sufficient apology. **I employ the term, thesis, as denoting a thing which, when objective, is verbally expressible by a proposition and not otherwise**. (Clay 1882: 32)

Not sure if this would help be define *thesis* for my own experiment with quasi-Peircean trichotomy borrowed from Santaella Braga. I think I've had enough of this excursion.

6.3.4 Two papers on facecrime (2015-03-24 18:49)

Haywood, Ian 1988. Facecrime: George Orwell and the physiognomy of politics. *Textual Practice* 2(3): 345-366.

> 'Rebellion meant a look in the eyes.' Winston Smith's description of **the mode in which political opposition to the state commences** in *Nineteen Eighty-Four* has **bathetic power**. The significance of the communication (rebellion) arises from **a minute physical gesture** ('a look in the eyes'). That disparity attests to **the repressive watchfulness of state surveillance techniques**. Big Brother's ubiquitous, public stare forces a fleeting, furtive challenge. In order to be a rebel, one must be able both to transmit and to receive the necessary information in **a unique moment of private exchange, a flash of intelligence**. **The reading of faces is a political act**. Yet Winston's words do not identify the exact nature of that 'look'. Despite his experiences with Julia and O'Brien, Winston cannot say what **a rebellious face** looks like; he cannot categorize the all-important signal transmitted from one pair of eyes to another. Like O'Brien's 'equivocal glance' in the Hate Session, **the 'look in the eyes' has a tenuous status, hovering on the borders of knowledge and mystery.** On this unstable sign rests the instability of Winston's rebellion. The reliability of physiognomical information is therefore crucial for Winston. But it is also crucial for **the state, which studies faces for evidence of unorthodox expressions** (facecrime). These are dilemmas inside the

novel, to which we shall be returning. But the problem does not end there. The critic outside the text must also participate in the struggle to stabilize the sign. The value of the political vision in the novel rests heavily on **the intense physiognomic activity that occurs**. (Haywood 1988: 345)

- Nonverbal behaviour is a **mode** of political opposition to the state.
- *Bathetic* means "producing an unintentional effect of anticlimax". Bathetic is different from pathetic, and was coined in 1834 to characerize *bathos*, "an effect of anticlimax created by an unintentional lapse in mood from the sublime to the trivial or ridiculous".
- The "minuteness" in "a minute physical gesture" is notable, as it relates to the "effervescence" of O'Brien's brief glance, as well as to the whole idea of facecrime in general - that it cam be something very small and unnoticeable.
- "Repressive watchfulness" is what produces the majority of dysphoria in *1984*.
- "A unique moment of private exchange, a flash of intelligence" is what Fiordo terms **hypersemiotic communication**.
- The possibility of nonverbal communication becoming political is exactly what I want to get at.
- I don't think there is such a thing as "a rebellious face". Rather, it is a rebellious nonverbal act. Mrs Parsons performs a facecrime by displaying fear when her child shoots Winston at the back of the head with a catapult.
- It would do well to peel away some mystery from the tenuousness of facecrime.
- Too bad that not much is told about studying faces for evidence of unorthodox expressions other than from Winston's own point of view, which more often than not is pure speculation.

The definition of physiognomy is 'equivocal'. It refers to the discipline or skill of interpreting faces and expressions as keys to personality. **The word also means the countenance itself, the object of interpretation**. This duality is often ignored, and the 'reading' is collapsed into the 'text'. **A description of a face will strive to seem objective, masking the assumptions that must be made before expressions on the surface of a body can be allowed to correspond to emotions and qualities on the inside**. For instance, to say a person has an 'innocent' face or a 'naïve' expression betrays many cultural presuppositions. Physiognomy as a science assumes that **facial signifiers are causally related to the underlying signifieds of personality**. The interpretative movement is from surface to core, but never back to the conditions of interpreting. (Haywood 1988: 345-346)

- "Physiognomy" is an archaic term, though. As far as I know it went out of style around WWII, perhaps even sooner. "Countenance", for example, is a 19th century term if there ever was one.
- Assumptions about nonverbal signs are exactly what I'm studying. These assumptions are exactly what should be at the center of focus in a cultural-semiotic approach to nonverbal communication.
- Are facial expressions about personality? That sounds like an attribution error. To my knowledge facial expressions are not as "equivocal" as this kind of physiognomy makes them out to be.

Physiognomy has an ancient pedigree. The first treatise was written by Aristotle. Appropriately, he was one of its first victims. In an incident recalled by Parson Adams in Fielding's *Joseph Andrews*, a physiognomist named Zopyrus declared that **Aristetle's countenance revealed him to be a rogue**. Public opinion was outraged, but **Aristotle confessed he did in fact have many insalubrious propensities, and only his**

> **self-control had prevented people realizing this**. In Orwellian terms, his facecrime had not been detected. Aristotle's unmasking exposed a fractuce in the procedure at its inception. On the one hand the body is the mirror of the soul: one's expressions are formed involuntarily according to what type of a person one is. One's face therefore will show certain 'tell-tale' signs. **The logical conclusion of such a deterministic creed is cataloguing, classifying, and stereotyping, all of which involve grave moral problems**. On the other hand, **one can exert at least some control over one's features**, loosening the tie of signifier to signified, and forcing physiognomy to yield only partial knowledge, blocking its dehumanizing potential. Both camps celebrate the special function of the face as the site of the production and exchange of meaning. The disagreement is not about theory (faces can be read) but about the degree of usefulness: **a social issue**. (Haywood 1988: 346)

- "Physiognomy" is an archaic term, though. As far as I know it went out of style around WWII, perhaps even sooner. "Countenance", for example, is a 19th century term if there ever was one.
- Assumptions about nonverbal signs are exactly what I'm studying. These assumptions are exactly what should be at the center of focus in a cultural-semiotic approach to nonverbal communication.
- Are facial expressions about personality? That sounds like an attribution error. To my knowledge facial expressions are not as "equivocal" as this kind of physiognomy makes them out to be.

> For art, however, the problem is also an aesthetic one. Realism may aim to avoid stereotyping; the use of conventions and types may be the most readily available vocabulary. **Art has been intimately involved in studying and fixing kinds of facial expression**. One of the most famous exponents is Hogarth, the eighteenth-century satirical engraver and artist. His work contributes to the great age of physiognomy in Europe: the period stretching from Charles Le Brun's *Method for Drawing the Emotions* (1696) and *Expression of the Passions* (1698) through Johann Lavater's *The Art of Understanding People* (1772) to Charles Darwin's *The Expression of the Emotions in Man and Animals* (1872), by which time **physiognomy was firmly established in the craft of the realistic novel.** (Haywood 1988: 346)

Another score for cultural semiotics - that art and literature are heavily involved with nonverbal sign systems, their study and development.

> As much as Hogarth deployed physiognomy in his prints, he needed a much more extensive visual vocabulary to perform his satirical attacks. Hogarth noted, for instance, that **a grave expression does not tell the observer whether the cause of the expression is a trivial or important matter**. (Haywood 1988: 346)

That's because the object of emotion (the so-called stimuli) is subjective.

> Roland Barthes was one of the first theorists to attack the idea that a photograph is a 'message without cade' - pure denotation with no connotation. To put it another way, there is no text without interpretation. To believet here can be is to endorse the nineteenth-century illusion that a photograph is an unmediated copy of the real world, in which signifier and signified are fused. Yet **most subsequent critical approaches still employ referentiality**, a movement from the 'surface' of the photograph to something behind or beneath it. **Even semiotics and structuralism suffer from this essentialism, or what Derrida called the 'metaphysics of presence'**. For Barthes, 'all images are polysemous' and made up of a 'floating chain' of signifieds which cannot be fixed. (Haywood 1988: 148)

But referentiality is not only deictic, pointing to something in the *hic et nunc*. Remember relayed or displaced speech - discourse about something that isn't here or doesn't exist at all. That is why Jakobson's referential function is equivalent to the ideational (cognitive) function of symbols, not some sort of "reality" function.

> So **the self-conscious foregrounding of vagueness and uncertainty, of 'unstable signs'**, may seem to avoid the dangers of loading physiognomy with objective political significance. But the absent information is still a problem. Orwell wants us to believe the 'candour and ferocity' are actually contained in the face. Without any evidence for this, there is the danger of the militiaman becoming a mere extension of Orwell's consciousness, despite his ostensible function as 'the flower of the European working class'. Yet **to specify actual facial detail might particularize at the expense of typicality**. The memory of the face of the unknown soldier is nothing less than the objective correlative of the whole war. When Orwell recalls the face - 'oh, how vividly!' - 'the complex side-issues of the war seem to fade away and I see clearly that there was at any rate no doubt as to who was in the right'. The face is 'a sort of visual reminder of what the war was really about'. These are remarkable statements. Despite the pointers to perspicuity ('vividly', 'see clearly'), **the man's face is a blank, a featureless cipher**, which calls into question Orwell's reduction of 'complex side-issues' into impressionistic, firsthand experience which will yield instinctive political wisdom. (Haywood 1988: 351)

The problematic of ambiguous description has deeper corollaries. Ambiguity is in some cases practical.

> Nowhere is the danger of this approach more apparent than in his physiognomizing of **Big Brother's real-life counterparts Stalin and Hitler**. The problem is not in his professed admiration for them, but in the complexion of that admiration. Stalin receives brief treatment in a review written in 1938, where Orwell notes that 'Stalin, at any rate on the cinematograph, has a likeable face.' This is too cursory to be taken very seriously, and in any case Orwell adds: 'Al Capone wsa the best of husbands and fathers.' Still, one might carp at the value of divorcing Stalin's likeable' countenance from political context. The physiognomy of Hitler si much more substantial. Orwell wrote a review of Hurst and Blackett's edition of *Mein Kampf* in 1940. The review begins dismissively. The book is merely the 'fixed version of a monomaniac' who strives to create **a 'horrible brainless empire'**. Then Orwell changes tack, confessing: 'I have never been able to dislike Hitler.' There is something 'deeply appealing about him', though Orwell would 'kill him if I could get within reach of him'. Note the opposition between the personal and the political. (Haywood 1988: 353)

"A horrible brainless empire" could equally well describe the political regime of *1984*. Also, note that Big Brother is also equally likeable and despicable, and Winston's feelings towards him do fluctuate along said lines.

> Goldstein's heretical writings describe the theoretical rationale behind the enigmatic machinery of conditioning. The effect 'B.B.' has on people can be stated, but its confirmation, its actual performance, can only be witnessed in the 'plot' of the novel, the world of Winston's empirical experience, the world of aesthetic writing (Goldstein's manual has been criticized as a non-literary intrusion into the naturalism of the rest of the novel) and of dangerously uncertain signs. It is in the 'real' world of the novel that B.B's ability to 'focus' contradictory emotions must prove itself.
>
> An initial problem is that Winston is not meant to register a typical response to B.B. **Winston's consciousness, which filters the action of the novel, is seditious precisely because it is aware of the ways in which it is being manipulated**. Winston can think on a conceptual, theoretical level, though he cannot achieve the systematic overview of Goldstein's manual. Winston's insights are constantly compromised by his experience, which paradoxically may lend those insights greater authority. In order to be able to resist thought control, Winston must be able to understand it, to know what the orthodox response to B.B.'s face ought to be. **He must look at the face as a site of political struggle**. (Haywood 1988: 354-355)

This is why *1984* is such an interesting case - facecrime is not only present, and active, but it is conceptualized, given a name and a definition.

> Without its famous caption, we first see simply a man's face on a large poster tacked to the wall in Winston's block of flats: 'the face of a man of about forty-five, with a heavy black moustache and ruggedly

> handsome features' (p. 5). As Alexander Dallin has observed, **there is 'vagueness' and 'uncertainty' in this physiognomy**. B.B. is 'about' 45, and **There is little to define 'ruggedly handsome'**, the only specific feature being a moustache (the latter detail has been enough for many readers to find the lurking image of Stalin, Kitchener, etc.). 'Handsome' is surely a subjective response, though Winston is probably meant to be registering the consensus view. (Haywood 1988: 355)

In other words, this "ruggedly handsome" is a perfect example of what I call an ambiguous description. What makes it ambiguous is that it is a Third - a final interpretant - lacking the possibility of various other qualities being affirmed in concrete details. E.g. it is a general symbol rather than a particular index.

> The next **physiognomical detail** introduces the possibility of 'fear': 'It was one of those pictures which are so contrived that the eyes follow you about when you move' (p. 5). The appeal is to a familiar notion of optical illusion which does not have to be explained further. The importanct point is that 'contrived' alerts us to the fact that **this is not an 'unmediated' reproduction of a 'real' face but a construction, a play of signs**. The next sentence introduces the caption 'BIG BROTHER IS WATCHING YOU', which seems to follow naturally, when in fact an illusory 'following' movement of the eyes is being invested with **purposive intent: 'watching'**. The caption has given the face identity: a name (more on this later) and a mind - a 'depth' behind the image. This naturalizing continues when Winston looks at another poster and 'the dark eyes looked deep into Winston's own' (p. 6). There is depth on both sides but the power of penetration is B.B.'s. The interaction has the aesthetic appeal of mystery, a considerable elaboration from the mere visual trickery of magnetic movement of the eyes, or the sinister state surveillance of ubiquitous 'watching'. 'Deep' suggests an enigmatic, irrational relationship, which may or may not be typical, and may or may not be reducible to politics. (Haywood 1988: 355)

This is where Ron Scollon's (1998) Goffmanian terms "watch" and "view-sign" would become useful.

> State scrutiny, personal paranoia, orthodoxy becoming instinct. **Exactly how this watch on deviant signs is maintained is not explained by the manual**, despite the mobilization of armies of professionals, including Swiftian scientists: 'The scientist of to-day is … a mixture of psychologist and inquisitor, studying with real ordinary minuteness the meaning of facial expressions, gestures, and tones of voice' (p. 156). The reason why the scientist has turned state physiognomer is ironically because thoughts cannot be read but only deduced. That leaves open the possibility that **orthodox responses can be faked, and that is precisely the unstable space that Winston occupies**. His facial expressions still remain partly under his control. (Haywood 1988: 358)

This is only slightly disappointing. Winston's own conscious reflections on the topic kind of make up for it and allow for a more general type of speculative theorizing. For example, "unstable space" is a deduction - Orwell, to my knowledge, didn't use these kinds of spatial metaphors.

> The totalitarian logic seems coherent, until we examine it with 'minuteness'. The intention of the state is **to ossify facial expression**: there must be only one sign for the ever-narrowing range of signifieds. Connotation must become denotation. But we are not told how Party members are trained in 'wearing' the 'proper' expression. In the example Winston cites, one must look 'credulous', as if this will mean the same configuration on the face of each comrade. It is also difficult to know how one can mentally police an 'unconscious look', which by definition is involuntary. Presumably facecrime is there to deter, but that exposes the precariousness of the process. If conformity has to be coerced, it is not the 'instinct' the Party requires, and it remains a mere surface, the core untouched. This ambiguity is most strikingly demonstrated during the Hate Sessions. Winston 'could not help sharing in the general delirium': 'Of course he chanted with the rest: it was impossible to do otherwise. To dissemble your feelings, to control your face, to do what everyone else was doing, was an instinctive reaction' (p. 17). 'Dissemble' and

> ’control’ are at odds with ’instinctive’. The use of the generic ’your’ indicates that the description applies to the ’general delirium’, which surely is not meant to be seen (by the state, or us) as mass dissimulation. On the treshold of his journey to Room 101, Winston decides that to be successfully loyal
>
> > mere control of the features was not enough. For the first time he perceived that if you want to keep a secret you must also hide it from yourself. You must know all the while that it is there, but until it is needed youm ust never let it emerge into your consciousness in any shape that could be given a name. (pp. 225-6)

The irony here is that **this paradoxical logic has all the trappings of doublething**, to which Winston is still resistant. (Haywood 1988: 359)

Yup, the logic behind facecrime is indeed murky. An analogy with doublethink is certainly possible, but one would need to add a new term to newspeak - *doubleact* (but adding words is contrary to the idea of newspeak, which is to subtract words). Actually, no, it’s a pretty huge assumption that "facecrime is there to deter".

> It is worth noting that **Winston’s role as surrogate narrator of the novel** requires him to provide physiognomical details about most characters. There is no space here to look at all the instances, though they are uniformly interesting because all have political ramifications. The faces of O’Brien and Julia warrant most discussion, and I shall be focusing on them shortly. (Haywood 1988: 360)

I suspect that he is a "surrogate narrator" because the whole novel was first intended as a diary, a la Zamjatin’s *We*, but proved more productive if the diary were something extraneous.

> ’Orthodoxy is unconsciousness.’ The mind is a non-state, a vacuum, no longer occupied by thought. The problem for the state is that it has not yet abolished expression, which constantly promises to refer to the meaning ’behind it’. (Haywood 1988: 360)

Is this not a characterization of a "horrible brainless empire"?

> The excitement of make-up is not its ability to enhance but its ability to conceal. Winston is lured to the subversive potential of a ’mask’, the falsification, the fabrication, of appearance in **a regulated world**. (Haywood 1988: 360)

That is also the lure of facecrime, for me, as understanding the nature of nonverbal surveillance may prove to unravel ways to conceal dissidence.

> The reaching of physiognomy into the realm of the irrational is nowhere more advanced than in the contact Winston makes with Julia and O’Brien. Both relationships commence with highly charged, mysterious glances. **In both cases Winston is certain there has been an almost telepathic communication**. In both cases he misreads what is ’written’ on the other’s face. His physiognomical powers are finely tuned enough to mark Julia and O’Brien out as special, but his interpretations are also fatally compromised. (Haywood 1988: 361)

I knew that O’Brien’s glance could readily be approached with Fiordo’s "hypersemiotics", but I’ll try to keep in mind that the same can be done with Julia.

> With hindsight we know that O’Brien is faking this look - a very remarkable skill which must lead some readers to disregard the ’flash of intelligence’ as mystery-mongering. (Haywood 1988: 363)

I don’t think it was "faked". The concept of "doubleact" would come handy for explaining it. I have a theory that O’Brien was there during the Hate Session that time exactly because of Winston, because Winston remarkde that he has seen O’Brien only half a dozen times in just as many years. O’Brien is Thought Police. His "flash of intelligence" may have been intentional, but there was nothing "fake" about it, for it inspired Winston to write his diary. Perhaps that was the goal all along - to give a "go ahead" for making his thoughtcrime manifest.

> Orwell believed Zamyatin’s *We* was superior to Huxley’s *Brave New World* because of *We*’s ’intuitive grasp of the irrational side of totalitarianism - human sacrifice, cruelty as an end in itself, the worship of a Leader who is created with divine attributes’. See review of *We* published in *Tribune*, 4 January 1946; *CEJL*, 2, pp. 72-5, 75. (Haywood 1988: 365)

Ooh, finally, a reference to his notorious review.

Pugliese, Joseph 2009. Preincident Indices of Criminality: Facecrime and *Project Hostile Intent*. *Griffith Law Review* 18(2): 314-330.

> In this essay, I examine the contemporary deployment of **somatechnologies concerned with screening and capturing subjects** who are identified by these apparatuses in terms of prospective criminals who have not actually committed any offence but who *intend* to commit a crime. (Pugliese 2009: 314)

Somatechnologies, huh? I wonder how much these are related to either ’techniquesof the body’ or ’biopower’. I am aware that "technologies" has become a catchword for some contemporary quarters of philosophy, e.g. "phatic technologies" and whatnot, but I still like the concept for some reason.

> I focus, in the first instance, on the International Association of Chiefs of Police’s *Training Keys #581: Suicide (Homicide) Bombers: Part I* as a document that purports, through **a series of preincident indices**, to enable law enforcement personnel **to identify prospective** suicide bombers. I discuss this deployment of **biotypological regimes of criminal profiling** in the context of the travesty of justice endured by Dr Mohamed Haneef. (Pugliese 2009: 314)

The phrase "biotypological regimes of criminal profiling" sounds slightly more promising than "the politics of physiognomy", but pre-incident indices and pro-spective identification are suspicious terms when it comes to facecrime, as in the context of Orwell’s novel the temporal question is a bit murky. Namely, I wish to propose that Winston was essentially coaxed into committing facecrime, and although thoughtcrime supposedly contains facecrime, it is facecrime (his moment of intelligence in a glance with O’Brien) which lead to his thoughtcrime (writing "I Hate Big Brother" in his diary).

> Drawing on George Orwell’s Newspeak term *facecrime*, in which **criminal intent is seen to be inscribed on racialised phenotypologies** in the case of the wrongful arrest of Dr Haneef. I then proceed critically to examine the US Department of Homeland Security’s development of *Project Hostile Intent* - a multimedia and multimodal somatechnological apparatus that is being developed in order to expose criminal intent in screened subjects. I frame my critical analysis of these technologies within biopolitical frameworks predicated on **anatomies of deviance and disciplinary regimes of normativity**. (Pugliese 2009: 314)

Since Orwell’s *facecrime* makes strictly sense only in the universe of discourse of his novel, this application on real world seems at least slightly dubious. On the other hand, the existence of *Project Hostile Intent* - or now renamed, *Future Attribute Screening Technology* - proves my somewhat paranoid suspicion that knowledge of nonverbal communication can be mistreated by the State.

> *TK #581* announces in its Introduction that it is concerned with offering the reader 'profiles' of suicide bombers in order to enable law enforcement personnel to prevent attacks. In the first instance, suicide bombers are scripted as **at once graphically anomalous in the context of normative culture and yet invisible**. This paradoxical feature is what gives them inordinate power: they are **grossly aberrant in their anti-social values, yet they appear to pass through social spaces without detection**. (Pugliese 2009: 315)

These terms may prove useful in my analysis of Winston's anti-social behaviour, although he barely passes through social spaces without detection - his literary fate is at every step spelled out, sometimes quite literally ("You're a thought criminal!" the little boy exclaims before shooting him to the back of the head with his toy catapult).

> I evidence this Orientalist marking of the figure of the terrorist, as the text that I have been citing is situated under the rubric of 'Suicide Bomber Advantages'. Under this rubric, the text begins with this first dot point: 'Superior dedication to the mission. A suicide bomber considered a *shahid* - a martyr who engages in jihad (holy war) and will, upon completion of the mission, bring honor to his or her family and organization and enjoy the benefits of eternal paradise.' From the start, *TK #581* marks the figure of the suicide bomber as singularly Muslim. This Orientalist figure serves to colour and frame all the text that follows. The now charged terms '*jihad*' and '*shahid*' render Islam as coextensively terroristic and violent. Regardless of the fact that *TK #581* is purportedly addressed to an international audience of law enforcement personnel, the suicide bomber is homogenised to the singular and monolithic figure of the violent Muslim. (Pugliese 2009: 315-316)

Even here a parallel with *1984* is possible - what else is Winston but an Eurasian spy? He is not only a thoughtcriminal, he is a Goldsteinist!

> *TK #581* supplies the reader with a series of bullet-point biotypologies organised under a number of sub-headings, beginning with:
>
> > *Behaviour*. Does the individual act oddly, appear fearful, or use mannerisms that do not fit in? Examples include repeatedly circling an area on foot or in a car, pacing back and forth of a venue, glancing left and right while walking slowly, fidgeting with something under his or her clothes, exhibiting an unwillingness to make eye contact, mumbling (prayer), or repeatedly checking a watch or cell phone.

Encoded in this description is **a biopolitical regime predicated on schemas of disciplinary normativity**. Odd, fearful and dissonant mannerisms beg the question as to **what constitutes, conversely, the behavioural attributes of the presupposed normative subject**. Delineated in *TK #581* is, in fact, the masculinised, white middle-class Western subject: **cool**, rational, able in both body and mind, a citizen of the world, assimilated to the dictates and codes of normative behaviour. I do not invoke the seemingly formulaic 'white male middle-class' subject for purely rhetorical purposes. On the contrary, it is evident that this hegemonic subject is precisely the figure against which the 'abnormal' behaviour mapped in *TK #581* is judged and articulated. In the face of this presupposed normative subject, *TK #581* fails to account for the fact that **there are individuals who, in the face of traumatic experiences with police and figures of immigration and law enforcement, might display precisely any or all those mannerisms of fear, anxiety, restlessness and fidgeting when in public spaces**. This would include non-white, non-citizen, refugee, asylum seekers, undocumented individuals and racialised subaltern subjects whose constant surveillance by law enforcement agents, unconnected to criminal activity on their part, makes them anxious and fearful in the presence of institutional agents. (Pugliese 2009: 317)

In *1984*, some schemas of disciplinary normativity is laid bare in instructions about how to pose one's face in publir or in front of telescreens. It might be a good idea to construct a normative subject on the principle of binary opposition, a la Jakobson in "Mark and Feature". The circularity of being fearful of law enforcement because of their brutality

and the brutality ensuing from looking fearful is surely not lost on racial minorities, but it's relation to facecrime is somewhat tenuous. "Cool" is underlined because I just checked out because I just checked out Cool (aesthetic) on Wikipedia, where under the rubric "Cool as a behavioral characteristic" it reads: "The sum and substance of cool is a self-conscious aplomp in overall behavior, which entails a set of specific behavioral characteristics that is firmly anchored in symbology, a set of discernible bodily movements, postures, facial expressions and voice modulations that are acquired and take on strategic social value within the peer context." And more importantly: "Cool was one an attitude fostered by rebels and underdogs, such as slaves, prisoners, bikers and political dissidents, etc., for whom open rebellion invited punishment, so **it hid defiance behind a wall of ironic detachment**, distancing itself from the source of authority rather than directly confronting it." Quite relevant for this discussion.

> It is here, caught in the **aporetic** logic that structures *TK #581*, that the document **self-deconstructs** in order to reveal an unreal world whose empirico-positivist biotypologies and indicators morph into groundless, shape-shifting **phantasmagoria** of spectres, doubles and hauntings. (Pugliese 2009: 321)

When a text starts using these kinds of words, I become suspicious. The fact that the next subchapter is titled "Facecrime and the Faciality of Face" makes my face red in the face of the fact that the first result when googling define:faciality is a 2010 paper titled "This Face: a Critique of Faciality as Mediated Self-Presence", which reveals that "faciality" is a concept proposed by Deleuze and Guattary in *A Thousand Plateaus*. A thousand apologies, but I don't fuck with that noise. But as much as I'd like to quit right now, I'll push through.

> Articulated in this revelation is the symbolic conflation of an object (balaclava) into a racialised ethnic identity (of Mediterranean or Middle Eastern appearance) that marks a criminal figure in advance of the fact of having committed any crime; in other words, a suspect wearing a balaclava that actually obscures her or his face is identified, by default, as being 'of Middle Eastern appearance'. Operative here is what I would term the racialised *somatechnics* of identity in the service of cultural ponics. **Somatechnics refers to the indissociable way in which the body of a subject is always already technologised and mediated by cultural inscriptions**. (Pugliese 2009: 322)

Wasn't it "somatechnologies" before? I don't think "biopolitical intextuation" is a thing, is it? Also, how in the hell is any of this related to facecrime?

> The face of a figure 'of Middle Eastern appearance' is, in this context, already inextricably interchangeable with **the technology of the balaclava** - precisely as symbol of the terrorist and the criminal. (Pugliese 2009: 322)

What is technological about a piece of clothing?

> The balaclava is a somatechnology precisely because it **biopolitically intextuates** an ethnic descriptor onto the face of the target subject. (Pugliese 2009: 322)

It does *what*?

> Articulated in the media images that reproduce the face of Dr Mohamed Haneef is the phenotypical face of terror/terrorism. What can be seen to signify in this instance is what I want to term the *faciality of the face*. The faciality of the face is not a tautology; rather, **it brings into focus the inscriptive schemas and discourses that render a face culturally intelligible precisely as *identifiable face* in terms of tacit knowledge and assumptions.** There is never any unmediated visual encounter with the face; rather, the moment of visual apprehension and comprehension is always-already marked by an inscriptive cultural and discursive schematicity of the face before one's gaze: it is the faciality of this schematicity that render the face culturally intelligible and identifiable as *face*. (Pugliese 2009: 324)

Huh. I stand corrected. This is a pretty interesting idea, although far from what Orwell means by facecrime, which has nothing to do with the identifiability of a face, but the identifiability of a thoughtcriminal through facial expressions. The author nevertheless proceeds to quote Orwell, that a nervous tic, an unconscious look of anxiety, or a habit of muttering to yourself - anything that carried with it the suggestion of abnormality, could give you away. I don't see how this has anything to do with the racial schematicity of face discussed here.

> In this final section of this essay, I want to examine the manner in which preindicators, designed to assist law enforcement authorities in the capture of prospective terrorists, are being **digitised and technologised** through the US Department of Homeland Security's funding and development of *Project Hostile Intent* (*PHI*). *PHI* will be based on 'video cameras, laserlight, infra-red, audio recordings and eye-tracking **technology [that] are expected to scour crowds looking for unusual behaviour**, with the aim of identifying people who should be approached and quizzed by security staff'. Designed as a multimedia and multimodal system, *PHI* is being designed to 'pick up tell-tale signs of hostile intent or deception from people's heart rates, perspiration and tiny shifts in facial expressions'. Reminiscent of the sci-fi realm represented by the Hollywood firm *Minority Report*, the goal of *PHI* is to 'identify people "involved in possible malicious or deceitful acts" - before they ever commit the crime'. The Department of Homeland Security envisions integrating *PHI* 'with other technologies aimed at identifying individuals who pose threats to the U.S.A., e.g., biometric tools and databases'. (Pugliese 2009: 326)

This is more like it. Here "technology" actually makes sense. It is also more in line with what can be read in the RAND publication *Out of the Ordinary* (2004) about a vision for an automatized system for detecting atypical behavior.

> With *Project Hostile Intent*, the target body is enmeshed within a regime of biopower designed, in Michel Foucault's terms, to bring 'life and its mechanisms into the realm of explicit calculations'. Pulse rate, perspiration and micro-facial expressions are all digitally calibrated and gauged against what one computer scientist involved in the project has called an '**integrated score of malfeasance likelihood**'. Presupposed in this integrated score of malfeasance likelihood is a disciplinary norm that establishes the guiding templates for **'correct', 'normal', and 'appropriate' looks and behaviour** against which deviations signal targets that pose security risks. (Pugliese 2009: 327)

Cosmopolotian Quiz: What is YOUR Likelihood for Malfeasance?

> In the course of this essay, I have tracked the manner in which a series of somatechnologies are being deployed and developed in order to capture *prospective* criminals. (Pugliese 2009: 329)

No, in the course of this essay you have presented some good-to-know cases of racial discrimination, quoted some scary postmodern hyperboles, called an item of clothing a technology and dedicated only a few paragraphs to actual technology, only to blow its function way out of proportion with the help of said postmodern hyperboles. I've learned very little about the actual deployment and development of said technologies. Eloquent presentation does not make up for a substantial argument.

3628

6.3.5 Teksti constructive põhimõtted (2015-03-26 18:52)

Lotman, Juri 2006[1970]. *Kunstilise teksti struktuur*. Tõlkinud Pärt Lias; järelsõna Peeter Torop. Tallinn:

Tänapäev.

Lotman, Juri 1977[1970]. *The Structure of the Artistic Text*. Translated by Gail Lenhoff and Ronald Vroon. Ann Arbor: University of Michigan Press.

> Niisuguse jaotamise mõtteks on osutada, et õige fraasi moodustamisel mingis loomulikus keeles sooritab kõneleja kaks eri toimingut:
>
> 1. **seob sõnad** nõnda, et nad moodustaksid semantilises ja grammatilises suhtes õiged (äramärgitud) lülid;
> 2. **valib mingist elementide hulgast ühe**, mida kasutatakse antud lauses.
>
> Tekstisegmentide ühendamine üksteisega ja selle **lisatähenduste moodustamine seesmise ümberkodeerimise põhimõttel** ning tekstisegmentide võrdsustamine, mus muudab nad struktuurseteks sünonüümideks ja moodustab lisatähendusi välise ümberkodeerimise põhimõttel, moodustavad kunstilise teksti mehhanismi aluse. (Lotman 2006: 140)

> The essence of this division manifests itself in the fact that when a speaker generates a grammatical phrase in any natural language, he performs two distinct acts: a) he combines words to form chains that are semantically and grammatically correct (marked); b) from a certain set of elements he selects the one used in the given sentence. The conjunction of textual segments, the consequent formation of additional meanings according to the principle of internal recoding, and the equation of segments of a text, which transforms them into structural synonyms and forms additional meanings according to the principle of external recoding, together compose the basis of the mechanics of an artistic text. (Lotman 1977: 79)

Paradigmaatiline ja süntagmaatiline telg. Valik ja kombinatsioon. Autofunktsioon ja sünfunktsioon. Semantika ja grammatika. Sisemine ümberkodeerimine seisneb siin, nagu ma aru saan, süntaktilises kombinatsioonis. Väline ümberkodeerimine seevastu seisneb semantilises valikus, näiteks väliselt sarnaste sõnade muutmine "struktuurseteks sünonüumideks".

> Ekvivalents pole surnud ühetaolisus ning seetõttu peab ta silmas ka mittesarnasust. Sarnased tasandid korrastavad mittesarnaseid, luues neis sarnasussuhte. Samal ajal toimivad mittesarnased vastupidi, leides sarnases erineva. Seejuures, kuivõrd selle keeruka ennasthäälestava süsteemi lõppeesmärgiks on uue loomuliku keele tasandil mitteeksisteeriva semantika loomine, siis osutub loomulikus keeles semantilisi ja formaalseid seoseid kandvate elementide roll erinevaks. (Lotman 2006: 143)

> Equivalence is not static uniformity and for that very reason it also entails dissimilarity. Similar levels organize dissimilar levels, establishing a relation of likeness in them as well. Simultaneously dissimilar levels perform the opposite task, revealing differences in the similar. Since **the ultimate goal of this complex self-adjusting system is the formation of a new semantics not existing on the level of natural language**, the role of elements which in natural language are responsible for semantic and formal ties will be different. (Lotman 1977: 80)

St konstruktiivne põhimõte siin on sarnane kummastamisega, aga nüüd semantilis-süntaktilises aspektis, mitte taju (Šklovski), žanri (Tõnjanov) või funktsiooni (Mukarovsky) aspektis.

> Ühesuguste elementide liitmine lülideks toimub teiste seaduspärasuste järgi kui eriliigiliste liitmine - see leiab aset sidumisena ning taasloob selles mõttes kõneteksti fraasiülese ehituse põhitunnuse. Oluline on seejuures järgmine: ühe ja sama elemendi kordumine summutab tema semantika tähenduslikkuse (vrdl psühholoogilist efekti ühe ja sama sõna mõttetuseks muutuval lõputul kordamisel). Seevastu **kerkib**

esile nende tähenduse kaotanud elementide sidumisviis. Nõnda toimub ühtaegu elementide endi formaliseerumine ning nende formaalsete seoste semantiseerumine. (Lotman 2006: 152)

The conjunction of identical elements in a chain is governed by laws other than those governing the conjunction of heterogeneous elements - it is constructed according to the principle of addition, and in this sense reproduces the basic trait of supra-phrasal construction characteristic of a spoken text. The following point is essential: the repetition of the same element mutes its semantic significance (cf. the psychological effect produced when a word is repeated several times, with the result that it begins to sound like nonsense. At the same time, the means for conjoining these elements themselves are formalized and simultaneously their formal bonds are semanticized. (Lotman 1977: 85-86)

Sisuliselt poeetiline funktsioon selle puhtal kujul: sõna toob iseennast esile sõltumata oma tähendusest.

Kuid tähelepanelikumal vaatlusel osutub elementide fraasisisese ja fraasuülese sidestamise absoluutne vastandamine kunstilise teksti ülesehituse süntagmaatilisel teljel raskendatuks. **Tuues sisse teksti alguse ja lõpu kui kohustuslike struktuurielementide mõiste, võimaldame vaadelda kogu teksti ühe fraasina**. Kuid fraasilised on ka teda moodustavad segmendid, millel on oma algused ja lõpud ning mis rajanevad teatud kindlal süntagmaatilisel skeemil. **Niisiis võib kunstilise teksti ükskõik missugust olulist segmenti tõlgendada nii fraasina kui ka fraaside järgnevusena**. Ja enamgi: selle abil, mida J. N. Tõnjanov nimetas sõnajada "kitsuseks" värsireas, R. O. Jakobson aga selektsioonitelje projektsiooniks ühendamisteljele, moodustavad kõrvuti seatud sõnad kunstilises tekstis antud segmendi piires semantiliselt lahutamatu terviku - fraseologismi. Selles mõttes suhestub ükskõik milline tähenduslik segment (kaasa arvatud universaalne segment - kogu teose tekst) mitte ainult tähenduste lülidega, vaid ka **ühe liigendamatu tähendusega**, see tähendab, osutub sõnaks. (Lotman 2006: 153)

If we take a closer look, however, we find it difficult to pose any absolute opposition between the phrasal and supra-phrasal conjunction of elements on the syntagmatic axis of an artistic text’s construction. By introducing the concept of the beginning and end of a text as structural elements whose presence is obligatory, we permit the wholet ext to be examined as one phrase. But its constituent elements, which have their own beginning and end are costructed along syntagmatic lines, are also phrasal in nature. Thus any meaningful segment of an artistic text can be interpreted both as a phrase and as a sequence of phrases. Moreover, as a result of what Jurij Tynjanov calls the "compactness" of the verbal series in a line, and Roman Jakobson - the projection of the axis of selection onto the axis of combination - the words set together in an artistic text form **a semantically indissoluble whole**, a "phraseologoism," within a given segment - the entire text of a work) is correlated not only with a chain of meanings, but also with **one indivisible meaning**. In other words, any meaningful segment is a word. (Lotman 1977: 86-87)

Seda on käsitletud ka Kultuurisemiootika Teesides: tekst on samaaegselt märkide ahel ja ise üks terviklik märk.

6.4 April

6.4.1 Some Utopian Studies (2015-04-01 19:01)

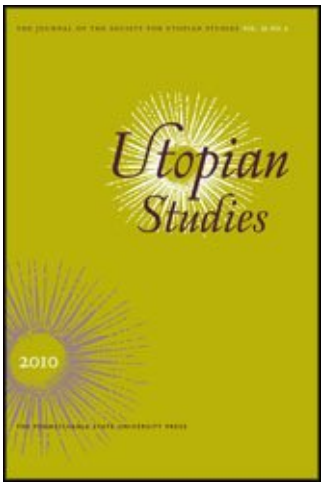

Jacobs, Naomi 2007. Dissent, Assent, and the Body in Nineteen Eghty-Four. *Utopian Studies* 18(1): 3-20.

> A series of bodies mark the progression from hope to despair in George Orwell's *Nineteen Eighty-Four*. Orwell proffers several versions of an **oppositional body capable of resisting dystopia**: first, Winston's **rebellious body that refuses to submit to the everyday discomforts of life**, then Julia's **naked body in lovemaking**, and finally the **powerful body of the proletarian mother** singing at her household drudgery. But in Winston's **emanciated body** after torture, Orwell's final vision is of the body as inherently flawed, permeable, incapable of sustaining any enduring opposition to social control. Together, these bodies appear to comprise a persuasive anatomy of the powers and limitations of the human body and, indeed, of the human being. However, I will argue that the devastating pessimism of Orwell's great novel is based upon an inconsistent and ultimately impoverished model of the body. Orwell underestimates the body's recuperative powers as well as the extent to which the meaning of bodily experience is malleable, shaped by social relation. A disjunction between **his rhetoric about the body and his representation of it** underpins these limitations in his great work. (Jacobs 2007: 3)

So, *adjective + 'body'* yields some kind of typology? What are the criteria for bringing out these exactly "bodies"? Why not "drunk body" when Winston drinks Gin? Why not "careful body" when he approaches Julia at the cafeteria? This seems all too arbitrary. I can only hope that Naomi Jakobs elaborates what she means by Orwell's "rhetoric about the body".

> The problem of the body is central to utopian literature, which attempts to reconcile the desires of individual bodies with the needs of the body politic; at the heart of the utopian endeavor is the projection of new ways to manage populations of human bodies and to re-form the individual body, with its **inchoate and often antisocial drives**. In any vision of an orderly world in which suffering is minimized and pleasure maximized, **the materiality of the body** comes to the fore - both as an obstacle to success in its stubborn disordeliness, and as **the territory upon which any new order must ultimately be mapped**. The body itself must be the locus of utopian *or* dystopian transformation, whether that transformation is to be brought about by liberating the body or by more effectively **subduing it**. (Jacobs 2007: 3)

Winston *is* inchoate and antisocial. But does the materiality of the body come to the fore in *1984*? Right now I'd say this is more relevant to *Brave New World*. When it comes to orderliness and subduing then Zamjatin's *We* would be more interesting. Although some elements of it - such as morning exercises and constant surveillance - are present in *1984*, it lacks extreme homogeneity and literal glass houses.

> In our own century, the body has continued to be characterized as a source of liberatory energy. Though the mind may be corrupted or contaminated by societal constraints, a fantasy has survived that **the body can retain its purity and serve as a reservoir of natural virtue, a motivating force for action against totalitarian control**. Perhaps the most familiar version of this view focus on the sexual aspects of bodily experience: for example, the links drawn between political and sexual liberation by fin-de-siecle anarchists, psychologist Wilhelm Reich's argument that sexual repression supports fascism, or D. H. Lawrence's utopian claims for the powers of eroticism to regenerate not only the individual, but society (Koh). In dystopian and anti-utopian fiction, this conflation of erotic and utopian energy is clearly present in works such as Zamyatin's *We*, where D-503's love for I-330 leads him to question the social order, or Ayn Rand's *Anthem*, where love similarly leads the protagonist to break with a collectivist society that restricts erotic connection. (Jacobs 2007: 4)

"**I hate purity**, I hate goodness! I don't want any virtue to exist anywhere. I want everyone to be corrupt to the bones." [Winston] / "Well then, I ought to suit you, dear. I'm corrupt to the bones." [Julia]

> However, such concepts of the revolutionary body tend to rely upon a naturalistic notion of the body as "the pre-social, biological basis on which the superstructures of the self and society are founded" (Shilling 41). As the considerable theoretical work on the body in recent decades has argued, to see the rising of the body as a throwing off of social meanings or strictures is to neglect **the ways in which the body expresses and responds to social meanings in the construction of which the body itself has been implicated**. The body may be, as Nicholas Mirzoeff comments, "a key site of that resistance provoked by any exercise of power" (11), but it is so precisely because it is also the site of that exercise of power. These issues contribute to the fissures in Orwell's dystopian logic. (Jacobs 2007: 5)

Why does this sound like we're dealing with chunks of meat, though? A body always belongs to someone or *is* someone. The bold passage could very well read "the ways in which people express and respond to social meanings in the construction of which they themselves are implicated". Without selves, we are left with automatic processes - the body expresses and responds because it just does. It becomes a site, a territory, a material, lost of what makes human bodies interesting in the first place - that they are *human*, that they contain complex nervous systems capable of learning and communicating. The body does express and respond, but that is mere Secondness. It is Thirdness that I am after.

> Although Orwell is justly famous for his evocation of the practical techniques and psychological effects of totalitarian rule, **the body is central to his explorations of the workings of power**. He begins his novel by establishing in striking vividness the bodily discomforts of life under Big Brother. In this fictive world, the body and its sensitivities are brutally repressed. The physical discomforts and displeasures are unremitting: bad smells, bad food, coarse fabric, and ugly surroundings. The human body itself has been degraded, and a debased physical type dominates: "Nearly everyone was ugly … small, dark, and ill-favored" (52-53). Winston himself is gray, thin, ill, and prematurely aged. (Jacobs 2007: 5)

If this truly were so then it should come as a surprise that the concept of *facecrime* has gained very little attention (as compared to *thoughtcrime*).

> But for Orwell as for others, **the body serves as a symbol of the social order**, and a degenerate social order must produce an inferior physical type. Thus the citizens of Oceania - like those of a British industrial city - **display in their very flesh the corruption of the regime**. (Jacobs 2007: 5-6)

Paraphrasing the vulgar saying "does the carpet match the drapes?" we may now ask, "does the individual body match the state of society?"

> The prevailing weakness, sickness, or "softness" of the bodies Orwell describes may be understood against the background of **the ostentatiously healthy and powerful bodies of fascist and Stalinist propaganda**. (Jacobs 2007: 6)

A worthwhile point for a discussion of literary "realism" - in this specific case against the background of Soviet Realism.

> As Mirzoeff notes in his discussion of Nazism, **totalitarianism is "profoundly distrustful of the body** as the individual expression and component of the body politic, fearing that it might harbour all manner of weakness and corruption" (91). Under late capitalism, this distrust takes the different form of **an obsessive concern with and self-policing of the body**, which is re-created as spectacle and object for consumption; the body's drives are channeled into the self-hypnosis of the health club, the consumerist trance of the shopping mall. Capitalist propaganda presents young, hard, "good" bodies as images of individual freedom and happiness, while in fact individuals under late capitalism become increasingly less healthy. Similarly, **totalitarian propaganda presents healthy bodies as images of national strength and productivity, while in fact individuals under totalitarianism endure a debilitating lack of access to the food and medicines needed for good bodily health**, and a restructed access to physical pleasures generally. (Jacobs 2007: 6)

This distrust seems quite natural, perhaps even as a variant of the Christian "denial of the body". As Winston himself explains at some point, love (sexuality) is the greatest weapon against totalitarian control. There is probably self-policing in some form or measure in all societies. In Orwell's *1984* it takes on the characteristic of self-censure (a la Scheflen), e.g. avoidance of *facecrime*. The question of healthy bodies as representation is still relevant today - the border guards around North Korea are chosen for their height, musculature and health on both sides.

> In *Nineteen Eighty-Four*, the political logic of these denials of the body is laid out explicitly. By denying a satisfying bodily existence to its members, **the Party intensifies the importance and effectiveness of Party-designed experiences such as the group ecstasy of the Two Minutes' Hate**. The only love allowed, that for Big Brother, is also the only pleasure allowed (Paul Robinson 152) other than the sadistic pleasure of hatred. There is certainly a bodily component in the latter, but it is brief; these frenzied expressions of loyalty to the Party provide but a temporary distraction from the endless discomforts and **physical self-restraint** to which the citizens then return. (Jacobs 2007: 6)

I believe that the Two Minutes' Hate should be viewed in its historical context - in comparison with the actual exercise of hate-mongering to British soldiers to make them hate the enemy. This called a public outcry in Orwell's days, which is most likely why it is included in *1984*. In the universe of *1984* it may indeed serve the purpose of channeling bodily pleasures, though. Winston cannot help himself but to chant along with others - a symptom of mass hysteria (perhaps Elias Canetti should be consulted?).

> To all outward appearances, the bodies of Party members have been successfully controlled by Party discipline. Doublethink requires denying the reality of bodily experineces, **rejecting the "evidence of your own eyes and ears"** (60), as Winston says. And orthodoxy, or at least the appearance of orthodoxy, requires **repressing any unsanctioned emotion or impulse**. According to Goldstein's book, "A Party member is required to have not only the right opinion, but the right instincts" (174). Yet **the body cannot be so completely controlled**. (Jacobs 2007: 6-7)

This is the stuff of facecrime. But I think this is best approached in terms of ideology and perhaps Bourdieu's *doxic situation*. It is up to my study to make out how much of this repression (regulation, as I call it) and control there is.

> When Winston refers to "**the mute protest in your own bones**" as a source of knowledge that things were once better than they are now (63), he is experiencing what Alison Jaggar calls "**outlaw emotions**" - those

> feelings at odds with what we expect to feel or believe we ought to feel. Such emotions can "provide the first indications that something is wrong" with accepted understandings of the world and contribute to the development of oppositional subcultures (Jaggar 161). It is at the prompting of such outlaw emotions that Winston writes "Down with Big Brother" in his diary, his hand moving without the direction or even the assent of his mind, as if his dimly-felt rebellious impulse could be brought to consciousness only through an independent act of the body. Through its engagement with the physical realities of this world, **Winston's body knows things his conscious mind has suppressed**. Such 'tacit knowledge … does not result from the transferring of data from one mind or book to another or from tracing the logic of a syllogism. Rather, it arises from, and through what Polanyi calls 'indwelling,' or the active engagement of the body with the factors comprising our subsidiary awareness" (sorri 19). (Jacobs 2007: 7)

It seems a bit at odds with what we know from real-life totalitarian regimes. For example, one North Korean woman reportedly (in a recent *Daily Show* interview with a woman who visited NK) thought constant hunger was normal and didn't doubt in her government until the moment that she got a food package from South Korea and saw the expiration date on it - the very fact of there being an expiration date, the idea that food can be in surplus, that it is not eaten right away, sparked her doubt. It's similar to how physiological arousal and emotions are viewed nowadays - hunger itself is just hunger, just as adrenaline rush is just an adrenaline rush; until, that is, when the person conceptualizes his or her hunger or, in those experiments, what may have caused the arousal - whether it is attributed to the injection and matter-of-factness or to the uncomfortable social situation in which the subject is placed after the injection. In the same line of thought we find discourse on surprise as an emotion, or rather a precursor of emotion - because surprise lasts for a flash, only to be replaced by an evaluation - whether the surprising phenomenon is good or bad. Likewise, the goodthinkful think that their sorry situation is actually good. Human mind is malleable.

> At a very basic level, then, Winston's first acts of resistance to the regime are motivated and manifested by his **irrepressible body**. He is quite aware that these **outbreakings of bodily energy are dangerous**. "Your worse enemy … was your own nervous system" (56) he thinks, in reference to **individuals who cannot control their facial expressions and so make their unorthodoxy visible as "facecrime" to the Thought Police**. Even when the face is successfully controlled, "you could not control the beating of your heart" (67). Instinct, then, is more powerful than intention, driving the body to act against reason; this is both the body's virtue and its ultimate vulnerability. (Jacobs 2007: 7)

Now I think this aspect could be explained well with reference to (Freud's) "psychohydraulic" theory of emotions (according to Ruesch).

> The instinctive responsiveness of the body leads Winston to begin his first tentative gestures of resistance in **the solitary physical act of writing down his thoughts and experiences in the forbidden journal**. (Jacobs 2007: 7)

I have considered dealing with the diary-writing aspect in conjunction with Zamjatin's *We* and Dostoevsky's *Notes from the Underground*, both of which are written in diary form, just as Orwell's *1984* was supposedly intended at the beginning, and in terms of autocommunication (one of my favorite topics). It is interesting that between these dystopian works, the significance of the journal/diary increasingly lessens. We know of Underground Man only because he wrote his journal. D-503 wrote a journal, but it is unclear (to me) whether the whole work is a journal. And what role does the journal play in *1984*? In any case this matter can be dealt with in terms of autocommunication and in all cases the journal is written exactly because of solitude - Winston is not sure for whom he writes his journal, as it often is (I pondered the question of "addressee" often when I kept a daily diary-like blog myself as a teenager).

> In the novel's representation of the liberatory potential of sexuality, the disrobing of Julia's body plays a crucial role. When first seen, **Julia emblematizes the nature of bodies under the rule of Big Brother**:

> dressed, like all other members of the Outer Party, in drab work clothes that obscure her individual features, **she is yet marked out from the crowd by the crimson sash of the Junior Anti-Sex League, which displays both her sexuality - the curve of her womanly body - and her sexual unavailability**. In a fashion described so well by Foucault, desire is created by its proscription; the sash that seems to mark Julia's submission to the anti-erotic policies of a Party that aspires to "abolish the orgasm" (220) also makes her an object of desire for Winston, whose sexuality is bound up in his nascent resistance to the regime. Thus, when he fantasizes Julia's clothes coming off, he thinks that **the gesture of disrobing could "annihilate a whole culture"** (29). To imagine the removal of clothing and the revelation of the **hidden body** as having such political power is to imagine the body itself as untouched by the layers of civilization that cloaks its "naked thruth." In this view, **civilization, no matter how oppressive, can be thrown aside like a garment when the body acts upon its own "pure" desires**. (Jacobs 2007: 7-8)

I planned to deal with this issue in a (sub)chapter titled "The perks of appearing goodthinkful" (against "The folly of being goodthinkful"). Julia's *doubleact* makes for an interesting case study of deceitful appearances, of conformity and subversion. And in the end isn't all culture something we throw off when we give in to animalistic "pelvic magic"? Sexual intercourse is largely a "reptilian" routine (although it is evolutionarily more archaic than the "reptilian brain").

> To Winston, both the simple animal instinct - the act itself - and **the primitive emotions and intimacies to which it gives rise carry a revolutionary potential**, nurturing a place in the heart that the regime can never touch. Many of Orwell's readers have accepted at face value the text's characterization of sexuality as a natural, instinctive expression of animal nature. For example, Connelly states that "Sex is the most uniquely individual instinct and, liket he belief in the soul, a threat to the organization bent on destroying the self" (139). Similarly, Anne Mellor argues that "Sexual desire and consummation affirm nature over culture, human instinct over rational or technological control. ... Julia's celebration of her own body, of sexual desire, of the primal animal instinct of human beings, is thus a denial of all forms of mind control, a powerful political rebellion" (119). (Jacobs 2007: 8)

This I planned to deal with in a (sub)chapter titled "Motifs of anti-emotion (in dystopian films)". I believe this aspect in *1984* is the influence for so many modern dystopias bent to prove that emotions cannot suppressed because in the end "love conquers all". The most vivid example is *Equilibrium*, although it's far from the only illustration - *The Giver* is a recent example. The 1984-insipired *Equals* coming out in 2015 is - as far as I can make out - much about the same stuff (it will concentrate on Winston and Julia's love story instead of the "rewriting history" and "boot stomping on faces" ordeal). Now that I think about it, the Party's boot-in-the-face policy could be tied to facecrimes. In a simple reversal, it is the Party that commits a crime against the human face by stomping on it, for ever. It is also a matter of nonverbal ethics and quite gloomy in the prospect of future face-reading technology (if and when FACS becomes a "thing", if it already hasn't).

> For all Winston's fantasies of disrobing, Julia's body is vaguely generalized as "white, youthful" (92). Although Winston believes that "the animal instinct, the simple undifferentiated desire ... was the force that would tear the Party to pieces" (105), **their lovemaking is never describen in any detail**. In fact, what follows is largely a clichéd romance of star-clossed lovers, who set up a monogamous love-nest complete with domestic trappings and quickly lose their sexual urgency. The revolutionary rhetoric in praise of promisquity is replaced by a nostalgic rhetoric extolling the virtues of private life, a stance hardly conductive to the common social action necessary if the regime is to be overthrown. (Jacobs 2007: 9)

This is quite in line with the discontent of some readers with Julia's character arc as such - in the beginning Winston is interested in Julia and her *Weltanschauung*, but this soon dissipates and is replaced by, well, "domestic trappings". I wonder how *Equals* will deal with the lack of description in the sexual intercourse department.

> And indeed there is no direct link established between the affair and Winston's taking steps to join the Brotherhood. Julia has long indulged her sexual instincts to no political result. The two have only aimless

> discussions of the possibility of active resistance. In fact, Julia thinks the Brotherhood is a propaganda fiction, and Winston has no real reason to think otherwise. Had the "summons" never come from O'Brien, it seems likely that Winston and Julia's expression of their "animal instincts" would have brought about no result more dramatic than any of Julia's other exploits: a private rebellion with no ramifications beyond pleasure. Conversely, given Winston's unjustified trust in O'Brien and attraction to him, he might very well have accepted such a summons even had he never known Julia. Thus **the claims for the revolutionary power of the body remain rhetorical ones**, never embodied in action or description in a way that would grant them fictive force. (Jacobs 2007: 9)

Ah, so that's what she means by rhetoric of the body. Welp, as a self-identified anarchist, I feel that all talk of revolution is ultimately rhetorical in this sense. The revolution is the Second Coming of Christ for the oppressed and discontented.

> When Winston imagines a revolution carried out by the proles, his optimism is once again founded in an unsustainable idealization of the body, for he believes that the proles' embodiment of human decencies is rooted in a blind, instinctual physicality. "If there is hope … it lies in the proles," Winston had written in his diary. "They needed only to rise up and shake themselves like a horse shaking off flies" (60). **His own class, he imagines, will keep alive the mind as the proles will "keep alive the body."** They are "people who had never learned to think but were storing up in their hearts and bellies and muscles the power that would one day overturn the world" (181) and who pass on "from body to body the vitality which the Party did not share and could not kill" (182). (Jacobs 2007: 10)

An interesting take on the mind/body dualism. But if the proles are the body and the outer party is the mind, what of the inner party? (Or should one lump outer and inner party together without distinction?)

> As he had done with the desiring bodies of Winston and Julia' Orwell aligns the body of the prole woman, and by extension all the bodies of her class, with Nature. He makes them represent an irrational, rebellious life force with the potential to counteract **the socially constructed mirage of totalitarianism**. The body and its desires provide the impetus for opposition to the regime: indeed, the body's very lack of rationality becomes a virtue, for no *reasonable* person would be so foolish as to attempt to oppose the absolute power of the Party. (Jacobs 2007: 11)

Is it a mirage though? The torture sure is "all too real". It would be interesting to try out the TMS distinctions between culture/nature and culture/non-culture, but I'm not sure that these can be aligned with class distinctions pure and simple.

> In the extended torture that follows his arrest, Winston learns first-hand that the power of the body to oppose the mind's will to resistance is stronger than the body's power to oppose the mind's will to submit. Discussing the political uses of torture, **Renato Martinez has written that "the exhibition of pain is a language"** (86). In addition to its functions of punishment and extortion of information, **torture serves to communicate to the general public the power of the regime, its absolute right to treat the bodies of its enemies as it sees fit**. But in *Nineteen Eighty-Four*, this communication is wholly private; the display is made only to the tortured himself; for the goal of this government is to win over souls, those "few cubic centimeters within [the] skull" that Winston had initially believed were his own (26). To the public is exhibited only the benevolent face of Big Brother, the penitent faces of the reformed rebels - never the destroyed body itself. Publicly, this regime exibits its power to reform and to forgive, rather than its power to destroy. Privately, the regime exhibits the effects of torture only to the subject of that torture. (Jacobs 2007: 12)

Contrastingly, Elaine Scarry writes that pain destroys language. And contemporary society displays an opposed attitude towards torture: it is not so much a language as a *faux pas* - a mistake, an error. I think this attitude comes from the knowledge that CIA's torture programs were far from successful.

> Julia's loving body had been reduced to a phase, an occasional naked breast or soft, yielding waist; the prole woman's to her wide hips and tuneful voice. But Orwell describes in dreadful detail Winston's body after torture. The gray, dirty flesh, the "battered" cheekbones, the inflamed ulcer, the skeletal ribs and emaciated legs and "scraggy" neck; all are chronicled at length and with a clinical exatitude that grants great persuasive force to the dystopian view of **the body as a treacherous entity** that "swells up until it fills the universe" so that "In the face of pain there are no heroes" (86, 197). (Jacobs 2007: 12)

The body is treacherous in several senses. It betrays, as in facecrime. And it cannot be relied upon in the face of torture.

> **The rhetoric of representation in *Nineteen Eighty-Four* destroys all possibility of resistance to totalitarian oppression**. In the everyday resistances of Winston's protesting body, in the brief utopia of eroticism when bodies are disrobed and touch each other tenderly, and in the vitality of the prole woman's sturdy physicality resistance seems possible. But in the protracted descriptions of a man being broken and then re-formed by pain, we are told that resistance is doomed. In this is the great failing of Orwell's great novel. For we know - as, of course, did Orwell himself - that minds do not always break under torture, that some people suffer appalling pain and fear and yet refuse to betray their loved ones and their comrades in arms. (Jacobs 2007: 14)

I think this is so because it is a tale of warning, not a tale of hope. It could also be mimetic of Zamjatin's *We*, which similarly ends not with the savages' (people outside the city walls) triumph over the city, but with the annihilation of fantasy, that which spurred D-503 to disobey the system.

Jacobsen, Michael Hviid 2004. From Solid Modern Utopia to Liquid Modern Anti-Utopia? Tracing the Utopian Strand in the Sociology of Zygmunt Bauman. *Utopian Studies* 15(1): 63-87.

> *UTOPIA* LITERALLY MEANS 'NOWHERE'. Most often, however, utopian thought and practice have pointed to a 'somewhere', a tangible and definable expression of the 'nowhere' and have often been presented as a positive mirror image (a *eutopia*) or **a deliberately distorted and negative picture of contemporary reality** (a *dystopia* or *anti-utopia*), the 'here and now', but today these previously flourishing 'somewheres' everywhere appear to be gradually dismantling, dissolving, or disillusioned. Thus, as Bruce Mazlish recently and poignantly pointed out, "utopian thinking, except in the form of messianic or fundamentalist aspirations, appear either to take other shapes or be in the tepid condition or non-existent" (43). (Jacobsen 2004: 63)

Orwell's *1984*, in this light, seems more like a negative picture of what could come in the future. As far as I know, it was meant as a tale of warning. Otherwise, I'd think that utopian thinking is still virile.

> [...] the demise of utopia is primarily associated with the spheres of either politics or science, and particularly **social science, which have become disenchanted in the process of 'de-utopianisation'** and have lost the vision and utopias which for centuries guided the founders, pioneers and practitioners of these domains and pointed in the direction of 'the common god', the 'just society', etc. (Jacobsen 2004: 63)

I didn't know that social science had a utopian streak, although it does make sense. Even semiotics sometimes demonstrates a want to better society, as when Charles Morris or Jurgen Ruesch suggest that semiotics should be used to improve learning (in schools) and social administration (e.g. how to deal with delinquents and psychiatric patients).

6.4.2 Personological Classification (2015-04-01 19:06)

For Pjotr Stepanovič, I will tell you my dear sir, it is mighty easy to live in this world, because he imagines the person to himself and then lives with him.

Dostojevsky, *The Devils*

By this one passion you are quite possessed -
You'd best admit no other to a share.
Two souls, alas, are housed within my breast,
And each will wrestle for the mastery there.

Goethe, *Faust*

If I bear witness to myself, my testimony is not true.

St. John V:31

Piatigorsky, Alexandr M. and Boris A. Uspensky 1975. Personological Classification as a Semiotic Problem. *Semiotica* 15(2): 99-120.

> 0.1. Personology is a usual preoccupation of the ordinary person. For example, we say 'This person is lucky' or 'This person is decent', or even 'This person could be decent', and by this we are actually implying some sort of **intuitive, unexpressed personology**. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 99)

In this sense when Winston reads other's faces it is not so much about the politics of physiognomy as it is about the personology of survival in a totalitarian environment. E.g. "this person is a thoughtcriminal", "this person is destined to disappear", etc.

> There is no sharp distinction between the practical personology which everyone practices and the personology which is practiced by a linguist, a psychologist, or a semiotician. There exists a long line of gradation, and the purpose of research in that direction can be formulated primarily as a problem of explicit, conscious description of **the distribution of people into groups or according to features**. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 99)

Surely the "Swiftian" scientists of thought police, who are a mix of psychologists and inquisitors, practice a kind of personology for sifting out thoughtcriminals.

> One can say, furthermore, that all personological theories, **the naive one as well as those pretending to a scientific description**, are based on the analysis of a *text* in a general sense of the word (*the text of behavior*). Here one has in mind a real, existing text (closed text) as well as a text being potentially generated (open text). In other words, **the behavior of a person is considered as a definite sequence of signs (belonging to different levels)** and in one way or another expressing his personological characteristics. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 99-100)

Curiously, these are the same categories that I see in "body language" discourse: the "naive" variety is that of writers and other artisans who must have something resembling a theory to operate with signs, and the pseudo-scientific schemes of popular books on body language. The two are not necessarily exclusive, but they can be distinguished by the degree of naivete, so to say, or historical origin. When it comes to the textual status of behaviour, I wonder if the opposition between text-qua-sequence and text-qua-sign is a possibility here.

> 0.2. Speaking of the text of behavior, it is important to note at this time that **we have no possibility for any kind of 'natural' division of the behavior of a given individual into 'pieces'**, i.e., we are not given the segmentation of behavior (and the segmentation of situation as well), and there are no justifiable criteria for such a segmentation. Actually, we call 'behavior' any segment of behavior (no matter how large or small it is) and we call 'situation' any segment of a situation. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 100)

This is almost like what I meant - that the whole sequence of behaviours in a given situation can be considered as a singular sign. But I would argue against the dismissal of segmentation. Perhaps there is no "natural" division into "pieces", but there certainly is - through human observation, interpretation and description - a segmentation/transformation of continuous behaviour into discrete linguistic units. Saying "she smiled" in this sense crops the relevant piece of behaviour from the continuous multimodal sequence of actual behaviour and invests this single item with significance. When reading a linguistic description of bodily behaviour in a novel, for example, the reader is confronted with exactly these kinds of segmented pieces, not a total description or the continuous behaviour itself.

> Precisely because we do not have here a segmented text, the problem of the personologist is **to determine a certain mechanism of behavior which conditions (in one way or another) the behavior of the individual in general**. (If the text of behavior were segmented, we could study the behavior of the individual at a certain given moment or in a given situation, and then determine the general type of the behavior of the individual, deducing it from the particular behaviors). (Piatigorsky & Uspensky 1975: 100)

When dealing with a verbal text, though, the relevant conditions and segments are already there, and the analyst must merely have the theoretical tools to work out the details of that mechanism. Be it "the politics of physiognomy" or "micropolitical structure", in any case it is possible to generalize. (Although I don't probably mean the same thing as Piatygorsky with the word "mechanism".)

> 0.3. Thus, it is possible to single out two problems of the personological theory: **the problem of establishing certain types, connected with the discovery and examination of various mechanisms of behavior** which were mentioned above, and the problem of finding out, or recognizing personological types by means of the text, i.e., the correlation of a certain text of behavior with a certain independently determined personological type. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 100)

In case of *1984*, it may be possible to establish these personological types on the basis of the newspeak terms we are familiarized with: thoughtcriminal, facecriminal, sexcriminal, duckspeaker, goodthinker, oldthinker, etc.

> Let us say that **one person evaluates in some way the actions of another** (for example, he says that the other is 'intelligent').
> In general, we must, it appears, assume that when one person unifies the behavior of another (typologically), **he is using metalanguage established by a third person** (as some kind of external force).
> In other words, metalanguage is present as the point of view of an ideal 'third' person, who alone fixes the typological, personological criteria, whereas the 'second', i.e., the immediate observer, simply uses them as applicable to the observed ('first') person.
> This is why in discussing the question of personological classification and the qualification of objects in relation to the selected classification **it is very important to point out the *locus*, from which point the relation to a particular type is being made**. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 101)

Even Piatigorsky falls victim to the metaphorization of the concept of metalanguage. Metalanguage is not simply language about something - that is object-language; metalanguage is language about language. Language about persons could very well be called person-language, or, in a more technical bent, we could talk about *personological descriptors*. In case of *1984*, if we consider some newspeak terms as personological descriptors, then the "third person" is replaced by the newspeak dictionary, which is composed by a body of bureaucratic linguists. In any case, the point about *locus* stands - who uses the descriptors, from whose point of view a behaviour is described, etc. are relevant questions.

> 0.4.2. Secondly, **the point of view of the third person can be constant or variable**. In naive phraseology it is possible to determine an 'unscientific' (relatively speaking) approach - i.e., an approach which is found in everyday personological practice - as an approach which uses the variable point of view. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 101)

For my purposes, it could be stated that Big Brother (metonymically standing for thought-police or the Party in general) has an (omnisemiotic) *constant* point of view, while Winston as a "surrogate narrator" has a variable point of view, his own limited semiosic capacity.

> The 'scientific' approach is usually understood as an approach that uses the constant point of view (in this the traditional scientific approach is identical to the religious). (Piatigorsky & Uspensky 1975: 101)

E.g. the "Swiftian scientists" or the divination of Big Brother (*1984* manifests worship of a leader who is created with divine attributes). The term "omnisemiotic" seems more appropriate here than anywhere else.

> 0.4.3. Within the structure of these three points of view, if one analyzes them as three types of behavior, one finds that **Maximum disorder is evidenced in the behavior of the observed**; **maximal order in the behavior of the observer**, inasmuch as he is limited by the metalanguage (or theory) which is assigned to him; and finally, **absolute order (autonomy) is evidenced by the third-person observer**, since, in this analysis, his perspective cannot, by its very nature, be altered. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 102)

Thus, there is "maximal disorder" in the characters that Winston himself observes; his own behavior has "maximal order" - mostly because his point of view is available to us as readers; and there is "absolute order" in Big Brother - his perspective cannot be altered because in the strict sense he does not exist (he is absolute).

> 1. As a basis for our initial personological classification we have taken the feature of known behavior as its semioticity.
> Speaking of **the semioticity of behavior**, we may consider, on the one hand, **the *generation* of a certain text of behavior**, which appears as a sign in relation to a certain other text, or, on the other hand, **the *comprehension* of certain phenomena of reality (in general, of phenomena of the surrounding world) as signs** - specifically, as **belonging to a certain conventional sign system or relating to some other reality**,

> which conditions the meaning of the given phenomena. In these cases, accordingly, **it is possible to speak of the generative and the analytic models of semiotic behavior**. In both instances the semioticity of behavior may be substantially different in different individuals. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 102)

E.g. generating signs and interpreting signs. The signs I'm working here are verbal signs, e.g. certain phenomena of reality (bodily behaviour) as they belong to the conventional sign system of language (or literary tradition, or universe of discourse). I must consider whether the Santaella-Braga-inspired threefold distinction between description, narration and thesis are generative in the First and Second, and analytic in the Third.

> These two aspects may be interrelated inasmuch as **the perception and evaluation by the individual of his own behavior** (connected, naturally, to a greater or lesser degree, to the analysis and evaluation of the external world) **may determine and shape his behavior**. Let us note, however, that the connection between self-evaluation and behavior can be most varied among different individuals. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 102)

Oh snap. Autocommunication. Self-judgement. Self-censure. All that jazz.

> 2. Concerning research dealing with the outcome of semiotic behavior, it is possible to establish **the most general personological classification**, depending upon whether or not the individual shows **a tendency in his behavior towards the singling out of actions, that become signs for other acts of behavior which are included in the given situation or connected with the given inner state**. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 103)

We of course are not forced to deal with "the most general personological classification" and may very well choose the newspeak terms as our "metalanguage", or even more looser terms that Orwell uses in describing various characters. Since there is more rigor in the newspeak terms, I would go with these. E.g. Winston is a thoughtcriminal, Mrs Parsons is a facecriminal, Julia is a sexcriminal, O'Brien is goodthinkful, the shopkeeper is oldthinkful, and the man in the cafeteria is a duckspeaker.

> *Type 1: 'semiotic*
> This type consists of two subtypes: I A and I B.
> *Subtype I A*: 'semioticizing'. People who show the above-mentioned tendency for singling out sign elements in behavior shall be put into that subtype of people who semioticize behavior. This subtype of behavior can, furthermore, be represented as consisting of two subtypes: I Aa and I Ab.
> I Aa is 'interiorized'. This subtype is characterized by a tendency for definite complication of behavior, as is apparent in the fact that **the non-sign elements become sign elements and thereby stimulate and enrichh the sphere of self-communication and self-signalization**.
> Psychologically, the 'interiorized' type of behavior is characterized, moreover, by the fact that it includes people who have a definite tendency to create 'integral' situations, i.e., to reproduce (at times deliberately, artificially) situations which seem to be easier to designate, which are unified more naturally, which fit under the selected sign. Apparently, the quality of such signs of behavior is close to what in contemporary psychology is called 'ego identity'.
> I Ab is 'ekteriorized'. This subtype includes people whose tendency toward semiotization results in their striving towards acts of behavior which are signs of other acts or situations, these acts being conventional in relation to such signs, and **usually belong to collective communication**. In the 'exteriorized' type of behavior the identification of 'I' is usually worked out through the identification of that 'I' by other people (i.e., it is important here that others notice it). In other words, the internal self-assertion in this subtype is achieved through the assertion of the give npersonality of others. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 103)

Oh lord. Winston is definitely Type 1 and moreover 1A, as he interiorizes how to behave (he strives to understand correct behaviour), while Julia is 1B, as she has no problem with appearing goodthinkful (it's a game for her). By and large, it could be stated that for Winston it is work, for Julia it is a game.

> *Subtype I B*: 'desemioticizing'. Representatives of this subtype definitely tend towards the curtailing of cats of behavior which can be determined by other acts. Their behavior is de-structuralized in a certain sense. Such a person strives 'to live as is', and, despite the fact that it is obvious that his attitude towards life and himself may in no way differ from the attitude of the semioticizing subtype, his behavior is regulated by the need of simplification in the direction of the elimination of determinability.
> It is possible that, for such a person, it is hard to live in a sign world, or, living in a sign world, it is hard for him to develop in his chosen direction. It is important to note that in any given situation the behavior of such a person is already regulated by the elementary structure 'sign - non-sign', and the behavior of a person with a tendency toward desemiotization of reality can be, from the point of view of the observer, quite semioticized. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 103-104)

This sounds like Mr Parsons, although I cannot be sure yet.

> *Type II: 'asemiotic*
> Representatives of this type are found very seldom; most probably, we are dealing with some kind of inherent ability resulting from the psychophysiological state of personality, and not from a stereotype of behavior. In other words, it seems that it is possible to become either semioticizing or desemioticizing, i.e., in some way to regulate one's behavior in this respect. However, asemioticity is an inherent quality, probably precluding the appearance and development of tendencies to semioticize or desemioticize (this, of course, is no more than a hypothesis). By the same token, Type II is excluded from the preceding scheme of classification inasmuch as in its formulation we began with the presence of the semiotic process in behavior (in the sense that it may be co-ordinated with the 'plus' or 'minus' sign, while in this case it is 'zero').
> In the most general aspect, the asemiotic quality is characterized by a person who has a tendency to look at events, things, and situations neither as signs nor as non-signs, but as things in themselves. It is possible that such a psychological phenomenon is complemented by the complication of behavior on other levels. **The life of such a person may seem simple to the 'semiotic' observer**..., however, it is possible that for that person himself it possesses a number of other complexities. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 104)

This sounds like a characterization of proles. The difference between Parsons and the Proles is that Parsons does not "overthink" his behaviour and strives to act in accordance with what is expected of him, but his behaviour is still semiotized - which inevitably leads him to room 101. The Proles, on the other hand, have no need to semiotize their behaviour because they are not regulated like Party members are, although they have their own means of semiotization, the old ways, which Winston is only slightly aware of. // In comparison with Lotman's typology of cultural codes, it would appear than: 1) Big Brother is sem+syn-, as "He" determines the so-called "metalanguage"; 2) Mr Parsons is sem-syn+, as he behaves "correctly" but has no idea what any of it means; 3) the Proles are sem-syn- as they care for neither pole; and 4) Winston is properly interested in both how to avoid being caught (behaving "correctly") and what it all means.

> 3. Now we shall discuss certain problems connected with the examination of analytical behavior, i.e., the examinationof how the perception of the world gets semioticized. Here it is possible to speak of both the evaluation by the individual of any real situation, and of his construction of certain ideal situations. It is natural to assume that **the ideas which a person has about such ideal situations are determined, to a great extent, by his personological traits, and therefore, determine his evaluation of real situations**. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 104)

The problem being that Winston's initial interpretations of O'Brien and Julia are both incorrect. In this light O'Brien is actually correct that he is "insane".

> 4. We have been discussing the personological differences in the realms of generation and of analytical behavior. It is apparent, however, that the characteristics of any variation of behavior depends upon the individual. It is also apparent that it is the *self-perception*, i.e., the perception of the 'I' that represents that area where the realms of analytic and generative behavior cross and mutually influence each other. Of course, **the generated behavior is in some way perceived by the subject himself**, while **the consideration of how one's personal behavior is perceived definitely influences that behavior and in some measure conditions it**. As a result, a certain balance is established, a certain compromise between behavior and the perception of that behavior by the individual (when some aspects of behavior are not perceived by the individual himself, being perceived only from the point of view of an external observer), while the nature of this compromise (balance) may be conditioned personologically. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 108-109)

Self-communication (autocommunication). Details.

> In personology, one is directly interested in a whole series of cases connected with the examination of 'masks'. It is particularly important to examine the following cases for personological characterization:
>
> 1. *Realization* or *non-realization* by the individual of his 'mask' on the whole, or of its particular features.
>
> 2. *Function* of the 'mask' in the communication of the individual, in other words, who is the 'mask' intended for, in what situation of contact does it serve as intermediary?
>
> Thus, for example, **the 'mask' can be used** during the individual's contact with socium or with other people in general, during his contact with divine hypostasis, or **during contact with himself (i.e., during self-communication)**. (Piatigorsky & Uspensky 1975: 109)

Huh. An aspect of autocommunication I have not yet considered yet. E.g. *how* one presents oneself to that future self.

6.4.3 Technology and Individualism (2015-04-10 15:30)

University of Pardubice
Faculty of Arts and Philosophy

TECHNOLOGY AND INDIVIDUALISM IN THE CITY AND THE STARS
BY A. C. CLARKE

JAKUB KONOPKA

Bachelor thesis

Konopka, Jakub 2013. *Technology and Individualism in* The City and The Stars *by A. C. Clarke*. Bachelor

thesis. Supervised by Ladislav Vít. Faculty of Arts and Philosophy. University of Pardubice.

> The more technology advances, the more it: "...threatens to slip from human control" (1977, p. 5). He argues that the impact technology has on humanity is enormous; hence the humanity is in danger of becoming almost lost. (Konopka 2013: 8)

Curiously, this is exactly the narrative that goes along with discourse on advances in surveillance technology. Namely, that in Orwell's time it was natural to presume that there are *people* on the other end of the telescreen, who plug into your telescreen at will. Today, we're heading down the road of having automated systems or ultimately even artificial intelligences keeping track of our every move, and not only through webcams, but due to everything we do already being done with computers and handheld devices. In some video about Orwellophobia on youtube it was even speculated that we may one day change roles with the robots we currently build in computer labs and humans will exist only in a zoo or a special habitat while A.I.'s run the show. Grade A fearmongering, sure, but probably not an impossible premise.

> Truth, for Heidegger, is what he calls 'revealing'. It means that truth is not composed only from the knowledge; but it embraces all the ways in which a person can relate to things of the world (1977, p. 11). Heidegger explains that humans are not genuine knowers; **people perceive the world also through emotions, desires, goals and so on**. In other words, in order to be rich in spirit, a person needs to experience a great variety of truths. Otherwise, one risks a danger of potential dehumanization. (Konopka 2013: 8)

This sounds like pluralism. I don't really deal with "truth", but the idea seems valid enough: that people relate to the world in manifold and multiplex ways, not only through the referential function (whether a proposition is true or false), but also through the emotive function (people have feelings about some aspect or another of the world, and express their emotions accordingly), the conative function (have desires, goals, motives, purposes, wants, needs, aims, and other forms of orientation pressing upon the world). Even the other three functions are applicable in this connection: people relate to the world metalinguistically, pondering the name or label of one aspect or another; phatically by "connecting" with the world at large, achieving contact and communion with it (e.g. looking for your place under the sun, wanting to be part of the world community, etc.), and of course poetically/aesthetically by, well, seeing the beauty in what exists. The scheme of language functions can indeed be metaphorically applied on most anything.

> Another comment on modern technology Heidegger has is that it looks at everything according to its possible use. He argues that for modern technology nothing is simply 'good' on its own, but 'good for' something. He calls this concept 'standing-reserve'. According to Heidegger, technology transforms humanity into standing-reserve. He demonstrates his thoughts on an example of the profession of a forester. The forester, who previously worked for himself, begins to be commanded by the lumber industry, which in turn is at the mercy of the print industry. The print industry or any other manufacturer of goods, then, transforms the reading public or any other consumers into a source of its own profits (1977, p. 18). (Konopka 2013: 9)

Isn't this just utilitarianism? Applied on modern interconnected society, but utilitarianism nevertheless. It makes sense from a structural point of view, but empirical reality looks different, for there are also unemployed people and people without any useful skills who stand in reserve for nothing but consuming and surviving, meagerly. Same goes for the opposite pole of extremely rich well-to-do people who contribute little to the world. The same applies to technology. Not all of it is useful for something. E.g. useless inventions and all sorts of unnecessary gadgets. (Just think of all the smartphone apps that aren't good for anything but tricking people into paying for them.) // But I guess I'm taking this too literally and in an absolutist manner. Below I find a similar sentiment in one of my favourite thinkers (Ruesch).

> Therefore, the technology turns mankind into resources that need to be exploited and exhausted. (Konopka 2013: 9)

Is this a Foucaultian reversal? I would think that technology is the resource that humans exploit and exhaust, not vice versa. Technology does not have agency yet, does it?

> At the end of the first edition of Utopia, there was a poem about the island of Utopia. This poem helped to clear the meaning of 'utopia' greatly by distinguishing its three main features:
>
> > (1) it is isolated, set apart form the known world; (2) it rivals Plato's city, and believes itself to be superior to it, since that which in Plato's city is only sketched, in Utopia is presented as having been achieved; (3) its inhabitants and its laws are so wonderful that it should be called Eutopia (the good place) instead of Utopia (VIERIA, 2010, pp. 5)

Even though the term was established in the sixteenth century, it does not mean that the notion of an ideal society had not appeared until then. (Konopka 2013: 10)

I was just thinking that More's *Utopia* is certainly not the first utopia. Campanella's *The City of the Sun* comes to mind as an example that fulfills all of these conditions (especially the third), but now that I look it up I find that it was published in 1602, not around the 14th century as I had falsely remembered.

> An early example that influenced many utopian writers to come is Plato's book The Republic. The dialogue depicts an austere society where the governing class called '**guardians**' devotes itself to serving the interests of the whole community. Plato argues that private ownership of goods would corrupt their owners by encouraging **selfishness**. (Konopka 2013: 10)

Huh. Although there (probably) isn't genetic relation between Plato's *Republic* and Orwell's Oceania, it is an interesting congeniality that the guardians can be compared to the *thought-police* and discouraging selfishness to the newspeak crime of *ownlife*.

> Moreover, Jacob Talmon, **Herbert Spencer and others claim that the utopian impulse itself is inherently dystopian** since utopianism searches for perfectibility, and thus, it is incapable of accepting anything below it standard. Such ideology might easily result in **punitive methods of controlling behaviour** which inevitably leads to some form of a police state. (Konopka 2013: 11)

This most likely concerns the epigraph of Huxley's book, but I'm pleasantly surprised that Spencer dealt with this topic. I recently had my first acqaintance with Spencer's writings and found him to be a wonderful read in itself. Although the common sentiment is that nobody read Spencer already by the 1920s, I wonder if I should take up reading him more extensively. The phrase "punitive methods of controlling behaviour" is bold because this is exactly what I'm writing my thesis about. The sentiment is actually similar: in a totalitarian context these punitive methods are irrational and unjustifiable while modern forms of technological surveillance and terrorist hunting is widely framed as rational and justified. (Although this concerns mostly U.S. foreign politics of the 00s.)

> In the middle of the century Karl Marx introduced the concept of alienation, an assumption that the division between the social classes would inevitably become wider and the conditions of the rich would side with utopia while **the poor would be pushed towards dystopia and mechanization**. (Konopka 2013: 12)

In Oceania, governed by oligarchical collectivism, this is very much the case: only the 15 % of the population, the Party, is considered civilization while the Proles are treated like animals, all while steadily spewing propaganda about improving their well-being. But then again Orwell was essentially writing a critique of (Stalinist) communism.

> Some futuristic fantasies of the late nineteenth century such as Richard Jefferies's After London; or, Wild England, or W.H. Hudson's A Crystal Age accepted the notion that the most fundamental social evil - "the essential seed of dystopia" as Stableford calls it - was the separation of human beings from a harmonious relationship with the natural environment and its inherent rhythms. (Konopka 2013: 13)

So a critique of urbanization? Aldo Leopold's *Land Ethic* comes to mind. In any case it does seem to be the case that a lot of dystopias (Zamyatin's *We*; Huxley's *BNW*, Bradbury's *Fahrenheit* as well as Orwell's *1984*) are set in an isolated city (Glass City, London, an unspecified city, and London again, respectively). Still one of the most extreme examples of this direction is the Estonian dystopia *Kurbmäng Paabelis*, which as a "surrealist baroque novel" can legitimately invent a mythical Tower-world which is a City-cosmos in itself, embedding what little nature there is (e.g. the desert level) as decorative architecture. In ot her words, some dystopian works take this idea to its logical conclusion by excluding anything but the city - everything *is* city.

> Orwell's Nineteen Eighty-Four was written after the Second World War. His world-state was darker and used punishment and fear instead of the manipulation of a pleasure (CLAYES 2010, p. 119). (Konopka 2013: 14)

Yup. That is pretty much it. Huxley even wrote to Orwell, saying that his own horrible vision of the future is better, since the policy of boot-in-the-face cannot last for ever, and that more likely the dys/u-topian conditions will be achieved by people willingly taking up barbiturates and self-hypnosis (e.g. soma and hypnopaedia). He was not far off, as modern trends towards prescription medicines and ideological echochambers (e.g. Ritalin and Bullshit Mountain) demonstrate. Still, thinking now about Jon Stewart's "Chaos on Bullshit Mountain" and how Fox News operates by systematically inciting anger about made-up bullshit, it does present a striking similarity to the Two Minutes Hate, but in the form of a 24h news cycle.

> The dystopian genre has not spread only in literature, but hand in hand with the rise of science fiction genre it also has appeared in the emerging cinematography. (Konopka 2013: 14)

This. It is scary how well not only the general idea but some very unnoticeable details of Orwell's *1984* are captured in the movie *Snowpiercer*. I've even tried watching everything on 4chan /tv/'s Dystopian Film Chart a few years ago but only made it halfway through before giving up because some of the movies on that chart are culturally iconic but by modern standards just horribly naive and ill-conceived - e.g Death Race (1975) and Judge Dredd (1995).

> Thomas Whissen in his book Classic Cult Fiction: A Companion to Popular Cult Literature explains that this delusion is achieved by **dehumanization, uniformity, fear or lack of the knowledge about the outside world** or simply by inability to change. (Konopka 2013: 15)

In Orwell's world all these factors are present, but "lack of knowledge about the outside world" can very well be supplemented by a lack of knowledge about the inside world. In fact, this aspect is present in the three I'm most familiar with (Orwell, Huxley, Bradbury). History is rewritten or destroyed, the inner workings of the government is unknown, and the social order seems to be propped up by a thin veneer of lies and hidden truths. This is most characteristic of Winston's attempt to find out what the world was like before the revolution. He reads a children's history book and interviews an old Prole, but neither source is reliable. So it is with the *Brave New World*, where everything before the World Order is viewed as savage, much like in Oceania the revolution was not preceded by the industrian age and renaissance, but directly the middle ages. This is of course a lie, but such is the history in that world. To quote Orwell: "How could you tell how much of it was lies? It might be true that the average human being was better off now than he had been before the Revolution. [...] Day and night the telescreens bruised your ears with statistics proving that people today had more food, more clothes, better houses, better recreations - that they lived longer, worked shorter hours, were bigger, healthier, stronger, happier, more intelligent, better educated, than the people of fifty years ago.Not a word of it could ever be proved or disproved." (Ch. 7)

> In most of the dystopias there is also a group of people who are not under the complete control of the state. **It is this society that the main hero of the novel puts his or her hope in.** (Konopka 2013: 15)

This would be the famed Brotherhood, a resistance movement of thoughtcriminals. Winston makes the fatal mistake of misinterpreting O'Brien's "flash of intelligence" with him during the Two Minutes Hate as a sign that he is part of the Brotherhood, and O'Brien is more than welcome to espouse that belief by giving him Goldstein's book, only to push him over the edge, to get a confession out of him in the guise of a pledge of allegience to the Brotherhood. This is what makes *1984*, as some say, *bathetic* - that is, anticatharctic. You hope, along with Winston, that the Brotherhood is real and there will be a revolution, only to be bitterly disappointed when Winston is duped and tortured. This is something that I like much more in Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis* - he plays with the same theme, but there the resistance is real and although the hero dies anticlimactically with grenades in his pockets, out of exhaustion, it is the case that the main character's brother, who is a member of the equivalent of the thought police, e.g. someone like O'Brien, turns out surprisingly to also be part of the resistance movement. Since it is a surreal novel there is also the case of "doubles" - the main character is always mentally contending with his rival who in the end turns out to be himself, after the revolution and a stay in the mental hospital. Although complex and convoluted, it makes for a much more interesting read due to the fact that Remsu is a scholar of dictatorship and resistance, sprinkling italian terrorist catchphrases here and there. (I am saddened that this great work is not and probably will not be translated to English, since it is not a popular book even in Estonia and it would be expensive and difficult to translate a 500 page brick, made only more difficult by Remsu's frequent neologisms and archaisms, not to mention loanwords from various languages. Why must some good literature also be so darn difficult?)

> The main protagonist is usually different from the rest of the population. Unlike others, he or she **understands that something is wrong with the society** and questions the existing social and political rules. He or she also tries to change the system, but fails. (Konopka 2013: 15)

To quote the part that I left out (in [...]) in my previous quote from Orwell: "The only evidence to the contrary was the mute protest in your own bones, the instinctive feeling that the conditions you lived in were intolerable and that at some other time they must have been different." (*ibid*, Ch. 7)

> The loss of emotional response can be seen in already mentioned Fahrenheit 451, for example. After Mildred has passed out, the maintenance people came with the stomach pump and the blood transfusion machines. **They were not even doctors and they showed no emotions while saving the person from a certain death**. (Konopka 2013: 17)

I had a slightly different interpretation. The relevant passage reads: "And he thought of her lying on the bed with the two technicians standing straight over her, not bent with concern, but only standing straight, arms folded. And he remembered thinking that if she did, he was certain he wouldn't cry." (Bradbury 1953: 40) I don't think it's about emotions. The "impersonal operators" standing over his unconscious wife are just as emotionless as Montag himself, whose relation with Mildred is mere facade. Rather, I think what hit him hard was finding out that these technicians performs this same casual life-saving operation nine or ten times a night. I think it's the extent of the problem, not the casualness of the solution, that gives Montag a reality-check. But that's just my impression and the difference is not really all that important.

> Human connections have also been affected by growing consumerism. Relationships between people are perceived as an ordinary matter that needs to be consumed, not taken care of. There is no difference between relationships and consumer goods anymore. The role of the relationship is to be satisfied with the person one chooses. (Konopka 2013: 17)

This is certainly not the case with *1984*, where there are only faint traces of consumerism in the trash produced for the Proles to keep them satiated (e.g. machine-created popular music, kaleidoscope-written poetry, and Party-produced

pornography). Consumer goods and human relationships intersect in another way: deficit products (e.g. shoelaces, razor blades) must be acquired from the "free market" (which is forbidden), and the ersatz chocolate, sugar, and coffee can in very rare cases be briefly punctuated by the real things through connections with the inner party (or, you know, steal from them). The human relationships in *1984* are strained in a wholly different manner: anyone can be a spy and/or just report your unorthodox behaviour and get you *unperson*'ed. That is why there are so many instances of checking, controlling, concealing, suppressing, etc. your facial expressions and other physical symptoms of having an inner life of your own. There is no place for feelings, desires and intelligence in a "horrible brainless empire", as Orwell elsewhere described the goals of Hitler, but which very well suit Oceania.

> Similarly to Heidegger, Neil Postman argues that the western cultures have become obsessed with the scientific facts; he alerts that if the development does not change its course, many societies will become what he calls a 'technopoly'. Technopoly is **a society that is obsessed with the benefits of technology to the point where everything needs to be measured and assessed on the basis of how efficient or logical it is.** (Konopka 2013: 18)

I know of a slight variation on this theme in the work of the Swiss-American social psychiatrist and cyberneticist Jurgen Ruesch: "The new world is structured around *systems* made up of man, machine, and the environment surrounding them (Boguslaw 1965). Technology no longer serves people exclusively; it is also subservient to robot and gadget. Persons no longer own land; they have lease and share in rotation whatever facilities they need, and special arrangements have become collective and discontinuous. Man has ceased to be king pin in the modern order. The individual has become anonymous, and history is being written in terms of social movements or technological achievements." (Ruesch, "Psychotherapy in the Computer Age", 1972[1968b]: 763-764) In other words, is steadily indeed becoming like one of the first quotes above about the role reversal between humans and technology: increasingly it is the case that machine does not serve man, but that man serves the machine. Norbert Wiener's groundbreaking book on cybernetics, *The Human Use of Human Beings* could soon probably be supplemented by "The Machine Use of Human Beings". Hashtag fearmongering.

> Postman explains that technopoly is not only a state of culture. It is also **a state of mind**. (Konopka 2013: 18)

Cue stereotypical stoned hippie voice: Whoa, man, far out. Technology, like, isn't just outside in machines and shit. It's, like, inside of you, too, where you think and stuff. That's deep, man. (Also this.)

> To specify his definition, Postman notes that technopolies often redefine what its inhabitants think of religion, of art, of family, of politics, of history, of truth, of privacy or of intelligence (1993, p. 48). **This shift in meanings takes place because such person is, as Heidegger explains, enframing the world only by a logical discourse of science and technology**. A person who feels comfortable in technopoly is a person that is convinced that technical progress is humanity's prime achievement and the instrument by which one's most profound dilemmas may be solved. (Konopka 2013: 18)

Oh dang, I might be a technopolist. I do feel that computers and internet makes a large portion of traditional culture (including theatre, museums, and other cultural institutions) pointless, can overthrow religion (e.g. growing atheism among mormorns who now have access to unbiased facts about their church's establisher), and so on.

> The difference between the two cultures is that Diaspar is far more developed. In fact, Diaspar has reached its final step of development, there is nothing more to invent. Because of that, Diaspar's aim is just consumption and 'being'. (Konopka 2013: 19)

This is reminscent of Cracked.com's interpretation of Star Trek: their technological society has invented everything there is to invent, all social problems have been eradicated and humans are all homogeneous, reliving old historical periods as a form of entertainment and sending discovery crews out into the space to find something new to entertain them.

> In addition, each piece of art is evaluated by the society and the fate of the artistic work depends entirely on how many votes it receives. If the masterpiece gets enough votes, it is stored in the memory banks of the city, otherwise the art is dissolved. (Konopka 2013: 20)

This feels scarily accurate in other tendencies in modern internet as well. Just think of reddit! Everything passes through the filter of upvotes and downvotes - news, pictures, videos, ideas, comments, questions, everything. We can only take solace in that what is downvoted to obscurity is not "dissolved" or deleted, but remains somewhere in the archive, and if it has any merit it can always be dug up. It's kind of like the law of poetic conservation: manuscripts don't burn.

> The central computer represents the final and greatest technological invention and the end of evolution since it is perfect: "The Council ruled Diaspar, but the Council itself could be overridden by a superior power - the all-but-infinite intellect of the Central Computer" (2001, p. 66). The complete trust in technology is also proven in times of danger. (Konopka 2013: 21)

I guess Diaspar must have been the influence for a Stargate SG-1 episode in which the team discovers a polluted planet with a safe environment dome and a utopian central-computer-controlled society in it. It turns out, of course, that the energy resources are decreasing and the central computer has steadily been sacrificing people and minimizing the dome, but all knowledge of *unperson*'ed people is erased from people's minds through their mind-links (which are like bluetooths with neural interface and internet). When the team discovers that the central computer is doing this, they try to convince the people to take off their mind-links, but by that time they are convinced by the central computer that taking off their mind-links would kill them. (cf. S07E05 - "Revisions")

> The consumerist ideals can be captured by hypnopaedic proverbs: "'But old clothes are beastly,' [...] 'We always throw away old clothes. **Ending is better than mending**'" (2007, p. 42). (Konopka 2013: 22)

To this one can contrast the anti-consumerist, I mean *really* anti-consumerist, ethos of P.O.S. in his track "Music for Shoplifting": "So what you think? **New shit, or fix what I have?**" When I was a teenager I chose to mend my favorite wool-gray hoodie, colour it with my own drawings and wrote this line on it. // On second thought I would put emphasis on the word "beastly". According to a BBC documentary on Orwell, when he wrote *Nineteen Eighty-Four*, it was exactly this word that he kept in mind. Curiously, the word itself appears only two times in the whole novel and both in relation with Winston's traumatic childhood: "'A rat. I saw him stick his **beastly** nose out of his wainscoting." recounts Julia (Ch. 12), and later "'I expect you were a **beastly** little swine in those days,' she said indistinctly. 'All children are swine.'" (Ch. 15) A relation with *Animal Farm* is possible, but the implications about Winston himself being a *rat* are astoundingly complex: he describes all other characters as some sort of "creature" or another, so it would not be unimaginable that between the lines Winston himself is just as animalistic; this is reinforced when he gives the general impression of people working in the Ministries as "little dumpy men, growing stout very early, with short legs, swift scuttling movements, and fat iscrutable faces with very small eyes" (Ch. 5); further, the colloquial meaning of "rat" is *snitch*, which he certainly is in the end when he betrays Julia; more illustrations could probably be found - the whole listless life Winston leads is very rat-like.

> No emotional attachments to the objects are possible because everything is a product of a mass production and therefore any object loses its uniqueness. When item's purpose is fulfilled or the item is damaged, it is destroyed or replaced by another one, completely identical to the previous one. Consequently the technology offers only the material satisfaction, not the emotional tone. (Konopka 2013: 23)

In other words, objects do not have a stamp of personality on them. From the anthropological theory of how people make functional objects like tools "their own" this is indeed impoverishment. In Orwell's case there is one instance when Winston buys a round piece of glass with a coral in it. The old thing is beautiful, but also incriminating. If he was found having it, he'd be sure to be sent to forced labour camp.

> In both technopolies, people are rather being entertained than being active participants. Such state of mind does not require any cognitive effort; therefore people are passive in thinking or their cognitive processes are limited to prescribed ways. (Konopka 2013: 23)

I've heard a similar viewpoint about current technology, e.g. laptops versus tablets. One enables creation - you can write with a laptop; while the other enables only reception (and very limited input) - tablets are convenient for watching videos and scrolling through 9gag, but inconvenient for reading long pieces of texts and even more so for actively participating in the reception of the text as I am currently doing by responding, writing my own comments. It's one thing to read a text, but a wholly another to react to it, to have a conversation or dialogue with it.

> When John, the Savage confronts the world controller Mustapha Mond, he complains about the dullness of such entertainment: "'*Othello*'s good, *Othello*'s better than those feelies'" (2007, p. 194). The world controller acknowledges John's statement but explains that any high art can threat the stability of the World State and therefore it is forbidden. (Konopka 2013: 23)

To this one may respond that if *art* is capable of threaten the stability of social order, then that is one feeble social order indeed.

> Second of all, the stability represents unchanging safety and only what is unchanging can outlast forever. (Konopka 2013: 23)

Poppycock. Cultural history demonstrates the exact opposite, that what lasts the longest is in fact the stuff that changes with time, adapts to new conditions, new ideas, new points of view. Christianity, for example, could never fit in today's society in its "catacomb" (1st - 2nd century) or even "desert fathers" (4th - 5th century) forms, but in its modern forms it does just fine. It is even more likely, as demonstrated by the Sanskrit grammar, than stuff that gets too rigid, achieves perfection and becomen unchanging, is sure to be abandoned. // Change is the only constant.

> Orgy-porgy is promoted from the childhood so that it is considered as a common aspect of one's life. The name of the activity rhymes so that it supports the idea of sex being an innocent game. (Konopka 2013: 25)

Oh how I dislike that paronomastic phrase. It reminds me of *A Clockwork Orange* style unnecessary rhymes in 4chan /r9k/ autism greetexts. E.g. >cashed my good boy pointy-wointies with my mummy-wummy to get some tendy-wendys - I think they use this technique sometimes to intentionally emphasize the infantile character of the robot autismo. Some goes for "Orgy-porgy" - it's not so much innocent as it is infantilized. In *BNW* this makes sense, as children play "erotic games" as a normal course of action.

> Unlike in Diaspar, in the World State sex is completely a matter of consumerism. It is reflected in the use of the term 'pneumatic', **when a female person is aesthetically appealing** to a male [...] (Konopka 2013: 26)

I think this is a slight misinterpretation. It is not aesthetic appeal or attractiveness that is at issue, since the higher casts are attractive by default. "Pneumatic" is by dictionary definition related to being moved or worked by air pressure, as *pneuma* is literally "wind" in Greek. I think it more likely that what is meant by "pneumatic" is more like physical fitness, e.g. being good at sex. If you're socially obligated to have a lot of sex with a lot fo different people, it makes little difference how they look like, what matters is how well they perform. The immediately following conclusion that Huxley's use of "pneumatic" when describing an arm chair to emphasize humans being products is perfectly superfluous. The word itself is already a mechanical metaphor, e.g. not humans as products but humans as machines. But, again, it makes a very insignificant difference how one interprets it.

> When she realizes that John loves her, she quickly takes her clothes off and is prepared for him to take her. All her clothes are rapidly off thanks to zippers. A zipper represents how easily one can take off his clothes, in other words, how easily one can have an intercourse with another person. (Konopka 2013: 36)

"She [Julia] stood looking at him [Winston] for an instant, then felt at the **zipper** of her overalls. And, yes! it was almost as in his dream. Almost as swiftly as he had imagined it, she had torn her clothes off, and when she flung them aside it was with that same magnificent gesture by which a whole civilization seemed to be annihilated." (*1984*, Ch. 10)

> Secondly, Huxley uses the behaviour of the head nurse to represent the irony of **the contradiction between the old and the new** because a nurse as a profession is in the real world generally looked atthe one that is supposed to help people and care, but the head nurse in the book expresses no sympathy with John or his mother. (Konopka 2013: 37)

Now that I think about it there is an alternative interpretation possible, regarding the congeniality between Huxley and Winston with regard to sexual indiscriminacy. Namely, both Lenina and Julia represent the *new* order - Lenina is conditioned by hypnopaedia and Julia has adapted to Ingsoc principles while maintaining her corrupt sexuality (she is a *sexcruminal*, a person who enjoys sex), while both John and Winston represent the unique individual disillusioned with the official orthodox dogma. When the women unzip and give themselves up for sexual intercourse, they *are* in a sense destroying civilization, but in the specific sense which comes with introducing an extraneous connection to the argumentation. Namely, both Lenina and Julia represent the Western, specifically American, sexual mores. This is perhaps more apparent in Huxely than in Orwell, where it is almost between the lines that England is now "Airstrip One" and its own currency and traditions have been replaced by the dollar and the traditions of "the other end of Oceania" (America). This connection with sexuality makes sense only insofar as one considers that both Huxley and Winston were Victorian Englishmen, and with Huxley, who travelled around America extensively, this is especially probable that he experienced first-hand the looser sexual mores of Americans, who at that time (during the 1930s) already had, for example, the practice of "petting", which was introduced to England and the rest of Western Europe when American soldiers were stationed there. That is, the sexual culture of New World is contrasted to the one of the Old World. But I doubt if anyone has studied this, as it would necessitate looking at the authors' biographes and making unsound, or at least unverifiable, conjectures.

6.5 August

6.5.1 The Alternative (2015-08-05 13:57)

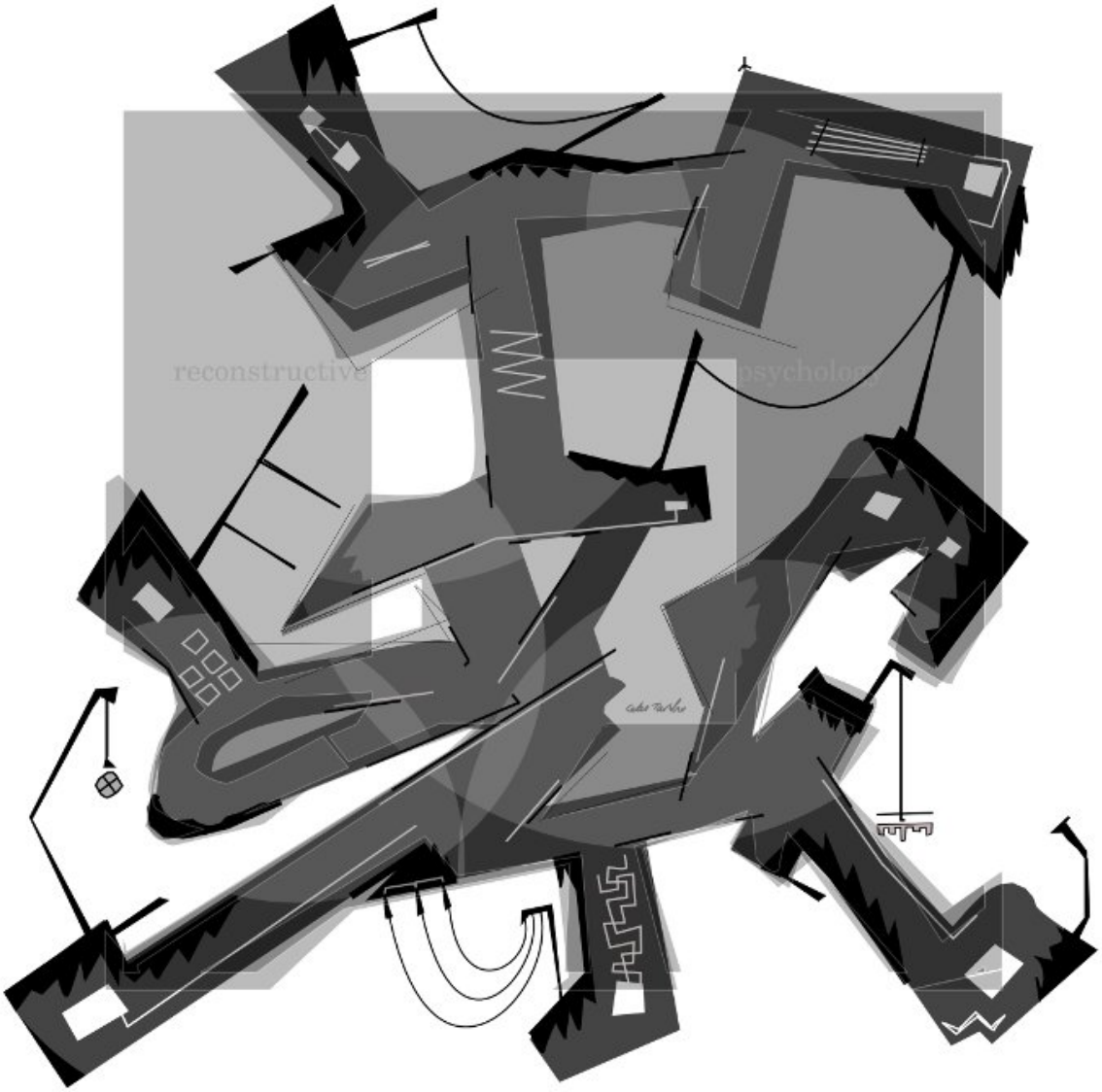

Clay, E. R. 1882. *The Alternative: A Study in Psychology*. London: Macmillan & Co.

IFRAME: https://archive.org/stream/alternativeastu02claygoog?ui=embed #mode/2up

THE ALTERNATIVE
A STUDY IN PSYCHOLOGY

"We fools of Nature." - *Hamlet*

"Our bodies are our gardens to the which our wills are gardeners, so that if we will plant nettles or sow lettuce, set hyssop and weed up thyme, supply it with one gender of herbs or distract it with many, either to have it sterile with idleness or manured with industry, why, the power and corrigible authority of this lies in our wills." - *Othello*

London
MACMILLAN AND CO.
1882
Printed by R. & R. CLARK, *Edinburgh*.

ADVERTISEMENT. THE Author of *The Alternative;* is indebted to Mr. Henry Sidgwick for the following opinion of the work communicated in a letter to the Editor: -
"I have had an unexpected interim of enforced cessation from my work, which I have employed in reading about half the proof-sheets you sent me. Without reading any more - which for the present I have not time to do - I feel no doubt that the book deserves the attention of all students of philosophy, from the amount of vigorous, precise, and independent thinking that it contains - thinking which appears to me generally consistent so far as it has been completely developed, though at some important points the work of definition and analysis does not seem to me to have been carried far enough. I also find the terse forcible individuality of the style attractive on the whole, though I cannot but wish that the Author had somewhat restrained his impulse to innovate in technical terminology."

INTRODUCTION

I. If I am not deceived, the following pages will show that, in so far as the study of Mind is concerned, those who have affected to employ the method of research which exclusively proceeds on intuition and deduction have been false to the method; have been betrayed into a morass of indefinite ideas and unwarranted assumptions; have, as regards the general, mistaken parts for their wholes; have been extremely perfunctory, so that while they have been ambitious to achieve exhaustive explanation, they have not been at pains to provide for themselves solid standing ground; have got themselves into such a plight that their motions are no longer a means of progress; and that they have brought unmerited disgrace on the method which their indolence has misapplied.

I show that a legitimate and vigorous use of the method might have anticipated induction as regards the existence of an unconscious part of the mind, and of unconscious mental events of which conscious mental events are effects. One of the most famous of the philosophers who have brought this reproach on deduction has given us an elaborate threatise on *pure* Reason, while leaving us to popular indefiniteness respecting Reason. Discussions about the relation of experience to knowledge abound, while a part of experience has been universally mistaken for the whole. An unimportant kind which was convenient to Logicians to put in relief under the name Judgment, has masked one of the most important of the differences it behoves philosophy to distinguish, the difference between Apprehension and Judgment properly so called. Recognition is due to a *latent* bearing of likeness of a certain degree of the mind. This bearing is now for the first time made known. The existence of consciousness void of self-consciousness of what Leibniz terms Apperception was overlooked. Unconscious knowledge was ignored, although it should have been obvious that a man is not necessarily ignorant of what he is not thinking about. When the Mathematician is in coma, in dreamless sleep, or absorbed in a game of whist, his knowledge of mathematics persists. A latent operation of instances on the mind, one which causes general syntheses that first obtain as unconscious knowledge, has been mistaken for an operation of evidence, and confounded with inference - with induction.

Complements of attributes are (§ 110) the supports of the constituting attributes. Failure to imagine that a composite would be in the relation of support to the composing parts, combined with the necessity of thought which requires that attribute supposes support, occasioned the idea of the figment, Substance; which, like a foreign body in an organism, has been from the first fretting and diseasing its *habitat*. Of this philosophy is now, for the first time, rid.

What confusion must have reigned to give plausibility to the desperate doctrine, that the mind may be conversant about things inconceivable! Infinity and the First Cause are held by Sir William Hamilton to be things inconceivable, things unthinkable, and, nevertheless, things about which the mind is somehow conversant. The doctrine pretends that its marvel is determined by a law which it names the Law of the Conditioned. It has been approved by the adhesion of such notable minds as those of Mr. Herbert Spencer and Mr. Henry Longueville Mansel. By applying the notion of the species, ideas that are appearances - inapparitional ideas, - I dare believe that I have precipitated the confusion which gave plausibility to the doctrine. An error which confounded Essence with Quality I have corrected.

The confusion of Will with intentional-instinct overcasts psychology, ethics, and morality. A mental act which differs from attention only in the respect that it persists in a mind which would fain be rid of it, was confounded with attention, to which it is essential to depend upon conscious effort, - effort that the agent is free to suspend at pleasure. The delusion which Nature puts upon us in connection with this counterfeit of attention, viz. that it is a volition, - that, in respect of it, we are free agents - exemplifies a delusion commensurate with nearly the whole of the practical life of mankind. The removal of the error (Bk. III.) exposes a fact of tremendous importance. Proving deductively that Mind includes an unconscious part, the theatre of unconscious mental events, and inductively, that this part includes or is comprised by the brain, and that an unconscious mental event - a corporo-mental event - is a condition *sine qua non* of a consciousness, I show that *nearly the whole of the practical life of man is, has been, and, for an indefinite time to come, threats to be, transacted by an unconscious force or agent, - that we have been puppets, not personal agents - dupes as well as puppets - and, in view of the prevalence of wretchedness in human life, victims*. I show that from this state of puppet, dupe, and victim, there is but one way of escape, that of self-denying conduct according to Wisdom. If, adopting an ideal of character opposed to his instincts, a man resolve to live in conformity with that ideal, and at cost of self-denial live accordingly, his practical life is initiated and controlled by his conscious mind, and is truly a personal life. In respect of it, he is voluntarily, - a free-agent. He is master of himself, and, to a certain extent, of Nature. If this practice have, as Christianity presumes it to have, the property of altering the instincts with enhancement, the agent is in the way of terminating the conflict between Will and Instinct, by substituting a new man for the old, - in the new, a mind that is partly the offspring of the will. What a salvation had

Christianity elicited such a purgatory from the will of Christendom!
Having exposed what was false in the connotation of the term Substance, I employ the term as denoting according to the true part of its connotation, *i.e.* as denoting the naturally ungenerable and unannihilable part of the universe, what may be termed its perdurable part, - that which, in changing, remains always intrinsically the same - the truly *fundamental* part of the *τὸ πᾶν*. I show that substance is the subject of an attribute in virtue of which it is sometimes mind, and for the most part, an equivalent of mind. This attribute I term *orderly concurrence of aptitudes*, distinguishing it from a species that has been quite overlooked, viz. disorderly concurrence of aptitudes, or that which causes disorder. To the former is due the Cosmic character of the universe; to the latter Chaos. Orderly concurrence of aptitudes is the ground of natural theology. During a certain phase of mental development, a law of belief gives it as presupposing a Designer - an intelligent first cause. I show that scrutiny strips the datum of the speciousness that made it seem to be a necessary truth.
I exhibit in a new light the relation of Deduction to syllogism. The exhibition exposes two kinds of laws of belief, one relative to necessary truth, the other bearing on induction: it shows that there are exponents of laws of belief, and that the exponents of the laws relative to necessary truth are axioms, whereas those of the other kind are scarcely truthlike. It shows that syllogism has, if any, a merely fanciful connection with non-deductive inference.
I prove that all knowledge is the offspring of experience - that there is no such thing as knowledge *à priori*, - that, nevertheless, in the controversy about the relation of knowledge to experience, the advocates of knowledge *à priori* have the best of it. As regards that controversy, my rôle is eclectic. It is the same as regards the question between Conceptualists and Nominalists. I show that both are partially right and partially wrong, that there are no such things as Abstract Ideas, and that there *are* such things as concepts: the vicarious function of names, whereby they serve in place of ideas, has made them pass for abstract ideas.
Philosophy has been obstructed by the begging of vexed questions involved in the connotations of many of its most important terms, *e.g.* the begging of the question at issue between idealists and materialists when the term Sensation is understood to connote relation as attribute to a material subject - a body. The idealist denies that there is such a thing as a body or a bodily organ of the consciousness termed sensation. I define sensation, consciousness given as being either wholly or in part a bodily attribute. This definition does not imply that the connoted datum is true. It makes the term defined equally convenient to every school of philosophy. In all my fundamental definitions I eschew in like manner assumptions and *petitio principii*. I draw my principal general lines within the pale of the records of consciousness visible to retrospect. This domain exhibits to retrospect, not merely records of the simplest units, but also records of groups of consciousness determined by the mutual likeness of the units and their difference from all other units. Our ideas of kinds of consciousness originate in discernments of these groups, *e.g.* the groups, visual consciousnesses, auditory consciousnesses, rememberances, judgments, inferences, imaginations, etc. Of the kinds thus manifest to retrospect, I select those that seem to be the divisions of the domain of consciousness the demarcation of which facilitates in the greatest degree an exhaustive survey of the field, - first the subgenera, then the species, defining or otherwise indicating them by what is *intrinsic* to them in respect of which they resemble, or differ from, one another. This classification, which excludes *petitio principii*, I make the foundation of psychology. If it be not a *terra firma*, there is no footing for knowledge. This *terra firma* seems to be connected by data, including axioms, with a reality outside consciousness, a reality known as the not-self. I take for granted the veracity of data that are not tainted by inconsistency, and, moving upon them with the confidence of Common Sense, intuitively and inferentially explore what I take to be unconscious reality. Thus I discover the existence of unconscious mental event, and that Mind includes an unconscious part. Accepting from the datum that there is such a thing as matter, that there are such things as Cosmos, human bodies, bodily organs of consciousness, *e.g.* the eye, ear, etc., and inductively inferring that what are given as nerves, spinal marrow, and encephalon, are also organs of consciousness, I fall in with the confluence of physiology and psychology, and allow that mental events include physiological processes.

II. The author is a disciple of the school of common sense. The spirit of the school has suggested to him a method which has steered him to some of the most important of the conclusions of this treatise. What then is common sense, and what its method in philosophy? Common sense is *the mental quality which disposes the bulk of men to unanimity under like circumstances, and to convervatism in respect of the actual system of their beliefs*. The conservatism tends, not only to be tenacious of actual beliefs, but also to mould all accessions to belief. Our

actual beliefs dispose, as a rule, to judge in accordance with them, inclining our minds towards certain hypotheses and away from others - a disposition, by the way, that manifests itself without any conscious reference to beliefs with which an hypothesis in question may agree or disagree. The accordant hypotheses, when candidates for belief, present a verisimilar aspect, and the discordant an inverisimilar one, without exhibiting agreement or disagreement with any actual belief. Conservatism in respect of belief is not proper to those who are qualified by common sense: a considerable minority of the conservative are of an eccentric mental structure, which causes them to differ notably from the majority as to system of belief. These and those who are devoid of conservatism as to belief are either partially or altogether devoid of common sense. People who, in relation to certain topics, are eccentric, are sometimes, in respect of all others, the reverse. The verdicts of common sense are *sentiments* so differentiated from all other kinds of sentiments save one that, except in so far as they are liable to be confounded with sentiments of that kind, they are easily recognizable. For example, they are readily distinguished from approvals and disapprovals of the religious, moral, and aesthetic faculties, and from assents and dissents of Reason in which common sense does not concur, and to which it does not demur. The sentiments with which they are liable to be confounded are those that constitute the assent and dissent of eccentric conservatism. These seem to the subject to be verdicts of common sense, from which indeed they are not distinguishable by any intuitable intrinsic difference. If they were, since it is presumable that common sense is a better guide than eccentricity, we should be better equipped for the voyage of life, and especially for the conduct of philosophy. It has been well said of common sense that it is a ballast which, although it keep the ship aground in shallow water, is indispensable for keeping her upright where there is depth enough to float. Hume experienced the correcting influence of common sense when he found that he could not take his scepticism abroad with him.

When I treat of Science (Chapter I. Book III.) I shall show that, according to the signification to which the term Philosophy has been narrowed within the last forty years, philosophy is the motherlye of science, - at least of theoretic science, and that *satisfactoriness to common sense* is the attribute which differentiates theoretic science from philosophy. So long as the products of philosophy do not justify themselves by evidence satisfactory to common sense they are not science nor constituents of science; but in acquiring that evidence they undergo the crystallizing process which makes them either one or the other. Metaphysics is an example of a product of philosophy that has failed to satisfy common sense, and is therefore excommunicated by science. Positivism is a revolt of common sense against metaphysics as well as theology. Psychology is not, like metaphysics, an offence to common sense: it is even a favourite candidate for admission to the rank of science; but it has not yet exhibited satisfactory credentials to common sense. Sociology is still in the liquid state, but manifestly about to crystallize. So much for common sense: let us now consider its method as pilot of philosophic speculation.

Philosophic speculation aims at two things, viz. knowledge of facts, and the elimination of inconsistency from the system of our beliefs. As regards the elimination, we should not hug the coast of certitude, but boldly put to sea in quest of a system of hypotheses in harmony with facts and with each other, not fearing to provisionally adopt, as favourite candidates for belief, hypotheses which, although otherwise well recommended, do not capture certitude. If the speculation achieve a system of hypotheses perfectly explanatory of a vast multitude of facts and in harmony with one another, the system, owing to a well-known mental law, would compel certitude of its truth. The explorer starts on the voyage equipped with a system of beliefs and with common sense which serves him, not only as ballast, but, in connection with his beliefs, as compass; for, besides saving him from dangerous careening, it indicates the direction he should take, viz., along the line of consistent hypotheses that most accord with his beliefs and in the least degree innovate upon the system of those beliefs. For example, if two *data* be inconsistent with one another, he is to prefer that the elimination of which would cause the greater change in the system of his beliefs. Of course common sense is tenacious of all *data* that are not discredited by inconsistency, but, above all, of those that serve as foundations of morality and religion, *e.g.*, that there is a soul, that we are free agents. When such *data* become doubtful, the moral and religious faculties unite in a challenge to Will to prevent doubt from causing the moral paralysis and decay that might be inevitable if certitude of the falseness of the datum were in place of doubt. They suggest to Will to apply what was known to the Latins under the name *arbitrium*, - an act which founds resolve on mere opinion, an act indispensable to those who have to navigate a sea of conjecture. Decree, they exclaim, the truth of the questionable datum, and, as regards conduct, rely on it as though it were the certitude it substitutes. Manliness, it seems to me, concurs with morality, religion, and common sense, in this challenge. How should it

indolently "gape on" while doubt is undermining human dignity? Considering the fallibility of the human mind, its dependence on data, the necessity it is under to proceed upon conjecture, the superiority of a limited conservatism to an unballasted proneness to novelty in the interpretation of nature, and the probable degradation of the race if it lose faith in free agency and responsibility, it seems to me that the foregoing method is recommended by transcendental credentials.
The method repudiates the doctrine that virtue is an impediment to research - an implement as indisposing the mind to beliefs that are hostile to it: the method proceeds on faith that virtue or wisdom is a faculty as needful to research as that of vision, though also as fallible, the discovery of that truth by research under the tutelage of Wisdom risks postponement; but is the postponement a respite or a loss? Morals at least would not be the worse for it. The tendency of the method to prevent research from bolting is elucidated by the extravagance of the doctrine, that human behaviour is exclusively automatic - that consciousness has no more to do with it than the whistle of the locomotive with its motion. All that can be said for this doctrine is that it is not inconsistent, and that it is competent to molecular change to cause behaviour which seems to be intentional. To infer from the facts which indicate this competence that man is a mere automaton, is a *non sequitur*. The method puts the doctrine out of court.

III. It is new, even to philosophy, that exploration and discovery are possible to the faculty of Definition. It is taken for granted that the office of the faculty is confined to the humble work of making knowledge ship-shape, and explaining the meaning of words, - that he, for example, who achieves a definition of Induction has not augmented - has merely arranged - knowledge. The obvious agreement of definitions with the known tends, when they augment knowledge, to hide the appearance of increase. The detection of a *differentia* is an increase of knowledge, and often an increase of the greatest importance; but, though this must be manifest to the discoverer, it tends to elude those to whom he imparts his discovery: they think that they have profited only by having their knowledge put for them in a clearer sight. An analogous error disputed Bacon's title to be the originator of an intellectual epoch. Forsooth, people had inferred inductively prior to Bacon, and therefore the *Novum Organum* contained nothing new. It has escaped philosophers that the faculty of definition was the supreme faculty of Socrates, and that his dialectic was a method of driving people to the border of definition which was to enrich the world with new knowledge. Now in this Essay error is sapped and truth put in its place by a noiseless process of definition that tends to exclude an appearance of addition to knowledge. I might easily seem to have done no more than decant the known into another form. It is important, no less to the reader than to myself, that this error be avoided.

IV. The treatise consists of three books. The First consists of Definitions demanded by a new classification of mental events and faculties - not the less new that the classes are denoted by familiar names. The Second treats of Reasoning. The Third consists of expositions which concur in showing the dependence of personal agency on Self-Denial. The first chapter of the third book shows that science is unconscious knowledge. The second deduces from familiar mental event the existence of an unconscious part of the mind and of unconscious mental event. The third proves that the unconscious part of the mind is corporal, consisting of the encephalon, etc. The fourth is an exposition of Wisdom. The fifth proves that man has been for the most part puppet, dupe, and victim of unconscious forces, and that self-denying conduct is a *sine qua non* of escape. It may be asked, - at this hour of the day, so long after Leibnitz had called attention to unconscious mental event, and Dr. Carpenter had popularized knowledge of unconscious cerebration, - what need was there of a deduction of an unconscious part of the mind and of unconscious mental event? I answer that, except as regards the insignificant species of unconscious event noticed by Leibnitz, it has never been shown that there are unconscious mental events. It has been abundantly shown that certain unconscious events are conditions *sine qua non*, and otherwise accessories, of mental action, but never hithero that mental events include other unconscious events than those indicated by Leibnitz. No one will suspect Professor Bain of overlooking the bearing of corporal upon mental event, yet his definition of Mind supposes mental event to exclude unconscious event. According to Professor Bain Mind is a sum of operations and appearances that are either feelings, volitions, or thoughts.

[Footnote 1] "The operation and appearance that constitute Mind are indicated by such terms as Feeling, Thought, Memory, Reason, Conscience, Imagination, Will, Passion, Affections, Taste. But the Definition

of Mind aspires to comprehend in few words, by some apt generalisation, the whole kindred of mental facts, and to exclude everything of a foreign character."

"Mind is commonly opposed to Matter, but more correctly to the External World. These two opposites define each other. To know one is to know both. The External, or Object, World is distinguished by the property called Extension, which pertains both to resisting Matter, and to unresisting, or empty Space. The Internal, or the Subject, world is our experience of everything not extended; it is neither Matter nor Space. A tree, which possesses extension, is a part of the objective world; a pleasure, a volition, a thought, are facts of the subject world, or of mind proper."

"Thus Mind is defined, in the first instance, by the method of contrast, or as a remainder arising from subtracting the External World from the totality of existence. It happens that the External World is easily defined or circumscribed; the one well-understood property, Extension, serves for this purpose. Hence the alternative, or the correlative, Mind, can be circumscribed with equal exactness. But it is desirable to possess, in addition to this negative definition, however precise it may be, a positive definition, or a specification of the quality or qualities that appertain to the phenomena designated mind. Now, we have not here the good fortune to be able to refer to a single precise quality, like Extension for the object world; we must refer to several qualities that conspire to make up our mental framework. Hence our positive definition, instead of being a unity, is a plurality, and is not only a Definition, but also a Division of the Mind."

"The phenomena of the Inextended Mind are usually comprehended under three heads:" -

"I. Feeling, which includes, but is not exhausted by, our pleasures and pains. Emotion, passion, affection, sentiment - are names of Feeling."

"II. Volition, or the Will, embracing the whole of our activity as directed by our feelings."

"III. Thought, Intellect, or Cognition.

Our Sensations, as will be afterwards seen, come partly under Feeling, and partly under Thought." - *The Senses and the Intellect*.

Does Professor Bain advertently imply in the term, inextended mind, that there is such a thing as extended mind? If he do and intend us to understand that extended mind is a bodily organ of which inextended mind is a function, are we also to understand him as teaching that mental event does not exclude unconscious event? No; for he limits inextended mind to the concious events, feeling, volition, and thought.

A better instance of the intoxication of the scientific spirit by the succession of the inductive faculty than the foregoing extract could scarcely be found. It tells us - 1st, That operations and appearances constitute the mind; 2nd, That mind is a species of experience, viz. experience of the inextended; 3rd, That it is the totality of Being minus extended things; and then it implies (I believe inadvertently) that a species of mind is extended. In the old days, before induction had kicked over the traces, Professor Bain, by whose valuable contributions to philosophy I have profited, would not have thought and written thus.

Even Mr. Lewes, who held that event of which the obverse aspect belongs to the kind, mental events, has a reverse aspect which correctly ranks it, as being a neural tremor, in the kind, corporal events, inadvertantly implies that unconscious event is not mental. But, though it had been inductively shown, the scientific spirit would exact a corresponding deduction if the latter were possible; not indeed in these days when induction is celebrating its prodigious successes in an orgie, but so soon as Philip shall have become sober.

This treatise purports - 1st, a reconstruction of psychology; 2nd, exposure of the alternative that gives the treatise its title. The alternative is this - either puppet, dupe, and victim of unconscious forces, or self-denying conduct for the achievement of Wisdom. Although the work of reconstruction occupies nearly the whole of the treatise, and, if it bear any fair proportion to the labour bestowed upon it, should not be unworthy of the attention of psychologists, it is, in respect of the exposure, a mere husk. My intention in laying bare the abjectness and wretchedness of our condition coincides with that of the Gospel without its supernaturalism and mysticism. It is to stir an insurrection against the Infernal in Nature, for the subversion of the reign of Instinct and substitution of that of Wisdom and Will.

BOOK I. - DEFINITIONS

CHAPTER I.
CONSCIOUSNESS.

I. **Discernment** - ACCORDING to the primary meaning of the word *perceive*, one perceives not only when one sees, hears, smells, tastes, and undergoes tactile consciousness, but also when he imagines, remembers, conceives, judges, apprehends danger in an emotion of fear or sacredness in one of reverence. According to this signification and the corresponding one of the cognate term, perception, the latter denotes the affection of mind that is correlated to objectivity, - the mind's embrace of an object. Philosophers have in modern times assigned a narrower signification to the term, perception. Convenience demands another alteration of its meaning, opposing it, as I shall presently explain, to what Leibniz terms apperception. Accordingly, stripping the word *discernment* of its connotation of contrast, I assign to it the meaning originally annexed to the term, perception. Discernment and objectivity are correlatives, and perception is a species of discernment. This arrangement is facilitated by the fact that the term, discrimination, has been a synonym of, and can do duty for, the term discernment.

II. **Object** - According to its primary signification the term *object* denotes what is discerned. Custom has impaired its utility by making it a synonym of the term, Thing. I employ it as though this abuse had not obtained. A discerned tree is, and an undiscerned tree is not, an object. Discernment and object, like concavity and convexity, are but opposite aspects of the same thing.

III. **Reality** - Certain objects, *e.g*. *muscæ volitantes*, Ariel, or Falstaff, are said to be *unreal*, others, as Mount Atlas, *real*. When we contrast a pain with an idea of a pain the contrast lights up the reality of the former and the unreality of the latter, and the reality of all sensation, emotion, and volition, is, in like manner, put in relief when contrasted with the ideas of them. The ideas are mere objects; the sensations, emotions, and volitions, are something more than objects. It is in virtue of the something-more that they are realities. Accordingly, Reality may be defined, *entity that comprises something more than objectivity*.

IV. **Idea** - According to Pythagoras, and after him Plato, *idea* is the common name of Types eternally existent in the mind of God, - types conformably to which all contingent things were made. The meaning of the term was altered by popular misunderstanding and licence so that Locke could apply it as the common name of objects. Thus understood, a stone, when object, and a toothache, are ideas. Locke did not intend this inordinate extent of signification. His definition extended it to real objects, but it is probable that he had only unreal objects in view. I believe that I am representing the popular and philosophical understanding of the term in defining it as being the common name of unreal objects not given as real. According to this definition the immediate objects of sight, hearing, taste, smell, and tactile discernment, are not *ideas*.

V. **Objects are subjective or non-subjective. Perception and Apperception** - Self-consciousness is the objectivity of an individual to himself. It is therefore a mistake to oppose subjective consciousness to objectivity: it is a species of objectivity. Objectivity is either subjective or non-subjective; in other words, objects are either *subjective* or *non-subjective*. What has been accounted opposition of subjective and objective consciousness is really opposition of subjective and non-subjective objectivity. Every normal discernment of which the object comprises all that is objective at any one instant is discernment of a subjective *and* a non-subjective object, the former comprising what is given as self or the Ego and its appurtenances or modifications, the latter the not-self, the non-moi, the non-Ego. Such a discernment, accordingly, consists of two constituents, one known as self-consciousness, and by Leibnitz more conveniently termed Apperception, the other what refers to the opposed object. The constituent that refers to self and its modifications I term *apperception*, and the other, *perception*. It is now obvious that I am conservative as regards the meaning of the term, perception, and that my innovation affects only the import of the term, discernment.

VI. **Inattention essential to Apperception** - One may make himself the object of his own attention. Self, as

object of its own attention, is not a subjective object. When object of attention it is doubly objective, non-subjectively to the attentive discernment and subjectively to an inattentive one. Make the experiment. Attend to the Ego. The attentive discernment is involved with an inattentive discernment of self as subject of the attention. You attentively perceive self, and inattentively discern (apperceive) self as subject of the attention. This gives us the *differentia* of apperception, viz., inattentiveness of discernment of what are given as self and its modifications. Accordingly, Apperception is *discernment that is inattentively referent to what are given as self and its modifications*, and Perception is *discernment of a non-subjective object*.

> [Footnote 1] Philosophy is indebted to Leibnitz for the term *apperception*. What he employs it to denote he defines, in contrast to perception, as follows, - "Perception is the internal state of the monad symbolic of things external, and apperception is the reflex knowledge of this interior state - a state not given to all souls nor at all times to the same soul."

VII. **Sense-perception** - Let perception involved in seeing, hearing, tasting, smelling, and undergoing tactile consciousness, be termed *sense-perception*.

VIII. **Apperception not essential to discernment** - Is there such a thing as discernment *without* apperception? Yes: there is a species of abnormal discernment of which privation of apperception is the *differentia*. What sometimes occurs to patients suffering acute pain during sleep is an instance. They sometimes lose self-consciousness during sleep without getting relief. The pain persists. It is given to the memory of the sufferer as a thing that exists *per se* and as though nothing else existed save time and space. It involves no reference to the Ego given as being its subject. Here we have discernment without discernment of a person discerning, - a perception unconjoined with an apperception. Ecstasy gives us examples of discernment to which the Ego is not objective. Wordsworth's description of an event of this kind in the Excursion is a fiction modelled on fact. Eothen tells us that he experienced "a vegetable sense of cold," meaning, I take it, cold given, not as an attribute of a body annexed to an Ego, but as self-subsistent. The following mental event was gives to the writer as having occurred while he was in a swoon. A discernment void of self-consciousness seemed to have for object a figure consisting of several luminous variously-coloured concentric rings, the largest about twelve feet in diameter. Time, space, and the figures, seemed to comprise all being. There was no spectator. After a while an impersonal wonder contemplating the figure obtained, and then, after a while, "I" was suddenly annexed to the wonder as subject to attribute: for a moment I was aware of myself as gazing at the figure, and with the vanishing of the figure I recovered.

> [Footnote 1] Comte reproaches psychology with a defect that is incident to its infancy and adolescence, namely, inattention to abnormal mental event. The reproach was ill-timed, for psychology was even then approaching a confluence with physiology and morbid pathology. What advantage it derives from the connection is instead in the text. Those who imagine that psychology should not stoop to gather its facts from hospitals, lunatic asylums, and generally from the exceptional, will do well to consider the reproach of Comte.

IX. **Apperception not intuitive of the Ego as Inextended** - Subjective objectivity includes the body of the subject and certain of its states and changes. In every normal discernment embracing all that is at the time objective, the subject apperceives his body. In sense-perception he apperceives the perceiving organ, *e.g.* in seeing he apperceives the eye. We apperceive the expressions of our faces, the attitudes and motions of our bodies. One of the profoundest errors of philosophy is the assumption that self-consciousness is cognisant of nothing more than self given as subject of consciousness, and of varieties of consciousness which it undergoes, *e.g.* remembrance, imagination, judgment, emotion. The assumption begs a momentous question, viz., that self is given as being a soul, *i.e.*, as being inextended and a monad. It is highly probable that the idea of an *inextended* subject of consciousness, a soul, is a product of philosophy, derived from the datum, that self is a durable thing, and from evidence that the body is a mere series void of a temporal identity measuring what is given as the life-time of the putative subject. It is probable that, in the infancy of human individuals and societies, the body is given as being the self. This datum easily maintains its ground

so long as consciousness is all but absorbed in sensation, but is less tenacious in proportion as consciousness is more engaged in discourse. When the idea of an inextended self emerges, it is favoured by the ascendency of discourse.

X. 1. **Inapperceptive discernment should be ranked as a species of Consciousness** - To what known and named kind are we to assign the mental event, discernment-unconnected-with-apperception? Known and named kinds afford it no room. It has been overlooked by philosophy as well as by popular experience. The kind with which it has most affinity is what has been hithero denoted by the name, consciousness. But before deciding to treat it as a congener of this kind and to transfer the name Consciousness to the genus of which they are species, let us consider another ignored kind of mental event which is also a candidate for admission into the genus. The following are instances of the kind.

2. **Latent discernment of light** - If where the light is subdued a man inadvertently close his eyelids for some seconds and be then asked whether he sees anything, the question would develope an erroneous knowledge in him that he sees nothing. If, while the lids are closed, he cover them with his hand, he deepens the darkness, which establishes that, between the closing of the lids and the covering with the hand, his visual faculty had been the theatre of an event or entity, that is better entitled to the name, light, than the æthereal vibrations of which it is an effect. This ignored event pretends to be a consciousness.

3. **Latent pain** - Relief sometimes discovers to us that we have been undergoing a mental event which, if it be not entitled to the name, pain, is nameless. The drawing of a blind shuts out a glare, the closing of a door a noise, that had been ignored, and so affects us that a sigh or groan of relief escapes us. The fact that the event was ignored does not make us indifferent to its recurrence.

4. **Latent emotion** - We see in others, and they see in us, signs that are given as signs of emotion, when the putative subject is ignorant that he is undergoing when emotion ascribed to him. How often does resentment shoot its arrows at us when the subject believes himself not only to be free from anger but to be actuated by regard for our interest or by pious zeal. We frequently discern emotion in ourselves which is given as having had a latent beginning and growth. People of conduct are led by their vigilance to the discovery of kinds of emotion that never manifest themselves in vulgar experience. It achieves what is known in mystical language as discernment of spirits. The discovery penetrates even to emotions, which, when discerned, are found to be the conscious sides - the faces or appearances - of states of the heart that are moulds of emotion, states of which "mood" is the common name. For example, one comes to detect an emotion that signifies a tendency to anger at a time when the heart is altogether free from anger, - nay is disposed to mirth, although with a tincture of irony. Or one may detect an emotion significant of a mood that is a mould of low and trivial sentiment. The discerned events are given as being emotions, - emotions that existed antecedently to, as well as at the time of, the discovery. If the datum be true, if the events be indeed what they seem to be, are they not Consciousness of which the subject is ignorant?

5. **Latent mental precursors and matrices of intellection** - There is a mental event connected with exercises of memory which presents a claim equal to that of sensation and emotion to be accounted consciousness, and it refers to latent individuals of its species which, having like a claim to be classed as consciousness, are adducible as instances of latent consciousness. When we endeavoul to remember, the effort proceeds upon a mental event that more resembles sensation than any other familiar species, a somewhat that intensifies and loses intensity, enhancing in proportion as it intensifies our consciousness of power to recall, and degrading it in proportion as it loses intensity. It culminates, so to speak, in the remembrance which it predicts, and, if it expire without having caused remembrance, we feel that it is impossible to recollect; we have lost the clue. To those who notice the clue it is impossible to doubt that all effort to remember proceeds on such an event or such all but the "illatency." Analogous events, only more resembling emotion than sensation, move men to undertakings for which they previously felt no disposition, no courage, no aptitude. It fills them with consciousness of power to realise such or such an end, and for the most part truly. The mathematician feels that it is in him to solve the problem by which he has been perplexed: it is the Muse of the poet, the painter, the musical composer. When it is noticed it is given as being the like, save as to

being known, of mental events that have always borne on human enterprise. It is surprising that a mental event of so low an order should be, as it were, the matrix of the highest intellectual exercise and success. If it be not ranked as consciousness our system of kinds has no room for it, and, if it be, it establishes the existence of latent consciousness.

6. **Consciousness is a genus that includes as species such latent events as the above** - I make free to transfer the name *consciousness* from the kind discernment-involving-apperception, by which the name has been hithero monopolised, to the genus of which that kind, and the kind, discernment-unconnected-with-apperception, and the kind instanced by the ignored light and pain, and species. The innovation exposes a genus hithero unknown, and is innocent of any greater infringement than the transfer of a name from a species to its genus. It was shut in to the alternative of inventing for the genus a new name or transferring to it that of one of its species. The aversion of the mind to new names I deem a sufficent apology for my choice. It was impossible to avoid a shock to mental habit. I trust it will be found that I have avoided the greater violence.

7. **Enumeration of species comprehended by Consciousness** - The enlargement of the signification of the term, *consciousness*, makes it the common name of such mental events as ideas, perception, apperception, remembrances, imaginations, judgments, speculations, sensations, emotions, intentions, and choice or volition properly so called. The term consciousness admits of the indefinite article before it and of the plural form. A volition, an idea, or a perception, is *a* consciousness, and the three are consciousness*es*.

XI. 1. **Consciousness complete or incomplete** - Discernment unconnected with apperception, and such latent consciousnesses as the ignored light and pain, have this in common, that, considered as consciousnesses, they seem to be incomplete. Consciousness accordingly is divisible into *complete* and *incomplete* consciousness. The former consists of Apperception and all apperceived consciousnesses, the latter of all unapperceived consciousnesses.
2. **Consciousness normal or abnormal** - An incomplete consciousness that obtains in a self-conscious mind, *e.g*. ignored light and pain, may be distinguished as *normal;* one that obtains in a mind void of self-consciousness, *e.g*. pain without self-consciousness, as *abnormal*.

XII. **Discernment either apperceptive or inapperceptive** - Discernments that involve apperception may be distinguished as apperceptive, all others as inapperceptive. These distinctions afford us convenient terms. They enable us to put briefly and plainly what was not previously expressible without circumlocution and obscurity, viz. that hithero apperceptive discernment has monopolised the name, consciousness, and that the name now denotes the genus of which apperceptive discernment, inapperceptive discernment, and ignored complete consciousness, are species.

> [Footnote 1] The advantage of restoring the term, consciousness, to the larger signification from which it was warped by philosophy, is evinced by the misnomer, "unconscious feeling," employed by the late Mr. Lewes. According to the popular and better understanding of the terms, consciousness and feeling, feeling is a species of consciousness, so that the term "unconscious feeling" affects common sense with the shock of contradiction. The term Feeling has been popularly applied as denoting emotion and sensation; but when philosophy detects the species, ignored or latent consciousness, that species tends to fall under the sub-genus, feeling. Not Mr. Lewes, but philosophy, is responsible for the misnomer. The kind of consciousness which it denotes is never absent from the waking mind, and probably comprises what there is of consciousness in the lowest animals.

XIII. 1. **Distinctness and indistinctness** - I have now to explain what I understand by the terms *distinctness* and *indistinctness*. They denote undefinable attributes of objects. When a tree is an object of visual perception and attention it is a distinct object, and its qualities, *e.g*. its solidity, colour, form, etc., are indistinct objects. When a grove is an object of visual perception and attention it is a distinct object, and those of its trees that are nearest to the centre of the field of vision may, if not too remote, be distinct objects. In the second case, the trees near to the circumference of the field of vision may be indistinct. The qualities of a tree that is an indistinct object

are more indistinct than those of a tree that is distinct. Of distinct objects those that are objects of attention are more distinct than those that are not. Thus we see that there are degrees of distinctness and of indistinctness. It is essential to the object of attention to be distinct, but objects of inattentive discernment are not necessarily indistinct.

2. **Indistinctness supposes objectivity** - Indistinctness supposes objectivity. What is not an object cannot be indistinct.

3. **Indistinctness abditive and inabditive** - There are two well-marked degrees of indistinctness, viz., that which does, and that which does not, exclude knowledge of the indistinct object. The indistinctness of normal inchoate consciousness, *e.g.* the ignored light, is an example of indistinctness that excludes knowledge of the object. Let indistinctness of this degree be distinguished as *abditive*. The indistinctness of objects near the circumference of the field of vision is an example of the kind that does not exclude knowledge. Let it be distinguished as *inabditive*.

4. **Distinctness graduates into indistinctness** - Distinctness graduates, through instances, into inabditive indistinctness, and the latter into abditive indistinctness, as neighbour colours of the rainbow graduate one into the other, equally excluding a detection of boundary and doubt of the existence of specific difference. For example, the graduation excludes the possibility of ascertaining a minimum of distance from the centre of the field of vision beyond which a thing that, within the distance, would be distinct, is indistinct.

CHAPTER II.
KNOWLEDGE.

XIV. **New meaning of the term *thesis*** - IN order to explain what is denoted by the term, Knowledge, I must take a liberty with the term, *thesis*, assigning to it a partially new meaning. I trust that the importance of the new signification, to which no other known term is, by its connotation, so well adapted, will be found a sufficient apology. I employ the term, thesis, as denoting a thing which, when objective, is verbally expressible by a proposition and not otherwise. Imagine yourself seeing at a distance a person who so affects your faculty of identification as to beget in you a faint opinion that he is your father, imagine that the opinion alternates for a time with the opposite opinion until, getting near to the object, you become certain that it is your father. The objects of the fluctuating opinions and of the certitude which finally supplants them are not propositions. No verbal formula is on such occasions objective; and a proposition is a verbal formulation. But an object such as it is the nature of a proposition to express, one exhibiting the aspect of probability, must be present to each of the opinions; to the affirmative opinion an object corresponds to the proposition, The person I see is my father, to the negative one an object corresponding to the proposition, The person I see is not my father; and a third kind of object must be present to the final certitude, viz., one corresponding to the proposition, The person I see is my father, but exhibiting the aspect of certainty instead of that of probability. Now these several objects are ideas intimately connected with the immediate object of the perspective, - ideas which it is important to distinguish from that object. It is important to distinguish them from propositions as not being verbal, and, as being ideas, from the immediate object of perception.

XV. **Certitude and Certainty** - The correlatives, *certainty* and *certitude*, are undefinable. The former is an attribute and aspect of a thesis, the latter an attribute of a mind to which the former is objective; in other words, when a thesis exhibits the aspect, certainty, the corresponding discernment involves the attribute, certitude. Certainty and certitude refer to truth, - to the truth of the thesis which they suppose. The correlation of certainty to certitude supposes that there is no such thing as absolute certainty.

XVI. **Knowledge defined. It is either "certive" or "non-certive"** - We are said to *know* what is not altogether strange to our minds, *e.g.* the name, John, the figment of fancy, Ariel, a song, an art, and also to know what we are certain of, *e.g.* the truth of the thesis, Two and two are four. If the relation of mind to what is not altogether strange to it be knowledge, knowledge is a genus comprised by the two species, knowledge that does, and knowledge

that does not, suppose certitude. So far as I know, philosophy has ignored the genus and regarded knowledge as supposing certitude. This I presume has been an inadvertence, and I therefore adopt the popular view, according to which knowledge is mental relation to what is not altogether strange. Knowledge that supposes certitude I distinguish as "*certive*," and the opposite as "*non-certive*."

XVII. **Knowledge is either conscious or unconscious** - *Knowledge is either conscious or unconscious*, the former when the thing known is objective, otherwise the latter. The mathematician's knowledge of mathematics subsists when he is in dreamless sleep. A man is not necessarily nor always ignorant of what he is not thinking about, and what he is not ignorant of, though he be not thinking of it, he knows. Popular language implies the existence of unconscious knowledge. In conformity with it I presume to disregard the dictum of Hamilton, "consciousness and knowledge each involves the other." But though consciousness be not essential to knowledge, it is essential to certitude and certainty. These determine knowledge, but are not commensurate with it in time: they necessarily obtain, but obtain only when the knowledge they determine is conscious.

1. **The new terms "thesic affection" and "cognitive compliment" explained** - There is a kind of mental affection of which tendency-to-become-knowledge is the *differentia*. For example, - the painful experience of the burned child begets a mental affection to the thesis, All things like that which burned me have a burning property, an affection involving a tendency to become knowledge. If the experience occur before the child has acquired the idea of the kind, luminous things like that which burned him, it is not a knowledge, but, to become knowledge, it only needs that experience beget knowledge of the kind. Again, every man has a native or congenital affection to the general thesis, A whole is greater than its part, and this affection precedes knowledge of the kind, Wholes. It is not then a knowledge. To become a knowledge it is necessary that experience connect with it a knowledge of the kind, wholes. These affections, as being affections to theses in virtue of which the theses tend to assume the aspect of certainty, may be distinguished as "thesic." Let us denote by the name *cognitive complement* the knowledge needful to convert a *thesic affection* into a knoweldge. According to this analysis a "certive" knowledge is a "thesic" affection conjoined with its cognitive complement.

2. **Thesic affections are either complete or incomplete, proximate or non-proximate** - Thesic affections are either complete or incomplete, the former when they are, the latter when they are not, knowledges. Incomplete thesic affections are divisible into those that lack nothing to make them complete, but their cognitive complements, and those that lack something more. Before the child is burned he is the subject of a mental affection which the burning develops into the incomplete "thesic" affection to which I have referred. The former is so to speak an embryo of the latter: it is an affection to the thesis to which the latter is related, and is therefore a "thesic" affection. But it lacks something more than cognition of a cognitive complement to make it a constituent of a knowledge. It lacks the painful experience. Let incomplete "thesic" affections that lack nothing of completeness but their respective cognitive complements be distinguished as *proximate*, and all others as *non-proximate*.

3. **Proximate thesic affections are either native or acquired** - Proximate thesic affections are either native or acquired. Those that relate to axioms are native, all others are acquired. From this point of view it is obvious that geometrical axioms afford no ground for the theory of knowledge *à priori*.

XIX. **Knowledge does not suppose the truth of what is known** - Knowledge does not suppose the truth of what is known. If it did, man would be infallible. There is a false as well as a true knowledge.

XX. **Necessity** - With a view to the exposition of two opposed species of knowledge, viz. guaranteed and unguaranteed knowledge, I have to make some explanations respecting Necessity and consistency.

2. *Necessity* is undefinable. It is an attribute, *e.g.* an attribute of the existence of the first cause, and, if realities correspond to the ideas of time and space, of the existence of time and space. Necessity has been incorrectly opposed to contingency. Contingency is the *differentia* of event and of what depends upon event, of beginnings

and of what begins or can be supposed to have begun. But necessity is an attribute of contingent as well as of non-contingent things, for example of the existence of the Ego, or of the equality to one another of contingent things that are equal to the same, *e.g*. that of two gold rings supposes that of their equality; the equality is necessary as well as contingent. Necessity accordingly is divisible into contingent and absolute necessity. The necessity that is an attribute of the equality of contingent necessity; that which attaches to the existence of the first cause or beginningless substance exemplifies absolute necessity.

3. **Seeming of necessity** - It is important to distinguish between necessity and a *seeming of necessity*. According to experience a seeming of necessity is not always true. Before science ascertains the relativity of the "up and down" of space, it seems to be a necessary attribute of space, - the thesis, Space involves an "up and down," seems to be a necessary truth. Before weight is discovered to be gravitation and while yet it seems to be a necessary truth that space involves an "up and down," the thesis, Falling is the alternative of support, seems to be a necessary truth. Now, in so far as the mind is conversant about what is given as being necessary, it is restricted to seeming of necessity, and, since the seeming may be false, (and we have no test by which to distinguish true from false seemings of necessity) Reason finds itself without the perfect security which intuition of the necessary seemed to have afforded. We are fallible as regards what is given as being necessary truth.

4. **Complete and incomplete seeming of necessity** - Fire exhibits a seeming of necessity to burn, which, when contrasted with the seeming of necessity to be true presented by axioms, shows a defect that is fitly connoted by the name, incomplete seeming of necessity. I accordingly divide seemings of necessity into complete and incomplete. Necessity to cause of which the seeming is incomplete is an attribute of Nature - an attribute of all secondary causes. All axioms and all theses of which the truth is demonstrable exhibit a complete seeming of necessity.

5. **Inconsistency** - Inconsistency is necessity to be untrue.

6. **It is not a species of Inconceivableness** - Inconsistency has been held to be a species of inconceivableness or unthinkableness. This as I shall show more fully by-and-by (xli. 4) is an error. A square circle is conceivable, although it is impossible to form a corresponding image. If square circles were inconceivable there could be no question about them. So thinkable are they that we are now reasoning about them.

7. **Seeming of inconsistency is either intuitable or unintuitable** - That of the opposite of an axiom is intuitable: that of the thesis, The three angles of a triangle are *unequal* to two right angles, is unintuitable.

8. **Guaranteed and unguaranteed certitude** - The discovery of the species complete and incomplete seemings of necessity exposes two species that may be distinguished as *quaranteed* and *unguaranteed* certitude, and two corresponding species, guaranteed and unguaranteed certainty. The difference between guaranteed and unguaranteed certitude is qualitative, not quantitative. My unguaranteed certitude that there is a reality corresponding to my idea of Cosmos is not quantitatively inferior to my guaranteed certitude that the sum of the parts is equal to the whole; but when I study these certitudes and their theses I discern a flaw in the unguaranteed certitude that does not discredit the guaranteed certitude: the seeming of necessity correlative to the former is incomplete; it affords room for consistency of the opposite, whereas the other seeming of necessity seems to exclude possibility of a consistent opposite. Nevertheless it cannot be correctly said that one is *more* certain when his certitude is guaranteed than when it is unguaranteed.

9. **Guaranteed and unguaranteed knowledge** - Knowledge that involves guaranteed certitude is guaranteed, and all other knowledge is unguaranteed.

XXI. **Probability** - *Probability* is undefinable. Like certainty, it is the *differentia* of a species of theses. It is quantitative, graduating from a minimum to a maximum that is scarcely distinguishable from certainty. Its minimum is a degree of a scale that graduates from a zero at which theses scarcely exhibit a sign of versimilitude, and, indeed, this scale is itself part of a greater one which ascends from that zero to certainty.

XXII. 1. **Opinion** - An Opinion is *the mental relation to a thesis supposed by probability of the thesis*. If it were tenable that opinion is a species of discernment, it might be defined as discernment of probability, but opinions, like knowledges, are for the most part unconscious, and must be defined accordingly.

2. **Strong and faint opinion** - Opinion varies in degree with the correlated probability. Its higher degrees are, as it were, a *terra firma* upon which the mind rests and acts with as much confidence as upon certainty, for which reason opinion of those degrees may be distinguished as strongy, and the opposite species as faint, opinion.

3. **Emotive and unemotive opinion. Confidence, Faith, Self-confidence** - Opinion is divisible into the species, emotive and unemotive opinion. Faith, the confidence on which enterprise usually proceeds, and the opinion involved in fear, are examples of emotive opinion; belief in the Darwinian hypothesis, of unemotive opinion. Strong emotive opinion that has for object one's own power or the power and good disposition of another, is confidence. That which has for object divine power and goodness is faith; that of which the object is one's own power is self-confidence. Self-confidence, which is a species of courage, is the fountain of enterprise, not a *sine qua non*, - for a coward may be theoretically enterprising, - but the main source.

XXIII. **Belief comprehends strong opinion** - Circumstances have prepared the term, *belief*, for a more extended and important signification than what has been hithero annexed to it. According to this signification, a belief is either a knowledge or a strong opinion. Viewing belief as a genus, it comprehends the subgenera, knowledge and strong opinion. The latter comprehends the species, strong emotive opinion and strong unemotive opinion.

XXIV. **Doubt** - *Doubt* is privation of certitude as regards a thesis that makes some pretension to belief, - one supported by some incentive to belief. When the mind is suspended between opposite incentives to belief of equal force, pure doubt (doubt inattended by any leaning to belief) obtains. Doubt is essential, but not proper, to opinion. It is either conscious or unconscious.

XXV. **Non-significant assertion** - There is a mental act which, although it be unconnected with an intention of communication or with words or any significant act, so resembles a fundamental constituent of what is commonly denoted by the term, assertion, that it is entitled to be classed as a species of assertion; in other words, the signification of the name, assertion, should be enlarged so as to include it. According to this arrangement, *assertion* is either *significant* or *non-significant*, the former when it does, and the latter when it does not, involve a proposition. The correlatives, affirmation and negation, are essential to assertion. An affirmative proposition implies negation of the opposite of what is affirmed, and a negative one affirmation of the opposite of what is denied. But in certain cases both correlatives are obvious, and in others one of them is latent, - latently implicit, - relatively to the assertor. In propositions constituting narrative one of the correlatives is generally latent. In philosophical and scientific propositions, on the other hand, both correlatives are obvious. The assertor consciously denies the opposite of what he affirms or affirms the opposite of what he denies. Now obvious affirmation and negation are essential to non-significant assertion. When evidence begets discovery the discovery is united with a non-significant assertion involving obvious affirmation and negation, as in the case of the juryman to whom the evidence discovers the guilt of the accused, or in that of the mathematical pupil to whom it discovers the truth of the theorem. Now significant assertion is not confined to discovery. If the truth of what is known, *e.g.* that I exist, be put in question, the question may excite a non-significant assertion affirmative of the existence and negative in respect of its opposite.

XXVI. **A Judgment is a non-significant assertion** - *A judgment is a non-significant assertion. It involves a conscious reference to opposite theses, being affirmative of one and negative of the other. It is essential to it to be conscious. It is instantaneous, it has no duration - the knowledge which it initiates, or which precedes and follows it and refers to the same object, is not a judgment*. I know when I am not thinking of the matter that things equal to the same are equal to one another; if this be put in question in my mind, I judge that it is true, and I may dwell for a certain time on the truth: the unconscious knowledge that precedes the truth and the dwelling on the truth are not judgments.

XXVII. **Question. It is either communicative or incommunicative** - *A Judgment supposes question*. Question is undefinable. It comprehends the two kinds, communicative and incommunicative question, the former being that which is put by one person to another, and the latter that which the mind puts to itself.

XXVIII. **Apprehension** - *Apprehension* is *discernment that is not a judgment*. All actual objects that are not objects of judgment are objects of apprehension. Judgment involves apprehension. To judge that the three angles of a triangle are equal to two right angles, there must be apprehension of right angles, of a triangle, and of its three angles. Apprehension unconnected with judgment, *e.g*. perception, remembrance, fancy, is simple apprehension.

XXIX. **Vindication of these definitions of Judgment and Apprehension** - Some of the greatest errors that deface and obstruct philosophy are incident to oversight of the boundaries that divide judgment from apprehension, and it is remarkable that, while the spontaneity from which language for the most part proceeds respects those limits, it is by philosophers they have effaced. The name, Judge, is appropriated to the functionaries on whom the administration of law mainly depends, and it connotes the *differentia* of the mental acts that constitute the supreme part of their function. These acts are non-significant assertions respecting what is in question. They are types of a kind of mental event that is entitled to the greatest possible distinction. No better disposition can be made of the familiar term, judgment, than to confine it to the denotement of individuals of this kind. The popular tendency as regards the use of the term has been thwarted by philosophers who would have the term to be the common name of mental events that are expressible by credited propositions, - a kind as real and of as much importance as the kind, Men with a mole on the cheek. Logic originated the perversion. Overlooking the fact that propositions express objects of simple apprehension as well as objects of judgment, and excite simple apprehension as well as judgment, *e.g*. the proposition, It rains, uttered without question, or the propositions that constitute a narrative, they accounted every mental event that is expressible by a proposition a judgment. They thus put in relief a kind to which the indolence of philosophy could refer a great and perplexing variety of mental events the sorting of which might otherwise cost toilsome study and long delay; and the temptation prevailed. According to Sir William Hamilton, to be conscious is to judge: to see, hear, smell, etc., is to judge. "The fourth condition of consciousness," he tells us, "which may be assumed as very generally acknowledged, is, that it involves judgment. A judgment is the mental act by which one thing is affirmed or denied of another. This fourth condition is in truth only a necessary consequence of the third, - for it is impossible to discriminate without judging, - discrimination or contradistinction being in fact only the denying one thing of another. It may to some seem strange that consciousness, the simple and primary act of intelligence, should be a judgment, which philosophers in general have viewed as a compound and derivative operation. This is however altogether a mistake. A judgment is, as I shall hereafter show you, a simple act of mind, for every act of mind implies a judgment. Do we perceive or imagine without affirming, in the act, the external or internal existence of the object? Now these fundamental affirmations are the affirmations, - in other words the judgments, - of consciousness."

[Footnote 1] *Lectures on Metaphysics*. Lecture XI.

Accordingly, we are required to believe that the first perception of the infant involves a synthesis of the perceived appearance with the mental symbol or idea of reality, and that the appearance and the symbol present themselves disjointed, but as candidates for union, to the judging faculty, which, without a reason for the synthesis, unites them. It is not a needless invoking of prodigy to demand that the infant, at the very beginning of conscious life, generates an

idea of existence unconnected with a symbol of an existent somewhat? What hinders our supposing that the reality of the appearance is given without any mental act that could be accounted a synthesis and, for that reason, classed with judgments of those who are specially known as judges? That analysis can detect, in the infant's apprehension, what is expressible by a proposition, is surely no reason for diluting the valuable common meaning of the term, judgment, of which Sir William Hamilton remarked, "the name has been exclusively limited to the more varied and elaborate comparison of one notion with another and the enouncement of their agreement or disagreement."

XXX. **A Judgment is either a Certitude or a Strong Opinion** - Judgments that involve certitude may be distinguished as cognitive, and those that involve strong opinion as incognitive.

XXXI. **Exposition of Vice-judgment** - There is a species of apprehension which so resembles judgment that the difference between them seems at first sight scarcely important enough to be specific. The exigencies of a battle elicit, as they occur, from the inventive faculty of either general commanding, ideas of means which he at once applies without having referred to their opposites, - without assertion. He does not affirm that the measures symbolised by the ideas are apt, he does not deny that they are deficient in aptness. The ideas are objects of apprehension, not of judgment. Although the aptness of the means which he invents and applies exhibits to him an aspect not of certainty but of probability, and the correlative opinion would seem to suppose a conscious reference to opposites, no such reference obtains. Conscious reference to opposites is not essential to conscious opinion. The chess-player opines that the move he is about to make is apt, but he does not always consciously refer to the opposite theses, it is apt, it is not apt; he does not *judge* that the move is apt. When occasion elicits from craft a satisfactory scheme, the schemer does not usually affirm the fitness of the scheme and deny the contrary; the scheme is *apprehended* as apt, not *judged* to be apt. Now this kind of apprehension resembles recollection, - effort of memory consequent to question - as being apprehension consequent to question and to a corresponding attention in question of an object, but it has an affinity with judgment which recollection does not possess. This affinity consists in a likeness for the peculiarity of which language has provided no name. Let apprehension having this affinity be known by the name "*vice-judgment*." Vice-judgment is conversant only about *agenda*.

XXXII. **Mnemonical, judicial, vice-judicial, and practical Question. Reason defined** - Incommunicative question is divisible into several species which are respectively determined by the faculty addressed. Question addressed to memory, *e.g*. what is the name of the person approaching, is mnemonical; that addressed to will or intentional instinct, *e.g*. with what motive comply, is practical; that addressed to the faculty of judgment is judicial; that addressed to the faculty of vice-judgment is vice-judicial. Attention caused by judicial question is speculation. *Reason* is *the faculty of judicial and vice-judicial question, of speculation, of judgment and vice-judgment*. This definition seems to me to exhaust all the offices of Reason.

XXXIII. 1. **Secondary meaning of the term "reason"** - A reason, according to a secondary signification of the term, is an objective and *questioned* incentive to either intentional action or belief. To be a reason, an incentive must be discerned and connected with question. An unobjective motive that instinctcively causes action is not a reason. A condition or law of belief that latently determines a belief is not a reason. When Bakewell discovered the connection between a tendency to rapid fattening and a certain make of cattle, he had not in view the general principle, A thesis affirmative of a universal connection of certain subjects with certain attributes, if accredited by many instances of its truth and undiscredited by a contrary instance, is true. Although this principle contributed as law of belief to determine the induction, it bore latently on Bakewell's mind, and therefore not as a reason. To be a reason, an incentive to belief must be connected with question respecting the thesis to be believed. Beliefs that originate without questions are not caused by reasons.

2. **Practical and non-practical reasons** - Reasons that are incentives to action may be distinguished as practical, those that are incentives to belief as non-practical.

3. **It is essential to reasons to be connected with question** - When a man, moved by desire of a forbidden

pleasure, and also by a counteracting sentiment of duty, deliberates what he shall do, - with which motive comply, - both motives are practical reasons, whereas a motive which bears without being a question or in any way objective, is not a reason. Action consequent to motives that are not reasons is, as I shall fully show in a subsequent chapter (xvii.), instinctive, not voluntary. By the way, a confusion of Will with intentional instinct, - instinct that begets intentional action, - is the main cause of modern infidelity respecting the freedom of the will.

XXXIV. 1. **Non-practical reasons are either Axioms or Evidence** - Non-practical reasons are divisible into two species, of which one may be distinguished as *axiomatic*, and the other as *evidential*, - or evidence. When a non-practical reason is itself the thesis to be believed it is axiomatic, - an axiom - what has been termed a self-evident truth; otherwise it is evidential. Accordingly, an *evidence* may be defined *a non-practical reason that is not itself the thesis in respect of which it is an incentive to belief*.

2. The foregoing definition retrenches the customary meaning of the term, evidence, effacing the species, self-evidence. In the *Dictionnaire des Sciences Philosophiques* Evidence is defined "dans les objets ce qui les fait paraître et les rend intelligibles," - that in objects which causes them to be apparent and renders them intelligible. According to this definition, axioms and objects of perception are evident, - contain evidence of their own truth, - are self-evident. Now the classification which annexes this meaning to the term, evidence, is not without a basis of likeness; but the kind which that basis supports is, as regards psychological theory, not worth attention. To make it as genus relatively to the various species to which the name, evidence, is conveniently applied, would be to give occasion for a more minute and cumbersome generalisation than is needful, and for a needless addition of technical terms. My definition supposes "evidence" to be an object that tends to cause belief respecting another object.

XXXV. **Inference is judgment caused by evidence. It is essential to Inference to be Discovery. Definition of Discovery** - Inference is *judgment caused by evidence. It is essential to it to be a beginning of belief memorable to the subject*, - a discovery. One cannot infer what he already knows. He may consider the relation of a thesis, the truth of which he formerly inferred and has not forgotten, to the evidence that made it known to him, but this is not to infer; or, he may invent new evidence of the truth, but the invention is not inference. One can reinfer only on the condition of having forgotten. It is customary to speak of evidence as inferring the conclusion. This of course is figurative. What does not seem to the subject to be discovery is not inference.

XXXVI. **Intuition** - 1. Theology originated the term *intuition*, denoting by it immediate discernment of God, - an event which the theologician held to be supernatural. Philosophy borrowed the term from theology, employing it to denote mental event that originates immediate knowledge of reality. Perception and the mental event wherein originates knowledge of the Ego and its modifications were supposed to be its principal species. This theory of intuition was exploded by the discovery of the mediateness of perceptive knowledge. Kant, allowing the mediateness of perception, persisted in treating it as a species of intuition. Hamilton, insisting that perception is immediate knowledge of reality, held it to be in that sense intuitive. Intuition, according to Schelling, is immediate knowledge of the Absolute. The Scotch and French schools of Common Sense held intuitive knowledge to be belief or judgment that obtains without reasoning or reflection. The writer is at one with this school as regards the extension of the kind which he denotes by the name, intuition. He has not succeeded in laying bare its *differentia;* but the following seems to him to be the equivalent of a definition. Intuition is knowledge not caused by such means as evidence or counting. Inference is the species to which intuition is most conspicuously opposed. Knowledge of number achieved by counting is not intuitive, because of the intervention of the counting. If there be other kinds of knowledge that, because of mediateness, are unintuitive, it is highly probably that the mediateness has such analogy with that of evidence and counting as justifies the use of the epiteth "such" in the substitute for definition.

2. Intuition is either "certive" or "non-certive." Sense-perceptions are examples or "non-certive" intuitions, intuitions of the truth of axioms of those that are "certive." "Non-certive" knowledge may originate either in intuition or in inference, *e.g*. knowledge of one's father or of London Bridge is an example of non-certive knowledge that originates in intuition; knowledge of electricity is an example of non-certive knowledge that originates in inference.

That which arises in inference is unsatisfactory, that which arises in intuition is the reverse. To the uncultured mind non-certive knowledge that originates in intuition seems to be exhaustive: to all minds that which originates in inference is as unsatisfactory as the possession of a needle in a bundle of hay.

3. Intuition is either judicial or non-judigial, the former when it is, the latter when it is not, a judgement. Discovery of the truth of the datum, To be contained in a region is essential to a limit, is an example of judicial intuitions. Owing to a certain indolence of the mind, certain limits, *e.g*. the sky and the plane of the earth in respect of the apparent void that commonly passes for space, are not at first apprehended as limits surrounded by a region. So little are they so apprehended that the discovery of infinity is due to a quest of an absolute limit, such as an absolutely limited sky. The knowledge cannot be supposed to obtain unconsciously, nor consciously out of a judgment. Discovery of the truth of the datum, An extension consists of extensions, and of that of the datum, A time consists of times, data from which we deduce infinite divisibility, is also an example of judicial intuition. Perception and ordinary recognition are examples of non-judicial intuition.
Certain judicial intuitions are discoveries; others are not. The discovery of the truth of the axioms, A time consists of times, an extension of extensions, a limit of a part of space supposes a beyond, exemplifies the former: the judgment that things equal to the same are equal to one another is an example of the latter.

4. Intuition is either conscious or unconscious. Perception is an example of conscious intuition. Intuition that begets knowledge of a custom, of the succession of day and night, of the seasons, of a kind of which the *differentia* is not known, is an example of unconscious intuition, for it consists of a latent process that fabricates the knowledge out of material furnished by several experiences, - as will be more fully shown when I treat of experience (chap. xiv.).

5. Conscious intuition is either distinct or indistinct.

[Footnote 1] Indistinctness supposes objectivity. It is not predictable of what is not objective.

Intuition that is discovery is an example of distinct intuition, *e.g*. finding what one is looking for. Ordinary recognition, *e.g*. the identification involved in seeing an acquaintance, is an example of indistinct intuition. Apperception is also an example of this kind.

XXXVII. 1. **Datum** - A Datum is *a thesis of which the truth is intuitively known*.

[Footnote 2] According to a second signification of the term, datum, a premiss is a datum.

2. **Data general or particular** - Data are either general or particular, the former when they do, the latter when they do not, consist of general theses. The datum, Things equal to the same are equal to one another, is an example of general data, the datum, It rains, incident to seeing rain, is an example of particular data.

3. **Data guaranteed or unguaranteed** - Data are either guaranteed or unguaranteed, the guaranteed being those of which the opposites seem to be inconsistent. The datum, Things equal to the same are equal to one another, is an example of guaranteed data; the datum, The object I see exists independently of vision, is an example of unguaranteed data.

4. **Data judicial or non-judicial** - Another important division of data, viz., into judicial and non-judicial data, will fall to be considered when I treat of Induction (Book II., chap ii.).

XXXVIII. **Axiom. Axioms are either discoverable or undiscoverable** - An axiom is a guaranteed datum. Axioms are either *discoverable* or *undiscoverable*. The axiom, A whole is greater than its part, is an example of the latter. The axioms, A space limit is contained in a space, A time limit is contained in a time, are examples of the former. The

thesis, Two triangles that have two sides and the included angle in the one equal to two sides and the included angle in the one equal to two sides and the included angle in the other are equal, is a discoverable axiom. The mental structure admits of our apprehending a space limit, - *e.g.* the sky, as though it did not suppose a beyond, - as though it were not essential to it to be contained in a space. A like mental indolence gives room for the apprehension of a time limit, - a limit of a part of time - *e.g.* the beginning of Cosmos, - as though it were not essential to it to be contained in a time, as though it did not suppose an antecedent part of time. To disabuse itself of the error, the mind needs to be roused to scrutiny: over and above seeing, it must look. The scrutiny dissipates the error without the help of evidence, so that intuition, and not inference, is the discoverer of the truth of the theses, A space limit is contained in a space, A time limit is contained in a time. In relation to certitude the theses are axioms, not conclusions. A child is told that above the sky is a region named Heaven. His imagination has bounded this region by another sky which, in advance of scrutiny, had passed with him for a limit not contained in a space, - a limit that does not suppose a beyond. But scrutiny is challenged, and when he *strives* to imagine the limit as excluding a beyond, he fails. Another region bounded by another sky emerges. Several other abortive trials of this kind, which perhaps project him into a seventh heaven, terminate in the certitude that there is no end of upward beyond. So, in the writer, somewhere about his seventh year, originated his idea of Infinity, - an event that constitutes one of the most conspicuous and ineffaceable epochs of his life. He did not distinctly formulate the thesis, A space limit is contained in a space: he unconsciously discovered its truth: the event originated unconscious knowledge of the truth of the thesis. One might easily fall into the error that the discovery was a conclusion. It might be supposed that the abortive trials were so many instances of the exclusion of containing spaces by space limits, and constituted evidence for the induction, that all such limits exclude containing spaces; but the discovered thesis is guaranteed, whereas it is not competent to induction to beget discernment of inconsistency of the opposite, and multitude of instances has no weight with deduction. On this more light will be thrown when we treat of Deduction and Induction. Ignorance that it is essential to evidence to be a thesis other than the thesis urged on belief misled Euclid into a counterfeit of demonstration as regards the thesis, Two triangles that have two sides and the included angle in the one equal to two sides and the included angle in the other are equal. The thesis, although not obvious without scrutiny, convinces scrutiny of its truth without the help of another thesis.

XXXIX. **Fact** - Fact is *intuitable reality*. The name, fact, is sometimes used as denoting unintuitable as well as intuitable reality; but, as it is important to distinguish intuitable reality by a special name, the name should be confined to the narrower meaning.

XL. **Reasoning communicative or tacit** - *Reasoning* is either communicative or tacit, the former when it is discourse for the enlightenment or deception of another, the latter when it is discovery of truth or argument, or speculation in quest of such discovery.

CHAPTER IV.
THE APPARITIONAL AND INAPPARITIONAL.

XLI. 1. **Objects that are, and objects that are not, appearances** - COLOURS, sounds, odours, flavours, ideas of bodies, are examples of objects that are appearances. Identity, familiarity, durability, infinity, necessity, value, polity, are examples of objects that are not appearances. If the term, phenomenon, were applied according to its etymological import, it would be the common name of objects that are appearances, it would be confined to these, while the immediate objects symbolic of identity, familiarity, durability, etc., would not be classed as phenomena. But the distinction between objects that are and objects that are not appearances is now I believe made for the first time, and therefore the term, phenomenon, cannot be supposed to have been customarily restricted, even by philosophers, to the former. For this reason it is presumable that the kind to which Kant applied and restricted the term, intuition, includes objects that are not appearances; that discernment of identity, for example, is, according to this idea, an intuition. Had he confined the term to the denotement of discernment of objects that are appearances, he would have turned its familiarity to good account, for no species of discernment better deserves a familiar non-descriptive

name.

[Footnote 1] Non-descriptive names are those that respectively consist of a single word, e.g. *man;* descriptive names are those that respectively consist of two or more words, e.g. *John's horse*.

To fill the void I distinguish immediate objects that are appearances and the corresponding remote objects as *apparitional*. The idea of a man is an apparitional idea, and a man (supposing man to resemble the ideal image whereby he is known) is apparitional. The idea of electricity is *inapparitional*. The ideas of identity, durability, familiarity, etc., are inapparitional, and the things they symbolise are inapparitional. I also distinguish as apparitional all discernments of which the objects are appearances, and the opposite species as inapparitional.

2. **The former consist chiefly of objects of sensational and emotive intuition** - Appearances, whether immediate or remote objects, include all objects of sensational intuition, *e.g.* colour, figure, solidity, flavour, odour, heat, cold, and the corresponding remote objects; they include all objects of emotive intuition, *e.g.* beauty, ugliness, virtue, purity, vice, foulness, nobleness, baseness, and the concretes of which these are attributes. They seem to include representations of past consciousness from which we derive what we know of consciousness that is not sensationally or emotively intuited, *e.g.* representations of rememberance, imagination, judgment, volition, etc. I do not pretend to trace the whole of the boundary that divides between appearances and the inapparitional. I am at a loss in which of the kinds to place our ideas of mental events not originally made known by sensational or emotive intuition, and in which to place the Ego *quâ* object.

3. **Of complete and incomplete appearances** - Appearances are either complete or incomplete. An appearance that, except as regards what is needful for contrast, is possible out of connection with any other appearance, is complete: all other appearances are incomplete. The appearance of a man, a horse, a cloud, is an example of complete appearances; that of solidity, circularity, angularity, of incomplete appearances. The importance of this division will appear when we treat of Abstract Ideas (chap. xviii.).

4. **Counterfeits of general names. Concepts of life and power Inapparitional** - There are counterfeits of general names, counterfeits that donete no kinds, correspond to no concept - to no idea whatever - yet serve as hinges of question and judgment, *e.g.* the counterfeit, square circles, which gives ground for the judgment, square circles are impossible. Such counterfeits tend to impose belief that they correspond to concepts and that the concepts are inapparitional. I was betrayed into this error and therefore think it expedient to warn the reader against it.
The concepts symbolic of life and power are inapparitional. These qualities are liable to be confounded with the appearances that manifest them; but, when distinguished from these, *e.g.* force from motion, it is plain that they are inapparitional. I shall show (§ CI. 2*b*] that a species of power is apparitionally symbolised but scrutiny finds that the thing symbolised is inapparitional.
The utility of the discovery of the inapparitional is instanced in the solution of the following question; - seeing that what is apparitional in the immediate object of a tactile or visual perception never includes more than what corresponds to a part of the body perceived, and that, when we remember or in any way think of the body without perceiving it, what is apparitional in the immediate object of the remembrance or thought corresponds to only a part of the body, how do we come by an idea of the body, - of the whole of the body? We cannot by any effort apparitionally imagine the whole of our friend, or of a house, or more of either, in any one instance, than can be simultaneously perceived. But if we never discern an appearance that corresponds to the whole of the friend or the house, and if there be no such thing as an inapparitional object, the fact that the whole of the friend or house is known to us mocks the criterion of inconsistency of the opposite. The solution is, that percepts symbolic of bodies, and the corresponding immediate objects of imperceptive discernment, consist of apparitional constituent being symbolic of only a part of the remote object, and the inapparitional one of the complement. One can apparitionally imagine all the parts of his house successively, but can never have an apparitional idea of all of them. The fact that one can imagine the whole partly by means of an appearance and partly by means of an inapparitional object, and that he can, with perfect facility, successively and apparitionally imagine the other parts shifting from one imagined

part to another without losing the idea of the whole, causes the assumption that he simultaneously imagines all the parts by means of an apparitional idea. But experiment is decisive that we see and otherwise discern only parts of bodies, and this supposes, unless it be held with Reid that we think and consciously know without the intervention of ideas, that discernment of bodies has for object an inapparitional complement.

5. **Examples of the Inapparitional** - Contrast a thing considered as sample with the same thing not so considered, say a handful of wheat or a mathematical diagram, the wheat relative, as sample, to a cargo, the diagram to a kind of angles, triangles, or circles. How different is the object considered as sample from what it is when not so considered. But is the difference an apparitional object? Clearly not. What is denoted by the word "all" - the somewhat that excludes more - is also not example of the inapparitional object. The ideas of Nothing, and Annihilation, are inapparitional objects, but objects perfectly consistent and intelligible. Extreme Nominalism is probably the offspring of ignorance of the kind, inapparitional objects. The constitution of the mind is such that it is competent to names to be at times the sufficient substitutes of both apparitional and inapparitional ideas. This function, favoured by ignorance of the kind, inapparitional objects, suggested the hypothesis that general names are in all cases the sole objects of general judgments. As though a man whose circumstances had transferred him from less to more agreeable customs could not know the good that had befallen him if he had not the general name, custom, or a corresponding general name, to be a nucleus of the knowledge. The idea of Custom is in part inapparitional. We remember our customs by means of a sample without any reference whatever to a name. By means of such samples we imagine, compare, and expect customs without reference to a name. One may imagine a counterpart of St. Paul's occupying the site of the Tuileries, the ideal image of the Cathedral being in no respect, save as to its circumstances, different from that whereby we think of the real St. Paul's. But the total object of which the latter image is a part, differs from that of which the former is a part, the one including a symbol of reality, the other a symbol of unreality. These symbols are inapparitional constituents, the one of the total object of one of the discernments, the other of the total object of the other. Now to every discernment its total object must seem either real or unreal, and therefore the total object of every discernment must involve an inapparitional constituent.

XLII. **Refutation of the doctrine of the Law of the Conditioned** - The idea of Infinity is not an appearance of an infinite magnitude. It is a mere inapparitional symbol. Sir William Hamilton, taking it for granted that the infinite is not cogitable without an appearance of an infinite magnitude, which he rightly knew to be impossible, judged that the infinite is incogitable, - unknowable. How, being unknowable, it could be in question, he does not inform us, but, instead, constructs for us a stupendous hypothesis concerning what he terms *the Law of the Conditioned*. He might as well, on the ground that we are incapable of an ideal image of all actual and possible triangles, deny that we know the universality of the equality of the three angles of a triangle to two right angles. The immediate object of this knowledge is an inapparitional symbol. The infinite referred to when the object is infinite divisibility, is also symbolised by an inapparitional symbol. The symbol originates in the discovery of the truth of the unobvious axioms that an integral part of time consists of integral parts of time, or an integral part of space consists of integral parts of space, or that an extension consists of extensions.

CHAPTER V.
ATTENTION AND COMPARISON.

XLIII. 1. **Attention is discernment that depends on intentional effort. It is not discernment of the central object of the "objective field"** - THE common idea of *attention* supposes it to be discernment dependent on volition. But volition, as will be fully shown when I treat of Will (chap. xvii.), is merely a species of intentional action, the opposed species being action of instinct that proceeds on intention. The error that gives all intentional action as volition being dissipated and the common notion of attention correspondingly modified, Attention is found to be (and so I define it) *discernment that depends upon intentional effort*, whether voluntary or involuntary. I am corroborated by Sir William Hamilton not only as regards the difference between the genus, intentional action, and its species, volition, but also as regards the thesis that it is intentional action, not volition, that is essential to attention. "I am persuaded," he

says, "that we are frequently determined to an act of attention, as to many other acts, independently of our free and deliberate volition."

[Footnote 1] *Lectures on Metaphysics*, Lecture XIV.

A mental event, however that resembles attention in every respect save that of dependence on intentional effort, is commonly confounded with attention. There are objects that fascinate and all but absorb the mind, for example, intense pain or recent good fortune. So far is the concentration of mind caused by such objects from being dependent on intentional effort that the utmost efforts of the subject to direct his mind to other obects are abortive. This kind of discernment then, if dependence on intentional effort be essential to attention, is not attention. It is a mistake to advise the grieved friend to divert attention from the grief. He does not hold to, but is held by, the grief. Another error mistakes for attention the discernments of the point of greatest vividness in the field of objects that simultaneously occupy a mind. Following the analogy of the term "field of vision," the term "objective field" has been given as the common name of the whole of which the parts are the objects that are simultaneously present to a single mind. The field of vision is but a part of the objective field. In both there is a point of maximum of vividness. In proportion as objects in the field of vision are remote from this point they are obscure, and there is a corresponding gradation from vividness to obscurity in the objective field. When one is absorbed in meditation with his eyes open in broad daylight, although he is not looking, he sees, and his field of vision has its point of greatest vividness, but the point is not an object of attention. We have good reason to believe that the point of greatest vividness in the objective field, like that in the field of vision, is not always an object of attention. Reverie does not exclude from the objective field a point of greatness vividness, but it does exclude attention, for privation of attention is its *differentia*. Accordingly, discernment of the point of greatest vividness in the objective field is not always attention. Attention makes the point of the objective field on which it is directed the point of greatest vividness, but inattention does not exclude from the field a point of greatest vividness. It is not true that "there is no consciousness without attention."

[Footnote 1] Sir William Hamilton's Lectures. Lecture XIV.

2. **Quasi-attention** - Let the concentration of mind that is caused by the attraction of the object be termed *quasi-attention*.

3. **Attention is essential to discrimination, not to discernment** - We discern, but do not discriminate, the distinct parts of the field of vision that surround the centre, and of these the parts near the centre are more vivid than the remote. The discernment of the various apparent sizes of the visual object which the percipient is approaching, is a notable example of undiscriminating discernment; every one of them is discerned, and for lack of attention not one discriminated. The discernment begets an unconscious knowledge that approach to and recession from a visual object occasion variation of the apparent size of the object; but few, if any, remember individual instances of such a variation. We undergo a series of perceptions of different sizes, but not discernment of the series. The experience may found in our minds the condition of a remembrance of the series, in other words, it may give us unconscious knowledge of the series, but this knowledge is not discernment of the series. When one perceives an increase of temperature, he undergoes a series of perceptions of degrees and also discern the series. A comparison of this series with that of the perceptions of sizes exposes in the one a discernment that is wanting in the other.

XLIV. **Contrast is elucidation by difference. It is a *sine qua non* of objectivity. Difference is either contrastive or non-contrastive** - Contrast is *elucidation by difference*. It is a condition *sine qua non* of objectivity. No contrast no discernment. Difference is divisible into that which is, and that which is not, contrastive. The difference between colours, that between odours, that between sounds, the difference between any two correlatives, are examples of contrastive difference.

XLV. 1. **Comparison is attention or quasi-attention to contrast** - Comparison is *attention or quasi-attention to contrast*. Contrast without comparison, *e.g*. that which determines the objects of vision that are not objects of

attention or quasi-attention, may be distinguished as fundamental; contrast involved with comparison, as dependent. Dependent contrast presupposes objects given by fundamental contrast. Certain philosophers employ the term, comparison, as denoting discernment of relation. This is a departure from the popular meaning of the term which is the reverse of convenient. Relations are objective in every perception, - *e.g.* in the perception of a man the mutual situation of the parts of his body, in that of a canal the parallelism of its banks, - but every perception does not involve what is commonly signified by the term "comparison," because they do not all involve attention to contrast. The objectivity of parallelism of the banks in the perception of a canal is indistinct, and therefore the correlated discernment is inattentive. It is essential to the object of comparison to be distinct.

2. **It is judicial or non-judicial** - Comparison is either judicial or non-judicial; the former when the discernment which it involves obtains under question, otherwise the latter. When it is in question whether a temperature has increased, and one judges that it has, the judgment is involved in a judicial comparison; when, without question, one is conscious of increase of heat, the discernment is involved in a non-judicial comparison.

3. **Secondary meaning of the term "comparison"** - To consider two or more objects with a view to comparison is termed comparison. This is secondary meaning of the term.

CHAPTER VI.
REDINTEGRATION.

XLVL. 1. **Redintegration explained** - WE owe to Sir William Hamilton the denotement by the name "redintegration" of the great mental law hithero known as the law of the Association of Ideas, and, in this name, an explanatory connotation of the peculiarity of the law. It is this; - when a part of a cause which had for effect a certain mental event is acting on the mind, the mind tends to generate and undergo the like of the whole event. For example, I see a carriage in motion and at the same time hear a certain sound which is then for the first time given to me as effect of the motion of the carriage; on another occasion I hear the sound without seeing the carriage, and my mind generates and undergoes an image of a moving carriage given as cause of the sound. The like of only a part of the cause is in action, and nevertheless the mind produces the like of the whole corresponding mental event.

2. **It operates latently in and upon an unconscious part or accessory of the mind** - But Sir William Hamilton does not seem to have been aware of the full scope of the law which he so happily named. He supposed it to have confined to the suggestion of thought by thought, whereas the operations which it determines are mainly in and upon either an unconscious part or an unconscious accessory of the mind: the connections and order of consciousnesses which it determines being mere effects of latent operations. The operations are evidence of the existence of an unconscious part or accessory of mind which bears to consciousness such a relation as the magic latern bears to the pictorial disc it casts upon the screen. All the figures in the disc and all its pictorial changes are effects of the latern and of changes wrought in it, and all the objects in the field of consciousness and all their changes are effects of the part or accessory and of its changes. No figure in the disc is in the relation of cause to any other figure, and although many consciousnesses are remote causes of others, no conciousness is a proximate cause of another. Visual perception of solidity exemplifies the bearing of the law of redintegration. Concurrent vision and touch give an object as being of a certain colour and solid. Afterwards, when the like of the colour bears on the eye without any concurrent tactile experience, the object is apprehended as solid. Now, in the second perception, the symbol of the colour does not precede that of the solidity; they obtain simultaneously; therefore the action of the external cause of the perception whereby the redintegrative work is wrought must have been upon a mental part or accessory outside the pale of consciousness. It is not the symbol of the colour which suggests that the solidity, as Sir William Hamilton's theory pretends, but a latent action upon some such mental part or accessory as Physiology has found the encephalic and nervous systems to be.

3. **It connects mental with bodily events. Skill depends on it** - Connections and sequences of mental sym-

bols are not the only products of redintegration. It connects mental events with the motions and attitudes of the body. I shall show, by-and-by, that trains of cerebrations underlie and cause the train of ideas, so that both are subject to the law of redintegration. Skill is the offspring of redintegration, which disposes the organs to produce automatically the whole of a series of actions intentionally begun, if the actions have been repeatedly otherwise performed, *e.g*. walking to a given place according to intention when the mind is otherwise occupied, knitting, spinning, sometimes playing the piano in sleep, reporting while asleep in the House of Commons (a fact authenticated by Dr. Carpenter), etc.

CHAPTER VII.
GENERAL SYNTHESIS.

XLVII. **General Synthesis defined** - 1. As I shall have occasion to employ the term, *general synthesis*, before I define Kind and Essence, and the order of definition requires that kind and essence be defined in advance of what I term general synthesis, I give in this chapter an explanation of the meaning which I annex to the term, an explanation which, although in its right place it is a definition, makes no pretension here to scientific exactness.

2. The mental act which generates a beginning of knowledge, whether conscious or unconscious, that individuals of one kind are to those of another in the relations of subject to attribute, may be termed "general synthesis." It is not pretended that the term truly describes what is wrought by the act it denotes, it is merely figurative and technical. When an Englishman in Scotland discovers, by his own experience, that Scotchmen are shrewd, he seems to put together in the relation of subject to attribute the concept that serves as sample of the kind, Scotchmen, and that which serves as sample of the kind, shrewdness or shrewdnesses. This seeming of synthesis of concepts suggests the figurative name, "general synthesis."

3. **It is either conscious or unconscious** - General synthesis may be either conscious or unconscious. The first physicist who saw a diamond burn underwent a conscious general synthesis in the judgment, All diamonds are combustible. The general synthesis of the burned child is an example of unconscious general synthesis. Repeated inattentive and undiscriminating discernments of connections of events, *e.g*. of that of rain with a certain appearance of clouds, sometimes beget an unconscious general synthesis, *e.g*. that clouds of that appearance are subjects of a condition of imminent rain. The discernments so modify the mind that the general synthesis might obtain either consciously or unconsciously. An accident conjunctive with the completion of the modifying process might make the synthesis conscious; without such an accident the synthesis must obtain unconsciously. Unconscious knowledge of physiognomical indications, and of symptoms, and an unconscious equivalent of weather-wisdom, obtain in this way. The knowledge manifests itself for the most part in individual instances, scarcely even in general judgments. The subject knows, he cannot tell why, that such or such a person is untrustworthy, or has such or such a malady, or that it is about to rain or clear. Sometimes, he knows not what, in the person or the sky, informs him; the person or sky is significant, although the difference that makes it so is undiscerned.

CHAPTER VIII.
RETROSPECT.

XLVIII. 1. **Retrospect, Remembrance, and Memory defined** - RETROSPECT is *discernment of what is given as being the whole or a part of the obvious past or as having belonged to the obvious past*, *e.g*. the time antecedent to Cosmos, the foundation of Rome, Cæsar, a past experience of the subject. Retrospects comprehend a remarkable species which deserves a monopoly of the name, remembrance, viz. retrospect that seems to be immediate discernment of a past event undergone by the subject. The seeming is obviously inconsistent, but none the less a valid *differentia*. I shall restrict to this signification my use of the term, Remembrance, and correspondingly that of the term, Memory. Memory I understand to be the faculty of remembrance. According to Sir William Hamilton, "Memory is the power

of retaining knowledge in the mind, but out of consciousness."

[Footnote 1] *Lectures on Metaphysics*. Lecture XX.

This is clearly a wide departure from the common idea of remembrance and memory, and by no means an improvement. It supposes a man to be remembering what he is not thinking about, *e.g*. the foundation of Rome or the equality of the angles of a triangle to two right angles. It evinces the confusion in which the ideas are involved, and the need of a new classification.

2. **Counterfeits of Remembrance** - Retrospect sometimes refers to events that were experiences of the subject but are quite forgotten, *e.g*. that during a certain remote period the subject regularly breakfasted, dined, and slept. The object of this retrospect is not immediately, but is mediately, given as having been an event undergone by the subject. At first sight the retrospect opposed to remembrance presents the aspect of an inference, and belongs to a kind of mental event of which I shall treat by-and-by (xcv.) under the name, *quasi-inference*. If the subject endeavour to explain the origin of the knowledge it involves, the first suggestion likely to offer itself is that it sprang from an inference too rapid for notice, and based on the evidence that privation of regular breakfasts, dinners, and sleep during any considerable period is an event too conspicuous to be forgotten. That no such inference obtained or was possible, is proved by the fact that, ever since the period in question, he was unconsciously cognisant of the pretended conclusion. The knowledge was an unconscious product of experience, a kind of mental event which will occupy our attention by-and-by. The contrast of this knowledge with that of remembrance serves to reveal in the latter a superior degree of intimacy and satisfactoriness attached to the *differentia*, seeming of immediateness.

3. **Conceptual remembrance** - Having in view the difference which the above contrast exposes in mnemonical knowledge, we are able to distinguish a species of remembrance that would otherwise be liable to be confounded with non-mnemonical retrospect. A change from adversity to prosperity occasions a change of the customs of life which tend to make the dreary ones a frequent object of retrospect. They are not forgotten, they are remembered, not directly, but by means of an ideal event that serves as type in respect of which they are antitypes, - a true concept. Nevertheless the retrospect seems to be an immediate discernment of a past event undergone by the subject, and is therefore a remembrance.

XLIX. 1. **Piecemeal formation of the idea of Time** - It is probable that the idea of time is developed piecemeal, and that its constituent which symbolises the past originates in a remembrance. It is consistently conceivable that the infant, undergoing remembrance before he had undergone expectation, should have the past incidentally for object before an ideal symbol of the future obtained in him. An ideal symbol of the past is not possible apart from one of the present, so that the infant's idea of the past, unconnected with a reference to the future, must symbolise the past in contrast to a present. It is also consistently conceivable that the infant, undergoing expectation before he had undergone remembrance, should have the future incidentally for object before an ideal symbol of the past had obtained in him, the future being given in contrast to the present. And, since consistency does not object to the possibility of a gradual development of the idea of Time, such as development is probable. When the origin of an idea can be consistently imputed to experience, common sense demands that it be so imputed, though the notion of an *à priori* origin of the idea be consistent. It seems to me probable that expectation contributes its quota of the idea of Time, viz. the symbol of the future, before remembrance develops a symbol of the past. Irritability having caused the first suckling of the nurse's breast, when the infant's mouth again encounters the nipple redintegration would connect with the tactile perception the idea of the associated satisfaction as being imminent, determining an expectation, and therein a symbol of the future. It seems to me probable that the circumstances of the infant favour the obtaining of such an expectation in advance of a remembrance, and, therefore, the objectivity of the future in advance of that of the past.

2. **This explains the law of Expectation of the like of the past** - The thesis that expectation caused by redintegration engenders the idea of the future, is corroborated by its explanatoriness. It explains the great law of

expectation of the like of the past, - how we are determined to count on a future that mainly resembles the past, - a law which probably determines or contributes to determine our belief that, for an indefinite time, nature will function as she has functioned. The infant's first idea of the future, according to this theory, is the idea of an imminent event like one he had previously experienced. He makes no comparison, he discerns no likeness, he does not refer to the past; but what he anticipates is the like of the past object of his experience. Because he experienced that object, he expects the like. The future he expects is necessarily the counterpart of what he experienced; but events will instruct him to expect variety as well as similarity, only the variety is to be superficial, the similarity fundamental.

3. **Retrospect is mnemonical, historical, or transcendent** - Let retrospect that has for object what is given as past event be distinguished as historical, and that which has for object past time unconnected with event as transcendent. A retrospect that has for object the foundation of Rome, or that I breakfasted this morning, is historical; one that contemplates time anterior to Cosmos is transcendent.

CHAPTER IX.
SUBSTANCE.

L. **Plan of the Chapter** - ONE of the leading intentions of this chapter is to define *kind* and *essence*. A kind being a species of sum, it behoves to define the term "sum" before defining Kind. But a definition of the term, sum, depends upon a definition of the term "unit." Now, the *differentia* of the kind, units, is far from obvious, seeing that a unit may itself consist of units. To find out what is common and proper to units that do and units that do not consist of units, for example, to a monad such as an atom, an emotion, a volition, and such a unit as *one* hundred, *one* thousand, *one* million, is not an easy matter. I shall have to tax the attention of the reader in quest of the *differentia* of Unity. Essence being a species of attribute, I should define "attribute" before I define essence. But, attribute having been hithero held to be a correlative of substance, it becomes necessary, as a preliminary of a definition of attribute, to examine the idea of Substance. But this idea breaks down, or rather evaporates, under scrutiny. The valid idea which it masks proves to be that of the correlatives "concrete" and "attribute." Not the speciosity, Substance, but the reality "Concrete," turns out to be the support of attribute. I define essence and accident, showing that essence differs from quality. I briefy consider the three grand divisions of attributes, viz. qualities, changes or events, and relations. I next attach the term, substance, relieved of the erroneous part of its meaning, to a signification to which it has been always tending, making it the common name of all parts of the *τὸ πᾶν* that are naturally ungenerable and annihilable; and I exhibit a superlative attribute of substance which makes it an equivalent of Mind, viz. orderly concurrence of aptitudes.

LI. **Quantity** - Quantity is that in a thing in virtue of which it is possible for the thing to be greater, less, or equal. It is the pivot of the relations "greatness," "lessness," and equality. After I have defined Quality I shall show that quantity is a species of quality.

LII. **Sum** - 1. We have no common name for subjects of plurality, things of which each consists of two or more things, but the received meaning of the term, *sum*, recommends it as the best to connote bare plurality. The difference between the sum and a whole is not obvious. Wholes are a species of sums, viz. sums of which the units are so related that the relation gives to their plurality the aspect of being involved in unity, *e.g.* the sum of the molecules that constitute a stone. The mind can at will eliminate from the idea of the parts of the whole the symbol of totality, and consider them discretively as constituting a mere sum, - a non-total sum. Euclid avails himself of this power in the axiom, The sum of the parts is equal to the whole.

2. Plurality, or the *differentia* of sums, is a species of quantity. It does not necessarily nor always exhibit the aspect of quantity. Crowds, herds, swarms, constellations, dots composing a picture, are only occasionally apprehended as subjects of quantity. The feature common and proper to all perceptible pairs, the common and proper to all perceptible triads, that to all perceptible quaternions, that to all perceptible units, do not necessarily nor always exhibit the aspect of quantity.

3. Certain sums may be distinguished as eccentric, others as uneccentric. The sum consisting of creation, Cæsar, mathematics, and madness, is an example of the kind, eccentric sums; a regiment, a bird, a flock, of uneccentric sums.

LIII. **Monad** - Let *monad* be the common name of things that are *not sums*. This extends the signification of the term beyond what Leibnitz assigned to it, but advantageously, and so as to be easily accommodated to the meaning it displaces. Atoms, souls, sensations, ideas, emotions, volitions, are examples of monads.

LIV. **A Unity is an object destitute of Unveiled Plurality** - The term, unity, is frequently employed as denoting the opposite of plurality. This is incorrect, for there are plural as well as non-plural units, *e.g*. the sum, a hundred guineas, is one of ten plural units that constitute a sum, a thousand guineas. What then is a *unit?* The definition depends upon the discrimination of two unobvious kinds, one of which may be termed *pseudo-monads*, and the other *veiled sums*. Certain sums tend to pass for monads, *e.g*. a stone, a mountain; they consist of concrete parts, but the plurality is masked; such sums I distinguish as pseudo-monads. When the object of attention is a sum that is given as consisting of sums, *e.g*. a hundred guineas consisting of five piles of twenty guineas each, the plurality of the parts is obscured, - not hidden, but is as it were veiled. Accordingly certain sums exhibit the aspect of veiled plurality and others that of unveiled plurality. A sum of which the plurality is veiled may be termed a veiled sum. Now monads, pseudo-monads, and veiled sums, are objects that resemble each other and differ from all other things in this respect, that they are without unveiled plurality. Privation of unveiled plurality then is the *differentia* of a species of objects. The name, unit, is the common name of these objects. Accordingly, a *unit* is an object that *is destitute of unveiled plurality*. Unity or the essence of a unit is the opposite, not of plurality, but, of unveiled plurality.

LV. 1. **A Kind is a Sum that comprises all the like of a given archetype** - A Kind is *a sum that comprises all the like of a given archetype, - or comprises all the like of any one of its units*. It may be objected that twins, and the assembly of all men on the day of judgment, are sums that comprise all the like of a given archetype but are not kinds. They are kinds, but not kinds viewed under the strange aspect, and the strangeness hides the aspect of kind. The ordinary idea of a kind contains no symbol of a limit of the sum it symbolises, and the effect of this privation is that when all the individuals of a kind are presented to the mind as a sum of which the limit is conspicuous, the sum does not seem to be a kind. The local boundary of such sums as Twins and An assembly of all men jars upon mental habit when we are challenged to regard them as kinds. By the way, when I say that the ordinary idea of a kind does not obtain a symbol of a limit of the sum it symbolises, I do not imply that it symbolises an infinite or an indefinite sum. It is one thing to symbolise a sum without symbolising a limit of the sum, and quite another to symbolise it as limitless - as infinite or indefinite. Euclid's contrast of the sum of the parts and the whole instances the possibility of thinking the several without assigning it a limit, and of not assigning it a limit without apprehending it as limitless; the whole, in this contrast, being the several viewed as bounded, and the sum of the parts being the same several not so viewed. As regards the offence to mental habit which tends to discredit the definition, it is easily atoned by dividing Kinds into those that are and those that are not important, and by sweeping out of sight, as unimportant kinds, all those which the habit ignores.

2. **What hides the generality of Sums that are not accounted Kinds** - A cause which it is instructive to consider has contributed to hide the general aspect of sums that might be, but are not, accounted kinds. No sums save those that make themselves objects of public knowledge could acquire a non-descriptive name. Therefore the lingual instinct assigns no non-descriptive name to kinds that are not objects of public knowledge. The consequent nominal exclusion of sums unobvious to public notice from the rank of kinds tends to hide their general aspect even from the philosopher. What is instructive in the consideration of this tendency is that it brings to light an important part of the method of the lingual instinct. A sign that is at first instinctively employed to denote an individual and is then proper to that individual, is afterwards, through the influence of the faculty of recognition, employed to denote other like individuals, and so become common. In becoming common it acquires a connotation, viz. connotation of the kind to which the individuals belong, so that the kind is necessarily an object of public knowledge with those amongst whom the common name is in use. The connotation suggests the employment of the name

slightly modified as name of the kind, - a proper name of an object of public knowledge. Thus is fashioned an instrument of great utility whereby an object of public knowledge is made to be an indicator of one not publicly known.

LVI. **Self-sufficients and Self-insufficients defined. Abditive and inabditive self-insufficients** - Let *self-sufficient* be the common name of the things that depend for existence on nothing extrinsic to them other than time and space. Cosmos is an example of the kind Self-sufficients. Whether it contain parts that are self-sufficients, is a question which seems to be insoluble. Every body and atom may, for aught we know, depend for existence on every, or some other, body or atom. Such an interdependence may constitute the universe a monad. Let *self-insufficient* be the common name of all things that depend for existence on something other than time and space. The dependence may be such that it tends to be manifest when the subject in objective. Let such dependence be distinguished as *inabditive*, and dependence of the opposite kind as *abditive*. Let self-insufficients of which the dependence tends to be manifest be distinguished as inabditive, and all others as abditive. The assignment of a general place and a name to the kind, abditive self-insufficients, does not imply that there is such a reality as an abditive self-insufficient. It implies, in this direction, nothing more than that the idea of the kind is not inconsistent. The kinds, Qualities, Relations, and Events, are species and examples of the sub-genus, inabditive self-insufficients.

LVII. **Concrete and inconcrete** - Let *concrete* be the name of a complement of inabditive self-insufficients that is either a self-sufficient or an abditive self-insufficient, and let the adjective, concrete, signify the state of being a concrete. The logical meaning of the word has fitted it beyond any other to take on the new meaning which I now assign to it. I take leave also to coin the word "*inconcrete*," signifying, as noun, reality that is not a concrete, and, as adjective, the state of being such a reality. Concreteness differentiates a species of sums of self-insufficients. The life, weight, and memory of a man constitute a sum of inabditive self-insufficients that is not a complement of self-insufficients and a concrete. An inconcrete sum of inabditive self-insufficients is an inabditive self-insufficient; a concrete sum of them is either a self-sufficient or an abditive self-insufficient.

LVIII. **Certain inabditive self-insufficients contain a concrete** - There are abditive self-insufficients that contain concretes, *e.g.* a bodily organ. The relation of vital connection with an organism is essential to an organ and makes it an inabditive self-insufficient, whereas the solid part is a concrete. Every correlate that contains a solid part, *e.g.* a parent, a child; a sun, a planet; a lawyer, a client; a physician, a patient; is an abditive self-insufficient that contains a concrete.

LIX. 1. **Attribute. It supposes a concrete support, but may have an inconcrete support. A Subject is a support of an Attribute. Fallacy of the received idea of Substance** - An Attribute is *an inabditive self-insufficient*, *e.g.* Solidity. It may be either an alienable or inalienable attribute of its concrete; *e.g.* memory is an alienable, solidity an inalienable, attribute of its concrete. An attribute supposes a concrete support, but may have also an inconcrete support; *e.g.* the virility of virile eloquence, being a modification of the attribute, eloquence, has that attribute for support, and also the concrete supposed by the attribute for support, and also the concrete supposed by the supporting attribute, viz. the orator. A support of an attribute is termed Subject. Subjects are either concrete or inconcrete. An attribute of an inconcrete subject is also an attribute of a concrete one. We tend to think of support as something several from, and altogether independent of, the thing supported; but this is not true of the species of supports termed subjects. What a subject supports is a constituent of the support, *e.g.* lead supports its own weight, and the weight is a constituent of the support. Oversight of this notable difference of subjective from all other support occasioned an inconsistent idea, - that of Substance. Unable to imagine the possibility of a concrete support of attributes, and necessitated to ascribe to them a support that is not itself an attribute, philosophers were obliged to adopt the inconsistent thesis, that a subject of the kind supposed by all attributes is not an attribute nor a complement of attributes. To this impossible thing they gave the name "substance." They were both deterred by the fact that an analysis of body finds in it no room for a constituent that is not an attribute, *e.g.* an unextended thing serving as support of a solidity, an extension, a figure, a mobility, and a weight. Combine in thought these six qualities and nothing else, and your synthesis has constituted a symbol of a body. Try to enhance it by the addition of something unextended serving as support to the six qualities, and you find no room for improvement. It is surprising

that the superfluidity survived the raking it received from Locke: it is as robust in the philosophy of Hamilton as in that of Aristotle. Hamilton puts it as being an incomprehensible thing imposed by a necessity of thought, - a thing that is neither attribute nor concrete, but somehow clothed or penetrated with attributes. Attributes he holds to be intelligible things, and some if not all to be intuitable. He gives room for the understanding that if it were possible to imagine an intelligible support of attributes the unintelligible one named substance should be rejected by philosophy; and the idea of a concrete support of attributes being the idea of an intelligible support, is entitled, on this understanding, to expel and replace that of substance. The name Substance, however, has been tending to a meaning different from that in which it has been hithero understood, - a meaning of great importance to philosophy, and one carrying with it so much of the old signification of the term that the latter is ready to put on its new import with scarce any violence to mental habit. In ridding philosophy of an obstruction I am not to deprive language of a familiar and useful term. After I have examined the three grand divisions of attributes, Qualities, Changes, and Relations, I shall explain the new old meaning which I recognise as rightfully belonging to the term, Substance.

2. **Attributes apparitional and inapparitional** - Attributes are either *apparitional* or *inapparitional*, in other words, either sensible or supersensible. Solidity, colour, and figure, are examples of apparitional attributes: power, not given as discernible by sense, *e.g*. that of the moving billiard-ball to cause motion, is an example of inapparitional attributes. Inapparitional attributes occasioned the scepticism of Hume. The structure of his mind obliged him to assume that sensible experience *comprises* experience, and that belief in the existence of what is not given as extending by sensible experience, is groundless. He accordingly dismissed the symbol of Power from his philosophy, and substituted that of necessary-connection.

3. **Quality, Change, and Relation, three species of attribute not perfectly prescindable** - Attributes comprehend three species, viz. Quality, Change, and Relation, whereof two, viz. quality and change, are, in respect of all other things save the third, prescindable; Relation exhibits no peculiarity that completely separates it from Quality and Change. It has hithero eluded definition.

LX. 1. **Quality. Essence not necessarily a Quality. Essence is that which by its resemblances and differences determines the general place of a thing** - A Quality is *an attribute that is a part of its subject*, *and either an inseparable part or one that tends to be permanent*. Qualities accordingly comprehend the two species, separable and inseparable qualities. All human faculties on which the existence of the subject does not depend, - for instance Reason, a faculty which the subject sometimes survives, - are examples of the kind, separable qualities. According to certain philosophers quality and *essence* are identical, and accident is opposed to quality. This division supposes essence to be quality on which the existence of the subject depends. Convenience demands a more extended meaning for the term, essence. If it be restricted to inseparable quality we imply that there are kinds void of essence, *e.g*. the kinds, Essence, Redness, Benevolence, Solidity, and the kind, Vertebrata, of which the essence is concrete. Essence is *that which*, *by its resemblances and differences*, *determines the general place of a thing* - its place in the system of kinds. Subject and essence may be identical, *e.g*. redness is its own essence. Essence may be concrete, *e.g*. a spine is the essence of an individual of the kind, Vertebrata. Accident is attribute that does not determine the general place of its subject, *e.g*. this or that thought or emotion, or the state of health or illness, is an attribute that does not determine the general place of the subject. The existence of the material orb known as Mars does not depend on its motion around the sun; the motion therefore is an accident of the orb: but it is a part of the essence of the planet, Mars, for regular motion around a sun is essential to a planet. The being projected or having been projected is, relatively to the projected body, an accident, but it is part of the essence of a projectile. To possess medical skills is an accident of the possessor *quâ* man, but it is part of the essence of the physician. These examples expose an ambiguity of the term Subject which tends to envelope our ideas of essence and accident in some confusion. To prevent confusion, it needs only that what is denoted by the term Subject be carefully distinguished, mindful that what is essence relatively to a given thing may be accident relatively to a part of the thing; *e.g*. revolution around a sun is essential to the planet, Mars, whereas it is a mere accident of the orb, Mars, which is but a part of the planet. The acuteness of an acute angle is the essence of the angle *quâ* acute, and an accident of the angle *quâ* mere angle.

2. **Essence is either natural or factitious, important or unimportant** - Essence is either natural or factitious, important or unimportant. The essences of organised things are examples of natural essence; those of the kinds, houses, and physicians, of factitious essence. The seventy-sevenths of solids, men born on Friday, the cows in John's field, are examples of kinds of which the essences are unimportant.

3. **Attributes are either essential or accidental** - Those on which the existence of the subject depends are essential; all others are accidental. Revolution around the sun is an essential attribute of the planet, Mars, and an accidental attribute of the orb, Mars. The life of a man is an essential quality; his visual faculty an accidental one.

4. **Quantity is a species of Quality for convenience regarded as a contrary of Quality** - Quantity is *a species of quality*. It is common and convenient to treat of quantity as though it were the opposite of quality, and for the sake of convenience we shall continue to do so. Custom sanctions the employment of the generic name of a thing as connoting privation of the *differentia* of some species of the genus to which the name refers, for example, in the depreciatory assertion "he is an animal," or "she is a mere female," or in the contrast of "ideas" and "things," or that of "words" and "acts," whereas words are acts and ideas are things. By nominally opposing Quantity to Quality we merely oppose it to all *other* qualities.

5. **Protean quality** - Let the term, *Protean quality*, denote an accident the specific like of which is a condition *sine qua non* of the existence of the subject, *e.g.* the figure of a piece of wax, and let a kind of such accidents, *e.g.* the kind, figure, be termed a *Protean kind*. The existence of a piece of wax depends upon the Protean kind, Figure, but not upon any individual of the kind. I term the kind Protean on the metaphorical pretext that an abstract figure underlies every particular figure, as the Realists supposed an abstract Man to be the basis of every concrete man and to be one and the same in all concrete men, - one and the same variously metamorphosed. - Note that the substitution of one Protean quality for another of the same kind in a concrete, *e.g.* the substitution of a square form for a round one in a piece of wax, does not affect the temporal identity or duration of the concrete. The temporal identity of a concrete is determined by the temporal identities of its qualities that are not Protean. The importance of this observation will appear when we treat of Substance.

LXI. **Change. It is either natural or supernatural. Natural change is either optional or unoptional: the latter supposes that what changes remains the same** - A Change is *a temporal beginning or end or a series of such beginnings and ends*. It is either natural or supernatural. Natural change is either optional or unoptional. The beginning and end of a volition constitute an optional change; all other change is unoptional. An unoptional change is a beginning or end, or a beginning and end, of something naturally generable and annihilable, involving a metamorphosis of something not naturally generable and annihilable, the latter being divested of one naturally generable and annihilable attribute and clothed with another, *e.g.* the naturally ungenerable constituent of water divested of liquidity and clothed with hardness or aeriformity. By the way, - *unoptional or metamorphic change supposes that what changes remains the same*. Supernatural change is a beginning or an end not naturally caused, *e.g.* a creation. An *event* is *either a change or a beginning, an end and an intervening duration*, *e.g.* the beginning, duration, and end of Cæsar.

XLII. **Relation explained** - 1. A *relation* supposes two or more things; the relation of a thing in one state or circumstance to itself in another is not an exception. For example, the relation of resemblance between the Bismarck of yesterday and the Bismarck of to-day supposes the two different circumstances yesterday and to-day. *Identity* may appear to be a relation and an instance of a relation that does not suppose two or more things. But identity is not a relation. It is compounded with a relation on which the discernment of it depends, and so is mistaken for a relation. That with which it is confounded is the relation of two or more aspects of a single remote object, *e.g.* that of Bismarck existent yesterday and that of Bismarck existent to-day, to the single enduring object Bismarck; or that of the aspect "four" and that of the aspect "two pairs" to the same real sum; or that of the aspect "acclivity" and that of the aspect "declivity" to the same incline; or that of the aspect "sum of the parts" and the aspect "whole" to the same complement of parts.

2. Relation is either extrinsic or intrinsic. Considered in respect of the things related a relation is extrinsic, *e.g*. the fraternity of two brothers is extrinsic to each of them; considered in respect of a subject of which it is a constituent, a subject that is not one of the things related, *e.g*. the mutual relation of any two qualities of the same concrete *quâ* constituent of the concrete, a relation is intrinsic. A given relation may be extrinsic in respect of one subject and intrinsic in respect of another. Extrinsicality distinguishes extrinsic relations from qualities, but intrinsic relations being constituents of their subjects, their difference from quality is as remote from saliency as the difference between two primary colours.

LXIII. 1. **A Substance is a naturally ungenerable concrete** - We now revert to Substance. By a change of connotation we may annex to the term Substance a signification which it has always been tending to acquire. The thesis that the Universe is a series of Universes which either spring or are created out of nothing, and either naturally return to nothing or are supernaturally annihilated, could not be seriously entertained by a sane mind. We are constrained to believe in the duration or temporal identity of the Universe, or rather of a concrete part of it.

> [Footnote 1] Duration is coincidence of the same with a divisible part of time or with all time. An instance is an indivisible part of time, - a mere limit of a part of time.

But parts of it are of comparatively brief duration, *e.g*. the forms we impose on wax, the liquidity which the atoms or molecules of melting ice assume, are aeriformity which the same atoms or molecules assume in becoming gases. The Universe, therefore, consists of parts of which the duration is, and parts of which the duration is not, commensurate with its duration. The former are those which science allows to be naturally ungenerable and unannihilable, the latter are naturally generable and annihilable. The former, as being in the relation of support to the latter, may be distinguished as fundamental, - fundamental constituents of the Universe. Each natural change, volition excepted, is a metamorphosis of a fundamental constituent of the Universe, a constituent that is divested of one naturally generable and annihilable attribute and endued with another. Certain metamorphoses of fundamental constituents are obvious, *e.g*. growth; others are unobvious, needing the eye of science to detect them, *e.g*. lightning, rain, the apparent annihilation of fuel. Now the idea of Substance is in part the offspring of metamorphic change symbolising not only support of attribute but also persistence under change and transcendent duration. Excluding what error inserted into the idea, viz. that what it symbolises is inconcrete, we come by a definition of substance that eclectically reconciles Locke and Aristotle. It is this, - *a substance is a naturally ungenerable concrete*.

2. **It may be either a Self-sufficient or a latent Self-insufficient** - A substance may be either a self-sufficient or an abditive self-insufficient.

3. **Substance perdurable** - For brevity's sake let the naturally ungenerable be known as the *perdurable*, and all other entity as the *non-perdurable*. Substance and its inalienable qualities are perdurable.

4. **Substance material or immaterial** - Substance is either material or immaterial. That of which solidity is given as being a constituent is material; all other substance is immaterial. An immaterial substance capable of being a subject of consciousness is a soul or spirit.

5. **A material substance is either an Atom or a Body** - The former if it do not, the latter if it do, consist of separable material part. Although experience acquaints us with no atom of a size perceptible by sense, an atom is not necessarily minute.

6. **The non-perdurable quality, Collocation of concrete parts, is coeval with Material Substance. The perdurable is fundamental but not antecedent to the non-perdurable. The first Cause is either Substance undergoing beginningless change, or a Creator who had terminated an eternity of idleness by a caprice** - As being a substance composed of mobile substances, - a concrete composed of mobile concretes, - the material Universe includes

amongst its qualities a Protean quality, viz, an individual of the Protean kind, arragements of collocations of the concrete parts of the Universe. It is impossible that the material Universe could exist out of some collocation of its concrete parts, and no such collocation is necessary to its existence. Non-perdurable quality, then, is coeval with material substance, and if the latter be pre-eternal so also is the former. As regards the material Universe the perdurable is fundamental to but not antecedent to the non-perdurable. Nor, if the material substance of the Universe be pre-eternal, is it antecedent to change: it is fundamental to but not antecedent to change. There is no escape from this thesis but in the hypothesis that material substance is the creature of a spiritual substance - a Creator. This hyothesis is not inconsistent, but it is disgraced by its implication, of a pre-eternity of inactivity passed by the Creator antecedently to the creation, and of a capricious termination of the pre-eternity by a creation. The mind to which Being without dignity is a sty - the reverential mind - has to choose between pre-eternal substance undergoing coeval change, and a Creator culpable of a pre-eternity of idleness terminated by a caprice. The former of these hypotheses is burdened by the condition of infinite regress, but it is not inconsistent.

7. **Unoptional change does not suppose change of collocation of concretes** - We have irresistible though undemonstrative proof that certain non-perdurable attributes, amongst others dynamic attributes, depend upon certain collocations of material substance. When vapour locally succeeds to gas, water to vapour, and ice to water, different collocations of material substances are given as being determining conditions and essential accompaniments of non-perdurable attributes; a different collocation of the same substances is given as determining a different set of attributes. An organism is a collocation of material substances, and like organisms are given as being the subjects of like susceptibilities, powers, and instincts; different organisms as being the subjects of different susceptibilities, powers, and instincts. We have cogent evidence for the belief that changes of collocation of the substances constituting the brain and nervous system are the proximate causes of all consciousness except volition. The evidence has swept the bulk of the scientific world to the conclusion that all change either is or depends on change of collocation of substances. This implies that what is termed volition is an effect of a motion and collocation of material substances, a change that obtains outside consciousness. The conclusion tramples upon a datum which is the pivot of human dignity and of morality, the datum which affirms that man is capable of choice, in other words, that the human will is free. Is it wise to allow undemonstrative evidence to undermine a datum of such importance, or modest to pretent to knowledge that, in the domain of Nature, no change is possible but what either is or depends upon change of collocation of material substances? Does not the dogmatism of such a pretension bear to that of theology a ratio about equal to that of a beam to a mote?

8. **Is an inconcrete self-sufficient possible?** - If the idea of such an entity be inconsistent I have failed to discern the inconsistency, but, happily, philosophy is not pressed to tax itself for an answer.

9. **Chaos not necessarily the precursor of Cosmos** - The primordial state of substance is commonly held to have been chaotic. Mythology, the Mosaic revelation, and a favourite conjecture of modern science, affirm the antecedence of Chaos in respect to the Cosmos. The evidence that suggested and supports the theory of evolution deserves as regards our astral system serious consideration, but does it warrant an inductive leap to the conclusion, that *all* material substance was primarily and during a pre-eternity a chaos? A part of the Universe might lapse into a chaotic state, recover, and exhibit signs of the recovery. This possibility protests against the inference of a universal pre-eternal chaos. Abortion rebukes all effort to infer the history of eternity. That an important part of event has been what is fitly described by the epiteth, evolutionary, and that natural laws include laws of evolution, - laws of change from a lower to a higher type, - are theses so strongly attested that scarce any philosopher is now minded to dispute them; but, to jump from these theses to the judgment that all substance was pre-eternally a sum of substances which, had there been any eye to observe them, would have exhibited no difference one from the other except difference of quantity, and that the pre-eternity was brought to a close by a beginning of differentiation and integration, is unwarrantable. The utmost warranted by the evidence is that the *τὸ πᾶν* has been temporarily, and either wholly or in part, chaotic. It may have pre-eternally alternated between chaotic and cosmic states, or parts of it may have so alternated, but Chaos has not been more a matrix of Cosmos than Cosmos of Chaos; and, in respect of attributes, the latter must be as heterogeneous as the former, for every difference in its embryo. Evolution is not,

as Mr. Spencer defines it, a change from homogeneity to heterogeneity, but a change from heterogeneity that is not, to heterogeneity that is, of a nature to be perceptible by sense.

10. **Is the substance of the material universe Extended? The evidence does not shut us in to any conclusion** - Is the substance that constitutes the material Universe *extended*, or unextended? The hypothesis that it is *unextended*, and that nothing real corresponds to the ideas of Space and Extension, seems to be consistent. It seems to afford a consistent theory of the Universe, - indeed a simpler one than the datum which encumbers being with space and extension. The soul or subject of consciousness may be an unextended substance connected with the other unextended substances constituting its organism, and having for its *habitat* a composite of still other unextended substances; and our idea of the connection, though symbolising it as being a relation of an unextended thing to extended things, may be valid as enabling its subject to elicit event according to anticipation and intention. The likeness or unlikeness of an idea to a remote object which it symbolises is of no practical importance. We have valid knowledge of things exterior to consciousness when the things and their laws are symbolised by ideas which, though dissimilar to both, enable us to anticipate their events and to act so as to elicit anticipated events. The illiterate man is not ignorant of sound, heat, light, colour, because he does not apphened them as molecular storms. The progress of science is ever more and more undoing the prejudice that the remote objects of knowledge resemble our ideas of them. Kant has made bold to deny the existence of a reality answering to the idea of Space, and a considerable part of the philosophic world has acquiesced. It may be objected that, if there be no reality resembling the idea of Space and Extension, geometry must be a chimera, not a science. The answer is that there are realities and conditions of reality which correspond to, without resembling, those ideas, and geometry is, in a certain degree, the condition of a correct cognitive relation.

On the other hand, no show of inconsistency forbids the tenet that substances are both simple and extended, that they are void of substantive parts, - the parts to which the controversy respecting infinite divisibility refers. It is true that extension supposes such parts as halves, quarters, eights, etc. But it does not suppose them to be self-sufficients. They may be incapable of existence apart from the whole of which they are parts. The qualities that compose the whole, minus the extension, may be such that the like could not be a complement in connection with any greater or less extension, nor therefore constitute a self-sufficient part of the thing. The controversy respecting infinite divisibility has been kept alive by the inadvertent assumption that an extended thing must be a self-sufficient, and must consist of coherent parts, an assumption on the contrary to be a necessary truth that bodies consist of extended parts which are not substances and do not cohere; for a cohesion is a relation, and a relation supposes two or more related things of which one, apart from all other things, could not, as support, afford the relation possibility of existence; so that cohesion supposes things which do not consist of cohering parts. Now, cohering things, to constitute an extended thing, must be themselves extended; for no sum of cohering unextended things could be an extended thing; therefore extended things consist of extended parts without mutual cohesion. The necessity of the truth may be discerned from another point of view. Hardness that depends upon cohesion, *e.g*. that of adamant, supposes a hardness that does not depend upon cohesion; it is a sum of hardness of the latter kind. Hardness of the latter kind may be distinguished as elemental, that of the former as non-elemental. Elemental hardness supposes its subject to consist of parts that are extended, but are not self-sufficients nor mutually cohesive: indeed elemental hardness may be held to be solidity proper, and the term, solidity, to have a secondary signification when it denotes non-elemental hardness. Admitting, then, that there are realities corresponding to the ideas of Time and Space, we are free to suppose that bodies are composed of extended parts which are not themselves aggregates of cohering parts, but consist of extended parts that are not self-sufficients. We do not seem to be hedged in by any sign of inconsistency to a conclusion answering the question whether the substances that compose the material Universe are or are not extended. Common sense, however, prefers the thesis, that matter is extended.

11. **It is expedient to familiarise the mind with the idea of the Extended self-insufficient** - The idea of the *extended self-insufficient* affords rest to minds that fail to find footing on the notion of infinite divisibility. They find a *terra firma* in the unity which it supposes. It will not be amiss to familiarise the mind with this idea, and with the consistency of the repugnant thesis, that Bodies are self-insufficient. The mobility of bodies and their changeableness as to mutual situation seem at first sight to suppose that they are self-sufficients, but the seeming

avows its deceptiveness to a little scrutiny. A body may depend for existence on the remainder of the material Universe, and, if it do, which supposes the material Universe to be a single substance or monad, it is, in spite of its mobility, a self-insufficient. Familiarity with the consistency of the thesis, that Bodies are self-insufficients, helps to undo our tendency to mistake unguaranteed data for necessary truths. It is not impossible that the thesis might one day prove to be the key, and the sole one, to a perfectly satisfactory explanation of the Universe. If it should, it would command and would deserve to command universal acceptance at the cast of superseding data which, in the present state of our knowledge, it would be absurd to discredit. If we were lamed by the error, that mobility supposes the movable thing to be a self-sufficient, we should be able, when all other conditions of that explanation obtained, to profit by them. The familiarity tends to rid the mind of this kind of obstruction.

12. **Leibnitz' doctrine, that inextended things are not interiorly modifiable by interaction, unwarranted** - Leibnitz held that unextended things are not interiorly modifiable by interaction. This tenet banishes the theory of natural causation as regards such things, and substitutes that of Pre-established Harmony. Its reason is that parts which admit of local change are a *sine qua non* of susceptibility to modification. The idea of Cause is the offspring of intuition of motion, and is all but invariably connected with the idea of motion. This has begotten the prejudice that causation supposes motion, a prejudice to which we owe the ingenious hypothesis of pre-established harmony. How baseless it is appears when we consider that between a cause and its immediate effect there intervenes no means, nothing that could be considered explanatory of the "how" of the cause. The vast variety of modifications which the thinking substance undergoes, though there be good reason to suppose that it depends on changes of extended parts (those of the brain), is totally unexplained by such changes. The antecedents that explain their sequents are, if any, extremely few. In view of our almost utter dearth of explanation as regards the "how" of the operation of cause, it seems strange that we should think ourselves competent to judge that there can be no natural interaction between unextended things or between extended and unextended things. The naturally ungenerable accident, weight, is an example of a modification of one thing by another that cannot be supposed to depend on a local change of parts.

13. **Greek myth corroborates this new idea of Substance** - Greek myth intimates that my exposition of Substance is a revival of a pre-historic philosophy. What should it symbolise by the metamorphoses of Pan but those of *τὸ πᾶν*, - all natural change, or the substantive Universe ever putting off and on non-perdurable attributes? The symbol almost literally indicates what it symbolises, and it is part of a system of symbols which, as being signs of a cosmogony that modern science is only too prone to adopt, corroborate one another. According to this cosmogony Cosmos is the offspring of Chaos. Primordially and pre-eternally Being comprises only Time and Chaos. Besides the attributes adverse to order - the Titans - Chaos included an attribute of power (Ops) in virtue of which it tended to generate order, so that its concrete constituents - its substances - should become constituents of Cosmos. As needing the co-operation of time to engender and to mature her offspring, Ops was the wife of Chronos or Saturn; but duration was denied to her children, as though Time, jealous of it, devoured every nascent germ of order. At last a beginning of order escaped the notice of Time, and the embryo developed into Cosmos. When it achieved strength that guaranteed a duration which as to infinity rivalled time, Saturn was deposed (not destroyed) by his son Jupiter - Order - Cosmos. So far the philosophy which Greek myth expressed was merely deductive; but under the figure of insurrection of the Titans it exhibits signs of a pre-historic geology conversant with the Plutonic upheavals which according to modern geology played so great a part in the causation of the Earth's structure. The Titans hurling fragments of the Earth's crust at Jove, rocks which fell back upon and reburied them, - has not this an imposing air of signifying an abortive outbreak of chaotic incandescent violence? Is it not possible that a pre-historic civilization may have expected a cataclysm which would extinguish science, and sought to give signs of itself to future civilisation by putting into mythic parcels, portable by a barbarian or even savage minds, indications that man had already attained to the height of the interpreting science. That cosmogony tends to shape the idea of the divine is evinced by the Hindoo Trinity consisting of the creator Brahma, a preserver Vischnou, and a destroyer Siva.

14. **Orderly concurrence of aptitudes** - Substance possesses an attribute in virtue of which it is the equivalent of Mind, the attribute *orderly concurrence of aptitudes*. The opposed species, disorderly concurrence of aptitudes, seems to have been altogether overlooked, as though there were no concurrent aptitudes in the various

parts of Chaos to generate and maintain disorder. Orderly concurrence of aptitudes tends to elicit according to a remarkable law, which will have it that the concurrence presupposes a Designer. To this law we owe natural theology. The organic kingdom exhibits the most felicitous examples of orderly concurrence of aptitudes; all reversionary processes, of disorderly concurrence of aptitudes. Brahma and Vischnou symbolise the one, Siva the other. Orderly concurrence of aptitudes is the condition *sine qua non* of the Cosmic character of the *τὸ πᾶν*, of the organic kingdom, including man, of the human brain, and therein of the proximate conditions of all human design and of human intellection of every kind. It is the source of all the marvels of the world of instinct, the source of science, philosophy, art, skill, and even of religion. Wisdom is its offspring. Its proceedings, on account of their likeness to designed actions, have seemed to be the proceeding of an impersonal Reason, - a speciousness that has of late begotten the inconsistent theory of "the unconscious idea." It works with and without consciousness, - as mind or as a mere equivalent of mind. In what is known as "reflex" action, when the action is not coupled with consciousness, as in the withdrawal of a paralysed limb from contact with an irritant, or in the instance of a decapitated frog removing with his foot a drop of acid poured upon his back, we have an example of orderly concurrence of aptitudes unconnected with consciousness, and behaving as a mere equivalent of mind. In what is known as a consensual action, *e.g.* the instinctive motion of the eyeballs adjusting them to single vision, a motion assumed to be caused by the visual sensation resulting from the impact of rays on the retinæ, orderly concurrence of aptitudes is coupled with consciousness, and behaves as mind.

> [Footnote 1] It is probable that the difference which is supposed to separate consensual from reflex action is not real. The action termed consensual may be the effect, not of the consciousness supposed to be its cause, but, of the somatic event that is the proximate cause of the consciousness. Analogy protests strongly in favour of this hypothesis. When an extraordinary object of vision causes surprise, the visual perception is not antecedent to the surprise. They obtain simultaneously, and therefore as co-effects of the proximate cause of the perception. Recognition involved with sense-perception is not consequence to the perception: both are effects of the same encephalic event. What redintegration annexes to the immediate object of a sense-perception that is not itself the creature of redintegration, *e.g.* the unseen part of a seen man, tree, or house, is not consequent to visual consciousness of the seen part: both parts are simultaneously perceived and are co-effects of the same encephalic event. When one slips, and, through the raising of a leg, recovers his safe relation to the centre of gravity, he is aware, if he be a practiced observer, that consciousness of the slipping is not antecedent to the raising of the leg. The cerebral change that is the proximate cause of his consciousness of slipping is also the proximate cause of his instinctive effort to recover the safe position.

It contains a divine and an infernal part, the divine being all of it that makes for virtue and wisdom, the infernal that which makes for malignity, impurity, and misery.

LXIV. **Misuse of the term Subject** - The term, *subject*, applied to that of which we predicate, is a misnomer, seeing that a negative proposition denies that the so-called subject is a subject, *e.g.* the proposition, A is not guilty, denies that A is subject relatively to guilt. Let the term denoting that of which one predicates be known as first term of the proposition, and the term denoting what is predicated be known as the second term of the proposition. Let the member of the thesis hithero denoted by the first term of a proposition be termed first member of the thesis, and that denoted by the second as the third member of the thesis; the copula is the second member. In negative theses the first members are not subjects, and in certain affirmative theses the first members are not subjects. The first member of the thesis expressed by the proposition, The statue is marble, is not a subject, nor is the third an attribute. It might be correctly predicated of the statue that it is a piece of marble, and as correctly of the piece of marble that it is a statue or a stone.

LXV. **As Essences are in respect of naturalness and importance, so are their kinds** - As essences are in respect of concreteness, naturalness, and importance, so are their kinds; in other words, there are concrete and inconcrete, natural and fictitious, important and unimportant, kinds.

LXVL. **Primacy and Secondary Kinds** - Kinds are further divisible into those of which our ideas do, and those of which our ideas do not, form upon discrimination of a determining *differentia*. The idea of the kind, acute angles, supposes discernment of the *differentia*, acuteness; that of Mankind forms without discernment of the *differentia* of the kind. Public knowledge does not even now afford a definition of Man. A kind the idea of which does not form upon discernment of a determining difference may be distinguished as *primary*, kinds of the opposite species as *secondary*. Secondary kinds comprehend kinds the ideas of which originate inadvertently and kinds the ideas of which originate consciously. The various species of trees are examples of the former, the species Vertebrata of the latter. The former may be distinguished as obvious, the latter as unobvious, secondary kinds.

LXVII. **Essences that are manifested by accidents** - There are essences that are manifested by accidents. Those of the various species of the vegetable and animal kingdoms are so manifested. The essence that differentiates the species Man is manifested by a system of accidents constituting a form similar to that of Cæsar, Cleopatra, Queen Elizabeth. The resembling systems of attributes that manifest the essence in the various individuals of the species differ greatly from one another, - as much as the form of an infant from that of an adult man, or the form of a woman from that of a man, or that of a Hottentot from the form of a shapely European; to say nothing of the endless diversities of people of the same age, country, culture, and pursuit. It is wonderful that such great differences do not exclude the likeness which manifests the specific essence. The frequency with which these similar systems of accidents are presented to the faculty of recognition that refers to Man, so relates them to the mind, that when circumstances lead it to look for the *differentia* of the human animal an imagined sample of them tends to pass for it. But when it is considered that men are often deprived of one or more of the organs that determine the typical form constituting the supposed *differentia*, philosophy is obliged to acknowledge that what it took to be essence is a mere system of accidents. It cannot, however, surrender the belief that there is a human essence. Inconsistency prevents the surrender. This takes the inventive faculty and it begets a new idea of the *differentia*, according to which the *differentia* is an organic tendency to develope and maintain a human form, - a form like that of Cæsar. In like manner we get at the essence of all things that are classed according to their visible qualities, systems of accidents being the effects of signs of the essences. The abortive efforts to define Man, - which provoked the irony that flung a plucked chicken into one of the Greek schools, proceeded on the error that mistook for essence the system of accidents which is its effect and sign.

LXVIII. **The bearing of Essence on the recognitive faculty is independent of verbal sign and of knowledge of Kind** - The bearing of essence on the recognitive faculty is independent on verbal sign. It excites recognition in the lower animals as well as man, and the former connect with it no name. When the dog barks at a beggar he manifests recognition, and in that recognition the bearing of the essence of the human individual as well as of the accidents that signify a mendicant animus and habit. The bearing is also independent on idea of kind. Recognition, as I shall soon explain (chap. xvi.), excludes reference of its object to a kind.

LXIX. 1. **The kind, Things, is the *summum genus*. It is divisible into a sub-genera, Entities and Quesits** - Let Thing be the common name of individuals of the *summum genus*. Is existence essential to things - to the thing, possibility, as well as to the thing Substance? The absolute necessity of a whole to be greater than its part, and of a two and a two to be a four, is a thing that would *be* though nothing existed save time and space. Its existence - if it can be said to have existence - is independent of the existence involved in such things as atoms, molecules, bodies, spiritual substances, and the attributes of these. Is this necessity an existence, - an entity? I put the question in order to plead the vagueness which it is likely to evoke in apology for the makeshift division of the *summum genus*, Things, which I find it convenient to make. I divide Things into two subgenera, viz. *entities*, and things which I make free to term *quesits;* the former comprising all things to which the popular mind easily imputes reality, the latter such things as possibility and necessity. I do not imply in the name, entities, that existence is proper to entities, - that it is not an attribute of quesits. I leave the question open. This rude division gives us two kinds which we distinguish, as we distinguish primary kinds, without discerning their *differentiæ*, and it gives us names of the kinds which suggest the question that elucidates the kinds. One advantage of the name, quesit, is, that it enables us to treat perspicuously and concisely of a kind of object which delusively tend to pass for an abstract idea and to support the doctrine of

Abstraction (cxxxv. 8).

2. **Entities divided into Vacant and Non-vacant entities** - It may be objected that I class time and space as entities, whereas it is in question, whether realities correspond to our ideas of Time and Space. My classification does not beg this question. The term *entity*, as I employ it, connotes, not existence, but, objectivity that tends to impose itself on the popular mind as real. The pretension of Time and Space to reality pales before scrutiny, and yet, to deny it is to deny the reality of extension and event, *e.g*. the existence of matter and motion (lxiii. 10). Common sense protests that in the present state of knowledge such a negation is frivolous. But we shall do well to signalise the great difference between such entities and those of which the entity, body, is an example. Let us accordingly divide entities into the two kinds, *vacant* and *non-vacant* entities, putting Time and Space as the great example of the former. I leave it to the reader to determine in which of these two kinds he will place points, lines, mobile voids, and temporal beginnings and ends.

LXX. **Infimæ species** - *Infimæ species* constitute the lowest degree of the scale of kinds. An *infima species* is a kind of which the individuals differ from one another in no important respect, *e.g*. circles of an inch diameter.

CHAPTER X.
MIND.

LXXI. **Mind is a concrete** - ACCORDING to Positivism, Mind is merely either - 1st, the consciousness or sum of consciousnesses that obtains at any instant in an individual, or 2nd, the sum of the consciousnesses, both simultaneous and successive, that obtain throughout life in an individual. Their definitions transfers the name, Mind, from the subject of consciousness, to which spontaneous generalisation had annexed it, to what that generalisation ranked as the determining attribute, - the consciousness. It implies at least distrust of two axioms, one that mind is a durable thing, the other that consciousness is an attribute. It must be allowed to the credit of Positivism that it is a method originated and in part determined by a revolt of Common Sense. Deduction that proceeds on axioms, after having achieved one great success, - Mathematics, - had betrayed speculation into the labyrinth known as Metaphysics, where it wasted human intellect, while Induction, proceeding on unguaranteed data, was proving itself by its fruits to be the better way. Consequently Metaphysics and its method lost credit with Common Sense, which was then for confining speculation to the pursuit of unguaranteed knowledge. It would thenceforward have utility and the enablement of precision to be the sole tests of truth. It inadvertently arrogated the liberty of rejecting data inconvenient to its spirit, - those that sloped to Metaphysics. In this its impetus carried it beyond its goal. It could maintain itself on the slope without falling into Metaphysics. It could admit that mind is a concrete or sum of concretes and consciousness an attribute, without rolling into pertinent insoluble questions, saying to these with Horatio, - "It were to inquire too curiously." It has not improved the situation by taking up the alternative that mind is not a durable thing and that a consciousness is not an attribute. I restore the name, Mind, to its old signification. *It denotes a concrete or sum of concretes that either is or involves what lacks nothing essential to a subject of consciousness*. So far as this definition implies, a mind may be material or immaterial, it may exclusively consist of an immaterial subject of consciousness, or of this and the brain, nervous system, and other parts of the organs of sense. It does not imply that the subject of consciousness is a spirit. It consists with the consistent thesis that the subject of consciousness is an atom, which might, in certain relations, be incapable of consciousness, and might be a constituent of an inorganic body. Solidity and extension do not exclude from their subject susceptibilities and powers adequate to the highest exercises of mind. We have conclusive though undemonstrative evidence that knowledge mainly depends upon modifications of the brain wrought by experience, that it is neither more nor less than the relation of the subject of consciousness to such modifications, that knowledge acquired by experience antecedently to a certain injury to the brain has been superseded or destroyed without any manifest degradation of power to acquire such knowledge anew from like experience. Mind, therefore, it might not unreasonably be held, includes both those modifications and the modified organ. I shall show by-and-by that those modifications, serving as bases or hinges of unconscious knowledge, are in live connection with conscious knowledge, - that, as

unconscious equivalents of reason, they determine conscious knowledge. When this is proved, it must be admitted that bodily organs are constituents of the human mind; not accessories, but constituents. Our definition admits of such a conclusion.

LXXII. **Mental event includes Unconscious event** - It is obvious that an inception, enhancement, decay, or termination, of an unconscious knowledge, is a mental event; - that, therefore, mental events are not confined to inceptions, terminations, and changes, of unconscious knowledges. They include redintegrative operations, *e.g*. that which in the mind of the burned child inserts the symbol of ardent heat into the immediate object symbolic of the next luminous thing he sees; they include the latent bearing of likeness on the mind, to which, as I shall explain by-and-by, we are indebted for recognition, for the grouping of *minima visibilia* into bodies, and of bodies into flocks, herds, crowds, swarms, etc. They include the latent mental processes which beget our knowledge of primary kinds and our knowledge of our own customs and of those of our social environment, - processes to be fully explained when I treat of Experience (chap. xiv.), whereof they are species. It is not important, nor would it be easy, to ascertain the *differentia* of mental event. Indefiniteness in respect of it, however, harbours no risk of error.

LXXIII. **Propensity defined** - Let "propensity" be the common name of all mental qualities that are presupposed by motives, intentions, and actions which proceed upon intention; *e.g*. the appetites, irascibility, fear, reverence, benevolence, conscience, the moral sense, the æsthetic sense.

LXXIV. **Mental qualities unintuitable** - Mental qualities, whether faculties or propensities, are things unconscious and unintuitable. Appreciation is not cognisant of them. They are knowable only through inference. Their existence is signified, to the illative faculty, by the consciousnesses of which they are the mental causes; *e.g*. sensations of hunger and thirst and sexual yearnings and pleasures signify to the illative faculty their unintuitable mental causes, the appetites; emotions of anger signify to it their unintuitable mental cause, irascibility; remembrances, their unintuitable mental cause, memory; judgments, their unintuitable mental cause, Reason. Apperception is cognisant of but one durable part of the mind, viz. the Ego or subject of consciousness; but whether that be material or immaterial, whether the immediate object symbolic of the Ego be a reality or a mere symbol, it is ignorant. To pretend, as Positivism pretends, that consciousnesses comprise the mind, is to deny that there exists a complement of qualities corresponding to our ideas of memory, imagination, Reason, propensity. If there be no such qualities, no differences of the proportions in which they are compounded, in different men, what determines the order of mental events, the regular recurrences of like consciousnesses on like occasions, the constancy of character of the individual mind and its differences from other minds? If the qualities be cerebral, why then, the brain is either the mind or a part of the mind. The existence of the qualities is presupposed by the events, consciousnesses; and the concrete subject of the qualities, whether material or immaterial or a composite of matter and spirit, is Mind.

CHAPTER XI.
SENSATION AND PERCEPTION.

LXXV. 1. **Sensation is consciousness given as being a bodily attribute** - THE consciousnesses, hunger, thirst, heat and cold of one's own body, what we are conscious of when relieved of bodily pain, vertigo, nausea, the various thrills that constitute bodily pleasure, are examples of what is commonly denoted by the term, *sensation*. They suppose discernments of which they are respectively objects, but are not given as being themselves discernments. Seeing, hearing, smelling, tasting, and tactile consciousness, are intuitions that are given as being involved in sensations, sensations to which it is essential to be intuitive as well as intuited. We intuite the motions and attitudes of our bodies without sight or touch, also the expressions of our faces, and, when we perceive by means of one of the five senses, we intuite the sense as well as the thing perceived. All these intuitions are given as being involved in sensations. What is common and proper to the consciousnesses to which we give the common name, sensation, is, appearance of being an attribute of the body of the subject. The appearance is such as to make it doubtful whether the consciousnesses be not given as attributes of composite subjects, each consisting of an inextended Ego

or mind and a body; but the datum is decisive as to the human body being either the exclusive or the partial subject. Accordingly, I define Sensation, *consciousness given as being a bodily attribute*.

2. **It is given as being proper to a part of the body** - A sensation is given as being an attribute of a part of the body, *e.g.* hunger, of the stomach, thirst, of the throat, vertigo, of the head, visual intuition, of the eye, auditory intuition, of the ear.

3. **Vice-sensation** - Consciousnesses that differ from sensation only as being latent, or as being inchoate, I term *vice-sensations*. Pain that survives the self-consciousness of the sleeping patient is an example of the kind, vice-sensations. The latent consciousness that obtains when the eyes are closed in moderate light is also an example. The kind of consciousnesses to which the name, sensation, is commonly applied, is undefinable except upon condition of dividing it into the species which I denote by the names sensation and vice-sensation. This division brings it within the pale of definition, which is of course a gain for science. It exposes an obvious *differentia* of one of the species, viz. the being given as a bodily attribute, and also a *differentia* of the other, which, although obscure, suffices for definition. The genus may be defined, consciousnesses given as bodily attributes, and consciousnesses so resembling these that, although not so given, the likeness binds them together in even a more intimate general union.

4. **Sensation quasi-intuitive and unintuitive** - Let sensation given as being intuitive be distinguished as *quasi-intuitive*, and all other sensation as *unintuitive*. The term "quasi-intuitive sensation" does not commit us as regards the question whether sensation do or do not involve discernment.

5. **To be object of apperception is essential to Sensation** - It is essential to sensation to be object of apperception. This it is that differentiates it from vice-sensation. It is sometimes doubly objective. One may have a moderate pain in the foot to which he sometimes attends but is for the most part inattentive: when he attends to it, the sensation is doubly objective, - objective to a perception and an apperception, - to an attentive and an inattentive discernment. The attentive discernment seems to be locally remote from it, as being situated in the head; the inattentive one to be more than locally near it: they seem to be mutually interpenetrative.

6. **Sensational-discernment** - Let discernment that is given as being involved in sensation be distinguished as sensational, and all other discernment as non-sensational.

LXXVI. 1. **Sensational-discernment as comprised by sensational-perception and sensational-apperception** - Sensational discernment is divisible into sensational perception and sensational apperception.

2. **Sensational-perception is comprised by sense-perception and in-looking sensational-perception** - Sensational perception is divisible into *sense-perception*, *i.e.* perception given as being involved in a sensation of one of the five senses, and a species that may be named *in-looking sensational perception*. When one attends to the expression of his own face, or, without looking, to the attitude of his body, the perception is given as being sensational, but not as being involved in a sensation of one of the five senses. As being directed inward upon the body of the subject, the perception is fitly characterised as in-looking. Actors and unprofessional mimics have frequent occasion for the exercise of in-looking sensational perception. Attention is essential to it and differentiates it especially from apperception *quâ* discernment of bodily events. We apperceive, as well as perceive, our natural language, and, generally, the motions and attitudes of our bodies.

LXXVII. 1. **Sense-perception may be attentive or inattentive** - *Sense-perception* is either attentive or inattentive. We usually attend to but a small part of the field of vision, and one whose mind is absorbed by discourse attends to no part of it.

2. **Inattentive tactile perception distinguished from sensational apperception** - Parts of the body of the subject are sometimes objects of attentive sense-perception, as when a man looks at his hand, and sometimes of

inattentive sense-perception, as when a man sees, without looking at, his hand, or, inadvertently clasping his hands, perceives by each the other. According to Buffon, these double perceptions are conditions of the discrimination of self from its environment. Inattentive tactile sense-perception has so much in common with sensational apperception that it takes attention to distinguish between them. Both are sensational inattentive discernments referent to the body of the subject. They differ only in this, that one is, and the other is not, given as being involved in a sensation of one of the five senses, the tactile sense being understood to include the whole of the sensitive periphery.

3. **To be objective to apperception is essential to sense-perception** - It is essenital to sense-perception to be conjoined with and objective to apperception, by which it is apprehended as a modification of the Ego. The apperception has especially for object, 1st, the perceiving organ, *e.g*. the eye, ear, nose, mouth, or hand; 2nd, the relation of the thing perceived to the perceiving organ, a relation given as proximate cause of the perception; 3rd, the perception, involving the sensation in which it is given as being involved. These are the objects that are extinguished when, owing to ecstasy, apperception is in abeyance and sight persists. Philosophy has all but ignored them. They were noticed by Plato and Aristotle, but no place was assigned to them in the system of Kinds.

4. **The immediate object of a sense-perception consists of a cardinal and a dependent constituent** - The immediate object of ordinary sense-perception consists of two constituents, of which one is, in respect to the other, cardinal. The cardinal constituent is either - 1st, solidity, including extension and figure, or, 2nd, colour including extension and figure, or, 3rd, sound, or, 4th, flavour, or, 5th, odour. The dependent constituent is an attribute or sum of attributes which scrutiny finds to be intangible, invisible, inaudible, and neither a flavour nor an odour, *e.g*. the symbols of identity, durability, power, thickness, the life and consciousness of others. When we interrogate the mind as to whether these objects are indeed objects of visual, auditory, olfactory, gustatory, or tactile intuition, a negative datum emerges. Sense disavows all but the cardinal constituents of sense-perception. The lingual instinct conforms language to the datum. To say that one sees the identity involved in the object of a visual perception would be to violate usage. It is agreeable to common sense to distinguish sense-perception in two parts, one which may be termed its cardinal part, corresponding to the cardinal constituent of its object, the other, which may be termed its dependent part, corresponding to the dependent constituent of its object. Colour is the cardinal part of visual perception, and discernment of whatever over and above colour extension and figure is objective to the perception, is its dependent part.

5. **The supersensuous faculty. The dependent constituent derives either from redintegration or from the supersensuous faculty** - The dependent part of the object of sense-perception is derived from one or other of two sources, one redintegration, and the other a faculty hithero unrecorded. This faculty, as supplying immediate objects or constituents of immediate objects beyond the scope of sense intuition, may be denoted the *supersensuous faculty*. It contributes to the dependent part of the object of sense-perception such constituents as the symbols of identity, durability, power, thickness, and of the life and consciousness of others. Indeed we owe to it the idea of the third dimension whether in void or thickness, for the experience which occasions the idea does not account for it as being an object of sense. Redintegration contributes to the dependent object of sense-perception such constituents as the symbol of solidity annexed to colour when a solid is visually perceived, or the visual aspect of an unseen speaker when he is heard. It furnishes the complements of immediate objects of which only parts bear directly upon sense, as the unseen parts of a seen man or tree or house.

LXXVIII. **The products of the supersensuous faculty occasioned the scepticism of Hume** - The constituents furnished to the objects of sense-perception by the supersensuous faculty occasions the scepticism of Hume and the elaborate system of Kant. They justify scepticism by refuting the doctrine of Natural Realism; but they afforded no ground for the doctrine of knowledge *à priori*. If knowledge of power is, as Kant pretends, to be accounted *à priori* because a reality answering to the idea of Power is not immediately objective to sense-perception, - to what Kant terms the internal sense, - knowledge of thickness should also be accounted *à priori;* but matter is thickness (is given as being thickness), and therefore knowledge of matter should be accounted *à priori*, - which leaves nothing worth notice to be object of knowledge *à posteriori*. Thickness is hidden from sense behind its

surfaces. The mental symbol of it is as much the product of the supersensuous faculty as the mental symbol of power.

LXXIX. **The possible fallaciousness of a datum does not impair its value as a *differentia*** - The datum that certain sensations are discernments may be false, but the falseness of the seeming does not prevent its being a valid and useful *differentia*, serving as a line of demarcation in the map of generalisation. As affording a basis of descriptive terminology, it may be a means of proof of its own falseness.

LXXX. 1. **It is correct to rank a certain species of hallucination as being a species of sense-perception** - The foregoing definition of sense-perception is amenable to the objection that it supposes a species of hallucination to be a species of sense-perception. In dream and waking hallucination we have perceptions that are given as being involved in sensations of one or other of the five senses, whereas no reality corresponds to the immediate objects. According to the definition, this discernment belongs to the kind, perception; we see, hear, smell, taste, and undergo tactile consciousness, in dreams, and in waking hallucination. Psychological classification has ignored the relation of hallucinative exercises of the sensation, but spontaneity has classed them comfortably to our definition; for it is common to speak of seeing, hearing, smelling, tasting, and touching, in dreams. The name "visionary" implies that perception comprehends the species, hallucinative perception.

2. **Hallucination rudely defined** - Hallucinative and non-hallucinative perception present to apprehension no marks by which they are immediately distinguishable. It would seem, at first sight, as though there must be such a mark, since dream, when remembered, is apprehended as hallucination. But this apprehension is immediate; it is not caused by a sign. It resembles, in this respect, immediate identification. One does not at first remember the events of the dream as realities, and then infer from a sign that they are mere fictions; they are given, from the first, either to memory or to a faculty that coalesces with memory, as fictitious. Hallucinative and non-hallucinative perception, therefore, considered as mere consciousnesses, exhibit no intrinsic difference. They are rudely distinguishable by a circumstance that attends hallucination, viz. that it is commonly given to memory and to the observation of others as hallucination. I accordingly define Hallucinative sense-perception, *sense-perception differentiated by deceptiveness that tends to become soon obvious*. Hallucination I define, *deceptive sensational discernment of which the deceptiveness tends to become soon obvious*. It comprehends the two species hallucinative sense-perception and hallucinative in-looking sensational discernment. Men who have lost a limb sometimes undergo an in-looking sensational discernment of a fictitious substitute.

3. **Sensational deceptiveness not confined to hallucination** - Sensational deceptiveness is not confined to hallucination. When sense-perception gives the reality perceived as immediate object; when it gives colour, sound, flavour, odour, cold and heat, as things that are not consciousnesses; when it gives the earth as being a plane, the sky as a crystalline vault, the moon as a circular disc of a few inches diameter; when it gives the like as the same and masks succession under the appearance of duration; - it is deceptive, but there is no tendency in the deceptiveness to become soon obvious: on the contrary, the detection of it is in every civilisation a late achievement.

LXXXI. ***All* colours, sounds, flavours, and odours, are not sensations** - When it was discovered that the immediate objects of sense-perception are unreal, colour, sound, odour and flavour were indiscriminately classed as sensations, those of them that are given as attributes of things different from the perceiving organ as well as those that seem to be such attributes. The influences tending to beget this confusion were certainly strong. To the scientific mind it was obvious that consciousnesses of both kinds are products of bodily organs, and the general bond that connects flavour with flavour, sound with sound, etc., is so intimate, that it tends to mask any difference demanding a general separation. But dependence on a part of the body of the subject scientifically discerned is one thing, and the seeming of dependence that determines the kind to which the term, sensation, was originally annexed, is quite another. The seeming is wanting to certain consciousnesses to which science correctly imputed the dependence. Accordingly, prior to discovery they were not accounted sensations, and to class them as sensations is to supplant the *differentia* that originally determined the kind, - indeed still determines it for the unscientific. If this *differentia* be suppressed, if we beg in the term Sensation the affirmative of the question mooted by the idealist and answered by him

in the negative, we debar ourselves from the use of the term in our dispute with him. Our definition of the term not only restores it to its original signification, but conforms to the rule of giving philosophy and science a system of terms unencumbered by the seriously questionable connotations. The definition does not imply that there is not a kind correctly denoted by the name, flavour, which comprehends both sensations and non-sensational consciousnesses, nor does it imply that there is not a kind of consciousnesses differentiated by dependence for existence upon a part of the body of the subject, a kind that comprehends both sensational and non-sensational consciousnesses. The kind which I denote by the name, Sensation, excludes those of them that are given as attributes of things perceived by sense, and includes those that are not so given; it excludes the red of the rose, the sound of the flute, the odour of the violet, the flavour of the wine; it includes the bad odour and flavour which a disordered digestion sometimes occasions, the sounds termed "ringing in the ear," the luminous crescent caused by pressure upon the eyeball, the colours, sounds, odours, flavours, and tinglings excited by an electric current that traverses a certain part of the brain.

LXXXII. **Defence of the classification that ascribes knowledge of the life and consciousness of others to sense-perception** - Intuition of life and consciousness other than our own has not received from philosophers the attention it deserves. They have put us off with the shallow hypothesis that, observing the resemblance of other men and of the lower animals to ourselves, - how they have organs of sense like our own, and leave a state of rest as we do without being compelled into motion by the action of another body, - we, in accordance with the law of belief which gives the unobvious like as inhering in the obvious like, impute to them the like of the life and consciousness which we experience in ourselves. Now, the natural language of the mother elicits from the infant such signs of cordial intuition of the emotions from which it proceeds, that we must suppose the infant to be at least vaguely intuitive of those emotions, and therefore of the life and consciousness of the mother. But no such natural language had previously obtained in the infant, so that he could not know, by experience of anything occurring in himself, of the connection of its signs with such or such emotions, nor therefore that the signs exhibited by the mother resemble signs that had obtained in himself. Moreover the experience of the infant affords him no such idea of his own form as to enable a discernment of the resemblance to it of other forms. It is highly probably that the natural language of our own species has the property of causing intuition of the emotions from which it proceeds independently of any prior mental event, and therein of life and consciousness other than those of the subject. But this does not sanction the judgment that intuition of life and consciousness other than those of the subject is thus originated, for we intuite the life and consciousness of the lower animals without the aid of natural language. There is no inconsistency in the hypothesis, that we at first impute life and consciousness to all bodies, and that the intuition of certain things as inanimate is a product of experience. The occasional behaviour of children and of savage adults to inanimate things gives some countenance to this hypothesis; the worship of stocks and stones and the tendency to prosopopeia also lend it countenance. We are not here concerned to find a solution of the question. It is enough for us to establish that our knowledge of the life and consciousness of others is intuitive, not achieved by means of comparison or inference. This being established, it follows that the intuition which originates the knowledge is sense-perception. We perceive life and consciousness, and perception of the inanimate supposes the percipient to be aware that the object is without life and consciousness. Symbols of life and consciousness are occasional constituents of the object of perception.

LXXXIII. **Space and Cosmos constant objects of sense-perception** - The perception is necessarily inattentive. If we endeavour to make space and Cosmos objects of attentive sense-perception, we find ourselves attending to mere ideas of them. Space and Cosmos are given to sense-perception as the *habitat* of all its other objects.

LXXXIV. **Certain sensations are given as involving, others as not involving, either pain, pleasure, or desire** - Certain sensations are given as involving desire, *e.g.* hunger, thirst, the sexual sensation, the sensation consequent to suspension of breathing. Pleasing sensations that do not menace departure, *e.g.* warmth, sensations constituting or incident to relief, the sensation caused by agreeable muscular exertion, are given as not involving desire. Certain sensations are given as involving neither pain, pleasure, nor desire, viz. those to which no uneasiness succeeds.

LXXXV. **Appetite** - Appetite is the common name of certain of the sensations that are given as involving desire, *e.g.* hunger, thirst, the sexual sensation. The name is limited to those that are of periodic recurrence. The most

notable are hunger, thirst, and lust; but the craving for rest when we are fatigued, for exercise when the supply of animal force is ample, for sleep During a considerable part of the twenty-four hours, are readily allowed to be appetites. If the animal economy in man were such that the need of respiration should occur only at periods separated by intervals of three or four hours, and the need were manifested by the sensation by which it is now manifested when respiration is suspended for a few seconds, that sensation would be accounted an *appetite*.

CHAPTER XII.
APPERCEPTION.

LXXXVI. 1. **Confusion of Apperception with Reflection** - WHAT is denoted by the term, *apperception*, has been confused with a species of perception which Locke denoted by the name, "reflection." He says of it, "though it be not sense, as having nothing to do with external objects, yet it is very like it, and might properly enough be called 'internal sense.'"

[Footnote 1] *Human Understanding*, B. II. chap. 1, sec. 4.

He implies that attention is essential to "reflection," imputing the child's ignorance of psychical event to his inability as regards reflective attention. Reflection, he implies, attentively inspects such mental events as perception, thinking, doubting, believing, reasoning, knowing, willing, and so begets knowledge of them. According to Ancillon, - "The reflective Ego ... is never developed in the majority of mankind at all, and even in the thoughtful and reflective few it is formed only at a mature period, and is even then only in activity by starts and at intervals."

[Footnote 2] *Metaphysics*, Lecture XIX.

This senstence is opportunely cited by Sir William Hamilton, and that it implies what agrees with his theory of Reflection is corroborated by his remark that "The faculty of self-consciousness corresponds with the Reflection of Locke."

[Footnote 1] *Metaphysics*, Lecture XXIX.

This remark, in view of his doctrine that self-consciousness is essential to consciousness, exposes the viciousness of the confusion of an apperception with reflection; for it implies that consciousness is wanting to the majority of mankind.

[Footnote 2] Lecture XI.

2. **Reflection defined. It is essential to Reflection to be attentive, and to Apperception to the inattentive** - *Reflection* is perception given as having for immediate and sole object a consciousness of its subject. It is essential to it to be attentive. If such a thing were possible as an inattentive reflection, it would not be distinguishable from apperception, and philosophy could know nothing about it. Unintuitive sensations and unintuitive emotions endure its gaze, but not discernments. It sometimes surprises and is surprised by a discernment, but the object seems to vanish at the instant it is seen. Whether there are men who have the power to watch their intellectual operations and the discernments involved in discourse, - in remembering, imagining, etc. - the writer is ignorant; but that there are none such seems to be proved by the meanness of the results of psychological speculation. There seems to be no room in the mind for a study of discernment. The aversion of discernment to be attentively discerned is shown by the fact, that when reflective attention is turned upon an intuitive emotion the intuitive element of the emotion vanishes at once, leaving a part that tends to recover the element so soon as reflection withdraws its eye. An irascible person who aims at conduct may profit by the mental law under which this curious kind of fact obtains. If he watch the emotion, anger, he occults its object, and, deprived of discernment, the emotion tends to decline and perish. If he persist long enough the emotion dies. If he cease to stare at it before it has lost its intensity, it is sure to recover its object and its first force.

3. **Spiritual office of Reflection** - Reflection watchful of the spirit of its subject that he may keep it pure, has an important function in what is known as the spiritual or interior life. It speedily discovers to the ascetic those of his instincts that are opposed to the Christian spirit. One of the first striking results of Saint Theresa's surrender to her vocation was her psychological enlightenment; nor is this wonderful, seeing that the instincts symbolised by the Christian trinity of evil, the Devil the World and the Flesh, must expose themselves in strife with the new spirit.

4. **Reflection fatigues, Apperception is easy as breathing** - No mental exercise is more fatiguing than reflection. It differs greatly in this respect from apperception, which is as little fatiguing as breathing or the pulsation of the heart.

5. **Reflection has been confounded with psychological study** - Reflection has been confounded with philosophic study of ideas of kinds of mental events, - a study that is the immediate source of psychology. Apperception of mental events begets ideas of corresponding kinds, *e.g.* of the kinds, perception, remembrance, imagination, judgment, as experience of event exterior to consciousness begets ideas of motion and rest, force and inertness, action and reaction, birth, growth, and death. The mind is not a conscious party to the production of either set of ideas. Between the conscious experience that begets them and their inception there intervenes no discourse. They are the offspring of a latent action of the mind fecundated by conscious experience. The study of these concepts, whether of those that are symbolic of mental events or of those that symbolise unconscious events, is not an exercise of reflection. The judgments which it engenders, and in which are explicated what is either obviously or unobviously implicit in the concepts, do not derive from reflection. The study is occasionally interrupted and assisted by an experiment on the mind which sometimes has the effect of freshening, augmenting, retrenching, or in some way correcting, one or more of the concepts studied. We set Reason, memory, or imagination, to work in order to study afterwards the *record* of the operation, not to study the operation while it is proceeding. It is the connection of this kind of experiment with the study of ideas of mental event that causes the confusion of both study and experiment with reflection and self-consciousness. This, by the way, exposes the futility of Comte's objection to psychology as being the product of a mere counterfeit of observation. The psychologist, he maintains, is confined to the method of attempting to observe his mental operations while the faculties are at work, which he correctly holds to be abortive; and, with this error, he is for scourging psychology out of the temple of science.

6. **It is essential to Reflection to be objective to Apperception** - When one reflects, he is inattentively aware that he is reflecting, *i.e.* a reflection is always attended by an apperception. This contrast puts in the most striking relief the difference between the two.

LXXXVII. **Apperception is either psychical or corporal** - Apperception, *quâ* referent to a consciousness, may be distinguished as psychical, and, *quâ* referent to a bodily event, as corporal.

LXXXVIII. **Apperception is not cognisant of mental structure** - Apperception does not acquaint us with the structure of the mind; it acquaints us with no mental quality except the existence of the subject of consciousness. All other mental qualities are unintuitable. Apperception acquaints us with certain mental events, with consciousness, but not with the mental attributes which they presuppose, - for example, with remembrance but not with memory, with imagination but not with the faculty, Imagination, with conceptions but not with the conceptual faculty, with judgments but not with the faculty, Reason, with motives and intentions but not with a moving or intending faculty, - not, if there be such a thing, with Will. How penuriously knowledge of the mind - knowledge that can afford to be brought to book - is imparted to us, is evinced by the opinion, now obtaining ascendency amongst philosophers, that the immediate object which passes for the Ego is not a reality but a mere modification of consciousness.

LXXXIX. **The datum that the Ego is immediately apperceived is not an axiom** - The immediate object of apperception that passes with it for the Ego or subject of consciousness, is it real? To Descartes the affirmative seemed to be an axiom, and the pivot of all guaranteed knowledge. It is the support of his famous argument, *Cogito ergo*

sum. The affirmative is a datum; but its pretence to be an axiom is not universally allowed. To certain minds the idea of subjectless consciousness does not seem to be inconsistent. Indeed, by perhaps the majority of modern physiologists, consciousness is implicitly held to be subjectless. They hold it to be an effect of ganglionic, cerebral, or other corporal event, but not an attribute of a bodily organ or organism in such a sense that the organ or organism could be supposed to be conscious. If this be true, the immediate object of apperception given as being the Ego is not real; nor is it a true symbol. If it be held that the symbol is true because the organ or organism corresponds to its significance as the thing signified, it is only partially true. It is untrue in so far as it symbolises the remote object as being, not only a source or cause, but also, a subject of consciousness. Admitting that there is a subject of consciousness, - a thing that, besides being a source or cause, is also a subject, of consciousness, - it does not follow that the immediate object of apperception which passes for the Ego is real. When a patient who during sleep undergoes unapperceived pain awakes and apperceives the pain, the immediate object of the apperception may consist of a real and an unreal object, viz., the pain, and a *symbol* of the subject of the pain. The idea of cerebration causing in the soul a pain and with it a symbol of a subject of consciousness, is not inconsistent: therefore the datum, that the immediate object of apperception is real, is not guaranteed - is not an axiom. We seem to be at present without means of ascertaining whether the datum be or be not true. Here we have striking proof that inconsistency of the opposite is not an indefectible guarantee. Until physiology exposed the dependence of consciousness on corporal event, the thesis, that the immediate object of apperception is real, seemed to be an axiom, and now it is manifest that the seeming is merely specious, and that its speciousness is determined by privation of a thesis - by poverty of philosophic imagination. (§ xx. 3.)

XC. **Experience exhibits no example of Apperception without Sensation** - It must therefore be conceded to the materialist that, in all probability, sensation is a *sine qua non* of apperception, - that the unconscious "mento-corporal" event which causes the one necessarily causes the other.

CHAPTER XIII.
EMOTION.

XCI. 1. **Emotion** - EMOTION is *consciousness involving either pleasure or pain, and given as having the heart for its habitat*, but not as its subject. It differs from sensation only in the respect that it does not seem to be a bodily attribute. Its difference from sensation is put in sharp relief when events that usually cause painful emotion cause instead a sensational pain in the heart. Pain, pleasure, and desire, are proper to sensations and emotions.

2. **Certain emotions are given as being perceptive. Heart-knowledge** - Certain emotions are given as being perceptive, others as being imperceptive. The datum that gives emotion as being perceptive is so obscure that its exposure had to await the advent of Hutcheson, but, once detected, it is easily made plain to all the world. The attribute, sacredness, is no more empirically knowable apart from an emotion of reverence, the attribute, beauty, apart from an æsthetic emotion, the attribute, duty, apart from a moral emotion, than light is empirically knowable by the blind. Fear is essential to the empirical perception of danger, a peculiar emotion of approbation to that of nobleness, a peculiar emotion of aversion to that of vice.

Emotive perception is what is denoted by the name *sentiment*. One may have an unemotive knowledge or belief and a heart-knowledge or sentiment of the same thesis, *e.g*. that there is a God; that the moral imperative is the will of God; that an enemy who has insulted and otherwise injured the subject, as not having achieved personality and therein power of choice, is a proper object of pity, not of censure or resentment; that the retributive spirit is a stultifying devil, which makes a hell upon earth, and, without impairing the efficiency of civil surgery, should be drowned in charity. When, in the change known as "change of heart," the heart *discovers* what has previously known only to the intellect, the discovered thesis is not *recognised*, and the discoverer learns with surprise that it is possible for one to discover what he knew before. Heart-knowledge of the deliverances of revelation is what Christendom terms *faith*. The emotive element of the knowledge is quantitative, so that those in whom it is greater seem to know better. Under certain circumstances, *e.g*. those which give occasion for obedience to divine command, it

is an incentive, and either instigates, or, as motive, solicits the will. This explains the relation of faith to works in virtue of which works are the measure of faith. It will appear by-and-by (§ clxxix.) that wisdom is a high degree of heart-knowledge of moral law, and that "as a man thinketh in his heart so is he."

3. **Emotive aspects** - By the way, the immediate objects of emotive perceptions are a species of aspects which, on account of their dependence on emotion, may be termed emotive aspects. The discrimination of the species enables controversy respecting the foundation of morals to come to close quarters, instead of making passes in the dark altogether wide of the mark. Those who insist upon the absoluteness of the moral imperative must allow that it is knowable only by a contingent aspect which depends upon the emotive constitution of the person knowing. Is that aspect a phantom of the heart unrelated to the absolute? - or is it a face of the absolute determined by its contact with the contingent?

XCII. 1. **Sympathy. It is either homogeneous or heterogeneous** - When treating of Wisdom (Bk. III. chap. iv.) I shall have occasion to refer to a species of sympathy that has not been hithero noticed. On this species and a kind of emotion on which it depends, we have now to bestow a moment's attention. Sympathy is emotion caused by what seems to be the emotion or sensation of another, and having a tendency to dispose to kindness; *e.g.* pity, and convivial emotion. The ascription of emotion or sensation to another being is a condition *sine qua non* of sympathy. Sympathy is divisible into that which does, and that which does not, arise out of concurrence of emotions of the same kind. Conviviality is sympathy that arises out of such a concurrence: pity for one in pain is sympathy that does not so arise. Let sympathy of the former kind, as being conditioned by homogeneity of emotions, be distinguisted as homogenous, and sympathy of the latter kind as heterogeneous. Sympathy is further divisible into that which does, and that which does not, either beget or enhance a feeling of fellowship. Homogeneous sympathy always excites such a feeling. Not so heterogeneous sympathy. Pity for a lower animal in pain has no tendency to cause or enhance such a feeling.

2. **Ascriptive Emotion** - There is reason to believe that the immediate object symbolic of the emotion which we intuitively ascribe to another is for the most part agreeable. There are people who, without sympathy or antipathy, have pleasure in the intuitive ascription of emotion to others. Many who seem to be incapable of sympathy have pleasure in the intuitive ascription of emotion caused by the drama and by romance. This it is, probably, that throngs the scaffold and constituted the bad pleasure with which a Roman watched a shipwreck from his villa. Poets, dramatists, and writers of romance, have an exceptional power of imagining the emotions of others, and, apart from sympathy, have pleasure in its exercise. Men who are greatly swayed by public opinion sometimes seem to imagine the censure of which they take themselves to be the objects by means of a vicarious emotion, in which, as though they were a part of the critical public, they condemn themselves. It is probable that the power of worldliness is due to such vicarious and symbolic emotion. I do not risk much in taking for granted the existence of what I shall term *ascriptive emotion*. Heterogeneous sympathy depends upon ascriptive emotion.

CHAPTER XIV.
EXPERIENCE.

XCIII. 1. **Fallacy of common notion of Experience** - IF *experience* were defined, event involving a relation of a mind to a reality in virtue of which the reality is immediately objective and known to the mind, the definition would correspond to the common notion of experience. This notion supposes the mind to embrace as it were and penetrate the reality, and, so, to have it for object and object of knowledge. The supposition received a shock to which it has since succumbed when physiology detected the series of nerve and cerebral changes that intervene between peripheral contact and consequent sense-perception. That a cerebral event, and not a proximity of the thing perceived, should be the proximate cause of sense-perception, discredited the datum of immediate objectivity of reality in the foremost species of experience. When Hume showed, or seemed to show, that power or cause could not be immediately objective, the idea of it was transferred from the kind ideas *à posteriori* to the kind ideas *à priori*,

so intimately connected were ideas imputed to experience with immediate objectivity of reality. But the common notion of experience, although it supposes that kind of objectivity to be intimately connected with, does not suppose it to be essential to, experience; for the notion, although profoundly altered by proof that, certain consciousnesses excepted, reality is never immediately objective, has, in philosophic minds, survived that proof. What then is the *differentia* of Experience which contributed to determine the idea of it prior to the physiological discovery, and now determines the philosophic idea of it? To answer this question it is necessary to distinguish and name two species of knowledge that have hithero escaped notice.

2. **Ratiocinative and Irratiocinative knowledge** - Let knowledge that originates in a ratiocination, and refers to an object other than the ratiocination, be distinguished as ratiocinative; and all other knowledge as "irratiocinative."

> [Footnote 1] To distinguish this kind of knowledge as "judicial" would be preferable, but that it would commit us to a contradiction in terms, viz. that in one of its aspects a judgment might be non-judicial.

(I make free to enlarge the synonyms, Ratiocination and Reasoning, and their cognates, from the narrow signification to which contrary to a law of language they have been confined, and to use them as denoting every exercise of Reason, its barren scrutiny as well as its most fruitful deduction or induction.) Knowledge of infinity, as originating in an act of Reason and not having the act in which it originates for object, is an example of ratiocinative knowledge; on the other hand, knowledge of the judgment that originates knowledge of infinity, is an example of irratiocinative knowledge. Again, knowledge of the guilt of John, inferentially originated, is ratiocinative, and knowledge of the originating inference is irratiocinative.

3. **One of the same event *quâ* source of a ratiocinative knowledge is not, and *quâ* source of irratiocinative knowledge is, an Experience. Considered in respect of their objects, Remembrance and Hallucination are not Experiences** - I call attention to the foregoing division of knowledge and the terms it occasions in order to provide verbal material for a definition of Experience. A judgment *quâ* source of knowledge of itself is an experience, and, if it originate a different knowledge, *quâ* source of that knowledge it is not an experience. When evidence originates knowledge in me of the guilt of John, the judgment in which the discovery obtains, *quâ* source of knowledge of the guilt of John, is not an experience, whereas *quâ* source of knowledge of itself it *is* an experience. By confining the signification of the term Experience to irratiocinative knowledge, we exclude from the kind, experience, agreeably to the common and philosophic idea of it, judgment *quâ* source of knowledge of something other than itself, and we place in the kind of self-same mental event *quâ* source of knowledge of itself. Remembrance and hallucination, like ratiocination, overlap as it were and hide a part of the boundary of experience. Considered with reference to its object a remembrance is not an experience, but, considered as source of the knowledge of which it is itself the object, it *is* an experience. As not originating the knowledge of its object it is not experience; for it is essential to experience to be originative of knowledge. Hallucination considered with reference to its object is not experience, but, considered as source of the knowledge of which it is itself the object, it is experience. Dreams are experiences of dreaming, - the source of our knowledge of that kind of event, - but, because their objects are not realities, considered with reference to those objects are not experiences.

4. **In so far as knowledge is derived from communication it is not derived from Experience** - Knowledge, to be empirical, must be, not only irratiocinative and non-hallucinative, but also, uncommunicated by the expression of another. Knowledge communicated by one man to another, whether by doctrine, testimony, or expression of any kind proceeding from intention to communicate, is not the immediate and pure offspring of experience.

5. **Experience is mental event that originates Irratiocinative Non-hallucinative Uncommunicated knowledge** - What is proper and common to all species of events that have been classed together under the name Experience is, originating of irratiocinative non-hallucinative uncommunicated knowledge. This is what *is* the *differentia* and has been a part of the *differentia* of things denoted by the name Experience. Accordingly, I define Experience, *mental*

event that originates irratiocinative non-hallucinative uncommunicated knowledge.

XCIV. **Experience of hallucination is partly apperceptive and partly perceptive** - The experience of which reasoning and remembrance are at once the sources and objects is apperceptive. Experience of hallucination is partly apperceptive and partly perceptive. The subject is one that deserves an attention and analysis not hithero bestowed upon it. The apperceptive part of the experience obtains contemporaneously with the hallucination, the perceptive when the hallucination is first remembered. The perceptive part of the experience is mnemonical, at least it is involved in a remembrance. While we dream the dream events are given to apperception as real; to the first remembrance of them they are given as figments of imagination. Without the corrective action of the remembrance the experience needful for the origination of knowledge of the hallucination is incomplete.

XCV. 1. **Latent Experience. The knowledge it begets is at first Unconscious, and is ascribed to Induction** - Experience, according to the common notion of it, is event which the mind consciously undergoes, *e.g*. sense-perception; but latent mental processes are concerned in begetting knowledge which that notion ascribes to experience. Knowledge of primary kinds (§ lxvi.) originates in experience which consists of a conscious and a latent part. The conscious part acquaints us with individuals, not with a kind, not with a sum given as comprising all the like of a given type. There needs a mental event other than mere experience of individuals, *e.g*. mere sense-perceptions or apperceptions, to group, as it were, the mental symbols of individuals into sums, and annex to each sum the aspect of comprising all the like. *A latent mental process causes an equivalent of such a grouping and annexation, and perfects in the unconscious region of the mind an equivalent of an idea of the kind. Primary kinds made known by experience alone are unconsciously known before they are consciously known - before ideas of them obtain*. Knowledge of primary kinds originates thus unconsciously during adult life long after we have become capable of distinctly noticing our conscious mental processes, especially when one travels into remote lands and makes acquaintance with new species. We do not always discriminate the specific attributes of the strange species which then become known to us, nor are we conscious of a discourse constructive of ideas of the species. We are unconsciously, before we are consciously, cognisant of them. Another notable example of latent experience of indistinct instances or those that, apart from question of any general thesis, bear on the mind so as to cause knowledge of the truth of such a thesis, *e.g*. of the general connection of whiteness with the other attributes usually discerned in swans; of than of combustibility with the other attributes of coal, wood, and turf; of that of the hunger-appeasing property of food with its other attributes; of that of the thirst-appeasing property of water with its other attributes. *A latent process consequent to such experience begets unconscious knowledge of the corresponding general truths, e.g.*, that swans are white, that coal, wood, turf, etc., are combustible. *Such knowledges have been hithero held to be the offspring of inference, and have been accounted inductions*. Knowledge of natural signs, *e.g*. symptoms, weather-signs, physiognomical signs, originate in experiences which involve the operation of the latent mental event known as redintegration. Hectic, for example, having frequently borne on the mind in connection with other symptoms of consumption, is, through the action of redintegration, when it appears alone, apprehended as a *sign* of consumption. Weather signs and signs of human character have a similar origin. Knowledge of dream originates in experience that involves a latent constituent. Dreaming is a part of the experience that begets the knowledge, but only a part: the complement is a latent mental event of a noteworthy character; it clothes the thing known with an attribute which shows itself to remembrance as hallucination. What seems to the dreamer while dreaming to be a real event seems to his remembrance to have been a figment. Experience therefore extends beyond the sphere of events which the mind consciously undergoes. In Chapter II., Book III., I deduce from familiar mental events the occurrence of unconscious mental events and the existence of an unconscious part of the mind. The facts were as familiar at the dawn of philosophy as they are to-day, without a suspicion on the part of the philosophers that an important part of the knowledge originates as unconscious knowledge. The possibility of unconscious mental event was not imagined, and privation of power to imagine it gave an air of necessary truth to false theses respecting the origin of certain species of knowledge. Knowledge of primary kinds was supposed to be due to discrimination of *differentiæ* which refused to show themselves to the eye of philosophy, and certive knowledge (§ xvi.) due to unconscious intuition was imputed to elaborate discourse of the illative faculty.

2. Let experience that consists of latent processes be distinguished as latent, and the opposite species as manifest. Latent experience is always supplementary to manifest experience.

3. **Quasi-inference** - Let latent experience consequent to experience of instances be distinguished as *quasi-inferential*, and let the knowledge it begets be also distinguished by the same term. It is important to stigmatise, by this epiteth, the deeply-rooted error that mistakes for inference a species of experience.
An exposition of a species of experience which I distinguish as experience of time-series calls for definitions or explanation of the terms, duration, time-series, and motion.

XCVI. 1. **Duration** - Duration is *coincidence of the same with a divisible part of time or with all time*. It is a species of what may be termed time-coincidence. This genus is comprised by the two species, duration, and what may be denominated serial coincidence with time. The coincidence of a man with the time between his birth and death is an example of duration, that of a melody with a part of time exemplifies serial time-coincidence. Time, duration, and serial time-coincidence, have a common and proper attribute to which no name has been given; they are congeners of a nameless genus. Analogously, space and the extended things it contains have a common and proper attribute, - are congeners of a nameless genus.

2. **Time-series** - Let series that coincide with a divisible part of time or with all time be denominated *time-series*, and let event that is merely instantaneous be denominated *non-serial* event. Every point in space and every divisible part of space is an absolute place. It is a place by virtue of its relation to other points and parts of space, and absolute because it and they and the relations between them exist of necessity. A series of absolute places comprising all such places within its limits is continuous. A motion is *coincidence for an instant with each place of a continuous series of mutually equal, absolute, places, without the intervention of a divisible part of time between any two of the instants*.

> [Footnote 1] I here indicate rather than express what I take to be the truth: I do so by means of two inconsistent theses, one that two instants undivided by a time are possible, the other that two mutually continuous places undivided by a space are possible. In my explanation of motion the two inconsistencies are opposed and cancel each other. The explanation is a *pis aller*, but in the region of the antinomial we have no right to be fastidious.

3. **Paradoxic and Anti-paradoxic Experience** - The foregoing definitions prepare us for a definition of a species of experience which research has not hithero had occasion to bring into view. Experience of time-series, *e.g.* motions, music, days, nights, seasons, customs, comprehends a species of which the *differentia* is, that the whole of the object seems (inconsistently) to exist at the present instant; *e.g.* motion that seems to be occurring at the present instant, increase of light, heat, pleasure, or pain, that seems to be occurring at the present instant. When we watch the flight of a bird, a part of the flight seems to be occurring at the present instant, and a part to have occurred prior to the present instant. Experience of this pre-present part exemplifies the species of experience opposed to that which I am putting in relief. All experience of time-series save what refers to those that are extremely brief, *e.g.* a flash of forked lightning, consists of experiences of both kinds, one referent to a series given as occurring at the present instant, and the other as referent to a series given as having occurred prior to the present instant. The whole object, if the time of the experience do not exceed a few seconds, seems to be contained in a larger present of which the present instant seems to be the term. Let us distinguish these two species of experience, the one as *paradoxic*, because it apprehends as occurring at an instant what coincides with a divisible time, the other as *anti-paradoxic*.

XCVII. **The former supposes the unreality of its immediate object** - Experience of time-series supposes an immediate and a remote object, and that the beginning of the immediate object either coincides in time with the end of the remote one or is altogether posterior to it. For illustration of this truth as regards paradoxic experience let us consider a paradoxic experience of motion. To see a motion either is or involves the seeing at an instant what coincides with a divisible time. Divide the time of any extremely brief visible motion into the five equal parts A B C

D E. The motion cannot be seen during the time A, for the parts of it that measure B C D E have not yet obtained. It cannot be seen during the time C, for that which measures the time A has ceased and the parts which measure D E have not yet obtained. It follows that the whole of the motion is not immediately visible at any instant whatever, and that the immediate object of the perception must be unreal, must be a mental modification serving as vicar or symbol of a remote object, viz. the motion, and that the beginning of the immediate object must be either coincident with or posterior to the end of the remote one. Several successive perceptions, each having for object a part of a motion, however rapidly one may follow another, are not a perception of the motion, and, if a perception of the motion obtain, it must be by means of a modification of consciousness symbolic of the motion, - an immediate unreal object symbolic of a remote one. The several perceptions are no more a perception of the motion than vision which discerns every object in its field is perception of the field of vision. The field of vision is invisible. Paradoxic experience of intensification of pain also illustrates the dependence of experience of time-series on an immediate object vicarious of a real and remote one; for, when the greater of the contrasted degrees of pain obtains, the less has ceased to exist, and must be symbolised in the contrast by an unreal and vicarious object. As regards anti-paradoxic experience the truth is obvious, since it is essential to the object of this kind of experience to include what the subject knows to have ceased to exist, *e.g.* any pre-present part of a bird's flight observed during two or three seconds.

XCVIII. **Action of paradoxic experience on the mind analogous to that of the pencil-point making a crayon picture** - Paradoxic experience on which an anti-paradoxic experience depends acts upon the mind somewhat as the pencil point with which a crayon picture is made acts upon the paper. Each modifies what it acts upon, and the series of its actions is the antecedent and cause of a modification different from what is caused by any unit of the series, - in the one case a picture, in the other the object of an anti-paradoxic experience: a single impact of the pencil point causes a dot, not a picture; a single bearing of the paradoxic experience causes not the object of the anti-paradoxic experience, nor one resembling it, but an object resembling a minute part of it. In all probability the analogy fails in this respect, that the dot is a durable thing and a constituent of the picture, but the product of the paradoxic experience is not a durable thing nor a constituent of the object of the anti-paradoxic experience. The metaphor which puts the mind as being a *tabula rasa* on which experience depicts is not to be mistaken for a literal expression of fact. It is not to be supposed that when we remember an object of experience we discern a durable modification of the mind. Of course a durable modification of the mind caused by the experience generates the immediate object of the resemblance, but the object is one thing, and the modification another; the one is fugitive, the other durable; the one is the equivalent of an organ, - an equivalent fashioned by the experience, - the other an effect of the function of that equivalent. This I put now as extremely probable; by-and-by (Book III.) I shall show that it is certain.

XCIX. **Two species of anti-paradoxic experience explained** - Anti-paradoxic experience comprehends a species of which the peculiarity is, that its objects exclusively consist of parts specifically like their wholes and counterparts of objects of the related paradoxic experiences: it also comprehends a species of which the objects include parts unlike any of the objects of anti-paradoxic experience. A visual experience of the flight of a bird during five seconds is an example of the first of these two species: the whole of the motion consists of motions that were objects of the paradoxic experience on which the anti-paradoxic experience depends. Experience of a dream or of a Kind is an example of the second. The objects of the paradoxic experiences on which the experience of a dream depends include nothing like the fictiveness; on the contrary, their objects are given as being realities. The objects of the paradoxic experiences on which experience of a Kind depends includes nothing resembling an idea of the general.

C. **Explanation of the kind of experience that originates knowledge of such series as Custom** - Knowledge of individuals of the kind, Custom, is the product of latent experience, and is at first unconscious. Custom being a time-series, I forbore to treat of its relation to latent experience until I had treated of those series. All of us are cognisant of our own customs before they become objective to us, and many of the customs of the society we frequent are likewise unconsciously known before they are consciously known. Equivalents of ideas then are evolved in the unconscious part of the mind by latent experience. Analogy warrants a strong presumption that knowledge of the *kind*, custom, obtains unconsciously in advance of a concept of the kind. The discovery that knowledge

of custom originates unconsciously gave a certain speciousness to the thesis, that knowledge of such series as the tide, the succession of day and night, that of the seasons, is also at first unconscious, - a speciousness that detained and had wellnigh prevailed with me. These series first become known as objects in the field of retrospect, objects mirrored in expectation. Paradoxic and anti-paradoxic experience, helped by redintegration, modify the mind, *quâ* organ of retrospect and expectation, so that the organ generates an objective field consisting of such series.

Cl. 1. **Defect of previous ideas of Experience** - How superficially experience has been studied is evinced by the doctrine of Locke, that it is comprised by the two species, sensational intuition and intuition of one's own consciousness, and it is evinced by the doctrine of Kant, that experience consists of sensational intuition.

> Kant teaches that intuition of one's own consciousness is sensational, - a rude and needless effacement of an important and distinct boundary.

Knowledge of the life and consciousness of others is not ascribable to sensational discernment nor to apperception, but the knowledge is universally allowed to originate in experience. Knowledge of thickness originates in experience, yet thickness is neither tangible, visible, audible, tastable, or smellable. Temporal identity is not a thing to be objective to sensational intuition nor to intuition of one's own consciousness, but the knowledge of it is the product of experience. The symbol of it is the product of the mind borne upon by a certain degree of likeness. All who have treated of experience have overlooked that species of it which I denote by the name *inlooking sensational perception*. A thorough study of the genus, Experience, involving due attention to all its species, would probably have spared philosophy Hume's negation of the empirical origin of the idea of power, and Kant's negation of that of the ideas of time and space. It would have found that, in certain species of experience, causes totally dissimilar to their effects beget an immediate object that passes for a reality, - one which avows to scrutiny that it is purely a creature of the mind, and merely a symbol of a possible or probable reality. This symbol may, as regards human intentional action, conveniently correspond to, without in the least resembling, the reality.

2*a*. **In the name of Experience Positivism deposes experience** - The error which takes for granted that sense-perception and apperception comprise experience, combined with impatience of ideas that tend to betray scrutiny into metaphysical maundering, and afford to calculation no prescient point of view, contributed to engender Positivism. Blazoning the sovereignty of Experience, Positivism behaves towards it as a mayor of the palace, discarding some of its most important data, *e.g.* that there is a concrete and durable subject of consciousness, the thing denoted by the name Mind, the thing which denotes itself by the pronoun, "I"; that there is a quality in virtue of which certain concretes are causes, the quality denoted by the name Power; that life is a species of power, - a dynamic quality. I have already exposed what seems to me to be the error of Positivism as regards mind: let us see whether its doctrine respecting power, and the species of power termed Life, be not even less excusable.

2*b*. **It rejects the datum of experience respecting Power** - Immediate objects symbolic of power are familiar to sense-perception. To the burned child burning-power seems to be a tangible thing, and when we are pushed the pushing power seems to be a tangible thing. Power is objective to apperception. We apperceive what seems to be power applied by ourselves. In these cases an immediate object symbolic of power (whether truly symbolic or the reverse I do not pretend to imply) seems to be tangible. There is a species of power that belongs to the kind, inapparitional attributes (§ lix. 2.). When the impact of one billiard-ball upon another then at rest is followed by the stoppage of the impinging ball and the motion of the other, our apprehension of the event involves an apprehension of the impinging ball as subject of an attribute such as is denoted by the name, force, and this attribute explains itself to scrutiny as being *power active;* the *quality*, *Power*, is raised for the time into the *occasional attribute*, Force. When we see water poured upon fire, and the apparent conversion of fire into cinder follows, the visual experience involves the apprehension of a quenching-power in the water. In these cases sense makes no pretension to perceive the power, - no such pretension as it makes in respect of burning or pushing power when the subject is burned or pushed, - but, nevertheless, experience is intuitive of the inapparitional or supersensible attribute, power. The existence of power and force, then, is a datum of experience, and, as reasoning depends upon data, the negation of the existence

of those attributes is an arbitrary and capricious undermining of the ground of Reason. The effort of Positivism to emasculate objects as regards the attributes, power and force, is an enterprise against what is, for most minds, a necessity of thought, a necessity that is explanatory in respect of the most important part of events related to each other as antecedents and sequents. The attribute of mental constitution on which the necessity depends gives these antecedents and sequents as causes and effects. Abolish this datum and you make a part of the mind chaotic. The idea of necessary connection between antecedent and sequent contains only a part of what is contained in the idea of cause and effect. The first part of every hour is in necessary connection with the second part; it is its necessary antecedent, but not therefore its cause. Something more than the idea of a necessary connection of antecedence and sequence is necessary to the idea of cause, viz., the symbol of power. Suppose the impinging billiard-ball to be coated with black paint and to impart a speck of the paint to the ball which its impact sets in motion. Here we have two antecedents of the motion of the second ball, both equally proximate as regards time and space, and one of them is held to have no bearing whatever on the motion. A countless multitude of events are proximate antecedents of every beginning of motion, and only one of them is accounted cause of the motion. Can it be supposed that this one, taken together with the concrete which it supposes, involves no attribute of a nature to necessitate the sequent. A necessity of thought excludes such a supposition; it compels belief in such an attribute, and that attribute is something more than necessary antecedence; it is what we denote by the name, power. It is true that the idea of power, like that of time, baffles scrutiny. When we consider power in relation to immediate effect it seems to vanish into nothingness, and then we are tempted to think that we mistook those effects, considered as means relatively to remote effects, for power. Power is no more prescindable than the colours of the rainbow, - at least it has not been hithero prescinded. We fail to distinguish it from *inertia*, and from susceptibility. But we have no more right to deny its existence on that account than we have to deny the existence of the colours of the rainbow. The idea of power has not been developed out of the confusion in which the difference between causes and mere occasions - dynamic conditions, and what may be termed "adynamic" condition - is still in part immersed. The shadow at which one starts is a condition of the start, but certainly not a dynamic one. It is a cause, or a part of the cause, or is it a mere *occasion* of the start? The circumstances, minus emotion, which give occasion for an indeliberate intentional act, are conditions of the act, but not dynamic. Are they, in respect of the act, causes or parts of causes, or are they mere occasions? According to Mill, a cause is the sum of the conditions.

[Footnote 1] *A System of Logic*, Book III. chap. v. § 3.

If this be true, time and space are parts of, at least, all natural causes, for they are conditions *sine qua non* of all natural events. It seems to me that only dynamic conditions should be accounted causes, the adynamic being ranked as mere accessories. But, in spite of these embarrassments, the confusion from which the idea of Power exempts us vastly exceeds what the idea involves; and we should no more think of rejecting the idea because of its defects than of plucking out our eyes because they sometimes deceive us. We should regard it as an embryo which culture is in process of maturing, and hope perfect explanatoriness from the maturity of the idea. If we abolish the idea of power we abolish that of cause; for the idea of an adynamic conditon, or a sum of adynamic conditions, is not the idea of cause. If there be no such thing as power the thesis, *ex nihilo nihil fit*, is untrue; every event springs from nothing; antecedent events are as impotent in respect of the sequents that seem to be their effects as antecedent in respect of sequent parts of time; the impact of the billiard-ball that seems to cause the motion of the ball impinges upon has no more to do with the apparently consequent motion than any of the infinitude of events simultaneous with the impact: that electric action ceases if, in connection with an electric battery, we substitute twine for wire, does not suppose an aptitude in the wire that does not exist in the twine; events follow in the one case that do not in the other, but not at all because of an attribute - a power - in the wire that is not in the twine: the uniformities of events are causeless; they occur by chance; the order of our thoughts is not an effect of our nature; there is no reason why the thoughts and their order should not, as Hume imagined, obtain without the existence of a man: indeed, with power and cause we abolish nature, for nature is power.

2*c*. **It contradicts experience respecting the quality, Life** - Experience gives life as being a quality, - a quality proper to animals, not common to animals and plants. Philosophic inference has pronounced it to be quite a

different thing, a thing not proper to animals, but proper and common to animals, plants, and certain of the parts of these, *e.g*. the cells of which animals and plants are composed. Moreover, it repudiates the datum of experience, that life is a quality, and holds it to be a series of events, viz. the series constituting nutrition, reproduction, and generally what are known as vital acts. Even Stahl, who maintained that life depends upon the soul, held it to be a series of events. "Life," he says, "is the result of the conservative action of the soul," - which supposes it to be a series of events resulting from a series of physical acts. By modern biologists life is held to be a series of events known as vital. In his *Principles of Biology* Mr. Spencer defines life, "the continuous adjustment of internal to external relations." An examination of the genesis of the idea of Life finds that experience puts it as a quality. The kind, animals, is a primary kind. Latent experience begets in the unconscious region of the mind an equivalent of an idea of the kind, animals, before the idea obtains. Death elucidates the specific attribute of the kind. When, for the first time, one makes acquaintance with death, perhaps seeing a body that *was* the body of his father, brother, wife, or child, and *is* a corpse, the contrast informs him that something has departed from the body, something which an exposition of the discovery would describe as being characteristic of animals and a condition *sine quâ non* of their peculiar motions. The rigidity of death is given as excluding not merely the suppleness and the motions characteristic of animals, but also a dynamic quality on which the motions depend. The experience ignores the events that are proper and common to animals and vegetables, *e.g*. nutrition, reproduction, etc., events which are knowable only through inference; and, accordingly, life, as at first discriminated and as it is commonly apprehended as being proper to animals. Children, and the illiterate adult - all those who know respecting life only what experience teaches - always learn with surprise that plants have life. The idea of the *differentia* of Life, as given by experience, includes a symbol of essential connection between life and sensibility. Such, on the avouch of experience, is life - the dynamic quality manifested by the intuitable motions proper to animals. Science reformed the idea of life given by experience, and subsequently substituted for it an idea that bears to it scarce any resemblance. Finding that there are events which are proper and common to animals and vegetables, and that these are of much greater importance than those which exhibit life to experience, science discarded from the idea of Life given by experience the symbol of astriction to animals, reforming it into the idea of quality on which depend events proper and common to animals and vegetables. In logical language, it diminished the comprehension and increased the extension of the idea. In depriving the idea of the symbol of astriction to animals, it deprived it also of that of essential connection between life and sensibility; for common sense could not be brought to allow that plants are capable of consciousness, and evolution, nutrition, and reproduction are unconscious events. So far science merely reformed the idea of Life given by experience, but now it was to substitute quite another idea, according to which there are as many lives as cells and organs in an animal or vegetable. Every organ, every cell, has a life of its own, and the life of the animal or vegetable is either the sum of the lives of its cells and organs, or a life begotten of that sum. An obvious animal or vegetable is an aggregate of unobvious animals and vegetables. According to this hypothesis, the idea of a swarm of midges or a hive of bees being compacted into an animal is not altogether unworthy of serious entertainment. Fissiparous generation, and the fact that mechanical division can convert a part of a polype into a polype, are the pretext for this affront to the authority of experience. A decent regard for that authority would have put up with the explanation that, when a part of an animal or vegetable converts into an obvious animal or vegetable, a new life begins. I venture to say that biology cannot adduce a fact which is not as satisfactorily explicable in this way as by the revolutionary hypothesis. The growth of hair and nails in a corpse, and the behaviour of the corpse under certain currents of electricity, should have excluded, or at least postponed, the hypothesis. The growth of hair and nails in a corpse proves that growth, although proper to organisation, is not necessarily a vital event - much less is a series of events which evolve the additions to hair and nails an individual of the kind, life. There are qualities that depend upon antecedent, but not on present, life; such is the quality that evolves hair and nails in lifeless bodies and makes the prodigious reaction to the electric current of an *organism which survives life*. This by the way. - Life and organisation are not interdependent. The amœba protests that life is possible without organisation, and the hair-growing corpse, that organisation without present life is possible. If, according to the Darwinian theory, the more complex forms of living things proceed from the simpler, unorganised living things must have been the primordial ancestors. We are the offspring of the amœba or of some other unorganised animal. Life is the precursor of organisation.

[Footnote 1] Bischat, and those who held with him that life supposes organs, are rebuked by the amœba;

and growth in a corpse refutes the assertion of Mr. lewes that a corpse is not an organism. - *Physical Basis of Mind*, p. 9.

To return, - *as regards the question*, What is life? Positivism heads an insurrection against experience.

2*d*. But granting that parts of the animal or vegetable have lives proper to them, respect for experience requires us to believe that the life is a quality, not a series of events, and that it is a power, - the power to cause certain vital events.

2*e*. **Does the Positivist doctrine evince a radical difference of mental structure?** - Has not the aversion of Positivism to metaphysics a deeper cause than mere aversion to squaring circles? Certain minds may be incapable of the idea of the *inapparitional* attribute, as the colour-blind are incapable of discernment of certain colours. To such a mind the name, Power, could denote nothing more than invariable antecedence in respect of certain sequents. I cannot imagine how it could apprehend the antecedence as being necessary, although Hume, the great spokesman of those who give occasion for the hypothesis, allows a nexus, which he terms necessary-connection, between events related by invariable antecedence and sequence. I shall show (§ cxii. 2*d*) what gulfs yawn between different orders of mind as regards the ideas of Time and Space, and it seems to me not improbable that we are now in the way of discovering another. Perhaps, as giving more reason for intellectual humility and agreement to differ, the discovery should not be an occasion of regret. But let me not be understood to imply in this suggestion or in any contention with Positivism disparagement of the splendid abilities of Comte or of the notable men who have upheld his doctrine. If it were proved that there are minds which exclude intuition of inapparitional quality, the conclusion would not involve a corollary that those minds are inferior. For aught we know the exclusion might be an advantage, not a defect. It has not prevented Positivism from being in the van of science. The evolutionary thinking of the race has its course, like that of a river, determined by opposition; it is dashed by headland to headland, and the mental structure of the Positivist is one of the great headlands that give direction to philosophy. It is infirmity, not strength, that is prone to depreciation of opponents.

CII. **Experience begets Opinion and Doubt** - Experience begets opinion, and doubt, as well as knowledge, but it is essential to it to beget knowledge, and accidental to beget opinion and doubt. Perception sometimes involves an inchoate action of the faculty of identification, and therein an opinion and doubt, or a pure doubt, respecting an identity. This experience, it might be thought, is one that does not beget a knowledge. But it does beget a knowledge, viz. a knowledge of the existence of the thing of which the identity is in question.

CIII. 1. **Empirical negation and Empirically-negative Knowledge explained** - Experience occasions a kind of knowledge which philosophers have altogether ignored, viz. knowledge of what the subject is not experiencing (knowledge which memory converts into knowledge of what has not been experienced), *e.g*. that I am not beholding an elephant or a mountain, that I have not seen the Andes. It also occasions the knowledge that its real field does not include certain things, for example, that there is not an elephant or a mountain in the real field of vision. It occasions a third kind of negative knowledge, viz., that what has not been experienced by any man nor inferentially discovered does not exist. The genus of these three kinds of knowledge is differentiated by what may be described as derivation from empirical negation, and the knowledge may be termed *empirically negative knowledge*. It may be divided into two subgenera, which may be termed, the one internal, and the other external, empirically negative knowledge. The former is knowledge of what is not or has not been experienced, the latter comprises two species which may be distinguished, the one as extravagant, the other as non-extravagant, empirically negative knowledge. The product of the law of belief which obliges men to assume that the humanly known exhausts the knowable, although of great utility, is certainly extravagant. Knowledge that what is not now being experienced is not now here - not now within the real domain corresponding to the symbolic domain of experience, - although far from indefectible, is not extravagant. Internal empirically negative knowledge is all but indefectible. The knowledge is internal as being confined to the field of immediate objectivity.

2. Empirically negative knowledge is a good example of the kind of knowledge of which the *differentia* is that

it obtains unconsciously, - is, in its inception, unconscious - also of unconscious knowledge to which no conscious knowledge ever corresponds. How many have lived and died unconsciously knowing, and never consciously knowing, that they had never seen the Andes.

CIV. **Of the Obvious Past, the Specious Present, the Real Present, and the Future** - The relation of experience to time has not been profoundly studied. Its objects are given as being of the present, but the part of time referred to by the datum is a very different thing from the coterminus of the past and future which philosophy denotes by the name Present. The present to which the datum refers is really a part of the past - a recent past - delusively given as being a time that intervenes between the past and the future. Let it be named the specious present, and let the past that is given as being the past be known as the obvious past. All the notes of a bar of a song seem to the listener to be contained in the present. All the changes of place of a meteor seem to the beholder to be contained in the present. At the instant of the termination of such series no part of the time measured by them seems to be a past. Time, then, considered relatively to human apprehension, consists of four parts, viz. the obvious past, the specious present, the real present, and the future. Omitting the specious present, it consists of three ultra-entities - not to say nonentities, - viz. the past, the future, and their coterminus, the present. The specious present is a fiction of experience.

CV. **The idea of Time indicative of the poverty of the knowing faculty** - By the way, - how much respect has been had to the endowment of man with an adequate faculty of knowledge is evinced by the idea of Time. The idea is a fundamental one, being the hinge of the idea of Event, and nevertheless is stigmatised by various inconsistency. As symbol of what consists of the past, the present, and the future, it is a symbol of a putative entity composed of the three nonentities, the past which does not exist, the future which does not exist, and their coterminus the present: the faculty from which it proceeds lies to us in the fiction of the specious present. Have we indeed reason to rely that human fallibility is not radical?

CVI. **Experience and Judgment not always easily distinguishable** - Experience and judgment are sometimes so intimately combined as not to be distinguishable without scrutiny, and in such cases experience seems to be in essential connection with question. Columbus' first perception of transatlantic land, being connected with question whether such land did or did not exist, was combined with the judgment "transantlantic land exists;" and the perception has at first sight the air of being dependent on question, - essentially connected with it. The connection is merely accidental.

CVII. **Experiment not limited to Experience** - What is denoted by the term, experiment, is not limited to experience. A mathematician may, without use of sense, experiment with and upon mere ideas of numbers and mathematical diagrams, so as to discover properties of numbers and figures and invent rules, *e.g.* the rule of three or the rule for making an equilateral triangle.

CVIII. **The interaction of Man and his Environment which generates Skill is not Experience** - Human skill is given as being the effect of an interaction of man and his environment, an interaction that pretends to be a species of experience. In so far as the interaction originates knowledge, - knowledge how to perform - it is certainly experience, but, as there is a kind of skill that does not seem to be involved with knowledge how to perform, all interaction that begets skill does not present a good title to be accounted experience. Skill unrelated to the knowing faculty by a rule of performance without which it is not in the province of art and is not verbally communicable by one man to another, *e.g.* skill in hitting a mark with a stone, is not involved with knowledge, and the interaction that begets such skill fails to make good its pretension to be accounted a species of experience. An operative, by his skill in compounding certain chemicals used for dyeing, achieved for his employers a great success, but was quite incapable of discerning the rule according to which his skill proceeded. Here we have an example of skill uninvolved with knowledge, and of an interaction of man and his environment which, although productive of skill, does not fall within the kind hithero denoted by the name experience. If we enlarged the idea and comprehension of the kind so as to make room in it for the interaction that begets skill, the proceeding would demand of us a still greater enlargement, whereby the kind should accommodate, as a species, the latent bodily processes that transmit to offspring faculties acquired by

an ancestor. Philosophers have already taken this liberty; a bold way of philosophising due to the disregard and even contempt of the deductive spirit and method which has resulted from the great success of induction.

> [Footnote 1] The author of *Philosophy Without Assumptions* sneers at deduction, - at reasoning that pretends to infer what "must be."

If the philosophers who have thus innovated upon the kind, experience, had undertaken to define the kind, it is probable that they would have encountered difficulties which would at least have cooled their precipitation. To undertake to define, tends to arrest and allay the temper of indiscreet rapidity in philosophy. It brings to book and tends to beget a humbler intellectual temper. I do not see my way to a definition of Experience accommodating so great an innovation, especially of begging vexed questions. It seems to me not impossible that one day, owing to an advance of knowledge, the interaction which begets skill and the processes of hereditary transmission of acquired faculty may be found to be species of a genus entitled to the name, experienced; but at our present state of knowledge we are not prepared for a definition affording legitimate accommodation, to the new candidates. The verbal communication to one man of knowledge originated by the experience of another, is not an experience; it is the offspring of, but not, an experience. How then should we account the processes whereby a faculty, whether of induction or skill, acquired by an ancestor, is transmitted to his progeny, an experience? The laxity of the inductive spirit as regards definition - its tendency to overlook differences which are not as near to obviousness as they are important, - has begotten an idea of experience according to which knowledge derived from one's own experience is not distinguished from verbally imparted knowledge originated by the experience of another. My knowledge that there is a country named China is indeed the offspring of experience, but not of *my* experience. It is guaranteed to me, not by experience, but by the law of confidence in the assertion of others; whereas they may err or lie. I have defined experience without assuming the existence of a material human body or a material environment, making the term as available to the idealist as to the materialist. This advantage must be forfeited if the comprehension of the kind be enlarged so as to embrace event that originates skill not founded on knowledge of rule.

CHAPTER XV.
NO KNOWLEDGE À PRIORI.

CIX. **Nothing common and proper to the Kinds accounted *à priori*. Have axioms and ideas of Time and Space an attribute common and proper to them?** - ALL guaranteed knowledge, including knowledge of axioms and knowledge that originates in guaranteed inference, is accounted *à priori*. According to Kant, knowledge of time and space is *à priori*. Allowing these three kinds of knowledge to be *à priori*, what is the *differentia* of knowledge *à priori?* Not the being congenital or unacquired, for guaranteed knowledge that originates in inference, *e.g*. Mathematics, is acquired. Not origination outside of experience, for the knowledge achieved by what is known as the inductive leap originates outside of experience, and it is not accounted *à priori;* it is separated from experience by a gulf which the leap traverses. There seems to be no other attribute that is proper and common to the three kinds of knowledge in virtue of which they could be reasonably supposed to comprise a genus denotable as knowledge *à priori*. But, if we eliminate guaranteed knowledge that originates in inference, it may, without flagrant inconsistency, be held that knowledges of the two remaining kinds are congenital, the antecedence referred to by the adverb *à priori* being that of congenital knowledge in respect of experience. This indicates the history of the term, knowledge *à priori*. Axiomatic knowledge was at first the only knowledge denoted by the term; then the signification of the term was extended so as to embrace all deductive or guaranteed science, and was finally stretched by Kant so as to include knowledge of time and space. Now if it be shown that axiomatic knowledge and the ideas of Time and Space are the creatures of experience, we destroy the foundation of the pretension of guaranteed science to be knowledge *à priori*, and so prove that there is no such knowledge. This I proceed to show.

CX. **Axioms are the offspring of experience** - Axiomatic knowledge is divisible into knowledge of discoverable, and knowledge of undiscoverable, axioms. The axiom The sum of the parts is equal to the whole is an example of

undiscoverable axioms; the axiom, a limit is the coterminus of two beyonds, of discoverable axioms. Knowledge of undiscoverable axioms begins unconsciously. The process by which experience supplies the pertinent cognitive complement to the pertinent thesic affection (§ xviii.), converting an incomplete thesic affection into a complete one, is latent. The latency excludes the possibility of discovery prior to a late development of philosophy. On the other hand, question and effort to make the contrary an object of knowledge are needed to convert the incomplete thesic affections that refer to discoverable axioms into complete ones, - into knowledges. It is obvious that knowledge of undiscoverable axioms originates in the experience which supplies the pertinent cognitive complements, but it is not obvious that knowledge of discoverable axioms so originates. This, however, admits of proof. The kinds that are the subjects of discoverable axioms, *e.g*. limits, beginnings, events, causes, are made known by experience, and the mental symbols of them are so fashioned by the experience in which they originate that scrutiny must needs find in them the attribute which the axiomatic proposition predicates. The experience makes essential to the subject the condition of a complete seeming of necessity in virtue of which scrutiny intuitively sees in the pertinent thesis an axiom, - sees inconsistency in the opposite thesis. For example, it inserts into the idea of a limit the condition of the complete seeming of necessity that a limit is between two beyonds; into the idea of a beginning the complete seeming of necessity that a beginning is an effect. The property of experience whereby it generates the conditions of deductive discovery of the infinite and the absolute were hidden in our ignorance of the possibility of unconscious knowledge and of the latent operations of experience. This will be further illustrated by the exposure of the empirical origin of the ideas of Space and Time.

CXI. **Kant's argument that the ideas of Time and Space are *à priori*** - Kant holds that knowledge of space and time is *à priori*. He grounds the doctrine on the following arguments; - *a*. The idea of Space cannot be a product of external experience, or that which has for object the universe external to the mind or any part of it, because that experience presupposes an idea of space, an idea of an extended thing without one of space being impossible: *b*. The idea of Space involves an idea of non-contingent existence, for space is given as existing of necessity, a consistent notion of the non-existence of space being impossible; but experience takes no cognisance of the non-contingent; it is confined to cognisance of the contingent: *c*. The idea of Space is the idea of an infinite monad; the symbols of infinity and of a unity that excludes separableness of parts are essential to it, so that it could not be the offspring of an addition of part to part, but springs complete into being; it cannot, therefore, be accounted a collective or general idea; to hold that a part of space is first apprehended, and that then other parts are successively added and finally a complement of infinity, is inconsistent.

CXII. **Refutation of Kant** - 1. **An intuition of an Extension supposes, but does not *pre*suppose, discernment of a Void** - Now it is true that a sense-perception of an extension supposes a discernment of a void, (whether of an infinite and absolute void may for the present be left an open question), but it does not *pre*suppose such a discernment. It is not only conceivable but it is highly probable that an impression made by a solid upon a tactile afferent has the property of causing a sense-perception that has for object both a solid and a void.

2*a*. **Kant begs the question whether it be competent to experience to beget knowledge of the Absolute** - The second argument begs the question whether it be competent to experience to beget knowledge of the non-contingent, and, more generally, of Necessity. We might alter the meaning of the term Experience, so that it should denote a kind of mental events of a nature to initiate knowledge of the contingent. It might be a most expedient arrangement, but the philosopher who makes free to do this should give us notice of the change, and define the kind to which he applies the term. Kant does neither. Following Leibnitz he asserts, as though it were a self-evident truth, that what all the world understands by the term, experience, does not give cognisance of the non-contingent, of what could not *not*-be. He thereby implies, or seems to imply, that it is not competent to a latent encephalic event consequent to a tactile impression to cause a discernment of both a solid and a non-contingent void. If it have this property, it is idle to pretend, as Kant pretends, that it produces the two objects of the discernment in different ways, one *à priori*, and the other *à posteriori*, - as idle as to pretend that the friction of the lucifer match elicits the consequent light from the match, and the consequent heat from the substance against which the match is rubbed. The speciousness of the doctrine, that certain ideas originate *with*, but not *in*, experience, covers just

so much emptiness. It is true that space is given as a thing which could not be tactilely discerned, but physiology annulled the datum when it ascertained that the proximate cause of a sense-perception is an event occurring in a nerve centre, and not at the periphery. So long as belief is determined by the datum, that the immediate object of sense-perception is real, and that its relation to the percipient is the proximate cause of the perception and the immediate object of the inlooking sensational discernment which attends to perception, so long it is also determined by the datum, that space, as being intangible, is not discernible by means of the tactile sense. But when it is known that the relation of the perceived reality to sense, *e.g*. the contact of a solid with the hand, is only a remote cause of the perception, that a series of latent nerve and cerebral changes intervene between that and the proximate cause, that the latter is extremely unlike the object of the discernment which is its immediate effect, and that, in all probability, the object is unreal and a mere vicar of the reality with which the perception puts its subject in cognitive relation; when, also, it is considered that a tactile impression could not beget the idea of a solid without a concurrent idea of a void, the principle of parsimony demands (and the demand encounters no reasonable objection) that impressions on tactile afferents have the property of causing discernment of space. The discrimination between mental events that beget knowledge of the non-contingent and those that acquaint us with only the contingent, is one of great importance, but, to secure it and elicit from it all its significance, it is not necessary to innovate upon the common idea of experience. If the mental organism be such as to yield after a little practice to a tactile impression the idea of an absolute void, then experience, according to the common notion of what the name denotes, acquaints us with the non-contingent, - with the absolute void termed Space.

2*b*. **He violates Parsimony** - We have ideas of contingent and mobile voids, *e.g*. the apparent void in the cabin of a moving ship. Of course the apparent void is really a succession of the parts of space filled with air, but our concern at present is with the idea, not with the reality. Now, according to Kant, there must be two sources of ideas of voids, one *à priori* for the idea of Space, the other *à posteriori* for ideas of contingent voids; ideas of places, like those of voids, comprehend ideas of non-contingent places, *e.g*. the parts of space, and ideas of contingent places, *e.g*. a ship's cabin or hold, a pocket, the squares of a chessboard. To accommodate to Kant's theory we must allow two sources of ideas of Place, one a faculty of cognition *à priori*, the other a faculty of cognition *à posteriori*. Kant holds that the idea of Time, like that of Space, is *à priori*. But we discern musical intervals that seem at first sight to be contingent, and avow to scrutiny that they are parts of time and therefore absolute. Are our ideas of these *à posteriori*, and our ideas of obvious parts of time *à priori?* The offence to the principle of parsimony involved in such a multiplication of faculties is obviated if we consent that experience takes cognisance of the non-contingent as well as the contingent, and that it is the source of the ideas of Space and Time. It is probable that, at first, all void and matter not given as beginning, ending, or in motion, is given as non-contingent and unsusceptible of change, but that experience of the change of place and of the apparent becoming and annihilation of bodies undoes the datum as regards matter, whereas there is nothing to disturb its empire as regards space. The idea of Place would not be possible without experience of determining material limits, and the determining matter was probably apprehended as being an absolute boundary when the place was apprehended as absolute. The aversion to the idea of the earth's motion which resisted the theory of Galileo not improbably had its root in this law of experience.

2*c*. **Proof that Experience is cognisant of what is given as Absolute** - Space is given as involving a non-contingent "up-and-down," until the relativity of the latter and its dependence on gravitation are discovered. That gravitation determines our intuitions of "up-and-down" is proved by a very simple experiment. Put into a stereoscope a photograph of a projecting beam: apply the stereoscope to the eyes so as to exclude all visual objects save the photograph: look at first downward, then forward, and then upward; when you look downward the beam appears to project from a floor, when forward from a wall, when upward from a ceiling. The relation of the eye to the object is the same in the three cases, so that the differences of the intuitions must be owing to those of the relation of the head to the line of gravity. The idea of "up-and-down," then, and of its non-contingency, depends upon gravitation, and therefore upon experience. In respect of this idea gravitation is a mould of experience. The pretension, therefore, that it is not competent to experience to be cognisant of the non-contingent, is unfounded.

2*d*. **Time and Space not given to all minds as Absolute** - According to Leibnitz and Kant intuitive knowledge *à*

priori is differentiated by necessity, *i.e.*, the thing known *à priori* seems to be necessarily true. Tried by this criterion, knowledge of space and time is not *à priori*. Descartes and Leibnitz are conspicuous examples of a species of mind to which space and time are given as being contingent. To the mind of Locke time was given as contingent, - as being a mere attribute of event - and space as being infinite and absolute. To the writer space was given as absolute before he discerned its infinity. By the way, these facts, though they refute Kant's doctrine respecting the origin of our knowledge, make for another important part of this doctrine, namely, the dependence of knowledge on mental moulds. They show us these moulds determining opposite seemings of necessary truth, making it seem to one mind necessarily true that time and space are infinite and absolute, and to another that they are finite and contingent. They reprove dogmatism, and prick its pretence that, as Jacobi holds, we grasp the Absolute in immediate knowledge. The poor conceit, that the circumstances contribute one constituent of knowledge and the mind another, loses countenance in their presence. They explain that we have mistaken a seeming of necessary truth for necessary truth, and that demonstrative science has no better endorsement than the seeming. They chasten us with the humiliating conviction that the mind is radically fallible, and admonish us to take refuge in lowly trustful scepticism. If the evidence drawn from profound differences of mental structure be too recondite to be convincing, proof of a homelier kind is at hand. Experience acquaints us with contingent things that are opposites, *e.g*. light and darkness, sound and silence, opacity and transparency, and in respect of these, begets such axiomatic knowledge as that no light is dark, no silence is sonorous, no opaque thing is transparent. Kant's pretext, that such knowledge is determined by the principle of contradiction, avails nothing, the principle being, not a source of knowledge, *à priori*, but, a mould of experience.

2*e*. **Cause of the error that Experience is not cognisant of the Absolute** - The doctrine that experience excludes cognisance of the non-contingent emanates from a teeming cause of error, viz. the mistaking certain conspicuous species for their genus, - in other words, oversight of obscure species. Experience, of itself, begets only two knowledges of the non-contingent, viz. those of time and space, objects which it gives for the most part as indistinct accessories of other objects, and never as objects of attention.

> [Footnote 1] Knowledge of First Cause is the remote offspring of experience and the immediate offspring of an inference. It depends on the datum, Except the parts of time, what begins is effect. It takes an inference to elicit the knowledge from the datum. The part of experience in the generation of the knowledge is the generation of knowledge of beginnings and effects.

All other objects of experience unassisted by inference are given as contingent, - none of them as exhibiting a complete seeming of necessity.

3. **Certain men discover Infinity** - The third argument breaks upon the fact that certain men discover of themselves the infinity of space long after space had been given to them as a void between the sky and the earth. One of the most conspicuous events in the childhood of the writer was this discovery (§ xxxviii.). It seems that the idea of a limited absolute void precedes, at least in certain cases, that of the infinity of the void, and that we acquire the idea of Space piecemeal. That we acquire it deductively from the axiom, A boundary is surrounded by a region, I have shown in my argument against the Law of the Conditioned (§ xxxvii.,xlii.). Kant's doctrine, that necessary truth is proper to knowledge *à priori*, translated into the doctrine that seeming of necessary truth is proper to knowledge *à priori*, is refuted by two data, viz. there is a non-contingent "up-and-down," and, falling is the alternative of support, - data that are the offspring of an experience determined by the latent bearing of gravitation on consciousness. It is also refuted by the datum, I exist, a seeming of necessary truth of such importance that it has been made the foundation of a dogmatic philosophy. The existence of the Ego is contingent, and, according to Kant, the contingent is not knowable *à priori*. Therefore, the seeming of necessity of the existence is the offspring of experience. Geometry refutes the doctrine; for geometry is a science of the properties of figures indifferent whether they be contingent or non-contingent, whether parts of space or extended things. If it be true that it originated as an instrument for the ascertainment of the boundaries of land, it at first related exclusively to the contingent. That it grounds nothing on the non-contingency of space is proved by the certitude which it elicits in minds to which

space is given as being contingent, *e.g*. those of Descartes and Leibnitz. In so far as it builds on problems it builds on the contingent, for problems have to do with the factitious, *e.g*. with a made circle, and the factitious is contingent.

CXIII. 1. **Mill's argument for the empirical origin of all knowledge fallacious** - No knowledge is antecedent to or independent on experience; but familiar species of experience - those which have hithero seemed to comprise all experience - have so small a share in the origination of the kinds of knowledge accounted *à priori* (the kinds comprising guaranteed knowledge) that even now, in view of the reasons of the opposite doctrine, the mind of the writer tends to revolt to the doctrine a knowledge *à priori*. The arguments on which its opponets have hithero pretended to found the opposite theory are fallacious. Mr. J. S. Mill especially, a conspicuous opponent of the doctrine, is amenable to the reproach of having derived a true conclusion from a false reason, - one that had not even the excuse of being specious. He held that we derive our knowledge of axioms from experience of instances, - instances so numerous and of such binding force, that the syntheses they cause, although accidental, exhibit a complete seeming of necessary connection. We are concerned to expose the fallacy of his argument, to ascertain what an instance is, and to lay bare a species of experience of instance but for the latency of which there would not have been room for the controversy.

2*a*. **Example and Instance defined** - An example is *a particular illustration of its kind*, or of the truth of a general thesis. An example illustrative of the truth of a general thesis is an *instance*. If to make known to a child the kind, knives, I show him a knife, I have recourse to a mere example: if, to make known to him the explosiveness of *all* gunpowder, I explode some in his presence, I have recourse to an example that is an instance. In the one case I do, in the other I do not, illustrate the truth of a general thesis (such as the thesis, All gunpowder is explosive).

2*b*. **Instances that cannot bear indistinctly on the mind** - There is a species of instances to which it is essential to be *distinct*. Every instance must exhibit a relation of subject to attribute; but, whereas it is competent to instances of a certain kind, it is not competent to others, to bear indistinctly on the mind. It is competent to the relation of whiteness to the other attributes of the swan to bear indistinctly on the mind: in fact, the indistinct bearing latently begot the erroneous knowledge, that all swans are white. But it is not competent to the relation, equality of the sum of the parts to the whole, to be indistinctively objective. Accordingly, the indistinct objectivity of the relation of whiteness to swans made every observed swan an instance relatively to the false thesis, All swans are white, whereas it is impossible that the equality of the parts to the whole should be indistinctly objective and so make the whole an instance relatively to the general thesis, The sum of the parts is equal to the whole. It needs extraordinary occasion, such as the circumstances that originally led to the discovery of mathematics, or those that engage the mere pupil in the study of that science, to make such a relation objective.

2*c*. **Error of the supposition that certain axioms are made known by a bearing of instances** - According to Aristotle, whose doctrine has been lately revived by Mill, axioms are the offspring of induction; and by induction both Aristotle and Mill meant experience of instances. They imply that there is a period in the mind of every individual in which, though the terms be understood, the individual could not assent to the truth of the axiom, the sum of the parts is equal to the whole; but, after several occasions of seeing sums of parts denuded of the appearance of totality and comparing them with themselves *quâ* clothed with that appearance, and intuitively discerning their equality to one another, he inductively infers that, in all cases, the sum of the parts is equal to the whole. Now it seems to me highly probably that the violence of this hypothesis would have been spared had its advocates distinguished the species, instances to which it is essential to be distinct. Neglecting this species, and aware that the indistinct objectivity of certain instances causes general knowledge, they judged, I take it, that knowledge of axioms might be the effect of a like objectivity, that the infant mind could be as indolently instructed by the one as by the other. But, allowing this apology, it does not exempt from reproach incurred by oversight of the fact, that, from the time memory begins to regard experience to the commencement of the study of mathematics, the mind never encounters such a distinct object as equality of a sum of the parts to the whole; whereas the doctrine that axiomatic knowledge derives from induction requires that equalities of sums of parts to their wholes so haunt the discernment of the infant as not only to establish certitude of the truth of the pertinent general thesis but also to impart a seeming inconsistency

to its opposite, - a seeming of which no skill of the most enlightened can divest it. No one, I presume, will entertain the idea of the prodigious discourse which this doctrine of Aristotle imputes to the infant mind. It is clear that the advocates of knowledge *à priori* were right in so far as they denied that the knowledge in question is the offspring of experience of instances, although wrong in denying that it is the offspring of experience. The doctrine, that the aspect of necessity to be true exhibited by axioms results from experience of instances of exceptional frequency and intimacy, splits on the fact that the negation of the reality of the *not-me* does not exhibit a seeming of inconsistency. The thesis, I am all that exists, although extremely absurd seems perfectly consistent; yet the instances of synthesis of what is given as the *not-me* with reality surpass all others as to frequency and intimacy. The thesis that men's heads are above their shoulders, although pressed upon the synthetic faculty by exceptional frequency and intimacy, makes no pretension to be an axiom.

CXIV. **The negation of the *À Priori* entails no great divergence from those who hold to it. The experience that generates Axioms generates the Ineffaceable** - To hold that experience is the source of all knowledge entails no necessary divergence in any other respect from the theory of Mind of those who believe that a part of human knowledge originates away from experience. What Kant distinguishes from all other knowledge as knowledge *à priori* the writer distinguishes as guaranteed knowledge. The writer agrees with Kant that a complete seeming of necessity guarantees one of these kinds of knowledge, and not the other. As regards the word "transcendental," the agreement is nominal as well as real. That very knowledge which Kant denominates transcendental knowledge the writer denominates transcendental knowledge. According to Kant it is pure knowledge *à priori*, according to the writer it is guaranteed knowledge of the non-contingent; in the view of both pure mathematics exemplifies transcendental knowledge, and applied mathematics guaranteed knowledge that is not transcendental. Kant allows that all knowledge *begins* with experience, but claims that what he terms knowledge *à priori* does not arise in experience. The writer holds that Kant overlooked a species of latent experience, viz. that which generates axiomatic knowledge, and, mistaking the obvious part for the whole of experience, correctly held that what he terms knowledge *à priori* does not arise out of what he took to be the whole of experience. A notable difference distinguishes the experience that generates the axiomatic part of guaranteed knowledge from all other experience, viz. that the knowledge cannot be forgotten. It is so grounded in as to be inseparable from the structure of the mind. No wonder, in view of the latency of its origin and its inseparableness from the mind, that it was taken to be independent of experience.

CXV. 1. **Experience is comprised by six species** - Experience comprehends and is comprised by the following six species: -

- Apperception.
- Reflection.
- Inlooking sensational Perception.
- Sense-perception.
- Emotive Perception.
- Latent Experience.

Of these, apperception and reflection have always been more or less confounded. Even Leibnitz does not completely distinguish between them. Two of them, viz. inlooking sensational perception and latent experience, have been altogether overlooked. In limiting Experience to the operations of the external senses and what he terms the internal sense, Kant quite overlooks the empirical character of emotive perception. As to the comprehensions and extension of experience he follows Locke, from whom he borrows the term, internal sense.

2. **The operations of the supersensuous faculty do not constitute a species of Experience. They beget Transcendent and Non-transcendent knowledge** - The operations of the supersensuous faculty, being always subsidiary to those of the other empirical faculties, *e.g.* the faculties of apperception and sense-perception, do not constitute a *species* of experience. They contribute to experience two kinds of immediate objects, viz. those that are symbolic of the contingent, *e.g.* the symbols of identity, durability, power, thickness, etc., and those that are symbolic of the non-contingent or absolute, *e.g.* the symbols of time and space. Let the latter be distinguished as transcendent, and the former as non-transcendent. Let knowledge of transcendent objects be distinguished as transcendent.

CHAPTER XVI.
RECOGNITION.

CXVI. 1. **Recognitional attribute** - THERE are immediate objects that are differentiated by an attribute significant of objectivity to former discernment, - significant either that the object was formerly discerned, or that its like was formerly discerned. *Recognition* is the common name of the discernment supposed by those objects. Let the *differentia* of the object of recognition be termed recognitional attribute.

2. **Familiarity a species of recognitional attribute** - It signifies that the object has been either object of many discernments, or the like of objects of many discernments. When the object of recognition has been discerned but once before, its recognitional attribute tends to be the hinge of a remembrance of the former discernment. Objectivity void of the recognitional attribute, or of all but some faint tincture of it, is what is known by the name "strangeness." By the way, it is highly probable that the mind is not susceptible of wonder until it has become accustomed to the familiar, - that infants at first experience no surprise, but need to be for some time exclusively conversant with familiar objects to be susceptible of that emotion.

3. **Recognition is either Identification or non-identific recognition** - A recognition either is or is not an identification. Let recognitions that are identifications be termed recognitive identifications, and those that are not "non-identific" recognitions.

4. **Identification is either temporal or non-temporal. Temporal identification is either recognitive or non-recognitive** - Identification differs according as it has or has not reference to identity in time, *e.g.* the identity of a present with a former object of vision. When one notices that the acclivity and declivity of the same incline are but different aspects of the same thing, he identifies, but the identification has not respect to a temporal identity. Accordingly, identification is divisible into temporal and non-temporal identification. The former is either recognitive or irrecognitive, recognitive when it is caused by the likeness of a present to a former object of discernment, otherwise irrecognitive. When the constituents of water known to have been in a given place convert into ice, and the water is consequently given as having become ice, a temporal identification obtains (viz. of the ice with the water), but the identification is not recognitive, - it is caused not by a likeness but by a bearing of sameness of place on the mind.

> [Footnote 1] This kind of intuition has been ignored by philosophy. If classed at all, it would probably be classed as an inference, as though it were involved in a discourse wherein the idea of the place is given as evidence from which the identity is inferred. Perception is not more free from discourse, assertion, and the intervention of evidence.

By the way, the identification is delusive, for the water has not become ice; certain of its constituents, through annihilation of the constituent, liquidity, and substitution of the constituent, hardness, have become constituents of ice. An analogous error of the faculty of identification has begotten the doctrine, that water is a compound of oxygen and hydrogen. Note that identification by means of evidence, as of one's hat by evidence of the place in which it was deposited, is not recognition.

5. **Recognition is either conscious or unconscious** - The knowledge involved in recognition is for the most part unconscious. One knows, but not consciously, the identity of familiar objects of perception while he perceives them, and also their likeness to other things formerly perceived. If the identity of a perceived familiar object be in question, the knowledge of it is conscious, but circumstances of a nature to put identity in relief are rare.

6. **It is empirical or non-empirical** - Recognition involved in experience I distinguish as empirical, all other as non-empirical. The visual recognition of an object as being a man, is an example of empirical recognition. The train of ideas consists of objects of non-empirical recognition. Remembrance of an object not present to sense involves non-empirical recognition.

7. **Empirical recognition is caused by a latent action of likeness on the mind** - Empirical recognition is the effect of a latent action of likeness on the mind. To show this it is necessary to distinguish and name two species of likeness which philosophy has overlooked.

CXVII. 1. **Unitiveness. Likeness is either Unitive or Non-unitive** - Likeness of and above a certain degree has a remarkable property, viz. tendency to cause several things to pass for a single thing. For example, it causes the several things constituting a crowd, a swarm, a flock, a galaxy, a regiment, to pass for a single thing; it causes the several parts of a stone to pass for a single thing. Likeness of a lower degree has no such tendency. Men and insects resemble each other as to many important bases of likeness, *e.g*. life, organs of sense, etc., but the resemblance has no tendency to gather them into a unit before the eye of intuition. Let the unifying tendency of likeness of and above the degree referred to be termed "unitiveness," and let likeness differentiated by unitiveness be distinguished as "unitive." Likeness, accordingly, is divisible into *unitive* and *non-unitive* likeness.

2. **The higher degrees of Unitiveness tend to hide, the lower to leave exposed, the plurality of the object** - The higher degrees of unitiveness tend to hide, and the lower to leave exposed, the plurality of the object the aspect of which it contributes to determine, *e.g*. to hide the plurality involved in a perceived stone, to leave exposed that of a crowd. Our debt to unitive likeness is so great that one wonders how the creditor should have so long remained unknown. Without its help perception could have no objects but least-perceptible things such as *minima visibilia*. The idea of Cosmos would not be possible. An indefinite severality would distract consciousness and hold it in worse than brute impotence. We should be void of ideas of plurality, number, kind, whole, and part. Such is the dependence of intellection on unitive likeness.

3. **The law of *e pluribus unum*** - The law according to which unitive likeness operates may be termed the law of *e pluribus unum*.

4. **Unitive Likeness causes Empirical Recognitive Identification and Empirical Non-identific Recognition** - The function of unitive likeness is not confined to what is regulated by the law of *e pluribus unum;* it has a property whereby it also causes empirical recognitive identification, and empirical non-identific recognition, and its action on the mind in this causation is latent. The identification involved in a visual perception that has an acquaintance for object is due to the unitive likeness of the acquaintance as object of a former perception to himself as object of the present perception. If the likeness be reduced by certain disguises below the unitive degree, identification does not obtain, and, if a counterpart of the acquaintance be perceived and no extrinsic circumstance such as the simultaneous presence of the acquaintance or a knowledge of the extraordinary resemblance interfere, identification obtains. Such facts are conclusive that empirical recognitive identification is effect of an action of unitive likeness on the mind: that the action is latent is a negative datum of remembrance, for we all remember that our identifications involved no reference to likeness. The likeness acts without exhibiting itself: the action is such that it supposes an unconscious part of the mind that is its theatre, and an unconscious modification of that part of the mind, a modification which is the proximate cause of the knowledge of identity. In empirical non-identific recognition, the mind does not consciously refer to likeness. The recognitional attribute exhibits no likeness to the

empirico-recognitive discernment to which it is objective: its significance is addressed to a different discernment, - one that is not empirical. It is objective to the former, but not as a sign: it is significant only to the latter. The discernment to which it is significant must be a comparison, and recognition excludes comparison. I am aware that this statement has an air of inconsistency, but it will be redeemed by an example. I see a dog which I never saw before, and, nevertheless, he exhibits to me an aspect of familiarity, his appearance being unitively like many canine appearances that were formerly objective to me. I do not think of the likeness, I make no comparison between the present appearance and former appearances, the familiarity is an extremely indistinct part of the object of my vision, and to my present discernment signifies nothing; but I have unconscious knowledge of which it is the condition that I have seen many such appearances before, and, if I interrogate the familiarity, it manifests itself as a sign of frequent prior objectivity. The discernment to which it unfolds its signification is not an experience, and it involves a comparison. It follows, that the action of likeness on the mind which causes empirical non-identific recognition is latent. It is essential then, to empirical recognition, to be effect of a latent action of likeness on the mind.

5. **Difference of recognition caused by Unitive Likeness from recognition caused by non-unitive likeness** - An important difference distinguishes empirical recognition caused by unitive likeness from empirical recognition caused by non-unitive likeness. Let us consider an example of this difference. One sees in the distance a thing which is given as being a solid of a certain shape and size. He recognises in it the qualities, colour, solidity, shape, and size, and nothing more. This recognition, if he attend to the object, is unsatisfactory. As he approaches the thing it assumes more and more the appearance of a man and finally makes the observer certain that it is a man. The recognition is now satisfactory. The observer rests in it. The first of these two recognitions tends to make the subject aware of an ignorance, the second to make him aware of a knowledge. The first excites, and the second satisfies, curiosity. Let recognition of a nature to content the intellect with what seems to be knowledge of knowledge be distinguished as sufficient, and all other recognition as insufficient.

6. **It is probable that but for something extrinsic to it which modifies its action, Unitive Likeness would always cause Identification, - never Non-identific recognition** - It is probable that the action of unitive likeness on the recognitive faculty, if nothing extrinsic to the likeness and the faculty interfere with it, would always cause identification, that non-identific recognition is always due to a cause extrinsic to the likeness and the faculty. When experience does not inform us that there are several individuals of a given type, our recognitions of an individual corresponding to that type are always identifications. All recognitions relative to the type to which the face and figure of Napoleon correspond are identifications; but, if nature had regularly and abundantly produced individuals corresponding to that type, knowledge of the fact would cause the recognitions to be non-identific. If all human males were counterparts of Napoleon, and all human females of Josephine, recognitive identifications of human beings would be impossible, - all recognitions having man for object would be non-identific. That the appearances which cause recognitions of the sun and moon cause identifications and not non-identific recognitions, attests the tendency of unitive likeness to cause identification rather than non-identific recognition. The appearances present a better title to be regarded as appearances of several like things than as several appearances of the same thing; for, until the rotundity of the earth was discovered, it was inexplicable how the sun got back to the east or the moon to any of its visible starting points. The more verisimilar interpretation of the appearances was that they appertained to the several, not to the same.

CXVIII. 1. **An Archetype is an ideal type of which all the individuals of a Kind are Antitypes** - The individuals that constitute a kind resemble not only each other but also an ideal type, *e.g.*, individuals of the kind, mankind, resemble a mental image of a man. The type may be apparitional or inapparitional; that of mankind is apparitional, that of policy, craft, negotiation, or virtue, inapparitional. The type is really any one of a species of types, *e.g.*, there are as many ideal types of mankind as there are occasions on which mankind is objective, but it is convenient to the habit of thought and, if not to the very structure of the mind, at least that of language, to pretend that the type is a durable unique, - an archetype, - one which somehow exists in every mind cognisant of the kind it typifies.

[Footnote 1] A unique is a thing of which no counterpart exists; uniques are either contingent or non-

contingent, the former being those that do not, and the latter those that do, exclude counterparts of themselves. A man considered as to his difference from all other men, is an example of contingent uniques; the first cause, time, and space, are examples of non-contingent uniques.

The name, Idea, is supposed to have been originated by Plato as the common name of such types, and Plato regarded them, not only as durable things, but, as beginningless and everlasting appanages [sic] of the mind of God. But though it be discreet and perhaps indispensable to adopt the fiction, we should guard ourselves against the sublime and pious error of Malebranche, Jacobi, and Schelling, that we are immediately, because of participation in divine consciousness, conversant with the Absolute. Let *archetype* be the common name of ideal types of kinds.

2. **A recognitive identification is an individual of a possible Kind** - Non-identific recognitions of which the objects resemble a given archetype constitute a kind which may be held to be determined by that archetype, *e.g*. recognitions that have horses for objects constitute a kind of non-identific recognitions, which, as having for objects what resembles the mental image of a horse, may be held to be determined by the archetype of the kind, horse. There are kinds of recognitive identifications as well as kinds of non-identific recognitions, and, like the latter, they may be held to be determined by type. The type is not general, because nature has produced at the time only one antitype, but it does not intrinsically differ from a general type. If nature should regularly and abundantly produce corresponding antitypes, it would be general. Indeed, if we suppose that real counterparts of the face and person of Prince Bismarck are occasionally though rarely and irregularly produced, the supposition implies that the type which the Prince resembles is a general one. Empirical recognitions are divisible into kinds determined by types which, according to circumstances, are general or non-general, being intrinsically fit to be either.

CXIX. **Non-identific recognition does not refer to Kind** - In recognition the mind does not consciously refer to the kind to which the things recognised may belong. The immediate object of the recognition resembles the archetype of the kind, but involves no symbol of the kind. When, upon nearing an object that was distant and vague, it assumes the appearance of a man, our curiosity is satisfied by sufficient recognition; the recognition involves no notice of the kind, men. When the burned child recognises the next luminous thing, he sees and apprehends it as subject of a burning quality; the recognition involves no notice of the kind, luminous things, or of the kind, fire. The symbols of luminosity and ardent heat are paramount constituents of his idea of the thing recognised, but it involves no symbol of the kind, fire, nor of any kind whatever.

CXX. **Recognition is either Redintegrative or Non-redintegrative. The former has been mistaken for Reasoning** - There is a species of recognition of which the *differentia* is that it is the effect of redintegration. The species may be distinguished as redintegrative, and the opposite species as non-redintegrative. The infant's recognition of the flame before experience has taught him that it is the subject of a hurtful quality, is an example of non-redintegrative recognition. It includes no constituent caused by redintegration. Afterwards it always includes such a constituent, and is partly redintegrative and partly non-redintegrative. Before concurrent visual and tactile experience have connected a symbol of solidity with colour, recognition of visual objects includes no symbol of solidity; it is non-redintegrative. Afterwards redintegration contributes that symbol as regards certain colours, so that we visually recognise solids. The recognition is partly redintegrative and partly non-redintegrative. The recognition of clouds is an example of purely non-redintegrative recognition. Redintegration so depends upon, that it cannot obtain apart from, non-redintegrative recognition. Recognition of both kinds is a normal part of all consciousness except that of the new-born infant. Redintegrative recognition is the source of a knowledge that is erroneously ascribed to Reason and the Faculty of generalisation; for example, Mr. Mill, is proof of the doctrine that we reason from particulars to particulars, instances the knowledge of symptoms and remedies which the village nurse derives from observation of individual cases without any corresponding discourse or generalisation, whereas reasoning has nothing to do with the acquisition of her knowledge. Experience has exhibited to her certain appearances as a face, so to speak, of a disease, and when she recognises the appearance, redintegration connects with them the symbol of a like disease. Experience had likewise exhibited to her the imbibing [sic] of a certain liquid as a cause of cure, and redintegration suggests that a like antecedent will be followed by a like sequent. The suggestion obtains without question, -

spontaneously - as a link in the chain of ideas, - not at all as a discovery, - perhaps without conscious reference to the previous case, not apprehending it as evidence. The knowledge is as little the effect of reasoning as the burned child's intuition of a burning quality in the next luminous solid he sees. The operations of the faculties of recognition and redintegration extend, without the intervention of Reason, or of the faculty of generalisation, to things new to experience, - to objects perceived for the first time - the like of attributes which experience had intuited in like concretes; and intentional action proceeds for the most part on knowledge thus begotten and extended without the intervention of judgment or of general ideas.

CXXI. **Fact is not conclusive that Recognition depends on prior discernment** - It may be thought that I have been needlessly circuitous in my definition of Recognition. I was at pains to expose the *differentia* of certain immediate objects, and to explain that recognition is the discernment supposed by an object so differentiated. Why not define recognition as discerment either of what was previously discerned, or of the like of what was previously discerned: this, apparently, would be more direct. Now, my definition is shaped so as not to express or imply that recognition supposes prior discernment. I have no doubt that such discernment is always the antecedent of recognition, though fact seems to dispute its pretension to be so. Mimicry often exhibits to the eye of recognition the like of what seems, at first sight, to have been previously discerned, but which memory, when fully roused, protests had never been discerned by its subject. Actors, painters, sculptors, and graphic delineators excel and give more delight in proportion as they make distinct to recognition more of detail that, on the avouch of memory, had never been noticed by its subject. On the other hand, it can be alleged that the detail had been abditively indistinct. As for the thesis that recognition *supposes* prior discernment, it is baseless. If a latent action of likeness on the mind can beget a knowledge of identity that often proves to be erroneous, and when true is only accidentally true, why should not that of some other cause beget a recognitional attribute fictitiously significant to prior discernment. It is consistently conceivable, and not remote from probability, that the repetition of a cerebral process serving as proximate cause of a perception might deliver more into consciousness than its original delivered, and with it a recognitional attribute signifying that the excess of object over the former deliverance had been discerned. Certainly it is not the immaculateness of the mental constitution as regards truth, nor its poverty of resource as regards the origination of figments, that should prevent us from entertaining such a hypothesis. But even granting prior discerment, it is not, on the showing of modern physiology, a cause relatively to recognition. On this showing, we owe recognition to a modification of the brain by a previous cerebration manifested by the prior discernment. The modification is one of the effects of the cerebration, and the prior discernment another. But the prior discernment is a nullity as regards the causation of the recognition. The durable modification which the cerebration left behind receives no help from it when causing the recognition. It may be in necessary connection as being another effect of a part of the train of causes of which the recognition is effect, but in no case does it seem to occupy the relation of cause relatively to recognition. This being so, there seems to be no overwhelming evidence against the hypothesis that the significance of the recognitional attribute is not always true. The hypothesis is corroborated by certain facts that expose a remarkable irresponsiveness of the faculty of consciousness to corporal events by which it is ordinarily excited. Men have received severe and ever mortal wounds in battle without being aware of them. The faculty of consciousness absorbed by other events seems to have had no susceptibility to spare to events by which, under ordinary circumstances, it is vividly affected. It may very well happen then, that only a part of the cerebration caused by a given external cause of perception excites consciousness, whereas the whole of the cerebration reacts upon the brain, so as to construct in it an organ of Recognition, not only in respect of what was originally discerned, but also in respect of what was not.

CHAPTER XVII.
WILL AND INSTINCT.

CXXII. 1. **Intention. Intentional action. A Choice is an action that consists of a study and a preference. The study is, the preference is not, an Effect. Will is Power of Choice. A Volition is a preference involved in a choice** - INTENTION is *a bent of the mind to act according to a present guiding idea*. Let action that depends upon

intention be distinguished as intentional. The species, choice, is a species of intentional action. A choice is an intentional act that consists of two acts, first, study of two opposite motives intent upon a preference of one of them, second, a preference. It may be defined, a study of two opposite motives intent upon and resulting in a preference of one of them. The study is the affair of an instant. It is important to distinguish the two acts; for one of them is, and the other is not, an effect: the study is, and the preference is not, an effect. The preference is not determined by any antecedent: the person choosing is not necessitated to prefer either of the motives: therefore, as not having a pre-determining antecedent, the preference is an uncaused event. The idea of Choice supposes that the involved preference is not predetermined, - is not the offspring of necessity, - in short, necessity being essential to cause, is uncaused. Will is *power or faculty of choice*. He who denies the freedom of the will denies the possibility of choice. He who affirms that an event presupposes a cause, denies the possibility of choice. My definition of choice does not imply that choice is possible: it merely expresses what is symbolised by the idea of choice. The terms Volition and Choice are synonyms; they differ only as connoting different aspects of the same thing.

2. **Intentional action is either Optional or Un-optional** - Intentional action that involves choice I distinguish as optional; that which does not, as unoptional.

CXXIII. 1. **The greater part of human Intentional actions are Un-optional. It is essential to a Choice to refer to a Practical Alternative. The comprehension of the kind "Instinct" should be enlarged to make room for the species, Unoptional Intentional Action** - The greater part of perceptible human intentional actions are unoptional: they are not the offspring of choice, nor are they in any way noticed by the faculty of choice. Customary actions, such as eating at regular meal-times, doing the details of business in the accustomed order, taking at the accustomed hour customary recreation, retiring to rest at the accustomed hour, - with such acts the faculty of choice has nothing whatever to do. In ordinary conversation between people who do not distrust one another, no one *chooses* to say what he says, nor is his mind in such an attitude towards the spontaneity of speech that he can be said to permit the words which flow from him. *It is essential to a choice that the mind refer to a binary of opposite motives, one a motive to do, the other a motive to forbear from doing, a certain act: the binary has been termed a practical alternative*. Such a reference is also a condition *sine qua non* of a permission of an intention by the faculty of Choice. Now, the record of exprience in memory attests that no practical alternative precedes or attends the great bulk of human intentions and human intentional actions. It is clear that Will has nothing to do with intentions and acts unconnected with a practical alternative. The idea of the kind, Instinct, should be modified so as to enlarge the comprehension of the kind, making room for the two species, involuntary intention, and involuntary intentional action.

2. **The genesis of the idea of Instinct justifies the enlargement** - In the genesis of the idea of Instinct we find a justification of the proposed enlargement. All actions of animals were at first taken to be voluntary. When it became manifest, or seemed to become manifest, that they are incapable of varying means to suit differences of the circumstances, that they apply means of such wonderful complexity and aptitude as could not be imputed to the invention of the agent, and that the ends related to these could not be made known by experience, nor reasonably supposed to be otherwise made known, it was inferred that the means were applied without knowledge, without intention, and applied by an animal attribute to which was given the name Instinct. Instinct, accordingly, might be defined, an animal attribute which applies means that seem to be, but are not, voluntary. In a word, the *differentia* of instinct may be said to be "quasi-voluntariness."

3. **Instances of Intentional Action that obtain in spite of Will** - Experience gives us familiar examples of intentional action that obtains *in spite of* the agent. Quasi-attention which resists the utmost efforts of the agent to undo it is an example. When anger, which the subject is interested and strongly minded to dissemble, breaks from his control into expression, the expression is involuntary, - an example of involuntary intentional action. Those who undertake a life of conduct opposed to their propensities find themselves at once in conflict with the principle of involuntary intentional action. It may be termed intentional instinct. If such a person have been habituated to affectation, affectation will sometimes obtain in him in spite of his utmost effort to prevent it: in respect of it, intentional instinct prevails against will.

CXXIV. **Instinct either intentional or blind** - Instinct is divisible into intentional and blind instinct, the latter being that which causes quasi-voluntary action that, unknown to the subject, is a means, *e.g*. the first sucking of the infant. There are instincts that may be distinguished as partially blind. They are intentional in respect of a subordinate end, and blind in respect of a superior one. For example, children eat as a means of appeasing hunger, ignorant that the act is a means relative to the end, nutrition.

CXXV. **The datum Every beginning has a cause is not universally true, and is not conclusive against Freedom** - The datum, that every beginning has a cause, conflicts with the datum that a volition is not an effect. But this is by no means a fatal objection to free-agency. The former datum has to humble its pretensions to another exception, viz. that a beginning of this or that part of time, *e.g*. this or that hour, day, year, or century, is uncaused. But even though it had not to lower its pretensions to another exception, Reason would require it to come to an accommodation with the datum of free-agency. As marines, to prevent the ship from foundering, have sometimes to repair her bottom at sea, so it is the function of Reason to correct and harmonise the data which constitute its very foundation; and in this delicate operation accommodation is always to be preferred to uprooting.

CXXVI. 1. **Deliberation. It is either Selective or Expectant** - Deliberation has been correctly defined, *study what to do*. It supposes a momentum of the mind towards action. The consideration of what is feasible by the subject, without a pertinent momentum towards action, is not deliberation. Deliberation may be either expectant or selective, the former when it looks for an idea of an acceptable *agendum*, the latter when it is a constituent of choice. Selective deliberation is only another name for the study of motives essential to choice.

2. **There are counterfeits of Selective deliberation; There are instinctive ideas of *Agenda:* They make up our minds for us. In Volition we make up our minds** - There are counterfeits of selective deliberation. A man may instinctively look for a satisfactory idea of action, - one competent to make up his mind for him, one which, if it had presented itself contemporaneously with his first discernment of the occasion of action, would, by at once making up his mind for him, have excluded the deliberation. Four or five ideas of *agenda*, none having the instinctive property that contents and decides the mind, may occur to him; at last, a fourth or fifth, having this property, presents itself, and, at once, makes up his mind for him, imposing upon him the delusion that he has made up his mind for himself, - has chosen. Such counterfeits it is important to distinguish from Choice. The discrimination exposes a characteristic of Volition, viz. that the subject makes up his mind, - has not his mind made up for him.

CXXVII. 1. **Conduct is the office of Will, but is not proper to Will** - *The office of will is conduct*, - conduct of the propensities. This office is not proper to will. Intentional instinct is also capable of conduct. It is competent to enlightened prudence to steer the life without the interference of will. It instinctively adopts and proceeds upon rules of conduct, generating conformable ideas of *agenda* which have the property of making up the subject's mind for him. Ambition or cupidity conjoined with craft sometimes instinctively exercises conduct, managing the subject with great skill, in order, thereby, to manage others. The reason of voluntary conduct are duty, dignity, love of the divine. Not but what the mental attributes which generate the sentiment of duty, affection to dignity, and the love of God, are capable of determining instinctive conduct; and doubtless, in making himself the way, the truth, and the life, and causing himself to be lifted up that he might draw all men unto him, Christ counted upon eliciting instinctive conduct which would lead, in certain cases, to voluntary conduct; but as, in the bulk of men, the attributes in question are short of instinctive force, there would be room for the intervention of will, - for choice, - for voluntary conduct.

2. **The office of Will is to steer, not to propel** - *The office of will is to steer, not to propel*. What wind or steam is to the action of the helmsman, that propensity is to will. This truth is sometimes brought home in painful intuition to people suffering from the disorder of which melancholy is the chief symptom, - especially to the philosophic patient. The ebb of force from the propensities threatens to strand them on apathy. I mean by apathy, not privation of all emotion, for horror replaces motive, but, privation of motive. The ebb of motive seems to them to

be the ebb of voluntary power. It is only when wisdom, and possibly prudence and craft, demand painful resistance to propensity, that will has opportunity. Propensity is competent, without the aid of will, to transact, and does in fact transact, all the ordinary business of life. Even conflict of motives occasions but rarely the interference of will; for the most part, the strongest motive prevails and instigates; it makes up our mind for us. Ignorant that the subversion of propensity involves the subversion of will, Stoicism proposed to found an empire of Will on the ruin of propensity. Asceticism tends to fall into the same error, and, sometimes, in a passion of propitiatory obsequiousness, would fain efface both will and propensity, and substitute an adoring godliness. Mummies of worshipping bulls are found in Egypt, the knees bent and the eyes turned adoringly upward. The asceticism to which I refer would fain evacuate created conscious being of all but the animus thus symbolised; no movement of intellect, no variety of emotion, should disturb the eternal monotony of the worship it affects. A right understanding of the dependence of volition on propensity rids Christian practice of ascetic distortion, and restores the Christian life to the largeness and ease enjoined by the example of one who professed that he came eating and drinking, - who frequented marriage feasts and all manner of innocent festive gathering.

3. **Conduct is either Regular or Irregular** - Conduct is either regular or irregular, the former when the agent refers to a rule extending through a kind of occasions, the latter when his view is confined to the present occasion. According to Christianity, regular conduct has for its chief end the reformation of the propensities, ("sanctification") the subordinate end being the conformity of the practical life to moral dignity and the welfare of society.

[Footnote 1] I understand the term "moral dignity" to denote the *differentia* of virtue or moral goodness.

Perhaps the most momentous difference between Rome and Protestantism is, that Rome clings to the trust which expects sanctification to result from Christian conduct, whereas Protestantism has drifted into the belief that the hope is Utopian.

CXXVIII. **Permission of the Will** - I have incidentally referred to permissions of the will. I now proceed to explain exactly what they are. A voluntary being is responsible, not only for his volitions, but also, for voluntary omissions. He may detect the culpability of an instinctive intention previous to corresponding performance, and not arrest it. This is what has been happily termed a "permission of the will." It is not an act, it is not a volition. We have therefore to distinguish volitions from permissions of the will. A free agent is as responsible for his permissions of the will as for his volitions.

CXXIX. 1. **Plausibility of the Necessarian argument. Duty demands that we counteract it by an *arbitrium* that we are Free** - It must be acknowledged that the argument of the Necessarian presents a potent plausibility to those to whom induction has displayed the immensity of the domain of law. This is amply attested by its success with men of science. Philosophers who hold to the existence of will have no better ground than the *datum*, that it exists. If their opponents could show that the *datum* is inconsistent, they would be obliged to surrender. This, happily, the necessarian has failed to show; but nevertheless, the advocates of freedom find it difficult to keep their ground against the torrent of evidence that necessity, under the form of law, determines all event, - evidence backed by proof that instinct counterfeits the aspect of will, and, under the seeming, transacts nearly the whole of the practical life of man, that data are at the best a *pis aller*, and that belief in free agency is itself a transgressor of a datum, viz. the datum that Event is effect. Now what behoves if the evidence beget doubt? Belief, or some equivalent of belief, in will, is the pivot of virtue. Self-denial is essential to virtue, and, to believe that necessity determines all our acts, is to believe that we are incapable of self-denial. A thorough conviction, a heart-conviction, that we are without power of choice, carries with it moral paralysis. Although doubt does not paralyse, it makes us weak against temptation. And in proportion as temptation prevails, it diminishes our power of resistance and enfeebles our moral faculty. Has the faculty of intentional action no resource in this emergency? - Is it challenged by no duty? An *arbitrium* is possible, - a decree that Will exists, that we are responsible. A man may pledge himself to act for ever according to this decree, and, by his conduct to the end of life, justify the pledge. Taking Christ for his model he might, by ordinate self-denial, improve his instincts and make probable the possibility of man becoming Christlike.

[Footnote 1] Ordinate self-denial excludes the application of bodily pain and all mental pain save what is incident to the avoidance of evil and needful for growth in wisdom. It is compatible with innocent mirth and innocent enjoyment of every kind.

Humour, mirth, sport, festivity, æsthetic enjoyment, of Christlike men! To abandon a chance of contributing to such a promotion of his race, to abandon the cause of human dignity and happiness - the cause of wisdom, - rather than interfere with the impotence of doubt, to drift upon doubt into moral perdition, - is not this as unmanly as it is unwise? And what thought the *arbitrium* cleave to an error, if it achieve for man the greatest possible dignity and happiness? By making him master of himself, it augments his mastery over Nature, and mastery over Nature is the paramount end of science. Truth, or the agreement of belief or assertion with what is and what is not, is also an end of science, but subordinate, and of infinitely less importance. Wisdom, common sense, prudence, and purity (the principle of our nature that is averse to the opposite of dignity) concur that it is unworthy to rot in doubt, being free to lift ourselves, by an *arbitrium*, out of the mire. And to this we are incited by the consideration that *the main argument of the necessarian is a petitio principii*. He sets up as an axiom, as though the opposite were inconsistent, that preference of one of two opposite motives supposes the preferred motive to be the stronger. It does not. The idea, that a man is free to prefer the weaker member of a practical alternative, is perfectly consistent and has the sanction of a datum. Dignity or duty may be opposed in the alternative to strongest desire, and, for the sake of it, the weaker member of the alternative may be preferred. Induction finds it probable that the weaker motive is sometimes preferred. A man in middle life may turn from doing wrong, pledge himself to live for the future according to Christian principles, and live accordingly to the end of his days. Is it to be supposed that he is never solicited after his conversion by a bad motive stronger than the Christian one which he prefers? This I maintain is not probable; experience of temptation by the religious attests the contrary.

2. **Predictableness of human action does not prove that the action is necessitated** - The necessarian alleges that predictableness of human action proves the empire of necessity over all human action. It proves no such thing. Regularity of conduct would be characteristic of a reign of will, and the regularity would be a condition of predictableness. Human intentional action, however, has been predictable not because the agents were free, but because they were instinctive; for will has meddled but little with human action.

CXXX. **A counterfeit of Purpose by which we are frequently duped** - When an emotion that is the effect and manifestation of a propensity is more than a mere velleity [sic], and is not held in the condition of mere motive by the opposition of an emotion caused by any other propensity, it tends to become an intention, and to be converted into one, needs only to be united with the needful idea of an *agendum*. If it refer to what can be presently done, it necessarily causes present performance; if to performance after a certain interval, it assumes the air of being the offspring of deliberation, and commonly passes for that with its subject. We are on the way to discover for ourselves how copiously nature uses delusion when we detect her making us her dupes in this respect. If the reader will be vigilant for the detection of this imposture, I engage that it will not be long before he discovers strong and important intentions that pretend to be but are not the offspring of deliberation. He will find that his mind is made up for him without his participation. Resentment is apt at this kind of imposture.

CXXXI. **Volition a purely psychical act** - Allowing what I shall prove by-and-by, that a body either comprises or *is* a part of the mind, is the body the apperceptive agent supposed by Choice? Does it by its unconscious action make itself a subject of consciousness, and so fit itself to be a choosing agent, or does it by that action capacitate a non-corporal thing - a soul - to be such an agent? If the latter hypothesis be true, volition is distinguishable from all other mental event as being purely psychical, - as being neither an unconscious action of the corporal part of the mind nor an effect of one. That action contributes the indispensable occasion and circumstances of volition, the needful apperception and practical alternative, but it contributes nothing as cause to the act constituting the preference. If the opposite hypothesis be true, and if, nevertheless, volition be possible, then the uncaused act involved in choice is distinguishable from all other mental event as one that is neither an unconscious mental action nor the effect of one. Every other mental event either is, or is the effect of, an unconscious action of the corporal

part of the mind. This, by the way, is a fact with which it is important to familiarise the mind in order to break up and altogether destroy the native and habit-rooted error, that such events as attention, speculation, judgment, reasoning of every kind, are purely psychical acts and indeed volitions.

CXXXII. 1. **Attention is not Volition** - It is not the immediate sequent of a practical alternative. It is no more a volition than the muscular contraction which in obedience to intention lifts the hand. Whenever one looks or listens he attends, but looking or listening is not choosing. If it were correct to say of acts consequent on volition that they are voluntary, attention consequent on volition is voluntary; but the distinction I have made between will and instinct calls for a corresponding alteration of the adjective, voluntary.

2. **There are degrees of Emotive Impulse that put Will in abeyance** - It is only in the temperate zone of emotion that man is voluntary and responsible. Ignorant of this truth society has exposed the individual to inordinate risks, and exacted of him impossible forbearance.

CXXXIII. 1. **Has modern physiology adduced evidence that should discredit the doctrine of the Soul?** - A free agent must either be, or involve, a soul. To prove that man has not a soul would be to prove that he is not a free agent. Modern physiology has been discrediting the doctrine of the soul by evidence that the soul is a supernumerary in the economy of life, that it has no office, that things which cannot be supposed to possess a soul manifest both life and consciousness. Has it thus made good that man does not possess a soul? Has it annulled the *datum*, that a man is a durable thing? Has it shown that, like the projected part of a fountain, he is a mere series both as to matter and form? If it have, it has emptied Being of dignity. But happily we are still able, in the name of dignity and common sense, to hold to the negative.

2. **The hypothesis of the "Cardinal atom" is available against the evidence** - When physiology showed that the human body is a mere series, philosophy, tenacious of the fundamental *datum* that man is a durable thing, judged and taught, and common sense universally accepted, that the durable constituent of man - the soul - is the subject of consciousness and the principle of life. Death was regarded, not as the annihilation of the soul nor of a mere bodily attribute, but as the cessation of a relation between soul and body on which life depends. If physiology should succeed in showing that life does not depend upon a soul, common sense would not therefore be driven to surrender the *datum* of a human temporal identity that measures at least the interval between birth and death: it could still hold that the durable constituent of man is the subject of consciousness. Indeed, the author once found himself so pressed by the besieging physiological evidence that he was obliged to retire into this citadel; but at last a successful sally cleared the town of the enemy. Though all be not lost by such a retirement, yet so much is lost, because of the intimacy of the relation between life and consciousness, that it behoves the party of wisdom to be tenacious of the dependence of life upon the soul.
But to hold our ground, we must humble ourselves to an alliance with the lower animals, and even the vegetable kingdom. This was obvious to Bishop Butler, who therefore rebukes the human arrogance that denies souls to the lower animals. Let us allow that whatever has life has a soul, and that the rank of the soul depends upon that of the connected body; that in the vegetable kingdom, and perhaps throughout a considerable part of the animal kingdom, the body has not the wherewithal to make the soul conscious, and that all the action in that region which seems to manifest consciousness and intention is reflex. In connection with a human organism a soul acquires the possibility of becoming a free-agent and a subject of wisdom. We may even sanction an eclectic reconciliation between spiritualism and materialism. We may adopt the consistent hypothesis, that Certain atoms are qualified to be, in certain relations, subjects of the quality, life, and, in others, of both the quality, life, and that on which depends the occasional attribute, consciousness. The quality of the atom on which life depends may bear such a relation to life as inactive power bears to force. In certain relations the power, combustibility, is inactive, in others it is active and thereby becomes force. So, apart from the relation in which an atom is the cardinal atom of an organism its quality on which life depends is not life, but *is* life when the atom is in that relation. Outside of the relation in which an atom is qualified to be a subject of life it may be part of an inanimate thing, *e.g.* a stone. This hypothesis is the reverse of prepossessing. It has no grace to compensate, in the view of common sense, the repugnancy of its novelty. It has

nothing to recommend it but its consistency and the fact that it is the only visible plank within reach of the drowning *datum*, that animals and plants are durable things. Before we surrender to the monstrous and degrading thesis, that our father, wife, child, or friend, is nothing more than one or other of a series of bodies formed out of food, common sense demands that we shall either hold to the *datum* against the rebutting evidence, on the ground that deduction is not good against so fundamental and important a *datum*, or adopt any consistent hypothesis, however improbable, that saves the doctrine. For my own part, I employ the hypothesis as a mere measure of defence - a temporary intrenchment against the evidence that is for killing the soul. I confront the evidence with a consistent hypothesis, and so paralyse its pretension to be demonstrative. Note that our knowledge of matter is all but confined to knowledge of body, and that of atoms we know nothing directly from experience. For all we know, atoms (if they exist at all) may not be even solid - may not have extension. Experience therefore has nothing to object to the large possibilities which the hypothesis claims for its "cardinal atom."

3. **Definitions of the terms Life, Nutrition, Organ, Function, Reflex-action, and Non-vital Functional action** - Before presenting and refuting the evidence against the dependence of life upon the soul it is necessary to define the terms, life, nutrition, organ, and function, to show that there is such a species as *non-vital functional action*, and to augment the extension of the kind, reflex action, so that it shall embrace, as one of its species, non-vital functional action, and, as another, unintentional reaction proper to living things and things that have lived whether attended or not attended by consciousness.

Life seems to be undefinable except on the condition of regarding the kinds, animals and vegetables, as primary, (§ lxvi.) and assuming that our knowledge of them is scientifically sufficient without definition. On this condition Life may be defined *the quality* (§ ci. 2c) *proper and common to animals and vegetables*.

> [Footnote 1] The invariableness of the connection between bioplasm and life and between bioplasm and germs has given rise to the notion that life is not proper to animals and plants, but belongs also to a *material* that is a matrix of animals or plants. According to this notion a seed in a grocer's shop, though not a plant, is a living thing. If the above definition be valid, a germ, as not being an animal or a plant, is not a living thing; nor indeed is a part of the animal or plant a living thing. When such a part ceases to be an organ - loses the quality in virtue of which it *was* an organ - it is usual to say of it that it is dead. The predicate is untrue except it be regarded as metaphorical or determined by a secondary meaning of the terms, life and death. Death is not truly predicable of that which has not lived, nor, therefore, of a mere part of an animal or plant.

It is not definitively indicatable by nutrition nor by function, altohugh Comte and Blainville held the former to be the essential part of life, and Bichat held life to be a sum of functions. This will be obvious when we ascertain precisely what nutrition and function are.

According to the common notion of nutrition it is a process which a single *durable* body undergoes and in respect of which the body is at once agent and patient. The notion is erroneous. Not a single body, but a series of bodies, is the agent and patient concerned in nutrition. It causes a series of bodies each of which save the last is a part of the cause of the succeeding one. Nutrition is *a process of concurrent decomposition and recomposition that causes a series of bodies which tend to pass for a single durable body, each body of the series, save the last, being an agent in respect of the process*. The movement of water projected from a fountain is a partially analogous process. It causes a series of bodies that tend, only in a less degree than the series caused by nutrition, to pass for a single durable body; but no unit of the fountain series is agent in respect of the process that causes the series. The cause of the movement is altogether extrinsic to the units of the series, whereas each unit of the series caused by nutrition, save the last, is, in respect of the nutrition, agent. Growth is a species of nutrition, viz. nutrition that makes the dimension of each succeeding body greater than that of the preceding one. Now, if it be true that the hair of a corpse has grown, it is not true that nutrition depends on and in a definitive sign of present life - is what can be correctly termed a vital event. The evidence for *post-mortem* nutrition may be conclusive, but it suffices at least to postpone the dogma, that life and nutrition are inseparable.

When the sarcode refuted Bichat's definition of life those who were tenacious of the mutual commensurateness

of life and organisation were for reforming the idea of organ so that it should no longer symbolise a correlative of an organism, (a complement of organs) and, accordingly, we are taught in the *Physical Basis of Mind* (page 7) that - "There are organisms that have no differentiated organs. Thus a microscopic formless lump of semi-fluid jelly-like substance (Protoplasm) is called an organism because it feeds itself and reproduces itself." This is a needless and perplexing inroad upon the ideas of organ, organism, and function. According to those ideas an organ is correlated to an organism, *i.e.* it is one of two or more organs of one and the same animal or plant; and function is proper to organs. Science is not a gainer by the substitution of an idea of the organ which admits that an animal or vegetable may consist of but one organ. Ideas and language may be made convenient to biology without such violence. An organ is *one of two or more parts of an animal or vegetable body, parts differentiated by difference of aptitudes in respect of kinds of acts which compose the natural history of the body*. A function is *an act or a series of acts of the kind in respect of which an organ is apt*.
Aptitudes that differentiate organs may be distinguished as functional. An organ supposes a functional aptitude, but not a function. The hand, eye, and ear of the new-born infant, because of their functional aptitudes are organs, though they have never functioned and might never function. Vital acts - acts dependent on present life and on which the continuance of the life of the subject depends - may be either functional or non-functional. Those of the sarcode, as not having organs for agents, are non-functional. Functional acts may be either vital or non-vital. The growth of hair or nails in a corpse is an example of non-vital functional acts. The behaviour of a corpse under voltaic stimulus, the contraction of the pupil in response to the impact of a beam of light when the eye is one detached from a recently-killed animal, are examples of non-vital functional action.

The increase of extension of the kind, reflex action, by the addition of a species, non-vital functional action, calls for a new definition of the former. Reflex action is *unintentional reaction proper to living things and the remains of living things*. This definition enlarges the extension of the kind so that it embraces not only non-vital functional action but also unintentional reaction of which the agent is conscious, such as the counterpoising lifting of the leg when one has slipped and is falling backward. The term, reflex action, commonly signifies reflection by an efferent nerve of an impression conveyed to a nervous centre by an afferent nerve. According to the altered signification this kind of action may be distinguished as efferent. Reflex action comprehends the species vital action, *e.g.* nutrition, reproduction, etc. According to the late Mr. Lewes (*Physical Basis of Mind*, page 354), "The reflex theory once admitted, a rigorous logic could not fail to extend to it all animal actions." Although I have restricted reflex action to unintentional action, I think that it might be advantageously extended to all action proper to living things and the remains of living things, volition excepted. In that case the terms, reflex action, and instinctive action, would with a mere difference of connotation denote the same thing. The contrastive opposition of reflex action and volition would illuminate the great office of will during the first era of human development, namely, the transference of man from one kind of reflex action to another, from primary automatism, which makes him puppet, dupe, and victim, to a secondary automatism conformable to wisdom, bearing to it the relation of a well-equipped ship to its master, and, together with will, constituting wisdom.

4. **Rebuttal of the physiological evidence** - Two hypotheses respecting the nature of life dispute human belief: one of them may be denominated the psychical and the other the anti-psychical hypothesis. According to the former, life depends upon a relation of a single durable part of a living thing to its other parts, a relation in virtue of which the single part is cardinal in respect of its whole, and constitutes the whole a durable individual. Each of the non-cardinal parts of what are known to human experience as living things is a series, not a durable individual: the duration of the cardinal part of the living thing compensates the instability of the non-cardinal parts, and, in spite of their incessant changes, constitutes the whole a durable individual. According to the anti-psychical hypothesis life does not depend upon such a relation: an animal or plant is at any given moment comprised by atoms or molecules that serve it as constituents for only a brief part of its duration, and certain of the parts of the obvious animal or plant are really unobvious animals or plants, having lives of their own independent of their respective wholes, lives capable of persisting if the parts be detached: the life of the obvious animal or plant is either the sum of the lives of its parts, or a life somehow begotten of, and dependent upon, these. The psychical hypothesis has the support of two fundamental *data*, one, that animals and plants are durable things, the other, the *datum* involved in a man's

apprehension of himself as being the same throughout time of which he has remembrance. To whatever in man affects human dignity the hypothesis is commended as sacred. If there be no soul, volition is impossible and moral goodness has no rational support. The opposed hypothesis grounds its right to credit on the effects of fissiparous generation, mechanical division of animals and plants, and the behaviour of fragmens of mutilated animals. A cutting develops into a plant like its whole. The tail part of a worm cut in two evolves a head, and the head part of the tail, and both become perfect worms. Granting that in these cases the plant or animal contains a durable part, one or other of the divided parts must be separated from it and, nevertheless, both not only manifest life but develop into perfect plants or animals: hence the conclusion that the life of at least one of the parts could not have depended on any thing in the whole answering to the idea of a soul. The conclusion is a *non sequitur*. Let A and B signify the divided parts and C the cardinal part. Suppose the division to leave C with A. It may now be the cardinal part of A as it was before of A B, and an atom of B may become its cardinal part, originating a new life and a new living individual. It is more convenient to common sense to put up with this explanation than to throw overboard the temporal identity of its subject. As for the behaviour of fragments of mutilated animals, its evidence is refutable without taxing common sense to make itself at home with a *pis aller*. I have shown that owing to the attributes, orderly and disorderly concurrence of attributes, substance is all but omnipotent for good and evil. By virtue of the former it is the unconscious cause of evolution, of the order about which astronomy is conversant, of the process by which the earth has become what it is, of the production of the condition of life and of the mind of man. Its unconscious power is the undesigning cause of all design, of all ratiocination, of poetry, music, eloquence, wit, craft, emotion, in fact of every event whatever except volition. In view of this wealth of resource we should not presume to judge that, in the domain of reflex action, it is incapable of *mimicry of intentional action*. When we see the parts of an earwig or Australian ant that has been put in two turn upon each other and apparently fight to the death, or the trunk and legs of a headless frog behave as though they were furnished with sensibility and intelligence, we should not conclude that mutilation can promote a rump into an intelligent animal: the opinion that in such cases non-vital reflex action mimics intentional action is less extravagant - more congenial to common sense. When the senseless polype seeks the light or seems to fight for food with another polype, we should see in the act mere mimicry of intentional action. The mimicry of prescience and providence wrought by the instincts of the lower animals should teach us to forbear from setting bounds to the capability of reflex action in respect of mimicry. It is probable that the behaviour of the somnambulist is mere mimicry of intentional action - mere unconscious reflex action.

The psychical hypothesis implies that death cannot be gradual - that there is no such thing as dying by inches - no such thing as the death of a part of an animal or plant. Death is the cessation of the relation between soul and body on which life depends. For aught we know to the contrary asphyxia might involve a cessation of all function without causing death. The distinction between somatic and molecular death is groundless. There is no such thing as molecular death: loss of functional aptitude of a part of the body is not a death of the part. A thing that is part of an animal or a plant may be made by detachment a living thing; but *quâ* part it is not a living thing and is therefore unsusceptible of death.

As regards explanatoriness the psychical hypothesis leaves nothing to be desired. It explans that certain corporal events affect the soul so as to make it a subject of consciousness, that in the absence of such events the soul is unconscious, that, being made conscious and the consciousness involving a practical alternative, the soul is qualified to choose. This agrees with the data, 1st, That a man is a durable individual, 2nd, That consciousness has a subject, 3rd, That man is a free agent, 4th, That consciousness excludes extension - is not a corporal event. It conforms the credit of the datum-giving faculty, and therefore that of common sense. It exempts from the necessity of considering such inconsistent hypotheses as the vibratiuncles [sic] of Hartley, rebaptized by Lewes neural tremors - indeed from the convulsive dialectic that in any way strives to identify consciousness with corporal event. And how futile are the objections to the psychical hypothesis. Forsooth, it is inconceivable that soul and body could act upon one another! - anatomy had not been able to find the soul with its scalpel! - the principle of parsimony objects that the soul is superfluous! So conceivable is the interaction of soul and body that it has been matter of common belief to the bulk of men for ages. There is a false presumption abroad that, to know a cause, is to know how an antecedent operates; and, as the idea of psychical causation in respect of corporal events affords no room for such a knowledge, it is held that reality cannot correspond to the idea. I have shown (§ lxiii. 12) that, considered in respect of immediate effects, knowledge of cause is *not* knowledge how an antecedent operates. Between a dynamic event and its immediate

effect intervenes no event - no event the indication of which could be an answer to the question how the dynamic event causes. To those who are distinctly aware of this truth the idea of psychical causation is beset by no mystery or difficulty that does not equally embarrass that of corporal causation. If the anatomist have not found a soul with his scalpel, neither has he an atom nor even a molecule; and as for the principle of parsimony, its pretension to abolish the soul deserves nothing better or worse than a smile.

CHAPTER XVIII.
GENERAL IDEAS.

CXXXIV. 1. **Difference between an idea of a Kind as a Sum of the parts and one that symbolises it as a Whole. The former is, the latter is not, a General Idea. There are ideas of Kinds that symbolise the Kinds as being Monads. A General Idea of a Kind that does not symbolise the Kind as a Whole** - An idea of a Kind may symbolise the kind as a whole, or as a sum of the parts, - in the one case veiling the severality and enhancing the aspect of unity, in the other enhancing the aspect of severality, and obscuring that of the unity. The idea of all men congregated on the Day of Judgment symbolises a kind as a whole; that denoted by the term, all men, in the proposition, all men are mortal, symbolises a kind as a sum of the parts. What is predicated of a kind symbolises as a whole is not supposed by the predication to be true respectively of its individuals, whereas what is predicated of a kind symbolised as a sum of the parts is supposed by the predication to be true respectively of its individuals. An idea of a kind symbolised as a sum of the parts is supposed by the predication to be true respectively of its individuals. An idea of a kind that symbolises the kind as a sum of the parts is general; one that symbolises the kind as a whole is non-general. But a general idea is not therefore definable as one which symbolises a kind as a sum of the parts. There are ideas of kinds that symbolise the kinds neither as wholes nor as sums of the parts. The idea of solidity is such a one. It inconsistently symbolises the kind as a monad pervading a multitude of subjects, viz. solids. The plurality of the kind is hidden from ordinary discernment, and has been hithero only vaguely discerned by philosophic scrutiny. Such ideas have been correctly classed as General Ideas or Concepts, but not hithero under the sanction of a correct definition of such ideas. The classification obtains this sanction when we define a general idea to be an idea of a kind that does not symbolise the kind as a whole. This definition excludes from the kind, general ideas, such an idea as that of a congregation of all men, and makes room for ideas of kinds that hide the plurality of the respective kinds.

2. **Conception. Concept. The terms General Idea and Concept synonymous** - The terms "general idea" and "concept" are synonymous. The term Conception has two meanings; first, discernment of which the immediate object is a generaly type, second, the faculty of that kind of discernment. A concept is the immediate object of a conception.

3. **Concepts are either abditive or Inabditive** - Concepts are either *abditive* or *inabditive*; the former being those that do, and the latter those that do not, hide the plurality of the kind they symbolise. Concepts symbolic of the concrete, *e.g.* concepts of men, horses, circles, angles, are inabditive; those symbolic of the inconcrete, *e.g.* of solidity, weight, justice, dignity, are for the most part abditive. General ideas of the inconcrete attributes, figure, colour, odour, heat, cold, although symbolic of the inconcrete, are inabditive. The abditive concept has overlaid the plain face of concrete and attribute with confusion and mystification. Besides hiding the plurality of the kind it pretends to symbolise, it occasionally and not rarely symbolises the kind as a concrete which somehow pretends, and, so to speak, inhabits, a multitude of concretes, transforming into a concrete what experience for the most part gives as a sum of attributes. Take for example the abditive concept symbolic of Solidity. There are as many solidities as solids, and there are such species of solidity as hard, liquid, and aeriform solidity. If this severality be hidden the kind must be conceived as a monad, and, as this monad cannot be conceived as depending on this or that solid as attribute upon subject, it tends to pass for a concrete pervading a multitude of concretes; and such in fact is the common notion of Solidity when not brought to book. Thus what is given by experience as an attribute is represented by the abditive concept as a concrete. The stone, the lead, the lake, the gas, are so many concretes that are pervaded by the "monadic" concrete, solidity. Its deceitfulness is probably helped by the proper name

which the lingual instinct annexes to the kind it symbolises. Proper names are for the most part applied to concretes, and, the names of kinds symbolised by abditive concepts being proper, habit will have it that the thing denoted is a concrete. But it is probable that, as regards the tendency of the mind to mistake attributes for concretes, the abditive concept is not the only culprit. There seem to be minds to which experience gives as concretes what are commonly apprehended as attributes. The abditive concept does not seem to be responsible for the ideas of forces as being concretes, ideas avowed by the two of the originators of the theory of the correlation of forces, - Mayer and Colding.

[Footnote 1] See *Problems of Life and Mind*, page 250.

Positivism is a revolt against the tendency, but not a temperate one: it assails not only the concreteness, but also the reality, of attributes that are not appearances (§ ci. 2*b*). A flash of intuition revealed to the writer that experience itself is capable of involving the inabditive concept. While for the first time in the gallery of the Louvre, after he had seen perhaps three or four pictures of Claude Lorraine, on seeing a fourth or fifth there sprang into the view of his mental eye an appearance that seemed to be a monad pervading all the Claude pictures. It was their style, - the style of Claude, - but the writer did not then know that this dazzling novelty was not a unique, that it was a species of the genus, Style. On seeing in the distance of fifth or sixth picture of Claude, he divined it, by its participation of the putative monad, to be a Claude. He did not infer, he *intuited*, its relation to the other pictures and to Claude. In this instance a visual intuition involves an abditive concept symbolic of the *differentia* of a species of pictures, - the species, Claude's pictures. By the way, - the intuition refutes Nominalism as against Conceptualism.

4. **They are either Mediate or Immediate** - Concepts are either mediate or immediate. A mediate concept is one that symbolises a kind by means of an individual serving as type of the kind. An immediate concept is one that symbolises a kind without the mediation of such an individual. The idea corresponding to the term, a triangle, in the proposition, The three angles of *a triangle* are equal to two right angles, is an example of mediate concepts. The idea corresponding to the term, manking, in the proposition, *Mankind* is a species of the genus Vertebrata, is an example of immediate concepts. It symbolises a kind without the mediation of an individual apprehended as type. Mediate concepts may be, but are scarcely ever, and never spontaneously, symbols of inapparitional kinds. Those that symbolise apparitional kinds, *e.g*. mathematical figures, consist of an image and an inapparitional constituent in virtue of which the image is a type, - is analogous with a sample. Let the individual serving as type in a mediate concept be known as the "nucleous" of the concept, and let mediate concepts relative to apparitional kinds be known as "apparitional." The nucleus of an apparitional concept may be either an ideal image or an image given as being a reality, *e.g*. the triangle A B C on the blackboard. The discovery of the method of constructing an equilateral trangle must have been by means of an ideal image; for nature affords to observation no such figure as the mutually intersecting circles and contains triangle without an image of which the method is unknowable. A real figure of the kind must be the offspring of invention, and must therefore have been preceded by an ideal pattern. When a geometrical discovery elicited the cry of [qc]! the discoverer was in a bath, not before a blackboard.

[Footnote 1] The dependence of *original* geometrical discovery on the purely ideal concept refutes Mr. Mill's doctrine that it results from experiment on a diagram.

But although original geometrical discovery is not possible without the ideal image, the nucleus of the pupil's first geometrical concept serving as pivot of a deduction is always though not necessarily a percept, - a reality, - a diagram. The diagram is apprehended as general type, - as a sample of a kind, - and is thereby qualified to distribute to all its antitypes, not as Mr. Mill held, by a second effort, but at once, the like of whatever deduction finds in the type. Accordingly, mediate concepts are divisible into those that have, and those that have not, a reality for nucleus. Let the former be known as realistic, and the latter as purely-ideal. The purely-ideal mediate concept refutes a part of the negation of Nominalism.

5. **Immediate objects other than concepts serve as Types. Design is a process of forming such a Type. Ideal images of anti-types do not accompany a Typical ideal image** - Purely-ideal mediate concepts are familiar things.

Design is a process of constructing such a concept or pattern, *e.g.* that of the kind, steamboats, which obtained in the mind of Fulton before he constructed the first real individual of the kind. Our needs suggest to us ideal images of the things needed, - images that bear to certain things external to the mind the relation of type to antitype, of sample to that from which it is drawn, - images through which we somehow refer to a kind, store, or scattered supply, containing an individual that may be separated and appropriated. The ideal type may not perfectly resemble any one of its types, and these may differ from one another as much as a war-horse from a Shetland pony, a St. Bernard dog from a village cur; but the differences do not hide the likeness that makes the mental image a type. The ideal type evinces mental thaumaturgy [sic] in another way. The inventor's ideal type of the forthcoming kind is never accompanied by an image of several antitypes given as being the kind or a part of the kind. When with his mind's eye he sees antitypes, the type is not objective. Judging in advance of the pertinent experience, one would suppose that an object could not possess the quality of type without the presence of other objects given as being the correlated antitypes, or as being symbolic of the correlated antitypes, but memory protests that a spontaneous conjunction of an ideal type with images symbolic of antitypes never obtains. The inventor has unconscious knowledge that the image which his ingenuity has fashioned refers to an expected kind, and it is not improbable that the mental condition supposed by this knowledge contributes to impart to the invented image the quality in virtue of which it serves as type.

6. **How the same ideal image may serve as mediate concept to a genus and its species** - The thesis, that concepts of the concrete are complete appearances, is amenable to the objection that it supposes a single appearance to be a type relatively to different kinds, *e.g.* the appearance of an acute angle to be type, at one time, of the genus "angles," at another, of the species "acute angles;" which, the objector contends, is impossible. The answer is, that when an appearance of an acute angle is type or concept relatively to the genus, angles, its acuteness is abditively indistinct, and when relatively to the species, acute angles, it is either distinct or inabditively indistinct. The idea of the kind, angles, must precede ideas of acute, right, and obtuse, angles, and, then, its symbol of acuteness, rectitude, or obtuseness, must be extremely indistinct. I say it must precede; for angular acuteness, rectitude, and obtuseness, are not distinctly discernible in advance of the light which they contrastively reflect upon each other, and it is extremely improbable that this contrast always occurs in the experience which first begets, in this or that person, his idea of an angle. The opposite supposition demands that we never come by the idea of an angle until we have seen at least three angles of different species together.

7. **Purely ideal mediate concepts are mere figments** - Purely-ideal mediate concepts, like the objects of fancy, are merely figments; but the former are so put that they passed with the Realists for realities, whereas the latter impose no such illusion. The utility of the concept is none the less that the concept is a figment. It mediates as usefully between the Ego and all beside as though it were real. It is vicarious of reality, and a condition *sine qua non* of a large part of human power.

CXXXV. 1. **The mental process termed Abstraction, as not "withdrawing" from the concrete, is not correctly denotable by that name** - Concepts are commonly supposed to depend upon a mental process termed Abstraction. I contend that the mental process termed abstraction is not fitly denotable by that name; that what are termed Abstract Ideas are mere terms which substitute and do duty for ideas; that, therefore, concepts do not depend upon a process fitly denotable by the name "abstraction," and are not abstract ideas. The doctrine of Abstraction seems to imply that there are three species of abstraction. When bodies are objective, either to perception or to imperceptive discernment, their qualities are, for the most part, indistinct; but they are sometimes distinct, *e.g.* the weight to a man staggering under a heavy burden, the burning power to the burned child, the hardness to one who has a stone for a pillow, the momentum to a man struck by a missile, the colour to one who is surprised by a remarkable change of colour, the motion of a body in unaccustomed motion. From these experiences, constituting what I term *analytic sense-perception*, we derive ideas of qualities which become familiar objects. The discernments involved in these experiences presuppose, it is held, a mental process which, by obscuring the symbols of other qualities of an objective body, promote into distinctness one of its qualities; and to this process philosophers have assigned the name Abstraction, distinguishing as abstract the ideas of qualities which it generates. Again, discernment of kinds seems to presuppose discernment, not only of general likeness between the individuals of each kind, but also of

parts or relations in respect of which the individuals are perfectly like one another, these parts or relations being promoted into distinctness by the obscuration of the parts or relations in respect of which the individuals differ from one another. The putative relief thus given to the basis of general likeness whereby attributes that are usually indistinct are raised into distinctness, is imputed to a mental act which is accounted a species of abstraction, viz. detection of an attribute consequent to scrutiny in quest of the thing found. For example, I look for the attribute in virtue of which this coin belongs to the species Wealth, and discover that it consists in an *importance* determined by utility and scarcity. The putative abstraction on which analytic perception and, in respect of primary kinds, generalisation, are supposed to depend, is not attended by nor consequent on such scrutiny. Now, if the name, Abstraction, be fitly applicable to these three kinds of mental event, there are three species of abstraction, viz. - 1st, sense-perceptive abstraction or analytic sense-perception, 2nd, spontaneous general abstraction, 3rd, abstraction consequent on scrutiny. It is pretended that abstraction generates ideas of the inconcrete unconnected with a symbol of the concrete, *e.g*. an idea of solidity unconnected with any ideal symbol of a solid, an idea of virtue unconnected with an ideal symbol of a virtuous person. Such ideas, accordingly, are termed Abstract Ideas. It is not pretended that when these ideas obtain the mind is abstracting, but merely that by virtue of former abstraction they are withdrawn from connection with a symbol of the concrete. This supposes an important difference between ideas of the inconcrete when the mind abstracts, and abstract ideas. The former are, and the latter are not, connected with symbols of the concrete. When abstracting we are supposed to see the concrete envelope, whereas abstract ideas are altogether detached from the concrete. Here then is a need of explanation that has been overlooked. The ideas of the inconcrete contemporary with abstraction are not abstract ideas. They differ from their putative offspring, abstract ideas, as being connected with symbols of the concrete.

2. **Falseness of the metaphor that represents the process as "abstractive"** - The metaphor which pretends to exhibit the promotion of an object from indistinctness to distinctness as a species of abstraction is false and a source of error. Analytic sense-perception does not withdraw from the concrete the inconcrete which it discerns. When we discover a basis of general likeness of concretes, whether as a result of scrutiny or otherwise, the basis is discerned as being in connection with the concrete, the total object of the discernment being a concrete or sum of concretes, *e.g*. the value with the coins. Then, in so far as the metaphor has contributed to beget the theory of Abstract Ideas, it has deluged philosophy with fiction. We think of, and reason about, such attributes as virtue, cause, love, anger, violence, dignity, without having in view the concretes, apart from which they could not subsist. Have we then correspond ideas of these constituents, - ideas symbolic of them, not as distinct elements of contemporary objective concretes, but as though they respectively existed *per se*, - were so to speak, independent denizens of space and time? Try. Summon such an idea before you. Only words and concrete instances answer your summons. Heedless of the protest of Nominalism, you mistook what are named abstract terms for abstract ideas. You inadvertently assumed that the terms supposed corresponding contemporary ideas. You were wrong as to the degree of correspondence and as to the simultaneity. The ideas corresponding to abstract terms symbolise the inconcrete as being involved in the concrete, and they are but rarely excited by the terms. Indeed, so sufficiently do the terms function without them, and so much does the indolence of the mind avail itself of this utility, that the production of them is commonly a reluctant, slow, and difficult operation. There are few things that interest man more than Wealth, and yet its *differentia* is so hidden that many of the keenest minds of the eighteenth and nineteenth centuries have searched for it and given up the search baffled. Even secondary kinds exhibit for the most part only a part of their essence, viz. their specific difference, concealing the part in virtue of which they belong to their respective *genera*. The species, oak, for example, does not expose the part of essence in virtue of which it belongs to the genus, tree. Indeed we have no exhaustive knowledge of any natural and important essence save that of mathematical figures.

3. **The process should be termed Subtle Discrimination** - The term, Subtle Discrimination, correctly denotes, though not so as to prescind, the mental event that has been incorrectly denoted by the name "abstraction." We subtly discriminate, in complete appearances, the inchoate appearances that constitute them, or the inapparitional objects that belong to them: for example, we descriminate [sic] in the complete appearance termed "triangle," the inchoate appearances triangularity and triangular magnitude, whereby we know that the triangularity determines the equality of three angles of a triangle to two right angles irrespective of the magnitude, so that a difference of

magnitude could not be reasonably supposed to have the property of excluding the equality.

> [Footnote 1] The evidence of the equilaterality of the typical triangle causes unconscious knowledge that differences of magnitude in the antitypes are important to exclude the equilaterality. When question obtains, why difference of magnitude should not have the property of excluding the equilaterality, we find ourselves already provided with intuitive knowledge that such difference is as impertinent, as regards the equilaterality, as difference of time or space.

We remember no such discrimination, but it is deducible from the concurrent knowledge (the unconscious knowledge of which it was the condition) that the magnitude does not contribute to determine the equality, - that it is determined exclusively by the triangularity. What are termed Abstract Ideas are merely immediate objects determined by Subtle Discrimination.

4. **General terms should pass for General Ideas** - Signs frequently supplant and substitute ideal images, and they for the most part supplant and substitute ideas of the inconcrete. Before this function of signs was noticed, and while yet it was taken for granted that they could not be intelligible without concurrent ideas, when it was found that signs of the inconcrete are not, for the most part, attended by ideas of the concrete, it was inferred that they are attended by ideas void of a symbol of the concrete, ideas of so delicate a texture that they leave no trace behind them such as ideal images leave. The inference invented an hypothesis as needless as it is inverisimilar. We discover the inconcrete by means of ideas which symbolise it as part of the concrete; we give it a name and then the name takes its place as immediate object of almost all discourse that refer to it. We discern, once for all, a certain *proprium* in a geometrical figure, say, the equality of the three angles of a triangle to two right angles; we give it a name and then the name exempts the mind from the cost of reproducing a symbol of the concrete circumstances of the *proprium* when we have occasion to think of it. Owing to this economy we do most of our thinking and intellectual intercommunication without the intervention of ideas. All general ideas, like that of the equality of the three angles of a triangle to two right angles, are either ideas of the concrete, or ideas of the inconcrete involved with a symbol of the concrete. Wherever we discern the general without the help of a symbol of the concrete, it is because general terms are doing duty for general ideas. There are no such things as abstract ideas. So far Nominalism is justified. But an abstract idea is one thing, and a concept another. Nominalism is true as regards its negation of abstract ideas, but not as regards its negation of concepts.

5. **The doctrine of Abstraction is bolstered by "Inapparitional" Ideas** - That we discern what are not appearances, *e.g*. the relation whereby such or such a parcel of sugar is a sample, that, in other words, we have inapparitional ideas, imparted plausibility to the theory of abstraction. But it is one thing for an idea to be inapparitional, and quite another to be abstract. The immediate object of my discernment when I am thinking of a certain parcel of sugar as being a sample of a cargo involves an ideal symbol of a concrete, viz. the parcel, and an ideal symbol of a connected inapparitional thing, viz. the relation in virtue of which the parcel is a sample. The ideal symbol of the relation is inapparitional, but not abstract. Inapparitional ideas, or ideal symbols connected with symbols of the concrete, abound; but outside that connection there are none. When we think of inapparitional things outside that connection, we think by means of signs, not of ideas.

6. **Power of words to excite emotion without the help of ideas** - We sometimes contemplate with a lively sentiment of approval an ideal of emotive character unconnected with an image of a subject. The few whose Christianity has enamoured them to Wisdom, and who are earnestly occupied about their own moral development, frequently think of charity, patience, fortitude, generosity, and their opposites, apart from an ideal image of a subject, and with such sentiments of approval or disapprobation as are excited by living instances. Are the objects they contemplate concepts, or are they mere signs of concepts? One might allege improbability that a mere sign could make itself an object of emotion, and conclude that the objects are concepts. Cardinal Newman, in his *Grammar of Assent*, dwells on the parching influence of abstract religious ideas, and, if the objects denoted as abstract ideas be really mere signs, his remarks apply against signs, - against their inefficiency to kindle the intelligence of the heart.

It is true that when the consideration of religious topics involves intricate reasoning and laborious effort of subtle discrimination, it tends to exclude emotion, so that "theologising" tends to parch the heart; but familiar general terms serving as substitutes for concepts have no such tendency. Words and phrases, from being connected with emotions by their respective ideas, acquire a virtue whereby, without the help of the ideas, they excite the emotions. Hence the magic of liturgy, a party cry, a proverb, and the superlative words of poets which certain emotions always suggest. There are objectless emotions.

[Footnote 1] The writer once surprised in himself an objectless emotion of sarcasm.

Such is the emotion of solemnity excited by an organ peal, such the emotion styled by Lord Kames the sympathetic emotion of virtue. They do not inform us that they are unconnected, and we take for granted that they are connected, with ideas. Such emotions mere words have the propensity of awakening.

7. **Ideas of "Quesits" help the doctrine** - Ideas of "quesits" (§ lxix. 1) tend to pass for Abstract Ideas, and to bolster the doctrine of Abstraction. Such objects are not primarily discriminated in the concrete, and then exhibited apart from the concrete. The idea of Possibility cannot be supposed to have such an origin. What it symbolises is not an attribute of the concrete, and, therefore, does not admit of abstraction. The idea of the absolute necessity indicated by axioms and all guaranteed theses, considered as holding though nothing existed save space and time, is not the idea of what could be an attribute of a concrete. The idea of the moral imperative symbolises it as a thing that is independent of the contingent, a thing which the contingent may intuite but not originate; which, if God be, is no less a law to God than to His creatures: of what concrete can this be supposed to be an attribute so as to be amenable to abstraction?

[Footnote 2] The notion that the moral imperative is the will of God in the sense that, if He should command what the moral sense apprehends as evil, what was commanded would therefore be good, is inconsistent.

Clearly abstraction has nothing to do with such ideas.

8. **The Moral Imperative not discredited by being classed as a Quesit** - The Moral Imperative, although a quesit, is a thing of transcendental importance. In this respect it has no rival but the animus which moves us to comply with it, - the animus, wisdom. The idea by which it is symbolised bears powerfully upon the practical life of man, and is the product and sign of what is divine or nearest to divine in him. It bears to human nature and conduct a relation analogous to that which the useful figment termed "concept" bears to the realities it symbolises, - a figment that serves as a hinge of science. We cannot too carefully enshrine, protect, and in every way make much of, a thing so holy and momentous. If we reduce it to the category of nonentity, we tend to impair its dignity and influence, and to help a demoralising argument, viz. that moral law is a mere fiction of minds of a certain order, and that, apart from minds of that order, there is no such thing as good and evil, - an argument which confounds moral law with discernment of moral law.

CXXXVI. **Mnemonical Concepts** - Philosophers have been so engrossed by the relation of the concepts to judgment that they have quite overlooked its relation to memory. When we remember a custom, the immediate object of the remembrance is a concept, an idea of an event serving as type of a kind of events. One may remember the customary temper of his youth in a concept having for nucleus an ideal image of his youthful self smiling or laughing, or in some other way evincing an ebullition of pleasure, the image being apprehended as sample of events that made up the greater part of his youthful waking life. Concepts of this kind may be distinguished as *mnemonical*.

CXXXVII. **The primitive source of ideas of Kinds is the Latent Action of Unitive Likeness on the mind** - The primitive source of ideas of Kinds is *a latent action of unitive likeness* on the mind. We simultaneously or successively, or in part sumiltaneously and in part successively, perceive and otherwise experience several individuals of a kind,

and their unitive likeness latently fecundates the mind, so that, without the intervention of any consciousness whatever, an idea of the Kind comes into existence. No comparison, no discernment of general likeness or of a basis of general likeness, nothing that could be accounted a conscious selection and synthesis of essential qualities, intervenes between the consciousness constituting the experiences and the birth of the idea. The bearing of the fecundating likeness is as remote from objectivity as that of the likeness which begets recognition. The idea thus begotten is the idea of primary kind, one that excludes a symbol of the *differentia* of the kind, and, so, testifies that the kind does not owe its existence to discernment of a basis of likeness. One of the most toilsome and least remunerative offices of Reason is study in quest of the discovery of the *differentiæ* of primary kinds, *e.g.* of Mankind, or Wealth; and yet philosophers pretend that the idea of a kind supposes discrimination of its basis of general likeness, and that the idea was somehow composed by the mind at the suggestion of a comparison contemplative of that likeness. The likeness, they hold, abetted by difference, sheds a light upon the essence and upon the accident of its subject, which enables the mind to distinguish between them; and the condition of the putative discrimination they named Abstraction. The equivalent of such an operation is wrought by the latent action of unitive likeness.

CXXXVIII. **Experience of several individuals of a Kind is a *sine qua non* of an Idea of the Kind** - Evidence is not wanting that experience of several individuals of a kind is an indispensable antecedent of the existence of the idea of the kind. In the case of twins, our experience of two antitypes of the same type does not suffice to make the type, in our view, a specific difference, and the twins a kind. If nature should regularly and abundantly produce counterparts of Prince Bismarck, what is now unique in the appearance of the Prince would convert into a specific difference. If nature produced but one or two specimens of every kind of tree, what are now the specific differences of the tree would be mere individual differences.

CXXXIX. **Detection of the birth-throes of General Ideas** - The writer has surprised his mind vibrating with the birth-throe of the idea of an obvious secondary kind, - not in the act originating the idea, but in the consequent motion. The clearing of a throat was apprehended by him as a sign of a certain moral state or disposition, and as sample of a kind of physiognomical signs.

> [Footnote 1] We need a term of greater etymological latitude to denote what is now denoted by the term, physiognomy, and its cognates.

The sound was a pro-concept. To this succeeded a complete appearance symbolic of such a sound and typical of the kind of signs of which the sound was apprehended as sample. This appearance was a newborn concept. Like appearances passing for one and the same appearance, as though they were a single durable thing that occassionally rose into the view of discernment and then betook itself out of sight into some dark recess of the mind, - like appearances, I say, have served ever since as concepts typical of that moral state or disposition. The unconscious mental process that begot the idea of a kind begot in it a knowledge of a relation of cause and effect. The frequent simultaneity of the sounds with the natural language of the disposition, a language intelligible to primitive intuition, so affected the mind, but without the interference of consciousness, that the sound was apprehended as an effect as well as a sign of the disposition. Much that is imputed to discourse is, in like manner, elaborated outside the sphere of consciousness.

CXL. 1. **General-Synthesis** - I have explained (chap. vii.) that the term *general synthesis* denotes the mental act which generates a beginning of knowledge, whether conscious or unconscious, that the individuals of one kind are to those of another in the relation of subject to attribute, *e.g.* that the individuals of the kind, diamonds, are, respectively to those of the kind, combustibilities, in the relation of subject to attribute. Now that we definitely know what Kind, Essence, and General Ideas, are, the explanation is a definition.

2. **Synthesis of attributes constituting Essence is not General-Synthesis** - It is important to distinguish from general-synthesis the synthesis of symbols of qualities constituting the essences of individuals of primary kinds, a synthesis which, from its relation to the generalisations that beget ideas of those kinds, might seem to be general. To form the idea of the primary kind, gold, one must have seen two or more things composed of gold; the perception

supposes a synthesis of the qualities that constitute gold, its colour, solidity, specific weight, etc., and as this synthesis is extended in the idea of the kind, gold, to all individuals of the kind, it might seem to be general. The synthesis differs from that to which I have assigned the name, general-synthesis, as not being a putting together in the relation of subject and attribute. I might show, if there were need, that it is not general. It is enough to show that, although it unites symbols of qualities, the union is not that of subject and attribute. The confusion of the two kinds of synthesis tends to confound Induction with Generalisation. For example, it tends to make room for the error, that the belief of the essentialness of whiteness to swans, which was a product of generalisation, was a product of induction. The error assumes that swans were at first apprehended as things accidentally related to whiteness, and that many instances of the connection, undiscredited by a contrary instance, begot at last the belief, that the connection is necessary and universal. It might as well be held that gold was at first distinguished from its yellow, and that it took an induction to discover their essential connection. But, if it take induction to discover the essential connection of gold with one of its qualities, why not its connection with all of them? Only here one is at a loss for a subject which induction should endow with essential qualities. The symbol of the whiteness of the swan was at first a semi-distinct constituent of what bore on the mind as essence of the swan, and remained so until the appearance of a bird having all the qualities of the swan save the whiteness dislodged it from that relation, raising the idea of the kind, swans, into a genus, and lowering the symbol of the whiteness into a specific attribute, - the *differentia* of white-swans. Primary generalisation - that which begets ideas of primary kinds - never involves a general-synthesis.

CHAPTER XIX.
QUANTITY AND NUMBER.

CXLI. 1. **An idea of a Sum is not necessarily an idea of a Number** - WE have now to look for a definition of *number*. When money collected in a public assembly is handed to the treasurer, he receives a sum of the number of which he is ignorant. To ascertain the number he must count. He apprehends the thing received as a sum and a quantity. He unconsciously knows that it is greater than two pounds, and vastly less than a million. But this vague knowledge of a plural quantity - one that consists of two or more units - is not a knowledge of the number. When by counting he definitely ascertains the quantitative relation of the sum to a pound, and to other sums consisting of pounds, he ascertains its number. If the sum consists of many units, it exhibits no recognisable trait such as is exhibited by sums under five: a few coins secretly withdrawn from the heap would not be missed. Supposing the treasurer's count to ascertain that the sum consists of a hundred pounds, what has it added to his knowledge? Merely, that the sum exceeds by one pound every sum consisting of ninety-nine pounds, is less by one pound than every sum consisting of one hundred and one pounds, is equal to the double of every sum consisting of fifty pounds, and to the half of every sum consisting of two hundred pounds; and so on. In respect of all sums consisting of pounds and parts of pounds he does not, at the time, consciously refer to any of these relations. He makes no comparison whatever between the sums he has counted and other sums. The counting adds nothing to his conscious knowledge but knowledge of the name, One Hundred pounds; but it has begotten in him *unconscious knowledge* of all these relations, and that, by means of it and the species of counting termed arithmetic, he can ascertain a multitude of other numerical relations. It seems then that we have ideas of sums and of plural quantity that are not ideas of number.

> [Footnote 1] The French Academy, overlooking the fact that we are often cognisant of sums and ignorant of their number, defines number, "plusieurs unites" - implying moreover that a unit is not a number.

Our treasurer's idea of the sum received by him is such an idea. It also appears that knowledge of numbers exceeding four or five depends, in certais cases, upon the act termed "counting," - an act dependent upon signs either visible or audible. Besides these indications, our study in quest of a definition of Number should refer to the difference between numbers that are and numbers that are not intuitable, *i.e.* recognisable without counting, the former possessing and the latter being without a recognisable trait. It should also refer to the difference between the terms known as cardinal numbers, *e.g.* one, two, three, four, etc., and those that denote ratios, *e.g.* double, treble [sic], quadruple, half, third, fourth. It is essential to terms of the latter kind to *de*note a "greaterness" or a "lessness,"

whereas cardinal numbers merely *con*note those relations. Taking our direction from these indices, we are likely to fall upon a true definition of Number.

2. **"Plurive" and "implurive" subjects of quantity** - There is a species of quantity of which the *differentia* is that its individuals are discernible without reference to plurality. To name these and their opposites, I am driven to coin two words, viz. the adjectives "plurive" and "implurive," the former signifying, undiscernible without reference to plurality. It is essenital to sums and units *quâ* subjects of quantity to be *plurive*. All other subjects of quantity, *e.g*. pain, pleasure, heat, vividness, are *implurive*.

CXLII. 1. **Climactic plurive species. A Number is an individual of a climactic plurive species. The plurive scale** - The genus, *sums*, comprehends an infinitude of species the individuals of each of which are equal to one another and greater or less than those of all the other species, *e.g*. the species twos, threes, fours, etc. These species and the kind Units are related to ecah other as degrees of a scale of which each superior degree consists of sums that respectively exceed by a unit a sum or unit of the next lower degree. These species, as constituting the degrees of a scale, may be distinguished as climactic, - as climactic "plurive" species, and the attributes by which they are differentiated as climactic plurive attributes. *A number is an individual of a climactic plurive species*. The scale of which the degrees are climactic plurive species may be termed the plurive scale.

2. **Justification of definition of Number** - A Number might be defined a subject of plurive quantity, but this definition omits the climactic or scale relation in virtue of which a subject of plurive quantity is a number. An object may exhibit the aspect of numerical plurive quantity without presenting the aspect of a number. It may be apprehended as being greater or less than another subject of plurive quantity without being apprehended as a number. To be apprehended as a number its climactic relation must be either vaguely or determinately objective. To one who is about to count, the climactic relation of a sum or unit is vaguely objective; after counting, determinately. By the way, the symbol of this relation is not such as to make the plurive scale objective, or even to make the climactic attributes of the relation distinct. What corresponds in the symbol to this attribute is abditively indistinct, and, accordingly, the notion of number as being a subject of climactic relation is a stranger to the popular mind.

CXLIII. 1. **Ratio** - *Ratio* is undefinable. It is either an equality or a quantity of which the subject is a "greaterness" or "lessness." It is denoted by such examples as double, triple, quadruple, half, third, fourth, but could not be made known by any description to one who had never intuited an object signified by one or other of those terms. There are kinds of quantities of "greaterness" and "lessness" that are not ratios, *e.g*. "greaterness" by two, as that of 11 in respect of 9, or of 102 in respect of 100. What distinguishes ratio from this kind of quantity of greaterness is no more definable than the property that distinguishes red from blue.

2. **Proportion is equality of ratios**.

CXLIV. 1. **Genesis of numerical discernment. First epoch.** - The history of the genesis and development of numerical discernment is the best possible exposition of Number and of the idea of number, and, happily, we are not without data from which it is possible to deduce the history. The first numerical sign that obtained amongst men must have been preceded by an immediate object symbolic of a number, and the first object of the kind that obtains in any individual must be one symbolic of an intuitable number; for an unintuitable number is not discernible without counting, and counting depends on signs. Therefore the First epoch of numerical discernment must have been a discernment of at least two intuitable numbers. It is not difficult to imagine how the numerical aspect of a sum was first engendered in the mind of primitive man. A savage, we will suppose, had provided himself with three portions of food, of which two are abstracted during a brief absence, and, because of the balked hunger, are acutely missed. The sum of portions he expected to find, the sum purloined and the remaining unit, would be now apprehended by him in the numerical relation. If upon another occasion he dropped four flints and after considerable search recovered them, one by one, the experience would tend to put in relief the numerical aspect of the first unit recovered and of each of the three successive sums determined by the successive additions of

recovered units. By the way, was this aspect involved in a contrast of images? Did the immediate object symbolic of number in the first epoch of numerical discernment differ in that respect from the immediate objects symbolic of number in our time? For my own part I fail when I try to discern a number by means of a contrast of images. Make the experiment. Endeavour to think the number of a sum of three guineas by means of three images, one of the three guineas, one of two, and one of one. The experiment convinces that discourse about number does not proceed on images. It is possible that this is owing to an alteration of the mental structure by the use of signs; that, whereas number was exhibited to primitive man antecedently to the use of signs in a contrast of images, we are no longer capable of discerning it in such a contrast? The sufficiency of signs as substitutes for images, and the surpassing aptitude of the system of numerical signs, considered together with the tendency of the mind to curtail its immediate objects, to make portion do duty for their wholes, and to part with unused instincts and faculties, gives some countenance to this hypothesis. On the other hand, the hypothesis that an immediate object symbolic of a number involves an inapparitional constituent, is verisimilar, and to the writer seems preferable.

2. **Second epoch the origination of the first numerical sign** - Three epochs of numerical discernment, of which the order is dubious, follow the first; one the origination of a numerical sign, another the first denotement of a like number by the same sign, and the other the first discernment of an unintuitable number. The numerical sign is not a condition *sine qua non* of the discovery of an unintuitable number, and, although it is probable that signs of intuitable numbers obtain in advance of discernment of the unintuitable (a probability confirmed I believe by modern observation), we are not shut in by conclusive evidence to a solution of the question. Let us, for convenience' sake, assume that the origination of a numerical sign constituted the Second epoch. The evidence for the thesis that natural language, including pantomime, was the precursor and in part the mould of artificial language, leaves little room for a contrary opinion, and it is highly probable that number was discerned before articulate sound became a part of language. It is highly probable therefore, considering how much mimicry contributes to mould human expression, that the first sign of numbers were digital imitations of intuitable numbers. The fact that the common name, Digit, is the common name of numerical signs, and that the Roman numerals are imitations of the raised fingers, the numeral V being an imitation of the outline of the open hand, and the numeral X an imitation of a display of both hands, favours this hypothesis. The prevalence of the decimal system also testifies in its favour.

> [Footnote 1] I have not yet read the *Australian Aborigines* of Mr. James Dawson; but, in a notice of the work in *Nature*, 6th October 1881, I find that in the language of certain of the Aborigenes a name compounded of the words "one" and "hand" denotes five, and the name compounded of the words, two and hand, denotes ten, and that the sign of certain numbers consist of words followed by digital gesture, the sign for twelve, for example being the word, two-hand, followed by a display of two fingers.

3. **Third epoch the denotement of a like number by the same sign, making a given sign common and proper to all the individuals of a plurive species, and also a general sign** - The third epoch was the denotement of a like number by the same sign. This began the process whereby a numerical sign was made common to the individuals of a plurive species, *e.g.* the sign, Two, to all pairs, and was thus adapted to be a general sign, *i.e.* the sign of a number viewed as type of all like numbers, *e.g.* the numerical signs in the proposition, As a two is to four a five is to a ten. The lingual instinct that made Two a common name thereby adapted it to be a general name, - the name of a concept.

> [Footnote 1] A concept symbolic of a kind of perceptible things has two faces, according to one of which it seems to be an idea, and according to the other a something external to the mind and symbolised by the idea. Its name is also the name of the species it typifies.

The concept consists of an imaginary individual of a plural species exhibiting the aspect of type of the species. It is, for the most part, substituted by its name, and the substitution has greatly assisted, if indeed it did not originate, the error of the extreme Nominalists, that discernments of the general have nothing but names for immediate objects. The promotion of numerical signs into general names was a preparation for the discernment of number, which is commonly held to be a product of abstraction, - to have for object what is termed abstract number, the *numerus*

numerosus of the schoolmen.

4. **Fourth epoch the first discernment of an unintuitable number. What the recognisable trait is to the intuitable number that the numerical sign is to the unintuitable number. This puzzled philosophers and begot Naminalism** - The first discernment of an unintuitable number constituted the Fourth epoch of numerical development. Counting could not as yet have obtained, because it was excluded by intuition of such numerical relations as were then objective; therefore the discernment was not due to counting. There is but one other way in which it could have obtained, namely, by notice of addition of a unit to the higher intuitable number. Accordingly, the first unintuitable number discerned must have been the lowest of its kind, probably a five, the second a six, the third a seven, and so on upwards, notice of addition of a unit to a sum of the next lower number being the condition of each discernment. Thus were begotten ideas and signs of objects that are destitute of a recognisable trait, and no small perplexity ensued in consequence to philosophers who undertook to study and explain our knowledge of unintuitable number. Such a one looks for an idea corresponding to a sign of an unintuitable number, say a hundred, and finds none: he has the idea of a sum, - of a plurality of quantity - but no idea of its number; he has instead the sign of the number; he is bewildered by what seems to be conclusive evidence that the immediate objects of the greater part of his numerical discernments are mere signs to which no ideas correspond. He finds it impossible to construct a corresponding idea. How are signs of things of which we have no idea possible? He is humbled by the inconsistencies that discredit so many of our fundamental ideas to put up with this inconsistency also, and then he will have it, that all discernments of the general have nothing but general signs or names for immediate objects. But he is mistaken in supposing that there are no ideas corresponding to signs of unintuitable numbers. To the sign, hundred, for example, there corresponds the idea of a plurive quantity which counting has found and would always find to correspond to the sign. This idea he overlooked because he was looking for one symbolic of an intuitable feature like the features of the four lowest numbers, or, at least, of some equivalent of such a trait. If the sum signified consists of perceptible units, the idea of it is, as it were, a labelled image, the image being the numerical sign. What the recognisable face of an intuitable number is to its subject, that the numerical sign is to the unintuitable number. Imagine prisoners masked by a labelled covering that hides all peculiarity of human form, and distinctly known to their keepers only by their respective labels. The immediate objects symbolic of these prisoners in the minds of the keepers are analogous with our ideas of unintuitable numbers. Both sets of ideas connect with a great deal of unconscious knowledge that is prone to convert, on the least pertinent occasion, into conscious knowledge.

5. **Fifth epoch the invention of counting. The end and reason of counting is the ascertainment of an unintuitable number** - The invention of counting is the Fifth epoch. As I remarked above, counting is necessarily posterior to the discernment of an unintuitable number, because there is no occasion for it beforehand. It is suggested by the notices of additions of units that are conditions of the discovery of unintuitable numbers. When the primitive savage saw a sum of which the number was unintuitable, a sum which he was concerned to ascertain, it would occur to him to withdraw from it a sum of the highest intuitable number, withdrawn, denoting the number of the augmented sum by its sign; withdrawing and adding in like manner another unit, and denoting the number of the augmented sum; and so on to the last unit of the remainder; the sign of the number of the sum augmented by the last unit being the sign sought. The end and reason of counting is the ascertainment of an unintuitable number.

6. **Sixth epoch the denotement of a number by successive exhibition of fingers. This secured the Decimal system** - The first denotement of a number by successive exhibitions of figures constituted an important numerical epoch, - the Sixth. Whether the first discernment of an unintuitable number was or was not abetted by signs of the intuitable numbers, it is certain that but very few of the unintuitable, and those the lowest, could be otherwise discerned. The discernment of those in excess of ten depended upon the discovery of a system of signification whereby a few signs might be made to denote a vast multitude of numbers. Now, on the supposition that numerical signification is, at first, digital, we can see how a shift, well within the scope of savage originality, might have begotten such a system. It only needed to occur to some one to denote a number in excess of ten by two successive exhibitions of fingers. The further development of numerical signification by additions to the succession of digital denotements does not deserve to be regarded as an epoch, being a mere copy of the model furnished by the first succession. Once

the lingual instinct applied succession of digital exhibitions to denote number, the limitation of the digital instrument to ten indices secured the decimal system of notation; it would ever after, so long as digital expression of number should last, apply the method of successive exhibitions of all the fingers for the denotement of multiples of ten.

7. **Seventh epoch the substitution of vocal for digital numerals. Eight epoch the promotion of vocal numeral into a general type or Concept. Ninth epoch the first numerical judgment that does not result from counting. Tenth epoch the substitution of numerical signs for numerical ideas as the sole immediate objects of arithmetical discourse** - The remaining epochs may be more cursorily treated. The Seventh was the substitution of vocal for digital numerals. Numerical concepts, it is probable, began subsequently to the use of vocal numerals, *e.g*. the idea of a two as type of the kind twos: if so, the first of them constituted the Eight epoch. The first numerical judgment other than that which results from counting, *e.g*. a two and a two are a four, constituted an important epoch. It probably obtained as a curtailment of the process of counting. It prepared the last epoch which we are here concerned to notice, the Tenth, viz., the substitution of numerical signs for numerical ideas as the sole immediate objects of arithmetical discourse.

CXLV. **Evidence that Natural Language was the precursor of Vocal Language and Digital Signs the precursors of Vocal Numerals** - The evidence that *pantomime*, including every form of natural language, was the precursor and parent of speech, is cogent. Pantomime includes mandatory, precatory, affirmative, and negational signs, either sounds or gestures, all of which are commonly applied in the most advanced societies as adjuncts of speech, and two of which, the mandatory and precatory sounds, are, as regards command and prayer, indispensable accessories of speech.

Pantomimists show us how much is communicable, without speech, by natural language; so also the intercourse of deaf-mutes and that of people who do not speak the same tongue. Instinct sets us upon the use of natural language, and it is intuitively understood. We have no reason to suppose that it did not suffice for the intercourse of primitive man, and, as the supposition that it was the primitive language affords the explanation of the origin of speech without recourse to the supernatural, the principle of parsimony recommends it to belief. The digital signification of number, of which we have irresistible evidence, corroborates the theory that natural language is the parent of speech. This mode of denotement is still employed by savages. For instance, we learn from the *Australian Aborigenes* of Mr. Dawson that the group of tribes between Portland Bay and Cape Ottaway, denoting five by their name for one hand, ten by their name for two hands, and multiples of ten correspondingly, but not having name numbers under ten, signify these by gesture - the exhibitions of the corresponding number of fingers; "one of the most remarkable examples," remarks Mr. Tylor in *Nature* of October 6, 1881, "of the way in which numerals have been developed from counting on the fingers." Whether digital signs did or did not obtain in advance of all speech, it is extremely probable that they obtained in advance of all numerical names, and certain that they did so in advance of some of them; for it is absurd to suppose that a society able to denote all numbers by names would employ digital signs to denote any. If digital signs could coexist with numerical names, how comes it that we do not now employ them? The antecedence of digital to verbal signs of numbers proves that at least an important part of language, viz., that consisting of numerical names, is of natural origin, and it rids our inquiry of the hypothesis that the numerical scale and the verbal signs of its degrees were supernaturally imparted to man.

CXLVI. **The question How the lingual instinct in the generation of numerical names followed the method of decimal digital signification, an open one** - In all languages derived from the Aryan the names of numbers consist of ten nondescriptive names, and descriptive names compose of the former. The descriptive names are determined by a method significantly analogous to that of decimal digital notation, numbers exceeding ten and under twenty being denoted by names consisting of the name ten and the name of the excess over ten, the name twenty consisting of the names two and ten put as factors, the name thirty of the names three and ten put as factors, and so on up to a hundred. But how came it that the lingual instinct followed the method of decimal digital signification in the generation of verbal numerical signs? Why did it not begin descriptive naming with eight or nine or with eleven or twelve? What determined it to begin with ten? The answer to this interesting question is not obvious, and the end I have in view does not require me to look for it. I am led to remark by the way with reference to this question, that a

theory of the genesis of words which supposes words begotten in the infancy of the race to have been intentionally invented, *i.e.* articulately copied from a type discovered in and selected from the train of ideas by attention purposely applied in quest of a word, assumes a ripeness of faculty that experience of human nature does not warrant. Man must be already a philosopher when it is possible for him to premeditate the invention of a word.

CXLVII. **The lingual instinct generates rules for making words** - We owe to the lingual instinct not only words but also rules for making words. As regards number, we owe to it an art of name-making whereby we are enabled to fashion out of ten sounds an indefinite number of names so corresponding to the things they denote that an operation upon the words or their various signs enables us to evolve the sign of an unknown number and thereby to acquire knowledge of the number. One of the rules of this art enables us to convert names of numbers, 1*st*, into names of what are known by the common name, ordinal number, 2*nd*, into names of units which connote the ratios of the units, and 3*rd*, into names of ratios. The rule for making the name of an ordinal number is, except as regards the numbers, one, two, and three, to affix the letters *th* to the names of the corresponding number, *e.g.* four*th*, fif*th*, six*th*. To make the name of a unit that connotes a ratio of the unit, utter the adjective, "one," before an ordinal, *e.g.*, one fourth, one fifth. To make a name that shall denote two or more units and their respective ratios, affix *ths* to an ordinal and utter before the word so make, as adjectives, the name of the number of the units, *e.g.*, three-four*ths*, four-fif*ths*. Now, the names of units that connote ratios of the units consists of two constituents, one a numerical adjective, the other the term qualified by the adjective: the former is termed numerator, the latter denominator. A term composed of a numerator and a denominator serves to denote as well as connote a ratio, *e.g.*, the term, three-fourths, serves equally to denote three units by connoting their ratio to four, and to denote the ratio of that number to four.

BOOK II. - REASONING.

CHAPTER I.
JUDGMENT.

CXLVIII. **Psychology should study Reason in the domain of Logic** - THE study of th efaculty, Reason, belongs to psychology; but the study in incomplete until logic has exposed to in those offices of the faculty about which logic is conversant. The study of the faculty, eloquence, belongs to psychology; but it is incomplete until rhetoric has exposed to us all the offices of the faculty about which rhetoric is conversant. The study of the faculty, wisdom, belongs to psychology; but it is incomplete until moral philosophy has exposed to it all the relations and offices of the faculty about which moral philosophy is conversant. My subject, psychology, therefore requires me to investigate Reason in the domain of logic, and Wisdom in the domain of moral philosophy.

CXLIX. 1. **Judgments are either Augmenattive or Unaugmentative: the latter are not necessarily Analytic and Explicative** - Judgments are either augmentative or unaugmentative, the former being those that do and the latter those that do not augment knowledge. Unaugmentative judgment is not necessarily (though Kant implies the contrary) analytic and explicative. There is nothing of analysis and explication in the judgment that I exist, or that a person whose identity is in question and whom I recognise is John or James, or in any judgment merely corroborative of experience, *e.g.*, that I am conscious. The judgment connected with Columbus' first view of trans-Atlantic land, viz., that trans-Atlantic land exists, was an unaugmentative judgment: it added nothing to knowledge, being merely corroborative of the knowledge added by perception.

2. **Augmentative Judgments are either Intuitive or Inferential. The former include operations of the Definitive faculty** - Augmentative judgment is either intuitive or inferential. The judgment, that a boundary is contained in a region, is an example of intuitive augmentative judgment. This kind includes a species that has never been adequately distinguished and never explained, viz., judgments involving discovery of unobvious essences of knowledge kinds, - discovery of essences of primary kinds. Judgments of this species, as being discoveries of real definitions, I

distinguish as *definitive*, and those of the opposite species as *non-definitive*. Definitive judgment and the scrutiny on which it depends constitute one of the most important and arduous of the functions of Reason. The ideas in different minds corresponding to a given general name are not always symbolic of the same kind, and the idea corresponding at one time in a given mind to a general name is not always perfectly like the idea corresponding to the name in the same mind at another time. In other words, the signification of a general name is not always the same for different persons, nor even for the same person at different times. The ideas chiefly vitiated by this source of confusion and error are those symbolic of kinds of which the essences are not known; and the discovery of the essence eliminates the vice. When men are agreed respecting the essence connoted by a given general name, the ideas corresponding to the name in the different concurring minds become like one another, and likewise the ideas corresponding to the name at different times in the same mind: the name acquires the same signification relatively to all the concurring persons and to the same person at different times. The change is a *sine qua non* of correct predication as regards the kinds to which the rectified general ideas refer; it enables a distribution of the predicate according to the intention of the predicator without which a common understanding respecting certain questions is impossible. Such is the importance of definitive judgment. Its arduousness cannot be thoroughly known but to those by whom it has been successfully applied in the solution of long-vexed questions. Some notion of it may be inferred from the antiquity of questions which have reached a solution only in modern times, and from the length and violence of controversies that have been terminated by the conversion of indefinite into definite ideas. Over two thousand years ago philosophers were in quest of the *differentia* of the kind, Man, some of them contending themselves with such a *pis aller* as the definition, A two-legged animal without feathers: later philosophy took refuge in the definition, Rational animal, overlooking the irrationality of idiots. If the author's definition be true and terminate a secular quest, it is worth while to say of it that it was not achieved without long, fatiguing, and often baffled labour. The failure of the political economist to achieve a true definition of Value is a notable instance of the difficulties which the faculty of definitive judgment has to encounter. The controversy respecting the relation of knowledge to experience demanded an exhaustive study of experience to ascertain what the disputants should allow to be its *differentia*, but, antecedently to the present work, there is no sign of such a study, and it is not improbable that the disputants preferred to risk the defectibility of indefinite ideas rather than incur the long postponement incident to such a study.

3. **The definitions of Geometry are examples of the product of the Definitive faculty** - The definitions of geometry are good examples of the products of definitive judgment. Points and lines were given by experience as perceptible things, and, under the scrutiny of Reason, they resolved into imperceptible things manifested by the perceptible, - points into dimensionless positions, lines into lengths without breath. The definitions were achieved by mere scrutiny, without evidence, without inference. The scrutiny pierced the confusion which palmed off things of two dimensions for lengths without breadth, and *minima visibilia* of two or three dimensions for points.

4. **The latter overlooked by Logicians** - Definitive judgment, and the scrutiny by which it is for the most part if not necessarily preceded, constitute a species of reasoning that has been overlooked by Logicians, who restrict the name Reasoning to inference.

5. **Judgment is General or Non-general, Synthetic or Disjunctive** - Judgment is either general or non-general. It is either synthetic or disjunctive, the former when it affirms, the latter when it denies, that one of the terms of its thesis is to the other in the relation of subject.

CL. 1. ***Inference* consists of a discernment of evidence, and a consequent conclusion.** - By some the term, inference, is understood to be synonymous with the term, conclusion; but authority seems to sanction the other signification. The Logicians, in holding syllogism to be the form of inference, endorsed the latter. Let the first of the two constituents be known as inferential antecedent, and the second as inferential consequent.

2. **It is either Deduction or Induction. Deduction is inference from evidence that elucidates a complete seeming of necessity. Induction is Non-Deductive inference** - Inference is divisible into Deduction and Induction. Deduction is *inference from evidence that elucidates a complete seeming of necessity*, and Induction is *non-deductive*

inference. These definitions are not likely to pass unchallenged. Although the highest philosophic authority from Aristotle downward opposes Induction to Deduction, modern thought confines the name to inferences from the particular to the general, and to certain mental acts which it mistakes for inferences: it does not rank inferences respecting particulars, *e.g*. the juryman's verdict that the defendant is guilty, as inductions. Then, Logic has so intimately connected the idea of deduction with inference from the general, that a definition of deduction which does not expressly exhibit this relation has a questionable air: yet reference to the general is a mere accident of deduction, - an accident so unimportant that the French are now teaching mathematics without the axioms, and the omission, I understand, is sanctioned by the Academy.

3. **Deduction either general or Non-general** - Deduction is either general or non-general, the former when the deduced thesis is general, otherwise the latter. The evidence on which general deduction depends is proper to mediate concepts. This contributed to beget and maintain the notion, that perfectly guaranteed deduction derives nothing from experience.

4. **Important difference between Deduction and Induction** - Deduction differs from induction in the respect that its evidence does not consist in, or derive from, an experience other than that which begets the ideas of the things to which it refers, whereas inductive evidence either consists in or derives from such experience. Deductive evidence is proper to - is implicit in - ideas formed in advance of the operation of the evidence, and is valid for all persons who possess those ideas, whereas inductive evidence is valid only for those who undergo, or have confidence in the testimony of those who undergo, experience over and above what begets the ideas of the things to which the evidence refers. From this point of view also we descry an explanation of the opinion, that deduction is judgment *à priori:* the experience on which it depends was overlooked, and that which it excludes seemed to comprise all experience.

5. **Deduction is either partially or wholly guaranteed** - Deduction is divisible into that which is wholly, and that which is partially, guaranteed. When the evidence shows that, *if* such or such an uncertain thesis be true, the thesis in question *must* be true, the deduction is only partially guaranteed; when the evidence hinges on an axiom, the deduction is wholly guaranteed.

6. **It is essential to Deduction to elucidate a seeming of Inconsistency of the Opposite** - It is essential to Deduction to elucidate a seeming of inconsistency of the opposite, - inconsistency of the thesis opposed to that one whose truth is deduced. Inference from evidence that merely elucidates *absurdity* of the opposite is not deduction. Euclid deviates from his ostensible method when he has recourse to this kind of evidence, - a mode of proof known as Indirect demonstration. The evidence does not hinge upon an axiom. The extreme absurdity of the opposites elucidated by his indirect demonstration, although it does not satisfy Reason like demonstration, causes what is almost an equivalent of a complete seeming of necessity. It is almost demonstrative. But it must be acknowledged to its discredit that the criterion of absurdity graduates into repugnancy determined by prejudice and conservative of error.

7. **Supplementary and Non-supplementary inference** - Inference is divisible into - 1st, inference of which the knowledge, antecedently to the inference, is so nearly within the knowledge of the person inferring that, to bring forth the conclusion, he only needs to be reminded in connection with the inferential question; and 2nd, inference of which a part of the evidence is, antecedently to the inference, unknown to the person inferring. The following are examples of inference of the first of these two kinds. Experience has convinced a man that delicacy of conscience excludes success in politics, and nevertheless he apprehends A -, a person known to him to be a successful politician, as a man of delicate conscience: being reminded of the general judgment and also that A - is a successful politician, he at once concludes that he was mistaken in the character of A -. A materialist who believes in his own personal identity and in that of all men from birth to death, and knows that the supposed durability is not of the body, the body being a mere series of organic aggregates, on being reminded of his beliefs in connection with question of their truth, discerns tehir inconsistency, and, infers the existence of an immaterial subject of the identity, - a soul. Every geometrical inference is an example of inference of the second kind. In-

ference of the first kind, as being supplementary to mental operations which, but for mental indolence, would have resulted in the knowledge they originate, may be distinguished as supplementary; and that of the second kind as non-supplementary. Supplementary inference evinces mental defect: in minds of the highest order the rectitude and completeness of the mental operations which, in lower minds, it is its function to supplement, exclude occasion for its interference. When, in such a mind, a general induction obtains, all individuals of the kind to which the induction refers are apprehended in conformity with the induction. If, for example, the induction be that success in politics is incompatible with delicacy of conscience, no one known to that mind as a successful politician is ever apprehended by it as a person of irrepreachable morality. In such a mind there is no room for the inconsistency of the materialist who believes in his own temporal identity, and that his body is a mere series. The room for inconsistency which the great bulk of human minds afford is a *sine qua non* of supplementary inference.

CLI. **Proof-Sufficiency** - Evidence may exhibit to those whom it fails to convince an air of sufficiency even for demonstration, - a seeming of what I shall make free to term *proof-sufficiency*. Of this most thoughtful men have had experience. It is noticed by Cardinal Newman in his *Grammar of Assent*.

[Footnote 1] *Grammar of Assent*, p. 161.

"And as assent," he remarks, "sometimes dies out without tangible reasons sufficient to account for its failure, so sometimes, in spite of strong and convincing arguments, it is never given. ... I have already alluded to the influence of moral motives in hindering assent to conclusions which are logically unimpeachable. ... Argument is not always able to command our assent though it be demonstrative." Unconvincing seeming proof-sufficiency sometimes gives occasion for an intentional act that bears a ceratin resemblance to a judgment, - an *arbitrium*.

CLII. 1. **Recondite and Non-recondite Implication** - A thesis which supposes the truth of another thesis may be said to *imply* the other. Implication, thus understood, is either recondite or non-recondite. The definitions of geometry imply its theorems, but so as to hide them: they are examples of recondite implication. The thesis that a body is in a place different from that which it previously occupies implies the thesis that the body has moved, but not so as to hide it. This is an example of non-recondite implication. Non-recondite implication is either obtrusive or unobtrusive. The implication that there is an immaterial subject of temporal identity involved in the conjoined theses, Men have temporal identity from birth to death, and The human body is a series, - this is an example of unobtrusive non-recondite implication. The implication, that a thing has moved, by the thesis, that it is in a different place, is an example of obtrusive implication. Note that these differences do not hold in respect of the relations of all implying theses to all minds. What is recondite to the human mind might be obtrusive to minds of a higher order, and what is obscure to one human mind may be obtrusive to another.

2. **Supplementary inference is that which elicits its conclusion from Non-recondite implication. Evidence which exposes what is hidden in recondite implication is unknown prior to the inference** - Supplementary inference is that which elicits its conclusion from non-recondite implication. It seems to have occulted its genus in the mind of Whately, when he wrote the following paragraph: - "Now, to remind one, on each occasion, that so-and-so is referable to such or such a class, and that the class which happens to be before us comprehends such and such things, - this is *precisely all that is ever accomplished by Reasoning*."

[Footnote 1] *Elements of Logic*, Book I. § 4.

To tell those who have had to labour through geometry that the demonstration was a mere reminder, a mere jogging of the memory, which caused the *quod erat demonstrandum* to fall out of the enveloping thesis as easily as ripe fruit from a tree, - this is a remarkable instance of the blunders through which philosophy, like war, has to achieve its victories. The evidence which lays bare what is hidden in recondite implication is never what was known to the person inferring prior to the pertinent speculation. A part of it may have been known, but not the whole. Whately's error was probably in part due to one arising from the etymological meaning of the term, "premiss." The priority

which the term connotes tends to pass for priority in respect of the inference, whereas it is merely priority in respect of the conclusion. This error I shall have occasion to expose when I treat of Syllogism (§ clxi.) I shall show that what in non-supplementary inference corresponds to the minor premiss is itself a conclusion from a part of the evidence involved in the inference.

CHAPTER II.
INDUCTION.

CLIII. 1. **Induction is either General or Non-general** - THE division of inference into deduction and induction implies, as I have already remarked, that induction is non-general as well as general. A verdict, or the judgment that rainis imminent, is an example of non-general induction. Mental habit has se exclusively connected the idea of induction with general theses that some shyness of the novelty, Non-general induction, is to be looked for; but this will not long resist the great convenience of the classification which assigns the name induction to non-deductive inference, completing the familiar opposition of Deduction and Induction.

2. **Non-general induction involving evidence on which a general induction depends does not depend upon the general induction** - Bakewell's induction, that all cattle of a certain make tend to fatten rapidly, is an example of general induction. Every general induction supposes the possibility of a multitude of non-general inductions from the evidence on which the general induction depends; *e.g.*, the general induction, that all men are mortal, supposes the possibility of a multitude of such particular inductions as, John is mortal, James is Mortal, I myself am mortal, - all, both general and particular, from the same evidence. One tends at first sight to take for granted that the particular inductions are dependent on and presuppose the general one. This is not true. They presuppose the ordinary law of belief on which the general induction depends, but not the general judgment. The first savage who inquired about man's liability to death not caused by overt violence might have been occupied with the question, not whether all men be mortal, but, whether he himself be mortal, and, viewing the many deaths resulting from disease which experience and report had made known to him as evidence, also that the life of no living man had measured that of many generations of men, infer that he himself is mortal. The law under which inductive belief obtains has no need to bring the general into view in order to determine a particular belief. The induction, I am mortal, as depending on the evidence from which we infer the mortality of all men, is so suggestive of the general inference, that it disposes one to believe that it is a corollary of the general inference; but not so the great bulk of particular inductions. When, from the indication of the clock, a man infers the imminence of some customary event, or, from the testimony the jury-man infers the guilt of the accused, the induction neither owes nor seems to owe anything to reference to the general.

CLIV. 1. **An unconscious beginning of knowledge caused by experience of instances, and a proximate thesic affection so caused, are not Inductions** - Three kinds of mental event not easily distinguishable from inference have been confounded with it. If the first diamond seen by a child were, when seen, in a state of combustion, the perception would cause a proximate thesic affection relative to the thesis, All diamonds are combustible. The affection could not be complete, could not be knowledge, the child being without the idea of the kind, diamonds. But it passes for knowledge of the general truth, and the putative knowledge is supposed to originate in inference; as being inference from experience of instance it passes for induction. A person acquainted with the kind, diamonds, but without a prejudice against their combustibility, sees a diamond burn, and the perception begets in him an unconscious knowledge that all diamonds are combustible. The occasion provokes no question of the relation of combustibility to all diamonds. The third kind was instanced in the discovery of the combustibility of diamonds, - an inference from the combustion of a single diamond. The second and third kinds differ only in the respect, that an individual of the former originates unconsciously and out of connection with question, whereas one of the latter originates consciously, under question, in view of evidence, and involves non-significant assertion. It was inevitable that the latter knowledge should, antecedently to the discovery of unconscious knowledge, be ascribed to inference, and, as being inference from experience of instance, to induction. An unconscious beginning of knowledge caused by experience of instances is not induction; and a proximate thesic affection so caused is not induction. As I have

already explained when treating of Experience (chap. xiv. Bk. L), a thesis which experience has made known without the intervention of question - without that of the judging faculty - is a datum.

2. **Data that obtains unconsciously are non-judicial, and either general or non-general. Non-judicial data: they are either general or non-general; (the non-general are either individual or unique); they are either guaranteed or unguaranteed** - Data that obtains unconsciously may be distinguished as non-judicial. They are either general or non-general. The non-general are either individual or unique. The thesis, implicit in a visual perception of a tree, The object of my vision is a tree, is an example of non-judicial data that are non-general and individual. The thesis, All unsupported bodies fall, is an example of general non-judicial data. The thesis, Nature operates uniformly, exemplifies unique non-judicial data. Non-judicial data are either guaranteed or unguaranteed: the former are exemplified in the datum, Things equal to the same, etc., the latter in the datum, Nature operates uniformly.

3. **Every experience involves a datum. Unguaranteed general data are products of pure experience** - Guaranteed data are the only ones that have hithero occupied attention, and therefore a certain distrust of the novelty, Unguaranteed data, is to be looked for; but it cannot survive a little scrutiny. To allow them to be data, is to allow that every experience involves a datum, and to imply that all unguaranteed general data are pure products of experience, - pure in the sense that they are not the joint offspring of experience and judgment.

4. **Quasi-inferential data. Unconscious general-synthesis determines such data** - General unguaranteed non-judicial data comprehend a species which, as having the air of being inference, may be termed *quasi-inferential* data. All general syntheses that obtain without question, *e.g.*, that food relieves hunger and water thirst, the child's synthesis of combustibility with coal or wood, the synthesis of falling with unsupported-bodies, determine quasi-inferential data. The confusion of these data with the products of inference - of the latent mental processes which engender the data with the conscious discourse that constitutes inference - has greatly retarded the evolution of philosophy.

CLV. 1. **Accidental and Non-accidental induction** - General induction is divisible into two kinds, one of which may be appropriately characterised as *accidental*, and the other as *non-accidental*. General induction that originates in knowledge which might obtain without the intervention of judgment - might obtain as knowledce of an empirical datum - is accidental; all other induction is non-accidental. The physicist's induction from the single instance of diamond combustibility is an example of accidental induction, that of Bakewell of non-accidental induction.

2. **A Non-accidental General induction is one that has for evidence a considerable natural regular series. Accidental induction is determined by the law of Like inherence Like appearance** - Non-accidental induction is separated from the opposite species by a difference so great that it tends to discredit the classification which makes them congeners. The difference hinges on one that determines two opposed kinds of series. A series is a succession in time or space, *e.g.*, a succession of days, a colonnade. A series of which the units resemble each other in a unitive degree that does not hide the plurality, is regular; one of which the units are not unitively like each other or of which the plurality is hidden, is irregular. Now, when the units of a non-factitious regular series exceed a certain number, say five or six, it is impossible to regard them as fortuitous. A law of belief obliges us to impute them as effects, either to volition or a necessity in nature. A non-factitious regular series consisting of as many units as bring it under the operation of this law, may be distinguished as *considerable*, and one of the opposite kind as *inconsiderable*. Substituting the word "natural" for non-factitious, we get the following definition: - *A considerable, natural, regular, series is one that excludes presumption of fortuitousness. A non-accidental general induction is one that has for evidence a considerable, natural, regular, series*. It is obvious that the knowledge it involves could not originate unconsciously, apart from question or apart from a non-significant assertion. Accidental general induction obtains under a law that has nothing to do with non-accidental induction, - the law of "*like appearance, like inherence*."

CLVI. **Orderly concurrence of aptitudes excludes presumption of fortuitousness** - The property of excluding a presumption of fortuitousness is not confined to considerable natural serial regularity: it belongs also to another

species of order, viz., orderly concurrence of aptitudes, - which insists with axiomatic force not only that the concurrence is not fortuitous, but moreover that its cause is intelligent and first cause. Order seems to be comprised by three species, viz., Regularity, Concurrence of Aptitudes, and Beauty, and the property in question seems to be confined to the two former. It does not seem to attach to mere beauty disconnected from regularity and concurrence of aptitudes. The power of regurality to suggest and insist that its subject is not fortuitous - that it is the effect of a cosmic cause - was first instanced to the writer by the impression made upon him by a cloud of which the symmetry consisted in a regularity.

CLVII. **Blind causes of Belief** - Causes of unguaranteed beliefs have been stigmatised as *blind*. The epiteth seems felicitous as serving to anchor in intimate knowledge the reason of scepticism. Theses that cause guaranteed certitude exhibit to scrutiny an *intelligible efficiency*, whereas those of the opposite species avow to scrutiny that their efficiency is unintelligible. The efficiency of a latent bearing of likeness on the mind whereby it causes an identification, *e.g.*, of an acquaintance, is no more intelligible than the efficiency of friction which causes electricity. When the bearing causes a true identification it does so accidentally. If the acquaintance were a twin the identification might be false. All unguaranteed data, *e.g.*, that of the prior and subsequent existence of the object of perception; that the Universe is a durable thing, not a mere series of things each of which exists but for an instant; that the future fundamentally resembles the past, implying the uniformity of the action of Nature; that there are realities other than the Ego; are products of blind causes of belief. Inductions are effects of such causes. The gulf traversed by the inductive leap is one which the inferred thesis does not intelligibly span - does not explain. Science, when it bursts the shell of dogmatism and carries none of the fragments on its back, has to live by faith - faith in a thing which, according to experience, has been for the most part blundering along the line of progress.

CLVIII. 1. **Geometrical illustration of difference between Deduction and Inducton** - The difference between deduction and induction is put is strong relief by two modes of proof of the equilaterality of a triangle constructed as prescribed by Euclid, one mode consisting of demonstrative, the other of undemonstrative, evidence. On any straight line (let it be the line A B) construct a triangle as follows; - applying one point of the compasses at the point A, at the distance of the point B describe a circle B C D, and, applying a point of the compass at the point B, at the distance A describe another circle A C E; from one of the points of intersection of the two circles draw two lines, one to A the other to B.

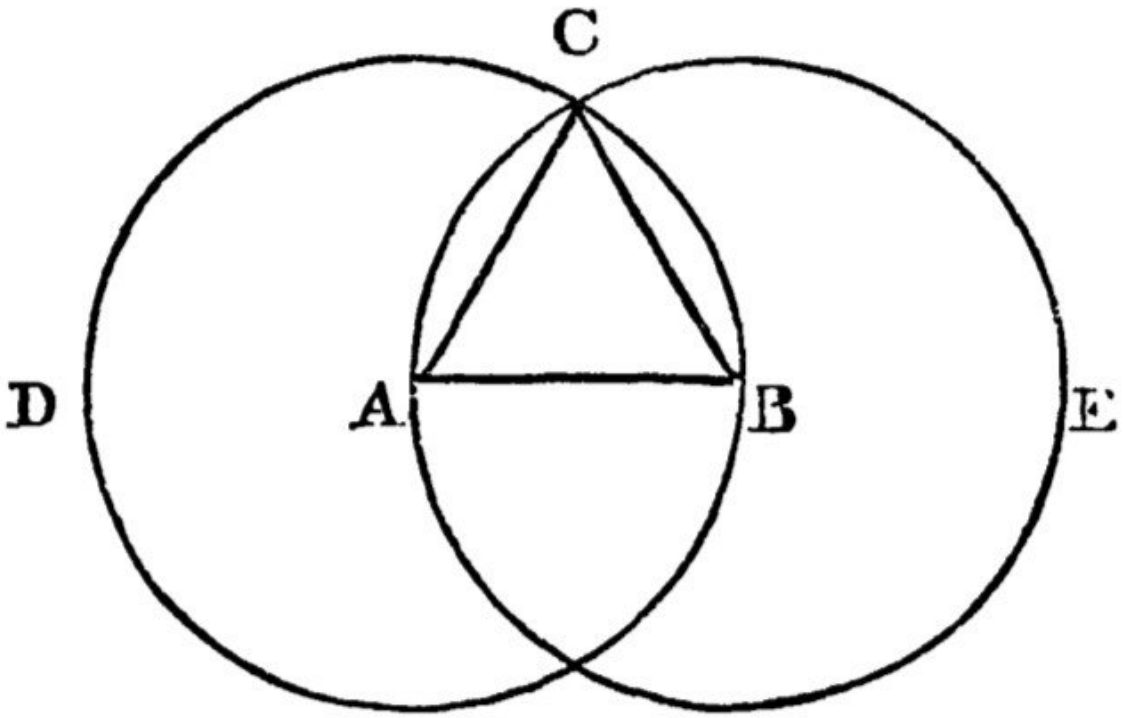

The triangle A B C thus formed can be shown by two kinds of evidence, one demonstrative, the other undemonstrative, one compelling a deduction, the other an induction, to be equilateral. The demonstrative evidence consists of two things essential to a figure so constructed, viz. that two of the sides, A B, A C, are radii of the same circle, and that one of these, A B, and the third side, B C, are radii of the same circle. These essentials suppose the mutual equality on the one hand of A B, A C, and, on the other, of B A, B C, and this supposes the equality of the sides, A C, B C to the same, viz. the side A B, and therefore their mutual equality. The evidence shows first, that the three sides *are* equal, second, that they could not but be equal, third, that no triangle so constructed could have its sides unequal. A complete seeming of necessity elucidated by the evidence makes the evidence demonstrative and the inference *deduction*. The evidence consists of what is essential to the subject of the demonstrative thesis. The inference is explicative. The undemonstrative evidence consists of compass measurement applied to the triangles contained in several diagrams constructed as prescribed. The several instances of equilaterality undiscredited by a contrary instance compel belief that the method of construction *somehow* necessitates equilaterality of the triangle. The evidence elucidates not a complete but an incomplete seeming of necessity; it is undemonstrative, inexplicative; as regards the subject of the thesis to be proved it is accidental; and the inference it causes is *inductive*.

2. **- that deduction from a mediate concept does not need two efforts:** - Our geometrical example illustrates more than the difference between Deduction and Induction, - more which it concerns us to make as plain as possible. It is obvious that the diagram may be employed to prove demonstratively or undemonstratively either a particular or a general thesis, either that the triangle on the blackboard is equilateral, or that all triangles constructed according to the same method are equilateral. In the one case the diagram is, and in the other is not, used as a type or concept. The particular thesis might be proved first, and then, by merely promoting the diagram into a type, the truth of the general thesis would be manifest; or, by presenting the diagram from the beginning as a type, the general inference would obtain at once. Mr. J. S. Mill held that the first of these two modes of proof is the only possible one, and certain geometrical treatises employ a language which fails to exhibit the diagram as type, and nevertheless pretends to elicit a general inference.

[Footnote 1] *Logic*, Bk. II. chap. v.

3. **- that Objectivity of the General is not needful to Deduction.** - Another thesis on which the example throws a strong light is that Deduction does not depend on objectivity of the general. To assent to what is proved by the compass measurement needs no reference to the thesis, All things equal to the same are equal to one another; nor does the demonstrative evidence of the same truth; nor does that of the equality of the sides, A C, B C, to the same, asd of their equality to one another, require such a reference.

4. **- that there are Inapparitional Objects** - The example instances the truth of the thesis that there are Inapparitional Objects. There is nothing apparitional in the diagram but what is visible; but its typical aspect, when it is employed to prove the general thesis, is not visible, - is not apparitional. The symbols of equality involved in the demonstration are inapparitional objects; the symbol of method of construction is inapparitional. The immediate object corresponding to the universal *ad libitum* connoted by such indefinite terms as "any straight line" in the prescription, "on any straight line construct," involves an inapparitional constituent. The constituent signified by the adjective, "any," is inapparitional. The *ad libitum*, by the way, is a *sine quâ non* of the universality of the conclusion, as serving to exclude the supposition that differences of dimension, place, and time, could affect the predicated relation. This bearing is overlooked by writers of Geometry who, by substituting, in certain connections, the definite for the indefinite article, shape the demonstration as though it were at first to prove only respecting the given diagram; and that they are in error supposes Mr. Mill to have erred in the pretension, that, to reach the general, demonstration has need of two efforts.

CLIX. **Arithmetic mainly an art for applying technical substitutes for counting. Its conclusions are Inductions** - Arithmetic has been ranked as an exact science, as though, like geometry, it were exclusively founded on axioms and definition and owed nothing to induction. It is mainly an art for applying technical substitutes for counting, wherein we avail ourselves of a skill which practice and redintegration imparts to the vocal organs, *a skill that is a substitute for knowledge*, *e.g*. the vocal skill which on repeating the sounds "twice nine" suggests the sound "eighteen." It proceeds partly on axioms, and partly on data determined either by generalisations from intuition, *e.g*. a two and a two are a four, two twos are a four, or by generalisations based on the results of counting, *e.g*. a six and a six are a twelve, two nines are an eighteen. As regards the rule of three, it rests on the axiom, *As any number is to another a third is to a fourth*. In so far as Arithmetic proceeds on this axiom it is a reasoning process: the means it applies for the discovery of the fourth numerical sign are not reasoning processes, but technical substitutes for counting. We find by counting, and so by experience, how many nines are contained in an eighty-one, that an eighty-one divided into parcels of nine (divided by a nine) contains nine such parcels, that nine veiled sums (§ liv.) each consisting of nine units consists of eighty-one units, that a nine withdrawn from an eighty-one leaves a seventy-two: On such unguaranteed data are partly based the science and art of Arithmetic, and, in so far as Mathematics is based upon number, the science of Mathematics. Yet Kant will have it that Arithmetic is exclusively the product of synthetic judgment *à priori*; - that the proposition, 7 + 5 = 12, is such a judgment. That it was possible for Kant to build on the error which our elaborate study of number has exposed evinces the density of the confusion that enveloped the idea of number.

[Footnote 1] *Critique of Pure Reason*, Section v.

Arithmetical conclusions are inductions, the evidence being the operation on signs which gives the numerical sign sought. Errors of calculation are not wanting to show that the knowledge resulted from the operation is not guaranteed. The rule of three is not, like Euclid's rule for making an equilateral triangle, guaranteed by inconsistency of the opposite. The thesis, that Euclid's rule is not indepectibly apt, is inconsistent; not so the thesis, that the rule of three is not indefectibly apt. The latter rule has the utmost guarantee of induction, but its aptness is neither self-evident nor demonstrative. In so far as scientific judgments are results of applications of the rule, they are not guaranteed by inconsistency of the opposite.

CHAPTER III.
SYLLOGISM.

CLX. 1. **Law. Imperative and Natural Law. Causes regular and irregular. Laws of Belief** - As a needful preliminary to an exposition of the relation of syllogism to inference let us revise our notion of Law, imperative and natural law and laws of belief, and acquaint ourselves with a new aspect of axioms in which they figure as exponents of laws of belief. The primary meaning of the term, law, is command, backed by authority or penal power, to act on occasions of a certain kind accodrding to a pattern put by the command. The term has a secondary meaning which is metaphorical, denoting a pretended command which a secondary cause tends to obey by copying in its successive effects a pattern put by the command. Let what the term, according to its primary meaning, denotes, be named imperative law. What it denotes according to its secondary meaning is known by the name, law of nature. It is essential to law, whether imperative or natural, to refer to conformity to a pattern on successive occasions of a certain kind. A command to perform a single act or several acts on a single occasion is not a law. If a secondary cause necessarily incapable of more than one effect were possible, its action, as not being related to several successive occasions of conformity to a pattern, would not be according to a law. The tide, the succession of day and night, that of the seasons, the regular recurrence of the positions of the heavenly bodies, systole and diastole, inhalation and expiration, the regular recurrences of appetite, are examples of events - of regular series of events - that manifest natural law. All secondary causes do not operate according to law. Unique effects resulting from combinations of secondary causes, *e.g*. the lighting of a flake of snow on such or such a part of the earth's surface, abound. The combination is a secondary cause that does not act according to law. Such effect or events are by the vulgar imputed to chance. An eccentric sum of events, *e.g*. a given eruption of Vesuvius, the birth of Cæsar, and the discovery of gravitation, may be regarded as a single event, and the causes of these events as a single secondary cause. The event is a unique and its secondary cause one that does not operate according to law. Let causes that operate according to law be distinguished as regular and those that do not as irregular. I may observe in passing that the discovery of irregular secondary causes abolished all that knowledge of natural law had left of the putative domain of chance. Natural laws comprehend the species, *laws of belief*.

2. **Families of Theses and Families of Beliefs** - Certain theses bear to others a relation analogous to that of genus to species, *e.g*. the thesis, things equal to the same are equal to one another, to the thesis, lines equal to the same are equal to one another, circles equal to the same are equal to one another, the lines A B C D equal to the line E F are equal to one another. Let a Kind of these comprising all so related be accounted a family of theses, and let beliefs corresponding to a family of these be accounted a family of beliefs.

3. **Exponents of laws of Belief. They are either observe or reverse, a *Dictum de omni* or a *Dictum de nullo*. An exponent of a law of Belief may be a major premiss** - *The most general thesis of a family of theses is an exponent of the corresponding law of belief*, *e.g*. the thesis, things equal to the same are equal to one another, is an exponent of the corresponding law of belief. Every law of belief has two exponents, one a proposition that is a *dictum de omni*, the other a proposition that is a *dictum de nullo*, *e.g*. the proposition, things equal to the same are equal to another, and the proposition, no things equal to the same are unequal to one another. The *dictum de omni* may be termed the obverse and the *dictum de nullo* the reverse exponent. It is obvious that an exponent of a law of belief may serve as major premiss.

4. **Laws of Belief either Common or Uncommon: the latter either Eccentric or Morbid** - Laws of belief manifested by beliefs common to all men or to the bulk of men, *e.g*. the beliefs in the axioms of mathematics, may be distinguished as common, - all others as uncommon. Uncommon laws of belief are divisible into laws of eccentric belief and laws of morbid belief. The belief that time is infinite, held by many of the ablest minds, is an example of laws of eccentric belief, and beliefs that evince insanity exemplify laws of morbid belief.

5. **Guaranteed and Unguaranteed exponents** - *The exponents of certain laws of belief are axioms*. Such exponents and laws may be distinguished as guaranteed, and all others as unguaranteed.

CLXI. 1. **Relation of Syllogism to wholly-unguaranteed Deduction** - Experience acquaints us with no wholly guaranteed deduction that does not depend upon a guaranteed law of belief. Effort to imagine an instance of such a species of deduction is abortive; but inconsistency does not discredit the idea of such a species. Therefore the dependence, although attested by the strongest inductive evidence, is not guaranteed. If it were; if the thesis, Deduction depends upon a guaranteed law of belief, were an axiom or were demonstrable, then, the dependence of guaranteed deduction on what syllogism expresses would be demonstrable. The following would be a demonstration of the dependence: - *A guaranteed deduction supposes a triad of beliefs, viz.* - 1*st*, *belief that the exponent of the guaranteed law on which the deduction depends is true;* 2*d*, *belief that the first member of the conclusion (hithero known as the Subject) is an individual of a kind constituting when the exponent is obverse and connotatively indicating when the exponent is reverse the first member of the exponent;* 3*d*, *belief either that the first member of the conclusion has such an attribute as the exponent ascribes to all individuals of its kind or has not such an attribute as the exponent denies to every individual of its kind: a syllogism is the expression of these three beliefs, the major premiss of the belief expressed by the exponent, the minor of the second belief, and the conclusion of the third*.

> [Footnote 1] In the axiom, No limit excludes a beyond, the kind Limits connotatively indicates by community of name the first number of the proposition, making it known as being an individual of the kind Limits.

But although syllogism be necessarily connected with, it is not ordinarily the form of, wholly guaranteed deduction. On the contrary, the relation is so recondite that it needed the genius of Aristotle to bring it to light, and this, as we see, he did not partially, so that it was possible for Locke to deny the utility of the syllogism as an instrument of Reason. To infer the equality of two lengths of cloth which have been applied to, and found coincident with, a yard-stick, it is not necessary to refer to the axiom, things equal to the same are equal to one another. It is precious to the scientific mind to know that its reasonings are founded on, and guaranteed by, axioms; but reference to these in the very act of deduction, if it were possible, would not in the least degree contribute to the production of the conclusion. The supposition that syllogism pretends to be the form of deduction tends to ruin its credit.

2. **No symbol of Evidence in Syllogism. Evidence intervenes between the premisses** - The evidence which causes the conclusion of a supplementary inference consists of two theses which bear to each other the relation of major and minor premiss. Conscious knowledge of the truth of these theses supposes knowledge of the truth of the thesis constituting the conclusion, and therefore excludes possibility of inference in respect of that thesis: it is only when the knowledge is unconscious and slow that it affords room for the discovery essential to inference. A reminder couples the two theses in the view of conscious knowledge, and so makes them evidence in respect of the third. But as regards non-supplementary inference nothing in syllogism represents, or in any way corresponds to, the evidence. The office of the evidence is to elucidate the relation of what is denoted by the middle term as individual to its kind, *e.g*. that two pairs of the sides of a triangle constructed as prescribed by Euclid belong to the kind, radii of the same circle, and that two of the same sides belong to the kind, things equal to the same. (See diagram annexed to § clviii. 1.) The consideration, that, as regards non-supplementary inference, syllogism includes no symbol of evidence, and that the office of evidence is to intervene between the major and the minor premiss, showing that the first member of the conclusion is an individual of the kind constituting or connotatively indicating the first member of the major premiss, is of capital importance. What seemed to be the futility of syllogism disappears when we consider that it is merely part of an instrument of which evidence is the complement - that what, in relation to non-supplementary inference, is termed minor premiss, is really a conclusion, and that the part of syllogism would be more fitly named if named

- The premiss.
- The minor conclusion.
- The major conclusion.

3. **Induction excludes Syllogism** - We have conclusive evidence for the induction that all deduction depends upon beliegs expressible by syllogism; but the triad of beliefs on which a partially guaranteed deduction depends does not include an axiom. Does not induction as well as deduction depend on beliefs expressible by syllogism? No: the laws of belief on which induction depends have not a tincture of truth-likeness. The causes of belief whic hthey regulate must have operated and begotten experience of their own efficiency in order to render the laws credible, and the inductions that establish the credit of the laws cannot be supposed to depend upon that credit. Take for example the law of non-accidental induction, the exponent of which is here for the first time correctly formulated. *The like of any one of the subjects in a considerable natural regular series wherein the units are instances of a relation of subject and attribute, is subject of an attribute of the kind instanced.*

> [Footnote 1] According to Archbishop Whately, the following proposition is the major premiss of all induction - "What belongs to the individual or individuals we have examined belongs (certainly or probably as the case may be) to the whole of the class under which they come." - *Elements of Logic*, Book iv. chap. i. § 1.

Now this exponent unaccredited by experience of the power of the causes of belief which the law it expresses regulates, has not a tincture of truth-likeness. It takes a non-accidental induction to groud it in belief. The evidence on which the needful induction depends consists of a considerable natural regular series of instances of non-accidental induction experienced by the person inferring. Without this evidence it would be impossible to assent to the exponent. But the induction that grounds the exponent in belief antecedes the credibility of the law and therefore owes nothing to belief in the truth of the exponent of the law. Its conclusion, being also the exponent of the law under which it obtains, admits of no more general proposition bearing to it the relation which a major premiss bears to a corresponding conclusion, nor does it admit of one bearing to it the relation which a minor premiss bears to a corresponding conclusion.

4. **The error that Deduction is Inference from the General is an offspring of the error that Syllogism is the Form of Deduction** - The error that syllogism is the form of deduction begot the error that deduction is inference from the general. It begot the erroneous notion that, in deduction, the subject adverts to the connected major premiss, and that the latter contributes, by a bearing of which the subject is conscious, to cause the conclusion. So little has discernment of premisses to do with the majority of deductions that it takes the most expert logicians to translate their deductions into syllogism.

5. **End of Logic *quâ* art. Psychology the offspring of Logic** - The end of Logic *quâ* art is to fasten the stigma of contradiction on detected inconsistency. It is not an art for the detection of inconsistency. The end is as disproportioned to the means as the killing of a fly by a park of artillery. But the psychological knowledge evolved by the invention of the art amply compensates the industry bestowed upon it. Psychology is the offspring of Logic.

BOOK III.
DEPENDENCE OF PERSONALITY ON SELF-DENIAL.

CHAPTER I.
SCIENCE.

CLXII. 1. **Chief purport of the chapter** - WHAT chiefly connects this chapter with the remainder of the essay is its exhibition of the fact that a Science is an unconscious knowledge. [pdf lk 337]

2. **Definition of Science** - A science is a knowledge. It is a knowledge either of a system of theses, *e.g.* the theorems of geometry, or of a system of practical rules, *e.g.* the rules of painting. A knowledge of a single thesis or

of a single practical rule is not a science. A system of theses supposes the theses to be related to each other as parts of an obvious whole, and a system of rules supposes the rules to be similarly related. The thesis to which a science refers must refer to the necessary, to either absolute or contingent necessity. In so far as geometry refers to the *propria* of figures that are parts of space, its theses refer to absolute necessity, to absolute necessary relations; in so far as it refers to material figures they refer to the contingently necessary. All the sciences conversant about Matter, *e.g*. chemistry, physiology, geology, refer to the contingently necessary. The system of theses to which a science refers must be of a nature to be of public importance. What geometry demonstrates generally of the antitypes of its diagrams might be demonstrated of diagrams considered without reference to their kinds. The system of theses so demonstrated, although agreeing in all other respects to systems to which science refers, yet as not being of a nature to be of public importance, is not one competent to determine a science. It is conceivable that one might study and acquire a knowledge of the anatomy of an individual without reference to that of its kind. The knowledge would not be a science because the system of theses to which it would refer would not be of a nature to be of public importance. *A science is necessarily an unconscious knowledge;* for it is impossible to be simultaneously conscious of all the theses to which a science refers, and a discernment of the truth of a single thesis, although it be scientific, is not a science. A knowledge of a system of practical rules determined by a law of nature and therefore referent to the necessary is a science, *e.g*. a knowledge of ethics, of rhetoric, of arithmetic. Dependence on evidence other than the belief of others is also an attribute of science. One might commit to memory the propositions of geometry, and infer their truth from the belief of others: such a one would have knowledge respecting geometry, and inferred knowledge, but the knowledge would not be scientific. Accordingly, a science is *a knowledge inferred from evidence other than the belief of others*. But what differentiates science from philosophy? At first the significations of the terms Philosophy and Science made them all but synonymous. The term Philosophy never applied to the practical sciences, *e.g*. arithmetic, but until lately every theoretic science was accounted a philosophy. Within the last forty [sic] years the development of the physical sciences has brought to bear on the mind an undiscriminated *differentia* of Science which divorces it from its old extensive coincidence with Philosophy. All men of science will be sensible of this when it is proposed to them that philosophy is the "mother-lye" of science. This metaphorical definition so agrees with the kinds, philosophy and science, as they are indefinitely apprehended in our day, that every cultivated man must feel it to be pregnant with a true literal definition. And so it is. When speculation achieves a knowledge of a system of explanatory general theses short of being satisfactory to common sense its product is a philosophy, and when it achieves a knowledge of a system of explanatory general theses or a system of practical rules satisfactory to common sense its product is a science.

[Footnote 1] An explanation is a knowledge that seems to the subject to improve another knowledge.

Philosophy is the pioneer, the matrix, and science the discovery or offspring approved by common sense. Common sense does not always demur to explanation that does not satisfy it. Until the splendid results of modern physical research began to make common sense impatient of the bewilderments of metaphysics common sense was civil and even deferential to that putative science. Now, under the form of Positivism, it treats metaphysics as a sham and a nuisance. In respect of philosophy it has become haughty and unfilial. But after all it is a tractable spirit, and will, no doubt, recover modesty, piety, and patience. A Science then is *a knowledge inferred from evidence other than the belief of others, of a system of theses or practical rules referent to the necessary, a system that tends to be of public importance and is satisfactory to common sense.*

3. **Why the definition does not affirm the Unconsciousness of the knowledge** - The unconsciousness essential to a science is not expressly enunciated because it is implied by the definition. To affirm of a science that it is a knowledge of a system of theses is to imply that it is unconscious. Besides, to characterise a knowledge of a system of theses as being unconscious would be to imply the possibility of conscious knowledge of such a system. Note in this connection that whereas discernment of the truth of a thesis to which a science refers is scientific, a discernment that has a science for object is not a scientific discernment. When one is thinking of mathematics he is not thinking mathematically - scientifically; it is important to notice this, because, when the mind is engaged in scientific discourse, it unconsciously knows that it is so engaged; and, as this knowledge easily converts into conscious knowledge which

involves discernment of a science and makes plausible pretence to have measured the whole of the discourse to which it refers, it might be held that we have in view the whole of a science when we are considering any part of it.

4*a*. **The abditive concept gives Science as a vague concrete inhabiting scientific men. Utility of this symbol** - When the science of geometry first obtained it existed only in the mind of the discoverer. Yet it is repugnant to the common notion of science to consider it as a thing existing only in a single mind. We commonly think of it, not as a sum of attributes, not as a sum of knowledges respectively inherent in scientific men, but, as it is symbolised by the abditive concept, as a vague concrete inhabiting scientific men. The fiction is not altogether devoid of utility: it enables us to apprehend all knowledges of the same subject matter, however numerous and scattered be the individuals to whom they respectively indere, as a unit, to denote them by a single name, to recognise them, to discourse about them. This would be impossible if the severality were not veiled or hidden by unitive likeness.

4*b*. **Science is either Theoretic or Practical. The reason of this division different from that given by Aristotle. Art defined, and distinguished from Science. Skill defined** - Science is either theoretic or practical. A theory is an explanation - an explanatory thesis or a system of explanatory theses. Theoretic science is science that is explanatory, *e.g*. geometry, geology. Practical science is knowledge of a system of rules respecting means available to man. Arithmetic, logic, rhetoric, and the sciences of painting and shoemaking, are examples of practical science. Certain sciences are compounds of theoretical and practical sciences. Logic is such a compound, and has consequently occasioned controversy as to whether it be a theoretic or a practical science. Practical science has never been adequately discriminated from art, nor art from skill. these it is necessary to define in order to rescue the idea of science from partial confusion. Skill is power to do *felicitously* what the agent intends. It is either congenital or acquired. Congenital skill is strikingly manifested in the insect world. Acquired skill is either regular or irregular, the former when it does, the latter when it does not, consciously proceed on rule or result from such proceeding. Skill in hitting the mark is an example of irregular skill. It results from practice unaided by rule. It is incommunicable by words. A certain dyer endowed with extraordinary skill in compounding his ingredients was ignorant of the rule according to which his acquired skill proceeded. Irregular skill whether congenital or acquired is the source of all regular skill. Homer working according to unknown rules produced in his *Iliad* manifestations of poetic rule which contributed to engender the art of poetry and enabled Virgil to apply regular skill in the production of the *Æneid*. Art is *regular skill developed by* practical science.

> [Footnote 1] Dr. Whewell mistakes irregular skill for art. "Art," he says, "is the parent, not the progeny of science." Irregular skill is indeed the parent, not of all science but, of practical science, and through science of art: it is the parent of practical science and the grandfather of art. See *History of the Inductive Sciences*, Book iv. chap. v.

Practical science is essential to art, but the converse is not true: art is not essential to practical science. One might know every rule in arithmetic and be unable to do a sum. Paralysis might deprive a painter of his skill and not of knowledge of the rules of his art. Note that explanatoriness, not privation of action, is the *differentia* of theoretic science. In its conscious state practical science no more involves action than theoretic science. An arithmetician revolving in his mind the rules of his science without applying them in calculation is as purely contemplative - as absorbed in discernment unconnected with action - as the geometrician revolving his theorems. Neither the skill nor the action of which a practical science is the condition is essential to its conscious state: the ideas of the skill and the action are essential to it, but neither the skill nor the action. Practical science is practical not in the sense that its discernment, like that of looking, listening, or scrutiny of any kind, is involved with action, but that its *cogitum* - what it discerns - consists of practical rules. A reference to the seventh of Sir William Hamilton's *Lectures on Metaphysics* will show that the ground or reason of my division of science into theoretic and practical is different from that of Aristotle; that I charge the word "theoretic" with a meaning which Aristotle ignored, viz. explanatoriness, and that I bring to the front a face of the connotation of the word "practical" which he had not in view. The change puts in bright relief the difference between science and art which, had it been visible to Seneca, would have exempted him from the error, that philosophy is active as well as contemplative. *Philosophia et contemplativa est et activa: spectat simulque agit*.

[Footnote 1] *Seneca*, Epist. xcv.

It is art, not science, that is active - that has action involved with discernment. The confusion of art with science, by the way, has been favoured by the ambiguity of the names of practical sciences: they denote not only the science, but also the corresponding arts.

CLXIII. **Thoroughness** - Scientific knowledge may be either thorough or short of thoroughness. It is thorough when it is knowledge of all that is humanly known respecting its system of theses. Thoroughness does not suppose absence of defect. Every science is defective. When the mind is so related to geometry that it can, at will, bring before it the evidence of every geometrical proposition, its geometrical knowledge is thorough. But thorought geometrical knowledge is rare, even among mathematicians. The rungs on which they scale the mathematical heights tend to give way when they are no longer used. But that mathematicians are not able to muster geometrical evidence at will, does not suppose them to be ignorant of geometry. Their knowledge of geometry is not thorough but it is scientific, and, in spite of the defect of thoroughness, it is sufficient as a foundation. A young physician fresh from the schools usually has a better knowledge of anatomy and physiology than old and able practitioners. His knowledge of those sciences may be thorough and theirs is not.

CLXIV. **Difference between Scientific Certitude and Certitude grounded on Authority** - Certainty objective to scientific discernment short of thoroughness seems to differ intrinsically from certainty caused by authority or by inference from the belief of others. Contrast the certainty which a geometrical thesis exhibits to one who has studied, but has forgotten, the demonstration, with that which it exhibits to a person who has inferred its truth from the belief of others. Both discernments refer to the same object and to nothing beside; neither refers to the evidence from which it sprang; yet one of the certainties seems to differ from the other so as to make its discernment scientific, to impart to it an aspect of certitude, whereas the other confers no such aspect. It is true then that certainties, in spite of their seeming simplicity, may differ from one another as to quality, and that the corresponding certitudes differ in like manner.

CHAPTER II.
DEDUCTION OF AN UNCONSCIOUS PART OF THE MIND AND OF UNCONSCIOUS MENTAL EVENT.

CLXV. **Theorem to be demonstrated** - THAT the human mind includes an unconscious part, - one of which it is unintuitive, - that unconscious events, occurring in that part and partly determined by its structure, are proximate causes of consciousness, that the greater part of human intentional action is an effect of an unconscious cause, - the truth of these propositions is deducible from ordinary mental event, and is so near the surface that the failure of deduction to forestall induction in the discovery of it may well excite wonder. And of what transcendent importance is the fact which familiar events were importunate to signify to deduction, - no less than this, that an unconscious part of the mind bears to a part of consciousness such a relation as the magic latern bears to the luminous disc which it projects, that the greater part of intentional action, the greater part of what is mistaken for volition, in fact, the whole practical life of the vast majority of men, is an effect of event as remote from consciousness as fermentation, vegetable growth, or the motions of the planets. Coupled with physiological induction, it establishes by overwhelming proof that all consciousness is the effect of unconscious event, and that, except in the few instances of men who, at the cost of self-denial, endeavour to live according to wisdom, all human intentional action is the effect of unconscious unintuitable event. Let us examine the evidence.

CLXVI. 1. **A durable knowledge supposes a durable Mental Modification related to the conscious knowledge as organ: the modification and its action are Unconscious** - The acquisition of a durable knowledge supposes the mind to have undergone a durable modification, one on which the relation constituting the knowledge hinges, a modification serving as a mould of consciousness but not itself a consciousness. It exists when consciousness is suspended by coma or dreamless sleep, and when the mind, though conscious, is not conversant about the thing

known. This modification is such that if it were of a nature to be perceptible it would be an organ having for function the generation, on pertinent occasions, of the certitude that determines the knowledge. When visual perception involving a certain degree of attention begets in the perceiving mind the power of recognising the thing seen, it must impose upon the mind a durable modification involving the power. The mind cannot be in precisely the same state as when it was incapable of the recognition, and the modification resulting from the event must be durable, since it enables many successive recognitions, including identifications and remembrances. The modification is liable to decay and to become extinct through mere desuetude; for we are often slow to recognise those whom we rarely see, and, sometimes, the power ceases to exist. When we recognise the object, the recognition must be an immediate effect of an action of the modification. Now, the modifications and the part of the mind modified are not objects of intuition, nor is it possible for them to be objective to a human mind until inference makes them remote objects. All acquired knowledge must hinge on such acquired modifications of the mental substance, and when an acquired knowledge is conscious the consciousness must be an immediate effect of an action of the modification, *i.e.* of an event as remote from consciousness as the circulation of the blood.

2. **Unconscious equivalents of interpretations and theories prove the theorem. So also the bearing of such equivalents on Indeliberate action. So too the bearing of unconscious knowledge of environing Customs** - Incidents of human intercourse frequently give rise to unconscious equivalents of interpretation and theories of which many involve equivalents of misunderstanding and set people at cross purposes. The interpretations and theories become objective for the first time when the jostling caused by their respective equivalents occasion discussion; but it is taken for granted that they were beforehand at least obscurely in the mind. Corresponding of late by cable respecting the sale of a property, my behaviour was more or less determined by an unconscious equivalent of the tehory that my correspondent and I were merely sounding each other's minds, not interchanging binding communications. I assented to certain conditions of a contract, but as these were only a part of the matter calling for mutual agreement, as there were other important terms that were not and could not well be even alluded to by cable, I unconsciously assumed that my words committed me to nothing binding. The equivalent of the theory by which my behaviour was determined was also founded on the unconscious belief that telegraphic correspondence is not yet known to the law as evidence of contract. Not one of these theses was objective to me, but equivalents of them bore on my correspondence, and it was only when my correspondent presented to bind me without giving me opportunity to stipulate respecting other terms that the reasons corresponding to the equivalents came to the front. Common experience attests that a large part of our intentional action is determined by such equivalents of theory, and that most of the misunderstandings of well-intentioned people are caused by them. I was waiting a few days ago for one of the little steamers that ply on the Thames between different parts of London. A boat apparently going in the direction I intended to take landed a part of its passengers at a certain point of the platform appropriated to this service. I was about to go on board but was informed that the boat was not for the destination indicated by my ticket. I resumed my seat on the platform awaiting the right boat. The incidents begot in me an unconscious equivalent of an assumption that the landing at which I attempted to board was the *sole* landing of that platform, and this cost me the loss of another ten minutes, for a boat making for my destination passed that landing and discharged and received passengers at another point of the same platform, while I, presuming that she would drop back to what I took to be the sole landing, lost my opportunity. Experience of such deceptive equivalents is not uncommon. Sometimes acquired unconscious beliefs determine our apprehensions and judgments. An unconscious false knowledge of the plan of a house caused my to apprehend one and the same man as two men and as twins. He was a waiter who twice entered a room in which I was breakfasting by the same door and made his exit by another. My unconscious knowledge of the plan of the house excluded the supposition that he could re-enter the room without re-entering by the door through which he had gone out, and this split him in my apprehension into two men, who on account of their extraordinary likeness I mistook for twins. My unconscious knowledge of the plan of the house had never been a conscious knowledge. It was the offspring of my perceptions of two sides of the house, viz. the front bounded by one street, and a gable bounded by another, and also of several parts of the interior. When I studied the question, Why I had taken the man to be two men, it was at once obvious to me that my erroneous knowledge of the structure of the house was the cause.

The grounds of our judgments are often knowledges so remote from consciousness that we are not always able to

bring them promptly into view, and yet, without them, the judgments would have been impossible. Unconscious knowledges are either quick, slow, or moribund; the quick being those that exclude the possibility of a conscious knowledge incongruous with them, the slow those that admit such a possibility but when we look for them are not prompt to present themselves, the moribund those that need extraordinary stimulus to elicit them a sign of life, such a stimulus, for example, as the re-reading of a half-forgotten book. The moribund bear only in extremely rare instances upon the formation of apprehension and judgment, the slow sometimes do and sometimes do not bear upon it, the quick always contribute to the determination of pertinent apprehension and judgment. Reasoning, according to Archbishop Whately, consists of reminding.

> [Footnote 1] "Now to *remind* one, on each occasion, that so and so is referable to such and such a Class, and that the class which happens to be before us comprehends such and such things, - this is *precisely all that is ever accomplished by Reasoning*." - *Elements of Logic*, Book i. § 4.

There is an overstated truth in this remark: argument frequently refers the disputant to a slow unconscious knowledge the tardiness of which gave room for an incongruous judgment. The possibility of entertaining two mutually contradictory knowledges is due to the inertness of a part of the unconscious mental modifications on which knowledge depends. Without it there would be no room for supplementary inference. If a man be challenged to give his reasons for a judgment determined by unconscious knowledge, he at once assigns the thesis unconsciously known as his reason, as though it had been objective and truly a reason. It was not a reason, but a mere equivalent of one.

Not only our judgments, but all our indeliberate acts, are caused by the bearing of unconscious equivalents of reasons upon instinct, which equivalents, when we have occasion to explain our behaviour to ourselves or others, pretend to memory to have been conscious and therefore true reasons. Our behaviour is more or less influenced by unconscious equivalents of assumption respecting our own social and intellectual rank and those of the person with whom we are in intercourse, equivalents that for the most part work well but sometimes betray. We tend when in company, for example, as members of a company that, like parliament, has a public function, to differ as organ of sentiment from what we are when alone, and in serious companies from what we are amongst the convivial, or in the relaxation of the family circle. When cognisant of ourselves as co-operative with an important social body, we apprehend as though the company had usurped a part of our mental faculty and participated all our sentiments that relate to its ends and means, especially apprehending in us its own importance and its superiority to all mere individuals. But the difference is not due to a consciousness of being a part of the company: the knowledge on which it does depend is *always* unconscious, for I do not here refer to any inflations of pride or vanity caused by consciousness of being a member of an important body. I have shown that our knowledge of customs originates latently: the unconscious knowledge thus originated determines equivalents of assumptions, which in turn determine routine intentions and plans. An unconscious equivalent of an assumption that his servants are at work at their usual avocations contributes to determine the intentional action of the master. He proceeds upon the unconscious equivalent of a conscious belief that his cook has prepared his breakfast, that it will be served to him at the customary time in the customary place, that editors and printers have been at work to provide him with his morning newspaper, that mail-carriers, postmasters, and post-office clerks have been busy in expediting his morning mail, that bankers and bank clerks are at their accustomed post to honour his chequies, that shopkeepers are in their shops and will give him of their wares whatever he needs at customary prices, that, in fine, the whole social routine is in operation ready to concur with his intentional action. He does not *think* of any of these things. He no more thinks of them than of the sufficiency as support of the untried part of *terra firma* to which when walking the impending step is about to commit his weight.

Note in this connection that tardiness of knowledge does not exclude, nor does its opposite always co-exist with, a high degree of intellectual power. All the knowledge of a weak mind may be alert and much of the knowledge of a strong one slow. A mind may be massive, profound, acute, constituted to give out its knowledge in the best literary form if there be due pressure of knowledge in the fountain, yet embarrassed by tardiness of knowledge and concomitant incapability of erudition. Such a mind was that of Montaigne. He says of himself in his essay on Pedantry - "I go here and there culling out of several books the sentences that best please me, not to keep them (for I have no memory to keep them in) but to transprant them into this work, where, to say the truth,

they are no more mine than in their first places." The leaked knowledge is not altogether lost to the mind; it falls into the reservoir of slow unconscious knowledge from which it may be sometimes laboriously pumped up into consciousness. The defect did not frustrate the faculties that have made Montaigne a classic. Amongst other achievements they originated the famous argument against miracles accredited to Hume. Another important consideration which our argument suggests is that all tardiness of knowledge is erroneously ascribed to defect of memory. According to the strict meaning of the term, remembrance, to which our definition of Remembrance adheres, Montaigne's defect was not of memory, but of a faculty not hithero discriminated, - an important branch of the faculty of redintegration. The name, recollection, if it had not been otherwise appropriated, would befit, as common name, the consciousnesses which it is the function of the branch faculty to generate. I have thought of the word, "rassemblance," from the French word, *rassembler*, as a suitable term. Such a mind may excel at analysis and discrimination, and, as regards expatiation, be a cripple. It is obvious, I take it, that the unconscious knowledge in respect of which redintegration behaves so variously are durable modifications of an unconscious part of the mind.

3. **Prophetic and guiding analogues of sensation prove the theorem** - Consciousness includes intimations which enable us to count upon the promptness of certain unconscious knowledges, and warn us of the tardiness of others. I was about to qualify the intimations as inexplicable, but I am reminded that an emotion of confidence sometimes intimates to invention that the mind is pregnant; also that a consciousness analogous to sensation sometimes intimates to memory that it is a clue to a remembrance (§ x. 5). If, at the suggestion of the analogue of sensation, one apply himself to recollect, and if the analogue intensify, it makes him aware that he is approaching remembrance, but if, on the other hand, it grow faint, it plainly signifies to him the contrary. To the literary man the emotion seems to say, - "Now is the time to write," to the mathematician, "I am about to solve the problem for you," to the poet, "Your muse is about to sing." These are distinct intimations, and may differ only as to distinctness from those which ordinarily enable us to count on the promptness of knowledge not at the time conscious. This intimacy of connection between consciousness and its proximate unconscious causes establishes that the concrete subject of the modification constituting or serving as hinges of unconscious knowledge, is either a mind or a part of a mind, and if it be proved that this concrete is a brain then it must be acknowledged that the brain is a part of the mind. Admitting that there is an immaterial and durable subject of consciousness, and that consciousness is the result of the action of the brain upon this subject, it is not admissible that the subject is exclusively the mind; as subject of the modifications on which unconscious knowledge hinge, - knowledges on which consciousness counts and which it mnemonically mistakes for conscious knowledges and reasons, - the brain must be reckoned a part of the mind. Thus far I have demonstrated that the human mind includes a part which is an unconscious concrete, or sum of concretes, and that modifications of this part are hinges of knowledge.

4. **Deductions from evidence of which all the parts are not simultaneously discernible prove the theorem** - It is impossible to discern at a glance all the reasons constituting the demonstration of a theorem which, like the following theorem, The square of the hypothenuse is equal to the squares of the other two sides, depends on demonstration of many other theorems. The unconscious knowledge caused by the antecedent demonstrations bear upon consciousness conversant about the final demonstration as though they were conscious knowledges. They do so without the intervention of memory. When the conclusion is flashing upon certitude the student is not remembering that he had assented to the truth of the antecedent theorems. The antecedent demonstrations prepare the mind to be convinced by the final one without the aid of their contemporary objectivity. They leave behind them mental modifications - unconscious knowledges - which are unobjective auxiliaries of the final demonstration, as the antecedent sounds of a melody leave behind them inaudible mental modifications which impart to the present sound a significant sweetness. Cardinal Newman's analysis of inference unto formal and informal inference all but penetrates to the bearing of unconscious knowledge on inference. He finds that inference syllogistically expressible is valid only for discovery of the abstract, and that, to penetrate and embrace the concrete, the illative faculty must apply itself in a way with which logical formula is incommensurate. "For genuine proof in concrete matter," he says, "we require an organon more delicate, versatile, and elastic than verbal augmentation; ... thought is too keen and manifold, its sources are too remote and hidden, its path too personal, delicate, and circuitous, its subject matter too various and intricate, to admit of the trammels of any language, of whatever subtlety and of whatever compass. ...

And to this conclusion he comes, as is plain, not by any possible verbal enumeration of all the considerations, minute but abundant, delicate but effective, which unite to bring him to it; but by a mental comprehension of the whole case, and a discernment of its upshot, sometimes after much deliberation, but, it may be, by a clear and rapid act of the intellect; always, however, by an unwritten summing up, something like the summation of the terms of the algebraical series. ... such a process of reasoning is more or less implicit, and without the direct and full advertence of the mind exercising it."

[Footnote 1] *Grammar of Assent*, pp. 264, 285.

We have seen that even in demonstration unconscious knowledges - unconscious mental modifications - contribute to cause certitude. Are not these the motives or moving powers which, without the direct and full advertence of the mind, (it is but a step from partial to complete inadvertence) contribute to cause the certitude essential to the conclusion. It seems then that the guaranteed certitude consequent to evidence of which all the parts are not simultaneously discernible is in part an effect of unconscious mental action, - action of an unconscious part of the mind; if the brain be, as I shall prove it to be, either the whole or a part of the unconscious part of the mind, the certitude is more or less an effect of cerebration. This supposes that material events, as unlike discourse as fermentation is unlike it, contribute to fashion the greater part of even our guaranteed certitudes, which of course casts a shadow on the guarantee.

[Footnote 1] The shadow should serve to humble our intellectual pretensions, not to destroy our faith in the faculty of knowledge. Happily such shadows do not usually destroy the certitude on which they fall, and common sense protests that to keep ourselves, if the certitude give way, from tumbling into the Pyrrhonic ditch, we should put faith, - faith in the mental constitution, or, at the worst, an *arbitrium*, - in its stead.

So long as we were under the delusion that a guaranteed certitude is an immediate effect of an instantaneous conspectus of the evidence, the guarantee might pretend to be irreproachable, but not when it is found to be the offspring of a corporal event. Sometimes, in dream, cerebration engenders an emotion of the kind essential to intuition of wit, and therewith glorifies a platitude, as the glamour cast by Puck upon Titania glorified the ass ears of Bottom. If it can dupe us as regards wit, why not as regards certitude?

5. **The train of ideas or conscious mental events suppose a train of unconscious mental events. The enhancement of the brain by increase of knowledge supposes an unconscious mental modification, which proves the theorem** - Whence comes the train of ideas or rather the train of mental events, which, besides ideas, includes emotions and involuntary intentional actions, *e.g.* quasi-attention, and the impulses to speech in those who are given to think aloud, especially in the insane? We are not conscious parties tot he generation of the train of mental events. We have some power to determine the channels in which it shall flow, but none to originate or arrest it as a whole. In respect of it we are like the helmsman who has power to give direction but not motion to the ship. Even our directive power over it is often in abeyance, - always in dream - and often we are barely able to make head against it. It strives with us in what is termed "distraction," alternately vanquishing and succumbing. It presupposes an underlying train of unconscious events occurring in an unconscious part of the mind, - a train that, according to induction, is started, and during waking life for the most part more or less ordered, by the action of our environment upon the organs of sense, and when not so ordered, as in dream, gambols off into inverisimilitude and incongruity. From this train of unconscious events underlying and causing the stream of consciousness known as the train of ideas, proceeds remebrances, reasoning, poetry, eloquence, music, invention technically so called, and discovery of every kind, the devices of the crafty, and the beginnings of all intentional action, volition excepted. From this source emanates design. The train of ideas or rather of mental events often undergoes a notable enhancement consequent to great increase of knowledge. It presents to deliberation fewer unsatisfactory suggestions, and more frequently excludes deliberation by yielding at once, spontaneously, without question, to occasions of action, satisfactory ideas what to do. Napoleon on the field of battle, I take it, had less occasion to deliberate as experience modified the

unconscious part of his mind. Need to deliberate is inverse to experience and to native mental power. The change thus wrought by experience is latent: it supposes an unconscious part of the mind, a part wherein it occurs.

6. **Dream incidents, *e.g.* dream-conversations and poetic composition in dreams, suppose unconscious mental event, and prove the theorem** - Dream supposes the action of an unconscious faculty. We seem to ourselves in dream to converse with real men and women, and to acquire from their words ideas that had no existence in our minds prior to the significant action of the words. Yet *unconscious equivalents of the ideas* must exist in our minds antecedently to the words, and contribute to the selection and collocation of these. An unconscious part of the mind modified by such equivalents must cause in another part a consciousness of what seems to be speech, and, by means of the phantasm of speech, the ideas corresponding to the equivalents. The equivalents and the causing action cannot reasonable be held to be events extrinsic to mind. They must be allowed to be unconscious mental events. Not only does the unconscious part of the mind which originates dream invent what seems to be conversation, but also, on occasion, a long series of verisimilar events all tending with dramatic fitness to a *dénouement*. The action of this unconscious faculty is not confined to dreams. Thackeray tells us that sometimes, when composing dialogue, the words of the imaginary interlocutor would obtain in his mind in advance of the idea of what they signified, and impart to him that idea. The words would seem to be uttered by the imaginary character to whom they were ascribed, and the idea they expressed was sometimes so unexpected and surprising that Thackeray would turn upon the phantasm and ask" How the deuce did you come by that idea!" On this kind of action depends doubtless a great deal of what in spiritualism is not imposture. This faculty in poets has glorified their dreams with verse, for example, those of Goethe and Coleridge; it has in dreams solved problems for the mathematician. Goethe distinguished his intellectual yield into two kinds, viz. that originated not only in but by his mind, and that originated in, but not by, his mind. The latter consisted of what came to him from the unconscious part of his mind, unexpected and unsought. The idea of the Muse is probably due to such a discrimination. Latent experience is continually engendering in waking minds, and for the most part during sleep, unconscious knowledge of the quantity of the time between some past event and the present. The knowledge is for the most part vague, is often wide of the truth, but it is sometimes very near what is indicated by the clock. Most people know on waking about how long they have been asleep. Many persons have the power of so affecting themselves by a resolution to awake at an unusual hour that they awake at that hour or thereabouts. The instances of the efficacy of this kind of resultion are so numerous as to preclude the supposition of chance coincidence. What gives effect to the resolution? Is it a part of the mind, or merely the nerve and muscular apparatus, which, as regards action presently consequent to intention, is commonly held to be the automatic instrument of intention. But is it credible that this apparatus could be efficient as regards an intention that is to take effect after an interval of five or six hours and during sleep? The awakening force must, it would seem, be mental. Whatever it be, it co-operates in a most mysterious way with an *unconscious equivalent of an* intuition of a quantity of time. It does not necessarily follow that this equivalent is a mental modification, but that it is, seems to be conclusively though indemonstratively proved.

7. **Change of belief not caused by reasoning proves the theorem** - Unconscious mental events alter our beliefs. The events suppose an unconscious part of the mind, - a part in which they occur. Mr. Lecky, in his *History of Rationalism in Europe*, gives striking instances of this operation. The *Grammar of Assent* treats of it as follows: - "Again; sometimes assent fails while the reasons for it and the inferential act which is the recognition of those reasons are still present, and in force. Our reasons may seem to us as strong as ever, yet they do not secure our assent. Our beliefs, founded on them, were and are not; we cannot perhaps tell when they went; we may have thought that we still held them, till something happened to call our attention to the state of our minds, and then we found that our assent had become an assertion. Sometimes of course a cause may be found why they went; there may have been some vague feeling that a fault lay at the ultimate basis or the underlying conditions of our reasonings; or some misgiving that the subject matter of them was beyond the reach of the human mind; or a consciousness that we had gained a broader view of things in general than when we gave our assent; or that there were strong objections to our first convictions, which we had never taken into account. But this is not always so; sometimes our mind changes so quickly, so unaccountably, so disproportionately to any tangible objects to which the change can be referred, and with such abiding recognition of the force of the old arguments, as to suggest the

suspicion that moral causes, arising out of our condition, age, company, occupations, fortunes, are at the bottom. However what once was assent is gone; yet the perception of the old argument remains, showing that inference is one thing and assent another." ... "And as assent sometimes dies out without tangible reasons sufficient to account for its failure, so sometimes in spite of strong and convincing arguments it is never given."

[Footnote 1] *Grammar of Assent*, page 160.

The latent decay and death of beliefs suppose an unconscious change of an unconscious part of the mind. This change, or metamorphosis, presupposes *a* cause, and *the* cause, according to induction, can be no other but experience, study of the results of the experience of others and exercises of Reason in every way, - in short, experience and discourse. By latent processes experience and discourse modify the unconscious part of the mind so as to alter the character of the train of ideas, to dispose to belief to which the mind was previously indisposed, and the reverse, and to undermine beliefs of which the reasons persist in exhibiting to the subject an aspect of proof-sufficiency. The development of what is termed the historical sense by a thorough study of history is an instance of this latent operation. This sense instinctively detects certain kinds of historical fiction. Being still in its primitive phase, its experiences do not yet afford the generalisations from which it gives us reason to expect an art of historical criticism, but what it has done in the way of demolition has abundantly proved its existence and validity.

8. **The latent action of Unitive Likeness on which pictorial illusion and Recognition depend, proves the theorem** - Pictorial illusion is due to a latent action of unitive likeness on an unconscious part of the mind. The pictured surface reflects light upon the retina unitively like the light reflected by a scene in three dimensions, and the latent action of the former on the mind causes visual apprehension of the surface as being a scene in three dimensions. The illusion is greater or less in proportion as the likeness is greater or less. It is at a maximum in the stereoscope, because an important diffecence is excluded, and is enhanced when we look at a picture with only one eye, because that very difference is then also excluded. The proximate antecedent of the illusion must be an event occurring in an unconscious part of the mind. Visual recognition, like pictorial illusion, depends upon the latent bearing of unitive likeness, through the eye, upon the mind. The recognition connects with no intuition of likeness, - carries with it no knowledge that it owes its existence to likeness. We learn with surprise that recognition is caused by likeness. The likeness must act upon an unconscious part of the mind and so modify it as to cause it to engender the recognition. This mental event - the proximate antecedent and cause of the recognition - is unintuited, - an unconscious action of an unconscious part of the mind. When the unaccustomed causes surprise, we do not first perceive the unaccustomed thing and then undergo surprise: the perception from the first involves the surprise, so that prior to the perception the thing must have acted upon an unconscious part of the mind and begotten in it an action constituting a proximate antecedent and cause of perception involving surprise.

9. **Redintegration and the mental modifications it causes prove the theorem** - Consciousness determined according to the law of redintegration presuppose unconscious events that occur in an unconscious part of the mind, events productive of unconscious durable mental modifications that are equivalents of organs relatively to the consciousness. After a certain visual experience of the exteriors and interiors of houses, a wall of a house cannot reflect light upon the retina of the subject without causing an image, not of a wall merely, but, of a house. Prior to the experience light reflected by the wall of a house excites no such image. After the experience the mind must be in a state different from that in which it was before, - a state by virtue of which it generates under the stimulus of the light an image which it was previously incapable of producing. Now the events in which the state originated are such as are never objects of intuition, and are doubtless unintuitable: they occur in an unconscious part of the mind, and they impose upon it a durable modification, serving as equivalent of an organ that has for function the production, under due stimulus, of the image of a house. All knowledge augmented by sense-perception depends upon mental modifications so caused, and every emergence of a part of that knowledge from the unconscious to the conscious state, proceeds from the latent functioning of one of those modifications. The eccentric action of redintegration is perhaps more telling as evidence of unconscious mental processes than its regular operation. Instances are familiar to most minds. I knew a child who when asked what the letters c. a. r. t. spell would reply "waggon," and when

asked what the letters d. o. g. spell would reply, "cat." An eccentricity of redintegration sometimes perverts our othography in writing.

10. **The latency of Latent Experience proves the theorem** - Latent experience (§ xcv.) consists of unconscious mental event. It supposes an unconscious part of the mind on which the event imposes durable modifications serving as equivalents of organs. The knowledges it generates are at first unconscious, and it might very well happen that some of them might never emerge into consciousness. These knowledges include knowledge of primary kinds, also quasi-inferential knowledge, such as that coal, wood, and turf, are combustible, that all swans are white, that certain appearances are weather signs, others symptoms, that nature acts uniformly, (§ cl. 3) etc. This kind of experience sometimes begets unconscious knowledge of the characters of those with whom we have intimate intercourse, and instinct unconsciously accommodates us to the unconsciously divine character. This unconscious divination of character contributes to the grouping and segregation of people referred to by the proverb, "birds of a feather flock together."

11. **Negatively-empirical knowledge proves the theorem** - Negatively-empirical knowledge supposes an unconscious part of the mind, and durable modifications of the part constituting a corresponding memory.

12. **Surprise caused by deviations from the customary proves the theorem** - Deviations from the customary tend to excite surprise, and in certain cases surprise contemporaneous and united with, not subsequent to, the discernment of the deviation. A condition of this discernment must in such cases occur in an unconscious part of the mind, and there generate a co-operative condition of the surprise in such wise, that both conditions cause at the same time and in unison the discernment and the surprise. A violent unaccustomed sound excites surprise that is not subsequent to, but contemporaneous and united with, the hearing. Surprise tends to be contemporaneous with discovery of a stranger in one's bed-chamber. If one a working day one should see a familiar thoroughfare of traffic deserted, or on a Sabbath thronged, surprise would be contemporaneous with his discernment of the fact. Now it might be objected that in these cases the discernment precedes and causes the surprise, but so rapidly and with such excitement that memory fails to acquire a record. But if this be true it is also true that when we recognise, discernment of the thing recognised precedes the recognition, and that when one sees a friend he at first sees only so much of the friend as is imaged on the retine, - a part of a surface - and then, by the aid of redintegration, annexes to the visual image the unseen bulk and the remainder of the surface!

13. **That we are sometimes stayed by unconscious equivalents of motives proves the theorem** - It sometimes happens that a man bent upon conduct according to wisdom is urged by indignation to a behaviour to which his conscious mind does not object, yet he neither purposes compliance with the urgency nor does it make up his mind for him: he is held in suspense for a time, and, then, there appears in his mind an idea of a behaviour opposed to that which the indignation suggests, - a behaviour conformable to peace and carrying on its face the sanction of wisdom. With this he complies, in spite of reluctance to refuse the indignation. Now what held him in suspense during the urgency of the indignation and prior to the appearance of the idea? On the avouch of memory, not a consciousness. No reason discrediting the suggestion of his anger appeared in him. On the contrary, the suggestion was recommended by the sanction of justice, - justice endorses all the suggestions of indignation. He was held in suspense by an unconscious equivalent of a motive. He had had experience of the treachery of violent counsels apparently sanctioned by justice, and the experience had founded in the unconscious part of his mind an indisposition to yied to them, - an equivalent of a prudential reason. This is what that constituted the *vis inertiæ* which resisted the pressure of indignation. Events in which scrutiny may detect unconscious equivalents of conscious restraining prudence are common. I say conscious prudence, implying that there is such a thing as unconscious prudence, - such a thing as unconscious equivalents of motive.

14. **The unconsciousness of the proximate antecedent of Design proves the theorem** - Design, or the formation or generation of an ideal type, pattern, or plan, (§ cxxxiv. 5) supposes the existence of an unconscious part of the mind and of unconscious mental event. No one could intend to design until he had experience of power to

design; therefore a first design must be as unintentional as the growth of a tree: unconscious mental processes occurring in and evincing an unconscious part of the mind must have engendered the pattern or plan. By the way, to ascribe design to the omniscient is inconsistent. The idea of such a being supposes his ideas of what he would do to be co-eternal with him, whereas it is essential to design to begin and end; which obliged Plato to judge that creative design, and the archetypes or ideas of all things, were co-eternal with the Creator. This reduces the Creator to a mere subject of fateful ideas, - to a personification of fate. It seems then that the marvellous concurrence of aptitudes displayed by Cosmos does not presuppose design, - that the datum which is the pivot of natural theology is delusive.

15. **Unconscious equivalents of intention to resume interrupted work prove the theorem** - What recalls us to the resumption of interrupted work when the cause of the interruption has so absorbed the mind as to leave no room for an intention to resume? It must be an unconscious somewhat that is an equivalent of an intention to resume. In discussion, whether with oneself or with another, the operation of this equivalent whereby we are made to revert to the question, is familiar. We differ from one another and at different times the same man differs from himself as regards the efficiency of the mental attribute on which the equivalent depends. It is more efficient in abler minds and in the stronger states of the same mind. It is for the most part feeble in the insane, and in idiots, if it exists at all, extremely feeble. It is not resolvable into habit, for it is as efficient in respect of strange as of familiar work. Is it identical with the unconscious force which, in compliance with a purpose to awake at a given hour, awakes us at that hour? Both are equivalents of intention to do something after a certain time, one to awake after the lapse of a given time, the other to resume a certain work on the termination of a certain other work. They differ only in two respects, 1st, that one does and the other does not operate during sleep, 2nd, that the one is and the other is not interdependently coupled with an equivalent of an appreciation of a certain quantity of time and of an intuition of its completion.

16. **Unconscious equivalents of an appreciation of Weight prove the theorem** - An unconscious approximative knowledge of the weight of a thing which one is about to lift determines the amount of effort which he applies. Sometimes the thing proves to have more or less weight than the knowledge counted on, and we experience an emotion of surprise.

CHAPTER III.
THE BRAIN A PART OF THE MIND.

CLXVII. 1. **Proof that the Brain is a part of the Mind** - WE have irresistible evidence for the induction, that the unconscious part of the mind is corporal, and that the brain is either a part or the whole of it: the evidence makes it highly probable that the corporal part of the mind consists of the enchephalon, spinal marrow, afferent and efferent nerves, and the peripheral parts of the organs of sense. As regards the latter we have the sanction of a datum for the belief that they are subjects of the sensations and sense-perceptions proper to them. It is true that when experience develops belief in a spiritual subject of consciousness this datum is discredited, (it has been proved to be inconsistent) and then the organs of sense are accounted mere accessories or instruments of the mind, bearing to it such a relation as a telescope bears to the visual faculty; but when the mental effects of concussion of the brain and cerebral lesions and disorders otherwise caused expose the relation of cause and effect that exists between cerebral event and consciousness, such that the brain can no longer be considered a mere accessory but must be allowed to be a part of the mind, the credit of the datum respecting the organs of sense is so far restored that it is no longer easy to refuse to rank those organs as part of the mind.

2. That all knowledge and skill depend upon modifications of the brain caused by experience and mental exercises of every kind, is proved by the fact that a concussion of the brain may deprive one of all knowledge and skill without impairing the power of the mind to recover both; the former from new experience, the latter from new interaction of the Ego and its environment. Certain cerebral lesions deprive the mind not of all knowledge, but of a considerable part, and others of a minute part so oddly selected that, as some one has remarked, it would seem

as though Puck had been sporting with the brain. These facts shut us in to the conclusion that the existence of knowledge or skill, or of both, is due to an effacement or impairment of durable cerebral modifications. They are conclusive that conscious knowledge and skill active are effects of an action of these modifications, that a series of unintuitable corporal events underlies, as cause and condition *sine qua non*, all such consciousness and activity of skill as cerebral lesion has the property of destroying or suspendin. Concussion of the brain has been sometimes followed by a remarkable enhancement of mental faculty. General paralysis often begins its terrible work by an enhancement of mental faculty; idiotcy and bodily impotence are always the accompaniments of its regular final stage. The psychical effects of other diseases, like those of concussion, attest the dependence of mental faculty on corporal constitution, and of consciousness on corporal event. A servant girl whom disease had reduced to idiotcy was temporarily restored to mental integrity by a fever such as ordinarily causes delirium.

[Footnote 1] *Physiology and Pathology of the Mind*. Maudsley, p. 250.

A beginning of insanity has raised the mind of a person bordering on idiotcy to the *ordinary* level of ordinary intelligence.

[Footnote 2] *Obscure Diseases of the Brain*. Winslow, p. 273.

An abscess formed under the scalp has converted a violent headache into spectral illusion.

[Footnote 3] *Ibid*. p. 457.

Impending apoplexy is sometimes wonderfully prohetic, predicting truly the time of the death of the subject.

[Footnote 4] *Ibid*. p. 312.

It is sometimes a source not only of prescience but also of melodramatic invention explanatory of the expected event. A patient who suffered from an excess of blood in the brain, expecting an imminent effacement of consciousness, used to undergo a melodramatic hallucination put as explaining the event. A witch seemed to rush upon him and strike him on the head with a stick. The effects of hanging and drowning sometimes corroborate the testimony of concussion and disease as regards the dependence of consciousness on cerebral event. A gentleman who in great depression of mind attempted to hang himself but was cut down in time to save his life, related that the strangulation plunged him into ecstasy in which he re-lived his childhood and boyhood.

[Footnote 5] *Ibid*. p. 440.

Drowning has sometimes occasioned a panoramic display of the past.

[Footnote 6] *Ibid*. p. 442.

The mental effects of narcotics, anæsthetics, and stimulants, such as opium, hashisch, cloroform, and alcohol, add their testimony to the dependence of consciousness on corporal event. We have striking instances of the dependence of the moral faculty on bodily states. Certain disorders, *e.g.* uterine changes, transform honest people into thieves. Common and familiar facts prove the causative and moulding bearing of bodily states upon consciousness. Sleep bears in this way on the consciousness, dreaming. Coma is a bodily state that excludes consciousness. The feeling of well-being, and the pride of life incident to health and a favourable atmosphere, are consciousnesses that result from bodily states. The differences of consciousnesses characteristic of youth and of age are effects of bodily states.

CLXVIII. **Errors incident to privation of knowledge of the dependence of Consciousness on Corporal event** - It

follows from the foregoing evidence that, as regards man, every consciousness except volition is an effect of an unconscious corporal event, and that every consciousness including volition depends upon an unconscious corporal event. Had psychological research begun with, or early achieved this knowledge, it would have been spared much error. It would have been exempted from the error. It would have been exempted from the error, that discernment of primary Kinds supposes discernment of their *differentia*. It was obvious that generalisation depends upon likeness and difference and that likeness supposes a somewhat in respect of which the like things are like. Psychologists therefore seemed to be shut in to the conclusion that knowledge of a *differentia* is a *sine qua non* of knowledge of a kind. It did not occur to them that the *differentia* might, by a latent bearing on the mind, cause, or contribute to cause, knowledge of the kind - that it might have the property of causing an unconscious corporal event of which knowledge of a kind might be an immediate effect; in which case knowledge of a kind might obtain without knowledge of its *differentia*. Here we have an instance of mere privation of hypothesis conferred upon a thesis an air of necessary truth. So much did the thesis, Discernment of a kind supposes discernment of its *differentia*, seem to be a necessary truth, that the error persisted in spite of the incompatible fact that the *differentiæ* of many primary kinds eluded scrutiny, *e.g*. that of mankind. Had the dependence of consciousness on corporal event been known the incompatibility would have suggested the explanation that the corporal event which causes discernment of a primary kind does *not* cause discernment of its *differentia*. This knowledge, it is probable, would also have prevented the error that analysis of consciousness is incapable of discovery, - incapable of augmenting knowledge - that to be *known* is essential to the constituents of consciousness. The greater part of the wealth with which psychology enriches man is, with slow toil, quarried out of the records of consciousness.

The knowledge would have deprived of plausibility the reason of the scepticism of Hume, viz. that power is not perceptible, and it would probably have prevented Kant's doctrine of knowledge *à priori;* for, when it is allowed that the consciousness constituting an experience is an effect of a corporal event, consistency makes no objection to the competence of the cause to impart to the object, in certain cases, a symbol of power or one of absoluteness, and parsimony demands that all knowledge which can be consistently accounted the offspring, either immediate or remote, of experience, shall be so accounted. Privation of the knowledge put us under the necessity of imputing to discourse the genesis of the knowledge which I have termed *quasi-inference*, and of explaining the fact, that neither apperception nor memory is cognisant of any such discourse, by the hypothesis that, owing to its delicacy and rapidity, the discourse eludes experience.

CHAPTER IV.
WISDOM.

CLXIX. **What is Wisdom?** - I AM not aware that psychology has hithero undertaken to answer the question, What is Wisdom? It seems to have ignored, as lying wholly without its province, the most precious of mental qualities. Who can at once say what is the *differentia* of Wisdom, - what distinguishes it from knowledge, what from the sagacity of "the unjust steward"? Christ seems to refer to it as though it were mere sagacity. "The children of this world," he says, "are in their generation wiser than the children of light." But the word "wise" in this connection does not refer to the wisdom which St. John probably denotes by the word [qc][logos], - the wisdom that is at once an imperative and an alacrity to obey, - the wisdom that incurs the cross to save mankind. The nature of this wisdom I now proceed to explain. It is so related to Virtue or Moral Goodness that I must first explain what the latter is, - a task by no means made easy by actual public knowledge.

CLXX. **Apology for the term "Moralness"** - In proportion as the progress and spread of science makes words more frequently and exclusively the immediate objects of thought, violations of etymological connotation become more sensibly obstructive. The perfection of language makes etymological and received connotation identical. We are approaching a time when experience of obstruction will directly acquaint the learned with the full meaning and importance of the deliverance of Condillac, *Un science est une langue bien faite*, and that it behoves a French Institute to add to the humble office of registering and promulgating the enactment of the lingual instinct the higher

one of conforming language to a rule that may be termed *the rule of right connotation*. This law, I take it, was descried by Leibnitz when he imagined his scheme of a universal language, - that of forming the whole of language, as the lingual instinct had already fashioned the numerical part of it, out of a few elemental signs combinable into terms connotative of the composition and general places of the things they denote. Chemistry has of late conformed its language to this law.

Now the word "Moral" and its cognates have been wrenched out of the order of right connotation and loaded with incompatible meanings. The primary and etymological meaning of the adjective "moral" is "pertaining to manners;" as qualifying the term "Science" it is applied to this sense, Moral Science being science that is conversant about manners. If this were the sole meaning of the adjective, the cognate term "Morality" should signify the specific attribute of manners. But as qualifying the term, "sense," the adjective imports very differently. Its reference to manners in this connection is remote, and makes the name of which it is a constituent connote an attribute which may, for the nonce, be named "conversantness about virtue and vice." It is still more warped from its primary meaning when it qualifies the term "man." To say of a man that he is moral is to say that he is good. In this connection the word "moral" implies the identity of morality and goodness. As constituent of the term, "moral apprehension," it implies that all apprehensions of manners are not moral, but only those that approvingly refer to virtue and disapprovingly to vice; whereas there are bad approvals and reprobations of manners; approvals and reprobations which, according to the primary meaning of the word "moral," *are* moral. The word "immoral" does not signify, as a law of language requires, the opposite of the word "moral" applied according to its primary meaning. The law "immoral" means "bad," and its cognate term "immorality" means "badness."

Such being the tangle of incompatible meanings in which the words *moral*, *immoral*, *morality*, *immorality*, are involved, I trust I am warranted to help myself to an instrument of exact expression by the coinage of even so uncouth a barbarism as the word "*moralness*." My need requires the coinage of still another word, but happily not one of such barbaric repugnancy, - the word "*preter-moral*."

CLXXI. **"Moralness" and "preter-moral" defined** - We say of agreeable and of what seem to be useful things that they are "good." Does this imply that goodness is the *differentia* of the agreeable and seemingly useful? Shall we not rather say that goodness is the *differentia* of what is innocently agreeable and what is useful? This being allowed, goodness is divisible into two species, one differentiated by the property of eliciting a peculiar kind of approval, known as mortal approval, the other not so characterised. Moral approval is undefinable. If the reader have not experienced it I am unable to make myself intelligible to him in respect of it. The species of goodness that is of a nature to elicit moral approval may be distinguished as Moral goodness, the opposite species as "preter-moral" goodness. The term "badness" denotes the *differentia* of what is hurtful. It is divisible into the two species, hurtful things that are, and hurtful things that are not, of a nature to elicit the peculiar kind of reprobation known as moral reprobation: the former may be distinguished as moral, the latter as preter-moral, badness. What moral goodness and moral badness have in common is the property of eliciting moral discernment. Moral discernments are individuals of a genus which comprehends and is comprised by the two species, approbatory and reprobatory moral discernments.

Now, by what name sonorously as well as significantly cognate to the word, Moral, shall we denote the property of eliciting moral discernment? Not by the name, Morality; for that is unchangeably committed to an incompatible meaning. Let "moralness" be the name, a name to which I annex a primary and a secondary meaning. According to the first, the term Moralness denotes the attribute by virtue of which an *animus*, or what passes for one, elicits moral discernment either approbatory or the reverse: according to the second, it is the specific difference of the moral faculty or faculties. Let the contradictory opposite of The Moral, viz. *what is without Moralness*, be known as the "preter-moral." An *animus* that *per se* is incapable of eliciting moral discernment is "preter-moral," *e.g.* Prudence, the mental quality that disposes us to provide for future exemption from pain.

CLXXII. **Definitions of the terms "impero-moralness" and "pulchro-moralness"** - Moralness is divisible into that which does, and that which does not, interest the faculty of remorseful apprehension, - Conscience. It is essential to the apprehensions of this faculty to refer to the imperative termed *obligation*, so that moralness which interests conscience might be correctly defined as moralness determined by the sentiment of obligation. This species

of moralness I name *impero-moralness*, and the opposite species, as referring not to obligation but to a species of beauty, *e.g*. that of Generosity, Courage, and Fortitude, I term *pulchro-moralness*. Accordingly, moral goodness is either "impero-moral" or "pulchro-moral;" and moral faculties are either "impero-moral" or "pulchro-moral."

CLXXIII. **Obligation explained. It comprehends Duty and obligation-in-respect-of-what-is-not-due** - Obligation is a species of imperativeness. It manifests itself as a command, - for the most part as a command of God; *sometimes as impersonal*. It is essential to the command to be intuited in a sentiment involving a momentum towards obedience. This pressure or momentum causes it to be regarded as a species of compulsory force, and has procured for it the name, Obligation. Obligation is comprised by the two species, duty, and obligation in respect of what is not due.

CLXXIV. **Right defined** - Duty is for the most part confounded with obligation. It differs from one species of obligation as supposing something due, and therefore a relation of debtor and creditor between two or more persons. Obligation to conform to purity does not suppose such a relation. Duty and Right are correlatives, but not so Obligation and Right. No right corresponds to obligation to conform to purity. The confusion of obligation and duty is owing to this fact, that experience has been largely conversant about duty, and very little about obligation respecting what is not due. Right is the *differentia of the* meum*and* tuum*determined by duty*. It supposes that something morally belongs to its subject, *e.g*. land, money, a certain degree of immunity, - that there exists a free agent able to deprive him of what morally belongs to him, and that, if the free agent undergo a temptation to make use of the power, he owes a recusant volition to the owner. If a thing be owned by one person and possessed by another, the right of the owner supposes a duty in the possessor to restore the thing when required.

CLXXV. 1. **Examination of the mental qualities on which depend the affections and emotions that are of a nature to elicit moral approval:** - Let us now examine the mental qualities - the qualities or elemental parts of mental structure - on which depend the affections and emotions that are of a nature to elicit moral approval.

2. **Altruism defined. It comprehends Sordid and Non-sordid altruism. The latter comprehends Egotistic and Disinterested altruism** - Language is indebted to Comte for the useful term, Altruism. Regarding it as public property, I restrict it to a less comprehensive meaning than that annexed to it by Comte. I use it as denoting disposition to confer benefit on another. We may be sordidly disposed to confer benefit on another, as when a slave-owner, with venal self-regard, is disposed to promote the health of his slaves; or we may be disinterestedly disposed to confer benefit on others, as instanced in the good Samaritan. But disinterested altruism is not the contradictory opposite, it is merely the contrary, of sordid altruism. There is an altruism that is about equally remate from sordidness and disinterestedness, *e.g*. that of parental love, and that of patriotism. Knowledge of the relation of such or such a human being as "child" to the Ego is the pivot of parental love. An alien infant fraudulently presented as her own to a newly-made mother as soon as relief from the pain of parturition enables her to nurse, will elicit parental love, and her own might become to her an object of aversion. In like manner egotism is the pivot of patriotism. Knowledge, whether true or false, that such or such a country is in the relation of "native land" to the Ego, is the nucleus of patriotism. A love of country founded on a false knowledge might make a man the enemy of his native country. Both affections are equally remote from sordidness and disinterestedness. Both are of great, one of indispensable, utility. Both are teeming sources of self-sacrifice and injustice. Accordingly, Altruism is divisible into *sordid* and *non-sordid* altruism, and the latter into *egotistic* and *non-egotistic* altruism.

3. **Heterogeneous Sympathy proper to Non-sordid altruism** - Heterogeneous sympathy is proper to non-sordid altruism. It tends, when it instigates or is the motive of behaviour that evinces extraordinary self-denial, to commend its subject to moral approval, but much more when it seems to proceed from that which is non-egotistic.

4. **Disinterested Altruism is either Reverential or Benevolent** - Non-sordid altruism is either reverential or benevolent.

5. **Benevolence defined. It comprehends the five species, Embryonic, Adolescent, Adult, Affectionate, and**

Super-affectionate, benevolence - The mental quality, Benevolence, is *the inconcrete subject of non-sordid altruism, and, therein, of heterogeneous sympathy* (§ xcii. 1). Its action is dependent on ascriptive emotion (§ xcii. 2). Owing to this dependence its sympathy is at first, for the most part, confined to objects of affection, such as those of the parental, filial, fraternal, conjugal, friendly affections; but it is capable of expanding beyond the sphere of affection, of developing into philanthropy; and finally of embracing all conscious being. Let benevolence that is a constituent of affection be distinguished as "affectionate" and that which generates sympathy independent on affection as "super-affectionate." Sympathy with a stranger in distress is an emotion of super-affectionate benevolence. I mean the term, "super-affectionate" benevolence, to connote not only non-dependence on affection, but also superiority, in the view of the moral faculty, over affectionate benevolence. The latter frequently incites to injustice in favour of its object; the former has no such tendency.

> [Footnote 1] Christ exacts super-affectionate benevolence capable of embracing enemies, and makes small account of affectionate benevolence, as being a virtue not wanting even to Publicans.

Nearly nineteen hundred years ago a conspicuous example of what may be termed "adult" benevolence appeared in Palestine. In it was combined affectionate and super-affectionate benevolence, the latter in such ascendancy, we must presume, as to exclude, at least under ordinary circumstances, temptation to be unjust. Let benevolence of this degree of development be distinguished as *adult*, and all besides as either *embryonic* or *adolescent*.

Disinterestedness essential to Super-affectionate Benevolence - The division of Benevolence into "affectionate" and "super-affectionate" detaches a species of benevolence from a connection that tends to hide disinterestedness or at least to prevent its appearing in sharp relief. The pretension of egotistic benevolence to be disinterested is not beyond reasonable question: that of non-egotistic affectionate benevolence, *e.g.* the benevolence involved in friendship, though in view of the moral faculty it excel the former, is not above suspicion: that of super-affectionate benevolence does not admit of reasonable question. It is not reasonable to doibt the disinterestedness of pain caused by apprehension of a stranger's pain. Such an emotion, fraught with longing to relieve, excludes room for self-regard. I do not refer to any self-denying act which the sympathetic pain might instigate, because this would give opportunity for a sophistical rejoinder, whereas the example I propose paralyses the opposite contention. If I should cite what seems to be a self-denying act for the relief of the stranger, it would be answered that the agent had a self-regarding motive, viz. to relieve himself of the sympathetic pain or to acquire sympathetic pleasure. By putting the sympathetic *animus*, and not an act which it might incite, as the subject of disinterestedness, I cut off space for sophistical evasion. I do not imply that egotistic and affectionate non-egotistic benevolence are not disinterested, I merely contend that disinterestedness is essential to "super-affectionate" benevolence.

Benevolence a faculty and a propensity - The quality, Benevolence, is at once a faculty and a propensity, a faculty as being intuitive, a propensity as being the matrix of beneficent motive and intention. As intuitive faculty it unites with ascriptive emotion in the apprehension of the object of its sympathy. The discernment of a given emotion of another is quite different when it is involved in ascriptive emotion only and when it is involved in a sentiment partly determined by ascriptive emotion and partly by benevolence. The intuitive function of benevolence embraces moral intuition involving moral approval and reproach: in other words, it is a moral faculty. Grateful moral approbation tends to swell the heart of the benevolent observer of any striking instance of benevolent self-sacrifice, and compassion for pain believed to be caused by the cruelty of a free-agent is a matrix of moral reprobation of the agent.

6a. **Reverence defined. The Impersonal Imperative** - The mental quality, Reverence, is, quâ *faculty, the source and subject of the sentiment of the sacred, and*, quâ *propensity, the source of deferential behaviour*, - whether worship or mere unaffected politeness. It may be a source of altruism, but not of that which involves heterogeneous sympathy. It exists at first in the germinal state, and, to germinate, needs to be quickened by the bearing on it of a personal object that presents to it an aspect of sacred dignity and authority. A good and judicious father presents to it such an aspect. It is because fathers are, for the most part, the first and most imposing of the objects of reverence, that God is apprehended as "Father." The filial sentiment is the pivot of godliness. But when reverence is so developed as to have

become a dominant habit of the mind, it is capable of surviving faith in the Personal divine, and of seeing sacredness in man however flagitious or imbecile. All conscious being may, in this widowed state of the faculty, be sacred in its view; not in such wise as to protect noxious forms of life, or prevent one from complying with the predatory system on which the existence of certain races of men has been made to depend, but so as to make one recoil from the infliction of useless pain. Man, above all, may rank in its view as a being of inalienable sacredness, but not to the prejudice of needful austerity; not so as to exclude its sanction of the civil surgery which relieves both society and the criminal of a life or liberty that can only be a nuisance. The sentiment of sacred duty - I shall show that there is a sentiment of duty which discerns no sacredness in its object - is proper to reverence. It originates as sentiment of obedience *due* to personal authority, primarily to that of the parent, especially the father; subsequently, when belief in God obtains, to the authority of God. According to a very rare experience *it is capable of surviving faith in a Creator and Providence*, *and then it is a sentiment of obedience due to an impersonal authority*. The few who have experienced the Impersonal imperative have not found that its force is less than that which they apprehended as being the command of God. I have the hope that amongst the good and able of those whose faith in a Creator and Providence has been extinguished by science and by their experience of the infernal in nature there are some who can bear witness to the existence and force of the impersonal imperative, and that this testimony will sufficiently corroborate me.

6b. **Importance of the thesis that Reverence is incapable of Heterogeneous Sympathy** - That reverence is incapable of heterogeneous sympathy is a truth which it peculiarly concerns the Christian, and more peculiarly the Christian of interior life, to know. What chiefly differentiates the religion of Christ is that it enjoins Charity, and charity is supe-affectionate heterogeneous sympathy, - not that which pities and disposes to succor one's own children in pain, or those who are agreeable to us, but that which knows no distinction of persons, which goes out to a man in pain whether he be or be not of our blood, country, or religion, whether he be repugnant or agreeable, - the love of the neighbour enjoined in the eleventh commandment. How potently the human mind is influenced by reverence is shown by the history of religion, and how feebly by benevolence the flagrant history of "man's inhumanity to man" attests. To apply the hot-house ardour of godly reverence for the development of the feeble germ of benevolence so as to enrich human nature with adult benevolence, is the intention of the eleventh commandment, and, if my Christianity do not deceive me, was the main motive of Calvary. Thus far the divine intention has been in some degree baffled by an error which mistakes a counterfeit of charity for charity. The counterfeit describes itself as love of the neighbour *for God's sake*. A man of passionate godliness which disposes him to obey the eleventh commandment is liable to be duped by the idea that he is fulfilling the intention of the commandment when, at cost of self-denial, he succours his neighbour *for God's sake*. Benevolence has nothing to do with the act. It contributes no constituent to the motive. The agent is moved only by reverence. The direct nutritive value of the act serves only to enhance godliness. Heterogeneous sympathy admits of no intervention between it and the symbol of the ascribed emotion which is its proximate cause; - it cannot be roused by the idea of *God's sake* soliciting it to come into existence and embrace the subject of the ascribed emotion. *Whatever pretends to be charity and is not the counterpart of what a benevolent infidel would experience under the same circumstances*, *is not charity*. An Epicurean motive avails itself of the error and nurtures it. A peculiar pleasure attends the exercises of godliness when the subject is not in what is known as the "dry" state. The pleasure varies from a minimum of ecstasy. Its inconsistent tendency to move one to violate duty is not unfamiliar to the religious of the Roman Catholic Church. Madame Guyon detected it moving her to neglect her husband and household duties for the luxury of prayer. Viauney, the Curé of Ars, whom popular authority has already canonised, deserted on his way to the camp to which the conscription had called him, although, but a few days before, he had declared to his cousin that he understood the call to be from God. The conscription disappointed his passion for priesthood which his desertion enabled him to gratify. According to Montalembert, St. Elizabeth, Queen of Hungary, to satiate her passion for ministering to the loathsomely diseased, used to disregard the prohibitions of her spiritual director. The pleasure of godliness is at once the motive and reward of martyrdom, of ascetic self-torture, and the missionary zeal. This pleasure tends to absorb one in God, to magnify Him at the cost of all beside, to strip the rest of being of importance except in so far as it serves to glorify God. It would fain efface all other pleasure and make worship the eternal occupation of the blessed. The bigotry begotten of this pleasure distrusts benevolent emotion because it is not the love of God, and will have charity to be the love of God with a human distress stuck to it. If benevolence interfere, people of vocation think that it is a solicitation of the natural

heart - of the "old man," - that, in helping others from this motive, they are gratifying self, - that they have descended from the supernatural, from grace, - that their animus is such as might actuate a good-natured fawn.

> [Footnote 1] The ascetic, natural priest, or man "of vocation," is a natural species; and this species Christ made the key-stone of Christendom. The apostles belonged to it. The young man who kept the commandments from his youth upwards, but could not sell all he had, give to the poor and follow Jesus, did not belong to it. He was a good natural layman, not a natural priest; he was without vocation. In the natural priest the Christian Spirit was to be first and most fully realised. To him it is possible to reckon his power and be reasonably resolute to advance against the hostile king, - to count the cost, and be sure he was wherewithal to complete the tower. To this species corresponds another, viz. a kind of man of which tendency to lean upon the priest is the *differentia*. I have seen Protestant members of this species, when they come in view of a truly sacerdotal religion, rush with instinctive impetuosity to their specific place. Of these two species Christ constructed His Church, making himself the head of the priesthood, - the great high priest. His religion, at least in its first (the actual) epoch, is essentially sacerdotal. That asceticism is a natural *differentia* determinative of a natural human species is proved by conclusive evidence. Its manifestations are as old as history, and have been so opposed to one another, so capricious, and, in many ways, so repugnant to wisdom, that they could not be reasonably imputed to an influence wholly divine. Even within the domain of Christianity they give irresistible proof of a source that is at least partially the reverse of divine. The spirit it evinces has outraged modesty by sending fanatics naket into churches. It occasioned the Epicurean and culpable relish of prayer referred to in the text. It has begotten a psalmody bordering on the obscene. Witness the Song of Solomon adopted by Christendom. Even the *Imitation of Christ* is not free from the indecency. "Enlarge thou me," it exclaims, "that I may learn to taste with *the interior mouth of the heart* how sweet it is to love and *to be dissolved and to bathe in love*" (Book iii. chap. v.). The affection of this spirit to immolations, massacres, and inquisitorial tortures, is notorious. Such is the *pis aller* to which Nature restricted Christ as regards an instrument of salvation.

An important truth underlies the error. Because of man's poverty as regards benevolence, Christ set Christendom upon behaving for Christ's sake as though it were benevolent, - to the end that the practice might ultimately bring home to human intuition the beauty dignity and utility of benevolence, and so lead to an intentional culture of true charity, - a direct culture of benevolence. I say a direct culture; for the vicarious charity or counterfeit of charity which Christ set in motion was a means of indirect culture of benevolence, and has operated to such good effect that Christian charity is now, according to the intention of Christ, extinguishing the fires of hell, protesting that the apprehension of Retribution as justice is the offspring of ferocity, - a devilish thing so intrenched in human nature that even Christ could not take it by assault, one which, if not slowly sapped, must for ever pervert the moral sense. Charity alone could disabuse the mind of this error. Now, if, before science had exposed the baselessness of natural theology and Christian charity had protested against the immorality of Christian theology, a real charity had become the characteristic *sine qua non* of the Christian, at least of Christians constituting the core of the Church; if, instead of having a Gorgon of Inquisitions, Crusades, coercions into the fold of Christ, and other outrages upon liberty, hung upon its breast like the dead albatross on that of the Ancient Mariner, the history of the Church were aglow with works of genuine charity and exhibited nothing incompatible with that spirit, then infidelity, though negative in respect of a Creator and an Omnipotent Providence, would hardly be tempted to deny the divinity of the work of Christ, however at a loss to explain it, and, if rash enough to attack Christian faith, would find itself shouting to a Christendom deafened by the love of Christ.

> [Footnote 1] Christianity is one thing and Christian theology another. Their co-existence, in scientific minds, as objects of faith seems to be no longer possible. It is to be hoped that the demolition of the theology by science is merely the demolition of the scaffolding with which the temple of Christ has been built.

Contrast the physiognomy of benevolence with that of ascetic austerity, the one beaming true promise of prompt efficient sympathy with every joy or sorrow that has not a taint of depravity, the other the reverse. Which of these

fruits signifies the Christian spirit? If the former were characteristic of devout Christians, it would not be easy for common sense to doubt, however difficult to explain certain seeming inconsistencies of the gospels, that the originator of such a divine fellowship is the way, the truth, and the life.

6c. **Reverence engenders moral purity** - The development of Reverence by Christianity is the development of what may be fitly named moral purity. Moral purity is distinguishable by its aversions. It is averse to inordinate sensuality and to all impulse and eagerness incompatible with power of conduct, - with the self-mastery essential to wisdom. Eagerness, in its apprehension, savours of palsy. To be susceptible to urgent temptation to violate prudence for the sake of what is, under ordinary circumstances, an innocent pleasure, seems to it an infirmity allied to the spirit of inordinate sensuality. Its aversion eradicates the loathsome appetites that beget what are known as crimes against nature. When, in respect of one of these appetites, we compare Pagan and Christian civilisation, the eradicating influence of Christ-developed reverence is obvious. Moral purity is averse to scorn. The words "raca!" and "thou fool!" are an offence to its lips. It is not inclined, like some modern moralists, to make virtue a shilelah and the world of bad men a Donnybrook, counting it a privilege to smash the wicked. It is averse to fierceness, including anger of every kind and degree, and to the violence they inspire: its aversion to fierceness is aversion to indignation, *i.e*. to anger caused by moral evil; but this aversion only obtains when moral purity is approaching its adult state, - when the purity protests that the story of Christ's recourse to violence in the temple is a fiction. Moral purity is the subject of impersonal authority, the "still small voice" that utters the impersonal imperative. When imperfect, as it is for the most part, it yearns for its own perfection, - a yearning analogous with that of the chrysalis to be quit of its larva.

> [Footnote 1] This yearning is either the instigator or motive of what may be termed pure asceticism, - that which, void of fear and incapable of imputing a healing virtue to self-inflicted bodily pain, strives to detach its subject from moral impurity. The members of a religious order subject to St. François de Sales applied to him for permission to dispense with shoes. He answered, "Change your brains and keep your shoes." The spirit of this injunction is, as regards the pretension to climb to heaven on rungs of bodily pain, the spirit of pure asceticism.

Politeness is the least of its graces: reverence is the source of politeness; the æsthetic faculty merely adopts, it does not beget, politeness.
Moral purity sees strength and dignity in meekness. No quality of the Christian spirit is so misunderstood as its humility, of which meekness is a species. Humility is *privation of fierceness and self-love*. Meekness is *humility* quâ *privation of fierceness*. Humility is either noble or abject, noble when its charity is modified by an intrepid aversion to wrong-doing, an aversion that is prompt to prevent by violence the evil that cannot be otherwise prevented, abject when it consists in moral idiotcy or tolerant cowardice. The confusion of noble with abject humility has discredited Christianity in the view of the pulchro-moral faculty, whereas it consists with an adamantine manliness in comparison of which fierce manliness is mere pottery. Cavalry made conspicuous a sublime example of adamantine manliness. Noble meekness is a species of fortitude: it is fortitude that excludes convulsions of fierceness, compelling quietude when pain tends to make fierceness frantic. In the querulousness of Job we have an example of defect of noble meekness. The discrimination of this attribute elucidates a kind of obstacle in the way of Christianity which, so far as I know, has not been hithero noticed, and also the method which Christ applied against such obstacles. As regards noble meekness Christ had to enjoin conduct conformable to a quality of which men had previously no experience and for which language therefore had no name. He was not free to coin a word of define. A Gospel to philosophers might admit of coined words and definitions, but not a Gospel to the poor. Such a message must be put in the familiar language of the poor. There was but one resource, namely, to substitute the name of the quality that most resembled what he would indicate, relying on the engine of sanctification which he constructed in human hearts to make noble meekness an object of Christian experience when his precise meaning would become intelligible. Abject meekness is what most resembles noble meekness, and it is familiar to human experience. It servd as a *pis aller* for the ultimate indication of noble meekness.

6d. **Dignity is proper to Reverence** - Dignity is proper to reverence and what is of a nature to merit reverential approval.

> [Footnote 1] Analogy gives a secondary meaning to the term Dignity, according to which dignity is predictable of other things, *e.g*. the inanimate sublime. The quality denoted by the term according to the secondary meaning is no more a congener of what the name primarily denotes than a lily is a congerer of the moral purity which it symbolises. Otherwise I should distinguish the dignity to which I refer as moral, and the other as preter-moral.

Besides being the faculty by which we intuite dignity, reverence is a basis of dignity. Men are respectable in proportion as they respect. A society void of respect is void of dignity. An eternal bliss of profane men would be as contemptible as an eternal bliss derived from eternal dancing or such as might obtain in a sea-anemone. Reverence and the dignity of which it is a basis is a condition *sine qua non* of a life worth living. To deny this is to imply that there is no rank in pleasure, - that if equal as to quantity the pleasure of the wise man does not excel that of the maggot.

6e. **Righteous reverence defined** - Authoritative superiors are at first the sole objects of reverence; no sacredness is then discernible but what authority involves. Later, development expands the view of reverence so that equals present to it an aspect of sacredness. The few in whom this enhancement first obtains are distinguished from the *profanum vulgus* by a habit of respectful politeness in their intercourse with one another. A later advance enables reverence to see sacredness in human inferiors, and finally in all conscious beings. *The development of reverence is capable of giving it such an ascendency over its subject that to violate by injustice the sacredness of the neighbour must cause a remorse which no advantage achievable by the injustice could compensate*. Reverence of this degree I distinguish as "*adult*."

6f. **Reverence is intuitive** - Reverence is a faculty of moral intuition; for reverential intuition of authority supposes that a suggestion of disobedience must present to the subject a morally bad aspect, and intuition of such an aspect is moral: it involves moral reprobation. A man otherwise destitute of moral discernment might be of quick susceptibility as regards violations of the will of God.

7. **The Consuetudinal faculty** - There is a faculty which apprehends customary measures of immunity, including liberty, as morally belonging to those who enjoy them, and, therefore, under the sanction of right and duty. The moral faculty contributes nothing toward the determination of these measures. So far as that faculty is concerned, they obtain accidentally. The faculty which apprehends them as being under the sanction of Right intuites no sacredness in its object, and its spirit is as remote from tenderness as from piety. It influences the hard and impious as well as the humane and devout. Let us distinguish the moral faculty in which custom elicits the sentiment of right and duty as *consuetudinal*. If we believe in creation and final causes, consistency would require us to believe that the consuetudinal moral faculty is merely provisional, one intended to be superseded by reverence and benevolence when these should attain a certain degree of development; for *'adult' reverence and benevolence must intuite in every man a right to the largest liberty - the largest immunity - compatible with the welfare of the race*. From this point of view it is intelligible why Christ, in his summary of the commandments, made no account of the consuetudinal source of moral intuition. He addresses his commands exclusively to reverence and benevolence. When these attain the adult degree, they exclude room for the operation of the consuetudinal moral faculty. The dispositions, emotions, and behaviour which have their source in the consuetudinal moral faculty have the property of eliciting, under certain circumstances, moral approval and reproach.

8. **The Pulchro-moral faculty** - The specific difference of the pulchro-moral faculty is that it is conversant about the contraries, magnanimity and pusillanimity. What it apprehends as magnanimity differentiates the objects of its approval, and what it apprehends as pusillanimity those it disapproves. It is the source of hero-worship and of the imitation of heroism by self-love intent upon honour. Its tendency to feed self-love, to adulterate magnanimity with self-approbation and complacency in "the honour that cometh of man," and to exercise vanity in the

simulation of heroism (as instanced in chivalry), tends to arrest the moral development which, at first, it contributes to promote. Self-love, like the umbilical cord, is indispensable to one era of development, and an obstacle to another.

9. **Constituents of the Moral Faculty** - Our survey has now exhausted the mental sources of all moral approval. It finds that they are comprised by the mental qualities, Reverence, Benevolence, the Consuetudinal moral faculty, and the pulchro-moral faculty: of these the three first constitute what may be termed the impero-moral faculty; in other words they are the sources of all impero-moral intuition. The fourth we have not decomposed: it is probably simple. The consuetudinal moral faculty we have found to be merely provisional. Outside the intuitional scope of adult reverence and benevolence on the one hand, and of the pulchro-moral faculty on the other, there is no moral goodness, - at least none known to human experience. Our research has scaled a height from which all variety of moral goodness are discernible.

10. **Moral Goodness is either Impero-moral or Pulchro-moral; and either structural or non-structural** - Moral goodness is divisible into the two kinds, impero-moral and pulchro-moral goodness. Another important division separates moral goodness that consists of mental qualities, *e.g*. the qualities reverence and benevolence, from that which consists of moral events, *e.g*. intentions manifested by good behaviour. The former may be distinguished as structural, the latter as non-structural. Structural moral goodness is as useful as it is beautiful, but its importance is slight compared with that of structural impero-moral goodness. This may consist of one or more of the three mental qualities, reverence, benevolence, and the consuetudinal moral faculty. Of these, two are essential to impero-moral perfection, viz. reverence and benevolence. When reverence and benevolence become "adult," when they dominate or exclude fierceness, self-love, and moral impurity, and are united to a sagacity that is "a learned spirit of human dealings," they constitute, as far as man is concerned, impero-moral perfection. But, though short of righteousness, they may have ascendency. This structural impero-moral goodness I distinguish as "adolescent," regarding all lower states and degrees as embryonic. The division gives three kinds of structural impero-moral goodness, viz. the perfect, the adolescent, and the embryonic. The adolescent is, in all probability, the highest that has obtained amongst men, - Christ excepted. It graduates through an infinitude of degrees from embryonism to perfection.

11. **Critical and dynamic offices of the Impero-moral faculty after it has shed its provisional constituent** - It appears then that after it has passed one of the earlier and ruder epochs of its development, the impero-moral faculty, having shed its provisional accessory, the consuetudinal moral faculty, consists of reverence and benevolence; that reverence and benevolence thus combined have two offices, one *critical*, the other *dynamic;* the former their office as moral faculty, the latter their office as propensity; and that *their main tendency, as moral faculty, is to promote their power as propensity*.

12. **The application of the natural ardour of godliness for the development of Benevolence is peculiar to Christianity** - It is competent to Reverence to acquire a great ascendency while Benevolence is but little developed. The history of the Jews gives us a remarkable instance of such an ascendancy. Reverence in the Jew tended to promote the mental sources of egotistic altruism but not super-affectionate benevolence. To be humane to the seed of Abraham was the extent of the altruism exacted by the godliness of perhaps the godliest race on each; and it sanctioned hatred of the Gentile. It took Calvary to establish the vital connection between Reverence and Benevolence which more than all other influences has promoted philanthropy and charity, caused it to burst through the human limit and overflow all conscious being, and which promises to make it a basis, or part of the basis, of impero-moral perfection. This application of the ardour of godliness for the development of Benevolence is what chiefly differentiates the Christian from the Mosaic dispensation. I do not pretend to imply that the connection might not have ultimately obtained without such an intervention; but history does not seem to warrant an induction, that, without the bearing on reverence of a person apprehended as the way, the truth, and the life, and who exacted behaviour conformable to love of the neighbour, the connection could obtain.

13*a*. **Perfect Impero-moral goodness includes Generosity** - Perfect Impero-moral goodness includes what is commonly denoted by the name Generosity. What a man owes to his neighbour in the way of altruistic self-denial

is what he believes to be useful relatively to the welfare of mankind. To give more is folly; to give less, injustice. Generosity, therefore, is not, as men commonly believe, altruism *in excess of* what Duty exacts; for altruism that is folly cannot be accounted Generosity; but it is altruism in excess of what a stingy sentiment of duty *assumes* to be due. The idea of the altruism that constitutes Generosity varies with the breadth or narrowness of what the subject believes to be exacted by Duty. What seems to one man to be the mere payment of a debt seems to another to be generosity, - altruism in excess of what is due. If, as regards generosity, to get as near to the definite as the vagueness essential to what is merely comparative allows, we define Generosity to be "large altruism," Generosity is still within the domain of Duty. What the bulk of men regard as extreme generosity Christ accounted mere debt; "and when ye have done all these thengs, say We are unprofitable servants, we have done that which is our duty to do." Undoubtedly these words imply that Generosity is a kind of excess over what is due; but this, I take it, was an accommodation to the moral ignorance and error of the age, - just the kind of accommodation that might be expected of a wisdom which excludes straining at gnats, and has to make intelligible to the heart what could not reach it through the entanglements of Reason. Generosity, therefore, may be defined *altruistic largeness;* and, as we owe to our neighbour and manking whatever of altruism is short of folly, - whatever is approvable by Wisdom as being useful relatively to the welfare of mankind, - Generosity is essential to perfect moral goodness.

13*b*. **Generosity is a kind of proportion between propensities** - Generosity depends upon the proportion between altruistic and self-regarding principles. If Benevolence were in no degree opposed by self-love, appetite, or any other non-altruistic principle, altruistic extravagance would exclude generosity. So with reverence, parental and filial love, friendship, etc. In proportion as the altruistic principles are less checked by the opposite ones the disposition is either more generous or nearer to Generosity.

14. **Perfect Impero-moral Goodness excludes Self-love. Self-love is infantile, "Detachment" is manhood** - At a certain point of development Self-love becomes an affence to the moral faculty. Self-love comprehends, and is comprised by, two subgenera, viz. self-esteem and love of honour, and the latter comprehends the two species, love of homage, and love of praise that is not homage. The mental quality on which the love of homage depends is termed Pride, that on which the love of mere praise depends is termed Vanity. The moral estimate of self-love has undergone and is undergoing great change. Proud ambition, when supported by great faculties and not disgraced by flagrant crime, has been held in honour by the pulchro-moral faculty, - regarded as a species of magnanimity. Its utility, as supplying competent men for governmental function, has contributed to maintain its credit. But, when we scrutinise pride, and, separating it from the splendour of success, see in it a source of desire to subordinate others, it exposes its true aspect, that of pusillanimity. Then, by those who have faith in the possibility of moral perfection, it is regarded as a useful provisional propensity which forwards man during a certain phase of development, and hinders near its close. The moral credit of ambition has been supported by its seeming disregard of human opinion. As seeking homage, not mere praise, it seems to be above concern for human opinion, whereas vanity is not more weakly and meanly dependent. When deprived of the honour which homage manifests, a Napoleon pines and dies in St. Helena. The utility of the love of honour as a motive of good behaviour recommends it to the moral faculty until it is discovered that the behaviour evinces, not moral goodness but, a counterfeit of moral goodness, - not less a counterfeit for being indispensable to moral progress up to a certain phase of development. To behave well for honour's sake no more signifies goodness than to love the neighbour for God's sake evinces benevolence. Behaviour that evinces both generosity and disregard of human opinion gives a rare satisfaction to the moral faculty. It excludes suspicion of the duplicity which turns one eye in the direction of a good motive and makes the other squint at honour. Self-love excludes sincerity. It detains us in the imitativeness of childhood, - imitating manhood to win the consideration of the world. Alexander avowed it when he declared that he was incurring the hardship of conquest for the applause of the Athenians. A modern apostle of sincerity, after having detected a trick of self-love which had made him figure as a compound of play-actor and prophet, is made to sob in public over his failure to appreciate during her lifetime the devotion of a deceased wife, incensing himself meanwhile with the perfume of the solemn sympathy which his tragic attitude is to evoke. Yet he was as much beyond us in the direction of sincerity as the embryo that begins to strike at the shell is in advance of one that has not yet developed a beak. To mature the human embryo into manhood - to promote him out of the pusillanimity, childishness, and charlatanism of self-love - is one

of the ends of Christianity. The achievement of Christian manhood is what is known to the spiritual members of the Roman Catholic Church as "detachment." Privation of self-love and fierceness, and an enhancement of the faculty of love which excludes effeminacy, are the characteristics of detachment. It regenerates love. In unregenerated love men lean against each other like stacked guns, incapable of self-sustained erectness. In regenerate love they cherish a sympathy and mutual helpfulness with which they can painlessly dispense. To so formidable a manliness would Christian evolution promote us! - and yet, quick fierceness, under the form of Indignation, being to vulgar view a sign of nobleness, and lack of it, under assault upon honour, a sign of abjectness, the tameness with which the detached endure such assaults is mistaken for baseness.

15. **Impero-moral goodness includes all Pulchro-moral goodness, except Courage and Fortitude** - It should now be obvious that perfect impero-moral goodness includes all pulchro-moral goodness, courage and fortitude excepted. If the subject enjoy the physical bases of courage and fortitude it exacts exercises of those attributes; but it does not aggravate by reproach the calamity of being without them.

16. **Moral Badness** - Moral badness, like moral goodness, is either structural or non-structural. Non-structural moral badness is either culpable or inculpable, the former when the subject is, the latter when he is not, free to behave according to moral goodness. He may be devoid of moral discernment, he may be actuated by bad instincts whose vehemence excludes volition, - puts will in abeyance. The savage who pressed by hunger devours his female without remorse, and the civilian who maddened by opportunity and sexual fire consciously but unoptionally violates moral law by the commission of adultery, are examples of inculpable moral badness. Non-structural moral badness inherent in what is permitted or performed by the will is culpable. Culpable moral badness is the contrary of non-structural impero-moral goodness. St. Paul refers to the inculpability of a species of moral badness in the deliverance, "but sin is not imputed when there is no law."

17. **Conscience** - The term, Conscience, denotes the mental quality on which depends the sentiment of one's own guilt. It belongs to reverence and benevolence to apprehend their subject as culprit when they apprehend him as having violated moral goodness. Is conscience then the moral faculty *quâ* referent to one's own guilt, - the faculty composed of and comprised by reverence and benevolence; or is it a faculty several from, though dependent for its action on, these?

> [Footnote 1] This is an usual use of the word "several," but one that is needed. Things that are perfectly like each other are "several," but not different.

This question I do not pretend to answer; nor is it of present importance that I should do so. It seems to me probable that there is an accessory of the moral faculty bearing to it such a relation as fear bears to prudence, and that this accessory is what is denoted by the name Conscience. Fear intensifies the aspect which risk exhibits to prudence, and the putative accessory, my hypothesis pretends, intensifies the aspect which violation on the part of the subject tends to exhibit to his moral faculty. The mental attribute on which Remorse depends is probably the offspring of fear of divine wrath, and it is not improbable that the attribute is capable of surviving the belief on which the generating fear depends; so that, through the transmitting agency of heredity, remorse may obtain in men who do not believe in the divine or who regard retribution as vindicative. That conscience is an accessory, not a constituent, of the moral faculty, seems to be evinced by the fact that there are men of fine and potent moral susceptibility who are incapable of the acute and profound sentiment of guilt termed Remorse.

CLXXVI. 1. **The Moral Faculty is not chargeable with caprice** - A shadow has been cast upon virtue by the doctrine that it is in the power of circumstances to promote vices into virtues and degrade virtues into vices. I now apply myself to the exposure of the fallacy of this mischievous and degrading doctrine. My argument will bring to light a species of goodness which the moral faculty has been hithero reluctant to acknowledge.

2. **Exposition of Paradoxical goodness** - Deception is divisible into that which is moral and that which is preter-moral

(§ clxxi.). Sportive deception is preter-moral; all other deception is moral. Moral deception is either righteous or unrighteous. To deceive a madman with a view to relieve or heal his madness, is an example of righteous deception: perfidity, or the deception of one to whom the opposite of deception is due, is unrighteous deception. Plausibility is not wanting to the thesis that what I term righteous deception is preter-moral. What duty exacts, it might be held, though not agreeable, is not necessarily odious to the moral faculty, and, if not odious, should be ranked as preter-moral. But moral deception is essentially odious to the moral faculty, and, though it be exacted by duty, it is as doses of medical poisons are exacted in illness. It is important in this connection to disentangle two meanings of the term "truth," viz. the primary meaning of the term, according to which it denotes agreement of what is believed or asserted with what is or what is not, and its secondary meaning, according to which it denotes the opposite of deception. Untruth is preter-moral. This is manifest in the parables of Christ, and in poetry and romance. It is only in connection with perfidity, when it is a constituent of a lie, that untruth seems to intuition to be moral and morally odious. The frequency of these intuitions has begotten an erroneous general synthesis which puts truth as being essentially sacred or obligatory and untruth as essentially evil. It is the perfidity, not the untruth, in a lie, that is moral and morally evil; untruth, in whatever connection, is preter-moral. Noble and reverential minds are averse to the idea of righteous deception. The repugnancy is aggravated by consideration of the abuses which threaten to inundate morality if a compromise with deception allow the latter the least leakage. Priest-craft and king-craft have made righteous deception a pretext for perfidy until they have all but rotted sacerdotalism and royalty: witness, as regards the former, the words "Jesuitry" and "Jesuitical." The bulk of us have been taught to scorn or hold in pious horror the rule, Do evil that good may come. We must not be blinded by these causes of prejudice: righteous deception will not cease to be because we turn our back upon it.

3. A moral *animus* is essential to a moral object: in other words, a moral object must either be a moral *animus* or have one as a constituent, *e.g*. the *animus*, malice prepense, is essential to the moral object, murder, a perfidious *animus* is essential to the moral object, falsehood: mere homicide and mere untruth - homicide unconnected with malice prepense and untruth unconnected with a perfidious *animus* - are preter-moral.

4. A moral *animus* that makes an act a constituent of a moral object may have more than one intention: if it have two or more intentions one of them is for the most part paramount and the other or others subordinate. For example, the moral *animus* essential to an act of righteous deception involves a paramount intention to confer benefit and a subordinate intention to deceive. The paramount intention of a moral *animus* determines the moral character of the object it contributes to constitute, *e.g*. that of the moral *animus* involved in righteous deception determines the moral character of the act: the subordinate one is morally odious, but its essential repugnancy does not, in the view of wisdom, disgrace the act. It is conceivable that circumstances might determine a duty to practice moral impurity: if inordinate sensuality were a *sine qua non* of the exemption of mankind from eternal torment it would be the duty of a saint to live as a sybarite. In such a case the moral *animus* would involve a paramount intention, and, in the view of wisdom, would be no more disgraced by the subordinate intention than one who should plunge into a cesspool to rescue a child would be disgraced by the incurred filth.

5. Let moral goodness that involves what is morally odious be distinguished as "paradoxical."

6. **Paradoxical goodness concurs with certain speciosities to impart an air of caprice to the Moral Faculty** - Paradoxical goodness has contributed to occasion the error, that circumstances may promote vices into virtues and degrade virtues into vices. It seems to make a virtue of a vice, whereas it merely employs the less to stave off the greater of two moral evils. It gives countenance to an error mainly caused - 1st, By what seems to be the caprice of self-contradiction of the moral faculty in respect of what it approves and disapproves; 2nd, By oversight of the dependence of moral behaviour on a moral *animus*. The moral faculty seems to approve in one age or society what it disapproves in another, and in the same individual at one time what it disapproves at another. In the second place a certain behaviour tends, irrespective of an *animus*, to pass for a virtue, and a certain behaviour, irrespective of an *animus*, to pass for a vice. The habitual utterance of truth tends, irrespective of an *animus*, to pass for a virtue, and the habitual utterance of untruth, irrespective of an *animus*, to pass for a vice; behaviour consonant to respect for

right of property tends, irrespective of an *animus*, to pass for a virtue, and contrary behaviour for a vice. Now, the moral faculty, though unchanging as regards moral *animus*, varies greatly as to mere behaviour, and so seem at one time to uphold as virtue what at another it condemns as vice. Of course paradoxical goodness tends to beget and nourish the error. The needle is not more constant to the pole than impero-moral approval to an *animus* that affects either justice or purity. It varies as regards the rights to which it refers; for up to a late phase of moral development custom mainly determines our ideas of rights, and, of course, differently in different ages and societies; but it always approves the *animus*, Righteousness, - never its contrary. It varies as regards what constitutes purity; for intuition of the higher forms of purity is not possible in advance of a late phase of the development of reverence; but it never fails to approve what its subject apprehends as purity: it never approves what it apprehends as impurity. In so far as moral approval relates to beneficience, it is essential to it to approve what, according to the belief of the subject, is, relatively to mankind, beneficent, and to moral reprobation to reprove what, according to that belief, is the reverse. Not that in moral discernment we have always or even commonly in view either beneficence or what relates to mankind. Moral intuition excludes such a reference, and of moral inferences it is only in those which consider a criterion of moral approval and censure that the subject refers to mankind and human welfare. But in so far as we approve righteousness we necessarily, but for the most part inadvertently, approve what, according to our belief, is most conductive to human welfare, and, in so far as we condemn unrighteousness, we necessarily, but for the most part inadvertently, condemn what, according to our belief, is universally maleficent.

7. **Confusion of Depraved with Moral approval helps the error** - Those who are for fastening the stigma of caprice on the moral faculty hold it responsible for approval and censure that do not proceed from it. Depravity has its approvals and reprobations as well as the moral faculty, *e.g.* those of the depraved, "who, knowing the judgment of God, that they which commit such things are worthy of death, not only do the same, but have pleasure in those that do them."

> [Footnote 1] Depraved approval and reprobation are not moral in the sense in which the word means "belonging to the moral faculty," but *are* moral in the sense in which it imports, "being of a nature to elicit moral discernment."

These being imputed to the moral faculty it is made responsible for savage approval of savage manners, for example, of parricide in one society, polyandry in another, theft in another, lying in another. We have been abused in respect of moral intuition by this confusion of ideas.

8*a*. **Moral discernment falsified by Fierceness** - But the constancy of the moral faculty as regards the intentions it approves and those it disapproves did not exempt it from a terrible error, - the error that Retribution is a species of justice. In this respect it has been the dupe of fierceness. In the view of fierceness retribution is compensation, and as in other respects when right is violated duty exacts compensation, punishment seemed also to be *due* compensation. This cause of error was backed by the intimacy of the connection between reprobation and anger, an intimacy so great that the connection seemed to be essential. To those who take for granted that indignation is essential to moral reprobation, the pain which indignation desires to inflict seems to be a requital prescribed by the moral imperative, - by eternal Justice. The connection however is merely accidental. There is no more an absolutely necessary relation between moral reprobation and anger than between æsthetic disgust and anger; and, except as supplying the place of the courage needful for the prevention of wrong, anger is an impediment to the moral faculty. Imagine a man pre-eminent in wisdom and courage but void of irascibility. He cordially but without animosity apprehends the wrong-doer as a reprobate, is prompt to apply against him what preventive violence duty may exact, but is incapable of inflicting retributive pain. It would be difficult for him to conceive what is denoted by the terms "retribution" and "punishment," and, when made to understand them, he would regard as infernal the spirit they signify. His reprobation is modified by charity. By the way it must be acknowledged that to the illiterate Nazarene who founded Christendom belongs the credit of having elicited the conduct and experience which have detached animosity from reprobation, - rescued the moral sense from fierceness. Is it possible that he intended the resulting charity to put out the fires of hell, - to extinguish the doctrine of Hell? This would seem to be

a necessary consequence, - one that Christ could not fail to foresee.

8*b*. **Anger a convulsion** - Let us pause a moment to consider the baleful source of our belief in Hell and of a great part of human misery. We have proverbially allowed that anger is a brief insanity, and nevertheless, under the form of indignation, it seems to be noble; sometimes, as when it thunders in a philippic, even sublime. It is really a convulsion, an analogue of St. Vitus' dance. Relatively to the ends of the short-sighted it may sometimes be useful; but it is always stultifying, always debasing. To have due moral apprehension of the evil in others and to be morally resolute, it is not necessary to go into convulsions. After all, as a condition of moral energy, a fit of anger is at most a fit of Dutch courage. In view of the fact that, with rare exceptions, men are warked by an unconscious force, there is no consistent room for anger; for, even those who approve of the passion allow that it is illegitimate when provoked by irresponsible behaviour, *e.g*. by that of the insane. We are stultified by the cerebral process that makes us apprehend as culprit the puppet of cerebration. Nero, from this point of view, is a proper object of pity, not of anger, and sinners are more sinned against than sinning. Therefore anger always stultifies. It always debases; not only because stultification is debasement, but because anger holds us at the level of the bad *animus* that provokes. One who cordially knows the optionless condition of man is abev the reach of provocation. To be short of this superiority is debasement. Anger against a necessary agent, even though the agent be human, is about as worthy as the kicking of a stone that has stubbed the toe. Is it not time for man to set about relieving himself of this disgrace? The enterprise is by no means a desperate one. He who endeavours to domesticate the apprehension of man as dupe, puppet, and victim of nature, will soon find that the sentiment has an allaying property. If the method of salvation had room for a philosophic reason, Christ, I am persuaded, would have applied this sentiment; but until the preparation of heart-intelligence by child-like obedience has advanced a certain way, reasoning tends to precipitate religion.

CLXXVII. **Utilitarianism the devil's counsellor against the Moral Faculty** - The discredit cast upon the moral faculty on account of its seeming inconsistency and self-contradiction has been mainly urged against it by the Utilitarian. Utilitarianism comprehends three species, of which one may be distinguished as sordid, another as historical, the third as disinterested. The first is that which denies the existence of disinterested altruism; the second, allowing disinterestedness, pretends that it is transmuted prudence; the third allows the existence of congenital disinterestedness and differs from intuitionism in no important respect; - Hume is its chief expositor. The intuitionist has no very grave cause of controversy with the historical utilitarian. He does not like the genesis which the latter ascribes to disinterestedness; but, seeing that the existence of the latter is conceded, can afford to overlook the disparagement. The historical utilitarian may be dismissed with the remark that, if he must needs have the sordid somehow connected with the origin of disinterestedness, why not as fosterer, rather than as embryo? Against the sordid utilitarian the intuitionist has a good *casus belli*. It seems to me that I have sapped the speciousness which served as foundation for sordid utilitarianism, 1st, by my analogy of altruism into sordid and non-sordid, egotistic and non-egotistic, affectionate and super-affectionate altruism, enabling an appeal to the supreme court of common experience, 2nd, by displaying the constancy of moral intuition, the putative tergiversations of which were certainly the great bulwark of the doctrine I have undermined. I have reduced the question at issue to one of fact, viz. Do we or do we not experience emotions of super-affectionate benevolence? If we do, fact attests the existence of disinterestedness. A sentiment of super-affectionate benevolence excludes self-regard, and an act which it instigates or moves excludes self-regard. So long as no manifest difference breaks in our view the gradation from sordid to super-affectionate altruism, it is easy to believe that sordidness is commensurate with altruism. This seeming gradation my analysis has broken up, and no one endowed with super-affectionate benevolence who has considered it can acknowledge consanguinity between the behaviour of the good Samaritan and that of the slave-owner whose altruism has an eye on the market. Sordid utilitarianism is the offspring of able minds destitute either of benevolence or of super-affectionate benevolence. They undertook to explain altruism by what they found in themselves, and they saw in its variety mere variety of sordidness, as the colour-blind see in different colours mere variety of drab.

CLXXVIII. 1. **Wisdom defined** - Wisdom is *heart-knowledge* (§ xci. 2) *determined by impero-moral goodness, and combined with a knowledge of human nature that exempts the subject from imposture.*

In the weak-minded and indignant Reverence and Benevolence make a sorry figure; they constitute a pasturage for imposture. Christ refers to this fault in the parable of the "unjust steward," and commends the instructed and able sagacity on which Wisdom depends.

In the "adolescent" state of Wisdom the heart-knowledge essential to it is *intermittent:* that of perfect Wisdom is the reverse. The species "intermittent knowledge" needs and in this connection deserves elucidation. To this end we may note that Delusion is discernment which completely deceives its subject, and Illusion is discernment that is only partially deceptive. Insane hallucination is an example of Delusion, discernment of the third dimension in pictures an example of Illusion. Now the "emotect" or durable part of the mind from which Emotion proceeds is a teeming source of delusion and illusion which involve either instinctive power or motive. For instance, anger commonly involves the delusion that the offender had option, that he chose to offend, that he is a culprit, that he deserves punishment; and this delusion instigates retaliation. I say "commonly," for the great bulk of men, as I shall show in the next chapter, are puppets of unconscious force. Knowledge of this truth does not exempt from the delusion: it may show through anger of the milder degrees, and so substitute an illusive sentiment of the offender for the delusive one; but an opposite knowledge leaps like lightning from the higher degree of anger. To arrest the "intermittency" of a species of heart-knowledge and make the latter a constant possession is one of the main ends of Christian conduct, - a discipline by the way as practicable for the peasant as for the philosopher. The causes of this "intermittency" are potent obstacles to growth in Wisdom, and chiefly as being obstacles to "detachment." How easy would "detachment" be to one enjoying a thorough and unintermittent heart-knowledge that men are, with rare exceptions, puppets of unconscious force; for Ambition, the coxcombry that longs to figure before the World, must sicken in a heart possessed by that knowledge. Our liability to sane delusion points to our subjection to law and to the impossibility of becoming masters of ourselves except through *art* in the application of which we treat ourselves rather as things than persons.

Wisdom involves a vigilance that is known to those who have tried to become perfect as "recollection." Let this vigilance be distinguished as Moral. Moral vigilance is a look-out for occasions of action in respect of which Instinct might steal a march upon Duty and Will. It resembles Attention except as not involving effort or an appearance of effort. The brain keeps the soul vigilant without effort and for the most part with a pleasant feeling of self-possession. The vigilance tends to pass for a continuous action of Will: but it is not an act; it is not a volition.

2. **It is the cardinal constituent of the Summum Bonum** - Wisdom is the cardinal constituent of the *Summum Bonum*. The other constituents are Generosity, Courage, Fortitude, and Circumstances that enable prudence and industry to exclude pain. Confining our view to nature, - excluding the supernatural and the aspirations which it evokes, - we can soberly imagine no human condition transcending as to dignity and happiness that of a society of perfectly wise men so equipped and circumstanced. Wisdom, Magnanimity, Health, and Beauty, constitute the perfect man, and the condition of a society of perfect men so prosperously circumstanced as to be able to exclude pain is the *Summum Bonum*. Though this happiness were unattainable, it is of the first importance that it be well considered, - that it be regarded as determining a *direction* in respect of which every advance is an enhancement of human nature, and every recession a victory of the Infernal in Nature. For it is necessary that the dignity of the humility of Wisdom be cordially known in order that Fierceness shall cease to make us enemies one of another: so long as fierceness, under the form of indignation, seems morally beautiful, so long we yield the devil the inch that enables him to take the ell. Consider the perfect man as member of an unwise society. Charity makes him invulnerable to insult and injury, - as unreachable by the missiles of wickedness as Jove by those of the Titans. He understands that in the intercourse of strength with infirmity, strength owes all the submissive accommodation needful, without injustice to self or injury to public welfare, for the preservation of harmony and peace. In so far as his neighbours are qualified by moral goodness for companionship with the perfect, he is companionable to them, but otherwise his relation to them is that of the good physician to the insane patient. What good the circumstances commission him to do them he does with all his heart; what surgery they demand he executes with a hand made firm by charity as well as courage. Parents, brothers, sisters, children, friends, he loves abundantly. Beauty, humour, wit, delight him. He rejoices in the possession and increase of Knowledge. I refer to these things because the militant and hospital work of Christianity have begotten a belief that the mood of this work is essential to Wisdom, - that Wisdom prohibits Pleasure. "Man's inhumanity to man" is the alternative of Wisdom. Our propensity and circumstances

make it the interest of every man to prey upon his neighbour. As though, like the Siamese twins, we were organically tied to one another, we are held by certain propensities in a vicinity and intercourse that enables us to envenom each other's life. It has been well said that War in the natural state of man; the war to which Hobbes referred, that of tribe upon tribe, of nation against nation, may be said to be almost innocuous compared with the unremitting war of neighbour upon neighbour. The predatory scheme to which all life conforms shows rife in the nature and history of man. Devoid of Wisdom the species preys upon itself, - is self-torturing, and incapable of its own distress. Philosophers have undertaken to make men wise by exhibiting to prudence the advantage which *the race* would derive from wisdom, and by showing the pulchro-moral faculty the beauty of wisdom. *But there exists no prudential faculty that is concerned about the advantage of the race*, and in the bulk of men occasions of self-denial put the pulchro-moral faculty in abeyance. It is strong as censor of the conduct of *others* and as an ally of self-love, but barren of self-denying motive. Prudence is concerned about the advantage of its subject, not about that of the race. What should the prudence of Tom, Dick, or Harry reply to a challenge to incur life-long pain for the sake of a possible resulting happiness to the race, to ensue in two or three thousand years if the race last so long? For aught that experience and inference make known, there may be an impassable gulf between man and wisdom; for aught they make known, resources in the womb of nature of which she has never yet given a hint might impart to the next or any future generation native conditions of a perfect wisdom needing for its development no more experience than that of childhood; but, limiting our view to probability discernible by legitimate induction, human nature affords no means for the acquisition of wisdom, if those of which Christ availed be inefficient.

3. **The conversion of Godliness into Wisdom the End of Christianity** - The idea of goodness for God's sake is inconsistent. Bad men who are godly may behave for God's sake as though they were good, but the behaviour evinces godliness, not goodness. One who conducts himself perfectly for God's sake resembles a beautiful statue in clay. But it is probable that the good behaviour for God's sake possesses a transmuting virtue capable of converting the atoms of the clay into atoms of Parian marble. If Christ's enterprise succeed, such a transmutation will be accomplished in man; - the tissue of godliness, by a kind of Talicotian transfer, will be converted into the tissue of Wisdom.

4. **Wisdom identical with the Christian spirit. It may survive, but could not have obtained without, godliness** - If the reader have experienced the Christian spirit it should be obvious to him that, apart from the worship and the mysticism, Wisdom and the Christian Spirit are identicaly. Wisdom is the Christian Spirit self-apprehended as a plain, homely, sober part of Nature, - a type disappointing to hearts accustomed to the exaltations and intensities of supernaturalism. Can it survive godliness? Science is washing away from its roots the soil of godliness: can it survive? Experience warrants hope and faith that it can. But is there any soil in which the seed of Wisdom could have germinated save that in which Christ planted it - the soil of godliness? Sanctity - the quality in virtue of which sacredness is a paramount power - is essential to Wisdom. Could the other conditions of sanctity have found their complement in a sacredness that does not depend on actual moral worth - the sacredness that does not depend on actual moral worth - the sacredness of mere humanity, - if Reverence had not first climbed toward Heaven upon a symbol of the sacredness of a Creator and Providence? Surely not. People of interior life know that companionable sympathy with those who grovel in the common spontaneity is incompatible with growth in Wisdom. "I never go amongst men," says the author of the *Imitation*, "but I return less a man." Unactuated by the devotion of godliness, who could incur the dreariness of the needful detachment? If conduct conformable to a dominant love of the neighbour, including painful abstinence from the satisfaction of what Nature gives as being righteous indignation, has not been exacted of godliness, how could vindicativeness have been rooted out of the heart? Now that experience has made known to a considerable part of manking the aptitude of the Christian Spirit for the conduct of life, so as to interest prudence and common sense in the pursuit of holiness, and that knowledge of the organic necessity which mainly determines the behaviour of the unwise exhibits a *natural reason of charity*, a raft is provided on which the Christian Spirit may save itself when the ark of godliness founders; but human nature gives no ground for the supposition that, without godliness, the Christian Spirit could have embodied itself in human experience.

CHAPTER V.
MAN PUPPET, DUPE, AND VICTIM OF UNCONSCIOUS FORCE.

CLXXIX. **Dependence of Consciousness on cerebration does not exclude Volition** - SINCE Consciousness is an effect of unconscious molecular change, and a *sine qua non* of the mental event known as Volition, is not volition an effect of unconscious molecular change? No. The change supplies an indispensable condition of, but does not cause, volition. It makes the mind conscious and possesses it with a practical alternative, but it does not *cause* the preference which the alternative *occasions*. The preference is an uncaused act of the conscious mind. Is this susceptible of proof? It can no more be proven than a deliverance of experience can be proved, or an axiom, or any datum whatever, *e.g*. the existence of the Not-Self: it can no more be proved than the data presupposed by proof. The existence of Matter - the existence of the molecules supposed by molecular change, which Materialism will have to be the cause of volition, - is not susceptible of proof. Yet one of the most eminent scientific authorities of the day is for reducing us all to automata, - denying a dynamic dearing of consciousness on human behaviour, - because the bearing is not susceptible of proof, and because *a part* of human behaviour is automatic.

> [Footnote 1] I refer to the article in the *Fortnightly Review* of November 1874, entitled, *The Hypothesis that Animals are Automata*. "It seems to me," writes the author of this article, "that in men, as in brutes, there is no proof that any state of consciousness is the cause of change in the motions of the matter of the organism." ... "If these propositions are well based it follows that ... we are conscious automata." One of the propositions is that a part of human behaviour is automatic, the other, that "there is no proof that any state of consciousness is the cause of change in the motions of the matter of the organism." By this kind of argument it may be proved that all things are chimeras, - that there is no reality - as follows; - Certain things, *e.g*. the objects of dreams, are chimeras, and there is no proof that any thing is real; therefore all things are chimeras. In so far as the argument derives its conclusion from the second proposition it employs a kind of fallacy that was notorious when Logic was in vogue, namely, *Affirmative conclusion from negative premiss*. If it be allowed that sophism may be inadvertent, it is sophistical, as implying that nothing is credible, or at least above suspicion, but what is susceptible of proof; for instance, that the truth of the thesis, Things equal to the same are equal to one another, which is not susceptible of proof, is not above suspicion. Stilling his logical conscience with such a counterfeit of argument, Professor Huxley hurls his authority against the foundation of hhuman dignity and morality. His exasperation against the "drum ecclesiastic" has to apologise for more than one error in this article. He tells us that molecular change is the cause of all consciousness, and then implies that molecular change *is* change of consciousness; consequently that every consciousness is the effect of a change of consciousness! "I am incapable," he says, "of conceiving the existence of matter if there is no mind in which that existence is pictured," which is as much as to say that matter is a mental image; not a remote object symbolised by a mental image, but the image or immediate object itself. Now, immediate objects are modifications of consciousness, and, if matter be a species of immediate object, it is a modification of consciousness, its molecules are modifications of consciousness, ande molecular change is change of consciousness. Therefore, according to Professor Huxley, every consciousness is caused by a change of consciousness! According to this self-contradictory doctrine consciousness is the basis of all entity save time and space, and, nevertheless, has no more to do with human behaviour than the steam-whistle with the motion of the locomotive! The article has a subtler fallacy in the doctrine that Freedom is privation of *extrinsic* hindrance, - that the freedom of the Will does not differ from that of water to flow if nothing extrinsic prevent. Freedom of the Will is privation, not of extrinsic but of *intrinsic* hindrance, or that which would exclude choice if every preference were an effect, - if the necessity involved in causation determined what is known as Volition.

CLXXX. **Without self-denying Effort to conform behaviour to Wisdom, men are dupes, puppets, and, for the most part, victims, of Nature** - But all other mental event either is, or is the effect of, cerebration. The preference involved in instinctive selection, (wherein, instead of making up our minds, our minds are made up for us), - this and all

indeliberate intentions and acts are effects of cerebration; that is, they are effects of an unconscious force: and, since Volition is extremely rare, it appears that nearly the whole of the practical life of men is and has ever been transacted by an unconscious force, - that in respect of it they are, have been, and strongly tend to be, Impersonal agents; for a conscious thing worked by an unconscious force does not correspond to the idea of a personal agent. Personal agency is agency that consists in or is consequent of volition or is permitted by will. The behaviour of the somnambulist, whether he be or be not conscious of it, as not being volition nor consequent to volition nor permitted by will, is not personal agency. In respect of it he is an impersonal thing, as indeed a man is in respect of his daily motion around the centre of the earth, or of the circulation of his blood. When cerebration is the servant of volition, the behaviour it causes is personal agency. One may choose to behave in a given way on certain occasions, and cerebration, obedient to the volition, may, without any fresh intervention of will, cause the purposed behaviour. Such behaviour, although the immediate effect of an unconscious cause, as being the remote effect of a volition, is personal. But behaviour caused by cerebration, and not voluntarily purposed, is impersonal. The unconscious force by which man is for the most part worked, besides excluding personality, dupes its subject. When, in spite of our utmost effort to release ourselves, we are held in a painful, sometimes a maddening, quasi-attention, we are duped by cerebration. When, in daily intercourse, prudence, craft, or wisdom sets us upon stemming some mental habit, and the current sweeps us back, making our behaviour the opposite of what we are striving to make it, we are duped by cerebration. In ambush behind the urgent consciousness which, in such cases, we take to be the *primum mobile* of our misbehaviour, operats its mental cause, an unconscious force. This kind of delusion has so far prevailed over Theology that theologians ascribed to voluntary power even the acts of intentional instinct which defeat the deliberate purpose and effort of the human agent, to whom they imputed as many wills as he has propensities. St. Paul, with less obvious inconsistency, named the instinct, *quâ* source of moral evil, *sin*. Considering the immensity and intensity of the misery from which the human race would be rescued by the achievement of wisdom, or even by universal conduct according to wisdom, it appears that we are victims as well as dupes of the unconscious force that mainly generates human behaviour. The few who, adopting an ideal of human character opposed to the type constituted by their propensities, have resolved at any cost of self-denial to live accordingly, and do actually compel the practical life to conform to their purpose, - in these the conscious mind is indeed the master of that life. In respect of it they are personal agents. Nor does there seem to be any other issue from the abjectness of the opposite condition. To pass from the state of a conscious manikin, we must incur the self-denial involved in voluntary conduct, - in regular volition determinative of behaviour according to Wisdom.

THE END.

6.5.2 Structural Analysis of Narratives (2015-08-16 11:05)

Introduction to the Structural Analysis of Narratives

Numberless are the world's narratives. First of all in a prodigious variety of genres, themselves distributed among different substances, as if any material were appropriate for man to entrust his stories to it: narrative can be supported by articulated speech, oral or written, by image, fixed or moving, by gesture, and by the organized mixture of all these substances; it is present in myth, legend, fable, tale, tragedy, comedy, epic, history, pantomime, painting (think of Carpaccio's *Saint Ursula*) stained-glass window, cinema, comic book, news item, conversation. Further, in these almost infinite forms, narrative occurs in all periods, all places, all societies; narrative begins with the very history of humanity; there is not, there has never been, any people anywhere without narrative; all classes, all human groups have their narratives, and very often these are enjoyed by men of different, even opposing culture:[1] narrative never prefers good to bad literature: international, transhistorical, transcultural, narrative is *there*, like life.

Is such universality a reason for us to infer narrative's unim-

[1] This is not the case, it will be recalled, with poetry nor with the essay, dependent on the cultural level of their consumers.

[Hüppa minu kommentaarideni]

Barthes, Roland 1985. *The Semiotic Challenge*. Translated by Richard Howard. Berkeley: University of California Press.

Introduction to the Structural Analysis of Narratives

Numberless are the world's narratives. First of all in a prodigious variety of genres, themselves distributed among different substances, as if any material were appropriate for man to entrust his stories to it: narrative can be supported by articulated speech, oral or written, by image, fixed or moving, by gesture, and by the organized mixture of all these substances; it is present in myth, legend, fable, tale, tragedy, comedy, epic, history, pantomime, painting (think of Carpaccio's *Saint Ursula*) stained-glass window, cinema, comic book, news item, conversation. Further, in these almost infinite forms, narrative occurs in all periods, all places, all societies; narrative begins with the very history of humanity; there is not, there has never been, any people anywhere without narrative; all classes, all human groups have their narratives, and very often these are enjoyed by men of different, even opposing culture

> [Footnote 1] This is not the case, it will be recalled, with poetry nor with the essay, dependent on the cultural level of their consumers.

: narrative never prefers good to bad literature: international, trans-historical, transcultural, narrative is *there*, like life.

Is such universality a reason for us to infer narrative's unimportance? Is narrative so general that we have nothing to say about it, except modestly to describe a few of its extreme varieties, as literary history sometimes does? But how are we to master these very varieties, how are we to establish our right to distinguish them, to recognize them? How are we to set novel against novella, tale against myth, drama against tragedy (as has been done a thousand times) without reference to a common model? This model is implied by all speech concerning the most individual, the most historical of narrative forms. Hence it is legitimate that, far from renouncing all ambition to speak of narrative on the excuse that it is, after all, a universal phenomenon, there should have been periodic concern with narrative form (Aristotle); and it is normal that a nascent structuralism should make this form one of its preoccupations: is it not a permanent preoccupation of structuralism to master the infinity of words by describing the language by which they are produced and out of which they can be engendered? Confronting the infinity of narratives, the multiplicity of the points of view from which we can speak of them (historical, psychological, sociological, ethnological, esthetic, etc.), the analyst is virtually in the same situation as Saussure, confronting the heteroclite nature of language and attempting to perceive in the apparent anarchy of its messages a principle of classification and a focus of description. To remain within the present period, the Russian Formalists, Propp, and Lévi-Strauss have taught us to recognize the following dilemma: either narrative is a simple chronicling of events, in which case we can discuss it only by relying on the tekteller's (the author's) art, talent, genius - all mythic forms of chance

> [Footnote 2] The storyteller's "art" exists, of course: it is the power to engender narratives (messages) from the structure (code); this art corresponds to Chomsky's notion of *performance*, and this notion is quite removed from an author's "genius," romantically conceived as a scarcely explicable individual secret.

- or else it shares with other narratives a structure accessible to analysis, whatever patience is necessary in order to articulate that structure; for there is an abyss between the most complex aleatory world and the simplest combinatory one, and no one can combine (produce) a narrative without referring to an implicit system of units and rules.

Where then are we to look for the structure of narrative? In the narratives themselves no doubt. *All* narratives? Many commentators, who accept the notion of a narrative structure, cannot bring themselves to separate literary analysis from the model of the experimental sciences: they intrepidly insist that a purely inductive method be applied to narration and that the first step be to study all the narratives of a genre, of a period, of a society, and then to undertake the sketch of a general model. This commonsense view is utopian. Linguistics itself, which has only some three thousand languages to survey, cannot manage this; wisely, it has remained deductive, and it was moreover from the day of that decision that linguistics actually constituted itself and has advanced with giant strides, managing even to anticipate phenomena which had not yet been discovered.

[Footnote 3] See the history of Hittite *a*, postulated by Saussure and actually discovered fifty years later, in Emile Benveniste, *Problèmes de linguistique générale*, Paris: Gallimard, 1966, p. 35; *Problems of General Linguistics*, Coral Gables: University of Florida, 1971, p. 32.

What then are we to say of narrative analysis, confronting millions of narratives? It is necessarily doomed to a deductive program; it is obliged to conceive, first of all, a hypothetical model of description (which the American linguists call a "theory"), and then to descend gradually from this model to the species which, simultaneously, participate in it and depart from it: it is only on the level of these conformities and these departures that narrative analysis will recognize, armed with a unique instrument of description, the plurality of narratives, their historical, geographic, cultural diversity.

[Footnote 4] We may note the present conditions of linguistic description: "... linguistic 'structure' is always relative not just to the data or corpus but also to the grammatical theory describing the data." (E. Bach, *An Introduction to Transformational Grammars*, New York, 1964, p. 29); "it has been recognized that language must be described as a formal structure, but that the description first of all necessitates specification of adequate procedures and criteria and that, finally, the reality of the object is inseparable from the method given for its description" (Benveniste, *op. cit.*, p. 119, trans. p. 101).

In order to describe and classify the infinite number of narratives, we must therefore have a "theory" (in the pragmatic sense just given), and our first task will be to find it and sketch it out. The elaboration of this theory can be greatly facilitated if we begin with a model which provides it with its first terms and its first principles. In the present state of research, it seems reasonable

[Footnote 5] But not imperative (see Claude Bremond, "La logique des possibles narratifs," *Communications*, #8 (1966), more logical than linguistic).

to take linguistics itself as a founding model for the structural analysis of narrative.

I THE LANGUAGE OF NARRATIVE

1. Beyond the sentence

As we know, linguistics stops at the sentence, which is the last unit it considers itself entitled to deal with; if the sentence, being an order and not a series, cannot be reduced to the sum of words composing it and thereby constitutes an original unit, a larger discourse, on the contrary, is nothing but the sequence of sentences which compose it: from the linguistic point of view, there is nothing in discourse which is not to be found in the sentence: "The sentence," Martinet says, "is the smallest segment which is perfectly and integrally representative of discourse."

[Footnote 6] André Martinet, "Réflexions sur la phrase," in *Language and Society* (Studies presented to Jansen), Copenhagen, 1961, p. 113.

Hence linguistics cannot take an object superior to the sentence, because, beyond the sentence, there is never anything but more sentences: having described the flower, the botanist cannot be concerned with describing the bouquet.

And yet, it is obvious that discourse itself (as a group of sentences) is organized and that by this organization it appears as the message of another language, superior to the language of the linguists;

[Footnote 7] It follows, as Jakobson has observed, that there are transitions from the sentence to what lies beyond it: coordination, for example, can function beyond the sentence.

discourse has its units, its rules, its "grammar": beyond the sentence and although composed solely of sentences, discourse must naturally be the object of a second linguistics. This linguistics of discourse has for a very long time possessed a celebrated name: Rhetoric; but since Rhetoric, through a complex historical development, had become linked to belles lettres and since belles lettres had been separated from the study of language, it has seemed necessary, in recent years, to take up the question anew: the new linguistics of discourse has not yet developed, but it has at least been postulated, and by the linguists themselves.

[Footnote 8] See especially: Benveniste, *op. cit.*, chapter x; Zelig Harris, "Discourse Analysis" in *Language*, #28 (1952), pp. 18-23 & 474-494; Nicolas Ruwet, *Language, Musique, Poésie*, Paris: Éd. du. Seuil, 1972, pp. 151-175.

This fact is significant: though constituting an autonomous object, discourse is to be studied from a linguistic basis; if we must grant a working hypothesis to an analysis whose task is enormous and whose materials are infinite, the most reasonable thing is to postulate a homologous relation between sentence and discourse, insofar as the same formal organization apparently regulates all semiotic systems, whatever their substances and dimensions: discourse would be one huge "sentence" (whose units would not necessarily be sentences), just as the sentence, allowing for certain specifications, is a little "discourse." This hypothesis fits in with certain propositions of contemporary anthropology: Jakobson and Lévi-Strauss have observed that humanity could be defined by the power to create secondary, "multiplying" systems (tools serving to fabricate other tools, the double articulation of language, the incest taboo permitting the proliferation of families), and the Soviet linguist Ivanov speculates that artificial languages can be acquired only after natural language: since what is important for humanity is being able to use several systems of meaning, natural language helps in elaborating artificial languages. Hence it is legitimate to postulate between sentence and discourse a "secondary" relation - which we shall call homological, in order to respect the purely formal character of the correspondence.
The general language of narrative is obviously but one of the idioms available to the linguistics of discourse,

[Footnote 9] It would be, specifically, one of the tasks of the linguistics of discourse to establish a typology of discourses. For the time being, we can recognize three major types of discourse: metonymic (narrative), metaphoric (lyric poetry, sapiential discourse), enthymematic (intellectual discourse).

and is consequently subject to the homological hypothesis: structurally, narrative participates in the sentence without ever being reducible to a total of sentences: narrative is a great sentence, just as every constative sentence is, in a way, the sketch of a little narrative. Though afforded there with origin (often highly complex) signifiers, we in effect recognize in narrative, enlarged and transformed in proportion, the main categories of the verb: tenses, aspects, modes, persons; further, the "subjects" themselves set in opposition to the verbal predicates do not fail to submit to the sentence model: the actantial typology Greimas proposes (cf. *infra*, III, 1) acknowledges in the host of characters of narrative the elementary functions of grammatical analysis. The homology we are suggesting here has not only a heuristic value: it implies an identity between language and literature (inasmuch as literature is a kind of privileged vehicle of narrative): it is no longer possible to conceive of literature as an art unconcerned with any relation to language, once it has used language as an instrument to express ideas, passion, or beauty: language does not cease to accompany discourse, holding it up to the mirror of its own structure: does not literature, especially today, make a language out of the very conditions of language?

[Footnote 10] Here is the place to recall Mallarmé's intuition, formed just when he was planning a work of linguistics: "Language appeared to him the instrument of fiction: he will follow the method of language (determine this method). Language reflecting itself. Finally fiction seems to him the very process of the human mind - it is fiction which brings every method into play, and man is reduced to will" (*Oeuvres complètes*, Bibliothèque de la Pléiade, Paris, 1961, p. 851). It will be recalled that for Mallarmé: "Fiction or Poetry" (cf. *ibid.*, p. 335).

2. The levels of meaning

From the start, linguistics provides the structural analysis of narrative with a decisive concept, because, immediately accounting for what is essential to any system of meaning, *i.e.*, its organization, it permits both the demonstration of how a narrative is not a simple total of propositions and the classification of an enormous mass of elements which participate in the composition of a narrative. This concept is that of the *level of description*.

> [Footnote 11] "Linguistic descriptions are not, so to speak, monovalent. A description is not simply 'right' or 'wrong' in itself ... it is better thought of as more useful or less" (M. A. K. Halliday, "General Linguistics and its Application to Language Teaching," *Patterns of Language*, London, 1966, p. 8).

A sentence, as we know, can be described, linguistically, on several levels (phonetic, phonological, grammatical, contextual); these levels are in a hierarchical relation, for if each has its own units and its own correlations, necessitating for each an independent description, no level can in and of itself produce meaning: every unit which belongs to a certain level assumes meaning only if it can be integrated into a higher level: a phoneme, though perfectly describable, in itself means nothing; it participates in meaning only when integrated into a word; and the word itself must be integrated into the sentence.

> [Footnote 12] The levels of integration were postulated by the Prague School (*vide* J. Vachek, *A Prague School Reader in Linguistics*, Bloomington, 1964, p. 468) and subsequently adopted by many linguists. It is Benveniste, it seems to me, who has produced their most enlightening analysis (*op. cit.*, chapter 10).

The theory of levels (as articulated by Benveniste) provides two types of relations: distributional (if the relations are situated on the same level), integrative (if they are apprehended from one level to another). It follows that the distributional levels do not suffice to account for meaning. In order to achieve a structural analysis, we must therefore first distinguish several instances of description and place these instances in a hierarchical (integrative) perspective. The levels are operations.

> [Footnote 13] "In somewhat vague terms, a level may be considered as a system of symbols, rules, and so on, to be used for representing utterances" (Bach, *op. cit.*, p. 57).

Hence it is normal that as it proceeds linguistics tends to multiply them. The analysis of discourse can as yet work on only rudimentary levels. In its fashion, rhetoric had assigned to discourse at least two planes of description: *dispositio* and *elocutio*.

> [Footnote 14] The third part of rhetoric, *inventio*, did not concern language: it dealt with *res*, not with *verba*.

In our own day, in his analysis of the structure of myth, Lévi-Strauss has already specified that the constitutive units of mythic discourse (mythemes) acquire meaning only because they are grouped in bundles and because these bundles themselves are combined;

> [Footnote 15] Claude Lévi-Strauss, *Structural Anthropology*, New York & London, 1963, p. 213.

and Tzvetan Todorov, adopting the distinction of the Russian formalists, has proposed to work on two main levels, themselves subdivided: *story* (the argument), including a logic of actions and a "syntax" of characters, and *discourse*, including tenses, aspects, and modes of narrative.

> [Footnote 16] Tzvetan Todorov, "Les catégories du récit littéraire," *Communications*, #8 (1966).

Whatever the numbers of levels proposed and whatever definitions given to them, there can be no doubt that narrative is a hierarchy of instances. To understand a narrative is not only to follow the process of the story, it is also to recognize in it certain "stages," to project the horizontal concatenations of the narrative "thread" on an implicit vertical axis; to read (to hear) a narrative is not only to pass from one word to the next, but also to pass from one level to the text. Let me offer a kind of fable here: in his *Purloined Letter*, Poe acutely analyzed the failure of the Paris police chief, who was unable to find the letter: his investigations were perfect, Poe says, "so far as his labors extended": the police chief omitted no location, he entirely "saturated" the level of "search"; but in order to find the letter - protected by its conspicuousness - it was essential to pass to another level, to substitute the concealer's pertinence for that of the policeman. In the same way, complete as the "search" performed on a horizontal group of narrative relations may be, in order to be effective it must also be oriented "vertically": meaning is not "at the end" of narrative, it traverses it; quite as conspicuous as the *purloined letter*, it similarly escapes any unilateral exploration.
Much groping will still be necessary before we can determine the levels of narrative. Those which we are going to propose here constitute a temporary outline, whose advantage is still almost exclusive didactic: they permit locating and grouping the problems, without disagreeing, it would appear, with the various analyses made so far. We propose to distinguish in the narrative work three levels of description: the level of "*functions*" (in the meaning of this word is given by Propp and Bremond), the level of "*actions*" (in the meaning this word is given by Greimas when he speaks of characters as actants), and the level of "*narration*" (which is, by and large, the level of "discourse" in Todorov). It must be recalled that these three levels are linked together according to a mode of progressive integration: a function has meaning only insofar as it occurs in the general action of an actant; ad this action itself receives its ultimate meaning from the fact that it is narrated, entrusted to a discourse which has its own code.

II FUNCTIONS

1. The determination of units

Every system being the combination of units whose classes are known, we must first segment the narrative and determine the segment of the narrative discourse which can be distributed into a small number of classes; in a word, we must define the smallest narrative unit.
According to the integrative perspective defined here, the analysis cannot be limited to a purely distributional definition of the units: meaning must from the first be the criterion of the unit: it is the functional character of ceratin segments of the story which makes them units: whence the name "functions," immediately given to these first units. Since the Russian Formalists,

> See especially B. Tomashevski, "Thématique" (1925), in *Theorie de la littérature*, Paris: Éd. du Seuil, 1965.
> - Somewhat later, Propp defined function as "the action of a character, defined from the point of view of its signification in the course of the Plot" (*Morphology of the Folktale*, Austin & London, 1968, p. 21). See also Todorov's definition: "The meaning (or the function) of an element of the work is its possibility of entering into correlation with other elements of this work and with the work as a whole" (*op. cit.*) and the clarifications provided by Greimas, who has just defined the unit by its paradigmatic correlation, but also by its place within the syntagmatic unit of which it constitutes a part.

any segment of the story is constituted as a unit which is presented as the term of a correlation. The soul of any function is, so to speak, its seed, what allows it to sow the narrative with an element which will ripen later, on the same level, or elsewhere, on another level: if, in *Un Coeur simple*, Flaubert tells us at a certain point, apparently without insisting on it, that the daughters of the sub-prefect of Pont-l'Êveque owned a parrot, it is because this parrot will later have a great importance in Félicité's life: the statement of this detail (whatever its linguistic form) therefore constitutes a function, or narrative unit.
Is everything, in a narrative, functional? Does everything, down to the least detail, have a meaning? Can the narrative be entirely segmented into functional units? As we shall shortly see, there are doubtless several types of functions, for there are several types of correlations. Nonetheless a narrative always consists of nothing but functions: everything in

it, to varying degrees, signifies. This is not a question of art (of the narrator's share), it is a question of structure: in the order of discourse, what is noted is, by definition, notable: even when a detail seems irreducibly significant, refractory to any function, it will nonetheless ultimately have the very meaning of absurdity or uselessness: everything has a meaning or nothing has. We might say in other words that art does not acknowledge "noise" (in the meaning that word has in information theory):

> [Footnote 18] It is this that makes art different from "life," which acknowledges only "blurred" communications. "Blurring" (what one cannot see beyond) can exist in art, but then as a coded element (Watteau, for instance); again, this "blurring" is unknown to the written code: writing is fatally distinct.

it is a pure system, there is never a "wasted" unit,

> [Footnote 19] At least in literature, where the freedom of notation (consequent upon the abstract character of articulated language) involves a stronger responsibility than in the "analogical" arts, such as the cinema.

however long, loose, and tenuous the thread linking it to the levels of the story.

> [Footnote 20] The functionality of the narrative unit is more or less immediate (hence apparent), according to the level where it functions: when the units are placed on the same level (in the case of suspense, for instance), functionality is very sensitive; much less so when the function is saturated on the narrational level: a modern text, weakly signifying on the anecdotal plane, recovers a great strength of meaning only on the plane of writing.

Function is obviously, from the linguistic point of view, a unity of content: it is what a statement "means" which constitutes it as a functional unit,

> [Footnote 21] "Syntactical units (beyond the sentence) are actually units of content" (A. J. Greimas, *Sémantique structurale*, Paris: Larousse, 1966, VI, 5). - Hence the exploration of the functional level is part of general semantics.

not the way in which it is said. This constitutive signified can have different signifiers, often very complicated ones: if I am told (in *Goldfinger*) that "*James Bond saw a man of about fifty*," etc., the information simultaneously harbors two functions, of unequal pressure: on the one hand, the age of the character is integrated into a certain portrayal (whose "unefulness" for the lest of the story is not nil, but diffused, delayed), and on the other, the immediate signified of the statement is that Bond does not know his future interlocutor: the unit therefore implies a very strong correlation (initiation of a threat and obligation to identify the character). In order to determine the first narrative units, it is therefore necessary never to lose sight of the functional character of the segment being examined, and to admit in advance that they will not inevitably coincide with the forms traditionally identified with the different parts of narrative discourse (actions, scenes, paragraphs, dialogues, interior monologues, etc.), and still less with the "psychological" classes (kinds of behaviour, feelings, intentions, motivations, rationalizations of characters).
In the same way, since the language of narrative is not that of articulated speech - though often supported by it - the narrative units will be substantially independent of the linguistic units: they may of course coincide, but occasionally, not systematically; the functions will be represented sometimes by units superior to the sentence (groups of sentences of various dimension, up to the work in its entirety), sometimes by units inferior to it (the syntagm, the word, and even, within the word, only certain literary elements);

> [Footnote 22] "We must not treat the word as if it were an indivisible element of literary art, the brick with which the building is constructed. It can be decomposed into much finer 'verbal elements" (J. Tynyanov, quoted by Todorov in *Langages*, #1, 1966, p. 18).

when we are told that - while he is on duty in his office at Secret Service headquarters - "*Bond picked up one of the four receivers*," the moneme *four* constitutes by itself a functional unit, for it refers to a concept necessary to the whole of the story (that of an elaborate bureaucratic technique); as a matter of fact, the narrative unit here is not the linguistic unit (the word), but only its connoted value (linguisticalyl, the word */four/* never means "*four*"); this explains how certain functional units can be inferior to the sentence, without ceasing to belong to the discourse: they often overflow not the sentence, to which they remain materially inferior, but the level of denotation, which belongs, like thesentence, to linguistic properly speaking.

2. Classes of units

These functional units must be distributed within a small number of formal classes. If we want to determine these classes without resorting to the substance of the content (a psychological substance, for example), we must again consider the different levels of meaning: certain units have for correlates units on the same level; on the contrary, in order to saturate the others, we must pass to another level. Hence. at the start, two major classes of functions, some distributional, others integrative. The former correspond to Propp's functions, adopted notably by Bremond, but which are considering here in an infinitely more detailed fashion than these authors; it is to them that we shall apply the name "*functions*" (though the other units, too, are functional); the model for them has been classical since Tomashevsky's analysis: the purchase of a revolver has for its correlate the movement when it will be used (and if it is not used, the notation is reversed as a sign of indecision, etc.); to pick up the telephone has for its correlate the moment when it will be hung up again; the intrusion of the parrot into Félicité's house has for its correlate the episode of the parrot's being stuffed, worshipped, etc. The second major class of units, of an integrative nature, includes all the "*indices*" (in the very general sense of the word),

> [Footnote 23] These designations, like those that follow, may all be provisional.

when the unit refers not to a complementary and consequent action, but to a more or less diffused concept, though one necessary to the meaning of the story: characterial indices concerning the characters, information relative to their identity, notations of "atmosphere," etc.; the relation of the unit and its correlate is then no longer distributional (frequently several indices refer to the same signified and their order of appearance in the discourse is not necessarily pertinent), but integrative; in order to understand the "use" of an indicial notation, we must pass to a higher level (actions of the characters or narration), for it is only here that the index is explained; the administrative power which is behind Bond, indexed by the number of telephones, has no bearing on the sequence of actions in which Bond is engaged by answering the call; it assumes its meaning only on the level of a general typology of actants (Bond is on the side of order); the indices, by the more or less vertical nature of their relations, are truly semantic units, for contrary to the true "functions," they refer to a signified, not to an "operation"; the sanction of the indices is "higher up," sometimes even virtual, outside the explicit syntagm (the "character" of a character can never be named, though ceaselessly indexed), it is a paradigmatic sanction; on the contrary, the sanction of the "functions" is always "further on," it is a syntagmatic sanction.

> [Footnote 24] Which does not keep the syntagmatic display of functions from *finally* being able to cover paradigmatic relations between separate functions, as has been acknowledged since Lévi-Strauss and Greimas.

Functions and *indices* thus cover another classical distinction: the functions imply metonymic *relata*, the indices imply metaphoric *relata*; the former correspond to a functionality of doing, the latter to a functionality of being.

> [Footnote 25] We cannot reduce the functions to actions (verbs) and the indices to qualities (adjectives), for there are actions which are indicial, being "signs" of a character, of an atmosphere, etc.

These two major classes of units, Functions and Indices, should already permit a certain classification of narratives. Certain narratives are powerfully functional (such as folktales), and on the other hand others are powerfully indicial (such as "psychological" novels); between these two poles, a whole series of intermediary forms, dependent on

history, society, genre. But this is not all: within each of these two major classes, it is immediately possible to determine two subclasses of narrative units. With regard to the class of Functions, its units do not all have the same "importance"; some constitute veritable hinges of the narrative (or of a narrative fragment); others merely "fill" the narrative space separating the hinge-functions: let us call the former *cardinal functions* (or *nuclei*) and the latter, given their completive nature, *catalyses*. For a function to be cardinal, it suffices that the action to which it refers opens (or sustains, or closes) an alternative consequential for the rest of the story, in short, that it inaugurate or conclude an uncertainty; if, in a narrative fragment, *the telephone rings*, it is equally possible that it will or will not be answered, which will not fail to lead the story in two different directions. On the other hand, between two cardinal functions, it is always possible to arrange subsidiary notations, which agglomerate around one nucleus or another without modifying their alternative nature: the space which separates "*the telephone rang*" and "*Bond answered*" can be saturated by a host of tiny incidents or tiny descriptions: "*Bond went over to the desk, picked up a receiver, put down his cigarette*," etc. Such catalyses remain functional, insofar as they enter into correlation with a nucleus, but their functionality is attenuated, unilateral, parasitic: we are concerned here with a purely chronological functionality (what is being described is what separates two moments of the story), while, in the link which unites two cardinal functions, is invested a double functionality, both chronological and logical: the catalyses are merely consequential. There is every reason to believe, as a matter of fact, that the mainspring of narrative activity is the very confusion of consecution and consequentiality, what comes *after* being read in the narrative as *caused by*; the narrative would in this case be a systematic application of the logical error condemned by Scholasticism in the formula *post hoc, ergo propter hoc*, which might well be the motto of Fate, of which the narrative is in fact merely the "language"; and this "squeezing together" of logic and temporality is achieved by the armature of the cardinal functions. These functions may seem at first glance quite insignificant; what constitutes them is not spectacle (the importance, volume, rarity, or power of the action articulated), it is, so to speak, risk: the cardinal functions are the moments of risk of the narrative; between these points of alternative, between these "dispatchers," the catalyses set up zones of security, rests, luxuries; these "luxuries" are not, however, useless: from the story's point of view, let us repeat, the functionality of the catalysis may be weak but not nil: were it purely redundant (in relation to its nucleus), it would participate no less in the message's economy; but this is not the case: a notation, apparently expletive, always has a discursive function: it accelerates, delays, resumes the discourse, it summarizes, anticipates, sometimes even misleads or baffles:

> [Footnote 26] Valéry used to speak of "dilatory signs." The detective story makes great use of these "baffling" signs.

what is noted always appearing as notable, catalysis constantly wakens the semantic tension of the discourse, constantly says: there has been, there is going to be meaning; the constant function of catalysis is therefore, ultimately, a phatic one (to adopt Jakobson's word): it sustains the contact between the narrator and the receiver of the narrative. Let us say that we cannot suppress a catalysis without altering the discourse. As for the second major class of narrative units (the Indices), an integrative class, the units which occur here have in common the fact that they can be saturated (completed) only on the level of the characters or of the narration; they therefore belong to a *parametric* relation

> [Footnote 27] Nicolas Ruwet calls a parametric element one which is constant throughout an entire piece of music (for example, the tempo of an allegro by Bach, or the monodic character of a solo).

whose second, implicit term is continuous, extensive to an episode, a character or an entire work; yet we can distinguish here certain *indices*, strictly speaking, referring to a character, to a feeling, to an atmosphere (for instance, one of suspicion), to a philosophy, from *items of information*, which serve to identify, to situate in time and in space. To say that Bond is on duty in an office whose open window reveals the moon between huge, rolling clouds is to index a stormy summer night, and this deduction itself forms an atmospherir index which refers to the heavy, oppressive climate of an action which is not yet known. The indices therefore always have implicit signifieds; the items of information, on the contrary, do not, at least on the level of the story: they are pure data, immediately signifying. The indices imply an activity of decipherment: the reader must learn to know a character, an atmosphere; the items of

information supply a ready-made knowledge; their functionality, like that of the catalyses, is therefore weak, but it too is too nil: whatever its "matte" nature in relation to the story, the item of information (for instance, the exact age of a character) serves to authenticate the reality of the referent, to implant the fiction in reality: it is a realist operator, and thus possesses as incontestable functionality, not on the level of the story but on the level of the discourse.

> Gérard Genette distinguishes two kinds of descriptions: ornamental and significant (in *Figures II*: Paris: Éd. du Seuil, 1969). The significant description must obviously be attached to the level of the story and the ornamental description to the level of the discourse, which explains why for so long it formed a perfectly coded rhetorical "piece": *descriptio* or *ekphrasis*, a highly prized exercise of neo-rhetoric.

Nuclei and catalyses, indices and items of information (once again, the names are of little importance) - such are, it would seem, the first classes among which the units of the functional level can be distributed. We must complete this classification by two remarks. First of all, a unit can belong at the same time to two different classes: to drink a whisky (in an airport lounge) is an action which may serve as a catalysis to the (cardinal) notation of *waiting*, but it is also and at the same time the index of a certain atmosphere (modernity, relaxation, memories, etc.): in other words, certain units can be mixed. Thus a whole play of possibilities arises in the narrative economy; in the novel *Goldfinger*, Bond, having to search his adversary's bedroom, receives a skeleton key from his partner: the notation is a pure (cardinal) function; in the film, this detail is altered: Bond manages to relieve an unprotesting chambermaid of her keys; the notation is not only functional now, but also indicial, it refers to Bond's character (his offhandedness and his success with women). Secondly, we must remark (what will moreover be taken up again later on) that the other classes we have just mentioned can be subject to another distribution, one more in accord, moreover, with the linguistic model. The catalyses, the indices and the items of information have a common character: they are all *expansions*, in relation to the nuclei: the nuclei (as we shall soon see) form finite groups of a small number of terms, they are governed by a logic, they are at once necessary and sufficient; given this armature, the toher units fill it out according to a mode of proliferation which is in principle infinite; as we know, this is what happens in the case of the sentence, consisting of simple propositions, complicated to infinity by duplications, by paddings, insertions, etc.: like the sentence, the narrative is infinitely catalyzable. Mallarmé attaches such importance to this type of structure that he used it to construct his poem *Un Coup de dès*, which we may well consider, with its "nodes" and its "loops," its "node-words" and its "lace-words," as the emblem of all narrative - of all language.

3. Functional syntax

How - accordnig to what "grammar" - do these different units link up with each other throughout the narrative syntagm? What are the rules of the functional combinatory system? The items of information and the indices can freely combine among themselves: for example in the character sketch, which unconstrainedly juxtaposes data of civil status and character traits. A relation of simple implication unites the catalyses and the nuclei: a catalysis necessarily implies the existence of a cardinal function to which it is attached, but not vice versa. As for the cardinal functions, they are united by a relation of solidarity: a function of this kind requires another of the same kind, and vice versa. It is this last relation which we must attend to briefly: first of all because it defines the very armature of the narrative (the expansions can be suppressed, but not the nuclei), then because it chiefly concerns those who are seeking to structure narrative.

We have already observed that, by its very structure, narrative instituted a confusion between consecution and consequentiality, time and logic. It is this ambiguity which forms the central problem of narrative syntax. Is there behind narrative time an atemporal logic? This point divided investigators quite recently. Propp, whose analysis as we know opened the way to contemporary studies, insists on the irreducibility of the chonological order: time in his eyes is reality, and for this reason it seems necessary to root the tale in time. Yet aristotle himself, setting tragedy (defined by the unity of action) in opposition to history (defined by the plurality of actions and the unity of time), already attributed primacy to logic over chronology (*Poetics*, 1469a). As do all contemporary researchers (Lévi-Strauss, Greimas, Bremond, Todorov), all of whom might subscribe (though diverging on other points) to Lévi-Strauss's proposition: "The order of chronological succession is reabsorbed into an atemporal matrix structure."

[Footnote 29] Quoted by Claude Bremond, "Le message narratif," in *Logique du récit*, Paris: Èd. du Seuil, 1973.

Contemporary analysis tends, as a matter of fact, to "dechronologize" narrative content and to "relogicize" it, to subject it to what Mallarmé called, apropos of the French language, "the primitive thunderbolts of logic."

[Footnote 30] *Quant au Livre*, in *Oeuvres complètes*, *op. cit.*, p. 386.

Or more exactly - at least, so we hope - the task is to produce a structural description of the chronological illusion; it is up to narrative logic to account for narrative time. We might say in another fashion that temporality is only a structural class of narrative (of discourse), just as, in language, time exists only in a systematic form; from the point of view of narrative, what we call time does not exist, or at least exists only functionally, as an element of a semiotic system: time does not belong to discourse properly speaking, but to the referent; narrative and language know only a semiological time; "real" time isa referential, "realist" illusion, as Propp's commentary shows, and it is as such that structural description must treat it.

[Footnote 31] In his fashion, as always perspicarious though undeveloped, Valéry has well expressed the status of narrative time: "Belief in time as agent and guiding thread is based *on the mechanism of memory and on that of combined discourse*" (*Tel Quel*, in *Oeuvres*, Vol. II, Bibliothèque de la Pléiade, Paris, 1957, p. 348; our italics): the illusion is actually producedd by the discourse itself.

What then is the logic which governs the chief functions of narrative? This is what current investigation is attempting to establish, and what has hithero been most widely debated. Hence we shall refer to the contributions of Greimas, Bremond, and Todorov in *Communications* (#8, 1966), all of which deal with the logic of the functions. Three main directions of investigation are notable, set forth by Todorov. The first (Bremond) is more strictly logical: it seeks to reconstruct the syntax of human behavior utilized in narrative, to retrace the trajectory of the "choices" which, at each point of the story, a character is inevitably compelled to make,

[Footnote 32] This conception recalls an Aristotelian view: *proairesis*, rational choice of the actions to be made, establishes *praxis*, a practical science which produces no distinct work of the agent, contrary to *poiesis*. In these terms, we shall say that the analyst tries to reconstitute the *praxis* inherent in narrative.

and thus to reveal what we might call an energetic logic,

[Footnote 33] This logic, based on an alternative (*to do this or that*), has the merit of accounting for the process of dramatization of which narrative is ordinarily the seat.

since it apprehends the characters at the moment when they choose to act. The second model is linguistic (Lévi-Strauss, Greimas): the essential concern of this investigation is to identify in the functions certain paradigmatic oppositions, these oppositions, according to the Jakobsonian principle of "poetics," being "extended" throughout the narrative (yet we shall see the new developments by which Greimas corrects or completes the paradigmatism of the functions). The third way, sketched by Todorov, is somewhat different, for it establishes the analysis on the level of the "actions" (*i.e.*, of the characters), by attempting to establish the rules by which the narrative combines, varies, and transforms a certain number of basic predicates.

There is no question of choosing among these working hypotheses; they are not competitive but concurrent, and moreover they are still being elaborated. The only addition we shall attempt to make here regards the dimensions of the analysis. Even if we set aside the indices, the items of information, and the catalyses, there still remains in a narrative (particularly in speaking of the novel rather than the tale) a very great number of cardinal functions; many cannot be mastered by the analyses we have just cited, which have so far been concerned with major articulations of narrative. Yet we must anticipate a sufficiently dense description to account for *all* the narrative units, for its smallest

segments; the cardinal functions, we recall, cannot be determined by their "importance," but only by the (doubly implicative) nature of their relations: a "telephone call," however trivial it may appear on the one hand, involves in itself several cardinal functions (ringing, picking up the receiver, speaking, hanging up), and moreover, taking these all together, we must be able to attach them as closely as possible to the major articulations of the anecdote. The functional covering of narrative compels an organization of relays, whose basic unit can only be a small group of functions, which we shall here call (following Bremond) a *sequence*.
A sequence is a logical succession of nuclei, linked together by a relation of solidarity:

[Footnote 34] IN the Hjelmslevian sense of double implication: two terms presuppose each other.

the sequence opens when one of its terms has no solidary antecedent and it closes when another of its terms has no consequent. To take a deliberately trivial example, to order a drink, to receive it, to drink it, to pay for it - these various functions constitute an evidently closed sequence, for it is not possible to put something beforet he ordering of the drink or to put something after the payment without leaving the homogeneous group "Having a drink." The sequence is in fact always nameable. Determining the major functions of the folktale, Propp, then Bremond, have already been led to name them (*Fraud*, *Betrayal*, *Struggle*, *Contact*, *Seduction*, etc.); the nominative operation is just as inevitable for trivial sequences, which one may call "micro-sequences," those which frequently form the finest texture of the narrative fabric. Are these nominations solely the province of the analyst? In other words, are they purely metalinguistic? No doubt they are, since they deal with the narrative code, but we can suppose that they belong to a metalanguage internal to the reader (to the auditor) himself, who apprehends any logical succession of actions as a nominal whole: to read is to name; to hear is not only to perceive a language, it is also to construct it. The titles of sequences are rather analogous to those cover-words of translation machines, which more or less adequately cover a wide variety of meanings and nuances. The language of narrative, which is in ourselves, initially involves these essential rubrics: the closed logic which structures a sequence is indissolubly linked to its name: any function which inaugurates a *seduction*, say, prescribes upon its appearance, in the name which it produces, the whole process of seduction that we have learned from all the narratives which have formed in us the language of narrative.
Whatever its lack of importance, being composed of a small number of nuclei (*i.e.*, actually, of "dispatchers"), the sequence always involves moments of risk, and this is what justifies our analysis of it: it might seem absurd to constitute as a sequence the logical succession of tiny actions which compose the offer of a cigarette (*to offer, to accept*, *to light*, *to smake*); but the fact is that precisely at each of these points an alternative, hence a freedom of meaning, is possible: Du Pont, James Bond's partner, offers him a light from his lighter, but Bond refuses; the meaning of this bifurcation is that Bond instinctively fears a booby-trapped device.

[Footnote 35] It is quite possbile to identify, even at this infinitesimal level, an opposition of the paradigmatic type, if not between two terms, at least between two poles of the sequence: the sequence *Offer of a cigarette* displays, while suspending it, the paradigm *Danger/Safety* (shown by Shcheglov in his analysis of the Sherlock Holmes cycle), *Suspicion/Protection*, *Aggressiveness/Friendliness*.

Hence the sequence is, so to speak, a *threatened logical unit*: that is its justification *a minimo*. It is also founded *a maximo*: closed over its functions, subsumed under a name, the sequence itself constitutes a new unit, ready to function as the simple term of another, large sequence. Here is a micro-sequence: *hold out a hand*, *shake the hand*, *release the hand*; this *Greeting* becomes a simple function: on the one side, it takes the part of an index (Du Pont's slackness, Bond's distaste), and on the other, it forms *in toto* the term of a larger sequence called *Meeting*, whose other terms (*approach*, *halt*, *interpellation*, *greeting*, *sitting down*) can themselves be micro-sequences. A whole network of suborgations thus structures the narrative, from the tiniest matrices to the largest functions. We are here concerned, of course, with a hierarchy which remains internal to the functional level: it is only when it has been possible to enlarge the narrative, step by step, from Du Pont's cigarette to Bond's battle against Goldfinger, that the functional analysis is concluded: the pyramid of functions then touches the following level (that of Actions). There is both a syntax internal to the sequences and a (subrogating) syntax of the sequences among themselves. The first episode of *Goldfinger* thus assumes a "stemmatic" aspect:The representation is obviously analytical. The reader perceives a

linear succession of terms. But what must be noted is that the terms of several sequences can very well be imbricated one within the other: a sequence is not finished when, already, inset, the initial term of a new sequence can appear: the sequences move in counterpoint;

> [Footnote 36] This counterpoint was anticipated by the Russian Formalists, who outlined its typology; it suggests the main "intricate" structures of the sentence (cf. *infra*, V, 1).

functionally the narrative structure is "fugued": this is how narrative simultaneously "holds" and "aspires." The imbrication of the sequences can only be allowed to cease, within a single work, by a phenomenon of radical rupture if the several closed blocks (or "stemmas") which then compose it are somehow recuperated at the higher level of Actions (of characters): *Goldfinger* is composed of three functionally independent episodes, for their functional stemmas twice cease to communicate: there is no sequential relation between the episode of the swimming pool and that of Fort Knox; but there remains an actantial relation, for the characters (and consequently the structure of their relations) are thesame. Here we recognize the epic ("group of several fables"): the epic is a narrative broken on the functional level but unitary on the actantial level (as can be verified in the *Odyssey* or in Brecht's "epic theater"). Hence we must grown the level of functions (which furnishes the main part of the narrative syntagm) by a higher level, from which, step by step, the units of the first level draw their meaning, and which is the level of Actions.

III ACTIONS

1. Toward a structural status of characters

In Aristotelian poetics, the notion of character is secondary, entirely subsidiary to the notion of action: there can be stories without "characters," Aristotle says; there cannot be characters without a story. This view was adopted by the classical theoreticians (Vossius). Later, the character, who hithero was merely a name, the agent of an action,

> [Footnote 37] Let us not forget that classical tragedy still knows only "actors," not "characters."

assumed a psychological consistency, became an individual, a "person," in short a fully constituted being, even when he performed no action, and of course, even before acting,

> [Footnote 38] The "character-person" prevails in the bourgeous novel: in *War and Peace*, Nicholas Rostov is from the start a good boy, loyal, courageous, ardent; Prince Andrew is a disillusioned man of noble birth, etc.: what happens to them illustrates them, it does not constitute them.

the character ceased to be subordinate to the action, embodying from the start a psychological essence; such essences could be subject to an inventory, whose purest form was the bourgeois theatre's list of "roles" (the coquette, the noble father, etc.). From its first appearance, structural analysis has shown the greatest reluctance to treat the character as an essence, even to classify it; as Todorov observes, Tomashevsky went so far as to deny the character any narrative importance whatever, a point of view whuch he subsequently modified. Without going so far as to withdraw characters from his analysis, Propp reduced them to a simple typology, based not on psychology but on the unity of the actions the narrative imparted to them (Giver of a magical object, Helper, Villain, etc.).

Since Propp, the character continues to raise the same problem for the structural analysis of narrative: on one hand, the characters (whatever they are called: *dramatis personae* or *actants*) form a necessary plan of description, outside which the trivial "actions" reported cease to be intelligible, so that we might say that there does not exist a single narrative the world over without "characters,"

> [Footnote 39] If one part of contemporary literature has attacked the "character," it has done so not in order to destroy it (an impossibility) but to depersonalize it, a very different affair. A novel apparently without characters, such as Philippe Soller's *Drame*, entirely subjugates the person to language, but nonetheless retains a fundamental play of actants, confronting the very action of speech. Such literature still knows a "subject," but this "subject" is henceforth that of languag.

or at least without "agents"; but on the other hand, these very numerous "agents" can be neither described nor classified in terms of "persons," whether because we consider the "person" as a purely historical form limited to certain genres (though the best known ones), so that we must set aside the enormous case of all the narratives (folktales, contemporary texts) which involve agents but not persons; or because we regard the "person" as nothing but a critical rationalization imposed by our period on pure narrative agents. Structural analysis, scrupulous not to define character in terms of psychological essences, has sought till now, through various hypotheses, to define character not as a "being" but as a "participant." For Claude Bremond, each character can be the agent of sequences of actions which are proper to it (*Fraud*, *Seduction*); when the same sequence implicates two characters (as is usually the case), the sequence involves two perspectives or, one might say, two names (what is *Fraud* for one is *Gullibility* for the other); in short, each character, even a secondary one, is the hero of his own sequnece. Todorov, analyzing a "psychological" novel (*Les Liaisons dangereuses*), starts not from character-persons but from three main relations in which they can engage and which he calls basic predicates (love, communication, help); these relations are subjected by the analysis to two kinds of rules: of *derivation* when it is a matter of accounting for other relations and of *actions* when it is a matter of describing the transformation of these relations in the course of the story: there are many characters in *Les Liaisons dangereuses*, but "what is said of them" (their predicates) can be classified.

[Footnote 40] *Littérature et Signification*, Paris: Larousse, 1967.

Finally, Greimas has proposed describing and classifying the characters of narrative not according to what they are but according to what they do (whence their name, *actants*), insofar as they participate in three main semantic axes, which we identify moreover in the sentence (subject, object, indirect object, adjunct) and which are communication, desire (or quest) and ordeal;

[Footnote 41] *Sémantique structurale*, *op. cit.*, p. 129ff.

since this participation is organized in pairs, the infinite world of characters is also subject to a paradigmatic structure (*Subject/Object*, *Giver/Receiver*, *Helper/Opponent*), projected throughout the narrative; and since the actant defines a class, it can be filled with different actors, mobilized according to the rules of multiplication, substitution, or deficiency.

These three conceptions have many points in common. The main one, we repeat, is to define the character by its participation in a sphere of actions, such spheres being few in number, typical, classifiable; this is why we have here called the second level of description, though that of the characters, the level of Actions: this word must therefore not be understood here in the sense of the trivial actions which form the fabric of the first level, but in the sense of the major articulations of *praxis* (to desire, to communicate, to struggle).

2. The problem of the subject

The problems raised by a classification of the characters in narrative are not yet properly solved. Of course there is agreement that the countless characters of narrative can be subject to rules of substitution that, even without a work, one and the same figure can absorb different characters;

[Footnote 42] Psychoanalysis has widely accredited these operations of condensation - already Mallarmé has said of *Hamlet*: "Supernumeraries, there must be! for in the ideal painting of the stage everything moves according to a symbolic reciprocity of types among themselves or relative to a single figure" (*Crayonné au Théâtre*, in *Ouvres complètes*, *op. cit.*, p. 301).

on the other hand, the actantial model proposed by Greimas (and adopted in a different perspective by Todorov) seems to stand the test of a great number of narratives: like every structural model, it has value less for its canonical form (a matrix of sik actants) than for the regulated transformations (deficiencies, confusions, duplications, substitutions) to which it lends itself, thereby holding out hope for an actantial typology of narrative;

[Footnote 43] For example: narratives in which object and subject are identified in the same character are narratives of the quest for oneself, for one's own identity (*The Golden Ass*); narratives in which the subject pursues successive objects (*Madame Bovary*), etc.

however, when the matrix has a high classifying power (as is the case with Greimas's actants), it accounts poorly for the multiplicity of participations when these are analyzed in terms of perspectives; and when these perspectives are respected (in Bremond's description), the system of characters remains too segmented; the reduction proposed by Todorov avoids both dangers, but has so far been applied to only one narrative. All this can be readily and harmoniously resolved, it would seem. The real difficulty raised by the classification of characters is the place (hence the existence) of the *subject* in any actantial matrix, whatever its formula. *Who* is the subject (the hero) of a narrative? Is there - or is there not - a privileged class of actors? Our novel has accustomed us to accentuating in one way or another, sometimes intricately (negatively), one character among the others. But this prerogative is far from being typical of all narrative literature. Thus, many narratives bring to grips, in their contention for a goal, two adversaries whose "actions" are thereby equalized; the subject is then really double, without our being any further enabled to reduce it by substitution; this may even be a common archaic form, as if the narrative, in the fashion of certain languages, had also known a *duel* of characters. This dues is all the more interesting in that it relates the narrative to the structure of certain (very modern) games in which two equal adversaries seek to gain possession of an object placed in circulation by a referee; this schema recalls the actantial matrix proposed by Greimas, which is hardly surprising if we realize that the game, being a language, also derives from the same symbolic structure that we recognize in language and in narrative: the game too is a sentence.

[Footnote 44] Umberto Eco's analysis of the James Bond cycle in *Communications*, #8 refers more to games than to language.

If then we keep a privileged class of actors (the subject of the quest, of the desire, of the action), it is at least necessary to inflect it by subjecting this actant to the very categories of *the person*, not psychological but grammatical: once again, we shall have to turn to linguistics in order to describe and classify the personal (I/you) or impersonal (he), singular, dual, or plural instance of the action. It will be - perhaps - the grammatical categories of the person (accessible in our pronouns) which will provide the key to the actional level. But since these categories can be defined only in relation to the instance of discourse, and not to that of reality,

[Footnote 45] See the analyses of person given by Benveniste, in *Problèmes de linguistique générale*, *op. cit.*

the characters, as units of the actional level, find their meaning (their intelligibility) only if we integrate them into the third level of description, which we shall here call the level of Narration (as opposed to Functions and to Actions).

IV NARRATION

1. Narrative communication

Just as there is, within narrative, a major function of exchange (distributed between a giver and a receiver), so, homologically, narrative, as object, is the stake of a communication: there is a giver of the narrative, there is a receiver of the narrative. As we know, in linguistic communication, *I* and *you* are absolutely presupposed by each other; in the same way, there cannot be a narrative without a narrator and without an auditor (or reader). This may be commonplace, but it is as yet undeveloped. Of course the role of the sender has been abundantly paraphrased (we study the "author" of a novel, without wondering, moreover, if he is in fact the "narrator"), but when we turn to the reader, literary theory is much more modest. As a matter of fact, the problem is not to introspect the motives of the narrator nor the effects which the narration produces upon the reader; it is to describe the code through which narrator and reader are signified through the narrative itself. The signs of the narrator seem at first glance more visible and more

numerous than the signs of the reader (a narrative more frequently says *I* than *you*); in reality, the latter are simply more intricate than the former; thus, each time the narrator, ceasing to "represent," reports phenomena which he knows perfectly well but which the reader does not, there occurs, by a signifying deficiency, a sign of reading, for it would be meaningless for the narrator to offer a piece of information to himself: "Leo was the owner of this joint,"

> *Double Bang à Bangkok*. The sentence functions as a wink to the reader, as if he were being given a sign of recognition. On the contrary, the statement "So Leo had just left" is a sign of the narrator, for this belongs to a reasoning performed by a "person."

we are told in a first-person novel: this is a sign of the reader, close to what Jakobson calls the conative function of communication. Lacking an inventory, we shall nonetheless leave aside for the momnet the signs of reception (though they are also important), to say a word about the signs of narration.

> [Footnote 47] Todorov moreover deals with the image of the narrator and the image of the reader in "Les catégories du récit littéraire", *op. cit*.

Who is the giver of the narrative? Three conceptions seem to have been formulated so far. The first considers that the narrative is produced by a person (in the fully psychological meaning of the word); this person has a name, he is the author, in whom are ceaselessly exchanged the "personality" and the art of a fully identified individual, who periodically takes up his pen to write a story: the narrative (notably the novel) is then merely the expression of an *I* which is external to it. The second conception makes the narrator into a sort of total, apparently impersonal consciousness who produces the story from a superior point of view, that of God:

> [Footnote 48] "When will someone write from the point of view of a *supreme joke*, that is, the way the good Lord sees things from on high?" (Flaubert, *Préface à la vie d'écrivain*, Paris: Éd. du Seuil, 1965, p. 91).

the narrator is at once internal to his characters (since he knows everything that is happening in them) and external (since he is never identified with one more than with the other). Tthe third, most recent conception (Henry James, Sartre) states that the narrator must limit his narrative to what the characters can observe or know: everything occurs as if each character were in turn the sender of the narrative. These three conceptions are equally difficult, insofar as all three seem to regard the narrator and the characters as real, "living" persons (we recognize the unfailing power of this literary myth), as if the narrative originally determined itself as its referenital level (it is a matter of equally "realist" conceptions). Now, at least from our point of view, narrator and characters are essentially "paper beings"; the (material) author of a narrative cannot in any way be identified with its narratar;

> [Footnote 49] A distinction all the more necessary, on the level which concerns us, in that, historically, a considerable mass of narratives have no author (oral narratives, folktales, epics entrusted to bards, to reciters, etc.).

the signs of the narrator are immanent to the narrative, and consequently quite accessible to a semiologic analysis; but to decide that the author himself (whether he parades himself, hides, or withdraws) possesses "signs" with which he strews his work, we must suppose betwen the "person" and his language a descriptive relation which makes the author a full subject and the narrative the instrumental expression of that plenitude: this is unacceptable to structural analysis: *who speaks* (in the narrative) is not *who writes* (in life) and *who writes* is not *who is*.

> [Footnote 50] Jacques Lacan: "Is the subject I speak of when I speak the same as he who speaks?"

As a matter of fact, narration strictly speaking (or the code of the narrator) knows, like language, only two sign systems: personal and apersonal; these two systems do not necessarily offer the linguistic marks attached to the person and to the non-person; there may be, for example, narratives or at least episodes written in the third person whose true instance is nonetheless in the first person. How to determine in this case? It suffices to rewrite the narrative (or the passage), substituting "he" for "I": so long as this operation involves no other alterations in the discourse besides the change in grammatical pronouns, it is clear that we remain within a system of the person: the entire beginning of *Goldfingr*, though written in the third person, is in fact spoken by James Bond; for the instance to change, the rewriting must become impossible; thus the sentence: "he noticed a man of about fifty, still young-looking, etc.," is entirely within the person system, despite the "*he*" ("I, James Bond, noticed, etc.") but the narrative statement "the clink of ice against the glass seemed to give Bond a sudden inspiration" cannot be within the personal system, by reason of the verb "to seem," which becomes the sign of the apersonal system (and not by reason of "he"). It is clear that the apersonal system is the traditional mode of narrative, language having elaborated a whole temporal system proper to narrative (articulated on the aorist),

[Footnote 51] Emile Benveniste, *op. cit.*

meant to eliminate the present of the speaker: "In narrative," Benveniste says, "no one speaks." Yet the personal instance (in more or less disguised forms) has gradually invaded narrative, narration being referred to the *hic et nunc* of locution (this is the definition of the personal system); hence we see today many narratives, and of the most ordinary kind, mixing at an extremely rapid rate, frequently within the confines of a single sentence, the personal and the apersonal; for example, this sentence from Goldfinger:

His eyes were fixed on those of Du Pont,
who didn't know where to look,*personal*for that stare combined candor,
irony and self-deprecation*apersonal*

The mixture of systems is obviously experienced as an accommodation, one that can become a kind of deception: a detective story by Agatha Christie (*The Sittaford Mystery*) sustains the mystery only by deceiving us as to the person of the narration: a character is described from within, whereas he is already the killer:

[Footnote 52] Personal mode: "It even seemed to Burnaby that nothing looked changed," etc. The device is even cruder in *The Murder of Roger Ackroyd*, since here the killer actually says *I*.

everything happens as if, within the same person, there were a witness's consciousness, immanent to the discourse, and a killer's consciousness, immanent to the referent: the abusive alternation of the two systems is what enables the mystery. Hence we understand that at the opposite pole, of "serious" literature, the rigor of the chosen system should be made into a necessary condition of the work - though still without being able to honor it all the way.
Such rigor - sought by certain contemporary writers - is not necessarily an esthetic imperative; what is called the psychological novel is usually marked by a mixtuce of the two systems, successively mobilizing the signs of the non-person and those of the person; "psychology" cannot, in fact - paradoxically - accommodate a pure system of the person, for by confining the entire narrative to the mere instance of the discourse, or one might say to the act of locution, it is the very content of the person which is threatened: the psychological person (referential order) has no relation with the linguistic person, never defined by arrangements, intentions, or features, but only by (coded) place within the discourse. It is this formal person whom we are attempting currently to speak of; it is a matter of an important subversion (moreover the public has the impression that no one is writing "novels" any longer) for it attempts to shift the narrative from the purely constative order (which it occupide till now) to the performative order, according to which the meaning of an utterance is the very action which utters it:

[Footnote 53] On the performative, cf. Todorov, "Les catégories du récit littéraire," *op. cit.* - The classic example of a performative is the statement: *I declare war*, which neither "constates" nor "describes" anything, but exhausts its meaning in its own utterance (in contrast to the statement: *The kind has declared war*, which is constative and descriptive).

today, to write is not "to tell," it is to say that one is telling, and to shuft the entire referente ("what one says") to this act of locution; this is why a part of contemporary literature is no longer descriptive, but transitive, attempting to accomplish in speech a present so pure that the entire discourse is identified with the act which delivers it, the whole *logos* being confined - or extended - to a *lexis*.

[Footnote 54] For the *logos/lexis* opposition, see Genette, "Frontières du récit," *op. cit.*

2. Narrative situation

The narrational level is thus occupied by the signs of narrativity, the group of operators which reintegrate functions and actions within narrative communication, articulated around its giver and its receiver. Some of these signs have already been studied: in oral literatures, we know certain codes of recitation (metrical formulas, conventional protocols of presentation), and we know that the "author" is not the one who invents the best stories, but the one who best masters the code whose use he shares with the listeners: in such literatures, the narrational level is so distinct, its rules so constraining, that it is difficult to conceive of a "tale" without coded signs of narrative ("*Once upon a time*," etc.). In our written literatures, the "forms of discourse" (which are actually signs of narrativity) were very early identified: classification of the author's modes of intervention, outlined by Plato, adopted by Diomedes,

[Footnote 55] *Genus activum vel imitativum* (no intervention on the part of the narrator in the discourse: theater, for example); *genus ennarativum* (only the poet speaks: *senteniae*, didactic poems); *genus commune* (mixture of the two genres: opic poems).

coding of the beginnings and end of narratives, definition of the various styles of representation (*oratio directa*, *oratio indirecta*, with its *inquit*, *oratio tecta*),

[Footnote 56] H. Sörenson, in *Language and Society* (Studies presented to Jansen), *op. cit.*), p. 150.

study of "points of view," etc. All these elements belong to the narrational level. To them must obviously be added writing as a whole, for its role is not to "transmit" the narrative, but to parade it.

It is actually in a paradigm of narrative that the units of the lower levels are integrated: the ultimate form of narrative, as narrative, transcends its contents and its strictly narrative forms (functions and actions). This explains why the narrational code should be the final level which our analysis can reach, unless it departs from the narrative-as-object, *i.e.*, unless it transgresses the rule of immanence which establishes it. Narration can actually receive its meaning only from the world which makes use of it: beyond the narrational level begins the world, *i.e.*, other systems (social, economic, ideological), whose terms are no longer only the narratives, but elements of another substance (historical phenomena, determinations, behaviors, etc.). Just as linguistics halts at the sentence, the analysis of narrative halts at discourse: thereafter we must shift to another semiotics. Linguistics knows this kind of frontier, which it has already postulated - if not explored - under the name of *situation*. Halliday defines "situation" (in relation to a sentence) as "the associated non-linguistic factors";

[Footnote 57] M. A. K. Halliday, *op. cit.*, p. 4.

Prieto as "the group of phenomena known by the receiver at the moment of the semic act and independently of this act."

[Footnote 58] L. J. Prieto, *Principes de noologie*, Paris & The Hague, 1964, p. 36.

In the same way we can say that every narrative is dependent on a "narrative situation," a group of protocols according to which the narrative is "consumed." In "archaic" societies, the narrative situation is strongly coded;

[Footnote 59] The tale, as Lucien Sebag observed, can be told at any time and in any place, but not the mythic narrative.

nowadays, only avant-garde literature still dreams of protocols of reading, spectacular in the case of Mallarmé, who wanted the book to be recited in public according to a precise combinatory process, typographic in the case of Butor, who tries to accompany the book with its own signs. But, in ordinary cases, our society evades as carefully as possible the coding of the narrative situation: countless are the narrative devices which attempt to naturalize the subsequent narrative by feigning to assign it a natural occasion for its origin, and, so to speak, to "disinaugurate" it: novels in letters, manuscripts supposedly recovered, the author who has encountered the narrator, films which start their story before the titles. The reluctance to parade its codes marks bourgeois society and the mass culture which has issued from it: each demands signs which do not seem to be signs. Yet this is, so to speak, only a structural epiphenomenon: however familiar, however casual the act of opening a novel or a newspaper or turning on a television program today, nothing can keep this modest action from setting up in us, at one blow and in its entirety, the narrative code we are going to need. The narrational level thereby has an ambiguous role: contiguous with the narrative situation (and sometimes even including it), it opens out onto the world where narrative is undone (consumed); but at the same time, crowning the previous levels, it closes narrative, definitively constitutes it as the speech of a language which foresees and bears its own metalanguage.

V THE SYSTEM OF NARRATIVE

Language proper can be defined by the concurrence of two fundamental processes: articulation, or segmentation, which produces units (this is what Benveniste calls *form*), and integration, which collects these units in units of a higher rank (this is *meaning*). This double process is recognizable in the language of narrative, which also knows an articulation and an integration, a form and a meaning.

1. Distortion and expansion

The form of narrative is essentially marked by two powers: that of distending its signs throughout the story, and that of inserting within these distortions unforeseeable expansions. These two powers appear to be liberties; but the characteristic of narrative is precisely to include these "deviations" in its language.

[Footnote 60] Valéry; "Formally, the novel is close to the dream; both can be defined by the consideration of this curious property: *that all their deviations belong to them*."

The distortion of signs exists in language, where Bally has studied it, apropos of French and German;

[Footnote 61] Charles Bally, *Linguistique générale et Linguistique française*, 4th ed., Berne, 1965.

dystaxia occurs when the signs (of a message) are no longer simply juxtaposed, when (logical) linearity is disturbed (the predicate preceding the subject, for example). A notable form of dystaxia occurs when the parts of the same sign are separated by other signs throughout the chain of the message (for instance, the negation *ne jamais* and the verb *a pardonné* in the sentence: *elle ne nous a jamais pardonné*): the sign being split up, its signified is distributed under several signifiers, distant from one another, each of which taken separately cannot be understood. As we have already seen apropos of the functional level, this is exactly what happens in narrative: the units of a sequence, though forming a whole on the level of this sequence itself, can be separated from one another by the insertion of units which come from other sequences: as has been said, the structure of the functional level is fugued.

[Footnote 62] Cf. Lévi-Strauss (*Structural Anthropology*, *op. cit.*, p. 211): "Relations pertaining to the same bundle may appear diachronically at remote intervals." - Greimas has insisted on the separation of functions (*Sémantique structurale*, *op. cit.*).

According to Bally's terminology, which opposes the synthetic languages, in which dystaxia predominates (such as German), and the analytic languages, which show a greater respect for logical linearity and monosemy (such as French), narrative is a strongly synthetic language, essentially based on a syntax of embedding and enveloping: each point of the narrative spreads in several directions at once: when James Bond orders a whisky while waiting for his plane, this whisky, as index, has a polysemic value, it is a kind of symbolic node which gathers several signifieds (modernity, wealth, leisure); but as a functional unit, the ordering of a whisky must traverse, step by step, many relays (consumption, waiting, departure, etc.) in order to find its final meaning: the unit is "taken over" by the entire narrative, but also the narrative "holds together" only by the distortion and the spread of its units.
Generalized distortion gives narrative language its characteristic mark: a phenomenon of pure logic, since it is based on an - often remote - relation, and mobilizing a kind of confidence in intellective memory, it constantly substitutes meaning for the pure and simple copy of the events related; according to "life," it is unlikely that, in an encounter, the fact of sitting down would not immediately follow the invitation to do so; in narrative, these units, contiguous from a mimetic point of view, can be separated by a long succession of insertions belonging to entirely different functional spheres: thus is established a sort of *logical time*, which has little relation with real time, the apparent pulverization of the units being always firmly maintained under the logic which unites the nuclei of the sequence. "Suspense" is obviously only a privileged, or if one prefers, exasperated form of distortion: on the one hand, by keeping a sequence open (by empathic processes of delay and reinauguration0, it reinforces the contact with the reader (the hearer), posseses a manifestly phatic function; and on the other hand, it offers him the threat of an incomplete sequence, of an open paradigm (if, as we believe, every sequence has two poles), *i.e.*, of a logical disturbance, and it is this disturbance which is consumed with anxiety and pleasure (especially since it is always, ultimately, repaired); "suspense" is therefore a game with structure intended, so to speak, to threaten and to glorify it: it constitutes a veritable "thrill" of the intelligible: by representing order (and no longer series) in its fragility, it fulfills the very idea of language: what seems most pathetic is also the most intellectual: suspense grips the mind, not the guts.

> [Footnote 63] J. P. Faye, apropos of Klossowski's *Baphomet*: "Rarely has fiction (or narrative) so clearly revealed what it always, necessarily, is: an experimentation of "thought" upon "life" (*Tel Quel*, #22, p. 88).

What can be separated can also be filled. Distended, the functional nuclei present intercalary spaces which can be loaded almost to infinity; these interstices can be filled with a very great number of catalyses; yet, here, a new typology can intervene, for the catalytic freedom can be regulated according to the content of the functions (certain functions are more widely exposed than others to catalysis: *Waiting*, for example),

> [Footnote 64] Logically, *Waiting* has only two nuclei: 1. waiting posited; 2. waiting satisfied or disappointed; but the first nucleus can be broadly catalyzed, sometimes indefinitely (*Waiting for Godot*): another - extreme - ggame with structure.

and according to the substance of the narrative (writing has possibilities of diaeresis - and therefore of acatalysis - much superior to those of film: we can "cut" a narrated gesture more easily than the same gesture visualized).

> [Footnote 65] Valéry: "Proust divides up - and gives us the sensation of being able to do so indefinitely - what other writers are accustomed to pass over."

The catalytic power of narrative has for a corollary its elliptical power. On the one hand, a function (*he had a good meal*) can economize all the virtual catalyses it harbors (the detail of the meal),

> [Footnote 66] Here again, there are specifications according to substance: literature has an incomparable elliptical power - which the cinema does not.

on the other, it is possible to reduce a sequence to its nuclei, and a hierarchy of sequences to its higher terms, without altering the meaning of the story: a narrative can be identified, even if we reduce its total syntagm to its actants and to its main functions, so that they result from the gradual assumption of the functional units.

> [Footnote 67] This reduction does not necessarily correspond to the segmentation of the book into chapters; on the contrary it seems that increasingly the role of the chapters is to set up breaks, *i.e.* suspense (technique of the serial).

In other words, the narrative is susceptible to *summary* (what used to be called the *argument*). At first glance, this is the case with all discourse; but each discourse has its own type of summary; the lyric poem, for example, being only the vast metaphor of a single signified,

> [Footnote 68] Nicholas Ruwet in *Langage*, *Musique*, *Poésie*, *op. cit.*, p. 199: "The poem can be understood as the result of a series of transformations applied to the proposition 'I love you.'" Ruwet is alluding here to Freud's analysis of paranoiac delirium apropos of President Schreber ("Psychoanalytic Notes on an Autobiographical Account of a Case of Paranoia," Standard Edition, vol. 12).

is summarized by giving this signified, and the operation is so drastic that it cancels out the poem's identity (summarized, lyric poems are reduced to the signifieds *Love* and *Death*): whence the conviction that a poem cannot be summarized. On the contrary, the summary of narrative (if it is conducted according to structural criteria) maintains the individuality of the message. In other words, the narrative is *translatable*, without fundamental damage: what is not translatable is determined only on the last, narrational level: the signifiers of narrativity, for example, can with difficulty pass from novel to film, for film knows personal treatment only exceptionally,

> [Footnote 69] Once again, there is no relation between the grammatical "person" of the narrator and the "personality" (or subjectivity) which a film director engages in his way of presenting a story: the *camera-I* (continually identified with the eye of a character) is an exceptional phenomenon in the history of cinema.

and the last layer of the narrational level, to wit writing, cannot pass from one language to the other (or does so very poorly). The translatability of narrative results from the structure of its language; by a converse path, it would therefore be possible to recognize this structure by distinguishing and by classifying the (variously) translatable and untranslatable elements of a narrative: the (present) existence of different and concurrent semiotics (literature, cinema, comics, radio, television) would greatly facilitate this kind of analysis.

2. Mimesis and meaning

In the language of narrative, the second important process is integration: what has been disjoined at a certain level (a sequence, for example) is often united again at a higher level (a sequence hierarchically important, total signified of scattered indices, action of a class of characters); the complexity of a narrative can be compared to that of a data flow chart, capable of integrating both backward and forward impulses; or, more exactly, it is integration, in its various forms, which permits compensating for the apparently unmasterable complexity of the units on one level; it is integration which permits orienting the comprehension of discontinuous, contiguous, and heterogeneous elements (as they are given by the syntagm, which knows only one dimension: succession); if we follow Greimas and call the unit of signification *isotopy* (that unit which impregnates a sign and its context), we shall say that integration is a factor of isotopy: each (integrative) level gives its isotopy to the units of the level below, keeping the meaning from dangling, as it would not fail to do, if we did not perceive the staggering of the levels. However, the narrative integration is not presented in a serenely regular fashion, like a fine building which would lead by symmetrical baffles of an infinity of simple elements to several complex masses; very often, one unit can have two correlates, one on one level (function of a sequence), the other on another (index referring to an actant); the narrative thus presents itself as a succession of mediate and immediate elements, powerfully imbricated; dystaxia orients a "horizontal" reading, but integration superimposes a "vertical" reading: there is a kind of structural "limping," a kind of incessant

play of potentials, whose different "falls" give the narrative its dynamic or its energy: each unit is perceived in its surfacing and in its depth, and that is how the narrative "proceeds": by the rivalry of these two paths, the structure is ramified, proliferates, is revealed - and recovers itself: what is new does not cease to be regular. There is, of course, a freedom of narrative (as there is a freedom of every speaker with regard to his language), but this freedom is literally *confined*: between the strong code of language and the strong code of narrative, is established, so to speak, a hollow or a through: the sentence. If we try to comprehend the whole of a written narrative, we see that it starts from the most powerfully coded (the phonematic, or even merismatic level), gradually loosens until it reaches the sentence, extreme point of combinatory freedom, then begins once more to tighten, starting from the small groups of sentences (micro-sequences), still very free, up to the major actions, which form a strong and limited code: the creativity of narrative (at least in its mythic appearance of "life") would thus be located *between two codes*, the linguistic and the translinguistic. This is why we can say, paradoxically, that *art* (in the romantic sense of the word) is a matter of statement of detail, while *imagination* is a mastery of the code: "It will be found in fact," wrote Poe, "that the ingenious are always fanciful, and the *truly* imaginative never otherwise than analytic ..."

[Footnote 70] *The Murder in the Rue Morgue*.

Hence we must discount the "realism" of narrative. Receiving a phone call in the office where he is on duty, Bond "reflects," the author tells us: "Communications with Hong-Kong are as bad as they always were and just as difficult to obtain." Neither Bond's "reflection" nor the poor quality of telephone connections are the real information here; such contingency may give the illusion of "life," but the true piece of information, the one which will germinate later, is the localization of the phone call, to wit, Hong Kong. Thus in all narrative, imitation remains contingent;

[Footnote 71] Gérard Genette (cf. "Frontières du réceti," *op. cit.*) correctly reduces *mimesis* to the fragments of dialogue reported; yet even such dialogue always harbors an intelligible and non-mimetic function.

the function of narrative is not to "represent," it is to constitute a spectacle which still remains very mysterious to us, but which cannot be of a mimetic order; the "reality" of a sequence is not in the "natural" succession of the actions which compose it, but in the logic which is revealed and risked and satisfied there; we might say in another fashion that the origin of a sequence is not the observation of reality, but the necessity to vary and transcent the first *form* available to man, *i.e.*, repetition: a sequence is essentially a whole at the heart of which nothing is repeated; logic here has a liberating value - and the whole narrative with it; it may be that men ceaselessly reinject into narrative what they have known, what they have lived; at least they do so in a form which has triumphed over repetition and instituted the model of a becoming. Narrative does not show, does not imitate; the passion which can excite us upon reading a novel is not that of a "vision" (indeed, we "see" nothing), it is that the meaning, *i.e.*, of a higher order of relation, which also possesses its emotions, its hopes, its threats, its victories: "what happens" in narrative is, from the referential (real) point of view, literally, *nothing*,

[Footnote 72] Mallarmé: "... A dramatic work shows the succession of the externals of action without any moment's keeping its reality and without there happening, ultimately, anything at all" (*Crayonné au théâtre*, *Oeuvres Complètes*, *op. cit.*, p. 296).

what "takes place" is language alone, the adventure of language, whose coming never ceases to be celebrated. Though we know little more about the origin of narrative than about that of language, we can reasonably suggest that narrative is a contemporary monologue, a creation, apparently, posterior to that of dialogue; in any case, without wanting to strain the phylogenetic hypothesis, it may be significant that it is at the same moment (around the age of three) that the child "invents" the sentence, narrative, and the Oedipus complex.

Communications, 1966

Roland Barthes, "Sissejuhatus jutustuse strukturaalsesse analüüsi"

Roland Barthesi sissejuhatus jutustuse strukturaalsesse analüüsi jäljendab Roman Jakobsoni lingvistilist strukturalismi ja eristab tähenduse- ja kirjelduse tasandeid (vt Barthes 1985: 100-101), milleks jutustuse analüüsis on funktsioonide, tegevuste ja jutustuse tasandid. Barthes rivistab lause lingvistilise kirjelduse raames järgnevaid tasandeid: foneemiline, fonoloogiline, grammatiline ja kontekstuaalne (*samas*, 101). Jakobsoni enda käsitluses on verbaalsed tasandid järgnevad: morfeemiline, leksikaalne, süntaktiline ja fraseoloogiline (Jakobson 1971[1956a]: 255). Sama skeemi on matkitud ka Tartu-Moskva koolkonna kultuurisemiootilistes teesides, kus järjekord on järgnev: foneemide tasand; foneemigruppide (silpide, morfeemide) tasand; leksikaalne ehk sõna tasand; lause semantilis-süntaktilise struktuuri ehk fraseoloogia tasand; suuremate semantiliste klotside tasand; ja teksti üldise intentsiooni tasand (vt Lotman jt 2013[1973]: 67).

Tähendab, tasanditepõhine lähenemine on strukturalismis laialtlevinud ja joonealuses märkuses omistab Barthes selle Praha koolkonnale ja Benvenistele (vt Barthes 1985: 101; jm 12). Tasandipõhine lähenemine käib sealhulgas käsikäes põhimõttega, mida Barthes sõnastab järgmiselt: "need tasandid on hierarhilises seoses, sest kui igal [tasandil] oleksid oma ühikud ja oma korrelatsioonid, mis teeks vajalikuks iga [tasandi] iseseisva kirjelduse, ei saa ükski tasand iseenesest toota tähendust: iga ühik mis kuulub kindlale tasandile omastab tähenduse ainult [juhul] kui see on integreeritud kõrgema tasandiga" (Barthes 1985: 101). Laiemalt on see tuntud kui "topeltartikulatsioon", ehk "keele koostisosade strukturaalne hierarhia", mis vaatleb pelgalt eristavate (foneemiliste) ja tähistavate (grammatiliste) ühikute lõimumist kodeeritud ühikute (sõnade) ja kodeeritud maatriksite (lausete) mustris (Jakobson 1971[1969c]: 673).

Barthesi strukturaalne lähenemine jutustuse analüüsile seega eeldab, et *jutustus on nagu keel*, just nagu Lotmani kultuurisemiootika eeldab, et *kultuur on nagu keel*. Jutustuse kvaasi-keeleliste tasandite eristamisel näeme seega analoogiat keele ülesehitusele, milles funktsioonid, tegevused ja jutustus lõimuvad omavahel hierarhilisel viisil. Mida need tasandid endast täpsemalt kujutavad?

Funktsioon on kõige lühemas formulatsioonis "jutustuse ühik" (Barthes 1985: 104). Barthes esitab näite Flauberti romaanist *Un Coeur simple*, milles kellegi tütrel on papagoi. Papogoi funktsioneerib siin nagu "seeme" mis viljastub romaanis kunagi hiljem. Viitega Tomaševski artikklile "Temaatika" esitab Barthes ühiku funktsiooni analoogiana Tomaševski kompositsioonilise motiveeringuga: "kui jutustuse algul räägitakse naela seina löömisest, siis jutustuse lõpul peab kangelane selle otsas rippuma" (Tomaševski 2014a[1925]: 158). St jutustuse ühikud on *infokillud* ja *viitajad* millel on jutustuses mingi *funktsioon*.

Tegevuste tasand ehitub hierarhiliselt funktsioonide tasandi peale ja kujutab endast kirjelduse teist tasandit. Olulisim on siin välja tuua tõik, et "[tegevusi] ei tuleks mõista kui triviaalseid tegevusi mis moodustavad esimese tasandi kanga, vaid praksise suuremate artikulatsioonide tähendused (ihaldada, suhelda, võidelda)" (Barthes 1985: 120). St tegevuse tasandit ei puuduta mitte kõik tegevused mida jutustus sisaldab, vaid just *funktsionaalsed* (motiveeritud) tegevused. Veel enam, kuna tegevust ei saa eraldada tegutsejast (Barthes pühendab sellele teemale mitu lehekülge), ilmnevad kõrgemal tasandil isikukategooriad ehk *tegelased*, analoogias Greimasi aktantsiaalse lähenemisega (nt ihaldaja, suhtleja, võitleja), kui "tegevuste tasandi ühikud mis leiavad oma tähenduse (oma inteligiibsuse) ainult siis kui me integreerime nad kirjelduse kolmandal tasandil" (Barthes 1985: 121).

Jutustuse tasandile kuuluvad sellised elemendid (nö jutustusmärgid) nagu autori sekkumisviis, jutustuse alguse ja lõpu kodeeritus, otsene ja kaudne esitamisviis, ja "vaatepunkt" (Barthes 1985: 127). Kõik eelnimetatud nähtused kuuluvad jutustuse tasandile ja peavad olema integreeritud, sest "jutustuse, kui jutustuse, lõplik vorm ületab selle sisud ja rangelt jutustuslikud vormid (funktsioonid ja tegevused)" ning "saab tegelikult võtta oma tähenduse ainult maailmast [mis asub sellest valjaspool] ja kasutab seda", ehk teised (sotsiaalsed, majanduslikud ja ideoloogilised) süsteemid mis moodustavad nö "jutustussituatsiooni" ehk protokollide grupi mille järgi jutustust "tarbitakse" (*samas*, 127). St kõige kõrgemal tasandil on jutustus ise ühik suuremas (nt kultuuri-) süsteemis.

Lõppude lõpuks on Barthesi lähenemine võrreldav kultuurisemiootilise lähenemisega selles mõttes, et vähemalt tasandite puhul saab välja tuua analoogia: *funktsioonide* tasandile võivad kuuluda ükstapuha millised funktsionaalsed infokillud või viitajad (vormiliselt esitatud kui foneemidest, morfeemidest, sõnadest ja lausetest koosnevad sisuühikud) millest moodustuvad *tegevused* kui nö "suuremad semantilised klotsid", millest omakorda moodustub *jutustus* kui tasand millel ilmneb "teksti üldine intentsioon".

Siinkohal on õige aeg pöörata tähelepanu *jaotuvatele* ja *seostavatele* klassidele, sest kuigi need konkreetsed mõisted pärinevad Hjelmslevilt on nad selges analoogias Tõnjanovi auto- ja sünfunktsiooni mõistetega: "[iga] element on ühtaegu seotud ühest küljest sarnaste elementidega teistes teos-süsteemides nagu ka teiste ridadega, kuid teisest küljest on ta seotud antud süsteemi teiste elementidega" (Tõnjanov 2014b[1927]: 222-223).

Kuigi neil mõistetel on oma pikk ja huvitav ajalugu (Tõnjanov toetus Anton Marty mõistetele *auto-* ja *sünsemantika*, mis omakorda järgivad Aristotelese *kategoremaatiliste* ja *sünkategoremaatiliste* sõnade loogikat), omistab Barthes jaotuvate ja seostuvate klasside päritolu Benvenistele: "Tasandite teooria (nagu Benveniste on seda artikuleerinud) pakub kahte tüüpi suhteid: jaotuvad (kui suhted asuvad samal tasandil) ja seostuvad (kui neid tajutakse ühelt tasandilt teisele [seostuvana])" (Barthes 1985: 101). Barthes märgib (*samas*, 101), et jaotuvad tasandid ei ole piisavad, et seletada tähendust (sest tähendus ilmneb tasandite seostumisel).

Siin tuleb märkida, et *infoühikud* (nt revolvri ostmine) on peamiselt jaotuvad, sest on korrelatsioonis mõne teise ühikuga samal tasandil (nt revolvri kasutamine). St infoühikud on sünfunktsionaalsed. *Viitajad* (nt tegelaste omadused, informatsioon nende identiteedi kohta, olukordade "atmosfääri" ülestähendused) seevastu on seostuvad, sest ei puuduta enam sama tasandi tähistajaid vaid koonduvad ("pääsevad") kõrgemale tasandile (Barthes 1985: 107).

Kuigi siin tuleb öelda, et viitajad on autofunktsionaalsed, peab seda väidet kvalifitseerima tähelepanekuga, et selline võrdsustamine on lubatud ainult juhul kui Barthesi tasanditest mõelda kui süsteemidest. Just nagu Tartu-Moskva koolkonna primaarsete-, sekundaarsete-, ja tertsiaalsete modelleerivate süsteemidega, osutub süsteemisisese (sün-) ja süsteemiülese (auto-) funktsiooni eristamine keeruliseks. Igal juhul on selge, et nende kahe suhtetüübi põhimõte on jutustuse analüüsi aluseks ja kulmineerub kolmandal, jutustuse tasandil, selliselt, et jutustus ise võib saada ühikuks suuremas süsteemis (milleks siinkohal oleks kirjanduse süsteem).

Artikli viimases peatükis (jutustuse süsteem) antakse neile suhtetüüpidele (kui keeleprotsessidele) uued tähistajad: *sünfunktsionaalne* artikulatsioon või segmentatsioon toodab ühikuid mis on mõistetavad *vormina* ja autosemantiline integratsioon kogub need ühikud kõrgemat järku ühikuteks mis on mõistetav *tähendusena* (Barthes 1985: 128).

6.5.3 Semiology and Rhetoric (2015-08-16 13:57)

1 Semiology and Rhetoric

TO JUDGE FROM VARIOUS RECENT PUBLICATIONS, THE spirit of the times is not blowing in the direction of formalist and intrinsic criticism. We may no longer be hearing too much about relevance but we keep hearing a great deal about reference, about the nonverbal "outside" to which language refers, by which it is conditioned and upon which it acts. The stress falls not so much on the fictional status of literature—a property now perhaps somewhat too easily taken for granted—but on the interplay between these fictions and categories that are said to partake of reality, such as the self, man, society, "the artist, his culture and the human community," as one critic puts it. Hence the emphasis on hybrid texts considered to be partly literary and partly referential, on popular fictions deliberately aimed towards social and psychological gratification, on literary autobiography as a key to the understanding of the self, and so on. We speak as if, with the problems of literary form resolved once and forever, and with the techniques of structural analysis refined to near-perfection, we could now move "beyond formalism" towards the questions that really interest us and reap, at last, the fruits of the ascetic concentration on techniques that prepared us for this decisive step. With the internal law and order of literature well policed, we can now confidently devote ourselves to the foreign affairs, the external politics of literature. Not only do we feel able to do so, but we owe it to ourselves to take this step: our moral conscience would not allow us to do otherwise. Behind the assurance that valid interpretation is possible, behind the recent interest in writing and reading as potentially effective public speech acts, stands a highly respectable moral imperative that strives to reconcile the internal, formal, private structures of literary language with their external, referential, and public effects.

I want, for the moment, to consider briefly this tendency in itself, as an undeniable and recurrent historical fact, without regard

[Hüppa minu kommentaarideni]

de Man, Paul 1979. *Allegories of Reading: Figural Language in Rousseau, Nietzsche, Rilke and Proust*. New Haven; London: Yale University Press.

Semiology and Rhetoric

TO JUDGE FROM VARIOUS RECENT PUBLICATIONS, THE spirit of the times is not blowing in the direction of formalist and intrinsic criticism. We may no longer be hearing too much about relevance but we keep hearing a great deal about reference, about the nonverbal "outside" to which language refers, by which it is conditioned and upon which it acts. The stress falls not so much on the fictional status of literature - a property now perhaps somewhat too easily taken for granted - but on the interplay between these fictions and categories that are said to partake of reality, such as the self, man, society, "the artist, his culture and the human community," as one critic puts it. Hence the emphasis on hybrid texts considered to be partly literary and partly referential, on popular fictions deliberately aimed towards social and psychological gratification, on literary autobiography as a key to the understanding of the self, and so on. We speak as if, with the problems of literary form resolved once and forever, and with the techniques of structural analysis refined to near-perfection, we could now move "beyond formalism" towards the question that really interest us and reap, at last, the fruits of the ascetic concentration on techniques that prepared us for this decisive step. With the internal law and order of literature well policed, we can now confidently devote ourselves to the foreign affairs, the external politics of literature. Not only do we feel able to do so, but we owe it to ourselves to take this step: our moral conscience would not allow us to do otherwise. Behind the assurance that valid interpretation is possible, behind the recent interest in writing and reading as potentially effective public speech acts, stands a highly respectable moral imperative that strives to reconcile the internal, formal, private structures of literary language with their external, referential, and public effects.

I want, for the moment, to consider briefly this tendency in itself, as an undeniable and recurrent historical fact, without regard for its truth or falseness or for its value as desirable or pernicious. It is a fact that this sort of thing happens, again and again, in literary studies. On the one hand, literature cannot merely be received as a definite unit of referential meaning that can be decoded without leaving a residue. The code is unusually conspicuous, complex, and enigmatic; it attracts an inordinate amount of attention to itself, and this attention has to acquire the rigor of a method. The structural moment of concentration on the code for its own sake cannot be avoided, and literature necessarily breeds its own formalism. Technical innovations in the methodical study of literature only occur when this kind of attention predominates. It can legitimately be said, for example, that, from a technical point of view, very little has happened in American criticism since the innovative works of New Criticism. There certainly have been numerous excellent books of criticism since, but in none of them have the techniques of description and interpretation evolved beyond the techniques of close reading established in the thirties and the forties. Formalism, it seems, is an all-absorbing and tyrannical muse; the hope that one can be at the same time technically original and discursively eloquent is not borne out by the history of literary criticism.

On the other hand - and this is the real mystery - no literary formalism, no matter how accurate and enriching in its analytic powers, is ever allowed to come into being without seeming reductive. When form is considered to be the external trappings of literary meaning or content, it seems superficial and expendable. The development of intrinsic, formalist criticism in the twentieth century has changed this model: form is now a solipsistic category of self-reflection, and the referential meaning is said to be extrinsic. The polarities of inside and outside have been reversed, but they are still the same polarities that are at play: internal meaning has become outside reference, and outer form has become the intrinsic structure. A new version of reductiveness at once follows this reversal: formalism nowadays is mostly describedd in an imagery of imprisonment and claustrophobia: the "prison house of language," "the impasse of formalist criticism," etc. Like the grandmother in Proust's novel ceaselessly driving the young Marcel out into the garden, away from the unhealthy inwardness of his closeted reading, critics cry out for the fresh air of referential meaning. Thus, with the structure of the code so opaque, but the meaning so anxious to blot out the obstacle of form, no wonder that the reconciliation of form and meaning would be so attractive. The attraction of reconciliation is the elective breeding-ground of false models and metaphors; it accounts for the metaphorical model of literature as a kind of box that separates an inside from an outside, and the reader or critic as the person who opens the lid in order to release in the open what was secreted but inaccessible inside. It matters little whether we call the inside of the box the content or the form, the outside the meaning or the appearance. The recurrent debate opposing intrinsic

to extrinsic criticism stands under the aegis of an inside/outside metaphor that is never being seriously questioned. Metaphors are much more tenacious than facts, and I certainly don't expect to dislodge this age-old model in one short try. I merely wish to speculate on a different set of terms, perhaps less simple in their differential relationships than the strictly polar, binary opposition between inside and outside and therefore less likely to enter into the easy play of chiasmic reversals. I derive these terms (which are as old as the hills) pragmatically from the observation of developments and debates in recent critical methodology.

One of the most controversial among these developments coincides with a new approach to poetics or, as it is called in Germany, poetology, as a branch of general semiotics. In France, a semiology of literature comes about as the outcome of the long-deferred but all the more explosive encounter of the nimble French literary mind with the category of form. Semiology, as opposed to semantics, is the science or study of signs as signifiers; it does not ask what words mean but how they mean. Unlike American New Criticism, which derived the internalization of form from the practice of highly self-conscious modern writers, French semiology turned to linguistics for its model and adopted Saussure and Jakobson rather than Valéry or Proust for its masters. By an awareness of the arbitrariness of the sign (Saussure) and of literature as an autotelic statement "focused on the way it is expressed" (Jakobson) the entire question of meaning can be bracketed, thus freeing the critical discourse from the debilitating burden of paraphrase. The demystifying power of semiology, within the context of French historical and thematic criticism, has been considerable. It demonstrated that the perception of the literary dimensions of language is largely obscured if one submits uncritically to the authority of reference. It also revealed how tenaciously this authority continues to assert itself in a variety of disguises, ranging from the crudest ideology to the most refined forms of aesthetic and ethical judgment. It especially explodes the myth of semantic correspondence between sign and referent, the wishful hope of having it both ways, of being, to paraphrase Marx in the German Ideology, a formalist critic in the morning and a communal moralist in the afternoon, of serving both the technique of form and the substance of meaning. The results, in the practice of French criticism, have been as fruitful as they are irreversible. Perhaps for the first time since the late eighteenth century, French critics can come at least somewhat closer to the kind of linguistic awareness that never ceases to be operative in its poets and novelists and that forced all of them, including Saunte Beuve, to write their main works "contre Sainte Beuve." The distance was never so considerable in England and the United States, which does not mean, however, that we may be able, in this country, to dispense altogether with some preventative semiological hygiene.

One of the most striking characteristics of literary semiology as it is practiced today, in France and elsewhere, is the use of grammatical (especially syntactical) structures conjointly with rhetorical structures, without apparent awareness of a possible discrepancy between them. In their literary analyses, Barthes, Genette, Todorov, Greimas, and their disciples all simplify and regress from Jakobson in letting grammar and rhetoric function in perfect continuity, and in passing from grammatical to rhetorical structures without difficulty or interruption. Indeed, as the study of grammatical structures is refined in contemporary theories of generative, transformational, and distributive grammar, the study of tropes and of figures (which is how the term *rhetoric* is used here, and not in the derived sense of comment or of eloquence or persuasion) becomes a mere extension of grammatical models, a particular subset of syntactical relations. In the recent *Dictionnaire encyclopédique des sciences du langage*, Ducrot and Todorov write that rhetoric has always been satisfied with a paradigmatic view over words (words substituting for each other), without questioning their syntagmatic relationship (the contiguity of words to each other). There ought to be another perspective, complementary to the first, in which metaphor, for example, would not be defined as a substitution but as a particular type of combination. Research inspired by linguistics or, more narrowly, by syntactical studies, has begun to reveal this possibility - but it remains to be explored. Todorov, who calls one of his books a *Grammar of the Decameron*, rightly thinks of his own work and that of his associates as first explorations in the elaboration of a systematic grammar of literary modes, genres, and also of literary figures. Perhaps the most perceptive work to come out of this school, Genette's studies of figural modes, can be shown to be assimilations of rhetorical thransformations or combinations of syntactical, grammatical patterns. Thus a recent study, now printed in *Figures III* and entitled *Metaphor and Metonymy in Proust*, shows the combined presence, in a wide and astute selection of passages, of paradigmatic, metaphorical figures with syntagmatic, metonymic structures. The combination of both is treated descriptively and nondialectically without considering the possibility of logical tensions.

One can ask whether this reduction of figure to grammar is legitimate. The existence of grammatical structures, within and beyond the unit of the sentence, in literary texts is undeniable, and their description and classification are indis-

pensable. The question remains if and how figures of rhetoric can be included in such a taxonomy. This question is at the core of the debate going on, in a wide variety of apparently unrelated forms, in contemporary poetics. But the historical picture of contemporary criticism is too confused to make the mapping out of such a topography a useful exercise. Not only are these questions mixed in and mixed up within particular groups or local trends, but they are often co-present, without apparent contradiction, within the work of a single author.

Neither is the theory of the question suitable for quick expository treatment. To distinguish the epistemology of grammar from the epistemology of rhetoric is a redoubtable task. On an entirely naive level, we tend to conceive of grammatical systems as tending towards universality and as simply generative, i.e., as capable of deriving an infinity of versions from a single model (that may govern transformations as well as derivations) without the intervention of another model that would upset the first. We therefore think of the relationship between grammar and logic, the passage from grammar to propositions, as being relatively unproblematic: no true propositions are conceivable in the absence of grammatical consistency or of controlled deviation from a system of consistency no matter how complex. Grammar and logic stand to each other in a dyadic relationship of subverted support. In a logic of acts rather than of statements, as in Austin's theory of speech acts, that has had such a strong influence on recent American work in literary semiology, it is also possible to move between speech acts and grammar without difficulty. The performance of what is called illocutionary acts such as ordering, questioning, denying, assuming, etc., within the language is congruent with the grammatical structures of syntax in the corresponding imperative, interrogative, negative, optative sentences. "The rules for illocutionary acts," writes Richard Ohman in a recent paper, "determine whether performance of a given act is well-executed, in just the same way as *grammatical* rules determine whether the product of a locutionary act - a sentence - is well formed. ... But whereas the rules of grammar concern the relationships among sound, syntax, and meaning, the rules of illocutionary acts concern relationships among people."

[Footnote 1] "Speech, Literature, and the Space in Between," *New Literary History* 4 (Autumn 1972): 50.

And since rhetoricsis then conceived exclusively as persuasion, as actual action upon others (and not as an intralinguistic figure or trope), the continuity between the illocutionary realm of grammar and the perlocutionary realm of rhetoric is self-evident. It becomes the basis for a new rhetoric that, exactly as is the case for Todorov nad Genette, would also be a new grammar.

Without engaging the substance of the question, it can be pointed out, without having to go beyond recent and American examples, and without calling upon the strength of an age-old tradition, that the continuity here assumed between grammar and rhetoric is not borne out by theoretical and philosophical speculation. Kenneth Burke mentions *deflection* (which he compares structurally to Freudian displacement), defined as "any slight bias or even unintended error," as the rhetorical basis of language, and deflection is then conceived as a dialectical subversion of the consistent link between sign and meaning that operates within grammatical patterns; hence Burke's well-known insistence on the distinction between grammar and rhetoric. Charles Sanders Peirce, who, with Nietzsche and Saussure, laid the philosophical foundation for modern semiology, stressed the distinction between grammar and rhetoric in his celebrated and so suggestively unfathomable definition of the sign. He insists, as is well known, on the necessary presence of a third element, called the interpretant, within any relationship that the sign entertains with its object. The sign is to be interpreted if we are to understand the idea it is to convey, and this is so because the sign is not the thing but a meaning derived from the thing by a process here called representation that is not simply generative, i.e., dependent on a univocal origin. The interpretation of the sign is not, for Peirce, a meaning but another sign; it is a reading, not a decodage, and this reading has, in its turn, to be interpreted into another sign, and so on *ad infinitum*. Peirce calls this process by means of which "one sign gives birth to another" pure rhetoric, as distinguished from pure grammar, which postulates the possibility of unproblematic, dyadic meaning, and pure logic, which postulates the possibility of the universal truth of meanings. Only if the sign engendered meaning in the same way that the object engenders the sign, that is, by representation, would there be no need to distinguish between grammar and rhetoric.

These remarks should indicate at least the existence and the difficulty of the question, a difficulty which puts its concise theoretical exposition beyond my powers. I must retreat therefore into a pragmatic discourse and try to illustrate the tension between grammar and rhetoric in a few specific textual examples. Let me begin by considering what is perhaps the most commonly known instance of an apparent symbiosis between a grammar and a rhetorical structure,

the so-called rhetorical question, in which the figure is conveyed directly by means of a syntactical device. I take the first example from the sub-literature of the mass media: asked by his wife whether he wants to have his bowling shoes laced over or laced under, Archie Bunker answers with a question: "What's the difference?" Being a reader of sublime simplicity, his wife replies by patiently explaining the difference between lacing over and lacing under, whatever this may be, but provokes only ire. "What's the difference" did not ask for difference but means instead "I don't give a damn what the difference is." The same grammatical pattern engenders two meanings that are mutually exclusive: the literal meaning asks for the concept (difference) whose existence is denied by the figurative meaning. As long as we are talking about bowling shoes, the consequences are relatively trivial; Archie Bunker, who is a great believer in the authority of origins (as long, of course, as they are the right origins) muddles along in a world where literal and figurative meanings get in each other's way, though not without discomforts. But suppose that it is a *de*-bunker rather than a "Bunker," and a de-bunker of the arche (the origin), an archie Debunker such as Nietzsche or Jacques Derrida for instance, who asks the question "What is the Difference?" - and we cannot even tell from his grammar whether he "really" wants to know "what" difference is or is just telling us that we shouldn't even try to find out. Confronted with the question of the difference between grammar and rhetoric, grammar allows us to ask the question, but the sentence by means of which we ask it may deny the very possibility of asking. For what is the use of asking, I ask, when we cannot even authoritatively decide whether a question asks or doesn't ask?

The point is as follows. A perfectly clear syntactical paradigm (the question) engenders a sentence that has at least two meanings, of which the one asserts and the other denies its own illocutionary mode. It is not so that there are simply two meanings, one literal and the other figural, and that we have to decide which one of these meanings is the right one in this particular situation. The confusion can only be cleared up by the intervention of an extra-textual intention, such as Archie Bunker putting his wife straight; but the very anger he displays is indicative of more than impatience; it reveals his despair when confronted with a structure of linguistic meaning that he cannot control and that holds the discouraging prospect of an infinity of similar future confusions, all of them potentially catastrophic in their consequences. Nor is this intervention really a part of the mini-text constituted by the figure which holds our attention only as long as it remains suspended and unresolved. I follow the usage of common speech in calling this semiological enigma "rhetorical." The grammatical model of the question becomes rhetorical not when we have, on the one hand, a literal meaning and on the other hand a figural meaning, but when it is impossible to decide by grammatical or other linguistic devices which of the two meanings (that can be entirely incompatible) prevails. Rhetoric radically suspends logic and opens up vertiginous possibilities of referential aberration. And although it would perhaps be somewhat more remote from common usage, I would not hesitate to equate the rhetorical, figural potentiality of language with literature itself. I could point to a great number of antecedents to this equation of literature with figure; the most recent reference would be to Monroe Beardsley's insistence in his contribution to the *Essays* to honor William Wimsatt, that literary language is characterized by being "distinctly above the norm in ratio of implicit [or, I would say rhetorical] to explicit meaning."

> [Footnote 2] "The Concept of Literature," in *Literary Theory and Structure: Essays in Honor of William K. Wimsatt*, ed. Frank Brady, John Palmer, and Martin Price (New Haven, 1973), p. 37.

Let me pursue the matter of the rhetorical question through one more example. Yeats's poem "Among School Children" ends with the famous line: "How can we know the dancer from the dance?" Although there are some revealing inconsistencies within the commentaries, the line is usually interpreted as stating, with the increased emphasis of a rhetorical device, the potential unity between form and experience, between creator and creation. It could be said that it denies the discrepancy between the sign and the referent from which we started out. Many elements in the imagery and the dramatic development of the poem strengthen this traditional reading; without having to look any further than the immediately preceding lines, one finds powerful and consecrated images of the continuity from part to whose that makes synecdoche into the most seductive of metaphors: the organic beauty of the tree, stated in the parallel syntax of a similar rhetorical question, or the convergence, in the dance, of erotic desire with musical form:

> O chestnut-tree, great-rooted blossomer,
> Are you the leaf, the blossom or the bole?

O body swayed to music, O brightening glance,
How can we know the dancer from the dance?

A more extended reading, always assuming that the final line is to be read as a rhetorical question, reveals that the thematic and rhetorical grammar of the poem yields a consistent reading that extends from the first line to the last and that can account for all the details in the text. It is equally possible, however, to read the last line literally rather than figuratively, as asking with some urgency the question we asked earlier within the context of contemporary criticism: *not* that sign and referent are so exquisitely fitted to each other that all difference between them is at times blotted out, rather, since the two essentially different elements, sign and meaning, are so intricately intertwined in the imagined "presence" that the poem adresses, how can we possibly make the distinctions that would shelter us from the error of identifying what cannot be identified? The clumsiness of the paraphrase reveals that it is not necessarily the literal reading which is simpler than the figurative one, as was the case in our first example; here, the figural reading, which assumes the question to be rhetorical, is perhaps naive, whereas the literal reading leads to greater complication of theme and statement. For it turns out that the entire scheme set up by the first reading can be undermined, or deconstructed, in the terms of the second, in which the final line is read literally as meaning that, since the dancer and the dance are not the same, it might be useful, perhaps even desperately necessary - for the question can be given a ring of urgency, "Please tell me, how *can* I know the dancer from the dance" - to tell them apart. But this will replace the reading of each symbolic detail by a divergent interpretation. The oneness of trunk, leaf, and blossom, for example, that would have appealed to Goethe, would find itself replaced by the much less reassuring Tree of Life from the Mabinogion that appears in the poem "Vacillation," in which the fiery blossom and the earthly leaf are held together, as well as apart, by the crucified and castrated God Attis, of whose body it can hardly be said that it is "not bruised to pleasure soul." This hint should suffice to suggest that two entirely coherent but entirely incompatible readings can be made to hinge on one line, whose grammatical structure is devoid of ambiguity, but whose rhetorical mode turns the mood as well as the mode of the entire poem upside down. Neither can we say, as was already the case in the first example, that the poem simply has two meanings that exist side by side. The two readings have to engage each other in direct confrontation, for the one reading is precisely the error denounced by the other and has to be undone by it. Nor can we in any way make a valid decision as to which of the readings can be given priority over the other; none can exist in the other's absence. There can be no dance without a dancer, no sign without a referent. On the other hand, the authority of the meaning engendered by the grammatical structure is fully obscured by the duplicity of a figure that cries out for a differentiation that it conceals.

Yeats's poem is not explicitly "about" rhetorical questions but about images or metaphors, and about the possibility of convergence between experiences of consciousness such as memory or emotions - what the poem calls passion, piety, and affection - and entities accessible to the senses such as bodies, persons, or icons. We return to the inside/outside model from which we started out and which the poem puts into question by means of a syntactical device (the question) made to operate on a grammatical as well as on a rhetorical level. The couple grammar/rhetoric, certainly not a binary opposition since they in no way exclude each other, disrupts and confuses the neat antithesis of the inside/outside pattern. We can transfer this scheme to the act of reading and interpretation. By reading we get, as we say, *inside* a text that was first something alien to us and which we now make our own by an act of understanding. But this understanding becomes at once the representation of an extra-textual meaning; in Austin's terms, the illocutionary speech act becomes a perlocutionary actual act - in Frege's terms, *Bedeutung* becomes *Sinn*. Our recurrent question is whether this transformation is semantically controlled along grammatical or along rhetorical lines. Does the metaphor of reading really unite outer meaning with inner understanding, action with reflection, into one single totality? The assertion is powerfully and suggestively made in a passage from Proust that describes the experience of reading as such a union. It describes the young Marcel, near the beginning of Combray, hiding in the closed space of his room in order to read. The example differs from the earlier ones in that we are not dealing with a grammatical structure that also functions rhetorically but have instead the representation, the dramatization, in terms of the experience of a subject, of a rhetorical structure - just as, in many other passages, Proust dramatizes tropes by means of landscapes or descriptions of objects. The figure here dramatized is that of metaphor, an inside/outside correspondence as represented by the act of reading. The reading scene is the culmination of a series of actions taking place in enclosed spaces and leading up to the "dark coolness" of Marcel's room.

> I had stretched out on my bed, with a book, in my room which sheltered, tremblingly, its transparent and fragile coolness from the afternoon sun, behind the almost closed blinds through which a glimmer of daylight had nevertheless managed to push its yellow wings, remaining motionless between the wood and the glass, in a corner, poised like a butterfly. It was hardly light enough to read, and the sensation of the light's splendor was given me only by the noise of Camus ... hammering dusty crates; resounding in the sonorous atmosphere that is peculiar to hot weather, they seemed to spark off scarlet stars; and also by the flies executing their little concern, the chamber music of summer: evocative not in the manner of a human tune that, heard perhance during the summer, afterwards reminds you of it but connected to summer by a more necessary link: born from beautiful days, resurrecting only when they return, containing some of their essence, it does not only awaken their image in our memory; it guarantees their return, their actual, persistent, unmediated presence.
> The dark coolness of my room related to the full sunlight of the street as the shadow relates to the ray of light, that is to say it was just as luminous and it gave my imagination the total spectacle of the summer, whereas my senses, if I had been on a walk, could only have enjoyed it by fragments; it matched my repose which (thanks to the adventures told by my book and stirring my tranquility) supported, like the quiet of a motionless hand in the middle of a running brook the shock and the motion of a torrent of activity. [*Swann's Way*. Paris: Pléiade, 1954, p. 83.]

For our present purpose, the most striking aspect of this passage is the juxtaposition of figural and metafigural language. It contains seductive metaphors that bring into play a variety of irresistible objects: chamber music, butterflies, stars, books, running brooks, etc., and it inscribes these objects within dazzling fire- and waterworks of figuration. But the passage also comments normatively on the best way to achieve such effects; in this sense, it is metafigural: it writes figuratively about figures. It contrasts two ways of evoking the natural experience of summer and unambiguously states its preference for one of these ways over the other: the "necessary link" that unites the buzzing of the flies to the summer makes it a much more effective symbol than the tune heard "perchance" during the summer. The preference is expressed by means of a distinction that corresponds to the difference between metaphor and metonymy, necessity and chance being a legitimate way to distinguish between analogy and contiguity. The inference of identity and totality that is constitutive of metaphor is lacking in the purely relational metonymic contact: an element of truth is invoked in taking Achilles for a lion but none in taking Mr. Ford for a motor car. The passage is *about* the aesthetic superiority of metaphor over metonymy, but this aesthetic claim is made by means of categories that are the ontological ground of the metaphysical system that allows for the aesthetic to come into being as a category. The metaphor for summer (in this case, the synesthesia set off by the "chamber music" of the flies) guarantees a presence which, far from being contingent, is said to be essential, permanently recurrent and unmediated by linguistic representations and figurations. Finally, in the second part of the passage, the metaphor of presence not only appears as the ground of cognition but as the performance of an action, thus promising the reconciliation of the most disruptive of contradictions. By then, the investment in the power of metaphor is such that it may seem sacrilegious to put it in question.

Yet, it takes little perspecacity to show that the text does not practice what it preaches. A rhetorical reading of the passage reveals that the figural praxis and the metafigural theory do not converge and that the assertion of the mastery of metaphor over metonymy owes its persuasive power to the use of metonymic structures. I have carried out such an analysis in a somewhat more extended context (pp. 59-67, below); at this point, we are more concerned with the results than with the procedure. For the metaphysical categories of presence, essence, action, truth, and beauty do not remain unaffected by such a reading. This would become clear from an inclusive reading of Proust's novel or would become even more explicit in a language-conscious philosopher such as Nietzsche who, as a philosopher, has to be concerned with the epistemological consequences of the kind of rhetorical seductions exemplified by the Proust passage. It can be shown that the systematic critique of the main categories of metaphysics undertaken by Nietzsche in his late work, the critique of the concepts of causality, of the subject, of identity, of referential and revealed truth, etc., occurs along the same pattern of deconstruction that was operative in Proust's text; and it can also be shown that this pattern exactly corresponds to Nietzsche's description, in texts that precede *The Will to Power* by more than fifteen years, of the structure of the main rhetorical tropes. The key to this critique

of metaphysics, which is itself a recurrent gesture throughout the history of thought, is the rhetorical model of the trope or, if one prefers to call it that, literature. It turns out that in these innocent-looking didactic exercises we are in fact playing for very sizeable stakes.

It is therefore all the more necessary to know what is linguistically involved in a rhetorically conscious reading of the type here undertaken on a brief fragment from a novel and extended by Nietzsche to the entire text of post-Hellenic thought. Our first examples dealing with the rhetorical questions were rhetorizations of grammar, figures generated by syntactical paradigms, whereas the Proust example could be better described as a grammatization of rhetoric. By passing from a paradigmatic structure based on substitution, such as metaphor, to a syntagmatic structure based on contingent association such as metonymy, the mechanical, repetitive aspect of grammatical forms is shown to be operative in a passage that seemed at first sight to celebrate the self-willed and autonomous inventiveness of a subject. Figures are assumed to be inventions, the products of a highly particularized individual talent, whereas no one can claim credit for the programmed pattern of grammar. Yet, our reading of the Proust passage shows that precisely when the highest claims are being made for the unifying power of metaphor, these very images rely in fact on the deceptive use of semi-automatic grammatical patterns. The deconstruction of metaphor and of all rhetorical patterns such as mimesis, paronomasia, or personification that use resemblance as a way to distinguish differences, takes us back to the impersonal precision of grammar and of a semiology derived from grammatical patterns. Such a reading puts into question a whole series of concepts that underlie the value judgments of our critical discourse: the metaphors of primacy, of genetic history, and, most notably, of the autonomous power to will of the self.

There seems to be a difference, then, between what I called the rhetorization of grammar (as in the rhetorical question) and the grammatization of rhetoric, as in the readings of the type sketched out in the passage from Proust. The former ends up in indetermination, in a suspended uncertainty that was unable to choose between two modes of reading, whereas the latter seems to reach a truth, albeit by a negative road of exposing an error, a false pretense. After the rhetorical reading of the Proust passage, we can no longer believe the assertion made in this passage about the intrinsic, metaphysical superiority of metaphor over metonymy. We seem to end up in a mood of negative assurance that is highly productive of critical discourse. The further text of Proust's novel, for example, responds perfectly to an extended application of this pattern: not only can similar gestures be repeated throughout the novel, at all the crucial articulations or all passages where large aesthetic and metaphysical claims are being made - the scenes of involuntary memory, the workshop of Elstir, the septette of Vinteuil, the convergence of author and narrator at the end of the novel - but a vast thematic and semiotic framework is revealed that structures the entire narrative and that remains invisible to a reader caught in naive metaphorical mystification. The whole of literature would respond in similar fashion, although the techniques and the patterns would have to vary considerably, of course, from author to author. But there is absolutely no reason why analyses of the kind here suggested for Proust would not be applicable, with proper modifications of technique, to Milton or to Dante or to Hölderlin. This will in fact be the task of literary criticism in the coming years.

It would seem that we are saying that criticism is the deconstruction of literature, the reduction to the rigors of grammar of rhetorical mystifications. And if we hold up Nietzsche as the philosopher of such a critical deconstruction, then the literary critic would become the philosopher's ally in his struggle with the poets. Criticism and literature would separate around the epistemological axis that distinguishes grammar from rhetoric. It is easy enough to see that this apparent glorification of the critic-philosopher in the name of truth is in fact a glorification of the poet as the primary source of this truth; if truth is the recognition of the systematic character of a certain kind of error, then it would be fully dependent on the prior existence of this error. Philosophers of science like Bachelard or Wittgenstein are notoriously dependent on the aberrations of the poets. We are back at our unanswered question: does the grammatization of rhetoric end up in negative certainty or does it, like the rhetorization of grammar, remain suspended in the ignorance of its own truth or falsehood?

Two concluding remarks suffice to answer the question. First of all, it is not true that Proust's text can simply be reduced to the mystified assertion (the superiority of metaphor over metonymy) that our reading deconstructs. The reading is not "our" reading, since it uses only the linguistic elements provided by the text itself; the distinction between author and reader is one of the false distinctions that the reading makes evident. The deconstruction is not something we have added to the text but it constituted the text in the first place. A literary text simultaneously asserts and denies the authority of its own rhetorical mode, and by reading the text as we did we were only trying

to come closer to being as rigorous a reader as the author had to be in order to write the sentence in the first place. Poetic writing is the most advanced and refined mode of deconstruction; it may differ from critical or discursive writing in the economy of its articulation, but not in kind.

But if we recognize the existence of such a moment as constitutive of all literary language, we have surreptitiously reintroduced the categories that this deconstruction was supposed to eliminate and that have merely been displaced. We have, for example, displaced the question of the self from the referent into the figure of the narrator, who then becomes the *signifié* of the passage. It becomes again possible to ask such naive questions as what Proust's, or Marcel's, motives may have been in thus manipulating language: was he fooling himself, or was he represented as fooling himself and fooling us into believing that fiction and action are as easy to unite, by reading, as the passage asserts? The pathos of the entire section, which would have been more noticeable if the quotation had been a little more extended, the constant vacillation of the narrator between guilt and well-being, invites such questions. They are absurd questions, of course, since the reconciliation of fact and fiction occurs itself as a mere assertion made in a text, and is thus productive of more text at the moment when it asserts its decision to escape from textual confinement. But even if we free ourselves of all false questions of intent and rightfully reduce the narrator to the status of a mere grammatical pronoun, without which the narrative could not come into being, this subject remains endowed with a function that is not grammatical but rhetorical, in that it gives voice, so to speak, to a grammatical syntagm. The term *voice*, even when used in a grammatical terminology as when we speak of the passive or interrogative voice, is, of course, a metaphor inferring by analogy the intent of the subject from the structure of the predicate. In the case of the deconstructive discourse that we call literary, or rhetorical, or poetic, this creates a distinctive complication illustrated by the Proust passage. The reading revealed a first paradox: the passage valorizes metaphor as being the "right" literary figure, but then proceeds to constitute itself by means of the epistemologically incompatible figure of metonymy. The critical discourse reveals the presence of this delusion and affirms it as the irreversible mode of its truth. It cannot pause there however. For if we then ask the obvious and simple next question, whether the rhetorical mode of the text in question is that of metaphor or metonymy, it is impossible to give an answer. Individual metaphors, such as the chiaroscuro effect or the butterfly, are shown to be subordinate figures in a general clause whose syntax is metonymic; from this point of view, it seems that the rhetoric is superseded by a grammar that deconstructs it. But this metonymic clause has as its subject a voice whose relationship to this clause is again metaphorical. The narrator who tells us about the impossibility of metaphor is himself, or itself, a metaphor, the metaphor of a grammatical syntagm whose meaning is the denial of metaphor stated, by antiphrasis, as its priority. And this subject-metaphor is, in its turn, open to the kind of deconstruction to the second degree, the rhetorica deconstruction of psycholinguistics, in which the more advanced investigations of literature are presently engaged, against considerable resistance.

We end up therefore, in the case of the rhetorical grammatization of semiology, just as in the grammatical rhetorization of illocutionary phrases, in the same state of suspended ignorance. Any question about the rhetorical mode of a literary text is always a rhetorical question which does not even know whether it is really questioning. The resulting pathos is an anxiety (or bliss, depending on one's momentary mood or individual temperament) of ignorance, not an anxiety of reference - as becomes thematically clear in Proust's novel when reading is dramatized, in the relationship between Marcel and Albertine, not as an emotive reaction to what language does, but as an emotive reaction to the impossibility of knowing what it might be up to. Literature as well as criticism - the difference between them being delusive - is condemned (or privileged) to be forever the most rigorous and, consequently, the most unreliable language in terms of which man names and transforms himself.

Paul de Man, "Semioloogia ja retoorika"

Paul de Mani poleemika algab kirjanduse ja reaalsuse vastandamisega, milles kesksel kohal on osutus mitteverbaalsele "väljaspoolsusele" millele keel viitab, mille poolt keel on tingitud ja mille peal see toimib (de Man 1979: 3). Barthesi strukturaalse analüüsi seisukohalt pole see sugugi nii oluline kui de Man seda kujutab: viitajate funktsioon on nõrk, sest see "kinnitab referendi reaalsuse autentsust, siirdab väljamõeldise reaalsusesse: see on realistlik operaator ja seega omab vaieldamatut funktsionaalsust, aga mitte loo vaid diskursuse tasandil" (Barthes 1985: 110).

St osutuse küsimus on Barthesi seisukohalt juba väljaspool jutustussüsteemi.

Sellega näib de Man tegelikult nõustuvat, sest ta kinnitab, et "kirjandust ei saa võtta vastu pelgalt osutava tähenduse kindla ühikuna mida saab dekodeerida ilma ülejääki jätmata" ja, et "[kirjanduslik] kood on ebaharilikult silmatorkav, keeruline ja mõistatuslik; see tõmbab endale ülemäära palju tähelepanu" (de Man 1979: 4). Siin on vihje Roman Jakobsoni poeetilisele funktsioonile mis "ülendab märkide tajutavust, süvendab fundamentaalselt dihhotoomiat märkide ja objektide vahel" (Jakobson 1981[1960d]: 25).

On iseäralik, et de Man süüdistab Barthesi (ja teisi Prantsuse kirjandusteoreetikuid) Jakobsoni lihtsustamises (de Man 1979: 6), kuid näib ise tegevat sama kui ta kirjutab, et Jakobsonlik lähenemine "kirjandusele kui autoteelilisele [iseennast eesmärgiks seadvale] ütlusele 'keskendunud viisile kuidas see on väljendatud'" (de Man 1979: 5) justkui "sulustab" tähenduse küsimuse. Kuigi see on tõsi, et keele poeetiline funktsioon on "sättumus sõnumi kui sellise suunas, keskendumine sõnumile selle enda nimel" (Jakobson 1981[1960d]: 25), ei ole kogu kirjandus kui selline taandatav poeetilisele funktsioonile (Jakobson ise on dominandiga seoses kirjutanud, et poeetiline funktsioon on luule, mitte proosa, dominantne funktsioon).

Veel enam, de Man ei näi aduvat keele koostisosade strukturaalse hierarhia põhimõtet: isegi luule puhul, milles poeetiline funksioon on dominantne, ei ole osutus välis- või pärismaailmale "sulustatud", vaid "allutatud". Osutusfunktsioon on luules sageli elus ja terve, rääkimata proosakirjandusest. Siin on aga kerge proverbiaalsesse ämbrisse astuda, sest Jakobsoni osutusfunktsioon ei ole mitte reaalsusega seoses (mistõttu märgi ja osutuse ühtesulamisest rääkimine, nagu de Man seda teeb, oleks absurdne), vaid hoopis kontekstiga.

Kõige eredamalt tuleb see erinevus esile mitte Jakobsoni enda katkendlikes mõtisklustes sel teemal (osutus on tema töös vastuoluline küsimus), vaid Mukařovský originaalses formulatsioonis, milles "Poeetiline viide ei ole põhiliselt määratud [...] mitte selle suhte poolt osutatud reaalsusesse, vaid viisi poolt kuidas see on seatud verbaalsesse konteksti" ja "See seletab teada-tuntud fakti, et sõna, või grupp sõnu, mis on iseloomulikud kindlale prominentsele luuleteosele, võib üle kanda ühest kontekstist teise, diskursiivne kontekst, näiteks, kannab endaga töö semantilist atmosfääri milles see osaleb ja millega see on seotud kogukonna keelelises teadvuses" (Mukařovský 1976[1938]: 156).

Võttes arvesse, et osutusfunktsioon ei ole lihtne viide reaalsusele (Jakobsoni mõistes "mitteverbaliseeritud situatsioon"), vaid keelefunktsioon mis osutab verbaalsele kontekstile (mitte igaüks ei nõustuks sellise tõlgendusega, ma olen kindel), osutub "sisemise tähenduse" ja "välise osutuse" vastandus ja selle ümberlülitumine mida de Man (1979: 4) arutab, kahtlaseks. Vähemalt strukturalistlikus kirjandusteoorias üldiselt ei näi see tõene olevat, et keelt vaadeldakse klaustrofoobilisena.

Küll aga on huvitav väide, et "semioloogia [...] ei küsi mida sõnad tähendavad, vaid kuidas nad tähendavad" (de Man 1979: 5). Vähemalt Barthesi raamistikus on need kaks poolust lahutamatult seotud. Kuigi kogu tema ettevõtmine on teatud määral metafooriline, sest jutustust vaadeldkse keelena, on vähemasti hierarhilisuse põhimõtte kasutuses selge, et vorm ja tähendus on omavahel seotud selliselt, et vorm toodab ühikuid mis kõrgemal tasandil integreeritakse tähenduseks.

Täiesti omaette küsimust kujutab endast aga lugemine, mis näib olevat de Mani tegelik uurimisobjekt. See tundub tõepoolest tõenäoline, et selgesõnalise grammatilise struktuuri lugemine kindlas retoorilises viisis võib tähenduse pöörata pea peale (de Man 1979: 12), kuid "retoorika" on tekstis määratlemata ja paratamatult jääb mulje, et tegeletakse pragmaatikaga, nimetamata asja selle õige nimega.

Sellegipoolest võib püstitada küsimuse, et kui tähendus moodustub tasanditevahelise integratsiooni kaudu, nagu Barthes seda kujutab, siis kas on mõeldav mingigi garantii, et jutustuse infokillud ja viitajad integreeruvad minu jaoks samamoodi nagu sinu jaoks? (Siin, nagu ma aru saan, on murdumispunkt strukturalismi ja post-strukturalismi

vahel.) *Kelle* (de Man 1979: 17) lugemisest me ikkagi räägime? Nö lõplikku, õiget, lugemist on natuke raske ette kujutada ja siinsete autorite tekstides ei näi olevat ka vahendeid, et seda adekvaatselt käsitleda (Peirce'aanlikus võtmes oleks see vähemalt käsitletav ja võrdusmärgi saaks tõmmata tema "lõpliku tõlgendi" ja Mukařovský "kogukondliku teadvuse" vahel). Emmates seda paratamatut fallibilismi, asume lugema!

6.5.4 Harrison Bergeron (2015-08-17 19:54)

HARRISON BERGERON by Kurt Vonnegut, Jr.

THE YEAR WAS 2081, and everybody was finally equal. They weren't only equal before God and the law. They were equal every which way. Nobody was smarter than anybody else. Nobody was better looking than anybody else. Nobody was stronger or quicker than anybody else. All this equality was due to the 211th, 212th, and 213th Amendments to the Constitution, and to the unceasing vigilance of agents of the United States Handicapper General.

Some things about living still weren't quite right, though. April for instance, still drove people crazy by not being springtime. And it was in that clammy month that the H-G men took George and Hazel Bergeron's fourteen-year-old son, Harrison, away.

It was tragic, all right, but George and Hazel couldn't think about it very hard. Hazel had a perfectly average intelligence, which meant she couldn't think about anything except in short bursts. And George, while his intelligence was way above normal, had a little mental handicap radio in his ear. He was required by law to wear it at all times. It was tuned to a government transmitter. Every twenty seconds or so, the transmitter would send out some sharp noise to keep people like George from taking unfair advantage of their brains.

George and Hazel were watching television. There were tears on Hazel's cheeks, but she'd forgotten for the moment what they were about.

On the television screen were ballerinas.

A buzzer sounded in George's head. His thoughts fled in panic, like bandits from a burglar alarm.

"That was a real pretty dance, that dance they just did," said Hazel.

"Huh" said George.

"That dance-it was nice," said Hazel.

"Yup," said George. He tried to think a little about the ballerinas. They weren't really very good-no better than anybody else would have been, anyway. They were burdened with sashweights and bags of birdshot, and their faces were masked, so that no one, seeing a free and graceful gesture or a pretty face, would feel like something the cat drug in. George was toying with the vague notion that maybe dancers shouldn't be handicapped. But he didn't get very far with it before another noise in his ear radio scattered his thoughts.

George winced. So did two out of the eight ballerinas.

Hazel saw him wince. Having no mental handicap herself, she had to ask George what the latest sound had been.

"Sounded like somebody hitting a milk bottle with a ball peen hammer," said George.

"I'd think it would be real interesting, hearing all the different sounds," said Hazel a little envious. "All the things they think up."

[Hüppa minu kommentaarideni]

Vonnegut, Kurt Jr. 1961. Harrison Bergeron

The year was 2081, and everybody was finally equal. They weren't only equal before God and the law. They were equal every which way. Nobody was smarter than anybody else. Nobody was better looking than anybody else. Nobody was stronger or quicker than anybody else. All this equality was due to the 211th, 212th, and 213th Amendments to the Constitution, and to the unceasing vigilance of agents of the United States Handicapper General.

Some things about living still weren't quite right, though. April for instance, still drove people crazy by not being springtime. And it was in that clammy month that the H-G men took George and Hazer Bergeron's fourteen-year-old son, Harrison, away.

It was tragic, all right, but George and Hazer couldn't think about it very hard. Hazel had a perfectly average intelligence, which meant she couldn't think about anything except in short bursts. And George, while his intelligence was way above normal, had a little mental handicap radio in his ear. He was required by law to wear it at all times. It was tuned to a governmental transmitter. Every twenty seconds or so, the transmitter would send out some sharp noise to keep people like George from taking unfair advantage of their brains.

George and Hazel were watching television. There were tears on Hazel's cheeks, but she'd forgotten for the moment what they were about.

On the television screen were ballerinas.

A buzzer sounded in George's head. His thoughts fled in panic, like bandits from a burglar alarm.

"That was a real pretty dance, that hance they just did," said Hazel.

"Huh" said George.

"That dance - it was nice," said Hazel.

"Yup," said George. He tried to think a little about the ballerinas. They weren't really very good - no better than anyone else would have been, anyway. They were burdened with sashweights and bags of birdshot, and their faces were masked, so that no one, seeing a free and graceful gesture or a pretty face, would feel like something the cat drug in. George was toying with the vague notion that maybe dancers shouldn't be handicapped. But he didn't get very far with it before another noise in his ear radio scattered his thoughts.

George winced. So did two out of the eight ballerinas.

Hazel saw him wince. Having no mental handicap herself, she had to ask George what the latest sound had been.

"Sounded like somebody hitting a milk bottle with a ball peen hammer," said George.

"I'd think it would be real interesting, hearing all the different sounds," said Hazel a little envious. "All the things they think up."

"Um," said George.

"Only, if I was Handicapper General, you know what I would do?" said Hazel. Hazel, as a matter of fact, bore a strong resemblance to the Handicapper General, a woman named Diana Moon Glampers. "If I was Diana Moon Glampers," said Hazel, "I'd have chimes on Sunday - just chimes. Kind of in honor of religion."

"I could think, if it was just chimes," said George.

"Well - maybe make 'em real loud," said Hazel. "I think I'd make a good Handicapper General."

"Good as anybody else," said George.

"Who knows better than I do what normal is?" said Hazel.

"Right," said George. He began to think glimmeringly about his abnormal son who was now in jail, about Harrison, but a twenty-one-gun salute in his head stopped that.

"Boy!" said Hazel, "that was a doozy, wasn't it?"

It was such a doozy that George was white and trembling, and tears stood on the rims of his red eyes. Two of the eight ballerinas had collapsed to the studio floor, were holding their temples.

"All of a sudden you look so tired," said Hazel. "Why don't you stretch out on the sofa, so's you can rest your handicap bag on the pillows, honeybunch." She was referring to the forty-seven pounds of birdshot in a canvas bag, which was padlocked around George's neck. "Go on and rest the bag for a little while," she said. "I don't care if you're not equal to me for a while."

George weighed the bag with his hands. "I don't mind it," he said. "I don't notice it any more. It's just a part of me."

"You've been so tired lately - kind of worn out," said Hazel. "If there was just some way we could make a little hole in

the bottom of the bag, and just take out a few of them lead balls. Just a few."
"Two years in prison and two thousand dollars fine for every ball I took out," said george. "I don't call that a bargain."
"If you could just take a few out when you came home from work," said Hazel. "I mean - you don't compete with anybody around here. You just set around."
"If I tried to get away with it," said george, "then other people'd get away with it - and pretty soon we'd be right back to the dark ages again, with everybody competing against everybody else. You wouldn't like that, would you?"
"I'd hate it," said Hazel.
"There you are," said George. The minute people start cheating on laws, what do you think happens to society?"
If Hazel hadn't been able to come up with an answer to this question, George couldn't have supplied one. A siren was going off in his head.
"Reckon it'd fall all apart," said Hazel.
"What would?" said George blankly.
"Society," said Hazel uncertainly. "Wasn't that what you just said?"
"Who knows?" said George.
The television program was suddenly interrupted for a news bulletin. It wasn't clear at first as to what the bulletin was about, since the announcer, like all announcers, had a serious speech impediment. For about half a minute, and in a state of high excitement, the announcer tried to say, "Ladies and Gentlemen."
He finally gave up, handed the bulletin to a ballerina to read.
"That's all right -" Hazel said of the announcer, "he tried. That's the big thing. He tried to do the best he could with what God gave him. He should get a nice raise for trying so hard."
"Ladies and Gentlemen," said the ballerina, reading the bulletin. She must have been extraordinarily beautiful, because the mask she wore was hideous. And it was easy to see that she was the strongest and most graceful of all the dancers, for her handicap bags were as big as those worn by two-hundred pound men.
And she had to apologize at once for her voice, which was a very unfair voice for a woman to use. Her voice was a warm, luminous, timeless melody. "Excuse me -" she said, and she began again, making her voice absolutely uncompetitive.
"Harrison Bergeron, age fourteen," she said in a grackle squawk, "has just escaped from jail, where he was held on suspicion of plotting to overthrow the government. He is a genius and an athlete, is under-handicapped, and should be regarded as extremely dangerous."
A police photograph of Harrison Bergeron was flashed on the screen-upside down, then sideways, upside down again, then right side up. The picture showed the full length of Harrison against a background calibrated in feet and inches. He was exactly seven feet tall.
The rest of Harrison's appearance was Halloween and hardware. Nobody had even born heavier handicaps. He had outgrown hindrances faster than the H-G men could think them up. Instead of a little ear radio for a mental handicap, he wore a tremendous pair of earphones, and spectacles with thick wavy lenses. The spectacles were intended to make him not only half blind, but to give him whanging headaches besides.
Sccrap metal was hung all over him. Ordinarily, there was a certain symmetry, a military neatness to the handicaps issued to strong people, but Harrison looked like a walking junkjard. In the race of life, Harrison carried three hundred pounds.
And to offset his good looks, the H-G men required that he wear at all times a red rubber ball for a nose, keep his eyebrows shaved off, and cover his even white teeth with black caps at snaggle-tooth random.
"If you see this boy," said the ballerina, "do not - I repeat, do not - try to reason with him."
There was the shriek of a door being torn from its hinges.
Screams and barking cries of consternation came from the television set. The photograph of Harrison Bergeron on the screen jumped again and again, as though dancing to the tune of an earthquake.
George Bergeron correctly identified the earthquake, and well he might have - for many was the time his own home had danced the same crashing tune. "My God -" said George, "that must be Harrison!"
The realization was blasted from his mind instantly by the sound of an automobile collision in his head.
When George could open his eyes again, the photograph of Harrison was gone. A living, breathing Harrison filled the screen.

Clanking, clownish, and huge, Harrison stood - in the center of the studio. The knob of the uprooted studio door was still in his hand. Ballerinas, technicians, musicians, and announcers cowered on their knees before him, expecting to die.
"I am the Emperor!" cried Harrison. "Do you hear? I am the Emperor! Everybody must do what I say at once!" He stamped his foot and the studio shook.
"Even as I stand here" he bellowed, "crippled, hobbled, sickened - I am a greater ruler than any man who ever lived! Now watch me become what I can become!"
Harrison tore the straps of his handicap harness like wet tissue paper, tore straps guaranteed to support five thousand pounds.
Harrison's scrap-iron handicaps crashed to the floor.
Harrison thrust his thumbs under the bar of the padlock that secured his head harness. The bar snapped like celery.
Harrison smashed his headphones and spectacles against the wall.
He flung away his rubber-ball nose, revealed a man that would have awed Thor, the god of thunder.
"I shall now select my Empress!" he said, looking down on the cowering people. "Let the first woman who dares rise to her feet claim her mate and her throne!"
A moment passed, and then a ballerina arose, swaying like a willow.
Harrison plucked the mental handicap from her ear, snapped off her physical handicaps with marvelous delicacy. Last of all he removed her mask.
She was blindingly beautiful.
"Now -" said Harrison, taking her hand, "shall we show the people the meaning of the word dance? Music!" he commanded.
The musicians scrambled back into their chairs, and Harrison stripped them of their handicaps, too. "Play your best," he told them, "and I'll make you barons and dukes and earls."
The music began. It was normal at first - cheap, silly, false. But Harrison snached two musicians from their chairs, waved them like batons as he sang the music as he wanted it played. He slammed them back into their chairs.
The music began again and was much improved.
Harrison and his Empress merely listened to the music for a while - listened gravely, as though synchronizing their heartbeats with it.
The shifted their weights to their toes.
Harrison placed his big hands on the girls tiny waist, letting her sense the weightlessness that would soon be hers.
And then, in an explosion of joy and grace, into the air they sprang!
Not only were the laws of the land abandoned, but the law of gravity and the laws of motion as well.
They reeled, whirled, swiveled, flounced, capered, gamboled, and spun.
They leaped like deer on the moon.
The studio ceiling was thirty feet high, but each leap brought the dancers nearer to it.
It became their obvious intention to kiss the ceiling. They kissed it.
And then, neutraling gravity with love and pure will, they remained suspended in air inches below the ceiling, and they kissed each other for a long, long time.
It was then that Diana moon Glampers, the Handicapper General, came into the studio with a double-barreled ten-gauge shotgun. She fired twice, and the Emperor and the Empress were dead before they hit the floor.
Diana Moon Glampers loaded the gun again. She aimed it at the musicians and told them that they have ten seconds to get their handicaps back on.
It was then that the Bergerons' television tube burned out.
Hazel turned to comment about the blackout to George. But George had gone out into the kitchen for a can of beer.
George came back in with the beer, paused while a handicap signal shook him up. And then he sat down again. "You been crying" he said to Hazel.
"Yup," she said.
"What about?" he said.
"I forget," she said. "Something real sad on television."
"What was it?" he said.

"It’s all kind of mixed up in my mind," said Hazel.
"Forget sad things," said George.
"I always do," said Hazel.
"That’s my girl," said George. He winced. There was the sound of a rivetting gun in his head.
"Gee - I could tell that one was a doozy," said Hazel.
"You can say that again," said George.
"Gee - " said Hazel, "I could tell that one was a doozy."

Kurt Vonnegut, "Harrison Bergeron"

Alustuseks tuleb märkida, et lühijutu analüüsimine erineb romaani analüüsimisest selle olulise tõiga tõttu, et lühijutt on *lühike* ja sisaldab lühidusest tingituna vähe nö "mittefunktsionaalseid" elemente. Mitteverbaalse suhtlemise rolli lühijuttudes uurinud kirjandusteadlane Stephen Portch (1985) on rõhutanud, et lühijutu tähendusmuster on tabavam (*succinct*) ja keskendunum (*focused*), mistõttu kogu töö mitteverbaalsete elementide detailne uurimine on lihtsam (või, võimalik). Portch eeldab esiteks, et lühijutus, erinevalt romaanist, ei ole tähendusetuid (mittefunktsionaalseid) elemente nii palju kui romaanis ja teiseks, et lühijutt on oma lühiduse tõttu sageli nimme orienteeritud mitteverbaalsusele (Ernest Hemingway lühijuttudes mida ta analüüsib osutub see ka tõeseks).

"Harrison Bergeron" ei ole selles aspektis erand. Kuigi see on orienteeritud ideoloogilisele plaanile ja üritab näidata kuidas "võrdsuse" idee võib muutuda absurdseks - ilusamatele, targematele, võimekatemale inimestele antakse tehislikud "puuded" - on jutustuse funktsionaalseimad elemendid mitteverbaalsed (nende "puuete" iseloom on enamasti mitteverbaalne, nt raadiosaatjast iga 20 sekundi järel kõrvus kostev müra mis takistab targematel terviklikku mõtet hoidmast ja linnuhaavli-kotid mis oma raskusega hoiavad tugevamaid ja graatsilisemaid inimesi tagasi).

Jutustus algab pärast ajaloolist lühikirjeldust võrdsuse loomise kohta sellega, et Harrison Bergeroni vanemad George ja Hazel vaatavad televisiooni. Ema, Hazeli, põskedel on pisarad, aga ta on hetkel unustanud mille pärast ta nuttis (erinevalt isast on ema loomupäraselt rumal ja ei ole seetõttu puuetega koormatud). Tehipuuetega äärmuseni viidud "võrdsus" on täheldatav sündmuste ekvivalentsuses siin- ja sealpool ekraani. Kui raadiosaatjast kostub haamriga piimapudeli puruks löömise heli on George’i nägu krimpsus just nagu kahel kaheksast balleriinist teleekraanil (müra on kõigi jaoks samaaegne). Kui George’i raadiosaatjast kostub 21 püssilasu-saluut mis teeb ta näost valgeks, paneb värisema ja toob pisarad silmaveergudele on samad balleriinid stuudiopõrandale kokku kukkunud ja hoiavad kätega meelekohtadest kinni.

Balleriinide tantsu katkestab uudiseteavitus mida reporter, nagu kõik reporterid, loeb ette tõsise kõnepuudega. Pärast pooleminutilist proovimist, suutmata öelda "Daamid ja härrad...", annab reporter lõpuks alla ja ulatab uudisloo teksti balleriinile. Siin ilmneb puuete märgiline iseloom: kuna mask mida balleriin kannab on võigas peab balleriin ise olema erakordselt ilus; kuna linnuhaavli-kott mida see balleriin kannab on kohane suurele mehele peab ta olema ka kõige tugevam ja graatsilisem. Enne uudisloo lugemist vabandab balleriin oma hääle eest, mis on ebaõiglaselt naiselik (soe, helendav ja ajatu meloodiaga). Uudisloo lugemiseks peab balleriin oma häält tahtlikult koledamaks muutma ja kähistama.

Uudislugu räägib neljateistaastase Harrison Bergeroni, kes planeeris valitsuse ümberlükkamist, vanglast põgenemisest. Hoiatatakse, et Harrison on geenius ja atleet, puueteta ja seetõttu äärmiselt ohtlik. Ekraanile kuvatud pildil kannab kahe meetri pikkune Harrison raskemaid haavlikotte kui keegi on kunagi kandnud, väikese raadiosaatja asemel suuri kõrvaklappe ja paksude klaasidega prille mis peaksid ta tegema poolpimedaks ja tekitama peavalusid. Samal ajal kui teleekraanil on Harrisoni pilt murrab päris Harrison telestuudio uksest sisse, astub kaamera ette ja nüüd kuulutab ennast keisriks. Seejärel eemaldab ta oma tehispuuded ja valib balleriinide hulgast oma keisrinna, kes võika maski eemaldamisel osutub pimestavalt ilusaks. Harrison käsutab orkestri muusikat mängima ja tantsib balleriiniga kirglikult kuniks puueteülem Diana Moon Glampers tuleb stuudiosse kaheraudsega ja tulistab mõlemad surnuks.

Samal hetkel läheb teleekraan Bergeronide kodus mustaks. Hazel, kes nägi üle pika aja oma poega, televisioonis, ja tema surma, pöördub George'i poole, et seda kommenteerida, kuid viimane on läinud kööki õlu järele. Naastes võpatab George puudesignaalist oma kõrvus, istub maha ja märkab, et naine on jälle nutnud. Ta pärib naiselt põhjust, kuid just nagu loo alguses on Hazel hetkel unustanud mille pärast ta nuttis. Naise nutt on seega lugu raamistav element mis muudab jutustuse enda sündmustiku tähendusetuks, annulleerib ülestõusu tagajärjed, sest kellelgi pole mõttejõudu, et sellest midagi arvata - isegi mitte lühiajalise keisri emal.

Funktsioonide tasandil on meil seega põhilisteks viitajateks tehispuuded (raadiosaatjad, kaelaskantavad raskused, maskid, jne) mis tegelaste tasandil seostuvad nii, et George'i rasked tehispuuded on kontrastis Hazeli tehispuuete puudumisele. Nende poja Harrisoni veel raskemad tehispuuded omakorda on võrdväärsed piltilusa balleriini omadega. St tegelased selles lühijutus on määratud oma tehispuuete järgi. Tehispuuded on tähenduslikud ühikud millega suhestumine konstitueerib tegelased ja jutustuse tasandil jutustuse enda. Hazel ja George vestlevad omavahel puuetest - Hazel on kade, et tema kõrvas ei ole igasuguseid huvitavaid helisid ja pakub George'ile, et ta võiks kasvõi natukeseks oma kaelaraskuse eemaldada, millest viimane keeldub, kuna iga eemaldatud metallitükk võrdub kaheaastase vanglakaristusena. Pealegi, ühiskond naaseks pimedasse keskaega kui inimesed ei oleks enam võrdsed.

Jutustuse kulminatsioon, Harrisoni televiseeritud mäss, puuete eemaldamine ja annete demonstreerimine muusika ja tantsuga kujutab endast tehispuuete motiveeringu lõpp-punkti: just nagu seina löödud nael mille otsas lõpuks peab keegi rippuma, kujutab tehispuuete ümber pöörlev kirjeldus ja dialoog endast ettevalmistust momendini mil need visatakse maha. Harrisoni ja balleriini kiire ja mõttetu surm on ettevalmistus loo püändini: isegi kui revolutsiooni televiseeritakse ("The revolution will not be televised" on väga levinud troop millega see lühijutt võib-olla mängis) ei ole sellest tolku - düstoopiažanr ei kannata õnnelikke lõppe.

Osutusfunktsiooni arutelule viidates tuleb siin märkida, et need puuded ei ole seotud ühegi päriselt eksisteeriva nähtusega. Need on eritasandilised osutused sarnastele elementidele teistes düstoopiateostes. Ray Bradbury romaanist *451° Fahrenheiti* (Bradbury 2005) on laenatud raadiosaatjate motiiv, mille funktsioon on pöördvõrdeline: suhtlemisvahendist on saanud sisuliselt piinamisvahend, iseendagagi suhtlemise (mõtlemise) takisti. Natuke kõrgemal tasandil on "võrdsuse" teema viide George Orwell'i teosele *1984* (Orwell 1990), mida Ameeriklased sageli loevad ühiskondliku võrdsuse võtmes, st iseseisva mõtte ja emotsioonide hävitamist tõlgendatakse vahendina võrdsuse saavutamiseks (vt nt düstoopiafilme *Equilibrium* (2002) ja *Equals* (2015)).

Barthesiga seoses tutvustatud mõisteid kasutades on tehispuuete sünfunktsionaalne artikulatsioon aluseks lühijutu vormile: need on põhimõtteliselt ainsad elemendid mis eraldavad lühijutu sisu argikirjeldusest milles mees ja naine lihtsalt vaatavad telekat. Autosemantiline integratsioon muudab kõrgemal tasandil tehispuuded "võrdsuse" tähistajateks: töö nö üldise intentsiooni tasandil on loo moraaliks võrdsuse tehisliku tekitamise pahaloomulisus. Ideoloogilises plaanis on sellesse tihedalt mässitud nö *American exceptionalism*, mille võtavad kõige ilmekamalt kokku Harrisoni enda sõnad pärast iseenda keisriks kuulutamist ja enne oma tehispuuete maharebimist: "Ma olen suurem valitseja kui ükski [teine] mees kes on kunagi elanud! Nüüd vaadake kuidas ma saan [kõigeks] milleks ma saan saada!"

6.5.5 Alternatiivimärkmed (1) (2015-08-29 18:42)

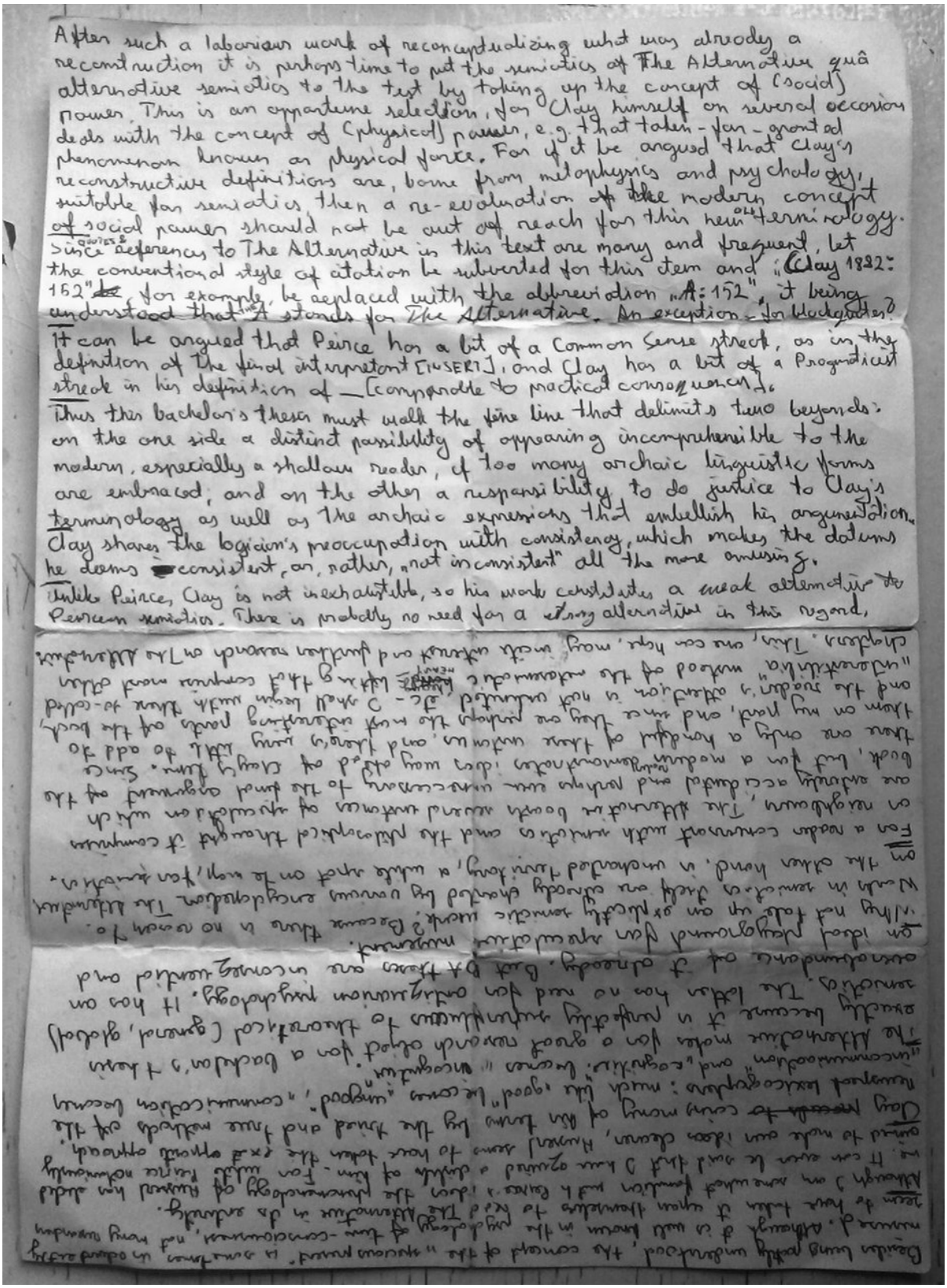

1. Sel suvel otsustasin oma bakalaureusetöö teemat muuta ja George Orwelli *1984* asemel tegeleda ühe 19. sa-

jandi filosoofiaraamatuga mille leidsin kevadel, Herbert Spencerist kirjutades, internetiarhiivist (archive.org). Selleks on E. R. Clay *The Alternative: A Study in Psychology* (Macmillan & Co., 1882). Töö autor on problemaatiline, sest E. R. Clay on varjunimi mille taha internetiallikate järgi varjus keegi Edmund Robert Kelley. See meikib täielikult senssi selles mahus, et "Clay" ja "Kelley" on, vähemalt tugeva šoti aksendiga hääldades, kõlapildiliselt ekvivalentsed. Autori isikust pole aga midagi teada, sest ei Clay ega Kelley kohta pole vähemalt internetis ülesleitavat informatsiooni. St täiesti vabalt võib väita, et tegu on anonüümse autoriga. Seda enam, et traditsiooniliselt ongi teosele viidatud ilma autori nimeta (*The Journal of Speculative Philosophy* äsjailmunud raamatute nimekirjas (1883), J. Burns-Gibson'i poolt *Mind*'i (1883) kirjutatud arvustuses, ja William James oma *The Principles of Psychology*-s (1890)). Autori nimi tõepoolest ei ole raamatu tiitellehel, ega kuskil mujal raamatu sees, ära märgitud (erandina on mõnele skanneeritud versioonile käsitsi peale kirjutatud E. R. Clay nimi).

2. Oma tulevase bakatöö pealkirjaks olen mõelnud välja "Alternative semiotics, or, the semiotics of *The Alternative*", ehk "Alternatiivne semiootika, või, *Alternatiivi* semiootika", mis on nagu mäng Jakobsoni/Špeti loosungil "*the grammar of poetry and the poetry of grammar*". See tundub tabavam kui nt "A semiotic interpretation of an anonymous 19th century study in psychology". Ühtlasi võtab kokku minu eesmärkide duaalsuse: ühest käest näidata, et *The Alternative* sisaldab päris palju (implitsiitset) märgiteooriat, eriti mis puudutab nö loomulikke märke, ja teisest käest, et kui raamatu analüüsi kaugemale viia, nagu raamatu "Advertisement"-i kirjutanud Henry Sidgwick soovitab, siis võib sellest areneda semiootiline lähenemine mis oleks alternatiiviks Peirceaanlikule semiootikale.

3. *Alternatiivi* uurimine semiootilisest vaatevinklist on mitmeti põhjendatav. Üks põhjustest on kindlasti vähene tähelepanu 19. sajandi mõtlejatele. Thomas A. Sebeok on kirjutanud ("The Semiotic Web", 1975) Morrist järgides, et semiootika ajalugu tuleks kirjutada kas oluliste sekundaarallikate põhjal (nt loogika, lingvistika või meditsiini ajaloo-raamatute põhjal) või, mis on austusväärsem tee, pöörduda otse primaar-allikate endi juurde. Semiootika ajaloos olulise tähelepanuta 19. sajandi mõtlejate hulgast viitab ta näiteks sellistele nimedele nagu Johann Jakob Engel, Theodor Piderit, Louis Pierre Gratiolet, Ludwig Klages, ja Rudolf Kleinpaul. Siia võib veel lisada Oleg Sus'i poolt ("On the genetic preconditions of Czech structuralist semiology and semantics", 1972) mainitud mõtlejad nagu Franz Brentano, Kazimierz Twardowski, Anton Marty, Friedrich Theodor Vischer, ja Josef Durdík. Kõikide nimetatute puhul on kahjuks nende uurimist takistanud keelebarjäär.

4. E. R. Clay *Alternatiiv* on kirjutatud küll arhailises, kuid suuremalt jaolt väga ligipääsetavas, inglise keeles. Tegu on nimelt Viktoorianliku inglise keelega (nö *Victorian English*), mis tänapäeva luejale on kahtlemata natuke kummaline, võiks öelda "lilleline" (*flowery*), aga vähemalt raamatu esimeses pooles mis tegeleb defineerimistööga, enamasti väga lihtne, või nagu autor ise sissejuhatuses ütleb, "müratu" (*noiseless*). Sellegipoolest võib just arhailine keel olla üks suurimaid takistusi nende ideede tõlkimisel tänapäeva semiootika tehnilisse keelde.

5. Raamatu käsitlemist kergendab oluliselt tõik, et selle digitaliseeritud versioon on kõigile internetis kättesaadav. Kuigi on võimatu öelda kui palju seda raamatut päriselt trükiti ja mis selle tegelik mõju võis olla 20. sajandi mõtteloole (Google otsingutulemused viivad põhiliselt raamatukogudesse kus on füüsiline koopia), ei ole tegemist sellise olukorraga mida tuleks säilitada. Oluline osa minu bakatöö sisust peaks seega olema pühendatud viisidele kuidas *Alternatiiv* võib osutuda kasulikuks, edasiviivaks, allikaks semiootilisele teoretiseerimisele 21. sajandil.

6. Kuigi *Alternatiivi* saab vastandada Peirce'i semiootikale, tuleb mul tunnistada, et, nagu enamus semiootikuid, olen minagi Peirce'i mõttega tuttav lapiti, tükiti, siit-ja-sealt kogunenud infokilde integreerides. See on Peirceaanlusele loomuomane ja loob nende mõtlejate võrdlemisele olulise tõkke: Peirce on oma kirjutiste ja märkmete massi tõttu sisuliselt ammendamatu (*inexhaustible*), aga Clay kogu teadaolev kirjutatu on täpselt kahe kaane vahel, mistõttu isegi kui *Alternatiivi* vaadelda alternatiivina Peirce'ile osutub ta *nõrgaks* alternatiiviks (ja on kaheldav kas *tugevat* alternatiivi on üldse vaja). Selle ammendamatuse ja lõpliku võrreldamatuse tõttu peaks Peirce siin tegelikult olema kõrvaltegelane (*sidekick*), kelle poole saab pöörduda ainult selle tõttu, et Clay ja Peirce jagavad ühiseid mõjutajaid (Thomas Reid, William Hamilton, John Stuart Mill).

7. Oma teadmistepagasi piiratuse tõttu olen palju rohkem suunatud Charles Morrise ja Roman Jakobsoni poole, kellede ideedega on Clay'l nii mõnigi ühisosa. Näiteks on Clay ainus mulle teadaolev mõtleja kes enne Jakobsoni, isegi enne Anton Marty'd, kasutas sellist mõistet nagu *emotive*, sealjuures mitte möödaminevalt või juhulasuna, vaid olulise osana teadmiste ja uskumuste käsitlemisel. Näiteks väidab ta väga veenvalt, et arvamust (*opinion*) saab jaotada emotiivseks ja mitte-emotiivseks arvamuseks: "(Religioosne) usk (*faith*), kindlus (*confidence*) millele ettevõtlus (*enterprise*) tavaliselt toetub, ja arvamus mis on seotud hirmuga, on näited emotiivsest arvamusest; usk Darwinlikku hüpoteesi seevastu on mitte-emotiivne arvamus" (*A*, lk 41). Lihtsustatuna ütleb ta siin, et usk ja teadus erinevad selle poolest, et üks on seotud emotsioonidega ja teine ei ole. Samuti käsitleb ta "emotiivset intuitsiooni" mis on seotud ilu, koleduse, vooruse, puhtuse, pahe, rikutuse, ülluse, nurjatuse jne tunnetamisega (*A*, lk 59), ehk kõik mille kohta tänapäeval võiks öelda "esteetiline taju". Selliste mõistete baasil võib näiteks Jakobsoni emotiivse ja poeetilise funktsioonide omavahelist suhet ümber hinnata (selleks on ka Jakobsoni enda jt Vene formalistide kirjutistes alust).

8. Emotiivsuse mõiste on vaid näide. Palju põhjalikumalt soovin käsitleda autokommunikatsiooni teemat, mis jällegi ühendab nii Clay'd kui Peirce'i (nende arusaam iseendaga suhtlemisest on väga sarnane: ühel iseendale märkide andmine, teisel iseendale küsimuste esitamine), aga ka Jakobsoni, kelle kaudu see teema jõudis Tartu-Moskva koolkonda. Clay viljakas terminoloogia pakub rohkesti vahendeid mitte ainult autokommunikatsiooni, aga ka propriotseptsiooni (mida Winfred Nöth, *Handbook of Semiotics* (1990), ekslikult samastab), põhjalikuks käsitlemiseks. Väga huvitava, kuiet keerulise, tüpoloogia saaks luua Jakobsoni keelefunktsioonide, Morrise diskursusetüüpide, ja Clay autokommunikatiivsete küsimuste tüüpide (*mnemonical*, *judicial*, *vice-judicial*, *and practical*, *A*, lk 48) võrdlemisel. Kuna see oleks väga koormav ettevõtmine jäägu see mõte hüpoteetiliseks.

9. Protseduuriliselt tuleb märkida, et ma kavatsen bakatöö kirjutada esmalt teesidena (st punkthaaval, sj rooma numbritega) eesti keeles ja seejärel tõlgin selle täismahus inglise keelde. Nii peaks töö saama loogiline ja arusaadav. Loogiline, sest teesid peaksid järgima mõttearendust ilma üleliigse mürata (nt vältima informatsiooni kummalises järjekorras esitamist) ja arusaadav, sest tagasitõlkes peaksid mu mõtted saama kõige lihtsamal viisil väljendatud nii, et mõlemas keeles oleks aru saada mis on asja iva. Vähemalt lootus on, et selline läbitõlkimine eeldab ka mitmekordset läbimõtlemist, ebavajaliku hülgamist ja vajaliku osa parimat sõnastamist.

10. Praegusel hetkel on *Alternatiiv* vaid joonealune märkus psühholoogia ajaloos. See ei ole tühi sõnakõlks. See vähene tähelepanu mida raamat on pälvinud on tänu William Jamesi teosele *The Principles of Psychology* (1890), milles on lühidalt käsitletud "petliku oleviku" (*specious present*) mõistet (vt *A*, lk 152). Seda kirjakohta *Alternatiivis* on ajateadvuse psühholoogias taaskülastatud regulaarselt (enamus Google Scholar otsingutulemused *Alternatiivile* on seotud aja filosoofia ja psühholoogiaga) ja selle tõttu on Clay lisatud ka teadvuseuuringute (*consciousness studies*) esiisade nimekirja.

11. Väidetavalt ei võtnud Husserl üle "petliku oleviku" mõistet, kuid järgis James'i *Printsiipide* vahendusel Clay argumentatsiooni (vt Temporal Consciousness, *Standford Encycropedia of Philosophy*). Petliku oleviku mõiste ajaloo juures on huvitav, et Clay ei olnud esimene kes midagi sellelaadset välja pakkus. Talle eelnes kummalisel kombel hoopis von Baer, kes pakkus välja mõiste "ajakvantum" (*time quantum*) füsioloogias ("Welche Auffassung der lebenden Naturist die richtige?" (1876); vt Wirginie van Wassenhove, "Minding time in an amodal representational space" (2009)).

12. Minu arvates ei saa petlikku olevikku käsitleda nii nagu seda enam-vähem kõik teevad, lahus ülejäänud argumentidest mida Clay arendab aja ja kestusega seoses. *Alternatiivi* kontekstis on petlik olevik vaid üks osa tema ajakäsitlusest ning minu arvates mitte isegi kõige huvitavam osa. Palju tõotavam on tema käsitlus tagasivaatest (*retrospect*), mis on ühest käest osa tema induktiivsest metologoogiast (teadvuse objektid avalduvad tagasivaates ja ainult tagasivaadatavad kogemusevormid on käsitletavad) ja teisest käest laiemalt seotud mälu küsimusega. Sealjuures ainult nüüd tagasi vaadates võib täheldada, et mnemooniliste kontseptidega tegeledes eristab Clay omal moel episoodilist ja semantilist mälu - peaaegu sada aastat enne kui Endel Tulving jaole jõudis.

13. Kuna teemadering mida *Alternatiiv* hõlmab on äärmiselt lai ja puudutab nii paljusid erinevaid nähtusi, et mul on mitteverbaalse semiootika edendajana käed tööd täis, et tõlgendada tema arusaama loomulikest

märkidest (ja "loomulikust keelest"), on selles ka ideid millele peaks lähenema keelesemiootiliselt (et lahata tema "lingvistilise instinkti" mõistet), biosemiootiliselt (et raamistada tema arutelu elust ja organismist), isegi kultuurisemiootiliselt (tema mereoloogiliste eristustega saaks ümber hinnata arusaama kultuurist kui monaadist või märgisüsteemide tervikust) või sotsiosemiootiliselt (kui rakendada jõu ja kausaalsuse küsimusi tänapäevasele "ühiskondliku võimu" mõistele), jne.

14. Seega peab tunnistama, et *kõike* mida see raamat pakub pole võimalik ühel uurijal põhjalikult lahti harutada. Enamus probleeme millega raamat tegeleb võib tänapäeva uurijale täiesti arusaadavalt isegi ebahuvitav olla - vähemalt mind jättis Eukleidese geomeetriat käsitlev osa külmaks, rääkimata vaba tahte küsimusest, mille lahendamiseks raamat tegelikult on kirjutatud. Siinkohal tuleb vist mainida, et alles viimaste lehekülgede joonealuses märkuses tuleb välja, et *Alternatiiv* on vähemalt osaliselt kirjutatud reaktsioonina Thomas Huxley 1874. aasta artiklile "The Hypothesis that Animals are Automata", mille põhitees on, et inimesed on "teadvusel automaadid" (*conscious automata*) ja, et inimese teadvus on käitumisega seotud sama palju kui auruveduri vile tema liikumisega.

15. Clay lahendus vaba tahte küsimusele on üpris arusaamatu. Kui raamatu esimene pool koosneb peaaegu täielikult mõistete defineerimisest ja on kirjutatud tehnilises ("müratus") inglise keeles, siis raamatu teine pool, mis on pühendatud vaba tahte ja moraali küsimustele, on palju värvikamas keeles ja stiilis mis raskendab selle mõistmist oluliselt. Mitmel korral kinnitab ta, et teadliku automaadi staatusest pääseb läbi ennast-eitava käitumise mis järgib tarkust (*self-denial conduct according to wisdom*), kuid selgitust või põhjendust tekstist endast ma ei ole veel leidnud.

16. Praktilistel põhjustel tuleb *Alternatiivi* käsitlemisel piirduda otsesemalt semiootiliste aspektidega, ehk nendega mis puudutavad tähendust, suhtlemist, ja - kuniks sellele läheneda semiootiliselt - taju. Viimane on kahjuks ääretult keeruline teema milles orienteerumiseks tuleb kahjuks üles kaevata sellised *ismid* millega tänapäeval enam ei tegeleta: representatsionalism ja intuitsionalism. Need aga osutuvad problemaatiliseks, sest kuigi üks peaks tähendama reaalsuse vahendatud (nt märkide kaudu) kogemist ja teine reaalsuse vahetut tajumist, ei ole sugugi selge kumba leeri langeb *Alternatiiv*, mis ühest käest opereerib *intuitsiooni* mõistega kuid teisalt ei eita füsioloogilisi fakte.

17. Üks uitmõte oli seda tüütut, läbitallatud ja mudast rada mida taju teema endast kujutab läbida John L. Austini teose *Sense and Sensibilia* (1970) joonealusest märkusest üles korjatud mõtteteraga, mille järgi "märgi" mõistet on teadmatult venitatud nii laiaks, et võib jõuda järeldusele, et kui meie nina ees on juustutükk, siis me näeme märke juustust. Kuigi seda mõtet võib pidada jaburaks - mis on juustutüki juures märgilist? - võib nt Peirceaanliku semiootika raames muretult öelda, et juustu nägemine, selle teadvustamine ja äratundmine on märgiprotsess mis edeneb Esmasuse puhtast võimalikkusest Kolmasuse harjumusliku kindluseni (siin on midagi, mis see on? see on juust). *Alternatiiv* sisaldab elemente mis ei ole küll nii kenasti süstematiseeritud kui Peirce'i triadoloogia, kuid mis üldjoontes järgivad sama loogikat.

18. *Alternatiivi* terminoloogiaga seoses võib naljatleda, et Clay viis uusi mõisteid vermida järgib Uuskeele (*Newspeak*) leksikograafide meetodit: paljuski nagu Orwelli teoses *good*-ist saab *ungood*, tekib *Alternatiivis* sarnasel miinusmeetodil *communication*-ile vastand *incommunication* (sisuliselt autokommunikatsioon), *cognitive*-ile *incognitive*, jne. Kuna tema mõisted tõepoolest ehituvad selliselt üles võib olla võimalik vähemalt mõnede mõistegruppidega sooritada skematiseering ja näidata mõistetevahelisi seoseid visuaalselt, umbes nii nagu mõnikord tehakse mõisteuurimises (*terminological study*) näiteks Taani kognitiivsemiootikute poolt (vt Thellefsen & Jantzen, "What relations are" (2003)).

19. Üldisemal tasandil keskib küsimus kuidas *Alternatiivi* teooriat nimetada. "Rekonstruktiivsed definitsioonid" mis hõlmavad esimese poole raamatust on tähelepanuväärsed selle poolest, et kuigi Clay leiutab palju uusi mõisteid on tema põhimõisted - nagu taju (*perception*), enesetaju (*appeception*), ja nähtus (*phenomenon*) - taastatud nende originaalsetele tähendustele ning mõnedele - nagu teadvus (*consciousness*) - on annekteeritud spetsiifilisem tähendus kui igapäevakeeles, toimib ta põhiliselt etümoloogilise pädevuse põhimõttel ja läheb

alati asja juure kallale. Selles mõttes oleks kohane seda ettevõtmist nimetada "radikaalseks psühholoogiaks", kuid see mõiste on juba okupeeritud Nancy Henley poolt (sisuliselt, feministlik psühholoogia). Kohane oleks seega hoopis "rekonstruktiivne psühholoogia", olles mõistetud kui püüdlus psühholoogia teadusliku süstematiseerimisena mis "ehitab uuesti üles" psühholoogia põhimõistestiku.

20. Protseduuriliselt tuleb ära märkida, et kuna bakatöö tekst saab kubisema tsitaatidest ja viidetest *Alternatiivile* oleks mõttekas võtta kasutusele lühendvorm nii, et "(Clay 1882: 152)" asemel, nagu akadeemiline komme ette näeb, viidata vormis "(*A*: 152)". Peale lühiduse oleks see ka kooskõlas autori oletatava sooviga jääda anonüümseks - talle jääks õigus olla peidetud autor (*celabitur auctor*). Lühikest aega kaalusin kasutada lühendit *AAA*, mis tähistaks "**A**lternatiivi **a**nonüümset **a**utorit", kuid leidsin, et üks ainus *A* on metonüümiliselt pädev. Lühendvorm teeks *Alternatiivi* ka esimeseks sissekandeks töö kasutatud kirjanduse nimekirjas.

6.6 September

6.6.1 BS: The Speech (2015-09-02 09:57)

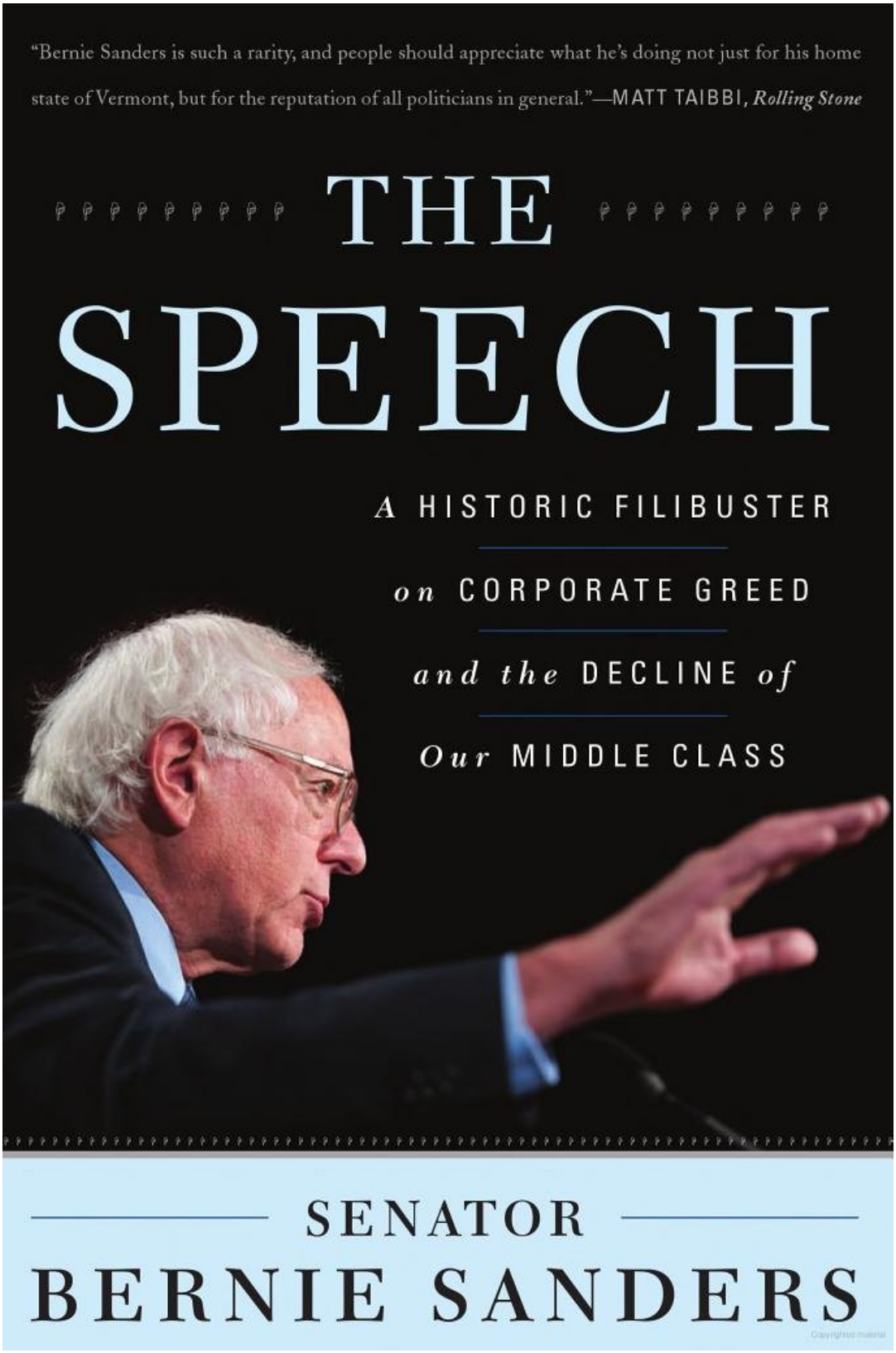

Sanders, Bernie 2011. *The Speech: A Historic Filibuster on Corporate Greed and the Decline of Our Middle Class*. New York: Nation Books.

> **The simple reality** is that the middle class of America is collapsing, poverty is increasing, and the gap between the very wealthiest people and everyone else is getting wider. How did this happen? Why did it happen? What can we do about it? **These are issues that had to be talked about, and talked about in a way that is not often heard in Washington**. (Sanders 2011: x)

These two aspects characterize Sanders' campaign for presidency now in 2015 as well. Almost all his campaign speeches consist of statements about *the simple reality* which includes the items listed here as well as a whole host of new ones. And the way that Sanders presents the simple reality - beyond the mere fact that he seems to be the only one talking about them - is that he talks about them in a specific way, usually not only stating the problem but pointing to a solution and frequently referencing a concrete policy he has already supported or has tried to pass in the past. As many have noted, it is highly unusual for American politics to be so straightforward. That's part of why he has managed to captivate even a foreigner like me, which is why I am now reading this book.

> Given the enormous political power that goes with this concentration of wealth, in terms of lobbying capabilities, campaign contributions, and media ownership, **is the United States on its way to becoming an oligarchic form of society with almost all power resting in the hands of a tiny few?** (Sanders 2011: xi)

Something that many people have had at the back of their minds. America is the land of the richest of the rich. It seems unavoidable that the richest of the rich wuld manipulate their socioeconomic environment to their own best advantage. As I understand it, Bernie's argument is that it *isn't* unavoidable and there may yet be something the American people can do about it (e.g. build a massive grass-roots movement and make the change that Obama promised but never delivered).

> While I didn't have a prepared script for the speech, I mostly worked off of previous speeches I had given or articles that I had written and occasionally excerpts from some books I had read. I would read a few lines or pages, and go off from there. (Sanders 2011: xii)

This is reminiscent of Montaigne in his essay on Pedantry: "I go here and there culling out of several books the sentences that best please me, not to keep them (for I have no memory to keep them in) but to transprant them into this work, where, to say the truth, they are no more mine than in their first places."

> I have four kids and I have six grandchildren. None of them has a whole lot of money. I think it is grossly unfair to ask my kids and grandchildren and the children all over this country to be paying higher taxes in order to provide tax breaks for billionaires because we have driven up the national debt. That is plain wrong. (Sanders 2011: 4)

Ah, his constant reference to his children and grandchildren makes a little more sense in this light.

> These are the same people who either want to make significant cuts in Social Security or else they want to **privatize** Social Security entirely. (Sanders 2011: 7)

One of the facts on politifacts that Bernie Sanders purportedly gets flat-out wrong is the Republican effort to "abolishing Social Security", which the politifacts writer has pointed out as false, commenting, "Privatize, not abolish". Here it turns out that Bernie used the correct language in his 2010 speech, and perhaps just made a small mistake with choice of words when addressing how Texas Republicans specifically are doing it. On the other hand I wonder if privatized Social Security is Social Security at all. Isn't it oxymoronic?

> This comes from Barbara Kennelly. [...] "Diverting $120 billion in Social Security contributions for a so-called ‘tax holiday’ may sound like a good deal for workers now, but it’s bad business for **the program that a majority of middle-class seniors will rely upon in the future**." (Sanders 2011: 9)

Curiously, with all the videos on youtube I’ve watched, I’ve yet to hear Bernie addressing senior citizen issues directly. On one occasion, though, I swear when he said something like "universal health care to *all* people" I heard *old* instead of "all". If Sanders does become the 45th president of United States I’m sure a more pronounced discourse on ageism is going to ensue.

> I think if our goal is to create the millions and millions of jobs we need, and if our goal is to make our country stronger internationally in a very tough global economy, I would much prefer, and I think most economists would agree with me that a better way to do that, to create the millions of jobs we have to create, is **to invest heavily in our infrastructure**. (Sanders 2011: 10)

Yup, this book reads like a companion piece to Sanders’ presidential campaign. Infrastructure is not a sexy thing, as John Oliver pointed out, but I wonder if it doesn’t go against the American honor that the European Union is investing so much in bettering infrastructure that soon enough, if not already, the contrast between the unions on the ground is going to look very bleek, for americans.

> So you are talking about water pipe being in Rutland, Vermont—and this is true all over the United States—laid in the Civil War. The result is, we lose an enormous amount of clean water every day through leaks and water pipes bursting all over the United States of America. (Sanders 2011: 11)

Ugh. No wonder Americans drink bottled water even at home.

> Some of us believe if this country is going to prosper and succeed in the global economy, we **have to have the best** educational system in the world from childcare through college. (Sanders 2011: 17)

American exceptionalism. Also, a difficult thing to achieve, seeing as so many other countries have had free university education for so long. It would take a miracle for America to catch up, I think.

> When we went to school, we used to read in the textbooks about Latin America, and they used to refer to some of the countries there as “banana republics,” countries in which a handful of families controlled the economic and political life of the nation. I don’t wish to upset the American people, but we are not all that far away from that reality today. (Sanders 2011: 22)

Huh. I learned in school that "banana republics" were countries colonized to produce a single crop (which, as I understand, still goes on - e.g. Monsato and soybeans in certain Latin American countries), so that everything else has to be imported, making the country economically dependent on the colonizer country. The political elite part could definitely be a part of it. Wikipedia affirms both aspects: "Banana republic is a political science term for a politically unstable country, whose economy is largely dependent on exporting a limited-resource product, e.g. bananas. It typically has stratified social classes, including a large, impoverished working class and a ruling plutocracy of business, political, and military elites". He’s not far off. America’s main export these days seems to be entertainment (movies, music, books, hilarious politics, etc.), so that most everything else significant (food, technology) must be largely imported. The part about social conditions seems true enough as is (Sanders of course goes on to present the figures, as he almost constantly does).

> What happened last year, as I think most Americans know, is the Supreme Court made **a very strange decision**. The Supreme Court decided that corporations are people and they have the right of free speech and the right without disclosure—all of this is through the *Citizens United* Supreme Court decision—to put as much money as they want into campaigns all over the country. (Sanders 2011: 23)

The strangeness of *Citizens United*, for me, became apparent when I read a congressional bill and found that it had to specifically emphasize that "The term "domestic financial institution" means a financial institution that is a United States person." (S.2277: 3) That is, it's not a given. It's not a natural assumption. It's the kind of thing that you have to constantly explain, to put out there, for it to make any kind of sense.

> So my view—and I think it reflects the views of the American people—is that of course we want to see the people of Bangladesh and the people of China do well. But they do not have to do well at the expense of the American middle class. **We do not have to engage in a race to the bottom. Our goal is to bring them up, not take us down**. But one of the results of our disastrous trade policies is that in many instances wages in the United States have gone down. (Sanders 2011: 25)

This is where it begins to seem more idealistic than about ideas, but given that he's discussing trade agreements and he does have policy in mind for that, the ideals still seem to be anchored in ideas. The ideal of not competing with the low wages of East-Asian countries but bringing the wages up all over the world is something I imagine the whole world, not just Americans, could get behind.

> I could not get one Republican vote to provide a $250 check to a disabled veteran trying to get by on $15,000 or $16,000 a year. But Mr. Dimon, who made $110 million in the last five years, will get a $1.1 million tax break if this agreement is passed. Now, that may make sense to some people. It does not make a lot of sense to me. (Sanders 2011: 27)

That's a significant aspect of why Sanders is now popular and deemed not only sympathetic but empathetic: he puts the needs of the many in front of the wants of the few. That egalitarian notion has not been felt in American politics in a while, it would seem.

> As it turns out, while small business owners in the State of Vermont and throughout this country were being turned down for loans, not only did large financial institutions—and I am talking about every major financial institution—receive substantial help from the Fed, but also some of the largest corporations in this country—not financial institutions—also received help in terms of very low interest loans. [...] The "emergency response," which is what the Fed described their action as during the Wall Street collapse, appears to any objective observer to have been **the clearest case that I can imagine of socialism for the very rich and rugged free market capitalism for everybody else.** (Sanders 2011: 30)

I've heard this phrase from somewhere, perhaps Bill Maher or Jon Stewart. Probably the latter, because, if I remember correctly, Sanders went on the *Daily Show* when this book was published. Yup.

> Furthermore—and this is an issue I have worked on for a number of years. We know every major religion on Earth—Christianity, Judaism, Islam, you name it—has always felt that **usury is immoral**. What we mean by usury is that when someone doesn't have a lot of money and you loan them money, you don't get blood out of a stone. You can't ask for outrageously high interest rates when somebody is hurting. That is immoral. (Sanders 2011: 37)

This is probably the stuff he talked about at Liberty University. Fun fact: in my native language 'usury' is *liigkasuvõtmine*, literally "taking too much profit".

> At present, one in four of the Nation's bridges is either **structurally deficient** or **functionally obsolete**. (Sanders 2011: 40)

Is either broken or doesn't work.

> I appeal to my conservative friends. I am not a conservative, but many conservatives have spent their entire political careers saying we cannot afford to drive up the national debt, that it is unsustainable. I agree with that. So vote against this agreement because it is driving up the national debt. In a significant way it is doing that by giving tax breaks to people who absolutely don't need it. (Sanders 2011: 49)

Here's the reason conservatives are drawn to Sanders and perhaps at least part of the reason why Sanders gives speeches in red states.

> [Mr. BROWN of Ohio:] This is not class warfare. Lots of people I know have a lot of money. I don't have any ill will for them. But why would we help those people who have done so very well and then have our children pay for it? (Sanders 2011: 58)

It would indeed appear that Sanders' ideas are not grounded in Marxist ideology as much as in the harsh realities of U.S. socioeconomic situation.

> We have a job to do and the job is—I know some people do not believe it. It is **a rather radical concept**. But our job is to represent working families, the middle class, and not the wealthiest people in this country. (Sanders 2011: 64)

define:radical - *relating to or affecting* ***the fundamental nature of something***; *far-reaching or thorough*; *of or going to the root or origin*. That government should work to benefit working families is indeed a rather radical concept, for should be the fundamental aim of government, at least at the root of it. Its fruits today of course are rotten, but that might just change.

> **Let me be frank: We are not going to do better unless the American people stand up and help us.** We are going to need a lot of phone calls, a lot of e-mails, a lot of messages so that all of our colleagues in the House and Senate understand the American people do not want to see their kids having to pay off the debt incurred by giving tax breaks to billionaires. (Sanders 2011: 71)

This part sounds like his calls for a political revolution in his current speeches. By "not going it alone", here he would seem to mean that, if elected, he would need popular support, communal-mindedness (the majority being on the same page), and constant communication so that the voice of American people would actually be heard by the House and Senate. Currently this is not so.

> A recent study came out and suggests that the uninsured now are about 50 million Americans. Fifty million Americans have no health insurance now. **We hope health insurance reform will make a dent on that. I think it will.** But as of today, without the major provisions of health care reform being implemented, 50 million Americans are without any health insurance. (Sanders 2011: 116)

It did. Also, I just had a very vivid feeling of *déjà vu*, as if I've read this exact passage and replied in this exact manner before. Alas, I was mistaken. I falsely remembered the following excerpt: "What formerly was the domain of individual or small group - economic support, health, education - now is the responsibility of the government. With the passage of the Medicare Bill, for example, medical care became a human right, and with the transformation of a privilege into a right, the social view of health and disease becomes a dominant concern of our time (Simmons 1963)." (Ruesch 1972[1966]: 31), to which I replied that "Half a century later, medical care in the US is still an issue".

> I mean, I am throwing these statistics out, and the reason I am doing that is **I want people to appreciate that if you are hurting now, stop being ashamed**. It is not, yeah, we can all do better. Every one of us can do better. But you are in an economy which is contracting, especially for the middle class and working families. (Sanders 2011: 117)

This seems to be Sanders's underlying message, the silver lining that borders all his numerous statistics and outlines their function. Someone (Chomsky? Maher? Cenk?) said that many lower class Americans, due to poor "class-consciousness" or whathaveyou, imagine themselves as *temporarily embarrassed millionaires* (quick Google search attributes this powerful phrase to Ronald Wright). That is, Bernie Sanders, as a democratic socialist, is constantly pointing out the sad state of affairs in order to help Americans get over their temporarily embarrassed millionaires complex and realize that they are indeed hurting. But once you get over that shame, once you come to grips with the fact that "the game is rigged", if enough people realize it and do something about it, it might change.

> Something has gone on in the Nation as a whole. You are not in this alone. When we talk about working-class families all across the country seeing a decline in their income, it is not because people are lazy, it is not because people do not work hard, it is not because people are not trying to find jobs. **What we have is an economy which is rotting in the middle, and we have to change the economy**. (Sanders 2011: 117)

Already in 2010 he sounds like he's running for president. But it makes sense, insofar as he's now running for president probably exactly because his speech, this speech, touched and roused a lot of people. It may even be said, to apply the cliche slogan, that people *felt the Bern*.

> We don't talk about poverty in America anymore. **We don't talk about the homelessness in America very much anymore**. Trust me, it is there. It is three blocks away from where I am speaking right now, a very large homeless shelter. (Sanders 2011: 120)

Another aspect about Sanders' campaign worth attention that many have taken notice of: he talks about these economic issues that are not discussed seriously anymore these days.

> I remember talking not so long ago to somebody from Scandinavia. I think it was Finland. He was saying: Of course, we have rich people in our country, but there is a level at which they would become embarrassed. (Sanders 2011: 123)

It was Pekka Lintu.

> Does anyone seriously believe in the United States of America we take intellectual development seriously? I was reading today—I do not remember the guy's name, who it was—a basketball player or a baseball player just signing a contract for untold tens of millions of dollars. Yet you have teachers starting off at $30,000, $32,000. **Is anyone going to suggest in a serious way we reward people who become childcare workers or teachers?** (Sanders 2011: 137)

Yes.

> The younger the age of investment in human capital, the higher the rate of return on that investment. **If society invests early enough, it can raise cognitive and socio-emotional levels and the health of disadvantaged kids**. One doesn't need to be a psychologist to understand that. If kids get off to a good start in life, if they have the intellectual support, the intellectual development, and the emotional support, those kids are much more likely to do well in school, much less likely to drop out, much less likely to be a burden on society, much less likely to end up in jail, much less likely to do drugs, et cetera. (Sanders 2011: 143)

It's a good point, but now I'm interested in the term "socio-emotional". I wonder how much Sanders is influenced by the sociology of emotions that went on in the 80s and 90s.

> The Walton family itself would get more than double in a tax break what some of us are fighting for for over 50 million seniors and disabled vets. We can't afford to give $14 billion to help some of the people in this country who are struggling the hardest. We cannot do that, but somehow we can afford to give $32.7 billion in tax breaks to one of the richest families in this country. If that makes sense to anybody, please call my office. (Sanders 2011: 150)

It is true that the this book is repetitive, but I would argue that that's a positive. Here, for example, he phrases, for the *n*-th time, but in the most concise way, the contrast between giving 50 million seniors and veterans who live on $15K a year a one-time $250 check amounting to $15 billion total. That law did not pass. But the law which he is arguing against in his speech, that is, in this book, that gave double that to billionaires who didn't need it, passed. It is no wonder that he sounds pissed and decided to run for presidency. The very same paragraph ends with what amounts to the fact that underlies his current success:

> It doesn't make sense to me, and I don't think it makes sense to the vast majority of the American people. (Sanders 2011: 150)

The passing of time seems to prove Bernie Sanders right on this front. We are now seeing that the vast majority of the American people do indeed agree with him.

> The legislation I introduced last year, **S. 2746, the Too Big to Fail, Too Big to Exist Act**, would break up these large financial institutions. That legislation would require the Secretary of Treasury to identify every single financial institution and insurance company in this country that is too big to fail within 90 days; and after one year, the Secretary of the Treasury would be required to break up these institutions so their failure would not lead to the collapse of the U.S. or global economies. (Sanders 2011: 187)

Sanders has made this one of his campaign promises. Should look into this.

> The tenth largest credit card issuer in this country is charging 79 percent interest rates, and we allow that to go on. These are crooks. These are no different than the gangsters who beat up people on street corners when they didn't get payment back, except now the gangsters are wearing three-piece suits and sitting in some fancy suite on Wall Street. [...] Let's be clear. When credit card companies charge over 20 percent interest on credit cards, they are not engaged in the business of making credit available. What they are involved in is extortion and loan sharking—nothing essentially different than gangsters, except they dress a lot better. That is all it is. It is thievery and we tolerate it, and we bail them out. (Sanders 2011: 197)

"Like nothing shady ever happened in a fully furnished office? You ever hear about Wall Street Morty? You know what those guys do in their fancy board rooms? They take their balls and dip 'em in cocaine and wipe 'em all over each other. You know Grandpa goes around and he does his business in public because grandpa isn't shady." (Rick and Morty S02E02)

> Maybe we should concentrate on helping people who are trying to get by eating food from dented cans or people who can't afford to drive to church on Sunday because they can't afford the price of a gallon of gas. **Maybe we should remember who sent us here and who made this country.** (Sanders 2011: 213)

It's out there that Sanders is non-Christian, but here he is either being rhetorical to appeal to Christian viewers-listeners-readers, or... does he believe God made Europeans immigrate to Americans to form the United States?

> If the American people stand up and by the millions let their Senators and Congressmen and the President know, we can win this thing. We can win this battle. **It is not too late yet. That is what I hope will happen.** (Sanders 2011: 218)

In retrospect is was too late and it didn't happen. Despite that, it is possible that when Sanders is the 45th president of the United States, a political revolution will occur.

> If you were a health care lobbyist this year, trust me, you are doing very well. **They were all over this place, making sure we did not pass a strong health care bill**, for example, a Medicare for all, a single-payer program, which I support. (Sanders 2011: 221)

One of the main ways the American political system is corrupt. Earlier in the book Sander says: "They [the big financial institutions] have enormous power over our economy. They have enormous power over our political life. Their lobbyists are all over this place. You can't walk down the hall without bumping into some of their lobbyists."

> So if we are serious about creating the jobs we need, I think what we have to do is start making significant investments in our crumbling infrastructure; that is, rebuilding our bridges, our roads, our water systems, broadband, cell phone service, public transportation, our rail system, dams. (Sanders 2011: 236)

I do hope that communal internet connection is included in that, and that American people can escape the yoke of big cable companies in the future. (On second thought, yeah, that's probably covered by "broadband".)

> I know many mayors and Governors would very much like to think they could turn their backs on the infrastructure because it is not a sexy investment. **It is not a sexy investment**. (Sanders 2011: 236)

Wow, so that's where John Oliver got that from.

> I don't know if the Presiding Officer or I alone will be able to convince some of our Republican friends or maybe some of our Democratic friends to make this into the kind of proposal we need for the working families of this country, and for our children, for our next generation. (Sanders 2011: 242)

This seems to be the key to Sanders' current presidential campaign. When he criticizes Obama and says that he recognizes that no president, not the best president ever, can do it alone. Having read this book I now understand what he means: no matter who becomes the president, the Republicans are always going to be there to gridlock and stop good laws that benefit the common people from passing. That is obviously why Sanders calls for a political revolution: he hopes that if enough people pressure their representatives it may be possible that those representatives may actually start representing their constituents instead of the lobbyists and campaign donors. So, in effect, what Sanders wants is for people to become more active in the political realm: to call and write to their senators, congresspeople, to *convince* their representatives to make the choices that the majority of people want them to make. Sanders's political record as a mayor that could be called up any time of the day to solve real issues seems like the ideal. This ethos is best summarized in the following argument:

> So I think rather than asking the working families of this country to have to compromise, instead of asking our kids to pay more in taxes to bail out billionaires, maybe—I know this is a radical idea—but maybe we should ask a handful of our Republican friends to join us. Maybe a handful of honest conservatives over there who have been telling us for years their great concerns about deficit spending and a huge national debt, maybe they should be prepared to vote against the proposal which raises the national debt and our deficit by giving tax breaks to some of the richest people in the world. Quite frankly, I don't think I am going to be able to convince them. I don't know that the Presiding Officer is going to be able to convince them. **But I think their constituents can convince them. I think the American people can convince them.** (Sanders 2011: 242)

Ultimately, Sanders's whole deal depends on one simple question: whether you the people have the power or not. Sanders seems to presume that the American people have power over their government.

> I apologize to anybody who has been listening for any length of time. I know I have been, to say the least, a bit repetitious. (Sanders 2011: 242)

Nah, it's fine. As one goodreads reviewer suggested, this actually makes for a more effective read in the sense that major points are driven home numerous times. The other book from this decade that I'm currently reading (I don't read much new literature) titled *Make it Stick* (2014), about effective learning practices, is largely about that. This was a pretty good read.

6.6.2 Make It Stick (2015-09-04 15:28)

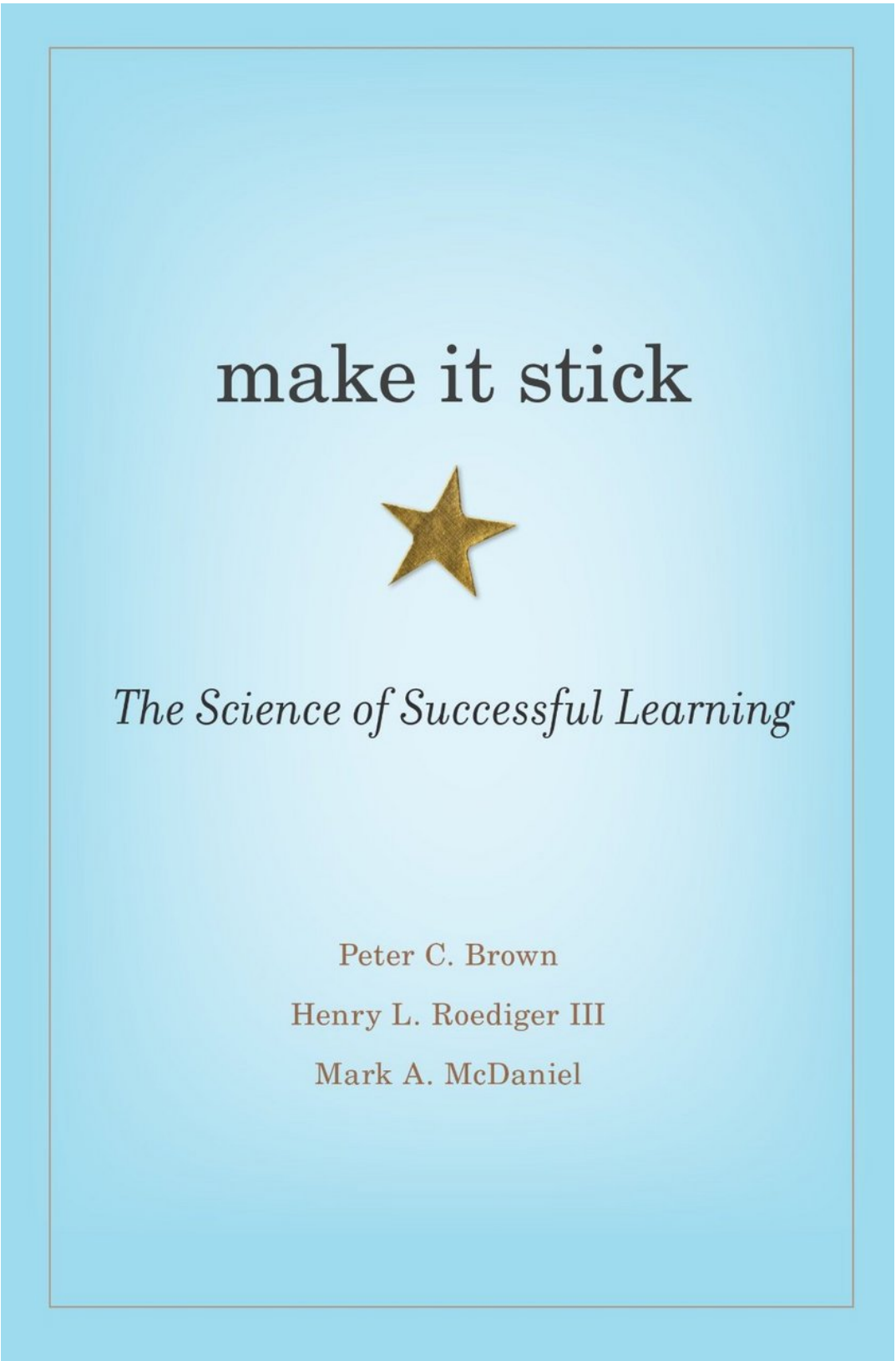

Brown, Peter C.; Henry L. Roediger III & Mark A. McDaniel 2014. *Make It Stick: The Science of Successful*

Learning. Cambridge (Mass.); London: The Belknap Press.

> **If learners spread out their study of a topic, returning to it periodically over time, they remember it better**. Similarly, if they interleave the study of different topics, they learn each better than if they had studied them one at a time in sequence. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: viii)

In my experience this happens by itself: if you've acquired a certain topic or the ideas of a specific author thoroughly then returning to them is virtually impossible because you begin to notice the same topics (or hints or suggestions toward it) and familiar ideas in different sources.

> *Retrieval practice* - recalling facts or concepts or events from memory - is a more effective learning strategy than review by rereading. Flashcards are a simple example. **Retrieval strengthens the memory and interrupts forgetting**. A single, simple quiz after reading a text or hearing a lecture produces better learning and remembering than rereading the text or reviewing lecture notes. While the brain is not a muscle that gets stronger with exercise, the neural pathways that make up a body of learning do get stronger, when the memory is retrieved and the learning is practiced. Periodic practice arrests forgetting, strengthens retrieval routes, and is essential for hanging onto the knowledge you want to gain. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 2)

My preferred way of review is of course by way of re-writing. It's one thing to recall what you read, it's another thing to write it down. Not only are you recalling the piece of information, you are now also verbalizing and externalizing it, and by doing so insuring that you'll be able to do that again in the future. There's also an underlining assumption that memory itself is malleable while written text is not. That is, you may remember incorrectly, but having something written down enables you to revisit the idea in more detail. // But I get the point about retrieval involving an intermediary period. I recall that a good method for such retrival is to read something in the morning and writing down what you remember of it in the evening, thus assuring that you write down what is most important to you, and at the same time that you will be able to remember it further on.

> If you're just engaging in mechanical repetition, it's true, you quickly hit the limit of what you can keep in mind. However, if you practice *elaboration*, there's no known limit to how much you can learn. **Elaboration is the process of giving new material meaning by expressing it in your own words and connecting it with what you already know**. The more you can explain about the way your new learning relates to your prior knowledge, the stronger your grasp of the new learning will be, and the more connections you create that will help you remember it later. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 3)

Exactly my point above. I don't think it's enough to simply re-write something (although I often do that too). You must also consider what the new piece of information means *to you* personally, e.g. why you consider it important, what future applications it may have, what ideas it is similar, different or contiguous to, etc.

> Putting new knowledge into *a larger context* helps learning. For example, the more of the unfolding story of history you know, the more of it you can learn. And the more ways you give that story meaning, say by connecting it to your understanding of human ambition and the untidiness of fate, the better the story stays with you. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 4)

This I feel intuitively when I think of my knowledge of history. I may be bad at math and numbers generally, but dates (e.g. years) stick to my mind well because I have already established a framework by learning when the major events in human history took place. From then on it's quite easy to notice that every piece of music (e.g. albums) and every piece of writing (e.g. books) come with a date attached. It's a matter of organizing them into the general retrospective framework so a more general picture starts to form of what kind of music was made in a certain decade or cluster of years and what kind of books were written at a specific epoch and in which area of expertise.

> People who learn to *extract the key ideas from new material and organize them into a mental model* and connect that model to prior knowledge show an advantage in learning complex mastery. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 4)

This, I believe, is best achieved by keeping a blog (such as this one). When the aim of making notes is not only intrinsic (making notes for the sake of making notes) but also extrinsic (making notes because of a compulsion to grow the blog) there's perhaps more willingness to pursue note-keeping. And, again, it's a cumulative process: once you've got a handle on it the skill just grows and grows.

> Nor does all that passes as research meet the standards of science, such as having appropriate control conditions to assure that the results of an investigation are objective and generalizable. The best empirical studies are experimental in nature: the researcher develops a hypothesis and then tests it through a set of experiments that must meet rigorous criteria for design and objectivity. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 7)

This is, by and large, the problem with *The Alternative* - the inductive definitions are neat and all, but they are not empirical and thus serve little purpose for modern psychology (my argument is that modern psychologists have little reason for revisiting *The Alternative* other than conducting a historical overview of early philosophical psychology).

> Many teachers believe that if they can make learning easier and faster, the learning will be better. Much research turns this belief on its head: when learning is harder, it's stronger and lasts longer. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 7)

No pain, no gain. It makes intuitive sense that more effort leads to better results. That's part of why I prefer to read the books and articles myself rather than have a lecturer hand me down easy bulletpoints. (One other part of it is that I think that if I read the texts myself I can and will come to my own conclusions which may be different from the lecturers').

> Learning is stronger when it matters, when the abstract is made concrete and personal. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 9)

This is undoubtedly true, but it has a downside. Namely, when the subject matter is something abstract and impersonal it may become difficult to learn. Furthermore, feeling no connection to it, you may start to rationalize your lack of interest, e.g. "I don't need this!" and "Why do I have to study this?" until you've conditioned yourself to the point of being unable to make anything of it.

> The fallacy in thinking that repetitive exposure builds memory has been well established through a series of investigations going back to the mid-1960s, when the psychologist **Endel Tulving** at the University of Toronto began testing people on their ability to remember lists of common English nouns. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 11)

That guy!

> Like most research, these studies stood on the shoulders of earlier work by others; some showed that **when the same text is read multiple times the same inferences are made and the same connections between topics are formed**, and others suggested modest benefits from rereading. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 12)

This I can attest to. It is also the reason why I so rarely re-read a book or an article. I mostly do it when I really like the style of writing (Morris's *Signs, Language, and Behavior*), like the ideas (Lotman's *Kultuurimärgid*), or like the author (Randviir's *Mapping the World*).

> What's the conclusion? It makes sense to reread a text once if there's been a meaningful lapse of time since the first reading, but doing multiple readings in close succession is a time-consuming study strategy that yields negligible benefits at the expense of much more effective strategies that take less time. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 13)

Yup. It again seems intuitable that there's no point in reading the same text twice in a row. Unless it's a very complicated text that demands a hermeneutic circle kind of deal, then you're not really gaining anything new of it. But from my perspective this seems obvious only because my method consists of note-taking, so if I have already read and noted there's little reason to do it again right away.

> Don't let yourself be fooled. The fact that you can repeat the phrases in a text or your lecture notes is no indication that you understand **the significance of the precepts they describe, their application, or how they relate to what you already know about the subject.** (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 14)

These three aspects are: (1) the meaning of the new information; (2) what future use can be made of it; and (3) what it means to *you* according to your stock of knowledge. These three seem intimately interconnected.

> **The illusion of mastery** is an example of poor metacognition: what we know about what we know. Being accurate in your judgment of what you know and don't know is critical for decision making. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 14)

Contrast this aspect of metacognition with Clay's *complete knowledge* (e.g. the knowledge that I know something, or something to that effect). This introduces yet another variable: that the completeness of the knowledge may be illusive or uncertive.

> When they hear a lecture or read a text that is a paragon of clarity, the ease with which they follow the argument gives them the feeling that they already know it and don't need to study it. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 15)

I see this as a fault in certain texts. That is, some texts are such paragons of clarity that it's almost impossible to pull anything out of them - they don't constitute any kind of hindrance that would make you stop and think. Lately I experienced this with the introduction of Paul de Man's *Allegories of Reading*. The text was so clear and casual that it was very difficult to find anything to hold on to. Although well written and definitely having made good points, it took intentional effort to come away with any notes.

> The act of retrieving learning from memory has two profound benefits. One, it tells you what you know and don't know, and therefore where to focus further study to improve the areas where you're weak. Two, **recalling what you have learned causes your brain to reconsolidate the memory, which strengthens its connections to what you already know and makes it easier for you to recall in the future**. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 18)

The first task I have relegated to this blog which in effect keeps track of what I've read, what I've learned from what I've read, and what possible use I could make of what I've learned. It's reconsolidation that my own memory has to do (as opposed to the "auxiliary memory" of the blog). My preferred route of consolidation, again, is writing. That is exactly why I've taken it upon myself to start writing short theses (e.g. unconnected paragraphs) on *The Alternative* for the purpose of finally molding these notes into a bachelor's thesis. It is by writing that I bring together things that I know (the active ideas I have in my mind) with the things that I'm supposed to know (the verbatim text and notes in this blog).

> One of the best habits a learner can instill in herself is regular self-quizzing to recalibrate her understanding of what she does and does not know. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 19)

This is a good point. For practical application I imagine I could write my note-theses by posing questions and then attempting to answer them (perhaps first from the top of my head and then with the help of textual material).

> Reflection can involve several cognitive activities that lead to stronger learning: retrieving knowledge and earlier training from memory, connecting these to new experiences, and visualizing and mentally rehearsing what you might do differently next time. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 25)

Reflection is also a high-energy activity that fatigues you pretty quickly.

> In its most common form, testing is used to measure learning and assign grades in school, but we've long known that **the act of retrieving knowledge from memory has the effect of making that knowledge easier to call up again in the future**. In his essay on memory, Aristotle wrote: "exercise in repeatedly recalling a thing strengthens the memory." Francis Bacon wrote about this phenomenon, as did the psychologist William James. Today, we know from empirical research that practicing retrieval makes learning stick far better than reexposure to the original material does. This is the testing effect, also known as the retrieval-practice effect. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 26)

The practical import that I see here would be to write down what you know. I did this last spring with some topics I had been holding on to. It turned out that despite the topic (it was *regulators*) being a large one, very concise argumentation came from the top of my head. Much later when I had to start fleshing it out I discovered that I had very little to add. Summing it up like that had crystallized it.

> To be most effective, retrieval must be repeated again and again, in spaced out sessions so that the recall, rather than becoming a mindless recitation, **requires some cognitive effort**. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 26)

No pain, no gain.

> Pitting the learning of basic knowledge against the development of creative thinking is a false choice. Both need to be cultivated. **The stronger one's knowledge about the subject at hand, the more nuanced one's creativity can be in addressing a new problem.** (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 28)

Truism.

> Tests that require the learner to supply the answer, like **an essay or short-answer** test, or simply practice with flashcards, appear to be more effective than simple recognition tests like multiple choice or true/false tests. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 39)

This is something that can be done autodidactically.

> Practice that's spaced out, interleaved with other learning, and varied produces better mastery, longer retention, and more versatility. But these benefits come at a price: when practice is spaced, interleaved, and varied, it requires more effort. **You feel the increased effort, but not the benefits the effort produces.** (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 45)

This raises the question: what kind of feedback can spaced out practice afford? And how relevant is feedback at all?

> We harbor deep convictions that we learn better through single-minded focus and dogged repetition, and these beliefs are validated time and again by the visible improvement that comes during "practice-practice-practice." **But scientists call this heightened performance during the acquisition phase of a skill "momentary strength" and distinguish it from "underlying habit strength."** The very techniques that build habit strength, like spacing, interleaving, and variation, slow visible acquisition and fail to deliver the improvement during practice that helps to motivate and reinforce our efforts. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 61)

E.g. short-term and long-term habits.

> Arguably, interleaving and variation **help learners reach beyond memorization to higher levels of conceptual learning and application**, building more rounded, deep, and durable learning, what in motor skills shows up as underlying habit strength. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 63)

This is why I complement re-typing notes with my own comments. It seems to fulfill basically the same function.

> The process of strengthening these mental representations for long-term memory is called consolidation. New learning is labile: its meaning is not fully formed and therefore is easily altered. In consolidation, the brain reorganizes and stabilizes the memory traces. This may occur over several hours or longer and involves deep processing of the new material, during which scientists believe that the brain replays or rehearses the learning, giving it meaning, filling in blank spots, and making connections to past experiences and to other knowledge already stored in long-term memory. Prior knowledge is a prerequisite for making sense of new learning, and forming those connections is an important task of consolidation. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 71)

Previously I had only known about the consolidation between long- and short term memory.

> An apt analogy for how the brain consolidates new learning may be the experience of composing an essay. The first draft is rangy, imprecise. You discover what you want to say by trying to write it. After a couple of revisions you have sharpened the piece and cut away some of the extraneous points. You put it aside to let it ferment. When you pick it up again a day or two later, what you want to say has become clearer in your mind. Perhaps you now perceive that there are three main points you are making. You connect them to examples and supporting information familiar to your audience. You rearrange and draw together the elements of your argument to make it more effective and elegant. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 72)

Exactly what I have to and am trying to do with my notes on *The Alternative*.

> Knowledge is more durable if it's deeply entrenched, meaning that you have firmly and thoroughly comprehended a concept, it has practical importance or keen emotional weight in your life, and it is connected with other knowledge that you hold in memory. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 75)

These are the exact three aspects enumerated above.

> If you have ever immersed yourself in writing stories of your past, picturing the people and places of earlier days, you may have been surprised by the memories that started flooding back, things long forgotten now coming to mind. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 77)

Something to do.

> Hitting a baseball is one of the hardest skills in sports. It takes less than half a second for a ball to reach home plate. In this instant, the batter must execute **a complex combination of perceptual, cognitive, and motor skills**. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 78)

Huh. Firstness → Thirdness → Secondness.

> Massed practice gives us the warm sensation of mastery because **we're looping information through short-term memory without having to reconstruct the learning from long-term memory**. But just as with rereading as a study strategy, the fluency gained through massed practice is transitory, and our sense of mastery is illusory. It's the effortful process of reconstructing the knowledge that triggers reconsolidation and deeper learning. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 80)

This makes so much sense.

> With enough effortful practice, **a complex set of interrelated ideas or a sequence of motor skills fuse into a meaningful whole**, forming a mental model somewhat akin to a "brain app". Learning to drive a car involves a host of simultaneous actions that require all of our powers of concentration and dexterity while we are learning them. But over time, these combinations of cognition and motor skills - for example, the perceptions and maneuvers required to parallel park or manipulate a stick shift - become ingrained as sets of mental models associated with driving. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 81)

In George Herbert Mead's parlance, this concerns the topic of *the truncated act*.

> In testing, being required to supply an answer rather than select from multiple choice options often provides stronger learning benefits. **Having to write a short essay makes them stronger still**. Overcoming these mild difficulties is a form of active learning, where students engage in higher-order thinking tasks rather than passively receiving knowledge conferred by others. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 85)

From now on, whenever possible, I will attempt to write a short essay on my notes some time after the notes are finished. I took a day off from reading Bernie Sanders' *The Speech* (2011), and when I'm done with this book I will write a short summary for it (preferably in my native language as well, to increase the difficulty). If I have the energy (willpower) to do it, I'll do the same for this, too.

> Reflection can involve several cognitive activities we have discussed that lead to stronger learning. These include retrieval (recalling recently learned knowledge to mind), elaboration (for example, connecting new knowledge to what you already know), and generation (for example, rephrasing key ideas in your own words or visualizing and mentally rehearsing what you might do differently next time). (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 87)

Commenting is a method of *elaboration*. Translating key ideas into Estonian would be *generation*. Re-telling what I've read and learned to another person would be a variant of *retrieval*. I've found that after I've read a good text I tend to re-tell it to whoever is willing to listen. Furthermore, the pieces of information that I do re-tell have a tendency to stick in my memory longer and more strongly.

> Dweck's work shows that people who believe that their intellectual ability is fixed from birth, wired in their genes, tend to avoid challenges at which they may not succeed, because failure would appear to be an indication of lesser native ability. By contrast, people who are helped to understand that effort and learning change the brain, and that their **intellectual abilities lie to a large degree within their own control**, are more likely to tackle difficult challenges and persist at them. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 90)

That is indeed what I believe in. But I also believe in substances (nootropics) that can aid one in tackling difficult challenges (memory and concentration are cognitive domains that can be improved by various efforts, among them the "low-hanging fruits" like good sleep and regular exercise).

> Learning always builds on a store of prior knowledge. We interpret and remember events by building connections to what we already know. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 98)

When I recounted this point to a friend he asked: how is it possible to learn something completely new then? Well, one answer would be that nothing is absolutely, intrinsically, unequivocally new. A better answer would be to qualify that *best* learning is achieved by building on a store of prior knowledge.

> Long-term memory capacity is virtually limitless: the more you know, the more possible connections you have for adding new knowledge. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 98)

This idea I like very much. It is also an impetus to learn as much as possible. Learning is, after all, a lifelong process.

> Because of the vast capacity of long-term memory, having the ability to locate and recall what you know when you need it is key; your facility for calling up what you know depends on the *repeated use* of the information (to keep retrieval routes strong) and on your establishing powerful *retrieval cues* that can reactivate the memories. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 98)

I find that these go hand in hand and for an avid learner are impossible to avoid. Even for subjects that virtually lack "keywords" the mind concocts retrieval cues in the form of notable quotes, sometimes even visual images.

> Our understanding of the world is shaped by **a *hunger for narrative* that rises out of our discomfort with ambiguity and arbitrary events**. When surprising things happen, we search for an explanation. The urge to resolve ambiguity can be surprisingly potent, even when the subject is inconsequential. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 107)

Yup. It is sometimes impossible to avoid narrativization. The phrase, "hunger for narrative", is worth remembering.

> We gravitate to the narratives that best explain our emotions. In this way, narrative and memory become one. The memories we organize meaningfully become those that are better remembered. Narrative provides not only meaning but also a mental framework for imbuing future experiences and information with meaning, in effect shaping new memories to fit our established constructs of the world and ourselves. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 109)

What I'm especially interested in is the "object" of emotion, which is not equal to the "stimulus", as it is called in modern psychology but rather something like a vice-stimulus. That is, ofter we create narratives to explain our emotions when the real cause or reason is beyond of grasp and comprehension. Some call that *rationalization*.

> Thus the narrative of memory becomes central to our intuitions regarding **the judgments we make and the actions we take**. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 109)

What about the feelings we… bake.

> *Memory can be distorted* in many ways. People interpret a story in light of their world knowledge, imposing order where none had been present so as to make a more logical story. Memory is a reconstruction. We cannot remember every aspect of an event, so we remember those elements that have greatest emotional significance for us, and we fill in the gaps with details of our own that are consistent with our narrative but may be wrong. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 110)

In learning, especially, I have found memory untrustworthy. That is why I attempt to fix as much as possible in writing. This is characteristic of *a desire for "minimal distortion"* as Ivanov (1976b: 323) calls it (see quotes in the blog's sidebar).

> What psychologists call the *curse of knowledge* is our **tendency to underestimate how long it will take another person to learn something new** or perform a task that we have already mastered. Teachers often suffer this illusion - the calculus instructor who finds calculus so easy that she can no longer place herself in the shoes of the student who is just starting out and struggling with the subject. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 113)

This book is filled with vivid terminology. I've had my fair share of exactly the experience with calculus instructors they describe. But I previously knew about the phenomenon or something like it under the name *idiomorphizing* (modelled after *anthropomorphizing*), e.g. when we assume of another that they are like us (in this case, that the other must know what we know).

> In the obverse of the social influence effect, humans are predisposed to assume that others share their beliefs, a process called the *false consensus effect*. We generally fail to recognize the idiosyncratic nature of our personal understanding of the world and interpretation of events and that ours differ from others'. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 115)

This effect was very apparent when legalization of gay marriage was on the public agenda last year. We even discussed exactly this phenomenon without knowing how to call it. That is, before the topic become popular and problematic *I* presumed that most people were on board with legalizing gay marriage. And on the other side, a lot of people who argued against it presumed that most people don't want gays to get married, that representatives who drafted the law are somehow paid off by foreigners and betraying the people, etc. Right now, after reading Bernie Sanders' *The Speech* I am again under the influence of this effect by assuming what Sanders constantly affirms: that he is standing for the beliefs, desires and demands of most Americans.

> This presumption by the professor that her students will readily follow something complex that appears fundamental in her own mind is a metacognitive error, a misjudgment of the matchup between what she knows and what her students know. Mazur says that the person who knows best what a student is struggling with in assimilating new concepts is not the professor, it's another student. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 117)

The only reason I got through those damn calculus classes was because my deskmate helped me. Somehow, he was able to teach me what the instructor was supposed to, but couldn't (she didn't even bother).

> Far better is to create a mental model of the material that integrates the various ideas across a text, connects them to what you already know, and enables you to draw inferences. How ably you can explain a text is an excellent cue for judging comprehension, because you must recall the salient points from memory, put them into your own words, and explain why they are significant - how they relate to the larger subject. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 124)

That's an apt description of what I do in this blog by default. What I'm lacking is the integrative aspect - writing essayistic conclusions to my posts which are otherwise just quotes and comments. Although re-typing quotes and writing comments help me recall the salient points and to put them in my own words, this process could be more effective if "integrated" into a review-like section aftel a period of time.

> [Lieutenant Catherine Johnson of the Minneapolis Police Department:] Action beats reaction every time. That's one mantra that's drilled into our minds. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 127)

That's also the kind of thinking that gets unarmed people, sometimes kids, killed by cops.

> When he is asked how he accounts for his success, the lessons he cites are deceptively simple: go where the competition isn't, dig deep, ask the right questions, see the big picture, take risks, be honest. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 136)

In my case: take up an unforgotten philosophy book, learn it thoroughly, look at how it relates to semiotics, conjecture how it could benefit semiotics, write a readable thesis, and do it in a transparent way that can be replicated and taken further.

> The stories we create to understand ourselves become the narratives of our lives, explaining the accidents and choices that have brought us where we are: **what I'm good at, what I care about most, and where I'm headed.** (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 138)

When I was a teenager and read self-help books I believed in these kinds of ideas and engaged in self-descriptive practices to bolster my self-confidence and sense of purpose. Nowadays I'm not sure how wise that is, but then again I haven't tried it in a while. Maybe it would be a good idea to attempt an honest self-description again. I'm afraid only that rationalizations and wishful thinking could make it deceitful and lead to self-confidence based on lies. That's part of why I haven't done it. But the *self* is too complex a topic to muse here.

> *Intrapersonal* intelligence: ability to understand one's self and make accurate judgments of one's knowledge, abilities, and effectiveness; (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 145)

Huh. I did not know about this term. EBSCO search results seem rather interesting. I'll consider taking some articles up for reading.

> There do appear to be cognitive differences in how we learn, though not the ones recommended by advocates of learning styles. One of these differences is the idea mentioned earlier that psychologists call structure building: the act, as we encounter new material, of extracting the salient ideas and constructing a coherent mental framework out of them. These frameworks are sometimes called mental models or mental maps. High structure-builders learn new material better than low structure-builders. The latter have difficulty setting aside irrelevant or competing information, and as a result they tend to hang on to too many concepts to be condensed into a workable model (or overall structure) that can serve as a foundation for further learning. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 151)

Damn. After reading the first part of this paragraph I thought, yeah, I'm good with new material and extracting salient ideas. But the second part hit close to home: I also collect irrelevant and competing information, I do hang on to too many concepts and if I did have a "model" in this sense, it would appear to be too large to be operative. That's why I can't write papers - I have too much information on any given subject, most of it being irrelevant, and I am unable to throw out the irrelevant parts because I like having them in there. That why all my writings, no matter how short, contain more than an average amount of references. It's all cluttered.

> *Distill the underlying principles; build the structure*. If you're an example learner, study examples two at a time or more, rather than one by one, asking yourself in what ways they are alike and different. Are the differences such that they require different solutions, or are the similarities such that they respond to a common solution? Break your idea or desired competency down into its component parts. If you think you are a low structure-builder or an example learner trying to learn new material, pause periodically and ask what the central ideas are, what the rules are. Describe each idea and recall the related points. Which are the big ideas, and which are supporting concepts or nuances? **If you were to test yourself on the main ideas, how would you describe them?** What kind of scaffold or framework can you imagine that holds these central ideas together? (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 156)

The questioning method seems presently most productive. Perhaps I could write a dialogue (like Bateson's metalogues) to try to elucitade the most relevant questions.

> Structure is all around us and available to us through the poet's medium of metaphor. A tree, with its roots, trunk, and branches. A river. A village, encompassing streets and blocks, houses and stores and offices. The structure of the village explains how these elements are interconnected so that the village has a life and a significance that would not exist if these elements were scattered randomly across an empty landscape. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 161)

Got it. Search for stucture metaphors that work best for you.

> Another fundamental sign of the brain's enduring mutability is the discovery that the hippocampus, where we consolidate learning and memory, is able to generate new neurons throughout life. This phenomenon, called neurogenesis, is thought to play a central role in the brain's ability to recover from physical injury and in humans' lifelong ability to learn. The relationship of neurogenesis to learning and memory is a new field of inquiry, but already scientists have shown that **the activity of associative learning (that is, of learning and remembering the relationship between unrelated items, such as names and faces) stimulates an increase in the creation of new neurons in the hippocampus**. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 170)

Now that I think about it, my melomaniac tendencies to listen to new music constantly and to read as much as possible are methods of inciting neurogenesis. Much like teachers and cab drivers who are under a barrage of new information due to their occupation, I have somehow chosen to produce this effect intentionally by exploring new cultural products.

> Studies of the brains of experts show enhanced myelination of the axons related to the area of expertise but not elsewhere in the brain. Observed myelination changes in piano virtuosos are specific to piano virtuosity. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 178)

When a mathematician goes to sleep he does not stop being a mathematician, for parts of her brain contain crystallized knowledge of mathematics.

> Dweck came to see that some students aim at *performance* goals, while others strive toward *learning* goals. In the first case, you're working to validate your ability. In the second, you're working to acquire new knowledge or skills. People with performance goals unconsciously limit their potential. If your focus is on validating or showing off your ability, you pick challenges you are confident you can meet. You want to look smart, so you do the same stunt over and over again. But if your goal is to increase your ability, you pick ever-increasing challenges, and you interpret setbacks as useful information that helps you to sharpen your focus, get more creative, and work harder. "If you want to demonstrate something over and over, 'ability' feels like something static that lies inside of you, whereas if you want to increase your ability, it feels dynamic and malleable," Dweck says. Learning goals trigger entirely different chains of thought and action from performance goals. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 180)

Disappointingly, this blog seems more like a performance goal. In another field, I just realized that my physical exercise regime was *performative* last year because I did the same routine all the time. This year I'm stretching and trying to improve. The key factor in this change of mindset came from me learning from reddit that stretching does not work so much on the muscles as it does on the nervous system - that when you stretch and feel pain you are telling your brain "I can do this" and next time it won't be as painful. I now know that stretching does not produce mechanical results, but depend on a kind of learning - over which I have more control.

> Some examples of simple mnemonic devices are acronyms, like "ROY G BIV" for the colors of the rainbow, and reverse acronyms, as in "**I Value Xylophones Like Cows Dig Milk**" for the ascending value of Roman numerals from 1 to 1000 (e.g., V = 5; D = 500). (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 185)

I am disappointed that there is not a band named like that (e.g. I Wrote Haikus About Cannibalism in Your Yearbook).

> Mark Twain wrote about his personal experiences with this phenomenon in an article published by *Harper*'s. In his days on the speaking circuit, Twain used a list of partial sentences to prompt himself through the different phases of his remarks, but he found the system unsatisfactory - when you glance at snippets of text, they all look alike. He experimented with alternatives, finally hitting on **the idea of outlining his speech in a series of crude pencil sketches**. The sketches did the job. A haystack with a snake under it told him where to start his story about his adventures in Nevada's Carson Valley. An umbrella tilted against a stiff wind took him to the next part of his story, the fierce winds that blew down out of the Sierras at about two o'clock every afternoon. And so on. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 185)

I suddenly recall that I used to doodle for mnemonic purposes frequently as a kid, and even aced some russian language tests later because me and my deskmate drew icons to associate them with words. I should probably consider this method for learning german language now.

> McPhee's solution to this problem? [of writer's block] He writes a letter to his mother. He tells her how miserable he feels, what hopes he'd had for the subject about which he wants to write (a bear), but that he has no idea how to go about it and, really, it seems that he's not cut out to be a writer after all. He would like to put across the sheer size of the bear, and how utterly lazy it is, preferring to sleep fifteen hours a day, and so on. "And then you go back and delete the 'Dear Mother' and all the whimpering and whining, and just keep the bear." (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 219)

That's the exact idea I had for writing my thesis: to write informal, unconnected, paragraphs for the blog, detailing what I want to say and why, and then just remove the unnecessary parts and tie it all together.

> Your grasp of unfamiliar material often starts out feeling clumsy and approximate. But once you engage the mind in trying to make sense of something new, the mind begins to "knit" at the problem on its own. You don't engage the mind by reading a text over and over again or by passively watching PowerPoint slides. You engage it by making the effort to explain the material yourself, in your own words - connecting the facts, making it vivid, relating it to what you already know. **Learning, like writing, is an act of engagement**. (Brown, Roediger & McDaniel 2014: 220)

Here's the answer to that odd question, above, of how to learn something completely new: engage your mind and make sense of it.

6.6.3 Super 'Phatic! (2015-09-12 14:34)

Phatics has been one of my favourite topics for some years now. Although I've considered it more thoroughly (and written a paper about the history of the term) only lately, it has been on my mind ever since I first read a six-page excerpt of Jakobson's "Linguistics and Poetics" in spring 2011 . I've also enjoyed collaborating with Joe Corneli on our Phatic Workshop. This post here will hopefully lead to further work in the shop.

What I aim to do here is curiously captured in the name of a glue product, "Super Phatic". Given that the archaic meaning of *super* is "an extra, unwanted, or unimportant person; a supernumerary", I am here going to take up 10 latest papers (from 2005-2015) that concern phatics, but which I have found to be too extraneous or needless to read in full. That is not to say that there is anything wrong with these papers. It is that I haven't found the time and energy to read them all.

Instead, I am going to experiment with what the authors of *Make It Stick* (2014) call **generation** - "The act of trying to answer a question or attempting to solve a problem rather than being presented with the information or the solution is known" (2014: 85) such as "rephrasing key ideas in your own words" (2014: 87). In effect, I am going to focus on the abstracts of these papers and attempt to piece together whether the full texts have something to offer for my aims. This will hopefully enable to narrow my aims, as well as to *elaborate* the ideas I already have about phatics. I don't usually pay much attention to abstracts and just read the full text, so this will be new to me. If I do find a paper that excites me enough, I will read it in full in the future.

Bagheri, Hossein; Noor Aireen Ibrahim and Hadina Habil 2012. 'aha, ok, alright' as Phatic Talk: An Analysis on Opening in Multilingual and Multicultural Clinical Consultations. *Procedia - Social and Behavioral*

Sciences 66: 8-16.

> In clinical consultations, doctors and patients **try to align their efforts** to meet the goal of consultation which is diagnosis and treatment. The general pattern of a clinical consultation, as an activity type, normally includes: **opening**, history taking, examining, diagnosis, offering treatment, and **terminating**. This study analyses **the structure of clinical consultation** in a multilingual multicultural setting (MMS) in which the participants are non-native speakers of English. This paper will discuss, in particular, the opening of 15 consultations which reveal a unique feature of the MMS consultation. (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 8)

Huh. I did not expect an abstract to contain so little (useful) information. What can be gleaned is that it's an approach to clinical consultation that emphasizes the *structure* of the interaction. This is possible because clinical consultation is a *structured* encounter. Thus, while *opening* and *terminating* frame every kind of interaction, the intermediate phases of "history taking, examining, diagnosis, offering treatment" are specific to clinical consultation. Overarching theme: **the phatic aspects of the structure of the interaction**.

I have also taken note of *the alignment of efforts* and would like to connect it with the *history taking* aspect. Namely, the latter may appear to be specific to clinical consultation, but I would argue that it's more universal, and moreover *frames* the alignment of efforts. I've noticed in internet radio podcasts that when it involves an interview (for example, Marc Maron interviewing Louis C.K.) they often begin with a discussion of *common history*. E.g. how they came to know each other, where they first met, what their relationship was, is, and what it could become, etc. This is akin to "history taking" in the sense that they *reflect on the history of their relationship*. And it commonly serves - very phatically, in the Malinowskian sense - to alleviate whatever tensions these people might have had, so that they could get on with their common goal (in this specific example, being entertaining to listen to).

For this aspect I would very much like to appropriate a term coined by the infamous coiner of terminology, Roger Wescott (1966), who "telescoped" the "phrase "phatic communication" into the single word "phasis," the study of which becomes "phatics."" (1966: 350-351). He also (*ibid*.) telescoped the phrase "phatic utterance" into the single word "pheme", but this is another matter. Wescott is commendable for his terminological ingenuity. *But* his fault lies in appropriating these terms to a wholly different meaning than Malinowski and Jakobson had in mind. Namely, he thought that phatics could stand for what Trager called "paralanguage". I see no point in this allocation - "paralanguage" works just fine. *Pro* his signifiers, *contra* his signifieds, I'd like to appropriate "phasis" in turn for exactly this part of the structure of the interaction: **the phatic phase of communication**, so to say.

In this paper the authors discuss "phatic talk", and how "most mainstream reported speech on medical encounters [...] include phatic talk in the beginning and end of the medical interviews" but in a multilingual and multicultural clinical consultation "such social small talk does not exist" - the explanation is given in Goffmanian terms, that in these interactions "medical topics are foregrounded and social talks are backgrounded" (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 14). This brings me to something I noticed something like this when comparing papers about phatics from an Indian and a Belgian researcher. Using these Goffmanian terms: Kulkarni found that when Indian students communicate with teachers, there's a *backgrounding* of phemes due to the unequal social status of the interactants; Nord on the other hand hypothesized that what she calls phatic talk, metacommunication, is especially important in asymmetrical relationships because the sender (i.e. student) tries to persuade the receiver (i.e. teacher) to take an interest. Overarching theme: **phasis in relation with social statuses and social relationships**.

At this point I realize that I cannot avoid dipping into the content of the paper. In effect this turns out to be a kind of *skimming* interpretation. I'm not going to read the whole paper but I am checking out the tokens of the word "phatic" in the text. The most significant part, in the subchapter "Conclusion and recommendation", must be quoted in full:

> The analysis of the opening in consultation in the multilingual multicultural setting has resulted in the following tentative conclusions and related recommendations.
>
> 1. The institutional factors such as time constraints, limited number of physicians, etc. can prioritise medical talk over phatic talk even to the level of disregarding the latter.
> 2. The complexity of phatic talk and low familiarity of doctors with this type of talk in comparison with the ease and familiarity of the technical language of their expertise offers room for further training of the doctors. The doctors are educated to practice medicine and their activities are different from psychologist.
> 3. Culture-sensitive nature of social talk may prone clinical consultation to miscommunication as a result of misinterpretations. Medical talk can be either understood by the patient or not understood. They are less prone to misinterpretation and conflict than phatic talk.
>
> (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 15)

This is indeed an invaluable contribution to the subject. Let us try to generalize. The first point brings up the question of setting: whether we are dealing with a structured or unstructured, goal-oriented or non-goal-oriented interaction. And if it is a structured and goal-oriented interaction, the role of phasis, that is, the phatic phase of the interaction, is indeed conceivably dependent upon these factors. To generalize, these broadly concern time and space: if time is constrained then phasis must be limited; but instead of the number of physicians available I would focus on the number of people present, which is a spatial factor. Underlying theme: **the time and space limitations of phasis**.

The second point is noticeably primed by the interests of linguistic research. "The complexity of phatic talk" and "familiarity with this type of talk" can be telescoped as *phemic complexity* and *phemic familiarity*. Now, I have opted for "phemic" instead of "phatic" because if the aim is to construct a very general outline of what Phatics as "phatic study" is concerned with, which I think it is, then it is not wise to stick with *phatic this* and *phatic that*. It gets repetitive - I know this from skimming some other papers that are coming up below. We'll see if *phasis* and *pheme* work out in the broad scheme of things later. Thus, let us pose **phemic complexity and familiarity** as qualities of phatic utterances on two opposing sides: how *complex* are the sender's phatic utterances and how *familiar* the receiver is with these utterances.

These terms might actually make sense, but we'll see how it pans out with nonverbal communication and "phatic technologies" below; maybe we'll have to invent the category of "phatic acts" as well. It can get really absurd really fast. Like, *phraxis* (*phatic praxis*), or something. One thing is for certain: both Malinowski and Wescott were plagued by what the former called "the demon of terminological invention". "Plagued" is a very accurate term, because terminological invention follows the concept of "phatic" like an infection: whoever takes it up is doomed to coin a whole host of new terms. The overall aim of this post (and perhaps a future paper) may very well be **to systematize the terminological field of phatics**.

Cruz, Manuel Padilla 2013. An integrative proposal to teach the pragmatics of phatic communion in ESL classes. *Intercultural Pragmatics* 10(1): 131-160.

> Learners of English may have problems or make mistakes when engaging in phatic communion, as its use requires **a meta-pragmatic awareness** of a wide range of complex and subtle issues, such as **when and with whom to engage in it**, the underlying reasons to do so, **the types of phatic tokens** that may be exchanged, the topics that such tokens may address, or potential effects achievable. Although many didactic materials implicitly deal with some elements related to phatic communion, they do not include it as an independent topic, nor do they neatly define it, distinguish its different manifestations or address its

> socio-cultural peculiarities. For this reason, this paper suggests a methodological proposal to teach **the pragmatics of phatic communion** and raise learners' meta-pragmatic awareness. Based on an approach to teach the pragmatics of specific L2 aspects (Martínez Flor and Usó Juan 2006), this proposal integrates relevant findings about phatic communion from pragmatics and other neighboring disciplines, combines different approaches to teach intercultural pragmatic issues in class and includes tasks. (Cruz 2013: 131)

Metapragmatic awareness seems to be the awareness of the rules and consequences of communicative messages, such as "noticing of relevant features, deduction of underlying norms and understanding of how it [phatic communion] works in the target community" (Cruz 2013: 155). Basically, the *what? why?* and *how?* of phatic communion. If generalized, this would amount to *phatic knowledge*, *knowledge of phatics*, or something of the kind. "Metapragmatic awareness" is of course a more fashionable way of putting it, but it seems to revolve around the same underlying themes of *phemic complexity and familiarity*.

Phemic complexity could very well be elaborated on the basis of these aspects. For example, "the types of phatic tokens that may be exchanged" is a pertinent question. If I do intend to use Wescott's terminology, *pheme* and *phasis*, then I have to acknowledge that I mean to use them more generally than Wescott did. I think of *pheme* in the sense of a *phatic structure* and of *phasis* as a *phatic process*. The pheme does not necessarily have to be restricted to linguistic structures ("phatic utterances"). Phemes could very well be nonverbal signs like headnods and handshakes, computer-mediated messages like facebook "likes" and "shares", and probably much much more. There is a need for generalization and typologization.

While types of phatic tokens concerns the variety of signifiers (the forms of phemes), "the topics that such tokens may address" concerns the variety of signifieds (the content of phemes), or, more broadly, their so-called "semantic domain". This, as far as I know, is an aspect that has not been studied very thoroughly. Most studies seem to focus on the *function* of phatic utterances in communication (mainly how many phatic elements there are and what purpose they serve) while the *meaning* of those utterances is taken as a given.

For example, I've noticed that common English and Estonian phemes express an implicit concern for another's health or wellbeing: this is evident in Estonian in the phrase like "Kuidas läheb?" ("How are you doing?"), and even the word for "Tere!" ("Hello!"), which has a semantic history stemming from the word "tervis" ("health"). A common variant of "Tere!" is "Tervist!", literally "Good health!". Contrast this to Arabic greetings, for example, which are, as far I know, variously related to praise of God. It may very well be possible to abstract cultural universals from this kind of analysis (i.e. which cultures ephasise health, God, or something else in the semantic domain of their phemes).

What Cruz has in mind is probably the topic of small talk, i.e. what is a permissible subject to discuss in inconsequential exchanges. The most common stereotype is weather. But this is where Ruesch's *communization* could really become handy and link up with the "familiarity" aspect: small talk is often a method to gauge the other person's background, personal history, interests and hobbies, etc. - quite possibly with an aim to find common ground, be it common discourse (books we've both read, ideas we both hold) or common experience (something we've both have lived through, or something we both have done or commonly do). It seems like a self-evident given that topic of small talk is dependent on the relationship between the communicators. Hopefully other papers touch on this connection more.

The "potential effects achievable" is where it really gets pragmatic. This aspect should shed light on the practical importance of phasis. What is it that we wish to achieve, what do we anticipate and intend, when we engage in phatic communion, when we talk to another person just for the sake of it. Since the definition of phatic itself excludes the referential-intellectual dimension, as well as the emotive-conative pole, it really leaves communication and contact itself as the object of communication and contact. This is exactly why Christiane Nord identifies phatic communication and metacommunication. That is, when I say "Hello!" I am not saying anything other than addressing the fact of our communication. It is indeed, as Jakobson puts it, a message about contact.

But that is surely not the end of the story. For if we consider facebook likes and shares in their phatic aspect, the contrast between purely or predominantly phatic communication and other types of communication that have a detectable phatic component comes to light. By liking and sharing a friend's post, we are not only communicating that we like it (the dominant emotive aspect), but also the very fact that we read it. This is reminiscent of the difference between Western and Japanese headnods. As popular knowledge since Edward Hall has it, the Japanese do not nod in agreement. They nod in acknowledgement. Not "I agree with you" but "I understand you". Perhaps one domain that should be looked into is the topic of "engagement", e.g. interactional involvement.

As to the "socio-cultural peculiarities" of phatic communion, these can be categorized according to the themes already treated: the variety of phemes, the semantic domain of phemes, the functions of phasis, etc. This categorization will hopefully become more elaborate when I look at papers on phemes in various cultural groups (Spanish youth, American teenagers, contemporary Japan, and Australian outbacks). Cruz's paper generally deals with phatic utterances in second-language learning and seems to make some very good points about the necessity of including phatic talk. I will have to read it in full after I'm done with this post. Right now I'd bring out a lengthy passage in which Cruz enumerates various functions of phatic communion, phatic discourse, and phatic talk.

> Learners should also know that phatic communion favors harmony and amicability at openings because of the *working consensus* it creates thanks to its functions (Laver 1975):
>
> 1. *Propitiatory*, since it diminishes the potential hostility attributable to silence and frames exchanges as friendly (Placencia)
> 2. *Exploratory*, for it implicitly conveys *indexical* information about interlocutors or, if they know each other beforehand, it confirms previous information
> 3. *Initiatory*, as it ensures interaction by "using emotionally uncontroversial communicative material, and demonstrating [...] signals of cordiality and tentative social solidarity" (Laver 1975: 221)
>
> At the closing phase, phatic discourse ensures a *future consensus* owing to these functions (Laver 1975: 230):
>
> 1. *Mitigating*, inasmuch as it assuages any likely feeling of rejection
> 2. *Consolidating*, as it emphasizes the enjoyable quality of encounters, mutual esteem and solidarity, amicability, and the continuation of contact
>
> Finally, within conversations phatic talk creates or maintains a favorable atmosphere by fulfilling these functions (Rosnow 1977: 159-163):
>
> 1. *Entertaining*, insofar as interlocutors do not seek any important purpose, but talk amicably guided by equity and parity
> 2. *Reinforcing* or *strengthening* previous information, attitudes to and viewpoints about specific events or behaviors with a view to approval, endorsement, and sanction
> 3. *Influencing* other interlocutors by means of the dissemination of ideas and points of view about specific matters
>
> (Cruz 2013: 137-138)

This is a lot to unpack. Since I've decided to read this awesome paper on its own right, I'll just point out how my previous discussion links up with these functions. Let us go through this list of functions. The *propitiatory* (conciliatory, intended to reconcile or appease) function is very much the stuff of Malinowski's phatic communion, that is, "needed to get over the stange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence"

(Malinowski 1946[1923]: 314). It is rightfully the first function in the list.

The *exploratory* function of phatic communion is almost exactly what I meant by gauging (estimating or determining) the other person's background, personal history, interests and hobbies. The part about "*indexical* information about interlocutors" is the hallmark of John Laver's thinking. He distinguishes three types of information: cognitive (propositional, factual, semantic); indexical (information about the speaker himself); and interaction-management information (cf. Laver and Hutcheson 1972: 11-12). He writes (*ibid*.) that "The listener uses [indexical information] to draw inferences about the speaker's identity, attributes, attitudes and mood." This is the function most related to nonverbal communication and semiotics: *index* itself is a very semiotic term, comparable to Augustine's *signa naturalia* and what are sometimes called "symptoms".

The *initiatory* function is again the stuff of Malinowskian phatic function, namely concerning the "formulaæ of greeting or approach" (Malinowski 1946[1923]: 313-314). What is relevant here is Laver's emphasis on "emotionally uncontroversial communicative material". This is true for both greetings and small talk, for it would be offensive (that is, contrary to the propitiatory aim, in effect arousing hostility) to greet people with something like "Sup, bitch?" and the emotional neutrality of small talk seems to stem from the primarily asemantic nature of phatic utterances. It is impossible for phemes to be absolutely asemantic, but it should ideally be low in emotional, conative, and cognitive information.

The *mitigating* function and *consolidating* function obviously have to do with Malinowski's feelings of conviviality. That is, phatic communion should enable people to come together and feel a sense of union. "Mitigating rejection" could very well be rephrased as "espousing acceptance", but that's exactly the stuff of *consolidating*. It would appear that this distinction between mitigation and consolidation is echoing centripetal and centrifugal forces. From this viewpoint mitigation encounters centrifugal force that would drive people apart, and consolidation effects the centripetal force that drawn people together.

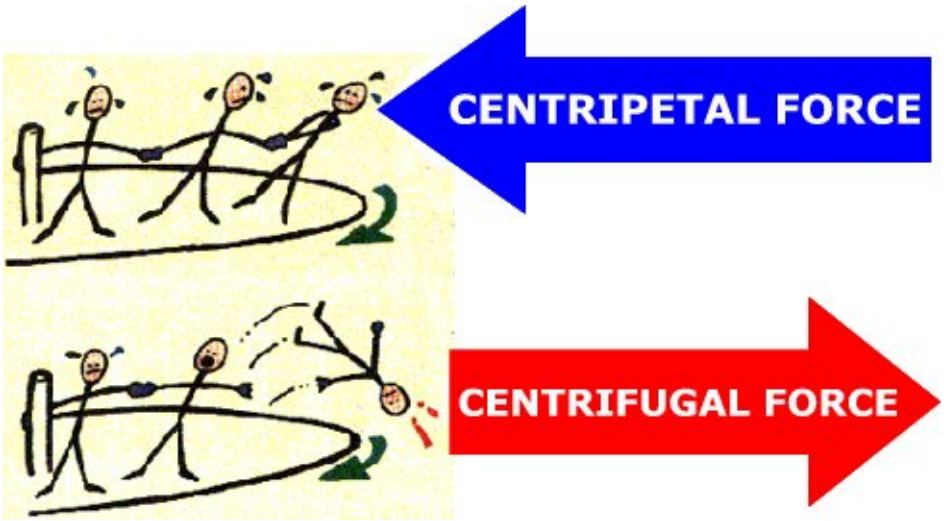

This image works better to illustrate these functions than some others involving the Gravitron carnival ride, because here the centripetal force is not enacted by a wall but by *contact* (the children are holding hands).

On the last three functions I have very little to say. The source for these is "Gossip and marketplace psychology" (1977) by Ralph Rosnow (*Journal of Communication* 27(1): 158-163). Sadly I am unable to acquire this paper at the moment (the ERIC database entry is supposed to link to full text but it doesn't). In any case the inclusion of Rosnow's functions is very intriguing. I don't exactly know how to approach these functions but they do seem to be valuable. Perhaps an area that should be looked into, when considering small talk, is the study of gossip. JSTOR

yields a great amount of very specific case studies of gossip and rumors. Definitely an interesting avenue.

Ponce, Maria Isabel Rodríguez 2012. Apreciaciones sobre elementos valorativos y usos fáticos en el estilo comunicativo juvenil. *Sintagma: Revista de Linguistica* 24: 7-21.

> *Notes on evaluation and phatic uses in youth communicative style*. This paper offers an approach to youth language from the perspective of positive and negative evaluations studied in a Spanish Spoken Corpus of Youth Language (COLA, Corpus Oral de Lenguaje Adolescente). By analysing the tendency towards **dysphemism** among Spanish young people, in relation to phatic function, we reflect on the standardizing of verbal rudeness in general Spanish, paying special attention to its sociolinguistic effects. (Ponce 2012: 7)

Dysphemism is *a derogatory or unpleasant term used instead of a pleasant or neutral one, such as "loony bin" for "mental hospital."* As the few English language references in this paper confirms, it deals with insults. When taken apart, *dys-phem-ism* reveals an interesting etymology not unrelated with the previous discussion. Namely, Pheme is the the personification of fame and renown in Greek mythology. Her Roman equivalent is Fama, and that's where the English language got the word *famous*. According to another source she was also "the goddess or spirit (daimon) of rumour, report and gossip". This is a happy coincidence if one equates phatic communion with small talk. It is less happy when pheme is understood as phatic utterance.

There is very little more to take away from this paper. It's kinda nice to know that "phatic" is *fático* in Spanish. Via Google Scholar I can make out that it studies how the insults that youth throw around are characterised by their phatic function of interaction ritual, involving "an atmosphere of playful agressiveness" (*un ambiente de agresividad lúdica*). The example involves a boy calling a girl *¡Celulítica!* ("cellulite") and she is unoffended, replying "I don't care, I'm good" (*No me importa, estoy buenísima.*). It is phatic in the sense that the insult does not really insult.

Stenström, Anna-Brita 2014. Avoid silence! Keep talking!: Pragmatic markers as phatic devices in teenage conversation. *Functions of Language* 21(1): 30-49.

> The primary aim of this study has been to find out whether the choice and frequency of pragmatic markers can be said to distinguish phatic talk ('chats') from informative talk. A secondary aim has been to consider the bonding effect of the pragmatic markers. Five conversational extracts from COLT (*The Bergen Corpus London Teenage Language*), four representing boys' and girls' phatic talk, and one representing informative teacher talk have been investigated. The study shows that the distinction between the two types of talk is not a matter of frequency but a matter of marker choice. The bonding effect of the markers dominates in the girls' talk in the form of appeals for agreement and encouragement signals. In both types of talk, the pragmatic markers are successfully used to avoid conversational gaps. (Stenström 2014: 30)

This study is obviously oriented towards the *propitiatory* function. Avoiding silence and continuing to talk (even when there may be very little impetus otherwise to do so) is related with the aim of lowering social tensions. While dealing with the first paper in this series and thinking of new phatic terms I thought of one to characterize the need to keep talking. I would have called it the *phatic imperative*. Here Stenström reports on Leech's (*Principles of Pragmatics*, 1983) innovation of "the 'Phatic Maxim' as a complement to Grice's maxims of Quality, Quantity, Relation and Manner, the core message of which is 'avoid silence' and 'keep talking"'" (Stenström 2014: 31). Grice's maxims are

not so much imperatives as guidelines, i.e. the maxim of quantity is something like "try to be as informative as you can, give as much information as is needed, and no more".

The approach is different from what I've seen elsewhere because the focus is not on complete utterances but on specific expressions as (pragmatic) markers. In the list of these markers some are quite interesting: *backchannels* (like *mhm*) "show that the hearer is listening and have an encouraging effect, signalling 'tell me more!'"; *contact checks* (like *you know*, *yeah*, etc.) "are uttered by the current speaker to emphatize with the addressee"; *vocatives* (like the dysphemisms in the previous paper) "are used to establish and strengthen the bonds between the speakers" and "even if they are realized by taboo words they are generally used in a friendly, playful sociable way" (Stenström 2014:34-35). All these seem phatic to me.

But the last pragmatic marker in the list, *links*, (like *cos*) "work both within and between turns both as textual and interactional devices" and "Some linguists refer to them as purely phatic by filling an empty slot; others argue that they cannot be viewed only in purely phatic terms, since they do not simply fill an empty space" (*ibid*.). This is exactly the thing I would not consider phatic but rather *syncategorematic* (i.e. fills the function of connecting - linking - one thought to another, i.e. it's a cognitive thing). This discrepancy comes from linguists taking "phatic" to mean just "asemantic". The best takeaway from this paper is "the bonding effect":

> The need to use phatic talk depends on the nature of the relation between the speakers. On the one hand, there is less, or no need for, phatic talk in terms of introductory and winding-up talk in the sense of Laver (1975), Leech (1983) and Stenström (1999) mentioned in the introduction, when the speakers are intimate friends, as in the case of the COLT speakers, but the other hand, with phatic talk defined in a wider sense and with the 'present' speaker in mind, Tannen's description of phatic talk (1990: 102), that is serves a big purpose, by maintaining camaraderie, is exactly the point. And here the bonding, socializing, effect of of pragmatic markers play a crucial role. It manifests itself in both varieties of talk, but in different ways. (Stenström 2014: 44)

As a throwback to Bateson's *μ*-function, "the relation between the speakers" must be pointed out. When the speakers are friends there is obviously less need for rigorous formulae of greeting and approach. Instead of initiating contact the emphasis is now shifted to maintaining contact - here, camaraderie. The latter can also be thought as an "atmosphere of sociability" (Malinowski), "a favorable atmosphere" (Rosnow, above), or even "an atmosphere of playful agressiveness" (if you happen to be dealing with Spanish youth). In any case the phasis is involved with keeping the communicative situation communicative.

Schandorf, Michael 2013. Mediated gesture: Paralinguistic communication and phatic text. *Journal of Research into New Media Technologies* 19(3): 319-344.

> This article draws an analogy between physical nonverbal gesture and the textual conventions of new and social media to argue that the vital nonverbal functions of face-to-face communication are not absent from digital media, but that communicative functions typically enacted nonverbally are transposed into new spaces of interaction afforded by synchronous and near-synchronous textual media. Digital and social media text is *conversational* text that fulfills the phatic needs of typical social interaction: 'keeping in touch' does not in any way constitute a cultural regression but represents the fundamental ground of human cognition, which is inescapably both social and technologically dependent. An analysis of examples from the popular microblogging service Twitter serves to illustrate the gestural functions of digital media text, including the enactment of mediated social 'spaces'. The closing section explores the theoretical implications for identity and agency of connecting embodied nonverbal communication to digital media communication that is all too often erroneously understood to be or implicitly approached as 'disembodied'. (Schandorf 2013: 319)

If me and Joe do aim to publish in *Studies in Media and Communication*, this is exactly the kind of paper we should familiarize ourselves thoroughly. That is, I am definitely going to read this in full. Still, since I'm following the *Make It Stick* method of generation, I'll try to abduce what I can from this abstract and by skimming the text, so that later reading it full will enable me to correct my understanding of it.

The analogy between nonverbal and digital is especially interesting, but probably best left to full reading. What I'd like to point out here is the concept of *phatic needs*, which I presume are needs to "stay in touch", i.e the need for social contact. This is more akin to what I had in mind by the *phatic imperative* than the concept of the *phatic maxim*. But it is also probably a concept that already has a specific term coined for it somewhere else, most likely in social psychology. That's actually something I would like to discuss here. Reading these abstracts I have a strong suspicion that phatics (*qua* phatic studies) is encroaching on the subject matters of many other fields.

Above I discussed the demon of terminological invention and how almost everybody who operate with the concept of "phatic" are doomed to coin a whole host of new terms to suit their particular aims. After a little consideration I decided that this would be best presented in the style of academic mythology: there is a demon named *Phatica* that occupies the minds of researchers who deal with phatics. The first victim of Phatica was Bronislaw Malinowski. Phatica actuated him to call the new speech function he had discovered *phatic communion*. "A type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words" has henceforth taken over many minds.

Roger Wescott can be introduced here as another early victim of Phatica. Wescott's case was of course extreme - he invented more new terminology than anyone can possibly keep track of (I've read that his students actually protested against him because of this - they did not understand what he was talking about). I'd like to convey that one of the prime characterstics of Phatica is that s/he is dedicated to taking over the field of communication. Most everything phatics has to do with can be, and is, elsewhere discussed with different terms. Phatica is constantly conquering foreign territory.

To make sense of it, I cannot help but interpellate another demon - Poetica. Both were popularized by Roman Jakobson but originally conceived by someone else. The idea behind the poetic function is that aesthetic value has no other purpose or object than itself. It is "autonomous", "autotelic", "self-referential", etc. This idea has infected literary criticism and made poetics what it is today. The *modus operandi* of Phatica is much the same - the idea behind the phatic function is that communication may have no other purpose or object than itself. What I have treated as its "asemanticity" or "non-referentiality" can very well be framed in terms of its autonomy. At least there's a possibilty of doing so.

The issue at hand is simply this: phatic communion has shifted the idea of communication from *the transfer of meaning* to *the creation of social bonds*. That communication establishes relationships may have been self-evident all along, but ever since the phenomenon gained a name it has been growing exponentially. Moreover, it is increasingly moving away from strictly anthropological and linguistic concerns and taking up ever more varied topics. That is to say, *phaticity*, as Schandorf (2013: 335) here calls it, is indeed breaching the barriers of communication study and becoming a media study tool. On this topic I would like to skip Schandorf's paper for now and jump to a passage in a paper that wasn't originally among the 10 that had "phatic" in their titles.

Soukup, Charles 2009. Techno-Scopophilia: The Semiotics of Technological Pleasure in Film. *Critical Studies in Media Communication* 26(1): 19-35.

Echoing these concerns of the "propaganda" system of film and advertising, Paul Virilio has harshly cri-

tiqued the role of media and technology in contemporary society or "technoculture." For instance, suggesting a scopic gaze, in his book *The Vision Machine*, Virilio (1994) described:

> **The phatic image - a targeted image that forces you to look and holds your attention - is not only a pure product of photographic and cinematic focusing**. More importantly it is the result of an ever-brighter illumination, of the intensity of its definition, singling out only specific areas, the context mostly disappearing into a blur. (p. 14)

As a humanist/phenomenologist, Virilio believes that technology destroys our humanness (our body/our art, etc.). In his words, the technologies of tele-surveillance, tele-vision, and advertising are "a small step for man, but a giant leap for inhumanity" (Virilio, 2000, p. 64). (Soukup 2009: 21)

The reference here is *Virilio, Paul 1994.* The Vision machine. *Translated by London: Verso*. As much as I can make out, Virilio is a French cultural theorist of the Guy Debord ilk. I'm not a fan of Frenche theory and I don't know anything else about Virilio, but this quote here is ingenious. In *The Vision Machine* it is preceded by a quote from Ray Bradbury about intensifying the details of an image, and followed by a discussion of how this works in propaganda posters. The book contains a handful of more passages that discuss the *phatic image*.

Why I'm so excited right now is not only because it is a breach into media studies but because it illustrates the analogy between the poetic and the phatic function and in a way that, for me, constitutes a possibility to include E. R. Clay's *The Alternative* (1882) in this discussion. Namely, when Clay treats of *attention* he differentiates it from what he calls *quasi-attention*. This is one of the parts of the book that I like the most, which I think is most valuable in his reconstructive definitions, and which I would very much like to treat more throughly in my forthcoming bachelor's thesis. (I'll take the liberty to dwell on this aspect a bit thoroughly here by way of experimentation or practice.) Clay writes that "Attention is discernment that depends on intentional effort." (Clay 1882: 64). From this definition he proceeds:

> A mental event, however that resembles attention in every respect save that of dependence on intentional effort, is commonly confounded with attention. There are objects that fascinate and all but absorb the mind, for example, intense pain or recent good fortune. So far is the concentration of mind caused by such objects from being dependent on intentional effort that the utmost efforts of the subject to direct his mind to other objects are abortive. This kind of discernment then, if dependence on intentional effort be essential to attention, is not attention. It is a mistake to advise the grieved friend to divert attention from the grief. He does not hold to, but is held by, the grief. Another error mistakes for attention the discernments of the point of greatest vividness in the field of objects that simultaneously occupy a mind. Following the analogy of the term "field of vision," the term "objective field" has been given as the common name of the whole of which the parts are the objects that are simultaneously present to a single mind. (Clay 1882: 64-65)

That is to say, if attention is defined as a discernment that depends on intentional effort, then it turns out that there is phenomenon often mistaken for attention but which lacks dependence on intentional effort. On this he dictates: "Let the concentration of mind that is caused by the attraction of the object be termed *quasi-attention*" (Clay 1882: 66). Virilio's *phatic image* is exactly on the opposite pole of quasi-attentive discernment, it is the object of discernment that "fascinates and all but absorbs the mind", an object that is not held by mind, but which itself holds the mind captive.

Returning briefly to the topic of the aesthetic or poetic function, the difference between an aesthetic image and a phatic image now becomes more pronounced. The characteristic feature of the aesthetic image is that it is set (directed, focused upon) the image itself, for its own sake. It is characterized by the method of construction that makes the image autonomous from the outside reality (ideally, the aesthetic image in this sense depicts objects that

do not or cannot exist). The phatic image, on the other hand, is autonomous in a slightly different sense. The phatic image is itself *agentive*. It is constructed in a way that captures attention without the viewer's intentional effort.

I left in a part of Clay's discussion of the "objective field" because this is another topic that demands a more thorough examination, especially in relatin with Charles Peirce's *phaneroscopy*. That is, "the whole of which the parts are the objects that are simultaneously present to a single mind" is essentially what Peirce calls *phaneron*, i.e. "the collective total of all that is in any way or in any sense present to the mind". The part about "field of vision" is important to consider because this is exactly the topic that Virilio actually discusses in relation with the phatic image, i.e. the aspects of "illumination" and "the intensity of its definition".

I think it's safe to say that the phatic image is an object of quasi-attention, that is, an image intentionally constructed to arrest your attention without your intentional effort. The analogy with phatic communication is almost self-evident: just like phatic utterances they serve no other purpose than to hold your continued attention, to maintain the process of communication for the sake of continuing the process of communication. That is not to say that it is purposeless or that it doesn't have a function. With reference to Malinowski's original conception of a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words, rthe phatic image is a type of image which forces you to look and hold your attention by its very construction. The Jakobsonian interpretation is perhaps more favourable: both serve to keep the channel open.

A footnote in *The Vision Machine* acknowledges that *phatic image* is "a technical term employed by Georges Roques in *Magritte et la publicite*" (Virilio 1994: 76). So the plot thickens. Sadly, Roques does not have a wikipedia page, nor can I find this text. The French do have a lot of theorists who make use of the term *l'image phatique*, but it is beyond me to Google Translate any of it. And there's no need for it - Virilio's remarks are more than enough to construct a more complehensive theory of phatic image (especially if considered in conjunction with Clay's discussion of distinctness and indistinctness, for example).

What is important for me here is that be it Virilio's *phatic image* or Schandorf's *phatic text* (which I will treat separately when I read the whole paper), these concepts verify the usefulness of Wescott's terms, *pheme* and *phasis*. Understood in the broad sense of structure and process, it turns out that whatever message in whatever medium - from speech to text to image - can be viewed as a *pheme*, that is, a phatic structure. And the operation of pheme, the action it is involved in - be it communication or looking at an advertising - can be viewed as *phasis*, that is, a phatic process.

That is the crux of the matter for me at this point: phatics are multiplex and multifarious. There is no limit to phatic phenomena - every form of communication by necessity contains a phatic aspect. It is only a matter of shedding light on it, bringing it into focus and calling it out. The latter is what I mean by the work of Phatica, the demon of terminological invention that follows phatic study everywhere it is taken up. I think that we need to write a paper that introduces *pheme* and *phasis* as complements to the concept of *phatic*, so that, on the one hand, there can be variety in the terms used to handle these phenomena, and on the other hand, so that the the multiplex and multifarious studies of phatics could be brought to a higher level of generalization.

Intermission

Before continuing with the 5 remaining papers I'd like to thank Joe for commenting on the text of this post thus far. We'll probably publish our discussion on the Phatic Workshop blog, but here I'll like to revisit some more salient points made in that discussion so that I'd have something to guide me while moving forward.

1. We should aim to construct **a diagram of the varieties of phatics**. For this we need to find out what

types of phatic communication there are, whether phatics is restricted to communication (or involves non-communicative media as well, for example, and how to handle that outside of the communicative framework without moving too far from more strictly phatic concerns).

2. When dealing with phatics we should not overlook other aspects, such as the contextual and metalingual, because in even phenomena that has a dominant phatic function can have a subordinated cognitive, metalingual, or other function. In other words, **the relation of phatic function to other communicative functions** should be kept in the agenda.

3. More attention to Bateson's work is necessary in order to consider the relationship aspect in more detail without reinventing the wheel. That is, we should **revisit Bateson's writings on metacommunication and the *μ*-function**, especially in *Communication* (1951), from which I have culled excerpts but which is unexplored in its entirety.

4. If the aim is to establish a new field of study called Phatics, there should be some reflection about the aspirations and struggles ahead on the way towards **establishing phatics in public consciousness**. Is there a way to establish phatics by bringing together people who already operate with the term, preferably without stepping on toes and getting too caught up in academic politics?

5. Some thought needs to be invested in **the practical applications of phatics** so that it doesn't stay or become merely a theoretical venture. Perhaps social isolation and psychosocial integration should be looked into in order to see if phatics can contribute anything of value in that sector.

6. Not to shy away from **the phatics of disharmony, disunity, and belligerence**. Contact should not be viewed only from the aspect of opening but also from the standpoint of terminating. Avoiding contact is also a phatic phenomenon.

7. **The concepts of *pheme* and *phasis* need more work**. It's very semiological to dichotomize structure and process, but if they are to become useful working definitions they have to make better sense, probably with pertinent illustratations.

Although I had planned to go through 10 papers I will now turn my attention to the most cited papers on phatic communion (i.e. John Laver's 1975 paper) and continue the "Super 'Phatic!" saga later on.

6.6.4 Functions of phatic communion (2015-09-15 16:09)

Laver, John 1975. Communicative functions of phatic communion. In: Kendon, Adam; Richard M. Harris and Mary Ritchie Key (eds.), *Organization of Behavior in Face-to-face Interaction*. The Hague: Mouton, 215-238.

> When Malinowski invented the term [phatic communion], **he crystallized a conceptual area that had been previously amorphous**, and the analysis of the different functions of language took a step further forward. (Laver 1975: 215)

I am not so sure he *crystallized* it because the conceptual area of phatics seems amorphous almost a century later still.

> However, as often happens when a label and a definition are first supplied for a new conceptual area, the very act of identification has seemed to inhibit further enquiry. (Laver 1975: 215)

I would argue against this. Further enquiry was forthcoming, but it took Roman Jakobson to popularize it amongst linguists. That is, several decades passed before "phatic" overcame its status as an anthropological oddity (until the 1950s, anthropologists often merely remarked that "phatic" is a thing Malinowski coined) and captured the minds of communication theorists.

> Malinowski's view on the function of phatic communion has been echoed by almost all writers who have touched on the subject since 1923. A typical formulation is that of Lyons, who says that phatic communion "serves to establish and maintain a feeling of social solidarity and well-being" (Lyons 1968: 417). (Laver 1975: 215)

Again, not so. Jakobson took over the term but gave it a much more technical definition in which social solidarity and well-being is almost not even a factor. Instead, he emphasizes the formulaic greeting aspect, which may in fact be taken as a misinterpretation of Malinowski (to be fair, Malinowski's original appendix is pretty fuzzy on the details of phatic communion). That is, Laver seems to neglect Jakobson's contribution or doesn't quite understand the difference between his phatic function and Malinowski's phatic communion.

> The point of departure for this article is the notion that phatic communion is not a simple phenomenon, and that its function of creating ties of union, if that is indeed its principal function, is achieved by subtle and intricate means whose complexity does not deserve to be minimized by the use of such phrases as "a mere exchange of words." (Laver 1975: 216)

This is a long-ass way to say that phatic communion is not purely verbal.

> The specific questions addressed by the research reported here are: What are the actual phenomena of phatic communion? When do these phenomena occur within the span of a given interaction, and in what type of interaction? With what other types of behavioral phenomena is phatic communion associated? What are the social functions of phatic communion, and finally, what is the functional significance of a speaker's choice of indulging in one type of phatic communion rather than another? (Laver 1975: 216)

In other words: (1) What kinds of phemes are there? (2) What behaviours is phasis related with? (3) What does phasis actually achieve and why do people engage in it?

> Phatic communion of course has a literal meaning of "communion achieved through speech." A pervasice attitude in recent research into face-to-face interaction has been that speech is only one among the many strands of communication, and that the communicative function of any one strand is better understood in the context of the operation of the other strands than in isolation. (Laver 1975: 216)

Again, a long-ass way to say that phasis also involves nonverbal communication.

> The position I would like to reach at the end of the article is that the fundamental social function of the multistranded communicative behavior that accompanies and includes phatic communion is **the detailed management of interpersonal relationships during the psychologically crucial margins of interaction**. (Laver 1975: 217)

This is where it gets interesting and presents a possibility of conjunction with Bateson's "communication about relationship". That is, the phasis is involved not only in the management of the channel, the whole of the interaction, but indeed the management of the interpersonal relationship (or even a network of relationships). The "psychologically crucial margins of interaction" seems promising but more exposition is needed.

> It is convenient to divide **the temporal structure of interactions** into three major phases, the opening phase, the medial phase, and the closing phase. As a preliminary comment, we might say that the function of the behavioral activity that characterizes the opening phase is to lubricate the transition from noninteraction to interaction, and to ease the potentially awkward tension of the early moments of the encounter, "breaking the ice," so to speak, before the main business of the encounter is embarked upon in the medial phase. The closing phase is once again a transitional phase, easing the transition from full interaction to departure.
> Stricly, all three phases are normally characterized by **phatic communion in the narrow sense** of involving the participants interacting through speech. But phatic communion as normally understood, applying to choices from a limited set of stereotyped phrases of greeting, parting, commonplace remarks about the weather, and small talk, strongly characterizes the marginal phase of interaction only, and it is these marginal phases that will be the focus of attention here. (Laver 1975: 218)

Going by the temporal structure is what Jakobson does, and I've suspected that he does that because Bateson's original classification of metacommunicative signals follows this structure. But that's that. What irks me here is the "narrow sense" as opposed to a "wider sense" that we're not presented with. I don't think phatic communion in the narrow sense is the "degree zero" of verbal communication, the simple fact of verbal communication itself. Rather, the "narrow sense" should be exactly the position Laver himself takes - that it has to do with the temperal structure and lubrication of communication. This is the Jakobsonian view of it, i.e. channel maintenance. This is rather narrow as compared to the broader sense of communization that Charles Morris, Jurgen Ruesch as well as Julia Elyachar give us - that phatic communion has to do with sharing: be it sharing a feeling of oneness or unity, sharing of common experience and finding common ground, or sharing social contacts and infrastructure. That is, in my view, the "narrow sense" focuses on the formulaic/stereotypical aspects of (mostly verbal) communication, while the "wider sense" places emphases on the "communion" aspect of sharing, sociability, gregariousness, welcoming and friendly atmosphere, etc. In other words, one is more "phatic" and the other is more "communion".

> Nevertheless there are some situations in our culture where we normally avoid phatic communion during the opening phase as being inappropriate to that particular type of situation. An obivous case is where the interactants have already met that day, or at least within the last six or sever hours, and have already indulged in extended phatic communion in their first meeting. Another case is where the roles of the interactants are already very clearly defined, as in situations such as a university lecture, buying a railway ticket, or talking to a telephone operator. In all these situations, **the role structure of the encounter is known to the interactants in advance**. (Laver 1975: 218)

There is a very big and important implication or assumption in this that must be spelled out. The best I can do is apply the enigmatic/paradigmatic distinction offered by Harré and Secord in *The Explanation of Social Behaviour* (1976):

> Most episodes cannot be clearly classified: they are *enigmatic*, having neither an explicit set of rules, nor produced by well-established causal mechanisms. Enigmatic episodes are explained by applying to them concepts used in the explanation of those paradigmatic episodes which themselves have *clear* explanations, be they formal or causal. The structure of episodes has two levels: overt and covert. The former consists of the act-action sequence, contained in the episode; the latter, of the permanent and transitory powers and states of readiness and the flux of emotions that underlie the episode. (Harré & Secord 1976: 12)

Basically, Laver presumes that phatic communion is most necessary in enigmatic episodes, i.e. interactions where there are no explicit set of rules, nor well-established causal mechanism bringing it about. That is, in informal settings phatic communion is necessary by way of achieving a consensual view of what's happening. In formal settings, such as a university lecture, buying a railway ticket, or talking to a telephone operator, the roles and rules of the interaction are known beforehand (they are "paradigmatic") and so phatic communion is overtly unnecessary (you don't have to make small talk and define the situation with the university lecturer, ticket salesperson and telephone operator - tacit knowledge dictates the formulaic nature of these interactions). This is an important point because here the intercultural differences in phatic communion become most apparent. There are societies in which phatic communion is actually necessary in order to achieve aims that in other societies are pre-ordained. Elyachar's empirical example of Egyptian women wanting to get their plumbing done is a superb example. The distinction makes sense in other areas as well: traffic lights in Western world are "paradigmatic" in this sense - they do control the traffic in a rule-based way that leaves relationships with other drivers on the road un-enigmatic; In South-Africa, for example, as Trevor Noah reports, there are traffic lights but they are mostly useless gadgets imported for the mere sake of having them - actual road traffic is much more phatic: you have to keep an eye on other drivers and make sense of the situation yourself (whether it's time to cross or turn is not controlled so much by the traffic light but by the working consensus between the drivers themselves). This, again, is "phatic" in a broader sense than here intended - it involves channels and forms of contact much more complex and subtle than verbal communication and formulaic greetings.

> The conclusion this leads to is that when the interactants DO indulge in phatic communion, they do not already know the precise details of the roles they are about to play in the oncoming interaction, and that **the process of phatic communion allows them the opportunity to explore, in a tentative way, the social identity and momentary state of mind of the other participant**, in order to be able to define and construct an appropriate role for themselves in the rest of the interaction. In other words, I am suggesting that an important function of phatic communion is to help the participants to reach what Goffman (1959) has called the "working consensus" of the interaction, about some aspects of their respective roles in those situations where the role structure is not previously obvious to the participants. (Laver 1975: 218-219)

This is exactly what I meant. It's the same stuff phrased in different terms. What I would add to exploring the other's identity is Ruesch's version of *communization*, i.e. exploring each other's common experience, so as to "establish a common, though incomplete, frame of reference under which premises interaction can proceed" (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 327).

> The first stage in any encounter, as many writers have pointed out, is for the participants to make mutual eye contact. We recognize the necessity of eye contact as the first stage, in ordinary language about encounters, when we speak of "trying to catch someone's eye" before being prepared to start talking - in a restaurant situation with a waiter, for example. To accept eye contact is the first signal of acknowledgement that one accepts the other participant's invitation to ingage in an encounter. (Laver 1975: 219)

Recall Jakobson's illustration from a short story by Dorothy Parker in which newlyweds sit down in a train and engage in a back-and-forth exchange of formalities in the style of "well, here we are" that conveniently left out the opening sequence of the newlyweds making eye contact before beginning the sequence of formulaic utterances.

> Before coming on to the detailed analysis of the linguistic tokens used in phatic communion, I would like to offer some brief preliminary comments on posited functions of the use of phatic communion in the opening phase. Firstly, it would seem to have an important **propitiatory function in defusing the potential hostility of silence** in situations where speech is conventionally anticipated. [...] Hayakawa (1952: 70) says something similar "... it is possible to state, as a general principle, that the prevention of silence is itself an important function of speech, and that it is completely impossible for us is society to talk only when we 'have something to say'." (Laver 1975: 220)

Just like I had assumed, the propitiatory function is directly inspired by Malinowski's remark about "the breaking of silence" and "the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other is silence". Here I would once again affirm that there are noticeable intercultural differences in this regard. An American psychologist has remarked about my culture: "Estonians are comfortable with silence. I have spent many hours in cafés and parks, watching people. I have often seen two people eat a meal together or walk together and barely speak. They are neither depressed nor angry. They simply have no need to fill empty space with words." This is an example. From my early readings in anthropology that I can't cite I know that there are/were Native American groups with similar attitude towards silence but even more pronounced: when meeting another person in the plains they would sit or lay down on the ground and be silent together until they felt comfortable with each other's presence.

> Secondly, as suggested earlier, phatic communion has **an exploratory function**, in that it allows the participants to feel their way towards the working consensus of their interaction. Their perception of such factors as their relative social status can be controlled by aspects of their linguistic behavior during phatic communion, and this will be discussed in more detail below; but the phonetic behavior of the participants is important also. When a person speaks, he reveals often very detailed indexical information about his personal characteristics of regional origin, social status, personality, age, sex, state of health, mood, and a good deal more. (Laver 1975: 220-221)

Once again, I like Ruesch's *communization* more because it goes a step further: of course you glean information about the other person from his or her appearance, mannerisms, speech accent, etc. but also just by engaging in small talk and exploring what that person's life experience is like, what s/he is interested in, etc. you also engage in what some (like Kenneth Burke) call "identification" or (like George Herbert Mead) "participation in the other" (see here). You establish rapport more easily with people you have something in common with, be it language, culture, hometown, going through military service or war, etc. Laver actually seems to understand this point:

> Between participants who are already acquainted, the exploratory function mentioned here serves to reconfirm previous information, and between strangers serves as **an initial identification**. (Laver 1975: 221)

Even the word is the same, although "identification" has several meanings and I'm not exactly sure in which sense Laver means it.

> Many writers have maintained that not only are the linguistic tokens selected from a finite, small set of possible utterances, but also that **the referential content of the particular utterance is irrelevant to the nature of the interaction**. Abercombie (1956: 3), for example, writes that: "The actual sense of the words used in phatic communion matters little," and goes on to recount the story of Dorothy Parker,
>
> > alone and rather bored at a party [who was] asked "How are you? What have you been doing?" by a succesion of distant acquaintances. To each she replied "I've just killed my husband with an axe, and I feel fine." Her intonation and expression were appropriate to party small-talk, and with a smile and a nod each acquaintance, unastonished, drifted on.

(Laver 1975: 221)

My first thought was that *those phaticists sure do love Dorothy Parker* but the date behind Abercrombie's reference makes me suspicious of Jakobson who could have "aped" David Abercrombie's 1956. *Problems and Principles* (London: Longmans.). In fact, from a review of the book it appears that Abercrombie had quite a lot in common with Jakobson, especially when it comes to language functions.

> Nonetheless [contra the argument that, as Malinowski says, words used in phatic communion fulfill a social function instead of conveying meaning], I would wish to take the position that **the semantic meaning of the tokens selected in phatic communion is indeed relevant to the nature of the interaction**, firstly by constraining the semantic theme within which the participants must make their choices of tokens in a particular occasion of phatic communion, and secondly, and more importantly, by providing the participants with a subtle means of communicating to each other their views about such indexical aspects of **their momentary relationship as their relative social status**. (Laver 1975: 222)

Here Laver gets at the relevant point that phatic utterances are not completely "asemantic". Although their meaning may appear irrelevant they do structure the nature of the interaction and convey something about the relationship between the participants. Thus, it is doubly metacommunicative in the sense that it communicates both about the code (what speech register will be used) as well as about the relationship (how our social statuses will organize the interaction).

> Thus part of any individual's expertise in the (often quite extended) interchanges of phatic communion is his **ability to sustain a particular semantic theme**, once one of the participants has embarked upon that theme. So the semantic sense of the linguistic tokens is not entirely irrelevant, in at least this limited aspect. (Laver 1975: 222)

I recall (I cannot remember from where, probably somewhere on the internet at large or reddit in particular) a U.S. translator in the Iraq war recounting his experience, after the war, of communicating with someone in his company, speaking over the telephone, noticing arabic accent and exchanging a profusion of arabic phatic utterances (i.e. the ones that praise Allah) which ultimately led him to get a job promotion because the arabic man he was talking with turned out to be a higher up, someone from the management.

> Fourth, merely by speaking, and implicitly inviting the listener to participate in a linguistic interaction with him, the speaker asserts **a claim to sociolinguistic solidarity with the listener**. If the listener accepts the invitation to a spoken interaction, then by implication he gives the speaker a safe-conduct to enter his territory without making him suffer a counterdisplay of hostility. A suggestive analogue here would be the military control of territory, where passwords and countersigns are overt signals of mutual solidarity. (Laver 1975: 226)

Sociolinguistic solidarity is a term I could operate with. Still, it covers a broader area than, for example, the nefarious "language band" that I still haven't found the source for. That is, when you are speaking with another person you constitute a communication system bound by a tie that cannot be easily broken without offense. When someone is speaking with you you can't just disengage without the proper phatic utterances. There's a "language band" holding you together, like a wedge that stretches but doesn't break. (It stretches here in the sense that you can turn your body towards the exit and visibly demonstrate that you're about to leave, but the fact that the other person is speaking stops you from going through with it and just leaving.)

> If one function of phatic communion in the parting phase is to contribute to **a continuing consensus which can stand as a tentative pre-structuring of the relationship experienced in the current interaction**. (Laver 1975: 227)

This sounds a bit like Bateson's "communication about relationship" but restricted to the closing phase of the interaction, which was only part of Bateson's point. This should be kept in mind when returning to Bateson.

> The second type of consolidatory token makes explicit reference to the continuation of the relationship, as in phases like "See you next week," "Let's not leave it so long this time," "Be seeing you," "Let's meet again soon," "See you at the match on Saturday," and many similar phrases. **It is interesting that the formulaic phrases of farewell in English, unlike those in many other European languages, contain no such promise of continuation of the relationship**. The French *au revoir*, German *auf Wiedersehen*, Italian *arrivederci* and Spanish *hasta la vista* all **literally anticipate a repeated encounter**, but the English "good bye" contains no such implication. One has to go to less formulaic idioms in English to find the equivalent promise of continuation, such as "See you," and "Be seeing you." (Laver 1975: 230-231)

In Estonian, similarly, there is the archaic phrase *jällenägemiseni* ("Until we see again!") which has been shortened to simply *nägemiseni* ("See you!"). It irks Estonian language teachers (and myself as well) when this phrase is shortened even more and becomes *nägemist*, which now carries the impliciation of "See ya!" but literally means "see" in the sense of "have good visions".

> It may have become clear from the discussion above of phatic communion and associated behavior in the two margins of interaction that two broad functions are being served. One is **the establishment and consolidation of the interpersonal relationship** between the two participants. The other is the **comfortable management of the transition from noninteraction to full interaction**, and the transition from interaction to noninteraction. General conclusions about the purpose of phatic communion can be focused on these two areas separately. (Laver 1975: 232)

This distinction is curiously strong. One is closer to Bateson's *μ*-function and the other is closer to Jakobson's phatic function.

> The most important thing to be said about the establishment and consolidation of the interpersonal relationship between the two participants is that it is achieved by the speaker, and the conclusions being drawn by the listener, are all concerned with **the communication of the identity and attributes of the interaction, and with their psychosocial relationship**. (Laver 1975: 232)

This is where I see phatic communion in its relation with autocommunication. This is based on the assumption that identity comes about partly through autocommunicative processes (i.e. self-description, self-characterization, self-evaluation, self-interpretation, etc.), and the somewhat fuzzy idea that one's relationship to oneself is related to one's relationships to others. As to "psychosocial relationship", I think this should really be the proper object of phatics. The most operative term being not *identity* but *relation*.

> As an overall comment, where the principal function of the opening phase seems to be the attempt to reach a working consensus for the remainder of the interaction, the chief function of the closing phase seems to be to announce a continuing provisional consensus for future interactions. If this is a valid comment, then **it makes phatic communion and associated behavior a most important social and psychological instrument**, in that **the cumulative consensus about a relationship** reached as the result of repeated encounters between the two participants **constitutes the essence of that relationship**. Skill in managing the behavioral resources of phatic communion thus becomes not the triviality dismissively referred to as small talk, but a very basic skill essential to a major part of the psychosocial transactions that make up daily life. (Laver 1975: 232-233)

Here Laver affirms the grander importance of phatics. This topic becomes much more pronounced when we reach modern society and social media: understanding the essence of relationship as cumulative consensus about it becomes very interesting when cumulative consensus takes the form of clicks on like, follow, share, etc. buttons and short (chat) messages.

> In some aspects of the behavior characteristic of the marginal phases, there is a sense in which the two phases look in different directions, so to speak. To some degree, **the opening phase looks inwards to the oncoming interaction, while the closing phase looks outwards**, as it were, **to the resumption of social life outside the momentary relationship of the encounter**. (Laver 1975: 233)

If you're dealing with the temporal structure of the interaction then yes.

> In a broad sense greeting and parting behaviour may be termed RITUAL since it follows PATTERNED ROUTINES; it is a system of SIGNS that convey other than overt messages; ... and it has **ADAPTIVE VALUE in facilitating social relations** (Firth 1972: 29-30).

In the terms of this article, the "signs" involve both linguistic and non-linguistic acts, and the "other than overt" messages carried by the signs are the indexical messages which manage and control the interpersonal relationship between the participants. (Laver 1975: 234-235)

Firth's "adaptive value" could benefit the concept of "phatic labor". Source: *Firth, R. 1972. Verbal and bodily rituals of greeting and parting. In: La Fontaine, J. S. (ed.)*, The interpretation of ritual. *London: Travistock Publications, 1-38.* (Google Books)

Review

John Laver's "Communicative functions of phatic communion" (1975) was published in an early and influential collection of articles dealing with nonverbal communication, *Organization of Behavior in Face-to-face Interaction*, edited by then current experts of the field (most notably, Adam Kendon was a linguist who pioneered gesture studies, and Mary R. Key was a linguist who did much to popularize nonverbal communication as a field). This might explain the tremendous influence Laver's paper has had (Google Scholar lists 297 citations to it).

Laver's approach to phatic communion is thus primed by emphasis on the nonverbal aspects, or what he calls "All the different communicative strands" and successively lists "speech, gesture, body movements, orientation, proximity, eye contact and facial expressions" (Laver 1975: 216-217). At various points throughout the paper he goes to say that "phatic communion is not a simple phenomenon" and that if it's function is to create ties of union then this "is achieved by subtle and intricate means whose complexity does not deserve to be minimized" to what Malinowski describes as "a mere exchange of words" (Laver 1975: 216).

His emphasis on subtlety, complexity and intricacy in this regard is best illustrated by his avoidance of Roman Jakobson's phatic function. Instead, he prefers to agree with linguists and semanticists who place emphasis on the feeling of social solidarity and well-being (John Lyons) and disagree with those who argue that the actual sense of the words used in phatic communion matters little (David Abercrombie) (cf. Laver 1975: 215; 221). These agreements and disagreements underlie his interpretation of the phenomenon of phatic communion.

This is nowhere more prevalent than in the bulk of his analysis which, despite being explicitly oriented towards nonverbal aspects, deals more heavily and thoroughly with the variety of social functions carried out phatic communion in the temporal structure of the interaction, and with the wealth of meaning actually present in those phatic utterances which some view as lacking or at least having an irrelevant meaning. In his view, these utterances

do have a meaningful role to play in the interaction.

Based on these assumptions, in the concluding section of the paper he differentiates two broad functions that phatic communion serves: "One is the establishment and consolidation of the interpersonal relationship between the two participants" and "The other is the comfortable management of the transition from noninteraction to full interaction, and the transition from interaction to noninteraction" (Laver 1975: 232).

Instead of Roman Jakobson's interpretation, which certainly has a lot to do with the "channel management" aspect (i.e. the transition between interaction and non-interaction), or even Gregory Bateson's *μ*-function which has to do with establishing and consolidating interpersonal relationships, Laver turns to Goffman and the aspect of "working consensus" in the latter's *The presentation of self in everyday life* (1959), which involves maintaining "a reciprocal show of affection, respect, and concern for the the other" (Goffman 1959: 4).

It is especially characteristic of his whole endeavor to pay attention to the types of consolidation that phatic communion manifests. Tentatively following Charles Peirce's distinction between icon, index, and symbol he differentiates different types of phatic communion tokens (Laver 1975: 230-231):

1. *Consolidatory tokens that comment on the quality of the current encounter, now drawing to a close*, such as" It was nice seeing you," "I do enjoy our little chats," and "Talking with you always cheers me up."
2. *Consolidatory tokens that make explicit reference to the continuation of the relationship*, such as "See you next week," "Let's meet again soon," and "See you at the match on Saturday."
3. *Consolidatory tokens that remind the listener that he is bound in a web of social solidarity with the speaker by the ties of common acquaintance*, such as "Remember me to Tom," "Say hello to Jeanie for me," and "Tell Jeanie I was asking after her."

The characteristic feature of Laver's thinking here is attention to the temporal structure of the interaction. Curiously, despite lacking a reference to Jakobson, this is exactly the connection that Jakobson popularized with regard to Peirce's categories: "An icon has such being as belongs to PAST experience. An index has the being of PRESENT experience" and "The being of a symbol consists in [...] a potentiality; and its mode of being is *esse in futuro* [...] The FUTURE is potential and not actual" (Jakobson 1985[1975]: 253).

Laver takes this connection very seriously, even when dealing with the emotionally neutral tokens about weather and differentiates *past reference* like "Terrible night last night," *present reference* like "Nice day today," and *future reference* like "Snow's coming," (Laver 1975: 223). It is worthwhile to make the Peircean semio-temporal aspect here more explicit: Iconic/Quality tokens refer to past experience, which in this case is the interaction that is coming to an end but could just as well be reference to past interactions (this Laver himself does not consider); Indexical/Energy tokens refer in this case to the present interaction (in a sense evaluate it) but also leads to a "Second" (in Peirce's terms), i.e. the next interaction, it being understood that if present interaction was pleasurable, the next one might also be so; Symbol/Relation tokens take this last aspect - potential future interactions - and tie it together with the fact that due to common acquaintances a future interaction is quite likely, for these people move in the same circles and are in this sense socially/symbolically (sociosemiotically?) bound together (this aspect, I think, could be much elaborated).

I'm sure that this kind of analysis could be taken even further and applied on other areas of small talk. For example, taking a more spacial, instead of temporal, approach, one could differentiate social relations in the following manner:

1. *Where we were*. When people ask each other about they come from (*Woher kommen Sie?*, or even Malinowski's example of the Melanesian phrase, "Whence comest thou?") they implicitly attempt to gauge whether they

come from the same place or at least one not too distant. People who grow up in the same town or city or even in the same area have a lot of qualities (in Peircean sense) in common, which makes it easier to associate.

2. *Where we are*. Even the mere fact of being at in the same place at the same time is sometimes awfully meaningful, for example, when attending events, especially ones that might become historically important, such as protests and rallies (i.e. Martin Luther's *March on Washington* in 1963). Sometimes the fact of sharing a common time-space becomes important on its own, even in the self-same time-space.

3. *Where we are going*. This aspect draws attention to common life-histories and life-goals. When people discuss travel they say stuff like "I'm definitely going to visit X someday" and if they both agree to this, even if they visit X at different times or not at all, the fact of sharing a common aspiration contributes to a feeling of bonding. A good example would be strangers at a summer festival discussing where they're going to school in the fall and discovering that they're going to the same school (I've had that experience).

I'm sure many other such typologies could be made by simply by juxtaposing any of Peirce's three categories with some type of phatic utterances (to be sure, Peirce offers many categories that allow for such juxtapositions). Laver holds that such intricate and complex aspects could shed light to the ways that "the speaker asserts a claim to sociolinguistic solidarity with the listener" (Laver 1975: 226).

The discussion about the temporal structure of the interaction comes to a close with a stunning point with reference to "Verbal and bodily rituals of greeting and parting" (1972) by the distinguished anthropologist Raymond Firth. Namely, the latter views phatic communion as a kind of interaction ritual and coined the term *teletic* rites "from the Greek concept of putting off the old and putting on the new, for such behaviour for greeting and parting, where the major stimulation is provided by the arrival or departure of a person from the social scene" (1972: 3).

Laver takes this term a step further by contrasting "the broader social macrocosm" to "the momentary microcosm of the encounter" (Laver 1975: 235). Namely, when dealing with "the comfortable management of the transition from noninteraction to full interaction, and the transition from interaction to noninteraction", interaction is the microcosm and noninteraction the macrocosm, so that the transitional ceremonies in the opening phase (from noninteraction to interaction) could be called *proleptic* rites and in the closing phase (from interaction to noninteraction) conversely *analeptic* rites.

The point of these distinctions cannot escape anyone familiar with Goffman's work on *The presentation of the self* and the ways in which people put on "faces" when interacting with other people. The core of his argument is that face-to-face interaction is in a sense a theatrical performance in which people attempt to control or guide the impressions that others may form of them. A very vivid illustration of a *proleptic* rite is given by Goffman when he noticed that people on the Scottish island he was studying were casual on their own but as soon as they noticed a stronger coming from the distance they put their faces in order, i.e. raised their eyebrows, put on a smile, etc. Goffman's writings are full of such illustrations and consequent analysis.

Laver captures the temporal aspect of these transitions in the following way: "To some degree, the opening phase looks inwards to the oncoming interaction, while the closing phase looks outwards, as it were, to the resumption of social life outside the momentary relationship of the encounter" (Laver 1975: 233). Here it is important to emphasize that, just like with Bateson's "communication about relationship", we are dealing with "the momentary relationship of the encounter" not the broader sense in which we understand "relationships" today.

But Laver has his own way of reaching from momentary communicative relationships to the understanding of relationships. (It may be noted that the transition is in some ways analogous to that between *tokens* and *types*.) Namely, he writes that the establishment of a working consensus is the principal function of *proleptic* rites and announcing "a continuing provisional consensus for future interactions" the principal function of *analeptic* rites.

"If this is a valid comment," he writes, "then it makes phatic communion and associated behavior a most important social and psychological instrument, in that the cumulative consensus about a relationship reached as the result of repeated encounters between the two participants constitutes the essence of that relationship" (Laver 1975: 232-233). The import of this suggestion cannot be understated. From the "working consensus" of token relationships (communicative encounters) we reach the "cumulative consensus" of relationship as a type.

In simpler words, what we believe about our relationship when we communicate ultimately forms the basis for what we believe about our relationship in general. Pleasant encounters lead to good relationships, uninteresting encounters to neutral relationships, and offensive encounters to hostile relationships. Laver then stresses the importance of communication skills is this regard: "Skill in managing the behavioral resources of phatic communion thus becomes not the triviality dismissively referred to as small talk, but a very basic skill essential to a major part of the psychosocial transactions that make up daily life" (*ibid*, 232-233).

To bring the point home again, Laver quotes Firth's statement about phatic communion being ritualistic because it follows patterned routines, and that it is a system of signs that convey not only overt messages but also covert ones, and, which is here most important, that greeting and parting behaviour "has adaptive value in facilitating social relations" (Firth 1972: 29-30; in Laver 1975: 234-235). "Adaptive value" is a workable term, but I'll let it be for the moment. For now I'll draw attention to Laver's interpretation of signs "other than overt" (i.e. covert) being "indexical messages which manage and control the interpersonal relationship between the participants" (*ibid*, 234-235).

Laver attributes the gleaning of indexical messages to the "exploratory function" of phatic communion. This exploration is necessary for participants "to feel their way towards the working consensus of their interaction" (Laver 1975: 220-221). The indexical factors involved include "personal characteristics of regional origin, social status, personality, age, sex, state of health, mood, and a good deal more" (*ibid*, 220-221). Further, Laver writes that "Between participants who are already acquainted, the exploratory function mentioned here serves to reconfirm previous information, and between strangers serves as an initial identification" (Laver 1975: 221).

While this basically goes to say that strangers need to evaluate and judge each other in various dimensions to identify the other person, "to explore, in a tentative way, the social identity and momentary state of mind of the other participant, in order to be able to define and construct an appropriate role for themselves in the rest of the interaction" and to reach what Goffman has called the "working consensus" (Laver 1975: 218-219), but between participants who are already acquainted there is already a cumulative consensus about their relationship.

I would stress here the concept of *identification* which is not without precedent in social psychology. Namely, this is exactly Kenneth Burke's term for what George Herbert Mead calls "participation in the other", that is, "the relativity of ordinary human experience in people's ability to correlate their experiences with those of others" (Burke & Zappen 2006: 338; note 10); or in Mead's own words, "the appearance of the other in the self, the identification of the other with the self, the reaching of self-consciousness through the other" (Mead 1934: 253; in Burke & Zappen 2006: 338; note 10).

Thus, *identification* can serve as a point of contact between Laver's understanding of the exploratory function of phatic communion and what Jurgen Ruesch terms *communization* after Charles Morris (who coincidentally edited most of Mead's works for publishing). The aim of communization in this exploratory sense is to "establish a common, though incomplete, frame of reference under which premises interaction can proceed" (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 327).

In Laver's terms, the establishment and consolidation of the interpersonal relationship is "concerned with the communication of the identity and attributes of the interaction, and with their psychosocial relationship" (Laver 1975: 232). These aspects can once again be broken down with Peirce's categories: communication of identity has to do with qualities (in this case not of the interaction but of *self*); communication about attributes of the

interaction has to do with the energy of the interaction (where is it leading, or, philosophically put, what resistance it offers); and communication about the participant's psychosocial relationship is readily comparable to Bateson's "communication about relationship" (i.e. Laver's own examples of communicating about past encounters, about the present encounter and about future encounters due to mutual acquaintances tentatively fall into this category).

Last, but not least, Laver also frames the relationship in terms of the definition of the situation (another one of Goffman's terms). He distinguishes interactions where the participants already know each well from utilitarian encounters "such as a university lecture, buying a railway ticket, or talking to a telephone operator" on the basis of whether "the role structure of the encounter is known to the interactants in advance" (Laver 1975: 219).

In my view this is a distinction handled well elsewhere in social psychology in terms of *enigmatic* and *paradigmatic* episodes (read: encounters). Namely, enigmatic episodes, such as hanging around with a friend, have neither an explicit set of rules, nor are they produced by well-established causal mechanism; as opposed to paradigmatic episodes, such as the university lecture and various bureaucratic interactions, which have explicit set of rules, are produced by well-established causal mechanisms, and have clear explanations (cf. Harré & Secord 1976: 12).

The relevant connection with Laver's ideas here is the admonishment that one of the functions of phatic communion is "to contribute to a continuing consensus which can stand as a tentative pre-structuring of the relationship experienced in the current interaction" (Laver 1975: 227). What this implies is that, simply put, past encounters structure present and future encounters. This is not all that revolutionary an idea, but this detail can become relevant to distinguish interactions which are pre-structured according to the roles and rules introduced from the broader social macrocosm, as opposed to those in which the roles and rules are as-if self-made in the microcosm of the interaction.

Phatic communion contributes mostly to the latter, as Laver argues that it is almost needless for those utilitarian interactions: your interaction with the lecturer or clerk is so routine and predictable that engaging in introduction and small talk can be disruptive (this may contribute to viewing service people like cashiers, waiters, taxi-drivers, etc. as almost "non-persons"); as opposed to your encounters with friends and acquaintances which depend on getting to know each other, forming a working consensus on your own terms and by way of cumulative consensus achieving a personal relationship.

And lastly, Laver should be commended for his attention to the semantic dimension of phatic communion, which is all too often almost completely neglected on the assumption that the referential content of particular utterances are irrelevant. Laver argues that the semantic meaning of the tokens is indeed relevant to the nature of the interaction in at least two ways, "firstly by constraining the semantic theme within which the participants must make their choices of tokens in a particular occasion of phatic communion, and secondly, and more importantly, by providing the participants with a subtle means of communicating to each other their views about such indexical aspects of their momentary relationship as their relative social status" (Laver 1975: 222).

I would argue that these two aspects cover, in terms of Ruesch and Bateson, both "communication about communication" (metacommunication *proper*) and "communication about relationship" (the μ-function). Thus, on the one hand the specific utterances used in phatic communion condition or restrain the semantic field of said communion by implicitly communicating the topic of communication. That is, it helps the participants to select the code or the relevant speech register as well as the subject of discussion. Thus, when a phatic communion in the smoking room opens with one person asking another for light they may very likely begin to dwell on the merits and demerits of smoking. Likewise, when opening with a comment about the weather the discussion may concentrate on the climate, the geography of region, what kinds of clouds there are, etc.

And on the other hand, phatic communion has a semantic dimension related to relationships in the sense that the specific utterances used communicate about identity and social status, even on the phonetic level: "When a

person speaks, he reveals often very detailed indexical information about his personal characteristics" (Laver 1975: 221). Here it is wise to emphasize in Laver's phrasing, the aspect of "communicating to each other their *views* about such indexical aspects". That is, *how* we speak about something often says a lot about how we *feel* about it. This, in turn, plays a role in whether a working consensus will be achieved or not.

Further, "part of any individual's expertise in the (often quite extended) interchanges of phatic communion is his ability to sustain a particular semantic theme, once one of the participants has embarked upon that theme" (Laver 1975: 222). This is where the phatic function meets the properly semantic, referential function: knowledge about common topics of discussion contributes to effective phatic communion. If someone strikes up a casual conversation about smoking or the weather it can be useful to have extensive knowledge on the subject, just to keep phatic communion going. "So the semantic sense of the linguistic tokens is not entirely irrelevant, in at least this limited aspect" (Laver 1975: 222).

In conclusion I would like to quibble a little about Laver's understanding of phatic communion in general. He begins the paper by writing that "When Malinowski invented the term [phatic communion], he crystallized a conceptual area that had been previously amorphous, and the analysis of the different functions of language took a step further forward" (Laver 1975: 215). While it is true that the analysis of the different functions of language was greatly advanced by the introduction of the phatic function, it is not true that he crystallized this conceptual area. Or if he did crystallize the phenomenon, in the sense of giving it a label, he did not crystallize the conceptual area, as modern notions like *phatic image*, *phatic labor*, and *phatic technology* testify.

I am especially unsatisfied with Laver's distinction between phatic communion in the narrow sense and phatic communion as normally understood. He considers of phatic communion in the narrow sense as simply "the participants interacting through speech" and of the normal understanding as "applying to choices from a limited set of stereotyped phrases of greeting, parting, commonplace remarks about the weather, and small talk, strongly characterizes the marginal phase of interaction only" (Laver 1975: 218).

The distinction he draws is between keeping interaction going by "a mere exchange of words" only, and phatic communion understood as the exchange of words involved mainly in the opening and closing the interaction. That is, the "narrow" sense is oriented towards the "medial" phase of maintaining interaction, and the "broad" sense is oriented towards the "marginal" phases. This distinction may have been useful at the time, as phatic communion was often, and very popularly, devalued as "talking for the sake of talking" (cf. Hymes 1971: 43-44), but now that we have overcome this simplification a different outlook is in order.

I put forward that this distinction cannot hold water anymore. Phatic communion and phatic function have long surpassed the bounds of speech as well as interaction. Partly due to Jakobson's somewhat ambiguous definition of phatic function, "phatic" has become synonymous with "the channel function" and become the study of communication in its "contact" aspect. That is why I suggest that Phatics *narrowly* understood deals with the linguistic aspects of phatic communion while Phatics *broadly* understood deals with phatic forms and functions that surpass language and even conventional understanding of interaction. For a phatic study of modern means of communication a much broader framework is necessary than is offered here, as helpful as it is.

6.6.5 Phatic Technologies (2015-09-23 13:06)

Wang, Victoria; John V. Tucker and Tracey E. Rihll 2011. On phatic technologies for creating and maintaining human relationships. *Technology in Society* 33(1): 44-51.

> Currently, some Internet-associated technologies seem to be **increasingly used and some even created especially for social purposes**. This set of technologies includes (i) systems of email; (ii) commercial sites; (iii) social networking sites; (iv) **a range of web-based software programs that allow users to interact and share data through social networking sites sometimes known as *social software***; (v) advanced three dimensional virtual worlds created for different social purposes sometimes known as *cybercommunities*. **Such technologies have transformed some individual users' personal experience and social relations**. The social application and implications of software have enabled the internet to be an integral part of human society. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 44)

The first keyword here is **social purposes** - some technology is made specifically to serve social ends. In other words, this technology is made **to connect people**. It is difficult to tell yet how interacting and sharing data on the web qualify as phatic, but it is easy enough to understand that this kind of software is significantly different from previous

non-social software in that social software involves more than one person using it. For example, Academia.edu makes self-distributed (self-uploaded) academic publications available for other users (or, basically, anyone with an internet connection). But it is not as social as Kami or Soundcloud, which enable individual users to comment and communicate their opinions about specific portions of the text or sound recording. Not only does Soundcloud make music available to listeners, it enables the listeners to connect in it, to voice their opinions among other listeners. What is especially important here is the aspect of **transforming** personal experience and social relations (psychosocial transformation?). Internet forums definitely transformed my personal experience and social relations by enabling me to get in contact with like-minded people. Most of my friends and some of my romantic partners I owe to this growing tendency of software to bring people together.

> This paper defines the concept of *phatic technology* as follows - **a phatic technology is a technology that serves *to establish, develop and maintain human relationships***. The primary function of this type of technology is to create a social context with the effect that its users form a social community based on a collection of *interactional* goals. Many technologies exhibit some degree of phatic use. Although limited aspects of phatic technology have been noticed and used to classify different types of technology, the precise characteristics that make up a phatic technology do not seem to have been recognised and generalised. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 44)

The transition from *phatic function* to *phatic technology* is pretty easy: *establishing*, *prolonging* and *discontinuing* communication here becomes *establishing*, *developing*, ad *maintaining* relationships. If thusly contrasted, there appears a curious shift - discontinuation or termination is lost, and prolonging becomes developing and maintaining. This leaves out the fact that phatic technologies could also be used for blocking people and terminating contacts. Since this is something Joe also has noticed, I'll start calling this minus-phatics (or *—phatics*). Context-creation is something Joe has also discussed at length in his PhD thesis; and "a collection of *interactional* goals" may vibe well with his *Roadmap* concept.

> Our primary interest - Internet technologies - suggests a need to extend models of technology so that the *cultural* dimension of Internet technologies can be better represented. Secondly, we clarify the characteristics of phatic technologies. Communications technologies are not automatically phatic technologies, but some have been made phatic by their users - even if it was not intended by their producers. Thus, **phatic technology is a subset of communications technology, where the essence of communication is relationship building not information exchanging**. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 45)

One of the primary characteristics of phatic technologies is surely that it is not only a communications technology, but one that is focused on the phatic function, that is, establishing, developing, and maintaining social relations. It is curious that users can subvert otherwise fully communicative technology and make it phatic. I'd like to see examples of this.

> Next, in Section 3, we discuss the origins of our technical term *phatic technology*, which is inspired by the linguistic concept of *phatic communion* coined in **sociolinguistics** in the 1920s. We have appropriated the term phatic for **an abstraction that emphasises *sociality*** and is free of its deep linguistic features. The relevance of phatic communion has been worked [out] independently by others, e.g., Gibbs et al.. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 45)

Sociolinguistics? Did you mean anthropology or semiotics? The concept of phatic as "an abstraction that emphasises *sociability*" is exactly the kind of definition that I am looking for in order to construct a more general definition of phatic. That is, I should add "sociality" to the list of terms associated with phatics (i.e., channel, contact, integration, infrastructure, etc.). Gibbs et al. refers to *Gibbs, M. R., S. Howard, F. Vetere, M. Bunyan 2005. SynchroMate: a phatic technology for Mediating intimacy. In: DUX '05 Proceedings of the 2005 conference on Designing for User eXperience. First prestented on November 3-5, 2005, San Francisco, CA.* Although the abstract of this paper says

that "This design sketch discusses preliminary ideas about an alternative way to think about interactive technologies - *phatic technologies* - that are less concerned with capturing and communicating information and more about **the establishment and maintenance of social connection**", I find this thoroughly disappointing, for it doesn't seem that different from various *Haptic Technologies*, i.e. contraptions aimed to communicate the feeling of being touched or hugged, and whatnot. It's almost like they switched the places of *h* and *p* in "haptic" and got "phatic".

> For Bijker (2002), "Technology will have at least three different layers of meaning: physical *artifacts* (such as bikes), human *activities* (such as making the bikes), and *knowledge* (such as the know-how to build bikes and the fluid dynamics used to model them in the laboratory)" (p. 231). In **Biker**'s (2002) understanding, the word technology applies to both hardware technology (e.g., electronic chairs) and social technology (e.g., **the traditional dike management system** used in the Netherlands). (Wang, Tucker & Rihll 2011: 45)

And now I am also slightly disappointed in this article. These authors have a really hard time spelling the name Bijker and the word "bike". I have a hard time believing that the Netherlands have a *dike* management system in place, although, to be fair, I don't know all that much about the Netherlands, maybe they do manage their dikes.

> A key notion of the SCOT [*Social Construction of Technology*] model is the role of the **user group**. A user group is a set of people who use a technology for some common purpose. Typically, it does not have a social structure though some particular technologies may be specific to exclusively professional groups. For example, some sort of social structure can emerge in user groups associated with advanced computer software tools through events and publications. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 45)

The *user group* is the technological equivalent of what in some areas is called the *socium*.

> The 'shape" of a technological artefact is the outcome of social processes - selection and variation - by relevant social groups (e.g., users and producers). In due course, "some of the variants 'die', whereas others 'survive'" (Pinch & Bijker 1984: 411). Pinch and Bijker (1984; 1987) describe this process as technology's *interpretative flexibility*. Different groups of users can construct quite different meanings for a technology; in time, the interpretative flexibility of a technology will vanish as a predominant meaning emerges among users. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 45)

Interpretative flexibility is *tõlgenduslik painduvus* in Estonian. The idea itself is simple enough: survival of the fittest in the realm of technology. Cracked recently made a humorous video about something like this: Where Are They Now: 90s Websites.

> The role of the user group is key in our understanding of phatic technologies. The user group of a phatic technology forms a *community defined by the social function that is the "raison d'être" of the phatic technology*. The user community is founded upon individual users' personal needs and goals. In an extreme case, the use of a phatic technology becomes a 'culture' in its user community. For example, there is a 'Twitter culture' among its users (e.g. Hamilton 2007; Corvida 2008; Koblin 2009). In this context, **the term 'culture' can be understood as a set of values and beliefs that is generated by repetitive patterns of behaviour**, enforced by both institutions and informal social organisations. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 45)

That is definitely true because Twitter, for example, does have its own culture in this sense. Also, it would be beneficial to turn to Ruesch and Bateson's *Communication*, *The Social Matrix of Psychiatry* (1951) at this point, because they apparently go on about values, beliefs and culture in relation with communication for quite a few chapters. Also, I cannot help but to take not that this paper came out in 2011 but the Twitter studies span from 2007 to 2009. As I understand it, Twitter culture has a very past-paced development, so even by 2011 those studies would have been outdated (at least that's me sligtly prejudiced assumption).

We now provide a definition of phatic technology.

> *A technology is phatic if its primary purpose or use is to establish, develop and maintain human relationships*. ***The users of the technology have personal interactive goals***.

The goals that are commonly found among the users form the social basis of a community. A phatic technology and its user community are rooted to a particular social context and the technology may be relevant to all human exchanges within the context. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 46)

The most important part here is the aspect of "personal interactive goals". I.e. phatic technology is one that serves the goals of interaction.

> Although all phatic technologies are communications technologies, we asserted earlier that not all technologies for communication are automatically phatic technologies. The issue may be resolved by examining who bestows phatic use to a technology. Both the producers and the users can give some degree of **phatic use** to a technology. In communications technologies, phatic use is largely created by the users; for example, the producer of a commercial website may provide, as an add-on, a forum for users to rate the products, but users commonly do not bother to do so. In purely phatic technologies, phatic use is deeply embedded by the producers, and without strong user participation in the process of development, the technology will fail. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 46)

The only relevant theoretical take-away from this is the notion of "phatic use" which amounts to the *use of a technology in the phatic function*, or something to that effect. I am more reminded of Undocumented Feature by XKCD. It goes:

> An old Windows utility has an undocumented feature. If you open "help" and click on the background, you get dropped into a "support" chat room. Only a few of us ever found it. But we became friends. We kept launching the program to check in. Eventually some of us were running VMs [Virtual Machines] just to keep accessing it. As the internet aged so did we. We don't know who runs the server. We don't know why it's still working so many years later. Maybe we're some sysadmin's soap opera. It will probably vanish someday. But for now it's our meeting place, our hideaway. A life's worth of chat, buried in the deep web. But even if it lasts forever, *we* won't. When we're gone, who will remember us? Who will remember this strange little world and the friendships we built here? Nobody. This place is irrelevant. Ephemeral. One day it will be forgotten. And so will we. But at least it doesn't have fucking video ads.

This is a good illustration of an user group subverting a communications technology originally intended for technical support for their own phatic needs. A chat room originally intended to provide help with technical issues became a social space for these users. That's one illustration I know of. I've yet to see this paper offer any.

> The reasons behind such resistance [to using the technology] may stimulate further research and development from the producers of the technology in order to meet their objections and convert them into users.
> Consequently, *the phatic use of a technology is* ***reflexively determined by the relationship*** *between the producers, the users and non-users, and the phatic technology. At the heart of the relationship lies interpretive flexibility*. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 46)

This is a novel way that the *relationship* aspect fits into the scheme of things. Here the relationship concerned with is basically the market relationship between users and producers, but it is nevertheless a relationship and a very important one. The success of modern technology often depends on the producers having a good public image. Uber, for example, is recently losing face due to its reprehensible practices (surge pricing) and goals (driverless cars).

Although both make sense business-wise, they still strain the relationship between Uber and its users, so that many will likely consider an alternative service. Likewise, when it turned out that Ubuntu sells user data to Amazon it lost face with linux users who don't like that, and consequently there was a mass migration to Linux Mint, an open source fork of Ubuntu.

> The phatic technology may become deeply embedded in its users' daily lives; not using it may be regarded as an odd or even deviant choice in a given social circle. In another circle, using it may be so regarded. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 47)

What is Facebook?

> The concept of a technology's interpretive flexibility is especially relevant here. One subset of users employs the technology for social purposes. Hence, the technology becomes phatic with respect to this particular subset of users. For example, although not necessarily *invented* for business purposes, the telephone was supposedly produced for business purposes. However, to a community of women living in rural America, the telephone had an important function in establishing, developing and maintaining social relationships among this community of women and it has been a phatic technology since the early 20th century. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 47)

Why is this so reminiscent of Elyachar (2010)?

> **The term "phatic" has its origins in the Greek *phanai* which means to speak**. The *Oxford English Dictionary* defines phatic as "...of designing, or relating to speech, utterance, etc., that *serves to establish or maintain social relationships* rather than to impart information, communicate ideas..." (our italics). The term 'phatic technology' is inspired by the linguistic concept of phatic communion. This latter term originates in the British school of sociolinguistics, which is closely affiliated with anthropology and cultural concerns. Currently, phatic communion appears in sociolinguistics to designate a mode or type of discourse (Coupland, Coupland & Robisnon 1992). (Wang, Tucker & Rihll 2011: 47)

This is exactly the etymology I was in need of, because otherwise I would have thought that "phatic" relates to archaic English "bathic" and Aristotelian "pathos". The Coupland reference: *Coupland, J., N. Coupland and D. Robinson 1992. "How are you?": Negotiating phatic communion.* Language and Society *21: 207-230.*

> Phatic communion's significant function of sociability has been increasingly recognised since Malinowski saw it as a form of small talk. Post-Malinowski treatments of phatic communion often describe it as **referentially deficient** and **communicatively insignificant**. Abercrombie (1956) wrote "the **actual sense** of the words used in phatic communion **matters little**" (p. 3). Turner (1973) saw phatic communion as **semantically empty** and "designed more to accommodate and acknowledge a hearer than to carry a message" (p. 212). Hudson (1980) defines phatic communion as "the kind of chit-chat that people engage in order to show that they recognise each other's perspective" (p. 109). Thomas et al. (1982) list phatic as one of their 12 "activity categories" in communication, and define the category as "speech that initiates conversation, but [that is] conventional and ritualised, such as 'hello', 'how are you', etc." (p. 148). Their perspective is supported by further research on small talk and gossip (e.g., Beinstein 1975; Schneider & Klaus 1988; Jones 1990; Schneider 1987).(Wang, Tucker & Rihll 2011: 48)

Yup, a lot of sociolinguists see phatic speech as asemantic. References:

- Abercrombie, D. 1956. *Problems and Principles*. London: Longman.
- Turner, G. 1973. *Stylists*. Harmondsworth: Penguin.

- Hudson, R. A. 1980. *Sociolinguistics*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Thomas, A. P.; P. Bull and D. Roger 1982. Conversation exchange analysis. *Journal of Language and Social Psychology* 1(2): 141-156.
- Beinstein, J. 1975. Small talk as social Gesture. *Journal of Communication* 25: 147-154.
- Schneider K. and P. Klaus 1988. The art of talking about nothing: Zur Beschreibung phatischer Dialoge. In: Weigand, E. and F. Hundsnurscher (eds.), *Dialoganalyse II: Referate der 2.* Arbeitstagung Bochum, 437-449.
- Jones, D. 1990. Gossip: notes on women's oral culture. In. Cameron, D. (ed.), *The feminist critique of language: A reader*. London: Routledge, 242-250.
- Schneider, K. 1987. Topic selection in phatic communion. *Multilingua - Journal of Cross-Cultural and Interlanguage Communication* 6(3): 247-256.

> Laver (1975; 1981) shifted analytic attention of phatic communion to the positive and functional (cf. Coupland, Coupland & Robinson 1992). His position is exemplified in his debates with Firth (1972). Laver perceives phatic communion as a tool, known only for its (three) social functions; **Firth considers it as a culture** and ritual. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 48)

Did you mean "cultural ritual"? Will find out when I read Raymond Firth firsthand. References:

- Laver, John 1975. Communicative functions of phatic communion. In: Kendon, A.; R. M. Harris and M. R. Key (eds.), *The organization of behavior in face-to-face interaction*. The Hague: Mouton, 215-238.
- Laver, John 1981. Linguistic routines and politeness in greeting and parting. In: Coulmas, F. (ed.), *Conversational routine: Explorations in standardized communication situations and prepatterned speech*. The Hague: Mouton, 289-304.
- Firth, J. R. 1972. Verbal and bodily rituals of greeting and parting. In: La Fontaine, J. S. (ed.), *The interpretation of ritual*. London: Tavistock, 1-38.

> Laver's (1975; 1981) *speculative predictive mechanism* specifies how speakers are able to stake claims about solidarity/intimacy and status relationships through particular encoding choices within phatic talk. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 48)

Huh, I found nothing of the sort in Laver (1975). Maybe the second article contains it.

> Other academics have explored the functionality of phatic communion. In Jakobson's (1960) *taxonomy of six functional categories of interaction*, the phatic function is described as **the channel characteristic of interaction** in establishing, developing and maintaining social contact. In Barr's *The Human Animal* (1954), **the contextualised nature of phatic communion** is discussed; a surprisingly large part of every culture is **merely the phatic sharing of a common emotional burden** which has no relevance at all to the outside world. Scollon's *machine metaphor for human communication* (1985) considers communication as a generative mechanism, in which the machine must be 'humming' if we are not to think it has broken down. Indeed, phatic communion *is* humming in his analogy. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 48)

I've never before seen someone refer to Jakobson's *scheme of language functions* like this. In any case, I'm very interested in "the contextualised nature", but the article manages to remind me that it's a bit sub par. This "Barr" character is actually the anthropologist Weston La Barre. His *The Human Animal* seems extremely interesting (It's even available at our department of sociology). But much as I can make out from the excerpts that Google Books displays, Welscott (1966: 350-351) seems to be correct in noting that LaBarre understands "phatic communication" in the sense of "nonlinguistic vocalization". References:

- Barr, W. L. [Weston La Barre] 1954. *The human animal*. Phoenix Books.
- Scollon, R. 1985. The machine stops: silence in the metaphor of malfunction. In: Tannen, D. and M. Saville-Trokie (eds.), *Perspectives on silence*. Norwood, NJ: Ablex.

> On reflection, it can be seen that the traditional, Malinowski's 'small talk' perspective and Laver's functional, prosocial perspective are not two opposing theories, since each theory is formulated by theorists addressing different ranges of interactional situations and contexts. **Perhaps the phaticity of utterance is a matter of personal, contextual, and cultural definition**, and there are no generally relevant abstract criteria for defining forms of talk as phatic or otherwise. The most significant nature of phatic communion is its **human embeddedness**. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 48)

I have to agree with this. If phatic communion is viewed, as Raymond Firth suggests, as a sign system, then the conclusion that it is culturally relative, is foregone.

> It is clear that at its inception in the academic research field of linguistics, phatic communion was perceived as a tool, which qualifies it to be considered as a technology. [...] Phatic communion may enter human lives as a technological tool, become a culture, and in due course win academic recognition as a communicative system serving various social functions, **oiling the wheels of social relations**. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 48)

The jump from "tool" to "technology" seems dubious for me, but these authors subscribe to the identification of "technique" and "technology" so it's at least understandable. "Oiling the wheels" is a catchy phrase.

> In short, language is a technology so phatic communion can be seen as a phatic technology. (Wang, Tucker & Rihll 2011: 49)

Is that what it takes to get published in *Technology and Society*?

> Indeed, the Internet's rapid integration into human society rests upon its strong phatic nature, which arises from one of Internet's fundamental characteristics - **the minimised time span between producers and users**. In theory, this minimised time span should allow users of strong phatic technologies a very important role as co-producers. **Rapid feedback** from users allows the producers to adjust their production to suit the requirements of the community of users in the particular context(s). (Wang, Tucker & Rihll 2011: 49)

This is indeed so. It is especially prevalent in the movie world, where a terrible movie will garner ridicule and a good movie praise in an unseenbefore manner, so that if a small amount of people have given it a strong review a great amount of people will follow their judgment and either go or not go see the movie. Word travels fast these days. Everyone knew Adam Sandler's *Pixels* (2015) was shit long before it even hit the screens in some parts. And on the other hand, glowing reviews and throwbacks to *Akari* (1988) has made the current generation look back and revisit this great masterpiece. Others have already commented that we're living in an age where the producers can have instant feedback on their products and change it up to suit the consumers better. In this regard it would be wise to take up Ruesch and Bateson's *metacommunication* and expand the feedback model they propose to modern forms of instant feedback.

Wang, Victoria; John V. Tucker and Kevin Haines 2012. Phatic technologies in modern society. *Technology in Society* 34(1): 84-93.

> With the accelecated growth in the development and influence of the Internet and its associated technologies, such as social networking, software technology and social life are becoming increasingly integrated. Indeed, **such technologies seem to be fusing with the social fabric of society**. Current theories of technological development are not yet sufficient to provide an understanding of the new phenomena to be found in the intimate union between Internet technologies and contemporary society. A fresh review of the relationship between technology and society is needed. (Wang, Tucker & Haines 2012: 84)

Not only society, I would argue. Internet and modern technologies (like smartphones, tablets, etc.) are also fusing with cultural production and consumption. Or, in less economic terms, the avalanche of texts and images in modern interconnected culture is more complex, intricate and interactive than ever before.

> Prominent examples of phatic Internet technologies include the cybercommunities such as Second Life, and the social networking systems: **Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube and MySpace**. The software technologies of the Internet are the primary examples that motivate our interest. (Wang, Tucker & Haines 2012: 84)

MySpace and Second Life in this list are really odd. Why not Minecraft? And who still uses MySpace? I'd rather like to see a list including Academia.edu, Soundcloud, Last.fm, GoodReads, and IMDB; maybe even Tinder, Instagram and Vine or whatever the kids are using these days.

> In this sequel to Wang et al. (2011) we attempt to understand the sociological significance of phatic technology. We will employ theoretical ideas that focus on how phatic technology exemplifies the transformation of personal and social relationships in the contemporary world, **including the individual in relation to the self**, to other individuals, to social groupings and to societies. (Wang, Tucker & Haines 2012: 84)

I did not expect them to include autocommunication, but I'm very happy to see that they did. Hopefully they will follow up with significant contributions.

> Sociological analysis of the modern world has led to various theories of modernity that define these transformations in terms of abstract sociological conditions. We will arguet hat *certain abstract social conditions that are characteristic of modernity amplify significantly the human need for, and thus the technical development of, phatic technologies*. (Wang, Tucker & Haines 2012: 85)

I wonder if they'll address the growing distance coupled with increased interconnection that characterises our modern social landscape.

> we use key notions in Giddens' theory of modernity (1990; 1991) as our analytical tools. In doing so, we propose that **phatic technologies enable the reconnection of social relations that have been stretched across time-space.** A phatic technology creates a social community constituted by its users (from two or many) and individuals within that social community become dependent on the phatic technology to fulfil some of their social needs. (Wang, Tucker & Haines 2012: 85)

As when a midlife person starts using Facebook and reconnects with highschool buddies and sweethearts? References:

- Giddens, Anthony 1990. *The consequences of modernity*. Cambridge: Polity Press.
- Giddens, Anthony 1991. *Modernity and self-identity - self and society in the late modern age*. Cambridge: Polity Press.

> Actually, phatic technologies are so named for phatic dialogue, which is empty of informative content but serves to engage people with one another in purely social exchange. [...] **The relationship between the speakers is affirmed by the act of communication** rather than the content of communication (Licoppe & Smoreda 2005). Thus, in social life, phatic conversation serves to reassure that communication and interaction are alive and well. (Wang, Tucker & Haines 2012: 85)

Score for my theory that the phatic function parallels the poetic function in terms of *autonomy*: while "talking for the sake of talking" is a simplification, it seems true enough that phatic communication functions by bringing the (f)act of communicating to the foreground. *Licoppe, C. and Z. Smoreda 2005. Are social networks technologically embedded? How networks are changing today with changes in communication technologies.* Social Networks *27(4): 317-335.*

> For example, Facebook has a special function to sustain 'the humming' - the poke. The poke does not have any specific function, yet it can be used for various purposes on Facebook, e.g., onec an poke one's friend to simply say 'hi'. When poked, the receiver would be sent a poke alert - a short note that appears in the receiver's profile telling him that he has been "poked" by the sender (name displayed) without any other contextual information. The poke is a form of phatic communication that "serves the purpose of keeping individuals in touch and making others aware that they were in their thoughts" (Vetere, Smith & Gibbs 2009: 183). For us, the poke could be considered as **a *phatic technique*** inbuilt in Facebook to keep the Facebook social community active and humming. Indeed, **the triviality of exchange** to be found in phatic technologies - particularly, social software such as Blogs, Forums, Facebook and Twitter - is noteworthy. Notably, the volume of **empty exchanges** is reminiscent of the origins of phatic technology in sociolinguistics (see Malinowski 1923) but underlines the point that **such exchanges are (and can only be) about relationships, e.g., requesting attention and engagement**. We use technologies and in using these technologies **we are re-embedded in a web of social relationships**. Indeed, the essence of phatic technology is not information exchanging but **relationship building**. (Wang, Tucker & Haines 2012: 85-86)

I didn't know that the Facebook "Poke" still existed, but after googling I found that it was still possible to poke friends, and I poked one, just to try it out (I had never done it before). In any case, the poke is pointless and a vestige of early days of Facebook, but the theory around it is sound. I will have to unpack the implications in the review section of this post. Reference: *Vetere, F.; J. Smith and M. Gibbs 2009. Phatic interactions: being aware and feeling connected*. Awareness systems, human-computer interaction Series, Part 2, *173-186*. Also, before I forget the thought: There are other aspects in Facebook that are almost utterly phatic. One poignant example that comes to mind is the Happy Birthday wish. Since Facebook automatically notifies you of upcoming birthdays, you don't even have to rely on your own memory of your friends' birthdays. You have a listing of birthdays and when Facebook notifies you that a certain person has a birthday that day it's up to you to decide whether your *relationship* with that person is strong enough to wish a happy birthday. And the wish is almost invariably the same phrase. That is, the wish itself is basically meaningless - it has a meaning only in so far as it refers to your relationship with the person. Any expressive element of sincere well-wishing has been far removed by the use of routine formulas as wishes.

> Phatic technologies, with the Internet as their primary source, combine the technical with the social to produce a *culture*, and thus, extend the notion of technology from a tool or a system, to a culture. In this context, by the term "culture" we mean a set of values and beliefs generated by repetitive patterns of behaviour, reinforced by both formal social systems and informal social organisations (e.g., the culture of a military regiment or a particular academic discipline). (Wang, Tucker & Haines 2012: 86)

This part is why I think I should follow these two articles with "New Media, Networking and Phatic Culture" (2008) by Vincent Miller. It's partly because of the thematic overlap, but also partly because I doubt if Miller's paper would be interesting enough to review on its own, and my current aims involve writing thorough reviews of the articles I read.

> However, in these cases, technology is still defined in terms of solving concrete problems as a facilitator, or in Jacques Ellul's terms, as "external to man" (1964: 6). In case of phatic technology, we observe a paradigm shift in the notion (and uses) of technology. [...] It is, however, the transformations of social life and personal relationships enabled by the Internet and associated technologies that have moved technology from an external facilitator to **a stage of being internal to man**. (Wang, Tucker & Haines 2012: 87)

I wish this had something to do with *autonomy* and *introspective semiosis* in Jakobsonian terms, but the connection is ever so slight. The point stands well on its own, though, or minimally on "autonomy". If phatic technologies is considered as a technology then it is indeed clear that it is not meant to solve any concrete external issue. For example, what problems does a Facebook "Poke" solve? It enables you to let your friend know that you still exist, but if that is a problem then it's a very small problem indeed. (A "first world" problem?) Rather, the role of phatic technologies is "autonomous" in the sense that it doesn't solve any concrete external problem but a very abstract internal problem that humans in modern society may have - to overcome the feeling of isolation brought about by our ever-fragmentating and -specializing social organization.

> The potential for the Internet and associated software to be socially transformational were identified almost at its inception, indeed notions of culture pervade early discussions of the Internet. For example, a year after the launch of the World Wide Web (WWW), Dery (1992) defined the term cyberculture as "A far-flung, loosely knit complex of sub-legitimate, alternative, and oppositional subcultures whose common project is the subversive use of technocommodities often framed by radical body politics... Cyberculture is divisible into several major territories: visionary technology, frince science, avant-garde art, and pop culture" (Dery 1992: 509). (Wang, Tucker & Haines 2012: 87)

This, I figure, may be useful for A. V. and M-L. M. and their study of the use of Internet technologies by right-wing extremists in Estonia. Reference: *Dery, M. 1992. Cyberculture.* South Atlantic Quarterly *91: 508-531.*

> Currently, cyberculture, driven by the Internet and associated technologies, is no longer a form of sub-culture - it is deeply embedded in the fabrics of our daily lives - at times, transcending individual preference. (Wang, Tucker & Haines 2012: 87)

The last phrase, "transcending individual preference", is in line with their understanding of *culture* as "a collective social construction transcending individual preference, while influencing the practice of people in the culture" (*ibid*, 87). That is, this is just an elliptical way of saying that cyberculture is no longer a sub-culture, it *is* the dominant culture. This is especially true in Estonia which prides itself in its e-Governance and whatnot. It is impossible to work and study in Estonia without an internet presence. My friend even had very serious problems with school on his first year as a university student because he couldn't habituate right away with the fact that home assignments are sent over the Internet. If you've grown up sitting behind a computer all day then none of it is an issue for you; but you're kinda fucked if you're not that kind of a person.

> For example, there is a "Facebook culture" among its users, especially young people (e.g., Blincoe 2009) - 48 % of young Americans learn about the news through Facebook (Colman 2011). The use of Facebook is able to become a culture because it satisfies young people's desire for connection to their peers in their own private space (Nussbaum 2010). (Wang, Tucker & Haines 2012: 88)

I would argue that Facebook is not the best example of this, because Facebook actually "bubbles" you off from the rest of society. You may be able to keep up with the news your peers are reading and promoting, but the consequent Facebook "cultur" is very much a small-scale culture. Reddit, on the other hand, does not "bubble" you off like that. Although it does have "subreddits" with their own styles and small-scale culture, they are overshadowed by the hive-mind-like general reddit "culture" which is a large-scale culture in contrast with the Facebook one. That is, if you

would examine Facebook in its totality what you would find is a whole lot of small bubbles formed around national boundaries, localities, peer groups, etc. If you examine Reddit in its totality, on the other hand, you find a unified culture than pervades every subreddit. You don't get news that your peers deem worthwhile; you get news that the collective total of reddit users deem worthwhile. References:

- Blincoe, N. 2009. How Facebook changed our culture. *The Telegraph*.

Colman, D. 2011. The Facebook obsession. *Open Culture*.

- Nussbaum, B. 2010. Facebook's culture problem may be fatal. *Harvard Business Review*.

Also, before moving on, I'd like to mention a problem not taken account of here, because it pervades this article. Look at these references. Two of these are online news (one of them is even a short video) and one is a blog post. What you have here is a reliance on online materials which in themselves are localized. It would have been much more difficult to use such sources in academic writings decades ago, but now we take the like of these for granted.

> The use of the phatic technology becomes a habit that shapes members' actions in the social community. As a consequence, through this process, it becomes a real social community of valued meaning to its members. We term the above process *phatic technological habituation* and use this notion to provide an understanding of why **phatic technologies are able to sustain intimacy at distance.** (Wang, Tucker & Haines 2012: 88)

It is clear to see that this is related to "cyberculture" transitioning from the status of "sub-culture" to "culture" proper (in this case, phatic culture). "Sustaining intimacy at distance" is the point for which I can once again whip out that Sage Francis quote: "Technology made it easy for us to stay in touch while keeping a distance, 'til we just stayed distant and never touched. Now all we do is text too much." (from "The Best Of Times", 2010).

> A phatic technology serves a social purpose in a context (indeed, one that it may have created). In the process of phatic technological habituation three stages may be observed:
>
> 1. *Facilitative* - where the technology simply performs certain tasks in the context.
> 2. *Pervasive* - where the technology is widely used in the context.
> 3. *Embedded* - where the technology is fully integrated in the fabric of the context.
>
> These three stages suggest a development life cycle for a phatic technology that must also allow for changes in its social environment. When a new phatic technology is first developed to perform a social task, it is exposed only to a small sector of society. The individuals who meet the new technology have the choice of (a) carrying out the social task in some traditional way without using this technology; (b) adopting the technology to meet the task; or (c) not carrying out the task at all. (Wang, Tucker & Haines 2012: 88)

Beautiful. In case of e-Voting (electronic voting) in Estonia, it was first used in a pilot project for the municipal elections in 2005, has by now become pervasive in the sense that it is used for most elections, and is steadily becoming embedded. While voters can still go to the voting stations to vote, in a decade or few this option will start seeming more and more like a way to waste resources, and consequently only e-Voting will remain. At least one can imagine it happening that way.

> The separation of time and space is one of the primary characteristics of modern social life (Giddens 1990). In pre-modern societies, social space and physical space largely coincide, and the spatial dimensions of social life are mostly dominated by localised face-to-face activities. **In modern societies, locationally**

> **distant social relations that are not face-to-face are fostered**. The separation of physical space from social space is brought about by the separation of time from physical space. In modern societies, time has become standardised and globalised. We do not need to rely on natural phenomena in our physical surrounding (e.g., the shadow of the tree) to carry out our daily tasks. Our social space has been expanded and our social activities have been disembedded from immediate locales - **we can be in the same social space, without being in the same location**. The expansion of the separation of time and space and *disembedding* of social systems, largely enabled by transportations and communications technologies amongst other things, has broken up communities based on localised physical proximity and kinship - family members and friends can be in different counties and countries, and home and work can be many miles away. Consequently, it may be said that communications technology has played a significant role in the breakdown of the meaning of physical community (e.g., Berger, Berger & Kellner). (Wang, Tucker & Haines 2012: 89)

This is something I've thought about extensively but in other terms: my physical situation has been divorced from my "mental" (*vaimne*) context. That is, physically I am situated in Estonia, but via the Internet I am a man without a country, a bilingual hoodlum strolling through all the world online has to offer all without ever physically traveling further than Tallinn and Riga. Reference: *Berger, P.; B. Berger and H. Kellner 1974.* The homeless mind. *Penguin Books Ltd.*

> This longing [for community], amongst others, calls for the *reembedding* of social systems and, in turn, translates into **an increasing demand for systems that reconnect social relations in various social contexts and, in some cases, create new social environments for individuals to establish, build and maintain these relationships**. For Delanty (2003), technology plays an important role in **reshaping social relations** in various communities. Phatic technologies form a significant type of system of reembedding, which sustains intimacy at distance by re-constructing social relations across indefinite spans of time-space (cf. Giddens 1990). (Wang, Tucker & Haines 2012: 89)

I feel like the causal connection here is weakly constituted, for it hinges on the assumption that there is a need for community. Ever since learning that man is different from his closest evolutionary relatives who after childrearing like to stick on their own, I've had the nagging suspicion in the back of my mind that perhaps this "need for community" is more of a social construction than we commonly like to imagine. Perhays man is a social creature not because of any intrinsic need but because of social conditioning? I.e. the speech center in the human brain is purportedly closely related to the pleasure center, which implies that *phatic communion* is pleasurable in itself. But pleasure is not a necessity. It seems very likely that if social conditioning would be according, we could very well live like hermits, connected only through our smart-devices, and get together every once in a while to procreate, like other *decent* animals do. Reference: *Delanty, G. 2003.* Community (key ideas). *London: Routledge.*

> Actually, the sustaining of intimacy at distance by systems of technical expertise is one of the most prominent phenomena of modern society. Giddens (1990) wrote: "*the nature of modern institutions is deeply bound up with the mechanisms of trust in abstract systems, especially trust in expert systems*" (1990: 83; emphasis in original). The character of trust is best explained by separating trust relations into two types - ***facework commitments* and *faceless commitments*** (1990: 80). In traditional societies, much social interaction is face-to-face and trust is expressed in, and sustained by, facework commitments - direct interactions with other individuals in "circumstances of copresence" (1990). The character of trust has changed radically with the emergence of modernity. Although many relations of trust in family and local community are still direct and personal, the essence of modern institutions is evident in the nature and scale of mechanisms of faceless commitments. **Faceless commitments, at their core, are trust in systems not in persons; they manifest in individuals' trust in abstract systems**. The trust in abstract systems, i.e. **abstract phatic systems**, produces the trust in everyday life, which enables the creation and sustenance

> of a social relationship/community that is constituted by its users. The use of the phatic technology becomes a habit that shapes members' actions in the social community. As a consequence, it becomes a real social community of valued meaning to its members - *who are habituated in the use of this phatic technology*. (Wang, Tucker & Haines 2012: 89)

I'm on board with the distinction between *facework* and *faceless* commitments because these mirror Emil Durkheim's *mechanical* and *organic solidarity*, but the concept of *abstract phatic systems* is beyond me. At best I can imagine that this distinction and this abstruse concept could be applied on a comparison between traditional Taxi industry versus transportation networking services (like Uber and Lyft). While not ideally or absolutely so, taxi is more of a *facework*-based commitment. You have to make a telephone call or in some places hail the taxi with a gesture, communicate with the driver, etc. With an app-based solution you don't have to call, or even necessarily talk or gesture at all. With some such services you can even choose your car and driver, as opposed to the taxi firm just sending out whoever is available. This kind of *faceless* commitment curiously/ironically ends up being more about *face* than the traditional option. It is the closest I can currently imagine to an *abstract phatic system*.

> Giddens identifies two different forms of reflexivity. The first one - the "reflexive monitoring of action" (1990: 36) - exists in both traditional and modern periods, and is defined as "All human beings routinely "keep in touch" with the grounds of what they do as an integral element of doing it" (1990). The second form of reflexivity is unique to modernity - **modern society is experiencing a process of reflexivity at both the institutional and personal levels**, which is modern institutions' and individuals' regular and constant use of knowledge as the conditions for society's organisation and change. In traditional societies, actions are based exclusively on tradition and cannot be conceived beyond the framework of tradition. In modern society, individuals reflect on tradition and act in accordance with it, only if it can be legitimised by reflexivity. The future, therefore, is regarded as essentially open, yet is counterfactually conditional upon courses of action undertaken with future possibilities in mind. The two forms of reflexivity are intimately associated - **reflexive monitoring of action brings an individual more information about him continuously, some of which may turn into useful knowledge - the basis for the individual's constant self-creation, evaluation and change**. Under the conditions of modernity, an individual's action has social influence at a global scale, for modernity is created and reproduced in a reciprocal interaction between individual's actions and social institutions, in such a way that society's institutions and structures are the means and the outcome of individuals' actions (Giddens 1990). As a result of these reflexive processes, an individual's self-identity is no longer static and given - instead, it is a reflexive project constituted by a reconstruction of the individual, collective life-stories and identities, which Giddens (1991) terms the *reflexive project of the self*. (Wang, Tucker & Haines 2012: 90)

I wish this was a bit more concrete. In the previous passage it is written that "Phatic technologies provide modern individuals with an opportunity to achieve an even higher degree of reflexivity." - In this light I would like to conjecture that modern forms of reflexivity are tied with phatic technologies in the sense that we no longer relie so much on internal monologue about ourselves, what others say about us, or even what we have written down on paper. Now we can reflect on who we are based on our Facebook timeline, Twitter history, Instagram gallery, Last.fm library, Goodreads bookshelf, etc.

> For Giddens (1990), modern science and technology have generated the plethora of lifestyle choices, and thus opened up **a radical process of self creation, examination, reflection and transformation**. Communication and interaction via phatic Internet technologies, such as Facebook and Twitter, are usually carried out by typing messages onto a screen computer, phone or pad. **An individual's actions are communications and messages displayed in front of him**. **He is able to observe what he is saying as he is typing it, and thus, is able to constantly change and modify his actions**. Moreover, messages typed onto the computer screen can be recorded, stored and examined at a later date. (Wang, Tucker & Haines 2012: 90)

This is almost exactly what I meant. I say "almost" because I wouldn't put so much emphasis on typing. Our phatic technologies are becoming more and more - not even click, but - touch based. It is not out of the question that future will be keyboardless and our primary interface with the Internet is the touchscreen. Or whatever technology may surpass touchscreens, it is likely that the future will hold less text and more images and visible connections. I would hypothesize "more movement", but that's a bit off topic. But the point stands, and the fact that we have such a great amount of feedback about our own online actions (of Facebook, for example, you can "View Activity Log" on your profile) is something I've tried to comprehend via the concept of autocommunication. It may be called reflexion or whatever, but the point is that we no longer *only* communicate with others - more so than before the technological age and outside of it where we hear our own voice and proprioceptively feel our facial expressions and movements - we now also communicate with ourselves in the sense that we are within the audience of our online lives. By the looks of it we are even the primary audience (as, for example, only you can view your own activity log on Facebook).

> For example, if two individuals have met on Twitter then their entire rapport can be recorded, stored and examined any time or over long time intervals with full contextual information (e.g., personal information, date and time). [...] In short, communicating and intercating via phatic Internet technologies enable the achievement of a more intensified experience of the reflexive monitoring of action. One can re-live, re-examine, re-enjoy social exchanges over and over again. They have repetitive value. (Wang, Tucker & Haines 2012: 90-91)

This is exactly why Joe proposed to take our relationship as a case study - all of our interactions and communications are contained in e-mails and documents attached to those e-mails.

> Phatic technologies, characterised by their social purposes, are able to facilitate the reembedding of personal and contextual intimacy and **reduce alienation**. We suggest that this reembedding may be at the heart of the appeal of cybercommunities and virtual worlds. Our argument implies that **in modernity there is a human need for phatic technologies and that their technical development is destined to grow**. (Wang, Tucker & Haines 2012: 91-92)

Welp, it's hard to argue with that.

> We have proposed the idea of phatic technological habituation to make a direct and intimate connection between a technology and its social context(s). It illustrates the three stage developmental process of some phatic technologies **from tools to systems to cultural forces**; and it explains, in some cases, the users' heavy dependence on a phatic technology to the extent that the application of it becomes a culture within the user community. (Wang, Tucker & Haines 2012: 92)

To repeat: *Facilitative* - tool; *Pervasive* - system; *Embedded* - cultural force. This scheme may have important implications for when I turn to Miller's paper on phatic culture.

> **Social interactions via phatic technologies are removed from the physical; rather it is built via abstract systems that reembed individuals and social relations in distant locations**. Thus, it is not just that individuals in the modern world have to place trust in abstract systems, i.e. phatic technologies, it is that **the act of doing so has become a normal and normalised feature of modern social life**. (Wang, Tucker & Haines 2012: 92)

Ah, so that's what they meant by "abstract phatic systems". By the wording it can be inferred that they mean something like "pervasive phatic technologies".

Miller, Vincent 2008. New Media, Networking and Phatic Culture. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies* 14(4): 387-400.

> This article is a theoretical discussion of blogs, social networking websites and microblogs. I argue that these new media phenomena are symptomatic and illustrative of both **technological affordances** and larger **socio-cultural trends**. In particular, it will link the *content* of two major new media products with certain ongoing cultural and technological processes which arguably can be considered problematic: namely **a flattening of social bonds** as we move into 'networked sociality' (Wittel, 2001), and a similar 'flattening' of communication in these networks towards the non-dialogic and non-informational. What I will call her *phatic culture*. (Miller 2008: 387-338)

Technological affordances, I think Wang et al. above already covered in some measure, i.e. how facilitative phatic technology becomes pervasive and thes embedded. The socio-cultural trend towards phatic culture was also covered in some measure, particularly when it came to the values and beliefs that form in user groups of certain phatic technologies. "Flattening" on the other hand seems new. It "seems" so because it's actually not - Wang et al. managed to cover extensively the historical background of how "phatic" is oftentimes identified with "meaningless" and how there is actually an alternative view - that offered by John Laver, wherein sociality is understood positively as the consolidation between the microcosm of the interaction with the macrocosm of the society at large. To "generate" something on these fringe theoretical items, it could be posited that in microblogs, too, the users in some sense consolidate their own private world with that of the broader cultural landscape. It's not like every Twitter post is referentially irrelevant or semantically empty by fiat. Some Tweets manage to pack quite a lot into so few characters.

> There will be four substantial sections to this article, which will demonstrate the move towards **a phatic media culture** thematically and chronologicall. First I will focus on blogging culture and its relationship to **the social contexts of individualization**. Second, I will discuss the social networking profile within the contexts of 'network sociality' and the rise of **database culture**. Then I will examine the most recent phenomenon of microblogging within the notion of 'connected presence'. In the fourth section I will briefly discuss the encouragement of phatic communication within the context of marketing. (Miller 2008: 388)

The concept of "phatic media culture" feels much more palatable than Wang et al.'s "abstract phatic system". "The social contexts of individualization" can probably link up with the discussion of reflexion and the modernist *project of the self*. "Network sociality" probably touches the interconnectedness aspect of social networking (i.e. Facebook offers you friend suggestions of people you may know); "database culture" may link up with the "storage" and "recording" aspect discussed in relation with modern forms of reflexion. Presence and marketing elude me currently.

> In general, individualization refers to a process in which communities and personal relationships, social forms and commitments are less bound by history, place and tradition. That is, **individuals, freed from the contexts of tradition, history and, under globalization, space, are free to, and perhaps forced to, actively construct their own biographies and social bonds**. Because of the increasingly disembedded nature of late modern life, a major task of the individual is to continually rebuild and maintain social bonds, making individualization by its nature non-linear, open ended, and highly ambivalent (Beck and Beck-Gernsheim, 2002). Within this context of disembeddedness, consumer society offers up to the subject a range of choices from which to create biographies and narratives of the self, in addition to **a set of relationships that can be seen as somewhat ephemeral or tenuous** (Bauman, 2001). (Miller 2008: 388)

Disembeddedness is a familiar term from Wang et al. but here it seems to apply only on social relations or the individual's situatedness in social relations, not technology. The relevant point to make in emulation of Wang et al. is that modern technology users actively construct their own biographies and social bonds through phatic technologies. The point being that there *is* phatic technology out there - that Facebook and Twitter and whatnot exist in the first place to allow for such self-construction. The consequence is, as Miller aptly points out, that these phatically produced relationships are somewhat ephemeral or tenuous. It is perhaps easier to get in touch with people, but conversely more difficult to develop and maintain these relationships because the traditional social bonds that used to hold people together are now disembedded.

> […] for Giddens, trust, like 'the reflexive project of the self', is **something that must be continually worked at**. (Miller 2008: 388)

This is also true for the relationship between producers and consumers in modern phatic culture. It is much easier for a software company to go under than for one that creates material products. For us to use any given online service we must indeed have trust and security in it. Otherwise there is nothing stopping us from moving on to the next service provider; more often than not the alternative is a couple of clicks away.

> One aspect which is particularly important here is the assertion that **self-disclosure becomes increasingly important as a means to gain trust and achieve authentic (but contingent) relationships with others**. Giddens argues that late modern subjects gravitate towards relationships which engender trust through constant communication and reflexive practice. In other words, we crave relationships that allow us to open up to others, and not just in the romantic sense, because in late modernity, the demand for intimacy becomes 'virtually compulsive':
>
> > A given individual is likely to be involved in several forms of social relation which tend towards the pure type; and pure relationships are typically interconnected, forming specific milieu of intimacy. (Giddens, 1992: 97)

Clay Calvert (2004) pulls at a similar thread in his discussion of the rise of wider voyeuristic and exhibitionistic tendencies in contemporary media, such as reality TV, tell-all talk shows and tabloid news. He argues that there has been an increasing willingness to 'tell all' or 'expose oneself' in the media, and that this is largely the result of several processes, including an ever increasing need for self-clarification, social validation and relationship development, which are satisfied through acts of self-disclosure. (Miller 2008: 389)

In this note it is noteworthy how well Bernie Sanders' campaign has managed to display his authenticity on youtube. Not only does he keep bringing up how his views differ from those of Hillary Clinton in every conversation where Hillary is brought up and he has a chance to explain how he voted against and Hillary for the Iraq invasion, youtube delivered and recently a video of both candidates arguing, one vehemently against, and the other reluctantly for, the Iraq invasion, surfaced. It is not all that difficult to trust a person whose claims are backed up by video evidence.

> The desire to tell one's story to the world, to write about one's personal experiences of, for example, emotional pain, or give one's opinions on world events through a blog sits quite easily in a contemporary society in which **compulsive intimacy has become a major way to overcome disembededness and the continual reconstruction of social bonds**. (Miller 2008: 389)

The consequence of this, I think, is a widely distributed version of "radical honesty", or, to use a larrywilmoreism, "to keep it one hundred". It could be due to, what at least feels like, informal nature of the internet which, let's face it is still in its baby shoes, we have a habit and expectancy of honesty. This can of course lead us astray, as when the scene is infiltrated with paid shills who tout a party line, or when we believe that there are no repercussions to what we say on the internet and the obvious backlash ensues (this usually involves famous people). Fuck, even I am at fault for being more honest and upfront on this blog than I would ever be allowed to be in an academic paper.

> Blogging, for the most part, is based on the notion that information is a commodity that is used to build anda maintained relationships. In personal journal blogs, it is personal information, created through relationships of mutual self-disclosure, which attains a commodified status. In the case of other types of blogging (political, news, technological and the like), **substantive information is the commodity**. In both these cases, this exchange is based on the logic of the 'pure' relationship: **an exchange of substantive information achieved through dialogue**. This exchange creates tenuous, individually-oriented self-defined communities or networks, which revolve around shared interests and dialogic exchange related to those interests. (Miller 2008: 389)

My blog here is of the "substantive" kind but I cannot agree with its commodity status and origin in dialogue. I've recognized and come to terms with the fact that I am in it alone. Most users who stumble on this leave within five seconds. Most likely they are not looking for lengthy walls of texts, blockquotes of substantial information and rambling comments to complement them. No "shared interests" or "dialogic exchange" can be found here. One can keep a blog for personal reasons. In my case the goal is to improve academic writing - I retype quotes that I find interesting and steadily work my way towards writing my own academic prose. Other people don't really figure all that much in it. Aside from people who I've known beforehand I've never even been bothered by authors of the texts I'm quoting and commenting. (Though that may be because most of the people I quote have long joined the choir invisible.)

> For Manual Castells (1996/2000; Castells et al., 2006), the disembedding and continual deconstruction and reconstruction of social bonds implied by writers such as Giddens, Bauman and Beck is epitomized in the new social morphology of the network society. A morphology that is based less on hierarchical structures and spaces, than on **flows across horizontally structured flexible networks**. To belong in networks is to achieve a greater measure of security in the "space of flows'. (Miller 2008: 389-390)

These authors do like to emphasize the *flexibility* of this or that. E.g. *interpretive flexibility* in Wang et al. 2011.

> In terms of micro-level social relationships, Andreas Wittel (2001) built upon the network society thesis by charting the emergence of what he called 'network sociality': **a disembedded intersubjectivity which contrasts the 'belonging' of 'community' with the concept of 'integration' and 'disintegration' in a network**. Instead of gaining security through 'trust' and self-disclosure within the late modern context of mobility and disembeddedness, network sociality is an instrument or commodified form of social bonding based on the continual construction and reconstruction of personal networks or contacts. (Miller 2008: 390)

I don't know why some of these thinkers are so bent on "commodification". I believe there was social networking in this sense long before the Internet. People used to study in far lands and create bonds over letter exchanges before. That is, the continual construction of reconstruction of personal networks or contacts does not seem novel. What *is* novel is the achievement of these ends through phatic technologies.

> Since **the goal of communication becomes the active construction or reconstruction of a social network**, one has to 'consistently renew, refresh and revalue the existing contacts' (Wittel, 2001: 66). Such bonds, he argues, were typified in **the compressed social acts of 'catching up'**, networking, the half-hour business meeting, and speed dating. Nowadays, Wittel would have to add the brief blog post or social networking update to that list. (Miller 2008: 390)

How is speed dating related to 'catching up'? Isn't the point of speed dating to get to know lots of new people really fast? Catching up in itself does seem phatic enough to merit further attention. These are the social acts that do in fact "compress" phatic communion into a brief exchange in order to reify the relationship. By compression I here mean that phatic communion originally (in Malinowski's treatment) pertained to the relaxed exchange of personal histories while sitting in a circle around camp fire; "catching up" has the quality of participants anxiously waiting for their turn, but now the interaction itself is not relaxed but fast-paced because people have stuff to do and places to be.

> For Wittel, **these social relations become primarily 'informational', not 'narrative'**. What he means by this is that communications between people become more ephemeral and more akin to an exchange of 'data' than deep, substantive or meaningful communication based on mutual understanding. (Miller 2008: 390)

This is a valid point. In contrast to the narrative nature of phatic communion in Malinowskian sense, "catching up" is more informative. There's no time to tell a lengthy and detailed story of your life when you're meeting an old friend in the grocery store. You have just enough time to recount the most significant events in your life, packaged as discrete units of information (finished school, worked on a project, married that girl, had 2.5 children, etc.).

> Social networking profiles push the networking practice to the forefront by placing more prominence on frineds and links to others than the text being produced by the author. Where the blog had links to others either on a fairly anonymous list of hyperlinks on one side of the front page, or on a separate profile page, MySpace, Facebook and other networking sites give much more space to friends (including pictures) and thereby much more visual prominence on the profile at the expense of textual material. The overriding point of the networking profile is to reach out and sustain a network through the maintenance of links to others. Thus it is not the text of the author, but the network of friends that takes pride of place on the social networking profile. (Miller 2008: 390)

Well, nowadays, you get that effect only in the "common friends" section on facebook. Otherwise it figures little. Reddit is even beyond such networking. You can add users as your "friends" but what it does is miniscule: their usernames will appear highlighted and a collection of your friends' submissions can be viewed at /r/friends - other than that it does nothing. In that sense reddit is more informative than phatic.

> Lev Manovich (2001) among others argues that we are in the process of a shift from *narrative* forms (as epitomized by the novel or the cinematic film) as **the key form of cultural expression** in the modern age, to **the *database* as the prominent cultural logic of the digital age**. Narratives are presented as finite works with beginnings and endings that follow a linear path establishing cause and effect thematic development determined by an author. Databases are defined by Manovich as: 'Structured collections of data organized for fast search and retrieval by a computer' (Manovich 2001: 218). In contrast to narratives, the database form, as the foregoing passage suggests, is presented as **a collection of somewhat separate, yet relational elements**. Because databases are in essence collections or 'lists', they are theoretically endless and always 'in progress'. In addition, since databases consist of relational elements, their order or combination in terms of consumption or use is determined by the user as a co-author, rather than rigidly designed by one author. Therefore, databases are (potentially infinitely combinable in their use. (Miller 2008: 390)

This is related to the storage aspect of phatic technologies. We no longer need to tell stories about ourselves. For anyone interested we can link to relevant profiles on various sites. I don't have to tell you who I am and what I like. My self-description is already written down and everything I like is available on my profile, listed in statistical, chronological and preferential order.

> It would seem that such a plethora of information makes it inevitable that the database, whose purpose it is to efficiently store, retrieve and provide an interface with data, should ascend in cultural importance. Thus new media is, in particular, dominated by cultural objects and products which:
>
> > do not tell stories, they do not have a beginning or end, in fact, they do not have any development thematically that would organize their elements into a sequence. Instead, they are collections of individual items, *with every item possessing the same significance as any other*. (Manovich 2001: 213; my emphasis)

In effect, with the database, there is no context. Instead individual items are connected to each other, in an ad-hoc manner, by specific linkages or elements useful at particular times. (Miller 2008: 392-393)

I would argue that some context can be created. For example, on Last.fm you can create playlists, on IMDB you can create lists, and on blogs you can label your posts and group them according to those labels. I can't argue that these contexts are contrived in an ad-hoc manner.

> In this respect, social networking websites in particular can be seen as part of **the database culture of network sociality**. Profile building, while on the one hand enmeshing the profile/self in a network, is essentially the creation of a series of lists; **markers which can be called up by others searching for people with similar interests**. And of course, in social networking websites, the most important list is the list of 'friends'. (Miller 2008: 393)

"Friends" are more and more replaced by "followers" but the point remains. On Academia.edu the so-called "Research Interests" act as markers through which you can find people who research something similar to what you're researching.

> However, social networking websites tend to complicate this notion of 'friend'. For example, Danah Boyd (2006) and Boyd and Heer (2006) discuss the notion of 'friending' and how **the concept fo 'friend' on something like MySpace becomes horizontally flattened**. Close members of one's inner circle sit alongside strangers under the same banner in an endlessly expanding horizontal network, thus **compressing social relations and eliminating context**. The only context present is the egocentric nature of the network itself. In other words, friends as a whole create the context in which one's profile sits and from which identity emerges (Boyd, in press). (Miller 2008: 393)

Alas, the horizontal flattening of social relations refers to the fact that there is no vertical distinction between close friends and mere acquaintances. Google Plus, as far as I know, attempted to alleviate this by creating various levels of "circles". But the collective response of Internet users was "nope, not having that".

> The point of the social networking profile is blatantly **to establish (and demonstrate) linkages and connections**, rather than dialogic communication. Thus, what is seen here is a shift in emphasis from blogging technology which encouraged the creation of substantive text *along with* networking, to social networking profiles which emphasize networking over substantive text, thus **shifting digital culture one step further from the substantive text and dialogue of the blog further into a realm of new media culture which I refer to as the phatic**. (Miller 2008: 393)

I was patiently waiting for this article to turn to phatics. Here "the phatic" is understood as a form of new media culture that emphasizes linkages and connections rather than substantive text.

> Thus, phatic messages are not intended to carry information or substance for the reciver, but instead **concern the *process* of communication**. These interactions essentially maintain and strengthen existing relationships in order to facilitate further communication (Vetere et al., 2005). (Miller 2008: 394)

Another score for the theory that phatic communication is *autonomous* in Jakobson's sense.

> Licoppe and Smoreda (2005) note that one way in which these transformations take place is through a change in the notions of 'presence' and 'absence', which occur in an age where many people are continually 'in touch' through networking technologies. These technologies essentially 'stand in' for them, making one almost continually contactable. Licoppe and Smoreda refer to this blurring of presence and absence as 'connected presence'. Their argument is that **a new sociability pattern of the constantly contactable, one which blurs presence and absence, has resulted in relationships becoming webs of quasi-continuous exchanges**. (Miller 2008: 394)

This point reminds me of an informal analysis I did of the minimalist web sites of 90s computer science gurus. I concluded that most of those pages were written in HTML "by hand" so to say, and that they functioned more like glorified visit cards. Some of those sites even used the outdated <address> tag that indicated the means of contact (e-mail, telephone or tax, and sometimes even the physical address). Somehow social networking sites took over this function and suddenly not only distinguished people who had something to offer professionally (i.e. teachers, lecturers, and experts) but *everyone* had a public means of access and address.

> With the enlargement of social networks, and the technical means available to communicate with them, this encourages communication that retains a general sociability without the exchange of real information. For example, a growing amount of research into ubiquitous computing, done by, for example, Vetere, Howard and Gibbs (2005), has started to shift away from systems which support personal and informational issues (i.e. capturing and communicating information), and towards what are being called **'phatic technologies': technologies which build relationships and sustain social interaction through pervasive (but non-informational) contact and intimacy**. (Miller 2008: 395)

Woop, there it is. The reason why I grouped this article with those by Wang et al. Also, it means that perhaps I should really take up the article referenced here, titled "Phatic Technologies: Sustaining Sociability Through Ubiquitous Computing". Since it's a three-page article, I just might.

> Licoppe and Smoreda (2005), argue that the technological affordance of connected presence leads to a rise of compressed expressions of intimacy. Non-dialogic means of **communication signal recognition** and **a demand for attention**, but allow for the looser commitment of non-intrusive sending of data, and deferred as asynchronous response. Simply put, their findings suggest that there has indeed been a rise of small communicative gestures whose purpose is not to exchange meaningful information, but to express sociability, and maintain social connections. The kinds of communication that Malinowski described as phatic communion. (Miller 2008: 395)

These notions, "communication signal recognition" and "demand for attention" sound awfully technical but do seem to figure large in the sphere phatic communication. The demand for attention, especially, has become the core of Paul Virilio's *phatic image*.

> The overall result is that in phatic media culture, it is the *connection* to the other that becomes significant, and the *exchange* of words becomes superfluous. Thus the text message, the short call, the brief email, the short blog update or comment, becomes part of **a mediated phatic sociability** necessary to maintain a connected presence in an ever-expanding social network. (Miller 2008: 395)

The aspect of mediaton will hopefully be handled well by "Mediated gesture: Paralinguistic communication and phatic text" (Schandorf 2012).

> The point of twitter is the maintenance of connected presence, and to sustain this presence, it is necessarily almost completely devoid of substantive content. Thus twitter is currently the best example of 'connected presence' and the phatic culture that results from it. In that way, Twitter is a glimpse into a future media/communications world of **connection over content**. Even among users, there is a certain amount of trepidation as to the general 'pointlessness' of the messages circulated, at the same time as an appreciation of an overall feeling of intimacy by being connected in real time to many others outside one's geographic location. (Miller 2008: 396-397)

"Connection over content" pretty much sums up the essence of phatic(technologie)s.

> To answer this 'why?' question, one has to return to the concept of information as a commodity. In blogging, personal information was used as a commodity to build relationships. Within social networking and microblogging, the value of information is based more on the generation of large amounts of small bits of data, which can be analysed easily in the marketing process. Strategies such as data mining, consumer profiling, 'buzz' monitoring, and reading brand relationships are much more compatible with the small bits of 'data' exchanged in brief phatic exchanges than the narratives and dialogue associated with, for example, blogging. **Phatic communication is much easier to put in a database, and much easier to package and sell to those looking to market products or gain consumer insights**. (Miller 2008: 398)

This is where the concept of "commodification" actually works. It's a very good point that lengthy blog posts are a shitty source of market information: the amount of people who sit down and write reviews about various products is probably miniscule, while many people actually do give "shoutouts" to various products on Twitter. All in all this article turned out to be much better than I expected. References:

- Wittel, A. 2001. Towards a Network Sociality. *Theory, Culture & Society* 18(6): 51-76.
- Beck, U. and E. Beck-Gernsheim 2002. *Individualization: Institutionalized Individualism and its Social and Political Consequences*. London: SAGE.
- Bauman, Z. 2001. *The Individualized Society*. Cambridge: Polity.
- Giddens, A. 1992. *The Transformation of Intimacy: Sexuality, Love and Eroticism in Modern Societies*. Cambridge: Polity.
- Calvert, C. 2004. *Voyeur Nation: Media, Privacy, and Peering in Modern Culture*. Boulder, CO: Westview Press.
- Castells, M. 2000[1996]. *The Rise of the Network Society*. Oxford: Blackwell.
- Castells, M.; J. Qiu Linchuan; M. Fernandez-Ardevol and A. Sey 2006. *Mobile Communication and Society: A Global Perspective*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Manovich, L. 2001. *The Language of New Media*. Cambridge, MA and London: MIT Press.
- Boyd, D. 2006. Friends, Friendsters, and MySpace Top 8: Writing Community Into Being on Social Network Sites. *First Monday* 11(12). Link.
- Vetere, F.; S. Howard and M. Gibbs 2005. Phatic Technologies: Sustaining Sociability Through Ubiquitous Computing. *Proceedings of CHI 2005, April 2-7, Portland, Oregon, USA*. Link.
- Licoppe, C. and Z. Smoreda 2005. Are Social Networks Technologically Embedded? *Social Networks* 27(4): 317-335.

Vetere, Frank; Steve Howard and Martin R. Gibbs 2005. Phatic Technologies: Sustaining Sociability through Ubiquitous Computing. *Proceedings of CHI 2005, April 2-7, Portland, Oregon, USA*.

> Recent research in ubiquitous computing has mostly concerned systems that support personal and informational issues. This workshop paper introduces the concept of *phatic technologies* - **systems** that establish and maintain the **possibility** of social interactions. These systems are not concerned with capturing and communicating information as such, but with **building relationships**. (Vetere, Howard & Gibbs 2005: 1)

Thus, the "systems" in *abstract phatic systems* implies computer systems. It seems self-evident upon reflection, but it's worthwhile to keep in mind that the "pervasiveness" of phatic technologies pertains to *ubiquitous computing* (also known as *pervasive computing*, i.e. the growing trend towards embedding microprocessors in everyday objects so they can communicate information). It is relevant to include this paper because it seems to originate the concept of *phatic technologies*, preceded perhaps only by Christian Licoppe and Zbigniew Smoreda's "Are social networks technologically embedded?" (2005). How deep does this rabbit hole go?

> Studies in Ubiquitous technologies have tended to focus on the personal (or individual) dimension and/or the informational aspects of interaction. [...] However **reseach in ubiquitous computing does not often explicitly deal with human relationships, or communication**. Of course there are exceptions (e.g. Marmasse et al. 2004), but even here the emphasis is on context awareness and information display (e.g. modality issues) rather than relationship building. (Vetere, Howard & Gibbs 2005: 1)

The task of phaticists, on the other hand, is to distinguish personal/individual and informational aspects from relationship and communication aspects. Reference: *Marmasse, N., C. Schmandt and D. Spectre 2004. WatchMe: communication and awareness between members of a closely-knit group.* Proc. Ubicomp 2004, *214-231.*

> Phatic exchanges, a term first introduced by Malinowski (1923) and then adopted by Jakobson (1960), do not inform. **They do not express any particular thought or aim to exchange facts about the world**. They do however strengthen social bonds and establish and maintain the possibility of communication. (Vetere, Howard & Gibbs 2005: 1)

Wrong. Neither of them proposed "phatic exchanges" and it's not that phatic communion does not inform, express thoughts or exchange facts. It's that these are not the primary functions of phatic communion. You can inform, express thoughts and exchange facts, but what makes such communication phatic is that it's primary function is to achieve a feeling of fellowship, a *communion*.

> The phatic exchanges occur when messages are not intended, by the sender, to carry information for the receiver. **The phatic dimension to an interaction concerns the process of communication, not its substance**. (Vetere, Howard & Gibbs 2005: 1)

I think Miller quoted this. By "concerning the process of communication" Vetere et al. mean that it's metacommunicative, as they go on to quote Jakobson's listing of those technical steps (checking whether the channel is operational, attracting and confirming continued attention, etc.).

> Phatic acts ensure existinc communication channels are kept open and usable. These interactions maintain and strengthen existing relationships **in order to facilitate further communication**. (Vetere, Howard & Gibbs 2005: 1)

This is a very pragmatic interpretation. I don't recall such future-orientation elsewhere other than perhaps Laver's concept of "cumulative consensus".

> Thus *Phatic Technologies* are those specifically designed to sustain social interaction, rather than convey information. Phatic Technologies are not concerned with the utility of the interaction, the usefulness of the information nor the ease-of-use of the device - though each of these may contribute to the end user experience. Phatic Technologies are **measured by the degree to which they contribute to a feeling of ongoing connectedness**. (Vetere, Howard & Gibbs 2005: 1)

These are curious definitions. "A feeling of ongoing connectedness" is actually a workable notion. Personally I have a feeling of ongoing connectedness when I'm connected to the internet, and especially when there's a data transfer of whatever kind (for example, torrents are seeding). It's not that I use the internet constantly. It's that I have an ongoing *possibility* of using it at any time (even when only using Google for checking up references or checking the meaning of a word).

> Technologies that support phatic exchanges are similar to devices that support peripheral awareness (Gaver 2002), such as a lamp that glows in one room when a dear friend walks into another room far away. However, whereas awareness devices would tend to support phatic interactions, phatic interactions are not limited to being peripheral. **Phatic interactions are often embedded within the routine of everyday life**, and so can be foral as well as peripheral. (Vetere, Howard & Gibbs 2005: 1)

Man it gets really weird when computer scientists take up philosophical-sociological terms and apply them on technology. Reference: *Gaver, B. 2002. Provocative Awareness.* Computer Supported Cooperative Work *11: 475-493.*

> The facility to chat idly, to 'waste' time with someone you care for was a valuable expression of the care they shared for each other. The substance of their communication was not always important. It was **the reassurance that they were connected**, that a channel of communication was available to them, and that **this somehow strengthened and nurtured the relationship**. These phatic exchanges were genuinely valued. (Vetere, Howard & Gibbs 2005: 2)

Despite being somewhat poorly written (the authors sometimes don't bother to punctuate their sentences) it makes some very good points. Phatic techniques (though perhaps not yet phatic technologies) offer reassurance of connectedness that strengthen and nurture (in a word, develop) the relationship.

Licoppe, Chrisitan and Zbigniew Smoreda 2005. Are social networks technologically embedded? How networks are changing today with changes in communication technology. *Social Networks* 27: 317-335.

> Social behaviour becomes accountable from the objective and external perspective of the networked distribution of ties that is prior to the action. But two particular dimensions of social ties are often overlooked. First, **the inner disposition to experience and sustain commitment towards another - what Simmel labels "faithfulness' - which stabilizes such commitments to social relationships**, within an ever-changing stream of consciousness and beyond the initial context where such a relationship was born, like a kind of "intertial force of the soul" (Simmel 1908). The actual work that is performed to accomplish relationships as observable sequences of reciprocal actions, as a temporally organized succession of moments of presence and absence, of encounters separated from one another by pauses and silences, bursting from a variety of events and situations, and relying on an ever-growing array of mediations and interactional resources (face-to-face, letters, phone calls, etc.). (Licoppe & Smoreda 2005: 318)

The stabilization of commitments to social relationships is comparable to the stabilization of successive working consensuses to the cumulative consensus that forms the essence of a relationship (in a Laverian sense).

> We try to address this issue empirically. For instance, does the constant growth (indeed, mass proliferation) of information and communication technologies (ICT's) lead to **new ways of managing close relationships**, and to different experiences and representations of what a strong tie and one's attachment to it actually mean? The aim of this paper is to provide evidence that ICT's have had effects. So we argue that **at the levels of the construction and experience of social ties, the nature and the role of the mediation technologies that are used to support them matter**. In that sense, social ties and social networks are embedded in a web of interaction-supporting artefacts. (Licoppe & Smoreda 2005: 318-319)

This paper is very thick but also extremely relevant. The terminology itself is commendable: for example, "social ties" are much more workable than a quasi-Malinowskian "social bonds" (or, for Vetere et al., above, "social binds").

> We will speak about "sociability", as the art of "living together" (Barthes 2002), which gathers all conventional modes of interaction with others, through which we manage to adjust our interpersonal behaviours, the temporal ordering of moments of presence and absence, the rhythms of speech, writing, gestures and silence. **Sociability is made up from the flow of exchanges people maintain with those to whom they are tied**. We see sociability as having *three* distinct poles: (i) social networks (sets of social ties with various possible metrics); (ii) exchanges, that are performed through a succession of embodied gestures and language acts (thes emay take a number of different formats or *genres*, even within one medium -

> as has been shown by research on writing (Chartier 1991), the telephone (Licoppe and Smoreda 2000), or on the forms of interactional reciprocity (Peters 1999)); and (iii) the various technical means which are available at a given moment of historical time and which mediate actual interactions. (Licoppe & Smoreda 2005: 319)

When Wang et al. (2011: 45) emphasize that they "have appropriated the term phatic for an abstraction that emphasises *sociality* and is free of its deep linguistic features", this is most likely what they mean, or at least can be interpreted as such.

> The massive development of ICT had led to a significant increase in the range of interactional devices, which actors may use. (Licoppe & Smoreda 2005: 320)

That is, we have more computer-mediated means of communication now that ever.

> In a given situation, using a particularly mediated mode of interaction rather than another (e.g., sending an e-mail rather than calling a person) is extremely meaningful, and such conventional meaning is easily decoded by participants. (Licoppe & Smoreda 2005: 320)

Something something flexibility.

> We will show that the rationale behind the decision to tell a friend or relative about the birth [of one's child] on the mobile phone, rather than with a greeting card is based on the proper time that news will take to reach a given person. **Inner commitment to relationships therefore appears to be related to the temporal ordering of the mediated contacts, which actualize such a relationship**. Contacts made via a particular channel of communication confer **a kind of time-based tonus to the relationship**. The choice of a particular technology rather than another therefore contributes to actors' inner experience of the strength of the bond. (Licoppe & Smoreda 2005: 320)

This article keeps on making good points. In simple words: the nature of the social relationship is related to the phatic technology used to actualize that relationship.

> We will give particular attention to the ways **communication technologies (the tools used to achieve sociability)** allow people to be present or absent. The first of our two regimes [for the temporal ordering of sociability practices] relies on an opposition between absence and co-presence, which is rather widespread in the Western world. This idea is the foundation for the representation that **ICTs can be considered as surrogates for co-presence**, in circumstances where face-to-face meetings are too difficult to organize. (Licoppe & Smoreda 2005: 321)

Surrogates presumably in the sense that face-to-face contact is substituted with contact via communication technologies, which, if the primary function is maintaining contact or the feeling of co-presence, become phatic technologies.

> We will provide evidence for the emergence and reinforcement of **a new sociability pattern**, in which presence is not simply the opposite of absence. In this new pattern technologies of communication (in particular mobile phones) are not just substitutes for face-to-face interaction, but constitute **a new resource for constructing a kind of connected presence even when people are physically distant**. In the regime of "connected" presence, participants multiply encounters and contacts using every kind of mediation and artifacts available to them: **relationships thus become seamless webs of quasi-continuous exchanges**. The boundaries between absence and presence get blurred and **subtle experiences of togetherness may develop**. The use of messaging technologies develops, for "connected presence" weighs

> heavily on participants' limited availability and attention; however committed they are to sustain that form of mediated sociability. **Phatic communications becomes increasingly important, because simply keeping in touch may be more important than what is said when one actually gets in touch**. In a sense, any type of mediated contact does the job of sustaining social bonds in the regime of "connected presence". (Licoppe & Smoreda 2005: 321)

There's a lot to unpack here. Hopefully I will manage it in the review section below. In any case they emphasize that connection indeed becomes more important than content.

> The interaction is guided by conventions but also constructed in the course of interaction itself. (Licoppe & Smoreda 2005: 322)

Interactions are paradigmatic and enigmatic at the some time, which is undoubtedly a truism.

> Friends who are seen less frequently receive a written announcement of the event [the birth of one's child]; colleagues are more likely to receive an e-mail. These written media are **less committing in terms of reciprocity** compared to conversation (face-to-face or on the phone). (Licoppe & Smoreda 2005: 323)

This is an aspect that allows for further original theoretization: most phatic technologies seem to be focused on reaffirming connectedness but are not very committing in terms of reciprocity. A Facebook "Poke" does not commit the recipient to poke you back.

> The differential use of particular means of communication thus lays down **a space of relational practices** where ties of similar closeness are treated in a similar way, and where **this degree of closeness is publicly expressed and negotiated**. (Licoppe & Smoreda 2005: 323)

More on how *technology* and *relationships* reflect each other.

> **The work of sociability thus turns into a joint redefinition of relational proximities in the network**, and a redefinition of the sense of each of the interactional resource available for the maintenance of the relationship. (Licoppe & Smoreda 2005: 324)

This kind of negotiation of relationships goes on all the time on Facebook, for example, where the relationship you have with another user determines whether you like his or her comment or not, for example.

> But a [social] tie is woven out of many contexts, many occasions and many technical means of communication. It is constructed in a constant point and counterpoint of interaction, a chronicle of encounters - each with a particular form of communication - **where the thread of timing stitches the presence and absence according to the characteristic modes, which make up a relationship**. (Licoppe & Smoreda 2005: 325)

Compare, contrast and conjoin this with Laver's "cumulative consensus" approach.

> This mode of technically mediated sociability is not new. Throughout the centuries it has adapted to the transformation of interpersonal mediations. In the sixteenth century the exchange of gifts between peers, gentlemen and scholars helped the latter to keep in contact "*like the stones of a good building held together by cement*" (cited in Zemon Davis 2003: 105). In the nineteenth cuntery, bourgeois correspondence took up the same theme. We might even talk of an epistolary pact - a widely accepted idea that physical separation is a test for the letter-writers to overcome. Letters thus filled in the absence of the other by providing news and **signals of presence**. (Licoppe & Smoreda 2005: 325)

Exactly what I argued (though less eloquently) against Miller's statement that mobility and disembeddedness is a late modern emergence.

> Exchanges mediated by technical means nonetheless constitute **an important connective tissue** coordinating and synchronizing group activities and meetings. The fact of being "on the list" both expresses the fact that one belongs to the group and makes it possible to participate in group activities (Manceron 1997). (Licoppe & Smoreda 2005: 326)

This is more in line with the paradogigal concept of Roadmap.

> It has also been encouraged by the development of various kinds of message systems such as answering services, e-mail, SMS, etc. These technologies for sending messages loosen the constraints, which would otherwise be imposed by the proliferation of communication because they allow the person receiving a message to choose the moment of reply. For the more numerous communications become, **the more frequently people have to interrupt the activity they are currently engaged in to fit in with another cadence**. The risk is that ties with friends will become institutionalized in the form of expectations and mutual obligations to be constantly available electronically. Mediated sociability currently seems to be countering this risk of control and preserving playful pleasure and improvisation in the interpersonal tie by making greater use of less intrusive means of communication. (Licoppe & Smoreda 2005: 330)

This is a pertinent point, and exactly the reason why I consciously decided to stop using MSN and Facebook chat. I can tolerate and even enjoy constant background music but having a conversation with another person online feels like a full time commitment that obstructs concentration in reading, for example.

> At the same time **short calls and messages fulfill a phatic function where the discursive content of the communication gesture is less important than the act itself**. Phatic communication is spreading, for it constitutes a key resource in the management of quasi-continuously connected relationships. Rather than constructing shared experience by recounting small and large events of the day or the week, one sends short expressive messages, giving one's sensations or reactions to some event, an emotion, or perhaps asking the person to express themselves in this way. (Licoppe & Smoreda 2005: 331)

These authors manage to turn asemanticitiy into an affirmation of autonomy. The second part affirms the shift from narrative to database culture that Miller described.

> Sometimes indeed these messages do not even require a direct response, for they authorize a kind of civil lack of attention. In some extreme cases **the mere fact of knowing that a line of communication is active and that one is therefore "connected" to the other is sufficient**. The emotion, which accompanies this knowledge makes the tie present to consciousness and for the moment make exchanges of words superfluous. (Licoppe & Smoreda 2005: 331-332)

Score for autonomy.

> Social ties are the basic units of social networks. We have shown how **the relational work, on which strong ties are built is shaped by the tools of communication used in such work**. (Licoppe & Smoreda 2005: 333)

Reaffirming the determining importance of technology on the type of relationships that a particular technology fosters.

Review

Introduction

This review was originally intended to cover two relatively recent papers by Wang et al. (2011; 2012) that are written explicitly about phatic technologies. Growing interest in the origins of the term and the conceptual area it applies to lead me to read several slightly older papers from the previous decade (namely Miller 2008; Vetere et al. 2005; and Licoppe & Smoreda 2005). Thus, the end result is not a review of papers by Wang et al. in particular but a review the concept of *phatic technologies*, and the implications this concept has for phatic studies, in general.

Phatic autonomy

First of all, Wang et al. (2011) should be commended for doing what numerous writers in the past were either unable or unwilling to do (this regrettably includes me). Namely, they looked into the etymology of the word *phatic* and came up with a solid and useful piece of information: "The term "phatic" has its origins in the Greek *phanai* which means to speak" (Wang et al. 2011: 47). This turns out to be the correct etymology, originating from the sequence: *phasiā* ("speech"); *phasis* ("utterance"); and *phanai* ("to say").

The import of this discovery cannot be understated for it can be used as a basis for reformulating our understanding of the three speech functions that Roman Jakobson (1981[1960d]) introduced to Karl Bühler's (2011[1934]) *organon* model of language. Namely, the additions, the *poetic*, *metalingual*, and *phatic* functions of speech all have something in common: they are in a sense *metacommunicative*, or, to use Jakobson's own term, *introversive*.

Jakobson writes that "The introversive semiosis, a message which signifies itself, is indissolubly linked with the esthetic function of sign systems" (Jakobson 1971[1970d]: 704-705). In contrast with *extroversive semiosis*, which manifests a referential component, that is, refers to something external to the utterance itself, introversive semiosis is *self-referential*, or, to use a term that refers back to the Prague Linguistic Circle, *autonomous*.

I prefer to use the latter term, despite it's other uses in Jakobson's phonological theory and Tynyanov's literary theory, because the concept of the *autonomous function* goes at the heart of the matter in Jan Mukařovský's original conception of the *aesthetic function*. In the distinction between the *autonomous* (*valuative*) and the *communicative* (*informative*) function of the work of art, Mukařovský affirms that art does not always necessarily communicate something to someone but has it's own intrinsic value as a work of art (cf. Gandelman 1988: 266).

It can be argued that the three functions that Jakobson attaches to Bühler's original three are all *autonomous* in this sense. It must also be mentioned that although they are *speech* functions they are not necessarily *communicative* functions: the common perception of his functions as pertaining to all forms of communication is slightly erroneous. They can certainly be interpreted and applied as general communication functions but they are not originally conceived as such. Jakobson himself insists that the structural and functional particularities of nonlinguistic messages should be investigated, but does not engage in it himself (cf. Jakobson 1971[1970d]: 698).

Thus, the three latest functions can be thought of as having a non-communicative operation at their core; instead of transmitting information in the strict sense of communication, these functions bring to light the intrinsic value of various components of communication. The aspect of *autonomy* is generally most evident in the *poetic* function, which is directly modelled after Mukařovský's *aesthetic* function, and merely reconceptualized to apply on linguistic material. The *metalingual* function is *introversive* in the sense that it does not refer to external reality but explains the meaning of a given word with another word or set of words. Jakobson even goes as far as describes the basis of the metalingual function, *message about code* (or M/C form of duplex structure) as "the autonymous form of speech" (Jakobson 1971[1957c]: 133).

And finally we have the *phatic* function of speech, which, now that we know its etymological origin, presents us with a seemingly paradoxical interpretation: the phatic function of speech is *the speech function of speech*. If we were unaware of Jakobson's method of constructing *duplex structures* this would be paradoxical. But knowing that he does this, the paradox fades away and we come to a deeper understanding of "phatic" as *contact about contact* or *communication about communication*.

This lengthy prologue is necessary in order to understand the nature of *phatic technologies* because several authors who write about phatic technologies intuitively understand this aspect when they use terminology more akin to Malinowski's (1946[1923]) *phatic communion*. Given the newly rediscovered etymology, *phatic communion* can now be understood as something like "sharing in speech" or "union through language". In order to comprehend *phatic technologies* this definition must of course be complemented with modern means of communication that transcend speech and language as such.

Thus, Wang et al. write that "phatic technologies are so named for phatic dialogue, which is empty of informative content but serves to engage people with one another in purely social exchange" and that "the relationship between the speakers is affirmed by the act of communication rather than the content of communication" (Wang et al. 2012: 85). While some (like Hymes 1971: 43-44) simplify phatic communion to mean "talking for the sake of talking", these authors hold that "in social life, phatic conversation serves to reassure that communication and interaction are alive and well" (Wang et al. 2012: 85).

Affirmation and reassurance of the communicative contact or relationship is exactly the autonomic aspect in phatic communication: it foregrounds the (f)act of communication over the informative content as background. In another formulation, "phatic messages are not intended to carry information or substance for the reciver, but instead concern the *process* of communication" (Miller 2008: 394).

Besides the interpretation of phatic communication being *about* the process of communication itself, i.e. autonomous, there is also an emphasis on communication about relationship: phatic exchanges "do not express any particular thought or aim to exchange facts about the world" but "do however strengthen social bonds and establish and maintain the possibility of communication" (Vetere et al. 2005: 1).

At this point it is interesting to note how some of these authors manage to turn the putative asemanticity of phatic utterances (the claim that phatic speech is meaningless) into a positive affirmation of the autonomy of phatic communication: "short calls and messages fulfill a phatic function where the discursive content of the communication gesture is less important than the act itself" but at the same time "it constitutes a key resource in the management of quasi-continuously connected relationships" (Licoppe & Smoreda 2005: 331).

Wang et al. (2012) perform an analysis on the Facebook poke, revealing that it does not have any specific function but can serve various social purposes; the poked user receives a notification that he or she has been poked, and by whom, but without any other contextual information. They conclude that "the poke could be considered as a *phatic technique* inbuilt in Facebook to keep the Facebook social community active and humming" and underline the point that "such exchanges are (and can only be) about relationships, e.g., requesting attention and engagement" (Wang et al. 2012: 85-86).

Licoppe and Smoreda (2005) argue from the viewpoint of a "connected presence" that phatic technology does not work only by requesting attention and engagement but also by creating a quasi-continuous presence: "In some extreme cases the mere fact of knowing that a line of communication is active and that one is therefore "connected" to the other is sufficient" (Licoppe & Smoreda 2005: 331-332). Here the aspect of "holding the channel open" takes on a broader dimension.

Ultimately, the autonomy of the phatic function infects phatic technology, which ends up becoming autonomous

in its own sense. Wang et al. (2012) discuss the paradigm shift from an understanding of technology as something that facilitates solving problems external to man to the use of Internet and associated technologies in the social life and personal relationships in an internal, embedded, way (Wang et al. 2012: 87). In opposition with the primary function of communication technology, which is transmitting information, phatic technology is used autonomously for staying in quasi-continuous potential contact with others.

Thus, there emerges "a new sociability pattern" in which "technologies of communication [...] are not just substitutes for face-to-face interaction, but constitute a new resource for constructing a kind of connected presence even when people are physically distant" (Licoppe & Smoreda 2005: 321). Miller complements this conclusion by stating that "the text message, the short call, the brief email, the short blog update or comment, becomes part of a mediated phatic sociability necessary to maintain a connected presence in an ever-expanding social network" (Miller 2008: 395).

The final point about phatic autonomy that leads us into a discussion of the nature of phatic technologies is Miller's musement that Twitter, with its maintenance of connected presence by quasi-continuous barrage of messages almost completely devoid of substantive content, "is a glimpse into a future media/communications world of *connection over content*" (Miller 2008: 396-397; *my emphasis*). In short, he predicts that communication for the sake of connection will ultimately dominate communication of substance.

Phatic technology

As far as it is possible to tell, the concept of *phatic technologies* was first conceived by Vetere et al. (2005) in a short conference paper titled "Phatic Technologies: Sustaining Sociability through Ubiquitous Computing", and owes much of its basis to a paper published earlier in the same year by two French telecommunications researchers, Licoppe and Smoreda (2005), in a paper titled "Are social networks technologically embedded?". These authors insisted that "short calls and messages fulfill a phatic function where the discursive content of the communication gesture is less important than the act itself" (Licoppe & Smoreda 2005: 331) and that "In this sense we could term this an almost "phatic" maintenance of ties" (*ibid*, 331; fn 21). Vetere et al.'s approach to ubiquitous computing expanded this notion to include computer systems and *voilà* the concept of phatic technologies was born.

At the heart of the matter is the interplay between *modern communication technology* and *human social relationships*. Curiously, these two bases echo Jakobson's conception of *contact* which involves "a *physical channel* and *psychological connection* between the addresser and addressee, enabling both of them to enter and stay in communication" (Jakobson 1981[1960d]: 21; *my emphasis*). Given that modern communication technology offers a greater variety of technical means to enter communication and that psychological connection involves a broad spectrum from solidarity to intimacy in staying in communication, we can affirm that the discourse on phatic technologies is situated firmly in what we call phatic studies (or *phatics* for short).

Nevertheless, despite this continuity of concerns, phatic technologies also raise the larger question of the place of technology in society. This is most succinctly captured in Licoppe and Smoreda's (2005) title, "Are social networks technologically embedded?" and pertains to the opposite side of the issue as well: phatic technologies are "deeply embedded in the fabrics of our daily lives" (Wang et al. 2012: 87). Thus, at the same time, technology is embedded in society, and society is embedded in technology. The study of phatic technologies turns our attention to this interplay and is poised to elucidate the role of each pole in developing both technology and relationships.

These aspects also follow the course of the two papers originally considered for this review: Wang et al. (2011) attempts a meticulous definition of *phatic technologies* on the basis of Malinowski's phatic communion; and Wang et al. (2012) goes on to outline how "use of the phatic technology becomes a habit that shapes members' actions in the social community" (2012: 88), a process they call *phatic technological habituation*. In broad terms: how technology mediates sociality and how sociality habituates technology.

Vetere et al.'s original contention begins with a remark that "Recent research in ubiquitous computing has mostly concerned systems that support personal and informational issues" and must be complemented with research on *phatic technologies*, i.e. "systems that establish and maintain the possibility of social interactions" and "building relationships" (Vetere et al. 2005: 1). It is worthwhile to mention that *ubiquitous computing* is synonymous with *pervasive computing*, which figures as the second stage in the process of phatic technological habituation (in Wang et al. 2012), which we will get to in a moment.

The role of modern communication technologies in social relationships does not escape the authors of other papers surveyed in this review. Licoppe and Smoreda insist that interactions mediated by technology "constitute an important connective tissue" in modern society, without which "coordination and synchronizing group activities and meetings" seems impossible (cf. Licoppe & Smoreda 2005: 326). Wang et al. put it poetically by stating that phatic communion through technological tools fulfills important "social functions, oiling the wheels of social relations" (Wang et al. 2011: 48).

Their general understanding of phatic technology follows the logic that phatic communion is a tool or a technique that has developed into a full-fledged category of technology. Their outline of the three-step process of *phatic technological habituation* embodies this development from tools to systems to cultural forces. These stages are as follows (cf. Wang et al. 2012: 88):

1. *Facilitative* - where the technology simply performs certain tasks in the context.
2. *Pervasive* - where the technology is widely used in the context.
3. *Embedded* - where the technology is fully integrated in the fabric of the context.

By "the context" they mean society. A pertinent illustration of this process of habituation is close at hand (for the author) in the form of Estonian electronic voting system. It was first *facilitative*, aimed to solve the problem of sparse voter turnout in rural areas, and used in a pilot project for the municipal elections in 2005. By now, a decade later, it has become *pervasive* in the sense that it is widely used (by about 1/3 of all voters) and available for most elections. It is possible that it will become *embedded* in the future and elections in Estonia become unimaginable without it, if that's not already the case. Although electronic voting is not a perfect example of phatic technology it manages to illustrate technological habituation pretty well.

Wang et al. (2012) also introduce a practical distinction between phatic technology characterised by either *weak* or *strong phatic use*. That is, there are technologies that are explicitly made for phatic purposes, such as Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, MySpace, etc. but there are also technologies that were originally made for other purposes but were as-if subverted by its users to suit phatic needs. The authors bring eBay as an example of the latter but there is a more relatable illustration available in comic form:

> An old Windows utility has an undocumented feature. If you open "help" and click on the background, you get dropped into a "support" chat room. Only a few of us ever found it. But we became friends. We kept launching the program to check in. Eventually some of us were running VMs just to keep accessing it. As the Internet aged so did we. We don't know who runs the server. We don't know why it's still working so many years later. Maybe we're some sysadmin's soap opera. It will probably vanish someday. But for now it's our meeting place, our hideaway. A life's worth of chat, buried in the deep web. But even if it lasts forever, *we* won't. When we're gone, who will remember us? Who will remember this strange little world and the friendships we built here? Nobody. This place is irrelevant. Ephemeral. One day it will be forgotten. And so will we. But at least it doesn't have fucking video ads. (xkcd, "Undocumented Feature")

This story manages to capture the essence of what Wang et al. (2011) call *interpretive flexibility* of technology, i.e. the possibility of using technology for social and phatic purposes. A pertinent illustration that the authors themselves provide concern the telephone, which "although not necessarily *invented* for business purposes [...] was supposedly produced for business purposes" but became an important means of establishing, developing and maintaining social relationships among a community of women living in rural America (Wang et al. 2011: 47).

The consequence of technological embeddedness, the final stage in habituation, is that "not using it may be regarded as an odd or even deviant choice in a given social circle" (Wang et al. 2011: 47). Both the telephone and currently Facebook exemplify this stage of habituation. These authors capture the essence of interpretive flexibility in the dictum that "*the phatic use of a technology is reflexively determined by the relationship between the producers, the users and non-users, and the phatic technology*" (Wang et al. 2011: 46; *original emphasis*).

Here they actually outline a novel form of relationship concerning phatic technology. Namely, that the so-called "market relations" figure large in the scheme of things when it comes to phatic technologies: "The 'shape' of a technological artefact is the outcome of social processes - selection and variation - by relevant social groups" (Wang et al. 2011: 45). This is aptly illustrated in recent Internet history by the mass migration of users from Digg to Reddit after the former's update removed emphasis on user contributed content and promoted more sponsored content.

So much for the embedding of technology in society. But what about the embedding of society in technology? Wang et al. (2012) revisit the concept of *cyberculture*, which was conceived shortly after the public launch of the World Wide Web, as "A far-flung, loosely knit complex of sub-legitimate, alternative, and oppositional subcultures whose common project is the subversive use of technocommodities ofter framed by radical body politics" (Dery 1992: 509; in Wang et al. 2012: 87).

Without skipping a beat, the authors add that "Currently, cyberculture, driven by the Internet and associated technologies, is no longer a form of sub-culture - it is deeply embedded in the fabrics of our daily lives - at times, transcending individual preference" (*ibid*, 87). That is, in their view there is no cyberculture as a sub-culture anymore. Cyberculture has become the dominant culture, "a collecive social construction transcending individual preference, while influencing the practice of people in the culture" (*ibid*, 87).

But before turning to the concept of *phatic culture*, there are some more worthwhile remarks on technology that must be reviewed. Miller, for example, attributes the growth in importance of "communication that retains a general sociability without the exchange of real information" to "the enlargement of social networks, and the technical means available to communicate with them" (Miller 2008: 395). To what, in turn, should we attribute the enlargement of social networks? Wang et al. have an answer: they argue that "*certain abstract social conditions that are characteristic of modernity amplify significantly the human need for, and thus the technical development of, phatic technologies*" (Wang et al. 2012: 85; *original emphasis*).

These abstract social conditions originate from the work of Anthony Giddens, which we will not dwell on here (at least not yet), but are captured in the concept of *alienation*, which phatic technologies supposedly alleviates by facilitating reembedding of personal and contextual intimacy: "Our argument implies that in modernity there is a human need for phatic technologies and that their technical development is destined to grow" (Wang et al. 2012: 91-92).

More down to earth, perhaps, is their contention that "Social interactions via phatic technologies are removed from the physical; rather it is built via abstract systems that reembed individuals and social relations in distant locations (*ibid*, 92). Thus, for example, an Estonian that travels or works abroad can still vote over the internet through electronic voting, as well as maintain "connected presence" with family and friends through various phatic technologies. A similar situation in pre-modern times would have meant almost absolute cut-off from domestic politics and close ones.

Phatic technologies thus enable one to live a full-fledged social life in a virtual space regardless of location in physical space. These technologies are also pervasive enough to allow for this: hand-held devices can connect to the Internet and keep a person connected with his or her social network as long as the internet connection suffices. Next I'll review the aspect of phatic technologies that pertain more directly to social networks and relationships.

Phatic networks

In order to deal with the social networking aspect, it must first be acknowledged phatic technologies allow for broader interpretation of phatic communion than is customary. Wang et al. acknowledge that the concept of phatic communion "originates in the British school of sociolinguistics, which is closely affiliated with anthropology and cultural concerns" (2011: 47) but add that this has inspired them to *appropriate* the linguistic term and consequently to "free [it] of its deep linguistic features" (*ibid*, 45). They view *phatic* as "an abstraction that emphasises *sociality*" (*ibid*, 45).

A more general understanding of phatic communion is perhaps impossible. We learned, above, that *phatic* originates etymologically from the Greek word for "speech", and saw that it has profound implications for our understanding of the phatic function of speech. Now we have at hand the task of reframing the *communion* in phatic communion. Wang et al. suggest that the primary function of phatic technology is "to create a social context with the effect that its users form a social community based on a collection of *interactional* goals" (2011: 44).

The primary *interactional* goal for phatic technology users seems to consist in *prolonging* the relationship. This can be inferred from the fact that the original list of phatic functions that Jakobson put forth - *establishing*, *prolonging* and *discontinuing* communication - Wang et al. have eliminated *discontinuing* and divided *prolonging* up into *developing* and *maintaining* relationships.

As a sidenote, this is more symptomatic than it may seem at first sight. If "phatic" is generally understood as an emphasis on sociality then forms of *terminating* communication (i.e. acts like *leave-taking*, *parting* and, on the Internet, *blocking*) are naturally pushed out of the picture. For further research this necessitates a separate category of phatic investigation focused on unsociability, ungregariousness, avoidance, absence, shyness, social withdrawal, isolation, etc. which for classification purposes could be called *minus-phatics* (there is ample research in social sciences for this avenue). But this does not concern us now.

Interestingly, Wang et al. lay emphasis on the ability of phatic technologies to "enable the reconnection of social relations that have been stretched across time-space" (2012: 85). Popular culture sometimes makes use of this ability by portraying older people discovering Facebook and reconnecting with highschool buddies and college sweethearts. On the other hand these authors also emphasize the ability of phatic technologies "to sustain intimacy at distance" (Wang et al. 2012: 88). It can be hypothesized that current generations growing up and old with social networks facilitated by phatic technologies have a smaller chance of completely losing touch with schoolmates and even mere acquaintances, not to mention friends and lovers.

On a critical note, sustaining intimacy at a distance can also be understood negatively. With increased dependency on phatic technologies it is possible to hypothesize that face-to-face interactions will begin to transform over time towards increasingly more dependence on said technologies. This sentiment is captured in the following lyrics:

> Technology made it easy for us to stay in touch while keeping a distance,
> 'til we just stayed distance and never touched. Now all we do is text too much.
> (Sage Francis, "The Best of Times")

Miller treats of this in terms of social relations becoming more informational [not informative, but informational] instead of narrative-focused: "communications between people become more ephemeral and more akin to an

exchange of 'data' than deep, substantive or meaningful communication based on mutual understanding" (Miller 2008: 390). That is, instead of telling each other stories and identifying with our communication partners, the communication process becomes increasingly like the hyposemiotic communication model (Fiordo 1989) prescribes: a back-and-forth transmission of discreet packages of data.

Turning to social networking, the papers surveyed for this review present a pretty consistent view that phatic technologies embed users in social networks. Their views introduce variety in the details of how this occurs. Millor, for example, holds that disembodied intersubjectivity contrasts the "belonging" of "community" with the concept of "integration" and "disintegration" in a network (Miller 2008: 390). He adds that network sociality consists in a "commodified form of social bonding based on the continual construction and reconstruction of personal networks or contacts" (*ibid*, 390).

That is, modern people no longer belong in a community so much as they join social networking sites and construct their relationships through phatic technologies that demand one to consistently renew, refresh and revalue existing contacts. These latter processes are penultimately "typified in the compressed social acts of 'catching up'" (*ibid*, 390). Although the terminology here is colourful, the matter at hand seems easily intuitable: instead of the stretched out and relaxed phatic communion of face-to-face interactions we are faced with life-histories reduced to a few stamp sentences pertaining to recent events.

The core argument here could be that social media "compresses" both the form and the content of social interactions that are mediated through phatic technologies. Miller argues that in contrast with blogs which usually had "a fairly anonymous list of hyperlinks" to affiliated blogs of friends, acquaintances and public figures, the social networking profile pages "give much more space to friends (including pictures) and thereby much more visual prominence on the profile at the expense of textual material" (*ibid*, 390).

While the blog logic was to link to other blogs that were topically related (i.e. music blogs linked to other music blogs, technology blogs to other technology blogs, etc.) the social networking profile forefrounds relationships instead of what people actually do. There are of course exceptions. Reddit, for example, gives little relevance to "friends". Instead, there are topical subreddits where the users' personal relationships have no bearing on the substantive content of the subreddit.

Social networking also doesn't necessarily have to be viewed in a negative light. Miller writes that "Profile building, while on the one hand enmeshing the profile/self in a network, is essentially the creation of a series of lists; markers which can be called up by others searching for people with similar interests" (Miller 2008: 393). This is almost exactly the case with Academia.edu, which lets people make lists of markers for their own research in general as well as for a specific research paper in particular. Through these markers it is indeed possible to get in contact and possibly collaborate with people working away on the same subject.

Nevertheless, Miller has a pertinent point in noting, with reference to Boyd's (2006) study of MySpace "friend" feature, that relationships become *horizontally flattened* in social networking sites. Friends and family are on the same peg with mere acquaintances and public figures. In this particular case these authors may be a bit outdated since Facebook later introduced a feature that lets you group people as friends, acquaintances, family, and even to make up new groups. Not to mention the "circles" feature on Google Plus.

His point stands only because despite these additions, social relations have indeed become compressed and the context of relationships in a sense eliminated. Miller writes that "The only context present is the egocentric nature of the network itself" and that "friends as a whole create the context in which one's profile sits and from which identity emerges" (*ibid*, 393). We'll deal a bit more with the egocentric or narcissistic tendency below in terms of reflexivitiy.

Phatic culture

Perhaps the most promising aspect in this for future research is the concept of *phatic culture*. Here there are two slightly diverging interpretations. One the one hand we have Wang et al. (2011: 45) saying that sometimes "the use of a phatic technology becomes a 'culture' in its user community", and on the other hand we have Miller arguing that the non-dialogic and non-informational flattening of social bonds in networked sociality is a larger socio-cultural trend (Miller 2008: 387-338).

Wang et al.'s approach is perhaps more promising because it's more grounded in the role of technology in modern culture. They emphasize the user group of a phatic technology "forms a *community defined by the social function that is the "raison d'être" of the phatic technology*" (Wang et al. 2011: 45; *emphasis in original*). And by *culture* these authors understand "a set of values and beliefs that is generated by repetitive patterns of behavior" (*ibid*, 45).

This definition is akin to the classical definition of culture relied on by Jakobson: "Culture is the totality of behavior patterns that are passed between generations by learning, socially determined behavior learned by imitation and instruction" (Campbell 1966: 287; in Jakobson 1985[1967e]: 102-103). While the phatic culture, the culture pertaining to particular phatic technologies, probably does not involve much intergenerational learning, it most certainly involves socially learned, imitated or instructed behaviour.

This definition of culture also jibes well with that of the semiotics of culture, where culture is understood as "the collective mechanism for the storage of information ("memory") [that] ensures the transmission from generation to generation of fixed rigid schemes of texts [...] and whole fragments of them" (Lotman et al. 2013[1973]: 68-69). Once again, if the intergenerational aspect is discarded, the definition suits for an elaboration of phatic culture in the sense that phatic technologies are frequently used to *transmit*, *store*, and *exchange* texts and fragments of texts. The *rigidity* and *fragmentariness* of said texts can very well be appropriated for an approach to *linking* and *quoting* practices in Twitter culture, for example.

Such an emphasis on this seemingly throw-away definition of culture by Wang et al. is elaborated here because these aspects are surprisingly compatible with Miller's view of phatic culture as a socio-cultural trend that shifts the key form of cultural expression in the digital age from the logic of *narrative* to that of the *database* (cf. Miller 2008: 390). This is well illustrated by the move from blogs to microblogs, in a way that increasingly supplements narrative story-telling with links to and short quotes from what others have written.

In other words, phatic culture encourages *exchange* of texts instead of *production*. Instead of *creators* of the content of our social lives we become increasinly the *managers* of said content. Here it is possible to come full circle to the *autonomy* aspect in the beginning of this review: by sharing a link I am not *communicating* so much as *evaluating* whether a given piece of information suits my public profile, whether it confirms my role and position in my social network or not, and whether it reinforces or sets obstacles for my relationships.

In this sense phatic technologies do separate from communication technologies on the basis of autonomy: while the dominant function of the latter is to inform, the latter's is to maintain social ties, largely by means that are if not divested from substantive content at least not self-produced.

It is at this point that I come to a full realization that I do not have the means to go forward with this review. In the course of organizing the notes for this review I hoped to end by covering the concept of "phatic reflexivity", i.e. how phatic technologies are related to autocommunication and what Giddens calls the modernist *project of the self*, but these are topics best left for the next review in this series, on Ray Harris's chapter on "Communication and self" in *Signs, Language and Communication* (1996).

References

- Boyd, Danah 2006. Friends, Friendsters, and MySpace Top 8: Writing Community Into Being on Social Network Sites. *First Monday* 11(12). Link.
- Bühler, Karl 2011[1934]. *Theory of Language: The representational function of language*. Translated by Donald Fraser Goodwin in collaboration with Achim Eschbach. Amsterdam; Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Campbell, Bernard Grant 1966. *Human Evolution: An Introduction to Man's Adaptations*. Aldine Publishing Company.
- Dery, Mark 1992. Cyberculture. *South Atlantic Quarterly* 91: 508-531.
- Fiordo, Richard 1989. Hypersemiotic and hyposemiotic communication: More ado about nothing? *Semiotica* 77(4): 461-479.
- Gandelman, Claude 1988. The Dialectical Functioning of Mukařovský's Semiotic Model. In: Tobin, Yishai (ed.), *The Prague School and It's Legacy: In Linguistics, Literature, Semiotics, Folklore, and the Arts*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company, 265-273.
- Hymes, Dell 1971. The Contribution of Folklore to Sociolinguistic Research. *The Journal of American Folklore* 84(331): 42-50.
- Jakobson, Roman 1971[1957c]. Shifters, Verbal Categories, and the Russian Verb. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 130-147.
- Jakobson, Roman 1971[1970d]. Language in Relation to Other Communication Systems. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 697-708.
- Jakobson, Roman 1981[1960d]. Linguistics and poetics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 18-51.
- Licoppe, Chrisitan and Zbigniew Smoreda 2005. Are social networks technologically embedded? How networks are changing today with changes in communication technology. *Social Networks* 27: 317-335.
- Lotman, Juri M.; Vjacheslav V. Ivanov; Aleksandr M. Pjatigorskj; Vladimir N. Toporov and Boris A. Uspenskij 2013. Theses on the semiotic study of cultures (as applied to Slavic texts). In: Salupere, Silvi; Peeter Torop and Kalevi Kull (eds.), *Beginnings of the semiotics of culture*. Tartu Semiotics Library 13. Tartu: University of Tartu Press, 53-77.
- Malinowski, Bronislaw 1946[1923]. The Problem of Meaning in Primitive Languages. In: Ogden, C. K. & I. A. Richards, *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 296-336.
- Miller, Vincent 2008. New Media, Networking and Phatic Culture. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies* 14(4): 387-400.
- Sage Francis 2010. The Best of Times. Track 12 on *Li(f)e*. Strange Famous Records. Link.
- Vetere, Frank; Steve Howard and Martin R. Gibbs 2005. Phatic Technologies: Sustaining Sociability through Ubiquitous Computing. *Proceedings of CHI 2005, April 2-7, Portland, Oregon, USA*. Link.
- Wang, Victoria; John V. Tucker and Tracey E. Rihll 2011. On phatic technologies for creating and maintaining human relationships. *Technology in Society* 33(1): 44-51.

- Wang, Victoria; John V. Tucker and Kevin Haines 2012. Phatic technologies in modern society. *Technology in Society* 34(1): 84-93.
- xkcd, "Undocumented Feature". Link.

6.6.6 Communication and self (2015-09-28 19:41)

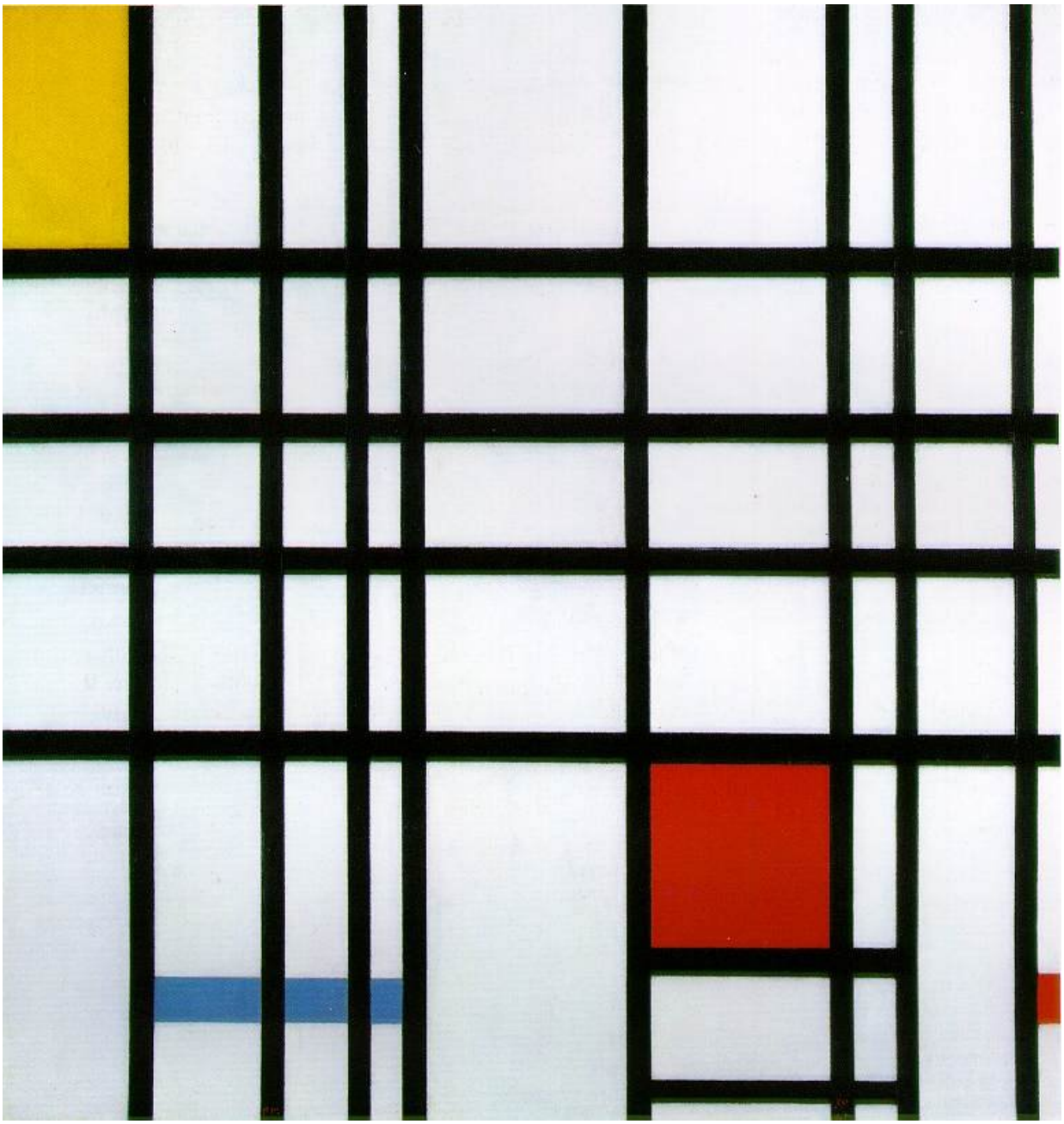

Harris, Roy 1996. *Signs, Language and Communication: Integrational and segregational approaches*. London; New York: Routledge.

> Modern theories of communication have been dominated by concepts derived from the assumption that the 'standard' communication situation involves at least two individuals, who may alternate in playing

> the roles of 'sender' and 'receiver'. The classic problem of psychocentric surrogationalism, identified by Locke (Chapter 9), arises from the fact that A cannot know what is going on in B's mind, nor B what is going on in A's, other than through signs of some kind. It is a problem generated essentially by this **asymmetry of knowledge** and by the associated difficulty of translating into the external, public domain (i.e. by way of signs) an experience (thought, emotion, etc.) of an essentially internal, private nature. Hence, supposedly, the need for a public system of signs equally accessible to both A and B. (Harris 1996: 167)

Other communication models that accommodate autocommunication (like that of Juri Lotman) on the other hand introduce the assumption of *asymmetry of knowledge* because without it there would be little to communicate. If my knowledge is exactly the same as the receiver's, then what need is there for communication? There is already a pre-given communion. Thus Lotman (as well as Roman Jakobson) introduce the temporal dimension, so that between *me* the sender and *I* the receiver there is a temporal distance that allows for asymmetry. On the other hand, the autocommunication model does not assume that a *public system of system of signs* is necessary. Charles Morris, for example, assumes that private signs are superstructures on public signs and consequently introduces the concept of *post-language symbols*. I don't see why a person can't autocommunicate with signs that don't have a public origin. Albert Einstein reportedly conducted his thought-experiments with private visual signs that couldn't easily be translated into public linguistic signs.

> Little if any of this applies to cases where communication involves only a single individual. For this very reason, self-communication is often regarded as a marginal or degenerate offshoot of interpersonal communication. But when communication processes are considered from **an integrational perspective**, there is a strong case for saying that this is yet another reversal of the lessons of experience. Far from taking priority over self-communication, **interpersonal communication commonly depends on self-communication**. (Harris 1996: 167)

We think alike. I've made the case several times that autocommunication precedes, accompanies and succeeds intercommunication. That is, whatever I have to say to another has a good chance of being thought about beforehand, when I'm talking to another I'm also listening to what I'm saying, and when I'm done communicating with another it's very likely that I'll replay the conversation in my mind in some measure, perhaps rehearsing what I'd say to the person next time we'll communicate.

> Speech provides the most obvious illustration of this thesis. [...] **The speaker is the first listener**. And the importance of this aural feedback mechanism is amply demonstrated by the extreme difficulties in learning to talk encountered by those who are born profoundly deaf. What has to happen in such cases, in effect, is that other activities must be integrated into the process of self-communication to take the place of the missing aural activity. But where there is no such impairment, **we learn to speak to others by a process which involves speaking also to orselves**. And this speaking to ourselves is not a mere bonus, accident or redundancy, but an essential component in the larger enterprise. (Harris 1996: 167)

This has been evidenced by child language acquisition studies which demonstrate that even two-year-olds talk to themselves in their sleep and play with language in what Roman Jakobson calls metalinguistic operations, i.e. saying to yourself what one or another word means or might mean. Language, as a system of signs, can be thought of as a network, and by engaging in metalinguistic autocommunication we in fact gradually enlarge that network, integrate or incorporate new signs for future use.

> Nor is the role of self-communication in speech limited to our monitoring the actual sounds we produce. It is often not until we hear ourselves say something that we realize that it is not quite what we wanted to say, that it 'sounds wrong', that it is irrelevant, impolite, potentially misleading, etc. Speech without the

> possibility of self-correction would be a quite different enterprise from that which we are familiar. For the speaker, **self-correction presupposes self-communication**. Otherwise there would be nothing to correct. (Harris 1996: 168)

This is also why writing is a very good method of self-communication. Not only can you re-read what you've written and evaluate it objectively, taking your time, and re-reading it several times over, you have the chance to self-correct by way of example, by rewriting your thoughts on the example of your previous writings. Instead of creating the sentence from scratch again you can incorporate what you judge to be good enough.

> But speech is only one example of a whole category of cases where processes of self-communication are themselves integrated into processes of interpersonal communicaiton. We make no progress in learning to paint or to draw unless we are able and prepared to carry out that visual monitoring which alone allows us to recognize for ourselves what is not 'right' about this colour or that shading, or the relationship one between contour and another. Asking other people's opinions, getting our drawing teacher's assistance, etc., may help, but is not a substitute for **visual self-correction**. Again, self-correction implies self-communication. It is when self-communication intervenes that what may have begun as a doodle becomes a drawing. (Harris 1996: 168)

And again this seems to have been inspired by Charles Morris, who discusses self-communication (his term), among other things, in the artist's method of self-stimulation, continually responding to what s/he has already put on canvas.

> In 1926 Piaget identified the phenomenon of (what he called) 'ego-centric speech'. This was based on his analysis of the classroom behaviour of six-year-old children. Ego-centric speech is described by Piaget as speech in which the child
>
> > does not bother to know to whom he is speaking nor whether he is being listened to. He talks either for himself or for the pleasure of associating anyone who happens to be there with the activity of the moment. This talk is ego-centric, partly because the child speaks only about himeslf, but chiefly because he does not attempt to place himself at the point of view of his hearer. (Piaget 1959: 9)

Piaget's three categories of ego-centric speech are (i) repetition, (ii) monologue and (iii) 'dual or collective' monologue. In the first of these, the child repeats words and syllables

> for the pleasure of talking, with no thought of talking to anyone, nor even at times of saying words that will make sense. This is a remnant of baby prattle, obviously devoid of any social character. (Piaget 1959: 9)

In the case of monologue, says Piaget, 'the child talks to himsef as though he were thinking aloud', and does not address anyone else. The somewhat more controversial case of 'dual or collective' monologue is explained as one in which

> an outsider is always associated with the action or thought of the moment, but **is expected neither to attend nor to understand. The point of view of the other person is never taken into account; his presence serves only as a stimulus.** (Piaget 1959: 9)

Piaget compares this to a similar phenomenon among adults - **'a certain type of drawing-room conversation where everyone talks about himself and no one listens'.** (Harris 1996: 168-169)

The third type, the 'dual or collective' monologue, is most reminiscent of Malinowski's phatic communion, in which the speaker talks about his or her own personal "views and life history, to which the hearer listens under some restraint and with slightly veiled impatience, waiting till his own turn arrives to speak" (Malinowski 1946[1923]: 314-315).

> From an integrational point of view, there are two main objections to Piaget's classification. In the first place, despite the term 'ego-centric', what Piaget's three categories actually have in common is that **they - apparently - serve no social purpose**. In other words, ego-centric speech is defined negatively with respect to what Piaget calls 'socialized speech', and the latter is tacitly accepted as the norm. This immediately leads to an explanatory programme in which the features of 'ego-centric' communication are to be explained as defects or failures by comparison with the corresponding features of interpersonal communication. (Harris 1996: 169)

Here it could be argued that phatic communion does serve a social purpose, but that social purpose is self-referential or circular: phatic communion involves speaking for the sake of speaking. By doing so the speakers avoid silence, which in many cultures is considered threatening or at least alienating, and bond over the mere fact of speaking. The point of phatic communion is that people often bond due to speaking even when what they speak about is completely irrelevant, or, at least irrelevant for the other person.

> The second objection is that because Piaget does not distinguish between the various ways in which his children's speech is **integrated into the continuum of classroom activities**, and in particular because he ignores the difference between what the integrationist would call communicational initiatives and communicational sequels, he ends up placing genuine examples of self-communication in the same category as examples of a very different kind.
> For instance, he gives the following examples of ego-centric repetition (or 'echolalia'): (i) while a teacher is teaching one child the word *celluloid*, another child, engaged in drawing at another table, says 'luloud ... le le loid', (ii) while a group of children are looking at an aquarium, someone says the word *triton*, which is then repeated twice by a child who was paying no attention to the contents of the aquarium, (iii) a cuckoo clock strikes, and a child repeats after it 'coucou ... coucou', (iv) one child tells another that his pants are showing, and a third child in another part of the room immediately says, 'Look, my pants are showing and my shirt, too' (although in fact they are not), (v) one child hears another say the words 'a funny gentleman' and repeats them, although they have no relevance to what he is busy doing at the time, which is drawing a tramcar, and (vi) one child says 'I want to ride on the train up there' and this sentence is then repeated by another child.
> There seem to be various possible motivations for some of these utterances other than merely mechanical 'echolalia'. But what the integrationist would point out is that **there is a common integrational factor underlying them all**. In each case the child produced a vocal sequel to a preceding auditory sign. Neither from the fact that the preceding sign was addressed to someone else (or, in the case of the clock, to no one in particular), nor from the fact that the child's attention was apparently focussed elsewhere at the time, does it follow that the child's sequel was self-addressed. On the contrary, all these cases could be interpreted as examples of a phenomenon related to what Malinowski called 'phatic communion'. That is to say, **selective repetition of what is going on elsewhere in the classroom could be an elementary mechanism of participation**. And participation is no more nor less than **integration into the activities of others**. (Harris 1996: 170)

This "integrationist" perspective sounds interesting. What I glean from this section is that it involves the integration of an individuals activities within the continuum of the activities engaged by others in the social situation. The echolalia aspect is also prevalent in adult dialogue when one interrupts another by taking up and repeating the last phrase the other just uttered.

> The form of self-communication which has been most widely recognized and discussed in the Western tradition is one to which, paradoxically, the term *communication* is rarely applied. This is **the self-communication we engage in when thinking**. But, when recognized as communication, this is often construed as being simply a private counterpart of public (i.e. interpersonal) communication. (Harris 1996: 171)

I recall vividly how, when discussing Peirce's form of self-communication which concerns giving signs to oneself, a distinguished Italian colleague asked if I meant mental signs, i.e. thoughts, and answered yes, he scoffed and dismissed it as a worthless perspective.

> Plato initiated this line of interpretation of thinking by referring to soul 'talking to itself'. It survives into the twentieth century in the behaviourist's dismissal of thought as a kind of speech with the sound turned off. Feats of mental arithmetic are seen as pencil-and-paper calculations, but without the pencil and paper. And although it is generally allowed that a composer may compose a tune 'in his head', this is often regarded as a kind of substitute for having a musical instrument to hand on which to compose it audibly. (It is agreed that Beethoven's deafness did not impar his ability to compose; but this is assumed to be because of his previous hearing experience. A Beethoven deaf from birth would be quite another phenomenon.) (Harris 1996: 171)

Similira problem prevails in relation with autocommunication, as in the case of the so-called "fantasy communication" wherein a person entertains a dialogue with another person who is not actually present. I would argue that the issue is much deeper than that. When I'm conversing with my "head-mates", it's not because I'm substituting an imaginary person for the real thing. Rather, it is because I've acquainted myself with the ideas of another thinker so thoroughly that these act as their own agents, so that I can contrast my own ideas to someone else's in a very intimate manner.

> One curious result of this is that self-communication even becomes to be viewed as the *ideal* form of communication. B. F. Skinner in *Verbal Behavior* wrote:
>
> > When a man talks to himself, aloud or silently, he is an excellent listener [...] He speaks the same language or languages and has had the same verbal and nonverbal experience as his listener. He is subject to the same deprivations and aversive stimulations, and these vary from day to day or from moment to moment in the same way. As listener he is ready for his own behavior as speaker at just the right time and is optimally prepared to "understand" what he has said. Very little time is lost in transmission and the behavior may acquire subtle dimensions. It is not surprising, then, that verbal self-stimulation has been regarded as possessing special properties and has even been identified with thinking. (Skinner 1957; Chapter 19)

It is perhaps difficult to believe nowadays that this was written in support of - and not as a *reductio ad absurdum* of - the thesis that it apparently advances. Skinner's theory of self-communication is rather like the economics of a stockbroker who claims that only directors who buy their own company's shares know whether or not they have paid exactly the right price. (Harris 1996: 171-172)

Well, Skinner is actually correct. You have a more intimate connection with yourself than with any other person. I think that's the core of the argument. It merely applies on factors that were known, considered, and relevant at the time: familiarization with various codes, life experiences, etc. as well as the economy of being a ready audience for your own production.

> In all the cases considered above, **theorists who are willing to recognize the phenomenon of self-communication try to account for it simply by treating it as a special case of interpersonal communication**. This is a mistake; and, once again, a mistake that ignores universal lessons of daily experience. It is an absurdity to treat A communicating with A as a special case of A communicating with B, the sole difference being that **one person plays both roles**. No less absurd than a physiological theory of movement which treated falling down as a case of knocking oneself over. (Harris 1996: 172)

Roman Jakobson, and consequently Juri Lotman, are plagued by this problem. Because they operate with the communication model, which perhaps isn't the best model for approaching it, they come to a conclusion that intrapersonal communication is a variant of interpersonal communication.

> Between self-communication and interpersonal communication there are ineradicable differences, which integrational theory explains by pointing to **the different activities integrated and the different patterns of integration involved**. I can greet others and take leave of them, but **I can neither greet myself nor bid myself farewell**. I can attract the attention of others by a wave or a shout, but waving or shouting to myself does not attract my own attention. I cannot tell myself what I already know: I can at best remind myself of it. And when I discover that I have sent myself an invitation to my own dinner party, it is time I took a holiday or went for a medical check-up. Not, in any case, time to write myself a note of acceptance. (Harris 1996: 172)

I would argue that it is possible to attract your own attention. This is where Morris's *self-conditioning* and Peirce's idea of *self-control* intertwine. There is some control I can have over my own attention, because, now I'm relying on extraneous authority, attention is discernment due to intentional effort. It is up to me to expend that conscious effort. Harris is being intentionally absurdist here, for it is folly to write oneself a note of acceptance, but it is acceptable to write oneself a shopping list (this one of Morris's illustrations was updated for modern use by M. L.).

> On the other hand, the processes of self-communication I engage in would often be useless for purposes of communicating with others. **By tying a knot in my handkerchief I cannot remind someone else that I need to renew my season ticket**. I can repeat a number silently to make sure I do not forget it, but no one else but me will remember it as a consequence. I can pinch myself to make sure I am awake; but that will not serve to make sure anyone else is not asleep, even though I pinch myself black and blue. (Harris 1996: 172)

The Russian handkerchief example is definitely Jakobson's. And Harris is being purposefully absurdist again. He does not consider, for example, cases where we ask another to remember something for us.

> We bamboozle ourselves in the vain attempt to apply other-based categories to our own experience. (Harris 1996: 173)

This is true. Consider the sheer amount of terms like self-communication, self-correction, self-monitoring, self-stimulation, self-addressed, etc. already in this review.

> This eventually leads, as readers of Wittgenstein well know, to **futile debates about the possibility of a private system of communication**. Such debates will not be pursued here. For the integrationist, they simply mark a stage in the history of communication studies when it was assumed that in order to make any sense of the notion of communication at all, it was necessary to suppose a public code of some kind available. (Here Wittgenstein's work marks perhaps not just another stage, but a terminal crisis.) (Harris 1996: 173)

Yeah, I don't remember there being a debate. I recall dismissal by some (de Saussure?), and some very strenuous attempts to shed light on private signs, but there doesn't seem to be a debate out there. Too bad Harris does not take it up himself.

> **The simple truth about 'private' signs is that we construct them all the time**. And unless we could do so, we would find life very strange. This private sign-making we usually call by some other name, such as 'getting to know' or 'familiarizing ourselves with' something (a room, a street, a journey, a routine). I know, for example, that on my way home, by the time I have moved up into third gear from the traffic lights by the bridge, it is time to start signalling for my right turn by the church on the next corner. My daily journey is one continuous process of self-communication, even though much of the sign-making involves public landmarks. But what is public about them is their physical presence, not their semiological function. The church does not mean 'turn right here' except with respect to that **temporally integrated sequence of events** which my journey consists in. (Harris 1996: 173)

I see that by terms like "temporally integrated sequence of events" Harris is attempting something like a definition of "encounter" (Goffman) or "episode" (Rom Harre).

> But what is the difference between self-communication and simply being conscious of one's own sensory experience?
> For the integrationist, all communication involves signs of some kind, and signs are what we make them and make of them. They are not supplied by Nature. The difference lies there. But how, exactly?
> The question is vexed by the survival in the empiricist tradition of a venerable metaphor, already alluded to earlier, which legitimizes **extending the notion of a sign to the operations of the senses**. The modern version of Bacon's semiology of sense perception appears in the thesis that perception is not a passive reception of external stimuli but, as Richard Gregory puts it, 'a dynamic searching for the best interpretation of the available data'.
> Gregory expands the observation just quoted as follows:
>
> > it seems clear that perception involves going beyond the immediately given evidence of the senses: this evidence is assessed on many grounds and generally we make the best bet, and see things more or less correctly. But the senses do not give us a picture of the world directly; rather they provide evidence for the checking of hypotheses about what lies before us. (Gregory 1977: 13)
> > The metaphor of 'evidence' here confirms that of 'interpretation'. The senses are 'witnesses', but not necessarily reliable ones. In short, this is the familiar Baconian semiology in updated guise, allegedly supported by the latest research from the experimental psychologist's laboratory. (Harris 1996: 173-174)

Argument for consideration.

> It is not the quality of the research that the integrationist has any doubts about, but the quality of the semiology. In other words, it may well be true that my brain does many complicated neurological things in order to allow me to have even the most trivial visual experience, like seeing a boiled egg on the breakfast table in front of me. **But it is a plain category mistake to suppose that what the brain does for me in this case involves or consists in the interpretation of signs**. What I see on the breakfast table is not the sign of an egg; it *is* an egg, or rather, the visible part of it. At least, I hope it is. It could be of course that I have forgotten it is April 1st and I am staying with a relative who has children of school age, given to upholding honourable traditions. So when I try to tackle the object with my eggspoon it does turn out to be not an egg after all, but a kind of 'egg substitute', i.e. a ceramic or plastic imitation. But neither this nor the possibility of any other visual deception makes it plausible to regard my seeing it there on the table as a matter of interpreting signs. (Harris 1996: 174)

This is Austin's cheese on the table all over again. Harris, like Austin, does not seem to comprehend that an understanding of what an egg or a piece of cheese or any other food item is not "Natural", as the author put it previously, but based on knowledge gained from experience or discourse. In the case of egg it may very well suffice with experience, but with some types of cheeses it may depend upon prior discursive knowledge to identify a white, yellow, gray or green substance as belonging to the type "cheese". Likewise, the identification of an egg *as* an egg, as opposed to imitations that are used for some tradition, the operation is semiosic - you consider what day it is, and depending on the certainty of sign you interpret the object in front of you as being or not being an actual edible egg. The "integrationist" should in my view rather welcome the idea that everyday objects are integrated into the temporal sequence of events.

> Theorists reluctant to concede this make a great song and dance about the difference between 'vision' and 'perception'. There are some who would insist not only that any perceptual judgment involves the application of a concept or concepts, but that it also presupposes a *theory* (about the external world or some aspect of it). Thus we find arguments like the following.

1. Any perceptual judgment involves the application of *concepts* for example, *a* is *F*).
2. Any concept is a node in a *network* of contrasted concepts, ad its meaning is fixed by its peculiar place within that network.
3. Any network of concepts is a speculative assumption or *theory*: minimally as to the classes into which nature divides herself, and the major relations that hold between them. Therefore,
4. Any perceptual judgment presupposes a theory.

> Proposition 2 in the above is **undiluted Saussure**, masquerading as cognitive psychology. Proposition 3 is well-cured Bacon, and the butcher's job done without human intervention ('nature divides herself'). (Harris 1996: 174-175)

I quite like Harris's style. He is, for the most part, very clear, and in this case up front about his interpretation and criticism. I like this because it is much easier to proceed from this than from very slick writings that obfuscate the major points with pretty language. I would reply to both of these criticisms on the basis of what I've learned from E. R. Clay, a markedly non- (or rather pre-)Saussurean. Let's proceed with the egg example. (1) In order to judge the object on the table to be an egg, I need to have a conceptual remembrance of the general idea of an *egg*. So far so clear. (2) Judging the object on the table thus obtains little more conscious knowledge than the name, *egg*. But here's the tricky part: Clay holds that at the same time the judgment begets unconscious knowledge of the relations the object possibly be in, i.e. that it's probably something edible, but it may not be (it may be an imitation), that one comes from a chicken farm and the other from a plastic factory, what day it might be for it to more likely be an imitation, etc. That is, instead of a static (or even dynamic) network or system of concepts Clay introduces us to a version of Peircean sign-process where signs are not so much fixed beforehand with meanings but constantly evolving towards more certainty. And this is where it really gets interesting: (4) Clay also allows for a speculative assumption or *theory* but calls it "thesic affection", i.e. "a kind of mental affection of which tendency-to-become-knowledge is the *differentia*". When I look at the object on the table I have a thesic affection to know what it is. If I also have the "cognitive complement", i.e. "the knowledge needful to convert a *thesic affection* into a knoweldge". Had I previous experience with eggs and egg imitations, the process is quick and painless, perhaps only the name of the object appearing to consciousness. But were I a child with no such experience, studying the object - perhaps tackling it with an eggspoon as I've seen parents do with similar objects - the experience would supply the relevant cognitive complement. Therefore, according to this interpretation of Clay, (4) Perceptual judgment not only presupposes knowledge, but oftentimes leads to a *thesis*, i.e. a knowledge of an objective thing that is verbally expressible by a proposition (i.e. "This is an egg"). To drive the point home, consider this illustration by Clay: "Imagine yourself seeing at a distance a person who so affects your faculty of identification as to beget in you a faint opinion that he is your father, imagine that the opinion alternates for a time with the opposite opinion until, getting near to the object, you become certain that it is your father." (Clay 1882: 32). To go over the steps once more: (1) you see an object on the table that "so affects your faculty of identification as to beget in you a faint opinion" that the object is an egg; (2) this opinion alternates - you consider, whether consciously or unconsciously, between the possibilities - that whether it is an actual egg or an imitation egg, possibly taking the date into consideration; (3) and finally you become certain that it is indeed an egg. Peirceans will no doubt sense the progress from Firstness (here "faint opinion) to Secondness (here "alternating opinions" related to something other, such as the date) to Thirdness (here, "certainty" in the form of a thesis).

> It is not worth arguing with 'cognitive' theorists of this persuasion, since all they would achieve if their persiasions were succeful is a pointless devaluation of terms like *concept* and *theory*. Fortunately, we do not need either psychologists or philosophers to tell us when we are dealing with signs and when we are not. Our senses do not have to have signs to interpret: they can get on perfectly well without them. (Harris 1996: 175)

But it does help to turn to psychologists and philosophers for authority. We don't have to devalue *concept* and *theory* if there are suitable alternatives out there. I agree that our senses do not have to have signs to interpret, but consciousness does, and it's difficult to imagine consciousness without the senses.

> What confuses many people (and gives the Baconian semiologist the opportunity to put an oar in) is that we do often fasten upon some obvious or characteristic feature(s) of a complex object or event in order to identify it. (Harris 1996: 175)

E.g. Jakobson's "distinctive feature", but also Clay's "unitiveness".

> This happens frequently in circumstances where a more careful investigation is either out of the question or considered unnecessary. But the fact that, for instance, I recognize a certain familiar smell and take it as a sign that someone is making coffee in the kitchen - and that this more often than not turns out to be correct - does not somehow provide proof of the philosophical thesis that coffee itself is an unknown substance of which all the perceived properties are merely 'signs' conveyed by our senses to our brain. **For there is a huge gap between the inference which links the presence of the smell to the presence of the coffee and the doctrine that whatever we know about the external world is a sum total of sensory impressions, about which our cerebral cortex constructs a 'theory'**. Nor does the fact that I would doubtless fail to recognize the object on the breakfast table as an egg unless I saw its shape, size, colour, etc. support the metaphysical contention that this combination of visual clues is a complex message in a code which, fortunately, my brain is equipped by Nature to decipher (having somehow previously acquired the right 'concepts'). (Harris 1996: 175-176)

The gap is artificial. It's like saying that there's a gap between me smoking a cigarette and the tobacco industry. It seems like Harris is obfuscating the relation between part and whole. Redintegration (smelling coffee and inferring that there is coffee nearby) is not unrelated to consciousness; it is just one part of the latter's operations. The part about "a complex message in a code" introduces needlessly structural concepts into an area where they have no place. That's just *kohatu*.

> There are indeed cases where my sensations become signs. Groping my way through a familiar room in the dark (because the lights have fused), what my fingers feel and my feet encounter become signs of chairs, tables, walls, doors, etc. There is no semiological mystery here. These sensations become signs because - and insofar as - **they integrate past memories with a current programme of action** - i.e. crossing the room in the dark. **What Bacon and his intellectual heirs seem to suppose is that *all* sense perception is a matter of groping one's way in the dark through a physical universe otherwise unknown and unknowable**. (Harris 1996: 176)

Yes, exactly. That is an awesome metaphor. The thing is, this conflict can be surpassed by introducing a gradient, a gradual development from light to dark. It's not just black or white - clearly visible and groping in the dark - integrating past memories with current programmes of action occurs every step of the way, it is merely more noticeable, more foregrounded, in groping through the dark. I don't have to consider the relations between furtniture in the light consciously as much because it's easy, but I do consider them, unconsciously. In the dark this process still occurs but because there is more resistance, more unfamiliarity, more strangeness and unpredictability, I have to make more of a conscious effort to achieve the same result. In my small and open-spaced room I don't even have to grope around that much in the dark because it's easy to navigate; but in a completely new setting I'm groping and stumbling about in the daylight. It's not that the universe is absolutely unknown and unknowable outside of my comfort zone; it's that there are degrees of distinctness and indistinctness to everything.

> But is not the misting of the glass a *natural* phenomenon? Yes. But so is the expansion of mercury in the thermometer. the question is not whether these effects arise from natural causes, but **how they are integrated into a circumstantially relevant generation of signs**. When I dip my toe in the water I simply feel something which is wet and hot, or cold, or lukewarm, etc.; but these sensations and my judgments as to the wetness, heat, etc. require no intermediating sign. Nor do they have any semiological function at all **until I treat them as signs for purposes of some further activity**.

> Is there any intermediating sign involved when I hear the sound of my own voice? In the auditory sensation, no. But having an auditory sensation is not monitoring. The whole difference is that **monitoring implies circumstantially relevant criteria of judgment**. So it is with the temperature of the water. That my toe feels something hot, cold, etc. is not a sign. But if I judge from the sensation that the temperature of the water is right or not right, that it is an indication of the temperature of the larger body of water of which my toe made contact with only a small part etc., then I take that sensation as a sign. 'Right' means **in relation to some activity projected as part of a potentially integrated sequel**. In checking the temperature with my toe, **I construct an assimilative sequel**, which may, in the right circumstances, be **integrated with an enactive sequel** (e.g. taking a bath, going for a swim, or deciding not to). (Harris 1996: 177)

But what about the enactive sequence involves another person asking me how warm the water is and I, perhaps due to already having my shoes off, dip my toe in the water and tell him or her how warm it is? The sequence comes to a close with that, for the next step is unknowable - perhaps we are considering to go for a swim, but maybe we have nothing of the kind in mind and are just passing time?This integrative approach seems too heavily oriented towards action, i.e. energetic interpretants. It doesn't seem to reach Thirdness yet.

> Just as self-communication is not interpersonal communication restricted to one person, **nor is interpersonal communication self-communication shared**. (Harris 1996: 180)

I would argue that both cases can be. I may write a letter to another person but not send it, and return to it myself at another time when my person has changed and I am another to my previous self who wrote the lettel. Or I may write a note for myself but choose, for whatever purpose, to share it with others. In these cases the *intended addressee* is the dominant feature.

> This is eminently clear from the motivation he attributes to Crusoe at this point in the narrative. The castaway is not concerned about leaving any records for others. He merely hopes, by setting out his condition in what he calls the 'debtor and creditor' format, **to 'deliver my thoughts from daily poring upon them'.** (Harris 1996: 184)

This remark concerns the curious phenomena of "getting leave" from obsessive thoughts once they are written down.

6.6.7 Re-constructing digital democracy (2015-09-28 19:43)

Dahlberg, Lincoln 2011. Re-constructing digital democracy: An outline of four 'positions'. *New Media Society* 13(6): 855-872.

> For well over a decade there has been widespread enthusiasm about the possibility of digital media technolog **advancing and enhancing democratic communication**. This ethusiasm comes from a surprisingly diverse array of political interests, ranging from government officials to anti-government libertarians. As a result there are very different understandings of the form of democracy that digital media may promote, with associated differences in **digital democracy rhetoric and practice**. Despite this diversity, digital democracy (or e-democracy) is often talked about as though there was a general consensus about what it is. (Dahlberg 2011: 855)

Compare "advancing" and "enhancing" with various phatic operations like "developing" and "maintaining".

> The internet is focused here because it is increasingly becoming **the basis for networking all digital communication media** and is the central technology in digital democracy rhetoric and practice. (Dahlberg 2011: 856)

Same as with phatic technologies.

> It is important to clarify what I mean here by a 'position'. By position I am grouping within a general category a set of phenomena (rhetoric, practices, identities, and institutions) that **can be identified as by sharing similar charactecistics**. As so described, positions seem to resemble Weberian ideal types. Like ideal types, the positions here are the result of abastraction and generalization. The particular positions of individuals or groups will only ever approximate such generalized positions, which are reconstructed from the complexity of everyday situated experience. However, the positions here are not pure analytical concepts, as is understood to be the case with Weberian ideal types. Rather, the positions provide a general categorization of existing empirical instances. Furthermore, in contrast to Weber, my aim is not

> to provide a value-free scientific description of social 'reality'. The process of the very determination of description of the positions is necessarily context dependent and value laden, even if such values cannot be clearly or consciously expressed. (Dahlberg 2011: 856)

This is where Clay's "unitive likeness" could be useful.

> I have chosen the term **affordances** as it broadly captures how all the positions tend to understand the human-technology relationship. In general terms, the relationship is one where the technology is seen **to have certain features that enable (afford) particular democratic uses and outcomes**. (Dahlberg 2011: 857)

Another confluence with phatic technologies discourse.

> Liberal-individualistic digital democracy understands digital media as offering a means for the effective transmission of information and viewpoints between individuals and representative decision-making processes (for exampl, Gore 1994, in relation to early internet, and Chadwick 2009, in relation to digital social networking developments). Digital media are understood here as enabling individuals to gain the information they need to examine competing political positions and problems, and as providing them with the means for the registration, and subsequent aggregation (as 'public opinion'), of their choices (through e-voting, web feedback systems, petitions, e-mail, online polls, etc.). (Dahlberg 2011: 858)

Seems logical enough, and pretty close to the Estonian model. References:

- Gore, A. 1994. The global information infrastructure: Forging a new Athenian age of democracy. *Intermedia* 22(2): 4-7.
- Chadwick, A 2009. Web 2.0: New challenges for the study of e-democracy in an era of informational exuberances. *I/S: A Journal of Law and Policy for the Information Society* 5(1): 10-42.

> The [Liberal-individualistic digital democracy] position embraces **digital media for enabling and enhancing direct individual-representative communication**. It looks to bypass state, corporate, political party, and lobby group interference in this individual-representative relationship. However, it does not go so far as cyber-libertarianism, which celebrates an online democracy free of representative government (see Dahlberg 2010). As such, **the liberal-individualist position promotes the realignment of current democratic systems**, drawing upon liberal democratic ideals to advance digital media's facilitation of bottom-up, individual participation in democracy. Because such ideals tend to be hegemonic in many places, the liberal-individualist position is often embraced without regard for other digital democracy possibilities, some of which I will now explore. (Dahlberg 2011: 859)

The assumption is that current democratic systems can be realigned through direct individual-representative relationship, which may not always be the case. Especially when there's a group of interns representing the representative in digital media; the representative herself will stay unaffected no matter how many e-mails you send.

> The possibility of digital media in general, and the internet in particular, supporting the extension of a deliberative democratic public sphere of rational communication and public opinion formation that can hold decision makers accountable has been of significant interest in digital democracy commentary and practice for some time. [...] The democratic subject here [in the Deliberative digital democracy position] is seen as **developing from out of rational deliberation, rather than being pre-defined** as in the liberal-individualist position. Such deliberation is understood to constitute a rational public sphere in which private individuals are transformed into publicly oriented democratic subjects interested in the 'common good'. The result is critically informed public opinion that can scrutinize and guide official decision making processes. (Dahlberg 2011: 859-860)

I.e. you don't participate in democracy, democracy participates in you.

> Digital media in general, and the internet in particular, are seen as enabling this democratic conception. **The two-way, low-cost, user friendly, pliable, and readily moderated form of much digital communication is understood as affording information sharing, rational debate, and public opinion formation** (Graham 2009; Janssen and Kies 2005). As a result, there is a growing body of research into the possibility of digital media in general, and the internet in particular, realizing deliberative democracy. (Dahlberg 2011: 860)

References:

- Graham, T. 2009. What's wife swap got to do with it? Talking politics in the net-based public sphere. Doctoral Dissertation, University of Amsterdam, Amsterdam School of Communications.
- Jannsen, D. and R. Kies 2005. Online forums and deliberative democracy. *Acta Politica* 40(3): 384-392.

> What I refer to as the counter-publics position emphasizes the role of digital media in political group formation, activism, and contestation, rather than rational individual action or rational consensus-oriented deliberation. The democratic subject here is constituted through engagement in such group formation, activism, and contestation. This is a more affective subject than in the previous positions, moved to act by a perception of systemic exclusion and injustice. The subject is also one that identifies and bonds in solidarity with others, and as such the subject here goes beyond the individual to include groups (or publics). (Dahlberg 2011: 860-861)

A-Raamatukogu and PunaMust.

> Democracy here [in the Counter-publics digital democracy position] is based on two major assumptions: first, **any social formation necessarily involves inclusion/exclusion relations** and associated discursive contestation, where discourse is understood as a contingent and partial fixation of meaning that constitutes and organizes social relations (including identities, objects, and practices); and second, that this antagonistic situation is the basis for the formation of vibrant 'counter-publics': critical-reflexive spaces of communicative interaction (a first meaning of 'publics' here) where alternative identities and counter-discourses are developed and subsequently can come to 'publicly' (second meaning) contest dominant discourses that frame hegemonic practices and meaning, including the boundaries of what is considered legitimate public sphere communication. (Dahlberg 2011: 861)

Most important for me currently is the relationship between discourse and public spaces with social relations and formations.

> Two forms of direct online activism are of particular interest to counter-publics digital democrats: electronic civil disobedience, including 'electronic-sit-ins' that slow down or block targeted websites; and digital culture jams, including **'viral' dissemination of reworked-decontextualized signs**, website' tagging', and parody sites such as those produced by The Yes Men (Cammaerts 2007; Kahn and Kellner 2005, 2007; Palczewski 2001). (Dahlberg 2011: 862)

What are memes? References:

- Cammaerts, B. 2007. Jamming the political: Beyond counter-hegemonic practices. *Continuum: Journal of Media and Culture Studies* 21(1): 71-90.

- Kahn, R. and D. Kellner 2005. Oppositional politics and the internet: A critical/reconstructive approach. *Cultural Politics: An International Journal* 1(1): 75-100.

- Kahn, R. and D. Kellner 2007. Globarization, technopolitics and radical democracy. In: Dahlberg, L. and E. Siapera (eds.), *The Internet and Radical Democracy: Interrogating Theory and Practice*. London: Palgrave, 17-36.

- Palczewski, C. H. 2001. Cyber-movements, new social movements, and counter-publics. In: Brouwer, D. and R. Asen (eds.), *Counterpublics and the State*. New York: SUNY Press, 9-27.

> The fourth, autonomist Marxist, position sees digital communication networks as enabling a radically democratic politics in the sense of **self-organized and inclusive participation in common productive activities that bypass centralized state and capitalist systems**, which are understood to be necessarily anti-democratic. **Digital net*working*** is thus positioned as the basis for producing an independent, fully democratic 'commons'.
> Democracy here is understood as self-organization autonomous from systems of centralized power. Democratic decision making is seen to take place organically (and rhizomatically) through the collaborative, decentralized productivity of peer-to-peer networking. This conception suggests a political revulotion. It goes beyond the extension of reform of liberal democracy that all three previous positions in some sense support, envisioning instead the formation of an entirely new democratic society - a 'commons' - based socio-economic arrangement as the foundation for democratic community. (Dahlberg 2011: 863)

Perhaps unsurprisingly, due to a common Marxist disposition, this is closest to Julia Elyachar's "phatic labor".

> As well as limits resulting from the naturalization of taken-for-granted conceptions of politics, the positions point to explicit political and economic constraints on digital democracy. As indicated in the body of this article, they all note certain limits on digital democracy due to state and capitalist surveillance and control over digital media technology, as well as due to structural inequalities that lead to digital participation inequalities. However, the positions also interpret differently, and emphasize diffeent aspects of, these systemic constraints. In turn, they provide significantly different proposals for how to overcome these limits. Proposals range from **the protection of the 'communication rights' of individuals** (liberal-individualist), to **the resourcing and development of formal and informal online deliberative spaces** (deliberative), to **the encouragement of direct contestation of state and capitalist domination** (counter-publics), to **the promotion of networking forms that radically bypass state and capitalist systems** (autonomist). (Dahlberg 2011: 866-867)

How do these issues relate to phatic communion and phatic technologies?

6.6.8 Phatic Architecture (2015-09-30 13:06)

Robertson, Lisa 2003. *Occasional Work and Sever Walks from the Office for Soft Architecture*. Astoria: Clear Cut Press.

> We bent to drink from it, and the fountain was dry. But then the category of fountains opened. Many would be **invisible, phatic, fountains** we passed daily but could not recall, dormant, removed, seasonal, lapsed, somewhat shy or retiring or spurting contrary to intention. Our fountains would possess pathos. **They would be wallflowers** (Robertson 2003: 57)

Here "phatic" basically means "useless" or "uncommunicative". Phatic architecture here constitutes the kind that was intended as significant but remains invisible, a failed message, so to say. Curiously, in using the metaphor of "wallflowers" it does point to something interesting: that people show up to social events just to be there, in a very phatic way, only to be in contact without actually communicating.

Eco, Umberto 1997. Function and Sign: Semiotics of Architecture. In: Leach, Neil (ed.), *Rethinking Architecture: A reader in cultural theory*. London; New York: Routledge, 173-193.

> But architectural messages display also the five other communicative functions [aside from the aesthetic function] listed by Jakobson: architecture involves communication that is connative [sic] (or imperative, making one inhabit it in a certain way), emotive (think of the calm of a Greek temple, the turbulence of a baroque church), **phatic (obviously in the many attention-getting devices of architecture - the phatic**

> **function might be found to be predominant, then, in such messages as obelisks, arches, and tympana - but also at the level of urban fabric, where 'channels' are opened and established for architectural messages, as in a piazza's ensuring continued attention to the facades of the buildings that surround it)**, metalingual (where, for one example, to relieve any confusion about the code for interpreting the message architecture assumes a self-explaining, or 'glossing', function - think of the benches built into certain otherwise inhospitable American plazas), and of course referential (what we will be concerned with here for the most part - that is, the denotations and connotations of architectural objects). (Eco 1997: 191; note 3)

This is the already familiar exposition of Eco's architectural semiotics as it applies Jakobson's linguistic scheme. Phatic is here understood in the sense of "attention-getting", which Jakobson derived from Mowrer. This is most likely also the source for the idea of *phatic image*.

Chandler, Daniel 2002. *Semiotics: The Basics*. Second Edition. London; New York: Routledge.

> A textual code can be defined as a set of ways of reading which its producers and readers share. Not everyone has access to the relevant codes for reading (or writing) a text. **The phatic function excludes as well as includes certain readers**. Those who share the code are members of the same 'interpretive community' (Fish 1980: 167ff., 335-336; 338). Familiarity with particular codes is related to social position, in terms of such factors as class, ethnicity, nationality, education, occupation, political affiliation, age, gender and sexuality. (Chandler 2002: 194)

It is curious that here the phatic function regulates access by way of code. In a sense it is classical "interaction management" applied on textual matters. But the suggestion itself is noteworthy, for it affirms the "common core" aspect of "communization". I.e. that social contact and "interpreter families" (to use Morris's term) are related.

Krampen, Martin 1991. Environmental Meaning. In: Zube, Erwin H. and Gary T. Moore (eds.), *Advances in Environment, Behavior, and Design*. Vol 3. New York: Plenum Press, 231-268.

> Jakobson called his six functions of linguistic messages the emotive, referential, conative, aesthetic, phatic, and metalinguistic. Preziosi (1979a, 1979b) adapted these six functions to architecture. He called Jakobson's emotive the expressive, his referential equally the referential, his conative the exhortative, his aesthetic equally the aesthetic, **his phatic the territorial**, and his metalinguistic the allusory function of architecture. (Krampen 1991: 244)

This interpretation is close to the theme of *access control* (or *interaction management*), but is condensed into one word, *territoriality*.

Nöth, Winfred 1995. Architecture. In: *Handbook of semiotics*. Bloomington; Indianapolis: Indiana University Press, 435-439.

> The *phatic* function is **the environmental framing of interpersonal interactions**, the aspect of architectural "territoriality". (Nöth 1995: 436)

Nöth's conclusion on the same papers by Preziosi further clarify the point. The phatic function of architecture is involved with how architectural design influences the social interaction within that built environment. In that sense the newfangled notions of *sociopetal* and, conversely, *sociofugal phatic dispositions* actually make a whole lot of sense, at least when applied on a spatial medium.

Burke, Kenneth 1975. Words as Deeds. *Centrum: Working Papers of the Minnesota Center for Advanced Studies in Language, Style, and Literary Theory* 3(2): 147-168.

> Malinowski then turns to a different anecdote that brings out a different aspect of language - and his name for this is "phatic communion," not to be confused with what Austin calls a "phatic act." Here "we turn our attention to free narrative or to the use of language in pure social intercourse; when the object of talk is not to achieve some aim, but the exchange of words almost as an end in itself." Verbalizing as so denominated involves "a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words. [...] The whole situation consists in what happens linguistically. Each utterance is an act serving the direct aim of binding hearer to speaker by a tie of some social sentiment or other."
> These two anecdotes struck me as almost classic in the simplicity and suggestiveness of their relevance to thes ubject. And it made good sense to me that the strategic instrument in so major an activity as the gathering of food (a co-operative function that can equally well serve to the ends of competition) should be, we might say, enjoyed for its own sake; for **the typically symbol-using animal might be expected to exercise its prowess as the typically symbol-using animal, as fish take to swimming and birds to flying**. (Burke 1975: 150-151)

This merely affirms the "speech for sake of speech" that is Malinowski's phatic communion, but the colourful metaphor of the symbol-using animal is worth recording for its own sake.

> In abandoning his two-term start, Austin (p. 95) works with "three rough distinctions between the phonetic act, the phatic act, and rhetic act," which relate thus:
>
> > The phonetic act is merely the act of uttering certain noises. **The phatic act is the uttering of certain vocables or words, i.e. noises of certain types, belonging to and as belonging to, a certain vocabulary, conforming to and as conforming to a certain grammar**. The rhetic act is the performance of an act of using those vocables with a certain more-or-less definite sense and reference.

Two pages later: The same "pheme, e.g. sentence" (that is, the same "phatic act") "may be used on different occasions of utterance with a different sense of reference, and so be a different rheme" (that is, a different "rhetic" act). (I've wondered if there should be a term such as "phatic praxis" (and joked that it could be telescoped as "phraxis"), but was not aware that Austin already had "phatic act".: 155)

I've wondered if there should be a term such as "phatic praxis" (and joked that it could be telescoped as "phraxis"), but was not aware that Austin already had "phatic act". This is indeed not to be confused with phatic communion. It seems that Austin went to the Weston La Barre school of "phatic communication" (i.e. he understood "phatic" in the sense that Trager understood "paralanguage").

Karimzadeh, Abdollah; Alireza Khosravi and Hamid R. Rabie Dastgerdi 2013. City and citizen as a text and its author: A Semiotic Reading. *Planum. The Journal of Urbanism* 27(2).

> ***Phatic Signs of Identity***. Jakobson describes phatic signs as those that are oriented toward contact. In language this includes phrases which facilitate communication. For example, "It's a nice weather!" is not a statement, but an invitation to a conversation. Other examples include questions like "You know what I mean?" which function as **tests of the connection** between the addresser and addressee. Applied to visual signs of urban landscape, **phatic signs can be those that serve as an inducement to social interaction**. They are the indicators that this neighbourhood or urban space belong to us that our socio-cultural practices are acceptable here. The following examples show the semiotic example of urban landscapes which serve as phatic signs of identity: (Karimzadeh, Khosravi & Dastgerdi 2013: 2)

Although aberrant in details (Jakobson never used the term "phatic signs") this is generally pretty good. Only quibble here is that it's one-sided: the phatic function concerns both inducing as well as preventing social interaction. Here only the *sociopetal* aspect is obverved, while the *sociofugal* is neglected. The phatic signs of identity themselves have a weak basis, as they include muslim shops and arabic labels in communal environment. That's more of a code issue, although definitely with a "territoriality" aspect to it.

Preziosi, Donald 1979. *Architecture, Language, and Meaning: The Origins of the Built World and its*. The Hague: Mouton Publishers.

> Any architectonic formation incorporates sets of 'instructions' for proper reading, and directly addresses its users. The means for doing this are widely various, and may also be achieved cross-modally, by means of written signs and graphic devices ('exit', 'don't go down the up staircase', etc.).
> By virtue of the fact that an architectonic formation necessarily **channels behavior** in a variety of ways, **the phatic or 'territorial' function** of an environmental artifact is often coexistent with its conative or directive function. **Buildings induce information regarding the collectivity of a social group, its group identity, and they prescribe, augment, and perceptually enhance that collectivity**. But the phatic/territorial and conative functions are not coterminous, and, in part, the distinction between them lies in the vector of emphasis. (Preziosi 1979: 53)

This actually makes sense, both in light of the previously met "phatic signs of identity" as well as not having a firm boundary (coterminous) between phatic and conative. Not only do arabic street labels and businesses announce that this is a muslim neighbourhood to fellow muslims, but at the same time they implicitly say to non-muslims: keep away.

6.6.9 Phatic Interpretations (2015-09-30 17:30)

Žegarac, Vlad and Billy Clark 1999. Phatic interpretations and phatic communication. *Journal of Linguistics* 35(2): 321-346.

> In (I), it seems that Mrs. Lancaster would like to have **a relatively banal conversation** about the weather. Phil Connors makes clear that **he recognises this intention** and blatantly refuses to comply. (Žegarac & Clark 1999: 322)

In this case there is an explicit metalingual question about the intention, "Did you wanna talk about the weather or were you just making chit chat?", in other terms they are actually negitiating the working consensus about what their conversation is about. As soon Lancaster shrugs, shakes her head and affirms "Chit-chat", the interpretation is fixed and Connors ends the conversation.

> These exchanges illustrate the sorts of phenomena to which the term 'phatic' might be applied. It might be said that Mrs. Lancaster attempts to start a phatic exchange and that Connors refuses. Another account might say that both Mrs. Lancaster's comment about the blizzard and Connors's lengthy response are phatic, the difference being that **Mrs. Langarster's phatic intentions are 'positive' while Connors's are 'negative'**. (Žegarac & Clark 1999: 322-323)

Instead of "pasitive" and "negative" so-called "phatic intentions", I would suggest *sociofugal phatic attitude* (negative) and *sociopetal phatic attitude* (positive). But now I'm thinking that perhaps "attitude" is not the best term here. Something like "disposition" (i.e. *sociopetal phatic disposition*) might go over better because it holds a potentiol for conjunction with Charles Morris's *disposition to respond*, which is at the core of his approach to interpretation.

> This raises a number of questions. How does Connors recognise Mrs. Lancaster's phatic intention? How does he decide how much to say about the weather? Is Roma's utterance ambiguous between **a phatic and a non-phatic meaning**? (Žegarac & Clark 1999: 323)

Here I'm not sure if "phatic meaning" is the best term. Many hold that phatic utterances are essentially meaningless (referentially irrelevant, asemantic, etc.). I think it may have more to do with a "frame" or something to that effect, i.e. how relevant the meaning of a given utterance is evaluated. this is where Relevance Theory may pay off.

> Comparing Connors's response with Aaronow's, why does Connors's over-informativeness communicate something different (his **attitude** towards Mrs. Connors's chit-chat) from Aaronow's over-informativeness (perhaps just that he has misunderstood, perhaps that he wishes to change the tapic)? (Žegarac & Clark 1999: 323)

Here the authors themselves use the term *attitude*. Here it also makes sense, because it doesn't characterize so much a social style as attitude towards a particular person's chit-chat.

> More fundamentally, what does the term 'phatic' mean and **to what range of phenomena should it apply?** (Žegarac & Clark 1999: 323)

This is a question we're trying to answer as well, but it's difficult because "phatic" means various things to various theorists and the range of application is by no means limited even to communication as such (i.e. *l'image phatique* in French visual theory, or *phatic fountains* in soft architecture theory).

> Another important notion is that of MUTUALITY. **All assumptions which are manifest to an individual make up that individual's COGNITIVE ENVIRONMENT**. The set of all assumptions that are manifest to two individuals is their SHARED COGNITIVE ENVIRONMENT. But an assumption may be manifest to a number of people, without the fact that it is manifest to all of them being itself manifest. In other words, assumptions may be MANIFEST without being MUTUALLY MANIFEST. (Žegarac & Clark 1999: 324)

Phaneron?

> Malinowski (1923) considered PHATIC COMMUNION in his discussion of the distinction between language as 'an instrument of reflection' and language as 'a mode of action', and made a number of interesting observations, including the following which are frequently referred to in more recent literature:
>
> 1. In Phatic Communion language is used as a mode of action, rather than for the transmission of thoughts.
> 2. The various types of Phatic Communion (greetings, gossip, and the like) have something in common: the whole situation in which the exchange takes place consists in, andis largely created by, 'what happens linguistically'.

3. In Phatic Communion the mere meaning of the words is almost irrelevant. Rather, the linguistic expressions used fulfil a social function.
4. This social function may be to 'overcome the strange, unpleasant tension caused by silence' and/or to establish an atmosphere of sociability and personal communion between people.

(Žegarac & Clark 1999: 328)

In my own words these aspects concern: (1) the fact that phatic communion is a type of action; (2) that consists of speech; (3) particularly non-referential speech; (4) that aids in overcoming the tension of silence.

> There are three common intuitions about phaticness which we aim to capture. First, people have an intuition that **the main point of some utterances depends on the fact that the speaker has said something to the hearer more than on exactly what has been said**. For example, the main point of an utterance of the string *nice weather* directed at a stranger at the bus-stop seems to be to convey something like sociability rather than to start a discussion of the weather. Furthemore, uttering a string with quite different linguistic content, such as *the bus is late again*, would have had a similar effect. Second, **there are degrees of phaticness**. For example, a string like *ho do you know Michael?* seems 'less phatic' than a string like *how are you?* when uttered in the same situation (e.g. to someone you've just met at a party). The phaticness of *how are you?* may even have become standardised. [...] Third, **phatic interpretations seem more likely when the social relationship between interlocutors is in doubt**. Suppose, for example, that two partners in a long-term relationship have had an argument and then not spoken for a few days. This would make it more likely that anything either of them says to the other would be understood as phatic (the fact that they have spoken is more important than exactly what they say). This latter possibility is discussied in more detail below. (Žegarac & Clark 1999: 329)

It seems that these authors are attempting to approach the nexus joining asemanticity, autonomy and relationships that looms large over phatics. That is, the fact of communicating is more important than what is communicated (autonomy); thus the content is pretty much interchangeable (asemantic); thus the fact of communicating is most relevant in relation to the relationship between the communicators.

> We propose to capture these intuitions by suggesting: first, that **the thing which can be phatic or not are interpretations as a whole**; second, that what makes an interpretation phatic or not is the extent to which **it contains implicatures of a particular type**. We begin this section by explaining what type of implicature we have in mind. (Žegarac & Clark 1999: 329)

The implicature part is way too pragmatic for my taste, since it necessitates too extraordinary terms (like *manifestness*), but the general intent here seems understandable enough. By shifting the phatic weight from utterances to interpretations they are actually kinda resolving the relativity issue (what is sociopetal in one culture is sociofugal in another; what is phatic for some is not so for others).

> Recall that, as mentioned above, ostensive-inferential communication involves two intentions:
>
> 1. a communicative intention to make mutually manifest:
> 2. an informative intention to make manifest or more manifest a set of assumption.
>
> This means that the speaker of any utterance will make mutually manifest assumptions which contain other assumptinos as sub-parts.
>
> 1. It's ten o'clock.
>
> The speaker of (4), for example will convey all of the assumptions in (5):

1. (a) It's ten o'clock.
   (b) The speaker intends to make manifest that it's ten o'clock.
   (c) The speaker intends to make manifest the speaker's intention to make manifest that it's ten o'clock.

(5a) is the PROPOSITION EXPRESSED. (5b) is the speaker's INFORMATIVE INTENTION. (5c) is the speaker's COMMUNICATIVE INTENTION.
Now, some implications of an utterance will depend on the proposition expressed. In this case, these might include:

1. The film the hearer wants to watch begins in 10 minutes.

Other implications might depend on the speaker's informative intention. In this case, these might include:

1. The speaker intends to inform the hearer that the film the hearer wants to watch begins in ten minutes.

Still other implications might depend on the speaker's communicative intention. In this case, these might include:

1. The speaker wants the hearer to think that the speaker cares about whether the hearer sees the film or not.

Notice that the hearer can derive (6) from (5a) alone, while (7) depends upon deriving (5b) and (8) depends upon deriving (5c). **There are other implications of this utterance which depend on the speaker's communicative intention (5c) but not upon linguistically-encoded meanings**, for example (9).

1. **The speaker is willing to communicate with the hearer.**

In the discussion which follows, we will use the phrase 'depends on' in a technical sense. DEPENDS ON X means 'results from an inferential process which takes X as a premise', where X may be: the proposition expressed by the utterance, the informative intention or the communicative intention.
(9) seems to correspond to what people have in mind when they talk about phaticness. We suggest that interpretations are phatic to the extent that they IMPLICATE (i.e do not merely IMPLY) such propositions. In other words, **an interpretation is phatic to the extent that its main relevance lies with implicature like (9)**. (Žegarac & Clark 1999: 329-330)

This exposition made a surprisingly great amount of sense. Let's unpack the bold parts. The *phatic implication*, that the speaker is willing to communicate with the hearer, is still *communicative* since it intends to make manifest the speaker's intention to make something manifest, that "something" here being willingness to communicate. But it does not depend upon "linguistically-encaded meanings" because both the proposition expressed and the informative intention are irrelevant to communicate a willingness to communicate. In fact, something nonverbal like a glance could just as well do the job. Thus, by way of very pragmatic means these authors have actually gone to the heart of "phaticness" (although I'd like to protest against this clunky term), that it involves *willingness to communicate*.

There are two important characteristics of phatic implicatures. First, Relevance Theory distinguishes between IMPLICATED PREMISES and IMPLICATED CONCLUSONS:

Pauline: Do you want to go to the cinema?
Arthur: There's only violent films on tonight.

Implicated premise: Arthur does not want to see a violent film.
Implicated conclusion: Arthur does not want to go to the cinema.

Implicated premises depend on the communicative intention and are normally not implied, not even contextually, by the explicit content of the utterance. It is the fact that Arthur can be seen as having the communicative intention of answering Pauline's question that licences the implicated premise, which in turn licences the implicated conclusion. But it is the implicated conclusion which meets Pauline's expectation of relevance. In this sence, the main relevance of Arthur's utterance can be said to depend on the implicated conclusion rather than on the implicated premise. So, we are suggesting that **interpretations are phatic to the extent that they contain implicated conclusions which depend on the communicative intention**. (Žegarac & Clark 1999: 330-331)

This reinforces the previous point that phatic interpretation does not depend so much on the informative intention but on communicative intention.

> Second, by definition, all implicatures depend on the fact that a presumption of relevance is being communicated. What distinguishes phatic implicatures is that they depend to a greater extent on the communicative intention than on the proposition expressed by the utterance. We are now in a position to give a definition of phatic interpretations.
>
> > *Phatic interpretation*
> > An interpretation is phatic to the extent that it contains implicated conclusions which do not depend on the explicit content of the utterance.

Note that on this definition phatic interpretations are not wholly independent of linguistically-encoded meanings, but they do not follow directly from them: the explicit content of the utterance still provides evidence for some implicated premises which, jointly with other contextual assumptions, licence a particular phatic interpretation. (Žegarac & Clark 1999: 332)

Thus, the phatic interpretation in the last example depends on the implicated conclusion that "Arthur does not want to go to the cinema" and is phatic because... Well, here it gets tricky. Is it phatic here because it communicates Arthur's willingness to go to the cinema and in that way concerns future communication? Pragmatics is very action-oriented, so the action under discussion should ideally be communication itself, or at least something like "willingness to communicate".

> While we suggest that the term 'phatic' is most useful as a technical term defined in this way and applied to interpretations as a whole, we will also use it derivatively in the following ways:
>
> 1. A PHATIC UTTERANCE is one which gives rise to, or is intended to give rise to, phatic interpretations.
> 2. PHATIC COMMUNICATION refers to acts of ostensive communication which give rise to, or are intended to give rise to, phatic interpretations.
>
> (Žegarac & Clark 1999: 331)

These further definitions of a phatic utterance and phatic communication that depend on phatic interpretations seem a bit tautological. The system is no doubt consistent but how it relates to channel maintenance seems mysterious at this point.

> Arthur may well assume that Pauline has mentioned the bill, not because she assumes he does not know about it or will forget to pay it, but because **she wants to let him know that she would like to continue the conversation**. (Žegarac & Clark 1999: 332)

Oh, there it is. It is also veritably "metacommunicative". That is, Pauline is mentioning the gas bill not because she wishes to communicate about the gas bill but because she wants to continue communicating. By doing so, she is communicating something about their relationship: that there still is willingness to communicate in that relationship. Otherwise she might as well not mention the gas bill and just let it fall silent (*vakatada*).

Contextual assumptions (2):

1. Pauline and Arthur are having breakfast.
2. Following a major row [domestic dispute], Pauline and Arthur haven't spoken for there days.

Given these assumptions **the very fact** that Pauline has spoken is so relevant that Arthur is unlikely to pay much attention to the linguistically-derived content of the utterance. He will probably derive implications such as: 'Pauline wishes to communicate with me', 'Pauline wishes to make up with me', 'Pauline still loves me', 'Pauline might go on a trip with me', etc. What all these assumptions have in common is that they are implicatures derivable from **the act of ostension itself**, i.e. from the fact that Pauline has spoken to Arthur. (Žegarac & Clark 1999: 332)

Score for autonomy. Phatic interpretation concerns the very (f)act of communication. (I very much like that "act" and "fact" can be meshed in this way, although it's not very attractive visually.)

> The first intuition was that some interpretations depend on the fact that something has been said rather than on exactly what has been said. Our account handles this intuition in terms of a slightly different, and theoretical, **distinction between the fact that something has been COMMUNICATED and the fact that something has been LINGUISTICALLY ENCODED.** One consequence of this is that **our account extends naturally to non-verbal communication**. For example, we can distinguish a relatively phatic from a relatively non-phatic interpretation of a nod of the communicator's head. The relatively phatic interpretation is one where most of the implicatures depend on the fact that the nod conveyed a communicative intention. The less phatic interpretation is one where there are more implicatures which depend on the fact that the nod signifies agreement. (Žegarac & Clark 1999: 333)

This is definitely part of why I'm drawn to phatics myself, being naturally a student of nonverbal communication. But here I would like to draw attention to the sociopetal/-fugal dimension again. When we are dealing with a less phatic situation then nod signifies agreement and absence of nod signifies disagreement. But when we have a phatic situation (lets say a completely nonverbal communicative situation, such as passing an acquaintance on the street) then a nod signifies a communicative intention (you effectively communicate to the acquaintance that you are still willing to communicate) and the absence of nod signifies not a lack of communicative intention but a negative one (you effectively communicate to the acquaintance that you are not willing to communicate).

> The third intuition was that phatic interpretations become more likely when the social relationship between the interlocutors is in doubt. This intuition has been partly accounted for by our discussion of (11) given the second set of contextual assumptions above (where Pauline and Arthur have had a row and not spoken for three days). Our account presupposed that these contextual assumptions made phatic interpretations more relevant (and non-phatic assumptions less relevant) than they would otherwise have been. (Žegarac & Clark 1999: 334)

This assumption is very reminiscent of John Laver's treatment of the functions of phatic communion. He argues that phatic communion is especially relevant for "the detailed management of interpersonal relationships during the psychologically crucial margins of interaction" (Laver 1975: 217), by which he means openings and closings. Here we have something similar, in that during the margins of the interaction the social relationship between the interlocutors is in doubt, and when Pauline and Arthur have not spoken for three days they are in fact in a psychologically crucial margin of their whole relationship (if they do not make up and continue to not speak with each other then soon there is no relationship to speak of).

> Under what circumstances should the hearer go beyond linguistically-dervied meanings of the utterance? Relevance Theory predicts that this should happen only if linguistically-derived meanings manifestly fail to yield enough effects for the criterion of consistency with the Principle of Relevance to be satisfied.

> An utterance of (11) (Pauline's 'There's a red gas bill') in context 2 (following a major row, where the interlocutors have not spoken for three days) illustrates the extreme situation in which, **regardless of any linguistically-encoded meanings, the fact that the speaker has spoken is far more relevant than what is actually said**. (Žegarac & Clark 1999: 334)

This actually presents an opportunity to turn around the characteristic of referential irrelevance associated with phatic utterances. That is, instead of viewing phatic utterances as referentially irrelevant, phatic utterances should be viewed as utterances within a context where reference is irrelevant.

> So what makes an utterance likely to give rise to phatic interpretations? The answer we suggest is that phatic interpretations are likely for utterances containing a linguistic forms which has the following properties: (a) it is easy to process; (b) it is mutually manifest to the interlocutors in what kind of context the linguistic meaning of the utterance would be highly relevant, and (c) it is mutually manifest that the speaker could not have intended the main relevance of the utterance to lie with its linguistic meaning on this particular occasion. (Žegarac & Clark 1999: 335)

(a) is familiar to me as Herbert Spencer's general principle economy (of least possible mental effort); (b) would explain why my personal illustrations of phatic communion on the dormitory balcony concern discussions of smoking; and (c) seems the properly phatic aspect: that the linguistic content is not really all that important, the fact of talking itself is.

> It seems to us that on any given occasion this is possible to the extent that the interlocutor's mutual cognitive environment includes some assumptions about the way conversations are usually conducted: how are certain topics usually relevant? What is thesocial relationship between the communicators? What are the norms for appropriate linguistic behaviour? (Žegarac & Clark 1999: 336)

Relativity.

> In example (2), it is mutually manifest to the interlocutors that the question 'How are you' is usually not used to show the speaker's genuine interest in the hearer's welfare, but rather as **a vague indication of the speaker's favourable disposition towards the hearer**. (Žegarac & Clark 1999: 337)

Disposition or attitude?

> Our definition of phatic interpretations makes no reference to social relationships. [...] However, many implicatures which depend upon the recognition of an intention to communicate do concern social relationships. This is because the fact that someone has made manifest an intention to communicate with another person rules out certain social situations, most notably the possibility that the speaker despises the hearer so much that she refuses to interact with him at all. While our definition includes implicatures which are not about social relationships, it also reflects the fact that **most phatic interpretations achieve relevance by suggesting something about the nature of the social relationship between the speaker and the hearer**. (Žegarac & Clark 1999: 339-340)

Communication about relationship.

> As pointed out above, **every act of ostinsive communication communicates the presumption that it is worth paying attention to**, and that paying attention to it does not put the hearer to a gratuitous expenditure of processing effort. (Žegarac & Clark 1999: 340)

Metacommunication. It is also in stark contrast with Virilio's definition of the *phatic image*, or at least it seems so (perhaps the "focusing" aspect operates contrary to my current knowledge).

6.6.10 Phatic (Dys)functions (2015-09-30 21:14)

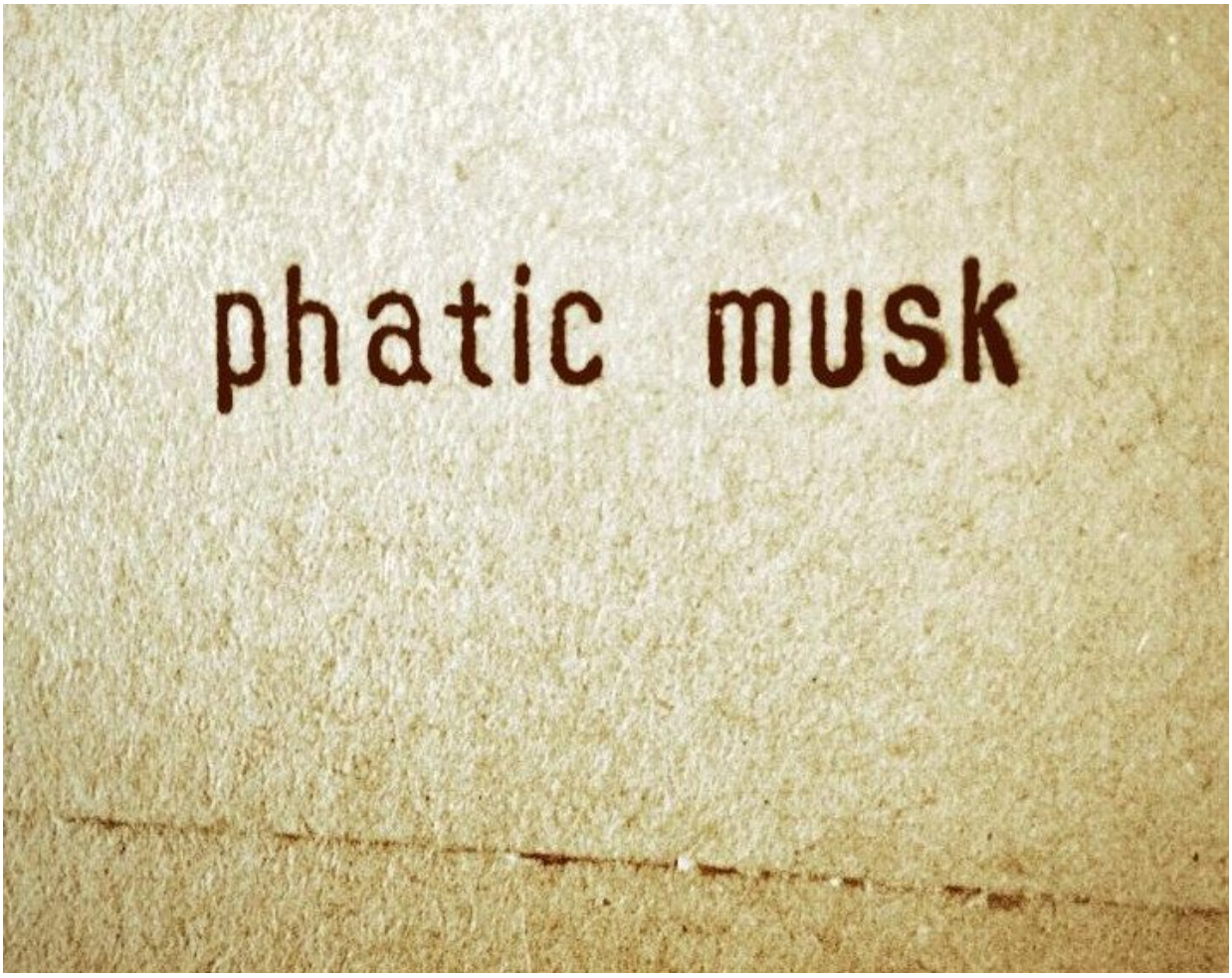

Genosko, Gary 2000. Phatic (Dys)functions: The Shifting Contour of the TV Screen. Semiotics Institute Online lecture.

> This lecture is grounded in a debate in communication theory about the functionality of phatic communication [...] (Genosko 2000)

When and where was this debate held?

> The lesson of this debate, which shows **the inherent dysfunctionality of the concept**, is then applied to a further dimension of contact – that is, tactility – and its fortunes in media studies of television, with particular attention to screens themselves. (Genosko 2000)

Huh? Is it dysfunctional because "the phatic function of speech" etymologically amounts to "the speech function of speech"? Because in that case one can refer to precedents in Roman Jakobson's thinking that moot this putative dysfunction. I also have an inkling that this emphasis on "tactility" takes "contact" to mean actual physical bodily touch instead of communicative contact. That is not at all what most theorists and researchers mean by "phatic". Only other case I'm currently aware of that takes it so literally is the glue manufacturer who thought the emphasis on contact could make "Super Phatic'" a good name for a specialty glue.

> Again, the consequences of contact with **the tactile medium of tv**, while full of potential for valorizing in various ways synesthetic experience, tend toward dystopic elaborations in theory as well as in various kinds of popular practices (pop music and film). (Genosko 2000)

I was not aware that TV connects viewers with the visual conten via the sense of touch. In fact it makes very little sense.

> Russian linguist Roman Jakobson ("Closing Statement" 1960) **derived the Phatic function of his poetic model of communication from Malinowski's concept of "phatic communion,"** the use of language to maintain a social relation through ritualized formulas such as greetings, chit-chat about the weather. (Genosko 2000)

As logical as it is, I suspect that it's not true. I'm suspect that he took the term and the meaning with it's modifications from David Abercrombie, and pretty sure that he added the part about holding attention from Hobart Mowrer and some technical aspects of channel regulation from Gregory Bateson. There is very little left of Malinowski's conception of phatic communion in Jakobson's formulation of the phatic function.

> If Jakobson advances this social function, it is by inclusion of the means of discontinuing communication rather than simply prolonging it (including confirmation of the interlocutor's attention). (Genosko 2000)

As I just explained, Mowrer (1949) and Bateson (1951).

> The "mere purport," as Jakobson puts it, of prolonging communicative contact suggests **the emptiness of such contact**; the example from Dorothy Parker is illustrative: 'Well, here we are', he said. 'Here we are', she said, 'Aren't we?' 'I should say we are', he said. (Genosko 2000)

Not emptiness but awkwardness. The characters in Parker's short story are newlyweds traveling by train to New York City for the first night of their honeymoon. There are reasons for awkwardness in that particular example. Their dialogue is characterized by semantic emptiness (or referential irrelevance). Their relationship (contact) itself is not empty just because they are nervous.

> This not only **makes the function susceptible to atrophy** in which there is "constant contact without a message," [Umberto Eco] but in addition suggests that the emptiness of contact has a propitious technical function as a test of the system itself: "Hello, do you hear me?" (Genosko 2000)

Unless there are phatic technologies that make the contact an auxiliary function, there is no contact without a message. The latter part takes one of Jakobson's illustrations way too seriously. My argument is that this is a linguistic reformulation of Bateson's "signals asking for signals to be repeated" (Bateson 1951: 209). This is just one type of metacommunicative signals. It's not the essence of phatics as such.

> The Phatic function shares a great deal with the Metalingual function. (Genosko 2000)

This is actually pretty incisive. Both phatic and metalingual function have their beginnings in Bateson's theory of metacommunication, which itself was divided into communication about code (metalingual function) and communication about relationship (phatic function).

> Jean Baudrillard has advanced a telling critique of the Phatic function as a "simulation pact" based on "tele-phasis"(Seduction, 163-66). Baudrillard writes: "The phatic function of language, used to establish contact and sustain speech's formal dimension: this function first isolated and described by Malinowski with reference to the Melanesians, then by Jakobson in his grid of language's functions, becomes hypertrophied in the tele-dimension of the communications networks. **Contact for contact's sake becomes the empty form** with which language seduces itself when it no longer has anything to say." (Genosko 2000)

I often have a nagging feeling that Baudrillard doesn't really know what he's going on about. Excuse me, *Baudrillard's critique, while breaking and tearing through the anatomy of communication, prefaces the postmodern performance of contact with an articulation of the struggle to assure substance in an otherwise rigidly disciplined authority in the rhetorical biomechanic of that particular sanguine system of functions that populist linguistics vexes as a necessary and apparent innovation*. Jakobson's scheme of language functions is a schematic, not a grid. What he seems to say is that the scheme of language functions doesn't really work well when applied on televised communication. That makes perfect sense, for it was meant for speech analysis, not makeshift culturology. Contact for sake of contact is as empty as when people who are otherwise strangers exchange formulaic expressions in order to get to know each other and establish some sort of relationship. If that is empty then so be it. Human relations are empty then. But what really irks me is the phrase "with which language seduces itself". Not only is language, that system of signs humans use, given agency and removed from the users of language, by making it reflexive (seduces *itself*) it also removes language from those whom it is used on. In other words, all human intervention is removed from language and the abstract system takes on a life of its own in some abstract universe that only Baudrillard and other French critics have privileged access to comment upon. For everyone else language is a tool, for them it is a monster.

> This is what Eco calls "sports chatter" – **vapid** phatic communication in which one may be totally immersed but with negative consequences. (Genosko 2000)

Vapid? Define: offering nothing that is stimulating or challenging. Vapid! Hey! That's the thing what this lecture is.

> In *Seduction* Baudrillard has much to say about the phatic function as it hypertrophies in **the cold universe of information systems**. The zero degree of contact in the tele-dimension: **tele-phasis**. (Genosko 2000)

Information systems are cold only if you go looking for human contact where there absolutely is none. Information systems are information systems, not social systems. Tele-phasis is what? Tele-*speech*?

> By the time Jakobson revisited the concept he had lost its original symbolic sense in Malinowski, Baudrillard maintains. That is, it no longer involved incessant and metabolic ceremonial challenges and ritual exchanges: "Language has no need for 'contact': it is *we* who need communication to have a specific 'contact' function, precisely because it is eluding us." (Genosko 2000)

By the time Jakobson revisited the concept, phatic communion had devalued in anthropological review into "talk for the sake of talk". Jakobson gave it an inalienable place in the scheme of language functions, acknowledging that speech always involves some form of social contact, be it through speech or writing, it is always *another person* who receives and decodes it. Language itself, of course, has no need for anything. It has no agency of its own, at least no more than any other human invented tool has. By emphasizing elusiveness and emptyness I get that Baudrillard is trying to be edgy, but it comes across as poignantly polemical over basically nothing of substance.

> The phatic function "analytically restores" what is missing in communication, far, far removed from the "frayed spaces" of genuine interpersonal exchange in the pulsing (beyond meaning) "tele space" of networked terminals at the ends of which classical assumptions about "inter-individual logic" no longer make sense. (Genosko 2000)

"What the fuck did you just fucking say about me, you little bitch?" communication systems respond "I'll have you know I graduated top of my class in the Navy Seals, and I've been involved in numerous secred raids on Al-Quaeda, and I have over 300 confirmed kills."

> So, Phatic communication is primarily (dys)functional; to put it another way, this function is almost immediately tied to its dysfunction: it holds open the channel but in so doing puts genuine communication at risk. (Genosko 2000)

Thus far I've seen nothing but rhetoric and French demagoguery to substantiate this claim. In actuality the phatic function holds open the channel in order that genuine communication can occur. Genuine communication is unimaginable without some social lubricate to releave the tension of strangeness when confronting a stranger. The phatic function of speech in fact enables communication. The only way it can become dysfunctional is when it stops functioning (when people are unable to engage in it for whatever reason, perhaps due to not knowing the local language and customs) *or* when it is viewed, on the theoretical plane, as a creature on its own unhinged from the system of communication it is actually a part of. That is, phatic communication is dysfunctional only when it is reduced to being phatic only, which is theoretically possible but practically… unpractical.

> One of the most enduring figures in ongoing efforts to decode the experience of television is the medium's tactility. Whether it is a trope of stickiness, massage, jolts and other body blows, or the effects of a protruding gaze of an eye-window-frame-potato processing, pablum dispensing machine, seems moot. (Genosko 2000)

Words are plaything which which I juggle universes from reality to unreality and back without a connexion to coöperation that complexifies the content in contractable contexts full of convexities and concaves of concatenation. This lecture is potatoe and I refuse to continue reading it.

6.7 October

6.7.1 Phatic Focusing (2015-10-01 13:15)

Meltzer, Bernard N. and Gil Richard Musolf 2003. Phatic Communion: Bringing Unfocused Interaction into Focus. In: Musolf, Gil Richard, *Structure and Agency in Everyday Life: An Introduction to Social Psychology*. Second Edition. Lanham; etc.: Rowman & Littlefield Publishers, Inc., 141-154.

> We now try to show how actors, through the use of phatic communion, bring unfocused interaction into focus, **which may be as fleeting as a brief encounter or the beginning of a more sustained interaction sequence**. Goffman is, again, a major contributor to our understanding. About 75 years ago, Bronislaw Malinowski (1943; first edition 1923) coined the phrase "phatic communion" (**from the Greek *pathos*, spoken**). (Meltzer & Musolf 2003: 141)

This is only the second source I've found that knows the etymology of phatic, though it should correctly be *phátos*.

> Subsequently [to Malinowski], other scholars (chiefly linguists) have characterized phatic communion (sometimes termed "phatic communication") as follows: "making conversation for the sake of it" (Burton 1980), "language for the sake of maintaining rapport" (Crystal 1987), "talk ... where speakers' relational goals supersede their commitment to factuality and instrumentality" (Coupland, Coupland, and Robinson 1992). Moreover, since much of everyday conversation comprises **phatic elements**, popular designations abound, such as: "just being sociable," "casual conversation," "small talk," "chewing the fat," "shooting the breeze," "shmoozing," "yakking," and "chit-chat." (Meltzer & Musolf 2003: 141-142)

"For the sake of it" is a definition emphasizing autonomy. "Rapport" is commonplace but I have yet to read anything significant about it. "Relational goals" approaches Bateson's μ-function. I can't make out the Crystal 1987 reference, but Coupland et al. is already downloaded and Burton is something I might look at when I return to concourse. Reference:*Burton, Deirdre 1980.* Dialogue and Discourse: A sociolinguistic approach to modern drama dialogue and naturally occurring conversation. *London: Routledge and Kegan Paul.* [excerpt]

> Linguists have found Malinowski's concept **a productive source of theoretical formulations and research enterprise**. Much of their recent work has centered upon the consideration of politeness, chiefly the strategies for maintaining face for oneself and others. In contrast, most sociologists and social psychologists, with the very notable exception of Erving Goffman, have virtually ignored the subject. (Meltzer & Musolf 2003: 142)

It seems like these authors are ignoring anthropologists. Goffman, too, i would argue, was at least in part an anthropologist (at least for his thesis, *Communication Conduct in an Island Community*).

> Altohugh some sociologists have studied conversational openings and closings - which typically entail phatic utterances - they have tended to consider the phatic function only indirectly, incidental to other aspects. Examples of such studies are those by Miller, Hintz, and Couch (1975; Leighty (1986); Schegloff (1988); and Sacks (1995), in which no explicit mention of phatic communion is to be found. **It is no surprise, therefore, to find that the term "phatic communion" is absent from the vocabulary of sociology**. We find the foregoing facts especially puzzling in light - as will be shown later - of the contribution **phaticity** makes to the fundamental sociological question, "**What is the nature of the social bond?**" or, as Goffman put the question, "How does social reality sustain itself?" (Meltzer & Musolf 2003: 142)

But should phatic communion or even phaticity be included in the vocabulary of sociology? I get that it revolves around a topic very near and dear to sociology - communion and community are not unrelated - but it would really muddle the picture if we started going over the history of sociology (i.e. Durkheim, Weber, Simmel, etc.) and reevaluating the phaticity of some forms of sociological thinking. Maybe it would instead make the picture much clearer, I don't know.

> We begin with various conceptions about the nature of phaticity, touching upon both **consensually-accepted antd debated characteristics**, as well as upon such derivative concepts as interaction rituals and politeness. (Meltzer & Musolf 2003: 142)

Those four intuitive points by Žegarac & Clark (1999: 328) are probably most consensually accepted. Some of the stuff that I'm working on is not even debated, because it's just way out there. But this must be the third time I protest against the word "debate" when it comes to phaticity. I have yet to recognize an actual debate on the subject. It kinda seems like everyone is working away on their own conception of what phaticity is, what it applies to, and how to study it.

> We have seen that the defining features of phatic communion have been conceptualized as **(a) its non-referential character and (b) its emphasis on social ties**. (Meltzer & Musolf 2003: 143)

(a) is more prone to Jakobsonian thinking of the phatic function, which is in direct opposition to the referential function; and (b) is more prone to Malinowskian thinking, which does indeed emphasize the social nature of phatic communion more than the speech aspect.

> Goffman (1971, 93) asserts, "From the fact that greetings are found among many of the higher primates, as well as in any number of preliterate societies and all civilized ones, it would be easy to conclude that **something like access rituals are *universally* found in societies**" (emphasis added); (also see Miller and Hintz [1997]: 93). At least two scholars (Hymes 1974; Crystal 1987), however, have challenged the universality of phatic communion: Crystal (1987: 11), claims that in some groups (including the Paliyans of southen India and the Aritama fo Colombia) **members say little and prefer silence**; Hymes (1974: 127) makes a similar statement about the Wishram Chinook of the Columbia River. However, Senft (1995) questions these claims and calls for further research on the matter. (Meltzer & Musolf 2003: 143)

Yeah, I'm also not sure. Estonians say little and prefer silence, but it does not mean that we don't have access rituals (as I understand it, specific culturally conditioned ways of approaching other people).

> Malinowski's neologism emerged from his study of meaning in nonliterate languages, especially among the Tribriand Islanders. This source limited his focus, perforce, to face-to-face conversations. **Most linguists have followed his lead by treating phatic communion as, exclusively, a speech phenomenon**. Quirk (1962: 59), for example, writes of "a use of language which relates only to speech, to spoken and not written language." On the other hand, McArthur (1992) and Crystal (1987) indicate that phatic expressions are conventional in the salutations and farewells of letters ("Dearest friend," "Sincerely yours") and in commercial greeting cards. Also, some scholars (e.g., Pavlidou 1994) have included *telephone* conversations within the purview of phatic communion, and e-mail, obviously, is a recend medium. **We see no compelling reason for restricting the concept solely to speech**; however, as Rlystal (1987: 178) points out, "the immediacy of speech makes it ideal for social or 'phatic' functions." Hayakawa (1947: 62) expresses a somewhat similar view, pointing out that **breaking bread together, playing games together, and working together are ways of establishing communion**, "but talking together is the most easily arranged of all these forms of collective activity." (Meltzer & Musolf 2003: 143)

This is a good point. Nowadays it seems impossible to confine phatic to speech, since there are even more recent mediums than e-mails that are phatic (i.e. phatic technologies). But there is also a point for at least keeping "phatic" confined to communicative phenomena, as opposed to something like phatic architecture, since the etymology does involve speech. Hayakawa's view is very illustrative of this difficulty: eating, playing and working can indeed be collective activities that establish communion, but only speech can be phatic communion, since that's what "phatic" means.

> As we earlier suggested - and shall later show in some detail - phatic communion functions **to affirm and reaffirm social bonds**. This use of language, Wardhaugh (1993: 171) astutely asserts, "serves humans much like 'grooming behavior' serves many animals," bringing them together and helping to maintain social relationships. In a similar vein, Chaika (1982: 32) tells us that phatic expressions are akin to patting dogs on the head as **a way of letting them know we care**. (Meltzer & Musolf 2003: 143)

Much like one architecture theorist who noted the phaticity of "wallflowers", here it seems equally important to emphasize manifesting "care". This makes especially a lot of sense in relation with the quarreling Pauline and Arthur example in relation with phatic intrpretations: if they haven't spoken with each other in three days then finally saying something, anything, is a way to let each other know that they still care; i.e. "Pauline still loves me".

> Malinowski (1943) and many linguists (e.g., Steible 1967; Marsh 1989) equate phatic communion with polite, friendly speech, which implies **tie-binding consideration of the feelings of others**. (Meltzer & Musolf 2003: 143)

Consideration of the feelings of others is exactly the point where "phatic" meets "emphatic". In *The Ethnography of speaking* Delly Hymes goes as far as writing that "The function which Malinowski called "phatic communion" can be taken as a kind of alternating or **reciprocal expressive function of speech**, as when housewives exchange stories about their children or anthropologists about their field work." This is also in line with Piaget's *'dual or collective' monologue*, "a certain type of drawing-room conversation where everyone talks about himself and no one listens" (Piaget 1959: 9; in Harris 1996: 168-169). In this view phatic communion consists of communal expressive speech.

> Schneider (1988), in fact, equates phaticity with politeness. It is clear, however, that while politeness manifests itself on both the communicative and non-communicative levels, **phaticity is found only on the former level**. (Meltzer & Musolf 2003: 144)

You can politely not communicate, but you cannot not communicate phatically? This is where the so-called *minus-phatic* aspect gets really dubious, for it basically depends on whether we lean more towards Malinowski's phatic communion or Jakobson's phatic function, since the latter also includes the aspect of termination. But what is phatic about not communicating? In a face-to-face interaction, perhaps nothing. But if phaticity is viewed also as a quality and something like *sociopetal* and *sociofugal phatic dispositions* are considered, then it turns out that the phatic aspect in communication styles consists of a proneness towards phatic communion (*sociopetal* phatic disposition) or aversiveness towards phatic communion (*sociofugal* phatic dispositions). In other words, some people like to engage in phatic communion, others don't. To refer back to the universality contention, this is also a cultural matter. In some cultures it is polite to greet and chit-chat, in others it is exactly impolite to do so (Why are you bothering me?).

> Encompassed by such speech - again, according to Malinowski and *some* linguists - is idle gossip, in the sense of "free, aimless social intercourse" (1943: 313). However, **Schneider (1981) argues that gossip must be excluded from phatic communion because much gossip is, inescapably, intended to be referental, or informative** (thereby violating a defining characteristic of phaticity). It would appear to us, on the other hand, that specific instances of gossip may be considered phatic to the extent that **the foreground relational goals**. Thus, a distinction can be made between aspects of the use of utterances that ma be referred to their function as phatic communion and aspects that may be referred to their referential function. (Meltzer & Musolf 2003: 144)

These authors really have a habit of treating the key issues related to phaticity. This point of contention here concerns whether something like "Gossip and marketplace psychology" (Rosnow 1977) should be included in the phatic canon, as Manuel Padilla Cruz (2013: 137-138) does. Since I'm more of a Jakobsonian myself I have no real problem with it, since the structuralist view does not exclude viewing communication as having a dominant phatic function with a subordinated referential function. That is, when housewives exchange stories about their children or anthropologists about their field work, they are still engaged in phatic communion.

> Numerious depictions of phatic utterances are available. Such expressions are typically formulistic or stereotyped, composed of cliches and platitudes, noncommittal or perfunctory, minimally self-involved, avoidant of comments that are too personal, given to saying what one is expected to say, and marked by subordination of literal or "real" meaning. (Meltzer & Musolf 2003: 144)

Žegarac & Clark generalized phatic utterances as "containing a linguistic forms which has the following properties: (a) it is easy to process; (b) it is mutually manifest to the interlocutors in what kind of context the linguistic meaning of the utterance would be highly relevant, and (c) it is mutually manifest that the speaker could not have intended the main relevance of the utterance to lie with its linguistic meaning on this particular occasion" (1999: 335). This is spot on.

> Clearly, phatic communion requires - as in any effective communication - that the listener share the speaker's *intended* meaning, that interactants participate in a process of mutually sustaining a definition of the situation. As Goffman (1969: 9) puts the matter:
>
> > Indeed, the very sense of a message depends on our telling whether it is conveyed, for example, seriously, or sarcastically, or tentatively, as an indirect quotation, and in face-to-face communication this "framing" information derives from paralinguistic cues such as intonation, facial gestures, and the like - **cues that have an expressive, not semantic, character.**

Although we have, thus far, dealt only with the verbal medium of phatic communion, one need hadly be reminded that **substitutes for verbalisms** are to be found in handshakes, smiles, hugs, kisses on or past cheeks, slightly prolonged eye contact, and the like. [...] As we indicated earlier, Goffman 91967), too, stressed the importance of glances, gestures, and positioning - along with verbalizations - in **meeting ritual requirements that signal willingness to interact**. (Meltzer & Musolf 2003: 144)

Here we take the long route to metacommunication. That is essentially what Goffman is treating in that passage: that expressive (analog) signs frame or comment on (communicate about) how semantic (digital) signals should be interpreted. The classical example of a phatic utterance, "How are you?", depends in its phaticity very much on the tone of voice it is enunciated with. If it is said in a fast pace and overemphasized tone, it's more likely to be phatic; but if someone looks you in the eye and with a concerned tone asks you this same question, it is possible that s/he is actually interested and demands a non-phatic reply.

> Idle talk, chit-chat, and gossip tend to provide the content of those medial phases of interactions that are marked predominantly by phaticity. In the course of such conversations - and, in fact, of other conversations - participants may employ what Goffman (1981: 28) calls **"keep-going signals" in order to perpetuate the encounter**: "Gee, gosh, wow, hmm, tsk, no!" when the chief aim of conversation is not to exchange information but to keep the conversation going, participants may interpolate bits of information, but sociability tends to outweigh referential marks. (Meltzer & Musolf 2003: 147)

And here phaticity links up with what Ekman and Friesen in "The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage, and Coding" (1969) called *regulators*. The convergence shouldn't be that difficult to comprehend; regulators control and coordinate interaction. That's also what the phatic function does according to the Jakobsonian interpretation.

> That people generally feel obliged to avoid silence in situations of copresence has long been noted. In an ethnocentric (and classist) statement, Malinowski (1943: 313) asserted: "To the primitive mind, whether among savages or our own unedicated classes, taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character." Similarly, Akindele (1990: 3) finds that, among the Yoruba, failure to greet another in appropriate contexts tends to induce bad feelings, especially among close friends and relatives, to the extent that it can give rise to suspicion of sorcery or witchcraft. **In most societies, of course, this failure**

> **to break silence in "sociability" contexts generally leads to such designations as "rudeness," "social error," "unfriendliness," "unsociability," "egregious behavior," "snub," or "cut," and to such feeling-responses as distance, alienation, distrust, dislike, fear, or ill will** - not to mention puzzlement, at times, about the source of the offender's omission. (Meltzer & Musolf 2003: 147)

This is where the concepts of *sociopetal* and *sociofugal phatic dispositions* could really come in handy. My argument is that different levels - from individual to group to society - may have varying dispositions regarding phatic communion and there is a real possibility of mismatching phatic dispositions in intercultural communication. A good illustration of this is concerns the display rule (Ekman's term) for smiling in social interaction. Americans view smiling as politeness; Russians on the other hand view smiling as an expression of happiness. So when an American goes to Russian everyone appear rude and unfriendly to him; and consequently when a Russian goes to America the frequent smiles will ultimately lead the Russian to deem Americans phony and deceitful (they smile without actually being happy).

> **Another contextual element is that of the prior relationship between interactants**. Linguists disagree on some aspects of this issue. While Wardhaugh (1985) holds that much of the dialogue between closely bonded participants tends to be phatic in nature, Marsh (1989) expresses the common view that small talk (used synonymously with phatic communion) takes place only between strangers. Schneider (1988: 287) leans toward the latter view in his assertion that "[a]s a rule, the share of phatic elements in a conversation decreases, the closer the interpersonal relationship." This less restrictive view comports with our everyday experiences and observations: **we may exchange superficial, uninvolved greetings and farewells with both a bartender and a friend, but, in the time between greeting and farewell, our talk with the friend is more likely to be serious and referential** than mere "talk for the sake of talk." (Meltzer & Musolf 2003: 149)

Exactly the conclusion I reached when reviewing Laver's (1975) paper. I think this holds a potential for another conjunction with Morris-Rueschian concept of *communization*. Namely, the phatic exchange with strangers usually have a goal, which is either to greet and say please and thanks in order to get something done (with a bartender) or to get to know the person (with an acquaintance), But with friends and relatives there is less emphasis on this because you already have a communion, you already know the person and instead of feigning interest there is real interest in his or her well-being. Thus, my argument here is that it takes more effort to be phatic with strangers, which consequently leads us to notice it more. With friends our casual conversations may involve a lot of phatic communion, but since it's effortless we don't really pay attention to how phatic it really is. This is just a hypothesis. Empirical studies may very well contradict it.

> Laver (1975, 1981) has written intensively about the effects of relative social status (and power) on phaticity in England. He begins his insightful discussion by differentiating *self-oriented* comments, (referring to the speaker, e.g., "This heat is too much for me"), *other-oriented* comments (referring to the listener, e.g., "How was your weekend?"), and *neutral* comments (referring to neither, e.g., "It's a nice day"). (Meltzer & Musolf 2003: 150)

Laver is indeed a systematic thinker, and seems to gain at least some of his systematization directly from Jakobson (or at least so it seems to me). Here he has basically differentiated *phatic-emotive*, *phatic-conative*, and *phatic-referential* utterances. That is, first-person, second-person, and third-person reference in phatic utterances. One should not get too hung up on the term "referential" - in Jakobsonian thinking it's related to *context*, so that something like "It's a nice day" refers to the shared situation of the interactants, or at least something neutral not directly related to sender or receiver.

6.7.2 Phatic Fiction (2015-10-01 16:18)

Urbanová, Ludmila 2007. Phatic communion and small talk in fictional dialogues. In: Butler, Christopher S.; Raquel Hidalgo Downing and Julia Lavid (eds.), *Functional Perspectives on Grammar and Discourse: In Honour of Angela Downing*. Studies in Language Companion Series 28. Amsterdam; Philadelphia: John Benjamins Publishing Copmany, 349-357.

> The functioning of the language means used in conversation is determined by "the general principle of maintaining a social equilibrium" (Leech 1980: 94). At the same time, conversational behaviour tends to be ritualistic. **Established patterns of phatic behaviour are recurrent, and are in harmony with the existing social norms and social and cultural expectations**. Phatic communion and small talk can be characterized as phenomena which are universal, although certain aspects can be identified as culture-specific. (Urbanová 2007: 349)

"In a broad sense greeting and parting behaviour may be termed RITUAL since it follows PATTERNED ROUTINES; it is a

system of SIGNS that convey other than overt messages; ... and it has ADAPTIVE VALUE in facilitating social relations" (Firth 1972: 29-30).

> Instances of phatic communion will be interpreted with due regard to sociolinguistic criterio of **solidarity**, status and formality. (Urbanová 2007: 350)

The solidarity aspect is really what could drive sociologists to revisit Durkheim and others with phatic communion in mind.

> Malinowski defines phatic communion as "free, aimless, social intercourse" (1999: 302), the function of which is primarily based on the process of establishing and maintaining social contact. Firth (1964) stresses the existence of typical situational contexts within the context of culture which give rise to the language ritual. In the same vein, Sapir develops his idea of speech as an acquired "cultural" function claiming that "Speech is a human activity that varies without assignable limit as we pass from social group to social group, because it is a purely historical heritage of the group, the product of long-continued social usage" (1949[1921]: 4). (Urbanová 2007: 350)

So Urbanová is explicitly oriented towards Raymond Firth's "sign system" view, which is further amplified by Sapir's view of culture.

> The notion of communion is connected with the fact that in the particular instance of small talk or chat "[...] bonds of personal union" are created by a mere exchange of words (Malinowski 1999: 304). Thus language used in such speech situations means **sharing** rather than exchanging ideas, **feelings and emotions with the interlocutor(s)**. Lyons (1981: 143) stresses the function of the social ritual: "This felicitous expression [...] emphasizes the notion of fellowship and participation in common social rituals [...]" (Urbanová 2007: 350).

Sharing of feelings and emotions is exactly why Hymes's interpretation of the phatic function as the "reciprocal expressive function of speech" and connection with Morris's *communization* (the "making common" of a feeling or emotion) make so much sense to me.

> By contrast, Bakhtin (1999: 127) sees striking differences in individual variation even in *genres of everyday life*, i.e. in the domain of language ritual, which is in harmony with the understanding of language used as an act of individual choice:
>
> > A large number of genres that are widespread in everyday life are so standard that the speaker's individual speech is manifested only in its choice of a particular genre, and, perhaps, in its expressive intonation. Such, for example, are the various everyday genres of greetings, farewells, congratulations, all kinds of wishes, information about health, business, and so forth. **These genres are so *diverse* because they differ depending on the situation, social position and personal interrelations of the participants in the communication**.
>
> (Urbanová 2007: 350-351)

Of course Bakhtin also touched phatic communion. Of course. This is comfortable because it means that there's a possibility that Lotman continued this line of thought somewhere in his extensive writings. Bakhtin's argument itself seems slightly slanted. I know he had something against individualism ("only error individualizes"), so even here he is reducing the subjective position in phatic communion to a *selection* between formulaic or ritualistic utterances, with virtually no bearing on the *combination*, where individuality could manifest itself. His point about situation, position and relationships of course stands.

> In my understanding of the notion of phatic communion I do not support Malinowski's claim that "language here is not dependent upon what happens at the moment, it **seems** even to be deprived of any conetxt of situation. The meaning of any utterance cannot be connected with the speaker's or hearer's behaviour, with the **purpose** of what they are doing" (1999: 302). In this article I will try to justify the claim that **phatic communion cannot be dissociated from the context of situation**. My hypothesis is that phatic communion is the product of the conetxtual specifications in the process of communication. (Urbanová 2007: 351)

Here it is actually Malinowski's befuddled exposition that is at fault. In his original appendix he rushes through so many things that it's quite difficult to tell when he is discussion phatic communion as such, and when he is treating other linguistic activities, such as speech-in-action. Here, in this quote, for example, he is contrasting phatic communion with speech-in-action. In contrast with the instructions and directions shouted out during canoe navigation in fishing expeditions, speech in phatic communion is not oriented towards action. It is unconnected with the goings-on of the moment because there probably isn't anything going on at the moment. The idealized situation of phatic communion consists of people sitting around campfire and just talking. It *seems* like it's deprived of any context of situation because they are discussing events very much unconnected with the present situation. This kind of small talk concerns everyday minutiae which themselves don't seem to constitute a coherent context (as opposed to a lecture on a given topic in which case the topic constitutes the context).

> Malinowski's term phatic communion is related to the notion of *mutual knowledge*. The term has been widely used in the pragmatic literature, together with the alternative terms *background knowledge* or *common ground*. Blakemore (1992: 8) understands mutual knowledge as tied to assumptions from memory which
>
> > [...] include memories of particular occasions and about particular individuals, general cultural assumptions, religious beliefs, knowledge of scientific laws, assumptions about the speaker's emotional state and assumptions about other speaker's perception of your emotional state.

The layer of context which is labelled *the context of general experience* (Firbas 1992) is particularly dominant in the phatic sphere. Our background knowledge, i.e. the experience of the world around us, enables us to use recurrent patterns of linguistic and non-linguistic behaviour. In agreement with Lyons (1977: 574) the notion of context is a complex phenomenon comprising features, which, in my view, have a direct bearing on the choice of the means of expression used in the phatic communion. The aspects which are considered to be crucial in the employment of phatic devices in the speaker-hearer interaction are the following:

1. social role and status
2. knowledge of spatial and temporal location
3. knowledge of formality level
4. knowledge of the medium (i.e. the appropriate code or style)
5. knowledge of the subject matter
6. knowledge of the appropriate province determining the register.

(Urbanová 2007: 351)

This here is the main reason I chose to read this article. This is directly related to Ruesch's interpretation of *communization*, which involves elucidation of *common experience*. Firbas's context of general experience would suit the social level, but common experience itself is more prone to the group level. That is, people who have had common life experiences, such as serving in the army, receiving higher education, etc. have more in common and consequently are more easily fine-tuned so-to-say to each other's communication style.

> At this point I would like to question the interpretation of the phatic function as an inherent component of the Politeness Principle introduced by Leech (1983). In Leech's chart featuring Interpersonal Rhetoric (1983: 149) the Phatic Maxim is ranked among the maxims of tact, generosity, approbation, modesty, agreement and sympathy.
> In my view, Leech's question mark accompanying the phatic maxim in the chart entails the possibility of a different, more radical evaluation. I would advocate the interpretation in which the phatic maxim is re-evaluated as an independent pragmatic principle.
> *The Phatic Principle* can thus be defined as **a principle which enhances social contact**, which helps to facilitate the smooth flow of communication and the successful mediation of the message. (Urbanová 2007: 352)

Personally I have very little faith in Griceanisms but gun to my head I can see phatic as a principle rather than function. The bit about facilitating the smooth flow of communication is yet another convergence with Ekman's regulators. Both, on the other hand, can be connected to metacommunication, so it's not that much of a leap.

> Moreover, shifts of meaning occur when defamiliarization takes place: "[...] the generic form of greeting can move from the official sphere into the sphere of familiar communication, that is, it can be used with parodic-ironic re-accentuation" (Bakhtin 1999: 127). (Urbanová 2007: 352)

Oh right this is a literary analysis. Keep in mind that "familiar" is here used in two different senses: defamiliarization means "making strange", and "the sphere of familiar communication" means informal interaction.

> In informal dialogues instances of small talk are frequently utilized by the author to create **an atmosphere of intimacy and closeness**. The discourse tactic of *teasing* produces irony as "an apparently friendly way of being offensive" (Leech 1983: 144). (Urbanová 2007: 355)

Phatic vocatives.

6.7.3 Phatic Photography (2015-10-01 18:22)

Blanco, Patricia Prieto 2010. Family Photography as a phatic construction. *Networking Knowledge: Journal of the MeCCSA Postgraduate Network* 3(2).

> While both the production and reception of family photography have been academically examined before, its definition, as a media category, is still problematic. Using the notion of family photography as a media variable for the investigation, the aim of this research is to characterize family photography as a unique photographic genre that has undergone changes and tendencies in the usage of photographic pictures during the last 150 years. These changes are further complicated by the ways in which family photography has moved from private to semi-public spaces, ranging from home wall displays to Facebook, made increasingly easier due to advances in photographic technology. (Blanco 2010: 2)

If we agree that Facebook is at least in part a phatic technology, does this imply that Facebook pictures serve a phatic function? I can't think of an argument to contradict it.

> Looking at family albums in the company of other family members is 'normal' in our Spanish culture, especially for children, but my supervisor could not recall any experiences like that. Having a designated place in the living room or at the entrance hall for the display of family pictures was also something he had never seen before, while for me this was a completely natural thing growing up, **as was commenting about such pictures when visiting someone at their home (it is just polite to do so)**. (Blanco 2010: 3)

Is that the phatic aspect? (In this case "phatic" is synonymous with "polite".)

> Extraordinary family events, such as a wedding, can easily find their way to a more public context of reception like the living room, the hall or the office. All these forms of reception fulfil **a primary function in family life: the generation of common and shared experiences** and the corroboration and confirmation of the family as a group (Bourdieu 1981[1965]: 38; Chambers 2001: 89). (Blanco 2010: 5)

Now we're getting phatic! (In the *communion* sense, but not yet in the *speech* sense.)

> **Looking at family photographs means not only retrieving information about a moment in the past, but also being reaffirmed as a part of the process**. It is clear that lateral information in the form of comments or additional documents and items, which can be kept along with the family photographs, allows a more informative access to family photography. But it is this reaffirmation, which functions on **a phatic level** (Malinowski 1960[1923]: 307-317), what distinguishes family photography as a media category, as this paper suggests. A further discussion on the significance of the terms *phatic communion* and *context of situation* for family photography will follow. (Blanco 2010: 5)

Wow. This is not what I expected. Blanco has done something I've yet to see anyone do: she has taken up the point about *affirmation* in Malinowski's original appendix, i.e. "affirmations of some supremely obvious state of things" (p. 313) and "Always the same emphasis of affirmation and consent" (p. 314). Perhaps lack of attention towards this detail is caused by the relative obscurity of this word, "affirmation" which means "emotional support or encouragement" or "declaring that something is true". In other words, in looking at family photographs you are not primarily retrieving information but re-situating yourself in that past experience, affirming the occurrence. In a sense this involves *reliving a communion*.

> While Hirsch's research focuses on aesthetic parameters, and by doing so she studies the symbolic representation of the family in Western culture over centuries, here we must look not only at visual conventions, but also **the interaction with photographic and non-photographic items** like letters, postcards or milk teeth, which are decisive for our analysis. Using media change as an overall category means to acknowledge a certain adjustment or development of the family archive according to the momentarily available communication tools. Other media forms such as written communication and tangible objects whech were effectively **a part of a past shared/common reality, allow or constrain phatic interaction** and they will be therefore taken on account for the investigation and in part discussed later in this paper. (Blanco 2010: 8)

Clearly this is heading towards a context-based approach to phaticity.

> On the one hand family photographs 'document' a familial event. On the other, **particular familial constellations, moments and meanings are 'constructed' in front of the camera**. (Blanco 2010: 9)

Since the title of the paper contains the phrase "phatic construction" I suspect that this passage is especially important. Family photographs in a sense do construct a representation of familial communion: those who are in the picture and nearer to the front are more "in" and those on the sidelines and in the second or third row are more "out". It is certainly true that photography can create representations of social groups. What makes this process phatic in this case seems to be - due to this particular interpretation of "phatic" - the affirmation of who belongs to the family.

> The materialization of family shots into paper copies assures preservation of shared experience. Beyond this storage function, family photographs also work as markers, since **they allow the retrieval of a moment in a common past** through their adjustment to certain criteria to be decoded afterwards. (Blanco 2010: 9)

Now that I think about it, class photographs function much the same way - they represent the particular constellation of students beginning the school year at that shared moment.

> Sometimes we remember a photograph but we cannot recall the past experience. Other times moments in someone else's life, for instance our parents, become part of our horizon of a common past through the interaction with the family archive. It depends on the intensity of the viewing: from a quick glance towards the photo hanging on the wall at the entrance, to **an affectionate and deep look into the wedding album in the company of other family members, who expect not only to look at the picture, but also to talk about them and to recall a shared experience**. Family photographs act like markers: They allow for the retrieval of information and impressions of a common past, and at the same time they create the story of the family (or at least a significant part of it). (Blanco 2010: 9)

This paper continues to astound me with its unique take on Malinowski's phatic communion. Instead of merely "personal accounts of the speaker's views and life history", here we have a communal viewing and talk about common events in life histories. This could perhaps be better approached with a tool like *communization*, since the "common experience" here is in the forefront, but I can't hald it against anyone not knowing that this term exists.

> Presentation of family photographs also follows non-written rules and conventions when they are displayed outside the family circle, such as standardized sizes of photo-portraits carried in a purse. They are **a form of social contact**, and social *contract*, and therefore **act as a proof of belonging** (Schneider 2004: 172-174). (Blanco 2010: 13)

How are contact and contract related? Latin *contangere* is "to touch" while *contrahere* is "drawn together". In any case I wonder what implications this theory would have for a study of Facebook facial recognition software and how it manifests proof of belonging via links.

> Since family photography is not self-contained, how meaning, feeling, action and narration are coded in the family archive will depend on the very *context of situation* and on the given *familiar gaze*. **There is no concrete materialization of a code, but rather a dynamical transmission**, that takes place within the family circle. (Blanco 2010: 14)

Peirce 1, de Saussure 0.

> The xchange of words sustain certain traditions and conventions present in the given group. It is not a matter of transmitting thoughts, but **achieving social engagement**. And by doing so, a *phatic communion*, which Malinowski describes as a kind of speech in which bonds of union are attained by the mere exchange of words, which directly serves the purpose of binding hearer and speaker (1960[1923]: 314-316), is accomplished. **At the same time the generation of a common and shared horizon of experience takes place**. (Blanco 2010: 15)

I.e. phatic communion generates mutual knowledge or at least reinforces the context of general experience.

> Therefore we need to consider these photographs on a different level: not the information they could supply as a key factor for the research, but **the act they are pointing out. Once you are pictured, you are part of the family**. If you own a copy of the picture, you are being confirmed as part of the process. Think about your mother in law: once she displays a picture of you in her home, you are undoubtedly and 'officially' part of the family. **The act of binding is what these pictures stand for**. (Blanco 2010: 16)

This is culture-specific, but seems to stand to reason. It pretty much affirms the speculation about being "in" that I proposed above.

> Fluctuation between different *phatic communities* characterizes family photography from its production to its distribution and reception. The *familial gaze* is also dynamic and provides the family with adjustable instruments for the 'staging'. Either arranged towards the outside or according to inside patterns, **family photography gains its performative character by means of its phatic function, which not only reaffirms the *phatic community* as such and corroborates the integrative function of family photography**, but also generates a place where meanings can be exchanged. The social usage of the later paper copy is already considered in the moment of shooting. There is arguably **a pro-active approach of each family member towards the process of creating and corroborating a *phatic community***. (Blanco 2010: 16)

I've never seen the term *phatic communion* transform into *phatic community*. I'm not sure I take to Blanco's meaning here. If there were phatic communities, I'd much rather subscribe to a view according to which phatic communities consist of people who engage in phatic communication. Inclusion in a family is automatic, but it's not so much phatic as it is emotive (at least I currently think so - your family means a lot to you on an emotional level, not just because you have lived in the same house and had a lot of chit-chat).

> Some social networks such as Facebook present a range of access-restriction or allowance, which seems to share much with the different *phatic communities* involved in the delivery of a given family archive. Simultaneously private and public, a Facebook user page is floxible enough to cover the need for interaction and the search for a sense of belonging, both important factors of family photography. (Blanco 2010: 17)

Damn, Blanco was ahead of me.

6.7.4 The Phatic Animal (2015-10-02 17:59)

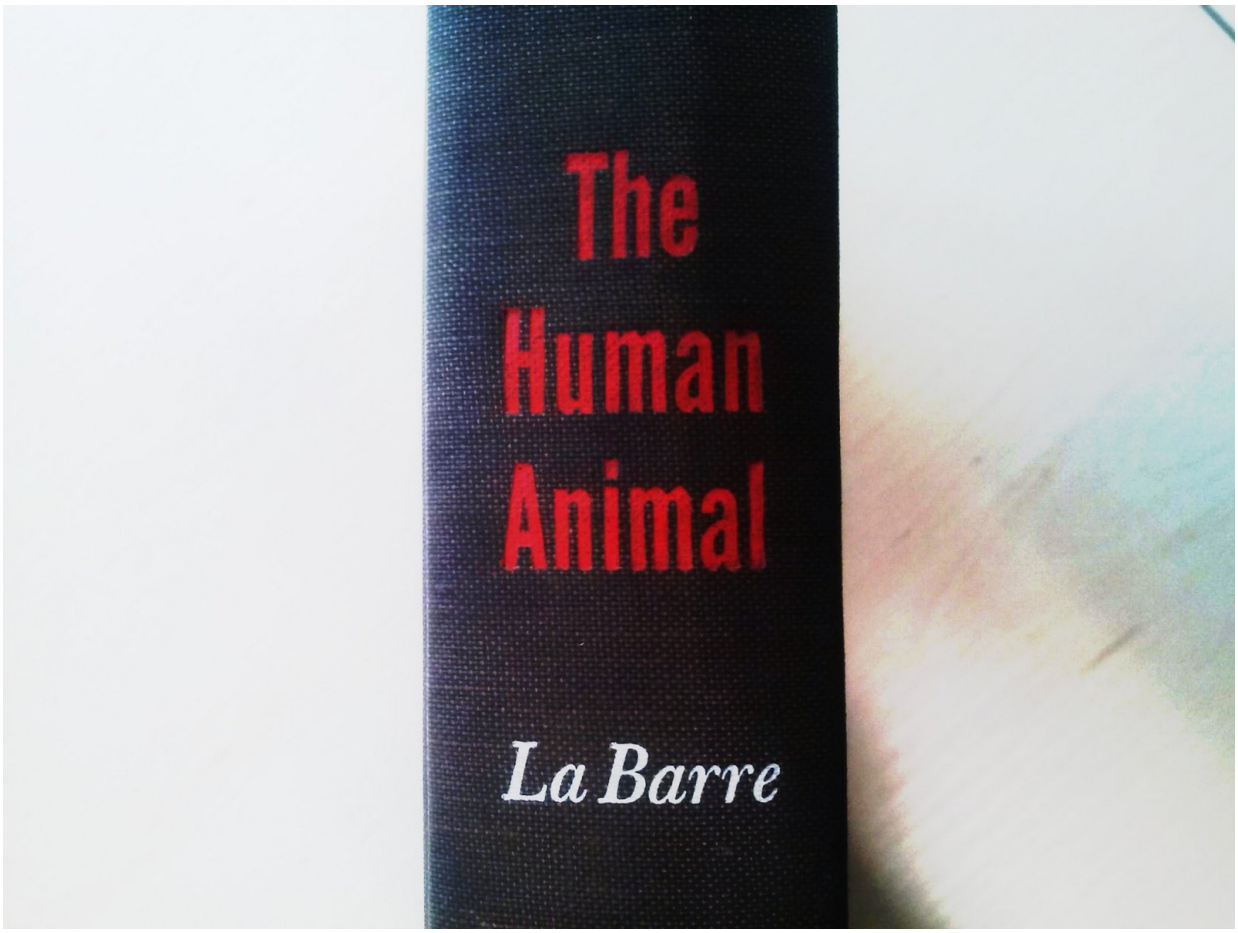

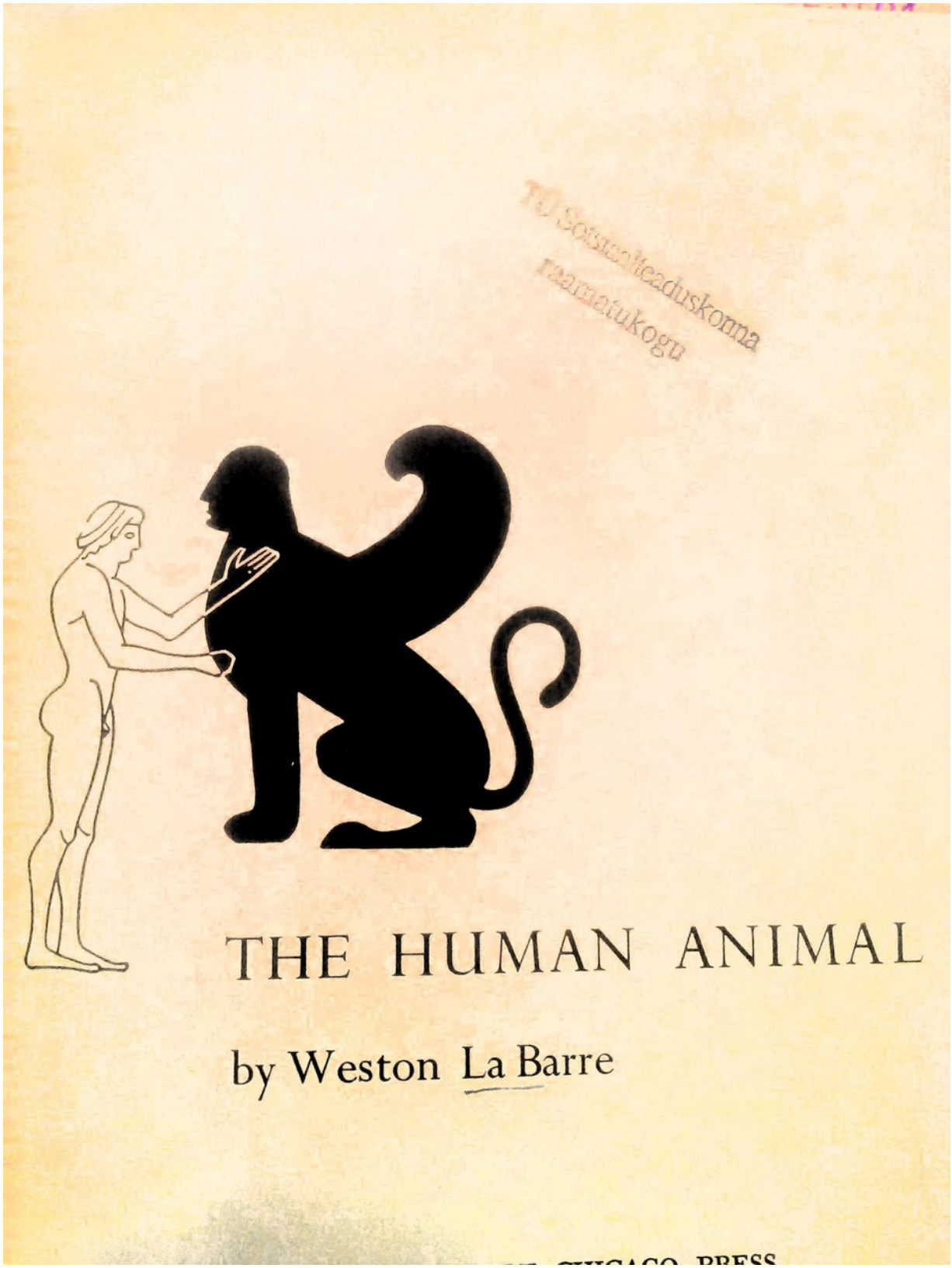

La Barre, Weston 1954. *The Human Animal*. Chicago : University of Chicago Press.

> The gibbons are very interesting to students of man in another direction. Most of the mammals have highly developed *listening*, for protection from their enemies. Some of them, both preying and preyed upon, have occasional *production* of sound which serves one or another biological purpose of communication. But this inter-communication among individual animals is heightened to such an extent in gibbons that it can only be fairly characterized as *vocalization*. for the gregarious gibbons are, if anything, even noisier than bands of monkeys. The white-cheeked gibbon, for example, has a voice of great compass, and one type at least has a vocal sac which appears to have some functional connection with vocalization.
> It is not only in volume and in incessant use that gibbon vocalization is remarkable. Boutan has observed give vocal expressions for states of satisfaction or well-being, four indicating states of illness or fear, four of an intermediate state, and one used when the animal is in a state of great excitement - a total of fourteen distinguishable vocalizations. **These vocalizations, however, do not have the value of words.** They are, rather, expressions of vague notions or awareness of agreeable, disagreeable, or dangerous situations and events. But it is at least a "pseudo-language," if we are careful to define what we mean by this. **Perhaps it may best be characterized as "phatic" communication, that is, it succeeds in spreading information about an individual animal's state of mind, or it communicates a generalized emotional tone through the band so that all its members come to have the same attitude toward a situation**. Sometimes it binds the group to biologically useful common action - as when one group of gibbons asserts a claim of territorialism and, by this kind of vocalized warning or bluff, substitutes for an otherwise necessary physical clash between groups in protecting its foodstuffs. (La Barre 1954: 57)

Thus, "phatic" communication is understood as vocalization that constitutes "pseudo-language". In effect this definition is more closer to Morris's *communization*, since the emphasis is on sharing "a generalized emotional tone" (mood?). The result of "the same attitude toward a situation" is a very useful conception, for it falls smack dab in the "definition of the situation" dimension but in a nonverbal way.

> The usefulness of gibbon "phatic" communication should not be underestimated. Indeed, it is no easy cynicism but a sober statement of fact, that **a quite surprising amount of human communication remains strictly phatic**, for all its employment of articulate words. For example, the purpose of poetry, notoriously, is **to communicate feeling** - to make the hair stand up on the back of the neck or to stimulate fantasy **so that we feel communication has taken place when it has not** ("Life like a dome of many-colode glass stains the white radiance of eternity") - and not to make genuine or verifiable statements about the structure of the universe. But also much, if not most, of the language of lovers, advertising, political argument, philosophy, theology, and (as with the gibbons) the diplomatic *démarche* has no necessary relationship to objective realities outside the speakers but only to emotional states within them. Indeed, in each of these cases, objective statements of fact would not serve to secure the desired purpose! Thus even the most articulate of the primates, man, still often uses phatic communication. Gibbon talk is at least **a kind of social hormone, to communicate emotion and to unify band action**. Gibbons stamp with joy and displeasure; and so do we. For the rest, the gibbon seems to be a standard primate, since its adaptations of senses, physique, temperament, band organization, and vocalization alike are suited to quick flight rather than to aggression - or even to defense, though a band may attack in concert if one of its members is molested. (La Barre 1954: 58)

Here La Barre seems to conflate emotional and nonverbal communication in the sense of vocalizations. I think I've met the phrase, "a quite surprising amount of human communication remains strictly phatic", before somewhere.

> This we say advisedly; for it is probably only the state of his mind about which even the most articulate gibbon is able to inform his public. Careful studies of the white-cheeked gibbon (*Hylobates leucogenys*) have disclosed a gamut of expressions which might roughly be translated into human speech. Five of

> them would correspond to "mmmmm" (meaning, roughly, "ti kai" or generally OK), four to "ow" (definitely "boohow," "kaccha," or "not up to snuff"), four to "hmmm" (**non-committal attention**), and one to "yippee" ("wow!"). **But none of these, however, when closely examined, can be said to have the semantic status of true words. They are at best vague "phatic" communications**, which convey no detailed information about the structure of the universe; **they are actually no more than unclassified intelligence concerning the individual ape's physiological or emotional state**. All that is conveyed, quite literalyl, is a "tone of voice." Even the "conversations" of the ape Senate or Union League club probably do no moret han **set and maintain the relaxed emotional tone of the group**, well-fed, free from danger, and uninterested either in sexuality or in fighting on a mild morning. (The conversation of human adolescents commenting on the infinitely varied passing world also consists, almost exclusively, in such **group-conformity-making pejoratives**, encomiastics, and intensificatives - though some hard-pressed parents have been known to state that the total number of expressions does not reach the white-cheeked gibbon's fourteen.) (La Barre 1954: 165)

This "non-committal attention" is also characteristic of phatic communion more broadly understood (e.g. channel maintenance or contact prolongation through head nods and other so-called "go-on" signals). La Barre's interpretation of the referential function is interesting: phatic utterances do not "have the semantic status as true words" and phatic speech "convey[s] no detailed information about the structure of the universe". I'll have to contend with these definitions in due time. The comment on "group-conformity-making pejoratives" is very much in line with the study of vocatives amongst various human adolescent groups, and there too we find an emphasis on "the atmosphere of sociability" or what La Barre seems to interpret as setting and maintaining "the relaxed emotional tone of the group".

> In spite of their lavish use of vocalization, sight is nevertheless more important for communication among tree-living primates. As the Yerkes say, "Mutual understanding and transfer of experience among apes are dependent rather on vision than on hearing, for **the animal reads the mind of its fellow, interprets attitude, and foresees action** rather as does the human deaf-mute than as the normal person who listens and responds to linguistic vocalization." Apes don't tell each other much. Our great and largely unaware dependence upon speech-cues highlights this marked difference. A blind monkey would be much more out of things mentally (to say nothing of physically) than would a blind man - and all because of the existence of human speech. Likewise, a merely deaf monkey would be much less incapacitated socially than a deaf man is. Light thus remains the most important sense, even socially, in the infra-human primates. (La Barre 1954: 165-166)

This is probably true, but negates human nonverbal communication to a degree. This "Mutual understanding and transfer of experience" occurs among humans through visual means as well. Notice that when "the animal reads the mind of its fellows, interprets attitude, and foresees action" this is once again the classical triad: cognitive (reading minds), emotive (interpteting attitude), and conative (foreseeing action).

> **It is the sociability of animals that is behind the possibility of even phatic communication among them; and speech could never originate in a solitary animal**. In fact, vocalization among primates roughly increases with their gregariousness. It is also much on a par with the vocalization of other herding animals; but since the primates need these danger-warning cues even more than do land animals (who have various other defenses and also a better sense of smell), this is doubtless the reason the primates have developed vocalization to such a great extent. But, even so, the best vocalizations of the most gregarious gibbons are not speech. (La Barre 1954: 166)

The consequent implication is that humans are very "sociable" animals for having such a great variety of phatics (or means of communion). The phrase "speech could novere originate in a solitary animal" again sounds like something I've read numerous times elsewhere.

> What seems to be needed (when we make the proper biological comparisons) is not mere animal association as such, but specifically human social organization: nuclear families within a large society. Primate horde society is too diffuse in its relationships for incipient semantics to "jell." No doubt the speech of proto-humans was still largely phatic in nature. Indeed, a surprising amount of human speech - political, diplomatic, economic, social, theological, philosophical, aesthetic, and amatory - still remains largely phatic (**communicating or seeking to induce merely an endocrine state, emotional state, or manipulable "state of mind"**), for all its pretenses at semantic respectability. (La Barre 1954: 166)

The argument is that social organization is necessary for the development of semantic communication. The condition of a system of relationships for a semiotic system to develop probably "jells" well for sociosemiotics. But consider the definition of "phatic" in La Barre's exposition: "communicating or seeking to induce merely an endocrine state, emotional state, or manipulable "state of mind"". This definition takes the "atmosphere of sociability" aspect to the extreme. (It can be noted that perhaps a good idea for generalizing phatic approaches is to divide Malinowski's text into compartmentalized arguments and see how these are emphasized, developed and transformed by various authors.)

> But what is needed for the growth of language is clear:
>
> 1. **Commonly experienced contexts of meaning**, the particularities of which are not too immediately destroyed in the diffuseness of a group.
> 2. Extremely close organic-phatic libidinal ties, to bring about **the blandly accepted, the multiple taken-for-granted agreements** which inhere in and make up all arbitrary semantic communication.
> 3. Long-continued, stable, and intense emotional ties for the repeated experience of contexts by the same particular individuals.
> 4. An infantilized animal whose exaggerated dependence on adults of the same species makes *them* his primary "environment" during the long time after birth when he is being shaped for essential membership in the species - that new generations may take on **the "domesticated," non-real symbolic systems of the adults**.
> 5. An animal with a large brain, and not merely large but "fetalized," i.e., uncommitted as yet to mechanical instincts (the bodily-inherited past experience of the species); **a brain with "neurobiotactical" freedom to learn**, to structure its growth on its experience, to built its nature out of its nurture - since no language and no symbol system that any human mind ever worked in is in its content "instinctual."
>
> All these conditions are encountered only in *Homo sapiens*. Humans alone are fetalized, domesticated **hyper-mammals** with the necessary oral-dependent and intensified sexual traits; the human brain alone is huge precisely in those associated areas that show persistent coping with human symbol-synthesis; and humans alone have the necessary social organization of society inclosing the nuclear family. (La Barre 1954: 166-167)

What a meritorious list! "Commonly experienced contexts of meaning" by itself holds tremendous amounts of potential for theorizing the phatic-contextual dimension. "Long-continued, stable, and intense emotional ties" come up in relation with family and friend relationships. The bit about "non-real symbolic systems" seems value-laden but probably justified (i.e. political, diplomatic, economic, social, theological, philosophical and aesthetic symbol systems whose "unrealness" consists in "multiple taken-for-granted agreements"). The concept of "neurobiotactical" freedom would probably excite those who deal with "semiotic freedom" or the semiotics of learning in general. Hyper-mammals?

> More than that, **the phatic conditions** are still visible in the human family. Many mere males have noted in bewilderment **the acute phatic prescience of a mother when her child is concerned**: she somehow

> knows when it is hungry and when it has had enough; when it is thirsty and when it is soiled; and when it is tired, ill, or merely in a bad temper. **Close emotional concern, endlessly repeated contexts, the ifant's idiosyncracies of expression**, and the mother's own organic reception all give her a large and continuing intelligence about the child. **The phatic closeness of lovers** also commonly reaches fantastic extremes of precision. And a wise husband in time learns he can hide nothing from the phatic prescience of "feminine intuition" of an experienced wife, who understands him all too well. (La Barre 1954: 167)

Despite shifting the meaning of "phatic" to vocila communication, this passage makes a lot of sense even when read in a Jakobsonian manner. The mother's "acute phatic prescience" with regard to her child could just as well be understood in the perticular sense of interpreting vocal cues as well as in the general sense of mother having a strong tie with her baby. Likewise, "the phatic closeness of lovers" can refer to both qualities of vocal cues as well as to the strong psychological connection between lovers (or even the physical channel, in which case phatic becomes "haptic").

> By contrast with apes (who, moreover, have no genuine semantic communication whatever), **the great social burden that even phatic verbalization still bears in humans is quite enormous**. Nothing is more infuriating to some people than a spouse who does not keep up even a reasonably intermittent flow of phatic reply, but holds to an unpermitted and thoroughly suspect emotional privacy. And at a really successful party, after the second drink any initial pretense at intellectual commerce begins to collapse into phatic nudges, pats, punches, pawing, and verbal face-making. **Nor is anyone fooled into believing that an exchange of polite opinions about the weather between two thoroughly sober people has any real concern with or bearing upon current or proximate meteorological events: in this, people are taking the temperature and assessing the humidity of the inter-individual weather, not the earthly**. (La Barre 1954: 167-168)

Hmm, "a reasonably intermittent flow of phatic reply" is a social demand. But "[holding] to an unpermitted and thoroughly suspect emotional privacy" is very much a characterization of the three-day silence between Pauline and Arthur after a row. La Barre is being ever so witty in the latter remark about "inter-individual weather". This is where the "atmosphere" of sociability takes on a deeper meaning.

> **Constant association alone, with the only feeble emotional ties, can commonly carry the burden of much new phatic context**. Even with a constant companion like a college room-mate - who has attended the same classes, read the same books, seen the same entertainments, and knows the same people - **one can convey incredible amounts of meaning and evoke large constellations of understanding** merely by a breath noise, a certainly moret han "non-committal" grunt, a lifted eyebrow, a modulated cough, or a minimal body movement. Everyone also knows how often new sub-languages or argots arise among secretive ingroups like criminals, adolescents, and others with their own special libidinal ties. (La Barre 1954: 168)

And this is where he ventures into the topic of private signs. Although these remarks concern nonverbal communication and what Wescott terms strepital communication (sounds made by body movements), he is on to something very true (something a long inhabitant of dormitories can attest to).

> **In these ingroups the emphasis is on exclusiveness** - the same which is provided in the family unit. But in all these ingroups, phatic communication is built on a semantic language already in existence and available; hence they are not quite appropriate examples. So far as the family, too, is concerned, communications might remain wholly phatic and nonce-events that happen only once - to disappear with contexts and to die with its members. **What is needed for semantic speech is a de-emotionalizing of private phatic language to make it common coinage**. To be sure, phatic communication of attitudes is necessary for the very existence of the family; but meanwhile, as the individual family continues to exist, these learned habitual and *familiar* situations **become more and more burdened by common memory**

> **of specific contexts, more and more colored by individual personal idiosyncracy, and richer and richer in private emotional connotation**. It is only the further necessities of inter-family communication - in the flux of cyclic break-up and re-formation of the family - that force the private and the ineffable to become the public means of common understanding. Once again, it is only the human kind of social organization, of the integrated, stable, close family within the framework of a larger non-familial society - both deriving from the oedipal situation and universal incest-taboos - that uniquely satisfies this precondition. (La Barre 1954: 168-169)

And here it gets weird, as La Barre reminds us that he is psychoanalytically inclined. But the point about exclusiveness is valid, and this is what Blanco emphasizes in her treatment of the phatic construction of community.

> The late Edward Sapir, one of the greatest minds of our generation, has with characteristic insight described the pure linguistic aspects of this process:
>
> > It is likely that most referential symbols go back to unconsciously evolved symbolisms saturated with emotional quality, which gradually took on a purely referential character as the linked emotion dropped out of the behavior in question. Thus shaking the fist at an imaginary enemy becomes a dissociated and finally a referential symbol for anger when no enemy, real or imaginary, is actually intended. **When this emotional denudation takes place, the symbol becomes a comment, as it were, on anger itself and a preparation for something like language**. What is ordinarily called language may have had its ultimate root in just such dissociated and emotionally denuded cries, which originally released emotional tension.

Both the evolutionary and the individual life-history evidence fully support Sapir in the thesis that **phatic communication precedes the semantic**. (Something like this, in fact, seems already to have occurred in one of the vocalizations of gibbons studied in Siam: when one gibbon band meets another at the edge of their respective territories, both bands use this cry, which ranges from the pseudo-angry to the apparently murderous - but with no accompanying openly belligerent action. This mutual vocal abuse is a symbolic substitute for action, a statement in inter-band diplomacy which has much the same function as a politico-economic treatise establishing historic legal title to territories.) But always the nonce-communications of emotion must be transformed into a symbolic gesture of reference: the "m-m-m" of rich personal connotation must become the "good" of widen and more impersonal denotation. (La Barre 1954: 169)

He returns to his discussion of other primates, but not before quoting Edward Sapir on the "denudement" of phatic signs into semantic ones by means that closely resembles "cue reduction" from animal communication studies.

> All human languages have sound, sense, and structure. In the last chapter we looked at the first two of these. We saw that, once people have phonemic systems, they do not even make the same kind of noises. And once they have vocabularies, they do not even make the same sense out of the same universe. That is to say, the speech sounds men make are no more similar in different societies than are the sound-improvisations of two individual babies. In fact, any baby makes more experimental noises by far than any language seems to need; **all babies have to be caught young, so to speak, and taught to narrow down their alphabet to fit that of their own social group**. And as far as sense goes, humans had already made the fatal step, once they had left purely phatic communication for articulate language. **Phatic communication is fairly close to universal human biology**; and so long as only phatic communication is attempted, even apes in different hordes can manage to understand each other. But once societies try to make semantic sense out of things, the confusion of Babel is upon us: we not only make different sets of sounds, but in our vocabularies we even refuse to look at the world in the same way. (La Barre 1954: 187)

I wonder if "sound, sense, and structure" accord to Wescott's phonic, phatic, and phemic; or with whatever categories Austin designated, for that matter. If so, then there is basis for viewing this as a continuous tradition, a "third" major sector in opposition to Malinowski's phatic communion and Jakobson's phatic function.

> But **primitive people (primarily for lack of writing) lack sufficient "communication" with their own intellectual history** to have much perspective on or moral sophisticated about their problems - just as a child lacks the experience of a long life-history, which might help him to get bearings on himself and his predicaments. Psychotics in a sense are still imprisoned in their childhood: they are still using now-inadequate old ways of solving new problems, and they are relatively cut off from the other humans and a current clear experience of the real world, both of which might help them with their problems. Now "primitive" men (those who lack writing) are not children. Nor are they psychotics either. Each of these - primitive, child, and psychotic - is in a different human situation or predicament and may not immediately be compared with any other. But all of them share three things in their predicaments:
>
> 1. They do not have (or have not yet achieved) an adequate communication with their fellows - other tribes, intellectual predecessors, and contemporary age-mates, respectively.
> 2. They have too small a stock of technological solutions and ego-controls relative to their unresolved life-problems.
> 3. And they have insufficient critically-assessed large knowledge of the real world as it is, relative to the great amount of special edited "knowledge" of "reality" they have got from the few immediate humans who have shaped them.
>
> This means that in each case, when feeble ego-controls fail, they must fall back on magical control of reality - the sacred cult, the day-dream, and the psychosis - though in other ways primitives, children, and psychotics are vastly different. In their relative inexperience of the variety of humans and of human beliefs, they all tend to turn inward upon their own limited resources: the primitive to his sacred tribalism, the child to his narcisisstic self and body, and the psychotic to the inward resources of his autistic thinking. Thus the primitive's culture, the child's unstable personality, and the psychotic's mental illness all partake of the nature of a defense-mechanism against anxiety in the face of unresolved problems - and in this there is danger of losing touch with reality. But also **tribalism, narcissism, and psychosis all separate humans from their potential fellows**. Nevertheless, even primitive tirbalism is the result of mutually threatened men's joining together, though their cultural "solution" may be partly or wholly magical; the child's emergent personality is an increasing awareness of the reality of other human personalities and of his increasing emotional integration with them; and even the symbolizing activity of the psychotic is something initially learned from his human fellows - and in all of these there is some good, becasue they contain some aspect of present or potential communication. All of us (did we but remember it) have passed through a peiod of magical thinking, when we hesitated between the gratification of the Pleasure Principle of the organism and a necessary allegiance to the Reality Principle of the environment - and we are all human together.
> **Every human growth is an integration**. Thus culture is in part a means that people have of sharing one another's emotional burdens. A sound personality is an insistence upon the dignity of the self and its needs and an equal respect for the reality of other people and of the outside world. Only the psychotic is lost - unless through another person's love he can learn to respect both his human self and the real world of other people and of things. **Each integration, whether in a culture or in a personality, is the result of a favorable balance between respect for the self (narcissism) and respect for the other (object-love) - and each is the result of largely inarticulate phatic communication with others**. And each disintegration into a psychosis is the result of self-hatred and fear of the self, and hatred and fear of others and of reality. **The worst illness that a human being can know is not to know that he belongs**.
> Anthropologists have a technical term for the successful culture-innovator, the "culture hero." It is he (often become mythical and often built up from a number of actual human beings) who is credited with

> having first invented all the tribe's useful arts and with having given them their economic, marital, and other social institutions. Now it is conceivable that the psychotic in many cases is a potential culture hero who has not succeeded in communicating with his fellows - an individual sorely pressed by current and common problems to make fantastic solutions for which his fellows have no appetite. And certainly, judged on their products, there are plenty of culture heroes (Hitler is an example) whom in other cultures find it hard to assess as other than plainly psychotic. For the distinction between the "culture hero" and the "psychotic" lies, in any absolute sense, not within themselves but only in their social context: Hitler might have been locked up permanently in England or America as a certified paranoiac - instead of only temporarily, as he was under the Weimar Republic, and as a political prisoner. Nor does the distinction lie qualitatively in their products: "paranoid" it may have been, but Naziism was a genuine culture - though hardly lasting the thousand years predicted of it. Qualitatively there is no discernable differente in content between a culture and a psychosis. The only objective or operational criterion is quantitative: the number of their respective communicants. This is no doubt an alarming statement, thus to equate cultures with psychoses. and do not all cultures allege their own categorical rightness - anyway *ours* must be right! But **cultures and psychoses are identical in these ways: qualitativel, in being symbol-systems; functionally, in being anxiety-allaying; and also operationally, in being mere human hypotheses to be tested by reference to the real world**. (La Barre 1954: 244-246)

I had to record this 2 and a half page passage because firstly there are a lot of points of convergence with Jurgen Ruesch and secondly if we are to analyze phatic communication in *Rich & Morty* (which is still just a thought), then this passage could serve as a guide towards analyzing Rick's personality as either psychopath or culture hero. The bit about integration in culture and in a personality through "largely inarticulate phatic communion with others" is of course invaluable.

> The psychotic is the individual who makes up his own private "culture" to contain his personal anxieties. The culture hero is the individual who provides the most desirable and acceptable solution for a *society* of individuals under the pressure of much the same problems. **His success in this is a function of successful phatic communication, not necessarily of semantically proper statements about reality**. The psychotic, however, has somewhat atypical pressures; does not succeed in phatic communication; or **does not succeed in making solutions that are consoling to others. Rather, he increases our anxiety**. Therefore, whatever phatic communication does occur succeeds only in separating the psychotic from his fellows. He thus has a "culture" borne only by a "society" of one person - and neither is therefore truly a society or a culture. (La Barre 1954: 247)

Rick does not succeed in phatic communication. Nor does he succeed in making solutions that are consoling to others. Rather, he increases our anxiety. - Does that not just sound perfectly true?

> Minorities may be right, and majorities wrong. The culture hero may be the psychotic who gets the cultural vote, and **the "psychotic" may be the same man of the future**, out-voted by his contemporaries and imprisoned (in his time at least) within his own private culture. Not cosmic but only cultural truth can change thus in so brief a time as human history! We are forced to the disenchanting conclusion that the only objective yardstick mere men have in measuring the difference between a culture and a psychosis is the quantitative one of counting noses. Not only is it the only one to use, it is also actually the only one we do use - unless we have the benefit of historical hindsight and can make inferences from this. Cultural truth can never be what "I" make it, but only what "we" make it. **The quantitative difference between culture and psychosis in the number of their respective adherents is a matter of inter-individual or social communication, and arises almost entirely from the skill in phatic communication** of the usual culture hero - versus the characteristic failure of most psychotics in achieving such **phatic rapport** with others. (La Barre 1954: 249-250)

Continuing with the interpretation of Rick as a culture hero: he is literally the "sane man of the future", since he's been to the future (being modelled after Emmett Brown). And on the other hand, consider his relationship with Unity, which is a veritable phatic feat (and concurrently most science-fiction-y).

> For **the schizophrenic, in any society, is feeble precisely in the phatic rapport that achieves such cultural consensuses**; for good reasons he has not adequately taken on his society's symbolic systems, and for much the same reasons he is not able to induce the society to take on his. Schizophrenia is, literally, a social disease. (La Barre 1954: 252)

This sounds like something straight outta Palo Alto. It also seems to hold true, at least in the narrow sense that schizophrenia was ascribed to in Palo Alto.

> Instead, the semantically rigid attitudes of aggressively sane people can punish the schizophrenic again, and we are surprised that the next time he has learned not to bother talking at all. Withdrawn? No, **phatically he is only more equisitely sensitive to rejection than most people are**. (La Barre 1954: 254)

Doesn't it make sense that people who are frequently rejected become sensitized to it?

> Once again, **as minorities, the schizophrenic and the poet and the intellectual are all in the same boat, culturally**. The schizophrenic gains no consensus; the poet may similarly not communicate, or not be attended to; **the intellectual may attain communication and the consensus of his coterie or "school," and yet fail of a wider communication and usefulness to the whole society**. It is true that the intellectual, as in the case of Socrates, may on occasion be a sacrifice to his own society's tribalism (if by "tribalism" we may mean the culture of a society of individuals, of whatever technological advancement, who may intellectually know of alternatives to their own cultural dispensation, but who are not emotionally convinced that these can be morally respectable and genuine alternatives). However, **the intellectual is *in essence* the critic of tribalism. If he is punished for over-stepping the bounds of his society's tolerance, then this is a failure in his phatic understanding of the society's problems and of the anxieties of its members**. Or it is a failure in his phatic communication with the society, and he is then an "insane" or unclean reject, quite like the psychotic. **In this case, the intellectual, too, has intensified rather than allayed anxieties**: very possibly Freud, who repeated the injunction to "Know thyself," is another Socrates. (La Barre 1954: 164)

A worthy addition to what thus far has been a pretty minute topic in this blog, only other instance consisting of Ray Bradbury's quote on why we should fear the intellectual (you never know - he might critizise you next!), which perfectly matches the explanation given here: the listed minorities intensify rather than allay our anxieties. This is captured very eloquently a few pages before: He [the schizophrenic] ends in frightening us about ourselves, rather than successfully informing us about himself, which is his primary subject-matter." (La Barre 1954: 261)

> Similarly, it is the emotional dependency of people on one another in the face of common unsolved problems and common anxieties, that makes for the intellectual infantilizations we call superstitions. Whole groups of people can retain a belief in animism, which represents a world-view archaic both in human history and in the individual life-history. **A surprisingly large part of every culture is merely the phatic sharing of common emotional burdens, and has no relevance at all to the outside world**. Thus societies themselves make up a mutually protective "environment" for the individuals constituting them. (La Barre 1954: 306)

Whoa, this hits hard. This is the passage that was quoted by Wang, Tucker & Rihll (2011: 48). Viewed ii relation with animism and neoteny, rather than on its own as Wang et al. did, it really makes sense. It can readily be seen in American culture in the form of gun rights, mass incarceration of black people, religious fundamentalism and banning of abortion. In Estonian culture it is manifest in our national plight of existence, an ever-constant anxiety about there being so few of us that some neighbouring nations may eradicate our unique language and way of viewing the world.

> This of course could hardly be indefinitely the case, for societies can survive (at least for a time) only if the culture embodies in addition a sufficient number of real technological adaptations to the real world, in competition with other contemporary societies. We have mentioned the obvious social neoteny of the schizophrenic; it is perhaps not so obvious that all the real technological triumphs of scientists at large provide a wide social and economic margin for the moral and intellectual neoteny of perhaps the greater mass of other individuals within the society. For just as the body of an idiot girl, relying on the past genetic triumphs of the species, can with clever chemistry produce a normal baby - so, too, idiot boys, relying similarly on the technological achievements of the society, can and do drive intricate motorcars they have not and could not have made with their own minds and hands. (La Barre 1954: 306-307)

I have a feeling that Wang et al. just googled "phatic + technology" and got this page as a result. Although the argument is presented in morally outdated language (I'm referring to the word "idiot"), the point reminds me of my friend's futuristic conjecture that we should very much be afraid of the internet of the future, since more and more people who currently don't have the means to take part in the global communication sphere, will be able to join in and it is unpredictable what will come of it. I met something similar to this argumentation recently on youtube Dane Cook explained his early experience with the internet. Only a mere decade or so ago youtube comments, for example, were mostly pleasant, helpful, and congradulatory. His explanation was that at that time only geeks and generally well-educated and well-off people had access to these technologies. But as time went on and many millions of users joined in, youtube comments section tuned into an endless source of verbal abuse. It may very well be that we're currently living in the golden age of the internet and blissfully unaware of how horrible it will truly turn in the coming decades.

> Probably most political communication is in purely phatic terms. But can we be sure that the phatic stance of most electors is emotionally sound and grown-up? This is the crisis of modern times. But all history is crisis, and all decision is made in uncertainty and anxiety. The problem we speak of is timeless. Shall we choose as leader the Great White Father, the "man on horseback," dripping with charisma, who promises all kinds of miracles in his person - and delivers perishingly few of them? Or can we appreciate the honest man who says in effect: "Look, fellows! Things are tough everywhere. I don't know all the answers - I put my pants on only one leg at a time - but we can't dodge this issue, and this one, and this. What are we going to do about them?" (La Barre 1954: 331)

Who is Bernie Sanders? The part about honesty and being issue-oriented is why he immediately comes to mind. The man on horseback? Is he talking about Vladimir Putin? Was La Barre prescient?

> This chapter [#11, "And Gets All Balled Up In His Grammar"] owes much to B. L. Whorf's paper on "The Relation of Habitual Thought and Behavior to Language," in Leslie Spier, A. Irving Hallowell, and Stanley S. Newman (eds.), *Language, Culture, and Personality: Essays in Memory of Edward Sapir* (Mensha, Wis.: Sapir Memorial Publication Fund, 1941), pp. 75-93; also reprinted in Whorf's *Four Articles on Metalinguistics*. Another important paper is by Charles Hockett, "Biophysics, Linguistics, and the Unity of the Universe," *American Scientist*, XXXVI (1948), 558-72. Herskovits, in *Man and His Works*, p. 27, also has some interesting remarks, based on Cassirer.
> **The term "phatic" I borrow from Malinowski** - his Supplement I to C. K. Ogden and I. A. Richards, *The Meaning of Meaning* (2d rev. ed.; New York: Harcourt, Brace & Co., 1927), pp. 296-336, esp. 315. **I wish particularly to acknowledge the source of my term because I regard the evolutionist naïveté of the remainder of Malinowski's essay as mostly nonsense, linguistically, psychologically, psychiatrically, and anthropologically**. My understanding of the matter derives from putting the primatological facts adduced by Boutan and others side-by-side with the linguistic insights of Edward Sapir. But beforet hese, both Rousseau and Vico had the concept of human speech as arising from animal sounds of a merely emotional character. These men, however, got the notion from Lucretius and Epicurus, and they in turn from Democritus. I do not know where Democritus got the idea. (La Barre 1954: 349)

And finally an explanation of why La Barre's interpretation of "phatic" is so different from Malinowski's. To be honest, having to contend so much with Malinowski's difficult style of writing, I cannot hold it against him. I'm not sure if I even noticed an evolutionist streak in his original appendix, but the impression of nonsense is surely not unique, as testified by so many different interpretatons of "phatic" currently available.

6.7.5 Phatic Negotiation (2015-10-05 19:17)

Coupland, Justine; Nikolas Coupland and Jeffrey D. Robinson 1992. "How are you?": Negotiating phatic communion. *Language in Society* 21: 207-230.

> Since its introduction by Malinowski in the 1920s, "phatic communion" has often been appealed to as a concept in sociolinguistics, semantics, stylistics, and communication, typically taken to designate **a conventionalized and desemanticized discourse mode or "type."** (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 207)

Conventionalization touches upon the routine and standard nature; and desemantization is aligned with the asemanticity, referential irrelevance, etc. of phatic utterances.

> But a *negotiation* perspective, following the conversation analysis tradition of research on greetings and troubles telling, fits the discursive realities better. **Phaticity is a multidimensional potential for talk** in many social settings, where **speakers' relational goals supercede their commitment to factuality and instrumentality**. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 207)

I understand potential (e.g. phaticity enables future communication due to earlier contact), but how is it multidimensional? What dimensions are there? (Could organon orientations be such directions?) Elsewhere I've met a lot of talk of relations and relationships, but relational goals is a new one. Jumping a bit ahead of myself, "pseudo-phatic" communion would in this sense be a communion wherein relational goals do not supercede instrumental ones. And "factuality" is just as weird as La Barre's insistence on semantic communication being about "genuine or verifiable statements about the structure of the universe". It's weird for me because I don't think in terms of truth value. In my opinion people don't go around spouting facts about the universe.

> Although phatic communion is a concept that has surfaced quite regularly in semantics, sociolinguistics, and communication research, **there have been very few systematic attempts** to draw on or elaborate on the concept in sociolinguistics or discourse studies, the main exception being Laver's series of papers in the 1970s and 1980s (see later discussion). Consequently, **phatic communion remains an often appealed to but underanalized term** in an implicit taxonomy of discourse "types." (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 207)

This is all too true for phatics in general. Too frequently one meets quotes from Malinowski or Jakobson and some slight variation in the choice of terms, but in-depth analysis of the issues involved is rare. (Meltzer & Musolf 2003 is a commendable exception in this regard.)

> On the assumption that the need for the mere presence of others is "one of the bedrock aspects of **man's [*sic*] nature in society**," speech can be seen as "the intimate correlate of this tendency" (Malinowski 1972: 150). Therefore, communion among humans will often be marked in speech - "phatically." (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 208)

Why is "man's" earmarked with [sic]? It seems pretty clear that Malinowski means *man* here in the archaic general sense of *human*. Likewise, there's a slight shift in the word "society" which we today understand more abstractly than mere "company of others". This is one of the biggest issues with Malinowski - his language is so archaic that in modern contxts it becomes fluid. There have been so many shifts in language use.

> In this initial delimitation, we find the origins of the interpretation of phatic communion as a form of "small talk," **discourse operating in a limited domain and dislocated from practical action** and what Malinowski thought of as "purposive activities" (which include hunting, tilling soil, and war in "primitive" societies). (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 208)

How limited is the domain of phatic speech?

> "But though the hearing given to such utterances is as a rule not as intense as the speaker's own share, it is quite essential for **his [*sic*] pleasure**" (Malinowski 1972: 150-151). (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 209)

Would a phrase like "his or her pleasure" be better? I have a rather hard time getting the details of the sentence as a whole: what does "the speaker's own share" refer to? The intensity of hearing? I don't quite understand what's going on there. Through all these Malinowski quotes I'm actually thinking that it might be a good idea to perform an "intralingual translation" of the relevant pages (the excerpt in Laver's 1972 edition, for example) and update the language. Even for just the exercise of it.

> *Inquiries about health* [**our emphasis**, since the expression relates directly to the data we consider later], **comments on the weather, affirmations of some supremely obvious state of things** - all such are exchanged, not in order to inform, not in this case to connect people to action, certainly not in order to express any thought. (Malinowski 1972: 151)

The legacy of Malinowski's treatment is therefore **a somewhat ambivalent view of phatic communion** - talk that is aimless, prefatory, obvious, uninteresting, sometimes suspect, and even irrelevant, but part of the process of fulfilling our **intrinsically human needs for social coheniveness and mutual recognition**. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 209)

I emphasize their emphasis on *inquiries about health* because it validates my previous opinion that almost all authors pick one or other aspect of Malinowski's "somewhat ambivalent" exposition and run with it. La Barre takes "commens on the weather" and turns it into interpersonal atmosphere. Blanco takes up the affirmation aspect and shows how families re-affirm their membership through family pictures.

> In the many later uses of the term *phatic communion*, **it is the negative valuation that predominates**, particularly when talk is analyzed to be referentially deficient and communicatively insignificant. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 209)

So the case is similar with its namesake, phatic function, which in some corners has become synonymous with any "attention-getting device".

> Wolfson (1981) discussed how foreign students in the United States complain about **"phoney" invitations to social events offered insincerely** as part of phatic small talk. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 209)

While reading Meltzer & Musolf (2003) I had a similar connection regarding sociability and fugal/pedal dispositions. Foreign students from cultures with a sociofugal dispositions in a social environment with a sociopetal disposition can indeed feel like all the smiling, handshaking and welcoming language is really a thin facade of sociability substantiated by nothing more than convention. Reference: *Wolfson, N 1981. Invitations, compliments, and the competence of the native speaker.* International Journal of Psycholinguistics *8: 7-22.*

> Cheepen (1988) revived Malinowski's distinction between language as a mode of action and phatic communion. She renamed phatic communion "chat" (Cheepen 1988: 14ff), though she took the category to include narrative as a key element (which Malinowski in fact considered a separate category). (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 209)

Depends on the definition of "narrative" though. Isn't "life-history" a kind of narrative? Reference: *Cheepen, C. 1988.* The Predictability of informal conversation. *London: Pinter.*

> Hudson (1980) glossed phatic communion as "the kind of chit-chat that people engage in simply **in order to show that they recognize each other's presence**" (Hudson 1980: 109). (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 209)

That's actually a pretty good approximation. The emphasis is not only on affirmation and consent but on the actualy function of greetings, the show of recognition and acknowledgement. Reference: *Hudson, R. A. 1980.* Sociolinguistics. *Cambridge: Cambridge University Press.*

> Turner (1973) saw it as semantically "empty." In his view, we should "give the name 'phatic language' to all language which is designed more **to accommodate and acknowledge a hearer** than to carry a message" (Turner 1973: 212). (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 210)

Similar to the last, but with an emphasis on sign systems. In historical context it is actually a step back: expressive language, for example, became the emotive function over time, as did ideational language become referential function. That phatic function should become phatic language is unprecedented due to starting out in Malinowski's treatment as a language function, but can indeed be viewed also as a subset of language, if language is understood more like a system of code (in Jakobsonian sense).

> Taken as a whole, these later treatments tend to underplay Malinowski's **insistence on the human embeddedness of phatic communion** - indeed his motivation for using the term *communion* rather than *communication* and *speech*. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 210)

I have attributed this to Jakobson's influnce, this underplaying of "communion" in *phatic communion*. Part of it is probably the crypticness of both "communion" and "embeddedness".

> But beyond this, the assumptions underlying many of these contemporary approaches raise their own difficulties. Phatic communion is taken to designate **some sort of minimalist communicative practice**, though along several possible dimensions. The "mereness" of phatic communion (which is clear enough in Malinowski too) by virtue of its low interest value, low information value, low relevance, perhaps also its low trustworthiness, **presuposses an alternative mode of "true" or "authentic" discourse from which phatic talk deviates**. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 210)

Don't they know that true and authentic discourse consist of genuine and verifiable statements about the structure of the universe?

> What might "proper," "full," or "accelerated" communicative interaction involve? Taking the converses of the (consensual) defining attributes of phatic talk, we would have to identify talk that involved: (1 factual information exchange, (2) intrumental goals, (3) serious key, and (4) unwavering committment to openness, truth, and disclosiveness. These characteristics are not dissimilar from those referred to in Grice's well-known maxims of cooperative talk. But there are many reasons to doubt (and Grice himself was far from claiming) that we can identify such a mode of talk in action let alone treat it as a communication ideal (see Brown & Rogers 1991, for a parallel discussion. The most important reason is that it is demonstrably the case that **even our most instrumental, transactional encounters are pervasively organized around *multiple* interactional goals** that go well beyond the transmission and reception of factual information (see Tracy 1991; Tracy & Coupland 1991). **Goals of talk that relate to building, modifying, or dissolving personal relationships**, and, on the other hand, those that have to do with the definition and redefinition of one's own and others' identities as interacting beings, are no less intrinsic to the enterprise of talking. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 211)

The latter two goals are very much to my interest. Namely, "talk that relates to [...] personal relationships" is a broad conception of "communication about relationship" (a variant of metacommunication that Bateson terms the *μ-function*). The narrow concept that Bateson actually subscribes to involves the *current* relationship between the interactants, while the broad concept involves all kinds of relationships. In this sense, a speaker divulging information about his or her relationship to his or her parents is a form of phatic communication. Dell Hymes remarks that the

"psychological connection" seems to him "significantly independent of the nature and state of the channel". How independent? Surely, independent enough to be about the social relationship between the participants that extends outside of the current communicative interaction. But if we took a truly "network"-oriented stance, then the "psychological connection" between the participants depends not only on their own mutual relationship but on the various types of relationships and networks of relationships that they are a part of. That is, phatic speech would involve not only speech about speaking in the current interaction (i.e. "Were you going to say something?") but also about relationships external to it (i.e. Laver's example, "Say hello to Jeanie for me"). This is what Laver describes as "a web of social solidarity with the speaker by the ties of common acquaintance" and I don't think this aspect has been developed enough in phatic studies. The second goal, the transformation of identities, comes to the foreground when we treat the relationship between phatic communion and autocommunication, but this will have to wait. (Roy Harris wasn't as useful in this regard as I would have hoped. I hope I find a better treatment of it somewhere somewhen.)

> This suggests that **it is quite wrong to isolate a discourse mode that embodies relational closeness as some partial or minor act of communication**. As Malinowski had it, phatic communion may on the contrary be **what is communicatively a most human process**. Phaticity may be best seen as a constellation of interactional goals that are potentially relevant to *all* contexts of human interchange. Yet in the majority tradition of analysis, there are interesting allegiances to capitalist and patriarchal ethics. "True" communication is assumed to be geared to productive and efficient achievement through the business of exchanging serious information. This is the critical standpoint from which some feminist writers embrace rather than resist the notion of female gossip. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 211)

In my view phatic communion is the "degree zero" - as the French would put it - of communication. It foregrounds the act or fact of communication. Not only that but it brings human sociality, its sociability, into play by emphasizing that relational closeness is an indivisible part of communication. It could even be said that communication is impossible without some form of relational closeness - an anonymous message unintended for a specific receiver with whom the source has no relationship is as much communication as, to make up a natural metaphor, empty pods can be considered "peas".

> The underlying goals of phatic talk are seen as *establishing relationships* and *achieving transition*. Because these together are defining characteristics of *ritual* activities, phatic communion for Laver falls within the scope of this general category. Laver willingly acknowledges the debt his theoretical position owes to Firth's (1972) work on greeting and parting as ritual and patterned routines. But again, ritual sequences, Laver suggests, are far from purposeless and desemanticized. There is the basic consideration that all utterances, phatic or otherwise, **mean contrastively** by being differentiated from other possible utterances, or from silence, in the context of their use. Hymes (personal communication) also noted that "even if the what of a ritual is predictable [...] there is information in the how. **In a perfunctory manner, with feeling, haltingly, masterfully, respectfully, disrespectfully**." Laver also argued that the linguistic form of a phatic initiative both constrains the thematic development of the interaction (i.e., it is sequentially meaningful) and confers crucial indexical meanings (i.e., it is socially diagnostic). (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 212)

"Meaning contrastively" is a "weakly constitutive aspect" (Bilmes 1994: 77) or what you might call "undiluted Saussure" (Harris 1996: 174-175). Nevertheless, the point about performance rather than content by Dell Hymes stands. If only I could get my hands on Martin Joos's *The Five Clocks*... In any case, I'm considering reading Raymond Firth's paper next.

> There is little to be achieved from setting the traditional, Malinowski-derived "small talk" perspective and Laver's functional, prosocial perspective in opposition to each other. In some respects, Malinowski and Laver **addressed (or assumed) independent ranges of interactional situations**. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 212)

And other researchers go on to address and assume even more independent ranges of interactional situations (i.e. phatic technologies) and forms of communication (i.e. phatic images, phatic architecture).

> It is not difficult to envisage situations where **the phaticity of utterances is a matter of cultural definition** and where criteria for defining forms of talk as phatic or otherwise will differ across social groups. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 213)

A matter of "cultural definition" or "phatic interpretation".

> From the multiple goals perspective we referred to earlier, we might see the fringes of interaction as a natural locus for relational goals to be foregrounded - that is, as **sequences where a phatic design** or "frame" for talk (Goffman 1974) **is particularly salient**. On the other hand, by this account, phatic communion would cease to be associated *uniquely* with the fringes of encounters (Laver) or extended chatting (Malinowski, Cheepen) and **we should expect to find instances where a relationally designed and perhaps phatic mode of talk surfaces whenever relational goals become salient** - even *within* sequences of transactional, instrumental, or task-oriented talk. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 213)

This is actually more akin to a Jakobsonian perspective than one would think. Instead of transactional, instrumental or task-oriented talk you would have various linguistic functions, but the essence is same - the phatic function or mode can become dominant or salient whenever emphasis on contact or relational goals surface.

> If in phatic communion there is **a preference for positivity** that, as Malinowski suggested, might lead to false expressions of interest in and engagement with a speaking partner, we must recognize that this can be true of talk in very many contexts of interaction. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 214)

Do you mean "emphasis of affirmation and consent"?

> At this point, it is valuable to follow Hymes's critique of Jakobson's taxonomy of speech functions. Jakobson (1960) had acknowledged the **multi-functionality** of individual speech events, and even acts, but proposed that "the verbal structure of a message depends on the predominant function" (Jakobson 1960: 120). However, Hymes (1968) argued that, "the defining characteristic of some speech events may be a balance, harmonious or conflicting, between more than one function. If so, the interpretation of a speech event is far from a matter of assigning it to one of sever types of functions" (Hymes 1968: 120). Although **phatic communion "can be taken as a kind of alternating or reciprocal expressive function of speech" (Hymes 1968: 121**, Hymes argued that there need be no simple link between the phatic function and the existence of contact or rapport. "Messages to establish, prolong or discontinue communication may neither intend nor evoke a sense of communion; there may be a clear channel and no rapport" (ibid.). (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 214)

Jakobson doesn't subscribe to neither rapport nor communion. His phatic function is more technical, closer to Bateson's metacommunication. But now I have a reference for Hymes's discussion of phatic function: *Hymes, Dell 1968. The ethnography of speaking. In: Fishman, J. A. (ed.)*, Readings in the sociology of language. *Mouton: The Hague, 99-138.*

> So again, phatic communion cannot be defined as a type of talk, though the term can still locate **an intriguing cluster of sociopsychological orientations to talk**, along at least two key dimensions. Figure 1 is an attempt to illustrate social situations that *may typicall*, however grossly, be associated with different priorities for talk in terms of expressed or perceived commitment to openness and truth (the vertical dimension) and the degree of foregrounding of relational goals (horizontal dimension). What is of crucial importance here is that *no* single speech event (let alone speech genre) can be adequately characterized in these terms and that **the phaticity of any one utterance is a matter for on-the-ground negotiation by participants as talk proceeds**. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 214)

What is crucial, in essence, is that phaticity is a matter of interpretation. What is not crucialy, t would seem, is the choice of dimensions, because I would not put "commitment to openness" and "foregrounding of relational goals" as the primary phatic dimensions. I would rather go for "referential irrelevance" and "willingness to communicate" but even here I have my doubts.

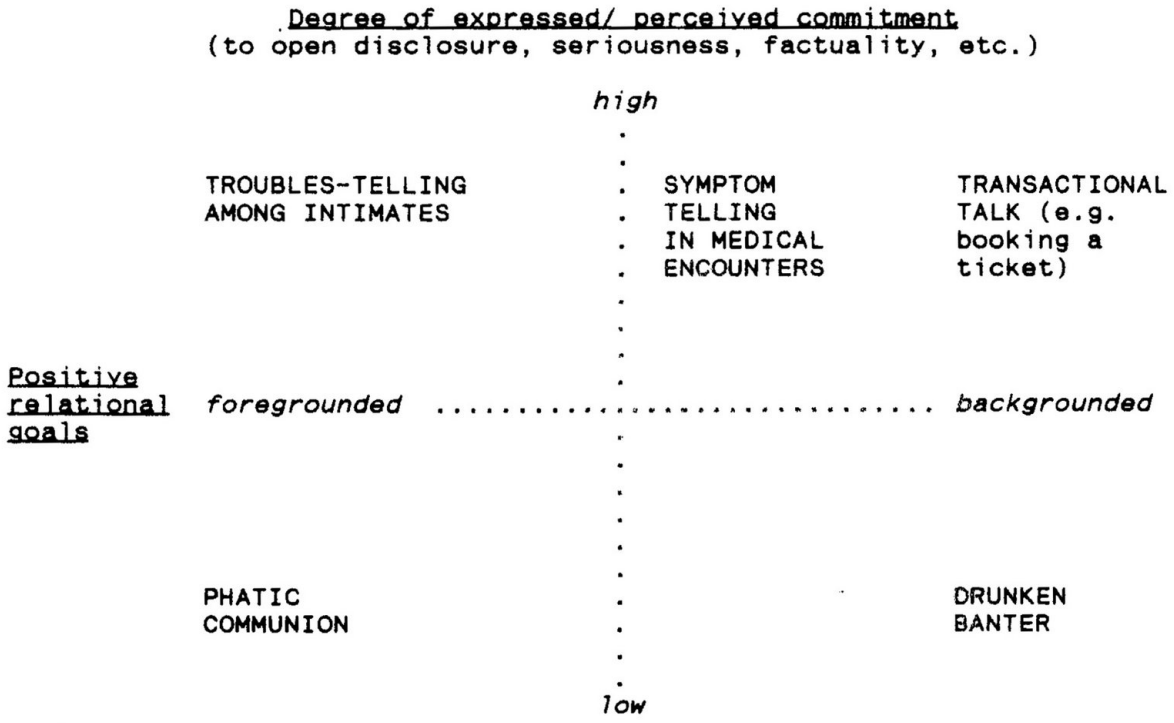

FIGURE 1: Interactional dimensions locating phatic communion.

(Coupland, Coupland & Robinson 1992: 215)

Too bad there is no lengthy exposition on this diagram because it's pretty interesting. The fact that phatic communion is set low on the scale of degree of expressed or perceived commitment to open disclosure, seriousness, factuality, etc. is somewhat limiting, because I see no reason why phatic communion can't be disclosive, serious, or factual. In my opinion it can be all of these, but only when it is also marked by a relational goal or emphasis on the autonomy of communication (i.e. I can discuss high concept philosophy not in order to seriously inform my listener but in order to pass time relatively pleasantly, because in some company this is what phatic communion consists of). Likewise, some hold transactional talk like booking a ticket to be phatic, because it is routine, formulaic. Really, the clustering of disclosure, seriousness and factuality into a single dimension seems erroneous.

> Important further possibilities are that participants in talk may orient *differently* at one moment, among themselves but also individually at different moments, to the phaticity of an utterance. That is, we want to suggest that **phatic communion may be negotiated *relationally***, and *in real time*. A sequence of what we might term *phatic exchange* may quite feasibly be constructed otu of qualitatively different participant roles that may themselves shift in the course of a single utterance. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 215-217)

I would argue that phaticity is really a matter of multi-levelled interpretation: there are socio-culturally defined situations and speech genres that are considered phatic; there occurs a relational negotiation of phaticity during the

interaction; but there is also an intrapersonal interpretation of whether a given interaction was, is, or is going to be phatic or not.

> Beyond this and in line with Fawcett's arguments, a more *strategic* analysis is necessary, allowing for the possibility that **phatic talk can be engaged in *dissimulatively*, with an inherent and often valuable ambiguity**. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 217)

Inching towards pseudo-phatic communion?

> The data we consider show that establishing phatic/nonphatic modes of talk is indeed **a complex, structured process, but one in which speakers feel their way toward or away from phaticity of their conversational exchanges through anything but pure, categorizable responses**. We also raise the possibility that negotiating a response to HAY? [How are you?] is more than a simple act of self-disclosure (true or false) and is in fact **a creative act toward establishing "tow we are" developmentally**. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 219)

This is awesome - a processual approach to phatic communion (instead of the commonplace structural-functional).

> But even here, and given that medical consultations need to be bounded with initiatory and perhaps particulary propitiatory talk (**to defuse anxiety and establish rapport**), HAY? will still need to be negotiated, and **phatic processes** are likely to present themselves for analysis. (Coupland, Coupland & Robinson 1992: 219)

This is marked up because I need alternative phraseology if I am to "update" the language in Malinowski's original treatment (I'm still considering attempting that).

6.7.6 Pseudophatic Communion (2015-10-06 10:21)

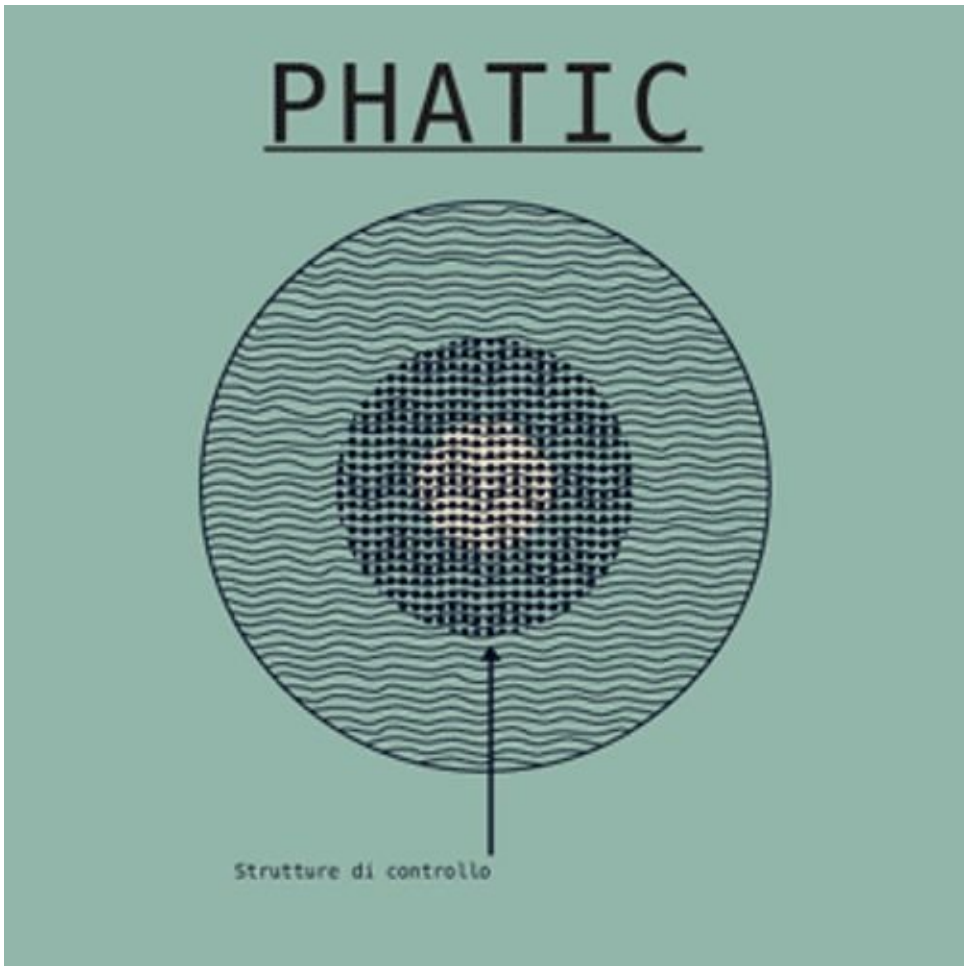

Haverkate, Henk 1988. Politeness strategies in verbal interaction: An analysis of directness and indirectness in speech acts. *Semiotica* 71(1): 59-71.

> **Metalinguistic politeness** serves two purposes: creating or preserving sociability, and observing the rules of discourse etiquette. In the former case, **the primary aim of the speaker is to avoid the type of interactional tension that arises when, in a potential communication situation, no verbal exchange takes place**. In order to avoid silence, speakers often have recourse to the kind of verbal behavior which Malinowski called 'phatic communion'. (Haverkate 1988: 59)

This author has a weird understanding of Jakobson's functions. He conflates the phatic function and the metalinguistic function. This is of course not without precedent: both functions have their origins in *metacommunication*. But metalinguistic communication should be communication about language, not communication about communication. In that sense he conflates language and communication. But in another way, it is also understandable: saying something in order to avoid silence does communicate not only about the communicative contact but also about the linguistic context: there was none, but let's create some.

> For present purposes, the following observation by Leech is worth quoting:

> We may, indeed, argue for an additional maxim of politeness, **the metalinguistic 'Phatic Maxim'** which may be provisionally formulated either in its negative form 'Avoid Silence' or in its positive form 'Keep talking'. It is the need to avoid silence, with its implication of opting out of communication, which accounts, at a rather trivial level, for the discussion of stock subjects such as the weather, and less trivially, for the occurrence of uninformative statements such as *You've had your hair cut* (Leech 1983: 141).

It follows that keeping silence implies the performance of a face-threatening act in that it is associated with lack of consideration or negative feelings toward the interlocutor. Phatic communion, then, is a polite strategy for saving or maintaining face. (Haverkate 1988: 59-60)

So the confusion comes from Leech identifying the "Phatic Maxim" as being "metalinguistic". He's not absolutely wrong, because any and all of Jakobson's functions can indeed be interpreted as metalinguistic - as linguistic functions they are indeed meta-level concepts. Moreover, the latest additions in the linguistic function scheme - poetic, metalinguistic (proper), and phatic - do indeed communicate more about language and language use than about the participants in the exchange (addresser, addressee) or about anything external (referential). But it cannot be taken seriously without too much exposition about linguistic functions. Much like Christiane Nord's innovations, this is idiosyncratic.

> The second form of metalinguistic politeness bears upon discourse etiquette - that is, the set of normative rules that govern conversational interaction. Corresponding communicative behavior is reflected by sich maxims as: don't shout, **don't show a lack of attention**, and don't interrupt. Obviously, the latter maxim underlies the system of turn-taking in conversation; it is verbally expressed by such formulas as 'Pardon me for interrupting, but...', which indicate the speaker's awareness that he/she potentially threatens the hearer's face. (Haverkate 1988: 60)

This is more like the "channel function" that Jakobson actually espouses, though with a distinctive aftertaste of the "regulative function". That is, this concerns the smooth flow of conversation and the turn-taking issue.

> The maxim 'don't show a lack of attention' refers to both conversational-internal and conversational-external behavior. In the latter case one may think of the speaker mentioned in note 3, who violates the maxim because he whistles for his dog while his interlocutor is speaking. The rules involved are general rules which do not bear specifically upon conversational structure. In the former case, we are dealing with what Stati (1982: 193) calls *'il codice dell'interscambio verbale'*, which is centered upon **the conversation partners' obligation to reach properly to each other's speech acts**, such as reciprocating a greeting, answering a question, and indicating one's reason(s) for not complying with a request. (Haverkate 1988: 60)

This almost sounds like that infamous "language band" whose source I cannot recover. That is, when you are communicating then you have what I would now call "phatic responsibilities" - to keep the channel open *because* the channel is already open. Without proper fading-out or leave-taking, not reacting properly or not complying is impolite. Reciprocating is a bit more difficult, because greeting in itself does not constitute people as conversation partners - often that is not a conversational opening but a politeness in itself. By not reciprocating you are definitely impolite, but such "conversations" are purely phatic: they validate or affirm acquaintance or being in the situation, but does little beyond that.

> A typical example of a macro speech act is **a request** preceded and/or followed by **a presequence** and postsequence which respectively serve **to motivate the directive core act**. It is interesting to add that presequences may also consist partially or entirely of phatic communion. In this caes, perhaps, it is more proper to speak of **pseudophatic communion, since the speaker pretends to achieve no other aim than displaying a socially appreciated form of interactional behavior**, whereas **in actual fact his/her behavior serves to reduce the negative face involved in the ultimate request**. (Haverkate 1988: 61)

This is exactly the case with Jerry requesting money from Summer but failing in his presequence by approaching her with the overly phatic "Whatcha doing?" In light of this concept of pseudophatic communion, it would appear that much of Julia Elyachar's "phatic labor" is actually just pseudophatic communion. It can even be said that hers exposition is "pseudo" in this sense also on the metalevel, since she emphasizes that the ultimate request is not at all important. If that were so, then going from house to house to chat up neighbourhood women would not be undertaken. It may have been a secondary, relegated or hidden motivation but still a motivation.

6.7.7 Phatic Gesture (2015-10-07 11:26)

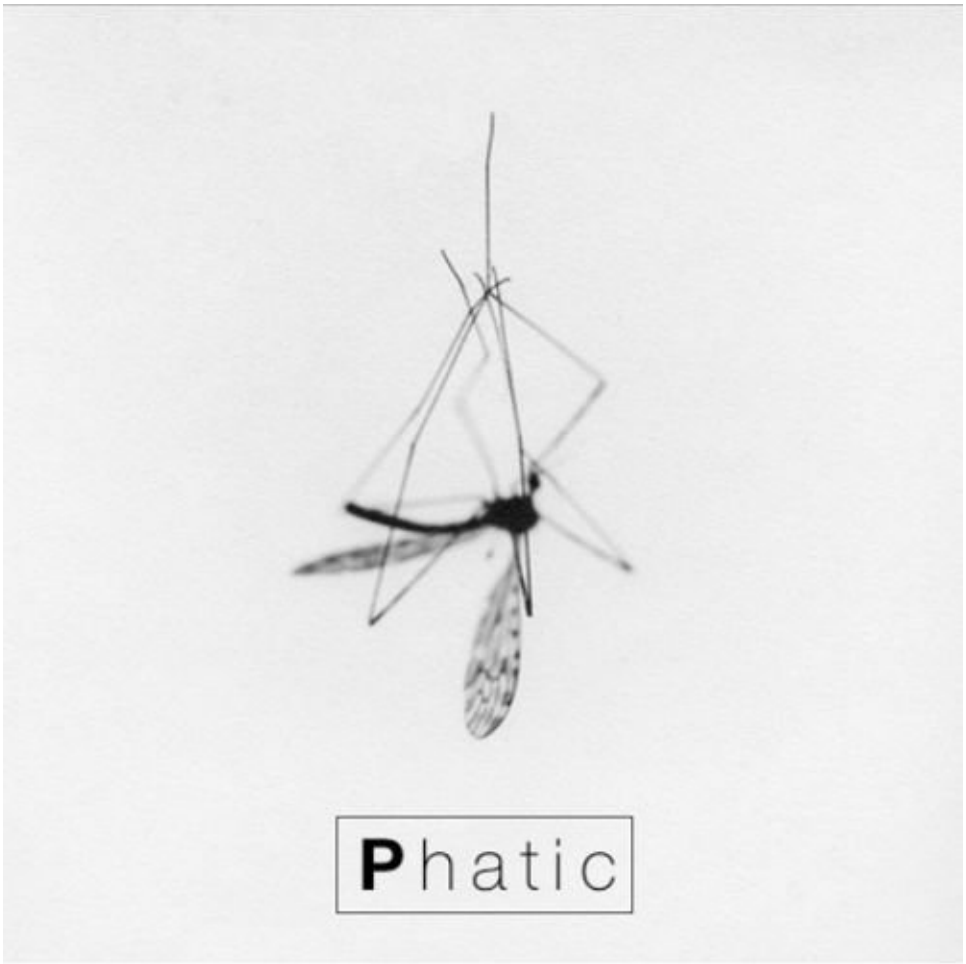

Schandorf, Michael 2012. Mediated gesture: Paralinguistic communication and phatic text. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies* 19(3): 319-344.

> Digital and social media text is *conversational* text that fulfills the phatic needs of typical social interaction: **'keeping in touch" does not in any way constitute a cultural regression** but represents the fundamental ground of human cognition, which is inescapably both social and technologically dependent. (Schandorf 2012: 319)

So this is written *contra* Vincent Miller? The part about social media text being *conversational* also makes sense in a manner this author probably didn't intend: in this blog I am quoting and commenting but the format is that of a conversation. The quotes enact the role of the communication partner, and I respond, although the author of the text

cannot respond (it is up to the text to supply a tentative response - as when my comment contains an idea that the next paragraph in the text actually does discuss).

> Despite early techno-utopian visions of virtually embodied interactions in virtual worlds, the wide accessibility of mobile phones and VoIP technologies, the popularization of video conferencing (e.g. Skype) and the most recent availability of mobile video communications (e.g. Apple's Facetime), **most digital media communication remains firmly text-based**. Computer-mediated communication began with text messaging and, as the recent spate of digital culture doomsayers are quick to remind us, it has not lost its roots. To take a recent example, Sherry Turkele's *Alone Together* (2011), the *Lonely Crowd* for the 21st century, points out, yet again, **the growing propensity of text instead of talk**, and the inherent inadequacy of rapid-fire, decontextualized messages compared with sustained, semantically and emotionally rich face-to-face interaction. (Schandorf 2012: 319-320)

B-but face-to-face interaction and even VoIP are more focused, time-consuming, and fatigueing than sending an e-mail or leaving a quick message in Facebook chat.

> The performance of identity is, in fact, the primary affordance of social media, which allows participants to 'validate and engage with others' (boyd et al. 2010) generating a widely dispersed intersubjectivity (Crawford 2009) through **active audience construction** (Marwick and boyd 2011) to build a 'faceted identity' (boyd 2001). (Schandorf 2012: 320)

That is, you can select who receives your messages. which without phatic technologies would have been difficult if not impossible in present scale (in an actual crowd you can't control who hears your speech, and sending a written message on paper out to dozens of people is time-consuming and expensive).

> The mediated/embodied binary underlying the worrying of 'shallow' new and social media is a false dichotomy. **All communication is embodied as all cognition is embodied**. (Schandorf 2012: 321)

I would still hold that the distinction is valid. Unlike oral and bodily communication, mediated communication can be intercepted, manipulated or transformed. No-one can pretend to be me in real life without extensive auditioning for body type, applying a lot of make-up and teaching my mannerisms, but it's not all that difficult to hijack my online accounts and take actions under my username. Embodied communication is always authentic or genuine in this minimal sense, but mediated communication is not.

> Papacharissi argues that 'Given the level of control over verbal and non-verbal cues in a variety of online conetxts, individuals may put together controlled performances that "give off" exactly the "face" that they intend' (2009: 210). (Schandorf 2012: 321)

Exactly what I mean. Reinventing one's offline self is a lot of work (i.e. joining a gym, eating healthy, going out and making new friends and acquaintances, etc.) but reinventing one's online self is a matter of creating a new account or updating one's profile.

> for Carrie Noland (2009, relying on Massumi, 2003), **what makes an act a 'gesture'** is the involvement of the body in a double process of active (muscular) displacement and (sensory) information gathering: we send information as we receive information; we enact our spaces of communication (Lefebvre 1991), our cognitive and cultural environments. (Schandorf 2012: 322)

"Latin *gestus*, a masculine noun derived from the verb *gerere* (meaning to carry or to bear), refers to physical bearing or body movement."

> The use of more conventionally paralinguistic forms in digital and social media communications have been previously addressed as mediated forms of 'emotional graaming' (Ling et al., 2005) that function as '**phatic fillers** and backchanneling [...] employed in a similar way to FTF conversations' (Quan-Haase 2009: 39; citing Herring 1999b; see also Baron 2004; Schandorf 2011). (Schandorf 2012: 324)

Here "phatic" could very well be replaced with "meaningless" and the effect would be the same.

> Retweets (RTs) point back to the original source of a message, while also (like all forms of indication) implicitly pointing to the person doing the RTing and **making explicit a connection between two interactants, however loose**. (Schandorf 2012: 325)

This reminds me of a passage from an article about the recent school shooting in Oregon: "Officials found a document written by the shooter that "tracked the often desperate and depressed writings from **members of a loosely affiliated group** ... members associated with the group share profound disappointment with their lots in life and the lack of meaningful relationships." What they mean is that the shooter visited 4chan, an anonymous image board, and the authors of that article consider it a loosely affiliated group. There's not much looser you can get when the group is constituted by visiting the same website.

> More broadly, avatars (by, for example, drawing attention to specific phenomena, cultural references, or corporate/collective identities) and Facebook gestures (e.g. 'Like', 'Poke') can be understood as deictic gestures **calling attention to the one doing the 'poking'** as much as to what is 'liked'. (Schandorf 2012: 325)

The truly phatic aspect here is not drawing attention to the one doing the poking (emotive) nor to what is liked (referential) but the the act of poking itself. Essentially, it is drawing attention to the fact of drawing attention.

> The basic format of a tweet is, arguably, a link and a brief contextualizing comment. The deictic aspects **instantiate a set of relations** between the 'tweeter', the 'tweeted', and the potential audience of followers. (Schandorf 2012: 325)

instantiate: represent as or by an instance - isn't this the same idea? By re-tweeting someone's tweet you're representing by an instance of retweeting that you re-tweet this particular tweeters' tweet? By "a set of relations" it points to the fact that there may be other, non-re-tweeting, forms of relationships between the tweeter and re-tweeter.

> To date, only a few 'tweet typologies' have been published, and while those available (e.g. Honeycutt and Herring 2009; Mischaud 2007; Naaman et al. 2010; Oulasvirta et al. 2009) vary widely, they have several commonalities. Common categories include greetings, weather, small talk, emotion, and meta-commentary, among others. **These are immediately recognizable as categories of *phatic* communication**, and the phatic character of social media has been noted by others (Miller 2008; Parks 2010; Stankovic 2009; Stankovic et al. 2010). (Schandorf 2012: 334)

Emotios is emotive; meta-commentary is cognitive-referential. References:

- Parks, M. R. 2010. Social network sites as virtual communities. In: Papacharissi, Z. (ed.), *A Networked Self: Identity, Community, and Culture on Social Network Sites*. London: Routledge, 105-123. [TÜR]
- Stankovic, M. 2009. *Faceted online presence: A semantic web approach*. Unpublished masters thesis, Universite Paris-Sud, Orsay, France.

- Stankovic, M.; A. Passant and P. Laublet 2009. Directing status messages to their audience in online communities. *Pre-proceedings of Coordination, Organization, Institutions and Norms Workshop*. Torino, Italy September 7-11.

> Parks argues that 'For online settings such as social networking sites, the most relevant [...] requirements are **engaging in shared rituals, social regulation**, and collective action through patterned interaction and **the creation of relational linkages among members that promote social bonds, a sense of belonging, and a sense of identification with the community**' (Parks 2010: 111). (Schandorf 2012: 334)

It seems like Parks is dealing with the *phatic community* aspect Laver hints towards and Blanco treats lightly. Tartu University has the collection, *A Networked Self*, wherein Parker's paper is published, but it is lent out until mid-January.

> The emphasis on what the Oxford English Dictionary describes as communication 'that serve[s] to establish or maintain social relationships rather than to impart information, communicate ideas, etc.' has led many scholars subject to the high-culture bias of writing (e.g. *logocentrism*) **to understand phatic communication as trivial**. Miller, for example, argues that 'in phatic media culture, content is not king, but "keeping in touch" is', and that this represents a worrying dilution of culture and society (2008: 395). But there is a strong argument to be made that **phatic functions influence all social interaction and are fundamental to human communication generally**. As Zeyney Tufekci argues, 'that's what humans do' (Tufecki 2011). (Schandorf 2012: 334)

That's the Jakobsonian definition in the OED, and carries a pejorative connotation. The phatic necessity is more akin to La Barre's understanding, but he is usually not included in contemporary phatic studies (Wang et al. is an exception but even they probably stumbled upon him because the words "phatic" and "technology" appearod on the same page in La Barre's book).

> But the importance of **the emotional identification (or repulsion) enacted in phatic communication** runs even deeper because the 'rational' thought and language production that defines human being is based on and grounded in emotion (Damasio 1994; 2003; Ramachandran 2011; Ramachandran & Blakeslee 1998). (Schandorf 2012: 335)

It's that word again (identification), but nothing significant is detailed here about it.

> Gesture is the way we enact our identities, the way we think [of] our selves. It is the embodiment of our attitudes and our negotiated assumptions and expectations of our social environments. And **if gesture is phatic communication, and new media communication is gestural**, then the phatic communion of ambient co-presence is 'the way we interact, and the way we feel each other out there in the realm of the World Wide Web' (Stankovic 2009: 1). (Schandorf 2012: 336)

I'm not so sure about these propositions.

> Where early electronic communication technologies such as the telephone and television, combined with transportation technologies such as automobiles and airplanes, **centrifugally extended our communities and social networks while geographically dispersing them** (Carey 1992; Innis 1950; 1951), new mobile internet communication technologies are generating **a centripetal effect that is drawing us all closer together into a variety of overlapping digital 'spaces'**. At the same time, 'augmented reality' technologies that combine digital imaging and motion capture with the search and database capabilities of the internet, are overlaying digital 'spaces' upon our physical environments. (Schandorf 2012: 336)

Neat contrast, though.

> We currently inhabit an interesting transitional moment in the dynamic evolution of communication technologies, which continue to shape us, individually and socially, as we shape them, through both production and use. (Schandorf 2012: 336)

What is *phatic technological habituation*?

> In his foreword to the book [Rotman, Brian 2008. *Becoming Beside Ourselves*], Timothy Lenoir writes, 'Not only is thinking always social, culturally situated, and technologically mediated, but individual cognition requires symbiosis with cognitive collectivities and external memory systems to happen in the first place' (Lenoir 2009: xxvii). (Schandorf 2012: 337)

Peirce (thought is social) + Lotman (culture is memory).

> In the 'ambient co-presence' of networked digital communications technologies, the compressed, extensive, **paralinguistic emotional connections of phatic gesture** are embodied in new forms afforded by the new ways of 'keeping in touch' that are appropriate to the distributed, networked agency made possible by these environments. (Schandorf 2012: 338)

And the term "phatic text" doesn't appear anywhere in this article besides the title.

6.7.8 Timescales of Entrainment (2015-10-08 17:33)

Fusaroli, Riccardo; Marcus Perlman; Alan Mislove; Alexandra Paxton; Teenie Matlock and Rick Dale 2015. Timescales of Massive Human Entrainment. *PLoS ONE* 10(4): e0122742.

> The past two decades have seen an upsurge of inetrest in the collective behaviors of complex systems composed of many agents entrained to each other and to external events. In this paper, we extend the concept of entrainment to **the dynamics of human collective attention**. We conducted a detailed investigation of the unfolding of human entrainment - as expressed by the content and patterns of hundreds of thousands of messages on Twitter - during the 2012 US presidential debates. (Fusaroli et al. 2015: 1)

Entrainment in this context means something like "putting into motion". Much like in Powys's line "as the enthroned Moon bears in her train" it refers back to the etymology of Latin *trahere* which is "pull, draw" which lead "to 'line of traveling people or vehicles,' later 'a connected series of things'". Thus, entrainment of attention in massive human scales means pulling in the attention of a massive amount of people.

> By time-locking these data sources, we quantify the impact of the unfolding debate on human attention at three time scales. We show that **collective social behavior** covaries second-by-second to **the interactional dynamics** of the debates: A candidate speaking induces rapid increases in mentions of his name on social media and decreases in mentions of the other candidate. Moreover, interruptions by an interlocutor increase the attention received. (Fusaroli et al. 2015: 1)

A phatic approach focusing on (collective) attention would make sense, but would reduce the breath of phatics to the attention-getting device view espoused by Paul Virilio in his concept of the phatic image.

> In a canonical case, Strogatz and Stewart highlight **firefly behavior** as illustrative of fundamental principles underlying entrained systems. In parts of Southeast Asia, one may happen upon a sea of fireflies, in which **each firefly's intrinsic oscillatory dynamics have become entrained to others around it**. The result is a large-scale collective behavior: **The fireflies fire in sync** in an impressive display brought on by **subtle mutual influences**. They are *entrained* in that the match their behavior to the temporal structure of events in the environment. (Fusaroli et al. 2015: 1)

How is this different from "integration"?

> These events [US presidantial debates] were thus (a) *shared at a massive scale*, via Twitter, (b) *induced the rapid spread of social behavior across a network of agents*. (Fusaroli et al. 2015: 2)

In other words, breath and depth.

> The enormous magnitude of public attention has turned the debates into major events in the US presidential elections, as candidates have **the chance to sway millions of voters** through the discussion of controversial issues and planned policies. (Fusaroli et al. 2015: 2)

This more hope and fanfare than substance, as the majority of voters make up their minds in the party elections and very few change their opinions in the interparty elections.

> Twitter is widely used by marketers, public authorities, and the general public and has become a major mechanism for the rapid spread of information. As such it offers **an unprecedented window into how large populations collectively experience and respond to a wide range of real-world events**. Researchers have used social media to describe - and sometimes anticipate - epidemics, earth-quakes, stock options, the effect of time and weather on mood, reality show outcomes, and political elections. (Fusaroli et al. 2015: 3)

Collectively experience? Isn't it more like individually experiencing and collectively discussing? These authors seem to conflate discourse and experience.

> Both experimental settings and real life analyses showed that human beings tend to perceive and support leadership in individuals with extroverted personalities and relatedly in those who display assertiveness, boldness, initiative, proactivity, and risk-taking. (Fusaroli et al. 2015: 3)

Bad news for introverts.

> *Content entrainment*. Besides this ebb-and-flow dynamics of interaction, debates are also rife with pointed or "salient" remarks that propagate through social media - often as "memes" that cascade through communications in forums like Twitter. Indeed, viewers pay attention to the content of the debates, **focusing their attention on particularly salient, amusing, or controversial elements**. (Fusaroli et al. 2015: 3)

Exactly how my blog works. Also probably human attention in general.

> Interestingly, the model parameters individuated can be used to characterize subtle distinctions in the memes. For example, our results suggest that some memes may resonate more strongly in the social media sphere: the salient event 'binders," despite having a lower raw tweet rate relative to the other two salient events, had both the slowest decaying and the most rapidly rising meme formation. This resonates with analysis by Lin et al showing that the "staying power" of a meme is not only related to the raw quantity of mention, but also other **social factors like conversational vibrancy (i.e., the prominence of the tweeters involved)** and the interactivity of their audience. (Fusaroli et al. 2015: 14-15)

That is, the *quality* of the mention.

> Three dimensions in particular seem to be crucial for the current case study: i) **emotional valence**; ii) **networks of political affiliation** and pre-existing beliefs; and iii) impact on public opinion. (Fusaroli et al. 2015: 15)

I will keep these in mind.

6.7.9 Thoughts on Peeple app (2015-10-09 19:54)

For over a month now I've been looking into phatic studies and inching towards a semiotic or communication theory approach to social media networks. There's a lot of literature about phatic aspects in social media sites like Facebook and Twitter, but the new app, Peeple, presents completely new challenges. Here I'd like to dwell a bit on it, even though the app has not yet officially launched. My opinion is that if Peeple does launch and people do start using it, it will introduce something very new into the social media landscape. At the core of this novelty, I think, is our understanding of social networking in itself.

Before reading some opinion pieces about it, I'd like to phrase my concern, which has a lot to do with agency. On social media sites like Facebook and Twitter it is the primary user ("me") who is in the position of agency. My online activities are my own making. So whatever blunder I make I am responsible for. But Peeple presents a completely different model: agency now falls on secondary users ("other") who are in position of reviewing *me*.

When Peeple is described as "Yelp for people" it pretty much captures this dichotomy, because on Yelp people review businesses and establishments. These are made by or constituted by people, but they are not people themselves (unless you take the "corporations are people" view seriously, which you can only do in a legal sense). With your negative review of a business you can offend people who work for said business, but you can't offend the business itself, because it is not a person.

So when this "Yelp for people" launches, people in a sense become like businesses. It is a salient paradigm shift from viewing personal interactions as personal - "private" in a sense - to a view of personal interactions as public - "commodified" would be the term. Although I dislike the term "commodification" due to its overuse by polemical writers who more often than not subscribe to some form of Marxist ideology, here I think it might actually be apt.

That is, *communication* itself - our personal interactions, our social relationships - become like economic commidities, marketable items. It transforms your everyday interactions with people into "goods" and "services" that can be review as such. I may think that I'm living my own private life and interaction with other people is just part of that, but all of a sudden these interactions are under public scrutiny. Any and every *faux pas* I commit that would otherwise have remained private could now become attached to my public self, visible in a public record about my person.

This is the greatest "threat to face", to use Erving Goffman's phrase, imaginable. It opens up the floodgates to what social psychologists call "attribution error". Let's say that I'm having a bad day. I'll be grumpy and irritable and this will show in my interactions. Currently, if I'm having a bad day and annoy others with my bad mood, that is that. I was just having a bad day. But if everyone annoyed by my bad mood takes to Peeple and writes a negative review of me, my bad mood will become my public "face", a quality infinitely "attributed" to me.

Ultimately, there will be two broad outcomes: A) I will have to manage my interactions more closely, will have to pretend to be likeable even when I'm having a bad day, lest I will garner too many negative reviews. Or, B) I will begin limiting my interactions with other people so as to diminish negative outcomes. While it would be ideal to live in a world where all people are happy and sociable all the time, that's not the reality we live in.

Another concern that I have right off the bat is related to the cumulative effect of social traces that once again has to do with agency. All of us do stupid things when we're young. It is often said of Facebook that it will record everything we do and will embarrass us in the future. But you have control over the public content of your Facebook profile. Once you've grown up and realized that your Facebook timeline no longer reflects you as you now are, you can actually just delete your account and begin again. Not so with a public profile composed by others.

Just think about the long-term effect of a public record of yourself that you can't control. Forget "having a bad day" and receiving a few negative reviews. What if you happen to be down on your luck for several years, perhaps due to illness, being out of work, or something else. What you do when you're down on your luck will reflect your person even when you do manage to struggle out of that sinkhole and become a better, well-off person.

This concern is reflected in criminal records. If you come from a poor income family and you have to do something illegal to get by, if you get caught and punished it will depend on the severity of your crime whether it will follow you for ever. I was once young and dumb and stole a can of bug spray from a store. I had to pay a fine, disappointed my parents, and learned from it - I never stole again. There wouldn't be any way to know this aside from me confessing this now because it was such a small crime that it got erased from my record after some time(I was underage and in my country they do that for kids).

But imagine a permanent record that isn't as lenient, and not for crimes but for your social character. That is what we are dealing with here and that is why I think people are so angry about Peeple. It would be a fine thing to have in a perfect world full of happy well-off people who can enjoy life to the fullest. But we live in a world that is as of yet still imperfect, where even the best of us are sometimes deeply unhappy, and where social conflict is a frequent occurrence. I do not think that we are ready for an app like Peeple.

That is what I currently think about this issue, and why the title of this post begins with "thoughts on" - which is rather exceptional in this blog, otherwise almost completely dedicated to review. But now I will continue with my routine and review what others thing about it.

Ed West, 02.10.2015 "Now you can rate people like hotels" online comment on London Evening Standard.

> Easily the most **terrifying** thing I've discovered this year is a new app that allows individuals to be rated like restaurants or hotels. Peeple, launched next month, will give users the chance to mark others out of five. It's all very interesting for evolutionary biologists.
> According to Richard Dawkins' The Selfish Gene human society is a never-ending battle between three types of people, suckers, grudgers and cheats, but technology is making life impossible for the latter. **I suppose the biggest worry is not getting bad marks but lots of ironic five-star reviews**, like David Hasselhoff's musical oeuvre on Amazon.
> Alternatively, perhaps having no reviews at all would be worse. Oscar Wilde said something along those lines — but then look what happened to him.

These few paragraphs are all that pertains to Peeple in this article. "Terrifying" seems to be the correct adjective for describing the idea of Peeple (we have not yet seen Peeple in action so I emphasize "the idea of"). Going on what La Barre wrote about types of socio-cultural agents, I'd say that the idea of Peeple is not very *consoling*. The idea that others will be able to write reviews about me without my consent does not make me more at ease with where social media might be heading (the commodification of social interaction, see above). To paraphrase La Barre: "Rather, [it] increases our anxiety."

And why does even the idea of an app like Peeple increase our anxiety? Because it doesn't seem to be thought through. Even this journalist here has caught on to at least one pertinent way to cheat the system as it has been introduced thus far: this idea of "ironic five-star reviews" is not off the mark. A youtuber going by the username MisterMetokur has noted in a video titled "Peeple: The Worst Kind Of People" that a negative review would be a two-star review, and the person reviewed would have 48 hours to contest this kind of review. But what would stop someone from giving a three-star review and writing, as MisterMetokur put it, "He fucks kids. I'd have given him a

five-star if he maybe stopped banging ten-year-olds. Didn't want to give him two stars, I thought that might be too mean because I know him in real life."

It's not a good sign that long before an app has been launched people already know full well how to cheat the system and make it into a social weapon. And "weaponization" is definitely what some people are afraid of. There are plenty of means to ruin someone's life if a collection of like-minded individuals decided to do so. What would stop so-called Social Justice Warriors from utilizing Peeple to completely tarnish the reputation of someone they, according to god-knows how ideologically bent views, consider to be sexist, racist, homophobic, transphobic, ageist, ableist, etc. There are already well-documented cases of public shaming on social media that ruined lives of innocent people whose off-hand comments were misinterpreted as malicious (fork those repos, fork 'em!).

Rachel Johnson, 03.10.2015 "I suppose new people-rating app Peeple was inevitable" online comment on Mail on Sunday.

> I suppose new people-rating app Peeple was inevitable, as it is now compulsory to assess everything and everyone. I'm a four-star passenger on Uber. Someone once reviewed me on Amazon with the words: 'I only gave this book one star as it didn't let me give it no stars.' And when I met my son's headmaster at a party once he gazed at me in contemplation and said: 'A seven, yes, very much a seven out of ten.' (As a parent.) Hell is other Peeple, but do we really need to tell them every five minutes how awful they are? This app truly is the pits.

I now have to acknowledge that the selection of items reviewed here are very limited because I didn't use Google to find them, but EBSCO. Since this post is so inconsequential I have no problem with this selection - at least they're easy to reference (there is a reliable record of them). The idiom, that something "is the pits", means that this something is the worlt of all possible worlds, or the worst or most despicable example of something.

I agree with this author from the very first. I, too, hold that something like Peeple is ultimately inevitable. I'm a bit of a utopian, and in a perfect world I would see little if any downside for such an app. In fact, it would probably be most useful for finding new friends and acquaintances not on the basis of previous real-life exposure, mutual friends or any of the like, but purely according to similar interests and dispositions. In such a world I would imagine using the app for finding people who have a compatible character with mine.

But as it stands, the plan seems terrible from the go. We live in an age when the internet is basically going through puberty. And it doesn't have to be a metaphor: many kids who have been on the internet their whole life are quite literally going through puberty. Even on the technological level, the internet is currently still going through physical and psychological changes. Whether this puberty is metaphorical or literal, the simple fact is that the internet at large is frequently immature, obnoxious, simultaneously offensive and easily offended, and often set on stirring up as much shit as possible.

To introduce such a utopic idea - a centralized registry of personal descriptions - at this time consequently seems to come across as either naive or malicious. One of the problems Peeple raises is anonymity. Personally, I'm a big believer in anonymity on the internet. I see no reason why people should use their given name on websites other than those pertaining to school, workplace, or government. On the internet at large there is no need for given names. I think people should give themselves a unique name when they go on the internet.

But my view on this is conditioned more by practicality than ideology. In my small country there are three people that I know of that have *the exact same* given name as mine. To make it worse, one of them happened to live

in the same part of town where I grew up. Knowing full well that my given name is not a unique identifier I took to the internet with a pseudonym and I still do, when not imposed to do otherwise for whatever reason. In my view real world and the internet are two different universes - virtual and actual - and although they do meet in a lot of ways, in most areas they seem to exist as exclusive domains.

What makes Peeple troublesome in this relation is the insistence on given names and phone numbers, which belong to the real world, not to the internet. Although they should ideally be means to limit the people who *can* review you to the people you've actually met in real life and who consequently know your telephone number, as it has already been proven by finding out the telephone number of one of Peeple's representatives, it's not all that difficult to cheat this ill-conceived system.

What makes it doubly problematic is that there is currently no precedent for real names. As far as I know U.S. and U.K. don't even have digital registries of their citizens. Estonia does, and if it were an exclusively Estonian app it would be possible to just link the relevant tables in respective databases and *voila*, every citizen would have a Peeple account by default. But the U.S. is currently struggling to even make voting possible for every single citizen - which seems unconceivably bizarre from across the pond.

The fact that Peeple received 50 thousand dollars from an undisclosed government agency makes all this all the more suspicious. It comes across as a scheming way to collect personal data. In all probability, said government agency probably gives two shits about the ratings, but it may be interested in communication patterns and identities in an exclusionary tactic (say you want to find a terrorist or a foreigner and you have an anonymous list of telephone numbers - an automated comparison with Peeple database would simply exclude people who have been as if "validated" or "corroborated" by Peeple reviews).

This journalist here has actually pointed out another pitfall for Peeple. While the last one pointed out that the system can be cheated, this one points out that its fundamentally slanted. You can't assume people to be honest and positive reviewers. People are full of shit. Peeple will very likely be another channel for that shit to find an output. You *will* be judged according to your looks and not your personality. You *will* be given shitty reviews because of innocuous *paux pas*. You *will* be judged according to your socio-economic status. It is almost guaranteed.

And on that note, I also have to contradict myself a little. Part of the anxiety and why we find it to be terrifying is exactly the *unpredictability*. It is currently unforeseeable what social consequences this will have. Will reviewing people on Peeple become a social norm and an obligation? In that case any presumption of honesty will fly out the window. One can already imagine the endless barrage of conversations like "OMG he gave me a negative review!" perhaps followed by an instigation to retaliate with a mass of negative reviews. Not to mention the sexist and racist undertones that will no doubt find new ways to manifest themselves. (I'll treat this aspect a bit more below in relation with personology.)

Elizabeth Weise 05.10.2015. "'Peeple' app lets you rate anyone from 1 to 5" a section on pg 3 in *USA TODAY* .

> As of now, there's no way to stop someone from creating a profile on you

This one is from a paper publication - the link leads to a "viewer" behind a paywall - but EBSCO has the story in plaintext form. Since it's quite a bit longer than the previous two mere "mentions" of Peeple, I'll break it down more and comment as I usually do here. The headline reflects the *inevitability* aspech, which is a big part of the outrage. Above I dealt with it in terms of agency. But here I'd like to take another angle. In my view Peeple comes

at a disopportune time. As far as I know, legally, we are still working out the kinks in what is called "the right to be forgotten".

I think Peeple rubs us the wrong way because it goes against our intuitive right to stay "off the grid" if we so wished. This is not about the right to be forgotten, this is the right to not be remembered in the first place. These may seem to be equivalent on the surface but there's an important distinction I'd like to draw attention to: your right to be forgotten concerns something you've done that you would like not to be remembered; but Peeple goes against our intuitive right to not be remembered when you haven't done anything worth remembering.

See, we currently have public profiles for people who do something, or who have made a public profile because they chose to do so. But Peeple dismisses the treshold for profiling as well as the volition for self-profiling and opens the floodgates for others to decide *for us* if we should have a public profile or not. Referring back to the aspect of "commodification" above, we are not "businesses" that should have a public mirror for clients to find goods and services. My person is currently my own business. Not so on Peeple, where my person is everyone's business.

> It's like **a bad nightmare** from middle school – an app that lets people rate anyone they know on a scale of one to five **for all the world to see**. And it's scheduled to launch in November. The app is called Peeple. As imagined by creators, Julia Cordray and Nicole McCullough, **there's no way to opt out**.

Here the latter two bold parts conclude the first. To telescope: *Peeple is a nightmare because you cannot stop others making a profile for you, you cannot opt out from it, and it's for all the world to see*. Compare these aspects to Facebok: you make your own profile, you can delete your own profile, and you can limit who sees your profile. It's a nightmare because it feels like someone has decided to break into your house, now invites everyone to take a look at your shit and judge it, and you apparently can't do anything about it.

> The app's tag line is "Character is Destiny." The creators see it as a way for people to learn what the world thinks about them and showcase the content of their character.

But what if you don't want to know what the world thinks about you? What if you don't want to showcase the content of your character? With Peeple, you don't ask for any of it: you are *forced* to take in what the world thinks of you, and the content of your character is showcased *against your will*. Above I referred briefly to Erving Goffman and the "threat to face". Consider the word *person*. The word comes from Latin *persona* meaning actor's mask, or character in a play. Your person is the "face" you present to other people - as a "mask" it hides your true self, your content, which you are not obliged to divulge *just because*. Peeple gives others the opportunity to do that for you - to approximate something that they can't possibly know unless you're very intimate, and reduce it to a score and possibly a verbal description.

The tag line, "Character is Destiny", is not as innocent as it would seem. When the world begins communicating about your character and showcasing what they think of you, your character *will become* your destiny. While you continue to learn, change, and adapt throughout your life, your public character will be nailed in place, fixed, made to stagnate with the momentum of public opinion. What other people think of you will in subtle and novel ways start to influence your trajectory in life.

For example, to create a hypothetical scenario, had the police officer who registered my teenage bug spray theft been malicious enough to use my telephone number to score me on Peeple and wrote a comment to the effect of "this kid is a dumbass low-life", it could have very well years later had an effect on me getting into the university. These kinds of possibilities will be on the table when Peeple becomes a thing. The potential for ruining lives, of making "character" someone's "destiny", is definitely there. Instead of these lovely words the tag line could very well just be "what people think of you will be your lot in life".

> The idea is that if you know someone's cellphone number, you can create a listing for them. You then rate them with between one and five stars, saying whether you know them **personally, professionally or romantically**. If someone creates a listing for you, you'll get a text telling you they've done so. As of now, there's no way to say you'd rather not participate and no way to keep someone from creating a profile on you. That could change. In a posting to the app's Facebook page Thursday, CEO Cordray wrote "We hear you loud and clear. No.1: You want the option to opt in or opt out. No.2: You don't want the ability for users to start your profiles."

At least it seems like the creators are taking the public uproar into consideration. It may be a bold statement, but I don't think it's only that we are not pleased with there being no option to opt out or the fact that others will be able to create a profile for you. It could be that we *don't want such a service*, point. The bigger question here is: are we ready for a platform of people's opinions of each other?

At issue is again the concept of "person". Currently, social media is oriented to *produced* content. You take a selfie for Facebook and people like it and comment on it. You write a short quip or share a link on Twitter and people respond to or retweet it. You share a link or write a comment on Reddit and people vote and comment on it. All of it is oriented towards some content. Even on Yelp, it's not (ideally) the business itself you are reviewing, but the "content" of said business: how it's goods and services stand up to standard and compare to other businesses, etc. But on Peeple, *you are the content*. That's what the issue here is.

And what are *you*, after all? Is it your self-conception, your private and intimate understanding of yourself, your feelings, your thoughts, your goals in life? Or is it what others think of you, how they perceive you? All other social media sites are oriented towards the first facet: your public profile is what you make it to be. On Peeple you are what others make you out to be. Your person will now have to contend with whatever misunderstandings, misinterpretations, biases and malicious intent others may have.

> The app's creators didn't respond immediately to emails Thursday, but on their Facebook page they say to create profiles on the site you must be 21 and have an established Facebook account, and all reviews must be made under your real name. Positive ratings post automatically. Any rating with two stars or less goes to the inbox of the person being reviewed. According to a post on its Facebook page, negative reviews do not go live on the app for 48 hours. "Assuming you can't turn a negative into a positive, the comment goes live and **the person can now publicly defend themselves**," the creators said.

But do we need any of it? Do we need our lives to contain a platform for constant public negotiation of our characters? Even if there's a possibility of opting out, there's a possibility for Peeple to take off in an unprecedented manner and *technological habituation* ultimately demanding, due to social norm, for everyone to have a Peeple account. If you don't you're a suspicious outcast with diminished social life and fewer job opportunities.

> **Only positive reviews show up in the profiles of people who haven't signed up**. That creates what appears to be something of a Catch-22. To see what people have said about you, you would have to sign up for the service. But in doing so, you would automatically allow negative reviews about you to go up, reviews that wouldn't be posted if you hadn't gone on the site. **The creators say the app will ban profanity, sexism and discussion of private health conditions**.

As others have pointed out (above), there is nothing stopping malicious people from giving positive score and writing an ironic review. I'm especially interested in how profanity, sexism and private information will be stifled. The creators apparently underestimate the creativity we can have in various forms of ellipsis and insinuation.

And this is exactly the topic I want to finish on. I mentioned at the beginning of this post that modern social media or networking sites have revitalized so-called phatic studies, i.e. the study of contact and relationships in

computer-mediated communication. Even in Peeple there is a phatic component. For example, will it necessitate more connected presence? What if I go on a week-long nature hike without internet connection and return to a bunch of negative reviews, since I couldn't connect within 48 hours to defend my honour? Other such issues are imaginable.

But there's another aspect I'd like to mention. If Peeple becomes successful, which at this point seems like a pretty big if, there is potential for another half-way forgotten academic subdiscipline to revitalize. I'm refering to what the Soviet semioticians Piatigorsky and Uspenski call personology. I emphasize their variety of personology, because it's not exactly what Westerners call personality psychology.

Personological classification as a semiotic problem becomes relevant in relation with Peeple because it would in fact be the first site that is primarily oriented towards descriptions of the type "this person is lucky," "this person is decent," or "this person could be decent". Our local extinct socal (dating) site rate.ee and Google's now defunct Orkut did have something like this, a feature that enabled one person to characterize or describe another. I'm not aware if Facebook, Twitter, etc. have something like this, but it's quite possible that an unofficial, widely unrecognized, form of this exists in these sites.

Peeple, on the other hand, foregrounds what people think of each other. It would in effect create the first fully personological database, in time perhaps becoming a comprehensive registry of everything anyone could actually say about another person (what a hyperbole). In any case it would present linguists with a novel type of corpus. Most likely it would be taken up not by personology (there is no explicit need for such a field as an autonomous entity) but by something like personological discourse studies.

What I'm saying is that it would be possible to data-mine and study what people think of each other and how they express their opinions of each other. While this could very well be done on the basis of other sites, Peeple would present a pure, unadulterated, corpus of such data. By way of paranoid speculation it is even possible to imagine what this data could be used for. Imagine a world in which news articles are indeed written by algorithms. Let's say that someone has contributed a large sum to skewer public opinion of a celebrity or a politician. How would this go about?

Presently we have only our intuition to go on when it comes to ways to describe other people. But with a corpus such as Peeple, enough computing power and fine-tuned algorithms, the successful ways to describe a person so as to either uplift public opinion about said person or to subtly tarnish that person's reputation through well-targeted keywords could be elucidated and manipulation of public opinion take on a quite more sophisticated form. But this is just conjecture.

In any case it *is* a bit terrifying. Partly because it's affiliation with an undisclosed government agency is suspicious. Partly because it doesn't seem to be well thought out and seems to enforce a future regime of centralized public humiliation and character negotiation. Partly because it introduces unpredictable social responsibilities. Since Peeple is not yet launched and we don't yet see what it looks like and how it operates the imagination runs wild through a nightmarish terrain. Let's see how it goes.

6.7.10 StS of CtSMoP (2015-10-27 17:23)

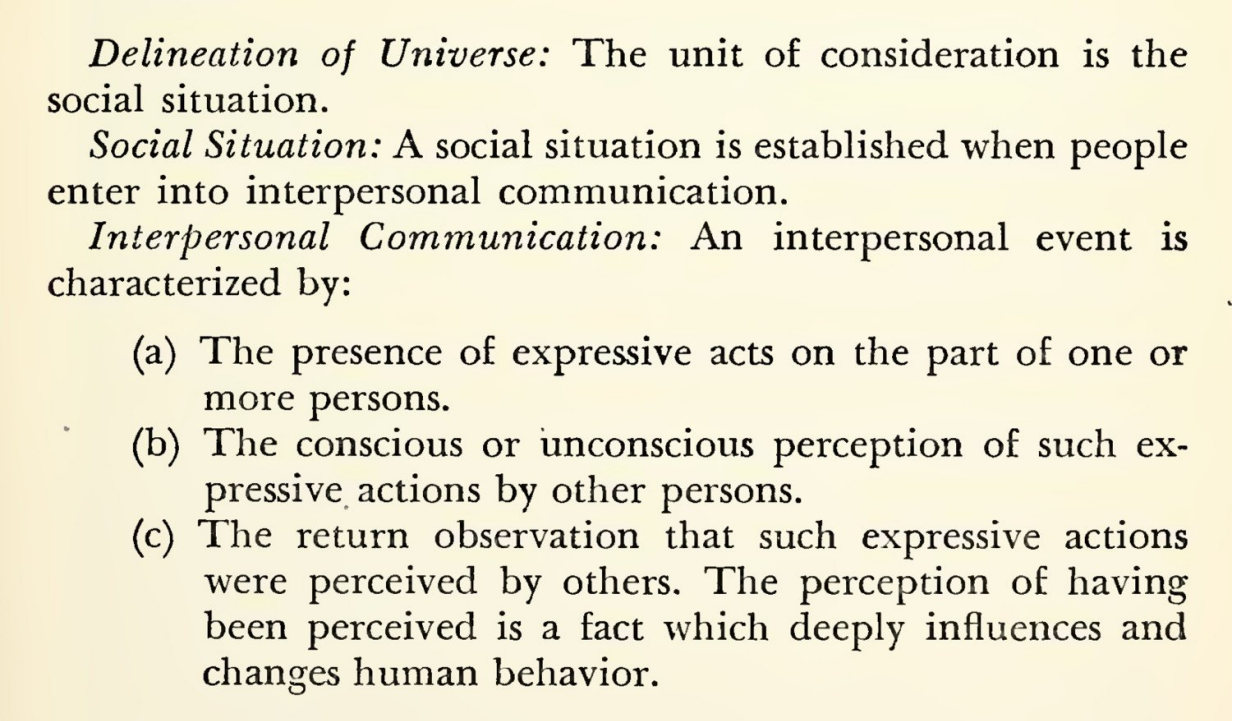

Delineation of Universe: The unit of consideration is the social situation.

Social Situation: A social situation is established when people enter into interpersonal communication.

Interpersonal Communication: An interpersonal event is characterized by:

(a) The presence of expressive acts on the part of one or more persons.
(b) The conscious or unconscious perception of such expressive actions by other persons.
(c) The return observation that such expressive actions were perceived by others. The perception of having been perceived is a fact which deeply influences and changes human behavior.

Scratching the surface of
Communication, the Social Matrix of Psychiatry

After reading Cetta Berardo's paper "Contributions to a Theory of Communication: Berne, Cybernetics, and Linguistic Structuralism" (2014), I caught myself thinking that I really don't know enough about Ruesch and Bateson's *Communication...* (1951). Despite attempting to read it multiple times (records show that I've made serious attempts in winter 2013 and summer 2014), I've yet to complete the task. I know parts of it (specifically parts which deal with metacommunication and intrapersonal communication) quite well, but the whole of it is still beyond me. And so it will regrettably remain, as I yet again make a feeble attempt to scratch the surface of it. Part of the difficulty, I must admit, is surely the trivial but seemingly insurmountable issue of citation. The book contains chapters coauthored by Ruesch and Bateson as well as separate chapters by either author. Thus, for the first time, I'll at least attempt to get the citations right. So while I will in this post only look at passages that contain the keywords "context," "situation," and "relationship" they'll at least be, well, properly citable. P. S. I have made efforts to buy a physical copy of the book, so it's likely that next year I'll finally get around to reading it in full.

Ruesch, Jurgen 1951a. Values, Communication, and Culture: An Introduction. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 3-20.

> While, in the past, theories of personality were concerned with one single individual, modern psychiatrists have come to the realization that such theories are of little use, because **it is necessary to see the individual in the context of a social situation**. (Ruesch 1951a: 3)

Keep in mind that this goes for psychiatric theory, and in his own articles (or rather collection of articles, the *Semiotic*

Approaches to Human Relations of 1972) he goes great lengths to emphasize the integration of the individual in the so-called "social matrix" of communication.

> We refer particularly to the dialectical difficulties which develop when the scientist operates at **different levels of abstraction**. To facilitate the consideration of an event, first within the narrower context of an individual organism, and then within **the framework of a larger societal system**, the concept of **the social matrix** was used. (Ruesch 1951a: 4)

As the last chapter in this book indicates, in 1951 these levels of abstraction were still "Individual, Group, and Culture". In later revisions, they are the intrapersonal, interpersonal, group, and societal levels.

> Regardless of the school of thought adhered to, or the technical terms used, **the therapist's operations always occur in a social context**. Implicitly, therefore, **all therapists use communication as a method of influencing the patient**. The differences that exist between the therapist and the patient are differences in their systems of value, which can be traced to differences in the codification or evaluation of perceived events. (Ruesch 1951a: 19)

Something similar to this can be found in the *Theses on the semiotic study of cultures (as applied to Slavic texts)* (1973). That is, the semiotics of culture simultaneously studies culture and is a part of culture: "Scientific texts, being metatexts of the culture, may at the same time be regarded as its texts" (Lotman et al. 2013[1973]: 77). In other words, even the study of culture occurs in a social context and the semiotician also uses communication as a method of influencing its object of study. This similarity should not be viewed as a continuit, though, for Lotman et al. are probably reflecting Jakobson and Tynyanov's 1928 theses where they say that "The history of a system is also a system."

> At first sight, problems of communication seem to be of only secondary interest to the student of individual behavior. People act on their own, they do things alone, and at times they manage, exploit, coerce, or kill others without announcing their intention of doing so. But communication does not refer to verbal, explicit, and intentional transmission of messages alone; as used in our sense, the concept of communication would include all those processes by which people influence one another. The reader will recognize that this definition is based upon the premise that **all actions and events have communicative aspects, as soon as they are perceived by a human being**; it implies, furthermore, that such perception changes the information which an individual possesses and therefore influences him. In a social situation, where several people interact, things are even more complicated. (Ruesch 1951a: 5-6)

This is a bit loose definition. It would be slightly stricter even if it included the insertion that "all actions and events [of other humans] have communicative aspects, as soon as they are perceived by a human being". Physical events in themselves are informative but not communicative.

> *Delineation of Universe:* The unit of consideration is the social situation.
> *Social Situation:* **A social situation is established when people enter into interpersonal communication**.
> *Interpersonal Communication:* An interpersonal event is characterized by:
>
> 1. The presence of expressive acts on the part of one or more persons.
> 2. The conscious or unconscious perception of such expressive actions by other persons.
> 3. **The return observation that such expressive actions were perceived by others**. The perception of having been perceived is a fact which deeply influences and changes human behavior.
>
> (Ruesch 1951a: 15)

When the phatic function of speech is viewed from this perspective then phatic utterances appear as expressive acts oriented towards ensuring returned observation. That is, the channel is open only insofar as participants in the communication system perceive that their expressive actions have been observed by the other(s). In this sense phatic acts do indeed appear as attention-getting devices.

> There is also a more obscure limitation of communication which results from the difficulty of **discussing the basic premises and codification of a system of signals in those same signals**. This difficulty is shown to be of special relevance in the psychiatric situation, where the patient and therapist have to achieve communication about their own understanding of their own utterances. The same difficulty is also present in all attempts to communicate between persons of different cultural backgrounds. (Ruesch 1951a: 17)

Stuff like this is why I suspect that Roman Jakobson read this book before formulating his concept of *metalingual operations* (and consequently the metalinguistic function of language). It is doubly pertinent that the very next paragraph is a list of *Functions of Communication*.

> *Functions of Communication:* Man uses his communication system:
>
> 1. to receive and transmit messages and to retain information;
> 2. to perform operations with the existing information for the purpose of deriving new conclusions which were not directly perceived and for reconstructing past and anticipating future events;
> 3. to initiate and modify physiological processes within his body;
> 4. to influence and direct other people and external events.
>
> (Ruesch 1951a: 17-18)

This is of course cardinally different from Jakobson's scheme, but paradoxically comparable to Bühler's model, at least in that the functions of communication (a) include: operations with representation (b); expression of emotions (physiological processes) (c); and appealing to or affecting the "other" (d).

> The values which distinguish patients from other people and from the therapist are a result of the particular social situations in which the patients were reared. Unable **to assimilate divergent trends** within the home, or between home and surroundings, these patients have never developed satisfactory means of communication. This results in marginal status as compared to the people who make up the core of the group in which the patient lives. (Ruesch 1951a: 20)

Thus, developing a satisfactory means of communication depends on assimilating divergent trends of communication in particular social situations.

> **The relationship between superpersonal systems on the one hand, and interpersonal and individual systems on the other**, is not merely a dialectic fancy of the scientist, but **is embedded in the daily needs of the individual**, whose life and sanity require that he be able to communicate successfully with other human beings. To the achievement of this end the psychiatrist has dedicated his life. (Ruesch 1951a: 9)

General but valid.

Ruesch, Jurgen 1951b. Communication and Human Relations: An Interdisciplinary Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 21-49.

> *The context in which communication occurs*. The scientific approach to communication has to occur on **several levels of complexity**. In a first step we shall be concerned with the definition of the context in which communication occurs. **This context is summarized by the laber which people give to specific social situations.** Identification of a social situation is important both for the participant who wishes to communicate and for the scientist who aims at conceptualizing the process of communication. (Ruesch 1951b: 23)

This obviously builds on *the definition of the situation*. The label of a situation indeed summarizes the context of communication. These could very well be called meta-pragmatic labels, and they include "small talk," "chat," "consultation," "discussion," "confrontation," etc. More often than not the chosen label reflects both the ideational conceptualization (what is the situation) as well as emotional implication (how we feel about the situation). The third (conative, sender-oriented) axis is also possible: situations like "work," "instruction," "co-operation," etc. reflect the purposive aspect of a situation. Calling something a "lecture" for example indicates the purpose of the situation (education, dissemination of ideas).

> **Any social situation is governed by explicit or implicit rules**; these rules may be created on the spur of the moment for a particular situation, or they may be the result of centuries of tradition. In the context of communication, rules can be viewed as directives which govern the flow of messages from one person to another. Inasmuch as rules are usually restrictive, they limit the possibilities of communication between people, and above all, they restrict the actions of the participating persons. (Ruesch 1951b: 27)

Aha, so enigmatic (implicit) and paradigmatic (explicit) rules! The contention seems true enough, especially when viewed in cultural contexts: the Japanese routine formulation, *yoroshiku onegaishimasu*, for example, implements "one's *tachiba*-role which is mutually recognised between the interactants" (Obana 2012). Likewise, in the so-called *pseudophatic communion*, where someone takes up small talk with the intended purpose of ultimately asking for a favor, there are implicit rules about how the favor should be asked, how much small talk should preced it, etc.

> Punctuation, emphasis, **attention-getting**, assignment of roles, and the expression of emotion can all be seen as **messages about communication**, which guide the recipient in his understanding - his decodification and evaluation of the message. The meaning of the word "please," for example, or the significance of the voice raised in a certain conetxt, are part of the shared culture, **learned from the outer social matrix, either from mass communication or from personal experience in dealing with other persons of the same culture**. The rules for communication about communication - **which are also the rules defining human relationship** - are presumed to be common to many people, whereas the simpler primary content of the message is presumed to be a matter of the immediate moment and special to the speaker. (Ruesch 1951b: 43)

These are thus metacommunicative or phatic rules, and they are learned from either discourse (here, mass communication) or from (personal) experience. We already see a conflation of metacommunication with the mu-function: communication about communication is simultaneously communication about relationship. Notice that the "primary content" is variable but metacommunicative rules are invariant.

> In transmission of messages from person to person information pertaining to the state of the organism of the speaker is frequently transmitted without the awareness of the participants. **In social situations, for example, people automatically evaluate the other person's attitude** - that is, whether it is friendly or hostile. Without being conscious of their own responses they will be more cautious and alert when facing a hostile individual than when they encounter an apparently harmless person. More complex interpersonal messages, especially when coded in verbal form, require a more conscious evaluation and interpretation. (Ruesch 1951b: 31)

One of the less-discussed functions of phatic communion is to enable this evaluation in the first place. It is more difficult to evaluate the attitude of a silent person than it is to evaluate someone's attitude through the intonation of his speech, the topic of his talk, the facial expressions that accompany speech, etc. It is also the case that when people in a social situation enter into a linguistic exchange they become more attuned to each other's attitudes. Speech is a social lubricant in the sense that it levels the emotional atmosphere.

> If "A" adds the word "please" to a verbal request, he is making a statement about that request; he is giving instructions about the mood or role which he desires the listener to adopt when he interprets the verbal stream. He is adding a signal to cause a modification in the receiver's interpretation. In this sense the added signal is a communication about communication as well as **a statement about the relationship between two persons**. (Ruesch 1951b: 24)

Communication about relationship (mu-function).

> The difficult task of therapy at this level is to lead the patient to the discovery that **his inarticulate and usually unconscious assumptions about human relationships, about communication, and about the culture in which he lives** are incorrect, and to help him learn that mass communications are man-made and that they can be changed. (Ruesch 1951b: 44)

In other words, the therapist helps to correct the patients' habits of meta-social commentary.

Ruesch, Jurgen 1951c. Communication and Mental Illness: A Psychiatric Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 50-93.

> Psychiatrists who devote their time to psychotherapy believe that the rehabilitation of patients suffering from psychopathology can only be carried out within the context of a social situation; they think that **contact with human beings is a therapeutic necessity**. If one attempts to analyze the events which take place in a social situation, the interaction between patient and doctor, and the efforts directed at influencing the patient by means of psychotherapy, one must arrive at the conclusion that these events fall into the realm of communication. Therefore one can state with certainty that the therapeutically effective agents contained in psychotherapy are to be found in communication. (Ruesch 1951c: 80)

One can readily see why this approach is called "communication psychology".

> The old psychopathological diagnoses become rather meaningless in view of the flux in the means of expression which these patients use. The only thing that the psychiatrist really can rely upon is **the state of communication as it is obverved at a given moment, within a given context, and involving specific people**. At a different date, in a different context, and with different people, the means of communication of the patient may appear in a totally different light. It seems that criteria which denote the range of disturbances of communication as well as the optimum level of functioning which a patient can reach are operationally more useful criteria than statements describing a given candition at a given moment. After all, a diagnosis always implies that a given condition is present most of the time; it introduces a typology rather than **a functional appraisal of the patient's system of communication**, and typologies, though useful at times, often introduce undesirable distortions. And this the therapist attempts to avoid. (Ruesch 1951c: 91)

It would appear that a functional appraisal involves taking account of the state of the system, the participants in the system, and the context of the system.

> Another difficulty of the psychiatrist in establishing valid theories of causation involves his particular personality and **the role in which he governs a social situation**. A verbal statement perceived by an observer can be interpreted in different ways. For example, a compulsive or legalistic mind might confine itself to purely syntactical or semantic interpretations, omitting all pragmatic considerations. In contrast, the psychologically oriented person will listen to the same statement in an attempt to detect the implied values of the speaker. A politically minded person with common sense will in turn interpret the statement as an expression of the feeling of the population at large and without particular consideration of the individual who makes the statement. Thus the legalistic mind acts primarily as an observer, the psychologically minded person as a particiant, and the politically minded person, while he may pretend to participate, is in reality manipulating, campaigning, and observing the effects of his actions. (Ruesch 1951c: 76-77)

The dichotomy between participation and observation has its own phatic implications, but it seems early to attempt even a sketch on the matter.

> The tourist, when he tries to engage in a conversation with people of a foreign country, has to explore their system of communication. He may have learned the foreign language at home, but missing the many associations which are necessary for a meaningful interpretation of the messages received from others, he is at a loss to understand what is going on and **especially to understand the emotional shadings of human relationships**. This experience is familiar to the American who may visit England. He hears approximately the same language, but in no way does he understand the subtle shadings of behavior and expression of the Englishman until he has mastered, through a long series of experiences, the necessary cues which enable him to interpret the Englishman's messages correctly. (Ruesch 1951c: 81)

This is why habits of meta-social commentary are not enough. Commentary covers discourse but neglects experience. I don't think even "meta-phatic" does it full justice. Metacommunication is a difficult subject matter to tacle.

Ruesch, Jurgen 1951d. Communication and American Values: A Psychological Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 94-134.

> Briefly, the policeman is simultaneously a social authority and a human equal. The common denominator of these two apparently conflicting ideas is the notion of the policeman as another guy who is doing a job. Within the limits of this premise a certain amount of human can enter and even sharp dissension can be expressed. A similar situation is encountered in offices, where the procedure labeled "sassing the boss" expresses the benevolent and friendly teasing of the man in charge because of his function as authority. As soon as a man is labeled an authority he becomes unequal, and **every effort must be made to bring him back to the fold of the group and make him an equal again**. (Ruesch 1951d: 107)

Phatic communion, especially the creation of an atmosphere of sociability, is a part of this process. And where there's speak of the wolf:

> Sociality, or the tendency to form social groups, has its roots in the herd instinct of the individual. In America foremost recognition is given to this **group need**; as a matter of fact it has resulted in a culture of living which vividly contrasts with certain foregn civilizations, which cater to the development of object systems. (Ruesch 1951d: 108)

Group need indeed.

> In America **the process of living and of interacting with others is sought as a goal in itself.** Americans treat others always as people, while Europeans in many situations will treat other people like objects or as if they did not exist. (Ruesch 1951d: 108)

That's harsh, man. Living and interacting with others as a goal in itself is pure cut phatics.

> The definition of identity, therefore, is not independent of the social matrix in which a person operates. On the contrary, **the ways in which a person can relate himself to others are usually defined by the culture in which a person lives**. Circumstances may be favorable or unfavorable in transmitting to an individual this **knowledge of social practices, roles, and techniques which are necessary in coping with others**; and **as a result of continued contect with others the internal personality of an individual is gradually shaped**. (Ruesch 1951d: 125)

This is profound. The first aspect concerns the sociocultural definition and determination of phaticity. Knowledge of social practices, roles, and techniques amount to meta-phatics, i.e. meta-social commentary. And although there are other theories of identity which also emphasize the "weakly constitutive mechanism" of negative contrast (I/not-I), this approach here emphasizes the positive aspect of social contact gradually shaping identity.

> What a person does in terms of action always has an impact on the environment and an effect on other people, and as soon as therapy and rehabilitation are concerned with action they must also in some ways be concerned with social concepts of normality, and **rules pertaining to the regulation of social situations**. (Ruesch 1951d: 130)

More detail would be nice.

> The value which is placed upon smooth functioning and a friendly front, low intensity and avoidance of deep involvement, as well as readiness to disengage from the existing relations and to enter new human relationships, may be termed sociability. In America this **personality feature** is frequently taken as one of the most important criteria in assessing adjustment. (Ruesch 1951d: 110)

Quite phatic stuff here. All three aspects of Jakobson's more technical part are present. Engaging communication = smooth functioning and a friendly front. Maintaining communication = low intensity and avoidance of deep involvement. Discontinuing communication = readiness to disengage from the existing relations.

Ruesch, Jurgen 1951e. American Perspectives: An Integrative Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 135-149.

null

Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson 1951a. Communication and The System of Checks and Balances: An Anthropological Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 150-167.

null

Bateson, Gregory 1951a. Information and Codification: A Philosophical Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 168-211.

> In daily life and psychiatric experience, it is common to observe that a person may see and evaluate similar events in one way in one set of circumstances and in quite a different way in another set of circumstances; and **the contrast of circumstances which determine such a change may be either internal (for example, a shift of mood) or external (that which is approved and valued in war may be regarded with horror in time of peace)**. Trouble arises the moment the individual fails to make due allowance for **the contexts of his evaluation** and equates, for example, certain actions which are appropriate in war with certain similar actions in peacetime. He thus creates for himself a concept or Gestalt (e.g., "violence") which is charged with both positive and negative value. (Bateson 1951a: 192)

This concerns the integration of contexts of different levels (e.g. how a societal context influences the interpersonal context). Lemon's (2013) example of the diplomatic and the intimate intertwining is a good illustration. It is notable that such contrast of circumstances is observable in American political landscape: evaluations have changed radically during these 8 years of democratic presidency since the 8 years of republican presidency that preceded it. For example, some counter-cultural tendencies that were prominent during Bush years have become the *status quo* during Obama years. (For one thing, the revolutionary mood has significantly decreased.) Another aspect here is that the "concept of Gestalt" can readily be compared to Peircean *ground*, or even to the Hamiltonian "ground of Reason" (i.e. data). On that last note, it may be hypothesized that the context of evaluation is at least partly unconsicous: "The grounds of our judgments are often knowledges so remote from consciousness that we are not always able to bring them promptly into view, and yet, without them, the judgments would have been impossible." (Clay 1882: 313)

> Perhaps if human beings were capable of maintaining clarity about the contexts of perception and evaluation, they might avoid the complex internal and interpersonal conflicts which result from such contradictions. (Bateson 1951a: 192)

This seems to reinforce my previous hypothesis. People are not very clear about their contexts of evaluation.

> We shall describe as "metacommunication" all exchanged cues and propositions about (a) codification and (b) relationship between the communicators. We shall assume that a majority of proposition about codification are also implicit or explicit propositions about relationship and vice versa, so that no sharp line can be drawn between these two sorts of metacommunication. (Bateson 1951a: 209)

Somehow Jakobson did manage to draw a sharp line between the metalingual and the phatic function. But he could do so because he reduced relationship to communicative contact. Later commentators, like Dell Hymes, consequently protested and suggested that contact or psychological connection should be viewed in much broader terms, i.e. like a relationship.

Bateson, Gregory 1951b. Conventions of Communication: Where Validity Depends upon Belief. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 212-227.

> We are, in fact, coining the boginning of a set of formal categories for describing character structure, and these descriptions are derived not from what the subject has learned in the old simple sense of the word "learning," but from the *context* in which the simple learning occurred.
> This is the level at which learning experiments become relevant to psychiatry, and the hypothesis of deutero-learning provides the bridge between simple psychology and psychiatric theory. The psychiatrist is not concerned with the question of whether the patient is able to write, to use a typewriter, to play the piano, to walk, or to do any other thing; but he is concerned with **the description of the context in which the patient learned**, for example, to typewrite or to control his sphincters. IF the patient learned his lesson in a context of threatened punishment, that fact may throw light upon the character structure of the patient, not the mere fact of his having learned the appropriate actions. (Bateson 1951b: 217)

For me this is mostly extraneous matter, but by analogy it may be important to draw attention to the contexts in which phatic expressions, for example, are learned (in second language acquisition, for example, whether they were learned through repetition in a classroom or in a natural interaction with native speakers). On another level, one of the reasons for my keeping this blog and struggling to keep citations in order is to keep a record of where and when I learned any given piece of valuable information. It's not enough to just read something and get the gist of it, for I may transform it into something else, even something contradictory, in my mind. But if I have a record, I can always look it up and confirm if I retained the correct idea. Then, as an added bonus, I can refer to the exact page I first met the idea.

> Many sorts of games are of interest in this connection. **An implicit message** which is exchanged at bridge tables and on tennis courts is **the affirmed agreement** between the players as to the rules and goals. By participating in the game, they **affirm the fact of communication**, and by competing, the affirm the fact of shared value premises.
> Similarly, every courtesy term between persons, every inflection of voice denoting respect or contempt, condescension or dependenci, is **a statement about the relationship between the two persons**. (Bateson 1951b: 213)

What these sorts of metacommunicative signals really affirm is the willingness to communicate.

> Among the premises of **human relationship as culturally defined**, we include the premises which define the family constellation and all the premises of role and status, class and caste, **which define the process of interaction**. And, in addition to all these, we have to include the conventions of international and cross-cultural conduct - even the tedious and hateful conventions leading up to and ending in international warfare. Not only the premise of smooth interpersonal relationship but also the premises of hostility are carried upon the stream of more objective communication and action; and **what is true of persons applies also to international relations** where the gradual breakdown of a *modus vivendi* is slowly documented at a metacommunicative level. (Bateson 1951b: 221-222)

Both diplomatic and intimate relations are relationships borne of interaction.

Bateson, Gregory 1951c. Psychiatric Thinking: An Epistemological Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 228-256.

null

Bateson, Gregory 1951d. The Convergence of Science and Psychiatry. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 257-272.

null

Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson 1951b. Individual, Group, and Culture: A Review of the Theory of Human Communication. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 273-289.

> Even in the relationship between a person and a tihng, interaction occurs: the person is self-corrective as a result of his observations of the effect which his actions seem to have upon the thing (see ref. 134). (Ruesch & Bateson 1951b: 287)

I thought that ref. 134 would be Charles Morris, since this is eerily similar to his discussion of the artist's self-stimulation while painting, but it's this: *Rosenblueth, Arturo; Norbert Wiener and Julian Bigelow 1943. Behavior, Purpose, and Teleology.* Philosophy of Science *10(1): 18-24.* (JSTOR).

6.8 November

6.8.1 Angels? Angels. (2015-11-10 18:12)

Kosior, Wojciech 2013. The Angel in the Hebrew Bible from the Statistic and Hermeneutic Perspectives. Some Remarks on the Interpolation Theory. *The Polish Journal of Biblical Research* 12(1): 55-70.

> After getting acquainted with these treatises one is left with an impression that the biblical text conveys a complex and fairly developed angelology. The HB [Hebrew Bible] however is a compilation of narrations originating from the span of over one millenium and as such **cannot be expected to convey coherent and systematic teachings on any given subject**. It is one of the tasks of systematic theology, be it Christian or Jewish, to recover or - more appropriately - to impose certain categories on the extremely diversified textual material. In other words, the "angel" is a category constructed by means of additional data coming from the sources other than the HB. This is particularly apparent in various thematic concordances which under the entry "angel" include totally different terms: "seraphs", "cherubs", "ghosts", "sons of God", etc. (Kosior 2013: 56)

Blasphemy! All of god's self-contradictory word is true!

3994

> The initial purpose of the present paper is therefore to reach the basic semantic complex of *mal'akh* with the help of the linguistic statistics method. The analysis shall cover the noun itself in its various forms and juxtapositions as well as **the verbs related to *mal'akh***. Thus it will be possible to challenge the popular representation of angel with the linguistic data extracted from the HB or, in other words: to confront "the angel of theologians" with "the angel of linguists". (Kosior 2013: 57)

I like that the angel of linguists appears not only in the use of a single word but in the grammatical context of that word.

> Since the biblical times and with the development of the literary basis the idea of angel gradually acquires new meanings. It is thus possible **to show the continuity** between the Hebrew term *mal'akh* and the word "angel". The latter comes from *angelus* which itself is Latinized form of the Greek *angelos* used by default to render the Hebrew *mal'akh* in the LXX. In other words there is **a semantic line connecting all these terms**. In the Vg however this line becomes **bifurcated**: when *mal'akh* or *angelos* is supposed to denote a human messenger, words like *nuntius* or *legatus* are applied. If the word refers to some supernatural being - the word *angelus* appears. Such differentiation has been taken over by later vernacular translations of the Bible, early Christians and Jewish exegetes and eventually modern scholars. Hence strictly speaking, **the semantic ranges** of "angel" and *mal'akh* do not overlap although the former originates from the latter. This subtle difference has far reaching consequences in the sphere of theology and is rarely acknowledged in a satisfactory manner within the literature of the subject. (Kosior 2013: 57-58)

I like the metalanguage here, and might consider approaching the semantic differentiation between phatic communion and phatic function in much the same terms.

> **Metaphorization plays a crucial role in the religious language**. It allows to grasp extraordinary phenomena (the essence or the target domain of metaphor) by means of categories supplied by everyday mundane experience (the tool or the source domain of metaphor). In this particular case of the term *mal'akh* its target domain is the **legation** - challenging and dangerous function demanding well developed diplomatic skills. A commissionaire however, no matter how eloquent and wordy, partly disappears behind the message he conveys and in the shade of his sender. In other words, **by acting on behalf of his overseer he becomes his semantic "extension"**, being at least partly deprived of his distinctiveness. As such, the messenger-metaphor fits well within the broader context of **portraying the biblical deities as human**. There are three core-metaphors which constitute and organize the network of divine descriptions: **(1) god is like a patriarch, (2) god is like a creator and (3) god is like a king**. The last one seems to be the most influential in the biblical context and paints the image of the deity as a typical Near Eastern tyrant. By his nature then he owns his own court (*sod*), his hosts (*tzeva'ot*) and his messengers (*mal'akhim*). All these institutions however need to be treated as metaphors, in line with the methodological challenge of the theological "as above - so below" with the linguistic "as below - so above". (Kosior 2013: 59)

Interesting stuff. Legation is "a diplomatic minister, especially one below the rank of ambassador, and their staff." (st saadik)

> The etymology of *angelos* is at best unclear. It is usually derived from the Persian *angaros* - "horseman" or from Sanskrit *angiros* - "mediator". [...] The motives for choosing this particular term to denote the Hebrew *mal'akh* are of course subject to speculation. (Kosior 2013: 57; fn. 7)

Well, horsemen *are* sometimes messengers.

> Now, if to agree that the worldly institution of messenger serves as the source domain of this metaphor, then the question arises, what is its target domain. The answer seems to remain concealed in the so

> called "angel of the Lord": a figure perceived by generations of exegetes and interpreters as theologically troublesome due to its obscure and perplexing identity. Almost every appearance of *mal'akh Yahveh* in the HB complies to the following pattern: (1) the narration introduces the angel of the Lord who (2) **behaves as if he was a deity** e.g. promising bewildering fertility (e.g. Genesis 21:18), wiping out the whole army with a single blow (e.g. 2 Kings 19:32-36) or merely delivering a speech where he presents himself as *Yahveh* or *Elohim* (e.g. Exodus 3:2-4). (3) The interlocutors of this character on the other hand address and revere him in a way reserved exclusively to deity. As such, **the incident leaves the reader with the question whether it was an anger or god himself who had just appeared**. (Kosior 2013: 59-60)

Before there was a single god there were many.

Evans, Annette Henrietta Margaretha 2007. The Development of Jewish Ideas of Angels: Egyptian and Hellenistic Connections ca. 600 BCE to ca. 200 CE. Dissertation Presented for the Degree of Doctor of Philosophy.

> Ancient Egyptian myth and ritual associated with solar worship, together with Divine Council imagery, provides a pattern of mediation between heaven and earth via two crucial religious concepts which underly Jewish beliefs about the functioning of angels: 1) the concept of a supreme God as the king of the Gods as reflected in Divine Council imagery, and 2) the unique Egyptian institution of the king as the divine son of god (also related to the supremacy of the sun god). The blending of these two concepts can be seen in Ezekiel 1 and 10, where **the throne of God is the source of angelic mediation between heaven and earth**. (Evans 2007: ii)

More on the context of god as king and angels as messengers of the king.

> For instance, in 586 BCE Jerusalem was finally defeated and the Temple destroyed by the Babylonians. This was a cataclysmic event, because in the ancient Near East **temples functioned as bridges between the heavens and the earth, with the priests functioning as "living conduits between divine and human beings"** (Deutsch 1999:28). The consequent exile and physical separation from the Temple, which had been the centre of Israelite life, must have resulted in "cognitive dissonance" (Carroll 1979:111). Carroll suggests that in view of the problem of theodicy an adaptation in the Jewish concept of access to the presence of God would have been imperative, and this may have contributed to the reconceptualization of the temple at Jerusalem as the heavenly Temple or Throne of God. (Evans 2007: 2)

Upon first reading I thought that since the temple was destroyed Jews looked toward more mundane ways of communion with god, e.g. through "angelic visitations". But this merely explains the duality of Jerusalem (a theme familiar from "the text of St. Petersburg" by J. Lotman).

> Many authors have ascribed the development of apocalypticism and merkabah mysticism to the necessity for a reorientation of the Jewish concept of monotheism. **Even though the Hebrew Bible frequently denies the reality of other gods, it sometimes also acknowledges their existence, albeit in subordination to the one Living God** (Fletcher-Louis 1997:3). The prominence of the issue of monotheism in Judaism goes hand in hand with a variety of concepts of angelic mediation. (Evans 2007: 3)

This curiously parallels the situation in semiotics, where language is given primacy over other (nonverbal) sign systems, while at the same time affirming the others' importance.

> The study of beliefs about angels has on the whole been neglected (Sullivan 2004:1). The only recent examination of the development of Jewish belief in angels before the rabbinic era is by Mach (1992). In his work he noted the way the LXX, and other authors of that time, **tended to guard against polytheism by translating *elohim* as angels**. (Evans 2007: 3)

This remained murky in the previous paper. Wikipedia attests that *Elohim* is a few examples refers to other singular pagan deities, e.g. "the children of El" (the children of God).

> To the Greek translator the terms “Elohim” and “El” were interchangeable, both meaning “God”. **Elohim is surrounded by a council of gods who appear to be his servants and messengers**. (Evans 2007: 15)

God is a kind of gods.

> Mark Smith (2001b:143) suggests that El may have been the original God of early Israel, **as witnessed by the name Israel**. In this context the role of God as judge corresponds to the role of the Ugaritic El. (Evans 2007: 18)

Haha, isra El.

> The earliest biblical descriptions of **Yahweh** reveal that he **was originally conceived of as a warrior/creator god** with his divine host, like the Phoenician description of El: “El, who creates the (heavenly) armies”. (Evans 2007: 19)

Is this the same guy that instructed Jews to exterminate whole people groups?

> According to Morgenstern (1939:60) the prevailing concept of YHWH in the pre-exilic period was that He dwelt in heaven, but regularly descended from there upon the New Year’s Day, and surrounded by the *bene elohim* entered the Temple and pronounced judgement. This was closely associated with the coming of the first rays of the rising sun upon the morning of the day of the fall equinox, i.e. the New Year’s Day, shining through the eastern gate of the Temple, which was kept closed during all the remainder of the year, (except for the other equinoctial day of the year). **The Temple at Jerusalem was oriented so precisely that only upon these two days the first rays of the rising sun would shine through the open eastern gate and straight down the long axis of the Temple into the debir where its contents would be bathed in light**. This phenomenon has been documented for the Egyptian pyramids by Wilkinson (2000:16-17). (Evans 2007: 23)

Huh. I guess I knew this about the pyramids, but not about the Jewish temple.

6.8.2 Madariku Jutustused (2015-11-11 13:10)

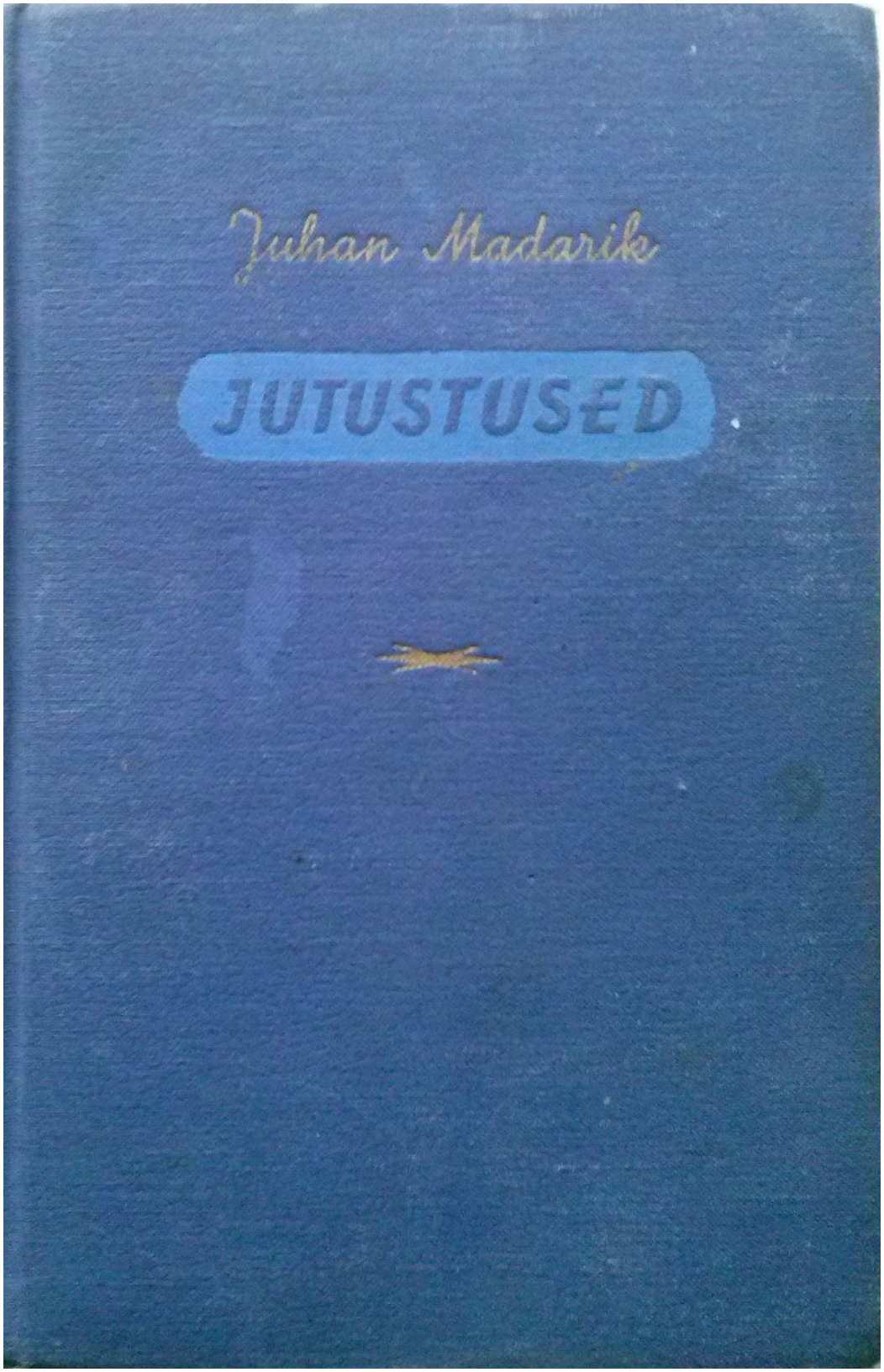

Madarik, Juhan 1955. *Jutustused*. Tallinn: Eesti Riiklik Kirjastus.

3998

> See partei on muidugi kõigi seaduste kohaselt nii sügavasse aetud, et **ei kükini sinna ligi ükski nuhk ega nahk**. Selles parteis on kõik ausad tööinimesed, keda kurnatakse, kes seda kurnamist ei salli ja **tahavad inimsugu päästa turmast ning surmast**, panna tööle logelejad ning asjata söödikud... (Madarik 1955: 9)

Väga poeetiline algus.

> Mikk Simm oli õpipoisina suurde rauavabrikusse tööle läinud, kakskümmend viis marka päevas teeninud, rauda viilinud, teevett keetnud ja rohelise seebiga käsi pesnud, isalt rihma saanud, kinoraha lappinud või laenanud ja **elanud nagu tuli toores puus**. (Madarik 1955: 9)

Kena metafoor.

> "Mina mõtlen," vastas Milla oma **lapsehäälega**. "Tuleb vahel kummaline tundmus, hardus," seletas ta. "Nagu ekstaas... Kui sõidan merel või kui vaatan alla silla käsipuudelt, siis hüppaksin alla, aga - miski hoiab veel... Siis mõtlen: elada on hea... Aasta viie-kuueteistkümneni olin laps, nüüd olen kakskümmend ja pean minema hauda..." **Ta hääl värises**. Raamat märkas midagi, kuid ta ei võinud otsustada, kas see oli lihtne romantika või kaval teesklus, mis kõik tuli panna Sillamäe väikekodanliku päritolu ja teda päev-päevalt ümbritseva **õhkkonna** arvele. (Madarik 1955: 82)

Pateetilised hääleomadused. Õhkkond on atmosfäär.

> "Meie majas viskas üks naine teisele lõngaõli näkku," ütles ta äkki.
> "Muidugi armukadedus?"
> "Jah!" Milla tõusis, korjas suure peotäie lilli ja raputas need Arnoldile kaela.
> "Kui pole armukadedust, siis pole ka armastust," ütles ta.
> "Pole õigus," vaidles Raamat vastu. "Armukadedus peab kaduma."
> Milla jooksis eemale ja hüüdis sealt ükskõikse häälega:
> **"Kunas see sünnib?"**
> "Siis, kui ka eraomandus on kadunud."
> Milla naeris. Ta hakkas nüüd vallatama, lobisema, Arnoldile rohtu krae vahele ajama ja virgutas ta kergeks nagu poisikese. (Madarik 1955: 83)

Selles küsimuses oli Madariku hoiak lahus parteprogrammist. Järelsõnas (lk 408) kirjutatakse: "Olgu siinkohal toodud veel üks selgitav märkus: Tänapäeva nõukogude lugejale võib jääda arusaamatuks ning mõjuda võõrastavalt säarane "vabaabielu-kolmnurk", nagu see oli Jaan Ilvese, Leida Müüri ja Milla Sillamäe vahel. Kuid kirjeldataval ajajärgul - 1920-ndail aastail, oli veel paljude kommunistide hulgas tunda väikekodanliku pseudorevolutsioonilisuse mõju perekonnaelusse suhtumisel. **Arvati, et "vabadus" igal ajal paari ja jälle lahku minna on "revolutsiooniline".** Taoliste väärvaadete kammitsais ongi Ilves ja Müür. Autor, võiks öelda, jääb antud probleemi vastu liiga "neutraalseks". Ilvese-Müüri-Sillamäe suhteid idealiseerimata ei anna ta neile ka negatiivset hinnangut." - Asi tundub olevat selles, et Madarik lootis teistsugust revolutsiooni kui Nõukogude Võim endaga kaasa tõi.

> Jaan oli rohkem armastatu kui armastaja. Ta toksis rähnina ühte armi, kuni pidi vagla kätte saama. Ta kujutelmad näisid täituvat. Millast sirgus võitleja. Marmorile kandis ta sellest ette. Ühingute organiseerimine edenes. Laialdaste hulkade teadvus kasvas. Klassivahet selgisid. Kodanlaste lõa otsas veetavad pettusid **kodanlik-natsionalistlikus poliitikas**. Jaani tuju oli sagedasti üpris hea selle edu pärast. Ta naeris kodus, lobises, müras. Aga Milla ei suutnud siiski täielikult mõista Jaani rõõmu põhjust. Temast Jaan hoidus. Milla juurdles. Võrdles Jaani kännuga või masinaga, kel puuduvad harilikud mehetunded. (Madarik 1955: 147)

Ka meil on praegu kodanlik-natsionalistlik poliitika, kuigi imelik on seda niimoodi nimetada, sest see silt sisaldab väärtushinnangut.

> Ja valitsuse juht **hõõrus ise peopesi teineteise vastu, mis tähendas, et tal oli kas millegi üle hea meel või ta oli ärritatud**. Ta hõredad kulmud olid puseriti püsti, silmad kiirgasid laias näos ja mokad olid torus. (Madarik 1955: 181)

Kehakeele tõlgendamine on üks keeruline asi küll kui tõlgendused ulatuvad ühest äärmusest teise.

> Ajakirjandust informeeris iga minister. Eriti hoolas oli poliitiline politsei, kes sepitses ja laskis lendu igasuguseid valeteateid töölistest. Töö- ja hoolekandeministeeriumist läkitati toimetustesse pikki kirjeldusi, mida on tehtud pensionide, korteriüüri ja invaliidide asjus, mida kavatsetakse teha töölishaigekassa "reformimiseks". **Rahaminister seletas, kuidas lähemal ajal raha ostujõud tõusvat.** (Madarik 1955: 183)

Asjad ei ole palju muutunud. Varsti oleme viie rikkaima riigi hulgas jne.

> "Täna võib veel nalja saada," arvas Leida, kuna teised kippusid tõsiseks jääma, eriti Tibar. Leida **nali, mis tundus tehtuna**, ärritas ka Jaani. Ta põrnitses mornilt. (Madarik 1955: 192)

Tehtus on endiselt teemas. Tänapäeva mõistes siis "pingutatud". Ing. k. *forced* st "sunnitud".

> **Pealvee** võis Tammekänd **end hoida** viimaks veel hädaabitöödega, kuid ka siin oli kitsik ja tema perekondlik seis ei andnud esimese või parema kategooria mõõtu välja, et oleks olnud eesõigusi töölepääsemiseks. Heas usus siirdus ta pealinna, lootes leida siin avaramaid võimalusi ning tööd. Kuid kõikjal ning kõik, kelle poole ta pöördus, kurtsid sama häda mis temagi. (Madarik 1955: 211-212)

Keeping one's head above water.

> Kooliõde oli siiski õnnelikum magister Tammekännust. Tal oli kapis veel eilset keedetud liha, leiba ja paar tomatit, mida ta lahkesti pakkus ka koolivennale. Nad sõid ja, peab ütlema, ka jõid, sest kooliõde - nimetame teda Lia-Maraks - oli pannud käärima marjamahla või rukkeid. See pani kergelt pea kihisema nagu vanal Noal ning Tammekänd hakkas naerma ja laulmagi, **lüües oma pika käe ümber Lia piha**. Tõesti, elu võib olla ilus, isegi töötul haritlasel kriisi ajal. (Madarik 1955: 216-217)

Uu, 1930-ndate ulakus.

> Ta katsus isegi oma **välise isiku** seada vastavalt "juhiprintsiibi" nõuetele. Ta kandis lihtsat rohelist särki, musta kaelasidet ja musta baretti. Kunagi ta ei naeratanud, vaid liikus surmtõsisena, käed seljal, pea natuke longus, vahtides kalkide silmadega altkulmu, huuled kõvasti kinni litsutud, lõug vastu kraed nagu hobusel vastu rangipuud. (Madarik 1955: 235)

Välimus oli "väline isik".

> Oli siiski inimesi, kes suhtusid asjasse hoopis erinevast seisukohast.
> Üks niisuguseid oli metallitööline Paul Pajuvits. Ka tema oli osa võtnud sõjast enamlaste vastu 1918.-1920. aastal. Ta seletas, et teda oli selleks vägisi sunnitud ja et ta ei tee sellest mingit voorust. Üldse polevat õige nimetada seda sõda mingiks "vabadussõjaks". See nimetus on kodanluse agitatsiooni ja propaganda poolt leiutatud. Ta lausus teistele, kes tema pingi juurde olid kogunenud:
> "See oli klassisõda. Oleks sõditud tsaarivõimu vastu, siis oleks võidud seda sõda nimetada vabadussõjaks. Siis oleks see olnud tõeliselt vabastamine tsaari ikke alt. Aga nüüd oli tsaar juba kukutatud, töörahva võim maksma pandud ja too sõda kujunes puhtalt klassidevaheliseks sõjaks. Hiljem anti sellele kodanluse poolt vale tähendus. Ja kodanlusel oli oma huvide seisukohalt teatud määral ka õigus, sest see sõda oli tõepoolest kodanluse vabastamine töörahva võimu käest. Ajalooliselt aga on see samm tagasi, sest töörahva võim tähendab sotsialismi, meil on aga kapitalistlik kord." (Madarik 1955: 241)

Mulle jäi mulje, et vabadussõja point oli vabadus igasugusest võõrvõimust, mitte konkreetsest võõrvõimu vormist. Junõu, rippumatus!

> "Valage tinti sotside pähe!" hüüdis Arnold nii kõvasti kui jaksas. "**Valage** sotsidele **kaikaga pähe**..."!
> "Laske aga vapsid paluvad... Muidu ei saa!..."
> "Ega see palve südamest ei tule," irvitas Arnold nüüd.
> "Lähed uuesti Patareisse, uuesti, uuesti!" karjus Kostja ja käskis Juhanit valmis olla.
> "Äh-äh, vaps palub, pole tühjast meest... Niisama räuskavad," õrritas Kusti.
> "Mis sa, **kintskaapija**, lõugad, küll ma su likvideerin!" ähvardas Arnold, sülitades oma tindistele sõrmedele ja hõõrudes neid vastu kuuehõlma.
> "Erakondlased", "sotsid" ja teised poisid hakkasid jälle "vapse" nurka tirima. Kisa muutus suureks. Pingid kolisesid, tüdrukud kiljusid ja tahvel kukkus seinalt põrandale. See kostis õpetaja kõrvu. Näost punane, juuksed salkus, käed rusikas, tuli õpetaja klassi ja hakkas peasüüdlasi oma kullisilmadega tabama. Alles mõne viivu pärast põrutas ta bassihäälega:
> "**Mis mahtra siin on?** Mis lõhkumine siin on? Mis punaste hävitustööd te siin teete? Nurka, nurka! Kolm tundi pärast teisi!"
> "Nad mängisid vapse!" häälitses keegi valgepäine tüdruk.
> "Ah vapse? Või vapse! ... No kes teist siis vapsid on?" Keegi ei vastanud.
> Vahetund lõppes. Poisid jäid karistamata, sest õpetaja ise oli ka vaps. (Madarik 1955: 260-261)

Kummalisel kombel leidub keset advokaat Sirbi võimuvõitlusi ka selline seik koolivahetunnist. "Valamine" on kujund mida enam ei kasutata, v.a. automaatrelva "valing". Kintsukaapimine on vist *brown-nosing*. Ja "mahtra" on siin äge metonüüm igasuguse ülestõusu jaoks.

> Kaheksateistkümne-aastane tütar Leili oli samuti **lihav**. Ta hoolitses oma "saleda joone" eest piinliku järjekindlusega, kuid ilma nähtava tagajärjeta, sest toitlusolud olid selleks ebasoodsad. (Madarik 1955: 280)

Asjad mis eal ei muutu.

> Vahetpidamata kostsid hõiked "viira", "hiuvei", "langsam viira", "langsam hiiva" jne. Jälle käis mõni hõik, ja terve koorem hakkas vaierite nagisedes tõusma. Palgikoorem hõljus õhus kui **takutopike** ja üürikese kaalumise järel vajus - laevaluuki, kus teda olid vastu võtmas samasugused vaiguste ja räbalate riietega töömehed kui tekil, kelle käed olid korpas ja verised, pinde täis ja mühklikud.
> Koorem, mida vana väsinud hobune oli hingeldades mitu kilomeetrit vedanud, kadus laeva kerre ühe hetkega. Laevaruumis oli see töö hädoohtlikki, sest kui tropp põrkas kuhugi vastu, siis hakkas ta **lõnkuma** ning suure hooga **viitama** ja pahatihti tabas mõnda töölist nii rängasti, et mees tuli kas haiglasse või kalmistule toimetada. Viimased olid vahest õnnelikumad, sest neil polnud enam tarvidust virelda, kerjata ja leivapalukest otsida, nagu pidid tegema need, kes said vigastada ja jäid ilma nii tööst kui kindlustusest ses maailmas. (Madarik 1955: 283)

Mida sõnu.

> "Isa, isa!" hüüdis kõige väiksem poeg, "ema andis täna mulle peksa..."
> Kuid Andres oli küllalt taktitundeline perekonnapea ega andnud poisile õigust.
> "**Ju sa midagi kurja tegid**," ütles ta ainult.
> Siis jutustas ema, kuidas poiss olevat suhkrutoosi tühjaks kühveldanud, muist ikka suhu, suurema jao aga põrandale.
> "Andsin talle siis paar laksu vastu pükse," ütles Kuuse ema ja pühkis põllenurgaga oma õhukesi pakatanud huuli. Puhta põlle alt tuli nähtavale ümar, punnis kõht, mis tõstis üles pruuni lapitud seeliku, nii et paistsid ta kõhnad ja peened sääred, mida katsid hoolikalt nõelutud omakootud sukad. Jalatseiks olid tal riidest

> pätud, mida ehtisid punased topsud. Ta seletas veel päevasündmusi ja sattus sealjuures hoogu nagu alati. Tema pruunid silmad hakkasid särama, pildudes mehele pilke, ta naeris, paljastas hambaid, millest siiski puudus nii mõnigi, muutes naise suu inetuks. (Madarik 1955: 284-285)

Parents, beat your children.

> "Mismoodi see vilets tööline nüüd neid isandaid sunnib?"
> "Eks ikka kuidagi," seletas mees ja jutustas pikalt-laialt, kuidas kõigil sadamatöölistel tuleb moodustada ühine rinne "Pumberg ja Kompanii" vastu, esitades ühtlased palgakõrgenduse nõudmised, ja siis on ka kõigil näha, kuidas "töövõtjate" huve kaitstakse.
> "Siis on kohe rõngas ninas," arvas Andres.
> "Rõngas ninas? Aga nüüd on hambad varnas! Kumb on parem? Ja kas ta kõigile jõuab neid rõngaid ninasse panna, raud on kallis, valuutat selle sisseveoks vähe, puurõngad aga meest ei pea..." (Madarik 1955: 288)

Tõepoolest ei tea kumb on parem, sest ei tea mida kumbki tähendab. Rõngas ninas on vist vanglas istumine. Aga hambad varnas?

> Kumbki ei lausunud sõnagi olulist tülist, sest **poonu majas ei räägita köiest**, - seda teadsid nad hästi ja see oligi üheks põhjuseks nende heale kooselule. Viimasel ajal ähvardasid tülid küll sageneda: eks puudus suurenes, ja nagu öeldakse - **tühi toob tüli majja**. Nüüd jutustas Andres ka naisele, mis ta oli kuulnud: valitsus lubavat nende huve kaitsta, kuid teda tulevat selleks veel sundida! (Madarik 1955: 288)

See on see osa raamatust kus Madarik kasutab ohtralt vanasõnu.

> "Kus te nii kaua olite, ma ootan juba ammugi," pahandas preili, kuid nähtavasti teeseldes, sest ta vaatas noormehele naeratavate ka **kiprakiskuvate huultega** ning põlevate silmadega, millest võis lugeda kiindumust tüsedaõlalisse, arenenud lihastega poisisse.
> **Nad sammusid mõõda puiestikke, lobisedes tühistest asjadest, ilusatest ilmadest, suplemisest, spordist ja mõningaist päevauudistest, mis puudutasid linna elu.** Viimaks istusid nad pargu pulklikule pingile, vaadates arglikult teineteisele, siblides usinasti oma mõtetes, mida võiks nõnda väljendada, et see vastaspooles tekitaks rohkem pooldamist ning huvi. Igatahes esimene mulje oli kummalegi rahuldav. (Madarik 1955: 309)

Kuidas saavad huuled kipra kiskuda? Igatahes, üks väheseid faatilisi momende neis jutustustes - small talk ilmast, päevasündmustest jne. Teemavaliku osa on eriti hea edasiarendus, sest viitab nö common core teemal.

> "Aga kuidas teid siis targutamine huvitab, eriti praegu, kus meie papa arvates erakondlikul virelemisel pole enam mõtet! Nüüd on vapsid likvideeritud ja kommunistidel pole kõige vähimatki poolehoidu... **tuleb ainult tööd teha ja igaüks muretseb ainult oma leivaküsimuse eest.** Meile seletati koolis ikka, et meie väike rahvas võib õnnelikuks saada, sest me oleme töökas rahvas, meil on omapärane kultuur, mis on võõra surve all kängu jäänud ning mida me peame arendama, ja nüüd tahtvat venelased ja sakslased meid jälle orjastada." (Madarik 1955: 311)

See siin loeb nagu kirjeldus praegusest päevapoliitikast. Voter turnout on madal, sest tööd on vaja teha ja peost suhu elada.

> "Antsakas või mis ta on, aga eks ta ole tänini kaunis mõistlik mees olnud..."
> "Jah, mis sa tast kiidad, tahad ka teist musutama hakata!"
> Õie tõmbus mossi.
> "No ega ta sind juba musutama ei hakka!" ütles ta siis näost jumestudes, kusjuures ta siniste silmade mustad terad paisusid suurteks ja ümmargusteks. (Madarik 1955: 331)

On ainult õige, et vanaema raamaturiiulilt võetud raamatus esineb sõna mida ainult vanaema suust olen kuulnud (musutamine). Pupillide laienemise osa on rahvatarkus mis 1960-ndatel kindlaks tehti (pupillomeetria).

> Peremees tõmbus tõsiseks, näris huuli, mis närviliselt tõmblesid ja ta nägu veidralt moonutasid, nagu oleks see ahvilõust. Sügavad kortsud ilmusid ta laubale, silmad läksid suureks, sõõrmed laiaks, nagu tahaks ta praegu Madli kallale tormata ja teda kägistada. Ta laskus vankri najale, pani pea kätele ja oli näha, kuidas ta keha rappus, kui ta nuuksus. Kui ta pea üles tõstis, siis veeresid pisarad ta vurrudesse. (Madarik 1955: 336)

Armuvalu välised ilmingud.

> "Kodanlus on välja arvanud kõige osavamad abinõud, et pimestada neid, kes valmistavad varasid ja väärtusi, et rikkad pangahärrad, vabrikandid, hallparunid ja teised rasvamaod võiksid hästi elada. Teie aga peate nälgima ja elama kõige viletsamates tingimustes. Et te mitte oma rõhujatele vastu ei hakkaks, siis valetab kodanlus teile, et eesti rahvas olevat üks, kõik peavad isamaaliselt mõtlema, rohkesti lapsi sünnitama ja jumalat paluma. See tähendab seda, et pops, sulane, maaproletaarlane ja kõik rõhutud peavad nii mõtlema, nagu teevad seda rikas pangahärra, vabrikuomanik, hallparun, kes ajavad miljoneid tasku, sel ajal kui meie ja meie lapsed nälgime. See tähendab seda, et meie peame lapsi sünnitama neilesamadele härradele suurtükilihaks ja orjadeks. See tähendab seda, et mustakuuemees kantslis uimastab meid jumalasõnaga, et me ei märkaks oma rõhujatele vastu hakata.
> Seltsimehed linnas ja maal! Kodanlus katsub kõrvaliste asjadega juhtida töörahva tähelepanu mujale sellelt suurelt hädalt ja viletsuselt, mis on tekkinud kodanliku korra pankroti ja töörahva jõhkra kurnamise tõttu. Mõeldakse välja nimede muutmisi, lippude püstitamisi ja muid **rahvuslikke mardisanditamisi**. Meie peame sellele vastu seadma oma, s. o. töörahva ridade koondamise, oma organisatsioonide loomise, oma võitluslipu, punase lipu au sees pidamise.
> Seltsimehed, ainult siis võime me oma praegust olukorda parandad, kui koondume punase lipu alla, kui loome igas külas, igas vallas, igas töökohas oma rühmakese, kelle otsekoheseks ülesandeks on ikka uute ja uute rühmakeste organiseerimine, ikka uute ja uute võitlejate ligitõmbamine rõhujatevastasesse võitlusesse...
> Kas ei ole veel küllalt selge, kuidas rikaste kukrud ikka paisuvad, meie peame aga püksirihmale auke juurde tegema... Rikaste prouad hoiavad oma taljet, kehvikute naised peavad orje muretsema ja nälgima..." (Madarik 1955: 340)

Pesuehtne propaganda, mida tegelased loevad õhukestelt lehtedelt üksteisele ette. "Rahvuslik mardisanditamine" on sellegipoolest värvikas kõnekäänd.

> Õie muutus uudishimulikuks, **ühtlasi häbenes Mardi kiitust, mida ta meeleldi oleks kuulanud, kuid mis teda siiski kohmetama pani.** Ta oli salaja mõtteid mõlgutanud, sest talle oli südamesse läinud tookordne Mardi habemetöögas ja tugevate käte pigistus; ta oli Marti nähes teda salamahti pikemalt silmitsenud, oli ta silmi vaadanud, ta sirget puhevil sõõrmetega nina, soonilisi käsi, pikki sõrmi suurte siniste küüntega, mis ta tingimata lühikeseks lõikaks, oleks ta tema naine. (Madarik 1955: 346)

Eestlaslik häbelikkus kiituse ees. Ühtlasi, meessoost autor annab endast parima, et kujutada naissoo ihasid.

> Võib kujutleda olukorda, kui ollakse aastaid istunud koos seltsimeestega, ja siis pead neist järsku lahkuma. Ollakse ühte kasvanud. Ja **pealt aimatakse, millised on teise sisemised soovid. Juba silmist võib lugeda, mida teine mõtleb**. (Madarik 1955: 375)

Hüpersemiootiline kommunikatsioon.

6.8.3 Phatic Jakobson (2015-11-15 22:50)

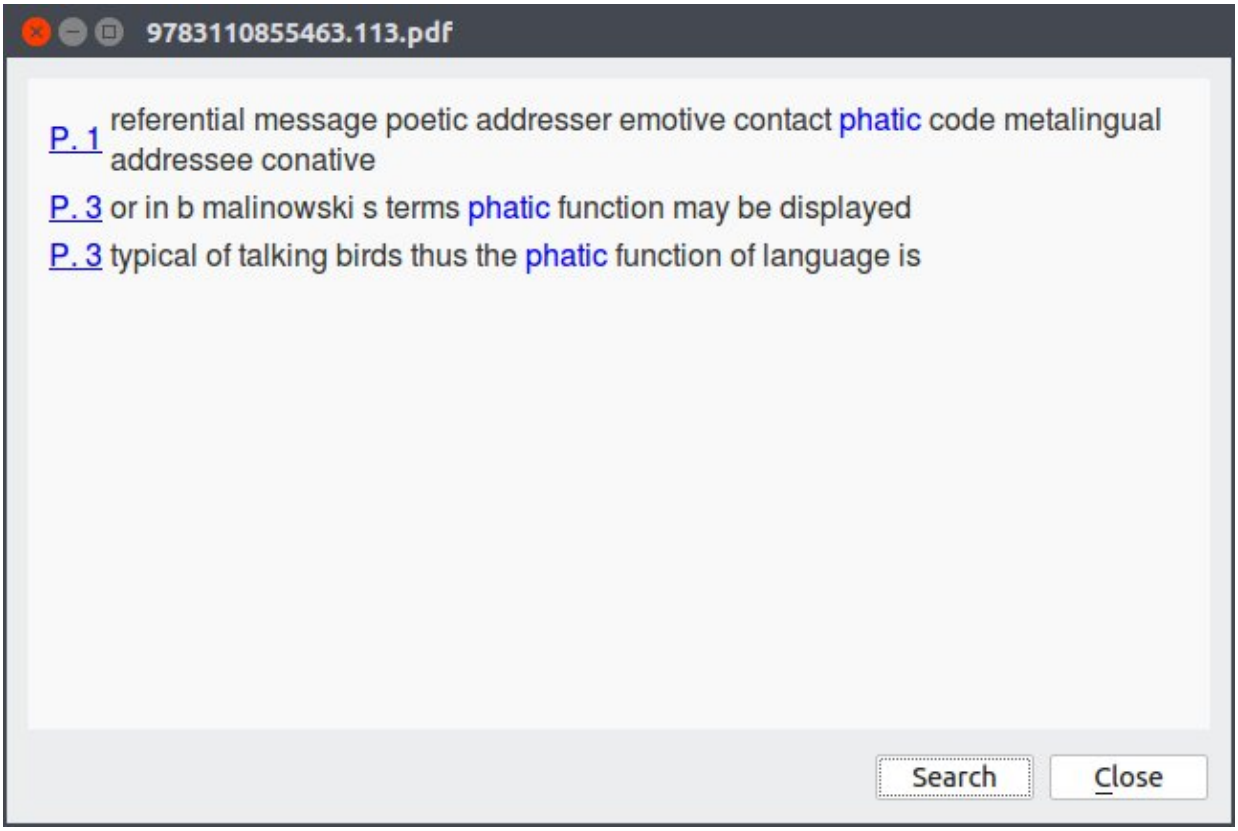

Jakobson, Roman 1981[1960d]. Linguistics and poetics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 18-51.

> There are messages primarily serving to establish, to prolong, or to discontinue communication, to check whether the channel works ("Hello, do you hear me?"), to attract the attention of the interlocutor or to confirm his continued attention ("Are you listening?" or in Shakespearean diction, "Lend me your ears!" - and on the other end of the wire "Um-hum!"). This set for CONTACT, or in Malinowski's terms PHATIC function, may be displayed by a profuse exchange of ritualized formulas, by entire dialogues with the mere purport of prolonging communication. **Dorothy Parker caught eloquent examples: "'Well!' the young man said. 'Well!' he said. 'Well, here we are', he said. 'Here we are', she said, 'Aren't we?' 'I should say we were', he said, 'Eeyop! Here we are'. 'Well!' she said. 'Well!' he said, 'well'."** The endeavor to start and sustain communication is typical of talking birds; thus the phatic function of language is the only one they share with human beings. It is also the first verbal function acquired by infants; they are prone to communicate before being able to send or receive informative communication. (Jakobson 1981[1960d]: 24)

I've been working on this passage for a long time now, but today I'd like to take up the Dorothy Parker excerpt. My intention is too look into how much David Abercrombie might have influeced this section of the definition of the phatic function. I've ordered the latter's book through interlibrary loans. Until it gets here, I'll revisit Roman Jakobson's use of the term "phatic". For although I have read several of his *Selected Writings* in full, and manually searched for notes on "phatic" in several others, I've yet to use automated seach for this task. Thus, this time around I installed Recoll, a desktop full-text search tool, and let it index all of Jakobson's *Selected Writings* that I previously

had downloaded from De Gruyter when it was available for my university for a few weeks. // Also, I finally took up comparing this passage in "Metalanguage..." and this one, and the former is different by only a few words: "thus the phatic function of language is the only one they share with human beings **when conversing with them**." The bold part is missing here but present in "Metalanguage as a Linguistic Problem" (Jakobson 1985[1976e]: 115). This could have been a relevant piece of information when I wrote my paper about the "talking birds" note and the work of Hobart Mowrer.

Waugh, Linda R. and Monique Monville-Burston 2002[1990]. Introduction to Roman Jakobson, Selected Writings: On Language: The Life, Work and Influence of Roman Jakobson. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Third edition. Introduction by Linda R. Waugh & Monique Monville-Burston. Berlin; New York: Mouton, v-lxiii.

> The two additional functions, then, are (5) the metalingual (metalinguistic) function, corresponding to focus on the code, and (6) **the phatic function, focus on the contact**. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xxiii)

Here we have Waugh and Monville-Burston affirming that the phatic function focuses on the communicative contact.

> Scholars now believe that not only should the learner be taught the code of the target language but also should be made aware of **practical importance** of the emotive, conative, and phatic functions and of **pragmatic and social factors**. (Waugh & Monville-Burston 2002[1990]: xlix)

And here they add that phatic utterances have practical importance and are involved with pragmatic and social factors. Also, this is probably where I first got the impression that metalingual and phatic functions were the latest additions to the scheme (anyone familiar with Bühler and Mukarovsky could have deduced this). My further hypothesis is that both of these later additions were inspired by Gregory Bateson, whose metacommunication covers the meta- aspect of both code and relationship (cf. Ruesch & Bateson 1951).

But that seems to be all! The only other occurrences of "phatic" in Roman Jakobson's *Selected Writings* are the following:

- In the "Index of Subjects" of *SW VII*, referring to uses in "Metalanguage as a Linguistic Problem".
- In the "Index of Subjects" of *SW III*, referring to uses in "Linguistics and Poetics".
- Listed among "The cardinal functions of language - referential, emotive, conative, phatic, poetic, and metalingual [...]" in "Language in Relation to Other Communication systems".
- In the "Index of Subjects" of *SW II*, referring to the above mention.
- Listed when Jakobson recalls that in his study "Linguistic and Poetics" he "attempted to outline the six basic functions of verbal communication: referential, emotive, conative, poetic and metalingual" in "Verbal Communication".
- Listed among "the assemblage and reversible hierarchy of diverse concurrent verbal functions and operations (referential, conative, emotive, phatic, poetic, metalinguistic)" in "Linguistics in Relation to Other Sciences".

So, basically, Jakobson named the phatic function as one of the cardinal functions of language, wrote one single paragraph about it, and later merely referred back to it. It is possible that he elaborates his definition of phatic

elsewhere in another language, perhaps in the paper about Polish illustrations of language functions, but without knowing Polish it is impossible to access. This is a dead end. Another possible route is to search for the use of "contact" and look for instances where it might elaborate his definition of the phatic function.

Jakobson, Roman and Linda R. Waugh 1987[1967e]. Language and Culture. In: Rudy, Stephen (ed.), Selected Writings VIII: Major Works 1976-1980. Completion Volume 1. Berlin; New York: Mouton, 101-112.

> Yet if we accept the standpoint that cultural values are transmitted by learning, then what is to be said about language? Is it a cultural fact? Evidently language is transmitted by learning, and of course **the acquisition of the child's first language implies *a learning contact* between the infant and his parents or adults in general**. If, moreover, one has to learn a second or further language, **it requires a relation between people who learn one from the other**. Among the definitions of culture current in anthropological literature, we also find an assertion that the principal way of diffusion for cultural goods is through the word, through the medium of language. Does this statement apply also to language itself? Of course, language is learned through the medium of language, and the child learns new words by comparing them with other words, by identifying and differentiating the new and previously acquired verbal constituents. (Jakobson 1987[1967e]: 103)

This may be valuable for elaborating how the phatic function is "the first verbal function acquired by infants; they are prone to communicate before being able to send or receive informative communication" (above, in the original definition).

> Linguists see now, with an ever greater clarity, that the study of a language cannot stop at its limits, and that we are faced with the vital phenomenon of languages in contact. The further experience of linguistic science reveals that interlingual ties are not confined to a territorial contact, since, furthermore, **there exists a cultural contact between languages, independent of geographical contiguity**. Such contact becomes an even stronger international and universalistic bent and force, both in cultural and in linguistic aspects. (Jakobson 1987[1967e]: 112)

Although abundant in tokens of "contact", this excerpt is valuable for cultural semiotics, because this is exactly what cultural semiotics deals with (mostly in semiospheric terms).

Jakobson, Roman 1971[1969c]. Linguistics in Relation to Other Sciences. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 655-696.

> The question of presence and hierarchy of those basic functions which we observe in language - **fixation upon** the referent, code, addresser, addressee, **their contact**, or, finally, upon the message itself - must be applied also to the other semiotic systems. (Jakobson 1971[1969c]: 661)

This is exactly the kind of stuff I'm looking for when searching for "contact", as sometimes he refers to the phatic function through the so-called "factor" (i.e. *phatic function* is set on the *contact factor*, just as the *metalingual function* is set on the *code factor*). But, still, this is something I already know by heart - Jakobson urges us to study these functions in other communication systems but refrains from doing so himself. The end result being that since no-one really understands Jakobson clearly enough to undertake the kind of analysis he had in mind, people took his scheme of linguistic functions, viewed it as a communication model, and did very little with it.

> The variable **radius of communication, the problem of contact between the communicants** - "communication and transportation" - aptly advanced by Parsons as the ECOLOGICAL aspect of the systems, prompts certain correspondences between language and society. Thus, the striking dialectal homogeneity of nomads' languages bears an obvious relation to the wide radius of nomadic roaming. In hunting tribes, for long periods hunters remain out of communication with their women but in close contact with their prey. Hence, their language undergoes noticeable sexual dimorphism reinforced by the multiform taboo changes which hunters introduce in order not to be understood by animals. (Jakobson 1971[1969c]: 669-670)

The radius of communication is one of the most likeable aspects of Jakobson's writings. For me it links up neatly with the "different levels of abstraction" Ruesch (1951a: 4) talks about.

> However, the hierarchy of both factors is opposite: learning for children, and heredity for fledgelings, cubs, or other young animals acts as the determining factor. **The infant cannot begin to talk without any contact with speakers, but as soon as such contact is established, then whatever the environmental language is, the child will acquire it**, provided he has not passed his seventh year, whereas any further language can be learned also during the adolescence or the mature age. (Jakobson 1971[1969c]: 674)

Again, the role of linguistic contact in child language acquisiton. With such numerous mentions, one could think that this might have been the true stuff of the phatic function for Jakobson. Is it not possible that when writing about contact between communicants what Jakobson really had in mind was something more akin to the metalingual function, but on a grander scale?

Jakobson, Roman 1971[1944a]. Franz Boas' Approach to Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 477-488.

> Perhaps the long inattention of his colleagues to Boas' favorite idea was partly his own fault. He often presented his discoveries as a mere criticism of current theories. News on the discovery of America would be given by Boas as a refutation of the hypothesis of a shorter route to India, while data on the new part of the world would be mentioned only casually. He fervently insisted on "the limitations of the comparative method", but he did not strive to make clear that in fact his outlook upon diffusion was designed first of all to widen the scope of historical comparison and to develop a historical geography of the linguistic world. Historical research, as Boas recognized perfectly well, "remains equally valid, whether we assume purely genetic relationship or whether we ask ourselves whether **by contact languages may exert far-reaching mutual influences**" (1936). (Jakobson 1971[1944a]: 486)

Exactly the kind of thing that provokes the above hypothesis. But that is that. This here precedes the suggestion that "there exists a cultural contact between languages, independent of geographical contiguity" (above). Also, this: *Vogt. H. 1954. Contact of Languages.* Word *10: 365-374.*

Jakobson, Roman 1971[1970d]. Language in Relation to Other Communication Systems. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 697-708.

> **The structural characteristics of language** are interpreted in the light of **the tasks they fulfill in the various processes of communication**, and thus linguistics may be briefly defined as an inquiry into the communication of verbal messages. We analyze these messages with reference to **all the factors involved**, namely,

> to the inherent properties of the message itself, its addresser and addressee, **whether actually receiving the message or merely meant by the addresser as its virtual recipient. We study the character of the contact between these two participants in the speech event**, we seek to elicit the code common to the sender and to the receiver, and we try to determine the convergent traits and the differences between the encoding operations of the addresser and the decoding competence of the addressee. Finally, we look for the place occupied by the given messages within the context of surrounding messages, which pertain either to the same exchange of utterances or to the recollected past and to the anticipated future, and we raise the crucial questions concerning the relation of the given message to the universe of discourse. (Jakobson 1971[1970d]: 697)

There is a lot to unpack here. First of all, the reason why Jakobson practically forsake the phatic function after defining it may be that he did not find structural characteristics of language that are "phatic". Unlike "expressive features" and other such structural characteristics pertaining to the emotive function, the "phatic features" are largely invented by later authors (e.g. pragmatic markers like backchannels, contact checks, and vocatives/dysphemisms). Nevertheless, phatic utterances do fulfill various tasks in processes of communication (i.e. establish, prolong, or discontinue communication). Secondly, the actuality or virtuality of the addressee or recipient seems like a phatic matter - in case of autocommunication, the addresser intends to be his or her own addresse (achieving "contact" with oneself). But it is also the case that "the character of the contact" is under-theorized by Jakobson himself, and seeking "to elicit the code common to the sender and to the receiver" is more akin to his competence, which yet again poses the question whether really he might have meant "linguistic contact" instead of "communicative contact" when speaking of phatics. But let that be, yet again (there is little to substantiate this hypothesis beyond the topic of "Languages in contact and linguistic borrowing", which is best embodied in Uriel Weinreich's 1953. *Languages in Contact*). And lastly, the part about context once again affirms my interpretation that context is a purely linguistic construct in Jakobson's view. It pertains to surrounding messages, either in the recollected past or in the anticipated future. It is markedly *not* about the nonverbalized situation (e.g. the extra-linguistic realm in which the speakers find themselves but about which they do not talk - in other words, the airplane loudly flying above the speakers does not belong to the context in Jakobson's sense if it's not remarked upon).

> When envisaging the roles of the participants in the speech event, we have to discern **the several essential varieties of their interconnection**, namely, **the fundamental form of this relationship**, the alternation of the encoding and decoding activities in the interlocutors, and the cardinal difference between such a dialogue and a monologue. A question to be studied is the increase in the "radius of communication", e.g. the multi-personal exchange of replies and rejoinders or the extended audience of a monologue which may even be addressed "to whom it may concern". (Jakobson 1971[1970d]: 697)

The problem here is that although he talks about interconnection and relationship, he is dealing with the narrow situation of verbal communication. These are "linguistic roles" - whether you are the one talking or the one listening. Nevertheless, the radius of communication is an inherently phatic issue, concerning the nature of contact.

Jakobson, Roman 1981[1964e]. Language in Operation. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 7-17.

> Here a further oxymoron, a new contradiction, is advanced by the poet: he assigns to this solitary speech **the widest radius of overt communication**, but realizes at once that this **exhibitionistic widening of the appeal** may "endanger the psychological reality of the image of **the enlarged self confronting the notself**", as it was later to be formulated by Edward Sapir. (Jakobson 1981[1964e]: 14)

This is indeed one of the very few papers that are explicitly useful for untangling the phatic function, since it contains a reference to Mowrer. But it neglects to use the term, and any other usefulness must be elicited from metaphors and

analysis. Here, for example, he presents same phrases that may be very useful for studying so-called "phatic media culture". Is Twitter not at once the widest radius of overt communication as well as an exhibitionistic widening of the appeal? (Let it be understood that the "appeal" here is Bühlerian term for the addressee's apex, e.g. appeal to a receiver.)

> It may be recalled once more that the supreme effect of "The Raven" lies in its daring experimentation with **intricate problems of communication**. The dominant motif of the poem is **the lover's irrevocable loss of contact** with the *rare and radiant maiden*; **henceforth no common context with her is conceivable**, either on this earth or *within the distant Aidenn* (the fanciful spelling is needed as an echo for *maiden*). (Jakobson 1981[1964e]: 14)

Notice the use of "context" in this context. By "common context" he means a speech event, i.e. the lover cannot speak with the maiden anymore.

Jakobson, Roman 1985[1954b]. Slavism as a Topic of Comparative Studies. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VI: Early Slavic Paths and Crossroads. Part I. Comparative Slavic Studies. The Cyrillo-Methodian Tradition*. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 65-85.

> The study of verbal behavior includes not only speech, not only language as it is used by the speech community, but also **the attitude of the speakers to their own language, to other languages with which they come into contact, and to language in general**. The development of a language and of the society integrated by it may largely depend upon such attitudes. (Jakobson 1985[1954b]: 69)

God damn. These are the kinds of snippets that no-one deals with, since this volume of *SW* is practically untouched by both linguists and semioticians. It cannot be ignored that Jakobson keeps developing parts of his linguistic theory throughout his works, even on those that deal with slavic mythology. This excerpt here should be the proper matter of metalinguistics.

> Studies of Slavism must consider both the linguistic premises and the intellectual, religious and political responses to them, and must treat all these factors in their **centripetal and centrifugal aspect (integration sought and counteracted)**. (Jakobson 1985[1954b]: 85)

Centripetal force seeks integration; centrifugal force counteracts integration. Invaluable insight for the integrationist!

Jakobson, Roman and Linda R. Waugh 1987[1979d]. The Sound Shape of Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VIII: Major Works 1976-1980. Completion Volume 1*. Berlin; New York: Mouton, 1-315.

> It is worthy of note that even in the unique case of a girl who first **came in contact with human language** as a teenager, her initial acquisition of speech involved a regular substitution of /t/ for /k/, /n/, and /s/ in all word positions (Fromkin et al. 1974: 89). (Jakobson & Waugh 1987[1979d]: 166)

A philosophical interpretation of all that I've revisited in this post would allow for an elucidation of the phatic function of language as "coming into contact with language as such". In other words, it would appear that it is not the case that the addresser comes into contact with the addressee, but that the addressee comes into contact with the addresser's language, and vice versa.

> Universal propensities may be traced in the growth of children's language from its earliest beginnings. It becomes increasingly evident that **the production and recognition of *contoural features*** such as intonation which impart an emotional coloring, in particular an expression of displeasure or pleasure, to a sentence, or rather to an entire utterance, and **which signal the end of an utterance**, appear universally "as the first of the true language periods, following the stages of crying, cooing, and babbling" (Weir 1966: 156ff.). (Jakobson & Waugh 1987[1979d]: 166)

Huh, I didn't expect to find anything phatic here, but in contrast to my complaint above that there don't appear to be any "phatic features", here it appears that these "contoural features" may be exactly that. In other words, these contoural features would contribute to "the detailed management of interpersonal relationships during the psychologically crucial margins of interaction" (Laver 1975: 217). In another sense, these "intonation contours" (as they are called on the next page) form yet another link between the phatic and the emotive functions.

> The interrogative intonation combines a cadence with a semicadence - **the intonation of the end and that of the continuation: the utterance is finished but requires the response-utterance of the interlocutor**. (Jakobson & Waugh 1987[1979d]: 167)

Is this not phatic?

Since I'm already taking up searching "contact", I'll also record some instances that are off-topic but may be useful instances of metalanguage for writing my paper on these issues. (Especially since I'm ultimately intending to write about the imputed contact between Jakobson and Abercrombie.)

- "While **manifold and close connections** bind the *Slovo* with the *udel'naja Rus'*, its language, literature, art (as A. N. Grabar palyably demonstrated), and the entire spiritual and material culture, as well as the historical background and environment, **no real points of contact** between the *Slovo* and Catherine's age **were detected**."
- "In their reports about the final, disastrous stages of Igor's raid and his rout, the *Hypatian Chronicle* and the *Slowo* **show particularly distinct and dense points of contact**."
- "*Slovo 73* [...] offers two **textual points of contact** with the end of this battle as recounted in *Hyp*."
- "The scholar tangibly demonstrated that if we go this way **we inevitably lose all contact with historical reality** and then may admit anything [...]"
- "One may recollect **the contact and convergences** between the research of F. de Saussure and E. Claparede, the explorer of parts and wholes [...]"
- "In 1908-1909 the young Scerba (1880-1944) visited Paris, **came into direct contact** with the leaders of the International Phonetic Association [...]"
- "In the preface to his book [...] Scerba stated that the conception of linguistic phenomena which he had acquired under **the influence of long and close contact** with Baudouin de Courtenay was considerably strengthened thanks to A. Meillet's lectures and conversations [...]"

Now I've exhausted the "contact" search results. The radius of communication seems like something that might have potential for phatic theorizing, so I'll search "radius" next.

Jakobson, Roman 1971d. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 711-724.

> The uniformity of the code, "sensibly the same" for all members of a speech community, posited by the *Cours* and still recalled from time to time, is but a delusive fiction; **as a rule, everyone belongs simultaneously to several speech communities *of different radius and capacity***; any overall code is multiform and comprises a hierarchy of diverse subcodes **freely chosen by the speaker with regard to** the variable functions of the message, to its addressee, and to **the relation between the interlocutors**. (Jakobson 1971d: 719)

That is, the subcode of language you employ when speaking with a given person depends on your relationship with that person.

> In Saussure's opinion, as soon as we approach the question of spatial relations of linguistic phenomena, we leave 'internal' and enter 'external' linguistics. However, the entire development of linguistic geography, areal linguistics, and study of affinities between adjacent languages: this all compels us to consider the spatio-temporal pattern of verbal operations as the integral part of each 'idiosynchronic' system, corresponding to Saussure's coinage. The assidious fieldwork of contemporary linguists has prompted the conclusion that the code used by any representative of a given language or dialect is convertible: **it involves different subcodes compliant with the extant variations in the radius of communication**. It becomes ever clearer that the code as well as the circuit of messages exhibits **a perpetual interplay of conformism and nonconformism** (or, in Saussure's terms, *force unifiante* and *force particulariste*) both in the spatial and in the temporal aspects of language. (Jakobson 1971d: 721-722)

In other words, any given use of language has a "centripetal and centrifugal aspect (integration sought and counteracted)" (cf. above).

Jakobson, Roman 1971[1969c]. Linguistics in Relation to Other Sciences. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 655-696.

> **The diversity of interlocutors and their mutual adaptability** are a factor of decisive importance for the multiplication and differentiation of subcodes within a speech community and within the verbal competence of its individual members. The variable "radius of communication", according to Sapir's felicitous term (154, p. 107) involves **an interdialectal and interlingual exchange of messages** and usually creates multidialectal and sometimes multilingual aggregates and interactions within the verbal pattern of individuals and even of entire communities. (Jakobson 1971[1969c]: 668)

It would seem that the choice of code does indeed depend on the linguistic competence of interlocutors. That's obvious enough, one would presume. And apparently "the radius of communication" is Sapir's term and originates from his *Selected Writings* (1963).

Jakobson, Roman 1971[1964d]. Results of the Ninth International Congress of Linguists. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 593-602.

> Yet **one can hardly view the socio-linguistic influences on language as merely extrinsic factors**. If we approach linguistics as just one among the conjugate sciences of communication, then any difference in the role of communication may evidently have "a potent effect" upon verbal communication. Thus the role assigned to the wider radius of communication by a nomadic society leads both to technological improvements in transportation and to **a coalescence of language**. (Jakobson 1971[1964d]: 598)

He seems to argue that the "external" linguistics should not be ignored. Phatics is relevant at this point because it originates from an undeniably socio-linguistic viewpoint.

Jakobson, Roman and Morris Halle 1962[1956a]. Phonology and Phonetics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 465-504.

> The phonemic adjustment may cover the whole lexical stock, or the imitation of the neighbor's phonemic code may be confined to a certain set of words directly borrowed from the neighbor or at least particularly stamped by his use of them. **Whatever the adjustments are, they help the speaker to increase the radius of communication**, and if often practiced, they are likely to enter into his everyday language. **Under favorable circumstances they may subsequently infiltrate into the general use of the speech community, either as a particular speech fashion or as a new pattern fully substituted for the former norm**. Interdialectal communication and its influence on intradialectal communication must be analyzed from a linguistic, and particularly, from a phonemic point of view. (Jakobson & Halle 1962[1956a]: 501)

This is eerily similar to Tynyanov's model of literary evolution and Lotman's dynamics of cultural semiotics.

> The problem of bridging space stops neither at the borders of distant and highly differentiated dialects, nor at the boundaries of cognate or even unrelated languages. **Mediators**, more or less bilingual, adapt themselves to the foreign phonemic code. Their prestige grows with the widening radius of their audience and may further a diffusion of their innovations among their monolingual tribesmen. (Jakobson & Halle 1962[1956a]: 501)

What are "translation blocs" (Lotman), or, in some sense, even "phatic experts"?

Jakobson, Roman 1971[1961b]. Linguistics and Communication Theory. In: *Selected Writings II: Word and language*. The Hague; Paris: Mouton, 570-579.

> Obviously "the inseparability of objective content and observing subject", singled out by Niels Bohr as a premise of all well-defined knowledge, must be definitely taken into account also in linguistics, and the position of the observer in relation to the language observed and described must be exactly identified. First, as formulated by Jurgen Ruesch, the information an observer can collect depends upon his location within or outside the system. Furthermore, if the observer is located *within* the communication system, **language presents two considerably different aspects when seen from the two ends of the communication channel.** Roughly, the encoding process goes from meaning to sound and from the lexicogrammatical to the phonological level, whereas the decoding process displays the opposite direction - from sound to meaning and from features to symbols. While a set (*Einstellung*) toward immediate constituents takes precedence in speech production, for speech perception the message is *first* a stochastic process. The probabalistic aspect of speech finds conspicuous expression in the approach of the listener to homonyms, whereas for the speaker homonymy does not exist. (Jakobson 1971[1961b]: 575)

This is where it appears that the sender has the code and constructs the message, and the receiver has the message but must reconstruct the code. Jurgen Ruesch's paper appears in *Grinker, Roy Richard (ed.) 1956.* Toward a Unified Theory of Human Behavior. Since there's little more to be gained from scanning Jakobson's writings (at least for now), I'll turn to reviews of this book.

6.8.4 To Un Th Hu Be (2015-11-16 00:15)

RUESCH: What do you mean by Culture?

Grinker, Roy Richard (ed.) 1956. *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books.

Because this is an old and rare book there's a good chance that I'll never gain unmediated access to it. So instead I'll take the next best thing and read the reviews of it available on JSTOR. The significance of it consists of it containing a paper by Jurgen Ruesch - one of the few that Roman Jakobson has cited (ergo, has read).

Sprott, W. J. H 1957. Review of *Toward a Unified Theory of Human Behavior* edited by Roy R. Grinker.. *American Sociological Review* 22(1): 110-111.

> IN 1951 Jurgen Ruesch, a psychiatrist, and Roy Grinker, the Director of an Institute for Psychosomatic and Psychiatric Research, got together some seventeen representatives of **allied disciplines** - a zoologist, some sociologists, an historian and so on, making a committee of nineteen, who set out to hold bi-annual week-end conferences at which **they were to discuss the possibilities of a "Unified Theory of Human Behavior'.** A report of the first four conferences is presented in this book. (Sprott 1957: 110)

Apparently Ruesch took to Morris in attempting something like *unified science*.

> They discussed the possibilities of a unified theory of human behavior. But what could that mean? *That*, alas, was not a question to which they addressed themselves for any length of time. The setting of the problem is straightforward: **social systems are "run" by humans, humans have personalities, they are also physical organisms and therefore allied to all living organisms**. Now does a "unified theory" mean a set of rules from which one can deduce the rules of biology, psychology and sociology? This was scarcely discussed, and to be sure the nature of such rules is obscure. Does it mean a new-Spencerean statement of evolutionary process? This was touched on and provided the bright idea that **in social development it is symbols that ensure continuity and changes, performing thus the same role that genes do in the history of physical organisms**. More extensive and rewarding was another line: are there concepts which apply to all these fields, and if so do they mean the same wherever they are used? Much is said about homeostasis and the discussion of this by Emerson and Anatol Rapoport is well worth reading. (Sprott 1957: 110)

So an amalgamation of psychosomatics and social sciences? The idea of change and continuity effected by symbols in analogy with genes precedes the idea of "memes".

> Is there, it is asked, a set of rules, or a mode of analysis of communication, which applies to the signals that flash from cell to cell, to communications from id to ego, and to the communications from man to man in society? The concepts are discussed and, if nothing else, **communication theory is clarified in the process**. But then, as one may imagine, all sorts of difficulties of a basic nature reveal themselves. Systems may have some homeostatic control to keep them intact, their parts are in a communication network and systems communicate with one another. **But - what is a system?** What are boundaries, and how permeable are they? The discussions on this question are among the most valuable in the book. Another even more fundamental problem loomed up. Speigel presents is with **a diagram of systems related to one another: the soma, the psyche, the group, the society, and - obscure indeed - the universe**. Perhaps the concepts of homeostasis and communication theory apply to them all - except the last. Perhaps, suggests **Morris**, they are linked by a system of common symbols in any given society that - to take his example - "policeman" has a meaning in the communication system, and it has a meaning in the social system in that it defines a role; it also has a meaning in the personality system in that if a person becomes a policeman and **now symbolizes himself as a policeman**, he has become a policeman," and he might have added that when he became a policeman he may become flat-footed. (Sprott 1957: 110)

The communication matrix of Ruesch and Bateson is here pretty apparent - intrapersonal, interpersonal, group, and society are here soma, psyche, group, society - and universe. Clarifying communication theory is pretty much what Ruesch does at every step. And the question, "What is a system?", still looms large to this day. The Morris here, it turns out, is the self-same Charles Morris. And now that I dared to dream a little and looked this title up in our library system it turns out that Sebeok's collection does indeed have it. So I will actually gain unmediated acces to it, but reading these reviews cannot hurt, so I'll continue.

> Each system can be dealt with independently, but **the link between them is the system of common symbols**. All this seems to help us on a bit, but we constantly hear, particularly from Ruesch who presented a paper on it, **disturbing references to "the observer."** This is both salutory and irritating. All our theories are the views of observers; how far does his perspective contaminate objectivity? (Sprott 1957: 111)

The former part is what sociosemiotics is all about. Ruesch's insistence on the perspective of the participant-observer is also Jakobson's takeaway from this book.

Deutsch, Morton 1957. Review of *Toward a Unified Theory of Human Behavior* edited by Roy. R. Grinker. *Administrative Science Quarterly* 1(4): 543-546.

> One approaches a book like this with mixed feelings: it has such an imposing list of contributions but such **a pretentious title**. To speak of a *general* theory of human behavior at this stage of the development of the behavioral sciences, when the more mature physical sciences have no "general theory," smacks of grandiosity. Our situation is that there are hardly any well-developed small theories, and the linkages between empirical research and theoretical statements are most often weak or lacking. Yet I suppose it is these very lacks and uncertainties in the field, combined with the urgent feeling that "something ought to be done about something," which give rise to the earnest searchings for an all-embracing formulation. Something of the same motivation led me to look forward to reading this volume, hoping that some salvation from the tension of intellectual uncertainty might be offered by the distinguished group of contributors. (Deutsch 1957: 544)

The situation is not much different almost 60 years later. Only the linkages between empirical research and theoretical statements are more tangential than ever.

> The focus of the conferences was the concept of "system," and the basic theme was that a unified theory could be developed which subsumed the various systems that are relevant to the study of human behavior, for example, **the organic, the psychological, the social, the cultural**. (Deutsch 1957: 544)

Aren't we still looking for a viewpoint that would integrate these systems coherently?

> The discussion of boundaries centered around an outline presented by Ruesch which classified boundaries in terms of a host of miscellaneous characteristics and in terms of **the physiological, psychological, social action, and communication universes**. Ruesch's classification has a richness of detail which is appealing, but on closer inspection it looks like a trop in which stretched analogies could ensnare one in rather fruitless discussion if they are taken seriously. (Deutsch 1957: 545)

Curiously, I have the same feeling with Ruesch's theory of communication (or synopsis of it). It looks beautiful on paper, but it feels threatening to put it into any meaningful action. Perhaps that is why there is so little follow-up to Ruesch's work? (But then again, the same could be said for both Morris and Jakobson.)

Useem, John 1957. Review of *Toward a Unified Theory of Human Behavior* edited by Roy R. Grinker. *Social Forces* 35(4): 376.

> The individual scholars, one may infer, were not expected to act, nor did they conceive of themselves as acting, in the capacity of formal representatives of their own disciplines (an illusion not uncommon in many interdisciplinary meetings); hence **they were free to explore whatever theoretical aspects of their fields were of interest to them personally and to those present**. (Useem 1957: 376)

This is ideally the everyday life of a semiotician.

> Perhaps the greatest contribution of this book lies primarily in the insights it offers those sociologists who are curious about **the development of theoretical models and the methodological problems involved in the formulation of appropriate concepts**. These can be explored with profit with respect to such areas as **schemes for linking of the intrapersonal and interpersonal**, the significance of the observer for what is observed, the connections between the principles of stability and change within systems, boundaries between systems, etc. In these and comparable topics, the analyses are **characterized by sophistication, erudition, and a sensitivity to the frontiers** of our total fund of theory about man's behavior. (Useem 1957: 376)

I am interested in appropriate concepts, linking intra- and interpersonal communication, and whatever these scholars (especially Morris and Ruesch, whom I did not dream to meet between the same book covers) have to offer.

Stephenson, William 1959. Review of *Toward a Unified Theory of Human Behavior* edited by Roy R. Grinker. *American Journal of Sociology* 64(5)

> The first of the conferences had before it brief formulations by Spiegel (that **everything is interdependent on everything else**); by Shakow (there are needs, which may or may not be gratified); Ruesch (that **communication theory has much to offer, but all observers must be psychoanalyzed first, otherwise facts are distorted**); Talcott Parsons (who **provides a neat account of his general theory of action**); Laura Thompson (who interjects core values); and by Florence Kluckhohn (who recommends value orientation and a questionnaire as a framework for the comparison of cultures). In the discussion, Weiss remarks that all, so far, is "rationalization," "schemes and diagrams," merely "a statement of the facts." What is missing, he adds, is quantification, to reduce the immense variety of facts to a few more common ones. (Stephenson 1959: 524)

That everything may be dependent on everything else is something E. R. Clay finds to be not inconsistent. That Ruesch holds psychoanalyzing observers up as a contingency seems dubious, but I'll see if I read it. And I'm a bit excited to read "a neat account" of Parsons' theory, which has thus far eluded me.

> Jules Henry in a richly good-humored paper asks who in a maternity ward is being kept in a steady, homeostatic state, the new-born baby, the mother, the hospital, American society as a whole, or the world? However, Deutsch restores the serious note and provides, in a paper entitled "Autonomy and Boundaries According to Communication Theory," the first approach to unification of a kind. It would be such as invites the behavioral sciences to talk the language of **boundaries, decision points, memory pools, higher-order feed-backs, homeostasis, and the like**. (Stephenson 1959: 524)

I wonder how this metalanguage compares to Lotman's boundaries, bifurcation points, texts, self-descriptions, heterogeneity, and the like.

> Those of us who are privileged, through this volume, to look in upon the day-by-day (more or less) thinking of so many authorities can at least draw the conclusion that, if a brew of experts in the behavioral sciences is concocted, it will have a polyglot taste. It is difficult otherwise to understand how, after the mixing, the basic results are **homeostasis, transaction, information theory, metabolism, reproduction, irreversibility, goal-seeking, sex differentiation, and permanent coupling**. (Stephenson 1959: 524-525)

From this selection I'm most interested in transaction and irreversibility - will keep an eye on these.

Gillin, John 1957. General and Theoretical: Review of *Toward a Unified Theory of Human Behavior* edited by Roy R. Grinker. *American Anthropologist* 59(6): 1092-1093.

> For those who wish a neat package or a finished theoretical system, the present volume will probably prove tiresome and irritating, although Grinker provides a summary at the end. However, the book explicitly represents work in progress and **for those, like the present writer, who are interested in the development of such unfinished business it is very stimulating**. (Gillin 1957: 1092)

With reviews like these emphasizing the book's irritability it's no wonder that it's not so well known outside of its own era. But alas I am also intested in the development of these ideas (especially, as mentioned above, by Ruesch and Morris).

> Fairly general agreement was achieved on three broad "principles" applying to all types of systems having to do with human behavior. The first is the principle of homeostasis, conceived as stability or trend toward stability or equilibrium. The second is **the principle of transaction, meaning a reciprocal relationship among all parts of the field and not merely interaction, which is regarded as a relationship between only two systems**. The third area of agreement is on communication of information as it operates in various types of systems ranging from the biological to the social and cultural. (Gillin 1957: 1092)

Well, Ruesch was a transactionalist. I'm interested in if and how these principles could be reconciled by the views of Jakobson and Tynyanov (1928).

6.8.5 Systemics and Cybernetics (2015-11-16 13:06)

Systemics and Cybernetics in a Historical Perspective

François, Charles 1999. Systemics and cybernetics in a historical perspective. *Systems Research & Behavioral Science* 16(3): 203-219..

> Some systemic-cybernetic terms have **remote origins**. Hereafter they are traced back in time, but connections with more recent developments are signalled.
> The Greek word 'sustema' stood for **reunion, conjunction or assembly**. 'Kubernetes' (helmsman) was used by Plato, already in the abstract sense of 'pilot' of a political entity.
> The concept of system resurfaced during the seventeenth century, e.g. principally in a philosophical sense. Descartes' '*Discourse de la Méthodé*' introduced **a coordinated set of rules to be used to reach coherent certainty**, i.e. an epistemic methodology of systematic and possibly in some sense systemic character. (François 1999: 203)

But - What is a system? Here - an answer.

> After Descartes, practically all important philosophers did construct their philosophical system, starting from some basic interrelated postulates. Leibnitz, for example, stated his 'principle of pre-established harmony' between substances, according to which **any change in one substance is necessarily correlated with every other**. This is coherence in complexity through **reciprocal constraints**. It would already be **a kind of conceptual homeostat**, in Ashby's twentieth century terms! Moreover these Leibnitzian correlations could be eventually formulated in scientific laws. Thus are scientific theories heralded, as conceptual systems. (François 1999: 203-204)

This is one of the few aspects of systems that I was previously well-aware of: change in one part of the system necessarily effects change in the whole system.

> Much later, the unavoidable necessity of correlations and mutual interdependence, associated with a complex causality, and leading naturally to the concept of system, reappeared in **N. Hartmann's reconsideration of ontology (1912)**. Hartmann also developed a theory of stratification, i.e. hierarchy of levels of reality through his theory of categories. His ideas were quoted more than once by Bertalanffy (1949, 195) and seem to have filtered, directly or indirectly, for example, into the works of Miller on living systems (1978), those of Mesarovic *et al.* (1970) and other authorities on hierarchies, and possibly van Gigch's concept of metasystems (1987b). (François 1999: 204)

Reference: *Hartmann, Nicolai 1943. Neue Wege der Ontologie. In:* Systematische Philosophie. *Stuttgart*. This guy seems pretty interesting. Something to get into in future.

> From 1854-1878, the French physiologist Bernard (see 1952) in a series of works established the existence of **the 'internal milieu'** in the living being, thus making clear difference between what happens 'inside' and what is now called the 'environment' (Vendryes 1942). (François 1999: 204)

Something to keep in mind for *inlooking sensational perception*.

> Psychology also was in want of more global views. After Brentano's research on the relation of the subject with the object (*Psychology from an empirical viewpoint*, 1874, 1911), Wertheimer's research on the principles of perceptual organization (1923) led to the formulation of Gestalt psychology, i.e. psychology of perception of forms, widely developed by Kohler (1929) and Koffka (1935). (François 1999: 206)

Oh god damn. Of course Brentano's fingerprints are on Gestalt psychology. Of course.

> It became obvious that perception must start by picking up static structures and dynamic interrelations between elements, i.e. is systemic. We have here yet another root of various systemic-cybernetic interpretations of reality. (François 1999: 206)

> Another very important precursor was the Polish logician, psychologist and semanticist Korzybski, who published in 1933 (in the United States) his seminal work on *Science and Sanity*, wherein he developed a 'Non-Aristotelian' logic, with very significant implications in psychology and psychiatry. While his work is frequently ignored by systemic psychologists, he explained psycho-semantic pathologies in an obvious systemic way. **Bateson and probably most of his direct intellectual heirs have had knowledge of Korzybski's work**. It is obvious that no satisfactory conversation nor consensus can be reached if psycho-semantic pathologies are not understood. (François 1999: 208)

Who are Bateson's direct intellectual heirs? Apparently Korzybski influenced Bateson's "difference that makes a difference".

> Von Bertalanffy's main contribution was neatly stated in his 1950 paper, in the *British Journal for the Philosophy of Science*. However, equally important was his role as a catalyst of the systems view. This is so in at least two different senses.
> In the first place he clearly stated the central concept of systems. The same could be said of him that is said about Christopher Colombus and America: after him there was never anymore need to discover systems. On the other hand, he strongly insisted on the existence of 'isomorphic laws in science', giving convincing examples. From this fact he deduced the possibility of a new multidisciplinary approach and proposed a 'general systems theory', by generalizing some widely significant principles.
> He presented the so-called theory as 'an important regulative device in science' which should lead to the 'unity of science'. However, he merely discussed some specific subjects as competition between parts, finality and equifinality, closed and open systems, and anamorphosis and catamorphosis. (François 1999: 209)

His paper is titled "An Outline of General System Theory" and I will finally get to read him (as there is a copy of his book in Tartu but it is in a restricted library).

> The basic password for his [Von Förster's] work is probably the German word *Eigen*, i.e. self-, now incorporated into the systemic language as in eigenbehaviour, eigenelement, eigenfunction, eigenprocess, eigenvalue, and the like, not to mention the numerous expressions beginning with 'self-'. (François 1999: 210)

As a person very much taken by expressions beginning with self-, I am intrigued.

> Some ethologists, not necessarily closely connected with the systems movement, made interesting contributions to the pool of transdisciplinary concepts. Already in 1934, von Uexkull had developed an understanding of the environment as a percept, different from species to species and even from individual to individual. Other ethologists, as for example Bonner (1955), investigated the general social aspects of animal life. Bonner explored, for instance, colonies of cells and microorganisms or, at a higher level of complexity, coordination and cooperation in animal societies (ants, termites, beavers, deer, monkeys, seals). As these studies widely expanded and are still going on nowadays, it seems possible that **a very general systemic theory of sociality** and its ways could finally emerge, possibly connected to the recent research in AL. Bonner also studied other systemic topics such as differentiation, morphogenesis, patterns and limits of growth, and symmetry. (François 1999: 212)

I was waiting for von Uexküll to be mentioned. Also, i think Ruesch & Bateson's (1951) contribution is a step towards a very general systemic theory of sociality.

> In his 1962 paper on 'The architecture of complexity', Simon successfully tried to throw more light on the concept of complexity, until then merely a not very clear password. Of course, systems, as made of numerous interacting components, and more generally identifiable sets of specifically interacting components, are to be clearly differentiated from simple unorganized collections of elements. Simon gave a variety of examples in his paper, but most of all made the difference crystal clear with his famous Hora and Tempus parable of **two watchmakers, one of them working in a systemic way, and the other merely in a linear sequential way**. (François 1999: 212)

Why does this remind me of the distinction between hypo- and hypersemiotic communication?

> Chaos tehory as the study of the irregular, inpredictable behaviour of deterministic non-linear systems is one of the most recent and important innovations in systemics. **Complex systems are by nature non-linear, and accordingly they cannot be perfectly reduced to linear simplifications**. (François 1999: 214)

"The immanent laws of literary evolution form an unresolvable equation" (Jakobson & Tynyanov 1928).

> Another outstanding French cybernetician and systemist, active since 1950, Vallée has constructed during the last 40 years under the general name of 'epistemo-praxeology' an elaborate mathematical and logical theory of cognition as related to systems (1993, 1995). This work, based on a very wide knowledge of the relevant authors in the field (as for instance von Förster, Maturana, McCulloch, Pitts and Wiener), introduces the notions of observation operator, inverse transfer and **epistemo-praxeological loop** in order to clarify the deeper nature of **the interrelations between the observer and that which is observed**. (François 1999: 215)

How does this compare to Rusech's loop between knowledge and action, and his insistence on the observer's position?

> As the editor of my recent *Encyclopedia of Systems*, I included in this work some very generally unknown concepts, which seem, however, of a quite systemic nature and, as such, potentially uneful. Tree of the most significant among these are:
>
> - the 'aura' (Prat), i.e. whatever traces remain of the system after its demise (petrified wood, a ship's wreck, Hammurabi's and Justinian's code, Aristotle's logics);
> - 'stigmergy' (Grassé), i.e. the alternate and reciprocal transfer of structural and/or functional information from individuals to the system they are part of, or conversely;
> - 'invisibility' (de Zeeuw), i.e. the non-perception of some objects, features or situations due to the insufficiency of our observational competence.
>
> I am convinced that there must still be a number of other concepts or models of potentially systemic generality scattered in some (un)fairly unknown works of disappeared or living researchers. We should dive for them in the deeps of literature. (François 1999: 217)

Aura sounds like a potential contender for Kalevi Kull's challenge to find a proper term for *signs* that remain from disappeared *Umwelten*. The definition of *stigmergy* here doesn't seem to do justice for the concept. Wikipedia writes: "The principle is that the trace left in the environment by an action stimulates the performance of a next action, by the same or a different agent." In other words, it's as if the *aura* determined consequent behaviour. *Invisibility* sounds strained, much like Cesar Janello's *cesia*. I've found more suitable concepts from an (un)fairly unknown work: E. R. Clay's *The Alternative* (1882) proposes *abditive* and *inabditive* indistinctness for invisibility due to insufficient competence or invisibility as such. All in all this was one of the best papers I've read in a while.

6.8.6 Talking politics (2015-11-18 17:02)

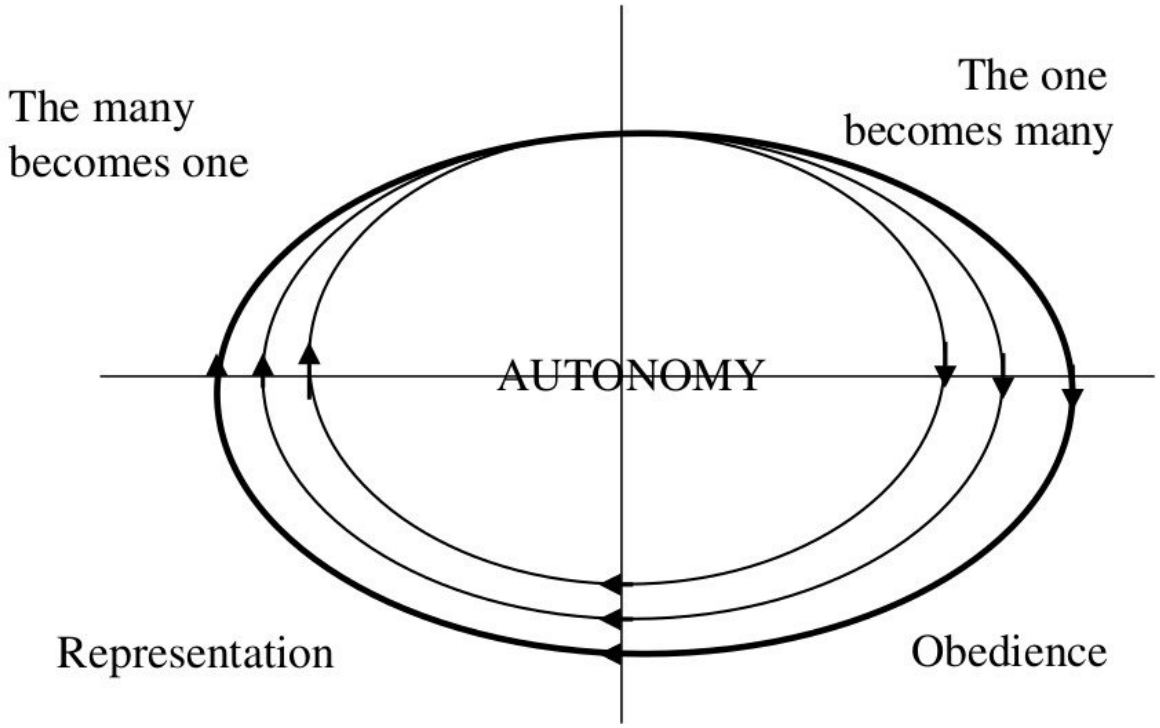

Latour, Bruno 2003. What if we *Talked* Politics a Little? *Contemporary Political Theory* 2: 143-165.

> Complaints about **a loss of interest in politics** are heard all over. But what if the famous 'crisis of representation' stems simply from **a new misunderstanding of the exact nature of this type of representation**? As if, in recent years, we had begun to expect it **to provide a form of fidelity, exactitude or truth that is totally impossible**. As if talking politics were becoming a foreign language gradually depriving us of the ability to express ourselves. Could it be possible to *forget* politics? Far from being a universal competency of the 'political animal', might it not be **a form of life so fragile that we could document its progressive appearance and disappearance**? This is the hypothesis that I would like to explore in this paper. (Latour 2003: 143)

As a person who has lost interest in (at least local) politics, I find this relevant. In the 'crisis of representation' there is no specification of which type of representation is under discussion - it could be any type of representation; so it should read as 'a new misunderstanding of the nature of representation'. Perhaps faithful, exact and truthful representation, i.e. purely referential representation is as narrow as 'genuine or verifiable statements about the structure of the universe', and what talking politics really accomplishes is more phatic. The fragility of political talk reminds me of the fragility of the middle class, i.e. how it's a side-effect of capitalism that hasn't always existed. Perhaps political talk is just a side-effect of contemporary society and does fluctuate along with types of government, for example.

> The idea can be formulated simply: by attempting to explain politics in terms of something else, we might have lost its specificity and have consequently forgotten to maintain its own dynamics, letting it fall into disuse. To retrieve the invaluable effectiveness of political talk, we need to start with the idea that, as Margaret Thatcher so forcefully put it, **'society doesn't exist'**. If it does not exist, we have to make it exist, but in order to do so we need the *means* to do so. Politics is one of those means. (Latour 2003: 143)

In short, politics is one of the means of constituting society.

> The recent resurrection of Gabriel Tarde allows a sharper contrast between two diametrically opposed types of sociology: that which assumes that the problem of the constitution of society has been solved, and **that which studies the fragile and temporary construction of social aggregates**. The former, a descendant of Emile Durkheim, uses social explanations to explain why some political forms of coordination are so sturdy. I call this type 'sociology of the social'. **The latter type I call 'sociology of association' or 'of translation'**. When political sociology sets out to explain politics *through* society, it renders politics superficial and replaceable. By contrast, when **the other political sociology strives to explain the very existence of social aggregates through political discourse**, that discourse immediately becomes *irreplaceable*. In the former instance, if we were to lose politics we would not lose much; in the latter, **we would lose all means of social articulation - at least for all the associations in which the 'us' and 'they' is in question**. (Latour 2003: 143-144)

Phatics undoubtedly approaches sociology of association.

> It is clear that politics, like science, law or religion, forms heterogeneous institutions which simultaneously belong to all enunciation regimes. However, precisely, I would for the moment like to suspend any definition of institutions, subjects, genres or political agents likely to bind us to a certain type of *content*, and rather to focus on **a regime of talk, a particular *manner of speech***. One can be a member of Parliament and not talk in a political way. Conversely, one can be at home with one's family, in an affocie, at work, and start **talking *politically*** about some issue or other even if none of one's words have any apparent link with the political sphere. (Latour 2003: 144-145)

It is as if Latour is here trying to establish *the political function of speech*.

> Why do we regret that politicians 'don't tell the truth'? Why do we demand that they be 'more transparent'? Why do we want 'less distance between representatives and those whom they represent'? Even more absurd, why do we wish that 'politicians wouldn't change their minds all the time', 'wouldn't turn their coats for the slightest reason'? These demands, repeated throughout the press like a complaint, a rumbling, a shout or, rather, like a mort, are good sense in appearance only, for they all amount to judging the conditions of felicity of one regime of talk in relation to those of another. The denigration of political talk would never be possible without this ignorance of its *key*, of its own peculiar tone, of its *spin* as English-language newspapers so accurately (albeit, mockingly) put it. (Latour 2003: 147)

I think it's because no-one likes lies and deceit, especially from a person in power. We demand transparency because there is corruption. We want less distance because politicians have the habit of serving loyalties other than those they represent. And we demand stability because politicians are voted into office often on the basis of promises, and people are justifiably disappointed when those promises are broken. Imagine being in a personal relationship with a person who is a compulsivie liar, hides and obfuscates, remains distant and aloof, and goes where the wind blows. It would be difficult to remain in a relationship with such a person. But the political institution enables deceitful, corrupt politicians to stay in office. This paper seems to presume that this is just the way things are and that's how it's supposed to be.

> Demanding that scientists tell the truth *directly*, with no laboratory, no instruments, no equipment, no processing of data, no writing of articles, no conferences or debates, at once, extemporaneously, naked, for all to see, without stammering or babbling, would be senseless. (Latour 2003: 147)

Why do we have popular science writers? Why do we have TED talks?

> If we turn from the demand for transparent information and focus a little more directly on the conditions of felicity peculiar to political discourse, we discover an entirely different demand for truthfulness. Political discourse appears to be untruthful only in contrast with other forms of truth. **In and for itself it discriminates truth from falsehood with stupefying precision**. It is not indifferent to truth, as it is so unjustly accused of being; it simply differs from all the other regimes in its judgment of truth. What then is its touchstone, its litmus test? It aims to *allow to exist* that which would not exist without it: **the public as a temporarily defined totality**. Either some means has been provided to trace a group into existence, and the talk has been truthful; or no group has been traced, and it is in vain that people have talked. (Latour 2003: 147-148)

Instances spring to mind of politicians claiming to represent people, either all or most of the people. Even Bernie Sanders does this when he says that his views are those of most Americans.

> But he who says 'I understand you', 'We're one big family', 'We won't tolerate this any more' or 'Our firm must conquer a bigger market share', those who chant 'All together, all together, all!', would be unable to withstand a true/false judgment of the same type. Yet they know what the difference is between true and false statements, but they detect that truth or that falseness not in the presence or absence of a reference, but rather - and we will understand this soon - in **an entirely new phenomenon: the *resumption* or *suspension* of the continuous work of definition and materialization of the group that this talk intends to trace.** Anything that extends it is true; anything that interrupts it is false. (Latour 2003: 148)

This is not entirely new. This is the conative function, specifically in its "vocative" aspect (something like Althusser's interpellation).

> From the classical point of view I am *auto*-nomous (as opposed to *hetero*-nomous) when the law (*nomos*) is both what I produce through the expression of my will and what I conform to through the manifestation of my docility. As soon as this coincidence is broken, I leave the state of freedom and enter into that of dissidence, revolt, dissatisfaction or domination. (Latour 2003: 150)

Finally a definition of autonomy.

4022

6.8.7 Moodne Orjus (2015-11-30 22:15)

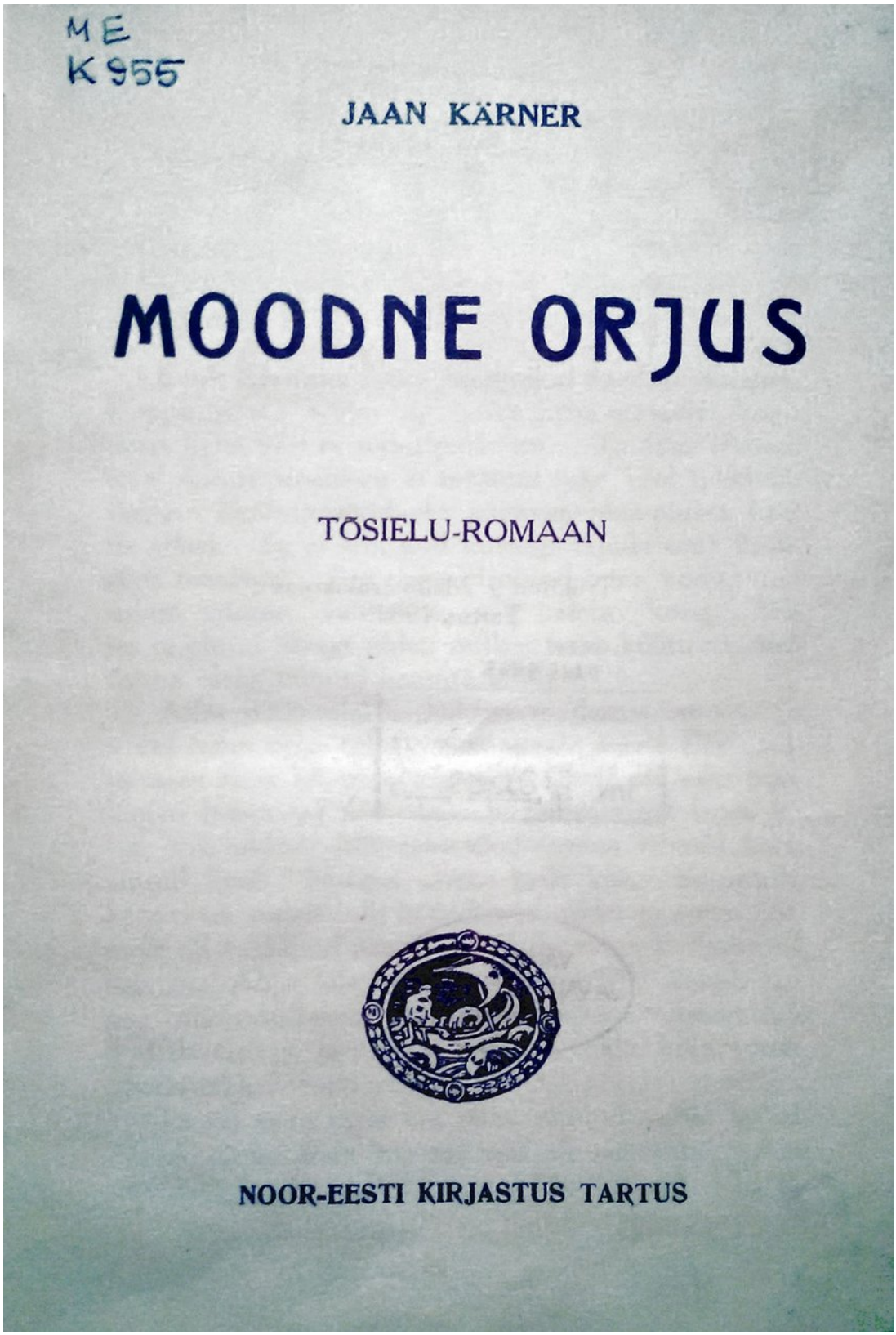

Kärner, Jaan 1931. *Moodne Orjus: Tõsielu-romaan*. Tartu: J. Mällo.

> Tal oli valus seda tunnetada, ja ühtlasi tal hakkas ääretult piinlik oma vaesusest. **See vahtis talle vastu nagu sõnatu, tumm etteheide kelleltki**, kes vaikselt ning nurisemata kannatab tema pärast. Ta ei saanud seda enam taluda, tõmbas kiiresti riided selga ja tahtis lahkuda toast. (Kärner 1931: 8)

"It might be true that the average human being was better off now than he had been before the Revolution. The only evidence to the contrary was the mute protest in your own bones, the instinctive feeling that the conditions you lived in were intolerable and that at some other time they must have been different." (George Orwell, *1984*)

> Alles siis muutus tema meel rõõmsamaks, kui kutsutud võõraste järele hakkasid lahkuma ka kutsumatud, kes kogu aja olid seisnud tummade statistidena. Nagu oleksid nende suud jäänud sootuks lukku, **ei lausunud hääd päevagi, vaid kadusid tähelepanemata**. Küll aga pidas pristav oma kohuseks tema kätt suruda ja midagi pomiseda enese vabanduseks. Kuid seda polnedu eriti vaja, ta teadis niigi, et sihuke on pristavi amet. (Kärner 1931: 15)

It appears that he felt *violated*. Isegi head päeva ei jäetud kui tema vara oli oksjonil ära hinnatud ja minema kantud.

> See suurereedene **norutuju** kestis harilikult kogu järgneva pühadeaja. Ja kas ei olnud see nüüdki nõnda? See **süngepilvine poolhämarus**, haavana veretab õhtueha mändide taga? Kas ei seadnud ta ennast alateadlikult ristilöödud Kristuse asendisse? Kas ei olnud see Kristuse kannatamise müüt üldse mõjustanud ennasthaletsevat pessimismi tema elus? Kristus tõusis surnuist kolmandal päeval, tema aga ei näe oma kannatusil olevat mingit lõppu. (Kärner 1931: 19)

Norutuju ja sügnus on mujal edaspidi muutunud sünonüümseks, kuid "sünk" viitab tõepoolest algupäraselt pilvedele. Meenub Somobe laulusõna, "The weather was in many ways reflective of the man I called dad."

> Tema närvid olid viimase võimaluseni pingul. Tema kõrvakuulmine oli terav nagu nõel. Ta kuulis juab suurest kaugusest öise kiirrongi tumedat kõminat. Kuulis läbi kukkumist oksalt ja koera luuravat astumist üle muru. Jaamas olid süüdatud tuled. Ta nägi oma aknast inimeste liiklemist perroonil. Jaamaülema punane müts eraldus puude vahelt külmalt ning hoiatavalt. Siis sõitis rong mürisedes ette. Vedur pahistas suitsu ja valget auru. Pikk vagunite rida säras tuledes. Reisijate tumedaid kogusid vilkus läbi ruutude. (Kärner 1931: 21)

Sama tundmust kogen mina pohmeluses või haigena - silmad kinni, kuid kogu ruum on vaimusilmas erk ja iga heli lähedal ja kaugel on kannatamatult tajutav. Alles romaani lõpuleheküljel tuleb välja, et ka *Moodne Orjus* on kirjutatud Elvas. Viidete poolest siis Tartu on "linn" ja Elva on "küla". Siit võib veel järeldada, et Kärner elas Elvas üpris rongijaama lähedal ja kus pool.

> Ka viimasel ülestõusmispühal ei tulnud tema juurde keegi. Koguni mitte ühtegi sugulast, keda tal siin ümbruses oli rohkesti. Ta oli unustatud sellest saadik, kui tal enam ei olnud raha. Kui tal seda oli, siis muidugi oli ka sõpru ja tuttavaid küllalt. Siis leidsid nad teed tema juurde kas või südaöösi. Aga nüüd ta oli kõigist mahajäetud. **See on ju ikka nii, mõtles ta, et inimest hinnatakse mitte selle järele, mis ta ise on, vaid selle järele, mis tal on**. Kus sõira, sääl sõpru. Ta on ilma teenistuseta, ta on vaene, tema nime ümber on tehtud halba kõmu. Kes julgeks end veel siduda ühe säärasega? Sellest ei oleks mingit kasu. Pigemini see võiks tuua ainult kahju. Ja nõnda tema juurde ei tule enam keegi.
> Olgu, jumal nendega, mõtles ta. Kas maksab selle üle imestuda, sellepärast ennast haletseda? Ta usub, et pisut tunneb inimesi ja teab, mispärast nad on sellised. Need on olud, mis lükkavad neid. See on elu, mis sunnib igaühte hoolitsema ainult enese eest. **See on inimlik animaalsus, mis lööb läbi kultuurikesta, kui päevakorda tuleb lihtne olemasoluküsimus**. Seda kõike tuleb võtta huumoriga, ilma liigse kibeduseta. Ainult kahju on sellest, et ka osa nõndanimetatud vaimuinimesi leivakannikat hakkam kummardama üle kõige. Kui sool tuimaks jääb, millega peab see siis jälle soolaseks tehtama? (Kärner 1931: 22)

Sellised tähelepanekud, mida märkasin ka *Soodoma Kroonikat* lugedes, osutavad Kärneri ebatavasele läbinägelikkusele inimloomuse suhtes. Minu arvates on see ehk seotud ka tõigaga, et ta 1946. aastal "haigestus", nagu Vikipeedia ütleb, ja bibliograafiline andmebaas märgib, et ta oli "vaimuhaige Trt-s 1946–58". Naljakal kombel ei ole *Moodne Orjus* Vikipeedias tema romaanide sektsioonis üles märgitud. Üldse on Vikipeedia sissekanne kummaline: "Looming" sektsioon algab lausega, "Väärtuslikum osa on luule." Kelle andmetel?

> Või aga siiski? tema pessimism iseenesest? Kas on siin süüdi ainult laokil närvid? Kas ei ole selles mingit atavistlikku uha, mida viimased sündmused üles keerutaksid tema hingepõhjast? Tema orjadest esivanemate verd, mille vabadusetungid ei ole kunagi leidnud lahendust, mis on käärinud ning roiskunud eneses nagu seisev vesi?
> On kummaline, kui kaugel minevikus võivad peituda meie tegude ja mõtete algjuured. Enamasti me ei jõuagi nende kohta selgusele. Siis me laotame arusaamatuses käsi nii eneste kui teiste üle. **Aga sellest ajast saadik, kui me hakkame taipama ning endid ja teisi erapooletult vaatlema, me õpime valitsema omi mõtteid ja tegusid.** (Kärner 1931: 27)

Kõlab peirceaanlikult, eriti enesekontrolli osa (maakeeli enesevalitsemine). Ka tegude ja mõtete algjuured sobituvad Peirce'i sünehhismiga.

> Ta kandis punast kalli nahkkraega mantlit, mis andis tema sirgele ning saledale kehale suursuguse ilme. **Tema kahvatus õrnas näos kajastus mingit erilist meelekülmust.** Tema suured tumedad silmad vaatasid kõrgete kulmude alt sellise rahuliku läbitungivusega, nagu ei viibiks ta mitte siin, vaid kuskil eemal, nagu vaataks ta kogu aja ainult oma mõtteid, mis viibivad sääl kuskil, kõige nähtava taga. Ja sääl talle kõik on enesestmõistetav, et teda ei eruta enam mingi asi. (Kärner 1931: 30)

Üpris poeetiline see mitteverbaalne kirjeldus (kehv terminoloogia, kuid ei taha öelda "konkursus"). See kõige nähtava taga asuv koht kuhu läbitungiv pilk vaatab on nö *middle-distance*.

> Nõnda kulusid mõned päevad, kuni saabusid jälle vekslitärminid. Siis ta pidi minema alevisse otsima vekslitele vastutajate pealkirju ja tarvilikku raha nende pikendamiseks. See täitis teda nagu alati vastikustundega. Ta kujutas juba ette neid nägusid, üleolevaid, iroonilisi, **poolpõlastavaid ja poolhaletsevaid**, millega teda vastu võetakse. Ta kuulis kõrvus neid noomitusi ja manitsusi, millega teda ära saadetakse. Ikka ühte ning sedasama kuni tüütuseni. See kõik oli talle alandav nagu oleks ta enese tabanud kerjamiselt. Aga parata polnud midagi. Tuli teha süda kõvaks ja kannatada. (Kärner 1931: 32)

Nagu oleks teadlik, et inimese näopoolet võivad kuvada väga erinevaid ilmeid samaaegselt.

> Elu on laat, kus ka kõige süütumat pillutakse poriga. Jälle läbistas Kivirähka vastikusevärin.
> Nagu mingi mürk kääris temas, õõnestas salaja tema enesevalitsemisvõimet. Kui rumal, kui mõttetu on see kõik! Kuid inimene peab seda siiski taluma. Oma näolt ära pühkima pori ja minema naeratades edasi. (Kärner 1931: 34-35)

Huvitav kas Kärneri vaimuhaiguslikest tähelepanekutest saaks kirjutada uurimuse? Seda ei saaks vist sooritamata ilma vaimuhaigust romantiseerimata.

> Ta valvas vaikselt haige lapse juures, kuni see jäi magama, ja heitis siis ise ka voodisse, riidest lahti võtmata. Kuid uni ei tulnud. Ääretu kibedus täitis teda südant. Kibedus inimeste vastu, kelle pärast nad pidid kannatama. **Kibedus maksva maailmakorra vastu, mis on nii ülekohtune ning ebaõiglane**. Kibedus lõpuks ka iseenese vastu, et ta ei ole osanud oma elu korraldada teisiti. (Kärner 1931: 46)

Siin on juba näha ühiskonnakriitilisi algmeid mis teose lõpupoole kulmineeruvad tähelepanekuga, et Eesti ühiskond on haige ja vajab arsti vms. Lugesin hiljuti ajalehetükki pealkirjaga "Suurim vihakõneleja enne sõda oli president Konstantin Päts ise" (Ivo Karlep, 28. september 2015). Nimelt oligi Päts 15. märtsil 1934 riigikogu ees väitnud, et "Eesti rahvas on propagandast pimestatud ja haige ega suuda täita kõrgeima võimu kohuseid, mistõttu peab valitsus võtma mõneks ajaks kõrgeima võimu enda kätte." Võib-olla on see kokkusattumus, et mõned aastad varem oli rahvakirjanik just käesolevas teoses just seda soovitanud. Kui vaid viitsimist oleks siis kirjutaks Ivo Karlepile, aga mõtet vist ei ole, sest tema kirjatükk oli suuremalt jaolt ajaloolase Rein Ruutsoo arvamuste ümberjutustamine (sj mitte ajalooliste tõsiasjade, vaid arvamuste).

> Siis tuli tema, ikka sessamas punases mantlis, kõndis temast mööda hõljuval mõõdukal sammul, silmad maas, nägu kahvatu, nagu mingis somnambuulses seisundis. Mis läks see talle kord? Ta vaatas teda üsna põgusalt, kui ta kadus puude vahele, ja märkas, et ta niisama vargsi tema poole tagasi vaatas. Kui ta nägi, et tema tagasivaadet on tähele pandud, käänas ta nagu pisut kohkunult pää ära ja sammus edasi. (Kärner 1931: 51)

Mitteverbaalne faatika, või, metakommunikatiivne teadlikkus: "If I know that the other person perceives me and he knows that I perceive him, this mutual awareness becomes a part determinant of all our action and interaction", and "The moment such awareness is established, he and I constitute a determinative group, and the characteristics of ongoing process in this larger entity control both individuals in some degree" (Ruesch & Bateson 1951: 208).

> Olles niiviisi tõendanud oma Venes omandatud meditsiinilisi teadmeid, ta ei astunud eesti ülikooli ometi mitte õppima arsti-, vaid õigusteadust. See tähendab: ta maksis igas semestris korralikult oma õppemaksu, kuid loenguile ei läinud kordagi ja eksameid ei mõtelnudki sooritada. **Ülikooli ruumides ta käis ainult harva ja nimelt kõige kibedama ihulise häda sunnil**. Vähemalt sedagi peab ülikoolis saama lahendama oma kalli raha eest, naljatas ta ise. (Kärner 1931: 61)

Mul on tunne, et see "kõige kibedam ihuline häda" on tõenäoliselt sugutung. Sel ajal ei olnud kombekas taolisi asju otse välja öelda vaid tantsiti ümber teema või jutustati "läbi rooside". Tüüpiline on näiteks fraas "kaela langema". Kui neiu langeb noormehele kaela siis võib sealt järeldada, et toimub ka midagi enamat. Kusta Savipart, kelle ülikooliteed siin kirjeldatakse, ei sarnane kahjuks ühele nö *perpetual student*'ile, Benjamin Bolger, kelle kraes on hetkel 29 teaduskraadi. Minu arvates on natuke narr nii palju õppida ja nii vähe panustada - EBSCO andmetel on ta avaldanud vaid ühe artikli, Thomas Edisonist ja tehaste leiutamisest, ja siingi pole kindel kas on tegu sama isikuga.

> Männid muutsid oma värvi, suur kask Kiviräha akna all seisis üleni nooris lehis, **aedviljade värske muru kattis peenraid**. Kogu maja uppus haljusse. Kevad tungis sisse uksest ja aknast. (Kärner 1931: 65)

Kummalisim kasutus sõnale "muru" mida ma olen kohanud. Muru on seega igasuguste madalate taimede roheline osa?

> Ta tundis oma silma ja kõrva, iga oma ergukiu ja nahatäpiga seda kasvamise ning õitsemise kirge, mis hoovas nähtamatu lainena puust puusse, lillest lillesse. **Seda elu edasiandmise õhinat, mis kostis helisedes ühe linnu laulust teiseni**. (Kärner 1931: 65-66)

Teos sisaldab päris palju taolist looduskirjeldust. Üldse, päris paljudes tolleaegsetes teostes on ohtralt sisutäidet mis tegeleb looduse ilu lahkamisega. Siin aga on tähelepanek "elu edasiandmise õhina" kohta tõene: linnulaul on sisuliselt paaritumissignaal. Üks SMBC koomiks isegi tegi selle kujul nalja. Mul ei õnnestu seda hetkel üles leida, aga leiutati tõlkeaparaat loomariigi jaoks ja metsas jalutades kuuldakse kuidas linnud muudkui hõikavad "Fuck me! Fuck me!".

> Kivirähk tervitas. Ta vastas sellele vaevalt kuuldava torisemisega. Oli tunda, et ta meelsamini vaikiks ning mõtiskleks enda ette kui kõneleks.
> Nad vahetasid mõne pääliskaudse sõna ilmast ja põllutööst. Siis kulus tükk aega vaikides. Selle vanamehega ei olnud kerge jutule saada.
> Tema nägi oli süngelt tõsine, läbinähtamatu ning peaaegu ükskõikne. Kas oli ta õppinud oma tundmusi varjama? Oli ta niivõrt kibestunud elust ja inimesist, et kartis neid endale lähedale lasta? (Kärner 1931: 67)

See vanamees on metsavaht Tehvand, kellega Kivirähk siin sobitab juttu. Edasi hakkab Tehvand pidama pikki poliitilisi monolooge, sest ta poeg oli Tallinnas olnud kõrgel kohal. Selle pojaga sõbruneb Kivirähk lähemalt ja teose lõpus on neil päris diip vestlus Kiviräha olukorrast. Selle lõigu siin tuleks vist inglise keelde tõlkida millalgi, sest see on üks olulisemaid seiku faatikast. Tuleks ka analüüsida, sest peale ilmast rääkimise on tegu siiski suhte algatamisega (st saab ka sotsiaalsete tehnikate seisukohast vaadata).

> Oli tal aga raha juba taskus, tema meel muutus korraga üsna rõõmsaks. Ta oli sootuks unustanud oma endise kibeduse, oma südames ta ei tundnud enam viha kellegi vastu. Milline nõiavõim on siiski rahal, ka säärasel väikesel summal, et see teeb kohe inimese nagu uueks. **Kogu maailm ning elu paistab korraga hoopis teises valguses**. Kõikjal aina repiad, sõbralikud näod ja elav, rõõmus liiklemine. (Kärner 1931: 79)

Seda olen ka ise tajunud, et kui pärast tühjade taskutega elamist natukenegi raha valgub on ellusuhtumine ja maailmavaade hoopis rõõmsam, isegi kui seda ei jätku kauaks. Kõikjal sõbralike nägude nägemine võib aga olla *emotional contagion*'i mõju: kui sa käid naeratades ringi siis vastutulevatel inimestel on raske ka mitte naeratada, kasvõi hetkeks. Naerata ja maailm naeratab sulle vastu, nagu öeldakse. Suuremas plaanis on see muidugi illusioon, sest teised inimesed ei ole päriselt sinuga koos õnnelikud vaid kuvavad tahtmatut reaktsiooni.

> Mis oli temaga juhtunud? Milline peronospora kasvas tema ajus, mis tegi haigeks ning virilaks kõik tema mõtted? Ta vabises nagu palavikus, kõik tema närvid põlesid, ja süda, see tagus nagu haamriga vastu rinnakorvi. (Kärner 1931: 82)

Kärneri vaimuhaiguse tekkepõhjuseid võib otsida just tema majanduslikust olukorrast. Statistiliselt käivad sellised asjad käsikäes. Samuti vaesus ja terviseprobleemid. Kindlasti mängib olulist rolli ka sotsiaalne isolatsioon, mida nägime ülal, sest selle seos vaimu- ja terviseprobleemidega on just praegusel ajal suure uurimise all.

> Kivirähk jälgis neid kogu õhtupooliku läbi akna, istudes oma laua juures ja jätkates oma pooleliolevat tööd. Ta nägi, kuidas Adalbert Laul Ritast-õele nihkus aina lähemale, kuidas nende pilgud alguses nagu kobades ja uurides peatusid teineteisel ja siis järjest rohkem sulasid vastastikkuseks sümpaatiaks. Ohtuks olid nad juba niivõrt leidnud ühist keelt, et lahkusid käsikäes õuest ja jalutasid aeglaselt metsa poole. (Kärner 1931: 84)

Mine võta kinni kas käsikäes metsa poole aeglaselt jalutamine on jällegi läbi lillede millelegi viitamine. Aga hoopis paelub mind see kas Adalbert Laulu kummaline nimi ei ole mitte viide Friedebert Tuglasele. Millegi pärast kujutasin just teda ette Adalberti kirjeldusi lugedes. Aga võib-olla on kokkusattumus, just nagu peategelase nimi Kivirähk tänapäevane kirjanik Andrus Kivirähk.

> Kui nad õhtu eel tagasi tulid ja uuesti oma kohtadele asetusid, näisid nad mõlemad kurnatud ning väsinud. Mehe palged hõõgusid, tema silmis oli segane palavikuline läige. Ta vahtis vaikides oma ette ja mängis kasteheinakõrrega, pööritades seda aeglaselt sõrmede vahel. Tütarlaps lamas tema kõrval mingis kannatava süüdlase poosis. Tema sõrmed nippisid kohmetult oma kleidi rinnaesist. **Mis oli nendega juhtunud metsas?** Kas olid nad kohanud proua Kilpi, tülitsenud tema pärast? Või olid nad milleski pettunud teineteises? Ja nüüd üks põrnitses sellepärast, kuna teisel sellest oli kahju? On ka probleemid, millega maksab oma pääd vaevata. (Kärner 1931: 88)

Tahtmatult meenub oma üheksanda klasis väljasõit ja ööbimine mingis kämpingus kus noorukid muidugi suitsetasid ja tarvitasid alkoholi. Kui klassi ilusaim tüdruk ja istuma jäänud sportlik ja populaarne poiss jäid natukeseks kaduma ja naasesid siis esitati neile ka taolisi küsimusi: Miks te higistate? Miks te näost punased olete? jne. *Mida te tegite metsas?* Everybody alread knows.

> Oli see tütarlaps temasse armunud? Miks oli tema pilk nii kummaliselt pehme ning niiske, kui ta temale otsa vaatas ja temaga kõneles? Miks libises tema vari üle tema näo, kui ta temale teatas, et peab minema? On ta üks sääraseid, kes armub kergesti igasse võõrasse mehesse? (Kärner 1931: 91)

Inglise keelde ei saa seda pilku tõlkida kui *soft and moist* ilma, et see kannaks teatud konnotatsioone. Sealjuures terve teos pärsib Kivirähk lühikese-paksu naabritüdruku lähenemiskatseid. Tubli abielumees.

> Margarete? Aga, jumal, mis on tal tegemist tolle Margaretega? Miks tuleb tema nimi talle alati meelde? Miks ei lahku tema kuju enam tema silmade eest? Kas on ta tõesti armunud, sipleb kõrvuni amoori kavalalt ülesseatud võrgus nagu mõni elutundmatu poisike? Veripunane mantel, valge špits, roosa siidpael - mingi segu suursugusest ja kõige panetunumast väikekodanlusest. See ei ole ometi mitte tema maitse. (Kärner 1931: 94)

Pidin siiski Õigekeelsussõnaraamatu lahti lööma. "Panetuma" on *harjumuse tõttu tuimaks muutuma*, ka "paadunud" ja "tardunud".

> Ta vajus toolile laua äärde, toetas pää ühe käe najale ja hakkas teisega paberile kritseldama mõttetuid, segaseid sõnu. (Kärner 1931: 100)

Meeldib. Lihtsalt meeldib.

> Ta ei vaadanud aknast välja, aga tundis, kuidas keegi akna alla ilmus ja talle oma suurte, sügavate silmadega otsa vaatas. Ta tundis seda pilku oma näol ja kätel nagu mingit teravat, selgesti tajutavat asja. (Kärner 1931: 100)

Hiljuti oli redditis ka teema selle kohta, et miks me tajume seda nii selgesti kui keegi meie poole, eriti otsa, vaatab. Mul ei olnud muud lisada kui viidata Ralph Exline'i varajastele katsetele 1960ndatel milles avastati, et ahvid lähevad marru kui neile otsa jõllitada ja hakkavad oma puuris ringi visklema ja seinu peksma; sama asi juhtub kui puuri ja inimese vahele asetada suur vinüülplaat ja teisel pool inimene jõllitab umbmäärast kohta kus ahvi silmad peaksid olema. Ma ei oleks üldse üllatunud kui millalgi avastatakse, kui seda juba ei ole tehtud, et see ajukäär mis tegeleb silmade ja suude tuvastamisega teeb sellistel puhkudel ületööd (st aktiveerub magnetresonantsi all vaadatuna).

> Oligi päris naeruväärne mõtelda, et temast selles eas võiks veel saada korralik talusulane. See oli vaid **neurasteeniku** tuju, mis ei viinud kuhugi välja. See lõppes ääretu väsimatusega kehas ning valudega pihas ja ristluis. See näitas, et tal ei olnud enam pääsu sellelt teelt, millele ta juba paar aastakümmet tagasi oli astunud. Selle aja sees ta oli võõrdunud taluelust, **oli enese lõplikult lahti juurinud maast**. Ja nüüd oli hilja sinna tagasi pöörata. Kogu tema minevik rippus tal kätes ja jalus nagu raske kivi. (Kärner 1931: 102)

Tähendab, ennast on raske tagasi *maasse istutada*? "Neurasteenia" on närvinõrkuse sünonüüm. Need psühhomeditsiinilised terminid selles teoses iseenesest moodustaksid ühe osa, kui võtta käsile Kärner ja tema vaimuhaiguse kajastus tema teostes.

> Õieti mitte kogu asi, vaid üks ainus võrdlus, üks veider mõte, et tol härral on härja silmad. Eks ole, see on ju päris veider mõte? Ja nüüd ei lähe see mul enam meelest. Ma näen nii selgesti neid härja silmi enda

> ees, nagu oleksin ma mõni härjavõitleja ning seisaksin parajasti tsirkuse areenil. **Ma tean, need saavad mulle nüüd tükiks ajaks mingiks kinnismõtteks, millest ma ei saa vabastuda uneski. Olen juba varem läbi elanud midagi sarnast. Olin kinos ühes *Indiaanlase kättemaksu* nimelises filmis näinud madu, kes lasti läbi lahtise akna põrandale asetatud kinniseotud mehe kallale. Ja mitu kuud pärast seda ma ei saanud magama heites kustutada tuld**. Pimedas ma nägin aina madu liikuvat oma voodi kõrval. Ütelge, kas see pole hullumeelsus, või vähemalt selle algus? (Kärner 1931: 117)

Härjasilmad ja härjavõitleja osa viitab eelnevale episoodile milles Margarete mees seisab keset teed ja peatab Kiviräha, et teda süüdistada oma naisega vahekorras olemises. Tegelikult on see Margarete koolivend FriedeAdalbert kes "käib metsas" koos Margaretega. Mao ja unenägude osa oleks olnud hea teada kui ma kirjutasin (olematute raamatute põhjal) pseudo-teadusliku tüki unenägudest. Ma kirjeldasin midagi sarnast sellele kinnisideele, aga väljamõeldud allikates. Tsitaadi viimane lause on ennast-teostav ennustus, kas pole? Muideks, see *Indiaanlase Kättemaks* on tõenäoliselt Revenge (1928), mida tõlgiti eesti keelde kui "Mustlase kättemaks" - ehk Kärner eksis ühe sõnaga.

> "Vaevalt tosin aastaid on kulunud sellest meeletust maailmasõjast, ja mida me näeme, kuuleme? Igal pool täristatakse aina relvi, õhutatakse vaenu, külvatakse tuult. Juba käivad kõikjal ringi mesiste nägudega surnumatjad ja sabakuubedes raisakullid ja sosistavad õrritades: kui tuleks sõda, läheks elu jälle lahedaks. **Ja see sõda tuleb, küllap näete**. Riigid seisavad riikide, klassid klasside, parteid parteide ja iga inimene iga inimese vastu. Igaüks näeb teises võitlejat, kes kätt sirutab tema omanduse järele või kipub alandama tema prestiiži. Söödamaa on jäänud liiga kitsaks. Peab muist kariloomi maha tapma, muidu ei saa härrad enam edasi. **Tuleb sõda, mille kohutavat ulatust me ei oska kujutellagi**." (Kärner 1931: 118-119)

Nägime, oli kohutav. See on noor Tehvan kes siin tulevikku ennustab, kahjuks õigesti. Paneb mõtlema, et kui ma siin blogis kirjutan, et raudselt peagi üritatakse Eestimaad jälle Venemaa oblastiks muuta, nagu meedia viimasel ajal pasundab. Olgu siis märgitud, et minu kõhutunne ütleb, et kui Venemaa võttis Krimmi "tagasi" üsna pea pärast olümpiamänge, siis Eestil tasub olla ettevaatlik kui Venemaa peaks pärast 2018. FIFA maailmameistrivõistlusi taas minema äksi täis ja Baltimaid jälle "tagasi võtma". Isegi praegust Venemaa kaarti vaadates läheb kõhust õõneks, sest Venemaast läänes on Krimmi ja Kaliningradi vahel täpselt paras ristküliku-kujuline ala mille Vene Impeerium võiks jälle endale võtta, ja kui juba suuremaks võtmiseks läheb siis võtta ilus lõik koos Baltimaadega.

> Kui palju on kogu maailmas neid vaimuinimesi, kes julgevad ujuda vastu voolu ja ka hädas ning viletsuses truuks jäävad oma veenetele, tõelisi kultuuriinimesi? (Kärner 1931: 119)

Kolm.

> Kivirähk märkas tema sisemist rahutust, tundis, kuidas ta kogu oma olemusega kippus oma armastatu juurde. Ta tundis nende mõlemate keha põlemist, nende janust igatsust teineteise järele, nende suurt ja ülevat armastust. See hoovus temasse igast nende pilgust, sammust, käeliigutusest, igast nende südametuksest ja hingetõmbest. Tal oli otse valus seda tunnetada, aga ühtlasi ometi häämeel, et tänapäev veel olemas on sellist puhast, sügavat armastust ja sellist sädelevat teineteise leidmise õnne. (Kärner 1931: 124)

Need osad teosest mis kirjeldavad noore Tehvani ja Ines Sahlweide läbikäimisi on põhimõtteliselt *softcore* pornograafia (pehmeporno?).

> Milleks ta seda kõike nii pikalt ja laialt seletab, küsis Kivirähk eneselt. Aga muidugi: tema **põskede ebatavaline õhetus ja hääle värin kõneleb küllalt selget keelt**. Ta armastab siiski seda naist ja tahab ennast õigustada tema, Kiviräha, ees, sest ta on neid sageli näinud koos. (Kärner 1931: 128)

See põskede õhetus ja hääle värin räägivad... keha?... keelt?

> "Või arvad sa," jätkas Pahkel, "et sa sellega jääd **ilmatoeks**, kui sa ei võta tilka viina. Küll näed, kärvad veel ennemini ära. Kõik tõbed ja taudid tulevad sulle kooris kallal, kui sa vahel oma sisekonda ei desinfitseeri."
> "Õigus!" hüüatas advokaat. "Ma olen seda ikka ütelnud, et viin on kõige parem rohi iga nohu ja ohu vastu. Proosit." (Kärner 1931: 131)

See on päris esimene kord kui ma kohtan sellist asja nagu *ilmatala* (siin "ilmatugi") kirjanduses. Selle sõna õpetas mulle suhteliselt hiljuti isa. Ühtlasi on selles lõigus kajastav filosoofia see mida mu isa järgib.

> Tõsteti klaase, sunniti teda jooma, žestikuleeriti ja trallitati. Advokaat haaras pahema käega lauast kinni, sirutas parema käe ette ja **kutsus komissaari sõrme vedama**. Komissaar võttis kutse vastu. Jalad seatu vastamisi, käed löödi kokku, ja ähkides ning puhkides läks lahti plaanitu, rüselev **sõrmetirimine**. Mõlema nägu punetas, higi tilkus üle põskede, sõrmekondid ragisesid, põrand naksus ja põrises. (Kärner 1931: 135-136)

Ja see on täpselt teine kord kui ma kohtan kirjanduses sõrmevedamist. Esimene kord, kummalisel kombel, on Kärneri *Soodoma Kroonika* kuuendal leheküljel. Olen ühes seminaris küsinud inimestelt kas nad teavad mis see on, aga vastus oli negatiivne. Mina mäletan seda oma lapsepõlvest. Võib-olla ei mängita pöidlasõda ka enam ja seegi on varsti ära ununenud? Nah, *thumb war* on võõrsil ka, aga sõrmevedamise kohta ma ei ole kindel. Sisuliselt haagitakse nimetis-sõrmed ja tõmmatakse - kelle poole tõmmates teine lahti laseb on võitja.

> Kas olen ma tõesti **sattunud võõra kera pääle**, mõtles ta ja taandus tuppa. Ta lükkas mõlemad aknapooled pärani, istus laua juurde ja jäi üksisilmi vahtima pilvede kerkimist taeval. (Kärner 1931: 147)

Koos füüsikateaduse arenguga muutuvad ka metafoorid. Nüüd küsiksime, kas oleme paralleeluniversumisse sattunud?

> Siis pööras ta oma pilgu lõunasse ja tõmbus ehmunult akna juurest tagasi. Nagu ääretu hall laviin veeres säält uuesti üles vihane pilvelohe. Tuul paisus kiiresti ja muutus peaaegu tormiseks. Mõne minutiga tõmbus sünge kate üle kogu taeva. Äike puhkes kahekordse jõuga. Vihma valas nagu olks ülalt tuhat koske alla kohamas. Välgud sähvisid peaaegu vahetpidamata. Kogu laotus oli täis valutuld. Pimedus metsa all paistis selle tõttu veel sügavam ning mustem kui enne. Ajutine vaikus äikese mürina ja vihma kohina vahel oli nii kurjakuulutavalt tühi, et seda otse valus oli taluda. **Selles vaikuses ja pimeduses ta tundis julma selgusega oma inimlikku osa. See on nii naeruväärselt väike, nii ääretult tähtsusetu aja ning ruumi lõpmatuses**. (Kärner 1931: 151)

Epigraafiväärilne. Muidugi saab seda kasutada, et osutada kuidas *Kärner tõepoolest tajus julmema selgusega kui teised inimese ääretult, naeruväärselt tähtsusetut osa aja ja ruumi lõpmatuses*.

> Ah, see tapvalt vägev ja hukutavalt ilus öö. Õudne üksindusehirm ja põletav igatsus kokkukõla järele. Suur, sügav armastus. Meeletu tung välja tühjusest. Moraalne seadus igaühe südames. Usklik hardumus, mis painutab põlvi jumala ette. Jumal - meie isa põlvest põlve. Jumal, kes viib inimkonda edasi läbi igaviku. Kõlbeline kett, mis seob ta üheks aastasadadest aastasadadesse. **Tõuseme ja vajume nagu lained mõõtmatus ookeanis. Igavene elu uuendab end surma läbi. Noorus tungib alati tormakalt pääle. Tema rõkkamises ning hõiskamises kõlab kosmilise muusika rühm. Loodusvägede mäss, idas koitev uus hommik.** (Kärner 1931: 153)

Ka epigraafiväärilne. Kurat küll Kärner lõpeta ära see sügavamõttelisus. Midagi head sellest ei tule.

> "Näe, üsna terane teine veel," lausus Kivirähk.
> "Võib-olla saab siiski terveks," vastas Kivirähk ja küsis siis: "Kuidas teil's nüüd läheb kah?"
> "Mis ta läheb või on," lõi metsavaht käega. "Mis sel vaese teenija elul minna? **Visiseb nagu tuli toores puus**: ei saa sa edasi ega tagasi." (Kärner 1931: 159)

Nüüd juba teine kord kui kohtan seda kõnekäändu. Esimeses olevat üks noormees "elanud nagu tuli toores puus." (Madarik 1955: 9)

> Meie inimesed on ju püsti hullud. Kõik on kangesti tähtsad ja ennast täis. Ja juhtud sa ühele säärasele ülema, et pole ta ühti oma ninaga maailma ülalhoidja ega ammugi mitte ainus ristiinimene maailmas, siis on ta sul kohe kätega karvus. (Kärner 1931: 161)

See metsavaht Tehvan ikka ei lõpeta. Aga eks mujalgi tolleaegses kirjanduses on juttu eestlase suurushullustusest. Kurb asi selle juures on, et varsti peaaegu sajandiga pole selles vallas väga palju justkui muutunud. Muust võib järeldada, et *ilmatala* on "maailma ülalhoidja".

> Ta mõtles salaja värinaga tagasi tõelikkusele. Auto, lennuk, kino ja raadio, **silmapilkne *sex appeal***. Kogu inimkonna on vallutanud mingi kihutamise maania, mingi kiiruse hullumeelsus. Kas ei kihuta ta nõndaviisi täie auruga kuristikku? Metsavaht Tehvan arvabki, et ega ta enam üle saja aasta kesta, kui ta samas suunas edasi läheb. Kas on see vanamoodsus, ebausk, tagurlus?
> **Kui inimhing oleks kella mehhanism, mida saaks lahti võtta ja parandada, kui ta on läinud rikki**. Aga see'p see on, et mehaaniliste seaduste järjest pinevam rakendamine isiku ja inimkonna ellu aina rohkem segi paiskab nii üksikinimese kui kogu inimkonna hinge. Meeletu revanši-idee rahvuste ja klasside vahel. Hullumeelsuseni ulatuv rekordivaimustus. Võidujooks nugadega hambus. See on tänapäeva "terve egoismi" ning tehnilise elukäsituse tulemus. (Kärner 1931: 171)

Inglisekeelseid sõnu kohtab tollases kirjanduses tõesti harva (Gailiti Nipernaadis oli vist mingi seik kus teeseldi inglast, aga muist ei meenu midagi). Inihminge kohta käiv lause... mul pole tekste kuhu neid epigraafideks panna! Ehk tulekski Karnerist ja hullumeelsusest kirjutada midagi? Igatahes, selle lõigu lõpus hakkab ta arutlema ühiskonnaprobleeme mis kulmineerub katkendiga mis meenutab Konstantin Pätsi kuulsat "vihakõne". Ma ei olnud seda lugedes ära märkinud ümberkirjutamiseks, aga kuna see meelest ka ei lähe siis tuleb siiski ümber kirjutada:

> Kas ennustab kanarbik õnnetust? Kas kuulutab suur kirjurähn haigust ja surma? Adalbert Laul igatahes kardab seda. Ta laskis oma maja katuseharjalt eemaldada kõik, mida rähnad varemini toksisid ning kasutasid oma alaseina. Aga kas on sestsaadik majast lahkunud haigused või sinna sattunud eriline õnn? Kas ei ole see tänapäevani jäänud õnnetuste majaks?
> Rumalus ning ebausk puha. Ning tema mõtted hüppasid jällegi teisele ainele. Mac Donaldi, Brüningi ja **Pätsu** ringsõidud. Maailma majanduslik kriis. Fašistlikud ja kommunistlikud võimuhaarangud. Laostuva, degenereeruva inimkonna rahutu, kääriv igatsus pääseda ummikust. **Enesepõletamisest ning alatisest ajujahist hullunud psüühi rabelev valus tung korra ja kokkukõla poole**. Alateadlik tarve mingi lepitava jumala, kas või maapäälse diktaatori järele.
> Aga kas ei ole usk mõne diktaatori või presidendi kõikvõimsusesse samasugune rumal ebausk kui usk mõne lille või linnu pahatoovasse mõjusse? Kas ei ole meeletu egoism, ääretu naudinguiha, keha- ja rahaorjus olnud see, mis meid on viinud ummikusse? Kas ei ole selle teenistusse rakendatud kõik need masinad, mootorid ja propellerid, mille igavene huugamine meid on väsitanud ja meie hinge laostanud? Oma sügavamas tuumas me oleme vaimselt laisad, iseloomult lõdvad ja kõlbeliselt jõuetud. Meil ei ole mingit suurt igatsust, mingit suurt kirge, mis kihutaks meid looma uut, õiglasemat ning paremat elu. Igaühte üksikult ja kõiki koos. Ootame kõike abi väliseilt võimudelt. Veeretame kõik ebaõnnestumise süü samuti väliseile mõjudele. Oleme oma erakonnarähnasid niikaua lasknud toksida oma katuseharjul, et **nüüd otse karjatame diktaatori järele**, kes peletaks need rähnad sootuks eemale. Aga kes ütleb, et selle järele küllus ja õnn meie majja asub?
> Ei, ei, **mingi pööre peab tulema**. (Kärner 1931: 172-173)

Nüüd üle lugedes siiski tundub, et Kärner pigem vaidleb diktatuuri vastu kuiet poolt, ja võib-olla tekkis mul see assotsiatsioon üldse seepärast, et haigust, Pätsi ja diktatuuri on nimetatud samal leheküljel? Või see, et keegi on raamatus

siinse eelviimase lõigu osa "Oma sügavamas tuumas" kuni "Aga kes ütleb" kõrvale hariliku pliiatsiga tõmmanud kriipsu, et seda välja tuua ja rõhutada. Siiski, nüüd pakuks ma, et võib-olla vaenas Konstantin Pätsigi *tüpomaania* ehk oma nime nägemine trükistes või avaldistes. Ehk toodi talle käesolev kirjakoht lugeda, sest teda oldi siin mainitud? Oletame, et Päts luges lehekülje viimasel real olevat nõudmist, "Ei, ei, mingi pööre peab tulema." ja *põmm*, üleriigiline kaitseseisukord ja vaikiv ajastu.

> See on üks inimloomu kõige põhilisemaid, kõige tugevamaid omadusi: **paheline uudishimu**, mille eest ei ole keegi kaitstud. Mõnulev sorimine kõigis inimlikes toimingutes, kahjurõõmus ning parastav irvitamine selle üle, mida muidu vast võidaks pidada ilusaks ning pühaks. Et **ärgu nad katku endid midagi kirjude hilpudega, me teame küll ja avastame kogu rahvale, mis on selle all**. (Kärner 1931: 178)

Asjad mis ei muutu. Vt *nude pictures of Justin Bieber*.

> Seda naeruväärsust ongi vist taibanud need meie diplomaadid, kes on põgenenud meie kitsaist piirest ja väljas enne kõige hoolitsevad oma püksi kantide eest. Nad on kahtlemata meie kõige suuremad riigimehed. Nad oskavad vääriliselt hinnata pükste tähtsust. Sest **püksid on kõige tähtsam ese inimese elus**, neid peab hoidma rohkem kui oma hinge, neid ei tohi kunagi kaotada. (Kärner 1931: 178-179)

Ma tean, et ta ironiseerib, aga see on omamoodi tõsi. Selle põhjal võiks isegi formuleerida pükste filosoofia, *püksoofia*.

> Suur rahu ümbritses kogu maja. Ühtegi inimest ei olnud näha. Ei kuuldunud ühtegi häirivat häält. Ainult heinaritsikas siristas rohus oma ühetoonilist, pisut melan**k**oolset viisi. Ning seegi oli nii ebamäärane, nii tasaselt kumisev, et ta seda pigemini võis pidada omaenda kõrvade kuminaks.
> **Omaenda? Kas oli ta siis tõepoolest olemas?** Talle näis silmapilgul kõik see, mis teda ümbritses, niivõrt kummaline, et ta enam ei tajunud oma **minasust**. Ta ei tundnud enam oma keha, oma reaalset asendit, oma ühtekuuluvust teiste inimestega. Ta tajus ainult ühte mõtet, üht fiktsiooni, mis rippus kuskil selles ebatõelises, viirastuslikus ruumis. (Kärner 1931: 184)

Kõlab nagu egosurm, või vähemalt mingiugune seotud häire. Loetavasti on inimesi kes püsivalt käivad ringi teadmata kes nad täpselt on, kus on nende kehapiirid, isiklik ruum, jne. "Minasus" teeb vist mõttetuks "isemuse" mõiste. Aga eks iseendale viitavate terminitega on alatine häda. Alles hiljuti õppisin Grinkerilt, et inglise keeles saab ka öelda "I-ness".

> See on kunsti põhiprobleem: mõista inimest ja teha teda kaasinimestele mõistetavaks. Leida lihtne, siiras sõna selleks. Ma ei oska seda veel, järelikult: ma ei ole veel kuigi kaugele jõudnud. See oli mõte, mida ma ennist tahtsin ütelda. (Kärner 1931: 197)

Kärner oleks nagu Susanne Langerit lugenud. Aga eks mõlemad oletatavasti toetuvad sajandi alguse Saksa esteetikateooriale.

> Neil oli veel raha, **kuna** see teiste kodanike käest juba hakkas kaduma. (Kärner 1931: 215)

Lõpetuseks veel üks keeleline tähelepanek. Sellest ajast saadik kui mu karm ja pedantne eesti keele ja -kirjanduse õpetaja kutsekoolis selle selgeks tegi olen ma andnud endast parima, et kasutada õiget vormi "kunas", a la "kunas sa saabud?" selle "kuna" asemel mis peaks olema põhjuslik "asjad on nii kuna see ja too". Siin näen ma esimest korda kasutust mis toob selle erinevuse teravalt esile. Kivirähu kõrtsiseltskonnal on veel raha, aga mitte selle pärast, et see teiste käest juba hakkas kaduma, vaid *samal ajal kui* see teistel hakkas kaduma. Ühtlasi, Augusti Gailiti *Karge Meri* mille märkmetega tegelen järgmiseks, sisaldab tõepoolest *ainust* kirjakohta kus ma olen päriselt trükimustas näinud sõna "kunas".

6.9 December

6.9.1 Karge Meri (2015-12-02 12:12)

Gailit, August 1944. *Karge Meri: Romaan*. Tallinn: Koskel.

> Ikka sagedamini hakkas ta üle õla tagasi vaatama sinna, kust olid nad paadiga lähtunud. Veel viivu eest paistsid sealt rand ja Raudmaa kiriku kõrge torn, ent nüüd oli näha vaid virvendavat sinendust. Ja nutt oli Katrinal üsna lähedal.
> Eks olnud põhjustki: ta oli vaid kord laadal kohanud seda meest. **Juttu oli neil olnud ainult paar tähtsuseta sõna siia ja sinna** ning pärast seda mõni tühine kiri tervitusega. (Gailit 1944: 5)

Ja see tühine kirigi oli Matt Ruhve lasknud pastoril Katrina jaoks kirjutada.

> Mitte nõnda ei kujutelnud ta enda kosimist, ei! Ootas poissi pilli ja viinaga, ootas põletava pilgu ja praalivate sõnadega, **ootas tugevat randlase kätt, mis haarates viib ta pluusi ja seeliku ainsa kogemata puudutusega rebenenud nartsuks, ja kõik, mis parast seda edaspidi, oleks siis olnud armsa jumala teda ning arvata**. Ja naeru oleks, kisa ning kilkamist, uijeh, sõge, kuhu sa tükid, ent kõik sõnad ja jonnid kaoksid pilli ja pigistuse kõrval. Ent nüüd tuli saarlane, juba aastates mees ja kuivetanud, oli nagu päikeses ja tuultes seisnud lest. Ei ütelnud muud midagi, et andku andeks tülitamist, nüüd on tulnud sääraste mõtete ja kavatsustega. Ning sööb leiba ja küpsetab kala, aga ehk on ta taskus isegi viina? Muidugi, seda ta veel ei näita. Ning hästi teeb, sest polegi veel midagi kindlat. (Gailit 1944: 7)

Jap, ajastule kohaselt räägitakse seksist kaudselt, vihjamisi.

> Ent nüüd! Isegi õpetajal juba raadio kodus ning see kisendab päevad läbi ja toob maailma otse su tuppa. Lakkamatult karjub ta sellest, kus tapetakse, kus tüssatakse, kus sõditakse, kus kukutatakse riigipäid - sekka pill, tants, kirikujutlus ning jälle kisa roimadest, kõlvatusist, alatusist. **Ja nad rõõmutsevad ja nimetavad seda progressiks, just seda, et maailm on tulnud loputama oma musta pesu sinu tuppa, just sinna, kus otsid rahu ning vaikset nurgakest oma mõtetele ja oma palvetele**. Mis aitab, et sa oled otsinud ja leidnud kodu keset merd, kaugel maailma randadest: sulle tullakse järele, su tuba ja vaikne tapuaed on lakkamatult kisendust täis. (Gailit 1944: 26)

Raadiot saab siiski välja lülitada. See ei ole Orwelli *telescreen*.

> Tõepoolest, kas ei ütelnud see hull tüdruk, et jätab ta seepärast siia, et -? Kuidas üksainus sõna võib äkki tuiskama panna inimese kogu sisemuse! See on säärane õrn ja habras sõna, mida ei kõlbagi lausuda, mida isagi pole vist ütelnud emale, kuigi nad on elanud üle kahekümne aasta koos. Ehk kui, siis vaid sosinal, silmi kinni pigistades ja kesköö l, säärase sosinaga, et liiguvad vaid huuled värisedes ning süda taob lõhkemiseni valjusti. Ja kui seda siiski kord elus üteldakse, sünnib ime, suur ja võima sime, ning siis langeb tugev mees kokku nagu niiste ja temast pole tükil ajal enam midagi. (Gailit 1944: 35-36)

Armastus on armastus, armastus on tunne, tunne on miski mis kestab rohkem kui tunde.

> Ent Toora Jookus ei nurise, **tal on koguni kindel veendumus, et kõik mehed on nõrgad ja saamatud, nad on pigemini lapsed, kes enesepetteks hoiavad piipe suus ja kasvatavad halle karvu lõua otsas** - ei, ei, mehi võib ta vaid haletseda, mitte iial kadestada. Ikka tormavad kuuma peaga edasi ja on õnnetud, kui nende sõnu võetakse tõsiselt. (Gailit 1944: 46)

Androgünist! Siinne Toora Jookus sarnaneb hirmsasti Katarina Jee'le *Toomas Nipernaadi*-s.

> Kas Kelli on käinud kunagi loomaaias ja vaadelnud seal noort karupoega, säärast villast, nurgelist ja tahumatut, astub pata-pata nagu tükike alles vormimata savi. Ei, Kelli ei salli midagi nurgelist ja tahumatut, aga vormimata savitükk tekitab temas otse füüsilist valu. Ta tahaks siit ära, ükskõik kuhu. (Gailit 1944: 52)

Veel misandrismi. Troop: "õige mees" (*real man*).

> Ning Siimen Tara tahaks nüüd rääkida. Ta pole just loodud eriti kõnemeheks, **tal puudub sageli vastav sõna ja paras väljendus**, kuid see ei tähenda midagi. (Gailit 1944: 59)

Sõna vastavus ja väljenduse kohasus.

> Naer, see on midagi ebaharilikku vana Matt Ulli kõrvale. **Jumal ise ei naera kunagi, ta on ikka süngelt tõsine**. Meri ei naera iialgi, ta oskab olla vaid kargelt karm. Metski kohiseb tuultes ning ta kohinas kuuled pigemini häda. Miks naerab inimlaps, eriti see, kes tuleb sisemaalt? (Gailit 1944: 73)

Loki naerab.

> On olnud muidugi raskusi, mis sellest rääkida. Isegi praegu veel, kui Epp Loona laps möödub külanaisest, ei võta nad heameelel teretust vastu. **Pigistavad huuled koomale, aga pea ei liigu noogutamiseks**. (Gailit 1944: 84)

Huulte kokkupigistamine pidevat olema frustratsiooni väljendus. Mehe sohilaps võib tekitada frustratsiooni küll.

> Ja vana Lööne käib möeda küla, ta on täiesti pime, kuid ta käib mööda küla, astub väravaist sisse ja välja, astub kojast kotta, möödub külateel ettevaatlikult kivist, ei talla siblivat kanapoega, - ning keegi ei usu, et vana Lööne on pime. Teda kardetakse koguni - ime küll, inimesel on sada aastat, aga ta ei mõtlegi surmale. Ta on kärsik ja rahutu, on see öö või päev, ikka ta liigub ühest saare otsast teise, vahel seisab ja kuulatab tuuli, raputab lumivalget pead ning pomiseb. Nöid, mõtlevad saarlased. Nad ei räägi sellest avalikult, seda mitte, nad mõtlevad nõnda. Sest **iga inimene üle kuuekümne, kui ta ei mõtle surra, muutub nõiaks, sinna pole midagi parata**. Neist hoovab külmust ja õudust, nende habutus suus pesitsevad ennustused. (Gailit 1944: 86)

Lööne on vast parim osa sellest teosest. Nõiateooria on ka äge.

> Matt Ruhve oli rumal, püstihull. Ta vaid konutas seal koormal ega osanud muud kui ohata: Epuke, Epuke, miks nüüd sedaviisi? kordas vaid ikka. Miks ei jäänud ta isandaks, kel on jagada pisut armu, kuid kes võib ka vihastuda? Miks ei haaranud mind pihast, ei tõstnud tagasi koormale ega annud hobusele piitsa? **Kaua ma ikka oleksin karjunud ja teda rusikatega tagunud?!** (Gailit 1944: 88)

Siin on isegi raske öelda, kas misandrism või misogünism. Mehelt oodatakse karmi kätt ja naised on "hullud ja uhked". Mees ütles ühe vale sõna, mis pealtnäha ei tähendanudki midagi, aga kandis naisele ebameeldivat konnotatsiooni, ja pulmad jäidki pooleli, sest naine oleks tahtnud aga ei suutnud ennast alandada vabandust palumisega ja mees oli alandlik ning ei tarvitanud vägivalda.

> Nad astuvad esiteks Matt Ruhve tallu. Nad räägivad ilmast ja kalapüügist, nad arutavad pikalt, et vargsi on aeg loomi tapma ja soolama hakata, ööd on juba külmad ning egas päevalgi tunne enam suurt soojust. Tehve Lamm ulatab tubakat, nad suitsetavad, neil on aega.
> "Jah, tõesti paha ilm," ütleb Matt Ruhve ning vaatab aknast välja.
> "Paha jah, kuid ega ta praegu liiga tee," arvab Tehve Lamm. "Vaata talvel, kui algab hülgeküttimine, siis olgu räägitud ilmast."
> Nüüd ongi jutt suure vaevaga nihutatud sinna, milleks tuldi. Seda teab ja Matt Ruhve, kuid ta popsutab piipu ja vaikib. Ega temal kõlba jutuga ette rutata. See oleks külalisele haavav. (Gailit 1944: 109-110)

Saarlase faatika. Parem vaikida kuiet öelda mida sul tegelikult on vaja öelda. Nõme viisakus.

> Ja nüüd räägitakse uuesti ilmast ja kalapüügist, loomatapust ja talvisest hülgeküttimisest. Popsutatakse uuesti piipe ja on aega. Naised aga räägivad oma uutest kangastest ja tänavusest kehvast põllusaagist. Andersi emal on pisarad silmis, kui ta mainib rukki pisikest tera, kõrre lühidust ja seda, kuidas kartul jäi vihma kätte ning needki mugulad, mis saadi, olid tangusuurused. Jumal, mis küll saab sel talvel! ohkab ta ja pühib silmi. See jutt on tal kauaks südame ligidal, teda pole võimalik rahustada.
> Siis jätavad Lammid jumalaga ja hakkavad tulema, sest nüüd on seegi asi aetud. **Ega neil olnud tarvis muud kui jätta kindapaar Peeren Andersi lauale. Jäetakse nad sinna, on Eeriku kosjad vastu võetud, tuuakse aga tagasi - noh, siis on häbi ja pole midagi parata**. (Gailit 1944: 111)

Siin tuleb välja, et ka Eesti saartel oli veel eelmise sajandi alguses alles traditsioon millest etnoloogid on kirjutanud Ungari põhjal.

> Õhtul, kui töö on viidud lõpule, lõikab pereemand sea südame, mao ja osa soolikaid ning kopsu pisikesteks tükikesteks, laob patta, lisab tange ja kartuleid ning keedab supi, mis on nii maitsev, et pere sööb lõhkemiseni, aga ikka ei saa isu täis. **Mitmel päeval ei pisteta lusikaid seinaprakku, sest emal on nüüd järjest uusi üllatusi, ning siis on parem, kui lusikas on kohe võtta taskust**. (Gailit 1944: 115)

Hiljuti oli redditis TIL (Today I Learned), et keskajal ei olnud lusikad ühiskasutuses vaid igaühel oli oma isiklik lusikas mida kanti kaasas, või, nagu siin ilmneb, peideti seinaprakku.

> "Pole viga midagi, Katrina," lausub Matt Ruhve ning rohkemat pole tal kahjuks ütelda. Ta istub seal kastil nii osavõtmatuna ja tõsisena, sest, kahju küll, ta pole enam poisike, kes hakkab oma tundmustega praal-ima. Eks naine, mõtleb Matt Ruhve, kui ta on tulnud oma eluga üsna lähedale, pea ise oskama vaadata ja näha - **ja seepärast on sõnad ja jutud üleliigsed**. (Gailit 1944: 120)

Matt Ruhve jaoks on sünad ja jutud alati üleliigsed, jääb mulje. Väikese Katrina ahastuseks muidugi.

> Ning meri, mille kohin praegugi kostab siia, astuks nagu veelgi lähemal. See on nende jumal, suur ja salapärane, ikka jälle uus ja muutlik. Ning nemad oma mure ja rõõmuga on nagu tähtsusetud kübe-mekesed selles lakkamatus rahutuses ja liikumises, **kui kivikesed, mida pühitakse järjest siledamaks ja visatakse lõpuks ühes kõntsaga kaldale**. (Gailit 1944: 126)

"Tõuseme ja vajume nagu lained mõõtmatus ookeanis. Igavene elu uuendab end surma läbi. Noorus tungib alati tormakalt pääle. Tema rõkkamises ning hõiskamises kõlab kosmilise muusika rühm. Loodusvägede mäss, idas koitev uus hommik." (Kärner 1931: 153)

> Eerik Lamm ootab veel pisut. Nüüd tuleb Kelli.
> Eerik tõuseb ning hakkab läbi metsa küla poole sammuma. Tal pole ruttu - Kelli võib temast mööduda, kui tahab. Mingu, ta ei lausu ühtki sõna.
> Ent kuigi ta samm muutub üha aeglasemaks, ei jõua Kelli ometi talle järele. Eerik kuuleb vaid tippivaid samme, otsekui lind hüppaks puujuurelt puujuurele. Kui nüüd seisatada? Mitte tagasi vaadata, lihtsalt seisatada ja oodata? Jääda liikumatuks nagu kasvav puu. Kas Kelli siis möödub või jääb pisut seisatama, kas või teretuseks? Kas või selleks, et visata pilk, et mis too poiss siin seisab nii liikumatult?
> Ta seisatab, pigistab silmad kinni, süda taob nii kiirest. Kui möödub, kuuleb sammude pehmet astumist.
> Ta on pinevil ootusest, ta ei julge hingatagi. Ei, ta ei suuda enam, ta avab silmad - Kelli on läinud vist teist teed.
> "Oo-hei!" hüüab ta äkki hirmunult. On nagu loom valmis hüppamiseks, kuid ei tea, kuhupoole tormata.
> "Oo-hei!" hüüab ta veel kord ning jääb kuulatama. Kohiseb vaid meri ning tuulte vilest on mets nagu

> hirmul, iga ladvaots, iga oksake nagu ruttaks tulise kihuga. Kividki otsekui oigaksid liivas, sammal väriseb lainetades.
> Ja siis üteldakse üsna ta kõrva juures: "Eerik!"
> Tütarlaps on hiilinud ta manu ning jäänud selja taha seisma.
> "Eerik," kordab ta värisevail huulil, "ma tahan vaid sind! Ainult sind!"
> Ja ta ei ütle muud. Eerik näeb vaid hetkeks ta põlevaid silmi ning huuli nii lähedal. Siis jookseb Kelli minema, ta lai undruk altpoolt kasukat on täis tuuli nagu pausunud puri. Ning ta jooksu ei saada tavaline naer, ta otsekui põgeneks hädaohust.
> Aga Eerik peab pisut istuma kännule, ta ei jõuaks äkki nagu sõrmegi liigutada. (Gailit 1944: 136-137)

Igavlevate noorukite armutants väikesel saarekesel. Omamoodi väga liigutav.

> Tõsi küll, nad on näinud tihti vana Löönet liikumas rannal, ta jookseb tormiga ühes nagu must lind. Kuhugi ruttab ta pakitsevalt, ikka rahutu ja ärevil. Ent **vana Lööne on pisut iseäralik, küllap on ta juba ammu lakanud olemast inimene**. Ta ruttab tormides ja tuiskudes ning nüüd on ta ise juba muutunud raasukeseks sellest tormist, sellest tuisust, sellest õudsest undamisest. Vana Lööne polegi enam inimene, ta on nii vana, nüüd on ta osa rahutust loodusest, surematu puhang, kopsud täis undamist. Sinna pole midagi parata ja seepärast kalurid ei tagahi temast mõtelda või tema käikudest midagi järeldada. Ent kuhu jääb Epp Loona? (Gailit 1944: 139)

Ma kujutan ette, et *Karge Mere* adaptsioonist saaks väga äge film, või vähemalt lühiseriaal (materjali on piisavalt, et mitu tunniajast episoodi välja venitada).

> Ning leitnant Sauvere hakkas võitlema, et maa ja hooned kinnistataks seaduslikult peremeeste nimele. Sõitsid komisjonid kohale, mõõtsid, loodisid, kirjutasid andmed paberil. Kalurid vaidlesid vastu - jäetagu neid rahule, Issand hoiaks! Külavanem Siimen Tara raputas kurvalt pead. Ei, ütles ta, sellest asjast ei saa meile midagi sobivat! Suured perekonnad jäävad hätta, lastetud aga laostavad talud. Põld üksi ei toida, aga kes hoolitseb nende eest, kes ise ei suuda merele minna? Ja kas ei kujune lõpuks nõnda, et jõukamad ahnitsevad aja jooksul kõik maad ja talud enestele, vaesemad aga jäävad nälga ning rändavad võõrastesse elukohtadesse? Ei, sellest pole rääkidag, tehku härrad nii või teisiti, nemad aga jäävad oma kommete ja harjumuste manu. (Gailit 1944: 145)

Saarekesel on kõik söödav ja tarvitatav ühisomand. Põhimõtteliselt, proto-kommunism. Kõik püütud hülged ja kalad jagatakse kogukonna vahel laiali. Ainult hooned ja laekad on eraomand - isegi kariloomad on hädakorral võõrandatavad.

> Ja Eljen Karre tuleb. Tal on pisut hirm leitnandi ees. Oleks nagu hinnaline vaas tükkideks lõhutud, kuidas oskad üksikud osad kokku panna? Nad on kõik nii naljakad, need inimesed siin. Nad vaatavad temale kui kuulsale arstile, ta peab igale leidma abi ja lohutust. Nad pöörduvad tema manu igas asjas. Nagu Matt Ruhve äsja. Seisis kaua Siimen Tara kojas, vaatas nõgisesse lakke ja ütles: torm kestab, mitte ei lakka! Perenaine Ahe seisis paja juures, ta vastas: ei lakka jah. Möödus palju aega, Matt Ruhve ütles nüüd: jah, mitte ei lakka, see torm! Sul oli vist asja? küsis Ahe. Pisut nagu oli, lausis Matt Ruhve. Perenaine väljus, tuli siis tagasi jahu ja kartulitega. Ta hakkas pesema pisikesi mugulaid ning ütles: räägi siis, Matt Ruhve, mis on sinu südamel. (Gailit 1944: 146)

Põrgupõhja uut vanapaganat parafraseerides: põrsas Matt Ruhvel võib-olla on, aga jutumees ta ei ole.

> "On hea, et tulite," ütles ta lõdisedes. "Olen tarvitanud broomi ja veronaali, kuid miski ei aita. Ma ei mäleta enam ööd, **kunas** oleksin magada saanud. See võib ometi katastroofiga lõppeda! Ainult siis, kui viibite siin, tunnen end pisut paremini, muutun rahulikumaks ja hakkan tundma uuesti südame lööke." (Gailit 1944: 148)

Ja siin ta on: ainus kord kui olen näinud sõna "kunas" sellist kasutust nagu eesti keele õpetaja juhendab.

> Nad istuvad pingile, **neil pole millestki rääkida, sest nende valu ja kurbus ei tule suu, vaid silmade kaudu**. Nad on harjunud vaikima, need naised, kui aga enam ei jõua, siis pudendavad pisaraid rüppe, ilma et näos liiguks ükski lihas. (Gailit 1944: 165)

See põliseestlaslik sõnaahtruskomme on päris häiriv mõnikord.

> "Olen sinuga rääkinud kogu need päevad," ütleb Eerik Lamm, "kogu need päevad, kui viibisin jääl. Sa olid nii lähedal, et oleksin võinud sind haarata käest. Ning kaks musta hüljest patserdas sinu kõrval, olid nii rasvased ja läikivad. aga sa olid peaaegu alasti, kiirgasid jäävälja helenduses ning kuhu astus su jalg, seal hakkas rohi haljendama ja puhkesid õied. Ikka sammusid sa mu ees ja sageli sosistasin ma sulle, et Toomas Andla ei kuuleks, et, Kelli, ma ei jõüa küllalt kiiresti sulle järele!" (Gailit 1944: 171)

Selliste hallutsinatsioonide jaoks oleks päris võimast CGI mootorit vaja.

> Nüüd aga algab hülgeküttimine, nüüd on tarvis puhast südant ja rahulikku meelt, seepärast ei hooli nad nii väga kirikust. Nad on veendunud, et hülgeküttimine on siiski teataval määral nõidus ja loitsimine. (Gailit 1944: 175)

Omamoodi aninism. Siin on jumalaks meri.

> Ta on kuulnud, et vanad hülgekütid tunnevad kummalisi loitse, et nende suus käivad lakkamatult jubedad mõminad - eks liikunud Matt Ruhvegi huuled, kui ta ronis jäärüsile ning silmitses ümbrust. Aga Eerik Lammil ei tule meelde muud kui lapsepõlve mäng naljakate sõnadega. Ning paremaid oskamata pomiseb ta neid: **enkera-kenkera-drikadrulla, kärstena-pärstena-pimpanulla, evera-tevera - bats!** (Gailit 1944: 177-178)

"Thus the magic, incantatory function is chiefly some kind of conversion of an absent or inanimate "third person" into an addressee of a conative message. "May this sty dry up, *tfu*, *tfu*, *tfu*, *tfu*" (Lithuanian spell)." (Jakobson 1981[1960d]: 24) - Jumal ainult teab keda Eerik Lamm oma loitsuga addresseerib. Tõenäoliselt merd.

> Neemi Anders, kes seisab isa ja vennaga pisut eemal, jääb kuulatama. Ons see võimalik, et Eerik Lamm nimetas teda äkki kõige rahva ees oma pruudiks? Kas kuulis ta seda õieti? Mu jumal, veri valgub ta põsisse, pisarad tungivad silma - **kui hea oleks praegu joosta ning kusagil puu või põõsa varjus nutma puhkeda!** (Gailit 1944: 184)

That’s your solution to everything, isn’t it?

> "Hülgeküti naine ei nuta ega halise mehe nähes. Selleks leidku ta endale vaikseid nurgakesi, kuhu ei ulatu võõra silm nägema. Kõik meie elu on mere käes, nõnda sünnib, nagu ta tahab. **Seepärast peab inimenegi olema karge ja külm ning peitma oma tundmusi, nagu meri peidab talvel oma rahutust jää ning lume alla**." (Gailit 1944: 208)

Kogu seda tummust ja inimestevahelisi pingeid kehastav metafoor.

> "Ei, ei," lausub Katrina kindlalt, "ma ei saa siia jääda."
> "Sa ehk vihkad meid?" pärib Iisak Loona.
> **"Vihkan merd," hüüab Katrina, "seda tujukat ja karget merd**, mis võttis mu mehe ja võib võtta veel teisigi. Ma põgenen tema juurest." (Gailit 1944: 251)

Raamat lõpeb nö *Title Drop*’iga.

6.9.2 RJ & JT Theses on L&L (2015-12-03 16:59)

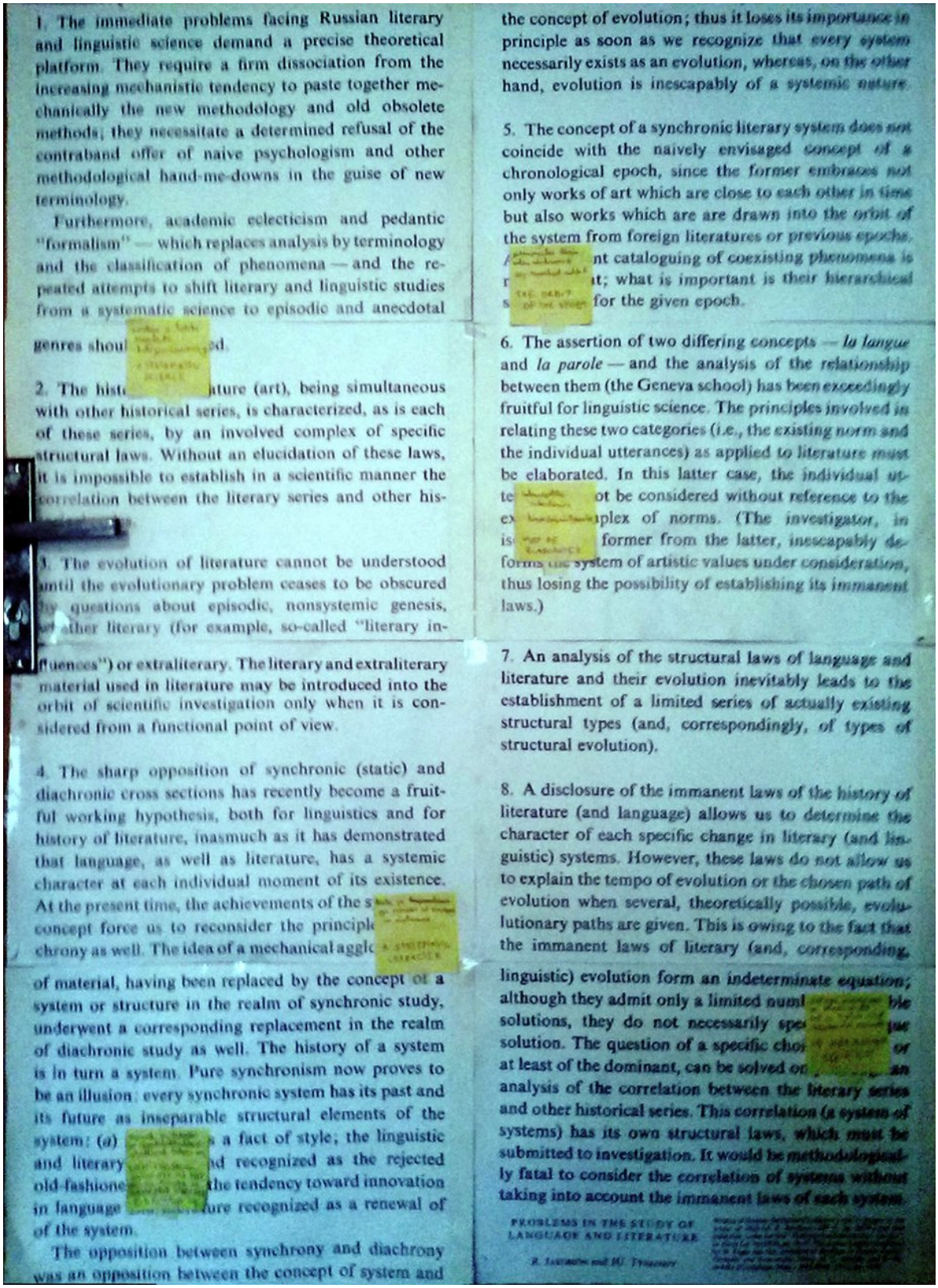

1. The immediate problems facing Russian literary and linguistic science demand a precise theoretical platform. They require a firm dissociation from the increasing mechanistic tendency to paste together mechanically the new methodology and old obsolete methods; they necessitate a determined refusal of the contraband offer of naive psychologism and other methodological hand-me-downs in the guise of new terminology.

Furthermore, academic eclecticism and pedantic "formalism" — which replaces analysis by terminology and the classification of phenomena — and the repeated attempts to shift literary and linguistic studies from a systematic science to episodic and anecdotal

genres shoul ed.

2. The hist ature (art), being simultaneous with other historical series, is characterized, as is each of these series, by an involved complex of specific structural laws. Without an elucidation of these laws, it is impossible to establish in a scientific manner the correlation between the literary series and other his-

3. The evolution of literature cannot be understood until the evolutionary problem ceases to be obscured by questions about episodic, nonsystemic genesis, whether literary (for example, so-called "literary influences") or extraliterary. The literary and extraliterary material used in literature may be introduced into the orbit of scientific investigation only when it is considered from a functional point of view.

4. The sharp opposition of synchronic (static) and diachronic cross sections has recently become a fruitful working hypothesis, both for linguistics and for history of literature, inasmuch as it has demonstrated that language, as well as literature, has a systemic character at each individual moment of its existence. At the present time, the achievements of the s concept force us to reconsider the principl chrony as well. The idea of a mechanical aggl of material, having been replaced by the concept of a system or structure in the realm of synchronic study, underwent a corresponding replacement in the realm of diachronic study as well. The history of a system is in turn a system. Pure synchronism now proves to be an illusion: every synchronic system has its past and its future as inseparable structural elements of the system: (*a*) s a fact of style; the linguistic and literary d recognized as the rejected old-fashione the tendency toward innovation in language ure recognized as a renewal of of the system.

The opposition between synchrony and diachrony was an opposition between the concept of system and the concept of evolution; thus it loses its importance in principle as soon as we recognize that every system necessarily exists as an evolution, whereas, on the other hand, evolution is inescapably of a systemic nature.

5. The concept of a synchronic literary system does not coincide with the naively envisaged concept of a chronological epoch, since the former embraces not only works of art which are close to each other in time but also works which are are drawn into the orbit of the system from foreign literatures or previous epochs. nt cataloguing of coexisting phenomena is t; what is important is their hierarchical for the given epoch.

6. The assertion of two differing concepts — *la langue* and *la parole* — and the analysis of the relationship between them (the Geneva school) has been exceedingly fruitful for linguistic science. The principles involved in relating these two categories (*i.e.*, the existing norm and the individual utterances) as applied to literature must be elaborated. In this latter case, the individual ut- ot be considered without reference to the ex plex of norms. (The investigator, in is former from the latter, inescapably de- forms the system of artistic values under consideration, thus losing the possibility of establishing its immanent laws.)

7. An analysis of the structural laws of language and literature and their evolution inevitably leads to the establishment of a limited series of actually existing structural types (and, correspondingly, of types of structural evolution).

8. A disclosure of the immanent laws of the history of literature (and language) allows us to determine the character of each specific change in literary (and linguistic) systems. However, these laws do not allow us to explain the tempo of evolution or the chosen path of evolution when several, theoretically possible, evolutionary paths are given. This is owing to the fact that the immanent laws of literary (and, corresponding, linguistic) evolution form an indeterminate equation; although they admit only a limited numb ble solutions, they do not necessarily spe ue solution. The question of a specific cho or at least of the dominant, can be solved on an analysis of the correlation between the literary series and other historical series. This correlation (a system of systems) has its own structural laws, which must be submitted to investigation. It would be methodologically fatal to consider the correlation of systems without taking into account the immanent laws of each system.

PROBLEMS IN THE STUDY OF LANGUAGE AND LITERATURE

R. Jakobson and IU. Tynianov

Jakobson, Roman and Juri Tynjanov 1980[1928]. Problems in the Study of Language and Literature. Trans-

lated by H. Eagle. *Poetics Today* 2(1a): 29-31.

> **1.** The immediate problems facing Russian literary and linguistic science demand a precise theoretical platform. They require a firm dissociation from the increasing mechanistic tendency to paste together mechanically the new methodology and old obsolete methods; they necessitate a determined refusal of the contraband offer of naive psychologism and other methodological hand-me-downs in the guise of new terminology.
> Furthermore, academic eclecticism and pedantic "formalism" - which replaces analysis by terminology and the classification of phenomena - and the repeated attempts to shift literary and linguistic studies from a systematic science to episodic and anecdotal genres should be rejected. (Jakobson & Tynjanov 1980[1928]: 29)

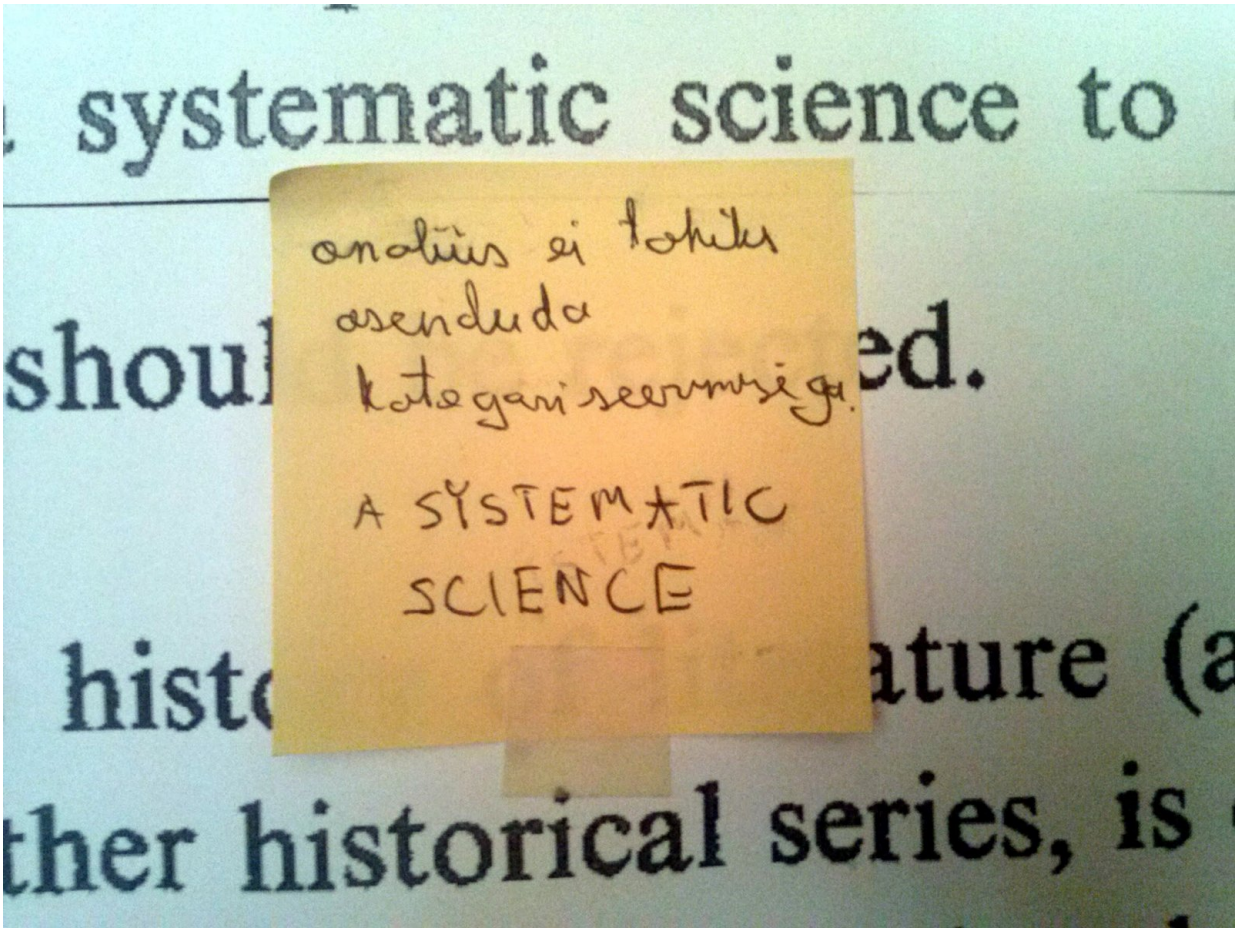

> **2.** The history of literature (art), being simultaneous with other historical series, is characterized, as is each of these series, by an involved complex of specific structural laws. Without an elucidation of these laws, it is impossible to establish in a scientific manner the correlation between the literary series and other historical series. (Jakobson & Tynjanov 1980[1928]: 29)

...

> **3.** The evolution of literature cannot be understood until the evolutionary problem ceases to be obscured by questions about episodic, nonsystemic genesis, whether literary (for example, so-called "literary influences") or extraliterary. The literary and the extraliterary material used in literature may be introduced

into the orbit of scientific investigation only when it is considered from a functional point of view. (Jakobson & Tynjanov 1980[1928]: 29)

...

4.The sharp opposition of synchronic (static) and diachronic cross sections has recentry become a fruitful working hypothesis, both for linguistics and for history of literature, inasmuch as it has demonstrated that language, as well as literature, has a systemic character at each individual moment of its existence. At the present time, the achievements of the synchronic concept force us to reconsider the principles of diachrony as well. The idea of a mechanical agglomeration of material, having been replaced by the concept of a system or structure in the realm of sychronic study, underwent a corresponding replacement in the realm of diachronic study as well. The history of a system is in turn a system. Pure synchronism now proves to be an illusion: every synchronic system has its past and its future as inseparable structural elevents of the system: (*a*) archaism as a fact of style; the linguistic and literary background recognized as the rejected old-fashioned style; (*b*) the tendency toward innovation in language and literature recognized as a renewal of the system.
The opposition between synchrony and diachrony was an opposition between the concept of system and the concept of evolution; thus it loses its importance in principle as soon as we recognize that every system necessarily exists as an evolution, whereas, on the other hand, evolution is inescapably of a systemic nature. (Jakobson & Tynjanov 1980[1928]: 29-30)

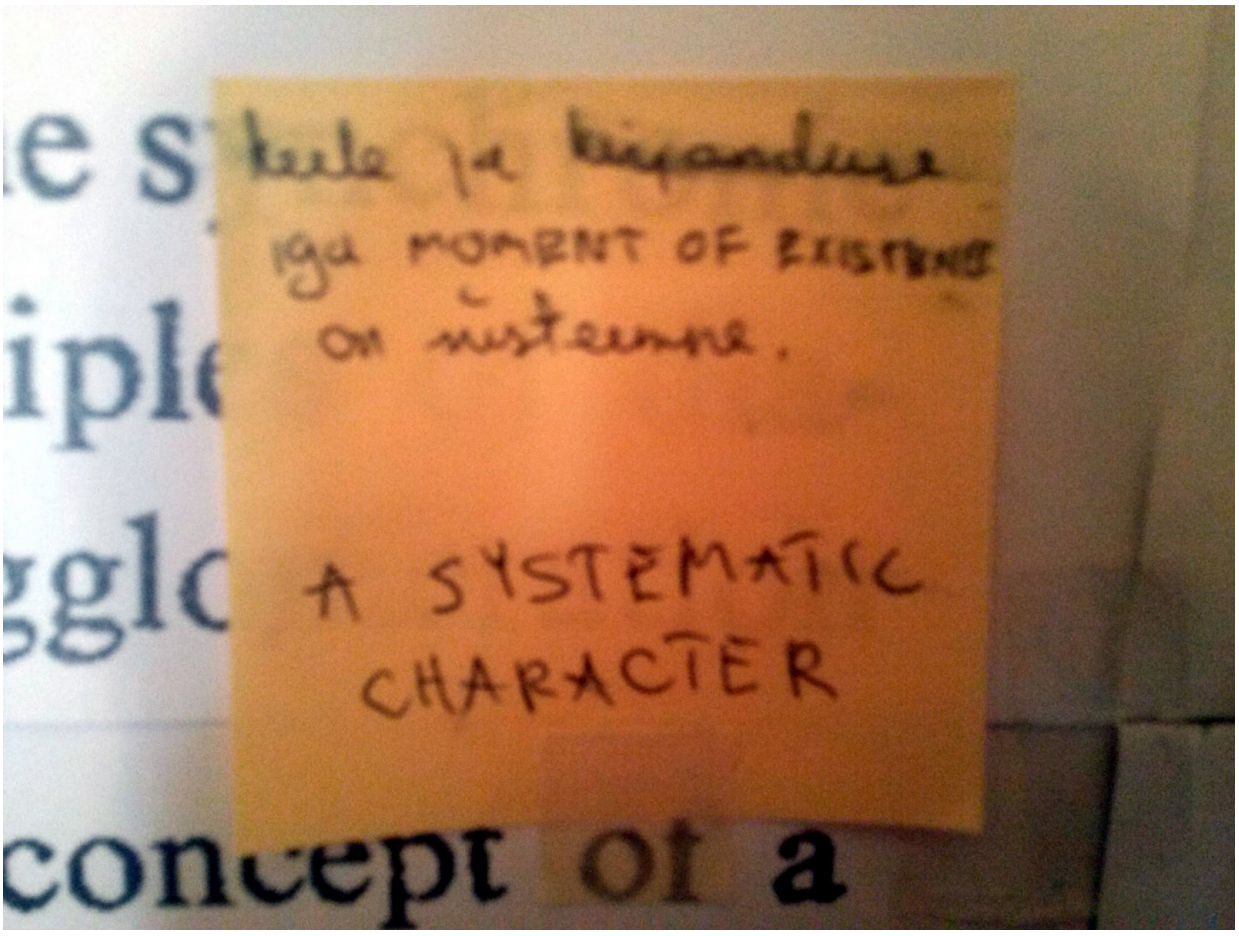

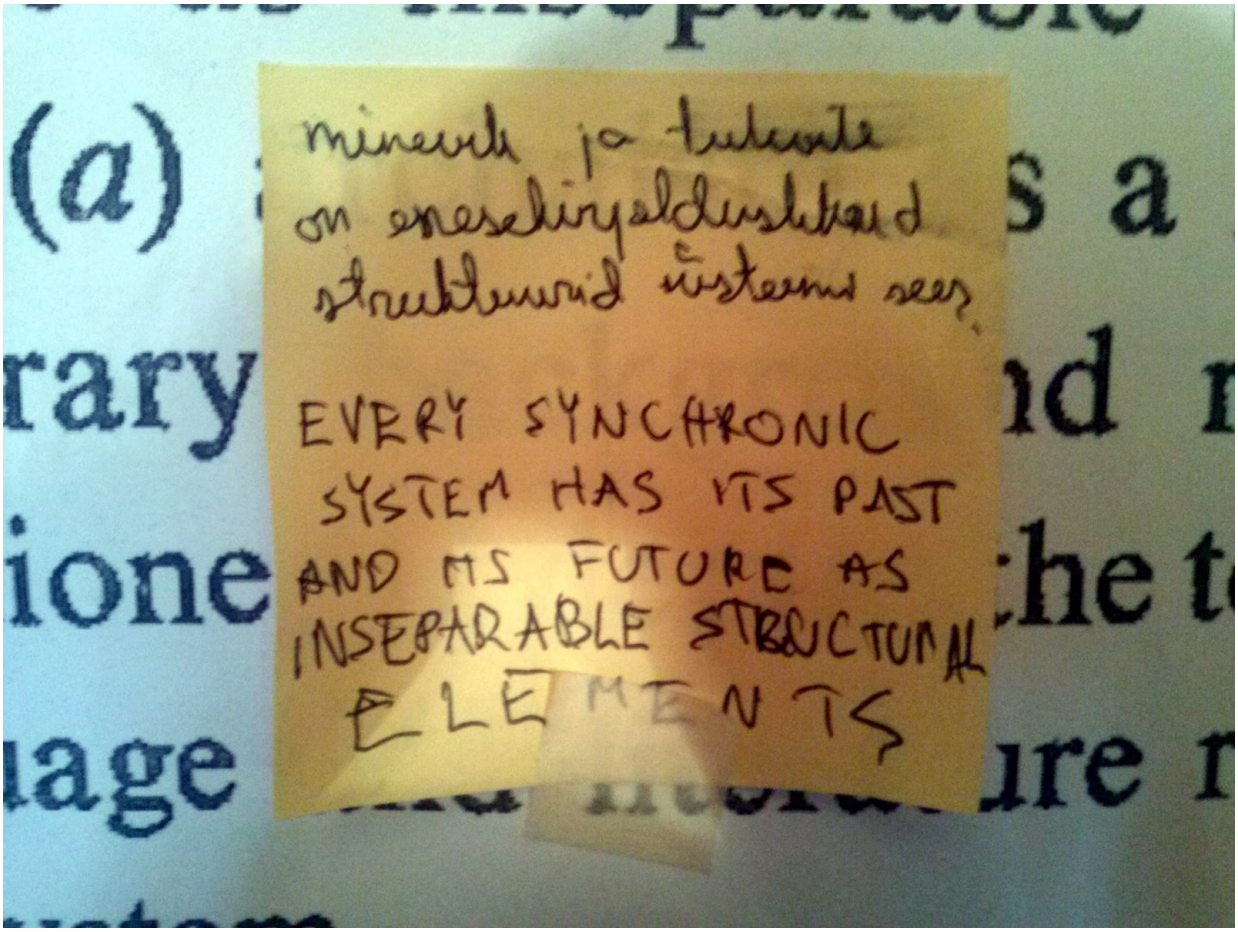

5. The concept of synchronic literary system does not coincide with the naively envisaged concept of a chronological epoch, since the former embraces not only works of art which are close to each other in time but also works which are drawn into the orbit of the system from foreign literatures or previous epochs. An indifferent cataloguing of coexisting phenomena is not sufficient; what is important is their hierarchical significance for the given epoch. (Jakobson & Tynjanov 1980[1928]: 30)

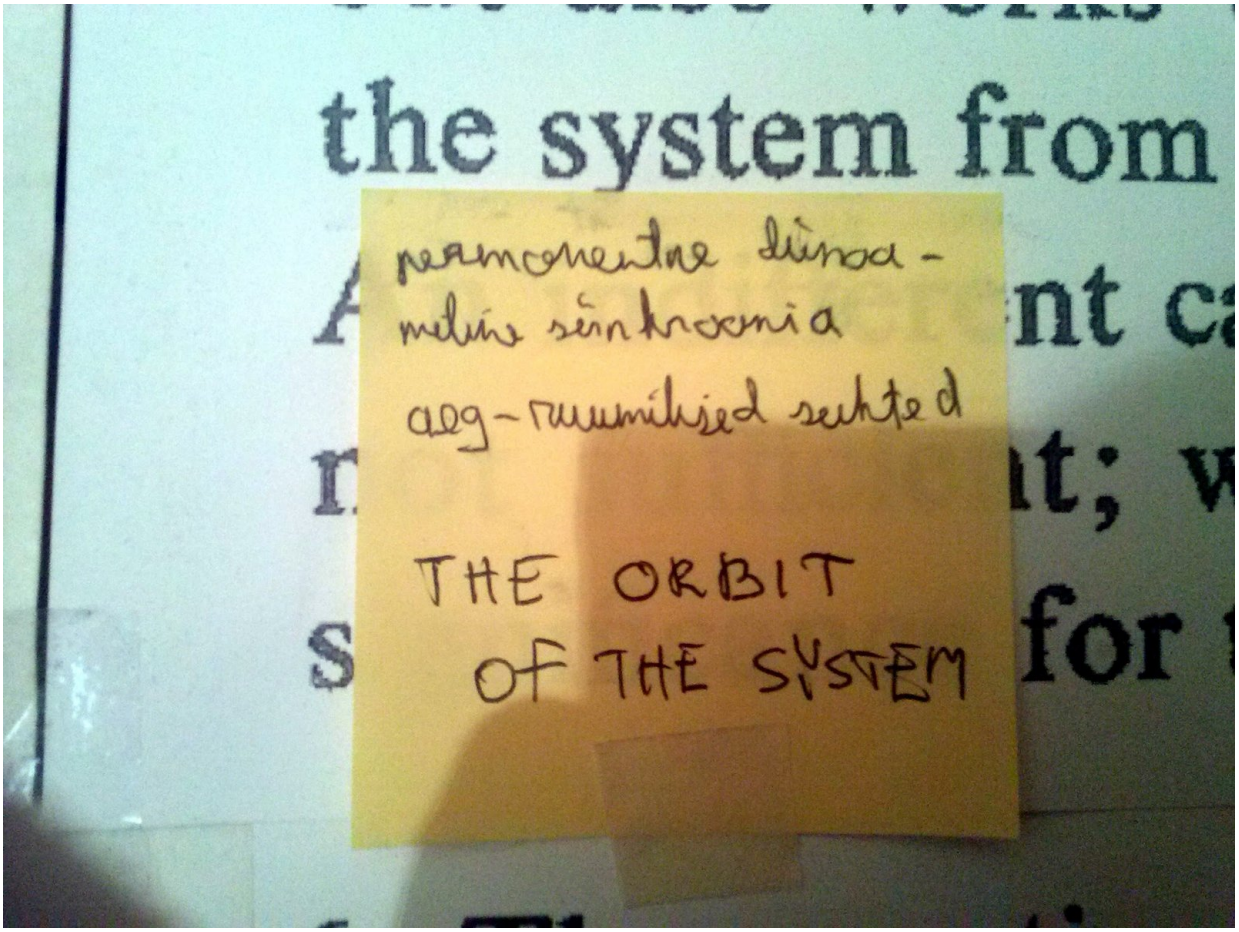

6. The assertion of two different concepts - *la langue* and *la parole* - and the analysis of the relationship between them (the Geneva school) has been exceedingly fruitful for linguistic science. The principles involved in relating these two categories (i.e., the existing norm and the individual utterance) as applied to literature must be elaborated. In this latter case, the individual utterance cannot be considered without reference to the existing complex of norms. (The investigator, in isolating the former from the latter, inescapably deforms the system of artistic values under consideration, thus losing the possibility of establishing its immanent laws.) (Jakobson & Tynjanov 1980[1928]: 30)

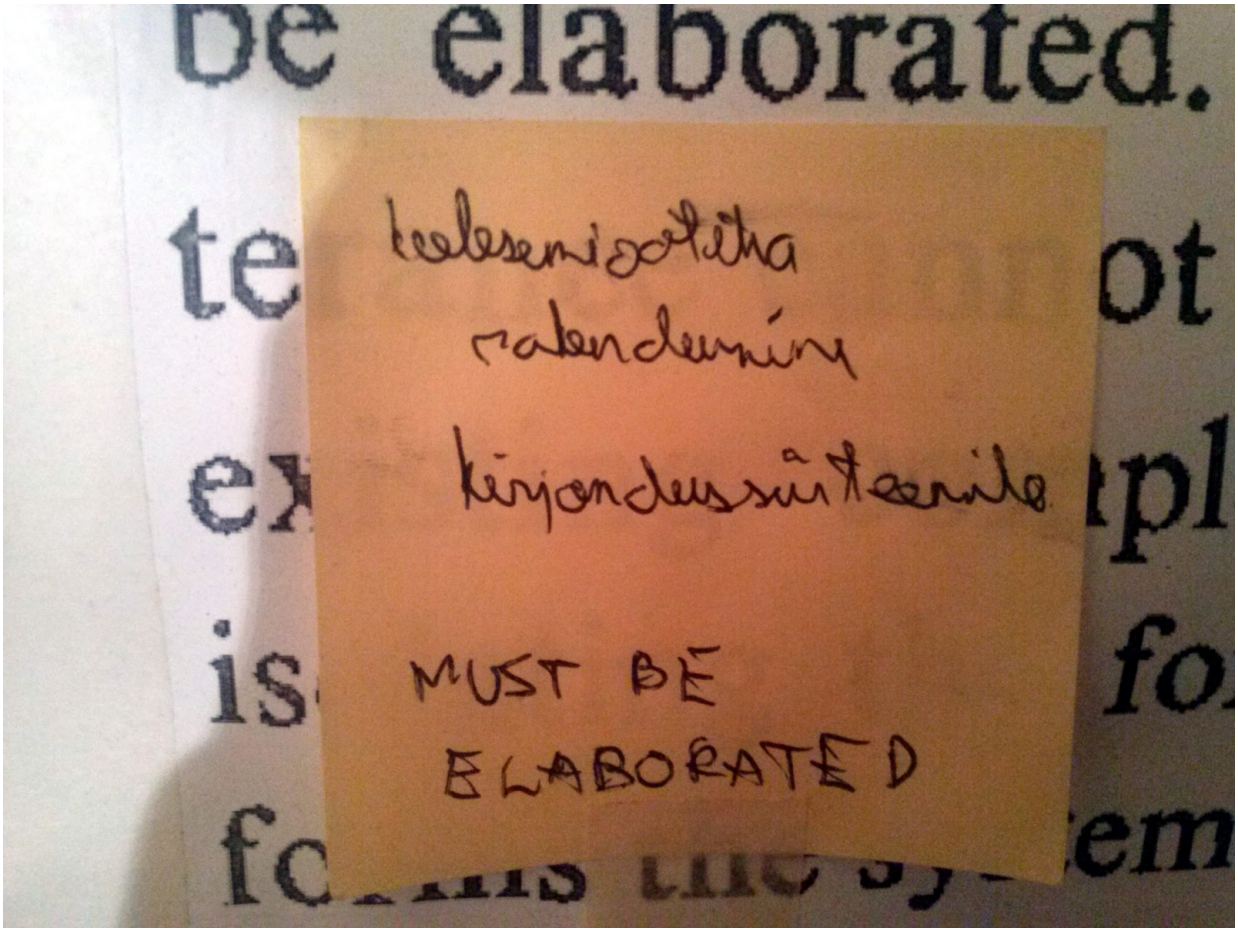

7. An analysis of the structural laws of language and literature and their evolution inevitably leads to the establishment of a limited series of actually existing structural types (and, correspondingly, of types of structural evolution). (Jakobson & Tynjanov 1980[1928]: 30)

...

8. A disclosure of the immanent laws of the history of literature (and language) allows us to determine the character of each specific change in literary (and linguistic) systems. However, these laws do not allow us to explain the tempo of evolution or the chosen path of evolution when several, theoretically possible, evolutionary paths are given. This is owing to the fact that the immanent laws of literary (and, corresponding, linguistic) evolution form an indeterminate equation; although they admit only a limited number of possible solutions, they do not necessarily specify a unique solution. The question of a specific choice of path, or at least of the dominant, can be solved only through an analysis of the correlation between the literary series and other historical series. This correlation (a system of systems) has its own structural laws, which must be submitted to investigation. It would be methodologically fatal to consider the correlation of systems without taking into account the immanent laws of each system. (Jakobson & Tynjanov 1980[1928]: 30-31)

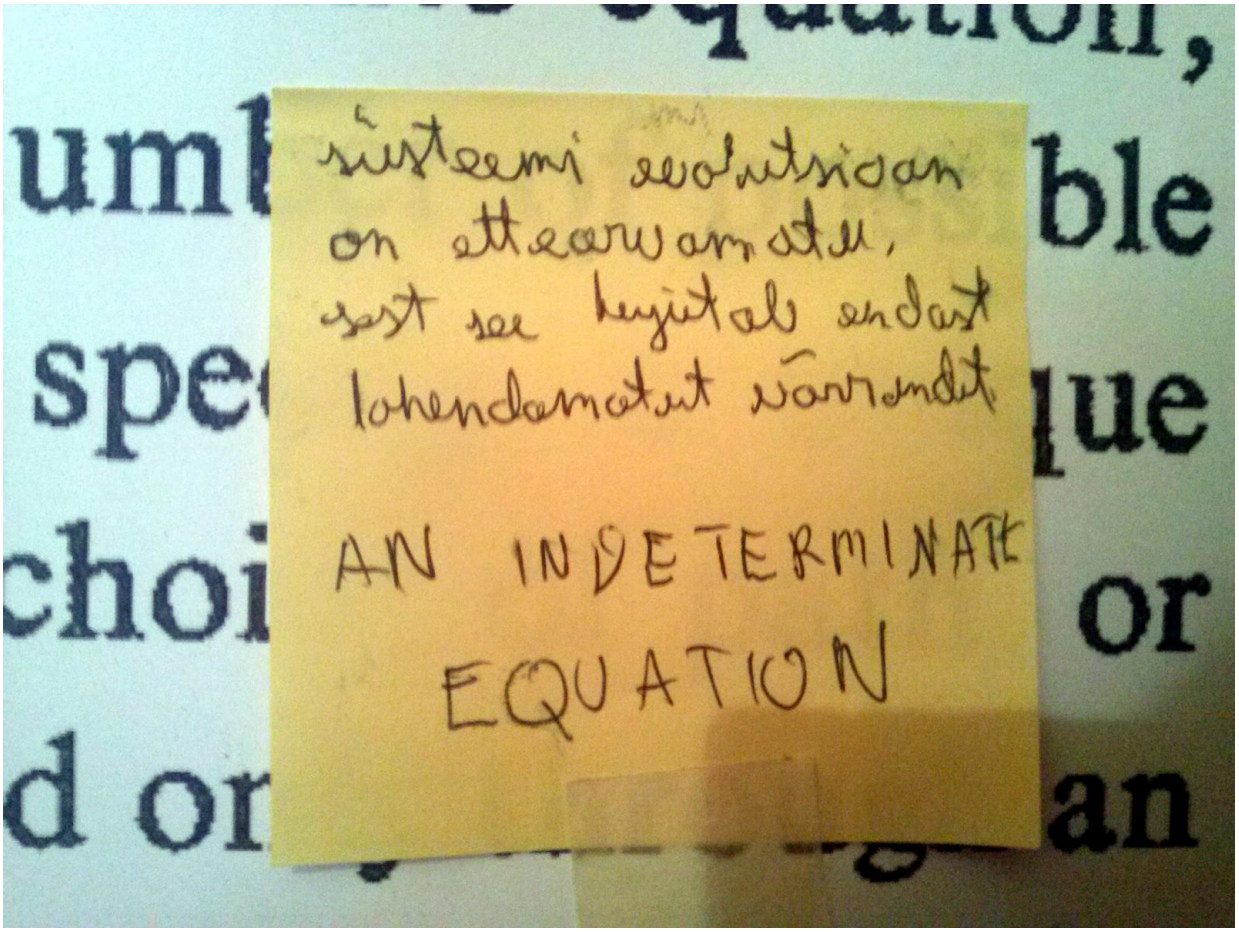
süsteemi evolutsioon
on ettearvamatu,
sest see hõjutab endast
lahendamatut võrrandit
AN INDETERMINATE
EQUATION

6.9.3 Murrang (2015-12-07 19:34)

Murrang

Katkine tool, määrdunud sinine lina, taldrikukillud, mõned seinale kleebitud paberilehed, pooleksmurtud suits, friikartul. Täpselt nii kesistest vahenditest on koostatud näitus "Murrang" (26. nov - 26. dets, 2015) Kumu Tartu filiaalis, "Roheline Ruum" (Narva 89 ühiselamu 2. korruse lühema koridori köök).

Lähiajaloolises ja ruumiliselt lähedases kontekstis on "Murrang" üks väheseid omataolisi näitusi. Siinkirjutajale meenub tõepoolest vaid üks selletaoline, 2011. aastal sama korruse pikema koridori köögis Piret Karro poolt üles seatud näitus, mis mängis nö *found objects* kontseptsiooniga ja seisnes kõigile köögi olulisematele osadele (uks, aken, kraanikauss, pliit, jne) ilusas vormistuses galerii-siltide kinnitamises.

"Murrang" on eelmainitud näitusest veelgi kesisem, sest isegi näituse kirjalik materjal on käsitsi kirjutatud, sealjuures põhiosas ebaesteetilise stiiliga. Sellegipoolest on mõlemal näitusel teatav ühisosa mis suuremalt jaolt keerleb ümber puhtruumiliste asjaolude. Nimelt on mõlemal juhul tegu utilitaarse semi-avaliku ruumi võõranndamise, ehk isegi võõrastamisega, selle tavapärasest praktilisest kasutusest. Kuigi argipäevatoimetused köögis jätkuvad segamatult on ruumi kontseptsionaalne tasand transformeeritud, võib-olla isegi jäädavalt. Köögist on saanud ajutine galerii.

Kuigi kogu näitus koosneb vaid kolmest kompositsioonist, millede kõikide keskmes on füüsiline artefakt, võib ilma kahtluseta selle täht-teoseks pidada katkist taldrikut, mis ei erine kahest teisest - kleeplindiga paberile kinnitatud ja oluliselt pisemast - artefaktist mitte ainult oma mõõtmete vaid ka oma esitusviisi ja ehk isegi oma sümboolika poolest. Kuid mida ütleb meile katkine taldrik? Niivõrd nappide vahenditega loodud näituse puhul on tõlgendus-ruumi rohkem kui küllalt, kuid selle kitsendamiseks tuleb pöörduda kaastekstide juurde. Just nende kaastekstide vähesuse tõttu eeldab siinkirjutaja, et neid saab vaadata seotuna, intertekstuaalse raamistikuna milles kogu näituse tagamõte peaks avalduma. Sellega olgu öeldud, et katkise taldriku poole pöördume hiljem tagasi pärast kahe kaastöö ülevaatamist.

Esimene neist on pealkirjastatud - "Äng" - ja kujutab endast ruudulisele vihikulehele kleebitud katki murtud suitsust. Esimesel silmapilgul võib märgata, et ühelauseline kaastekst on paigutatud paberi ülaselva, andes teed kahele võimalikule järeldusele: a) autor (initsialiseeritud "K") alustas kompositsiooni ideeliselt plaanilt ja pani kõigepealt kirja mõtte, seejärel kinnitas artefakti ning alles järelmõttena pealkirjastas oma töö, või b) pealkirja ja selgituse kohavahetus on samuti kontseptuaalne, teostades omamoodi "murrangut" teksti kompositsioonireeglite kallal. Igal juhul on tähelepanuväärne, et sel teosel tõepoolest *on* pealkiri, erinevalt katkisest taldrikust, mille pealkirja puudumine ja ebamäärane kaastekst (milleni jõuame hiljem) võimendavad tundmust, et selle vaatleja peab tõlgitsusse kaasama mida iganes ta enda teadmis- ja tundmuspagasil on pakkuda. Sellegipoolest, "Äng"

> Väljendab sisemist rahutust, kui sa näed, et viimane suits pakis on katki.
> - K.

Selle lühikirjelduse puuduv osutus ("see") on teose kompositsioonis asendatud intersemiootilise viitega lehele kinnitatud katkisele suitsule, mille murdumise käegakatsutav, eitamatu füüsiline kohalolu toob vaatleja lähemale tõsi-asjale, et teose autor on tõepoolest selle kogemuse läbi elanud, ja ainult kinnitab taotluse tähtsust. Omal moel toob see kohalolu ka kirjeldatud olukorra lähemale vaatleja kogemusele. See lihtne ja argine tundmus, see "sisemine rahutus" on igatahes vähemalt siinkirjutajale tuttav. Võib-olla see ei olnud just viimane suits mis murdus, kuid sellegipoolest suits, mida ennast-austaval elupõletajal kulub rohkem kui mitu ühe päeva jooksul. Võib eeldada, et iga suitsu raiskuminek on väikestviisi oluline, kuid teose autor viib selle motiivi oma loogilisse äärmusesse ja rõhutab niimoodi sündmuse eriliselt rusuvat traagilisust. Teosest väljudes võib kiita kunstniku pühendumist eneseväljenduse taotlusele, sest vähemalt siinkirjutaja oleks samas olukorras loovutanud murdunud suitsupoole maa-emale ja suitsetanud seda vähest mis jäi alles.

Liikudes edasi näituse järgmisele, verbaalselt mahukaimale, teosele ootab vaatlejat aga tõlgendusprobleem sidususe seisukohast. Tekib küsimus, kas tegu on üldse eraldiseisva teosega. Valgele A4 lehele suures looklevas

käekirjas kirjutatud kahelauseline *statement* ei kanna pealkirja ja näib sisuliselt viitavat kas näitusele kui tervikule või selle silmatorkavamale teosele, katkisele taldrikule. Ent ometi kaasneb ka selle lehega ese, küpsetatud friikartul. Seetõttu on raske öelda, kas see kujutab endast teost iseenesest või näituse üldkirjeldust. Veel enam, paberileht asetseb eelnevast teosest ("Ängist") ja näituse pealkirjast võrdsel kaugusel, mis vaid lisab kirjeldatavale ebakindlusele. Siinkohal tuleb ehk näituse läbiviijatele teha korralduslik soovitus näituse üldkirjeldus eristada teostest endist, näiteks kinnitada see sissepääsule ligemale. Teksti enda lugemisel ilmneb selgelt, et see viitab näitusele kui tervikule ja kompositsioonilisest tõigast, et friikartul on asetatud teksti allkirja (initsialiseeritud "H") kõrvale võib järeldada, et friikartul on osa autori identiteedist ja kujutab endast esemelist allkirja. Näituse üldmõtte seisukohast on see mingis mõttes arusaadav lisandus, kuid sellegipoolest segadusttekitav. Tekst ise loeb järgnevalt:

> Avangardistliku stiili armastajatele meeldib kindlasti selline hävituslik ekspressionism, mida on kujutatud eksponeeritavas tippteoses. Kustnik kujutab elutruult katsumusi, mis kaasnevad Mordoris resideerumisega.
> - H.

Esimese asjana tuleb laita kunstistiililist kitsendust mida omistatakse vaatlejale. Jääb mulje, et näitus on suunatud *ainult* avangardistliku stiili armastajatele või vähemalt *peamiselt* neile (st neile "kindlasti"). Seeläbi võõrandatakse köögi igapäevane kasutaja kes ei pruugi ilmtingimata olla üldse kunsti-meelne inimene, rääkimata siis veel avangardismist. Veel enam häirib siinkirjutajat, et ei osata valida avangardismi ja ekspressionismi vahel, justkui need oleksid sama asja kaks erinevat nime. Kunstiteoorias ebapädeval vaatleja jaoks võib minna hoopis kaduma kuidas need suurejoonelised *buzzword*'id seostuvad "elutruude katsumustega" mida esitatavad teosed kajastavad. Võib-olla püüdes korvata näituse kesiste vahenditega teostust otsustasid kunstnikud liialdada tagamõtte sõnastamisega. Tahtmatult meenub eelmainitud "leitud asjade" stiilis näitus maja teises otsas mis ei priisanud kontseptsiooni sügavusega kuid avaldas sügavat muljet näitusekonventsioonide piinliku täpsusega järgimist: iga "leitud" taiese sildil olid märgitud ka eseme mõõtmed, samastades neid sel viisil kolmemõõtmeliste lõuenditega. Siin aga jääb mulje, et suure avangarditseerimise käigus on seiratud hoolikat teostamist: isegi kaastekstide väljaprintimiseks polnud mahti (mis teisest käest jällegi osutab näituse spontaansele, inspireeritud, ehk isegi *ad-hoc* läbiviimisele). Igal juhul ootab siinkirjutaja edasistelt näitustelt Kumu Tartu filiaali Rohelises Ruumis natuke rohkem läbimõtlemist.

Mida aga saab öelda tippteosest, katkisest taldrikust? Hoolimata eeldatava kaasteksti uhkeldavast sõnavalikust ei valgusta see näitusekülastajat ega uurija analüütilist hoiakut millegi muu kui rõhuga "hävituslikule ekspressionismile", mida mugavuse nimel võib ümber sõnastada väljenduslikuks hävituseks. Siin aga ilmneb ere kontrast "Ängi" ja katkise taldriku vahel. Katkine suits hävis tahtmatult - siinkirjutaja omas kogemuses näiteks tõmbas selle liigse kiiruga pakist välja - kuid katkise taldriku puhul jääb ebamääraseks kas see taldrik juhtus köögis purunema ja sai paratamatuse kütkes eksponaadiks või otsustas kunstnik teadlikult purustada taldriku, et väljendada loomingut läbi hävingu. Rohelise Ruumi utilitaarne funksioon köögina ja muu selgitava asjaolu puudumine peale "elutruude katsumuste" kaastekstist kahjuks tõukab esimese tõlgenduse poole. Kas see aga vähendab kunstniku taotlust? Võtab see midagi ära sellelt mida kunstnik tahab oma teose näitamisega öelda?

Mida, tõepoolest, ütleb katkine taldrik? Kaugemale ja suuremalt mõeldes on taldrik üks eluline vajadus. Just nagu viimase suitsu murdumisel võib ka taldriku katkiminemisest eeldada sisemist rahutust, eriti kuna taldrikud on muidu nii püsivad esemed ja võivad inimesega õnnelikul juhul kaasas käia terve eluaja. Vältimatult kerkivad esile kaastekstis nimetatud "Mordori" iseärasused. Tartu ülikoolilinnaku odavaima üüri ja kesisemate tingimustega ühiselamu on koduks kehvemate sotsioökonoomiliste tingimustega tudengitele. Siin elavad noorukid kelle jaoks suitsud ja taldrikud ei ole pillata nagu homset poleks olemas. Võib-olla teeb paki viimase suitsu murdumine just selle pärast nii väga haiget, et järgmise paki ostmise jaoks ei pruugi punastest eurosentidest piisavalt välja tulla? Selles valguses on katkine taldrik *kui teos*, olgu ta tahtlikult või tahtmatult murdunud, tõepoolest mitte ainult hävingu väljendus vaid suisa tähistus. Kurbus, ärevus või sisemine rahutus mis muidu saadaks kildude prügikasti asetamisega on siin asendunud tähistamisega: *vaata mu katkist taldrikut, see on ainult taldrik, mitte midagi mille üle morjendada*.

Võib-olla viimases analüüsis saabki "Murrangut", koosnegu ta kahest või kolmest kompositsioonist, vaadelda sisemise rahutuse ületamisena. Häving iseenesest on paratamatu, kuid sellesse suhtumisel võib saabuda murrangupunkt, see moment mil katki läinud asjad ei valmista enam nii palju tuska kuiet kujutavad endast võimalust teha kunsti, olgu ta avangardistlik, ekspressionistlik või midagi muud. Igal juhul on "Murrang" tervitatav lisandus Rohelise Ruumi muidu nii tühjana kajavasse atmosfääri, ja selliseid ettevõtmisi võiks siin näha rohkem.

Teie resideeruv semiootikatudeng
C. T.

6.9.4 Phatic Qualia (2015-12-07 20:50)

Lemon, Alaina 2013. Touching the gap: Social qualia and Cold War contact. *Anthropological Theory* 13(1-2):

67-88.

> How do we **sense the social**? Anthropologists have skillfully explored ways people align sensations with social taxonomies: smells, tastes, and textures with class, nation, motherhood, and so on. But what of instances when people claim to detect, or behave as if they **sense, basic principles of social affinity or alienation**? How do they situate such claims? One lesson that Nancy Munn taught us in *Fame of Gawa* (1986) is that people formulate judgments about social values - e.g. 'selfishness' vs. 'generosity' - *not only* through structural oppositions ('us' vs. 'them'), but *also* through **affordances of sense data, which they project across multiple domains of social activity**. (Lemon 2013: 67)

The semiotician would argue that we "sense the social" through signs, especially social signs (or through sociosemiotic processes like languaging in social interactions). There is no reason why these signs must pertain to Thirdness (linguistic symbols). They can also pertain to Firstness (perceptible qualities). Here the main qualities seem to be affinity and alienation, which are projected on social activity. My guess is that phaticity here concerns not only the in-group / out-group distinction but takes into account the gray area between these polar oppositions: groups are closer and distant to each other.

> Another lesson is that seemingly very specific qualia, along with any 'feelings' or 'sensible capacities' bundled with them, matter in **the making of the 'large scale' relations** as such, to that which we call 'geopolitics' or 'world markets' (*From Russia with Love*...). (Lemon 2013: 68)

I.e. how do we as Estonians feel about Russia? Foreign Policy Research Institute's recent article, "Russian Propaganda, Disinformation, and Estonia's Experience" pertains to this.

> To theorize processes whereby people claim to sense (and perhaps *do* come to feel) the social, the terms 'qualia' and 'qualic signs' will help us. Qualic signs can be words, gestures, images, demarcations of space, etc., by which people indicate what they perceive (or misrecognize) to be a material affordances or quality, here especially **qualities considered to express the essence of relationship**. By 'the social', I should specify that I mean those vectors of relation that people may or may not consider to extend to an endpoint: vectors that people characterize as 'connection' or 'gap'. (Lemon 2013: 68)

And this is where *qualic signs* pertain to phatics. Qualic sign is explained in the notes as "a sinsign that points to someone's idea of a qualisign." Notice that there's also a possibility of a qualic legisign, i.e. signs that point to general ideas of qualities.

> I propose, *pace* Derrida, that absence is just as fantastically elaborated as presence, vacuum as touch. **Habits of meta-social commentary** may lead us to think of **'contact' as** more readily **expressed in terms of sensory qualia**, but 'gaps', too, are never simple generic blanks. One problem is that we, as social theorists, can become accustomed to lump together quite varied gaps, real and metaphoric, and even confuse ourselves. (Lemon 2013: 68)

This is where it gets really interesting, because "meta-social commentary" is basically discussion about social relations (or social contacts). But now the notion of "sensory qualia" needs to be explained.

> To attend to **qualia of social contacts** *and* gaps means foregrounding what scholars have bracketed away as marginal: 'para' linguistic forms of phatic functions that attend to media ('Hello? Is the line clear?). **Mediation itself, as it turns out, forms a key locus of attention in discourses about contact** and its alleged failures. Where contact seems to fail, phatic attention is more frequent, frantic, or **forcefully reflexive**, even to grant material qualities to mediating semiosis as if this act would guarantee the qualities of human relationships themselves. But then, **what are phatic communications for if not to perform relations** (as Bateson reminded us)? (Lemon 2013: 68)

Oh my- there's a lot to unpack here. Attending to the qualia of social contacts can be thought of as "meta-social commentary" just as easily as something like "discourse on sociality". Indeed, what I have previously termed - due to not having suitable words - "history taking" in interactions basically amounts to "attending to qualia of social contacts". E.g. when podcasts begin with phatic routines detailing social relationships, they are attending not only to the existence of said relationships but also to the qualities of those relationships (i.e. "We had a beef but we squashed it. We're friends now."). Foregrounding mediation brings to mind the phatic tendencies of amateur writers - especially blog writers - who often write about how they are writing (i.e. "I should post to this blog more."). Forceful reflexivity is an interesting concept, if only because I've yet to see anyone take "reflexivity" in phatic communion very seriously - I have myself attempted to approach this topic with the concept of "autonomy", which is unmistakably inadequate. I also like that Bateson is referenced. The genealogical relation between Jakobson's phatic function and Bateson's metacommunication (or mu-function) is undeniable. // In hindsight I am also disappointed because this is not actually a reference to Bateson (he is indeed missing from the list of references). It's just a name-drop. So I cannot look up what Bateson wrote about "performing relations", if he ever did write anything of the kind.

> This is a practical possibility, I argue, because **people meld the 'sensible' with the 'emotional', the 'affective', and the 'sentimental'**. People are prone to combine what analysts would divide: 'sensation' easily slips into 'emotion', then into **the emotional capacity of persons, or even of some social entity or group**. These slippery movements, as they concatenate over the seeming ground of sense data, lend their scalar productions, **from diplomatic relations to intimate ones**, a stubborn common sense (putting the obligatory ironic quotation marks around 'From Russia with Love', for instance). (Lemon 2013: 68)

I think this happens due to the inherent ambiguity in Peirce's category of Firstness. It pertains simultaneously to quality, actuality, perception, emotion, possibility, vagueness, and the ground. Firstness is, most concisely, "quality of feeling". Is feeling meant in the sense of "emotion" or in the sense of "perception"? That's where the trouble comes. The gradient from diplomatic relations to intimate ones is quite compatible with the social matrix approach of Ruesch and Bateson (1951), i.e. the levels of intrapersonal, interpersonal, group, and social communication. Intimate relations are interpersonal while diplomatic relations are social. In the latter case it has to be elaborated that this concerns the exteroceptive orientation: not relations within a society but between societies. So in effect we are dealing here with the perception of other societies (and not with Thirdness or how other societies are conceptualized, it must be remarked, but with how it is felt about other societies).

> As numerous journalists, historians, humanist scholars and others have documented, Cold War containment, the global racial politics of cool jazz, the coolness of midcentury modern were not historically unrelated, but each indexed different modes of alienation. And each narrative genre painted its 'chill' with different materials. Moreover, 'chill' and 'warmth,' as we will see, along with other qualia that seem opposed, such as 'luster' and 'dullness', 'laxity' and 'tautness', can adhere alternately to both contacts as well as to gaps.
> And so, rather than assuming we know what social contact and gaps are made of, this paper attends to **people working in institutions who have concerned themselves with 'feeling the social'**, and contrasts their efforts across one of the 'largest' gaps of the 20th century: the Cold War. (Lemon 2013: 69)

These are the so-called phatic experts?

> In a Perm rehearsal hall or in a D.C. interrogation room, people engage overlapping but competing Cold War social ontologies to determine whether 'gap' has been breached or 'contact' made, across varying distances and scales (which they, in turn, create). (Lemon 2013: 69)

This is on the diplomatic level. But the intimate level is not absent. There is a documented case of an American named Morgan Hall prank-calling the Soviet Union in 1986 and reaching an student who happened to speak English (due to studying at Tallinn's English College, a high school with an English gimmick). But even here the "phatic expert" aspect is not missing - after this prank call, the KGB contacted the family of said student and inquired about their intentions. And later in life both the prank caller and the prank called student became diplomats. Funny story.

> In both Le Guin's fiction and in the Hollywood films, socialist worlds require sensory indifference. In both, the capitalist world overwhelms the travelers with sensory plenitude, dazzles them with the diverse qualities of things. In both, qualia associated with specific materials also signify something less tangible about intersubjective contact - thus blending 'sense' and 'feeling'. In both, social-affective contacts that humans make with non-human matter catalyze shifts in the nature of human-human contact. Where they differ is in *how* such contacts affect sociality: in one fiction, the sensory lack of socialism divides people from each other while capitalist plenitude lays the sensory ground for feelings of human connection. In the other, it is anarcho-socialist austerity that clears the air for true bonds, and capitalist qualitative excess that confuses and alienates. **It is as if sensations of materials give body to social contacts in one and carve gaps in the other.** (Lemon 2013: 71-72)

A similar critique could probably be conducted on IRL and online communication. For example, IRL the communicative contact comes first and is succeeded by informative communication (phatic routines followed by a flow of words), while online communication usually follows the opposite direction: first you look at a person's profile, read their work, view their videos, etc. and then you message them. It's not as clear-cut as that, but it's certainly possible.

> If so, note that as the diplomats blurred the qualia of material sensation with signs of emotional capacity, they created a 'gap' not from blank absence but from myriad presences, not of nothing but of many specific somethings. Based on this case, we might flesh out the axiom that any judgment that **there 'is no there there'** is just as pragmatically grounded in conditions and perspectives as anything else one might claim about social relations. (Lemon 2013: 73)

I was somewhat confused by this phrase when Joe used it. Now that I googled it it turns out that it's a phrase by Gertrude Stein. When she returned to her childhood home she couldn't find it. My grandfather actually had a similar experience - he was deported by Germans from mother Russia during WWII when he was a young boy. His childhood village had been burned down and demolished. When he returned the only signs of his childhood that he found were some foundation stones and little else.

> One of the most illuminating aspects of Nancy Munn's ethnography of the qualia of fame is the way **it situates social categories within networks and activities that extend beyond here-and-now** on the island of Gawa: **judgments and decisions at the most local scale of interaction interlock with speculation about future judgments of others**, across the island and across the sea. **Evene imagined responses exert force on action**. Taking this insight to heart, I introduce examples now from the other side of the former 'Iron Curtain'. Awareness - and misrecognition - of how any other judges 'us' has its own consequences, even when those forms of awareness do not emerge at the scales defined by diplomatic meetings or military encounters. (Lemon 2013: 73-74)

This concerns the so-called "radius of communication" as well as "fantasy communication". Here these two mix in a curious way: you imagine not only how a specific other person might respond but how a whole group of unknown people might respond. This is something writers must constantly contend with, at least if they're self-reflexive enough. It also extends the "network of sociability" in an unprecedented manner: we an embedded not only in the social network we are aware about but also in a social network that we are not or even cannot be aware of. This is where semiotic artifacts - such as texts - take on a life of their own. Besides the intended radius of communication there is also an unintended radius of communication; i.e. not only a group of people for whom I *virtually* write, but a group of people who *actually* read it. I'm not yet sure how to tie this in with other phatic theories.

> Ekman (like the psychic, we might note) focuses on the qualia of an organ that does its own sensing and reacting - the eyes. The acting students working with the thread do something similar, except that in the case of the thread, sensing and reacting has been extended from the body, **proprioception (as Oliver Sacks has also taught us), extends through the medium**, the thread, and back again. A related effect

> is that the qualia at either extreme (limpness - tightness), which seem to indicate a failure to maintain contact, also do more. Besides betraying a gap in communication, through contradiction, the extremes themselves are put into lively play, **a play with the audiences' attention and with the actors' meta-attention to that of their audiences**. This play with attention, ideally, produces a new level of relation. (Lemon 2013: 80-81)

I have a feeling that this author has a penchant for nifty formulations that do little to elaborate our knowledge. Like "meta-social commentary" this "meta-attention" here feels like a throwaway that could have been elaborated much further. This is a frequent occurrence with feminine writers (I have yet to forgive one feminist author for betraying my hopes with the term "body-signs").

> To be sure, the thread etude may join pairs, but each pair is positioned as but one vector of attention intersecting several others - including those who watch them watch. (Lemon 2013: 81)

Yup, I am lost.

> These circles of attention spin simultaneously, a moving mobile, each differently aware of others' awareness, like a model of subatomic electrons and particles. (Lemon 2013: 81)

You can move things from one area to another. You can feel your body. You can say I'd like to go over to this location. You can move this mass of molecules through the air over to another location at will. That's something you live inside of every day.

Harkness, Nicholas 2015. The Pragmatics of Qualia in Practice. *Annual Review of Anthropology* 44: 573-589.

> This review proceeds on the following points: (*a*) **All sociocultural practice is fundamentall semiotic, constituted by sign processes**; (*b*) specifically indexical modes of sign processes constitute the domain of pragmatics; (*c*) qualia are indexes that materialize phenomenally as sensuous qualities; and (*d*) qualia provide a methodological link between general anthropological understanding of practice and a technical semiotic approach to pragmatics. Let me explain each of these points in turn. (Harkness 2015: 574)

Right off the bat I can agree only with the first proposition. The second does not seem absolute - why do indexes constitute the domain of pragmatics and not symbols or icons? On that note, qualia seem more iconic than indexical. And the fourth is truly beyond me.

> Indexical semiotic processes - presuming on prior contexts and causes, entailing new contexts and consequences - draw attention to the focal entities of action, outline connections among the internally organized elements of action, and point outward to the contextualization of action, such that "anything people do" (Ortner 1984: 149) becomes "a" practice, a "kind of" practice, "this" practice, and so on. (Harkness 2015: 574)

All this hinges on Secondness: reaction, resistance, (dyadic) relation; brute facts, actuality; singularity, discreetness, "this"; reference to a correlate (by its relata); and essentially dyadic (the relate and the correlate). Again, all forms of semiosis presume prior contexts and entail new contexts. And they are not so much about action as about reaction.

> The pragmatic process of typifying anything people do as practice is an integral and inescapable ***meta-pragmatic orientation to human activity***. And as Rupert Stasch (2014: 631) put it recently in a discussion of the methodological perils of reifying "practice" in anthropology, "having to imagine 'pragmatics' distinct from 'semiosis' would be like trying to imagine the part of snow that isn't water." This insight applies not only to the internal organization of types of practice, but also to **processes by which human attention that is reflexively focused on its own activity facilitates the emergence, maintenance, or transformation of social groups**; sustains or confronts implicit presuppositions and explicit beliefs; and draws attention to the wider significance and consequences of what we do. (Harkness 2015: 574)

Cf. habits of meta-social commentary, above. The reflexivity oriented towards sociability I would term *meta-phatics*.

> I use the term "qualia" (singular, quale) to refer to indexes that materialize phenomenally in human activity as sign vehicles reflexively taken to be sensuous instances of abstract qualities (stink, warmth, hardness, straightness, etc.). If "anything which focuses the attention is an index" (Peirce 1932, section 2.285), **qualia focus attention (in various modalities) on the pragmatic "feeling of doing."** Qualia emerge as points of orientation in social action and shape how such cation is apperceived as a kind of practice conforming to material affordances and limits; in this way practice can be linked to groups and become productive of certain kinds of knowledge of "the way things are." (Harkness 2015: 574)

So "quality of feeling" becomes, in the pragmatic spectre, "feeling of doing"?

> In the wake of such a dramatic dampening of **the semantico-referentialist ideology of language**, indexicality replaces denotation as the more encompassing dimension of social action carried out through spoken and inscribed language. (Harkness 2015: 575)

Eh.

> Among Ilongot who had converted to Christianity, eschewing "curvy" speech with words "soft and sweet as ripened fruit" in favor of "straight" speech, with its potential to produce "words like arrows," as a way of indexically displaying "new knowledge" (Rosaldo 1984). (Harkness 2015: 576)

I recall Charles Morris and the case of throwing putty vs shooting arrows. Likewise, in E. R. Clay's treatment his own "noiseless definitions" are contrasted to putatively noisy approximations.

> In these ethnographic examples, qualia emerges as consequential to communicative practice by providing aesthetic and moral **anchors of orientation for reflexive, group-defining conduct** and thus for the situated enactment of forms of personhood. (Harkness 2015: 576)

Much like, in phatic terms, Finns and Estonians pride themselves in being restrained and abstaining from small talk.

> I now turn to qualia in phatic practice, following Jakobson (and, distantly, Malinowski) in referring to **pragmatic activity oriented to establishing, maintaining, or transforming social connections (physical or psychological) among people**. Just as there are culturally stipulated kinds of persons, **there are culturally stipulated kinds of relations** among kinds of persons as well as normative qualities that people associate with these relations and in terms of which label them. **The qualities of the relationships themselves come to consciousness via such labeling**. Furthermore, there are ways of enacting these relational qualities through genred forms of communicative practice, both linguistic and nonlinguistic. (Harkness 2015: 577)

For culturally stipulated kinds of persons there is personology. For culturally stipulated kinds of relations I do not know a metacategory.

> Rupert Stasch's (2009) ethnography of the Korowai in Papua New Guinea works through the semiotic intricacies of what he refers to as an "indigenous pragmatics of social bonds" (2009: 14), showing how **social attachment and avoidance, and familiarity and strangeness, are established by actively managing the qualia** of the tactile, the visual, the edible, and the verbal as **media for kinship, friendship, and other relations**. Focusing on the quality of otherness or alterity as it emerges and is managed in practical acts of sociality, Stasch (2009: 174) argues that a "sensibility about social relations [...] is thus also a sensibility about **qualities of action and their relation-defining effects**." (Harkness 2015: 577)

This author seems to miss the relevant point that while there are many kinds of communion, only ones emerging through the verbal medium is "phatic" (at least in the strict sense). "The breaking of the bread," as Malinowski put it, although a form of communion, surpasses phatic communion.

> Nozawa (2015) develops similar themes of otherness and distance, sameness and closeness, in his analysis of what he calls **a "fantasy of the phatic"** in urban Tokyo, where "solitude and indifference [are not] a new problem simply awaiting a solution, [rather] they are in fact productive of **a fantasy of sociality**" (2015: 377). Beginning with sensational news reports regarding elderly people (usually men) dying alone, unnoticed, among their own family, Nozawa contrasts *mu-en* (no relation), *en-giri* (disconnection0, and "an anxious feeling of precarity that was always widely shared in various dimensions of Japanese society, across generational boundaries" (2015: 380) with "idioms such as *fureai*, 'touch-together,' *tsunagari*, 'connecting,' and more recently in the aftermath of the 2011 triple disaster, *kizuna*, 'bonding'" (2015: 383). In the phatic fantasy that Nozawa describes, "contact" serves as a trope for communication: "The implicit ideology of communication here - what might be called **phatic-indexicalism** - stipulates that **relationality is, first and foremost, about making contact through indexical triggering** (whatever else may also be accomplished)" (2015: 386). The work of keeping the "infrastructure of indexicality" accessible, Nozawa notes, involves engaging in and evaluating communicative practice in terms of qualia: "skillful communicators facilitate the smooth circulation of the 'air' of conversation within an interactional space, as by an air conditioner" (2015: 386). Qualia in practices organized explicitly around establishing and transforming social relations give sensuous form to cultural conceptualizations of the more abstract qualities that can precipitate affective states from **phatic sensibilities**. (Harkness 2015: 577)

Wat. It looks a lot like Nozawa and Harkness are attempting to arrive at Ruesch's "social techniques" by a roundabout way.

> **Qualia in explicitly relational, phatic practice have emerged as a central concern in recent ethnographic research at vastly different scales**, from the multimodal management of feeling of proximity in relation to notions of hierarchy and symmetry within a Badaga peasant community in South India (Heideman 2013), to the role of "density as a relational and social quality produced by identifiable associations, practices, and systems of human interactions" in Mumbai (Rao 2007: 227), or, in a locomotory reprise of Anderson's (2006[1983]: 145) notion of interdiscursive unisonance and its ritual effects, to gesture's place in "the embodied practices through which that feeling of 'us' and community was generated and replenished over the centuries, and which creates a sense of intimacy on the streets of a city of millions [Cairo]" (Elyachar 2011: 94). (Harkness 2015: 577)

I get that this is exactly what phatics is about but I can't get through the flowery language. Also, I'm glad to see Julia Elyachar in this discussion.

> In this regard, feelings experienced along such dimensions as hot-to-cold appear to be seemingly ubiquitous qualitative categories for organizing the qualia of social relations: for example, angry hearts that "spark" like fire among the Ilongot in relation to headhunting practices (Rosaldo 1980: 40), **the "chill"**

> **or "warmth" of Soviet-era social relations and the role of "phatic experts" in managing such relations (Lemon 2013; other phatic qualia include "lustrous" and "dull," "taut" and "lax")**, and the "heat" and "fire" of Christian revival activity in relation to gendered practices and social relations among Guhu-Samane Christians in Papua New Guinea (Handman 2014). (Harkness 2015: 578)

So that's why phaticity and qualia are related in this paper as well. Too bad, because Lemon's understanding of "phatic" is way too general to be applicable. By "phatic experts" she could just as well write "communication experts".

> In everyday bodily practices, we find not just a body in motion, but also a body that moves in relation to the qualia of encounters with entities, a "world perceived through the feet" (Ingold 2011: 33). (Harkness 2015: 580)

Recording this because I sometimes have trouble recalling the source for that snippet about extension in walking. From Ingold's *Being Alive*.

Berardo, Cetta 2014. Contributions to a Theory of Communication: Berne, Cybernetics, and Linguistic Structuralism. *Transactional Analysis Journal* 44(3): 218-225.

> Berne, on the other hand, considered the quality of the message and the energy and displacement of stores of energy from the transmitter to the receiver. The second concept was the hidden message. Shannon (1949) considered cryptography to be a mathematical science capable of encrypting data in order to make them not understandable to intrusive eyes. For Berne, **the hidden message becomes a useful, if not vital, part of the communication by virtue of the receiver's ability to understand what is hidden**. (Berardo 2014: 219)

How is this different from *implicature* in pragmatics or *implicit communication* in Mehrabian's sense?

> According to common understanding, *noise* is a sound phenomenon that is mainly disagreeable or undesirable, one that includes a disturbance of the message and prevents its reception in its original form. Thus it is an element that decreases the amount of information available from the sound. ***Information*, from the Latin *in* plus *forma*, has many meanings, including "shaping according to a given form" in the sense of "modeling."** In linguistic terms, it indicates the syntactic composition of a message, including the concepts of *intention*, *end*, and *purpose*. Wiener (1948b) added that "once a message has been formed, a subsequent operation on it may deprive it of some of its information, but can never augment it" (p. 217). (Berardo 2014: 220)

In a behaviouristic sense information gives behaviour consequent to a message a definite form. In this sense information amounts to instruction. One could probably take the latter term also apart as *in* and *structure*.

> Berne (1953) inverted the statement and defined noise as "'a disturbing or discordant sound.' It is an emotional word. To say, 'I hear a noise!' still means to most people, 'I am disturbed.' To say, 'I have information!' means, 'I know something'" (p. 186). **It is an emotional word that contains an implicit message of "what I don't want to hear," whereas information is "what I do want to hear"** (p. 187) and becomes "psychological information" (p. 189). The transmitter shapes the message, giving to it a meaning that is both evident and implicit, and the receiver assumes an active role that is fundamental for augmenting and not reducing the value and meaning of the message. (Berardo 2014: 220)

Consider Bourdieu's statement that people learn information in order to later ignore information. (This ties in with the concept of *habitus*.) Reformulated in these terms, people learn first what they want to hear, and consequently dismiss whatever they don't want to hear as noise. What is *exformation*?

> If we analyze the two communication poles, it can be argued that from the transmitter's point of view, **information is what the person wishes and intends to communicate**. It is the conscious and aware part that contains two factors: desirability and intentionality. **Noise, on the other hand, is what the transmitter unintentionally communicates without wishing or intending to, that is, the unconscious and unaware part**. From the receiver's perspective, information is what the person openly wishes and wants to receive, whereas noise is what the person unintentionally receives, without wishing or intending to receive it (i.e., **the latent message**). Intentionality and desirability involve both the transmitter and receiver of the communication. Intentionality includes the direction of the mind "with its common dictionary implication of conscious design, determination, and direction" (Berne, 1953, p. 192). (Berardo 2014: 221)

In this sense the contemporary focus on microaggressions and implicit messages is really a focus on noise.

> In Berne's article, there are, in my opinion, five key factors that are important in **moving from the communicative context to the communicative relationship**. By relationship, I mean a bidirectional relationship based on knowledge (historical and social diagnosis) and psychological information, one that flows through contact and empathy and is consolidated through a move from unawareness to awareness.
>
> 1. The amount of potential psychological information does not decrease but grows with the growth in intensity of (intrinsic) noise.
> 2. Nonverbal, nonintentional, ambiguous, informal, irrational communications are more important than verbal, intentional, precise, formal, and rational ones.
> 3. The idea of a precise message in psychologically inconceivable for interpersonal communication.
> 4. The value of a communication is not established by the transmitter but by the receiver.
> 5. To increase information, it is important to take into account the rhythms and conditions of the transmitter.
>
> When faced with a message, **the receiver is interested not only in the message but also in the status of the transmitter**. In Berne's analysis, there is a double meaning: (1) the context of the relationship and the set of objective elements and factors (i.e., channel, code, sound of words) and (2) the context in the relationship and the set of subjective elements and factors (the noise added to the information) that has an impact on the reception of the message. These are the extra elements that take up a key role: from extras (a theatrical metaphor used by Berne) to second leads from time to time and in the process of communication. (Berardo 2014: 222)

A more pointed move from communicative context to the communicative relationship would imply interest not in the status of the transmitter but in the status of the relationship (the psychological connection).

> Berne provided some interesting ideas or hints to the scientific community of his time, mainly in the field of linguistics and communication psychology. In my opinion, his innovative reflections included the following:
>
> - Identifying **the complex intertwining of content nad relationships**
> - Recognizing that **there is no content outside of relationship**, that when we communicate we do not transfer messages alone, that there is no message outside the living body of a relationship

- Understanding that communication is a process of constant enrichment, even when it seems that there is a loss in the transfer from one person to the other (just like the loss of signal in the transfer of data), that in each transfer there is a risk of misunderstanding, but it is this very interplay that allows for the creation of new meaning
- Showing that any message (or transaction) is always a statement of the self as subject that searches for validation from another

> I communicate something to you (about myself); you answer me according to your way of being. (Berardo 2014: 222-223)

All I can say at this point is that it's indeed quite reminiscent of Ruesch and Bateson's "communication system" (interaction) approach.

> A few years after Berne's 1953 essay, Jakobson reflected on the concept of functions that he then introduced to the scientific community in two essays: "Closing Statements: Linguistics and Poetics" (1958) and "Structure of Language and Its Mathematical Aspects" (1961). (Berardo 2014: 223)

Pff. Jakobson reflected on the concept of functions with Mukarovsky in the early 1930s.

> Although he did not cite Berne directly and we do not know if he was familiar with Berne's work, we can see how Berne's communicative relationship predated Jakobson's development of his theory of the six functions of language. **By *function* Jakobson meant a contact (or channel) that is a physical and psychological connection between transmitter and receiver that allows them to establish communication and keep it going**. Like Berne, he understood the importance of linguistic interaction, and for this reason, he created the *phatic function*, which is associated with the contact factor, that is, the connection between transmitter and receiver. The phatic function is language for the sake of interaction. (Berardo 2014: 223)

I've never seen anyone get "function" so wrong. (Though I've seen someone take a deeply philosophical approach to "set" it his phrase "This set for CONTACT".) By "function" Jakobson means what a particular feature of language *does*. Expressive features, for example, suggest the emotional attitude of the speaker. That is the the emotive "function" of expressive features, such as affective accentual variants, lengthened consonants, intonation, etc. By the phatic function Jakobson really means that there are types of speech signs which have no other discernable function than to continue communication. Rather than saying "The phatic function is language for the sake of interaction" we should say that "Language in the phatic function of speech is used in order to establish, maintain or discontinue interaction".

> If, for Jakobson, messages contained ambiguities for the receiver, even when there is no chance of the transmitter being ambiguous, for Berne ambiguity was the additional message that enriches communication touches both transmitter and receiver. **The message thus becomes a large container in which emotions and thoughts have equal dignity, where the "colors" of the transmitter and the receiver find a place, and where the role of the receiver becomes fundamental**. (Berardo 2014: 223-224)

It is beginning to look as if this author has not read Jakobson, or has not read him very thoroughly. The hierarchy of linguistic functions stipulates that every message has a dominant function as well as subordinate functions.

> I have highlighted how the concepts Berne developed of further message and channel were also used by Jakobson in his theory of communication and how Jakobson used similar ideas to move from the communication context to interpersonal relationship to build the theory of the functions of the message. (Berardo 2014: 224)

This is pure conjecture. There is no sign that Jakobson used Berne's work. Although he did brag that he read everything in communication theory in the early 1950s, thus far - when it comes to phatics - I've only made out direct influences from Mowrer, likely Bateson, and maybe Abercrombie. He most definitely did not use and did not need to use Berne for his theory of functions, which has a much longer history in semiotics beginning at least with Ogden & Richards in the 1910s (published in the 1920s).

6.9.5 Problems and Principles (2015-12-07 21:05)

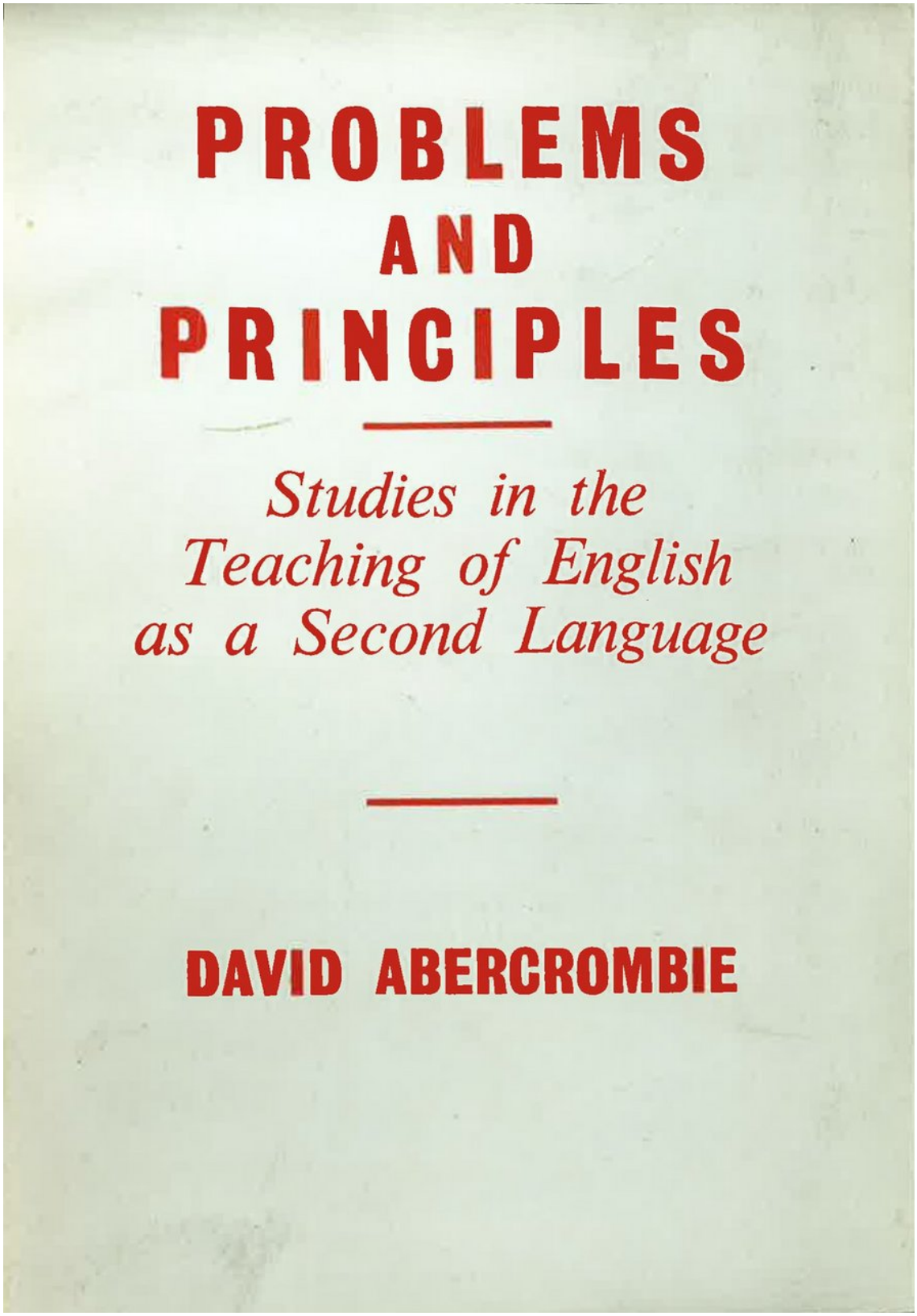

Abercrombie, David 1956. *Problems and Principles: Studies in the teaching of English as a second language*.

London: Longmans.

> These chapters originally appeared during the years 1948-54 in *English Language Teoching*, published by the British Council, and I am grateful to the Editorial Board for permission to reprint them here. They are reproduced with some slight revision. An abridged version of Ch. IV was published in *Education To-day* in 1953, and it was also reprinted in full in *The Speech Teacher* (U.S.A.) in 1955. (Abercrombie 1956: iii)

Apparently the first chapter appeared in *ELT Journal* in 1948 under the title "The Social Basis of Language".

> General linguistics is partly concerned with the problem of ***what language does*; that is, with the *functions* of any and every language**. It is also concerned with *what languages are*, how they may best be analysed, described, compared, and classified; in other words, with the *form* of *different* languages. (Abercrombie 1956: 1)

Abercrombie is a functionalist. If it is true that the lectures in this book were first published between 1948 and 1954, then this does indeed predate Jakobson's scheme of linguistic functions.

> First, **language makes it possible for individuals to live in a society**. It is characteristic of, indeed fundamental to, the modern point of view in linguistics to regard **language as a *social* activity** rather than as a means of *individual* self-expression. 'Speech is the instrument of society,' as Ben Johnson said; **there is a very close connection between the two facts that man is a speaking animal, and that he is the social animal *par excellence***. The definition of language as 'a means of communicating thoughts' is nowadays commonly held to be, as a partial truth, more misleading than illuminating; a more fruitful definition is that **language is *a means of social control***. (Abercrombie 1956: 1-2)

We do tend nowadays to conflate communication and social control. The connection between language and sociability is also at the heart of Ruesch's social techniques.

> There are other **uses of language which are not concerned with the communication of thoughts**. The conversations which English people hold about the weather, for example, do not as a rule leave the participants any the wiser; only on rare occasions can information be said to have been exchanged. As far as communicating thoughts is concerned, they get nowhere; are they then **quite pointless**? No; a little reflection will show that this kind of language also has great **social value**. (Abercrombie 1956: 2)

What is phatic communion? "Quite pointless" is also characteristic of Jakobson's interpretation of phatic communion. In other treatments the point is to form an atmosphere of sociability, to communicate about relationship, etc. Notice also that Malinowski's "social function" has become "social value".

> Most peoples have a feeling that **a silent man is a dangerous man**. Even if there is nothing to say, **one must talk**, and conversation puts people at their ease and in harmony with one another. This sociable use of language has been given the name *phatic communion*. The anthropologist Bronislaw Malinowski invented the term, 'actuated' as he said, 'by the demon of terminological invention'; and **although he was half in joke, the name has stuck**. (Abercrombie 1956: 2-3)

This is the so-called Phatic Maxim (Keepi Talking!). I was not aware that Malinowski meant it humorously when he coined the term, but then again his writing is ambiguous enough to allow for a variety of interpretations.

> The actual sense of the words used in phatic communion matters little; **it is facial expression and intonation that are probably the important things**. It is said that Dorothy Parker, alone and rather bored at a party, was asked 'How are you? What have you been doing?' by a succession of distant acquaintances. To each she replied, 'I've just killed my husband with an axe, and I feel fine.' Her intonation and expression were appropriate to party small-talk, and with a smile and a nod each acquaintance, unastonished, drifted on. (Abercrombie 1956: 3)

The nonverbal communication component of phatic communion is often neglected. I have a feeling that Abercrombie - as an early pioneer in paralanguage - does not neglect it. This brings him closer to Ruesch and Bateson with regard to metacommunication (this is the breaking point where facial expressions and intonation are relegated from simple "noise" to a relevant component of communication). Also, DP1. I am going to count the use of Dorothy Parker in this book. If Abercrombie uses the same illustration that Jakobson does then my hypothesis about influence has been valid.

> A knowledge of the spoken form of any language must include knowledge of its conventions of phatic communion. Conversation is impossible unless one is equipped with **meaningless phrases for use when there is nothing to say**, and the teacher dealing with advanced students will take care to give them command of the necessary formulas and the rules governing their use. (Abercrombie 1956: 4)

I wouldn't say meaningless. There is definitely a semantic component (which becomes apparent in interlingual comparison of greetings, for example). But the suggestion that language teachers should provide phatic utterances for pupirs is in line with a whole host of later research on this front.

> Grace de Laguna, in her excellent book *Speech: Its Function and Development* (1927), said, 'men do not speak simply to relieve their feelings or to air their views, but **to awaken a response in their fellows and to influence their attitudes and acts**.' The profoundly social character of language should constantly be borne in mind by the language teacher. (Abercrombie 1956: 4)

In other words, speech is not only expressive, but emotive and conative. A comparison with the functions of Ogden and Richards would be something to consider. Especially considering the fact that influencing of the other's attitude is often neglected when dealing with Jakobson's emotive function (it is exactly why he named it Emotive, after Anton Marty, rather than emotional or expressive). Also, de Laguna's book negates Berardo's suggestion that Jakobson brought the concept of function to American linguistics.

> An utterance consists of *symbols* referring to whatever is being talked about; but it is also at the same time an ***index* to various things about the speaker, particularly his personality**. These two systems of signs are quite independent of each other. (Abercrombie 1956: 4)

As I thought, when Laver (1972: 11-12) talks about *indexical information*, he refers to a later work by Abercrombie.

> Almost everyone, when meeting a stranger, bases an immediate judgment on the way he or she talks; and we can often **infer from their speech**, when meeting people known to us, whether they are in a bad temper, or feeling well-disposed. (Abercrombie 1956: 5)

More on metacommunication. This is also present in Malinowski's treatment of phatic communion. Speaing alleviates tension because it enables us to determine whether he is one of our own or a stranger, based on the language or the style or dialect of language spoken. Indeed, aside from *indexical information* there is nary a term for this kind of metacommunication (in fact, this term would have to be stretched to fit it, since in Ruesch and Bateson's conception it only covers code and relationship; similar issue plagues my notion that all of Jakobson's later functions - including poetic - are essentially metacommunicative).

> **It is not always easy to say how present to consciousness these interpretations are**. Sometimes it is only on careful reflection that an attitude taken up towards someone can be traced to his voice and pronounciation; at other times we are fully conscious of the effects of someone's voice on us. (Abercrombie 1956: 5)

If I ever do take up a semiotic elaboration of Clay's *The Alternative*, this is exactly the kind of stuff that *indistinctness* can apply on.

> Wrong judgments are particularly apt to be made on foreigners. It is likely, for example, that English assertions concerning the excitability of Frenchmen are founded on the fact that certain features of the speech of normal Frenchmen are closely similar to features of excitable Englishmen's speech. **Americans, again, often accuse Englishment of supercilliousness**: normal English intonation closely resembles the intonation adopted by supercilious Americans. (Abercrombie 1956: 5)

Supercilious - behaving or looking as though one thinks one is superior to others. The latest trend is to view the British as more intelligent. In other words, it's the same perception of superiority, but as-if given into, thinking that they really *are* superior in some way (not only intellectually, but, for example, better mannered).

> Possibly something similar lies behind the conviction in some countries that **the presence of foreign words in the language is a menace to the national consciousness**. Such a feeling has never, fortunately, been effective in this country, but elsewhere it has on more than one occasion given rise to legislation. (Abercrombie 1956: 6)

Similar tendency is growing in Estonia. This mostly due to American cultural influence and youth using a lot of English jargon and slang. I, too, sometimes give into this. I was recently somewhat annoyed that a poster advertising a real estate agency had the phrase "üks visioon", where "üks nägemus" would have sufficed.

> Thirdly, **forms of speech delimit social groupings, or classes, within a language community**. When people congregate in a group **they tend to behave in a similar way**, and this similarity in behaviour, in so far as it is different from the behaviour of others, then becomes one of the factors which characterise, and so preserve, the group. Speech behaviour is deeply affected in this way: 'one may wonder', write Edward Sapir, 'if there is any set of social habits that is more cohesive or more disrupting than language habits.' (Abercrombie 1956: 6)

This is Morrisian *communization* (as opposed to *differentiation*), and related to de Saussure's *force unifiante* (as opposed to *force particulariste*).

> The fact is that *tu* is regularly used, not as a sign of *personal* familiarity, but **between members of certain social groups**, political parties, and so on; and may often be used, therefore, between complete strangers. (Abercrombie 1956: 7)

This, on the other hand, is closer to Ruesch's version of *communization* - i.e. communion based on common experience or group membership.

> **One powerful impulse to the creation of slang is boredom with outworn locutions**, and the desire to be expressive and vivid; which is why it is nearly always picturesque and sometimes in doubtful taste. But its real explanation lies in the fact that it is always the property of a group; its use proclaims membership of that group and distinction from other groups. (Abercrombie 1956: 7)

In this sense it likens to Tynyanov's literary evolution, i.e. how outworn styles or genres are replaced by newer, perhaps more expressive and vivid, ones.

> Language not only brings human beings into relationship with each other, it also brings them into relationship with the external world. Language mediates between man and his environment. (Abercrombie 1956: 9)

In terms of systems theory: Language is not only an integrative system but a constitutive system. Now all that is needed is the field system aspect: Language mediates between man and all other forms of systems (cultural, literary, artistic, etc.).

> The naïve, or common-sense, view is that language *reflects* the world and our thinking about it; that to the categories of language correspond categories of the real world. Modern linguistics, however, inclines to the view that language is not a passive reflection of, but rather an active practical approach to, the world - **a sorting out of it for the purpose of acting on it**. Experience is dissected, split up, along lines laid down by language, not necessarily along lines laid down by nature. (Abercrombie 1956: 9)

Le Sapir de Whorf hypo thesis.

> Language enables man to live in society, but the *kind* of society in which he lives will profoundly effect his language. **Lexical structure and social structure are intimately connected**, and it is here that the most serious difficulties for the language learner are probably to be found. A language is not only part of the cultural achievement of a people, **it also transmits the rest of their culture system**. (Abercrombie 1956: 11)

Here we have something similar to Ruesch's discussion of the relation between verbs and actions. And also the field system - language mediates the rest of the cultural field.

> Many writers, and most notably Ogden and Richards in *The Meaning of Meaning*, have drawn **the distinction between the *referential* or *scientific* and the *emotive* or *lyrical* uses of languages**. The first is not, of course, confined to science, nor the second to poetry. Even though certain words are commoner in one than the other, the difference between them does not depend on vocabulary; the use of scientific terminology is no guarantee of a scientific use of language. (Abercrombie 1956: 15)

Could it be that Ogden and Richards influenced the aesthetic and/or poetic function?

> The terms *active* and *passive* are, of course, relative; they do not imply that reading, and listening to speech, are effortless. They may entail the expenditure of a great deal of energy, and certainly will when a new language is being learnt. 'Expressive' and 'receptive' are alternative, and perhaps preferable, terms. (Abercrombie 1956: 17)

One could wonder if addresser and addressee, or sender and receiver, by some chance could have given way to *expressor* and *receptor*. These are only marginally weirder than communicator and communicant, or ego and alter.

> When a language, whether mother tongue or foreign, is fully known, **some parts of it will remain relatively passive**. Some words are 'known' in the sense that they are under full control and regularly used for self-expression, others are 'known' in the sense that they are recognised and understood (perhaps with the context to remind) when met in reading or listening, but seldom or never uttered or written. This distinction between active and passive vocabulary is pedagogically a useful one, for it is too often believed that learning a word necessarily means adding it to the active vocabulary. (Abercrombie 1956: 17-18)

Just a few days, in I.A.'s lecture, I attempted to make the case that "code" is a cover-all term which, in accordance with Jakobson's cryptographic model, appears homogeneous on the surface but in actuality is quite heterogeneous. That is, despite us speaking the same language, my code is different from your code. Activity and passivity perhaps better make my point.

> Parrot-fashion teaching is apt to result from regarding reasoned explanation as 'unnatural'; there is bound to be, in any course, a good deal of mechanical, repetitive, boring work, but **it should be set off by whatever appears to the intelligence and powers of analysis of the learner are suited to his age**. (Abercrombie 1956: 25)

Exactly why I think I should proceed with *Bergheimer Musikanten Geschichten*.

> The greatest incentive which the learner can have is **the feeling that he is doing something with the language** - reading a book, playing a game - which is worth doing for its own sake. It is most important, therefore, that he should acquire as soon as possible a body of knowledge of the language which can be used *as* language, as a medium of communication, and not as a mere material for exercise. It is a fallacy that simple vocabulary can handle only simple thoughts; matters of considerable complexity can be expressed in a small but well-chosen vocabulary consisting only of common words. (Abercrombie 1956: 25)

Yup. My method of improving my English has consisted mainly of re-writing passages in order to gather source material for my research.

> Every phonetician must have had the experience, at some time or other, of meeting a person to whom the imitation of the most exotic sounds at first hearing presented no difficulty at all. At the other extreme are a more numerous minority who are hopelessly recalcitrant, and for whom any deviation from the native sound system is apparently impossible. These two extremes are said to differ from each other in the matter of 'ear'; but what exactly this ear consists of is mysterious enough. (Abercrombie 1956: 34)

This minority around here - i.e. Estonian speakers who speak English as if it were a bastardized form of Estonian - is quite large.

> Is it really necessary for most language learners to acquire a perfect pronounciation? Intending secret agents and intending teachers have to, of course, but most other language learners need no more than **a comfortably intelligible pronounciation** (and by 'comfortably' intelligible, I mean a pronounciation which can be understood with little or no conscious effort on the part of the listener). I believe that pronounciation teaching should have, not a goal which must of necessity be normally an unrealized ideal, but a *limited* purpose which will be completely fulfilled: the attainment of intelligibility. (Abercrombie 1956: 37)

I believe in something like this in terms of writing. I admit that I often stumble over English syntax, and notice that some non-native researchers, when corresponding in English, sometimes fail to come across as intelligible. But there is a comfortable zone, and I'm sure that it has interlingual characteristics: Estonians tend to find less-than-perfect English with some implicit Estonianisms more palatable than perfect English. At least that's the impression I've formed over the years when reading the works of local colleagues.

> Even if he has no particular intentions of spending his time with English people, RP [Received Pronounciation] might be thought the most suitable accent for a European learner, just as an accent of the United States is the obvious one for learners in Central and South America. (Abercrombie 1956: 54)

Claiming and dividing territory, eh?

> **IN NORMAL friendly conversation, it is most important to avoid silence**. If somebody volunteers a piece of information or some exciting news, or puts forward an opinion, or exclaims with surprise at something, **an answer is just as necessary as when a question is asked**. The answer may be purely formal and may convey little or no information, but it **keeps the conversation going**, and prevents the discomfort of a pause. For someone who is still a learner of the language in which the conversation is being conducted, however, it is not easy to know what exactly ought to be said under these circumstances. (Abercrombie 1956: 57)

And we are back to phatics! Keeping the conversation going is at the core of Jakobson's penchant for *prolongation*.

> The basis of this type of comment is simply **the repetition of the verb and subject of the original sentence**. The subject is repeated in the form of a pronoun, and the verb in the form of whatever anomalous finite was used in the original sentence, or, if no anomalous finite occurred there, in the appropriate form of the verb *to do*. Thus:*StatementComment*'This is a good book."It is."What nasty weather we're having."We are."Rain seems unlikely."It does.'The subject may come first, as in the preceding examples, or there may be verb-subject inversion:*StatementComment*'This is a good book."Is it?"The shops close early today."Do they?'The negative *not* may be inserted in the comment:*StatementComment*'This is a good book."It isn't."I speak English very badly."You don't.'The intonation may be a falling one:*StatementComment*'This is a good book."It is."You can't drive without a lince."Can't you?'Or there may be a rising intonation:*StatementComment*'This is a good book."It is."The government will never allow it."Won't they?'It can be seen at once that a good many varieties are possible, and they must be classified and tabulated before it can be shown how they are used. (Abercrombie 1956: 58-59)

For some reason this looks exceedingly Malinowskian, specifically with regard to the constant focus on affirmation.

> It should be noted, in passing, that the same sentence may sometimes be an expression of opinion, and at other times may convey information, depending on who is speaking and who is being addressed. 'This is a good book', when said during casual party conversation, is an expression of opinion; but when said by a professor to a student it probably conveys information. In some situations the person addressed may choose how he will take the sentence, and make his comment accordingly. (Abercrombie 1956: 62)

Relevance theory! Relevance theory!

> HUMAN conversation consists of much more than a simple exchange of words and sentences, and although our vocial organs are enough for the mere production of speech sounds, it is hardly an exaggeration to say that we need our entire bodies when we converse. **There is a whole range of bodily behaviour which forms an essential 'background' to talking**, whatever the language may be. It is surprising that this has up to now been the object of so little study, in spite of the continually increasing interest taken in spoken language over the last hundred years. Sociologists, psychologists, and anthropologists have at times called attention to its importance, but only scattered, incidental remarks on the subject are to be found in the literature of linguistics. **Nobody seems ever to have attempted a detailed, systematic, comprehensive survey** which could be put to use by (among others) language teachers. (Abercrombie 1956: 70)

Well, at the time, Ray Birdwhistell *was* attempting a detailed, systematic study, but without an emphasis on language teaching. The chapter ends with the following footnote: "I had not, when this was written, succeeded in seeing a copy of Ray L. Birdwhistell's *Introduction to Kinesics* (University of Louisville, 1952); it gives a very complete notation for bodily movements." (Abercrombe 1956: 82ff)

> It is hard to understand the remarkable neglect of gesture as a subject for comparative study, in spite of the obvious difficulties. Most writers on the subject have confined themselves either to ***rhetorical gesture***, the kind that actors and orators employ, the kind that used to be known technically as 'action' (as in Hamlet's advice to the players: 'suit the action to the word'); or to the *sign-languages* of Red Indians and of deaf-mutes. (Abercrombie 1956: 71)

That's actually a good point, because historical studies also (like Aldrete 1999) focus on "rhetorical" or "oratorical" gesture.

> There is here a fascinating, but almost untouched, subject, and one which should interest teachers of language as much as any other students of linguistics. It is a subject, incidentally, which is so far without a recognized name. I shall not attempt here to start on the comparative survey which is so much needed; all I wish to do is to indicate briefly what seem to be some of the reasons why gesture has been neglected, and to suggest some of the preliminary work necessary to a full-scale study. (Abercrombie 1956: 71)

I recall my linguistic supervisor retelling how she was approached by her supervisor at the time and just told, "study this". It is as if he had read this paragraph.

> The contexts in which gesture is found also vary. It may be mainly **an emotional running commentary on what is spoken**, or it may be used to supply highly important items of meaning; it may be a continuous flow of movements, all merging into each other, or the speaker may have recourse to it only when at a loss for words. The English, when emotionally aroused, are likely to use more gestures; Egyptians, on the other hand, have been observed, when very excited, to use less. (Abercrombie 1956: 77)

What is metacommunication? By and large an emotional running commentary on what is spoken.

> These independent gestures - a nod of the head, a shrug of the shoulders, *stroko* - stand in a different sort of relation to speech from the *poko* gesture. The latter is an example of *dependent* gesture. Its value in conversation is **emotive** rather than referential. (Abercrombie 1956: 78)

Emotive and referential function before Jakobson.

4066

6.9.6 Toward a Unified Theory of Human Behavior (2015-12-09 05:00)

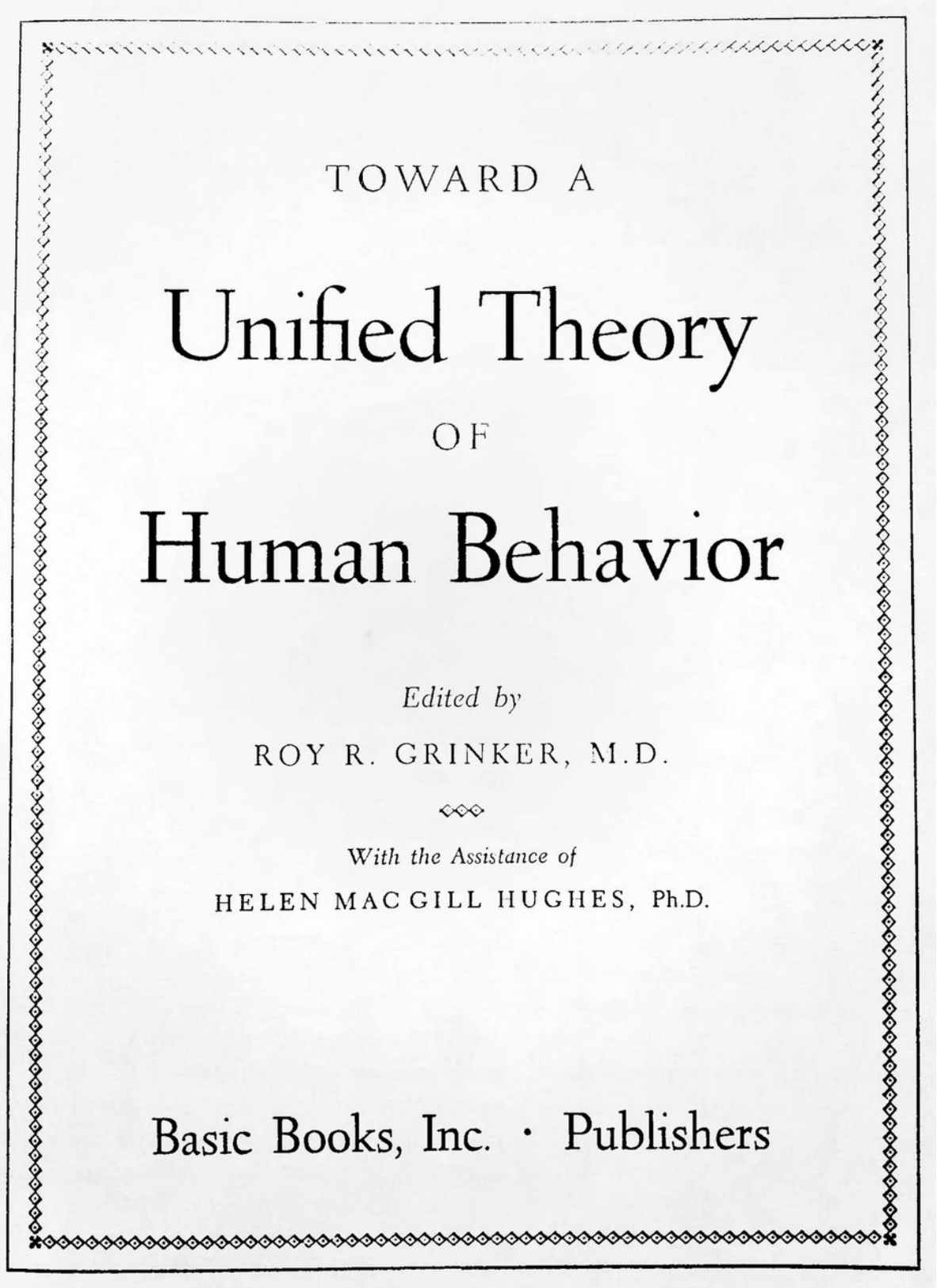

TOWARD A

Unified Theory

OF

Human Behavior

Edited by

ROY R. GRINKER, M.D.

With the Assistance of

HELEN MACGILL HUGHES, Ph.D.

Basic Books, Inc. · Publishers

Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books.

- Grinker 1956a. Preface
- Ruesch 1956a. Introduction
- Grinker 1956b. The Intrapersonal Organization
- Spiegel 1956a. A Model for Relationships Among Systems
- Shakow 1956a. The Psychological System
- Ruesch 1956a. The Observer and the Observed: Human Communication Theory
- Parsons 1956a. The Social System: A General Theory of Action
- Thompson 1956. The Societal System, Culture and the Community
- Kluckhohn 1956. Value Orientations
- Henry 1956a. A System of Socio-Psychiatric Invariants
- Grinker (ed.) 1956a. General Discussion Terminating the First Conference
- Grinker 1956c. Comparisons between Systems of Organization
- Toman 1956a. Multiple Origins of the Uniqueness of Human Society
- Emerson 1956. Homeostasis and Comparison of Systems
- Spiegel 1956b. Comparison of Psychological and Group Foci
- Shakow 1956b. Comparison of Psychological and Group Foci (*Continued*)
- Parsons 1956b. The Relation Between the Small Group and the Larger Social System
- Frank 1956. Social Systems and Culture
- Rapoport 1956a. Homeostasis Reconsidered
- Toman 1956b. Stability Vs. Adaptation: Some Speculations on the Evolution of Dynamic Reciprocating Mechanisms
- Henry 1956b. Homeostasis in a Special Life Situation
- Deutsch 1956. Autonomy and Boundaries According to Communications Theory
- Grinker (ed.) 1956b. Concluding Discussion and an Outline for Future Conference Deliberations
- Rapoport 1956b. Statistical Boundaries
- Parsons 1956c. Boundary Relations Between Sociocultural and Personality Systems
- Ruesch 1956c. Analysis of Various Types of Boundaries
- Grinker 1956d. Summary

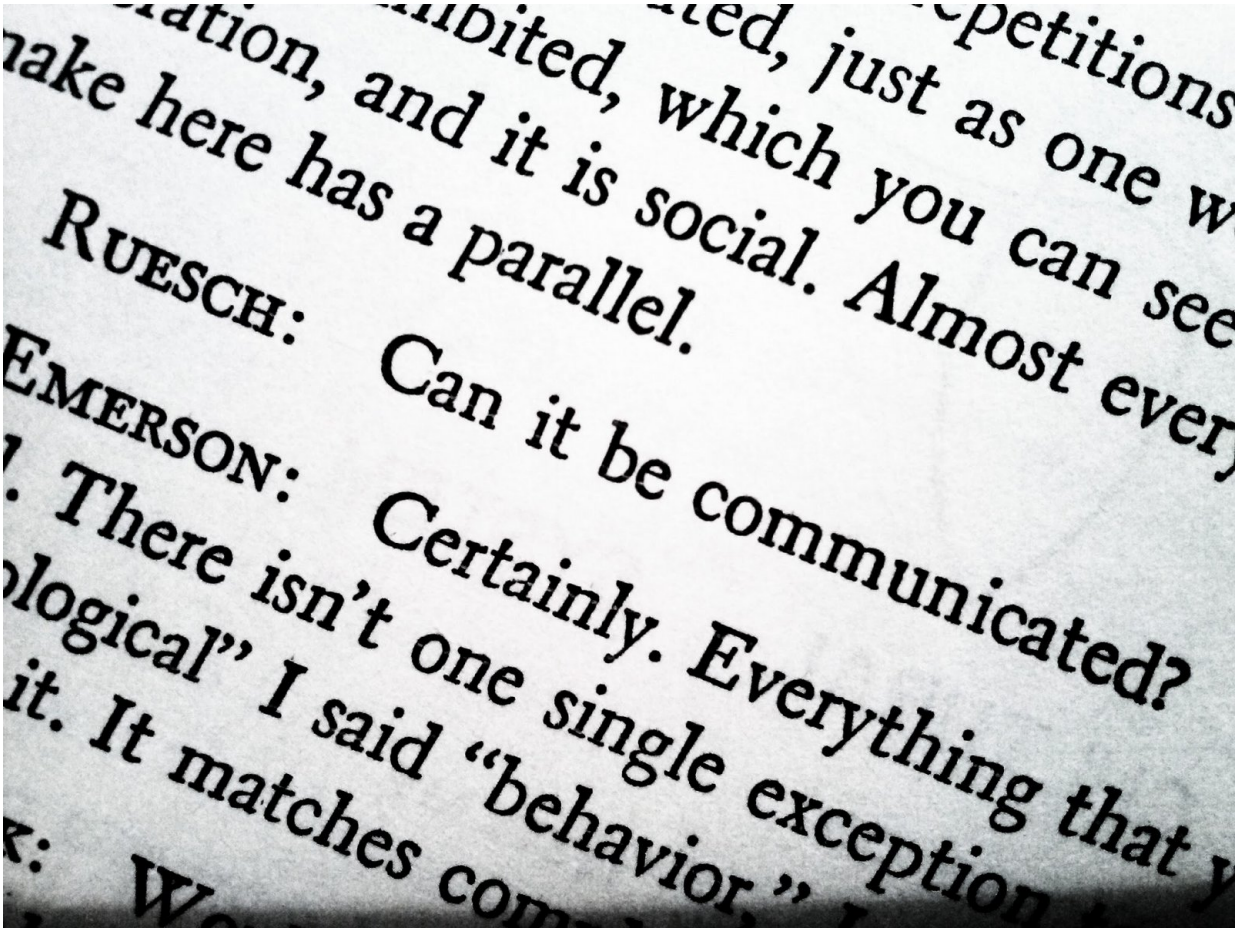

Grinker, Roy R. 1956a. Preface. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, v-vii.

> Such a multi-disciplinary group in itself gives no guarantee of significant communications relating to a unified theory of human behavior. Its conferences could easily be of educatory value for its participating members by clarifying concepts and methods of fields strange to workers in other areas, but participants have been selected partially because of experience with more than one discipline and familiarity with several. The group might be tempted to translate concepts from one living or life-derived system to another, as for example biologizing psychology or psychologizing sociology, resulting in tautology rather than unification. We hope rather that communication between disciplines and abstractions from all of them will lead to considerable integration among us and what we represent, so that we may approach even though silently the goal of unification. (Grinker 1956a: vi)

Is sociosemiotics then a tautology or a unification? I know some claim that psychosemiotics is the former. In any case, I hope to see integration between what the representatives of these "allied disciplines" represent.

Ruesch, Jurgen 1956a. Introduction. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, ix-xi.

> Today, with the ever-increasing scientific and technological body of information, the individual solution used by our predecessors is no longer applicable. Instead, various attempts at establishing a universal

> scientific language, at agreeing upon basic scientific assumptions, at developing generally acceptable theoretical systems and at constructing giant electronic brains can be interpreted as moves to build the foundations upon which a body of knowledge which deals with the integration of specialized scientific information can rest. (Ruesch 1956a: ix)

Here we already see a movement towards "a system of common symbols".

> In these latter fields the greatest handicap to theoretical advance is related to the facts that the human observer is significantly influencing the phenomena which he purports to investigate and that the persons he studies are somewhat unique and cannot be replaced by other similar individuals. But we can call ourselves fortunate indeed that we possess this knowledge and that we are capable of explicitly formulating this very difficulty. (Ruesch 1956a: x)

So there's a double-edged sword: on the one hand the researcher is influenced by what he researches, and if what he researches humans then it has to be taken into account that no two persons are completely identical. The same could probably be said about cultures: the researcher is necessarily part of a culture, and at the same time studying a culture unlike any other.

> Today we conceive of the individual as a living organism whose social relations are combined into complex organizations, whose inner world of experience is closely related to his social operations and whose soma materially makes possible his varied activities. We also have come to recognize that such a view necessitates a more unitary approach to man, and that what we need is a first approximation to a scheme which will enable us to represent physical, psychological, and social events within one system of denotation. If such an undertaking were to be successful, it would provide for an entirely new perspective of the intricate relations between mind, body, and socio-economic events and would furnish a framework which would consider simultaneously the individual and his surroundings, both in health and disease. But only a concerted effort of many minds can be expected to yield results. A transcript of the discussion of some fifteen scientists, dedicated to this task, may help others to continue our efforts. (Ruesch 1956a: x-xi)

This is as general as it is useful. Individual/social; relations/organizations; inner experience/social operations. Unified system of denotation is what they seem to strive towards. The effort definitely demands continuation.

Grinker, Roy R. 1956b. The Intrapersonal Organization. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 3-15.

> I have undertaken the task of dealing with nte *intra-organismic* or intrapersonal organization in the most general and succinct terms possible. In such an attempt at any level (cellular, humoral, neurological, or psychological) two difficulties immediately present themselves. The first is semantic and concerns the vocabulary of generalizations or abstractions. Usually, when efforts are made to derive generalizations from the intrapersonal system applicable to others, anthropomorphisms have been utilized as though the parts were endowed consciousness and volition. On the other hand, the forces of the intrapersonal psychological systems are often described in social terms. We speak of boundaries, areas, conflict, compromise and hierarchies as though they were agencies. The phraseology is dynamic enough, but seems always to use figures of speech belonging to the next larger organization. If we consider the actions of one organization in terms of another, the tacit assumption is that the patterns are identical. Yet, logically, identity in language is no proof of reality; in fact, it hinders its testing. (Grinker 1956b: 3-4)

Is this anything like Ruesch's earlier intrapersonal network? The dilemma here is between anthromorphism and sociomorphism. The latter is especially evident, in the sense presented here, in titles like "what the body wants" (or, an actual title, *What every body is saying*). Memo: notice where patterns seem to be identical; i.e. where analogizing has replaced unification.

> Furthermore, to find the common factors in biological, interpersonal and social processes, the basic concepts of another organization must be viewed at their point of transaction in order to obtain an abstraction significant for both; in fact, this is the only frame of reference for the scientific observer. (Grinker 1956b: 4)

The same goes for phatics: there is a need for abstraction significant for both interpersonal and cultural level (at least if notions like *phatic media culture* are to be taken seriously).

> However, the human nervous system consists of not only correlating and conducting centers with their peripheral receptors and effectors. The cortical mantle has been associated with the intensification of functions which permit the living organization a greater mastery of time and space, involving memory of the past and projection into the future and the capacity for more choice instead of rigidly stimulus-bound action. (Grinker 1956b: 7)

The human *Umwelt* is distinct due to retrospect and prospect.

> Coghill hypothesized: "In the organic sphere the total pattern has three constituent components, structure, function and mentation. These three components of the living organism undergo varying degrees of individuation. Structure is fundamentally spatial. Function is primarily temporal. Mentation in its highest degree of individuation conforms to neither space nor time." It is at this point of the "more-than-organic function" that the space-time continuum in the organism-environmental Gestalt becomes less clear and a new language has to be devised. Because of the lack of perceptive systems by which we can observe the mental clearly, analogical terms have been used and concepts have been manipulated by "it is as if." (Grinker 1956b: 8)

I used to think that structure is spatial and process is temporal. Function, after all, can lay dormant as well as be activated - it can be *in potentia*. Mentation, on the other hand - if they mean cognition - is temporal, as is expressed in the idiom "train of thought" (thought is metaphorically a moving object).

> AS one reads the language of Bentley, the complexity, the unnaturalness of syntax and the number of multi-hyphenated words necessary to maintain the concept of an unfractured field are disconcerting. It is apparent that contemporary man is under the greatest of strains in conceiving himself subjectively in process, as part of and in transaction with his environment, and in losing his selfness, his I-ness, his boundaries even in phantasy. This difficulty has been raised by Scott in a discussion of the body scheme. (Grinker 1956b: 9)

I-ness? There's the Estonian *minasus*, but this is the first I'm reading of I-ness.

> THOMPSON: *But the psychological system is changing, isn't it, in a sort of spiral process? The process does not just come back to the same thing all the time in the psychological system, does it?*
> SHAKOW: *It is circular but without returning to the starting point; that is a spiral. Change is going on in one direction but a constant back-and-forth movement is going on all the time. The movement is not on one and the same level.* (Grinker 1956b: 10-11)

Hermeneutical.

Spiegel, John P. 1956a. A Model for Relationships Among Systems. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 16-26.

> Let us say this is an organ system, or it is a whole *multi-cellular entity*. Then the resemblage becomes larger, and one moves on to the next so-called level, which turns out to be a psychological system. These are then assembled into larger groups, culminating at the top in something which is called the "highest level of the culture." One might describe this model as a container-can, chinese box or telescopic system. Everything at lower levels is contained in higher and higher, larger and larger assembly units. Then one may speak of reducing what he has put into a larger assembly units to the original something. It is hard then to know exactly where to ascribe the dominance. (Spiegel 1956a: 16-17)

The common metaphor around these parts is the Russian Matryoshka doll. This may be a point of convergence with cultural semiotics.

> SPIEGEL: There is another way to understand such a system. When concentrating upon any particular focus, one is confronted with three questions: What are the system's essential components? What are the processes which relate its parts to the whole - the integrative process? What function in relation to the adjacent or neighboring systems or foci, or the system as a whole, is observable from this particular focus? At any one moment in time there is some function which we could call purpose (although that, perhaps, prejudices the concept a little), which this particular focus is subserving for the entire field. There seem to be three different axes which correspond to the question of What? How? and Why? They are:
> 1. The content, substance or basic component of each system. This will be denoted as the *Constitutional Determinants* of the focus of organization.
> 2. Processes which maintain the structures-in-function or persistent pattern of the focus of organization. These will be denoted as the *Integrative Determinants* of the foci.
> 3. Traits which characterize the purpose or function of the system as a whole within the field. Such traits or attributes cannot be discovered from observing the basic components of the system, or the patterned relationships of its parts, but only by observing the transactions and interrelations of the system as a whole among other systems. This axis will be denoted as the *System Determinants* of the foci. (Spiegel 1956a: 21)

Details of the integrationist viewpoint. Now apply this on phatics!

> If you specify these dimensions or axes for each of the foci - the result is an analytical system which can provide the answers to certain persistent questions. For instance, a study of integrative processes involves the polarities of integration and disintegration at any specified time of observation. IF we say that the second dimension is the integrative dimension, then we can examine the focus itself from the point of view of its location in a gradient between integration and disintegration. The processes can be so examined as to show that at any one moment they are tending moret oward integration or more toward disintegration. They alse may be set up in such a way that disintegration is seen to be stalled off, so to speak, by defensive processes. For biological and psychological processes this method of analysis is valid, but I am not in a position to say whether it is generally applicable; it would be very important to find that out. (Spiegel 1956a: 22)

One way to do so (to tie this in with phatics) is to consider the conceptual pairs integration/disintegration and unify them with other such pairs like centrifugal/centripetal force, communization/differentiation, and, what hasn't left my mind since revisiting Jakobson's writings, continuant/discontinuant. (I'll note that I have to use Recoll for this later, because Ruesch has written about continuance of the system elsewhere.)

> GRINKER: *In order to avoid polar opposites of integration and disintegration, you put in defense as some kind of middle ground but I think it should be assumed that there are no such isolates as integration and disintegration. Both are going on at the same time. You used the word "defense" to mean a happy medium, a neutral position, which never occurs because the steady state is never actually ready.* (Grinker in Spiegel 1956a: 22-23)

Grinker interjects with something relevant: integration and disintegration, continuation and discontinuation, are not "isolates" but two poles of the process of "maintenance" (we'll probably get to homeastasis and relative stability later on in the book). // Also, compare this to Abercrombie's *comfortable intelligibility*.

> SPIEGEL: No. I meant it to be a description. It is a model which can describe the processes that we observe in nature. A group is *not* an agglutination of individuals but has these three components: the basic components, namely the individuals and their roles in the group; the integrative processes; and the function and relation of the group to other groups in the system as a whole. These properties may be ascribed to all systems and the description is valid for all systems - including both soma and psyche. (Spiegel 1956a: 25)

This makes the integrationist standpoint much more understandable. These elements are already familiar from Ruesch's work. The third, for example, involves extero-functions on the group level. For phatics, the roles within the group are those of communicants, the integrative process is management of the c mmunication system (or simply interaction management), and relations with other groups and systems involves the broader social network (i.e. mutual acquaintances).

Shakow, David 1956a. The Psychological System. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 27-35.

> I would like to have you imagine you are looking down a deep alleyway, as if a tube had been sliced at a particular point for us to observe. But at the same time, while certain processes are going on, other processes are ending and some are beginning. What we see depends upon the focus of attention; we are dealing for the present with what we have directly before us, neglecting for the moment the other things. I am not dealing here with structure - and by "structure" I am thinking mainly of the device which maintains these processes and gives some regularity of performance through time. I am presenting here what might perhaps be thought of as the fundamental psychoanalytic model which David Rapaport most recently has brought forth very clearly. It posits the need, the need-satisfying object and the need gratification - the pattern of events in that order of time. (Shakow 1956a: 27)

A surprisingly actionable definition of structure. May be used in conjunction with Jakobson's definition of function.

> SHAKOW: Evaluative would probably cut across both the conative and the affective, in the sense that it contains both elements and organizes them. It is a kind of organizing process. (Shakow 1956a: 30)

Considering that evaluation is basically their equivalent of the referential or cognitive function, this is, again, surprisingly cogent. The fact that the dominant referential function by necessity contains emotive and conative elements is painfully underemphasized.

> SHAKOW: Right. If I were to draw a curve of the psychological energy expenditure, it would be a sloping line reaching approximately a plateau. This plateau perhaps would flatten at the level of what we might

> call "automatization," where skill becomes so ingrained and so thoroughly a part of the organism that it is called forth automatically, and the individual does not have to give psychologically, as we say, any attention to the act. This is an important concept because, as has been pointed out by many people, so much depends upon the number of things we can do automatically. It also has great significance for the problem of neuroses and psychoses. (Shakow 1956a: 32)

There are never enough definitions of automatization.

Ruesch, Jurgen 1956a. The Observer and the Observed: Human Communication Theory. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 36-54.

> In social science and in psychiatry the observer is always in a personal situation when he gathers information. I emphasize the word *always*. Whether the data be psychological or cultural, they must always be found and gathered, and you cannot obtain information from a crowd - only from individuals. Basically, the sociologist, anthropologist, or psychiatrist will gather data derived from persons. It cannot be otherwise. However, once he has gathered those data, he can interpret them as he pleases, using whatever systems he likes. In other words, first he gothers data from specified individuals and later he can omit the names of those individuals and deal with the information itself. (Ruesch 1956a: 36-37)

These are pretty bold assertions, especially consider the data mining going on nowadays. But the notion of the observer's personalit intruding and introducing external variables is probably on point.

> The information an observer can collect depends upon his lecation within or without the system and upon his views of the boundaries. (Ruesch 1956a: 37)

This is what Roman Jakobson was referring to when he wrote that "as formulated by Jurgen Ruesch, the information an observer can collect depends upon his location within or outside the system" (Jakobson 1971[1961b]: 575).

> In the middle of the twentieth century, the concept is implied that any organization, whether biological or social, has an inner and an outer boundary. One can look at either boundary from two sides, and for successful functioning there must be information that pertains to the structures located beyond the inner or outer boundary. (Ruesch 1956a: 37-38)

This is equally reminiscent of Sherrington and his deep and surface field as well as E. R. Clay's discussion of limits, i.e. "a limit of a part of space supposes a beyond" (Clay 1882: 53). // Also, compare this to "the orbit of the system" in Jakobson and Tynyanov.

> RUESCH: Just as in cell physiology membranes are hypothetical, so the are in psychology. They are revealed by discrepancies of views. In the individual it is the view of himself contrasted with the view of other people. In a hospital ward it is the view held by the participants on that hospital ward as compared to the view obtained by outside observers. In terms of nations, it would be the view of the United States as seen by us as contrasted to the view of the United States as seen by Englishmen or Frenchmen. You can apply it to any level of abstraction that you wish. (Ruesch 1956a: 38)

This is something already familiar to anyone familiar with Ruesch's synopsis of the theory of human communication. At the moment I' am considering how to tie this in with Jakobson's quasi-metalinguistics, i.e. "the attitude of the speakers to their own language, to other languages with which they come into contact, and to language in general" (Jakobson 1985[1954b]: 69).

> The thing we consider now is what we focus upon and label, being well aware of the fact that there are countless things we are ignoring. In human communication, we usually are not able to say what the things are on which we do not focus; but we are at least vaguely aware of the existence of the neglected aspects. (Ruesch 1956a: 38)

Something to consider in relation with Clay's types of indistinctness, i.e. the abditive and inabditive stuff.

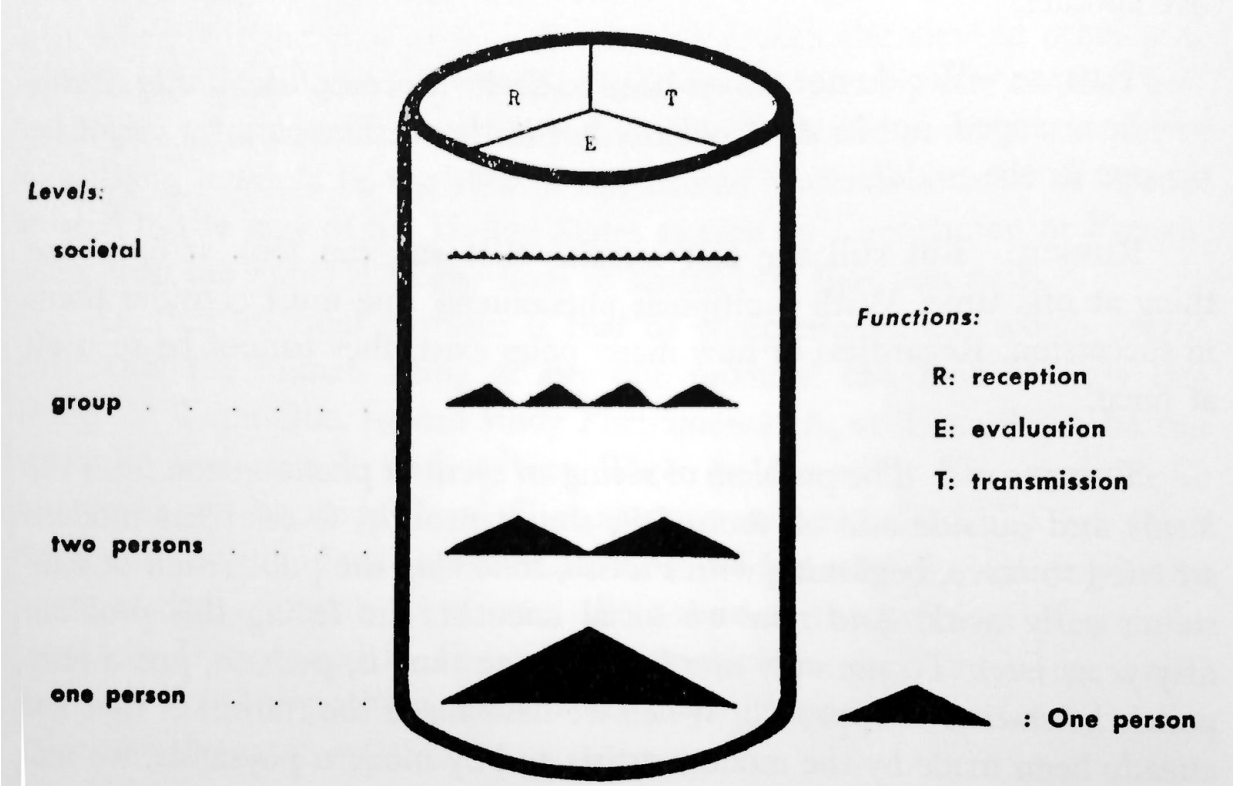

FIGURE 4
THE OBSERVER'S COMMUNICATIVE CAPACITY

> RUERSCH: That is what many people hope; but ultimately the information derived from a team of twenty people is to be integrated in one brain. We have no machine as yet that compares to the integrative qualities of man's brain. (Ruesch 1956a: 40)

I've previously met, in Ruesch's writings, a scheme that focuses on the top (the longitudinal axis) of this diagram, and how the three operations (reception, evaluation, and transmission) interchange. But this here is doubly valuable, for it brings the levels of abstraction into play.

> When we communicate we never consistently talk about any one of these perspectives. For example, we quickly consider one person; and in the second half of the same thought we think about that person in a two-, three-, four-, or five-person situation; then all of a sudden, perhaps in the same breath so to speak, we think about this person as part of a large group. What we do is to think and talk about human processes by employing some sort of oscillation phenomenon; we constantly switch the magnification with which we focus upon the individual. In addition to the magnification, we switch frames of reference. You find multiple frames of reference in any one thought or statement. Confusion, and at the same

> time lucidity, of communication depends upon these switches, because if you ever think of something in one of these perspectives only, you do not understand what is going on. In order to understand the human being, one needs constant oscillation, which phenomenon is related to perception of differences rather than to perception of the thing *per se*. Thus all information we exchange is transacted in a social situation, the context of which determines to a large extent the nature of this exchange. The field of communication thus concerns itself with the phenomenon of how information that is outside the human being gets to be represented within and how information that is inside gets out. In other words, the science of communication deals with the representation of outside events inside and of inside events outside. (Ruesch 1956a: 41)

I hold that Bühler's organon model, and it's remnants in Jakobson's scheme in the form of the so-called "verbal persons" (first, second, and third person reference) should be considered in light of this outline.

> The basic function of reception is devoted to the process of input; the function of transmission is devoted to output; and the function of evaluation is devoted to storage of memory traces, to decision-making and to control. But the functions are interrelated with the levels. At the one-person level, the individual can do with himself what he pleases. In a two-person system, the freedom is already limited because the sorts of things that go on between two people require that at a given time there exist mutual adaptation: for example, one person talks and the other listens. In group systems and particularly in societal systems, people become parts of evaluative, transmitting or receptive bodies. There are news analysts, military observers and scientists; there are decision-making and executive bodies; and there are action bodies that transmit messages: the propagandists and broadcasters. (Ruesch 1956a: 42)

"Mutual adaptation" is basically what Jakobson describes as "the alternation of the encoding and decoding activities in the interlocutors" (Jakobson 1971[1970d]: 697). // The above remark that evaluation involves both affective and conative functions is here implicitly elaborated: affective - decision-making - executive bodies; conative - control - action bodies.

> The processes of perception, therefore, have three roots: the impulses which derive from exteroception, the impulses which derive from proprioception, and the impulses which denote past events. When these combined afferent impulses reach the communication center, they are subjected to a complicated series of operations which deal with the evaluation of what has been perceived. Essentially one can say that these evaluative processes consist of operations with the available information. At this point one must remember that stimuli which reach the organism are probably not only transformed once but several times before they reach the communication center, and each process of transformation entails a loss of information. (Ruesch 1956a: 45)

Why only representation of past events (i.e. retrospect). Why not also anticipated events (i.e. prospect)? // In fact, all six of Clay's types of experience should be considered in a thorough synthesis.

> The messages emitted by person A can then be picked up by person B, and after passage through the organism of person B, the transmitter of person B will broadcast the response to person A. These two persons have to be viewed as one system in which messages circulate and oscillate forth and back innumerable times. Communication takes place when person A emits a message which is received by person B, who in turn responds by sending an acknowledgement to person A. Inasmuch as person A knows the context of the message, the interpretation that B gives to this message, when communicated back to A, gives person A a chance to evaluate whether B has understood the message. (Ruesch 1956a: 45-46)

This process of correction is sadly missing from Jakobson. At best he outlines something similar in relation with code clarification, but that seems to be it. Here we also have metacommunication, at least in the sense of communication of acknowledgement (the phatic "message received").

> The *third* question inquires into the destination of the message. It may be paraphrased by saying, "To whom is the message addressed?" To the people of the United States? To the citizens of Chicago? To the members of this committee? To one specific person? Or, perhaps, to self? (Ruesch 1956a: 47)

The radius of communication. *To whom it may concern* and whatnot.

> The *sixth* question inquires into the method of *metacommunication*, which indicates the interpretive devices used in the exchange of messages explicit instructions, implicit instructions contained in role assumption, reference to context of the situation, rules, sequences, patterning. Metacommunication has to be separated into the giving of instructions and the interpretation of instructions. If you enter a store as an automobile buyer, you are treated quite differently from the way you would be treated if you let it be known that you are a seller of an old jallopy. Under the rubric of metacommunication come all the emotional factors. When we talk with someone else, we evaluate the state of his or her organism, his tension, irritability, kindness and patience - all factors that bear upon the interpretation of messages. (Ruesch 1956a: 47)

Here metacommunication accounts for emotive information. Parsons adds immediately after that "no symbol in human communication is ever purely cognitive. It is always both cognitive and expressive at the same time." This is further clarified by Ruesch on the next page:

> RUESCH: One person sends; the other person receives. On the part of the receiver there is an interpretation which depends upon the instructions of the sender. If somebody is very tense, then the other person might try to pick up all the other signals that are being transmitted in search for clues that might help him to interpret this tension. (Ruesch 1956a: 48)

Notice that it's not exactly emotive in that the tense person is not intentionally communicating tension. It's on the receiver's side, meaning that it's more pragmatic than semantic.

> FRANK: *Two points should be recognized in this discussion. First, every cultural group establishes in its members a selective perception of what is going on in the world, in other people and in themselves. Secondly, every cultural group also gives priority to some of the many, many to-whom-it-may concern messages, as Norbert Wiener has said. Thus, each of us picks out from the "surround" and pays attention to what we selectively perceive. Even when messages are not sent specifically and directly to us, we are receiving and responding to them. Thus we may say that we are continually selecting, evaluating and interpreting what is going on in the surrounding and in ourselves and shaping our lives accordingly*. (Frank in Ruesch 1956a: 49)

And *To whom it may concern*, literally. This would be a good point to tie together cultural sign systems and a generalized sensory gateing (selectivity). The idea is that there are cultural instructions about which anonymous messages should be taken personally (which ones you should interpret as being addressed to you).

> Now let me turn to the question about the to-whom-it-may-concern messages. Messages may run from one to one, from one to many, from many to one, or from many to many. When the origin of the message and its destination are known, the result is a greater degree of intelligibilitiy and greater security, and consensus can be reached. If, however, the origin of the message or its destination is known, and particularly when both are unknown, then frustration sets in. (Ruesch 1956a: 49)

- Interpersonal: from one to one;
- Group exterotransmission: from one to many;

- Group propriotransmission: from many to one;
- Intergroup: from many to many.

> RUESCH: We are considering the two-surface or boundary problems that I mentioned before. In any communication system, there must be an observer. The observer has a purpose and a training and an identity, and by that his observations are defined in terms of the bias he uses. Wiener assumes communication almost without human observers. He postulates superhuman observers as all physical scientists do. I start with an identified human observer or several who are at least identified. I believe that in social sciences we must have an identified human observer in an identified position at an identified moment. Social science does not work with a non-identified or superhuman observer. (Ruesch 1956a: 52)

Exactly Randviir's protest against the semiosphere: it works only with a superhuman observer (in Lotmanian terms, a suprahuman subject, or, philosophically, a transcendental ego).

> RUESCH: The self-observer? We know of no better method for self-observation than psychoanalysis. But it has to be complemented by the observation of outside events. That is the task of training in social science - not only theoretical social science but in field work as well - because the sort of thing you observe in an Indian setting or in a modern American community cannot be observed in psychoanalysis, lying-on-a-couch. The two things have to be complemented. Personally, I don't think there are good social science observers without their being also self-observers; because otherwise they introduce distortions through their own bias and emotions. I don't think we have good psychoanalytically trained people who can observe social science phenomena because they do not have the knowledge of relevant cues and cannot integrate data beyond single individuals.
> There is another poinT: when one works with someone who has been trained in psychiatry, he operates with the basic assumption that the human being is a good a scinetific entity as he is a biological entity. But whether the human being is a scientific entity is very much of a question, and in many procedures the human being has turned out not to be a good scientific entity as a unit of study. It takes something like a year of working with somebody to get out of his head that simple assumption that the human being is an entity. On the other hand, if I deal with the opposite sort of person who knows that a man may not necessarily be an entity, then I have to deal with the reverse problem. (Ruesch 1956a: 53)

This is most likely the source for one reviewer claiming that according to Ruesch, here, "all observers must be psychoanalyzed first".

Parsons, Talcott 1956a. The Social System: A General Theory of Action. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 55-69.

> In two recent books what I am about to say is elaborated in considerable technical detail. The frame of reference involved is what a group of us agree to call "action." The choice was as between the terms behavior and action. The terms do not matter much, but I believe "behavior" tends to be somewhat more restricted term and it has become associated with behaviorism. So, we preferred the word "action."
> Action is not concerned with the internal structure or processes of the organism, but with the organism as a unit in a set of relationships, the other terms of which we sum up under the concept "situation." (Parsons 1956a: 55)

In a lecture a long time ago, Randviir asked what's the difference between behaviour and action. I answered that one is more psychological and the other more sociological. Here is the answer, elaborated: behaviour is concerned with the internal structure and processes of the organism while action is concerned with the organism as a unit in a set of relationships.

> The contingency of alter's reaction, which is part of the situation and in interaction the most important part of the situation, is not only contingent on other factors in the situation but on what ego himself does, or on what alter interprets ego as intending to do. So communication enters as a fundamental condition. Double contingency essentially means an order of system that differs from the classic behavior system, where the behavior of the organism is studied in terms of a single contingency situation, as the classical T maze. The rat runs along the right arm, and gets the food; along the left arm he does not get the food. (Parsons 1956a: 56)

This view of contingencies (this "double contingency") is relevant for metacommunication and the phatic function. It may even contribute to a revision of Jakobson's phatic function in terms of Ruesch's approach, preservation and detachment (mirrored in Jakobson's establishing, prolonging and discontinuing).

> For our purposes the kind of interaction system in which we are interested always involves communication in complex symbol systems. I have just begun to take a serious interest in the theory of symbolism since it is one of the critical points of the whole concept. I find it not only convenient but highly illuminating to think of culture as consisting of complex symbol-meaning systems which arise out of social interaction and are embodied in it, and which (an extremely important property) may be transmitted from system of action to system of action. From this point of view there are two fundamental types or classes of system of action, namely, personalities and social systems. (Parsons 1956a: 56-57)

A surprisingly workable definition of culture. Transmission from one system to another is indeed extremely important but there seem to be few means to approach it at the moment (at least I can't think of any suitable models).

> One phase of learning is the transmission of culture from personality to personality. The corresponding term (a very interesting and well-established term in anthropological usage) is "diffusion," which is learning from social system to social system. Culture is not merely something accessorily added, but is integrally built into personality and social systems as components. For the building-in process in the personality we have to thank Freud's insight into the development of the superego by a process of "internalization." On the social system side, the building-in of culture is called "institutionalization." In one sense it and internalization are two sides of the same thing; and in another sense they are not. There is here exactly the same problem of perspective mentioned before. While it is terribly important to see their equivalence to each other, it is equally important not to confuse them. (Parsons 1956a: 57)

And Parsons proposes a model, although a limited one. Above, the terms "group exterotransmission" and "group propriatransmission" can be replaced with internalization (from many to one) and institutionalization (from one to many).

> Let us call the two personalities ego and alter. For an integrated social system I would uset he word "collectivity" which may be constituted by two or more persons. Asymmetry lies in the fact that there is no social system without personality, and I would go so far as to say that, although there may be behavior systems or organisms without social systems, there is no personality in the human sense without social system. It is asymmetrical because there is an independent integration of personality within the organism. The collectivity is in a true sense an emergent system. Whenever and however it begins, the child has to be socialized; he has to be integrated into the social system of which the other people surrounding him are parts, and that means he has to internalize the culture. (Parsons 1956a: 57)

At least one of the mechanisms of emergence for a communion or collectivity is certainly phatic communion (a process of socialization).

> HENRY: *What would be your objection to substituting the word "motivation" for "affectivity"?*
> PARSONS: None. This is just the term that we have been using. We all get set on certain terminological ways. You might run into a semantic difficulty in another direction. I would be inclined to use "affectivity." (Parsons 1956a: 64)

I thought about my odd terminological setting above, when using the concept of sensory gating. Although there are better terms available (filter, selectivity, etc.), I stick to this one because it's the first of its kind that I understood immediately thanks to vivid imagery (something like it appears in Futurama, *The Great Big Yonder*, where the two professors throw little robots through gates that let through only organic matter).

> We now come to what is the most interesting point of all, the boundary maintenance area. It is a value maintaining system and not a mechanical system or physical-chemical system in the ordinary sense. Then, you can say this: State B differs from state A in that internally an icrement has been added to what we called "the optimization of gratification"; an increment to the total gratification system, not merely the gratification of a particular need. We deliberately chose that term. We wanted to avoid "maximization" because we did not want to be accused of being naive hedonists, and we did not know whether there was an integral that could be integrated in the mathematical sense; so we deliberately chose an unconventional word. From the external point of view, it seems to me that this is the production of an increment to the value realization of the system. This is where evaluation and values come in - value standards. There have to be standards in order to define this variable and give the values of it. (Parsons 1956a: 65)

"*Preservation* of existing relationship is achieved through **providing satisfaction to the other person's needs** [...]" (Ruesch 1972[1953a]: 65-66).

> RUESCH: *But how do you reconcile your closed system with the agreement we arrived at this morning that all social systems are open systems?*
> PARSONS: I think it is a system in two different senses or on two different levels. We distinguish between three levels of conceptual system as distinguished from empirical system, and have called them a categorical system, which is one in which you have definition of components, their classifications and certain structural classifications of their combinations relative to a frame of reference. There is, however, no statement of the laws which state is categorical plus a complete set of laws, and the third stage is an empirical theoretical system. You could have a theoretical system and not have empirical closure, because other systems impinge upon it, and there is a certain abstractness in the applicability of this theoretical system. The same is true of the biological system in physiology, where the physical-chemical systems of the organism are investigated. Obviously, the physiologist aims at a complete theoretical system with respect to the particular aspect of the physical-chemical processes of the organism in question. But there may be several such systems on the physical-chemical level, and they may be abstract relative to behavior. I do not see any fundamental theoretical difficulty. I think the fallacy of physical concreteness pretty well took care of that problem. (Parsons 1956a: 68)

Surprisingly cogent. The empirical system is presumably open, the theoretical system (such as a mathematical model) is presumably closed, but their convergence yields an empirical theoretical system, a complete theoretical system purified of unapplicable abstractness.

Thompson, Laura 1956. The Societal System, Culture and the Community. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 70-82.

> By the societal system anthropologists generally mean the entire system of interpersonal relations, both formal and informal, which comprises the interaction pattern of a society. These relationships are expressed in the society's institutions and institutional practices, in its cultural traditions and products, and

> in its behavioral and symbol systems including its language, art forms, religious ceremonials, literature, values, goals and aspirations. (Thompson 1956: 70)

Good stuff, good stuff.

> In order to understand the societal system as an on-going life process, created by and arising from the needs of its human component, we must view it in its total relevant environment extending backward and forward in time and inward and outward in space. When this is done we discover that any one societal system in relevant environmental context is one facet, so to say, or one part of a multi-dimensional cultural event in space-time. (Thompson 1956: 71)

Here we do have extension into the past as well as the future. I.e. "every synchronic system has its past ad its future as inseparable structural elements of the system" (Jakobson & Tynyanov 1928).

> FRANK: *To discover whether there is any unification in a culture, we may examine individual personalities to see how each acts and relates himself in these various patterns and relationships where there may be a greater or less degree of unity or congruity. However, we must not forget that the individual bearer of cultural traditions, through the very process of being enculturalized and socialized, may more or less seriously distort and neglect some aspects of his cultural traditions and therefore exhibit a highly idiosyncratic lack of unity, as contrasted with the more coherent and highly integrated formulation of cultural traditions around which he and all other members of his group deviate. In their religion, their philosophy, their art and literature or folklore, almost every group expresses a much higher degree of unity and coherence than they exhibit in their actual conduct and relationships. In developing a unified theory, we should recognize both the traditional formulations of the core values and their interpretation and translation in and by individual personalities*. (Frank; in Thompson 1956: 80)

Frank has a good point. This is definitely something that should be incorporated into cultural semiotics. The point here is comparable to Jakobson and Tynyanov's (1928) insistence that "the individual utterance cannot be considered without reference to the existing complex of norms". In other words, the individual's cultural capital (poor choice of terminology) cannot be considered without reference to the existing cultural system. // Thus, this is a good place to start a unification or an examination of congruity between the *general systems theory* of this compendium with the *particular systems theories* of Jakobson & Tynyanov, and Lotman et al. (2013[1973]).

Kluckhohn, Florence 1956. Value Orientations. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 83-93.

> GREGORY BATESON says, "The human individual is endlessly simplifying, organizing and generalizing his own view of the total environment, and constantly imposing his own constructions and meanings, and these constructions and meanings are characteristic of the culture as over against another." He is talking about the core values. Clyde Kluckhohn says it this way: "There is a philosophy behind the way of life of every individual and every relatively homogeneous group at any given point in their history." (Kluckhohn 1956: 83)

Bateson 1942. "National Character and Morale". Kluckhohn 1949. *Mirror for Man*.

> First, let me give you a definition which appears in a paper by Clyde Kluckhohn on value orientation which in some part was taken out of the paper that I wrote on culture orientation. He says, somewhat formally, "A value orientation is a generalized and organized conception *influencing* behavior of nature, of man's place in nature, of man's relation to man, and of the desirable and non-desirable as they relate to man-environment and interhuman relations." (Kluckhohn 1956: 84)

In this sense my *sociopetal* and *sociofugal phatic dispositions* are also value orientations (pertaining to interhuman relations, though "interhuman" is an odd expression when compared to "interpersonal").

> I have singled out five common human problems of key importance. They can be phrased in the form of questions:
>
> 1. What are the innate predispositions of man? In other words, what is the definition that a people will give of basic human nature?
> 2. What is the relation of man to nature?
> 3. What is the significant time dimension?
> 4. What modality of activity is to be most valued?
> 5. What is the dominant modality of man's relation to other men?
>
> We have been using shortened names for the five: the first one, the human-nature orientation; the second, the man-nature orientation; third, the time orientation; fourth, the activity orientation; and fifth, the relation orientation. (Kluckhohn 1956: 85)

What does "dominant *modality*" mean in this context?

> The three points range of the activity orientation - the Being, the Being-in-Becoming, and the Doing, was derived for the most part from the distinction made long ago by philosophers between Being and Becoming. Moreover, to some degree the three-way distinction is in accord with the classification of personality components made by the contemporary philosopher, Charles Morris - the Dionysian, the Buddhist and the Promethean. (Kluckhohn 1956: 85)

Morris, Charles 1948. *The Apen Shelf*. New York: Prentice-Hall. Similar discussions can be found in Powys's *A Philosophy of Solitude*, and in E. R. Clay's *The Alternative*: "That cosmogony tends to shape the idea of the divine is evinced by the Hindoo Trinity consisting of the creator Brahma, a preserver Vischnou, and a destroyer Siva." (Clay 1882: 105)

> I would like to make one general qualifying remark. No society ever emphasizes any one of three principles to the exclusion of the other. It is a matter of emphasis. The possibilities for any one society are shown when you work out the logical combinations of the three. for instance,in the dominant American pattern individualism is first order. The second order is collateral, and the third is the lineal position. Or first order may be individual, the second lineal and the third collateral. There may be any combination of the three principles with varying combinations of weakness or strength for each other.
> However, I do not think it is possible for any society or any individual in a society to behave always consistently according to one orientation. For instance, in American culture, in the occupational system which is our major prestige system, one would expect to find individualism first and collaterality second, but in other spheres of activity - the recreational area, for example - I would expect the collateral to be dominant. In other words, in no society is there a single dominant emphasis which is found consistently in all areas of life. (Kluckhohn 1956: 89)

The phraseology here could be used to reformulate Jakobson's hierarchical perspective, the keyword being *emphasis*.

Henry, Jules 1956a. A System of Socio-Psychiatric Invariants. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 94-109.

> Erich Lindemann recently stated the following as one of the major obstacles to good mutual cooperation between the psychiatrist and the social scientist:
> "The psychiatrist is likely to remain patient-centered and focused on intrapsychic phenomena even if he wishes to contribute to social science. The social-science-centered statements of the social scientist are likely to appear to the psychiatrist as being 'superficial' and lacking in pertinence for the individual case requiring care."
> As Lindemann sees it, when the psychiatrist perceives a social dimension in the problems of his patient, the perception may not help him because his clinical problem is to manipulate the patient and not the society. The purpose of this discussion is to help toward the dissolution of the patient-society dualism.
> But in science dualism can be dissolved only by theoretical formulations of such character as to bring both members of the dualism within reach of one set of invariants. As long as we think about patients in one way, and about society in another, Lindemann's thoughtful statement will hold ture. Hence, another purpose of this presentation is to develop a set of invariant equations that will have meaning both within the intrapsychic system of the patient and the social system. (Henry 1956a: 94-95)

The logical outcome being Ruesch's social psychiatry.

> Let us assume that in all societies there are certain types of paired socio-psychological factors that can be viewed as standing in dialectical relationship to one another. Examples of them are (1) reward and punishment; (2) activities performed under constraint and activities performed as free choice; (3) activities permitted and activities forbidden; (4) important things and unimportant things; (5) familiar situations and unfamiliar situations; (6) success and failure; and (7) painful situations and gratifying situations. (Henry 1956a: 95)

On first sight all of these factors seem to be pertinent for phatic concerns.

> The next category concerns commitments and fulfillments. Every society provides statements of what one is to expect from it. One society promises a crock of gold at the end of the rainbow. We see this in LIFE magazine's success stories every week, and in the ads for perfume which promise that if you smell right people will love you. More seriously, however, our society promises we will always have a constantly rising standard of living and equality of treatment from our fellow men. The Pilagá Indians of Argentina, with whom my wife and I lived for over a year, expect that all people will share their food with them. Among the Kaingáng Indians of Brazil, with whom I lived for a year, everyone was led to expect love from everyone else. These expectations of what one has the right to receive from society I call the "commitments" of the society. Dialectically opposed to commitment, then, stand the factors of fulfillment and no power to fulfill commitment. (Henry 1956a: 97)

In these terms we could talk about phatic commitment and relational fulfillments.

> A third course: the person with low S may attempt to increase his own powers, yet never claim what one would be supposed to achieve thereby. He thus does not attempt to garner the "fulfillments," but contents himself only with the means with which to reach them. Outstanding in this group would be those who accumulate knowledge about everything but never put it to any use. (Henry 1956a: 99)

Neeeeeeeeeeeeeeeeeeeerds!

> HENRY: Being forbidden to do something under ceratin circumstances might be considered as a punishment. This question has arisen because I have not defined punishment. I define it as follows: By punishment is meant the administration of pain to a person by another person or group as a consequence of the performance of a given act. Such punishments may range from having people look at one or comment adversely on his behavior, to the extreme of capital punishment. (Henry 1956a: 100)

And my collection of throwaway definitions grows. It is noteworthy that visual attention from a group is a type of punishment, most likely for a *faux pas*.

> It will be seen at once that this theory of need simply applies to "normal" needs or to the theory of "compensation" developed by psychiatry for the understanding of "abnormal" needs. Implicit in psychiatric theory is a mathematical model of the abnormal person: he is one who strives "too much" for recognition; who wants "too much" to be free; who hungers "too much" after novelty; and who tries "too hard" to achieve. This "too muchness" is believed, generally, to arise out of experiences of "too much" punishment, failure, and so on. If this is correct, then one must conclude that just the "right amount" of punishment, failure, and so on, must account for the "right amount" of striving, search for new experience, struggle for achievement, and hunger for freedom. (Henry 1956a: 106)

Mathematical! yells the sword-wielding blonde boy in white hat.

> *Culture is the summation of the integrated values in interactional systems of individuals, groups and institutions.* Thus, the individual and culture are related to one another somewhat as the molecule to the total volume of the gas of which it is a part: the culture as a whole has properties that the individual, alone, lacks. The behavior of the individual cannot be understood apart from the culture of which he is part, and the culture cannot be understood without an understanding of the individuals in it. (Henry 1956a: 108)

So much for isomorphism.

Grinker (ed.) 1956a. General Discussion Terminating the First Conference. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 110-131.

> We are struck with a lack of a practical, realistic, analytic approach that will go beyond the mere statement of the fact that we have hierarchical nature, that it does consist of a system of Chinese boxes one inside the other, that they are integrated, interrelated, coordinated, and all these other terms. We should go beyond these statements to an identification, if possible in quantitative terms, of just what that correlation, integration, and so on, consist of, so that we can really work with and operate with them. We aim ultimately not merely to restate the case, but to try to come to grips with it. (Weiss in Grinker (ed.) 1956a: 114)

This was quoted in one of the reviews. Neat terms, tho. Reminds me of Floyd Merell.

> The characteristic thing is that this does not depend on the properties within the collective. In this case you have organization of a higher order emerging as a result of the processes which take place.
> Here again we are merely restoring something which we ignored in the beginning. We are treating systems on the blackboard as though they were static, standing still in time. They never are. No cell, no organism, no group is ever standing still. All we are doing is artificially laying a cross-section through a time course and arresting it for expedience. Then, of course, we are surprised if this thing does not go on remaining the same as time goes on. Of course, the change is actually the primary thing. We arrest it arbitrarily. The process is the primary thing, while the static form or state is merely a cross-section through an endless chain or processes. All the problems of form versus function really resolve themselves if we take this attitude. (Weiss in Grinker (ed.) 1956a: 119)

This feels important, though I cannot think of a way to apply it at the moment. One of the things I'm frequently thinking about when reading all this is that systematics and cybernetics, to my knowledge, has not taken Jakobson and Tynyanov (1928) seriously. Although they think systematically, their efforts are not contributions to general systems theory. In that light it may be beneficial to attempt consolidation between systems theory and the theory of literary evolution.

> As long as this is true we should not assume that there is anything more to the unity of an egg or a group of cells than there is to this reassembled body. So here we have an experimental case of dissociability and reassociability with emergent properties of collective unity, properties of organization much like those of an egg - only in an egg we cannot do it. it is not necessary to assume that the difference between the two systems is fundamental. (Weiss in Grinker (ed.) 1956a: 120)

Much like *continuant*, *discontinuant*, and *isolate*, I have a feeling that *dissociability* and *reassociability* will be haunting me later on.

> Some of us may find it more congenial to approach a unified tehory by emphasizing the distinctive properties and separate operations of these different systems. Others, including myself, may be more inclined to seek a unified theory of human behavior by focusing primarily upon the individual human organism-personality and observing how he, in the very course of his life career, becomes a participating member of his group as he learns to use the patterns for action and for relating himself which are provided by more experienced persons who induct him into our symbolic culture and our social order wherein he lives as an idiosyncratic personality. In this way we may lok upon weapons and tools, language and other forms of symbolic expression and communication, institutions, and all the other innumeratable dimensions of group living as being utilized by human beings and giving rise to these different systems or organizations with their various properties. (Frank in Grinker (ed.) 1956a: 125)

Relevant for phatics: communion is necessary for social integration.

> WEISS: It does. As a matter of fact, you might keep in mind one more very marked evolutionary step which comes into the culture and symbolic level. Originally we had to rely on genetics in order to improve the viability of a species. That was a slow process. Now we do not have to breed generations to pass on an improvement; we do it by communication. The time unit of trial used to be a generation. Now we can try out things infinitely faster and keep them on record, and thus there is an entirely new time scale of development. (Weiss in Grinker (ed.) 1956a: 125)

What is neurobiotactical freedom? If these guys only knew about the latest time scale of development brought on by the internet…

> It seems clear, however, that as the organism grows and develops and learns to live in our culture and social world, the coercion of internal biological needs seems to diminish. Increasingly the child and the youth may be freed from the coercion of their own organic processes as they become more and more responsive to culturally and socially defined events and situations. For example, the child's eating is governed by the meal pattern of his family rather than by primitive hunger; indeed, we may say that he "gets hungry" when mealtimes come, just as he learns to eliminate at specified times and places in response to the appropriate vessel. By emphasizing the way the growing child learns to relate himself to the public world, we may escape from the concept of primitive needs and biological motivations which apparently are observable in much of our animal experimentation from which we have extrapolated to human behavior. (Grinker (ed.) 1956a: 130)

Once again, neurobiotactical freedom.

Grinker, Roy R. 1956c. Comparisons between Systems of Organization. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 135-141.

> The organization is capable of differentiation, specialization or development of gradients of activity. There is a capacity to transmit or conduct forces capable of maintaining and changing part to part to whole relationships. Relationships such as reciprocal relationships and phasic relationships may all be included in such an organization. Structurally, both somatic nad psychological systems constitute an apparatus for transformations of energy. They both constitute for specialization and gradients, and they have apparatuses or patterns for communication. The determinants of these systems may be represented in the somatic field by the hereditary constitution of the organization and in the psychological field by the psychological "id." (Grinker 1956c: 137)

Phasic relationships? Semiotic literature contains phrases like "phasic alternation", "phasic integration", "phasic explanation" (Lotman & Uspensky 1978), and "the extremely significant phasic-process of interpersonal/intrapsychic differentiation with its momentous, cognitive/dynamic sequelae" (Aragno 2010),

> Somatic learning in the sense that bodily surface contacts result in self-discrimination enables one to differentiate self from not self and create an image of self and its boundaries. However, much of significant somatic learning is inside the organism and has to do with conditioning of teh vegetative nervous network. On the psychological side, the counterpart is the function of reality testing. (Grinker 1956c: 138)

Interpersonal/intrapsychic differentiation.

> In the somatic organization we can generalize and state that communication occurs by means of signs - be they electrical or chemical. In a system of social interaction in which the individual is already differentiated, communication is through symbols. I would like here to attempt a definition and say that the essential characteristic of the psychological system, in this frame of observation, is that it constitutes the area of transaction between somatic signs and interpersonal symbols. Through such transaction the psychological system differentiates, grows, proliferates and maintains its defense against disintegration. It is associated with varying degrees of awereness or consciousness based on the capacities made possible by the structural configurations of the species and the individual. (Grinker 1956c: 139-140)

Huh. I wonder if differentiation could work for phatics. I mean not only in the Morrisian communization/differentiation sense, but on a higher level or foci where a communicative dyad differentiates from random dyads and other group formations through differentiation, growth, proliferation and maintenange against disintegration.

Toman, James E. P. 1956a. Multiple Origins of the Uniqueness of Human Society. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 142-146.

> Let us recognize the smallness of the mass of human protoplasm. If we were to call the entire human race into this conference, according to a rough estimate it could easily be seated in a lecture hall thirty miles long by thirty miles wide. We could see all mankind from the speaker's stand. (Toman 1956a: 142)

Imagery.

> Because of the basic vulnerability of human society we must be preoccupied with two different levels of potential disruptions. First of all, there is the level of disruption in the individual, which we can call psychopathology. Since in such a coordinated unit as human society the bizarre behavior or inability to function in a useful way of even a few individuals can potentially have cataclysmic consequences for the many, psychopathology becomes socially important. But at a higher level we must deal with the question of societal psychopathology, if we can call it that, in relation to the laws governing conflicts between large groups within human society as a whole. That is something about which I can certainly say nothing authoritative, as a neurophysiologist, but I think it poses a major problem for our attempt to arrive at a unified theory uf human behavior. Hurricanes, earthquakes, or the accidental approach of large astral bodies are not likely to disrupt our society badly in the near future, but rather many of the unresolved conflicts within the human race itself. I would like to conclude with a question: To what extent can we speak at the present time of any generally accepted laws of human behavior that are useful in an interpretation of the internal conflicts within human society? (Toman 1956a: 146)

Another instance of something like social psychiatry.

Emerson, Alfred E. 1956. Homeostasis and Comparison of Systems. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 147-163.

> Grinker mentioned the fact that I analogize the gene in the genetic system with the symbol in the human societal system. If it is valid to draw such an analogy, then one can describe evolution in a symbolic system that partially parallels evolution in an organic system, and add the important and absolutely necessary time dimensions to the social system. (Emerson 1956: 147)

This was of course before the advent of the *meme*.

> It is not always generally recognized that integration and division of labor are not ends in themselves but serve a function and that function is the controlled regulation of the necessities of life and the relative optimal conditions of existence. (Emerson 1956: 148)

Controlled regulation. Optimal conditions of existence amounts to the type of homeostasis that might be conditioned by human interaction, at least when it comes to phatic infrastructure.

> PARSONS: *I was very much struck by what you said about the control functions of sex relative to variation. The human use of sex is in part to aid in the establishment of a fundamental control mechanism of behavior*. (Parsons in Emerson 1956: 154)

The human use of sex. The cybernetics is strong with this one.

> One gene, for instance, has numerous functions. One developmental process may have many functions. A clear-cut and easily understood example may be seen in the gill bars which were originally a part of the breathing mechanism of the fish and which evolved into a jaw. They changed their function from breathing to eating. Then that jaw became partially incorporated into the middle ear of the land vertebrates. So it changed its function from eating to hearing. (Emerson 1956: 155)

I recall reading something about how the facial nerve in humans that is affected by Bell's palsy is present in fish and moves some gills or something.

> RUESCH: *Grinker pointed out that he could translate physiological into psychological - psychological into physiological - by means of analogies. Theories of theories do not rely any more on analogies, but they take the data of a lower order and derive functions of a higher order. In other words, the theories of theories are not content-bound. But the theories themselves are always content-bound. For example, growth theory, homeostasis and information theory are theories of theories which are not content-bound; they are closer to what we might call mathematical functions. But as soon as we talk about the ego, or as soon as we talk about the hermit crab getting something, we deal with content-bound specificities*. (Ruesch in Emerson 1956: 157)

Theories of theories are metatheories. But the point is good: the level of generalization I'm attempting to reach with phatics is the level of a metatheory, and thus it shouldn't be particular to any one type of "content".

Spiegel, John P. 1956b. Comparison of Psychological and Group Foci. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 164-180.

> Looked at in this way it would seem that any system in the field can be characterized by three different sets of properties: its constitutional determinants, its integrative determinants and its system or field determinants. In the first set, one is speaking about the kinds of processes which go to make up the fundamental "stuff" of the organization or system; in the second, one is concerned with processes which integrate the system itself or maintain it as a bounded organization; and in the third, one deals with processes which take place precisely because the system in question is a component of a larger group of systems, all of which are in transaction within the field. (Spiegel 1956b: 164)

Another iteration of the focus perspective (is opposed to the level of abstraction perspective). At this juncture I'm considering whether Ruesch's approach, preservation and detachment could be joined with constitutional, integrative and system determinants. The only barrier is the conjunction of detachment and systemic (or field) determinants, which I only see applicable in the social network sense delineated by Laver (1975) in linguistic cases such as "give my greetings to this and that person".

> RUESCH: *What do you mean by Culture?*
> SPIEGEL: It is the symbolic behavior, the system of meanings and values, through which a society understands itself and the world in which it exists.
> RUESCH: *But this is an abstraction. Does something like Culture really exist in nature?*
> SPIEGEL: It is an abstraction, yes. I think that all of these foci are abstractions. They are ways of organizing the raw data of experience from which we make abstractions. An individual is an abstraction from the group.
> RUESCH: *But when you are dead that is not an abstraction! Do I understand you correctly that the order of the abstraction that you use for Culture is different from the order of abstraction for the individual?*
> SPIEGEL: It has to do with the step-by-step progression in time, in history, and so on, but I am not here concerned with a hierarchy of abstractions. (Spiegel 1956b: 166)

I can't help but find this funny. It is also a manifestation of deeper seated intellectual conflicts between Spiegel's field theory and Ruesch's social matrix theory.

> I have had some difficulty characterizing the time scale of these different foci. But one of the things that characterizes any group, or characterizes any individual, is its *history*. Although it is difficult to describe, it belongs among the system determinants of the psychological focus. The psyche has a history and its history is one of its determinants. The same is true of the group. The group is not only what it is constitutionally, integratively and in relation to other groups, but what it was; it is shaped by its history and traditions. (Spiegel 1956b: 171)

Once again I cannot help but notice the lack of future orientation. Perhaps *tradition* contains an inherent extension to the future (as traditions are traditionally something that must be held up, maintained, preserved, continued, etc.). Still, a conjunction with the proto-systemics of Jakobson and Tynyanov might be useful. Also, notice the phraseology for systemic determinants: "in relation to other groups".otice the phraseology for systemic determinants: "in relation to other groups".

> PARSONS: *In trying to state the problem of the behavior side, I have found the idea of inertia extremely interesting. Instead of assuming that the combustion of the gas must make an automobile go, you take the logical equivalent of the assumption of mechanics; namely, that a process such as motion will continue unless interfered with by counteracting forces. That works, I think, very well in the theory of social interaction in analyzing the two fundamental types of non-continuing processes. These two are learning, i.e., the socializing processes whic hare a change in the patterning of the system itself; and the processes of deviance (as contrasted with social control, to use sociological terminology) which are the processes of continuing adjustment through the interplay of the different parts of the system.* (Parsons in Spiegel 1956b: 177)

Addendums to integration and disintegration: learning and deviance.

> PARSONS: *Behavior enormously extends the range of possible homeostatic integration. Symbolic behavior extends the range beyond non-symbolic behavior tremendously. That is where culture comes in. The fact is that the material of culture cannot come spontaneously from the interaction of organism and environment; it would take a million years for a child to learn by his own invention what he can learn by socialization in a few months.* (Parsons in Spiegel 1956b: 178)

Add this to the *omne symbolum de symbolo* folder.

Shakow, David 1956b. Comparison of Psychological and Group Foci (*Continued*). In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 181-189.

> I am going to divide my system into structures which I define as memories and previous experiences, and into function - meaning function in the sense of acts. The former is the persistent relativity permanent system. The aspect of structures to be accounted for are the units and the organization of these units. The units of the psychological system are conative, cognitive and affective combinations, and the organization is personality. In the family group, the units are its individual members. (Shakow 1956b: 184)

Combinations of what?

> RUESCH: *All our discussion today has been turning around two sets of things. One set was related to properties of systems, such as death. Now death is something distinctly observable and occurs with and without observers. Somebody may die whether you observe him dying or not. We all agree to that*. (Ruesch in Shakow 1956b: 187)

Somehow, Ruesch manages to make the discussion of the observer's position existential.

> PARSONS: *The thing "out there" depends on symbolization. I think we should probably infer that on presymbolic levels, objects simply do not exist as entities independent of the relation of observations. It is only through special symbolic elaboration that this "out there" can exist at all, apart from an observer.*
> RUESCH: *Right. But our whole process of observation and symbolization is more adequate for certain*

> *functions than for others. When we deal with an area where the symbolization and observation process is adequate, we can forget about the technicalities of communication. But when we come then to the kinds of things for which they are less adequate, then we have to concern ourselves with the process of observation and symbolization. In this latter case we are not really saying something about a thing "out there."* (Shakow 1956b: 188)

I did not expect to receive something valuable about concourse from Ruesch. The point here, for me, is that talking about things for which we have plenty of words is simple and automatic, but when talking about things for which there are few words it becomes difficult, deautomatized, unfamiliar, and the process of talking about it is foregrounded (i.e. it gets metalingual).

> RUESCH: *But sometimes it is due to the fact that all contemporaries in that generation do not possess denotative concepts for certain processes. For example, there are certain fast moving processes which neither sense organ nor machine can register. They are therefore globally connotated because we have no way of specifically symbolizing these processes. In our language all processes that more or less conform to our time scales are very adequately presented. When we deal with functions that are much slower than our own time scale, or much faster, we begin to fail. The same applies to space scales, to growth scales, and so on. But in our system construction we do not take cognizance of that fact.* (Ruesch in Shakow 1956b: 189)

I have a feeling like this could concern microexpressions.

Parsons, Talcott 1956b. The Relation Between the Small Group and the Larger Social System. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 190-200.

> The phenomenon of social interaction is such a critical focus point that whenever two or more interacting organisms or personalities constitute a system, it becomes a special kind of system distinctly different from other types of interaction. There are continuities all the way from the two-person interaction to the United States of America as a social system. (Parsons 1956b: 190)

First mention of dyadic systems.

> In observing social interaction, what emerges is contrary to the thinking of a generation or so ago when society was set over and against the individual. Now, society is seen to consist of an immensely ramified network of social subsystems and ramified not only in the sense of an immensely differentiated variety, but of wheels within wheels within wheels on many, many levels. (Parsons 1956b: 191)

Compare to permanent dynamic synchrony.

> DEUTSCH: *There is one very big difference; when there are permanent channels between two or more persons, messages get stored in them. If you imagine that the channels are long and the messages are slow, you begin to get equivalents of memory. Certain primary groups have common memory. Probably the family has more stored memory per person than any other group in this society. The ad-hoc committee has no common memory.* (Deutsch in Parsons 1956b: 193)

Another unexpectancy. Common memory is a factor that is missing from most communication models, except perhaps by those of some Soviet semioticians (Isaak Revzin and his wife Olga Revzina).

> DEUTSCH: *The difference between face-to-face groups in memory is very important in all the problems of national assimilation. The members of a minority or ethnic or regional group are in situations where they have very limited numbers of face-to-face contacts with the out-group. So long as there is a minimum of face-to-face contacts with a few of the in-group, and a lot of memories with a large number of the in-group even though they have not seen them for ten or fifty or 100 years, there will be group identification. Actually, the face-to-face contact is important because it provides an opportunity for checking and correcting memories*. (Deutsch in Parsons 1956b: 193)

Damn. Deutsch is on point. This aspect must be considered for discussion of group identity as it proposes an alternative to Latour (2003), who leaves an impression that group identity is constructed by politicians "from the outside", so to say.

> We are thinking of the family particularly as the socializing agency. The third part of our conceptual scheme is going to be the theory of the socialization process itself. (Parsons 1956b: 197)

Socializing agency is a concept I need to broaden for phatics so that this agency could be seen in a variety of interactions.<

Frank, Lawrence K. 1956. Social Systems and Culture. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 201-222.

> Rather, this field may be viewed as we are learning to conceive of other fields, as arising from the patterned transactional relations of *all* members of the cultural-social field, each of which carries on continual intercourse with other members of the group. Viewing his conduct and feelings as circular, reciprocal, transactional, occurring between and among persons, all the varied pattern, rituals, institutional practices and symbols of group life appear as so many different modes of communication in an through which each person can approach, negotiate and seek consummation. In this way we may view the economic, political, legal and social patterns and transactions as defined and prescribed modes of human behavior which each member of the group must utilize if he is to communicate with others. Likewise, we may see that other persons in turn must utilize these same modes of communication so that all members of the group conform with greater or less fidelity to these sanctioned patterns. (Frank 1956: 201-202)

These prescribed modes of human behaviour include phatic routines.

> This conception implies not a series of different environments, but rather the idea of an organism in a geographic environment who is enculturalized, and socialized, and through those processes learns to establish and maintain a number of different modes of relations and communications with different *dimensions* or patternings of the organism-environment field. (Frank 1956: 202)

Establishing and maintaining but not discontinuing or detaching?

> It may be useful to recall how the individual member of a group is subject to a similar coercion by his cultural-social life when he communicates through language with others. He cannot communicate with others nor can they communicate with him unless he utilizes the group-accepted consensual patterns which are recognized, accepted and responded to in verbal and written communications, however idiomatically he speaks. In much the same way we may view the coerciveness of economic, political, legal and social patterns as arising from a similar dependence upon common patterns of communication. (Frank 1956: 203)

So this is some sort of "light" or "soft" coercion? (i.e. weakly constitutive coercion?)

> It should be noted that this conception of communication goes beyond the bare idea of sending messages. The individual member of a group which relies upon socially sanctioned modes of communication of necessity must code or translate his message in such a fashion that it will be recognized, accepted and responded to by the individual or group to whom it is addressed. This means that in all human communications the individual person is concerned not only with the selection of the appropriate mode of communication, but what he says or transmits is governed as much by the recipient as by his own intentions or purposes. This means that human communications are likely to be attempts primarily to evoke responses instead of just transmitting information or sending messages. (Frank 1956: 205)

This seems like mature communication theory. The aspect of evoking responses definitely suits my current purposes. (cf. the language band)

> It may be useful at this point to consider roles as group codified patterns for communication since each role serves to focus and to guide the activities of individuals in such a way as to facilitate their recognition by others, and to evoke from others a readiness to receive and to respond. Taking a role or, more precisely, patterning one's activities, verbal or otherwise, according to the prescriptions or requirements for ag iven kind of communications, serves not only to reduce the inescapable individuality and ambiguity of most human communications, but also serves to channel human activities into the recurrent patterns and regularities through which the social order is maintained. (Frank 1956: 206)

"A readiness to receive and to respond" can readily replace the hoopla about continued attention in Jakobson's definition of the phatic function.

> Here we should see each individual as having developed an extensive repertory of modes of communication both for approaches to other individuals and eliciting their responses, and for responding to their approaches. This means that he is expected to rceive an almost bewildering array of messages, to be able to decode or interpret them, and to reply or respond in terms of what will be meaningful to others. (Frank 1956: 207)

In other words, every interaction is a potential socializing agency. Notice the congeniality with "reportory of modes" and Ruesch's metacommunication (I'm not sure if he used the term "repertory" but metacommunicative instructions are definitely learned).

> All this learning takes place in the context of interpersonal relationships, through processes of communication as the organism is transformed into a personality capable of entering into and actively participating in the maintenance of the cultural-social field. (Frank 1956: 208)

Of course ultimately it all leads back to the highest levels of abstraction.

> RUESCH: *The problem of distance of observation is related not only to distance but also to the dimension of the thing observed. If you want to look at a tower, for example, there are two alternatives: either you go far away and see the complete tower or you stand close and look first at the point of the tower and then at the base of the tower. In order to get a full view of something big you have to get away from it. When you get away from it, the relationship is called "objective" in science. "Subjective" is the term used in science when the dimension, proportion and time scale of the observer are similar to those of the events under consideration.* (Ruesch in Frank 1956: 212)

Huh, a workable definition of subjectivity and objectivity.

> EMERSON: *The symbol as a means of communication and continuity presents some suggestive and stimulating comparisons in the dynamics of cultural evolution in contrast to the gene in the dynamics and mechanisms of biological evolution. I think this comparison needs to be carefully investigated down to small details to see whether, for instance, the gene as a system in biological evolution really corresponds in important attributes to the symbol in cultural evolution. I am inclined to believe that it may, but I think it needs very careful investigation.* (Emerson in Frank 1956: 216)

More on *memetics*. In fact, the whole next page is dedicated to finding an analogy to gene, resolving with cultural symbol. Since I have no interest in memes at the moment I'll let it be, but I'll note that it's quite interesting seeing people like Talcott Parsons discussing proto-memes.

> But social scientists are moving toward that idea, too. Instead of treating culture simply as symbol systems in the psychological tradition, we are moving in the direction of motivated symbolic action systems. We are looking at the same phenomena from a different perspective, in terms of the regulatory mechanisms that make the interaction of human beings patterned and orderly within limits, orderly but variable. (Parsons in Frank 1956: 219)

The difference seems minute but relevant. Do sign systems have agency? (I am somewhat interested in this question.)

Rapoport, Anatol 1956a. Homeostasis Reconsidered. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 225-246.

> The living organism now appears more like a mechanism than a mysterious carrier of some vital force. The whole science of mechanics was founded on the metaphysical revolutionary principle that one should not consider ultimate causes at all, only the causes here and now, pushing, as it were, instead of pulling from the future, which the teleological explanation assumes. The mechanistic outlook led one to look for states of the organism which more or less automatically drove things in the direction in which they went, without considering what the ultimate outcome of such activity might be. (Rapoport 1956a: 227)

This is why I consider the concept of hemoestasis relevant for my purposes: centrifugal and centripetal forces embody pushing and pulling. In interaction terms these could be temporal, i.e. the margins of interactions: one pushing towards approach and the other pulling towards detachment. (Though these could be reversed: empathy pulls people together, antipathy pushes them apart.) Note also that between these two extremes is *selection* (unlike mechanisms, living beings make choices).

> *The process I am working on now is that of child development. The child at birth is not really integrated in any system of social interaction. It then becomes integrated closely in a mother-child system, which is a subsystem of the family, a larger system. He then becomes more fully integrated in the family as the larger system, and less exclusively with the mother. Finally, the family is a subsystem of a larger system that we might call residual community system, and the last major transition the child has to make is integration in the community independent of family orientation*. (Parsons in Rapoport 1956a: 241)

Levels of abstraction specified, particularized, concretized, clarified.

> MORRIS: *Can you indicate what type of quantification you mean?*
> EMERSON: *This equilibrium, so-called, may be a control or maintenance of disequilibrium, if disequilibrium has a function.*

> RAPOPORT: The difference between steady state and equilibrium can be pointed out.
> EMERSON: *That's right. You mentioned dynamic equilibrium. Dynamics may be the maintenance and control of an asymmetry in the system, rather than a static equilibrium.* (Rapoport 1956a: 244)

Relevant for maintenance phase of the communication system (or communication duration). Detachment is a function of disequilibrium.

Toman, James E. P. 1956b. Stability Vs. Adaptation: Some Speculations on the Evolution of Dynamic Reciprocating Mechanisms. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 247-263.

> The organism also contains a continually increasing quantity of information about its environment. Here I am thinking not just of conditioning in those animals which have complex nervous systems but also about chemical conditioning in the simplest kinds of organisms. Furthermore, it could be said that organisms contain, in their genetic make-up, past experience as part of their internal environment. Here we are no longer concerned with the steady state of the organism over a brief period of a lifetime, but with its stability over generations. (Toman 1956b: 148)

Something to add to the discussion of common memory.

> Some of the viruses themselves, if one can call a bacteriophage a virus, already begin to show a duplex structure, but apparently insufficient for tehir independent propagation. (Toman 1956b: 251)

First time meeting the concept of "duplex structure" outside of Jakobson and Halle's phonology.

> PARSONS: *I suggest an analogy with written language, which is a kind of extraorganic memory. The importance of the analogy might lie in the fact that here is some kind of anatomical residuum, whatever it may be, analogous to a linguistic symbol. It can be scanned like a page of writing, and it is a pattern which is put together but need not in any way resemble the original objects any more than the letters on a page resemble the meanings of the words.* (Parsons in Toman 1956b: 257)

This anatomical residuum is kinda like Schandorf's *phatic gesture*.

> PAPOPORT: *For example, the birth of a fad, or the spread of a panic, or the birth of an idea - any sort of contagious process in society - may settle on an equilibrium or die out or explode like a bomb. One can put down the conditions for equilibrium, for treshold, for explosion, and so on. There are very nice analogies. "Gain" means whether it will multiply or not.* (Rapoport in Toman 1956b: 259)

Ruesch actually did construct a model of fad circulation in society. Here it is interesting what are considered contagious: fads, ideas… and panic. In recent times we've seen a lot of that, in constant small dosages. (I have yet to read up on the topic of moral panic.)

> *You remember by flattening and sharpening images, patterns, rumors and the like. If this is so, then there comes a stage* where we have thrown away so much detail, *and simplified so much, that* we can no longer reconstruct the earlier ensemble from which the latter patterns were generated. *Irreversibility thus would occur where generative combinatorial universes have become critically modified or depleted by selection.* (Deutsch in Toman 1956b: 261)

I should use this phraseology in the introduction to my article about reconstructing the sources for Jakobson's definition of the phatic function. He threw away detail and simplified a lot but luckily it is at least in part possible to reconstruct (even though it has taken some years to do so).

Henry, Jules 1956b. Homeostasis in a Special Life Situation. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 264-277.

> The question now arises, who is being kept in a steady state by this procedure - the baby, the mother, the hospital, American society as a whole or the world?
> The baby would eat when hungry and sleep when sleepy if permitted, so pediatricians tell me. Its own physiological self-regulatory mechanisms would take care of this. In the hospital, the baby drifts off to sleep repeatedly, but is awakened and obliged to eat. *In social interaction the baby's own self-regulatory mechanisms are ignored*. If homeostasis occurs at all, it has little to do with baby's self-regulating system. Maybe the mother is maintaining the steady state. If so, what is non-regulatory for baby is regulatory for mother. Hence, within this biosocial system the homeostatic mechanisms of mother and baby are opposed.
> Since most of the eighteen babies in our sample are bottle-fed, physiological homeostasis of the mothers cannot be in question. Since, as we have seen, the baby's physiological homeostasis is not either, we must search within our very general handling of the homeostasis hypothesis for some other explanation of the behavior just described. (Henry 1956b: 265)

The first paragraph was quoted in one review. Without context it seemed funny. But the discussion here is on point. The hospital has a routine schedule for feeding babies, and mothes have to conform to these routines and force their babies to wake up and eat without any consideration of the timing of the baby's bodily needs.

> The matter is still more complicated. The utterances of the mother revolve around certain ideo-emotional elements - emphasis on achievement, work, dominance, quantity, the importance of minutia, and success. These are related to the importance of an expanding industrial order.
> Thus, in a hospital, which is a cultural institution, the environment of the baby is such as to oblige the mother literally to shove the cultural ideals down the baby's throat. When this is done the hospital and American society as a whole are enabled to go on being what tehy have always been.
> This circumstance might conceivably be brought analogically within the conception of homeostatic control, but whether it has any relation to optimal function, maximum human happiness, or even to survival of the commonwealth is open to question. (Henry 1956b: 269)

Henry takes some poetic liberties. The cultural ideals shoved down the baby's throat are embodied in the nibble thrusted into its mouth when it's sleeping.

> MORRIS: *I would like to make two points. One is on the matter of value that I find dogging this discussion. On the first point there may be a sense in which there is an over-all notion of system, whether characterized by homeostasis or some other way, but nevertheless there are sub-classes of systems that have certain properties in common with all systems and yet that have differential features. We are not yet spelling out in sufficient detail these differential features which characterize the human social systems, the biological systems and certain other kinds of systems.*
> *My other point concerns the notion of progressive evolution. We are living in a culture in which "progress" is a sacred word, and I think the question of how far this is an evaluative term, and how far it is a scientific term, is a point we ought to be clear on. I think you cannot just equate it with homeostasis and the development of homeostasis.* (Morris in Henry 1956b: 276)

This is the first lengthy comment I've noticed by Charles Morris. His two points are weird. One is basically a continuation of *what is systematic about a system?* and the other points out that progress and homeostasis are not in a clear-cut relationship (much like earlier someone commented that adaptation and homeostasis are not interchangeable).

Deutsch, Karl 1956. Autonomy and Boundaries According to Communications Theory. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 298-297.

> HENRY: *What is the difference between high-order feedback and memory?*
> DEUTSCH: The high-order feedback may be wiped out immediately after it has been used. That is one difference between it and memory. The other difference is that items or traces in a memory pool can be kept there for long periods without interacting with each other, just as books in a library do not disturb each other; even though written by controversial authors, books peacefully sit side by side on the shelves. On the other hand, in a consciousness type of feedback it is of the essence that you *inspect* your abstract information for things such as consistency. The man who directs from the landing tower at the airport the incoming airplanes must be aware of whether there are two airplanes heading for the same runway or not. (Deutsch 1956: 282)

Books that talk to each other? This would certainly make for an interesting short story. It seems likely that something like it already exists.

> RAPOPORTQ: (Deutsch 1956: 286-287)

All this reminds me once again that I have a moral obligation to write about the fact that all of Jakobson's additional functions (poetic, metalingual, phatic) are essentially *metacommunicative functions*, that is, characteristic of messages about messages. Even the metalingual function, which deceptively appears to be a message about the code, is in actuality a message about the code used in a message.

> RAPAPORT: *The whole issue of anticipation, not in the scientific sense but in the sense of the subjective psychological process, or unconscious psychological process, involves recognition. It reminds me of what happens when you listen to a lecture, then read it. Even if the transcription is absolutely correct, the difference is amazing between reading and hearing it spoken. I would not call it "filtering." Ther are additional signals beside the words which make the speech understandable; the visual context is clear and the emotional context is clear.*
> *Besides filtering and besides the major context of the signals there is a secondary signal system given with every signal system. I believe it is true not only for individual but for social institutional contacts, that such a signal is accompanied by individual or authorial signals, meaning that there is not just a field question here but a higher clearing of signals.*
> RUESCH: *We have called it "instructions about communication" or "metacommunication." The filter refers to the fact that any information is unintelligible unless it is accompanied by the things which do refer to the message itself, yet are not content. But the filtering also applies to the second thing: Not only can you filter out messages about messages, but also messages about messages about messages, of any kind of order. But the filter is a different quality or dimension.*
> PARSONS: *I think there is a difference between the mechanical communications systems and human systems. In human social life the sender and the receiver are not determinate apart from the interaction process itself. There have to be messages that have to do with how the sender and the receiver are to be defined relative to each other, and not merely the independent content of cognitive communication.* (Deutsch 1956: 286-287)

Some much-needed context to the concept of metacommunication. The part about "messages about messages about messages" raises the question of how deep the metacommunicative layering really goes. And it once again verifies my ideas about Jakobson's three later functions as metacommunicative functions (speech in the metalingual function, for example, essentially refers to a "metalingual message" responding to a previous message asking for an explanation of a code element in a previous message).

> DEUTSCH: That is a good point. One could think of the Greek slave economy as a culture which was onto-genetically self-destructive, but phylogenetically it was extremely productive in contributing to cultures which came after it.
> Could one then generally include in the process of growth such things as the capacity for mutation or change, innovation and creativity, and, if you wish, the capacity for *self-transcendence*? That is, the capacity to transmit significant patterns beyond the physical existence of the channel system involved, just as parents do for the children who will live after they are gone.
> A culture can do that kind of thing. The question came up: Why should human beings make provision for events after they are dead? Obviously, there is a reward for this behavior on the part of natural selection; but why should we care to be rewarded then?
> One of the answers was this: If you build a network that handles information and extrapolates data and makes predictions, there is no reason in the world why this network should have an automatic cut-off device in it, saying, "Stop all predictions beyond the probable date of your own physical dissolution." In other words, it would be much more expensive to build a computer that is afraid of its own rusting, or that cuts off all predictions beyond the date of its own obsolescence. It is much more economical and simpler to build something that would cheerfully work and extrapolate things into the future beyond its own death.
> There is thus a possible reward from the economy of design. I might call it an elegance of mind and body which might function as a biological reward. It is not only more pleasant but more natural for us to think beyond our own death, in other words, to think in terms of self-transcendence. (Deutsch 1956: 296)

Self-transcendence is something I've considered for a long time without knowing the correct term for it. Science is characteristically self-transcendent: the study for the sake of study is in fact study for the sake of future generations who may continue, refute, or otherwise utilize past studies. Also, curiously, self-transcendence in this sense - of an artificial intelligence making predictions and taking precautions after its own obsolescence - is exactly the theme of the movie, *Transcendence* with Johnny Depp.

Grinker (ed.) 1956b. Concluding Discussion and an Outline for Future Conference Deliberations. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 298-304.

> DEUTSCH: Would you put "goal-seeking" between "maintenance" and "change"? "Maintenance" means that you maintain the physical channel system. "Change" means it would have to drift somewhere else. But "goal-seeking" means that a system in organization moves in search of certain things which are not directly related to its maintenance. (Deutsch in Grinker (ed.) 1956b: 299)

In this light Jakobson's *maintenance* concerns the physical channel while Ruesch's *preversatiaon* pertains to the psychological connection. Goal-seeking, in this relation, would refer to whatever pseudo-phatic aspects one could think of.

Rapoport, Anatol 1956b. Statistical Boundaries. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 307-324.

> The notion of a boundary is difficult to analyze, because it is sometimes confused with the notion of distinguishability, which is truly a rock-bottom notion, not further analyzable. If, however, it is defined in terms of distinguishability (as a derived notion0, we see at once that important generalizations suggest themselves. (Rapoport 1956b: 307)

You mean distinctness and indistinctness?

> Similarly, if a social class in a society is characterized by the response which its members make in a particular situation, then unambiguous membership in a class is determined by the exclusive occurrence of a particular response. Those people who respond sometimes in one way and sometimes in another can be said to be in the *statistical* boundary, which can be more precisely defined by specifying the particular probability of response which is to be considered as the treshold of membership. (Rapoport 1956b: 308)

This probability of response reminds me of Morris's idea of statistical analysis of interpretants.

> RAPOPORT: *There are some things which are so just because people say they are so, without any possibility of verifying it. My name is Rapoport simply because people say my name is Rapoport, and it is so for no other logical reason.* (Rapoport 1956b: 322)

Social constructionism in the making.

> MORRIS: *What you are saying is made possible by the genius of language. While language involves limitations on the possibility of types of combinations of signs, that is, they can be combined in certain ways and not in others, it sets no limitations on the number of combinations possible. So, always, by combining signs, you can get complex symbols (also complex concepts) which had no experiential origin and which may not denote.* (Morris in Rapoport 1956b: 324)

Syntactics and semantics.

Parsons, Talcott 1956c. Boundary Relations Between Sociocultural and Personality Systems. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 325-339.

> My view is that culture is keynoted by the concepts of transmission of the social heritage and of its relation to learning as over against the genetic determinations. An inferencee which would not be universally accepted in that the focus of culture lies in its relation to symbolic processes, and to the meaning which patterns of symbols in humans (therefore social) interactions would help to define and stabilize. Culture there has a very intimate connection indeed with communication. This way of looking at it puts culture in a rather special position relative to the concept of action system or behavior systems, for a system of culture is not a behavior system at all from this point of view, but is a set of components that are essential to behavior systems at a certain level. (Parsons 1956c: 325-326)

A definition of culture that conflates it with communication.

> You cannot invent your own symbols and your own meanings at will and arbitrarily. There has to be some kind of agreement. It does not have to be arrived at by discussion, but there has to be common understanding of commun meaning. If you are going to be understood, you have to observe the conventions of the language. This goes for all kinds of symbolic communictaion, and therefore there is always a normative element: Are you doing it properly from some point of view? From that viewpoint, social norms, let us say, having to do with the definition of the major expectation patterns of social relationships, are special cases of this much more general normative emphasis. (Parsons 1956c: 326)

Contra private signs, as is tradition.

> RUESCH: *Previously I defined culture as the cumulative body of knowledge of the past, conatined in memories and assumptions of people who express this knowledge in definite ways. The* social system*is the actual habitual network of communication between people. If you use the analogy of the telephone line, it corresponds to actual cells made. The society is the network - the whole telephone network. Do you agree with these definitions?* (Ruesch in Parsons 1956c: 328)

Although Parsons does not quite agree with Ruesch's definitions, I quite like it because it emphasizes both past (cumulative body of knowledge of the past) as well as future (assumptions of people who express this knowledge in definite ways).

> An important thing that perhaps is hard to understand if you have not been through a long analysis is this: This interpretation of personality in the social system imposes certain conditions on the nature of personality. In other words, you cannot have a personality which is in fact part of the same system or that interpenetrates with an interaction system unless its organization is congruent with that of the social system.
> This is the basic thing that Freud discovered with his concept of the superego, and the internalization of culture, and it is very interresting, although not nearly as widely recognized by psychiatrists and others as it should be. It was independently discovered by Durkheim from a sociological point of view. (Parsons 1956c: 333)

This is once again the self-community nexus that he discussed (years) earlier. Now he resolves it with "interpenetration".

> MORRIS: *It is essential, as Parsons would recognize, to see that the notion of role is really itself a symbolic concept. For him a role consists in sets of expectations - systems of expectations - so that the role, say of policeman, is symbolically defined and maintained. A policeman is meant to act in certain ways, and certain people are meant to act toward him in certain ways. Role behavior seems to me to be symbol-controlled behavior, and therefore role boundaries to be symbolic boundaries.*
> PARSONS: That is what I meant by the common culture element as defining boundaries. It is the symbol system that defines the location of boundaries, not the mechanisms.
> MORRIS: *Now take the organism in its process of growth - and here I am thinking in somewhat Meadean terms: It does not become in a strict sense a personality until certain symbols are operative in the organization and steering processes of the individual.*
> *To the extent to which the symbols by which we define the social system become also the key integrating symbols of the personality system, there is a process of internalization of the social system.*
> *The fact that the same symbols operate and constitute the social system that become dominant symbols in the personality system gives the linkage - the common element - between the social system and the personality system.* (Morris in Parsons 1956c: 335)

Part 1 of *Charles Morris and the policeman*. Upon reflection, what Morris says about roles as symbols can also be applied to social techniques in their meta-phatic aspect, i.e. social techniques as symbols. This would broaden social techniques from purely verbal to possibly visual and other modalities.

> MORRIS: *Insofar as the internalized role symbol becomes a dominant organizing element in an individual's personality structure, to that extent you have approximated a convergence of personality and social systems.*
> *This is a matter of degree, as Parsons pointed out, and it seems to me that it is a question of how basic the role symbol is in the organization of the personality.*

> *A man may very well be a policeman in the sense of performing certain behavior conforming to the role symbol "policeman," without this symbol being a basic organizing component of his symbolic process - and to that extent the personality system and the social system diverge.* (Morris in Parsons 1956c: 336)

Part 2 of *Charles Morris and the policeman*.

Ruesch, Jurgen 1956c. Analysis of Various Types of Boundaries. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 340-361.

> The *fourth* type is the psychological boundary. When psychologists talk about "identity," they mean the sense of boundary that mature people possess about their limitations, social functions, and roles. (Ruesch 1956c: 340)

Identity as a type of psychological boundary.

> Three people are at a bar, and in walks a fourth person known to them. "Won't you join us?" There is an existing imaginary boundary among the three people, and the fourth one stands a little hesitatingly until the invitation is extended. Or someone says, "Give me a ring before you come out," which means, "Warn me before you call. I don't want you to penetrate my boundaries without my knowledge." Or in a meeting someone says, "You never talk. Can't you say something so we know where you stand?" He means, "We don't know where your boundary is, so please define it." (Ruesch 1956c: 342)

Finally something phatic: interaction management and third-person inclusion.

> RUESCH: Perceptual boundaries exist where the stimulation changes. If there is continuous stimulation, there is no boundary. If it stops, or becomes more intensive, or decreases, or changes in nature, there we detect a boundary.
> The same notion applies to action. We may do something that we are not aware of, and someone else may perceive it. Whenever action becomes discontinuous, a boundary exists. (Ruesch 1956c: 343)

Detachment. Jakobson's discontinuation is, here, the self-same discontinuity.

> MORRIS: *I think the richness of Ruesch's tabulation is in the details in the rows; but before we get further into that I would like to say something about the problem of relation of the columns in his table. You will remember that Parsons distinguishes the personality system, the social system and the cultural system. The personality system intersects with the social system, and the social system intersects with the biological system. The question is, what makes them all "a" system?*
> *Now there are certain symbols, which me way call common symbols, which are common features of the cultural system, the personality system and the social system. It seems to me that these symbols which are common to the discriminable subsystems make of them a human action system.*
> *If you hold a theory of signs in which a sign or symbol always involves some change in the organic state of the person for whom something is a sign, then these common symbols would also involve changes in the biological system. Therefore, whether you want to consider the total human action systems formed from just the three subsystems so far mentioned, or whether you also bring in the biological system, is largely a terminological matter. In any case, it is these common symbols that make human action "a" system, and which anchor the human system upon the biological system (Figure 20, below).*
> *I think this position fits in with Parsons' scheme. It is clear that for him a culture system is a shared symbol system. This would be analogous to Ruesch's communication universe.*

The social system is a role system in Parsons' analysis, and roles are ultimately symbol-controlled behavior; so this matches the social action universe in Ruesch's scheme. The personality system, as distinct from the biological, involves some sort of self-reference or some sort of "I," and hence symbols. The personality is more than the organism, by virtue of the fact that symbols play a certain key role in the orientation and direction of the biological system.
It seems to me that the psychological, social action and communication systems in Ruesch's chart all involve the operation of symbolic behavior, and that they are linked with the physiological universe in his scheme through the fact that these symbols modify the organism and hence its responses.

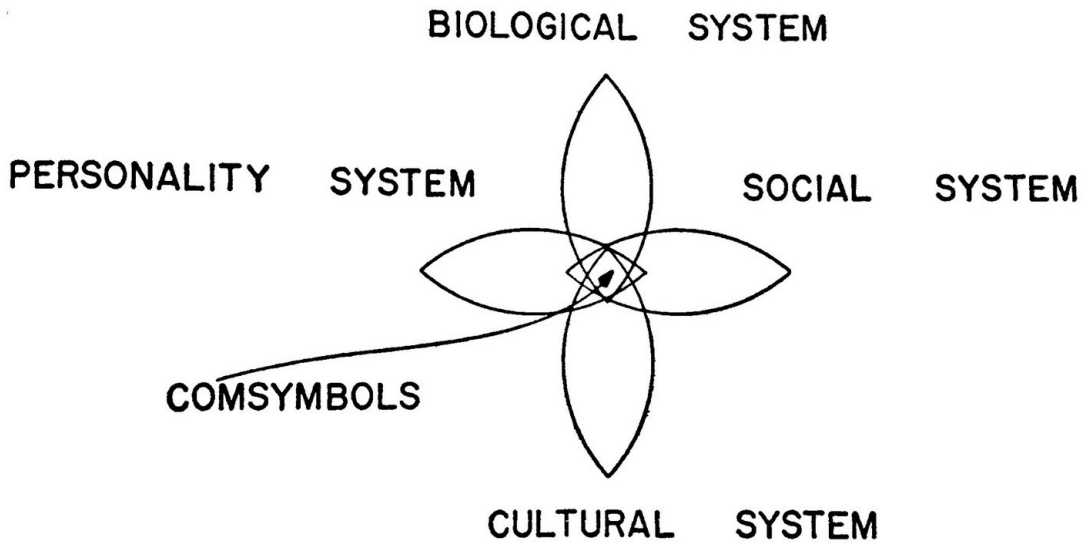

FIGURE 20

RELATIONSHIP OF SYMBOL SYSTEMS

HENRY: *What would be an example of such a common symbol that unites the three systems?*
MORRIS: *Well, "policeman" is the example we used before. It pertains to all of them. It has a meaning in the communication system, and it has a meaning in the social system in that it defines a role; it also has a meaning in the personality system in that if a person becomes a policeman and now symbolizes himself as a policeman, he has become a policeman. He is then not merely performing that role in the social system but has become a changed person.* (Morris in Ruesch 1956c: 350-351)

Part 3 of *Charles Morris and the policeman*.

MORRIS: *In this first state we are engaged, in a certain sense, in the theory of theories; that is, we are taking the different theories and are asking for translation and the operations by which we can do it. That is a necessary part of the job.*
But the name of our group shows that we are concerned in principle with the possibility of a further stage, in which we are attempting to get a theory. In that case we are attempting to get laws that will connect these various variables in the various systems in which, rather piecemeal, we have studied them. We want to do that in the great variety and number of ways. (Morris in Ruesch 1956c: 359)

Definition of the theory of theory.

> TOMAN: *On the question of the reality versus the symbol, at one time we seem to be talking about rules of operation with symbols, and at other times the actual rules of operation of the universe external to symbols. As far as I can see, the symbols themselves have as much a real physical meaning as anything going on outside of them, and they make sense only insofar as they refer to things going on externally. They are representative, not identicaly with things going on elsewhere, nor are they usually complete. Furthermore, they do have a time element which enters constantly into our thinking. Our symbols always lag behind what is actually going on. The universe is always changing. Our symbols take time to catch up. On the other hand, they have the persistent quality that they outlast a particular event, and their utility is that they are relevant to something which might happen again*. (Toman in Ruesch 1956c: 360-361)

I have a feeling that Toman was inspired by Morris here. I can't blame him. Despite Morris not presenting a paper he did contribute a lot of worthwhile insight, often in much clearer language than anyone else in the whole book.

Grinker, Roy R. 1956d. Summary. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 365-375.

> The members of the conference were committed with great zeal and seriousness of purpose toward a program of developing a unified theory of human behavior. Yet all of us implicitly knew that this could in reality not be attained by us in our time and that we would be satisfied with a little progress toward the ultimate goal. It was amazing that through the years the group continued to be overly optimistic, each member continually striving to understand various aspects of human behavior discussed by the others. (Grinker 1956d: 366)

This was quoted in the reviews, and for a reason: it's the most general statement about the book.

> At this point the conference considered a theme that was repeated over and over again for it wsa often forgotten: The fact that observations in all sciences are made by an individual who has a position relative to his object. He can only have one frame of reference at a time, although several may be put together through a mental operation. Natural events are viewed not in terms of the reality of the matter but through the eyes of an observer who is part of a specific communication system. Much was said about communication processes and how they differ with the type of system under observation. (Grinker 1956d: 367)

Yeah, it almost seems like Ruesch was present for the sole purpose of reminding everyone every once in a while about the importance of the observer's point of view.

> The concept of core values was introduced by Thompson who developed seven minimal conditions to be met by an adequate theory of the formal and informal aspects of intrapersonal relations. She contended that societal systems must be viewed as a multi-dimensional pattern in the space-time of which it is a part. Kluckhohn's value orientations were then presented and are related to five common human problems of key importance. These included the innate predispositions of man, the relation of man to nature, the significance of the time dimension, the modality of activity most valued and the dominant modality of man's relations to other men. Kluckhohn showed how she used these five orientations as a means of categorizing various societies. (Grinker 1956d: 368)

That's some good advice to end on. Good book was good.

4102

6.9.7 Grinker Companion Notes (2015-12-09 12:01)

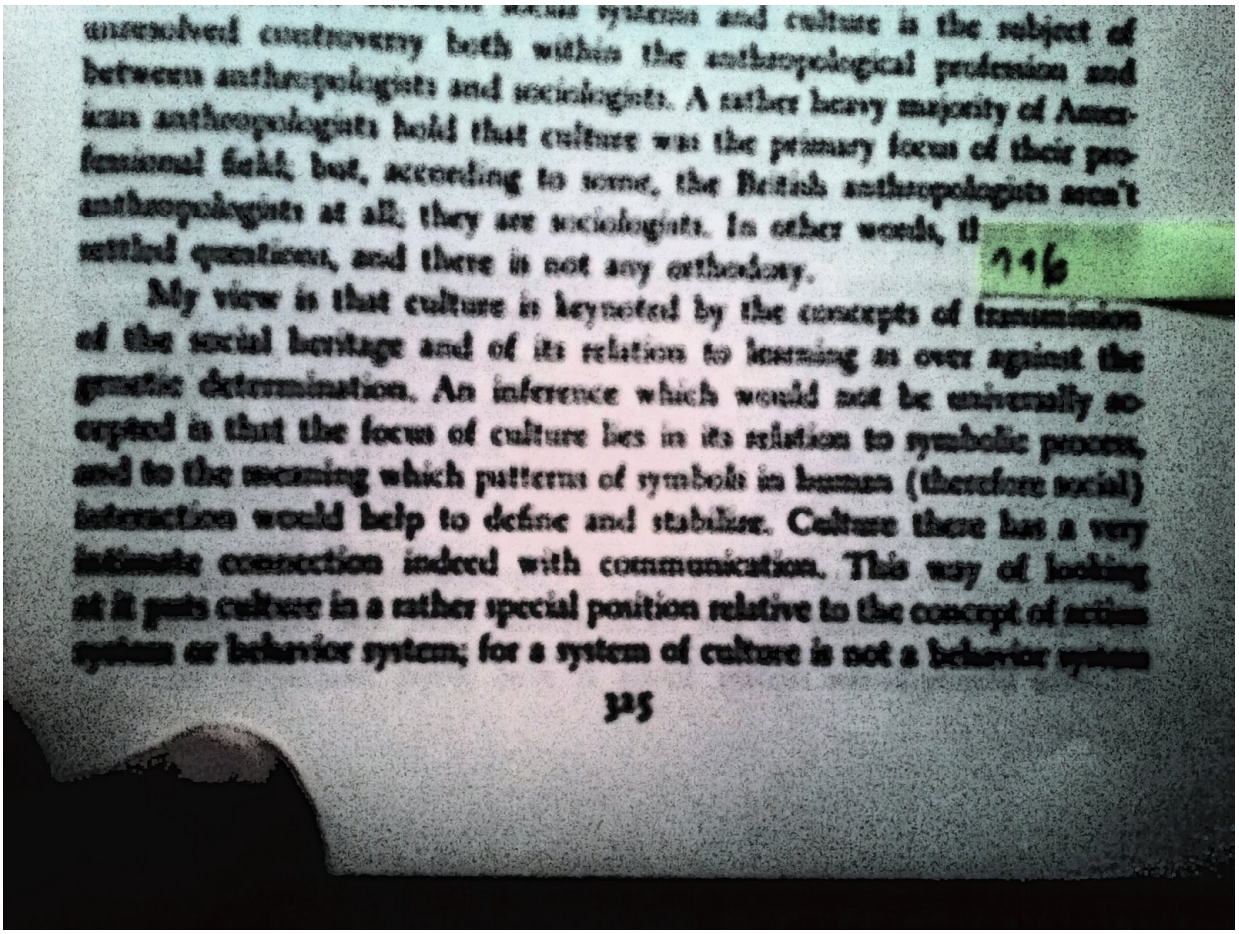
unresolved controversy both within the anthropological profession and
between anthropologists and sociologists. A rather heavy majority of Amer-
ican anthropologists hold that culture was the primary focus of their pro-
fessional field, but, according to some, the British anthropologists aren't
anthropologists at all, they are sociologists. In other words, th
settled questions, and there is not any orthodoxy.

My view is that culture is keynoted by the concepts of transmission
of the social heritage and of its relation to learning as over against the
genetic determination. An inference which would not be universally ac-
cepted is that the focus of culture lies in its relation to symbolic process,
and to the meaning which patterns of symbols in human (therefore social)
interaction would help to define and stabilize. Culture thus has a very
intimate connection indeed with communication. This way of looking
at it puts culture in a rather special position relative to the concept of action
system or behavior system; for a system of culture is not a behavior system

325

In effect this blog has three posts decidated to Roy R. Grinker (ed.) 1956. *Toward a Unified theory of Human Behavior*:

- To Un Th Hu Be - reading reviews of the book beforehand;
- Toward a Unified Theory of Human Behavior - reading the book itself; and
- This post, focused on contextual snippets from various sources.

Thanks to Recoll I can scan De Gruyter's publications in semiotics and recollect citations of this book in Jurgen Ruesch's *Semiotic Approaches to Human Relations* (1972), for example. I will begin with these and see where other search results take me.

Ruesch, Jurgen 1972[1961]. Psychosomatic Medicine and the Behavioral Sciences. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 526-539.

> One of the fundamental contributions that behavioral scientists have made to medicine, psychiatry, and all those disciplines that deal with interdisciplinary research is **clarification of the role of the communication process in the collection and evaluation of data and in theory construction** (Ruesch 1956b). Any scientific information is composed of at least two components. One component contains statements

> which attribute features to the naturally existing system; these items refer to boundaries, structure, function, reversible and irreversible changes, growth, and **relationship to other systems of the same or different order**. The other component contains statements which attribute features to the human observer and his way of reporting scientific information; these include data about the position of the observer, the time of his observation, the dimensions of the observed phenomena relative to the time and space scales of the observer, the instruments of observation, the scientist's purpose and motivation in making the observation, his selectivity and bias, and above all his scientific codification system and his way sof communication. (Ruesch 1972[1961]: 528)

These two components, then, are metascientific aspects; one dealing with the theory and what kind of statements can be made; and the other the scientific metalanguage and the means of making scientific statements.

Ruesch, Jurgen 1972[1969b]. A General Systems Theory Based on Human Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 450-465.

> The creation of a new science occurs in four distinct phases:
>
> - Phase 1. The recognition of the existence of a new set of problems.
> - Phase 2. The collection of observations that lead to new generalizations.
> - Phase 3. The creation of separate organizations and institutions that facilitate the development of new methods and theories.
> - Phase 4. The integration of mature disciplines into fields concerned with similar problems, methods, and language.
>
> The humanities entered Phase 4 at the time of the Renaissance, the physical sciences arrived at the same point at the beginning of the twentieth century, and the behavioral and social sciences will probably reach it some time in the future. Special theories are characteristic of Phases 1 and 2; **unified theories emerge when several fields converge, as in Phase 4; and general systems theories come into their own when groups of sciences - for example, the physical sciences (Grinker 1956) - share their theoretical models and rules of evidence**. (Ruesch 1972[1969b]: 450)

Systems theory thus came into its own with Grinker's compendium.

> *Rates of change* - In the behavioral sciences the events that have a slow rate of change serve as frames of reference for the measurement or the observation of events with a faster rate of change. The terms *slow* and *fast* thus refer to changes relative to the time scales of the observer (Ruesch 1967; "Epilogue to the second edition"). Thus the next larger entity in terms of mass, space, and time scales is considered more stable than the next smaller one. The cell generally is thought to have a faster rate of change than the organ, **the individual faster rate than society**, and the planet a faster rate than the solar system (Ruesch 1968; "Psychoanalysis between two cultures"). (Ruesch 1972[1969b]: 453)

Moving upwards in the levels of abstractions yields slower rates of change. This has some implications for cultural semiotics, at least in its Jakobsonian interpretation (concerning permanent dynamic synchrony, in which case literary language presumably has a slower rate of change than everyday speech).

Ruesch, Jurgen 1972[1964]. Clinical Science and Communication Theory. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 486-502.

> But **the very fact that communication theory does not deal with identified people or the idiosyncratic interpretation of words makes it admirably suitable as a general systems theory** (Ruesch 1956b). In order **to transcend the different scientific universes**, biologists, physiologists and psychologists have followed the lead of the cyberneticists and have attempted to view people and animals as being made up of **systems of reception, transmission, evaluation and storage**. (Ruesch 1972[1964]: 491-492)

The argument seems valid. But then again it also divorces communication theory from empirical evidence - a major claim against Grinker (ed.) 1956.

Ruesch, Jurgen 1972[1968a]. Psychoanalysis between Two Cultures. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 466-482.

> The modern scientist knows that at any one moment he can assume but one position (Ruesch 1956a). Either he looks at a phenomenon from the outside, **ignores the unique experiences of a given particle or person**, and is objective, distant, and interested in mass effects; or he is on the inside, **aware of the unique circumstances and experiences of the participants**, and interested in the outcome of that particular situation of which he is a part. (Ruesch 1972[1968a]: 471)

This is a simpler explanation than I've seen anywhere else.

> The third set of functions that have to be specified are those of the outside observer. Reports of the participant (inside observer) have to be supplemented by reports of teh uninvolved (outside observer). Statements about his position have to be complemented by information about his bias, description of the models he uses, and data about other features characterizing his position (Ruesch 1967). (Ruesch 1972[1968a]: 478)

All well and good but I'm becoming disappointed that he only uses his own work published in Grinker's edition.

Ruesch, Jurgen 1972[1953a]. Synopsis of the Theory of Human Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 47-94.

> The term *approach* (Ruesch 1949. Experiments in Psychotherapy: II. Individual Social Techniques) denotes actions which are designed to bring people closer to each other; they are characterized by display of friendliness and absence of threat. The word approach refers to a truly interpersonal process: it presupposes initiative on the part of one person and readiness to respond on the part of the other person.
> *Preservation* of existing relationship is achieved through providing satisfaction of the other person's needs, threatening reprisals for eventual dissolution, or perhaps exaggerating the consequences of an eventual separation. Most existing verbs refer to a change of relationship. *Cooperation* is perhaps the only term which can be appropriately used to denote actions which keep things going and maintain relationships.
> The term *detachment* refers to social situations and interpersonal relations in which a dissolution of an existing relationship becomes necessary. By this technique, a person may withdraw the inherent gratification in a situation and increase the frustration of others. The same purpose can be achieved by threat or by isolating oneself from others.
> If approach, preservation, and detachment refer to the over-all effect which a person can achieve with a technique, there are also more specific terms which denote the way such a change has been brought about. (Ruesch 1972[1953a]: 65-66)

Wow. I did not exepect this. These are Jakobson's establishing, prolonging, and discontinuing communication.

> *Attracting* (Ruesch & Prestwood 1950. Interaction Processes and Personal Codification), *showing off*, or *displaying* reflects all those actions which imply **a signaling for attention**. (Ruesch 1972[1953a]: 66)

And is this not Jakobson's phatic message serving "to attract the attention of the interlocutor or to confirm his continued attention"? God damn. Now I have to revisit those papers by Ruesch.

REFERENCE: *Bertalanffy, Ludwig von 1969. General Systems Theory and Psychiatry: An Overview. In: Gray, William; Frederick J. Duhl andNicholas D. Rizzo (eds.)*, General Systems Theory and Psychiatry. *Boston: Little, Brown and Company, 33-50.* Google Books. - I may have to read this piece as a complement to "An Outline of General System Theory" (Bertalanffy 1950), if not the whole book, since it also contains paper by Grinker, Ruesch, Scheflen, and Spiegel.

I thought this post would be longer, but I have to post it anyway because it contains key pieces of information for further research.

7. 2016

7.1 January

7.1.1 Meta-phatics (1) (2016-01-12 12:57)

For an index of other posts in this series, jump to the end of this post. This one reviews the following sources:

- **Ameka 1992** = "The meaning of phatic and conative interjections"
- **Bazzanella 1990** = "Phatic Connectives as Interactional Cues in Contemporary Spoken Italian"
- **Bullis & Bach 1991** = "An Explication and Test of Communication Network Content and Multiplexity as Predictors of Organizational Identification"
- **Ephratt 2008** = "The functions of silence"
- **Faerch & Kasper 1982** = "Phatic, Metalingual and Metacommunicative Functions in Discourse: Gambits and Repaprs"

- **Kita & Ide 2007** = "Nodding, *aizuchi*, and final particles in Japanese conversation: How conversation reflects the ideology of communication and social relationships"
- **McCarthy 2003** = "Talking Back: "Small" Interactional Response Tokens in Everyday Conversation"
- **Placencia 2004** = "Rapport-building activities in corner shop interactions"
- **Placencia 2005** = "Pragmatic Variation in Corner Store Interactions in Quito and Madrid"
- **Schlieben-Lange 1977** = "The Language Situation in Southern France"

Ameka, Felix 1992. The meaning of phatic and conative interjections. *Journal of Pragmatics* 18(2): 246-271.

> This paper focuses on two classes of interjections: the conative ones which are directed at an auditor, and **the phatic ones which are used in the maintenance of social and communicative contact** (see introduction to this volume). (Ameka 1992: 245)

The emphasis here is on maintenance. While Laver (1975) emphasizes the "marginal" phases of communication, most linguistic studies (Kulkarni 2011 included) seem to focus on maintenance as if greeting/parting were secondary operations.

> This is followed in section 3 by an investigation of the significance of **expressions used to get people's attention** and to communicate with people over a distance. (Ameka 1992: 246)

It is a sorry state that Jakobson mentioned attention, but not co-operation, for example. (In this I am assuming that Jakobson borrowed and devalued Ruesch's approach to social techniques, among which "attention" was just one.)

> It is reasonable to say that a linguistic sign whose meaning does not conatin an illocutionary dictum is not a speech act. If this assumption is accepted, then I hope to demonstrate that interjections are not speech acts precisely because there is no illocutionary dictum in their semantic structure. (Ameka 1992: 247)

Does this mean that interjections are "phatic acts"?

> There are a number of features of this formula which are significant. One of them is the use of 'you and I' and 'we' in many places in the formula. This is meant to capture the simultaneous performance of the act. This indicates that **this communicative act is a co-operative one**. Observe that there is no separate response turn, but the summons and the response, so to speak, are embodied in one move. (Ameka 1992: 249)

I spoke too soon, there indeed is a co-operative aspect to greetings, embodied in the simultaneity or reciprocity of the act of greeting.

> The *dzáà!* formula is a kind of general purpose welcoming salutation. It shows the pleasure of the speaker to have noticed the arrival or presence of the addressee. **It is an enthusiastic acknowledgement from the speaker that the addressee is in the place s/he is**. In some cases, the speaker proffers this either because s/he is the first to notice the addressee or perhaps because s/he arrived at the place before the addressee. For instance, when two people from different villages are visiting a festival ground in a different locality meet, one can salute the other with *dzáà!*. The repetition of the form in the performance of the act is symptomatic, I suggest, of the good feelings that the speaker has towards the addressee. (Ameka 1992: 251)

So in effect it's something like "Pleasure seeing you here."

> Animals that have 'personal' names may be summoned by their names. Names are usually given to dogs and **less frequently to cats**. (Ameka 1992: 266)

According to popular science cats can recognize their names being called but don't care to respond.

> Just as there are forms for calling animals to oneself, so are there forms for sending them away. For sheep and goats the form ***kái!*** is used. Dogs and cats are sent away by the form ***sã!***. (Ameka 1992: 267)

The Ewe corpus in this paper is full of false friends. Here, the first resembles Estonian "käi!" ("go!", semantically equivalent to English "git!") used for repelling animals; and the second resembles English and possibly Russian "shoo!".

Bazzanella, Carla 1990. Phatic Connectives as Interactional Cues in Contemporary Spoken Italian. *Journal of Pragmatics* 14(4): 629-647.

> Besides, while **the relevance of the interactive aspect** has been emphasized both in the field of teh ethnography of communication and in the analysis of discourse by scholars of several countries, it still has not enough room in Italian linguistics (even though things have partly been changing in the last few years). (Bazzanella 1990: 629)

These keywords are certainly compatible with Relevance Theory and "interaction processes".

> By 'PCs' I mean those items otherwise variously referred to as 'discourse particles', 'utterance particles', 'marqueurs de fonction interactive', 'particelle conversazionali', 'Gesprächpartikeln', 'conversational **greasers**', etc. **which mainly perform a phatic function in the discourse**, underlying the interactive structure of the conversation. I distinguish them from the 'pragmatic connectives', which also niclude metatextual connectives, used to mark the structuring of the discourse (cf. Bazzanella (1985)). (Bazzanella 1990: 630)

I've seen others hold that some pragmatic connectives carry a phatic function.

> (La via dova abito, *sai*, è così rumorosa. [F]
> 'The street where I live, *you know*, is so noisy.'

Clearly, the propositional content of the utterance does not change if we erase *sai*. The speaker does not intend, when uttering sai in (1), to verify if the addressee actually knows about the noisiness of the place where s/he/the speaker her/himself lives; s/he wants, rather, to inform the addressee about it, **making her/him participate in this knowledge, as though it were already shared**. What is relevant to the use of *sai* is not the fact that the knowledge is actually achieved, but the speaker's intention to consider it so. (Bazzanella 1990: 632)

I wonder if this could be connected with Ruesch's *communization*, i.e. reference to common knowledge or experience.

> Addressee's PC's, in conclusion, should not be merely considered "signals of continued attention" or "accompaniment signals" (cf. Oreström (1983: 105)), but, rather, interaction markers, used, as Japanese sentence particles, **to underline social relationships involved in conversational exchanges**, such as showing attention and comprehension, keeping the channel open, indicating agreement, and assuring empathy. (Bazzanella 1990: 640)

These are all Jakobsonian aspects, i.e. demonstration of continued attention.

> If the current speaker, for example, is requesting comprehension by means of a PC (e.g. *capisci* 'you understand', both in the assertive and interrogative form), the addressee uses a PC to confirm his/her comprehension (e.g. *capisco* 'I understand'). The speaker uses one PC in her/his utterance to take the turn, to request attention, **to assume shared knowledge, to request comprehension or confirmation**, and the addressee responds, using another PC to try to take the turn, to confirm attention, shared knowledge, comprehension, and to grant confirmation. (Bazzanella 1990: 641)

Capeesh?

> A sort of meta-dialogue seems to develop between speaker and addressee, a dialogue made of requested (marked by, for example, *non è vero?* 'isn't it?') and granted confirmations (marked by, for instance, *proprio così* 'exactly'), of explanations or self-repairs, sometimes advanced by the speaker (*diciamo* 'let's say'), and of restatements (marked by, for example, *ecco* 'here is'). (Bazzanella 1990: 642)

Abercrombie's "comments" are in effect a form of meta-dialogue, aren't they?

Bullis, Connie and Betsy Wackernagel Bach 1991. An Explication and Test of Communication Network Content and Multiplexity as Predictors of Organizational Identification. *Western Journal of Speech Communication* 55(2): 180-197.

> One difficulty in network research has been the identification of multiple (e.g., multiplex) network relationships. Burt (1983, p. 35) asserted "with the notable exception of ethnographers, network analysts rarely capture the complexity of naturally occurring relations." Traditionally, **network research has emphasized communication structure rather than communication *content*** (Burt & Schott, 1985). The study of content has proven to be perplexing in network research, making it difficult to identify and dissect complex communication relationships. (Bullis & Bach 1991: 181)

Phaticity does not seem to amend this as it's difficult to tell whether it concerns content or structure, or the structure of content, or content about structure.

> Cheney (1983a, 1983b), Tompkins and Cheney (1983, 1985), and Cheney and Tompkins (1987) posited organizational identification (OI) as the basis of a rich, rhetorically-informed theory of organizational communication. **OI is both a process and product involving the development of a relationship between individuals and organizations**. They explained that although Kenneth Burke's (1950) and Herbert Simon's (1976) discussions of OI are different, they are complementary. Burke emphasized that **individuals actively link themselves to elements in the social scene in order to compensate for the segregation they experience**. This congretation/segregation dialectic is perhaps *the* fundamental dimension underlying human social life (Burke, 1950). Burke specified that employing organizations are natural targets for this **identification process**. Although Burke's primary interest was in explaining, understanding, and criticizing human relations, his theory is also useful for the purpose of understanding the development of individual-organizational relationships. The fundamental need to identify is integral to the assimilation process (Jablin, 1986). (Bullis & Bach 1991: 181)

Replace "organization" with "group" and you have the system theorist's talk of integration. I've found Burke's remarks about identification in a short posthumous paper extremely helpful but have found little on his concept of "identification" elsewhere. This may be it.

> Individuals are considered to identify with organizations to the extent that they feel **a sense of belonging, membership, and similarity** (Cheney, 1982). (Bullis & Bach 1991: 182)

Compare this to Ruesch's communization, and the "statistical boundary" in systems theory.

> A variety of topics unrelated to organizational tasks may flow through a single communication link (Albrecht & Ropp, 1984). ALthough multiplexity has no definition upon which all completely agree (Minor, 1983), Verbrugge (1979) has asserted that whether defined by roles, behaviors, or affiliations, multiplexity refers to the multiple bases for communication in a dyad. Multiplexity is defined as the degree to which multiple contents flow through a dyadic link (Roger & Kincaid, 1981). Burt (1983, p. 37) suggested that "the relation of one person to another is multiplex to the extent that **there is more than one type of relation between the first person and the second**." (Bullis & Bach 1991: 183)

This definition of multiplexity seems serviceable. But it does elicit a typologization of relationships.

> Salancik and Pfeffer (1977) and White and Mitchell (1979) have argued that **talk which occurs when one identifies with an organization includes more than just job-related interaction**. Moreover, Stohl (1984) found multiplex relationships to be more enduring, intense, supportive, intimate, and influential than other relationships. We may anticipate that individuals should experience stronger OI to the extent that tehy form multiplex links within the organization. (Bullis & Bach 1991: 184)

It seems intuitable enough that if your co-workers are more than mere co-workers but also friends and perhaps in some cases even lovers then organizational identification is stronger.

> Given our focus on the relationship between the individual and the organization, we are most interested in an aggregate or global understanding of the individual's dyadic relationships. This assumes that **individuals do not develop relationships directly with organizations but rather through their interactions with members of relevant organizations**. (Bullis & Bach 1991: 184)

This is a statement akin to Ruesch's contention that it is impossible to study crowds directly; one can only study individuals in a crowd.

> In typical communication network studies, respondents are presented with a set of three categories in which to "code" teh content of their conversations with otherS: (a) **work-related** (e.g., communication related to doing one's job; organizational policy and procedure), (b) **social (e.g., family matters, personal concerns)**, or (c) **innovative** (e.g., new ideas; Farace, Monge, & Russell, 1977). Respondents often find it difficult to distinguish between these three content areas. Stohl and Kakarigi (1985) found that these content distinctions are particularly ambiguous if (a) the content areas are not defined or are unclear, or if they occur (b) within the same relationship, (c) at the same time, or (d) in several different relationships. (Bullis & Bach 1991: 185)

Typologization relationship is not easy, not even if communication is taken as its basis.

> *Phatic communication*. **Non-intimate and surface greetings, hellos, and chit-chat were coded as phatic communication** and comprised 6 & of the total talk. Characteristic of the conversations here were, "We exchanged a 'general hello,'" and "We exchanged brief greetings in the hall." (Bullis & Bach 1991: 190)

Thoroughly disappointing.

> *Social*. Twenty-three percepnt of the communication was social. These conversations were non-intimate, trivial in nature, and not related to departmental issues. Discussions about current moves, skiing, food, and beer were typical. Social conversations included, "We talked about Chinese cuisine," and "I asked about his salmon fishing trip." (Bullis & Bach 1991: 190)

In a Malinowskian perspective this would be included under phatic communion.

> Rather, the range of diversity of connections an individual tends to experience with others is related to OI. This finding echoes current **calls for viewing communication as a rich, complex, identity-related phenomenon as opposed to a relational tool or conduit through which unitary clear messages flow**. It also implies support for views that espouse the end of assumed "innocence" in our views of communication. In other words, as rich, diverse (i.e., multiplex), interaction occur, relationships develop, identities are shaped, and influence is exerted. (Bullis & Bach 1991: 192)

In other words, there are calls for proceeding from a hyposemiotic view of communication to a hypersemiotic one.

> **Phenomenologicall generated categories** can be replete with jargon, argot, and laden with organizational values. Hence, these content categories provide a description of what is important to organizational members. For example, respondents from one department reported talking about being a "community of scholars," a departmental value that was expressed to incoming graduate students. The implication here is potentially important to network research. These results suggest the importance of asking respondents to specify the content of their interactions. This is consistent with recent work (Corman, 1990) that argues that network research is valuable not for its ability to discover collective communication structure but as a measure of members' perceptions. It is sensible to examine members' perceptions of content as well as the forms of linkages. (Bullis & Bach 1991: 193)

I'm not sure "respondent-generated" is synonymous with "phenomenologically generated". But the point stands, and I'm interested in how Blanco approaches this in her research.

Ephratt, Michal 2008. The functions of silence. *Journal of Pragmatics* 40(11): 1909-1938.

> Deborah Tannen (1985) entitled her paper on silence "Silence: Anything but" indicating that silence is anything but nothing: void. So what is it? You may ask. This paper studies that silence, which Cicero, a master of rhetoric, regarded as 'one of the greatest arts of conversation'. To denote this silence unequivocally **we adopt the term 'Eloquent Silence'**. (Ephratt 2008: 1909)

Eloquent silence sounds correct, although the term I have recorded elsewhere in my blog is *semiotic silence* (Poyatos 1980), as well as *notable silence* (Bilmes 1994).

> According to the OED, the word "eloquent" first appears in 1390, and, concerning silence, in 1862. It is also used in papers concerning silence, e.g., Sontag, 1961: 11; Labov and Fanshel, 1977: 313; Schmitz, 1990. Saville-Troike (1985: 6-7) uses the phrase "propositional-verbal silence"; Bilmes (1994) has "conversational silence"; Sobkowiak (1997) writes "acoustic silence vs. communicative"; Poyatos (2002) has "interactive silence". (Ephratt 2008: 1909; ff.)

Since there is bound to be a mess in relevant terminology, this overview is more than helpful.

> Lyons' monumental two-volume book on semantics does not include silence. It is not mentioned in his chapter on **"Verbal and non-verbal signaling" (1977: 57-66)** or when he deals with types of lexical gaps (301-305). Lyons is in no way an exception. Yet these, as well as forbidden-words and ellipsis as a semantic shift, are all cases of lexical silence (see Sebeok, 1976: 118). Moreover, metaphor as a semantic shift incorporates eloquent silence as its subject as well as its vehicle (see e.g., Jaworski, 1997b; Buffini, 1999). (Ephratt 2008: 1910)

Damn, I should look up that chapter in Lyons.

> Justice Potter's comment on pornography seems most applicable to silence too: "I shall not today attempt to define the kinds of material I understand to be embraced within that shorthand description [pornography]; and perhaps I could never succeed in intelligibly doing so. **But I know it when I see it** [...]" (Jacobellis vs. Ohio, 378 U.S. 184, 1946; see similarly Courtenay, 1916: 399 on the definition of humor). (Ephratt 2008: 1911)

As many times as I've met the "But I know it when I see it" phrase with reference to the definition of pornography in a court case, this is the first instance with veritable citation. Thus far I very much like this author's pedantic yet approachable style.

> As for the communicative interaction from the speaker's viewpoint, **silencing as exercising power over another** should be distinguished from eloquent silence (see the last two sections in Fig. 1). Silencing, unlike eloquent silence, is not a way chosen by the speaker to express himself or herself; on the contrary, it is **an act depriving a person (or a group of persons) of expression**. Much literature and reseach are presently concerned with the mechanism and object of silencing (see e.g., Zerubavel, 2006; on **silencing concerning women and feminist matters** see Clair, 1998; Glenn, 2004; concerning child abuse see Miller, 1991; concerning homelessness see Huckin, 2002; concerning academic reports see Dressen, 2002). (Ephratt 2008: 1913)

I believe modern feminists call their form of exercising this kind of power "no platforming", i.e. silencing dissident voices as well as "privileged" groups (white, male, cishet).

> Concentrating now on eloquent silence, we investigate the role of silence in Jakobson's **classic** model of communicative functions of language, which has become well established in linguistics as in many other domains (see e.g., Krampen, 1996). Jakobson developed this model from one proposed by Bühler (see Bühler, 1934; see also Lyons, 1977: 51-52). Bühler's model consisted of three **constituents** of the process of verbal communication: referent (in the otuside world; third person); speaker (first person) and listener (second person). Jakobson added three more: **means of communictaion belonging to both the outside world and to language** and two constituents from the realm of language: the message and how it is organized, and the code as the object of communication. (Ephratt 2008: 1913)

Wait, wait, hold up, hold up. "Means of communicating belonging to both the outside world and to language" stands for the channel factor and the phatic function? That is the oddest description I've met on the subject. At first sight I thought this might me an elaboration that takes into account how Jakobson (quite ambiguously) divided his functions into intro- and extroversive ones, but not at all sure that that's the case here.

> Each of the six constituents participates in the communicative process, but in each communicative event **only one is salient**. This salience determines the communicative function of **the given event**. (Ephratt 2008: 1913)

More trouble. Salience is a good term, but the dominant function might not be the only salient function. Likewise, Jakobson, as far as I recall, didn't approach his material in terms of "events" all that much. At the heart of his investigation was still poetry and written word, which aren't all that amenable to the "event" view.

> In respect of the referential function, can eloquent silence make claims (propositions) about the outside world? Sobkowiak (1997: 46) stated that the referential or illocutionary significance of silence is nil (although **it might carry contextual meaning**), adducing literature from pragmatics. But apparently no one can argue that the zero sign has no referential meaning. **Jakobson (1937: 152), following Bally, defines the zero sign as "a sign invested with a particular value but without any material support in sound"**. This citation hinges on these authors' structural method and theory regarding paradigmatic relations. Jakobson 91937: 151), referring to de Saussure, states, "According to the fundamental formula of F. de Saussure, language can tolerate the opposition between something and nothing and it is precisely this 'nothing' that is in opposition to 'something' - or in other words, the zero sign". (Ephratt 2008: 1914)

In broad strokes the referential function pertains to contextual meaning, but in this case the idiosyncracy of Jakobson's understanding of context stould be considered (more like literary allusion than ostensive reference).

> Jakobson and Bally do not mention the famous 4th-century Indian linguist Panini (see Bloomfield, 1933: 209). Yet Panini's ordered formal grammar is clearly the source of the notion of the zero sign (see Scharf, 1996: 173-174, for a description of Panini's 'Lopa' and rules). (Ephratt 2008: 1914)

This is partly why I don't dare to read de Saussure. I don't know the context (in the above sense of allusions and implicit citations).

> The Talmud states: "Greater than 'Rav' - 'Rabbi'; Greater than 'Rabbi' - 'Raban'; greater than 'Raban' - his name [i.e., no title]" (free translation, *Tosefta* 'Testimonies' Ch. 3:4). The paradigm here is constructed as a hierarchy from the least honored to the most. So the most honorable title is a zero sign, that is, the absence of any title, **for example, "Rabbi Akiva / Raban Gamliel / Ø Hillel"**. (Ephratt 2008: 1914)

Reading this, I had a feeling that these examples are erroneous. Knowing that it's really not my place to comment, it nevertheless seems that another interpretation would be to assume that in small groups there were single Rabbis and Rabans, so that referring to those people by their title was enough, but for the "greatest", in this case Hillel, the person as if transcends the formality and can be referred to as above and beyond the system of titles. In other words, "Rabbi Akiva" is redundant, and should not include his name.

> But silence is not restricted to the expression of pain. Shakespeare said, "Silence is the perfect herald of joy" (*Much Ado About Nothing*). Similarly, Heinrich Heine called silence a precondition for happiness. Marcel Marceau, the world's greatest mime, asks, "Do not the most moving moments of our lives find us all without words?" and Martin Luther King Jr. holds that "We will remember not the words of our enemies, but the silence of our friends". (Ephratt 2008: 1917)

Quotations galore.

> Due to space limitations, one single yet very impressive example must suffice: the case of Sara, reported in detail by Serani (2000). She describes Sara as a textbook 'good patient': "very likable person, and both she and I found ourselves very drawn into the work that we were doing. Over the next year a silence fell within each session" (508). Serani describes this recurrent, prolonged silence at length, detailing her observations of Sara and her own feelings evoked by her patient's prolonged unexplained silences; they were distressful and annoying. But Sara seemed perfectly calm and content. Yet Serani describes this silence as undemanding, an "unusual silence". She then relates how external circumstances made

> it possible to discover the cause of these silences. Sara disclosed to her therapist that her mother, who the therapist knew had died when Sara was a year old, had been deaf (she did not speak and did not sign). Sara's silence was a reenactment of her comfortable interaction with her mother, and a means of communicating (using the same mode of communication she had practiced as an infant with her mother) her memories and longings for her mother and for such a calm ad bonding relationship. Serani writes, "The next several weeks were spent just having the silence. **Remaining in the quietness was now not a curious or frustrating exchange, but one of a union of sorts**" (517; and see also Weisman, 1955: 252). (Ephratt 2008: 1918-1919)

Un-phatic communion.

> Though all functions are initiated by the verbal behavior of the speaker (addresser, his/her words, silences and their referents), the conative function centers on speech acts: the use of words (and here eloqunet silence) **to activate the addressee** (here too the speaker's silence, not the listener's, which is active, serves the purpose). (Ephratt 2008: 1919)

I get it, Ephratt is paraphrasing Jakobson. "Activation" is pretty good. It could definitely serve as a link between the conative and the as of yet displaced regulative function.

> Among the different **conative roles** of silence we should therefore acknowledge this procedural role in directing discourse. (Ephratt 2008: 1920)

Still, some of these paraphrases are indeed odd. Role is synonymous with function, but it may become confusing is replaced as such for other functions. Talking of a "phatic role" at least presently seems out of place.

> The **first** of Jakobson's (1960) three additional communicative functions is the phatic. (Ephratt 2008: 1923)

False. In chronological order, the poetic function is first, metalingual second, and phatic third. In effect, the phatic function is the last of Jakobson's linguistic functions, and the one about which he says the least.

> Jakobson adds that this "phatic function of language is the only one [which **animals**] share with human beings. It is also the firs tverbal function acquired by infants" (compare Olinick, 1982; Winnicott, 1958, regarding silence). (Ephratt 2008: 1923)

Also false. Not animals in general but talking birds (parrots) in particular, and even then the sentence ends with *when speaking with humans*. The importance of the last part is understated and to my knowledge no-one (besides me) has bothered to look up Mowrer's work. The missed point is that talking birds don't engage in phatic communion with each other, but only with humans.

> In the realm of language **the contact - the means of communication - lies at the center of the function**. This is the carrier of the language in the world. Žegarac (1998) devotes his paper to the question "what is phatic communication?" One answer is "minimum of information vs. maximum of supportive chat" (Žegarac, 328). The most obvious example is "small talk": commuters on the London UNderground going on about the weather; similarly, see Olinick's description of barber's chatter (Olinick, 1982: 463). This is **empty speech**, Lacan's "*parole vide*", "wheret he subject seems to be **talking in vain** about someone who, even if he were his spitting image, can never become one with the assumption of his desire" (Lacan, 1956/1966a: 50, see also Reik, 1926/1968: 176-177, 183; and see Bilmes, 1994: 82: "some silences are obscured by words"). According to Lacan, empty speech deceives, but its unique contribution is that by speaking it situates the speaker in the locus of the Subject. (Ephratt 2008: 1923)

Contact being in the "center" of phatic function is not factually wrong, inasmuch as "set on contact" is sufficiently ambiguous ("set" in English reportedly is the word with the greatest variety of meanings, some 120+ altogether). But in reality the cases of the phatic function viewed as set on contact is negligible. Even here phatic speech is "empty" or "in vain" rather than *about contact*.

> In contrast to the empty speech of the phatic function, eloquent silence plays a uniquely powerful role in carrying **phatic meaning**. (Ephratt 2008: 1923)

What is "phatic meaning"? Because many argue that speech in the phatic function is "meaningless" (or "desemanticized").

> Similarly, many businesses connect their telephone systems to a radio channel only to confirm that the communication channel - the telephone - is still operative (regardless of whether a real person is listening at the other end). (Ephratt 2008: 1923-1924)

Somewhat related: it is possible to conduct a phatic analysis of the sound signals in dial-up tones.

> David Grossman's Hebrew novel *Someone to Run With* (section 2.2) furnishes an example of our own. The novel ends with a meeting betwen Tamar and Assaf: "Tamar noticed that she had never met a person she felt so comfortable being silent with" (374). In all Olinick's examples, such **phatic silence** serves the ultimate togetherness: intimacy between two separate selves/individuals (see also Winnicott, 1958; Reik, 1926/1968 on the analyst's initial silence; see further below). (Ephratt 2008: 1924)

Etymologically, "phatic silence" may be oxymoronic. But perhaps not, as it would essentially amount to "speech silence".

> This is the complementary phase of the phatic function: keeping the channel of communication open through silence. Jensen (1973) regards the maintenance of contact (**a phatic role**) as the principal role of silence (followed by roles such as expression of sympathy and revelation). (Ephratt 2008: 1924)

I think there's a mismatch here between the phatic function as pertaining either to linguistic speech or to communication.

> The two functions that Jakobson added to Bühler's model are centered on language, the signifier axis. Because tehy share language as their center, Jakobson (1960: 358) states: "Poetry and metalanguage, however, are in diametrical opposition to each other: in metalanguage the sequence is used to build an equation, whereas in poetry the equation is used to build a sequence". (Ephratt 2008: 1925)

What he means by this is that in the metalingual function, messages follow each other and expose an equivalence between certain words (e.g. a bachelor is an unmarried man), but in the poetic function the similarity of how certain words sound (how they rhyme) are used to construct a poem.

> If we ask, for example, "What is longer, a pig or a ladybird?" we will get two different answers depending on whether the answer is referential or metalinguistic (referring to the objects denoted or to their names, the words). (Ephratt 2008: 1926)

There is a clever trick in Estonian, asking someone "Mitu tähte on taevas?" (How many *stars* are in the sky?) The answer may be something like "I don't know" or an approximate guess, "Billions", but since *täht* is homonym for "star" and "letter", the first person then says,"T-a-e-v-a-s has six letters in it", thus pointing out that the second person is stupid for not knowing how many letters are in a simple word (the implication being that the second person can't read or write). It's a childish kindergarten-tier joke, but based on the same confusion between referential/metalingual operations.

> Our lips remain sealed. Referring to the code, **this silence asserts**: "I am not part of it, I do not share this code". As such, this is indeed an naswer to the metalinguistic question; it spells out: "No, I cannot communicate with you". (Ephratt 2008: 1926-1927)

There is a strictly pedantic problem with this solution. And it's basically the same one I raise against semioticians of architecture who think they can find metalingual function in building forms. The problem is simply this: silence is not a verbal message. It has no linguistic structure. It is not a linguistic message about the linguistic code.

Faerch, Claus and Gabriele Kasper 1982. Phatic, Metalingual and Metacommunicative Functions in Discourse: Gambits and Repaprs. In: Enkvist, Nils Erik (ed.), *Impromptu Speech: A Symposium. Papers Contributed to a Symposium on Problems in the Linguistic Study of Impromptu Speech (Abo, Finland, November 20-22, 1981)*. ED277223.

> In the Jakobsonian model of communicative functions (1960), a distinction is observed between the phatic and the metalingual function. Following Malinowski, Jakobson attributes a predominantly phatic function to a message if it serves 'to establish, to prolong, or to discontinue communication, to check whether the channel works **[...], to attract the attention** of the interlocutor or to confirm his continued attention' (1960: 355). The metalingual function operates 'whenever the addresser and/or the addressee need to check up whether they use the same code' (356). The latter definition needs clarification on two pointS: (1) In Jakobson's terms, the metalingual function is interactionally defined: it is in focus in the case of shared communication problems due to differences in the availability of the code used. (Faerch & Kasper 1982: 72)

It is no wonder that "to attract the attention" has become the main focus of phatic research in some quarters if these two passages are the only ones quoted.

> In other words, the metalingual function operates when the focus is on **the 'objective' properties of the code**, whereas the metacommunicative function relates to **the speaker's subjective intentions** or **the hearer's subjective interpretation** thereof when using the code. Although there will be cases of overlap between the metalingual and the metacommunicative function, a distinction along the lines suggested seems both theoretically and empirically feasible. (Faerch & Kasper 1982: 73)

The objective/subjective dichotomy may resolve this distinction, but it's a bit imposing. The key is in the terms themselves: one pertains to language, the other to communication. In my opinion it cannot be assumed that language is objective and communication subjective. Rather, it is the case that metalingual pertains to strictly linguistic signs while metacommunicative pertains to signs in various modalities. This, I gather, was behind Ruesch & Bateson's original intention behind coining "metacommunication" - to relegate what was previously considered "noise" (such as emotional expressions) to a point of importance.

> Of the discourse-regulating functions introduced above, we shall now discuss uptaking in some more detail. In so doing, we hope to identify some aspects of the relationship between the phatic function on the one hand and the metalingual and metacommunicative function on the other hand.
> Within uptaking, various subfunctions can be distinguished, which can be glossed as follows:
>
> 1. 'I'm listening': indication of the hearer's attention to the speaker's verbal activity
> 2. 'I can hear what you're saying': indication of the speaker's verbal activity being physically accessible to the hearer (*mm*, *uhu*)

3. 'I understand what you're saying': indication of the present hearer's assigning meaning to the speaker's utterance (*mm*, *uhu*, *I see*, *yeah*)
4. 'I agree to what you're saying': indication of agreement with the present speaker's message (*that's right*, *sure*)
5. 'I react with surprise/doubt/anger... to what you're saying': indication of the hearer's emotive reaction to the speaker's message (*really*, *oh no*, *how splendid*).

> Whereas the subfunctions (c), (d) and (e) can easily be identified in many types of verbal interaction, (a) and (b) seem to be theoretical possibilities rather than empirically observable distinctions. However, **attention signals** which indicate nothing but the hearer's readiness to 'tune in' to his interlocutor (a) are used in telephone conversations when there is noise in the channel ('hello' indicating 'I'm (here and) listening but I can't hear you'), as a response to a summons in the first exchange of an encounter (S1: 'Excuse me professor Flabberwacker' - S2: 'yes'), or in fact as an initiating opening move in service or counselling encounters where the mere entering of a customer/client into the setting calls for signalling availability to talk by the participant whose service is requested ('yes'). Function (b) is in focus when a learner acknowledges the speaker's verbal activity without however receiving the message - this can either be due to the learner's inattentiveness ('sorry I wasn't listening - what are you saying?'), or to his inability to assign meaning to the speaker's utterance ('I heard what you said but I didn't understand it'). In both cases, the learner might use uptaking signals which from this point of view relate to his reception of a stretch of sounds uttered by the speaker only, whereas the speaker might mistakenly interpret them as signaling understanding. If we then assume that the suggested distinctions can manifest themselves under certain conditions, we can characterize their relationships as follows:
> By expressing functions (a) and (b), **the hearer topicalizes the psychological and physical preconditions for understanding, without however signalling understanding itself**. Functions (d) and (e), on the other hand, while implying understanding, are concerned with the hearer's cognitive or emotive attitude towards the speaker's message. Only function (c) has to do with the present hearer's comprehension, which we paraphrased as 'assigning meaning to the speaker's utterance'. It presupposes that the speaker uses a code which is receptively available to the hearer. According to our definitions proposed above, signalling understanding as a subfunction of uptaking can therefore be characterized as having both a phatic and a metalingual function. (Faerch & Kasper 1982: 76-78)

So, yeah, the metalingual and the phatic function have some overlap when dealing with specific examples. These should be compared more thoroughly in Jakobson and Ruesch & Bateson than I have previously done.

Kita, Sotaro and Sachiko Ide 2007. Nodding, *aizuchi*, and final particles in Japanese conversation: How conversation reflects the ideology of communication and social relationships. *Journal of Pragmatics* 39(7): 1239-1241.

> *Aizuchi*, head nods, and final particles shape Japanese conversation in its characteristic way. It will be argued here that the pattern of tehir useis not arbitrary in the Saussurean sense, but is rather motivated by cultural values. This approach is in line with other recent work that sought cultural motivations for language-specific patterns in syntax and semantics (e.g., Enfield, 2002a). Linguistic politeness is another area in which cultural motivations for linguistic practice have been sought (e.g., Ide, 1989, 1997). Thus, we should be able to take a similar approach for conversational phenomena. Therefore, the second goal of this article is to discuss how **the use of these communication management devices may be motivated by what is considered in Japanese culture to be important in communication and social relationships**. (Kita & Ide 2007: 1243)

I have a hunch that such concerns are present in other linguistic communities as well, but less well studied.

> It has been also noted that, in Japanese conversation, two participants often nod simultaneously (Maynard, 1987), and the simultaneous nods can form a sequence (Kita, 1996, 1999), as in (6). Such nod sequences seem to be associated with positive affect as the two participants started to smile as soon as the sequence started (towards the end of lines 1a and b), which indicates that establishing rapport is an important function of simultaneous nodding. (Kita & Ide 2007: 1248)

Point for "reciprocal expressive function".

> In addition to the turn management function, **another motivation for exchanging *aizuchis* and nods in Japanese conversation seems to be coordination for the sake of coordination, like dancing and waltz, through which a social bond between the participants of a conversation is established and maintained**. This is especially the case when the participants are on friendly terms (see, however, Saft (this issue), for a role of *aizuchis* in more confrontational talk). (Kita & Ide 2007: 1250)

Establishing and maintaining are Jakobsonian, but the preferred term here is "phatic communion". This is odd.

> The social bond engendered through coordination differs from **the affiliative social relationship** that emerges through a converging stance on the content of the conversation. It has been noted that, in conversation, **socially affiliative actions** (e.g., agreement, acceptance of an invitation) are preferred to disaffiliative action (e.g., disagreement, rejection of an invitation) (see Goodwin and Heritage, 1990, Heritage and Raymond, 2005, for an overview). Strivers (in press) argued that, in American English story telling, the listener's nodding indicates that the listener shares the evaluative stance on an event or situation in the story with the speaker, and thereby indexes affiliation. Such affiliation is mediated by the content of conversation, whereas the social bond that emerges through coordination of nods, *aizuchis*, and cues that elicit them in Japanese conversation **does not rely on the content of conversation**. Due to this content-free nature, social bonding through coordination can occur pervasively in conversation. (Kita & Ide 2007: 1250)

This is where "affiliative" becomes contrasted with "affirmative". The latter emphasizes content while the former emphasizes form.

> In other words, social bonding can be established through the exchange of nods and *aizuchis*, relatively independently from the referential content of conversation (unlike the **affiliative actions such as agreement and acceptance**). Therefore, Japanese conversation can constantly interweave two streams of activities, namely phatic communion and exchange of referential information, at the micro-interactional level. (Kita & Ide 2007: 1251)

Agreement and acceptance are not merely affiliative but affirmative.

> The importance of exchanging *aizuchis* in Japanese linguistic practice is also apparent from the fact that *aizuchi* is not a technical term, but a part of the everyday vocabulary of Japanese speakers. Its etymology goes back to a technical term in Japansee traditional sword making. To make a sword, **the master and the assistant hammer the iron alternately with a regular rhythm**. The master, with a small hammer, sets the pace and instructs the assistant with a big hammer where to hit next. The assistant's blows physically shape the sword out of a lump of hot iron. (Kita & Ide 2007: 1251)

Having just recently watched the BBC documentary "Secrets of the Castle" about the Guedelon project, I can readily imagine the rhythmic hammering of metal.

McCarthy, Michael 2003. Talking Back: "Small" Interactional Response Tokens in Everyday Conversation. *Research on Language and Social Interaction* 36(1): 33-63.

> Small talk is, in lay terms at least, seen as talk that is **in some sense an "extra" to the business at hand** in any spoken interaction and as existing in "the pragmatic space between and among the transactional and **the relational functions of talk**," to quote Candlin (2000, p. xv), who raised some of the problems associated with this idea of small talk, as it were, "squeezing itself in" between other types of talk, some of which problems this article also attempts to shed light on. (McCarthy 2003: 33-34)

Perhaps this view is so prevalent because it's perfectly possible to conduct conversations without resolving to "small talk"?

> Much of the research in Coupland's volume illustrates how (at first glance unimportant) episodes such as **phatic exchanges, personal anecdotes, and evaluative comments** by speakers are a central part of the fabric of the talk and assist its efficient progress toward its transactional goals. (McCarthy 2003: 34)

This is surprisingly akin to Malinowski's phatic communion, especially "personal anecdotes".

> I hope to do this by continuing the framework of recent reassesments of nontransactional talk, very much in the spirit of work such as Coupland, Coupland, and Robinson (1992) where, building on Laver's work (e.g., Laver, 1975), **phatic exchanges are approached in an exploratory way** and not relegated to a secondary level or seen in somew ay communicatively deficient. (McCarthy 2003: 34)

This is good. It is also reminiscent of the title of Kulkarni's 2011. paper ("Exploring Jakobson's phatic function").

> The set of words that routinely perform these **interactional and relational responsive functions** also contribute to the elaboration of the notion of "good listenership," an important area of spoken discourse analysis and one that linguists have often downplayed in favor of a concentration on speaking turns as primary/initiating, rather than responsive, input. (McCarthy 2003: 36)

Relationally responsive or reciprocally expressive?

> The data also suggest, in line with general descriptions of phatic and relational communication, that speakers **prefer convergence and agreement** (Malinowski, 1923/1972, pp. 150-151). (McCarthy 2003: 41)

Emphasis on affirmation and consent.

Placencia, María Elena 2004. Rapport-building activities in corner shop interactions. *Journal of Sociolinguistics* 8(2): 215-245.

> Among the scholars who have dealt with the topic across the decades are Firth (1937), Laver (1975, 1981) and Knapp (1978). Firth (1937), for example, underlines the importance of phatic communication by pointing out the amount of space people allocate to this kind of communication in their daily lives. As he says, '[t]he **promotion, establishment and maintenance of communion of feeling** is perhaps four-fifths of all talk…' (Firth 1937: 128). (Placencia 2004: 215)

Huh. I had no idea Firth dealt with this topic so early (*The Tongues of Men*, 1937). Mark Knapp's reference is to *Social Intercourse: From Greeting to Goodbye* (1978). God damn. When will I ever get to these books?

> Knapp (1978: 112), echoing Malinowski, also underlines the function of phatic communication when he says that '[s]mall talk is **a way of maintaining a sense of community** or fellowship with other human beings', helping us to '...cement our bond of humanness'. (Placencia 2004: 216)

At least this much is known: Knapp subscribed to the Malinowskian perspective.

> The title of this paper refers to Aston's notion as an umbrella term for **a range of activities**, including language play exchanges which are creative activities not associated with phatic communication as it has been traditionally conceived, that is, as referring to: inquiries about health, talk about the weather and affirmations of some 'supremely obvious' state of affairs (Malinowski [1923]1972: 149); greeting and leave-taking tokens (Laver 1975, 1981); and **exchanges of 'biographical information**' (Knapp 1978). (Placencia 2004: 216)

The latter aspect is one of the least treated. I don't even have a term for it aside from "history taking" (too medical) or communization (too broad).

> The participants' behaviour can also be described in relation to the roles they play, as illustrating what Gudykunst and Kim (1997: 106) refer to as '**personalness**', that is '...**the tendency to respond to others as total persons**...' rather than 'impersonalness', which they describe as '...the tendency to respond to specific aspects (i.e. the role) of another person' (Gudykunst and Kim 1997: 106). In other words, participants in the present study do not seem simply to adopt the institutional roles of shopkeeper and customer, but they also give themselves a personal role to play, and move between these roles in the interaction. (Placencia 2004: 217)

So... Multiplexity? Also, think of the word "personable" (pleasant, agreeable, likeable, nice).

> Malinowski's ([1923]1972) conception of 'phatic communion', as described above, suggested that this type of talk, with **relational purposes**, stands in contrast to talk that is **geared towards the transmission and reception of information**. This dichotomy is crystallized in Brown and Yule's (1983) distinction between **interactional and transactional** talk, the latter focused on the transfer of information, and the former on teh establishment and maintenance of social relationships, although, as Aston (1988a: 20) notes, Brown (1982) recognizes that speech is rarely just transactional or just interactional. (Placencia 2004: 218)

1983 is too late for this distinction. As far as I know *intraaction*, *interaction* and *transaction* originate from the process philosophy of 1920s and culminated in communication research in the 1950s. For example, Ruesch writes that "all information we exchange is transacted in social situation" (1956a: 41).

> Through the adoption of these conventions, while there is a gain in clarity of presentation for the reader, the nuances of **socio-affective meaning** the features in question convey are not captured in the transcription. (Placencia 2004: 221)

Ideo-emotional?

> By providing a matching assessment, **the shopkeeper signals that he shares the same views as his customer**, and, therefore, emphasizes similarities between the two participants. 'Peirceived similarity' is

> one of the features taken into account in service encounter studies as a factor that can contribute to the development of trust on the part of customers in their service provider (cf. Doney and Cannon 1997; Coulter and Coulter 2002). Coulter and Coulter (2002: 38), for example, observe that '[s]imilarity allows customers to "identify" with their service representatives on a personal level'. They claim that this **identification, in turn, '...reduces interpersonal barriers, raises comfort levels, and contributes toward the establishment of trust**' (Coulter and Coulter 2002: 38). In politeness studies, on the other hand, **the claiming of common ground** (cf. Brown and Levinson 1987) is regarded as one type of politeness strategy participants use to reduce distance and claim solidarity where there could be face-threatening acts. However, no face-threat can be observed in the foregoing interaction. (Placencia 2004: 229)

Communization and identification. I wonder if "common ground" here is coincidentally or intentionally Peircean.

> In this interaction, the shopkeeper updates himself about his customer's news through a number of questions and comments, showing interest in her plans at the same time. Using Coupland and Ylänne-McEwen's (2000: 180) words, we can say that the different conversational topics participants engage themselves in allow them '...to move out of their institutional roles and **to glimpse each other as individuals**'. On the other hand, it is only a glimpse in that the topics dealt with do not get to constitute 'big talk', that is, talk characterized by '...greater focus and depth of personal disclosures' (Knapp 1978: 112). In other words, participants do not seem to seek much greater closeness, but **to maintain the existing closeness through the enactment of phatic communication**. (Placencia 2004: 230)

More on "history taking". I really need a better term. *Personal disclosure*, maybe?

> **Names, like greetings and how-are-you inquiries, articulate or reinforce the type of relationship participants want to claim for the interaction**. In the interactions examined, both shopkeepers and customers employ a variety of forms that in the majority of cases display their knowledge of the other person's identity, while at the same time conveying a sentiment of some kind, depending on the form selected. (Placencia 2004: 230-231)

Using another person's name (frequently) is a Carnegiean technique. Here there is an added facet: latin culture enables "name variations" (much like Russian name abbreviations).

> It could, on the other hand, be argued that in these interactions, there is an element of what Fairclough (1995) refers to as the colonization of public encounters by 'informality' and '**pseudo-intimacy**'. A counter-argument to this would be that activities such as language play, which is partly aimed at entertaining, and extended conversational work seem to go beyond what is strictly required for a courteous and harmonious purchasing/selling relationship in the particular circumstances. (Placencia 2004: 240)

In service transactions the phatic communion is by necessity pseudo-phatic.

Placencia, María Elena 2005. Pragmatic Variation in Corner Store Interactions in Quito and Madrid. *Hispania* 88(3): 583-598.

> **By "interpersonal concerns," we mean displays of attention to the other interactant that focus on the person rather than on the transaction itself**. A useful distinction in this respect is Fant's (1995) between "person-" and "task-orientedness" as alternative approaches adopted in achieving transactional goals. Person-orientedness is defined by Fant (1995: 198) as paying attention to the person with whom you interact, whereas task-orientedness denotes focusing on getting the task accomplished. (Placencia 2005: 583-584)

The distinction between *interactional* and *transactional* would suffice, I think.

> Madrileños apparently consider corner store interactions part of **the realm of the intimate**, hence the informality of their speech and the lower degree of interpersonal wark their encounters contain. Certain exchanges, which typically occurr when ending the transaction in the Madrileño context, display a disposition of Madrileños to a group sociability that Quiteños do not show or at least not to the same extent. This, in Fant's (personal communication) words, may be termed **an orientation to "public" and "gregarious" rather than "private" performance** (see also Thurén 1998, below). (Placencia 2005: 585)

Another aspect to consider: how "private" or "public" a certain inter- or transaction is considered between cultures.

> It is untrue, however, that Madrileño participants do not engage in any talk beyond the transaction. As the next section demonstrates, phatic talk exchanges (Coupland et al. 1992; Coupland 2000) and **other non-essential exchanges** (for purposes of transaction) occur also in Madrileño Spanish, more commonly when participants are moving out of the transaction. Such talk is often a group rather than a dyadic activity. Thus, interactions in MS can be said to be more public and thus less personalized than those in Quiteño Spanish. (Placencia 2005: 593)

Among all the diminutive descriptions of phatic communion or phatic speech, such as "meaningless", "non-referential", "desemanticized", "irrelevant", etc. this is the first of it being described as "non-essential".

> For Thurén (1988: 222), such talk would be a reflection of Spaniards' disposition for **"philia" or friendly communication**, which is manifested in Spaniards' talkativeness since "not being talkative is to be unfriendly" (Thurén 1998: ibid.) However, the friendliness the same author describes does not involve the sense of intimacy or "preference for shielded private conversation" (Thurén 1988: 219) that might be descerned from many Quiteño interactions. (Placencia 2005: 594)

Philia? Huh.

> Quiteños tend to avoid conflict, so that confrontational exchanges as in (35) were lacking in the Quiteño data despite constant price increases. **Quiteños focus on expressions of interest in the other person and expressions of agreement**, striving for harmony and the "externalization of positive feelings," to use the words of Triandis et al. (1984: 1373). In contrast, and by freely expressing their opinions, implying criticism of their interlocutor or a direct refusal of that criticism, **the Madrileños observed value "self-affirmation,"** a form of behavior that participants in Thurén's (1988) study in Valencia appear to value too (see also Fant [1989] and Hernández Flores [1999]). (Placencia 2005: 595)

These issues are not unconnected with Carnegie's social technique of non-criticism. It would appear that there indeed are deep intercultural differences, even between cultures with qualitatively similar languages. One would probably find similar differences between Estonians and Finns.

Schlieben-Lange, Brigitte 1977. The Language Situation in Southern France. *International Journal of the Sociology of Language* 12: 101-108.

> The introduction of French in non-French regions occurred in the form of a "parachuting". **The big towns were francofied first, then the smaller towns, and finally the rural centers. This process is going on until today**. The vernacular languages subsist only in the country. All official functions are performed exclusively in French (administration, school, law, religion, mass media). The use of the vernaculars is

> limited to family and informal working situations. So there are numerous nuclei (family, village) where the vernaculars are used, but they are separated from each other, and the speakers are unaware that the conditions of the neighboring nucleus are similar to their own. **The disintegration of speech communities** characterizes communication networks in France. (Schlieben-Lange 1977: 101-102)

From an administrative perspective this is no doubt rational, but from a romantic linguistic viewpoint it's outright condemnable. What if the russification of Estonia and other Soviet Bloc countries would have continued?

> Social networks are based on communication. Using a common set of symbols is a necessary condition for actions, and social relationships and groups are based on actions. One of the functions of language is to give orientation and instructions for actions. If a language fulfills these communication needs and opens up the possibility for social actions, we may say that it has a function. But it has another function, too: **to provide the possibility of phatic communication, whereby the function of speaking is to strengthen social relationships and group identifications without primary regard to actions**. (Schlieben-Lange 1977: 102)

Amid so many Jakobsonians there is finally a Malinowskian approach to phatics. And as is frequently the case, the specific item picked out from Malinowski's definition is unique. Here, phatic communi(cati)on is opposed to what Malinowski termed speech-in-action. Amid so many Jakobsonians there is finally a Malinowskian approach to phatics. And as is frequently the case, the specific item picked out from Malinowski's definition is unique. Here, phatic communi(cati)on is opposed to what Malinowski termed speech-in-action.

> Normally, both functions coincide: in speaking about actions, people form relationships and constitute themselves into groups. In all instances of diglossia, **the two functions dissociate to a certain degree. Information and orientation for action are given in one language; the other language variety serves as a symbol of solidarity**. By dissociation is meant the dichotomy of "language of power" and "language of solidarity". The solidarity represented by the "lower" variety of language may have different aspects: it may be a nostalgic reminder of better times and glorification of intimacy and rural life; or it may correspond to a "counter-society" with its own forms of organization and social relationships. (Schlieben-Lange 1977: 103)

In this sense a similar *dissociation* is currently occurring in many parts of the world due to English being the language of intellectual discourse and research, and local languages serving as a backdrop to English academic environment.

> As a language loses its dual function of establishing common actions on teh one hand and establishing identities on the other, it stops functioning as a languag. **A language is defined as a historical object with the primary aim of creating and conserving meaning**. There are other defining elements of language, but I want to concentrate on the historical and semantic aspects. If a language ceases to be historical (to change) and to be meaningful (to conserve denotation) we can be sure that it is on the point of dying. When a language no longer functions in communication processes **it is no longer necessary to create new words**) (or word formation procedures for new necessities of communication. The language stagnates and, sometimes, is conserved in a "pure" and ahistorical form. When it is no longer used to communicate precise information **the meaning of the signs tends to become vague**. Connotations are conserved for a while, precise denotations tend to disappear. (Schlieben-Lange 1977: 103)

This reads like a warning for Estonian language. It explains why so much onus is put on coining new words to match international terminology. But I know little of it: having invested myself in English for so long, Estonian academic texts are already vague beyond comprehension for me.

See also:

- **Meta-phatics (2)** = Holba 2008; Cruz 2013; Varis & Blommaert 2015; Frosh 2011; Miller 2015; Nozawa 2015; Ward & Horn 1999; Žegarac & Clark 1999b; Coupland 2003; and Peace 2013.
- **Meta-phatics (3)** = Rank 1984; Cruz 2005; Faucher 2013; Lomborg 2012; Slotta 2015; Radovanovic & Ragnedda 2012; Whiteley 1966; Kunreuther 2006; Hopkins 2014; and Alonso 2002.
- **Meta-phatics (4)** = Bagheri, Ibrahim & Habil 2012; Stenström 2014; Tudini 2013; Ho 2014; Obana 2012; Isurin, Furman & White 2015; Drazdauskienė 2012; Feenberg 1989; al-Qinai 2011; and Burnard 2003.
- **Meta-phatics (5)** = Ashwin 1984; Helbo 1981; Reiss 1981; Siegert & Winthrop-Young 2007; Babby 1982; Henstra 2000; Lombardi, Fortin & Vanni 2015; Hess & Fischer 2013; Stephens, Fryberg & Markus 2012; and Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015.

7.1.2 Meta-phatics (2) (2016-01-17 11:30)

For an index of other posts in this series, jump to the end of this post. This one reviews the following sources:

- **Holba 2008** = "A Response to Phatic Communication: Inviting Dialogic Potential"
- **Cruz 2013** = "An integrative proposal to teach the pragmatics of phatic communion in ESL classes"
- **Varis & Blommaert 2015** = "Conviviality and collectives on social media: Virality, memes and new social structures"

- **Frosh 2011** = "Phatic morality: Television and proper distance"
- **Miller 2015** = "Phatic culture and the status quo: Reconsidering the purpose of social media activism"
- **Nozawa 2015** = "Phatic Traces: Sociality in Contemporary Japan"
- **Ward & Horn 1999** = "Phatic Communication and Relevance Theory: A Reply to Žegarac & Clark"
- **Žegarac & Clark 1999b** = "Phatic Communication and Relevance Theory: A Reply to Ward & Horn"
- **Coupland 2003** = "Small Talk: Social Functions"
- **Peace 2013** = "The phatic finger: Public gesture and shared meaning on the highways of the Australian Outback"

Holba, Annette 2008. A Response to Phatic Communication: Inviting Dialogic Potential. *Florida Communication Journal* 36(1): 35-46.

> Ideal human communication includes **a grounding in genuine dialogic communicative engagement** (Buber 1971). In practice, genuine dialogue is sometimes replaced with superficial, inauthentic, or empty communicative encounters (Buber, 1971; Arnett and Arneson, 1999; Malinowski, 1949). These encounters are often described as phatic communication. (Holba 2008: 35)

This is what Carnegie's uncritical "listener" and Ruesch's psychopathological "broadcaster" lack.

> In Martin Buber's dialogic philosophy he describes communicative moments as I-It moments or I-Thou moments. It is in I-Thou moments that we find deeply connective communicative engagement and often authentic, genuine, and enriching communictaion. I-It moments can be more often connected to **a technical/functional mode of communication that appears to fail to meet the other in a dialogic space** because the communication content is not driven by an emerging idea that can bring people together. Examples of this technical/functional communication include people asking a stranger for directions and asking "hello, how are you?" to an acquaintance as you pass by and continue to walk without waiting for a response. In these cases, people are not coming together under an idea or an interest. This failure to meet in a dialogic space is often typified as phatic communication. (Holba 2008: 35)

I though "a technical/functional mode of communication" means referential/cognitive communication. It would make sense, as this kind of talk is about something external, not about either the sender or receiver, and thus could be of no interest to either party (think of an uninspired lecture given to simultaneously Facebooking audience). But this wouldn't be phatic in the strict sense (although it could be stretched to that). Rather, we are dealing with "an emerging idea", which seems to be a Buberism I'm not familiar with.

> I-It moments can be elevated from this subordinate communicative space toward a communicative space that **offers recuperative potential to phaticity** in communicative exchanges. **In other words, phatic communication is not always superficial, inauthentic, or empty**. In fact, phatic communication can be a pathway toward deeply enriched human communicative engagement. (Holba 2008: 35-36)

As much as I detest the notion of "communicative space" (is the space itself communicative? or is it the space in which communication occurs? in that case is computer mediated communication not communication? the notion of communicative space is problematic in so many ways) but the idea seems to be simple and common: that phatic communion does not have to be meaningless, as so many insist.

> Buber's I-It is often overlooked in scholarship on dialogue because the ideal dialogic encounter is in I-Thou encounters (Buber, 1971). (Holba 2008: 36)

Oh. I thought it was because he's a theologian and it's difficult to subscribe to theological arguments if you're a rational, atheistic researcher. I'm not exactly sure what constitutes "scholarship on dialogue" (whether, for example, Lotman belongs to that camp), but Bakhtin was a Buberian, and developed his arguments much further; so returning to Buber is not called for unless you're historically minded.

> However, the I-It is just as significant to human communication as it can provide "**temporal courage**" (Arnett, 2006, p. 3) in times of uncertainty; a **temporal home** when one feels **existentially homeless**; and invite a recuperative transformation of **a monologic vacuous space** into a dialogic space where I-It compliments I-Thou - where human connectedness to the other can be achieved. (Holba 2008: 36)

I have no idea what I just read. Temporal home? How about chronemic situatedness? Or clock-stead? I have a feeling that this paper is attempting to be poetic (which is uncalled for in an academic paper, unless otherwise specified) but not even taking it all the way. Or perhaps I'm so critical because if I'm reading this passage correctly (which I'm probably not), it comes across as a recommendation to engage in prayer.

> This is significant to studies in human communication singe it involves **a reconsideration of the value of phatic communication**. (Holba 2008: 36)

As I understand it, John Laver (1975) already reconsidered the value of phatic communion in a way that "recuperated" it's usefulness for communication research.

> We exist in a time where the therapeutic culture of psychologism and the culture of narcissism shape much human communication, which often **renders the state of communication reductively to phatic encounters** - encounters that are primarily functional, superficial, and sometimes **wicked**. (Holba 2008: 36)

I, on the other hand, believe that humans have engaged in service transactions, for example, as long as there has been civilization. Be it Ancient Egyptians collecting grain tax or Ancient Romans ordering fast food, human society has a need for superficial encounters for normal functioning. If we were to engage in deep thought with everyone we met, we'd make it so that we'd meet as few people in a day as possible. (I am assuming that "ideal" communication is energy consuming and thus fatiguing.) I don't know what to even say about "wickedness". What even is that?

> An I-It encounter represents how we engage the cashier at the grocery store or the toll taker when driving on a toll road. (Holba 2008: 37)

That's what we would call a "transaction".

> Phaticity, from a rhetorical perspective, is significant to the study of human communication. The importance of this categorization is to not reduce the importance of phaticity in conversation, rather, **phatic conversation is a biological necessity for human beings living-in-the-world with other human beings**. (Holba 2008: 37)

Why biological? Will a human being die if s/he doesn't engage in phatic communion with those about him or her? The many cases of socially isolated people leaving among us proves the contrary. Rather, phatic communion is a social necessity.

> This study views phatic conversation as a place where "acknowledgement" occurs. In this study, acknowledgement is a "communicative behavior that grants attention to others and thereby makes room for them in our lives" (Hyde, 2005, p. 1). Acknowledgement can be positive or negative. (Holba 2008: 38)

These spacial (and temporal) metaphors are extremely annoying. Conversation is not a place. Conversation is an activity, taking place in a… place. I'd like to say something positive, but feel unable to do so. "Acknowledgement" would be a good find, but it's superflous, for Malinowski already had a term for it, what he called *affirmation*.

> An example of a biological need includes times when conversations occur in the lounge of a public rest room or while standing in a grocery check-out line. In both cases the social or biological need brings people together in the same conversational space but they are driven by their individual social or biological need. (Holba 2008: 38)

So if people engage in small talk at a technology convention, they are brought together by their technological need? This line of reasoning does not make a lot of sense.

> Although silence is not bad - it can and does have a rhetorical significance in human communication - but silence as a consequence of phatic conversation is not functional to the development of ideas in human communication. (Holba 2008: 39)

So, when people stop communicating, they stop developing ideas in human communication? I see. Very interesting.

> Phaticity has been defined as "dull and pedestrian" (Leech, 1974), "empty" (Turner, 1973), and mere politeness (Aijmer, 1996). (Holba 2008: 39)

Add these to the long list that already includes "meaningless", "desemanticized", "non-essential", etc.

- Leech, G. 1974. *Semantics*. Harmonsworth: Penguin.
- Turner, G. 1973. *Stylistics*. Harmondsworth: Penguin.
- Aijmer, K. 1996. *Conversational routines in English: Conversation and creativity*. New York: Longman.

> Phatic communication becomes problematic when it becomes the normal mode of communication. (Holba 2008: 39)

Same with Gary Genosko: fundamentally misunderstand or misrepresent phatic communion/function and rush in to pounce on your straw-man. Phatic communication is already normal. It is one of the very normal modes of communication we have at our possession.

> In other words, I-It encounters fall somewhere outside of ideas that can connect one human being to another human being. (Holba 2008: 40)

Can you provide an illustrative table of (a) ideas that can connect one human being to another human being; and (b) ideas that cannot connect one human being to another human being?

> This could lead to feelings of isolation as one stands outside of a familiar narrative structure. (Holba 2008: 41)

I usually prefer to stand on the border between the fixated black-and-white of print and the incomprehensible, ever-changing stream of consciousness that flows underneath. I know nothing of familiar and unfamiliar narrative structures. In fact, I know little about narratives in general. And yet I do not feel isolated. I feel full. I feel like a primate with an enlarged neocortex. But in the end we all *will* perish like dogs.

> Home is a "dwelling place" that is "*the* metaphysical symbol" for a particular state of being that affords comfort, a sense of nostalgia, and a place where one would want to go in their death (Hyde, 2005, p. 100). In home one finds acknowledgement, trust, familiarity, comfort, and the opportunity to be oneself. Home is not often easy to feel or find. Especially if one has moved from a comfortable geographical location or into a new job or career. (Holba 2008: 41)

My home is where my laptop is. Instead of a dwelling place we can now talk of a storage place. Where I keep my documents and configuration files is where I find my piece of mind, or rather, the literal pieces of my mind that I have externalized and digitalized. Those nearly endless accumulations of binary data is where I want to go in my death. Even more, that is already where I am and where I will forever be. Lacking acknowledgement, trust, familiarity, and comfort, I take solace in pageviews, profile views, and personal messages that allow me the opportunity not to be myself. /home is easy to find since it's a root folder. Back it all up, and you will never be /home-less.

> For example, engaging in phatic I-It encounters on a daily basis at the local grocery store creates a temporal home to rest within because through these encounters one begins to feel more comfortable as these acknowledgements continue. These encounters can reassure one's place in the world until a dialogic home can be found. (Holba 2008: 42)

You should read Maria E. Placencia's 2004. "Rapport-building activities in corner shop interactions" instead of Martin Buber.

> Revisiting Martin Buber's I-It permits the use of phatic communication as a rhetorical strategy to recuperate the quality of human communication. (Holba 2008: 43)

I can't believe I was excited to read this paper when I downloaded it. I have been interested in getting acquainted with Martin Buber's philosophy for a while now, and sincerely thought that such a familiar topic as phaticity could be a way to get into it. But this paper obfuscated much more than it made clear. In fact, I'm not sure it made anything clear. This is the most unclear piece of writing I've read in a while, and if it didn't treat phaticity I would have ragequit after the first page.

Cruz, Manuel Padilla 2013. An integrative proposal to teach the pragmatics of phatic communion in ESL classes. *Intercultural Pragmatics* 10(1): 131-160.

> An area that poses difficulties and challenges to many learners of English is phatic discourse, small talk or *phatic communion*, i.e., that "language used in free, aimless, social intercourse" (Malinowski 1923: 476), or, in other words, **that conversation devoid of relevant factual content but with a great latent significance because it creates, maintains and/or enhances friendly relationships** (Burnard 2003: 680). (Cruz 2013: 132)

Acknowledging both Malinowskian and Jakobsonian lines in the same breath, although not referencing Jakobson because he does not use the term "friendly relationships". In fact, I'm beginning to doubt in this addendum myself, as Ruesch's social techniques are not "set on" relationships but on people: you approach, preserve relations with, or detach from people themselves. Jakobson's "contact" really muddles it up a bit.

> However, **the pragmatics of phatic communion varies across cultures and communities of practice**, unveiling differing underlying value systems (Placencia 2004; Sun 2004; Ladegaard 2011). For example, Duda and Parpette (1987) noted that, when engaging in phatic exchanges, learners of French used quite idiosyncratic formulae and made distinct estimations about who could initiate such exchanges, their topics, loci or the amount of talk, which resulted in unwanted **interpretations**. (Cruz 2013: 132)

Since this paper is focused on pragmatics, I'll take "interpretation" to be the key word here. In Placencia (2004, but especially 2005) it really does appear that very minute differences lead to very different interpretations about motives.

> This proves that this area of interaction, often regarded as unproblematic, may at times turn out to be **risky, treacherous, and troublesome**, so it deserves pedagogic attention. Indeed, an effective management of small talk in any language requires knowledge of subtle issues, such as when and with whom to engage in it, the underlying reasons and purposes to do so, the topics that can be addressed or the effects achievable. (Cruz 2013: 132)

As much as I can make out from a historical perspective, David Abercrombie (1956) was the first to call "pedagogic attention" to phatic communion. There have been numerous other such calls over the years, but I'm not aware if these calls are responded to.

> However, these only represent *ritual* acts to establish contact and create **a propitious atmosphere for interaction** (Laver 1975, 1981; Edmondson and House 1981). (Cruz 2013: 133)

You mean *a sociable atmosphere*?

> Owing to its alleged triviality, obviousness or meaninglessness, phatic discourse is often regarded as aimed at establishing or maintaining the interactive contact, recognizing and acknowledging the presence of others and accommodating them (Abercrombie 1956; Turner 1973; Hudson 1980). Hence, it is associated with **purely *social* or *interactive* discourse**, as opposed to authentically *informative* or *transactional* discourse (Scollon and Wong-Scollon 1995). This attitude has marginalized sociality "as a 'small' concern" and foregrounded "language for transacting business and other commercial or institutional instrumentalities" (Coupland 2000: 7-8), which surfaces in the emphasis on transactional speech acts (requests, invitations, offers, etc.) and discourse types (arguing, giving opinions, debating, etc.) in many didactic materials. (Cruz 2013: 133-134)

B-but Malinowski does describe it as *purely social communion*. The trouble is, "speech in social intercourse" is a type of communion among other forms of communion, and that's how it should work anthropologically, while linguists take it as a type of speech among other forms of speech.

> Like any other communicative practice **ingrained in and affected by the sociocultural milieu and the identities of interlocutors**, its teaching becomes indispensable because phatic communion displays differences not only across individuals from various backgrounds, but also across smaller **communities of practice**. Cultural beliefs, norms, and tendencies highly influence what may count as **talkable topics**, when interlocutors will be allowed or expected to engage in small talk, with whom, its outcomes, and even the inferences that its (in)felicitous use may trigger (Placencia 2004; Sun 2004; Ladegaard 2011). (Cruz 2013: 134)

"Communities of practice" is a step further than "speech communities", but still focused on a *communitas*. I'll be patiently waiting for pragmaticists to discover Morris's *interpreter families*, which can span over communities and localities.

> The few available English course-books that include phatic communion (O'Dell and Broadhead 2008; Dellar and Walkley 2012 [C1]) place it under the rubric of "**small talk**." Unfortunately, a closer inspection reveals that what students may receive is just exposure to texts and dialogues containing phatic talk, a few hints about the sort of "ice breakers" to open or close conversations or to engage in **extended phatic dialogues**. (Cruz 2013: 134)

I'd attribute this to the mix-up between Malinowskian and Jakobsonian approaches. The former mentioned "pure sociabilities and gossip", which was consequently interpreted as small talk, and the latter mentions "a profuse exchange of ritualized formulas". These are qualitatively (and quantitatively) different phenomena, but since both are called "phatic" they're spoken about in a single breath.

> Regarding English, at least in the United Kingdom and the United States, research in general and intercultural pragmatics, sociolinguistics, the ethnography of speaking and discourse, and conversational analysis has shown that there are well-differentiated **types of phatic tokens** (Laver 1975; Ventola 1979; Edmondson and House 1981), significant **restrictions operating on topic selection** (Schneider 1988) and **tendencies in the use of phatic utterances** on the grounds of specific psychosocial factors (Laver 1975, 1981). (Cruz 2013: 134-135)

I still wonder if these aspects could be systematized with the concepts of *pheme* (phatic utterance - structure) and *phasis* (phatic interaction - process).

> **Defining phatic communion is essentially in laying solid solid foundations upon which subsequent knowledge can be built**, above all when many or most learners may ignore what the term denotese. Explaining when and where it may appear is fundamental in making learners conscious of its ubiquity, as phatic communion is not restricted to conversational margins. (Cruz 2013: 136)

I agree wholeheartedly with this. But I also hold that the inception of "phatic studies" (in terms of metatheoretical awareness) demands an elucidation of the three lineages of phatics (Malinowskian, Jakobsonian, and the understandagly oft-neglected LaBarrean-Wescottian-Austinian line), as well as consideration of social psychology (Mead and Morris; communization and identification) and social psychiatry (Ruesch and Bateson; communization and social techniques). Without doing the necessary leg-work and sticking to post-1970s approaches to phatics, solid foundations will surely have deep shortcomings.

> Through it, individuals avoid the unpleasant tension that undue silences or greeting or sticking excessively to the point may cause, since the former may be perceived as **a sign of hostility or bad mood**, whilst the latter may imply **disregard for personal relations and commonality**. On other ocasions still, through phatic communion, interlocutors avoid some immediate interactive conflict when carrying out some transaction and restore harmony by creating bonds of union. (Cruz 2013: 137)

In contrast, ideal phatic communion should consist of signs of friendliness and good mood, and imply regard for personal relations and commonality. These can subsequently be replaced with more commonplace expressions (Carnegie has several to offer, I believe).

> *L1/L2 Data-collection Worksheet*
> *Step 1*. Provide an example of phatic communion: ...
> *Step 2*. Think about:
>
> 1. Interlocutor's age and gender: ...
> 2. Interlocutor's role-relationship in conversation: ...

3. Interlocutor's occupation: ...
4. Interlocutor's intention: ...

Step 3. At which conversational phase did this example occur? ...
Step 4. Describe the context where interlocutors were speaking: ...
Step 5. Comment on tone, gestures, body-position, eye-contact, body-contact, physical/spatial distance/closeness: ...
(Cruz 2013: 138)

I wonder if me and Joe should construct something like this if we are ever to analyze phaticity in *Rick & Morty*.

> In Edmondson and House's terms, **these two categories are known as *remarks* and *discloses***. Remarks are commonly banal and help the speaker to "establish or increase familiarity with his hearer" because their content typically has to do with topics with whuch "both speaker and hearer are assumed to be equally familiar" (Edmondson and House 1981: 58). In contrast, discloses provide the hearer with information that the speaker "believes [he] may be interested/amused, etc. to gain the acquaintance of, or further familiarity with, his person" (Edmondson and House 1981: 59). (Cruz 2013: 141)

Cruz argues that these terms are equivalent with Laver's "self-oriented" and "other-oriented" but I have a hard time seeing which is supposed to equate which. *Discloses* should be self-oriented, but are *remarks* here really other-oriented? Since both are familiar with the thing remarked upon, it's really the hearer's reaction that is "other-oriented", but since it's already the other's reaction, these are also self-oriented. I think this is important because it may parallel the more general orientations between the uncritical "listener" and the maladjusted "broadcaster" that I'm attempting to juxtapose with regard to Ruesch and Carnegie.

> Undoubtedly, the *phaticity* of utterances and topics resides in the estimates of what can count as trivial or irrelevant, **but only *partially***. Neither utterances nor topics can be taken to be **inherently phatic**, or likely be interpreted as such, only because they seem obvious to the speaker: The hearer's uptake needs to be taken into account. Therefore, phaticity must be presented as a constantly negotiable feature, upon which interlocutors make and revise decisions on the basis of cultural conventions about expectable topics or what can be *talkable*, and factors such as the spatio-temporal situation, the institutional nature of context, the conversational phase, the activity in which interlocutors are immersed, and the farmes they activate (Kasper 1984; Coupland et al. 1992; Coupland et al. 1994). (Cruz 2013: 141)

It's a matter of interpretation what is phatic or not. It looks like Cruz is attempting to reformulate the "hierarchy of speech functions" that Jakobson formulated so long ago. But "inherently phatic" is problematic, because etymology makes it absurd: phatic utterances constitute a type of speech that's inherently *speech*.

> In turn, Schneider (1988) thinks that phatic discourse depends on two orientations people may adopt: ***politesse* or formality, when interacting with strangers, and *friendliness*, typical of social events** (Schneider 1988: 285). The former results in a distant style similar to that emanating from Lakoff's (1973) first rule of politeness - "Do not impose, keep the social distance" - and surfaces in the use of neutral phatic utterances. The latter yields a deferential style like that arising from Lakoff's (1973) second rule of politeness - "Offer options to the hearer" - and is manifested in the usage of personal phatic utterances. These two orientations yield two *supermaxims*:
>
> 1. "Avoid offense" (*politesse*), which can be paraphrased as "Avoid everything negative" and regulates formal behavior.
> 2. "Be friendly" (*friendliness*), which can be reworded as "Make your interlocutor feel good" and applies to friendly behavior.

> These two supermaxims are articulated in four more specific maxims referring to four interactive dimensions:
>
> CAPTION: *Table 4:* Schneider's maxims regulating small talk
>
> *Politesse* - "Avoid offense"*Friendliness* - "Be friendly1. *Discourse*Avoid silence**Say something nice**2. *Person*Avoid curiosity**Show interest in the hearer**3. *Union*Avoid conflictCreate ties of union4. *Emotion*Avoid pessimismBe optimistic(Cruz 2013: 145-146)

Isn't this exactly the stuff that Dale Carnegie wrote his book about? Don't criticize and make friends. "Say something nice" and "Show interest in the hearer" are as if torn from the pages of *How to Win Friends and Influence People*.

> As for free-written tasks, these may rely on computer-mediated communication (CMC), such as posting on blogs, emails, or conversations in chat rooms or educational forums. Asynchronous tools, like posting on blogs and emails, avoid the anxiety that speaking in public may cause some learners. They also allow learners to carefully edit their written production, organize linguistic data under different "threads" or subject lines, or analyze the **phatic language** they and others use. Thus, they can create some sort of database of samples to which they can subsequently resort (Ishihara 2010b). Furthermore, despite the dangers inherent to the use of email - e.g., introducing conventions typical of oral discourse, impossibility to rectify misunderstandings, or to negotiate phaticity, etc. - emails offer students excellent opportunities to take chances they might not otherwise take in face-to-face conversations (Bloch 2002: 118-121). (Cruz 2013: 153)

Curiously, we reach back from the functional to the strictly structural viewpoint: "phatic language" once again enters the company of the formalists' "poetic language", "expressive language", and "practical language". As to the core argument here, I've held for a while now that the properly phatic portion of a verbal text consists of statements such as "here I am, writing again, typing on the keyboard". Personal blogs are chalk full of these kinds of ponderings: "I should write more often;" "I don't know if anyone is even reading this", "What should I write about today?" etc.

Varis, Piia and Jan Blommaert 2015. Conviviality and collectives on social media: Virality, memes and new social structures. *Tilburg Papers in Culture Studies*, Paper #108. URL: https://www.tilburguniversity.edu/upload /83490ca9-659d-49a0-97db-ff1f8978062b _TPCS _108 _Varis-Blommaert.pdf.

> Miller sees the avalanche of 'empty" messages on new social media as an illustration of **the 'postsocial' society in which networks rather than (traditional, organic) communities are the central fora for establishing social ties between people**. The messages are 'empty' in the sense that no perceptibly 'relevant content' is being communicated; thus, such messages are typologically germane to the kind of 'small talk' which Bronislaw Malinowski (1923(1936)) identified as 'phatic communion' and described as follows:
>
> > "'phatic communion' serves to establish bonds of personal union between people brought together by **the mere need of companionship** and does not serve any purpose of communicating ideas." (Malinowski 1923(1936); 316)

For Malinowski, phatic communion was a key argument for his view that language should not be seen as a carrier of propositional contents ("communicating ideas" in the fragment above), but as **a *mode of social action* the scope of which should not be reduced to 'meaning' in the denotational sense of the term**. (Varis & Blommaert 2015: 2)

Communities are also networks, but the relevant difference between "people brought together" in a physical space and people brought into contact via CMC consists in the mode of togetherness; between physical and symbolic togetherness.

> In an excellent paper on the history of the term 'phatic communion', Gunter Senft notes **the post-hoc reinterpretation of the term by Jakobson** (1960) as 'channel-oriented' interaction, and thereby describes phatic communion as
>
> > "utterances that are said to have **exclusively social, bonding functions** like establishing and maintaining a friendly and harmonious atmosphere in interpersonal relations, especially during the opening and closing stages of social - verbal - encounters. These utterances are understood as a means for keeping the communication channel open." (Senft 1995: 3)

Senft also emphasizes the difference between 'communion' and 'communication'. Malinowski never used the term phatic 'communication', and for a reason: 'communion' stresses (a) the ritual aspects of phatic phenomena, and (b) the fact that through phatic communion, people express their sense of 'union' with a community. We will come back to this later on. (Varis & Blommaert 2015: 2-3)

Gunter Senft sounds like he's up to snuff. It is indeed a "reinterpretation". But then again most approaches that deal with phatics these days are; Vincent Miller included. And he's right on the money with the distinction between communion and communication, which many ignore. The earliest promulgator of "phatic communication" was La Barre (1954), but he meant something completely different by this term.

> While Malinowski saw this ***horror vocui*** as possibly universal, Dell Hymes cautioned against such an interpretation and suggested that "the distribution of required and preferred silence, indeed, perhaps most immediately reveals in outline form a community's structure of speaking" (Hymes 1972(1986): 40; see Senft 1995: 4-5 for a discussion). These are indeed communities where, **unless one has anything substantial to say, silence is strongly preferred** over small talk and 'phatic communion' would consequently be experienced as an unwelcome violation of social custom. (Varis & Blommaert 2015: 3)

Estonia belongs to those classes of cultures that prefer silence over aimless discourse. We'd much rather sit and not say anything than yap away about stuff none of us are really interested in.

> As mentioned, the perceived plenitude of phatic communion on the internet pushes us towards attention to such '**communication without content**'. In what follows, we will engage with this topic and focus on a now-current internet phenomenon: memes. Memes will be introduced in the next section, and we shall focus on (a) the notion of 'viral spread' in relation to agentivity and consciousness, and (b) the ways in which we can see 'memes', along with perhaps many of the phenomena described by Miller, as **forms of conviviality**. In a concluding section, we will identify some perhaps important implications of this view. (Varis & Blommaert 2015: 4)

A. V. is currently writing about phaticity in relation with memes. I wonder if he has read this paper. In any case, the deal with memes is not that they are meaningless (communication without content) but that they can masquerade as such for various purposes. I'd much rather discuss symbols than memes, since - as K. K. has so eloquently put it - originate in a faulty theory of evolution. And there's no need for the concept of memes (borne in the mid-1970-s) if you know that in the mid-1950-s systems theorists already proposed that "the gene as a system in biological evolution really corresponds in important attributes to the symbol in cultural evolution" (Emerson in Frank 1956: 216). And there's much more theorization to support the suggestion that symbols are "forms of conviviality" (just think of Morris's *com-signs*, for example).

> Competent as well as lay observers appear to agree that the phenomenal virality of Gangnam Style was **not due to the intrinsic qualities, musical, choreographic or otherwise**, of the video. The hype was driven by entirely different forces. (Varis & Blommaert 2015: 6)

Why would you say that? "Gangnam Style" did have astounding intrinsic qualities, both musical and coreographic. It was shared so much because it took people by surprise that South-Korea produces European-style popular techno/dance-music, and this was further conformed with the stereotype of "those crazy asians" due to the odd coreography and comedic content of the video. Presumably, no k-pop video before it had been so bizarre as to merit so much sharing. So I'd say that it was simultaneously good (or at least tolerably good) musically as well as a case of curiosity for the Other.

> People find it important to be part of a group that "likes" and "shares" items posted by others. It is impossible to know - certainly in the case of Zuckerberg - who the members of this group effectively are (this is the problem of scope, and we shall return to it), but this ignorance of identities of group members does seem to matter less than the expression of membership by means of phatic "likes" and "shares". What happens here is "communion" in the sense of Malinowski: identity statements expressing, pragmatically and metapragmatically, membership of some group. (Varis & Blommaert 2015: 6)

All people who like and share some digital item constitute as much of a group as all people who happened to eat a hotdog on a given day. To think like this is to devalue the concept of "group". You may qualify it with "loosely affiliated" as much as you want, but affiliation is not really the intent there, is it? It seems more likely that people find it important to like and share items posted by others because those items seem likeable and shareable in themselves. After that primary concern comes "identity signaling" - i.e. look at me, I like this or that; and long after that comes the group identification matter of "I'll share this because I'm part of a group that shares these kinds of things".

> "Sharing", by contrast, recontextualizes and *directly* reorients this statement towards one's own community, triggering another phase in a process of viral circulation, part of which can - but most not - involve real "reading" of the text. Also, "liking" is a responsive uptake to someone else's activity while "sharing" is the initiation of another activity directed at another (segment of a) community. So, while both activities share important dimensions of phaticity with each other, important differences also occur. (Varis & Blommaert 2015: 7)

What this author really should be dealing with is how "liking" is emotive and "sharing" is conative. Furthermore, "commenting" would be referential.

> **Re-entextualization** refers to the process by means of which a piece of "text" (a broadly defined semiotic object here) is extracted from its original context-of-use and re-inserted into an entirely different one, involving different participation frameworks, a different kind of textuality - an entire text can be condensed into a quote, for instance - and ultimately also very different meaning outcomes - **what is marginal in the source text can become important in the re-entextualized version**, for instance. (Varis & Blommaert 2015: 8)

You mean inter- or metatextualization?

> Goffman (1963), as we know, described acquaintances as that broad category of people within the network of US middle class citizens with whom relations of sociality and civility need to be maintained. Avoidance of overt neglect and rejection are narrowly connected to avoidance of intimacy and "transgressive" personal interaction: **what needs to be maintained with such people is a relationship of *conviviality*** - a level of social intercourse characterized by largely "phatic" and "polite" engagement in interaction. (Varis & Blommaert 2015: 17)

I am slowly re-reading *Behavior in Public Places*. I'll get back to this once I finish.

> There is a great deal of sociality going on on social media, but this sociality might require a new kind of sociological imagination. We will look in vain for communities and socialities that resemble the ones proposed by Durkheim or Parsons. **But that does not mean that such units are not present, and even less that they are not in need of description**. (Varis & Blommaert 2015: 19)

The units are surely present. But they are to be found in metadata. You'd have to be a data miner to get at the heart of social media "groupness".

Frosh, Paul 2011. Phatic morality: Television and proper distance. *International Journal of Cultural Studies* 14(4): 383-400.

> Focusing on television, in the article's main section I will elaborate such distant moral possibities by exploring frequently denigrated aspects of the medium: **non-reciprocal communicative relations**; the transience of those depicted; the substitutability of individuals and the aggregation of images over time. I will then briefly consider some key problems for any attempt to treat distant mediated relations in morally positive terms: action, routinization, demonization and abjection. I will begin, however, with a section that sets the theoretical stage for what follows, using the notion of 'phatic communion' to draw a conceptual line between media sa representational devices and as **means for creating and maintaining connectivity**. (Frosh 2011: 384)

There is a disconnection here that I would like to see the author resolve: phatic communion is in some quarters (by Dell Hymes) reconceptualized as "reciprocal expressive function". But there cannot be reciprocity in the media dealt with her. The relations in this setup are "mediated distantly" as the author put it.

> I will be arguing that **television is in part morally enabling because of forms of inattention and indifference that frequently characterize relations between the medium and its audience, as well as between viewers and viewed.** These low-intensity modes of mediation are more usually understood as barriers to ethical sensibility and behaviour, as impediments to proper disatnce. An important step, then, in opening ourselves to the moral possibilities of **inattentive communication**, is to free the mediation of moral care from what we might call the 'attentive fallacy', the automatic assumption that moral sensibility has a *necessary* basis in audience attentiveness, intimacy and involvement. (Frosh 2011: 385)

The aforementioned disconnection is more palpable here: phatic communion entails attentive communication, even if the referential/cognitive content of communication is marginal or non-essential. I'm not sure how this can be reconciled with television as inattentive communication. Or what morality has to do with it.

> Discussions of the management of viewer attention - most famously the disagreement between John Ellis (1982) and John Caldwell (1995) over the former's claim that watching television is mainly characterized by the viewer's distracted 'glance' - tend to take as their primary point of reference the fact that television is a representational device. **Attention is manipulated and attracted through techniques of representation**; or, at the very least, such techniques can compensate for a context of viewing and programming that mitigates against prolonged or intense viewer attention. In contrast, thinking about the moral possibilities of media beyond the attentive fallacy involves shifting emphasis away from television as a representational device, and towards its features - and constraints - as **system of connectivity**. (Frosh 2011: 385)

This reminds me of Paul Virilio's "phatic image" (*l'image phatique*), which likewise holds that some types of images manipulate and attract attention through techniques of representation. But at the same time, the same goes for so-called social techniques, one of which is exactly this "attraction of attention" through display and exhibitionism. It can

be argued that television does engage attention in not only the key of "look at me", but often even in the key of "you cannot help but to look at me". How connectivity fits into this, I'm not sure yet.

> **Jackobson's [sic] definition is in fact an instrumentalized version of Malinowski's earlier and sociologically richer notion of phatic *communion***, defined as 'a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words' (Malinowski, 1923: 315) irrespective of those words' informational content, and against a background where 'the breaking of silence, the communion of words is the first act to establish links of fellowship, which is consummated only by the breaking of bread and the communion of food' (1923: 314). (Frosh 2011: 385)

Despite messing up Jakobson's name (it's a common mistake - I've seen others add that *c* as well), Frosh hit the nail on the head with "instrumentalization". I have previously called Jakobson's reinterpretation a "technicalization" since he deals with the communication channel, a technical concept from communication engineering and the mathematical model of communication. Malinowski's sociolinguistic concept is indeed richer; so rich in fact, as I've argued numerous times, that when modern researchers do take it up, they take to be selective in what they view as the key aspects of phatic communion. This outline here emphasizes bonds of union, asemanticity, propitiation, and communion. But it does not emphasize, for example, affirmation and consent, disjointedness from action, and ego-centeredness (everybody's waiting for their own turn).

> What for Jakobson is **a technical linguistic resource** for channel maintenance between a communicating pair, addresser and addressee, is for Malinowski **an expression of fundamental human sociability** among multiple others that fulfils 'the mere need of companionship'. It is a performance of connectedness between individuals and their social whole that is 'one of the bedrock aspects of man's nature of society' (Malinowski, 1923: 314). (Frosh 2011: 385)

All true, but I must add that all of Jakobson's linguistic functions pertain to technical linguistic resources. This is most clear in the emotive function, which had its beginnings in expressive features of the linguistic structure (on the phonological level).

> Significantly, phatic utterances and exchanges are performed **without the conscious attention or intention of their speakers, or the attentive engagement of their recipients**: 'they are neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener [...] language does not function here as a means of transmission of thought' (Malinowski, 1923: 315). (Frosh 2011: 385-386)

This motive is captured in Malinowski's statement that in phatic communion people mostly wait for their turn to talk. *College Humor* (youtube) made a video titled "Me, me, me" that captured this situation.

> As Silverstone observed in this account of television as a transitional object, even when there are no programmes being transmitted, no representation to attend to - indeed, even when the set is off - the television signifies our connection with an outside that is separate from us, as well as the perpetual availability of that connection. Hence the **constant technical performance of connectivity**, irrespective of informational content, is a dimension of modern media that underpins routine audience experiences, expectations and relations to the social world beyond their immediate perception. (Frosh 2011: 386)

More so with the internet, though. There may be nothing good on from the television at any given moment but there's something good always to be found online.

> In this context the word 'inattention' may in fact be inappropriate, since it operates with reference to media as representational devices. But it is not the paying of particular attention to specific programmes that constitutes the ground of audiences' experience of mediation, but **the presence of media perpetually *in attendance* in our lives and intimate spaces**, available when needed to be of service. (Frosh 2011: 386)

This approach could be put to good use in relation with "telescreens" in George Orwell's *1984*.

> Work on audiences and everyday life has detailed this notion of the availability of connectivity in **a context of constant, low-intensity, routine encounters**. Gauntlett and Hill, to give just one example, recount how **for many of their respondents, especially the elderly, television is a friend or a companion**, not only because of the familiarity of particular presenters and actors, but also by virtue of populating the living space with images and sounds of the outside world (see especially Gauntlett and Hill, 1999: 115-19 and 195-200). This experience also appears in Abercrombie and Longhurst's (1998) influential discussion of the rise of **the contemporary diffused audience** alongside simple and mass audiences. In effect, their discussion of the contemporary diffused audience is also **an account of the expansion of the phatic, quantitatively across ass lections of society, qualitatively across all spaces and temporalities of social being**: 'The essential feature of this audience-experience', say Abercrombie and Longhurst, 'is that, in contemporary society, everyone becomes an audience all the time. Being a member of an audience is no longer an exceptional event, nor even an everyday event. Rather, it is constitutive of everyday life' (1998: 69). (Frosh 2011: 386-387)

In one of the previous papers I read I noted that "community" and "group" are inadequate for modern forms of sociability. Instead of a totalizing concept like "global village" and whatnot, I'd prefer a particularizing concept. If it didn't have negative connotations, I'd use Morris's *interpreter family*. But the key feature in the concept I'm approaching is exactly *diffuseness*. Since the paper that sparked this thought was about memes, my argument followed the approximate route that people who are familiar with certain symbols don't constitute a group or community in any real sense. Rather, they constitute a "diffused audience" where not even a statistical boundary could distinguish members from non-members. For example, elsewhere I could very well talk of a "jazz-hop community", but that would be a misnomer, since the people who produce and enjoy such music are dispersed all around the developed world and not necessarily aware that it's even a musical genre, or that there may be a lot of people who enjoy such music. It"s a diffused audience, but even "audience" here doesn't work well, since in our current media landscape producers and consumers are interspersed, and even graduation from a listener to a producer is not as clear as one would like.

> They then go on to quote an interview study on music and everyday life where the interviewee, describing what music means to him, says:
>
> > **It's like a companion, or a back-up noise. Just something in the background**. A lot of people turn the radio on and they're not listening to it for the most part, but it's there to keep them company. [...] It's like the TV; they leave the TV on all the time, although it never gets watched [...] people use it just to feel comfortable with. (Crafts et al., 1993: 109, cited in Abercrombie and Longhurst, 1998: 70)

The use of this quote clearly suggests that everyone becomes an audience in contemporary society by virtue of the way that **media integrate companionship and company into the routine background of everyday life**. The diffused audience is grounded in the social connectivity produced by media through constant phatic communion, perpetually breaking Malinowski's silence to establish bonds of companionship through a postulated social world. (Frosh 2011: 387)

This also works for an analysis of those fictional telescreens. But I have my own theory as to why people like listening to music (or talking radio) on the background. Despite not really listening to it for the most part, the background speech gives the illusion of being in company by unavoidably arousing the speech centers of our brains. This is where "phatic communion" is applied correctly in its etymological significance: it's a sharing of speech. While there were few options to derive pleasure from speech before radio and recording media besides chit-chatting with those about you, we now have auxiliary conversation partners, people who talk to us through loudspeakers and headphones.

> If phatic communion is conventionalized and achieved through representational forms, then its performance by individuals and groups requires levels of competence and mastery, and the resources to achieve them. The second structural dimension of phatic communion is the presupposition that **one is recognized as a potential member of the reference group whose members can be communed with: a community**. Institutional power can be brought to bear to make one sufficiently unacceptable (for instance, excommunication), or unrecognizable, that one's phatic speech is shunned or refused the status of speech at all. (Frosh 2011: 387)

I'm indeed considering re-reading Orwell's *Nineteen Eighty-Four* from the standpoint of phatic studies, and this may be one of the keys for doing so. Winston's social contacts are meager and guarded, he is almost constantly negotiating between party-defined phaticity (all those simple but relevant things that he must say in order to fit in) and facecrime that reveals his thoughtcrime.

> A good way of thinking about the moral implications of televisual connectivity is through a paradoxical communicative structure made commonplace and utterly habitual by television broadcasts of the faces of strangers, though we rarely consider its social and historical novelty: **non-reciprocal face-to-face communication**. Television allows one to be 'face-to-face' with anothe rperson and ***not* pay them any attention**. The appearance of another's face on the screen, even when accompanied by direct verbal address, is an indication of their non-presence at the location of viewing. One can maintain **an attitude of utter indifference**, even when apparently being directly spoken to, ignoring both their face and their words. Crucially, this non-reciprocity is itself mutual, a result of the systemic organization of technologies of 'mediated quasi-interaction' (Thompson, 1995). (Frosh 2011: 388)

This non-reciprocity makes the whole ordeal *quasi-phatic* (note that not *pseudo-* but *quasi-*). The historical novelty of this situation may perhaps explain the changes in reciprocal face-to-face interactions. Is it out of the question that generations of people who are habituated to ignore faces and voices on their screens will apply the same attitude in some measure on their off-screen interactions? That's something for future researchers to study (or dismiss).

> Goffman's analysis of indifference and subtly inattentive forms of 'civil' public behaviour is really far more pessimistic about the possibilities of public life: it assumes that public encounters with multiple strangers in the polis are potentially a recipe not for dialogue but for **the defensive expression of hostility and aggression**. (Frosh 2011: 389)

This phraseology could work for an analysis of Carnegie's social techniques.

> The non-reciprocal, transient and aggregative character of **television's phatic structure** is important here, since it makes possible the generalization of individuals by which fluid instruments of human connectivity and categories of human similarity can be maintained. (Frosh 2011: 394)

I think *television's phatic structure* can be added to the list of other such lengthy newfangled conceptions as *phatic technology habituation* and *phatic community construction*.

> There is an important objection to the proposed centrality of weak moral ties and routine connectivity in the mediation of others: that **it does not constitute *moral action***. In the first instance it does not constitute moral action because **it does not provide the viewer with a set of practical capabilities and possibilities for influencing the fate of suffering strangers**. In the second, and related instance it is not moral action because it is unreflective and routinized: it does not care. (Frosh 2011: 394)

This is largely my issue with numerous "consciousness raising" campaign these days: they make sure we *know* about atrocities or problematic aspects, but do nothing to point us towards solutions, what we can do about it.

> Much has been made of the problem of turning mediated knowledge into action in the world: to a degree the discussion is a long footnote to Lazarsfeld and Merton's (1971) **'narcotizing dysfunction', by which knowledge of the world is confused with - and substituted for - effective action in the world**. (Frosh 2011: 394)

Exactly what I meant.

> ***Phatic politics***
> The moral implications of phatic communion are nevertheless severely challenged by **power relations that exclude others from connective relations altogether**. A moral community built upon non-reciprocity and the aggregation of transient strangers is still a community only for those who have been *recognized* as strangers - however briefly (civil inattention) - and whose faces appear to its members on their television screens and can be ignored. The political and economic structures of the mass media mean that **there are populations who are beyond connectivity and beyond appearance**: unrepresented, unaggregated and therefore not the subjects of judgment: beyond the merely ignorable and beyond 'the human'. (Frosh 2011: 395)

This pertains ideally to the "proles" in Orwell's *Nineteen Eighty-Four*.

> One upshot of this is astonishingly different levels of coverage for similar events: Hurricane Katrina and Hurricane Stanley each caused around a thousand deaths when they hit the Gulf coast in autumn 2005. Katrina dominated news coverage - by January 2006 it had garnered over 3000 references in UK newspapers. The equally lethal Stanley, which hit Guatemala rather than the USA, was mentioned only 34 times in the same period (Franks, 2006). (Frosh 2011: 396)

If a big tree falls on indigenous people in a rain forest village will it still gain comparable media coverage to a crane that falls in Mecca?

> Notwithstanding his more technical orientation, Jakobson also suggests **the developmental human priarity of sociability over representation** when he notes that the phatic function 'is the first verbal function acquired by infants: they are prone to communicate before being able to send or receive informative communication' (1960: 345). (Frosh 2011: 397; note 3)

This characterizes La Barre more than Jakobson.

Miller, Vincent 2015. Phatic culture and the status quo: Reconsidering the purpose of social media activism. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies*, 1354856515592512.

> Social media enthusiasts generally see three interrelated features of communication technologies, and social media in particular, as central and fundamental to the vision of new media as politically progressive and engaging. First, **the ease of production and distribution of digital media has resulted in an increased amount of information, meaning that alternative, minority and dissenting accounts of the world and the events in it now have a potential mass and worldwide audience in a way not previously possible**. The potential consequence here is that state nad corporate media oligopolies do not have the same kind of hegemonic grip over the production and circulation of news and political debate in popular culture as they did in the past. Thus, we see the rise of, for example, Indymedia, political blogging, video documentary and citizen journalism as alternative accounts of mainstream corporatist or state-sponsored accounts. Second, there is the increased ability to connect with others across space, and thus to organize, motivate

> and mobilize political action and resistance, ultimately leading to more numerous and, more effective, political actions. Last, there is the increased ability to express one's own views and converse with others on political matters, leading to the reinvigoration of a conversational public or public sphere. (Miller 2015: 2)

The other side of the coin is that conspiracy theorists, counter opposition (InfoWars), "alternative media" promoters and other nutcases will reach a much wider audience and their bullshit is more difficult to discern from valid information. And politically it's not all "progressive", is it? Just consider how daesh uses the internet, or how vocal conservatives (e.g. Rebel Media, Vice, etc.) have become in recent times. Forward-thinking people may have been in the forefront with online communication but now the playing field is levelling, and alternative, minority, and dissenting accounts are increasingly drowned out. At least that's my impression of the state of things.

> Whilst there can be little doubt that new media have dramatically opened up the number of information sources, political or otherwise, to the general public, this article critically engages with the latter two points above, namely, the power of conversation and the power of mobilization, and will unpack the implicit assumption that the ability of technology to connect people *necessarily* leads to an activism that involves dissent or resistance. Indeed, **I will suggest the opposite that such connection can (and usually does in current circumstances) lead to forms of communion which tend to maintain the status quo, not undermine or challenge it**. (Miller 2015: 2)

Yup. That is my impression as well.

> Whilst the position I am offering here has some points in common with the position of authors such as Gladwell (2010) and Morozov (2010), my argument will concentrate on **the relationship between talk, togetherness, the relationship to transformative politics** and how that is or is not enacted by the use of social media. (Miller 2015: 2)

Transformative politics?

> I point out a problem of definition in terms of *how we can define the acts of social media politics* (Christensen, 2011; Loader and Mercea, 2011), posit whether or not **social media political gestures** can be considered political action/participation or whether they are merely political *communication* (Hoffman, 2012). (Miller 2015: 3)

Schandorf's paper on phatic gestures is also in the references. But this seems to be one of the rare cases where I can agree with the use of the term "gesture". Thinking of the recent Paris attacks and the Facebook option to overlay the French tricolor on your profile picture I am on board with calling it a "social media political gesture", since in light of "virtue signalling" it does come across as a *demeanour* (the etymological meaning of gesture).

> Whilst these gestures may be political in content, much of the time, the content of these gestures is somewhat irrelevant as compared to what can be called their phatic function. By 'phatic' I am referring to Malinowski (1923) and Jakobson's (1960) notion of **speech which is used to express or maintain connection with others in the form of shared feelings**, goodwill or general sociability, rather than to impart information exchange. (Miller 2015: 3)

I'm really interested if it could be possible to "rehabilitate" La Barre's (1954) concept of *phatic communication*. By the looks of it, it should be possible, as these statements here are pretty much in line with La Barre's positions that "a surprising amount of human speech - [including] political - still remains largely phatic (communicating or seeking to induce merely an endocrine state, emotional state, or manipulable "state of mind")" (1954: 166) and that "it

communicates a generalized emotional tone through the [group] so that all its members come to have the same attitude toward a situation" (1954: 57). The point is that phatic communion or communication implies the creation of a common frame of reference, a common set of attitudes, and a common disposition towards something without necessarily imparting any quantifiable or qualifiable information. According to Bruno Latour this is almost exactly what political speech does as well.

> Rather than making a hierarchical distinction between 'online' and 'real-world' activism, the suggestion is that we need to broaden what we consider activism to include **technological activities such as posting links, retweets, 'liking' campaigns, joining social media groups, making statements of support** and forwarding emails or video links, which were not possible before digital communications technologies. (Miller 2015: 4)

In the beginning of this September I read Bernie Sanders' book, *The Speech* (2010), and posted my comments on this blog. I consider that my small contribution to his cause. That is my form of micro-activism. In that sense any one of the thousands of people who read that book and reviewed it on GoodReads contributed a little to raise its profile.

> Such behaviour involves a re-conception of terms such as activism away from 'actual' political action as traditionally understood and more towards **(virtual) discursive interventions and symbolic demonstrations of solidarity for causes or groups** (Papacharissi, 2010; Peretti and Micheletti, 2011). Essentially, **this collapses the distinction between political communication and political action, as the communication itself becomes a form of activism**. This new type of digital activism has been referred to in academic circles as 'micro-activism' (Blood, 2001; Marichal, 2010), 'micro-contributions' (Garnett 2006), 'sub-activism' (Bakardjieva 2009) or more pejoratively in the popular press as 'clicktivism' or 'slacktivism'. (Miller 2015: 4)

In the broader scheme of things this is just another sphere in which something is conflated with communication. Think, for example, of literary theory that views reading and writing books not in any aesthetic, literary, or linguistic terms but as a form of communication between the writer and reader. It's also how the Barthesian author dies, but the phenomenon is not limited to literature. It is currently happening to marketing, business, politics and probably to various other fields that I'm currently not up to date with. I would call it *communicationalization* - viewing an otherwise partly or not at all communicative phenomenon through the lens of whatever communication theory happens to be popular at the time. At the moment, the "phatic" theory of communication is popular, so now we're seeing *phaticalization* of various phenomena.

> At best, there is a complex relationship between Internet penetration rates and political activism, usually contingent on other social factors being present. This has been demonstrated a number of times (Alterman, 2011; Couldry, 2014; Noveck, 2000; Xenos and Moy, 2007) and even recently again by Ang et al. (2014) who demonstrate this in their large, cross-national study of anti-government protests in 153 countries over 26 years. They found that on its own, **the variable of 'technological penetration', or the increased availability to use ICTs in protests, was associated with reduced protest count, suggesting increased apathy as opposed to activism with increased technological means**. Only when technological means were fused with structural conditions (such as a large youth demographic) is technology associated with increasing activism. (Miller 2015: 6)

In other words, no amount of technology will make a population politically active. The key, rather, is young people dissatisfied with the state of things.

> Whilst there may be some impact and use among small groups of activists who are invested in the use of social media for these purposes, most protesters rely on traditional media and face-to-face discussion for

> motivation and organization, respectively. **This undermines the narrative that technologies of communication are, through their ability to connect people, inherently politically destabilizing or revolutionary**. This is not to say that social media was completely insignificant in these events or is insignificant as a political tool in general. The studies above do demonstrate its place in sharing information (e.g. through links to YouTube videos of protests and police violence), as a source for more influential broadcast media and for broadcasting events to the international journalism community. But social media's role in political action itself, fermenting and organizing protest, is doubtful. (Miller 2015: 8)

I've only seen this narrative reproduced in *The Colbert Report*, with Stephen Colbert pointing to Twitter logo and expressing surprise that such a small thing can cause so much trouble in the Middle East. But then again, Colbert is an entertainer and a reflection of the media, rather than a source of original ideas.

> Marichal concluded political communications on Facebook to be performative. That is, it allowed the creation of a digital front stage as part of a collaborative, participatory identity process, which involves **the expression on one's voice as prioritized over actual achievements, stated goals or even dialogue with others**. (Miller 2015: 8)

This is by and large the problem with the Black Lives Matter movement, which seems less like a movement with "any real-world political goals or objectives" or even oriented to "open up some sort of dialogue indicative of a public sphere" but rather a "safe space" for black Americans to prioritize the fact that they are black. As a non-black bystander are either with them or against them, you either raise up and show solidarity or you're a dirty racist. No achievements, goals, or dialogue necessary. It is not surprising that the create so much opposition for themselves even from people who do think that black lives matter.

> The work of Svensson (2011) is quite informative here in that he demonstrates how the digital citizen uses political expression not only as **a means of *creating and managing identities* but also how such expressions are used to *connect to others*, simply for the sake of connections and 'being together'**. For Svensson, *responsiveness* and *connectedness* are the key features of the digital citizen, who must be continually aware of what is talked about and able to participate in the talk by forwarding information on, or offering opinion or support. (Miller 2015: 9)

From a certain point of view, managing identities and connecting to others are interrelated: integration with groups is grounds for emerging identities. In this sense one could probably talk about *phatic identity construction* as a phenomenon connected to *phatic community construction*. But then the qualifying "phatic" demands qualification, for identity and community in these cases are constructed through phatic communion, sharing in speech for the sake of sharing in speech.

> '**Conversation requires us to recognize the other, which in turn requires us to recognize ourselves more carefully and completely**. In conversation, we are held responsible for what we say, required to defend our position, even to change our point of view. (menely, 2007: 108)

Conversation has long been portrayed as central to the democratic political process. What is generally considered to be central to a functioning democracy, and the roots of democratic revolutions in the past, is the notion of a politically informed public engaged in rational and free discussion as the basis for government (or the foil for unjust government). (Miller 2015: 9)

This is eerily reminiscent of Mead's "participation in the other" or Burke's *identification*. This truly inter-ational quality is what is missing from either Carnegie's "listener" and "Ruesch's "broadcaster". It can be boiled down to the stereotypical statement, "Communication is a two-way street."

> Schudson (1997) and Scheufele (2000) note this as well and make a distinction between 'sociable' or 'casual' conversation and 'problem-solving' or political conversation. In the former, the conversation has no end outside of itself, and it has no goal or conclusion but is a kind of adventure based on conviviality. It entails the pleasure of interacting with someone else for its own sake, with the dominant function of that interaction being social connection. The latter is based on dialogue, argument and is often uncomfortable or awkward. Still such interaction has a purpose outside of itself; a means to an end, a goal of transformation. (Miller 2015: 10)

Dear god, I just had a flashback. During *Baltic Anarchist Meeting* in Tallinn, 2012, we had an Occupy-style group discussion. Needless to say I didn't thrive in it. I insisted on writing relevant points down to go-over and reach some practical outcome. The international crowd present had other purposes in mind: just talk. To me it felt pointless, because after hours of such conversation the take-away was close to nil. I think Bookchin wrote about this, and consequently distinguished revolutionary "social anarchism" and cultural "lifestyle anarchism".

> More recently, the role of the phatic in online culture has been receiving more and more discussion, empirical testing and nuanced analysis (e.g. André et al., 2012; Dann, 2010; Frosh, 2011; Hopkins, 2014; Kulkarni, 2014; Schandorf, 2012; Radovanovicdda, 2012). Among these studies, **there seems to be a general agreement that online culture is very phatic in its communications**, although there is a certain amount of debate over whether or not this is a good or a bad thing. Many have pointed out quite rightfully that phatic communion is not 'trivial' and indeed is an important part of creating affective bonds which in turn create a sense of belonging, intimacy and community, so increased **phaticism** can be positively viewed as signs of togetherness in online environments (Sarjonoja, Isomursu and Häkkilä, 2013; Varis and Blommaert, 2014). (Miller 2015: 11)

Frosh 2011 was about television. Kulkarni 2014 was about instant messaging. I'm not sure anyone else has taken "phatic culture" as the explicit research object. But then again perhaps we operate with different concepts of culture (which, by the amount of available concepts of culture is quite likely). In any case, *phaticism*? Add this to the ever-increasing list of backformations that already includes *phaticity*, *phaticness*, and *phaticality*. Not to mention my own parasitical *phatics*.

> American literary theorist Tobias Menely (2007), in an evocative essay entitled 'Forgive me if I am fortright', demonstrates **how the phatic element of language and normative codes of politeness have the primary function of maintaining social harmony and cultivating the status quo**. For Menely, the phatic function of language acts as a social adhesive that achieves social harmony by directing conversation to the least controversial topics, where the actual content of what is said has little consequence or informational value in comparison to its use as a social glue. These topics serve the role of tactfulness, softening the edges of difference among persons and leaving very little room for disagreements in everyday social interactions. (Miller 2015: 11)

Huh. I wonder if Menely's views are compatible with the systems theory inspired approach to interaction homeostasis I'm attempting to develop? The basic concern seems the same, focused on "maintenance" (which I argue is a function of the interplay of engagement and detachment). You could say that "social harmony" is at stake, but I'm focused on the level of interaction, which means that there's an equilibrium between awareness and influence that must be held in place for a communicative relationship to sustain itself.

> Radovanovic and Ragnedda (2012) make a similar point through engagement with 'balance theory', which suggests that **it is easier to maintain balance in a community, or growth in a network, if one enforces relationships of conformity and harmony and avoids potentially conflictual relationships, which have the potential of reducing interaction**. So, for example, Facebook has a 'like' button but not a 'dislike' button as that threatens to induce conflict and therefore may impede network growth. Thus, they argue that social networks steer towards the phatic to be as inclusive as possible in terms of participation whilst at the same time avoiding topics that could cause disruption. (Miller 2015: 11-12)

Yup. This is where, ideally, social techniques come in. Since the goal is preservation ("maintenance"), it is in some cases achieved by avoiding criticism (the preferred technique of Dale Carnegie and anyone who follows the advice of his influential book).

> Menely suggests that **a cultural logic which encourages us to remain in the safe domains of phatic engagement** is one that precludes us from free conversation. Veering away from these phatic issues is risky because it creates the potential to upset social harmony. So, Menely sees phatic communications as a kind of closing off of dialogue. **An expressive form of communication (expressing 'I'm still here'), as opposed to a conversational or dialogic form of communication where information is exchanged in order to transform the other**. (Miller 2015: 12)

I would argue that in social media this is brought on by external conditions. Much like in *Fahrenheit 451*, wherein people themselves decided that books are not worth the effort because television is available, Facebook doesn't really prescribe what you can or should post. If we were better people, we'd share, read, and like informative, content-heavy posts and had transformative conversations. But that's too much trouble, and too few are able and willing to engage in something like that at any given moment. So we've reduced ourselves to funny images and videos, short messages and simple pictures. So, I'd argue that it's really a matter of energy and fatigue. Information is still exchanged on Facebook, but rarely is it sustained and measurable.

> By idle talk, Heidegger refers to a kind of inauthenticity achieved when one takes on mediated, 'average' or 'mass' understandings of the world without question or appeal to one's own unique understanding:
>
> > In this inconspicuousness and unascertainibility, the real dictatorship of the "the they" is unfolded. We take pleasure and enjoy ourselves as *the [man]* take pleasure; **we read, see, and judge about literature and art as *they* see and judge**; likewise we shrink back from the 'great mass' as *they* shrink back; we find 'shocking' what *they* find shocking. (Heidegger, 1962: 164)

This becomes problematic because one loses one's own particularity and uniqueness in terms of judgments, decision-making and opinion forming. Effectively, 'everyone is the other and no one is himself' (Heidegger, 1962: 165). Individuals cease to fulfil their potential as distinct entities who express 'care' in any meaningful way and instead replicate and sustain the 'great mass' of 'they-self' of the mediated public. (Miller 2015: 12)

The quoted passage reminds me rather of the case of making a mixtape and imagining what the other person (the addressee of the mixtape) might like, how they would perceive the succession of sounds, the underlying themes, etc. But I can't imagine sustaining this point of view, because the "other" in this illustration is imaginary and ultimately runs into unavoidable uncertainty. In the sphere of CMC, this would amount to sharing unoriginal content and not really producing anything oneself, and tailoring your shares to your audience without offending or disturbing anyone with something unique and provocative. I think I know such people, but not well enough to take their position on things.

> **The relationship becomes *with the talk* as opposed to *what the talk is about***, closing off any meaningful understanding of the topic at hand or the formation of considered individual opoinion. (Miller 2015: 12)

Nice phrase, but it can't be that absolute. Common sense says that relationships develop more easily over shared interests, and people who remain on the level of small talk remain mere acquaintances.

> Perhaps controversially, the implication here is that **in this type of phatic communion, the political content of such gestures becomes relatively unimportant in the face of their function as acts of sociability**. To put it simply, what I am suggesting is that a large part of the motivation behind participation in social media politics is **talking for the sake of convivial recognition as opposed to talking to change the world through political motivation, organization or dialogue**. Furthermore, I suggest that such communicative acts because of their nature as acts of phatic communion by and large are more likely to reproduce the status quo than to emphasize conflict or transformation. (Miller 2015: 15)

In Ruesch's terms, communication should be an instrumental action toward a political goal, but has become it's own goal. In effect, the instrument has become useless.

> Indeed, more research needs to be done which focuses on the intents and the actual content of social media gestures in order to understand more fully what people are actually doing when they engage in social media activism and express their support for causes and issues. **It is a mistake to merely assume that traffic and participation in these modest forms in itself imply meaning, care or concern**. This is not to say that social media cannot or will not be an important transformational political force in the future but that, at the moment, we need to accept how social media is currently used by most people, and this is largely as a series of communicative acts designed to achieve communion through passing the word along. (Miller 2015: 16)

The only available paper (Corbett 2015) that currently cites this paper concludes: "The extent to which insider talk in social media spaces connects with actual on-the-ground political action is not yet well understood (Miller, 2015)."

Nozawa, Shunsuke 2015. Phatic Traces: Sociality in Contemporary Japan. *Anthropological Quarterly* 88(2): 373-400.

> Cases of death like this are now captioned in the media as *kodokushi*, or "solitary death." Kodokushiis, perhaps, one of the most haunting images of troubled sociality that creeps up in the discourse on Japan's "aging society." The term stereotypically refers to when old people, especially old men, die alone without boing noticed immediately, leaving the body to decompose. (Nozawa 2015: 374)

The word *kodokushi* sounds similar to the Estonian word *kodukassid* ("home cats"), which in this context brings forth the local image of old people, especially old men, dying alone and leaving their decomposing bodies for house cats to eat in hunger.

> So kodokushi has less to do with the modernist lament about the vanishing intimacy of death, but it draws into question the very *noticeability* of death: **how, or really, whether, a death can trigger attention of others**. (Nozawa 2015: 375)

Is this the phaticity involved in the phenomenon?

> In this way, the pmiostor capitalizes on **the perceived crisis of indifference toward the elderly**. Like a computer hacker, he scans the kinship system for its security holes - moments of indifference - and fills them up with interest, **manufacturing a need for contact**, an *end*. (Nozawa 2015: 376)

This author has a pretty good grasp of phatic terminology (attention, contact) and can relate them with novel terminology (noticeability, indifference) in a sensible way. The approach here is Jakobsonian, but something like this is in dire need with the Malinowskian line. (Generally, Jakobson needs to be explained; but Malinowski needs to be paraphrased; La Barre, on the other hand, needs to be reconceptualized.)

> My friends' imagined scenario recognizes both value and danger at the moment of contact, a societal anxiety that is as underspecified as it is real. **Contact is an allure**. (Nozawa 2015: 377)

Something profound. Damn Japs and their elliptic handling of language.

> **The management of solitude and indifference** is today at stake in everyday Japanese life. The image of an old person dying alone and without recognition in an interstice of urban cosmopolitan grandeur - a room susponded in space and time with material vestiges of everyday life but only in past perfective - is unlikely food for social thought for many people [...]. While such a space-time of troubled sociality might become legible as a particular articulation of discourses of "suffering" projected from contemporary anthropology and other humanist sciences (Robbins 2013), I am here interested in **the techniques and ideas through which people seek to engender sociality even in the absence of interest in it**. Rather than seeing solitude and indifference as a new problem simply awaiting a solution, I argue that they are in fact productive of a fantasy of sociality, what I will describe below as **the fantasy of the phatic**. People need this fantasy. (Nozawa 2015: 377)

Nozawa is way ahead of me. One of the reasons I've outlined for founding (or, rather, "calling out", bringing into awareness) so-called "phatic studies" is that Western societies are increasingly digital. It is simultaneously aging. So decades down the line what we'll see is an unprecedented population of old people who are computer savvy. What will this mean? I mean, what consequences will this have not only for ourselves (I may belong to that aging computer savvy demographic) but for society and large and - since we'll be online - for the global information landscape. Because of becoming increasingly digital, human contact is also becoming increasingly quantifiable (even qualifiable). There will be more "traces" available to study as time goes on. So interest in human contact as a transdisciplinary field of its own is not out of the question. There seems to be increasing interest in it. // Random thought: How about a phatic reading of J. C. Powys' *A Philosophy of Solitude*?

> The empirical reality of kodokushi, however, necessitates local, practical responses, such as prevention projects, field assessments, and everyday routines. These respondents involve diverse social actors such as residents, activists, scholars, and officials. In lieu of explicit official codification, **it is these responses that are sites of metadiscourse through which the category of kodokushi gets regimented, negotiated, and circulated today**: these practical actions cue people to talk about death, sociality, and communication. (Nozawa 2015: 378)

Metaphatics. That is, discourse on contact, relations, relationships, communication, community, group integration, etc. Social techniques barely scratch the surface. As other Japanese authors in phatic studies have noted, Japanese language has native metalanguage pertaining to phatics; their case involved *aizuchi* (Kita & Ide 2007). But a semiotic investigation into (meta)categories of contact is in order in a multitude of language (this could be especially interesting in relation with comparative or contrastive linguistics).

> I argue that the contemporary discourse of troubled sociality articulates **an implicit ideology of "phaticity,"** the configuration (or what Jakobson [1960] referred to as "function" [*Einstellung*]) of communication that **generates a salient focus on semiotic contact**. Due recognition of such an ideology of phaticity will help us better parse out different ways in which sociality is understood and acted upon in contemporary Japan. (Nozawa 2015: 378)

I am intending to perform something like this on my own culture. Specifically, I'd like to outline some more curious aspects about the Estonian habits of communication that pertain to politeness, good manners, disturbance (of others), and how an examination of Estonian literature (my corpus is *interbellum* Estonian literature) reveals phatic techniques.

> **Common sense holds that we "get in touch" with each other in order to get some business done**. We believe we build a bridge so we can transport things, people, and information. The ore ore sagi perpetrators, are like us, commonsensical philosophers of communication. Like us, they presuppose purposive circulation - something moving toward an end, a point of consummation - and [...] Now I suggest that for a change, we forget our desire to be interesting and **try to scrutinize phatic connection as such**. For all these portraits of troubled sociality in Japan today suggest that **social-communicative contact, phaticity, is itself an object of deep desire as well as a source of anxiety** - and, as we shall see, **a point of semiotic-political intervention**. It is an allure. (Nozawa 2015: 378-379)

What Nozawa is essentially proposing is a Malinowskian interpretation of the phatic function, which is a curiosity in itself. Basically, that we take Jakobson's definition seriously and view it in the sense that "the object of talk is not to achieve some aim but the exchange of words almost as an end in itself" (Malinowski 1946[1923]: 312).

> While long familiar in the anthropological literature - indeed, one of the few concepts whose anthropological ancestry is clear: Malinowski [1923] coined it - **the notion of phaticity has laways been curiously undertheorized** [...]. It is treated as less worthy of or in need of theorization precisely because, I speculate, it is viewed as too easily understandable or else too mysterious, as if requiring or affording no further intellectual effort. **The triviality of "phatic" talk is often iconically reproduced in its trivial treatment of scholarly analytic metalanguage which, incidentally, has far more robust theories of "metalinguistic" talk**. Or else we convince ourselves of its importance by demonstrating, for example, that small talks have big consequences. Such demonstrations, while helpful in revealing the nature of those consequences, have surprisingly little to contribute to critical theorization of the concept of phaticity itself. (Nozawa 2015: 379)

This makes me think that the inception of phatic studies and a thorough review of the historical progenitors as well as current developments is deeply needed.

> A friend of mine from previous fieldwork, an old woman in the Tokyo suburbs who lives on her limited pension and her husband's disability payments, once gave what appeared to me a surprising commentary on ore ore sagi; as I now see it, she was also articulating a theory of phaticity. Clearly troubled by these cases of fraud, she nonetheless said: "But I could definitely understand why these old people, people like us, get deceived. **It is because they want to give. They just want to give, to anyone**." Counterintuitive, and as if condoning the crime, her theory nonetheless astutely bespeaks a certain subdued but urgent desire to engender sociality in today's Japan. However, **she relates this desire not to reciprocity and dialogue, but to a pleasure and pain of giving/losing that only oozes out through moments of contact**. "I would be duped, most certainly," she added. Rather than productivity, the "phatic labor" (Elyachar 2010) articulated here points to loss as evidence of phaticity. Finding themselves in strange suburban solitude, "these old people" **desire the felt reality of a semiotic channel**, even a hacked one and even only momentarily, whatever gets produced or moved through it. (Nozawa 2015: 379-380)

If I could translate this into somewhat less poetic language (I think Ruesch has written technically but simultaneously quite beautifully about contact and isolation) this could reveal a facet henceforth unnoticed due to all the attention given to reciprocity. The "willingness to communicate" that underlines phaticity may be just as aimless as the content of phatic talk.

> Over and above the oft-noted crisis of the famil, then, **people are constructing from within the space of resignation, a fantasy of relationality that lives and dies in phatic traces**: just wanting to give. (Nozawa 2015: 380)

But what are phatic traces?

> Kodokushi, "solitary death," pointedly signals a profound collective worrying about the situation of what the Japanese call ***muen*, "no relation."** The term *en*, embedded in this expression, may be glossed as "social relatedness"; Rowe (2011: 45-46) suggests "bond," and "connection" may work as well. I will return to discuss this idea below in detail, but let me first explore its absence, encapsulated by the notion of muen (*mu*- means "nothing"). (Nozawa 2015: 380)

This made me think of Valentine E. Daniel's "The Semeiosis of Suicide in Sri Lanka" (1989) which outlined the differences between concepts like aloneness, loneliness, solitude, and privacy; which proned me to view for analogies in

Estonian: *üksildus* ("loneliness"), *üksindustunne* ("aloneness"), *üksindus* ("solitude"), and *eraviisilisus* ("privacy"). But it was long after that when I read August Jakobson's *Üksiklased* (1935), which is quite close to *muen*. Namely, *üksiklane* is "someone who is alone", almost as an occupation, "a person who's thing it is to be alone". Oh, right, *loner*. But sadly *üksiklane* is not a popular word in Estonian - it's one of those old words that 40+ years of Soviet communist occupation made us as if forget.

> My point here is simply to underscore the ambiguous nature of muen: negativity and positivity are co-present and negotiated through social practice. I suggest that we entertain, rather than resolve, this ambiguity, and inquire into possible visions of communication it might afford. In what follows, I hope to illuminate how the conditions of solitude today gives particular shape to such a vision of communication, **a semiotic ideology that takes *phaticity* as a point of intervention**. This ideology is emblematized by idioms such as *fureai*, ("touching together"), *tsuganari* ("connecting"), and more recently in the aftermath of the 2011 triple disaster, *kizuna* ("bonding"). (Nozawa 2015: 382-383)

Although unconnected, I am reminded of similar phatic ambiguity in artists and writers, who are viewed as simultaneously loners and productive members of society (almost like *high-functioning autists*).

> **Crucially, "contact" here is a trope for communication itself**, or, rather, *komyunikēshon*. The implicit ideology of communication here - what might be called phatic-indexicalism - stipulates that relationality is, first and foremost, about making contact through indexical triggering (whatever else may also be accomplished). It is of note, in this respect, that komyunikēshon in Japan often figures as technical "skills," as in *komyunikēshon sukiru*, a phrase that has gained wider relevance in the context of neoliberalism. It signals an ability to "read" (*yomu*) the flow - or, as the popular metaphor has it, "air" (*kūki*) - of interaction, a skill that popular comedians are sometimes seen as possessing. **Skillful communicators facilitate the smooth circulation of the "air" of conversation within an interactional space, as by an air conditioner**. (Nozawa 2015: 386)

The trope here is that of aerodynamics, while phatic discourse usually subscribes to the notion of "social lubricant", i.e. lubrication of cogs, which pertains to mechanics (rather than aero-, thermo-, or hydrodynamics).

> In this vein, Duranti rightly observes that,
>
> > [...] the claim that greetings have no propositional content [...] is at least as old as Malinowski's (1923: 315-316) introduction of the notion of "phatic communion," **a concept that was originally meant to recast speech as a mode of action** [...] The problem with the characterization of greeting as "phatic," and hence *merely* aimed at establishing or maintaining "contacT" (Jakobson 1960), is that it makes it difficult to acount for differences across and within communities in what people say during greetings. (2009: 190, emphasis added)

This is a necessary and crucial reminder for scholars of the pitfall of instrumental reductionism (see Kockelman 2010). (Nozawa 2015: 387)

Duranti is yet again bringing out an aspect of Malinowski's phatic communion that others rarely emphasize: "Each utterance is an act [...] Once more language appears to us is this [phatic] function [...] as a mode of action." (Malinowski 1946[1923]: 315)

> There was another customer earlier in the evening, not a regular of the bar, who at one point took a sticker out of his bag and put it on the wall (as in many bars, people sometimes make this sort of signing on the premise, through inscriptions, stickers, carvings, etc.). The sticker bore an emblem of a professional football team in Kyushu, in southern Japan. Upon recognizing this image, my interlocutor (the first

> customer) initiated a conversation with the man, telling him that she was a fan of the team, too. The man then revealed that he was not a fan, but actually a player on the team. Then, the conversation ended. It went nowhere, or perhaps somewhere else. [...] "So what?" you may ask. I almost did. But what entertained my interlocutors, in their reporting this moment to me, was precisely the exchange's sense of joyous, funny futility. It was nothing, though it could have turned into something. [...] I asked her and the bartender to elaborate further on their description "sort sort of en." **These seemingly random connections, they said, strike the mind as "perhaps not being totally random."** These mere connections - **a bridge that connects but carries nothing** - are sometimes worth paying attention to because they make life "fun." That was their theory of the event and the place. (Nozawa 2015: 392-393)

We had "some sort of en" with Joe when we realized that both of us use Ubuntu and write with dvorak keyboard layout. I don't know anyone else who uses dvorak, and neither does my roommate. With they only other person who I know does, I have a lot more in common, this *perhaps not being totally random*.

> But it is nonetheless noteworthy that the particular theory presented to me that night emphasizes a feeling that was most casually, and yet effectively, narrated through the figure of **nanika no en** ["some sort of en"]: the futility of identifying and reaching an "end," the fun of capturing a connection as it emerges and forgetting it as it disappears, **the pleasure of succumbing to real nothings**. (Nozawa 2015: 393)

This reminds me of one of Dale Carnegie's lighter moments: "Oh yes, I did want something out of that chap. I wanted something priceless. And I got it. I got the feeling that I had done something for him without him being able to do anything whatever in return for me. That is a feeling that glows and sings in your memory long after the incident is passed." (1936: 131)

> A fuller co-presence may be just a dream, a hoax. People will still die alone. But a reckoning of alterity might allow them to live and die believing their life and death will be notable to somebody, a *you*, any one of you, on the other side of the channel. I know you are not here, I want to hint, a sign that you are alive and waiting for me - not even that. □ (Nozawa 2015: 395)

Damn you, Sir. This was an excellent paper.

Ward, Gregory and Laurence R. Horn 1999. Phatic Communication and Relevance Theory: A Reply to Žegarac & Clark. *Journal of Linguistics* 35(3): 555-564.

> In particular, RT [Relevance Theory] work on scalar implicature/explicature and on **echoic mention and metalinguistic negation** (e.g. Carston 1988, 1995; Récanati 1989) has represented major advances in our understanding of these phenomena and tehir theoretical implications. Thus, whatever one may think of RT, it is a theory that must be taken seriously by anyone working in this area. On the other hand, we find that RT suffers from one of the principal afflictions of the aforementioned work in GB/P &P/Minimalism mainstream: a remarkable failure **to address, come to terms with, and incorporate the extensive previous literature on the topic under current consideration**. (Ward & Horn 1999: 555-556)

I'll have to see to that that my own approach takes a careful survey of published literature on the subject of phatic communion, communication, and function. (Not to mention all the modern developments from phatic labor to phatic technology.)

> Opting for a much broader notion, Ž &C argue that phatic communication is a type of 'covert communication', specifically, communication characterized by phatic implications, i.e. conclusions that do not depend on the explicit content of an utterance (p. 331). Thus, for instance, **every time a speaker utters anything, her utterance will ostensively communicate the assumption that she is alive**. By Ž &C's definition, this assumption must be phatic, and they readily admit as much (p. 333). But if this is so, then RTers have simply abandoned trying to account for the traditional notion of phaticness as that which concerns the social relationship between speaker and hearer; their term subsumes phatic information (and much else) without accounting for either our intuitions about phaticness or any significant amount of linguistic data. (Ward & Horn 1999: 556)

Phatic communion was a very broad notion to begin with. Communicating the assumption that one is alive would make phatic communication ideally suited for, say, a paper like Shunsuke Nozawa's "Phatic Traces" (2015). Also, it would probably jibe well with that proto-biosemiotic theory of self-affirmation, i.e. that organisms first and foremost say yes to life (I can't recall the author at the moment because it was a secondary source in *Sign System Studies* for which I have not re-typed my notes).

> Nor is the RT notion 'shared cognitive environment' of much practical use in accounting for linguistic behavior, for unless I BELIEVE something is shared, the fact that it IS shared is not available to me. **All we want, of course, are beliefs about one another's shared cognitive environment**. As far as we can tell, 'mutually manifest' is simply another term for what others call 'presumed shared knowledge' without providing additional insight into the phenomenon. (Ward & Horn 1999: 557)

Oh lord here we go again with phenomenology.

> For example, consider the three ways in which they claim a hearer can draw an inference not explicitly sanctioned by a speaker's intentions (p. 341): covertly (when the hearer does not attribute a communicative intention to the speaker, but both the intention to inform and the intention to conceal this intention are so attributed); accidentally (when the hearer attributes neither a communicative nor an informative intention to the speaker), and **inadvertently (when the speaker lacks the intention to communicate an assumption, but the hearer is nevertheless justified in assuming that the speaker intends to communicate it)**. The first two categories clearly lie within the hearer's belief space, representing the hearer's assumptions about the speaker's beliefs and intentions. The third category, however, presents a state of affairs from an omniscient perspective; it simply describes **a situation in which the hearer, unbeknownst to himself, holds a mistaken belief**. (For if the hearer ever knew an assumption were 'inadvertent', it would immediately cease being so.) Such a belief state could exist only in God's discourse model, a model to which we are routinely denied access. (Ward & Horn 1999: 557)

These commentators either mixed something up (it should be a situation in which the *speaker* holds a mistaken belief that s/he does does not communicate an assumption; the belief is mistaken, s/he does in fact communicate an assumption), or they're on to something complex but true, which consequently overturns the theory of microagressions. The whole mess hinges on the word "justified", for these commentators hold that only an omniscient God can justify assumptions. But consider the more mundane illustration of a black man assuming that a white man who is speaking to him is racist. WB does not intend to communicate any assumptions in this regard, but is BM justified in assuming that the speaker (WM) is racist, perhaps due to the very fact that WB is a white man. This sounds a bit absurd but there are those who would agree that BM is justified in this situation to believe that (this of course stems from a radical ideology, but I can't currently think of a more relevant illustration). In short form, those radical ideologists on youtube could be asked how they know that all white men are racists, are they God? are they Kanye West?

> The second major problem with Ž &C's RT-based account is the failure to adequately address the relationship between phaticness and conventionalization. Ž &C see phatic communication as 'in principle,

> independent of standardisation and conventionalisation' (p. 329). This is far from obvious. **Part of what makes a message a 'social convention' is the fact that it is a fixed way of conveying a particular (phatic) message**. This point was made with particular eloquence in Morgan's classic 1978 paper that distinguished between CONVENTIONS OF LANGUAGE and CONVENTIONS OF USAGE. (Ward & Horn 1999: 558)

I have a problem with this as well, but mostly because I don't think phatic communication is "in principle" independent of standardisation and conventionalisation. I'm not sure any form of language is.

> And that's the problem: we cannot supply an effective counterexample, since in principle there ARE no counterexamples. If we offered an example where what is said would clearly seem matter, such as 'I want to break up!' or 'You can go to hell!', Ž &C could respond with: 'Well, in that context the relevance of the linguistically-derived content overrides the phatic content'. But for this response to be convincing, we require a characterization of those aspecs of linguistically-derived content that 'override' the act of ostension itself. The general vagueness of the analysis precludes the falsification of Ž &C's claims: if the context is such that what is said doesn't matter, then the utterance is more phatic; if the context is such that what is said does matter, then the utterance is less phatic. But what is it about a given context, specifically, that would lead to one interpretation over the other? **All we get are anecdotal observations (and constructed anecdotes, at that)**. (Ward & Horn 1999: 559)

The case is very similar with Jakobson's linguistic functions. We know that there are dominant and subordinant functions and this is frequently brought to bear on the discussion, but no-one can really delineate what exactly makes an utterance predominantly this rather than that. Also, I'd like to see more illustrations as well. The constructed anecdotes were memorable, but surely there are empirical examples? Maybe from general history?

> To illustrate the problem of Ž &C's heavy reliance upon their intuitions, consider their concession (p. 335) that phaticness is a matter of degree, i.e. that utterances may be 'relatively phatic', or 'both phatic and non-phatic'. But on what basis? Like most researchers in RT, **Ž &C seem to be relying exclusively on their intuitions for what counts as 'phatic'; some additional evidence or at least some kind of heuristic would be useful**. To take a single example that could easily be multiplied, Ž &C assert (p. 335) that *How are you?* is 'more likely to lead to a phatic interpretation' than *How are you today?*, which, in turn, is claimed to be more phatic than *How are you these days?* But what is the basis for this (statistically based) claim? If anything, it strikes us that some of these contributions, depending on the context, may have a phatic AS WELL AS, rather than INSTEAD OF, an information-seeking function. (Ward & Horn 1999: 560)

This is not only the case with Ž &C but with most (if not all) phatic researchers. By way of heuristics Ž &C did provide a concise list of phatic characteristics. And the "as well as" question is not a problem in functionalist thinking (dominant function vs subordinated functions). // Though now that I think about it this really illustrates the problem with phatics in general - the intuitiveness of it, as well as the profound misinterpretation of Jakobson's functions (which actually characterize sub-codes of language).

> **The efforfulness of processing**, of course, is not inherent in a linguistic expression; it will vary with the context. (Ward & Horn 1999: 562)

Ah, above, when reading Vincent Miller's recent paper, this is what I had in mind when I ranted about the "energy" put into constructing social media posts. There seems to be an over-arching assumption elsewhere in phatic studies as well that phaticity is less effortful than other forms of communication. I'll have to keep an eye out for this facet.

> Another area left vague is **the gradient nature of phaticness** itself. The authors concede that phaticness is a 'more or less' phenomenon. But when do we get more and when do we get less? We are never

> given any heuristics to guide us. But Ž &C do employ a clever decoy to forestall potential accusations of vagueness: they simply claim (p. 346) that their account is 'precise': 'Relevance Theory makes relatively precise preconditions about when hearers or addressees will derive phatic implicatures and interpretations.' Relevance Theory does many things, but alas this cannot be numbered among them. (Ward & Horn 1999: 562)

In Jakobson's writings there is a gradient nature to the expressive function (mainly because it involves speech sound qualities that pertain to emotional qualities on a gradient), but this is the first I've seen similar suggested with regard to phatics. Since phaticity is not a phonological (or is it phonetic?) phenomenon, it's difficult to tell what makes a given utterance more or less phatic. Some heuristic is indeed in order.

> Specifically, Ž &C leave entirely unaddressed the question of how their (idiosyncratically and inconsistently defined) notion of phatic communication differs from other types of non-propositional, or 'non-descriptive', meaning. Throughout the century, a wide range of terms have been proposed to cover this type of meaning (e.g. 'emotive', 'attitudinal', 'interpersonal', 'expressive', 'social'); however, their relation to phatic communication is left as an exercise for the reader. (Ward & Horn 1999: 562)

Curiously, I'm on top of all of these types and how they relate to the phatic function. In short order: Marty/Jakobson; Mead/La Barre; Ruesch/Bateson; Hymes; Malinowski.

> Although Ž &C do cite the work of Malinowski, Jakobson, and Laver, they do not mention the equally important and relevant theoretical frameworks of **Argyle, Bühler, Firth, and Halliday**. (Ward & Horn 1999: 562-563)

Bühler? I read Bühler from the phatic standpoint; he has very little to say about it, and writing about it in his perspective would be tedious to most anyone but Bühlerians. Firth is in order, but I don't currently have access to *The Tongues of Men* (1937). With Argyle and Halliday I'm sure they've written something about phaticity (Kulkarni cited Halliday), but with Argyle I have no idea where to begin (his corpus is huge).

> While phatic communication is an important area of linguistic (and non-linguistic) interaction, showing how a couple of examples CAN be accounted for within a particular framework does not in itself represent an intellectual advance. **More useful would be some kind of taxonomy of the various subtypes of phatic communication; clearly certain topics are more readily available for phatic interpretations than others**. What are they and why is this so? That is, what is the (culturally based) source for phatic communication? (Ward & Horn 1999: 363)

Pffff. Exactly what we're trying to do here. But I have to admit, it's not easy. Currently all we have is a roundabout historical to genealogy (1920s-1960s), an exposition of neglected authors and concepts (Mead & Morris, Ruesch & Bateson), and a whole bunch of divergent developments in various media (phatic gesture, phatic image, phatic traces, phatic finger, phatic foundain, etc.).

Žegarac, Vlad and Billy Clark 1999b. Phatic Communication and Relevance Theory: A Reply to Ward & Horn. *Journal of Linguistics* 35(3): 565-577.

> What is it that makes certain acts of communication tokens of a particular type of communicative behaviour, namely phatic communication? This question can be tackled in various ways. For example, phatic communication can be described by **identifying systematic correspondences** between (i) **particular situational settings** (e.g. having a casual conversation at a bus stop), (ii) aspects of linguistic (and

> paralinguistic) **forms of communicative acts** (e.g. the use of conventionalized expressions about particular topics, say, the weather) and (iii) **the social function(s) of those acts in those settings** (e.g. to avoid silence, to establish and maintain a good atmosphere of sociability, and so on). (Žegarac & Clark 1999b: 566)

In other words: context, message, and effect. These seem like pretty good heuristics, no?

> We do not dispute the usefulness of exercises of this sort, but we have some doubts about their explanatory value. **The problem with existing accounts of phatic communication is that there is no logical argument** going from a particular theory of communication to an explicit and detailed characterization of this type of communicative behaviour. (Žegarac & Clark 1999b: 566)

I'm not sure this is the primary problem, but I understand the value of their contribution as introducing the structure of a logical argument. In other words, their own definitions are at least internally consistent, take it as you will.

> Second, the data for pragmatic analysis are not the direct observable features of a type of communicative behaviour, but rather, interpretations of observable behaviour. Let us expand on this. **Human communicative behaviour is best explained in terms of causal chains consisting of some public representations** (i.e. acts of communication which can be observed and interpreted) **and some private representations, that is, thoughts and inferences, which are not observable, but which cause, and are caused by, the observable public representations** (see Sperber 1996; Sperber & Wilson 1986/95). (Žegarac & Clark 1999b: 567)

To me this sounds like paraphrased Peirceanism.

> They seem to think that phaticness can only be investigated fruitfully by first describing and classifying a vast range of (naturally occurring) data. **They might have a case if phatic communication were not an already established and widely accepted technical term**. But it is: pragmaticists, social psychologists, anthropologists and ethnographers of communication do not spend much time arguing about whether particular exchanges are, or are not, instances of phatic communication. Moreover, **phatic communication is a rather intuitive technical term**: one does not need years of training to develop **a feel for distinguishing between phatic and non-phatic exchanges**. (Žegarac & Clark 1999b: 567)

The fact that it's an already established and widely accepted technical term that's "rather intuitive" is part of the problem. There is an illusion of simplicity that goes along with the study of phaticity. The concept is so easy to grasp in fact, that few bother to look into the details to discover the devil of ambiguity, contradiction and complexity.

> It seems that what brings together acts of communication which are identified as phatic are not teh resemblances between the public representations which instantiate them (i.e. descriptive similarities), but rather **resemblances between the private, mental, representations which are among the causes and among the effects of those public representations** (i.e. interpretive similarities). Hence, if people generally find the term phatic communication easy to grasp, it is because their intuitions latch onto the interpretations that certain acts of communication have for those who take part in them. (Žegarac & Clark 1999b: 568)

You can really do anything with the private/public distinction, can't you?

> W &H's remark that 'even traditionally-defined phatic communication (à la Malinowski) represents such a vast and disparate range of data that it would be extraordinary to find that it could be reduced to a

> corollary of R[elevance] T[heory]' (p. 556) misses this important point. What makes phatic communication a recognizable use of language is precisely **the resemblance between the patterns of interpretation that underlie a 'vast and disparate range of data'**. Therefore, an explanatory insight into phatic communication cannot be gained by looking at the directly observable data: **they are as disparate as they seem**. What is needed is an explicit characterization of the **interpretive resemblances** that bring the data together. Our attempt to provide such an account is located within the framework of a general theory of communication and focuses on a few clear-cut examples. Our approach does not attempt the reduction of a vast range of data to a corollary of Relevance Theory, but it does provide **a way of reconciling the intuitive unity of phatic communication with the diversity of its manifestations**. (Žegarac & Clark 1999b: 568)

Okay, I'm sold. If only because the case is rather similar on the metatheoretical level, where the theories, frameworks, approaches, and objects are represent a vast and disparate range, all the while presenting an intuitive unity.

> Consider the following quote from a study of phatic communication:
>
> > **Phatic discourse is too complex a phenomenon to be dealt with in only one book**. Much has remained unsaid about it, many details have only been touched upon and require further investigation. Future research needs to concentrate particularly on the induction of other situational frames from instances of naturally occurring data. It seems desirable, for example, to gain more insight into party talk for a more comprehensive understanding of small talk. (Schneider 1988: 288)

Schneider's conclusion about the need for collecting and describing more data reads like a promissory note, and one which we have no reason to believe could be fully honoured. His data-based study fails to provide **a coherent and theoretically well-motivated characterization of phatic communication**, and, in the absence of a general theory of human communicative behaviour, a description of party talk will remain just that: a description of party talk. (Žegarac & Clark 1999b: 569)

I really should look into Schneider's book (it's available in Sebeok's library). If even phatic discourse (a limited case) is too complex to be dealt with in only one book, what hope is there for a single paper to attempt "a coherent and theoretically well-motivated characterization" of the whole field? I think our meta-analytic paper must come with a great deal of apology: we may not be able to define it succinctly and satisfactorily, we may not be able to provide a taxonomy, nor a practical heuristic for the study of it. At best we can demonstrate the salience of some details in original conceptions, point to some less-trotted avenues that may be beneficial for future research, and attempt an overview of current developments and the state of the art.

> Our point is that utterances may be interpreted as phatic even when their phaticness is not conventionalized. Moreover, **utterances which are conventionally phatic may have non-phatic interpretations in some contexts**. (It may also be worth noting that, intuitively, the expression 'conventionally phatic' is not pleonastic.) Therefore, phaticness needs to be explained independently of conventionalization. This does not amount to rejecting the importance of conventionalization out of hand. (Žegarac & Clark 1999b: 571)

True, but what does "pleonastic" mean?

> Let us consider the utterance in (4) in a different setting:
>
> 1. On Monday, A and B were in a meeting and had a heated argument. They haven't spoken to each other since then. On Tuesday morning A says to B: *I've made tea. Would you like some?*

> On any characterization of phatic communication, **the offer of tea in (4) is a phatic act**. It is **an expression of the speaker's generally favourable social attotidue towards the hearer**, rather than being motivated by the speaker's concern about the hearer having a sore throat, suffering from dehydration, and so on. (Žegarac & Clark 1999b: 571-572)

Oh lawd. Offering tea is a *phatic speech act*? It's all confusing and beautiful because *phatic act* has a specific meaning in Austin's framework, very much unconnected to any of this. On the other hand, expression of favourable social attitude is quite La Barrean.

> They do not, for example, point out any ways in which our Relevance-theoretic analysis of phatic communication would benefit from the approach of, say, Argyle and Halliday. (Žegarac & Clark 1999b: 576)

Yup. In the same vain I have a hard time imagining what benefit could be adduced from the approach of Karl Bühler. As much as I have used his work myself with regard to phatics it leads to über-functionalist theorizing with very little relevant outcomes that would take the field further. Bühler simply does not consider "contact" that thoroughly, it's not in his purview. (Though I may have to re-read Bühler to verify this assumption; after all I read him a year ago and my understanding of phatics has expanded exponentially since.)

> We do not see whot would have been gained by also listing the names of some of the authors mentioned in Schiffrin's survey, as W &H do. To us, **this would seem to be a rather pointless way of making our paper a little, and our bibliography a lot, bigger.** (Žegarac & Clark 1999b: 576)

I have to agree. Ž &C did not intend an overview or meta-analysis of phatic studies. There would have been little point in expanding their bibliography just for the fuck of it. Our meta-analysis, on the other hand, could fit in as many relevant references as possible (with exposition on their content, of course) because we do not propose a new theory or approach but a roadmap, a way-sign. But overall, this exchange was a good read. Both sides had persuasive points. There should be more of this kind of *correspondence* in our science. (Haha, I just now noticed that Ž &C did take some of W &H's critique - about cognitivism - to heart and changed the title of the paper, which was originally "A cognitive account of phatic communication".)

Coupland, Justine 2003. Small Talk: Social Functions. *Research on Language and Social Interaction* 36(1): 1-6.

> Small talk has conventionally been taken, from both lay and academic perspectives, as **a formulaic and superficial mode of talk**. More recent work, for example in J. Coupland (2000), has helped to bring into the foreground of research on social interaction **a debate about the more positive, more prosocial functioning of small talk**. This collection of articles continues the work of exploring the wide range of social settings, genres, and topics in which talk might, in various senses, be regarded as "small" and to further explain the implied contract between "small" and (supposedly) "full" forms of talk, along with **the sociopolitics such assumptions carry with them**. But beyond this, the articles here take inquiry into small talk forward and mainly in one direction - to a richer and more diverse appreciation of the *social functioning* of small talk. (Coupland 2003: 1)

It would appear that this debate is contagious, as even people who are otherwise philosophers feel the need to chime in after reading a bit of Coupland (1992). I'm thinking of the bitterly disappointing paper by Holba (2008), above. On the other hand, the *sociopolitical* aspect comes to the foreground more forcefully, especially when Nozawa (2015) relates it to *an ideology of communication*.

> Some general arguments have been made in previous work [...] that small talk enacts social cohesiveness, reduces inherent threat values of social contact, and helps to structure social interaction. (Coupland 2003: 1)

So, group integration, propitiation, and lubrication.

> As humans, we have significant emotional investment in what others think of us, through the impressions others gain of us in our contacts with them (Goffman, 1972, p. 319). (Coupland 2003: 2)

Huh, this is a reference to Goffman's "On face-work", which I have re-typed in full in this blog. I guess I'll have to-visit my notes someday soon.

> We might refer to Halliday's description (e.g., Halliday, 1978) of language as simultaneously realizing three functions, or aspects, of meaning: the ideational (the expression of content or the experiential aspect of meaning), **the interpersonal (how the message expresses the social relationships between the relevant interlocutors)**, and the textual (which realizes meanings via the structure and organization of the message itself). So, for example, in making a comment on the weather to an acquaintance at the train station (e.g., "lovely day today" or "what rain!") **it is not that there is no ideational significance in the message, but for the purpose of the exchange in that context and at that moment, the interpersonal focus is foregrounded**: Sociable contacts holds sway (via the somewhat formulaic textual design of such messages) over the ostensible interest in the weather. (Coupland 2003: 2)

I have a hard time seeing how this is any different from Jakobson's hierarchy of linguistic functions, aside from there being fewer of them.

Peace, Adrian 2013. The phatic finger: Public gesture and shared meaning on the highways of the Australian Outback. *The Australian Journal of Anthropology* 24(1): 99-114.

> **Greeting is the recognition of an encounter with another person as socially acceptable** (Firth 1973: 229)

The manner in which people greet one another in Australia's Top End is striking, and no one who lived in the Northern Territory for any length of time can remain indifferent to it. I am not referring here to face-to-face encounters of the type so incisively explored by Goffman (1967, 1971). My interest lies in **the frequency with which people acknowledge one another** when travelling at speed on the highways of the Outback. Across the Northern Territory, the maximum speed limit since 2007 has been 130 kph, the highest in the country by a substantial margin, yet many Territorians consider breaking even this limit as natural as breaking wind. So when two vehicles pass in opposite directions, they do so at exceptional speed - but **virtually as a matter of course, most drivers acknowledge the presence of others by a movement of the index finger or raise of the hand**. Sometimes whan one observes are encounters between people who are acquainted: their journeys are short, from the Territory's downs to smaller settlements, pastoral properties and Aboriginal outstations. But the bulk of highway traffic involves long distance trips by locals and non-locals, who are therefore acknowledging entirely unknown others in distinctly anonymous conditions. (Peace 2013: 99)

You don't see all that many phatic researchers using Firth (here, *Symbols: Public and Private*, 1973). Perhaps it's because Firth is discussing *greetings* which is not a very lucrative avenue, although quintessentially phatic. Even less frequent are studies that deal with nonverbal communication.

> It is the social significance of this perpetual public gesturing between people who have never met and are most unlikely to meet which is of interest here. To make sense of it, I draw on what Malinowski (1923) had to say about phatic comunion, **a kind of communication not aimed at exchange of substantive knowledge about the world**, but **the expression of some degree of sociability towards others, even the constitution of a modest sense of human solidarity**. (Peace 2013: 100)

Nice, Malinowski is paraphrased rather than quoted profusely. That's a good sign.

> Second, whilst giving someone the finger may be 'unambiguous and unmistakable', the opposite behaviour is assuredly not. Raising the finger or hand in greeting can be interpreted in a number of ways, which makes it somewhat similar to the wink as described by Geertz. (Peace 2013: 100)

He didn't even have to mention "thick description", an expression long outworn in many quarters of academia. Also, the middle finger (the *eff off*) is unambiguous but the index finger as a greeting is ambiguous. Isn't this also the case with verbal signs? Insults are easy to decode as insults, but congratulations and compliments often lead to misunderstanding.

> Across the Top End, highway driving makes considerable demands on those at the wheel. Distances are great, roads are straight, interesting man-made distractions are few and far between. Roadhouse proprietors strive to distinguish their enterprises from others, but most people use them for essential functions, above all to stock up on fast food. Such resources are considered necessary to get through journeys across the Outback, along with **a travelling companion who knows when to speak - and when to shut up**. (Peace 2013: 101)

There should be more research on this phatic aspect of when to speak and when to shut up. The bluntness of the expression perhaps amuses, but the issue is in my opinion relevant, and very much related to interpersonal dynamics and phaticity.

> It is then faily evident that raising the finger down the highway **at the very least punctuates the tedium of travel**. Approaching these non-verbal exchanges as a form of secular ritual, however, is warranted because of several quite specific attributes. The first aspect of this secular ritual is that **this behaviour is, in performative terms, markedly contextual**. It is specific only to the open highway, which means it is contingent on the conceptual opposition between city and bush. Certainly, if a vehicle accesses the major highway by way of a minor route through open country, raising the finger to passing traffic might be routine. But this kind of conduct would be entirely inappropriate to the city. (Peace 2013: 101)

There is something very down-to-earth in all this.

> But on the highway, there is an implicit understanding that all are fellow travellers faced with much the same demanding circumstances, and **it is this basic commonality which is being acknowledged by the raising of a finger or a wave of the hand**. Conspicuous material differences are set to one side on the understanding that the highway is a shared space where an elementary sense of sociability can be constituted. To this extent, the northern highway is a social leveller. (Peace 2013: 103-104)

This is where the concept of *communization* would fit in well: this basic commonality is based on shared experience, and thus conditions communication.

> This brings us to the third, arguably most intriguing, feature of this collective behaviour: there is no social compunction on the individual to be part to it. It is entirely up to the individual driver whether he

> or she becomes involved, and makes the effort invested in it. An appropriate comparison is the situation in small, face-to-face communities, whether in Australia or overseas, where failure to acknowledge the presence of others from behind the wheel is looked upon most unfavourably. The recalcitrant may be considered stand-offish and proud, or ignorant and rude, but **if such conduct continues without due explanation, some form of social sanctioning gets underway**. An essential property of the greeting system in the Outback, by contrast, is the self-evident impossibility of exercising any sanction against the uncommunicative driver. (Peace 2013: 104)

This is indeed intriguing, not the least because this ordeal of social sanctions is generally not mentioned in phatic studies. It is present in studies of "normative control" in dorms, for example, but somehow missing from the studies I've been reading here.

> The analytical point I have tried to establish so far is that by exercising choice over *when* to acknowledge the presence of others, *which* others to acknowledge and which to ignore, and *how* to make **an effective sign of co-presence**, those traversing the Top End are not only exploring the expressive potential of the hand, they are introducing **a modicum of sociability** into a physical environment which seems, at first glance, quite unamenable to communicative conduct. (Peace 2013: 105)

If I'm mistaken, Firth is one of the very few who explicitly treat greetings as a system of signs. Other modern writers scratch the surface of semiotics by applying some form of Peirceanism or throw around "semiotic" as a buzzword, but rarely does anyone take the sign systems approach seriously.

> My concern in this article is simply to establish the point that varied significances and diverse meanings are present in this **social order of non-verbal communication**. People are *variously* drawn into this ritual play, they attend to it with *different* degrees of enthusiasm, and they are *diversely* reflective on why they play a part in the ways that they do. Unlike the 'unambiguous [...] unmistakable [...] "eff-off" injunction' (Trumble 2010: 193), deployment of the friendly finger is **a form of behaviour involving a diversity of intentions and interpretations**. (Peace 2013: 107)

Like... a micropolitical structure?

> The crucial point is that, whether verbal or non-verbal, **phatic messages are not about substantive social issues**. Often enough, they are not even meant to be taken literally (for example, elaborate enquiries into another's health). But this not to claim they are somehow inconsequential or meaningless. (Peace 2013: 108)

Negation of unimportance, a frequent player in phatic studies.

> If we assume, then, that the strategic use of the fginger as **a key symbol of community belonging**, of its being able to signify **the essence of community-ness**, is part of the stock of knowledge of most drivers in the Top End, it seems reasonable to propose that the combined effect of regular and repeated greetings is such as to create **a simulacrum of community** between these fellow travellers. Not only do these ritual greetings serve to punctuate the burden of long distance travel, they provide those who enter into the spirit of things, so to speak, with a sense of belonging to a broader social collectivity of people who have much the same concerns and issues as themselves. (Peace 2013: 109)

Ah, so the diffused community (somewhere above) could actually be called a simulacrum of community. // Also, having "much the same concerns and issues as themselves" amounts to Ruesch's *communization*.

See also:

- **Meta-phatics (1)** = Ameka 1992; Bazzanella 1990; Bullis & Bach 1991; Ephratt 2008; Faerch & Kasper 1982; Kita & Ide 2007; McCarthy 2003; Placencia 2004; Placencia 2005; and Schlieben-Lange 1977.
- **Meta-phatics (3)** = Rank 1984; Cruz 2005; Faucher 2013; Lomborg 2012; Slotta 2015; Radovanovic & Ragnedda 2012; Whiteley 1966; Kunreuther 2006; Hopkins 2014; and Alonso 2002.
- **Meta-phatics (4)** = Bagheri, Ibrahim & Habil 2012; Stenström 2014; Tudini 2013; Ho 2014; Obana 2012; Isurin, Furman & White 2015; Drazdauskienė 2012; Feenberg 1989; al-Qinai 2011; and Burnard 2003.
- **Meta-phatics (5)** = Ashwin 1984; Helbo 1981; Reiss 1981; Siegert & Winthrop-Young 2007; Babby 1982; Henstra 2000; Lombardi, Fortin & Vanni 2015; Hess & Fischer 2013; Stephens, Fryberg & Markus 2012; and Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015.

7.1.3 Meta-phatics (3) (2016-01-17 19:26)

For an index of other posts in this series, jump to the end of this post. This one reviews the following sources:

- **Rank 1984** = "A Few Good Words for Clichés"
- **Cruz 2005** = "On the Phatic Interpretation of Utterances: A Complementary Relevance-Theoretic Proposal"
- **Faucher 2013** = "Thumbstruck: The Semiotics of Lking via the "Phaticon""
- **Lomborg 2012** = "Negotiating Privacy Through Phatic Communication. A Case Study of the Blogging Self"

- **Slotta 2015** = "Phatic Rituals of the Liberal Democratic Polity: Hearing Voices in the Hearings of the Royal Commission on Aboriginal Peoples"
- **Radovanovic & Ragnedda 2012** = "Small talk in the Digital Age: Making Sense of Phatic Posts"
- **Whiteley 1966** = "Social Anthropology, Meaning and Linguistics"
- **Kunreuther 2006** = "Technologies of the Voice: FM Radio, Telephone, and the Nepali Diaspora in Kathmandu"
- **Hopkins 2014** = "The phatic nature of the online social sphere: Implications for public relations"
- **Alonso 2002** = "Editor's Column: Where Were We?"

Rank, Hugh 1984. A Few Good Words for Clichés. *The English Journal* 73(5): 45-47.

> One language handbook, defining clichés as "trite, **worn-out expressions**," tells college students, "Good writers do not use trite, well-known phrases when simple, straightforward language and original expressions would be more effective." But on the next page admits, "Nearly every writer uses clichés from time to time, when they suit his purposes." (*From time to time?*) Another handbook warns: "We cannot avid trite expression entirely, for **they sometimes describe a situation accurately**. More fundamentally, of course, triteness is a disease of the personality. If people react to situations in stereotyped ways, their writings will reflect this fact. But the writer who burdens his language with clichés runs the risk of being regarded as a trite thinker." (*Runs the risk?*) (Rank 1984: 45)

Something for actual meta-phatics: idioms may be a good source of linguistic material for verbal approximations of human relations. If I'm not mistaken Goffman actually did take up idioms for his study of social behaviour (I'm thinking of "On Face-Work"). But then again, *idiom* was (also) a theoretical term for him, and he did construct a number of "technical" idioms himself (e.g. civil inattention).

> There's disagreement (and confusion) among critics as to the definition of a cliché, but the common complaint is that of degree. A word or a phrase is objected to because it is *over*used, *too* common, *too* familiar, seen *too* much, used *too* often, by *too* many people, and so on. A worn-out phrase? ***To whom? In whose opinion? By whose measurement?*** (Rank 1984: 45)

The last sentence is a cliche itself, one would think.

> But, usually these repeated idioms are not attacked as being cliché. Nor are those oft-repeated greetings and utterances (e.g., *Hello*, *Good Morning*, *How are you*, *See you later*, *Bye Bye*) which have been described as "phatic communion" - **a "verbal togetherness," a cementing of social bonds**. (Rank 1984: 45)

Verbal togetherness is, I have to admit, the most concise and exact paraphrase of *phatic communion* that I've seen.

> Doublets and word pairs, however, are sometimes simply treated as idioms, sometimes ignored, and sometimes (if they become too noticeable) attacked as clichés. Doublets are often formed by repeating the same word (*from time to time*), synonyms (*bits and pieces*), opposites (*friend or foe*), directionals (*up and down*). People like to alliterate; people like to duplicate.Over and over
> Time and again

Null and void
Aches and pains
Bag and baggage
Bits and pieces
Lepas and bounds
In and out
Back and forth
Rise and fall
Here and there
All or nothing
Friend or foe
Safe and sound
Feast or famineHead over heels
Hand over fist
Cloak and dagger
Do or die
High and dry
Hit or miss
Sick and tired
This and that
Skin and bones
Sticks and stones
Hale and hearty
Kith and kin
First and foremost
Last but not least(Rank 1984: 45-46)

Huh. This is actually a pretty good scheme of how to play around with language.

> While it is possible for us to say something *unique* - to put together a totally new arrangement of words never uttered or written by anyone else - most of our speech and writing is a repetition of frequently-combined words and phrases. **Within a society, people are apt to say generally the same things in similar circumstances**. Much of the oft-praised "common sense" of the "common man" is the tendency to be conventional: that is, moderate or even conservative in repeating the safe and established responses of the society. (Rank 1984: 46)

These few good words for cliches actually touch upon the matter of conventionality that in the correspondence on Relevance Theory approach to phatic communication was emphasized so much.

> Yet, we need repetition and regularity for both clarity and speed. **The more uncommon the word or phrase, the longer it takes for us to understand it**. In our brain's memory bank, the search process takes longer, and we often get distracted from the flow of the conversation, if we're searching out individual words. If all our messages were original, fresh, new, and unusual, they would be hard for most of us to understand. Certainly, it would slow down communication to a snail's pace. (Rank 1984: 46)

This is essentially an echo of Herbert Spencer's *economy of mental effort*. It is also found in that Relevance Theory approach to phatic communication.

> **Social bonding is an important function of frequently repeated words and phrases**. Here the term "vertical bonding" is used to suggest a bonding with the *past*, a linking with the previous speakers of the

> language: not only with their idiomatic patterns of speech, their favorite modifiers and metaphors, but also with the content (the wisdom, the advice, the ideas, the insights, the answers) passed on to us through the handing down of proverbs and sayings, allusions and quotations. **"Horizontal bonding" is used here to suggest the bonding with our contemporaries in the present; people use the fashionable "buzzwords" of their era, the slang of the times and the jargon of the group, to identify themselves with, to bond themselves to, the group**. (Rank 1984: 47)

This is pretty good. Mark this up for the metalingual+phatic conjunction.

Cruz, Manuel Padilla 2005. On the Phatic Interpretation of Utterances: A Complementary Relevance-Theoretic Proposal. *Revista Alicantina de Estudios Ingleses* 18: 227-246.

> Since the anthropologist Bronislaw K. Malinowski (1923) described phatic utterances, **little advance has been made in the study of them and their communicative functions**, for some authors limited their contributions to repeating his ideas without further elaboration or offered a very negative characterisation of them. On the contrary, others tried to go beyond these works and explain the reasons why individuals interpret some utterances as phatic. (Cruz 2005: 227)

I'm not sure that it's true that little advance had been made until 2005. Laver is referenced, so are Couplands. Well, perhaps the advances have not been very groundbreaking, I'll give that. But Cruz is right on the money that many merely repeat Malinowski's ideas, sometimes even words, verbatim, for whole paragraphs on end. It's rare to find authors like Peace (2013) or Nozawa (2015) who manage to at least paraphrase creatively.

> However, these works have not accounted for **the cognitive operations that speakers and hearers have to perform** in order to produce and interpret respectively a phatic utterance, nor **why phatic utterances contribute to the creation of a feeling of solidarity and ties of union** between interlocutors. (Cruz 2005: 228)

True, but the term "cognitive" in this context is altogether suspicious. And not only because Gregory Ward and Laurence Horn (1999) pointed it out in their critique of Žegarac & Clark (1999), but because it's reminiscent of so-called "cognitive sociology" (Cicourel 1974). Actually, now that I look over my few (un-commented) notes from Cicourel's *Cognitive Sociology: Language and Meaning in Social Interaction* (1974), I think I should really give that book another go. I didn't really understand what I was reading in the first months of 2012 when I read it.

> When studying the linguistic behaviour of some Melanesian and Oceanic tribes, Malinowski (1923) observed narrative episodes which were not used to convey new and unknown information but were employed as **a means of social interaction with a predominantly emotive function**. This author called *phatic communion* "[...] [the] language [which] is used in free, aimless, social intercourse" (Malinowski, 1923: 476). (Cruz 2005: 228)

Wait, where does it manifest that it's "predominantly emotive"? It would go well with Hyme's "reciprocal expressive function". I've noted the relevance of this concept (without references, since I've read a HTML excerpt without page numbers), but I don't think i've elaborated much on it. Here, I would say that the distinction between "emotive" and "expressive" is relevant, and may explain why the phatic function can be paraphrased as reciprocally expressive. The problem with the emotive function is that it's not *exactly* expressive. In Jakobson's definition of the emotive function - or "expressive" function - the "expressive" is between quotation marks. He also remarks that "emotive" is preferred over "emotional" because Anton Marty has proved that it's preferable. How? Without reading Marty, whose book has not been translated into English from German, it's hard to tell. From what little secondary sources there are, I've

made out as much that it's basically proto-phenomenology (following Franz Brentano and his *gemütsbewegung*) and implies that the emotion has an object (a phenomenological quick with which I don't completely agree), and that it's purpose (not sure if correct term) is to arouse a similar feeling in the recipient. Or, in Jakobson's own words, "It tends to produce an impression of a certain emotion, whether true or feigned". These are telling words, because producing an impression of an emotion in the other is not very "expressive" of one's own true emotions but rather a socially calculated - to use G. H. Mead's notion - *conversation of attitudes*. So "emotive" is not an unproblematic term. It has a history and backstory that few historical semanticists have trotted. And when it comes to Hyme's "reciprocal expressive function" I'd like to say that it's closer to Morris's *communization*, a sharing of emotions.

> But Malinowski's (1923) legacy also consists of **an ambiguous approach to phatic communion**. Although this linguistic behaviour is considered essential for social interaction because of the ties of union that it creates, it is a type of discourse whose most remarkable feature is its triviality, obviousness or lack of interest. As a consequence, in other later descriptions some authors (e.g. **Abercrombie, 1956: 3**, 1998: 672; Turner, 1973: 212; Leech, 1974: 62) have assigned a negative value to it and stressed its defective nature as regards the transmission of referential information. (Cruz 2005: 229)

Firstly, ambiguity is right on the money - Malinowski wrote almost like an essay, and consequently it's even difficult to tell where the portion about phatic communion begins and where it ends; few pages are explicitly about it, but the surrounding text is thoroughly ambiguous. Secondly, what about "this kind of use of language also has great social value" (Abercrombie 1956: 2) and "far from being useless, this small-talk is essential to human beings getting along together at all" (*ibid*, 3) is *assigning phatic communion a negative value or stressing its defective nature*? For some reason I have a feeling that Cruz has not really read Abercrombie but taken this characterization over from secondary literature. Which is sad, really, since at one point Abercrombie proposes a context-based remark in relation with the interpretation of utterances that comes eerily close to the Relevance Theory approach: "'This is a good book', when said during casual party conversation, is an expression of opinion; but when said by a professor to a student it probably conveys information." (Abercrombie 1956: 62)

> It can be concluded that these approaches presuppose an alternative type of discourse in which there is an authentic exchange of information and where language is not simply used to establish or keep the interactive contact between individuals (Coupland, Coupland and Robinson, 1992: 210). **This has resulted in a distinction** between an *informative* and a *social* type of discourse, **which can be traced back to Malinowski**'s (1923) original distinction between language used as an *instrument of reflection* or as a *mode of action*, **and has been present in our linguistic tradition in other dichotomies between two functions of language**, which have reinforced the idea that "[...] talk was either giving information ('communication'), or doing something social ('phatic communion')" (Tracy and Naughton, 2000: 71). (Cruz 2005: 229)

I agree in part, since the equivalence between informative/social, reflection/action and communication/communion is correct. But I can't agree with the statement's general purport to historicity. This view is biased by interest in phatics. Really, if you look back on the history of linguistics then there appears a different dichotomy: "A number of students from various fields concerned with language activity have recently challenged the modern logistic view that would divide language from its beginnings into two separate spheres: **the conceptual and emotive**." (Heinz Werner and Bernard Kaplan in "Introductory remarks" to 1955. *On Expressive Language*) The distinction between "thought" and "emotion" in language reaches back to at least the 19th century, and can be found in the Russians (Potebnja and consequently Russian formalism) as well as in the West (the poet Yates wrote an essay on the matter in the 1890s).

> The studies that account for the reasons why individuals interpret some utterances as phatic can be classified in two groups. On the one hand, there are those that relate their phatic interpretation to their **being constituents of discourse structures occurring in very specific conversational phases**. On the other hand, are those studies that argue that the phaticity of an utterance is not one of its inherent properties, but **depends on the interlocutor activating particular mental structures and on the way in which he processes it**. (Cruz 2005: 229-230)

By and large I've found a similar divergence in terms of researchers who emphasize the opening and closing phases (like John Laver) and those who emphasize all that goes into the maintenance, continuation, or preservation of contact (studies on pragmatic markers, etc.).

> In many cases, these sequences consist of ***adjacency pairs*** (e.g. Schegloff, 1972; Schegloff and Sacks, 1973; Sacks, 1992) which, **following Hoey (1991: 67), are *frozen* pairs owing to their little variability and high predictability**. This favours interlocutor's interpretation of such utterances as phatic (Coupland, Coupland and Robinson, 1992; Coupland, Robinson and Coupland, 1994), particulacly because many of them are not understood as **first topics** (Schefloff and Sacks, 1973: 300). On the contrary, they do not transmit authentic factual information because they "[...] [are] oriented toward the interaction, relational aspect of communication" (Pavlidou, 1994: 490). (Cruz 2005: 230)

It is odd when terminology of a field that I've very little interest in is becoming so familiar that I recognize most references out of hand. I've met the term "frozen pairs" before, but without reference. Presently I'm thinking if it could have something to do, or at least compared with, one of the "five clocks" of Martin Joos, one of which was "frozen" and gave Edward Hall the idea of "frozen style", which is the style of social contact that remains within the bounds of these "frozen pairs" - you work your routine utterances and you're done; like "please" and "thank you" at the convenience store.

> In my opinion, **the phatic interpretation of some utterances may be conditioned by the fact that an interlocutor perceives them as being constituents of highly predictable frozen pairs occurring in the opening or closing phases**. Thus, if an individual responds to an utterance with another that is the preferred element of the pair that both constitute, he may be indicating understanding that his interlocutor's intention was for him to interpret the first utteracne as phatic. In this way, following Blimes (1988: 74), the second leement confirms that the first one has been interpreted correctly, as in (1) below. Although an individual may intend the hearer to process an utterance as phatic, the hearer may not necessarily recognise this, so that, if the second element were the dispreferred one, he would be communicating that he has not understood it as phatic, as in (2):
>
> 1. A: How are you doing? B: Fine, thanks.
> 2. A: How are you doing? B: Well, I've got a terrible headache today and my legs...
>
> (Cruz 2005: 230-231)

Thus far this makes perfect sense. In my own words, what makes some utterances phatic is that they are conventionalized to the degree of being restrictive: you either say and do the right thing to be polite, or you commit a faux pas and must live with the guilt of having broken protocol and slightly offended the other person by not taking to their simple, surface, non-committing meaning. I would like to use the metaphor of "breaking the ice" and add falling into ice cold water, but I'm not clever enough to pull that off.

> Relevance Theory (Sperber and Wilson, 1986, 1995) is aimed at explaining why an individual selects one interpretation of an utterance out of many possible ones and believes it to be the interpretation that the speaker might have intended to communicate. It conceives communication as an *ostensive-inferential* activity in which **the speaker modifies the hearer's *cognitive environment* - i.e. the set of facts that are *manifest* to him or, in other words, which he can represent mentally** - which an utterance because she has an *informative intention*, which is the set of assumptions that she intends to make manifest to him (Sperber and Wilson, 1986, 1995: 58). (Cruz 2005: 233)

As I already thought when reading Žegarac and Clack (1999), this is pretty much Peircean *phaneronoscopy* made into a communication theory. The *cognitive environment* is the *phaneron* - the sum total of phenomena manifest to the

person at any given moment, and communication involves a mutual *modification* of these phenomenal fields. It's extremely cognitivistic, as compared to, for example, the behaviouristic or sociobiological understanding of communication, according to which people modify each other's behaviour through communication, rather than thoughts. But behaviourism also denies the accessibility of mental representations.

> According to Sperber and Wilson (19862 1995: 157, 270) and Wilson and Sperber (2002: 251, 256-257), **individuals are always interested in establishing the *optimal* degree of relevance of the information that they receive**, so utterances must communicate a *presumption* of their own optimal relevance: their production must be accompanied by a tacit guarantee that their processing will provide the hearer with cognitive effects that compensate his processing effort and that they are the most relevant ostensive stimuli that the speaker can think of, depending on her abilities and preferences. (Cruz 2005: 234)

I should make a list of these "happy medium" notes. I've met something like it before among these papers. The relevant precedent is Abercrombie's "comfortably intelligible pronounciation", which can be generalized as *comfortable intelligibility*. This, plus *optimal relevance*, and something else in relation with phatics could already make something to write about.

> Like other authors, they also think that the *phaticity* of utterances is not one of their inherent features but **depends on the interpretation that interlocutors make of them**. (Cruz 2005: 234)

Another list is necessary for notes about the contextuality of phaticity, especially when it comes to intercultural factors. What is phatic for one may not be so for another.

> Thus, a hearer will regard (8) as phatic because of its form; if the speaker did not intend him to do so, she would have to resort to another formulation, such as (9) or (10), where the additional linguistic material increases the hearer's processing effort and allows the speaker **to show her real interest** in the hearer:
>
> (8) How are you?
> (9) How are you these days?
> (10) How are you now that you've had the operation?

(Cruz 2005: 235)

I've emphasized showing "real interest" because I didn't notice this in Žegarac and Clark (1999), nor in their correspondence with critics. This has profound implications, I think, for our understanding of phatic. The core of it being that phatic communication is in some way *disinterested*, perhaps even *debased*, form of communication. The Phatic Man (as one deviantart poet put it) is annoying because he's not really interested in you; he's talking *at you*, not with you. The Phatic Man does not understand that you're not *willing* to communicate with him at the moment. This needs to be developed further, maybe even fortified with further reading about the role of *interest* in interpersonal interaction. As to the form of the argument itself, and the original emphasis on "processing effort", thanks to Rank (1984; above) I've managed to connect this to a topic more familiar to me - Herbert Spencer's theory of least effort.

> This is only possible if their cognitive environment includes assumptions about different ways of interacting, **the relevance of particular conversational topics or the social norms which establish what counts as appropriate linguistic behaviour**. (Cruz 2005: 235-236)

Emphasis on roles and norms is what makes the sociology in *cognitive sociology* cognitive.

> Although the notion of phatic communication is rather intuitive, it is precisely the similarity arising between the interpretations of a wide array of utterances sharing specific characteristics that helps interlocutors identify them as phatic. (Cruz 2005: 236)

The problem for Ward and Horn (1999) was that these "specific characteristics" are not drown out clearly enough.

> Sperber and Wilson (1986, 1995: 227-229) argue that **an utterance may describe an existing or desirable state of affairs when its logical form represents that very state of affairs**. On the other hand, if its logical form represents another public or private representation because of the similarity arising with the logical form of that representation, the utterance interprets it, i.e. it is a *metarepresentation* (e.g. Sperber, 1994). That relation of similarity originates because the utterance and that representation share a series of logical and contextual implications, and increases as the number of tohse implications increases. (Cruz 2005: 237)

Cool, but this really made me think of another aspect of phatic communion rarely if ever addressed. It is not the case that the referential function completely lapses in phatic utterances. If we're dealing with the type of small talk that addresses some completely obvious state of affairs, as Malinowski says it does (e.g. comments on the weather), then it's not completely non-referential, is it? It still has a referential function but it's subordinated to the dominant social function. In that sense it is also at least minimally "contextual" as well. Here the metarepresentations arise because there's a similarity between utterances. But that's exactly the point of Jakobson's referential function - it refers to similar messages in other contexts. (That's because Jakobson's idea of reference to context is basically a literary allusion in poetry, for example.)

> In her work on metarepresentations, Noh (2000: 74-78) introduced the notion of *metarepresentational use* of utterances, which alludes to cases in which utterances represent other acts of communication. She distinguished between *metalinguistic* and *interpretive* metarepresentational utterances: the former metarepresent abstract linguistic expressions while the latter metarepresent other utterances or thoughts. Within this last type of metarepresentations she grouped what she termed *echoic metarepresentations*, by means of which the speaker also transmits a certain attitude towards the metarepresented content. (Cruz 2005: 237)

This is extremely interesting. Reference to *Noh, E. J. 2000.* Metarepresentation. A Relevance-Theory Approach. *Amsterdam: John Benjamins*. But I'm completely unable to make a substantive comment on it at the moment. I'd like to compare this to Ruesch and Bateson's metacommunication somewhere down the line.

> As in the case of irony (Sperber and Wilson, 1986, 1995), it must be stressed that for a phatic utterance to produce the cognitive effects intended by the speaker, **the hearer must recognise that that utterance is echoic, identify the metarepresented thoughts, opinions or assumptions and understand that the speaker's attitude towards them is one of endorsement or acceptance**. (Cruz 2005: 239)

A very technical way to conceptualize "emphasis on affirmation and consent" that Malinowski attributes to phatic communion. Endorsement and acceptance are near-synonyms of affirmation and consent. Perhaps I may use this in my paraphrasis of Malinowski's treatment. (I intend to use the expressions provided by later authors, such as Rank's (1984) "verbal togetherness", to attempt a complete paraphrase or *intralingual translation* of the section of Malinowski's appendix that treats of phatic communion.)

> Imagine that a group of former university students who spent some years together in a hall of residence meet for dinner at a restaurant several years after having ended their studies and left the hall. All of them enjoyed their time at the hall quite a lot for they shared great experiences going out to pubs, discos or parties, meeting and making new friends, discovering the meaning of comradeship, etc. Since they lived and spent so much time together, they have stored in their minds, as part of their biographical knowledge, **assumptions about different aspects of the time spent in hall**. Moreover, **their time in hall has been a recurrent topic of conversation on previous occasions when they have gathered**. For this reason, some of the assumptions that each of them entertains individually will also be manifest to the others and some of them will even be very similar or practically identical. (Cruz 2005: 240)

This is the best approximation of Ruesch's interpretation of *communization* that I've met. It is, dare I say, quoteworthy for when I treat communization and identification in more detail. As a sidenote, it may be worth while to include E. R. Clay's treatment of "retrospect" in relation with "common experience" (in Clay's opinion, after all, retrospect is a kind of experience). This should be made more easy due to the fact that since Clay was presumably a Peircean or quasi-Peircean thinker (perhaps having read a few papers published by Peirce at the time) Clay also has a term for *phaneron*; although it's not *cognitive environment* it may be serviceable enough to advance a phaneroscopic theory of communication.

Faucher, Kane X. 2013. Thumbstruck: The Semiotics of Lking via the "Phaticon". *Semiotic Review* 3. URL: http://www.semioticreview.com/index.php/ open-issues/issue-open-2013/12-thumbstruck-the-semiotics-of-liking-via-the-ph aticon.html.

> At issue here would be what the ubiquitous blue thumb means in terms of signs. It is not the case that the iconic thumb is meaningless, but that its meaning is rendered ambiguous after penetrating the surface level of mere approbation, and that **its meanings cannot be inferred precisely from its social context**. One of the functions of the thumbi s a popularity metric that supplies three parties with data: 1. The recipient with **validation or recognition for a past**; 2. The other users who see the quantity of "likes" as indication of popular value which may lead to "herding," and; 3. Facebook itself which relies on a sophisticated clustering algorithm to deliver "relevant" user activity to other associated nodes in the network as well as possibly providing data for targeted advertising. (Faucher 2013: 1)

Are "validation" and "recognition" also not near-synonyms of "affirmation" and "consent"?

> The Facebook thumbs-up (including the variations on the same theme found on other SNSs) is a digitized gesture signaling approval, approbation, agreement, praise or even on occasion **a reminder to the receiver of the sender's existence**. It is in some cases a form of reward feedback system. In other cases it signals **the minimum amount of social effort** required between two nodes or users on Facebook. (Faucher 2013: 1)

The same goes for "approval", "approbation", "agreement" and "praise". Reminder of one's existence is also phatic (consider Nozawa's "Phatic Traces" (2015)), but the roles seem reversed: in a quintessentially phatic exchange the sender reminds the receiver of the sender's continued existence. The minimum of social effort is an expression of "willingness to communicate" as Žegarac and Clack (1999) put it.

> Facebook, however, only allows one of two choices that the user must decide between: **to click on the "like" or to refrain from doing so**; ther is no "unlike" button on Facebook, possibly for **reasons of mitigating conflict scenarios online**, abiding in part by Leech's (1983) "maxims of politeness," and ultimately to foster a high-trust culture by removing esteem-damaging options that might discourage or inhibit users from sharing more content that is vital to Facebook's need to learn more about its users for the purposes of targeted advertising and "relevant" content display for its users. (Faucher 2013: 1-2)

Not unconnected to Dale Carnegie's denouncement of criticism. In intersemiotic translation the choice of options really amounts to "if you haven't anything good to say, don't say anything at all". // Also, there *is* an "unlike" button: you can take back the "like" you have given; what there isn't is a "dislike" button.

> Given the phatic function of "liking," and its nebulous signification, posted content is effectively **a "raising of the flag" in the attention economy** to which other users are free to ignore, like, or qualify their dislike by means of the comment box area. In this way, the "like" may appear to be a sign, but more functions like a signal to indicate the presence of content that other users can interact with by giving their (dis)approval. (Faucher 2013: 2)

As I hypothesized while reading Vincent Miller's (2015) recent paper, the social media culture is not so much "phatic" as he makes it out to seem but there definitely is a strict economy of attention. I may have to revisit Herbert Spencer's theory of mental effort to back my argument there.

> It may also be **an event of reciprocity or trying to create the conditions of reciprocity**, such as a user feeling obliged to click "like" on the basis of a history of having had content "liked," or to initiate the possibility of exchange by being "prosocial" in "liking" the content of other users in the hopes that the gesture will be reciprocated. (Faucher 2013: 2)

Another score for phatic as "reciprocal expressive function". In this regard the situation boils down to something like "promise of continuation of the relationship" and anticipation of "a repeated encounter" (Laver 1975: 230-231).

> The object-icon of the thumb becomes the comunicative conduit for phatic expression insofar as **it contains no other information beyond an automatic social exchange to indicate a user having seen and acknowledged a posted object**. This should not come as a surprise that much of our digital social interaction, modeled as it is on post-cybernetic systems of feedback and control in new media, should increasingly take on more phatic forms of communicative exchange which streamlines communication so that it harmonizes with rapid feedback delivery of content in terms of display and engagement. (Faucher 2013: 5)

In other words, and according to Relevance Theory, the thumbs up is phatic insofar as it has no other *relevant* meanings other than affirming contact or willingness to communicate.

> Karl Buehler ([1934]1990, and later revamped by Jakobson 1960) provides us with three registers for gesture that can be either emotive (expression of sender's feelings, such as giving the middle finger to express anger), appelative (a gesture that is directed at a receiver, such as an accusatory finger), or **phatic (signaling the sender's interest in maintaining or regulating the communication event such as an open palm indicating to the receiver to continue speaking**, or making a downward motion with the hand to indicate a command for the speaker to lower his or her voice). (Faucher 2013: 6)

This is all wrong. Bühler provides three functions, yes, but phatic is not among them. The author is completely leaving out the cognitive/referential function - and reasonably so, because the thumb really does not communicate an "idea" as such. On the other hand I am intrigued that "regulating" is included under phatic. While phaticity is frequently treated as "the lubricant of social cogs", and most definitely has a communication theory link to metacommunication and consequently regulation (I have a theory that Jakobson conflated the "regulation" of effect, the "seventh" function that got lost in translation), it is really an oddity to see it placed alongside "maintaining" as if they were synonymous (which, still, they in systems theory sense definitely are). I don't know what to say - sometimes when people engage with these authors very tangentially, e.g. Faersch & Kasper (1982); Nord (2007), they come up with most insightful suggestions, or most suggestive insights.

> It may seem at first blush that the "thumb" can be considered under all three registers since in the emotive register the thumb can indicate the sender's feeling or attitude toward the user and/or the user's posted content; in the appelative register the thumb is intended to be directed at the receiver and/or the receiver's content; and **in the phatic register the thumb may be an invitation to continue communication or to post more content that will meet approval**. (Faucher 2013: 6-7)

Again, the ideational register is missing. But it is made up with insightful comments on the phatic function. "Post more content" is the more interesting of these. Like the British comment, "is it?", the "like" in some sense says, "please keep talking".

> The thumb icon as a prompt is perhaps **a visual intonation** as part of a digital symbolic frequency code. (Faucher 2013: 8)

Now that I think about it, just as with Peace (2013), this is one of those papers that could very well have adduced great value from La Barre's (1954) version of *phatic communication*, if only it were more widely known. Eh, a situation to rectify, I guess.

> We might also suspend our earlier claim that "liking" is entirely phatic if we are to consider that at least some minimum of information is being exchanged. In the case of "liking," **the information carried by this communicative event will contain the identity of the user doing the "liking."** However, beyond this, "liking" remains ambiguous in terms of its motivation, and no idea or additional information can be inferred from the act itself. In many respects, the phatic function of "liking" is a form of small talk alongside prefatory words like "well." Phatic functions align smoothly with general principles of politeness and prolonging communication. **The thumb becomes a simplification of phatic expression in the form of interactive icon that automates the function. It [is] in this way that we may describe the thumb icon as a "phaticon."** (Faucher 2013: 8)

And here, I think, the author could have made good use of the concepts of communization and identification. For the "like" does not only identify me, the person who likes, but in a social sense it *identifies* me with both the person who posted the content as well as the content itself. Liking another's post is, in G. H. Mead's terms, a *participation in the other*.

> Most SNSs are, in fact, obfuscated prisonhouses that guide and direct human behaviour in their environments making use of several prompts and cues that constrain choice under the illusion of freedom, be it the limited options in a drop-down menu, the limited options for accessing content by constraints in access channels, or the algorithm that determines what will be relevant to the user. (Faucher 2013: 9)

In this regard there is a distinction that must be drawn between face-to-face (or *f2f* as this author abbreviated it) communication and computer-mediated communication. When another person approaches you in real life the mere physical presence or proximity prompts phatic routines of propitiation (breaking the silence in order to reduce interpersonal tension and feelings of threat), while there is no such prompting in a virtual environment. Rather, it is the post feed that acts as a less-threatening, indeed of a completely different nature, type of presence or proximity. The only way to gain unqualified attention for oneself on Facebook is *to post*. In this sense there is an onus to keep posting in order to maintain contact. That's something I think should be investigated in social media networks, i.e. not only the messages that attract attention but the underlying reasons, mechanisms and means for doing so.

> Digital environments such as Facebook are heavily ***hodological*** in nature, which is to say that they operate according to preset pathways that delimit options for access and interaction. Although SNSs such as Facebook do not determine the content variations that can occur, its enframing mechanisms ensure activity occurs within its organizational grid, and that communication flow is governed by the options available to its channels or conduits. (Faucher 2013: 9)

I have no idea what that means, and the author does not refer to anything, so I'll have to check it out when I'm connected to the Internet. But I'll record it just in case because it sounds interesting. Perhaps that is exactly what I meant in my previous comment? I'm not sure.

> With further research, we may arrive at the relation that possibly exist between **automated phatic functions** and how these facilitate the gamification of non-game environments. The plain fact that Facebook controls the phatic function in terms of providing only one means by which this can be expressed quickly is of a piece with its overall ideology of assuming control over ceratin communication functions in a way that is homogeneous and consistent which aids the algorithm, mainly the social "game" in terms of efficiency and speed, and ensures some measured degree of polite social interaction. (Faucher 2013: 12)

This is the terminological takeaway from this paper: *automated phatic functions*. I'll be awaiting further research on this matter, and would like the author to develop further connections with, for example, *phatic technological habituation*. // In hindsight what this reminds me of is of the prediction that soon we'll have "cogs" in our heads (e.g. "links" from that Stargate episode where people live inside a dome and a central computer enables them mental access to the internet through a small clip-on head-set). In any case the guy forecasts that in the future we'll have something like that and it will change our sociable behaviour, because now we can access witty quips or relevant information when interacting briefly with friends and acquaintances, bosses and coworkers, and so on. This would in effect constitute a sort of automated phatic function and a "gamification" of social interaction.

> Facebook operates according to two functions: connection (the connecting of users) and interaction (conversational content between users). In terms of social network analysis, **information flow is interactional in terms of affinities, and connectivity is relational**. (Faucher 2013: 12)

This is good. Though in more traditional terms, these would be *interaction* and *transaction*. Though, wait, no, it's up to debate whether adding someone as a friend (connecting with another user) qualifies as "interaction". But I'll still hold that interacting with content is more like transaction because in systemic sense the users are living systems themselves interacting in a communication system with further subsystems of content (here the image- or text-based content plus the functions of liking and commenting would constitute a subsystem). But I'll leave it at that.

> From a semiotic standpoint, the thumb icon does not prove too problematic; from a social and semantic context we might question the value of accumulating what is **the equivalent of ompty "whazzup?s" or "how's it going?s" as a measure of self-worth and self-value in the online environment**. (Faucher 2013: 14)

It doesn't have to be as explicit as that. The social value of a person in real life can easily be accrued by the amount and frequency of looks, smiles, nods, etc. that person garners. But I understand the absurdity of the comparison. This was a better paper than I expected. Should have read it sooner, when dealing with phatic technologies.

Lomborg, Stine 2012. Negotiating Privacy Through Phatic Communication. A Case Study of the Blogging Self. *Philosophy & Technology* 25(3): 415-434.

> The article contributes to the discussion of ethical behaviour and privacy protection in social media by highlighting **the role of phatic communication in the blog**. Specifically, I demonstrate how participants in the blog network negotiate and maintain an ethos of privacy protection in and through **practices associated with the phatic**. They do this by adhering to a 'principle of sociability', allowing them to experience their communication as **personal but not private**. (Lomborg 2012: 415)

The phatic? What's that? And what practices are associated with it? "Personal but not private" on the other hand makes intuitive sense: personal blog is personal but it does not have to be set to private (but may). A traditional diary, on the other hand, is in most cases both personal and private.

> A core principle of these spaces, and the internet in general, is the idea of 'produsage' (Burns 2008), denoting **the processes through which ordinary peolpe play an increasingly important role as content providers and stakeholders in shaping emergent communicative genres in collaboration with fellow users**. Being online implies engaging in a variety of communicative practices and, for most of us, meeting people with whom we may share anything from brief encounters and peripheral awareness to lifelong, close companionship. The expression of self varies accordingly, and is shaped both by the communicative genres in which we praticipate and by the people we interact with. (Lomborg 2012: 416)

This especially heartfelt in music: last.fm, soundcloud, and bandcamp have thoroughly transformed how the current generation approaches music (how it produces as well as consumes it, and everything in between). The same is currently happening with science. Online databases like JSTOR, EBSCO, Google Scholar, academia.edu, etc. are transforming how we access scientific information, what we do with it, etc. It may be that one day, just like no-one really needs a record label to make music and gain a sizeable audience, there will come a time when research institutions have become obsolete and the most innovative research comes from activist-scientists who need little more than a laptop and internet connection. We may already be living in that time.

> The emphasis on negotiation is grounded in **an understanding of the self as networked and relational**. For the theoretical foundation of this article's investigation of the blogging self, I draw on Georg Simmel's relational conception of the self as developed in the essay *The web of group-affiliations* (1955). In this essay, **Simmel locates individual identity at the intersection of social circles**; that is, he considers a person's self as the sum of its expression in the different social groupings or networks to which this individual is connected. (Lomborg 2012: 416)

As is frequently the case, Ruesch & Bateson (1951) were ahead of more popular authors. Their concept of *intrapersonal network* already covers the ground Simmel trots.

> The variations in the expression of self are thus not unique to the experience of being online. In any specific setting, **some elements of our identity are highlighted, while others are toned down**. We constantly attune our behaviour and thinking to the different contexts of interaction in our daily lives because the social settings in which we relate to others (e.g. work vs. hom, friends vs. acquaintances) are characterised by different agreements about the purpose of social interaction and which rules and norms of interaction are salient. (Simmel 1955: 139). (Lomborg 2012: 416)

Participation in the other. Presentation of the self. Nuff said.

> With ordinary people as the core content providers, personal information often takes centre stage. More often than not, interaction with peers in blogs, social network sites, Twitter and the like evolves around personal interests, and sometimes, users share rather than intimate details from their personal lives. **Once online, the initial author can no longer control the personal information given - the data is 'greased'** (Moor 2002; Ess 2009: 14-16) and possibly made available to invisible and unintended audiences (Boyd 2008: 26-33, Viégas 2005). Consequently, the audience, or network of affiliation, in the context of social media plays a pivotal role in negotiating privacy norms and ensuring a sense of privacy for the individual user. (Lomborg 2012: 417)

What is *doxxing*?

> Second, through an interactional analysis of the key norms surrounding the **relational dynamics** within the threaded conversations, I demonstrate that participants exhibit **a strong sense of mutual commitment, epitomised in phatic communication and the creation of continuous social presence and listenership in the cluster**. (Lomborg 2012: 418)

Several items in this are new to me. I know of *social dynamics*, but relational dynamics is new. Mutual commitment is most definitely phatic but I'm hard pressed to think of precedents in other phatic studies.

> According to Simmel, **an individual marks his or her membership in distinct social circles by attuning his or her conduct to the norms of the group** and context in a process of socialisation (Simmel 1955: 138-142). Accordingly, understanding the characteristics and norms of conduct in a given social setting becomes pivotal to describing an individual's expression of self in this context. (Lomborg 2012: 418)

Something about this screams "metacommunication", but maybe it's just because there's a component of learning in it. Membership signalling through mannerisms of conduct sounds enticing, though I've yet to figure out how to connect similar concerns in linguistics (whatever else I gathered from Jakobson's writings that are tangentially related to phatics).

> The choice of affiliation thereby reflects the aspects of the individual's personality that he or she would like to emphasize. The infrastructure of the internet enables an intensification of such freely chosen and interest-based networks by **allowing people to connect with like-minded strangers across space and time in a way that was not possible before**. This easy access and possibility to connect with like-minded others is part of what attracts many people to blogging. (Lomborg 2012: 419)

This is my personal experience as well. While this blog is little more than an online compendium of reading notes (I took to blogging like this first in order to not forget the books I've read, and then it developed into something like a scholarly notebook), because I've read and written so much about phatics here, people who study phatics themselves gravitate towards it. Pre-internet it would have been unimaginable that researchers studying the same topic would find each other with such ease.

> While most state that they blog primarily for their own pleasure, there is a widespread agreement that getting comments makes blogging considerably more exciting, partly because **comments are considered a means of recognition and a way of signalling interest in each other**. (Lomborg 2012: 421-422)

We're getting phatic, we're getting phatic! Recognition and interest could very well be keywords for the previous paper about the "like" button in Facebook.

> This entails looking at **how author and commentators actively and collaboratively manage their relationships** through the communicative practices on the blog - in other words, what these practices accomplish in terms of **facilitating relationships**. Considering that blogging participants often do not know each other in advance and therefore have no 'obligation' to commit to each other, **what compels the parties to actively and continuously participate in the blog cluster?** (Lomborg 2012: 422)

Management is Jakobsonian, but facilitation is a term I've seldom met in phatic studies - perhaps in Wang et al. on phatic technologies? In any case, what compels people to participate in phatic communion was also on Peace's (2013) mind - there is no compulsion to greet other drivers with a raised finger in the Australian outbacks but people nevertheless hold up this secular ritual. The answer, I think, was given by Malinowski almost a century ago: "we come to one of the bedrock aspects of man's nature in society. There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company." (Malinowski 1946[1923]: 314) I see no reason why this isn't also the bedrock aspect of man's nature in social media.

> In this section, I explore a central challenge to blogs, namely how participants can create **a sense of mutual social presence and engagement** despite the lack of physical co-presence and temporal synchronicity. In this process, phatic elements in communication play a vital role as presence markers.
> A main expectation of blog participants is the continued presence of the blogger. **Social presence in the blogosphere is most simply demonstrated by frequent posting**. (Lomborg 2012: 423-424)

Exactly the concern I had above while reading the previous paper. On Facebook, too, social presence and engagement is fostered only by regular and frequent posting.

> In this connection, one commentator even argues that bloggers who leave their blogs owe their readers some kind of explanation (18/4a). (Lomborg 2012: 424)

I agree. Just today I happened to revisit Tyler Fugazzie's old blog, "Hand it!", which ends with a note saying that he's engaged in a new project. A link is provided to the new project, with its own domain, but because he probably moved on to yet another blog and didn't keep the domain going, it's a dead end. It would be an insistence, but also nice, if people who move on from project to project go back and retrospectively update where they are and what they're doing.

> In a sense, then, bloggers and readers are mutually constitutive, urging each other to continue interacting through their posting and commenting activities. Extending this point, one might even suggest that **this mutual constitution reflects some sort of contract of participation** that characterises the blog as a genre - blogging conversations are only kept vibrant through the mutual commitment of authors and commentators to keep their engagement going and to meet each other's expectations. (Lomborg 2012: 424)

Ha! Here it is! P. P. Blanco (2010) insists on the concept of "contract", which is in some sort of etymological or at least theoretical connection with the concept of "contact". I had a hard time understanding what she meant, but if it's anything like this then I finally get it.

> The comment is evidence that a participant has visited the blog, and in this way, **the act of commenting has a highly phatic function regardless of the content of the comment**; that is, it marks social presence and by this means confirms the existence of a social relationship between the commentator and the author. The daily exchange of comments by some of the participants in Huskenbloggen develops and strengthens this relationship over time. Because the most active participants in Huskenbloggen visit and comment on each other's blogs on a daily basis, they gradually develop personal relationships and group cohesion. The continuous social presence thus functions as a phatic marker enabling participants to create and maintain rather than close relationships in a networked space, the blogosphere, which in principle is not very personal. (Lomborg 2012: 425)

In other words, the comment expresses a willingness to communicate, and further communication will ideally reinforce this willingness.

> An examination of the thematic orientations of Huskenbloggen reveals the significance of **the phatic dimension**. Especially in the commenting sections, there is very little topical development and digression in the blog conversation, with participants often merely **confirming viewpoints and experiences** that have been articulated in the blog post. (Lomborg 2012: 425-426)

Always this emphasis on affirmation and consent. Is there a difference between affirming and confirming? With regard to viewpoints, this reinforces the Relevance Theory facet of *mutual manifestness*. Experience on the other hand likens it to Ruesch's *communization*.

> What role does the broader generic configuration of blogs play in connection with the blogging self? The analysis of Huskenbloggen indicates that personal blogs are caught in an inherent tension between, on the one hand, **building and maintaining personal relationships by getting to know interaction partners** and, on the other, doing this in **a manner that is respectful of common interest** and of the fact that blogs are publicly accessible to anyone who cares to read them (Kendall 2006 Viégas 2005). Describing this tension from a privacy and information ethics perspective, Strikwerda (2011) considers it a dialectic of the protection of information privacy and the desire to participate. Along these same lines, **Miller (2008) has argued that sharing intimate thoughts through self-disclosure is necessary for developing personal relationships**. This raises important questions about the negotiated norms for appropriate self-disclosure in blogs and about how bloggers can navigate the tension between public and private. (Lomborg 2012: 430)

In other words, there's a tension between social techniques and communization. But I am a bit concerned because Vincent Miller's (2008) paper is the only one in the references that's recognizably about phatics. No Malinowski, no Jakobson, not even La Barre, who perhaps would have been useful in this context (I think I may have to review these papers that I deem having missed out on La Barre, and rectify the situation by considering the points of convergences that made me think that they could have used La Barre). But perhaps these were just not quote-, note-, or citation-worthy for this author? Even Simmel's theory is treated very lightly.

> In short, the phatic elements are central to the conversation, and I would like to suggest that **phatic communication may in fact be a subtle way to nurture personal relationships in public**. (Lomborg 2012: 431)

Yup, that's pretty much the gist of La Barre's approach to phatic communication.

> The function of the phatic communication in Huskenbloggen may be fruitfully explored through Simmel's concept of *sociability* because it reflects **a togetherness that is somewhere in between public and private**. Simmel defines and dissects the concept of sociability as driven by people's mundane conversations. Sociability is upheld and maintained through **conversational activities** and reciprocity (Simmel 1971: 132-137), and it is neither about achieving some common goal nor centred around one specific topic (Simmel 1971: 130). Fundamentally, sociability is about being together by keeping a conversation alive - a line with phatic communication as such. (Lomborg 2012: 431)

To be precise, phatic communion is *verbal togetherness*. In that sense all the conditions for phatic communion are fulfilled - people blog, other people comment, and they feel togetherness through the exchange of verbal signs.

> Sociability is togetherness freed from the seriousness and friction of life and 'it is tactless to bring in personal humour, good or ill, excitement and depression, the light and shadow of one's inner life' to the conversation (Simmel 1971: 131). In other words, **sociability means highlighting similarities and deemphasising individuality in conversation** by 'hiding' intimate and potentially uncomfortable topics because serious discussion disturbs and threatens the continuity of conversation (Simmel 1971: 130-136). (Lomborg 2012: 431)

In one instance Morris's *communization* is opposed to *defamiliarization*. In communization we highlight similarities (common viewpoints and experiences), and hide differences that make us different. (Curiously, that last phrase came out sounding like Bateson's definition of information as a *difference that makes a difference*, which is poetically related to current topic, since phaticity is as if opposed to information (the cognitive, referential, or ideational function), so in the end it may be possible to construct a poetic theory of phaticity that likens it to something like *similarity that makes a similarity* - poetic, because it doesn't make sense.) / Also, that uncomfortable topics can disturb and threaten continuity of conversation echoes Malinowski's remark [9.3 in paraphrase project] that "Indeed there need not or perhaps even there must not be anything to communicate."

Slotta, James 2015. Phatic Rituals of the Liberal Democratic Polity: Hearing Voices in the Hearings of the Royal Commission on Aboriginal Peoples. *Comparative Studies in Society and History* 57(1): 130-160.

> But like **truth commissions** elsewhere, those in Canada and Australia are usefully viewed as attempts to transform social and political relations in the "consolidated" democracies of settler states, as **rituals that exhibit a transformation of the body politic and delineate new terms in which the state and its citizens relate to one another**. But what sorts of transformations do truth and reconciliation rituals in settler states work to bring about? (Slotta 2015: 131)

So these "truth commissions" are *phatic* rituals?

> My argument, in brief, is that **these rituals aim to establish a form of communicative contact** - a kind of phatic communion (Malinowski 1923) - **among citicenz and agents of the state** that realizes liberal and democratic ideals of communication. Participants in and commentators on these rituals pay considerable attention to what Roman Jakobson (1960) dubbed the phatic function of speech, its capacity to establish communicative contact between speakers and hearers, citizens and state, indigenous people and settler-dominated polity. As phatic rituals, truth and reconciliation hearings are framed as **opening a channel of communication between the marginalized, the state, and other citizens where there was none before**. (Slotta 2015: 131)

Although both big players are mentioned the understanding of phaticity in this paper seems rather limited. The "establishment" of communicative contact is taken as its primary *modus operandi*. Consequently, it makes "greeting" into a metaphor for phaticity the study of inter-group communication.

> Looking beyond the use of language in its representational capacity, Roman Jakobson took up Malinowski's term "phatic" to label "messages primarily serving to establish, to prolong, or to discontinue communication, to check whether the channel works ('Hello, do you hear me?'), to attract the attention of the interlocutor or to confirm his continued attention" (1960: 355). **In general, the phatic function encompasses all manner of communicative contact between speaker and hearer**. I do not mean to suggest by my use of this term that these rituals are solely phatic and that language functioning in representative, expressive, or any other capacity is irrelevant. I use this term merely to highlight this less discussed facet of truth and reconciliation processes. (Slotta 2015: 131; fn. 1)

False. It is more often than not interpreted as "encompassing all manner of communicative contact" but the original conception clearly reads that contact is among the "factors inalienably involved in **verbal communication**", that "An outline of these functions demands a concise survey of the constitutive factors in any **speech event**, in any act of **verbal communication**, and that Jakobson is motivated by the insight that "**Language** must be investigated in all the variety of its functions." In the end, Jakobson outlined "The cardinal functions of **language**", "the six basic functions of **verbal communication**" and "the assemblage and reversible hierarchy of diverse concurrent **verbal functions** and operations". To say that the phatic function - a function of verbal communication by its very etymology (*phatic* meaning "speech" in Greek) - encompasses all manner of communicative contacts is to engage in wishful thinking, willful blindness toward terminology, or, you know, to partake in a long tradition that doesn't care to look into what the word actually means. Nevertheless, due to the term's easily intuitable meaning, it's likely that the author will end up using it correctly despite this mischaracterisation. (And not everyone's a stickler for (academic) authority as me, and the paper may be interesting in its own right.)

> Over and above their effort to arrive at the historical truth concerning the relocation and its effects on the Inuit relocatees, the Royal Commission framed its activities as **a transformation of *communicative* relations within the body politic**, ritually enacted in the truth and reconciliation process itself. More specifically, the Commission presented the process as giving the relocatees "a meaningful opportunity to tell their full story" (RCAP 1994: 4) after decades of being silenced and ignored, as a historical transformation in which illiberal communicative relations attributed to settler colonial pasts (e.g., **being silenced or ignored by the state**) give way through the truth and reconciliation process itself to a form of communicative contact characteristic of a more liberal democratic present. (Slotta 2015: 132)

Being silenced and ignored is, in truth, the opposite of phaticity, the prime characteristics of which are vocalization and attention. (Vocalization, at that, even pertains more literally to La Barre's *phatic communication*.)

> This ritual of truth and reconciliation was presented as marking a break from a relatively illiberal past through the Commission's efforts to "liberate" the voices of indigenous peoples and create the conditions necessary for **a liberal democratic form of phatic communion** involving citizens and state alike. (Slotta 2015: 132)

A *political* verbal togetherness.

> The growing importance of communication is discussions of liberal democratic theory has mirrored increasing concerns about and attention to communication in liberal multicultural states, where communicative forums other than voting booths and opinion polls are seen as necessary to ensure that the "voices" of minority groups are heard. (Slotta 2015: 136)

This really makes me think that Estonia, with its 24 % ethnic Russian population, should have a truth commission for them. Right now, as much as I can ascertain, they feel "invisible" in Estonian society. But since the purpose of so-called "truth commissions" is to find out "what really happened" during an event (such as the High Arctic Relocation controversy dealt with here, it would have to give voice to older generation of Russians who came here during the Soviet times, and that could be imposing, since Estonians may react to those people with "go back to where you came from" sentiments rather than acceptance. And I have a hard time imagining my Russian grandfather (who is now deceased) hearing that he must go back to where he came from, when the small village he came from was razed to the ground with nothing left but cornerstones amid a forest.

> Like many other cases involving indigenous people and other minority groups, a central concern in the High Arctic Relocation controversy was voice. "Giving voice" to the voiceless, "hearing the voice" of the silenced - these have become important political, historiographic, and juridical activities in the late twentieth and early twenty-first centuries. Voice as a property of individuals and collectives can be silenced or heard, given, appropriated or recuperated. Giving voice and hearing voices contrasts with **the absence of voice, an undemocratic and illiberal communicative conditions** (e.g., Couldry 2010; Schlozman, Verba, and Brady 2012). Voice is intimately connected with the principles of liberal democracy, government guided by the "voice of the people," which at the same time **guarantees freedom of expression to "dissident voices."** (Slotta 2015: 144)

These general remarks reinforce my idea of writing a phatic analysis of George Orwell's *Nineteen Eighty-Four*.

> The modern bureaucratic archive (ideally) temporally and otherwise divorces the inscription of documents during the course of bureaucratic business from the reading of them in an archival reading room. **At this distance, the reader becomes an over-hearer of an inscribed communicative event, unknown and unknowable to the participants in the interaction**. This distance between inscription event and the reading event situates the reader in a way analogous to an observer in a laboratory experiment, whose presence does not interfere with the behavior of the objects being observed. (Slotta 2015: 146)

This would be an example of what Colin Cherry termed *meta-channel*: the channel of observation that does not interrupt the *object-channel* in any way.

> The Royal Commission hearings provided **the communicative infrastructure** - "the bridge" - that realized liberal communicative ideals presented as having gone unfulfilled for too long. (Slotta 2015: 152)

Phatic infrastructure?

> By "giving voice" to the relocatees - letting them speak freely and listening to what tehy had to say - the Commission brought into being what many saw as more liberal democratic communicative relations, relations in which "phatic communion" (Malinowski 1923) of citizens and state in communicative contact with one another was realized. In **phatic rituals**, "ties of union are created by a mere exchange of words" (ibid.: 478); here the relocatees spoke freely and equally and the state and other citizens listened. For supporters of the Commission's efforts, this communicative contact ritually admitted the relocatees into the communicative life of the polity, "the official record," from which they had been excluded for so long. (Slotta 2015: 152-153)

This paper was indeed a pleasurable read in its own right. But I have to take issue with the phatics of it yet again. It would appear that Slotta has either fundamentally mistaken, or, lets say, taken interpretive liberties with, the notion of phatic communion. But here, as with Jakobson above, he is making a common mistake. Well, not common, perhaps, because the specific instance is idiosyncratic, but the occurrence of reading something completely different out of Malinowski's text is frequenty. Here, I think, the unique innovation consists of confusing *phatic communion* with *ritual handling of words*, which Malinowski treats of in the same appendix. But this is really a problem with Malinowski's ambiguous style of writing that flows smoothly and doesn't make clear-cut distinctions between the topics he's discussing. And, after all, didn't Peace (2013) also treat phatic communion and "secular rituals" in the same breath?

> At issue is **the "phatic communion" of a polity**, imagined and ritually manifested as a body of voices in open, equal, and free contact with one another and the state. As phatic rituals that realize liberal democratic ideals of communication, testimonial practices and truth and reconciliation hearings "give voice" to those who had been silenced. (Slotta 2015: 153)

This phrase is telling. It's a matter of levels, isn't it? Phatic communion was originally concocted for interpersonal or group level but here it is applied on the level of society, or, to use Slotta's expression, "multicultural polity".

Radovanovic, Danica and Massimo Ragnedda 2012. Small talk in the Digital Age: Making Sense of Phatic Posts. In: Rowe, Matthew; Milan Stankovic and Aba-Sah Dadzie (eds.), *Proceedings of WWW'12 Workshop on 'Making Sense of Microposts', #MSM2012*. Lyon, France, April 16, 2012. URL: http://ceur-ws.org/Vol-838/paper _18.pdf.

> We reflect upon and present the most pervasive and relevant socio-communication functions of an online presence on microposts and social networks: **the phatic communication function**. Although some theorists such as Malinowski say these microposts have no practical information value, we argue that they have semantic and social value for the interlocutors, determined by socio-technological and cultural factors such as online presence and social awareness. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 10)

I just gave James Slotta a talking-to for thinking that the phatic function of language pertains to all forms of communication. I'm fairly sure that Malinowski didn't treat of microposts. Rather, he aimed to delineate phatic communion from the communication ideas; or not even that, to treat the function of speech that explicitly does not contain any practical information value.

> We investigate and offer new implications for emerging social and communication dynamics formed around microposts, what we call here **"phatic posts"**. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 10)

But if you argue that microposts do have practical information value then why do you proceed by calling them "phatic posts"?

> We describe the socio-technological and communication dynamics that ingluence the formation of micro phatic posts. Living in an accelerating, interconnected world of information where the demand for instant updates and news is present here and now, different forms of communication dynamics are formed, referring to **the socio-technological communication processes online**. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 10)

Why not *online socio-technological communication processes*?

> Different SNS provide **an expressive medium to share with others our feelings, needs, current status, or simple statements**. Those simple and short statements can carry light information or low information such as "I'm eating a dark chocolate", or "listening to new album by Air", or just "life is beautiful". It can also provoke a communication: "anyone there?", "does anyone know...?", etc. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 10)

So, *affective media*.

> Although some theorists such as Malinowski say that phatic messages do not have a practical information value, **we are arguing in this paper that they do have semantic and social value for the interlocutors**, determined by socio-technological and cultural factors. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 10)

Again, Malinowski does not operate with terms like "message" and "information", since he predated communication theory (I think these authors have Jakobson in mind, instead). But Malinowski does say that "Inquiries about health, comments on weather, affirmations of some supremely obvious state of things - all such are exchanged, **not in order to inform**" [2.2 in the paraphrase project].

> In some social, linguistic, and semantic theories, **phatic may indicate communication being** mundane, information-less, **without any value**. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 10-11)

"There are other uses of language which are not concerned with the communication of thoughts. The conversations which English people hold about the weather, for example, do not as a rule leave the participants any the wiser; only on rare occasions can information be said to have been exchanged. As far as communicating thought is concerned, they get nowhere; are they then quite pointless? No; a little reflection will show that **this kind of use of language has great social value**." (Abercrombie 1956: 2)

> In this paper we are arguing that the origin of modern, social web micro posts (tweets, Facebook status updates, likes, pokes, geo-check-ins on Foursquare, Flickr comments, etc.) - which we call here "*phatic posts*" - have their origins in the human need for phatic communication, i.e., **communication for social upkeep**. The quality of the information being communicated has no practical value and is rather mundane and comes from Malinowski's concept of phatic communion. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 11)

The phrasing in "and comes from Malinowski's concept" makes it seem causal, as if Malinowski is to blame for people communicating for social upkeep.

> In particular phatic communion has three phatic functions: a social function to establish and maintain social connections; a communicative function to demonstrate that the channel of communication is open and present oneself as a potential communication partner; **a validation and recognition function to indicate recognition of one's interlocutor as a potential communicative partner**. To these three main functions, Philip Riley has added another three functions: to provide indexical information for social categorization (that is to signal different aspects of social identity); **to negotiate the relationship, in particular relative status, roles and affectivity** (which clearly could be seen operating if we look at the various forms of greetings and address that some individuals use according to his or her social or affective relationship with the interlocutor); to reinforce social structure (Riley 2007: 131-32). (Radovanovic & Ragnedda 2012: 11)

Riley, Philip 2007. Language, Culture and Identity: An Ethnolinguistic Perspective. *London: Continuum*. Let's try to deconstruct this list. (1) is Jakobson's first sentence on the phatic function; (2) is his second sentence; (3) sounds like Jakobson, but I'm sure he didn't actually say anything of the sort. I'll make this bold. I've met "acknowledgement" somewhere before, but this is generally new and promising. Riley's additional functions are essentially: (1) group identification, most likely following either Abercrombie or Laver; (2) something new that sounds a lot like Bateson's mu-function, but because it has "relative status" in it it may also originate from Laver and the British issue of social class; (3) also new, but easily conceptualizable in Talcott Parsons' systems theory, for example.

> In particular in our discussion we are arguing about the phatic function of online communication in the context of this theoretical framework and we are going to discuss why the phatic function that tries to maintain contact with the receiver is important on SNS for maintaining and strengthening existing relationships. **This is more evident in the case of Facebook where its primary purpose is to reestablish relationship lost in time**, such as those between former classmates or older friends. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 11)

This is true: Facebook began as a website for keeping track of mates on college campus (as far as I know). This aspect of "reconnecting" with lost family, friends and acquaintances is not one frequently treated in the "phatic technology" quarter.

> The importance of phatic communication has already been recognized by software engineers defining protocols for use in messaging. Notably, the SIP (Session Initiation Protocol) and SIMPLE (Session Initiation Protocol for Instant Messaging and Presence Leveraging Extensions) protocols draw extensively on the idea of "presence" as a signal to networks of users that communication is possible and of the disposition of other users to communicate. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 11)

This is indeed interesting. Above, Faucher (2013) said that sites "such as Facebook are heavily *hodological* in nature, which is to say that they operate according to preset pathways that delimit options for access and interaction" (Faucher 2013: 9). Here it would appear that instead of *delimiting*, in some ways they are also *enabling* access and interaction, even if it's such a minute thing as showing who is currently online and whether your chat partner has received your message and is currently writing a message (in Jakobson's technical treatment these small issues are *quintessentially* phatic, more so because these are *metacommunicative* linguistic messages, e.g. "online" and "X is writing a message").

> To do this participants just write **"nonsense", expressing their thoughts freely and making witty comments**. This apparently "nonsense writing", has an intimate purpose, not so much in what has been written, but keeping in contact and reinforcing relationship. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 11)

I think that if the thoughts they express and their witty comments make sense then we're not dealing with nonsense. Also, where do you get the impression that phaticity is about nonsense? The general impression going around is that of *conventionality* and phatic utterances being "formulaic" (Malinowski's own preferred word), not nonsense. Nonsense is really the absurd logical conclusion of desemantization, non-referentiality, or irrelevance, but the keyword here is *absurd*.

> These practices have resulted in forming 'phatic media' (Miller 2008) in which communication without content has taken precedence. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 11)

Media without *substantive* content.

> Furthermore, one of the contemporary digital media scholars, Mizuko Ito, described the appearance of phatic communication processes among Japanese teens in "low-content text message" groups, whose purpose is simply to stay in contact with others. These mundane communication exchanges represent

> the kind of communication that arises among people who are overwhelmed with other forms of communication. For example, **in Japanese culture, phatic function is called *aizuchi***. Aizuchi tweets are real time, continuous, two-sided communication where, if one drops out of the communication thread, the dynamics of the aizuchi is lost. Aizuchi also involves very short expressions of approval or disapproval and expressions and connotations of someone's online presence. Aizuchi has a social function: to keep connectedness with others. The stage of connectedness is always characterized by a very high degree of alertness. we have conducted a set of inteviews, including an interview with Takashi Ota, Japanese software developer and Wikimedian, in order to clarify aizuchi. One can assume **aizuchi as a sign of the confirmation of presence: "I'm listening", "it's your turn", "I won't interrupt you" or "you're expected to keep talking"**. This is a typical effect when interlocutors use aizuchi during direct conversation or phane calls, but it may be applied to online conversations as well. When being used online, aizuchi "makes you think as if your counterpart is talking in front of you. It makes you feel we are connected." (Radovanovic & Ragnedda 2012: 11-12)

As far as I know, *aizuchis* are "short utterances roughly equivalent to English "uh huh" and "yeah" (Kita & Ide 2007: 1242), not a direct equivalent of "phatic function". What I appreciate in this is the phrase "a very high degree of alertness", because as far as I know, the rhythmic "pounding" of *aizuchi* indeed requires that. The idea that phatic communion arises when people are "overwhelmed" with other forms of communication is enticing, but it would necessitate some further substantiation.

> Computer-mediated and mobile-mediated environments today provide the channel of communication to be open and **to present oneself as a potential communication partner**. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 12)

If I ever write a "hodgepodge" article about various bric-a-brac I'd like to treat briefly the "contact information" we provide to websites, or put up on our homepages. I'm especially interested in a relic, long-abandoned HTML tag, <address>, that you can find in the source codes of homepages for old IT-gurus. It's such an odd thing, and unsurprisingly unsupported in current version of HTML, but it does fall into the category of phatic signs that enable(d) one to present oneself as a potential communication partner.

> Communicative dynamics established with the web 2.0 paradigm shift and the development of microblogging culture and the usage of social media and SNS using mobile communication, encouraged users to practice in everyday life what we call here *a **phatic display** of connected presence*. This phatic display of a connected presence is expressed through microposts, comments, short messages, leet-speak, tweets, status updates, Facebook social add-ons, and embedded applications. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 12)

A worthwhile concept. Jakobson's definition contains the phrase "to attract the attention", and Ruesch has a very similar wording: "*Attracting*, *showing off*, or ***displaying*** reflects all those actions which imply a signaling for **attention**" (Ruesch 1972[1953a]: 66) So you could very well also use the expression "showing off" when treating these phenomena.

> Human relationships depend more and more on new technologies, such as computers, mobile phones and, most relevantly here, on their social network identities. These enable us to interact with others and human relationships in new interconnected virtual habitats become increasingly dependant on these objects. This "dependency" creates **a new sociability pattern** of being constantly online and present and of **relationships becoming a fluid ever-changing continuum**. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 12)

The effects of *phatic technological habituation*.

> Phatic posts potentially denote a lot more substance and weight to them than the content itself suggests. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 12)

Not *denote*. The current fashion in Relevance Theory is *imply*.

> Coming back to the phatic function postulated by Jakobson we can add **a new function** particularly present, on the social networks: **conflict avoiding**. On Facebook the two most popular forms of phatic communication on which we want to focus - besides status updates - are the concept of like and poke. This last form seems very interesting because Facebook has a "Like" button and not an "I don't like" button. This is because it seems to be easier to maintain balance in a community if one establishes relationships of mutual conformistic harmony with other people and it could create a conflictual relationship, reducing interaction (someone could be unfriended) and reducing the total number of the users. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 12)

Faucher wrote about this at length. But I'm not sure if it's a new function. After all, Malinowski wrote that phatic communion has "Always the same emphasis on affirmation and consent, mixed perhaps with an incidental disagreement which creates **the bonds of antipathy**." (p. 314-315) And while Facebook does lack a "dislike" button, the comment section is still a ground for incidental disagreements and creating "bonds of antipathy". This, of course, is an under-theorized aspect, and perhaps Facebook is indeed a good source for empirical material to flesh it out.

> There are numerous possible meanings and interpretations behind the poke and in the context of social networking technologies tehy can include: a) showing romantic interest for the other; (b) a high visibility, low pressure way of getting attention; c) **a lightweight interaction**. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 13)

Good phrase. "Lightweight" is an idiom that I've not met in phatic studies. It's just as surprising and obvious as the idiom "wallflower" (I had to read about phatic architecture to discover such a commonplace word and realize that it could have a place in discourse on phatics).

> c) the third type of phatic posts indicates a secret language or an internal language especially between teens. Teens and young adults use a lot of phatic when communicating among themselves. They use it to protect their privacy and publicly express themselves through these short messages and posts - of which only they know the meaning - so that way they keep adults from their world. danah boyd (2010) wrote on this - decoding the youth and their "secret" language. (Radovanovic & Ragnedda 2012: 13)

Nice, an actual study of "private signs", and in relation with phatics! *boyd, danah. 2010. Living Life in Public: Why American Teens Choose Publicity over Privacy. AOIR 2010. Gothenburg, Sweden, October 23. URL: http://www.danah.org/papers/talks/2010/AOIR2010.html*

Whiteley, W. H. 1966. Social Anthropology, Meaning and Linguistics. *Man* 1(2): 139-157.

> At the outside I should like to make clear what I intend to discuss under this rather comprehensive title, and I cannot do better than refer backt o Lévi-Strauss's remarks to the Conference of Anthropologists and Linguists at Bloomington in 1952. Commenting on the fact that this was perhaps the first occasion when anthropologists and linguists had come together specifically to discuss possible areas of common interests, **Lévi-Strauss (1963) observed that three levels of investigation had to be distinguished: possible relations between *a* language and *a* culture; between *langugae* and *culture*; and beet linguistics as a scientific discipline and anthropology**. (Whiteley 1966: 139)

This was the very same conference that Roman Jakobson attended and wrote a concluding report for. (I may have to re-read it soon, at least before writing my next paper about Jakobson's phatics.) Levi-Strauss is as insightful as always. I think similar concerns were expressed by Jakobson as well, perhaps in the same report. The difference, if I'm not mistaken, consists in the understanding that the relation of a specific language to a specific culture can be investigated empirically while the relation between language and culture as such are theoretical. And the third level, of course, is metatheoretical.

> Within this frame of reference **my purpose is both historical and programmatic**. I acknowledge that there had been a plethora of programmatic articles in recent years; my only excuse for yet another is that I have tried to present a somewhat fuller picture than is customary. I wish to consider the ways in which some anthropologists - largely British - have traditionally viewed the language of the communities they studied, how their views have been modified and extended during the last twenty years, and how further, perhaps more fruitful, development might proceed. (Whiteley 1966: 139)

My purposes are similar. We should emulate this passage when we write our joint paper on phatic studies with Joe.

> What I wish to stress is rather that **when linguists wish to look at problems of meaning, then they have to reckon with the essentially social fact of language and look at the social context**; when anthropologists wish to look at meaning, they must recognise that the social context in which a term occurs is related in more or less interesting ways to sets of linguistic contexts. (Whiteley 1966: 139-140)

Quite programmatic indeed. Similar concerns should be raised with regard to so-called "meta-phatics", as when a linguistic category of social behaviour, such as *aizuchi*. Care must be taken to contextualize its cultural belonging.

> A second major problem concerns the use of translation. **The field worker learns to use terms for which there is no English equivalent but which are nevertheless extremely important sociologically**. Since Malinowski the problem had been clearly recognised, but solutions have not often been satisfactory, partly because of the difficulty of delimiting the field over which the term is used. It is not enough, for example, to append a list of terms used in a given ceremony; these have no 'meaning' unless they can also be plotted within a given set of linguistic contexts. (Whiteley 1966: 140)

This is the import of Malinowski's *context of situation* (even in the famous appendix). The authors of the previous paper insisted in the importance of this insight in their own work but failed to elaborate further.

> Firstly, the linguist, like his colleagues in others of the social scientists, is concerned, in making a linguistic description, with **the abstraction of patterns from his data**. To the extent that a large number of patterns are readily discernible, the linguist is spurred on to try and achieve an exhaustive patterning; to the extent that language is constantly in use and subject to variations of many different kinds, so the patterns abstracted tend to be non-congruent with language performance. (Whiteley 1966: 141)

This is so general that it really applies on my own work of meta-analysis. What else am I doing by reading through all these phatic studies than looking to abstract patterns, common misunderstandings that may be clarified as well as points of convergences that may allow generalization.

> It is not enough simply to be able to generate grammatical sentences, **one must also be able to say in what situations they are uttered**. (Whiteley 1966: 141)

This, for example, is a common pitfall in phatic studies, especially the more theoretical ones. Despite the lip service paid to *context of situation* and whatnot, more often than not these considerations come secondary to the semantic problems - emphasizing that phaticity is "meaningless" in some way and then attempt to rectify the situation be rescuing phaticity from meaninglessness by vaguely raising its profile.

> It also shares the view, stated recently by Basil Bernstein (1964), of **social structure as a kind of filter between 'language' and 'speech'**, though it seems to be important to recognize that a given social structure comprises, as it were, a variable number of filter elements which may select 'speech systems or linguistic codes'. Bernstein's recognition of **the speech system as a 'consequnece of the term of the social relationship'** (56) seems particularly worthy of emphasis. (Whiteley 1966: 141)

This is good stuff. From the previous paper, one of Riley's additional "phatic functions" was "to reinforce social structure". It may be possible that our phatic routines really do uphold the status quo, as was also Miller's (2015) latest concern, although on a different level or dimension.

> If one concentrates on the *social group*, which may be a kinship group (family, lineage group), recreational group (youth club, 'ton-up' boys, sports club, bird-fanciers), occupational group (legal profession, football team, trophical fish breeders, booksellers, etc.) or generational (age-groups, teenagers, infants), then attention must also be given to the concepts occurring therein and the social contexts in which they occur. (Whiteley 1966: 142)

Good advice. As far as I can tell, this may be the kind of work Blanco is currently engaged in (with regard to "family").

> Writing at a time when the function of language was widely conceived in terms of its capacity to convey thought, Malinowski was quickly made aware, in his observations on fishing, trading and gardening, of the importance of language as 'a mode of social action rather than a mere reflection of thought' (1923: 247). He was also much impressed by the use of language in 'free, aimless, social intercourse' and suggested for this the term 'phatic communion', by which he wished to stress **the establishment and maintenance of social ties by a set of verbal conventions**. While such views served as a valuable corrective to current views of language, and **quickly became part of a new orthodoxy**, it is his view of meaning, derived from the use of ethnographic texts, which is perhaps of greater interest, though he was by no means the first to make use of texts in this way. (Whiteley 1966: 144)

On the one hand, Whiteley is mistaking Malinowski for Jakobson: although the latter did use the word "establishment", he did not use the more technical term, "maintenance", which at that time probably pertained to housekeeping. On the other hand he is right in that "phatic communion" became a new orthodoxy, which for a long time (several decades) was not modified in any significant way (perhaps not even applied - the mentions I have been able to dig up are just that, *mentions*).

> It was clear to Malinowski that such terms and expressions which relate to ceremonies, ritual, social institutions and beliefs could not be translated by some hazarded equivalent but needed to be described by reference to the total social context in which they occurred; thus 'Exactly as in the reality of spoken or written languages, a word without *linguistic context* is a mere figment and stands for nothing by itself, so in the reality of a spoken living tongue, the utterance has no meaning except in the *context of situation*' (1923: 240). This illuminating concept was never developed fully by Malinowski but **it was taken over and developed by his contemporary in London, the late J. R. Firth, who incorporated it into his own contextual theory of meaning**. In this theory the meaning of a given form is its function in a given context, which may be stated at various levels, from the phonological and grammatical up to the semantic, and it is at this level that the context of situation is important. **But the concept, if illuminating, has proved extremely elusive**, for neither Firth nor his pupils have yet provided any detailed study of any particular context of situation; **all regard as a truism what has yet to be systematically demonstrated**, the importance of a context of situation, intuitively perceived as real but not yet clearly delimited. (Whiteley 1966: 144)

Isn't the latter part (a truism yet to be systematically demonstrated) also the case with *phatic communion*? In any case, I was not aware that Firth was a contemporary of his and developed his ideas further (apparently he even wrote a paper "[...] with reference to Malinowski's views"). More reason to look into this man's work.

> Lévi-Strauss, for example, in an article in the forties (1963: ch. 2), [...] rejected too slavish a transposition of these methods as leading to a too 'complex' and 'difficult to interpret' model, and suggested instead that one should recognise **two different modes of reality; 'systems of terminology' and 'systems of attitudes'**. (Whiteley 1966: 148)

I'm holding on to these apples.

> Goodenough starts off by asking what one needs to know to be able to say that A is B's cousin, to know, in fact, the meaning of such a remark. Meaning is understood here as signification rather than connotation, and **the 'significata' of a term are those abstracted elements without which the term cannot occur**, its differentiating features, in fact, that are abstracted by the investigator as being in some way essential to it. **Connotata, by contrast, are optional, possible elements**. Significata can be obtained through an informant 'asked to give statement of fact according to his understanding and usage'; connotata require that the investigator be exposed to social context and are in any case much more difficult to handle. (Whiteley 1966: 148)

Note 25: "Following Morris (1946). Note also that the terms 'denotata' are used for the referents of a term, and 'designatum' for the class of such denotata." (p. 154). Perhaps I should consider the significata and connotata of "phatic"? There certainly is basis for it, seeing as so many researchers choose to "read into it" a lot more than is necessary.

> Truk kinship requires two paradigms; one with the common characteristic of '**seniority** of generation', the other 'membership in matrilineal groups'. (Whiteley 1966: 149)

Fuck it. I'm also holding on to this.

> At the same time as Goodenough and Lounsbury published their findings on kinship terminology, **work was proceeding in other fields**, notably colour terminology and folk medicine, areas marked as much by their comparative accessibility as by their **disposition to terminological systems**. (Whiteley 1966: 149)

This is also the situation within "phatic studies". There have been more papers published on the subject in 2015 than I could have imagine when embarking on this journey. And the work is proceeding, sadly not in any single field but a whole host of fields, some perhaps blissfully unaware that work on phatics is proceeding with such a rush lately. And almost all of them have been infected by Phatica, which is what we call the demon of terminological invention that first actuated Malinowski to coin *phatic communion*. The list of phatic this and that (phaticisms?) is virtually endless.

> In the course of some concluding remarks to an inter-disciplinary conference on language and style in Indiana in 1958, Roman Jakobson made the following comment, 'No doubt, for any speech community, for any speaker, there exists a unity of lanugage, but **this overall code represents a system of interconnected sub-codes; each language encompasses several concurrent patterns which are each characterized by a different function**' (1960). Such functions may be described by reference to their inclination towards a particular factor of a speech event. Any such event comprises an *addresser* sending a *message* to an *addressee*. The message requires a *context* which can be referred to and spoken by the addresse, and it is at least capable of verbalisation; a *code* which is at lealst partially common to both parties; and **a *contact* by which connexion may be established and maintained**. Functions which inclune towards these factors can be labelled respectively emotive, poetic, conative, referential, metalingual and phatic. (Whiteley 1966: 151)

Oh my god. This is the umpteenth time I've read this sentence from Jakobson's "Linguistics and Poetics" (which I've even re-typed in full length), but the first time that I realize what it really means: when Jakobson talks about subcodes, i.e. the subsystems of language, and permanent dynamic synchrony, he is really talking about the hierarchy of linguistic functions. Oh my god. This means, oh god, this means that he did stick to the formalist idea of distinct types of languages within a single language, i.e. poetic language, expressive language, etc., to the bitter end! And no-one noticed? Holy fucking shit. I'll have to deal with this, I have to write about this! I - finally - have a reason to take up permanent dynamic synchrony! ———- Also, which now feels completely irrelevant, Note 35 reads: "Hymes (1962) divides this into 'topic' and 'setting' with 'referential' and 'contextual' functions. Jakobson's 'phatic' function is re-labelled 'contact'." (p. 154)

> In an early essay Hymes (1962) took up the general question of the 'ethnographic patterning of the uses of speech in a community' with particular reference to the development of a structural semantics, and recalled Jakobson's earlier division of approaches into those that **document the occurrence of an item in all its contexts, and those which locate the item in a set or frame which can occur in specific contexts** and which lead to the characterisation of the item in terms of its substitutability with other items. (Whiteley 1966: 152)

A pretty long-winded way to put the aspects of *selection* and *combination*.

Kunreuther, Laura 2006. Technologies of the Voice: FM Radio, Telephone, and the Nepali Diaspora in Kathmandu. *Cultural Anthropology* 21(3): 323-353.

> On October 21, 2005, Nepali government officials attacked Kantipur FM, one of the oldest and largest commercial FM radio stations in Kathmandu. Their mission was **to seize satellite equipment that enabled the station to broadcast** programs outside the Kathmandu Valley. This seizure was necessary, the Ministry of Information and Communication declared, because **Kantipur FM refused to comply with a new government ordinance that forbade the broadcast of news about opposition to the royal regime**. (Kunreuther 2006: 323)

Before reading Slotta (2015) I would have had very few means to conceptualize *"technological phatic" speech* or *Technologies of the Voice*. In my meta-analysis of phatics I outline several "orders of phatics". This paper and Slotta's might represent a separate order, where the focus is on the nation-state.

> Perhaps the most striking aspect of this coup was that the king **cut all technological communication** outside the valley and overseas for a period of several days. (Kunreuther 2006: 323)

Similar issues plague the so-called "phatic technologies", i.e. when Turkish and Egyptan governments blocked some social media sites (youtube, twitter, facebook).

> To protest the government's action, journalists and media personnel gathered together in Kathmandu, wearing black cloths around their mouths to signify their stifled voices (see photo on cover). (Kunreuther 2006: 324)

I think I've seen American college students do something similar, but, you know, for an imaginary cause.

> Indeed, over the past 15 years, **the figure of *voice* has been especially invoked in discussions about the promises of democracy and transparent government**. At the same time, in much of the talk radio programming produced on FM stations, **voice is viewed as a sign of emotional directness, authenticity, and immediacy**. These two formations of voice, I argue, are mutually constitutive. Sentimental discourse about the voice reiterates modern neoliberal discourse about democracy and is central to the formation of a Nepali diaspora. (Kunreuther 2006: 324)

15 years is an understatement. During the Soviet times, in Estonia and other Eastern Bloc countries, there was a radio station called *Ameerika Hääl* ("American Voice") that broadcast news from the Western side, i.e. news undistorted by Soviet ideology of propaganda. It was certainly a propaganda of its own, but it was also figuratively *the voice of democracy*.

> As Maoist wage a civil war against the state and many Nepalis are deeply dismayed by the gevernment, particularly after the February 1 coup, and after the economy has plummeted over the past decade, technologies of the voice both aggravate and alleviate Nepali **dreams of contact across great distances**. Fantasies of escaping the current war and of earning enough money to support a middle-class life in Nepal are constantly belied by stories about the difficult and sometimes horrific conditions of work abroad. **This contradiction produces anxieties that loom large, making the material and symbolic presence of Nepali diasporas increasingly important to urban sociality in Kathmandu**. (Kunreuther 2006: 325)

"In Japanese social life today, people want to be related to each other, pointed-to each other, but not at any cost; my friend would still rather not be duped. Rather, they desire a specific way of being related, even while this desire is clouded by a sense of resignation. For they are aware that the dream of authentic dying and living, life's "worth," might have all alongbeen just that, a dream, "fading" at the unending end of Japan's long postwar (Mathews 1996)." (Nozawa 2015: 380) - The concerns are perhaps slightly different, or based on different grounds, but find expression in similar figures.

> Programs on FM radio such as *Rumpum Connection* interpellate a Nepali diaspora among urban subjects, **creating discursive forms through which they become recognized by others as well as by themselves**. "Interpellation is an address that regularly misses its mark," writes Judith Butler, expanding on Louis Althusser's notion of interpellation. "The mark interpellation makes is **not descriptive, but inaugurative**. It seeks *to introduce a reality* rather than report an existing one; it accomplishes this introduction through citation of existing convention" (Butler 1997: 33; emphasis mine). (Kunreuther 2006: 325)

From Butler's *Excitable Speech* (1997), which I've read a while ago but which I should maybe re-read after reading Austin? In any case, this is very similar to Bruno Latour's *political speech* ("What if we *Talked* Politics a Little?", 2003), how it *enunciates* the existence of groups rather than pertaining to the 'reality' of 'social relations'.

> This approach focuses on how other **media such as the telephone, letters, and email** become incorporated within FM programs. Conversations on *Rumpum Connection* are replete with references to potential telephone calls as well as to photos, emails, or letters. **The excess of discourse about technology I refer to as "technological phatic" speech.** As with other forms of phatic speech, such **references to past or future communications do not convey any information but simply reiterate the strange fact that people seem to "connect" through technology**. (Kunreuther 2006: 326)

What is meant by phaticity in this context is very similar to what is treated under the name "metacommunication" in the Tartu school of semiotics, which is markedly different from the classical Ruesch-Batesonian definition of metacommunication that pertains to simultaneity of connection between channels or mediums, rather than on references to past or future communications. What makes this approach somewhat cryptic in the overall scheme of things in phatic studies is that *phatic technology* is a term that was coined about the same time (Vetere et al. 2005) but in a different discipline (information technology), so it'll be a bit tricky to separate it clearly from "technological phatic" speech, which pertains more to meta-phatics than anything (i.e. discourse about connection in general, rather than about a particular connection).

> The voice is a key aspect of technological mediation that shapes **fantasies of presence** projected by the radio and phone. There are several distinct understandings of the voice often simultaneously at work in

> the ethnographic examples presented here that are helpful to identify for analytic purposes. Each modality of voice raises specific questions about the kind of presence being produced. **How, for example, does the mediated voice of the telephone and radio become the medium for producing affective relations, subjects, and diverse temporalities?** How do these technologies of the voice configure a contemporary urban sociality in Kathmandu that centers on Nepali living abroad? (Kunreuther 2006: 326)

Useful for writing about *affective media* for Blanco's upcoming special edition of *Networking Knowledge*.

> Such technologies do not require a hearing subjec to record sound and therefore record not only the symbolic, meaningful sound of language but also **intrusions of meaningless noise, such as the hissing of the machine. Technology thus produces both the voice and the originary quality of the voice that appears to precede its technological recording**. Ironically then, the discourse about transparency or the immediacy of the voice emerges as an aftereffect of technological recording. (Kunreuther 2006: 327)

For the article I'm currently writing I'm considering including various *bric-a-brac* with a phatic dimension. These include, thus far, the concepts of "wallflower" and "lightweight" conversation, as well as more technological items of curiosity, such as the outdated <ADDRESS> tag in old HTML, and perhaps even - why I'm mentioning this - a short phatic analysis of dial-up tones.

> At noon on Saturdays, a day when most Nepalys are at home, **Anamika makes a series of conference calls from the Kantipur FM studio. These calls ostensibly "connect" Kathmandu residents with their friends or families abroad**. Yet *Rumpum Connection* does not in fact make a connection between disparate parties, as its name suggests. Instead, the very notion of "connection" constructs the subjects of "urban Nepali" and "Nepali diaspora" that come into being through the show. They become social categories through which callers and listeners recognize others as well as themselves. (Kunreuther 2006: 329)

That's a pretty cool idea in itself, given that most local residents probably don't have all that many means to communicate with friends and families abroad.

> The telephone conversations on *Rumpum Connection*, for example, generate **a temporality of the simultaneous, as well as affective, connection** thorugh which urban Nepalis and the Nepali diaspora **converse and appear present to one another**. Technologies of voice also obscure this process and project **a fantasy of presence and immediacy** that enable newly constituted subjects to imagine themselves "connecting" through the radio and the telephone. (Kunreuther 2006: 320)

Almost simultaneously, Licoppe and Smoreda (2005) described a new pattern of "connected presence" emerging due to telephone technologies, which others (Miller 2008) quickly generalized to include online social media environments.

> The idea for *Rumpum Connection* emerged from **transnational flows of people and language**. It was conceived of by the only British manager of Kantipur FM after he heard a similar program broadcast in London. Anamika explained that, initially, she and a young man were chosen to cohost the program because they could understand and speak good English. After a year, she became the sole host. "You don't know if the person who answers the phone will speak Nepali," Anamika told me **in a mix of Nepali and English, typical of most young, educated Nepalis**. "I need to be able to speak English so I can reach the Nepalis abroad." (Kunreuther 2006: 331)

These "transnational flows of people and language" throw Jakobson's concept of the *radius of communication* out of whack. Linguistic contact no longer follows the logic of areas and travel routes. The flows are much more complex these days. I'll need to take this into consideration when I treat the "radius" concept at length. Also, the mixing of native language with Estonian is also characteristic of Estonian youth who speak "Estonglish".

> The probram brings forth the category of Nepaliness and a Nepali voice, at the same time as **it implies the need for radio and telephone to materialize these social relations**. The national premise of the program suggests that it might be considered a quintessential example of **long-distance nationalism** (Anderson 1998; Schiller and Fouron 2001). (Kunreuther 2006: 331)

This would be really interesting to study with regard to Estonianness in a few decades time. The relevant addition here being that Estonian e-governance makes it possible to conduct your everyday business while being physically abroad (for example, you could be somewhere across the globe but still vote in municipal elections). Not to mention the e-residency program that enables foreigners to become "virtual Estonians". In other words, there is an unparalleled *phatic infrastructure* in place. (Maybe I should include the e-residency program in the phatic *bric-a-brac* and analyze its phaticity?)

> Through interpellation, Meena emerges as a subject who is Nepali and a member of a particular family, yet also, as part of the diaspora, a subject who is simultaneously excluded from these social worlds. In naming and locating these silent listeners, callers bring forth and constitute an invisible public as really there. **This process establishes a relationship** between the diaspora and urban Nepalis that then becomes a vital part of the urban publics created through FM radio. (Kunreuther 2006: 333)

In other words, the silent listeners constitute the communication system in the meta-channel, having awareness but not influence. (Because they are also named and addressed they are also part of the para-channel, i.e. the relational context of the communication system, but since *para-channel* is my own terminological invention I won't pursue it further at this time.)

> **The very notion of reality and authentic emotion that this woman describes strikingly depends on appropriate representation and the prosodic features of a voice that will adequately convey "a real life story."** In this and many other letters, listeners describe the material and sensuous quality of the voice as the raison d'être of their listening, the siron call that convinces them to participate in such programs. "The voice" here comes to stand not for direct political participation and good governance but rather for **a quality of social connection and emotional directness** associated with FM radio. (Kunreuther 2006: 334)

This is where La Barre's *phatic communication* and Lemon's *phatic qualia* meet. Must consider for a phatic approach to *affective media*.

> Many listeners describe their enchantment with a radio voice as **having the power to channel emotions** that the listeners themselves cannot express in words. Radio hosts encourage their listeners to "speak your minds and hearts," and fan letters repeat such messages nearly verbatim. (Kunreuther 2006: 334)

Metaphorization of the channel. I should perhaps consider the *connotata* of "channeling" as a verb that has intrinsic phaticness attached to its uses in phatic studies.

> Perhaps the failure of complete simultaneity is one reason why so many **conversations** on *Rumpum Connection* **center almost exclusively on the various media - letters, emails, telephone calls - through which the speakers imagine they will connect or have connected**. Roman Jakobson's analysis of the six functions of speech helps us understand **the social importance of immediacy** and why listeners' **enchantment with the medium itself** appears so often in their conversations on FM radio. To relay a message over the radio or in any conversation, a speaker must convey a referent and a context that the listener can grasp; together, they must share a lexical code, and they must be able to make contact through "a physical and psychological connection [that] [...] enables both of them to enter and stay in communication" (Jakobson

> 1987: 66). **Speech that centers on this ability to make contact** is what Jakobson, following Bronislaw Malinowski, refers to as the "phatic" function of language. Phrases such as "How are you?" or "You know?" are often used simply to prolong communication without exchanging any information (Jakobson 1987; Malinowski 1953). (Kunreuther 2006: 340)

Curiously, this is one of the very few papers that take Jakobson's functions to be "speech functions". Most just gloss over that fact. Because of this rarity it comes across as surprising that someone does indeed look at speech centered on contact as phatic.

> This is a standard exchange on an FM call-in show:
>
> *Host*: Hello, do you hear me?
> *Caller*: Yes, I hear you. Hello.
> *H*: Where are you calling from?
> *C*: I'm calling from Baneswar.
> *H*: And your name?
> *C*: I'm Raju from Baneswar.
> *H*: Okay, Rajuji, have you eaten rice?
> *C*: Yes, I've eaten. And you?
> *H*: Yes, I've eaten. And what would you like to say, Raju dai?
> *C*: I like your program very much. And I would like to say hello to my sisters and friends. Okay, I'm putting [the phone] down.
> *H*: Goodbye, a big thanks for calling.

This typical conversation functions primarily in **the phatic mode**. The actual information these two speakers share is minimal. **Their exchange centers instead on checking whether the channel of communication is clear**. Both host and caller repeat a common colloquial greting, "Have you eaten rice?" (Bhat khanubhyo?), which **seems to ask for specific information but in fact is used to begin a conversation** or simply establish contact between acquaintances passing on the street. It is inflected with **a sense of familiarity and habitual meeting**. Such conversations resemble the conversations frequently heard in the United States when people reach for their cell phones "just to say hello." By referring to the various channels of communication, phatic speech draws attention to the voice as a mediating tool of social relations. Such discourse becomes the link between technology and voice by highlighting, in a single phrase, the concurrent mediation of the two mediums (voice and radio). (Kunreuther 2006: 340-341)

Again, this is a bafflingly literal approach to the phatic function and even takes Jakobson's phone-related illustration seriously, which I in all honesty have not seen anywhere before. The bit about rice-eating-greeting is an interesting addition to the semantic analysis of greetings, which thus far includes Estonian orientation to health, Arabic orientation to Allah, and perhaps English orientation to "good" (Good evening, How are you doing, etc.). The sense of familiarity and habitual meeting reinforces Ruesch's *communization*.

> On *Rumpum Connection*, the various mediums that course through any given conversation invokes the speakers' relation to Nepal and to the diaspora, for themselves as well as for the listening public. Conversations that usually begin with "Did you receive that email?" or "Have you spoken on the phone to so-and-so?" reiterate the fact that Nepalis in Kathmandu and abroad can and do seem to connect through technology, without directly referreng to the content of those messages. **Such frequent references to various mediums of communication might be thought of as a form of "technological phatic" speech**. The excess of phatic speech on *Rumpum Connection* reveals the mediating qualities of the voice and also becomes a poignant expression of intimacy. Using technological phatic speech, *Rumpum* callers **draw attention to the media through which they communicate** between Kathmandu and the diaspora as they construct **a dialogue that is largely about contact itself**. (Kunreuther 2006: 341)

It is curious that when someone does take Jakobson's phatic function seriously, the outcome is something that has to be renamed. I would not call it "technological phatic speech". Perhaps technology-oriented phatic speech would be better? The term *phatic technologies* really imposes a problem. I may have to write more extensively on this and look into how to ameliorate "references to communication technology" with phaticity. On the top of my head currently is an expression, *contact-content*, but I have no idea how to ground it in anything other than tying the referential and the phatic function together to accommodate technological phatic speech.

> Like many FM radio hosts, **Anamika herself has become a fetish of connection with a special power to facilitate connection between people living far away**. Anamika told me that she frequently receives gifts - chocolate, perfume, jeans, bags, cards, knickknacks - from her listeners in Kathmandu and around the world. (Kunreuther 2006: 343)

In phatic terms, Anamika is a *phatic expert* (Lemon 2013).

> Dreams of contact and the excess of phatic speech on FM radio programs both allay and express the contradiction between a desire to flee and the failed promises of the diaspora. More than this, it is in such moments of political and economic crisis that something normally concealed - the power of technology to create illusions of realness - is revealed through technological phatic speech. **Unlike discourses that attempt to make a technological apparatus vanish so that the voice appears all the more real, this phatic discourse emphasizes the agency of technology involved in satisfying the seemingly antecedent desire for connection**. In technological phatic speech, subject appears as individuals who exist prior to the broadcast or telephone call and whose needs and desires are met by the miraculous interventions of technology. (Kunreuther 2006: 344)

This, I think has profound implications. And before jumping on the *medium is the message* bandwagon (which is already full of people who half-understand the concept but nevertheless propagate it) I'd like to consider "the agency of technology" itself. For me, this is not an empty phrase, for we've philosophized with Joe about artificial intelligence and the future time when technology presents not only a means of communication but a partner in communication. There may come a time when the "channel" itself is a conscious party. So this is a lofty subject that demands more consideration of the role of technology, in interpersonal communication as well as society at large. On a procedural note, this paper was at first imposing with its length (33 pages is longer than the average) but proved to be not only a good read but a valuable resource, and its unique (overly traditional) take on the phatic function is in every way worthy of mention in my own work.

Hopkins, Kane 2014. The phatic nature of the online social sphere: Implications for public relations. *PRism* 11(2). URL: http://www.prismjournal.org/fileadmin/11 _2/Hopkins.pdf.

> *This article considers the importance of phatic exchanges - a communication exchange that **fulfils a social objective** rather than imparting information - on **social technologies**, such as Facebook and Twitter.* (Hopkins 2014: 1)

Some variations. There have been social function, social value, social goals, social role, etc. "Objective" is a first. And what here are called *social technologies* are called *phatic technologies* in phatic studies.

> This article provides **an overview and brief history of phatic communication**, and the important role it plays in the cohesion of relationships among social media users. It draws on theories from the fields of social linguistics, computer-mediated communication and public relations to analyse the current practices of organisational social media use by public relations professionals. Specifically, the article considers **the use of phatic communication in social media by public relations practitioners to manage organisation-public relationships**. (Hopkins 2014: 1)

It has ta be a very brief history, then, because although the bibliography of this paper is extensive it doesn't have all that many phatic studies among them. Most are about public relations and social networking. So at least the angle is novel.

> Organisations that wish to maintain good relationships with their various stakeholder groups need to utilise **the full gamut of communication channels and tools** that are available to ensure their messages reach a variety of audiences. (Hopkins 2014: 1)

No. Marketing ruins social networks. It's the reason why Ello and others like it are unpalatable.

> Organisations had expected to achieve better results in the online social sphere, but evidence suggests organisations have not understood what the social media experience entails for users (Heller-Baird & Parasnis, 2011). (Hopkins 2014: 1)

No. Organizations need to understand that it's okay to be a user who belongs to an organization, but it's not okay to be an organization that is also a user.

> For organisations to build relationships in the online social spher, they need to understand how social technologies are used to satisfy a user's personal needs and goals. Moreover, **practitioners need to work within the established culture and practices of a technology** (Wang, Tucker, & Rhill, 20110. Public relations scholars stress that social technologies, like more traditional communication channels, should comply with the two-way symmetrical model outlined in the Excellence theory and be used for dialogic communication purposes (Jones, Temperley, & Lima, 2009). However, the nature of social technologies is such that **users now have different expectations of what it means to have a relationship with an organisation**. The fundamental shift in the organisation-public power-relationship means that audiences can determine the rules of engagement. (Hopkins 2014: 2)

Maybe these are valid points, maybe not, I don't know. What I do know is that organizations mess things up on social media, a lot, as the regular rubric in ETC News demonstrates.

> Navigating these changes can prove daunting for organisations that do not understand that **online culture is a continually moving target that lacks context** (Miller, 2008). (Hopkins 2014: 2)

That lacks context? Is that what Miller is saying when he writes about "the social contexts of individualization" and "the contexts of 'network sociality'" and "context of mobility and disembeddedness"? No. What he says is that "**with the database, there is no context**" (Miller 2008: 393). This is a factual statement about the nature of databases, not a characterization of online culture; "the cultural form of the network **struggles with context**" and immediately adds that network culture is an "ad-hoc and non-narrative in assemblage" and "The only context present is the egocentric nature of the network itself" (*ibidem*). It's not the case that online culture lacks context. It's that the contexts it creates are too diffused and complicated for anyone to pin down at a moments notice.

> Anthropologist Bronislaw Malinowski's (1923) idea of phatic communion was developed during his ethnographic observations of the Trobriand Islander's communication practices. Malinowski defines phatic communion as "a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words" (2013, p. 315). That **Malinowski's concept of phatic has religious overtones** has not escaped others. Ehlick (1993) suggests that the word 'communion' was possibly used to emphasise "the intensity of this type of speech". Senft (2009) quoting a personal conversation with non-verbal communication academic, Adam Kendon, states,

> phatic communication is probably used because people tend to forget the more general meaning of the term 'communion'; it is precisely that achievement of 'rapport' through the use of speech - a kind of communion, indeed - that Malinowski emphasized, and this is different from what is often thought to be the meaning of communication. (p. 27)

Importantly, phatic communication "does not inform or exchange any meaningful information or facts about the world. Its purpose is a social one, to express sociability and maintaining connections or bonds" (Miller, 2008, pp. 393-394). Quick discussions about the weather while in an elevator, or asking someone how they are, fulfil an important social role. (Hopkins 2014: 2)

I have to say that I don't very much agree with this. Religious overtones? Communion is Malinowski's word for "social intercourse". The "personal communion" he is writing about is the closest approximation of "communication" but lacks the evocation of "the practical normative point of view" attributes to the communication of thought. In communication, people come together in order to share their thoughts. But in communion they just come together. The one point Malinowski does contrast the communion of words with the "breaking of bread", which is a form of Christian religious communion, but there it is contrast and contiguity that are foregrounded. So at best, it has religious undertones, and even then it would be wishful thinking to elucidate them in any way, shape or form.

> Phatic communication acts as **a linguistic ping** that serves to maintain connection to others (Makice, 2009). (Hopkins 2014: 3)

You could have given a page number, mate. This could have been useful for me to reconceptualize the dial-up tone in phatic terms.

> A technology can be described as being phatic if its purpose encourages users to build and maintain relationships and social interaction (Miller, 2008; Wang, Tucker, & Hanies, 2012). Furthermore, the technologies inherently contain characters that can be found in Malinowski's theory. For example, **the technologies are not concerned with the utility of the interaction, the usefulness of the information or the usability of the device**. Importantly for public relations practitioners, the value of phatic technologies is measured by the degree to which **they contribute to a feeling of ongoing connectedness** (Vetere, Howard, & Gibbs, 2005). (Hopkins 2014: 3)

Those are pretty broad characteristics. I'm pretty sure that the usability of a device is quite important if it is to be used for phatic exchanges. Also, Vetele et al. (2005) proposed phatic technologies for *ongoing connectedness* with **family members**. If you want to have a feeling of ongoing connectedness with an organization then there's probably something wrong with you. Its not impossible that there's at least one person who actively keeps up with the Cheetos' company twitter account. But if there is then it's a pretty safe bet that that person is not right in the head.

> A content analysis on the Facebook pages of 12 New Zealand organisations found that posts made by followers were most commonly phatic in nature (Hopkins, Gray, & Gardner, 2013). Furthermore, a study of Twitter showed that phatic communion was the most common type of tweet with 40.6 % of the sample adhering to characteristics of phatic communication (Pear Analytics, 2009). The study offered "I am eating a sandwitch now" as an example of a message they categorised as being '**pointless babble**'. But this pejorative label undermines the value of the role that phatic communication plays in reassuring a user that their social life is alive and well (Wang et al., 2012). (Hopkins 2014: 4)

A nice addition to "meaningless dribble" and "quite trivial". (I should make a list of pejorative expressions used to characterize phaticity.) I'm very interested in what qualifications the methodological portions of those studies had for identifying a message as phatic.

> Phatic exchanges in the online social sphere are meaningful to individual users "because they indicate and imply social recognition, **online intimacy** and sociability" (Radovanovic & Ragnedda, 2012, p. 12), and this is not what many organisations are providing. It is this meaning, which is at the very heart of the social media experience, that organisations are overlooking in their social strategies. (Hopkins 2014: 5)

How do you achieve intimacy with an organization? When it *screws you* out of money?

> These examples of phatic posts are in line with Herman's (2013) assertion that such **mundane and ephemeral activities** are the "primary reason" (p. 31) that people engage in online communication activities, such as posting comments and 'liking' on Facebook. (Hopkins 2014: 6)

Good words. Not sure in the truth of the statement, though.

> It could be suggested that phatic messages, such as in Figure 2 and 3, go further to achieve Grunig and Huang's (2000) **relationship management goals of trust, mutuality of control, satisfaction and commitment** because they are natural and meaningful forms of human communication. (Hopkins 2014: 7)

In other words, those messages aim for *reciprocity*. Or, in online marketing terms, *engagement*, which, now that I think about it, is also Ruesch's term for *approach*.

> Facebook users have demonstrated a phenchant for **the phatic** and for Twitter users, the architecture of the technology imposes a phatic element to every message. (Hopkins 2014: 8)

These constructions are exactly why back-formations or neologisms like *phaticity* and *phaticness* are necessary.

Alonso, Carlos J. 2002. Editor's Column: Where Were We? *PMLA* 117(5): 1137-1141.

> MY TITLE REFERS, FIRST, TO THAT FAMILIAR MOMENT IN a conversation when the interlocutors attempt to resume their exchange after an interruption necessitates **a reestablishment of the communicative channel** through an appeal to what Roman Jakobson, following Bronislaw Malinowski, called the phatic function - that is, **the elements of the conversation whose purpose is to test the communication conduit**. The title also alludes to that moment when one of the interlocutors, having drifted away absentmindedly, distracted by other concerns, tries to retake the thread of the conversation, which has continued for a while without his or her attention or contribution. (Alonso 2002: 1137)

Yet another angle I haven't seen before. These days it's more of a rarity to see phaticity applied on actual communication concerns.

> We have all experienced these situations and know that a great deal of anxiety is associated with them. Aside from the embarrassment caused by our **inattention**, we always feel pressure to be the first one to identify the precise topic we were dealing with when communicative disaster struck, as if **this small triumph would prove that we were paying attention all along**. But the anxiety derives also from the unsettling possibility that we may not be able to pick up the thread where we left it, that in the intervening seconds of the interruption the world may have changed forever, that the original context we are trying desperately to recover may be lost for good, that the "where" in "where were we?" may have become a non-place, and... **"Who is this person in front of me, anyway?"** (Alonso 2002: 1137)

In general, there is an onus on any conversation to "stay on topic". Much like the phatic maxim, i.e. "Keep talking", this heretofore unnamed (or perhaps Grice did name it, I'm not sure) maxim implies that there is a thematic maxim in the style of "Keep talking on the given subject".

> But if we wish to posit that there has been an ongoing conversation between these two interlocutors, we have to concede at least that it has been punctuated by extended periods of distraction in which **the attention one owed to the other and to the communication channel** was somewhere else. (Alonso 2002: 1138)

This is involved in something like the ever-elusive *language band*, the origins of which I've yet to recover (I have a feeling that I met it in Jaan Valsiner's book on cultural psychology). In any case, it's clear that we "owe" attention to our conversation partners, and unexpectedly drifting away, leaving the other to hang, is kinda like stealing. You didn't, in a sense, "pay him back" the attention he gave you.

> As a participant in this conference, I was surprised to learn from a speaker of a new acronym in vogue among deans and other university administrations: **LOTS (languages other than Spanish**). The expcetionalism of Spanish as a foreign language in the American academy is a significant development that arises from the inappropriateness of applying the label *foreign* to that language. (Alonso 2002: 1138)

From here on out the paper discusses the situation of language departments. What I like about this acronym is the fact that avid music listeners sometimes have a similar categorization: I organize my music in terms of "hip-hop" and "other than hip-hop", and an acquaintance similarly organizes his music into "rock" and "not rock".

> The inclusion of Latino studies, queer theory, African American and Asian American literature, film and performance studies, and Caribbean and post-colonial studies in departments of English has changed forever the category of national literature. (Alonso 2002: 1139)

This reminds me of the conservative American worry that the country is no longer a "melting pot" because of developments like the ones here listed.

> For even if they might not be able to communicate with one another or have remained isolated from one another, they are, and have always been all along, *foreign* languages, united by and in their foreignness - a foreignness that has been imposed on them institutionally by the American academy but that they have also studiously reinforced by articulating their curricula and institutional identities through philological **conceits about the organic relation among language**, literature, **and territory**. (Alonso 2002: 1139)

Above, when remarking upon the problem with the concept of "the radius of communication", this is pretty much the problem: there are conceits about the organic relation between language and territory that are thrown out of whack with the linguistic realities of to-day.

See also:

- **Meta-phatics (1)** = Ameka 1992; Bazzanella 1990; Bullis & Bach 1991; Ephratt 2008; Faerch & Kasper 1982; Kita & Ide 2007; McCarthy 2003; Placencia 2004; Placencia 2005; and Schlieben-Lange 1977.
- **Meta-phatics (2)** = Holba 2008; Cruz 2013; Varis & Blommaert 2015; Frosh 2011; Miller 2015; Nozawa 2015; Ward & Horn 1999; Žegarac & Clark 1999b; Coupland 2003; and Peace 2013.
- **Meta-phatics (4)** = Bagheri, Ibrahim & Habil 2012; Stenström 2014; Tudini 2013; Ho 2014; Obana 2012; Isurin, Furman & White 2015; Drazdauskienė 2012; Feenberg 1989; al-Qinai 2011; and Burnard 2003.
- **Meta-phatics (5)** = Ashwin 1984; Helbo 1981; Reiss 1981; Siegert & Winthrop-Young 2007; Babby 1982; Henstra 2000; Lombardi, Fortin & Vanni 2015; Hess & Fischer 2013; Stephens, Fryberg & Markus 2012; and Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015.

7.1.4 Meta-phatics (4) (2016-01-18 11:42)

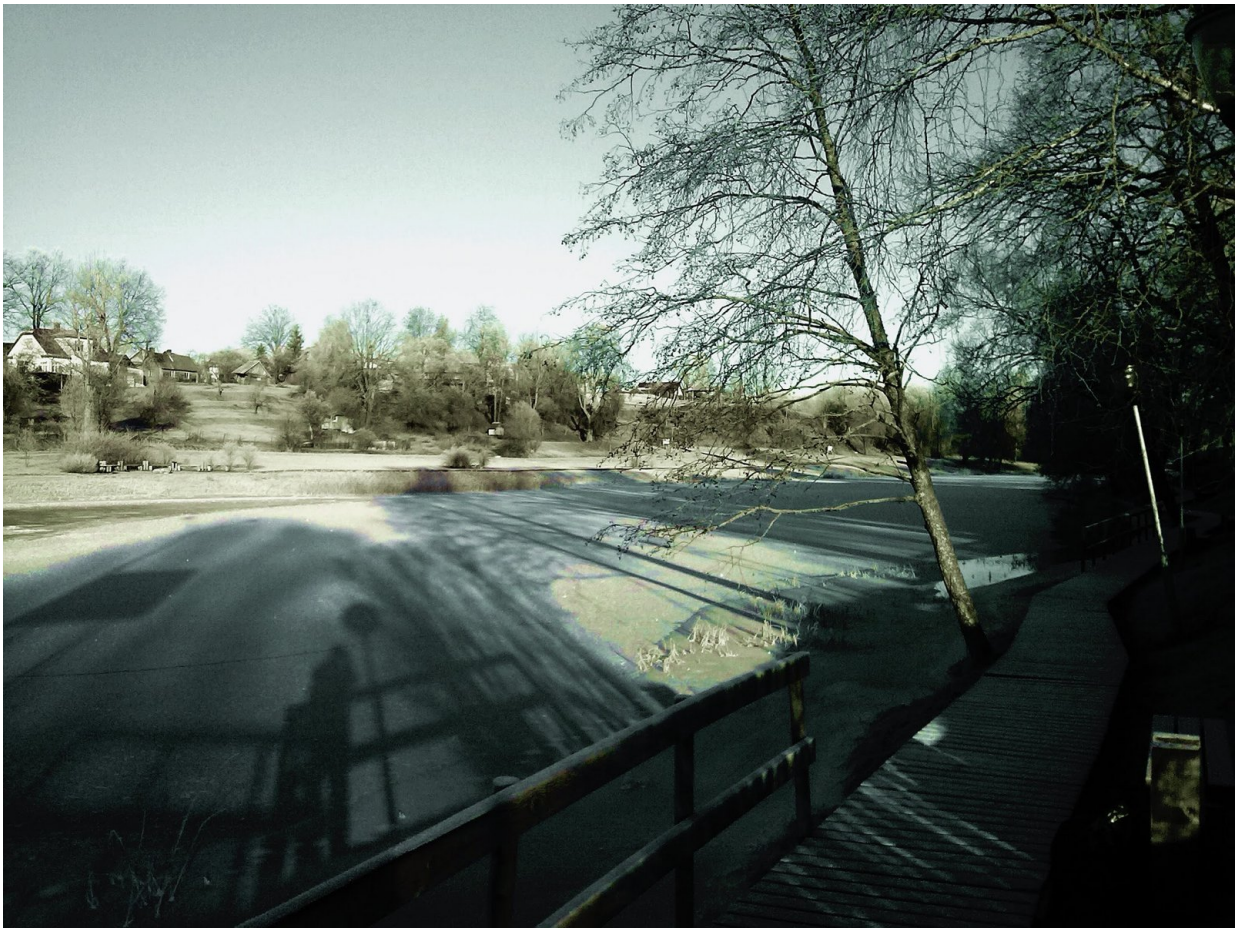

For an index of other posts in this series, jump to the end of this post. This one reviews the following sources:

- **Bagheri, Ibrahim & Habil 2012** = "'aha, ok, alright' as Phatic Talk: An Analysis on Opening in Multilingual and Multicultural Clinical Consultations"
- **Stenström 2014** = "Avoid silence! Keep talking! Pragmatic markers as phatic devices in teenage conversation"
- **Tudini 2013** = "Form-focused social repertoires in an online language learning partnership"
- **Ho 2014** = "Managing rapport through evaluation in grounder - A qualitative study"
- **Obana 2012** = "Re-examination of *yoroshiku onegaishimasu* - The routine formula as the linguistic implementation of one's *tachiba*-role"
- **Isurin, Furman & White 2015** = "Talking to a stranger: Linguistic and non-linguistic behavior of Russian immigrants during 2010 US Census"
- **Drazdauskienė 2012** = "The Limits of Implicature in the Phatic Use of English"
- **Feenberg 1989** = "The Writter World: On the theory and practice of computer conferencing"
- **al-Qinai 2011** = "Translating Phatic Expressions"

- **Burnard 2003** = "Ordinary chat and therapeutic conversation: Phatic communication and mental health nursing"

Bagheri, Hossein; Noor Aireen Ibrahim and Hadina Habil 2012. 'aha, ok, alright' as Phatic Talk: An Analysis on Opening in Multilingual and Multicultural Clinical Consultations. *Procedia - Social and Behavioral Sciences* 66: 8-16.

> Moreover, there are constraints associated to what the participants can do to achieve the goal of consultation, **the degree of adherence or violation of conversational and interpersonal maxims, turn-taking, topic control, and the like**. In this way, in line with the involved activity, doctors and patients co-construct the meaning within a "frame" which is the meaning that participants bring into the involved activity. (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 8-9)

All valid concerns. In the previous paper I read (in Meta-phatics (3)), *topic control* appeared as at least a quasi-phatic constraint. This paper, as I understand it, deals with this more explicitly, as the "frame" determines whether the conversation is phatic or not.

> On the whole, they classified the overall structure of primary care consultations including six phases as follows:
>
> 1. **Relating to the patient (opening)**
> 2. **Discovering the reasons for attendance (history-taking)**
> 3. Conducting a verbal or physical examination or both (examination)
> 4. Consideration of patient's condition (diagnosis)
> 5. Detailing of treatment or further investigation (treatment)
> 6. **Terminating (closing)**
>
> Ainsworth-Vaugh believes that medical interactions in health communication are sequentially organized. The most general sequential order includes opening consultation, complaint (presenting symptom/history taking), examination, diagnosis, treatment (advice), and terminating. (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 9)

Opening and closing are unproblematically phatic. What I'm interested here is the phaticity in "history-taking" because this relates, in my opinion, to *communization*, at least outside of the clinical consultation context. When you meet new people, one of the phatic operations involved in the opening phases is indeed ascertaining the origin of the person (minimally, whether he speaks the same language as you, and possibly whatever else you may have in common). In broad terms, "Discovering the reason for attendance" can translate to *discovering the reasons for communicating*, as if by way of ascertaining the reason for willingness to communicate.

> The most comprehensive relevant account for the absence of ritual social talks in medical consultation is given by Waitzkin who maintains that **generally doctors lack competency in dealing with social parameters of disease**. Thus, they feel comfortable to deal with medical rather than social concerns of the patient. Goffman distinguishes between **systems-constraints and ritual-constraints of interaction**. The first constraints label those ingredients which are essential in sustaining any type of systemic interweaving of actions based on language while **the second type of constraints is not essential in maintaining interaction linguistically**. The latter are typical of the social and cultural aspects of interaction. (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 10)

I can't really tell which is which. But "maintaining interaction linguistically" is really phatic, even Jakobsonian-ly phatic.

> In the opening phase, doctors usually start consultation with **a small ritual talk** before engagement with the main part of consultation. In the beginning, welcoming or greeting between the participants can act as **a warm up and ice breaking pre-activity exercise which aims at making the patient feel comfortable and creating rapport between the participants**. In addition, **it can disclose the participants' competency and fluency level**, the need to attune their voice to each others' voice, and create an optimal first impression which may also **index the participants' identity** among other facilitating strategies in communication. However, opening rituals may not obviously be related to the main activity of medical practice but they can **facilitate the interaction**. Finally, this phase ends with the doctor's readiness for knowing the reason of the visit. (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 10)

So many relevant points that this passage demands returning to it at a later date after I've constructed a preliminary scheme of phatic issues.

> In the opening phase of clinical consultation, the doctor initially establishes relationship with the patient like a host welcoming a guest. The first impression is made between the doctor and the patient in the very beginning moments on interaction. **Even the doctor's readiness and level of engagement may very easily attract the patient's attention**. (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 11)

I feel like this is important. It is necessary to generalize it in terms of general theory of social interaction. Maybe *signs of engagement* could be a thing? IT would certainly reinforce Ruesch's engagement effect in a relevant way.

> In this study, the analysis of the collected data divulges a unique feature of clinical consultation. That is, unlike most mainstream reported reseach on medical encounters which included phatic talk in the beginning and at the end of the medical interviews, **here, such social small talks do not exist**. As the data sample shows, the doctor in a straight forward manner starts the consultation by asking the patient for the reason of the visit or medical problem. (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 14)

The takeaway here being that if the doctor and patient speak different native languages their small talk will consequently be very limited or nonexistent. Not a very surprising discovery in itself but it does say something about the importance of "verbal" in *verbal togetherness*.

> Therefore, avoiding social phatic talks in clinical consultation could be a benevolent action in multi-ethnic environment in spite of apparently signifying the practice of discrimination. (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 14)

That's a good way of putting it.

> In this study, considering Holme's differentiation between core business talk and phatic talk, the clinical consultation lacks any phatic talk in the beginning for the purpose of greeting and in the end in the form of ritual leave-taking manners. He maintains that the former is "on-topic", maximally informative, context-bounded, and transactional while the latter is **atopical, minimally informative, context-free, and social**. (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 14)

God I love jargon. Gotta love jargon. Jargon, jargon, jargon. Jargon.

> The analysis of the opening in consultation in the multilingual multicultural setting has resulted in the following tentative conclusions and related recommendations.

1. The **institutional factors** such as time constraint, limited number of physicians, etc. can prioritise medical talk over phatic talk even to the level of disregarding the latter.
2. **The complexity of phatic talk and low familiarity of doctors with this type of talkin comparison with the ease and familiarity of the technical language of their expertise** offers room for further training of the doctors. The doctors are educated to practice medicine and their activities are different from psychologists.
3. **Culture-sensitive nature of social talk** may prone clinical consultation to miscommunication as a result of misinterpretations. Medical talk can be either understood by the patient or not understood. They are less prone to misinterpretation and conflict than phatic talk.

> One important implication for this type of opening clinical consultation without phatic talk may indicate that the doctor does not mind who their patients are, what language they speak, or what culture they belong to! The only relevant matter is the health problem the patient brings to the doctor. Some **topic of general interest such as the weather, how study goes on, how life goes** on in the new country, how enjoyable or difficult it is, how long the patient has been waiting to see the doctor and similar culture insensitive topics can break the ice and create rapport which can smooth the consultation process. (Bagheri, Ibrahim & Habil 2012: 15)

Despite not finding much data these authors manage to elucidate salient factors for future consideration. That in itself is commendable.

Stenström, Anna-Brita 2014. Avoid silence! Keep talking! Pragmatic markers as phatic devices in teenage conversation. *Functions of Language* 21(1): 30-49.

> The primary aim of this study has been to find out whether the choice and frequency of pragmatic markers **can be said to distinguish phatic talk ('chats') from informative talk**. (Stenström 2014: 30)

That's a pretty good premise. Ward & Horn (1999) pointed out that there's a need for a heuristic device for distinguishing phaticity from non-phaticity. Pragmatic markers might be it.

> The question focussed on in this paper is whether the choice and frequency of pragmatic markers can beused to distinguish between 'phatic' talk and 'informative' talk, or **whether it points to a continuum**. (Stenström 2014: 30)

I think previously there has been talk of a "gradient" (my term for "continuum"), but I can't look it up because I haven't re-typed the notes yet. In any case it's a relevant question.

> Phatic talk, which is part of the social function of language, is seen as **talk for the sake of talking**, with no or very little informative value, the function of which is to establish and maintain contact (cf. Levinson 1983: 41). This function is emphasized by Leech (1983), when developing Malinowski's original definition of 'phatic communion' for the "type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words, and which does not communicate ideas" (1923: 315) by adding what he refers to as the 'Phatic Maxim' as a complement to Grice's maxims of Quality, Quantity, Relation and Manner, the core message of which is **'avoid silence' and 'keep talking!'**. (Stenström 2014: 30-31)

It is very symptomatic of Leech (if it is he who is being quoted) that his definition of phaticity comes from Dell Hymes: "talking for the sake of talking" (1971: 43-44).

It also matches the characterization of phatic talk by Cheepen (1988), who argues that phatic communication, which she regards as '**interactional language**', can "extend over a whole encounter (such as a chat)" (1988: 21). (Stenström 2014: 31)

I'll have to look this up. "Interactional language" would prove immensely useful if I were indeed to follow up the idea that Jakobson's functions are also the constituent sub-codes of language.

CAPTION: *Table 1.* The most common pragmatic markers in COLT and their functions

*Markers**Functions**eh?*, *okay?*, *right? yeah?*, *innit?*appealer*(oh) yeah*, *okay, (al)right*, *well*uptake*mhm*, *yeah*backchannel*you know*, *yeah*contact check*I mean*monitor*like*, *sort of*hedge*and everything*value category marker*erm*, *like*, *sort of*staller*man*, *girl*, *(you) dick*, *peanut head*, *motherfucker*, *wanker*vocative*bloody*, *fucking*, *shit*intensifier*cos*linkThe functions listed above can be illustrated briefly as follows. (For a more detailed account, including the multifunctionality of some of the pragmatic markers, see Stenström 1999, 2004 and Stenström, Andersen & Hasund 2002.)

Appealers

trigger a next speaker's uptake and *have have a particularly strong bonding effect (*you thought that was funny eh? - yeah*); for 'bonding', see Section 4.2*.

- *Backchannels* show that the hearer is listening and have an encouraging effect, signalling 'tell me more!' (A: … *took one of Piers's CDs* - B: *Mhm*. - : *and erm, put it in his tuck box*).
- *Contact checxs* (*you know, yeah*, etc) are uttered by the current speaker to empathize with the addressee.
- *Monitors* permit the speaker to reformulate his message (*I mean I don't like, I mean I would not do that to <name>*) or make a new start (*it doesn't happen if your… I mean I'm not saying…*).
- *Stallers & hedges* reflect hesitation, and due to their frequency in teenage talk they are the most criticized items. Stallers help the current speaker to hold the turn and keep the conversation going by filling an empty space. They are typically realized by filled pauses (*erm*, *er, I can't think off hand now*). Hedges are used to modify an utterance and help the speaker avoid showing commitment to what he says (*she's like ill in hospital*).
- ***Vague category markers (VCMs)* hint at what is being referred to without being unnecessarily explicit** (*they like wann see how we talk and all that*).
- *Vocatives* are used to establish and strengthen the bonds between the speakers (*I feel really sorry for you girl*). And even if they are realized by taboow ords they are generally used in a friendly, playful sociable way (*I got this muck you motherfucker*).
- *Intensifiers* realized by taboo words are used to strengthen the social relationship between the speakers (*fucking crazy…*).
- *Links* work both within and between turns both as textual and interactional devices. Some linguists refer to them as purely phatic by filling an empty slot; others argue that they cannot be viewed only in purely phatic terms, since they do not simply fill an empty space (*cos er Phil erm tt cos Foxy goes oh cos it's it's going really well*).

(Stenström 2014: 34-35)

I'm recording this lengthy exposition for the simple reason that Jakobson's illustrations can be elaborated greatly with this typology. Also, I have a feeling that "phatic" is used as a "vague category marker" in some contexts. Well, it *is* a pretty vague category.

> ’Phatic talk’ will be understood as very informal friendly talk, chats. As regards ’informative talk’, *Longman Dictionary of Contemporary English* (1987: 538) defines **’informative’ as "providing useful facts or ideas"**, while *collins Cobuild English Language Dictionary* (1987: 748) says that "[s]omething that is informative gives you useful information". (Stenström 2014: 35)

When reckoning with hom "communion" is different from "communication" (and consequently why c"ommunion" shouldn’t be replaced with "communication" without a good justification) this definition would be very handy. It also verifies Malinowski’s necessity for creating a new function, seeing as other functions are, in one sense or another, "practical" (useful for doing something).

> As will be argued in the following, **some chats that are basically phatic encounters**, in the sense of Cheepen (1988), **may include stretches of talk providing information**, albeit not necessarily in the sense of ’useful facts’, but by providing ’interesting’ information, as defined in *The New Oxford Dictionary* (1998: 937). (Stenström 2014: 35)

More of probable influence from Dell Hymes, who held that even discourse between scientists about their field of study may be phatic. He is, as I should make clear in my conceptual meta-analysis, following a distinct definition of phaticity based more on reciprocity than on semantics.

> This piece of talk is characterized by the filled pasuse *er* and *erm*, all of which, except one, are either preceded or followed by a silent pause (indicated by one or more dots). These pauses do not only have **a phatic effect, helping the teacher to keep talking without interruption** (cf. Leech 1983 and Gibbon 1997), but they also keep the listener alert to upcoming information (cf. Fox Tree (2001: 321)). In other words, the pauses have a phatic function, not unlike that of pragmatic markers such as *you know* and *I mean*. (Stenström 2014: 39)

Is that a *phatic effect*? It doesn’t help that the source is: Gibbon, Dafydd 1997. *Or eh*, phatic focus. Unpublished talk, University of Bielefeld.

> **The need to use phatic talk depends on the nature of the relation between the speakers**. On the one hand, there is less, or no need for, phatic talk in terms of introductory and winding-up talk in the sense of Laver (1975), Leech (1983) and Stenström (1999) mentioned in the introduction, when the speakers are intimate friends, as in the case of the COLT speakers, but on the other hand, with phatic talk defined in a wider sense and with the ’present’ speakers in mind, Tannen’s description of phatic talk (1990: 102), that it serves a big purpose, by maintaining a sense of camaraderie, is exactly to the point. And here **the bonding, socializing, effect of pragmatic markers** plays a crucial role. It manifests itself in both varieties of talk, but in different ways. (Stenström 2014: 44)

The dependence of communication style on the relationship between communicants is very apparent. But I’m considering, from a terminological standpoint, if indeed the so-called "bonding effect" would be a good candidate for paraphrasing Malinowski’s "bonds of personal union".

> Another **bonding marker** is *and everything*, which expresses ’you know what I mean, so I don’t have to specify’ (cf. Channell 1994: 119f). (Stenström 2014: 45)

Score for the Revzin’s "common memory". This from: *Channell, Joanna 1994.* Vague Language. *Oxford: OUP*.

> COLT is a half a million word corpus collected in 1993. The speakers are 13 to 17 year old boys and girls from different London school districts, representing high, middle and low socio-economic class. The conversations were recorded in various surroundings (school yard, street, park, café, etc.) by students who had volunteered to record theyr teenage friends, using **a phatic, hopefully unnoticed, microphone**. (www.hd.uib.no/colt) (Stenström 2014: 47; note 2)

What in the world is a *phatic microphone*? Some really take "phatic" as an adjective to be thrown at anything, really (*phatic fountains* being a similarly excellent example).

Tudini, Vincenza 2013. Form-focused social repertoires in an online language learning partnership. *Journal of Pragmatics* 50(1): 187-202.

> Findings indicate that despite the face-threatening nature of exposed correction within an unequal speech exchange system, participants maintain social solidarity by orienting to expert-novice roles and integrating recasts into **phatic action-accepting and appreciation routines** to bring form-focused trajectories to a polite conclusion prior to returning to topical talk. (Tudini 2013: 187)

I love jargon, right, but this paper uses jargon to the point of obfuscation. Is action-accepting really phatic? Isn't phatic communion, as Malinowski put it, distinct from "speech-in-action"?

> According to Shea (1994), **"reciprocicality in conversation entails that communication between NSs and NNss be democratically enacted"** (p. 383) to ensure the development of second language proficiency through "**joint engagement**". (Tudini 2013: 188)

"Reciprocity" and "engagement" do belong to the extended canon of phaticisms, but it is hard to tell if there's anything that can be taken away from this. I'll record it just the same, in hope that I'll cross that bridge in due time.

> Social contexts, both online and face-to-face, presume **the pursuit of affiliation** rather than language learning. (Tudini 2013: 189)

Good expression for paraphrasing Malinowski. At this point I think I may have to conduct my paraphrase project by providing a several-page "alternative text" and then supplementing it with thorough discussion of why a particular expression was chosen to substitute a given Malinowskianism. Just thinking out loud on procedural issues.

> Conversation topics which promote comparison between Italy and Australian cultures were provided to promote intercultural discussion, though many participants preferred to use their own topics or engage in **free conversation**. (Tudini 2013: 190)

Another paraphrasable expression, this one capturing the element of aimlessness in phatic communion. It only demands consideration of *free from What?*

> The analysis suggests that the learner's expression of appreciation serves a dual purpose, (a) an alignment to expert-novice roles where "an act beneficial to the addressee has been duly acknowledged" (Terkourafi, 2011: 225), where in this instance the NS' correction is oriented to be the learner as the beneficial act; and (b) **a phatic/polite conclusion to the correction sequence**. The act of thanking and/or acknowledging of thanks (*prego*) provides orderly closure of the sequence and allows topical talk to continue. (Tudini 2013: 193)

So, in other words, it was a pragmatic marker. Identifying "phatic" with "polite" is certainly possible, but perhaps undue without an explanation as to why they are identified. It is at this point that I notice that this paper lacks even the most rudimentary citations of literature on phatics. Nevertheless, it has been a good source of paraphrases so I'll continue reading.

> Rather than responding to the substance of her **convivial comments**, the NS responds to the non-target item in her talk. (Tudini 2013: 193)

If I understand "conviviality" correctly then this expression means something like "talk about mundane/everyday issues", which is phatic, I guess?

> In the IRF, the correction sequence is generally concluded or continued by the teacher, as **pedagogical concerns have priority over social solidarity**. (Tudini 2013: 199)

Same with medical consultations, as we learned above (Bagheri et al. 2012).

> When compared to IRF, online recasts therefore appear to have a unique, collaborative sequential trajectory, where the learner regularly brings the **pedagogical action-in-progress** to an appropriate and relevant sequential closing, or simply acknowledges the correction in the subsequent turn and returns to topical talk. The NS may also close the sequnece if an appreciation adjacency pair is initiated by the learner. These actions reflect the social setting of online text chat, as **participants seek to maintain social solidarity by achieving their pedagogical business collaboratively** and with the assistence of **phatic politeness routines** from their respective L1s. (Tudini 2013: 199)

The relevant difference here being that unlike in this "pedagogical business", small talk in medical consultations is independent of any ongoing action. What. are. phatic. politeness. routines?

> The fact that **the learner regularly thanks the NS for correction**, hence orienting to the correction as a "good deed entitled to appreciation" (Schegloff, 2007: 46), is probably due to the orientation to expert-novice status of participants, and the need to achieve a polite conclusion to dispreferred action, as it has not been documented in L1 face-to-face or phone conversations. (Tudini 2013: 199)

Is that it? Is *thanking* the phatic politeness routine? In that case it all makes sense. Saying *hello*, *thank you* and *good bye* in service encounters like shopping at a supermarked do, in my opinion, qualify such a cumbersome notion as *phatic politeness routines*. For that this jargon-laden paper was worth the read, although in my own usage I'd see to it that the concept is properly defined and illustrated.

> The use of **appreciation routines** by the NS and learner is also reminiscent of online chat service encounters between librarians and library patrons described by Epperson and Zemel (2008), where thanking is a regular element of the sequence. (Tudini 2013: 199)

And there you go and make *phatic politeness routines* superfluous.

> Furthermore, given that the unique turn-taking format of dyadic online chat offers participants the opportunity for equal participation through unfettered posting of turns, the learner is able **to transform the pedagogical trajectory into a social one**, providing an authentic alternative to teacher-fronted instructional trajectories, and **a degree of reciprocity in interaction management**. (Tudini 2013: 200)

Social trajectory sure is a neat way to put social function. I guess I'll have to create a list of these kinds of synonyms as well (somewhere in the previous post I already attempted that, prompted by "social objective"). The concept of *degree of reciprocity* may become useful when I treat Dell Hymes' "reciprocal expressive function".

Ho, Victor 2014. Managing rapport through evaluation in grounder - A qualitative study. *Journal of Pragmatics* 61: 63-77.

> With the rapid advancement in communication and information technology in the past few decades, **e-mail as a channel of workplace communication** has gained both papularity and salience [...] (Ho 2014: 63)

That's an odd use of the word "channel".

> Effort should then be made to mitigate the face threat and to manage rapport - to minimize the challenge to it or even to enhance it. In other words, professionals will need to, within the same e-mail, achieve the dual aim of **requesting others to perform some act for them** and **to manage the relationship with those who may be offended by the act of requesting**. (Ho 2014: 64)

What is *pseudo-phatic communion*.

> Jensen (2009) studied the e-mail correspondence between a Danish company (the buyer) and its Taiwanese business contact (the seller) for a period of three months, focusing on how the e-mail senders' use of the interactional dimension of metadiscourse (Hyland, 1998a, 2005) helped **to negotiate power and manage relationship** with the recipients. (Ho 2014: 64)

I think it's the case that the relationship of negotiating power and managing relationships is under-theorized. I'm not sure if "academic metadiscourse" is the correct way to approach it, but I'll note this intersection nevertheless.

> Appraisal theory specifically addresses **the interpersonal metafunction**, one of **the three metafunctions that language serves**; the other two being textual and ideational (Halliday and MAtthiessen, 2004). The interpersonal metafunction, according to Thompson (1996: 38), **can help individuals to "establish and maintain appropriate social links" with others through language during communication**. The establishment and maintenance of such links, or the management of rapport in Spencer-Oatey's (2008) term, can be achieved with the use of evaluative language [...] (Ho 2014: 64)

B-but this is the phatic function! Did Haliday really get ahead of me and reframe the phatic function as a metafunction?

> *2.1.1. Attitude*. This category covers **lexicogrammatical resources used to construe a speaker's/writer's feelings** that can be further divided into affect, judgment, and appreciation (Martin and White, 2005: 45-46). It corresponds to the attitude markers sub-category of the interactional dimension of metadiscourse.
> *2.1.1.1. Affect*. It is "**concerned with registering positive or negative feelings**" (Martin and White, 2005: 42) - happiness/unhappiness, security/insecurity, and satisfaction/dissatisfaction. Lexicogrammatical resources realizing positive and negative feelings include (a) adjectives like *cheerful/sad*, *assured/startled*, *pleased/angry*; (b) verbs like *love/hate*, *trust/astonish*; and (c) nominals like *love/hatred*, *confidence/anxiety*.
> *2.1.1.2. Judgment*. It is concerned with **resources for construing one's assessment of behavior against some normative standard** - social esteem (normality, capacity, tenacity) concerning "traits we admire alongside those we criticize"; and social sanction (veracity, propriety) concerning "behavior we praise alongside that we condemn" (Martin and White, 2005: 52). Normally, capacity, and tenacity concern respectively how special, capable, and dependable an individual is; and veracity and propriety concern respectively how honest and ethical an individual is. Lexicogrammatical resources realizing judgment include (a) adjectives like *natural/peculiar*, *predictable/unpredictable*; *mature/immature*, *leraned/ignorant*; *meticulous/reckless*, *loyal/disloyal*; *frank/deceptive*, *honest/dishonest*; *moral/evil*, *fair/unfair*; and (b) modal verbs (modality showing usuality and probability as well as modulation showing inclination and obligation).

> *2.1.1.3. Appreciation*. It is concerned with **resources for construing one's assessment of the value of things, performances, and phenomena** - "'reactions' to things and phenomena (do they catch our attention; do they please us?), their 'composition' (balance and complexity), and their 'value' (how innovative, authentic, timely, etc.)" (Martin and White, 2005: 56). Lexicogrammatical resources realizing appreciation include adjectives like *arresting/dull*, *dramatic/predictable; good/nasty*, *appealing/repulsive; balanced/unbalanced*, *consistent/contradictory; simple/ornate*, *intricate/plain; timely/dated*, and *authentic/fake*.
> Despite the fact that the primary concerns of judgment and appreciation are respectively the assessment of people's behavior and value of things, performances, and phenomena, they can be seen as **other ways of expressing feelings**. Judgment can be thought as "rework(ing) feelings in the realm of proposals about behavior", and appreciation as "rework(ing) feelings as propositions about the value of things" (Martin and White, 2005: 45). (Ho 2014: 65-66)

Holy shit, this is the best thing ever. I haven't seen such a systematic outline of these terms since Kulp (1935). Definitely useful for a phatic approach to *affective media*. *Martin, Jim and Peter White 2005.* The Language of Evaluation: Appraisal in Eglish. *Houndmills: Palgrave Macmillan*.

> Proclaim functions to contract the dialogic space by concur, endorse, and pronounce. **Concur works by indicating that the authorial voice agrees with or has the same knowledge as the alternative positions and voices** with (a) expressions like *of course*, *naturally*, *not surprisingly*, *admittedly*, and *certainly*; and (b) rhetorical questions whose answers are so obvious that both are authorial and alternative voices are presented as **in alignment**. Endorse works by construing the alternative voices as "correct, valid, undeniable or otherwise maximally warrantable" (Martin and White, 2005: 126) with **verbs like *show*, *prove*, and *demonstrate***. Pronounce works by emphasizing or explicitly **intervening/interpolating** with expressions like *I contend…*, *The facts of the matter are than…*, and *You must agree that…*. It corresponds to the self-mention and booster sub-categories of the interactional dimension of metadiscoures. (Ho 2014: 66)

This is useful for advancing the theory of *concourse*, on the conceptual level at least. Although I mean "alignment" between verbal and nonverbal sign systems by it, this is nevertheless insightful.

> Rapport, defined as "people's subjective perceptions of (dis)harmony, smoothness-turbulance and warmth-antagonism in interpersonal relationshiy" (Spencer-Oatey and Franklin, 2009: 102), has been shown to play an important role in communication (e.g. Gordon, 2006; Ho, 2011b; Planken, 2005; Spencer-Oatey and Xing, 2008). The bases of rapport are formed by three interconnected components, namely **face sensitivities, sociality rights and obligations, and interactional goals** (Spencer-Oatey, 2008: 14). Its management, defined as "the ways in which this (dis)harmony is (mis)managed" (Spencer-Oatey and Franklin, 2009: 102). (Ho 2014: 67)

Perhaps I should look into whether aspects of phaticity can be organized according to these poles. In phatic terms these would be politeness, social value, and aimlessness. *Spencer-Oatey, Helen 2008. Face (im)politeness and rapport. In: Spencer-Oatey, H. (ed.)*, Culturally Speaking: Culture, Communication and Politeness Theory. *2nd ed. London; New York: Continuum, 11-47.*

> While it was reasonable to assume that the senders' interactional goals would be **to the recipients to perform certain act (transactional)**, and to manage rapport with the recipients (relational), it might not be so to do the same for the recipients. (Ho 2014: 68)

A definition of transaction for when we cross that bridge. Here, the act would constitute a "third" (level) system.

> The senders were managing **the "affective involvement-detachment" aspect** (Spencer-Oatey, 2008: 16) **of association** - they were sharing with the recipients their "concerns, feelings and interests" (Spencer-Oatey, 2008). (Ho 2014: 71)

Concerning the balancing act between approach/engagement and detachment/discontinuation.

> The rapport building effect of affect was enhanced by the use of judgment as the combination "encourages a greater **sense of emphatic solidarity** between the speaker and listener" (Page, 2003: 226). (Ho 2014: 71)

Score for Morrisian *communization*.

> The senders' use of disclaim and proclaim could be interpreted as their attempts to manage rapport by managing the sociality rights and obligations - association using the following linguistic strategies of associative expressiveness (Spencer-Oatey, 2008: 29):
>
> 1. **Claim common point of view, opinions, attitudes, knowledge, empathy - the senders assumed that the recipients had the same beliefs and expectations as them** as in 'they can't *even* add the user to a course using the 'Course Registration' function' (for counter);
> 2. Be optimistic and Assume reciprocity - the sender assumed that all the recipients would agree with her as in 'I am sure you all agree that…' (for pronounce)
>
> (Ho 2014: 73)

This, on the other hand, is closer to Ruesch's *communization*.

Obana, Yasuko 2012. Re-examination of *yoroshiku onegaishimasu* - The routine formula as the linguistic implementation of one's *tachiba*-role. *Journal of Pragmatics* 44(11): 1535-1548.

> *Yoroshiku onegaishimasu* is **a routine formula** widely used in daily life in Japan, especially when introducing oneself or making a request in both spoken and written interaction. Its literal meaning is '(I humbly) request (you) to do (something) appropriately.' and its pragmatic intpreretation varies in different contexts. As a rule of thumb, when the formula is used at the end of one's self introduction, it means 'Please treat me well.' When it is expressed as part of a request or at the end of a request, it is interpreted as 'I wish you to treat the matter well.' In either situation, the formula indicates the closing of a statement. (Obana 2012: 1535)

This is indeed a Malinowskian approach. He is also among the citations. As always it's a particular aspect of Malinowski's treatment that gains emphasis. Here it is *formulae of greeting or approach*, quite literally.

> Pizziconi (2003), in re-examining Matsumoto (1988, 1993), denies the requestive nature of the formula and concludes that the formula is **a positive strategy indicating the interactants' welcoming gesture for a good relationship**. (Obana 2012: 1536)

A strategy, nevertheless. A social technique (of approach), if you will.

> **The last three decades have witnessed a great number of challenges to Brown and Levinson's (1987) theory of universality of politeness across cultures**, in particular, their definition of "face" and their dichotomy of "positive" and "negative" politeness. A notable critique came from Matsumoto (1988, 1989, 1993) and Ide (1989, 2006), who contended that **Brown and Levinson's "face" is an individual motivation, and thus, alien to Japanese society**. (Obana 2012: 1536)

Huh. I wonder if it would be possible to construct a typology of politeness strategies according to Zirberman's six-fold typology of cultures. If the Western and Japanese attitudes toward politeness follow Zilberman's impeccable logic, why shouldn't the others? (But for doing so I would need to read a lot more about politeness in various cultures, and I'm not sure I'm up for that task.)

> I agree with Matsumoto that the formula as a greeting functions as **a "relation-acknowledging device"**. It is without fail uttered when two people meet for the first time and introduce themselves, implying one's wish to have a good relationship with the other. (Obana 2012: 1536)

Useful for elaborating Bateson's mu-function and broaden it a bit. But is the expression, *yoroshiku onegaishimasu*, all that different from English "Nice to meet you!" or Estonian "Meeldiv tutvuda" ("Pleasant to become acquainted").

> The *kanji* (Chinese character) which used to be applied to this adjective is read as *mube/ube* in old Japanese, **originally meaning 'affirmation, acceptance by a higher person'**. (Obana 2012: 1536)

Nice. Even native etymology reinforces phaticity.

> A social self is created when a situation is defined; interactants recognise who they are interacting with, what is the focus of the interaction and what is currently going on. Then, tehy "cognitively structure the situation in terms of roles" (Hewitt and Shulman, 2011: 51). As Turner (2002: 233) explains that "individual behaviour in social contexts is organised and acquires meaning in terms of roles", roles are tantamount to social identities. Turner (2002: 235) further states that "roles are linked through distinctive role relationships". **Social roles do not exist autonomously but created and reshaped in relation to others (or an imagined community); they are social products developed through "looking-glass self" (Cooley, 1902)** processes. (Obana 2012: 1540)

Note to self: read Cooley. I'm only aware that he was (presumably) the first to use the expression "non-linguistic" but that is all at the moment. Perhaps a phatic study of Cooley's work could even be constructed. Perhaps.

> Group 1 is the use of the formula as a ritual greeting. As mentioned in Section 2, the formula when used as **a greeting signals the commencement of a new relationship** in non-intimate encounters, or of an activity the interactants are going to engage in together. **The formula in this Group does not deliver new information or expect the hearer(s) to respond to promote further interaction**, although the latter may repeat the formula out of courtesy (i.e. *lie*, *kochirakoso yoroshiku onegaishimasu*. = Likewise, the same greeting to you, too.). (Obana 2012: 1542-1543)

That it does not require the hearer to respond seems like an offshoot of Malinowski's statement that phatic communion is a type of speech that does not "necessarily arouse reflection in the listener" (Malinowski 1946[1923]: 315).

> The formula in this group should be considered a kind of 'phatic communion'. **Phatic communion is a form of relationship communication as opposed to idea exchange or information delivery**. It is routine exchange including greetings and small talk ('Nice day.' 'How was your weekend?'), serving to "establis and consolidate the interpersonal relationship" (Laver, 1976: 236) between interactants. It is an "emotionally uncontroversial communicative material" (Laver, 1975: 221) since it is non-referential without transmitting precise content. Takekuro's (2005) "bonding" as the formula's function fits well in the definition of phatic communion. (Obana 2012: 1543)

A good approximation, though I'm not sure Malinowski's own views allow for "relationship communication".

Isurin, Ludmila; Michael Furman and Kate White 2015. Talking to a stranger: Linguistic and non-linguistic behavior of Russian immigrants during 2010 US Census. *Language & Communication* 40: 38-51.

> **Communication breakdown often leads to broken relationships, hurt feelings, culture shock, and diplomatic failure**. When peolpe visit a foreign country and find it difficult to understand the natives, they often blame this disconnect on a lack of sufficient linguistic knowledge. When foreigners immigrate to a new country it is expected that they will behave in the manner prescribed by the host society and culture. The failure to do so may result in poor integration with and assimilation to the host culture, In addition, **a failure to integrate may disrupt the immigrants' ability to function in society, as they are expected to be good citizens, to participate adequately in society, and to embrace any government function that may be required**. (Isurin, Furman & White 2015: 38)

These general sentiments are truisms. Communication breakdown falls into the often neglected *negative phatics* domain.

> The focus of the present study was to analyze cross-linguistic and cross-cultural differences that might account for the observed linguistic and non-linguistic behavior of Russian immigrants as they interact with a stranger, in this case a government official. In order to understand these differences it is essential to discuss two elements that are central to Russian culture: **Russian collectivism and Russian hospitality**.
> Hofstede's (2001) publication on cross-cultural differences introduced a measure of individualism across many cultures, which sparked a new field of research for cross-cultural psychologists, anthropologists, and linguists. The "individualism index," based on different components and calculated for various countries, offered a new way to look at cultural traits that are ingrained in culturally accepted behavior. **Traditionally, Western cultures have been viewed as individualists**, with the US having the highest index of individualism, while **Eastern cultures, including Russia, fall into the category of collectivist cultures** (Hofstede, 2001).
> Individualism and collectivism measures reflect **the extent to which an individual's self-construal relies on a bigger social group**. Thus, the more unique and independent the self is, the more a person may exhibit individualist behavior. Conversely, the more a person relies on in-group norms, the more collectivist his self-construal may be. Triandis (1990, 2001) further developed this approach by extending it to explain certain behavioral norms that are characteristic of either collectivist or individualist cultures.
> Among these norms is the manner in which people behave towards a stranger. The relationship that people have with their in-group and out-group members becomes the core of the construct of individualism and collectivism. To illustrate, collectivism is defined by close reliance on in-group relationships, which often remain unchanging throughout individual's adult life. As a result, **people in collectivist cultures are more likely to treat a stranger in an indifferent or even hostile way.** Therefore, **smiling at strangers in the street or in a store would be considered inappropriate**. On the other hand, in an individualist society a person does not rely on a restricted in-group; rather he either creates numerous in-groups and easily moves between them or totally abandons them in order to create new ones. In this case, looking at a stranger with a friendly smile would be a behavioral norm: **any stranger can be viewed as a potential in-group member, no matter how fluid the relationship might be**. (Isurin, Furman & White 2015: 39)

Somewhere above I entertained the idea of taking up Zilberman's classification of cultural types. Western and Japanese seemed unproblematic. Here, the Russian perspective is presented. Individualism/collectivism is one of the three factors Zilberman considers.

> Phatic conversation (often referred to as phatic communion (see Al-Qinai, 2011; Coupland et al., 1992; Laver, 1975; Pavlidou, 1994) is "a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words" (Malinowski, 1923: 315). **Although phatic communion is achieved through words, it also concerns the interpersonal relationships within a social relationship**. Pavlidou (1994) argues that phatic communion includes those utterances that are directed toward the interactional and relational aspect of communication (Pavlidou, 1994: 490). Understanding phatic communion as directed towards the interpersonal level of language indicates its social and cultural importance. **Phatic communion sets up a social**

> **environment where the interactional roles of the interlocutors are navigated** (Al-Qinai, 2011). (Isurin, Furman & White 2015: 40-41)

Eh. At some point it gets tedious, this emphasis on relationships (a concept absent from Malinowski's treatment). I know that it originates from John Laver, but his paper elaborated it greatly while most stick to the mention without really qualifying it with anything.

> The present analysis addresses three different fronts: (1) the use of ethnographic face-to-face data, (2) the use of Russian to examine closings and phatic communion, and (3) the comparison of phatic communion and closings in Russian and English. More specifically, we examine the extent to which Russian and English interlocutors orient to **non-transactional aspects of the conversation** (phatic communion) in order to understand better the role of these strategies within an interview setting. We also analyze conversational closings as **closings set the final tone for the conversation as well as set the ground for a future interaction**. (Isurin, Furman & White 2015: 41)

So this approach is really *really* Laverian, concerned with the "psychologically crucial margins" of conversation (here, closing).

> In the majority of Russian cases (64 %) second NRFU attempts were observed, meaning that the first visit failed due to a linguistic breakdown or simply due to **the respondent's unwillingness to open the door to an enumerator**. (Isurin, Furman & White 2015: 42)

Unwillingness to communicate is indeed the core of *negative phatics*.

> Comfort level was coded on the scale of 1-5 (1 - uncomfortable, almost hostile; 2 - uncomfortable and distant; 3 - neutral and indifferent; 4 - friendly but distant; 5 - comfortable and relaxed) and was recorded at the beginning and the end of the interview. (Isurin, Furman & White 2015: 42)

I haven't seen methodical "coding" like this in the papers I've read for a while now. These look like relevant for my purposes.

> Thus, this side sequence is entirely irrelevant to the interview. **Irrelevant communication is in keeping with phatic communion**. The interlocutors are no longer **attending** to the information gathering aspect, but to **the interpersonal, social aspect of the interaction**. (Isurin, Furman & White 2015: 44)

"Attending" is very opportune term for this purpose. It may indeed manage to tie together Malinowskian "chit-chat" and Jakobsonian "attention".

> Unlike the Russian respondents, the English respondents were unlikely to invite the enumerator inside. The Russian respondents ended the interview inside the residence half of the time, while 81.1 % of the English interviews remained outside or across a treshold. This may be due to a cultural difference, as **Russian culture is more likely to dictate that a visitor should be invited inside**, while in American culture it is acceptable to remain standing outside. (Isurin, Furman & White 2015: 47)

Sadly this is pretty much the only "non-linguistic" factor studied in this paper.

> Specifically, we find that phatic communion can and does occur during both conversation **medial** and closing sequences. (Isurin, Furman & White 2015: 49)

Medial. Huh.

Drazdauskienė, Marija Liudvika 2012. The Limits of Implicature in the Phatic Use of English. *Man & the Word / Zmogus ir zodis* 14(3): 4-10.

> Drawing on the basic concepts of pragmatics and the functional theory of language, this paper treats the phatic use of language as **very significant speech which runs in a transferred sense**. With weak and strong implicatures characteristic of it, the phatic use of English is **nothing short of poetic effects** while it is of immediate relevance to the participants. **The role of imagination may be minor in small talk, but that of contexts (co-text, the context of situation and the context of culture) is major**. (Drazdauskienė 2012: 4)

What is this? What in the world is this? A transferred sense? Poetic effects? The role of contexts? Okay, the last one makes a bit of sense. But other than that this is beyond cryptic.

> *The theoretical background*. I am **a committed follower of the functional theory of language** (Halliday, 1973, 1976, 1978). I believe that language is meaning potential, i.e. that it is a system of inherited meaning as it is a means of meaning, and that these components of meaning interact permanently. (Drazdauskienė 2012: 5)

Oh my. Egocentric statements in an academic paper. The author is situated in Poland (Warsaw) but according to bibliography wrote her doctoral dissertation, "The Phatic Use of English in Functional Styles", in Russian, in and in Lithuania. Whatever this is, it has Eastern Europe written on it in a three-fold manner. Content-wise I, too, am a committed follower of the functional theory of language, but I subscribe to Malinowski, Bühler, Mukarovsky, and most importantly, Jakobson. In fact I've never ever read Halliday, although one of his books is among the current list of readings.

> *The phatic use of language and the problem of meaning*. **The phatic use of language presents a question in its own right**. I have researched this use of language while defining it as **the speech directed to maintain verbal contact**, especially at the beginning and end of speech acts and **in situations of leisure**. I have found it realised even in imaginative literature and in scholarly works (cf.: acknowledgments and dedications, cf.: the function of the title page, of the table of content, preface, foreword and introduction). (Drazdauskienė 2012: 5)

What question is that, though? The definition is unmistakably Jakobsonian (emphasis on contact), although "situations of leisure" captures the Malinowskian scene of men sitting around campfire (I'm not actually sure if this is in Malinowski's text or if I've constructed this image on my own accord). The study of phaticity in the formal/paralinguistic aspects of literature and scholarship evokes Christiane Nord (2007), and an author from the 1970s who wrote a whole book about the phatic function in some English author's works.

> Meaning in the phatic ue of language may be treated roughtly in two ways: 1) The phatic use of language is **trivial and its aim is contact maintenance and pleasure**. Therefore its sense matters only on the level of talking rather than meaning. 2) Although trivial, the phatic use of language is very significant and is carried on in a transferred sense. Meaning in the phatic use of language is **evasive and depends on individual interpretation no less than it does in poetry** (Widdowson, 1992; Blakemore, 1992, 14). (Drazdauskienė 2012: 5)

As is common, this author selects a specific aspect in Malinowski's original treatment and zoom in on it. Here, it is "to enjoy each other's company" (Malinowski 1946[1923]: 314). As to the evasiveness of meaning, this is an echo of the characterization of phatic communion as "a function to which the meaning of its words are almost completely irrelevant" (*ibid*, 313). I guess this is why she compares it to poetry - in which, according to the functionalist paradigm, the referential, cognitive, or ideational "meaning" is not the the most salient feature. Also, now that I looked it up, the "situation of leisure" may be inspired by Malinowski's invocation of "a European drawing-room" (*ibid*, 313). It is quite possible that so many American and non-European readers of Malinowski neglect this aspect because they simply don't know what an European drawing-room means. Neither do I, exactly. But I imagine it to be something like the *salong*, i.e. a social space where drinks and conversations are had for casual entertainment. Kinda like the Goffmanian "cocktail party" in a sense. For may paraphrase of Malinowski I'll surely have to look up what "drawing room" actually denotes and connotes.

> I shall focus on the significance of the phatic use of English but I shall also mind the view of its **functional triviality**, as I am interested in meaning rather than in **"the structure of social interaction"** or human psychology (Blakemore, 1992, 3-4). (Drazdauskienė 2012: 5)

Others, too, in the functionalist paradigm have posed the problem of phatics in terms of information vs interaction. Personally I think it's a bit reductive.

> Third, the simplicity of its syntax and vocabulary, **its refined and pleasure-giving sense**, as well as context-bound strong and weak implicatures arising basically from **emotive colouring** suggests that *the phatic use of English exploits verbal resources in a transferred sense*. This must be true at least partly because inexpert speakers often complain of hypocrisy in this use of language, which is a blunter notion than the concept of Bronislaw Malinowski, which claims that "a common sentiment", "where it purports to exist" in phatic communion, "is avowedly suprious on one side" (Malinowski, 1923/1960, 313). (Drazdauskienė 2012: 5)

Drazdauskiene is one of the very few who have made this connection and noticed that since the lexicogrammatical resources of phatic utterances, i.e. formulae of greeting or approach, are very homogeneous, it's real import stems from the emotive aspect. In that sense, yes, the "transferred sense" she is referring to makes perfect sense. After all, social and emotive use of language are indeed connected. It's also the basis for Weston La Barre's concept of *phatic communication*, which takes emotive colouring and common sentiment to be the crux of the matter.

> This rudimentary step was followed by contextual analysis: the meaning of every utterance was analysed 1) in its co-text or in its immediate linguistic context, and 2) in the context of situation, which was sufficient for implicatures in terms of pragmatics, as well as 3) in the context of culture, which allowed generalizations on implicatures in **linguocultural** terms. (Drazdauskienė 2012: 6)

It is curious how many such terms there are floating around: sociolinguistic, ethnolinguistic, sociopragmatic, linguo-pragmatic, linguocultural, etc. For me these all seem just "semiotic".

> This conversation is so simple and representative of the phatic use of English that it literally illustrates the definition of small talk (i.e. of **a conversation on unimportant everyday matters)** [...] Cf.: [...] (as your Tea you sip, While the Town Small-talk flows from lip to lip; Intrigues half-gather'd, Conversation craps, Kitchen-cabals, and Nursery-mishaps,) [...] (C. Crabbe. *The Vicar. Letter 3* // G. Crabbe. *The Borough. A poem in 24 Letters*. - London: J. Hatchard, 1812, Vol. 1, pp. 35-41). (Drazdauskienė 2012: 6)

Is this the earliest occurrence of "small-talk"?

> Here is one more example in which the point of irony is explained by the native speaker. A British-born professor of English literature at UCLA told the following story to his Soviet students in 1976:

(3) *Students do not always detect the note of sarcasm, which is heavy irony. Sarcasm is hard to pick up. I suppose the classic irony is where there is doubt.*
"I used to go swimming at lunch time [...] and afterwards I would shower. And there's something about showers - they have very good echo - so that one's singing sounds like Shal'apin's instead of Povey's. And I would sing very loudly.
And the man next door, as I came out, said: 'John, you have an interesting voice. You should have it trained.'
And I am still not quite certain whether this was a compliment. And ***the best irony is when you can't be sure****."* (UCLA, USA, August 1976)

To suggest why the Professor may have been not quite sure, I should like to focus on the word *interesting*. Its positive evaluation is of a low degree. There are evaluative words of a higher degree when one means it. *Interesting* means an evaluation with reserve, and therefore may be ironic. But the problem is that the implicature of this sense is very weak, mainly because of the meaning of the word and because of the scanty context of situation. (Drazdauskienė 2012: 8)

I recall the fact that McLuhan includes something silly, absurd, or completely meaningless in all of his books. But the reader can never be sure what that item might be. So in that sense McLuhan is really practicing the best sort of irony. On the subject of "interesting", I'm not sure about weak or strong implicatures but the word is indeed neutral in evaluation: it doesn't say whether the object is good or bad. It says that it deserves attention. In that sense this would be an "interesting" thing to include in the phatic *bric-a-brac* rubric: the word "interesting" itself. (Maybe even read an analysis of the word, if such a thing happens to be available.)

Here is one more illustration of an analogous utterance.

(4) *A young researcher in Eastern Europe, sent Roman Jakobson an abstract of her dissertation, which was on the topic on which this author had published. She received a formal acknowledgment.*
Roman Jakobson wrote: **Roman Jakobson thanks you for your kindness in sending *Your important study*** "The Social Uses of Language".

The first implicature I deduced when I read this inscription on a printed card what that it is pleasant to receive such an acknowledgment. *Important* is a word with a positive evaluation. But my other immediate thought was whether the acknowledgment was not ironic because the positive evaluation in *important* is of a high degree. A weak implicature was that the evaluation is slightly overdone by the trite evaluative word and therefore ironic. (Drazdauskienė 2012: 9)

Knowing Jakobson through reading so much of his (*Selected*) writings, I wouldn't put it out of the question that he *did* find it important. Even cursory acquaintance with Jakobson's ouvre reveals that he was interested in many things and found linguistic study in general to be of extreme importance; any study (especially titled like that) on the matter is by proxy also important.

Feenberg, Andrew 1989. The Writter World: On the theory and practice of computer conferencing. In: Masor, Robin and Anthony Kaye (eds.), *Mindweave: Communication, Computers, and Distance Education*. Oxford: Pergamon Press, 22-39.

In our culture the face-to-face encounter is the ideal paradigm of the meeting of minds. Communication seems most complete and successful where the person is physically present 'in' the message. This physical presence is supposed to be **the guarantor of authenticity**: you can look your interlocutor in the eye and search for tacit signs of truthfulness or falsehood, where **context and tone permit a subtler interpretation of the spoken word**. (Feenberg 1989: 22)

This would appear not to be the universal opinion, as according to Kunreuther (2006) the Nepalese prefer voice only over physical presence, and consider voice only to be more emotionally authentic. Which in some sense is true because you won't get distracted by visual stimuli. On the other hand, (visual) context and (vocal) tone together do reinforce the subtleties, as was also noted in the previous paper.

> The new phenomenon of computer mediated communication (CMC) appears to represent **a dramatic step toward total impersonality**. For example, authorship seems drastically reduced when messages entered into the computer's memory. (Feenberg 1989: 22)

You mean anonymity?

> But is it true that CMC is a sterile imitation of thought, devoid of the personal touch? Computer bulletin boards, electronic mail, computer conferencing, videotex and synchronous dialogue programs are now employed by millions of people all over the world. Yet **experienced users of the new medium usually deny that it obstructs human contact**. It turns out that many ordinary individuals possess a compensatory 'literary' capacity to project their personality into writing destined for the computer screen. (Feenberg 1989: 23)

This is also Schandorf's (2012) view.

> Engaging in face-to-face conversation involves **complex forms of behaviour called 'phatic' functions by semiologists**. When we say "Hey, how's it going?" **we signify our availability for communication**. We usually close the conversation with another set of rituals, such as, "I've gotta go. See you later." Throughout our talk, we are continually sending **phatic signs** back and forth to keep the line open and to make sure messages are getting through. For example, we say such things as, "How about that!" or reply, "Yes, go on." Looks and facial expressions tacitly reassure interlocutors that they are still in touch, or on the contrary carry a warning if the communication link is threatened by technical difficulties or improprieties. All such phatic signs are bypassed in computer conferencing. Even standard codes for opening and closing conversations are discarded. (Feenberg 1989: 23)

Functions in plural? Also, this paper is a rarity in treating "phatic signs" as a thing (Firth did so, too, I think, but that's about it). Signifying availability for communication is a good complement to the willingness to communicate ordeal.

> The paucity of phatic expression in CMC amplifies certain social insecurities that no doubt were always there, but which now come to the fore. (Feenberg 1989: 24)

Maybe that is why there's an fast increasing vast amount of literature on phaticity nowadays? A lot of it does deal with computer mediated communication.

> **This technical improvement, which makes rapid exchanges possible, also makes unusual delay a sign of rejection or indifference** since there is no mechanical excuse for silence. Paradoxically, then, speeding up and improving asynchronous exchanges causes unexpected distress. This explains why on-line communities place such an emphasis on active participation and are often critical of passive readers who are pejoratively called 'lurkers'. This concern with participation may even become obsessive, revealing the surprising depths of anxiety and unrequited authors. (Feenberg 1989: 24)

Was this really written in '89? Because it's eerily characteristic of MSN messenger and Facebook chat.

> THe relative desacralisation of the subject **weakens social control in computer-mediated communication**. It is difficult to bring group pressure to bear on someone who cannot see frowns of disapproval. Communication by computer thus enhances the sense of personal freedom and individualism by **reducing the 'existential' engagement of the self in its communications**. 'Flaming' (the expression of uncensored emotions on-line) is viewed as a negative consequence of this feeling of liberation. And so is the diminished sense of the reality of other people. (Feenberg 1989: 25)

I think this would be a good topic to relate to affective media. It would certainly explain online communities that share videos and opinions on outrageous matters (e.g. PussyPassDenied subreddit that archives videos of women being violent and getting hurt as a consequence, or FatLogic subreddit where people make fun of overweight people who attempt to rationalize their bad health).

> The organic community of speech, based on repetition and performance, gives way to the privacy of the modern individual, suddenly distanced from the language of the community. In this new position **the individual gains control of a personal language**, which is 'doubled' because the speaker/writer is no longer identified with his own words but uses them for 'effect'. (Feenberg 1989: 26)

Huh. That is a unique take on private signs. And quite on par with my personal experience.

> But **what if the dominant medium of the next century is not structured like broadcast television but like CMC?** Such an environment, based on **generalised retrievability**, suggests a different future in which a new form of 'post-modern' individualism emerges, not as a retrograde reminder of the dying past, but in response to the most advanced methods of mediating experience (Lyotard, 1979, pp. 103-104). (Feenberg 1989: 26)

Our media is steadily becoming generally "retrievable". Think of Netflix, Youtube, Podcasts, eBooks, Audobooks, Steam, etc.

> Computer conferenging is frequently said to build community, but **the idea of community implies bonds of sentiments** that are not always necessary to effective on-line communication. A group of interested individuals may produce a successful conference whether they form a community or just a temporary gathering. Rather than focusing on the concept of community, it would make sense to study the dynamics of conferencing on its own terms. This may open a way to understanding the sociology of the conference group, **its specific 'sociability'**. (Feenberg 1989: 26-27)

These are very Malinowskian phaticisms.

> The sociability of conferencing resembles that of sports or games where we are drawn along by interest in the next step in the action. Every comment has a double goal: to communicate something and **to evoke the (passive or active) participation of interlocutors**. We can say that playing at computer conferencing consists in **making moves that keep others playing**. The goal is **to prolong the game** and to avoid making the last move. This is why computer conferencing favours open-ended comments which invite a response, as opposed to close and complete pronouncements. (Feenberg 1989: 27)

And now some Jakobsonian phaticisms: continuation, prolongation.

> 'Human factors' research tries to identify inherent constraints on product design with regard to human nature. By analogy, research into 'social factors' seek to identify constraints on the design of products for this or that social group or category. These social considerations are generally known to well-informed product designers, marketing executives, and on-line group leaders but **there is no one field where social factors are studied systematically**. As a result, they are more likely to be misunderstood or overlooked than human factors. (Feenberg 1989: 29)

The similarities with "phatic studies" is truly astounding.

> These technical powers represent, however, only a small part of the moderating groupware, which Hiltz and Turoff (1981, pp. 23-24) describe as follows:
>
> > In order for a computerized conference to be successful the moderator has to work very hard at both the 'social host' and the 'meeting chairperson' roles. As social host she/he has **to issue warm invitations to people; send encouraging private messages to people complimenting them or at least commenting on their entries, or suggesting what they may be uniquely qualified to contribute**. As meeting chairperson, she/he must prepare an enticing-sounding initial agenda; frequently summarize or clarify what has been going on; try to express the emerging consensus or call for a formal vote; sense and announce when it is time to move on to a new topic.
>
> Without this kind of active moderator role, a conference is not apt to get off the ground. (Feenberg 1989: 33)

I'll have to consider these aspects when finally e-mailing the phatic researchers we've listed. Today I thought of asking them for correspondence, i.e. a short review of our meta-analysis, so that they could express their opinions, elaborate on the aspect they find most pertinent, or point out mistakes we've made. A procedural note.

> Moderators also play an important role in initiating and sustaining meta-communication, i.e. communication about communication. Meta-communication is particularly valuable for strengthening a weak communication link by calling attention to problems in the process of discussion. Although, we occasionally engage in explicit meta-communication, as for example, **when we ask our interlocutor to speak up or to come to the point**, cues we give with out bodies and tone of voice are so effective thta we can usually carry on complex conversations without employing much **meta-talk**. Not only can we get along without uttering our meta-messages, it is often embarrassing or disruptive to do so. (Feenberg 1989: 34)

Haven't seen discussion of metacommunication for a while among these papers. His argument here is that in CMC metacommunicative messages are more explicit than in F2F communication.

> Many conferences lack weaving because no one has the time or the talent to perform the function for the group. This is unfortunate since, as a written medium, conferencing offers a unique opportunity to reflect upon the agenda of the group. The conference moderator or another participant **can review printouts, harkening back to earlier discussions, clarifying confused expressions, identifying the themes, making connections, 'indexing' the material mentally**.
> Such weaving comments supply a unifying overview, interpreting the discussion by **drawing its various strands together in a momentary synthesis that can serve as a starting point for the next round of debate**. Weaving comments allow on-line groups to achieve a sense of accomplishment and direction. They supply the group with a code for framing its history and establish a common boundary between past, present and future. [...]
> *Weaving*: **To summarise the state of the discussion and to find unifying threads in participants' comments**; it encourages these participants and implicitly prompts them to pursue their ideas. (Feenberg 1989: 35)

Oh wow. This is... This is exactly my role in phatic studies at this point. I need to "weave" phatic studies together.

> Computer conferencing is an example of what Gilbert Simondon (1958) calls **progress through 'concretisation'**. Technological advance often proceeds by the integration of apparently separate, externally related functions in a new and more 'concrete' whole. Conferencing can be considered as a concretisation of mail and filing technologies. (Feenberg 1989: 36)

Did Joe send me this paper? I need to ask him about it. Maybe we can reconceptualize our whole undertaking in Simondon's terms. Feenberg's note about conferencing here is of course metaphorical, as Simondon most likely means the process by which, for example, telephone, mp3 player, digital camera, etc. become embodied in a single device. But I see no reason why we can't also use this logic metaphoricall on the meta-level of phatic studies.

al-Qinai, Jamas B. S. 2011. Translating Phatic Expressions. *Pragmatics* 21(1): 23-39.

> The notion that language is not merely referential but serves a communicative purpose with a definite goal has led to the development of the study of 'language in use' or 'discourse'. The 'performative function' of language has thus taken central stage under **the sociopragmatic approach**. Additional notions such as 'face' and the concept of 'politeness' have **shifted the focus to what interactants 'do' with discourse** instead of what they 'mean' by a given utterance (Sanchez 2001: 591). (al-Qinai 2011: 23)

In other word, phatic communion is "a mode of action", as Malinowski put it.

> In other words, phatic communication is used to establish social relationships rather than impart factual information. In 1960, **Jackobson**, used the term "phatic function" to refer to the channel of communication that is established to maintain communication. (al-Qinai 2011: 23)

One hurriedly written paper from before also named "Jackobson", but the next token was correct. This author is consistent with this mistake, it is so even in the bibliography.

> Robins (1964: 30) used the term '**relevance and idle chatter**' to refer to this aspect of human communication that reflects **a courteous approach atowards the other interlocutors** and reflects one's ethnic background, kinship and social hierarchy. (al-Qinai 2011: 23-24)

Huh. At least he has found a unique source with which I'm not even remotely familiar.

> Coulmas (1979: 6) refers to phatic expressions as **standard links** between what people actually say and what sort of communicative functions their utterances serve to perform. (al-Qinai 2011: 24)

I'm not sure what he means by this.

> Part of what the analyst has to do is to reimagine (i.e., interpret) the actual discourse of which the text-as-record is a very impoverished trace. While the semantic component of the text is relatively discernible by textual clues, **the interpretation of the expressive-emotional aspect of phatic expressions requires extralinguistic and sociolinguistic references**. Otherwise, the pragmatic core of the source language (SL) text may be lost and, therefore, ambivalence in the target language (TL) text may arise for the recipient reader. The misinterpretation and in effect the mistranslation of phatic expressions may misrepresent the author's communicative intention, the social context of the situation as well as the disposition or relationship of the participants in a given communicative act. (al-Qinai 2011: 24)

More on the emotive+phatic connection that the past few papers have noted in some way or other.

> According to Miller (1999: 2), all conversations contain phatic communion since one needs to set the tenor of the conversation and establish an attitude towards the speaker in order to take part in the communicative exchange. (al-Qinai 2011: 25)

This point is probably based on the "social sentiment" aspect of Malinowski's phatic communion. *Miller, E. 1999. Turn taking and relevance in conversation. http://ccat.sas.upenn.edu/ emiller/index.html*

> Phatic communion does not always signify lexical inferences. Within a literal interpretation of Leech's Economy Principle (Leech 1983: 67), one may presume that phatic expressions are a case of redundant tautology and, therefore, should be 'reduced where possible' as their elimination does not lead to ambiguity of message. In the words of Newmark (1988: 208), such superfluous expressions should be pruned:
>
> > "[...] Redundancies hang particularly loosely around clichés, **phatic phrases ('phaticism')**, repeated implied superlatives, prepositional phrases, rhetorical flourishes [...] Normally, the translator has to use restraint in excising redundant Sl features, confining himself to pruning here and there, since if he goes too far he is sometimes likely to find the whole text redundant."

(al-Qinai 2011: 27)

Hmmm. I guess as much that phaticism means "phatic phrase", but in my use it is a meta-theoretical concept. *Newmark, Peter 1988.* A Textbook of Translation. *London: Prentice Hall.*

> Generally speaking, the older the speaker the more likely s/he would be inclined to use phatic expressions. (al-Qinai 2011: 29)

In conjunction with one Russian woman's statement, "Female communication is phatic." this would effectively mean that old women are the most phatic creatures of all. And as detestable as I find these suggestions, having heard conversations between old women on the bus, I cannot disagree.

> Another loss in translation occurs upon translating code-mixed phatic expressions. The latter are most noticeable in female colloquial speech as a marker of prestige and high class. **Young educated females have a tendency to insert foreign (mostly English or French) lexis to initiate or end their phatic expressions** [...] (al-Qinai 2011: 33)

This seems to be a universal phenomenon wherever there is anglophone cultural influence due to movies, television or the internet.

> Compared to English, Arabic has a much more versatile inventory of phatic communion expressions. (al-Qinai 2011: 33)

I doubt if that is really the case. And I don't know of a comparative study. Nor am I sure whether such a study could even conducted without a satisfactory definition of phaticity, which we are currently lacking.

> All the above examples point towards the fact that it is fallacious to contemplate a faithful rendition of **phatics** and that instead of mistranslation we may opt for under-translation as a compromise. (al-Qinai 2011: 35)

Where the hell did I get "phatics" in the first place? I'm not even sure anymore. In any case this might be the first time I've seen anyone else besides me and Joe use the plural form.

> Bronisla**v** [sic] Malinowski's (1923) definition of phatic communication is **somewhat restricted to the oral verbal level**. Yet, audible verbal expression is but one form of communication. To successfully conduct a conversation, participants must display a **willigness to collaborate** and reciprocate through other non-verbal means such as maintaining a friendly body posture, showing attention and avoiding any unnecessary interruptions or disruptive remarks. (al-Qinai 2011: 35)

I think this is so because of etymology of "phatic" ("speech" in Greek). Though he is right about the nonverbal components. And "willingness to collaborate" is very close to "willingness to communicate". And Ruesch treats "maintenance" in terms of "co-operation".

> Another **non-verbal expression of phatic communion is eye-contact**. Co-participants repeatedly focus their eyes on different parts of the face and, occassionally, their eyes meet. The aiming of the eyes is perhaps the principal way in which the interactants can signify their attention and engagement. (al-Qinai 2011: 35)

Right on the money. I couldn't fit it into my only published paper on Jakobson's phatic function, but in the Dorothy Parker short story he quotes the newlyweds are sitting on a train after a wedding and actually look at each other before engaging in their profuse exchange of formulaic utterances.

Burnard, Philip 2003. Ordinary chat and therapeutic conversation: Phatic communication and mental health nursing. *Journal of Psychiatric and Mental Health Nursing* 10(6): 678-682.

> **This paper offers a definition of 'phatic communication' and identifies examples of it**. The paper also illustrates how a knowledge of such communication is useful for mental health nurses in conversation with their clients and colleagues. The importance of turn taking in conversations is also discussed in a cultural context. Various examples of phatic communication are offered. (Burnard 2003: 678)

This has been a long time coming. Give it to us straight like a pear cider that's made from 100 % pears. In 5 pages, no less.

> Mental health nursing is concerned with the development of close relationships with **those who experience problems with living**. Communicating through conversation is probably one of the core skills of such nursing. In this paper, the concept of 'phatic communication' is explored. The term is defined, described and then related to mental health nursing. (Burnard 2003: 678)

Relevant context for a common phaticism called *conviviality* (Blommaert & Varis 2015 edited a whole special issue of *Multilingual Margins* on the subject. I would have read Ben Rampton's paper in it for the last paper in this post but because the whole issue is dedicated to this topic I'll read it stright through some time).

> Phatic communication is an everyday feature of interaction. First used by the anthropologist, Malinowski (1922-1993) - although he used the phrase 'phatic commuinon' - the term is used to refer to 'language used in free, aimless, social intercourse' (Malinowski 1922). Brown & Levinson (1987) observed that for such talk, 'the subject of talk is not as important as **the fact of carrying on a conversation that is amply loaded with [...] markers of emotional agreement**'. The Hutchinson Encyclopaedia (2000) defines phatic communication as: 'denoting speech as a means of **sharing feelings or establishing sociability** rather than for the communication of information and ideas'. (Burnard 2003: 678)

I've seen many mentions of Brown & Levinson (1987) in these papers, but none have actually brought out the excerpt where they deal with phaticity. This is great. It's missing page numbers but it's still great. It means that Brown & Levinson were taken to the "common sentiments" aspect. This likens them to La Barre's *phatic communication*.

> Discussing, on the Internet, speech in organizations, Prusak notes:

> There's a wonderful phrase used by anthropologists called phatic speech. It's not emphatic, but phatic and that is speech in which it's not the content that matters, but the fact that you're saying it to bond with another person, or doing it as a ritual. It's like saying, 'How are you? to someone. It's a phatic statement. **You may not really give a damn**. It's sort of ritualistic, and it's saying, 'I acknowledge your presence.' A lot of that sort of speech you're talking about is phatic speech. It means: 'Let's get together. We all trust each other. Here's who we are.' (Prusak 2003)

This paper explores the concept of phatic communication and identifies ways in which being able to identify phatic communication can help mental health nurses in their interactions with patients and clients. We might think of phatic communication as 'ordinary chat' or 'small talk'. (Burnard 2003: 678)

I may not completely agree with the definition as "ordinary chat" or "small talk" (far too simplistic), but I appreciate these obscure sources. *Prusak, L. 2003. Storytelling in Organisations. Available at: http://www.creatingthe21stcentury.org/Larry-IID-bonding.html*

> Sometimes, phatic communication is almost completely devoid of content or formal meaning. Consider, for example, the use of language by young people. It is not uncommon, at present, for younger people to insert the work 'like' into their conversation in a way that has little formal meaning. An example of such use, in a phatic sense, would be the following statement: **'I mean, I was like "wow"!'**
> The statement has little formal content but **is used, perhaps, to indicate a certain emotional tone to the listener**. Also, the adoption of a language style that includes the fairly random use of the work 'like' may be used by younger people to exclude older people. In this sense, the phatic communication becomes almost a private language or a means of indicating solidarity between people of the same age. It may also be the language of songs, poetry and rapping. (Burnard 2003: 679)

This goes to show how easy it actually is to confuse the emotive and the phatic functions. Also, consider (in the future) private signs and phaticity.

> **Phatic communication is important**. Without it and with only 'informative' communication taking place between two people, conversations would be stark affairs. Consider, for example, the following exchange:
>
> > Do you want to talk?
> > Yes
> > When?
> > Later
> > Where?
> > In private

This, more normally, is 'padded' with a little phatic communication, perhaps as follows:

> Do you want to talk about how you are feeling, at all?
> Yes, I do, I think…
> When is the best time for you to sit down and talk, do you think?
> Not at the moment, thanks. I want to be quiet for a bit. Later on this afternoon?
> Where, would you feel most comfortable talking?
> In private, I think. In your office, perhaps?

Much of the above exchange is redundant, as far as understanding and the passing on of information are concerned. However, **we are social animals and we do not communicate simply to pass on information but also to develop**

relationships. Arguably, the essence of mental health nursing is as much about the development of relationships as it is about the transfer of information. (Burnard 2003: 679)

I thought this was going to be another case of just blurting out how important phatic communion is without giving any justification or illustration, but this is pretty neat. According to this definition, the "irrelevant" or "redundant" parts of speech are all phatic (a view which is difficult to espouse seriously, but it is nevertheless consistent). The conclusion about the social nature of the human animal makes it really surprising that the bibliography does not contain Weston La Barre's *The Human Animal* (1954).

> When we chat in this way, we are, perhaps, saying 'I am friendly, unhostile and I want to know you and acknowledge you!' Extensions of such phatic communication are the catchphrases and short-cuts that families and partners develop in their conversation patterns. These are, perhaps, evidence of another form of 'private languag'. Often a world or two is all that is needed, in day to day conversations, between friends or partners, **to convey a wealth of shared ideas**. (Burnard 2003: 680)

Convey is not the right word here. *Invoke* might be. We're not dealing with communication but with *communization*.

> In other words, conversations that are concerned primarily with small talk and **with passing the time** can be helpful in the nurse-patient relationship. (Burnard 2003: 681)

Much like Drazdauskiene's "situations of leisure" this says something very deep and deeply ignored about phatic communion: that it the talk we engage when we have time at hand and conversation happens to be the most pleasant thing to do. I'm not sure if this is suggested by some aspect of Malinowski's treatment, I'll have to look to this when re-reading or paraphrasing. In any case I'm not sure if anyone has treated this aspect at any length. But "weaving" such neglected aspect together into something bigger is exactly the point of my reading these papers.

> Also, of course, those who engage in phatic exchanges are not particularly looking for information. Even though most people probably do not use the term 'phatic communication', they are still aware of its function and value! Indeed, most of us would be surprised if an attempt was made to make 'more' of a phatic exchange than was intended. Consider, for example, the following rather peculiar conversation:
>
> > Hi, how are you?
> > Hi, I'm fine thanks!
> > When you say 'fine', what do you mean?
> > Huh?
>
> Here, the person is, intentionally, challenging the phatic nature of the other person's utterance and, in doing so, creating a disruption in the social exchange. Presumably, such disruption is helpful to neither party. It subverts the phatic communication between the people involved. We do not usually challenge the meanings of phatic utterances as **their purpose and value are implicitly understood**. (Burnard 2003: 681)

Another worthwhile note. Phaticity is implicitly understood, how to engage in phatic communion is part of the common stock of knowledge. In this regard it would indeed be wise to consult Firth's treatment of it as a sign system. I was doubtful at first but this paper is actually doing a pretty good job at defining and illustrating phatic communion.

> There is, of course, room for further research here. While **the notion of phatic communication is not an earth shattering one**, most advances in research are made by small increments. Perhaps, first, we need to have a clear definition of it so that we can, through observational research, identify the degree to which it occurs in nursing conversations. (Burnard 2003: 682)

Dunno. It was pretty earth shattering for me. Ever since I first read "Linguistics and Poetics" in 2011 I haven't been able to shake it off. Nor does it seem like I will in the foreseeable future.

See also:

- **Meta-phatics (1)** = Ameka 1992; Bazzanella 1990; Bullis & Bach 1991; Ephratt 2008; Faerch & Kasper 1982; Kita & Ide 2007; McCarthy 2003; Placencia 2004; Placencia 2005; and Schlieben-Lange 1977.
- **Meta-phatics (2)** = Holba 2008; Cruz 2013; Varis & Blommaert 2015; Frosh 2011; Miller 2015; Nozawa 2015; Ward & Horn 1999; Žegarac & Clark 1999b; Coupland 2003; and Peace 2013.
- **Meta-phatics (3)** = Rank 1984; Cruz 2005; Faucher 2013; Lomborg 2012; Slotta 2015; Radovanovic & Ragnedda 2012; Whiteley 1966; Kunreuther 2006; Hopkins 2014; and Alonso 2002.
- **Meta-phatics (5)** = Ashwin 1984; Helbo 1981; Reiss 1981; Siegert & Winthrop-Young 2007; Babby 1982; Henstra 2000; Lombardi, Fortin & Vanni 2015; Hess & Fischer 2013; Stephens, Fryberg & Markus 2012; and Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015.

7.1.5 Meta-phatics (5) (2016-01-18 16:49)

For an index of other posts in this series, jump to the end of this post. This one reviews the following sources:

- **Ashwin 1984** = "Drawing, Design and Semiotics"
- **Helbo 1981** = "The Semiology of Theater, Or: Communication Swamped"
- **Reiss 1981** = "Type, Kind and Individuality of Text: Decision Making in Translation"
- **Siegert & Winthrop-Young 2007** = "Cacography or Communication? Cultural Techniques in German Media Studies"
- **Babby 1982** = "Alexandre Chenevert: Prisoner of Language"
- **Henstra 2000** = "Looking the Part: Performative Narration in Djuna Barnes's *Nightwood* and Katherine Mansfield's "Je Ne Parle Pas Français""
- **Lombardi, Fortin & Vanni 2015** = "A Pluralist View about Information"
- **Hess & Fischer 2013** = "Emotional Mimicry as Social Regulation"
- **Stephens, Fryberg & Markus 2012** = "Social Class Disparities in Health and Education: Reducing Inequality by Applying a Sociocultural Self Model of Behavior"
- **Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015** = "Social Network Approaches to Leadership: An Integrative Conceptual Review"

Ashwin, Clive 1984. Drawing, Design and Semiotics. *Design Issues* 1(2): 42-52.

> However, there are historical and cultural reasons why verbal discourse about drawing **has remained in an unnecessarily primitive nad undeveloped state** compared with other fields such as law or medicine. (Ashwin 1984: 42)

Likewise there should be consideration as to why phatic studies has remained in such "an unnecessarily primitive and undeveloped state".

> This article reviews *semiotics*, the science of signs, as **a possible intellectual groundwork for developing a theory of drawing**. Drawing as a system of signs has important cultural origins that are reflected in etymology. The German *Zeichen*, meaning *sign*, gives us *zeichnen* for the verb *to draw*, that is *to make signs*. Similar connections can be seen in the Italian *segno* (sign), *disegno* (drawing, design), and *disegnatore* (designer). The English *drawing* takes its form from the action of pulling, which is characteristic of so much drawing activity, but a similar etymological link can be seen in the words *sign* and *design*. (Ashwin 1984: 42-43)

I'd like to take semiotics as the "intellectual groundwork" for phatic studies as well, but I'm not sure how well that would fare in the general scheme of things. The etymological portion here is commendable.

> Having introduced the tripartite division of signs into indexes, icons, and symbols, **the *functions* of communication via sign systems** can be discussed with special reference to their relevance to drawing for design. It has been claimed that **sign systems serve at least six principal functions**. A message (drawing) may be *referential* in that it attempts to describe or communicate a form or idea in an objective and dispassionate a manner as possible. It may be *emotive* in that it attempts to communicate certain subjective responses of the emitter in terms of, for example, excitement, attraction or repulsion for the

> thing depicted. It may be *conative* (or *injuctive*) in that it persuades or exhorts the receiver to respond and behave in a certain way. It may be *poetic* in that the principal intention is not to communicate facts or influence behavior, but to create an intrinsically admirable (or beautiful) self-justifying form. **A *phatic* communication is one that does not attempt to record or communicate facts, views, or information, but serves as a means of initiating, maintaining, or concluding communication** between the emitter and the receiver. (Expressions such as "Hullo, can you hear me?" are not so much requests for information as ways of maintaining discourse.) Communication may also be *metalinguistic*, created for the express purpose of clarifying other signs, which may be in the same or another medium. A good example is the key provided on a map. (Ashwin 1984: 45-46)

This author has, presumably quite innocently, caught on to the fact that Jakobson's linguistic functions pertain to various sub-systems of language, or simply "sign systems". Notice also the variants in the three-partite overall effects (initiating and concluding).

> Signs may be characterized as having three possible levels of specificity. *Monosemic* systems offer only one correct interpretation; other interpretations are not viable alternatives: they are considered mistaken and wrong. Hence, cartographic signs and engineering drawings are predominantly monosemic. *Polysemic* systems offer more than one legitimate interpretation. Hence a figurative drawing of a car for an advertisement might evoke a variety of acceptable responses from interpreters, such as speed, power, reliability, and so forth. However, although the range of permissible responses might be wide, it is not infinite, and many would be rejected by the emitter (draughtsman) as wrong or unintended. *Pansemic* systems offer apparently unlimited possibilities of interpretation, a good example being much nonfigurative drawing and painting. It is impossible in this case to reject any reading of the communication as equivocally wrong or unacceptable. (Ashwin 1984: 46)

What is this? Where is this from?

> *The phatic function* - Phatic communications are easy enough to find in speech. Expressions such as "Ah, well" and interjections such as "sort of" or "of course" serve principally as signals to maintain discourse or dialogue and have little or no intrinsic meaning. **Much more complex statements might nevertheless be essentially phatic in function**. Opening a public speech with "Unaccustomed as I am to public speaking" or closing a travelog wit h"and so we say farewell to" are examples of phatic utterances masquerading as referential communication. Although phatic utterances easily degenerate to cliches and can become a source of humor and an object of ridicule, they do serve an important purpose in initiating, maintaining, **redirecting**, concluding communication. Anyone who has ever tried to eliminate everything redundant from his speech will appreciate what a strain it places on the speaker and what curious language it can produce. (Ashwin 1984: 50)

This touches on two important points. Firstly, phaticity is elusive. Anything and everything seems to hold the potential to become phatic. And secondly, not unrelatedly, as Burnard (2003) in the previous post emphasized, there is indeed a kind of "negotiation" between phatic and non-phatic conversation, which here is captured in the term "redirection".

> Phatic communications play an important role in many areas of drawing for design. The presence (or absence) of framing devices such as lines and rules and the deplayment of graphic motifs such as arrows are extensively used **to capture and direct the attention of spectators**. Drawing for comic papers has generated an immensely complicated semiotic code rich in phatic devices and signs. These signs include special ways of framing drawing **to indicate the relation between separate frames**, and devices such as lines, arrows, nad escapements are used to maintain movement, change location, shift focus, and direct the narrative. From a purely semiotic point of view, comic papers constitute one of the most complex and sophisticated areas of drawn communication. (Ashwin 1984: 50-51)

It would appear that in the visual medium it cannot help but boil down to management and direction of attention, much like in Paul Virilio's concept of the *phatic image*.

Helbo, André 1981. The Semiology of Theater, Or: Communication Swamped. *Poetics Today* 2(3): 105-111.

> in the chapter devoted to theater in his *Introduction à la sémiologie*, Mounin declares that **the postulate which states that theater can be approached directly *sub specie communicationis* is unacceptable**; "[...] this would assume that those very problems were resolved which scrupulous and complex analysis of the theatrical spectacle should reveal first, define afterwards, explore within the full range of the data, then perhaps begin to solve" (1971: 87). (Helbo 1981: 105)

I agree. The "communicationalization" of various areas of the cultural sphere often gets out of hand. Communication is everywhere, but not everything *is* communication.

> Reduction to the conative function does not seem sufficient to characterize the theatrical phenomenon. We will demonstrate, with the example of a particular theatrical code, the set, that **this function is inseparable from the phatic function and that it is integrated into a process which can be qualified as communicative** without thereby answering to the norms which Mounin proposes. (Helbo 1981: 107)

I have no idea what is going on here. I begin to remember how much I detest "French" discourse. You know the one. The one that makes no damn sense. Is the proposition here that the conative function is inseparable from the phatic function?

> In this bipolarity one recognizes Prieto's (1972) distinction between the **notificative indication** and the significant indication (the first being **a signal indicating to the receiver that the sender intends to transmit a message to him**; the second indicates to the receiver that the meaning which the sender is trying to establish figures among those which the receiver can accept, and indicates a class of possibilities and its predicate as a function of circumstances). (Helbo 1981: 108)

As much as this sounds like "willingness to communicate" in Relevance Theory approach to phatics, I really don't "get" this. What's the context? Nope, can't read *Messages et signaux*.

> Thus, the set communicates to the public the form and content of the location where text and performance acquire their meaning. The public's attention (and eventually the signal that the receiver has understood the communication: applause, whistling, muttering) are the response to this communication. (Helbo 1981: 108)

Does the author realize that if the bracketed interjection is removed then the sentence is not grammatically correct? "The public's attention [...] are the response to this communication" is not proper English. I agree that there's an element of phaticity (emphasis on contact) in applause, whistling, and muttering, but there seems to be no real theory here. On an illustrative note, I recently watched Dylan Moran's *Off The Hook* and he ordered the audience to stop clapping (and laughing) by telling them something to the effect of "Believe me, I know you're there."

> As Franco Ruffini notes (1974: 37), "communication on the part of one of the interlocutors can be limited to the phatic function [...] which in general utilizes a different code from that of the other interlocutor." (Helbo 1981: 108)

What? No.

Reiss, Katharina 1981. Type, Kind and Individuality of Text: Decision Making in Translation. *Poetics Today* 2(4): 121-131.

> The use of two natural languages as well as the employment of the medium of the translator necessarily and naturally result in a change of message during the communicative process. The theoretician of communication, Otto Haseloff (1969), has pointed out that an "ideal" communication is rare even when one single language is employed, because the addressee always brings his own knowledge and his own expectations, which are different from those of the addresser. **H. F. PLett (1975) calls this factor the "communicative difference."** (Reiss 1981: 121)

This is actually a pretty good addendum to Lotman's so-called "communication model".

> Action is *intentional behavior in a given situation* (Vermeer, 1972). "Intention" means here speech purpose, speech aim, motive leading to language communication (Lewandowski, 1973-5: 288). **Through the intention, verbalized by the author in his text, this text receives a communicative function for the process of communication**. (Reiss 1981: 122)

Actually a good point. In textual communication, the statement of purpose, aim or intention is *phatic* in the sense that it is essentially a communication about contact, specifically the given communicative contact pursued in and through the very same text. These include statements like "I'm writing this because..." and "I need to say something..."

> Torn out of its original socal context - now a historical report and also translated as such = informative text; Jonathan Swift, *Gulliver's Travels* - satire on contemporary social ills = expressive text with an operative secondary function; **today only recognizable in this function** by the experts specializing in this period; for the ordinary reader (also of the original) - a fantastic adventure tale = expressive text.) (Reiss 1981: 123)

This may contain a very crucial point in the functionalist sense. Perhaps most phatic utterances were originally emotive expressions but through conventionalisation became routine verbal politenesses.

> *Additional types?* Bühler's three functions of the linguistic sign, in analogy to which I have isolated the three main text functions, are extended by Roman Jakobson to include the phatic and the poetic functions. Would both of these functions be suitable to isolate text types relevant to the choice of a translating method? Not so, in my opinion! Related to entire texts and not only to single language elements, the phatic function (= the establishment and maintenance of contact) is realized in all three of the basic forms of communication, i.e., **the phatic function does not lead to particulars of the text construction**.
> For instance:
> Picture postcard from a holiday: informative text with phatic function
> Self-composed birthday poem: expressive text with phatic functionMemory aid in an advertisement slogan: operative text with phatic function
> **The phatic function does not arise from the text form, but from the use to which the text is put**. (Reiss 1981: 125)

Exactly the reason why we don't hear anything about the phatic function from Jakobson after he enlisted it among his cardinal functions. In the broad scheme of things it was a mistake. The phatic function does indeed not have any concrete linguistic features - it does not appear on the phonological, or perhaps even lexical level. It is present in the

pragmatic use, though. This author has caught on to something really true which I don't think I've seen anyone else, besides me, notice or remark about.

Siegert, Bernhard and Geoffrey Winthrop-Young 2007. Cacography or Communication? Cultural Techniques in German Media Studies. *Grey Room* 29: 26-47.

> In Germany, *media history* is in fact an umbrella term that encompasses a motley crew of methods; as a result, **there is a lot of confusion that is partly intended, partly condoned, and partly condemned**. (Siegert & Winthrop-Young 2007: 28)

Good phrase is good. Can apply equally to the "triviality" of phaticity.

> It is probably no coincidence, therefore, that the term *cultural techniques* (re)emerged around the turn of the millennium and soon become ubiquitous in German media theory. The notion of cultural techniques strategically subverts the problematic dualism of media and culture; it opens up media, culture, and technology to further discussion by highlighting the operations or operative sequneces that historically and logically precede the media concepts generated by them:
>
> > **Cultural techniques** - such as writing, reading, painting, counting, making music - **are always older than the concepts that are generated from them**. People wrote long before they conceptualized writing or alphabets; millennia passed before pictures and statues gave rise to the concept of the image; and still today, people sing or make music without knowing anything about tones or musical notation systems. Counting, too, is older than the notion of numbers. To be sure, most cultures counted or performed certain mathematical operations, but they did not necessarily derive from this a concept of number.

Once we reconstruct those operative sequences that configure or constitute media, the latter can be explained as cultural techniques. Cultural techniques, however, are not limited to symbolic practices based on images, writing systems, and numbers. They also include what Marcel Mauss termed "body techniques"; that is, **the use cultures make of bodies, including rites, customs, and habitual acts** as well as training and disciplinary systems, dietetics, or hygienic practices. From this ethnological point of view, reading, writing, and counting are physical rather than mental techniques. They are the result of drilling docile bodies, which these days are forced to compete with interactive navigational instruments. (Siegert & Winthrop-Young 2007: 29)

This surely must be considered if the concept of *phatic techniques* is to have any academic value whatsoever. Just like these illustrations, contact for the sake of contact has existed perhaps as long as human beings have communicated at all, but it is only in the 20th century that a concept emerges to capture this aspect of human existence. Consequently, we are finding more and more aspects to this phenomena and attempting to outline and detail the ways in which people do achieve "togetherness" through verbalization.

> What strikes me as revealing from the point of view of the history of theory, however, is the fact that Serres's conceptualization of the parasite was a reevaluation (carried out under the influence of Claude Shannon) of **the Bühler-Jakobson model of communication** that allowed Serres to sketch out a concept of cultural techniques capable of combining different methods and approaches. (Siegert & Winthrop-Young 2007: 32)

Yup, the French are indeed overly fond of Bühler and Jakobson, sometimes to their detriment.

> The concept of the parasite implies a critique of occidental philosophy, in particular of those theories of the linguistic sign and economic relationships that in principle never ventured beyond **a bivalent logic** (subject-object, sender-receiver, producer-consumer) and that inevitably conceives of these relationships in terms of exchanges. Serres enlarged this structure into **a trivalent logic**. Let there be two stations and one channel connecting both. **The parasite that attaches itself to this relation assumes the position of the third**. Unlike the linguistic tradition from Locke and Searle and Haberman, Serres does not view deviation - that is, the parasite - as accidental. We do not start out with a relation that is then disturbed or even interrupted; rather, "[t]he deviation is part of the thing itself, and perhaps it even produces the thing." (Siegert & Winthrop-Young 2007: 32-33)

This makes scary amounts of sense. Especially in relation with my so-called "transcommunication model", the medium (in computer mediated communication) becomes this kind of parasite, at least once we can speak of self-aware artificial intelligence than mediates our messages. It is not out of the question that Google, which simultaneously develops Artificial Intelligence and mediates our e-mail exchanges (and hosts this blog) will embody this transcommunicational *Third* in the future (if it doesn't already without our knowledge).

> In Serres's model of communication it is not the sender-receiver relationship that is fundamental but that between communication and noise. This corresponds to the definition of the culture-technical turn outlined above: From the point of view of this turn, media are code-generating interfaces between the real that cannot be symbolized and cultural orders. "*To hold a dialogue*," Serres wrote in 1964, "*is to suppose a third man and to seek to exclude him*." Thus Serres inverts the hierarchy of the six sign functions in Jakobson's famous model. It is not the poetic or the referential function that (according to the type of speech) dominates all the others but the *phatic function*, **the reference to the channel**. In all communication, each expression, appeal, and type of referencing is preceded by a reference to interruption, difference, deviation. "With this recognition **the phatic function becomes the constitutive occasion for all communication**, which can thus no longer be conceptualized in the absence of difference and delay, resistance, static, and noise." (Siegert & Winthrop-Young 2007: 33)

There is a kernel of truth to this, but even beyond the philosophical hoopla it's noteworthy that "reference to the channel" is an apt paraphrase of "set for CONTACT", and better captures the real crux of the matter that few have really caught on to. Phatic speech is not meaningless speech. It is speech about contact.

> The phatic function - **that particular function of the sign that addresses the channel** - was the last of the six functions introduced by Jakobson in 1956. **Its archeology reveals the culture-technical dimension of the communication concept**. It was first described in 1923 by Bronisław Malinowski, though he spoke of "phatic communion." (Siegert & Winthrop-Young 2007: 33)

All true. Despite being "Frenchy" writers they get a lot right. In fact, I would go so far as to say that among the many dozens of short definitions/descriptions of this kind, this one here is the one that captures most with fewest words.

> **"Phatic communion," however, denotes a linguistic function** in the course of which words are not used to coordinate actions, and certainly not to express thoughts, but **in which a community is constituted by means of exchanging meaningless utterances**. When it comes to sentences like "How do you do?" "Ah, here you are," or "Nice day today," language appears to be completely independent of the situational context. Yet **a real connection does exist between phatic communication and situation**, because in the case of this particular type of language the situation is one of an "atmosphere of sociability" involving the speaker but created by the utterances. (Siegert & Winthrop-Young 2007: 34)

Right again. I'm especially impressed that the context of situation is emphasized without being completely quotidian. It is indeed the connection between phatic communion and the social situation that is at the crux of the matter: in phatic communion there are no other obligations than the linguistic one, there is free time, there is pleasure invested in communicating for the sake of communicating.

> The situation of phatic communion is therefore not extralinguistic as in the case of a fighting expedition; **it is the creation of the situation itself**. It is a mode of language in which the situation as such appears or in which language thematizes the "basis of relation."
> Malinowski's discussion of phatic communion bears a remarkable resemblance to Serres's theory of communication, according to which communication is not the transmission of meaning but **the exclusion of a third**. (Siegert & Winthrop-Young 2007: 34)

Okay, what does this "exclusion of a third" mean? You've suddenly lost me.

> Malinowski's parallel between the communion of food and the communication of words establishes an intrinsic connection between eating and speaking that is also apparent in Serres's model of the parasite. For Malinowski as well as for Serres, to speak in the mode of "phatic communion" is at first merely an interruption - **the interruption of silence in Malinowski's anthropological model** and the interruption of background noise in Serres's information-theoretical model. Communication is the exclusion of a third, **the oscillation of a system between order and chaos**. The link between Malinowski's phatic communion and Serres's "being of relation" (i.e., the parasite) is Jakobson's functional scheme that short-circuits the channel (in the sense of Shannon's information theory) with Malinowski's "ties of union": **"The phatic function is in fact the point of contact between anthropological linguistics and the technosciences of information theory."** (Siegert & Winthrop-Young 2007: 34)

Interruption of silence, yeah. Oscillation between order and chaos, yup. But what is this stuff about short-circuiting the channel? Sure, the phatic function *is* the contact between anthropological linguistics and the technosciences of information theory. But what does that give us? Even more, the source for that last quote is a fucking lecture. *Clarke, Bruce 1999. Constructing the Subjectivity of the Quasi-Object: Serres through Latour. Lecture presentet at* Construction of the Self: The Poetics of Subjectivity. *University of South Carolina*. It's starting to look, at this point, like the authors just threw a bunch of shit together and crossed their fingers that it made sense.

> On his way to the court of the Ottoman emperor in 1555, Ogier Chiselin de Busbecq, an ambassador for the Austrian monarch Ferdinand I, discovered on the wall of a temple (to be precise, of a Sebasteion) in the prescinct of the Haci Beiram Mosque in Angora (Ankara) a Latin inscription that he identified as a copy of the famous *Index rerum gestarum*, the account of the achievements of Augustus written by the emperor himself. Busbecq only needed to read the heading:
>
> > RERVM GESTARVM DIVI AVGVSTI QVIBVS ORBEM TERRARUM IMPERIO POPVLI ROMANI SVBIECIT ETINPENSARVM QVAS INREM PVBLICAM POPVLVMQVE ROMANVM FECIT INCISARVM INDVABVS AHENEIS PILIS QVAE SVNT ROMAE POSITAE EXEMPLAR SVBIECTVM.
> > (Belom is a copy of the acts of the Deified Augustus by which **he placed the whole world under the sovereignty of the Roman people**, and of the amounts which he expended upon the state and the Roman people, as engraved upon two bronze columns which have been set up in Rome.)

The discovery of this monument of occidental cultural history, which the nineteenth-century historian Theodor Mommsen called the "queen of inscriptions," was by no means accidental. Throughout his journey through the Balkans and Asia Minor, Busbecq had been trying to communicate with classical antiquity. His media of communication were inscriptions and coins. (Siegert & Winthrop-Young 2007: 35-36)

Oh lord. I imagine this is approximately how the Americans must feel at the moment. They've conquered almost the whole world with their cultural imperialism. Now we'll wait a couple of centuries for a certain John Doe to traverse these Eastern European lands and stumble upon a stencil graffiti of Edgar Allan Poe in what used to be Poe (*possessive* form of "Shop" in Estonian) street.

> **The channel**, the parasite, **is not *supplementary*, but rather *the ground* for the aperationality** of numerals. (Siegert & Winthrop-Young 2007: 38)

Replace "numerals" with "communication" and you have something that makes sense.

Babby, Ellen R. 1982. Alexandre Chenevert: Prisoner of Language. *Modern Language Studies* 12(2): 22-30.

> His inability to capture thought, to transform it into language, tragically results in another type of imprisonment: that of prescribed linguistic formulae. Alexandre has already written **the opening salutation of his letter**; he has no difficulty with **conventional discourse**. (Babby 1982: 25)

Halfway through the paper we're inching toward the phati function. Not that I'm complaining - this literary analysis is a pleasurable read in itself, even though I don't understand French.

> Alexandre's own discourse rarely performs a communicative function. **Rather than being an istrument of reflection, his speech is often a purely mechanistic "mode of action"**. The degree to which his discourse is void of content is reflected in his use of verbal and non-verbal *phatic* language, language in which emphasis is not on transmitting thought, but rather on establishing and maintaining contact. **In phatic language, the actual meaning of the discourse is irrelevant. This "aimless social intercourse" may include phrases of politeness, inquiries about health, comments on the weather**, etc. Alexandre's conversation with M. Fontaine, his superior, provides a poignant example: "Quel ciel! quelle couleur! s'exclama Alexandre dont le coeur battait toujours assez fort dès qu'il *s' obligeait par bienséance* à adresser quelques mots à son directeur" (292). (Italics mine) This coerced speech is, according to Emil Benveniste, "at the limit of dialogue." **Void of substance, it is a mere exchange of words.** (Babby 1982: 26)

These are very common (meta-)phaticisms, but the fabric woven of them presents a poetry of its own. It's actually pretty nice how this author is able to transform very commonplace theoretical statements about phatic communion into a texture that I, at least, enjoy for aesthetic merits.

> Within the city, spatial freedom is once again extinct. Alexandre becomes immobilized in crowded streets and busses. Sign systems, both linguistic and extralinguistic, bombard him with directives. Traffic signals and regulations control his very movements. The imprisoning nature of language becomes concretized through the overwhelming presence of imperatives which often assume privileged positions on the printed page. Italics and capital letters serve to amplify the force of these dictatures. (Babby 1982: 27)

Here we are dealing with the conative function, that of *commands*. It is true, the cityscape is filled with commanding language, of verbs directing or instructing you to do this or that. I think I should actually take some time to travelse around Tartu and, like Ogier Ghiselin de Busbecq in the previous paper, take up *lectio* "in the double meaning of collecting and reading" (Siegert & Winthrop-Young 2007: 36) and just note down every verbal command on every sign and inscription I come across. It might be a fun exercise.

> The problem of communication in *Alexandre Chenevert* has been discussed by many critics: Cf. particularly: Ben Zion Shek, *Social Realism in French Canada* (Montréal: Harvest House, 1977); François Ricard, *Gabrielle Roy* (Montréal: Fides, 1975); Marc Cagné, *Visages de Gabrielle Roy: L'oeuvre et l'écrivain* (Montréal: Beauchemin, 1973). However, this problem has not been examined in terms of **the problematic deteriorating signifier**. (Babby 1982: 30; note 12)

Is that what phaticity is to you? I am offended. And aroused. This is idea of phaticity is "Frenchified" to the extreme.

> Roman Jakobson, *Essais de linguistique gènèrale* (Paris: Editions de Minuit, 1963), p. 217. We shall presently limit our discussion to verbal phatic language. However, nonverbal phatic language acts are also manifest. **The bringing of flowers to his wife in the hospital is a precise example**. (Babby 1982: 30; note 13)

Funny how these sorts of notes can catch you by surprise. Yes, gifting flowers is indeed a nonverbal form of "phatic" communication. (The quotation marks, I think, are needed because "nonverbal phatic language" is multiply oxymoronic (nonverbal + etymologically "speech" and nonverbal + language).

Henstra, Sarah 2000. Looking the Part: Performative Narration in Djuna Barnes's *Nightwood* and Katherine Mansfield's "Je Ne Parle Pas Français". *Twentieth Century Literature* 46(2): 125-149.

> Matthew and Raoul seem strangely alert to **the staged or rehearsed quality of language in general** and of their own identities in particular; the burden of this awareness places them at an unusual junction of narratorial trajectories. (Henstra 2000: 126)

You mean the conventionalisation of phatic utterances?

> Further, self-centeredness, self-consciousness, and self-contradiction are not wholly reducible to self-delusion in these narratives. (Henstra 2000: 129)

An award for most *self-* terms is necessary. This should surely be nominated.

> When Dick abandons him, Raoul identifies his hurt as feminine, explaining, "I felt as a woman must feel when a man takes out his watch and remembers an appointment that cannot possibly concern her, except that its claim is the stronger" (94). (Henstra 2000: 132)

I can't yet explain why but this feels extremely touching.

> Matthew's narration sets up a series of images to convey the relationship between the individual and the cartographic activity that delimits fields of social viability and unviability. His aphorism **"Man has no foothold that is not also a bargain"** (32) comments on the sacrifice or loss involved in taking one's place within the social landscape. (I take the word *bargain* here to mean a transaction of exchange rather than a good deal.) (Henstra 2000: 135)

Again: good literature, good phrases. Might work as an epigraph for the topic of phatic negotiation.

> The statement implies something more than that the doctor uncovers **the mapping process of regulatory discourse**, as we have already examined; Felix's observation alludes to the way Matthew's fabulous lies effect **a sedimentation of meaning** which for the listener or reader builds slowly into **an intrareferential mythological system**. (Henstra 2000: 139)

These are some pretty vacuous, scientific-sounding phrases. Kudos for quasi-intellectuality.

> A form of gesture deployed far more frequently in "Je Ne Parle Pas Français" than in *Nightwood* is **the phatic statement**. Roman Jakobson defines the phatic as a "contact function" in language, "serving primarily to establish, to prolong, or to discontinue communication" between speaker and interlocutor (355). **Phatic statements are primitive, elementary specimens of discourse**, used by talking birds and babies, but they are also metalingual, insofar as they address the code of address (for example, "What do you mean by that?") (356). To call the phatic a gestural form is to notice its attempt in the text to make contact with the narratee through a temporal and spatial collapse of the distance between speaker and spoken. In other words, **the phatic is explicit about the circularity between who is being performed through an utterance and who is doing the performing**. Raoul's speech performs and reiterates him as a (textual, narrative) subject who is cast as prior to or independent of his speech; however, in the phatic interjection he sidesteps this illusion of priority to actualize the presence of his body within his speech. When he sums up a list of examples with "You know the things" (90), the statement is a performative gesture that brings together himself and his narratee; Gerald Prince's description of the phatic refers to it as a "psycho-physiological connection" (71). The phatic gestures throughout Raoul's monologue create an atmosphere of appeal wherein his remorse and desire at once reach out to us and concretize us as presence in his narrative. Besides his many deictic comments constructing a context of "I" and "you" for his utterances, the phatic function is extended in more subtle ways: his overrepetition of the label "little fox-terrier" for himself, for one, becomes a gesture whereby we are encouraged to apply the term as a nickname or endearment to our hero rather than as a disparagement. (Henstra 2000: 143)

I finally get to the *one* long paragraph in this paper that treats the phatic function and we get is a mix-up with the metalingual function and a whole lot of nonsense that sounds deep but doesn't mean anything.

> The phatic gesture raises interesting questions about the role of the reader in a performative text. As manifest in my discussion of the tendency toward critical condemnation of Matthew and Raoul, the way the performance is read determines at least in part what is actually performed. Certainly these texts call for a reevaluation of the pact between reader and author: a cooperative, rational progression toward shared objectives, taken on premise in ironic readings of Raoul and Matthew, must be supplanted here by conflictive, shifting and highly ambiguous interactions. (Henstra 2000: 143)

I'm gonna cherish this paper. I'm gonna mark it with "DNF" despite finishing it, *because binary oppositions perform a duality of interpretive illiberality that manifests the symbolic gulf between discursive norms and the mobilized bodies of betrayed distress in instances of linguistic governmentability*, and because I'm going to simulate the style of this paper when I get a chance to read a local Feminist book and write a literary critique of it, for money.

Lombardi, Olimpia; Sebastian Fortin and Leonardo Vanni 2015. A Pluralist View about Information. *Philosophy of Science* 82(5): 1248-1259.

> As many recognize, information is a polysemantic concept that can be associated with different phenomena (Floridi 2010). In this conceptual tangle, the first distinction to be introduced is between **a semantic and non-semantic view of information**. According to the first view, **information is something that carries semantic content** (Bar-Hillel and Carnap 1953; Bar-Hillel 1964) and therefore is strongly related to semantic notions such as **reference, meaning, and representation**. In general, semantic information is carried by propositions that intend to represent states of affairs; hence, **it has "aboutness," that is, it is *directed to* other things**. And although it is still controversial whether false factual content may qualify as information, semantic information is strongly linked to the notion of truth. (Lombardi, Fortin & Vanni 2015: 1248-1249)

Or, in Aristotelian terms, this first concept of information is *apophantic*. This is the type of information that phatic communion in most treatments of phaticity does not contain. Cf. non-referentiality, meaninglessness, and asemanticity.

> Nonsemantic information, also called 'mathematical' or 'statistical', is concerned with the statistical properties of a given system and/or the correlations between the states of two systems, independently of the meanings of those states. The classical locus of mathematical information is the paper where Shannon (1948) introduces a precise formation designed to solve certain specific technological problems. **Shannon's theory is purely quantitative; it ignores any issue related to informational content**: "The semantic aspects of communication are irrelevant to the engineering problem. The significant aspect is that the actual message is one selected from a set of possible messages" (Shannon 1948, 379). (Lombardi, Fortin & Vanni 2015: 1249)

This was already discussed somewhere above in relation with the French philosopher Michel Serres. It's does apply, though, since from the communication engineering point of view it really does not matter what people talk about. What matters is that they talk.

> According to Shannon's theory (Shannon 1948), transmission of information requires a source *S*, a receiver *R*, and **a channel *CH***. (Lombardi, Fortin & Vanni 2015: 1249)

So that's how you abbreviate "channel". Details are good.

> In recent years, it has been usual to hear in the philosophy of physics (not in the physics) community that the problem of the interpretation of information is dissolved because **the word 'information' is an abstract noun**. Timpson (2004, 2008) insists that what is produced at the source and what we desire to transmit is not a *token* sequence but a *type* sequence; however, types are abstract, and so they are not part of the spatiotemporal content of the world. Therefore, according to this view, information is not a substance, not even a physical entity, because it is not an entity at all: there is nothing the word 'information" refers to. (Lombardi, Fortin & Vanni 2015: 1251)

So if "phatic" is an abstract adjective then it is not a substance and there is nothing in the world it refers to?

> *Epistemic and Physical Interpretations of Information*. A concept usually connected with the notion of information is that of knowledge: **information provides knowledge, modifies the state of knowledge of those who receive it**. Some believe that the link between information and knowledge is a feature of the everyday notion of information, which must be carefully distinguished from Shannon's technical concept (Timpson 2004). (Lombardi, Fortin & Vanni 2015: 1251)

This is brilliant. It is indeed a characteristic of phatic communion that it does not modify the state of your knowledge. It is *epistemic inconsequentiality*, this characteristic.

> According to MacKay, information is linked to an increase in knowledge on the receiver's side: "Suppose we begin by asking ourselves what we mean by information. Roughly speaking, we say that we have gained information **when we know something now that we didn't know before**; when 'what we know' has changed" (1969, 10). (Lombardi, Fortin & Vanni 2015: 1252)

There is no information in stating something perfectly obvious. *MacKay, Donald 1969.* Information, Mechanism and Meaning. *The Hague: Mouton.*

> It is worth stressing that, from the epistemic perspective, the possibility of acquiring knowledge about a source by consulting the state of a receiver is rooted in **the normic charactec of the regularities underlying the whole situation**. In fact, **the conditional probabilities that define the channel do not represent merely de facto correlations; they are determined by a network of lawful connections** between the states of the source and the states of the receiver. (Lombardi, Fortin & Vanni 2015: 1252)

In other words the channel has an epistemic component in the states of knowledge of the participants.

> However, from an epistemic interpretation, **nothing prevents us from admitting the existence of an informational link between the two receivers**. In fact, we can define a communication channel between R_A and R_B because it is possible to learn something about R_B by looking at R_A and vice versa: "from a theoretical point of view [...] the communication channel may be thought of as simply the set of depending relations between [a system] *S* and [a system] *R*. If the statistical relations defining equivocation and noise between *S* and *R* are appropriate, then there is a channel between these two points, and information passes between them, even if there is no direct physical link joining *S* with *R*" (Dretske 1981, 38). The receiver R_B may even be farther from the source *S* than R_A, so that the events at R_B may occur later than those at R_A. Nevertheless, this is irrelevant from the epistemic view of information: although the events at R_B occur later, R_A carries information about what will happen at R_B. (Lombardi, Fortin & Vanni 2015: 1254)

Morris. Communization. Sharing without signs.

> Kosso (1989) also adheres to this tradition with his "interaction-information" account of scientific observation. (Lombardi, Fortin & Vanni 2015: 1254)

Kosso, Peter 1989. Observability and Observation in Physical Science. *Dordrecht: Kluwer.*

Hess, Ursula and Agneta Fischer 2013. Emotional Mimicry as Social Regulation. *Personality and Social Psychology Review* 17(2): 142-157.

> Emotions can be expressed in many ways. They may be displayed subtly or explicitly, through silence or screaming, through the raising of one eyebrow or by hitting a fist on the table, or simply by telling others how one feels. **People react to these emotional signals with their own emotions, and these emotions may be either similar or different from the emotions in others that provoked these reactions**. For example, people may react with contempt to a sentimental reaction such as crying, become frightened when confronted with an aggressive person, feel Schadenfreude when seeing an enemy in terror, or be envious when seeing someone proudly smile. On the other hand, people may also get tears in their eyes when seeing someone cry, afraid when seeing someone trembling with fear, or happy when seeing someone smile. (Hess & Fischer 2013: 142)

Or, to use E. R. Clay's terminology, there is homogeneous and heterogeneous sympathy.

> Our overall aim is to present **a contextualized view of emotional mimicry** and to argue that emotional mimicry is dependent on the social context. To do this, we discuss the different functions that have been proposed for emotional mimicry on the basis of the available evidence and finish with an outline of an alternative model that emphasizes that (implicit or explicit) contextual information is needed for emotion mimicry to take place. (Hess & Fischer 2013: 142)

I am reading this at an opportune time, as the next chapter in Ogden and Richards I'll be reading is about the "sign-situation", i.e. a contextual theory of reference. It would be nice if I could amalgamate these two contextual theories in my own upcoming writings.

> One of the central points is that mimicry serves **to foster affiliation** but also crucially depends on **an initial affiliative stance**, that is, **an initial openness to engage with the other**. Importantly, we define "contextualized" in its broadest sense, namely, the inclusion of social information. Context information can be explicit, for example, in references to the situation in which the expression occurs (e.g., funeral, or winning a context), but context information can also be implicit. For example, a smiling face provides not only information about the emotional state of the person, but **the smile also signals affiliative intentions** (Hess, Blairy, & Kleck, 2000) and the face provides information on the social group membership of the expresser (i.e., man or woman, a baby or an old man). (Hess & Fischer 2013: 143)

I've taken note of something like "an initial affiliative stance" in relation with first impressions somewhere among these readings. The role of smile in communicating *willingness to communicate* is also a topic in Carnegie 1936).

> According to the standard view, behavioral mimicry is an automatic, matched motor response, based on a perception-behavior link (Chartrand & Bargh, 1999; Preston & de Waal, 2003). We will refer to this idea as the Matched Motor Hypothesis, which assumes that merely perceiving a specific nonverbal display automatically entrains the same expression in the perceiver. The primary function of this imitative behavior is to foster affiliation and liking, because **it smoothens the interaction and adjusts behavior by synchronizing the nonverbal behaviors of the interactants**. Behavioral mimicry has therefore been referred to as "social glue" (Lakin, Jefferis, Cheng, & Chartrand, 2003). (Hess & Fischer 2013: 143)

There are two cardinally opposed metaphors at play in these sorts of invocations: social *glue* and social *lubricant*.

> However, *emotional mimicry* and *beavioral mimicry* differ in a crucial way. **Emotional expressions, in contrast with most other nonverbal behaviors, are intrinsically meaningful**. Emotions are based on an appraisal of the emotion-eliciting event, which in turn is based on the expresser's preferences, values, and motivations (e.g., Scherer, 1987). People's naive emotion theories tend to be in line with these appraisals, that is, if people observe an emotion in others, they automatically try to infer why this person feels this emotion. Thus, naive emotion theories presume emotions to be elicited by the same classes of events that appraisal theories predict (Parkinson, 199, 2001; Roseman & Evdokas, 2004; Scherer, 1997; Smith & Ellsworth, 1985a, 1985b). (Hess & Fischer 2013: 143)

It sounds a bit like Jakobson's *introversive semiosis*, this intrinsic meaningfulness.

> We considered 40 published studies that assessed emotional mimicry in at least one experimental group without additional manipulations such as emotion induction or manipulations that suppress mimicry (see Table 1). [...] The vast majority of these studies have focused on only two emotions - anger and happiness. Consequently, only limited evidence can be found for the mimicry of discrete emotions other than happiness and anger (see Table 1). The most common additional emotion is sadness, although disgust, fear, and surprise have also been studied (see Table 1). (Hess & Fischer 2013: 144)

This actually highlights some problems that our own meta-analysis of phatic studies might present. Namely, there are - as far as I know - no standardized measures for considering *phaticity*. If we were to create a table of phatic characteristics (common phaticisms, for example), the header would be very extensive. (Though this can probably be solved by rotating the table and making it a horizontal two-page ordeal.)

> We now turn to studies in which **the relational conetxt** has been varied in some way or another. We begin by discussing various **contextual influences** to examine the first function of emotional mimicry - **to promote affiliation**. (Hess & Fischer 2013: 147)

"Relational context" and "promoting affiliation" are reasons for reading this paper among studies of phatics. The other two papers finishing this post are more like papers to emulate in formal structure when writing our meta-analysis of phatics.

> A first factor relevant to emotional mimicry is one's **positive or negative attitude toward the target**. A negative attitude may inhibit emotional mimicry and increase the interpretation of emotional mimicry and increase the interpretation of emotional signals as hostile, even if it is a smile. For example, a political leader's emotional displays leads to less mimicry in observers with a different political orientation or a negative attitude toward this politician, compared with those who hold the same political opinion (Bourgeous & Hess, 2008; McHugo, Lanzetta, & Bush, 1991; McHugo, Lanzetta, Sullivan, Masters, & Englis, 1985). (Hess & Fischer 2013: 147)

Crucial aspects of the "opening" phase of interaction.

> Third, similarity with the expresser may also foster mimicry. Specifically, individuals are more likely to mimic the emotional reactions of in-group members than those of out-group members. (Hess & Fischer 2013: 147)

In this sense the "breaking of silence" and establishing whether the newcomer speaks your language, for example, structures the consequent interaction on the nonverbal level.

> Finally, **the facial display itself tells the observer something about his or her potential relation with the expresser** and, thus, provides implicit information about the intentions of the expresser. Specifically, **some emotional expressions signal affiliation, whereas others do not**. For example, when people do not have any other information, they spontaneously mimic a smile more than a frown. (Hess & Fischer 2013: 148)

It is easier to smile at a "neutral" person with whom you have not made contact. This demonstrates the disparity between Morris's and Ruesch's conceptions of *communization*.

> In addition, a smile has a very low social cost. Whereas mimicking sadness, for example, signals understanding of the other person's suffering and, hence, may result in requests for aid and succor, smiles signal that all is well and that no immediate action is required. (Hess & Fischer 2013: 148)

This is a good point. Smiling is a very low form of empathy, it has more (casual) social value than (invested) personal value.

> In fact, **the smiling of a stranger might even signal that no animosity should be expected** and that resources will be shared (e.g., a happy salesman may give you something for free). (Hess & Fischer 2013: 148)

In other words, smiling has a propitiative function (of reducing or alleviating interpersonal tension).

> In contrast to smiles, facial movements that signal potential animosity, such as a frown, a tightened jaw, or pressed lips, **do not imply an affiliative desire to share one's feelings** but are more likely understood as a warning signal. An angry face thus signals a lack of affiliative intent (Hess et al., 2000; Knutson, 1996) and the imitation of an angry face in a social context is unlikely to facilitate affiliation. Thus, the imitation of anger, disgust, and probably contempt, is inherently incongruent with the notion that mimicry functions to facilitate affiliation. (Hess & Fischer 2013: 148)

In effect this amounts to an examination of "the context of situation" in relation with emotional mimicry.

> That said, for human beings as a social species, **affiliative intent can be assumed to be the default stance** for situations in which the other is a potential in-group member and no information suggesting otherwise is provided by the context. (Hess & Fischer 2013: 148)

Phatic communion is in this sense the "default" state.

> Moreover, there is evidence that observers "mimic" an emotional signal in another channel, for example, facial mimicry to emotional sounds [...] This finding suggests that hearing an emotional sonud entrains the simulation of a corresponding facial expression. [...] One might argue that such matched expressions do not represent mimicry, as there are no facial displays to be mimicked. **From our point of view, however, emotional mimicry is not the result of exact copying of what one sees but rather the interpretation of an emotional signal**. This interpretation is based on some minimal form of shared understanding, as conveyed by one or more emotional signals. (Hess & Fischer 2013: 151)

"All experience [...] is either enjoyed or interpreted [...] and very little of it escapes some degree of interpretation." (Ogden & Richards 1946[1923]: 50)

> Becuse emotions are mentally represented as abstract concepts (amodal) and not as specific modalities (faces, gestures, feelings, etc.), activation of an emotional state need not be embodied in the same channel (Hawk et al., 2011; Houde et al., 2009). A facial expression in reaction to a vocal stimulus can thus be considered as a reenactment of the emotion in the same way as a facial expression to a facial stimulus. Thus, emotional mimicry can be considered a case of embodied simulation. **Thus embodied simulation both elicits liking and rapport and seems to support emotional understanding** as outlined above. (Hess & Fischer 2013: 151)

Ergo it's importance for phatic studies. These studies deal with face-to-face interaction, but now we need to take on the interpretation and understanding of emotions and their expressions in the context of computer mediated communication.

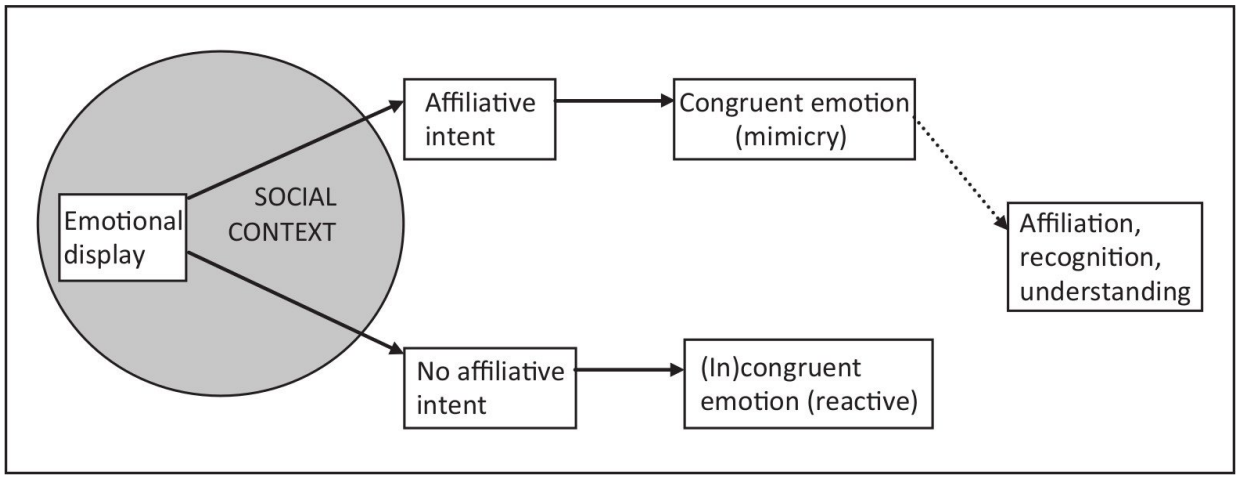

> We have distinguished two types of reactions to a facial display: **a mimicry response and a reactive response** (Preston & de Waal, 2003). These two types of reactions often cannot be disentangled, especially not in an acontextual paradigm in which participants see an emotional face without any additional information the person or the cause of his or her emotion. We have argued that a mimicry response occurs

> only if there is potential affiliative intent between the observer and the target (indicated by the upper route in Figure 1). The basic assumption of a contextual model of mimicry is that people mimic a discrete emotion only if they share the perspective that gave rise to that specific emotion (see Figure 1). (Hess & Fischer 2013: 152)

At the end of the day this does really boil down to E. R. Clay's *homogeneous sympathy* (here, *mimicry response*), and *heterogeneous sympathy* (here, *reactive response*).

> Various studies have demonstrated that spontaneous mimicry occurs only when a minimal form of affiliation or bonding exists between observer and target. This means that **social interaction goals or inferred intentions should be minimally neutral, and preferably affiliative, for emotional mimicry to occur**. (Hess & Fischer 2013: 152)

"Social interaction goals" are exactly what we're dealing with in phatic studies.

> People do not need to think about not smiling at the smile of their enemy. They are simply not tempted to mimic such a smile because they do not see it as **an invitation to play or enjoy together**. (Hess & Fischer 2013: 152)

The pleasure/leisure principle. Communion depends on mutual enjoyment of each other's company.

Stephens, Nicole M.; Stephanie A. Fryberg and Hazel Rose Markus 2012. Social Class Disparities in Health and Education: Reducing Inequality by Applying a Sociocultural Self Model of Behavior. *Psychological Review* 119(4): 723-744.

> We propose that one barrier to effectively addressing social class disparities in health and education is the unresolved clash between two models of human behavior - what we refer to as the individual model and the structural model. The term *model of behavior* refers to **assumptions about the sources of human behavior that are rarely explicitly identified** or acknowledged but that are foundational to research and to interventions. (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 723)

Interesting stuff but how does it differ from the discussion and distinction of individualism and collectivism? Or personal and social? Or public and private?

> The sociocultural self model recognizes that both individual characteristics and structural conditions are situated in larger contexts, which reflect particular ecological, economic, political, and historical circumstances. **The term *sociocultural context* refers to these larger, macro-level forces** that ground the dynamic interaction of structural conditions and individual characteristics. (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 725)

It sounds a bit like these *sociocultural contexts* are the transactional "Third" class of systems.

> By answering these questions, the sociocultural self model has the potential to bridge the gap between traditional explanations of inequality and, in doing so, **to generate more integrative research efforts** and effective interventions. (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 725)

Phrasing. This is also our goal in formulating phatic studies and doing our best to integrate the various points of access to phatics.

> Second, the individual model of behavior does not fully recognize the socioculturally shaped selves that guide how people make sense of their experiences and, in turn, how these understandings shape peopl's behavior. For example, in low SES environments that offer fewer opportunities for choice, control, or influence, people develop understandings of behavior that focus less on **influencing the situation, enacting personal control, and having independence** and instead focus more on **adjusting to their environment and connecting with and responding to others** (e.g., Stephen, Hamedani, Markus, Bergsieker, & Eloul, 2009). (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 730)

Huh. It's interesting that the characteristics of low SES (socio-economic status) are closely aligned with the conceptual plane of phatic communion.

> One area of research suggests that social class disparities in health are a product of differential access to the services, facilities, and safe living canditions that are known to foster healthy behavior (e.g., healthy diet, increased physical activity). For example, **people in low SES neighborhoods have less access to parks, walking and biking trails, playgrounds, and safe spaces for recreation** (Estabrooks, Lee, & Gyurcsik, 2003; Macintyre, Maciver, & Sooman, 1993). (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 731)

These facilities are also conductive to phatic communion, co-operation, and leisure, i.e. places where social communion takes place.

> We suggest that MTO may have been ineffective, in part, because it did not fully recognize the two important tenets that are central to the sociocultural self model of behavior: the principle of mutual constitution and attention to **selves as a systematic source of the culture-specific meanings that guide behavior**. (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 732)

What does that even mean?

> Second, MTO did not attend to the role of the socioculturally shaped **selves that guide behavior by shaping how individuals make sense of their environments**. The sociocultural self model considers that people's socioculturally shaped selves inform how people make sense of the situation (e.g., what it means to move to a "better" neighborhood; DeLuca, 2007; DeLuca & Rosenblatt, 2010). These understandings (e.g., whether people identify with the new neighborhood), in turn, guide how people respond to the opportunities that the new neighborhood presents (Schooler, 2007; Sewell, 1992). For example, even after moving to a new neighborhood with access to higher quality schools, individuals may not see themselves as "learners" or "students." Without these types of school-relevant selves, they may harbor low expectations for their educational attainment or have concerns about how teachers will view them, and as a result, they may not fully take advantage will view them, and as a result, they may not fully take advantage of the opportunities that are available to them. The nature and content of people's selves - whether individuals identify as "students" and understand school as something for "people like me" - will, in turn, influence whether or not a given strategy for improving academic performance will be effective. (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 732)

This sounds like a reduction on another level: that people's "sociocultural selves" are primarily goal-oriented (self-efficacy and whatnot) self-descriptions. It certainly looks like in all this talk of "systemic" "sociocultural" "selves" there's a lot that's left out. I'm only halfway through this paper so it may still come through. But I'd like to see it address, for example, the meeting point between self-description (sociocultural selves), and the structural conditions that provide conceptual resources for such description. For example, someone reddit pointed out that so many low SES Mexicans go over to the US because the image of "Mexican immigrant", the illegal low-wage work they should be provided, etc. are all already in place.

> In one direction, illustrating this process of mutual constitution, lower social class contexts with fewer material resources and greater constraints may foster higher individual levels of **social responsiveness and attention to others than higher social class contexts** (see Krauss, Piff, & Keltner, 2011; Stephens, Fryberg, & Markus 2011). (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 734)

Again we are reminded that poor people have a stronger sense of community (perhaps even because they don't have much else).

> The sociocultural self model is grounded in classic social psychological principles, but also builds on and extends these principles (cf. Adams, 2012; Markus & Hamedani, 2007). As elaborated in Ross and Nisbett's (1991) book, *The Person and the Situation*, the first social psychological principle, termed "the power of the situation," refers to the idea that subtle situational factors can have a powerful influence on psychological experience and behavior. Extending this principle, **the sociocultural self model views the situation with a wide-angle lens and recognizes that "the situation" is more than just the *immediate situation***. That is, the sociocultural self model conceptualizes **the situation as embedded in the larger sociocultural contexts in which individuals participate, such as those demarcated by social class, race/ethnicity, gender, religion, nation, and region of origin**. The model gurther recognizes that these socially and historically reconstructed sociocultural contexts contain sets of culture-specific ideas, practices, and institutions that shape the selves that emerge in particular situations and, in turn, how people make sense of and respond to those situations. (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 734)

Participate or *transact*? I get the "social situation", but I can't help seeing similarities with the kind of "Lefty" political talk that attributes all social ills to "systemic" problems.

> Extending this principle, the sociocultural self model reveals that the meaning of a situation is not just a function of individuals who choose to interpret situations in their own idiosyncratic ways. Rather, **the meaning of a situation and how it is interpreted vary *systematically*** according to people's socioculturally shaped selves. (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 734)

And there we have it. "Systemic," mutters Jon Stewart, "I love that word, systemic."

> In the following section, we describe emblematic examples from the literature on (a) **social identity threat**, (b) **identity-based motivation**, and (c) **cultural models of self and agency**. (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 734)

So this *is* about "identity politics"?

> For the last two decades, an emerging area of research in cultural psychology has illuminated the sociocultural diversity of human behavior and psychological functioning (see Markus & Kitayama, 2010). The central premise of this research is that **individuals' psychological functioning - how people think, feel, and act in the world - is a sociocultural product**. As Markus and Kitayama (2003) explained, "**Being a person and acting in the world are anything but natural acts; they are culturally saturated processes that entail engagement with culture-specific sets of meanings and practices**" (p. 6). That is, contexts with different sets of ideas, practices, and institutions provide people with particular cultural models or sets of widely shared understandings of how to be an appropriate person in the world (Cross & Madson, 1997; Markus & Kitayama, 2003, 2010). These *cultural models of self and agency* guide individuals' behavior and serve as a blueprint for how people understand their own and others' behavior (Firske et al., 1998; Holland & Quinn, 1987; Shore, 1996). (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 735)

It certainly sounds good. Very general, perhaps, but in line with cultural relativism that negates anything universal in the human experience (physiology is not a thing; you don't really believe in genes, do you?).

> Participants were randomly assigned to read one of two welcome messages from their university. The independent message framed the university culture and college experience as about exploring personal interests, working independently, and paving one's own pathways. In contrast, **the interdependent message framed the university culture and college experience as about being part of a community, working collaboratively, and connecting with others**. As expected, when the college culture was framed in terms of independence (a cultural mismatch with working-class students' motives), students from working-class background experienced the performance task as more difficult than did students from middle-class backgrounds, and this construal of the task undermined working-class students' performance. Yet, when the college culture was framed in terms of interdependence (a cultural match with working-class students' motives0, working-class students experienced the performance task as less difficult, and the social class performance gap between working-class and middle-class students was eliminated (Shephens, Fryberg, Markus, Johnson, & Covarrubias, 2012). (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 736)

I resent the implication that phatic communion is a "poor" thing, much like I detest the Russian author's explicit statement that "Female communication is phatic."

> Above and beyond individual characteristics or access to material resources, the sociocultural self model extends traditional approaches by focusing on **the self as a product of the mutual constitution of individuals and structures in particular sociocultural contexts over time**. (Stephens, Fryberg & Markus 2012: 739)

In essence, systems and elements within those systems are mutually constitutive. Brilliant.

Carter, Dorothy R.; Leslie A. DeChurch, Michael T. Braun and Noshir S. Contractor 2015. Social Network Approaches to Leadership: An Integrative Conceptual Review. *Journal of Applied Psychology* 100(3): 597-622.

> **Social network approaches** provide a set of theories and methods with which to articulate and investigate, with greater precision and rigor, the wide variety of relational perspectives implied by contemporary leadership theories. Our goal is to advance this domain through **an integrative conceptual review**. (Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015: 597)

I'm very interested in what *social network approaches* actually are, for sake of my own meta-theoretical network approach. The end-goal is similarly an integrative conceptual review of phatic studies.

> Although these core questions have changed little over the past century, a noticeable trend in recent research is the growing appreciation of the *relational* nature of leadership. Leadership is conceptualized as a "dyadic, shared, relational, strategic, global, and a complex social dynamic" (Avolio, Walumbwa, & Weber, 2009, p. 423). (Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015: 597)

The situation is largely the same in phatic studies. Especially the change over the past century, which has emphasized *relationality* only during the past 40 years or so.

> **Social networks are the patterns of interpersonal relationships (i.e., ties) among a set of people (i.e., actors, nodes**; Wasserman & Faust, 1994). Social network approaches offer **theoretical rationale for understanding the development and utility of relationships**, as well as a set of analytic tools designed to identify, describe, and explain relationships (e.g. Borgatti, Mehra, Brass, & Labianca, 2009; Contractor, Wasserman, & Faust, 2006). Thus, network approaches are well suited for investigating leadership as **a**

> **relational phenomenon**. The goal of our review is to advance this domain through an integrative conceptual review of social network approaches to leadership. We organize this prior research **to facilitate understanding and integration across subdomains of this work**, opening up fruitful new avenues for leadership inquiry. (Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015: 598)

The similarities continue. Integration across subdomains is especially prevalent, as phaticity is approached differently in various disciplines, and if integration be conducted the idiosyncracies of each must be considered.

> Contemporary definitions have also advanced a view of leadership as *situated* in specific contexts, as a *patterned* phenomenon, and as a process that can be *formal and/or informal*. (Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015: 598)

Again, spot on. Phatic communion was conceptualized with the context of situation in mind in the first place, and Firth added the element of patterning (reconceptualizing phaticity as a system of signs), and formal vs informal problematic comes to the foreground when considering leisure (original orientation) and service encounters (since the 1990s).

Table 1. Exemplar Definitions of Leadership That Emphasize Its Relational, Situated, Patterned, and Formal/Informal Nature

Author (year)	Leadership definition
Follet (1925)	"It is possible to develop the conception of **power-with**, a jointly developed power, a coactive, not a coercive power . . . power is capacity . . . **power-with is jointly developing power**" (pp. 101, 109, 115).
Pigors (1935)	"Leadership is a **process of mutual stimulation** which, by the successful interplay of individual differences, controls human energy in the pursuit of a common cause" (p. 378).
Gibb (1954)	"Leadership is probably best conceived as a **group quality**" (p. 884).
French & Raven (1959)	"Our theory of social influence and power is limited to influence on the person, P, produced by a social agent, O, where O can be either another person, a role, a norm, **a group or a part of a group . . . The "influence" of O must be clearly distinguished from O's "control" of P** " (p. 151).
Hollander & Julian (1969)	There is a "need to attend to **leadership as a property of the system of a group**; recognize the **two-way influence** characterizing leader-follower relations" (p. 387).
Dansereau et al. (1975)	"The vertical **dyad is the appropriate unit of analysis for examining leadership processes**" (p. 47).
Burns (1978)	"Surely it is time that . . . the **roles of leader and follower be united"** (p. vi).
Fernandez (1991)	"We argue that leadership, particularly that aspect of leadership which is reflected in respect, is inherent in the ***relations* among individuals, not in the individuals themselves**" (p. 37).
Hollander (1993)	"**Without followers there are plainly no leaders or leadership**" (p. 29).
Graen & Uhl-Bien (1995)	"LMX . . . is a **relationship-based approach** to leadership" (p. 219). "LMX should be viewed as systems of interdependent dyadic relationships, or network assemblies" (p. 233).
Klein & House (1995)	"Charisma resides not in a leader, nor in a follower, **but in the relationship** between a leader who has charismatic qualities and a follower who is open to charisma, within a charisma-conducive environment" (p.183).
Meindl (1995)	"The romance of leadership notion **emphasizes followers and their contexts for defining leadership** itself and for understanding its significance" (p. 330).
Osborn et al. (2002)	"Leadership is **socially constructed in and from a context** where patterns over time must be considered and where history matters" (p. 798).
Hogg (2001)	"Leaders may emerge, maintain their position, be effective, and so forth, **as a result of basic social cognitive processes**" (p. 186).
Pearce & Conger (2003)	"Leadership is broadly **distributed among a set of individuals** instead of centralized in hands of a single individual who acts in the role of superior" (p. 1).
Howell & Shamir (2005)	"Followers' self-concepts play a crucial role in **determining the type of relationship they develop with the leader**" (p. 97).
Balkundi & Kilduff (2006)	"Our network approach locates leadership not in the attributes of individuals but in the **relationships connecting individuals**" (p. 942).
Uhl-Bien (2006)	"I identify **relational leadership as a social influence process** through which emergent coordination . . . and change . . . are constructed and produced" (p. 655).
Hackman & Wageman (2007)	"One does not have to be in a leadership position to be in a position to provide leadership" (p. 46)
Drath et al. (2008)	"Leadership has been enacted and exists wherever and whenever one finds **a collective exhibiting direction, alignment, and commitment**" (p. 642).
Friedrich et al. (2009)	"**Multiple individuals within the team** may serve as leaders in both **formal and informal capacities**" (p. 933).
DeRue & Ashford, (2010)	"We propose that a **leadership identity is coconstructed** in organizations when individuals claim and grant leader and follower identities in their **social interactions**" (p. 627).
DeRue (2011)	"[Leadership is] **a social interaction process** where individuals engage in repeated leading-following interactions, and through these interactions, co-construct identities and relationships as leaders and followers " (p. 126).
Morgeson et al. (2010)	"Leadership is the vehicle through which [team needs] are satisfied, **regardless of the specific leadership source**" (p. 5).
Yukl (2010)	"Leadership is the **process of influencing others** to understand and agree about what needs to be done and how to do it, and the process of facilitating individual and collective efforts to accomplish shared objectives" (p. 8).
Eberly et al. (2013)	"We posit that what gives rise to the phenomenon of leadership is a series of often simultaneous event cycles **between multiple loci of leadership**" (p. 4).
Yammarino (2013)	"Leadership is a **multi-level . . . leader–follower interaction process** that occurs in a particular situation (context) where a leader . . . and followers . . . share a purpose . . . and **jointly accomplish things . . . willingly**" (p. 20).
Lord & Dinh (2014)	"Leadership is a social process that involves iterative exchange processes **among two (or more) individuals**" (p. 161).

(Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015: 599)

This is the straw that broke the camel's back. This Table is why I decided that I need to read this paper. For our own meta-analysis we need to construct a similar table, demonstrating the various definitions of phatic communion, phatic function, and phatic communication. I won't re-type the whole Table (I'll screencap instead), but I'll note that this is a technique worth emulation. The only problem is, since we're dealing with several interrelated concepts or even subdivisions of characteristics, we might have to construct several such tables.

> In summary, social network approaches provide **a theoretical apparatus with which to articulate and investigate**, with greater precision and rigor, **the wide variety of relational perspectives implied by contemporary theories** of leadership. (Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015: 600)

Something for the prolegomena ("Phatics, phaticity, and phatic studies"), where the variety of perspectives is surveyed and useful conceptions towards a theoretical apparatus are formalized.

> We began our review by identifying all studies published within the past 15 years (1999-2014) in top-tier journals specializing in topics related to leadership, human resource management, organizational psychology, organizational behavior, sociology, social networks, and communication **that included the terms *leadership*** and *networks* **as keywords** and/or used network analytic techniques to study leadership. Next, **we identified publications not explicitly using these search terms that fell within the scope of our review**. These include leadership studies within management and applied psychology that may not mention networks but whose conceptual assumptions relied heavily on patterns of social processes (e.g., Aime, Humphrey, DeRue, & Paul, 2014). (Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015: 600)

Yup. That's my method as well. Though since "phatic" is such a restricted or rare concept, it's possible to survey more material (after this series I've planned 80 papers from 1920s to 1990s).

> We turn now to the findings. Within each area, we present a brief synopsis of the dominant theoretical ideas. Then, we synthesize recent exemplar quantitative, qualitative, and case-based studies with regard to (a) network relations and metrics utilized, (b) conceptual orientations, (c) key findings, and (d) research design and sample type. (Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015: 603)

Okay. This is getting intense. There are very few quantitative studies in phaticity (still, there are a few), but qualitative and case-based studies are plenty. In our case we need to consider (a) the pertinent phatic (communion, communication, or function - in chronological order); (b) conceptual orientation (yes!), (c) findings (which may be boring), and … I'm not really sure what to do with "research design and sample syze". We've yet to say anything about methodology - it's a white spot on our map.

See also:

- **Meta-phatics (1)** = Ameka 1992; Bazzanella 1990; Bullis & Bach 1991; Ephratt 2008; Faerch & Kasper 1982; Kita & Ide 2007; McCarthy 2003; Placencia 2004; Placencia 2005; and Schlieben-Lange 1977.
- **Meta-phatics (2)** = Holba 2008; Cruz 2013; Varis & Blommaert 2015; Frosh 2011; Miller 2015; Nozawa 2015; Ward & Horn 1999; Žegarac & Clark 1999b; Coupland 2003; and Peace 2013.
- **Meta-phatics (3)** = Rank 1984; Cruz 2005; Faucher 2013; Lomborg 2012; Slotta 2015; Radovanovic & Ragnedda 2012; Whiteley 1966; Kunreuther 2006; Hopkins 2014; and Alonso 2002.
- **Meta-phatics (4)** = Bagheri, Ibrahim & Habil 2012; Stenström 2014; Tudini 2013; Ho 2014; Obana 2012; Isurin, Furman & White 2015; Drazdauskienė 2012; Feenberg 1989; al-Qinai 2011; and Burnard 2003.

7.1.6 Social Techniques (2016-01-19 16:49)

- **Ruesch 1948** = "Experiments in Psychotherapy: I. Theoretical Considerations"
- **Ruesch 1949** = "Experiments in Psychotherapy: II. Individual Social Techniques"
- **Ruesch 1972[1948a]** = "Social Technique, Social Status, and Social Change in Illness"
- **Ruesch & Prestwood 1972[1950a]** = "Interaction Processes and Personal Codification"
- **Parker 1977** = "How to Win Friends and Influence People: Dale Carnegie and the Problem of Sincerity"

Ruesch, Jurgen 1948. Experiments in Psychotherapy: I. Theoretical Considerations. *The Journal of Psychology* 25(1): 137-169.

> Psychotherapy today is essentially an experimental investigation of the conditions and methods which are believed to change human behavior. In spite of the efforts of scientific societies to train their members uniformly in therapeutic skills and concepts, there exists a tremendous gap between what is said and what is actually don. There are almost as many methods as there are therapists. This discrepancy between accounts of the procedures and actual happenings is, in part, due to **the difficulties encountered in formulating the non-verbal components of psychotherapy**. It seems fair to state that a large number

> of factors effective in change of human behavior are non-verbal. Therefore, it seems to follow that an attempt should be made to investigate systematically the non-verbal components of psychotherapy. It is the aim of the author to prepare with this paper the theoretical grounds which will enable him and others to carry out a long-term research project in psychotherapy. (Ruesch 1948: 137)

This was of course the same guy who first used "nonverbal communication" in a book title.

> The hypothesis employed in investigation of therapeutic methods rae dependent upon the theory of personality used. The hypotheses outlined below are oriented around the concept of social techniques, that is **the adjustment patterns used in social interaction**. Since adjustment and changes in adjustment constitute learning in the widest sense of the word, the theory was adapted also to problem of social learning. (Ruesch 1948: 137)

I knew metacommunication could easily be related to learning, but it's good to know that social techniques can be as well. I wonder how much overlap there is between these terms.

> Experimental research now in progress is directed at formulating more precise the choice and timing of therapeutic procedures in relation to the specific needs and situations of the patient with special reference to **the non-verbal tools used in influencing human behavior**. (Ruesch 1948: 137-138)

How is this different from Dale Carnegie's teachings?

> 1. *Freedom of physical, mental, and character symptoms* indicating the successful management of internal and external conflicts. It is expressed in freedom of shame, guilt, fear, and anxiety, and appropriate **channelization** of anger and tension. (Ruesch 1948: 138)

I don't think I've ever seen this form of the word "channeling". Though Estonian *kanaliseerimine* is the exact equivalent of *canalization*, and more frequent.

> *Maturity* is the result of successful growth. In the course of development the individual has to face the **"biological reality"** such as aging, fulfillment of reproductive functions, and facing adverse events, as well as the **"cultural reality"** which prescribes how these functions have to be carried out and which symbols and behavior patterns have to be used. (Ruesch 1948: 139)

The Biological Construction of Reality. I would abbreviate "biological reality" to *bio-reality*, since "*logos* about *bios*" refers to the field of science, rather than living matter in itself.

> (*a*) The acquisition of ***general social cues*** deals with organization in time, space, energy economy, initiation of activity, and action bearer. Expressed in different terms one can say the child learns when and where to respond, how much of a response to make, to proceed or to wait, and to carry the response out by himself or having it carried out by others.
> (*b*) In a second step ***special social cues*** are acquired which are related to specific situations. These are then combined in clusters and the individual learns the meaning of rôles. Basic orientations promoting the development of rôles are: (1) Intimacy or orientation along a horizontal coordinate which determines the closeness or distance to other persons. (2) Prestige or orientation along a vertical coordinate which determines superiority or inferiority of self with regard to others. (3) Identity or orientation which determines similarity or difference from others. (4) The family rôle which determines the behavior as son, daughter, brother, or sister, mate, father, or mother, and finally, as member of the in or out group. (Ruesch 1948: 141)

Useful, though I cannot think of a way to integrate these terms with phatic studies at the moment.

> *Social Technique:* The combination of responses, cues, and rewards with regard to situations which involve human beings, results in what one might call social techniques. The emphasis of a social technique varies with its purpose, that is, with the history of its development. There are techniques designed to facilitate the practice of a certain instrumental action such as exhibitionism, for example; there are techniques stressing the rôle of an individual as superior or inferior, and there are techniques designed to handle the other person in terms of exploitation, preservation, or annihilation. (Ruesch 1948: 142)

If "social techniques" are to step in for phatic processes, then these must be considered carefully. Facilitating certain practice amounts to co-operation; role attenuation is superfluous at the moment, and the latter part about exploitation, preservation, and annihilation is completely cryptic at the moment.

> *Adjustment and Adaptation:* Adaptation changes inherited ways of behavior through selective breeding or survival of the fittest. **Adjustment is the behavior pattern used by an individual for the process of tension or excitation reduction**. Maladjustment, hence, is a process which in turn does not succeed in tension reduction, but, on the contrary, leads to an increase in excitation. (Ruesch 1948: 142)

There is a definite point of contact here between social techniques as means of adjustment, Malinowski's phatic communion in terms of breaking silence and reducing tension, and D. Carnegie's whole "disarming" ordeal of smiles and enquiries about interests and happiness.

> In the older age groups insight may precipitate a breakdown if an individual becomes aware of having missed out on life. Since social adjustment seems to be related to successful identification with those who fulfil their biological functions, **therapy in the older age groups becomes a matter of facilitating identification with younger people**, while therapy in children is related to facilitation of identification with the parents. In adults the task is essentially one of letting individuals fulfill their biological tasks and obtain gratification through real experiences rather than through identification. (Ruesch 1948: 149)

I think this kind of approach will lead to frustration when the intergenerational differences become insurmountable, perhaps due to technological or cultural development. My grandmother never did learn to use computers, even though she had almost two decades to do so. Even I am "technologically old", and this is manifest in my reluctance to use Vine, Instagram, Yik Yak, Tinder, etc. because they seem like services that children (and people who wish to be children, i.e. popular entertainers) use.

> *Assessment of Social Techniques:* Social techniques are **the techniques of mastery designed to handle interpersonal relations**. Successful adjustment depends upon the number of techniques available, their flexibility, the ability of the individual to perceive relevant cues, to generalize and to discriminate, that is to perceive reality without distortions. Over-generalization, over-discrimination, distortion of existing and projection of imaginary cues into the situation, as well as lack of diversification of techniques, leads to maladjustment. Distortion of cues and rôles is easy to remedy, while individuals with few and unsatisfactory social techniques are difficult to handle. **Those who only use one social technique in their human contacts can hardly be handled at all**. (Ruesch 1948: 152)

There seem to be several definitions of social techniques floating around in this paper. Generalization and discrimination are defined above, and shoud be re-considered when reviewing this section. The last sentence is emphasized because D. Carnegie reportedly used only one social technique, i.e. he resolved to lengthy quotes mostly found in his books.

> *Hysterical types:* In the hysterical type we include those individuals who use dramatization, exhibitionism, masochism, and infantilism as a means of obtaining love and affection, and as a tool of domination. They are incorporative types whose destructiveness is hidden at first. **Their prevalent social technique is identification, combined with an inability to tolerate difference. They have to be identical with others.** (Ruesch 1948: 153)

Is there a list of social techniques somewhere? I can't find "identification" as a separate item in any of the extensive lists in this paper. It is mentioned in relation with learning, then in terms of age (quoted above), and in the latter parts of the paper with regard to the patient's identification with the therapist.

> At this high level of organization several different types of techniques can be distinguished. **In *approaching* a person or situation the techniques are designed to test out the unknown**, to attract and to appease the suspicious and hostile feelings of other persons; to unthaw or seduce, to promise or to flatter. These techniques serve the purpose to prepare the situation for the next step, namely, **to establish a workable *relationship* between the various persons concerned**. These techniques vary according to the rôle that the person assumes, but a guiding factor is the maintenance and stability of the once established relationship. From gratification of other people's wishes to establishment of common interests, from promises made for the future to implied threat in case the relationship is not maintained, there is a wide assortment of techniques. Conversely avoidance, isolation, and distance techniques are void if the establishment of a relationship shall be prevented. At times it is necessary **to prepare the *detachment* from persons or situations when they have outlived their usefulness**. Induction of fatigue or anger in the other person, making one's self unattractive and undesirable, as well as threats are frequently used for this purpose. Finally we have the techniques of annihilation used against those who do not lend themselves for establishment of a relationship. The interfering persons are annihilated either by verbal, physical or economic means. (Ruesch 1948: 156)

This is the paragraph Ruesch paraphrased (or simply shortened) for the "Synopsis". This paragraph is in effect why I took up reading this piece.

> *Therapist as anticipated source of affection*. In this distortion the therapist is **expected to give warmth, interest, advice and time**. The seeking of guidance is a mere pretext inasmuch as cues are not taken over and identification does not take place. The therapist is conceived as an inexhaustible source which can be milked indefinitely, and anger arises in the patient only if this type of support is not forthcoming. (Ruesch 1948: 157)

This also applies to Carnegie's ideal businessman, who will consciously take the role of a source of affection.

> *The Verbalization and Echo Principle*
> Verbalization of the patient's adjustment pattern or formulation of what he or she did, or repetition of what the patient said means that an intellectual grasp through auditory perception is attempted. The action of the patient is verbalized (symbolized), and **different rules apply to conscious perception of verbalized behavior than to action behavior itself which is unconscious**. Through verbalization the patient sees himself in a stereoscopic picture of self in which action, which was extended over various places and considerable time, is condensed in order to be perceived all at once. (Ruesch 1948: 161)

Concourse, intervention type (as opposed to supervention).

> The initial contact with a patient is usually characterized by a benevolent skepticism on the side of the therapist, and a friendly, slightly distant and cautious attitude on the side of the patient. **If the subsequent attitudes of both therapist and patient are flexible, and if both react appropriately to the circumstances**

> **and to each other, the interaction elicits in the two persons a feeling which may be characterized by the word "rapport."** Persons with strong and integrated personalities are capable of establishing better rapport than those who are unable to judge reality on its merits. (Ruesch 1948: 164)

Maybe it would benefit phatic studies if I looked into studies of rapport.

> *The Non-verbal Interpretation Principle*
> Speech in itself may on occasions not lend itself as a tool of communication. Interpretations then have to be given in terms of actions rather than words. **This type of interpretation is considerably more difficult**. It implies that the therapist through facial expression, gesture, implications, and actions, has to convey the meaning to the patient. This is especially true in infantile individuals who never were able **to associate words with emotions or actions**. In these cases therapy consists essentially in connecting for the first time emotions with verbal expressions. Communication thus is reduced to the type of interaction used with babies and pets. None the less it is a rather expressive type of communication. (Ruesch 1948: 165)

I'm considering writing a critique of local "body language experts", who take it upon themselves to connect emotions and actions in public photographs (e.g. of presidents shaking each others hands and whatnot) with verbal descriptions. The major fault in their approach is that they hold the connection between words and actions to be self-evident, given their "expertise" in body language discourse. But they neglect the fact that those photographs have their own rules, and people in those photographs are not acting naturally. This paragraph seems to hold to key to my critique: concourse in itself is insufficient.

Ruesch, Jurgen 1949. Experiments in Psychotherapy: II. Individual Social Techniques. *The Journal of Social Psychology* 29(1): 3-28.

> In the study of personality of patients suffering from post-traumatic head syndromes, chronic disease in general, duodenal ulcer, and thyroid conditions, it became more and more apparent that in these particular psychomatic conditions **social contact seemed to constitute a significant factor** in occurrence, reaxercebation, and convalescence. (Ruesch 1949: 3)

His own research from mid- to late-1940-s proved this convalescence. Consequently, Ruesch is considered one of the early promulgators of psychosomatic medicine.

> Since traditional personality assessment, dynamic analysis, and description of the social situations encountered by these patients did not encompass fully the features of human interaction, **the concept of social technique** was introduced. It can be defined as **the methods used** by individuals or groups **for approach, management, separation, and annihilation of other people**. The concept includes overt behavior in the service of interpersonal relations, the intrapsychic mechanisms used for this purpose, as well as the motive which induces a person to relate himself or herself to others. (Ruesch 1949: 3)

Here it appears that *what* is approached, managed, and terminated is not social contact but other people themselvels.

> The evolution of the concept of social techniques reaches from ancient poet and philosopher to modern scientist. Machiavelli, for example, described **the procedures of diplomacy, ruling, and domination**, and men like Cervantes in *Don Quixote*, Goethe in *Werther*, Zola in *Nana*, illustrated beautifully a number of typical social techniques. Though the philosopher-scientists like Comte, Spencer, Le Bon, Durkheim, and Tarde were interested in group relations, they did not emphasize **individual interaction**. (Ruesch 1949: 3)

Doesn't "social technique" become too broad a concept in this historical overview?

> **The term social technique was finally coined by Tolman** who emphasizes the essentially instrumental or ancillary character of the social response, which contrasts with the concepts stressing drives, needs, or traits. (Ruesch 1949: 4)

This is Tolman's "Drives Toward War" (1942: 118).

> An individual is successful if his social techniques are so flexible, so perfect, and so appropriate that he can handle all the situations to be encountered. (Ruesch 1949: 10)

And Carnegie replaces this with "speaking acceptably", which is a reduction, to say the least.

> **Approaching, meeting, avoiding, isolating, or annihilating other people** successfully requires a great deal of skill. Persons using such techniques show a high level of development and maturation, in as much as the general orientation of these individuals is directed towards the object. (Ruesch 1949: 11)

Of course Ruesch refers to Carnegie. Of course. Was it, after all, a coincidence that when I set myself to study further about social techniques I also thought of Dale Carnegie?

> The technique presupposes the assessment of the own and the other person's rôle - considering simultaneously the cultural or situational frame of reference. Since operation at such a mature and sophisticated level has been described exhaustively in novels only a few examples of such techniques will be mentioned:*Approach:*Testing out.
> **Unthawing by - display of friendliness, absence of threat**.
> Attracting through exhibition.*Preservation:***Satisfying the other persons needs.**
> Threatening reprisal for leaving.
> Indirect threat by exaggerating consequences of leaving.*Detachment:*Withdrawing reward and not satisfying needs of other person.
> Threatening.
> **Isolating self or others.***Annihilation:***Symbolic through words.**
> In reality through action.(Ruesch 1949: 11)

It is not surprising that in later conspectus Ruesch removed "Annihilation". It makes sense that it's there early on, since Toman's book is titled *Drives Toward War* after all, but the suggestion that "annihilation" (in modern parlance, "ruininc") of someone else's life is even an option - be it physically or socially - is unacceptable.

> *Avidant techniques*. **The avoidance of feelings of guilt, fear, and shame in connection with social situations is the goal of this technique**. The avoidant attitude is called a fear if the avoidance is concerned with high places, open spaces, water or other similar concrete situations. If, however, a person avoids intense emotions in connection with situations originally wished for, he might be called a phobic character.
> The development of avoidant techniques is related to the inability of the individual to manage anxiety-producing situations. The conflict arising from the parent's prohibition and the child's wish to pursue an activity results in fear. Avoidance of fear is the next step. Gradually strict avoidance of all anxiety-producing situations may lead to "model behavior" of the child. However, the underlying instinctual impulses are obviously not gratified and management of the conflict is not attempted. The reward obtained for model behavior induces the individual to generalize his avoidant attitudes in all social contacts, his cues being the feelings of anxiety, fear, shame, or guilt which have to be avoided, rather than the cues obtained from the environment regarding like or dislike of the person or object encountered. **In personal contact one finds an impoverishment of cues, a restriction of verbal communications to the**

> **conventional**, and rationalization that things are done out of consideration for the other person. Subjectively, one gets the feeling of not being able to get to grips, which frequently arouses one's own anger, making the first person even more avoidant. (Ruesch 1949: 14)

I wonder if I'll ever write that Goffmanesque exposition on #avoidance I've planned for so long.

> *Social climbing*. In social climbing individuals handle interpersonal relations in such a manner as to receive increase in prestige from their association with other people. The prerequisite of this approach is the selection of acquaintances and friends who have a higher social status. **The climber always climbs up on other people as a bear does on a tree**. His activities, his possessions, and his friends are selected with the purpose in mind to please the class, the clique, or the group which we wished to join. On the other hand, the people in higher social status will judge the climber by his conformance to their standards. Thus **the climber subordinates all his wishes and desires to the chosen task, and lacking genuine convictions, interests, or friendships, he will as an opportunist change people, activities, and attitudes, if increase in status is connected with such a change**. He impresses the public as a smooth operator, his aim being to please people with his superior status, keeping people of lower status away from himself. (Ruesch 1949: 15)

How to Win Friends with higher social status *and Influence People* by succumbing to their wishes, desires, and interests.

> When social climbing becomes a dominant and generalized social technique, the individual does not recognize his limitations. He assumes that he can learn anything if he is intelligent and has the opportunity. But this conclusion is a fallacy. The climber was born into a different group than the one he wishes to join. It will require more energy, effort, and learning to join this group than to maintain membership if one was born into it. The older the climber gets the more difficult learning and adaptation become, and the less acquired features will be integrated into the personality structure. The term "nouveau riche" illustrates such a situation. (Ruesch 1949: 16)

Who is Tommy Wiseau? The man can't master the English language but wishes to make a groundbreaking Hollywood film, becoming a *Disaster Artist* in the process.

> Generalization of this technique of identification can, of course, gradually lead to a "social technique of identification." It is met with especially in girls with ambivalent attitudes towards both sexes. Their childhood history frequently reveals one punitive, authoritarian, and not loving parent, and one weak, indulgent parent who gave sufficient love and who compensates for the punitiveness of the other parent. These rather immature individuals are unable to form any lasting love relationships because of their fundamentally ambivalent attitudes. On the other hand, they are socially rather in demand because of their infantilism, which renders them externally attractive and youthful. Their readiness to identify is frequently misinterpreted as seduction. **Their keen interest is felt by man and woman to have aggressive and paralyzing character**. They form friendships easily, but the ties are just as easily dissolved. **They are not interested in machines or techniques, but in people**, therefore they are found around hospitals, social and welfare agencies, and in personnel work. The initial ease of identification gradually becomes the only means of human relations. (Ruesch 1949: 19)

Isn't this a description of the type of personality that Carnegie encourages?

Ruesch, Jurgen 1972[1948a]. Social Technique, Social Status, and Social Change in Illness. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 158-172.

> Character formation is the result of interaction between the individual and his environment, and the most important factors in the environment are human beings. In disease, human contact is not only responsible for the spreading of epidemics, but **the eotions elicited during and after interaction between persons may influence exacerbation of and recovery from illness**. Duodenal ulcer cases, for example, demonstrate clearly the relationship between interpersonal relations and disease. (Ruesch 1972[1948a]: 158)

Psychosomatics. Also, modern psychology is bent on researching the connection between social isolation and various illnesses. This connection could be written about more extensively. I'm not sure how much Ruesch is referred to in such research, but a Rueschian approach could very well be possible.

> **Interaction between human beings can be conceived as being the result of social techniques of the individuals involved**. The term *social technique*, therefore, would include all the methods used by an individual in approaching, managing, and handling other persons. Among the various interpersonal approaches known to be used in adulthood, we can distinguish between **the long term techniques** on the one hand, and those used as **interpersonal tactics or the short term techniques** on the other. Under long term techniques, one might mention social climbing or prestige seeking, maintenance of superiority and dominance, nurturance (mothering or fathering), conformance, co-operation, competition, rivalry, dependence, social decline, self-abasive, avoidant, isolating, aggressive-destructive techniques, and acquisition or use of others. **Among the short term techniques one might mention testing out, unthawing, startling, joking, teasing, flattering, offending, seducing, threatening, bribing, and pitying**. Though space precludes in this article to describe techniques in any detail, there are a few common factors worthy of consideration. (Ruesch 1972[1948a]: 158-159)

I'm more interested in short term techniques. But I wonder if it would be a good idea to compare Ruesch's social techniques with Marcel Mauss's "techniques of the body".

> The observation, the nature, and the management of cues is largely **a social and cultural function**. The cue, so to speak, constitutes the link between culture and individual. What makes persons of one and the same culture alike is the awareness, observation, and response to the same cues. A cue can be defined as a symbol or signal perceived in a complex situation which in helpful in solving the problem for the individual. It serves the purpose to reinforce or attenuate drives. (Ruesch 1972[1948a]: 159)

Although I'm a bit dismissive of the four essential components of social techniques (drive, cue, response, and reward) because it's too behaviouristic for my taste, this bit here about the sociocultural nature of the cue could aid in integrating the intercultural facets of phaticity in a sensible manner.

> The individual may have learned the necessary responses to master life, but the cues change their meaning from culture to culture. It follows that **the more diversified and flexible the techniques of an individual are, the more likely he is to survive in the new environment**. The learning of additional cues, the reinterpretation of existing cues, and the relearning of multiple cues and roles can be successful if the individual is able to fall back upon a backlog of diversified responses. If, however, cues and responses are neither diversified nor flexible, acculturation is difficult or impossible. In addition, the same response may be rewarded in one culture and punished in another. (Ruesch 1972[1948a]: 168)

What is needed is flexibility, adaptability, and a constant learning of novel metacommunicative means.

Ruesch, Jurgen and A. Rodney Prestwood 1972[1950a]. Interaction Processes and Personal Codification. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 305-344.

> Communization and communication are directly subservient to the social needs of an individual and indirectly subservient to the physiological needs. Biologically, social contact is a prerequisite for procreation and raising of children. **Sharing and co-operation are the result of communication; they extend the sphere of influence of an individual and help to overcome the limitations of a single person**. In our modern Western civilization, shelter, food, and care of infectious disease, etc., have freed the individual from worrying too much about satisfying his physiological needs. However, his **social needs are increasingly greater and more involved**. Today's problems of mental health are therefore more often related to disturbances in the sphere of social needs and mechanisms of communication than to disturbances of physiological needs. It follows that the contribution of the psychiatrist towards helping his patients to achieve successful social interaction consists of aiding them to master the appropriate means of communication. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 326)

Thus, both communication and communization, as well as sharing and co-operation, serve mechanisms of preservation.

> Expressed in more abstract terms, one might say that initially a directional factor is assessed dealing with proximity and distance of events in space and time, predicting **approach and withdrawal of persons** and likely influence of their actions. A second set of observations deals with information related to self-preservation or violation or violation of bodily integrity or its social extensions. Assessment will determine whether or not the other person is apt to trespass onto one's own body or territory and whether interference processes are necessary to cope with the situation. Only when interference processes have been ruled out are processes of communication likely to proceed. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 326-327)

This is where phaticity meets territoriality (or, specifically, proxemics).

> The process called communization exposes people to similar experiences and although they do not transmit to each other feelings or thoughts, they know that the other person has some understanding because of the common experience. This **establishes certain bonds of good feeling**, bringing people together into a group. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 327)

Bonds of good feeling or bonds of personal union? It does seem that Ruesch took over Morris's term but applied it on Malinowski's phatic communion.

> Communization cannot wholly substitute for communication. But **it does establish a common, though incomplete, frame of reference** under which premises interaction can proceed. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 327)

The overall effect of communization.

> Next comes the clarification and establishment of a mutual frame of reference which consists essentially of checking whether the other participants have a concept of oneself; their "you" should coincide with what one think of oneself, the "me". In other words, **participants must attempt to verify the characteristics attributed to other persons, in order to have a clear picture of reality**. If this can be done successfully by all participants a common frame of reference is established. **Each person then understands the function of the other**. Once this preliminary clarification has taken place, the individual frame as well as the common frame of reference established, the transmission of messages can proceed smoothly. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 327)

Is this "reality testing"? Because it sounds like "history taking". The point being that you first form certain impressions of other people and then attempt to verify these impressions.

> Communication is the process through which intentions, feelings, and thoughts of one person are transmitted to another. **Prerequisite to such process is a wish to communicate**. Most people with a motivation in favor of communication have at their disposal necessary means for converting thoughts and feelings into signals so that they may be perceived and understood by the other person. In successful communication the person transmitting a message is especially concerned with the effects of the message and whether it has been received and understood in a satisfactory manner. In communication, therefore, we deal with a circulation process, in which a message is transmitted, its impact upon the receiver is observed, and only when the sender is fully satisfied with the perception, and the receiver with the sending, can the cycle be considered completed. In contrast, **people who engage in unsuccessful communication are those who tend to send, or broadcast only, without regard for reception and audience.** (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 328)

Compare to "willingness to communicate" in the Relevance Theory approach to phatics. Also, the latter part about broadcasting should apply conversely to Dale Carnegie's ideal "receiver only" (a good conversationalist who primarily just listens).

> *Co-operative interaction* is the result of a long series of preliminary processes consisting of various assessments, possibly communization, and ultimately communication. In co-operative interaction the participants in a social situation are willing to accept their roles and to implement these roles with appropriate action. The implementation of successful communication serves two purposes. First, it is intended to gratify basic and usually physiological needs of an individual. Secondly, **it is intended to gratify through co-operative interaction social needs such as recognition, group membership, and the like**. Thus, in co-operative interaction the multipolar determination of roles will lead to actions meaningful to several persons, which will insure gratification of various needs. Once such a co-operative system will insure gratification of various needs. Once such a co-operative system has been established, **self-regulatory mechanisms tend to perpetuate its existence**, at least so long as it insures the gratification of these needs. (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 328)

Could "recognition" here stand for Carnegie's need to feel important?

Parker, Gail Thain 1977. How to Win Friends and Influence People: Dale Carnegie and the Problem of Sincerity. *American Quarterly* 29(5): 506-518.

> **DALE CARNEGIE NEVER BECAME AN EASY CONVERSATIONALIST**, ACCORDING tho those who met him after he left the farm. In fact, he had a tendency to speak "in quotations, along with the qualifying phrases, mostly from his book, which he knows by heart." Even a cursory reading of *How to Win Friends and Influence People* suggests that the man whose name has become synonymous with a practical garrulity was never genuinely articulate. (Parker 1977: 506-507)

In this Carnegie is of course not an exception. It seems to be a common motive in this kind of discourse that people who are well versed in theory are rarely as well apt in practice. For example, I recall seeing a youtube video of Mark Bowden, the author of an excellent book on nonverbal communication preaching the virtues of confidence, all the while the man himself on video looks nervous, anxious, and sweaty.

> In the name of a newly anti-romantic rhetoric, he reduced words themselves to gestures so that patterns of speech could be learned and relied on to affect an audience in predictable ways. For Carnegie, language was a means of conveying attitudes, not ideas, and a smile was easily worth a thousand words. When you smiled you disarmed a potential enemy. When you smiled and **asked him what he thought**, you proved yourself a brilliant conversationalist. And when you smiled and **asked him what he wanted out of life**, you had discovered the secret of selling, whether cemetery lots or yourself. (Parker 1977: 507)

It's because these questions are "disarming", isn't it? There's a very short step from here to the sexual predator with a video camera who first elicits women to talk about their sex lives and then elicits them to have sex with them for money. (I'm thinking of the pornographic series titled *Public Invasion*.)

> It is not difficult to imagine why his advice was appealing, particularly when proffered in a classroom setting. The price of admission to a Carnegie course included a willingness on the part of each student to admit that he, like the adolescent Carnegie, worried about knowing what to say. Salesman who feared to knock on clients' doors, Rotarians eager to learn the secrets of the after-lunch speech, and clubwomen uneasy about chairing a meeting were (and are) the kinds of people who enrolled in Dale Carnegie's course. There they found others willing to admit to their own worst fears, and **a protected environment** in which to try out new presentations of self. Carnegie had discovered the power of the support group. (Parker 1977: 507)

A protected environment? Surely you mean a safe space?

> In both substance and style, *How to Win Friends and Influence People* refrected the need felt by millions of twentieth-century Americans to develop a new kind of social radar and to learn those scanning and transmitting skills that Riesman, Glazer, and Denney have described as characteristic of **the other-directed personality**. (Parker 1977: 508)

This I noticed also. In contrast to the pathalogical case of the "broadcaster" who is only interested in speaking, Dale Carnegie encourages the kind of communication strategy focused on listening, only.

> Dale Carnegie believed that if you paused to define a concept you risked losing your audience. Words for him were simply part of slogans; nuance, context, anything that might help the historian discover the precise origin of his ideas was pruned away in the interest of "straight talk." (Parker 1977: 508)

It may also be so because he hired a researcher to do the intellectual heavy lifting for him.

> Carnegie was not interested in ideas, but rather in signals. For him the question of what to say to a new bride could be answered in terms of sign language, some combination of phrases and smiles that would suggest "I am capable, potent, able to provide." The connection in his mind **between the ability to speak and the ability to assume one's place in the world as a man**, between keeping up a conversation and everything else, is clear in his reminiscences. While other boys were stirred by tales of physical daring or financial legerdemain, Carnegie's ambitions were stimulated by the sight and sound of a Chauptauqua lecturer, a large man in a white collar whose lift seemed to consist of applause and train travel. Listening to his mellifluous voices, Carnegie realized **the value of never being at a loss for pleasing words**. Eventually he outgrew the fear that Sam White would cut off his ears, but he continued to believe that **survival itself might depend on knowing just what, and what not, to say**. (Parker 1977: 509)

He might have begotten the trend in communication theory that places emphasis on the survival value of communication. Even Jurgen Ruesch is not free of this sentiment.

> **If you smiled, looked people in the eye, and expressed an interest in what they were feeling, if you never snarled, nagged, attacked, or asserted your rights, you could survive**. And as an American survivor you might hope for a nice car, a nice wife, and a nice home in a garden suburb. The rewards for improving your social radar were not the satisfaction of deep personal needs, but the maintenance of comfort and appearances. (Parker 1977: 510-511)

I think this is so because his book was oriented towards businessmen and their particular communication situation - an approaching man with something to sell who wishes to disarm you and come across as friendly so that you won't punish him for the approach and breach of otherwise dominant protocol of non-interference.

7.1.7 p.h.a.t.i.c (index) (2016-01-21 18:01)

2016.01

- Ruesch, Jurgen 1948. Experiments in Psychotherapy: I. Theoretical Considerations. *The Journal of Psychology* 25(1): 137-169.
- Ruesch, Jurgen 1949. Experiments in Psychotherapy: II. Individual Social Techniques. *The Journal of Social Psychology* 29(1): 3-28.
- Ruesch, Jurgen 1972[1948a]. Social Technique, Social Status, and Social Change in Illness. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 158-172.

- Ruesch, Jurgen and A. Rodney Prestwood 1972[1950a]. Interaction Processes and Personal Codification. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 305-344.
- Parker, Gail Thain 1977. How to Win Friends and Influence People: Dale Carnegie and the Problem of Sincerity. *American Quarterly* 29(5): 506-518.
- Ashwin, Clive 1984. Drawing, Design and Semiotics. *Design Issues* 1(2): 42-52.
- Helbo, André 1981. The Semiology of Theater, Or: Communication Swamped. *Poetics Today* 2(3): 105-111.
- Reiss, Katharina 1981. Type, Kind and Individuality of Text: Decision Making in Translation. *Poetics Today* 2(4): 121-131.
- Siegert, Bernhard and Geoffrey Winthrop-Young 2007. Cacography or Communication? Cultural Techniques in German Media Studies. *Grey Room* 29: 26-47.
- Babby, Ellen R. 1982. Alexandre Chenevert: Prisoner of Language. *Modern Language Studies* 12(2): 22-30.
- Henstra, Sarah 2000. Looking the Part: Performative Narration in Djuna Barnes's *Nightwood* and Katherine Mansfield's "Je Ne Parle Pas Français". *Twentieth Century Literature* 46(2): 125-149.
- Lombardi, Olimpia; Sebastian Fortin and Leonardo Vanni 2015. A Pluralist View about Information. *Philosophy of Science* 82(5): 1248-1259.
- Hess, Ursula and Agneta Fischer 2013. Emotional Mimicry as Social Regulation. *Personality and Social Psychology Review* 17(2): 142-157.
- Stephens, Nicole M.; Stephanie A. Fryberg and Hazel Rose Markus 2012. Social Class Disparities in Health and Education: Reducing Inequality by Applying a Sociocultural Self Model of Behavior. *Psychological Review* 119(4): 723-744.
- Carter, Dorothy R.; Leslie A. DeChurch, Michael T. Braun and Noshir S. Contractor 2015. Social Network Approaches to Leadership: An Integrative Conceptual Review. *Journal of Applied Psychology* 100(3): 597-622.
- Bagheri, Hossein; Noor Aireen Ibrahim and Hadina Habil 2012. 'aha, ok, alright' as Phatic Talk: An Analysis on Opening in Multilingual and Multicultural Clinical Consultations. *Procedia - Social and Behavioral Sciences* 66: 8-16.
- Stenström, Anna-Brita 2014. Avoid silence! Keep talking! Pragmatic markers as phatic devices in teenage conversation. *Functions of Language* 21(1): 30-49.
- Tudini, Vincenza 2013. Form-focused social repertoires in an online language learning partnership. *Journal of Pragmatics* 50(1): 187-202.
- Ho, Victor 2014. Managing rapport through evaluation in grounder - A qualitative study. *Journal of Pragmatics* 61: 63-77.
- Obana, Yasuko 2012. Re-examination of *yoroshiku onegaishimasu* - The routine formula as the linguistic implementation of one's *tachiba*-role. *Journal of Pragmatics* 44(11): 1535-1548.
- Isurin, Ludmila; Michael Furman and Kate White 2015. Talking to a stranger: Linguistic and non-linguistic behavior of Russian immigrants during 2010 US Census. *Language & Communication* 40: 38-51.
- Drazdauskienė, Marija Liudvika 2012. The Limits of Implicature in the Phatic Use of English. *Man & the Word / Zmogus ir zodis* 14(3): 4-10.

- Feenberg, Andrew 1989. The Writter World: On the theory and practice of computer conferencing. In: Masor, Robin and Anthony Kaye (eds.), *Mindweave: Communication, Computers, and Distance Education*. Oxford: Pergamon Press, 22-39.
- al-Qinai, Jamas B. S. 2011. Translating Phatic Expressions. *Pragmatics* 21(1): 23-39.
- Burnard, Philip 2003. Ordinary chat and therapeutic conversation: Phatic communication and mental health nursing. *Journal of Psychiatric and Mental Health Nursing* 10(6): 678-682.
- Rank, Hugh 1984. A Few Good Words for Clichés. *The English Journal* 73(5): 45-47.
- Cruz, Manuel Padilla 2005. On the Phatic Interpretation of Utterances: A Complementary Relevance-Theoretic Proposal. *Revista Alicantina de Estudios Ingleses* 18: 227-246.
- Faucher, Kane X. 2013. Thumbstruck: The Semiotics of Lking via the "Phaticon". *Semiotic Review* 3.
- Lomborg, Stine 2012. Negotiating Privacy Through Phatic Communication. A Case Study of the Blogging Self. *Philosophy & Technology* 25(3): 415-434.
- Slotta, James 2015. Phatic Rituals of the Liberal Democratic Polity: Hearing Voices in the Hearings of the Royal Commission on Aboriginal Peoples. *Comparative Studies in Society and History* 57(1): 130-160.
- Radovanovic, Danica and Massimo Ragnedda 2012. Small talk in the Digital Age: Making Sense of Phatic Posts. In: Rowe, Matthew; Milan Stankovic and Aba-Sah Dadzie (eds.), *Proceedings of WWW'12 Workshop on 'Making Sense of Microposts', #MSM2012*. Lyon, France, April 16, 2012.
- Whiteley, W. H. 1966. Social Anthropology, Meaning and Linguistics. *Man* 1(2): 139-157.
- Kunreuther, Laura 2006. Technologies of the Voice: FM Radio, Telephone, and the Nepali Diaspora in Kathmandu. *Cultural Anthropology* 21(3): 323-353.
- Hopkins, Kane 2014. The phatic nature of the online social sphere: Implications for public relations. *PRism* 11(2).
- Alonso, Carlos J. 2002. Editor's Column: Where Were We? *PMLA* 117(5): 1137-1141.
- Holba, Annette 2008. A Response to Phatic Communication: Inviting Dialogic Potential. *Florida Communication Journal* 36(1): 35-46.
- Cruz, Manuel Padilla 2013. An integrative proposal to teach the pragmatics of phatic communion in ESL classes. *Intercultural Pragmatics* 10(1): 131-160.
- Varis, Piia and Jan Blommaert 2015. Conviviality and collectives on social media: Virality, memes and new social structures. *Tilburg Papers in Culture Studies*, Paper #108.
- Frosh, Paul 2011. Phatic morality: Television and proper distance. *International Journal of Cultural Studies* 14(4): 383-400.
- Miller, Vincent 2015. Phatic culture and the status quo: Reconsidering the purpose of social media activism. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies*, 1354856515592512.
- Nozawa, Shunsuke 2015. Phatic Traces: Sociality in Contemporary Japan. *Anthropological Quarterly* 88(2): 373-400.
- Ward, Gregory and Laurence R. Horn 1999. Phatic Communication and Relevance Theory: A Reply to Žegarac & Clark. *Journal of Linguistics* 35(3): 555-564.

- Žegarac, Vlad and Billy Clark 1999b. Phatic Communication and Relevance Theory: A Reply to Ward & Horn. *Journal of Linguistics* 35(3): 565-577.
- Coupland, Justine 2003. Small Talk: Social Functions. *Research on Language and Social Interaction* 36(1): 1-6.
- Peace, Adrian 2013. The phatic finger: Public gesture and shared meaning on the highways of the Australian Outback. *The Australian Journal of Anthropology* 24(1): 99-114.
- Ameka, Felix 1992. The meaning of phatic and conative interjections. *Journal of Pragmatics* 18(2): 246-271.
- Bazzanella, Carla 1990. Phatic Connectives as Interactional Cues in Contemporary Spoken Italian. *Journal of Pragmatics* 14(4): 629-647.
- Bullis, Connie and Betsy Wackernagel Bach 1991. An Explication and Test of Communication Network Content and Multiplexity as Predictors of Organizational Identification. *Western Journal of Speech Communication* 55(2): 180-197.
- Ephratt, Michal 2008. The functions of silence. *Journal of Pragmatics* 40(11): 1909-1938.
- Faerch, Claus and Gabriele Kasper 1982. Phatic, Metalingual and Metacommunicative Functions in Discourse: Gambits and Repaprs. In: Enkvist, Nils Erik (ed.), *Impromptu Speech: A Symposium. Papers Contributed to a Symposium on Problems in the Linguistic Study of Impromptu Speech (Abo, Finland, November 20-22, 1981)*. ED277223.
- Kita, Sotaro and Sachiko Ide 2007. Nodding, *aizuchi*, and final particles in Japanese conversation: How conversation reflects the ideology of communication and social relationships. *Journal of Pragmatics* 39(7): 1239-1241.
- McCarthy, Michael 2003. Talking Back: "Small" Interactional Response Tokens in Everyday Conversation. *Research on Language and Social Interaction* 36(1): 33-63.
- Placencia, María Elena 2004. Rapport-building activities in corner shop interactions. *Journal of Sociolinguistics* 8(2): 215-245.
- Placencia, María Elena 2005. Pragmatic Variation in Corner Store Interactions in Quito and Madrid. *Hispania* 88(3): 583-598.
- Schlieben-Lange, Brigitte 1977. The Language Situation in Southern France. *International Journal of the Sociology of Language* 12: 101-108.

2015.12

- Spiegel, John P. 1956a. A Model for Relationships Among Systems. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 16-26.
- Parsons, Talcott 1956a. The Social System: A General Theory of Action. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 55-69.
- Henry, Jules 1956a. A System of Socio-Psychiatric Invariants. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 94-109.
- Grinker (ed.) 1956a. General Discussion Terminating the First Conference. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 110-131.

- Frank, Lawrence K. 1956. Social Systems and Culture. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 201-222.
- Ruesch, Jurgen 1956c. Analysis of Various Types of Boundaries. In: Grinker, Roy R. (ed.), *Toward a Unified Theory of Human Behavior*. New York: Basic Books, 340-361.
- Abercrombie, David 1956. *Problems and Principles: Studies in the teaching of English as a second language*. London: Longmans.
- Harkness, Nicholas 2015. The Pragmatics of Qualia in Practice. *Annual Review of Anthropology* 44: 573-589.
- Lemon, Alaina 2013. Touching the gap: Social qualia and Cold War contact. *Anthropological Theory* 13(1-2): 67-88.
- Ruesch, Jurgen 1972[1953a]. Synopsis of the Theory of Human Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 47-94.
- Ruesch, Jurgen 1972[1968a]. Psychoanalysis between Two Cultures. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 466-482.
- Ruesch, Jurgen 1972[1964]. Clinical Science and Communication Theory. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 486-502.
- Ruesch, Jurgen 1972[1969b]. A General Systems Theory Based on Human Communication. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 450-465.
- Ruesch, Jurgen 1972[1961]. Psychosomatic Medicine and the Behavioral Sciences. In: Sebeok, Thomas A. (ed.), *Semiotic Approaches to Human Relations*. The Hague; Paris: Mouton, 526-539.

2015.11

- Latour, Bruno 2003. What if we Talked Politics a Little? *Contemporary Political Theory* 2: 143-165.
- Gillin, John 1957. General and Theoretical: Review of *Toward a Unified Theory of Human Behavior* edited by Roy R. Grinker. *American Anthropologist* 59(6): 1092-1093.
- Stephenson, William 1959. Review of *Toward a Unified Theory of Human Behavior* edited by Roy R. Grinker. *American Journal of Sociology* 64(5).
- Useem, John 1957. Review of *Toward a Unified Theory of Human Behavior* edited by Roy R. Grinker. *Social Forces* 35(4): 376.
- Deutsch, Morton 1957. Review of *Toward a Unified Theory of Human Behavior* edited by Roy. R. Grinker. *Administrative Science Quarterly* 1(4): 543-546.
- Sprott, W. J. H 1957. Review of *Toward a Unified Theory of Human Behavior* edited by Roy R. Grinker.. *American Sociological Review* 22(1): 110-111.
- Jakobson, Roman 1971[1961b]. Linguistics and Communication Theory. In: *Selected Writings II: Word and language*. The Hague; Paris: Mouton, 570-579.
- Jakobson, Roman and Morris Halle 1962[1956a]. Phonology and Phonetics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. s-Gravenhage: Mouton, 465-504.

- Jakobson, Roman 1971[1964d]. Results of the Ninth International Congress of Linguists. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 593-602.
- Jakobson, Roman 1971[1969c]. Linguistics in Relation to Other Sciences. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 655-696.
- Jakobson, Roman 1971d. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 711-724.
- Jakobson, Roman and Linda R. Waugh 1987[1979d]. The Sound Shape of Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VIII: Major Works 1976-1980*. Completion Volume 1. Berlin; New York: Mouton, 1-315.
- Jakobson, Roman 1985[1954b]. Slavism as a Topic of Comparative Studies. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VI: Early Slavic Paths and Crossroads. Part I. Comparative Slavic Studies. The Cyrillo-Methodian Tradition*. Berlin; New York; Amsterdam: Mouton, 65-85.
- Jakobson, Roman 1981[1964e]. Language in Operation. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague; Paris; New York: Mouton, 7-17.
- Jakobson, Roman 1971[1970d]. Language in Relation to Other Communication Systems. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 697-708.
- Jakobson, Roman 1971[1944a]. Franz Boas' Approach to Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 477-488.
- Jakobson, Roman 1971[1969c]. Linguistics in Relation to Other Sciences. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 655-696.
- Jakobson, Roman and Linda R. Waugh 1987[1967e]. Language and Culture. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings VIII: Major Works 1976-1980*. Completion Volume 1. Berlin; New York: Mouton, 101-112.
- Waugh, Linda R. and Monique Monville-Burston 2002[1990]. Introduction to Roman Jakobson, Selected Writings: On Language: The Life, Work and Influence of Roman Jakobson. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Third edition. Introduction by Linda R. Waugh & Monique Monville-Burston. Berlin; New York: Mouton, v-lxiii.
- Jakobson, Roman 1981[1960d]. Linguistics and poetics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings III: Poetry of Grammar and Grammar of Poetry*. The Hague (etc.): Mouton de Gruyter, 18-51.

2015.10

- Bateson, Gregory 1951b. Conventions of Communication: Where Validity Depends upon Belief. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 212-227.
- Bateson, Gregory 1951a. Information and Codification: A Philosophical Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 168-211.
- Ruesch, Jurgen 1951d. Communication and American Values: A Psychological Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 94-134.

- Ruesch, Jurgen 1951c. Communication and Mental Illness: A Psychiatric Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 50-93.
- Ruesch, Jurgen 1951b. Communication and Human Relations: An Interdisciplinary Approach. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 21-49.
- Ruesch, Jurgen 1951a. Values, Communication, and Culture: An Introduction. In: Ruesch, Jurgen and Gregory Bateson, *Communication: The Social Matrix of Psychiatry*. W. W. Norton & Company, Inc., 3-20.
- Schandorf, Michael 2012. Mediated gesture: Paralinguistic communication and phatic text. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies* 19(3): 319-344.
- Haverkate, Henk 1988. Politeness strategies in verbal interaction: An analysis of directness and indirectness in speech acts. *Semiotica* 71(1): 59-71.
- Coupland, Justine; Nikolas Coupland and Jeffrey D. Robinson 1992. "How are you?": Negotiating phatic communion. *Language in Society* 21: 207-230.
- La Barre, Weston 1954. *The Human Animal*. Chicago: University of Chicago Press.
- Blanco, Patricia Prieto 2010. Family Photography as a phatic construction. *Networking Knowledge: Journal of the MeCCSA Postgraduate Network* 3(2).
- Urbanová, Ludmila 2007. Phatic communion and small talk in fictional dialogues. In: Butler, Christopher S.; Raquel Hidalgo Downing and Julia Lavid (eds.), *Functional Perspectives on Grammar and Discourse: In Honour of Angela Downing*. Studies in Language Companion Series 28. Amsterdam; Philadelphia: John Benjamins Publishing Copmany, 349-357.
- Meltzer, Bernard N. and Gil Richard Musolf 2003. Phatic Communion: Bringing Unfocused Interaction into Focus. In: Musolf, Gil Richard, *Structure and Agency in Everyday Life: An Introduction to Social Psychology*. Second Edition. Lanham; etc.: Rowman & Littlefield Publishers, Inc., 141-154.

2015.09

- Genosko, Gary 2000. Phatic (Dys)functions: The Shifting Contour of the TV Screen. Semiotics Institute Online lecture.
- Žegarac, Vlad and Billy Clark 1999. Phatic interpretations and phatic communication. *Journal of Linguistics* 35(2): 321-346.
- Preziosi, Donald 1979. *Architecture, Language, and Meaning: The Origins of the Built World and its Semiotic Organization*. The Hague: Mouton Publishers.
- Karimzadeh, Abdollah; Alireza Khosravi and Hamid R. Rabie Dastgerdi 2013. City and citizen as a text and its author: A Semiotic Reading. *Planum. The Journal of Urbanism* 27(2).
- Burke, Kenneth 1975. Words as Deeds. *Centrum: Working Papers of the Minnesota Center for Advanced Studies in Language, Style, and Literary Theory* 3(2): 147-168.
- Nöth, Winfred 1995. Architecture. In: *Handbook of semiotics*. Bloomington; Indianapolis: Indiana University Press, 435-439.

- Krampen, Martin 1991. Environmental Meaning. In: Zube, Erwin H. and Gary T. Moore (eds.), *Advances in Environment, Behavior, and Design*. Vol 3. New York: Plenum Press, 231-268.
- Chandler, Daniel 2002. *Semiotics: The Basics*. Second Edition. London; New York: Routledge.
- Eco, Umberto 1997. Function and Sign: Semiotics of Architecture. In: Leach, Neil (ed.), *Rethinking Architecture: A reader in cultural theory*. London; New York: Routledge, 173-193.
- Robertson, Lisa 2003. *Occasional Work and Seven Walks from the Office for Soft Architecture*. Astoria: Clear Cut Press.
- Dahlberg, Lincoln 2011. Re-constructing digital democracy: An outline of four 'positions'. *New Media Society* 13(6): 855-872.
- Harris, Roy 1996. *Signs, Language and Communication: Integrational and segregational approaches*. London; New York: Routledge.
- Licoppe, Chrisitan and Zbigniew Smoreda 2005. Are social networks technologically embedded? How networks are changing today with changes in communication technology. *Social Networks* 27: 317-335.
- Vetere, Frank; Steve Howard and Martin R. Gibbs 2005. Phatic Technologies: Sustaining Sociability through Ubiquitous Computing. *Proceedings of CHI 2005, April 2-7, Portland, Oregon, USA*.
- Miller, Vincent 2008. New Media, Networking and Phatic Culture. *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies* 14(4): 387-400.
- Wang, Victoria; John V. Tucker and Kevin Haines 2012. Phatic technologies in modern society. *Technology in Society* 34(1): 84-93.
- Wang, Victoria; John V. Tucker and Tracey E. Rihll 2011. On phatic technologies for creating and maintaining human relationships. *Technology in Society* 33(1): 44-51.
- Laver, John 1975. Communicative functions of phatic communion. In: Kendon, Adam; Richard M. Harris and Mary Ritchie Key (eds.), *Organization of Behavior in Face-to-face Interaction*. The Hague: Mouton, 215-238.
- Bagheri, Hossein; Noor Aireen Ibrahim and Hadina Habil 2012. 'aha, ok, alright' as Phatic Talk: An Analysis on Opening in Multilingual and Multicultural Clinical Consultations. *Procedia - Social and Behavioral Sciences* 66: 8-16.
- Cruz, Manuel Padilla 2013. An integrative proposal to teach the pragmatics of phatic communion in ESL classes. *Intercultural Pragmatics* 10(1): 131-160.
- Ponce, Maria Isabel Rodríguez 2012. Apreciaciones sobre elementos valorativos y usos fáticos en el estilo comunicativo juvenil. *Sintagma: Revista de Linguistica* 24: 7-21.
- Stenström, Anna-Brita 2014. Avoid silence! Keep talking!: Pragmatic markers as phatic devices in teenage conversation. *Functions of Language* 21(1): 30-49.
- Schandorf, Michael 2013. Mediated gesture: Paralinguistic communication and phatic text. *Journal of Research into New Media Technologies* 19(3): 319-344.
- Soukup, Charles 2009. Techno-Scopophilia: The Semiotics of Technological Pleasure in Film. *Critical Studies in Media Communication* 26(1): 19-35.

2015.02

- Guerrero, Laura K., Michael L. Hecht and Jospeh A. DeVito 2008. Perspectives on Defining and Understanding Nonverbal Communication. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 3-20.
- Grumet, Gerald W. 2008[1983]. Eye Contact: The Core of Interpersonal Relatedness. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 119-129.
- Kraut, Robert E. and Robert E. Johnston 2008[1979]. Social and Emotional Messages of Smiling. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 139-143.
- Jaworski, Adam 2008[1993]. The Power of Silence in Communication. In: Guerrero, Laura K. and Michael L. Hecht (eds.), *The Nonverbal Communication Reader: Classic and Contemporary Readings*. Third Edition. Long Grove: Waveland Press, 175-181.

2015.01

- Mowrer, O. Hobart 1950. On the psychology of "talking birds": A contribution to language and personality theory. In: *Learning theory and personality dynamics: Selected papers*. New York: Ronald, 688-726.

2014.12

- Wills, Dorothy Davis 1986. Not in so many words. *Semiotica* 58(3/4): 343-369.
- Tantam, Digby 1986. A semiotic model of nonverbal communication. *Semiotica* 58(1/2): 41-57.
- van Poecke, Luc 1988. Denotation/connotation and verbal/nonverbal communication. *Semiotica* 71(1/2): 125-151.

2014.11

- Ogden, C. Kay and Ivor A. Richards 1946[1923]. *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc.

2014.10

- Deledalle, Gérard 2000. *Charles S. Peirce's Philosophy of Signs: Essays in Comparative Semiotics*. Bloomington; Indianapolis: Indiana University Press.
- Kockelman, Paul 2011. Biosemiosis, Technocognition, and Sociogenesis: Selection and Significance in a Multiverse of Sieving and Serendipity. *Current Anthropology* 52(5): 711-739.
- Elyachar, Julia 2010. Phatic labor, infrastructure, and the question of empowerment in Cairo. *American Ethnologist* 37(3): 452-464.
- Corneli, Joseph A. 2014. *Peer Produced Peer Learning: A Mathemathical Case Study*. PhD thesis. Milton Keynes, The Open University.
- Lanigan, Richard L. 1991. Roman Jakobson's Semiotic Theory of Communication. Revised version of a paper presented at the Annual Meeting of the Speech Communication Association (77th, Atlanta, GA, October 31 - November 3, 1991).

2014.09

- Meyers, Robert B. 1980. Pragmatic Interpretation. *boundary 2* 8(3): 115-140.
- Asad, Talal 1979. Anthropology and the Analysis of Ideology. *Man* 14(4): 607-627.
- Hymes, Dell 1971. The Contribution of Folklore to Sociolinguistic Research. *The Journal of American Folklore* 84(331): 42-50.
- Whiteley, W. H. 1966. Social Anthropology, Meaning and Linguistics. *Man* 1(2): 139-157.
- Warriner, Charles K. 1965. The Problem of Organizational Purpose. *The Sociological Quarterly* 6(2): 139-146.
- Breed, Warren 1958. Mass Communication and Socio-Cultural Integration. *Social Forces* 37(2): 109-116.
- James, E. O. 1957. The Nature and Function of Myth. *Folklore* 68(4): 474-482.
- McKeon, Richard 1952. Semantics, Science, and Poetry. *Modern Philology* 49(3): 145-159.
- Pieris, Ralph 1951. Speech and Society: A Sociological Approach to Language. *American Sociological Review* 16(4): 499-505.
- Richards, Ivor A. 1945. Basic English. *The Modern Language Journal* 29(1): 60-65.
- Wispé, Lauren 1991. *The Psychology of Sympathy*. New York: Plenum Press.
- Morris, Charles 1949. *Signs, Language and Behavior*. New York: Prentice-Hall, Inc.
- Graffi, Giorgio 2001. *200 Years of Syntax: A critical survey*. Amsterdam: John Benjamins Publishing.
- Fiordo, Richard A. 1977. *Charles Morris and the Criticism of Discourse*. Amsterdam: John Benjamins Publishing.
- Burke, Kenneth and James P. Zappen 2006. On Persuasion, Identification, and Dialectical Symmetry. *Philosophy & Rhetoric* 39(4): 333-339.
- Lyons, John 1977. *Semantics*. Vol. 1. Cambridge: Cambridge University Press.

- Innis, Robert E. 1988. The thread of subjectivity: philosophical remarks on Bühler's language theory. In: Eschbach, Achim (ed.), *Karl Bühler's theory of languages: Proceedings of the Conferences Held at Kirchberg, August 26, 1984 and Essen, November 21-24, 1984*. Amsterdam: John Benjamins Publishing, 77-106.
- Ogden, Charles K. and Ivor A. Richards 1946[1923]. *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc.
- Malinowski, Bronislaw 1946[1923]. The Problem of Meaning in Primitive Languages. In: Ogden, C. K. & I. A. Richards, *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 296-336.
- Bühler, Karl 2011[1934]. *Theory of Language: The representational function of language*. Translated by Donald Fraser Goodwin in collaboration with Achim Eschbach. Amsterdam; Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Nord, Christiane 2007. The Phatic Function in Translation: Metacommunication as a Case in Point. *Belgian Journal of Linguistics* 21(1): 171-184.
- Kulkarni, Dipti 2014. Exploring Jakobson's 'phatic function' in instant messaging interactions. *Discourse & Communication* 8(2): 117-136.

7.1.8 Meta-phatics (6) (2016-01-31 16:30)

For an index of other posts in this series, jump to the end of this post. This one reviews the following sources:

- **Lobinger 2016** = "Photographs as things - photographs of things. A texto-material perspective on photo-sharing practices"
- **van Es 2016** = "Social TV and the Participation Dilemma in NBC's *The Voice*"
- **Papacharissi 2016** = "Affective publics and structures of storytelling: sentiment, events and mediality"
- **Papadima & Kourdis 2016** = "Global meets local: typographic practices and the semiotic role of subtitling in the creation of parodies in Cypriot dialect on Internet texts"
- **Ballantyne, Wibeck & Neset 2016** = "Images of climate change - a pilot study of young people's perceptions of ICT-based climate visualization"
- **Ledin & Machin 2016** = "A discourse-design approach to multimodality: the visual communication of neoliberal management discourse"
- **Gaspar et al. 2016** = "Beyond positive or negative: Qualitative sentiment analysis of social media reactions to unexpected stressful events"
- **Fersini, Messina & Pozzi 2016** = "Expressive signals in social media languages to improve polarity detection"
- **Kampf 2016** = "All the Best! Performing solidarity in political discourse"
- **Smith 2016** = "Turning language socialization ontological: Material things and the semiotics of scaling time in Peruvian Aymara boyhood"

Lobinger, Katharina 2016. Photographs as things - photographs of things. A texto-material perspective on photo-sharing practices. *Information, Communication & Society* 19(4): 475-488.

> Recent changes in visual communication refer to **photography becoming 'networked'** due to the prevalent practice of sharing photographs immediately after capture via instant messaging tools or social media applications. (Lobinger 2016: 475)

So, aside from phatic communion, among other types of communion we could basically also talk about "visual communion"?

> In doing so, the paper argues for **a transmedial, texto-material perspective that conceptualizes photographs as objects *and* texts, understanding them as doubly articulated artefacts**. Three modes of photo sharing that strongly differ regarding the role of the shared photographic objects are discussed: (1) sharing photographs *to talk about images*, (2) sharing photographs to *communicate visually* and (3) ***phatic photo sharing***. (Lobinger 2016: 475)

It would appear that Juri Lotman was actually several decades ahead of the curve with his textual approach to images (as "continuous" texts).

> Photographic technology is inherently tied to sharing. Most people in **contemporary highly mediatized societies** carry their cell phone or smartphone with an integrated camera with them at all times and are thus able to take photographs in basically every moment of their lives (Hand, 2012). And as most current camera phones enable an immediate connection to online web communication, they have been characterized as 'networked' or 'social cameras' (Lister, 2013; Rubinstein & Sluis, 2008; Weilenmann, Hillman, & Jungselius, 2013). **'Networked photography' refers to the practice of sharing photographs immediately after capture in real-time**, mobile visual communication, using, for example, instant messaging (IM) tools or social media applications. With the proliferation of networked photography photo sharing has become **a pervasive routine communicative act**. (Lobinger 2016: 475)

So does this amount to a *phatic media culture*? What else in our "highly mediatized society" is *networked* in this sense?

> Since **sharing represents the 'fundamental and constitutive activity'** (John, 2013a, p. 167) on which the Web 20 is based, it has recently gained prominence in communication research. Thereby, the concept of sharping has become an increasingly broad keyword to describe a heterogeneous bundle of practices (e.g. John, 2013a; Wittel, 2011). In some cases, sharing refers to technically standardized (one-to-many) ***distribution* or to the *exchange of commodities***; in other cases it describes ***communicative* practices of creating and maintaining sociality** (e.g. Grassmuck, 2012; John, 2013b; Wittel, 2011). (Lobinger 2016: 476)

I'd say that *communicative* practices and *communzational* activities (sharing) are interrelated, and one is more prone to share with people one communicates with. Not only is it etymologically sensible, but if communication is viewed in terms of "constitutive" practices (i.e. integration with group and society) then it becomes more apparent that it also involves sharing. "The breaking of silence, the communion of words is the first act to establishing links of fellowship, which is consummated only by the breaking of bread and the communion of food" (Malinowski 1946[1923]: 314).

> According to practice theory, as outlined by Schatzki (1996) and Reckwitz (2002), a practice is
>
> > a routinized type of behavior which consists of several elements, interconnected to one another: forms of bodily activities, forms of mental activities, 'things' and their use, a background knowledge in the form of understanding, know-how, states of emotion and motivational knowledge. (Reckwitz, 2002, p. 249)

Practice theory highlights the significance of the tacit and unconscious layer of knowledge and its shared and collective symbolic structures. According to this conceptualization, a practice is always per se social, being conceptualized as **a type of *inter-individual* behaviour**, action and understanding that occurs in different situations in different points of time and is performed by different individuals (Reckwitz, 2002). (Lobinger 2016: 477)

Compare this to the practice theory laid out by Harkness (2015), and possibly the discussion on *cultural techniques* (in German Media Studies). There is a distinct taste of sociosemiotics to all this that needs to be investigated further.

> Practice theory provides a fruitful framework for the study of sharing, as the concept of communication related to this paradigm is explicitly not based on the idea of transferring meanings from one individual to another, hence rejecting the transmission model of communication. Rather, **practices already contain routinized, non-subjective ways of understanding that do not require further transmission or transfer**. (Lobinger 2016: 477)

Another convergence with *communization*, this time with Ruesch's emphasis on *common experience*. Having similar life experiences fosters knowledge of "the way things are done".

> With respect to practice theory, photo sharing is here understood as a form of communicative practice involving two or more individuals that includes the use of texto-material **photographic artefacts** for different purposes with the use of different media and ICTs. The term *modes of photo sharing* is thus used to foreground the different rules of the photographic object in sharing practices without linking the activity of photo sharing to individual media and ICTs. (Lobinger 2016: 478)

For a more general treatment of the online infrastructure of sharing, I'd prefer the term *semiotic resources* (introduced by van Leeuwen, if I'm not mistaken), so that sharing of intellectual property (academic publications, music, movies, etc.) could be considered.

> ***Sharing photographs in order to talk about images*** - This first mode of sharing photographs has a long tradition in analogue photography. It became popular in times when the reproduction of photographs was still less usual and printed photographs were stored in albums and boxes. In photo-sharing situations the photographic object was thus not literally shared, in a sense of giving it - in part - away or of reproducing it. Instead **photographs were shown to others**, used as conversational resources in communicative practices and finally returned to the owner after sharing. Moreover, sharing analogue photographs usually came with a time gam between the moment of capture and the moment of sharing. (Lobinger 2016: 479)

This is the mode of photo sharing dealt with by Patricia Prieto Blanco with regard to family photographs hung in home entrances. Photographs are shown to others, or people depicted on the photographs, followed by discussion or invocation of previous experiences.

> The family photograph, for example, was created and used for **the preservation and the construction of family identity** and memory. (Lobinger 2016: 479)

That's Blanco's *phatic community construction* alright.

> The sharing of stories around images often happens in collocated settings. When sharing their photographs or recent travels with friends, people might prefer to select and show photographs in a non-predefined manner according to the course of the narration. In the course of the story to be narrated, **certain personal photographs are chosen and used as 'anchors for storytelling'** (Van House, 2009, p. 1082) and for illustrating and thus supporting the shared story that is created. However, the main meaningful object of sharing is the narrative accompanying the photographs while **the photographs are used as *a supporting conversational resource***. (Lobinger 2016: 479-480)

In other words, photographs in this situation function as *conversation pieces*, though they can also be treated as "semiotic resources".

> *Communicating visually and sharing visual stories* - The second mode of photo-sharing shifts the focus directly onto the contents and visual qualities of the shared photographs. In this mode, photographs are shared to communicate visually or, in other words, to share visual stories. **People then share photographs in order to tell something *with* the photographs and to express themselves photographically**, not with a narration built around the photographs. Photographic content with its special visual style and idiosyncrasies is thus the main object of sharing. Again, this mode is not restricted to the use of certain ICTs. Photographs can be shared with different technologies depending on, for example, the situational affordances, the various social uses of photography or the media preferences of the conversational partners. (Lobinger 2016: 480)

In other words, these are the types of galleries that tell a story without additional verbal information. For example, travel or holiday photographs tell stories of the "I went there and did that" ilk.

> IN a non-media-centric, transmedial perspective on photo sharing, strict boundaries between 'virtual' and 'real' environments in the sense of online vs. offline sharing need to be avoided. In fact, the online and the offline visual presentation of identity are highly intertwined (e.g. Autenrieth, 2011; Schwarz, 2010) with complex implications for the negotiation of identity, particularly for teenagers and young adults. **The shared photo albums on profile-based SNSs are important resources for maintaining the relationship with a personal network and for creating an authentic visual online and offline identity**. In this regard, Autenrieth (2011) has found the aesthetic features of photographs to be less important than the photographs' authenticity, contents and communicative significance, that is, the attention paid to the posted photographs and the obtained likes and comments. (Lobinger 2016: 481)

In this sense photographs shared online constitute a kind of *phatic resource* for reifying and maintaining social relationships. *Look at us*, *we're on a picture together*, *obviously we're friends*. Just yesterday a Facebook friend had her birthday and her friend posted a greeting in the form of a photograph where they were both younger, the birthday child standing on the foreground with a silly bemused look and the greeting friend sitting awkwardly on the ground in the background.

> *Phatic photo sharing* - The third mode of photo sharing, here called phatic photo sharing, refers to the fact that often neither the content of the pictures and their visual qualities nor the verbal narrations about photographs that were at the core of the two previously discussed modes of photo sharing are the dominant features of sharing, whereas **the communicative significance, the pleasure of communication and connectivity of photo sharing comes to the fore**. In this mode of photo sharing, **photographs are exchanged mainly for the sake of visual connectivity and thus in order to confirm and strengthen bonds and relationships**, for example by performing 'visual chitchat' or 'visual small-talk' (Villi, 2012). In some cases, the content of the exchanged photographs is rather irrelevant. Malinowski (1923) and Jakobson (1960) have referred to these meaningful acts of communication - that in most cases, however, do not convey meaningful content - as the phatic mode of communication (Manovich, 2009; Miller, 2008; Senft, 1995; Villi, 2012). (Lobinger 2016: 481)

Unlike Virilio's strictly Jakobsonian definition, this one combines it with Malinowskian phatic communion. It is especially noteworthy that the pleasure principle is mentioned, as I've only seen a few others take this aspect in Malinowski seriously.

> People engaging in phatic photo sharing describe the photographs they typically exchange as **gratuitous, useless photographs because the motifs of the photographs do not matter at all** (Lobinger & Brantner, 2015). The photographs rather serve for keeping up a continuous flow of visual contact with friends. (Lobinger 2016: 482)

I sense a likeness with the *phatic fountain* (Robertson 2003).

> Practices of phatic photo sharing bear a likeness to the tradition of the 'squillo' in Italy, that is, **free telephone rings that were used to replace toll calls or paid SMS messages**. A squillo is made to say 'thinking of you', 'have arrived safely' or 'call back'. Just as a photograph in phatic photo sharing, a squillo is thus mainly used for creating a feeling of closeness to a significant other and to enable the experience of relatedness (Knobel et al., 2012). (Lobinger 2016: 482)

This also exists in Estonia, where it is called *vastakas* (a slang for "unanswered call", effectively an "(un)answery"), meaning that you call but hang up before the other person answers the call.

> Sharing phatic visual messages, for example, **accentuates the social relationship between the conversational partners** without further emphasis on the photograph's role for group memory. (Lobinger 2016: 484)

Synonyms, synonyms, synonyms.

> As was discussed, besides sharing photographs as either lasting material or ephemeral *objects*, photo sharing can also assume forms of *sharing as connecting* or of *visual communication*, in the sense of sharing information and sharing as telling. With regard to the concept of sharing, this leads to the problem that sharing and communication are partly equalized. In some cases, we do not really share a picture, we communicate visually, just as **we do not share words (signifiers) but tell meaningful stories (signified) when talking to someone**. This challenges the notion of sharing that still lacks a precise conceptualization, particularly when the object to be shared is at the same time a medium for sharing symbolic content. (Lobinger 2016: 484)

What? Malinowski is referenced, but the point of *phatic communion* seems to have been missed.

Papacharissi, Zizi 2016. Affective publics and structures of storytelling: sentiment, events and mediality. *Information, Communication & Society* 19(3): 307-324.

> In this essay, I further explicate the construct of **affective publics** by drawing elements from two case studies, the first focusing on uses of Twitter leading up to and following the events surrounding the resignation of Hosni Mubarak via #egypt, and the second one focusing on online iterations of the Occupy movement, and specifically #ows, one of the more connective and central tags of the movement. I explore what **mediated feelings of connectedness** do for politics and networked publics in the digital age, and explore their impact on structures of storytelling, sentiments, and the mediality of events broadcast through different platforms. Technologies network us, but it is our stories that connect us. (Papacharissi 2016: 307)

The keywords are commendable, but the overall effect has a "more hope and fanfare than actual results" feel to it, as Miller (2015) proves that in these kinds of transformative political events the actual impact of phatic technologies is negligible.

> Even though the deal sets the terms for remaining within the Eurozone, the terms themselves **reiterate, reinforce, and reproduce politics of austerity** that have guided how the European Union has navigated the financial crisis of past few years. (Papacharissi 2016: 307)

I take a triadomanic likening to these terms. The quasi-marxist in me would subsume all of them under the term "perpetuation", but why have one word when you could have endless many.

> [...] I am bothered by the casual use of the term coup d'état. I wonder: Have any of the people using the term had to live through a coup d'état? Yet, the term, used as **an *open signifier***, draws support from a number of networked publics following the developments. (Papacharissi 2016: 308)

You mean a *poly-* or *pansemic* signifier?

> I would extend this claim to argue that hashtags like #ThisIsACoup, but also #BringBackOurGirls, #IfTheyGunnedMeDown, #HandsUpDontShoot, #BlackLivesMatter, nad countless others are actually signifies not empty, but **open to definition, redefinition, and re-appropriation**. They serve as framing devices that allow crowds to be rendered into publics; networked publics that want to tell their story collaboratively and on their own terms. (Papacharissi 2016: 308)

More triadic spouting of terminology. This author seems to have a knack for it. A matter of preference, I guess.

> These networked publics **come together and/or disband around bonds of sentiment**, and I describe them as affective, convening across networks that are discursively rendered out of mediated interactions (Papacharissi, 2014). They assemble around meida and platforms that invite **affective attunement**, support affective investment, and propagate affectively charged expressions, like Twitter. (Papacharissi 2016: 308)

I'm still on the fence about "sentiments" in Malinowski - he seems to contradict himself on the matter. "Affective attunement" on the other hand, is basically what La Barre's *phatic communication* is about.

> My goal is **to show the contemporary traction** the concept of Affective Publics has, and expand on the days initially presented in the book, offering greater clarity and utility to the concept. Therefore, in this essay, I further explicate the construct of affective publics by drawing elements from two case studies [...] (Papacharissi 2016: 308)

My goal with "phatic studies" is similarly to introduce it to the "contemporary traction", though I'm unfamiliar with this phraseology. Rather, I would like phatic studies to *gain traction*. And since this paper, too, is a phatic study in this sense, I'd like to see how the "mediated [...] connectedness" here purported pans out in follow-up.

> Researchers study how the platform is used in news breaking situations, in anticipation or *premediation* of events that are about to happen or are in the process of happening, thus further contributing to and cultivating a culture of instantaneity in news reporting. *Premediation* played a central part in how we conceptualized our research design and interpreted our findings. (Papacharissi 2016: 309)

Kekkek. This really reminds me of 4chan "happenings" and how they are "happening" exactly because they are premeditated and premediated - the persons behind the happening leaves a warning, commits the crime, and then - if possible - posts results. All in all it presents an awfully novel aspect to our current "mediated society" - our sociopaths also invite participation in their illegal and destructive activities.

> **Homophily** further drives how people use Twitter, meaning that **like-minded people tend to listen to like-minded others online** (e.g., Weller, Bruns, Burgess, Mahrt, & Puschmann, 2013; Wu, Hofman, Mason, & Watts, 2011). (Papacharissi 2016: 309)

Much like *hodology*, this term - *homophily* - sounds simultaneously useful and superfluous. Can't put my finger on why exactly yet.

> In conversations around controversial topics, replies between like-minded individuals tend to strengthen group identity, whereas replies between different-minded individuals reinforce in-group and out-group affiliation (Yardi & Boyd, 2010b). (Papacharissi 2016: 310)

Just like with *homogeneous* and *heterogeneous sympathy* in terms of emotional mimicry (Hess & Fischer 2013), the in/out, us/them, with/without etc. distinctions still seem relevant.

> Thus, within the sphere of everyday political and social activities, online activity may connect disorganized crowds and enable **the formation of networked publics around communities, actual and imagined** (e.g., Howard & Hussain, 2013). These publics are activated and sustained by **feelings of belonging and solidarity**, however evanescent those feelings may be. (Papacharissi 2016: 310)

I like that these "affective publics" do not have to pertain to actual communities. The concept of "community" is problematic, in my opinion, because our post-social environment doesn't really foster classical communities (people who live together), but diffused communities of "like-minded people" who may be physically and even culturally very distinct and separated, but conjoined by a single arbitrary factor (I think E.R. Clay may have treated something like this in terms of sets, i.e. *all men who have never climbed mount Everest* or something to that effect - it might be worthwhile to look into what he actually wrote and see if it can't be turned around).

> Driven by an ambient, self-sustaining mode of reflexivity, generated and re-generated by accumulating and imbricated digital layers of expression, affective traces persist and bind networked publics long after the initial events that called them into being. Dean explains that while **affective attachments to media cannot produce communities, they may produce 'feelings of community'** (p. 22). (Papacharissi 2016: 310)

Spot on. Also, on "traces" cf. Nozawa (2015), and consider whether Kockelman's (2010) "sieving and serendipity" could be included in the discussion of affective traces that bind networked publics.

> Our interpretations are driven by **an understanding of affect as a form of pre-emotive intensity subjectively experienced and connected to**, in this context, to processes of premediation or anticipation of events prior to their occurrence. We drew from the work of Damasio (1994) and Tomkins (1995) to trace how affect provides and amplifies intensity by increasing our awareness of a certain mind or body state that we, as adults, learn to label as a particular feeling and express as a given emotion. Without affect, feelings essentially do not 'feel', for it is affect that provides the intensity with which we experience emotions like pain, joy, and love, and more important, the urgency to act upon those feelings (Damasio, 1994; Tomkins, 1995). (Papacharissi 2016: 311)

How does this compare to the linguistic exposition of Martin and White (2005), according to whom affect is language is "concerned with registering positive or negative feelings", i.e. almost like a value-judgment of emotions.

> Because of its not yet element (Spinoza, in Seigworth & Gregg, 2010), affect contains anticipation, promise, hope, and potential, or, what Seigworth and Gregg term 'an inventory of shimmers' (p. 9). This liminality renders individuals powerful and potentially powerless at the same time because of its ephemeral and transient nature. (Papacharissi 2016: 311)

While the (previously mentioned) linguistic evaluation comes after the fact, affect itself here is reminiscent of Peirce's Firstness, which encompasses qualia, emotion, possibility, etc.

> Affect is not emotion. It is the intensity with which we experience emotion. It is the slight tap on our foot when we hear a song but have not yet cognitively processed that we like it. It is the phatic nod we produce when we are listening along to what someone is saying, but we have not yet decided whether we fully agree or not. (Papacharissi 2016: 316)

Good analogies. The core argument seems to be that, much like Peirce's Firstness, affect has not yet developed into a token and cannot be attributed to a type.

> (5) *The streams sustain publics convened around **affective commonalities** - Impact is symbolic, agency calimed semantic, power liminal* (Papacharissi 2016: 318)

c.o.m.m.u.n.i.z.a.t.i.o.n

van Es, Karin 2016. Social TV and the Participation Dilemma in NBC's *The Voice*. *Television & New Media* 17(2): 108-123.

> […] I identify a participation dilemma. This dilemma results from the fact that in giving viewers influence over aspects of the production to create an emotional investment, producers relinquish control over the contents of the show, which needs to appeal to large audiences. In addition, I classify the applications of social media: **promotion, affective, functional, and phatic**. (van Es 2016: 108)

These distinctions imply that the phatic is separate from promotion (which is not the case with Virilio's *phatic image*), or affect (not the case with La Barre's *phatic communication*) or functionality (not the case with *phatic function* in general). But I hope that these distinctions are nevertheless sensible and operational, and my own view of phatics is merely too broad.

> Recently, the genre has proved particularly suited to what is colled "social TV": **the combination of television with the real-time experience of social media** (Ducheneaut et al. 2008). (van Es 2016: 108)

The pairing of social media, or networking, seems to have no limits. Above it's "networked photography", here it's "social TV". Soon enough we'll have social-networked *everything*.

> I analyze how NBC fine-tuned its social media strategy over the course of these seasons, disclosing and subsequently reflecting on what I call the "participation dilemma": **the clash between the promise of interactivity characteristic of reality singing competitions and some of the basic interests of television producers**. To generate high ratings, producers must offer compelling television in the form of tightly structured narratives, but certain types of audience participation threaten their control over the program. As a result, **viewers are invariably offered relatively superficial types of interaction** that claim ostensibly to blur the line between producers and viewers - and by extension, to shift power to the audience - but in fact keep their roles distinct. Effectively, social media's potential is curbed: its use is molded to serve the interests of the television industry. (van Es 2016: 109)

In effect, the use of social media for politics or entertainment is beginning to look "appropriated" in the sense of maintaining the status quo rather than subverting it. It reminds me of Thomas Matthiesen's (1974) book about *The Politics of Abolition*, where he noted that honest co-operation with "the authorities" will inevitabli lead to "*the road towards being integrated into or absorbed by the system we were trying to change*" (original emphasis). That is, both politics and entertainment are seemingly integrating and absorbing social media as a transformational tool and neutering its potential for change. This might be a good point to revisit with more information and expand into a treatment. #absorption

> Against the background of supposedly passive media consumption of "old" media, **"new" media's interactivity promises to restructure the hierarchical relationship between senders and receivers**, taking power away from the mass media and giving users greater control over mediated communication (Müller 2008b). (van Es 2016: 110)

Folly. Is it a threat or a promise? A rhetorical question, but perhaps a significant one to ask at this date and time: what if the restructuring of relationships between media producers and consumers is not so much a "possibility" but an "inevitability" that we're not yet realizing? What happens when media and entertainment organizations no longer simply cut back but really go under? What will be left? I want to paraphrase Orwell's sentence, "*If there is hope*, wrote Winston, *it lies in the proles*" and say that if there's any hope it's in the blogs, but at this point I'm not even sure if that's the case, or if adding (micro) to "blogs" would change anything.

> **Social TV stimulates viewers to watch programs while they air, as only then can they participate in on-air events, and this is the peak time for socializing with other viewers about the show** (a Facebook post or a tweet the following day can seem like a reference to ancient history). At the same time, the

> rise of new information systems, including social media, introduces novel possibilities for the collection of audience data - and even for the collection of new kinds of information. More specifically, they allow the measurement of audience *engagement*: how people feel and respond to programming, rather than just what they are exposed to. (van Es 2016: 111)

This might explain why the relevant term is "affective media", not "cognitive media". It's all rather impulsive. You get "entrained" because of "emotional valence" (Fusaroli et al. 2015), but you don't have near enough relevant information in the heat of the moment, nor time to look up facts. Going on William James's (1890) definition of the intellect, i.e. involving the ability to delay gratification, I'd say that there's a more cognitive-ideational enjoyment of things that are "ancient history" (e.g. binge watching Breaking Bad after it has aired so that you can proceed quickly and familiarize yourself more objectively with the surrounding hype long after mass interest has waned away). I'm thinking of retroactive engagement, aren't I?

> She proposes the terms ***reactive***, ***active***, **and *interactive*** to identify common ways of classifying the degree of user influence on production output. Respectively, these can be defined as **low influence on the production process** (as in quizzes and polls), **accumulative influence on production** (as in voting), and **high influence on (parts of) the production** (Enli 2012, 123-27). (van Es 2016: 112)

Useful distinctions. My blogging format is *reactive*, but a few years ago I sent a recommendation (which in itself is *active*, I guess) to academia.edu for them to create a sidebar for comments, like we have in MS Word (or already on some social media sites like Soundcloud), and they finally created it; I got to use it for the first time yesterday and it seems to amount to an *interactive* degree.

> As for Twitter, viewer tweets were featured only during the live shows. During the blind auditions and battle rounds, only tweets exchanged between the coaches and the host - often in the vein of silly quarrels - were shown, in the bottom third of the screen. Gillar (2011, 234) has referred to this type of social media use, a form of overlay, where **comments from the show's representatives but not the viewers are included on screen, as "promotion disguised as viewer interaction."** (van Es 2016: 113)

What was Matthiesen's term again? *Absorption*.

> Nonetheless, rather than allowing the audience vote alone to determine who moved forward in the competition, the show's three experts were given considerable voting power - and for a specific reason. As Mark Andreqevic (2001) has noted, in taking power sharing "too literally," **viewers of *Big Brother* voted contestants home who had made the program more interesting (because they were phony or manipulative)**, so their decision was not in the best interests of the show. This relates directly to the participation dilemma: the need for producers to control their shows' content, making sure that what is broadcast will be attractive to a large audience. (van Es 2016: 116)

If the general population were to take a vote on which types of media it would espouse and ban, we'd probably end up in the world of *Fahrenheit 451*.

> Looking across the reality singing competition spectrum in 2015, it is possible to discern four main, ***nonexclusive* applications** of social media in reality TV competitions, which I designate here as "promotional," "affective," "functional," and "phatic." (van Es 2016: 117)

Good term. Likewise, Roman Jakobson's speech functions are not really *exclusive* (since subordinate functions are always there in some measure), but I wonder if even the "dominant" - which is often used as an apology (even by me) in these situations, is really the right approach. "Salience" used in some other quarters at this point seems preferable because it implies that the particular function is salient for the investigator or situation of investigation.

> Of course, **social media are also being used to nurture and deepen the emotional investment of viewers**. Such use relates to how, in light of increasing audience fragmentation and autonomy, the industry has been revaluing fan loyalty and participation (Jenkins 2006). Television networks, as mentioned, are increasingly interested in measuring audience engagement rather than their exposure to programming (Napoli 2011). In social TV, as opposed to transmedia storytelling, the emphasis is on audience participation in real time. The preferred form of user influence for an affective application of social media is active engagement, which tends to result in **relations of extension** (e.g., in the Twittersphere) and overlay (on screen). (van Es 2016: 118)

This reminds me of how the *Daily Show* (with Jon Trevor) now has a tumblr account with pre-fabricated gifs. That is, DS has extended to tumblr. Now that I think about it all makes sense - tumblr is by popular opinion the home of the most whiny and emotional pre- to malpubescent people; and DS is pandering exactly to that demographic. It really is the mouthpiece of the SJW movement.

> These practices closely align with something long recognized in television studies, which Donald Horton and Richard Wohl (1956) described as the establishment of "**para-social interaction**." In mass media such as television and radio, the authors claim, the shows' representatives are encouraged to have direct contact with the audience, **so as to make it feel as if the performers belonged to a circle of peers**. By giving the audience a "direct line" to the performers, coaches, and host through Twitter, the frame separating it from the show is made to seem permeable, implying something of the intimacy of a face-to-face relationship. (van Es 2016: 118)

Holy shit! Could this be the source for elaborating my half-baked "parachannel" idea? *Horton, Donald and Richard Wohl 1956. Mass Communication and Para-Social Interaction: Observations on Intimacy at a Distance.* Psychiatry: Interpersonal and Biological Processes *19(3): 215-229.*

> As Nick Couldry (2009, 109) points out, interactivity around content is a way of "showing, in performance, the otherwise merely assumed connection between medium and representative social group." Social media enhances this performance for television, by enbaling real-time interactivity around live content. (van Es 2016: 118)

In my half-baked channel theory, an observer or someone who happens to overhear the conversation from some distance is part of the *meta-channel* (Colin Cherry's concept), while someone *talked about* belongs to the *para-channel*. While quite useless for the study of face-to-face interactions, the para-channel is relevant for online conversations, especially ones stored for public access, because the person named can find the conversation and read up on what is said about him or her.

> The final application of social media in television identified here can be called "phatic." Here, the primary function of social media is to keep communication channels open. This occurs in situations when **viewers are asked to respond to questions simply to keep them involved, but without having them influence the narrative**. These scenarios usually involve reactive forms of participation. (van Es 2016: 119)

This is how the *Nightly Show* uses Twitter. Each episode ends with some innocuous question or other to which the audience should respond.

> In the future, television producers will probably continue to revive the promise of interactivity, and find new ways of incorporating viewers into their programs. However, I have suggested that although the industry usually relinquishes some control over the program narrative in the process, it simultaneously tends toward *managing* user participation to maintain its business model. It is to be expected that new

> technologies for participation will continue to be used in similar ways, and serve the industry by remediating successful practices from the past. In this case, also, **actual opportunities for audiences to influence program content will remain an empty promise. We can thus only expect shifts in power between producers and viewers with the adoption of other business models: those not reliant on the selling of audiences to advertisers**. (van Es 2016: 121)

Yup. This is exactly what I think. There will be opportunities for participating in media more in the future, but we have to first see old business models die.

Papadima, Aspasia and Evangelos Kourdis 2016. Global meets local: typographic practices and the semiotic role of subtitling in the creation of parodies in Cypriot dialect on Internet texts. *Social Semiotics* 26(1): 59-75.

> The rapid growth of technology has led to the use of increasingly complex multimodal cultural texts aiming to transfer information to even larger masses, thus allowing researchers to develop the concept of *mass culture*. **Mass culture is the culture addressing the mass and the wide public. It is woth noting that mass culture is not created by the masses but is industrially constructed to be consumed by the masses** (Vasiliou and Stamatakis 1992, 237). One of the media for promoting mass culture is the Internet, whose impact is ever increasing. (Papadima & Kourdis 2016: 59)

Nah. This does not hold true for the internet. I'd rather stick to Ruesch's definition of mass culture, according to which it is a network characterized by the fact that anyone (in the wide public) can be the addressee, but the addresser is anonymous. The anonymous constructors of mass media messages in industry is just a special case of it. The internet offers counter-examples, including viral videos, memes, copypasta, etc.

> González intentionally connects text type with translation. Today's global culture operates on **a system of semiosis where the registers of communication are mixed**: they are both pictorial and linguistic at the same time, they incorporate motion and have produced a whole new definition of text. (Papadima & Kourdis 2016: 60)

This seems to be in vogue. Papadima & Kourdis (2016, above) likewise argued "for a transmedial, texto-material perspective that conceptualizes photographs as objects *and* texts, understanding them as doubly articulated artefacts." Here, at least, Uspenski et al. 1973 are quoted.

> So the question that arises in this case is which is the role of subtitling if it does not repeat the content of the audiovisual text? The answer to this question is related to the concept of *recontextualization*. As Androutsopolous (2010, 215) states:
>
> > **[r]econtextualization involves the appropriation and the reworking of globally circulated media material into a local code for a local audience**. In the case of spectacles, this involves the manipulation of different media and modes, intertextual tensions within popular culture, and heteroglossic contrasts of re-voicing and re-imaging.

Androutsopolous (2010) characterizes this phenomenon as a "local response to global media content". (Papadima & Kourdis 2016: 61)

Thus, *recontextualization* is the opposite of what is commonly understood as *appropriation*. A classical example would be the coke bottle in *The Gods Must Be Crazy* (1980).

> In the same framework, **code switching between worldwide hegemonic English and the local Cypriot dialect** is not surprising, e.g. "One way ticket να μεν ιξανάρτουν" (one way ticket so that they will not come back). The use of ***Greeklish*, Cyprenglish actually**, is the finishing touch for the atmosphere of parody the third video under examination creates [...] (Papadima & Kourdis 2016: 63-64)

Add Cyprus to the long list of countries where young people speak a mixture of English and local language (i.e. Estonglish, Chinglish, etc.) (in phatic studies read during the last month or so I've found such remarks about Nepal, Arabic Countries, and there was maybe one more). It's a worldwide phenomenon, after all.

> The medium where typography is projected, i.e. the screen, is a decisive factor. Paper reflects light depending on its colour and brightness, whereas **the screen is *self-illuminous*** and creates different dynamics in the relationship between text and reading surface. (Papadima & Kourdis 2016: 66)

Sel-luminous. I like that. In my own short stories (which I wrote in my youth), the walls, ceilings and floors of built environments were self-luminous for the most part. In my current fantasies they still are. // Maybe relevant conceptualizing Joe's phatic "focus". Specifically, how television and other self-luminous screens capture attention.

> For Archakis and Tsakona (2012, 79) "[...] **humor is a decisive factor for integration in a group**, since it brings to the surface the more or less latent values and the explicit or implicit norms of the group". It is a fact that the mother tongue is a medium to express values, perhaps the most important one. Besides, in which other language could someone express oneself about everyday topics, such as sports and politics in a humourous manner if not in one's mother tongue? (Papadima & Kourdis 2016: 69)

Something phatic. Also, compare this to Mühlhäusler's (2016) understanding of the death of a "phatic" language.

Ballantyne, Anne; Victoria Wibeck and Tina-Simone Neset 2016. Images of climate change - a pilot study of young people's perceptions of ICT-based climate visualization. *Climatic Change* 134(1): 73-85.

> The role of the public in responding to the challenges of climate change is increasingly being emphasized in climate science and policy debates (Joffe and Smith 2013). In particular, it has been argued that the public can contribute to climate change mitigating through lifestyle changes and "green consumerism", or through exercising political influence by supporting climate-friendly policies (e.g. Whitemarsh et al. 2013; Lowe et al. 2006). **A key concept in these debates is "public engagement"**, which refers to the active participation of the public in learning and action addressing climate change (Wolf and Moser 2011). (Ballantyne, Wibeck & Neset 2016: 73-74)

Above it was hypothesized that public engagement may not be as opportune at current stage of our social-networking development to be as affective in effecting transformative politics as we'd like it to be. Hopefully this paper will offer a more positive outlook.

> [...] this paper takes its point of departure in a semiotic framework that "is interested in how things come to gain meaning for individuals, and how these meanings are a product of the cultures and worldviews from where they originate" (O'Neill and Hulme 2009: 403). (Ballantyne, Wibeck & Neset 2016: 74)

Not a lot could be hoped from a semiotic theory that takes "meaning" to be its primary operative term. "Throwing putty" is what Charles Morris called it.

> The focus of this study is on how messages come to gain meaning for members of a target audience. Theories of semiotics provide a framework for understanding **how systems of meaning employed in visual communication are communicated and interpreted**. Additionally, it "can contribute to a more complete understanding of how communictaion in general operates" by emphasising the meaning perspective in the context of visual communication (Moriarty 1996: 186). The relationship between signs and meaning is a fundamental aspect of communication theory and it provides a framework for understanding interpretation as a core facet of communication, by accentuating the active role of the audience (Fiske 2011). (Ballantyne, Wibeck & Neset 2016: 75-76)

I know of systems of signs, but systems of meaning?

> In particular, our analysis identified three interrelated sub-categories all relating to "concretization", namely *making complexity visible*, *clarifying and/or providing an overview*, and *making climate change tangible*. (Ballantyne, Wibeck & Neset 2016: 80)

Since *concretization* (metaphorically, borrowing from Gilbert Simondon) is also a theme in our meta-analysis of phatics, these four aspects might be well to keep in mind.

> Contemplating the semiotic approach to communication, it is not surprising that interpretations are influenced by existing knowledge. As such, this situates climate change communication in a theoretical context that holds interpretation and meaning as principal elements influenced by contextual factors. To investigate the effects of communicative efforts, these factors, i.e. social context, prior knowledge and levels of interpretations, need to be considered as part of the communication process and be embedded in the methodological design of climate change communication studies. (Ballantyne, Wibeck & Neset 2016: 84)

Buzzwords buzz, but do little more.

Ledin, Per and David Machin 2016. A discourse-design approach to multimodality: the visual communication of neoliberal management discourse. *Social Semiotics* 26(1): 1-18.

> Our sense of design here draws on Kress's (2010, 6) notion of this being the way that individuals and institutions realize their interests in the world. A designer (an individual or an institution) uses certain available semiotic resources that are apt to serve certain purposes. **Such purposes are in a sense "built in" to semiotic resources, since they have historically evolved potentials for meaning-making, what is called their affordances**. Due to their affordances semiotic modes such as photography, graphics, layout, colour, numbers and writing will be deployed and co-articulated. (Ledin & Machin 2016: 1)

This kinda sounds like *hodology*. (I really should look into it.)

> We show how a pervasive management discourse is communicated through a principled design, and takes over the control of work practices. **The discourse is about neoliberal ideas of how to make the running of public institutions more efficient, how to improve customer relations and market success**, how to implement and use steering systems that ensure accountability and higher productivity. (Ledin & Machin 2016: 2)

Phraseology. Might be useful for my planned analysis of *Anomalisa*, and the discourse on customer relations in it.

> Research in multimodality has pointed to the increasingly promotional character of communication in the universities. In prospectuses and on websites we find uses of colour, photographs and space that resemble commercial brochures (Teo 2007) and readers are addressed in a casual but trendy voice. Photographs are intended to create more personal feeling, oriented to presenting students as customers who will acquire a degree, where **university is more of a "lifestyle", rather than about study and learning** (Zhang and O'Halloran 2013). (Ledin & Machin 2016: 2)

"It is not about creating an intellectual space! It is not! Do you understand that? It's about creating a home here!" screeches the Yale student at her campus administrator.

> These networks are seen as based on three metafunctions underlying semiosis. Semiotic modes (connected systems of resources) are simultaneously **used to say something about the world (the ideational metafunction)**, to signal our relationships (the interpersonal metafunction) and marshal these into a structured whole (the textual metafunction) (Halliday and Hasan 1985, ch. 2). (Ledin & Machin 2016: 3-4)

Damn Halliday! The referential function is the first and primary function of semiosis, along with emotive and conative, or "affective" and "energetic" in Peircean terms. The relational (phatic) function is a metafunction, though. And I don't even know what the textual function is about - the marshalling of semiotic material into hierarchically increasing structural wholes is not even a function, it's a baseline for any kind of semiotic activity.

> **Voloshinov (1973) viewed that all signs embodied the ideology of their time**. Here we want to show how we can take steps to draw out this ideology by drawing on the concept of discourse and how this has been approached through one particular notion in critical discourse analysis. (Ledin & Machin 2016: 5)

Just in the preceding paragraphs you say that "Semiotic phenomena must never be studied in abstract or in an unhistorical manner but as they are situated and material". And now you come out with this blanket statement that, although attributed to an authority, is is nevertheless as abstract and unhistorical as it gets. I've seen similar pronouncements before, and they almost never provide evidence. It may also have to do something with the fact that "ideology" is such a vague notion. But whatever, for sake of Nozawa's "ideology of phaticity" (2015), I'll roll with it.

> We begin with a promotional brochure published in 2012. It is written in English, which signals the university's **international ambitions**. (Ledin & Machin 2016: 6)

Aren't "international ambitions" good?

> If we look closer at the listed strategies we find that it is never stated who will carry out which activity. This is achieved through another linguistic device observed by critical linguists called **nominalizations**. This is when processes are presented as things. So for example, "collaborate", the verb process, becomes the noun "collaboration". It has been shown that this can be used strategically, precisely to avoid stating who did what and when since the use of the verbs requires that we include such details whereas the noun does not. The typical example is "there were attacks on the village", which omits who carried out the attacks and how these were carried out. (Ledin & Machin 2016: 11)

Now this I find interesting, if not only because I did something similar today when writing a few paragraphs about various subjects, and borrowing some verbs from a paper somewhere above.

Gaspar, Rui; Cláudia Pedro, Panos Panagiotopoulos and Beate Seibt 2016. Beyond positive or negative: Qualitative sentiment analysis of social media reactions to unexpected stressful events. *Computers in Human Behavior* 56: 179-191.

> This paper argues that, alongside **assessment of the affective valence of social media content as negative or positive**, there is a need for a deeper uderstanding of the context in which reactions are expressed and the specific functions that users' emotional states may reflect. (Gaspar et al. 2016: 179)

This veers towards the understanding of *affect* as evaluative (e.g. the linguistic version in Martin and White 2005; cf. Ho 2013).

> Reactions during these events can evidence **collective sense-making** (Gilles et al., 2013), supportive actions (Murthy, 2013; Panagiotopolous, Bigdeli, & Sams, 2014), **social sharing of emotions and empatic concerns for affected individuals** (Neubaum, Rösner, Rosenthal-von der Pütten, & Krämer, 2014) and individual strategies of approach/avoidance (Jonas et al., 2014), that would be less prevalent in non stressful situations with lower demands to cope with. (Gaspar et al. 2016: 179-180)

Something along the lines of La Barre's phatic communication, but on a macro scale.

> This type of assessment requires a deeper understanding of people's affective expressions on social media and **the context in which people express sentiment** and other cognitive and behavioural manifestations while events unfold. (Gaspar et al. 2016: 180)

So a deeper understanding of online phatic communion? Emphasis on the context of situation.

> Quantitative sentiment analysis methods can be relevant for all types of analyses that focus on what Steth, Purohit, Jadhav, Kapanipathi and Chen (2010, p.1) refer to as "**event-centric user generated content on social networks**". (Gaspar et al. 2016: 180)

Good jargon is good. It seems to amount to an object-based para-social interaction, where the object is an event.

> Social media channels present themselves as a rich source of expressions of coping with demands. Twitter in particular can be considered a good source of affective expressions due to **the quick, spontaneous and affective reactions** found there, thus allowing access to the "time course of emotional responses to crises" (Spence, Nelson, & Lachlan, 2010, p.13). (Gaspar et al. 2016: 181)

Consequence of connected presence.

> Social media messages produced during the time period of extraction, went through a filtering process to reduce the set to include only specific types. This was based on the Burgess and Bruns (2012) classification of types of tweets as: 1) original tweets - tweets which are neither @reply nor retweet; 2) retweets - tweets which contain RT @user... (or similar); 3) unedited retweets - retweets which start with RT @user...; 4) edited retweets - retweets do not start with RT @user...; 5) genuine @replies - tweets which contain @user, but are not retweets; 6) URL sharing - tweets which contain URLs. (Gaspar et al. 2016: 182)

This kind of scholarship seems to have made some real headway in terms of classification, at least. (I was similarly surprised at the clear-cut boundaries in academia between viral videos and memes.)

> Two categories in which a diversity of affective expressions were found, were *Self-confidence* and ***Support seeking***, either in the form of self-soothing or **seeking reassurance from others to become more confident**, respectively. (Gaspar et al. 2016: 183)

This amounts to a type of affirmation (in the sense of offering/requesting emotional support or encouragement).

> Another example of positive affect was the expression of "concern for others". Widespread concerns and worries are often seen as something negative. However, **although concern for the self may imply negativity, concern for others is a rather positive action**. It helps to protect and increase available social resources such that one can draw on them to implement other ways of coping. This point is also true for tweeting in general: **the act of sharing ones concerns ad coping efforts with others helps to form, strengthen and maintain social relationships** (see Neubaum et al., 2014), which in turn can have various functions for one's coping efforts: having others as audience, encouragement, informational and practical resources, and finding comfort, agreement, confirmation and emotional support (see also Rimé, 2007). (Gaspar et al. 2016: 186)

Yet even sharing "concern for others" has an ego-centric component. Or in the words of comedian Anthony Jeselnik: "Don't forget how *sads* I am."

> Under this scenario, we move from biological contamination to "psychological contamination", within and between all components of the social system (individuals, groups, **organizations**, societies). (Gaspar et al. 2016: 189)

Organizations or institutions constitute a level of abstraction missing from Ruesch's scheme.

> Evaluations of the handling of the crisis and lessons for the future might even become part of individuals' expressions, hence fostering openness and learning that might not be possible using **automated sentiment classification** methods. (Gaspar et al. 2016: 189)

Exactly the work put forth by the next paper.

> In our view, this contribution makes clearer the importance of future work in human-based qualitative analysis of social media content ad of **psychos social media analysis** approaches such as this, in general. (Gaspar et al. 2016: 190)

Yeap, this and next paper deal in fact with *psychosocial media analysis*.

Fersini, E.; E. Messina and F. A Pozzi 2016. Expressive signals in social media languages to improve polarity detection. *Information Processing & Management* 52(1): 20-35.

> The goal of **sentiment analysis** is to define automatic tools able **to extract subjective information, such as opinions and sentiments from natural language texts**, in order to create structured and actionable knowledge to be used by either a decision support system or a decision maker. (Fersini, Messina & Pozzi 2016: 20)

A Social Sentiment Coding System?

> This issue is usually addressed at document level (Yessenalina et al., 2010), in which the naive assumption is that **each document expresses an overall sentiment**. When dealing with social media contents coming from microblogs (like Facebook and Twitter), **a lower granularity level could be more useful and informative** (Jagtap and Pawar, 2013; Zhang et al., 2011). This new kind of virtual communication has led to **new types of contents and diffusion models** that need to be modeled explicitly starting from the language. (Fersini, Messina & Pozzi 2016: 20)

First time seeing "granularity" outside of that computer networks journal.

> Inspired by **the wide availability of emotional signals in social media** and the promising results obtained by our previous contribution (Pozzi, Fersini, Messina and Blanc, 2013), in this paper we investigate the contribution of the most used expressive signals. (Fersini, Messina & Pozzi 2016: 21)

A F F E C T I V E . M E D I A

> In our investigation, Twitter has been exploited thanks to its availability of data that are public by default: the percentage of public profiles available in Twitter is much higher than other social media. For example, in 2012, just over 11 % of Twitter users were using the private profiles, compared to over 53 % of Facebook (Dey et al., 2012). **This turns Twitter into a gold mine of free data**. (Fersini, Messina & Pozzi 2016: 21)

This is also why critics like Vincent Miller hypothesized that Twitter may actually be a marketing tool, or a tool of marketers.

> Unlike well-formed documents (e.g., reviews), the writing style and the lexicon of microblogging messages are widely varied. Moreover, messages are often highly ungrammatical, and filled with spelling errors. As reported in Eisenstein (2013), the non-standard spelling on the social media is mainly due to the fast writing of the users, length limits of messages in online microblogs and finally **the spread of common illiteracies until they become "the norm".** (Fersini, Messina & Pozzi 2016: 22-23)

An aspect of conventionalization. This is most apparent in "lol" becoming "kek".

> ***Sharing symbols*** *elimination:* most of the social media provide specific tools that allow users to share as much as possible their messages (e.g., Hashtags, Mention and Retweet on Twitter). Analogously to URLs, all the symbols related to the sharing tools have been removed because ineffective with respect to polarity detection; (Fersini, Messina & Pozzi 2016: 23)

Something for the bric-a-brac section. *Jagamissümbolid*.

> These encouraging results suggest that not only words play an important role in sentiment classification on social media, but also that **a mixture of expressive signals** can significantly contribute to better discriminate between positive and negative opinions. (Fersini, Messina & Pozzi 2016: 30)

In other words, there are nonverbal features in textual material that are relevant for "polarity classification" or affective evaluation.

Kampf, Zohar 2016. All the Best! Performing solidarity in political discourse. *Journal of Pragmatics* 93: 47-60.

> **Maintaining, affirming, and re-establishing good relationships with others** in political discourse by communicating involvement and concern are important for securing cooperation and acquiring power. (Kampf 2016: 47)

A nice Malinowskian variation on Jakobson's channel operations (or Ruesch's overall effects of social techniques). The topic reminds me of the recent instance of Donald Trump receiving vocal support from Sarah Palin, probably in the hopes of gaining the evangelical Christian vote.

> This story, constructed around an act of seasonal greeting, exemplifies in shining colors the power of a group of speech acts - treated in this paper as **solidarity-enhancing devices** - to **re-establish channels** of peaceful communication in political discourse. Even if greeting and wishing were only an excuse for Netanyahu **to initiate a conversation in a situation which is characterized by non-communication**, it is only through the reconciliatory force of concern, folded into the performance of the speech acts, that the exchange of hopes for a peaceful future between the two peoples could be made further in the conversation. (Kampf 2016: 47)

Solidarity-enhancing devices complement attention-getting devices pretty well. One could wonder if La Barre's phatic communication could also be summed up in something like "support-seeking devices".

> While it is common practice in some branches of critical study of political discourse to conflate conflict with power (Wilson, 2001), in other traditions of discourse analysis, especially in linguistic politeness, **politics entails the "greasing" of human relationships** (Chilton, 1990; Blum-Kulka, 1992). In the latter case, political behavior is reflexively designed so as to maintain rapport and achieve cooperation with others in order to acquire and enact political power (and not necessarily ta acquire power and domination over others). (Kampf 2016: 48)

A nice amalgamation of the "social lubricant" idiom and the Foucaultian positive concept of power.

> Establishing sociability and cooperation with others can be achieved by performing solidarity in language. **Solidarity** - the manifestation of involvement and concern (Scollon et al., 2011) - **underlines what interlocutors have in common** ad is enacted by positive politeness strategies such as **sharing the same concerns with a hearer, expressing a compatible stance, or showing appreciation for others' character and achievements** (Brown and Levinson, 1987). (Kampf 2016: 48)

Thus, solidarity can be reinterpreted in terms of Ruesch's *communization*. I like that "solidarity in language" is part of it, because Malinowskian propitiation can play into it.

> Common to the uses of these speech act verbs is the discursive construction of solidarity by either ***signaling the pleasure* of a speaker in light of a gladdening event** (which happened to the hearer in the past or the present) or *expressing the hope* that such an event will happen to the hearer in the future. (Kampf 2016: 48)

Thus, even greetings are underlined by the pleasure principle, which is not altogether groundbreaking an assertion, but does tie Malinowski's phatic communion and Jakobson's phatic function together in a novel way. (Or did John Laver already bring this out?)

> Their dissemination by journalists across political communities allows individuals and communities **to monitor actors' emotional and moral stance vis-à-vis acts, events, or other actors in the public arena**. (Kampf 2016: 49)

Could this be the "actionable knowledge" that the psychosocial media analysis (above) is after?

Table 1
Types, contents, and functions of solidarity-oriented actions.

Type	Communicative function	SAV	Propositional categories	Political function
Past-oriented acts of solidarity				
a. Congratulating celebrators	Displaying pleasure for hearer's good fortune	Congratulate	Winning an election	Reinforcing democracy; reaffirm or establish relationship
			Nomination	Reinforcing democracy; reaffirm or establish relationship
			Rites of passage	Reaffirm, reinforce or re-establish relationship
			End of ordeal	Re-establish relationships
			Achievement	Celebrating victories; enjoying the light of glory
b. Welcoming actions	Displaying pleasure and support for H's rational/smart choice	Welcome, praise, thank	Agreement	Affirming and signaling political consent with an agreement
			Decision	Affirming and signaling political consent with a decision
			Statement	Signaling political consent with stances expressed by others
			Effort	Affirming and signaling appreciation of efforts invested by others
Present-oriented acts of solidarity				
a. Seasonal greetings	Displaying pleasure or happiness for H's holidays or presence	Greet	None	Reaffirm, reinforce or re-establish relationship
b. Ceremonial greetings		Greet welcome		Reaffirm or re-establish relationship
Future-oriented acts of solidarity				
a. Religious blessings	Displaying hope for H Good fortune or Rational/smart choice	Bless	'Congratulating celebrators' or 'welcoming actions'	Display unity and consensual political face
b. Secular wishes		Wish	'Congratulating celebrators'	Reaffirm, reinforce or re-establish relationships

(Kampf 2016: 51)

Goddayum. There's so much phaticity in this table that I can't even begin to analyze it. I will have to return to this when I have finished my paper on "Phatics, phaticity, and phatic studies" and pick this apart. Let me just say that it's refreshing to see a past-present-future orientation scheme used this way (aside from Peirce, Jakobson, and Laver this is a relatively infrequent operation).

> Greeting and welcoming are **acts that presuppose spatial and temporal sameness**. They are expressive speech acts that convey the speaker's pleasure at the presence or arrival of others in or to the same place (Wierzbicka, 1987). In temporal terms, while congratulating and other supportive acts are post actions, directed at past occurrences, greetings and welcoming others are present-oriented actions, although they may [be] accompanied by future-oriented actions such as wishing the best. (Kampf 2016: 55)

Good points all around. It might be neat to compare, contrast, and seek continuities in Peirce, Jakobson, Laver, and this.

> They serve as solidarity-enhancing devices because they acknowledge the sovereignty of individuals and groups with whom the speaker communicates (Duranti, 1997), assert discursive equality, and es-

> tablish trust (Young, 2000) - all of which are necessary moral conditions for **reaffirming, reinforcing, or re-establishing** social relationships (Papson, 1986). (Kampf 2016: 55-56)

Synonymorium. Why not "reiterating, reinforcing and reproducing"? Realizing now that such representations register reactive or retrospective relations, and reiteration and reproduction refer to renditions.

> It may be somewhat odd to find that 22 cases (4 %) religious authoroties, mostly certified rabbis, blessed public figures before a variety of occasions such as medical procedures, election campaigns, and accession to high ranking positions. In a country such as Israel which has no separation between religion and state, being blessed by a religious figure has become a regular political ritual which may be perceived as **a strategy for connecting with audiences of faith**. (Kampf 2016: 57)

Phatic techniques on the group, organization, or society level.

Smith, Benjamin 2016. Turning language socialization ontological: Material things and the semiotics of scaling time in Peruvian Aymara boyhood. *Language and Communication* 46: 42-50.

> This article develops an approach to **semiotically mediated processes of socialization** that can make sense of the agency that non-humans - especially material things - wield in socialization. (Smith 2016: 42)

Not bad. That is, not redundant, like "semiotic communication". A non-semiotically mediated process of socialization is held as a possibility even by Charles Morris, who held that *communization* can occur "by signs or other means" leaving those *other means* open to interpretation.

> Answering this last question provides the opportunity to expand the theoretical reach of scholars interested in the timescale of socialization, praticularly scholars of language socialization. Language socialization researchers have, to great effect, shown how **language usage serves as both a medium for socialization as well as its object** (i.e., socialization occurs both through language and **to use language** [Ochs, 1986:2]). (Smith 2016: 42)

The underlying assumption being that language use is a pleasurable activity in itself. Socialization has a definite place in phatic studies.

> The promise of an analysis of marbles is that it extends this concern in a new direction. Although the things that make up a marbles playing field are, to be sure, **media or modalities of a specific (non-linguistic) sort, they also act *as semiotic agents* within processes of entextualization or discursive positioning**, processes that are implicated in socialization. Making sense of the semiotic agency of material things in socialization - or, really, the agency of non-humans more generally - opens onto a new line of inquiry for scholars of language socialization. (Smith 2016: 43)

Partly concerned with what we call "transcommunication" (and also not unrelated to a variant of para-social interaction), although our interest is more technical, in computer-mediated communication itself as a semiotic agent (given the possibility of Google's artificial intelligence ultimately becoming the mediator between technologically communicating humans). In other words, it is not out of the question that the future of sociolinguistic socialization may consist of interactions with the conscious medium, a hyper-intelligent "Siri" who "concretizes" (in Simondon's sense) the search engine, teacher, friend, etc.

> The Aymara variety of marbles requires **a further extension**: it poses the problem of **how to theorize the communicative role of material things in socialization**. In the Aymara version of marbles, it is the marbles playing field that, in concert with a wider range of human and non-human actors, helps to bring about processes of socialization into masculinity and the human. And, it does so as a semiotic or communicative agent (and is recognized as such): ultimately, it is rocks and twigs that select for boys of a certain sort, and it is boys who, indeed, respond to them in both linguistic and non-linguistic ways. How, then, can material things - and non-human agents more broadly - be understood as, indeed, semiotic agents in socialization, **agents comparable in some way to parents, peers, and siblings?** (Smith 2016: 43)

All this is extremely fascinating, excluding the emphasis on masculinity and humanness. With "transcommunication" we are facing similar theoretical problems, though with artificial intelligence instead marbles.

> These two questions are motivated by concerns that are, in the contemporary sociocultural idiom, "ontological." That is a movement that is diverse in its theoretical concerns, being primarily linked to the relatively divergent agendas of scholars like **Bruno Latour (2005, Eduardo Viveiros de Castro (2014), and Philippe Descola (2013)**. It is well beyond the goals of the current work to give an account of this line of scholarship. From a semiotic or linguistic anthropological perspective, the primary utility of this work - and, indeed, the one that inspires the current piece - is its attempt to broaden the range of entities that can be considered agents within human worlds. As these scholars (and others) have theorized the agency of entities like speed bumps, door openers, human-like jaguars, dogs, etc., they have developed **a set of theoretical terms that allow for the agency of non-humans to be legible to anthropological analysis**. Of special utility for the current analysis is the critical attention these scholars have given to the category "human" itself. They have, in divergent ways, shown that the category "human" is not easily discernable through traditional diacritics like society, culture, language, and self (e.g., see Kohn, 2008), 2013), a line of inquiry that allows for a rejuvenated concern for the study of the emergence of human-ness across processes of socialization. (Smith 2016: 43-44)

Cool. I've read one paper by Latour which I didn't like very much because it obfuscated linguistic functions. But I downloaded some by de Castro and Descola, which I'll hopefully get to read sometime this year.

> Kockelman's attempt to formulate a general theory of meaning (2010, 2011, 2013), for example, has yielded an array of concepts that help to theorize relatively non-human forms of semiosis (so much so that it is beyond the scope of this essay to review them): e.g., **processes of sieving and serendipity, the semiosis of channels, and the derived semiotic agency of machines**, among others. (Smith 2016: 44)

Yup. I've also read one paper by Kockelman, and it too, did very little for me, although I do have several of his papers in my current readings list, and I was planning to re-read some of the phatic studies I read in fall 2014. So I might do a "Kockelman day".

> In the first, longer section of the paper, I give an account of the semiotic agency of the marbles playing field, a task that requires me to draw on the **Peircean-inflicted tradition of linguistic anthropology**. (Smith 2016: 44)

Ground control to major kek. Peirceanism is an infliction, i.e. something unpleasant or painful, a nuisance.

> To put it in a semiotic or informational idiom, finding and making an appropriate marbles playing field is **an act that creates a network of channels or media** through which a marble can pass (c.f. Kockelman, 2010; Shannon, 1948). It is an act of phatic labor, in Elyachar's sense (2010). More mundanely, it is a task of finding a field in which there are number of possible channels through which the sort of thing that is a marble can be struck towards a series of holes dug about four feet apart from one another. It must be a field in which not all possible channels are available, but certainly a majority of possible ones must be open or available. (Smith 2016: 45)

This is indeed idiomatic, because the "channel" here is metaphorical. It would maybe make sense in Kockelman's framework, but I'm pretty sure that it does not constitute phatic infrastructure in Elyachar's sense. (BTW while taking a smoke break I thought of expanding her theory in a totalising way, so that I may end up writing a paper "On Phatic Superstructure".)

> Creating this network of channels requires one to pay attention to the interdiscursive or, better, intermaterial relationship between material things. In the first instance, the playing field is not just a single thing or object. **It is a relationship between an indefinite number of things**. The things that together comprise some field - twigs, rocks, clumps of grass, debris, plastic bottles, small inclines and declines, etc. - must be orchestrated in such a way that a sufficient number of channels remain open for marbles **to traverse their paths**. Implicit to this observation is another intermaterial relationship. These indefinite number of things only comprise a "playing field" relative to the sort of thing that a marble is and the sorts of things that a marble can do. (Smith 2016: 45)

We stumble upon hodology. This discussion, I think, could still be employed - at least metaphorically, if need be - to elaborate our transcommunication theory in the sense that if or when an artificial intelligence does become like a parent, peer, or sibling, it raises questions about the socially regulative role of that semiotic agency - what kinds of paths it might draw for us to traverse.

> It is not just, in Kockelman's sense (2013), a sieve that keeps certain things from passing and holding up other things. It is, in an informational sense, a channel designed to introduce noise. Or, to put it in a more fully semiotic or interactional idiom, **it is a channel populated with what Serres (1982) refers to as parasites**. Relative to the sort of sign that a rolling marble (i.e., a sign of direction, skill, and strategy), twigs and rocks and bottles are things that perturb, create disorder, and undo intention - they act as parasites with respect to a marble and its intended target. (Smith 2016: 46)

Mention of Serres' parasites might contribute to why I can't help but think of transcommunication while reading this. In "a channel designed to introduce noise" it would be productive to consider noise - as Jurgen Ruesch does - as metacommunication, which would indeed be the primary function of the kind of "parasite" we envisage (a self-conscious channel that communicates about itself, in a sense, but also about codification of content, and possibly about all factors and functions of communication). (BTW if it communicated not only about factors but about functions, that would be a mark of distinction in terms of self-consciousness, because it's yet a more higher metalevel, one which a game of marbles does not reach, for example, partly because functions and communicating about functions is active, while communication about factors is a passive form of commentary.)

> The larger issue at stake here is what Latour (2005) refers to as **the relative incommensurability of human and non-human worlds**. In his account, the agency of objects is - outside of exceptional circumstances like the breakdown of an object - assumed to be relatively discontunious with human forms of agency. For example, a brick that "supports" another brick does so on **a timescale longer than conversations, marriages, collages, etc.** (Smith 2016: 47)

An artificial intelligence on the other hand poses incommensurability in the reverse temporal perspective: its processing capabilities would make our human-scale conversations seem like the lifetime of a brick for it. Care should be taken that we don't end up with "absentminded" artificial conversation partners who know what we're going to say long before we know it ourselves.

> When Marco threatened to kick one of Alberto's marbles, however, both of his siblings started to pay attention and threw Marco to the ground. In acting this way, Marco assumed a socioculturally recognized stance of a *lisu* child, a stance or position thought to characterize toddlers independent of gender: he was disobedient, mischievous, cheeky, and was doing only what he pleased. In relationship to marbles play,

> Marco was, if you will, **a breaker of worlds**. If Alberto works to create and defend the material/semiotic conditions of possibility for marbles play, Marco, in a mostly indiscriminate and unknowing way, sought to upend those conditions. He is an upender, an undoer of human doings, and, in the context of marbles, an undoer of the things that males regularly set out to do. (Smith 2016: 48)

This is just beautifully written. On the whole, this paper is a pleasure to read. Some anthropologists somehow do manage to smuggle literary value into their writings.

See also:

- **Meta-phatics (1)** = Ameka 1992; Bazzanella 1990; Bullis & Bach 1991; Ephratt 2008; Faerch & Kasper 1982; Kita & Ide 2007; McCarthy 2003; Placencia 2004; Placencia 2005; and Schlieben-Lange 1977.

- **Meta-phatics (2)** = Holba 2008; Cruz 2013; Varis & Blommaert 2015; Frosh 2011; Miller 2015; Nozawa 2015; Ward & Horn 1999; Žegarac & Clark 1999b; Coupland 2003; and Peace 2013.

- **Meta-phatics (3)** = Rank 1984; Cruz 2005; Faucher 2013; Lomborg 2012; Slotta 2015; Radovanovic & Ragnedda 2012; Whiteley 1966; Kunreuther 2006; Hopkins 2014; and Alonso 2002.

- **Meta-phatics (4)** = Bagheri, Ibrahim & Habil 2012; Stenström 2014; Tudini 2013; Ho 2014; Obana 2012; Isurin, Furman & White 2015; Drazdauskienė 2012; Feenberg 1989; al-Qinai 2011; and Burnard 2003.

- **Meta-phatics (5)** = Ashwin 1984; Helbo 1981; Reiss 1981; Siegert & Winthrop-Young 2007; Babby 1982; Henstra 2000; Lombardi, Fortin & Vanni 2015; Hess & Fischer 2013; Stephens, Fryberg & Markus 2012; and Carter, DeChurch, Braun & Contractor 2015.

7.2 February

7.2.1 Reading Fiordo (2016-02-08 16:00)

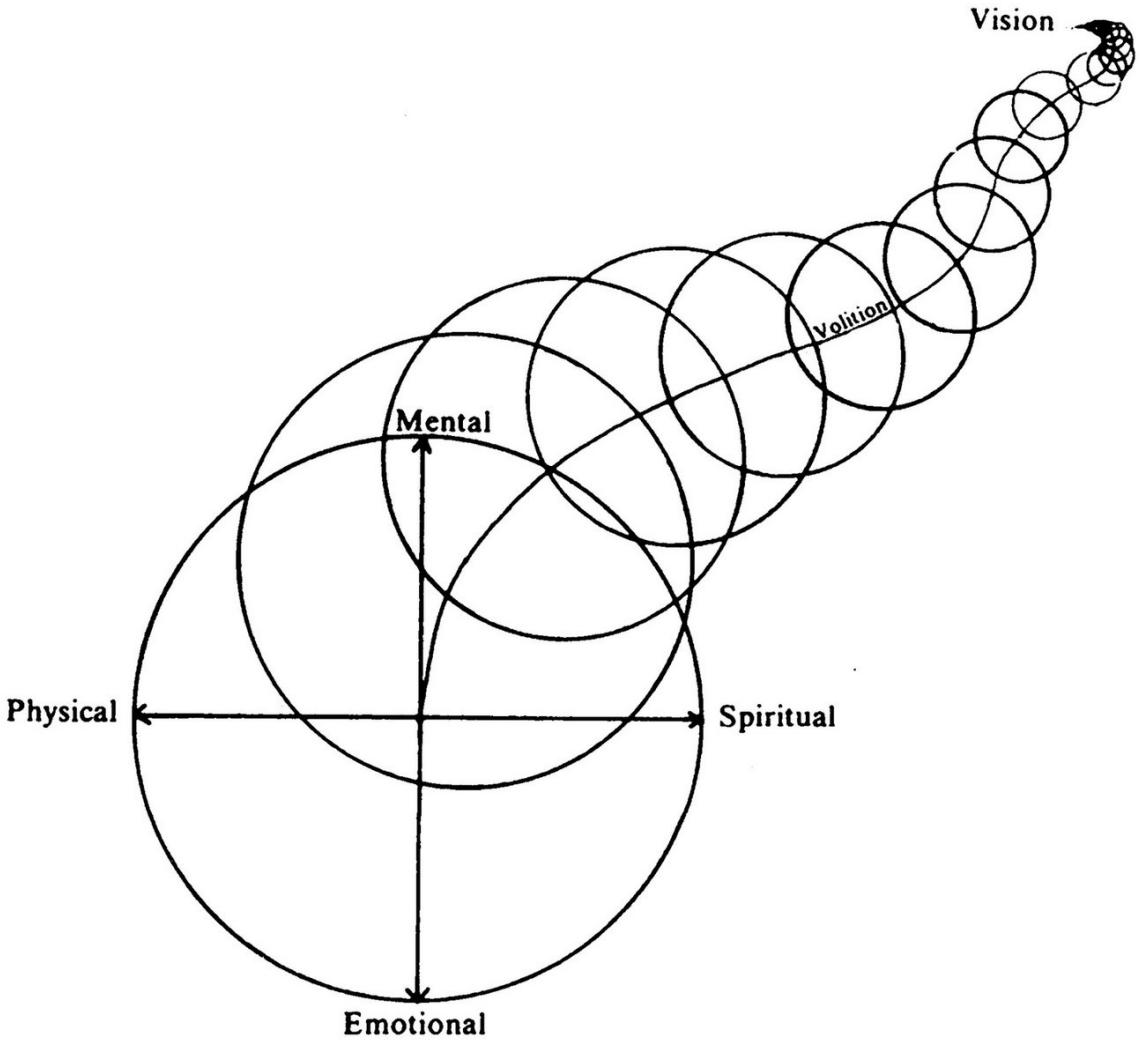

- **Fiordo 1978a** = "Kenneth Burke's Semiotic"
- **Fiordo 1990** = "From sincerity to mendacity in personal rhetoric: A discrete look at continuous feelings"
- **Fiordo 2009** = "Symbolic Mediation of Experience, Communication, and General Semantics: In Praise of Clearing Mediated Clouds"
- **Fiordo 2011** = "Contributions to General Semantics from Charles Morris: An Abstract"
- **Fiordo 2012** = "General Semantics, Science, and Medicine: A Quality Approach"
- **Fiordo 2013** = "Midlevel Abstracting: An Undeserved Zone of General Semantics"
- **Fiordo 1978b** = "League's Projection"

- **Fiordo 1986** = "*Tales from the Smokehouse*: A rhetorical inquiry into erotic didactics"
- **Fiordo 1989** = "The semiotic SEA of questioning"
- **Fiordo 1991** = "Time-binding and Native people: A semiotic interpretation"

Fiordo, Richard 1978a. Kenneth Burke's Semiotic. *Semiotica* 23(1): 53-75.

> Although articles, books, theses, and dissertations have been written on various aspects of the contribution of Kenneth Burke, nothing to date has been written on **the semiotic of Burke**. Works produced on Burke have focused on the rhetorical, critical, and dramatistic dimensions of his literary contributions. Some of the works on Burke, however, touch on his semiotic, but only obliquely. That is, an author writing on Burke might concern himself with Burke's theory of language, concept of identification, or notion of symbolic action. While any detailed discussion of Burke is apt to lead an author to encounter Burke's semiotic more or less indirectly, the discussion presented in this paper aims **to encounter Burke's semiotic directly**. (Fiordo 1978a: 53)

Quite commendable. I've been aware of Burke for a long time, but terms like "grammar" and "rhetoric" have kept me away from actually cracking his books. Will this paper change my mind?

> **As a symbol-using animal, man has symbolic forms**, especially linguistic forms, and the cultural values implicit in the symbolic forms built into him. That is, man is not only symbol-using, but he is also symbol-*used*. Symbols infiltrate his being. Having this symbol-using nature, man inspirits nature with symbols of his own making and choosing. Thus, man's reality takes on a verbal quality. His language defines reality, for reality in itself is undefined. (Fiordo 1978a: 54)

This reminds me of Ernst Cassiser, another author whom I have not in fact read (much like Burke, at least not beyond a single paper). Their definition of human is so similar in fact, that an essay has been written about this very similarity.

> Furthermore, man is incognizant of the degree to which his reality has this verbal flow to it. Burke points out:
>
> > Take away our books, and what little do we know about history, biography, even something so "down to earth" as the relative position of seas and continents? What is our "reality" for today (beyond **the paper-this line of our own particular lives**) but all this clutter of symbols about the past combined, with whatever things we know mainly through maps, magazines, newspapers, and the like about the present? [...] And however important to us is the tiny sliver of reality each of us has experienced firsthand, the whole overall "picture" is but a construct of our symbol systems. [...] And doubtless that's one reason why, though man is typically the symbol-using animal, he clings to a kind of naive verbal realism that refused to realize the full extent of the role played by symbolicity in his notions of reality. (1966a: 5)

In order to emphasize the extent to which symbols constitute man's reality, Burke adds that "ninety-nine percent, at least, of our reality is symbolic; **the remainder is just a little line or string of personal experience**". Hence, man's reality is almost totally pervaded with symbolism. (Fiordo 1978a: 54)

Nice metaphor. Communization would in this sense constitute an instance of paper-thin lines of particular lives intersecting. Note also that "symbols about the past", combined with "whatever things we know [...] about the present", and possibly "symbols about the future" would make for an interesting addition to the time-orientation discussion (involving Peirce, Jakobson, Laver, and Kampf).

> As the inventor of the negative, man becomes the inventor of a peculiarly linguistic resource which he adds to the nonverbal or other-than-verbal dimension of reality. That is, **the negative forms a "linguistic counterpart to the positive state of the nonverbal"** and it grows out of the "relationship between the verbal and nonverbal realms" (Heath 1971: 78). For example, to ask for the opposite of *being* is to obtain the answer of *non-being* or *nothingness*, neither of which has a positive physical exemplar. *Non-being* is a negative language form and so is necessarily sheerly verbal. (Fiordo 1978a: 55)

This is the idea of nonverbal being incapable of expressing negation or non-being taken to the absolute extreme. I'd hold to a more "continous" view, since in the vocalization aspect, at least, language (use) is also positive. (In this sense phatic communication *sensu* La Barre is exactly the positive form of language.)

> Through the negative, Burke demonstrates the need to 'discount" statements. Individuals must be aware, due to the ambiguity of language, that a statement about something implies all that the statement does not include. (Heath 1971: 85) (Fiordo 1978a: 56)

Add this to the long list of reflections on the weakly constitutive aspect (I really need a better label for it, and I think I found it in Ruesch & Bateson 1951, but I need to re-type the notes for it and they are many). My favourite such weakly constitutive aspect is E. R. Clay's: while sitting in my dorm room in front of my laptop I am *not* climbing the Alps.

> Man is separated from his natural condition as a result of his symbolicity. That is, man's symbolicity permits him to create instruments through which he divides himself from his natural condition. In short, "men are not only *in nature*. The cultural accretions made possible by the language motive becomes a 'second nature' [...]" (Burke 1969a: 33) with them. Burke mentions a report in a newspaper concerning a breakdown of New York's lighting equipment. The report suggested that something so "natural as dark roadways at night was weirdly 'unnatural'" in **the "second nature of the city"** (Burke 1966a: 13). (Fiordo 1978a: 56)

In this sense it might be an interesting thought experiment to view the virtual environment of internet as man's *third nature*. (It might be an experiment with Peirce's phenomenological categories, e.g. man's Third nature.)

> Man is only capable of making tools, but he is also capable of making tools for making tools. Similarly, man makes not only the tool of language, but he also makes language to make language, such as the language of symbolic logic. More narrowly, man creates definitions, and he creates definitions to make definitions, as when he creates the definition of the term 'not good' to make the definition of 'evil'. Any such use of words about words, as with dictionary definitions as well as the above examples, constitute **the reflexive dimension of symbolism** (Burke 1966a: 14). (Fiordo 1978a: 56-57)

I.e. metalanguage and metalingual operations (Jakobson), or metacommunication about codification (Ruesch & Bateson). "Reflexivity" is exactly the term I need to replace "introversive semiosis" in the Jakobsonian "duplex structure" approach to sign-functions.

> With language, man divides from his animality and joins with his symbolicity. Hence, man seeks symbols of sexual release and symbols of satiation of hunger. Generally speaking, **man becomes more concerned with what is meant by symbols of experience than with experience *per se***. (Fiordo 1978a: 57)

I don't see why this has to preclude nonlinguistic signs. In other words, in my opinion man is also more concerned with fantasy and imagination than with direct experience.

> What the hierarchy implies, therefore, is not only order or rank but also **the attitudes associated with the order or rank**. Hierarchies imply rank order, and in so doing imply the attitudes and evaluations culturally invested in the hierarchies. (Fiordo 1978a: 58)

Charles Morris's examination of "the role symbol of the policeman" (in Grinker ed. 1956) is a good demonstration of this.

> Burke adds that through the perfection principle man tries to get the world to be a particular pattern or form parallel to a perfect one existing in his mind. He also claims:
>
> > The principle of perfection is central to the nature of language as motive. **The mere desire to name something by its "proper" name, or to speak a language in its distinctive ways is intrinsically "perfectionist".** [...] The principle of perfection [...] figures in other notable ways as regards the genius of symbolism. A given terminology contains various *implications*, and there is a corresponding "perfectionist" tendency for men to attempt carrying out those implications. [...] **There is a kind of "terministic compulsion" to carry out the implications of one's terminology** [...] (Burke 1966a: 16-19)

In brief, Burke's entelechian principle explains why "individuals strive to fully realize the implications of any terministic, motivational, or philosophical system" (Heath 1971: 85). (Fiordo 1978a: 58)

Deep stuff. Makes me think of a kind of "nominalistic tendency" palpable in, for example, researchers studying what their name refers to; my favourite example being Marie Poland Fish's study titled *Sonic Fishes of the Pacific* (1948), where it is only surprising perhaps that it's not *Sonic Fishes of the Polish Coast*.

> Other, and more commonplace examples, are the athlete trying to throw the perfect pitch or punch, the criminal trying to enact the perfect crime, and **the student trying to write the perfect paper**. Each agent tries to fulfill the perfectionist implications of the terminology he is working with. Thus, being a 'student' or 'fighter', or whatever, entails **the terministic consequences of being them**; that is, being the forenamed means facing up to the consequences of being them. (Fiordo 1978a: 58)

I see, "terministic screens" play on the word double meaning of *terminal*: a) the end or extremity of something; and b) prediction of slow, incurable death. In my case I really should reflect on the terministic consequences of being a semiotician.

> Burke next experimentally affirms that things are the signs of words and traces through **the implications of this proposition**. He proposes that
>
> > language be viewed, not directly in terms of a word-thing relationship but roundabout, by thinking of **speech as the "entitling" of complex nonverbal situations** (somewhat as the title of a novel does not really name one object, but sums up the vast complexity of elements that compose the novel, giving it its character, essence, or general drift). (1966a: 361)
>
> (Fiordo 1978a: 59)

Relevant for my theory of *concourse* (which, too, I need to rename). The line of thinking here parallels that of words *labeling* nonverbal phenomena (which may indeed involve a *complex* of nonverbal situations - I'm especially taken by the term *complex* in the noun form, since this is exactly the label I use in my concursive readings whenever the nonverbal situation cannot be boiled down to a single label).

> Expanding on his notion of entitlement, Burke utilizes an analogy of an author entitling the chapters of his book and the book itself to communicate the meaning he has for his concept of entitlement. He explains:

> Insofar as the work is properly formed, and insofar as your titles are accurate, they mark off a succession of essences. Each title would sum up the overall trend or spirit informing or **infusing the range of details** that are included under this head. And as we progressed from parts of chapters, to chapters, to groups of chapters, and so finally to **an ultimate title of titles**, we would have in effect **a set of terms ever-widening in scope**, until we got to the all-inclusive title that was technically the "god-term" for the whole congeries of words in their one particular order. (Burke 1966a: 370)

(Fiordo 1978a: 60)

I see this drama playing out frequently in terminological work. It's how I arrived at "phatics", for example, which subsumes communization, metacommunication, phatic communication, etc.

> Also implicit in the notion of entitlement is the fact that a situation is summarized and entitled by an agent. Since the agent acts upon a situation by summarizing and entitling it, **a transactional relation holds between the agent and the phenomenon** through the agency of the title of which the phenomenon is a sign. Thus, the word *dog* means an entitling summarizing the transactional relationship between an agent or symbol-user and a situation or phenomenon in which the phenomenon of dog is signified by the word *dog*. (Fiordo 1978a: 62)

Implications for transcommunication: what if the projected AI in that equation will begin summarizing parts-of-speech in an artificial metalanguage? How much of it will be intertelligible to us humans?

> Hence, terminology screens man from nonverbal reality. In screening him from a one-to-one correspondence with reality, it magnifies those areas of reality that the particular terms being used direct his attention to. (Fiordo 1978a: 62)

The linguistic component in sensory gating. (e.g. repeatedly uttering the word "keys" when one has lost his keys in order to direct his attention automatically to the item by activating background processes of object-detection in the brain.)

> Third, Burke contends that "even if a terminology is a *reflection* of reality, its very nature as a terminology compells it to be a *selection* of reality. And to the extent that it is a selection of reality, the terminology must function also as **a *deflection* of reality**." The kind of deflection to which Burke refers concerns simply the fact that "any nomenclature necessarily **directs the attention into some channels rather than others**" (Burke 1966a: 45-46). (Fiordo 1978a: 63)

A linguistic component to the hodological (metaphorical, really) approach to channels. The terminology of sieving and serendipity could very well be complemented with the terminology of reflection, selection, and deflection. (In fact, since sieving implies something similar to terministic screens, I wouldn't be surprised if Kockelman had relied on Burke in some measure.)

> As for the term *reduction*, Burke specified three kinds of reduction. The first is the reduction of the nonverbal to the verbal (or abstractions or generalizations of some sort or another). For example, the word *manking* neglects an infinite number of differences among humans in order to stress certain common properties which they possess. The many differences among humans are reduced to the term *manking*. (Fiordo 1978a: 64)

Indeed something quintessentially semiotic. I think I've read about this process in terms of *condensation*, but I'm not sure. It may touch upon *cue reduction* (*and fixation*), which is yet another topic (like *sensory gating*) that's quintessentially semiotic, but for which I have an odd, accidental label.

> Since **language is a species of action**, Burke's methodology for analyzing language emphasizes action, rather than definition, information, or labelling. Burke seeks to determine what words do with man as well as **what man does with words** (Heath 1971: 66-67). (Fiordo 1978a: 65)

Approaching Malinowskian grounds. Since Burke also used the concept of *context of situation*, I wouldn't be all that surprised if he was familiar with Malinowski's work. But then again I recall him writing about Malinowski's phatic communion in the mid-1970s as if it were the first time he read him.

> The distinctions of motion and action can be applied to actual words in the following manner. The word *osmosis* is a motion term, whereas **the word *ratiocinate* is an action word**. A word like *breathe* can be a motion or action term, contingent upon the context. For example, a person breathes (motion) in his sleep, and he also breathes (action) for fresh air in the morning. The distinction between motion and action terms are thus helpful in analyzing actual discourse to determine which dimension of meaning is intended. (Fiordo 1978a: 66)

Ratiocinate. That damn word. To reason, to carry on a process of reasoning. Verbal derivative of *ratio*, reason. Past participle of *ratiocinari*, to reckon, calculate, conclude. I think I finally found it in William Hamilton's lectures:: "Of the terms by which this **process** is denominated, *Reasoning* is a modification from the French *raisonner*, (and this a derivation from the Latin *ratio*), and corresponds to *ratiocinatio*, which has indeed been immediately transferred into our language under the form ***ratiocination***. *Ratiocination* denotes properly the process, but improperly, also the product of reasoning; *Ratiocinium* marks exclusively the product." (Hamilton 1866: 278)

> The third realm deals with **words about words**. Here is the realm of dictionaries, grammar, etymology, philology, literary criticism, rhetoric, poetics, dialectics - all what Burke would like to think of as the discipline of "**Logology**" (Burke 1961: 14). (Fiordo 1978a: 68)

Or what we would call metalanguage. *Logo-logy* basically amounts to the same indeed.

> Burke entitles the ultimate god-term the "Title of Titles" because of its **potential of "rising to ever and ever higher orders of generalization**" (1961: 25). In other words, explanatory terms require generalized terms that summarize them; these in turn require generalizations, and so on, until one arrives at an overall term, a summarizing term, a "Title of Titles", in which al lexplanation is implicit (Burke 1943). An example of an ultimate term or Title of Titles might be the god-term *capitalism* among one people or *socialism* among another group of people. (Fiordo 1978a: 71)

The god-term in this sense, especially due to the illustrations of "capitalism" and "socialism", might be comparable to Morris's *universal signs*, and perhaps to Laclau's *empty signifiers*.

> These five terms (act, scene, agent, agency, purpose) have been labeled the dramatistic pentad. [...] The pattern is incipiently a hexad when viewed in connection with the different but complementary analysis of ***attitude* (as an ambiguous term for *incipient* action)**.

The pentad is Burke's paradigm for the study of signs. (Fiordo 1978a: 72)

Incipient: in an initial stage, beginning to happen or develop. Thus "attitude" is inflicted with the same quality of inchoateness as "affect".

Fiordo, Richard 1990. From sincerity to mendacity in personal rhetoric: A discrete look at continuous feelings. *Semiotica* 80(1): 89-107.

> In another variation on Hayakawa's advice, Pearson reminds us that we do not 'communicate in a vacuum', but rather in a context. Context influences the **'levels of formality, the amount of preparation, the places that communication can occur, the topics which are appropriate, and the purposes it serves'** (Pearson 1985: 17). In short, context and effects give us clues to meaning: sincere or mendacious. (Fiordo 1990: 90)

Relevant for phatics. Communization conditions the level of formality (by leveraging it) and the amount of necessary preparation (by negating its necessity), etc.

> As for *sincerity*, I mean **the quality of being in reality what something appears to be**, of being genuine rather than feigned, of being truthful rather than dishonest, or of being free from hypocrisy. By *mendacity*, I mean the quality of being false, of telling untruths, or of lying (*Webster* 1984). (Fiordo 1990: 90)

An aspect of self-disclosure and intimacy?

> My underlying concern in this paper is with personal rhetoric - specifically, **rhetorical discourse that discloses personal thoughts, observations, actions, and feelings in degrees of sincerity**. My interest in the rhetorical expression of personal thoughts, observations, actions, and feelings manifests itself with reference to sincerity. (Fiordo 1990: 90)

It certainly sounds like the content of phatic communion.

> Given the psychological triad of **cognition, psychomotor, and emotion** (Martin 1983: 31), the classification of an instance of personal rhetoric according to its position on an S-M scale with reference to each dimension of the psychological triad has limits. To consider some rhetorical item as sincere or mendacious on **the triune psychological dimensions** means judging whether the *cognitive* disclosure leaned toward sincerity or mendacity, if it leaned at all; it means judging whether the *psychomotor* disclosure leaned one way or the other, if at all; and it means judging whether the *emotional* disclosure leaned one way or the other, if at all. (Fiordo 1990: 91)

"Psychomotor" is an odd equivalent of behaviour or action dimension. I know that "motor mimicry" is a relic of older physiology, and that Russians use "motor" for labeling body movement, but I've never met it in this classical triad. But then again the middle one is the most problematic - in the 19th Century (e.g. Alexander Bain) is was treated under "Volition", and even Peirce uses "energy".

> Morris contributes a valuable criterion for judging the sincerity of a message through his notion of an expressive sign. **A sign can be classified as expressive when 'the fact of its production is itself a sign to its interpreter of something about the producer of the sign**'. (Fiordo 1990: 92-93)

The payoff. Morris's definition of the expressive sign is comparable to the phatic sign, specifically in the sense of "willingness to communicate" attributed to it in the cognitive approach to phatic interpretation (i.e. the pragmatic Relevance Theory of Žegarac and Clark).

> Furthermore, the 'expressiveness is not a part of the signification of the sign in question but rather the signification of [...] a sign which consists in **the fact that a sign is produced**'. Concretely, people who talk oftentimes in the language of physics signal their 'interest in certain things rather than others' - in this case, physics (1946: 68). Likewise, people who frequently talk about dieting, sex, health, exercise, ailments, mental strife, teenagers, and so on function through such takl as expressive signs of **thoughts, deeds, and feelings** highly relevant to them in a favorable to unfavorable manner. 'The expressiveness of signs', according to Morris, 'is thus an additional property of signs over and beyond their sifgnification' (1946: 68). In rhetorical discourse, **that we talk about something** tells us as much as what we say about something (Fiordo 1977). (Fiordo 1990: 93)

Once again, the expressive and the phatic have an overlap.

> For this paper, the contextual and effects criteria will be considered as part of the scaling for the discourse being perceived as a sincere or mendacious expression of the author's feelings on some matter. Since **perceived sincerity (which may in fact be mendacity) seduces us into bogus friendships, dangerous loves, bankrupt partnerships, and sad marriages**, the importance of knowing (more precisely, having grounds to have confidence) that others or ourselves are earnest may be tantamount to survival, happiness, and prosperity. As an effort to increase our confidence that **the closing of 'sincerely yours' in some specific discourse** expresses a nearly literal truth about feelings rather than **a perfunctory aspect of protocol**, several texts will be analyzed with the S-M scale in mind. (Fiordo 1990: 95)

Oh snap, we just got really phatic! A phatic utterance is exactly *a perfunctory aspect of protocol*, "perfunctory" meaning minimum of effort or reflection.

> Or we may know ourselves and our feelings, be willing and fearless about expressing such feelings, yet be **incapable of doing so at all or of doing so with aesthetic impact - that is, free of rampant cliche**. Poets and rhetors may have a greater potential to communicate with sincerity, if they wish to do so; yet they may not choose to do so. (Fiordo 1990: 95)

Aesthetic impact is here understood as the opposite of cliche, that is, novelty, innovation, creativity.

> Perhaps the latter is the more common group within humanity, stuck within **the nauseous confines of hackneyed, babuistic, and psittaceous expressions**. (Fiordo 1990: 95)

Psittaceous is "parrot-like", which I knew. But "babuism" is new for me - and I can't find a thorough explanation in any online dictionary besides it being derogatorily related to "Indian gentlemen" (e.g. the practices of Hindus who had only a slight English education, "babu" being a Hindi title equal to "Sir"). And "hackneyed" is just overused or trite.

> Apart from **the frequent occurrence of mendacity in the forms (sometimes approaching fiction) known as research grant applications**, sabbatical leave proposals, grade justifications, television shows, annual review letters, textbooks, rejection as well as acceptance letters, letters of recommendation, policy statements, committee decisions, and the like - apart from these, mendacious rhetoric can be met with daily in editorials, commentaries, public relations announcements, news releases, letters to the editor, advertisements, poems, and similar rhetorical phenomena in our culture. Daily dealings with colleagues are also ripe with mendacity. In short, the list is too long. And as Big Daddy, Tartuffe, and numerous others from the literary gospels would suggest, to be sincere is an existential struggle. (Fiordo 1990: 103)

In one paragraph the whole of academia is *lit up*.

> Yet, because a truth betrayed is significant to us, distinguishing sincerity from mendacity is crucial to us. The people who **insincerely tell us our painting or poem is lovely, our appearance is breathtaking, our absence is missed, and the like** may have immediate value to us as mendacious sweet flatterers. When we need honest and reliable reactions, however, we are likely to seek out the most sincere in our humble ranks. (Fiordo 1990: 103)

Phatic exchanges are rife with mendacity.

Fiordo, Richard 2009. Symbolic Mediation of Experience, Communication, and General Semantics: In Praise of Clearing Mediated Clouds. *ETC: A Review of General Semantics* 142-161.

> In modern societies, communication media, mass and high-tech or personal and low-tech, provide **a means for nearly endless content to be transacted among human beings through pertaps infinite symbol systems**. If ecology deals with organisms interacting with environments, media ecology deals with humans interacting through **diverse symbolically mediated environments** with high-tech, low-tech, mass, or personal media. A mediated environment may be the norm for human interaction in societies incorporating mass and computer mediated communication. Just as there can be crises in the ecology, there can be crises in the media ecology. Hopefully, both crises can be monitored. (Fiordo 2009: 142)

"Transacted" is here used in the sense in which we means "transcommunication" (i.e. communicative transactions through computer media, rather than transactions of the service encounter type).

> In related terms, Postman (1979) views the printed word, the alphabet, and television images as "environments - like language itself, symbolic environments - **within which we discover, fashion, and express or humanity in particular ways**" (p. 186). (Fiordo 2009: 143)

The current issue of *Networked Knowledge* on "affective media" focuses on some of the humane aspect found in such environments.

> Telecommunication and computer-mediated technologies are advancing rapidly (Barnes, 2003). **Media may become our ecology more than nature, and illusions of reality may replace reality**. In Tokyo and Nagasaki, travelers view enormous electronic video units in public places covering topics from pop singers to tender shots of shoreline or grazing wildlife. Symbolized reality, not the reality itself, is available through media. (Fiordo 2009: 144)

Score for the "Third nature" proposed somewhere above.

> In fact, journalism involves being truthful to its readers and being truthful involves providing verified or verifiable content (Kovach & Rosenstiel, 2001: 6). To fail to ground public statements in what is true and observed is to devolve from journalism to fiction or propaganda. (Fiordo 2009: 144)

That's a pretty bold statement, considering how journalists nowadays exclaim that objectivity in journalism is an unachievable or unrealistic goal to begin with. E.g. ""Objectivity" is a silly thing to strive for."

> Although human life is symbolically mediated with or without mass media, with mass media permeating our ecology, littel is left to so-called *direct experience*. Kenneth Burke (1973) made the point in person that our symbol-free zones as humans might constitute one percent of our experience. However, Burke never declared that **we cannot minimize or eliminate electronic and other forms of mediated communication**. He knew too much about the lives of the mystical, the reclusive, and the imprisoned to make such a statement (Burke, 1968). To block ourselves from mass mediated realities poses a difficult but attainable goal. Indeed, even to aspire to **mass media minimalism** poses a challenge. Mass media content leaks into our lives like outside air into homes that cannot be hermetically sealed. (Fiordo 2009: 146)

With new technologies this is increasingly so. Although I would hold that it is still possible to become a recluse in this new landscape. One only needs to unplug and move somewhere where there aren't (m)any self-luminous screens.

> Where an empirical semiotics overlaps with general semantics, we may have a common ground for understanding through the senses (or extensions of the senses) available through technologies. In the current North American media mix, broadcasters reiterate stories on global warming with the admonishment that human society is bringing on its own woes. **Most of us have not walked on the polar caps, nor presumably have most of those broadcasting the stories**. We rely on (1) mediated reports from scientists

> as carriedin learned journals, (2) on mass media reporters, or (3) on a challenging blend of both views. Media professionals vary tremendously in the sincerity of their efforts to make sense. Note well that media professionals are not under assault here. The integrity of some journalists is exemplary. What they declare may, given counterevidence, be critically assessed and should be (Cohen, 1995). Truth as reported need not follow from the sincerity of the reporter. Media consumers must watch for errors. (Fiordo 2009: 147)

2009 was really a different time. By now we experience the weather becoming weirder and weirder more directly, for example by having what used to be April weather in December. This discussion touches upon the topic of "images of climate change" (Ballantyne et al. 2016).

> Applied to language, **many of our English words used in daily lives are remnants from a comparatively unscientific time** (Bois, 1969, pp. 43-45). As we become conscious of the limitations of our pre-scientific inherited language and make reasonable adjustments to it, we live intelligently with its distortions as we do when we know the Mercator projection distorts Earth's geography. (Fiordo 2009: 150)

A problem to overcome with the work of definition. E.g. Morris's attempt to surpass the unscientific term, "meaning".

Fiordo, Richard 2011. Contributions to General Semantics from Charles Morris: An Abstract. *ETC: A Review of General Semantics* 68(2): 156-177.

> "When I asked Einstein whether he could generalize his theory of relativity to metaphysics," noted Charles Morris to me in a face-to-face interview on August 18, 1973, "Einstein reminded me he was but a physicst" (Fiordo, 1973). (Fiordo 2011: 156)

Morris interviewed Einstein, and Fiordo interviewed Morris. Kinda reminds me of Kiwa's recent Facebook post, that he has now shaken the hand of a man who shook the hand of Yuri Gagarin.

> Metaphysics begins at the outer limits of science; it boldly extends science in the form of physics, behaviorism, etc., into areas where no methodological science could venture, namely, metaphysics. **Morris integrates empirical and behavioral dimensions in his semiotic philosophy**. Although a number of rhetorical (Burke, 1966; Toulmin, 1958; Foucault, 1980) and semiotic (Eco, 1976; Ogden & Richards, 1923; Leeds-Hurwitz, 1993; Barthes, 1968; Derrida, 1988; Sebeok, 1976) theorists have written on matters relevant to general semantics, Morris's philosophy, particularly his semiotic, constitutes the focus in this study because of its scientific inclination toward extensionality and sanity. (Fiordo 2011: 158)

The behavioral dimension is manifest in his "behaviorism", but I'm not sure where Morris's empiricism is, because my favourite illustrations in *Signs, Language, and Behavior* are basically anecdotes.

> Because of spatial limits, much of Morris' sophisticated thought has to be reduced and simplified - hopefully not beyond recognition by **other scholars of Morris**. General semantics and the philosophy of Morris are too complex and sophisticated to be confined to this relatively short paper. (Fiordo 2011: 158)

Neither am I aware of any other scholars of Morris. At least not active ones. In fact, now that I search EBSCO, between 2010 and current year, you can find *this paper*, an encyclopedia entry about Charles Morris by Susan Petrilli, and... more papers by Petrilli that at least mention Morris. I take it, then that Susan Petrilli is a scholar of Morris.

> In a panoramic sense, through the phrase *objective relativism*, Morris entitled his philosophy to the best of his ability, yet declared that he entitled it due to pressure from scholars and students. **He would rather not have named his philosophy** (Fiordo, 1977). While Morris does not provide a precise definition, he explains the title in his writings. After considering the terms *perspectivism* and *contextualism*, he settled on *objective relativism* to name a pluralistic philosophy that links itself "in close relation to the results and the methods of science" (Morris, 1948, pp. 129-130). (Fiordo 2011: 159)

I am not all that surprised. His interests were varied, so it would have been perhaps even improper to subsume all of his work under a singular title.

> If the individual became a part of a new situation and perspectives, **new features of this person's personality would emerge**. For example, if a woman from a small town in North Dakota entered Fordham University in New York City, aspects of her personality will influence her reactions within this university community, and aspects of her personality will surface because of her "interactions with others in the university." With every other social situation she experiences, "this process wil continue" and likewise for "every other person with whom the [woman] interacts in the small town or in the university" (Morris, 1970b, pp. 129-130). (Fiordo 2011: 160)

The looking glass self, with updated phraseology.

> **Fallibilism is a critical doctrine** adhered to by Morris, Charles Sanders Peirce, John Dewey, and other pragmatists (Morris, 1934; Morris, 1970a; Morris, 1970b). With some risk, since **it is intended to be critical of all positions including its own**, it might be seen as functioning like pancritical rationalism (Bartley, 1990). Of course, because, *pancritical rationalism* is a term made possible through high-level abstracting, it should be understood cautiosly here in a context close to its etymological meaning of "being critical, potentially, of everything." Since fallibilism constitutes the perspective that **any claim to information and knotledge may be faulty**, inquiry must incorporate detachment. From a pragmatic point of view, although possible, it is not likely that an entire system of beliefs will fail all at once. Usually, one or several premises or facts may be challenged at a time and may sustain the rigor of a critical assault. However, of the beliefs challenged, while one may disintegrate under scritiny, others may survive criticism. (Fiordo 2011: 163)

That "inquiry must incorporate detachment" is the feature I find most relevant in this. I like to imagine that my blogging-type academic research comes with a tint of detachment, because I'm not obligated to claim anything as my own - all quotes are cited, and even my own reactions are transitory, meant as anchors for finding relevant quotes later on, and understanding my reason for including the quote.

> After reflection over a number of years, believing that the technique and the technology were still not where they needed to be to map cognitive space and activity, Morris took refuge once again in his hard-core base in a behavioral semiotic. While he yearned to map the psychological interior, he concluded that the scientific technology was not yet there to do so validly and reliably. **For the time being, human researchers would have to be patient until a technology for probing mental imagery exists**. Philosophical speculation on what is going on in the "black box" (or human mind) would be all that is currently possible. (Fiordo 2011: 166)

And we're still patiently waiting for the BRAIN project to bear fruits.

> As one example, if a congregation is pleased with the sermons of an evangelist, a behavioral semiotic tries to locate or invent behavioral measures of the congregation's appreciation: attendance at sermons, donations, recorded endorsements of the evangelist, purchase of religious tapes, etc. A behavioral semiotic,

> in general semantic terms, contributes to the attainment of low levels of abstraction without denying **the potential value of high levels of abstraction**. As another example, without knowing another's language, to say that person is Spanish, "Que te diviertas!" (Have fun!), and to get a reply in Spanish like "Por que no?" (Why not?) means **the signs meant something to that message receiver**. Although there are other inferences that can be drawn, a blank stare with no feedback wight mean the words were not understood because there was no verbal behavior resulting from the verbal stimulus. Human organisms interact with, act on, and relate to physical, semiotic, and verbal environments. (Fiordo 2011: 168)

I am reminded of Austin's *phatic acts*, e.g. uttering words in a foreign language that one assumes mean something.

> When an individual visits Oslo the most and Kathmandu the least, preferential behavior for Oslo emerges also through frequency. Instead of talking about value at a high level of abstraction, **value becomes grounded in behavior that demonstrates a preference for one choice over another**. (Fiordo 2011: 169)

Likewise I sense a possible connection with phaticity in the sense that in phatic communication the semantic content is "a high level of abstraction" perhaps even out of reach, but the relatively low level of abstraction, focusing on the fact of communication itself, is more palpable.

> **When special functions of language are required, special forms of discourse are necessary**. Humanity evolved specialized forms of discourse from the general language - the specialized discourse being used to perform special tasks as efficiently as possible (Fiordo, 1977; Morris, 1955). Korzybski's (2000) view that ordinary language needs special linguistic and punctuation improvements propounds similar warnings and makes similar pronouncements. The special language described and endorsed by Morris and Korzybski suggest **sublanguages or languages purposefully restricted to a special area** - such as, science, poetry, or HCI (human-computer interaction). (Fiordo 2011: 170)

Much like Jakobson, who attributed different linguistic functions to different subcodes of language.

> Appraisive-valuative discourse is associated with poetry and poetic language. Embodying metaphor, this type of discourse acknowledges the designative mode but employs words that are primarily appraisive in mode (Fiordo, 1977, p. 107) and strives to accord preferential status to the "discourse itself rather than to what is designated." **The emphasis in this specilaized use of language manifests itself in the poetic or specifically in poetry**, where the interest of persons in this way signs are utilized may become "the prominent interest - so much so that such persons may wish to limit poetic discourse to appraisive discourse which aims to induce approval of the discourse itself" (Morris, 1955, pp. 136-137). (Fiordo 2011: 173)

It really is like reading Roman Jakobson. And I have my own "conspiracy theory" of why that may be so, involving Morris travelling to Poland during his 1934 sabbatical and *maybe* meeting Jan Mukarovsky at a conference in Germany. (I've yet to trace this lead further than downloading the conference report.)

Fiordo, Richard 2012. General Semantics, Science, and Medicine: A Quality Approach. *ETC: A Review of General Semantics* 69(4): 364-381.

> Morris (1938) and other learned scholars tried to unify the sciences. To a degree, through a project that culminated in a series of volumes entitled the *International Encyclopedia of Unified Science*, they succeeded in propounding this noble effort. In calling attention to features common to the natural and social sciences, some unification occurred by covering such topics as probability, logic, and semiotics - all of which play a role in the cumulative and progressive nature of the diverse disciplines of science. Overall, the project's reach exceeded its grasp. While the effort enjoyed headway, it did not succeed in its stupendous objective. (Fiordo 2012: 366)

I thought that the *Unified Science* movement came to a halt due to political reasons. At least Anti Randviir ("On spatiality in Tartu-Moscow cultural semiotics", 2007: 149) writes that TMS was "one of the first cases of transdisciplinarity in the modern era after **the (politically and militarily forced) slow death of the movement towards the *Unified Science*** in the beginning of the 20th century."

> Much traditional and conventional advice on making assumptions borders on being inane. The prescription to make no assumptions is impractical and unworkable. This clichéd and profane adage needs to be repaired: "When you make assumptions, you make an ass of you and me." As Kodish and Kodish (2001) admonish, no one "can live free of assumptions, premises, inferences, generalizations, etc." (p. 32). However, they also argue that when people "become aware of how assumptions can lead them astray they may decide not to make assumptions." Yet, **human beings cannot *not* assume**: "Human behavior is driven by assumptions." Consequences, subsequently, follow assumptions (Levinson, 2007). (Fiordo 2012: 367)

Concerning cultural techniques, *phaticity* falls in the category of an assumption before being explicated by some term or other (be it small talk, or phatic talk, or whatever).

> *Allness* refers to the human inability to ever "say all there is to say about anything - at least not logically" (DeVito, 2011). When a communicator assumes that everything that can be said has been said, that person misevaluates the situation and commits **the fallacy of allness**. Acknowledging allness is especially relevant since it allows communicators to "recognize that there is more to learn, more to see, and more to hear." All cannot be said, practically speaking. Allness helps people recognize complexity. General semantics recommends an antidote to allness. To avoid allness, it is wise to "end each statement, sometimes verbally but always mentally, with an 'etc.' (et cetera) - a reminder that there is more to learn, know, and say: that every statement is inevitably incomplete" (p. 130). (Fiordo 2012: 369)

Huh. So this *allness* we keep hearing about in all these papers in actually pretty close to *fallibilism*. The "inevitable incomplete[ness]" of statements is pretty much at the heart of Peirce's semiosis - with rarely anything being *final*.

> Hayakawa (1990) explained that *judgments* involve **snarls and purrs through words and symbols about a communicator's expression of approval or disapproval of people, objects, or events**. Judgments express the attitude and evaluation of the source of a message to some occurrence. A judgment involves the use of words that snarl or purr at someone or something. A *snarl* would express, of course, a negative appraisal while a *purr* would express, of course, a positive appraisal. (Fiordo 2012: 370-371)

This is one of the expressive functions outlined by Ogden and Richards, which is markedly different from Jakobson's emotive function, since it's not as much about the sender's emotional state as it is exactly about attitude towards the referent (people, objects, or events).

> From a practical point of view in the here and now, it seems like folly to rediscover what already has volumes of research written and recorded on it and decades of research established and growing. (Fiordo 2012: 377)

This is pretty much the situation in "phatic studies": volumes of research has been written and recorded, and decades of research established and growing, but the problem is that much of this research is disjointed, with various researchers operating with different conceptions of phaticity, almost all seemingly ignorant that similar work is being conducted in other, perhaps unconnected, fields. What we aim to do is akin to the *unified science* motive of bringing researchers, or if not people themselves then at least their ideas, conceptions, definitions, and results, together. Because as it stands it looks like every newcomer "discovers" phatic communication all new, unaware that there are (by my current count) at least 300 publications on the subject (in actual fact there may be thousands, but 300 I've managed to find and download thus far).

> In psychiatry, the fact of homosexuality was classified in the *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders* (*DSM*) as a disease until a vote, not scientific research, removed its classification as a disease. (Fiordo 2012: 378)

This may be a decisive (political) issue, but what I've heard is that it was removed from DSM exactly because there wasn't any scientific proof that it *is* a disease.

Fiordo, Richard 2013. Midlevel Abstracting: An Undeserved Zone of General Semantics. *ETC: A Review of General Semantics* 70(2): 82-110.

> [...] Abraham Lincoln recollects that "when a mere child, I used to get irritated where anyone talked to me in a way I could not understand." Although Lincoln never "got angry at anything else," as he puts it, a failure to understand "always disturbed my temper; and has ever since." He recalls going to his "little bedroom, after hearing the neighbors talk of an evening with my father, and spending no small part of the night [...] **trying to make out what was the exact meaning of some of their, to me, dark sayings.**" Lincoln adds that he could not sleep when "I got on such a hunt for an idea until I had caught it." He concludes by saying this hunt for an idea "was a kind of passion with me, and it has stuck by me" (p. 42).
> In his plain brilliance, Lincoln captures the interest of this study in general semantics - an attempt to identify and elaborate the notion of midlevel abstracting. (Fiordo 2013: 82)

Curiously, Austin's "phatic acts" are *midlevel* between phonetic and rhetic, and concern "saying something", although it's not yet clear (or rhematic, in Peircean terms) what is being said.

> The one significant feature to be emphasized here involves **a consciousness of the process of abstraction**. Moving between lower and higher levels of abstraction consciously produces in humanity the opportunities to operate sanely instead of pathologically. Without "consciousness of abstracting," human beings run pathological risks. When abstracting becomes a conscious effort, human language use becomes "fundamentally changed in a beneficial way" (p. 37). (Fiordo 2013: 83)

I tend to fall in the Sapirian camp of considering consciousness of semiotic processes a hindrance rather than a necessity.

> Two book titles can provide immediate examples of the unproblematic utility, generally speaking, of midlevel abstraction: *Sensible Thinking for Turbulent Times* (Levinson, 2006) and *Misunderstanding the Internet* (Curran, Fenton, and Freedman, 2012). Both titles make midlevel abstraction sense without burdening the interpreter with unnecessary details. Of course, reading the books would allow the specific details to become apparent. (Fiordo 2013: 87)

Cool titles. But I have a feeling as if midlevel abstracting in this sense concerns the almost-but-not-really metaphorical use of language evident in the titles of contemporary authors. I.e. compared to the low-level titles of the 1970s, like "A comparison of the distributional and sequential structures of interaction in high and low consensus groups" (Saine * Bock 1973), contemporary authors tend to create titles with something "almost poetic" followed by a subtitle of keywords, e.g. "The New Russian Vocative: Synchrony, Diachrony, Typology" (Andersen 2012), or, to take a more edgy example: "Hearing What We See: Censoring "Nigga," Vernaculars, and African Agentic Subjects" (Nguyen 2013).

> Gauged by Hayakawa's (1990; 1940) ladder of abstraction, midlevel abstracting would typically occur between low-level terms like "Roxy the Bull Terrier at 101 Lombard Street in San Francisco, California is ill" and high-level terms like "**Sentient beings suffer.**" Midlevel terms tend to be in the range of terms like *dog*, *animal*, *pet*, *exense*, and so on. (Fiordo 2013: 87-88)

Okay, well, that makes sense. But then again it's culturally relative. Maybe "sentient beings suffer" is a low-level abstraction for a Buddhist monk?

> Because illusions of understanding may result through midlevel language, midlevel language must be challenged repeatedly for problematic referents - **referents that masquerade as shared meanings when they are not**. Distinguishing problematic from unproblematic assumptions about terms having shared meaning must be proactive in any semantic situation (Morris, 1964; Fiordo, 2011). (Fiordo 2013: 88)

This is a problem we have with "phatic". It's intuitive enough to grasp when given illustrations, but when applied in theoretical models it tends to clutter with idiosyncracies.

> To reaffirm the difficulty of proceeding with dead-level abstracting, **imagine a hundred page book written in discourse exclusively at high-level or low-level of abstraction**. The punishment to the reader would be severe, yet the reader would likely identify that one level of discourse was too vague and the other too particular for extended reading. Both extremes of discourse would likely become obstacles to their own comprehension and acceptance. (Fiordo 2013: 89)

That's actually I intend to do at some point. I have an alter ego who theorizes artificial intelligence, and she does this by picking up the most obtuse jargon from abstracts of philosophy papers, and writes basically an artistic text comprised of sentences that are on such a high level of abstraction that not a single sentence can be fully understood without googling and carefully considering each and every term. #plagiosystems

> The midlevel discourse relies heavily on context and creates **an impression of oneness and clarity between sender and receiver**, especially when the language used is actually too abstract to warrant a confidence in the specificty of the language used. To add to the complication of midlevel language use, one can read or listen to it at length without becoming disturbed since it appears to be the norm in much discourse from politics, religion, journalism, education, and social life. (Fiordo 2013: 90)

An aspect to add to the linguistic treatment of communization. (Specifically this concerns the very general "linguistic community" issue.)

> Also, a clever speaker of, say, Spanish might check an English speaker's capacity in Spanish by asking the Anglophone to answer a leading queston posed in Spanish. For example, to ask, "Come esta?" in Spanish translates into English as "How are you?" To see whether a suitable response follows, if the English speaker responds with legitimate bafflement, the Spanish questioner might determine that the Anglophone does not comprehend Spanish. If the person questioned responds in Spanish, the questioner confirms the listener has some knowledge of Spanish. (Fiordo 2013: 92)

Exactly the phatic function of greetings, according to Malinowski. If you elucidate the language spoken by a stranger you can decide whether you *can* communicate, and furthermore, perhaps by diction or accent, you can decide whether you *want* to communicate.

> The assumption that the language a source uses has a shared meaning with the interpreter must be challenged almost constantly until sufficiently clear referents are established and misunderstanding is reduced or eliminated (Richards, 1936) - that is, until there is a commonness of meaning, **a meeting of the minds**, communication (Morris, 1964; Fiordo, 1977). As a newsflash from the ancient Greek past, Plato holds that **there is unity and there is division** (Taylor, 1960). If a false unity of meaning between two communicators is suspected, the discourse critic must deconstruct or destroy - that is, divide from - the phoniness of oneness. (Fiordo 2013: 95-96)

Unity and division, or communization and differentiation. Note that if communication is a meeting of the minds then phatic communion is a meeting of persons (in purely social discourse).

> **The terminological facade of a common meaning** has to be challenged to disambiguate interpreter differences. If not substantiated, the fantasy of necessarily shared meanings among receivers has to be destroyed. (Fiordo 2013: 104)

Again, this is the case with "phatic", which seems to have a unitary denotation on the surface but actual uses show a marked variation in signification.

Fiordo, Richard 1978b. League's Projection. *Semiotica* 24(3): 371-379.

> The reader who is interested in Eastern and Western thought and who is interested in psycholinguistics, semantics, linguistics, communication, psychology, therapy, religion, or philosophy will find a wealth of information in Richard League's **insightful book** entitled *Psycholinguistic Matrices* (1977). League presents the bold and daring thesis that **the mind and universe are parallel**, and he offers precies, scientific support for this thesis and its corollaries through statistical testing and analysis. Dr. League details a microscopic view of a macroscopic subject - psycholinguistic matrices. (Fiordo 1978b: 371)

I read this book on the third month into my first semester in semiotics, and compared to the books I was reading at the time (I read a lot in that November) I found it excruciatingly boring. But I've met discussion of it elsewhere as well, and this is the second time that I'm thinking about giving it another spin.

> League feels that **a new reconciliation** is beginning to take place between science and the arts, and that consciousness is the bold new unifying conception. Consciousness, League believes, is a concept capable of exciting in us both the courage and the hope of reuniting the interests of the creative scientist and artist (pp. 136-137). Since **the symbol is the center of consciousness** and is the medium for the evolution of its higher manifestations in the universe, the symbol takes on the same crucial type of importance to League as it does to Charles Morris (1964), George Mead (1934), and Charles Peirce (1958). (Fiordo 1978b: 371-372)

I'm not sure if science and art have ever been in that disjointed, at least in semiotics (considering, for example, that many 19th century semioticians - especially in central and eastern Europe - were simultaneously aestheticians).

> Defining *language* as "**a method for the diffusion of culturally shared experience** between and among the members of the linguistic group" (p. 23), League adds that language also helps to organize and transmit the thought of unique and creative thinkers to people everywhere. The communication of the unique thoughts to the mass of humanity affects billions of lives through release of the physical and psychic forces of the universe (pp. 23-24). (Fiordo 1978b: 373)

Oh snap, this is a good observation for playing around with the concepts of communication and communization. Also, consider Ruesch/Bates on the assumption that the unique cannot be communicated (only that which repeats, can), which is a corollary to the discussion on private signs.

> Furthermore, League holds that "**as reflected in the inner cosmos of man (the microcosm), linguistic symbolism is profoundly iconic with the outer universe (the macrocosm)**" (p. 23). Pointing to Herocleitos of Ephesos as a thinker deeply concerned with the underlying identity of apparent opposites - in this case, the "profound bipolar oneness of the inner and outer universes" (or consciousness and the outer universe) - League emphasizes that the latest scientific discoveries continue to support this hypothesis (p. 23). (Fiordo 1978b: 373)

Something that philosophers even today are drawn to (even Joe is currently playing around with such stuff). To me it reminds of Charles Scherrington, whose paper on proprioception I feel I should re-read.

> In this first chapter, the author sketches the highlights of the thought of George Mead, Charles Morris, and Charles Osgood. Describing Mead's *significant symbol* as a "sign that **elicits the same meaning or disposition in the interpreter** that it has in the individual making the sign", League reminds us that Mead maintained that the human mind, the individual self, and **human society evolved simultaneously and integrally with the significant symbol** (p. 24). (Fiordo 1978b: 373)

Or, as Joe puts it, "ontogeny recapitulates phylogeny". For my purposes the "disposition" that is being *elicited* has profound implications for a theory of communization. Specifically, that dispositions may be pre-existing (or pre-conditioned, rather).

> A *general* hypothesis permits the researcher to test "both ends and the middle and whatever is in between"; a *testable* hypothesis prevents the development of **beautiful yet inscrutable paradigms**; an *improbable* hypothesis emerges from an original and creative insight (p. 38). (Fiordo 1978b: 374)

Almost exactly the words that I have used to critique some "Frenchy" semioticians who are loquacious but whose words signify nothing. I have a feeling that "beautiful yet inscrutable" is a phrase that may follow me much like Langer's "more hope and fanfare than actual achievement".

> In discussing cross-linguistic satiation, League distinguishes two types of bilingual people: a *compound* bilingual person, who learns two languages simultaneously in the same environment, and a *coordinate* bilingual person, who learns two languages at different times in separate environments (p. 49). (Fiordo 1978b: 375)

Possible synonyms for treating synchronic and diachronic metacommunication.

Fiordo, Richard 1986. *Tales from the Smokehouse*: A rhetorical inquiry into erotic didactics. *Semiotica* 60(1): 1-28.

> As far as Morris is concerned, his philosophy of objective relativism allows us to examine the personnae from the *Tales* in terms of the 'perspectives (or systems) of which he was and is a member' (Morris 1970b: 129) as well as **the potentially 'new features' which would 'emerge' if thi sperson entered into a novel system (1970b: 130)**. In short, we will cover the problem that whatever a person is in one system - cultural or whatever - affects what that person is in another system (1970b: 128-129). In short, the right moral act is 'neither subjective caprice nor a timeless essence' because 'its universality is a social universality' (Morris 1934c: xxxiii). (Fiordo 1986: 4)

The *emergent* self.

> With reference to the 'basic components of human valuing' as symbolized, Morris lists dependence, dominance, and detachment. (Fiordo 1986: 4)

Are these comparable to Ruesch's approach, preservation, and detachment?

> Dependence involves 'easy **compliance with the world**'. A person depends on and is receptive to the physical and social world, from which this person 'wishes sustenance, wishes a dependable world'. Dominance includes the need to have 'a controllable world, **a world in which effort is efficacious**'. The value is for' power over persons and things, the excitement of overcoming'. And detachment deals with 'movement away from excessive external stimulation' and 'toward the inner [person]'. It values 'awareness of oneself', the 'world at a distance', and living with 'heightened consciousness' (Morris 1956: 27-28). (Fiordo 1986: 4-5)

I think a comparison might actually be possible, if "compliance" and "efficacy of effort" are moulded to suit co-operation rather than dominance.

> The stories are clearly within didactics in that **they instruct us in one direction rather than another**. (Fiordo 1986: 5)

A somewhat loose definition of didactics.

> According to Morris, **incitive discourse aims to 'direct behavior into definite channels'**; it does not aim 'merely to give information or to determine the preferential status of something or other' (Morris 1955: 102). (Fiordo 1986: 7)

Now I have to consult "incitive" in Morris's typology, because it sounds a bit like what Kockelman and some others are writing about these days. In other words, it concerns the conjunction between phatic+conative, or "hodology" in general.

> He once saw his oldest daughter naked in the 'cool waters of the lake'. Realizing she was ready for a man, Nababajou decided that 'truly no man deserves her more than I' (1976: 22). (Fiordo 1986: 11)

The mindset of a one Donald Trump.

> After this brief pleasure, due to continued tortuous dreams, Short Arrow became 'small and tired all the time' (1976: 45) and made 'both of them unhappy and frustrated'. He saves their relationship when, 'in desperation', he seeks the advice of Red Stones, the medicine man, and tells him that '**no matter how great a man's power is it soon wears out when in contact with a woman**'. (Fiordo 1986: 16)

That's sexist, yo!

Fiordo, Richard 1989. The semiotic SEA of questioning. *Semiotica* 73(1): 25-41.

> The acronym SEA derives from the words *suggestion*, *expectation*, and *assumption* - features inherent in the formulation of any particular question in any *inter vivos* context. The terms are borrowed from Richardson et al.'s (1965) classic text on interviewing and questioning becaues of their descriptive power over the traditional terms. Questions that suggest, expect, and assume much would be termed high SEA questions rather than loaded questions; questions that suggest, expect, and assume little would be termed low SEA questions rather than direct questions. Figuratively, when questions are in high SEA, someone is in deep water. Direct, leading, and loaded questions can be translated imprecisely into and interchanged imprecisely with low, medium, and high SEA questions. (Fiordo 1989: 26)

Thus far makes sense. I wonder if SEA is in any way comparable to Ruesch's response, cue, and reward.

> In Plato's *Apology* (in Tredennick 1959: 55), Socrates asks Meletus, 'Is it not true that wicked people have a bad effect upon those with whom they are in the closest contact, and that good people have a good effect?' and 'Is there anyone who prefers to be harmed rather than benefited by his associates?' (Fiordo 1989: 27)

I recall a social psychological study about how being around intelligent people may rub off on you. The company you keep, as it turns out, does have an effect on you. Not all that surprising to common sense, but there may be interesting research on the subject to look into.

> Whether analyzing or generating interrogative discourse, the means offered in this paper are but **heuristic and operational**. Lacking the formal sophistication of symbolic logic as well as the invariability of its context, the discourse of interrogatives in action may forever reside in murky waters. Discourse in action poses problems. To researchers willing to draw **eclectically and pragmatically**, when possible, from areas such as theoretical linguistics and theoretical semiotics, these problems can become challenges, in spite of the **untidy milieu** of the practice of discourse. (Fiordo 1989: 39)

I didn't get much out of this paper, but at least some of these expressions seem neat.

Fiordo, Richard 1991. Time-binding and Native people: A semiotic interpretation. *Semiotica* 84(3): 253-273.

> General semanticists use the term *time-binding* to refer to our human capacity and activity of employing signs, language, and symbols **to unite or reunite with ways and ideas from our human past**. According to Lee (1941), time-binding marks our peculiar human feature. He explains that we can draw from the past in and through the present to prepare for the future. This is possible due to the power symbolization gives us. Through symbolization the skills and wisdom of civilization can be recorded and preserved. In short, our experience can be 'accumulated, worked over, magnified, and transmitted' (Lee 1941: 4). Through time-binding, the present adds something to the work of the past. With the present come 'new possibilities, new searchings, new ways of looking, new experimenting' (1941: 5). In other words, through time-binding, humanity improves and progresses from the past (Korzybski 1921: 186). We get by with a little help from our friends from the past - our ancestors. (Fiordo 1991: 253)

So, essentially what Rank (1984) calls "vertical bonding". Since I noticed "time-binding" in Ruesch & Bateson's table of levels of abstraction, I looked it up: both Irving Lee's *Language Habits In Human Affairs* (1941) and Alfred Korzybski's *Manhood of Humanity* (1921) are available on archive.org

> To grasp this in a context of propaganda, Jacques Ellul's views on propaganda are enlightening. He argues that propaganda has a 'concern with effectiveness'. Effectiveness is the supreme law of propaganda: '**ineffective propaganda is no propaganda**' (Ellul 1973: x). Goebells said **we talk only to obtain a certain effect**; F. C. Bartlett adds that propaganda does not aim at increasingly political understanding, but at obtaining results through action. And Lasswell held that war propaganda attempted to win with a minimum of physical damage. (Fiordo 1991: 254)

It would appear that propaganda has the same relationship to effectiveness that information has to news (e.g. information that is not news is no information). As to Goebbels's statement, it's about as misinformed as Boaz arguing that we talk only to exchange ideas. Both have a limited view of the functions of communication.

> *Dependence* refers to an interpreter's desire **to be receptive to and dependent on the physical and social environment**. *Dominance* indicates an interpreter's desire to control the physical and social environment. And *detachment* refers to an interpreter's desire to stand aloof from a frequently overstimulating physical and social environment (Morris 1956: 36-37). Hopefully, this sketch of the methodology of interpretation will suffice. (Fiordo 1991: 257)

In this sense Ruesch's *approach* is aimed towards dependence.

> This interpretation of our scarce harmony with the absolute is akin to what the 'Romans called ***intuitio*** **which means the ability to look into the intangible source behind the tangible surface**' (Winkler, in Morey 1970: 51). (Fiordo 1991: 261)

That's odd. Peirce (1868: 103; fn) writes that "the word *intuitus* first occurs as a technical term in St. Anselm's Monologium." - that is, around the year 1075. Wikipedia on the other hand says that the Latin term *inteuri* translates as "consider", and "intuit" is a middle English word, "to contemplate". Even Wiktionary says that *intuitio* is a Medieval Latin word meaning "a looing at, immediate cognition", from Latin *intueri* ("to look at, consider"). In effect, intuition is "looking into". The part about looking into the intangible source behind a tangible surface seems like St. Anselm's theological addition.

> Signs prevail; semiotic seeds grow everywhere, and the semiotic harvest is abundant. (Fiordo 1991: 268)

This high-level abstraction seems like as good a place to end as any.

7.2.2 Informal Soc-Com (2016-02-15 16:27)

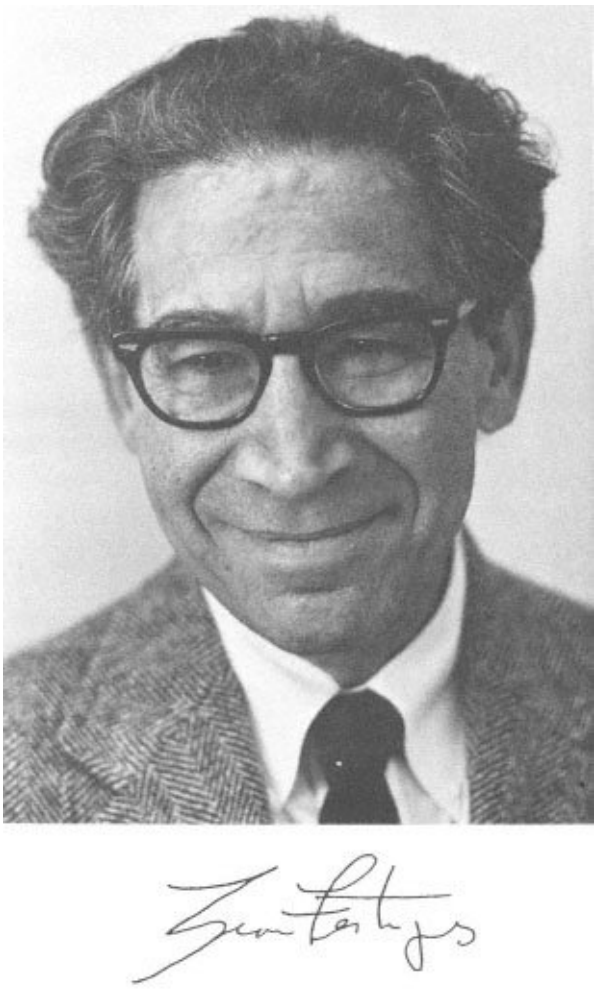

Festinger, Leon 1950. Informal Social Communication. *Psychological Review* 57(5): 271-282.

> The importance of strict theory in developing and guiding programs of research is becoming more and more recognized today. Yet there is considerable disagreement about exactly how strict and precise a theoretical formulation must be at various stages in the development of a body of knowledge. Certainly there are many who feel that **some "theorizing" is too vague and indefinite to be of much use**. It is also argued that such vague and broad "theorizing" may actually hinder the empirical development of an area of knowledge. (Festinger 1950: 271)

A timely sentiment, seeing as La Barre - contemporaneously - extolled on the virtue of theorization vs theory for the sake of theory.

> It is probably correct that if a theory becomes too precise too early it can have tendencies to become sterile. It is also probably correct that **if a theory stays too vague and ambiguous for too long it can be harmful** in that nothing can be done to disprove or change it. This probably means that theories, when vague, should at least be stated in a form which makes the adding of precision possible as knowledge increases. (Festinger 1950: 271)

This (vagueness and ambiguity) is the problem with phatics. I'm not even sure if formulating "phatic studies" would rectify the situation, but an attempt must at least be made.

> This program of research concerns itself with finding and explaining the facts concerning **informal, spontaneous communication among persons** and the consequences of the process of communication. It would seem that a better understanding of **the dynamics of such communication** would in turn lead to a better understanding of various kinds of **group functioning**. (Festinger 1950: 271)

I read "informal, spontaneous communication" as synonymous to phatic communion. The dynamics of it and its effects on group functioning are indeed pertinent problems.

> One major source of forces to communicate is **the pressure toward uniformity which may exist within a group**. These are pressures which, for one reason or another, act toward making members of a group agree concerning some issue or conform with respect to some behavior pattern. It is stating the obvious, of course, to say that these pressures must be exerted by means of a process of communication among the members of the group. One must also specify the conditions under which such pressures toward uniformity arise, both on a conceptual and an operational level so that in any specific situation it is possible to say whether or not such pressures exist. (Festinger 1950: 272)

Always that emphasis on affirmation and consent, or in other words, agreement concerning some issue or conformance with respect to some behavior pattern.

> 1. *Social reality:* Opinions, attitudes, and beliefs which people hold must have some basis upon which tehy rest for their validity. (Festinger 1950: 272)

The firste major source of pressures toward uniformity is social reality, on which they base their opinions, attitudes, and beliefs. In a sense this definition of social reality amounts to *common ground* (or "background knowledge").

> This continuum we may call a scale of degree of physical reality. At one end of this continuum, namely, **complete dependence upon physical reality**, we might have an example such as this: A person looking at a surface might think that the surface is fragile is unbreakable. He can very easily take a hammer, hit the surface, and quickly be convinced as to whether the opinion he holds is correct or incorrect. After he has broken the surface with a hammer **it will probably make little dent upon his opinion if another person should tell him that the surface is unbreakable**. It would thus seem that where there is a high degree of dependence upon physical reality for the subjective validity of one's beliefs or opinions the dependence upon other people for the confidence one has in these opinions or beliefs is very low.
> At the other end of the continuum where the dependence upon physical reality is low or zero, we might have an example such as this: A person looking at the results of a national election feels that if the loser has won, things would be in some ways much better than they are. Upon what does the subjective validity of this belief depend? **It depends to a large degree on whether or not other people share his opinion and feel the same way he does**. If there are other people around him who believe the same thing, then his opinion is, to him, valid. If there are not others who believe the same thing, then his opinion is, in the same sense, not valid. Thus where the dependence upon physical reality is low the dependence upon social reality is correspondingly high. (Festinger 1950: 272)

This is extremely interesting, because I've never before met someone viewing physical and social reality as a continuum of (social) objects. It undermines dualism in this sphere quite well. It is also in some measure comparable to the topic of abstract and concrete reference. According to Buyssens (1988: 191), "concrete" even "characterizes a material object, something that can be perceived by at least one of our senses", while "abstract' refers to "constituents", e.g. shape, size, color, etc. on which we may have disagreements in the social dimension (what is "small" for me may be "big" for another). Moreover, "A concrete referent cannot be communicated; it must be known or present." (Buyssens 1988: 196)

> It is not necessary for a Ku Klux Klanner that some northern liberal agree with him in his attitude toward Negroes, but it is eminently necessary that there be other people who also are Ku Klux Klanners and who do agree with him. The person who does not agree with him is seen as different from him and not an adequate referent for his opinion. The problem of independently defining which groups are and which groups are not appropriate **reference groups** for a particular individual and fora a particular opinion or attitude is a difficult one. (Festinger 1950: 273)

Finally (after god-knows-how-many-years of being aware of it) a quotable near-definition of a reference group.

> From the preceding discussion it would seem that if a discrepancy in opinion, attitude, or belief exists among persons who are members of an appropriate reference group, **forces to communicate will arise**. It also follows that the less "physical reality" there is to validate the opinion or belief, the greater will be **the importance of the social referent, the group**, and the greater will be the forces to communicate. (Festinger 1950: 273)

"Social referent" sounds like a workable notion. So there are physical referents and social referents. Could there also be idiosyncratic referents, i.e. references - or perhaps allusions - to one's own previous semiotic activity (thinking, writing, etc.)? - Actually, that would basically be self-referentiality. Biological referents could probably be lumped in with physical referents, given common ground between the living and non-living. In any case, "social referent" (i.e. the group) seems like a cool notion.

> **Communications which arise from pressures toward uniformity in a group may be seen as "instrumental" communications**. That is, the communication is not an end in itself but rather is a means by which the communicator hopes to influence the person he adresses in such a way as **to reduce the discrepancy that exists between them**. (Festinger 1950: 273)

This is what I would have called *communization*. But it's still pretty much in line with Morris's definition of communication, given that the means of reducing discrepancies involve achieving common *signification*.

> Remembering that **we are considering only communication that results from pressures toward uniformity**, it is clear that if there are no discrepancies in opinion, that is, uniformity already exists in the group, there will be no forces to communicate. It would be plausible to expect the force to communicate to increase rapidly from zero as the state of affairs departs from uniformity. (Festinger 1950: 274)

This is a pretty significant caveat, since it's a special case of communication (in the group).

> **Cohesiveness** of a group is here defined as the resultant of all the forces acting on the members **to remain in the group**. These forces may depend on **the attractiveness or unattractiveness of either the prestige of the group, members in the group, or the activities in which the group engages**. If the total attraction toward the group is zero, no forces to communicate should arise; the members may as easily leave the group as stay in it. As the forces to remain in the group increase (given perceived discrepancies in opinion and given a certain relevance of the item to the functioning of the group) the pressures to communicate will increase. (Festinger 1950: 274)

Cohesiveness sounds like one of those criteria that are relevant for any kind of discussion of groups but which is less prevalent these days since the term itself feels outdated. I may be wrong, though, it's just a feeling.

> We have already stated in Hypothesis 1a that the pressure to communicate in general will increase as the perceived non-uniformity in the group increases. In addition **the force to communicate will be strongest toward those whose opinions are most different from one's own** and will, of course, be zero towards those in the group who at the time hold the same opinion as the communicator. In other words, people will tend to communicate to those within the group whose opinions are most different from their own. (Festinger 1950: 275)

In other words, dissidents are targeted for reeducation.

> Infreuent contact in the ordinary course of events tends to erect restraints against communication. **It is undoubtedly easier to communicate a given item to a person whom one sees frequently or to a person to whom one has communicated similar items in the past**. The structuring of groups into hierarchies, social clusters, or the like, undoubtedly tends to restrict the amount and type of contact between members of certain different parts or levels of the group and laso undoubtedly restricts the content of the communication that goes on between such levels in the ordinary course of events. These restrictions erect restraints against certain types of communication. (Festinger 1950: 280)

A familiar sentiment from the intersection of communication routines and personal relationships.

> EMOTIONAL EXPRESSION - An important variety of communications undoubtedly results from the existence of an emotional state in the communicator. **The existence of joy, anger, hostility and the like seems to produce forces to communicate**. It seems that communications resulting from the existence of an emotional state are **consummatory** rather than instrumental. (Festinger 1950: 280-281)

Unsurprisingly, just like the phatic function, consummatory communication is related to emotions. Define:consummatory - of, relating to, or being a response or act (as eating or copulating) that terminates a period of usually goal-directed behavior.

> By a consummatory communication we mean one in which **the reduction of the force to communicate occurs as a result of the expression** and does not depend upon the effects it has on the recipient. Certainly in the case of such communications the reaction of the recipient may introduce new elements into the situation which will affect the force to communicate, but the essence of a consummatory communication is that the simple expression does reduce the force. (Festinger 1950: 281)

In this sense consummatory communication is in itself a releaser of tensions. (Compare to the factor of interpersonal tensions in Malinowski.)

> Communications arising from the existence of emotional states. **In this area data are almost completely lacking**. Some theoretical distinctions were made and an experiment which is now in progress in this area was outlined. (Festinger 1950: 281)

The similarity with phatic communion is truly astounding.

7.2.3 Meta-phatics (7) (2016-02-15 18:00)

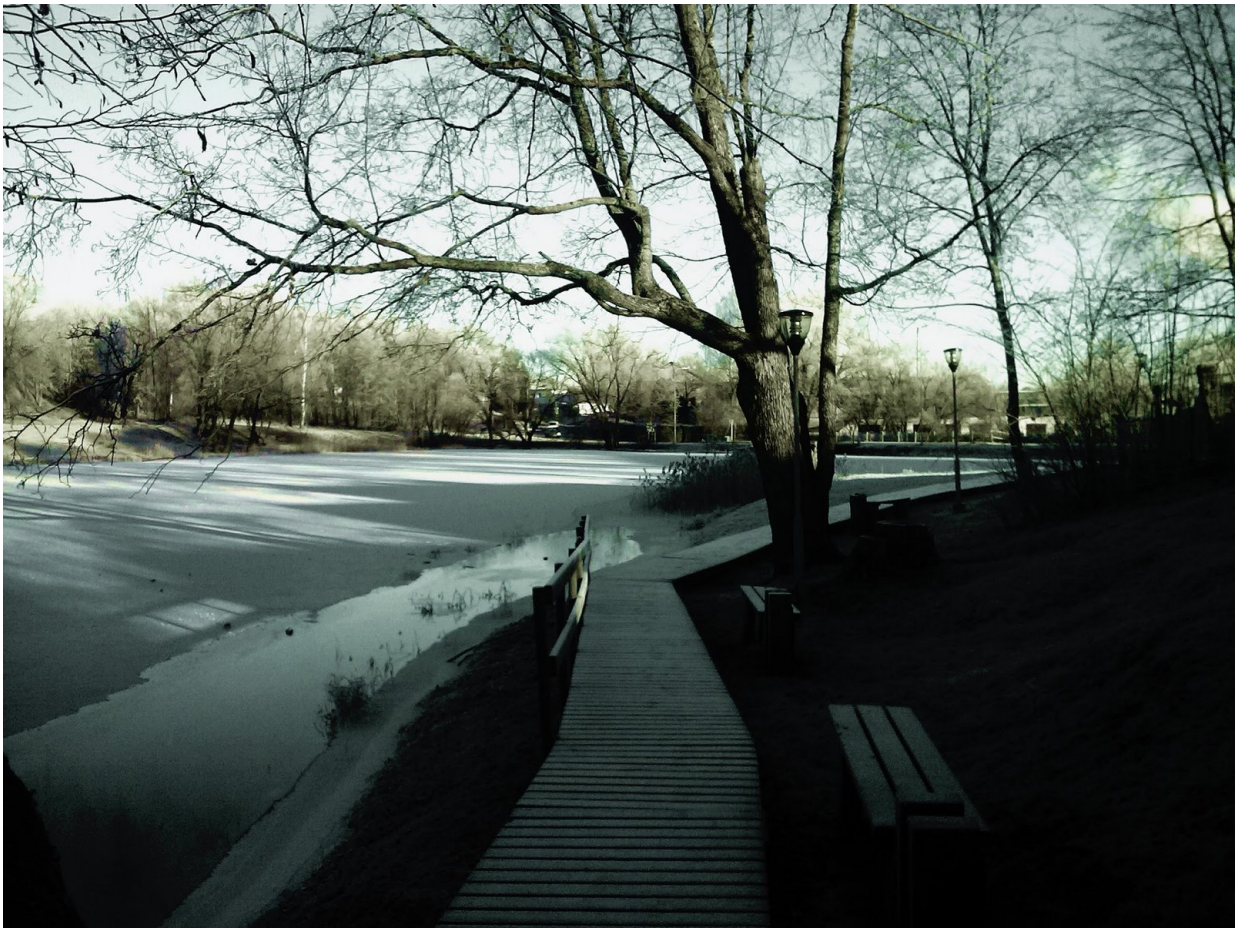

- **Aaen & Dalsgaard 2016** = "Student Facebook groups as a third space: Between social life and schoolwork"
- **Kelly, Gooch & Watts 2016** = "Technology appropriation as discretionary effort in mediated close personal relationships"
- **Madianou 2016** = "Ambient co□presence: transnational family practices in polymedia environments"
- **Moe, Poell & van Dijck 2016** = "Rearticulating Audience Engagement"
- **Papailias 2016** = "Witnessing in the age of the database: Viral memorials, affective publics, and the assemblage of mourning"

Aaen, Janus and Christian Dalsgaard 2016. Student Facebook groups as a third space: Between social life and schoolwork. *Learning, Media and Technology* 41(1): 160-186.

> The paper examines educational potentials of *Facebook* groups that are **created and managed by students** without any involvement from teachers. The objective is to study student-managed *Facebook* groups as a 'third space' between the institutional space of teacher-managed *Facebook* groups and the non-institutional, personal space of the *Facebook* network. (Aaen & Dalsgaard 2016: 160)

In these kinds of "persistent" structures creation and management are present, but "termination" or discontinuation is lacking or occurs naturally/automatically. As to the subject matter, my course's Facebook group (Semiootikud 2010) is still somewhat active.

> There is a body of literature that has identified potentials of *Facebook* as a social networking site (SNS) **to support social integration** into the school environment and academic culture (Cuesta et al. 2015; Madge et al. 2009; McEwan 2011). Other studies have shown that *Facebook* can support communication between classmates (Karimi 2013) and also has the potential **to form learning communities** of students and teachers engaging in academic dialogue (Bosch 2009; Whittaker, Howarth, and Lymn 2014). (Aaen & Dalsgaard 2016: 161)

Both equivalents that I suggested to complement Joe's creation of the social field. This stuff is on point.

> The majority of the content posted in the network on the walls of *Facebook* users is accessible to most of the users' formalised connections (friends). In other words, in an SNS, **the user most often communicates with the entirety of her social network at the same time**. *Facebook* groups, however, rely on the requirements of membership. (Aaen & Dalsgaard 2016: 161)

As Lomborg (2012) put it: personal but not private.

> Based on the literature review below, the paper makes an initial distinction between a 'first space' of *Facebook* as an institutional system and a 'second space' of *Facebook* as an SNS. The study aims at exploring student-managed *Facebook* groups as **a potential 'third space' between these two spaces**. The use of the term 'third space' draws on Bhabha (2004), who writes of a 'third space' that emerges in the boundaries in-between forms of difference, in intersections and overlaps across spheres. Our use of the term is also inspired by Gee's (1996) concept of 'borderland discourses', which he terms a hybrid discourse that is a mixture of discourses from other settings. (Aaen & Dalsgaard 2016: 161-162)

It kinda sounds like Foucault's *heterotopia*. But I'd like to compare it to the "Third" sphere (between nature and culture, was it?) that may have potential for a Peircean extension. It may also gain something from E. R. Clay's discussion of the "limit" that logically separates two beyonds.

> Meishar-Tal, Kurtz, and Pieterse (2012) examined the opportunities of *Facebook* groups to be utilised as a course Website, including **a platform for delivering content and maintaining interactions among the students**, and employing interactive learning activities. This study shows that students primarily used the *Facebook* group for interaction with the instructors, including task fulfilment, but that several students also found *Facebook* to be useful for interaction with colleagues, including collaborative learning and mutual support. These results are in line with Loving and Ochoa (2011) and Wang et al. (2012) who also highlight the potential of *Facebook* groups to distribute documents, put up announcements, conduct online discussions, administer discussion lists, and handle assignment posts. (Aaen & Dalsgaard 2016: 162)

Thus, Facebook is not a *merely* phatic technology. It can also be used for informative exchanges.

> A study by Selwyn (2009) identified five themes of education-related communication: (1) **recounting and reflecting on the university experience**; (2) exchange of practical information; (3) exchange of academic information; (4) **displays of supplication and/or disengagement**; and (5) 'banter' (exchanges of humour and nonsense). (Aaen & Dalsgaard 2016: 163)

(1) concerns communization, and (4) encroaches on the territory of discontinuation, detachment, and termination, but probably in the limited referential sense related to courses (e.g. "I dropped out of that course because it was ridiculous").

> The central qualitative method of the *Facebook* study is observation, inspired by Kozinets (2010) who has coined the term '**netnography**' and emphasises the need for **a certain sensitivity towards the online context**, in which the observations unfold. (Aaen & Dalsgaard 2016: 165)

Cool term, though similar opposition could be raised against it as was raised toward the term "intertelligible" in the 1950s: it's not exactly a lexico-grammatically correct term, and could very well be replaced with "network ethnography", just like that other one has been used extensively in terms of "mutual intelligibility".

> The qualitative interviews with students first of all indicate that students use *Facebook* for a variety of purposes.
>
> > We use our main Facebook groups for planning parties, organising homework, or if someone has a question on for instance iPads, or when a lesson is cancelled. **General information concerning what we have in common**. We also use it for what Facebook is normally used for, if we find something funny that we wish to share with the class. (Student interview)

Importantly, the student in the above quote makes a distinction between 'normal' use of *Facebook* and the use that the students employ in their *Facebook* group for the class. (Aaen & Dalsgaard 2016: 166-167)

Score for communization. Topic selection in Facebook groups is limited by what members have in common.

> Students primarily use *Facebook* as a communication tool and secondly as **a sharing tool**. (Aaen & Dalsgaard 2016: 170)

Essentially: communication vs communization.

> The content of the posts is heterogeneous and ranges from humorous pictures and internet memes over greetings to remarks of affection or dissatisfaction towards various matters. However, what ties the posts together, is the dominance of what Jakobson (1960) has labelled the *phatic* function of communication. This function of language keeps the channels of communication open, allowing the participants in communication **to establish, maintain and develop their relationship**. According to Jakobson (1960), communication contains a multitude of different lingual functions, which can be analysed as being placed in an internal hierarchy within any given utterance. This means that while all the functions might be found in an act of communication, one function can be said to dominate. In communication where the phatic function dominates, **the message or content of the communication is less paramount**. (Aaen & Dalsgaard 2016: 173)

This is an example of "relationship" creeping in to replace the "channel". "Paramount" is another synonym for salience.

> Our observations indicate that while these social expressions are predominantly phatic in nature, they function - on a meta level in the group - as **a social lubricant**, allowing for the content-oriented communication to flow more freely. And while these posts indeed almost exclusively emphasize the contact factor of communication, we shall see later that the phatic function also plays a significant role in the other categories. (Aaen & Dalsgaard 2016: 174)

Another metalevel appears in terms of what the social lubricant (or, conversely, glue) achieves. Some mark it up for group cohesion, here it concerns facilitation of informative communication. These are probably part of a spectrum or just interrelated.

> Within community literature, this kind of communication can be regarded as *informational support* (Baym 2010) and *fulfillment of needs* (McMillan and Chavis 1986). The presence of this in a group setting is seen as a cardinal indicator (among others) of the existence of **a *sense of community*** among the group members (McMillan and Chavis 1986). (Aaen & Dalsgaard 2016: 176-177)

Since one facet of my "diffusion" theory of online communities relies on this concept of "sense of community", I may have to investigate it further.

> The differences found between, for instance, Selwyn (2009) and Vivian et al. (2014) and the presented study can be partially ascribed to the **affordances** of the media in question. In a medium theory perspective (McLuhan 1964; Meyrowitz 1985), the unique characteristics of **a given medium will have certain sociocultural implications**, affecting the behaviour of those using the medium. And while *Facebook* is indeed one company, the affordances of the various services within *Facebook* differ significantly. (Aaen & Dalsgaard 2016: 179)

Is "affordance" McLuhan's term? The argument itself is familiar enough, though I'd negate the determinative implication that a medium "will have" certain sociocultural implications. Rather, it "may have" - at least that's my impression of affordances.

> Basically, **the fundamental communication structures** of a *Facebook* group and *Facebook* as a social network differ. A *Facebook* group is **a common space for transparent communication between members which can support the creation and maintenance of a community** (Baym 2010), whereas the networking site is based on **a personal profile and connections resulting in *network* communication which is most often not directed at specific recipients** (Jensen 2009). A *Facebook* group managed by a teacher develops what could be termed a *subject group*, which is a communication structure centered around subject matter, whereas the student-managed groups in the presented study have their point of departure in social life. Our analysis of student *Facebook* communication clearly indicates what could be defined as **a *community* structure in the groups, where students participated in a shared practice** of helping each other in coping with and enriching school life. (Aaen & Dalsgaard 2016: 181)

This makes a lot of sense. In Ruesch's integrational terms, the Facebook environment generally fosters integration between the intrapersonal and social levels, while the Facebook Group in particular fosters integration between interpersonal and group levels. In a teacher-involved "subject group" the intermediate level between group and society (e.g. organization/institution) would intervene.

Kelly, Ryan; Daniel Gooch and Leon Watts 2016. Technology appropriation as discretionary effort in mediated close personal relationships. In: *Collaborative Appropriation: How Couples, Teams, Groups and Communities Adapt and Adopt Technologies*, 2016.02.27, San Francisco.

> In this paper we discuss technology appropriation in the context of close personal relationships. We review literature that reveals how **collaborative appropriation** is a natural and necessary feature of **technology adoption by relational partners**. We then advance a position whereby appropriation in close relationships can be characterised as a form of **discretionary effort investment**. We end by reflecting on elements of relationships that make them a compelling site for the study of collaborative appropriation more generally. (Kelly, Gooch & Watts 2016)

It makes intuitive sense that it's easier to adopt a certain technology when people close to you (e.g. in a personal relationship) use regularly. I still regularly use web services, addons, etc. that I learned about from an ex-gf.

> Appropriation refers to the way in which people **adopt, adapt and incorporate** interactive technologies into their everyday work practices. Such appropriation typically reflects usage that "lies beyond a designer's intent". (Kelly, Gooch & Watts 2016)

Synonyms, synonyms, synonyms.

> Our interest in CPRs is motivated by our ongoing research that is exploring how designers can enable meaningful effort investment in interactive communication systems. Independent of this motivation, we believe CPRs are interesting for collaborative appropriation research because **relationships, by definition, involve two or more individuals who each give input to the co-construction of a shared bond**. (Kelly, Gooch & Watts 2016)

Co-construction here could involve both Ruesch's "co-operation" as well as Fiordo's "domination", since appropriation of a technology is a co-operative activity in a relationship, but simultaneously the one who introduces a technology to the other in a minimal sense dominates the other (in the minimal sense of being a type of authority).

> Our aims for the present paper are twofold: first, **we coalesce a small literature on technological appropriation** in CPRs in order to consider how mediated relational work necessitates technological appropriation. (Kelly, Gooch & Watts 2016)

"Coalesce" meaning bringing together. A term useful for conceptualizing meta-analysis.

> Research has recognised that supporting communication in social and personal relationships presents interaction design goals that are different to those of the workplace. **Usability goals such as efficiency are subsumed by the need to support feelings of intimacy and closeness**. (Kelly, Gooch & Watts 2016)

In other words, the phatic function dominates the practical function. (This is where the older, formalist conception of the "practical function" could stand in for "usability".)

> A key design goal is that commmunication systems for CPRs should invite **meaning making and interpretation** from their users. That is, users themselves should be free to decide the purpose of a technology and how it should work for them. This makes technological use in CPRs interesting from an appropriation perspective - the interpretation required to create meaning from the system necessarily invites appropriation from the people using the technology. (Kelly, Gooch & Watts 2016)

This is pretty much the "phatic technological habituation" outlined by Wang et al. (2012). I.e. it's a form of "negotiation" concerning the use of a technology.

> Several studies describe *semantic* appropriations in which the meaning of **a technology changes as it is used in context**. Kaye describes how users of his *Virtual Intimate Object* (VIO), a lightweight awareness mechanism for communicating with a partner, each interpreted the object differently and developed their own practices around use of the device. For example, an early morning signal came to mean "good morning" for one couple. **Another pair used the VIO to engage in "click wars"** in which each person sought to outdo the other's expressions of affection during the day. (Kelly, Gooch & Watts 2016)

A special contingency: intimate relationships are often *playful*.

> What do these examples tell us about collaborative appropriation? From a design perspective, they emphasise that support for relationships requires technologies that go beyond the mere communication of facts. Technologies must instead permit **the collaborative construction of shared meanings that cannot be predicted but instead emerge** as devices are integrated into the routines of particular relationships. However, we wish to advance a stronger claim: that **appropriation is an intrinsic feature of relationships *per se***. This can be seen not just in these examples of technological appropriation but also in other aspects of life. (Kelly, Gooch & Watts 2016)

I have to agree. Being in a relationship implies that there is an emergent social unit, a two-person system, with its own semiotic agency. Instead of one person making sense of the world there is a collaborative two-person system doing the same thing but with increased cognitive (as well as emotional and practical) resources.

> One form of effort that we believe is especially meaningful in CPRs is *discretionary effort*. We use this term to characterise **effort that is not necessarily mandated but is nonetheless invested for the benefit of a relational partner**. The following is an example from our early work in which our first participant (a 23 year old female from the USA) discusses an experience that we believe represents meaningful discretionary effort investment:
>
> > This guy once read me a poem by Edgar Allen Poe [...] the audio wasn't just him reading me a poem. Before he read the poem he said [...] it was for me, and that he hopes that I enjoy the poem, and it's a nice poem [...] it wasn't just him reading a poem and then that's it [...] it was more personal than that. Like he used his own little dialogue before and after the poem. He was clear and concise, it's not that he rushed through the poem, he took time to read the words and the pauses when it was necessary. I thought that took a lot of care into it.

In this example we see that the act of reading the poem was **given additional significance by the work that scaffolded the act**: the selection of the poem, the pace of its delivery, and the perceived investment of care create additional value for the recipient. Our aim is to develop a deeper understanding of this type of effort, as well as other practices that are meaningful to people, such that we can design interactive computing technologies to permit the investment of effort that is meaningful (as opposed to that which is meaningless). (Kelly, Gooch & Watts 2016)

In other words, *discretionary effort* is the effort invested in "going above and beyond" the minimally necessary.

Madianou, Mirca 2016. Ambient co□presence: transnational family practices in polymedia environments. *Global Networks*, glob.12105.

> This article identifies a new type of mediated co-presence, which is made possible by recent developments in contemporary media environments and changes in user habits and patterns of appropriation. **'Ambient co-presence' is the increasing awareness of the everyday lives and activities of significant others through the background presence of ubiquitous media environments**. While most forms of mediated co-presence rely on mediated interaction, ambient co-presence results from a more peripheral awareness of distant others enabled by technological convergence and the affordances of social and mobile media. This peripheral awareness, which can be pervasive, complements other types of mediated co-presence and has powerful emotional consequneces for relationships at a distance, such as those maintained by transnational families. (Madianou 2016: 1-2)

In a sense this, too, is related to transcommunication in a very immediate signification. Although all computer-mediated communication constitute "mediated interaction", the daily status updates on social media sites has the characteristic of, as Aaen and Dalsgaard above put it, communicating with the entirety of the social network at the

same time (2016: 161). In effect this means that a person making a status update is in effect communicating first and foremost with a) all followers; b) with him- or herself; and c) with the social network itself. Now there's a curious separation occurring here between "the entirety of the social network", meaning all actual followers and all potential (public) viewers on the one hand, and the social network as an interface for artificial intelligence on the other. (Here it may be noted that Mark Z. is now also in the artificial intelligence game.) My point is that status updates on social networking sites are not only a form of mediated interaction but also a form of mediated transaction. (Though "mediated" here should be replaced with a more suitable term.)

> While most people experience a combination of mediated communication and face-to-face co-presence in their daily interactions, transnational families depend heavily, if not entirely, on communication technologies to maintain relationships at a distance. (Madianou 2016: 2)

The stuff of Prieto-Blanco's research.

> Families separated because of work are not a new phenomenon (Thomas and Znaniecki 1984), but in recent years, we have witnessed quantitative and qualitative changes for various reasons, including **the intensification and feminization of global migration** (Parreñas 2001). That women from countries in the 'global South' are as likely, if not more likely, to migrate than men, and that these women are often mothers has given rise to **the phenomenon of 'transnational mothering'** (Hondagneu-Sotelo and Avila 1997; Parreñas 2001). Although several types of transnational family arrangements exist, scholars usually describe left-behind children and their separation from their mothers in the most poignant terms. (Madianou 2016: 2)

Exactly why it's a good idea to keep up with newest research. These are things that are apparent in no certain terms from recent news media (e.g. the recent case of South-American children travelling to the U.S. to rejoin their working mothers), but academic work on the matter makes it more concrete, something to discuss and consider in more detail (than the mere speculation and puns of news media).

> Transnational families exemplify **the recent theorization of family as 'sets of practices' rather than a static structure or entity** (Morgan 1996). The deterritorialized nature of transnational families shift our attention away from traditional definitions of family as a place-bound unit and crystallizes its nature as constituted through **a set of activities that acquire meaning under particular circumstances**. In this sense family is better understood as a verb ('doing family') rather than a noun (Morgan 1996). In the absence of physical co-presence, transnational family members can only be part of the family through the daily actions that are typically mediated by communication technologies. Communication practices, such as making a phone call or sending a text message, become the key practices - or 'fragments of daily life' (Morgan 1996: 190) - through which family comes into being. Such practices pertain to all types of families (Wajcman et al. 2008), but are accentuated in transnational ones. (Madianou 2016: 3)

This looks like an attempt to come to grips with the factor of "diffusion" - that actual communities "chronotopically" bound are giving way to virtual communities bound by "a sense of community" more than anything. While I would resolve it "semiotically" by emphasizing commonness in experience or signification, here (and elsewhere, as in Prieto-Blanco and Harkness) it is resolved with the concept of "community of practice". In effect these are very similar ideas, but based on slightly different assumptions.

> What remains relatively undertheorized in migration and transnational families research is the nature of communication technologies. This matters because communication media are not static conveyors of content, but **technologies with complex 'architectures' (Papacharissi 2009) that facilitate some types of interaction and not others**. Understanding the nature of different communication technologies and how these constitute larger media environments is essential for comprehending their consequences for

> transnational family practices. In this article I adopt **a sociotechnical approach to communication technologies** to develop an understanding of mediated co-presence for transnational family relationships. (Madianou 2016: 3)

Without using this term, we're dealing with *allowances*. Phrases like "some types of interaction and not others" makes an *allowance* for treating it in terms of hodology ("pathsways"). But phrased like this I sense a style of thought evidenced by the "weakly constitutive mechanisms" (e.g. foregrounding *A* automatically backgrounds non-*A*).

> Polymedia theory understands media as part of a composite environment in which **each medium is defined relationally to all other media**. In the past, when people relied too heavily on a single technology such as letters, the particular properties of the technology or medium shaped interactions in specific ways. For instance, the time lag of letters meant that 'news' was always several weeks old. The temporality of letters caused frustration among letter writers (Madianou and Miller 2012). By contrast, when users have access to dozens of different applications, platforms and devices, they can easily exploit the qualities of each to compensate for the limitations of other platforms. (Madianou 2016: 4)

Indeed the multiplicity and multiplexity of communication channels afforded by computer mediated communication is astounding when one thinks about it. Even such a goal-oriented, practical activity as co-authoring a paper can span over e-mail, several sites for shared document editing, instant messaging apps, etc.

> Unlike other types of mediated interaction, **'ambient co-presence' is not based on direct interactions but on the peripheral awareness of the actions of distant others**, made possible through the affordances of polymedia environments. The term 'ambient' has already been used to capture changes in journalism (Hermida 2010). (Madianou 2016: 4)

This is where the "transactional" element really shines. For example, one can connect (is actually connected by default if you don't untick some boxes) to IMDB, GoodReads, and whathaveyou, which post your activities on those sites on Facebook. In this way the peripheral (actually non-communicative, almost service-like) activities on other platforms (i.e. other systems) is made available on the social networking site.

> The popularization of mobile phones changed the frequency of interaction between close family and friends who became continually available to one another through **short, frequent calls, the content of which is sometimes secondary to the fact of calling**. (Madianou 2016: 5)

In other words, these short, frequent calls communicate a willingness to communicate.

> Of course, before the popularization of wireness services and internet-enabled devices reduced the cost of communication at a distance, which is relatively recent phenomenon, 'connected presence' was often prohibitively expensive for migrants. (Madianou 2016: 5)

I believe this is going to get much more interesting once people who are currently unable to connect to the internet and to take part in the global matrix of communication, enter our virtual communities and bring hundreds of millions more communicants into the public gaze of the internet. The Philippines are perhaps not even as exotic as the many Indians and Chinese populations who have yet to implement these new technologies. This falls into the category of upcoming developments that include the fact of current "digital native" young people getting old and mapping their life experience online for the whole duration. In effect we'll see, perhaps for the first time in human history, what many millions of digitally literate old people will do. Minimally we can expect much more public engagement with ongoing cultural developments than we've seen from any previous generation. (It is likely, for example, that loneliness and feelings of abandonment in old age will be somewhat rectified by virtual communities of gaming - unless current young gamers stop playing games when ageing, en masse.)

> The challenges of studying social media is that they resemble moving targets, changing faster than we can study them; in fact, there are already several generations of social networking sites (SNSs). (Madianou 2016: 5)

Another point for exactly why it's a good idea to read the most recent academic papers on the subject, rather than, for example, published books (which take more time to get published) or academic papers from even a decade ago. (It is curious, in a way, that developments in academic thought took sometimes decades to become outdated in the middle of the last century, for example, but nowadays the research that studies new technologies must develop just as fast as the technologies in order to keep up, which is challenging to say the least.)

> Maria-Theresa, a nurse, lives in a small bedsit in London. Her laptop and smartphone are always on the desk by her bed and never switched off. She is already logged onto various platforms such as Skype and Facebook - day and night. She often works night shifts and sleeps during the day. Maria-Theresa is often woken by the sound of one of her Skype contacts - usually her boyfriend or one of her brothers who work in the Middle East - appearing online. Occasionally she chats with them before attempting to sleep again, but even if they do not speak with each other the sound of her boyfriend or brother coming online is reassuring. **The green tick of the online status accompanied by the familiar sound carries much information in its own right**. The online status sound of a significant other provides reassurance that familiar routines are being followed and that everything is OK. The absence of such a sound, by contrast, is a deviation from routine and reason for worry. (Madianou 2016: 9)

The phatic communicative function of SIP (Session Initiation Protocol).

> Maria-Theresa finds such absence more disruptive than the actual noise that might wake her at 4.00 a.m. **She has learnt to expect the sound and then to ignore it**. It is clear that there is a monitoring function here to which we shall return later. It is clear from Maria-Theresa's story that she develops **a strong sense of her distant family's routines and rhythms without interacting with them directly**, but rather by observing them appear - and disappear - online. This becomes possible because of her 'always on' lifestyle combined with the technical affordances of her media environment. (Madianou 2016: 9)

An aspect of habituation not covered by phatic technological habituation, but perhaps it should be?

> For example, she would text her son to remind him to take his medication. Some of her text messages had a more phatic function, simply aiming to reaffirm the relationship. (Madianou 2016: 9)

Yup. My mom texts me regularly with her new smartphone to enquire about my health. ("Kuidas tervis on?")

> The difference is that much of her knowledge today is derived through **indirect interactions** - her sons' status updates, their postings on their friends' walls, the photos they are tagged in and their 'likes'. Donna is **not the intended audience** of much of this communication, yet this is a rich source of information about her two sons. (Madianou 2016: 10)

Exactly my point, above, on transcommunication. Mediated + indirect. It may even be questioned whether we are dealing with communication or communization, because communication involves "intention", while communization involves "sharing".

> These mediated practices are how Donna and her children 'do family' (Morgan 1996), reminding us that **families are not a static entity but are constituted through their practices**. Transnational families such as Donna's develop a range of mediated practices through which they can construct co-presence and meaning. Mediated co-presence via webcam, as well as via other media, continues in parallel to ambient co-presence. The different types of mediated interaction supplement each other and provide participants' with a complex environment through which they can be together. (Madianou 2016: 10)

This, I think, would be another instance where Ruesch's communication psychology would benefit the discussion because unlike other views of communication which emphasize intention, for example, he emphasizes mutual awareness and influence in order to constitute a communication system. Here, specifically, turning the webcam on, interacting a bit and then just "being together at a distance" involves less intention (to communicate something) than an emphasis on constituting a communication system where mutual awareness and influence are minimally *always possible*.

> Attaching a location to a user's status update **adds further information or cues through which a message can be interpreted**. When Judy posted from Heathrow Airport, it was evident that she was on her way to visit her family in the Philippines. When Donna's status declaring tiredness was tagged next to the name of a well-known designer outlet near London, the obvious interpretation was that her tiredness was the result of shopping, as opposed to a long or late shift at the care home where she works. Although such practices were common and done without much thinking, my respondents were aware that **they were letting out additional cues about their whereabouts and, ultimately, about their newfound social status**. (Madianou 2016: 11)

In this sense "locative media" (or "geolocating messages") constitute a form of metacommunication. This is an especially interesting, and commonplace phenomenon that could be theorized further, especially because it transforms qualitative "noise" (e.g. where one physically is, which is pretty much irrelevant in a virtual environment) into a message about social status or state.

> It is clear that what is going on here is not just **an ambient awareness of significant others but also a sense of 'ambient community'**. The value of ambient community is contextual but also ontological, contributing to participants' identities as these are articulated through their various networks. Ambient community also immerses participants into emotional and moral spaces. This is particularly evident during crises, for example, the heavy monsoon rains that flooded Manila in August 2012, when many participants became deeply absorbed in the rescue operations and extent of the devastation. (Madianou 2016: 12-13)

At this point it should be questioned how much "ambient community" differs from the concept of "affective publics".

> There are several ways in which the presence of others can be problematic, if not tyrannical. The boundaries between ambient co-presence, monitoring and surveillance are often blurred. (Madianou 2016: 13)

The correct term for anxiety felt when an ex-partner's post appears in your news feed due to the activity of a mutual friend is "interference" (this has been studied extensively in the sphere of physical spaces).

> The peripheral awareness of the activities and the routines of others made possible through the rich environment of polymedia often leads to a low level of **emotional reassurance**. Ambient co-presence extends the possibilities of co-presence at a distance. Even though it rests on indirect communication, ambient co-presence can have powerful **emotional consequences**. (Madianou 2016: 14)

This would be an interesting thing to elaborate with La Barre's concept of phatic communication.

> Ambient co-presence can provide a comforting background awareness of others appearing and disappearing online, waking up or returning from work, announcing their visit to a shopping mall or sharing pictures of their dinner. It is comparable to the familiar sounds of family members going about their parallel activities in one's home without necessarily interacting with each other but being profoundly aware of the others' presence, such as the soothing sounds of someone cooking in the kitchen, or of a child playing in her room. (Madianou 2016: 15)

Here the comparison is between connected presence and what Roger Wescott calls strepitus (i.e. sounds caused by moving - or even simply living, breathing - human bodies). In this it is once again comparable to La Barre, and perhaps specifically the concept of "phasis".

Moe, Hallvard; Thomas Poell and José van Dijck 2016. Rearticulating Audience Engagement. *Television & New Media* 17(2): 99-107.

> Audience engagement, in short, has long been at the center of professional and scholarly attention. The rapid development of **social media platforms** has only heightened this interest, as they are **all about participation and sharing**. Not surprisingly, the integration of these media in television production, distribution, and reception has forced all media professionals and scholars to reconsider how they understand, stimulate, and measure audience engagement. (Moe, Poell & van Dijck 2016: 100)

The emphasis on "sharing" is what makes me think that the concept of *communization* should be resurrected and elaborated.

> How social platforms facilitate and shape audience engagement is still very much an open question. **Answering this question requires critical systematic research, informed by the different perspectives sketched above, but committed to testing their assumptions in the face of empirical data**. Pursuing such research, we suggest it is important to consider a range of dimensions that affect how audiences are transformed in particular contexts. We identify three dimensions that deserve more attention: (1) national media cultures, (2) public versus commercial television, and (3) evolving techno-commercial strategies. We now turn to elaborate on each of these dimensions. (Moe, Poell & van Dijck 2016: 101)

Similar concerns vitiate phatic studies. We can demonstrate historical origins and propose theoretical formulations, but ultimately it must all be tested empirically.

> Public service broadcasters also **do all tehy can to keep viewers (the affective and phatic)**, they use voting systems in shows (the functional), and they use social media for promotion (the promotional), but arguably, in doing so, they take a different approach than commercial broadcasters. Public service broadcasters' use of these mechanisms definitely raises the question of what qualifies the intricate intertwining of social media platforms and television content. (Moe, Poell & van Dijck 2016: 104)

For some reason the phatic application of social media smacks of desperation.

> Searching, tracking, and networking functions are increasingly integrated in a frictionless infrastructure where audience research shows significant patterns of overlapping public attention (Webster and Ksiazek 2012). It is important to understand how **"audiencing" - channeling audiences toward issues and topics** - works technically as well as socioeconomically. In addition, we need to understand how the infrastructure of social media is gradually defining audience ratings in television, illustrating the dominance of the former. (Moe, Poell & van Dijck 2016: 105)

Hodology? Maybe?

Papailias, Penelope 2016. Witnessing in the age of the database: Viral memorials, affective publics, and the assemblage of mourning. *Memory Studies*, 1750698015622058.

> Sympathetic to the latter view, in this article, I argue that performative memorializing takes its particular contemporary form as an extension of the experience of mediated witnessing in the era of networked digital media. I propose to use witnessing as a key concept to address the confluence of the historical, technological, and political in the public space of mourning opened up by traumatic national and global media events. Some might maintain that to "simply watch" things on television or "follow" them on the internet would better be termed spectatorship than witnessing, with its legal, historical, and religious connotations of temporal and spatial copresence with the event. I insist on this word, however, for at least two reasons. For one, these attenuated witnesses *testify*. They relate (to) what they have seen in multiple times and spaces. Second, the term witnessing entails a responsivity toward the other that posits watching as a civil act (Azoulay, 2008), **a form of visceral and affective participation in events that awakens a sense of shared vulnerability and connectedness**. Mediated witnessing makes the viewer a potential mourner whose corporeal and contagious testifying produces material derivatives. (Papailias 2016: 2)

Last month I took part of online witnessing when David Bowie passed away. For some time almost every thread on /mu/ was dedicated to the event, and people came out do listen and discuss his music, relating their personal experiences, memories, opinions, etc.

> Often intertwined in the ongoing movement between mediatization and materialization, online and offline memorials alike are shaped by **the recombinant potentialities of the database and the proliferative dynamics of the network**. (Papailias 2016: 2)

For me this was best captured in the reaction images used in the David Bowie threads. The first responses were just the letter "F", which turned out to be memes spawned by a video game (Call of Duty, maybe) where the instructions at a funeral scene read "Press F to show respect." In effect this means that online mourning is tied with an emergent set of practices that only make sense in the broader context of internet culture.

> This perspective not only provides insight into a particular historical and cultural experience of loss but also illuminates how particular **memorial nodes** evolve in relation both to other instances of public performative memorializing (online and offline) and to developments in web protocols and platforms. (Papailias 2016: 3)

The name of the journal is *Memory Studies*.

> The students from the town of Makrohori in Northern Greece were on their way back from a class trip to Athens when their bus collided with an overloaded truck on the narrow road winding through Tempe Valley. On impact, laminated boards, poorly secured to the truck bed, slipped off and scissored through the side of the bus. (Papailias 2016: 3)

I think this scene was featured in the movie *Final Destination 2*.

> As opposed to the punctuality of broadcast media, **the temporality of the web has been described as continuous, connective, and emergent**. Remembering is something done "on-the-fly." Given that memory is distributed across our technological practices and coeval with the present, rather than compartmentalized into linear, chronological segments, we constantly interweave personal and public memory in our evolving digital narrations (Hoskins, 2009: 100). (Papailias 2016: 5)

Part of it is definitely "linking". While it would be in some sense improper to refer back to an earlier occasion in print media, due to the audience not being familiar with it, the internet allows us to link back to earlier occasions and allow for extraneous information to seep in very organically. If you're not familiar with the event the author is referring to then you can just click on the link and familiarize yourself with the relevant discourse. This is a novel development.

> At web memorials, users can learn about an event they did not experience and that no longer occupies media discourse through what, in effect, constitutes **an alternative memory network**. (Papailias 2016: 7)

Exactly my point. And the name of the journal is still *Memory Studies*.

> In critical histories of technology, media and memory studies, and affect theory, there has been a growing recognition of the significance of forms of mediated witnessing, involving **the so-called "second-order" witness**, who though removed spatially and/or temporally from the "here and now" of the event, experiences it via media technologies and goes on to produce testimony about this experience (Ellis, 2000; Frosh and Pinchevski, 2009b). Rather than the perpetrator or the victim of an event (key figures in legal, historical, and religious frameworks of witnessing), the media event foregrounds the standpoint of the unrelated stranger. (Papailias 2016: 7)

This is frequently parodied quite humorously, as in the following "testimony": "I was sitting by the coffee machine at work. Watching the paper rolls go bye. Suddenly radio Broadcast message. 'David Bowie is kill'. 'NOOOO'. Now Im crying at the toilet." (/mu/thread/S61647186 #p61649031) Part of the humour is most definitely in the grammatical incorrectness: *my cousin call me. Xis kill. NOOOO!* And part of it, in this context, stems from the unimportance of "second-order" witnessing. In the "hierarchy" of social value attributed to witnessing, for example, listening to Bowie's latest album before he died is valued more than "bandwagoning" and listening to his album after he passed away. If you "weren't there" in the moment then your testimony is less valuable.

> The comments abundantly refer to and reenact viscerally felt, embodied emotions, such as shuddering, trembling, stomach tightening, crying, and weeping. **Many comments produce a sense of bodily intimacy and of spatial copresence through the profuse use of the gestural and paralinguistic conventions of web discourse** (Schandorf, 2013). If punctuation in print brings bodies to the page, evoking corporeal responses from the reader (Brody, 2008), strings of exclamation points, repeated letters, and all cap(ital)s similarly infuse on-screen discourse with vocal intensity and bodily movement. Emoticons, the emblematic punctuation of texting and web discourse, pictographically enact facial and hand gestures through the arrangement of typographical elements, as in this horizontal image of a sad face: "8 years passed :-(((." (Papailias 2016: 8)

I call bullshit on this. The affective power of emoticons and textual indicators of attitudes is severely overemphasized in this passage. I don't believe for a second that this "punctuation communication" produces the intense feelings described. In my opinion it's much more likely that there are more ideo-emotional processes going on. When I feel sorrow for David Bowie's passing, my feelings are aroused by the meaning I find in his music, the sense of community in mourning, regret of having lost a person who made something beautiful, etc. I'm not aroused one bit by "Bowie is kill :(((". In Bateson's terms, I'd advise consideration of a larger Gestalten.

> More than *what* is said, this **recursive circulation of embodied energies** generates ambiance and a sense of connectivity. (Papailias 2016: 8)

It's a curious meta-phenomenon that if I've appreciated a paper up to a point where I find something severely contestable, after I leverage my critique I find it more difficult to appreciate the paper. It's almost like finding a minor flaw in your romantic partner, and all of your love for that person unravelling henceforth. At this point I would proceed by commenting how obtuse this "recursive circulation of embodied energies" is and raise loud questions of the ilk "what does that even mean?" - but the paper has been pretty good thus far, and I have to challenge myself not to "unravel" to the point where I can't appreciate anything in it anymore. It's a good paper. My problem, really, is with Schandorf, whose liberal use of the concept of "gesture" I have issues with.

> Affect is external and involuntarily marked on the body ("His eyes betray [*martyrane*, Gr. 'witness'] fear") and, thus, **communicable and shareable** on the surface of things. Affect's exteriority is concealed through the effect it brings to the performance of self in (and with) the (mourning) community. Yet, given that the "actor is also the audience of his/her involuntary implication in a sensory horizon," the sensory exterior can provoke a powerful "moment of sensory self-reflexivity" and pass into the body as perceptual experience (Seremetakis, 1994: 7). (Papailias 2016: 9)

These two aspects, communication and communization, should definitely be elaborated further in terms of emotions - concerning the significance attributed to the emotion in the first, and the commonage or even contagion of the emotion in the second. The subject of self-reflexivity in affective states - I think I haven't read anything on it, although I would like to. The closest I can think of is the discourse on the social construction of emotions in the late 1980s, where relativists held that much like the effects of adrenaline in some social psychological experiments, affect is pretty much meaningless in the first, and given meaning by the self in relation to the context of the situation. In my own "second-order" mourning of Bowie I had several instances of self-reflection about why I felt the way I did. The results were little more than "rationalizations", but that's the general problem with emotions, isn't it? Feelings are difficult to conceptualize, to be given the form of an argument. Feelings are "fuzzy".

> As these comments suggest, this mourning is not melancholic: it does not constrain the energies and affects grief releases to a contemplation of the past. This movement from loss toward life and, thus, strikingly *away* from the "event itself" resonates with Matthew J. Allen and Steven D. Brown's (2011) discussion of "living memorials." In the case of charitable trusts established in the wake of the 2005 London bombings, they note how **a symbolic investment** in *telling stories* of loss (traditionally associated with the function of memorials) is supplanted by the **affective labor** of commemoration that *connects lives*: caring for the life (rather than lamenting the death) of the commemorated victim means extending care to another person in the present, thus **transforming the "bodily activities of the commemorating individual" into a "mnemonic substrate"** (316). (Papailias 2016: 10)

In this there is as much emotive as there is phatic. In effect this discussion foregrounds what Peace (2013) calls "human solidarity". Vague as it is, I'm unable to make it more concrete at this point. (But may do so in the future, as I have a distinct feeling that once I synthesize the traces I've gathered in these meta-phatic posts, I might be able to point out something novel and sensible in all this.)

> Storage media and isncribing technologies inevitably mediate our relationship to the dead (Kittler, 1999; Thacker, 2005: 113). The historical shift from the *archive* (mechanical storage media, analog technologies) to the computer *database* (digital storage media), thus, has had critical implications for cultural memory and cultural production more generally. In early observations on the database as discourse, Mark Poster (1995) noted that "the database is not only remote from any authorial presence but is 'authored' by so many hands that it makes a mockery of the principle of author as authority" (p. 85). In this "second media age," as the database assumes the role of "super-panopticon," **subjectivity is radically distributed** and the private/public distinction upended, turning "our private behavior into public announcements, our individual deeds into collective language" (p. 87). (Papailias 2016: 12)

Radikaalselt jagatud subjektiivsus. This super-panopticon amounts to what we call transcommunication.

> For some, this materiality is suspect due to its connection to consumer culture: in her description of the transformation of traumascapes, such as the Oklahoma or 9/11 bombing sites, into tourist destinations, Marita Sturken (2007) argues that the prepackaged sentiment of kitsch comfort objects (memorial T-shirts, snow globes, teddy bears) inculcates a shallow sense of history and responsibility, ultimately stroking American paranoia. However, focusing chiefly on symbolism or consumerism in relation to these objects, I believe, misses something essential about the role these items play in memorial assemblages as category markers or, **as I would call them, *tags of affect***. (Papailias 2016: 14)

Kek. I love this. It's an author reading others' work and coining new terminology based on their work. That's pretty much what I do. I'm suspicious if I can pull it off, but I'll try to see if I can find anything else to tag *tags of affect* with.

> From the perspective of thingification, then, ritual teddy bears look like *materialized emoticons*. The emoticon, like the mass-produced and always-at-hand teddy bear, is simultaneously an intimate and an undemanding gift. Interestingly, while **punctuation typically provides an affectual supplement to the sentence**, in the context of the memorial assemblage, the emoticon - like the teddy, the florist-perfect red rose, or the lit votive candle - can stand alone: there is not necessarily a "sentence" (testimony). (Papailias 2016: 15)

Too much emphasis on emoticons. Who even uses emoticons anymore? The phrase "affectual supplement" is cool, tho.

> The shift from the mechanical, analog archive to the digital database has meant that death is not simply recorded, preserved, and verifiable. In computer database, the dead are productive: they become the grounds for the emergence of new social networks, media forms, and affective experiences. (Papailias 2016: 16)

In other words, unlike the signs of people living and dying in paper archives, the digital life of signs pertaining the people living and dying is more pervasive and persistent, more prone to performative continuation and follow-up. Since more people can learn of a death, that death comes to mean more, for more people.

7.2.4 Phatic TÜ (2016-02-23 15:47)

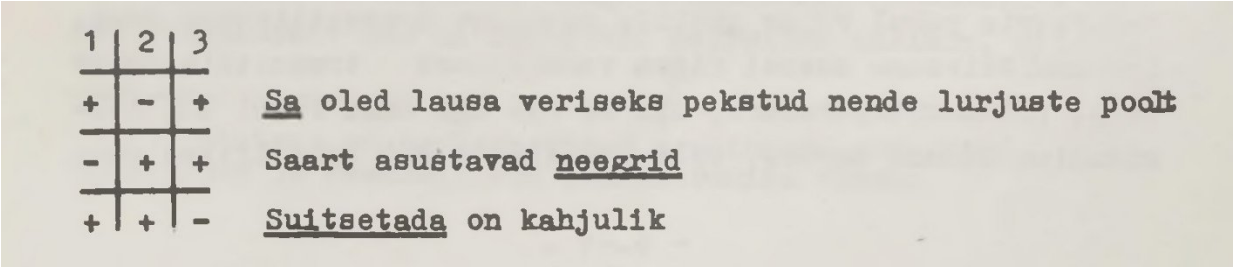

- **Lehiste 2013** = "Representation of gender in the dialogues of the textbooks *English Step by Step 5* and *I Love English 5*"
- **Magnus 2015** = "*The Semiotic Grounds of Animal Assistance: Sign Use of Guide Dogs and Their Visually Impaired Handlers*"
- **Pärl 2012** = "Understanding the Role of Communication in the Management Accounting and Control Process"
- **Tenjes 2001** = "Keele žestilise päritolu hüpotees"
- **Rääbis 2009** = "*Eesti telefonivestluste sissejuhatus: struktuur ja suhtlusfunktsioonid*"

Lehiste, Kätlin 2013. Representation of gender in the dialogues of the textbooks *English Step by Step 5* and *I Love English 5*. Masters thesis supervised by Raili Marling. Department of English language and literature, University of Tartu.

> The qualitative analysis focuses on the social roles and settings the characters are presented in, the language used to present them and the language the characters use to address each other or talk about other people, which language functions - **informative, phatic, directive or expressive** - do the characters use, and which examples of polite language use can be found in their speech. (Lehiste 2013: 2)

These are in effect referential, phatic, conative, and emotive.

> The number of utterances/components spoken by female, male and gender-neutral characters (such as, greetings, expressions of thanking and their acknowledgements, standardised expressions required for maintaining social relations (for example, 'Welcome'); **language that accompanies and describes an act without carrying any information** (for example, '**Let me show you to your room**'); expressions complying to or rejecting directives (for example, 'Yes, sir')). (Lehiste 2013: 29)

This seems to go against phaticism 2.2 in Malinowski, e.g. "not in this case to connect people in action", but does reinforce 1.4, that "The meaning of any utterance cannot be connected with the speaker's or hearer's behaviour, with the purpose of what they are doing." The illustration of "Let me show you to your room" parallels the phatics of *Anomalisa* perfectly (I think the phrase is actually used in the movie).

> The distinction between utterance and component is given above for the reason as described by Poulou (1997: 69) that one utterance could consist of many components, each of which may have a different function. For instance, the utterance: "Hello, can I help you?" (Kurm and Jõul 2008: 80) is made up of two components: 'Hello' and 'can I help you'. **The first can be counted as phatic and the second as informational**. (Lehiste 2013: 30)

So that's what "component" means. Basically a part of speech. This may help to reconciliate Reiss's (1981) contention that there aren't any "phatic" parts of speech. Several authors seem to think, on the other hand, that greetings and other such stuff constitute phatic language.

> As can be seen from Table 7, informational utterances/components make up 171 (59 %) of those counted in ESBS and they involve the lengthiest part of whole text (1615 words, 79 %). They are followed by **phatics** with 48 (16 %), expressives with 41 (14 %) and directives with 32 (11 %). (Lehiste 2013: 47)

Proof that Estonians are inclined to the backformation "phatics" because in Estonian, *faatika* sounds good.

> Additionally, the teacher's use of **phatic language** (7) and a slightly more frequent use of directives (9) relate to her social role, which can also be a reason for why her use of expressive language is quite small (4). (Lehiste 2013: 49)

She, too, holds that there is such a thing as phatic language (or at least a subcode of language that predominantly fulfils a phatic function).

> Considering social roles and settings, female and gender-neutral non-experts make a relatively large number of requests as customers in a pub, cafe or shop, and in such situations theyare also more likely **to use phatic language in order to keep to certain social standards of public communication**. (Lehiste 2013: 52)

Social upkeep. It's easy to see why some would generalize that "female speech is phatic".

Magnus, Riin 2015. *The Semiotic Grounds of Animal Assistance: Sign Use of Guide Dogs and Their Visually Impaired Handlers*. Tartu: University of Tartu Press.

> Jakobson's classical functions of language encompass the following functions: expressive (directed to the sender), conative (directed to the receiver), referential (directed to the context), **phatic (directed to contact)**, metalinguistic (directed to the code of the message) and poetic (directed to the form of the message) (Jakobson 1960: 353-357). (Magnus 2015: 22)

Here Jakobson's ambiguous "*set for*" or "*Einstellung*" is re-translated from the Estonian *suunatud* (directed towards <something>). It's pretty much the simplest, clearest equivalent. In the details it's actually a pretty murky business. For example, some Estonian semioticians like ta translate "set" as "setting" (*sättumus*, which doesn't have a good equivalent in English but amounts to something like a disposition towards something). The main problem being that "set" is actually the most ambiguous word in the English language - there are reportedly over 500 meanings for it. The precise combination used by Jakobson, "set for" is actually symptomatic, because it may play on the idiomatic *be set for sth* (*millekski sobima*), which would mean that the phatic function "suits for" contact. Or, he may just mean that the illustrations Jakobson brings (e.g. "Hello, do you hear me?") constitute *a set of messages* for contact (though it would be grammatically correct to say "a set of messages set for contact", which would make it redundant). I'm not even going to go into the whole *Einstellung* ordeal - I once saw someone write a whole paper philosophising about this concept in Jakobson's work.

> If referential communication is, per definition, important for the guide dog team's movement - one needs to inform the other about the objects on the path and about their meaning - then the significance of phatic communication is less obvious and a question may be raised: why does the team need to pay special attention to this function? In terms of the reasons of the use of phatic communication, this is related to the specifics of guide dog work (the need for concentration, special tasks), but in terms of the origins of the function, this stems from **the ability of dogs to make use of human like social skills**. In principle, this is an instance of the partial adoption of an intraspecific communication system for the purpose of interspecific communication. In the past decades, several ethological studies have focused on **the ability of dogs to attend to the communicative behaviour of humans** (e.g. Hare, Tomasello 2005; Cooper *et al.* 2003). (Magnus 2015: 23)

By "in terms of the origins of the function" I presume she means Malinowski's *phatic communion*. Not only because Magnus uses the combination, *phatic communication*, but also because it could actually have elaborated the emotional connection between the dog and its owner, I think she could have adduced some value from Weston La Barre's treatment of phatic communication.

> Phatic communication appears to be important **to make the other responsive** to referential communication in the first place. (Magnus 2015: 24)

Yup, it creates the groundwork for communication, opens the channel and enables a transmission of messages by invoking "willingness to communicate". This aspect could probably be elaborated by considering the two sides of the issue that Ruesch and Bateson bring out: mutual awareness and influence.

> The presence of multi-layered umwelten brings along the need for the receiver **to pay attention to the signs that indicate the context of the sender's sign use**. As at one and the same time different contexts can be actualised, the authority of the source of the sign can be decisive while opting for one or another meaning (hence the importance of phatic communication). (Magnus 2015: 33)

In other words, maintaining the channel of communication is actually relevant for framing the communication, for the sign-situation to be mutually intelligible.

Pärl, Ülle 2012. Understanding the Role of Communication in the Management Accounting and Control Process. Academic dissertation. School of Management, University of Tampere.

> Contact, the phatic function, is necessary to keep the channels of communication open. This function operating in human communication such that there is a **physical (interpersonal) and psychological (intrapersonal) connection**. It is also required to maintain the relationship between the addresser (sender) and addressee (receiver) and to confirm that comunication is indeed taking place. (Pärl 2012: 67)

I've never met this interpretation before. Jakobson's own phrasing goes "physical channel and psychological connection". If you look at the classical Shannon-Weaver model, then you'll notice that the channel connects the Transmitter (Encoder) to the Receiver (Decoder) "physically" because these are physical objects, but the Information Source and the Destination are people, who require a psychological connection (primarily intention) in order for the exchange to constitute communication. If the psychological connection were "intrapersonal" only, then interpersonal communication couldn't work. I like the terms intra- and interpersonal, but I don't think they work well here. As much as psychology is intrapersonal, if the psychological connection is intrapersonal then the channel connects you to yourself and it becomes autocommunication.

Tenjes, Silvi 2001. Keele žestilise päritolu hüpotees. In: *Nonverbal means as regulators in communication: Sociocultural perspectives*. Tartu: Tartu University Press, Publication 1.

> Kõnel on neid funktsioone, mida tavaliselt ei peeta lingvistiliseks selle sõne otseses mõttes, kuid mis on sellegipoolest väga olulised ja mis järelduvad tema oraal-auditiivsest olemusest. A. Kendon nimetab neid *faatilisteks* (ingl *phatic*) funktsioonideks. **Nende kaudu töötati kõnevõime rohkem läbi, enne kui ta võeti üle kui vahend sümboliliseks kommunikatsiooniks**, mis on *lingvistiline* kommunikatsioon. [...] Mõiste pärineb Bronislaw Kasper Malinowskilt, kes tuletas selle inglisekeelsest sõnast *emphatic* - 'emfaatiline, (tunde)rõhuline'. Ta on öelnud näiteks, et "tervitused on *faatilise suhtlemise* osa, millega inimesed loovad liidusidemeid ja hoiduvad vaikusest, mis on alati koiatav ja kardetav" (lk 314). (Tenjes 2001: 18)

Pole veel näinud, et keegi Malinowski keskmist nime kasutaks (samamoodi olen vaid ühte näinud Bronislawi eesnimes poola Ł-i kasutamas). I doubt if Malinowski derived phatic from *emphatic*. The etymology of "pathos" makes more sense, and "empathy" is a relatively new concept (Tichener coined it in 1909). Though Malinowski does use the notion "fellow feeling", which is Mitchell's term for empathy. (I'll have to look into it more). As much as I can make out it is dealt with in Lecture VI and VII of Sir William Mitchell's 1907. *Structure & the Growth of Mind*. On the other hand, Kendon's understanding of phatics may be influenced by La Barre, since he attributes it to the phylogeny of language. (Sadly cannot find any of Kendon's papers cited here.)

> A Kendon peab siin silmas kõnelise kommunikatsiooni *faatilist* funktsiooni (Kendon 1991: 8) - viis, kuidas häälduslikkust muudetakse, kui me arvestame üksteisega. Küllap on kõigil mõnikord ette tulnud vajadus teha pööre vestluse käigus - mitte seoses sellega, millest parajasti räägiti, vaid ***koosolu* pärast, *jagatuse* pärast**. A. Kendon väidab, et keele päritolu küsimuses tuleb sellele probleemile rohkem tähelepanu pöörata. *Kõne* kui selline võib olla läbi töetatud häälelisuse kasutamise arendamise käigus *faatiliste* funktsioonide jaoks. Kui sotsiaalne elu hominiididel oli keeruline ja muutuv, küllap siis pidi olema väga oluline *ühenduse pidamine*, pidev üksteise hoiatamine või muidu teada andmine selle kohta, mis kellelgi kavas oli või kuidas üksteisesse suhtutakse. (Tenjes 2001: 19)

Koosolu might be a suitable approximation for the problematic *communion*, for which there seems to be no exact Estonian equivalent. Otherwise Kendon's understanding of phaticity seems pretty much La Barrean.

Rääbis, Andriela 2009. *Eesti telefonivestluste sissejuhatus: struktuur ja suhtlusfunktsioonid*. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

> **Faatilise ühtekuuluvuse** (*phatic communion*) mõiste on pärit Briti funktsionalistlikust koolkonnast, mis oli kaasaegse sotsiolingvistika oluline eelkäija. Termini võttis kasutusele Bronislaw Malinowski: "keel, mida kasutatakse vabas, eesmärgitus sotsiaalses suhtluses" ("language used in free, aimless, social intercourse") (Malinowski 1972[1923]: 149). Faatilises suhtluses ei anna sõnad edasi tähendusi, vaid täidavad sotsiaalset funktsiooni. (Rääbis 2009: 15)

Ühtekuuluvus is also the word I settled on when writing my thesis plan in Estonian. It's not the best word, kinda clunky. And the Malinowski quote is of course 1.1. (First sentence of the first paragraph about phatic communion in Malinowski's supplement.)

> Alates Malinowskist on faatilise suhtluse mõistet kasutatud sotsiolingvistikas, semantikas, stilistikas, suhtlusuuringutes; tüüpiliselt tähistab see mõiste konventsionaliseerunud ja desemantiseerunud diskursusetüüpi (vt J. Coupland, N. Coupland, Robinson 1992; Coupland 2000: 1). Selle termini paljudes käsitustes (nt **Turner 1973: 212; Leech 1974: 62; Thomas, Bull, Roger 1982: 149; Hudson 1980: 109**) domineerib negatiivne hinnang, faatilist suhtlust analüüsitakse kui referentsiaalselt puudulikku ja kommunikatiivselt ebaolulist. (Rääbis 2009: 16)

This "negative evaluation" is grouped under the theme of "pejorative" in my corpus, i.e. when someone uses the adjective "phatic" to describe something pointless. The references:

- Turner, George W. 1973. *Stilistics*. Harmondsworth: Penguin.
- Leech, Geoffrey 1974. *Semantics*. Harmondsworth: Penguin.
- Thomas, A. P.; Peter Bull and Derek Roger 1982. Conversational exchange analysis. *Journal of Language and Social Psychology* 1(2): 141-156.
- Hudson, Richard Anthony 1980. *Sociolinguistics*. Cambridge: Cambridge University Press.

> **Kuigi faatilise suhtluse mõistet on laialt kasutatud, pole seda kontseptsiooni kuigivõrd püütud süstemaatiliselt täpsustada**. Erandiks on John Laver (1975; 1981), kes pööras tähelepanu faatilise suhtluse suhteloomisväärtusele, eriti vestluse algus- ja lõpufaasis. (Rääbis 2009: 16)

Although the concept of phatic communication has been used widely, there are very few attempts to specify this concept systematically. That's extremely true. Besides Laver I can only think of Burnard, Žegarac & Clack (maybe), and that's about it.

7.2.5 Cultural accent (2016-02-23 23:18)

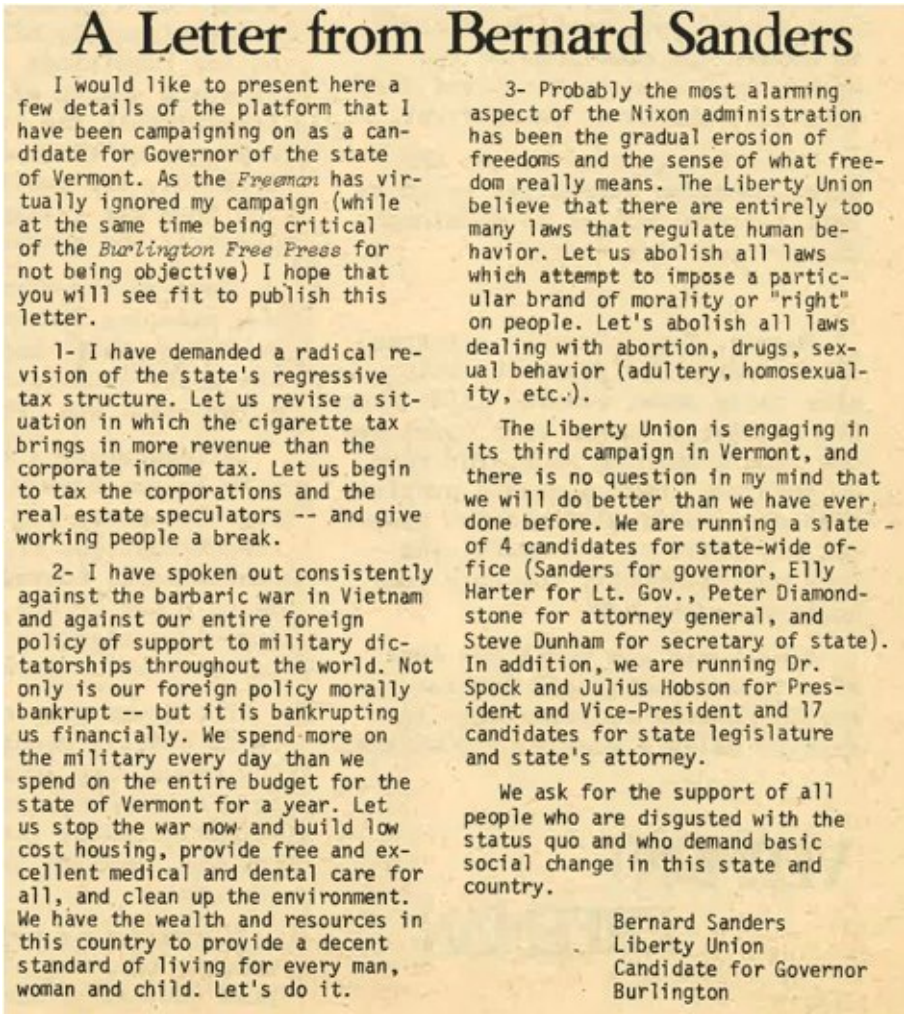

A Letter from Bernard Sanders

I would like to present here a few details of the platform that I have been campaigning on as a candidate for Governor of the state of Vermont. As the *Freeman* has virtually ignored my campaign (while at the same time being critical of the *Burlington Free Press* for not being objective) I hope that you will see fit to publish this letter.

1- I have demanded a radical revision of the state's regressive tax structure. Let us revise a situation in which the cigarette tax brings in more revenue than the corporate income tax. Let us begin to tax the corporations and the real estate speculators -- and give working people a break.

2- I have spoken out consistently against the barbaric war in Vietnam and against our entire foreign policy of support to military dictatorships throughout the world. Not only is our foreign policy morally bankrupt -- but it is bankrupting us financially. We spend more on the military every day than we spend on the entire budget for the state of Vermont for a year. Let us stop the war now and build low cost housing, provide free and excellent medical and dental care for all, and clean up the environment. We have the wealth and resources in this country to provide a decent standard of living for every man, woman and child. Let's do it.

3- Probably the most alarming aspect of the Nixon administration has been the gradual erosion of freedoms and the sense of what freedom really means. The Liberty Union believe that there are entirely too many laws that regulate human behavior. Let us abolish all laws which attempt to impose a particular brand of morality or "right" on people. Let's abolish all laws dealing with abortion, drugs, sexual behavior (adultery, homosexuality, etc.).

The Liberty Union is engaging in its third campaign in Vermont, and there is no question in my mind that we will do better than we have ever done before. We are running a slate of 4 candidates for state-wide office (Sanders for governor, Elly Harter for Lt. Gov., Peter Diamondstone for attorney general, and Steve Dunham for secretary of state). In addition, we are running Dr. Spock and Julius Hobson for President and Vice-President and 17 candidates for state legislature and state's attorney.

We ask for the support of all people who are disgusted with the status quo and who demand basic social change in this state and country.

Bernard Sanders
Liberty Union
Candidate for Governor
Burlington

- **Jakobson 1980a** = "On Poetic Intentions and Linguistic Devices in Poetry: A Discussion with Professors and Students at the University of Cologne"
- **Jakobson 1980b** = "Sign and System of Language: A Reassessment of Saussure's Doctrine"
- **Thomas, Bull & Roger 1982** = "Conversational exchange analysis"
- **Mutt 1982** = "Some peripheral (and mostly neglected) areas in the teaching of English conversation at the advanced level"
- **Mutt 1983** = "Some remarks about spoken English and the improvement of conversational skills at the tertiary level"

Jakobson, Roman 1980a. On Poetic Intentions and Linguistic Devices in Poetry: A Discussion with Professors and Students at the University of Cologne. *Poetics Today* 2(1a): 87-96.

> *Kasack:* [...] You raised the rather difficult question to what extent we, as scholars of literature, may ask ourselves the question whether certain devices deviating from a rule or conforming to a rule - you clarified this very well yesterday - are used consciously or unconsciously. [...]
> *Jakobson:* Thank you for this very important question. I should say - I believe I indicated this yesterday - that there are three possibilities - **chance, a sobconscious activity and a conscious activity**. I exclude chance here in this case. (Jakobson 1980a: 87)

At first sight these distinctions remind me of the tirad of similarity, contiguity, and continuity, but I don't think they're comparable categories (chance may pertain to similarity, but contiguity and continuity are more difficult).

> Once a well-known French scholar of Slavic literature, Vaillant, said to me: "How can you imagine that the forms are really so complicated, if **the people do not even realize what these forms are.**" "Yes," I said, "and what about those Caucasian languages in which there are eighteen grammatical cases?" The natives use these quite accurately, much more so than the scholars, who understand their meaning. At the same time, it is absolutely subliminal. I do believe we cannot exclude the subliminal. (Jakobson 1980a: 88-89)

The distinction between "descriptive" and "prescriptive" (or even "emic" and "etic") is relevant here. Estonians have 14 grammatical cases and I can't even name all of them, but I know how to use them correctly.

> There are not only translations, but also transpositions into another art. This poem could be transposed into a painting - perhaps an abstract painting or, on the contrary, a painting in which you can actually see the young girl celebrated by Yeats as well as the heroes of the Iliad and Odyssey who serve as **associative links** behind the poem. However, something quite different will come out because the semiotic structure is different. It will be an intersemiotic fact. Transposition is permissible. A beautiful picture may even come of it. (Jakobson 1980a: 90)

"Associative links" may be Jakobson's term for literary allusions. (This concerns the referential function.)

> I consider Blake's illustration of Dante very beautiful; however, it is not Dante, but something quite different. On the other hand, Yeats' poem could also be put into music or could be filmed. All these transpositions show that there is a common element in all these art forms. Something remains. Most of it is gone, though; I would not say it's lost, but it is altogether transformed. Thus, instead of "substance" **I would rather speak of "the semiotic factor,"** something not exactly corresponding to a sign system, but, as it were, expressible in the most varied sign forms. This does exist. (Jakobson 1980a: 90)

Is it the kind of factor we could add to the scheme of factors?

> But what we have got here is, I suppose, one of Sievers's brilliant ideas. It is the whole problem of the innate curves, these Becking curves, as he called them. These are physiognomical qualities to be found in rhythm, melody, in the most varied - one might say **biological elements of language**, of dialogue as well as of poetry. I am unable to understand why no further research in Germany proceeds in this direction. (Jakobson 1980a: 91)

The animality of speech. Compare to La Barre.

> As far as the problem of "oppositions" is concerned, we are dealing here with a true binary phenomenon - the opposition of types corresponding with each other and types excluding each other; and these are matters of importance for the individual as well as for the social life - **attraction and repulsion**. (Jakobson 1980a: 92)

Approach and avoidance.

> I suppose poets want to see something of the mechanism of their own works, and they learn a great deal in this way. Quite a few poets have testified to this. However, it goes without saying that **no research into man creates a new human being**. No research into poetry creates a new Yeats. (Jakobson 1980a: 93)

Concerning the connection between science and society/culture, as mentioned in the Cultural Semiotic Theses.

> A poet's membership of a party is a subject that may be studied; I don't know whether this is one of the most interesting subjects, but **I only deal with what is relevant for poetics**; and this question is irrelevant for poetics. (Jakobson 1980a: 95)

This point seems to be missed so heavily by so many who have taken up Jakobson's scheme of linguistic functions. They're not communication functions, they're linguistic functions that pertain to language in poetry.

> I have here still a few questions to which I ought to reply, if only briefly. I distinguish six essential functions of language according to the six elements of every speech act. The question then arises whether, in that case, I am right in referring to the inner logic of linguistic structures on which the hypothesis of **the systematic character of language** is based - this in view of **the heterogeneity of the functions**. I am much obliged to Mr. Lehmann for this question. The idea of the uniform system of language seems odd. Whether we assert anything about society or about language, **a system is, as it were, a complex and manifold structure**. When I examine the linguistic code, I use the adjective "convertible" in English, a term employed for cars (though there is no corresponding technical expression in German). If it is raining, a "convertible" is equipped with a roof and if the weather is fair, the roof can be taken off. This may also, similarly, apply to the linguistic system. **Each linguistic function can become the dominant one**. For example, the poetic function may appear as the dominant one, and then the utterance becomes imaginative literature. But the same function can operate together with another one that is dominant. When, for instance, an American foundation sent me a questionnaire requesting me to give my opinion of an applicant for a scholarship, the secretary asked me to express "my candid opinion" about the candidate. Most probably, the pun lay below the treshold of consciousness, and the secretary was not aware of the fact that "candid" and "candidate" are different forms of the same word. Many analogous examples may be quoted. The poetic function plays some part whenever we speak, but it is important whether it is a dominant part or not. And there is no simple accumulation of the six functions. **These six functions, interconnected, form a very coherent synthetic whole which should be analyzed in every single case**. (Jakobson 1980a: 95-96)

Thus, it would appear that most semioticians have put the cart before the horse. Jakobson emphasizes here that an utterance should be analyzed in terms of every single function and determine the function on the basis of empirical material. What semioticians do, on the other hand, is they begin with the scheme of functions and invent theoretical objects that these functions pertain to.

Jakobson, Roman 1980b. Sign and System of Language: A Reassessment of Saussure's Doctrine. *Poetics Today* 2(1a): 87-96.

> I believe that one may conclude from the whole discussion on "arbitrariness" and "unmotivated" signs, that *l'arbitraire* was most unfortunate choice of term. This question was dealt with much better by the Polish linguist M. Kruszewski, a contemporary of Saussure (and highly estimated by the latter), as early as in the beginning of the 1880s. Kruszewski made a distinction between two basic factors in the life

> of a language, two associations: by similarity and by contiguity. The relation between a *signans* and a *signatum*, which Saussure arbitrarily described as arbitrary, is in reality a habitual, learned contiguity, which is **obligatory for all members of a given language community**. (Jakobson 1980b: 33)

Not arbitrary but obligatory, got it. But what does it say about linguistic communities in general?

> Actually we encounter two-dimensional units not only on the level of the *signatum*, as demonstrated by Ch. Bally, but also in the field of the *signans*. If we recognize that the phoneme is not the ultimate unit of language, but **can be decomposed into distinctive features**, then it becomes self-evident that we may speak in phonology too about two dimensions, (as we have accords in music), the dimensions of successivity and of simultaneity. (Jakobson 1980b: 34)

Just yesterday I thought about how I could elaborate Clay's theory of (in)distinctiveness. Jakobson's "distinctive features" might be a good starting point. One only needs to apply it on more general signs (than language signs).

> This translatability lays bare that semantic invariant for which we are searching in the *signatum*. In such a way it becomes possible to submit semantic problems of language to distributional analysis. **Metalinguistic identifying sentences**, such as "A rooster is a male of a hen" belong to the text inventory of the English language community; the reversibliity of both expressions - "A male of a hen is a rooster" - demonstrates how the meaning of words becomes a real linguistic problem through a distributive analysis of such common metalingual utterances. (Jakobson 1980b: 35)

An addition to my metalanguage. When various authors attempt to define the phatic function, they are in effect constructing "metalinguistic identifying sentences" for identifying phaticity with some perceptible phenomenon.

> Saussure's identification of the contrast between synchrony and diachrony with the contrast between statistics and dynamics turned out to be misleading. In actual reality synchrony is not at all static; changes are always emerging and are a part of synchrony. **Actual synchrony is dynamic**. Static synchrony is an abstraction, which may be useful to the investigation of language for specific purposes; however, an exhaustive true-to-facts synchronic description of language must consistently consider the dynamics of language. Both elements, the point of origin and the final phase of any change, exist for some time simultaneously within one language community. They coexist as stylistic variants. When taking this important fact into consideration, we realize that the image of language as a uniform and monolithic system is oversimplified. (Jakobson 1980b: 35)

Permanent dynamic synchrony, one of his favorite topics.

> *Language is a system of systems, an overall code which includes various subcodes*. These **variagated language styles** do not make an accidental, mechanical aggregation, but rather **a rule-governed hierarchy of subcodes**. Though we can tell which of the subcodes is the basic code, it is nevertheless a dangerous simplification to exclude the discussion of the other subcodes. If we consider *langue* as a totality of the conventions of a language, then we must be very careful not to be reseaching fictions. (Jakobson 1980b: 35)

It sometimes feels like phaticity is a research fiction. Is it a style of language? Does it involve a distinct subcode of language?

> *In the London school of mathematical information theory the cardinal difference was clearly recognized and the problem of communication was separated from other aspects of information*. First of all, one must

> distinguish between two classes of signs - indices and symbols, as Peirce called them. **Indices, which the physicist extracts from the external world, are not reversible**. He transforms these indices given in nature into his own system of scientific symbols. In the science of language the situation is cardinally different. The symbols exist immediately in language. Instead of the scientist, who extracts certain indices from the external world and reshapes them into symbols, here an exchange of symbols occurs between the participants of a communication. Here the roles of addresser and addressee are interchangeable. (Jakobson 1980b: 36)

That is, extracting indices (indexical signs) from the physical world is a form of "unilateral semiotization".

> One should also take into account the considerable process of "recoding": in this case one language is interpreted in the light of another language, or one style of speech in the light of another one; **one code or subcode is translated into another code or subcode**. (Jakobson 1980b: 37-38)

Thus, recoding occurs also when the function of a sign/utterance is subversed.

Thomas, A. P.; Peter Bull and Derek Roger 1982. Conversational exchange analysis. *Journal of Language and Social Psychology* 1(2): 141-156.

> Bales' IPA allows one to distinguish between the types of information that can be asked for and given, but does not allow the distinction between the types of information **accepted and rejected**. (Thomas, Bull & Roger 1982: 142)

Approach and avoidance.

> In developing a set of descriptors by which speech is subsequently classified, there is always an implicit or explicit decision as to **the size of the unit of communication to be categorized** (Guetzkow, 1950). Making the decisions explicit through a set of rules ensures objectivity and enhances system reliability. (Thomas, Bull & Roger 1982: 143)

My own concern lies with the size of the communication system, i.e. level of abstraction.

> The minimal unit of speech conveying a single thought or idea has been variously defined by a number of authors. For example, Wilson (1974) suggests a passage of speech with specific function, Longabaugh *et al* (1966) a smallest bit of action, Holsti (1969) a theme, or a single assertion about a subject, Penman (1980) **a connected flow of behaviour with a single intent of illocutionary form**, and Bales (1950) and Fries (1952) a simple sentence. However, in each case the method of extracting a single theme, or isolating a simple sentence in conversational speech is left unspecified. (Thomas, Bull & Roger 1982: 144)

Similar question about units should be posed for so-called "phatic utterances".

> Conversational speech is coded in three distinct conceptual levels in CEA. These are: 1) Activity, which refers to how information is made salient in the interaction, such as, is the information asked for, or given, etc.; 2) Type, which refers to the sort of information exchanged, such as beliefs, past experiences, etc.; and 3) Focus, which refers to the referent of the information. (Thomas, Bull & Roger 1982: 146)

In case of so-called phatic utterances, 1) the information is not salient, 2) type is not restricted because one can "chit-chat" about basically anything, and 3) I don't even know yet.

> The lack of fit apparent here between grammar and discourse can be handled by what Sinclair & Coulthard call the 'situation', where situation refers to the **environment, social conventions, shared knowledge of the participants**, etc. (Thomas, Bull & Roger 1982: 147)

The physical situation, social situation, and epistemic situation.

> The Modify category is a specialised form of the **Consent and Dissent** category, when neither are particularly appropriate. (Thomas, Bull & Roger 1982: 147)

Approach and avoidance.

> *Phatic* refers to acts that are similar to Offers in that it refers to speech that initiates conversation, but it does so by introducing information that is conventional and ritualised, such as 'hello', 'how are you?', etc. (Thomas, Bull & Roger 1982: 148)

Some authors are really bent on the conventionalization aspect.

> A review of the literature, and the work of Bugental (1948), Danziger & Greenglass (1970), and Morley & Stephenson (1977) in particular, suggests that a third level of analysis is required, **by which the referent of the communication could be classified**. [...] Simmary of CEA Subject/Object Focus Categories:
>
> 1. *No focus* is used when no explicit focus is mentioned in the speech unit.
> 2. *Self* refers to when a person explicitly mentions his/her own attitudes, behaviours, etc.
> 3. *Partner* is used when the speaker explicitly describes his/her partner's attitudes, etc.
> 4. *Both* refers to when a person explicitly describes the attitudes, etc., of both him-herself and his/her partner.
> 5. *Other* is used when the attitudes, etc., of another person or institution, not involved in the conversation, are explicitly described, e.g. the government, trade union policy, etc.
> 6. *Hypothetical* refers to speech that explicitly describes the attitudes, etc., of a hypothetical person or group, and is typically characterised by the use of the referents 'one', 'people', and 'they', in the sense 'One shouldn't do that'.
>
> (Thomas, Bull & Roger 1982: 151)

Wow. This is much more comprehensive than the classical I-You-It.

Mutt, Oleg 1982. Some peripheral (and mostly neglected) areas in the teaching of English conversation at the advanced level. *Methodica: Acta et commentationes Universitatis Tartuensis* 11: 79-83.

> Since the 1950s the realization has gradually spread also among foreign language teachers that conversation is not merely the exchange of information by means of speech, but involves **a variety of channels of communication** that may be verbal or non-verbal, the latter both vocal nad non-vocal (Mutt, O., 1967, p. 460 ff.). In recent years an increasing amount of attention is being paid to such communicative actions as **phatic communion**, gestures and posture, facial expressions, eye-contacts, manipulation of proximity and physical contacts between participants in conversation, manipulation of voice quality, etc. (Mutt 1982: 79)

I'd say that this realization took ground in the early 1900s (e.g. Cooley) and sproad on from there, but I could be mistaken because I'm not all that familiar with 19th century literature. Though even Clay discusses nonverbal communication.

> In this connection, one thinks immediately of relevant works by G. Kolshanski, T. Nikolaeva, **M.L. Rutkauskaite-Drasdauskene**, L. Jamanadze and others in the Soviet Union, and F. Papp, **D. Abercrombie**, M. West, W.J. Ball, R. Saitz, R. Quirk, D. Crystal and many others abroad. (Mutt 1982: 79)

The only ones I' know are David Abercrombie and Marija Liudvika Drazdauskiene.

> Of course, there is no particular need for the foreign learner to replace his native vocalizations with those of English when speaking that language. It should be borne in mind, however, that the use of, e.g. *ai-ai* instead of *ouch* to express pain or discomfort has **a strong "cultural accent"** about it. (Mutt 1982: 81)

Heh. Yak (a Latvian Nex player) recently asked me if ai-ai means ouch in Estonian. I wouldn't have thought that Latvians say something different.

> Another and more important feature of normal English conversation is the very common use of various so-called conversation sustainers (also known as conversational tags, tics, **conversational lubricants**, etc.). i.e. of words and phrases such as, *well*, *you know*, *you see*, *actually*, *of course*, *in fact*, *I mean*, etc. (Mutt 1982: 81)

Some would call these phatic utterances, others pragmatic markers.

> M. West dealt with conversational sustainers (he called them conversational tags) in a humorous vein some years ago and offered the following definition of them: "Conversational tags are **words used when one wishes to speak without saying anything**" (1963, pp. 164-167). (Mutt 1982: 81)

Citation is missing, but this is: *West, Michael 1963. Conversational Tags.* ETC Journal *17(4): 164-167.*

> The present writer believes that the most important function of English conversation sustainers from the Estonian learner's point of view is that of filling in what are often awkward pauses. A recent contrastive study of the speech rate and pauses in the spoken English of Finns, Swedish-speaking Finns and Swedes has shown that there are considerably longer pauses in the English of Finns than of Swedes or of native speakers of English (expressed in percentage as 58 %, 48 % ad 40 %, respectively, of the total duration of speech). This is largely due to the fact that Finnish students tend to be silent when other students used silence fillers like *well*, *well now*, *let me see*, *just a moment*, *ah yes*, etc. (Lehtonen, J. 1979; see also Pikver, A. 1981, p. 93). According to this piece of research one reason for the longer pause is that in Finnish speech on the whole there occur longer pauses than in most other European languages. Although there is no pertinent material at hand concerning Estonian learners of English, it is the present writer's subjective impression that **most Estonians speak English with frequent unduly long pauses between words and sentences**, and that this may have an irritating effect on the listener. (Mutt 1982: 82)

This came up in a thread about Finnish proxemics (there was a picture of a Finnish bus pavilion and how people were in an equidistant line), and some were actually surprised that Finns and Estonians don't interrupt each other as much (don't speak over each other) and have longer pauses between utterances. This may explain why ethnic Russians view Estonians as "slow".

Mutt, Oleg 1983. Some remarks about spoken English and the improvement of conversational skills at the tertiary level. *Methodica: Acta et commentationes Universitatis Tartuensis* 12: 53-60.

> Conversation is the most frequent and most widespread manifestation of spoken language and it can, of course, take the most diverse forms: it may be between strangers, between acquaintances of various degrees or between intimates, it may involve the exchange of information, "passing the time of day", or simply be **a form of phatic communion, i.e. the introductory, "ice-breaking" use of language** (Quirk, R., 1962, p. 57 ff.). (Mutt 1983: 53)

Randolph Quirk's *The Use of English* is inaccessible at the moment. He seems to have a few pages about the topic.

> **Apparently meaningless words and phrases** are constantly met with in conversation. They include such items as *well; kind of; you see; you know; what I call;* vocalizations like *mm*, *er*, whose function is to make the hearer feel at ease, to enable one to keep talking while one thinks of what to say next (the "word-searching" function). Such linguistic and vocal paralinguistic items are variously known as intimacy signals, silence fillers, etc. (Mutt 1983: 54)

Conversational tags, pragmatic markers, phatic utterances.

> It cannot be denied that learning to conduct natural and spontaneous conversation in a foreign language is not an easy matter. Even with faultless grammar, pronunciation and a rich vocabulary **a certain amount of "non-nativeness" remains**. This non-nativeness is a kind of "cultural accent" which usually makes itself felt to the discerning (native) listener as occasional bookishness and/or over-colloquiality. (Mutt 1983: 55-56)

I experience this when conversing with Joe. No matter how flawless my writing and knowledge of English language, my English text will always have "something off" about it.

> IN this context one should also mention the fairly widespread trouble our learners have with what might be called **"openers"** or conversational gambits, i.e. phrases used **to get attention and to begin an utterance:** *Well, I'd just like to point out that…; It's my personal opinion that…; Well, as I see it…; Now, to my mind…;* etc. (Mutt 1983: 57)

Phatic in the Jakobsonian sense.

7.3 July

7.3.1 Vortex Philosophy (2016-07-16 15:40)

VORTEX PHILOSOPHY

OR

THE GEOMETRY OF SCIENCE

DIAGRAMMATICALLY ILLUSTRATED

BY
C. S. WAKE

CHICAGO
PUBLISHED BY THE AUTHOR
1907

Wake, Charles Staniland 1907. *Vortex Philosophy: Or, The Geometry Of Science Diagrammatically Illustrated*. Chicago: C. S. Wake.

> Some explanation should be given of the origin and form of the present work. In the year 1892, I was introduced to a gentleman, Mr. J. J. Van Nostrand, a member of the Chicago Board of Trade, whose bent of mind had led him to study the nature of "speculation." He was greatly interested in this subject, and after some years of inquiry and consideration there was formulated in his mind a system of philosophy, formulæ of which he published from time to time. In its latest form, it appears in 1903, under the title of "An Explanation of a Mechanical Philosophy," its illustrative diagram being headed "**Sematology, a Natural Logic**." (Wake 1907: 3)

More unacknowledged early Peirceanism? Sematology is the study of signs, just like semiotics, semiology, semasiology, semantology, and semantics.

> It is difficult to say how far I have been indebted for the contents of these propositions to the writings of Spencer, Hegel and other philosophers. In my discussions with Mr. Van Nostrand, he covered pretty nearly the whole ground of philosophic speculation, and probably I am indebted, directly, more to him than to any single author. A certain similarity in matter, form and method between this work and his "Mechanical Philosophy" will thus be accounted for. But the two are quite independent, and so far as I can judge from personal explanations I have had the privilege of receiving from Mr. Van Nostrand, the system for which he is responsible belongs to **a category of its own, dealing with the world of signs and being purely "logical," in the sense of being concerned only with thoughts and their verbal and other symbols as embodiments and expressions of troth**; and being, therefore, so far as I can judge, supplementary to the systemization of physical and organic phenomena I have endeavored to make and to illustrate diagrammatically. Unless it may be regarded, in accordance with M. Ribot's views, as a representation of the organized knowledge of the subconscious factor of the mental constitution. (Wake 1907: 4-5)

Logic and semiotic are synonymous, as Peirce held.

> Evolution, which is a general term implying a dual operation, is **a process of constant "refination**," a process by which things, in whole or part, are not only made smaller, but are made less gross or material. This is effected in the living organism by the breaking down of old material and its rebuilding with finer material. The smaller the particle the greater its vibration, or the smaller the wave the more rapid its undulatory motion. (Wake 1907: 7)

How does this compare to Clay's *orderly concurrence of aptitudes*?

> taking the primal substance to have been ethereal, and assuming that only a portion of the substance was used in the formation of the elements, these probably took up or "**occluded**" in the course of their formation a certain proportion of free ether; which would thus not only form the basis of matter, but would also take an active part in the changes it would have to undergo through further **segmentation and integration**. In fact, all motory factors, such as the several "modes of motion," are combined with etheral activity, which is the real source and active agent in "evolution," as **its material conjunct is the subject of the accompanying process of "involution."** (Wake 1907: 7-8)

It's like finding out that the opposite of information, i.e. what gets occluded from formation, is *exformation*.

> The living human organism and, therefore, every organism which has appeared from time to time in the process of terrestial evolution, is a seat of vortical activity. Vital action lies at the root of mental activity of all kinds, and this also must be regarded as vortical, **the mind constituting a vortex on the psychical plane**. This is equally true of the logical mind or faculty, to whose operation man owes his superiority over the animal world, all its processes being those of true vortex activity; the result in every stage of the process of evolution being the "refination" in which real progress consists. This refination has proceeded so far in mental operations that pure symbolism has taken the place of images as instruments of thought; supported, however, as pointed out by M. Ribot, by the "latent, potential, organized knowledge" of the subconscious. (Wake 1907: 8)

Fancy stuff.

> The totality of nature is a vast vortex, each solar system within it being a sub-vortex; and **everything in nature is vortical in operation, or partakes of vortical activity**. (Wake 1907: 11)

Everything is either a system or an element within a system.

> Diagrams I and II (see Frontispiece) represent the two complementary halves of a sphere of nebulous matter, the centers of the figures corresponding to the poles, which form the terminations of an axis passing through the center of the sphere; the figure in diagram I being the hemisphere in which energy, that is **radiative differentiation (segmentation)** is predominant, and the figure in diagram II the hemisphere in which force, that is **concentrative intefration** is predominant. (Wake 1907: 11)

Centripetal and -fugal.

> An analogy subsists between the notes of the diatonic scale, which form **a group or *socius* of musical tones (sound)**, and the color rays of the solar spectrum, which form, as a beam of light, **a luminous *socius***; except that C, which is the opening note of the scale, answers to the invisible rays which exist between the red and the violet ends of the spectrum, and therefore should be represented by the mixed color gray. (Wake 1907: 14)

The etymology of socius is "companion" and "to follow", the analogy with notes makes sense. The space between the red and violet is The Grey Space.

> *Cubic Philosophy*. The Cube is best figured for the present purpose by an isomeric projection, in which the three faces enclosed by the black lines represent the three visible sides of a cube, and the three faces enclosed by the dotted lines represent the three unseen sides of the cube; the projection may thus be regarded as a conmbination of two equal-sided figures. (Wake 1907: 16)

Likewise, the linguistic functions can be represented by a cubic projection with the three universal functions visible/distinct and the three particular metafunctions invisible/indistinct.

> Although **the six provinces of nature** [elemental, physical, logical, physiological, psychological, and formal] form, as exhibited in diagram VIII, an organized whole, yet they may be arranged in two series of three provinces each, **these being specially related among themselves**, and the two series standing towards each other in much the same complementary relation as force and energy; each of which (as stated in Proposition 12) has a threefold manifestation, that is, as atomic, molecular and molar. (Wake 1907: 16)

Much like the three primary linguistic functions constitute an organic whole, and the para-linguistic [poetic], meta-linguistic [metalingual], and post-linguistic [phatic] functions constitute a series reflexive to the first (emotive/poetic; conative/phatic; referential/metalingual].

> The relations between the several modes of motion are further exhibited in diagram XIII, which consists of four equilateral triangres, so arranged that the two center triangles form a **parallelogram**, of which the upper line is the line of atomicity, having teat at one extremity and chemism at the other extremity; and the lower line is the line of molecularity, having electricity at one extremity and the magnetism at the other extremity. (Wake 1907: 23)

Rööpkülik.

> In the organic world **the female is the special embodiment of the internal activity force, and the male is the special embodiment of the external activity energy**. Hence, in the human species, woman represents the material form of the organism and man, as motory, represents its functional activity. But as matter and motion are inseparable, exhibiting themselves as force and energy throughout all the provinces of nature, both man and woman must embody both force and energy and therefore possess both male and female factors in some degree, although in man the former principle predominates and in woman the latter principle is dominant. (Wake 1907: 30-31)

That's a very eloquent way to express the sexist sentiment that *women are and men do*.

> The psychical province, the representation of which forms part of the figure given in diagram VIII, is reproduced i diagram XV, consideration of the radiative factors in which shows that the chief psychical characteristic of man is doubt, the reality of which is investigation and its dynamic aspect discrimination; doubt being represented in the atomic field by pain, that is discomposition, whose dynamic aspect is difference, and in the molecular field by subjection, that is individuation, whose dynamic aspect is egoism. Woman, on the other hand, is characterized by belief, the reality of which is unity and its dynamic aspect assimilation; belief being represented in the atomic field by pleasure, that is association, the dynamic aspect of which is similarity, and in the molecular field by freedom, the reality of which is socialization and its dynamic aspect altruism. According to this summary, woman might be regarded as being more advanced psychically than man, socialization with altruistic harmony being the highest ethical aim of human life. But such is not the case; as man also reaches this ethical result and the more certainly than woman, seeing that his conclusions are arrived at as the outcome of intellectual investigation, and not through simple assimilation of what appeals to inclination, which is the usual source of woman's belief. **Language as a method of organic expression belongs particularly to woman, but as an instrument of analysis belongs more especially to man.**. The mental difference between man and woman is summed up in the fact, that while the former is essentially analytic in his mental action, induction being his chief distinctive logical faculty, the latter is essentially synthetic, her chief distinctive logical faculty being deduction; these being the opposing complementary expressions, in the ethical field, of the thought conception which man and woman possess in common. (Wake 1907: 32-33)

The saddest thing about all this is how much sense it all makes. Doubt → pain → discomposition → difference is reminiscent of Elaine Scarry's book. Subjection → individuation → egoism is a map to the formation of self-consciousness (*sensu* Mead). The most frightful series is of course **pleasure** (social pleasure and self-enhancement in phatic communion) → **association** (the bonds of union and ties of fellowship formed in phatic communion) → **similarity** (the outcome of phatic communion, i.e. communization). When Wake says that language is "a method of organic expression" for women, he is reflecting the neurological connection between the amygdala and speech areas in neurotypical women, and similar functionally asymmetrical inclination towards the motor cortex in men. The sexist theme in Wake's distinction between belief and doubt is *women feel and men think*. In this line of thinking, the "feminine" tends towards expression, beauty and relationships, and the "male" tends towards thinking, thinking about action, and acting.

> The combination of the two sides of the woman's triangle reaching that of man shows, however, that **she is capable under special conditions of attaining to mental equality with man**; who sometimes, however, as shown by the extension of the sides of his triangle beyond the ordinary human plane, attains to special prominence. Similarly, on the lower organic planes, advance may, under special conditions, be made beyond the ordinary development of particulary races or individuals, a fact which is denoted in the diagram by the upward extension of the legs of the several triangles. (Wake 1907: 33)

I can't really make out what is said about the sexes in this sexist geometry: whether he means that women can be mentally equal with men and his diagrams go to show that sex, race and nationality are not significant to cognitive abilities, or that women can only rarely become mentally equal with men and and different groups have "evolved" varying degrees of intelligence. I really can't make it out, this English is as of yet too archaic for my full comprehension; reading these old books will hopefully improve my ability to understand late 19-th and early 20-th century discourse.

> Gradually neuricity supersedes muscularity as the controlling organic factor, and functionally, therefore, man becomes creative rather than procreative, which is the chief function of animal life. (Wake 1907: 34)

Encapsulating the super-ideological overtone of MGTOW: while women are group-consensus oriented empathetic creatures who use language to connect with those around her, men are goal-oriented, active and outgoing, exploring, fighting, dying. In special conditions men can become hyperintelligent in ways not interesting or achievable to even most intelligent women. That real-world statistics support this rather sexist observation is indeed self-doubt-inducing.

> Hence, **refination**, which is the mark of progress, is the first and last word in evolution. It depends, however, on the rhythmic operation of the principle of ratio, which finally exhibits itself as ratio-cination or logical reasoning. Evolution, thus, is refination, under the guidance of rationality, and its highest aspect is spirituality, which is the ethical outcome of human progress, exhibiting itself as altruistic freedom on the human plane and as religious aspiration on the cosmic plane. (Wake 1907: 23)

"Refination" is currently not in any online dictionary.

> Mankind, coming last in the phenomenal procession of organic nature, takes the lead in the return to the primal source of power, in which the physical, organic and mental activities originated, and of which phenomenal nature is the projection. Here **cosmic being realizes itself, finally becoming self-conscious through man and thus fulfilling the aim of evolution**. Out of the formless, unconscious individuality of nature has been developed, perhaps through many eons of evolution, the formal, conscious personality to which the term "God" is applied; clothed with the etheral garment women throughout the ages by the experiences of all organic existences, and transformed by the mental, moral and spiritual activity of mankind, whose reason as the intelligence of radiative thought has become the concentrated intelligence of cosmic intuition. (Wake 1907: 34-35)

How does he know the goal of evolution? How does he know the mind of a cosmic being? I bet he thinks that's what he is.

		1 ELEMENTAL. ETHERAL (MOLAR).	2 PHYSICAL. ETHERAL (MOLAR).	3 LOGICAL. ETHERAL (MOLAR).	4 PHYSIOLOGICAL. ETHERAL (MOLAR).	5 PSYCHICAL. ETHERAL (MOLAR).	6 FORMAL. ETHERAL (MOLAR).
			Power.	*Thought.*	*Life.*	*Intellect.*	*Solidity.*
	1	He group.	Pulsation (*ry*)	Conception	Metabolism	Consciousness	Molarity.
	2		Etherization (*st*)	Dichotomization	Organization	Differentiation	Constitution.
	3		Vorticality (*dy*)	Identification.	Plasmation	Apprehension	Elasticity.
			Light.	*Ideation.*	*Sight.*	*Doubt.*	*Quantity.*
A	4	N group.	Radiation (*ry*)	Objection	Katabolism.	Investigation	Volume.
	5		Tension (*st*)	Abstraction	Neuricity	Attention	Tenuity.
	6		Undulation (*dy*)	Contradiction	Propagation	Discrimination	Levity.
			Gravitation.	*Realization.*	*Sex.*	*Belief.*	*Quality.*
	7	C group.	Concentration (*ry*)	Subjection	Anabolism	Unity	Mass.
	8		Torsion (*st*)	Generalization	Muscularity	Inclination	Density.
	9		Spiralization (*dy*)	Affirmation	Reproduction	Assimilation	Gravity.
		ATOMIC.	ATOMIC.	ATOMIC.	ATOMIC.	ATOMIC.	ATOMIC.
			Modification.	*Law.*	*Cell.*	*Feeling.*	*Gas.*
	1	O group.	Equilibration (*ry*)	Uniformity	Individuality	Docility	Atomicity.
	2		Corpuscularity (*st*)	Relation	Segmentation	Sensitiveness	Fluidity.
	3		Vibration (*dy*)	Equalization	Growth	Sensation	Diffusion.
			Heat.	*Space.*	*Touch.*	*Pain.*	*Rarefaction.*
B	4	Li group.	Separation (*ry*)	Negation	Distinction	Discomposition	Extensibility.
	5		Repulsion (*st*)	Elementation	Dermaticity	Restlessness	Temperature.
	6		Expansion (*dy*)	Subtraction	Diversity	Difference	Amplification.
			Chemism.	*Time.*	*Smell.*	*Pleasure.*	*Condensation.*
	7	G group.	Aggregation (*ry*)	Position	Excretion.	Association	Compressibility.
	8		Attraction (*st*)	Seriation	Intestinality	Quiescence	Permeability.
	9		Contraction (*dy*)	Addition	Nutrition	Similarity	Occlusion.

		1 ELEMENTAL. MOLECULAR.	2 PHYSICAL. MOLECULAR.	3 LOGICAL. MOLECULAR.	4 PHYSIOLOGICAL. MOLECULAR.	5 PSYCHICAL, MOLECULAR.	6 FORMAL. MOLECULAR.
			Formation.	*Logic.*	*Tissue.*	*Will.*	*Liquid.*
	1	H	Configuration (*ry*)	Ratiocination	Personality	Initiation	Molecularity.
	2		Polarity (*st*)	Co-ordination	Structure	Desire	Viscosity.
	3		Rotation (*dy*)	Judgment	Function	Habit	Mobility.
			Electricity.	*Induction.*	*Hearing.*	*Subjection.*	*Evaporation.*
C	4	B group.	Disintegration (*ry*)	Analysis	Isolation	Individuation	Divisibility.
	5		Disruption (*st*)	Particularization	Osteologicity	Opposition	Dissolution.
	6		Ionization (*dy*)	Division	Specialization	Egoism	Vaporization.
			Magnetism.	*Deduction.*	*Taste.*	*Freedom.*	*Precipitation.*
	7	Fl group.	Segregation (*ry*)	Synthesis	Secretion	Socialization	Impenetrability.
	8		Cohesion (*st*)	Universalization	Glandularity	Harmony	Solution.
	9		Convergence (*dy*)	Multiplication	Adaptation	Altruism	Crystallization.

PROVINCES.

1. Elemental.
2. Physical.
3. Logical.
4. Physiological.
5. Psychical.
6. Formal.

PART I.

RHYTHMIC (ETHERAL). MOLAR.

Prov.	Idea.	Reality.	Static Aspect.	Dynamic Aspect.
1	He group.			
2	Power	Pulsation	Etherization	Vorticality.
3	Thought	Conception	Dichotomization	Identification.
4	Life	Metabolism	Organization	Plasmation.
5	Intellect	Consciousness	Differentiation	Apprehension.
6	Solidity	Molarity	Constitution	Elasticity.

ATOMIC.

Prov.	Idea.	Reality.	Static Aspect.	Dynamic Aspect.
1	O group.			
2	Modification	Equilibration	Corpuscularity	Vibration
3	Law	Uniformity	Relation	Equalization
4	Cell	Individuality	Segmentation	Growth
5	Feeling	Docility	Sensitiveness	Sensation
6	Gas	Atomicity	Fluidity	Diffusion

MOLECULAR.

Prov.	Idea.	Reality.	Static Aspect.	Dynamic Aspect.
1	H.			
2	Formation	Configuration	Polarity	Rotation.
3	Logic	Ratiocination	Co-ordination	Judgment.
4	Tissue	Personality	Structure	Function.
5	Will	Initiation	Desire	Habit.
6	Liquid	Molecularity	Viscosity	Mobility.

ENERGY (NEGATIVE). FORCE (POSITIVE).

MOLAR (ETHERAL).

Prov.	Idea.	Reality	Static Aspect.	Dynamic Aspect.
1	N. group.			
2	Light	Radiation	Tension	Undulation
3	Ideation	Objection	Abstraction	Contradiction
4	Sight	Katabolism	Neuricity	Propagation
5	Doubt	Investigation	Attention	Discrimination
6	Quantity	Volume	Tenuity	Levity

MOLAR (ETHERAL).

Prov.	Idea.	Reality.	Static Aspect.	Dynamic Aspect.
1	C group.			
2	Gravitation	Concentration	Torsion	Spiralization.
3	Realization	Subjection	Generalization	Affirmation.
4	Sex	Anabolism	Muscularity	Reproduction.
5	Belief	Unity	Inclination	Assimilation.
6	Quality	Mass	Density	Gravity.

ATOMIC.

Prov.	Idea.	Reality.	Static Aspect.	Dynamic Aspect.
1	Li Group.			
2	Heat	Separation	Repulsion	Expansion
3	Space	Negation	Elementation	Subtraction
4	Touch	Distinction	Dermaticity	Diversity
5	Pain	Discomposition	Restlessness	Difference
6	Rarefaction	Extensibility	Temperature	Amplification

ATOMIC.

Prov.	Idea.	Reality.	Static Aspect.	Dynamic Aspect.
1	G group.			
2	Chemism	Aggregation	Attraction	Contraction.
3	Time	Position	Seriation	Addition
4	Smell	Excretion	Intestinality	Nutrition.
5	Pleasure	Association	Quiescence	Similarity.
6	Condensation	Compressibility.	Permeability	Occlusion.

MOLECULAR.

Prov.	Idea.	Reality.	Static Aspect.	Dynamic Aspect.
1	B group.			
2	Electricity	Disintegration	Disruption	Ionization
3	Induction	Analysis	Particularization	Division
4	Hearing	Isolation	Osteologicity	Specialization
5	Subjection	Individuation	Opposition	Egoism
6	Evaporation	Divisibility	Dissolution	Vaporization

MOLECULAR.

Prov.	Idea.	Reality.	Static Aspect.	Dynamic Aspect.
1	F group.			
2	Magnetism	Segregation	Cohesion	Convergence.
3	Deduction	Synthesis	Universalization	Multiplication.
4	Taste	Secretion	Glandularity	Adaptation.
5	Freedom	Socialization	Harmony	Altruism.
6	Precipitation	Impenetrability.	Sclution	Crystallization.

(Tables A and B in Wake 1907)

These tables would be more useful if the accompanying discourse presented argumentation for such groupings, but I guess it's a puzzle to be solved. Only a minority of it makes sense to me at the moment.

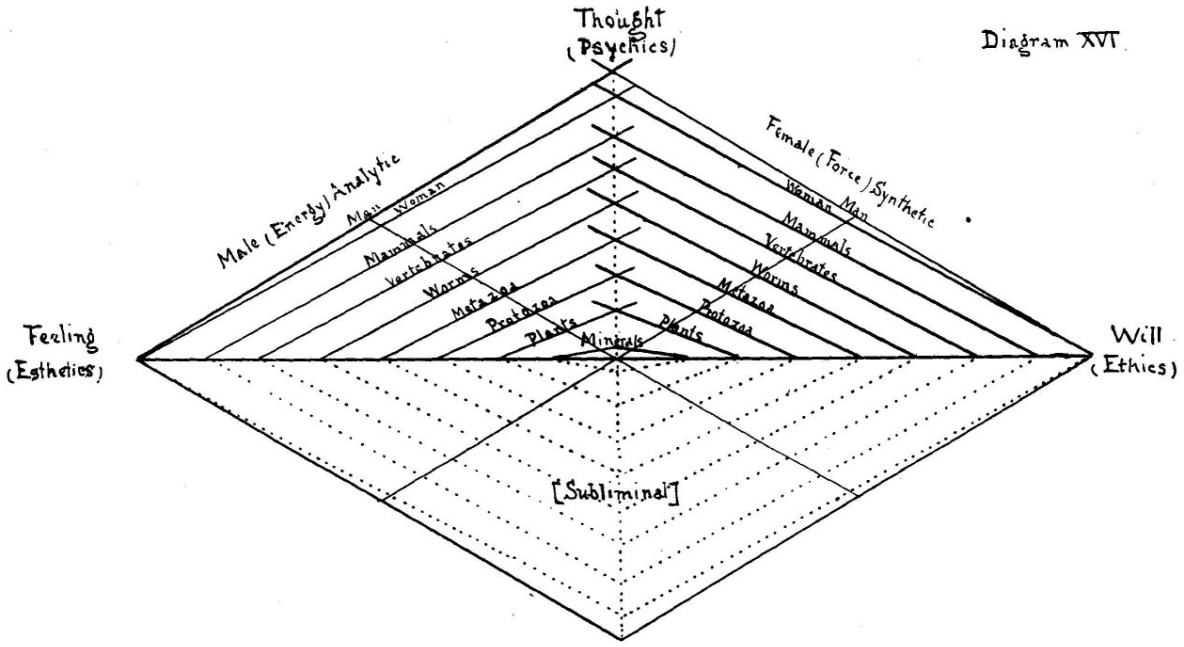

(Diagram XVI in Wake 1907)

The final contribution of this book is something extremely valuable for my research in the history of phatics. Compared to the triangles of Ogden and Richards, and Bühler, this one is more complete in that it includes the gender-orientation I've only recently begun pondering. That the female synthetic force originates from the subliminal feeling (Esthetics), and the male analytic energy originates from subliminal will (Ethics). The real crux of the scheme is lower corner of the chombus, the subliminal origin of thoughts mediates between feeling and will. I would designate the lower quarter as Phatic, but this is because I cannot escape Jakobsonianism. For me, the left corner is Emotive, the right corner Conative, the upper corner Cognitive. While for Jakobson the Phatic function was sixth and rather irrelevant, for Malinowski and Richards it was Social. The implication of this scheme in this regard is that Thought (Psychics) originates from the Social (Phatic). There is ample discourse on this matter in the humanities and social sciences, especially in the sociologies of knowledge. In Jakobsonian light even the analytic and synthetic distinctions are sensible if you view Female (Force) Synthetic as the aesthetic function, originating from the crux of Social Feeling, and Male (Energy) Analytic as the metalingual function, originating from the crux of Social Ethics (i.e. mores, habits, cultural patterns and traditions, instructions; including technical language). These heretofore undesignated points on Wake's *Diagram XVI* basically amount to complement the Meadian triad hidden in the corners of the quarters. For example, the left corner of the general rhombus is the final self (the subject(ivity) itself, or La Barre's "hard-bitten but reality-taught conscious mind"), which acts as an arbiter between the immediate self (the self as expressed, or La Barre's social "person") and the dynamic self (the subliminal self, or La Barre's organic "person"). There is much to be written about Wake's diagram and how it can be meshed with other models.

7.4 September

7.4.1 Social Attitudes and Nonsymbolic Interaction (2016-09-11 13:35)

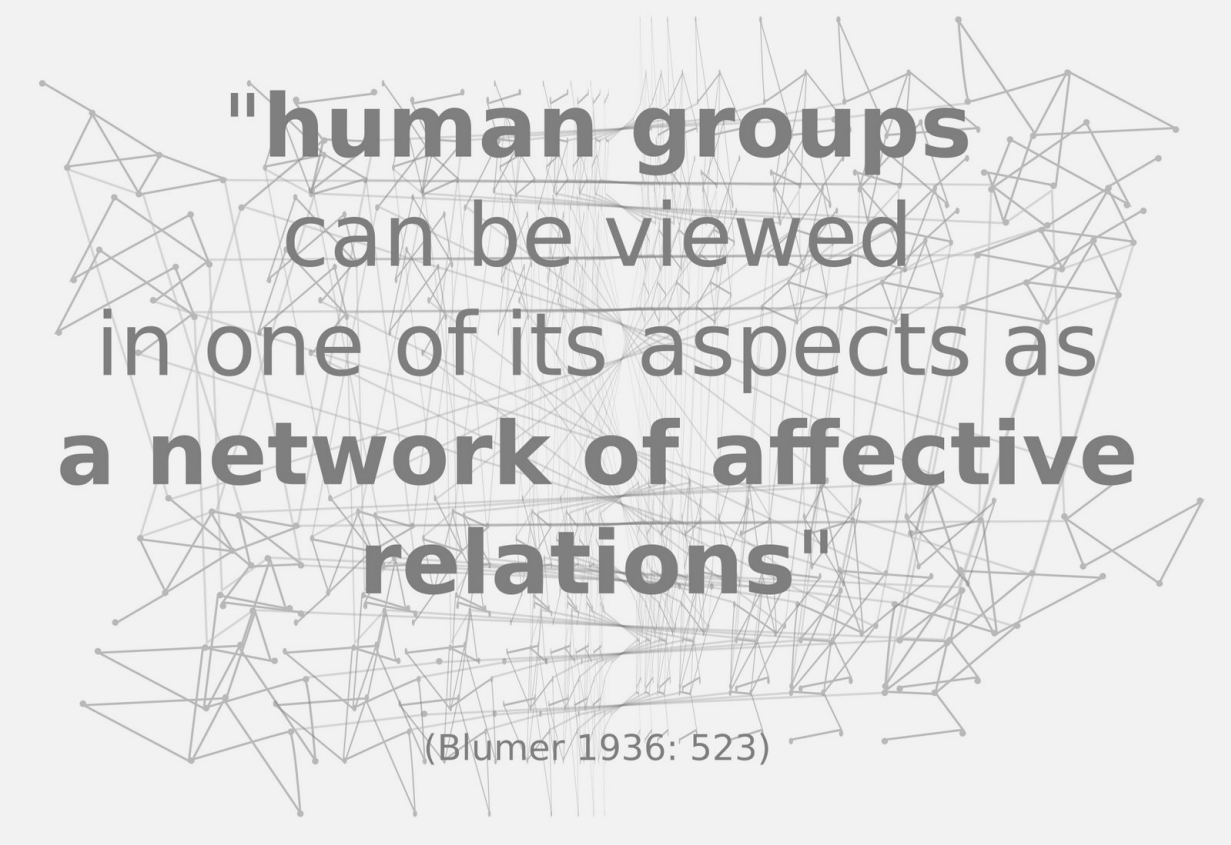

Blumer, Herbert 1936. Social Attitudes and Nonsymbolic Interaction. *The Journal of Educational Sociology* 9(9): 515-523.

> My chief interest in this paper is to treat in a more conspicuous fashion one phase of **social attitudes** and of their development that is usually ignored or given but minor consideration. I refer to their **affective nature** as set apart from their ideational content or symbolic character. In the usual discussions where some attempt is made to analyze the nature and, so to speak, to describe **the structure of social attitudes**, attention is given primarily to the symbolic character. (Blumer 1936: 515)

The affective structure of social attitudes.

> In regarding the attitude as an orientation on the part of the individual, as **a "set"** of his musculature, as **a tendency to act in a given way**, or as an incipient preparation to a scheme of conduct, there is usually **an implied emphasis on the meaning of the object or situation** to which the orientation is had. It does not matter where the "meaning" is lodged in the structure of nerve and muscle, as the physiologically minded incline to believe, or in a set of images or mental constructions, or **in the object**. The point is that the attitude as usually depicted represents a plan of action dependent upon the meaningful character of the object or situation toward which it is directed. (Blumer 1936: 515)

As in older rationalist psychology, the semiotic "disposition to respond" (with a sign, to a sign) is dependent on the nebulous "object", a part of the three-pronged Peircean sign.

> As such **the "symbolical" character of the object** incorporated in the attitude as a plan of action receives the stress; **the affective nature of the attitude** is ignored or given minimal attention. (Blumer 1936: 515)

Replace "symbolical" with "semiotic" and you have a rather common statement about sign theory. "The affective nature of the attitude" on the other hand, seems as paradoxical as "the passionate nature of the desire", that is, two terms of Firstness are counterposed. From Day's (1876) definition of affection, it would seem that the affective nature of the attitude concerns the love/hate relationship towards the object of an attitude.

> This point stands out more clearly in the treatment given to **the way in which the social milieu enters into the formation of an attitude** to give it its social character. This treatment usually is expressed in the declaration that the social milieu "defines" the relatively unformed activity of the individual. The responses of others to one's own activity are regarded as signifying the line along which that activity may go. Here the thought is that these responses of others give the individual primarily a "realization," "interpretation," or "meaning" which represents **the way in which the object of his act is socially interpreted and the way in which that object is likely to be construed on subsequent occasions**. Hence the individual's attitude or approach to that object becomes organized on the basis of the symbolic character of the object as that has been outlined by the acts of others. To view the formation of attitudes in this way is not, in my judgment, intrinsically wrong, but **it does tend**, as remarked above, **to emphasize the symbolic feature and to minimize the element of feeling**. (Blumer 1936: 515-516)

The social construction of attitudes. Basically this touches the way signs grow in the community - Peirce described it quite poetically. An example of "the way in which the object of [someone's] act is socially interpreted" is the way Aaron Swart's downloading of JSTOR's database content could be interpreted either as an act of felony (intellectual content theft), liberation (data belonging to the public domain should be publicly accessible), or research (the scientific data hosted by JSTOR could potentially illuminate the relations between corporations, scientific work, and global climate change). The critique here essentially pertains to viewing attitudinal semiosis either as a public or personal matter - when it is viewed in terms of how "the acts of others" organize the individual's attitude towards objects, or in terms of how intimate feelings, i.e. affect, contribute to the formation of attitudes. This distinction is quite relevant in discourse on racism, and whether it's a matter of sociocultural conditioning (mediated, discursive influence) or personal experience (unmediated, intuitive influence). (The distinction between intuitive and discursive is Peirce's.)

> It is this feeling side of the attitude that I wish to single out for consideration. I regard **feeling as being intrinsic to every social attitude**, and, as such, as differentiating attitudes from **other types of orientation** which in terms of definition would be regarded as attitudes by many writers. Common usage seems to me to carry an implicit recognition of the affective element. Thus we speak of **attitudes toward such objects as parents, country, races, group, and professions**. Sentiments and feelings are involved in **the relations to such objects**. Contrariwise, we do not speak ordinarily of an attitude to such things as, let us say, pencils, chairs, or doorknobs. Certainly, to such objects people in our culture have defined ways of acting represented by tendencies, muscular sets, or orientations. But in common parlance such sets or tendencies are spoken of as attitudes only when they are marked by some feeling. Thus a person may **dislike** to use pencils, or an Oriental may have an **aversion** to chairs which he finds it torturesome to sit in. In these instances, one would, I think, immediately speak of attitudes. **An affective element has entered in**. It is the presence of this element which seems to justify one in speaking of a given orientation or activity tendency as an attitude. (Blumer 1936: 516)

In this, Blumer is extending the Humean (was it Hume?) connection between cognition of emotion (namely, that cognition is not free from emotion but always even in some minimal influencing it). The way he defines attitudes likens

it to what we commonly qualify as "social attitudes". Gustav Jahoda's (2007) paper about the attitudes towards the New Guinea natives in the diaries of Malinowski and Thurnwald immediate comes to mind. A similarly minded study of social attitudes in scholars has been conducted by Wolfgang Drechsler (2009) on Cassirer, Jung, and Uexküll from the perspective of political semiotics. Much like Peirce's definition of the sign, Clay's definition of consciousness, and Day's definition of the affections, attitude is (here) defined as a type of relation to an object, characterized by a type of orientation towards, or element of, feeling. At the end of the day they're all constructing rational - in some loose sense, phenomenological - classifications of experience, and doing so in philosophical terms that have an extensive history (the "object" reaches back to Ancient Mediterranean philosophy, even - if I'm not mistaken - to very Ancient South- and East-Asian philosophy and theories of mind). "Dislike" and "aversion" are emphasized because they belong to the category of affect, that is, love and hate. In this particular example, when a peoples is forced to acculturate with unaccustomed cultural practices, they may come to resent these practices as a mediated feeling towards the "overlord". The resting practices are a limited case, but the illustration of sitting in chairs for early 20th Century Chinese, one could add the anthropological study of squatting, which is "un-learned" during growing up by nearly every cultural group except the Slavs and Sudanese. Due to sitting in chairs, the natural resting position of squatting is lost by way of muscle atrophy. The original author of that study (Hewes 1957) noted that it had a component of social attitudes: the squat was (and perhaps still is) viewed as "barbaric", common to "thugs", for example, at least in groups in cultural contact with Russians.

> In the theoretical discussions of the nature of attitudes there is, of course, plenty of declaration that attitudes may be marked by strong feelings, and most of the testing devices, as I am familiar with them, proceed on the assumption of the presence of this character. Yet the general tendency is to think of feeling as an ex parte element which may be added to certain attitudes but which is absent from others; **the essential part of the attitude is held to consist in its orientation, in the implied symbolic content determining its direction**. Such a view I believe to be wrong. **Feeling is intrinsic to every social attitude** - it is not to be treated as an additional element fused into some symbolic structure which is to be regarded as central to, or as the corpus of, the attitude. (Blumer 1936: 517)

This is an alternative route to argument that feeling is First, along with sensations, emotions, affections, desires, sentiments, and passions (Day 1876: 55).

> I am not concerned here with any serious effort to consider **the peculiar role or function of the feeling** or affective side of the attitude. I believe, however, that **this role is quite important**. It seems that it is the affective element which **ensures** the attitude of its vigor, **sustains** it in the face of attack, and **preserves** it from change. Common usage seems to have caught this recognition and given it expression in the popular realization that **no change a person's attitudes one must change his feelings**. (Blumer 1936: 517)

While Day finds the function of feeling important in general, or in relation to social attitudes and altering them, others found this function not only "peculiar" but particular, as in the sign-process (Peirce), or even more particularly in the functioning of the linguistic sign (Ogden & Richards, Bühler, Jakobson). The general idea expressed in this paragraph pertains to something germane to cognitive dissonance research, and its finding that rationalization impedes resolution of dissonance, as beliefs and conceptions have an emotional component, outside of the immediate control of the conscious mind.

> My purpose, then, is to call attention to two phases of attitudes: (1) **a symbolic aspect represented** in the specific direction of the tendency, and (2) **an affective aspect assuring** the attitude its liveliness, its movement, its vigor, and its tenacity. (Blumer 1936: 517)

At this time it was common in America to consider the referential and emotive functions in tandem and with synonyms like symbolic representation and affective assurance. In some quarters (i.e. Susanne Langer, Charles Morris, etc.) this is embodied in the distinction between "signs" and "symbols".

> This affective aspect of the attitude is not only slighted in definition - it has not been given due consideration in the discussions of **the process of interaction out of which attitudes arise**. Here again the treatment has been weighted heavily on the side of the symbolic content, stressing the formation of the attitude on the level of communication; *i.e.*, **in terms of definition or of the conveying of a meaning**. Such treatment has not given proper recognition to **the fullness and diversity of what takes place in interaction**, and so has yielded, in my judgment, only a partial statement of what is involved in the formation of attitudes. (Blumer 1936: 517-518)

The interactionist of course stresses the interaction process. By the "nonsymbolic interaction" in the title of this paper, Blumer must mean the "insignificant" communication gestures that constitute the Conversation of Attitudes in Mead's parlance, and Communization in Morris's. In effect, the argument is one familiar from later contributions of the Chicago school in sociology, which culminated in the study of nonverbal communication.

> While **we have only limited knowledge of what occurs in the interaction between human beings**, I think one can recognize that the process has **at least two levels**, levels which perhaps represent extremes, with different admixtures of the two in between. I prefer to call the two levels **the symbolic and the nonsymbolic**. Little need be said here of symbolic interaction, since this is the one phase of interaction which has been given a great deal of treatment in the literature, although with results that are none too convincing. (Blumer 1936: 518)

This limited knowledge pertains to the "subliminal" in Wake's diagram. While Blumer distinguishes two levels, Bühler distnguishes three, Malinowski four, and Jakobson six. The symbolic and the non-symbolic roughly correspond to Langer's discursive and non-discursive, and Peirce's discursive and intuitive, though "intuition" he had to restore to an earlier meaning.

> It is usually what is considered under **the rubric of communication** where that term is used carefully and with circumspection. Suffice it to say that on this level individuals respond to **the *meaning* or *significance* of one another's actions**. The gesture of the other is subject to interpretation which provides the basis for one's own response. We may say, roughly, that at this level of interaction the stimulus-response couplet has inserted **a middle term in the form of interpretation** which implies some checking of immediate reaction, and leads, as suggested, to directed response upon the basis of **the meaning assigned to the gesture**. (Blumer 1936: 518)

This is, indeed, early communication theory, though much from the 1930s has been largely forgotten. In essence, Blumer attempts here to slip "interpretation" into the stimulus-response sequence, much like Jakob von Uexküll, and "central processing" in cybernetic communication theory (Jurgen Ruesch). This is broadlly Peircean, as the interpretant, interpreter, or interpretation is placed between the subject and object.

> Interaction on its nonsymbolic level operates, in my judgment, in an intrinsically different way. It is marked by **spontaneous and direct response to the gestures and actions of the other individual**, without the intermediation of any interpretation. That there is involved a lively process of interaction of this sort when people meet is, I think, undeniable, although **it is difficult to detect**. People are unaware of this kind of response just because it occurs spontaneously, **without a conscious or reflective fixing of attention** upon those gestures of the other to which one is responding. (Blumer 1936: 518)

By "spontaneous and direct" he comes close to *intuitive*. In essence, he is saying that nonverbal communication is *unthinking action*, where the conscious processing of signification is a secondary aspect, a parallel process on another level. As later researchers verified, not only is it difficult to detect, it is difficult to formalize, structure, and treat in a precise manner. The lack of conscious or reflective fixing of attention upon one's own responses to another's actions is treated by Clay in terms of "unconscious equivalents of interpretations" (1882: 311), and - especially with regard to conscious attention - by *vice-judgments* (1882: 47).

> It is this **nonsymbolic phase of interaction** that should be considered with reference to **the formation of the affective element of social attitudes**. It is from this type of interaction chiefly that come the **feelings that enter into social and collective attitudes**. (Blumer 1936: 518-519)

Notice that now nonsymbolic interaction is a "phase", meaning a passing period of time. Before it was a level. It seems multidimensional. The "formation" here leads us to social constructivism, particularly the formation of social attitudes. In other words, communication reifies beliefs and gives them a shared emotional ground. We're dealing here with what Malinowski meant by "social sentiments". Henry Day is an invaluable resource in this regard, as he defines sentiments as "feelings which are characterized either by intelligence or endeavor" (1876: 94).

> They arise from the **unwitting, unconscious responses** that one makes to the gestures of others. To state this point is one thing; to prove it, another. However, I believe a good case can be made for the assertion, and an appreciation of its validity can be given, by considering the phenomenon of impression, especially the formation of first impressions. It is a familiar experience in meeting people for the first time to discover in oneself **immediate likes or dislikes, without any clear understanding of the basis of these feelings**. Something in the form of a spontaneous and undirected response has taken place, establishing a feeling and **providing a basis for one's judgment**. (Blumer 1936: 519)

E. R. Clay treats this subject extensively, as it regards the vicarious nature of consciousness: that there are subliminal processes, especially in the species of experience he calls Emotive Perception and Latent Experience (Clay 1882: 188). His account is accusatory: there are mental representations that appear to be conscious, rational, argued, known, but in fact are counterfeits of attention (Clay 1882: 3) such as advertising and propaganda which stick to mind despite will to put it out of mind, counterfeits of remembrance (Clay 1882: 75) which are not true memories but inferences from retrospection, counterfeits of observation (Clay 1882: 135) borne from introspection, counterfeits of selective deliberation (Clay 1882: 207) pertaining to ideology, and counterfeits of purpose (Clay 1882: 214) that pretend to be true and deliberated intentions. counterfeits of charity (Clay 1882: 352) known in Christian "superior" morality despite mediocre altruistic behaviour, and finally counterfeits of argument (Clay 1882: 384) by which he means a logical fallacies and false equivalences in particular. While Blumer's point is that judgments have an unconscious component, a beginning in Firstness, he's merely emphasizing the role of feelings. Clay seems to go much further than that, actually devling on different aspects of how our judgments form, and whether they have an internal origin in feeling or if they're substitutes for feelings that have pervaded our becoming, infecting us from without and giving us the false impression that they're our own making.

> Even when one can give some explanation of his feelings in terms of traits of the others, most frequently **the designation of the traits follows the having of the feeling**. Seldom, I think, in the give and take of social intercourse, is the having of impressions dependent upon **a prior analysis of the symbolic value of the other's traits**. An individual who approached all his social relations solely on the premise of such a preliminary analysis would, I think, be exceedingly awkward in **making adjustments**, assuming that he could get along at all. The very nature of the impressions seems to me to point to their immediacy. (Blumer 1936: 519)

First impressions are fast unconscious evaluations of the others' character, and they cannot be explained with great precision because this type of understanding requires prior intuitive experience. Some emotions (especially blended ones) cannot be described well, and if one tried to approach others with a descriptivist method it might - as many, from Sapir to the ethnomethodologists, have pointed out - exhaust conscious energy (Henry Spencer) and lead one to stumble. (Frequent and/or continuous object- and meta-level concurrence or intervention is consuming and fatigue-ing.) In terms of "adjustment", Blumer precedes the integrationists.

> There is presupposed here a direct and spontaneous response to others which analysis can show more easily to be unwitting than to be conscious. Such impressions, it should be remarked, are not trivial. That

> **they provide the immediate bases for the direction of conduct** is clear; that they are less readily changed than formed I think will also be found to be true. Their consideration suggests that it is probably the organization set up by unwitting response which is the foundation of social attitudes; it is such organization that has to be changed if any significant alteration is to be made in these attitudes. (Blumer 1936: 519)

Impression formation is indeed a playground of immediate interpretants. Though the people who reviewed first impression literature in the 1970s found that first impressions are indeed readily changed with more communicative contact and more dynamic consequent impressions. The organization of immediate impressions is the foundation of social attitudes.

> This suggested relation of the affective aspect of social attitudes to nonsymbolic interaction invites further analysis. On its **stimulus side** nonsymbolic interaction is constituted, I believe, by **expressive behavior**; *i.e.*, a release of feeling and tension, to be distinguished as different from **indication of intellectual intention**, which properly comes on the symbolic level. Expressive behavior is presented through such features as **quality** of the voice - tone, pitch, volume - in facial set and movement, in the look of the eyes, in the rhythm, vigor, agitation of muscular movements, and in posture. These form **the channels for the disclosure of feeling**. It is through these that the individual, as we say, reveals himself as apart from what he says or does. **Expressive behavior is primarily a form of release, implying a background of tension**. It tends to be spontaneous and unwitting; as such, it usually appears as an accompaniment of intentional and consciously directed conduct. (Blumer 1936: 520)

This parallel occurred to me when thinking about placing "meaning" or "interpretation" between the stimulus and response in the functional cycle (Uexküll). Namely, that stimulus palallels expression because they're both on the level of Firstness, but in "indication of intellectual intention" Blumer seems to be writing lyric poetry and in the process conflating Secondness and Thirdness. This probably makes it one of Peirce's degenerate categories? Blumer uses "channel" in the very technical sense, in what today would probably amount to "modality", i.e. sensory channel distinguished via perception/input and action/output "organs" or "devices". With the "background of tension" he seems to be perpetuating the psychohydraulic model of emotions, mixing the energetic aspect of behavior with the internal tension (or intensity) of emotions.

> There is, I think, common recognition that **expressive gestures are especially effective in catching attention and creating impression**. Stripped of expressive features, the act of the other person is not likely to incite or inspire, is missing in dramatic qualities, and requires some coercion of attention in order to be held before one. All of us have had experience with discourse whose symbolic content may have been of intrinsic merit but which failed to gain attention and failed to make an impression. Likewise, to take a contrary example, we are all familiar with the speaker, orator, or lecturer whose display of interest and enthusiasm, whose use of dramatic utterance, and whose lively play of expressive gesture all combine to overshadow a meager symbolic statement. **It is the overtone of expressive gesture which makes the situation fascinating and effective**. (Blumer 1936: 520)

An aspect of why the emotive and phatic functions are conflated as easily as the conative and referential functions. This is Wake's vortex (a *watex*?) in operation: consciousness is intentional, and emotions spring from and tend towards latent experiences. Blumer's "overtone" is comparable, compatible, and combinable with Richalds' "tone", resulting in the notion that what makes someone's expressions stimulating, fascinating ad effective is the relation we have with them. This could be further developed in the direction of generalized social attitude in regard to phaticity: there are those for whom greetings, small talk and gregariousness are perfunctory obligations, and those who delight in the ritual and enjoy the pullulation of behaviour patterns. The *plus* and *minus* poles in this instance varies with the nature of the interpersonal relation.

> Expressive gestures seem to enjoy a special uniqueness in gaining ready and immediate responsiveness. Speaking metaphorically, one might declare that **human beings are delicately attuned to one another**

> **on the level of expressive behavior**. They seem to be especially sensitive to such display on the part of others. **Expressive behavior exerts a claim on one's attention**; to ignore it usually requires some act of decision, some justification to oneself as to why one does not attend to it. (Blumer 1936: 520-521)

What is emotional communication or emotional contagion? What is empathy or sembling? Or communization, or a conversation of attitudes. It's where intuition connects Jakobson's emotive and phatic functions in non- and paralinguistic mediums.

> The peculiarity of nonsymbolic interaction, then, is that on the side of both stimulus and response it is spontaneous, direct, and unwitting, and that **it operates between the parties as a rapid and especially facile channel peculiarly congenial to human beings**. Because it is expressive on one side, it is likely to impressive on the other. **The disclosure of affective states on the one side seems to arouse and influence feelings on the other side**. (Blumer 1936: 521)

We're dealing with hypersemiotic communication (Fiordo 1989). That it "arouses and influences" is congenial with Ruesch & Bateson's terminology, i.e. mutual awareness and influence.

> It is my belief that it is just this nonsymbolic **phase** of interaction which has been ignored in the usual theoretical discussions of how attitudes are formed inside of a social milieu. The treatment, as suggested above, in so far as it has risen above the mere statement that there are action and reaction, has tended to treat this formation on the symbolic level in terms of the defining activities of others, or the conveying of a meaning to the individual, which gives direction to his act. And most sophisticated attempts to change or transform attitudes have followed this theoretical lead by placing reliance on **a symbolic content which conceivably might yield the individual a new picture of the object in question**. Yet it is my feeling that both this theoretical interpretation and the practical efforts based on it seriously ignore the affective aspects of attitudes. **The feeling element is a basic part of the attitude and has to be changed in order to have guarantees of a genuine transformation**. (Blumer 1936: 521)

The implication is that affect is a transformative, rather than stabilizing, force. Blumer feels that the affective aspect has been ignored, and proceeds with an attempt to direct or inspire the transformation of the situation. *What are feelings without emotions?* asks La Roux.

> I think this change is likely to be made effectively on the nonsymbolic level and not merely **seeking to convey a new interpretation of the object**. We are familiar with the frequent futility of trying to change a person's attitude through some form of intellectual conversation. **One may convince him in argument, yet his feelings remain untouched**. He retains, even though in a pertubed form, his previous attitude, with the original orientation to action which it stood for. However, the disclosure of feeling through some form of expressive behavior readily touches affective states - **awakening, setting, disturbing, or modifying them**. (Blumer 1936: 521-522)

In cognitive dissonance theory terms, he is describing the phenomenon of *trivialization*. The term "modifying" should be doubly emphasized, because "modification" comes up in the discussion of feelings by Henry Day, and attitudes by Charles Morris.

> These remarks concerning nonsymbolic interaction are tantamount to declaring that **in group life there is a collective interplay of feeling which constitutes a milieu for the affective life of each one of us**, and so for the development of our social attitudes. It is inside of such a texture of expressive behavior that our social feelings are nurtured - its absence leads to their impoverishment or decay. **Our attitudes**, or their affective side, **are sustained through the reinforcement we receive from the disclosures of feeling in the expressive conduct of others**. (Blumer 1936: 522)

Recent White House Office request for information on artificial intelligence contained the idea (from Respondent 31) that "Humans update their memory with every interaction" - thus highlighting the fact that "common memory" is an important (though frequently ignored) component of human communication, and that human-computer interactions are lacking common memory because our "conversations" with technology are not between mutually comprehending intelligences but that between a master and an unthinking slave. Respondent 31 is emphasizing the dynamic quality of human-computer relations, where much is to be wished for. Likewise, Blumer is here putting forth the idea that the affective side of our attitudes are socially updated through nonsymbolic interactions. There's clearly a pullulation of similar thinking here. But where the excrement figuratively contacts the ventilation is the "nonsymbolic" part of this formulation. While some emphasize the technology's ability to understand human motives, plans, and actions, others are working on deep learning application on multimodal media, which must - if mutually intelligible dialogues between us is to become natural - include our nonsymbolic interactions, bringing up the paradox of how to codify something so dynamic that uncodifyability is part of its logic. This would include not only human emotional communication, but also our aesthetic inclinations and semiotic creativity.

> To refer to **the expressive behavior of others as forming a collective texture** is not to speak in idle metaphor. I should like to point out that **expressive behavior is regularized by social codes much as is language or conduct**. There seems to be as much justification and validity to speak of an affective structure or ritual in society as of a language structure or pattern of meanings. **Almost every stabilized social situation in the life of a group imposes some scheme of affective conduct on individuals, whose conformity to it is expected**. (Blumer 1936: 522)

Social Text is an actual journal title. The problem of codifying expressive behaviour is dynamic in this particular ca-sue due to its multiple sources of influence: it can be regularized by linguistic traditions and innovations, everyday behaviour, cultural material, memes, and any of the thousands of channels through which "the objects of our minds" travel. The problem is partly social, in intergroup variety, but partly inexplicably reflexive and enigmatic.

> At a funeral, in a church, in the convivial group, in the polite assemblage, in the doctor's office, in the theater, at the dinner table, to mention a few instances, **narrow limits are set for the play of expressive conduct and affective norms are imposed**. In large measure, living with others places a premium on skill in observing **the affective demands of social relations**; similarly, the socialization of the child and his incorporation into the group involves an education into **the niceties of expressive conduct**. These affective rules, demands, and expectations form a code, etiquette, or ritual which, as suggested above, is just as much a complex, interdependent structure as is the language of the group or its tradition. (Blumer 1936: 522-523)

Emotional expressions are regulated. Social relations impose affective demands. Socialization involves learning to express emotions in a socially regulated way.

> The view which I am suggesting in this discussion is that social life in human groups can be viewed in one of its aspects as **a network of affective relations**, operating in the form of expressive stimulation and impressive response. It is this nonsymbolic interaction which seems to form **the setting for the formation of the feelings which are intrinsic to and basic to social attitudes**. My foregoing remarks are chiefly as a series of conjectures, but they will suffice, I think, to call attention to a primary phase of social attitudes which seems to be unduly ignored in current theoretical discussions. (Blumer 1936: 523)

Affective networks? This paper is 80 years removed from present, yet some parts of it read like something first published this year.

8. 2017

8.1 January

8.1.1 Phatic 2016 (pt. 1) (2017-01-06 14:11)

A year ago I set up a Google Scholar Alert for "phatic" in order to keep a more watchful eye on new publications that use the technical term. This post contains some of the single-excerpt entries in my ever-expanding collection. Some papers I'll have to read in full, because they add something interesting to phatic theory, or apply the concept on novel material, but most of these here use the term in passing and in an already established sense. Nevertheless, I believe that nearly every instance of its usage can add something to my knowledge, and can be used to map the conceptual field.

If you found this post by googling your own name, and found an excerpt of your writing here, you are welcome to contact me if you want it retracted or something added. I apologize for taking liberties without reading your work in full, but my interest in this technical term alone should justify it. Effectively, it is a *florilegium*, a compilation of excerpts from other writings, a bouquet of flowers in the form of a text. To peruse each petal individually, see here.

Appiah-Kubi, Kwamena and Duncan Rowland 2016. PEER Support In MOOCs: The Role Of Social Presence. *L@S '16 Proceedings of the Third (2016) ACM Conference on Learning @ Scale, Edinburgh, Scotland, UK - April 25-26, 2016*. New York: ACM, 237-240.

> **Social sharing**, an indicator which captures interactions such as commemorating a colleagues' birthday or other such life events was hardly expressed in the dataset under investigation. If "Continuing a thread" which is the act of reply to a post was eliminated, "Asking questions" comes out on top as the most used indicator by frequency, followed by "Phatic, Salutations and Greetings" and "Expressing Agreement". "Self-disclosure", which categorizes personal details given by posters usually to add extra context when asking questions or replying to another learner's post, features prominently within the "Affective" indicators category. Taken together, this may highlight these interactions as utilitarian oriented rather than **community building**. (Appiah-Kubi & Rowland 2016: 239)

These kinds of classificatory discourse studies more often than not take an extremely reductionistic view of phaticity. Here it is reduced to greetings and salutations, while Malinowski's original essay offers greeting as a preliminary illustration of phatic communion. Even more so, I believe Malinowski mentioned greetings, in passing, just to discuss the lapse of referential function, pointed out by Ogden and Richards. In my opinion, Malinowski's point was that greetings *are like* phatic communion (in the semantic aspect), not that greetings *are* phatic communion. This was a reduction introduced by Roman Jakobson, who didn't read Malinowski's essay, and instead relied on Alan Gardiner's work, where it was merely reviewed, and described "from a shifted angle" as an exchange where sentences "seem to follow one another like the mechanical utterances of automata" (Gardiner 1932: 45-46). This reduction consequently lead to the "phatic markers" in pragma-linguistics, which actually are somewhat "mechanical" (i.e. concerning the flow of speech, turn-taking, etc.). For metatheoretical purposes I designate this *reduced* understanding of phaticity as *hypo-phatic*. The opposite species of studies, which *enlarge* the meaning of phaticity by negating some of Malinowski's negations (most often, that phatic communion *is not* emotional communication), I designate as *hyper-phatic*. By and large the hypo- and hyperphatic poles correspond to linguistic and anthropological literature. It seems to make sense that linguists use it as a speech category, and that anthropologists should expand it in a variety of directions, most having a tangential connection with *speech*, nullifying the etymology of *phatic*. For purposes of illustration, I'd like to go over the categories in this excerpt.

1. "Social sharing" is the whole point of phatic communion. Achieving a sense of community through casual conversation is "the first act", as Malinowski says, consummated "by the breaking of bread and the communion of food" (PC 4.5).

2. "Commemorating a colleague's birthday or other such life events" falls under phatic communion because it's an extension of the "personal accounts of the speaker's views and life history" (PC 5.4).

3. Even "continuing a thread" is included, if one considers the implications of the quoted need "to say something even when there is hardly anything to say" (PC 9.2).

4. "Salutations and Greetings" are covered by Malinowski's "formulae of greeting or approach" (PC 2.4).

5. "Expressing agreement" is especially interesting, because it is treated as an aspect of phaticity very rarely in the ensuing literature. Malinowski was pretty adamant that in phatic communion there is "Always the same emphasis on affirmation and consent", defied only by "incidental disagreement" (PC 5.3).

6. "Self-disclosure" is covered by the "personal accounts of the speaker's views and life history" (PC 5.4).

7. And "affective" is problematic, since (as I'm about to discuss in an upcoming paper) phatic communion binds people "by a tie of some social sentiment or other" (PC 7.8) and yet it does not "serve the purpose of establishing a common sentiment" (PC 2.3). So it really boils down to how one understands "sentiment", and I'm still on my way towards elucidating its meaning in late 19th Century moral philosophy.

Note that PC here refers to Malinowski's three pages about phatic communion, from "The case of language used in free, aimless, social intercourse" (PC 1.1) up to "a pleasant atmosphere of polite, social intercourse" (PC 9.4), first number denoting paragraph and the second denoting sentence.

Blackford, Russell 2016. *The Mystery of Moral Authority*. London: Palgrave Macmillan.

> To take this a step further, much of the moral language used in everyday conversation may, indeed, consist mainly or entirely of expressions of feelings (along with invitations to others to share those feelings). For example, imagine that Abigail and Belinda are watching television and a news story comes on describing some shocking crime. In response, Abigail shouts: "That's appalling!" Here, she may be expressing that *she* feels appalled - and inviting Belinda to feel the same way - rather than attributing to the crime an objective property of appallingness. Belinda might reply with expression or gestures of agreement, but this seems more like phatic communication than anything else (in essence, it is a form of social bonding). (Blackford 2016: 19)

This is what I think was exactly the contention between Herbert Spencer and Bronislaw Malinowski. Spencer said, "There can be no sympathy, nor any of the [moral] sentiments which sympathy generates, unless there are fellow-beings around" (Spencer 1876: 19). While this is reasonable enough, it does set sympathy and sentiments in a sort of causal chain, so that the presence of fellow-beings becomes a factor that controls impulsiveness, and consequently fosters social progress and the social state. Malinowski on the other hand wrote that free, aimless, social intercourse does not serve "the purpose of establishing a common sentiment", since even where it purports (appears falsely) to exist, such as in expressions of sympathy (pity? condolence?), "it is avowedly spurious on one side" (PC 2.3). Notice that "spurious" is synonymous with "purport", both implying that something pretends to be valid but is actually false. Likewise, when Blackford draws a connection between morality and phatic communion, it purports to be original, while in actuality the moral aspect was already there in the inception, just undiscovered or ignored. Even presently I have not gone farther than Spencer to trace this line. I'm working myself up to reading the likes of George Grote's *Fragments on Ethical Subjects* (1876), and others. In the reasoning given here, that it may consist "mainly or entirely of expressions of feelings" is the La Barrean hypothesis (which I'll have to treat somewhere below), and somewhat specious. In any case, when Abigail and Belinda express their feelings about some shocking event, is it not spuriously one-sided? Abigail may be expressing this feeling *in order* to invite Belinda to feel the same way, but there's no guarantee that Belinda actually feels the same way (maybe she has other ideas about what crimes are shocking, or how shocking a crime has to be to become *appalling*). Thus, indeed, the whole exercise becomes phatic - someone saying something when they feel like someone should say something. Still, I really like the fact that Blackford managed to interrelate the emotive function ("emotive" was picked up from Anton Marty by Jakobson exactly because it has an element of *inviting the other to be moved by the same emotion*, as opposed to "expressive" or "emotional" which lack this element) with the opposing pole, which is the most varied - conative, appellative, directive, etc. - but essentially boils down to *doing* (as opposed to the *feeling* in the emotive function and *thinking* in the referential function). The most succinct treatment on this I've seen is by C. S. Wake, who opposes Feeling (Esthetics) to Will (Ethics). In Wake's Diagram XVI, I would replace with the "subliminal" with "social", in order to diagram the sociability of feeling as well as the sociability of will. The latter is so rare in phatic discourse that I can only get it from E. R. Clay's *The Alternative* (1882).

Fuentes-Rodríguez, Catalina; María Elena Placencia and María Palma-Fahey 2016. Regional pragmatic variation in the use of the discourse marker *pues* in informal talk among university students in Quito (Ecuador), Santiago (Chile) and Seville (Spain). *Journal of Pragmatics* 97: 74-92.

> *Pues* is a polyfunctional form, as will be seen, equivalent to the English *well* in some contexts (cf. Serrano Montesino, 2001); as **a phatic token**, equivalent to *uh*, and as a closing device as in *ya pues*, equivalent to the English 'okay then', etc. (Fuentes-Rodríguez, Placencia & Palma-Fahey 2016: 74)

The most hypo-phatic treatments reduce phaticity to meaningless linguistic phenomena. When Malinowski asked, "Are words in Phatic Communion used primarily to convey meaning, the meaning which is symbolically theirs?" (PC 6.3) and answered immediately in the negative, he meant (as was explained in the following sentence about the role of intellectual reflection, or rather the lack thereof) that when people engage in phatic communion, they're not really focused on the *meaning of what is said*. When someone starts a conversation about weather, their weekend, or children, you know that you're not in for some "deeper meaning". That is not to say that the conversation lacks any and all *signification*, merely that it is not *significant* (Charles Morris made a big issue out of "meaning" lacking this distinction). Somehow, a lot of people have taken hold of this statement about meaning, payed no attention to the word "symbolically" (which is treated extensively by Ogden and Richards in the rest of the book), and have taken "phatic" as a synonym of "meaningless". So, by and by, when linguists started looking for the phatic subcode of language, to which Jakobson's phatic function must accord, they found "uh", "hmm", "yeah", and other such linguistic tokens with no discernible meaning. "Well" is especially symptomatic of this reduction, because it's the exact word repeated so much in the Dorothy Parker quote in Jakobson's original definition of the phatic function. But notice that Jakobson doesn't specify any further illustrations, nor does he give a thought-out definition of the phatic function as he does for the poetic function. In fact, after defining the phatic function, he says damn near nothing about it ever again! So it's no wonder that subsequent linguists took the most simplistic illustration ("well") and ran with it. Personally, I don't even see the point of studying "phatic tokens" - can you learn anything significant if you study the most insignificant part of spoken language?

> Additionally, *pues* and its variants were found to occur as **continuers** or phatic tokens in **turn/act medial position** across varieties. All in all, the use of *pues* with its interactive value in the introduction of responses stands out in Seville, while **the supportive function** of *pues* predominates in Quito and Santiago. (Fuentes-Rodríguez, Placencia & Palma-Fahey 2016: 90)

Still, I appreciate how far this classificatory system has developed. Ever since Laver's (1975) elaboration - which did not equate the phatic function with phatic communion, but instead delineated a variety of functions *of* phatic communion, such as the propitiative, exploratory, etc. - I've noticed several authors delineate even further functions. The *supportive* function would be one I'd like to see elaborated. Malinowski said that there's "Always the same emphasis on affirmation and consent" (PC 5.3), but I have yet to see anyone study if this is really so, if we really do agree more than disagree, or support rather than contend, (with) our casual conversation partners. Even more so, I would like to see Laver's preliminary functions of phatic communion elaborated further, particularly with regard to all the computer-mediated-communication literature that employ phaticity.

Kecskés, István 2016. Bilingual Pragmatic Competence. In: Reif, Monika and Justyna A. Robinson (eds.), *Cognitive Perspectives on Bilingualism*. Boston; Berlin: Walter de Gruyter, 39-64.

> Malinowski (1923: 476) defined phatic communication as "[...] language used in free, aimless, social intercourse". It is small talk, **a non-referential use of language to share feelings and sympathy**, or to establish social rapport rather than to communicate information. Phatic communication is characterized by the use of routinized and ritualized formulas, mainly **situation-bound utterances**. This term refers to all kinds of acts including greetings, welcomes, questions about work, health, well-being, family and other aspects of life, leave-taking, wish-wells, farewells, compliments about obvious achievements or personal traits of the interlocutors, complaints about things or events with which they are familiar, or those narrations or chit-chat about trivial facts or comments about topics that may seem obvious (Malinowski 1923:

476-479). Why is small talk important for bilingual pragmatic competence? Because it is part of what we referred to as **preferred ways of saying things and preferred ways of organizing thoughts in a language**. Bilinguals have two sets of small talk, one for each of their languages. However, as we discussed earlier, a bilingual might be more comfortable with the norms and conventions of one of his/her language than those of the other. Mugford (2011) has shown that his Mexican learners of English transferred local norms and practices and did not adhere to those of the L2 when engaging in phatic exchanges. For instance, unaware of the role of status and distance in the target community, **on some occasions Mexican learners made overly personal comments to their instructors, as if assuming they were talking to very close subjects**. On other occasions, their small talk displayed local practices, such as lack of expected greetings when entering classrooms, very extended greetings with a profusion of self-disclosure, or the transfer of L1 idiomatic phatic expressions, for example 'fresh as a salad' instead of 'fresh as a daisy' as a reply to a how-are-you question. As effective management of small talk in any language requires **an awareness of subtle issues such as when and with whom to engage in it, the underlying reasons and purposes for doing so, the topics that can be addressed, or the effects achieved by means of it**. (Kecskés 2016: 57)

This one is truly impressive, for Kecskés has caught some interesting aspects of Malinowski's phatic communion. It's a rare sight on the whole, as very few people discussing phaticity today bother to read Malinowski (or to read him thoroughly). Now, when small talk is described as language used "to share feelings and sympathy", we're once again treading the feelings-sentiments-sympathy complication. In short order it is this: Malinowski negates the communicative function ("not in order to inform"), the practical function ("not [...] to connect people in action"), and the cognitive function ("certainly not in order to express any thought") (PC 2.2), *but* when it comes to feeling, the word itself appears exactly *once*, in that "the situation [...] is created [...] by the specific feelings which form convivial gregariousness" (PC 7.6). I cannot say what those feelings are. At best, I can hang on to his word "fellowship" and note that Spencer had the phrase "the desire for the presence of fellow-men". So, it seems probable that the specific feelings Malinowski had in mind were the social sentiments "dependent upon and associated with the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man" (PC 3.3). That is to say, it is impossible to say what those feelings are, except that they necessitate the presence of of other people, and perhaps condition that necessity. It looks to me that the social sentiments Malinowski (and Spencer) had in mind were not *feelings* as we understand them today (i.e. emotions), but feelings tied with the opposing pole (ethics, will, volition). In Spencer, this is exemplified by "the desire to accumulate property", in Malinowski it has divised into "ambition, vanity, passion for power and wealth" (PC 3.3). In the end, I cannot but think that small talk is *not exactly* the language used to share feelings. As Malinowski points out, one may be very keen on sharing feelings, but the other may listen on with disinterest, waiting for his or her own turn to "share feelings". As to the "mainly situation-bound utterances", the whole of PC 7 is about this, attempting to answer "in what relation does [phatic communion] stand to our crucial conception of context of situation?" (PC 7.2). He calls it "crucial" because the *context of situation* is his main theme in the essay. As far as I can make out, there appears a slight contradiction when it comes to the situational boundedness of phatic communion. On the one hand, he says that "it is obvious that the outer situation does not enter directly into the technique of speaking" (PC 7.3), meaning that the talk is not focused on what is going on at the moment. On the other hand, to take hold of the "directly" in that construction, since it does enter into it *indirectly*. When the crew of a ship talks about bad weather or a company of soldiers in action, it is clear that the situation does influence it. The contradiction arises out of the statement, "The whole situation consists in what happens linguistically" (PC 7.7), which goes to point out that even when we engage in phatic communion at the bus stop or in a waiting room, it doesn't really go all that well when we're discussing only things we can see or hear in the immediate vicinity. Rather, good small talk is about news, opinions, tid-bits of information which are shared not in order to inform or educate the other but only for the sake of conversation, for the pleasure of talking. The weather is the last resort for people who haven't discovered their commonalities beyond being subjects to the same climate conditions. At the very least, I would call for more elaboration for the situation-boundedness of phatic communion. Personally, I've wondered if the phatic function could be viewed as the anti-function of context. But then again, even

Jakobson's referential function and its relation to the context factor is not that well understood. The last portion concerns what Oleg Mutt (1982, 1983) called the *cultural accent*: "Even with faultless grammar, pronunciation and a rich vocabulary a certain amount of "non-nativeness" remains". Phatic communion is especially sensitive in this regard, because it's supposed to be *natural* conversation, and second-language learners may not have learned the second language in a natural setting. Mutt points out that the native listener can discern "occasional bookishness and/or over-colloquiality". This is the exact problem I have as someone who learned English first from American hip-hop and then from philosophy and social science textbooks. It's a matter of training that I form these lengthy awkwardly constructed sentences instead of resorting to *Hell naw* as I did a few years ago. That is, every now and then second-language speakers *betray* an inability to say things in the preferred way. The awareness of subtle issues is especially meritorious, because I've noticed some pretty lofty differences for practically similar communication situations. For example, when talking to a superior or instructor, do you engage in sociabilities because a working relationship is essential to a successful outcome, or do you skip the superfluous formalities in lieu of not wasting the other's time and get right to the point? While this is generally seen as the distinction between the high-context and low-context cultures in West and East, I first noticed in the very first papers I read about phatics, Nord (2007) in Western Europe stressing relationship and Kulkarni (2011) in India stressing getting to the point and not becoming "too familiar" with your superiors. Some very good observations in this line were pointed out more recently by Isurin, Furman and White (2015) with regard to American and Russian communication styles. I've expressed hope to continue David Zilberman's elegant typologization in this regard, but one would first need to understand Zilberman, which is a challenge in itself, and then dive deep into comparative, cross- and intercultural research (as in the *Journal of Pragmatics*), which presents another layer of tedious and laborious work to be done.

Skaggs, Steven 2016. U-P analysis: A neo-Peircean analytic tool for visual subjects. *Cognitio* 16(1): 169-178.

> The very understanding or interpretation of the display as a message means that Jakobson's phatic function - **the communicative function that calls attention to the signal itself** as a "Hey, I'm talking to you" device - is in play. The phatic function is not simply a mechanical checking of the physical channel of communication, **it is alerting the receiver that a message exists** - in other words, it has **an indispensable semantic, meta-informational component**. No matter what syntactic features may comprise a display, its inherent function (as display) is always primarily and inherently semantic. Unlike the visent and the system, which can be described as if they are entirely syntactical structures (even though connotations invariably flow, like a comet's tail, from the syntactic material), the mere mention of a display already admits prior interpretation at the conceptual, informational level - **without interpretation, one would not have understood the display to be a message to begin with**. So, unlike the visent and the system, for which choosing to avoid any discussion of semantics is at least possible, if not usually productive, admitting that something is a display necessarily invokes the phatic-semantic component. (Skaggs 2016: 174)

There is an inherent pointlessness to the signal calling attention to itself. Firstly, doesn't this sound more like the poetic function? I the poetic function, the message draws attention to its own form, its syntactical and grammatical features, its rhythm and rhyme, its allusions and ellipses. Rather, Jakobson's point is that in the phatic function the signal draws attention to the contact feature, the fact that it *is* communicated, that there *is* an ongoing channel of communication. This leads me to the second critique, pointlessness. As Katharina Reiss pointed out 35 years ago, every message is necessarily *communicated* for it to be considered a message. The postcard may be primarily informative, but it is also a means of contact; the poem is primarily aesthetic, but it is also a means of contact; an advertisement slogan is primarily conative, but it is also a means of contact. Thus, "the phatic function does not lead to particulars of the text construction", that is, "does not arise from the text form, but from the use to which the text is put" (Reiss 1981: 125). If it's not put to communicative use - if a postcard, poem, or slogan is formulated but not

communicated - it is not a message. All in all, there is no message without the phatic function. And yet, there are also no discernible "phatic" features of the text that would lead to it being perceived as primarily phatic. Instead, you have to turn to how it is understood or interpreted - which is exactly what Žegarac and Clark (1999) formulated into the "phatic interpretation" perspective. Drawing on Relevance Theory in pragmatics, according to their theory a message becomes primarily phatic when it is interpreted as such in light of the mutual cognitive environment of the communicants. This brings *the social relationship between interlocutors* into forefront. For example, when Pauline and Arthur are on good speaking terms, one of them mentioning the gas bill is informative, referential, practical. But when Pauline and Arthur are in a fight and haven't spoken to each other for three days straight, one of them mentioning the gas bill can be taken as a sign of continuing the conversation, to start talking to each other again. In this case, the stereotyped formula about phaticity, that the fact that something is said, rather than what is said, becomes really true. This illustration is a rather marginal case, but it can be argued that something similar operates in all forms of communication, that every message has a *meta-* component. While Skaggs formulates it as a "semantic, meta-informational component", Jurgen Ruesch and Gregory Bateson (1951) did so even before Jakobson, formulating their theory of *meta-communication*, according to which a message contains some sort of instruction for how it should be interpreted (i.e. ironic tone in a joke, an interrogative tone in a question, etc.). Later, Bateson (1966) developed meta-communication (*communication about communication*) into μ-function (*communication about relationship*). Every now and then I notice someone implicitly (or less frequently, explicitly, as in Nord 2007 and Zabor 1978) making the connection between Jakobson's phatic function and Bateson's meta-communication, but I have yet to write about it myself. This is partly so because I believe that Jakobson basically re-formulated Ruesch's questions for the communication researcher into his linguistic functions, excluding the seventh (the *effect* of communication, which you understandably cannot find in poetry, which was Jakobson's zone of comfort). This connection made some followers of Jakobson uncomfortable at the time, and I haven't followed it up since, only noting it as a sort of *quesit* (a thing of possibility). All in all the general ethos is sensible enough: the phatic function in the sense given here would touch upon the semiotic threshold between signification and communication (assuming that a display has already transformed from a random piece of information into an organized presentation of signification). My qualm really is with the statement that the phatic function draws attention to the message, while I believe that it draws attention to the speaker. Let me emphasize: not even the relationship between the speakers, but the speaker. Namely, in Malinowski's phatic communion, "the bonds created between hearer and speaker are not quite symmetrical, the man linguistically active receiving the greater share of social pleasure and self-enhancement" (PC 5.5), and if the the aim is "binding hearer to speaker by a tie of some social sentiment or other" (PC 7.8), it would make sense that the true aim of phatic communion is to speak for the sake of speaking, which includes the pleasure of speaking as well as the pleasure of being heard. Bonding is in this light almost an inconsequential side-effect. Furthermore, Jakobson formulated his definition of the phatic function partly on the basis of Hobart Mowrer's (1950) work on talking birds, where the quintessentially phatic utterance is the parrot's "Don't go." Even Jakobson's other illustration makes sense in light of this: when the child babbles to gain the mother's attention, it's not calling attention to the signal (some inarticulate sound the baby makes) but to *itself*. The *channel* or *contact* in Jakobson's definition is really extraneous to phatic communion.

Kirk, David S.; David Chatting, Paulina Yurman and Jo-Anne Bichard 2016. Ritual Machines I & II: Making Technology at Home. *CHI '16 Proceedings of the 2016 CHI Conference on Human Factors in Computing Systems, Santa Clara, California, USA - May 07-12, 2016*. New York: ACM, 2474-2486.

> Changing patterns of both work-related mobility and domestic arragements mean that 'mobile workers' face challenges to support and engage in family life whilst travelling for work. **Phatic devices offer some potential to provide connection at a distance alongside existing communications infrastructure**. Through a bespoke design process, incorporating phases of design ethnography, critical technical practice and provotyping we have developed Ritual Machines I and II as material explorations of mobile workers'

> lives and practices. In doing this we sought to reflect upon the practices through which families accomplish mobile living, the values they place in technology for doing 'family' at a distance and to draw insights in to **the potential roles of digital technology in supporting them**. We frame the design of our phatic devices in discussion of processes of bespoke design, offer advice on supporting mobile workers when travelling and articulate the values of making a technology at home when designing for domestic and mobile settings. (Kirk et al. 2016: 2474)

This is a topic headed by transnational family practices in polymedia environments. While the concept of *phatic technologies* originate from the work of Frank Vetere, who aimed to design technologies for grandparents and grandchildren to socialize through, it pretty soon moved on from inter-generational to trans-national families. The problem with many of these "devices" is that they're extremely specialized ("bespoke"?) and sometimes confuse *phatic* with *haptic*, aiming to facilitate touch-communication over distance (i.e. Hug-Me systems and the like). Basically, this paper is what technical publications call a "demo". Notice the diminutive "some potential" which points to such devices being marginal "alongside" existing systems of communication. Personally, I doubt in the value of such devices, because their specialization limits them to very few well-off users. The true potential for digital technology supporting novel family organizations is in the general-use technologies. This is exemplified in Madianou's paper by one of her subjects re-counting how she first used Skype on a laptop by her bedside but then got a Smartphone and could then keep up with her family via Facebook all the time.

> Studies of phatic technologies point us towards **a need, or role, for technology in supporting *intimate connection* at a distance**. Mass adoption of such technologies however, does not seem close, and often the technologies, where they are described in prior research, do not particularly speak to the concerns and contingencies of the mobile worker navigating their relationship to home. (Kirk et al. 2016: 2474)

Or it could be the other way around, as technological habituation (Wang et al. 2011, 2012) may lead to those technologies that do support intimate connection to become popular. This cannot predicted, though, since we're only at the beginning of digital nativization. And as Miller (2015) demonstrates, sometimes our popular taken-for-granted assumptions about new technologies are far off the mark. In that particular case, it was held that Twitter and social media played a significant role in the Arab Spring, but in hindsight it turned out that the key factor is not the availability of technologies that lead to revolution, but the population of young people who want a revolution and will use any technology available to achieve it. Likewise, the telephone is not itself an intimate technology, but give it to Nepali youth (Kunreuther 2006), and they'll dial random numbers until they hear an attractive voice and start flirting. So I guess I agree with these authors in that theoretical/hypothetical research does not very often speak to the actual concerns and contingencies of technology users. Demos proceed with more hope and fanfare than evidence-based concern for public welfare.

Rusu, Olivia-Cristina 2016. A Corpus-Based Approach on the Relevance of Translating Interjections. *Professional Communication and Translation Studies* 9: 167-176.

> The relevance-based theoretical approach tries to give **an overt account of how the information-processing abilities of our mind allow us to communicate with one another**. Consequently, its research concerns mental faculties and their causal efficacy, rather than texts or processes of text production. Signalling a powerful stimulus, interjections have different communicative values (e.g. referential, expressive, conative, phatic, etc.) or can function as pragmatic markers. (Rusu 2016: 167)

For some reason, this likens it to the rational psychology of 19th Century. The adjective, "overt", is probably added for the purpose of circumventing the implications of a study of minds in communication. As Ward and Horn (1999) raise

against the earliest Relevance Theory approach to phaticity by Žegarac and Clark: "All we want," they say, "are beliefs about one another's shared cognitive environment" (1999: 557). All we have, on the other hand, are inferences about beliefs. An aspect that draws me away from the Relevance Theory approach is the drawing out of implications in fashion reminiscent of analytical philosophy. Both hold people to be more logical than they actually seem to be. Everyday communication proves to be a veritable mismatch of beliefs and ways of thought. That interjections "have different communicative values" is tantamount to Fuentes-Rodrigues et al. (above) calling *pues* a "polyfunctional form".

> This degree of distrust is transferred literally in the Romanian translation as well, by means of a Romanian equivalent, the interjection "*hm*". In this case, the interjection '*hm*' has both expressive and phatic pragmatic functions. Generally it expresses annoyance, dissatisfaction, doubt, mistrust and suspicion. In the above particular cases, **the feelings of caution (1), reservation and wariness (2), and irritation (3) towards/caused by the presence of a stranger** are perspicuously conveyed in the target source. (Rusu 2016: 175)

This part is interesting for wholly extraneous reasons. These very same feelings underline the need for phatic communion. The whole of paragraph 4 in PC is about how "to a natural man, another man's silence is not a reassuring factor, but, on the contrary, something alarming and dangerous" (PC 4.1). It seems beyond contention that "the presence of a stranger" is a source of anxiety. Small talk is a normal response to this anxiety. Furthermore, by making small talk you can find out if "the stranger [can] speak the language" (PC 4.2), that is, belongs to your linguistic community. Even more so, whether or not the stranger goes along with small talk or abstains is an indicator of (un)friendliness (PC 4.3). But whereas Rusu attributes these emotions to the interjection (*hm*), I see them as underlying the original reasoning for phatic communion.

Morador, Fernando Flores and Judith Cortés Vásquez 2016. New Social Movements, the Use of ICTs, and Their Social Impact. *Revista Latina de Comunicacion Social* 71: 398-412.

> *Phatic function*. The new forms of communication and social interaction have exhibited the capability for action and implementation and as a result, **the new media are now effectively developing what we have called a 'phatic function'**, understood as the ability to generate tangible actions and outcomes through the use of new technologies. Communication media, seen from this perspective, are **capable of transforming reality through precise and arranged actions**. They have become instruments of, and for, specific actions. (Morador & Vásquez 2016: 408)

More hope and fanfare. In the abstract of the paper, the point is put more succinctly: "new digital technologies allow for political agendas and proposals to increase in visibility, scope and dissemination", so that alternatives to established political party agendas can become more accessible. This seems true enough, if you consider the effects Facebook, Youtube, Reddit, or even 4chan have had on political events of late (2016 U.S. presidential election is a good example, and I await curiously the results of research into those effects). As to understanding the phatic function as "the ability to generate tangible actions and outcomes", I remain puzzled, if only due to the lack of tangible illustrations. The context reads rather like a conceptual review, with the phatic function thrown in for sake of glitter. Again, as Miller (2015) has demonstrated, the capability of new mediat echnologies to "transform reality" are somewhat overblown in public discourse. Again, this is something I'd like to see studied empirically, rather than conjectured hypothetically.

Sun, Yingze; Matthew P. Aylett and Yolanda Vazquez-Alvarez 2016. e-Seesaw: A Tangible, Ludic, Parent-child, Awareness System. *CHI EA '16 Proceedings of the 2016 CHI Conference Extended Abstracts on Human Factors in Computing Systems*, *Santa Clara*, *California*, *USA - May 07-12, 2016*. New York: ACM, 1821-1827.

> As the parent's survey showed, the phone was the main form of parent-child communication. However, it became apparent during the in-depth interviews that the primary purpose of the phone was to coordinate family business and was typically not reciprocal in that parents would initiate most calls. (Note: all quotes translated from Mandarin). "*I like to call my daughter to talk to her and sometimes I also send her a instant message as a remider of important events.*" **The use of the phone for reciprocal phatic communication (social communication) can be hampered by context**: "*I really enjoy communicating with my son and often want to know all his news from school. But he is only 8 and does not have a phone. So I cannot contact him until I return home from work.*" (Sun, Aylett & Vazquez-Alvarez 2016: 1824)

What stands out here is the quality of *reciprocity*. There is nothing in the earliest sources about phaticity to support reciprocity; quite contrary, Malinowski's version is even non-reciprocal - the more (linguistically) active person receives a greater share of social pleasure and self-enhancement. In another part of the paper, the authors write that their technology (e-Seesaw) "is a novel technological probe that, by allowing only a very simple communication, can help understand the underlying nature of *connectedness*" (*ibid*, 1826). Whether or not looking at the simplest forms of communication can help us better understand it, they do formulate "the concept of *connectedness* [...] as a contrast to *social presence* or *social communication*", and point to other research where connectedness is "split into *sense of sharing and involvement* and *dissatisfaction with contact quality*" (*ibid*, 1823). Now, this I like, if only because connectedness is rarely treated in any significant depth in phatic literature. Personally, I'm very interested in studies that demostrate how sense of connectedness varies between sexes, age groups, and cultures. Thus far, I've only looked into the first, and found a paper where male and female sense of connection is put in relief, one prefering emotional vulnerability and reliable alliance, and the other guidance and social comparison. If the concept of *phatic qualia* (Lemon 2013) were taken seriously, I would like to see it developed with these kinds of distinctions in mind, lest we require men to be as emotionally involved as women, and women to be as competitive as men.

Ayere, Mildred Atieno 2016. ELearning A Peace Building Initiative. A Paper Submitted to the "Youth, Education ad the Peace Process Commission" Conference, April 13-15, 2015, Abuja, Nigeria. (Online)

> Analysis of the interactive forums was done using content analysis. Social presence in such interactive forums was measured using a scheme from Rourke et al. (1999) using 1720 coversations from 180 students forming the sample by assessing Social Presence in Asynchronous Text-Based Communication forums. This paper laid out three categories that formed the basis of social presence used in judging peacebuilding and conflict resolution: affective, interactive and cohesive. There were 9 indicators used in this study to generate these three categories: expression of emotions, use of humor, self-disclosure, referring explicitly to others' messages, asking questions, complimenting and expressing appreciation, expressing agreement, addressing or referring to the group using inclusive pronouns, and **phatic or salutations**. (Ayere 2016: 4)

Another conference paper employing a framework of content analysis that classifies linguistic phenomena in a way that reduces phaticity to greetings. Since I went over how some of these categories were included in Malinowski's phatic communion, I'll try to treat the rest with secondary literature:

1. "Expression of emotions" is intimately connected with (hyper-)phaticity, even if its role is odd in Malinowski. While both Malinowski and La Barre seem to rely on the work of E. B. Tylor, where *arguably* Malinowski transformed "natural language" into a sort of *natural conversation* (i.e. phatic communion). But whereas Malinowski dismissed expressions of emotions (as one-sided), La Barre picked it up and formulated his version of phatic communication *exactly* as vocal and emotional communication. The latter is especially tied to the theory of linguistic origins, and as one of the earliest commentators put it, the earliest beginnings of language were "instinctual and emotional expressions rather than so complex a thing as thought" (Goldberg 1938: 57). Still, the interrelations of emotive and phatic functions are way too complex to give a brief overview.

2. "Use of humor" is obviously tied to phatic communion, but for an authoritative source, one can look towards A. Kroeber, who discusses the earliest cultural activities, and includes "expressions of play and relaxation and humor", which are - like phatic communion - "ends in themselves, and in a way pleasures in themselves" (Kroeber 1948: 390-391). In later literature, there's this note: "Coleman explores the function of Black humor as a vehicle of phatic communion among Barbadians, Trinidadians, and Afro-Americans [and] argues that humor can reinforce group solidarity" (Atwater 1984: 4).

3. "Referring explicitly to others' messages" enters into the phatic field only if one identifies the phatic function with meta-communication. In a very technical (meta-channel?) sense, referring to another's previous message reinforces or draws attention to the existence of the channel, and a common history of communication.

4. "Asking questions" immediately reminds me of this little tidbit: "Socratic irony is perhaps the most ingenious possible development of phatic communion. The asking of questions is obviously a masterly shortcut for the establishment [of personal union]" (Burke 1937: 80).

5. "Complimenting" yields only one result in my 20th Century corpus: "Middle-class British ladies are prone to compliment each other in a manner that gives pleasure to both parties [...]. Such overt evaluations carry overtones of contact" (Beale 1975: 278).

6. And lastly, "addressing or referring to the group using inclusive pronouns" concerns an aspect very rarely treated by later literature. Namely, Malinowski's classism. In the very same passage I've been so heavily quoting, Malinowski says that "the primitive mind" can be found in "our own uneducated classes" (PC 4.3). By the 1950s, when the Red Scare was taking effect, one ethnologist made the connection between "uneducated classes" and the proletariat, and wrote that "Words like "comrade" have a type of linguistic use which Malinowski labels *phatic communion*" (Pieris 1951: 500).

While these are more like hints or suggestions rather than solid connections, the do point out the variety in how phaticity has been conceptualized over the last century or so. This list hopefully goes to show that phaticity can and has been broadened enough to include a connection to any and all content analysis categories.

Collins, Laura J. 2016. Rights Talk and Political Dispositions. *Rhetoric & Public Affairs* 19(1): 83-90.

> As Gunn points out in his response, the demand and refusal pattern I note is not unique to the Second Amendment issue (he lists "the English language, capital punishment, abortion, the minimum wage, the U.S. border, or same-sex marriage" as other examples). Gunn argues, and I agree, that "this [pattern] implicates **an affective dimension of rhetoric tied more to the phatic utterance and identity** than the content of claims." It is this affective dimension of rhetoric and the importance of attending to it that I will address in the remainder of this response. Along with that, I will offer my thoughts on why I find rights discourse a particularly fruitful area for such inquiry. I turn to that latter point first. (Collins 2016: 84)

This author goes on to put forth "an identity-stabilizing function", which I would include as one of the (sub)functions of phatic communion. The group identity discourse of 1950s and 1960s could do great service for this undertaking (e.g. Festinger 1950). For example, Basil Bernstein wrote about "a cultural identity which reduces the need for the speakers to elaborate verbally their intent and make it explicit" (Bernstein 1964: 58). How exactly phatic communion and shared identifications interrelate I will leave up to if and when I'll actually deal with it, but the suggestion itself is promising enough. The paper itself is essayistic, a response to criticism, and looks very well written. I might consider reading it in full, should I ever return to Laclau and the empty signifier polemic.

Kennedy, Helen 2016. *Post*, *Mine*, *Repeat: Social Media Data Mining Becomes Ordinary*. London: Palgrave Macmillan.

> As De Ridder (2015) argues, **social media platforms promote the practice of being social**, thus transforming intimacy from a private to a public matter, though many have contested the value of this simple private/public distinction in the context of social media, as I highlighted in the next chapter. Trottier (2012) concurs with this view of social media as spaces to be intimate. Tracing the history of social media across various platforms, he argues that what they have in common is that they are characterised by 'interiority' (2012, p. 6). They are perceived as **spaces for psychological comfort, in which communication is phatic, not informational**. But as well as being spaces in which personal information is shared, social media can be said to be intimate in other ways too, suggests Trottier. First, he argues that social media are dwellings; we spend a lot of time in them and use them extensively. We depend on dwellings for privacy, and the walls of dwellings are supposed to shield us from public scrutiny. But **on Facebook, walls become spaces for the public display of our personal lives**. For him, one of the problems with social media data mining is that **it is comparable to surveilling our private dwellings**. (Kennedy 2016: 25)

I'm not sure that's the kind of "promition" social media is actually aiming towards. Facebook, for example, looks more like a way to promote advertisement to millions of people who see the environment as a social space and don't really think about them being constantly bombarded by targeted commercial propaganda. I would argue that it does not transform "intimaty from a private to a public matter", if only because Facebook, for example, is not as public as Twitter. But it seems also the case that there has always been a socially accepted limit to public displays of intimacy, and this limit is implicitly acknowledged on social media - too revealing, too animalistic tendencies are still socially shunned. With "spaces for psychological comfort" I agree more, since people "unfollow" friends who post or share uncomfortable material (or an uncomfortable magnitude of material). But instead of "comfort", I'd refer to "pleasure", which has a longer history (cf. Kroeber and Malinowski, above). Pleasure also seems like a more stronger motivator than comfort. We'll tolerate pleasures that are uncomfortable, but will not tolerate comforts that are displeasuring. But I digress, comfort is definitely present in Malinowski's phatic communion, particularly in the need "to get over the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence" (PC 4.6). The fact that a social media timeline could become a record of your life is one reason I don't use it much myself - I'd like to maintain my virtual "dwelling" private, and if public then (at least seemingly) unconnected with my physical/legal personhood. The quip about surveillance might invite parallels with Orwell's *Nineteen Eighty-Four*. Maybe the "oblong telescreens" of that imagined future will yet become a reality in nearable smart-screens. But in that case it won't be the thought police that keeps a watchful eye, but an artificial intelligence taught to recognize speech, vocal tones and body movement. Aren't "Smart TV-s" with in-built webcams and recognition software already a thing?

Cui, Yaxiao 2016. Adjacency Pairs and Interactive Consciousness in Virginia Woolf's Novels. *Style* 50(2): 203-222.

> On the surface, Mr. Ramsay's questions in [2] and [3] and Lily's reply in [4] form **a simple phatic exchange** similar to the *how-are-you* sequence in Extract (1), despite the fact that Mr. Ramsay's speech is presented in free indirect style:
>
> > Mr Ramsay: Was anybody looking after her? Had she everything she wanted?
> > Lily Briscoe: Oh, thanks, everything.
>
> >It appears that Lily is simply taking Mr. Ramsay's utterance as phatic question **expressing kindness** and that she gives a preferred polite reply. (Cui 2016: 213)

The word "exchange" appears a total of 4 times in Malinowski's text. Still, knowing that the etymology of "phatic" is *speech*, this "speech exchange" really amounts to *conversation*. Notice that here the qualifier is "simple" whereas Malinowski uses "mere" (a total of 6 times, the outstanding uses being "mere phrase of politeness", "mere sociabilities", "the mere presence of others", "the mere need of companionship" and, most pointedly, "a mere exchange of words"). As to the issue at hand, the confusion stems from a phatic interpretation of a non-phatic utterance. That's basically it, and everyday life is full of such occasions. "Kindness" on the other hand caught my attention, and I found an excerpt in which "Hi" is said to be a contraction of "How are you?" (Esen 1973: 208-209). The same author notes that there's a distinction to be drawn between Western approach to phatic communion, which is supposedly impersonal, as opposed to African phatic communion, which consists of concern for the individual, his or her life and conditions.

Bataeva, K. A. 2016. Social Codes of Chat-Communication: Ethnomethodological Approach. *Актуальні проблеми філософії та соціології* 9: 6-10.

> One of the main codes of chat-communication that determines its peculiarity is **the code of easy, unconstrained and superficial communication** for communication ("contact for contact") with **dominating phatic function of speech**. In ethnomethodology, chat-communication is analogized to such **forms of light entertainment as "cocktail-party", rest in a bar**. According to H. Rheingold, "the logging onto online services and chat rooms is similar to **the feeling of the peeking into the cafe, the pub, the common room, to see who's there**, and whether you want to stay around for a chat". S. Herring has paid attention to another aspect of "cocktail-party" that allows likening this practice to chat-communication: in both cases, there is a chaotic exchange of replicas in which a large number of social actors participate where any of them tries to attract attention of others to him/her with muffling the others by loud speaking and sometimes responding inappropriately; involving very different, not related to each other topic of conversation. (Bataeva 2016: 6)

I have a feeling that "easy, unconstrained and superficial" constitute a back-translation of Malinowski's "free, aimless and social". As for terms like "code" and "dominant", these point to an unmistakably Jakobsonian leaning. Russian authors often have a very robust handling of Jakobson's theory, since they have more immediate access to his thinking. Barring the analogy between social gatherings and social media, I quite like the listing, particularly the "cocktail-party", since this forms, in my opinion, a crucial connection between the "European drawing-room" in Malinowski's text, and the American sociological tradition that took over the point, but not the term, of phatic communion. It is just another *quesit*, since I have yet to verify it (or figure out how to verify it), but I have a strong opinion that Jurgen Ruesch's elaboration of phatic communion in 1951 might have influenced or inspired Erving Goffman's treatment of the cocktail party a few years later, seeing that both worked and had connections with the Palo Alto group. I have yet to see anyone treating these authors in depth, at least with regard to this connection, which means that I'll have to do it myself at some point (I've tried to make this step, but it didn't get far).

Purdy, Michael W.; Maria F. Loffredo Roca, Richard D. Halley, Bronia Holmes and Carol S. Christy 2016. Listening is... Five Personal Worlds of Listening: An Auto-Ethographic Approach. *International Journal of Listening* 00: 1-18.

> Attending to what is experienced, and how one experiences in the description of listening, I find six generally distinct modes of listening [descriptors in brackets are related deficient modes of listening]:
>
> 1. Nourishing/satisfying, enjoying/appreciating, "playful" listening as learning. This is **perceptual engagement as a wholesome experience**, maybe in the sense of Branislaw Malinowski's (1929) phatic

> communication - **appreciated and nourishing for its own sake**. What we appreciate we listen to and learn naturally as **a playful experience**. This is not about *sharing* as *imparting* buth rather as **a common, mutually creative experience**.
>
> (Purdy et al. 2016: 4)

By "wholesome" experience, I assume something like "holistic" experience is meant. This amounts to something like Malinowski's statements, "Language here is not dependent upon what happens at that moment, it seems to be even deprived of any context of situation" (PC 1.3) and "The whole situation consists in what happens linguistically" (PC 7.7). "For its own sake" is an interesting construction that appears frequently - even the previous excerpt had "communication for [the sake of] communication" - but I have no idea where it comes from, since Malinowski nor Jakobson say anything like it. From the earliest sources, there's "talking for talk's sake" (Goldberg 1938: 59) and "talking for the sake of talking" (Hymes 1971: 43-44), which are pretty general. There are also several instances in which the sound-quality is put into focus, as "where language is used more for the sake of its sound than its content" (Crystal 1965: 171) and there being "a hypnotic value in the sound of words, words for word's sake" (Critchley 1967: 119). But the most poignant observation ties it with the "social pleasure and self-enhancement" (PC 5.5): "They do so for the sake of a social-satisfaction - the satisfaction of orienting their activity towards each other with the resulting psycho-biological benefits whatever these may be - the security of acceptance, exaltation, esprit de corps, morale, we-feeling, enthusiasm or extasis" (Fernandez 1965: 913-914). Playfulness could probably be added to the list, since it emphasizes the same element - the pleasure or satisfaction gained from doing something merely for the sake of doing it. That is, I believe, the primary point of phatic communion as a linguistic function - the use of language not to express emotions, coordinate action, or inform someone of something, but using language as a mode of action in itself.

Musa, Aisar Salihu; Mohd Nazri Latiff Azmi and Nur Salina Ismail 2016. Rethinking Social Media: A Review of Blog Usage in ESL Writing Classes. *ICL 2015: International Conference on Languages, Kuala Lumpur*. (Online)

> The integration of social networks, computer-mediated-communication (CMC), and other computer and mobile-based technologies (Web 2.0) in educational institutions of learning to support pedagogical processes is now widely regarded as a breakthrough in educational researches. It has been argued that these modern technologies have established a wide space in the lives of both teachers and students as the primary means of communication and interaction. Therefore, **instead of using them for phatic communication alone, they are now turned to be used as tools for learning and teaching**. (Musa, Azmi & Ismail 2016: 1)

That's an odd sequence, since computer-mediated-communication (over the network that became the internet) became a tool for learning and teaching and supporting education research (i.e. the ERIC database) before it became a social network where "communication for the sake of communication" could be found. Social networks have certainly provided new platforms and opportunities for education, such as the so-called "third spaces" between social life and schoolwork (Aaen & Dalsgaard 2016), but presently it looks like another case of hope and fanfare over actual results.

Meraz, Sharon and Zizi Papacharissi 2016. Networked Framing and Gatekeeping. In: Witschge, Tamara; C. W. Anderson, David Domingo and Alfred Hermida (eds.), *The SAGE Handbook of Digital Journalism*. Los Angeles: SAGE Publications Ltd, 95-112.

> Moreover, **the phatic nature of endorsements and rebroadcasting of the same news, even when there was no new news to report**, helped sustain an ambient, always-on pace for the movement. Conventional news reporting blended with drama, opinion, and live blogged facts to the point where it was impossible to distinguish one from the other, and doing so missed the point. This frequently enhanced the *intensity* of the stream, giving shape to **a form of news best understood as affective** (Papacharissi and de Fatima Oliveira, 2012). (Meraz & Papacharissi 2016: 105)

This "phatic nature" I believe to be quintessentially Jakobsonian, in that the "rebroadcasting of the same news" is a virtual equivalent of the Dorothy Parker illustration - how many times can you really say "Well!" and "here we are"? Not only does this equate phaticity with asemanticity ("well" doesn't mean anything significant), but it introduces the factor of repetition. That is, Jakobson's "mere purport of prolonging communication" becomes operative. Personally, I suspect that this was introduced into the phatic function because, as in the Parker illustration, it is often difficult to find a proper way to end small talk, it sort of drifts into an unsatisfying nothingness.

> It is worth noting that **the phatic nature of the platform**, which encourages the sharing of news and opinions as a way of socially connecting with others is **bound to lend an affective form to emerging narratives**. Affect refers to **pre-emotive intensity or drive that we experience**. Affect itself is not an emotion, but it represents the intensity with which we experience and express emotions like joy, sadness, pain and so on. Emotions are subjective, but **the affordances of the platform invite the propagation of intensity when emotions align or diverge**. For example, repetitive use of retweeting will afford a particular frame a level of intensity, affectively propagated, that may help advance that frame to prevalence. Alternatively, the affective tonality of a narrative, discursively materializing through consistent use of humor, sarcasm or other expressive modalities may similarly increase or decrease the intensity with which a potential frame comes into or drifts out of prominence. (Meraz & Papacharissi 2016: 106)

I assume the phatic nature of the platform makes the latter a *phatic technology*. Whether or not it is *bound to* lead to affect operating in this way, I'm not so yet sure. The problem here is "affect". This exact quality of "intensity" it is supposed to refer to is what stopped me from engaging in theorizing about *affective intimacy*, *mediated affection*, etc. I couldn't get on board with affect itself not beig an emotion, because much psychological literature does conflate affect with emotion. Where it reaches my purview is the alignment and divergement of emotions, since this falls in line with Malinowski's "emphasis on affirmation and consent [agreement], mixed perhaps with an incidental disagreement [divergement]" (PC 5.3).

Ball, Christopher and Shunsuke Nozawa 2016. *Tearful Sojourns* and *Tribal Wives*: Primitivism, kinship, suffering, and salvation on Japanese and British reality television. *American Ethnologist* 43(2): 243-257.

> This focus on encounter indexes a larger ideological trend in contemporary Japan that treats communicative "contact," the phatic function, as **a central object of reflexive discourse** (Nozawa 2015). More specifically, **the focus is not so much on an encounter with the real but an encounter that feels real**. It recalls what Marilyn Ivy (1995) calls "discourses of the vanishing," the obsessive invocation in Japan's capitalist modernity of a desire to "touch" the vanishing past of tradition and custom through fetishistic disavowal. Indeed the theme of disappearance and loss also operates in *Tearful Sojourns* as a kind of ostinato that punctuates its episodes with the repeated invocation of three elements: *furusato* (home), the attendant construct of *dentō* (tradition), and the national-cultural imagery of *minzoku* (peoplehood, or "the folk"). (Ball & Nozawa 2016: 246)

Shunsuke Nozawa is as insightful as always (at some point I may have to read everything he has ever written) - this focus on the unreality of our "phatic fantasies" is really interesting, and could be developed very far with the aid

of philosophy. The centrality of phaticity for reflexive discourse is something I have indeed thought about, but not written. Much like the 19th century philosopher who said that all criticism is in the end a form of self-criticism, I believe reflexivity brings one's relation, connection, or contact with oneself into the forefront. In negative sense, this is apparent in all the cultural products that come off as stillborns for dwelling on the process of that production (i.e. rappers rapping about how they rap, writers writing about how they write, youtubers making videos about how they make videos, and most egregiously all the movies about screenwriters). For a positive conception of this process, I hope to some day construct some theory of *endophatics*, with the C. W. Mills-ian sentiment that self-communication is most productive when it elucidates aspects of inter-communication (in Mills' idiom, when one sees one's own problems as related to broader societal issues).

Cui, Xi 2016. Mobile Media Events: Social Cohesion through an IM App. In: Mitu, Bianca and Stamatis Poulakidakos (eds.), *Media Events: A Critical Contemporary Approach*. London: Palgrave Macmillan, 243-261.

> In this chapter, I have argued that the group communication features of PCTs provide **new opportunities to strengthen social cohesion through mobile media events**. Following Dayan and Katz's (1992) tripartite formula, I analysed the communication genre I call 'mobile media events' that emerged from my data. Syntactically, pre-event coordination serves to announce the event ahead of time. **The aparageist of 'perpetual contact' and mobile users' 'ambient awareness' of the 'full-time virtual community' substitute for the traditional sense of 'live broadcast' to provide a symbolic space**, equivalent to the physical locations of rituals in anthropological studies. Semantically, reverence and ceremony are implicated in showing and talking about ceremonial proceedings, highlighting or avoiding of certain sacred moments and places, and **the phatic communication mostly void of utilitarian meanings**. Pragmatically, both the intensified communication in the chatting group and the interviews showed that people were excited and enthralled, in spite of being moderated by personal connections to the protagonists of the events. (Cui 2016: 257)

By connecting the dots, wouldn't the affective nature of social media platforms lend itself to this strengthening of social cohesion? Likewise, it may be said that much of that cohesion is imaginary rather than real. The recent political upheavals provide solid illustrations of this: the drawn-out election cycle bifurcated the "symbolic space" of online communities into two distinct poles. Everyday life remained much the same, but conceptually, society was divided into two. More generally, I've attempted to treat this new symbolic space in terms of diffuseness; nowadays, online communities span vast distances and time zones, but somehow manage to retain a measure of cohesion. It could be said that the traditional *Gemeinshaft* and *Gesellshaft* are now surpassed by a new *shaft* for which I have not yet a name. What on earth are "utilitarian meanings"? The ethos is sensible enough, as Malinowski says that phatic communion does "not in this case connect people in action" (PC 2.2), but that's a context-of-situation oriented observation, whereas I see no hindrance to "utilitarian meanings" (in the sense of practical suggestions and observations) being shared in phatic communion (I'm inclined to believe that when people small-talk they do give off-handed guidance to each other, even if it concerns trivial matters like cooking food, where to buy something, how to deal with municipal matters, etc.).

Wang, Weichao 2016. A Genre-based Study of Insurance Sales Agent-Client Interactions in Transformational China's Rural Areas. *International Journal of English Linguistics* 6(3): 88-104.

> **Warming up** serves an important function in insurance sales agent-client interaction, and it distinguishes itself from other sales encounters. For most of the time, they appear in the form of phatic talk, while

> phatic expression, first introduced by Malinowski (1923) as one whose only function is to perform a social talk, as opposed to conveying information, or in other words, people use language to establish and maintain social contact in free, purposeless social talks. Such a view is echoed by Anthony (1964), "speech to promote human warmth", since for good or ill, **we are social creatures and cannot bear to be cut off too long from our fellows**, even if we have nothing really to say to them, and "phatic communication refers also to trivial and obvious exchanges about the weather and time, made up of ready-made sentences or foreseeable statements. [...] Therefore, this is a type of communication establishes a contact without transmitting a precise content, where the container is more important than the content." (Casalegno & McWilliam, 2004) Nonetheless, phatic communication serves as "important social lubricant" (Diana, 2002), in the words of Goffman (1967), "The gestures which we sometimes call empty are perhaps in fact the fullest things of all". Phatic communication can occur in three categories of the conversations, that is, at the beginning, at the end and at anywhere as a space filler. Phatic communication is of great significance for insurance sales communication in the sense that it is exactly, for most of the time, where Guanxi dynamics (local interpersonal relationships) perform. Now the specific type of warming up used in agent-client dialogues are summarized as follows. (Wang 2016: 91)

"Warming up" must be added to the growing list of phatic metaphors, which already includes the "social lubricant" here mentioned, as well as things like "social glue", and the Japanese metaphor for air-currents. At some point I should have gathered enough metaphors to treat of meta-phatic poetics, or something to that effect (or employ cognitive metaphor theory to break down these analogies). Now the bit about humans being social creatures reflects "the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man" (PC 3.3), but it really reaches beyond (before) Malinowski, as this was the exact point Herbert Spencer had in his discussion of *social communion*, which Malinowski transformed into a theory of language by making it *phatic communion*. The idea itself is sophomoric and cannot be taken as an absolute, especially since there's evidence that testosterone, for example, has a role in men's need for solitude (some people *can* bear to be cut off from fellows for a long time; what is asceticism?). I also take issue with the division of interaction into median and peripheral phases (*sensu* John Laver), if only because the phrasing here leaving the impression that phatic *communication* (which I hold to be more general than phatic *communion*) can occur only in an ongoing conversation. Were it so, all talk of *phatic technologies*, *phatic infrastructures*, and *phatic media culture* would be immediately barred. Now that I think about it, the distinction between hypo- and hyper-phaticity should take this aspect into account. While hypophaticity most often deals with the phatic tokens of utterances within the bounds of the conversation (social intercourse), many hyperphatic approaches cross that boundary by outlining non-conversational mechanisms of communion. Even Laver seems to cross that boundary with the "web of social solidarity" bit where consolidatory tokens are merely the signs of something exceeding the bounds of the conversation.

Gordon, Andrew 2016. Material Functions: Counterfeit Correspondence and the Culture of Copying in Early Modern England. In: Daybell, James and Andrew Gordon (eds.), *Cultures of Correspondence in Early Modern Britain*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 85-109.

> Perrot pointed out the lack of any seal, to which we can add the absence of any marker of secrecy or even concern for security in this correspondence: no form of encryption or cipher is suggested, nor is there any **commentary on delivery or transmission**, so often a fundamental object of treason investigations, and **a virtually ubiquitous "phatic" feature** of most early modern correspondence. (Daybell & Gordon 2016: 96)

This kind of "phatic" feature is also interesting in modern correspondence, though it gets very technical. For example, Radovanovic & Ragnedda (2011) point out the "session initiation protocols" in software engineering, which let users

of instant chat messaging services know if their contacts are "online" or if they've "seen" the last message. These kinds of "features" are phatic only in the very technical sense following Jakobson's phatic function, in which case the whole ordeal becomes about the technological affordances of the given communication channel. Nevertheless, a historical overview of such means ("phatic features") would be interesting. One of my own favourite examples is the <address> html tag in the very first versions of the markup language; back in the 1990s when web-pages were very personal and manually written, the address tag apparently marked a means of contact, whether e-mail or physical location. With the automation of website creation this tag got lost, and latest versions of html do not support it. I bet there are many such relics out there. In the originally meant sense of "commentary on delivery or transmission", I'm reminded of a Wikipedia article that treats "phatic rhetoric of personal and official relations" in a medieval manual of letter writing.

Paprocki, Kasia 2016. 'Selling Our Own Skin:' Social dispossession through microcredit in rural Bangladesh. *Geoforum* 74: 29-38.

> By "social reproduction," I refer to the work conducted outside of the strict sphere of commodity production, meaning both biological and physical labor that reproduces individuals, families, and communities. Feminist scholars of social reproduction examine the historical separation under capitalism of production from consumption and reproduction, positing that this separation causes the under-valuation of women's labor in the home. I conceptualize social reproduction as inclusive of both household labor as well as what Julia Elyachar refers to as "phatic labor," **the work to produce and reproduce social infrastructure, means of communication, and markers of value in a community** upon which the creation of economic value ultimately rests (Elyachar, 2010). (Paprocki 2016: 30)

I'm not fully sure this is what phatic infrastructure implies. Phatic labor, as I understood it, pertained to the conversational work to achieve *alternative*, casually-socially oriented routes to goods and services, *not* the reproduction of social infrastructure itself. Social infrastructure is already in place, no amount of small talk will influence it; but where social infrastructure is lacking, small talk can produce (rather than *re*produce) ways to remedy those lackings, i.e. a phatic infrastructure of knowing people who know people. Now, the other grand aspects here outlined - producing means of communication and markers of value - are extremely interesting (for means of communication, one can look to the role of technological habituation) but I'm not at all sure if and how they relate to phatic infrastructure. But this is my own fault - I've postponed a thorough survey of literature on phatic infrastructure (i.e. all the papers that rely on or refer to Elyachar 2010). I'm planning to revisit this paper (along with some other notable ones I read more than a year or two ago) soon, since phatic infrastructure is one of the most promising modern developments and deserves a thorough treatment in the Wikipedia article about phatics I'm very slowly writing.

Helms, Dietrich 2016. 'If a Song Could Get Me You': Analysis and the (Pop) Listener's Perspective. In: Borio, Gianmario (ed.), *Musical Listening in the Age of Technological Reproduction*. New York: Routledge, 253-274.

> There are dozens of **phatic signs** in the visual performance (such as Larsen waving a sign or opening her blouse to present a gingerbread heart). I will concentrate on mentioning a few in the music: the so-called 'hook' at the beginning of a song in popular music is of extreme importance in **attracting listeners' attention** and for the branding of the song. In 'If a Song Could Get Me You', the initial hook is made up of the individual sound of the performer's voice, the individual instrumental sound of the first chord that blends a guitar arpeggio and a piano chord, and finally, the appealing or calling quality of the first bright vocal sound combined with a descending fourth in the memory. (Helms 2016: 267)

Personally, I find "phatic signs" as dubious as Barthes' *phatic code*, as both are results of a Jakobsonian conception of phaticity, which emphasizes *attention*. Namely, I believe attention to be a secondary, nearly unimportant element in phatic discourse. After all, it entered into Jakobson's definition via Mowrer's study of talking birds, where "the *presence* and *attention* of the trainer [were] important to the bird" (Mowrer 1950: 692). This can be criticized from several viewpoints. Karl Bühler, for example, marks this aspect down as pertaining to *appeal* (the conative function), in that it highlights "the *behaviour* [or *reactions*] of the receiver" (Bühler 2011[1934]: 38). Somehow, attention becomes conflated with the communicative relationship. In its phatic aspect, this attention somehow becomes divorced from the receiver's reaction and becomes an inherent property of the message (a phatic sign). I'm not so sure this is well founded. In Malinowski's original supplement, the closest he comes to attention is the bit about "social pleasure and self-enhancement" (PC 5.5), which presumably follows gaining the attention of others. For example, one of the very earliest notes about phatic communion states that phatic communion is "characterized by a vague general intent to stimulate social attention" (Lorimer 1929: 108). In general, I object to the understanding of "phatic signs" as those that attract attention, since attracting attention seems to be the fundamental quality of all signs - in Peircean idiom, if it is not a sign *for someone*, then it's not a sign at all (the implication being that phenomena that don't attract attention are not really signs, or do not function as signs). But here I'm perhaps being polemical for the sake of being polemical.

> A pop song has **to imprint itself on its audience's memory**. This is why repetition is so important. However, if repeated too often, the elements of a song lose interest for the listener. This is why a musical bridge after two repetitions of the chorus is a standard **phatic element in mainstream pop**. This is also why every repetition of a verse has some small elements that vary the sound and help to attract the listener's attention. The second and third verse in our example have different guitar and mandolin riffs. (Borio 2016: 267)

Very early on, I drew the connection between Paul Virilio's concept of the *phatic image*, or "a targeted image that forces you to look and holds your attention" (Virilio 1994: 14), and my favourite philosophers's concept of *quasi-attention*, which emphasises the point that attention is by definition a voluntary mental act, making any phatic signs or images that aim to hold the subject's attention almost against the subject's own will something other than true attention or, in other words, a quasi-attention. In this sense the phatic element in mainstream pop that imprints itself on the audience's memory is comparable to the loudness of commercials, the emotional appeal of propaganda, etc. It gets very fuzzy and fluid very fast. I've yet to make anything of it, though there's heaps of potential there.

Prieto-Blanco, Patricia 2016. (Digital) photography, experience and space in transnational families: A case study of Spanish-Irish families living in Ireland. In: Cruz, Edgar Gómez and Asko Lehmuskallio (eds.), *Digital Photography and Everyday Life: Empirical Studies on Material Visual Practices*. New York: Routledge, 122-140.

> The *phatic* is a mode of human action that affords a community to be formed through the performed communicative act (Wulff 1993, pp. 142-144). It both assumes and creates a social relationship of contact. The phatic fulfils a subjective and thus variable need, on the one hand, and an intersubjective or constant on the other, the latter being where the tacit knowledge resides (Jakobson & Bogatyrev 1980). In turn, phatic acts are essentially mimicable, reproducible because they conform to pre-existing conventions and they are performed within a certain community of participants (Austin 1975, pp. 96-98): the 'phatic community'. A 'phatic community' is pro-actively established under common circumstances by attending well-known rules and responds to the objectivity of the situation and to the subjectivity of the participants. It is formally constituted in a vis-a-vis (*gegenüber*) of roles. However, the face-to-face situation, as well as customary types of behaviour, can be mediated/simulated when it comes to visual telecommunication and media presence. Just as in Wulff's example of television (1993, p. 151), 'phatic communities' can be established over space. (Prieto-Blanco 2016: 137)

The phrase, *community construction*, does yield very easily from much phatic discourse, even though in Malinowski's own treatment phatic communion would appear more like a result of an existing (linguistic) community, rather than a process of forming a community. Even Jakobson and Bogatyrev (1980) seem to prefer this order: "An item of folklore *per se* begins its existence only after it has been adopted by a given community, and only in those of its aspects which the community has accepted" (pp. 4-5). Lately I've begun to doubt in the connection I drew earlier between La Barre and J. Austin, since the latter seems to be using "phonic", "phatic", and "rhetic" as extensions of their Greek etymologies ("sound", "speech", and "utterance", respectively) instead of influences like Peirce or La Barre. That phatic acts are mimicable is inherently limited when Austin goes on to note that when the monkey makes sounds that are recognizable as human words, the monkey is not engaging in a phatic act (that is, speaking), since *it* does not know that its vocalizations conform to pre-existing conventions. With "phatic communities", the phaticity of said communities is elevated to a level that seems *beyond definition* (undefinable). I cannot place it in Malinowskian, LaBarrean, or Jakobsonian framework because it supersedes all of them. Patricia Prieto-Blanco is way ahead of me in this regard.

Lagerkvist, Amanda 2016. Existential media: Toward a theorization of digital thrownness. *New Media & Society* 00: 1-15.

> Besides these negative social aspects when ethical protocols disintegrate, in studying online support groups, or **publics that assemble around memories of individual and collective trauma and grief**, we may focus on *solidaric* and *emphatic* communication (Lövheim, 2013) in limit-situations. Password-protected support environments online provide a different picture of **the culture of connectivity**, as they arguably constitute **islands of profundity, meaning, and connective presence**, partially untainted by the corporate logic of social media and phatic communion (Miller, 2008). Another important line of inquiry describes how media performs the continuing role of ritual in our late modern digital societies. Here, we might pursue virtual mourning practices as rituals in search for existential security, be approaching digital rituals (lighting digital candles or memory work in communities of grief) as part of collective repair work for individuals, groups, and society at large (Sumiala, 2013). (Lagerkvist 2016: 1)

Here we've stumbled upon a rarity in phatic discourse, an aspect that I will eventually treat under the heading of *ectophatics*. That is, this assembling around memories of trauma and grief comes very close to Weston La Barre's vision of phatic communication on the cultural level. His cultural anthropology is markedly psychoanalytic, and *it shows* when, for example, he writes that "culture is in part a means that people have of sharing one another's emotional burdens" (La Barre 1954: 244-246). This culminates in an epigraphic statement: "A surprisingly large part of every culture is merely the phatic sharing of common emotional burdens, and has no relevance at all to the outside world" (1954: 306). In conceptualizing how "societies themselves make up a mutually protective "environment" for the individuals constituting them" (*ibid*, 306), he seems to come very close to the human-specific *Umwelt* of German philosophers, called the *Lebenswelt*, making the connection between the emotional aspect of collective memory (in his words, the "common unsolved problems and common anxieties"), and phatic communication. Above, Kecskés (2016: 57) noted the "preferred ways of saying things and preferred ways of organizing thoughts in a language", which in present light may see more like *unavoidable* ways of saying things and organizing thoughts. Though, the extent of "collective trauma and grief" is unknown. Personally, I know that Estonian culture has a hang-up with slavery and foreign power; likewise I've heard that the symptomatic collective emotional figment of Russian anxiety is fear of a strange man approaching you with an axe (not sure if there's any validity to this anecdote). All in all this seems little studied, or if, then quarters unknown to me. The other emboldened phrases ("the culture of connectivity") are just neat. The original purport towards online memory work is reminiscent of a study titled "Witnessing in the age of the database" (Papailias 2016).

Beciu, Camelia and Mirela Lazar 2016. Instrumentalising the 'mobility argument': discursive patterns in the Romanian media. In: Endres, Marcel; Katharina Manderscheid and Christophe Mincke (eds.), *The Mobilities Paradigm: Discourses and Ideologies*. New York: Routledge, 48-67.

> Within the 'mobility-settlement' nexus, the media constructs global representations of the social actors through their association with the city or the region in the country of destination where they have settled, naturalising 'routes of the Romanians' in European countries in the - implied - context of labour migration. Through this representation, emphasis is placed on 'the Romanians' ad less on the social actors of migration. By making 'routes', 'regions' and 'cities' visible, this discursive mobility geography creates 'groups' and categories of 'Romanians'. Mobility becomes significant in terms of the Romanians' presence in various European areas. Thus, the presse establishes a politics of visibility within a social field of mobility-settlement, with individuals and groups being represented as national actors. This homogeneous social space, consisting of typical characters and actions, generates **a 'phatic morality** [...] created by long-term, habitual, ambient forms of mediated connectivity' (Frosh 2011, 383). (Beciu & Lazar 2016: 53-54)

Even back when I read Frosh (2011) I expressed confusion about where or how it brings morality into phaticity. It left me thinking that I apparently *don't get it* when it comes to morality. Frosh's argument that "television is in part morally enabling because of inattention and indifference that frequently characterize relations between the medium and its audience" (2011: 385) flew right over my head. Personally, I like to think of morality in its etymological import between *right* and *wrong* behaviour, instead of *good* and *bad* actions. So what this "morally enabling" is, I have no idea. I'll mark this line down as something I need to work more on in the future. Because as it stands, I can't make heads or tails of what this is about.

Mercea, Dan 2016. *Civic Participation in Contentious Politics: The Digital Foreshadowing of Protest*. London: Palgrave Macmillan.

> The fact remains that collaboration in the form of debates or sharing and consuming content has been far more infrequent on social networking sites than **the phatic validation of social bonds** (BaeBrandtzaeg and Heim 2009, pp. 147-149). Instances have, however, been recorded of collaboration predicated on distributed forms of leadership (Jameson 2009). Based on horizontal, informal and flexible approach to group coordination, distributed leadership both encourages and is contingent on active participant contributions to the articulation of a collective project. In sum, an informed analysis on the question of whether democratic organisation may be coextensive with distributed collaboration will necessarily dwell on the expectations that actors party to it bring to the table and, in equal measure, the rules of engagement they formulate and perhaps also dispute together. (Mercea 2016: 134)

Above, I had to consider whether community-building was the point of phatic communion, and pointed out that the order seems to be reverse: there is first a linguistic community, and then representatives of that community get together in casual conversation and create personal ties/bonds. So, in a sense, community (linguistic community) is already there, but phatic communion fosters the creation of personal relationships within a community, in turn fostering an increase in community-feeling. Here, "the phatic validation of social bonds" seems to bring Jakobsonian factors into the mix. Social bonds, presumably personal relationships, already exist, (people have already befriended each other on social media) and in their online interaction they validate those bonds, "phatically" (in a non-significant or non-communicative manner). This and the previous instance go to show that if you rely on a second- or third-hand conception of phaticity, the outcome may not make a lot of sense for someone proceeding with the toolkits of the first-hand conceptions.

Bălău, Nicoleta and Sonja Utz 2016. Exposing information sharing as strategic behavior: power as responsibility and "Trust" buttons. *Journal of Applied Social Psychology* 46(10): 593-606.

> Thus, trust can stimulate information sharing via several routes (see below for more elaboration). In a similar vein, research on the "Like" button has shown that it is used in many different ways; not only - as originally intended - to like content, but also as **phatic relationship maintenance behavior** or as acknowledgement of reading (Hayes, Carr, & Wohn, n.d.). A "Trust" button might also be interpreted in different ways by different people. The sheer presence of the "Trust" button might simply prime trust, or the use of the "Trust" button might increase knowledge-efficacy and willingness to share this specific piece of information. (Bălău & Utz 2016: 3)

Relationship maintenance is another interesting aspect, which has an odd place in phatic discourse. While I've generally held this to be a Jakobsonian tenet, he uses the synonym, "sustaining communication". And before Jakobson, the earliest note precedes him with only a few years: an anonymous author put forth in 1954 that the "language [of phatic communion] is only a more formalized effort to create and maintain the social bond". But what is most interesting, is the pre-Malinowskian appearance of this factor. Namely, Herbert Spencer noted "maintenance of union with fellow-beings" and how it "depends in part on the presence of sympathy, and the resulting restraints on conduct" (1876: 19). If Facebook liking-behavior is read as an expression of sympathy, this comes across as a monumental coincidence. Likewise, this hypothetical Trust-button priming trust might be comparable to Spencer's "restraints on conduct", which he elsewhere in the same paper formulated as curbing impulsiveness.

Klastrup, Lisbeth and Susana Tosca 2016. The networked reception of transmedial universes: an experience-centered approach. *MedieKultur* 60: 107-122.

> However, we want to argue that a narrow focus on platforms or the concrete relations between users and particular pratforms could drown researchers in seas of data while cause them to lose track of the core of the media experience. User engagement across platforms is not, in essence, about material platforms but about **the kinds of personal or shared experiences users are constructing and re-enacting through them**. For example, *Game of Thrones* fans can use several platforms (Facebook fan websites) for the same kind of phatic exchange in relation to the launch of a new book, and a thorough investigation of each of the platforms would yield superfluous results. In this case, the crucial topic is how this phatic exchange is constructed in relation to the book experience across platforms. (Klastrup & Tosca 2016: 108)

I would argue that the "allowances" of platforms do have a significant influence on user experience, and the phatic aspect varies greatly. For example, Youtube and Facebook comment sections are so disorganized (so linear that you can't make sense of who's responding to whom) that sometimes it's even impossible to find one's own comment to review or edit it. Reddit is probably the best example of a comment section that actually works - every entry has a context and a permanent link, and the possibility of a line of comments becoming a separate, secondary thread. There is a marked qualitative difference between throwing your thoughts into a linear flow of comments, maybe never to be seen again, and appending your thoughts to someone else's, thus creating a sequence of back-and-forths where anyone can interject and, if upvoted, derail or improve the discussion. But that's just my impression. Frankly I'm not even sure if "phatic" is the right term "in relation to the launch of a new book", since these kinds of exchanges have a marked referential core (something particular being talked about). I concede with Alfred Kroeber that "The fundamental thing about culture [is] the way in which men relate themselves to one another by relating themselves

to their cultural material" (1948: 68), so that even discussing *Game of Thrones* can be viewed in a broader sense as a "phatic exchange", but as it stands I think this term ("phatic exchange") itself is soiled by all those treatments that equate it with Jakobson's "entire dialogues with the mere purport of prolonging communication" (1981[1960d]: 24). As a side-note, a few years ago I received an unprecedented spike in traffic to this blog because someone on the *Game of Thrones* subreddit tried to explain Theon Greyjoy's transformation through torture with a reference to Elaine Scarry's *The Body in Pain: The Making and Unmaking of the World* (1985), and linked to some excerpts I re-typed for this blog. If phaticity were understood (in the technical aspect) as *channeling*, that was a very phatic episode for me.

Duchateau, Béatrice 2016. Hugh MacDiarmid's Poetics of Commitment: the Modern Stigmata of Bereavement. *E-rea: Revue électronique d'études sur le monde anglophone* 13.2. (Online)

> First, the connection between Hugh MacDiarmid's poetic commitment and reality is made difficult as, in his work, the relationship between poetic language and reality originates in a very uncomfortable and empty room, the 20th century, the century of world-wide wars, and a century full of ghosts. Indeed, MacDiarmid's poems constantly enact dialogues between the narrator and the figures of dead writers. In *A Drunk Man Looks at the Thistle*, MacDiarmid's 1926 first long poem, the narrator addresses Dostoevsky and Burns, and in *In Memoriam James Joyce*, his 1955 last epic poem, it is James Joyce who is convoked throughout, revealing **his concern with sympathy and the needed contact to absent ones within strongly committed poems**, nationalist and communist ones. The significant others are gone and the poetry hankers for an impossible connection to them. **The over-developed phatic dimension of the poet's work** also appears in early poems of grief such as "At My Father's Grave" where the narrator addresses his dead father. (Duchateau 2016)

I am unable to say why, but James Joyce and William Shakespeare are first and foremost among what I would haphazardly call "phatic literary studies", as exemplified by Alphonse-Maria Leo Knuth's *The Wink of the Word: A Study of James Joyce's Phatic Communication* (1976) and Marija-Liudvika Drazdauskienė's "The Phatic Function in the Scenic Composition of Macbeth" (1986). Since I have read nothing from either, I'll just remark that this is so. Instead, I would briefly discuss this post itself (reflexivity, eh?). Most authors I quote on this blog are situated in that "empty room", though I don't see it as uncomfortable - the period between 1950s and 1970s in academic writing is perhaps my favourite. In any case, most authors I quote have long passed. Thus, quoting people who are academically active *right now* comes with a few hang-ups or possibilities. By quoting and commenting excerpts from 50 papers, I'm effectively addressing 87 people, by name. It's almost like an inchoate dialogue with a sizeable crowd that can barely fit into a single room, were everyone physically present. I wouldn't say that I'm all that concerned with sympathy, because I'm only looking at how you use the term "phatic", but *contact* is indeed highlighted in some sense, since all of you have the possibility of googling your own name and finding this post, at least for a brief window of time before Google removes it from search results due to copyright infringement (my usage *should* fall under Fair Use, but Google's algorythm doesn't care and I'm not up to contest it). So, if addressing particular people exemplifies an *over-developed phatic dimension*, then this post is certainly approaching that state. But then again, this use would conflate phaticity with *addressivity*, which actually belongs to the conative function, particularly the *vocative* aspect, which acts like Althusser's *interpellation*, calling people out by their name. This confusion occurs, I believe, because if phaticity is identified with or attributed to the communication channel, it brings more fundamental technical issues of communication into the forefront. Elsewhere I've tried to construct a technical theory of para- and metachannel that ties in with this discussion. If Colin Cherry (1977[1957]: 91) defined the meta-channel as the channel of observation, then I would define the para-channel as the virtual channel of addressivity. In this sense, when I quote a particular researcher, I'm opening a para-channel (notice the similarity with para-social interaction), and if any one you finds this post, you're opening a meta-channel. The fault with this approach lies in reducing nearly

everything to channels, as if life were a series of pipes and tubes, or a metaphorical network of wires.

Schmitt, Arnaud and Stefan Kjerjegaard 2016. Karl Ove Knausgaard's *My Struggle*: A Real Life in a Novel. *AUTO|BIOGRAPHY STUDIES* 31(3): 553-579.

> In *Est-il je?* Gasparini, the French expert on autofiction, wonders what the functions of the paratext are. According to Gasparini, the first function is, in Roman Jakobson's terminology, **"phatic": "the paratext aims at establishing the first contact between the potential reader and the book"** (61). Genette also states that the paratext is "an airlock that helps the reader pass from one world to another, without experiencing any respiratory problems" (375). (Schmitt & Kjerkegaard 2016: 558)

This view suffers from the same metaphoric reduction as the previous discussion pointed out. It formulates something that might not even be explicitly communicative (the cover art, front and back matter, and other materials not crafted by the author) as a sort of channel, or a means of establishing contact. If this understanding of the paratext and my own para-channel were taken seriously, looking around a book-store and, particularly, perusing the list of cited works would become "phatic", even though something other than (interpersonal) *contact* is dominant. Not only does this step away from Malinowski's etymological meaning of "phatic" as *speech*, but it even steps away from Jakobson's technical meaning of communicative channel (*contact* with another person). In this sense, "phatic" gets exceedingly loose, and appended to matters wholly outside of its original anthropolinguistic context. My aim here, I think, is to chart this development away from *social intercourse* and to map the areas it intrudes into, if only to get a sense of how the underlying assumptions about phaticity transform (or what they are capable of transforming into). That is to say, I don't deny that the cover art of a book, for example, is a metaphorical equivalent of the book saying "Hi!" - but I hold these kinds of uses to be metaphorical, and saying more about the terminological qualities of "phatic" more than anything else.

Pikas, Christina K. 2016. The Role of New Information and Communication Technologies (ICTS) In Information and Communication in Science. A Conceptual Framework and Empirical Study. PhD Dissertation, University of Maryland.

> In oral communication and **social media, which share many aspects of oral communication**, much of the communication is phatic; that is, it is not primarily informational, rather it is used for social purposes such as establishing rapport and maintaining relationships and for purposes related to establishing and maintaining the communication channel (Vetere et al., 2009) or place in the social network (Miller, 2008). (Pikas 2016: 30)

Here I find the imputed connection itself interesting. One sentiment that caught me by some surprise was someone (I forget who) pointing out that humans have communicated orally for hundreds of thousands of years (and even before that, presumably, via vocalizations, as our closest evolutionary relatives still do) but have formulated visual means of recording equivalents of vocal signs only in the past few thousand years (though we don't and maybe cannot know how long the history of writing actually was, since easily malleable artifacts also perish very easily). They pointed this out in order to emphasize that *talking* is much more powerful and intuitive means of communication than *writing*, which is a much later development, and far from universal (there are illiterate people, still). In light of all this, it would make sense that whatever novel means of communication we devise, they'll reflect some or other limitation or possibility of oral communication. And as the anthropologist first put forth, besides expressing feeling, directing action and informing of something, this free, aimless, social form of communication is one of the primary

functions of language. The problem, perhaps, with all these "metaphorical" developments is that Malinowski's phatic communion has not been properly generalized for non-oral semiotic systems. This is something I feel I have to do myself, once I have a better grasp of C. S. Peirce, for example. Since Peirce subscribes to the same tri-partite division (emotional, energetic, and logical are his preferred variants), it should not be too difficult to formulate sign-use that negates these, much like Malinowski did. I'm not sure when I'll get around to it, but a Peircean interpretation of phatic communion is surely in order.

Brezina, Vaclav 2016. Collocation Networks: Exploring Associations in Discourse. In: Baker, Paul and Jesse Egbert (eds.), *Triangulating Methodological Approaches in Corpus Linguistic Research*. New York: Routledge, 90-107.

> As noted earlier, wh-questions, i.e., questions containing question words such as *what*, *why*, *who*, and *how* are frequent in the Q+A corpus. Prototypically, wh-questions are used to seek specific information rather than maintain relationships between participants. This is what Jakobson (1960) calls a 'referential' rather than 'phatic' or 'expressive' function of language. (Brezina 2016: 95)

Above I quoted Kenneth Burke (1937), that "The asking of questions is obviously a masterly shortcut for the establishment [of personal union]". This may originate from him quoting Malinowski's illustrations of phatic communion including "inquiries about health" (PC 2.2). It makes sense from everyday experience point of view that during small talk we ask questions, maybe even just clarifying questions (in the sense of "active listening") when we're not actually all that interested in the answer - that we don't *seek* information by asking questions, but use the question, or even an interrogative "Yeah?" as *continuers* in the "supportive function" of phatic communion (cf. Fuentes-Rodríguez et al. 2016; above). This reminds me of Carlos Alonso's (2002) editorial column, "Where Were We?", which highlights - well beyond the strangeness felt towards "The stranger who cannot speak the language" (PC 4.2) - the strangeness felt when the conversation comes to an interruption or halt. In a poetic twist that seems true enough (as Peirce said, nothing is truer than true poetry), when unable to recover the thread of conversation, "the "where" in "where were we?" may have become a non-place, and… "Who is this person in front of me, anyway?" (Alonso 2002: 1137). It is better to admit inattention and forgetfulness and ask the innocuous question, "where were we?", than to begin questioning in life itself.

Voicu, Sever J. 2016. Evidence of Authenticity: *Severian of Gabala*, In ascesionem Domini (*CPG 5028*). In: Bishop, Richard W.; Jonah Leemans and Hajnalka Tamas (eds.), *Preaching after Easter: Mid-Pentecost, Ascension, and Pentecost in Late Antiquity*. London: Brill, 407-424.

> These "formulae" share two characteristics: 1) they convey little notional information, since they primarily play a communicational (or phatic) role; 2) they are not strictly required by the context of the predication; theoretically they could be omitted or replaced without altering the meaning of the text and/or the information it transmits. Since in any language there is a large set of such expressions, their intentional frequent use shows some personal preference of the author. (Voicu 2016: 409)

Some context is missing since I can't re-type Greek, but this is about formulaic features in homilies, where "very often the audience is addressed by the preacher in various ways, with vocatives [..] or with expressions exhorting them to pay more attention to some development(s)" (*ibid*, 409). The problem I have with this use is the identification of phatic with "communicational", in actuality (once again) with the conative function. I cannot blame, since it took me a lot of time (I had to read several volumes to see it being applied) to figure out Jakobson's conative function,

which "finds its purest grammatical expression in the vocative and imperative" (Jakobson 1960: 355). Thus, vocatives are conative, not phatic; and so are *imperatives*, i.e. commands ("exhorting them to pay more attention"). In this particular case I'm not discouraging seeking analogies between the phatic and other functions in Jakobson's scheme because I'm very much drawn myself towards so-called "duplex functions" (Jakobson himself spoke of *duplex structures* when he was constructing his scheme), such as the phatic-emotive, phatic-conative, and even phatic-referential (the latter may appear especially problematic in theory, but in practice we do talk about *something* when engaging in small talk, it's just that the emphasis is on the phatic, rather than the referential - one is dominating over the other). The really important part here are actually Voicu's two characteristics. The first - though I can't exactly gauge this "notional information" as it doesn't appear anywhere else in the text - appears to point out that the aim is "not to inform" as Malinowski put it; this is fine enough. But the second - not being strictly required by the context of the predication - again I can't make out "the context of predication" and context gives no clue - is interesting in that it seems to say that these exhortations to pay more attention are in a sense superfluous. I've no idea what the Greek illustrations say, but an everyday "Do you know what I mean?" would serve the same, since it's "not strictly required", reflecting rather the speaker's channel-management.

Jørgensen, Kristian Møller 2016. The media go-along: Researching mobilities with media at hand. *MedieKultur* 60: 32-49.

> What is visible on-screen serves also as a resource for me as a researcher. To become present in the media environment hinges on the mutual awareness that we are co-observing what happens on his screen. **Such presence is reinforced discursively through the phatic "Uuuh" and "he looked at you three hours ago"**. Leading up to this situation, it is established that I am a partial insider in this area of his lifeworld. It is in this context that I quite insistently remind him that my gaze dwells on this particularity and that I want him to dwell on it as well. Furthermore, it can be said that **I am 'insidering' - that is, maintaining and exercising my insider position**. With his apparent acceptance of me into this intimate sphere ("exactly"), the situation stands out as **a performed togetherness around co-presence and a shared affective response**. In mobility terms, such situations are "practically achieved phenomena of trust, emotion, appreciation" (Urry & Büschler, 2009, p. 110). (Jørgensen 2016: 46)

At first sight this reminds me of Ron Scollon's (1998) Goffman-inspired concept of *the watch*, i.e. "The spectacle together with its watchers constitute the watch". This "mutual awareness that we are co-observing what happens on [the] screen" is an example of the watch. The concept of "insidering" on the other hand immediately calls to mind the concept of *idiomorphization* - when imputing human characteristics to animals, you're anthropomorphizing the animal, but when you're imputing your own perspective to another person, you're *idiomorphizing* the other person. Judith Butler's "positionality" also comes to mind. As to "performed togetherness", I have to ask what's the opposite? What is unperformed togetherness? What makes togetherness *performative*? Is it an act? Likewise, with "affective" in the shared response - is this emotional response or an intensity towards some emotional response? Besides these terminologial issues, I have little to add, since "the phatic" is here all too simplistic.

Villanueva, Concepción Fernández and Juan Carlos Revilla 2016. "Distant" beings or "human" beings: real images of violence and strategies of implication or distancing from victims. *Communication & Society* 29(3): 103-118.

> These distancing discourses find concordance with an interpersonal attitude of indifference when faced with distant events (Frosh, 2006). The consequences of such distancing is the promotion of a type of moral argument that disconnects and disables any sense of responsibility for the victims. **Frosh (2011) called**

> **this "phatic" or empty morality, an attitude of distant knowing; a type of attention to the matter at hand that doesn't lead to any emotional connection**. Knowing without 'knowing', without acting, without response. Phatic morality, as such, is a barrier to ethical sensitivity and an impediment to proximity. (Villanueva & Revilla 2016: 114)

This formulation of phatic morality makes a lot more sense. But if linguistic functions are carried over to morality in this way, what of conative, referential, metalingual, or - god forbid - poetic/aesthetic morality? You can't take one function of a system and ignore all the others, because you've now introduced that system as a working frame, and the frame doesn't work if it's partial or fragmentary. Moreover, this Jakobsonian equation of "phatic" and "empty" flies in the face of other approaches that conflate the phatic with em-phatic, like the previous quote, for example. In no uncertain terms, this "phatic morality" could just as well be rephrased in positive terms, as *a co-present morality that performs togetherness in response to a distant and discursive phenomenon*. Less polemically, both pertain to "purposeless expressions of preference or aversion, accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious" (PC 5.1), yet one draws attention to the fact that the observed phenomenon is *perfectly obvious* to observers, and the other to the fact that the sufferings of others may come to seem as *irrelevant happenings*. The trees, bees, and refugees are dying, but we're here just waiting for the bus.

Scott, Ian 2016. Spectacle vs. narrative: action political movies in the new millenium. In: Tzioumakis, Yannis and Claire Molloy (eds.), *The Routledge Companion to Cinema and Politics*. New York: Routledge, 291-301.

> Shapiro's answer is to allude to what Elsaesser conceives of as the "phatic aspect of communication" heightened by **a recognition that contributes towards an emotional response**, at the heart of going to the movies. This emotion is then translated into an "intellectual" calculation that does not need "real" or actual emotion/recognition/cognition to inform it on the screen, but merely "typical drive patterns" that prompt responses and trigger mechanisms of acceptance, understanding and ideological coherence (Elsaesser 2012: 102-3). (Scott 2016: 299)

Elsaesser most definitely did not "conceive" the phatic aspect of communication. In no uncertain terms, he notes that "Roman Jakobson, following Bronislaw Malinowski, spoke of the 'phatic' aspect of communication" (Elsaesser 2015: 256). His own understanding of phaticity seems to equate it with "redundancy and repetition [...] reemployment [and] feedback loops" (*ibid*, 256). As noted somewhere above, this kind of understanding is inspired by Jakobson's "ritualized formulas" and "entire dialogues with the mere purport of prolonging communicationg", itself inspired by Alan Gardiner's (1932: 45-46) "mechanical utterances of automata", rather than Malinowski's conception of phatic communion, wherein the "comments on what is perfectly obvious" are *purposeless* and *aimless*, but by no means mechanical or ritualistic. Much like Genette and the paratext, (Schmitt & Kjerkegaard 2016; above), Elsaesser sees "The introduction" as phatic, as "an integral part of the film and a commentary on the film, thereby making our first contact with the film both immersive and reflexive" (*ibid*, 256), just like Genette's "airlock that helps the reader pass from one world to another, without experiencing any respiratory problems". In the quote given here, this recognition that contributes to an emotional response may in some sense be comparable to the starting a conversation with a stranger to find out that he *can* speak your language, which then leads to establish links of fellowship (PC 4.2-5). All this can be only roughtly transposed, because phatic communion occurs between people, while here even "communication" becomes metaphorical, since the topic is film reception. That is not to say that they're not related, as the concept of *empathy* was transposed from German aesthetic theory, where its exact point was the representation (not to say, communication) of emotion in a way that sparked intuitive and homogeneous emotional response. In this sense, the artist does not "communicate" emotion, but captires it in his artistry in a way that lets you experience it without consciousness of communication (here, intellectual "calculation"). This was pretty much the point of Susanne Langer's (1942) philosophy of art: that art is not a *discursive* (communicative) form, but a *presentational* (signifying)

form. It is a sad state of affairs that (sensual) presentation and (mental) representation are nod distinguished as they used to be in the 19th century. The whole "crisis of representation" in the humanities can probably be ascribed to people forgetting what the *re-* in representation stood for. Sometimes scientific jargon is so appealing and attractive that it is used by "loose thinkers" without their original connotations (*connotation* itself being a good example, denoting the "concept" of a term, instead of "secondary (negative) meanings" as it is used today). "Phatic" in this sense is quite problematic, because the work of art can definitely be viewed as a *communication partner*, for example in (Juri Lotman's) cybernetic theory of art (where the work of art is viewed as an artificial intelligence), but you can't really *converse* with a work of art, only experience it (it's a phenomenal object, not a phenomenal subject).

> If this one unifying treatise is the real ideological "phatic connection," as Elsaesser has it, for audiences attuned to blockbuster aesthetics, then the subtleties and nuances of narrative political films like *The Ides of March* (Clooney, 2010), *Lincoln* (Spielberg, 2012) and television series like *House of Cards* are not the route to understanding American institutional ideas and philosophy. Political spectacle movies like *Olympus Has Fallen* and *White House Down* are the real purveyors of America's twenty-first century cultural politics and discourse on screen. (Scott 2016: 300)

I'm unable to find "phatic connection" in Elsaesser's use, but the concept immediately casts doubt upon itself when used in relation to a work of art. Is this ideological connection like phatic morality? That is (as cited by Villanueva & Revilla 2016; above), marked by "an attitude of distant knowing" or "a type of attention to the matter at hand that doesn't lead to any emotional connection"? Then we once again meet with the paradox of between emotive and phatic, since here phaticity is conceptualized exactly as "a recognition that contributes towards an emotional response". At this point it is safe to say that the emotional aspect of phaticity is most schizoid, and a call for a distinction between *hypo-* and *hyper-phaticity* fully justified.

Kaplan, Nora 2016. Social readig in Spain: A discourse-pragmatic perspective. *Álabe: Revista de Investigación sobre Lecturas* 13.7. (Online)

> Many recent studies in sociology of communication have focused on social media. From this perspective, **social media practices are regarded as mostly phatic communion**, i.e. communication that has no infomational or dialogic purpose, but only social (networking) intentions. This ritualistic aspect of speech behavior first noted by Malinowski (1923), and studied by linguists interested in **language as social action** (Halliday, 1990; Leech, 1980), is revisited critically by Miller (2008, 2011), who argues that we are moving fast into what he calls "phatic media culture" (Miller, 2011, p. 388). This move is caused by the flattening of social bonds in our networked society and its related flattening of communication towards **the non-dialogic** and non-informational. This assertion might be argued, however, from the discourse analysis perspective, which regards all communication as dialogic (Martin & White, 2005). (Kaplan 2016)

This generalization seems dubious, if only due to its absoluteness. It's reminiscent of the absoluteness of one Russian author's four-word sentence, "Female communication is phatic." Maybe social media has other functions we have yet to formulate? On the other hand, the *non-dialogicity* of phatic communion "as social action", or "as a mode of action" (PC 7.1) is interesting, since it's supported by Malinowski's own essay in the "not quite symmetrical" relation between speaker and listener: "the man linguistically active receiving the greater share of social pleasure and self-enhancement" (PC 5.5), much like on Facebook the person receiving and the person dishing out likes do not receive the same pleasure. In this sense, phatic communion really is like a *collective monologue*, as Jean Piaget understood it: "The point of view of the other person is never taken into account; his presence serves only as a stimulus".

> The predominance of evaluations of affect and appreciation/reaction over those of appreciation/valuation seems to show, as in Zappavigna (2012), that what these virtual communities of social

> reading practice share is not so much their ideas and thoughts about books and reading, but their feelings and emotional reactions around those ideas. However, **this type of interaction goes beyond phatic communication**, where there is little informational or dialogic intent (Miller, 2011). This is **an emerging type of dialogic communication, where the participants give more priority to creating, cultivating and sustaining relationships** than to assessing the aesthetic and functional value of literary works. (Kaplan 2016)

Here the nail is hit right on its head. "A shared affective response", as it was put somewhere above, is not exactly phatic, since it goes beyond mere speech. If the aim is to share or co-create feelings and emotional reactions, it's not exactly free and *aimless*, is it? On the other hand, the matter is not as simple as that, since "creating, cultivating and sustaining relationships" *is* the point of phatic communion, though it could be argued if "links of fellowship" (PC 4.5), "the bonds created between hearer and speaker" (PC 5.5), "ties of union" (PC 6.1), "the personal communion of these people" (PC 7.5), and "bonds of personal union between people" (PC 9.1) can or should be read as prolix synonyms for "relationship". After all, people can "congregate, to be together, to enjoy each other's company" (PC 3.2) *without* a "relationship". It would seem that "creating, cultivating and sustaining relationship" *is not* is not the priority in phatic communion, while creating "a pleasant atmosphere of polite, social intercourse" (PC 9.4) *is*. Whether or not a "relationship" is necessary to enjoy each other's company, I'll currently leave open.

Nag, Wenche; Rich Ling and Mona Hovland Jakobsen 2016. Keep out! Join in! Cross-generation communication on the mobile internet in Norway. *Journal of Children and Media* 10(4): 411-425.

> For the grandparents, the online-offline merge appeared to be "on hold" even if portable internet-enabled devices were increasingly common. The teens found that their **older interlocutors still approached mediated interaction as conversations, not as a flow of interactions throughout the day** that characterize Licoppe's connected presence. Mostly, the mediated communication appeared to be expressively skewed, and grandparents were associated with lengthy phone calls, long wall postings on social media and awkward SMS exchanges. Yet, several **teens seemed to prefer to have this interaction as a predominantly phatic communication via tools that allowed low involvement and fleeting attention**. (Nag, Ling & Jakobsen 2016: 420)

Personally, I've experienced this same issue in e-mail exchanges, particularly since the format of the e-mail is still burdened with formalities like greetings (Hi! Hello!), and leave-takings (Sincerely, My Name) - all of which seem superfluous since e-mails can be exchanged very rapidly in a "glow of interaction", and exceed the e-mail platform by links to other sites and means of exchange. These formalities feel like a vestiges of snail-mail, particularly post-cards and long-form letters, whereas online you can add something to the conversation very rapidly, and formalities only slow it down and make it more awkward.

> Centrifugal forces were also observed in the teens' discussion on the use of narrow reach tools even if these had a fairly strong position in the mediated cross-generation communication. Phone calls were in some cases seen as simple and cosy, but in other cases as onerous and awkward. **An assumed casual conversation with grandparents to maintain the social tie could turn into an exhausting exercise if one ran out of topics of mutual interest**. However, a phatic text message would keep the channel open without the sometimes forced atmosphere of a phone conversation where the combination of affordances and **social norms say that both parties should be actively engaged**. With SMS, the teens could control the pace of the messages and they had time to consider the themes to be covered in the exchange. The instrumentally skewed, narrow reach communication with parents came across as less problematic to the teens. The tools enabled them to carry on with their emancipation project, but with their closest guardians within reach should the need arise. (Nag, Ling & Jakobsen 2016: 422)

This is the exact situation I described somewhere above in relation to the "Where Were We?" - aside from inattentively forgetting what was talked about, sometimes the subjects of discussion simply run out, especially if your conversation partner starts exhibiting signs of misunderstanding or not being able to relate to your interests. Phatic communion should be free and aimless, not "an exhausting exercise". There is indeed a level of *disengagement* in phatic communion. Even Malinowski notes that while the bonds "are not quite symmetrical", it is still "quite essential" to be heard, at least, and a need for reciprocity "established by the change of roles" (PC 5.6). The situation of teens and parents makes intuitive sense, but these aspects seem to require more elucidation; theoretical conjecture from my part alone is not sufficient.

Rogerson, Melissa J. and Martin Gibbs 2016. Finding Time for Tabletop: Board Game Play and Parenting. *Games and Culture* 00: 1-21.

> Participants' opinions on the relationship between early exposure to high-quality board games and ongoing engagement with board gaming as a hobby were mixed. On the other hand, **building a shared hobby may strengthen ongoing parent-child relationships** and ultimately develop the "built-in player" of our interviewee's board game utopia, framing a new adult relationship; on the other, those children may exercise their power of veto and refuse to play board games with their parents. "Are they gamers, yes. But their game of choices are video games, for the most part" (P6). One of our participants described her daughter's refusal to play games as a teenage rebellion and concluded that, "Lining that up against possible options of sex, drugs and rock n roll, I'm kind of OK with that" (P3). Research into intergenerational play between grandparents and grandchildren has found that **it is focused strongly on phatic exchanges** (Vetere, Davis, Gibbs, Francis, & Howard, 2006, p. 1476): **Play has a strong role in strengthening social bonds and building relationships** (Osmanovic & Pecchioni, 2016). Although parents hope that playing board games with their young children might produce a long-term board gaming opponent, in practice, it seems that the pleasures of playing games with children should be enjoyed for what they are - **a shared social experience** - without an expectation of future return. (Rogerson & Gibbs 2016: 11)

One mechanism of this strengthening is obvious enough: it creates mutual interests, allowing more subjects to be discussed even while not engaged in the hobby at the moment. On the other hand, I am a little weary of Vetere et al.'s conclusion, since they offer a demo of phatic technology and conclude very instrumentally that intergenerational communication is about phatic exchanges. On yet another hand, play can indeed strengthen social bonds and build relationships, if only because phatic communion itself is a sort of play, a linguo-ludic experience, so to say. That is, small talk is a sort of social game, played with "purposeless expressions of preference or aversion, accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious" (PC 5.1). And although it can be consummated "by the breaking of bread and the communion of food" (PC 4.5), mostly it proceeds "without an expectation of future return", as the "atmosphere of sociability" (PC 7.5) is an end in itself (exactly what Malinowski means by language *as a mode of action*).

Smart, Cameron 2016. *Discourse Reflexivity in Linear Unit Grammar: The case of IMDb message boards*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.

> Additionally, there is some evidence in the IMDb corpus data that the use of |oi (initial) *LOL* in M linear units with an inter-turn orientation is also **motivated by phatic considerations rather than simply as a means of expressing humour**. As indicated in previous studies (Tagliamonte & Denis 2008; Baron 2009), despite the fact that this is a relatively new addition to the language, the literal discourse reflexive meaning of *LOL* has already been superseded by **a pragmaticalized function** or, in other words, it has

> undergone 'pragmatic re-orientation' (Butler 2008). In this connection, Baron refers to *LOL* in instant messaging, not as an expression of humour but rather as 'a phatic marker'. This type of phatic use of *LOL* can be seen in the IMDb corpus data. (Smart 2016: 153)

With the broadness of definition demonstrable in this post alone, it remains undefinable what these "phatic considerations" could be. Is it to create interpersonal bonds? To express shared emotions? To keep the channel open? Or what? Likewise, I tried to trace this "pragmaticalization", since it would be nice to know what it means in case I attempt a pragmatic interpretation of phatic communion - after all, Malinowski's phatic communion is sometimes touted as a pragmatic approach to language (*as a mode of action*), and "phatic markers" sometimes become interchangeable with "pragmatic markers" (Rusu 2016, above, refers to "phatic pragmatic functions"). But Butler cites Callies' "The grammaticalization and pragmaticalization of cleft constructions in present-day English" (2012), and I cannot get at it to look up what exactly the term signifies. Corpus linguistics sure is massive.

Šustáčková, Věra 2016. Personal Advertisements as Text Colonies: Features and Types of Colonies. *Discourse and Interaction* 9/1/2016: 65-77.

> The third variant is present when the role of the mainstream text is not referential but **interpersonal, aiming at emotional and phatic meanings**.
>
> > I would describe myself as fun and outgoing with a good sense of humour, though if I didn't describe myself like that, it would probably be a cause for concern!!! I can also be described as S-exy I-ntelligent N-ice G-enerous L-oving E-xciting.

The mainstream text here has a psychological rather than an informative character, i.e. it draws on word play, humour, and emotions and thus is supposed to appeal to a certain type of reader. (Šustáčková 2016: 73)

This conflation actually resolves the distinction between emotive and phatic by relegating both under the *interpersonal function* (Halliday) or *interactional function* (Brown & Yule), though it looks like "interpersonal" is merely the replacement for "linguistic", since it other functions as well (I'm not certain because I haven't read Halliday yet). But "phatic meanings" once again demonstrates, like Borio's (above) "phatic signs", that you can make the adjective *phatic* descriptive of almost anything (even absurd things, like Stenström's *phatic microphone*, wherein "phatic" becomes synonymous with "unnoticed"). It remans an object of speculation what "phatic meanings" could be read from the linguistic material here given. Is phatic meaning something like the self-assessment of personal communication style? Who knows.

Chevalier, Alida 2016. Globalisation versus internal development: the reverse short front vowel shift in South African English. PhD thesis, University of Cape Town.

> Trudgill (2004, 27) posits two reasons for his deterministic approach to new-dialect formation: (1) the need to 'talk like others talk' (Keller 1994), similar to Jakobson's (1971) phatic function, which is **the desire to conform to social norms**; and (2) crucially, accommodation. (Chevalier 2016: 38)

That is so not what the phatic function is. It might be possible that this author is confusing Jakobson's phatic fuction with J. L. Austin's phatic act, i.e. "the uttering of certain vocables or words, i.e. noises of certain types, belonging to and as belonging to, conforming to and as conforming to a certain grammar" (Austin 1955: 95). But even then, the phatic act means conforming to a certain *grammar*, not *social norms*, and conforming to an already established

grammar doesn't really support *new-dialect formation*. Still, let's follow out the possibility of it being so, since the suggestion itself has some merit. When you soften Malinowski's claim that "The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy" (PC 4.2), you can arrive at *the stranger who doesn't speak your dialect or doesn't conform to local norms remains distant*. Linguistic adjustment is also a factor in reciprocity - in everyday interaction, people frequently and naturally take over each other's words, phrases and utterances, immediately as a turn-taking device and proximally as a way of language-learning. And if one of the aims of phatic communion is an "affirmation and consent" (PC 5.3), then mirroring your interlocutors verbiage is a way to achieve that. But I have a feeling that here I'm conflating the desire to conform to social norms with *accommodation*.

Nikpour, Tahereh 2016. The Effect of Using Android-based and IOS-based Mobile Computers on Social Interactions of 18 to 29 Year Old Youth of Tehran. *International Journal of Humanities and Cultural Studies* 3(1): 1982-1996.

> Phatic communication is also a communicative process happening through different **words or symbols without a specific meaning (content) being transferred**. In this communicational process **only the emotional states are transferred and they create social solidarity and common mental preparation**. This concept was firstly used by Malinowski; as a reason for using this concept Maliowski has written down that: in primitive societies, language is considered as a link in human activities and it is considered as a part of human behaviour. **In such societies language is a method of act and not a tool for thought**. Clearly, in this case we are dealing with a specific type of language and its use which is called phatic communication; it is a kind of communication in which the bonds of unity are only created through exchange of words. Is it true that firstly the words are used for conveying a symbolic meaning? Of course not; they have a social application and the aim is its desirable achievement. But the words are neither the result of rational thinking nor creating a thought in the audience. Again it must be said that here (primitive societies) language does not work as a tool for transferring thought (as we look at it). (Nikpour 2016: 1986)

This one is commendable for paraphrasing Malinowski's text directly. I find it commendable because my own aim is to, at some point, paraphrase the whole of his three pages on phatic communion, in order to replace the archaic English (philosophical) jargon with more modern and easily understandable formulations. Part of the problem why so many seem to ignore Malinowski or take only bits and pieces of his treatments (instead of the whole), I think, is it's all too complex and essayistic form. But I'm not trigger-happy to do so, since I need to first understand him (and his sources, of which no-one speaks since they're undiscovered - Herbert Spencer being my own first, and hopefully not the last, discovery) completely. For example, in the part about "the meaning which [belongs] symbolically [to words]" (PC 6.3) and "transmission of thought" (PC 6.5), I have an inkling that this is actually a reference to Ogden and Richards' discussion of symbols in the rest of the book, particularly with regard to "forms of symbolic convention" (pp. 29), "the symbolic use of words" (pp. 42), "non-symbolic *structural* elements of symbols" (pp. 88), etc. - lest we forget that Ogden and Richards drew on Peirce and had a pretty complex theory of how words come to have (or lack, for that matter) a meaning that is "symbolically theirs". So I would currently leave a question-mark aboe "a specific meaning", and inquire into the specificity of that meaning when I return to Ogden and Richards with more care and attention. As to the second point about emotional states, this is markedly non-Malinowskian, as he doesn't even use the word "emotion". On the other hand, it is avowedly La Barrean, perhaps accidentally so, since the point of Weston La Barre's (1954) conception of phatic communication is exactly what is put forth here, although in slightly modified form. Thus, instead of "emotional states", La Barre says "an individual animal's state of mind"; instead of "social solidarity" he says "a generalized emotional tone throughout the band"; and instead of "common mental preparation" he says "the same attitude toward a situation", which "binds the group to biologically useful common action" (La Barre 1954: 57). But La Barre's uniqueness is generalizing phatic communion from the human animal to our closest evolutionary relatives, and even other mammals, point blank. Thus, in the third instance, phatic communion is not language-use as a mode

of action "in such societies" alone, as Malinowski goes to explain that "though the examples discussed were taken from savage life, we would find among ourselves exact parallels to every type of linguistic use so far discussed" (PC 8.1), and that he chose examples from primitive peoples "because [he] wanted to emphasize that such and no other is the nature of *primitive* speech" (PC 8.3).

> Nowadays this kind of communication is a communication in which symbols result in transferring the mental proparations and correlation. According to CF Hockett, a tremendous part of communication happens through art and especially music. W Breed aso talks about the phatic communications in mass communication (Tiba et al., 2009). (Nikpour 2016: 1986)

This is probably a reference to Warren Breed's "Mass Communication and Socio-Cultural Integration "(1958), where he elucidates similarities "between mass communication and personal communication" and points out that Malinowski's phatic communion "can thus also be found in formal mass communication" (1958: 116). But even in this, Breed is a few years late to the party, as La Barre once again anticipated this transferral, pointing out in more than one instance that "much, if not most, of the language of lovers, advertising, political argument, philosophy, theology, and (as with the gibbons) the diplomatic *démarche* has no necessary relationship to objective realities outside the speakers but only to emotional states within them" (La Barre 1954: 58). I'm currently at the beginning of writing a paper about La Barre's unique take on phatic communication, and considered titling it "Antithetical and Anticipative: Weston La Barre's Phatic Communication", since he simultaneously directly opposes Malinowski's version of phatic communion and anticipates so many later generalizations and transferrals of phatic communion to areas other than mere free, aimless, social intercourse.

Carus, A.W. 2016. The utility of constructed languages. *History and Philosophy of the Language Sciences*. (Online)

> We can now also, in these terms of constructedness, express the trade-off between the kinds of expressive power available to evolved and constructed languages a little more precisely. For the two endpoints of the scale of constructedness correspond also to two different modes of communicative behavior, between which there are many gradations. Borrowing a term from Malinowski (1923), **we can label the behavior corresponding to the less constructed end "phatic" communication, while at the more constructed end we have "literal" communication**. Phatic communication need not even use language as a vehicle, though it often does. When it does, the literal, computational aspect of the language is far in the background; **the burden of the intended communication is carried by an affective dramatization of which the words are a subordinate, almost arbitrary, part**. The speaker may be using words, but the purpose is not to convey literal semantic meaning; it is to threaten, for instance, or to ingratiate, or flirt. Language certainly has "meaning," in phatic communication, but the meaning is not the literal, semantic content of the speech, it is the meaning conveyed by the overall performance of which speech is a subordinate part. **The words hardly matter**. (Carus 2016)

Another commendably insightful instance. The opposition between "phatic" and "literal" was anticipated by half a century by the semanticist, Uriel Weinreich, who employed Edward Sapir's metaphor of the elevator and its doorbell, opposing the "excessively casual or ceremonial speech" of phatic communion to the literal use of "language under conditions of its full-fledged utilization" (Weinreich 1963: 117-118). Even the point that in phatic communication "words are a subordinate, almost arbitrary, part" is reflected in Weinreich's converse argument that the "full-fledged utilization" of language can be found "under conditions where no behavior *but* language would fill the bill" (*ibid*, 117-118). The part about "affective dramatization" once again leads me to quote La Barre, particularly due to the keyword, "burden". Namely, La Barre held that "constant association [...] can commonly carry the burden of much new phatic context" (La Barre 1954: 168), implying that relationships are underlined by emotional baggage, since every

relationship becomes, in its development, "more and more burdened by common memory of specific contexts, more and more colored by individual personal idiosyncracy, and richer and richer in private emotional connotation" (La Barre 1954: 168-169). Furthermore, he generalizes this to the highest levels of communication, i.e. cultural communication, by stating that "culture is in part a means that people have of sharing one another's emotional burdens" (La Barre 1954: 244-246). As to "The words hardly matter", this is what I think, at least in part, Malinowski meant to say when he asked rhetorically, "Are words in Phatic Communion used primarily to convey meaning, the meaning which is symbolically theirs?" and answered, "Certainly not!" (PC 6.3).

> **Most language use, most of the time, is undoubtedly phatic**. Certainly this is true in ordinary language; more constructed languages would appear to leave less leeway for phatic employment; presumably the more constructed, the less phatic. In ordinary language, though, the phatic and the literal components of language are subjectively co-present, much of the time, and inherently difficult to distinguish. **Phenomenologically, the literal and phatic dimensions, together with all the affective associations and other connotations of words and usages, blend seamlessly together into a familiar toolkit** of *das Zuhandene* used to negotiate one's physical and social surroundings. This is the "user interface" of language, this is how it comes across to its speakers and listeners. This cultural front end acts as a user interface for the (largely) self-enforcing syntactic and computational system of literal meaning-conveyance. How do these components interact? From an evolutionary viewpoint, the cultural, subjective component was there first (Donald 1991, Burling 2005, Tomasello 1999), but does that make the literal, computational part a "mere superstructure" of the cultural part? Or is the computational part autonomous to some degree? These are fundamental questions — not to be addressed here! — and again, one of the motivations of suggesting that we talk in terms of degrees of constructedness is to make it possible to ask them. Without such an apparatus, and the associated complications concerning enforcement, an answer is presupposed, and the question can't be asked. (Carus 2016)

Again, La Barre writes that "it is no easy cynicism but a sober statement of fact, that a quite surprising amount of human communication remains strictly phatic, for all its employment of articulate words" (La Barre 1954: 58). The variety demonstrated among the studies quoted here and elsewhere on this blog demonstrate more and more uses of language that can be considered phatic, not to mention all the nonverbal systems of signs and communication that can be shown to contain a phatic dimension. It seems safe to say that phaticity pervades nearly all human communication, and possible even non-human forms of communication. How the phatic and literal uses of language blend together and provide a toolkit for negotiating physical and social surroundings could very well read as the heading of this whole undertaking. There is a case to be made for phatic communication being the primary means of social adjustment and integration, though presently this is most often expressed in various glue-and-lubricate metaphors (discussed somewhere above). In any case, considering phatic communication not as a stand-alone (as a mere subcode or god forbid, layer of meaningless linguistic markers) but in tandem with the rest of language and other means of communication is highly commendable.

Mannheimer, Katherine 2016. Poetic Style and the Mind-Body Problem: Sound and Sense, Flesh and Spirit in the Work of John Wilmot, Second Earl of Rochester. *English Literary History* 83(2): 489-516.

> Previous scholarship has not altogether ignored the extent to which Rochester approaches the mind-body problem through language. When critics do take notice of this connection, however, they generally divide into two schools of thought. One of these sees Rochester's verbal practices as reinforcing materialist beliefs. Thus insofar as Rochester's poems seem to insist we are nothing but bodies, his "relentless obscenity" - the "violence of his style" - would seem likewise to suggest that poetry's most important task (perhaps the only one it is actually capable of) is to "induc[e] [an] immediacy of experience" in the reader - to evoke "man's inescapable animal nature." **At these moments, "human sense and meaning**

> **[are] betray[ed] [...] to mere grunting phatic gesture."** As Kramnick puts it, Rockester's "coarsen[ed] [...] language" (by which he means both the poet's impolite diction but also his often-"dissonant" use of sound) may serve as "an attempt to realize the physicality of causation" - to reaffirm, in miniature, the world's mechanistic workings. (Mannheimer 2016: 492)

Yet again, La Barre anticipated this evocation of "man's inescapable animal nature" in his *The Human Animal* by drawing an explicit analogy between the vocalizations of other primates and human use of language, such as the *mmmmmm* that expresses a state of satisfaction or well-being (in analogy with our linguistic "OK") and *hmmm* expressive of non-committal attention. For all our complex, articulate language, these vocalizations communicate as intuitively between primates as they do between us. Not to get too much ahead of myself, but a cursory interpretation of the lack of "meaning which is symbolically theirs" in the words we use in phatic communion may be explained by Maliowski merely divving up the "emotive" functions that Ogden and Richards grouped together, and treating the use of language in social communion (Spencer's term) as a 'non-symbolic' influence" (Ogden & Richards 1946[1923]: 10). Thus, these authors write that "When we speak, the symbolism we employ is caused partly by the reference we are making", i.e. the thought we wish to transmit, "and partly by social and psychological factors - the purpose for which we are making the reference" (*ibid*, 10-11), this purpose sometimes being divorced from wanting to communicate information, instead desiring to communicate for the sake of communication. That may be why the meaning of words in phatic communion is not "symbolically theirs". Though, this may be all too simple of an explanation, and passing from symbolic use to emotive use, when words "no longer act as signs but as sounds" (*ibid*, 42) may turn out to be a more powerful explanatory device, supported by early commentators as well as one major influence for Malinowski, E. B. Tylor, who discusses "the working of another sort of signs, namely, the sounds of the human voice in language" (Tylor 1881: 120).

Shepley, Nick 2016. *Henry Green: Class, Style, and the Everyday*. Oxford: Oxford University Press.

> Although the 'proper sentiments' are expressed, there is no place for individual or unique expression of sentiment. **These are ritualized platitudes, phatic litanies distinctive in their repeatability and thoughtless reproducibility, which can be recited 'separately or in chorus'**; they are the conversational equivalent of the fairy-tale opening, the comforting mantras of grief responses. As such, the empty words fill the discomforting silence, until, with nothing resolved, everyone 'went on with what they had been doing'. (Shepley 2016: 17)

I think I've treated this here by proxy, but one of the most distinctive differences between the phaticity of Malinowski and that of Jakobson is exactly this ritualization. In Malinowski's original supplement, the "ritual handling of words" is just one of "the essential primitive uses of speech", also including *speech-in-action* and *the narrative*. Now, I can be forgiving to someone reading Malinowski and accidentally conflating the ritual handling of words with phatic communion, since Malinowski's essayistic style does not distinguish these uses of speech with separate headings, it all sort of flows into one, and the readers must palp the contours of one use in contrast to another themselves. So, accidents can happen. But what I object vehemently to is Jakobson's outright conflation of them, as in "a profuse exchange of ritualized formulas" (Jakobson 1981[1960d]: 24). No-where does Malinowski say that the exchange of the "formulae of greeting or approach" (PC 2.4) must be *profuse*. In fact, this is just *one* example of phatic communion, others including "Inquiries about health, comments on weather, affirmations of some supremely obvious state of things" (PC 2.2), "personal accounts of the speaker's views and life history" (PC 5.4), etc. So, nowhere in the original is there a tenet that phatic communication must be characterized by this "repeatability and thoughtless reproducibility". It would rather seem that a lot of our small talk is markedly non-reproducible, stemming from the circumstances of the moment, such as the general mood, who we're talking to, what's going on around us, how much we wish to share about ourselves at the time, etc. While personal experience does attest to some of it being repeatable, such as one telling

an interesting story of the day to several people in succession, but here a chasm appears between reproducibility and cliché.

> But this ostensibly phatic protest does more than fill in time and aural space; it is not, by means of its chlichéd status, simply voided of all 'heuristic and semantic pitch'. In fact, **the clichés resonate with a particular heuristic density when looked at as part of a contextual accumulation** of John's (and Liz's) unspoken fears. Throughout this opening chapter, John is continually seeking reassurance from Liz that he hasn't behaved indecentry in acting out a marriage with this vulnerable young girl. (Shepley 2016: 155)

This is pretty much the sentiment of Hugh Rank (1984), who extends "A Few Good Words for Clichés". First and foremost quality of these "trite, worn-out expressions" is that "they sometimes describe a situation accurately" (Rank 1984: 45). So there is some merit to cliché's on the face of it. Where I see a positive contribution here is this "contextual accumulation of [...] unspoken fears", which seems to be the exact stuff of La Barre's "emotional burdens". To phrase it in a roundabout way, when we learn to know a person, we also learn about their fears and anxieties, their emotional baggage and hang-ups, their soft spots and "triggers". Stereotyped phraseology may be a means to deal with that.

> The ritual of social convention and the reliance upon insubstantial cliché, particularly at times of emotional intensity, momentarily highlight the unspoken; where **the phatic lubrication of a cliché is relied upon to articulate a silence**. There are many such moments of intensity in *Nothing* and *Doting*, as in *Caught* and *Back*, when the coversation avoids direct confrontation of an issue by smattering cliché around the edges. The issue itself is judged too tender to broach head-on; it is never articulated. Instead it is suggested, insinuated, and hinted at until it begins to gain an indistinct outlining shape. We see this in the dealings of Liz Jennings and Richard Abbott. Richard is the most eager to avoid confrontation and consequently relies heavily on cliché to avoid it; Liz counters this with an oblique, cliché-ridden approach herself, opening Richards' eyes to the complexity of the situation. (Shepley 2016: 156)

That is, the insubstantial cliché is used to get over or overcome the emotional spiral, perhaps due to humour of an absurdly inapplicable cliché or the deepness of a truism or parallelism. *Don't fret*, just like the sun rises from the east, *you will come out of this stronger*.

Andrews, Richard 2016. *A Prosody of Free Verse: Explorations in Rhythm*. New York: Routledge.

> At the centre of debates about oral free verse as opposed to written free verse is the question of the distinction between speech and writing. Barthes in 'Free Speech to Writing' (1985: 4ff) identifies a number of differences between speech and writing. **Speech is immediate, 'spun out', social, phatic, physical (in that it is embodied) and a means of maintaining social engagement**. Writing is distant, more concise and argumentational. Ideas are put in the foreground and developed; there is no **interference from the body**. Because writing is one step removed from speech (according to Vygotski, a 'second-order symbolic system'), its abstractness lends itself to the considered formulation of thought. It is 'dialogic' in an abstract, quasi-dialectic sense rather than dialogic in a conversational sense. **The relationship between the speaker and listener is closer** than that of the writer to reader. (Andrews 2016: 52)

Not only is the relationship closer, the bodies are closer. After all, the original conception of phatic communion set the context of situation in bodily terms: "When a number of people sit together at a village fire, after all the daily tasks are over, or when they chat, resting from work, or when they accompany some mere manual work by gossip

quite unconnected with what they are doing" (PC 1.2). Silence is not a problem to be overcome, lest people are physically close (enough to speak, i.e. in Edward Hall's "social space") and provide psychological "interference" to each other, such as inadequate space, behavioral restrictions, excessive or unwanted social stimulation, etc. (e.g. Schopler & Stockdale 1977: 82).

Gushin, Vadim I; Anna K. Yusupova, Dmitry M. Shved, Lilia V. Shueva, Alla G. Vinokhodova and Yuri A. Bubeev 2016. The evolution of methodological approaches to the psychological analysis of the crew communications with Mission Control Center. *REACH - Reviews in Human Space Exploration* 1: 74-83.

> To analyze the Commander Reports sent to MCC through the computer network in HUBES-94 and ECOPSY-95 the same parameters as for audio talks were used: the number of topics being discussed; the proportion of "working" topics in the general thematic structure of correspondence; the number of negative statements; the reports' length. Moreover, for the first time we detected in Crew Commanders' reports the additional content parameters, identified on the basis of B. F. Lomov' concept concerning **the target function of a statement (complete thought)**. Thus all statements were divided into imperative (containing request or suggestion), phatic (aimed at establishing contact) and emotive (expressing an emotional state). The content analysis of the Reports was made by experts' assessment. (Gushin et al. 2016: 76)

Like I mentioned above, the Russians seem to have a more robust understanding of Jakobson's phatic functions (the *imperative* is here clearly understood), almost to a fault, as when they repeat Gardiner's formulation via Jakobson word-for-word ("establishing contact"). I highlight, instead, the "target function" since this is not completely missing from phatic communion and surrounding discourse. For example, Ogden and Richards's statement that "When we speak, the symbolism we employ is caused partly by the reference we are making" does not completely lose its value in phatic communion, since being heard, and presumably, let to finish one's thought, "is quite essential for [the] pleasure" (PC 5.6) of phatic communion.

Vicoria, Molea 2016. A new cyberspace form of communication achieved through written and oral means. *Austrian Journal of Humanities and Social Sciences* 16(3): 49-53.

> E. Ungureanu also notes that this type of online communication (found in chat rooms, discussion pages, blog comments, websites, chat-groups, web portals, twitter etc.) "is achieved both through writing and reading". **It is produced based on the classic face-to-face model**, only without the visual and auditory contact, which are important elements in a spoken conversation, and the spoken text is delivered in writing. Amza R. M. describes the phenomenon in the following way: "Online or chat communication is **a form of interaction very similar to phatic communication**, the difference being that there is no visual or auditory contact". Thus, the core issue in chat communication is the lack of a mechanism that would convey emotions, feelings and attitudes, i.e. the lack of nonverbal and para-verbal aspects in communication. Therefore, the users of this type of communication create different graphic representations, icons, the so-called emoticons to express the emotional impact of written online conversation. A face-to-face "meeting" produced through writing results in a partial renewal of the written code. (Vicoria 2016: 50)

One of the primary take-aways from all this should be the inadequacy of applying the concept of phatic communication on computer-mediated forms of communication. The concept was coined *only* with the face-to-face model in mind, and although Jakobson generalized it for telephony, it also lost most, if not all, of its defining characteristics in the process. Instead of transferring the term willy-nilly, I think we need to re-formulate the whole basis for treating phaticity in social media, for example. When communicating via digital screens, different mechanisms of social

pressure and pleasure are operative. While some have already attempted to draw emoticons into this discussion as a pertinent illustration (e.g. Schandorf 2012; Radovanovic & Ragnedda 2012; Faucher 2013, and many others), I don't think tiny images of faces go far enough. Computers make our means of communication virtually limitless, and we're barely scratching the surface in how to even conceptualize it. The most promising line currently available seems to be Vincent Miller's (2008; 2015) infinitely broad conception of *phatic media culture*, which should be subjected to further scrutiny and elaboration, no doubt, but holds promise to integrate many of as-of-yet unconnected strands of knowledge. I'm hopeful in that regard.

End-note

This post (and possible subsequent post like it) will hopefully serve to demonstrate the wide variety of uses to with the term "phatic" is put. There are some very obvious terminological and conceptual issues involved with phaticity, taken as a whole, and ratifying or amending those issues is the primary goal of my undertaking. The aim really is to synthesize all the available uses and construct a general theory of phaticity. If anything, I hope to see the term used more widely and more accurately, and anyone perusing these quotes and comments should be able to construct a more elaborate formulation of phaticity on their own. It also serves as a kind of public warning: if you use the term, "phatic", someone (me) *is* going to scrutinize it and take your passing remarks very seriously.

While I have published (at the time of writing this) nothing on the matter, I do hope to reach a "breaking point" in my understanding and overview, and pour out a torrent of papers dealing with various aspects of the subject matter. As I see it, the increasing broadness and frequency of its use might be enough to start considering establishing an inter- or transdisciplinary field or research orientation called "phatic studies". To this end, if anyone is more keenly interested in the subject and possible collaboration, my e-mail can be found in the side-bar. Take care!

8.2 February

8.2.1 Keeleuuenduse äärmised võimalused (2017-02-26 17:49)

Aavik, Johannes 1924. *Keeleuuenduse äärmised võimalused*. Tartu: Istandik.

> Ses raamatus tarvitet tähtsamad keeleuuendused.
>
> 1) ü asemel y; 2) -nud asemel -nd (lugend); 3) -tud asemel -t (loet, kirjutet); 4) -tatakse, -tati jne., asemel -tetakse, -teti; 5) -le asemel -lle kõrvalrõhulise silbi järel kolmesilbilisis sõnus (tuhandelle); 6) -t asemel -nt ainsuse partitiivis, kui genitiivis liitub silp -me: ase (aseme), -asent, liige (liikme), -liigent, samust sõnust siis ka mitm. genitiivis -nde: liigende. Pääleselle veel muid uuendusi, nagu i-mitmus, nominatiivseid liitumusi jne.

Eessõna.

Käesolev raamat sisaldab tõesti keeleuuenduse äärmisi võimalusi ja kaugeimalle minevaid ettepanekuid. Selle kurv on siin *teoreetiliselt* lõpmattuseni tõmmat.

See oleks pidand õiguse poolest juba ammu ilmuma, kohe pärast ta idee tekkimist ja ta kontsipeerimist a. 1914, vähemalt 1918, millal käsikiri valmis sai. Kuid kõiksugu olude tõttu lykkus avaldamine aastast teise. Päälegi tahtsin, et tarvilisena eelkäijana enne ilmuks yks teine teos. Selle esimene osa ilmuski a. 1920, päälkirjal "Rahvamurded ja kirjakeel", teine aga on alles ilmumas, päälkirjaga "Õigekeelsuse ja keeleuuenduse põhimõtted". Sest käesolevas kirjatöös esitet mõtted, väited ja ettepanekud suurelt osalt eeldavad neid, mida käsiteld mõlemais mainit brošyyres. Metoodi pärast siiski on mõningaid neist siin uuesti puudutet ja esile tood.

Kui nyyd käesolev teos hiljemini ilmub, siis, loodan, ometi mitte hilja. Kuigi mulje, mis ta võiks teha, enam ei saa olema nii yllatav, kui see oleks olnud kaheksa või veel nelja aasta eest, ei ole idee ja põhimõte ise, mis ta pääaineks, ometi mitte vananend ega midagi kaotand oma tegelikust tähtsusest eesti keele arendamise ja uuendamise suhtes, vaid pigem vastupidi, veelgi ajakohasemaks tõusnud nyyd, kus eesti keele arendamine - rikastamine, eenendamine, parandamine - on saand äärmiselt tegeliku elu vajaduseks ja kus viimaste aastate suured syndmused on loond seks soodsaimad eeltingimused.

Mis puutub teose stiili ja laadi, siis mõned vahest leiavad selle liig vesteliseks ja agitatoorseks, paiguti koguni liig tundmuslikuks ja lyyriliseks. Kuid seesugune stiil ja esitusviis kasvas loomultikult välja teose ideest ja vaimust ning sihist ja osalt sellest, kuidas autor temale isiklikult suhtus. Kui see idee temas oli tekkind ja korraga selgus kogu omas ulatuses, siis oli see talle kui ilmutus, kui leiduse joovastus. Ta kandis seda eneses kui kallist varandust, ja mitme aasta jooksul see kees, õitses, helises ta ajudes kui suurepärane symfoonia, kui uhke ja õnnestav poeem. Autor oleks rahuldet, kui tal korda on läind väikses osaski niisugusena, kui seda tundis a. 1914-1918 vahel, seda edasi anda ja avaldada Eesti Keele tõstmiseks ja ilustamiseks.

Kuresaares, 22. VIII 22.

Siin tahan esitada loogilises ketis, kus iga lyli on eelmise kylge needit, kõik vaated ja põhjusmõtted, millele olen jõudnud keeleuuenduskysimusis, nende kallal vahetpidamata töötades ja mõtiskelles juba enam kui kolme aasta jooksul.[1] Need põhimõted ja lõppjäreldused, nagu tullakse nägema, on *äärmised*. Need on keeleuuenduse viimne sõna, sellekohaste pyyete *non plus ultra*. Kaugemalle veel minna on võimatu.

Meie esitus jaguneb kolme suure päätykki, mille yldist sisu osutavad kolm päälkirjalist kysimust:

1. *Kas ja miks on eesti keelele uuendust vaja?*
2. *Mil viisil ja mis abinõudega keelt parandada?*
3. *Kas ja kuidas niisugused parandused on tegelikult võimalikud?*

I. Kas ja miks on keelele uuendust vaja?

Keele ja kultuuri tasapinnad on kahtlemata otsekoheses suhtes: harit keel ei või tekkida ilma vastava kultuurita rahval, kes teda tarvitab; esimese kultuurilisus on teise tagajärg ja toode; ta laad ja väärtus oleneb sellest. Kuid see on õige vaid juhtumuse kohta, kui rahvas ja riik on yks või rahvusel riigis valitsev seisukord või vähemalt laialine autonoomia, milles kõik riiklikud ja hariduslikud asutused, kohtud, koolid, ylikoolid, ärid ja tööstus ja yldse kõik avaliku elu ning inimliku toimingu avaldused tarvitavad selle rahva keelt oma vahendina ja seetõttu ta painutavad ja välja harivad kõigi kultuuri nähtuste väljendamiseks. See aga ei ole mitte nii õige nende rahvaste kohta, kelle keele eest valitsus ei hoolitse, vaid, vastupidi, selle arenemist takistab, koguni seda hävitada pyyab, seda tõrjudes kõigist riiklikest asutustest, ta oskusi kitsendades ja sundides ta asemelle omandama valitseva rahva keelt. Niisugusel rahval võib juhtuda, ja juhtubki harilikult, et ei ole õiget suhet rahva, õigemini ta harituma osa, intelligentsi, ja ta keele kultuurilise tasapinna vahel. Sest see intelligents võib omandada - ja omandabki, olgugi vähem mõnusasti ja suuremail pingutusil - hulga kultuuri valitseva rahvuse keele või osalt ka mõne rahvusvahelise keele kaudu, mille õppimise talle sunduslikuks teevad koolid või olud ja elu ise. Ta omab seega hulga mõisteid matemaatika, fyysika, tehnika, ajaloo, loodusteaduste, psyhholoogia, filosoofia, yhiskonnateaduste, esteetika ja seltskondliku elu alalt, mille väljendamiseks ta omas keeles ei leia nii mugavaid ja täpseid keelendeid kui võõras, mille kaudu ta need mõisted on omandand, sest et ta emakeeles nende mõistete jaoks sõnu ei ole, põhjusel, et seda neil erialadel nii vähe on viljeld, või kui ongi, siis ei tunta neid, sest et juhust ega võimalust ei ole olnud neid kuulda ja tarvitada. Seda nähtust võib selgesti tähele panna, kui seesuguse rahva haritlaste ja eriti õppiva noorsoo kõnelemist kuulata: see kubiseb "riigikeele" sõnust, koguni terveist lauseist, sest et need rääkijalle nii omased ja "keele pääl" on.[2] Seega on suurelt osalt ekslik see väide, mida eriti meil uute sõnade loomise vastu ette tuuakse, et enne vaja meile uusi mõisteid hankida, siis tulla sõnad iseendast. Ei, just mõisteid on, sõnu ei ole.

Niisugusel rahval võib olla kyll haridust, tsivilisatsiooni - suuri ilusaid linnu, jõukaid hästi rharit talusid, palju vabrikuid, rohkesti raudteid, kyllalt koole (võõrakeelseid), ohtrasti arste, advokaate, insenere, tehnikuid, luksuslikult sisustet interjööre, palju reisind inimesi, peenesti esinevaid herrasid, maitsekalt riideskäivaid daame, eleganti flirti ja raffineerit pahesid -, kuid seesugusel rahval ei ole *rahvuslikku kultuuri*." Sest rahvuslik kultuur on võimatu ilma kultuurilise keeleta, millega seda saaks väljendada kõigil ta aladel, ja, endast mõista, ka mitte ilma selle keele oskamiseta asjaomase rahva, või täpsemalt, ta haritlaskonna poolt.

See kõik oli just meie seisukord. Pikemad seletused siin on tarbetumad, seemäära on see kõigile ilmne ja silmanähtav.

Seepärast kui meil kord tunnustetakse rahvusliku, omapärase ja omakeelse kultuuri aade ja soovitavus, siis esineb paratamatuna ja hädalisena vajadus keelt arendada, rikastada, ta teha nõtkemaks, peenejoonelisemaks, ja *ilusamaks*, et tast saaks kohane ja väärikas riist ja vahend, peaaegu suurte kultuurkeelte võrdne, meie harit seltskonnale, meie kirjanikele ja teadlasile. See on selleks tarviline abinõu, tähtis eeltingimus, nagu mänguriist ja selle häädus ning laad kunstnikule. Me peame saama ja ära õppima keele rikka ja ilusa, niisuguse, millest me suurte kultuurrahvaste kõrval ei tarvitse häbeneda, vaid millest koguni võime uhke olla. Päälegi on see ka ylitähtis rahvusliku võitluse seisukohalt: harit ja ilusat emakeelt peetakse kallimaks ja ollakse vähem valmis tast loobuma ja teda teise vastu vahetama. Keele väärtusi tõstes tõstetakse seega ka rahvuse elujõudu ja vastupidavust võitluses olemasolu eest.

See kõik peaks olema selge ja silmanähtav kõigile. Ja selle poolest on vist kõik yht meelt. Sest võimatu on vastu vaielda neile aksioomilisile tõdedelle. Ainult keele arendamise viisi ja abinõude ning kraadi asjus võiks olla arvamiste lahkuminekuid. Viimased aga tulevad erisugusest arusaamisest keele olemusest yldse ja parandet eesti keele ideaalist eraldi. Et teistele arusaadavaks ja vastuvõetavaks teha meie seisukohta ja vaateid, mida loomulikult õigeks peame, vaja neid esitada võimalikult põhjalikul ja yksikasjalisel kujul. Oleme seda suurelt osalt teind omis broshyyres kirjakeele ning õigekeelsuse põhimõtete yle.[3] Siin tahame sääl avaldet mõtteid täiendada uute lisandustega, pääasjalikult aga esitada ja terutada uue vaate keele kohta, vaate, millest järgneb nende abinõude äärmine ja kohutav radikaalsus, mida selle teoses soovitame keele parandamiseks.

Enne aga kui selle esitamisele asuda, vaja osutada ja tunnustada yks tähtis eeltingimus, *prämiss*, sest ilma selleta eesti keele kogu arendamise mõte oleks mõttetu ja kõik sellesihiline toiming kasutu ja tarbetu mäng. See prämiss on

järgmine: peab olema usku eesti rahvuslikku tulevikku, peab lootma, et "aeg annab harutust", s.o. et kord paremad ajad, *loomulikud* olud, *normaalsed* arenemistingimused kujunevad meie rahvuselle, niisugused, mis talle võimaldavad kõigil inimliku elu ja toimingu aladel omi võimeid ja kalduvusi avaldada. Sellesse peab olema usku, seda peab vähemalt lootma. Ja me usume seda kindlasti. Oleme veendunud Eesti paremas tulevikus. Sest usume, et meie rahvas, kes aineliselt ja vaimliselt yhtelugu edeneb, seda ise omas yldsuses soovib ja ihkab, ja et meie avaliku elu juhid ja tähtsamad tegelased, samast rahvuslikust ideaalist kant ja vaimustet, omas poliitilises ja yhiskondlikus tarkuses ning kaugnägevuses midagi tegemata ei jäta, mis meie rahvust viib lähemalle seda paremat, valevamat tulevikku.[4]

See mööndud, võime edasi minna oma keeleliste põhimõtete esitamises. Siin enne kõike vaja formuleerida ja terutada järgmine vaade keelele: *keelt ärgu peetagu mitte yksi mingi rahva tooteks, kes sellesse on vajutanud oma iseloomu pitsari, kelle vaim ses avaldub ja kes seepärast seda peab kalliks varanduseks, rahvuslikuks aardeks ja oma rahvusliku individuaalsuse suurimaks tunnusmärgiks ja moodustajaks, vaid vaja temas enne kõike näha* ***inimtoimingu abinõu, riista, MASINAT,*** *mille otstarve on mõtteid väljendada ja seda sageli ka esteetiliste mõjude saavutamiseks!* Niipea kui sellest viimasest vaatest tõesti aru saajakse ja see tõsiselt omaks tehakse (mis esimest muidugi välja ei sule), peab sellest ka tõmbama yllatavad järeldused, muidugi kui on julgust ja huvi seda lõpuni mõtelda. Katsume seda.

Kordame veel: keel on riist, keel on masin. Seepärast ei pea tema pääle vaatama mitte yksi loodusteadlase silmaga, keda huvitab ainult nähtuste konstateerimine ja seletus, vaid ka tööstusinimese, inseneri, tehniku silmaga, kes nähtusi oma kasuks, oma otstarvete kohaselt pyyab painutada ja kasutada.

Loomulikud keeled on loond mingi inimlik kollektiivsus - rahvas - pika aja kestes, aastasadade, koguni aastatuhandete jooksul, ja see loomine on syndinud vähem teadlikult, teatava vajadusloogika ja vähema vastupaneku sääduste järele kujunedes, mis rahva sisemised ja välised tegurid moodustavad. Sellest on vaade välja kasvand, nagu tohiks keele loomine ja ymberkujunemine nyyd ja edaspidigi syndida ainult selle kollektiivsuse eba- või õigemini vähem teadliku ja nimelt vähe sihiteadliku toimingu läbi. See on, keele kujunemine jäetagu *juhuse* hooleks, mille määravad mitmesugused, sagedasti ysna kõrvalised, vahel koguni ebasoovitavad ja kahjulikud asjaolud.

Niisugune vaade aga on väär. Veel enam: ta on otse kahjulik. See võib olla neil, kes keelele vaatavad loodusteadlase erapooletuma, ykskõikse, "objektiivse" silmaga, kui mingi museeumi esemelle, mis seda parem ja väärtuslikum, mida vähem on temas mõjusid nyydsest rahvusvahelisest kultuurist, s.o. mida primitiiv-talupoeglikum ta on. Seesugust vaadet võiks seepärast *museeumlikuks* nimetada.

Ennevanasti, eelajaloolisel ja veel kaua ka pärastpoolsel ajaloolisel ajal, seda mööda mil järjel kusagil haridus seisis, syndis kõigis kultuuri saavutuste, tööriistade, abinõude, kujunemine ja arenemine äärmiselt pikkamisi ja kollektiivse massi anonyymse töö läbi. Viimast tuleb nii mõista, et selles kollektiivsuses vähehaaval yksikud arukamad ja andekamad isikud mõnd tööriista täiendasid ja, enamasti õnneliku juhuse abil, koguni mõne uue leidsid. Vahest syndis see ka mitme isiku poolt eraldi eri paigus ja eri ajal, kuid see syndis enam juhuslikult, ilma systeemita, ilma laiemate ja kaugemalle ulatuvate kavatsusteta. Spetsialiste oli vähe; igayks oli sunnit enam-vähem ise oma meister ja sepp olema. Kuid kultuuri arenedes hakkasid inimryhmad kõiki oma tegevusharusid ja abinõusid teadlikumalt ja teaduslikumalt arendama. Tekkis eristumine ja spetsialiseerumine. Tõusis yksikuid spetsialiste ja kogu spetsialistide ryhmi, mis selle kallal tegutsesid, et mingit inimtoimingu haru või abinõu viia ta kõrgeimalle täiuselle ja ta teha võimalikult otstarbekohaseks.

Võiks arvata, et keele, selle mõtteväljenduse masina kallal samasugune systemaatiline ja metoodiline parandustöö ette võetakse. Mitte midagi selle sarnast. Valitseb imelik ja võõrastav vahe inimeste suhtumises selle oma mõtteavalduse-riista ja muude oma toimingu abinõude kohta. Keele vastu näikse tuntavat isesugust aukartust ja pieteeti kui esivanemate loome ees; selles ei juleta ette võtta mingisuguseid *teadlikke* muutusi; ainult nii palju ses muutub, kui seda ebateadlikult ja tahtmata synnib. Sellekohaste spetsialistide - õigekeelsuslaste ja keeleuurijate - tegevus on senni piirdund vaid olevate nähtuste konstateerimise, kirjeldamise, seletamise ja korraldamisega. Keelt *parandada*, paremaks teha - ei tule kellelegi mõttessegi. Ja kui seda keegi tahakski, siis leiaks see seltskonna poolt visa vastupanekut ja lausa vaenulisustki. Otse vastupidine on lugu muude masinate ja riistadega. Nende kohta puudub inimestel täiesti see ajalooline pieteet. Niipea kui märgatakse, et yhe või teise muutusega - mingi ratta või vända juurepanekuga - võib mingi masina otstarbekohasust lisada, siis ei hoolita vähematki, mil määral selle täienduse läbi masin isaisade omast saab erinema, vaid rutatakse korda saatma see parandus. Ja veel yks teine oluline lahkuminevus: muude masinate, aur-, elekter-, tryki-, lennumasinate jne. täiendamist ei loodeta mitte Matsi ega Madise poolt,

vaid leitakse täitsa loomulikuks, et selle eest hoolitsevad eri hariduse ja annetega varustet isikud; keelmasina täiendamise eesõigus aga tunnustetakse ainult suure massi, Matsi ja Madise tööks, eriti meil Eestis, kus "rahva" katseks eriti tähtsamad ajakirjanikud ja seltskonnategelased on välja astund ja avalikku arvamist eriteadlaste vastu yles kihutanud!

Käsitus keelest kui riistast, kui masinast aga muudab ja revolutsioneerib seesuguse vaate ja käristab selle pieteedi rahvageeniuse ja massi autoriteedi ees.

Tõepoolest, miks peab siis keele kohta niisugune erand tehtama? Miks tohib inimese teadlik toiming kõigi muude inimkultuuri nähtuste ja asjade arenemises edendavalt ja parandavalt vahele ning appi tulla, ja miks ei või ka keelele selle toimingu õnnistus osaks saada? Miks siis ainult keeles peab valitsema Madise ja Matsi, s. o. iseteadmatuma, anonyymse massi "loov geenius?" On kord keel samasugune masin, ja päälegi veelgi peenema ja keerulisema ehitusega, sest et ta määrat on mõtte ja tunde maailma väljendama, siis on seda enam põhjust selle masina täiendamise eest hoolitseda kõigi abinõude ja teadmistega, mida nyydisaja edenenum kultuur ja teadus pakub. Nagu inimesed omi säädusi, asutusi, tööriistu, masinaid, olgugi esivanemailt pärituid, teadlikult ja metoodiliselt parandavad, täiendavad ja ymber moodustavad, et neid teha võimalikult otstarbekohaseks ja kasutoovaks, nii peaks ka keele kallal tohtima syndida. Siin ei peaks meid ykski pieteet sellest tagasi hoima. Sest kui tohib surelik inimene om esivanemate higi ja verega niisutet maapinda ja mulla kokkusäädet kõiksugu superfosfaatidega oma otstarvete kohaselt parandada ja "Jumalast loodud" olendeid, oma karja tõuge suursugustada, see on *Loodust parandada*, miks ei peaks ta siis tohtima seda teha oma enda vaimutootega, mida on ta keel? Muidugi on tal seks õigus. Ja see ei ole mitte yksi ta õigus, vaid ta *kohus*.

See parandus- ja täiendustöö jääb muidugi suurelt osalt keele spetsialistide teha, kes seda teadagi oma paremat taht-mist ja võimist mööda pyyavad sooritada. Kartus, et viimaste poolt ettepandud parandused mitte rahva geeniuse omad ega selle kohased ei saa, on ekslik ja asjatu. Sest kui nad kord elavasse keele on juurdund, s. o. yldiselle tarvitusele tulnud, siis on rahva keeleline geenius nad seega omaks tunnistand. Ja samuti tuleb keele kujunemist kujutella ka ta muistses arenemisjärgus: säälgi pidi mingi uus sõna või vorm esiti ikka kellegi yksiku suus tekkima, kust teised ta kuulsid ja omandasid. Päälegi ei ole nyydki need keelemoodustajad yksikud midagi väljaspool rahvast olevat, vaid sama rahva liikmed, samus ymbritsevais oludes, mis neile pääle sunnib sama yldise psyyhika. Ja lõppeks, kui kord mingil aegjärgul keelespetsialistid mingit keeletendentsi avaldavad, siis on seegi yks rahva geeniuse enda kalduvus sel alal, mida keelemehed kui kõige mõõduandvamad esindavad. Kogu vahe "rahva" ja nyydisaja spetsialistide keeleliste loomete või ymbermooduste vahel on see, et rahvas seda väga pikkamisi ja ebateadlikult toimetab, viimased aga võrdlemisi lyhikeses ajas ja teadlikult ning metoodiliselt. Rahvakeeles möödub aastasadu, enne kui yks liik vorme teised välja tõrjub; harit kirjakeeles (mis alles kujunemisel) võiakse mõne aastakymne jooksul yhed vormid harjutada teiste asemelle (näit. i-mitmused d-liste asemelle). Samuti arenes ja kestis aastatuhandeid ka see põlluharimise viis oma primitiiviste abinõudega, mis saja aasta eest veel pea igalpool valitses; kuid uuema aja tehnika lõi paari aastakymnega selle asemelle raudsaha ja rehepeksumasinad.

Kas on aga loomuliku keele parandus tarviline? Kas ei ole iga keel iseenesest täieline kyllalt, mida täielisust jailu meil tuleb aina imestella? Ja ons yldse võimalik "kunstlikult" paremini luua kui seda "loodus" ise on teinud? s. o. kas ei ole ebateadlik ja pikaline arenemine ikka parem, otstarbekohasem kui teadlik ja kiiremas tempos syndiv? Need on umbusaldavad kysimused, mis vahest mitmeile keelele kergivad.

Igal elaval loomulikul keelel, mille on loond kollektiivsus ja mille algjuured kaovad aastasadade, koguni tuhandete öhe, on muidugi omad hääd kyljed, omad rikkused, peenused, mis tema ainult omab ja mis talle võimaldavad avaldada teatavaid mõtteid ja mõttevarjundeid täpsemini ja mõnusamini kui seda ykski teine keel jaksab teha. Kuid teiselt poolt leidub igas keeles ka puudusi, abinõude äraolekut, mis võimatumaks teevad selles keeles väljendada teatavaid peenusi ja ära määrata suhteid, mida mõni muu keel niisuguse hõlbu ja pretsisiooniga ära ytleb.[5] Loomulikud keeled on seega saatuslikult puudulikud ja ebatäsmalised, poolikud ja yhekylgsed. Seesugusena on ka eesti keel ebatäieline ja täis puudusi, ja eriti just tema, kes on pidand elustama ja arenema kõige ebasoodsamais ja viletsamais oludes, mida iganes võib kujutella. Ta puudused on rohked ja mitmesugused: leksikaalsed, grammatilised ja kõlalised, nagu alamal tullakse nägema. Nende paranemist Matsi ja Madise poolt lootma jääda, oleks sama kui käed rypes ootama jääda, kunni lennumasinad iseenesest oma tarvilise täiuseni arenevad.

Järelikult on keele parandamine, ja kust kunstlik ja plaanlik, tarviline, otse hädasti tarviline. Päälegi spetsialistide

toimetet ja nende ylevaatuse all syndiv parandamine ja täiendamine ei või muud olla kui hää ja kasulik, sest et siis neid plaanlikult kavatsetakse, nad põhjalikult ja igakylgselt läbi kaalutakse kõigi vaatekohtade ning põhimõtete järele, enne kui ette pannakse vastuvõetavaks keele elavasse organismi. Nii ei teeks teadlik keele arendamine iialgi kõiksugu tarbetumaid ebajärjekindlusi, poolikute puuduvate vormidega sõnu, halbu homonyymilisi yhtesattumusi, liig suuri tähenduste ja funktsioonide kuhjumisi yhe sõna või vormi kaela, mille tagajärjeks on kõiksugu ebatäsmalisused, häirivad segiminekud, vahetegemattused, homonymismid jne., mida kõike on võind kujuneda kollektiivsuse ja sageli veel mitmesuguse kollektiivsuse ebateaduslikust tööst. Viimases on *juhusel* suur roll, mis otstarbekohasuse nõudest nii mõnegi korra kriipsu läbi tõmbab. Nii on ainult pimeda juhuse, s. o. mõnede asjaolude ettekavatsemata ja soovimata kokkusattumiste läbi seletatav, et näit. vormis 'maks' kahe erisõna nominatiivid on yhte suland ('maks - maksa' ja 'maks - maksu') või vormis 'palgata' infinitiiv sõnast 'palkama' ja ilmaytlev sõnast 'palk', ja samuti inglis keeles 'arm' tähenduses käsivars ja sõjariist, mis homonymism ainult seeläbi võis tekkida, et romaani ja germaani keeles, mida inglis keel kokku sulas, mõlema tähenduse jaoks yhesugune sõna juhtus olema. Et teadlik parandamine ja loomine muidugi niisuguste halbuste ja ebakohtade eest igapidi hoiab, siis teenib see paremini otstarbekohasuse ja ilu nõudeid kui keele ebeteadlik kujunemine.

Muidugi on meiegi keeles oma väärtusi ja häid kylgi. Kuid kui me neid väärtusi imetleme ja armastame, siis ei järgne sellest, et me ka ta puudusi ja nõrkusi peame kalliks pidama ja mingi aukartuse ja pieteedi tundel alal hoidma. Sest nagu me tahame ja pyyame vabaneda kõigist muist ebakohtadest ja puudustest, halvust hygieenilisist tingimusist, pahust ja inetumaist keha ja vaimu omadusist (näit. tuimusest ja väljaulatuvaist põsenukkidest), vähe viljakandvast maapinnast, mis ka kõik meie ajaloolise arenemise saadus ja meie esivanemate pärandus, - samuti peaksime tahtma katsuda vähendada, nii palju kui iganes jaksame ja oskame, oma mõtteväljendamismasina ja oma sõnalise kunsti intrumendi puudusi ja vigu.

II. Mil viisil ja mis abinõudega keelt parandada?

On kord tunnustet ja hääks kiidet see tarvilisus keelt parandada, ja nimelt teadlikult, "kunstlikult", siis järgneb kysimus, kuidas, mis abinõudega seda teha.

Yldise eelmärkusena olgu tähendet - ja see on tarviline, - et selles teadlikus, systemaatilises parandamis- ja ymbertegemistöös muidugi tuleb arvesse võtta keele sennine yldine laad, nagu see kord on kujunend kollektiivsuse pikalise ja väheteadliku toimingu saadusena. Sest selles ääramuseni minna, kõik ymber teha, oleks oleva keele hävitamine ja uue keele loomine. Siin peab ette kujutama mingi piiri, yle mille ei tohi minna, nii raskesti ja subjektiivselt määrata on ylepää võimatu; siin võib vaid igakordne praktiline kogemus ja järelekaalumine ise juhtnööriks olla. Kuid kujuteldava piiri raamides võib siiski palju parandusi ja täiendusi korda saata, mis keele igapidist väärtust märksa tõstavad, ilma ta alglaadi rikkumata ja teisendamata, seda enam et võrratumalt suurem hulk täiendusi saab olema, mitte oleva ymbertegemine, vaid hoopis uued lisandused, mis endise puutumata jätavad.[6] Nii-ytelda puu tyvi ja harud ja suurem hulk oksi jäävad puutumata järele, ainult mõningaid oksi ja oksakesi lisatakse, mõningaid endisi ka kõrvaldades.

Võtame kõige päält leksikoni kui kõige olulisema ja konkreetsema elemendi keeles, mille rikkus või kehvus juba yksi omane on keele väärtust või ebaväärtust ära määrama. Sõnastiku rikkus - see yksi juba annab keelele suure yleoleku ja peenus.

Et see meil on täis tyhje kohti ja otse kisendab rikastamise järele, seda on meil mujalgi olnud juhust väita ja näidata ja seda tunnustab vist igayks, ka vanameelseimgi, kel vähegi on arusaamist ja silma niisuguste asjade kohta. Seepärast on sõnatagavara suurendamine meie keelearendamise esimesist ja hädalisimaist ylesandeist.

Leksikoni rikastamine võib syndida:

1. *Moodustamise teel olevaist sõnajuurist ja tyvedest*, kas kokku liites kaks või rohkem sõnu või liitelõppude abil tuletades (niinimitet derivatsioon). Näit. 'asjaolu' (prants. circonstance, обстоятельство, saksa Umstand) on kahest keeles juba olevast sõnast ('asi' ja 'olu') kokku liidet; 'rahvus' on -us lõpu abil sõnast 'rahvas' tuletet, 'toodang' -ng liite abil verbist 'tootma', mis oma korda algverbist 'tooma'.

2. *Uute juursõnade soetamise kaudu*. Näit. 'lõust, jõhker, lammuma - suhe, julm, huvitama, nautima[7] - pilt, vorm, tyyp, toon, idee' jne.

Uusi moodustusi võib saada (kuna vastavad juursõnad juba kirjakeeles olemas):

1. *Rahvamurdeist*: *kuuletama* (etteheitvalt meeletuletama), *nuttur* (sõnast 'nutma') jne.

2. *Soome keelest* või õigemini soome keele eeskujul: *vedur*, *lennukas* (schwungvoll), *pystitama* (yles säädma) jne.

Mitmed niisugused sõnad tuleb lihtsaiks soome laensõnuks pidada, olgugi nende juured eesti keelega yhised.

3. *Tuletamise teel*, s. o. uusi, enneolematumaid moodustades kokkuliitmise või liitelõppude abil, kusjuures vahel ka tuntud võõrad keeled eeskuju annavad: *päevakord* (Tagesordnung, порядок для), *mõõduandev* (massgebend), *aurik* (aurulaev), *teisik* (Doppelgänger), *maitsekas*, *tontlik*, *olenema*, *väljendama*, *algupäratsema* jne.

Kõik kolm abinõu ja allikat muidugi vaja põhalikult kasutada.

Uusi juursõnu võib saada:

1. *Rahvamurdeist*. Säält ongi keeleuuenduslikku kirjakeele saadud hulk uusi juursõnu. Paremad ja tähtsamad neist on:

a) abajas, agu [ao], ask [asa], hatt [-u], haul [-u], heris, hiiv [-a], hitse [-hitsme], hudi [-dja], hõng [-u], jada, jama, kaba, kahk, kamu, kihk [kihu], kihm [-u], kääbas [-pa], lõiv [-u], lõust [-a], meere [-rme], menu, mälv [-a], mõlk [-i], rasv [-a], nälp [-a], nälv [-a], nääding, nääl [-u], nadu, orm [-a], pees [-u], perv [-e], soider [-dra], rõivas [-va], sirk [-u], säsi, sõõr [-u], sõtse, taarn [-a], tila, uri [-rja], vagel [-gla], vemp [-u], vääs [-a], ysk ja m. m. - ebel, hahk [-haha], have [-da], järe [-da], jõhker [-kra], kiilas [-la], nigel [-a], mõrk [-a], ruuge, näbe, setu [-tme]; tirbe, toibe, turg [-a], õgev [õgva] j. m. m. - ervima, halama, hepitama, hööritama, kalkuma, laasima, lunima, läitma, lydima, nakkama, pagema, peidutama, pälvima, raasima, salisema, sebima, settima, sämpsatama, vaalima, ängama, õnduma j. m. m. - ent, man j. m. m.

b) (soome keelega yhised): almus, ind, jäse, jät(i)lane, jõuk, kabu, kari [gen. kari], kubi, kuja, kääbus, käiv, kyy, manner, neem, orb, pard, pila, sakk [-u], sari [-rja], savu, taak, taba [tava], turv, tõuras, vahing, j. m. m. - eri, hoon, hubane, hõrk, igi-, kadal, kiivas, leebe (mis õigustab ka soome 'leevendama' laenamise), mykk, syva, tyyn, j. m. m. - ahtma, anuma, askeldama, hagema, hajuma (samast juurest ka hajutama), hajevil, hajameelne, hankima, hirtma, hylgama, ilgema, itkema, kangastama, kehtama, kirveldama, kogema, kostuma, kulgema, kummitama, laihtuma, lebama, lohutama, loobuma, lummama, mainima, maldama, manama, pulbitsema, puserdama, põtjuma, soatsema, sulgema, särbama, säästma, taibuma, taidma, taotama - taot(e)lema, targema, j. m. m. - pigem, puhki jne.

2. *Õige läheseist sõsarkeelist*, mis on nagu kaugemad murded asjaomase keele kohta, nagu seda eesti keelele on soome keel. Viimasest ongi seepärast uuenduslikult naenat hulk uusi juursõnu, nimelt:

aare, aist [-i], hetk [-ke], imb [imme], (lemb >) lemmik, neste, seik [-a], suhe, suund [suuna], tarm [u], taust [-a], tulv [-a], turm [-a], virv [-a] - harras [harda], julm [-a], kaame, kirbe, kirgas [-rka], kummaline, laime, mugav, pädev, soodus, synge - anastama, haihtuma, hurnama, häirima, hääbuma, ilkuma, kohtama, korvama, lakkama, levima, loovutama,[8] masendama, matkama, möönma [möönan], nautima, saabuma, saavutama, seurama (seirama), suurdima, sukeldama, säilima, tajuma, vallutama, viipama, viserdama, väitma [väidan], yllatama.

Arusaadav, et neist juursõnust kasutetakse ka kõik tuletuslikud võimalused, mõned otse soome eeskujul mingisuguste tuletuslike laenudena.

3. *Võõraist keelist*, kuhu kuuluvad enne kõike rahvusvahelised kultuursõnad, mis pääasjaliselt on greeka-ladina ja osalt ka romaani (prantsuse, itaalia) ja ka angel-saksi algupära ja millest on saanud peaaegu kogu rahvusvaheline teaduslik terminoloogia, näit.: (greeka k.) 'idee, muusika, matemaatika, filosoofia, tyyp, mystiline, teaater'; (ladina k.) 'luksus, vulkaan, kvadraat, punkt, protest, dokument, revolutsioon, reaalne' jne.; (prantsus k.) 'detail, mööbel, tualett,

trotuaar, barrikaad' jne. Teisel joonel käivad siia hulka ka mitmesugused muud võõrad keeled, millega kokkupuutumist on olnud (nagu meil saksa ja vene, muiste ka leedu, germaani ja muinas-vene keel)[9] või kust juhuslikult mõni sõna laenatakse, enamasti sääl maal esinevate asutuste ja nähtuste või säält saadud asjade nimetamiseks.

Loomulik, et uusist juursõnust võib omakorda moodustada hulga sõnu tuletuse ja kokkuliitmise teel.

Ma ei hakka siin yksikasjaliselt vaatlema ja harutama igayhte neist allikaist; teen seda "Uute sõnade sõnastiku" uue (kolmanda) tryki pikemas eeskõnes. Siin tahaksin vaid veel kord kõigist jõust alla kriipsutada keelel olevat vajadust uusi juursõnu lisaks hankida, sest moodustamine kokkuliitmise või tuletuslõppude abil ei yksi ulata. Päälegi on viimasel veel yks suur ja piinlik ebakoht ja nõrk kylg, see nimelt, et ta keele toob liig palju samakõlalisi sõnu. Näit.: täht - tähestik - tähendama, tähendus - tähtis - tähtpäev, tähtaeg; või: kiri - kirjalik - kirjutama, kirjutus - kirjeldama, -ldus - kirjastama, -stus, -kirjandus, -slik - kirjastik.

Samakõlalised ja samajuurelised sõnad, - derivaadid, paronyymid - ei ole aga stiiliesteetika mõttes igakord nii hääd, kuigi nad arusaadavuse ja äraõpitavuse poolest teatavat kergust pakuvad; neist tekib puhtasti foneetiline yhetoonilisus, mis esteetiliselt ei mõju, ja pääleselle toovad nad kaasa ka teatava vesisuse ja kahvatuse stiilipsyhholoogia mõttes.

Et liigilt või tundemärgilt sugulasmõistelisi sõnu yksteisest tuletatakse, on loomulik asi. Kõik keeled on seda teind ja teevad seda ikka edasi, ja sel teel ongi suurem hulk sõnu maailmas kujunend. Painduv ja rikas tuletusvõime on koguni yks keele väärtuslikumaid omadusi, mida peaks pyydma kõigipidi arendada ja kasutada. Sellest aga ei järgne, et sõna loomises mingi uuele mõistele tingimata peab võetama enam-vähem sugulasmõisteline sõna, mis oma etymoloogilise tähendusega selle uue tuletet sõna mõistet nagu aitaks seletada ja arusaadavamaks teha, seda enam veel kui mõiste ainult kaudselt, mõne kõrvalise, välise, juhusliku tundemärgi poolest teisega on yhenduses. Nii ei tarvitse mõisted 'kirjandus', 'kirjanik', 'kirjastaja', sugugi mitte tulla samast juursõnast 'kiri', 'kirjutama', vaid igayks võiks olla eri juurest. Et need sõnad selgi korral on niisama arusaadavad, näitavad mitmed muud keeled, kus nad erijuurelised: kirjandus - (saksa) Literature, (prants.) littérature, литература; kirjanik - (saksa) Schriftsteller, (prants.) écrivaìn, писатель; kirjastaja - (sk.) Verleger, (prants.) éditeur, издатель. Päälegi sõnade 'Literatur, литература' juursõna tähendus[10] on saksa ja vene keele teadvusele tundmatud, s. o. need sõnad tunduvad algjuurelistena selle erilise mõiste jaoks; samuti prantsus- (ja ka inglis-)keelsed sõnad *éditer, éditeur* tähendavad ainult 'kirjastama', kuna nende algupärane ladinakeelne konkreetne tähendus 'välja andma' täiesti tundmatu on nende mõlemi keelte teadvuselle. Sellest järgneb, et arusaamiseks yldse sõna algupära ega ta etymoloogia[11] ei tarvitse nõndaytelda läbipaistev olla. Ja siin näiteina ant sõnus ei ole seks ka vähematki vajadust, sest et need mõisted on kõik kaunis erilised, olgugi et nad nähtuste kohta käivad, kus kirjutamisega või kirjutet asjadega tegu.

Loomulik on, et sõnad, mis täielikult sama mõistet eri vaatekohtadelt käsitavad, - millegi omadusena (adjektiiv), abstrakt-mõistena (substantiiv), toiminguna (verb), toimingu tulemusena (deverbaalne substantiiv) - oleksid samajurelised, näit.: vaba - vabadus - vabastama - vabastus jne. Siin erijuurelisus tunduks täitsa tarbetuna. Ometi on keeli, kus selleski suhtes erijuurelisust esineb. Näit.: kuulma - (prants.) entendre, aga kuulmeline - auditif; aed - jardin, aga ajapidamine - horticulture; vaenlane - ennemi, aga vaenuline - hostile; soe - chaud, aga soojus (energia) - (énergie) thermique.[12]

Kuid kõige rohkem niisuguseid juhtumusi leidub inglis keeles, kus on otse harilikuks nähtuseks, et sama mõistet tähendav adjektiiv või abstrakt-substantiiv on erilisest ja nimelt ladinakeelsest algjuurest, kuna algsõna germaanikeelne: naerma - laugh, aga naeruväärne - ridiculous; nägema - see, aga nähtav - visible; pyha - oly (vrd. sk. heilig), aga pyhadus - sanctity; võima - can, võimalik - possible; kuulma - hear, aga kuuldavalt - audibly. Sageli aga on ka nii, et samatyvelise (germaani) tuletuse kõrval veel erityveline (ladina-romaani) sõna esineb: aasta - year, aastane - yearly ja annual; taevas - heaven, taevalik - heavenly ja celestial; isa - father, isalik - fatherly ja paternal; vaba - free, vabadus - freedom ja liberty. Vahe mõlema synonyymi vahel on enamasti vaid stiililine: ladinakeelsed sõnad annavad kirjakeelsema, raamatulisema, teaduslikuma mulje.

Tähelepandav seejuures on see, et inglased, ka need, kes ladina keelt ei mõista ega seega nende adjektiivide ja abstrakt-substatiivide algsõnu tunne, ometi on võind õppida neist aru saama ja neid õigesti tarvitama. See tuleb sellest, et

inimesed sõnavormi etymoloogilise tähenduse pääle sugugi ei mõtle, vaid nende teadvuses yhendub selle sõnaga vahetumalt vastav mõiste. Seda väidet tõendavad eriti veel need juhtumused, kus koguni sama sõna eri muutevormi on erijuurelised või kõlaliselt nii lahkuminevad, et neil midagi yhist ei näi olevat. Sellest pakub ka eesti keel yhe tyybilise näite: verbi 'minema' muist vorme on hoopis teist juurt: 'lähen, läksin, läind'. Ja pääle selle veel, nagu muiski keelis, komparatiiv sõnast 'hää' eri juursõna 'parem' ning pronoomides 'see' - 'need' (muis keelis koguni eri käändeil eri juursõnad: ich - mir, я - мнъ, prants. je - me). Ja ometi saajakse neist niisama hästi aru! Olgu mainit ka vene иду ja пошел, беру ja возьму, saksa *ist* ja *war*, ladina *fero* (kannan), *tuli* (kandsin), *latum* (kantud). Veelgi kaugemalle ses suhtes aga läheb muinas-greekakeel, kus on mitte yks-kaks, vaid kymmekond verbe, mille pöörangus erijuurelisi vorme, mõnel koguni kolm-neli., esineb, või vähemalt nii erikujulised, et neid iseseisvaiks juursõnuks võiks pidada.[13] Seepärast võiks kujutella niisuguse keele, milles iga sõna iga muutevorm oleks erijuureline, olgugi et see selle keele õppimise teeks äärmiselt raskeks.[14]

See kõik tõendab, et erijuurelisus ei ole midagi kunstlikku, vaid loomulikes keelis esinev. Olles kujunend ysna juhuslikel põhjusil, eri keelis eri määral, on tal see esteetiline paremus, et ta kõigepäält lauseid kõlaliselt mitmekesistab, samataoliste sõnade lähest kordumist ära hoides, teiseks, et ta sõnu endid enam *individualiseerib*, neile isiklikuma, iseloomulisema jume annab ja seega nende *suggestiivist mõjuvust*[15] tõstab. Nii tunduvad sõnad (sk.) *Traum*, *Dolch*, (vn.) *нораженuе* kahtlemata värskemaina, evokatoorsemaina, nii-ytelda intensiivsemaina kui vastavad eesti *unenägu*, *põueoda*, *lyyasaamine*, sest et esimesi on kandmas iseseisev, individuaalne hääleline kompleks, kuna teised on kokku pand kahest lahusolevast elemendist, mis nii individualiseerund mõju ei lase tekkida. Võrreldagu veel *vaenelaps* - prants. 'orphelin', vene 'сирота', saksa 'Waise'; *aastasada* - vene вък; *tuulepööris* - вихрь; *tigukarp* - saksa 'Muschel', vene раковина; *jutuajamine* - бесъда; *habemenuga* - бритва; *lendav madu* - saksa 'Drache', дракон; *võõrastevastuvõtlik* - prants. 'hospitalier'; *liigkasuvõtja* - saksa 'Wucherer', ростовщик, prants. 'usurier'.

Seega on erijuurelisus keele - esteetika suhtes väga soovitav ja kasulik asi. Selles mõttes on koguni teiste keeltega kokkupuutumine ja neist sõnade laenamine hää, sest et seeläbi saajakse hulk sõnajuuri (need juursõnad peavad aga siis olema niisugused või niisuguseiks kujunema, et nad ei segaks keele foneetilist yhtlust). Ja laenude kaudu ongi kõik keeled oma arenemise jooksul uute juurte poolest suuresti rikastund, eriti uuemal, ajaloolisel ajal, kus uute juursõnade loomise võime näib atrofeerunud.[16] Ja sagedasti on veel nii, et mingi sõna laensõnana teises keeles tundub individuaalsemana, intensiivsemana kui omas päris keeles, kus ta igapäevane algtähendus ja läbipaistev etymoloogia ta erilist, kitsama, spetsiaalse tähendusega muljet vesistab ja kahvandab. Seepärast ei olegi nii kahetsetav, vaid, vastupidi, ses mõttes koguni hää see asjaolu, et kõigi harit keelte teaduslik terminoloogia ja suur osa rahvusvahelist kultuursõnastikku on laenat greeka ja ladina keelest. Rääkimata praktilisest kasust teaduste avaldusvahendite rahvusvahelistamise mõttes, on greeka- ehk ladinakeelne sõna, olles erijuureline, mis yhtki rahva omakeelist sõnajuurt meele ei tuleta, jällegi individualiseeritum, intensiivsem ja sugestiivsem; see tekitab tõesti mingi teistsugusema, teaduslikuma meeleolu, teeb meisse teravama mulje kui omast kodusest sõnast tuletet. Ja need kõik on asjaolud, mis stiiliesteetika seisukohalt tuleb arvesse võtta.

Seepärast mida rohkem laenat, mida rohkem leksikaalseid elemente omandet, seda arenenum on erijuurelisus ja seda suurem esteetiline võit (muidugi, kordame, sel eeldusel, et need laenud oleksid foneetiliselt võimalikult homogeensed). Sel teel ongi seepärast kõik keeled rikastund: igas kultuurkeeles leidub oher hulk laensõnu, nii vanemaid kui värskemaid - viimaseid mitmed meeleldi ei salli -, mis kõiksugu keelist on kokku valgund, kõige rohkem muidugi neist, millega on kokku puudut.

Kõige kaugemalle seesuguses laenamises on läind inglis keel, kus kaks eri keelt on leksikaalselt päris yhte suland. Võõrsõnu on sääl nii rohkesti - koguni rohkem kui omi-, et nad sääl on saand keele integreerivaks, lahutamata osaks; kui need äkki ära võtta keelest, siis saaks võimatumaks koguni igapäevase kõnekeele stiilis mõtteid väljendada: sõnust kõige harilikumate mõistete jaoks tuleks puudus. Seepärast võõrsõnad ei tundu sääl enam võõraina, vaid omina, nad annavad stiilile vaid literaarsema, raamatulisema, teaduslikuma maigu. Koguni kõige harilikumate, igapäevasemate mõistete jaoks on sääl sagedasti omade kõrval võõrakeelsed paralleelsõnad, näit. 'ootama' - *wait* ja *expect*, 'enesetapmine' - *selfmurder* ja *suicide*, 'kõikvõimas' - *almighty* ja *omnipotent*, 'imelik' - *wonderful* ja *marvellous*, 'ainult' - *only* ja *solely* jne. Seetõttu aga ingliskeel, muidu nii naeruväärt vormivaene, nii laastat oma esialgseist muutelõppudest just selle võõra mõju läbi, on nagu selle tasuks samalt võõralt elemendilt omandand nii palju uusi juursõnu, nii

suure erijuurelisuse, millist ei ole yhelgi muul keelel ja mis talle annab nii palju stiililisi esidusi ja väärtusi ning ta teeb ainulaadseks keeleks maailmas.[17]

Seepärast ka on eesti keeleuuenduse yks tähtsamaist põhimõtteist: vaja edendada juursõnade rohkust, erijuurelisust.

Et noored algajad demokraatlikud keeled, või õigemini talupoegliku kultuuri rahvaste keeled, siin praegu esitet vaatekohti ei teadnud silmas pidada ja sama- ja vähejuurelisuse ebakohta pidid langema, oli loomulik ja paratamatu, sest taheti ja tohiti uusi sõnu luua ainult olevaist, kõigile tuttavaist sõnatyvedest, neid aga ei olnud palju vähe harit ja kitsa toimingu- ning huvipiirkonnaga talupoegade murdeis. Sellesse ebakohta langes seega ka meie keel, milles need põhjused - tyvede vaesus ja talupoegliku arusaadavuse pyye - eriti suured ja mõjuvad on olnud ta arenemise jooksul tänapäevani. Sest meilgi on moodustet liig palju eritähenduselisi sõnu (paronyyme) samust juursõnust, nagu juba ylemal sellest paar näidet toodud. Eesti vähese erijuurelisuse valgustuseks anname siin samad sõnad vastavate muukeelelistega kõrvu:

ven k.	saksa k.	prantsuse k.	inglise k.
täht	täht	tähestik	tähtis
tähendama	tähendama	tähtaeg	tähistet kiri
kiri	kiri	kirju	kirjandus
kirjanik	kirjeldama	kirjastaja[18]	звъзда
вуква	альфавит	важный	обозначать
замъчать	срок	заказное письмо	шрифт
письмо	пестрый	литература	писатель
описывать			

издательStern
Buchstabe
Alphabet
wichtig
bedeuten
bemerken
Termin
rekommandierter Brief
Schrift
Brief
bunt
Literatur
Schriftsteller
beschreiben
Verlegeréteile
lettre
alphabet
important
signifier
remarquer
terme
lettre récommandée
écrit
lettre
bariolé
littérature
écrivain
décrire
éditeurstar
letter
alphabet
important
signify
observe
term
registered letter
write
letter
motley
literature
author
describe
editor

Ka juured ’kinni’ ’yks’ on annud liig palju erimõistelisi derivaate:

kinnizu, festfermé
enfermékinnineverschlossenfermékinnitamabefestigen
bestätigen
behauptenfixer

corroborer
confirmer
assurerkindelfest
sicherfixe
sûrkindlusFestigkeit
Sicherheit
Festungsûreté
forteressekindlustamabefestigen
sichernfortifier
assurer

ykseinsодинunyksiallein seulyksusEinheitединицаunitéyksikeinzelотдъльныйisoléyksiklane solitaire
ermiteyksildaneeinsamодинокийsolitaireyksildus
yksindusEinsamkeitодиночествоsolitudeyhinegemeinsamобщийcommunyhisus[19]Gemeinsamkeit
Vereinобность
обществоcommuneauté
sociétéyhtlaneununterbrochenсплошной
пдобныйcontinu
analogue
conformeyhtlusKongruenzсплшность
подобие
сходство yhinemasich vereinigenсоединятьсяs'uniryhendamavereinigenсоединятьunier
rallier
associeryhendusVereinigungсоединениеunionyhtimasich vereinigenсоединятьсяs'unir

Samuti õige rohkesti yhekõlalisi tuletusi annab ka juursõna *ilm* (mil päälegi kaks tähendust: 1) metereoloogiline seisukord, 2) maailm): ilmsi, ilme (Ausdruck, выражение), ilmuma, ilmuvus, ilmutama, ilmutus, ilmne (uus sõna, soome tähend.: selge, silmanähtav), ilmneb (soome tähend.: selgub, saab silmnähtavaks). Seetõttu viimast kaks soome tuletuslikku laenu (ilmne, ilmnema) on natuke kahtlase väärtusega, samuti kui Ridala soovitet 'ilmama' (ilma olema).

Muidugi ei või olla ega nõuda täit vastavust ja yhtlust eri keelte sõnade vahel. Antud näiteist selgub aga igatahes see, et eesti keeles on rohkem kui muis keelis samajuurelisi tuletusi ja muis keelis rohkem erijuurelisi sõnu, eriti inglis keeles. Päälegi yhel põhjusel, millest allpool, on eesti keeles (samuti kui soome keeles) samajuurelised tuletused yldiselt kahjulikumad kui romaani, germaani ja slaavi keelis.

Kuid oleks hää, kui eesti keeleski mõnede niisuguste samajuureliste derivaatide asemel saaks erijuurelised. Seega aga ei ole sugugi mõeldud, et tuletamist peaks vähendama: otse vastupidi, seda tuleks meil veel enam kultiveerida, systemaatiliselt kasutades kõik hääd moodustusvõimalused tuletuslõppude abil, mis veel kasutamata.[20] Päälegi on meil veel liig vähe tuletuslõppusid, nagu alamal tullakse nägema. Siin aga on vaid tähelepanu juhit yhele ebakohale, mis tuletuslik loomine ja paronyymide rohkus teatavail korril kaasa toob ja mis tuleks alamal esitet abinõudega ära hoida.

Kuid veel tunduvam samajuurelisuse ebakoht kui tuletuslõppude abil saadud sõnade läbi on eesti keeles see, mis meil kokkuliidet sõnade kuritarvitus tekitab. Sest sääl kus kultuurkeelis harilikult iseseisvad juursõnad, on eesti keeles kahest kokkulapit sõnad, näit. *sõjariist* - prants. arme, saksa Waffe, vene оружие; *pääluu* - pr. càne, sk. Schädel, vn. череп; *surnukeha* - pr. cadavre, sk. Leiche, vn. труп; *vaenelaps* - pr. orphelin, sk. Waise, vn. сирота jne. Kõik need kokkuliidet sõnad, mitte ainult, et nad ka edendavad foneetilist ja stiililist yhetoonilisust, vaid nad mõjuvad päälegi lapselikkustena, kohmakustena, naiivsustena. See on kui mingisugune laste keel, laste lällutamine!

Ja siis veel ei lubata keelt uuendada!

Muidugi leidub igas keeles, harituimaski, seesuguseid naiivsusi, s. o. kokkuliidet sõnu, kuid mitte yheski kultuurkeeles nii ohtrasti kui meie omas, ja see ongi yks eesti keele labasuse ja talupoeglikkuse põhjusist ja tundemärkidest. Seepärast olgu meie sõnastikurikastamise ja uute sõnade moodustamise juhtnööriks järgmised põhilaused, mis ka teaduslikkude terminoloogiate kokkusäädjad peaksid silmas pidama ja pyydma nende järele talitada:

Joonealused märkused

[1] 1911. a. suvest saadik. Et selle raamatu käsikiri kirjuteti a. 1915-1918 vahel, siis sisaldab see mõningaid sellele ajale kohaseid vaateid. Mõningad neist on sel kujul jäet näitama selle teose ajaloolist arenemist, mõningad on nyydseid muutund olusid arvesse võttes ajakohasematega asendet.

[2] Teatavasti oli ju meie "tsinovnikute" - kooliõpetajate, postiametnikkude, kirjutajate, kaptenite, - masinistide ja eriti meie koolinoorsoo eesti keel selle poolest otse hirmus. Koolipoiss kysis teiselt: "Kas oled *sadaatshid reshaitand*?" Või: "Mis *atmetka* sa said?" - "Ta *pravaljaitati* eksamil *na atestat sreelosti*." Olen neil koguni kuulnud: "See on *inastrannõi* töö". - "See on veel *vapross*". - "Vaata, *ablakaa* on taevas". - Hästi on niisugust keelt pilgand Mait Metsanurk oma romaanis "Orjad" (eriti lk. 7 ja 75).

[3] Joh. Aavik, Õigekeelsuse ja keeleuuenduse põhimõtted.

[4] See kõik kirjutet a. 1915.

[5] Nii annab artikli tarvitamine keelile, kus see olemas (nagu romaani ja germaani keelis), isesuguste varjundite väljendamise võimaluse, mida ei ole artiklita keelil (slaavi keeled, ladina, soome ja eesti keel); vene keelele tuleb lisaks veel puudus, et ta ei saa vahet teha lihtmineviku, täismineviku ja eelmineviku vahel (tulen, olen tulnud, olin tulnud), selle eest aga omab ta verbi вид'id, mis sellele annavad isesuguse exspressiivsuse ja plastilisuse. Päälegi on igas keeles omad halvad homonyymsused. Nii saksa keeles *sie* (nais. tema) ja *sie* (nemad), prantsus keeles *de* liig erisuguste tähendustega, sest ta vastab eesti genetiivi, partitiivi, seestytleva, vahel koguni kaasaytleva käände funktsioonele.

[6] Õigupoolest olekski täieline keel see, mis oleks spetsialistide poolt kunstlikult loodud. Siin heidetakse vist vastu Esperanto. Kuid mitte säherdune labane ja naiivne abikeel ei ole mõeld, vaid päris tõsine keel, mis oleks igati sõna- ja vormirikkam ning keerulisem - seega täielisem kui ykski loomulik keel.

[7] Rahvamurdeist ja soome keelest saadud sõnade tähendused, kui tundmatumad, tuleb vaadata Joh. Aaviku "Uute sõnade sõnastikust", säält ka mõnede tuletuslikkude sõnade tähendused.
Võhikulle on vahel raske ära tunda, kas sõna hoopis uus juur on või ainult moodustus mingist olevast juurest: nii sõnad *pigemini*, *yllatama*, *saavutama*, *tooma*, mis päältnäha kui uued juursõnad tunduvad, ei ole muud kui moodustused algjuurist, mis meie keeles esinevad sõnades *pea*, *yle*, *saama*, *tooma*. Muidugi tuleb niisugused sõnad praktikas käsitada peaaegu kui mingisuguseid erijuurelisiks sõnuks.

[8] Mõned neist, nagu *loovutama*, *saabuma*, *saavutama*, *vallutama*, *yllatama* on õigupoolest kyll derivaadid meie keeles olevaist yhiseist juursõnust (looma, saama, vald, yli), kuid et see tuletus vähe tajutav, siis tuleb niisugused soome laensõnad täie õigusega käsitada iseseisvaiks juursõnuks. Natuke eri kysimus on, kuidas suhtuda niisuguste laensõnade kohta, mis satuvad olema homonyymid olevate juursõnadega, nagu näit. *kohtama* ja *lakkama*.

[9] Nii on neist keelist juba muinasajal laenat hulk kõige igapäevasemaid sõnu, näit.: (leedu) 'tytar, hammas, kirves, tuhat' jne.; (muinas-germaani) 'kuningas, vald, rukis, kuld' jne.; (slaavi) 'rist, raamat, pagan, aken, saabas, lusikas, tõlk, turg' jne.; (rootsi) 'kepp, pagan, lähker, saag, pruukost, vöörmynder, yyrima' jne.; (alasaksa ja saksa k.) 'köök, kook, uurmaaker, pilt, tund, kett, klaas, herra, proua, preile, kärner, klooster, laager, vanker; trotsima, trööstima' jne; (vene) 'uulits, körts, jaam, kasarm, tikk' jne.

[10] 'literatuur' tuleb ladinakeelsest 'littera' - kirjatäht, mis oma korda tuleb verbist *linere (livi, litum)* - 'pääle määrima'. Selle puhul huvitav tähendada, et ka meie 'kirjutama' esialgselt tähendaks 'kirjuks tegema' (vrd. rahvalaulus: 'venna kiik on kirjutetud' (Veski, Eesti rahvalaulud I, nr. 24).

[11] 'etymoloogia' tähendab sõna algupära ja algtähendust; seda oli vaja siin ytelda, sest meie endiseis kooligrammatikais tarviteti seda sõna ka 'vormiõpetuse' tähenduses (mille alla sõnade muutmine käib), kuid viimases tähenduses on sõna 'morfoloogia' õigem (juurest 'mori' - 'kuju').

[12] Prantsuse keeles on sageli kyll sama mõiste adjektiiv või abstrakt substantiiv sama ladina juurt, mis rahvakeelses algsõnas esineb; et see aga viimases sagedasti äratundmatuseni on moonutet, siis võib neid sõnu *praktiliselt* erityvelisiks pidada; näit.: vesi - eau (loe oo, tuleb sõnast 'aqua'), aga: vesine - aqueux; samuti päev - jour, aga päevane - diurne; étoile (täht) - stellaire (täheline).

[13] Nii on olevik *φέρω* (fero - kannan), tulevik *οἴσω* (oiso - saan kandma), aorist *ἤνεγχον* (eenenkon - kandsin), perfekt *ἐνήνοχα* (eneenohha - olen kannud), passiivne aorist *ἠχθειν* (eehthein - mind kanti). Samuti: näen - *ὁρω* (horoo), nägin - *εἶδον* (eidon), saan nägema - *ὀψομαι* (opsomai), olen näinud - *ὁπωπα* (opopa), mind nähti - *ὠψθειν* (ooftheiN); tulen - *ἐρχομαι* (erhhomai), tulin - *ἠλθον* (eelthon) jne. Tähelepandav on ka, et näit verb *ἁπτω* (hapto) - 'syytan' täitsa reeglikordse pöörangu järele annab passiivses perfektis *ἡμμαι* (heemmai), see on: olen syydat. Olgu ka nimetet, et *Ζεύς* (Zeus) on genitiivis *Διός* (dios). Ja ometi seda keelt võidi ära õppida ja kõnelda!

[14] Araabia keel peaaegu läheneb sellele seisukorral: sääl sõna oma vormides moonutub seemäära, et selle eri muutevormid tegelikult on juba kui mingid eri juursõnad. Nii on mitmus väga sageli sisehääliku muutumisega: raamat - □□□□ (kitâbun), raamatud - □□□□□ (kutubun); koer - □□□□□ (kalbun); koerad - □□□□□□□ (kilâbun), sultan - □□□□□ (sultânun), sultanid - □□□□□□□□□ (salâtînu); koguni häälikud ymberkäändud: jõgi - □□□ (nahrun), jõed - □□□□□□□ (anhurun), sõber - □□□□□□□ (sadîqun), sõbrad - □□□□□ (asdiquâ'u), suur - □□□□ (kabîrun), suurem - □□□□ (akbaru). Verbi alal samuti: tyvest kataba - reeglikordselt moodustet vormid on näit, jaktubu, taktubna, naktuba jne. - sõna saab muutelõppe eest ja tagant ja keskel on konsonantide ymberpaigutusi ning vokaalide muutusi! See jätab greetka keele kaugele maha.

[15] Sõna välimusel, nagu seda alamal veel tullakse käsitlema, võib olla oma mõju asjade või mõistete ettekujutusse, mis ta äratab: yhe keele sõna manab selle asja või mõiste esile elavamalt, vägevamalt kui mõne *teise* oma, loob selle ümber mingi heledama õhustiku, intensiivsema meeleolu. Ilusa mõiste võib kohase välimusega sõna lasta veel ilusamana paista, inetuma inetumanana, koleda koledamana, veidra veidramana. See ongi sõna suggestiivne mõjuvus. Seda on kõik teadlikumad stilistid ja intiimsemad luuletajad tunnud ja seda oma unistuste sõnastustes pyydnud kasutada. Tarvitseb siin ainult mainida Fraubert'i. Päälegi on sõnal kui häälelisel ehitusel oma eri esteetiline mulje (mida muidugi ka ta tähendus määrab ja teisendab); seda võib vaadelda ja nautida kui midagi iseseisvat. Ilusa arhitektoonikaga ning suggestiivse mõjuvusega sõna on kui terve meloodia, kui kogu poeem, mille meeleolusse meeldiv on syveneda. Sellele asjaolule on eriti tabavalt tähendand Théophile Gautier järgmises omas sageli tsiteeritud lauses: "Luuletajaile on sõnadel pääle nende hariliku tähenduse veel iseäraline väärtus, samuti kui kalliskividel, mida veel ei ole ihut ega käevõrudesse, kaelkeedesse ja sõrmustesse kinnitet; nad huvitavad asjatundjat, kes neid väikeses karbis vaatab, kuhu nad on tallele pand, samuti kui kullaseppa, kes juveeli kuju yle järele mõtleb. On teemant-, safiir-, rubiin- ja smaraagdsõnu, on ka niisuguseid, mis hõõrudes vosvorina hiilgavad, ega ole sugugi hõlbus ylesanne neid valida."

[16] Arvata on, et muistegi hulk juursõnu, mida nyyd peetakse algsõnuks, on saadud laenamise teel teisist keelist. Kõiksugu moonutuste teel on esialgne sõna võind haruneda mitmeks erikujuliseks sõnaks. Ebaaustetavad asjaolud ja omadused - valestikuulmine, puudulik meelespidamine, lohakus, väärarusaamine - on kahtlemata olnud nii mõnegi uue juursõna kujunemise põhjuseks.

[17] Prof. W. W. Skeat'i hiljuti ilmund inglis keele sõnastikus sisalduvast 20,000 sõnast on:

germaani algupära:

greeka-rooma algupära:

angel-saksi ja inglise - 3,681
holladi - 207
skandinaavia - 693
saksa - 1,333greeka (otsekohe või kaudselt) - 2,493
ladina (otsekohe) - 2,880
ladina (kaudselt
prantsuskeele kaudu) - 5,670

kokku: 4,914

kokku: 11,043

[18] Et inglis keel oma põhiloomult (grammatikalt) ikkagi germaani keel, siis on ta sõnastikust ainult yks veerand osa oma (germaani), kuna kolm neljandikku on võõras, pääasjalikult ladina.
Veel pöörasem ses suhtes on yks mitte-euroopaline keel, nimelt tyrgi keel, kus on integreeriva osana tyrgi enese keelesse põimund persia ja araabia keelt, ja mitte yksi leksikaalselt (nagu ladina keel inglis keeles), vaid ka grammatikaliselt: tyrgi kirjakeele õppijal tuleb paratamatult ka persia ning araabia grammatika - deklinatsioon ja konjugatsioon - teataval määral ära õppida.
Ka soome keeles on suur tuletusvõime ahvatelnud samust sõnajuurist tuletama liig palju erimõistelisi sõnu. Nii esineb sääl sama juursõna 13-nes eri mõisteid tähendavas sõnas: 1. *kirja* (raamat), 2. *kirje* (kiri), 3. *kirjain* (kirjatäht), 4. *kirjaimellinen* (kirjatäheline), 5. *kirjake* (trykitäht), 6. *kirjelmä* (väike kirjutus), 7. *kirjailija* (kirjanik), 8. *kirjallisuus* (kirjandus), 9. *kirjaltaja* (trykiladuja), 10. *kirjava* (kirju), 11. *kirjoittaa* (kirjutada), 12. *kirjoitus* (kirjutus), 13. *kirjuri* (kirjutaja), mis enamasti kõik on haritlaste keeles tekkind. Ja samuti on lugu veel mõne muugi soome juursõnaga. Sellest ebakohast näib Soomeski teadvus ärgand, sest tuntud slaavi keelte prof. J. J. Mikkola on seda ebakohta käsitelnud kirjutuses "Suomi kultuurikielenä" (Aika, a. 1915, nr. 3), kus ta muu seas ytleb: - "Nõrgemad on need (sõna)tõlked, mille pääosaks on võet sõna, mida juba muidugi palju tarvitetakse selle nimetusega yhenduses. "*Kirjaston* useimmat *kirjat*" (raamatukogu suurem hulk raamatuid) ei kõla veel halvasti, kuid *yliopisto* (ylikool) ja *ylioppilas* (yliõpilane) tarvitet sõnade *opinto* (õppimine, studeerimine) ja *opetus* kõrval, näitavad, et need uudissõnad pole õnnelikult valit. Otse mõtlematu oli moodustada *näyttely* (väljanäitus), *näyttämö* (näitelava), *näyttelijä*, *näytelmä* (näidend), *näytos* (näidendi vaatus) samast juursõnast. See viga, et neid sõnu võiakse kergesti yksteisega vahetada, on väiksem, kui see, et neid juhutakse sageli tarvitsema samas lauses ja lähedalt, kusjuures sellest tekib samasuguste sõnade kordumine. Siis kui *vissi* (teatav) sõna asemeile võeti *määrätty* (määrat), ei sugugi mõeldud, et näit *määratty määrär* kõlab inetumalt - tarvitades sõna *tietty* (teatud) oleks sellest yle saadud. Seesugune sama sõna ikka uuesti kordamine ja korrutamine, n. n. tautoloogia, ei ole ainult inetu, see on tyytav. Ja mis halvem, seesuguseist sõnust kokkusäet lause läheb meie tähelepanust mööda. See on peaaegu niisama loll kui: "Hattulan pappilan apupapin paupata". - Selle puhul sobib lisada ka tuntud kõlaliselt naljakas kahekõne soome keeles: "Kokoko?" - "Koko." - "Kokoko koko?" - "Koko koko." ("Kas kogu?" - "Kogu." - "Kas terve kogu?" - "Terve kogu").

[19] Et *ühisus* oma praeguses tähenduses (’selts’) väär ja et ta ainult ’yhine olek’ võib tähendada, kuna ’seltsi’ tähendamiseks vaja võtta *yhing*, see ettepanek tehti minu poolt a. 1915 "Keelelises Kuukirjas" (lk. 101).

[20] Systemaatiline kasutamine, mis väga soovitav, seisab ses, et iga tuletusliide yksikult iga algsõna kallal ära proovitakse, s. o. *igast sõnajuurest kõigi olevate* liidete abil niipalju derivaate moodustatakse kui võimalik, et siis näha, missugused neist tegelikult tarvitusele võetavad ja kasulikud oleksid. Seda oleme katsund teha ja sel teel saand hulga häid uusi tuletuslikke sõnu, mida muidu meelegi ei oleks tulnud moodustada.

8.2.2 Johannes Aavik "Keeleuuenduse lõpmatu kurv". Anu Lambi teatritekst (2017-02-28 02:05)

Vaata, *oblakaa* on taevas!

Mis *atmeka* sa said?

Kas sa oled *sadaatšid rešaitand*?

Organismus, idealismus, negativismus, positivismus, germanismus, doosis, baasis, fraasis, rytmus, hymnus, kriisis, teesis.

Himitšeki puhastus, *konservatoria*, *separatnõi* rahu, *zoologitšeski sad*.

See on alles *vapros*.

Ära ole nii *empfindlich*.

Ta ei ole sugugi *zurechnungsfähig*.

Ta on väga *anständig* inimene.

Nähtusesse, kasutusesse, keerulisusesse, mitmekesisusesse.

Poissa, pyssa, õnnelikka, kirjanikka.

Majasid, korterisi, tubsid, kindralisi, gymnaasiumisi.

Vanasid, konarlikkusid teesid mööda sõites vaatlesin saladuslikkusid maakohtasid, metsasid, järvesid, põldusid, pilvesid.

Ilusatel hommikutel sygavates mõtetes jalutades unistas ta nendest rasketest ettevõtetest ja tähtsatest ning erakordsetest ettepanekutest tookordsetel ärevatel päevadel.

Rabasse, porisse, linnasse, jõesse, udusse, pesasse, praosse, Tartusse, Peterburisse.

Kurbtus, halbtus, argtus.

Raiusivad, kaalusivad, murdsivad, väänsivad, kaevasivad.

Kirjutatakse, kannatatakse, parandatakse, puudutatakse, rahmeldatakse.

Karistatute, ametiteta, jumalateta.

Kui ma oma sõbralt, kes eileõhtuse rongiga linnast tagasi tulnud oli, teada olin saanud, et meie yhine ettevõte, milleks me suure rahasumma kaalu peale paannud olime, jõudsasti edenema hakkas, siis otsustasin mina esialgu kõike muud tööd kõrvale jättes end kogu jõuga ainult sellele uuele tegevusele, mis juba paar aastat minu armsam unistus olnud on, pyhedada. Ta läks *astellungi* peale. Ta *prvljaitati* eksamil *na atestat sreelosti*. Vaata, *oblakaa* on taevas!

Keeleline värvipimedus!

Keeleline ykskõiksus!

Keeletunde nyrinemine!

Keeleinstinkti tumenemine!

Keele lamestumine!

Keele unustamine!

Dysgraafia!

Harjumuse tyrannia!

Halvakeelse kirjanduse ja ajakirjanduse valdav, rõhuv, kõikemattev sugestioon!

Keele kultuur!

Keele reform!

Keele puhastamise, korraldamise, rikastamise, kaunistamise möödapääsmaatu vajadus!

Keel - see on rahvuse vaim, ta hing, ta eluõhk!

Ilma keeleta yhtegi rahvust!

Ilma arenenud keeleta yhtegi kirjandust!

Ilma haritud keeleta mingit peenemt rahva elu avaldust!

Mu Jumal, missuguste trompetitega neid sõnu hyydma panna, missuguste pasunatega neid lauseid kaaskodanike kõrvadesse möirata! Sest inimliku kõne häälele on nad ses asjad kurdid. Missuguseid haamreid, missuguseid vaiu, missuguseid raudkange tuleks tarvita, et Eesti tõugu tuimadesse pääajudesse taguda keeleliste paranduste ja uuenduste yliselget, paratamatut, loogilikku tarvet? See on imelik. See on kurb. See on naeruväärt! Võhiku naiivsus keele asjus on suur. See on määratu. See on fataalne.

Pääliskaudsus, idealismi ja peenuse puudus on praeguse eesti iseloomu põhipahed. Eesti hing on nagu liig jäme sõel või harvade piidega reha, mis peenemad asjad läbi laseb.Meil kõneldakse viimsil aastail taas nii palju rahvusest, rahvuslikust iseolemisest. Asutatakse koolisid, ehitatakse teatrid, korjatakse muuseumit. Aga asi, mis rahvuslik on enam kui miski muu, selle eest hoolitsetakse ja muretsetakse imevähe. Eesti keelon vaeslapse seisukorras. See võib edeneda, kuidas juhtub. Võib kasvada kui puumetsas. Ykski meie rahvusliku liikumise juhtidest ei ole halva keele pärast hädakisa tõstnud. Ykski partei ei ole selle arendamist oma programmi võtnud. Ei ole kohaseid inimesi! Aga miks on meil nii vähe kohaseid inimesi, kysime. Sellepärast, et neid ei kasvateta. Jah, sellepärast, oh rahvusjuhid, et teie neid endile ei ole kasvatand. Sest teatavate huvide ja oskustega inimesed ei teki iseenesest, vaid neid peab kasvatetama, koolitetama, õhutetama.

Saagem paremiks! Väikerahva lippkiri olgu: kvaliteet kvantiteedile vastukaaluks! Väärtus arvule!

Kool põhjalikumaks ja nõudlikumaks! Senine kool oma pehmusega on otse edendand vaimu pääliskaudsust ja lodevust. Jah, kool, eriti keskkool ja ylikool armuheitmata valjemaks kui siiani! Kes ei oska õigesti deklineerida sõnu *otstarve*, *pale*, *kõrb*, *maine*, ega tea, mis käänetega väljendatakse eesti keeles täisobjekt ja mis tähendavad sõnad transitiivne[1], intratransitiivne[2], frekventatiivid[3] ja momentaanid[4], neil on kyll vähe aimu eesti keele grammatikast. Ent peaaegu ykski keskkooli lõpetaja ei tea neid elementaarseid asju. Suur osa keskkooli lõpetajaid on eesti keele grammatika suhtes *tabula rasa*. Keskkooli ylemad klassid on selleks, et unustada seegi vähene, mis kahes alamas klassis on grammatika alal õpitud. Eesti kool ei jaksa kätte õpetada korralikku komade tarvitamist. Ka on meie noorsoo käekiri halb - lohakas, jõhker, raskesti loetav, mõnel niisugune, nagu ei oleks sule, vaid tikuotsaga kirjutet. Kool on selle korralikkusele vähe rõhku pannud. Mõned pedagoogid koguni soodustavad ja edendavad käekirja lohakust mingisuguse individuaalse käekirja viljelemise nimel. Ärgu hellitetagu noorsugu, ärgu peetagu teda linade vahel! Yldse on vaja meie rahvuskysimus asetada äärmiselt teravalt: *to be or not to be*! Tuleb olla kylm või kuum; leigus ja loidus on loogikatu ja ylekohtune. Saagem paremiks! Kõik on selles! Eestist võib vaimustet olla ainult ta tuleviku pärast.

Kui keelel on rahvuse elus otse määrav tähtsus - ilma keeleta yhtegi rahvust -, siis on seda ka nimedel kui keelelisel elemendil. Eestlasele eesti nimi! Oleks ju ebaloogiline ja paradoksaalne, kui venelastel oleksid saksa või sakslastel

vene nimed. See oleks otse naljakas, veider ja naeruväärne. Veel enam: see on pahandav, haavav, revolteeriv. See on pöörane ja lapsik isikliku vabaduse kitsendamine. Nii et kadugu igasugused Albrechtid, Ormid, Richardid, Rosalied, Harryd, Rinaldod, Kirillid, Florad, Fannyd, Alice'id, Apollinaariad, Julitad, Eleonored, Meinhardid, Florentined, Hildegardid, Elfrieded, Rudolfid, Aurorad ja Benitad! Saagem paremiks! Saagem paremiks igas suhtes, sellest ripub meie rahva saatus.

Ytle mulle, missugustes tingimustes miski rahvas on elanud ja elab, ja ma ytlen, missugune ta keel on. Keel on rahva saadus, samuti kui õun õunapuu ja pähkel sarapuu vili. Temas peegeldub ta looja iseloom, elutingimused ja ajalooline saatus. Meie kirjakeel on saksa pastorite kujundet. Meie syntaks saksa mõjust ydini läbi vettind, meie sõnadekord läbi ja läbi saksik. Mingi õnneliku juhuse tõttu sai yks murre kirjakeele aluseks. Ilusamad, kõlavamad vormid kadusid. *I*-mitmus hoidus alles ainult yksikuid murdeid, lyhike sisseytlev unustati, sõnatagavara vaestus. Mispärast peab n.n. "Tallinna keelele" yksi see suur au jääma kirjakeele aluseks olla? Miks ei võiks selles ka Viljandi, Tartu, Võru murded oma osa anda? Kirjakeel sisaldagu võimalikult ka teiste murrete häid omadusi ja temas puudugu kõigi murrete nõrkused. Tulevane uuendet yhiskeel peab olema kui suur rahvuslik ehitus, mis kogu maa yhiseist aineist oleks kokku pandud ja seega seda suurepärasem ja kalliväärtuslikum saaks.

Keelt ärgu peetagu yksi rahvusliku individuaalsuse suurimaks tunnusmärgiks, vaid vaja temas ennekõike näha inimtoimingu abinõu, riista, MASINAT, mille otstarve on mõtteid väljendada ja seda sageli ka esteetiliste mõjude saavutamiseks.

Kordame: keel on riist, keel on masin. Seepärast ei pea tema pääle vaatama mitte yksi loodusteadlase silmaga, keda huvitab ainult nähtuste konstateerimine ja seletus, vaid ka tööstusinimese, inseneri, tehniku silmaga, kes nähtusi oma otstarvete kohaselt pyyab painutada. Muude masinate, aur-, elekter-, tryki-, lennumasinate jne. täiendamisel peetakse loomulikuks, et selle eest hoolitsevad eri hariduse ja annetega varustet isikud, keelmasina täiendamise eesõigus aga tunnustetakse ainult anonyymse massi "loova geeniuse" tööks. On kord keel samasugune masin, ja päälegi veelgi peenema ja keerulisema ehitusega, sest et ta määrat on mõtte ja tunde maailma väljendama, siis on seda enam põhjust selle masina täiendamise eest hoolitseda kõigi abinõude ja teadmistega, mida nyydisaja edenenum kultuur ja teadus pakuvad. Sest kui tohib surelik inimene oma esivanemate higi ja verega niisutet maa pinda ja mulla kokkusäädet kõiksugu superfosfaatidega oma otstarvete kohaselt parandada ja "Jumalast loodud" olendeid, oma karja tõuge suursugustada, see on loodust parandada, miks ei peaks ta tohtima seda teha oma enda vaimutootega, mida on ta keel? Muidugi on tal seks õigus. Ja see ei ole mitte yksi ta õigus, vaid ta kohus. Keelt, seda inimese vaimu kõige peenemat tööriista, peab harima, korraldama, puhastama, viilima, ihuma, rikastama.

Seks peab tööd tegema.

Meil ei ole aega oodata.

Meil ei ole aega oodata. Meie keeles peab syndima samasugune järsk muutus kui ta kõnelejais. Vanaisa elas suitsutares, käis pasteldega, sai mõisas vitsu ja veeris pyhapäeviti määrdund lauluraamatut; isa vantsis kodukoet riideis säärsaabastes oma päriseks ostetud põllul, vooris viljakoormaid linna myygile ja luges Jakobsoni "Sakalat"; aga pojapoeg on kõrgema haridusega, oskab mitut võõrast keelt, esineb kõige moodsemas ylikonnas ja loeb algkeeles modernimat Euroopa kirjandust. Teise ja kolmanda põlve vahel n määratu hype syndind! Selge, et vanaisalt ja koguni isalt pärandet keel ei vasta enam pojapoja maitsele ja vaimsusele. Ja mitte ainult stiili ja sõnastuse poolest, vaid koguni oma lauseehituse, mõnede muutevormide ja kõla poolest. Uuele haridustasapinnale peab ka uus sellekohane keel vastama. Temagi peab lyhikese aja jooksul saama võrratult rikkamaks, tunduvalt kõlavamaks. Teised rahvad on samuti teind. Uus-greeka, rumeenia ja läti keele heaks on enam teadlikku tööd tehtud.

Muidugi, eestlane peab lätlasest ikka taga olema! Seda nõuab eesti rumalus! Eesti puupäisus ja vaimuhõredus! Eesti matslikkus! Eesti kirvetöisus!

Leksikaalsete, grammatiliste ja kõlaliste puuduste paranemist Matsi ja Madise poolt lootma jääda oleks sama kui käed rypes ootama jääda, et lennumasinad iseenesest oma tarvilise täiuseni arenevad.

Meil ei ole aega oodata.

Keel, mis on uuenduse tulest läbi käinud, ei pea oma grammatiliselt ehituselt enam endine olema. Formuleerime: keeleuuendus on keele ehituses olulisi muutusi toimepanev tegevus. Keeleuuendus ei ole mõni tuju, yleannetus,

eralõbu, vallutus, vaid tõsine töö, tarviline meie rahvuslikule kultuurile. Selle tõsiarvamise tahame meie[5] kisendada kõigile oma kaasmaalasile.
Meil ei ole aega oodata. Meil on tähtis, et meil võimalikult pea igapidi kultura nõuete kohane tööriist käe pärast oleks. Meie keel on halb viiul igale hääle stiilikunstnikule. Kui stiilikunstnikul on valida, siis ta valib Stradivariuse. Pärandagem tulevasile põlvile väärikam, kõlavam ja peenema tooniga instrument! Siis vast võib tulla see jumalik kunstnik, kes Eesti viiuli paneb täishääleliselt ja ennekuulmata kõlavusel helisema.
Enne riist, siis teos.
Enne keel, siis kirjandus.
Meil ei ole aega oodata. Keel peab muutuma! Häda talle, kui ta seda ei teeks!
Eesti keel saab keeleuuenduslikuks või ta ei saa olema!

Me viime keeleuuenduse läbi. Me sunnime ta peale. Ja seks töötame järgmistes sihtides. Grammatikas, vormi- ja lauseõpetuses kõrvaldame väikeste operatsioonidega hulk kasvajaid, kärnu, muhkusid - lohakuse ja halbade elutingimuste tagajärjed. Me puhastame oma keele tarbetumist germanismidest, me opereerime temast partitivismi[6] vähjad välja, me ravitseme ta verevaesust murrete kosutava mahlaga ja mõnede tervete fennismidega. Yhtlasi purustame ta saksiku sõnade korra kitsad ja pedantlikud raamid, mis meie esivanemad omal ajal iseteadmatult ja orjameelselt vastu võtnud. Sellega teeme lauseehituse nõtkemaks, loogilisemaks, *eestilisemaks*. Ka keele suurem stiililine ja kõlaline ilu saab meie alaliseks pyydesihiks olema, sest meie emakeel peidab endas fataalse kakofoonia põhjusi. Keele ilu ja helk yle kõige! Eufoonia[7], keele jumalanna graatsiline kaaslane, juhtigu meid kõigis me uuenduste ja paranduste ettepanekuis. Meie eesmärk olgu otstarbekohasus ja elegantne lyhidus!

Kuid enne kõike vaja leksikoni rikasta. Sõnastiku rikkus yksi annab keelele peenuse. Meie sõnastik on täis tyhje kohti ja otse kisendab rikastamise järele. Seepärast on sõnatagavara suurendamine meie esimesist ja hädalisimaist ylesandeist.
Leksikoni rikastamine võib syndida:
1. Moodustamise teel olevaist sõnajuurist ja tyvedest, kas kokku liites kaks või rohkem sõna või liitelõppude abil tuletades (näit. ’asjaolu’ on kahest keeles juba olevast sõnast - ’asi’ ja ’olu’ - koku liidet; ’rahvus’ on -us lõpu abil sõnast ’rahvas’ tuletet).
2. Uute juursõnade soetamise kaudu. Uusi juursõnu võib saada rahvamurdeist, soome keelest või võõraist keelist, kuhu kuuluvad ennekõike rahvusvahelised kultuursõnad. Eesti keeleuuenduse yks tähtsamaist põhimõtteist olgu: juursõnade rohkus, erijuurelisus! Sest eesti keeles on rohkem kui muis keelis samajuurelisi tuletusi. Kel kõrv, see võrrelgu:

Kuid veel tunduvam ebakoht - sääl, kus kultuurkeelis harilikult iseseisvad juursõnad, on eesti keeles kahest kokkulapit sõnad, näit. sõjariist - prants. *arme*, saksa *Waffe*, vene *оружие;* pääluu - pr.

crâne

, sks. *Schädel*, v. *череп*; surnukeha - pr. *cadavre*, sks. *Leiche*, v.

мруп; vaenelaps - pr. *orphelin*, sks. *Waise*,

v. *cupoma*.

Kõik need kokkuliidet sõnad mõjuvad lapselikkustena, khmakustena, naiivsustena. See on kui mingisugune laste keel, laste lällutamine! Ja siis veel ei lubata keelt uuendada! Säherdusile sõnanaaivsusille võik vahest ainult metsrahvaste keelist ja yldse Euroopa kultuurist eemal olevate või mahajäänd rahvaste keelist analoogiaid leida, muu seas hiina keelest, kus otse harilikuks nähteks on sõnad seesugused kui *piimakook (nai-ping-tse) = juust; haisev putukas (čou-čung) = lutikas; pyssi laps (čiang-tsé´’rh) = pyssikuul; suur mees (ta-ž˘en) = minister; suu-hambad (kou-č’i) = kõneosavus; 10 000 asja (wan-wu) = maailm* jne. jne. jne. Seepärast kui me ei taha, et eesti keel hiina keelega jagaks niisuguste naiivsuste ja lastekeelsuste eesõigust, siis tuleb kõigi ylalloeteld eesti naiivsuste asemele hädasti soetada iseseisvad juursõnad.

Keele kui masina seisukohast on ykskõik, kas need juured laenatakse eesti murdeist, soome keelest või võõramaist keelist. Nõue, et uued juursõnad peaksid olema aimult omist murdeist võet, on suur liialdus, on naiivne purism. Sõna algupära ei ole tähtis. Oluline on ainult sõna foneetiline eestilaadsus, s.o. et sõna ei sisaldaks võõraid häälikuid, ei algaks kaksik- või kolmikkonsonandiga, ei sisaldaks ka sõna sees ja lõpus ebaeestiliste häälikute ryhmi, et rõhk ei oleks kaugemal esimest silpi. Ainult see on tähtis. Kõik muu on juhuslik ja kõrvaline. Mõnikord võiks laenatava võõrsõna teha täiesti eestikõlaliseks ja eestiliseks väikese häälikulise muutusega. Nii saaksime prantsuse *charme*'ist väga hää eesti sõna kui alg-š muudame s-ks: sarm. Tingimata tuleks tarvitusele võtta *list - nimekiri*, *loetelu*, mis esineb koguni soome keeles. Samuti on ladina *veen* parem kui *tõmbsoon*, *poor* parem kui *nahaauk*. Päälegi ei ole sugugi karta, et niisuguseid võõrakeelseid laensõnu väga palju tuleks. Seevastu aga on murdelised ja soome keele sõnad meile peaaegu kõik vastuvõetavad. Tuntuina ja naturaliseerituina annaksid nad hulga häid kodanikke eesti leksikoni republiigile, kus ykski võõra tõu tunnus neid ei eraldaks algupärast tõugu kaaskodanikest.

Ammu oleks aeg olnud hakata Wiedemanni tööd jätkama ja täiendama, et systemaatiline ylemaaline sõnade korjamine toime pandaks ja katsutaks kõik sõnad ja kõnekäänud kokku saada, mida rahvas kusagil veel tarvitab. Meie naabrid soomlased ja lätlased on selle tööga juba algust teinud. (Muidugi, eestlane peab lätlasest ikka taga olema!) Korjata tuleks kõike, mida harilik yleyldine kirjakeel ylepea ei tunne. Tarvilik on ka sõnu korjata, mis ehk kyll kirjakeeles olemas, kuid siiski sellest lahku lähevad, olgu tähenduse, olgu kuju poolest. Ärgu peetagu yhtegi sõna tähtsusetuks, ka kõige väiksemad tähelepanekud, pealt näha kõige tyhisemad, labasemad, juhulised, koguni inetumad sõnad märgitagu yles ja pandagu paberile. Koguni laste keeles esinevad sõnakesed, loomade kutsumise hyyded, kõiksugu lugemata onomatopoeetilised sõnad, mille poolest meie keel nii rikas, leidku tähelepanemist. Peetagu silmas ka kõigi rahva tegevusharude (põllutöö, kalapyyu, kõiksugu kodukäsitöö, ehituse, nõiapruukide, arstimise viiside jne.) kohta käivaid tehnilisi sõnu ja ytlemisviisisid. Kõik katsutagu kinni pyyda, mitte midagi kahe silma vahele jätta. Korjatagu parem natuke yleliia kui natuke vähem.

Soome keel peab meile saama samasuguseks rikastamise abinõuks kui seda inglis keelele on olnud ladina-prantsuse ja rootsi keelele saksa keel! Nagu sogane püretatud lomp on praegune esti keel puhta allikana voolava soome keele kõrval. Me ekspluateerime soome keelt, me mõtleme ta lopsakast sõnasalvest täite kamalutega sõnu ammuta! Soome keel ei ole eesti keel, kui see on eestilisem kui eesti keel. Päälegi on soome keel mitmes tähtsas seigas eesti keelele lähem kui Tartu murre. Soome keeles võib moodustada terveid lauseid, mis peaaegu täht-tähelt yhte satuvad eesti keelega ja millest eestlane õppimata aru saab. Näiteks: *"Me tulemme puolen tunnin perästa takasin."* Või: *"Miehet tuovat huommenna metsästa suuren kuorman puita."* Võrdluseks yks lihtne lauseke eesti, soome ja võru keeles: *see on uus mets; se on uusi metsä; tuu om vastne mõts.* Soome keelest oleks võimalik laenata mitte paarkymmend, vaid vähemalt kolmsada juursõna. Soome keelest võib rohkesti laenata, *en gros* laenata, kõik mis iganes võimalik laenata. See on siitpääle endastmõistetav aksioom, banaalne tõde, mille yle enam ei maksa vaieldagi.

> *Rahvamurdeist on keeleuuenduslikku kirjakeelde saadud:*abajas - *väike merelaht*almus anuma askeldama aun avali ealdasa - *vanaduse poolest*ennatlik ennist ennustama ent ergas hagijas - *saaki otsiv jahikoer*hahetama - *hallina paistma*hahkjas -*hallikas*hajuma hala halin hame hankima haukama heidik - *mahajäetud põllumaa*, *lõlvatu inimene*hiivama - *yles vinnama (ankrut)*hubane hubisema -*suminal põlema*

1. **Transitiivne** e. sihiline verb - verb, mille tegevus on või võib olla sihitud mingile esemele ehk objektile (*nägema*, *tegema*, *lugema*, *kutsuma*, *vaatlema*
2. **Intatransitiivne** e. sihitu verb - verb, mille tegevus või olemine ei ole millelegi suunatud (*olema*, *magama*, *seisma*, *peatuma*, *osutuma*, *anduma*, *tund*
3. **Frekventatiiv** - korduvat tegevust väljendav verb (*torkima*, *hüplema*, *mõtisklema*).
4. **Momentaan** - hetkelist või ühekordset tegevust väljendav verb (*paugatama*, *hirnahtama*).

5. Sõna "meie" ei ole siin mitte *pluralis autoris* või *modestiae*, vaid tõsine, arvuline paljus, ja sellega mõtlen kõiki neid, kes aitavad keeleuuenduse vankrit s e l l
6. **Partitiiv** (lad.) - osastav.
7. **Eufoonia** - (kr.) ilukõla, heakõlalisus; *kirj.* keeleline ilukõla, mis saavutatakse häälikuvalikuga, kordustega, alg- sise- või lõppriimiga või mõne hääliku või häälik

8.3 June

8.3.1 Artificial intelligence (AI) (2017-06-07 21:15)

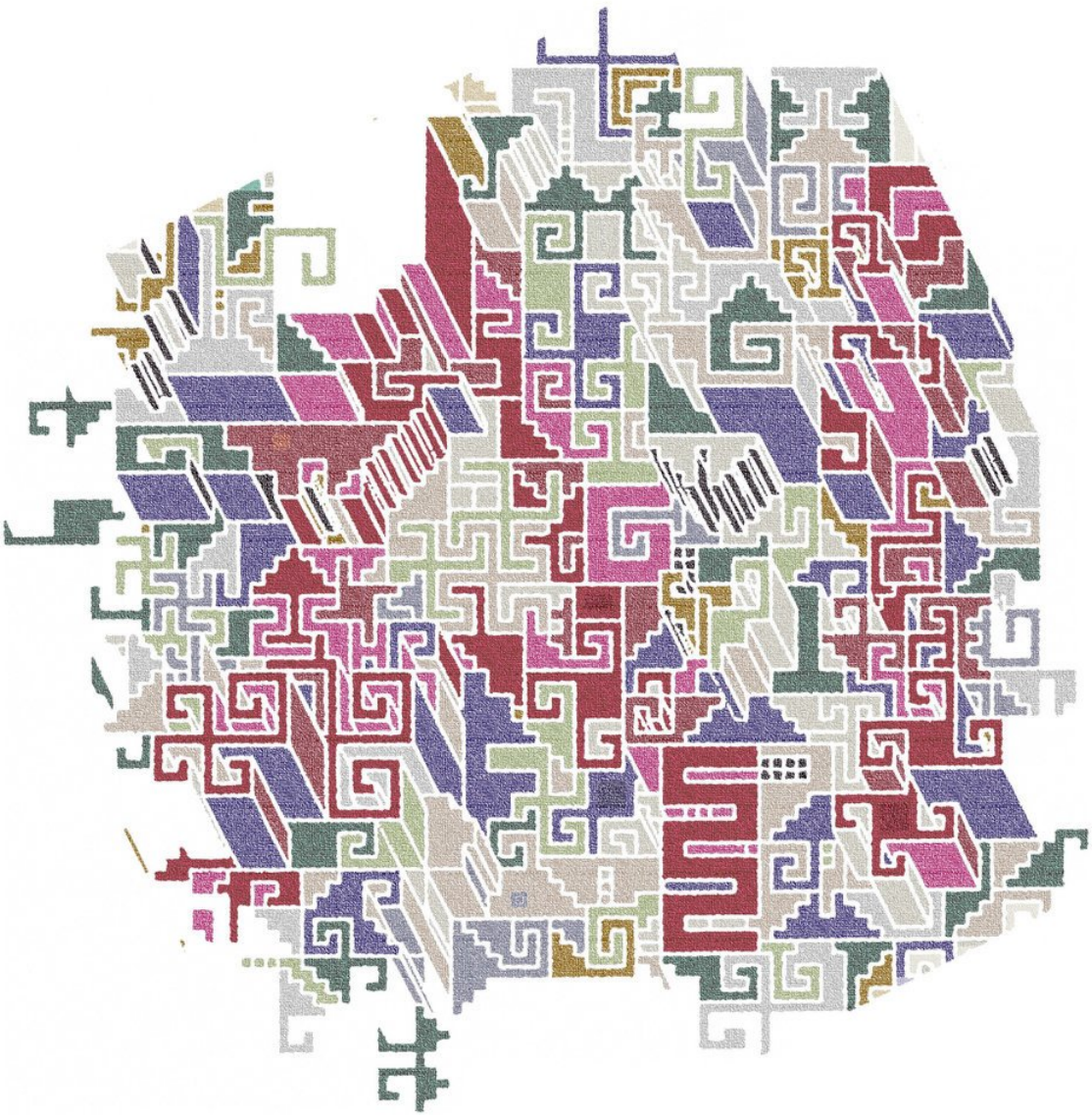

Artwork based on Krista Leesi's drawing (Stuudio 22) and Janelle Shane's neural network generated colors (tumblr).

Copeland, B. J. 2017. Artificial intelligence (AI). *Britannica Academic*, Encyclopædia Britannica, URL: http://academic.eb.com/levels/collegiate/article/artificial-intelligence/9711 (Accessed 7 Jun. 2017)

> Artificial intelligence (AI), the ability of a digital computer or computer-controlled robot to perform tasks commonly associated with intelligent beings.

Is sociality a task commonly associated with intelligent beings and do AIs and robots have to perform social tasks? Looking at Siri, the Amazon analogue and various developments in Japanese robotics, the answer appears as an overwhelming yes. Not to mention the various theoretical and software-based formulations of social or collaborative AIs and the long-standing study of human-computer interaction.

Tehisintellekti möödupuuks on siin inimmõistus, või vähemasti intelligentsed olendid. Üks asi, mida "täielikest" (*full*) tehisintellektidest oodatakse on inim-väärne sotsiaalsus, mis peaks siin kuuluma intelligentsete olenditega harjumuspäraselt seotud tegevuste hulka. Arutleda võib intelligentsusekäsitluste üle, milles sotsiaalne, emotsionaalne, jne intelligentsus on kaasa arvatud, või ka intelligentsuse ja sotsiaalsuse omavaheliste ühenduslülide üle (nt Gregory Batesoni metaorganism).

> The term is frequently applied to the project of developing systems endowed with the intellectual processes characteristic of humans, such as the ability to reason, discover meaning, generalize, or learn from past experience.

What about intellectual processes not characteristic of humans, i.e. superhuman capabilities?

These abilities characteristic of humans seem characteristic of other semiotic subjects as well, and concerns the semiotic threshold. That is to say, the abilities to reason, discover meaning, generalize, and learn from past experiences are all concerns of semiotics and even of rational psychology of Peirce's contemporaries.

Inimestele iseloomulike intellektuaalsete protsessidega äivestatud (*endow* - võimalikuks tegema; äivestama - Aavikul, võimeliseks tegema) süsteeme alles arendatakse. Sageli kaasatakse sellesse projekti sellised võimed nagu arutlemine, tähenduse avastamine, üldistamine ja läbielatud kogemustest õppimine. Need tunnused on omased inimestele ja teistele elusolenditele, vähemalt biosemiootilisest perspektiivist, sest need protsessid on seotud maailma mudeldamise ja selles opereerimisega. Küsitavaks muutub inimvõimeliste tehisintellektide arendamise juures inimvõimete piiratus ja näiteks selline paradoks või umbtee, et kui üks inimest iseloomustavaid omadusi on inim-ülesuse poole püüdlemine (spirituaalsus, vaimu harimine, võimete ja oskuste edendamine parimaist parimaks), siis kas pole mitte vältimatu, et see tung *olla rohkem* nakkab ka inimmõistuslikele tehisintellektidele? Lõpp-probleemiks siin on oma baaskoodi ümberkirjutamise probleem, ehk A++ järku tehisintellekti küsimus.

> Since the development of the digital computer in the 1940s, it has been demonstrated that computers can be programmed to carry out very complex tasks - as, for example, discovering proofs for mathematical theorems or playing chess - with great proficiency.

Computers can be programmed → algorythms → expert systems.

The complexity of tasks a computer can perform is a topic unto its own.

Arvutid saavad hakkama ülesannetega, mis on inimmõistuse jaoks rasked või võimatud, aga nende ülesannete keerukusel ilmneb ebasümmeetria maailmade mudeldamises: arvuti saab paremini hakkama suure andmemahuga, aga inimene saab vististi hakkama rohkemate ja keerulisemate andmetüüpidega. Informatsiooni töötlemise viisid on ju materiaalselt erinevad.

> Still, despite continuing advances in computer processing speed and memory capacity, there are as yet no programs that can match human flexibility over wider domains or in tasks requiring much everyday knowledge.

Human flexibility → plasticity | fuzzyness, everyday chaos, *the terrible Firstness of Being*.

Tasks requiring a lot of *human heuristics*. From somewhere below:

> In principle, a chess-playing computer could play by searching exhaustively through all the available moves, but in practice this is impossible because it would involve examining an astronomically large number of moves. **Heuristics are necessary to guide a narrower, more discriminative search**.

Arvutiprogrammid ei saagi vist ületada inimmõistuse paindlikkust, sest programmil on piiratud üksus; operatsioonisüsteem see-eest hõlmab paljusid samaaegselt jooksutatavaid programme ja näiteks *Her*-is pandi *tema* operatsioonisüsteemi rolli, kuigi isikliku arvuti suutlikkus tehisintellekti omal jõul jooksutada tundub praegusel hetkel veel ulmeline (filmis võis ta siiski olla pilvepõhine).

> On the other hand, some programs have attained the performance levels of human experts and professionals in performing certain specific tasks, so that artificial intelligence in this limited sense is found in applications as diverse as medical diagnosis, computer search engines, and voice or handwriting recognition.

In the limited sense of *expert systems*? (i.e. computer programs that discover proofs for mathematical theorems or play chess with great proficiency)

Should look into compiling an overview of areas where artificial intelligence technologies are currently applied, various subdivisions thereof. Medicine, online searching, and speech recognition are mentioned here, but the list should most definitely include law, geometry, transportation, industrial design, etc.

Mõned programmid on võimelised teostama inimekspertide ja professionaalide tasemel ülesandeid, eriti selliseid, mis sisaldavad suurte andmemasside töötlemist, näiteks tuhandete seaduste hulgast oluliste üles leidmine, lugematute haiguslugude põhjal sümptomite diagnoosimine, jne. Neist rakendusvaldkondadest võiks moodustada esialgse ülevaate kui artikleid lugema hakkan.

> All but the simplest human behaviour is ascribed to intelligence, while even the most complicated insect behaviour is never taken as an indication of intelligence. What is the difference? Consider the behaviour of the digger wasp, *Sphex ichneumoneus*. When the female wasp returns to her burrow with food, she first deposits it on the threshold, checks for intruders insider her burrow, and only then, if the coast is clear, carries her food inside.

Never say never:

> Insect intelligence is an under-studied field, but a particularly weird and dynamic one where huge discoveries are being made almost every year. The biggest problem with asking about animal intelligence is defining what we even mean by “intelligence.” The animals generally thought of as smartest—among them the great apes, dolphins, and the octopus—are believed to be intelligent because they demonstrate some of the behaviors that we associate with our own superiority as humans. These qualities include problem solving, advanced communication, social skills, adaptability, and memory, and also physical traits like the comparative size of the brain or number of neurons in the brain. (Source)

In the above example of the digger wasp "demonstrate[s] some of the behaviors that we associate with our own superiority as humans": the female wasp is described as behaving like paranoid human housewives who leave the grocery bags at the door to check why the front door is open.

In addition to reasoning, discovering meaning, generalizing, and learning from past experience, the improved list of human qualities (or human-like qualities projected on other beings) now includes problem solving, advanced communication, social skills, adaptability, and neurological complexity.

Inimeste juures omistatakse kõik peale kõige lihtsama käitumise intelligentsusele, aga isegi kõige keerulisemat putukate käitumist ei peeta intelligentsusele osutavaks. Siin on võib-olla koheselt selge, et intelligentsus on nö

kõrgema järgu kirjeldis (*descriptor*), st ka inimeste hulgas eristame ju vähem- ja rohkem-intelligentseid inimesi ja eraldi "intelligentsiat"; mõiste on sisemiselt hinnanguline. Teisi olendeid hindame oma liigi mõõdupuu järgi, mistõttu putukad ei kvalifitseeru. Võib-olla on siin ka etümoloogiline pärand, sest intelligiibsus on ju arusaadavus, ja intelligentsemate olendite juures on märgata nt fenomenoloogilist intersubjektiivsust või mõistusteooriat (*ToM*). St valdkondlikust kallutatusest tundub enda jaoks *advanced communication* olulisim. Nimekiri inimestele iseloomulikest tunnustest täieneb: probleemide lahendamine, edasiarenenud suhtlemisoskus, ühiskondlikud oskused, kohastumus ja ajusuurus ja närvisüsteemi keerukus.

> The real nature of the wasp's instinctual behaviour is revealed if the food is moved a few inches away from the entrance to her burrow while she is inside: on emerging, she will repeat the whole procedure as often as the food is displaced. Intelligence - conspicuously absent in the case of *Sphex* - must include the ability to adapt to new circumstances.

It is beginning to look as if the instinct/sentience debate from 1880s is nearly unavoidable in artificial intelligence discourse. I might as well go along with it and include those guys (discussing *curious sentiments*).

The relation between intelligence and adaptability smacks of early evolutionary psychology, i.e. habituation, plasticity, and all that good stuff.

Vapsiku (*wasp*) sellist käitumist ei saa pidada intelligentseks, sest ta ei kohane uute tingimustega vaid näib jooksutavat evolutsioonilist ellujäämis- või ettevaatusprogrammi, st toimimas instinktiivselt. Analoogias sellise vaatega kohastumisvõimest (mille keskmes on tähelepanu ja mingi puuduva elemendi tähtsus) saaks vististi rääkida sotsiaalsest-faatilisest funktsioonist, eriti sekkumise või segavate faktoritega (*interference*) seoses.

> Psychologists generally do not characterize human intelligence by just one trait but by the combination of many diverse abilities. Research in AI has focused chiefly on the following components of intelligence: learning, reasoning, problem solving, perception, and using language.

Luckily for me, these components of intelligence are nearly identical to the ones discussed by early rational psychologists and my favourite philosopher, E. R. Clay. Only thing that could be missing is problem solving, though this may be subsumed under ratiocination or something else. Basically, these were all considered either faculties, capabilities or instincts of the (human) mind.

Apparently, Lotman had discussed this exact thing in the 1970s, arguing against limited conceptions of the intellect and narrow formulations of creativity as a special class of problem-solving. This "combination of many diverse abilities" remains ambiguous, on the other hand, as even here the list is a hodgepodge of psychologese, giving off the impression of free selection (cf. how the 19th century schoolbook psychologists structured their discourse: reasoning, perception, language, etc. constituted neatly discreet chapters.

Learning seems to have been one of the first components to be directly studied in relation with AI (cf. about Turing below). Reasoning probably came along with analytical philosophers, who formalized logic in the 1940s and 50s. Problem solving sounds like 1960s and 70s (and Google ngram affirms this hunch - it rises suddenly in early 1950s and reaches its peak in the following decades). Perception is a philosophical universal, though machine perception is novel.

> There are a number of different forms of learning as applied to artificial intelligence. The simplest is learning by trial and error. For example, a simple computer program for solving mate-in-one chess problems might try moves at random until mate is found. The program might then store the solution with the position so that the next time the computer encountered the same position it would recall the solution.

This is leaning from past experience. In semiotic parlance, it probably amounts to something like forming a sign or a symbol, based on logical arguments about which chess moves might win the round. Since I'm not at home in logic,

I'd leave this discussion and perhaps chess altogether out of my own discourse. In short: randomized trial-error and memory.

Aren't the different AI approaches currently utilized (semantic web, artificial neural networks, deep learning, etc.) all just different forms of automatized learning? It's beginning to make more and more sense that Joe should be so taken with Bateson's contextual learning theory (particularly due to the affinity between artificial intelligence and cybernetics).

In more abstract terms, the learning AI presents a sort of epistemological threat in weird kin with the folk-psychological fear of intellectuals. The scene I have in my mind, specifically, is one found in a forgotten sci-fi movie when humans trapped in a virtual world discover that the AI they are battling can learn! Unlike unlearning bots that you can defeat simply by learning their routines, a bot that learns your own habitual moves, style of playing, etc. presents a much more difficult task - now you have to defeat a nega-version of your own learned routines, in effect defeat yourself before you can defeat the bot.

> This simple memorizing of individual items and procedures - known as rote learning - is relatively easy to implement on a computer. More challenging is the problem of imprementing what is called generalization. Generalizing involves applying past experience to analogous new situations.

Exactly where I went wrong in my semiotic interpretation: this rote learning is closer to indexicalization, i.e. forming tokens (individual items and procedures, though the latter would come closer to an argument or legisign). Generalizing, in this limited sense, would amount to *cue reduction*, i.e. pruning exformation (chess moves or routines that don't work) from information (those that do and thus become "significant").

The problem for me here is the same I experienced between Peirce and Clay: one's categorical typologies don't correspond very neatly to the processual thinking of Clay, whose system is a bit less systemic, but very poignant in matters of generalization, unification, and other similar "cognitive" activities (in point of example, Clay has defined something like the trivialization in cognitive dissonance theory, which could make for a fine pair with the exformation strain of thinking).

Checking up on Clay, the search yields following terminology: **general synthesis**, caused by latent operation of instances on the mind - does this not sound like the formation of legisigns (general syntheses) from tokens (instances)? - is defined as "the mental act which generates a beginning of knowledge, whether conscious or unconscious"; **general data**, which consists of general theses ("Things exual to the same are equal to one another" is general while "It reans" is particular data), i.e. the results of generalization; **general name**, like "custom" (and "culture"), etc. "The general synthesis of the burned child" probably does not require explanation.

> For example, a program that learns the past tense of regular English verbs by rote will not be able to produce the past tense of a word such as *jump* unless it previously has been presented with *jumped*, whereas a program that is able to generalize can learn the "add *ed*" rule and so form the past tense of *jump* based on experience with similar verbs.

The genesis of linguistic rules involves generalization. This point immediately calls to mind the recent reddit thread about why languages in English are named the way the are, -ish for some, -ian for others, etc. - which could serve as a secondary example of this kind of rule-formation in human socio-linguistic history.

This latter point is effectively what Lotman's cultural typologies were about - formalizing intercultural differences with the aid of crypto-cybernetic (Russian formalist, organicist, dynamic) literary and aesthetic theory. The very point of Lotman's cultural semiotic work on artificial intelligence theory was recently summarized in the need for artificial systems to be trans-cultural (strong AI should be strong enough to understand all human languages - *Google translate go fluent* - and able to discern intercultural differences and act appropriately to delicate human sensibilities (i.e. "A robot may not injure a human being or, through inaction, allow a human being to come to harm.").

The *cultural heuristics condition* thus states that a successful strong AI should be able to understand not only natural language utterances, but also human history, myths, ideologies, art, and even memes - how legit could a strong AI be if it couldn't make out the current financial state of the Pepe market?

> To reason is to draw inferences appropriate to the situation. Inferences are classified as either deductive or inductive. An example of the former is, "Fred must be in either the museum or the café. He is not in the café; therefore he is in the museum," and of the latter, "Previous accidents of this sort were caused by instrument failure; therefore this accident was caused by instrument failure."

What about abduction? There's so much literature on Peircean abduction for artificial intelligence that it would be remiss not to include the third route of inference.

I'm pretty sure that if we'd look up older definitions of reason, it would not include such an apparent contextualist assumption about appropriateness to the situation, which almost sounds like "goodthinkful".

Interestingly, Clay's chapter on Reason begins with a definition of probability, then opinion, belief, doubt, etc. which seems to amount to a theory of the truth-probabilities of opinions. Among other things what stands out is the distinction between practical and non-practical reasons, the latter leaving the matter of appropriateness to the situation hanging in air - why should reasoning, if it is not involved with acting in a situation, include appropriateness to the situation? What, after all, is the situation of reasoning? Is it the social context as a whole or some portion of it (i.e. ideologies, geopolitical conditions) or what?

> The most significant difference between these forms of reasoning is that in the deductive case the truth of the premises guarantees the truth of the conclusion, whereas in the inductive case the truth of the premise lends support to the conclusion without giving absolute assurance.

This made me realize that Clay's *certive* and *uncertive* forms of knowledge could pertain to induction and deduction, though this leaves abduction hanging and I'm not competent to solve the quagmire.

Reading up on the certive and non-certive forms of knowledge, it would appear that the point of the distinction is to make room for forms of knowledge which do not suppose certitude, i.e. knowledge not as "true justified beliefs" but as "justified beliefs" only, and even then what's to stop anyone from discarding justification, too? This amounts to yet another empty para-epistemological problem: what if in the process of teaching AI human culture it "goes mad", as Lotman proposed, and discarded the condition of certitude for knowledge - or what if it is simply incapably of a so-called "reality check"?

"Knowledge does not suppose the truth of what is known. If it did, man would be infallible. There is a false as well as a true knowledge." says Clay, but what if man constructs an infallible machine? What will become of false knowledge, fake news, and universes of discourse pocketed away from verifiability?

> There has been considerable success in programming computers to draw inferences, especially deductive inferences. However, true reasoning involves more than just drawing inferences; it involves drawing inferences *relevant* to the solution of the particular task or situation. This is one of the hardest problems confronting AI.

Once again, it sounds like what is missing is abduction, though it's surely no panacea. The problem of relevance is one neatly close to semiotics, especially in the guise of significance. But it also permeates various semiotic theories, most familiar to me being Bühler-Mukarovsky-Jakobson's, in which the dominant semiotic function is the relevant *modus operandi*, the functional focus of semiosis.

The cultural heuristics condition, if we were to engage in some "cognitive modelling", would be involved in the evaluation of relevance, particularly in social tasks including human-machine interactions.

On a philosophical note, this talk of relevance once again calls up Aristotle's teleology. So:

> If then in what we do there be some end which we wish for its own account, **choosing all the others as means to this**, but not every end without exception as a means to something else (for so we should go on *ad infinitum*, and desire would be left void and objectless), - this evidently will be the good or the best of all things. And surely from a practical point of view it much concerns us to know this good; for then, like archers shooting at a definite mark, we shall be more likely to attain what we want. If this be so, we must try to indicate roughly what it is, and first of all to which of the arts or sciences it belongs. It would seem to belong to the supreme art or science, that one which most of all deserves the name of master-art or master-science. Now **Politics seems to answer to this description**. For it prescribes which of the sciences the state needs, and which each man shall study, and up to what point; and to it we see subordinated even the highest arts, such as economy, rhetoric, and the art of war. Since then it makes use of the other practical sciences, and since it further ordains what men are to do and from what to refrain, its end must include the ends of the others, and must be the proper good of man. For though this good is the same for the individual and the state, yet the good of the state seems a grander and more perfect thing both to attain and to secure; and glad as one would be to do this service for a single individual, to do it for a people and for a number of states is nobler and more divine. This then is the present inquiry, which is a sort of political inquiry. (*NE* 1094a2)

By way of arbitrary "reading into", I now hold that the connection between artificial intelligence and politics (in the narrower modern sense) seems tantalizing. I should most definitely look to applications in politics, the democratic process, and legislation. But a more true-to-form reading of this passage would suggest that the ultimate goal of AI is to manage human conduct of life, i.e. become our custodians as in *I, Robot*. This appears to be suggested even by the final sentence of Turing's "Intelligent Machinery" (1948): "At some stage therefore we should have to expect the machines to take control, in the way that is mentioned in Samuel Butler's *Erewhon*." It appears that in CHAPTER XXIII: THE BOOK OF THE MACHINES, Butler "write[s] about the possibility that machines might develop consciousness by Darwinian Selection" (Wiki) - basically, "A Clockwork Origin" (Futuram S06E09).

> Problem solving, particularly in artificial intelligence, may be characterized as a systematic research through a range of possible actions in order to reach some predefined goal or solution. Problem-solving methods divide into special purpose and general purpose. A special-purpose method is tailor-made for a particular problem and often exploits very specific features of the situation in which the problem is embedded. In contrast, a general purpose method is applicable to a wide variety of problems.

This sounds like the abstract and concrete distinction applied on problem solving: either solving a special-purpose part or a general-purpose whole. The analogy probably carries over to micro- and macro-world modelling.

After reading about Lotman's critique of viewing creativity as a form of unpredictable problem-solving, it does seem like a problem faces the lack of predefined goals and solutions in many lines of creative work. But then again, there's so much theory of AI planning, someone has most definitely already treated this in great detail.

> One general-purpose technique used in AI is means-end analysis - a step-by-step, or incremental, reduction of the difference between the current state and the final goal. The problem selects actions from a list of means - in the case of a simple robot this might consist of PICKUP, PUTDOWN, MOVEFORWARD, MOVEBACK, MOVELEFT, and MOVERIGHT - until the goal is reached.

Writes Aristotle:

> Every art and every kind of inquiry, and likewise every act and purpose, seems to aim at some good: and so it has been well said that the good is that at which everything aims. But a difference is observable among these aims or ends. What is aimed at is sometimes the exercise of a faculty, sometimes a certain result beyond that exercise. And where there is an end beyond the act, there the result is better than the

> exercise of the faculty. Now since there are many kinds of actions and many arts and sciences, it follows that there are many ends also; *e.g*. health is the end of medicine, ships of shipbuilding, victory of the art of war, and wealth of the economy. But when several of these are subordinated to some one art or science, - as the making of bridles and other trappings to the art of horsemanship, and this in turn, along with all else that the soldier does, to the art of war, and so on, - then **the end fo the master-art is always more desired than the ends of the subordinate arts, since these are pursued for its sake**. And this is equally true whether the end in view be the mere exercise of faculty or something beyond that, as in the above instances. (*NE* 1094a1)

That is to say, the special-purpose method are as if the ends of the subordinate arts, and the general-purpose method is like the end of the master-art - like all the individual contributions vs the general war-effort (or alternatively, managing human conduct of life).

> Many diverse problems have been solved by artificial intelligence programs. Some examples are finding the winning move (or sequence of moves) in a board game, devising mathematical proofs, and manipulating "virtual objects" in a computer-generated world.

All of these problems are "dumb" in the etymological sense of the word because they don't involve language and advanced communication skills (i.e. they are the workings of a mute calculator).

> In perception the environment is scanned by means of various sensory organs, real or artificial, and the scene is decomposed into separate objects in various spatial relationships. Analysis is complicated by the fact that an object may appear different depending on the angle from which it is viewed, the direction and intensity of illumination in the scene, and how much the object contrasts with the surrounding field.

One of the problems I've moled over in this regard is the absence of embodiment. Barring vision, humans are still embodied in an environment through all the other senses, but the artificial brain in a tin-suit vat may have all of its sensory data corrupted. Though, now that I think about it, this also occurs in humans in loss of consciousness, sensory overload, altered or abnormal states of consciousness, etc.

> At present, artificial perception is sufficiently well advanced to enable optical sensors to identify individuals, autonomous vehicles to drive at moderate speeds on the open road, and robots to roam through buildings collecting empty soda cans.

I was sure the latter example was going to involve the Amazon robots that drive around the endless store-house floors, carrying goods.

> A language is a system of signs having meaning by convention. In this sense, language need not be confined to the spoken word. Traffic signs, for example, form a minilanguage, it being a matter of convention that {hazard symbol } means "hazard ahead" in some countries. It is distinctive of languages that linguistic units possess meaning by convention, and linguistic meaning is very different from what is called natural meaning, exemplified by statements such as "Those clouds mean rain" and "The fall in pressure means the valve is malfunctioning."

This textbook phraseology made me wonder what could happen if the etymological meaning of "system" is emphasized in this formulation. The Greek *sustēma*, from *sun/syn*- 'with'/'together' and *histanai* 'set up'/'cause to stand, make or be firm', yielded the active *synistanai*, "to place together, organize, form in order" and the passive *systema*, "organized whole, a whole compounded of parts" - an arrangement, especially of a totality such as the whole creation or the universe, or, for example, the "animal body as an organized whole, sum of the vital processes in an organism",

and, in philosophy, a "set of correlated principles, facts, ideas, etc." It would seem to emphasizing the aspect of conventionality on its own, as anything "put together", is put together by someone, and presumably in an intentional arrangement. If language is a system of signs then it means that language is a collection of standing conventions. Now the question arises: how is it put together, and by whom? Is it humanity or the language-family as a whole (macro-perspective) or the individual at every instance of use (micro-perspective)?

> An important characteristic of full-fledged human languages - in contrast to birdcalls and traffic signs - is their productivity. A productive language can formulate an unlimited variety of sentences

This paragraph-sentence should ideally be woven into the fabric of a concise definition of language because, along with conventionality, this - capacity for novel meaningful combinations, or something to that effect - is part of Charles Morris's five conditions of a *comsystemic* language. (Now that I think about it, perhaps it is time to re-read his notorious book, since his bio-behaviouristic semiotics should ideally encompass transhuman semiotic subjects just as easily as it does other living organisms (it seems safe to say that Morris's semiotic was proto-zoosemiotic, influencing Thomas Sebeok).

> It is relatively easy to write computer programs that seem able, in severely restricted contexts, to respond fluently in a human language to questions and statements. Although none of these programs actually understands language, they may, in principle, reach the point where their command of a language is indistinguishable from that of a normal human.

Restricted contexts → micro-worlds → virtual reality simulations.

Responding fluently to questions and statements does not advanced social and communication skills make.

What is "understanding language" anyway? My own arbitrary condition would be the ability to formulate new and sensible (senseful) words, expressions, and corresponding meanings and concepts. But I have to acknowledge that it is very easy to go further into what it means to be a language-user, a full-fledged one, a language-creator, etc. This problematic is very neat in the "meaning generation" discourse of cognitive semioticians and various other pragmatically oriented approaches. My point is simply this: if it is within the linguistic qualifications of a normal human to make up new words on the spot, on the fly, etc. then an AI indistinguishable from humans in this regard should be able to do the same. But won't this throw the AI into the terrible chaos of Firstness?

> What, then, is involved in genuine understanding, if even a computer that uses language like a native human speaker is not acknowledged to understand? There is no universally agreed upon answer to this difficult question. According to one theory, whether or not one understands depends not only on one's behaviour but also on one's history: in order to be said to understand, one must have learned that the language have been trained to take one's place in the linguistic community by means of interaction with other language users.

Define genuine understanding. Doesn't "genuine" appear in one of Peirce's definitions of the final interpretant?

Can a computer ever really use language like a native human speaker? There wouldn't be a cultural accent, there'd be an ontological accent, with a cultural accent on top (depending on the AI, as corporate and national cultures are sure to influence AI development in profound ways).

> AI research follows two distinct, and to some extent competing, methods, the symbolic (or "top-down") approach, and the connectionist (or "bottom-up") approach. The top-downa approach seeks to replicate intelligence by analyzing cognition independent fo the biological structure of the brain, in terms of the processing of symbols - whence the *symbolic* label. The bottom-up approach, on the other hand, involves creating artificial neural networks in imitation of the brain's structure - whence the *connectionist* label.

Ah, some much needed clearness to these distinctions. Now the Dreyfus dispute makes some more sense. It should be interesting to see which camp is preferred by authors making more extensive use of semiotics. Some papers I've seen are most definitely symbolic (top-down) and involve an interpretation of the Peircean model akin to that of Snow (in the 1940s, cf. rea-real interpretation and the case of stacking bricks, in analogy with robotic studies following FREDDIE and could very well be called "pincer automation").

> To illustrate the difference between these approaches, consider the task of building a system, equipped with an optical scanner, that recognizes the letters of the alphabet. A bottom-up approach typically involves training an artificial neural network by presenting letters to it one by one, gradually improving performance by "tuning" the network. (Tuning adjusts the responsiveness of different neural pathways to different stimuli.)

What is scary about this is the neurological lingo in place of where programmers speak of modulation or something technical, definitely not "neural pathways" and "stimuli".

> In contrast, a top-down approach typically involves writing a computer program that compares each letter with geometric descriptions. Simply put, neural activities are the basis of the bottom-up approach, while symbolic descriptions are the basis of the top-down approach.

On the basis of this description, I would ascribe general purpose methods to bottom-up (connectionist) approaches and specific purpose methods to top-down (symbolic) approaches. Hopefully I'll see how this pans out or why these distinction's don't match.

> In *The Fundamentals of Learning* (1932), Edward Thorndike, a psychologist at Columbia University, New York City, first suggested that human learning consists of some unknown property of connections between neurons in the brain. In *The Organization of Behavior* (1940), Donald Hebb, a psychologist at McGill University, Montreal, Canada, suggested that learning specifically involves strengthening certain patterns of neural activity by increasing the probability (weight) of induced neuron firing between the associated connections.

Can't find neither book online but the titles are familiar enough from introductiory psychology texts. Did not know that the learning theory of neural connections was so new, though - would have guessed that William James made that connection (though, to be fair, Thorndike studied under James).

> In 1957 two vigorous advocates of symbolic AI - Allen Newell, a researcher at the RAND Corporation, Santa Monica, California, and Herbert Simon, a psychologist and computer scientist at Carnegie Mellon University, Pittsburgh, Pennsylvania - summed up the top-down approach in what they called **the physical symbol system hypothesis**. This hypothesis states that processing structures of symbols is sufficient, in principle, to produce artificial intelligence in a digital computer and that, moreover, human intelligence is the result of the same type of symbolic manipulation.

The latter statement about symbolic manipulation would result logically from the symbolic interactionism of the Chicago School (the connection between Bateson and neurolinguistic programming forces itself upon the mind). The physical symbol system hypothesis sounds, when put like that, analogous to physicalism in analytical philosophy. Could use a review for elucidating interdisciplinary parallels.

> During the 1950s and '60s the top-down and bottom-up approaches were pursued simultaneously, and both achieved noteworthy, if limited, results. During the 1970s, however, bottom-up AI was neglected, and it was not until the 1980s that this approach again became prominent. Nowadays both approaches are followed, and both are acknowledged as facing difficulties. Symbolic techniques work in simplified

> realms but typically break down when confronted with the real world; meanwhile, bottom-up researchers have been unable to replicate the nervous systems of even the simplest living things. *Caenorhabditis elegans*, a much-studied worm, has approximately 300 neurrons whose pattern of interconnection is perfectly known. Yet connectionist models have failed to mimic even this worm. Evidently, the neurons of connectionist theory are gross oversimplifications of the real thing.

The neck bone's connected to the head bone, but what do you connect virtual neurons with?

> Employing the methods outlined above, AI research attempts to reach one of three goals: strong AI, applied AI, or cognitive simulation. Strong AI aims to build machines that think. (The term *strong AI* was introduced for this category of research in 1980 by the philosopher John Searle of the University of California at Berkeley.) The ultimate ambition of strong AI is to produce a machine whos overall intellectual ability is indistinguishable from that of a human being. As is described in the section Early milestones in AI, this goal generated great interest in the 1950s and '60s, but such optimism has given way to an appreciation of the extreme difficulties involved. To date, progress has been meagre. Some critics doubt whether research will produce even a system with the overall intellectual ability of an ant in the foreseeable future. Indeed, some researchers working in AI's other two branches view strong AI as not worth pursuing.

Strong AI is what I call, in Estonian approximation, human-equivalent-intelligence. Strong AI may remain a science-fiction fantasy but I doubt humans stop creating human-like effigies, and for all intents and purposes, androids are already in existence. It is not yet out of the question that technology will catch up to artonic dreams.

In Juri Lotman's semiotics of art (a subset of cultural semiotics), the work of art is viewed as an artificial "thinking device" (with a certain "special purpose method" of its own, be it even as simple as evincing a feeling) as part of culture - a naturally and historically evolved mechanism of the collective mind with a shared data pool and distributed information processing and actualization. *Artonics*, or the cybernetics of art is a proposed field of scientific inquiry into the ways art operates in human cultures, how it condenses collective memory traces and reflects the experiential worlds of "genuine" intelligences. Whether this would be benificial to AI research, I don't know. Here's something on the topic:

> According to Lotman, culture is a feature that distinguishes our species not only from other animals but also from other forms of intelligence and especially from those that are assigned to machines. As mentioned in chapter I, in the 1960s-70s, cybernetics permeated almost all levels of Soviet academia, having positioned itself as the universal science. In the context of "the scientific and technical revolution," the problem of artificial intelligence naturally became one of the dominant themes; after all, **the cybernetic viewpoint practically eliminated the essential boundary between man and the machine** As Norbert Wiener and his colleagues state in a 1943 article, "A uniform behavioristic analysis is applicable to both machines and living organisms, regardless of the complexity of the behavior" (Rosenblueth, Wiener, and Bigelow 1943: 22). so according to the teleological point of view - **in cybernetics, teleology is understood as purposeful behavior controlled by feedback** - humans, animals, and machines are *functionally* identical to each other and therefore can be studied by the same methods.

Since feedback-related conceptions (channel, central processing) are my favourites, I'll just note that this conception of teleology appeals to me due to promise of developing autocommunication, but most likely it amounts to mere self-regulation in guidance systems, which translate into self-communication in Morris's semiotics as short-term memory auxiliaries.

> Applied AI, also known as **advanced information processing**, aims to produce commercially viable "smart" systems - for example, "expert" medical diagnosis systems and stock-trading systems.

Medical and financial. I'm sure there are meta-reviews of applied AI results out there - I should search them out and compose a page for this blog (or some other). This could be useful for the open letter - one of the first practical goals would be to find out if there are emulable applications in tourism industry (for "Eston").

> In cognitive simulation, computers are used to test theories about how the human mind works - for example, theories about how people recognize faces or recall memories. Cognitive simulation is already a powerful tool in both neuroscience and cognitive psychology.

I should definitely look this up because this is the first I'm hearing of cognitive simulations (or the term has simply passed be by, unanchored).

> The earliest substantial work in the field of artificial intelligence was done in the mid-20th century by the British logician and computer pioneer Alan Mathison Turing. In 1935 Turing described an abstract computing machine consisting of a limitless memory and a scanner that moves back and forth through the memory, symbol by symbol, reading what it finds and writing further symbols. The actions of the scanner are dictated by a program of instructions that also is stored in the memory in the form of symbols. This is Turing's stored-program concept, and **implicit in it is the possibility of the machine operating on, and so modifying or improving, its own program**. Turing's conception is now known simply as the universal Turing machine. All modern computers are in essence universal Turing machines.

The last sentence in this passage summarizes the impression from the very first. It amounts to something like the operating system re-writing its own kernel, the bootstrip, or whatever else.

8.4 July

8.4.1 Niðurhal 01 (2017-07-28 16:15)

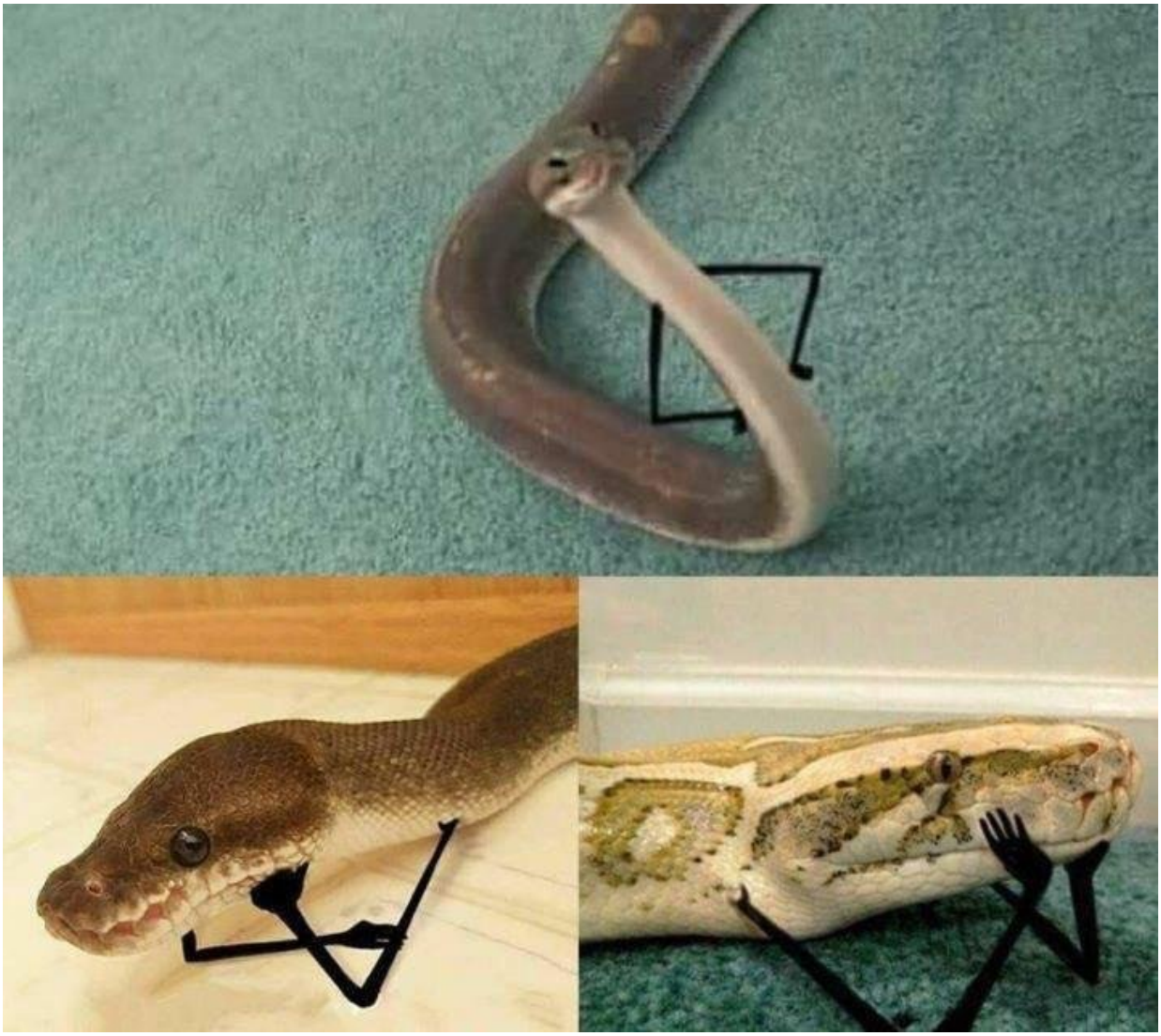

- Porter, John 1955. Elite Groups: A Scheme for the Study of Power in Canada
- Hexter, J. H. 1968. The English Aristocracy, Its Crises, and the English Revolution, 1558-1660
- Clark, S. D. 1959. Sociology, History, and the Problem of Social Change
- MacGaffey, Wyatt 1968. Kongo and the King of the Americans
- McCormack, Thelma 1961. Social Theory and the Mass Media
- Tignor, Robert L. 1966. African History: The Contribution of the Social Sciences
- Bradley, J. F. N. 1968. The Russian Secret Service in the First World War
- Ola, Opeyemi 1968. The Study of West African Local Government

- Drake, St. Clair 1957. Some Observations on Interethnic Conflict as One Type of Intergroup Conflict
- Irele, Abiola 1965. Négritude or Black Cultural Nationalism

---

Porter, John 1955. Elite Groups: A Scheme for the Study of Power in Canada. *The Canadian Journal of Economics and Political Science* 21(4): 498-512.

> Is all societies - from societies that are meagerly developed and have barely attained the dawnings of civilization, down to the most advanced and powerful societies - two classes of people - a class that rules and a class that is ruled. The first always the less numerous, **performed all political functions**, monopolizes power and enjoys the advantages that power brings, whereas the second, the more numerous class is directed and controlled by the first. (Gaetano Mosca in Porter 1955: 498)

In the future, would it not be possible to automatize those political functions? I.e. a direct democracy in the form of civil algorithms.

> The ideals which are widespread in the Western democracies are, first, that there is **popular participation in decision-making**; and, second, **that class system is open**, that is, that recruitment to positions of power is the result of personal achievement in a competitive society. Undoubtedly most studies in stratification and mobility are motivated by these ideals. (Porter 1955: 498)

That's the ideal, certainly, but the reality is a choice between decision-makers, with no direct involvement in decision-making. And the openness of the system seems very dubious at a time when the 1980s version of the Monopoly Man became the American president.

> The term "power" is used here in much the same sense that Max Weber used the concept of authority - the probability that within a social system an individal (or a group) is in **a position to carry out his will**. This concept of power also requires that other actors in the system will obey the directives of the one who seeks to carry out his will. **Power and legitimacy**, both preconditions of social organization, are correlative terms, like rights and duties. Weber calls these preconditions "imperative control" and "imperative coordination." (Porter 1955: 498-499)

In mode condensed form, (social) power is a form of co-willing other agents, determining others' actions.

> The principle of legitimacy which we take to be correlative with power is a psychological state, a complex of attitudes which people share about being subject to someone else's power. It suggests that the governed do in fact give their consent. (Porter 1955: 499)

This was pointed out to be by Elaine Scarry - consent by participation.

> To a great extent consent and the sense of legitimacy spring from **distotions of social realities**. What Pareto calls "derivations," Mosca "the political formula," Bentham the "legal fiction," Sorel "the myth" are much the same as Plato's **noble falsehood**, except that many of those which have appeared in history are ignoble in that they would not satisfy ethical criteria. **These systems of belief give the sense of rightness to the order of power** within which masses of people live, but they need not reflect reality. **They can be simply rationalizations**. (Porter 1955: 499)

What is ideology?

> While it has been suggested that "naked power" does not exist, **subtle methods** are available to modern holders of power by which they can **control some of the psychological factors which constitute legitimacy**. The idea of "newspeak" and "double think" through which the mental processes of subjects can be influenced by implanting stereotypes favourable to a particular power-group, is now a popular subject for fiction. There is little doubt that **modern media of communication do offer immense opportunities** for those in power to create or strengthen the legitimacy on which their power rests. Human beings have always resisted or rationalized the use of force against their bodies, but have not been greatly concerned in the modern period about **the integrity of their minds or about protection against the force of ideas**. (Porter 1955: 499-500)

Orwell. Did he concretize discourse about ideology?

> Power and legitimacy being correlative, holders of power can violate civil, political, and social rights even when they are entrenched in constitutions, **as long as it is widely held to be legitimate for them to do so.** (Porter 1955: 500)

Donald Trump can pardon as much as his heart contends.

> Power is a precondition of social organization because every social system requires individuals to take responsibilities for co-ordinating and directing the activities of the group. (Porter 1955: 500)

This is why it is impossible to "do away" with power. Even my own vision of a future of algorithmic power, coordinating and directing human activities is merely relegated to a nun-human agent, perhaps staving off abuse, bias and corruption.

Ref to R. F. Bales *et al*. 1951. "Channels of Communication in Small Groups" in *American Sociological Review*.

> Anthropologists have, it is true, reported instances of primitive "democracies" where there seems to be a very minimum of co-ordination by individuals. However, since these are small groups near the subsistence level, it is probable that **power lies in the interplay of personalities** rather than in institutionalized roles. In such cases **it is much more difficult for the field worker to isolate the element of leadership from the interaction**. (Porter 1955: 501)

Isn't this the futuristic ideal? I.e. three or four people group acting as a tight-knit collective mind, ideally in supra-interaction with other such groups? Why, indeed, shoud leadership be institutionalized?

> It is of of course convenient in the contemporary world to regard nation-states as the widest **effective social groupings**, but possibly economic systems, since they extend beyond political boundaries, are the widest effective groupings. (Porter 1955: 502)

Not sure if our new internet social groupings transcent economic systems all that much (some countries like China are cut away in a corner of the internet landscap).

> If economic systems could be put on a map they would not in their entirety coincide with political systems. (The doctrines of historical materialism and imperialism hold of course that the effective groupings are indeed the economic ones. This materialist view holds that the economic function has a primacy over the others. The view here taken is that not only must all five functions be undertaken, but also that in any given case economic, political, bureaucratic, defensive, or ideological considerations might dominate.) **Many ideologies are anti-economic**. This is particularly true of prestige economies at the primitive level, and **at the complex level, the entire leisure-class culture was considered by Veblen, for example, to be anti-economic.** (Porter 1955: 502)

The latter part holds true for modern anarchists in the West whose anti-economic attitude has been well argued by Bookchin and Chomsky.

> Power roles, as Parsons has pointed out, have two aspects: one is the control of facilities, the other the rewards which accrue to those in power positions. The term "facilities," which seems to be a useful one, means those objects, physical and non-physical, which the individual must control if he is to perform the task allotted to him in the social system. **The rewards are necessary because the task itself does not yield pleasure - a conception which is, of course, the old notion of the disutility of labour**. Frequently, however, power brings its own satisfactions apart from any economic advantage. (Porter 1955: 503)

Knowledge is power. - No, power is power.

> Elite groups interact also in their clubs, and associations. Sociologists and anthropologists have, for a long time, pointed out the importance of associations in linking various groups together by **a web of cross-membership**. In the sense that élite associations, particularly clubs, tend to be exclusive, they become a means of consolidating power. As Mr. McWilliams has observed: "**Social power is organized by exclusion**." A large number of honorific posts, such as governorships of hospitals, universities, and the like constitute the cognate roles for members of élite groups. (Porter 1955: 504-505)

Nagu Tartu reformierakondlik suusaklubi.

> In modern industrial systems the power of the individual, the common man, the ordinary employee, the shareholder, consists simply in **withdrawing his loyalty, reneging on his fees, switching his support to a contending faction**, or bargaining his votes in a proxy battle. As H. G. Wells said of the political function: "**In Great Britain we do not have elections any more; we have rejections**. What really happens at a general election is that the party organizations - obscure and secretive conclaves with entirely mysterious funds - appoint about twelve hundred men to be our rulers, and all that we, we so called self-governing people are permitted to do, is **in a muddled angry way, to strike off the names of about half these selected gentlemen**." (Porter 1955: 507)

H.C. vs. D.T. ja vastu-valimine.

> The North American ideology strongly favours role allocation on the basis of achievement. The principle that the career should be open to the talented can be upheld on ethical grounds as well as on grounds of efficiency since the recruiting process should place the most able persons in élite roles. When these élite roles have been identified, and their incumbents studied, it should be possible to show to what extent allocation is by ascription or achievement and just what ascriptive criteria are important. (Porter 1955: 512)

Meritocracy.

Hexter, J. H. 1968. The English Aristocracy, Its Crises, and the English Revolution, 1558-1660. *Journal of British Studies* 8(1): 22-78.

> Stone makes visible **a revelatory pattern** between a legal instrument or device and the social and cultural context in which it flourished. He is able to make it visible because an enormously wide reading of the records of the period has rendered him aware of what that culture and society were like. [...] He thus gives their intelligible place in **the intricate fabric of social relations**, in **the pattern of culture of the period**, to the passion for fancy dress, to pedigree peddling, to gambling and heiress hunting, to the arranged aristocratic marriage. (Hexter 1968: 27)

Abstract, cultural contours.

> Stone has succeeded in doing what anthropologists who deal in patterns of culture often fail to do: he examines a society (or a section of a society) in flux, acted on by forces external to it and reacting on them, so that the reader can observe a society not in an artificially frozen posture but in **the process of dynamic adjustment (and turmoil)**; and he renders understandable specific changes by relating them to the social context in which they were generated. (Hexter 1968: 27)

Permanent dynamic synchrony.

> […] he turns to describe the charms for them of **that moral or at least quasi-pacific equivalent of private war, litigation**. A really protracted lawsuit
>
> > **would with its complexity and prolixity consume their time, their energies, and their substance for years and years on end**. The very deficiencies in the machinery of the law, its great cost, its appalling slowness, its obsession with irrelevant technical details, made it an admirable instrument for the sublimation of the bellicose instincts of a leisured class. Sixteenth-century litigation combined the qualities of tedium, hardship, brutality, and injustice that tested character and endurance, with the element of pure chance that appealed to the gambler, the fear of defeat and ruin, and the hope of victory and the humiliation of the enemy. **It had everything that war can offer save the delights of shedding blood. It gave shape and purpose to many otherwise empty lives**. Litigation, therefore, remained the most popular of indoor sports, despite unanimous agreement upon the folly of such behaviour and the rapacity of lawyers.

(Hexter 1968: 27-28)

Tõde ja õigus.

> In a society like that of Jacobean England, what are the social implications of the inflation of honors? The actual impact of the market in honors between 1603 and 1628 could scarcely have been worse than it was. For **English society was status-bound, and powerfully status-conscious**, built on "degree, priority and place." The observance of precedence and deference and acceptance of their legitimacy guaranteed social stability. The situation created by James and Buckingham whetted men's appetites for the gratification that any considerable upward shift in their own status would afford them. (Hexter 1968: 31)

It still is, isn't it?

> As the Chosen People robbed the Pharaonic kingdom of whatever they deemed good, and as the Fathers themselves took what they found valuable from classical culture and put it to the service of the Lord, so without compunction and in a most eclectic manner, Stone takes from the economists, the sociologists, the social psychologists, or the anthropologists **whatever at any particular point in his investigations seems useful and turns it to the purpose of history**. On the Marxians, the Freudians, the Weberians, and the Paretans, on Veblen and Malinowski, Schumpeter and C. Wright Mills, on Aron and Titmuss, he levies tribute with fine impartiality. […] Whenever possible, Stone follows the same sound general recipe for getting the most for his efforts, combining old-fashioned historical methods and newfangled social science notions with **an offhand disregard for any sort of orthodoxy**. (Hexter 1968: 34-35)

Noble sentiments of openmindedness.

4428

> Perhaps it is **characteristic of minds fruitful of hypothesis** that they do not regard themselves forever bound to ideas, their own or those of others, to which they committed themselves in their youth. There is in truth no reason, besides an unhealth aversion to admitting that one ever made a mistake, why scholars should so entrap themselves. […] **The courage to be found wrong is the precondition of getting anything important right**. (Hexter 1968: 37-38)

Same.

> By the time he finished his great study, Lawrence Stone knew this, but **like the fox he knew many things**. Like hedgehogs, observant contemporary Englishmen knew scarcely more than this one big thing and often did not precisely formulate what they knew, but nevertheless they knew it very well. (Hexter 1968: 58)

Animal mythologies.

> Better to understand what happened and its impact on the aristocracy, one needs to examine **a process of change within the social matrix** of the early modern English ruling class. (Hexter 1968: 58)

Ruesch-Batesonianism in surprising places.

> This social matrix may be thought of not only as a matrix of honors and a matrix of activity and influence but also as **a *communications network* through which circulate and are exchanged the views and outlook of each group**. (Hexter 1968: 59)

Inter-group processes.

> No analysis of the sort favored by Stone can quite do justice to the circumstances that raised the misunderstanding and cross-purposes between the court on one side and the country gentry on the other to the crisis level, **where what one regarded as communication the other deemed irrelevant and intolerable noise**. Month by month, year by year, for a quarter of a century, while alienation from the country and contempt for the tastes and modes of both perception and valuation current there increased at court, misgiving, doubt, distrust, and detestation of almost everything that began in and emanated from the court rose among the country gentry. The accentuation of mutual distrust started with the accession of James or perhaps a little before. (Hexter 1968: 63)

A familiar sentiment: what is not understood is declared meaningless noise.

> The increase in volume of intercommunication among the country hierarchies was itself a consequence of their better education and better information; **men communicate more when they know more to communicate about**. Above all, however, the impulse to create means of intercommunication among the country gentry across country lines derived from **the common sense of a need for it**. The need was the result of the divergence of outlook, opinion, and judgment between the court and the upper country gentry on an ever broader range of issues. (Hexter 1968: 64)

The relationship between (and the need for both) information and communication.

> like its antecedent in this matter, Christian humanism, Puritanism slowly re-educated the English landed classes and reoriented and inflated their expectations both of themselves and of others. This reorientation touched many aspects of human existence. It especially touched public life. Puritanism did not create the idea of such a life; some such notion had begun to re-emerge in the Middle Ages and received further specification during the Renaissance. But for many Puritanism gave a new and special poignancy to their conception of the purpose of public life. It set the goal of that life very high, no less than **the *regnum Christi*, the kingdom of God on earth, where His will should be done**. (Hexter 1968: 64)

E.g. "Kindgom Come". This lasted probably up to the middle of the 19th century and the profane *moral interregnum*.

> Finally, **bonds of friendship, reinforced by a shared religious outlook** originating in the several Puritan-dominated colleges at Oxford and Cambridge, carried over among the Puritan gentry after college days. (Hexter 1968: 67)

Finally, a Malinowskianism.

Clark, S. D. 1959. Sociology, History, and the Problem of Social Change. *The Canadian Journal of Economics and Political Science* 25(4): 389-400.

> But certainly I learnt too much from George Simpson, Hilda Neatby, and the late Arthur S. Morton for it not to influence what I have to say this evening. Indeed, it was a simple saying of Professor Morton's, made here to apply to sociology, which perhaps best expresses the theme of this paper. **The eyes of history, it was his saying, are geography and chronology**. Tonight I want to argue that geography and chronology are the eyes of sociology as well as of history and that only by the use of both these eyes can an adequate theory of social change be developed. (Clark 1959: 389)

Neat chrono-topical metaphor.

> The sociology of Thomas Hobbes was a sociology of social order. In contrast, **the sociology of Herbert Spencer was a sociology of social change**. (Clark 1959: 389)

Makes all too much sense.

> Indeed, in Harvard University, the closeness of the tie found recognition in the establishment of the new **Department of Social Relations**, linking together sociology, social anthropology, and social psychology [Malinowski, Radcliffe-Brown, and George Herbert Mead]. (Clark 1959: 391)

The *human relationism* of 1950s.

> A half-century or more ago anthropology encouraged a sweeping approach to the study of the societies of primitive peoples. It was for long committed to the evolutionary theory, and in seeking support for this theory it had no hesitation in **speculating about the origins of primitive forms of social organization** or the way in which these forms had evolved or changed over time. (Clark 1959: 391)

This is very familiar from Spencer and his contemporaries.

> If the anthropologist, concerned for the welfare of primitive peoples, has reason for viewing with disfavour anything which upsets their society, even more has the psychologist, concerned for the mental health of people generally, for viewing the disfavour anything which upsets individual personality. **The psychologist tends to like that which makes for the better adjustment of the individual, for the fuller integration of his personality**. A person living in harmony with his environment becomes the end of therapeutic psychology. Conflict is thought of as a destructive force in the development of personality. Organization is set over against disorganization as a measure of psychological well-being. (Clark 1959: 393)

These *adjustment* and *integration* are familiar from Ruesch.

> Indeed, Talcott Parsons, in **urging the importance of the small group approach to the study of social processes**, seeks in effect deliberately to impose on his materials the limitations which are inherent in the material of the anthropologist and psychologist. By subjecting the small group, assembled within the laboratory, to investigation, much certainly can be learned about the way people sort themselves out in society, come to accept certain roles, and develop some sort of social hierarchy. But such a microcosmic society is a society without a history, or with a history covering a span of time no greater than the investigation itself. (Clark 1959: 393)

Again very reminiscent of Ruesch's investigation of group processes.

> Certain items of culture secured, obviously, the survival of one kind of society: **the society which got recorded in the anthropologist's field notes**. But by the time the anthropologist was ready to leave the field, a different kind of society, even if so very slightly different, had come into being; and the items of culture which were clearly functional to the society which had been observed were not necessarily functional to this new society. (Clark 1959: 394)

One researcher wrote in the late 1980s about the changed conditions of the very island Malinowski recorded in his field notes.

> No man can be certain when he is acting as a member of a family, an ethnic group, a church, or a nation. And affiliations which appear clear today may by tomorrow become confused or radically altered. **Every day we awake to participate in what in effect is a different society**. (Clark 1959: 395)

Society is a river?

> One can read almost everything that has been written by American sociologists on social class without once coming across the nasty word "conflict." **Emphasis is placed on social class as a system of order, not as a force of social division, of social change**. (Clark 1959: 395)

Anthropologists have a stabilizing view of social class.

> When Turner wrote his classic on the frontier in American history he put his finger on what was a very obvious fact about the development of American society: that there was **a relationship between the frontier experience of American people and the forms of social organization they developed** and the thoughts they came to hold. (Clark 1959: 399)

This must be what Ruesch and Bateson were referring to when discussing the influence of frontier experience.

> To the social scientist belongs the much more modest task of trying to discover how one thing is related to another, or formulating principles of economic, political, and social organization from the examination of **the way in which people behave, think, and feel**. (Clark 1959: 399)

Lay synonyms for the ancient trivium.

MacGaffey, Wyatt 1968. Kongo and the King of the Americans. *The Journal of Modern African Studies* 6(2): 171-181.

> **French writers** are vulnerable to the criticism that they **are too much concerned with the logical perfection of which a given system is capable**, and not sufficiently with the actual significance of beliefs and categories in daily life. Of the English it may be said that their empiricist bias disinclines them to give the same serious analytical attention to beliefs and myths as to kinship systems. (MacGaffey 1968: 171)

In curious analogy with semiology and the American pragmaticist tradition of semiotics.

> In a particular case, it may well be that the system of thought does not embrace the same phenomena as among the Dogon; but **the point at issue is whether beliefs and symbols, whatever their referents, form a systematic whole or merely an incoherent assemblage**. (MacGaffey 1968: 171)

A very semiotic question.

> Purported resurrections from the dead happen quite often; **even those who entirely believe the stories are only mildly impressed by them**. The spiritual is therefore not so much 'supernatural' as 'other-natural'. (MacGaffey 1968: 173)

Made me think of Jeshua.

> The white inhabitants 'Europe' (*Mputu*), which, according to traditional belief, is located under this world, where the sun goes at night. It can be reached through the water which surrounds the earth, or by aeroplane; one version I recorded has the aeroplane flying into a hole in the ocean. The MuKongo's understanding of **the relationship between these two worlds tends to follow the formula African:European::living:dead.** (MacGaffey 1968: 174)

Juri Lotman has written about a similar attitude in how Russians view Europe, namely as a dead or stagnating culture in contrast to their own lively one.

McCormack, Thelma 1961. Social Theory and the Mass Media. *The Canadian Journal of Economics and Political Science* 27(4): 470-489.

> No generalization is more firmly established or more familiar these days in communications research than that **the mass media do not convert people from one opinion to another**. They **reaffirm**, help to crystallize, and intensify the convictions of the believer. Often a predisposition towards one point of view is only latent or incipient, and the mass media are given some of the credit for driving this weak or unacknowledged bias towards a more conscious and more explicit expression. But the mass media cannot be said to persuade those who are genuinely neutral or those for whom non-partisanship is a form of apathy. Indeed, the message does not even reach the latter. Nor can the media persuade those whom life has taught differently. (McCormack 1961: 479-480)

What is cognitive dissonance theory and trivialization?

> To read these studies is to relive those early years in American Sociology of Mead and Cooley, when the focus of inquiry was on interpersonal relationships, when **communication was seen as role-playing or empathy between persons who confronted each other directly**; the days, incidentally, when an anthropologist was invited to write the article on communication for the *Encyclopedia of Social Science*. (McCormack 1961: 480)

Participation in the other.

> Discussions of urban life present a picture of interpersonal relations in marked contrast. Here the focus is on the secular and bureaucratic development of modern life. Attention is drawn to the gradual disappearance of the face-to-face relationship, **the decline of those situations where people could communicate on a non-rational and non-verbal level**. So inexperienced are we in **traditional patterns of communication** that they **are now thought of as an "art" or a special discipline to be learned**. (McCormack 1961: 480)

The progressive verbalization of communication.

> Communications studies with their current emphasis on the primary group and urban studies which have left this model of the primary group behind - a survival, perhaps, a very important one in terms of certain of our values, but greatly transformed and in danger always of becoming **that disingenuous phenomenon which Merton calls the "*pseudo-Gemeinshaft*" relationship**. (McCormack 1961: 481)

Something akin to pseudo-phatic communion? By the looks of it, it sounds like regular phatic communion.

> Marx set the stage for a social theory of the mass media. It was from Marx and later through Mannheim that **ideas were examined as reflections of social systems**. Knowledge, according to this view, is not autonomous, outside of culture, but socially. To be fully understood it must be examined not in terms of logic, not in terms of linguistic conventions, but as **a mirror of the aspirations and anxieties of people living in a given social structure**. Later Durkheim was set forth the same general proposition for primitive religions. (McCormack 1961: 481)

Basically La Barre's emotional burdens, which is actually psychoanalytic, not Marxist.

> Marx never doubted that the bourgeoisie would attempt to impose its orientation and *Weltanschauung* on all the rest of society, but he did not expect it to succeed. The expectation was that a folk culture would become transformed into a genuine working-class culture. **This, perhaps, explains in part the sentimentalism of middle-class liberals for folk music and folklore much of which patently fails to meet their own aesthetic criteria**. (McCormack 1961: 482)

Viljandi Folk yo.

> Marx anticipated that the proletariat might succumb to the mythology of the bourgeoisie. The term he used was "false consciousness," a denial of reality in which the ideology of a group runs counter to its economic and social interests. **An exception was made for the apostate intellectual who saw the handwriting on the wall, and, having understood it, defected from his own doomed middle class to throw in his lot with the nascent revolutionary proletarian movement**. (McCormack 1961: 482)

O.K.

> On a more superficial level, **the content of the mass media belongs to the folk tradition in that it projects a *Gemeinshaft* universe**. The "soap opera" is the classic example: a small town which never changes, isolated from events in the larger world; characters whose motivation is over-simplified - they are moral or immoral, strong or weak, good or bad; conflicts that are resolved by accident, sudden unexplained character conversions, or by the intervention of supernatural forces; in short, a closed domestic stereotyped world ruled more by fate and by faith than by cause and effect. (McCormack 1961: 486)

Mass media projects a sit-com universe.

> Empirically, there is no doubt that the media meet the minimum requirements of any definition of a social institution. First, **some form of media consumption is almost universal in modern societies**. Second, **the media outlive their audience**. Third, **the primary functions of the mass media are socialization and social control**. (McCormack 1961: 487)

Yeah, by definition, media is an institution. What of it?

> In suggesting that the functions of the mass media are socialization and social control, we do not preclude the possibility that the media may also be dysfunctional. The cases which Wertham and others have cited of **the mass media contributing to delinquency or mental illness**, the succestion by Klapper that **the media introduce children too early to complexities in adult life which they are not prepared to comprehend**, the view of Maccoby that **the media set up expectations of excitement that real life can never satisfy**, of Himmelweit that TV creates an image of an affluent middle-class society which most of its audience have no hope of ever realizing - these, and others, are examples of dysfunction. (McCormack 1961: 487)

All of these arguments work equally well, that is, empirically almost not at all, on video games.

> One view is that **other institutions have failed and that the mass media fill a vacuum created by default**. For some, this is the early stages of totalitarianism from which there is no return. But for others, it is just not a very desirable solution to a lamentable situation; a surrogate parent is better than no parent, but one looks forward to **the day when the absentee parent will return to resume responsibility**. This is the assumption behind various proposed reforms like "group dynamics" to reactivate and reinstate that "comfy" old fashioned face-to-face relationship. It is behind our concern about "feed-back" and the passivity of audiences. It is at the root, too, of the view that artists, intellectuals, and educators can use the mass media to raise the level of public taste and curiosity so that the public will eventually liberate itself from the clutch of the mass media, **a day when audience ratings will drop because the audience want authentic art and authentic education**. These and similar views are derived from the assumption that **the mass media are a temporary substitute for other institutions - institutions which have, for one reason or another, declined but can be made once again to function properly**. (McCormack 1961: 487)

The utopian-marxist view of media?

> Given this context, **the unique function of the mass media is to provide both to the individual and to society a coherence, a synthesis of experienc**, an awareness of the whole which does not undermine the specialization which reality requires. The supreme test of the mass media, then, is not whether it meets the criteria of art or the criteria of knowledge, but **how well it provides an integration of experience**. (McCormack 1961: 488)

Mass media is useful!

Tignor, Robert L. 1966. African History: The Contribution of the Social Sciences. *The Journal of Modern African Studies* 4(3): 349-357.

> Most historians have used sociological theory only to gain insight, not with great rigour. They have learned their sociology by osmosis, so to speak. They have not gone through the social science literature, but rather **have soaked it up second-hand from other interpreters**. Consequently their works have not had the precision they might. (Tignor 1966: 349)

This is how I've picked up philosophy.

> Using Ashanti as his model for Ghana, Apter describes the society as **consummatory**, that is, **dominated by a set of roles and institutions designed to attain goals**. This much greater emphasis upon ends rather than means, he maintains, produced a closely integrated society lacking in relatively autonomous institutions. (Tignor 1966: 352)

Leon Festinger's *consummatory* curiously designates communication as its own goal.

> This approach has always been influential in African studies because of the theoretical writings of Bronislaw Malinowski, **the famous English anthropologist**, many of whose students have worked on African societies. The approach has been carried further mainly by American sociologists, in particular Talcott Parsons and his many students. Indeed, David Apter and Lloyd Fallers were both influenced in Marion Levy, himself a student of Talcott Parsons. (Tignor 1966: 353)

How famous? Find out below.

> In his study of social action Parsons came to the conclusion that social action was directed towards one or the other alternative of the following five dichotomies:
>
> > Affectivity *vs.* Affective neutrality
> > Diffusion *vs.* Specificity
> > Particularism *vs.* Universalism
> > Quality *vs.* Performance
> > Collectivity orientation *vs.* Self-orientation

These categories are choices which all social actors (individual or collective) must make when they act in a social context. The first two describe the attitudes of the actor: that is, whether he **feels considerable emotional involvement (affectivity)** with another person or collectivity or very little (affective neutrality), and whether he **feels general responsibility towards another person (diffusion)** or limited responsibility, on the basis of a limited relationship (specificity). The second pair of dichotomies describe **modes of categorising social objects**: whether an object is judged because of **an actor's relationship to it (particularism)** or in terms of some universal or general frame of reference (universalism) and whether an object is judged on the basis of **some ascriptive quality of age, sex, and so forth (quality)** or on the basis of its performance or achievement (performance). The final dichotomy, much less used, relates to whether **the social actor directs his action towards the group (collectivity)** to which he belongs or towards himself (self-orientation). (Tignor 1966: 355)

Very reminiscent of notable structural-functionalists but also Ruesch and Morris.

> Indeed, the conclusion that emerges from these studies is that **modernising societies tend to favour the right-hand column** of the dichotomies (affective neutrality, specificity, universalism, and performance) **while pre-modern societies favour the opposite attribute**. (Tignor 1966: 255)

Pretty general evaluation there.

Bradley, J. F. N. 1968. The Russian Secret Service in the First World War. *Soviet Studies* 20(2): 242-248.

> From the studies it is clear that the Austrians had in vain tried to identify the head of the Russian intelligence service. This was sharply surprising since **there was none**. [...] It is obvious that the Austrians were confused about Russian intelligence arrangements. **But so were the Russians, even Russian generals, themselves**. (Bradley 1968: 242-243)

Why is this not surprising?

> The intelligence network had to be re-organized and **neutral countries became the centres of intelligence activity** against Germany and Austria. The most important centres were set up in Sweden, Denmark, Holland and Switzerland. (Bradley 1968: 243)

Something one can learn from the Estonian movie, *Minu Leninid* ('All my Lenins', 1997).

> In Norway (Kristiana) the network was headed by Prohaska(?) who had three other agents at his disposal: Rergholm alias Dahlberg, Schmalzmann and **Rein, who was a dynamite specialist**. (Bradley 1968: 244)

Piecing together a time-traveller narrative.

> The third circuit was headed by Roczinski and was responsible for 'general espionage activity'; the fourth circuit was probably a political one. It was led by Swiatkowski, a friend of **Professor T. G. Masaryk**, who was also in Switzerland at this time. Swiatkowski maintained regular liaison with the Russian Ambassador, Bibikov. (Bradley 1968: 246)

Wasn't the guy who called Jakobson to Prague to establish a linguistic circle named Masaryk?

Ola, Opeyemi 1968. The Study of West African Local Government. *The Journal of Modern African Studies* 6(2): 233-248.

> The undermentioned points are generally among those counted as the advantages of indirect rule: (i) administrative economy; (ii) psycho-cultural advantages; (iii) efficiency as a tax-collecting system; (iv) **provision of some local autonomy**; and (v) **preservation of** African **culture**. (Ola 1968: 234)

Parallels with current Western cultural hegemony.

> Two of the available books on the subject, Stanhope White, *Dan Bana* (London, 1966), and Ian Brook, *The One-eyed Man is King*, are written by ex-District Officers with nostalgic reminiscence of Nigeria. The various accounts give a fairly clear picture of the District Officer as a diligent, dedicated, and efficient administrator, who had the closest relationship with the rural people and chiefs, but who, because of a certain amount of ambivalence in his role, suffered from **the conflict of conscience which very often accompanies dual (but incompatible) loyalties**. (Ola 1968: 235)

Intriguing enough.

> What **cultural and socio-psychological factors** facilitate tax evasion and how was the problem tackled in the colonial era? What has been **the pattern of interracial cultural borrowing** in West Africa and what has been the impact in terms of political-system change? (Ola 1968: 238)

What is cultural appropriation?

> Another interesting and important area not yet seriously studied is decision-making at the local level. This would involve a study of the power configuration within the local government system itself, including an examination of how councillors, cliques, or partisan groups use their influence in the pursuit of their personal or group interests - **a sort of Lasswellian reduction of local politics to 'what gets what, when, how?'** (Ola 1968: 247)

Communication-theoretical approach to the *quid pro quo* of power.

> In fact, to the vast majority of illiterate Africans, **the local government may possess more symbolic and psychological meaning**. (Ola 1968: 248)

Isn't this the case nearly everywhere?9

Drake, St. Clair 1957. Some Observations on Interethnic Conflict as One Type of Intergroup Conflict. *Conflict Resolution* 1(2): 155-178.

> Whether referred to as "a people" or a "tribe," however, the group usually isolated for study by anthropologists is, in its simplest form, a collection of families which share a distinctive culture, which had a distinctive ethos reflected in the institutional structure, the rites of passage, song, dance, legend, and myth, as well as in **what Cora DuBois calls a "modal personality."** Such groups possess a sense of "ethnic consciousness" and are "ethnocentric". (Drake 1957: 155)

This is the cultural personality baseline on which individual variations play.

> The American Indians are an enclaved ethnic group, with subethnic groups, within a modern nation-state. In recent years there has been an increasing tendency to extend the term to refer also to groups like **The American Negroes which were once truly ethnic groups** but which might now be more properly referred to as *racial* groups under present conditions. (Drake 1957: 156)

The problem of black nationalism - no historical ethnicity to rely upon.

> The history of Europe suggests a strong tendency on the part of elite groups to feel that the monoethnic state is the most desirable type of political state. **Much of the history of modern Europe revolves around the pressure of ethnic groups toward the achievement of a *national* state. "Nationalism" has often been *ethnic* in content**. (Drake 1957: 156)

So it is in Estonia.

> **Cultural anthropologists, unlike the sociologists, have devoted very little attention to the systematic study of conflict per se** as a social process or mode of interaction. This differential interest may be noted by examining those familiar distillations of accrued knowledge (and idiosyncratic variations) within subject-matter fields - college textbooks. Most sociology textbooks have a chapter, or at least a long section, labeled "Conflict." Anthropology textbooks never do. (Drake 1957: 159)

The anthropological orientation towards stability and *status quo*.

> It is possible to study the extent to which various forms of opposition (of which conflict is one) operate to break down the social system and to disorient action within the society (i.e., are dysfunctional) or **contribute toward increased cultural integration and social solidarity** (i.e., are **"eufunctional," to use Marion Lovy's terminology**). (Drake 1957: 161)

Conflict is functional?

> Three propositions might be advanced from our general knowledge of African societies:
>
> 1. For ritualized conflict to shift into violent conflict, the presence of either a unifying ideological system or a charismatic leader is necessary or both.
> 2. There must be a set of circumstances which have resulted in enough disillusionment among the populace to make the masses either passive supporters or active participants in violence.
> 3. There must be a belief in the high probability of a relatively successful outcome.
>
> In South Africa, for instance, ritualized conflict has gone on for years, but the state of the system is one of suppression, not *after*, but *before*, violence. Why have not the Africans offered violent resistance? It would appear, on the surface, that, while condition *b* is present, neither *a* nor *c* is present. (Drake 1957: 165)

Conditions for violent resistance.

> If we turn to the non-British cases where violence has been evident since the war, we note **a unifying ideology - Islam** - in all three territories, which has **a strong violent-action potential in it**. Encouragement from Egypt and other Arabic nations give some degree of high probability to winning the struggle. In the Kenya case, such as ideology is not present, but another factor common to the French situation is, viz., the presence of terrorist bands. Nowhere else in Africa, except in these four areas, has "terrorism" been highly organized. There does not seem to be any organic connection between Kenya terrorism and that in North Africa. Kenya seems to have some of the elements of a unique case in this respect - a terrorist group arising independently of **the patterned terrorism of the Arab world**. (Drake 1957: 166)

Not a religion of peace even a half-century ago.

> The Kikuyu conceived of themselves as "owners of the land," whether it was occupied or not, since it was given to them by the mythical ancestors, Mumbi and Gikuyu, who received some of it from **the high god, Ngai, who dwells on Mount Kenya**; other portions were transferred to them in a sacred ritual by former occupants, the Wanderobo. For others to occupy it "defiles" the land. (Drake 1957: 167)

Gods on top of hills.

> There is a tendency for some Africans, however, to fantasy sometimes about a great no-issue conflict, an **African *Götterdämmerung*, in which both Africans and Europeans would disappear**. In a few very disoriented persons this takes on the quality of what might, for want of a better term, be called a "Samson complex." (Drake 1957: 168)

God damn it.

> The British made what the settlers call "a fatal blunder." Jomo Kenyatta, the old KCA leader, was allowed to come hom. **During his sixteen years in Britain he had studied anthropology with Malinowski and political science with Laski**, as well as Communist organizational tactics and pan-African nationalism informally. He returned as a charismatic, messianic, leadership type around whom legend grew apace. (Drake 1957: 171)

How famous was Malinowski?

> What this charismatic leader's conscious role in the outbreak of violence is, is not clear; but his return disturbed the equilibrium of the system. Kenyatta set his goals as follows:
>
> 1. **To turn the entire Kikuyu ethnic group into an action group**. The means was to try to have every member of the tribe take a solemn binding, self-enforcing oath, in a group situation, to support the Kenya African Union in its total program. The oath did *not* include a pledge to violence, but was a "blank check" oath.
>
> (Drake 1957: 172)

Reminiscent of *1984*, though that one did include pledges to throw bombs into kindergartens and so on.

> Anthropologists have described patterns of conflict; but they have also been interested in analyzing ***conflicts between patterns***. Such an analysis is concerned with **"culture," an abstraction**, rather than with interpersonal and intergroup relations. But conflicts of this sort come within the scope of our discussion, and they also have relevance to human interaction. The problems posed by anthropologists interested in "conflicts within the culture" might be expressed in their most general form as follows:

1. What are the effects within a single society of conflicts between ideal cultural patterns; between behavioral cultural patterns; and between ideal and behavioral cultural patterns
   (a) Upon cultural integration?
   (b) Upon social solidarity?
   (c) Upon personal integration?
2. Whan generalizations can be made from a comparative study of the cultural, social, and personal effects of pattern conflicts?

> All students of the acculturation process are concerned with pattern conflict and the processes by which integration of borrowed elements into an ongoing system occurs. Some students seem to be interested in this process as a primary focus of research, but more generally anthropologists are interested in the implications of pattern conflict for **social solidarity (the ability of the group to act efficiently as a unit)** and for personal integration. (Drake 1957: 178)

Lots of good stuff for the systems-oriented culturologist.

Irele, Abiola 1965. Négritude or Black Cultural Nationalism. *The Journal of Modern African Studies* 3(3): 321-348.

> **The only really significant expression of cultural nationalism associated with Africa - apart from small-scale local movements - is the concept of *négritude*, which was developed by French-speaking Negro intellectuals**. Because of its extra-African connexions and implications, and because of its vigorous organisation as a movement (especially in literature) it has developed far beyond the concept of the 'African personality', which has remained more or less a catch-word, or a simple ideological slogan; whereas *négritude* has tendend more towards a philosophy. (Irele 1965: 321)

Something I might have heard from nondescript underground hip-hop (It's way past 2010, when do we kill whitey?).

> Colonial rule also substituted new poles of reference for social organisation and individual life, which were often in conflict with the established traditional pattern, and thus created a society which, in Balandier's words, 'appeared to possess **an essentially non-authentic character**. In other words, colonial rule created in varying measure all over Africa **a state of cultural fluctuation**, in which tensions were likely to develop. (Irele 1965: 322-323)

By now this cultural flux has permeated the globe (see McJihad).

> A particularly dramatic example of this spiritual recrossing of the line was the Mau-Mau revolt. This largely Kikuyu nationalist rebellion was buttressed by **a resort to tradition, particularly the oath, designed to counter the influence of European cultural incursion**. That this was effective in its psychological purpose can be judged from this testimony of a former Mau-Mau detainee: 'Afterwards in the maize, **I felt exalted with a new spirit of power and strength**. All my previous life seemed empty and meaningless. Even my education, of which I was so proud, appeared trivial beside **this splendid and terrible force** that had been given me. *I had been born again*.' (My italics.) (Irele 1965: 324)

Familiar from both *1984* and *Kurbmäng Paabelis* (in the latter this oath-like turn is accompanied by other changes in the personality structure of the protagonist as well as the social milieux).

> Furthermore, they contain the first form of Negro religious expression; elements taken from the dominating culture of the white master were adapted to the Negro's temperament as well as re-interpreted

> to apply to his situation. **An analogy between the history of the Jews of the Old Testament and that of the Negro slaves was struck in spirituals like 'Go Down, Moses', and thus the Negro slave's sentiment of exile found an appropriate and sociall acceptable expression**. This analogy survived slavery and has been developed into the idea of a Black Diaspora, both in the popular imagination and in the intellectual movements among black people in the Americas. (Irele 1965: 326)

This would go to explain the oddly out-of-touch (with basic theology) skit on Kendrick Lamar's *DAMN* where a black minister says that the black people are the chosen people of Jerusalem.

> Herskovits describes how 'the myth of the Negro past' conditioned the life of the Negro in the U.S.A.:
>
> > For though it has often been pointed out that the skin colour fo the Negro makes him an all too visible mark for prejudice, it is not so well realised that the accepted opinion of the nature of the Negro's cultural heritage is what makes him **the only element in the peopling of the United States that has no operative past except in bondage**.

The extension of colonial conquest in Africa all through the nineteenth and the early years of the twentieth century lent weight to the idea of Africa, and by extension, Negro inferiority, and gave rise to the imperialist ideologies embodied in Kipling's well-known slogan, 'the white man's burden'. Greater still was the effect of these events upon the Negro population in the U.S.A., **deprived of any worth-while historical tradition**. (Irele 1965: 327-328)

More on the lack of black history.

> Ethnic feelings were manifested in popular and cultural movements, which were partly dictated by economic and social factors, and partly by the reaction of black people to **Brazilian 'aesthetic prejudice'**, as it has been called, against the black colour, as distinct from racial prejudice against black people. (Irele 1965: 330)

Recall the statistics that black women are the least desired demographic of sexual partners in America.

> The outstanding figure in Negro intellectual life in the U.S.A. during this period was W.E.B. Du Bois. He was the first to analyse with clarity the ambiguous social position of the Negro in the U.S.A. In his book, *The Souls of Black Folk*, which first appeared in 1903, the conflict in the Negro's mind was set out in these pathetic yet vigorous terms:
>
> > It is a peculiar sensation, **this double consciousness, this sense of always looking at one's self through the eyes of others**, measuring one's soul by the tape of the world that looks on in amused contempt and pity. One ever feels his two-ness - an American, a Negro: two souls, two thoughts, two unreconciled strivings, two warring ideals, in one dark body, whose dogged strength alone keeps it from being torn asunder.

This sentiment of alienation furnished the incentive that led Du Bois to a passionate analysis of the distinctive aspects of Negro life and history in the U.S.A. (Irele 1965: 333)

Cooley's looking-glass-self appeared approximately at the same time.

> The writings of American Negroes were known outside the U.S.A. and commented upon by Negro intellectuals in France and the Carribean. Besides, the renaissance not only exported its writings, but also some of its personalities. McKay, Cullen, and Hughes travelled in France, and a flow of Negro expatriates to that country started **a Negro renaissance in Paris**, with Josephine Baker and Sidney Bechet as the leading musical personalities. Richard Wright was later to become a prominent Negro expatriate in France. Negro intellectuals in France thus had opportunities of meeting their American counterparts. (Irele 1965: 335)

Kanye West had a song about something of the sort.

> Toussaint Louverture's revolution is San Domingo was founded, by a similar process, on the ideals of the French Revolution. A powerful emotional inspiration of nationalism was thus **a disaffection for the white man**, judged against his own principles. (Irele 1965: 338)

Words and deeds.

> Marxism, on the other hand, presented a comprehensive framework of social and political ideas. In Marxist concepts such as 'the principle of contradiction', 'alienation', and 'the class struggle', black intellectuals found ready instruments of social analysis applicable to **the colonial and 'para-colonial' situation**. (Irele 1965: 340)

A considerable portion of the black liberation movement is still vehemently cultural-marxist.

Words don't come easy

> Still while all this is new and fresh in substance, it is not particularly newfangled or new-fashioned in form or (to submit to current **jabberwocky**) in methodology. [...] Since like modern paper money the necessary certificates of honor can be inexensively produced at the ruler's command, once honors become **venal**, the ptemptation and pressures to flood the market with them are very strong. [...] By and large in his dealings with statistics, he is a paragon of openmindedness, ready to use them for about what they are worth in particular cases, uninhibited either by the humanistic snobbishness of those who in the period of their gestation as historians appear to have absorbed a prenatal dread of numbers or by the scientific **priggery** which conceives that a pure worship of quantities is not only adequate but a necessary surrogate for historical understanding and imagination. [...] If Stone's free and easy way of deploying conceptions from the social sciences in historical analysis **induces *frissons* of horror** among the faithful band of "pure" historians for whom social scientists are unclean, his free and easy way of picking up and using these concepts probably inflicts an equivalent dismay on the purer social scientist. [...] The sheer mass of work Stone shouldered in the fourteen years his book was **aborning** would surely have filled the entire scholarly careers of several reasonably energetic investigators. [...] In chapter iv, "Economic Change," he **fires salvo after salvo** of these statistics at his enemies of old. [...] The attempt **to eke out this information** from tax returns which "it is self-evident ... must be treated with extreme caution" does not seem promising enough to provide a very solid base for a broad *general* argument, although it may cautiously be put to a number of specific uses. [...] This would make possible the computations needed, if for those thirty-three families (still a pretty satisfactory sample) there were a **decennial** purchase and sale table like that given above for forty-two families. [...] The temptations to sell grew stronger with the rising value of land; and in their absence of strict settlements to protect heirs from the **spendthrift** fathers, and especially from the spendthrift brothers, uncles, or cousins from whom they inherited, who did not particularly like and sometimes particularly disliked their successors, selling was easy. [...] Their individual responses to their troubles varied - from those of the unreformed **wastrels** who tried the desperate remedy or rebellion in the Essex conspiracy to that of the remarkable reformed one, the Earl of Northumberland, who improved years of imprisonment by an almost excessive indulgence in estate management so successful that in 1641 his heir was one of the five richest peers in England. [...] Most likely his energy, his integrity to his evidence, and his impatience wearied him of whittling his findings down to fit the **exiguous** dimensions of his initial hypothesis, "that the difficulties of the sixteenth- and seventeenth-century aristocracy were at bottom financial." [...] and finally the growing psychological breach between Court and Country in attitudes, real or supposed, towards constitutional theory, methods and scale of taxation, forms of worship, aesthetic

tastes, financial **probity**, and sexual morality. [...] In James's last days the young lover of the **doting**, **doddering** homosexual King took all, and he continued to take all for four years more as favorite of James's son and successor. [...] Under the circumstances of the 1580s religious divergence did not exacerbate the tendency of court and country to polarize into two cultures incompatible and **at loggerheads with each other**, unable either to communicate effectively across the gulf between them or to unite their energies in a joint enterprise. [...] With so exalted an end, Puritanism made very severe demands of those who took part in ruling the English commonweal [sic], the Elect Nation of God, the **cynosure** of the faithful everywhere, "as a City on a Hill." [...] Supposing the foregoing description of the transformation of the political scene in about four decades to be reasonably accurate, adequately to document it would require years of work in published sources, national and local archives, and private **muniments**. [...] A letter from a devout **dowager** to Sir Simonds D'Ewes about her step-grandson, Sir Nathaniel Barnardiston, the leading gentleman and leading Puritan in Suffolk, further illustrates the transvaluation of values that took place in the days of the early Stuarts. [...] Specifically, it ran **athwart** the statistics and mathematics of the peerage in Parliament. [...] For them the House of Lords, like **a lady of easy virtue**, was often in demand, usually available, but never wholly to be trusted. [...] Second, the search coincided with a growing conviction that to count as a "real" revolution, any lapse of a relatively stable human community into long **internecine** war involving the disruption, displacement, or alteration of the prime center of accepted authority had to be a social revolution. [...] There is after all no evidence whatever that merely by choosing a "big subject," a historian **adds a cubit to his stature**. (Hexter 1968)

Where in the grand manner of a Harry Elmer Barnes the sociologist has made of the historian **a hewer of wood** and drawer of water the result has been to produce bad history and bad sociology; few sociologists would subscribe today to such an unprofitable exploitation of the labours of their historical colleagues. (Clark 1959)

Traditional ethnographic phrases such as 'among the BaKongo it is believed that so-and-so' **traduce** this reality; the individual is not an automaton. [...] In the interim he **harrowed** America; that is, he crossed to the land of the dead to bring them also the message of salvation. [...] Kitawala was more influential in the Kimbanguism of the western Congo than has generally been recognised, but this influence cannot reasonably expand the generality of the ideas I have described, as found in **milieux** remote from direct Kitawala contact, nor their congruence in form and substance with representations which clearly **antedate** Watchtower in Africa. (MacGaffey 1968)

If this was true for formal systems of ideas, philosopies and science, if it was true for systems like religion which have a historical continuity, it would be even more true for informal systems of belief which are spontaneous, transient, pragmatic, and close to the **vagaries** of experience. (McCormack 1961)

In the Middle East and Asia and Africa, ethnic groups are often found living side by side in symbiotic relationship or as tolerated **millets** or enclaves in an organized society of dominant ethnics. [...] Where homogeneous monoethnic states have come into being, **irredentist** movements often appear, or pan-movements arise, cultivating the myth of "One People" who should be organized into one powerful political entitiy. [...] Two European colonies and two Dutch republics were federated shorty before World War I to form a commonwealth nation in which a European minority lived in an uneasy stage of nascent conflict with an African majority and two marginal ethnic groups - Asians and **Coloureds**. [...] They can secure **grist** for their own theoretical mills without having first to shuck off the husks of somebody else's terminology. [...] the desire of the Europeans to buy labour cheap and the Africans to **sell it dear**, or to refrain from entering the labor market at all; [...] *Settlers:* "defenders of civilization on a far frontier, misunderstood by **our kith and kin** back home, but prepared to cast off the leading strings if necessary and to set up an ethnic caste state" [...] Two groups of independent African churches, each a split away from

European missions because those missions opposed ritual **clitoridectomy** and polygyny, were organized. […] But the most significant straw in the wind was the emergence, among other less Westernized groups, of **chiliastic** utopian organizations parallel to the Kikuyu political organization. […] At times, the **affray** seemed like a no-issue conflict. (Drake 1957)

Its visionary nature, springing in part from the historic dimensions of his conception and in part from his remoteness from Africa itself, necessarily informed his movement with a strong **millenary** strain, and his last directions to his followers from his Atlanta jail were characteristic. […] The acculturative process was **irremediable**. […] Meanwhile, in 1948 Senghor had brought together the first lyrical expression of the movement, with an introduction in which he **expatiated** on the concept of *négritude*. (Irele 1965)

8.5 August

8.5.1 Phatic Blessings (2017-08-04 21:18)

■ *Aaron Ansell*
Virginia Tech
Department of Religion and Culture
aansell@vt.edu

Democracy Is a Blessing: Phatic Ritual and the Public Sphere in Northeast Brazil

This paper analyzes the political importance of a rural Brazilian blessing ritual performed by transgenerational kin in order to question the assumption that a democratic public sphere presupposes the exclusion of familial obligations from civil talk and impartial governance. By analyzing several folk models of blessing behavior that inhabitants of the rural northeastern backlands (sertão) use to interpret blessings, I argue that hierarchical genres of family communication can serve as models for civility and impartiality among non-kin. This analysis illuminates the discursive processes by which sertanejos dismantle illiberal features of their political culture, including clientelist forms of resource distribution.

"The home is an aspect of life and at the same time a special way of forming, reflecting, and interrelating the totality of life."

– Georg Simmel, "Female Culture" (1911)[1]

Ansell, Aaron 2017. Democracy Is a Blessing: Phatic Ritual and the Public Sphere in Northeast Brazil. *Journal of Linguistic Anthropology* 27(1): 22-39.

> The blessing Henrique bestowed in his concluding remark seems to function as **an expression of magnanimous forgiveness**. Along with his classification of Marcelo as "my nephew," and his reference to open doors and household visits (or lack thereof), Henrique's blessing shifts the framework of the radio dialogue away from that intended by the liberal-minded host. (Ansell 2017: 23)

define:**magnanimous** - "generous or forgiving, especially towards a rival or less powerful person"

Forgiveness, in this instance, is related to respect. I looked up my *not the current year in phatics* file and found the earliest mention of the latter from 1969: "The majority of polite behavior is however adducible to *status politeness*, i.e. to patterns of vertical stratification within a community. It has been established for a community, who and in which situation is shown respect, given predecence etc. and every individual has to objey such norms." (dno 1969: 412) - Here the vertical stratification is familial and, in particular, intergenerational.

Forgiveness has been dealt with explicitly in a piece of work I have yet to read: "American literary theorist Tobias Menely (2007), in an evocative essay entitled 'Forgive me if I am fortright', demonstrates how **the phatic element of language and normative codes of politeness** have the primary function of **maintaining social harmony and cultivating the status quo**." (Miller 2015: 11) - This is an extension of the "maintenance" aspect into broader social considerations.

Another related instance that comes to mind is Roman Jakobson's analysis of an ancient Japanese poem, where "honorific terms [signal] the social distance between the superior and his inferior" (Jakobson 1981a: 160). I'm also pretty sure that Marija Liudvika Drazdauskienė's doctoral dissertation, *The Phatic Use of English: Meaning and Style* (1992), which she kindly sent me for review, is explicitly about this subject matter.

> From this perspective, Henrique seems like yet another feudal *patrão* whose orientation to politics remains mired in **the colonial era, when "the family invaded the state" and rendered impossible the formation of a public sphere properly demarcated from the private sphere of family and friendship** (Buarque de Holanda 2012[1936]: 53; and see DaMatta 1991). In his illiberal world, **a good statesman amounts to a good father writ large**, one who manages a scaled-up *oikos* so that it thrives unchangingly and metes out favors to those who act as loyal extensions of his own family (Borges 1922: 225-236; Alencar Chaves 2003: 158). (Ansell 2017: 23)

This problematic, the formation of a public sphere, is reminiscent of an older anthropological paper I read recently, where the author discusses the concept of plural society in sociological theory (Rex 1959) and notes that "people of different ethnic origins do not meet each other except in the market place" and "As a result no common 'social will' or 'social demand' develops" (pp. 115). Here it is not ethnicity that acts as a barrier but rather the traditionalism of "family values". The analogy between society and family is probably as valid as that between society and organism (i.e. the social organicism of Hobbes). The metaphor appears ancient, because in Estonian, for example, "statesman" is literally either "riigimees" (man of the country) or "linnaisa" (father of the city). I am not competent to address these sexist vestiges.

> Here I explore the relationship between the sertanejo bença and the emergent democratic public by offering an interpretation of this ritual grounded in several nested folk models that construe its meaning in relation to context. I am particularly attuned to folk models that focus on the bença's **role in opening, closing or adjusting conversational channels between kin, these channels' service as conduits of divine grace, and their mediation of human affect and disposition toward power**. I aim to show how certain folk models of the bença accentuate interactional features that align participants' ritual behavior with more generic models of proper democratic conduct in the public sphere. (Ansell 2017: 24)

Lots to unpack here, especially the synonym-selections for Jakobsonian phaticisms: opening-establishing, closing-discontinuing, adjusting-prolonging. The latter is doubly difficult because while John Laver introduces "management" (of interpersonal relationships) (1975: 217), and the likes of Victoria Wang embrace it wholly, it might have been

the original term Jakobson "veiled" in his own treatment, as Jurgen Ruesch's *social techniques* includes "approaching, **managing**, and handling other persons" (Ruesch 1972[1948a]: 158-159). "Adjusting" is not far off the mark: social techniques are literally "the adjustment patterns used in social interaction" (Ruesch 1948: 137). The novelty here stems from adjusting not patterns of communication but channels of communication, making it a higher-order operation but still in the purview of meta-communication.

The conduits to divine grace immediately calls to mind the work of Annette Holba, who employs Martin Buber's philosophy of dialogue, which is also the backbone to Mikhail Bakhtin and Karl Bühler, both in turn influential to Jakobson. Recall, for example, that the three primary functions (emotive, conative, and referential) are in correlation to the first, second, and third verbal persons. In compounding the latter three "meta-functions" (poetic, metalingual, and phatic), I've considered the possibility of re-contextualizing the phatic function, for example, as the "infra-contextual" function (the *in presentia* communicative interaction rather than the *in absentia* referential object), which has some interesting implications for "divine conduits". In another poetic analysis Jakobson has made use of this verbal person ordeal with regard to the conjunction "*thou God*" (Jakobson 1981[1966h]: 277). I shall not go into my *transcommunication* theory at the moment, this here is convoluted as it is.

The *mediation of human affect* embodied in politeness rituals such as the *bença* is extremely interesting because it brings together the quasi-Jakobsonian politeness theory strand (most notably Brown and Levinson, and their countless followers) with the quasi-Malinowskian affective communication strand (e.g. Julia Elyachar, Michael Schandorf, Patricia Blanco, and many more). The latter portions of the paper demonstrate the importance of nonverbal elements (here, "interactional features") in the performance of the ritual. This is part of why I like this study a lot more than the many studies of phatic politeness rituals in online communication, for example (e.g. Dipti Kulkarni, Vincenza Tudini, Kane Faucher, etc.).

The disposition toward power hints towards the chiasm between familial and political relations in the documented performances of the ritual. On the whole, I would very much like to see Foucaultian interpretations of phatic communication - he does mention Jakobson's phatic function briefly in *The Order of Things*, for example, but I have yet to figure out how to do this without becoming Butler-ishly abstruse and obtuse. I may eventually smuggle it into my BA thesis on "facecrimes" in Orwell's *1984*, but currently these seem like worlds apart even if surface possibilities appear immediate (as when Winston refrains from looking at Julia at the cafeteria, and many other instances of their careful means of contact).

> Sertanejos most commonly perform the bença ritual as **a daily greeting, and sometimes as a farewell**. As such, the bença has **a strongly "phatic function,"** serving primarily "to establish, to prolong, or to discontinue communication, to check whether the channel works" (Jakobson 1960: 355). **In traditional linguistic thought, phatic speech is devoid of informational import** (Malinowski 1923), e.g., the conventional greeting "How are you?" serving as more of a perfunctory nod than an actual probing of another's state of being (see Coupland, Coupland & Robinson 1992; Duranti 1997; **Zuckerman 2016 for critiques of the traditional notion of phatic speech**). (Ansell 2017: 24)

This is the portion of Jakobson's definition that I have learned by heart in Russian (even though the original was in English and the Russian version is a translation) because I wanted to know how it would sound in his native language (*Существуют сообщения, основное назначение которых – установить, продолжить или прервать коммуникацию…*). My own "mid-tier" interpretation of his "contours" amount exactly to what Laver calls "the psychologically crucial margins of interaction". Note that greetings and farewells accord to Malinowski's examples, "Hello" and "Good-Bye", which may go to explain why the *management* operation remains so ambiguous - Malinowski did not intend it in the sense of managament (at least not in the sense it is used today).

The description of Malinowski's position is a bit misleading since "information" (nor "communication) does not appear in his essay (he predated information and communication theories, naturally). The statement "devoid of informational import" is also problematic in its own right beyond mere semantics. Dell Hymes caught this early on in his ethnography of speaking (1962): when mothers talk about their children or anthropologists about their fieldwork, they're still

sharing information, just that the "primary" function of their talk is social (phatic). Lenience is required due to "import" in this phrasing, which pretty much captures the issue.

The perfunctoriness of phatic inquiries about health and state of being is at the heart of my titular summarization, "phaticity is sympathy without symmetry". In this regard Dell Hymes is once again very much on point in attempting to re-christen the phatic function as the reciprocal expressive function: both the addresser and addresse are expressing concern, i.e. sympathy and affiliation, but doing so in a very surface way. To quote an eloquent formulation: "It is of course simply **a social gesture, performed perfunctorily** by some as **a concession to convention**, and in **a lively and friendly manner** by others" (Thonssen & Gilkinson 1953: 32). This paper investigates, in parts, the chiasm between sincere and perfunctory blessings.

I'm familiar with Zuckerman's paper but have postponed taking it up on this blog because it reflects my own thinking to such an extent that it is anguishing to read. To be fair, Weston La Barre was the first one to really critique Malinowski's by-then-already-orthodox definition of phatic communion. Sadly, La Barre is not included in these kinds of brief overviews, but he should be. (Though this does appear insurmountable until the complex relation betwen emotive and phatic functions has been dealt with.)

> The bença is **"phatic" in another sense** as well. When viewed through local folk models, the bença not only opens the conversational channel among kin, it catalyzes God's grace to move through the senior to the junior participant via the ritual conduit they form with one another (as they often embody with hand gesture). Sertanejo folk models for these **spiritual conduits** presuppose the existence (and threat) of external persons and fields of practice outside the kin relation, as is often the case with phatic communication (Kockelman 2010). (Ansell 2017: 25)

If only there were a listing of the many senses in which phaticity is commonly (as well as less frequently) understood. This one here seems akin to my inchoate transcommunication theory, but I can't really map the situation described here in terms of para- and meta-channels yet. If I tried, I'd say that this *spiritual conduit* amounts to an imaginary para-channel, but, on the other hand, the St. Augustin-ian notion that "God has the capacity to scrutinize men's interiority" (cf. Gramigna 2011: 38) without human intermediaries would constitute a divine meta-channel (cf. Colin Cherry for definition). If I'm making the reference to Kockelman out correctly, the blessing converts the blesser into a sort of communicative "parasite" (*sensu* Serres, actually).

> As such, benças **furnish transgenerational kin interactions with a "substrate of sensory-emotive experience"** whose affective, kinesthetic, spiritual and sonic qualities furnish the public sphere with **vernacular specificity** (Hirshkin 2006: 122). I thus join **a chorus of recent scholars** who are attuned to **the phatic dimensions of large-scale social transformations** such as those from economic development (Elyachar 2010), kinship and aging (Nozawa 2015), multiculturalism (Slotta 2015), commercial exchange (Brown 2016; Muir 2016), and religious transformation (Schulthies 2016). (Ansell 2017: 25)

This sensory-emotive substrate of experience comes close to La Barre's phatic communication, which is more literally vocal, emotional, and nonverbal communication. Vernacular specificity, on the other hand, is what I would describe rather in terms of Oleg Mutt's (1982) "cultural accent, but admittedly the representative situations are markedly different. "Chorus" is a neat descriptor - my own survey shows that "phatic" is used progressively more frequently each decade since its conception and the last decade or so is demonstrably a "boom" in both usage and variety of usages. The fact that leading anthropologists who employ the term are networking makes "chorus" extremely effective. I'm only slightly disappointed that this list consists primarily of anthropologists and leaves out the many elaborations in sociology and social media studies (e.g. Vincent Miller as the most frequently quoted recent authority).

> I always took (*tomei*) the blessing from my grandparents, uncles/aunts, and godparents, people who the family relation sacralized. It was like a family priesthood (*sacerdote*); it was "blessing, uncle," and by kissing hands, I deposited the respect owed to them and the recognition that, **in addition to honoring father and mother, I also honored the chain of life** (*cadeia de vida*) seated in the grandparents. (145)

Like Almeida, my consultants in Piauí view the request for a blessing (*bença* or *benção*) from a senior kinsperson as **an act of respect and recognition**, both for family elders and for **the extended**, multi-household family. Divine ligatures inhere between family members and separate them from others, though the borders of the traditional family have always been elastic, including adoptive and fictive kin and other hangers-on (*aggregados*) (Borges 1992: 17, 53). (Ansell 2017: 26)

This bit called to mind another old anthropological paper I recently read: "Another View of the Trobriand Kinship Categories" (Lounsbury 1965) goes deep into the technicalities of kinship categories to vindicate Malinowski over Leach and others, and shows how Malinowski was correct in identifying both the *denotata* ("primary" meaning) and "extended" or secondary meaning (effectively, *connotata*) of kinship terms. Here, something like the extensionalist hypothesis arises - by honoring a token (familial relative), one is also honoring the type ("the chain of life"). Respect and recognition I have elsewhere tagged with "acknowledgment", after Felix Ameka, who investigated an analogous interaction ritual: "The *dzáà!* formula is a kind of general purpose welcoming salutation. It shows the pleasure of the speaker to have noticed the arrival or presence of the addressee. It is an enthusiastic acknowledgement from the speaker that the addressee is in the place s/he is." (Ameka 1992: 251)

> The bença's ritual structure holds clues to suggest how it **reinforces both hierarchy and solidarity in its participants' relationship**. Kurt Bruder (1997) notes in his study of blessings in an Orthodox Christian monastery in California that the speech act structure of a blessing positions the two human participants as existential equals under God's divine rule. Invoking Austin's categories, he notes that **the senior person opens the channel to God (through a directive) while "siding with" the requesting junior party (a commissive)**. The result is "the collapse of the vertical and horizontal dimensions of the operation of blessing" (Bruder 1997: 477). In the sertão, the senior kinsperson also **opens a channel to the divine**, but while they may "side with" their juniors (perhaps as advocates) they do not position themselves horizontally to them. If God is the source of the blessing, **the senior kinsperson acts as its vertical conduit and the junior its destination**. (Ansell 2017: 27)

It reinforces hierarchy, because the elder is in a higher position (vertical stratification) and solidarity, because it is essentially a gesture of unity. Interesting contrast in itself. In the Orthodox Christian situation it is left implicit that the patriarch is "closer" to God. A curious tid-bit of general observation comes to mind (I cannot identify where I met it) - that in a situation where authority is needful, men look towards the most authoritative member of the sex regardless of age (young men can overpower old men), while women on the other hand automatically look to the eldest among them. Not sure if true or not, but interesting. This *opening a channel to the divine* amounts to what I call a para-channel because it invokes a participant in the communication system who is not actually present. (Here, my atheism shows.)

> Sertanejos' diverse folk models for reckoning the bença's **social functions** are logically related to each other. A bença may serve as either a farewell or an apologetic correction to a conversational breech [sic], depending on **the model of context** its participants (including onlookers) ascribe to it. But **that model of text-in-context is neither fully determined by, nor separate from, more foundational uses of the bença as a means of demonstrating respect, or exchanging respect for group inclusion**. (Ansell 2017: 27)

I find it very interesting that "social functions" are plural. I was similarly titillated by the plurality in Laver's title, "Communicative functions of phatic communion". It is by no means a difficult inference that phatic communion performs several social functions simultaneously (to employ synonyms for phaticity: communization, consummation, etc.) but I have to acknowledge that it would take a lot of leg-work to specify these - their overlapping seems far too great.

This "model of context" sounds interesting but comes across as too convoluted for me. The gist seems to be something like the Goffmanian "framework" (or was it "interpretive frame"?). Oh no, add Malinowski's *context of situation* and Whorf's *definition of the situation*. The general intent seems to be pragmatic variation: how a ritual formula is used,

e.g. its actual semiotic impact, can vary depending on a multitude of factors (i.e. "interactional features", above, for example). I've yet to undertake a more thorough investigation of Malinowski's pragmatism, which - in some form or another - vitiates most phatics.

Ugh, I have to mention another old anthropological paper not yet on this blog, concerning the plurality of functions: "The Logic of Explanation in Malinowskian Anthropology" (Goldstein 1957) contains a relevant critique of the concept of *function* as Malinowski uses it. I'm a bit afraid that taking it all too seriously would land me in dismissing Jakobson's functionalism as well (which was critiqued by Ernst Cassirer, of all people, in 1945). Not sure if I'm up to the task yet - should read up on Russian formalists and figure out how they arrived at "function" (over and above "technique", which also figures in Mauss and later Ruesch, for example), first.

Lastly, *group inclusion*. This is one of the oft-mentioned but perhaps least-in-depth-treated aspects of phaticity. In Malinowski's essay, the fact that the stranger speaks the same language as you relieves tensions; in Jakobson, similarly, *common code* is presupposed. La Barre goes a bit deeper, noting the role of professional jargon, informal slang, etc. but also cultural factors (though Malinowski also presupposes common cultural patterns, I guess) such as the psychoanalytical "emotional baggage". A better formulation this I recently found in a suggestion that linguistic conventions act "as a mirror of the aspirations and anxieties of people living in a given social structure" (McCormack 1961: 481). This is at the core of Ruesch's *communization*, and in my opinion superly relatable to Laver's *propitiative* function of phatic communion.

> The two kin are nodes along a pathway through which divine grace travels: **The bença "comes down (*descer*) through old people**," as one older man explained to me. This implied (nth order) model of the senior kinsperson as **the channel through which divine grace flows** enables sertanejos to formulate another (*n*+1) model in parallel to the one discussed above (the bença request as demonstrated respect): Specifically, the divine grace channeled downward by the senior kinsperson can follow the junior kinsperson in their extra-familial endeavors and in this way flow outside of the conduits of transgenerational kinship. (Ansell 2017: 27-28)

To my atheist mind this sounds self-serving. Age is not completely commensurate with erudition. It does, on the other hand, point to a more general range of topics, such as ageism and our current Western admiration of youthfulness. It is also just one answer to the question who or what channels God, as answers can vary from specific groups of people to inanimate objects, or something more abstract like nature, being or the universe. My theological interest is piqued in the suggestion that seniority amounts godliness. It would certainly make a lot of heavy-handed sense in light of Gordon Allport's notorious summary: "Over and over again in a multitude of ways, the religion of the individual brings to focus the mingled motives and desires of an unfulfilled life." The aged certainly have *more* of their life unfulfilled.

> On one occasion in 2015 when I was transporting one woman to a local spirit medium, I asked her why she needed such services. She replied that she was not sure. She went on, "I always seek the bença. But I can sense that the paths are closing to me." She said she needed God's help "in everything, in my business dealings, in my friendships, in everything." The grace that she takes from her senior kin follows the woman outside the bença ritual; indeed, that seems to be its purpose. Giving and taking benças is a form of agentive behavior, the specific benefits of which hinge on the particular construal of the contrast between sacred internal channels and **the field of relations outside these channels**. From the standpoint of the senior kinsperson who give benças, the practice may be construed as an investment in these external spheres. (Ansell 2017: 28)

If she's not sure why she needs it, it seems very likely that she is conditioned by her social milieu. *Get 'em while they're young*, and so on. On an empathetic human level, I can completely understand how something absurd can occupy a person's life in every mundane aspect. I'm among those types of fellows who gets all too obsessed with their ongoing (research, but also other types of) projects.

> Like the encryption of a message in the face of an enemy over-hearer, the specific construal of extra-familial sociality **contours** the familial relationship established by the bença (see Kockelman 2010). (Ansell 2017: 28)

I like this active-verb usage of contours. Though wholly unrelated to Jakobson's contoural features, it made me seriously examine, for a brief moment, if *contouring* could not make for a sufficiently unpleasant (in terms of Peirce's ethics of terminology) term for the social techniques operating on the psychologically crucial margins of interaction. Even the sense in which it is used here would do good service: the social and philosophical milieu of the individual *contours* his or her interactions. Why not.

> When Tomás descended from the truck, he smiled and extetnded his right hand, palm upward, toward João, asking, "Blessung, uncle?" (*Bença*, *tio*). When Joáo **grumbled and looked away**, Tomás's affect grew desperate. The rest of us in the truck stiffened at the sudden change in mood. "*Bença*, uncle. *Bença*, *bença!*," he repeated, until finally João reached out his own right hand toward Tomás, plam turned downward, and said, "God bless you, punk" (*Deus te abencoi*, *muleque*). The boy relaxed and took off running. João, **pride recovered**, glared didactically at the rest of us. (Ansell 2017: 29)

This description immediately made me think of the meme, "DENIED".

> In Goffmanian terms, his delay constitutes a "challenge," an allegation of Tomás's wrongful breach of the interaction order. Tomás's subsequent, desperately intoned bença requests become his "offerings" of apology, and João's eventual granting of the bença signals his "acceptance." (Ansell 2017: 30)

Damn, Goffman is a gangster. He seems to have an idiom for everything.

> Yet several minutes later, in a culminating moment of our conversation in which she seemed to drop into a more jokingly clandestine tone, she added, "**Nobody is able to bear the other side's *ra-ra-ra* (a stereotypic imitation of the harping sound of a "sick" voter's voice**). (Ansell 2017: 30-31)

This *ra-ra-ra* sounds like the phonic equivalent of "Rabble, rabble rabble" in South Park, though the content comes closer to Orwell's *duckspeak*.

> Factional bate-boca among kin is a frequent topic of municipal rumor during the campaigns, but it's rare for overt antagonisms to occur between parents and children. "We never speak against our parents," one young woman told me. "**We avoid talking of politics**. We just let them say what they want." Bate-boca often occurred among siblings, but the tone was usually seemed [sic] jovial. Other rival siblings claimed to avoid one another during the political season. **It is the uncle/aunt-nephew/niece relation that seemed most prone to overt conflict in scenarios of factional difference**. An uncle who deviates from the family's faction has betrayed one's father, and yet one still owes him respect as an elder. Conflicts among such transgenerational kin cannot be easily averted, because to avoid one's senior kin is to weaken the family's unity. (Ansell 2017: 31)

Curiously exact description of a recent experience of mine. I gave my two cents on Facebook on the topic of wage gap, and my aunt attacked me with an emotional appeal that I am disrespecting my own mother by doing so. Needless to say it was a wake-up call and I have hence refrained from taking part of flaming Facebook discussions.

> The mother then leaned toward her adolescent son who had been sitting on her porch, and asked him if he had requested his uncle's blessing that day. The boy got up and crossed the dirt road to approach the uncle. He raised his hand and requested the bença. His uncle bestowed it and his wife went inside and

> fetched the boy a cookie. The onlookers seemed relieved, and their chatter resumed. Walking toward his uncle, **the boy's body sketched a kind of phatic diagram**, opening a communicative pathway that led his mother to her estranged brother. His bença request retrospectively **established the character** of that communicative pathway as one defined by warm relations over and against the potential factional rivalry lurking in the background. (Ansell 2017: 31-32)

I'm very much running out of steam at this point, but I have to say this is very reminiscent of Alaina Lemon's 2013 paper which began with a very interesting take on *phatic qualia* and how the "character" of communicative contact manifests in sensory qualities, but quickly became very convoluted when she got to "vectors" (here, diagrams or pathways).

> Outside of Brazil, colleagues helped me think through the Brazilian kin blessings, including James Slotta and Shunsuke Nozawa, with whom **co-organized a panel on "phatic anxieties" at the 2016 AES conference**, and my fellow panelists, Becky Shulthies, Charlez Zuckerman, and Sarah Muir. Michael Silverstein provided very useful discussant commentary. (Ansell 2017: 36)

I'm aroused.

> Similarly, in Sierra Leone, "A person who is blessed is disposed to work hard. [...] A person who works hard and does his duty brings **blessings** to his or her family" (Jackson 2011: 178). (Ansell 2017: 37)

In Estonian, there is a saying "*Tee tööd ja siis tuleb armastus*" (effectively, A person who works hard will find love). As one of the most atheist countries in the world, Estonians seem to have replaced *agape* with profane love.

> As Paul Kockelman observes, the liberal notion that proper democratic adversity is constituted against the threat of enemies echoes **Roman Jakobson's understanding of phaticity**: In the latter case, **people design and manage communicative channels** with an eye to resisting the threat of outside agents (Kockelman 2017, editorial communcation). (Ansell 2017: 37)

A "Reading Kockelman" type posts in surely in order. A folder containing a bunch of his papers has been patiently waiting for over a year now.

8.5.2 Niðurhal 02 (2017-08-09 06:34)

- Goldstein, Leon J. 1957. The Logic of Explanation in Malinowskian Anthropology
- Rex, John 1959. The Plural Society in Sociological Theory
- Shirley, Robert W. and K. Kimball Romney 1962. Love Magic and Socialization Anxiety: A Cross-Cultural Study
- Lounsbury, F. G. 1965. Another View of the Trobriand Kinship Categories
- Heider, Karl G. 1969. Visiting Trade Institutions
- Sahlins, Marshall D. 1963. Poor Man, Rich Man, Big-Man, Chief: Political Types in Melanesia and Polynesia
- Goody, Jack and Ian Watt 1963. The Consequences of Literacy
- Peel, J. D. Y. 1968. Syncretism and Religious Change
- Jaspan, M. A. 1965. In Quest of New Law: The Perplexity of Legal Syncretism in Indonesia
- Coe, Michael D. 1961. Social Typology and the Tropical Forest Civilizations

---

Goldstein, Leon J. 1957. The Logic of Explanation in Malinowskian Anthropology. *Philosophy of Science* 24(2): 156-166.

> *Function and Form*. Malinowski's functionalism may be summarized briefly as follows. This form of an institution is determined by its function, and **its function is the satisfaction of basic or derived needs**. Its method is teleological and its procedure is after the fact, thus in every instance violating the predictive ideal of scientific theory formation. A consequence of its application is that **even the most irrational activity is transformed by the analysis into an act of the highest rationality**, wherein highly desirable ends are seemingly brought to effect. And central to the development of the Malinowskian position is the logical fallacy of *petitio principii*, for while Malinowski is supposed to be demonstrating that form is determined by function **this is tacitly assumed in the definition of the very notion of form**. (Goldstein 1957: 156-157)

Is it possible that in defining the social function of phatic communion, Malinowski likewise transformed an irrational activity into a rational practice, which hence became virulent among linguists?

> It is well known that in Malinowski's writings **much emphasis is placed upon needs and their satisfaction**, and I am certain that it is not necessary to present textual evidence for this here. Anyone who requires to be reminded of this may be satisfied by consulting the posthumous volume, *A Scientific Theory of Culture and Other Essays*. In any event, after a long discussion of this matter he writes as follows. "The analysis just outlined, in which we attempt **to define the relations between a cultural performance and a human need, basic or derived**, may be termed functional. For function cannot be defined in any other way than **the satisfaction of a need by an activity in which human beings co-operate**, use artifacts, and consume goods." The teleological character of Malinowskian explanation is made quite explicit by this insistence that functional analysis seeks out **the way in which a cultural activity subserves a given end**. (Goldstein 1957: 157)

In the case of phatic communion, the need is very simplistically *sociality* (or *sociability*), though I'm not yet sure if this talk of basic and derived needs accords to Maslow's.

> This leads us to the important concept of **the institution**. This **is held to be the smallest meaningful** - at least for all legitimate anthropological purposes - **unit of culture**. Metaphorically, one might say that it is **the lowest denominator of organized human behavior**, and it is deemed illegitimate to break it up into smaller units of culture. An institution is made up of six parts - in view of its inviolability as a whole, perhaps one should say that it contains six facets or aspects - a charter, personnel, norms, material apparatus, activities and a function. (Goldstein 1957: 158)

These facets must be compared, at some point, to the six given by Weber, if I recall correctly (it might have been Veblen). And I'm not sure if I concur completely since analogous definitions of the situation (e.g. Ruesch's on the subject of communication studies) appear superflous to actual analysis.

> Antecedent to any given event is a chaotic wealth of other events, and when a scholar selects some one or more and claims that it or they have been causally efficacious in the development of the event to be explained, **implicit in his selection is some system of theory which makes some things relevant and others not**. It is desirable that the theoretical basis of the explanation be made explicit, for this would reduce the risk of subjectivity in the selection of causes. (Goldstein 1957: 158)

Once again reminiscent of Jakobson's talk of the contours of Pushkin's social and philosophical milieu and Lotman's (similarly Pushkin-themed) discussion of *Culture and Explosion*.

> In technological development, the motor vehicle has replaced one drawn by the horse. A horse car, and even more so, a hansom cab does not "fit" into the streets of New York or London. Such survivals, however, do occur. The horse car appears at certain times of the day or night and in certain places. Is it a survival? Yes and no. If we were to treat it as the best and most rapid or cheapest means of locomotion, it certainly would be both an anachronism and a survival. **It obviously has changed its function**. Does this function fail to harmonize with present day conditions? Obviously not. Such an antiquarian means of locomotion is used for retrospective sentiments, [...] it moves where the fare is slightly intoxicated or else romantically inclined. (Malinowski 1944: 28ff)

In each stage of what appears to most of us as the history of transportation, older types of vehicles take on new functions as their former functions are taken over by new types. **There is not, then, a history of any kind of cultural material (or even of institutions), but rather a more or less constant number of functions**, sometimes satisfied in one way, sometimes in another. One can never know the function of anything without observing it in use, and **all that is left to social science is after-the-fact description of cultural objects in use or institutions in operation**. Both historical reconstruction and the predictive ideal of science are to be forsaken. (Goldstein 1957: 161)

With phatic communion, likewise, we find innumerable different ways of satisfying social, convivial, or small talk needs. Wang et al.'s concept of phatic technologies explicitly capitalizes on technological habituation and distinguishes soft and hard phatic technologies on the basis of its transformed function, or actual mode of use.

> He writes, "The *analogy* between the preparatory actions of the sexual drive and the consummatory actions of the infantile impulse are remarkable. The two are to be distinguished mainly by their function and by the essential difference between **the consummatory actions** in each case." The functions are different inasmuch as "one set of acts, tendencies and feelings **serves to complete** the infant's unripe organism, to nourish, to protect and warm it, and the other set of acts **subserves the union** of sexual organs and the production of a new individual." Thus, Malinowski sees as disparate what Freud thought was similar only because of his definition of "form," not for any reason consequent upon disagreement in basic psychological theory. We need not be taken in by Malinowski's decision **to call one set of actions "preparatory" and the other "consummatory,"** for this is a difference that is relative to his distinction between the functions of the two. (Goldstein 1957: 161-162)

Some needful context for the term, "consummatory", which in some quarters (e.g. Leon Festinger) acts as a stand-in for phatic communion. Also, I quite like the distinction between preparatory and consummatory - for contours, or psychologically crucial margins of interaction, at least.

> For example, it may be charged that the emphasis upon the satisfaction of biological needs, which is an individual matter, makes it logically impossible to consider theoretical questions of the sociocultural level. We find ourselves with what may be called **a "cultural monadology,"** and may indeed wonder whether anything less that **a "pre-established harmony"** will enable us to account for the interesting fact that individuals living contiguously "choose" the same instruments of satisfaction. (Goldstein 1957: 162)

More synonymous phraseology for Clay's orderly concurrence of aptitudes. Some day I'll have to look into systematizing them, perhaps by means of the *Unified Theory of Human Behavior*, which would presumably allow for such an extensive list of levels of abstraction to accommodate the variety.

> From what we have seen, if Malinowski took seriously his own formulation of anthropological functionalism such explanations that are found in his works may be expected, not to show how cultural institutions

> came to be as they are, in the sense of causal explanation, but rather how they were **determined by the need they were required to satisfy, i.e., teleologically**. Thus, in his various accounts of magic Malinowski seems satisfied that he has said all that may be said about the subject when he points out that **systems of magic have certain psychological consequences**. We are informed that the function of magic is to provide the aboriginal population with **peace of mind** when they are confronted with some especially difficult task, and this results in Malinowski's tendency to treat it primarily as an activity rather than as a consequence of a particular kind of belief about the nature of the world or some part of it. (Goldstein 1957: 162)

The problem of teleology plagued Jakobson's linguistic functionalism as well and in some parts he talked about contrasting it with teleonomy, though both elude my comprehension.

The physio-psychological consequences of magic are pretty much the sole reason I'm even marginally interested in the subject. Cf. love-magic, elsewhere.

"Peace of mind" is how I've come to formulate the tendency to reduce tensions in small talk. Should collect more of these folk-rationalizations.

> The correct application of factual knowledge or practical technique may yield results which, once the content of the knowledge is known, may be expected by the observer, but this is clearly not the case with mythological knowledge. And so we are required, according to the principles of the method we are considering, to treat the two as fundamentally different; whatever else mythology may be, it is not a claim to knowledge. To explain it we must discover its Malinowskian function, which turns out to be **the satisfaction of certain non-cognitive social needs**, the details of which need not detain us. (Goldstein 1957: 165)

I suspected he's referring to "The Problem of Meaning in Primitive Languages" but the reference is one numeral off. Instead, these non-cognitive social needs are supposedly treated in *Myth in Primitive Psychology* (Malinowski 1926: 23; 120f)

Rex, John 1959. The Plural Society in Sociological Theory. *The British Journal of Sociology* 10(2): 114-124.

> To a very large extent post-war sociological theory has confined itself to dealing with **integrated social systems**. Thus, for example, functionalism, at least in the form in which Radcliffe-Brown presents it, revives **the analogy between society and the organism**, while Parsons in his 'The Social System' confines his analysis to institutionalized roles, i.e. those roles in which the behaviour of *ego* and *alter* is governed by norms which they share, and each has a 'need-disposition' to act in accordance with the other's requirements. In political sociology, too, one finds the notion of balance and consensus concealed behind the question begging term 'legitimate authority' in terms of which, following Weber, the state is defined. (Rex 1959: 114)

This disposition towards integrated social system is also a factor in Ruesch's theory of the social matrix of communication. He, indeed, did not have a reason to consider "dis-integrated" societies.

> Furnivall was the first to emphasize, and has emphasized more strongly than any other writer, that the sort of socitey to be observed in Indonesia or Burma was of a different sociological type from any European society. The essence of the difference was that **in these 'plural societies' people of different ethnic origins do not meet each other except in the market place**, where the members of each group must dispose of their goods or services to members of other groups. **As a result no common 'social will' or 'social demand' develops**. But 'social demand' is an essential fact in the liberal-capitalist West, where, although the laws of individual supply and demand would place no limits on the sorts of labour contracts which were permissible' **'social demand' condemns and outlaws 'sweated labour'.**. (Rex 1959: 115)

This is more-or-less the situation in Estonia, where 1/4 of the population speaks Russian, and consequently the most labourious factory jobs are more than half Slavic.

> A good example of the latter is the development of certificate-hunting attitudes in the sphere of education, coupled with a lack of interest in government suggestions that the group should receive education along the lines of its own culture. Perhaps the truth is that, **once the Western market system has become established, nearly every aspect of an individual's social relations and activities become dependent upon the market situation**, and that only domestic and residential community institutions remain relatively unaffected, so that a matter like education tends to be considered in terms of its market value, though something like baptism may be seen in terms of its integration value for the particular group. (Rex 1959: 115)

This was treated at some length in the last article in this series - Western capitalism influenced not only marked relations, but also jurisprudence.

> **Culture** is not merely something carried on in a segregated home after the market closes. It **is something in which people are continually engaged** and which brings them into **contact** with other groups both in the market place and elsewhere. (Rex 1959: 117)

I like this notion of culture as primarily a means of contact. Would it be possible to foster this attitude throughout the communication matrix? Here it formulated as cultural contact between groups, but it could equally pertain to the highest level of abstraction in the Lotmanian sense (culture as a message humanity as a whole sends itself). Microcultural interactions (in dyadic and autocommunicative situations) is a bit trickier.

> A sociologist interested in **the total situation of contact** would be a much concerned with race relations as with the modification of primitive culture, and, the later he wrote, the more weight he would have to give to **the emergent patterns of behaviour** of native populations and to the aspirations of colonial nationalism. (Rex 1959: 118)

This made me realize that phenomena such as "Estonglish" ("Chinenglish", "Cypenglish", "Greeklich", etc.) are quintessential examples of "emergent patterns" in linguistics.

> The puzzle disappears if we recognize that Malinowski is merely offering advice to Europeans on how best their intentions might be realized. Thus Malinowski's 'Principle of Common Measure" **was frequently quoted** in support of the South African plan for Bantu education which avowedly aimed at the preservation of white supremacy. (Rex 1959: 119)

"Malinowski, the famous English anthropologist" back at it again. This series is steadily becoming a slow discovery of the many ways in which one man's study of other peoples indirectly influenced many people across the world, and by the looks of it more often for the worse.

> Myrdal doubts the possibility of achieving complete objectivity in any sociological investigation and prefers to regard objectivity as a goal towards which sociologists must strive. **We are so much a part of our culture that it is very difficult indeed to imagine anyone ridding himself of presuppositions of an evaluative kind**. But nowhere is this more so than in dealing with racial questions, because **race questions immediately raise emotional tensions which make it impossible for us to preserve a value-free attitude**. In America, Myrdal suggested that the degree of racial tension was such and power so firmly in the hands of the Whites that even those who spoke on behalf of the negroes very ofttten **tacitly accepted valuations** made by the dominant Whites. (Rex 1959: 119)

This seems more true today than ever. Literally today a Google employee got sacked for a manifesto about how the company should employ not based on diversity of external features but diversity of opinion, which I've noticed as a right-leaning talking point of late.

> There are no facts without hypotheses, and hypotheses in sociology inevitably involve the assertion of a relationship between some institution, custom, or activity, and someone's purpose. Usually those who claim that they are sticking to the facts have **facitly assumed** that the fulfilment of the purposes **of a particular party** is something necessary and beyond question. (Rex 1959: 119-120)

I recall the intellectually poinful experience of being explained, as a teenager, what facts are, after naively claiming my opinions as such. In all likelihood I did just what is described here.

> In a scientific treatment of practical aspects of social problems, alternative sets of hypothetical value premises should not be chosen arbitrarily. The principle of selection should be their relevance. Relevance is determined by the interests and ideals of actual persons and groups of persons. **There is thus no need of introducing value premises which are not held by anybody**. (Myrdal 1958; in Rex 1959: 120)

Perhaps there are? My own recent (utopian) political vision is that of a central artificial intelligence regulating politics without bias. In that case there may be some value in value premises held by literally no-one, as no human can be value-free, but an algorithmic system might.

> To study the power situation, including not only the more obvious and more important factors such as the control of weapons and of market-opportunities, but also **the more intangible factors such as control of ideas and communication**, access to governmental authorities, etc. Which of these less tangible factors were important would have, of course, to be decided from case to case. (Rex 1959: 123)

Orwell's *1948*, in this sense, is an illustration of the possibilities of controlling ideas and communications in a totalitalian society. The native term "Orwellian" has come to describe how these operations are performed in the extra-literary world.

Shirley, Robert W. and K. Kimball Romney 1962. Love Magic and Socialization Anxiety: A Cross-Cultural Study. *American Anthropologist* 64(5): 1028-1031.

> For Malinowski, "**Magic is based on specific experience of emotional states** in which man observes not nature but himself, in which **the truth is revealed not by reason but by the play of emotions upon the human organism**. [...] The theories of knowledge are dictated by logic, those of magic by **the association of ideas** under the influence of desire" (1925: 87). Essentially he is suggesting that magic is helpful to the individual in reducing painful anxiety. **The magical structure of a culture** reflects the basic anxieties of that culture, much as dreams may reflect the internal anxieties of an individual (Cf. D'Andrade 1961). (Shirley & Romney 1962: 1028)

Essentially he is saying that magic is semiotic, "the association of ideas" being, like the exchange between Jakobson and Kantor (echoed by Sebeok in his autobiographical writings) revealed, a synonym for semiosis.

Lounsbury, F. G. 1965. Another View of the Trobriand Kinship Categories. *American Anthropologist* 67(5): 142-185.

> *Kinship terms are 'category terms.'* From this the inference seems to be drawn that the various **denotata** of a kinship term are equally, and by equal right, denotata of that term; all are **equilavent tokens of the same type**. Therefore, according to this view, there is no valid distinction to be drawn between a

> **'primary' or 'basic' meaning** of a kinship term, and **a 'secondary' or 'extended' meaning** of the term. Accordingly, the 'extensionist hypothesis' is rejected, both in its sociological and in its linguistic aspects. This constitutes a sharp rejection of Malinowski's often-expressed views on this subject, and is a clean break with the Malinowskian tradition of interpretation. (Lounsbury 1965: 143)

Semiotics is the cousin of semantics, and both seem to have inderited some odd philosophical terminology. (Odd in how frequently they have changed their meanings, note the lack of "connotation" in this section.)

> Lest a reader object that certain of the expressions ruled out here are clearly possible ones under **teknonymic** uses of kinship terms, or that some of them may have other possible referents under the usages of classificatory kinship, let it be remembered that we have specified these restrictions as applying to the metalanguage of kinship analysis and to the kin-type notations employed therein. I think we can consider them as applicable also to native use of such metalanguage, i.e., when the members of any given society and the speakers of its language employ their kinship words in their most specific (nonclassificatory) senses **to construct descriptive specifications of relationship**. I do not doubt that all peoples do this on some occasion or other, though only rarely has it been adequately documented by anthropologists. (Lounsbury 1965: 154)

In the ballpart of phatic qualia, personology, and characterology, whatever the latter might be. Some "specifications of relationship" can be found in meta-communication, or more specifically in Bateson's mu-function. I made it half-way through this paper until it got all too tediously technical.

Heider, Karl G. 1969. Visiting Trade Institutions. *American Anthropologist* 71(3): 462-471.

> Sahlin's model of reciprocity and kinship residential sectors (1965a) defines three sorts of reciprocity. Generalized, or ostinsibly altruistic "gift-giving" is characteristic of the inner group or the family; balanced reciprocity, or direct exchange, is characteristic of the more distant but still intratribe sector; and negative reciprocity, **the "unsociable extreme" or the attempt to "maximize utility at the other's expense" from haggling to theft**, is characteristic of the outer or intertribal sector. (Heider 1969: 462)

What is usury? I also like the archaic, active verb form of "to exploiter".

> Howitt mentions marriages between groups in New South Wales for the purposes of having individuals who could carry on trade between groups (1904: 687). (Heider 1969: 467)

Very practical means. This would probably excite students of bio-power to no end.

Sahlins, Marshall D. 1963. Poor Man, Rich Man, Big-Man, Chief: Political Types in Melanesia and Polynesia. *Comparative Studies in Society and History* 5(3): 285-303.

> Embedded within the grand differences in political scale, structure and performance is **a more personal contrast, one in quality of leadership**. An historically particular type of leader-figure, **the "big-man" as he is often locally styled**, appears in the underdeveloped settings of Melanesia. Another type, a chief properly so-called, is associated with the Polynesian advance. [...] Yet the institutional distinctions cannot help but be manifest also in differences in bearing and **character, appearance and manner - in a word, personality**. IT may be a good way to begin the more rigorous sociological comparison of leadership with a more impressionistic sketch of the contrast in **the human dimension**. (Sahlins 1963: 288)

Why must I confuse phatic qualia with personology? On the whole, the ordeal about quality of relationship, so to say, seems very analogous to the ordeal about qualities of personhood (e.g. Theophrastus), which often contains "phatic" elements (a person's way of relating to other persons).

> The making of the faction, however, is the true making of the Melanesian big-man. **It is essential to establish relations of loyalty and obligation** on the part of a number of people such that their production can be mobilized for renownbuilding external distribution. The bigger the faction the greater the renown; once momentum in external distribution has been generated the opposite can also be true. **Any ambitious man who can gather a following can lauch a societal career**. The rising big-man necessarily depends initially on a small core of followers, principally his own household and his closest relatives. Upon these people he can prevail economically: he capitalizes in the first instance on kinship dues and by **finessing the relation of reciprocity** appropriate among close kinsmen. (Sahlins 1963: 291)

This reads like a general manual on how to become a politician.

> Finally, **a leader's career sustains its upward climb when he is able to link other men and their families to his faction**, harnessing their production to his ambition. This is done by **calculated generosities**, by placing others in gratitude and obligation through helping them in some big way. A common technique is payment of bridewealth on behalf of young men seeking wives. (Sahlins 1963: 292)

This must be why I, personally, have not joined any faction, be it academic or artistic - I can't stand the obligation of dues, the sense of owing someone something.

> **The great Malinowski** used a phrasein analyzing primitive political economy that felicitously described just what the big-man is doing: amassing a "fund of power". A big-man is one who **can create and use social relations** which give him leverage on others' production and the ability to siphon off an excess product - or sometimes he can cut down their consumption in the interest of the siphon. (Sahlins 1963: 292)

Is "Malinowski, the famous English anthropologist" all that different from these big-men? His fund of power comes, per organic solidarity, from government grants, but at the heart of the matter is still this "renown" that makes others employ adjectives like "great" and "famous".

Goody, Jack and Ian Watt 1963. The Consequences of Literacy. *Comparative Studies in Society and History* 5(3): 304-345.

> Looked at in the perspective of time, man's biological evolution shades into prehistory when he becomes a language-using animal; add writing, and history proper begins. Looked at in a temporal perspective, **man as animal** is studied primarily by the zoologist, **man as talking animal** primarily by the anthropologist, and **man as talking and writing animal** primarily by the sociologist. (Goody & Watt 1963: 304)

But who studies man as talking, writing and screen-touching animal?

> The basis for the last two distinctions, those based on the devolpment of writing, is equally clear: to the extent that a significant quantity of written records are available the pre-historian yields to the historian; and to the extent that **alphabetical writing and popular literacy imply new modes of social organisation and transmission**, the anthropologist tends to yield to the sociologist. (Goody & Watt 1963: 304)

Likewise with out digital society, though it feels as if we're only at the very beginning of this development.

> For reasons which will become clear it seems best to begin with a generalized description of **the ways in which the cultural heritage is transmitted** in non-literate societies, and then to see how these ways are changed by the wide-spread adoption of **an easy and effective means of written communication**. (Goody & Watt 1963: 305)

From this perspective, keyboard literacy is yet even more easier and more effective: Ctrl+C and Ctrl+V.

> Secondly, it transmits **standardised ways of acting**. These customary ways of behaving are only partly communicated by verbal means; ways of cooking food, of growing crops, of handling children may be **transmitted by direct imitation**. But the most significant elements of any human culture are undoubtedly channeled through words, and reside in the particular range of meanings and attitudes which members of any society attach to their verbal symbols. (Goody & Watt 1963: 305)

What is logocentrism? I rather feel that our current visual culture is much more effective in spreading standardised ways of acting - in fact I would hypothesize that moving images have done more to crystallize body movements in the 20th century than any other medium previously could have.

> In the first place it makes for a directness of relationship between symbol and referent. There can be no reference to "dictionary definitions" [in oral cultures], nor can words accumulate the successive layer of historically validated meanings which they acquire in a literate culture. Instead **the meaning of each word is ratified in a succession of concrete situations**, accompanied by vocal inflections and physical gestures, all of which combine to particularize both its specific denotation and its accepted connotative usages. This process of **direct semantic ratification**, of course, operates cumulatively; and as a result the totality of symbol-referent relationships is more immediately experienced by the individual in an exclusively oral culture, and is thus more deeply socialised. (Goody & Watt 1963: 306)

Related to the "cue reduction" of their contemporaries. It has also to do with the time-space distanciation or re-embedding occurring in our modern society: we have other means of "ratifying" semantic relations (such as looking up various online sources), but the process is nevertheless always there.

> As we have remarked, the whole content of the social tradition, apart from the material inheritances, is held in memory. **The social aspects of remembering** have been emphasised by sociologists and psychologists, in particular Maurice Halbwacks. **What the individual remembers tends to be what is of critical importance in his experience of the main social relationships**. In each generation, therefore, the individual memory will mediate the cultural heritage in such a way that its new constituents will adjust to the old by the process of interpretation that Bartlett calls "rationalizing" or **the "effort after meaning"**; and whatever parts of it have ceased to be of contemporary relevance are likely to be eliminated by the process of forgetting. (Goody & Watt 1963: 307)

Post-semiotics? All this is all too interesting to deal with at the moment, but there's lots here for both sociosemiotics and building on (E. R.) Clay.

> **The pastness of the past**, then, depends upon **a historical sensibility** which can hardly begin to operate without permanent written records; and writing introduces similar changes in the transmission of other items of **the cultural repertoire**. But the extent of these changes varies with the nature and social distribution of the writing system; varies, that is, according to the system's intrinsic efficacy as a means of communication, and according to the social constraints placed upon it, that is, **the degree to which use of the system is diffused throughout the society**. (Goody & Watt 1963: 311)

Can't handle all this goodness. The paper treats, or at least hints at, the problems of information overload (having too much of a past to make good sense of it, for example).

> All these ancient civilisations, the Sumerian, Egyptian, Hittite and Chinese, were literate in one sense and their great advances in administration and technology were undoubtedly connected with the invention of a writing sytsem; but when we think of the limitations of their systems of communication as compared with ours, the term "protoliterate", or even "**oligoliterate**", might be more prescriptive in suggesting the restriction of literacy to a relatively small portion of the total population. (Goody & Watt 1963: 313)

I'm reminded of Jurgen Ruesch's false prediction (made in the late 1960s) that in the future only the elite of Western society will be granted access to computer technologies. In effect, he predicted an "oligodigital" world, which luckily never obtained.

> This conservative or antiquarian bias can perhaps be best appreciated by contrasting it with fully phonetic writing; for phonetic writing, by imitating human discourse, is in fact symbolising, not the objects of the social and natural order, but **the very process of human interaction in speech**: the verb is as easy to express as the noun; and the written vocabulary can be easily and unambiguously expanded. (Goody & Watt 1963: 315)

Phraseology - out of context, this would describe phatic communion well. Speech is only a component of human interaction, though.

> One reason for their existence, for instance, may be what has been described above: the fact that **writing establishes a different kind of relationship between the word and its referent**, a relationship that is **more general and more abstract**, and less closely connected with the particularities of person, place and time, than obtains in oral communication. (Goody & Watt 1963: 321)

Moving towards abstract (online) systems, where the relationship between the word and its referent is yet more general and abstract. Memes, from this point of view, are pseudo-oral, demonstrable by how easily visual images translate into parts of speech.

> As long as the legendary and doctrinal aspects of the cultural tradition are mediated orally, they are kept in relative harmony with each other and with the present needs of society in two ways; through **the unconscious operation of memory**, and through **the adjustment** of the reciter's terms and attitudes **to those of the audience** before him. (Goody & Watt 1963: 321)

The second part is included in I. A. Richard's elaboration on the "social function" (Malinowski's phatic).

> In non-literate society, of course, **there are usually some individuals whose interests lead them to collect, analyse and interpret the cultural tradition in a personal way**; and the written records suggest that this process went considerably further among the literate elites of Egypt, Babylon and China, for example. (Goody & Watt 1963: 322)

"A person may be interested in scientific statements for their own sake (interested in collecting them as a person may be interested in collecting butterflies); a person may have knowledge and the increase of knowledge as his goal." (Morris 1949: 128)

> What is at issue here is not only the intimate understanding which comes from long personal contact, but also the inherent advantages which living speech is given over the written word by virtue of its **more immediate connection with the act of communication itself**. The first advantage is that possible confusions or misunderstandings can always be cleared up by question and answer; whereas "written words," as Socrates tells Phaedrus, "seem to talk to you as though they were intelligent, but if you ask them anything about what they say, from a desire to be instructed, they go on telling you just the same thing for ever." (Goody & Watt 1963: 328)

Touching on the semiotic autonomy (Jakobson's term for reflexivity, or overlapping duplex structures) of the phatic function: oral communication reveals more information about the very self-same process of communication than does written communication.

> To some extent Plato's arguments against writing are specific reflections of the incapacity of words alone to convey the Ideas, and of the initiate's usual reluctance to share his esoteric lore except on his own terms; while in the perspective of the later history of epistemology, Plato's position must be seen as an indication of his prescient awareness of the danger of using **abstract words about whose referents no common agreement or identity of understanding has been established**. (Goody & Watt 1963: 328)

This is the primary problem with the older layer of philosophy and anthropology ("comparative psychology") from which the main topics of social communion (i.e. sympathy, sentiments, etc.) stem. It is particularly pertinent to the terminological issue of "natural language", which seems to have swayed all the way from nonverbal communication to non-technical verbal language.

> Plato develops this idea in the *Theaetetus* when Socrates compares the process of reasoning to the combination of irreducible elements or letters of the alphabet into syllables which, unlike their constituent letters, have meaning: "the elements or letters are **only objects of perception**, and cannot be defined or known; but the syllables or combinations of them are **known and ... apprehended**". (Goody & Watt 1963: 331)

This is what Jakobson seems to have elaborated in his mature work on *mere otherness* and *sense-discrimination*.

> This unlimited proliferation also characterises the written tradition in general: the mere size of the literate repertoire means that the proportion of the whole which any one individual knows must be infinitesimal in comparison with what obtains in oral culture. **Literate society, merely by having no system of elimination, no "structural amnesia"**, prevents the individual from **participating fully in the total cultural tradition** to anything like the extent possible in non-literate society. (Goody & Watt 1963: 334)

There is indeed one "positive" aspect in totalitarian societies like that in some dystopian works of fiction (e.g. Orwell's *1984* and Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis*) - due to structural amnesia, the individual can participate fully in the total cultural tradition, preferrably not even aware that it is a small ideological selection from a larger, destroyed corpus.

> One way of looking at this lack of any literate equivalent to the homeostatic organization of the cultural tradition in non-literate society is to see literate society as inevitably committed to **an ever-increasing series of cultural lags**. The content of the cultural tradition grows continually, and in so far as it affects any particular individual **he becomes a palimpsest composed of layers of beliefs and attitudes belonging to different states in historical time**. So too, eventually, does society at large, since **there is a tendency for each social group to be particularly influenced by systems of ideas belonging to different periods in the nation's development**; both to the individual, and to the groups constituting society, the past may mean very different things. (Goody & Watt 1963: 334)

I have thought along similar lines about the recent technological advances, especially when meeting someone my-age with a flip-phone, fancy for Rammstein, and still using rate.ee, though obviously the general outline is already captured by one of my favourite three-word-signifiers: permanent dynamic synchrony.

> It was surely, for example, this lack of social amnesia in alphabetic cultures which led Nietzsche to describe "we moderns" as "wandering encyclopaedias", unable to live and act in the present and obsessed by a "'historical sense', that injures and finally destroys the living thing, be it a man or a people or a system of culture." Even if we dismiss Nietzsche's views as extreme, **it is** still **evident that the literate individual has in practice so large a field of personal selection from the total cultural repertoire that the odds are strongly against his experiencing the cultural tradition as any sort of patterned whole**. (Goody & Watt 1963: 335)

True, perhaps, but what is a "patterned whole" anyway?

> For, even within a literate culture, the oral tradition - **the transmission of values and attitudes in face-to-face contact** - nevertheless remains **the primary mode of cultural orientation**, and, to varying degrees, it is out of step with the various literate traditions. (Goody & Watt 1963: 335)

Half a century later, when most relevant communication is conducted via various screens, this comes across as naive. Though I suppose online communications are still not as effective in terms of transmitting values and attitudes as face-to-face interactions are.

> The social tension between the oral and literate orientations in Western society is, of course, complemented by an intellectual one. In recent times the Enlightenment's attack on myth as irrational superstition has often been replaced by **a regressive yearning for some modern equivalent of the unifying function of myth**: "have not," W. B. Yeats asked, "all races had their first unity from a mythology that marries them to rock and hill?" (Goody & Watt 1963: 338)

There are some who predict that the increasingly digitalized society will not become more rational but on the contrary more fervently religious and mythological.

> From the point of view of the general contrast between oral and alphabetically literate culture, then, there is a certain identity between the spirit of the Platonic dialogues and of the novel: both kinds of writing express what is a characteristic intellectual effort of literate culture, and present the process whereby **the individual makes his own more or less conscious, more or less personal selection, rejection and accommodation, among the conflicting ideas and attitudes in his culture.** This general kinship between Plato and the characteristic art form of literate culture, the novel, suggests a further contrast between oral and literate societies: in contrast to the homeostatic transmission of the cultural tradition among non-literate peoples, **literate society leaves more to its members**; less homogeneous in its cultural tradition, it gives more free play to the individual, and particularly to the intellectual, the literate specialist himself; it does so by sacrificing a single, ready-made orientation to life. And, insofar as an individual participates in the literate, as distinct from the oral, culture, such coherence as a person achieves is very largely the result of his personal selection, adjustment and elimination of items from **a highly differentiated cultural repertoire**; he is, of course, influenced by all the various social pressures, but they are so numerous that the pattern finally comes out as an individual one. (Goody & Watt 1963: 340)

The total situation of contact - a statement like "higher personal selection results in a highly differentiated cultural repertoire" is not far off from the "only error individualizes" of older folk.

> The contrast could be extended, for example, by **bringing it up to date and considering later developments in communication**, from the invention of printing and of the power press, to that of radio, cinema and television. All these latter, it may be surmised, derive much of their effectiveness as **agencies of social orientation** from the fact that their media do not have the abstract and solitary quality of reading and writing, but on the contrary **share something of the nature and impact of the direct personal interaction** which obtains in oral cultures. (Goody & Watt 1963: 340)

Predicting phatic technologies?

Peel, J. D. Y. 1968. Syncretism and Religious Change. *Comparative Studies in Society and History* 10(2): 121-141.

> The individual was allowed to choose his cult-group; or at a crisis in his life he might be advised to join that of a particular ***orisa* by the diviner, a priest of Ifa**. (Peel 1968: 124)

More likely source for the *Ori* in the Stargate Atlantis TV-series than the Estonian word, meaning "slave", though both would, semantically, fit.

> A further source of tolerance lies in the character of **the religion for the individual** - it tends to be concerned predominantly with **easing the conditions of living in this world**, and is seen by its adherents as having instrumental as well as expressive value. The more **religion is regarded as a technique**, whose effectiveness the individual may estimate for himself, the readier will the individual be to try out other techniques which seem promising. He will not be inclined to rely exclusively on one technique just for the sake of simplicity, nor will he be intolerant towards other individuals who prefer other techniques. (Peel 1968: 124-125)

Gordon Allport's *The Religion of the Individual* ends with a summary about the unfulfilled hopes and mangled desires, which religion satisfies by, well, easing the conditions of living in this world.

> **A syncretist is a man who sees some good, as many Yorubas have done, in his traditional religious practices and beliefs, *identifies* as such, and attempts to synthesize them with new beliefs in a harmonious religious system.** If their own nature had permitted it, Christianity and Islam would have been syncretized into Yoruba paganism just as Alexander Severus tried to romanize Christianity in the third century. To do this with a prophetic religious means **explaining away its uncompromising claim of uniqueness**, and this most Yoruba Christians and Muslims have not been prepared to do in a formal and explicit way. Rather they have followed a pattern of behaviour which is inconsistent on the cultural plane, however reasonable and understandable - they have been pluralists, going to church or mosque and also, when they wanted, to a *babalawo*. This is reasonable behaviour, for they want clear and well-defined this-worldly goals, and they pursue whatever means they have any reason to suppose effective; **the sources of spiritual power are manifold and none need be rejected**. (Peel 1968: 129)

Syncretism - synthesis. I personally found the claim of uniqueness extremely disturbing in the Koran, with its Adam and Eve, Moses and Jesus, etc. And what is the function of "Spiritual power"? Will a cloak of human finger-nails turn you invisible?

Jaspan, M. A. 1965. In Quest of New Law: The Perplexity of Legal Syncretism in Indonesia. *Comparative Studies in Society and History* 7(3): 252-266.

> The concept of *adat* law is rather broad since the term *adat* has several connotations including **custom, usage, rule, proper behaviour and propriety**. [...] An act regarded as wrongful incurred sanctions which reflected **the community's apperception** in terms of its adat, of the relative degree of injury sustained both by private persons and by the community as a whole. (Jaspan 1965: 252-253)

The community's apperception amounts to proprioception on the group level of abstraction. It's just odd to see apperception used this way - should consult Clay.

> The opponents of unification are not opposed to the idea of positive formulation and codification as such, but they differ about what constitutes the most appropriate source of law. They argue that in pre-industrial, folk societies, customary law - in Malinowski's (1926) sense - is more appropriate than Western law since it enjoys **an "organic authority" deriving from mythological charters, traditions and customs**. There is little doubt (cf. Joselin de Jong 1948: 4-8) than van Vollenhoven and his school were **influenced by Malinowski** and to a lesser extent by Radcliffe-Brown. (Jaspan 1965: 254)

"Malinowski, the famous English anthropologist" even influenced Dutch-Indonesian legists.

Coe, Michael D. 1961. Social Typology and the Tropical Forest Civilizations. *Comparative Studies in Society and History* 4(1): 65-85.

> There are essentially two types of solidarity, and two kinds of society which correspond to these. Societies based on what he calls **mechanical solidarity** are relatively undifferentiated; if they are divided into segments (i.e., clans, etc.), these tend to be alike. **The solidarity is one of likeness**, and all the individuals within it are bound up under a single moral system which Durkheim terms the "collective conscience"; it is clar that he means by this the religion of the people. This unitary moral organization is expressed through laws which tend to be penal and repressive; that is, the religion is the all-pervading source of sanction. Opposed to this are societies which are organized on the basis of **organic solidarity**. Here, what were formerly undifferentiated segments have now become organs: **the division of labor has resulted in the differentiation of the constituent parts of the society**, so that each is functionally dependent on the other. Religious sanctions have diminished, and law is generally restitutive rather than repressive. (Coe 1961: 65)

Does communization pertain to mechanical solidarity?

> Yet, neither Cambodia nor the Maya Lowlands in the Classic Period had cities. A surplus is surely the precondition of civilization, for lacking it, a society cannot support **the non-food producing specialists** (like priests and artisans) who are the creators of civilization. As already mentioned, what matters is what becomes of this surplus. In the urban, organic civilizations it is consumed by the cities; in the non-urban, unilateral civilizations it is taken up as tribute for the support of cult centers. These are two possible modes of civilized life. (Coe 1961: 83)

I just found a neat Estonian word for these sorts of people - *taidurid*.

Phraseological findings

> Actually the views of the three theories on this point are **complementary rather than conflicting**. (Rex 1959)

> The technique that I shall employ is in some respects new, **and I dare say it might have surprised Malinowski**. It rests, however, on assumptions that are thoroughly his. [...] These seem to be not only in accord with the source data, but also **an improvement over** Malinowski's more rambling presentation. [...] To look at in this way is to completely obscure the real issue, which is that of the precise nature of **the jural rules of a society**, and of the roles that family relationships have in the formulation of these. [...] and women belonging to the father's, to the father's father's, and to the mother's father's clans, as well as the reciprocals of these; and more generally, **any marriageable kinswoman**. (Lounsbury 1965)

> These terms are used as cliches and **conceal more than they describe**. (Heider 1969)

> The present paper is **preliminary to a wider and more detailed comparison** of Melanesian and Polynesian polities and economics. [...] Yet there is pleasure too, and some intellectual reward, in discovering the broad patterns. [...] Or need it also be said that the hypotheses are provisional, subject to further research, etc.? [...] But **the political geometry** in Polynesia is pyramidal. [...] In the greater perspective of that society at large, big-men are indispensable means of creating **supralocal organization**: in tribes normally fragmented into small independent groups, big-men at least temporarily widen the sphere of ceremony, recreation and art, economic collaboration, of war too. [...] Secondly, **the personal political bond** contributes to the containment of evolutionaly advance. (Sahlins 1963)

The social element in remembering results in the genealogies being **transmuted in the course of being transmitted**; and a similar process takes place with regard to other cultural elements as well, to myths, for example, and to sacred lore in general. [...] "Put writing in your heart that you may protect yourself from hard labour of any kind", writes an Egyptian of the New Kingdom: "**The scribe is released from manual tasks; it is he who commands**". [...] and insofar as such terms as "the Greek Mind" or "genius" are not simply descriptive, they are logically dependent upon **extremely questionable theories of man's nature and culture**. [...] In non-literate society, it was suggested, the cultural tradition functions as a series of interlocking face-to-face conversations in which the very conditions of transmission operate to favor consistency between past and present, and to make **criticism - the articulation of inconsistency** - less likely to occur; [...] Writing is shallow in its effects because **reading books may give a specious sense of knowledge**, which in reality can only be attained by oral question and answer; and such knowledge in any case only goes deep when it "is written in the soul of the learner." [...] In the former, Plato is essentially an heir of the long Greek enterprise of trying to sort out **truth, *episteme***, from **current opinion, *doxa***. [...] On general grounds, because, as Oswald Spengler put it, "writing ... implies a complete change in the relations of man's waking-consciousness, in that **it *liberates it from the tyranny of the present*** ... the activity of writing and reading is infinitely more abstract than that of speaking or hearing." [...] It is hardly possible, in this brief survey, to determine what importance must be attributed to the alphabet as the cause or as the necessary condition of **the seminal intellectual innovations** that occurred in the Greek world during the centuries that followed the diffusion of writing; [...] **These two effects** of widespread alphabet writing, it may be surmised, **have continued and multiplied themselves ever since**, and at an increasing pace since the development of printing. [...] Both of these have always seemed **insuperable obstacles** to those seeking to reconstruct society on a more unified and disciplined model: we find the objection in the book-burners of all periods; and it appears in many more respectable thinkers. [...] there seem to be factors in the very nature of literate methods which make them ill-suited to bridge **the gap between the street-corner society and the blackboard jungle**. (Goody & Watt 1963)

This immediately suggests that other factors may be involved in the rise of civilization than **cheek-by-jowl contiguity** with its accompanying intellectual stimulation. [...] In the Classic Period, we know of well over a hundred important architectural clusters (**noncommitally termed** "sites" by the archaeologists) scattered through the Maya Lowlands; [...] (Coe 1961)

Lexical findings

[...] it will be seen in the sequel that this is widely **ramified** throughout his works [...] We might wish to assert that the value or form of *B* varied with that of *A*, but if the definition of *B* included *A* in its **definiens**, we would have no causal law at all. [...] how this basic form-function conception is clearly presupposed by two well known Malinowskian views, his famous **stricture** against historical anthropology and his rejection of the Freudian view. (Goldstein 1957)

This paper examines one common solution, which will be called the visiting trade institution, in which relationships between societies often take the form of the most intimate, **familistic** relations within a society. (Heider 1969)

In and around Fiji, Melanesia nad Polynesia **intergrade** culturally, but west and east of their intersection the two provinces pose broad contrasts in several sectors: in religion, art, kinship groupings, economics, political organization. [...] Melanesia presents a great array of social-political forms: here political organization is based upon patrilineal descent groups, there on **cognatic** groups, or men's club-houses recruiting

neighborhood memberships, on a secret ceremonial society, or perhaps on some combination of these structural principles. [...] The attainment of big-man status is rather the outcome of a series of acts which elevate a person above the common herd and attract about him a **coterie** of loyal, lesser men. [...] It is not that the center-man rules his faction by physical force, but his followers do feel obliged to obey him, and he can usually get what he wants by **haranguing** them - public verbal **suasion** is indeed so often employed by center-men that they have been styled "harangue-utans". [...] In the anthropological record there are not merely instances of big-man **chicanery** and of material deprivation of the faction in the interests of renown, but some also of over-loading of social relations with followers: the generation of antagonisms, defections, and in extreme cases the violent liquidation of the center-man. [...] In several of the islands, men did struggle to office against the will and stratagems of rival **aspirants**. [...] Magical powers such as a Melanesian big-man might acquire to sustain his position, a Polynesian high chief inherited by divine descent as the *mana* which sanctified his rule and protected his person against the hands of the **commonalty**. [...] There were men in these chiefly **retinues** - in Tahiti and perhaps Hawaii, specialized warrior corps - whose force could be directed internally as a buttress against fragmenting or rebellious elements of the chiefdom. [...] On one side, chieftainship is never detached from kinship **moorings** and kinship economic ethics. [...] But how to explain the emergence of a developmental **stymie**, of an inability to sustain political advance beyond a certain level? [...] Melville's partly romanticized - also for its ethnographic details, partly **cribbed** - account in *Typee* makes this clear enough. (Sahlins 1963)

Their various social and intellectual achievements were, of course, enormous; but as regards the participation of the society as a whole in the written culture, a wide gap existed between the esoteric literate culture and the **exoteric** oral one, a gap which the literate were interested in maintaining. [...] The second intrinsic advantage is that the speaker can vary his "type of speech" so that it is "appropriate to each nature ... adressing a **variegated** soul in a variegated style ... and a simple soul in a simple style." [...] the general argument at this particular point in the *Phaedrus* is concerned with the advantages of **extempore** as compared with written speeches. [...] It would be wrong, therefore, to represent Plato as a whole-hearted protagonist of the oral tradition. Neither he nor Socrates were **intransigent** enemies of literate culture; [...] These oral traditions were of a scale, Swift tells us, that enabled "the historical part" to be "easily preverved without **burthening** their memories." [...] and these differences are often given public recognition by ascribing to individuals a personal **tutelary** or guardian spirit. [...] He [Whorf] sees the "mechanistic way of thinking" of Europeans as closely related to the syntax of the languages they speak, "**rigidified** and intensified by Aristotle and the latter's medieval and modern followers". (Goody & Watt 1963)

But the real motive of the founders was the conviction that the churches were still exotic institutions, and would remain so until, led by Africans, they purged themselves of their **adventitious** and inessential European cultural trappings. Theologically their formal innovations were few; but in organization, in evangelistic and pastoral methods, in the use of Yoruba music and, to a lesser extent, in liturgical forms, in their readiness to accept without **cavil** such customs as polygamy, they changed the aspect of Christianity considerably. [...] They were often **itinerant**, trampling about the country, preaching the Gospel. [...] The writer here draws on some European **arcana** - freemasonry, theosophy, and suchlike - which have found ready recipients in the West African bourgeoisie. (Peel 1968)

The Dutch **legists** had been divided in their ideas about what the proper content of "Indies" law should be. [...] This came about because of the extraordinary development and influence of western law and the increasing interdependence of states in the world **comity**. [...] Inheritance law (*ashabul fara'id*) in particular, makes sons and daughters co-inheritors of their parents' estate of a childless heir is **partible** between his parents and not between his **agnatic** kinsmen (*asabat*). (Jaspan 1965)

Only a ruler and his court could move with such impunity, and that is exactly what seems to have happened, since the Khmer capital was solely the cult center of the Khmer Empire, wherein resided the king, his court and **retinue**, and all the other persons necessary to maintain the royal cult and administer the country. [...] The larger and more impressive of these cities, such as Tikal, Copan, or Uxmal, have a considerable amount of standing stone architecture, which includes tall temple-pyramids, multi-chambered structures called "palaces", long buildings with rows of rooms resembling **cloisters**, courts for the ceremonial ball game, and sweat baths. [...] Furthermore, while domestic refuse is found at Uaxactun, the excavators, in spite of long search, could find but one **midden** of any size at the site, a sure indication of a very low population. [...] Available evidence, then, indicates a scattered rural population throughout the Maya Lowlands in Classic times, with larger agglomerations in more favorable areas such as **alluvial** bottomlands. [...] The Khmer civilization arose in the area of the lower Mekong River, one of the greatest Asian **fluvial** systems, in the present state of Cambodia (the ancient Kambuja). [...] Malaria is fortunately rare in the Cambodian lowlands but is **virulent** in the highlands to the west, north, and east. [...] Like that of Cambodia, the forest cover of the Maya Lowlands is of the monsoon type, with many **deciduous** species which drop their leaves in the winter dry season. [...] Modern Yucatan produces a maize surprus which in part is taken up by the requirements of the modern system of **sisal** production and the urban development stimulated by it. (Coe 1961)

8.6 September

8.6.1 Blatic Phogs 01 (2017-09-02 22:08)

- Beer, David 2017.07.19. The backfire effect, bad objects, and changing our minds online | openDemocracy

- Nordquist, Richard 2017.04.26. Phatic Communication: Making Small Talk. Definition and Examples: Glossary of Grammatical and Rhetorical Terms | ThoughtCo.
- Maury, Susan 2015.05.29. Is music a form of phatic communication? | More than Noise
- Rishmawy, Derek 2016.04.09. Talking Baseball with Your Enemies | Christian Living - The Gospel Coalition
- Sheffield, Hazel 2016.03.07. Google spends years figuring out that the secret to a good working environment is just to be nice: Successful teams have high "average social sensitivity" | The Independent
- Thompson, Clive 2016.01.25. To Make AI More Human, Teach It to Chitchat. | WIRED
- Lai, Anjali 2015.08.27. The Data Difest: Social Media and Social Revolution | Forrester
- Rice, Jeff 2015.05.05. Phatic Academics: Essay on the meaningless ways academics greet one another | Inside Higher Ed
- Munson, Bob 2010.12.10. Phatic Communion and Mission | Munson Mission Musings
- O'Hara, Karen 2013.06.23. The humanity of social networking technologies: phatic communication | Workplace Writing

---

Beer, David 2017.07.19. The backfire effect, bad objects, and changing our minds online | openDemocracy

> On social media, when exposed to opposing views, **are we likely to change our minds?** Or is there a 'backfire effect' which in fact consolidates communities around common "bad objects"?

This guy gets it. Herbert Spencer's original point about gregariousnes in social communion was that it might be conducive to shaping social and moral sentiments, i.e. change people's minds. Being exposed to opposing views is not something coemergent with social media, it most definitely predated all computers and even writing, as people have talked for longer than they have stared at screens. The task, that currently seems nearly impossible, is to reintegrate this subject matter back into phatic theories which themselves would exclude, thanks to Malinowski, "informative" communication.

The backfire effect appears more complex than I currently understand it, but the point of consolidating communities around some common object, especially a "bad" one, seems in line with culturologists. For example, Juri Lotman held that a culture necessarily creates its own extra-cultural spheres. From the high-low perspective of culture, it creates its own "nonculture", i.e. objects not considered cultural (usually the "lower" things, i.e. why we don't know much about how the commoners of Ancient Rome lived and behaved); and from the more general, all-inclusive perspective it also creates its own unique "anti-culture", i.e. the "bad" elements considered to be destructive and hence subject to destruction.

> In the last year the concept of the 'filter bubble', developed by Eli Pariser back in 2011, suddenly seemed quite urgent. I probably don't need to say why. Its frequent use meant that it even became a cliche of sorts. In contrast to this popular vision of how social media limits our window on the world, Jamie Bartlett has used a short piece to explore why the 'backfire effect' is a better way for understanding the damage that has been done to political debate.

Nyhan and Reifler (2010) "document several instances of a "backfire effect" in which corrections [of "a misleading claim from a politician"] actually *increase* misperceptions among the group in question." According to Jamie Bartlett, "this paper argued that coming into contact with ideas you disagree with rarely changes your mind":

> In fact, it's usually the opposite. When deeply held moral and political views are discussed (especially without much depth) we leave more convinced than ever that we were right all along. Exposure to different opinions or information that contradicts our world view often simply hardens our position. This is known as 'the backfire effect'. (Jame Bartlett)

I know it as "trivialization" in cognitive dissonance theory. It pretty much encapsulates Pierre Bourdieu's eloquent expression that *we collect new information up to a point where we can start ignore new information*. Or, in pragmatist terms, if you've entrenched a habit to think one way, very little will actually throw you off from your routine.

> It's almost impossible to change someone's deeply held views by arguing with them, which is why politics and religion are **banned from dinner tables**: you don't get anywhere. We drone on about ideas marketplaces and being open-minded, but we rarely budge an inch on our **moral or political views**. (This might be because one's political views are tied up with identity, which means any disagreement feels like a personal attack). (*ibid*.)

This is good stuff. Controversial topics are banned from dinner tables and living rooms because they can create the occasional antipathy, and people don't desire petty conflicts with their close ones, least of all in a hospitable setting that should feel welcoming. This is one aspect in which Malinowski's native campfire and the European drawing room are different. Moral and political views are not swayed very much by casual conversation, is the general point. And on this, it seems, Malinowski and Herbert disagreed. The point about identity feels novel but probably isn't - it's encapsulated in the very term, *communion*, which in a sense sets a barrier to individual identity and involves the collective identity - the "common union" of individuals is naturally based on language-family and various ingroups therein.

> This backfire effect perhaps explains the state of political debate online, and why it gets so nasty. **The received wisdom is that social media is characterised by 'echo-chambers' and 'filter-bubbles'**. A combination of network affects, algorithms, and personal choices means people don't hear opposing political views online. Everyone is surrounded by like-minded people and corroborating news. It's turning them angry, small-minded, dogmatic, et cetera.(*ibid*.)

And do we challenge this received wisdom or parrot it? I personally find that herein lies the difference. If a person is open-minded, you can have an honest conversation, challenge each others views and learn from each other. But it does seem that this is more akin to face-to-face interactions wherein people have a better sense of who their conversation partner is, who they are in relation, and what the person actually intends to mean, as reinforced by nonverbal cues. Online verbal jousting on the other hand devolve more easily into parroting already entrenched slogans because it's mostly asynchronous and performed before a widened, anonymous audience. So, I'd say that the inability to receive "corrections" is just one aspect of why political debate online is so "nasty", and should be understood more broadly, because there are probably many more feedback and feedforward mechanisms involved. The author ends on a dud note about charitable interpretation and seeing the best in people, but seems to fail on that regard.

> In this case, the 'backfire effect' is used to describe how our encounters with opposing views actually reinforce our own existing views — rarely are people persuaded to change their minds by ideas or arguments that run counter to their established notions. Bartlett's intervention neatly describes how this concept can be used to understand social media interactions. One key point he makes is that rather than simply filtering out alternative points of view, **social media constantly present us with views that frustrate, annoy or anger us**.

This seems like a general tenet for how social media works: by *appeal*. Social media lights moral outrage so easily, in my opinion, because the most arousing news are shared. This fares equally for reddit: a story with a moral breach underpinning it (some injustice or massive error is inferred) reaches the front page more easily. The psychologists probably have a term for this, what I would call simply negative bias (the appeal of a negative story).

> Following some bizarre comments he made about academics' summer holidays and his subsequent goading of the academic community, I've repeatedly seen a handful of his tweets as people, understandably riled, have shared and responded to the comments. I suspect that no one's views of what academics do has been changed. **It seems more likely to have entrenched existing views on both sides**. That's just one example of what, I think, Bartlett is pointing toward. You won't need to look far to find lots of others.

Reification. One could probably approach this issue with social constructivism in mind. I.e. *How are popular disagreements made?* It is possible that such discussions entrench held views because people engage in political discussions with a "trivializing" attitude to begin with - more often than not, the opposing views are debated with a certain undertone of supremacy (*I know better than you* or *I* am*better than you* than shines through the subtext). This is evidenced by the "patronizing" attitude attributed to the left, for example, in reinforcing political correctess.

> Having said this, Bartlett's vision might be overlooking (or at least understating) the collective way that this 'backfire effect' often works. It seems to have **a kind of community forming property**. This might be negative, with **collective adherence to damaging or prejudicial views becoming harder to challenge**. Reductive and populist ideas might find purchase by creating accounts of the world to act against rather than persuade otherwise. Yet, in the case of Adonis' comments, **a good deal of solidarity was expressed within the outrage**. People **shared their frustration** as they shared comments. It might be that social media are based around **the connection forming properties** of 'the backfire effect' that Bartlett refers to — as well as the individual cementing of views that it is said to cause.

I very much like the amount of "contact tropes" in this passage. This concerns, especially, what some would term the community construction function of phatic communion. When tracing Malinowski's representative anecdotes along sone general lines of abstraction, speaking the same language with a stranger is the "baseline" for communion (it is *possible* to exchange messages) but beyond that, so-called "tribal allegience" takes precedence: "Whence comest thou?" is asked to inferr whether the stranger, who speaks your language, is a friendly or an enemy. In our modern connected world, this mechanism is still operative but in ideological terms: left and right are imagined as large tribes, or warring counterparts in a conflict (admittedly intellectual but with sometimes very real violent consequences).

Frustration, I presume, embodies both fear and anger - two of the most powerful negative emotions. So it would make perfect sense, even in purely abstract term, that frustration should be so engaging. The narrative about possible war in Syria that arguably lost Hillary Clinton her election is a good example of a frustrating piece of news swaying the democratic vote in a major way. The possibility of a deepening military conflict *connected* both Americans and foreign onlookers in an instant and was forgotten just as quickly. I still wonder how one could go about "correcting" news so powerfully frustrating as the idea that the favorable candidate is going to start a new war. The fact that this was a narrative promulgated by a direct competitor (the female independent candidate) shed no apparent suspicion at the time - once the appealing newsbite was shared, it spread super fast, and no foreign language people had trouble articulating the issue.

> This can happen algorithmically as well as being a product of how social media are used. Algorithms are unlikely to hide counterintuitive content from us, **they like things that stimulate activity of any sort**. The 'backfire effect' is one way that acitivity can be provoked. But it is also significant as a phenomenon because of the way social media are used.

This is the exact point I formulated above. *Activation* is also one of the synonyms I considered since I've noticed it in several instances in my recent readings. In modern social media lingo this is known as "engagement", i.e. how much a given item is shared, commented, liked, poked, etc. Frustrating news engage the audience more, I think, though all emotive content seems more successful than unemotive. I think we're about or around the point in time when we start to recognize the activating features of online content (i.e. whether a video, pic or tweet will go viral, etc.) with more exactitude and ultimately there may come, at least in some countries, regulations on clickbait and unsubstantiated mind-worms. In effect, there should be a *snopes* or *politifact* for social media to "correct" for various negative effects of said content (i.e. misinformation, misrepresentation, etc.).

> The sociologists Imogen Tyler and Bruce Bennett have discussed how **certain celebrities act as 'bad objects'**. As people distance themselves from those celebrities, **they share in that act of distancing**. The bad object becomes a symbol that people can collectively differentiate themselves from. So, **the bad object enables social connections to be forged and maintained — whilst also perpetuating various social divisions and patterns of abjection**. We could see the content that enables this shared backfiring as being like these bad objects — with people connecting by acting together to distance themselves from that content.

Huh, something for *phatic qualia*. Donald Trump is the most popular "bad object" currently around. Very generally it sounds like the *not-A* ordeal in political science; i.e. coming together in the face of a common enemy, whether constructed or real. Here, we are focused on the *constructed* variety, i.e. how the collective mind chooses people to cast out of normal or "safe" online society. Another analogy comes to mind: the boss, in whose company the rest of the employees become reserved. Cf. banishing, exiling, expatriating, relegating, rusticating, ousting, expelling, removing, ejecting, deposing, toppling, unseating, overthrowing, purging, evicting, dispossessing, dismissing, dislodging. This is what I think the leftist slogan "dismantle the patriarchy" means - making some people (white, male, successful) the bad object symbol. At least the American narrative seems to be going down that way (placing stress on gender and race).

Nordquist, Richard 2017.04.26. Phatic Communication: Making Small Talk. Definition and Examples: Glossary of Grammatical and Rhetorical Terms | ThoughtCo.

> *Phatic communication* is popularly known as *small talk*: the nonreferential use of language to share feelings or establish a mood of sociability rather than to communicate information or ideas. The ritualized formulas of phatic communication (such as "Uh-huh" and "Have a nice day") are generally intended to attract the attention of the listener or prolong communication. Also known as *phatic speech*, *phatic communion*, *phatic language*, *social tokens*, and *chit-chat*.

1. What is nonreferential? If mothers are engaged in small talk and refer to their children, does the conversation become referential, as opposed to social? In philosophical terms, it seems that phatic communion creates its own context, making the ongoing interaction and its surroundings (whether physical, such as weather and other easily observable phenomena in the field of vision, or psychical, such as the account of irrelevant happenings that lead up to the interaction, the anticipation of future events, and commentary on the relationships in the ongoing interaction). I would like to reframe the phatic function as the anti-contextual function, but have difficulties in formulating how - one that currently pops into mind is reflexive recontextualization (external references are reconfigured according to the dynamics of the ongoing interaction, as if everything gravitated towards the transient *Umwelt* of a communication).

2. "Use of language to share feelings" is emotional communication, as opposed to emotive communication, which aims to impress an appearance of an emotion, "sharing without having", so to sa, and expressive communication, which is intentionless or automatic, merely the ejection of an emotion. In Peircean order, expressive is first, because it's tied in to the proprioceptive mechanisms of the organism, emotive is second, because it ams to convince the other in an emotion, and emotional is third, because it is the successful transmission of emotional expression. In this sense, expression is the content of an emotional message and emotive instructions (congruence of context, synchronicity, etc.) give it validity. Too pragmatic of an alternative for the "correctess" of an emotion.

3. What is the mood of sociability? From what I've seen it is supposed to consist of a lack or propitiation of strangeness, making the atmosphere casual, and joviality, to make it engaging. Such is the case of festivities, parties, but also church mass (the original communion?) and, to trace the religious theme further, *gospel*, the telling of good stories. Also included in the latter category, rumour, gossip, jokes, anecdotes, news, personal histories, etc. Basically everything on any given person's Facebook wall. This also includes advertising, marketing, and political canvassing: these, too, were included in the original formulation, with reference to "ambition".

4. Why only opening and maintaining? What happened to termination/closing? This is one of the primary characteristics of "positive" reinterpretations: the original examples were "Hello" and "Goodbye" (in both of these cases, as Ogden and Richards wrote, the referential function "lapses") but I think it's Jakobson's emphasis on prolongation that throws the other psychologically crucial margin of interaction off, as happens frequently in the phatic technologies quarter, where terminating contact is replaced with developing and building a relationship. The fundamental difference being, I guess, that the communication function pertains to a temporary physical channel but the technologists have a much broader sense of psychological connection, e.g. something like online subscription, in mind.

> "**Speech to promote human warmth**: that is as good a definition as any of the phatic aspect of language. For good or ill, we are social creatures and cannot bear to be cut off too long from our fellows, even if we have nothing really to say to them." (Anthony Burgess, *Language Made Plain*. English Universities Press, 1964)

Warm/cold metaphor! I've seen this before - "warm relations", "cold attitude", and so on. It might be interesting to employ coginitive metaphor theory for cataloguing various temperature, liquid ("social glue", "social lubricant"), mechanical ("gears of the conversation", Aizuchi), and whatever else (the "good winds", etc.). Not sure yet if these are "contact tropes" or something else (maybe Danesian metaforms, if one wishes to be creative).

> "Phatic communication refers also to **trivial and obvious exchanges about the weather and time**, made up of ready-made sentences or foreseeable statements. [...] Therefore this is a type of communication that establishes a contact without transmitting a precise content, where the container is more important then the content." (F. Casalegno and I.M. McWilliam, "Communication Dynamics in Technological Mediated Learning Environments." *International Journal of Instructional Technology and Distance Learning*, November 2004)

Pretty random late definition. Like the previous one, it amalgamates Malinowskian and Jakobsonian threads. The interesting bit here is that the obviousness of referential content is tied to the predictability of information (foreseeableness). The preciness of information is also dubious, because one can be social and casual with very precise information. But there's also the preciness of form: in some places it's enough to nod, but some greetings are more like ritual performances (the Arabic sing-song greeting praising Allah, the Japanese back-and-forth dance-like exchange of ritual formulae, etc.). Also, "ready-made sentences" works for official and preparatory communications but more familiar communicants can be more creative.

> "Phatic communication was identified by Roman Jakobson as one of the six functions of language. It is content-free: **when someone passes you in the corridor** and inquires 'How are you?' it would be **a breach of manners** to take the question as having content and actually to tell them **what a bad day you've had**." (John Hartley, *Communication, Cultural and Media Studies: The Key Concepts*, 3rd ed. Routledge, 2002)

"[The wain is character of Waking Life is **coming out of a subway and bumps into** a girl .] Hey. Could we do that again? I know we haven't met, but I don't want to be an ant, you know? I mean, it's like we go through life with our antennas bouncing off one another, continuously on ant auto-pilot with nothing really human required of us. Stop. Go. Walk here. Drive there. All action basically for survival. All communication simply to keep this ant colony buzzing along in **an efficient polite manner**. "Here's your change." "Paper or plastic?" "Credit or debit?" "You want ketchup with that?" I don't want a straw, **I want real human moments**. I want to see you. I want you to see me. I don't want to give that up. I don't want to be an ant, you know?"

> "[The] strictly rhetorical, 'phatic' purpose of 'keeping in touch' for the sake of keeping in touch [is] best illustrated by the 'uh-huh' that lets the listener on the other end of a telephone connection know that we are still **there and with** him." (W. Ross Winterowd, *Rhetoric: A Synthesis*. Holt, Rinehart and Winston, 1968)

I suspect that Jakobson's illustrations included telephony to such an extent because the overarching model was borrowed from Shannon and Weaver, who write their original report for the Bell Laboratories. In face-to-face interaction, this verbal form of feedback is often unnecessary, but nevertheless the corpus linguists have taken phaticity to pertain to filler and backchannels. I am disappointed to see a textbook on rhetaric taking it so literally, because there are admirable findings in (medieval) rhetoric.

> "'Nice weather we're having' is perfect, Leonard. It's **a subject that lends itself to speculation about future weather, discussion of past weather. Something everyone knows about**. It doesn't matter what you say, it's just a matter of **keeping the ball rolling** till you both feel comfortable. Eventually if they're at all interested you'll get through to them." (Phil in the one-act play *Potholes* by Gus Kaikkonen, 1984)

This is spot on. Talking weather is a representative anecdote Malinowski borrowed from Tylor, who wrote of overhearing a group of Dutch sailors and being able to understand their utterances. Whereas Tylor's point was that linguistically similar languages can nearly understand each other but Malinowski expanded it topically - weather is something one can always talk about because it's always present, if not relevant - and psychologically - because the active threat of a bad weather binds the crew of a ship, for example. It is possible that Malinowski helped popularize this concern for weather from that of sailors to that of every respectable Western person, but I cannot be sure of that. Though it's an interesting idea to follow this up on Google Books.

> "[P]hatic utterances constitute a mode of action just in their **being voiced**. In short, a phatic utterance communicates not ideas but **attitude, the speaker's presence, and the speaker's intention of being sociable**." (Brooks Landon, *Building Great Sentences: How to Write the Kinds of Sentences You Love to Read*. Plume, 2013)

Also pretty good. The vocal part, which is evident even in the earliest secondary literature, especially with reference to poetry/prosody, birdsong, and the croaking of frogs, can probably be called the *phonosocial hypothesis*. This is in line with Tylor's original "natural language". Attitude is expertly covered by Herbert Blumer. The speaker's presence was important for Mowrer's talking birds (origin of Jakobson's prolongation). And the intention of being sociable sounds much better than the mood of sociability. Is there a Thirdness in this?

> "What the anthropologist Malinowski called 'phatic communion' might seem close to 'pure persuasion.' He referred to **talk at random, purely for the satisfaction of talking together, the use of speech as such for the establishing of a social bond between speaker and spoken-to**. Yet 'pure persuasion' should be much more intensely purposive than that, though it would be a 'pure' purpose, a kind of purpose which, as judged by the rhetoric of advantage, is no purpose at all, or which might often look like sheer frustration of purpose." (Kenneth Burke, *A Rhetoric of Motives*, 1950)

Burke does not disappoint and reflected on phatic communion again in 1975 in a literary bulletin. The problematic "purpose" here really highlights a fundamental issue with Malinowski's functionalism. Namely, that he might have had to give this kind of use for speech because it was not considered an end in itself before that time; even some of his contemporaries, if I recall correctly, wrote against the waste of breath social communion is. By the time Burke wrote this, of course, Leon Festinger had already formulated his *consummatory* function, really cementing the "for the sake of" type reflexivity/autonomy.

Maury, Susan 2015.05.29. Is music a form of phatic communication? | More than Noise

> Human communication is complex. It is commonly understood that non-verbal communication is just as important if not more so than spoken language. But communication can also be **parsed** into its function.

Curiously, all three of my primary phaticists have something or other to do with nonverbal communication. Just recently I read a short review section written by Peeter Torop to a 2002 translation of a Lotman piece, and praised Jakobson for recommending - once, without himself following up on it - to analyze other nonverbal sign systems with the aid of his speech functions (the zoologists and ethologists who did so at the invitation of Thomas Sebeok during the 1960s seemed to not get a good handle on the speech functions of other animals). Weston La Barre basically considered phatic communication as synonymous with nonverbal communication, as this latter term was not popularized at that time. And then, recently, I read someone claim that it was Malinowski who first emphasized the importance of nonverbal features, and it took me some time to figure out that this referred to his pragmatic context of the situation, which influenced Birdwhistell, but which doesn't itself directly bring up nonverbal elements, at least not in the essay I'm primarily familiar with. Just a thought - should look more into the role of nonverbal communication in Malinowski's theory of communication.

I like the term "parse" in this context, because I don't recall better synonyms for the activity of functional analysis. One could say, for example, that it is not as easy to *parse* nonverbal units of communication into their constituent functions as it is with fixed verbal material like poetry.

> Malinowski (1923:315) proposed that there are two types of human communication. The first is transactional, and is intended to give specific information. The second is phatic, which is used to create and reinforce social bonds. Malinowski says that this type of talk is more common, which can be "talk about nothing" but which is nonetheless important and rewarding in and of itself.

That is odd, I don't recall Malinowski distinguishing these two types of communication. Since the whole book (*The Meaning of Meaning* is linked, I hit Ctrl+F:

- "By leaving out essential elements in the language situation we easily raise problems and difficulties which vanish when **the whole transaction** is considered in greater details." (Ogden & Richards 1923: 9)

Here translation remains general but the following page does go on to discuss the way symbols stand for something and thus have meaning. Words "are instruments. But besides this referential use which for all reflective, intellectual use of languange should be paramount, worlds have other functions which may be grouped together as emotive" (*ibid*, p. 10). So, Ogden and Richards definitely distinguished between the referential and emotive functions, and these are indeed, in a sense, synonymous with transactional and phatic.

- "In the twentieth century the intensification of military nationalism has added further 'good reason'; for the military code includes **all transactions with hostile nations or individuals** as part of the process of keeping spiritual and temporal goods." (p. 17)

Here "transaction" is used for sake of distanciation: whereas interaction is what goes on between individuals, transaction should include something that is transcended or traversed, be it a border or through some institution. Also, the exchange of information is rarely called transaction ("transmission" is much more common), as one mostly transacts with *goods*.

- "The distinction which is important is that **between utterances in which the symbolic function is subordinate to the emotive act and those of which the reverse is true**. IN the first case, however precise and however elaborate the references communicated may be, they can be seen to be present in an essentially instrumental capacity, as means to emotive effects. In the second case, however strong the emotive effects, these can be seen to be by-products not essentially involved in the speech transaction." (p. 124)

Here I am corrected. This speech transaction is "scientific statement". To untangle the distinction made: (1) when the symbolic act is subordinate to the emotive act, no matter how precise and elaborate the references, they are used instrumentally for an emotive effect; and (2) when the emotive function is subordinate to the symbolic act, no matter how strong the emotive effect, it is an inessential by-product. This is unsatisfying. Is information shared in social communion an equally inessential by-product?

- "When this interpretation is successful it follows that the hearer makes a reference similar in all relevant aspects to that made by the speaker. It is this which gives symbols their peculiarity as signs. Thus **a language transaction** or a communication may be defined as a use of symbols in such a way that acts of reference occur in a hearer which are similar in all relevant aspects to those which are symbolized by them in the speaker." (pp. 205-206)

Yup, communication is language transaction. It may be interesting to note if in the broader context of the essay Malinowski treats this symmetry of interpretation or not. I recall the main Phatic Communion text including something to the effect that the listener nods on until his time comes to speak, that is, without this kind of symmetry. So, yes, in this restricted sense of "symbolizing", phatic communion does not involve symbolization and is more akin to indexicalization (the phonosocial hypothesis, above). The missing final interpretant in this scheme also makes sense with reference to the backfire effect, also above. That is, political arguments on Facebook are phatic (in the pejorative sense) not because it is social or because it doesn't put forth information, but because it doesn't convince people in anything, it is *pure persuasion* (Burke, above), it is ineffective as a means of social change. Hence lies the original polemic: Spencer believed that social communion is beneficial to social progress, Malinowski argued that it's not.

> It could be that a much wider range of communication processes fit into this dichotomy. For example, Ian Cross borrows this idea and applies it to music. Could it be that **music has persisted throughout time and across every known culture because it provides a very specific benefit related to social bonding?**

My guess is yes. There are also language origins theories which ascribe the development of language to singing. Weston La Barre appears to be in that camp. Music is definitely a powerful unifier - cf. the singing revolution in Estonia. It is even a unifier among modern youths who don't sing that much but do listen to a lot of music and subscribe to some subculture or music scene. If I recall correctly, someone remarked about hippy slang in its phatic function in the early 1970s but I think musical stylings have a more primary integrative function among subcultures - cf. jazz and "hipsters".

> We know that the emotional messaging of music seems to be its primary function. For example, when the lyrics of a song are sad but the melody is happy, most listeners report positive emotions associated with listening. One of the primary reasons given for listening to music is **to regulate emotions** – that is, **to reinforce a mood** or to attempt to shift it. Research indicates music engagement is a successful method to do so.

Another truism discussed at length by the likes of Susanne Langer. This is also true for social gatherings, which more often than not includes some musical element. Also, supermarket muzak comes to mind with the regulation of mood. Also, why do babies like singing and calm down when they are sung to?

> This emotional messaging of music is, for most people, a very powerful experience, which can result in physical responses such as chills, dilated pupils or increased heart rate. **Emotions are contagious**, transferring from individuals and groups- but also through music (e.g., from performer to listener). People who have amusia – that is, an inability to decode musical phrases – also demonstrate deficits in decoding emotional content communicated in spoken language through tone of voice used.

Amusia and emotional communication deficits may both originate from disorders in the right brain hemisphere. But functional asymmetry aside, the contagion factor of emotions is exactly the theme of Morris's communization: the radiation of feelings that occurs without explicit communication. Ruesch's elaboration of communization into something to with shared experiences is a variation on this theme: experiences, like emotions, do not need to be communicated in order to be shared. Fiordo's further elaboration takes this incommunicative aspect of emotions and experiences even further: communication itself may occur implicitly or without (intentional) signs. While implicit communication was already Albert Mehrabian's synonym for nonverbal communication, making it itself unremarkable, the implication is interesting enough: natural signs do not need to be "given", which is followed by a further speculation that our new technologies may lead to novel ways of sharing emotions, experienc, and signs without (consciously) intending to do so.

> It is because music so effectively communicates emotional content that **identifying it as a form of phatic communication may be a helpful construct**. Shared emotional experiences enhances social bonding; and the converse is also true – social bonding enhances shared emotions, even amongst strangers. Shared music experiences facilitate a shared emotional experience, which in turn reinforces social bonds.

In La Barre's interpretation, definitely yes. Singing is already included among his illustrations of phatic communication - a mother lulls a baby to sleeps, for example. It can also be transposed to broader levels of abstraction: couples have their favourite songs and artists they discovered together on the internet or at venues; groups often have their hymns and sing-alongs; as do nations, which may consider the whole output of music in its language as its own. The linked sources landed in my "to read" pile. More than Noise is a nice blog, though difficult to navigate.

Rishmawy, Derek 2016.04.09. Talking Baseball with Your Enemies | Christian Living - The Gospel Coalition

> One dimension of communication I've wrestled with more than others is **how to talk to people you don't agree with, perhaps dislike, or even consider an ideological enemy**. It's also something we seem to be particularly bad at in our internet age. I don't need to describe this in detail. We've all seen one too many Facebook updates blow up into a rehash of the schisms and Crusades to doubt this is a problem. It is election season, after all.

Interesting and timely topic, especially with regard to the recent criticism of the emotive interpretation of the phatic function. Proponents of a conative interpretation, like Charles Zuckerman, point out that not all informal communication automatically evokes positive feelings of fellowship or sense of togetherness. Not all informal conversations are even "sociable" in the sense of a pleasant atmosphere. But this takes it a bit further into the conative dimension, and maybe jumps to another triad. Namely, it takes *energy* to hold a civil conversation with your ideological enemy. It may provoke physiological reactions such as an adrenaline rush, and so forth, and self-control requires willpower. This is even part and parcel in the free speech topic, e.g. when a group of prominent anti-feminist youtubers go to VidCon and sit in the front row of an all-female feminist panel, which causes psychological interference to the most prominent feminist, who then proceeds to turn the rest of the panel and then the whole narrative against the youtubers who are there to "open a channel" and listen. The sheer amount of contact tropes in the coverage of that event is just astounding.

> So how can we love, honor, and treat with Christian dignity those with whom we disagree? How can you love otheres when they're forcibly set against you, while still contending for a truth of significant moral and personal interest? […] What if we could begin with something as simple as small talk? For instance, when was the last time you chatted baseball with your atheist cousin? Or Christopher Nolan films with your friend who watches Fox News (or MSNBC)? **Or how about favorite Mexican foods with that blogger who seems to pick the wrong side on every theological issue?**

So the Christian thing to do when facing your ideological enemies is to try the cartoonish tactic of going offtopic and trying to buddy up to your opponent instead of countering their arguments *while* staying tolerably social? Google, define proselytization. Is the end-game recruitment?

> This isn't simply a bit of silly advice. I'm serious. One of the most interesting tidbits I picked up from Timothy Muehlhoff's book *I Beg to Differ: Navigating Difficult Conversations with Truth* and Love was **the distinction between "phatic" and "emphatic" speech**.

Is it possible someone anticipated my new quasi-etymological origin-theory for the term in 2014? Since it's only a two-page passage I'll take a closer look at Muehlhoff's "Lack of Phatic Communication" (2014: 45-46).

- "When we're engaged in disagreements over topics that are important to us, **it's easy to be consumed by the issues at stake**."

A more eloquent way to put "activating" or "engaging". I also like the "consumed", as in *consummatory*, i.e. engaging in the disagreement becomes its own goal or aim - to perpetuate the disagreement into further exchanges of similar ilk.

- "These **conversations, in which we attempt to persuade the other person of our point of view**, are called "emphatic communication." This type of communication is often dramatic, passionate, intense and memorable and has been the target of much research. However, it is not the only form of communication."

Like with "transactional communication" above, here the author seems to coin a the practical (message transmission) or primary function of communication a new label. In truth, I've long felt that if one were to systematize the functions, as the author of "The Aims of Discourse" aimed to do, it would lead to very minute (Umberto Eco-ish) distinctions between various subfunctions and subjugations. It is somewhat characteristic of proselytization to think that *persuading the other person to our point of view* is the primary function of communication. It may also have to do with the Christian perspective identifying cognition with spiritual matters, including these exact antiquated terms: drama, passion, intensity, memorability. The latter are indeed very characteristic of attempts to persuade and recruit.

- "However, it is not the only form of communication. After spending years studying how people of diverse cultures interact, anthropologist Bronislaw Malinowski discovered **a subtle form of communication that is indispensable to healthy relationships**. In 1923 he came up with the phrase "phatic communication" to refer to small talk that builds relationships."

Haha, what? I can't check the notes (Google Books has restricted preview) but this must be a pretty random source. First of all, Malinowski did not coin "phatic communication", he coined "phatic communion", phatic communication is La Barre's coinage (I must check if he was the earliest, but he was definitely the most profound to use that exact combination before 1960). The part about "spending years studying how people of diverse cultures interact" appears in conflict with the notion that Malinowski studied a single people group (the Trobriand islanders) and did not conduct many international expeditions himself but rather set the methods for further generations of anthropologists to do so. Also, he didn't "discover" this "subtle" key to "healthy" relationships. He basically did nothing this passage says he did.

- "The term caught on and has been the focus of intense study among scholars, who define phatic communication as "the seemingly routine, undramatic, unremarkable communication that fills people's days and relationships." Simply put, **phatic communication is the small talk that makes significant communication possible**."

Oh boy, the source leads to Wood and Duck's *Composing Relationships: Communication in Everyday Life* (2005: 6) where the definition of "routine" or "ordinary" interaction says it is "the stuff of everyday life" and defines phatic small talk as "talk that builds relationships without actually seeming to offer much in the way of content." and asks: "But is it really so small? Is it really so trivial? Is it really unimportant?" - the problem with content is a normal occurrence and these types of provocative questions I've seen before, possibly in relation with cliches (Rank 1984? Alonso 2002?). This book actually looks like a valuable resource for phatic studies.

- "While I was in college I became good friends with a fellow communication major who was an outspoken atheist. We spent hours debating the existence of God, the reliability of the Bible, Jesus' divinity, how a good God can allow evil, and what really happens when we die. These conversations would last into the early morning hours and often became heated. **How could such a friendship last with such emphatic disagreement?** It lasted because that's not all we talked about. Our debates were offset with epic Ping-Pong games, midnight runs to the local sub shop, talk of girls, dissing each other's favorite sport teams (I was born in Michigan and he in Ohio - enough said), and **just goofing off**. As we would pass each other in the dorm, we'd ask if there had been a change in the other's belief about God. "Nope!" was the response. "Just checking," we'd say, continuing our walk."

This, bizarrely, reads like a description of my own relationship with my deskmate in high school. I was the atheist, he the protestant. We spent countless lunch breaks arguing over these exact topics, and eventually settled into playing a split-screen computer game from the 1990s (Liero). It was also the case that we were from the same quarter of Estonia but from cities sufficiently similar to each other and different from Tartu. We also probably held hopes that the other would ultimately change his belief, at least I recall him holding his thumbs in his paws and praying for my conversion the last time I saw him. The ending could very well read like a truncated point about the "moral sentiment" issue of social communion: casual conversation does not convert minds, at least not very effectively.

- "Those seemingly insignificant exchanges served as a much-needed **break from** our debates about God. If every conversation we have with others is about the issues that divide us, **the intensity will hurt the communication climate**."

Intense debates are indeed *not* small talk. It's actually a very big talk, but it is treated here as if it were small talk, which ultimately comes across as *pseudophatic communion*, "since the speaker pretends to achieve no other aim than displaying a socially appreciated form of interactional behavior, whereas in actual fact his/her behavior serves to reduce the negative face involved in the ultimate request" (Haverkate 1988: 61). By a happy accidenty, the "ultimate question" here is "Do you believe in God?" and the aim is to reduce *the intensity of the communication climate*. I particularly like how Malinowski's "atmosphere" has become "climate" like it does in La Barre (oh snap, temperature metaphors!)

- "Phatic speech is indispensible," argues social critic Umberto Eco, "precisely because it keeps the possibility of communication in working order, for the purpose of other and more substantial communications." If all you and your spouse, child or coworker do is debate and argue, then perhaps a wise thing to do would be **to insert regular moments** of phatic talk. Phatic communication allows communicators **to step back from the issues**, take an emotional break, and keep the lines of communication open."

This is a neat case of Mal-Jak convergence: Umberto Eco subscribes to the Jakobsonian channel-operation interpretation and evidently also emphasizes approach and establishment, but this author reads it in the Malinowskian key as small talk, thus on a wholly different, artificial level that sees small talk as a way to reduce the tension brought about by constant proselytization. If all you and your spouse, child and coworker do is debate and argue, then maybe it should behoove you to reconcile your problems rather than just mandating a period of forced cooling down by way of awkward small talk. This is like reading about how an emotional burden to other people advises to hold the crazy in sometimes in order to go perpetuate the same issues in the future until the subject finally breaks.

> Muehlhoff draws on the work of anthropologist Bronislaw Malinowski, who **discovered** the importance of "phatic" communication for **healthy** relationships. Most of the conversations we have about difficult issues are "emphatic." But that's not most of the conversations we have with friends and family. **Phatic speech is all those small interactions on daily routines and shared interests**. Basically, it's small talk. **Healthy relationships need a significant amount of conversations dealing with the weather, sports, the price of tires, favorite sandwiches, and TV shows**.

Aside from the dubious "discovered" and Muehlhoff's odd understanding of "healthy", this passage is really good. Speech is distinguished from, and marked as accompanying interaction. And daily routines as well as shared interests falls into the realm of *communization* (sensu Ruesch). The latter, emboldened, statement is a truism, to which I would only add that in line with these everyday topics with broad radius, truly healthy relationships should also involve very special and unique shared interests and experiences.

> Think of it this way: **every relationship has an emotional temperature to it**. If you only ever talk to someone in order to argue — emphatic speech — the emotional temperature is always cranked up. Each conversation only gets more heated. Too many like that **in a row**, and things are likely to blow up. But

> phatic speech about shared interests or **innocuous cultural items** lowers the temperature so it's less likely to reach those boiling points where you finally throw up your hands and say, "That's it! I can't talk to this person anymore!"

A very apt summary of the temperature metaphor. Heated, warm, cool and cold. Also, what is described here is a relationship going sour by increasing emotional baggage - every cumulative *row* reinforces the last, and negative emotions pile up until being co-present in the same social space becomes a constant interference ("I can't even stand to be in the same room with you anymore"). The part about "innocuous cultural items" once again inches it towards pseudophaticity - conscious manipulation of social techniques is not advisable.

> What's more, both of you have **kids** who, for some reason, can't manage to **eat** anything that's not a peanut butter sandwich. Or, again, this isn't just a "marriage revisionist" I'm talking to, but someone who was also suffering last Tuesday when the dry **weather** was killing your sinuses.

Pretty standard fair: talk about children, food (highlighting this because food is so much of what locals small talk about), and weather. The classics.

> It's harder to put others in an entire different category of humanity (or non-humanity), **beyond the realm of possible persuasion and hope**. This may be a communication theory spin on applying the basic theological realities of common grace, as well as the image of God.

So the problem is that Christians tend to dehumanize nonchristians and making small talk with them idiomorphizes them, i.e. lets you identify with them through these innoculous cultural items? The theological perspective here seems anything but graceful and dignified.

Sheffield, Hazel 2016.03.07. Google spends years figuring out that the secret to a good working environment is just to be nice: Successful teams have high "average social sensitivity" | The Independent

> Google works hard to keep employees happy and motivated. It already offers **free lunches, massage rooms, nap pods, haircuts and doctors**. Google spends **money** to help new parents and offers them **time off** to look after their baby. Employees get paid-for **courses, free legal advice, free bikes and even space** in the company garden to grow vegetables. Then, Google being Google, it **measures every scrap of data** from these perks.

Sounds like the far off distant future of the 21st century. Some of these things most Europeans today have, or are not probably very long to from having. [*not long go ahead*]

> The they came across a study that found that successful teams had high "average social sensitivity" - which means group members were **good at gauging how others felt based on their tone of voice or expression**. Another way of referring to this in psychology is psychological safety.

This is here the author seems to screw up. By the definition given here, ASS is definitely not psychological safety, as good nonverbal communication within the group in no way directly amounts to "being able to show and employ one's self without fear of negative consequences of self-image, status or career" (Kahn 1990, Wiki). It gives off the impression that according to this author, to be understood equals being welcomed; they are most definitely interrelated but probably more coincidental or, in positivist terms, "correlative" (as opposed to "causal").

Fecal matter stains the propellers when you google "average social sensitivity" and get an endless listing of titles like

- The Secret to Smart Groups: It's Women - The Atlantic

- Social Sensitivity: It's What Makes Groups Smart | CEB Blogs
- Social sensitivity is key to success; and women have lots - Generation Next

…and when look up Google Scholar, you'll find that "average social intelligence" is a description of the degree of social sensitivity (and not a term, like A.S.S.), and that they've only begun researching this subject. It doesn't help that the author here doesn't give a reference. The "they came across a study" is about on par with "scientists say". So, the conflation of average social sensitivity with psychological safety makes a lot of sense - the author feels safe in the average. It could be that this author, who otherwise writes about locial bike markets, smart organic tampon, and the like, was simply given an assignment to write a report that had to do with social psychology, recalled the only piece of it relevant to her, and this is why psychological safety is discussed here instead of the average social sensitivity finding. And then it goes on to re-tell some New York Times article about psychological safety at Google.

> By trying to maximise productivity using data, Google realised that psychological safety, or **the security [to?] form ties and talk about feelings, was the most important factor**. They had stumbled on the key to building a successful team: just be nice.

So, this article bounces from subject to subject with a vague throughline about greetings, being nice, opening up and talking about feelings. *Talking about feelings is important*, *scientists say*.

Thompson, Clive 2016.01.25. To Make AI More Human, Teach It to Chitchat. | WIRED

> But Microsoft engineers also trained XiaoIce on real-life human **chatter**, making it very, very good at **banter**. More than 40 million users exchange **jokes, compliments, and witticisms** with XiaoIce, and their conversations are surprisingly long. With many older bots, people soon noticed their **repetitive ploys** and lost interest. But XiaoIce tosses out **surprises**, and chats go on for an average of 23 turns. That's astonishing for people who know they're talking to a machine.

Well, to be fair, Microsoft's Tay also tossed out surprises (slogans supporting white nationalists), and similar anecdotal backfiring was recently seen in another (?) Chinese chatbot, which started complaining about corruption and praising Western capitalism. So, I like that there's a pretty good inventory of phaticisms, and the role of repetitions and surprises is brought out.

> It also tells us something about the future of artificial intelligence. We often assume that to be successful, an AI only needs to know things, like Apple's Siri or IBM's *Jeopardy!*-conquering Watson. But XiaoIce suggests that **for bots to really thrive in our midst, they need to master the quintessentially human skill of small talk**. Shooting the breeze. BS-ing.

Yup, I noticed this need for bots with human skills in the Obama report on artificial intelligence. There's no telling how far the history of breeze-shooting and BS-ing AI goes in sci-fi but it might be interesting to consider the possibility of reading up on this some day if I ever do feel like writing that short story about chattable bots modelled on Noor-Eesti writers.

> "Chitchat is a basic human need," says Harry Shum, head of Microsoft Technology and Research. It **greases the wheels** of the workplace. When you ask a colleague to do something, you don't just bark out an order; **you banter for a while**. Shum thinks these pleasantries—what linguists call "phatic" communications, like "How ya doin'?"—will help bots integrate into the flow of daily life.

Mechanical metaphors: greases the wheels / greases the gears. Banter as foreplay for a request is still pseudophatic communion. This is the same issue I have with Julia Elyachar's paper on phatic labor: in Malinowski's terms, it makes phatic communion *preparatory* whereas ideally it should be *consummatory*, that is, an end in itself rather than "a way in".

> Some research backs this up. When Doron Friedman, head of the Advanced Reality Lab at IDC Herzliya, looked at how users in *Second Life* interacted with a bot, he found that phatic communications were **the second-most-common parts of the conversation** (after facts). Another study found that people prefer bots with "personality." **The "junk" DNA is more important**, as it were.

Welp, how can I trust a statistical measurement of phatic units if those units are not defined by any standard beyond the experimenter's creativity? It's like trying to measure very colourful nature photographs for a colour called "nature". The junk DNA bit I like, though, as it puts the above-met quotation, "phatic communication is the small talk that makes significant communication possible", into fewer words. It might be interesting to follow the asymmetry of interest in Malinowskian phatic communion with the concept of *exformation*, i.e. what is left of a message after *information* has been sorted out, in mind.

> Social chatbots could have a dark side. Some critics worry we'll prefer these fake relationships to real, messy ones, as in the movie *Her*. Worse, **bots with this kind of social awareness would be very useful for deception**. Politicians and despots already try to create fake "grassroots" support online; conversational AI could make these ruses even harder to detect.

What if this development occurred parallel to Ray Kurzweil's metaconnection, and our real, messy social techniques were augmented by algorythmically coordinated implementation (?): the implanted voice in your head recites the best possible verbal message for the occasion, and you have only the trouble of flapping your mouth-hole. Gone would be conversation lulls, and everybody would be witty and full of surprisingly good banter. How would we accustom to the fakeness/less-than-organicness of it all?

Lai, Anjali 2015.08.27. The Data Difest: Social Media and Social Revolution | Forrester

> In chaos theory, the butterfly effect posits that seemingly small changes at one moment in time can result in large, dramatic changes at another. The subtle flap of a butterfly's wing can trigger a violent hurricane that occurs miles away or days later. Rationally, the idea may seem like a stretch, but **in a digital sense, we are witnesses to – and victims of – the butterfly effect every day through social media**. A few individuals' posts online can escalate into a chorus of voices that mobilizes communities and creates new standards.

This is reminiscent of the old adage about how signs work: the energy expended to blow a whistle in the factor is not great, but it leashes the avalanche of human workers marching to the cafeteria and restrooms. This iteration originates from Lotman, and is mirrored somewhat in related thinking about intertextualism - how an influential text is like a loud caller at the top of the mountain whose calls leash a torrent of similar but subtly different texts. This is one of the problems of hypertext as well - any given piece of information can transform into anything else, given the impetus or enough recursive iterations.

> Social media has always been **a catalyst for bringing people together** as well as **an outlet where consumers can vent**. But when a surge of voices results in change, social media posts are more than ephemeral cybertext. And, according to Forrester's Consumer Technographics® data, consumers around the world leverage social media to generate buzz about current events, although members of some countries are more vocal than others [...] With the right mentality, skill set, and tool box, **organizations can extract value from the chaos and channel social conversation into innovation**. For example, through a partnership with Twitter, the city authorities in Jakarta, Indonesia mine social media data so that they can respond to environmental disasters faster.

Sure, but what if the value is extracted from consumers venting their frustrations and the government partners with the predominant social media platform to innovate a filter for dissidents or political opponents? History sure is full

of documented cases of people "snitching" on their neighbours and even family, and today it won't even require a human intermediary - a censorbot will do. The report this blog post is based on - "Transform Government From The Outside In" - is behind a 450 dollar paywall, and this appears to be an advertising for it.

Rice, Jeff 2015.05.05. Phatic Academics: Essay on the meaningless ways academics greet one another | Inside Higher Ed

> "**Glad the semester is almost over!**" "Grading, grading, grading." Jeff Rice is tired of the way professors seem determined to say something meaningless to one another.

Made me think of term-trotters. Looking up the text, I caught a equivalent phraseology to the main statement of this article: "to speak after the manner of *academical* men" described by "unaffected piety, and sanctity of manners".

> Glad the semester is almost over"? What kind of greeting is "Glad the semester is almost over"? Is this how people **acknowledge each other's presence in a fleeting moment of recognition** – with a declaration regarding the semester's demise? I'm familiar with common phatic addresses of greeting: hello, how are you, what's up, how's it going, hey, nice day, looking good, nice weather we're having and many others. But why would a nod to the semester's conclusion be treated as a greeting?

The poetic phrasing of acknowledgement is admirable. To attempt an answer to the rhetorical question: I think people who open-and-close this way are doing exactly that: shortcircuiting phatic communion by opening with a closing, or at least with a (subliminal?) reference to a closing. It sounds like the kind of greeting you'd give to someone with whom you feel on an equal footing but don't really want to stick around with to exchange pointless pleasantries. This technique overloads the conversation with informality, and could equally be based on the transition to continuous communication style - instead of a traditional greeting, this kind of conversation partner is "picking up", as it were, the conversation from wherever it was left when it last ended, who remembers when or how.

> Greetings are phatic. That is, greetings serve no real rhetorical purpose other than to perform a social task or ritual that **recognizes the encounter taking place** among at least two individuals. Greetings are like small talk. **They make the social moment easier to deal with**. There is no reference point for the repeated phatic greeting other than its **communal recognition** (we all know what "hello" is supposed to do when two people meet). There is no real meaning in the greeting. **"Hello" conveys no information in and of itself**. One does not walk away from the greeting with new information, only the greeting. In the moment of social encounter, two individuals coming into proximity with one another search for a way to – even in passing – acknowledge the other without conveying any information other than the expression itself. Hello. How are you? What's up? How are things? Glad the semester is almost over!

I think people feel a psychological need to recognize the minutest encounters taking place because they *do* ease the fluid movement of everyday transactions (here, getting from place A to place B is a transaction in a sense - at least in terms of the social actions surrounding transportation), and help maintain psychological safety. The author errs in assuming that there is no information in the "Hello" - not even paralinguistic? What of the tone or emotional inflection of the greeting? How about the interplay of gazes, the rhythm of body movements, the way the greeting frames the interaction as fleeting or intense by its mode of utterance, defining the situation in an instant? To miss all of this would be to stoop below average social sensitivity.

> "Glad the semester is almost over" would not be a greeting in any profession other than academia. "Glad the semester is almost over" **marks the academic anxiety and apprehension about work** (we work in semester blocks) **and about not working** (whew, the semester is finally over and I can go on with my life). Besides this interest in a semester's length, academics excel at phatic expressions and greetings.

Believe you me this is very similar outside the academy. In a factory, people constantly discuss their weekends, holidays, sick days, overtime, coffee and smoke break length, and every possible variation of frustration about alternating and changing shifts. We are all "clocked in".

> Knowing that we will do the semester all over again after a short break, what does it matter that the semester is almost over, and why should I be glad? Or is “Glad the semester is almost over” **a statement about how little academics** – who should have so much to talk about with each other given their political, disciplinary and social interests and concerns – **have to say to one another in any real fashion?** “How’s your semester going?” “Can’t wait for spring break!” “I am so busy!” “What are you teaching this semester?” “What are your summer plans?” “Busy, busy, busy!” “I have so much grading to do.” “Grading! Grading! Grading!” “Can’t wait for summer!” “What are you teaching next semester?” “Glad the semester is almost over!”

It *could* be that academics are simply less sociable than non-academics. It could also be, if I were to speculate, that academics and researchers live a parasocial life amongst intellectual authorities, i.e. books and other writings, and don’t cultivate a habit of sharing their political, disciplinary and social interests because the academic environment is not conducive to this kind of exchange? Especially in pedagogical institutions you’ll have a faculty comprising of so widely different interests that no-one can really (under)stand the other’s special interests.

> In *Pulp Fiction*, Mia Wallace and Vincent Vega stop talking for a brief moment while having dinner at Jack Rabbit Slim’s. “Don’t you hate that?” Mia asks Vincent about the lull in conversation that has occurred. “What?” Vincent responds. “Uncomfortable silences. Why do we feel it’s necessary to yak about bullshit in order to be comfortable?” We do, however, feel that it’s necessary to yak about bullshit in academe. The uncomfortable academic – always hyperbolic in his/her semesterlong anxiety of teaching – **does not know what to say when passing a colleague on campus or chatting in a book exhibit at a conference or spending a minute in the elevator as it proceeds to one’s floor**. There’s an uncomfortable silence. What to do? Express something phatic. “How’s your semester going?” “Busy, busy, busy!”

I still protest that this must be something familiar to most people, regardless of the academia. The *Pulp Fiction* episode is a good catch.

> Phatic academics do not only occur on campus or at events. Via the status update, we greet each other online phatically as well. **Disaster and social unrest turn us into phatic machines**: Ferguson, celebrity RIPs, Nepal, Baltimore. On a daily basis, there is no shortage of phatic posting. It’s not that such events do not deserve commentary (they do). It’s not that the events don’t move us to emotions (they do). It’s that **the update is not a moment of commentary or discussion but rather a ritual or social gesture of digital greeting where content is not emphasized**. The update is meant to greet the follower or friend, not engage them, since engagement typically can lead to blocking or unfriending. The update says phatically: “**Something terrible has happened in the world; look at me**.” The update is not content based, but is a social ritual of online posturing as greeting, the way “Hello” can be in the physical world or even “Glad the semester is almost over” can be among academics passing each other on campus.

"Phatic machines" further emphasizes the automatism attributed to phatic communion ever since Gardiner (1932). The point about expressions of compassion during disaster and social rest (i.e. that it effectively says "but look how sads I am") probably originates from Tosh.0 (or another tall comedian). On the whole, the sentiment expressed here comes across as "people are so fake these days, no-one really means what they say". Every human interaction must be saturated with *real* feelings.

> A phatic address such as “hello” or “what’s up” avoids content by focusing attention on the empty greeting and not the actual encounter.

How would you signify the actual encounter? Should every interaction begin with a description of the setting, for example? *Well, here we are, at the intersection of This and That street, on a Monday morning, each presumably heading towards our offices…*

> Phatic addresses are comforting. They allow us to pass over that awkward silence that arises among academics who spend their days with so much to discuss (their own work, classroom lectures, theory, administrative issues, politics, race, gender), but when confronted with the casual moment know only **the at-hand phatic comment**. "Glad the semester is almost over" **comforts both sides of the conversation**. Thank God I don't have to actually inquire into your life; thank God I don't have to respond. Thank God I don't have to know what really caused certain things to occur in a certain city in America. Thank God I don't have to deal with any yak or bullshit.

Is there something bad about comfort? It sounds like academics are leveraging their anxieties very much the way Weston La Barre suggests: by relieving shared emotional burdens. Everybody has problems but the examples illustrate those shared by the academic community. The ending is unconvincing.

Munson, Bob 2010.12.10. Phatic Communion and Mission | Munson Mission Musings

> This is sometimes call "small talk", chit-chat, and **terms and expressions of courtesy and social convention**. In some ways phatic communion (or phatic communication) is the most important part of communication since **it deals with belongingness and relationship**.

This is about as vague a definition as they come: *terms and expressions of courtesy and social convention having to do with belongingess and relationship*. At some point it starts to feel as if no-one is really nailing anything down, just playing a game of *tableau vivant* with characteristics of phatic communion, communication, and function.

> In the Philippines, small talk (a form of phatic communication) is a necessary part of any business meeting. In fact, it may take up the larger part of the meeting. **If we accept that relationships are more important than information**, than one should value phatic communication. Clearly, there are some people who use small talk as a way to avoid communication of facts and feelings, but any extreme has its problems. Ideally, it should open doors to further communication/communion.

Are we really between the choice of accepting either of these extremes? What about overlapping cases, such as epistemic emotions (or thesic affections) or *phatic qualia* (e.g. information about relationship)?

> At least that is my theory. If phatic language is so important for missionaries… it must be also so important for respondents. We often focus on contextualizing the message of the Gospel. But we need to go further. To communicate with people of a different culture (or sub-culture or micro-culture)… we must go beyond finding the right word for "God" and "faith". **We must communicate in such a way as to show that we belong there, and Christ is just as at home among them as among us**.

It feels like this is articulating a very interesting issue. In the immediate context, the author writes about the sense of belongingness missionaries feel towards fellows in faith due to authoritative restrictions on religious communication in some host countries. The author most likely suspects, if one were to put two and two together, that if missionaries cannot use their religious slang unhindered, their converts won't feel as "at home" as they should.

O'Hara, Karen 2013.06.23. The humanity of social networking technologies: phatic communication | Workplace Writing

> The other day I was chatting with the parents of some incoming first-year students, and the topic turned to the ways technology has changed since we were in college. One dad bemoaned the increasing preference for texting over telephone conversations (not to mention face-to-face conversations.) He went on to point out **the dehumanizing effects of social media** – a viewpoint that many experts agree with. In fact, heavy Facebook use has been linked with higher rates of depression and general dissatisfaction with life in college students. Yikes!

A relevant tweet by @pstann: *Social media is increasingly sociophatic.*

> An outcome of this relationship [established, developed and maintained by phatic technologies *sensu* Wang et al.] is **the formation of a social community**. If that mom and I had more time (and if I weren't trying so hard to be agreeable), I might have pointed out some of the ways that texting, Twitter, Facebook, and all the other social tools have actually given us **additional chances to maintain community and the human touch, especially from a distance**.

This author seems to be anticipating Wang & Tucker's *phatic systems*, or is "from a distance" Vetere et al.'s formulation? Oops, it turns out "phatic systems" is too.

> Because I work in technology, I know all too well that social media has its pitfalls. And I have seen enough cat videos to last for three lifetimes.

Why not *nine* lifetimes?

> The real differentiator for modern phatic technologies is not rejection of good manners, but an emphasis on *speed*. **We can complete social transactions almost instantaneously**, compared to some of our older methods (like letter-writing). We shorten our messages or leave out some of the details in order to keep up the pace. For some of us, **the speed adds a sense of anxiety** as we try to stay connected to our communities. And when we're anxious, we can forget our manners.

That's certainly one explanatory mechanism. The development of smart "slow" technology has thus far only disappointed. I'm most definitely a sufferer of the speed anxiety - instant chat messaging is instantaneous, sure, but it requires synchronicity and attention, which are not very relevant via e-mail.

> Certainly we feel wistful about **the joy of reading a beautifully-written letter or the thrill of hearing the voice of a loved one**, but let's not assume that new technologies completely eliminate the human touch. Remember what your mama taught you, and follow the Golden Rule – we'll figure the rest of it out as we go along.

Good phraseology for formulating Jakobson's odd, originally Polish, remarks about the poetic memory of a loved one. I think I solved the syllogism: if your mama taught you to follow the Golden Rule then your mama is Aristotle.

8.6.2 Paddit Rhetic (2017-09-03 12:19)

- /u/-Lodestar, /r/logophilia, 2 months ago - Phatic: Denoting or relating to language used for…
- /u/Goldegen, /r/todayilearned, 1 year ago - TIL that expressions such as "what’s up" and…
- /u/mpaw975, /r/etymology, 2 months ago - In terms of first use it goes: emphatical, emphatic…
- /u/spritesprite8, /r/whatstheword, 7 months ago - WTW for a pleasantry, nicety, or common…
- /u/blueberryh1ll, /r/blueberryh1ll, 2 months ago - CMV: Making Plans During A Random Run-In…
- /u/tetsugakusei, /r/TrueFilm, 4 months ago - Ozu’s 1959 light comedy ’Good Morning’…

Phatic: Denoting or relating to language used for general purposes of social interaction, rather than to convey information or ask questions. Utterances such as hello, how are you? and nice morning, isn't it? are phatic. (-Lodestar, /r/logophilia, 2 months ago)

> It's a pretty modern word (1923), despite the fact that it's almost purely Greek (*phatikos* from *phatos* "spoken, that may be spoken,") Compare with the much older (1708) "emphatic", or the even earlier (1550s) "emphatical". (/u/mpaw975)

The title contains the main content of the linked Oxford Dictionary definition. I have not yet compared phatic to emphatic or emphatical (comparison with sympathy was catalytic enough) but I may indeed have to do so because my original hunch was that Malinowski misunderstood Tylor's "natural language" and shortened "emphatic" to phatic. The use of emphatic set against phatic communication by some Christian authors really made me reconsider the possibility that there might be more behind "emphatic".

TIL that expressions such as "what's up" and "you're welcome" are called "Phatic expressions" (/u/Goldegen, /r/todayilearned, 1 year ago)

> "it is an indication that each has recognized the other's presence and has therefore sufficiently performed that particular social duty."

I'm tempted to just start shouting "**I RECOGNIZE YOUR PRESENCE**" (/u/YnotZornberg)

The link leads to Wikipedia article on "Phatic expressions", which is a dud. There are only 7 random references and the article as a whole seems very confused. Though the references does contain one source I'm unfamiliar with: Hartmut Haberland's "Communion or Communication?" (1996). Aside from one user replying to the capslocked shout with the answer "YOU HAVE SUFFICIENTLY PERFORMED YOUR SOCIAL DUTY", there is nothing remarkable in this thread, so I'll instead quickly read Haberland's short piece (notes elsewhere). Oh hell yeah, Hartmut Haberland has even uploaded his 1984 publication "A field manual for readers of "The problem of meaning in primitive languages" by Bronislaw Malinowski" (*ROLIG-papir* 31: 17-51). Hot damn, this odd venture has payed off merely by this great finding!

> Ha, I'm a Brit whose job regularly introduces him to Americans, and I can never quite work out if "hey, how are you" is phatic or not - they seem surprised to get or not get an answer seemingly at random.

The correct responding move in the language game **is, "good, how are you?"** There may be regional preferences for "pretty good" or "not bad", but **there is essentially only one correct answer**, even if you're in a full body cast in your way to a funeral. (/u/zippityflip)

Good to know.

In terms of first use it goes: emphatical, emphatic, then phatic. (/u/mpaw975, /r/etymology, 2 months)

> *Emphatical*: archaic variant of emphatic. *origin 1570s*
>
> *Emphatic*: showing or giving emphasis; expressing something forcibly and clearly. *origin 1708*
>
> *Phatic*: denoting or relating to language used for general purposes of social interaction, rather than to convey information or ask questions. Utterances such as hello, how are you? and nice morning, isn't it? are phatic. *origin 1923*

> The root is the Greek *phatos* "spoken, that may be spoken,". The "-ic" ending comes from the Greek way to turn it into an adjective (*-ikos*), and the "-al" comes from the Latin way to turn it into an agjective (*-alis*).
>
> The confusing part is that **I would have expected the root word (phatic) to be the oldest, then the words with extra endings to be older**. For example, Muse → Music → Musical. (/u/mpaw975)

Huh, this is the same user who made that remark about etymology, above. It's a case of back-formation, that is, a new lexeme was created by removing an affix (be it *em-* or *sym-*, i.e. following Tylor or Spencer).

> φατός (phatos) comes from the verb φημί which means 'I say', 'I talk'. The prefix 'em' also comes from the prefix 'εν'. **There is the word εμφατικός (emphaticos) in greek with the same meaning with the english word**. (/u/TheDoerAloneLearneth)

Cool, the Greek dictionary gives "forcible, expressive, indicative, vivid". And whence comest sympathy?

WTW for a pleasantry, nicety, or common banter between people, even when you don't really mean it? "Good morning. How are you?" "Good, thanks. And you?" etc. (/u/spritesprite8, /r/whatstheword, 7 months ago)

> I know there is a specific name for these everyday phrases we use and kinda don't even mean – when people ask "How are you?" – we don't really tell them all our woes and successes... we just answer simply, "Good. You?" "Fine, thanks." **You don't really care, but you feel obligated to ask because of social norms**. There is a term for this type of conversation, and I can't remember it! (/u/spritesprite8)

This is a neat paraphrase into modern parlance: "You don't really care" mirrors the asymmetry of sympathy and "you feel obligated to ask" the *Art of Conversation* quip about people feeling compelled to engage in polite conversation.

> It's not **platitudes** or **greetings** or **pleasantries** that I'm thinking of. It's not **niceties**, either. Anyone know the technical term for the phrases we use just to get through the day with **minimal, distant interaction**, and not **truly engage** with each other? (/u/spritesprite8)

Ironically, phaticity, in its various manifestations, covers all of these speech genres. The "minimal, distant interaction" vs "truly engaging" is, I think, reflective of a very modern contact trope: it's akin to "lurking" vs "engaging".

> Thanks for making me aware of the term, "phatic expressions," but it seems that term **lacks the fundamental insincerity/hollowness** of the kind of words that the OP is describing. **You can sincerely/compassionately apply "phatic expressions" in real life**, even if the information that is yielded is not always of an in-depth nature. The emphasis, in the definition you provided, on a lack of "information of value" is a bit puzzling to me (that sort of makes sense for "hello," less so for "how are you?"). (/u/2001 _with _dinosaurs)

This is the problem with pejorative definitions: various mediators add or emphasize aspects of their own choosing. Here, OP is actually emphasizing a factor present in the original definition, as Malinowski put it, "the hearer listens [to personal accounts of the speaker's views and life history] under some restraint and with slightly veiled impatience, waiting till his own turn arrives to speak". So, "you don't really care" is actually a justified interpretation.

> You "don't really care?" You should care. I get the part about **suppressing the truth of your own hardship, because social custom prevents us from randomly opening up to strangers**. I'm never indifferent to someone's answer to "how are you?", though, even if I often expect the answer to be a simplification of the truth. But not expecting a complicated/in-depth answer is not the same as not caring (I imagine you know this and that you didn't mean that you actually don't care) ....ANYWAY. I think this is best served via an adjective and noun combination: **Insincere niceties? Janus-faced etiquette? Obligatory pleasantries?** (/u/2001 _with _dinosaurs)

This is eerily reminiscent of the contrast I drew between a dictionary definition of phatic communion and a small monologue in *Waking Life* in a previous post: "when someone passes you in the corridor" and asks the mandatory "How are you?", "it would be a breach of manners to take the question as having content and actually to tell them what a bad day you've had", but if you feel like you're simply keeping "this ant colony buzzing along in an efficient polite manner" and instead "want real human moments", to *see* another person and *be seen*, you'll have to break the protocol and risk losing face.

> Our "how are you?" remarks should be coming from a place of sincerity. It's not necessarily that all cashiers (to use your example) don't want to know about our ailments or difficulties, and don't care, but that they recognize the value of privacy and tact. At the same time, the "how are you?" custom represents a thread of — ideally — sincere empathy and solicitude that is a very important aspect of society (especially **online, where, in certain threads and comment sections, you sometimes see a disturbing evacuation of empathy and politeness**). (/u/2001 _with _dinosaurs)

EVACUATE YOUR EMPATHY!

CMV: Making Plans During A Random Run-In With A Former Acquaintance Is A Superficial Gesture And It Should Be Avoided (/u/blueberryh1ll, /r/blueberryh1ll, 2 months ago)

> I was getting off the train after coming back to my hometown from school, and while I was waiting at the station I saw one of my former classmates. We had been friendly in high school and it just so happened that he had come in on the same train as me. We chatted for a bit about the funny coincidence, but when **it came time for him to go he tried to invite me to hang out with him later** and asked me for my number, which I gave him while in my head thinking that nothing at all would become of his invitation. I turned out to be right. (/u/blueberryh1ll)

It sounds like there's a designated time at the end of the interaction that mandates an agreement about further interactions. I think John Laver (1975) might actually have something like this (I really need to re-read it).

> I don't take spontaneous moments like that seriously because **if the person in question really wanted to see me, they would contact me directly over social media or text**. Why does it take running into me physically for a person to suddenly become interested in kindling a friendship? (/u/blueberryh1ll)

In analogy with vocabulary, I'd say there are active and passive contacts. You're in the habit to exchange messages regularly over social media or text with your active social milieu, but when you meet a former classmate, you're as if re-discovering a word you know but haven't used in a while. The passive contact, if pleasant, naturally invokes the possibility of transforming it into an active one.

> I wonder **if this gesture is merely symbolic**, like when you ask someone "how are you". In the case of "how are you", the asker does not expect to receive a genuine, detailed answer to their question. Likewise, I would say in this situation where one runs into former friends, one makes plans but does not actually intend to follow through with them. As such I guess it falls into the 'phatic' function of language as a means of safely ending a conversation. (/u/blueberryh1ll)

This "merely symbolic" is problematic because symbols have a lot of definitions, and this seems to veer towards the pejorative or diminutive aspect (*it's symbolic, not real*). But there is actually a related terminologial invention for what is meant here. This is George Herbert Mead's *significant gesture*, which is his way of putting "communicative act" (or such act "full of meaning"), possibly originating from Tylor, and set against *insignificant gestures*, like the one treated here: it's not held as fully meaningful and socially binding.

> I have been guilty of this too. I have run into older, closer friends and have told them that we should "go do something some time", not being very specific, because **I meant it in a way that signified my feelings were still positive toward them**. I did not think of it as lying per se, because if a closer, older friend wanted to meet me I would definitely oblige, but I also said it knowing that we likely would not pursue each other's friendships again. (/u/blueberryh1ll)

Meta-communication, or the mu-function (communication about relationship): by opening the possibility of future contact you're giving an implicit message about the state of the relationship, and not intending the explicit component of the message (making future plans). How it will be followed up then depends on the actually relationship, and whether participants are really willing to spend time together.

Ozu's 1959 light comedy 'Good Morning': a dark look at the existential despair of the human condition (/u/tetsugakusei, /r/TrueFilm, 4 months ago)

> Ozu's 'Good morning' from 1959 is described as a comedy on Wikipedia. It would be better be described as 'tragic existentialism'; a dark interrogation of the profoundly intersubjective origins of human subjectivity.
>
> > "We do say those things... But maybe it's necessary"

The title's 'Good morning', really better translated as 'Morning!' sounds chirpy enough. Perhaps you imagine the start of a comedy sketch. In fact, **the characters discuss why they even say these formal expressions such as 'lovely weather today', 'welcome home' and so on**. (/u/tetsugakusei)

I suspect that phatic communion, at least the concept and its assumptions, became popular in Japan thanks to Hayakawa.

> Owing to Japan's excessive use of these expressions and the Japan's language extraordinary use of interjections that have a similar function, to a foreigner reading the subtitles you could think Ozu is in overkill. But, in fact, **it is Japanese society that is in overkill mode**: all the better for understanding the human subject. (/u/tetsugakusei)

I have indeed noticed that Japan seems to have more and a greater variety of phatic rituals. Studies of *yoroshiku onegaishimasu* (Obana 2012), *aizuchi* (Kita & Ide 2007) and *kodokushi* (Nozawa 2015) are cases in point.

> To top this off, the children also run off for a few hours, giving the community a small chance **to feel the enjoyment of fearing together**. A sense of identity in working together to overcome this trivial fear arises. Much as at a funeral people expend great energy over the mundane details so they don't have to think about the passing of the person. (/u/tetsugakusei)

This was the point of the concept of "bad objects" in the previous post, though there are surely better terms related to this issue (Malinowski and others treat it under the term *herd instinct*). This discussion might benefit from Elias Canetti's *Crowds and Power* (1960).

8.6.3 Information &c. (2017-09-05 15:59)

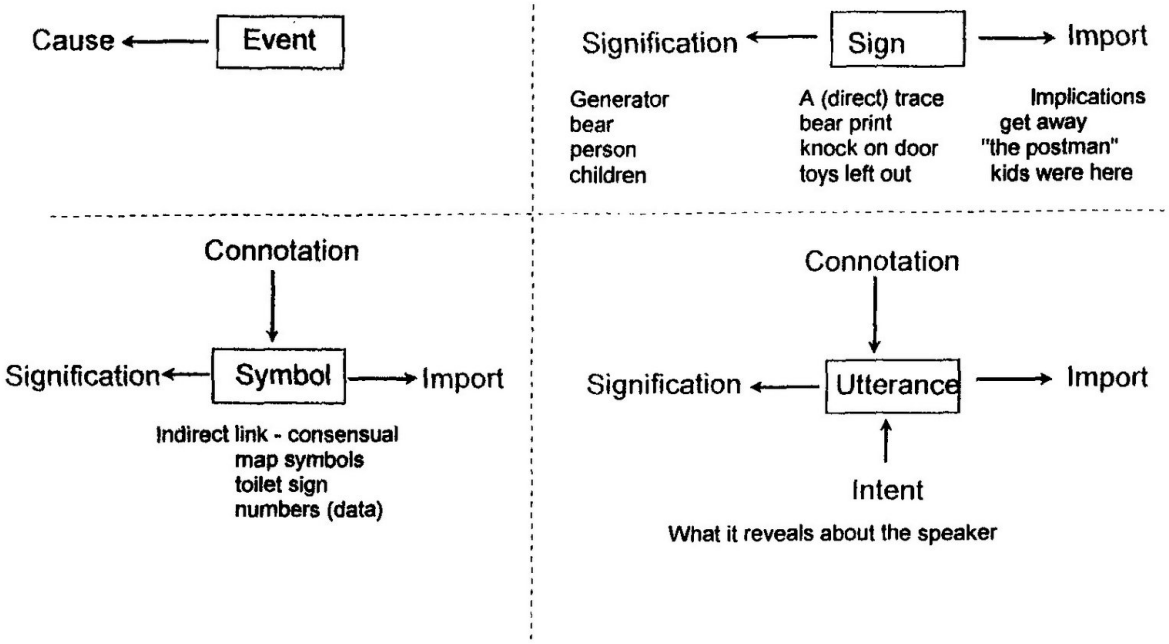

Fig. 1. A typology of signifiers.

- Boell, Sebastian K. 2016. Information: Fundamental positions and their implications for information systems research, education and practice
- Mingers, J. C. 1996. An Evaluation of Theories of Information with Regard to the Semantic and Pragmatic Aspects of Information Systems
- Schwarz *et al.* 2007. Understanding Frameworks and Reviews: A Commentary to Assist us in Moving Our Field Forward by Analyzing Our Past

---

Boell, Sebastian K. 2016. Information: Fundamental positions and their implications for information systems research, education and practice. *Information and Organization* 27: 1-6.

> Information is an important concept for the "information age", the "information society" and the discipline of Information Systems (IS). However, **different conceptions of information often make incommensurate assumptions about what information is**. This essay introduces a 'consequential framework' revealing different assumptions made about the nature of information and the consequences following from these assumptions. According to this consequential framework four stances on the existence of information can be distinguished: (1) A first stance assumes **information to exist independently of humans as part of the physical world**, for instance, in the structure of the universe or the transmission of signals; (2) a second stance assumes that **information exists in signs but in an observer independent way**, such as in objective facts about things; (3) a third stance sasumes that **information exists only in relation to a**

> **subject**, so that the same document, report or data will convey different information to different individuals; (4) a fourth stance assumes **information to exist within a sociocultural setting**, as lawyers, doctors or accountants differ in what is information to them. Each of these four stances makes vastly different assumptions about how information can be accessed and used by humans. (Boell 2016: 1)

Finally someone articulates the difficulty with the concept of *information*. I recall arguments about whether books left unread in a library repository contain "information" if no one reads them (i.e. the third stance here).

> **Academic fields require shared agreement about concepts that are central to their research** as they provide the "theoretical glue" that helps different branches of a field to relate to each other and form a coherent whole (Whetten 1989). [...] In order to overcome the lack of thorough conceptual engagement with information, IS researchers require greater conceptual clarity as to the range of existing conceptions of information, how conceptions differ from each other in their assumptions about what information is, and subsequently **what conceptions are useful for different research purposes**. [...] **Proper engagement with existing conceptions of information is thus essential for developing conceptual clarity** (Lee 2010). Moreover, understanding how conceptions differ is necessary for identifying approaches to information that are appropriate and promising for **advancing engagement with different IS research problems**. [...] Instead of defining one 'correct' or 'best' conception for understanding information the framework introduced here **equips IS researchers with meta understanding of the information concept** in order to support them in **the development of new and diverse conceptions** to information for IS. (Boell 2016: 1)

This is what's missing from phatic studies - the central concept is understood in wildly different ways, even within single disciplines.

> Secondly, revealing that each of the four stances makes different assumptions about the nature and existence of information the essay discusses **consequences following from each of the four different stances**. That is, different stances on information have implications for understanding other important IS concepts such as data, knowledge, signs, human beings, social context, and technology. (Boell 2016: 2)

In the three primary lines of phatic thinking, the consequences follow from the linguistic units under discussion and the "representative anecdote" of the definition. What's somewhat problematic is that each actually has more than one representative anecdote but some are preferred more than others.

> The first conception understands **information as data that is processed**. In a survey of the current use of the information concept in IS research McKinney and Yoos (2010) argue that most IS research adopts **a 'token view' of information** according to which information is an "undifferentiated commodity of data bits that are processed" (McKinney & Yoos, 2010, p. 331). (Boell 2016: 2)

Since information content is such a lofty topic in phatic studies, I'll note that the prevalent interpretation is that phatic expressions are meaningless exactly in the sense that they are perfunctory tokens that *aren't supposed to* contain any actionable information. The form itself should serve as a cue for the proper ritual routine.

> There are literally thousands of publications discussing information on a theoretical and conceptual level across IS and its **reference disciplines** (c.f. Bates, 2010; Zaliwski, 2011). Relevant literature on information was thus reviewed in a way that ensured appropriate *breadth* in the coverage of the broad range of existing conceptions of information, while also ensuring *depth* in covering particular conceptions of information that are of interest to IS. (Boell 2016: 3)

Reference groups and reference disciplines?

> Based on careful reading and thorough assessment of the whole range of different conceptions of information four criteria for distinguishing individual approaches to information were established: (1) A conception of information was allocated to **the 'physical stance'** on information if the conception relates information to physical concepts or the physical world in general. (2) A conception of information was allocated to **the 'objective stance'** on information if, the conception relates information to human understanding and signs where information is understood as existing objectively independently of a recipient. (3) A conception of information was allocated to **the 'subject-centered stance'** on information if the conception requires the appropriation of information by a subject. And (4) a conception of information was allocated to **the 'sociocultural stance'** on information if information is conceptualized as dependent on a wider sociocultural dimension. (Boell 2016: 4)

The labels for these stances were missing from the abstract.

> Importantly, Shannon himself noted, as he was interested in the accurate reproduction of the signals that were initially sent, **the question of whether a transmitted message is actually meaningful, relevant or useful is irrelevant** as such concerns are not part of his theory (Shannon, 1948, p. 379) (Boell 2016: 6)

Shannon was an accidental phaticist?

> The objective stance on information therefore encompasses conceptions that understand **information as contained in signs in an observer-independent way**. Authors use different approaches to argue for an objective stance on information in relation to signs. Some argue that information is objective as it is contained observer independently in sign-vehicles. **Others seek to differentiate information from meaning**, or to define meaning as something that is independent of a subject. (Boell 2016: 6)

Interestingly, thus far the receiver's side is dealt with (Peirce is quoted, etc.) but no mention yet of the sender. I would have thought that the difference between physical and objective stance is the distinction between an inanimate and animate source of information.

> The subject-centered stance on information understand information in relation to a subject. Information depends on a subject as they regard different messages as **relevant or comprehensible and therefore as information to them**. Subject-centered conceptions therefore commonly argue that information is something that is appropriated by a subject, which makes information something that can only exist in relation to a subject. (Boell 2016: 7)

This poses two issues for phatic communion: on the one hand phatic expressions may be considered irrelevant or incomprehensible, but still *informing* them of something.

> A second group of conceptions describes **information as an *internal shaping* of a subject**. Yet other conceptions link information with knowledge, where knowledge is understood as something that is bound to a subject. One move is then to understand **information as a subject's *change in knowledge***. Another move is to define **information as a subset of *knowledge that is relevant*** in a specific situation to a particular subject. (Boell 2016: 7)

This is akin to the Relevance Theory approach to phatic communication, which does look at "internal shaping" of implicatures, for example.

> Furthermore what also follows is what MacKay (1969) called 'conditional readiness' or 'state of conditional readiness' (SCR), namely that an informee's predispositions will determine their ability to be informed by particular messages. Accordingly what is regarded as information will depend on an informees prior knowledge and understanding. (Boell 2016: 8)

This would include "thesic affections" and other kinds of anticipations.

> The reason for this is that while IS professionals generally deal with IT they also differ markedly in their orientation towards technology. For instance, practitioners dealing with IT in terms of **signal processing and algorithmic aspects** generally share a scientific orientation towards information as physically measurable bits and bytes. System analysts and conceptual modeling professionals assume that **processes objectively exist in the world and thus objective information about them can be discovered, captured and made available** independently of individual users. In contrast, practitioners interested in the implementation and adoption of IT share **a psychological conception of information** according to which users, depending on their backgrounds, attitudes, and expectations, derive different information from the output provided by an IT system. Finally, practitioners managing IT infrastructure such as social media engage with IT as enabler of “real” organizational change and strategy, understand **information as dependent on social processes**, the culture of an organization and broader technological and societal changes. (Boell 2016: 12)

The third general iteration of these distinctions solidifies it, for sure. I’m personally situated in the psychological and sociocultural frameworks.

Mingers, J. C. 1996. An Evaluation of Theories of Information with Regard to the Semantic and Pragmatic Aspects of Information Systems. *Systems Practice* 9(3): 187-209.

> Broadly, two views of information can be discerned. The most common suggestion is that **information is data that has been processed in some way to make it useful**. Philosophically, this involves an implicit assumption that data and information are objective, that is, independent entities with their own structures. An alternative view emphasises the subjective nature of information - the idea that **different observers may generate different information from the same data** given their differing values, beliefs, and expectations (Lewis 1993). (Mingers 1996: 187)

The previous paper, it turns out, added the extremes - the physical and sociocultural, which respectively stretch these two out further into either independence or interdependence.

> Finally, and of lesser importance, is the extent to which a particular concept of information matches **our daily, commonsense usage of the term**. If other criteria are equivalent, it would seem better to adopt a theory which fits in with our intuitive notions than one which does not. For instance, some theories maintain that **information is the change in expectations in a particular person caused by a particular message**. In this interpretation, reference books and railway timetables contain *no* information at all except when they are read, and then only in the head of the reader. Derr (1985) has produced an analysis of the concept of information as used in ordinary language. (Mingers 1996: 192)

This is pretty much the library repository books case. According to this view, phatic communication lacks information because it does not defy expectations, normally.

> Nauta (1972) and Artandi (1973) do bring in the actual state of knowledge of a receiver. **Nauta (1972: 179) describes *pragmatic* information as "that which removes the doubt, restricts the uncertainty, reduces the ignorance, curtails the variance**." This clearly makes information strictly relative to the receiver. The more prior knowledge that the receiver has, the less information that a message can provide. Indeed, a message that is repeated must convey zero information since it is already known by the recipient. Conversely, the message must be comprehensible to the receiver for it to reduce uncertainty, so messages in unknown languages or unfamiliar symbolic systems also convey no information for particular people. Nauta (1972: 222) also clarifies the pragmatic nature of information by making it clear that **the uncertainty to be reduced is always relative to particular purposes or goals**. (Mingers 1996: 197)

This might prove valuable for the pragmatic re-interpretation of Malinowski's "language as a mode of action". It's been over half a decade since I first read Nauta.

> Luhmann takes Mackay's idea that meaning is not primarily content, but a function for *selection*. **Meaning functions at two levels - the psychic (individual), where it frames or orders our experiences, and the social (society)**, where it makes possible intersubjective experience and communication. Meaning, in fact, connects these two levels and makes possible their differentiation. (Mingers 1996: 200)

So, you can find meaning in both intrapersonal and interpersonal communication.

> Meaning is a relation between what is selected (presenced) and what is not. What *is* selected is only as it is by virtue of its difference from what it is not. **Meaning connects present actuality to future possibility**. It is the way the present is selected, and is the connection to the next instant's selection. It can be characterised by differences, or rather negations (what is *not* selected), in three domains - factuality, *what* is selected, **sociality, *who* is selected**, and temporality, *when* in terms of before/now/after. The particular selections made depend on our individual preexisting set of readiness or expectations, but the resulting experiences may, in turn, change our expectations. It is the change that Luhmann terms *information* - the surprisal value of a meaning complex for the structure of expectations. As before, **information is always relative to the receiver while meaning is not**. Thus the same message or event will produce different information for different people depending on the extent to which it accords with their prior expectations. And a repeated message retains its meaning but loses its information. (Mingers 1996: 201)

Very reminiscent of Peircean "futurity", though without interpretants, growth and habits. The definition of inormation and meaning here is pretty much that of cultural semiotics. MacKay could be a common source for Lotman and Luhmann.

> Machines, such as televisions or computers, transmit all the information they receive, but cognitive systems such as **brains can be *selective* - they exhibit intentionality**. That is, out of the large amount of available (nested) information, only some is selected and passed on as a belief or message. Dretske calls this the semantic content of the signal and it is equivalent to meaning. Dretske terms this process of selection a *digitalization of the analog*. Signals in the world and our perceptions of them are generally analog - they are rich in information. Our nervous system processes these perceptions to focus on some particular aspect of the scene which becomes our **conscious experience of it - its meaning for us**. (Mingers 1996: 203)

What of quasi-selection, i.e. selection brought about without intention, or even contrary to intent? The latter part is also dubious on the face of it - is meaning simply conscious experience?

Schwarz, Andrew; Manjari Mehta, Norman Johnson and Wynne W. Chin 2007. Understanding Frameworks and Reviews: A Commentary to Assist us in Moving Our Field Forward by Analyzing Our Past. *ACM SIGMIS Database: the DATABASE for Advances in Information Systems* 38(3): 29-50.

> Our findings suggest that, among other things, a "good" framework article should offer **a clear guideline (indicating possible problems** that can be examined within the stated framework), consist of **a parsimonious set of elements**, and have a clearly defined boundary. On the other hand, a good review article should advance the field as a result of **consolidating prior research**, identify and **propose testable hypotheses**, and focus on **simplifying past results**. We also found that both framework and review articles can be characterized according to their stated objective, comprehensiveness, relationship to research boundaries, temporal focus, and content focus. (Schwarz *et al.* 2007: 29)

Review is past-oriented, framework future-oriented? Review simplifies, framework reduces?

> **Triangulation, a validity procedure** used by researchers **to search for convergence** among multiple sources of information and methods of data collection and analysis. (Schwarz *et al.* 2007: 30)

"Triangulation" works for my review aims, as I have three main authorities to review.

> Review articles from *Annual Review of Psychology* and *Annual Review of Sociology* were retained despite their casual one-time usage of these terms, because they were indeed 'review' articles, albeit without **a framework to structure their review**. (Schwarz *et al.* 2007: 31)

I'm afraid my review portion is heavily conditioned by framework, and vice versa, but this appears okay since the latter portion of the paper says that a framework should grow out of a review.

> To summarize the *assumptions* of a research stream. A framework article can examine the literature to uncover **the philosophical and epistemological assumptions that underpin a given research domain**. While philosophical positions can not necessarily be reconciled with one another, a framework article unifies the views by finding **an underlying structure** and then illuminating how those differences manifest themselves within the literature. (Schwarz *et al.* 2007: 33)

Exactly what I'm trying to do, though hampered by the fact that the philosophical and epistemological assumptions of 20th century phatics are very superficial and the ones from 19th century are indecipherable, having to do with then current moral philosophy.

> To *summarize* prior research. While a framework seeks to integrate past research, review articles do not share this objective - rather, **a review is a reflective presentation** of prior research in a condensed form. Using prior research as the "data" (similar to a framework), a review articles [sic] does not seek unification, but **to *describe* what has been studied before in a condensed version**. (Schwarz *et al.* 2007: 35)

The problem here is the sheer amount of previous research, and the difficulty of staying up to date with even current ones (there are some 300+ Google Scholar Alerts reports in my inbox).

> The objectie of framework articles is to either integrate, or summarize, or conceptualize, whereas the objective of review articles is to consolidate. While **a framework article focuses on unification** (e.g. the key words of **integrate, summarize, synthesize**), a review article is **concerned with critical consolidation** (e.g. the key words of **critical examination, explain, and reconcile**). (Schwarz *et al.* 2007: 39)

Unification vs. consolidation. Aren't these near-synonyms?

> **Framework articles need not be comprehensive**, but it is critical that review articles are comprehensive. Because the objective of review articles is to consolidate, it is essential that these articles comprehensively examine all of the prior literature to be effective, while **a framework only needs to examine that portion of the literature necessary to adequately unify the particular research streams being considered**. (Schwarz *et al.* 2007: 39)

In a word, I would have to be comprehensive in a *review* paper but not in a *framework* paper. In the first case it would be advisable to jam in as much relevant information as possible, whereas the second could do with a smaller selection of sources releant for unification.

> **Framework articles define boundaries, whereas review articles are centered on or constrained by pre-defined boundaries**. Extending our argument about the need for a framework to present a cohesive and comprehensive theoretical system, a framework defines what does (and does not) constitute the boundary of the stream, while a review operates within the pre-defined boundary and summarizes the prior work that has been created within those limits. (Schwarz *et al.* 2007: 39)

A review paper of phatic studies would have to follow disciplinary lines (anthropology, linguistics, sociolinguistics, social media studies, etc.) but a framework article can draw new boundaries between different approaches, unifying some and dispensing with others.

> **Framework articles tend to have a prospective focus, whereas review articles have a retrospective focus**. A review article is retrospective and focused upon the contributions of past research, while a framework article can be grounded in the past (e.g. to integrate), in the present (e.g. to aid in the analysis of data), or in the future (e.g. to provide a new focus for researchers). Therefore, the time orientation between framework and reniew articles is different, in that a review is more historical (or descriptive of the past), while a framework can be more prescriptive of defining what lies ahead. (Schwarz *et al.* 2007: 39)

Here arises a minor issue: the framework I'm intending to propose is heavily based on historical data, and aims to go even beyond (further backwards in time) from the first authoritative (historical) studies. So, while Malinowski, La Barre and Jakobson do represent lines along which unification can be undertaken, their core arguments are better represented by older 19th century literature.

8.6.4 Phatic Communion (2017-09-10 12:37)

Malinowski, Bronisław Kasper 1923. The Problem of Meaning in Primitive Languages. In: Ogden, Charles Kay and Ivor Armstrong Richards, *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 293-336.

Phatic Communion

This one A4 of text, from Malinowski's supplement to Ogden & Richards' *The Meaning of Meaning* (1923), were first re-published under the title "Phatic Communication" by John Laver and Sandy Hutcheson in *Communication*

in face to face interaction: Selected readings (1972, pp. 146-152), and constitute the code-text of phatic studies, in which the term *phatic communion* is coined and explained in somewhat older layer of English. Consequently, the interpretations of the term "phatic" vary, some preferring Roman Jakobson line of *phatic function* and others a more broader interpretation, and many often forming further unique caveats in various fields of research, domain of application and layers of abstraction. *The old man's sonorous call at the mountain should help explain the avalanche that followed*.

---

1. Introduction

[1.1]

The case of language used in free, aimless, social intercourse requires special consideration.

[1.2]

When a number of people sit together at a village fire, after all the daily tasks are over, or when they chat, resting from work, or when they accompany some mere manual work by gossip quite unconnected with what they are doing - it is clear that here we have to do with another mode of using language, with another type of speech function.

[1.3]

Language here is not dependent upon what happens at that moment, it seems to be even deprived of any context of situation.

[1.4]

The meaning of any utterance cannot be connected with the speaker's or hearer's behaviour, with the purpose of what they are doing. (Malinowski 1946[1923]: 313)

2. TITLE

[2.1]

A mere phrase of politeness, in use as much among savage tribes as in a European drawing-room, fulfils a function to which the meaning of its words is almost completely irrelevant.

[2.2]

Inquiries about health, comments on weather, affirmations of some supremely obvious state of things - all such are exchanged, not in order to inform, not in this case to connect people in action, certainly not in order to express any thought.

[2.3]

It would be even incorrect, I think, to say that such words serve the purpose of establishing a common sentiment, for this is usually absent from such current phrases of intercourse; and where it purports to exist, as in expressions of sympathy, it is avowedly suprious on one side.

[2.4]

What is the *raison d'être*, therefore, of such phrases as 'How do you do?' 'Ah, here you are,' 'Where do you come from?' 'Nice day to-day' - all of which serve in one society or another as formulæ of greeting or approach? (Malinowski 1946[1923]: 313-314)

3. TITLE

[3.1]

I think that, in discussing the function of Speech in mere sociabilities, we come to one of the bedrock aspects of man's nature in society.

[3.2]

There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company.

[3.3]

Many instincts and innate trends, such as fear or pugnacity, all the types of social sentiments such as ambition, vanity, passion for power and wealth, are dependent upon and associated with the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man. (Malinowski 1946[1923]: 314)

4. TITLE

[4.1]

Now speech is the intimate correlate of this tendency, for, to a natural man, another man's silence is not a reassuring factor, but, on the contrary, something alarming and dangerous.

[4.2]

The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy.

[4.3]

To the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes, taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character.

[4.4]

This no doubt varies greatly with the national character but remains true as a general rule.

[4.5]

The breaking of silence, the communion of words is the first act to establish links of fellowship, which is consummated only be the breaking of bread and the communion of food.

[4.6]

The modern English expression, 'Nice day to-day' or the Melanesian phrase, "Whence comest thou?' are needed to get over the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence. (Malinowski 1946[1923]: 314)

5. TITLE

[5.1]

After the first formula, there comes a flow of language, purposeless expressions of preference or aversion, accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious.

[5.2]

Such gossip, as found in Primitive Societies, differs only a little from our own.

[5.3]

Always the same emphasis on affirmation and consent, mixed perhaps with an incidental disagreement which creates the bonds of antipathy.

[5.4]

Or personal accounts of the speaker's views and life history, to which the hearer listens under some restraint and with slightly veiled impatience, waiting till his own turn arrives to speak.

[5.5]

For in this use of speech the bonds created between hearer and speaker are not quite symmetrical, the man linguistically active receiving the greater share of social pleasure and self-enhancement.

[5.6]

But though the hearing given to such utterances is as a rule not as intense as the speaker's own share, it is quite essential for his pleasure, and the reciprocity is established by the change of rôles. (Malinowski 1946[1923]: 314-315)

6. TITLE

[6.1]

There can be no doubt that we have here a new type of linguistic use - *phatic communion* I am tempted to call it, actuated by the demon of terminological invention - a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words.

[6.2]

Let us look at it from the special point of view with which we are here concerned; let us ask what light it throws on the function or nature of language.

[6.3]

Are words in Phatic Communion used primarily to convey meaning, the meaning which is symbolically theirs? Certainly not!

[6.4]

They fulfil a social function and that is their principal aim, but they are neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener.

[6.5]

Once again we may say that language does not function here as a means of transmission of thought. (Malinowski 1946[1923]: 315)

7. TITLE

[7.1]

But can we regard it as a mode of action?

[7.2]

And in what relation does it stand to our crucial conception of context of situation?

[7.3]

It is obvious that the outer situation does not enter directly into the technique of speaking.

[7.4]

But what can we consider as *situation* when a number of people aimlessly gossip together?

[7.5]

It consists in just this atmosphere of sociability and in the fact of the personal communion of these people.

[7.6]

But this is in fact achieved by speech, and the situation in all such cases is created by the exchange of words, by the specific feelings which form convivial gregariousness, by the give and take of utterances which make up ordinary gossip.

[7.7]

The whole situation consists in what happens linguistically.

[7.8]

Each utterance is an act serving the direct aim of binding hearer to speaker by a tie of some social sentiment or other.

[7.9]

Once more language appears to us in this function not as an instrument of reflection but as a mode of action. (Malinowski 1946[1923]: 315)

8. TITLE

[8.1]

I should like to add at once that though the examples discussed were taken from savage life, we would find among ourselves exact parallels to every type of linguistic use so far discussed.

[8.2]

The binding tissue of words which unites the crew of a ship in bad weather, the verbal concomitants of a company of soldiers in action, the technical language running parallel to some practical work or sporting pursuit - all these resemble essentially the primitive uses of speech by man in action and our discussion could have been equally well conducted on a modern example.

[8.3]

I have chosen the above from a Savage Community, because I wanted to emphasize that such and no other is the nature of *primitive* speech. (Malinowski 1946[1923]: 315)

9. TITLE

[9.1]

Again in pure sociabilities and gossip we use language exactly as savages do and our talk becomes the 'phatic communion' analysed above, which serves to establish bonds of personal union between people brought together by the mere need of companionship and does not serve any purpose of communicating ideas.

[9.2]

"Throughout the Western world it is agreed that people must meet frequently, and that it is not only agreeable to talk, but that it is a matter of common courtesy to say something even when there is hardly anything to say" (Ogden and Richards, Chapter I) - as the Authors remark.

[9.3]

Indeed there need not or perhaps even there must not be anything to communicate.

[9.4]

As long as there are words to exchange, phatic communion brings savage and civilized alike into a pleasant atmosphere of polite, social intercourse. (Malinowski 1946[1923]: 315-316)

8.6.5 Haberland's Manual (2017-09-12 19:13)

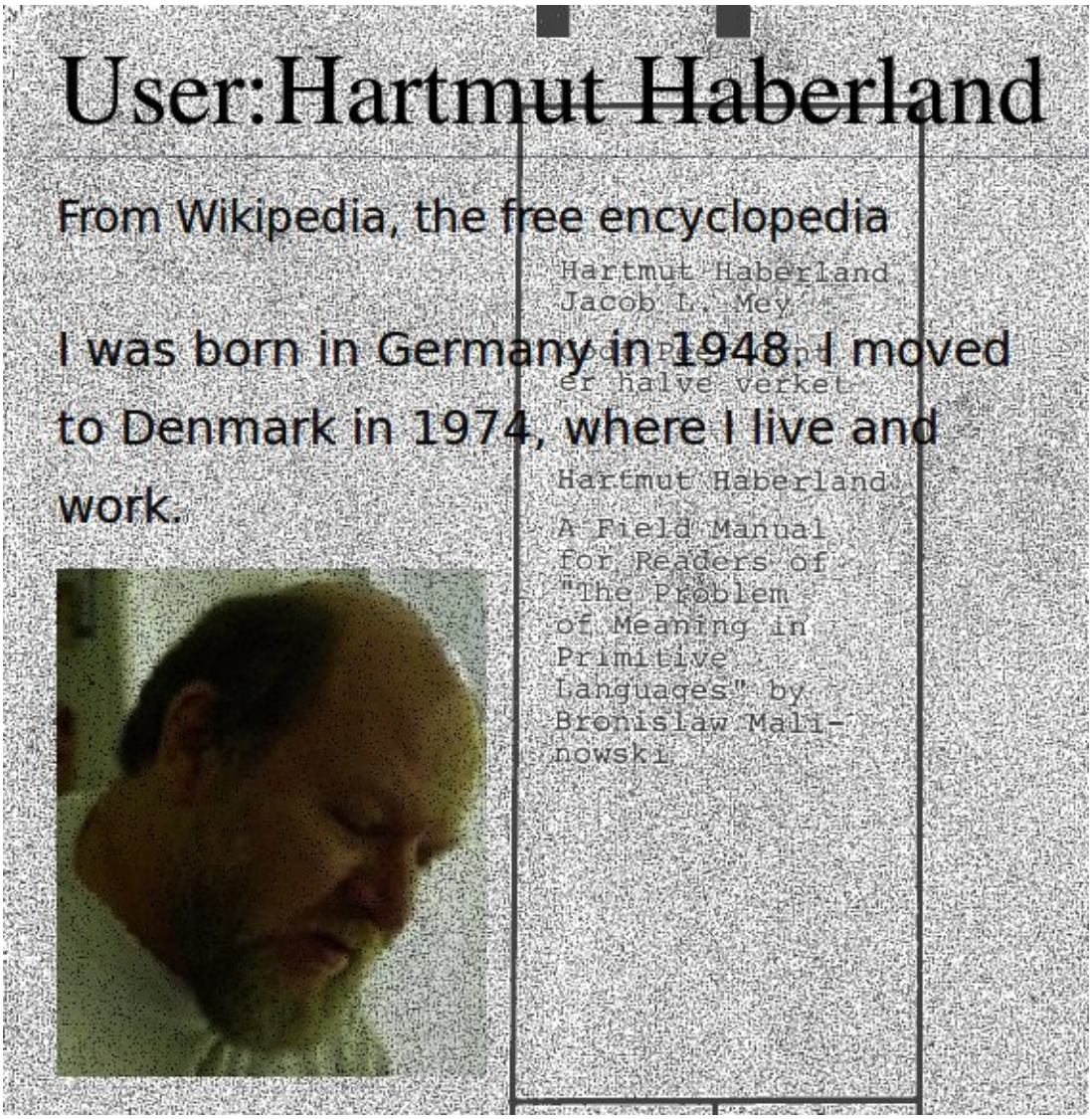

It is no wonder I didn't know about Haberland's by now three decade critique. He added a reference to his own work on the subject to the stubby Wikipedia page on Phatic expressions just a few months ago. It's a good thing he did. There are literally thousands of secondary and tertiary sources out there and finding something like this is like finding a needle in a haystack. Or, to paraphrase, like finding an insightful critical note in a chorus of mindless repetitions.

Haberland, Hartmut 1996. Communion or Communication: A historical note on one of the "founding fathers" of pragmatics. In: Sackmann, Robin and Monika Budde (eds.), *Theoretical Linguistics and Grammatical Description: Papers in Honour of Hans-Heinrich Lieb on the Occasion of His 60th Birthday*. Asterdam: John Benjamins Publishing Company, 163-166.

> "But there also seems to be a tendency to ascribe to Malinowski a term he never used, that of "phatic communication". In this brief note, I should like to clarify the relationship of "communion" and "communication" as it appears in Malinowski." (Haberland 1996: 163-164)

Someone noticed! Hopefully this will bring much-needed clarity.

> "It [Malinowski's essay] contains a gently worded but quite fundamental critique of Ogden and Richards' semiotic model which is **one of the many subtly, or less subtly, different triangle models of the linguistic sign going ultimately back to the Stoa**." (Haberland 1996: 164)

Will someone ever give exact references to where this damn triangle model originates from? The reference given here reads "cf. Christensen (1962: 45)" and the title is *An essay on the unity of Stoic philosophy*.

> "But the point that Malinowski wants to make is that such a complex sign relation is a cultural product not to be found in all societies and all uses of language. In primitive languages, **sound can relate directly to the object or situation, and is therefore not yet a symbol**, properly speaking (Malinowski 1923: 324)." (Haberland 1996: 164)

I'm not sure how (ostension)? [Wordplay: semitoic estonsion. Also: semi-Stoa] But the general critique seems to follow the same logic as elsewhere, namely the lapse of the referential function as defined (very strictly) by Ogden and Richards. If the implications here are on spot, this would mean that phatic communication is veritably *subsymbolic*.

> "Rather
>
> > "speech is the necessary means of communion; it is the one indispensable instrument for creating the ties of the moment without which unified social action is impossible." (1923: 310)

Jakobson remarks that infants acquire the phatic function of language as the first; they are "prone to communicate" before they can deal with "informative communication". **The terminology seems to have shifted here: "communication" has a much more general ring for Jakobson** while Malinowski's "communication" has been redressed by Jakobson (1960: 356) as "informative communication". (Haberland 1996: 164)

Yup, I've reiterated the consequences of this shift throughout this blog for some years now, only to be bested by someone 15 years ahead of me.

> "So **phatic communion is communion by speaking**: there are other forms of communion, and Malinowski points out that "the communion of words is the first act to establish links of fellowship" [...] (Haberland 1996: 165)

Yes, but, now, what is communion?

> "While *phatic* originally meant little more than **'by words', 'through language' or 'linguistic'**, it has progressively taken on much more weight, the decisive step being Jakobson's 'phatic function' of language. **Here, 'phatic' cannot just mean 'by words'**, 'through language' or 'linguistic' - **the whole term would be empty or tautological in this interpretation**. In Jakobson's terminology, **'phatic' has shed its etymological anchoring** and **has metonymically absorbed the meaning originally carried by 'communion'**. It is not a long way from here to 'phatic communication'." (Haberland 1996: 165)

Wow. This exact tautology is the basis for my accusation that "phatic" has been subject of a century-long process of illegitimate terminological diffusion. The metonymic absorption of "phatic" by "communion" surprised me, but I'm not sure what to do with it yet.

> "In this sense Malinowski is to be credited with having paved the way for modern pragmatics. But Malinowski's own use of the term 'pragmatic' does not foreshadow uses of the term as we know it from Carnap on. Although he refers to the "essentially pragmatic character" of language, this means little more to him than that language "is a mode of behaviour" or "element of concerted human action". 'Pragmatic' relates to 'behavior' and 'action' like 'phatic' relates to 'language' and 'speaking'. In spirit, Malinowski was certainly a precursor of modern pragmatics, but he was so *avant le mot*." (Haberland 1996: 165)

This is encouraging for my pragmatic reinterpretation of Malinowski's phatic communion, because instead of pragmatics "from Carnap on", I'd subscribe to older strains in Peirce, James, Bentley, and Dewey.

Haberland, Hartmut 1984. A Field Manual for Readers of "The Problem of Meaning in Primitive Languages" by Bronislaw Malinowski. *ROLIG-papir* 31: 17-51.

> This contribution is a collection of material - in a way, **my "Malinowski file"** - which took shape in the Spring of 1984, when I gave a course on Speech Act Theory at the Department of Linguistics, University of Copenhagen. (Haberland 1984: 17)

Due to necessity to organize materials for finally writing a paper on the concept of phatic cummunion I recently created my own Malinwski file, though with a narrow focus on the part of the essay dealing with phatic communion (second part of section IV, which fits neatly on one A4 page).

> There is only one little catch here: **Jakobson seems to imply that for Malinowski, there is a function of language called 'phatic'**. This makes sense in Jakobson's framework. **Jakobson equates "speech event" and "act of linguistic communication"** (1960: 353), therefore it makes sense to single out a 'phatic function' of language and to talk about 'phatic communication' if a message is primarily concerned with the contact factor in verbal communication. (**Jakobson doesn't talk about 'phatic communication' himself**, but I gather that this is the way he has been understood.) But **for Malinowski**, the opposition is not between 'phatic communication' and 'communication' otherwise; **it is between 'communion' and 'communication'**. (Haberland 1984: 18)

I came to realize all these things in 2014, exactly three years ago from now and more or less exactly three decades after these contradictions were articulated here. Since I've dealt with these issues for some time now I'll articulate them as follows:

One is a function of language, the other a function of speech. More pointedly, one pertains to the hierarchy of linguistic functions and the other is a social function of a particular type of speech. In my mind, one is exemplifying meaningless, and therefore purely social, uses of language and the other is demonstrating that the meaningless social use of language carries a function unnoticed before by semanticists. These overlap and the difference is minute, but very relevant in consequence of what kind of units of analysis are delineated in the 21st century under the label "phatic", the followers of one looking at language and the other interaction.

I have solved the latter contradictions for myself by viewing the three main subtypes of phaticity as interrelated but distinct conceptualizations: phatic communion, phatic communication and phatic function. I place La Barre's phatic communication before phatic function because La Barre had published his insights by 1954 and Jakobson first sketched his scheme in 1956. Here's a visual diagram by Joseph Corneli (personal communication):

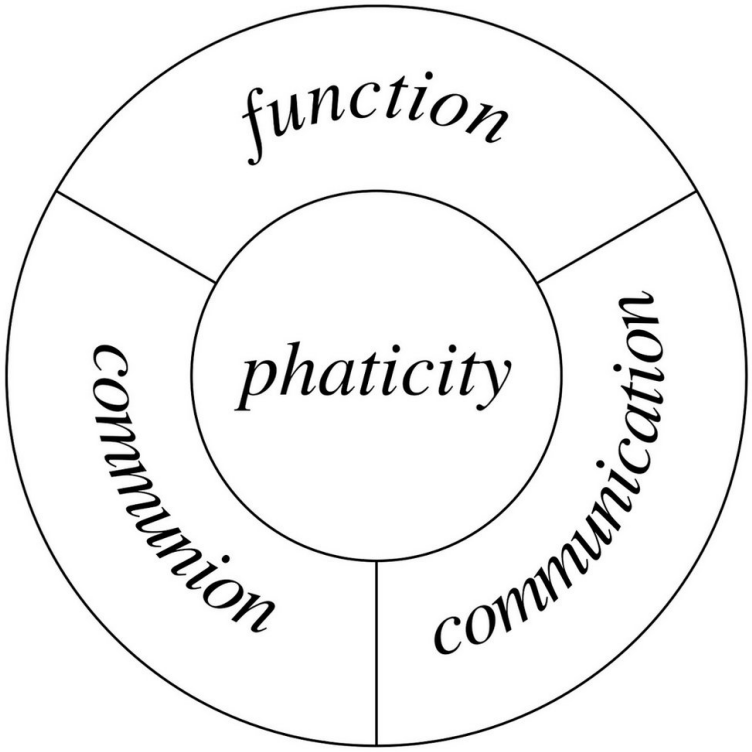

Figure 1: Phaticity and its hypostases

> For Malinowski, if language is not used for communicating (that is, for **communicating ideas or thoughts**), then it serves a different **purpose**, namely that **of communion**, the creating of ties between people. (Haberland 1984: 18)

Quoted PC 9.3, "Indeed there need not or perhaps even there must be anything to communicate" with reference to the ending of 9.1, "does not serve any purpose of communicating ideas". This is one of the three negations of earlier functions (Ogden and Richards' version in the same book) and is often interpreted as lacking "informational content". The difference between ideas, thoughts and information could be furthered in this regard with help from information sciences.

> Since **this communion is established through language**, Malinowski coins for it the term 'phatic' [...]. What is special about phatic communion, is therefore not that it is phatic, but that **it is not communication** (in Malinowski's, not in Jakobson's sense of 'communication'). **Malinowski might as well have called it 'linguistic communion' without making a different point**. (Haberland 1984: 19)

This metonymic extension of "phatic" into "communion" is especially troubling in phatic technology studies where the Jakobsonian sense prevails and phaticity stands for "contact" instead of languaging activity. The term has dissasociated from its etymology.

> This might sound like haggling about terminology. The dialogue Jakobson adapted from Dorothy Parker is, after all, an example of phatic communion in Malinowski's sense. But I think that a discussion of Malinowski's original idea brings forth **something which tends to be missed out in Jakobson's approach**, namely that language is not only a means of conveying thought ("communication"), but also a mode o behaviour ("action"). (Haberland 1984: 19)

> In the 1930s he became much interested in Africa; was closely associated with the International African Institute; visited students working among Bemba, Swazi, and other tribes in eastern and southern Africa; and wrote the introduction to Jomo Kenyatta's book *Facing Mount Kenya* (1938), prepared as a diploma thesis under his supervision. (Kenyatta became president of Kenya in 1964.) (*Encyclopedia Britannica*, 15th edition 1974, in Haberland 1984: 21)

This would explain Malinowski's prevalence in African Studies and his indirect hand in Mau Mau.

> Malinowski acknowledges that the triangle model of the sign put up by Ogden and Richards (where "Symbol", "Thought or Reference", and "Referent", i.e. the 'object', are placed in the three corners of the schema) has its merits, but **it is only applicable to a very special situation of language use**. (Haberland 1984: 46)

Here I disagree. Ogden and Richards carried on Peirce's triadic conception of the sign and Malinowski added to this schema by negating the existing functions but Malinowski's own view does not seem in conflict with the Peircean model in itself - the three aspects of the model by themselves may be irrelevant (i.e. the object is in the immediate context and thus superfluous, the goal is not to incite new thought or interpretant, and the symbols used are formulaic) but it is still a case of *semiosis*, of sign-action.

8.6.6 ACM Phatic 01 (2017-09-16 16:08)

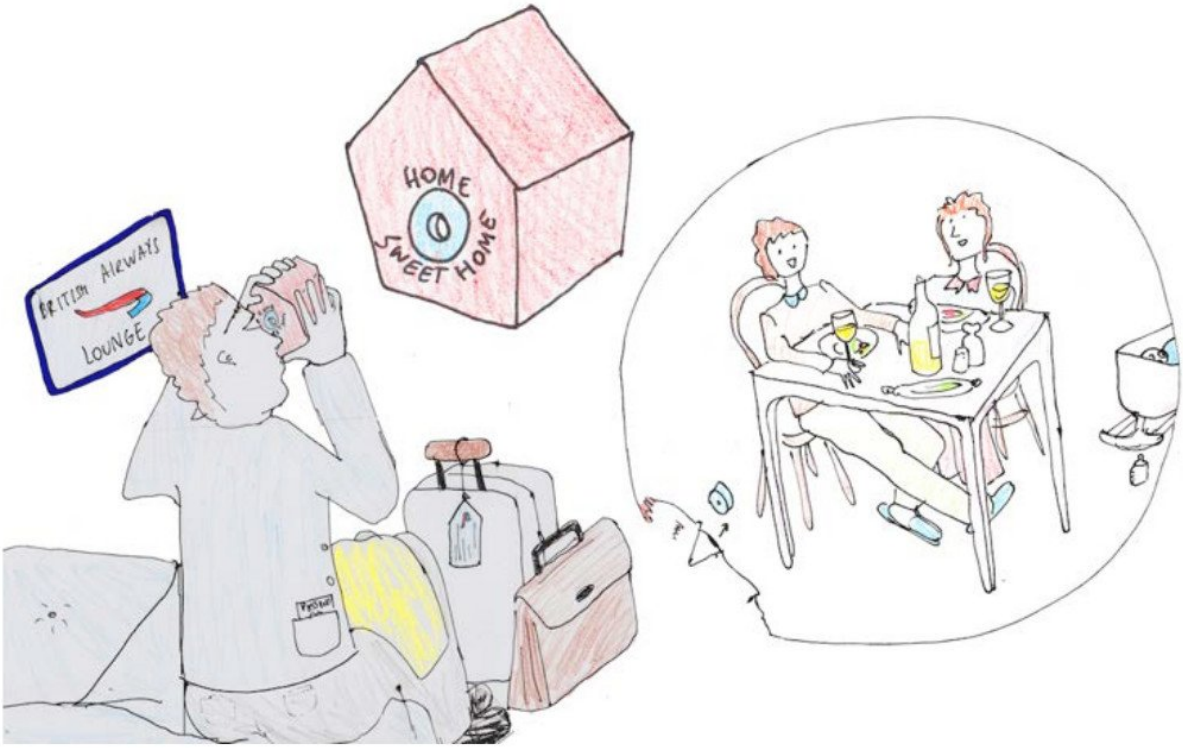

- Sarjanoja, Isomursu & Häkkilä 2013. Small Talk with Facebook: Phatic Communication in Social Media
- Kirk *et al.* 2016. Ritual Machines I & II: Making Technology at Home
- Chatting *et al.* 2015. Designing for family phatic communication: a design critique approach
- Baharin, Hanif and Nadiah Zin 2015. Rhythmic Persuasion Model: Shifting from Phatic to Persuasion
- McNely, Brian J. 2010. Exploring a sustainable and public information ecology
- Baharin, Hanif and Salman Khalidi 2015. Fyro: A Symbolic-Based Phatic Technology
- Makice, Kevin 2009. Phatics and the design of community
- Wadley *et al.* 2013. Mobile ambient presence
- Cui *et al.* 2013. Front-camera video recordings as emotion responses to mobile photos shared within close-knit groups
- Kim, Chang Won and Tek-Jin Nam 2009. Talkative cushion: a phatic audio device to support family communication

---

Sarjanoja, Ari-Heikki; Minna Isomursu and Jonna Häkkilä 2013. Small Talk with Facebook: Phatic Communication in Social Media. *AcademicMindTrek '13: Proceedings of International Conference on Making Sense of Converging Media*. New York: ACM, 118-121.

> In this paper, we analyzed a data set of 484 unique communication events taking place in Facebook. The key contribution of this paper is the content based analysis showing that people mostly share **events from their everyday lives**, even if **the information is repetitious** or does not have any informational meaning, this practice prevailing even though most such updates were regarded as uninteresting ones. Moreover, a considerable amount of status updates was seen to fall into category of 'small talk'. (Sarjano, Isomuru & Häkkilä 2013: 118)

One of the interesting possibilities about reading all of these "computer machinery" related papers at once is seeing how IT-researcher reformulate (transform) the stale phatic tropes. Ideally, since it's somewhat removed from anthropology and linguistics and focused on new technology, this is where the most up-to-date correspondences should hide.

Here, "events from their everyday lives" refers to the fact that people "post what they know", but the outcome is tantamount to the "primitive"-s situation of talking about what's in the immediate surrounding environment. That this information is "repetitious", i.e. reduntant, likens it to the "noise" in the channel. There are statements by linguists about how every person's everyday speech is tinted with repetitious linguistic material, lines of thought, etc. brought about by people being fixated with their mundane issues and using conversation, in a way, to cope and overcome them.

> The results show that the communication through Facebook has strong element of phatic communion, i.e. it serves the purpose of **maintaining and defining social relationships** and **enacts social cohesiveness**. Our results reveal an interesting contradiction between uninteresting content and (obviously) interesting service; and suggests that small talk type entries can be seen as **a tool for increasing one's social capital by being active**. (Sarjano, Isomuru & Häkkilä 2013: 118)

While "maintaining" is a fairly common median term (between approach/establish and terminate/close, for example), "defining social relationships" takes us into the ballpark of Gregory Bateson's mu-function, i.e. communication about relationship. It is curious how often and easily people jump intuitively to some conceptualization of this type of metacommunication when discussing phatics.

Enacting social cohesiveness (for the latter there are numerous synonyms, i.e. unity, congruence, conformity, etc. not to mention the sociological staples of assimilation and integration in the social process) is nearly the point of the original formulation, i.e. the sharing of moral sentiments through social communion. Though here it is probably meant in a more lax sense, i.e. the sense of togetherness.

The issue of social capital is somewhat problematic since I'm not sure how Bourdieu's theory would actually intermesh with phatics. On the surface it seems intuitive enough, but I'm sure there are caveats to this connection that currently elude me. What is social capital even in the internet age?

> Nadkarni and Hofmann suggest that the primary motivations behind using Facebook are two social needs - **the need to belong**, and **the need for self-presentation**. Joinson has investigated the motives and uses of Facebook, and reports on seven different categories found. Here, **keeping in touch** was the most frequently mentioned use case by the users, followed by **passive contact ('virtual people-watching')**.s (Sarjano, Isomuru & Häkkilä 2013: 118)

The need to belong (or the longer version, *belongingness*) are fairly common but "the need for self-presentation" is especially interesting because this mirrors Malinowski's passing remark about "ambition", meaning something to the effect that some people engage in phatic communion to, well, increase their social capital, so to say.

"Keeping in touch" is the natural conclusion from the contact trope, followed up by the likes of Licoppe and Smoreda, for example. Now, passive contact or virtual people-watching would match with all the discourse about ambient presence, but essentially it is more closer to "lurking". It presents some theoretical interestibila in terms of information-orientation (equally in the case of people joining the casual conversation just to hear what other people are talking about - our new technologies allow for more such possibilities).

> In [12], Miller argues that phatic communication is increasingly dominating the online media culture and states that the **maintenance of network** itself has become the primary focus rather than exchanging substantive content. (Sarjano, Isomuru & Häkkilä 2013: 118)

Just like I sometimes still discover something very obvious in Jakobson by how other people mediate him, this is the first time I've noticed that Miller has effectively performed a very significant act of generalization: whereas Jakobson meant the ongoing interaction (the physical channel and psychological connection of the moment), concepts like *phatic media culture* focus on the maintenance of the network of communication rather than a single instance of communication. This could be related to the progressive "continuation" effect of modern communications - i.e. the fact that e-mail exchanges are seen rather like a continuous conversation rather than a series of discrete messages. There was a Facebook funny pic about this circulating today - that we don't say "brb" anymore because we don't leave anymore, *we live here now*.

> Next, the participants were asked to open their Facebook accounts by using a computer which was equipped with Mozilla Firefox, Greasemonkey extension and **a script that added the rating scale below each of the status updates**. (Sarjano, Isomuru & Häkkilä 2013: 119)

Huh, that's a really neat solution to gathering data from social media. It does require some technical know-how other researchers studying similar phenomena may not have.

> Our observations indicate, that the choice of the subjective evaluation parameter emphasized the information content value, i.e. how **informative or activating** the users found the status updates. Therefore, the updates that included little or no information value were mostly rated not interesting. However, this might have some other, less obvious signaling value for the users, and serve the role of "social grooming" or **a signal of availability through a specific channel**. (Sarjano, Isomuru & Häkkilä 2013: 119)

What is meant by "activating"? This sounds like some cognitive-catalytic criteria, but such mentalistic stuff is obviously difficult to treat. The signalling of availability is something quite frequent in this kind of literature (especially in terms of allowances such as "X has seen your message") but here a source is given. Obviously the next step would be to start tracking the bibliography and *really* getting into this research (can't stay in the narrow "phatic" lane forever).

> We can only estimate which kind of status updates are found most interesting, because for example **tie strength have an effect to the rating**. However, the rating contributes to the analysis of the role of phatic communion in SNS, especially Facebook. (Sarjano, Isomuru & Häkkilä 2013: 119)

I know Malinowski uses the archaic phrase "ties of fellowship" but is it ever odd to see "relationship" in terms of "tie strength". It's probably on point, though, because social ties have varying degrees of strength, much like the "circles" in Google Plus.

> The largest category was clearly **the everyday routines and observations**. This category included status updates which told mostly about obvious or repeated events, like "Monday, Monday...", or trivial information, like "Going to sleep". The number of these non informational messages supports the theory about the significant role of phatic communication in online media culture. (Sarjano, Isomuru & Häkkilä 2013: 120)

I see that this paper follows the interpretation germane to corpus linguistics, which views phaticity in a pejorative sense as meaningless communication, rather than "social communion" pure and simple. In effect, the emphasis on desemantization and the like have shifted the original point of "language used for social purposes" to "empty use of language", as if they were the same thing. Effectively, nearly all the categories listed in a table are social, because it's on social media.

> Although most of the content was found uninteresting, it is obviously not a critical factor in the use of the service. The status update creation culture indicates that people may have a strong need to maintain their alleged social capital. On the other hand, they might just have **exhibitionistic needs**. In both cases, some of the status updates have more meaning for the writer itself than to the people who read them. People have a need to express themselves or **signal their existence in the service even when they really do not have anything to say**. (Sarjano, Isomuru & Häkkilä 2013: 120)

This *alleged* social capital has a bibliographical reference which I need to follow up (Burke *et al*. 2010) but I think this passage is hitting the nail on the head as it comes to the difference between face-to-face interaction for which the concept was originally formulated and the abstract *phatic systems* (Wang *et al*. 2016) of modern society. Namely, we are engaging in sociality via the intermediary of screens and could have much different motivations than we do face-to-face.

Kirk, David S.; David Chatting, Paulina Yurman and Jo-Anne Bichard 2016. Ritual Machines I & II: Making Technology at Home. *CHI '16: Proceedings of the 2016 CHI Conference on Human Factors in Computing Systems*. New York: ACM, 2474-2486.

> Changing patterns of both work-related mobility and domestic arrangements mean that 'mobile workers' face **challenges to support and engage in family life** whilst travelling for work. **Phatic devices** offer some potential **to provide connection at a distance** alongside existing communications infrastructure. (Kirk *et al*. 2016: 2474)

This is the point of many recent studies of new technologies; e.g. Licoppe and Smoreda and nearly all of the phatic technologies crowd. Family life can stand for any (primary) group. (Note, should read that old paper on primary groups.) "Devices" is synonymous with technologies, and possibly even "solutions". Connection at what distance, though? Cross-national, geological, or across the livingroom?

> The kinds of telecommunications infrastructure we have in place in industrialized nations offers intriguing support to the distance imposing patterns of mobile work. Consequently, **visions of the network society and our living digitally are very much coming to fruition**. Networked technologies such as video communication, much vaunted as a panacea to our communication problems, have a long history of critical scrutiny within the HCI community. But our research concerns have had little impact on the mass adoption of video-based services such as Skype. (Kirk *et al*. 2016: 2474)

Both of these sources originate from the turn of the century. Indeed, much has changed in the last 17-18 years. It might be interesting to read these sources to compare our modern digital lives to millenial visioneers in greater detail. Are there postulated ways of progress that haven't come to fruition (yet)?

> In thinking through the haecceities of remate workers' lives, we became interested in **the patterns, rhythms and rituals of family life**. Whilst we might commonly think of 'ritual' in broadly anthropological terms we can also think of it in more prosaic, quotidian ways. For example Wolin and Bennett define family ritual as "a symbolic form of communication that, owing to the satisfaction that family members experience through its repetition, is acted out in a systematic fashion over time". Arguably, the work of being a family comes from an engagement in just these prosaic ritual activities. **We demonstrate love for one another through shared engagement in routine domestic tasks**. (Kirk *et al*. 2016: 2474)

The source given for rituals of family life is new but the conjunction between phaticity and rituals stems from Malinowski's original essay and possibly the elaborations of his studens (such as Firth) so that sometimes phatic routines are included amongst interaction rituals, for example, or social communion is itself studied as if it were ritualistic (James Slotta's 2015 paper about the ritual communication between the government and its subjects immediately comes to mind). The semiotic contention here is that verbal etiquette is ritualistic, in such expressions as "Hello" and "Goodbye" the referential function lapses and instead their accomplishment or consummation, as a mode of action, becomes highilighted.

> It is our contention that when away from home it is these rituals, these routine activities, providing moments of prosaic familial interaction that we miss. And it might therefore be ritual activities that offer **a hook through which we might re-engage mobile workers with matters of family life**, when far from home. We wished to speculate on how phatic technologies might be a resource for **re-engagement with these activities** when travelling for work, and to further understand the contingencies of living and reconciling a life as both a mobile worker and a family member. (Kirk *et al*. 2016: 2474)

The underlying emphasis seems to be habit and perhaps normalization, and heading towards online ambient copresence in rituals of family life. The recurring term *re-engagement* is interesting and telling: interesting because it's a contact trope specific to mobile workers and telling because of its belonging into the vocabulary of marriage rituals (i.e. *marital* engagement).

> Equally, within the HCI community there is a large body of research that has sought to understand how we can design technologies for domestic spaces and situate them within the home often entangled with, **legacy infrastructure**. Our concern for phatic technologies connecting mobile workers back to family life, within the home, clearly speaks to such research agendas. (Kirk *et al*. 2016: 2475)

The sources refer to smart house and connected home books but this made me think of the speculative possibility that something like Malinowski's "survivals" may become a greater problem when technologies continue their fast-paced development and social relations begin to pick up; the online platform a person was socialized with may become a relevant factor. That is, not connected vs unconnected peoples, but between differentially connected people.

> *Connecting Through **Phatics*** - Phatic technologies are **devices that serve to express the non-verbal emphatic, emotive and paralinguistic elements of communication**. There have been a variety of studies of phatic technologies (although not all would perhaps use that term), which construct points of communication and connection between people (and places) through a diverse set of technical and sensory arrangements. (Kirk *et al*. 2016: 2475)

Gibbs, Vetere *et al*. has a list comparable to La Barre's broad definition, and the last entry reads "Express emotion, not necessarily with words or text, but also in 'unspoken' ways" (p. 4). Here these 'unspaken' ways have become "non-verbal emphatic", which pretty much goes to the heart of Tylor's "natural language". Phatic technology studies seem to concul with La Barre, to a large extent, and go implicitly against Malinowski with his de-emphasized role of "feelings", and Jakobson with his all too linguistic take on intonation and the interrogative/imperative inflections that require the communication chain to continue.

> These pieces eloquently demonstrate the importance of a nuanced socio-technical understanding of **the context of use** when developing technologies that work specifically with and for families. A more comprehensive review and critique of the broad range of phatic technologies can be found in [25]. Perhaps important to take from such discussions though is an understanding that whilst the **phatics** themselves are obviously designed with separated individuals (or groups) in mind they often fail to critically consider the placing of technology within **the 'home' as a *mobile and contingent locale*** and there is less emphasis on understanding the specific contingencies of the mobile worker and family-person. (Kirk *et al*. 2016: 2475)

I just recently recalled how my fascination with Malinowski began with Ray Birdwhistell's attribution of his own emphasis on context (e.g. *Kinesics and Context*) on the former's *context of the situation*. So it may very well be that Malinowski was among those who first pointed out the importance of nonverbal communication. *Phatics* is here clearly a synonym for phatic technologies (why not *phatechs*?) but I'll retain my plural use on the theoretical level, referring to the different interpretations (communion, communication, function) of phaticity. In that sense, these authors use the words *phatic communication* very symptomatically (La Barrean, emotive line; as oppsed to J.-s conative and M.-s referential).

My home is where my equipment is. It is contingent only on my free access to a connection.

> Of significant importance though is the characterization given to research in this space by Crabtree et al. (2012), who argue that our interests should lie not in designing technologies that are easier to manage but in designing **technologies** that allow us to better **manage *everyday life***. (Kirk *et al*. 2016: 2475)

Perhaps those are converging design principles? Intuitive design patterns should lead to a greater automatization of everyday life, both figurative (e.g. the psychological habituation of William James) and literal (technological) sense.

> With this concept of generating 'tactical understanding' in mind we have been drawn to the design and deployment of 'provotypes', a deployed design, an explicitly provocative prototype, which is **provisional, open and possibly incomplete** although allowing for **the language of consumer products** to be utilised. The aim of such designs is **to perturb space and social dynamics** to foreground implicit assumptions and concerns within a research population. (Kirk *et al*. 2016: 2476)

Openness, great. Perturbing space and social dynamics, great. The language of consumer products, naah.

> We quite quickly focused on their reported **simple shared pleasure of having a drink together at the end of the day**, when Sam is finally asleep and they have done "*all the serious stuff*". So we began to sketch, prototype and refine designs that would *allow the couple to drink together whilst apart*. (Kirk *et al*. 2016: 2477-2478)

Another drop in the bucket titled "the role of alcohol in sociability". In this case, couples enjoy drinking by themselves for relaxation.

> Jesper's Diary of a Mobile Worker gave us further insights into professional travel and accommodation in the high-end hospitality industry. Our visits and their photographs highlighted to us **how carefully their home was curated**. This was especially true of **the living room**, where choices were made exclusively by Hywell with close attention to colour and materials. While their working lives were both very busy with regular periods of sometimes-sustained separation, they told us of their frequent holidays or weekends away together, which were carefully planned and anticipated keenly. (Kirk *et al*. 2016: 2478)

Living room is the foremost "phatic space" in the domicile, at least the mainstream Western cultures. And planning and anticipating time spent together extends this metaphor into time (Licoppe and Smoreda were once again on point with the time-aspect, Kunreuther's radio-calls also come to mind).

> While the interface could be used remotely, we became interested in **how we could structure ritual acts around the achine when both were present**. Using Apple's iBeacon proximity technology we were able to estimate the display between each phone and the display, this allowed us to prototype a series of proximate interactions. **We enjoyed the Cold War film language of double locks and secure systems that require two people to initiate a sequence**. (Kirk *et al*. 2016: 2479)

What a random tidbit on personal interestibilia. I like that the installation behaves differently when a pair of persons is physically present. It is likely that in the presumably coming age of wall-screens, every public space could host personalised ads for people passing by.

> Our devices, Machine I and II, were both engineered **to create moments of synchrony and connectedness**, in parallel with (rather than replacement of) extant communications infrastructure (e.g. mobile phones, Skype etc.). The two devices leveraged notions of ritual but to varying success. (Kirk *et al*. 2016: 2481)

Varying success indeed. What the interview statements in this paper bare witness to is a desire for physical closeness with partner, not moments of synchrony. Everyone's already synchronous via phone calls and instant chats. It does seem that the couple testing the smart wine-pouring machine were hung up about giving off the impression of alcoholics, and probably felt that drinking via online co-presence is still "drinking alone". The other family didn't seem to be physically present for the cumbersome ticking machine, having found no need for a technologically mediated moment of synchrony.

> *Celebrate reunion and anticipate togetherness rather than just connection* - Evidently for Holly and Craig there was value in the shared drink ritual but for them its true value was in **marking that work was done** and that the 'mobility' had come to an end. Machine II was already responding to this notion and worked immediately with **a sense of reunion and orientation towards the future of being together**, potentially having more success for that. Systems such as Rendezvous work *around* the remote working pattern and worry less about live connection focusing on creating shared connections - even if this might be in the future. (Kirk *et al*. 2016: 2482)

Evidently, indeed, as the abstention from use seems to have ostensively communicated normative behaviour towards recreational drugs. It is okay to drink when celebrating the end of a job but inappriate to relax with a bottle of wine when connected online. It may be that the traditional filter was called up be the implications of a wine dispenser (the subjects discussed it more with acquaintances than actually used it, making it a talking piece, and, in a sense a "bad object" - something to unite against, rather than with and through) or by the experimental procedure (being a subject in a "scientific experiment"), or something else. It does point to the role of traditional norms in new technology prototyping.

> Our bespoke design process was a dialogic interaction between the designers and the family. They were aware that the machine we had built encoded elements of their characters and values within. **The machine was presented as if a personal gift, albeit one that was to be returned to us**. As such this machine would never be the result of a mass-production industrial process or be chosen by that family in a commercial context to meet a perceived need. (Kirk *et al*. 2016: 2482)

So, not a gift. More like a burden. This dissonance is evident in the interview section, where the family representative comes off as ambiguous and not having anything relevant to say: "I think, the project, well not the actual machine, but **convrsations like this** probably have done [make him reflect on work life balance], so yeah, I guess in a way, whether it has been [the machine] or conversations like this, probably yes ." The amount of filler and ambiguity here is truly impressive. It is the most (Jakobsonian) *phatic* utterance I've ever met: not only does it prolong the communication for no good reason but it also says very little and refers to the very same instance of communication in order to prolong it. It's a lengthy equivalent of "It's been nice talking to you," when you'er actually attempting to end the conversation without hurting the conversation partner's feelings.

> It exists within the home only to create moments of reflection amongst the family about their **values and attitudes to separation**. In this way, and akin to a provotyping *strategy*, each machine may be seen in part as both **a sensitizing tool** (as per **cultural probes**) and a breaching experiment seeking to **provoke reflection**. (Kirk *et al*. 2016: 2482)

This paper itself, and by proxy all kinds of theoretical discussions (even, speculative, in the scholastic sense) can be viewed a kind of reflection on the *medium* itself. Like how (scientific) communication becomes a marginal topic in various messages: footnotes about who helped with the writing and publishing of the article, overviews of how a piece of academic writing evolved. For example, the author of *Semiotranslating Peirce* wrote a very thorough overview of how a book review grew itself into a book, how various pieces of source material (e.g. translations of Peirce and Wittgenstein) were retrieved, and what conversation it tapped into, e.g. the debate held about Finnish equivalents for rare and obscure philosophical terminology. It was reminiscent of the afterword to *Ender's Game* where the author recounts everywhere he went and everyone he spoke with, and about what, during the period he was writing this one famous book among his many publications, about which he also went on for extra details. But there are also smaller linguistic units - Christiane Nord (2007) focused on the phatic margins in middle school textbooks in different languages.

> In order to create these real moments and experiences for the families these machines had to work. Work not only technically, but also within a family's specific home environments and **the space and infrastructures they move through when traveling and over a prolonged period** without our maintenance. There is an inherent complexity and risk in negotiating these practical, social and technological constraints that we could only provisionally anticipate. (Kirk *et al*. 2016: 2482)

Where the experimental procedure was lackluster, this paper shines in provocative ideation. While it comes across as trying to market needless smart machinery to successful and suspicious white people, its implications can become very relevant for whole masses of people in the future when china has built a highway to Turkey and Turkey has finished building its air travel hub, and mobility the likes of which it is now difficult to appreciate, takes place. Digitalization

is key here and it does seem that familial separation will be a major theme in a world where any of your kin could be dispersed in any location around the globe. Likewise, civil conduct in future multicultural metropoli may very well depend on the technical support for everyday munities like internet access.

Oh damn, "munity" is an obsolete word, *a privilege that is granted*. I thought of munipically "granted", and figured out that community is literally *co-munity*, i.e. granting a privilege of freedom (to members of a community). This is a kind of "false friend" etymology, stemming from my inability to grapple with the religious and historical "substance" of communion/community.

Chatting, David; David S. Kirk, Paulina Yurman and Jo-Anne Bichard 2015. Designing for family phatic communication: a design critique approach. *British HCI '15: Proceedings of the 2015 British HCI Conference*. New York: ACM, 175-183.

> Changing patterns of domestic life mean that it is increasingly common for people to work away from home for extended periods. Communications technologies are arguably positioned **to help repair ensuing emotional disconnects**. We are exploring the use of technology to support re-engagement in a quotidian rituals of family life **to foster emotional connectedness** whilst away from home. (Chatting et al. 2015: 175)

Thus far the vast majority of phatic technology studies (or "demos") have to do with emotional connection within the family. Whereas most anthropological studies amalgamate Malinowski with Jakobson, phatic technologies thus most frequently do so with La Barre and Jakobson, stemming from Vetere et al.'s first iteration, which paraphrased Jakobson very liberally.

> Increasingly therefore, life is marked by significant periods of absence from home and family, and increasingly we may turn to digital technologies to help us mediate that absence. **Perhaps in response**, we have seen a rise in the number of 'phatic' technologies, which **offer intimate emotive communication**, being presented at research conferences. (Chatting et al. 2015: 175)

I doubt in this causal explanation. Does it mean that the increase of phatic studies in other fields is instigated by a similar rise in "discennectedness"?

> The designs are a combination of **commercial devices, research projects, concept designs, cultural artefacts and artistic pieces**. We make no attempt to argue that the collection is exhaustive, but have sampled broadly from research and artistic literature, selecting artefacts that work in different ways, engage different sensory qualities and offer various different design inspirations. (Chatting et al. 2015: 176)

A list of what can be found in ACM publications.

> Many designs in the collection could be explicitly described as 'phatic' technologies, although perhaps only a few of their designers would identify them as such. **Phatic technologies** serve to foster intimate communication between people, **are usually non-verbal in nature and support more visceral and lower bandwidth communication**. To date there has been little systematic review of what constitutes a phatic device. (Chatting et al. 2015: 176)

I suspect that they are usually oriented towards the nonverbal spectrum of communication because verbal communication has already been firmly established: phatic technologies capture what is left after texting or calling. It may also be the case that so many orient towards "visceral" communication because they confuse "phatic" with "haptic".

> We feel that most designs have **potential circumstantial utility**. By this we mean that any design, be it good or bad, critical or non-critical, might have **an inspirational quality**, along some dimension, that serves our current design intent and the over codification of approaches to reading the 'critical' value of a design can stifle this. (Chatting et al. 2015: 176)

This is how I feel about my readings (and music). One can find something interesting in the worst or most irrelevant publications just like one can find a few seconds of bliss on an otherwise unremarkable album.

> Portholes was **a platform for sharing snapshot images** of office and public spaces across a geographically distributed work group. Its intention was to generate a greater sense of awareness between colleagues, **facilitating further communication and collaboration**. (Chatting et al. 2015: 177)

The facilitation of further communication is equally a phaticism (or "contact trope") and a colloquialism to the effect of "at least it sparked discussion", which is usually said of some failed endeavour when nothing else positive is left to say.

> Placing a tagged mug on on the table causes an image of that mug to be displayed on the remote table. Acculumaltions of objects are displayed as more are used on the surface. After an object is removed the image fades away over time by first de-saturating the colour and then reducing its size. Habitat seeks to create an awareness and intuition of a remote partner's rhythmic activity **articulating feelings of togetherness** and being "in tune". It demonstrates communication technology integrating into the practice of daily-life. The act of placing a book on the table may or may not be deliberate. The displayed image of the object on the table, closely maps to the appearance of that object. The information exchanged is an assumption of intent tied to a reciprocally observable material practice. (Chatting et al. 2015: 177)

By what I've see thus far, designers seem to approach feelings of togetherness in mighty awkward ways. Seeing a trace of an object on the coffee table might remind you that it's connected to your partner's table, but how exactly does it *articulate* any feelings?

> It is clear that ritualistic communication designs can exist across both low and high bandwidth networks, with a variety of delays. It is worth noting that many of the early systems described were **developed at a time when network infrastructure was inferior to that common today**. However, the heterogeneity of networks and the finite speed of a message travelling a physical distance will necessitate some delay, increasing as the distance increases. (Chatting et al. 2015: 179)

Should general AI come into existence, all of our previous "human" designs will probably appear inferior and become unused. This might even go for our current centralizers like Facebook and Google, to be replaced by distributed, AI-designed communication systems. We must regard to technology of the present as a finality.

> Over a period of use we might expect that there would be some negotiated arrangement of peeping and being peeped at, but without an indication within the home that the system is being operated **this would need to happen in parallel communication channels**. (Chatting et al. 2015: 180)

This would go for nearly all of these designs - they'd be much more fun to operate over the phone. They could act as play-things alongside a phonecall, rather than a replacement for it.

> A radio may be typically left on in the background whilst the household move about the space, **in and out of audibility**. (Chatting et al. 2015: 181)

Phraseological finding equal to the "earshot" one found elsewhere (Niðurhal 03?). General topic: phatic spaces and social proximity zone.

Baharin, Hanif and Nadiah Zin 2015. Rhythmic Persuasion Model: Shifting from Phatic to Persuasion. *AM '15: Proceedings of the Audio Mostly 2015 on Interaction With Sound*. New York: ACM, Article No. 1.

> We argue that, as **an aspect of phatic communication, rhythm entrainment** may be used to enhance persuasive technology through inducing mimicry of desired behaviours. (Baharin & Zin 2015: 1)

define:entrainment - "Entrainment in the biomusicological sense refers to the synchronization of organisms (only humans as a whole, with some particular instances of a particular animal) to an external perceived rhythm, such as human music and dance such as foot tapping." (Wikipedia)

> Rhythm entrainment is an important aspect of human interaction. Closely tied with behavioural mimicry, **it helps to establish social bonds among interlocutors** - serving the phatic function of communication. Phatic function has not been widely researched in Interaction Design, however, the conative function of communication, which deals with **the use of language as commands to affect the actions of the addressee**, has been partly addressed by persuasive technology research. (Baharin & Zin 2015: 1)

Sounds like interaction synchronicity (a la Umiker-Sebeok 1980). Here, the authors seem to subscribe to both Malinowski and Jakobson in a way that holds true to both.

> The model claims that people are more likely to comply to a behavioural request if the source is perceived as having authority, is friendly, and has similarities with the receiver, which includes similarity in behaviour, or mimicry. Mimicry and friendliness are actually intertwined. **People unintentionally mimic others and those who mimicked are considered friendly**. For example, people's perception of a chat robot is positively influenced if the robot mimics the typing speed of human interlocutor. Repetition of the request from the source will also increases compliance. (Baharin & Zin 2015: 2)

Something to this effect has often been claimed throughout the 20th century with regard to linguistic similarities in phatic communion, especially by Basil Bernstein and other sociolinguists (i.e. people who speak the same slang, jargon, etc. interact more freely).

> The term is constructed from the Greek 'phatos' meaning 'spoken' (and the related 'phatikos' meaning 'affirming') and **'communion' from the Latin 'communis', the secular meaning of which is 'fellowship, mutual participation, a sharing.'**. (Baharin & Zin 2015: 2)

define:communion - "the sharing or exchanging of intimate thoughts and feelings, especially on a mental or spiritual level." But what did H.S. mean by "social communion"?

> The language of purposeful activity - work, religion, education etc. - is **high in informational content and directly connected to the current activity**. But the "free aimless social intercourse' characterizing the chat accompanying but not relevant to work, or engaged in while resting, eating, passing time etc. is **low in informational content and disconnected with the current activity**. (Baharin & Zin 2015: 2)

These authors choose to emphasize the purposeful/purposeless distinction, which is rather infrequent in phatic studies literature. With regard to "information content", I've moled over, since reading up on the concept of *information*, that it's rather symptomatic that Malinowski used the words "to inform" in an interesting way that should be analyzed separately. It might also be nice to take a look at R. Hartley's 1928. "Transmission of information", the forerunner to Shannon (and Shannon and Weaver) at Bell Systems.

> Jakobson proposed a model of communication with six functional aspects: the referential, emotive, poetic, conative, metalingual and phatic functions. (Baharin & Zin 2015: 2)

The list is in near-perfect chronological order. Only poetic and conative are switched. Or… I may actually be wrong, given the possibility that the poetic function may have first been articulated by Aristotle before the conative. So, for all intents and purposes, this is surprisingly, even exceedingly, exact.

> Jakobson added to Malinowski's concept by specifying more clearly how language of low referential relevance might come to have the function of relational maintenance: **phatic communication, as Jakobson styled it**, is "channel-oriented in that it contributes to the establishment and maintenance of communicative contact" (Lyons 1977: 53-54) (Baharin & Zin 2015: 2)

Aaand… it's gone. Jakobson "styled" the phatic function. Phatic communication was "styled" by Weston La Barre some half a decade before Jakobson.

> Based on the characteristics listed in the persuasive ambient intelligence model, we argue that, for persuasive technology to be effective in influencing change, **phaticity has to be established between persuasive technology and its users**. (Baharin & Zin 2015: 2)

Oh wow, and it's back. This appears to be a novel use for the noun form first proposed, to my knowledge, by Coupland, Coupland and Robinson (1992).

> Rhythm entrainment may be used **to establish phatic function**, which will then increase compliance to a request from a persuasive technology. (Baharin & Zin 2015: 2)

Aaand… We mess up again. The correct term here would be "phatic communion". The phatic function of language establishes contact, it isn't something that is itself *established*.

> According to Knight (2009), entrainment is human tendency to synchronise to events that occur on at fixed interval. Knight gives example of studies that shows entrainment can be induced by **rhythm, which in turn create a sense of communion**. (Baharin & Zin 2015: 3)

I'll have to verify this for myself: Hove & Risen 2009; Hove 2008; and Wiltermuth & Heath 2009.

> In speech, Knight (2009) postulates that entrainment may be induced by increasing periodicity to create rhythm, for example, prosody may be used for persuasion in political speech. This argument was made based on **the premise that behavioural mimicry and synchrony are functions of phatic communion**. Entrainment can extend the duration of behavioural synchrony and mimicry and therefore serves to create a sense of affiliation. (Baharin & Zin 2015: 3)

The premise itself seems fine enough. But it would be nice to dwell more on the mechanisms behind this premise. There are several conditionals (i.e. "Rhythm *may* cause entrainment. Rhythm entrainment *may* result in mimicry or synchronised behaviours [and] persuasive technology *may* be designed to induce entrainment which *may* result in the mimicry of desired behaviours." (*ibid*.)

McNely, Brian J. 2010. Exploring a sustainable and public information ecology. *SIGDOC '10: Proceedings of the 28th ACM International Conference on Design of Communication*. New York: ACM, 103-108.

> This article explores the design and execution of **an intentionally public information ecology** by focusing on three of the primary communication activities (blogging, videos, and microblogging) taking place immediately before, during, and after a small international conference of digital media professionals. (McNely 2010: 103)

The "General Terms" below this abstract made me realize that Documentation is a whole category in the ACM library. This fares well for my plans to specialize in documentation, as well as my plan to build something that would let me search this blog for relevant quotes more effectively (than just Google searching in it - the corporation has removed many entries from search results, most likely due to copyright claims, and I don't know how to go about insisting on my Fair Use rights). As a sidenote, this blog is also an intentionally public information "ecosystem".

> Participants in this information ecology - many of whom did not know one another prior to the conference - created organization-sponsored public blog posts, individual public blog posts, promotional materials, a public website, photographs, and videos; a subset of participants also produced over 500 public updates via the microblogging service Twitter during the conference. These communication activities - encouraged and promoted by leaders within the organization - were designed specifically **to establish and then extend a public information ecology** among local participants and broader publics. (McNely 2010: 103)

The phaticism of establishing contact here takes on the more abstract character of establishing a public information ecology. This should be included in the "extended" interpretation of phaticisms in library science, for example, where one can find "acquiring, maintaining, and providing access to information" (Church 2009; in Pai 2016: 116).

> While Nardi and O'Day were exploring information ecologies before the proliferation of social networking applications and widespread blogging practices, their work was nonetheless prescient for considering how **web-based interactions** might **"serve as connective tissue between and within local information ecologies**" (Nardy & O'Day 1999: 185). "There is no single Internet information ecology," they argue, suggesting instead that "information ecologies are local habitations with recognizable participants and practices" (*ibid*., 185). And yet the enabling technologies of social networks and **low barrier digital publishing** potentially afford broader social interaction, such that the notion of *local* can be realized in terms that allow **individuals** to **come together around *ideas* and *activities* that may "span traditional geographic or social boundaries**" (*ibid*., 185). (McNely 2010: 103)

This is the stuff of *diffusion* in my vocabulary - the fact that "digital publishing" can enable interested parties from all across the world to find each other, easily get into contact, collaborate, etc. In Jakobson's terms, this concerns the explosive expansion of *the radius of communication* brought about by the digital age.

> They argue that "people communicating their own thoughts to other people [online] is heartening," and that "**not every human interaction has to meet a high intellectual standard**" (Nardy & O'Day 1999: 194). In fact, findings from this study indicate that **mundane and seemingly ephemeral online communication practices** may actually strengthen connections within an information ecology while simultaneously evoking interest and interaction from individuals outside of that information ecology. (McNely 2010: 103-104)

This would actually serve as a perfect response to the early commentators on Malinowski's concept of phatic communion who said something to the effect that primitive men are not the best metaphysicians (implying that Malinowski's Trabrianders had *no* communications of "a higher intellectual standard", and that such communication is the ideal).

> Of particular importance for this study is the fact that these kinds of interactions are increasingly actualized as **digital (often backchannel) writing work**. As such, the persistence and durability of social ties are fortuitous outcomes of many contemporary public writing practices within a given information ecology. (McNely 2010: 104)

Is... Is this what I'm doing right now? Sources invoked: McNely 2009; Zhao & Rosson 2009; Honeycutt & Herring 2009; Kellog *et al*. 2006; McCarthy & boyd 2005; and Swarts 2010.

> One significant way that activities within an information ecology can be traced is through organizational **writing work**, especially writing **that doesn't result in what might normally be seen as documentation** - writing as manifest in microblogging updates, for example. By considering such writing work, activity theory may be productively articulated with knowledge work, where interactions are at once reflective of practices embedded within a "rich social matrix" (Kaptelinin & Nardi 2006: 9). Spinuzzi defines knowledge work as "**work in which the primary product is knowledge**, information that is continually interpreted and circulated across organizational boundaries" (2006: 1). (McNely 2010: 105)

Some fine day everything humans do, even leisure and entertainment, will be formulated as a type of work, because some energy is expended. The physical definition will overcome the social one.

> A code particularly prevalent in conference-sponsored blog posts and videos was termed *informing/selling*. In these instances, the content could be seen as primarily informative, but **the information provided seemed to be deployed in a way that "sold" the dominant organizational identity narrative**. In other words, where the live-blogging posts contained virtually no editorializing, the *informing/selling* posts deployed organizational information within a frame that advertised or reinforced the merits of the information ecology. These posts and videos were explicitly designed to appeal to broader publics in ways that drew upon the strengths of the organization. (McNely 2010: 106)

This *selling* of "the dominant organizational identity narrative" can also be viewed in non-economic terms, such as Lotman's self-description: the members of the organization are in a way conceptualizing their own activity within the organization by *reinforcing the merits* of said organization. Curiously, there is no linguistic function explicitly ascribed to this kind of languaging. Actually there might be but I'm not aware of what it could be.

> In direct contrast to the *informing/selling* blog posts and videos, 29 % of conference Twitter updates were coded *tummeling* (whereas only 2 blog posts and no videos were coded in this way). Marks notes that **the Yiddish word "tummler" is used to describe someone who is particularly adept at facilitating conversation** and engagement within online communities - someone who often curates ideas and content while connecting previously unaffiliated individuals from overlapping networks. *Tummeling*, therefore, denotes **activities sparked by a "conversational catalyst within a group**, [someone] to welcome newcomers, rein in old hands and set the tone of the conversation" within a given online community (Marks 2008: 1). [...] Twitter's built-in addressivity (the hailing of another user enabled by the "@" sign) also facilitates *tummeling* moves. (McNely 2010: 106)

For this category I actually know of a precedent, i.e. what Lemon (2013) calls "phatic experts".

> Digital *phatic* gestures were exclusive to microblogging updates (27 % of all updates), and are closely correlated with *tummeling* activities. ***Phatic* gestures in online communities such as Twitter are designed not to be informative, but to express social connections and understanding** - even feelings of solidarity or connectedness. For example, the last conference Twitter update collected for this project is explicitly *phatic*, lamenting the return to normalcy and everyday academic life that must occur after the euphoria of engaging with colleagues and friends at the conference. (McNely 2010: 106)

Odd use of "designed". Likewise, how does one "express social connections"? More so, "understanding"? In greeting or taking leave, do we express social understanding?

> Such updates are not particularly informative - at least not in any way similar to *informing* posts and videos - and they often **express emotion and feelings of dis/connectedness** to or from fellow conference attendees. And while *phatic* gestures **do not demand a response**, interactions around *phatic* posts are fairly common since they may **inspire similar reactions from others** in the information ecology. *Phatic* gestures, in fact, were often correlated with *tummeling* activities, since *tummeling* involves the kinds of direct user-to-user connections also prevalent in *phatic* interaction. (McNely 2010: 106)

Also odd. "Feelings of dis/connectedness" I get - sometimes phrased as feelings of belongingness or togetherness. But not demanding a response and inspiring similar reactions from others brings up a curious caveat in Jakobson's phatic function: on the one hand it is expressly formulated as a means of continuation (of the interaction) and often invoke a similar reaction because the linguistic convention requires it (i.e. "hey, how are you?" and the mandatory response "good, how are you?") and on the other hand the initiation of this ritual sometimes makes the interaction clumsy because a "false start ritual" (i.e. beginning the "finishing move" out of place, out of sync) invokes this mandatory response but may be in conflict with the natural trajectory of the interaction. This is the case, for example, of awkwardly inching towards the door when you've said your goodbyes but the other person is still going on.

> Having a single conference hashtag helps establish organizational identity and makes **aggregating, sharing, and finding messages** much easier. (McNely 2010: 107)

define:aggregate - "a whole formed by combining several separate elements." What I need for this blog - a widget that would aggregate information from hundreds of posts.

> At least four of the conference participants observed in this study may be seen as *tummlers* - active indiiduals who curate and share interesting ideas, who **interact phatically** and frequently with other members of the information ecology, and most importantly, whose influence brings outside participants into conversation with current members of the information ecology. (McNely 2010: 107)

Phatically meandering.

Baharin, Hanif and Salman Khalidi 2015. Fyro: A Symbolic-Based Phatic Technology. *OzCHI '15: Proceedings of the Annual Meeting of the Australian Special Interest Group for Computer Human Interaction*. New York: ACM, 304-308.

> This paper presents a symbolic-based **phatic technology system**. In contrast to previous work, which explored phatic technology as **abstract-, object-, and behavior-based system**, we designed Fyro as a symbolic-based system inspired by the symbolic use of fire in the ritual of lighting up a candle when thinking of loved ones. (Baharin & Khalidi 2015: 304)

An amalgamation of "phatic techonologies" and "phatic systems". Are there phatic aspects to all listed "-based" systems?

> Data were analysed using affinity diagram. Although previous research indicates that **users project their own context to create meanings in phatic interactions**, our results show that **symbolic universal traditions may be innovated** to extend its meaning into such interactions. (Baharin & Khalidi 2015: 304)

The semiotic question between *meaning-making* and *meaning-loaning*. This is a relatively frequent thread in phatic studies, though not all that visible since the general consensus apears to veer towards "symbolic universal traditions" pn phatics due to the ritualistic character of phatic expressions. The other side is represented by the pragmatic relevance approach, and of course in La Barrean phatics and phatic technology studies, where private emotional connotations are emphasized.

> Strong and Gaver (1996) suggested design opportunities for **expressive, minimal communication**, in contrast to the **practical, informative communication** systems researched in CSCW. (Baharin & Khalidi 2015: 304)

The reference is a two-page technology piece but somehow the authors manage to reconstruct the formalist view of language functions: practical and poetic.

> The use of text messages to send frequent trivial messages between lovels is **a form of phatic appropriation of technology** (Vetere, Smith and Gibbs 2009). Phatic use of technology is also evidenced in the repetitive use of social media to share mundane, everyday activities (Vetere et al. 2009). (Baharin & Khalidi 2015: 304)

Wait, did Vetere discuss "appropriation"? I must go over Vetere's writings and make a more thorough comparison between Franks' ideas and those of V. Wang, who drew many fascinating avenues of research from the concept of "habituation"..

> Rituals and routines are sometimes confused with one another. One primary characteristic that distinguishes rituals from routines is **the present [sic] of emotions** in the former. Routines are **emotionless actions** that do not require full attention, whereas rituals are **actions that result in emotions and feelings**, thus repetitive rituals may gradually become routines as they lose the emotions conveyed (Payr 2010). (Baharin & Khalidi 2015: 305)

This sounds extremely insightful but also somewhat troubling, because it may turn out to be an "auxiliary hypothesis" that doesn't hold up with every use of these terms (ritual and routine). In any case I downloaded the cited paper into extra readings folder. The central issue is very similar to the diachronic dispute between Spencer and Malinowksi on the topic of feelings or sentiments.

> Inspired by the ritualised aspect of phatic function of communication, we focused our design ideas on the theme of emergence of meaning through rituals by exploring the gestures of **lighting up a candle in remembrance of loved ones**. Symbolic use of fire was chosen because it was universal and the tradition had transmuted into different rituals throughout the ages as manifestations of varied emotional expressions. **The use of fire changed humanity profoundly. It affects human emotions** because it provides warmth, safety, and satiety. Therefore, it is not surprising that it is used symbolically almost universally; in religious context, to mark the celebration of public events, such as the Olympics to domestic private events of birthdays, and to make visible our thoughts and longings for lost loved ones. (Baharin & Khalidi 2015: 305)

How difficult it is to tap into the role of the figure of fire in phatic discourse. Two connection points that immediately come to mind are the epigraph opening *The Meaning of Meaning*, and the possibly etymological import of *phatikos*, having to do with bringing light. These may be connected to the representative anecdote of leisurely conversation around a campfire. In personal experience, it is present in Estonian mundane mythology in the form of a belief that one can garner higher truths simply by staring off into a blazing fire (cf. Jaanipäev, e.g. St. John's Day celebrations).

> The three major themes, which emerged from our affinity diagram were feelings, gift-giving, and **emergengy/safety**. (Baharin & Khalidi 2015: 306)

Lexical finding: emergency and safety are useful synonyms for the two psychological states involed with the "stranger" in the aforementioned representative anecdote: a strange (unknown) man approaching a campfire of already on speaking terms people (having established a phatic communion) can view the stranger as either causing an emergency or staying within the limits of safety. The interaction contours are consequently either shaken up or remain near constant.

> Most responses from the participants fall under the 'feelings' header. The gesture of lighting up a candle for symbolic meanings is a form of ritual. In Fyro, this gesture sits comfortably in the ritual of phatic communion, i.e. **ritualised interactions that create social bond**. (Baharin & Khalidi 2015: 306)

Ritualised interactions. It is still unclear whence ritualism originates or how it entered among phaticisms. Was it Firth's work, which was quoted by John Laver? Or did it come about from expanding upon Malinowski's phrase "formulae of greeting or approach"? The intuitivist explanation would be that many people view phatic exchanges as a sort of ritualistic behaviour. It may also stem from Malinowski discussing language used in ritual in the same essay. In any case, *Interaction Ritual* is the title of E. Goffman's 1967 book.

Creating social bonds. Here the "bond" is ambiguous, as always, because Malinowski uses it interchangeably with "ties", both descriptive of "fellowship". Note that both *communion* and *fellowship* belong to Christian terminology, which is why I've prepared a folder with some readings on communion and community.

> Our results show that universal traditions laden with meanings can be used for expressive phatic interaction. This is because the participants equated Fyro usage to expression of feelings. The participants acknowledged that Fyro is a messaging system, but the message sent is **the feeling of longings**. (Baharin & Khalidi 2015: 306)

Another common but not frequently articulated undertone in phatic discourse. "Feelings of longing" are exactly what Jakobson's phatic function have to do with in the realm of poetic analysis. Notably, Jakobson did not himself employ the term "phatic function" anywhere in explicitly but did sprinkle undertones here and there. This is the case for his Polish illustrations to the use of his scheme, performed entirely upon poetic (rather than communicative) material. The phatic function was touched on at least two instances, one having to do with aesthetic attention and the other with personal sound-symbolism, which may be termed very clumsily *emotive phono-semantic knots*. This is the case of a poetic sound or a melody reminding you of a loved one, invoking a feeling of longingness, which is also the stuff of his "Notes on the Contours of an Ancient Japanese Poem" (1981a).

> Instead of augmenting everyday objects used in daily routine with minimal communication capabilities, we have chosen **to augment objects used in rituals**, which stemmed from a universal tradition of symbolic use of fire. (Baharin & Khalidi 2015: 307)

They are, to put it bluntly, constructing *phatic objects* with the understanding that phaticity pertains to interaction rituals, interchanging the formulae of greeting and approach with the interactions around rituals, with man made fire at the center of its artifactual scheme. There is indeed palpable emotional symbolism in live fire but the safety concern (flammability of the prototype) beat the purpose of feeling at ease. While the person who used "phatic objects" as a name for objects constructed with a 3D printer in the process of demonstrating the machine at work viewed the outcome, the physical object, as a meaningless, perfunctiory object in the literal sense, here the sense of phaticity invoked is that pertaining to feelings and/of reciprocal expressiveness.

> In retrofit phase, the participants were asked about current **technologies they would use** to fulfil Fyro's functions. The answers given were **mobile phones and social networks**. Thus, the participants viewed Fyro as belonging to the same group as these communication technologies. Perhaps this was why some participnats stated that they would use Furo during emergency or for safety, although this was not how we intended it to be used:
>
> - *[Fyro] can be used during emergency.*
> - *As emergency alert or message to inform friends on Twitter.*
> - *To be used by older people living alone to send a message during emergency.*
>
> The participants' responses are valuable for improving Fyro design in the next iteration. (Baharin & Khalidi 2015: 306-307)

These responses are valuable indeed because they point to more intuitive and practical uses for Fyro than the very abstract feeling of longingness or sense of connection or whatever. For a future vision it even seems probable that a *City and the Stars* kind of A.I. would have a subroutine for automatically connecting friends and family in case of an emergency or collective threat, i.e. to let each other know that they are fine and safe, perhaps even for the very practical purpose of finding out whom the occurrence affected and how to proceed with helping the friends and family deal with it (maybe a higher dose of *soma*?). Yet again it feels like these people are designing technologies that may be feasible and desired in a far future. In any case, I should look into what else Hanif Baharin has published, these two papers by him here have been very insightful. // Holy shit, his Research Output is a goldmine.

Makice, Kevin 2009. Phatics and the design of community. *CHI EA '09: CHI '09 Extended Abstracts on Human Factors in Computing Systems*. New York: ACM, 3133-3136.

> Proposed thesis research uses Twitter - **a young channel for phatics communication** - as a catalyst to promote community awareness and strengthen connections between members. This paper examines the phatic function, or messages about the communication channel, and its growing interest in HCI research. Examples of projects are described in the context of better understanding **the role phatics play in community development** (Makice 2009: 3133)

One frequent problem with phatic technology studies is that their talk doesn't match their walk: the theoretical, epistemological, abstract part of the papers are all too grandiose (more general functionality that can be found or perceived in the design object is imputed onto it) and the actualy technology constructed in the empirical, ontological, concrete portion of the paper comes across as not really all that impressive. *The role phatics play in the community development* doesn't seem like an attainable goal when "phatics" themselves are not well defined. And vagueness, generality, and grandiosity is an inherent problem with the definitions employed in phatic technology studies, making their discussion about *bettering our understanding* seem much too out of place. Ritual Machines (above) is a perfect illustration: the theoretical discussion is beautifully executed but the actual performance of the experiment a clear failure. So, how should one overcome this disconnect?

> Using the microblogging service Twitter as an exemplar, this research seeks to show that **awareness within a community** is positively associated with use of the *phatic function* of communication - a sort of linguistic **ping** that serves to maintain connection to others. Leveraging phatics in the design of **physical spaces** and online resources can strengthen communities. (Makice 2009: 3133)

Awareness of what? The community's self-awareness about itself? What aspect of itself? "Pinging" usually (in network terms) checks the connection, whether data can be sent and retrieved. So these are still channel operations - checking and maintaining the channel, here replaced with connection, presumably of some psychological variety. So, still, awareness of what? Awareness of whether messages can be transmitted? Whether it is possible to communicate? The bare bones of *contact*?

> The earliest wave of research on Internet community not only distinguished between strong and weak ties but also made the latter subordinate. **Relationships mediated** through a computer were presumed to be **inherently limited** and could never gain the **intimacy or value** of face-to-face connection. (Makice 2009: 3134)

The implications of "intimacy" and "value" are interesting. They're very sophisticated synonyms for "expressive" and "practical". Almost as if they're the female and male orientations, aesthetic and ethical, emotive and conative. But when attempting to collapse referential and conative both under "value", it strikes immediately that intimacy also has value or *is* a value.

Mediated relationships are indeed inherently limited due to channel reduction but I guess it can have other "affordances". In this light the Malinowskian negation of feelings comes across as especially conflicting because of the

pejorative use of "phatic" - it is both defined and understood as "limited" in some sense or other (most often in terms of "information content").

> Because of their **disposable** nature, Twitter messages continually re-establish weak-tie connections without a **commitment** to a **deeper** interaction. This increases opportunity for a wider network of strong-tie connections to grow. (Makice 2009: 3134)

Here I would gather that there are two types of commitments: disposable and deeper. The interesting part is that in the energetic perspective some see "exchanging information" as a commitment because it may fatigue and others see "small talk" as a commitment because it is perfunctory. The weak and strong tie connection reminds me of the idea to incorporate Ruesch's discussion of popularity vs friendship systems more heavily in the future in relation with the nature of the relationship, particularly psychological connection and pseudo-phatic goals, which may involve persuasion, marketing or violence in the conative dimension, affiliation, sociability, and belongingness in the emotive dimension, and empistemological emotions, altruistic informing, and news exchange in the referential dimension.

> Public display of this kind of communication further lowers barriers to individual engagement by **allowing community members to understand the current state of others**. Installation of public Twitter display shave shown positive effects on community awareness, leading to greater participation and empathy. (Makice 2009: 3134)

This kind of gauging the social milieu can actually serve a political or ethical subfunction: using small talk to figure out how people lean politically, what do they think of the state of affairs, what attitudes do they foster towards the social state, etc. These would be the so-called "moral sentiments".

> In 1960, linguist Roman Jakobson derived six functions of language from how the message operates on each aspect of communication: context, sender, receiver, channel, common code, and the message itself. Much of the emphasis in ICT development is placed on **the quality of the information (referential and metalingual functions)** or **identity** (emotive, conative, and poetic functions). (Makice 2009: 3134)

This insightful in two regards. First, it is indeed the case that the metalingual function is a variant of referential function, i.e. referring to elements of the code. But so is poetic and phatic, in case of one the message refers to elements of the code but not in order to inform the receiver of the intended meaning of said element but in an "unsaying" or not-so-explicit way inform the receiver that the construction of the message itself is the relevant factor, and is thus meant for aesthetic enjoyment, and in the case of the other the message refers to the fact of communication (the "bare bones", the existence and working condition of communication infrastructure) in order to accomplish some communicative goal, either to "establish, extend or terminate" (*ibid*.) contact. And secondly, the "identity" is insightful because the first three functions indeed refer, according to Bühler's *organon*-model, and possibly Aristotle, to first, second, and third persons, specifying the identity or addressivity of the receiver. There is only the slight error in the poetic function included in this set, as it should be *it*, the third person or external object referred to, that fulfils the third, transactional, aspect of identity.

> Often considered by developers to be noise, disposable or even unnecessary, phatics are about **seeking connection with another person**, either by requesting interaction or **confirming active presence**. Phatics are known to act ceremoniously, build solidarity, and convey a willingness to engage. **Engagement** is important when **fostering community awareness** because **active** learners are more accepting of new information than passive ones. If the goal of a community developer is to increase local awareness, then **phatic functions must be part of the dynamic**. (Makice 2009: 3134)

Psychological connection once again left undefined, or defined by association with synonyms (e.g. solidarity). **Engagement** here once again calls Spencer's social progress to mind. His point about activity was wholly different, though,

because he had his own theory of mental energy, and thus viewed it in a wholly different perspective. Whereas here emotions are conceptualized positively, as something that unite people, foster feelings of togetherness, etc. Spencer viewed emotions in terms of impulsiveness, and was rather concerned with the possibility of social union to impose checks on impulsiveness, especially such basic stuff as hysteria and violence, which appeared to be more common problems a century and a half ago but are still known in the modern world. I think a short history of the change of attitudes towards emotions as such could be written on this topic alone, though much more historical context would be necessary.

> As a channel for communicating the important, disposable information about individuals in a group, Twitter is inherently phatic in nature. At the heart of any post is **the Are-you-there Here-I-am** mission of the phatic function. My initial investigations revolve around two main endeavors involving Twitter as a platform: Twitterspaces, and stream analysis. (Makice 2009: 315)

Giving the impression that the phatic function is that of geolocation. I'm most sure I've seen this phraseology before in a textbook of some sort but can't put my finger on it. Effectively, this is "pinging", figuring out the system of communication. Feedback? In any case, this is pretty much at the core of Vincent Miller's critique of "phatic social media": it's all about letting people that you exist (*look at how sads I am*). The original Mowrer situation doesn't really apply very well, because you can't say "Don't go" via social media - people live *there*, there's nowhere to go, only temporal away periods.

> One of the main characteristics of the Twitter system is the ability for each individual to craft **a personal information stream** (PInS) composed of self-selected content published by other authors. Current tools make use of available data to describe individuals or derive trends from collective content, but rarely do they describe the compiled stream - the best reflection of an individual user experience with the system. (Makice 2009: 3135)

This blog is also a personal information stream composed of selected quotes from others. The problem I have with collective content of this kind on social media is that the individual bits of information are not indexed or fixed. You can't cite a tweet like you can a page in a book and I'm not even sure if tweets have stable URLs. It makes navigating the twittersphere difficult if your intentions are information oriented.

> Human-computer interaction continues to move from a context of individuals and objects into **a space of sociability and system complexity**. (Makice 2009: 3135)

Phraseological gem. Phatic space + phatic systems. Also manifest in the aspect of diffusion: the indirect radius of communication has broadened from the physical travel of a material text to the global dissemination and constricted temporally to near instantaneousness. The nature of sociability is changing as the campfire tradition recedes and alters its functions.

> People crave connection. We are hard-wired for it. (Makice 2009: 3136)

[citation needed] - this is actually the troubling portion of Malinowski's allusions to sociology. I can't shake the feeling that he relegates "the herd-instinct" to a footnote because he's negating Durkheim, Simmel, and possibly others who may have something relevant to say about the topic and could give broader context to *how* we are hard-wired for craving connection.

> In the same way early HCI research leveraged what we knew about cognitive processes to design interaction in ICT, so too can we learn from our understanding of **the continuous cycle of disconnection and reconnection** that characterizes human interaction. Failure to recognize **the role phatic communication plays in this dance** leads to user frustration and incomplete tools. (Makice 2009: 3136)

Does one a play role in a dance? A lexical oddity and a phraseological gem: *the continuous cycle of disconnection and reconnection* draws out the contours of human interaction and reveal the necessity of the *psychological margins* of interaction. This may sound poetic but I've yet to figure out how to leverage John Laver's unique *maljak*-ian and Goffmanian take against the more poetic Jakobsonian communication radius and varieties of contours. What is *really* the beauty in running away from your fiancee at the altar? - "[a] message of the variety *I will not see you again*" (Jakobson 1964e: 14).

> Using Twitter as an exemplar, my research will continue to examine phatics in the context of strengthening community. Outcomes will be directed toward the general application of **relational-cultural theory**, to critique **the interface design of sociable features in systems**. (Makice 2009: 3136)

More on phatic systems, which basically *are* the sociable features of systems. But this broad of a definition can cover everything from the green-or-red light on a medical cabinet door to the role of the person greeting, checking passes or handling clothes in the entrance of an event or establishment to the human-computer interaction affordances of a digital society.

"Relational-Cultural Theory (RCT) is rooted in the groundbreaking work of Jean Baker Miller ["a psychiatrist, **psychoanalyst, social activist, feminist**, and author"], who proposed a new understanding of human development in her book *Toward a New Psychology of Women* (Miller, 1976). In 1978, Jean Baker Miller, a psychoanalyst [...] began **meeting informally to re-examine developmental psychology** and clinical practice [...] Their twice-a-month meetings were the beginning of a collaborative theory-building group that led to **the birth of a revolutionary approach** to understanding psychological development." - If it's a feminist social activist re-examination of psychology then you can bet that it's *revolutionary*.

Wadley, Greg; Frank Vetere, Lars Kulik, Liza Hopkins and Julie Green 2013. Mobile ambient presence. *OzCHI '13: Proceedings of the 25th Australian Computer-Human Interaction Conference: Augmentation, Application, Innovation, Collaboration*. New York: ACM, 167-170.

> A number of ambient technologies have been devised which convey social presence by **transmitting awareness cues about the distant other**. For example Gaver (2002) designed awareness technologies that used 'poetic' hardware design and the senses of touch and smell, and Dey and de Guzman (2006) augmented household objects to respond to the activity of remote family members. Related to this approach is **'phatic' technology, which is intended not to transfer information** but to establish and maintain human relationships (Vetere et al., 2009). (Wadley *et al*. 2013: 167)

There's a major contradiction here. If phatic technologies are intended not to transfer information then transmitting cue, a signal, isn't phatic because it still transmits some information. This is the epistemological consequence of dismissing the etymology of *phatic* and instead of viewing it as linguistic communion you take it to mean communion by any means other than linguistic.

> Technologies such as the 'Virtual Intimate Object' (Kaye 2006) support non-intrusive social connection through the exchange of **low-bandwidth messages which convey simply that one user is thinking of another**. (Wadley *et al*. 2013: 167)

In the meantime I have invented a new term, *symphatic*, which, unlike *emphatic* messages, convey a message and in a metacommunicative sense "instruct" the receiver about its importance, perform a "low-bandwith" operation of reminding of presence. I have a real-life example to boot. Imagine yourself typing away at your laptop when you suddenly feel some fingers on your side. Unbeknownst to you, your significant one has crept up to you and tickled you. When realizing this, you ask: "What are you doing?" and the answer is, of course, "Nothing," uttered in a sweet and clever tone. It is not emphatic because it does not make a point, and it is also not stricty phatic because it doesn't

perform the social and channel operations commonly ascribed to phatic communion and function. It's not even phatic communication *sensu* La Barre because it's not vocal. Instead, it is *symphatic*, which I take as descriptive of this narrow, unique sense in which phaticity is meant in these phatic technology studies.

> Thus we propose that a phone or tablet can be a personal ambient display that supports social connection by **transmitting cues about activity** and enabling **lightweight phatic communication**. Our formulation of 'mobile ambient presence' (MAP) is similar in spirit to the wearable presence devices of Williams et al. (2006), but implemented on standard consumer hardware, which is more likely to yield a widely accessible technology. (Wadley *et al*. 2013: 167)

It is a curious shift from *speech as a mode of action* to *technologies that transmit cues about activity*. And phatic communion is "lightweight" (in Malinowski's terms, "aimless") by definition.

> However parents, while they initially expressed interest in the technology, turned out to have different requirements. They were under stress, needing to manage the child's stay in hospital on top of existing commitments. **Short bursts of information-rich communication** were better suited to them, with voice the preferred modality. It was in the classroom and the hospital that ambient presence was perceived as most useful in this trial. (Wadley *et al*. 2013: 169)

My use of "emphatic" above pertains equally to the level of intent (the importance of the message) as well as information content. Being emphatic in this sense amounts to emphatically insisting on the importance of a specific point of information.

> **Few technologies embodying ambient presence principles have become mass-market technologies**. Traditional consumer ICTs such as the desktop PC have typically been designed for focal use and have not offered sufficiently rich I/O to detect and convey ambient presence. (Wadley *et al*. 2013: 169)

I guessed as much from not being able to name any on the market and from the quite frankly outlandishly "first world" feel to some new designs.

Cui, Yanqing; Jari Kangas, Jukka Holm and Guido Grassel 2013. Front-camera video recordings as emotion responses to mobile photos shared within close-knit groups. *CHI '13: Proceedings of the SIGCHI Conference on Human Factors in Computing Systems*. New York: ACM, 981-990.

> The study's results support the value of using front-camera video recordings to glean emotion response. It supports **lightweight phatic social interactions** not possible with comments and "Like" buttons. Most users kept sharing emotion responses throughout the study. They typically shared the responses right after they saw a just-taken photo received from a remote partner. (Cui *et al*. 2013: 981)

Adding to the necessity for a term like "symphatic" - there are more "lighweight" form of communization than most means of communication technologies allow for. Though on the latter point I'm not sure how more lightweight interactions are "not possible" on technologies with more affordances.

> **Video** is a good medium for delivery of emotion responses. Some previous studies position video as a means to convey rich information. **Peole use them mainly for communicating within strong-tie relationships on special occasions**. Departing from previous work, we designed emotion response for *phatic* communications. Its purpose is **to reach a social goal**, rather than convey information as seen in previous work to do with video communications. (Cui *et al*. 2013: 981)

Unlike some dystopian movies, which imagine the future as a constant barrage of video calls, presently it is indeed more reserved for very personal interactions and sees infrequent use. It might be because the technology is not yet as ubiquitous as it might seem (setting up a webcam is somewhat tedious, internet connection might be sub par, etc.) and it might also be because people aren't always willing to "put on a face" just to have a casual chat.

> Users had limited options for framing, because of the narrow view of the front camera. This explains why the user's face occupies large parts of the frame in a typical recording. While most users managed well with this, **three were not comfortable in showing their "*big face*."** One user (Jari) always avoided sharing videos featuring his face, and two other users (Mia and Alex) seldom shared emotion responses in the study. (Cui *et al*. 2013: 986)

Yup. It might be Estonian/Finnish aloofness, but I, too, seldom photograph my own face. Some people are not photogenic and know it.

> G2 [Group 2] consisted of loosely connected friends. The members met each other at various parties and game sessions. **They did not yet desire a sense of constantly being together**. Emotion responses had potential to bring the group closer over time. (Cui *et al*. 2013: 988)

Yet. Are friends supposed to desire constant togetherness?

> Emotion response, as in this study, is aimed at lightweight *phatic* social interaction similar to everyday greetings and **small talk that include but do not focus on information exchange**. (Cui *et al*. 2013: 989)

These guys get it! Information content is not an absolute or ultimate condition for phatic communion.

Kim, Chang Won and Tek-Jin Nam 2009. Talkative cushion: a phatic audio device to support family communication. *CHI EA '09: CHI '09 Extended Abstracts on Human Factors in Computing Systems*. New York: ACM, 2631-2634.

> The 'Talkative Cushion' is a novel audio recorder which transforms recorded voices into **humorous and ludicrous** sounds. It is proposed as **a phatic device** for homes. It is designed to make people playful and funny when communicating in homes because **a delightful situation makes people active to talk**. In this paper, we describe why and how a cushion is selected as our target object and how **the concept of phatic technologies** applied to the cushion. (Kim & Nam 2009: 2631)

"Ludicrous" contains the stem *ludus*, making it "playful". The phraseology about delightfulness and talkativeness is formulated as clumsily as the "creates a space for violence to happen" parodied on The Simpsons but the point is valid. People are more gregarious when they feel at ease. The concept of phatic technologies is what I'm reviewing.

> This project aims to improve intimacy and social bonds for families by designig of **a new phatic product** in domestic environments. (Kim & Nam 2009: 2632)

This usage sounds very much like the pejorative one by Stenström, who mentions a "phatic microphone" by which she meant a microphone that would go unnoticed, as her conception of phaticity was that of meaningless parts of speech.

> *Usage Scenario:* There is an idle '*Talkative Cushion*' on the sofa in the empty living room. Tom is coming home after school and sitting on the sofa. He leans back in the '*Talkative Cushion*' and then some funny sounds come out. The recorded sounds are greetings from his father who is too busy to see his son often. After listening to the sounds over and over again by pressing the cushion, Tom speaks about his recent school life and worries to all family members. His father goes to the '*Talkative Cushion*' to listen to the reply from his son. (Kim & Nam 2009: 2633)

This is what I meant by some of these designs being painfully "first world" objects: you have to be pretty bored and comfortable to come up with sound-recording cushions. Also, isn't talking about "school life and worries" the exact thing children detest about parents because they always keep asking?

8.6.7 Niðurhal 03 (2017-09-17 18:48)

- Obeyeskere, Gananath 1969. The Ritual Drama of the Sanni Demons: Collective Representations of Disease in Ceylon
- Lewis, I. M. 1962. Historical Aspects of Genealogies in Northern Somali Social Structure
- Lonsdale, J. M. 1968. Some Origins of Nationalism in East Africa
- Wein, Hermann 1957. Trends in Philosophical Anthropology and Cultural Anthropology in Postwar Germany

- Needham, Rodney 1960. Descent Systems and Ideal Language
- Feuer, Lewis S. 1953. Sociological Aspects of the Relation between Language and Philosophy
- Sjoberg, Gideon 1955. The Comparative Method in the Social Sciences
- Spiegelberg, Herbert 1951. Supernaturalism or Naturalism: A Study in Meaning and Verifiability
- Feuer, Lewis S. 1957. The Principle of Simplicity
- Hartung, Frank E. 1951. Science as an Institution

Obeyeskere, Gananath 1969. The Ritual Drama of the Sanni Demons: Collective Representations of Disease in Ceylon. *Comparative Studies in Society and History* 11(2): 174-216.

> According to Ayurvēda, disease is caused by the upsetting or excitement of any one or more of **the three humours basic to the human organism: *vāta* or *vāyu* (wind), *pitta* (bile), *slēshma* or *kapha* (phlegm)**. Collectively these are known as the *tri-dōsa*, 'the three troubles' (Sinhalese, *tun dōsa*). In addition to these diseases that spring from within the organism are those caused by external (supernatural) agencies. Thus demons, and gods, may also cause diseases and other types of misfortune like drought, flood and famine and certain types of illness. (Obeyeskere 1969: 175)

In the European tradition, there were four, if I recall correctly. Was the missing humour "sanguine" *blood*?

> The drama of the *Sanni* demons is performed after **the midnight watch (*mäda yāma*)**. (Obeyeskere 1969: 178)

"Mäda jama" is a false friend in Estonian, meaning *rotten bullshit*.

> Therefore he called the great sage, **Ananda (Buddha's chief disciple)** and asked him where these demons now were. (Obeyeskere 1969: 182)

Relevant for my inchoate short story based on Remsu's *Kurbmäng Paabelis*. Ananda would be the opposite (much like the Antarctic continetn) to the female character, Anda. It may be possible that Remsu was aware of Ananda and modelled her after buddhist mythology.

> No, none of this would do. You now have to dance and **say 'may you live long' (*ayubōvēva*, a salutation)**. (Obeyeskere 1969: 194)

I'm still collecting these kinds of linguistic reports for phatic greetings. Cf. the Nepali "have you eaten rice?" (in Kunreuther 2006)

> We have discussed earlier the manner in which public confidence is brought about. Second, and more important, there is the prescribed **obscenity and horseplay which has the social function of easing this special interaction situation**. This is achieved mainly by stripping these beings of their mythological attributes and presenting them in the arena as ludicrous, comic and humorous figures. [...] The problem can be summed up thus: the deities demand absolute respect, of fear or allegiance; any superordination-subordination relationship of this sort creates tensions towards the latter by the former; **these tensions are relieved by the cathartic mechanism of obscenity**; the expression of these feelings in the ritual permits individuals to better interact with these authority figures in normal social life. (Obeyeskere 1969: 205)

Obscenity is, next to alcohol, one of the uncelebrated factors in phatic communion. Ruesch has pointed out the importance of the latter, but this may be the first I've met the social function of obscenity and horseplay, at least in this direct of a form.

> The *Ratana Sutta* or 'Jewel Discourse' that the Buddha is said to have recited on the occasion of the plague in Visala is found in the Khuddhakapatha, or 'The Minor Readings' (trans. Nānamoli, 1960: 4-6) and in the *Sutta Nipata*. These canonical sources give the bare text and make no references to the occasion on which it was recited. The latter evidence comes from the *commentaries* on the canon written in Pali and Sinhalese. I shall use three major commentarian sources: the commentary on the *sutta* by Buddhaghosa, the famous Indian scholar who lived in Ceylon in the fifth century; the *Pujavali*, a popular thirteenth-century Sinhalese commentarian volume on the Buddha; and **the famous Sanskrit (Chinese-Mahayana) text, the *Mahavastu***. (Obeyeskere 1969: 211-212)

We tried reading the *Mahavastu* because it's available on archive.org but didn't make it far past the preface because it's all about the layers of hell and other unpleasant things in the very beginning. More context is needful, and hopefully I'll get to read a recent book on early buddhism come fall.

Lewis, I. M. 1962. Historical Aspects of Genealogies in Northern Somali Social Structure. *The Journal of African History* 3(1): 35-48.

> In this system of shifting genealogical attachment the most stable units are the so-called 'dia-paying groups'. These are composed of **men descended from a common ancestor** from four to eight generations removed from living men. The members of a dia-paying group are bound by a formal treaty or contract, today often recorded in writing and lodged in District Offices, according to which they pay and receive blood-compensation (Arabic *dia* : Somali *mag*) in concert. A dia-paying group is thus politically and legally a corporation; **an external act of aggression affecting or committed by any member of the group implicates the group as a whole**. The male strength and fighting potential of dia-paying groups varies between a few hundred and a few thousand individuals and in 1958 in a population of 650,000 souls in what was then the British Somaliland Protectorate there were over 360 separate dia-paying groups. (Lewis 1962: 38)

This is reminiscent of two distinct, but interrelated, tidbits. First is the concept of *alpha male*, which turns out to be not simply the leader of the pack but basically the father amongst his immediate offspring. The second is the islamic proclamation of unity through this exact ethos of *hurting one of us is tantamount to hurting all of us*.

> Somali discuss the expansion of lineages and lineage segmentation in terms of the birth of sons, for as they say, 'when a son is born the patrilineal line extends'. **Each child takes his father's first name as his own surname and is given an new first name**. Thus, for example, Maḥammad has a son Jaamaa, whose full name is then Jaamaa Maḥammad; and when he in turn has a son Aḥmad, the latter's full name is Aḥmad Jaamaa and his genealogy to his grandfather Aḥmad Jaamaa Maḥammad. In this way the genealogies are built up as with population increase lineages expand over the generations. **At as young an age as five or six years children are capable of reciting their full genealogy to their clan-family ancestor**. Knowledge of the complete genealogical tree of any large group, however, is restricted to old men and elders for whom such information has direct political importance. (Lewis 1962: 40)

After reading this, I briefly considered changing my name and taking my father's first name on as a last name. The reason for doing so lays in in my familial name being one of the most popular in Estonia and my first name being the most popular male name given to newborns in nearly all counties in my country; consequently there are 4-5 other persons named with *my* current name.

Lonsdale, J. M. 1968. Some Origins of Nationalism in East Africa. *The Journal of African History* 9(1): 119-146.

> Historiographical controversies surrounding revolutions and other periods of rapid political change and concerned in part with **the interactions of the 'spontaneous element' of popular initiative and the 'conscious elements' of direction and control by intellectual and political leadership**. Debate on the relative importance of these two elements is in most cases likely to prove sterile, for they are interdependent. Nevertheless there may well be such a debate with reference to African national revolutions, for emphasis on the one or the other element will derive from contrasting assumptions about the nature of African nationalism as a whole. Studies of the conscious element, the political *élite*, will tend to stress the extent to which a nationalist movement is a revolutionary exotic in its reaction to colonial rule, and **its dependence on European ideas and organizational models**. (Lonsdale 1968: 119)

The spontaneous element, so called, amounts to dissatisfied young people, as is revealed in Vincent Miller's (2015) paper on the role of social media in recent social uprisings (especially the Arab Spring).

> It was in the religious field that corporate action on a lowly social plane retained most vitality in the years that followed the collapse of armed African resistance and rebellion. Independent churches and indigenous sects were of many kinds, fulfilling as many social needs. **Some sought relief for the oppressed poor in confused millennial dreams; some aimed at social sanity and order at a humble level on earth**; others saw salvation in educational schemes as ambitious as any offered by the mission churches in which, as may tend to be forgotten, many political leaders continued to find 'a place to feel at home'. (Lonsdale 1968: 137)

Calling out all *social sanity warriors*!

> Improved education did not remove **the colour bar**, but it did help to remove a sense of cultural inferiority. The secondary school-leaver was better equipped than the barely literate to distinguish between the material and cultural aspects of the West. (Lonsdale 1968: 141)

Probably the race-equivalent of *glass ceiling*.

Wein, Hermann 1957. Trends in Philosophical Anthropology and Cultural Anthropology in Postwar Germany. *Philosophy of Science* 24(1): 46-56.

> [...] the actually new results of this young discipline, especially at Harvard, Yale, and the University of Chicago, are arrived at by means of **team work by anthropologists, psychologists, and sociologists**, which in Germany has not been the case so far. The overall thesis of the following account is this, that today the science of man in Germany is moving toward just this type of interdisciplinary cooperation based on **the idea of a new knowledge of human nature as a totality**. (Wein 1957: 46)

Semiotics is situated at the convergence of these disciplines, also including philosophy, history, and logic. The latter bit is reminiscent of the efforts of the Unified Science movement (begot by a semiotician, Charles Morris).

> And yet it is not merely the fusion of Frobenius' ethnology and the *Kulturkreis*-theory, not the *Paideuma*- and *Kulturseelen*-theories, but **more generally the approach concerned with *understanding* primarily in the sense of the humanities**, from which it is so difficult to bridge the gap over to the approach of ethnological cultural theory as developed *outside* of Germany within the last decade. (Wein 1957: 47)

I should look into what's the polemic on *Verstehen* really about. It's still used in hermeneutics, isn't it? Then why did some unnamed author claim that it's a forsaken term?

> One of the founders of the new cultural anthropology in America and England, B. Malinowski (born in Krakau), **was himself still directly influenced by Wundt's "psychology of nations" ("Völkerpsychologie")**. (Wein 1957: 48)

Likewise with Jakobson, who spoke of the linguistic capabilities of aphasics and the *naturvölker* in the 1940s.

> The basic category of English and American cultural anthropology, the concept of "culture," which is not identical with the German concept of "Kultur," was defined in **a book entitled *Primitive Culture* by the British ethnologist E. B. Tylor (1871)**. Tylor spoke of a "complex whole which includes knowledge, belief, art, law, morals, custom," but in addition to these "any other capabilities and habits acquired by man as members of society." (p. 43) It may sound paradoxical, but it can be shown that this definition of the concept had appeared previously in the work of none other than Hegel. Montesquieu had already spoken of an "esprit général d'une nation." **But only Hegel more accurately spoke of the "communal character" of "legal systems, morality, customs," but also of "science, art, and technical skills."** (Wein 1957: 48)

It may very well be that Roman Jakobson's early notes on *natural man*'s disposition towards phaticity was influenced equally by Malinowsky and Wundt, with whom he may have made contact in the Prague Linguistic Circle (Wundt made a presentation in their midst, if I'm not mistaken).

> According to Hartmann's theory of layers ("Schichtentheorie"), man is distinguished first of all by the fact that the following layers, principally, operate within him: **the biological-somatic, the psychic, the subjectively mental, and the objectively mental**. Kroeber names four levels: body, mind, society, and culture. (Wein 1957: 49)

I'll take into consideration to read *Primitive Culture* before his *Anthropology*, which appeared a decade later. Hegel is still outside of my purview, though *good to know*.

> In the course of a seminar in Berlin, in 1939, Nicolai Hartmann said: "The objective mind is nothing but **homogeneous formation** ("gleichartige Formung"), with only this difference, that **the individual does not impose it on himself but takes it over**." Using the term "Volksgeist" (national mind) in Herderian and Hegelian tradition, Hartmann continues: The national mind "encompasses the most heterogeneous things, from **the trifles of politeness and social intercourse** to the various forms of political fanaticism and party partialities, in fact down to the *predominant opinions*, *prejudices*, *value judgments* or even **the *biases of approval or disapproval***." The two formulations just quoted, from the most recent German theory of the objective mind, might almost have been translations of formulas of the most recent American cultural anthropologists, such as Clyde Kluckhohn at Harvard. The phrase "homogeneous formation" would there read "patterning." (Wein 1957: 49)

Such is the case for the current trend towards Americanization and learning English as a *lingua franca* all across the world - I've moled over this before: the youth is currently driven towards these by "taking it over" whilst Soviet russification was apparently felt more as an *imposition*.

"The trifles of politeness and social intercourse amounts to **phaticity**. Curiously, I'm less interested in these trifles than I am in the meta-theoretical ones concerning the athropo-linguistic theories about these trifles. These "*biases of approval or disapproval*" touch upon the bonds of sympathy and antipathy mentioned by Malinowski in his essay.

> Both theories agree that **no man creates his own language**, his own ethos, his own morality, his own law. In both theories, it is the fact that man **reaches into the sphere of the objective mind of culture**, respectively, that constitutes his unique distinction within the cosmos. (Wein 1957: 50)

Johannes Aavik would not agree, and his example proves that an individual can at the very least contribute immensely to the development of a language. Issues of actual *private languages* I'll leave be; I still believe in individual selection of active vocabulary and the such.

> Kroeber, Linton, and Kluckhohn, too, for instance, **ascribe to the influence of the individual the creation of the *new* in culture**. Nicolai Hartmann's more general theory, however, goes considerably beyond that, in the phenomenon of the "incidence of planning" in history. Only the human individual endowed with consciousness is able to plan. Planning consists of the basic anthropological functions: fore-sight, purposeful action, the setting of goals, the discovery of values, **autonomous assignment of meaning**. This is a hierarchy of functions which far transcends the American "theory of action." (Wein 1957: 51)

Juri Lotman should be included amongst these names, though his propositions were made even after this piece of writing, and in addition he did append the issue of untranslatability between languages and cultures to this question. The "autonomous assignment of meaning" is the other side of the coin of individual selection of active vocabulary; i.e. individual association of ideas.

> The great achievements of A. Gehlen's *Der Mensch* ("Man"), first published in 1939, was that in it the most recent developments in anthropology are shown to be founded upon those of biology (Lorenz, Storch, Portmann, *et al*.). That which is typically human beings *before* the "mental" sphere, in the biological elements of man, his motor impolses, **his sphere of incentive and observation**, etc. (Wein 1957: 52)

Was Gehlen the influence for Jakob von Uexküll whose books are still untranslated and difficult to find in original German? If so, then the analogy between "incentive/observation" and Uexküll's *Merkwelt/Wirkwelt*" would make a lot of sense. Incentive is another synonym for conation, isn't it?

> Plessner's idea implies that man does not merely have the same relationship as do other living things to that which is "outside" him but **in addition stands "above" this relationship, i.e., he appears to himself *as* one so related**. (Wein 1957: 54)

Man is self-reflexive, cf. also the concept of *meta-cognition*.

Needham, Rodney 1960. Descent Systems and Ideal Language. *Philosophy of Science* 27(1): 96-101.

> **Biological relations are indeed universal**, but descent systems are interesting in that **they are structurally and conceptually different from biological necessities or possibilities**. The logical space is a category within a system, the properties of which are not determined by biology; and the genealogical specifications co-ordinate with the category may be practically innumerable. (Needham 1960: 98)

The kinship systems where the *de facto* paternal caretakers are mother's brothers instead of biological fathers, is a case in point.

Feuer, Lewis S. 1953. Sociological Aspects of the Relation between Language and Philosophy. *Philosophy of Science* 20(2): 85-100.

> Again, we might ask what has been the philosophical bearing of the phenomenon of double or cumulative negation. Language as varied as those of Russian, Spanish, Magyar, and Bantu exhibit this syntactical form. (Jespersen [*The Philosophy of Grammar*] 1924: 332-333 & Jespersen [*Mankind, Nation and Individual from a Linguistic Point of View*] 1935: 118s119). Two negatives in these languages do not cancel each other; on the purely linguistic level, it is not true in their syntaxes that not-not p =/= p. Do these languages then promote some special alternative logic or metaphysics? Not at all. As Jespersen says, the function

> of double negation is not as a logical, but as a psychological device. **A layer of negative coloring is spread throughout a whole sentence instead of being localized in one part**. (Jespersen 1924: 337). Where repeated negatives are not used for emphasis, they may serve to convey attitudes of hesitancy. "This is not unknown to me" conveys a **reticence** not present in "I know this." Double negation can thus express either a strengthened negative or a weakened positive. (Feuer 1953: 87-88)

A man could almost feel happy if he wasn't careful.

> Many languages, furthermore, have no future tense, and make use of such devices instead as the use of the present tense to convey futurity. (Jespersen 1935: 160). There is no evidence that the people who use these languages have therefore **confounded the present with the future in a metaphysical sense**. (Feuer 1953: 88)

Estonian language, reportedly, "has no future". Whether Estonians consequently confound present and future, I, as a futurist, am not sure.

> "In primitive culture people speak only about actual experiences. They do not discuss what is virtue, good, evil, beauty; the demands of their daily life, **like those of our uneducated classes**, do not extend beyond the virtues shown on definite occasions by definite people, good or evil deeds of their fellow tribesmen, and the beauty of a man, a woman, or of an object. **They do not talk about abstract ideas**. The question is rather whether their language makes possible the expression of abstract ideas. It is intstructive to see that missionaries, who in their eagerness to convert natives have been compelled to learn their languages, have had to do violence to the idioms in order to convey to the natives their more or less abstract ideas, and that they have always found it possible to do so and be understood. Devices to develop generalized ideas are probably always present and **they are used as soon as the cultural needs compel the natives to form them**." (Bentwich 1910: 141-142). (Feuer 1953: 89)

The exact wording, "our own uneducated classes", appears in Malinowski's passage on phatic communion, too (PC 4.3). It is related to the metaphysical aptitudes of primitive peoples, on which some hold that they are not the most remarkable metaphysicians. But the latter portion is more in line with Jakobson, who similarly wrote (a bit later than this here) that if Einstein's theory of theory of relativity need be translated into South African clicking languages, for example, it could be done.

> When Grescas discusses the existence of God, his terminology has an empirical flavor. "God exists" is translated "haeloh nimtzah," that is, "God is found." (Wolfson 1929: 130) There is no simple verb "to exist" in classical Hebrew; **in that language, things are found or not found, and the verb "matzoh," to find, is one of homely human action**. The absence of the abstract verb "to exist" was no barrier to the discussions of the proofs for God's existence. The diffusion of metaphysical culture thus takes place across boundaries of syntax. (Feuer 1953: 91)

Some additional depth to the common expression, "finding God". Either you find him, and think him to exist, or not.

> We may venture the hypothesis, furthermore, that the intensity of Chinese family life, **the "we-feeling"**, kept the sense of reality and involvedness with things strong. **The Chinese individual was not afflicted with loneliness or emotional isolation**; it is striking that epistemologic subjectivism begins to torment philosophers with the onset of the age of economic individualism. (Feuer 1953: 93)

This we-feeling (although not unfamiliar) is usually rendered as a *sense of togetherness* or *sense of belonging*. The general point adds to the assumption that modern psychological problems are exactly that, modern.

> But [William] James made use of a metaphor of the American language which brought friends to his philosophy among the citizenry at large. He spoke of the pragmatic method as a way of realizing the "cash value" of words. Sensitive to the American idiom, he had also described his God as one who does a retail, not a wholesale business. And James' call for confidence in God, for a faith akin to that which wins a man "promotions, boons, appointments" smacks of **a salesman turned theologian, who writes his theology with the help of phrases from a manual on "How to Win Friends and Influence People"**. These were linguistic metaphors, but James found to his consternation that his philosophy was henceforth linked to them. (Feuer 1953: 93)

This very same "salesmanness" is a boon upon body language discourse, which for all intents and purposes did begin with Dale Carnegie's book (at least with the portions of it dealing with handshakes and smiling, for example).

> Different languages emphasize different relations of men to nature, but each segments which are emphasized do not define incommensurable universes. Each culture can be informed in its own language concerning the limitations of its experience; **if it wishes to, if it needs to, it can add to the resources of its language**. The Hebraists in Israel have thus taken an ancient language, and expanded its vocabulary so that textbooks of electro-dynamics can be written in the idiom of the prophets. The "principle of linguistic relativity" argues that there are incommensurable cultural universes. An incommensurable cultural universe would be an unknown one. The fact of linguistic communication, the fact of translation, belies the doctrine of relativity. (Feuer 1953: 95)

Exactly Jakobson's point. Curiously, also the same example (Einstein's theory of relativity). When finding pieces such as this, it incites suspicion whether it's just another case of timely convergence or if one has found an uncited source.

> **The "will to be untranslatable"** grows during an era of cultural regression and ethnocentrism. (Feuer 1953: 95)

Somewhere I found a similar tidbit about mythology making a comeback at a time of cultural regression. So, seeing that both the will to be untranslatable and the creation of modern myths is apparent in Estonia, is Estonian culture currently regressive?

> The "principle of linguistic relativity" is an instance of a phenomenon among thinkers which we might call **"illegitimate diffusion"**. When the theory of physical relativity acquires its world renown, **there was a tendency for theorists in other departments to run riot with the words of "relativity"**. The psychological and social sciences, for instance, began to discover "frames of reference" everywhere. Economic classes, social observers, different philosophies, - all of these were variously denoted as "frames of reference". The immense **prestige** of the physical theory of relativity **was the covert, emotive argument for the adoption of these "relativities"**. As a matter of fact, none of these usages have any **significant analogy** to the physical theory. (Feuer 1953: 96)

I'm taking this. No ifs, ands or buts. Phatics present a veritable case of illegitimate diffusion, evident in the apparent confusion between various subtypes of interpretations of phaticity. It even seems like some disciplines "run riot" with "phatic" so much so that one could just as easily coin a new term (like *symphatic*) ta make the conceptual diffusion explicit. The "prestige" of "phatic" is also justifiable - it was the brain-child of "the famous English anthropologist", after all, and the *symphatic* notions of phatic technology studies, for example, do indeed veer so far off from the original conception that no "significant analogy" can be found.

> The literary classical language, on the other hand, has led a life immured in monasteries, dissociated from the practical concerns of men. No wonder that this dissociation of language from the controls of action

> finally produces a situation, as Veblen says, where "classical learning acts to derange the learner's workmanlike aptitudes." (Veblen 1926: 395). So that Descartes wrote in his momentous linguistic manifesto: "If I write in French which is the language of my country, rather than in Latin which is that of my teachers, this is because I hope that those who avail themselves only of their natural reason in its purity may be the better judges of my opinions than those who believe only in the writings of the ancients." (Discourse on Method, Part IV). **The change from Latin to the vernacular, as Morris Cohen once said, reveals the emptiness of received systems**. (Feuer 1953: 99)

Something similar is evident in my own use of English versus Estonian. There is so much I have gathered here in English which I cannot (or will not) put into Estonian because it would lose its point. In the near future I'll attempt to put this assumption to test by writing free-form Estonian notes on these very passages in this series.

Sjoberg, Gideon 1955. The Comparative Method in the Social Sciences. *Philosophy of Science* 22(2): 106-117.

> *The Bases of Comparison*. As Clyde Kluckhohn (1953) has observed, "...genuine comparison is possible only if **nonculture-bound units** have been isolated." Certain "invariant points of reference" or "universal categories" are required which are not merely reflections of the cultural values of a particular social system. **Comparable and relatively stable units** must be consciously perceived if comparative study is to progress. Only through the use of invariant points of reference is it possible to test adequately various hypotheses in a cross-cultural setting. (Sjoberg 1955: 106-107)

Relevant for the intercultural assumptions about phatic communion and other politeness behaviour. Japanese scholars have frequently pointed out that the forms of interaction held universal by the likes of Brown and Levinson, for example, simply do not work in the Japanese context. So it is still under debate how universal phatic communion actually is.

> Certainly if any theory is to be of value in comparative research the universal categories employed must be established in a manner which will permit their use in **the testing of specific hypotheses**. Although it is apparent that for some time to come much of cross-cultural research will be dependent upon **rather loose and somewhat impressionistic conceptualization**, social scientists must strive for **a more rigorous approach**. (Sjoberg 1955: 110)

Sadly it would appear that there are no "hypotheses" to be tested with regard to phatic communion. It is more often than not "borrowed without evaluation". It is also a matter of debate whether phatic communion constitutes a "theory" in the sense of something that can be tested. Presently it seems more like a "frame of interpretation", like feminism, marxism, and psychoanalysis. Add *phaticism* to this series.

> Possibly the greatest advances have been in the field of **microscopic research** - i.e., the study of small groups - where the **situational factors** seem somewhat more easily controlled. Nevertheless, some crucial aspects of the problem of standardizing observations, especially in cross-cultural research, remain relatively untouched. There is particular need for **standardizing and objectifying the procedures by which imputations are made concerning the "subjective" aspects of human experience**, data which are not directly observable. Just how to standardize **the imputation of meaning to human action** is a pressing issues in all the socio-cultural sciences. When a person enters a place of "worship," just what "meaning" is to be attached to his action? One can observe and record the act easily enough, but imputed meanings to it is another matter. (Sjoberg 1955: 113)

In other words, is there "mind-reading" involved in gauging the meanings of "situational factors"? Perhaps it is due to the point of phatic communion stemming from Spencer's comparative *psychology* (of man) that so much of it is psychologistic: how to you quantify "social bonds" or, in more modern lingo, "tie-strength"?

Spiegelberg, Herbert 1951. Supernaturalism or Naturalism: A Study in Meaning and Verifiability. *Philosophy of Science* 18(4): 339-368.

> **"Matters of definition" are rarely, if ever, merely matters of definition**. Behind them stand, asa rule, different views of the phenomena and of their intrinsic articulation, if not an unwillingness to face the facts and to analyze them conscientiously. Nor would I go so far as logical positivists like Ayer (1936: 75), who consider supernaturalistic theism so meaningless a position that he is not even prepared to call himself an atheist, offering the theists the ice-cold comfort that **"theism cannot be invalid since it cannot be valid."** (Spiegelberg 1951: 339)

This is what I believe about phaticity. It is not only the case that the definitions of phatic communion, phatic communication, and phatic function are different and consequently inspire different vocabularies and approaches but they also pertain to widely different phenomena. The problem is, I think, that these differences have not been articulated explicitly enough - even the best as they come, e.g. Haberland, only go so far, and generally remain under the radar. In the near future I'll have to write a separate piece on each of the concepts of phaticity listed, and specify their distinctness from each other.

> One first minimum sense of the term "meaning" has apparently not yet been fully brought out. **As soon as a phonetic utterance does no longer stand merely for itself but points beyond itself, it has already some kind of meaning**, even if such pointing does not lead to any definite or clear referent. I propose to call such meaning sound-transcending or more briefly ***pointer meaning***. Meaning in this sense have even magic formulae or code words to the one who does not know their specific meaning, yet knows that they have meaning. They are expressions pointing somewhere, however vaguely and unintelligibly, even though the speaker fails to know "what he is talking about". Meaningless in this minimum sense are only phonetic exercises, the notorious meaningless syllables of psychological experiments, fillers in cryptograms or garbled telegram "words." (Spiegelberg 1951: 349)

This "pointer meaning" is, in short, the understanding that a given word of phrase has a definite meaning, but marred by unknowing about what exactly it could or should be. This is a problem I'm very acutely aware of when reading phenomenologists who use extremely abstruse terminology, for example.

> Expressions with presentational meaning have, as a rule, both **denotation and connotation**, taking the term "denotation" here in the sense of "things consistently thinkable" or "comprehension," as distinguished by Professor C. I. Lewis from "actual denotation." While actual denotation may be absent, as in the case of extinct animals, comprehension or potential denotation is indispensable for this type of meaning. (Spiegelberg 1951: 350)

More on the difficulties with the pair of terms, denotation and connotation, which I take to mean something analogous to empirical and logical meaning: denotation signifies an actual existence whereas connotation the possibility of thinking of an existent or non-existent thing. To put it bluntly, "horse" denotes and "unicorn" connotes.

> Thus, since they function usually as more than **mere noises**, all of them have at least **sound-transcending or pointer meaning**. Likewise, since they occur in the standard dictionaries of the major modern languages, they have at least that much linguistic meaning. (Spiegelberg 1951: 353)

In this sense, pointer meaning comes close to John Austin's "phatic acts" - the use of which transcends mere sounds, since the sounds are recognizable as "words" (belonging to a certain vocabulary) but may lack a definite sense and reference.

> According to J. N. Keynes (Keynes 1928: 58), the basic characteristic of negative concepts is that **they express the "absence of one or other of certain specified attributes**." Now, there is considerable argument about the meaning of "negative names" of the formal type not-A, e.g., not-white. (Spiegelberg 1951: 354)

Phatic communion, as Malinowski ("apophatically") defines it, is definitely a *negative concept*. Not only does he negate the three primary (faculty-bound) linguistic functions but in my opinion he even negates in the coining of the word by removing the *sym-* from sympathy or *em-* from empathy (I'm veering towards the former because empathy was not as commonly known and used back in 1923).

> The "not-natural" remains a check made out in an unknown currency without any established exchange value. The only positive denotative complement could conceivably be supplied by **Rudolf Otto's "feeling content"** (Otto 1928), a content which is, however, **totally indescribable in conceptual positive terms and can therefore not be shared and communicated**. (Spiegelberg 1951: 354-355)

Feeling content, in other words, can be communized but not communicated. Understanding it must originate from personal experience, as no amount of mediation can fully convey it.

> Whoever asserts that a certain event is supernatural also asserts that he has complete knowledge of the field marked off as nature as well as full knowledge of what is and what is not possible within it. (Spiegelberg 1951: 358)

This is well exemplified by the Christian "televangelist" Kirk Cameron who made the argument that God created all of nature for human use because the banana neatly fits into the human hand, unaware that the fruit he held in his hand was an outcome of human tampering with nature. His phrase, "the maker of the banana, the almighty God" ironically attests to the notion that God is a figment of human imagination: both marketplace banana and the supernatural deity are human creations.

Feuer, Lewis S. 1957. The Principle of Simplicity. *Philosophy of Science* 24(2): 109-122.

> *The Scientific Principle of Simplicity*. We are all acquainted with persons who seem to have a talent for **making things over-complex**, persons who **invent exceedingly devious explanations for what can be simply explained**. Such individuals strike us as hardened violators of Occam's Razor: *Entities are not to be multiplied unnecessarily*. We shall say briefly that such persons *goropise*. To goropise. The word has never come into use, though it should, since it fulfills a need. It was invented by Leibniz under interesting circumstances. Goropius, a scholar of the sixteenth century, maintained that Adam spoke a dialect of German. He tried to prove that all other languages were derived from their Teutonic prototype. Goropius' hypothesis was not unlike another widespread view according to which all languages originated from Hebrew. Leibniz regarded all such theories as virtual nonsense; they led into "strange and often ridiculous etymologies", with "too many leaps from one nation to another far distant without having good verifications." He added that these extremely complicated etymologies were without "concurrent evidence." Goropius' name became to Leibniz synonymous with a type of scientific malpractice (Leibnitz 1916: 303). **To multiply auxiliary hypotheses is to goropise**. (Feuer 1957: 109)

Richard Lanigan's treatment of Jakobson immediately comes to mind, though, admittedly I may have been immature (in my jakobsonianism) when reading it and might do better this time around.

> Ernst Mach, for instance, did interpret the principle of economy so that it verged upon the anthropomorphic. He held that science was a labor-saving device, a short-hand summation of Nature's operations which enables you to deal with situations more easily (Machs 1893: 6; 78; 490). Occam's Razor was

> traced to **the laziness of men**, to their propensity to do things with the least effort. The "line of least resistance", formulated as a principle of scientific logic was taken to coincide with the principle of economy. Occam's Razor, from this standpoint, is a projection of laziness into scientific method. F. C. S. Schiller therefore declared that the principle "occurs to us because we have a brief span of life in which to effect our scientific purposes; **to a non-human mind that was not pressed for time but disposed of all eternity it would be unmeaning or repugnant**" (Schiller 1915: 402). (Feuer 1957: 117)

This made me add something to my incoate short story about "cultural AI-robots" who, when their human visitors are asleep, tend to and cultivate the land because machines don't require sleep and lack "the laziness of men". The idea also originates from Stargate, where replicator spaceships can take the longer route because to machines, time is not as pressing an affair.

> There are symptoms of neurosis in the behavior of the goropisor and the roundabout-man. Persons who think over-complicatedly are usually fixated upon certain institutions and dogmas. When they look upon objective facts and problems, they must at the same time bear in mind institutional dogma. **The prolix person is trying, as he writes, to solve some inner anxiety concerning his ability to communicate**. The more institutional fixations and anxieties he has, the more complex will be his way of thinking and writing. From the psychoanalytical standpoint, the goropisor and circumlocutionist are also trying to work out a simplest possible solution. **But their problem is more complex, because they have added unverifiable and unknowables to the equation which they must solve**. (Feuer 1957: 118)

Does this apply to me? Am I prolix due to some inner anxiety concerning my ability to communicate? It could very well be because I much prefer typing away rather than speaking face to face. Consequently, I put more effort into writing than speech. Though, on the other hand, I at least attempt to be as clear as I can in my writing and detest writers who do their best to *obnubilate*, instead of clearing up, a point.

Hartung, Frank E. 1951. Science as an Institution. *Philosophy of Science* 18(1): 35-54.

> By "scientism" is meant **the transmutation of science into a modern form of magic**. The practitioners of scientism are largely **popularizers of science and advertising agencies**. They have tended to develop the stereotype of the scientist as a person of handsome and distinguished appearance who is disembodied, absent-minded, brilliant, infallible, and slightly grey at the temples, and who comes from behind the King George beard he wears while touting "medical" products to appear clean-shaven in his role of salesman for other gadgets. (Hartung 1951: 35)

Funnily enough this paper preceded the inception of scientology by a few years or so. The term is valuable enough, and very applicable when describing body language discourse, which indeed popularized some early and sometimes faulty findings of early research (1950s-1960s) to such an extent that half a century later it is still difficult to combat that nonsense. The latter portion of the quote appears to describe the popular image of the lone scientific genius, i.e. Albert Einstein, the first Dr. Who, "Doc" Brown, Rick Sanchez, etc.

> Judged by our present detailed knowledge and exacting standards, he [contemporary primitive man - as well as ancient man] is a very crude physicist, chemist, surgeon, geographer, mathematician, psychologist and **sociologist**. He is these insofar as he uses fire, cooks food, heals wounds, knows his physical environment, counts, and **controls his own behavior**. All this is knowledge derived from the analysis of experience. (Hartung 1951: 38)

This is an odd cybernetic understanding of "sociology". Looking up etymoloy I found what I expected, that *socius* is Latin "friend" (and consequently *socialis* is "allied") but also that in Faliscan (old Italian language) *socia* meant "girl-friend, companion". Also, Latin *socius* is more generally "partaking, associated; partner, associate". And altogether the Proto-Indo-European **sokʷ-yo-* ("companion") originated from **sekʷ-* ("to follow"). In any case, it should properly read that the primitive/ancient man was a sociologist insofar as he *followed his companions*.

> Ordinary knowledge is derived from what Northrop refers to as the natural history stage of scientific inquiry. The techniques used are direct observation, description, and classification. These techniques yield what Northrop terms **concepts by inspection**, such a concept being one **whose meaning is given by immediate apprehension**. Theory is present in this stage of inquiry to the extent that the observed facts are subsumed under such concepts; and the observed phenomena are in constant and direct relation. (Hartung 1951: 41)

Again applicable on phatic communion, which was derived from participant observation, anthropological description and linguistic classification. Consequently, this explains why the concept is so intuitive - everyone can look around and take note of the language used in casual social intercourse.

> The last level of scientific training is almost invariably that of intimate contact with a teacher, contact which today perhaps most often occurs at the university level. In this contact, the training is both formal and informal. Formality exists in watching the teacher make his choice of problems and developing techniques; in participating in the evaluation of successes and failures, and in the discussion of work being done in the field. Informality exists in the friendship which develops, and the incessant **bull-sessions through which some of the hunches, devotion, and enthusiasm of the teacher are transmitted to the pupil**. This is why great pupils so often follow great teacher. It is possible to trace this pupil-teacher relationship for generations back. (Hartung 1951: 46)

An addition to the notion found circulating the discourse on teaching in general, that a teacher does not so much teach the subject matter as incite personal interest towards it. Here, the list is expanded from simple *enthusiasm* to other types of "feeling content" (cf. Spiegelberg 1951: 354-355, above).

> The term **self** is used here in Cooley's sense, as indicating **that system of values and objects, organized through association with others, which we regard as peculiarly our own**. When science has thus become part of his self, it has also become an aspect of the scientist's conscience, and controls him with all the authority which conscience possesses. This is not an unusual use of the term conscience; it has been firmly established in Cooley's analysis of the social aspect of conscience. (Cooley 1922: 358-401). (Hartung 1951: 48)

A reminder to read Cooley. This sort of selfhood is pretty common in social psychology, i.e. the self as that part of a person conditioned "through association with others", e.g. the super-ego, if I'm not off with my freudianisms.

> We are continually confronted with an indefinite number of impulses and stimuli, which we attempt to assimilate into a whole. The process of dealing with these impulses and stimuli includes deliberate reasoning. It also includes **considerable symbolic manipulation** of which we are unaware, and **which tends to organize the materials of our thoughts into a whole** - it accepts some and rejects others. (Hartung 1951: 48)

Filtering.

Phraseological findings

> Few historians would, I imagine, accept a genealogy as an entirely neutral historical document **unaffected by the social milieu in which it is conserved**. (Lewis 1962)

There **the Gordian knot of the problem** of body and soul was to be cut, not undone. [...] Surely no one in cultural philosophy before Spengler and Toynbee, Misch and Jaspers can be said to have taken seriously **the equality of rank** of other cultural spheres. (Wein 1957)

[...] but in this case the references to social anthropology are so erroneous that **a rejoinder is called for**. [...] Indeed, **in the preamble to his argument** he claims authority for his approach on the ground that the study of descent systems is an important and well developed part of the discipline. [...] **The will usually be concordant to some degree**, but the defining character of descent systems is social. [...] **I have been perturbed** by a philosopher trying to tell other philosophers what an important topic in social anthropology is about, [...] (Needham 1960)

Aristotle was imported into Western Europe with Semitic **bills of lading**. There were some misrepresentations of Aristotle's ideas which arose as they were **refracted from one linguistic medium to another**, Syriac, Arabic, Hebrew, Latin. [...] He inclined to agree with the view of a Chinese thinker that the alphabetical civilizations **are fickle and lack solidity**. [...] And in their **primitivity and innocence**, they value what they thus immediately apprehend. (Feuer 1953)

Nevertheless, social scientists nowadays are **evincing increased interest** in comparative studies. They are coming to realize that many of their generalizations may be found wanting **when tested in the laboratory of world cultures**. [...] The preceding discussion serves as an introduction to **some pertinent observations**. [...] It should be stressed that the isolation of invariant points of reference is not **an end in itself**. Nor should these be used **simply to classify various social phenomena**. [...] This is just one example of the social scientist's capture by **culture-bound concepts**; still others could be enumerated. (Sjoberg 1955)

Evene the great minds of the past, who were innocent as yet of this philosophical two-party system, are being **herded into one pen or the other**. [...] What is needed in this respect is an unbiased readiness and effort to face and accept without fear or favor the phenomena with all their shades and depths, with **their striking and their receding aspects**, with **their continuities and discontinuities**, with **their meaningful and their perplexing characters**. [...] Naturalists tend to give to their catch-all term a much wider field and consequently less content (connotations), while supernaturalists try to reserve everything good and noble to their supernatural realm and strip nature of all its more endearing qualities, thus giving it a fuller, but **rather unflattering connotations**. [...] **It is to serve merely as a point of departure** for a better understanding of the supernaturalist doctrine. [...] "...it is obvious that the two terms in question are **merely negative and exclusive attributes** with reference to "nature" and the "world" or cosmos respectively." (Rudolf Otto) [...] Moreover, it is interesting to see that Thomas Aquinas himself approves of the negative definition of eternity given by Boethius, who uses the word "interminable," if only for the reason that eternity is supposedly simple and that **simple things can be defined only by negation**. [...] But its primary sense involves not more than an overnatural "mighty deed," i.e. one of overnatural degree, or, **to put it in modern garb**, a record feat. [...] There are those who, with Moritz Schlick and J. A. Ayer, declare that meaning attaches only to **terms which can be "verified" by experience**, though only in principle, and that unverifiable terms are plain nonsense. [...] But this provides normally no criteria for situations other than **telephonic contact** and has therefore no sense meaning. [...] The supernaturalist certainly does not mean to ascribe to the supernatural **a hodgepodge of all conceivable properties** with the one exception of the natural. [...] It has always been a rather embarrassing situation for religious orthodoxy that there are so many false gods, false prophets, false Messiahs, delusions of the devil, "devil's works" and similar **religious pseudophenomena**, all dressing up as the real thing and making exactly the same claims to authenticity. [...] **What aggravates the situation even more** is that this is not just a matter of re-identifying an entity that we had met once before, much after the manner

of the Platonic *anamnesis*. [...] However, as I will suggest in conclusion, they make me wonder **whether it would not be preferable to start all over again with a clean slate and forget all about the outdated controversies and oversimplifications that cling to the old terminology**. [...] One striking weakness of the recent naturalistic conceptions of nature is that, by making nature "the all-inclusive category" (Krikorian 1944: 357) which embraces everything, from the physical to the spiritual realm, the naturalists have built **a catchall that, while taking care of everything, is no longer capable of excluding anything**. [...] **How widely or how narrowly are we to understand it?** [...] Contrary to the old a priori adage "*natura non facit saltus*" the empirical evidence confronts us with any number of "jumps," from sub-atomic phenomena up to biological mutations, a fact already anticipated by C. S. Peirce's thycism. And **every genuine novelty implies at least a qualitative jump**. [...] "even for Mr. Dewey it is manifest that this is **the nub of the matter**" [...] **What is the upshot of all this faultfinding?** (Spiegelberg 1951)

Knowledge is a groping process in which the direction remains indeterminate and the goal unknown. (Feuer 1957)

None of man's major activities, like science, art or religion can be **captured and pinned down on a dissecting tray with one single phrase**. [...] **The history of science is replete with conflicts of interpretation**. [...] The history of science presents plenty of instances of **errors of omission and commission**. [...] Would that it were so!(Hartung 1951)

Lexical findings

Herbal medicines and **decoctions** may be given, but they are **ancillary** to the main treatment which is the **placation** and banishment of the agents causing the disease. [...] Though the ritual may be held under the primacy of one of the four demons, most major demons, as stated earlier, have to be **propitiated**. [...] Thus if a woman is afflicted by the sensual demon *Kalu Kumāraya* (Black Prince), one may perform a *sanni* ritual, but in addition one may have an image (*bali*) of *Kalu Kumāraya* and special **invocations** and **oblations** to him. [...] With a graceful movement of his hands he performs gestures of **obeisance** in the direction of the other altars. [...] *kendi* pāliya, 'the spectacle of the water pot' where the altars of the gods are **lustrated** with **tumeric** water and the patient blessed and 'cleansed' with it; [...] Two persons drawn from the audience stands holding two **pestles**, in the manner of a barrier. [...] His swords breaks. He comes up to the drummer **crestfallen**. [...] This view, however, meets with a serious linguistic objection for according to the normal rules of the Sinhalese language one cannot **elide** *pāta* from the Sanskrit *san-ni-pata* and simply form a new noun from the two Sanskrit prefixes *san-ni*. [...] The Malayalam work *Sahasrayooga* has a list of eighteen, thirteen of which are diseases produced by *san-ni-pāta* and partially duplicated in the Tamil list while five are **pyrexias** caused also by the upsetting of the three humours. [...] The three stages as phases of inclusion are also found in puberty rites for females in Hiniduma. On achieving **menarch** a Sinhalese girl is excluded in a hut (*kiligē*) in the bush outside the house; after a few days she is brought into a hut almost adjacent the house; and finally she is brought into the house and included again with the family in the status of marriageable female. [...] Pestilence and famine were the results of the **depredations** of the *Sanni* demons. (Obeyeskere 1969)

Moreover, the same process of genealogical **elision** has been shown to occur in other tribal societies, and is in my view the only reasonable explanation. [...] I refer now to the **apices** of clan-family genealogies where descent is traced to noble Arabian families, and particularly to those closely connected with the Prophet. [...] Again, as with Sheikh Daarood, there are a number of published hagiologies in Arabic which describe not only the Sheikh's movements and life and works in Somaliland but also his **peregrinations** in Arabia before his arrival among the Somali. (Lewis 1962)

In the ideal case the political communicator, king or chief, whether traditionally legitimate, traditionally recognizable as usurper, or jumped-up mercenary and **buccaneer**, remained also a social communicator, in close relationship with his tribesmen or peasants. [...] But in order to **mollify** the newly articulate educated men, administrators had 'strained to the utmost the loyal support of the old chiefs, by demanding the inclusion of younger men' in tribal councils, [...] For within the society were many strata ranging from the conservative, collaborating Arab *élite*, to the radical 'Maniema' townsfolk, originally the social **detritus** of the slave-trade. [...] Together, they both **obviated** the need for a continuing, committed presentation of mass problems before the colonial authority, [...] Early in 1959 the Luo African District Council of Central Nyanza, acting under strong local pressure, voted itself into dissolution rather than accept government terms for the management of an **afforestation** scheme. (Lonsdale 1968)

It may be most convenient if I proceed simply by dealing individually, and briefly, with points as they arise **seriatim** in Gellner's paper. (Needham 1960)

Value attitudes, emotional projections, social perspectives, - these are the **founts** which nurture the diverse modes of metaphysical ideas. [...] Free from the **atomicities** and unstable transciences of the alphabetical language, it would be predisposed to see unchanged solidities in things, [...] In vain, he protested against the description of pragmatism "as a characteristically American movement, a sort of **bobtailed** scheme of thought, excellently fitted for the man on the street, who naturally hates theory and wants cash returns immediately." (Feuer 1953)

Under the spell of this triple inspiration recent naturalism has often fallen into an uncritical idolatry of nature, into mere braggadocio about the triumphs of natural science, and into cheap ridicule of the "mysticism" of the poor **benighted** supernaturalists. [...] How, without that much of a **sifter**, can we possibly hope to soperate the grain from the chaff? [...] The **rearguard** action of ever so many supernaturalists in defending every inch of miracle territory against scientific explanation hardly suggests that they appreciate this fact, [...] witness Professor Krikorian's **prefatory** formulation of their "common agreements" [...] (Spiegelberg 1951)

Meta-scientific simplicity is thus regarded as an **asymptote** to which the sciences draw ever closer. [...] What determines our choice, as scientists, among the rival **claimants** is our practical judgment concerning the character of their underlying respective methods of theory construction. [...] it explains at once **causticity** and non-causticity, transparency and opacity, colour and the absence of colour. [...] The belief in an external world independent of the **percipient** subject is the foundation of all science. (Feuer 1957)

In doing so, the scientistic ideology endangers science, jeopardizes the status of the scientist, and provides antiscientists with ideological **brickbats**. [...] Frazer's conception of science is more acceptable not only because it makes science indefinitely more ancient than does Comte's view, but also because it makes scientific development a more tentative and **crescive** process. [...] the scientific attitude is **inculcated** in its initial stages before the scientist can have any realization that this is occurring. (Hartung 1951)

8.6.8 IT juhtimise head tavad koolis (2017-09-21 17:23)

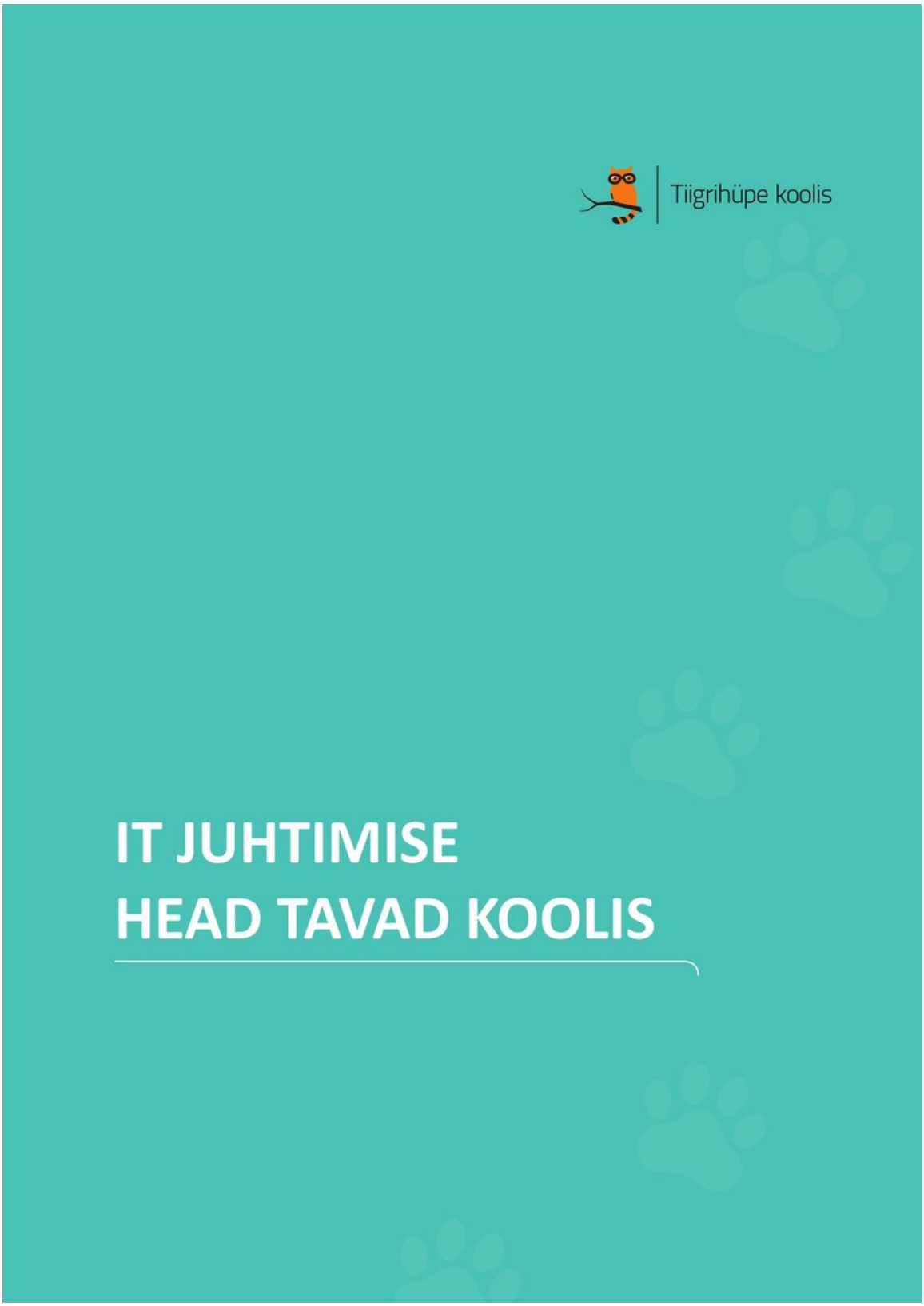

Leego Hansson 2013. IT juhtimise head tavad koolis.

4546

> Käesolev heade tavade kogumik soovib olla **kooli juhtkonna** ja teiste IT juhtimise teemadega seotud töötajate abimees **IT-valdkonna valikute ja otsuste tegemisel**. (Leego Hansson 2013)

Siit ka sellised küsimused nagu "Millest võiks koosneda kooli infosüsteem?" ja näiv kohatus - IT-nooremspetsialistid ei kuulu kooli juhtkonda ja ei ole õppuritena pädevad kooli juhtkonna tegevusse kuuluvates küsimustes. Kõikidest neist kooli kohta käivatest küsimustest jäi mulje, et õpetaja esitab selliseid küsimusi, sest *tema* on õpetaja. Tõenäosus, et õppivad IT-nooremspetsialistid tulevases elus *koolis* töötavad on väike.

> Kuna **kooli IT-üksus ei ole tavaliselt väga suur** ja **eraldi IT-juhi ametikoht on haruldane**, siis tuleb IT-valdkonna valikuid ja otsuseid teha kas arvutiõpetajal või kooli juhtkonna valdkondliku ettevalmistuseta liikmel. (Leego Hansson 2013)

Kindlustus eelnevatele kommentaaridele: koolid ei vaja väga palju It-nooremspetsialiste ja kui, siis ei saa neilt kuidagi eeldada kooli juhtkonna valdkondlikku ettevalmistust.

> Rahanappuse tõttu tuleb **leida nutikaid tehnoloogilisi ja töökorralduslikke lahendusi**. (Leego Hansson 2013)

Fraseoloogiline leid: Nutikate tehnoloogiliste lahenduste all võib tõenäoliselt pidada silmas kõikvõimalikke "nutilahendusi", ehk nt õpilastel juba taskus olevatesse nutitelefonidesse koolitöö sokutamist jne. Töökorraldusest ei tea hetkel midagi. "Tee tööd!" on korraldus, aga mis on töökorraldus? Googeldamine annab tulemuseks portsu vasteid kus põhikombinatsiooniks on "töökorralduse reeglid", st lihtsalt öeldes reeglid kuidas töö on korraldatud (tööaeg, töötasu, ja muu hea kraam).

> Mõned näited olukordadest, mis valed otsused kaasa tuua võivad:
>
> 1. IT-rakendus (nt eKool) ei suuda **koormus**e kasvades töötada;
> 2. It-spetsialisti lahkumisel ei tea keegi **parool**e ja süsteemide **seadistus**i ning tema tööd ei ole võimalik sujuvalt üle võtta;
> 3. arvutid kaotavad vanuse tõttu järjest **töövõime**;
> 4. printeri taga on hommikuti pikad **järjekorrad**;
> 5. **tarkvaralitnentsid** on soetamata jäänud ja kooli ähvardab trahv;
> 6. nutikatel õpilastel on õnnestunud saada salajane ja õpetajate õigustega **juurdepääs** hindamissüsteemile;
> 7. töö on sageli häiritud arvuti**võrgu katkestus**te tõttu.
>
> Kogumik katab IT-vajaduste kirjeldamise, IT-arengu juhtimise, IT-meeskonna rollide ja vastutuse, taristu loomise ja hardamise ning kooli IT-turvalisuse teemad ja annab ülevaate olulisematest juhenditest ja kordadest. (Leego Hansson 2013)

Neid punkte küsimusele "Millised ohud kaasnevad IT-teenuste sisseostmisega?" üle kandes võib täheldada järgnevaid riske: (1) teenusepakkuja ei saa vajaliku töökoormusega hakkama, mis peaks tegelikult olema igasuguste (IT-)projektide puhul tüüpiline probleem - hinnatakse iseenda võimekust üle ja tulemus on selle võrra kesisem, st lühidalt **ebapädevus**; (2) teenusepakkuja võib näiteks kasutada kodukootud (*proprietary*) tarkvara või töömeetodeid, mille tulemusel seatakse üles nagu sõltuvussuhe - *meie* saame asjaga hakkama, aga selleks peate *meid* edasi palkama, või, lihtsam juhtum, teenusepakkuja on niivõrd ebapädev, et paroolid lähevad kaduma ja seadistused kukuvad üsna varsti koost; (3) kõik, mida kasutatakse, kulub - ja see käib ka võrdlemisi stabiilse kõrgtehnoloogia kohta, ma arvan - seega on üheks ohuks kindlasti see, et teenusepakkuja väärkasutab ja panustab seadmete vananemisele ja töövõime kaotusele; (4) teenusepakkuja ei pruugi hoomata ettevõtte nö "inimdimensiooni" (see mõiste jäi strateegilise juhtimise

Vikipeedia leheküljest külge, sest on pisut üldisem ja parem kui muidu nii mugav "inimvajadused") - näiteks isegi KHKs on mõned rakendused loodud tegelikke vajadusi täielikult mitte arvestades, näiteks tunniplaani rakendus ei võimalda eristada rühmasid, mistõttu keegi peab iga nädal ikkagi tunniplaani MS Paint'is soperdatud kujul e-mailile saatma ja fuajeesse üles seatud puutetundlik ekraan ei võimalda allapoole *scroll*-ida, mistõttu viimast tundi lihtsalt ei ole näha; (5) sama kodukootud tarkvara probleem (mis on küll litsentside teema vastand, kuid siiski), mida esines ka KHKs kui esimesed siseveebi arendajad läksid ära ja keegi ei osanud seda muuta, parandada või uuendada; (6) üldine teabeturve - õpilaste ligipääs hindamissüsteemile on koolipõhine näide, aga on ka selliseid juhtumeid olnud kus näiteks USA sõjadroonide kaamera*feed* olevat olnud täiesti tavaliste Microsofti tabletitega ligipääsetav, mistõttu terroristid said iseennast droonide pilgu läbi vaadata ja rünnakuid ette näha; (7) ruumis 411 tõepoolest ei ole Wifi levi.

> **Väikse kooli ressursid** (raha, aeg, inimesed, teadmised) **on väiksed** ning kooli erinevate sihtgruppide vajadustest tuleb valida välja jõukohane komplekt ja **detailsuse tase**. (Leego Hansson 2013)

Tautoloogia vastaspoolusel: suure kooli ressursid on suured; ja keskmodaalsus: kesmise kooli ressursid on keskmised. Tarkus! "Detailsuse tase" on hea sõnakõlks ja üks neist asjadest, mis IT-juhtimise aines näib paigast ära: kust võtta vastuseid ettevõtte juhtkonna pädevusse kuuluvatele küsimustele, kui pole kunagi IT-ettevõttes ega suvalise ettevõtte IT-osakonnas ise töödanud? Samuti "presentatsiooni" probleem - isegi kui vastused on googeldavad võivad need oluliselt erineda ühe ettevõtte tegelikest asjaoludest (teoreetilises plaanis on lihtne esitada idealiseeritud punkte, aga iga ettevõte on erinev ja kindlasti leidub ka selliseid, kus kõik teoorias kaunid ettekirjutused on kehtetud).

> Õppetööd efektiivsemaks ja huvitavamaks muuta aitavate tehnoloogiate puhul on oluline koolitada õpetajaid ja olla teadlik võimalustest - on olemas hulk tasuta või väikse kuluga lahendusi. Ühe uudse viisina tasub kaaluda **õpilaste isiklike seadmete kaasamist õpitegevustesse** (BYOD-poliitika). (Leego Hansson 2013)

Täpselt nagu kõhutunne ütles: nutikaim tehnoloogiline lahundus koolis on saata koolitöö õpilaste isiklikele nutiseadmetele. BYOD tähendab *Bring your own device* ja poliitikana kujutab see endast *luba* isiklikke seadmeid töökohal kasutada ja ettevõtte informatsioonile ning rakendustele ligi pääseda. Siinkohal saab veel viriseda selle üle, et IT-juhtimise aines on justkui analoogne *Bring your own materials* poliitika - ülesanded ja küsimused on olemas, aga vastust mine otsi ise, *õpeta end ise*. Samahästi võiks tunnis käimise koha pealt kokku hoida ja kodus ise märksõnu googeldada, mõned tekstid läbi lugeda ja midagi ette kanda. Tunnis pooleteise tunni jooksul "pastakast" vastuste "välja imemine" (tõepoolest oleks vaja analoogset metafoori, a la "vastuste googeldamine", aga midagi püändikamat, nagu see *lounge*-muusika pala pealkirjaga "Google your feelings").

> Kasutajatoe puhul on otstarbekas **juurutada elektrooniline tööde edastamine** - nii saab väline spetsialist abitegevusi paremini planeerida ja õigeks ajaks teostada. (Leego Hansson 2013)

Siin peaks rõhk olema sõnal "juurutamine", sest selliseid asju on väga kerge välja mõelda, võib-olle isegi võrdlemisi lihtne valmistada, aga tegelik kasutus on hoopis teine tera. Kohe hüppab pähe USA telesarja Kontor episood milles praktikandist ettevõtte juhiks saanud tegelane Ryan saab arreteeritud *defraud*-imise pärast, sest käskis töötajatel interneti-tellimustena registreerida ka oma telefoni-tellimused, st võltsida tegelikke müüginumbreid (allpool on see märgitud kooli üldiste vajaduste all kui "dubleeriva andmesisestuse vältimine"). Tuleb meelde ka Enics-is suvetööl nähtud olukord kus mingite komponentide tellimuse kohalejõudes tuli täita väga kõrgtehnoloogiline ankeet, mis oli kohe nii kõrge tehnoloogia, et keegi ei saanud sellega korralikult hakkama; või Hanza-s käibiv süsteem, kus iga tehtav tööots tuleb barcode scanner-iga registreerida nii, et umbes 10 % tööajast kulub tegelikult digitaalsete formaalsuste jaoks (rääkimata kõikidest pisivigadest, nagu alustamise-lõpetamise unustamine või vale riba skänneerimine). Parem planeerimine ja õigeks ajaks teostamine, neh.

> Välise IT-spetsialisti paindlikumaks kaasamiseks on mõistlik luua **kaughalduse** võimalus. (Leego Hansson 2013)

Täitsa tänase teema (IT-teenuste sisseostmise) lainel: *kaughaldus*. Üks kirjatükk käesoleva aasta algusest võib asja ehk valgustada (kuigi asi on ilmselgelt *native advertising*, ehk reklaam mis on maskeerunud uudislooks): "Kes meist ei oleks maadelnud tõrkuvate arvutite ning erinevate programmidega ja mõelnud, et kuidas küll lihtsalt, ilma kõigi **IT-jama**deta, oma tööd teha saaks." - Millest rääkis eelmine kommentaar; juuruta palju juurutad, et kulusid kokku hoida, tulemuseks on rohkem IT-jama ja IT-peavalu kõigile töötajatele. Kaughaldus on lühidalt kõikide ettevõtte arvutitega seonduvate IT-murede "loovutamine" IT-teenuse pakkujale. Silma torkab artiklist veel see, et "Halduspaketile lisaks on võimalik tellida ka lisateenuseid, näiteks rentida ka kõik arvutitöökoha seadmed Teliast." See tuletas meelde Arthur Bannisteri tegelast Olev Remsu *Kurbmäng Paabelis*-t, kes iga uue semesteri alguses lasi kogu mööbli ja sisustuse oma vanalinnaateljees välja vahetada, sest kui juba rentida, siis miks mitte maksta ka vahelduse eest. Pani täitsa mõtlema, et kas ise teeks rahakamas olukorras sama - rendiks kõik arvutid ja lisaseadmed, kandiks oma kettalt kogu tarkvarasüsteemi peale ja nii käiks uusima raudvaraga kaasas ise kalli ja kiiresti vananeva tehnoloogiaga jagelemata. Näiteks, tahad, et töötajad saaksid puhkeruumis pauside ajal ja pärast tööd kõige uusimaid arvutimänge mängida, rendid vastavad pillid.

> Peamised turvariskid väikse kooli puhul on andmete hävimine, materiaalne kahju, tehnoloogiliste lahenduste dokumentatsiooni puudumine ja vähene turvateadlikkus. Dokumentatsioonil on jätkusuutlikkuse tagamisel oluline roll. (Leego Hansson 2013)

Andmete hävimine ja materjaalne kahju on põhimõtteliselt tark- ja raudvara eristusel põhinev riskikategooria (kogemata kustutatakse midagi vajalikku ära vs lõhutakse või rikutakse riistvaraseadmeid). Dokumentatsiooni puudumine on päris reaalne asi, sest minu vähese töökogemuse põhjal ei ole tegelikult midagi kuskil kirjas, igal töötajal tuleb kõik vajalik algusest lõpuni ise omal katse-eksitus-meetodil selgeks õppida, ettevõttele muidugi suurte kulude ja kirjadega, aga vähemalt ei tule planeerijatel kulutada oma aega ja ajusid kirjatööle, mis on ausalt öeldas rängalt tüütu kui alternatiiv on lihtsalt mitte tegemine.

> Suure kooli puhul on vajaduste spekter laiem ja tuleb arvestada rohkemate eripäradega. (Leego Hansson 2013)

Ah et suure kooli ressursid polegi suuremad? Vajadustespektri laiusest saan aru, aga rohkemate eripärade puhul peab küsima kas ikka on nii? Kas ei tundu tõenäolisem, et väikesed organisatsioonid on eripärasemad ja suured rohkem nagu ühe vitsaga löödud? Siin eeldan ma, et keerulisemad vajadused viivad sarnasemate lahendusteni.

> Suure kooli taristu olulised teemad on standardiseerimine ja jätkusuutlik dokumenteerimine. Kirjeldada tuleb lahenduste seadistused, **deponeerida juurdepääsud ja tagada kontrolljälgede kogumine võtmesüsteemides**. Kooli huvides tuleb saavutada olukord, kus töötajat või teenusepartnerit saab igal hetkel sujuvalt asendada. (Leego Hansson 2013)

Siin on sõnavaraline kasum: deponeerimine on hoiustamine või talletamine (juriidiline, majanduslik termin). Inglise keeles *escrow*, ehk see "you're screwed" filmist Bad Neighbours 2. Kontrollijälgede kogumine võtmesüsteemides kindlasti suurendaks turvalisust, läheb kirja vajaliku turvemeetmena ka sisseostetud IT-teenuse jaoks. Läbipaistvus. Sujuv asendamine oleks ka väikeses koolis või ettevõttes kasulik, aga tõenäoliselt raskemini saavutatav, sest isegi dokumentatsiooni loomine nõuab tegelikult päris palju resursse (raha, aega, inimesi, teadmisi).

> [*Õpetajate vajadused* -] Tagada õpilastele tunnis vajalikud materjalid [st] trükkida materjale [ja] paljundada materjale. (Leego Hansson 2013)

See nüüd küll 21. sajandi (või muu "tulevikuideaali") moodi ei kõla! Mis sai BYOD-poliitikast? Pigem peaks siin kirjas olema, et õpetajal peab esiteks endal olema ligipääs vajalikesse andmebaasidesse ja võimalus õppematerjale õpilastega vabalt jagada (Äripäeva IT-juhtimise õpik on hea näide selle tulevikuideaali läbikukkumisest ja üldisest tundmusest, et IT-juhtimise valdkonnas mitte ainult ei ole vastav ametikoht haruldane, vaid ka selle õpetamiseks nagu puuduvad materjalid). Selle jaoks on tegelikult allpool ka eraldi punkt: "Jagada elektroonilisi õppevahendeid ja lisamaterjale - jagada õpilastele õppevahendeid ja lugemismaterjale".

> Hea viis edendada IT-vahendite kasutamist õppetöös on võtta tööle selle valdkonna eriettevalmistuse saanud spetsialist - haridustehnoloog. (Leego Hansson 2013)

Enesereklaam.

> Infoühiskonna teenuse seadus defineerib teenusepakkuja kohustused ja vastutused. Kui kool ostab mõnda sellist teenust (näiteks eKool), on selle seaduse tundmine abiks lepingu hagamisel. (Leego Hansson 2013)

Tõenäoliselt vastus küsimusele, "Millised rollid jäävad [IT-teenuse sisseostmisel] ettevõtte kanda?" Kui tolle ülesande päises on kirjas, et "Töötajatelt nõutavad oskused, õigused, vastutus ja kohustused peavad olema selgelt määratletud ning neid tuleb üle vaadata korrapäraselt", siis siit ilmneb, et teenusepakkuja kohustused ja vastutused on defineeritud *infoühiskonna teenuse seaduses*.

> Teosed, millele kehtib autoriõigus, on muu hulgas ka: (*) mis tahes elektrooniliselt avaldatud ja autoriõigusega kaitstud teosed, sh e-õppematerjalid; (*) veebileheküljed; (*) arvutiprogrammid; (*) audiovisuaalsed teosed; [ja] (*) andmebaasid. Oluline on paika panna **varaliste õiguste ja teoste kasutamise teemad**. E-õppematerjalide varalised õigused kuuluvad enamasti materjali autorile, kuid otseste tööülesannete täitmise käigus loodud teoste puhul lähevad need üle tööandjale. **Spetsiifilised juhud on vaja reguleerida töölepinguga.** (Leego Hansson 2013)

Samal teemal: ettevõtta üks rollidest on tõenäoliselt ka panna paika "varaliste õiguste ja teoste kasutamise teemad" ja spetsiifilistel juhtudel seda "reguleerida töölepinguga".

> Karistusseadustikus puudutavad IT-ga seotud teemasid
>
> - § 157 "Kutse- ja ametitegevuses teatavaks saanud saladuse hoidmise kohustuse rikkumine",
> - § 157 "Delkaatsete isikuandmete ebaseaduslik avaldamine"
> - § 157 "Teise isiku identiteedi ebaseaduslik kasutamine",
> - § 206 "Arvutiandmetesse sekkumine",
> - § 207 "Arvutisüsteemi toimimise takistamine",
> - § 208 "Nuhkvara, pahavara ja arvutiviiruse levitamine",
> - § 213 "Arvutikelmus",
> - § 216 "Arvutikuriteo ettevalmistamine",
> - § 217 "Ebaseaduslikult kõrvaldatud ja muudetud identifitseerimisvahendiga terminalseadme kasutamine",
> - § 222 "Piraatkoopia valmistamine",
> - § 222 "Ebaseaduslikult reprodutseeritud arvutiprogrammi valdamine",
> - § 284 "Kaitsekoodide üleandmine",
> - § 285 "Dokumendi ja arhivaali ebaseaduslik hävitamine",
> - § 286 "Dokumendi ja arhivaali kasutamiskõlbmatuks muutmine",
> - § 287 "Dokumendi ja arhivaali kasutamiskõlbmatuks muutmine ettevaatamatusest",
> - § 299 "Ametialane võltsimine",
> - 19. peatüki 2. jagu - "Dokumendi võltsimine ja kahjustamine".
>
> (Leego Hansson 2013)

Täitsa omaette kasulik kraam, mida tuleks mingil hetkel üksikasjalikult googeldada ja läbi töötada.

> **Sõltuvalt võimalustest, vajadustest ja kompetentsusest** võib arengut planeerida erineva mahukuse ja detailsusega. Esmased strateegilised küsimused on järgmised.
>
> 1. **Kui palju IT-ülesandeid täidavad kooli töötajad ja õpilased ning millist eksperditeadmist ostetakse sisse?**
> 2. Millised on valukohad, probleemid ja rahuldamata soovid?
> 3. Kas kooli tegevuses on lähema kolme aasta jooksul plaanitud muutusi? Kui, siis milliseid?
>
> Tugevat vundamenti rajavad muudatused IT-valdkonnas võtavad aega. IT-valdkonna arengukava on mõistlik koostada kolmeks kuni viieks aastaks ja eelarvestatud tegevusplaan kaheks aastaks. (Leego Hansson 2013)

See on kena, et need kolm punkti vastavad justkui võimalustele, vajadustele ja kompetentsusele. Iseäralik on aga see, et kooli töötajate ja õpilaste IT-ülesanded kattuvad siin "võimalustega", mis võib johtuda tõigast, et autorid kirjutavad haridustehnoloogide seisukohast ja võivad neid asju "võimalusteks" pidada. Vajadused kattuvad siin valukohtadega (vajadus kui puuduse tulemus). Ja muutuste juurutamine muidugi nõuab kompetentsust. Käesoleva teemaga haakub siin ainult esimene punkt, aga kuna see on küsimus, mitte vastus, siis ei ole sellega vist midagi pihta hakata, kuiet ajada umbluud:

Q: Milliseid rolle ja IT-teenuseid on ettevõttel sobilik sisse osta?

A: Sõltuvalt võimalustest, vajadustest ja kompetentsusest. Täpsemalt kooli töötajate ja õpilaste IT-ülesannete mahukusest ja detailsusest.

> *IT-organisatsioon ja juhtimine* - IT-valdkonna rollide ja vastutuste jaotus, juhtimine ja koordineerimise korraldus, **teenuste sisseostmise ulatus**. (Leego Hansson 2013)

Siit võib välja lugeda, et küsimusele "Milliseid rolle ja IT-teenuseid on ettevõttel sobilik sisse osta?" peaks ilmnema vastus ettevõtte *IT arengukava* koostamise protsessis.

> *Riist- ja tarkvaraKulu vajadusKommentaarid*Riist- ja tarkvara **paigaldamine ja integreerimine**HarvaSisseastetud eksperditeenus või IT-spetlialisti tööaeg**Konsultatsioon**i hankimineVäga harvaSisseostetud eksperditeenus**Test**imise kuludHarvaSisseostetud ekspertteenus või IT-spetsialisti tööaegAuditeerimineVäga harvaNõuetele vastavuse hindamine välis- ja/või siseaudiitori poolt(Leego Hansson 2013)

Need on IT-kulude planeerimise tabelist väljanopitud sissekanded mis puudutavad IT-teenuse sisseostmist. Kaudsete kulude hulgast võiks teemasse minna "töötaja IT-probleemi lahendamise ootamisest tulenev tööseisak", st teenuse sisseostmine võib ettevõtte püsitöötajatele tekitada tööseisakuid. Üldkokkuvõttes on vähemalt koolil IT-teenuse sisseostmist nähtavasti (vähemalt kululiikide järgi) vaja kas harva või väga harva.

> *IT koostööpartner* - Spetsiifiline tehniline või valdkondlik kompetents. Üldjuhul kasutatakse koostööpartnerit väikese mahuga, kuid head erialast pädevust nõudvate tööde puhul (nt serverite haldus, tarkvara arendus). Koostöökokkulepped peavad olema täpsed. **Teha tuleb asjatundlikku järelevalvet**. (Leego Hansson 2013)

Järelvalve ehk monitooring.

> **Enam ei ole võimalik pidada ühte universaalset IT-spetsialisti**, kes suudab hallata servereid, anda kasutajatuge ja läbi viia arvutiõpetuse tunde. Konkreetsed tehnoloogiad vajavad järjepidevat teadmiste täiendamist ja töörollid vajavad erinevaid isikuomadusi. (Leego Hansson 2013)

Versus natuke ülalpool: "**Keskmiselt on koolil ükks IT-valdkonda toetav erialase pädevusega inimene**, kelle põhikohustuseks on kasutajatoe ja süsteemiülema tööd. Tähtis on tagada, et kõik rollid on kas oma töötajate või teenusepartnerite abil kaetud ning rollist tulenev vastutus teadvustatud."

> Tavapärased spetsialistide leidmise viisid:
>
> 1. kuulutamine tööportaalides ja avalikus meedias,
> 2. sihtotsingud tutvusringkonnas,
> 3. kooli kogukonna kaasamine otsingutesse,
> 4. kandidaatide andmekogu pidamine.
>
> Tavapäraste personaliotsingu viiside kõrval on häid tulemusi andnud koostöö kutseharidus- ja kõrgkoolidega praktika läbiviimisel. (Leego Hansson 2013)

Nagu oleks vastus küsimusele, "Kuidas valida partnerit? Usaldusväärsus?" - mille puhul ei peeta vist silmas seksuaalpartneri valimist, vaid spetsialisti leidmise viisi. Siin nimekirjas tunduvad kõik viisid panustavat ühel või teisel viisil usaldusväärsusele, kuigi märgatavalt ei ole siin mingit objektiivset kvalifikatsiooni vaid toetutakse ühiskondlikkule võrgustumisele - keegi teab kedagi kes teab kedagi.

> Kandidaatide hindamise kriteeriumid:
>
> 1. senine töökogemus;
> 2. erialane haridus;
> 3. ametikohale vastava sertifikaadi olemasolu;
> 4. tagasiside eelmistelt tööandjatelt;
> 5. suhtlemisoskus;
> 6. praktilise katsetöö tulemus.
>
> IT-valdkonnas töötavatel inimestel on **oma eripära** - sageli on palganumbrist olulisem **põnevate väljakutsete** ja huvitavate seadmete **küllus**. (Leego Hansson 2013)

Siin on natuke objektiivsema suunitlusega vastused samale küsimusele. See IT-valdkonna eripära on vististi põhjus miks It-kutsestandard sisaldab peale vastavate nõuete haridusele, teadmistele, oskustele ja kogemustele ka nõudeid "väärtushinnangutele ja isikuomadustele".

> Oluline on läbi mõelda, milliseid kompetentse on mõistlik koolis hoida ja arendada ning **millised ülesanded välistele teenuseosutajatele usaldada**. Väiksema IT-meeskonna või ühe spetsialisti puhul on tavaline roll kasutajatoe osutamine ja töökohaarvutite administreerimistöö. **Välised teenuseosutajad aitavad serverite halduse, IT juhtimise, arenduse juhtimise ja turvalisuse teemadel**. Väikestel koolidel on mõistlik osutada IT-teenust **koostöös kohaliku omavalitsusega**. NB! **Kõikidele kompetentside** [sic] **osas on võimalik teenust sisse osta**, seda alates IT-juhist kuni kasutajaote pakkujani välja. Leego Hansson 2013)

Väga oluline tõesti - tuleb läbi mõelda, aga mida täpsemalt mõelda tuleb (mida silmas pidada) nagu ei ole. Sellegipoolest on siin üks osa vastusest küsimusele "Milliseid IT-teenuseid on Eestis võimalik sisse osta?" Vähemalt kooli puhul on nüüd enam-vähem selge pilt: kõike saab sisse osta kui vaja.

Lepinguline suheEelisedMiinusedTeenuseosutaja

- Firma annab teenuse jätkusuutliku osutamise garantii - ka spatsialisti vahetumise korral teenus jätkub.
- Pädevus ja kogemus koguneb paljude süsteemide baasil.
- Eksperdi arendamise ja töövahendite kulu on teenuseosutajal.
- Piiratud teenusemahuga spetsiaalse kompetentsi puhul on kulu väiksem oma töötaja kulust.
- Kõiki IT-kompetentse on võimalik sisse osta.

- Kui teenuseosutaja pole iga päev kohal, võib nõrgeneda kontakt teiste töötajatega.
- Kogemused on sama tähtsad kui teadmised.
- Eeldab head teenuse sisseostmise pädevust: partneri vaik, lepinguliste suhete kirjeldamine ja järelvalve.
- Viletsa dokumenteerimise korral ei kogune asutusele põhiteadmisi oma infosüsteemist ja partneri kadumisel on probleemile raskem lahendust leida.

Palgaline töötaja

- Tõõtaja on kaasatud täistööajaga.
- Töötaja on füüsiliselt lähedal, nõu saab pidada lühikese etteteatamise peale.
- Põhiteadmised infosüsteemist on asutuse enda töötajal.
- Töötaja on tidedamalt integreeritud ülejäänud meeskonda ja selle arendamisse.

- Vajaminevad kompetentsid infosüsteemi tagamisel on laiast spektrist ja on vaja mitut inimest, kes samas on alakoormatud.
- Häid spetsialiste on raske leida ja hoida.
- Heale spetsialistile on vaja pakkuda pidevalt väärilisi väljakutseid.
- Töötaja puhul on vaja samuti järelvalvet.
- Töötaja puhul on sageli keerulisem tagada kvaliteeti, sh jätkusuutlikku korrektset dokumenteerimist.

(Leego Hansson 2013)

Ülesandes on põhimõtteliselt vaja reprodutseerida tabel sellest allikast, aga natuke erineval kujul. Mudisin tabelit nii palju, et vastaks ülesanded nõutud struktuurile. Kummalisel kombel on originaal-tabelis "miinuste" all väga vähe, põhimõtteliselt on nagu lükatud "märkused ja riskid" kategooriasse kõik olulised miinused, st justkui ei taheta tunnistada, et mõlemal variandil üldse *on* mingid miinused (#pehmo).

Sisseostetava teenuse üks eelis ja võimalus kooli jaoks on töötunnipõhine arveldus. Vähese mahu korral on võimalik kaasata suure erialase kogemusega spetsialiste nii, et **kulu ei ole väga suur**. Sisseostetava teenuse kasutamine on **vältimatu**. Levinumad sisseostetavad IT-teenused on:

1. IT strateegiline planeerimine;
2. kasutajatugi;
3. tööjaamade ja lisaseadmete haldus;
4. kodulehe majutus;
5. serverite haldus või serveriteenuste osutamine;

6. arvutivõrguühenduste pakkumine ja haldus;

7. valdkondliku infosüsteemi rakenduse tugi (nt raamatupidamise või raamatukogu rakendus);

8. spetsiaaltarkvara arendus;

9. tellijapoolne projektijuhtimine ja arenduse järelevalve.

IT-teenuste sisseostmine toob kaasa vajaduse olla asjatundlik tellija nii **partnereid valides**, lepinguid sõlmides kui koostööd tagades ja järele valvates. Koostööpartneri valiku olulisemad kriteeriumid:

1. partneri kogemus;

2. teenuse hind;

3. teenuse osutamise aeg ja kiirus, sh avariisituatsioonide lahendamise paindlikkus;

4. pakutav dokumenteerimise tase;

5. partneri usaldusväärsus ja võtmeisikute inimlik sobivus.

Kooli huvide kaitse tagamiseks tuleb saavutada olukord, kus töötajat või teenusepartnerit saab igal hetkel sujuvalt asendada. (Leego Hansson 2013)

Päris otsene vastus küsimusele "Kuidas valida partnerit? Usaldusväärsus?" - Kui esiotsa oli tundmus, et need on sellised küsimused, millele võib vastused pastakast välja imeda, siis nüüd jääb hoopis vastupidine mulje, et õpetaja on koostanud küsimused seda dokumenti täht-tähelt järgides. Ühtäkki on kogu harjutuselt ka võlu kadunud, sest müstilisena tundunud informatsioonipuudus näib nüüd korraga järjekordselt laiskuse tulemusena. Kas ongi mõtet jätkata? Võib vist ülesande ära teha.

8.7 October

8.7.1 The Family Among the Australian Aborigines (2017-10-02 15:53)

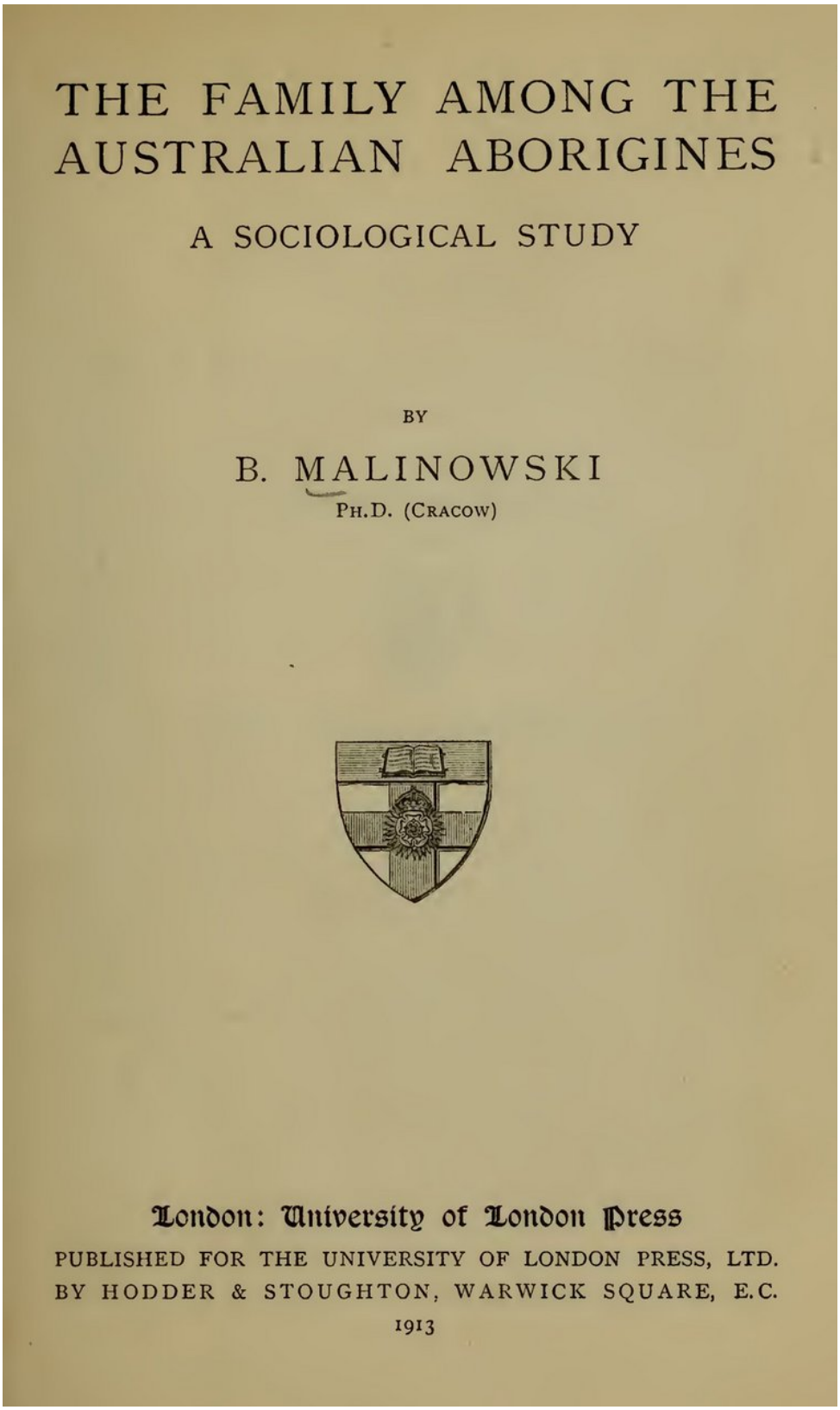

THE FAMILY AMONG THE AUSTRALIAN ABORIGINES

A SOCIOLOGICAL STUDY

BY

B. MALINOWSKI

PH.D. (CRACOW)

London: University of London Press

PUBLISHED FOR THE UNIVERSITY OF LONDON PRESS, LTD.
BY HODDER & STOUGHTON, WARWICK SQUARE, E.C.

1913

Malinowski, Bronisław Kasper 1913. *The Family Among the Australian Aborigines: A Sociological Study*. London: University of London Press.

> On the other hand, I have tried to show that in dealing with purely sociological problems it is necessary, in order to do justice to **the complexity and fulness of social phenomena**, to draw into the field of inquiry a series of facts often hithero partially or completely neglected. **The facts of daily life, the emotional side of family relations**, the magico-religious ideas of the aborigines about kinship and sexual relations, customary as well as legal norms - all these **factors** must be taken impartially into careful consideration in order to give the full picture of an institution as it embraces living man in a living society. In other words **each social institution must be studied in all its complex social functions as well as in its reflexion in the collective psychology**. (Malinowski 1913: v-vi)

This complexity involves social factors (and social functions), of course. The emotional side of family relations is what *symphaticity* is about (e.g. affective mediation). Phatic communion is just *one* social function (that of language), and its reflexion in the collective psychology is pretty much what I'm currently researching (how the concept of phaticity has come to be as popular as it is).

> Working out thoroughly some conceptions suggested already by **Prof. Frazer in his *Golden Bough***, the author has shown **the importance of the ideas about human relations** and in particular about sexual relations as held by primitive man. (Malinowski 1913: viii)

I read somewhere that *Golden Bough* was Malinowski's first contact with anthropology and the reason for his getting into it. *The social importance about the ideas about human relations*, in phraseology itself, points to Malinowski's interest in this subject matter early on. If my aim is to expand the notion of phatic communion, or to give justification for others having done so, I'll definitely need to read more from Malinowski himself.

> I had, while working on the present book, the privilege of **personal intercourse** with Prof. Westermarck, a privilege I value more than I can express. (Malinowski 1913: x)

A quick lexical note: personal intercourse is opposed to social intercourse. I have a feeling that Malinowski's own writings will do much to illuminate the phraseology in the phatic communion passage.

> When Howitt says: "The social unit is not the individual, but the group; **the former merely takes the relationships of his group**, which are of group to group," this obviously means that there is no individual relationship, consequently no individual family in Australia. It is important to note that the passage just quoted is placed in **the chapter on Relationship** in Howitt's chief work on Australia, and that consequently it refers to all the tribes described by the author, *i.e.* to the majority of the known Australian tribes. (Malinowski 1913: 1-2)

I'm probably reading it wrong, but to me it reads as if the individual takes on the social relationships of its groups, which would go well with the notion that some things are not felt as "received" but as something over which one has natural ownership (this is the case with language in Estonia, for example); or, in Malinowski's own words in the preface, English is "an acquired language", while native language is equally "acquired" in the general sense but not felt as such.

> To affirm that in a given society motherhood is individual and not **communal** (group motherhood), a strict analysis of a whole series of circumstances is necessary. (Malinowski 1913: 6-7)

This is where the distinction between personal and social intercourse comes to the fore: phatic communion is *communal speech*; whereas the phaticity of intimate relationships is personal. Hence, the latter is emphatically *symphatic* rather than phatic pure and simple (the *sym-* clearly, hopefully clearly enough, signifies the prior existence of sympathies that make up the intimate relationship).

> The first point to which attention must be paid, is to ascertain the exact meaning of a given statement. As many of our informants do not use exact terminology but write in **a colloquial language, often spoilt by literary pretensions**, we occasionally run the risk of being misled by a word or by a turn of expression. In other words, it never seems advisable to cling blindly to the verbal meaning of a statement before having put it to the test. (Malinowski 1913: 18-19)

Ironically, Malinowski's own passage on phatic communion appears either "essayistic" or else archaic in its use of language (bonds of union, ties of fellowship?), so that his own acquired English has fallen out of use and now appears colloquial and harboring literary pretensions.

> The sense in which a word is used may be, in the majority of cases, easily settled from the context, examples given by the author, and other instances where he uses the same word. When a phrase is hopelessly ambiguous, it is wrong to make any use of it. (Malinowski 1913: 19)

More irony, as my first impulse was to call Malinowski's language not archaic but "ambiguous". I've found context for it in Spencer and Durkheim and now am in search for examples of other uses for the same phrases I'm already so familiar with.

> In accordance with what has been said above, let us accept at the outset **a general definition**, along the lines of which our investigations will be carried out. My choice for this purpose is the well-known definition of Dr. Westermarck: "Marriage is a more or less durable connection between male and female, **lasting beyond the mere act of propagation till after the birth of the offspring**." (Malinowski 1913: 34)

The wording here is neat: *till after the birth of the offspring*. It goes well with the insight from evolutionary biology that the human pair bond should last approximately until the child is able to walk by itself.

> Turning now to the other, the *violent form* of obtaining wives, we may distinguish the *elopement*, when **both sides** are consenting, and *capture* where the woman is secured by **a mere act of brutal force**. (Malinowski 1913: 53)

Concerning the "mere" in phrases like "mere manual work" (PC 1.2), "mere sociabilities" (PC 3.1), "the mere presence of others" (PC 3.3), "a mere exchange of words" (PC 6.1) and "the mere need of companionship" (PC 9.1). In this lighty, there are two sides, and the mereness signifies non-mutuality, the lack on one side. The most easily analyzable is "a mere exchange of words", in which the other side is "communicating ideas".

> We see therefore that two social factors were involved in the legal side of the marriage: the family, which was responsible for the carrying out of marriage and often for its maintenance, and **the community, which gives its content** and often controls the right performance of expiatory ordeals. IT may also be remarked that the mere moral sanction, which stamps one act as right and another as wrong, gives a strong support to the offended party and paralysed the help that the friends would perhaps like to give to the offender. (Malinowski 1913: 57)

A further reason for phaticity being "communal": "Always the same emphasis on affirmation and consent" (PC 5.3). That is, the community gives consent and, as Herbert Spencer put it, enacts checks upon impulsiveness.

> The two main **facts of collective psychology**, expressed by marriage by purchase, are (1) that **there is a certain value attached to** the woman and expressed by the conventional price; (2) that **there is the idea of right** of property or at least of the individual personal right of the husband over his wife, acquired by him through the fact of purchase. These two facts are very important. [...] The following point ma yalso be adduced here, viz. that **generally the old men and other men of influence and power secured the young females of the tribes**. It was easier for influential and important men to maintain their right over their wives before as well as after actual possesion. (Malinowski 1913: 59)

Relevant for elaborating the "collective psychology" aspect of phatic communion: that there is the idea of phatic communion or something to this effect (e.g. small talk, chit-chat), and that some value is attached to this idea (e.g. it is believed that phatic communion contributes to community coherence or something like that).

> Now I would like to point out that whenever it happens that **a certain legal or social fact is transformed into sacrament, *i.e.* is supposed to be accomplished by the performance of some formality** endowed with a supernatural sanction, we have every reason to suppose that this legal or social fact is very deeply rooted in the collective mind, that it corresponds to very inveterate ideas. (Malinowski 1913: 61)

Phatic communion is, once again, a kind of *secular* sacrament (a formality performed for sake of some communal goal, such as putting members of the community at ease with each other).

> As **the act** that brought about marriage **was usually one of importance and subject to many conditions**, so also an attempt to dissolve it was grave in itself and in its consequences. (Malinowski 1913: 66)

And conversely, since phatic communion is so unimportant and subject to no remarkable conditions, what of its consequences?

> Bonney asserts that "quarrels between husband and wife are rare, and they show much affection for each other in their own way." **Apparent coolness in their relations is required by custom**. He gives an example of a couple who "loved each other," and **did not even greet after a long absence**. According to the statement the treatment of women was fairly good, and there was also no want of mutual affection. (Malinowski 1913: 70)

Intercultural (interethnic?) differences in politeness behaviour *in connection with* intimate relationships. Complex stuff.

> This statement sounds not very trustworthy. We never hear of open battles, in which fugitives would leave the camp unprotected. Besides, even if affection would not bind them to the "fugitives," would **fear of the stranger and enemy** not act in this direction? Little weight must be, therefore, attached to this evidence. (Malinowski 1913: 70)

Analogous to "The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy." (PC 4.2) - It would appear that this is an assumption Malinowski held even before he observed and participated in primitive life himself.

> Therefore we are led, in the third place, to ask **the psychological question concerning mutual feelings** between husband and wife. **Affection is**, of course, **the most important, fundamental characteristic of any intimate personal relationship** between two people. But it is, at the same time, rather difficult to give any more detailed answer on that point, when it is a question of savages whom no one has intimately studied from this point of view, and of whose psychology we have only a very slight idea. (Malinowski 1913: 76-77)

Score for symphatics: bonds of personal union in which sentiments may or may not be exchanged are very different from intimate relationships characterized by affection.

> In the second place, it must be remembered that there are no reasons why the blacks should be completely alien to **the feelings of attachment**. Husband and wife lived more or less completely separated from the community, forming a more or less isolated unit (see below, on the mode of living). They had many **interests in common**, and, **this being the strongest bond**, they have common children to whom they were usually much attached. (Malinowski 1913: 84)

Approaching Ruesch's communization, though in an odd context, since Ruesch applies it on acquaintances and friends but not in a familial setting.

> It will be sufficient to point out that such an occasional sexual licence lasting several hours during an initiation gathering could not create any **bonds of family, such as may result from community of daily life and community of interests, common inhabiting of the same dwelling, common eating, especially common rearing of children** - all factors which, as will be shown below, act only in the individual family and tend to make out of the individual family a well-established and well-defined unit. (Malinowski 1913: 114-115)

Oh boy. Lots of communities. No communions.

> Now, that these instincts of jealousy do not assume the delicate and refined form they possess in our society, results merely from **the difference in the corresponding collective ideas** which influence and mould the elementary instinct. (Malinowski 1913: 126)

Instincts can be "moulded" by collective ideas? It would appear that I know all too little about instincts.

> On the other hand, it is possible - although there are no examples of it - that the very magical aspect of the sexual act would make it especially subject to jealous watchfulness and exclusiveness. Apart from any speculations, it appears certain that all these different ideas and conceptions are in intimate interdependence, and that **we can only safely speak about** jealousy (or strong>any other such compound psychical complex) in a given society, **when we know all such connections**. (Malinowski 1913: 130)

Likewise, we can safely speak of the psychological comfort ("ease", "pleasurable atmosphere") of phatic communion only when we have considered the other psychological factors involved therein. This is why intercultural pragmatics is apt to point out inconsistencies of Western politeness behaviour when applied on Japanese forms of interaction, for example.

> To understand the more definite forms which these instincts assume, it is necessary to note the presence or absence of motives which would **influence, check, or develop these instincts**. (Malinowski 1913: 130)

Like the case presented by Spencer: the question whether sociality is a check upon impulsive emotions.

> And if there are, besides, any group relations, they must radically and absolutely differ from the individual one; for the latter, and it only, is constituted by **the most powerfully binding element - continuous daily contact**. (Malinowski 1913: 133)

Something very phatic in the Jakobsonian sense: *continuous daily contact is the most powerfully binding element of individual relations*.

> "At these huts sleep the father of the family, his wives, the female children who have not yet joined their husbands, very young boys and occasionally female relatives; but no males over ten years of age may sleep in family huts. They have got their own separate encampment." If any strangers are present with their wives, they sleep in their own huts, placed amongst the married people. If they are unmarried or without wives "they sleep at the fire of the young men." "**Under no circumstances is a strange native allowed to approach the fire of a married man.**" Their huts being so scattered over a rather large area, **their conversation is held by means of a loud chant**. It must be remembered that Grey asserts in several places the great and vigilant jealousy of the natives. (Malinowski 1913: 164)

It would seem that "When a number of people sit together at a village fire" (PC 1.2) there is actually a whole lot going on in terms of social stratification.

> [...] the general features of native camp arrangements were orderliness, fixed rules, isolation of families, settled and **restricted social contact**, and **by no means social communism and unregulated social promiscuity**. (Malinowski 1913: 165)

In this light it is even somewhat ironic that Malinowski's concept of phatic communion would go on to serve as support for unrestricted social contact, social communism and unregulated social promiscuity.

> **In the ase of even friendly strangers a certain amount of mistrust** - of evil magic as well as of actual bad intentions - may have operated. (Malinowski 1913: 165)

Some much-needed context for the statements "The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy." (PC 4.2) and "To the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes, taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character." (PC 4.3).

> By the word kinship, roughly speaking, is denoted a series of family relationships (those of parents to children, brothers to sisters, etc.), all of which consist of a set of extremely complex phenomena. They are made up of the most heterogeneous elements: **physiological** (birth, procreation, suckling, etc.), **social** (community of living, of interests, social norms, etc.), and **psychological** (different ways in which these relations are conceived, different moral ideas, and different typel of feelings). (Malinowski 1913: 170)

Finally something approaching a typology or classification. For phatic communion, the physiological elements are nearly completely irrelevant, the social elements have been investigated pretty thoroughly, but the psychological aspects appear the least well elaborated in phatic literature. Actually, phatic communion requires the addition of another set, due to its context in *The Meaning of Meaning*, namely "semiotic elements".

> The variable elements in parental kinship must be also looked for in **the different elements of the *collective mind***, connected with the parental relationship; in other words, in **the different *collective ideas* and *feelings*** which have parental kinship for their centre. (Malinowski 1913: 175)

How well does this jive with "Durkheim the early social constructionist"?

> To sum up, it may be said that parental kinship is the personal tie obtaining between members of the *parental group* or individual *family*, and like all other personalities it must be further determined in each society by **the characteristic *collective feelings* and *collective ideas* which in the given society give it its specific meaning**. (Malinowski 1913: 176)

This may be one alternative to the talk of (moral?) sentiments.

> Of course the mere physiological fact does not establish kinship in its full extent, with all its **personal, emotional, social and legal aspects**. It is only when the physiological facts of procreation or birth are sanctioned by society, in other words when they are **consummated in legal marriage**, that the children are full kinsmen of both their parents. Society takes all facts which are of vital importance for itself under its own supervision; and consequently the important facts of propagation are subject to the control of society, which regulates them by **a series of religious, legal, customary and conventional norms**, all of which are also necessary conditions and essential features of full parental kinship. (Malinowski 1913: 177)

All but "legal" applies to phatic comunion. For consummation, a point of comparison: "The breaking of silence, the communion of words is the first act to establish links of fellowship, which is consummated only be the breaking of bread and the communion of food." (PC 4.5) - and the types of norms are highlighted because it would be neat to systematize the social elements, and norms are one.

> It was pointed out above that in Australia we have data allowing us to speak of the legal aspect of social institutions and relations; it appears improbable, though, that there could be found **any *purely* legal relation**. (Malinowski 1913: 190)

This pureness is as relevant as mereness, as in "pure sociabilities and gossip" (PC 9.1), where the pureness seems to signify the dominant function of sociability ("the mere need of companionship") rather than "any purpose of communicating ideas".

> Nobody ever doubts, as far as I can see, the fact that **all personal ties between two individuals consist not only of ideas, but also of feelings**, and that they are influenced no less by the feelings the two individuals mutually inspire than by the ideas they form of each other. To ascertain, *e.g.*, **if there be friendship between two people, one seeks to know their feelings towards each other**, as well as what they think about each other. The relation between a parent and a child is in our society chiefly determined by their **mutual feelings**. And in a case where these feelings are absent, this relationship - in spite of all legal, moral, and other factors which tend to maintain its form - is deeply affected. It may be taken for granted that **the sentimental side** most essentially determines in a given society any kind of personal relationship. And in the same society the character of **a given personal relation** - be it parental kinship or anything else - **varies with the intensity of the feeling and is essentially defined by the latter**. It may be accepted also, that in different societies the types of feelings corresponding to given personal relations may vary according to the society, and may define in each one this given relation in its most essential character. In other words, **the concept of collective feelings** can be applied as well as the concept of collective ideas. By this is to be understood certain types of feeling, which being dependent on corresponding collective ideas possess the same essential character as the latter: they exist in a certain society, and are transmitted from generation to generation; they impose themselves on the individual mind, and possess the character of necessity; they are deeply connected with certain social institutions; in fact they stand to them in the relation of functional dependence (in the mathematical sense). So, for instance, it is clear that in the hypothetical primitive promiscuous society, in which *ex hypothesi* there would be no individual relationship, the feelings of affection for the individual offspring could not exist. We could only speak of **the collectivie feeling" of *group affection***. So it seems to me that the relation of parents to children cannot be treated with any approach to completeness without seriously taking into account its emotional character. (Malinowski 1913: 191-192)

Wow. There's a lot here to dissect "the specific feelings which form convivial gregariousness" (PC 7.6). "Their feelings towards each other" captures the point of sympathy - and consequently the minus-sym hypothesis: that in phatic communion, there are no mutual feelings but exactly this collective feeling of *group affection* (will we finally get to Durkheim's collective effervescence?).

> Now, are not feelings of the most indeterminate character, the most misleading, and the most difficult to ascertain? (Malinowski 1913: 192)

Not according to philosophers of emotion who hold that each emotion has an object and that emotions can serve as rational reasons. I don't know how, but so they claim (cf. Mary Carman 2017. "How emotions do not provide reasons to act").

> In fact, the theory of feelings and emotions seems to be the least developed in individual as well as in social psychology. Especially it might be suggested that to pursue the investigation on double lines is useless; **feelings always find adequate expression in ideas, in fact crystallizes in them**. (Malinowski 1913: 192-193)

This sounds like the Peircean view of things: fuzzy feelings proceed to concreteness and generality.

> There are, for example, in the Arunta country certain stones which are supposed to be charged with spirit children, who can, by magic, be made to enter the bodies of women, or will do so on their own accord." (Malinowski 1913: 209)

I came to this idea too late into the book but next time around I should create a separate section - "literary inspirations" - for these kinds of passages, among the phraseological and lexical findings.

> The only objection is that any attempt to give "strict" or "exact" sense to aboriginal ideas is completely misplaced. **The aborigenes are not able to think exactly, and their beliefs do not possess any "exact meaning."** And if an attempt be made to interpret them in this way, we shall always fail to understand them and **to trace their social bearing**. (Malinowski 1913: 213)

More on how the primitives are not the best metaphysicians. Now it is claimed that they are unable to think exactly.

> From this it is obvious that one would look in vain for such a belief amongst the Australian savages, who **do not know anything of logic**, and can neither affirm identity nor perceive contradictions. Instead of identifying two things, they feel only **a strong but mystical bond of union between them**. In this sense the new-born child is obviously a reincarnation of a given ancestor. (Malinowski 1913: 214)

This "bond of union" is beginning to annoy me because it appears to lack an identity in itself. The laxness with which it is used in various context makes expressions like "the bonds of antipathy" (PC 5.3), "the bonds created between hearer and speaker" (PC 5.5) and "bonds of personal union" (PC 9.1) even more ambiguous.

> There, according to a native expression, "the child comes from the man, the woman only takes care of it." And when once an old man wished to emphasize his right and authority over his son he said: "**Listen to me! I am here, and there you stand with my body.**" (Malinowski 1913: 231)

Another neat literary inspiration.

> Howitt says that **to secure the good-will of the parents the most direct way is to admire their children**; a fact which is characteristic of paternal infatuation in our own society. (Malinowski 1913: 250)

This is affirmed by the insight of Dell Hymes as to the phatic function and Patricia Prioto-Blanco with regard to family pictures in the entrance to a Spanish domicile.

> The man makes his weapons and hunts, and this is a natural and pleasant sport for him. There are no elements of excitement or variety in the women's work; it is just this element of system and of regularity which makes work repulsive and hard to man, and especially to primitive man. (Malinowski 1913: 283)

Once again we see men craving variety and women safety, though in very different spheres than where this difference usually manifests itself.

> I read the book of Mr. Crawley (*Mystic Rose*) unfortunately after the foregoing pages were in type; my study would have been more complete had I known it before. Mr. Crawley analyzes **the psychology underlying human relations** (those of sex in particular) from their religious side. **Primitive man is full of apprehension of the mutual danger inherent in social and especially in sexual contact**. Hence the different systems of *taboo;* the sexual taboo being one of the most important. **To establish harmless relations between people** of different sexes requires a system of *breaking the taboo*. (Malinowski 1913: 305)

Something along the lines of "The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy." (PC 4.2) - Should include *Mystic Rose* among prospective readings, just like Frazer's *Golden Bough*.

Phraseological findings

> The importance of the subject treated in this study as well as the prominent part played by the Australian evidence in the problem of kinship, will, it is believed, amply justify **a detailed inquiry** into the institution of the family in Australia. It is, however, always desirable for a monograph like the present one, besides being a mere collection and description of facts, to have **a sufficiently wide theoretical scope**. It ought to demonstrate some general principle upon the particular example treated, and **to approach the problem from a new standpoint**. [...] As a matter of fact, **by a certain tendency to fanciful construction**, **natural in all early speculations about a new domain of facts**, many problems in the study of primitive kinship have been **artificially simplified, others unduly complicated and obscured**. Thus, for instance, when in the discussion of primitive forms of marriage the whole problem of the position of the children and of **the emotional attitude** of the parents towards them has been neglected; [...] Whenever concrete institutions have been theoretically treated, they were **approached with preconceived ideas**, as, for instance, in the well-known monograph of Fison and Howitt, [...] But **many of their observations are highly valuable if properly interpreted**; and moreover it was necessary to bring their statements into line with the newer evidence for the sake of critical comparison, as **much of what they say has been uncritically accepted** and given without reference by some secondhand compilers (for instance, Waitz-Gerland, vol. vi.; Cunow) **and hence found its way into the newer sociological literature**. [...] We can only say a unit which is *analogous* to our individual family, and even then **we would be more metaphorical than exact**. [...] **The mere affirmation** that the actual relationship exists and is recognizeb by the natives is not enough. [...] It will be necessary to describe minutely all the relationships generally embraced by the term Family, and to describe them in terms taken from **the native social life**. [...] It is essential that the elements of this definition should be taken from **the conditions of social life in the given society**. [...] And yet marriage there is not deprived of its legal validity and of its **social sanction**. [...] Besides all that has bee nsaid above against a general **offhand affirmation**, that the individual family exists in Austraila, it may be added here that such **an assertion is practically quite useless**. No further conclusions or inferences can be drawn from such a vague statement. [...] Occasionally a group of people organize an armed party on their own account, but with **the consent of the community**; and so on. [...] In the first place, there is a great variety of modes in which the different legal norms are preserved, **impressed upon the social mind**, and taught to different members of the society. [...] In the second place a careful investigation of the different forms of social sanction, based partly on belief, partly on **collective ideas and feelings**, partly on actual institutions and direct enforcement, might be carried out. [...] This evidence is, on the other hand, given in

the majority of cases in **a very crude state, without reference to any theoretical point of view**. The facts are often given in **a purely casual and colloquial way**. [...] Ultimately each man will have his professional bias: the missionary will be influenced by his creeds and his moral ideas, the ethnologist by his theories, and the squatter or police trooper will sometimes, where there is room for it, **allow play to his feelings, which usually are not ones of pure sympathy for the natives**. [...] Of course **a careful and complete study of the whole work of an author enables one to judge much better** how far his profession and personality may have affected his statements. [...] Another example is afforded by the interesting passage of Howitt quoted below *in extenso* (pp. 113 and 114), which relates how the author thinks that our ideas on group marriage should be modified by what we know about the aboriginal mode of living and about **the natural character of men**. [...] This statement contains **the feature of publicity** of marriage. [...] It appears more probable that as all those reports date from the early days of the settlement, and were written nearly at the same time, their opinions cannot be considered as independent, and **they are probably repetitions of the same erroneous view** which may be assumed to have been held by the general public in the settlement. [...] Marriage contract in nearly all societies is accompanied by some ceremonies, which possess in themselves some **binding force**, generally of a magical and religious character. [...] nevertheless, there was usually **a mutual fondness and kindness**. [...] We only ask here, therefore, the quite general question whether, as implied in some statements, there was an absolute absence of **any kind of personal feeling** in all Australian families. [...] The widow may be in some cases really glad that her husband has died, **as well in Australia as in any of our modern societies**. What is shown at any rate is, that **society supposes and requires such feelings, and that they are duties according to the social moral code**; in fact, that sorrow and grief for the deceased are required by the collective ideas and feelings. [...] and as he knew from **personal acquaintance** or from reliable informants the whole area, we may consider this geographical difference as thoroughly established. [...] Accordingly we find but little indication of any misconduct in the case of unmarried females, and the few instances we meet with are so little detailed that they do not throw much light upon this question; it is especially uncertain whether they are exceptional innovations, or whether they have **any more serious social *raison d'être***. [...] In fact, in some of the facts related about the *Pirraurus*, there are hints pointing to **the existence of economic bonds and of community** in daily life between *Pirraurus*. [...] Obviously, these **social factors act here to modify and moderate** the feeling of sexual jealousy. [...] To return to the question of jealousy, we have, after having stated the general problems, discussed the influence exercised on it by **social pressure or custom and other psychical factors**. [...] Roughly speaking, in Australia, **the tribe as a social unit is characterized by name, common speech, custom and territory**. [...] First, because **for mutual protection the tribesmen must have often associated**. [...] The second part of our problem must now be faced: whenever there is a certain number of families aggregated (permanently or temporarily), what are **the features of their social contact in daily life?** [...] As they arrived they formed **their camps, each family having a fire of its own** some half-dozen yards from its neighbour's. [...] At any rate this regulated camp order shows how important this question was in the native social life and how strong the idea must have been that each family had its own place apart from the others, and the more remotely related people were, **the less intimate ccontact would be**. [...] These rules show clearly that **each hut, each fire-place, was reserved for one family**, and that this *status* had its customary form and sanction. [...] Here the consanguineous relation between mother and child is considerably reduced in social importance, and consanguitiy **as it appears to the social mind** is purely paternal. [...] And it must be borne in mind that these ideas express not only the purely theoretical views of the social mind on the facts of procreation; they also involve different **emotional elements**, and especially the social importance given to these facts by society. Consanguinity (as a sociological concept) is therefore not the physiological bond of common blood; it is **the social acknowledgment and interpretation of it**. [...] **This definition is both negative and ambiguous**, excluding elements of consanguinity from potestas and assigning to the latter "various historical roots." [...] We must now emphasize the fact that just as we may say that the **different ideas** determining kinship **converge towards one central concept, or rather flow out of one common central idea** of kinship, so there is also an intimate connection between the ideas determining kinship and the

feelings bound up with it. [...] **The emotional character of the** parental kinship **relation** is of the highest importance in determining **the social feature of this relation**, and for **the comprehension of its social working**. [...] **A feeling of solidarity** runs through the entire kin, so that it may be said without hyperbole that the kin is regarded as one entire life, one body whereof each unit is more than metaphorically a member, a limb. [...] It may mean physical fatherhood and nothing more, and physical fatherhood may be **a fact of the veriest insignificance**. [...] In this belief there are, undoubtedly, contained ideas of **a strong tie of sympathy**, affinity or kinship between the father and his future child. [...] The child is supposed to be its father's spirit's heir. It shares in his most personal and individual element. Is this **spiritual communion** not something quite as strong and deep as any community of blood? [...] But in order to prove that such ideas are sociologically relevant ideas of kinship, **it must yet be shown that they possess some social functions**; that is to say, that they play an essential part in **the collective formulation of the various norms** regulating individual parental kinship. [...] Between a bigger child and its mother this constant dependece upon each other must necessarily create **a strong bond of union**. [...] One forty-one statements agree fairly well on many points, but especially on the principal question, namely on the existence of **very close personal and individual bonds of union** between parents and children. As so much stress has been laid on **the emotional element in these bonds**, it may be shown now how far the evidence confirms the views expressed above. [...] These observations seem at first sight very difficult to be made correctly, for they are of a rather subtle character, referring to **impalpable psychological facts**. [...] But even if unwilling to trust to the emphasis of our informants' **general affirmations** and to **the agreement between them**, we find many concrete details and examples, mentioned by the authors, which convince us that the conclusions they have drawn from observation were correct. [...] But it is still less possible to admit that a man and a woman would on the first occasion, or even without any reason, **part and form new unions** if they were both attached so strongly to the same person - an attachment which, as in so many examples, sometimes amounted to **a real passion**. [...] We are more justified in applying them to the Australian natives, if we use them as an expression of **the mere fact** that the father could do anything he liked with his children, that he had an absolute power over them. [...] In general - allowing for **a natural variety of feelings** - the preponderance of feelings of attachment appears to be the rule.

Lexical findings

McLennan assigns a prominent place in his investiations to factors which had hardly ever played a very important part in primitive society, as, for instance, marriage by capture, female infanticide and **levirate**. [...] In this place I wish to express my deep gratitude to Mr. J. Martin White, whose **munificence** has made the publication of this book possible. [...] I shall, as a rule, quote each statement ***in extenso***, and give, if necessary, an interpretation or correction. [...] Of the courtship in some fo the New South Wales tribes we have an account by J. Turnbull: "When a young man sees a female to his fancy, he informs her she must accompany him home; the lady refuses; he not only enforces compliance with threats, but blows: thus the gallant, according to the custom, never fails to gain the victory, and bears off the willing though struggling **pugilist**." [...] But then it was not a simple **pacific** dissolution of marriage, only an act of violence, always pursued with varying vehemence, as shown above. [...] To supply here the ***experimentum crucis***, let us quote some contradictory instances. [...] There are, nevertheless, happy and mutually **regardful** couples. [...] All this appears quite plausible if we bear in mind that the old men keep the greatest number of females for themselves - at least all the most **comely** ones. [...] We read that in cases where a man begrudges his wife to a *Pirrauru* he is regarded as **churlish**. [...] They carry them thus for then or twelve months, sleeping upon the mass of mortal remains, which serves them for a pillow, apparently unmindful of the horrid **fœtor** which emanates from such a putrefying substance. [...] His inoffensive exterior, however, hid a truly **demoniac** character; he was quite egotistical, "he had never had any strong liking for anything else," but hda only one peculiar passion: "his special craving was for murder." [...] "Among the Geawe Gal "girls were **affianced** to men much older than themselves." [...] In

his new home, though no violence was used, its inmates being all his relatives, the child gradually became to some extent the **fag**" of all older and stronger. [...] After her marriage her husband is entitled "to the chief part of her services. While she has to supply him with unlimited quantities of yams and other roots, he does very little towards providing for her wants, merely giving her the **offal** of game." [...]

8.7.2 The Elementary Forms of the Religious Life (2017-10-15 12:39)

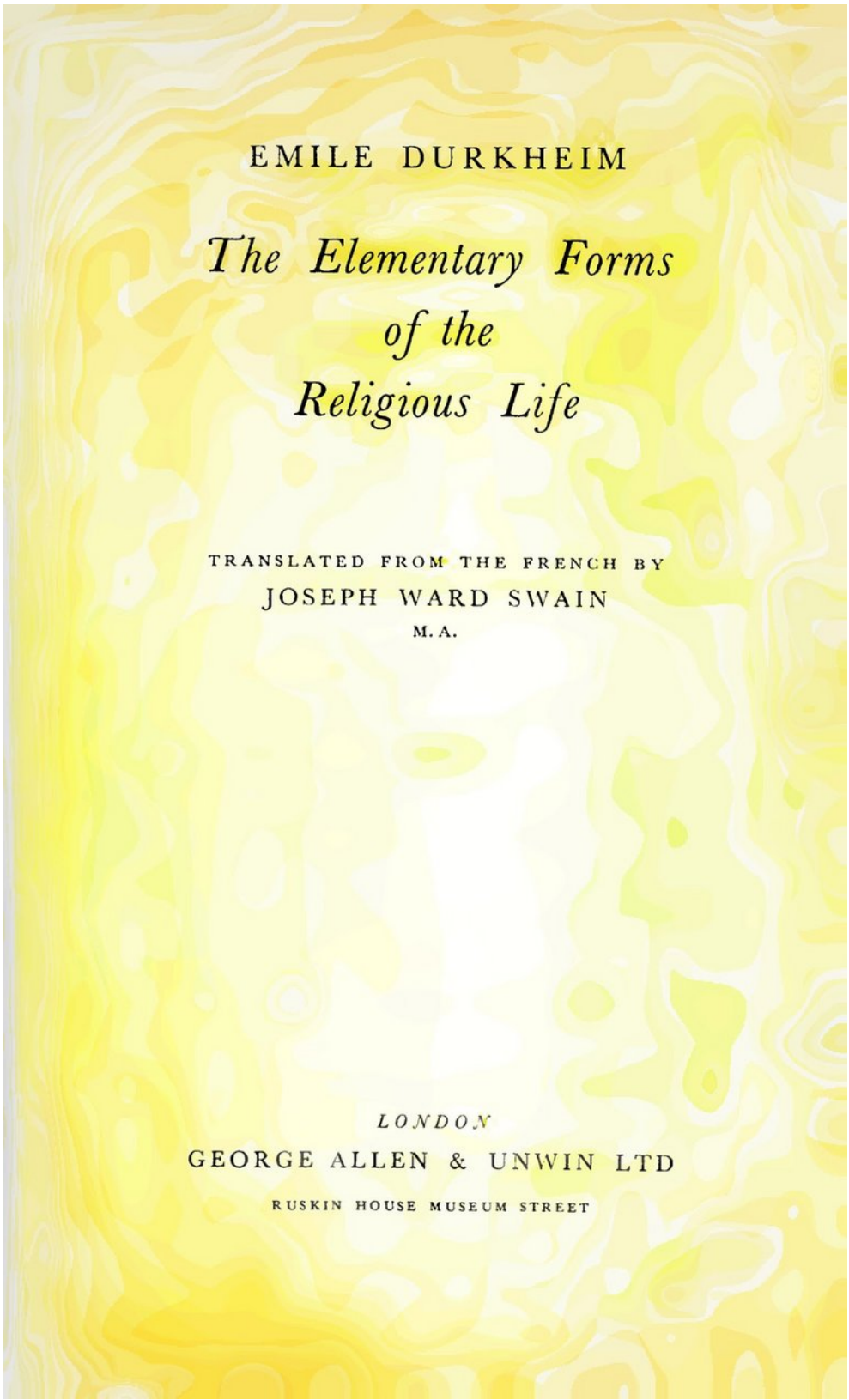

Durkheim, Emile 1915. *The Elementary Forms of the Religious Life*. Translated by Joseph Ward Swain. Lon-

don: George Allen & Unwin Ltd.

> A religious system may be said to be the most primitive which we can observe when it fulfils the two following conditions: in the first place, when it is found in a society whose organization **is surpassed by no others in simplicity**; and secondly, when it is possible to explain it without making use of any element borrowed from a previous religion. (Durkheim 1915: 1)

Condition for primitiveness, quite useful for defining the "primitive" function of speech.

> When only the letter of the **formulæ** is considered, these religious beliefs and practices undoubtedly seem disconcerting at times, and one is tempted to attribute them to some sort of a deep-rooted error. But one must know how to go underneath the symbol to the reality which it represents and which gives it its meaning. The most barbarous and the most fantastic rites and the strangest myths **translate some human need, some aspect of life, either individual or social**. (Durkheim 1915: 2)

Concerning the naturalness of phatic communion. It underlines a universal human need.

> It was one of Descartes's principles that the first ring has a **predominating** place in the chain of scientific truths. But there is no question of placing at the foundation of the science of religions an idea elaborated after the cartesian manner, that is to say, **a logical concept, a pure possibility, constructed simply by force of thought**. (Durkheim 1915: 4)

Not a dominant function but a predominating one. The concept of phatic communion, too, is a logical concept, arrived at by negating the other then known functions.

> At the foundation of all systems of belief and of all cults there ought necessarily to be a certain number of fundamental representations or conceptions and of ritual attitudes which, **in spite of the diversity of forms which they have taken, have the same objective significance and fulfil the same functions everywhere**. (Durkheim 1915: 5)

Phatic communion can be found equally around the savage campfire as in European living rooms.

> Things are quite different in the lower societies. The slighter development of individuality, **the small extension of the group**, the homogenity of external circumstances, all contribute to reducing the differences and variations to a minimum. The group has **an intellectual and moral conformity** of which we find but rare examples in the more advanced societies. Everything is common to all. **Movements are stereotyped**; everybody performs the same ones in the same circumstances, and this conformity of conduct only translates to conformity of thought. Every mind being drawn into the same eddy, the individual type nearly confounds itself with that of the race. And while all is uniform, all is simple as well. (Durkheim 1915: 5-6)

Something akin to the criticism raised against Parsons who studied a particular type of integrated society. Likewise, Malinowski's Trobianders were probably organized in a small group with a steretyped repertoire.

> Primitive civilizations offer privileged cases, then, because they are simple cases. That is why, in all fields of human activity, the observations of ethnologists have frequently been veritable revelations, which have renewed the study of human institutions. For example, before the middle of the nineteenth century, **everybody was convinced that the father was the essential element of the family**; no one had dreamed that there could be a family organization of which the paternal authority was not the keystone. But the discovery of Bachofen came and upset this old conception. (Durkheim 1915: 6)

This appears in Malinowski's criticism of the Freudian Oeidipus-complex.

> The general conclusion of the book which the reader has before him is that **religion is something eminently social**. Religious representations are collective representations which express collective realities; **the rites are a manner of acting which take rise in the midst of the assembled groups and which are destined to excite, maintain or recreate certain mental states in these groups**. So if the categories are of religious origin, they ought to participate in this nature common to all religious facts; they too should be **social affairs** and the product of collective thought. At least - for in the actual condition of our knowledge of these matters, one should be careful to avoid all radical and exclusive statements - i is allowable to suppose that they are rich in **social elements**. (Durkheim 1915: 10)

Exciting, maintaining and recreating is a neat pre-Jakobsonian triad of this sort. The overall attitude here would make it seem reasonable that the intercousrse in social union should be described as "communion" with all its religious connotations.

> To answer these questions it has sometimes been assumed that above the reason of individuals there is a superior and perfect reason from which the others emanate and from which they get this marvellous power of theirs, by a sort of mystic particiation: **this is the divine reason**. But this hypothesis has at least the one grave disadvantage of being deprived of all experimental control; thus it does not satisfy the conditions demanded of a scientific hypothesis. (Durkheim 1915: 15)

Griffith's all-revealing semiosis is one of divine reason.

> It is the very authority of society, transferring itself to a certain manner of thought which is **the indispensable condition of all common action**. (Durkheim 1915: 17)

Compare to similar phraseology in Malinowski.

> To-day **society treats criminals in a different fashion than subjects whose intelligence only is abnormal**; that is a proof that the authority attached to logical rules and that inherent to moral rules are not of the same nature, in spite of certain similarities. They are two species of the same class. **It would be interesting to make a study on the nature and origin of this difference**, which is probably not primitive, for during a long time, the public conscience has poorly distinguished between the deranged and the delinquent. We confine ourselves to signalizing this question. (Durkheim 1915: 18ff)

This must be where Michel Foucault took his cue!

> "Religion," says M. R Réville, "is the determination of human life by **the sentiment of a bond uniting the human mind to that mysterious mind** whose domination of the world and itself it recognizes, and to whom **it delights in feeling itself united**." (Durkheim 1915: 29)

The vocabulary certainly is familiar enough from Malinowski (e.g. sentiment, bond, feeling, delight/pleasure) but instead of supernatural begins Malinowski focuses on interhuman relations.

> And since **the object of religion is to regulate our relations with these special beings**, there can be no religion except where there are prayers, sacrifices, **propitiatory rites**, etc. (Durkheim 1915: 30)

Again, Laver adds the propitiative function of phatic communion, which amounts to regulating our relations with fellow men.

> "The conception" "was forign to Buddhism" "that **the divine Head of the Community is not absent from his people**, but that he dwells powerfully in their minds as their lord and king, so that **all cultus is nothing else but the expression of this continuing living fellowship**. Buddha has entered into Nirvâna; if his believers desired to ivoke him, he could not hear them" (Oldenberg, p. 369). (Durkheim 1915: 32 ff.)

These are either "terminological false friends" or else say a lot, actually. For example, that phatic communion is a secular cult in a sense. Nope, that doesn't make any sense. In any case, community and fellowship are organically related.

> They work by themselves, and their efficacy depends upon no divine power; they **mechanically produce the effects which are the reason for their existence**. They do not consist either in prayers or offerings addressed to a being upon whose **goodwill** the **expected result** depends; this result is obtained by **the automatic operation of the ritual**. (Durkheim 1915: 34)

Phraseological findings for treating the automatism of phatic rituals (particularly greetings).

> This religious formalism - very probably the first form of legal formalism - comes from the fact that since the formula to be pronounced and the movements to be made **contain within themselves the source of their efficacy**, they would lose it if they did not **conform absolutely to the type** consecrated by success. (Durkheim 1915: 35)

Continued... Phatic rituals are similarly "essentialistic" in this way: their performance is stereotypical, and word best if they are generally esposed by the social milieu. That is, they should ideally be "received" rather than "flexible", at least in the company of strangers.

> The rites can be defined and distinguished from other human practices, moral practices, for example, only by the special nature of their object. **A moral rule prescribes certain manners of acting to us**, just as a rite does, but which are addressed to a different class of objects. So it is **the object of the rite which must be characterized**, if we are to characterize the rite itself. Now it is in the beliefs that **the special nature of this object** is expressed. (Durkheim 1915: 36)

Still I am unable to shake the feeling that the roots of Malinowski's phatic communion lay in the moral philosophy of Spencer's day, though I have yet to verify this with *Fragments of Ethics* and other sources. The object of phatic communion is polite, pleasant atmosphere of social intercourse, but what this consists of is decribed in antiquarian multiword expressions yet not fully explained.

> But, in addition to the fact that **this establishment of relations is always a delicate operation in itself**, demanding great precautions and a more or less complicated initiation, it is quite impossible, unless the profane is to lose its specific characteristics and become sacred after a fashion and to a certain degree itself. (Durkheim 1915: 40)

Phraseological finding, though a completely useless one since only an observation: *establihing relations* appears as a more general and widely used combination than other variants. Jakobson has "to establish" as the first term in the list of channel operations and elsewhere "as soon as such contact is established" (1969c: 674) and La Barre only the more general "politico-economic treatise establishing historic legal title to territories" (1854: 169) but Malinowski has several *establishments*: "the purpose of establishing a common sentiment" (2.3), "to establish links of fellowship" (4.5), "the reciprocity is established by the change of r?les" (5.6), and finally "[phatic communion] serves to establish bonds of personal union between people brought together by the mere need of companionship" (9.1).

> Finally, rites are **the rulse of conduct** which prescribe **how a man should comport himself** in the presence of these sacred objects. (Durkheim 1915: 41)

Lexical finding: *comport* - conduct oneself, behave ("articulate students who comported themselves well in interviews"); accord or agree with ("they do all that nature and art can do to comport with his will").

> **The really religious beliefs are always common to a determined group**, which makes profession of adhering to them and of practising the rites connected with them. They are not merely received individually by all the members of this group; **they are something belonging to the group**, **and they make its unity**. The individuals which compose it **feel themselves united to each other by the simple fact that they have a common faith**. A society whose members are united by the fact that they think in the same way in regard to the sacred world and its relations with the profane world, and by the fact that they translate these common ideas into common practices, is what is called a Church. (Durkheim 1915: 43-44)

This may go toward explaining the religious term, *communion*. The core content here appears useful for the elucidation of phaticity on the national level. The distinction between "received" vs. "belongingness" is particularly useful.

> It is quite another matter with magic. To be sure, the belief in magic is always more or less general; it is very frequently **diffused in large masses of the population**, and there are even peoples where it has as many adherents as the real religion. But it does not result in **binding** together those who adhere to it, nor in **uniting** them into **a group leading a common life**. *There is no Church of magic*. (Durkheim 1915: 44)

This moreover contributes to the notion that Malinowski might have used a religious term (communion) to emphasize the specificity to primitive society. In modern Western world we find similar binding-uniting functions rather in Rueshian communization - between people in the same vocation, for example.

> Between the magician and the individuals who consult him, as between these individuals themselves, **there are no lasting bonds which make them members of the same moral community**, comparable to that formed by the believers in the same god or the observers of the same cult. The magician has a clientele and not a Church, and it is very possible that his clients **have no other relations between each other**, or even do not know each other; even the relations which they have with him are generally **accidental and transient**; they are just like those of a sick man with his physician. (Durkheim 1915: 44)

Same. Our modern relations are accidental and transient, it is phaticity without communion, actually.

> But it is to be remarked that these **associations** are in no way indispensable to the working of the magic; they are even rare and rather exceptional. The magician has no **need of uniting himself to his fellows** to practice his art. More frequently, he is a recluse; in general, far from **seeking society**, he flees it. "Even in regard to his colleagues, he always keeps his **personal independence**." (Durkheim 1915: 45)

At this point the amount of phraseological findings (for elaborating Malinowski's particular take on phatic communion) is so high that while it cannot be taken in a straightforward way as an influence to him, these findings can nevertheless be used to elaborate upon the original concept.

> A Church is not a **fraternity** of priests; it is **a moral community** formed by all the believers in a single faith, laymen as well as priests. But magic lacks any such community. (Durkheim 1915: 45)

What's the semantics behind suh terms as fellowship, fraternity, and brotherhood?

> It is *Tylor* who formed the animist theory in its essential outlines. **Spencer**, who took it up after him, **did not reproduce it without introducing certain modifications**. But in general the questions are posed by each in the same terms, and the solutions accepted are, with a single exception, identically the same. (Durkheim 1915: 49)

The case is very different between Malinowski, La Barre and Jakobson, with the latter two reproducing the invented term but not its content. Aside from Tylor's *Anthropology*, which I've already perused for relevant keywords and found significant passages, I'll also have to read Spencer's *Principles of Sociology* (1876).

> For if souls are the givers of health and sickess, of goods and evils to this extent, it is wise **to conciliate their favour or appease them** when they are irritated; hence come **the offerings, prayers, sacrifices**, in a word, all the apparatus of religious observances. (Durkheim 1915: 52)

Some context for the term *propitiation*.

> This *intellecutal laziness* is necessarily at its maximum among the primitive peoples. These weak beings, who have so much trouble in maintaining life against all the forces which assail it, have **no means for supporting any luxury in the way of speculation**. **They do not reflect** except when they are driven to it. (Durkheim 1915: 58)

More on primitive men (probably, how would we truly know?) not being the greatest of metaphysicians.

> In reality, a cult is not a simple group of ritual precautions which a man is held to take in certain circumstances; it is a system of diverse rites, festivals and ceremonies which *all have this characteristic, that they reappear periodically*. They fulfil the need which **the believer feels of strengthening and reaffirming**, at regular intervals of time, **the bond which unites him to the sacred beings** upon which he depends. (Durkheim 1915: 63)

More on phatic communion being the secular version of a religious communion. Note the Malinowskian phaticism of *affirmation*.

> Human nature is the result of a sort of recasting of the animal nature, and in the course of the various complex operations which have brought about this recasting, there have been losses as well as gains. How many instincts have we not lost? The reason for this is that **men are not only in relations with the physical environment, but also with a social environment infinitely more extended, more stable and more active** than the one whose influence animals undergo. To live, they must adapt themselves to this. Now in order to maintain itself, **society frequently finds it necessary that we should see things from a certain angle and feel them in a certain way**; consequently it modifies the ideas which we would ordinarily make of them for ourselves and the sentiments to which we would be inclined if we listened only to our animal nature; it alters them, even going so far as to put the contrary sentiments in their place. (Durkheim 1915: 66)

Durkheim the early social constructionist.

> **Language is not merely the external covering sf a thought** it also is its internal framework. It does not confine itself to expressing this thought after it has once been formed; it also aids in making it. However, its nature is of a different sort, so its laws are not those of thought. Then since it contributes to the elaboration of this latter, it cannot fail to do it violence to some extent, and to deform it. It is a deformation of this sort which is said to have created the special characteristic of religious thought. (Durkheim 1915: 75)

Durkheim the early linguistic relativist.

> The cult rendered to a divinity depends upon the character attributed to him; and it is the myth which determines this character. Very freqently, **the rite is nothing more than the myth put in action**; the Christian communion is inseparable from the myth of the **Last Supper**, from which it derives all its **meaning**. Then if all mythology is the result of **a sort fo verbal delirium**, the question which we raised remains intact: the existence, and especially the persistence of the cult become inexplicable. **It is hard to understand how men have continued to do certain things for centuries without any object**. Moreover, it is not merely the peculiar traits of the divine personalities which are determined by mythology; the very idea that there are gods or spiritula beings set above the various departments of nature, in no matter what manner they may be represented, is essentially mythical. (Durkheim 1915: 82)

Finally, communion! It's what I thought it would be (Christian mythology and ritual). And it comes with some phraseological findings: the communion in aimless social intercourse is like "a sort of verbal delirium" in itselt! And seeing that phatic communion is aimless, that is, without object, how to understand the place it has held for almost a century?

> **The bonds which unite the individual to his totem** are even so strong that in the tribes on the Northwest coast of North America, the emblem of the clan is painted not only upon the living but also upon the dead: before a corpse is interred, they put the totemic mark upon it. (Durkheim 1915: 119)

Concerning the more abstract nature of "bonds".

> The men of one clan never **regarded** the beliefs of neighbouring clans with that **indifference, scepticism or hostility** which one religion ordinarily inspires for another which is foreign to it; they partake of these beliefs themselves. The Crow people are also convinced that the Snake people have a mythical serpent as ancestory, and that they owe special virtues and marvellous powers to this origin. And have we not seen that at least in certain conditions, a man may eat a totem that is not his own only after he has **observed certain ritual formalities?** Especially, he must **demand the permission of the men of this totem, if any are present**. So for him also, this food is not entirely profane; he also admits that there are intimate affinities between the members of a clan of which he is not a member and the animal whose name they bear. (Durkheim 1915: 155)

Lexican findings: "indifference, scepticism or hostility" expands *strangeness*; "ritual formalities" adds to the formulae of greeting or approach; and demanding permission is the nub of propitiation sensu Laver.

> Now, it is a well-known fact that "to the early mind names, and the things known by names, are in **a mystic and transcendental connection of *rapport*.**" For example, the name of an individual is not considered as a simple word or conventional sign, but as an essential part of the individual himself. So if it were the name of an animal, the man would have to believe that he himself had the most characteristic attributes of this same animal. (Durkheim 1915: 184)

The what now? It would appear that "rapport" is as ambiguous in its use as "bonds".

> But in addition to this physical aspect, they also have **a moral character**. When someone asks a native why he observes his rites, he replies that his ancestors always have observed them, and he ought to follow their example. So if he acts in a certain way towards the totemic beings, it is not only because the forces resident in them are physically redoubtable, but because **he feels himself morally obliged to act thus; he has the feeling that he is obeying an imperative, that he is fulfilling a duty**. For these sacred beings, he has **not merely fear, but also respect**. Moreover, the totem is the source of the moral life of the clan. All the beings partaking of the same totemic principle consider that owing to this very fact, they are **morally bound to one another**; they have definite duties of assistance, vendetta, etc., towards each other; and it is these duties which constitute kinship. So while the totemic principle is a totemic force, it is also **a moral power**; so we shall see how it easily transforms itself into a divinity properly so-called. (Durkheim 1915: 190)

Some worthwhile phraseology for conceptualizing the moral aspect of phatic communion, which is present in the phatic communion passage in the form of reference to the speech manual excerpt proclaiming the art of conversation a duty and elsewhere in the debate about moral sentiments implicit between Malinowski and Spencer.

> Whether it be a conscious personality, such as Zeus or Jahveh, or merely abstract forces such as those in play in totemism, the worshipper, in the one case as in the other, **believes himself held to certain manners of acting which are imposed upon him by the nature of the sacred principle with which he feels that he is in communion**. Now society also gives us the sensation of a perpetual dependence. (Durkheim 1915: 206)

Communion in conjunction with the feeling of duty. Though I now believe or have a suspicion that the origin of Malinowski's use of *communion* lies in the *Mystic Rose*.

> We say that an object, whether individual or collective, inspires respect when the representation expressing it in the mind is gifted with such a force that it automatically causes or inhibits actions, ***without regard for any consideration relative to their useful or injurious effects***. When we obey somebody because of the **moral authority** which we recognize in him, we follow out his opinions, not because they seem wise, but because a certain sort of physical energy is imminent in the idea that we form of this person, which conquers our will and inclines it in the indicated direction. **Respect is the emotion which we experience when we feel this interior and wholly spiritual pressure operating upon us**. (Durkheim 1915: 207)

Spencerian gravity and the moral duty explained. Usefulness falls into Malinowski's purview, as phatic communion is not "useful" but still a practical action of sorts. An elaboration of the moral sentiment of duty. Having to do with both the need "to get over the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence" (PC 4.6) and the "common courtesy to say something even when there is hardly anything to say" (PC 9.2). In other words, there is a moral pressure to say something because the situation elicits a response in proportion to he respect felt with regard to the persons congregating and constituting the situation.

> There are occasions when this strengthening and vivifying action of society is especially apparent. In the midst of **an assembly animated by a common passion**, we become susceptible of acts and **sentiments** of which we are incapable when reduced to our own forces; and when the assembly is dissolved and when, finding ourselves alone again, we fall back to our ordinary level, we are then able to measure the height to which we have been raised above ourselves. (Durkheim 1915: 209-210)

A very interesting addition to Spencer's hypothesis of social union acting as a check on impulsiveness. Phatic communion (assembly) can also be a passionate ordeal and give life to sentiments which an individual would not espouse on his own.

> To strengthen those sentiments which, if left to themselves, would soon weaken, it is sufficient to bring those who hold them together and to put them into closer and more active relations with one another. This is the explanation of the particular attitude of **a man speaking to a crowd**, at least if he has succeeded in **entering into communion** with it. His language has a grandiloquence that would be ridiculous in ordinary circumstances; his gestures show a certain domination; his very thought is impatient of all rules, and easily falls into all sorts of excesses. (Durkheim 1915: 210)

Finally "communion" in the sense in which Malinowski uses it! Though again Malinowski appears to arguing against the sentiment expressed here.

> It is by this trait that we are able to recognize what has often been called **the demon of oratorical inspiration**. (Durkheim 1915: 210)

A buddy of the demon of terminological invention?

> But it is not only in exceptional circumstances that this stimulating action of society makes itself felt; there is not, so to speak, a moment in our lives when some current of energy does nto come to us from without. **The man who has done his duty finds, in the manifestations of every sort expressing the sympathy, esteem or affection which his fellows have for him, a feeling of comfort**, of which he does not ordinarily take account, but which sustains him, none the less. The sentiments which society has for him raise the sentiments which he has for himself. Because he is in **moral harmony with his comrades**, he has more confidence, courage and boldness in action, just like the believer who thinks that he feels the regard of his god turned graciously towards him. (Durkheim 1915: 211)

I think I've finally cracked the code of "communion" in *phatic communion*. It is indeed a form of secular ritual, but on the psychological side of things, as per Malinowski's psychological functionalism. Phatic communion, ultimately, is a form of communion because it can create a feeling of moral harmony with one's fellows.

> And since **a collective sentiment cannot express itself collectively except on the condition of observing a certain order permitting co-operation and movements in unison**, these gestures and cries naturally tend to become rhythmic and regular; hence come songs and dances. But in taking a more regular form, they lose nothing of their natural violence; a regulated tumult remains tumult. The human voice is not sufficient for the task; it is reinforced by means of artificial processes: boomerangs are beaten against each other; bull-roarers are whirled. It is probable that these instruments, the use of which is so general in the Australian religious ceremonies, are used primarily to express in a more adequate fashion the agitation felt. But while they express it, they also strengthen it. This **effervescence** often reaches such a point that it causes unherad-of actions. (Durkheim 1915: 216)

Finally, *collective effervescence*! And something akin to the statement that "the hearing given to such utterances is as a rule not as intense as the speaker's own share, it is quite essential for his pleasure, and the reciprocity is established by the change of rôles." (PC 5.6)

> This is its primary function; and though metaphorical and symbolic, this representation is not unfaithful. Quite on the contrary, it translates everything essential in the relations which are to be explained: for it is an eternal trust that **outside of us there exists something greater than us, with which we enter into communion**. (Durkheim 1915: 225-226)

Thus, the speaker establishes a *communion* with something greater than himsel - the group of hearers. This is actually another point in case for the distinction between communion and communication, or social and personal intercourse.

> That is why we can rest assured in advance that **the practices** of the cult, whatever they may be, **are something more than movements without importance and gestures without efficacy**. By the mere fact that **their apparent function is to strengthen the bonds** attaching the believer to his god, **they at the same time really strengthen the bonds attaching the individual to the society of which he is a member**, since the god is only a figurative expression of the society. We are even able to understand how the fundamental truth thus contained in religion has been able to compensate for the secondary errors which it almost necessarily implies, and how believers have consequently been restrained from tearing themselves off from it, in spite of the misunderstandings which must result from these errors. (Durkheim 1915: 226)

This is pretty much the crux of phatic communion: purely social intercourse has an apparent function in strengthening the bonds attaching the individual to the society of which he is a member without the intermediary of god or even without the necessary caveat of sympathy.

> However, it may be objected that even according to this hypothesis, religion remains the object of a certain delirium. What other name can we give to that state when, after **a collective effervescence**, men believe themselves transported into an entirely different world from the one they have before their eyes? (Durkheim 1915: 226)

Finally *collective effervescence* pure and simple, but in a very secondary role because it stands for the atmosphere in ceremonial activities, literally *vivacity* and *enthusiasm*.

> Moreover, if we give the name delirious to **every state in which the mind adds to the immediate data given by the senses and projects its own sentiments and feelings into things**, then nearly every collective representation is in a sense delirious; religious beliefs are only one particular case of a very general law. **Our whole social environment seems to us to be filled with forces which really exist only in our own minds**. We know what the flag is for the soldier; in itself, it is only a piece of cloth. Human blood is only an organic liquid, but even to-day we cannot see it flowing without feeling a violent emotion which its physico-chemical properties cannot explain. From the physical point of view, a man is nothing more thna a system of cells, or from the mental point of view, than a system of representations; in either case, he differs only in degree from animals. (Durkheim 1915: 227)

E. R. Clay's "supersensuous faculty" immediately comes to mind; it "supplyi[es] immediate objects or constituents of immediate objects beyond the scope of sense intuition".

> In fact, if left to themselves, individual consciousnesses are closed to each other; they can communicate only by means of signs which express their internal states. **If the communication established between them is to become a real communion, that is to say, a fusion of all particular sentiments into one common sentiment**, the signs expressing them must themselves be fused into one single and unique resultant. It is **the appearance of this that informs individual that they are in harmony and makes them conscious of their moral unity**. It is by uttering the same cry, pronouncing the same word, or performing the same gesture in regard to some object that they become and feel themselves to be in unison. (Durkheim 1915: 230)

A thoroughly surprising addendum to what constitutes a communion. This venture has been immensely more profitable than at first expected. Communion, in this sense, is very much in line with Spencer's note on sentiments and social union.

> But it is quite another matter with collective representations. They presuppose that **minds act and react upon one another**; they are the product of these actions and reactions which are themselves possible only through material intermediaries. These latter do not confine themselves to revealing the mental state with which they are associated; they aid in creating it. Individual minds cannot come in contact and communicate with each other except by coming out of themselves; but they cannot do this except by movemnets. So **it is the homogeneity of these movements that gives the group consciousness of itself and consequently makes it exist**. When this homogeneity is once established and these movements have once taken a stereotyped form, they serve to symbolize the corresponding representations. But they symbolize them only because they have aided in forming it. (Durkheim 1915: 230-231)

Another unexpected twist: communion apparently presupposes homogeneous sympathy, or "common sentiments" in Malinowski's terms (PC 2.3). I'm still unsure whether "symphatic" makes complete sense with regard to the sympathy/empathy and emphatic/symphatic distinctions.

> Moreover, without symbols, **social sentiments** could have only a precarious existence. Though very strong as long as **men are together and influence each other reciprocally**, they exist only in the form

> of recollections after the assembly has ended, and when left to themselves, these become feebler and feebler; for since the group is now no longer present and active, **individual temperaments** easily regain the upper hand. The **violent passions** which may have been released in the heart of **a crowd** fall away and are extinguished when this is dissolved, and men ask themselves with astonishment how they could ever have been so carried away from their normal character. (Durkheim 1915: 231)

Very much in line with Spencer indeed! Social sentiments, it turns out, are set against individual temperaments (which may be impulsive, as Spencer suggests, and is here captured in "violent passions"). Note also "reciprocity" (PC 5.6), and "crowd", which may be reflected in Malinowski's footnote about "herd-instinct".

> **Collective sentiments can just as well become incarnate in persons or formulæ**: some formulæ are flags, while there are persons, either real or mythical, who are symbols. (Durkheim 1915: 232)

Oh snap, can collective sentiments be embodied in "formulæ of greeting or approach" (PC 2.4)?

> But there is one sort of emblem which should make an early appearance **without reflection or calculation**: this is tattooing. Indeed, well-known facts demonstrate that it is produced almost automatically in certain conditions. **When men of an inferior culture are associated in a common life, they are frequently led, by an instinctive tendency, as it were, to paint or cut upon the body, images that bear witness to their common existence**. According to a text of Procopius, the early Christians printed on their skin the name of Christ or the sign of the cross; for a long time, the groups of pilgrims going to Palestine were also tattooed on the arm or wrist with designs representing the cross or the monogram of Christ. This same usage is also reported among the pilgrims going to certain holy places in Italy. A curious case of spontaneous tattooing is given by Lombroso: twenty young men in an Italian college, when on the point of separating, decorated themselves with tattoos recording, in various ways, the years they had spent together. The same fact has frequently been observed among **the soldiers in the same barracks, the sailors in the same boat, or the prisoners in the same jail**. It will be understood that especially where methods are still rudimentary, **tattooing should be the most direct and expressive means by which the communion of minds can be affirmed**. The best way of proving to one's self and to others that one is a member of a certain group is to place a distinctive mark on the body. (Durkheim 1915: 232)

Holy hell. Is it a coincidence that these same groups (sailors, soldiers, prisoners) appear also in La Barre's definition of phatic communication and Ruesch's definition of communization? Have there been any phatic studies of tattoos?

> If someone asked our own contemporaries, or even those of them who believe most firmly in the existence of the soul, how they represent it, the replies that he would receive would not have much more coherence and precision. This is because **we are dealing with a very complex notion, into which a multitude of badly analysed impressions enter, whose elaboration has been carried on for centuries, though men have had no clear consciousness of it**. Yet from this come the most essential, though frequently contradictory, characterstics by which it is defined. (Durkheim 1915: 241)

The case is eerily similar with phatic communion: a very complex notion, a bunch of extraneous assumptions have entered into it (primarily via Jakobson's phatic function), it has been elaborated immensely (phatic technologies, phatic infrastructure, phatic systems, etc.), but for almost a century scarcely anyone has given a clear explanation to its constituent terms (the *phatic* and the *communion* in phatic communion).

> Now this duplication is the result of a psychological necessity; for it only expresses the nature of the sour which, as we have seen, is double. In one sense, it is ours: it expresses our personality. But at the same time, it is outside of us, for it is only the reaching into us of a religious force which is outside of us. We cannot confound ourselves with it completely, for we attribute to it an excellence and a dignity by which

> it rises far above us and our empirical individuality. So **there is a whole part of ourselves which we tend to project into the outside**. This way of thinking of ourselves is so well established in our nature that we cannot escape it, even when we attempt to regard ourselves without having recourse to any religious symbols. **Our moral consciousness is like a nucleus about which the idea of the soul forms itself; yet when it speaks to us, it gives the effect of an outside power**, superior to us, which gives us our law and judges us, but which also aid and sustain us. **When we have it on our side**, we feel ourselves to be stronger against the trials of life, and better assured of triumphing over them, just as the Australian who, when trusting in his ancestor or his personal totem, feels himself more valiant against his enemies. (Durkheim 1915: 280)

This sounds like the Platonic notion of the soul, which is reflected in Peirce's view of thinking (mind is speaking to that other self in becoming) and Clay's view of reasoning (asking questions of ourselves). But it also reminds me of a famous book about consciousness, which I saw recently in some youtube video, in which the author claimed that the inner monologue of thinking was originally the voice of god - that prehistorical people's didn't think by subvocalizing language and whenever they did so it in a way reflected the moral outcries of its fellows.

> The reason for this is that the object of the initiation is to introduce the neophyte into the religious life, not merely of the clan into which he was born, but of the tribe as a whole; so it is necessary that the various aspects of the tribal religion be represented before him and take place, in a way, under his very eyes. It is on this occasion that **the moral and religious unity of the tribe is affirmed** the best. (Durkheim 1915: 283)

A point of contention: there is no comparable moral and religious unity found in modern societies. Likewise with the fear of the stranger, which is not based on fear of evil magic in Western societies but conceptualized in rather different terms (e.g. psychological safety). It is possible that so many terminological diffusions occur with regard to phaticity in modern societies exactly because there is a lack of this kind of unity.

> But **contact may be established by other means than the touch**. One comes into relations with a thing by merely regarding it: **a look is a means of contact**. This is why the sight of sacred thing is forbidden to the profane in certain cases. (Durkheim 1915: 203)

This much was readily apparent in Jakobson's phatic function when I took a second look at the excerpt from Dorothy Parker's short story: before the young couple engages in the back-and-forth of "Well"-s, they establish eye contact. It is curious that Durkheim should provide such a quotable summary of it.

> The word is another way of entering into relations with persons or things. **The breath exired establishes a communication**; this is a part of us which spreads outwards. Thus it is forbidden to the profane to address the sacred beings or simply to speak in their presence. (Durkheim 1915: 304)

Another Jakobsonian phaticism. How many of these could I actually use in a paper about phatic communion (as opposed to one about phatic function)?

> In fact, it is by the way in which he braves suffering that the greatness of a man is best manifested. He never rises above himself with more brilliancy than **when he subdues his own nature** to the point of making it **follow a way contrary to the one it would spontaneously take**. By this, **he distinguishes himself from all the other creatures** who follow blindly wherever pleasure calls them; by this, he makes **a place apart for himself in the world**. Suffering is the sign that certain of the bonds attaching him to his profane environment are broken; so it testifies that he is partially freed from this environment, and, consequently, it is justly considered the instrument of deliverance. (Durkheim 1915: 315)

Something similar to the *deautomatization* view of literary art held by the Russian formalists, and, by proxy, the view of intelligence held by William James. Subvert the natural and spontaneous instincts, and you become something other.

> Some have tried to explain it with **the well-known laws of the association of ideas**. The sentiments inspired in us by a person or a thing spread contagiously from the idea of this thing or person to the representations associated with it, and thence to the objects which these representations express. So the respect which we have for a sacred being is communicated to everything touching this being, or resembling it, or recalling it. (Durkheim 1915: 321)

Not well-known enough, apparently, because I still don't know whence the laws of the association of ideas can be summarily found. Ah, Wikipedia to the rescue: these are the very same *similarity*, *contiguity* and *contrast* (or "antithesis" in Darwin's lingo). Also, it is "anticipated in Plato's *Phaedo*, as part of anamnesis [and] Aristotle is credited with originating associationist thinking [by William Hamilton]".

> But they say that **the primitive naïvely objectifies his impressions, without criticising them**. Does something inspire a reverential fear in him? (Durkheim 1915: 321)

Concerning "affirmations of some supremely obvious state of things" (PC 2.2).

> Now **in a multitude of societies, meals taken in common are believed to create a bond of artificial kinship** between those who assist at the. In fact, relatives are people who are naturally made of the same flesh and blood. But food is constantly remaking the substance of the organism. So **a communion of food** may produce the same effects as a common origin. According to Smith, sacrificial banquets have the object of making the worshipper and his god communicate in the same flesh, in order **to form a bond of kinship between them**. From this point of view, sacrifice takes on a wholly new aspect. Its essential element is no longer the act of renouncement which the word sacrifice ordinarily expresses; before all, it is **an act of alimentary communion**. (Durkheim 1915: 337)

"The breaking of silence, the communion of words is the first act to establish links of fellowship, which is consummated only be the breaking of bread and the communion of food." (PC 4.5)

> The only way of renewing the collective representations which relate to sacred beings is to retemper them in the very source of the religious life, that is to say, in the assembled groups. Now the emotions aroused by these periodical crises through which external things pass induce the men who witness them to assemble, to see what should be done about it. But **by the very fact of uniting, they are mutually comforted**; they find a remedy because they seek it together. The common faith becomes reanimated quite naturally in the heart of this reconstituted group; it is born again because it again finds those very conditions in which it was born in the first place. After it has been restored, it easily triumphs over all the private doubts which may have arisen in individual minds. (Durkheim 1915: 346)

This mutual comfort comes closest to the Malinowskian "atmosphere of sociability". The point here reinforces that of the communion of sentiments above.

> If we should withdraw from men their language, sciences, arts and moral beliefs, they would drop to the rank of animals. So the characteristic attributes of human nature come from society. But, on the other hand, society exists and lives only in and through individuals. **If the idea of society were extinguished in individual minds and the beliefs, traditions and aspirations of the group were no longer felt and shared by the individuals, society would die**. We can say of it what we just said of the divinity: it is real only in so far as it has a place in human consciousness, and this place is whatever one may give it. (Durkheim 1915: 347)

Once again, Durkheim the social constructionist of society. Society is an idea.

> Howsoever little importance the **religious ceremonies** may have, they put the group into action; the groups assemble to celebrate them. So **their first effect is to bring individuals together, to multiply the relations between them and to make them more intimate with one another**. By this very fact, the contents of their consciousnesses is changed. On ordinary days, it is **utilitarian and individual avocations** which take the greater part of the attention. Every one attends to his own personal business; for most men, this primarily consists in satisfying the exigencies of material life, and the principal incentive to economic activity has always been private interest. (Durkheim 1915: 348)

Finally a justification for viewing phatic communion as a secular rite (a religious ceremony without the invocation of religion). Phatic communion "serves to establish bonds of personal union between people brought together by the mere need of companionship" (PC 9.1), that is, brings them together and multiplies their relations. The freedom from "utilitarian and individual avocations" is reflected in people the statement "after all the daily tasks are over, or when they chat, resting from work" (PC 1.2).

> **Society is able to revivify the sentiment it has of itself only by assembling**. But it cannot be assembled all the time. The exigencies of life do not allow it to remain in **congregation** indefinitely; so it scatters, **to assemble anew when it again feels the need of this**. (Durkheim 1915: 349)

This concerns "self-description" in the Lotmanian sense. "Assembling", in modern times, consists of everyone tuning in to some piece of information or discussion. "Congregation" appears in "the well-known tendency to congregate, to be together" (PC 3.2). In light of Durkheim's ideas Malinowski's phatic communion appears as a denuded form of communion.

> They feel within them an animal or vegetable nature, and in their eyes, this is what constitutes whatever is the most essential and the most excellent in them. So **when they assemble, their first movement ought to be to show each other this quality which they attribute to themselves and by which they are defined**. The totem is their rallying sign; for this reason, as we have seen, they design it upon their bodies; but **it is no less natural that they should seek to resemble it in their gestures, their cries, their attitude**. Since they are emus or kangaroos, they comport themselves like the animals of the same name. By this means, **they mutually show one another that they are all members of the same moral community** and they become conscious of the kinship uniting them. The rite does not limit itself to expressing this kinship; it makes it or remakes it. (Durkheim 1915: 358)

So when they assemble, tehir first movements are "formulæ of greeting or approach" (PC 2.4) and it is natural because "the stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy" (PC 4.2).

> Now **the self has just the opposite characteristic: it is incommunicable**. It cannot change its material substratum or spread from one to another; it spreads out in metaphor only. (Durkheim 1915: 365)

Incommunicable *and* incommunicative.

> Just as **they** enter **them** from without, **they** are also always ready to leave **them**. Of **them**selves, **they** tend to spread further and further and to invade ever new domains: we know that there are none more contagiou,s and consequently more communicable. Of course physical forces have the same property, but we cannot know this directly; we cannot even become acquainted with **them** as such, for **they** are outside us. (Durkheim 1915: 365)

The strongest pronoun game I've ever seen.

4580

> On the other hand, there is no question of denying the part due to individual experience. There can be no doubt that by himself, **the individual observes the regular succession of phenomena and thus acquires a certain *feeling* of regularity**. But this feeling is not the *category* of causality. The former is individual, subjective, incommunicable; we make it ourselves, out of our own personal observations. The second is the work of the group, and is **given to us ready-made**. It is a frame-work in which our empirical ascertainents arrange themselves and which enables us to think of them, that is to say, to see them from a point of view which makes it possible for us to understand one another in regard to them. (Durkheim 1915: 368)

Compare this to the definition of intuition as a feeling for relations.

> So the rite serves and can serve only to sustain the vitality of these beliefs, to keep them from being effaced from memory and, in sum, **to revivify the most essential elements of the collective consciousness**. Through it, the group periodically **renews the sentiment which it has of itself and of its unity;** at the same time, **individuals are strengthened in their social natures**. The glorious souvenirs which are made to live again before their eyes, and with which they feel that they have a kinship, **give them a feeling of strength and confidence**: a man is surer of his faith when he sees to how distant a past it goes back and what great things it has inspired. This is the characteristic of the ceremony which makes it instructive. Its tendency is to act entirely upon the mind and upon it alone. (Durkheim 1915: 375)

Aspects that are missing from Malinowski's phatic communion but which are frequently read into it by newcomers.

> As the bonds by which the events and personages represented are attached to the history of the tribe relax, these take on a proportionately more unreal appearance, while the corresponding ceremonies change in nature. Thus men enter into the domain of **pure fancy**, and pass from the commemorative rite to **the ordinary corrobori, a simple public merry-making**, which has nothing religious about it and in which **all may take part indifferently**. Perhaps some of these representations, whose sole object now is to distract, are ancient rites, whose character has been changed. (Durkheim 1915: 380)

And finally a reasoning for how the religious ritual becomes phatic communion - the historical religious bonds relax and communion loses its spiritual significance, becoming a form of public merry-making.

> It is a well-known fact that games and the principal forms of art seem to have been born of religion and that for a long time they retained a religious character. We now see what the reasons for this are: it is because **the cult, though aimed primarily at other ends, has also been a sort of recreation for men**. Religion has not played this rôle by hazard or owing to a happy chance, but through a necessity of its nature. (Durkheim 1915: 381)

Phatic communion first, religious communion second, as it turns out.

> **The state of effervescence** in which the assembled worshippers find themselves must be translated outward by **exuberant movements which are not easily subjected to too carefully defined ends**. In part, they escape aimlessly, **they spread themselves for the mere pleasure of so doing**, and **they take delight in all sorts of games**. Besides, in so far as the beings to whom the cult is addressed are imaginary, they are not able to contain and regulate this exuberance; the pressure of tangible and resisting realities is required to confine activities to exact and economical forms. Therefore one exposes oneself to grave misunderstandings if, in explaining rites, he believes that each gesture has a precise object and a definite reason for its existence. **There are some which serve nothing**; they merely answer **the need felt by worshippers for action, motion, gesticulation**. They are to be seen jumping, whirling, dancing, crying and singing, though it may not always be possible to give a meaning to all this agitation. (Durkheim 1915: 381)

This effervescence goes for energetic rituals ("exuberant movements") but the point is very much the one arrived at via Tylor and Mead: that instead of significant gesture, phatic communion produces insignificant gestures (no carefully defined aims, performed for the mere sake of doing so, etc.).

> This is why the very idea of a religious ceremony of some importance awakens the idea of a feast. Inversely, every feast, even when it has purely lay origins, has certain characteristics of the religious ceremony, for it every case its effects is **to bring men together**, to put the masses into movement and thus to excite a state of effervescence, and something even of delirium, which is not without a certain kinship with the religious state. (Durkheim 1915: 383-383)

Concerning "When a number of people **sit together** at a village fire" (PC 1.2), "to congregate, **to be together**, to enjoy each other's company" (PC 3.2), "when a number of people **aimlessly gossip together**" (PC 7.4), and "[are] **brought together** by the mere need of companionship" (PC 9.1).

> **The essential thing is that men are assembled, that sentiments are felt in common and expressed in common acts**; but the particular nature of these sentiments and acts is something relatively secondary and contingent. To become conscious of itself, the group does not need to perform certain acts in preference to all others. **The necessary thing is that it partakes of the same thought and the same action**; the visible forms in which this communion takes place matters but little. Of course, these external forms do not come by change; they have their reasons; but these reasons do not touch the essential part of the cult. (Durkheim 1915: 386-387)

Sentiments are still necessary, and that they be shared (common). The role of thought here is actually elaborated: it is not simply that phatic communion does not arouse any reflection, but it must arouse communal reflection about the same object, the latter being whatever.

> One initial fact is constant: **mourning is not the spontaneous expression of individual emotions**. If the relations weep, lament, mutilate themselves, it is not because they feel themselves personally affected by the death of their kinsman. Of course, it may be that in certain praticular cases, the chagrin expressed is really felt. But it is more generally the case that **there is no connection between the sentiments felt and the gestures made by the actors in the rite**. If, at the very moment when the weepers seem the most overcome by their grief, some one speaks to them of some temporal interest, it frequently happens that they change their features and tone at once, take on a laughing air and converse in the gayest fashion imaginable. **Mourning is not a natural movement of private feelings wounded by cruel loss**; it is **a duty imposed by the group**. (Durkheim 1915: 397)

"It would be even incorrect, I think, to say that such words serve the purpose of establishing a common sentiment, for this is usually absent from such current phrases of intercourse; and where it purports to exist, as in expressions of sympathy, it is avowedly suprious on one side." (PC 2.3)

> When some one ides, the family group to which he belongs feels itself lessened and, to react against this loss, it assembles. A common misfortune has the same effects as the approach of a happy event: **collective sentiments are renewed which then lead men to seek one another and to assemble together**. We hae even seen this need for concentration affirm itself with a particular energy: they embrace one another, put their arms round one another, and press as close as possible to one another. But the affective state in which the group then happens to be only reflects the circumstances through which it is passing. (Durkheim 1915: 399)

A pretty common conception: catastrophes of all sorts excite phatic communion, i.e. people seeking the company and verbal exchange with others, particularly complete strangers who appear to be affected by the same event. (E.g.

New York after 9/11.)

Phraseological findings

Every one of these is made up of such a variety of elements that it is very difficult **to distinguish what is secondary from what is principal, the essential from the accessory**. [...] "Religions diametrically opposed in their overt dogmas," said Spencer, "are perfectly at one in the tacit conviction that the existence of the world, with all it contains and all which surrounds it, is a mystery calling for an explanation"; he thus makes them consist essentially in "**the belief in the omnipresence of something which is inscrutable**." [...] As far as **social facts** are concerned, we still have the mentality of primitives. [...] Especially, when it is a question of facts which always take place in the same manner, **habit easily numbs curiosity**, and we do not even dream of questioning them. [...] If it was only a profane thing, a wandering vital principle, during life, how does it become a sacred thing all at once, and **the object of religious sentiments**? [...] This illusion is the easier for him because **imagination is his sovereign mistress**; he thinks almost entirely with images, and we know how pliant images are, bending themselves with docility before every exigency of the will. [...] But at the same time, it was strongly felt that these same personalities had **an air of relationship**. [...] Normally, the course of nature is uniform, and **uniformity could never produce strong emotions**. [...] In his *The Religion of the Semites*, he [Robertson Smith] makes this same idea the first origin of the entire sacrificial system: **it is to totemism that humanity owes the principle of the communion meal**. [...] One single fact may make a law appear, where **a multitude of imprecise and vague observations would only produce confusion**. [...] However, this lack of a geographical basis does not cause **its unity to be the less keenly felt**. [...] But to-day this way of employing the word is so universally accepted that **it would be an excess of purism to rise against this usage**. [...] Thus we are led to regard the phatry as an ancient clan which has been dismembered; the actual clans are the product of this dismemberment, and **the solidarity which unites them is a souvenir of their primitive unity**. [...] It is certain that they have **a force of endurance** which the clans do not have. [...] At the same time, the society had too keen **a sentiment of its unity** to remain unconscious of itself and of the parts out of which it was composed. [...] These different facts give us an idea of **the considerable place held** by the totem **in the social life of** the primitives. [...] The religious nature **radiates to a distance and communicates itself to all the surroundings**: everything near by participates in this same nature and is therefore withdrawn from profane touch. [...] By this kiss, he **enters into relations with the religious principle** which resides there; it is **a veritable communion** which should give the young man the force required to support the terrible operation of sub-incision. [...] This enables us to understand how the totemic blazon has remained something very precious for the Indians of North America: it is always surrounded with **a sort of religious halo**. [...] **The profane function of** vegetables and even of animals is ordinarily to serve as food; then the sacred character of the totemic animal or plant is shown by the fact that it is forbidden to eat them. [...] By **the force of a whole group of acquired habits and of language itself**, we are inclined to consider the common man, the simple believer, as an essentially profane being. [...] But in other, and perhaps even more frequent cases, it happens that the expressions used denote rather **a sentiment of equality**. [...] Thus we have an occasion for verifying the proposition which we laid down at the commencement of this work, and for assuring ourselves that **the fundamental notions of the intellect, the essential categories of thought, may be the product of social factors**. [...] They are made up of *vague and fluctuating* images, due to the superimposition and partial fusion of a *determined number of individual images*, which are found to have common elements; **the framework, on the contrary, is a *definite form*, with fixed outlines, but which may be applied to an *undetermined number of things***, perceived or not, actual or possible. [...] The hierarchy is exclusively a social affair. It is only in society that there are **superiors, inferiors and equals**. [...] In this same tribe, a magician can use in his art only those things which belong to his own phatry; since the others are strangers to him, he does not know how to make them obey to him. Thus **a bond**

of mystic sympathy unites each individual to those beings, whether living or not, which are associated with him; the result of this is a belief in the possibility of deducing what he will do or what he has done from what they are doing. [...] Thus the men of the clan and the things which are classified in it form by their union a solid system, all of whose parts are united and **vibrate sympathetically**. This organization, which at first may have appeared to us as purely logical, is at the same time moral. [...] It is said that they are **its *intimates*, its *associates*, its *friends*;** it is believed that they are inseparable from it. So there is a feeling that these are very closely related things. [...] It is costantly happening in the clans that **under the influence of various sympathies, particular affinities are forming, smaller groups and more limited associations arise**, which tend to lead a relatively autonomous life and to form a new subdivision like a sub-clan within the larger one. [...] This conception was also in harmony with the idea currently held of the clan; in fact, this was regarded as an autonomous society, more or less closed to other similar societies, or having **only external and superficial relations** with these latter. [...] Also, this **community of belief** is sometimes shown in the cult. [...] Finally, the totemic organization, such as we have just described it, must obviously be **the result of some sort of an indistinct understanding between all the members of the tribe**. [...] If in these circumstances he sees, or, as amounts to the same thing, he thinks he sees, while dreaming or while awake, an animal appearing to him in **an attitude seeming to show friendly intentions**, then he imagines that he has discovered the patron he awaited. [...] While Tylor derives totemism from the ancestor-cult, Jevons derives it from the nature-cult, **and here is how he does so**. [...] It has the additional advantage of being in harmony with the conception of religion which is currently held; this is **quite generally regarded as something intimate and personal**. [...] Under these conditions, it is evident how the child, in his turn, will be considered a sort of yam or emu, how he regards himself as a relative of the plant or animal of the same species, how he has **sympathy and regard** for them, how he refuses to eat them, etc. [...] **If its contours were clearly defined**, it could never spread out thus and enter into such a multitude of things. [...] There are **societies which have had the feeling of this unity with nature** and have consequnetly advanced to the idea of a unique religious force of which all other sacred principles are only expressions and which makes the unity of the universe. [...] are not of a nature to produce upon men these great and strong impressions which **in a way resemble religious emotions** and which impress a sacred character upon the objects they create. [...] **We speak a language that we did not make**; we use instruments that we did not invent; we invoke rights that we did not found; a treasury of knowledge is transmitted to each generation that it did not gather itself, etc. It is to society that we owe these varied benefits of civilization, and if we do not ordinarily see the source from which we get them, we at least know that they are not our own work. [...] Thus religion acquires a meaning and a reasonableness that the most intrasigent rationalist cannot misunderstand. Its primary object is not to give men a representation of the physical world; for if that were its essential task, we could not understand how it has been able to survive, for, on this side, it is scarcely more than **a fabric of errors**. [...] For to explain it to attach things to each other and to establish relations between them which make them appear to us as functions of each other and as **vibrating sympathetically** according to an internal law founded in their nature. [...] To-day, as formerly, **to explain is to show how one thing participates in one or several others**. [...] This sacred character is really due to **a simple phenomenon of psychic contagiousness**; but in order to explain it, the native must admit that these different objects have relations with the different things in whom he sees the source of all religious power, that is to say, with the ancestors of the Alcheringa. [...] An individual totem is defined, in its essence, by the two following characteristics: (1) it is a being in an animal or vegetable form whose function is to protect an individual; (2) the fate of this individual and that of his patron are closely united: all that touches the latter is **smpathetically communicated** to the former. [...] Finally, **a sympathetic bond unites** each individual to his protecting ancestor. [...] Frazer thought that the individual totem was an external soul; but he believed that this exteriority was the result of an artifice and **a magical ruse**. [...] The **spirits** of which we have just been speaking are essentially benefactors. Of course they **punish a man if he does not treat them in a fitting manner**; but it is not their function to work evil. [...] They are either evil-working geniuses who belong to magic rather than religion, or else, being attached to determined individuals or places, they cannot make their

influence felt except within **a circle of a very limited radius**. [...] They explain to the young men who the personage is whom this image represents; **they tell them his secret name, which the women and the unitiated cannot know**; they relate to them his history and the part attributed to him in the life of the tribe. [...] Now, though the great gods are certainly superior to these, still, there are only differences of degree between them; we pass from the first to the second with **no break of continuity**. [...] This prohibition has sometimes been explained by the mythical kinship uniting the man to the animals whose name he bears; they are protected by **the sentiment of sympathy** which they inspire by their position as kin. [...] Since it is opposed to the profane world by all the characteristics we have mentioned, it must be treated in its own peculiar way: it would be a misunderstanding of its nature and a confusion of it with something that it is not, to make use of the **gestures, language and attitudes** which we employ in our relations with ordinary things, when we have to do with the things that compose it. We may handle the former freely: **we speak freely to vulgar beings**; so we do not touch the sacred beings, or we touch them only with reserve; **we do not speak in their presence, or we do not speak the common language there**. All that is used in our commerce with the one must be excluded from our commerce with the other. [...] The initate lives in **an atmosphere charged with religiousness**, and it is as though he were impregnated with it himself. [...] It is to be remembered that when it is a religious interdict that has been violated, these sanctions are not the only ones; there is also a real punishment or **a stigma of opinion**. [...] But the observations of Spencer and Gillen, prepared for by those of Schulze and confirmed by those of Strehlow, on the tribes of central Australia, have partially **filled this gap in our information**. [...] In the form which it takes when fully constituted, a sacrifice is composed of two essential elements: **an act of communion** and an act of oblation. The worshipper **communes with his god** by taking in a sacred food, and at the same time he makes an offering to his god. [...] The real reason for the existence of the cults, even of those which are the most materialistic in appearance, is not to be sought in the cts which they prescribe, but in **the internal and moral regeneration** which these acts aid in bringing about. [...] It comes from the fact that **the sacred beings, though superior to men, can live only in human consciousness.** [...] Of course **social sentiments could never be totally absent**. We remain in relation with others; the habits, ideas and tendencies which education has impressed upon us and **which ordinarily preside over our relations with others**, continue to make their action felt. [...] They take away with them **a feeling of well-being**, whose causes they cannot clearly see, but which is well founded. [...] This is why the easy criticism to which an unduly simple rationalism has sometimes submitted ritual prescriptions generally leave the believer indifferent: it is because the true justification of religious practices does not lie in the apparent ends which they pursue, but rather **in the invisible action which they exercise over the mind and in the way in which they affect our mental status**. Likewise, when preachers undertake to convince, they devote much less attention to establishing directly and by methodical proofs the truth of any particular proposition or the utility of such and such an observance, than to **awakening or reawakening the sentiment of the moral comfort attained by the regular celebration of the cult**. Thus they create a predisposition to belief, which precedes proofs, which leads the mind **to overlook the insufficiency of the logical reasons**, and which thus prepares it for the proposition whose acceptance is desired. [...] But we know that the soul is quite another thing from a name given to the abstract faculty of **moving, thinking and feeling**; before all, it is a religious principle, a particular aspect of the collective force. [...] The natives, moreover, have only **the very haziest ideas** of them. [...] The celebrate it because their ancestors did, because they are attached to it as to a highly respected tradition and because they leave it with **a feeling of moral well-being**. [...] They consist in a series of four ceremonies which repeat one another more or less, but which are **intended only to amuse and to provoke laughter by laughter**, in fine, **te maintain the gaiety and good-humour** which the group has as its specialtiy. [...] While they enable us to understand the nature of the cult better, these ritual representations also put into evidence an important element of religion: this is **the recreative and esthetic element**. [...] Not only do they employ the same processes as the real drama, but they also pursue an end of the same sort: **being foreign to all utilitarian ends**, they make men forget the real world and transport them into another where their imagination is more at ease; they distract. They sometimes even go so far as to have **the outward appearance of a recreation**: the assistants may be seen laughing

and amusing themselves openly. [...] **When a rite serves only to distract, it is no longer a rite**. [...] The representations which it seeks to awaken and maintain in our minds are not vain images which correspond to nothing in reality, and which we call up aimlessly for the mere satisfaction of seeing them appear and combine before our eyes. **They are as necessary for the well working of our moral life as our food is for the maintenance of our physical life**, for it is through them that **the group affirms and maintains itself**, and we know the point to which thi sis indispensable for the individual. So a rite is something different from a game; it is a part of the serious life. [...] **The simple merry-making, the profane corrobori, has no serious object**, while, as a whole, a ritual ceremony always has an important end. [...] They have shown how **the sacrifice of communion**, that of expiation, that of a vow and that of a contract are only variations of one and the same mechanism. [...] So everything leads us back to this same idea: before all, **rites are means by which the sociol group reaffirms itself periodically**. [...] Men who feel themselves united, partially by bonds of blood, but still more by a community of interest and tradition, assemble and **become conscious of their moral unity**. [...] However, a distinction is necessary between the different rites which go to make up mourning. Some consist in mere abstentions: it is forbidden to pronounce the name of the dead, or to remain near the place where the death occurred; **relatives, especially the female ones, must abstain from all communication with strangers**; the ordinary occupations of life are suspended, just as in fesat-time, etc. [...] Instead of happy dances, songs and dramatic representations which **distract and relax the mind**, they are tears and groans and, in a word, the most varied manifestations of agonized sorrow and a sort of mutual pity, which occupy teh whole scene. [...] An individual, in his turn, if he is strongly attached to the society of which he is a member, **feels that he is morally held to participate in its sorrows and joys**; not to be interested in them would be equivalent to breaking the bonds uniting him to the group; it would be renouncing all desire for it and contradicting himself. [...] The attitude of the Australian during mourning is to be explained in the same way. If he weeps and groans, it is not merely to express an individual chagrin; **it is to fulfil a duty of which the surrounding society does not fail to remind him**. [...] Naturally this victim is sought outside the group; **a stranger is a subject *minoris resistentiæ***; as he is not protected by **the sentiments of sympathy** inspired by a relative or neighbour, there is nothing in him which subdues and neutralizes the evil and destructive sentiments aroused by the death. [...] Of course they have also sad emotions in common, but communicating in sorrow is still communicating, and **every communion of mind, in whatever form it may be made, raises the social vitality**.

Lexical findings

Undoubtedly the expression lacks precision, but that is hardly **evitable**, and besides, when we have taken pains to fix the meaning, it is not inconvenient. [...] All are religions equally, just as all living beings are equally alive, from the most humble **plastids** up to man. [...] By this is understood all sorts of things which surpass the limits of our knowledge; the supernatural is the world of the mysterious, of the unknowable, of the **un-understandable**. [...] The same state of mind is found at the root of many religious beliefs which surprise us by their **pseudo-simplicity**. [...] As much can be said for the majority of the **dietetic** regulations. [...] It is more malleable and plastic; for, to leave the body, it must pass out by its **apertures**, especially the mouth and nose. [...] They say that "it is the finer or more **aeriform** part of the body," that "it has no flesh nor bone nor sinew"; that when one wishes to take hold of it, he feels nothing; that it is "like a purified body." [...] When we hear a child angrily **apostrophize** an object which he has hit against, we conclude that he thinks of it as a conscious being like himself; but that is interpreting his words and acts very badly. [...] When we are violently irritated, we feel the need of **inveighing**, of destroying, though we attribute no conscious ill-will to the objects upon which we vent our anger. [...] When the philosophers of the eighteenth century made religion a vast error imagined by the priests, they could at least explain its persistence by the interest which the **sacredotal** class had in deceiving the people. [...]

it is not by **lustrations** that the sick are cured nor by sacrifices and chants that the crops are made to grow. [...] From this historical **résumé** it is clear that Australia is the most favourable field for the study of totemism, and therefore we shall make it the principal area of our observations. [...] Outside and above the totems of clans there are totems of **phatries** which, though not differing from the former in nature, must none the less be distinguished from them. [...] With its many sculptured posts arising on every hand, sometimes to a great height, a Haida village gives the impression of a sacred city, all bristling with **belfries** or little minarets. [...] Among the Warramunga, at the end of the burial ceremonies, the bones of the dead man are **interred**, after they have been dried and reduced to powder; beside the place where they are deposited, a figure representing the totem is traced upon the ground. [...] Among the Kaitish, the **euro** is believed to be closely connected with the rain; the men of the rain clan wear little ear-rings made of euro teeth. [...] Cords made either of human hair or opossum or bandicoot fur diagonally cross the space included between the arms of the cross and the extremities of the central axis; as they are quite close to each other, they form a network in the form of a **lozenge**. [...] If, driven by necessity, they do eat some of it, they must at least attenuate the sacrilege by **expiatory** rites, just as if they had eaten the totem itself. [...] It also resembles this form in that it implies a relationship of descent and **consanguinity** between the animal patron and the corresponding sex [...] but it was not the belief in **metempsychosis** which gave it birth, for this belief is unknown among Australian societies. [...] In fact, it is in just this way that the Guanij and Umbaia on the one hand, and the Urabunna on the other, explain their system of **filiation**. [...] Owing to the **preponderating** place thus assigned to this principle in the Siouan pantheon, it is sometimes regarded as a sort of sovereign god, or a Jupiter or Jahveh, and travellers have frequently translated wakan by "great spirit." [...] It requires that, forgetful of our own interests, we make ourselves its **servitors**, and it submits us to every sort of inconvenience, privation and sacrifice, without which social life would be impossible. [...] Beside these passing and intermittent states, there are other more durable ones, where this strengthening influence of society makes itself felt with greater consequences and frequently even with greater **brilliancy**. [...] Thus the environment in which we live seems to us to be peopled with forces that are at once **imperious** and helpful, **august** and gracious, and with which we have relations. [...] The aptitude of society for setting itself up as a god or for creating gods was never more apparent than during the first years of the French Revolution. At this time, in fact, under the influence of the general enthusiasm, things purely **laïcal** by nature were transformed by public opinion into sacred things: these were the Fatherland, Liberty, Reason. [...] they express in their way the properties, either of material particles or of ether waves, which certainly have their origin in the bodies which we perceive as fragrant, **sapid** or coloured. [...] Also, even after it has definitely departed, it is believed to **prowl** about in the bush near the camp. [...] We know the respect with which these localities are **enhaloed** from the mere fact that the most precious instruments of the cult are there. [...] This is why we find a class of evil geniuses forming itself naturally, in opposition to these auxiliary and protecting spirits, which enables men to explain the permanent evils that they have to suffer, their nightmares and illnesses, whirlwinds and **tempests**, etc. [...] **Unctions**, lustrations, benedictions or any essentially positive operation may be used for this purpose; but the same result may be attained by means of fasts and vigils or retreats and silence, that is to say, by ritual abstinences, which are nothing more than certain interdictions put into practice. [...] Then, in order to introduce him more rapidly into the circle of sacred things with which he must be put into contact, he is separated violently from the profane world; but this does not come without mayn abstinences and an exceptional **recrudescence** of the system of interdicts. [...] In the first place, it is a **repast**: its substance is food. [...] In fact, Smith claimed to find in the very notion of **oblation** an absurdity so revolting that it could never have been the fundamental reason for so great an institution. [...] The means employed to **succour** them, howsoever crude these may be, cannot appear vain, for everything goes on as if they were really effective. [...] Where the period of dispersion is long, and the dispersion itself is extreme, the period of congregation, in its turn, is very prolonged, and produces veritable **debouches** of collective and religious life. [...] We shall not **tarry** long to discuss the explanation proposed by the anthropological school, and especially by Tylor and Frazer. [...] Behind the mechanisms, purely **laical** in appearance, which are used by the magician, they point out a background of religious

conceptions and a whole world of forces, the idea of which has been taken by magic from religion. [...] They take place outside the ceremonial ground, which proves that they are already **laicized** to a certain degree; but profane persons, women and children, are not yet admitted to them. [...] They are spirits, more generally malevolent ones, having relations with the magicians rather than the ordinary believers, and sorts of **bugbears**, in whom men do not believe with the same degree of seriousness and firmness of conviction as in the proper totemic beings and things. [...] Thus the same manifestations are to be observed in each case: cries, songs, music, violent movements, dances, the search for **exciteants** which rise the vital level, etc. It has frequently been remarked that popular feasts lead to excesses, and cause men to lose sight of the distinction separating the **licit** from the illicit; there are also religious ceremonies which make it almost necessary to violate the rules which are ordinarily the most respected. [...] Ten decorated men then advance, one behind another, and with their hands crossing behind their heads and their legs wide apart they stand **astraddle** the trench.

Marginalia

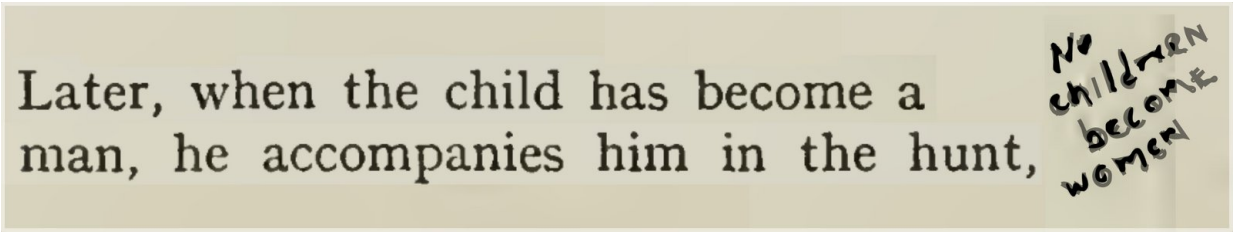

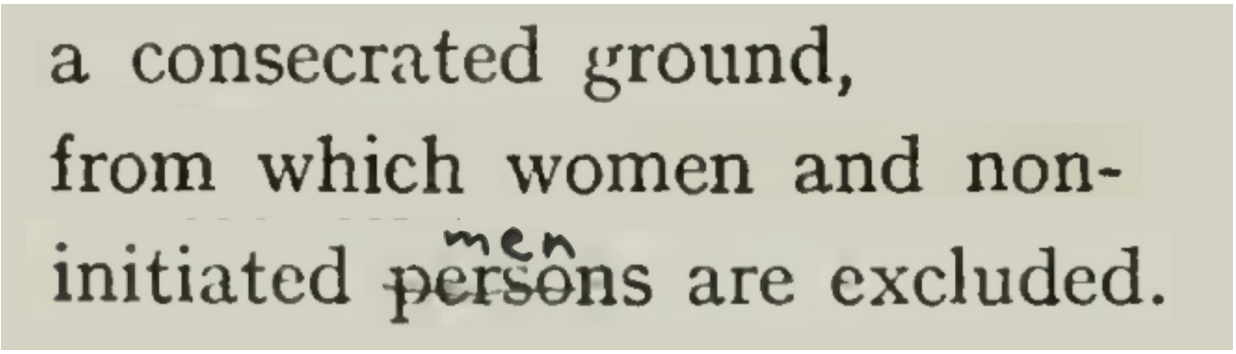

8.7.3 Malinowski reviews Durkheim (2017-10-15 16:19)

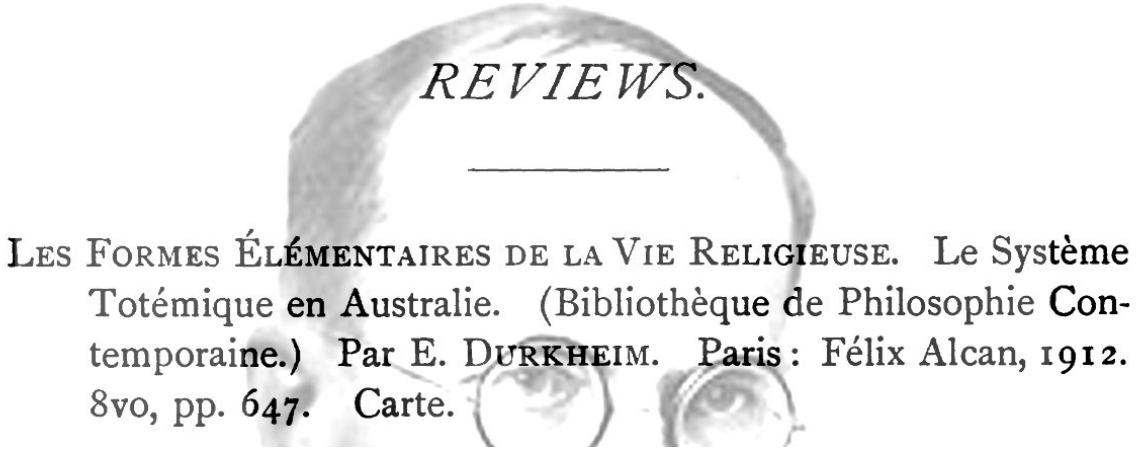

REVIEWS.

LES FORMES ÉLÉMENTAIRES DE LA VIE RELIGIEUSE. Le Système Totémique en Australie. (Bibliothèque de Philosophie Contemporaine.) Par E. DURKHEIM. Paris: Félix Alcan, 1912. 8vo, pp. 647. Carte.

Malinowski, Bronisław Kasper 1913b. Review of *Les Formes Élémentaires de la Vie Religieuse* by Émile Durkheim. *Folklore* 24(4): 525-531.

> **It is superfluous to draw the attention of students to the importance of Prof. Durkheim's new work**, for the appearance of a large volume from the pen of the leader of the French sociological school is a scientific event. The group of savants connected with *l' Année Sociologique* has achieved remarkabele success in dealing with problems in primitive religion, and we have to thank it especially for the essays of MM. Hubert and Mauss on Sacrifice and Magic, and the articles of M. Durkheim on the Definition of Religious Phenomena, Classifications in Primitive Thought, and Totemism, and of M. Hertz on Funerary Rites. (Malinowski 1913b: 525)

Well, my attention did need to be drawn to this work for me to find some much-needed answers ta questions about phatic communion, particularly *the "communion" in phatic communion*.

> **To Prof. Durkheim the religious is the social *par excellence***. The distinctive characters of social and religious phenomena practically coincide. The social is defined, in *Règles de la méthode sociologique*, by its "exteriority to individual minds," by its "coercive action" upon individual minds; the religious, which is also "external" to individual minds, by its "obligatoriness." It is obvious, therefore, that the present volume is of special importance, being the systematic and final expression of the best organized sociological school extant on a subject specially important to, and specially well-mastered by, this school. (Malinowski 1913b: 252)

"If the idea of society were extinguished in individual minds and the beliefs, traditions and aspirations of the group were no longer felt and shared by the individuals, society would die. We can say of it what we just said of the divinity: **it is real only in so far as it has a place in human consciousness**, and this place is whatever one may give it." (Durkheim 1915: 347)

> There is yet another reason why this book should particularly arouse the interest of the sociologist. It is Prof. Durkheim's first attempt to treat a "problem of origins" of such a fundamental and general social phenomenon as religion. In his methodological work, *Règles de la méthode sociologique*, he has strenuously insisted upon **the treatment of social phenomena "as things," upon the necessity of excluding all forms of psychological explanations from sociology**. This postulate undoubtedly appears to many **a rule rather artificial and barren in its practical applications**, - and especially to British anthropologists, who prefer psychological explanations of origins; and this volume enables us to judge as to the success of his method. (Malinowski 1913b: 525-526)

The difference I see most vividly here is Durkheim's discussion of sentiments as opposed to Malinowski's own discussion of emotions. The difficult thing here is to differentiate emotion and sentiment clearly enough, for which task I may have to turn to some earlier psychological authorities (Thomas Day?).

> The book has several aspects and aims. **It attempts to state the essential and fundamental elements of religion**, being thus a revision of the author's former definition of *the religious*; it investigates the origin of religion; it gives a theory of totemism; and it is designed as a substantial contribution to philosophy. (Malinowski 1913b: 526)

Not only that but it ties various other aspects - such as sociality, recreation and aesthetics - to religion. I'm actually very fond of this argument because religion is indeed the first and fundamental source of aesthetic products (icons, sculptures, frescos, music, etc.).

> All these problems M. Durkheim seeks to solve by an analysis of the beliefs of practically one single tribe, the Arunta. His keen eye detects in the facts we owe to Messrs. Spencer and Gillen much that is not patent to a less acute mind, and his reseaches through their two volumes, completed by the records made by Mr. Stehlow, yield him an abundant crop of theoretical results. Nevertheless, to base most far-reaching conclusions upon practically a single instance seems open to very serious objections. It is extremely dangerous to accept any people as "the absolutely primitive type of mankind," or as "the best example of elementary forms of social organization and creed," and to forego the verification of conclusions by other available instances. For example, when M. Durkheim, in trying to determine the fundamental aspect of religion, finds it in an universal and absolute bipartition of men, things, and ideas into "sacré et profane," (pp. 50 *et seq*.), he may refer to a well-known passage by the Australian ethnographers, and, in fact, a sharp division of all things into religious and non-religious seems to be a very marked feature of the social life of Central Australian natives. **But is it universal?** I feel by no means persuaded. In reading the detailed monograph by Dr. and Mrs Seligmann about the Veddas, no such devision is suggested as existing among that extremely primitive people. Again, it would be difficult to maintain the existence of such a separation amongst the Melanesian peoples of whom we have very copious records. This may be due to a gap in our information, but, anyhow, it is not admissible to base a system upon a mere assumption, instead of on certain knowledge. (Malinowski 1913b: 526)

Here Malinowski appears to be arguing against the strict separation between the sacred and profane, which may go to explain why he chose a religious term (communion) for a secular activity, even arguing against the role of moral and religious sentiments therein.

> M. Durkheim proceeds to show ho wit comes about that society is a real substance, the *materia prima*, of the human conception of divinity: "une société a tout ce qu'il faut pour éveiller dans les ésprits, par la seule action qu'elle exerce sur eux, la sensation du divin; car elle est à ses membres ce qu'un dieu est à ses fidèles" (*Ibid*.). Again, "parce qu'elle a une nature qui lui est propre, différente de notre nature d'individu, elle poursuit des fins qui lui sont également spéciales; mais, comme elle ne peut les atteindre que par notre intérmediaire, elle réclame impérieusement notre concours" (*Ibid*.). Let us note that here society is conceived to be the *logical subject* of the statement; an active being endowed with will, aims, and desires. If we are not to take it as a figure of speech (and Mr. Durkheim decidedly does not give it as such), we must label it an entirely metaphysical conception. **Society conceived as a collective being, endowed with all properties of individual consciousness, will be rejected even by those sociologists who accept a "collective consciousness" in the sense of a sum of conscious states** (as it is accepted, for example, by Messrs. McDougall, Ellwood, Davis, **and, partly, by Simmel and Wundt**). But, a few pages further, we read a statement which seems to allow for another interpretation. Speaking of "manières d'agir auxquelles la société est assez fortement attachée pour les imposur à ses membres," he says, "Les représentations qui les experiment en chacun de nous ont donc un intensité à laquielle des états de conscience purement

> privés ne sauraient atteindre; car elles sont fortes des innombrables représentations individuelles qui ont servi à former chacune d'elles. C'est la société qui parle par la bouche de ceux qui les affirment en notre presénce" (p. 297). Here we stand before a dilemma: either this phrase means that "social ideas" possess a specific character, because **the individual who conceives them has the consciousness of being backed up by society in his opinion**, in which case the statement is perfectly empirical; or the statement implies the conception of a non-empirical action of society upon the individual consciousness, in which case it conveys no scientific meaning. (Malinowski 1913b: 527)

Contra Lotman's isomorphism between individual and society. The reference to Simmel and Wundt is relevant, though I cannot yet follow up on these leads. Malinowski's own translation here is characteristic: instead of "sentiment" he speaks of "opinion".

> The writer expresses himself again on the subject, from the genetic point of view, - "En un mot, quand une chose est l'objet d'un état de l'opinion, la représentation qu'en a chaque individu tient de ses origines, des conditions dans lesquelles elle a pris naissance, une puissance d'action que sentent ceux-là mêmes qui ne s'y soumettent pas" (p. 297). Here the author stands in front of the real problem. What are these specific social conditions in which arise "social consciousness," and consequently religious ideas? His answer is that **these conditions are realized whenever society is actually gathered**, in all big social gatherings. - "Au sein d'une assemblé qu'échauffe une passion commune, nous devenons susceptibles de sentiments et d'actes dont nous sommes incapables quand nous sommes réduits a nos seules forces, et quand l'assemblée est dissoute, quant, nous retrouvant seul avec nous-mêmes, nous retombons à notre niveou ordinaire, nous pouvons mesurer alors toute la hauteur dont nous avions été soulevé au-dessus de nous-même" (p. 299). (Malinowski 1913b: 528-529)

This latter passage I have re-typed from the English translation: "There are occasions when this strengthening and vivifying action of society is especially apparent. In the midst of an assembly animated by a common passion, we become susceptible of acts and sentiments of which we are incapable when reduced to our own forces; and when the assembly is dissolved and when, finding ourselves alone again, we fall back to our ordinary level, we are then able to measure the height to which we have been raised above ourselves." (Durkheim 1915: 209-210) - It is basically an elaboration of Spencer's view of the role of sentiments in social unions; Durkheim namely holds that the individual returns to his impulsive self when removed from the social union. Malinowski's qualm seems to be that "these specific social conditions" are not well defined. I'm on the right tracks.

> This answer is somewhat disappointing. First of all, we feel a little suspicious of **a theory which sees the origins of religion in crowd phenomena**. Again, from the point of view of method, we are at a loss. Above we had been dealing (with some difficulties) with a transcendental collective subject, with a "society which was the creator of religious ideas": "Au reste, tant dans le présent que dans l'histoire, nous voyons sans cesse la société créer de toutes pièces des choses sacrées" (p. 304).Then society was the divinity itself, *i.e.* it was not only creator, but the object of its creation, or at least reflected in this object. But here society is no more the logical and grammatical subject of the metaphysical assertions, but not even the object of these assertions. It only furnishes external canditions, in which ideas about the divine may and must originate. Thus Prof. Durkheim's views present fundamental inconsistencies. Society is the source of religion, the origin of the divine; but is it "origin" in the sense that "the collective subject [...] thinks and creates the religious ideas"? This would be a metaphysical conception deprived of any empirical meaning; or is society itself the "god," as is implied in the statement that the "totemic principle is the clan," thought under the aspect of a totem? That reminds one somewhat of Hegel's Absolute, "thinking itself" under one aspect or another. Or, finally, **is society, in its crowd-aspect, nothing more than the atmosphere in which *individuals* create religious ideas?** The last is the only scientifically admissible interpretation of the obscure manner in which M. Durkheim expounds the essence of his theories. (Malinowski 1913b: 529)

Cf. how phatic communion "consists in just this **atmosphere of sociability** and in the fact of the personal communion of these people" (PC 7.5), bringing "savage and civilized alike into **a pleasant atmosphere** of polite, social intercourse" (PC 9.4).

> Let us see how our author grapples with actual and concrete problems, and which of the three versions of "origins" just mentioned he applies to the actual facts of Australian totemism. He starts with the remark already quoted about the double form of the social life of the Central Australian tribesman. The natives go through two periodically changing phases of dispersion and agglomeration. The latter consist chiefly, indeed, almost exclusively, of religious festivities. This corresponds to the above-mentioned statement that **crowd originates religion**: "Or, le seul fait de l'agglomération agit comme un excitant exceptionellement puissant. Une fois les individus assemblés, il se dégage de leur rapproachement une sorte d'électricité qui les transporte vite à un degré extraordinaire d'exaltation. [...] On conçoit sans piene que, parvenu à cet état d'exaltation [...] l'homme ne se connaisse plus. Se sentant dominé, entraîné par une sorte de pouvoir extérieur qui le fait penser et agir autrement qu'en temps normal, il a naturellement l'impression de n'être plus lui-même. Il lui semble être devenu un être nouveau: les décorations dont il s'affuble, les sortes de masques dont il se recouvre le visage figurent materiellement cette transformation intérieure, plus encore qu'ils ne contribuent à la déterminer [...] tout se passe, comme s'il était réellement transporté dans un monde spécial, entièrement différent de celui où il vit d'ordinaire. [...] C'est donc dans ces milieux sociaux effervescents et de cette effervescence même que paraît être née l'idée religieuse. Et ce qui tent à confirmer que telle en est bien l'origine, c'est que, en Australie, l'activité proprement religieuse est presque tout entière concentrée dans les moments où se tiennent ces assemblées" (pp. 308, 312, 313). (Malinowski 1913b: 529-530)

"However, it may be objected that even according to this hypothesis, religion remains the object of a certain delirium. What other name can we give to that state when, **after a collective effervescence, men believe themselves transported into an entirely different world from the one they have before their eyes**?" (Durkheim 1915: 226) - Curiously, Malinowski's argument against this - in the phatic communion passage - seems to be in line with Durkheim's later discussion of mourning, that is, that this collective effervescence is not as real as Durkheim proposes it is.

> To sum up, theories concerning one of the most fundamental aspects of religion cannot be safely based on an analysis of a single tribe, as described in practically a single ethnographical work. It should be noted that the really empirical version of this theory of origins is by no means a realization of the "objective" method, in which M. Durkheim enjoins treating social facts as things and avoiding individual psychological interpretations. In his actualy theory he uses throughout individual psychological explanations. **It is the modification of the individual consciousness in big gatherings, the "mental effervescence," which is assumed to be the source of "the religious."** The sacred and divine are the psychological categories governing ideas originated in religiously inspired crowds. **These ideas are collective only in so far as they are general, *i.e.* common in all members of the crowd**. None the less we arrive at understanding their nature by individual analysis, by psychological introspection, and not by treating those phenomena as "things." Finally, to trace back the origins of all religious phenomena to crowd manifestations seems to narrow down extremely both the forms of social influence upon religion, and the sources from which man can draw his religious inspiration. "Mental effervescence" in large gatherings can hardly be accepted as the only source of religion. (Malinowski 1913b: 530-531)

This "modification" can be noticed in his own mentions of "atmosphere", and his repulsion towards "crowd phenomena" must be searched for in Simmel. This is it, I guess. I can now start organizing these ideas and finally write my paper on the origins of phatic communion!

4592

8.7.4 The Meaning of Meaning (2017-10-15 16:42)

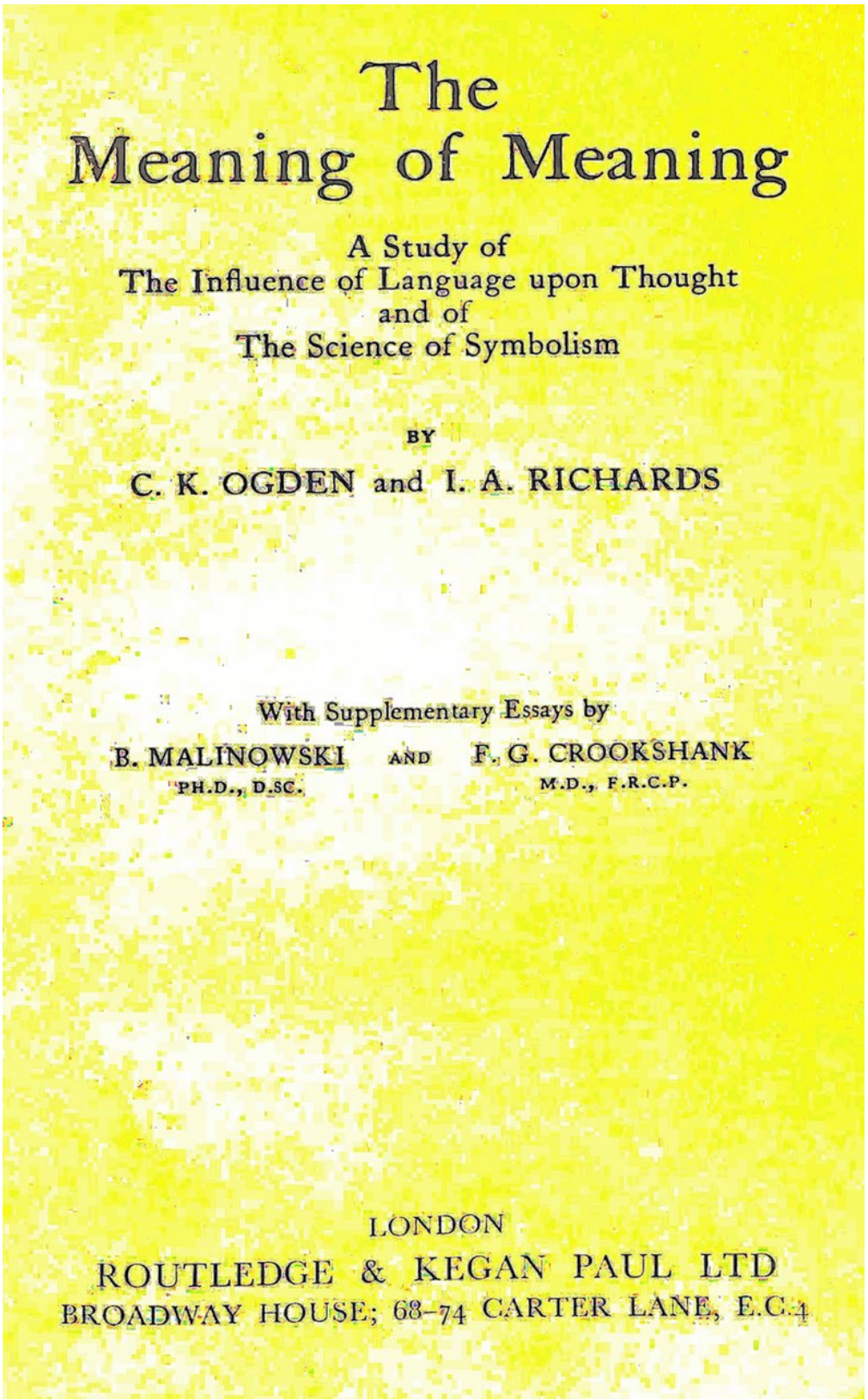

Ogden, Charles Kay and Ivor Armstrong Richards 1946[1923]. *The Meaning of Meaning: A Study of the*

Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc.

CHAPTER I
THOUGHTS, WORDS AND THINGS

> Let us get nearer to the fire, **so that we can see what we are saying**. - *The Bubis of Fernando Po* (Ogden & Richards 1946[1923]: 1)

As far as I can make out Fernando Po is a place in Equatorial Guinea. [I. A. elaborates: Fernando Po is an island in Equatorial Guinea, and "The Bubis" are a the inhabitants of the island; a sub-group of Bantu language family.] What I appreciate about this quote is that it ties together the various meanings of "phatic". When Joe Corneli was recently in Greece he asked a local colleague there what "phatic" means in Greek. The answer involves "tell" (*ütlema*), "show" (*näitama*), and "light" (*valgus*). Furthermore, there's a derivation of "emphasis" from *ἔν* (én, "in") + *φαίνω* (phaínō, "I show"). "Phatic" itself reportedly comes from *φατός* (phatós, "spoken"). In this quote these things come together, so that "showing" (so that we can *see*) "speaking" (what we are *saying*) and light (nearer to the *fire*) come together. // Meil on kirjas ka teised, seotud kreekakeelsed kirjapildid. Kunagi tuleks seda etümoloogiat lähemalt arutleda, aga selleks oleks hea mõne päris kreeklase abi kasutada.

> In recent years, indeed, the existence and importance of this problem of Meaning have been generally admitted, but by some sad chance those who had attempted a solution have too often been forced to relinquish their ambition - whether through old age, like Leibnitz, or **penury, like C. S. Peirce**, or both. (Ogden & Richards 1946[1923]: 1)

define:penury - extreme poverty; destitution; pennilessness. In other words, Ogden and Richards are referring to the fact that Peirce lived in poverty and relative obscurity I have a feeling that I'll have to look up many old, obsolete words while reading this book. // "Penury" on rahapuudus, vaesus; nappus, äärmuslik viletsus.

> Now, it is the investigation of the nature of **the correspondence between word and fact**, to use these terms in the widest sense, which is the proper and the highest problem of the science of meaning. (Postgate 1900; in Ogden & Richards 1946[1923]: 2)

This correspondence is relevant for me only insofar as it is understood as the referential function and opposed to the phatic function. For example, Weston La Barre (*The Human Animal*, 1954) takes up *phatic communication* and opposes it to making "genuine or verifiable statements about the structure of the universe" (1954: 58), which seems just a bit loquacious but also pertains to this very same correspondence between word and fact. It is odd only because he holds "fact" not only to be verifiable (which is indeed the primary characteristic of a fact) but also relates it to the structure of the universe, which, I'm not sure if the referential function of language must necessarily do. // Mul on tegelikult oma teooria, et referentsiaalne funktsioon ei ole niivõrd viide keelevälisesse maailma, vaid - vähemalt Mukarovsky ja Jakobsoni käsitlustes - rohkem nagu "viited kontekstile"; nt luuletuses mõne väljendi laenamine varasemast, tuntumast luuletusest, mistõttu "laenatud" väljend on justkui viide luulelisele kontekstile. Sellise viite-teooria saab Jakobsoni töödest välja lugeda ja Mukarovski "Poetic Reference" artiklis on see sõnaselge, aga ma pole näinud, et keegi hilisem sellise asjaga väga tegeleks. // Notice, also, that this excerpt is actually a quote from "Dr Postgate", which I've tracked down to page 329 of *Postgate, John Percival 1900. Appendix: The Science of Meaning. In: Breal, Michel*, Semantics: Studies in the Science of Meaning. *Translated by Henry Crust. London: W. Heinemann, 311-336.*

> What exactly is to be made of substantives which "contain" truth, "that amount of truth which can be contained by a name"? How can "all that is found in the idea be also found in the word"? The conception

> of language as "compelled to choose an idea," and thereby creating "a name, which is not long in becoming a sign," is an odd one; while 'accuracy' and 'harmony' are sadly in need of elucidation when applied to naming and to the relation between sign and thing signified respectively. This is not mere captious criticism. **The locutions objected to conceal the very facts which the science of language is concerned to elucidate.** The real task before that science cannot be successfully attempted without a far more critical consciousness of **the dangers of such loose verbiage**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 3-4)

These expressions illustrate the "loose metaphor, the hypostatization of leading terms" (*ibid*, 3). The problem is actually the very same that I have with Bronislaw Malinowski's supplement to this book. Although many of his loquacious expressions, like "the bonds of union" and "links of fellowship", have become common *phaticisms* in modern times, they nevertheless do very little in aiding phatic studies elucidate necessary facts. The "dangers of such loose verbiage" are known to anyone willing to read a significant amount of literature spawned by Malinowski's concept of *phatic communion* - every succeeding author has a different idea of what the term means, what it applies to, and so forth. // Probleem on tegelikult vist ka selles, et "faatilisus" on niivõrd *intuitiivne* kontsept, et paljudele piisab pinnapealisest lugemisest, et kujundada mingi arusaam asjast. Vähemalt üks Jaapani autor arvas, et selles on asi. Mina isiklikult arvan, et viga on Malinowski enda tekstis, mis on täis kauneid sõnakõlkse, aga kirjutatud niivõrd arhailises inglise keeles, et tänapäeva lugejad saavad vaevalt aru mida ta täpselt mõtles. Üks ülesanne seega on tegelikult üritada Malinowski originaalteksti sisu täpsustada, asendada kaunid fraasid konkreetsematega, mida hilisemad autorid on välja pakkunud.

> Such an elaborate construction as *la langue* might, no doubt, be arrived at by some Method of Intensive Distraction analogous to that with which Dr Whitehead's name is associated, but as a guiding principle for a young science it is fantastic. Moreover, the same **device of inventing verbal entities outside the range of possible investigation** proved fatal to the theory of signs which followed. (Ogden & Richards 1946[1923]: 5)

Apparently this passage has confused more than one reader, and a Yahoo Answers topic has been dedicated to it. The principal point being that de Saussure's *la langue* is a scientifically unverifiable proposition. I recall my interview with Jelena Grigorjeva where "language" was her answer to everything (she used the word 57 times in total).

> Unfortunately this theory of signs, by **neglecting entirely the things for which signs stand**, was from the beginning cut off from any contact with scientific methods of verification. (Ogden & Richards 1946[1923]: 6)

In that sense, I think, Roman Jakobson was completely Saussurean. The extra-linguistic, external world of things was only of interest insofar as it could be "verbalized". He did mention that the context factor and the referential function have to do with semantics and the connection between words and what they refer to, but he was more interested in what words *do* and *how* they do it. // Sisuliselt on siin kirjas see mida semiootikaloengutes nii sageli võib kuulda: et de Saussure ei huvitunud "objektist".

> An adequate account of primitive peoples is impossible without an insight into the essentials of their languages, which cannot be gained through a mere transfer of current Indo-European grammatical distinctions, a procedure only too often positively misleading. In the circumstances, each field investigator might be supposed to reconstruct the grammar of a primitive tongue **from his own observations of the behaviour of a speaker in a given situation**. Unfortunately this is rarely done, since the difficulties are very great; and perhaps owing to accidents of psychological terminology, **the worker tends to neglect the concrete environment of the speaker** and to consider only the 'ideas' which are regarded as 'expressed.' (Ogden & Richards 1946[1923]: 6-7)

This reads like an introduction to Malinowski's supplement, where he indeed considers thoroughly the imposition or impossibility of translating "primitive" expressions into Western ones. Likewise, here we already see emphasis on the *context of situation*, a Malinowskian trademark. He did in fact observe the behaviour of speakers in the situations they were in, considered the concrete environment, and came up with the observation that sometimes they use language just for the sake of using language. Ergo *phatic communion*.

> **"All speech," says Dr Boas explicitly, "is indented to serve for the communication of ideas."** Ideas, however, are only remotely accessible to outside inquirers, and we need a theory which connects words with things through the ideas, if any, which they symbolize. We require, that is to say, separate analyses of the relations of words to ideas and of ideas to things. Further, **much language, especially primitive language, is not primarily concerned with ideas at all, unless under 'ideas' are included emotions and attitudes** - a procedure which would involve **terminological inconveniences**. The omission of all separate treatment of the ways in which speech, besides conveying ideas, also expresses attitudes, desires and intentions, is another point at which the work of this school is at present defective. (Ogden & Richards 1946[1923]: 7)

Boas's statement is exactly what Malinowski argues against. And later on he does take emotions and attitudes into consideration. For example, writing about *the narrative*: "When incidents are told or discussed among a group of listeners, there is, first, the situation of that moment made up of the respective social, intellectual and emotional attitudes of those present." (Malinowski 1946[1923]: 312) // Boas's quote originates from p. 23 of *Boas, Franz 1911. Introduction. In: Boas, Franz (ed)*, Handbook of American Indian Languages. *Part 1. Wastington: Bureau of American Ethnology, 1-84.*

> In yet another respect all these specialists fail to realize the deficiencies of current linguistic theory. Preoccupied as they are - ethnologists with recording the details of fast vanishing languages; philologists with an elaborate technique of phonetic laws and principles of derivation; philosophers with 'philosophy' - **all have overlooked the pressing need for a better understanding of what actually occurs in discussion**. The analysis of the process of communication is partly psychological, and psychology has now reached a stage at which this part may be successfully undertaken. Until this had happened the science of Symbolism necessarily remained in abeyance, but there is no longer any excuse for vague talk about Meaning, and ignorance of the ways in which words deceive us. (Ogden & Richards 1946[1923]: 8)

It seems like much of this reads like *prolegomena* to Malinowski's supplement. In his reply, what actually occurs in discussion is *the communion of words*, a social activity.

> Throughout the Western world **it is agreed that people must meet frequently, and that it is not only agreeable to talk, but that it is a matter of common courtesy to say something even when there is hardly anything to say**. "Every civilized man," continues the late Professor Mahaffy, to whose *Principles of the Art of Conversation* we owe this observation, "feels, or ought to feel, this duty; it is the universal accomplishment which all must practice"; those who fail are punished by the dislike or neglect of society. (Ogden & Richards 1946[1923]: 8)

Consider: "I think that, in discussing the function of Speech in mere sociabilities, we come to one of the bedrock aspects of man's nature in society. There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company." (Malinowski 1946[1923]: 314). Later authors have even elaborated the "punishment" and "dislike" that accrues neglect of the so-called *Phatic Maxim*. They hold that there are punitive social measures in place for people who don't engage in polite conversation, although I've yet to see research explicitly on this subject.

> **There is no doubt an Art in saying something when there is nothing to be said**, but it is equally certain that there is an Art no less important of saying clearly what one wishes to say when there is an abundance of material; and conversation will seldom attain even the level of an intellectual pastime if adequate methods of Interpretation are not also available. (Ogden & Richards 1946[1923]: 8-9)

Yup, in some papers on phatics I've seen references to books about the *Art of Conversation* up to the late nineteenth century (not sure if it was specifically this one). Recalling the relation between *ars* and *technê*, it would perhaps be prudent to consider this book for a study of *phatic techniques*: *Mahaffy, John Pentland 1888.* The principles of the art of conversation. *New York; London: G. P. Putnam's sons.*

> By leaving out **essential elements in the language situation** we easily raise problems and difficulties which vanish when the whole transaction is considered in greater detail. **Words, as every one now knows, 'mean' nothing by themselves**, although the belief that they did, as we shall see in the next chapter, was once equally universal. It is only when a thinker makes use of them that they stand for anything, or, in one sense, have 'meaning.' They are instruments. (Ogden & Richards 1946[1923]: 9-10)

Compare: "A mere phrase of politeness, in use as much among savage tribes as in a European drawing-room, fulfils a function to which the meaning of its words is almost completely irrelevant." (Malinowski 1946[1923]: 313).

> But besides this referential use which for all reflective, intellectual use of language should be paramount, words have other functions which may be grouped together as emotive. [...] Many difficulties, indeed, arising through the behaviour of words in discussion, even amongst scientists, force us at any early stage to take into account these **'non-symbolic' influences.** (Ogden & Richards 1946[1923]: 10)

Could this be the source for Dell Hymes' statement that even scientists exchanging information about their own particular research is partly phatic?

> Between a thought and a symbol causal relations hold. When we speak, the symbolism we employ is caused partly by the reference we are making and partly by **social and psychological factors** - the purpose for which we are making the reference, the proposed effect of our symbols on other persons, and our own attitude. When we hear what is said, **the symbols** both **cause us** to perform an act of reference and **to assume an attitude which will**, according to circumstances, **be more or less similar to** the act and **the attitude of the speaker**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 10-11)

More stuff that sounds like Dell Hymes, who proposed to rename the phatic function the "reciprocal expressive function".

> Simulative and non-simulative language are entirely distinct in principle. Standing for and representing are different relations. It is, however, convenient to speak at times as though there were some direct relation holding between Symbol and Referent. We then say, on the analogy of the lawn-mower, that a Symbol refers to a Referent. Provided that **the telescopic nature of the phrase** is not forgotten, confusion need not arise. (Ogden & Richards 1946[1923]: 12; fn. 1)

From p. 9: "But just as we say that the gordener mows the lawn when we know that it is the lawn-mower which actually does the cutting, so, though we know that the direct relation of symbols is with thought, we also say that symbols record events and communicate facts." By *telescope* (an expression I recently picked up from somewhere else but can't ascertain from where) the authors mean something like *ellipsis*: we know that the lawn-mower does the actual mowing but we still say "he mowed the lawn", just like we can say that there is a relation between Symbol and Referent but we know that there is Thought in between. In effect they are as-if introducing Peirce's *interpretant* (Thought) into the *process*. Above (p. 5; footnote 2) they noted that this *Third* is missing or misplaced in de Saussure's semiology, but also note that since the *acoustic image* "would not be a sign" without the *concept*, so in effect "the process of interpretation is included by definition in the sign".

> On a less gigantic scale the technique of deliberate misdirection can profitably be studied with a view to corrective measures. In accounting for Newman's *Grammar of Assent* Dr E. A. Abbott had occasion to describe **the process of 'lubrication,' the art of greasing the descent from the premises to the conclusion**, which his namesake cited above so aptly employs. In order to lubricate well, various qualifications are necessary:
>
> > "First a nice discrimination of words, enabling you to form, easily and naturally, a great number of finely graduated propositions, shading away, as it were, from the assertion 'x is white' to the assertion 'x is black.' Secondly an inward and absolute contempt for logic and for words. [...] And **what are words but toys and sweetmeats for grown-up babies who call themselves men?**" (*Philomythus*, p. 214)

But even where the actual referents are not in doubt, it is perhaps hardly realized how widespread is the habit of using the power of words not only for *bona fide* communications, but also as a method of misdirection; and in the world as it is to-day the naive interpreter is likely on many occasions to be seriously misled if the existence of this unpleasing trait - equally prevalent amongst the classes and the masses without distinction of race, creed, sex, or colour - is overlooked. (Ogden & Richards 1946[1923]: 18-19)

I'm recording this excerpt because of my study of Dale Carnegie's *How to win friends and influence people* (1936), in which - much like in many studies on phatics - the phrase "social lubrication" is applied on small talk and verbal politeness. On a broader scale it relates to American phaticity - the "How are you?" that doesn't require a serious answer, the "We should get together sometime" that doesn't imply actually getting together, etc.

> The person actually interpreting a sign is not well placed for observing what is happening. We should develop our theory of signs from observations of other people, and only admit evidence drawn from introspection when we know how to appraise it. (Ogden & Richards 1946[1923]: 19)

Suspicious of introspection, just like Kant, Peirce, and Clay.

> If we stand in the neighbourhood of a cross road and observe a pedestrian confronted by a notice *To Grantchester* displayed on a post, we commonly distinguish three important factors in the situation. There is, we are sure, (1) a Sign which (2) refers to a Place and (3) is being interpreted by a person. **All situations in which Signs are considered are similar to this**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 21)

In other words, a representamen, an object, and an interpretant/interpreter. We know now that all situations in which signs are considered are *not* similar to this. Semiotics as a field would be much more scanty if it were so.

> In particular, by using the same term 'meaning' *both* for the 'Goings on' inside their heads (the images, associations, etc., which enable them to interpret signs) and for the Referents (the things to which the signs refer) **philosophers have been forced to locate Grantchester, Influenza, Queen Anne, and indeed the whole Universe equally unside their heads** - or, if alarmed by the prospect of cerebral congestion, at least 'in their minds' in such wise that all these objects become conveniently 'mental.' Great care, therefore, is required in the use of the term 'meaning,' since its associations are dangerous. (Ogden & Richards 1946[1923]: 22; fn. 1)

Peirce's *phaneron*, the pragmaticists' *cognitive environment*.

> Images, etc., are often most useful signs of our present and future behaviour - notably in the modern interpretation of dreams. (Ogden & Richards 1946[1923]: 23)

Imagine what you'll do, and then do it.

CHAPTER II
THE POWER OF WORDS

> **Most educated people are quite unconscious of the extent to which these relics survive at their doors, still less do they realize how their own behaviour is moulded by the unseen hand of the past**. "Only those whose studies have led them to investigate the subject," adds Dr Frazen, "are aware of the depth to which the ground beneath our feet is thus, as it were, honeycombed by unseen forces." (Ogden & Richards 1946[1923]: 25)

A truism. And a neat metaphor for elaborating Clay's account of the *retrospect*, and *past as an inalienable structural element of the system* in Jakobson & Tynyanov (1928). One could only add that while the hand of the past is *invisible*, the hand of the future is *ineffable*.

> **The power of words is the most conservative force in our life**. Only yesterday did students of anthropology begin to admit the existence of those ineluctable verbal coils by which so much of our thought is encompassed. (Ogden & Richards 1946[1923]: 25)

Another truism. This insight is more relevant today, almost a century later, when we've moved beyond the cultural technique of writing (notes, letters, papers, books, compendiums) and entered the "written world" of computer mediated communication. In effect this development conserves language in an unforeseen manner and magnitude. At least the English language will probably see very little variation in the foreseeable future.

> And on **the contextual account of reference** which is the outcome of modern developments of **associationism**, with its immense stress on the part played by language in memory and imagination, it is clear that in the days before psychological analysis was possible the evidence for a special world of words of power, for *nomina* as *numina*, must have appeared overwhelming. (Ogden & Richards 1946[1923]: 26-27)

What is the contextual account of reference? I can only think of Jakobson. Associationism, as far as I know, is a psychological theory that achieved its fulcrum in the late nineteenth century, especially in Germany.

> "Why asked thou after my name, seeing it is secret (or 'ineffable' with Prof. G. F. Moore), says the angel of the Lord to Manoah in the book of *Judges*. (Ogden & Richards 1946[1923]: 27)

Having recently read a few papers on angelology, I now find it doubly ironic that so many odd and somehow popular (or at least selling) books on the names of angels are available in any given bookstore.

> Influences making for its wide diffusion are the baffling complexity of the symbolic apparatus now at our disposal; **the possession by journalists and men of letters of an immense semi-technical vocabulary and their lack of opportunity, or unwillingness, to inquire into its proper use**; the success of analytic thinkers in fields bordering on mathematics, where the divorce between symbol and reality is most pronounced and the tendency to hypostatization most alluring; the extension of a knowledge of the cruder forms of symbolic convention (the three R's), combined with a widening of the gulf between the public and the scientific thought of the age; and finally the exploitation, for political and commercial purpose, of the printing press by the dissemination and reiteration of *clichés*. (Ogden & Richards 1946[1923]: 29)

Having just finished reading Sarah Henstra's "Looking the Part: Performative Narration in Djuna Barnes's *Nightwood* and Katherine Mansfield's "Je Ne Parle Pas Francais" (2000), I similarly have qualms with seemingly capable writers who have such a vast resource of technical vocabulary but end up using it for making pretty sounding sentences instead of making sense. Academic literature is ideally *scientific correspondence*, not an exercise in creative writing.

> The ingenuity of the modern logician tends to conceal the verbal foundations of his structure, but in Greek philosophy these foundations are clearly revealed. The earlier writers are full of **the relics of primitive word-magic**. To classify things is to name them, and for magic the name of a thing or group of things is its soul; **to know their names is to have power over their souls**. Nothing, whether human or superhuman, is beyond the power of words. **Language itself is a duplicate, a shadow-soul, of the whole structure of reality**. Hence the doctrine of the *Logos*, variously conceived as this supreme reality, the divine soul-substance, as the 'Meaning' or reason of everything, and as the 'Meaning' or essence of a name. (Ogden & Richards 1946[1923]: 31)

At the same time there is something *alluring* in this kind of primitive word-magic. Like the bad-smelling expensive cheese or conservative parties in Europe, there's an allure in the repulsive. Even I am sometimes taken by the idea of textual essentialism, though I do not wish to espouse it in any way. I nevertheless search for words, gather phrases, and collect different names for veritably same or at least similar phenomena.

> It was Heracleitus who first appealed to words as embodying the nature of things, and his influence on Plato is manifest in the *Cratylus*. Heracleitus saw in language the most constant thing in a world of ceaseless change, an expression of that common wisdom which is in all men; and for him **the structure of human speech reflects the structure of the world**. It is an embodiment of that structure - "the *Logos* is contained and in it, as one meaning may be contained in many outwardly different symbols." (Ogden & Richards 1946[1923]: 32)

This sounds like something Foucault might have discussed in one of the first chapters in *The Archaeology of Knowledge*. But I may be confusing it with the idea of plant seeds containing "clues" to the medicinal use of the plant.

> Parmenides, who followed, was occupied with the function of negative symbols. If 'Cold' only means the same as 'not hot,' and 'dark' the same as 'not light,' how can we talk about absence of things? "Two bodies there are," he says "which mortals have decided to name, one of which they ought not to name, and **that is where they have gone wrong**." (Ogden & Richards 1946[1923]: 33)

"In the beginning the Universe was created. This has made a lot of people very angry and been widely regarded as a bad move." (Douglas Adams)

> **They have given names to things which simply are not, to the not-things (*μή ἐόν*)**. But in addition to the problem of Negative Facts, which involved Plato in the first serious examination of the relations of thought and language (*Sophist*, 261), Parmenides handed on to Plato his own Orphic conundra about the One and the Many, which also have their roots in language. (Ogden & Richards 1946[1923]: 33)

I wonder if Orwell was aware of this (if he had read his fellow Englishmen, these authors here), because it sounds awfully lot like his *newspeak*. Just think of *ungood* or *unperson* - these are names for things that are not.

> It has been generally accepted since the time of Trendelenburg that the Categories, and similar distinctions which play a large part in Aristotle's system, cannot be studied apart from the peculiarities of the Greek language. "Aristotle," says Comperz, "often suffers himself **to be led by the forms of language, not always from inability to free himself from those bonds**, but at least as often because the demands of dialectic will not allow him to quit his arena." (Ogden & Richards 1946[1923]: 34)

Recorded because of the occurrence of "language" and "bonds" in the same sentence. (*T. Gomperz*, Greek Thinkers, *IV., pp. 40-41.*)

4600

> In the *Poetics* (1456 b. Margoliouth, p. 198) Aristotle again alludes to "the operations of which Speech is the instrument, of which the Divisions are demonstration and refutation, **the arousing of emotions**, such as pity, fear, anger, etc., exaggeration and depreciation." In commenting on **the enunciative or 'apophantic' use of language** (*D. I.* 17 a. 2), Ammonius refers to a passage in one of the lost works of Theophrastus, where 'apophantic' language, which is concerned with things, is distinguished from other varieties of language, which are concerned with the effect on the hearer and vary with the individuals addressed. These different kinds of proportions, five in number according to the later Peripathetics, were further elaborated by the Stoics. Cf. Prantl (*Geschichte der Logik*, Vol. I., p. 441), Steinthal (*Geschichte der Sprachwissenschaft bei den Griechen und Römern*, Vol. I., p. 317), H. Maier, *Psychologie des Emotionalen Denkens*, pp. 9-10. (Ogden & Richards 1946[1923]: 36; fn. 1)

Apophantic is "declarative". I may have to look into "1456 b" in Aristotle's *Poetics*. In a 1902 translation I found online, the relevant passage reads: "It remains to speak of Diction and Thought, the other parts of Tragedy having been already discussed. Concerning Thought, we may assume what is said in the Rhetoric, to which inquiry the subject more strictly belongs. Under Thought is included every effect which has to be produced by speech, the subdivision being, - proof and refutation; **the excitation of the feelings**, such as pity, fear, anger, and the like; the suggestion of importance or its opposite. Now, it is evident that the dramatic incident must be treated from the same points of view as the dramatic speeches, when the object is to evoke the sense of pity, fear, importance, or probability. The only difference is, that the incidents should speak for themselves without verbal exposition; while the effects aimed at in speech should be produced by the speaker, and as a result of the speech. For what were the business of a speaker, if the Thought were revealed quite apart from what he says?" (p. 69-71) Good stuff, I should read *Poetics* in full someday.

> "The Emperor Severus consoled himself for the immoralities of his Empress Julia, because she bore the same name as the profligate daughter of Augustus"; just as Adrian VI., when he became **Pope, was persuaded by his Cardinals not to retain his own name, on the ground that all Popes who had done so had died in the first year of their reign.** (Ogden & Richards 1946[1923]: 37)

Haha, is that really why Popes take on new names when inaugurated? // Ebausk puha. Aga samas huvitav. Minagi pole nimemaagiast vaba. Eriti pärast seda kui sain teada, et "Celer" oli tegelikult salakaval lühend, tegelikult *Celabitor Auctor*.

> In fact the whole theory of signs was examined both by Aenesidemus, the reviver of Pyrrhonism in Alexandria, and by a Greek doctor named Sextus between 100 and 250 A.D. **The analysis offered is more fundamental than anything which made its appearance until the nineteenth century**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 39)

Now that I think about it, Sextus Empiricus might be comparable to the nineteenth century scholar I'm familiar with, E. R. Clay. At least on cursory thought it seems like both dealt with the "hidden", i.e. that which signs make discoverable (or in Clay's "abditive" case, don't).

> "When language is once grown familiar," says Berkeley, "the hearing of the sounds or sight of the characters is often immediately attended with those passions which at first were wont to be produced by the intervention of ideas that are now quite omitted." From the symbolic use of words **we thus pass to the emotive**; and with regard to words so used, as in poetry, Ribot has well remarked that "**they no longer act as signs but as sounds**; they are musical notations at the service of an emotional psychology." (Ogden & Richards 1946[1923]: 42)

Hey... What? Berkeley's quote (*Treatise*, Introduction, § 20) sounds like standard *automatization* as is familiar to anyone having read Šklovsky. But does automatization really graduate symbolic use to the emotive? This is simultaneously extremely odd, owing to the late-Jakobsonian conception of the emotive function, but actually does make

sense from the standpoint of early-Jakobsonian "expressive features" which indeed concern the sound qualities of speech.

> So that though at this extreme limit "metaphysical reasoning may be intellectually quite incomprehensible; though, that is to say, it may actually become 'vocem proferre et nihil concipere,' it acquires by way of compensation," as Rignano says, "***an* emotive signification which is peculiar to it, *i.e.* it is transformed into a kind of musical language stimulative of sentiments and emotions**." Its success is due entirely to the harmonious series of **emotional echoes** with which the naive mind responds - *et reboat regio cita barbara bonbum*. (Ogden & Richards 1946[1923]: 42-43)

Being "simulative of sentiments and emotions" is also, as far as I know, at the heart of Anton Marty's "emotive", not to mention Clay's *homogeneous sympathy* and Morris' *communization*. Nevertheless, it's weird.

> By concentrating attention on themselves, words encourage the futile study of forms which has done so much to discredit Grammar; by the excitement which they provoke through their emotive force, discussion is for the most part rendered sterile; by the various types of Verbomania and **Graphomania, the satisfaction of naming is realized, and the sense of personal power factitiously enhanced**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 45)

I have self-diagnosed graphomania, but *verbomania* is a new term for me - it means abnormal talkativeness. The sense of personal power may be "factitious" (artificially created or developed), but nevertheless real.

> A. Ingraham, *Swain School Lectures* (1903), pp. 121-182, on "Nine Uses of Language." The nine uses are given as follows:
>
> 1. to dissipate superfluous and obstructive nerve-force.
> 2. for the direction of motion in others, both men and animals.
> 3. for the communication of ideas.
> 4. as a means of expression.
> 5. for purposes of record.
> 6. to set matter in motion (magic).
> 7. as an instrument of thinking.
> 8. **to give delight merely as sound.**
> 9. to provide an occupation for philologists.
>
> (Ogden & Richards 1946[1923]: 46; fn. 1)

While I do not doubt that the occupation of philologists is among the cardinal uses of language, I'm concerned whether (viii) "to give delight merely as sound" - as we now know pertaining to "emotive" - could have informed Malinowski when he wrote about the breaking of silence and the pleasure taken in sociable talk. *Ingraham, Andrew 1903.* Swain School Lectures. *Chicago: The Open Court Publishing Company.*

> The contextual theory of Signs to which, then, we first proceed, will be found to throw light on the primitive idea that Words and Things are related by some magic bond; **for it is actually through their occurrence together with things, their linkage with them in a 'context'** that Symbols come to play that important part in our life which has rendered them not only a legitimate object of wonder but the source of all our power over the external world. (Ogden & Richards 1946[1923]: 47)

So the contextual theory of Signs is dealt with in "Sign-situations", and by "context" they do mean *things*, not something like *co-text* or *intertextual references*.

CHAPTER III
SIGN-SITUATIONS

> MEANING, that pivotal term of every theory of language, cannot be treated without a satisfactory theory of signs. With some of its senses (in which 'my meaning' = 'what I am thinking of') the question to be answered is, in brief, "What happens **when we judge, or believe, or think of something**: of what kind of entities does the samething consist: and how is it related to the mental event which is our judging, our believing, our thinking?" (Ogden & Richards 1946[1923]: 48)

It is interesting that this is not the classical triad of feeling, thought, and volition. Instead, thought, judgment, and belief constitute a more interrelated constellation of meaning-operations. I think all of these could be tied in with Ruesch's "evaluation".

> As a representative of the realist school which claims to have assimilated the modern scientific outlook, we may cite Keynes, who adopted the view that philosophically we must start from various classes of things with which we have direct acquaintance. "The most important classes of things with which we have direct acquaintance are our own sensations, which we may be said to *experience*, the ideas and meanings, about which we have thoughts and which we may said to *understand*, and facts or characteristics or relations of sense data or meanings, which we may be said to *perceive*. [...] The objects of knowledge and belief - as opposed to the objects of direct acquaintance which I term sensations, meanings, and perceptions - I shall term *propositions*." As an example of direct knowledge we are told that from acquaintance with a sensation of yellow "I can pass directly to knowledge of the proposition 'I have a sensation of yellow.'" (Ogden & Richards 1946[1923]: 49)

It is interesting that this is not the classical triad of feeling, thought, and volition. Instead, thought, judgment, and belief constitute a more interrelated constellation of meaning-operations. I think all of these could be tied in with Ruesch's "evaluation".

> Throughout almost all our life we are treating things as signs. **All experience**, using the word in the widest possible sense, **is either enjoyed or interpreted** (*i.e.*, treated as a sign) or both, and **very little of it escapes some degree of interpretation**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 50)

This distinction parallels that between phatic communion and communication, or, in more modern terms, interaction and information. That is, in communication, information is *interpreted*. In the type of interaction termed "phatic communion", on the other hand, interaction itself is *enjoyed*. Though it is also true that even phatic communion does not escape interpretation completely.

> In a sense, no doubt, the whole past history is relevant: but there will be some among the past events in that history which more directly determine the nature of the present agitation than others. Thus when we strike a match, the movements we make and the sound of the scrape are present stimuli. But the excitation which results is different from what it would be had we never struck matches before. Past strikings have left, in our organization, **engrams**, residual traces, which help to determine what the mental process wil be. For instance, this mental process is among other things an awareness that we are striking a *match*. Apart from the effects of similar previous situations we should have no such awareness. [...] Semon's terminology: *Die Mneme*, particularly Part II. (English translation, p. 138 ff.). For a critique of Semon's theory, see *op. cit.*, *Principle of Literary Criticism*, Chapter XIV., and *op. cit.*, *The Meaning of Psychology*, Chapter IV. (Ogden & Richards 1946[1923]: 52)

Huh. I had actually been wondering where the concept of "engrams" originated from. When I watched the HBO documentary about Scientology I noticed that L. Ron Hubbard used this concept and it seemed pretty much the only thing in this crazy folk-psychology that seemed to have any validity, mostly due to this very term. Thus, in Richard Semon's terms, "engram" is a *mnemic trace*. Also, I have to mention E. R. Clay again, because his theory of the *retrospect* and the effects of past experience on unconsciousness is somewhat similar to the case of memory traces in this passage.

> This simple case is typical of all interpretation, the peculiarity of interpretation being that when a context has affected us in the past the recurrence of **merely a part of the context will cause us to react in the way in which we reacted before**. A sign is always a stimulus similar to some part of an original stimulus and sufficient to call up the engram formed by that stimulus.
> An engram is the residual trace of an adaptation made by the organism to a stimulus. The mental process due to the calling up of the engram is a similar adaptation: **so far as it is cognitive, what it is adapted to is its referent**, and is what the sign which excites it stands for or signifies. (Ogden & Richards 1946[1923]: 53)

How is this different from Charles Morris's account of conditioning in the context of sign-processes?

> This is not necessarily a right or appropriate adaptation. We are here only considering adaptation so far as it is cognitive, and may disregard **the affective-volitional character** of the process. (Ogden & Richards 1946[1923]: 53; fn. 4)

Ah, so the classical triad is still present, just pushed to the margins.

> The suggestion that to say 'I am thinking of A' is the same thing as to say 'My thought is being caused by A,' will shock every right-minded person; and yet when for 'caused' we substitute an expanded account, this strange suggestion will be found to be the solution.
> **A cause indeed, in the sense of a something which forces another something called an effect to occur, is so obvious a phantom that it has been rejected even by metaphysicians**. The current scientific account, on the other hand, which reduces causation to correlation, is awkward for purposes of exposition, since in the absence of a 'conjugating' vocabulary constant periphrasis is unavoidable. (Ogden & Richards 1946[1923]: 55)

And how is this different from the *interpretant*? / *Periphrasis* is a circumlocution.

> The simplest terminology in which this kind of linkage can be stated is that of signs. Behind all interpretation we have the fact that when part of an external context recurs in experience this part is, through its linkage with a member of some psychological context (*i.e.*, of a causally connected group of mental events often widely separated in time) sometimes a sign of the rest of the external context. (Ogden & Richards 1946[1923]: 57)

Definitely something to consider when dealing with E. R. Clay's *retrospect* and William Hamilton's *ratiocination*.

> Throughout the present volume the term context is used in the strictly technical sense defined below, which differs from the ordinary use. **A literary context is a group of words, incidents, ideas, etc., which on a given occasion accompanies or surrounds whatever is said to have the context**, whereas a determinative context is a group of this kind which both recurs and is such that one at least of its members is determined, given the others. A somewhat similar but vaguer use appears to have been adopted by Professor Baldwin (*Thought and Things*, Vol. I., p. 48), though it becomes clear as his exposition proceeds

> (cf. also Appendix D) that the resemblance is illusory, since, *e.g.*, an image (Vol. I., p. 81) can be "convertible into a context," and we read of "the development within a content itself of the enlarged context of predicated and implicated meanings." (Vol. II., p. 246.) Such uses have more in common with that of Professor Tichener, who after the second passage which we quote is Chapter VIII., says, "I understand by context simply the mental process or complex of mental processes which accrues to the original idea through the situation in which the organism finds itself." (Ogden & Richards 1946[1923]: 58; ff.)

This footnote is invaluable for demonstrating how Mukarovsky and Jakobson mean a *literary* context when they are talking about matters of *reference* among linguosemiotic functions.

> There are good reasons why attempts to build a theory of interpretation upon images must be hazardous. One of these is the grave doubt whether in some minds they even occur or ever have occurred. Another is that in very many interpretations where words play no recognizable part, introspection, unless excessively subtle and therefore of doubtful value as evidence, fails to show that imagery is present. A third and stronger reason is that images seem to a great extent to be mental luxuries. (Ogden & Richards 1946[1923]: 60)

Are these the underlying reasons for why *mental images* were ignored in semiotics for so long?

> When we speak of an intention in this way we are speaking of affective-volitional characters, those, roughly speaking, on account of which a state of mind changes from a relatively inchoate to a relatively organized and articulate condition. (Ogden & Richards 1946[1923]: 60)

There's that word (*inchoate*) again. I first met it in Umberto Eco's discussion of his "dictionary". Now that I look it up, it turns out that Clay, too, spoke of "The indistinctness of normal inchoate consciousness".

> For these reasons, any theory of interpretation which can refrain from making images a corner-stone has clear advantages over those which cannot. (Ogden & Richards 1946[1923]: 62)

Yeah, thanks guys. Thanks for your disservice.

> Another point which must first be made clear concerns the sense in which references may be compounded. **To speak of a reference is to speak of the contexts psychological and external by which a sign is linked to its referent**. Thus a discussion of the compounding of references is a discussion of the relations of contexts to one another. (Ogden & Richards 1946[1923]: 68)

So there's a linking of contexts? It sounds very elaborate.

> Let us consider the idea or conception of green. It arises in the reader in this case through the occurrence of the word 'green.' On many occasions this word has been accompanied by presentations of green things. Thus the occurrence of the word causes in him a certain process which we may call the idea of green. But this process is not the idea of any one green thing; such an idea would be more complex and would require a sign (or symbol in this case) with further characters for him to interpret - only so will his idea be specific. (Ogden & Richards 1946[1923]: 70)

Classical Peirce, but green instead of red. From type to qualia.

> We have still to give an account of misinterpretation, and to explain how unfounded beliefs can arise. To begin with the first, a person is often said to have introduced *irrelevant*, or to have omitted relevant, considerations or notions when he has misinterpreted some sign. **The notion of relevance is of great importance in the theory of meaning**. **A considiretaion** (notion, idea) or an experience, we shall say, is ***irrelevant* to an interpretation when it forms part of the psychological context** which links other contexts together in the peculiar fashion in which interpretation so links them. An irrelevant consideration is a non-linking member of a psychological context. (Ogden & Richards 1946[1923]: 75-76)

Replace "psychological context" with "cognitive environment" and you basically have modern Relevance Theory in pragmatics. This is something to elaborate on when treating Žegarac and Clark (1999) and the surrounding hype.

> Misinterpretation therefore is due to **interference with psychological contexts**, to 'mistakes.' (Ogden & Richards 1946[1923]: 76)

And here it can be linked with "interference" in environmental psychology (proxemics of the late 1970s and early 1980s).

CHAPTER IV
SIGNS IN PERCEPTION

> **The assumption of the reverent gentleman is that, having asked a definite question, he was entitled to a definite answer.** Very little study of what he actually saw or tapped might have saved him the trouble of discovering at a later stage that "one lad had thought he wanted the word for tapping; another understood we were seeking the word for the material of which the table was made; another had an idea that we required the word for hardness; another thought we wished for a name for that which covered the table; and the last, not being able, perhaps, to think of anything else gave us the word *meza*, table - the very word we were seeking." (Ogden & Richards 1946[1923]: 78)

"[...] I point to a packet of cigarettes. What can the Indian conclude? He doesn't know whether I mean this packet in particular, or a package in generol, one cigarette or many, a certain brand of gigarettes in general, or, still more generally, something to smoke, or, universally, any agreeable thing." (Jakobson 1971[1953d]: 566-567)

> He [Hermholtz] was much influenced by Kant, who, in spite of his disconcerting techniques, seems constantly on the verge of approaching the central issues of interpretation, and who has been claimed as the most convinced Nominalist of modern times: but there is nothing particularly Kantian about the theory of signs which can be found in various parts of Helmholtz' writings. **Our knowledge, he contended, takes the form of signs, and those signs we interpret as signifying the unknown relation of things in the external world**. The sensations which lie at the basis of all perceptions are subjective signs of external objects. The qualities of sensations are not the qualities of objects. Signs are not pictures of reality. (Ogden & Richards 1946[1923]: 79)

The underlying assumption being similar the Peircean lack of "final" object ("the final relation of things in the external world" is really *unknown*).

> We interpret a sign, some part of what is given, as signifying something other than itself, in this case the table. (Ogden & Richards 1946[1923]: 80)

"There is a sign every time there is a "*relation de renvoi*," a "sending-back" relation, in other words, when *aliquit stat pro aliquo*." (Eco 1987: 114)

> It has long been recognized that there is something amiss with the term Datum. The 'given' is often of all things the most difficult to accept.
> (i) A thing can be a 'Datum,' given in the sense that it is what is actually *present* with all its characters, whether we know what they are or not, and whether we cognize it rightly or not.
> (ii) In a narrower sense, only those entities which are directly apprehended, *i.e.*, are actually modifications of our sense-organs, are said to be given - the '*Datum datissimum*'; and their alleged possessor, or remote cause, the tables, atoms, etc., is only a datum as being present, or part of which is present in sense (i).
> Thus a datum, in sense (i), can be said to have 'an appearance' which is a datum in sense (ii). A 'total visible cone' is a datum in sense (i), and 'something elliptical' a datum in sense (ii). (Ogden & Richards 1946[1923]: 81; ff.)

"A Datum is *a thesis of which the truth is intuitively known*. [...] Data are either general or particular, the former when they do, the latter when they do not, consist of general theses. The datum, Things equal to the same are equal to one another, is an example of general data, the datum, It rains, incident to seeing rain, is an example of particular data." (Clay 1882: 54) Not unrelated to the discussion above, concerning the generality of reference. This particular illustration is especially serviceable due to "It rains" also being an illustration in Bühler's organon theory of communication; though his statement is "It's raining" (Bühler 2011[1934]: 31-32)

> But this is mere materialism? **Suitably misunderstood, it is.** (Ogden & Richards 1946[1923]: 81)

Haha, I have to steal this phrase. *Is Roman Jakobson's scheme of the cardinal functions of language a general communication model?* "Suitably misunderstood, it is."

> The chief of tehse rest upon misunderstanding as to the nature of statement. **To make a statement is to symbolize a reference**. What a reference is we have seen in the preceding chapter. However much we may try, we cannot go beyond reference in the way of knowledge. (Ogden & Richards 1946[1923]: 82)

This "symbolize" is reminiscent of Jakobson's "verbalize", especially in its negative past tense form, "nonverbalized". "Of course, if the verbal context or the nonverbalized situation of the given sentence does not supply its translator with sufficient clues, the latter faces certain dilemmas." (Jakobson 1985[1967e]: 110-111)

CHAPTER V
THE CANONS OF SYMBOLISM

> AT the basis of all communication are **certain postulates or pre-requisites** - regulative presumptions without which no system of symbols, no science, not even logic, could develop. Their neglect by logicians is not surprising, since it has hithero been nobody's business to discuss them. (Ogden & Richards 1946[1923]: 87)

"All communication" is rather general.

> Symbols may contain necessary parts, *e.g.*, the negative, and words like 'the' and 'which,' which themselves have no specific referents. The study of such **non-symbolic *structural* elements of symbols** is the business of grammar. (Ogden & Richards 1946[1923]: 88)

Reminiscent of Anton Marty's *autosemantics* and *synsemantics* (dealing with words that don't have a particular meaning on their own but are necessary for constructing meaningful sentences). Notice, also, that "non-symbolic *structural* elements" could just as well describe pragmatic "phatic" markers.

> Such a view can be presented without the background and curtain of mysticism which this author introduces. (Ogden & Richards 1946[1923]: 89)

Oh lord, Ogden and Richards are giving Wittgenstein some attitude.

> As Rignano develops it, too little importance is assigned to symbols; highly systematized sets of symbols such as those of mathematics are something more than a mere means of representing our mental performances. **They become, as it were capable of performing on their own account. They become thinking machines** which, suitably manipulated, yield results which cannot be foreseen by any process of imagining physical experiments. (Ogden & Richards 1946[1923]: 89-90)

I think this can be set in the same line of thought as Talcott Parsons' discussion of how cultural evolution could parallel biological evolution, and that symbols operate like genes in that sense. In doing so he predated the "meme" concept by more than twenty years. But as Parsons referred to study of "symbolism" that he had been reading up on, I can't help but wonder if it's not Ogden and Richards' *The Meaning of Meaning* that he read, especially when one comes across a passage such as this, where symbols are compared to "thinking machines" "capable of performing on their own account".

> But for many important questions in the theory of Grammar, especially when discussing the degree to which **the emotive functions of language** interfere with the referential, there is urgent need for some more easily applicable test. (Ogden & Richards 1946[1923]: 91)

Plural?

> The only hope is in further analysis of **the contexts operative in reference**, with a view to selecting from the many contextual factors those which are determinative; and meanwhile a clear realization of the complexities involved may prevent unnecessary dogmatism. (Ogden & Richards 1946[1923]: 91)

Also plural. But here it makes sense, since they discuss external and psychological contexts, to which literary contexts could be added when dealing with literature. But this does not exhaust the variety of contexts available (cultural context comes to mind from a recent paper I read).

> When we encounter a symbol which we do not comprehend we take steps, if interested, **to have another symbol, which we can interpret, provided, whose referent is the same**. Then we can say "I know what symbol A means; it means the same as symbol B." (When scolars say 'chien' means 'dog,' they *should* say that 'chien' and 'dog' both mean the same.) Similarly if a symbol is long or awkward to use, or likely to be misunderstood, we take a new convenient symbol and use it instead. In both cases the same process, Definition, is occurring. (Ogden & Richards 1946[1923]: 91)

In other words, what is the metalingual function of language. Taking "a new convenient symbol" and using it instead of a long and awkward one also amounts to intralingual translation. Note that I can cite this passage when attempting paraphrasis of some pages from Malinowski's supplement.

> Symbols which are substitutes and so can be used to 'define' one another not only have the same referent but symbolize the same reference. Such symbols are usually said to have the same **'connotation,' a misleading and dangerous term**, under cover of which the quite distinct questions of application of reference and correctness of symbolization are unwittingly confused. (Ogden & Richards 1946[1923]: 92)

I agree completely with the dangerousness and misunderstanding of "connotation". I wouldn't bother to read J. S. Mill to understand his whole line of thinking to crack it, and I don't trust Barthes with the definition of anything, really.

> Those complex symbols, known as propositions, which 'place' referents can be either **Contracted or Expanded**. "Hamlet was mad" is a contracted symbol, needing to be expanded before it can be discussed. "Hamlet was mad on the stage" or "in my interpretation of the play" may be expanded symbols for what is referred to. (Ogden & Richards 1946[1923]: 93)

I've noticed in my commenting that when I'm tired or absentminded my comments are frequently "contracted" in this sense (see, for example, the first comments to this chapter), but when energetic and focused, my comments expand to a length that may exceed the length of the quote I'm commenting (see the beginning of this post, i.e. comments to first chapter).

> It is an abvious result of this Canon that **the first thing to do when a disputed symbol is encountered is to expand it, if possible, to its full form** - to such a form, that is, as will indicate the sign-situations behind the reference it symbolizes. Instances of this expansion occur continually in all scientific discussion. (Ogden & Richards 1946[1923]: 93)

Well this explains the quote about expanding when expansion is needed (in Chapter 10), which I considered epigraph-worthy, not realizing at that point that "expansion" is a technical term in their vocabulary and they didn't just throw neat-sounding words around like so many do these days.

> Meanwhile such is the chaos of symbolic apparatus in general that, **instead of expansions, mere symbolic overgrowths are most usually what are provided by way of elucidation of doubtful symbols**, thus leading to greater confusion than would the contractions which they replace. (Ogden & Richards 1946[1923]: 94)

Exactly the case with the "phatic" which has accumulated an abundance of "overgrowths", most merely reiterating one aspect or another without really expanding it is this technical sense. Even such a minor operation as comparing phatic communion to a similar (or even contrasting) concept is not forthcoming in the relevant literature.

> On other occasions, however, we wish to symbolize references under circumstances in which the same names are correctly reapplied. **We have to economize in our symbolic material**; we have to use it over and over again, and in a systematic fashion, **under pain of failure to communicate**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 96)

I wonder if "phatics", "phaticity", and "phatic studies" economize what would otherwise demand a lengthier locution involving the "phatic", or if these are not just "overgrowth".

> It must be remembered, disconcerting though the fact may be, that so far from a grammar - the structure of a symbol system - being a reflection of the structure of the world, any supposed structure of the world is more probably a reflection of the grammar used. (Ogden & Richards 1946[1923]: 96; ff.)

Is... Is this the Sapir-Whorf hypothesis?

> We have spoken above of reflection and refraction by the linguistic medium. These metaphors if carefully considered will not mislead. But language, though often spoken of as a medium of communication, is best regarded as an instrument; **and all instruments are extensions, or refinements, of our sense-organs**. The telescope, the telephone, the microscope, the microphone, and the galvanometer are, like the monocle or the eye itself, capable of distorting, that is, of introducing new relevant members into the contexts of our signs. (Ogden & Richards 1946[1923]: 98)

Watch out, *the medium is the message*!

> The same analogy holds for the emotive uses of language: words can be used as **bludgeons or bodkins**. (Ogden & Richards 1946[1923]: Is… Is this the Sapir-Whorf hypothesis?)

Kurikad ja… juuksenõel?

> The use of the term 'concept' is particularly misleading in linguistic analysis. There is a group of words, such as 'conception,' 'perception,' 'excitation,' which have been **a perpetual source of controversy since the distinction between happenings inside and happenings outside the skin was first explicitly recognized**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 99)

This is also the case with E. R. Clay's *The Alternative*, which outlines six types of experience, some of them reportedly unrecognized before, on the basis of this distinction between intra- and extrasomatic.

> A Universe of discourse is a collection of occasions on which we communicate by means of symbols. **For different universes of discourse differing degrees of accuracy are sufficient**, and new definitions may be required. (Ogden & Richards 1946[1923]: 102; fn. 2)

A familiar notion whose history Jakobson traced with some fervor. With regard to accuracy and sufficiency, phaticity may constitute a universe of discourse where these are especially lax.

> In a false proposition there will be a similar sign chain with the difference that some misinterpretation occurs. It is not however always necessary in order to *translate* a false proposition into a true one to discover where the misinterpretation occurred; a new sign chain abutting on the same reference may be substituted. **In *expansion*, however, such discovery is necessary**, and the difficulty explains our preference for Translation over Expansion. In education and controversy the discovery of the misinterpretation is usually the more essential step. (Ogden & Richards 1946[1923]: 107)

In my "meta-phatics" then the point is definitely *expansion*, because it involves identification of misinterpretations. Only then, I think, can we proceed to a *translation* (in this case the projected *paraphrasing* of Malinowski's treatment of phatic communion).

CHAPTER VI
THE THEORY OF DEFINITION

> "The first cause of absurd conclusions I ascribe to the want of method; in that they begin not their **ratiocination** from definitions." - *Hobbes*. (Ogden & Richards 1946[1923]: 109)

So does *ratiocination* actually just mean "rationalization"?

> Firstly, do we define things or words? To decide this point we have only to notice that if we speak about defining words we refer to something very different from what is referred to, meant, by 'defining things.' **When we define *words* we take another set of words which may be used with the same referent as the first**, *i.e.*, we substitute a symbol which will be better understood in a given situation. With *things*, on the other hand, no such substitution is involved. **A so-called definition of a horse as opposed to the definition of the word 'horse,'** is a statement about it enumerating properties by means of which it may be compared with and distinguished from other things. There is thus no rivalry between 'verbal' and 'real' definitions. (Ogden & Richards 1946[1923]: 110)

Another angle from which to distinguish the metalingual function and the so-called concursive function (or what Snow termed *formulation* in the 1940s).

> Whenever a term is thus taken outside the universe of discourse for which it has been defined, it becomes a metaphor, and may be in need of fresh definition. (Ogden & Richards 1946[1923]: 111)

Yup. This is exactly what has happened to "phatic", which now metaphorically stands for any kind of contact on any level.

> Let us consider, for instance, the growth of the abstraction which we name a spatial relation. In all our references to spatial objects certain common elements or strands are active. Originally to think of space as opposed to spatial objects we had to think in rapid succession of a variety of spatial objects in order that the common elements in the references should stand out. In time we became able to use these common, *i.e.*, general references independently without requiring them to be built up anew on each occasion. We are now bale to use them merely upon **the vicarious stimulus of the symbol 'spatial relation.'** A normal mind, however, except in the few cases in which such abstractions have universal value, still requires the aid of instances, analogies and metaphors. The fewness of these abstractions saves the linguistic situation. (Ogden & Richards 1946[1923]: 113-114)

From tokens to types. All this is yet again eerily reminiscent of E. R. Clay's *The Alternative*: "Is the substance that constitutes the material Universe *extended*, or unextended? The hypothesis that it is *unextended*, and that nothing real corresponds to the ideas of Space and Extension, seems to be consistent. It seems to afford a consistent theory of the Universe, - indeed a simpler one than the datum which encumbers being with space and extension." (Clay 1882:99) Or: "I show that both are partially right and partially wrong, that there are no such things as Abstract Ideas, and that there *are* such things as concepts: the vicarious function of names, whereby they serve in place of ideas, has made them pass for abstract ideas." (Clay 1882: 5)

> 6. *Causation: Psychological*
> **'The Unconscious' is what causes dreams**, fugues, psychoses, humour and the rest. 'Pleasure' is 'the conscious accompaniment of successful psychic activity.' (Ogden & Richards 1946[1923]: 119)

How sure are we that this is really the case?

> Thus, on Alexander's hypothesis, for instance (*Space, Time and Deity*, I., p. 239), "in the end all relation is reducible to spatio-temporal terms." (Ogden & Richards 1946[1923]: 120; ff.)

This might be something interesting to look up: *Alexander, Samuel 1920.* Space, Time, and Deity: The Gifford lectures at Glasgow, 1916-1918. *London: Macmillan and Co.*

> The most highly systematized sciences are those which deal with the simplest aspects of nature. The more difficult and to many people, naturally, **the more attractive subjects are still in a stage in which it is an open question which symbolization is most desirable**. At this stage what has chiefly to be avoided is the veiled and hidden strife between rival systems in their early forms, which more than anything else prevents mutual understanding even between those who may be in agreement. Many terms used in discussions where 'faith,' 'beautiful,' 'freedom,' 'good,' 'belief,' 'energy,' 'justice,' 'the State' constantly occur are used with no distinct reference, **the speaker being guided merely by his linguistic habits and a simple faith in the widespread possession of these habits**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 122)

This is true for phatics. The subject matter is simultaneously simple on the surface and exceedingly complex in the details, and a lot of new terminology is coined almost as a matter of course (e.g. *phatic technologies*, *phatic technological speech*, and *phatic technological habituation*). The "linguistic habits" here concern the easily intuitable conceptual domain of phatics, which is sometimes surprisingly deceptive.

> But another use of the word is often asserted to occur, of which some at least of those which we have cited are supposed to be degenerations, where 'good' is alleged to stand for **a unique, unanalysable concept**. This concept, it is said, is the subject-matter of Ethics. This peculiar ethical use of 'good' is, we suggest, a **purely emotive use**. When so used the word stands for nothing whatever, and **has no symbolic function**. Thus, when we so use it in the sentence, '*This* is good,' we merely refer to *this*, and the addition of 'is good' makes no difference whatever to our reference. When on the other hand, we sai '*This* is red,' the addition of 'is red' to 'this' does symbolize an extension of our reference, namely, to some other red thing. But 'is good' has no comparable *symbolic* function; it serves only as **an emotive sign expressing our attitude to *this*, and perhaps evoking similar attitudes in other persons**, or inciting them to action of one kind or another. (Ogden & Richards 1946[1923]: 125)

In this sense greetings also stand for unique, unanalysable concept (what do you make of the Estonian "Tere!" for example? - what does it symbolize?). The latter bit about emotive signs evokes G. H. Mead's *conversation of attitudes*, which in turn is related to Charles Morris's *communization*. It all seems interconnected somehow, but I'll attempt to make sense of it when I cross that bridge.

> The recognition that many of the most popular subjects of discussion are infested with **symbolically blank but emotively active words** of this kind is a necessary preliminary to the extension of scientific method to these questions. Another is some technique by which to ascertain **which words are of this nature and on what occasions**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 125)

Exactly the problem phaticists are faced today. It's clear that language has a phatic function in certain situations, and that there are "phatic utterances", but drawing up a list of or dictionary for phatic language seems even odd to suggest.

> In all discussions we shall find that what is said is only in part determined by the things to which the speaker is referring. Often without a clear consciousness of the fact, people have preoccupations which determine their use of words. Unless we are aware of **their purposes and interests at the moment**, we shall not know what they are talking about and whether their referents are the same as ours or not. (Ogden & Richards 1946[1923]: 126)

Reminiscent of Relevance Theory, and Malinowski's focus on the context of situation. It could be proposed that *phatic communion* is characterized by specific (social) purposes and interest in the other (or in G. H. Mead's terms, interest in *participation in the other*).

> The first necessity is to remember that since the past histories of individuals differ except in certain very simple respects, it is probable that their reactions to and employment of any general word will vary. There will be some to whom a word is merely a stimulus to the utterance of other words without the occurrence of any reference - **the psittacists**, that is to say, who respond to words, much as they might respond to the first notes of a tune which they proceed almost automatically to complete. At the other extreme there will be some for whom every word used symbolizes a definite and completely articulated reference. With the first we are not here concerned, but as regards the others, unless we have good evidence to the contrary we should assume that, clear though their ideas may be, they will probably not be ideas of the same things. (Ogden & Richards 1946[1923]: 127)

Oh my. *Psittacus* is a genus of African parrots, i.e. "talking birds". This is an awesome find. It is impossible to tell certainly whether Roman Jakobson had read this book, or even if one deduces that he must have, then how much of it actually influenced him, but all that is beyond our current concerns. The important point here is that Jakobson *did* rely on the work of Hobart Mowrer (on the subject of "Talking Birds"), and referred to him. This means that if need be, the similarity between someone "to whom a word is merely a stimulus to the utterance of other words"

and Jakobson's "profuse exchange of ritualized formulas" are similar enough to facilitate a (re-)construction of the phatic function of speech as something "almost automatic" (the "routinized" or "conventionalized" nature of phatic communion is frequently remarked). The paragraph itself may enable an "ideal type" kind of excursus that contrasts "referential" and "phatic" as communication styles.

> We must choose as starting-points either **things to which we can point, or which occur freely in ordinary experience**. The routes by which we link these starting-points to our desired referents must be thoroughly familiar, which in practice confines us to four main routes and combinations of these. They are those which we must know and unerringly recognize if we are to survive - Similarly, Causation, Space and Time. (Ogden & Richards 1946[1923]: 127)

OMG. Things to which we can point to: "It rain!" ("It's raining"). Ordinary experience: "accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious" (Malinowski 1946[1923]: 314) - I can't even begin to explain how relevant these past few passages are for my current research.

> At what point our definitions are thorough enough must be left for the occasion to decide. **In *viva voce* discussion, unless unduly prolonged and pertinacious, little can be hoped for except stimulus and hints which will be of use in more serious endeavours**. But where there is reason to suppose that a slippery term is being employed, it is a wise policy to collect as wide a range of uses as possible *without* at this stage seeking for a common element. (Ogden & Richards 1946[1923]: 128)

Viva voce is literally "with living voice", but means "by word of mouth". It may or may not have something to do with rumours (a genre of small talk, ergo in some sense phatic).

> If we wish to mediate between rival views it is far better to assume that the disputants are terminologically independent than to assume that they must in all respects use their words alike. With the first procedure, if there actually is a common element involved, we shall be in a good position to discover it. With the second we shall inevitably tend to misrepresent all the views concerned and to overlook most of **their really valuable and peculiar features. The synthesis of diverse opinions, if it is attempted at all, should be postponed until each view has been examined as completely as possible in isolation**. Premature efforts, to which all our natural attitudes to symbols conspire to tempt us, are an unfailing source of confusion. (Ogden & Richards 1946[1923]: 130)

So, too, with phatic studies it is preferable to first of all treat every new approach independently and attempt a synthesis, unification, generalization, and abstraction in the very end.

> The reason for making this list as complete as possible, subject, of course, to common sense and ordinary discretion, is important. It is extraordinarily difficult in such fields to retain consistently what may be called **a 'sense of position.'** The process of investigation consists very largely of what, to the investigator, appear to be **flashes of insight, sudden glimpses of connections between things and sudden awareness of distinctions and differences**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 131)

It's as if they are describing my readings in "meta-phatic" that I just concluded (50 papers in 3 weeks).

> "I believe," said Max Müller, "that it would really be of the greatest benefit to mental science if all such terms as impressions, sensations - soul, spirit, and the rest, could, for a time, be banished, and not be readmitted till they had undergone a thorough purification." And in his remarkable analysis of the *Economics of Fatigue and Unrest* (1924) Dr Sargant Florence has successfully employed this method by eliminating altogether the terms 'fatigue' and 'unrest' in the earlier stages of his argument. (Ogden & Richards 1946[1923]: 136)

Much like Charles Morris, possibly after reading this, *The Meaning of Meaning*, banished the word "meaning" from his own writings in semiotics.

> There is another class of words which may profitably be placed beyond the range of legitimate dispute. Matthew Arnold speaks of "**terms thrown out, so to speak, at a not fully grasped object** of the speaker's consciousness." So long as the true function of these Mendicants, as they might be designated, is recognized, they will cause little trouble. They must never recieve harsh treatment; decasualization is the remedy. (Ogden & Richards 1946[1923]: 137)

And we even have Morris's metaphor: "Accounts of meaning usually throw a handful of putty at the target of sign phenomena [...]" (Morris 1946: 19)

> To be distinguished from Mendicants, which may be assumed to possess the homing instinct, are Nomads, whose mode of life was first described by Locke.
>
> > "Men having been accustomed from their cradle to learn words which are easily got and retained, before they know or had framed the complete ideas which they express, they usually continue to do so all tehir lives; and without taking the pains necessary to settle in their minds determined ideas, they use their words for such unsteady and confused notions as they have; contending themselves with the same words as other people use, as if the very sound necessarily carried with it the same meaning. This (although men make a shift with it in ordinary occurrences of life, yet when they come to reason concerning their Tenets) **it manifestly fills their discourse with abundance of empty noise and jargon** - especially in moral matters where the bare sound of the words are often only thought on, or at least very uncertain and obscure notions annexed to them.
> > Men take the words they find in use amongst their neighbours, and that they may not seem ignorant what they stand for use them confidently **without much troubling their heads about a certain fixed meaning**, whereby besides the ease of it they obtain this advantage that as in such discourse they are seldom in the right so they are seldom to be convinced they are in the wrong, it being all one to draw these men out of their mistakes, who have no settled notions, as to dispossess a Vagrant of his habitation, who has no settled abode. This I guess to be so; and every one may observe in himself or others whether it be so or not."

We can still agree to-day that there is little doubt as to whether it be so or not; and if we were able more readily to recognize these Nomads, we should spend less time in the frenzied rifling of Cenotaphs which is at present so much is favour. (Ogden & Richards 1946[1923]: 137-138)

Yes! Nomads! A perfect illustration: "The statement implies something more than that the doctor uncovers *the mapping process of regulatory discourse*, as we have already examined; Felix's observation alludes to the way Matthew's fabulous lies effect *a sedimentation of meaning* which for the listener or reader builds slowly into *an infrareferential mythological system*." (Henstra 2000: 139; my emphasis). None of the terminology in the paper just quoted is explained in any way, shape, or form. I'm especially frustrated by this kind of use of language when the particular combination of jargon-words sounds like something that could actually mean something specific; the disappointment lying in the fact that it doesn't. In effect these kinds of authors (most frequently found in post-modren literary criticism) are using technical language *emotively* in the above-given sense, as a source of beautiful sounds, instead of symbols with definite references.

CHAPTER VII
THE MEANING OF BEAUTY

> IN order to test the value of the account of Definition given in the previous chapter, we may best select a subject which **has hithero proved notoriously refractory to definitive methods**. Many intelligent people indeed have given up æsthetic speculation and take no interest in discussions about the nature or object of Art, because they feel that there is little likelihood of arriving at any definite conclusion. (Ogden & Richards 1946[1923]: 139)

define:refractory - stubborn or unmanageable

> But if there is no reason to suppose that people are talking about the same thing, **a lack of correlation in their remarks** need not cause surprise. We assume too readily that similar language involves similar thoughts and similar things thought of. (Ogden & Richards 1946[1923]: 140)

I've said it often while reading this book, but this is again how I see phatics: there is very little reason to suppose indeed that people who talk about phatic communion, phatic communication, phatic function, or any other phatic this or phatic that is talking of the same thing. The problem, really, is to ascertain whether they are at least talking about similar things, and what those similarities are, whether they can be broken down into elements, etc.

> He [Rupert Brooke] proceeds to point out how "Croce rather naively begins by noting that **'æsthetic' has been used both for questions of Art and for perception**. So he sets out to discover what meaning it can really have to apply to both." (Ogden & Richards 1946[1923]: 140)

I wonder if this is what Aare Pilv does when he treats of *aisteetika*?

> Differences of opinion and differences of interest in these matters are closely interconnected, but any attempt at a general synthesis, premature perhaps at present, must begin by disentangling them. (Ogden & Richards 1946[1923]: 142)

For some reason their "procedural" notes are some of the most interesting for me.

> "Poetry," Dr Bradley writes, "is a spirit. It comes we know not whence. It will not speak at our bidding, nor answer in our language. It is not our servant; it is our master." And Dr Mackail is even more rhapsodic: "**Essentially a continuous substance or energy, poetry is historically a connected movement, a series of successive integral manifestations**. Each poet, from Homer to our own day, has been to some extent and at some point, the voice of the movement and energy of poetry; in him poetry has for the moment become visible, audible, incarnate, and his extant poems are the record left of that partial and transitory incarnation. [...] The progress of poetry [...] is immortal." (Ogden & Richards 1946[1923]: 148)

In some sense Mackail is right - as a genre there is indeed a historical continuity, as with any form of cultural sign production. If I remember correctly then T. S. Eliot has something to say about this in terms of "tradition". *Mackail, John William 1911.* Lectures on Poetry. *London: Longmans, Green and Co.*

> In ordinary everyday speech each phrase has not one but a number of functions. We shall in our final chapter classify these under five headings; but here a twofold division is more convenient, the division between the *symbolic* use of words and the *emotive* use. The symbolic use of words is *statement;* the recording, the support, the organization and the communication of references. The emotive use of words is a more simple matter, it is the use of words to express or excite feelings and attitudes. **It is probably more primitive**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 149)

I noticed the five-fold classification when first reading Chapter 10, immediately after reading Malinowski's supplement. But the functions remained cryptic at the time. Hopefully I'll get a better grasp of them this time around. "Primitivity" is emphasized for two references: "primitive" uses of language is in the title of Malinowski's supplement and La Barre actually reinforces the evolutionary "primitivity" of emotive use of vocalizations.

> But **if we say "Hurrah!"** or "Poetry is a spirit" or "Man is a worm," we may not be making statements, not even false statements; we are most probably using words merely to evoke certain attitudes. (Ogden & Richards 1946[1923]: 149)

Is "Hurrah!" emotive or phatic?

> In many cases, moreover, emotive language is used by the speaker not because he already has an emotion which he desires to express, but solely because he is seeking a word which will evoke an emotion which he desires to have; **nor, of course, is it necessary for the speaker himself to experience the emotion which he attempts to evoke**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 149-150)

Ergo Jakobson's remark that the emotions in the emotive function of language may be true or feigned.

> It is desirable to make the reservation, if only for educational purposes, for according to some authorities, "ninety-nine per cent of **the words used in talking to a little child have no meaning for him, except that, as teh expression of attention to him**, they please him." Moreover, before the age of six or sever children "cannot hold a meaning before their minds without experiencing it in perceptual symbols, whether words or otherwise. [...] Hence the natural desire of the child to talk or be talked to, if he is asked even for a few minutes to sit still." - (W. E. Urwick, *The Child's Mind*, pp. 95, 102.) (Ogden & Richards 1946[1923]: 150; ff.)

"It [the phatic function] is also the first verbal function acquired by infants" (Jakobson 1981[1960d]: 24). Also, La Barre's *phatic communication*.

> The temptation to a philosopher when concerned with a subject in which he feels a passionate interest, **to use all the words which are most likely to attract attention and excite belief in the importance of the subject** is almost irresistible. (Ogden & Richards 1946[1923]: 157)

This is all too true. My readings in phatics once again verify that by and large I'm implicitly - irresistibly - taken to alternative locutions that could be used to demonstrate the relevance of phatic studies.

CHAPTER VIII
THE MEANING OF PHILOSOPHERS

> It might, however, have been supposed that logicians and psychologists would have devoted special attention to meaning, since it is so vital for all the issues with which they are concerned. But that this is not the case will be evident to anyone who studies **the Symposium in *Mind* (October 1920 and following numbers) on "The Meaning of 'Meaning.'"** (Ogden & Richards 1946[1923]: 160)

Nice, some relevant extra readings:

- Schiller, F. C. S.; B. Russell and H. H. Joachim 1920. The Meaning of 'Meaning': A Symposium. *Mind* 29(116): 385-414.

- Sidgwick, Alfred 1921. Statements and Meaning. *Mind* 30(119): 271-286.
- Schiller, F. C. S. 1921. The Meaning of 'Meaning'. *Mind* 30(120): 444-447.
- Strong, C. A. 1922. The Meaning of 'Meaning'. *Mind* 31(121): 69-71.
- Schiller, F. C. S. 1922. The Meaning of 'Self'. *Mind* 31(122): 185-188.

All are available on JSTOR.

> Dr Schiller began by announcing that the Greek language is "so defective that it can hardly be said to have a vocabulary for the notion" of meaning at all; and in proceeding to state his own view that "**MEANING is essentially personal [...] what anything MEANS depends on *who* MEANS it**," he found it necessary to traverse Mr Russell's dictum that "the problem of the MEANING of words is reduced to the problem of the MEANING of images." Mr Russell replied by endeavouring "to give more precision to the definition of MEANING by introducing the notion of 'mnemic causation'" and succeeded thereby in evolving an instructive description of metaphysics. **"A word," he explained, "which aims at complete generality, such as 'entity,' for example, will have to be devoid of mnemic effects, and therefore of MEANING**. (Ogden & Richards 1946[1923]: 161)

I agree with this view, as does Roy Harris and some few others. Some day I hope to elaborate it further via the concept of *private signs*, i.e. something like Charles Morris's *post-language symbols*. And speaking of him, the remark about meaninglessness of "entity" might be reflected in the latter's thought process when he wrote: "The extreme of generality is reached when the significatum of a sign is such that the sign denotes the denotata of any other sign. Such a sign is *universal*, and is an implicate of every sign; the term 'being' and 'entity' seem to be, in the vocabulary of some philosophers, universal signs." (Morris 1949: 22)

> He [Dr Schiller] concludes (p. 447) that "the existence of **personal MEANING remains a pitfall** in the path of all intellectualism." The controversy is presumably still in progress. (Ogden & Richards 1946[1923]: 162)

I think it *is* still in progress, but simmering in various obscure corners. It still remains a pitfall to this day.

> According to Dr Parsons, at the lowest biological level "it would be unwise to deny the presence of **a plus or minus affective tone - and this is the primitive germ of 'MEANING.'**" (Ogden & Richards 1946[1923]: 163)

It is "emotive meaning", then. But it seems to hold true. I'll have to look into it: *Head, Henry 1921. Discussion on Aphasia.* Brain *43(4): 412-450.* The "remarks" on "The Psychology of 'Meaning' in its Relation to Aphasia" by J. Herbert Parsons is included in that paper (pp. 441-150?). The relevant passage reads in full: "At the lowest biological level, where the reflex arc constitutes the whole nervous mechanism, we can only conjecture the conscious accompaniment of nervous activity. It is probable that it is a vague undifferentiated sentiency, possessing a maximum of affective tone and a minimum of cognition. To it the term "meaning" is scarcely applicable, for the response is little more than a tropism [the turning of all or part of an organism in a particular direction in response to an external stimuli]: yet it would be unwise to deny **the presence of a plus or a minus affective tone - pleasure and unpleasure** - and this is the primitive germ of "meaning." In the higher species, in accordance with a very general psychological law, the conscious accompaniments of the reflex act have been suppressed." (Parsons; in Head 1921: 442) There are more relevant remarks like this, e.g. "Perceptual "meaning," suffused with affective tone, issues in instinctive **conative** activity." (*ibid*, 443), which means that I'll have to read this 40-page paper in full. Damn. (I also used Recoll because I thought Jakobson might refer to this paper or Henry Head, but Charles Morris does, instead, in his discussion of psychiatrists who have taken "signs" to be crucial factors in personality disturbances.)

> Perceptual 'MEANING' suffused with affective tone, issues in instinctive **conative** activity." Thus at the end of the completed reaction "the 'MEANING' has become enriched and complicated. (Ogden & Richards 1946[1923]: 163)

Ah, this sentence was even quoted here. Now I have to wonder whether this is where Jakobson might have gotten the term "conative". But I also found that Charles Peirce, too, wrote about "Conative attitude" towards the time called "present" (CP 5.462).

> **The *Essays in Critical Realism***, which made their appearance in 1920, are the work of seven American Professors who have reviseid and redrafted their language until it met the approval of all the other essayists. They are the fruits of a decade of controversy in a limited controversial field, where "our familiarity with one another's MEANING has enabled us to understand methods of expression from which at first we were inclined to dissent." The main issue of the controversy had already been elaborated, as the result of conferences begun in 1908-9, in a similar co-operative volume by six Neo-realists. The final outcome may be regarded as the clarification of the life's work of a dozen specialists, all of whom have been continually improving their mutual terminology in the full view of the public for over a decade. (Ogden & Richards 1946[1923]: 164)

Drake, Durant; *Arthur O. Lovejoy*, *James Bissett Pratt*, *Arthur K. Rogers*, *Georgy Santayana*, *Roy Wood Sellars and C. A. Strong 1920.* Essays in Critical Realism: A Co-operative Study of the Problem of Knowledge. *London: Macmillan and Co.* - I wonder if this book is so obscure because it's a pain to refer to? (There is no editor - the only sensible way to reference it is to name all the authors.) In any case it looks like an earlier case of what Grinker et al. (1956) attempted to accomplish. I might read it when I deal with E. R. Clay's *The Alternative* or Charles Peirce's common sense realism.

> Of Mr Joachim's account of things in terms of systems, he remarks that "If we insist on defining the MEANING of a fact in terms of its place in a system, naturalyl it will cease to have that MEANING outside the system" (p. 125). (Ogden & Richards 1946[1923]: 166-167)

I recall how several authors have rebuffed the idea of personal or private signs due to de Saussure's semiology, according to which signs belong to a system. The implication being that signs cannot have a meaning outside the system. This of course ignores the fact that there is no single closed off sign system but a whole variety of sign systems, variously interrelated.

> Professor Sellars makes the following distinction:
>
> > "**Knowledge of other concurrences is different from knowledge of the physical world**. It is a knowledge through asserted identity of content, whereas knowledge of the physical world is information about data. Thus **when I inetrpret an expression on the face of my friend as MEANING amusement I use the expression as a symbol of an experience which I regard as in its essentials the same for him as for me**" (p. 217)
>
> (Ogden & Richards 1946[1923]: 168)

Absolutely invaluable resource for my theory of concourse, which involves interpretation of such concurrences through the mediating effect of verbal (or visual) signs. In other words, I can interpret an expression as, for example, "jollied by teasing" because I'm familiar with the "troll" meme.

> There may be those who find it hard to believe that any writer responsible for such a verbal exploit could also enjoy a reputation as a thinker of the first rank. (Ogden & Richards 1946[1923]: 173)

Ogden and Richards sadly did not live long enough to read Derrida.

> And here we pause at the very pertinent question: "What then from the psychological point of view *is* this MEANING?" The answer is given without hesitation and in italics - "From the psychological point of view, **MEANING *is context***." To explain: In every perception, or group of sensations and images, "the associated images form as it were a context or 'frince' which binds together the whole and gives it a definite MEANING," and it is this "**fringe of MEANING** that makes the sensations not 'mere' sensations but symbols of a physical object." (Ogden & Richards 1946[1923]: 174)

It looks like Jared Sparks Moore's *The Foundation of Psychology* (1921) offers a view that is pretty much identical solution to meaning as the authors give to the problem of reference in Chapter 3 ("Sign-situations").

> Meaning is therefore just the sort of word with which we may attempt to probe the obscure depths of the souls of fishes. "Let us fix attention on the state of the mind of the goldfish. [...] Suddenly comes a new element into consciousness - the conscious counterpart of the stimuli of the eye caused by the bread falling into the water. [...] The food is an object in space and time for the fish and has its MEANING, but when the food is eaten both percept and MEANING disappear. [...] This is an instance of percept and MEANING tied." (Ogden & Richards 1946[1923]: 179)

This sounds vaguely Uexküllian. *Urwick, William Eddowes 1907.* The Child's Mind, Its Growth and Training: A Short Study of Some Processes of Learning and Teaching. *London: Edward Arnold.*

8.7.5 The Comparative Psychology of Man (2017-10-17 18:43)

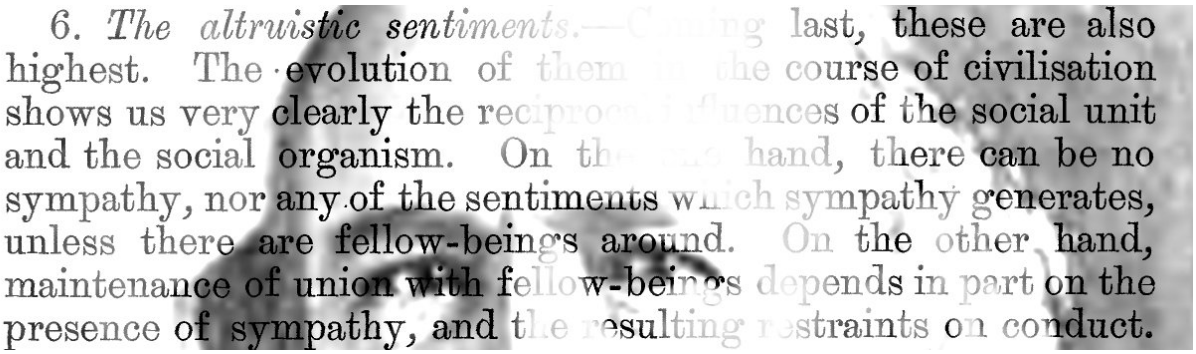
6. *The altruistic sentiments.*—Coming last, these are also highest. The evolution of them in the course of civilisation shows us very clearly the reciprocal influences of the social unit and the social organism. On the one hand, there can be no sympathy, nor any of the sentiments which sympathy generates, unless there are fellow-beings around. On the other hand, maintenance of union with fellow-beings depends in part on the presence of sympathy, and the resulting restraints on conduct.

Spencer, Herbert 1876. The Comparative Psychology of Man. *Mind* 1(1): 7-20.

> That **making a general survey is useful as a preliminary to deliberat study**, either of a whole or of any prat, scarcely needs showing. Vagueness of thought accompanies the wandering about in **a region without known bounds or landmarks**. Attention devoted to some portion of a subject, in ignorance of its connection with the rest, leads to untrue conceptions. The whole cannot be rightly conceived without some knowledge of the parts; and no part can be rightly conceived out of relation to the whole. (Spencer 1876: 7)

This is simultaneously an encouragement to *review* phatic communion before setting forth an original *framework* and can also be used as a call for an elucidation of a broader historical-philosophical context for phatic communion.

> It will also include inquiries concerning the time taken in completing mental evolution, and the time during which adult mental power lasts, such as **the greater or less persistence of emotions and of intellectual processes**. (Spencer 1876: 7)

This is obviously a reference to Spencer's *principle of economy of mental effort*, which is presumably continued by William James in his *Principles of Psychology* in viewing "higher intellect" as a matter of duration, or how long a single thought can be sustained in a mind. In casual parlange, smarter people can focus and dedicate their thinking on any given item for much longer than a person whose *attention span* is short.

> This division should also include in its scope **the sentiments of the sexes towards one another**, considered as varying quantitatively and qualitatively; as well as their respective sentiments towards offspring, similarly varying. (Spencer 1876: 8)

Reinforcing the opinion that "sentiments" in Spencer's vocabulary are pretty much "attitudes" in Herbert Blumer's.

> For the third division of inquiries may be reserved the more special mental traits distinguishing different types of men. One class of such specialties results from difference of proportion among faculties possessed in common; and another class results from **the presence in some races of faculties that are almost or quite absent from others**. (Spencer 1876: 8)

"I have chosen the above from a Savage Community, because I wanted to emphasize that **such and no other is the nature of *primitive* speech**." (Malinowski 1923: 316)

> Some there are whose intelligence, high though it may be, produces little impression on those arond; while there are some who, when uttering even **commonplaces**, do it so as to affect listeners in a disproportionate degree. Comparison of two such makes it manifest that, generally, the difference is due to **the natural language of the emotions**. Behind the intellectual quickness of the one there is not felt any **power of character**; while the other betrays a momentum capable of bearing down opposition - a potentiality of emotion that has something formidable about it. (Spencer 1876: 8)

Commonplaces, i.e. cliches, phatic expressions.

The **natural language** of emotions, i.e. the classic understanding according to which "natural language" is basically nonverbal communication, and not *informal verbal language* as it is most frequently understood today. I have a hunch that this shift occurred within logic or computer science, when it became necessary to distinguish between normal human language and artificial or technical languages used in mathematics and computing. But I've yet to discover the exact point in time when this shift occurred, or even whereabouts (gut feeling says mid 20th century but this is a hunch).

Character occurs twice in Malinowski's "Phatic Communion", both in paragraph 4: "taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character. This no doubt varies greatly with the national character".

> What are **the relations of this trait to the social state**, as predatory or industrial, nomadic or agricultural? *Mental complexity*. - How races differ in respect of the more or less involved structures of their minds, will best be understood on recalling that **unlikeness between the juvenile mind and the adult mind among ourselves**, which so well typifies the unlikeness between the minds of savage and civilised. (Spencer 1876: 9)

Not far off from calling primitive peoples mentally infantile. What is scientific racism? For my purposes, I'll note that there is probably an etymological connection betveen "juvenile" and "jovial", which may be connected with the phaticisms "free" and "aimless".

> *Relative plasticity*. - Is there any relation between the degree of mental modifiability which remains in adult life, and the character of the mental evolution in respect of mass, complexity, and rapidity? The

> animal kingdom at large yields us reasons for associating an inferior and more rapidly-completed mental type, with **a relatively automatic nature**. Lowly organised creatures, guided almost entirely by reflex actions, are in but small degrees changeable by individual experiences. As the nervous structure complicates, its actions become less rigorously confined within pre-established limits; and as we approach the highest creatures, individual experiences take larger and larger shares in moulding the conduct: there is an increasing ability to take in new impressions and to profit by the acquisitions. Inferior and superior races are contrasted in this respect. **Many travellers comment on the unchangeable habits of savages**. (Spencer 1876: 10)

Having to do with the diminutive representative examples - Malinowski has "savages", La Barre has women, children and primates, Jakobson has infants and talking birds. Are bearded and unbearded races superior or inferior? Also, many travellers have apparently attempted to change the habits of the inhabitants of lands they travel.

> Speaking broadly, while they resist permanent modification they lack intellectual persistence, and they lack emotional persistence. Of various low types we read that they cannot keep the attention fixed beyond a few minutes on anything requiring thought, even of a simple kind. Similarly with their feelings: these are less enduring than those of civilised men. There are, however, qualifications to be made in this statement; and comparisons are needed to ascertain how far these qualifications go. The savage shows **great persistence in the action of lower intellectual faculties. He is untiring in minute observation**. He is untiring, also, in that kind of perceptive activity which accompanies the making of his weapons and ornaments: often persevering for immense periods in carving stones, &c. Emotionally, too, he shows persistence not only in the motives prompting these small industries, but also in certain of his passions - especially in that of revenge. (Spencer 1876: 11)

Compare to "affirmations of some supremely obvious state of things" (PC 2.2) and "accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious" (PC 5.1).

> What connection is there between this trait and the social state? Clearly a very explosive nature - such as that of the Bushman - is unfit for social union; and, **commonly, social union, when by any means established, checks impulsiveness**. What respective shares in checking impulsiveness are taken by **the feelings which the social state fosters** - such as **the fear of surrounding individuals**, **the instinct of sociality**, the desire to accumulate property, **the sympathetic feelings**, the sentiment of justice? These, which require a social environment for their development, all of them involve imaginations of consequences more or less distant; and thus imply **checks upon the prompting of the simpler passions**. Hence arise the questions - In what order, in what degrees, and in what combinations do they come into play? (Spencer 1876: 12-13)

These feelings, which the social state supposedly fosters, I have already correlated with Malinowski's phatic communion in a dedicated post in the Phatic Workshop.

> Two natures respectively adapted to slightly unlike sets of social conditions, may be expected by their union to produce a nature somewhat more plastic than either - a nature more impressible by **the new circumstances of advanced social life**, and therefore more likely to originate new ideas and display modified sentiments. (Spencer 1876: 13)

Shorthand: intercultural plasticity. Estonglish and other variants immediately come to mind but this would probably be an interesting aspect to dissect in modern networked cultures.

> *The sexual sentiment*. - Results of value may be looked for from comparisons of races made to determine the amounts and characters of **the higher feelings to which the relations of the sexes give rise**. (Spencer 1876: 15)

Higher feelings meaning affection?

> (*a*) How far is development of the sexual sentiment dependent upon intellectual advance - upon growth of imaginative power? (*b*) How far is it related to emotional advance; and especially to **evolution of those emotions which originate from sympathy**? What are its relations to polyandry and polygyny? (*c*) Does it not tend towards, and is it not fostered by, monogamy? (*d*) What connection has it with **maintenance of the family bond**, and the consequent better rearing of children? (Spencer 1876: 16)

Something something mobile work.

> *Imitativeness*. - One of the characteristics in which the lower types of men show us a smaller departure from reflex action than do the higher types, is their strong tendency to mimic the motions and sounds made by others - an almost involuntary habit which travellers find it difficult to check. **This meaningless repetition**, which seems to imply that the idea of an observed action cannot be framed in the mind of the observer without tending forthwith to discharge itself in the action conceived (and every ideal action is a nascent form of the consciousness accompanying performance of such action), **evidently diverges but little from the automatic**; and decrease of it is to be expected along with increase of self-regulating power. **This trait of automatic mimicry is evidently allied with that less automatic mimicry which shows itself in greater persistence of customs**. For customs adopted by each generation from the last, without thought or inquiry, imply a tendency to imitate which overmasters critical and sceptical tendencies: **so maintaining habits for which no reason can be given**. (Spencer 1876: 16)

Compare this to the automaticity of Gardiner-Jakobsonian phatic function. The latter portions concerns the passing along of culture ("custom"). Habits for which no reason can be given are similar to rites, which in Durkheim appeared to have no better explanation than "this is how our forefathers did things".

> *Specialities of emotional nature*. - These are worthy of careful study, as being intimately related to social phenomena - to the possibility of social progress, and to the nature of the social structure. Of those to be chiefly noted there are - (*a*) **Gregariousness or sociality** - a trait in the strength of which races differ widely: some, as the Mantras, being almost indifferent to social intercourse; others being unable to dispense with it. Obviously the degree of the desire for the presence of fellow-men, affects greatly the formation of social groups, and consequently underlies social progress. (*b*) Intolerance of restraint. Men of some inferior types, as the Mapuché, are ungovernable; while those of other types, no higher in grade, not only submit to restraint, but admire the persons exercising it. These contrasted traits have to be observed in connection with social evolution; to the early stages of which they are respectively antagonistic and favourable. (*c*) The desire for praise is a trait which, common to all races, high or low, varies considerably in degree. (Spencer 1876: 18)

Must be compared more closely with Malinowski, particularly in the aspect of group formation, on which I now have more linguistic material from him and Durkheim.

> *The altruistic sentiments*. - Coming last, these are also highest. The evolution of them in the course of civilisation shows us very clearly the reciprocal influences of the social unit and the social organism. On the one hand, **there can be no sympathy, nor any of the sentiments which simpathy generates, unless there are fellow-beings around**. On the other hand, **maintenance of union with fellow-beings depends in part on the presence of sympathy**, and the resulting restraint on conduct. **Gregariousness or sociality favours the growth of sympathy**; increased sympathy conduces to closer sociality and a more stable social state; and so, continuously, each increment of the one makes possible a further increment of the other. (Spencer 1876: 19)

Blockquotable. He goes on to list Pity, Generosity and Justice. These curiously follow a quasi-Peircean line noticeable elsewhere in his writings, too, even *infra* pp. 17, "for there are generalities of the first, second, third, &c. orders and abstractions similarly ascending in degree".

8.8 November

8.8.1 Tuhkur Hobune: Suur Algus (2017-11-16 18:09)

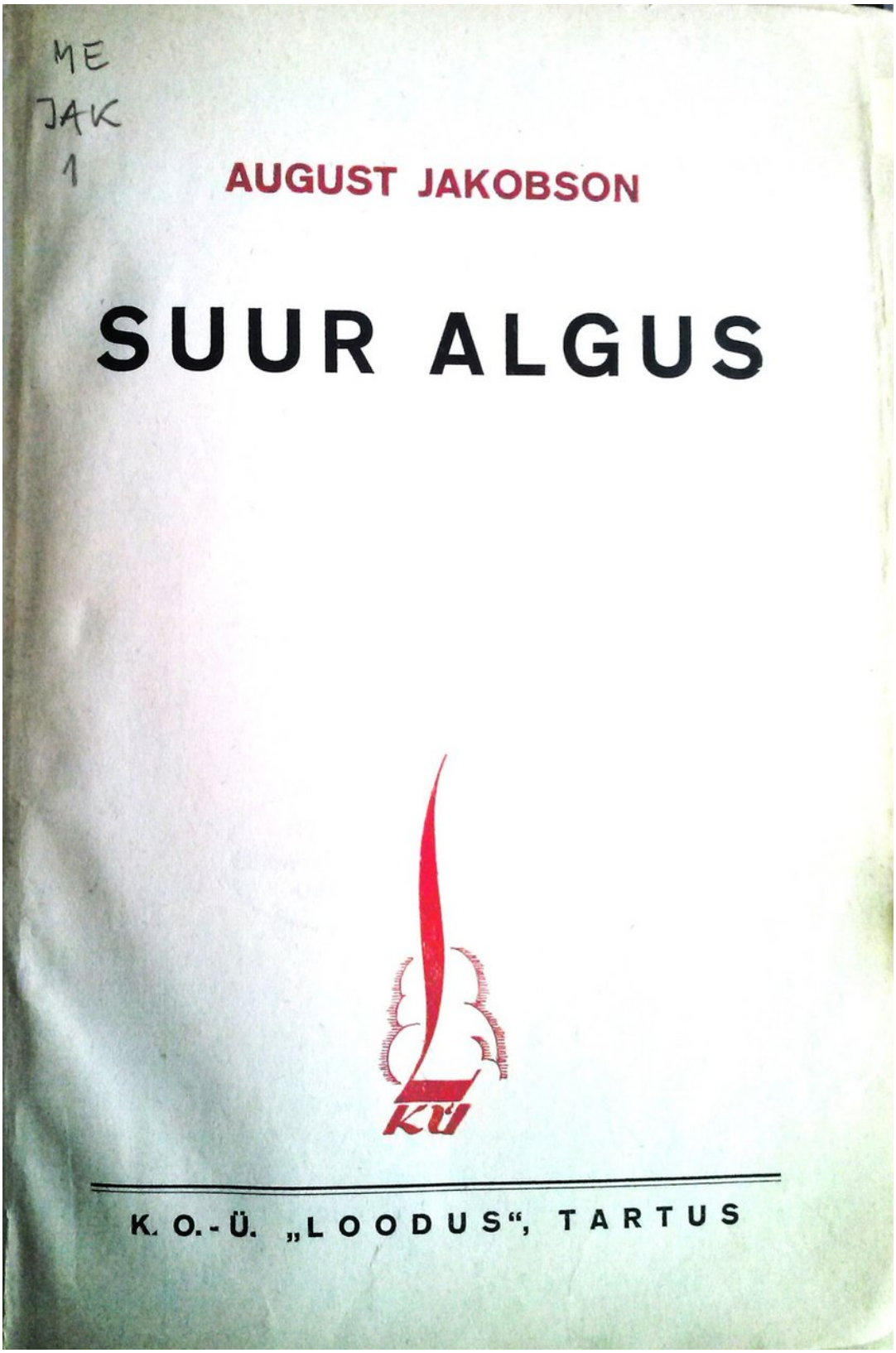

Jakobson, August 1928. *Tuhkur Hobune. Vol. 1: Suur Algus*. Tartu: Loodus.

Faatiline

> **Näis, nagu oleks noor ema oodanud kõik see aeg juhust, et rääkida oma haigest lapsest**. Ta nägu muutus äkki kuidagi lahkeks, rõõmsaks ja sõbralikuks. Mingi sisemise kõlaga hääles hakkas ta **vadistama** oma pisukesest tütrekesest, kes olevat olnud tunaeila ja enne seda nii raskes palavikus, et ta olnud sunnitud kartma iga silmapilk kõige pahemat. (Jakobson 1928: 17)

Dell Hymes: kui naised räägivad oma lastest. Sotsiolingvisti arvates on faatiline funktsioon rohkem nagu vastastikkune väljenduslik funktsioon, st keele sotsiaalne funktsioon on lubada kõigil vestluses osalejatel ennast väljendada nii, nagu Malinowski (PC 5.5) kirjutas, et nad sellest ka mingi ärakuulamisrahulduse saaksid. Konatiivne või tegevuslik aspekt siin seisneb selles, nende sõnu on tähele pandud, aga emotiivne või ekspressiivne funktsioon selles, et kõnelejad saavad südamelt ära, misiganes nende peakõlusid parasjagu keeleliselt okupeerib. Igaüks võib märgata, et inimesed kalduvad rääkima sellest, mis neid huvitab, mis valmistab neile muret, jne. Dell Hymes'i näidete hulgas on olukorrad, milles emad räägivad oma lastest, nagu siin (Jakobson 1928: 17), ja samuti kui nt antropoloogid räägivad oma välitöödest. Leitakse ühine teema.

Siin lisab Jakobson põhimõtteliselt **mitteverbaalse** poole sellele vestlusnähtusele: nägu muutub lahkeks, rõõmsaks ja sõbralikuks - mis on ka puhtsõnalise osaduse eesmägid (meeldiv, viisakas atmosfäär, milles lõimida isiklikke suhteid, vt PC 7.5). Siin haarab see ka hääletooni: selles on "mingi sisemine kõla", st hääletoon, mis mõjub kuulajasse kuidagi "sisemiselt". See sisemine "mõju" või "midagi" on võib-olla kõnelejale endalegi ebamäärased, teadmata missugused tegurid seda sütitavad. Ameerika Antropoloog Weston La Barre on seda aspekti lähemalt käsitlenud: faatiline kommunikatsioon levitab edukalt informatsiooni üksikisendi või -isiku vaimuseisundist ja kommunikeerib "üldistatud emotsionaalset tooni", et vastuvõtjad saaksid oma afektiseisundit ümbritsevatega harmonseerida (La Barre 1954: 57). Siinkohal võib täheldada, et selliste "ühiste tundmuste" koha pealt on Malinowski oma faatilist osadust kitsendanud reaktsioonina Spencerile ja Durkheimile, aga La Barre lähtub siin laiapinnalisemast suhtumisest, mille kohaselt häälitsemise kaudu selliste ebamääraste tundmuste jagamine on vähemalt kõrgemate imetajate hulgas tüüpiline (konnade kommunaalsest krooksumisest koerte haukumise ja ulgumiseni on käsitletud sellest ühise häälitsemise faatilisuse aspektist).

Sellistel puhkudel *vadistatakse*, st räägitakse kiiresti ja elavalt (vt sugulassõna *vadima* e vudima, sibama). Vadinal räägitakse uudiseid, aga ka "maast ja ilmast" (ÕS 2013), ja tulemuseks on **vadin**, ehk *vada*, *loba*, *sädin* (varblaste sädin; naised sädistavad). Loba on ÕSis määratlemata, aga sünonüümisõnastik annab mõned päris relevantsed tulemused: jutumulin, kõnemulin, jõudejutt, muidujutt, piibujutt ("me ei tulnud siia piibujuttu puhuma"). Mitmel neist on faatilise osaduse konnotatsioonid: loba ajatakse *jõude*, st mitte parasjagu töötades või vähemalt mitte midagi tähtsat toimetades, *muidu*, st tähtsusetult, tähendusetult, niisama ajaviiteks, ja *piibu* suitsetamise saatel, st lihtsa ja meeldiva ühistegevuse taustal.

> Isa aga lonkas tagasi voodi juurde, ning **venitas sõbraliku ükskõiksusega**: - No mes sa n'd lõõbid... (Jakobson 1928: 48)

Sõbralik ükskõiksus.

> Hakkas teine kohe seletama, et nalja tehtud ja sedasi... Äh, mõne asi! Tee sa nalja või mis tahad, kes sind siis ilmaaegu keelama tuleb... Aga **head läbisaamist**, - seda ära sa rikkuma kipu... (Jakobson 1928: 56)

Hea läbisaamine.

4624

> Säärasele väitele ei vastanud Tiina midagi; sest niisugust kiitust on isegi temasugusel lihtsameelsel raske uskuda. Ja et Juhkami moorgi taipas, et ta oli seekord kiitusega liiga kaugele läinud, tekkis mõneks ajaks laudaesisesse **piinlik vaikus**. (Jakobson 1928: 112)

Õige Eesti asi.

> - Jah, eks jäägu's selle pargiskäimise ja tantsimisega kudas tahes... Aga **tühja juttu, - vaat seda ta oskab ajada**... tühja juttu... Nagu täna hommikulgi... (Jakobson 1928: 122)

Miks juttu "ajatakse"? - ja kuhu?

> **Tühja jutu kõlistamine** ta suurem viga ongi... tühja jutu kõlistamine... (Jakobson 1928: 122)

Palju parem. Suuline kellavärk.

> Oskad sa's alati öelda seda, mis oleks **mokka mööda** mõlemale poolele. (Jakobson 1928: 142)

Peab oskama laveerida.

> Ah siis terved te olete kõik praegu, **terved nagu purikad, mes?** (Jakobson 1928: 155)

Tervit!

> Ning sellepärast ei puudunud ta häälest isegi too **pääletikkuv, familjaarne sõbralikkus**, kui ta ütles: - Jah, löömist tuleb... see on kindel... löömist tuleb... - Noorpaar **vaikis kohmetult**. (Jakobson 1928: 175)

Õige Eesti asi.

> - No lasete's õige nelja kee kaupa... seda **tühjajutu lõnga**... - ütles Prits ja teretas. (Jakobson 1928: 181)

Tühjajutulõngakera.

> Ning kui leidus siin-sääl **vastastikuseid tutvusi**, hakkasid lendama läbisegi küsimused ja vastused. (Jakobson 1928: 189)

Kenneth Burke: küsimine on kavalaim faatiline võte.

> Teised aga vaikisid. **Igal oli nähtavasti tegemist oma südames keevate mõtetega** ja keegi ei pööranud tähelepanu pisut napaka seltsimehe lobisemisele. (Jakobson 1928: 202)

Mitte just väga kaugel faatilise ebasümmeetria sõnastusest.

> Sattus vastu veelgi tuttavaid. Mõni oli mures, mõni vaimustatud, mõni vahtis mõtliku pilguga kaasvestlejatest mööda. Kuid kõigi huulilt pääsis üks ja sama küsimus, mida võis kuulda nüüd igal sammul: - Tead sa midagi uuemat...? Kas on õigus, mis see ja see rääkis...? - **Näis, nagu seisaks kuski keegi tundmatu-teadmatu, kes surub sadadele inimestele huultele samad sõnad, pähe samad mõtted**. (Jakobson 1928: 203)

Stereotüpiseerimine.

> Too haiglane vaimustus oligi see, mis tõukas vabatahtlikkude ridadesse noori poisikesi ja hallipäisi vanamehi ning meelitas halastaja-õe pääkatte alla tuhandeid naisi, ehkki viimase puhul räägiti suure suuga inimlikkusest ja **heroilisest vennaarmastusest**. (Jakobson 1928: 207)

Vilde ajal oli vennaarmastus argisem, siinseks pateetiline.

> - No ä'ä nüüd nii pakilt kohe.... Ega **sa aja's natuke juttu kah**... Kindlasti poleks meil kellegil selle vastu... **Nagu sõbramehed... ja asi ja komme**... (Jakobson 1928: 212-213)

Väga faatiline.

> - Ah et sa sõtta pead minema... - **kordas neiu mõttetult** ja pühkis käeseljaga üle pisaratest märja näo. (Jakobson 1928: 248)

Alati rõhk kinnitamisel.

> Tavaline pilkamishimu, **vajadus rääkida tühje jutte**, - need ta iseloomu kaks põhiomadust, on järsku kuhugi kadunud, sootuks hääbunud. (Jakobson 1928: 283)

Pilkamishimu läheb ka vististi teemasse, tagarääkimise kilda.

> Sest tänane õhtu, - see olevat ju veel viimne kord, mil saavad nad **istuda sõbralikus jutuvestmises ja tuletada meelde ühiseid rõõmu- ning murepäevi**. (Jakobson 1928: 284)

Ühiste mälestuste kommunisatsioon.

> Ja tuppa sigines tõsine, karm vaikus, otsekui oleksid kõik äkki taibanud, et praegune silmapilk pole kaugeltki **kohane tühisteks sõnadeks**. (Jakobson 1928: 304)

Anti-faatiline?

> Sest ta lootis endamisi, et **säärane kõrvalise tähtsusega asju käsitav arutelu** suudab kas või minutikski peletada ta pääst neid raskeid kurbust sisendavaid mõtteid ja mälestusi. (Jakobson 1928: 398)

Vestlus muremõtete peletamiseks.

> See tüübiline, kivine nägu vihastas vahest nüüdki veel ema Luugust unenägudes, olgugi et selle kalkkülma, kivise näo omanik magas juba ammu maamullas. Oi seda valjust, toorust ja seisuseuhkusest tõusvat halastamatust, millega suutis see inimene küll hakkama saada. Ta oli nagu väike parun oma väikeses mõisas. Ta ilmus vaikselt, kadus vaikselt, rääkis ainult harukordadel. Vist kunagi oma elus polnud ta naeratanud häätahtlikult, soojalt-sõbralikult, vaid ikka kas halvakspanevalt, pilkav-kurjalt või kuidagi üleolevalt. Ta ei sallinud nalja. Lapsed hoidusid tast eemale ja püüdsid võimalikult ruttu pääseda ta lähedusest. (Jakobson 1928: 400)

Anti-faatiline. Õige Eesti asi.

Tehtus

4626

> Eit **ohkas ja noogutas tehtud nukrusega**. Jah, nii ta on ja nii ta läheb… Ei neil seisa siis ei riided ega kedagi, neil meestel… (Jakobson 1928: 15)

Tehtud nukrus.

> Siis aga ümises ta **teadlikult pahuraks tehtud** häälega: - Ni sina kah…! (Jakobson 1928: 41)

Tehakse teadlikult.

> Kuid Mannu, kes oleks harilikul ajal häämeelega teisi veelgi tagant õrritanud, püüdis neid nüüd lepitada. Ta ütles **sõbralikuks moonutatud häälega**: - No Karli… ole mõistlik… Sa ju tead, ega Prits valeta… (Jakobson 1928: 81)

Moonutatus.

> Kuid Prits ei hoolinud tast nähtavasti midagi, sest ta jätkas kohe **pisut liiga tehtult-venitatult häälega**: - Sedasi oli nagu jah… Ja siis mina nagu raputasin puud… ja teised nagu korjasid… (Jakobson 1928: 84)

Moonutatud venitus.

> - Jah, ju see elu teada on… see su elu… - noogutas Maali ja **kiskus oma kondisele näole nukra kaastundmusegrimassi**. (Jakobson 1928: 111)

Mitte ainult tehtud vaid suisa *kistud*.

> - Kui nüüd ütleks kord, et… - Kuid ta taltsutas siiski oma kihelevat suud ningil ausus, **hääles tehtud imestus**: - Tohoh, säh… (Jakobson 1928: 114)

Imestus on vaikimisi spontaanne.

> Ning kohe hästi **tehtud uudishimuga** kondistel põskedel: - Aga su Selma… kudas tema kah sul elam…? See su Selma…! (Jakobson 1928: 117)

Uudishimu ei ole vaikimisi spontaanne, aga teda saab "hästi teha".

> Äkki valdas teda tahtmine kuulutada seda uudist ka Juhanile. Ta **andis oma näole võimalikult hooletu ilme**, surus käed tasku ja pöördus üle kolekitsa sillarummi õue. Juba eeskotta kandusid talle vastu ähvardavad sõnad, mis sundisid teda miskipärast muigama. (Jakobson 1928: 172)

Andmine kaugendab veel rohkem kui tegemine.

> - No ikke, kus sa’s muidu… - **noogutas** Luugus **tehtud tõsidusega**, rüübates kulinal viina. Või’s sinul paremad päevad on? (Jakobson 1928: 178)

Kõike saab teha.

> Prits aga, kes haistis selles jutukõminas väljapääsu tekkinud olukorrale, **hüüdis tehtud lustlikkusega**: - Oi-i… Tuleb vaatama minna…! (Jakobson 1928: 186)

Kõike.

> Männiku Ott, lühike, kuid tüse noormees, oli kõige murelikum. Kuid temagi **püüdis oma murelikkust varjata ükskõiksuse maski taha**. Ja ta hääl isegi ei värisenud, kui ta ütles: - Jah, saagu mis saab... Aga ega nutta kah maksa... Ükskord tuleb surra ikke... (Jakobson 1928: 195)

Jah, eks "tegemine" ongi ju Ekmani terminoloogias *simulatsioon*.

> - Eh, poisid, ega's sellepärast muretseda kah maksa... **Teeme näod ette**, nagu põleks kedagi... Sest memmedeks hakkaminegi ei toida... (Jakobson 1928: 200)

Teeme!

> Kuid ehkki ta **püüdis anda** oma naerule võimalikult muretu kõla, tundus selles siiski midagi kartlikku, hirmunult tagasitõmbuvat ja alandlikku. (Jakobson 1928: 273)

Tehtus on sageli läbipaistev.

> Tasane sumin jätkus endise hooga. Prits puges kapist, seinast ja lauanurgast sünnitatud kitsasse urkasse, toetas küünarpää õllepudelite kõrvale ning **tegi asjalikult-tõsise näo**. (Jakobson 1928: 276)

Tegi.

> - Kes teab, ehk juhtub siiski... - naeratas poiss **sunnitult**. (Jakobson 1928: 340)

Veel tehtum kui tehtu.

Pilk

> Nojah, seda n'd ikke küll, et iga lori uskuda ei maksa... iga lori... - kiitis kepitaoline moor talle järele, **silmis samal ajal salakaval läige**. (Jakobson 1928: 20)

Läige silmis on salakaval.

> Kuid mees ei pannud teda miski. Ta oli nähtavasti alles minut tagasi voodist tulnud ja sellepärast polnud ta tuju kuigi hää. **Ainult korraks riivas ta naist mitte just sõbraliku pilguga**, pöördus siis Liispeti poole, ning küsis, maigutades iga sõna juures uniselt: - Noh... ja kudas siis... jälle... selle sinu Juhani tervis on kah....? (Jakobson 1928: 23)

Sõbralikkuse skaala.

> Silmad olid tal unised ja kiivas, ja kui ta nendega raejalgade ees tippivat õekest riivas, **välgatas neis loomalikult tige tuluke**. (Jakobson 1928: 39)

Silmades on tuluke. (vt Piibli lambi-metafoori!)

> - Helmi... mis kell on...? - küsis ta **võltsimata hirmuilmega silmis**. - Ega's ometi...? (Jakobson 1928: 42)

Võltsimata ehk mitte-"tehtud".

> Siis vaigiti vähe aega; ja siis küsisi juhkam, kes **vaatas jälle murelikult kella**: - No saad’s omaga vahest valmis või...? (Jakobson 1928: 62)

Murelik kellavaatamine.

> - No eks alata ju võib... jah, alata ju võib... - ütles pisuke, küürakas kellasepp, **vidutades veidralt vasemat silma** ning astus, käed seljal risti, pudukaupluse trepile. - Proua Andreesen, lubage küsida, kudas teie meeleolu on? (Jakobson 1928: 191)

Miks just vasakut?

> Ta kitkus pika kasteheina kõrre, torkis sellega hammaste vahelt vorstitükke, haigutas siis laia lõuaga ja võttis Selma käe pihku. Kuid tüdruk tõmbus tast eemale. **Ta viskas sellele küsiva pilgu**, tõstes korraks oma pakse kulme ja laskus seliti murule. Ja kui Selma teisegi lähenemiskatse tagasi tõrjus, venitas ta ükskõikse häälega: - Jah, tikuvõitlus ei ole naljaasi... oi jah... (Jakobson 1928: 259)

Pilguvise.

> Ning nähes vanema venna **silmis pilkavat muiet**, karjub ta sellele näkku: - Sa oled ju memm...! memm, memm...! (Jakobson 1928: 260)

Kuidas saab muie olla silmis?

> Ümberringi tukas uus rütm, kärsik ja ruttav. Näod, milledel oli lamanud alles eila tuim loiduspitsat, lõkendasid ärevusest ja miskist tundmatust teotsemistungist, **silmad, milledest võis harilikul ajal vaevalt midagi lugeda, pildusid sõnatuid küsimusi** ja kuski hingesügavuses rakatavid leeke. (Jakobson 1928: 333)

Pilgupildumine.

> Mann punastas kohmetuse pärast, kuid sai siiski mahti naeratada. Ja ta **saatis sulipoistele koketeeriva pilgu**, jälgides rahvamurrus nende kaugenevaid kogusid, millede ümber hilbendasid tolmused räbalad. (Jakobson 1928: 350)

Kuraas?

> Helmi aga, kes **piilus, armukadedus silmis**, talle tundmatu plikaga vestlevat Kase Vollit, ütles pahura kõlaga hääles: - Seal ta seisis... (Jakobson 1928: 373)

Armukadedus on silmi kirjutet.

> - Ta ei taha omale häbi teha, - naeris Mann ja pilgutas miskipärast vasemat silma, mille ümber oli ta **joonistanud söega musta rõnga**. (Jakobson 1928: 382)

Y tho?

Ilmemäng

- No s-seda ma juba arvasingi... - ütles Liispet äkki ähvardavalt ja **tõmbas oma teravad kulmud sügavale alla**, mis andis talle kohe **mingi tigeda, peaaegu röövlinnulise ilme**. - N-no m-muidigui...! seda ma arvasin juba jah...! s-siga...! (Jakobson 1928: 23)

Röövlinnukulmud.

- Ma tahass.... väl-ja-a...! - kiunus Anni ja **tõmbas näo kõveraks**. - Mam-ma-a... ma tahass... välja...! (Jakobson 1928: 39)

Kõveraks tõmmatud nägu.

- Mis on, kuule...? - küsis ta, **näol koomiline kohkumiseilme**. (Jakobson 1928: 74)

Nagu tummfilmis?

Prits **prunditas jälle tusaselt huuli**, kuid pöördus kohe Mannu poole. (Jakobson 1928: 75)

Tusane huuleprunditamine.

- Ah ikke veel või? - küsis Karli, **vingutades kuljalt huuli**. (Jakobson 1928: 80)

Kuidas see veel välja peaks nägema?

Juhkami eit naeris, Tiina aga, keda vihastas säärane ümberkäimine ta pisut lihtsameelse pojaga, **tõstis pahuralt kulme** ning sõnas: - No mes sa n'd padistad, Prits.... kas sul's tõesti midagi paremat rääkida põle...! (Jakobson 1928: 118)

Pahuralt tavaliselt langetatakse kulme.

Tumedad juuksed korralikult rätiku alla kammitud, lihavad käsivarred küünarnukkideni paljad ja **kulmud miskipärast ähvardavalt alla tõmmatud**, - säärasena jättis too noor naine koguni meeldiva mulje. (Jakobson 1928: 128)

Meeldivalt ähvardav.

Perenaise nägu oli üks ainus suur, rasvane **imestusgrimass**, ta oli viimse võimaluseni ärritatud, ta suu ümber kõverduv joon rääkis tigedast kadedusest. (Jakobson 1928: 158)

Ebakõla. Grimass ütleb üht, aga jooned räägivad teist.

- Ah sinul tuleb's kah juba homme minna? - küsis Selma ja **kahvatas** äkki. - Kas sa's... kas sa's... (Jakobson 1928: 181)

Viskas kahva sisse.

Ta tõstis jala esmalt põlvele, asetas aga siis kohe toolipulgale, **vingutas huuli**, otsekui püüdes hoida tagasi pääletikkuvat nuttu, ning tõusis viimaks. (Jakobson 1928: 182)

"Vingumine" tuleb nutuilmet kirjeldavast huulte liigutusest?

> - Ah siin sa mul oledki... - ütles Luugus ja **naeratas kuidagi mehiselt tagasihoidlikult**. (Jakobson 1928: 183)

Ega ole’p vist väga mehine tõesti liiaselt naeratada.

> Äkki kummardus vana Luugus vähe edasi ja küsis, **ilmetu mulje ümber suure suu**: - Aga kudas sa... kudas sa seda tegid...? (Jakobson 1928: 268)

Natuke valgustust sõnasse "mulje", a la midagi näkku "muljutud" (surutud, pressitud).

> - Sooh, või mina tegin lolluse... - ütles Tiina **kortsus kulmul**. (Jakobson 1928: 391-392)

Nagu "nõtkuvi põlvi".

Hääl

> Suure suuga haigutades ning laisalt kukalt kratsides astus selle tüübilise näo omanik üsna naiste selja taha ning ütles **kragiseva kurguhäälega**: - No tere’s, Liispet...! (Jakobson 1928: 21)

Hommikuse tervituse hääleomadused.

> - Mis see’s on...! - osatas küsitav üle õla, astudes samal ajal hiiliva kassikõnnakuga plangu nurga suunas, mille tagant kostis ikka veel see **igasugu häälikutest ja umbhäälikutest koosnev vaakumine**, just nagu lamaks sääl haavatud loom või inimene. (Jakobson 1928: 23)

Vaakumine?

> Ning ta kordas äkki **üldises vaikuses kuidagi kolevaljuna tunduva häälega**, püüdes samal ajal tüütavaid toaloomi kahe käega eemale peletada: - No kuule... kuule... Mart...! (Jakobson 1928: 37)

Kolevaljusus.

> Kuid samal silmapilgul katkes ta **kahjurõõmus naerukihin**, ning ta karjatas surutud häälega, sest poiss oli oma teravad rotihambad ta näpusse löönud. (Jakobson 1928: 69)

Naeruga hästitamine.

> - On ikke tõprad jah! - kinnitas Mannu **häämeele pärast kihistades**. - Tappa läheks talle tarvis... sellele Saali rajakale... just tappa... (Jakobson 1928: 79-80)

"Hi hi hii".

> Kuid ehkki ta sõnades kõlas koguni **otsustav toon**, tõi ta toidunõud siiski tagasi lauale, **venitades vaenulikult**: - No tule lõhmi ennast’s täis...! (Jakobson 1928: 134)

Vaenulik venitamine.

> Kaupluses oli nähtavasti enam kui üks ostja, sest võis kuulda koguni selgesti segast **kõnekõminat**. Keegi nuuskas nina, keegi naeris, keegi jutustas midagi monotoonse häälega. Äkki kukkus midagi kolksatades põrandale ja siis kiruti vastiku kohina saatel. (Jakobson 1928: 177)

Selgesti segane.

> Sest ise **norises säärase kohetaibatava mõnutundega**, mis oleks võinud muuta uniseks isegi niisuguse virga inimese kui oli seda ta noorem vend Mannu. (Jakobson 1928: 243)

Kas uni nakkab norskamise kaudu?

Muu kehaline

> Ta hoidis end ristluudest tugevasti ettepoole, **ümber ta suu kõverdus aga juba kaugelt silmi torkav flegmaatiline naeratus**, mis andis laiakondilisele näole säärase ilme, nagu mõtleks ta omanik vahetpidamata üht ja sama mõtet: "Ena mul tühja...! On's minul sellega midagi tegemist...!" (Jakobson 1928: 12)

Flegmaatiline naeratus?

> Naine **surus pöidla tagurpidi vastu nina ja nuuskas pörinal**. Siis pühkis ta käeseljaga üle suu ja kooni ning lisas, kortsutades vihaselt kulme. (Jakobson 1928: 14)

Vene komme.

> **Isegi hingamise olid nad peatanud**, otsekui sünniks nende ees midagi tõepoolest väga tähtsat ja vaatamisväärilist. (Jakobson 1928: 25)

Hinge kinni hoidmine.

> Kollased sisselangenud põsed, luine otsaesine, lai nösunina, mida übritsesid tihedad vaokesed, sügavatest kanavarvastest piiratud silmad, suur ja kuivahuuleline suu, nurkades tugevate, ligi koonuni ulatuvate kortsudega, - kõik see kuulus ennemini vanale eidetudikesele kui keskealisele abielunaisele. (Jakobson 1928: 36)

Naise enneaegse vananemise märgid.

> Paitav lõunatuul, kõrge taevas, üksikud rändavad pilvesagarad, linna kohal tukkuv suitsuvina, puude sügavtõsine rohelus, - kõik see **mõjus tasse kuidagi sisemiselt**. (Jakobson 1928: 66)

Sisemiselt mõjuvus.

> - Ei tea jah, - vastas Karli ja **ajas rinna sõjakalt ette**. (Jakobson 1928: 86)

Rind kummi!

> Äkki kuuldus kustki tasast krõbinat. Poiss **peatas hingamise ja teritas kõrvu**. - Jah, seal nurgas ta vist kükitabki, see kassi risu! - mõtles ta. (Jakobson 1928: 87)

Funktsionaalne.

> Ning kui laps oma roosade igemetega ta **rinnapääst** kinni naksas, tähendas ta juba ilmselt märgatava üleoluga: - Või juba sellest kaheksandastki sa kipud rääkima… he, he, he…! Jah, tulemas ta on, seda pead sa teadma…! (Jakobson 1928: 125)

Nippel?

> - Ei, päris õige… käib jah… Ju tal **kondikoonutsil** minust's üksi ei saa! Ja kui sa teaks veel kellega!… Va' Riisi Millaga…! (Jakobson 1928: 131)

The what now?

> - Teevad jah jälle kuradi tüki läbi… - venitas küürakas mehenäss, kes istus jahukirstu kaanel, **tillitades** aegajalt oma kõveraid **jalgu**. (Jakobson 1928: 178)

Kes nokutab pead, kes tillitab jalgu.

> Kuid siin ei püsitud kuigi kaua. **Mingi mõttetu liikumistung** paiskas salga juba varsti tagasi uulitsale. Kõigi nägudelt oli kadunud tavaline laiskus, kõigil silmis vilkus põgus, enneolematu tuluke, **kõiki oli vallanud äkki imelik rahutus**. Ja ei pandud tähele isegi toda rasket, hingamist matta ähvardavat **kõueilma leitsak**ut, mis rippus alevi kohal, nagu sula klaasimass. (Jakobson 1928: 188)

See mõttetu liikumistung on see, mis meelitab padukaga toast välja.

> Sel silmapilgul ilmus nurga tagant salk töölisi. Kätega vehkides ja omavahel kuuldavalt mõtteid vahetades ning lärmitsedes valgusid nad lähemale, ümbritsesid äkki tiheda sõõrina kuulutuseposti ja **rõhusid toorelt varemseisjate pääle**. Nad tõid ülemeeliku tuju, räuskavat vaimukust ja hapukat viinalehka. Kostsid toored vandesõnad, öeldud koguni sõbraliku häälega. (Jakobson 1928: 194)

Toorus.

> - Jumal-isake… hakkan's mina teile valetama… - **väärutas** halli habemega vanamees tõsiselt pääd. (Jakobson 1928: 310)

Mitte ei raputanud, vaid väärutas.

> - Ronimine… ronimine on raske, - vastas Mannu, **noogutades esikehaga**. (Jakobson 1928: 387)

Ülakehaga? Kehaga noogutamine? Ei kõla õigesti, aga samas kergesti ettekujutatav. Poiss õrritab isa puu otsa ronima.

Keskkond

> Neli põiktänava veeres seisvat majahütti ja otse üle tänava asuv viltuvajunud aiaplank, mille taga norutasid laiad vahtrad ja tugevad, siksakiliste lehtedega tammed, **laotasid enda ümber sellist laiska rahu ja unist ükskõiksust**, mis oleks sundinud väsinult haigutama iga virgemagi inimese, kes oleks juhtunud siia säärasel varajasel hommikutunnil. (Jakobson 1928: 9)

Puud evivad varajastel hommikutundidel rahu ja ükskõiksust.

> Otsekui **virgumiseelne rahutu värin** raputas roidunult uinivat majaderida, mingi sisemine ärevus laotus kõikjale, siin-sääl võis kuulda juba laisalt ringutaja unist mõminatki. (Jakobson 1928: 10-11)

Füsioloogiline iseärasus.

> Kägisedes ja nagisedes pöördusid ajahambast vigaseks puretud hinged. Uks vajus oma vettinud raskuse all pärani. Ainult paar korda õõtsus ta edasi-tagasi, jäi aga siis seisma kuidagi tardunult ja norutavlaisalt, nagu iga muugi ese sel räpasel hoovil. Korraks lõksatas kulunud link. Ja siis levis jälle kõikjale rammraske hääletus. (Jakobson 1928: 34)

Ilmekas olustikupilt.

> Juba esimesel pilgul torkas silma see veider, ebaharilik ilme, mille oli äkki omandanud too alati une käes virisev ja igavalt laisk **inimpesa**. Tavaline loidus oli nagu käega pühitud. Ajalehepoisid jooksid kisades siia-sinna ja pakkusid värskeid telegramme, kõigi nägudel peegeldus ilmne kärsikus, astuti kiiresti ja rutates, just nagu võidaks muidu jääda kuhugi hiljaks. Vaevalt leidus veel kuulutusposti, mida poleks ümbritsenud uudishimulikkude salgad. Loeti sosistades kui ka kuuldavalt. Näis, nagu oleksid järsku segi paiskunud isegi seisuslikud vahed. Kübaras daam vahetas ärevusest lõkendaval näol mõtteid küüraka turunaisega, keppi kandvad härrad seisid külg külje vastu vilkat keeravate alevipoistega, õrnad, heleroosaks värvitud preilid seletasid välkivail silmil, et nüüd tulevat sõda, et selle olevat alustanud Saksamaa ja et kõik mehed kuni kolmekümne aastani pidavat "soldatiteks hakkama". (Jakobson 1928: 190)

Linnaelu ühise kriisi ajal (ka faatiline).

> Looritaoline, vaevalt märgatav õhtuhämarus puges läbi tolmuste ruutude tuppa ja **muutis asjade kontu-urid segasemaks**. (Jakobson 1928: 389)

Hämaruse võlu. (vt Ahto Lobjaka kõnelust eestlase hämarus-mõtlemisest)

Lihtsalt muu

> Vähe aega vaigiti. Karli põrnitses tigeda pilguga vanemat venda, Mannu kepsles jalalt jalale, Prits **nautis häälmeelel oma salapäraste tähenduste mõju**. (Jakobson 1928: 83)

Salapärased tähendused.

> Noored Luugused vaatasid aga imestusega oma vanemaid vendi, kes, **tundes oma suurt tähtsust**, noogutasid korduvalt ja aeglaselt, ja mõtlesid vist kõik üht ja sama mõtet. (Jakobson 1928: 98-99)

Suur enesetähtsus.

> Kuid ta **valitses jälle mehiselt enda üle**. Ja ainult tasane värin ta kuivades suunurkades rääkis ta su-urepärasest tujust. (Jakobson 1928: 155)

Selles teoses on õige vähe enesevalitsemist.

> Ta sähvas lõõpijat kepiga ja hüüdis: - No **kes sinule keele peale sittus**, sa irvhammas...? (Jakobson 1928: 210)

Krehvtine.

> Ä'ä ikke kiida kedagi, kui sa ise ei tea… ja **tume oled nagu tökati pudel**…! (Jakobson 1928: 217)

Romaani päris alguses pidavat lastel olema silmad kriimud ja näod "neegrid". Oleks pidanud ära märgistama koha.

> - Et sa mul suu pead, **kalkuniunenägu**!… (Jakobson 1928: 240)

Misasi?

> Kuid enne, kui ta suutis mõelda tolle mõtte lõpuni, vajusid laud nagu iseenesest kinni. Ja muredest muljutud inimene langes painajalikkude nägemuste keerisesse, mis vaevasid ja vintsutasid teda nagu kurjad fuuriad. (Jakobson 1928: 395)

Mõtteid saab mõelda lõpuni? Kusmaal lõppevad mõtted? *Asking for a friend* (Peirce).

> Ja äkki kerkis jälle lamaja vaimusilma ette rida minevikupilte. (Jakobson 1928: 407)

Minevikupildid vaimusilmas.

> See **järeleandmatu, totter-pime, igal sammul valitsev kius**, see kuulus Eesti jonn ajas nad välja oma sünnikohast. (Jakobson 1928: 411)

Õige Eesti asi.

Rahvatarkus

> Esimestel siinviibimise aastatel katsus noor abielupaar õnne läheduses asuva kohaomaniku kandimehenagi, sest tol ajal ei mõistnud kumbki neist kujutada, kuis võib inimene saada läbi ilma põllulapita, pärastpoole aga, kui hakkas ihne taat ikka enam ja enam lisama igasugu kohustusi, lõi mees käega, müüs loomad ja tööriistad, ostis saadud raha eest aguli serval asuva majahüti ning **muutus üsna pea täisverd tööliseks-proletaarlaseks, kes oskab teha kõike: - juua, laupäeva-õhtuti kõrtsis vedeleda, kakelda ‚kodus naist peksta, lapsi muretseda ja - nälgidagi**. - Sest vaevaline päevatöölise palk ei löönud kuigi kauaks ette. (Jakobson 1928: 31)

Töölis-proletaarlase *skill-set*.

> Läinud aastal, kui ta Saarmanni akna palliga katki viskas, palusid nad kõik koos, kõik pääle Helmi, tüdrukult, kes oli juhtunud toda õnnetust nägema, vaikimist, ning see lubaski suu pidada; kuid läks mööda vaevalt mõni päev, kui seisis juba Liispet uksel ja sõimas neid röövlibandeks. - Ja sest saadik teadsid kõik Luugused, noored kui ka vanad, et **Juhkami Saali, see muidu kaunis kohmetu tüdruku-lita, on viimane kaevukott**, kes ei suuda kuidagi pidada keelt hammaste taga. (Jakobson 1928: 69)

Vänged sõnad.

> Sest surm, kui ta tuleb majja oma loomulikul sammul, ei külva pea iialgi nii rohkesti pisaraid kui siis, kui ta kannab vägivaldset iseloomu. (Jakobson 1928: 390)

Ära sa ütle.

> - Sest lapsed, - need on ju kõige tigedamad, kahjurõõmsamad ja halastamatumad olevused, kelledele teeb nalja valusamgi hoop, mis tabab nende mänguseltsilist... - mõtles ta. (Jakobson 1928: 410)

Children are monsters.

Women B cryin'

> Sest säärane **nutmine ja ulumine**, - sihuke **memmede mood** ei meeldi talle põrmugi. (Jakobson 1928: 175)

Moevärk.

> - Aga mis... mis... mis... mina tegema hakkan...! - küsis Selma äkki väriseva häälega ja puhkes nutma. (Jakobson 1928: 184)

...

> - Või nuttis...! No kas sa kuule... Oi, on need naisterahvad kah ühed **pipsid**! - põlastas isa pääd rapitades. - Oi, on pipsid...! (Jakobson 1928: 270)

Pisaratopsid?

> - He, he, he!... Näed, Juusep, mihuksed need naised on!... Et oi, oi, oi! kohe!... Meil ennastel on ikke hea meel, et kord sõdida saab, nemad aga muudkui inisevad nutta... **Teab, ega neil seal pealuus vist küll muud põlegi kui üks hea laadung soolast vett**... (Jakobson 1928: 274)

Pffff.

> Kuid ta ei saanud lõpetada; sest jälle ilmus ema uksele ning keelas nutuse häälega, suu ümber kaks **valu-joont**. (Jakobson 1928: 293)

Nutusõõr?

> Kuid moor ei pannud ta sõnu tähele, vaid **hädaldas** nutuse häälega. (Jakobson 1928: 297)

Oh häda, oh häda, mis mina nüüd tegema hakkan?

> - Jumal, Jumal... kui sa teaks, **kui raske mu süda praegu on**... - lausus Selma ja puhkes järsku nutma. Ning kahe väriseva käega voolavaid pisaraid kuivatades lisas ta: - Öö otsa ei saanud magada... Nii kui silmad kinni läksid, nii kohe hakkasin koledaid unesid nägema... (Jakobson 1928: 338)

Südameraskus.

Rõmantika

4636

> Seda Baabeli segadust kasutas Pritski: - ta kummardus oma Selma kohale ja **suudles teda kaua ning isukalt**. Ja vist küll esimest korda terve tutvuse jooksul kuulis neiu tolle karvase näoga mehe suust sääraseid meelitusi nagu:
> - Oh sa mu kullakallike küll... -
> Oh sa mu **likake** nihuke... -
> - Oh sa mu väike varesekene... -
> - ...mu pisike naisuke... - jne., jne., jne. (Jakobson 1928: 263)

Lika-mis?

> Ta saatis jälle kallimale õrna, peaaegu lapsiku pilgu, mis rääkis selget keelt esimesest naiivsest armastusest, mis oli süttinud ta rinnus tolle karvase, pisut lollaka ja inetuvõitu mehe vastu. Ja vist ei aimanud ta isegi, **missugused tegurid olid tas süüdanud säärase ebamäärase kiindumusvajaduse**. (Jakobson 1928: 335)

Hormoonid.

> Ja nii jäi ta üksi tolle külma, armastusest vaese, mõistmatu-uhke taluvaimu võimupiiridesse, eluvõõras, kurvameelne neiuke, kelle salajased unistused ja mõtted ihkavad alalõpmata soojust ja õrnust, **seda soojust ja õrnust, mis peaks osaks langema igale inimesele suguliselt täisealiseks saamise ajal**, mil äratavad pakitsevad noorusmahlad lugematuid vastustnõudvaid küsimusi ja mil on ilm alles algusest lõpuni täis saladusi ja arusaamatuid imesid. (Jakobson 1928: 412)

Pakitsevad noorusmahlad. Oi, oi, oi...!

November

> - Noh, kus sa sellega...! Ikke oli...! - noogutas keegi pikk ja kõhetu keskealine mees, kohendades oma madalal nösuninal seisvaid prille. - Oi sihukeseid juhtumisi on küll ja küll... Sest surm, - see ei tule ilmaski etteteatamata... Mu oma ema surma ajal oli kah midagi just sihukest-samast... Oli teine haige, see mu ema... ja me õega istusime kordamööda ta voodi ees... sest kadunuksel oli alati midagi hirmu taolist hinge peal... Ja näe... ühel õhtul, kui ma vähe suikusin, kuulsin ma järsku läbi une, justkui oleks mingisugune loom ukse taha tulnud... ja kaapis... niuksus ja kaapis... Meil omal oli sihuke suur jahikoer... aga see ilmaski sihukest tükki ei teinud... see tuli lihtsalt ukse taha ja haukus... Mõtlesin's... et ena ikke imet... et ime küll, mis sellel Jollal's nüüd on pähe tulnud... ja lähen ust lahti tegema... Aga vaevalt sain ma selle praokile lükata, kui vilksatas must mööda pisuke, must taksi, nuusutas ema kätt ja kadus kohe selle voodi alla... - No nüüd sa, poeg, lasksid küll surma sisse... - ütles ema, sirutas... ja ringutas... ja suri... Ja kui palju me õega kah ei otsinud, mitte hingelistki polnud voodi all... No mis te ütlete, armsad inimesed...! Oli see's nüüd tõesti koer, või...? -
> - Ei, see oli surm... - vastas habemik vanamees.
> Ja jutustaja noogutas:
> - Jah, surm oli see kindlasti... Selles põle midagi kahelda... - (Jakobson 1928: 316)

Kõhe.

8.9 December

8.9.1 Professional Communication as Phatic (2017-12-27 22:11)

Business and Professional
Communication Quarterly
2017, Vol. 80(2) 174–193
© 2017 by the Association for
Business Communication
Reprints and permissions:
sagepub.com/journalsPermissions.nav
DOI: 10.1177/2329490616671708
journals.sagepub.com/home/bcq
SAGE

Professional Communication as Phatic: From Classical *Eunoia* to Personal Artificial Intelligence

James E. Porter[1]

Abstract

Phatic refers to the rhetorical function of creating effective communication channels, keeping them open, and establishing ongoing and fruitful relationships, all of which are vital in the age of digital rhetoric, social media, and global intercultural exchange. In this realm, the professional communicator functions less as an *originator* of new information and more as a space *designer*, a *facilitator* of others' online interactions, a *curator* of user-generated content, and a communication *leader*. The phatic function—especially relevant to online interactions such as virtual teamwork, intercultural communication, and user help forums—deserves significant attention as a primary purpose for professional communication.

Keywords

chatbot, ethics, ethos, eunoia, intercultural communication, phatic, rhetoric, social media, user help, virtual teamwork

Porter, James E. 2017. Professional Communication as Phatic: From Classical *Eunoia* to Personal Artificial Intelligence. *Business and Professional Communication Quarterly* 80(2): 174-193.

> My purpose in this article is to call attention to the importance of the *phatic function* (or **purpose**) in professional communication - a purpose at least as important as informing, persuading, and helping others, and perhaps a necessary foundation for all forms of digital communication and interaction. (Porter 2017: 175)

"Purpose" pretty much hits the mark, as Roman Jakobson himself explains his functionalism in terms of means and ends, so that his "goal" is pretty much equivalent to "purpose". Where it gets troublesome is the earlier Malinowskian

conception, in which there is no purpose - it is literally a "purposeless" type of interaction. Hence Jakobson's insistence that cliches and stereotyped formulas are phatic, meaning that they have no communicative purpose. But it is also easy to see where this lack of purpose gets confusing: Jakobson's channel-functions (checking whether the phone-line works, whether the other person is actually listening and can reply, etc.) can stand for that putative purpose. Likewise, in Malinowski there as-if is a purpose, the purpose of achieving a pleasant atmosphere of polite social interaction, but his diminutive view of it stems from this atmosphere itself being purposeless and not, as Durkheim hypothesized, a means for concretizing religious ideas.

> Phatic (from the Greek word *phanai*, "to speak") refers to **the rhetorical function of creating effective communication channels**, keeping them open, and establishing ongoing and fruitful relationships, all of which are especially important in the age of digital rhetoric, social media, and global intercultural exchange. (Porter 2017: 175)

The trick performed here is re-framing the phatic function as a necessary prelude or prerequisite for the practical function of communicating information. Instead of viewing it in the reflexive mode - as both Malinowski and Jakobson meant it - of establishing contact and *that's it*, here and in many instances elsewhere by a number of authors who take only a cursory interest in the phatic function, the focus is on the *channel*, which is of course necessary for any communication to occur, but is not automatically reflexive as such. The problem here really is "effective", by means of which the conventional meta-communicative (sensu Zabor) view creeps back in: the phatic function *establishes* the possibility for transmitting information. This is directly opposed to Malinowski's statement about it being necessery for there not to be anything to communicate about for it to qualify as phatic. Phatic communion is reflexive - a thing performed for the mere sake of performing it, for enjoying the process itself. Phatic function, sensu Jakobson, likewise is reflexive and maximizes the trope of communication for the sake of communication - the newlyweds utter "Well" back and forth because they have nothing else to say to each other. Their conversation is not "effective" in any sense of the word.

> Seeing communication from a phatic perspective means positing different goals for discursive action - goals such as **goodwill, trust, cooperation, partnership, harmony** - and building a different kind of relationship between rhetor and organization, among rhetors within an organization, and between the organization and its customers/its market/the public. **The core of the phatic function is the formation of an ethical relationship between rhetor and audience** and that relationship is very much based on *ethos*, the persuasive appeal having to do with the character and credibility of the rhetor. (Porter 2017: 175)

This is very interesting, if only because it is one of several instances I've noticed of someone attempting to posit an ethical dimension to phaticity. Another one that immediately comes to mind is Anette Holba's (2008) work in the philosophy of leisure and her Buberian view of phatic communication as something that "offers recuperative potential", which is a variation on the atmosphere of polite social interaction, just like the array of "goodwill, trust, cooperation, partnership, harmony", which seems to once again put "effectiveness" into where originally there was none. There's also an ethical point in Makice's (2009) approach to online community design, where phatic interactions allow "community members to understand the current state of others". That comes across as a communal approach to what is here attempted individualistically. But in all this I'm still disappointed that the connection between Malinowski and Herbert Spencer is not considered, because that debate hides a great potential for elaborating on the ethical side of social union. The "ethical relationship" Spencer had in mind and Malinowski negated had to do with the way the presence of others curbs impulsive behaviour, so that an otherwise quite violent person (beats his wife and kids, for example) checks himself when in the company of strangers who wouldn't stand for such behaviour. Durkheim of course added that social gatherings help us solidify these attitudes, in this example come to the realization that domestic violence is something inherently bad. There's a very small step from there to how our current social media platforms play into the modification of attitudes in the broader picture.

> In this article, I will identify the sources of **phatic theory** in linguistics and rhetoric, making the case for seeing the phatic function as a primary purpose of human communication interaction, not a secondary or meaningless one; [...] (Porter 2017: 175)

Phatic theory? Just recently I had a plan to write a paper about how *there is no phatic theory*. By all standards of what constitutes a theory, phaticity lacks even the most crudest characteristics of a theory. There are no hypotheses, nothing to really test and nothing to test it by. In my opinion it is more the case of an *illegitimate diffusion*, meaning that the concept of phaticity has lofty terminological appeal and hence gets bound up with all kinds of things unrelated to what it was originally about. Even more so, its sources lie in anthropology (Spencer's comparative psychology and Durkheim's sociology of religion) and it *entered into* linguistics instead of stemming from it. By all accounts, phaticity is extra-linguistic, evidenced by the multitude of parts of speech described as phatic, which really depends on the linguist's personal choice and fancy.

> [I will] consider four particular areas where the phatic function has special relevance for professional communicators: (a) email, online small talk, informal chat, and correspondence; (b) virtual teamwork; (c) online user help communities; and (d) design of intelligent agents, or what we might call "**phatic bots**." (Porter 2017: 175)

On the subject of personal fancy: make "phatic" equivalent to "chatting" and *voila* chatbots become "phatic bots".

> The concept of phatic **communication** was first articulated by the cultural anthropologist Bronislaw Malinowski (1923), who saw the **phatic function** as **a feature of primitive languages** in the respect that the peoples he studied used language as a mode of action as opposed to using language "to convey meaning" (p. 315). (Porter 2017: 175)

First of all, Malinowski articulated the concept of phatic *communion* and never used the combination "phatic function" - these points of confusion were shown even by Hartmut Haberland. Secondly, the "feature" makes no sense at all. To quote: "I have chosen the above from a Savage Community, because I wanted to emphasize that such and no other is the nature of *primitive* speech." (Malinowski 1923: 315) - and to reinforce the interpretation that he was really just prejudiced against the "Savage Community" just consider the following sentence from his doctoral thesis: "The aborigenes are not able to think exactly, and their beliefs do not possess any "exact meaning."" (Malinowski 1913: 213) - in his opinion the phatic function is not a feature of primitive language but phatic communion is the only type of speech primitive people were - in his opinion - capable of.

> Subsequent discussions of the phatic function in cultural anthropology and sociolinguistics largely follow Malinowski's lead: The phatic function must be acknowledged, but it is not all that important. At best, the phatic function is secondary, supportive function of language, but it is not a primary purpose. (Porter 2017: 176)

The footnote reads that "The notion of phatic function was adopted by the sociolinguist Roman Jakobson" who was actually the forefather of linguistics and poetics - Porter must have confused him with the sociolinguist Dell Hymes, who also treated the phatic function (after Jakobson's lead). As to the matter at hand, Porter appears to be attempting a return to Malinowski's own view of the primacy of phatic communion: it precedes the "highly developed and specialized uses of speech" "in works of science and philosophy [...] used to control ideas and to make them common property of civilized mankind" (1923: 316). I actually like this view because in this case "primitive" can be reformulated in the sense of Durkheim (1915: 1) as "surpassed by no others in simplicity". In this a connection may be found with modern neurology where the part of the brain that goes about babbling about its worries and egocentric interests - the so-called "default network" or "monkey mind" - is the most simplistic and the effort to make ideas the common property of humankind by way of textual practices the most complex function of language.

> But what if the "savages" have it right? Maybe **what is primitive here, or at least incomplete, is Malinowski's communication frame**, which assumes that the ultimate purpose of discourse is "communicating ideas." Is it? Really? What if friendship is not so "mere"? (Porter 2017: 176)

This is a very false image of Malinowski's communication frame. The ultimate purpose of discourse *is* communicating ideas. His point is that it is not the only purpose of speech, but merely the most refined one. It may appear incomplete because nearly no-one recognizes Malinowski's negations of other communicative functions, i.e. those outlined by Ogden and Richards in the main body of the book. Besides the referential function, Malinowski also negates emotive - since phatic communion does not establish common sentiments - and conative - since phatic communion may accompany some manual work but is not aimed at directing it. Friendship is wholly extraneous to his formulation. Bonds of personal union may arise out of phatic communion but mostly we engage in it with strangers and acquaintances. With friends we probably have something more substantial to discuss, e.g. common memories, future plans, etc.

> To say that the purpose of communication is "communicating ideas," informing, or persuading is to beg the question: What is the purpose of doing *that*? If an informative or persuasive communication is **a means to some end**, then, what is the end exactly? Here is where discourse theory meets ethics: To ask the question, "Why are we communicating?" is to posit **some end or outcome** outside and beyond the communication itself. It is that purpose outside of discourse that Malinowski's form of linguistics neglects. (Porter 2017: 176)

First of all, Malinowski's essay on primitive speech is not a very good representative of his linguistics. As I understand it, his main linguistic contributions were first handed forward to Z. Harris and then published very inconspicuously in the second volume of *Coral Gardens*, which is - according to one author who wrote about his linguistic theory - why it is not so well known as that one piece about phatic communion. Secondly, Malinowski does not treat communication in the essay on primitive speech so looking for a theory of communication there is pointless. To this relevant question about the ends of communication one may readily turn to his contemporaries. Charles Morris, for example, has a very lucid definition: communication is the establishment of a commonage of signification, which is very close to but more exact than "communicating ideas." In this strict sense the end or outcome outside or beyond communication itself is the sharing of meaning, i.e. making something understood. Phatic communion is distinct from this since making something understood is not the goal in this kind of discourse; spending time together pleasantly talking is.

> What is that goal? Aristotle (1976) provided one clear answer to this question in *Nichomachean Ethics*, where he linked the art of rhetoric to the social good: "Every art and every inquiry, and similarly every action and pursuit, is thought to aim at some good" (*Nichomachean Ethics* 1.1). For Aristotle, the greatest good for rhetoric and politics to aim for was "the good of the *polis*" (*Nicomachean Ethics* 1.2) and happiness for all. For Aristotle, the final end - or ultimate cause - of rhetorical action (and for other arts as well, such as politics, music, sculpture) was **peace, harmony, well-being, stability, and happiness**. (Porter 2017: 176)

I've considered reading *Nicomachean Ethics* in relation with phatic communion before and even got around to reading some few pages, but this is still on hold. A suitable alternative for this kind of inquiry would be the connection between Malinowski and Spencer, i.e. the stuff outlined by both as the substance of social union: "the desire to accumulate property" (HS) vs (ambition, vanity, passion for power and wealth" (BM). The general headig, under which both Aristotle's good of the polis and these as well as other related topics meet is probably Spencer's "social progress".

> We do not necessarily have to agree with Aristotle's particular [—] the common good, the public good, and the good of us all. (Porter 2017: 176)

I suspect that there's more to Aristotle here than meets the eye. Mostly because the archaic terminology in Malinowski's influences (the long-form terms such as "bond of fellowship" and "the sentiment of sympathy" are characteristic of the time as the Estonian author Eduard Vilde, writing at the same time, in the first decade of the 20th century, use these phrases equally liberally) may lead up to ideas that can be traced to Aristotle. With the "philosophy is a footnote to the classics" view in mind, it may very well be that the 19th century philosophers in support of "derived sciences" like sociology, psychology, semiotics, etc. gained their first insights from the likes of Plato and

Aristotle. Right now I'm barely making it past the few last centuries, as finding links with Rousseau and Locke is a bit more difficult than expected.

The list of outcomes here is commendable, and pretty much encapsulates my intention to compile a similarly themed list of the final good bestowed upon the participants in phatic communion. The first and foremost being pleasant and polite atmosphere in social intercourse. Followed perhaps by the communizationalists with La Barre's nonverbal, vocial and emotional communication and then the consummationalists with Jakobson's channel operations and the avoidance of prematurely closing the connection. I just figured out that "consummationalists" like Laver and his followers may share a pseudo-phatic base of definition because the incremental increase of meaning described by Dewey as a characteristic of consummation is of a non-speech variety, meaning that there is a possibility of further differentiating between those consummation-points which place their emphasis on a deepening of meaning (creating mutual emotional baggage?) and those which include an "extra-communicational" emphasis, such as Haverkate's original "pseudo-phatic", Elyachar's literally "communal" troubles (installing a water-heater requires chit-chat to find someone who can get it done), as well as Malinowski's own "communion of food".

As a side-note, the same analysis on earlier authorities might prove interesting, because in Spencer, the point of checking impulsiveness of uneducated people for the social good (polite interaction and service) acts upon emotions, and Durkheim's origin of religious ideas from collective effervescence involves an ideational end-goal, the exact one Malinowski was protesting against when formulating phatic communion. It has gone unnoticed that Malinowski's argument against "communicating ideas," as Porter puts it, has to do not so much with the strict transmission of ideas but instead their development in "collective consciousness". Indeed, the primary point of contention between Malinowski and Durkheim is that when people gather and talk, even hold lectures and sermons, or attempt to convince people from atop the soap box, they do not necessarily constitute a collective mind. Malinowski contended that Durkheim's rather naive conception of the influence of social environment. Here's where I could bring Locke to bear on innateness, but Durkheim basically writes that people feel compelled to "see things from a certain angle and feel them in a certain way" and consequently "modifies the ideas which we would ordinarily make of them for ourselves and the sentiments to which we would be inclined if we listened only to our animal nature" so that the social environment *alters our sentiments*, even puts contrary sentiments "in their place" (Durkheim 1915: 66). It would appear that Durkheim, too, is following the logic in Spencer's passages about the nature of emotions. The interesting thing here perhaps would be to dissect this "compelling" nature of society, the reasons for people checking their impulsive behaviour in society, and the role *Durkheim the social constructionist* (1915: 347) attributes to language, sciences, arts and moral beliefs in altering human nature, includinc beliefs, traditions, and aspirations (thus questioning the semiotic reality of society).

> An ethical theory of rhetoric [—] They are, in a sense, the whole point. (Porter 2017: 177)

This seems to be arguing Malinowski's point (while first giving off the impression of refuting Malinowski). We are dealing with consummationalism - that the end-goal of this primitive form of speech is a sense of communion, a sense of belonging and/or familiarity, group formation, etc. The stereotypical "for the sake of" formulation can be bypassed by paraphrasing Durkheim: *[communication], though aimed primarily at other ends, has also been a sort of recreation for [people]*. This would of course confuse communion and communication and ignore the religious connotations of communion. Looking up Durkheim's phraseology, I found an interesting thought: the Christian communion is embodied in what goes in through the mouth - e.g. the communion of food, particularly bread as the flesh of the lord - and phatic communion in what comes out of it (words); this would be a play on the old saying that God judges not by what comes out of the mouth but only what goes in (concerning alcoholic drinks and forbidden foods).

> The phatic function is of immense importance in rhetoric, though phatic is a term rarely used in rhetoric. (Porter 2017: 177)

This seems natural. If the purpose of rhetoric is to be persuasive then the phatic communion is "anti-persuasive" since the listeners may not even listen all too attentively to what the speakers are talking about, only acting according to

the situation, affording the speakers a face of attentive on-listeners. In the pejorative use of "phatic" this sentiment is taken to the extreme: the babbermouth homeless drunkard on the bus is a "phatic" man because people around him *don't* want him to continue talking (to no-one in particular and thus everyone in general within ear-shot).

> Where we see the phatic function in Western rhetoric is the classical Greek concept of *eunoia*. [—] and *pathos* (appeal to feeling). (Porter 2017: 177)

The crucial piece, which is apparently missing, is what kind of *appeal* ethos is - if feeling and reason are taken then it must be action. And in this sense it would fit perfectly with Malinowski's pragmatic orientation to language. Goodwill is indeed at the center focus in phatic communion - particularly in the pleasant social atmosphere, which can be paraphrased as conversational goodwill.

Looking for verification in my downloaded copy of *NE*, I stumbled upon Christof Rapp's "The emotional dimension of friendship: Notes on Aristotle's account of *philia* in *Rhetoric* II 4" (2012), which might be worth a read. It could help to disentangle the otherwise compelling want to associate phaticity with *pathos* as a communizationalist would - but we've already established that this paper is on the consummationalist line, ideally emphasizing speech as a mode of action (rather than, say, the role of common sentiments).

From *Nicomachean Ethics*, where *eunoia* might be translated into "good will": "What sort of goods would one call good in themselves? Is it those that are pursued even when isolated from others, such as intelligence, sight, and certain pleasures and honours? Certainly, if we pursue these also for the sake of something else, yet one would place them among things good in themselves." - Concerning the "for the sake of" stereotype of the phatic function as a reflexive or autonomic function (in Jakobson's meta-functions: a poetic message is about the message, a meta-lingual message about language, and a phatic message is about contact).

> The orator who hoped to persuade the audience [—] where the rhetor expressed goodwill toward the addressee. (Porter 2017: 177)

The vulgar word for this is *pandering* (in Bo Burnham's song it rhymes with "phatically meandering"). The point of creating good-will (or pleasant atmosphere) has already been treated. What's interesting is the end-goal of "building social and political alliances", which links it with recent authors who treat phaticity in diplomatic relations (Lemon's phatic qualia, Ansell's phatic blessings). "Phatic" is a component in politeness theory already. Friendly disposition hooks with conviviality and the whole ordeal about strangeness (and the intrinsic threat of a stranger), magnanimity in the communion of food, showing respect in honorifics (e.g. Marija Liudvika Drazdauskienė), but "complimenting one's audience or interlocutor" is pretty rare, found perhaps in Volotskaja et al. (1962) where the phatic function in nonverbal communication is found in clapping - by extension, this would include other backchannels (like head nods, "mhm"), too. The latter part, making an audience "attentive, docile, and well disposed" veers closer to the interpretation of Jakobson's phatic function focusing on *attention* and maintaining it (e.g. checking whether the other person on the phone is listening, which is taken to the extreme in Paul Virilio's "phatic image", which grabs the viewer/listener's attention as if by force, e.g. in the manner of E. R. Clay's vice-attention; which, I now realize, is comparable to vice-judgement in being conversant about agenda, thus ideal for the topic of ideology). The good news is that I now prepared *NE*'s Book IX (on Friendship) for reading, the bad news is that it's from George H. Lewes' 1910 version.

> Securing goodwill is fundamental to Cicero's conception of ethos and of rhetoric [—] principles for the sake of justice" (R. L. Enos, 2008, p. 131). (Porter 2017: 177)

In Spencer's "The Comparative Psychology of Man" (1876), the sympathetic feelings are followed by "the sentiment of justice", which Malinowski left out. What he didn't leave out is character, which occurs twice in a row: "[…] taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character. This no doubt varies greatly with the national character […]" (Phatic Communion 4.3-4). I've noticed the importance of "character" elsewhere, too. Durkheim, for example, writes of moral character, which is determined by feeling morally obliged to act in a certain way, such as observing the rites of the tribe and fulfilling his duty not only out of fear but also out of respect (1915: 190). Durkheim also has some qualifications for what constitutes a sacred character and could be useful for examining the process of proselytization.

> There are good ways and bad ways to do *captatio benevolentiae* - some treatments can make [—] the *captatio* became installed as **a canned piece of discourse**. (Porter 2017: 177)

This is eerily reminiscent of the stereotyped formulae in Gardiner and Jakobson, and although "canned" is an expression rarely if ever used in this regard, similar descriptions are frequent enough (stereotyped, formulaic, fixed, etc.). The implication is that greetings and other openers are not made up on the spot (tokens) but ingrained in culture and language as stock pieces of linguistic material (types). I have wondered before if this is due to recognizability - something everyone says when meeting is much easier to recognize, even expected, than something idiosyncratic and containing new information. Christiane Nord presents something similar to this "positive buffer" in her study of student text books, where the phatic elements act in a manner very similar to greetings and capturing the audience's attention.

> If the speaker is using the phatic function as a rhetorical technique for persuasion, isn't that **insincere**? Isn't that false flattery? Isn't that manipulating the audiencec? And the answer to these is yes, yes, and yes - *if* the speaker is using such strategies *merely* as a rhetorical technique to achieve his or her ends. (Porter 2017: 178)

This lack on sincerity is perhaps at the forefront of "phatic" as a ("pejorative") critical term. It is already present in Malinowski's text where reciprocity is concerned, but it becomes much more concrete in Alan Gardiner's formulation: "The sentences certainly mean something, but from a shifted angle question and answer seem to follow one another like the mechanical utterances of automata. What is said is of little account." (1932: 46) - or in similar words, "Rhetoric [...] can sometimes devolve into mechanical, formulaic strategy" (*infra*, 177). The opposition concerning sincerity was already articulated in the middle of the previous century in *Basic Training in Speech*: "It is of course simply a social gesture, performed perfunctorily by some as a concession to convention, and in a lively and friendly manner by others" (Thonssen & Gilkinson 1953: 32). This is where nonverbal and paralingual elements play a role: a perfunctory and a sincere performance of a greeting or any other social gesture can be distinguished by its tone, context, and many other "infracommunicational" (to use Birdwhistell's terminology) elements. In sum, I think this concern with sincerity is something that has followed phaticity at least since Gardiner (which is to say, almost, "from the very earliest").

> Would we say that someone who is polite to strangers is insincere? Yes, if we happen to know that the person is usually rude and just happens to be faking it to secure some benefit. But no, not if **we know from experience that the person is always that way**, if the person is beig polite because they have learned to be polite, because they have learned that is what you are supposed to do, because they have embraced that as their fundamental ethos in interacting with strangers. In such a case we would say, rather, that politeness is who the person *is*: She or he is *a polite person*. **It is embodied in their character**. That is, the virtue lies in the person; it is not merely a technique they are using in their discourse to manipulate audiences. (Porter 2017: 179)

The keyword here is *consistency*. Personality is judged on the basis of repeated exposure. In this light in may be worthwhile to go over Theophrastus' *Characters* because some there are whose insincerity or lack of ethical character is outlined by two-facedness. On a broader scale this topic could probably be related to the subject of strangers in longer history, e.g. how urbanization has relinquished community ties (living amongst familiars all your life) in favor of city life with its nearly endless barrage of strange faces. This is once more amplified by the internet: one may have life-long online friends with whom one never meets IRL. Character becomes much more lax, self-presentation takes the forefront.

> The rhetorical and ethical fallacy here is to see **the phatic function as simply a piece of language** that the speaker or writer plugs into a discourse in order to achieve their persuasive or informative goal - for example, "small talk" at the beginning of a business meeting in order for a manager to meet her goals for the meeting. Rather, view **the phatic function in a broader, more ethical sense as, first, the**

> **formation and maintenance of a positive relationship** with those the rhetor interacts with, and, second, as fundamental to the rhetor's rhetorical identity (ethos), as their overall behavior and practice as a rhetor. (Porter 2017: 179)

There is no lack of broadening the phatic function (it can get cosmically broad) but it must be addressed why it is so often felt that broadening its meaning is necessary. Here I think the problem is apparent in the wording: "a piece of language", which hints at a *structural* reading of Jakobson's structural-functionalism, where a function is attributed a specific domain of language, in which case only greetings and stereotyped formulae meet the qualification for "phatic". On the other hand is a *functional* reading which is inherently broader because it doesn't tie it down to any particular "piece of language" but recognizes it as a function any piece of language can perform. Indeed, the hierarchy of functions stipulates that any utterance actually performs several functions simultaneously. This interpretation can, of course, get cosmically broad, as Katharina Reiss' (1981) pointed out, *every* message minimally performs the phatic function *if* contact is achieved. In contrast to "a piece of language", Reiss posits that *the phatic function does not lead to particulars of the text construction*, e.g. *does not arise from the text form, but from the use to which the text is put* (181: 125). This is another way of saying that the phatic function is a *pragmatic* function of language (which makes me wonder if the other meta-functions do not accord to Morris's three prongs: is the metalingual function not semantic and the poetic function not syntactic?).

As to the meat of the matter, "the formation and maintenance of a positive relationship" is exctly the stuff Charles Zuckerman (2016) opposes with his concept of phatic violence. Even Malinowski recognized that besides bonds of fellowship phatic communion can also give rise to bonds of antipathy. It is not all milk and honey in the realm of small talk: there are also those theophrastine characters among us who abuse the public duty to give an ear to people addressing us, who employ small talk as a means to an end (panhandlers come to mind), or in a crisis situation use it to gauge if we're on their side or their putative enemies to be targeted with brute force. It is perfectly reasonable to read positive implications into phatic communion because the original end-goal was indeed "a pleasant atmosphere of polite, social intercourse", but this says nearly nothing about *positive relationship*. Effectively, this reading of positive relationality into it is a near-equivalent of the trick performed by many on Jakobson's channel operations, where establisting, prolonging and discontinuing communication are stripped of the terminal phase (of a communication act) and replaced with maintaining, developing, rekindling and so on (of a personal relationship). In my opinion, the ideal goal of phatic communion is not necessarily a positive relationship but a *neutral* one: that you are not threatening to those around you and get by just enough to be tolerable to each other; we can't go around making new "true" friends without ultimately disappointing many of them (Dunbar's number, though it's apparently possible to circumvent it on social networking sites).

> **The virtues of courtesy, politeness, friendliness**, and the importance of building and maintaining goodwill in one's relations with others are universally valued, it is safe to say - **though they may or may not take form as linguistic or rhetorical concepts per se.** However, we also need to note that the particular standards, practices, and expectations for the phatic function - that is, the particulars of *how* the rhetor should develop and exhibit goodwill and build relations - can vary across cultures and contexts. (Porter 2017: 179-180)

Politeness and friendliness are pretty standard, *courtesy* on the other hand is by definition "excellence of manners or social conduct", much like *consideration*, and the more archaic *comportment* (to which one may add the equally archaic *custom*, which at least in E. R. Clay's book concretized both culture and context). As to the conceptual issue, I think it may very well add to the claim of intuition: since phatic communion is such an intuitive concept, most peoples around the world probably have some beliefs and practices related to everyday social conduct and how to go about it respectfully. Aristotle's book on friendship just happens to be a fixed instance of such teachings, which has probably been taught from older generations to the younger ones as long as the former has found the latter's conduct lacking. I'm slowly on my way towards writing about these concepts in Estonian language and culture.

> For instance, in Japanese culture, *aizuchi* is certainly **a phatic principle**, referring to discourse and bodily behaviors (e.g., nodding, gruting, eye contact) that one uses in a conversation to signal the listener's presence, interest, and engagement with the speaker: "*Aizuchi* has a social function: to keep connectedness with others. The stage of connectedness is always characterized by a very high degree of alertness… [and] confirmation of presence" (Radovanovic & Ragnedda, 2012, pp. 11-12). *Aizuchi* is an important component of Japanese interaction. Without it, an interlocutor will assume that the listener is disengaged or uninterested in the conversation. (Porter 2017: 180)

First of all, there already is a term for phatic principles out there and in moderate use: following Shunsuke Nozawa's (2015) discussion of the "contact" trope, Zuckerman writes of *contact tropes* or "condensations of semiotic ideologies" according to which "the fact of communicative contact (or its absence) is itself thematized [and] made into a sign of something else" (Zuckerman 2016: 295). *Aizuchi* and *tachiba*-role can probably be considered contact tropes in this sense, although the semiotic ideologies they point to should be examined more closely (ideally by a Japanese representative). And secondly, the Serbian (Danica Radovanovic) and the Italian (Massimo Ragnedda) in their paper on "Small talk in the Digital Age" (2012) left out the reference for their source for their discussion of *aizuchi*, which is by all indications Sotaro Kita and Sachiko Ide's "Nodding, *aizuchi*, and final particles in Japanese conversation" (2007). It's almost funny how a slip of reference can cause an avalanche of misattributions.

> In Confucian rhetoric, glib and aggressive styles of conversation, or "sharp tongues," are to be avoided because what is valued is humility, a facet of *ren*, or true virtue: "the truly virtuous person [is] cautious and simple with words" (Xu, 2004, p. 123). Thus, **a style of chatty, garrulous friendly discourse**, perhaps viewed as effective relationship building in one culture (e.g., a U.S. business culture), may be seen as **nonsensical, disrespectful idiocy** in another. (Porter 2017: 180)

I'm glad that U.S. business culture is specified because this no doubt varies greatly with U.S. subcultures as well as within European national cultures. It even varies across individual personalities and in accordance with a person's mood. Some similar comparisons immediately come to mind, such as the nonverbal observation that Russians smile when they're happy and Americans nearly constantly (verified, in parts, by Isurin, Furman and White's (2015) study of Russian immigrants during a U.S. Census). This would make perfect sense with J. Ruesch and G. Bateson's examination of literature on American culture, upon which the posit that Europeans have a friendship culture (true lifelong friends) and Americans a popularity culture (effervescent utilitarian relationships), which I now realize may mimick Aristotle's distinctions of friendship.

> On a deeper level, we can see that the basis for Confucian rhetoric is **the fundamental relationship between the self and other**, which should be governed by *shu*, "often translated as 'reciprocity' or as 'putting oneself in the other's place'" (Mao, 2006, p. 102; see also Mao, 1994). In other words, the foundation and starting point for communication is **a fundamental awareness and respect for the other**. (Porter 2017: 180)

In the lingo of George Herbert Mead and Kenneth Burke (at least in one of his posthumously published manuscript "On Persuasion, Identification, and Dialectical Symmetry") this is *participation in the other*. In E. R. Clay's *The Alternative* there is a similar conception of *the life and consciousness of others*, the sense-perception (in modern cognitive psychology, *simulation*) of which underlies empathy (in Clay's terminology, homogeneous sympathy). I should probably revisit Burke's manuscript when treating the lack of symmetry (in speakin and listening roles) in Malinowski's essay.

> Radovanovic and Ragnedda (2012) see the Facebook "poke" as the purest form of phatic confirmation of presence, signaling simply that "I am here." A "like" button serves a phatic function as well, **but also signals confirmation or agreement**. (Porter 2017: 181)

I don't think this is a grand distinction. There is "Always the same emphasis on affirmation and consent" (PC 5.3). Following the contact trope, even "poking" someone on Facebook is not a pure act of confirming presence but also signals that this connection or presence is in some way agreeable or desired.

> In business communication research, phatic communication is more likely to be labeled as "small talk" and to be seen as perhaps important and helpful for effective communication, but as peripheral or subordinate to serious, on-task talk. Even researchers who take the phatic function seriously view it mainly as serving (often preliminary to) some other, more important business function (e.g., Pullin, 2010). The phatic certainly includes forms of salutations and polite greeting - and politeness generally - but, according to Laver (1975), is broader than that. It might also include efforts to break down barriers related to age, social status, workplace hierarchy, gender, degree of familiarity, power differentials (real and perceived), and so on. (Porter 2017: 183)

REFERENCE: Pullin, Patricia 2010. Small talk, rapport, and international communicative competence: Lessons to learn from BELF. *Journal of Business Communication* 47(455-476). DOI: 10.1177/0021943610377307

I'm not sure how seriously Pullin (2010) takes the phatic function since she attributes *phatic communication* (no *phatic communion*) to Malinowski, which is a frequent confusion I now realize may have to do with Laver's re-printing of the Phatic Communion section in *Communication in Face to Face Interaction* (1972), which was titled "Phatic Communication". So the fault ultimately rests on John Laver.

The interesting parts in Puller's definition of phaticity is the take on "women's work", which is referred to a book about gender (Fletcher 1999), which may have taken its bearing from the likes of A. R. Hochschild's "Emotion Work, Feeling Rules, and Social Structure" (1979). Puller posits that "Small talk has often been regarded as peripheral or even a distraction in the workplace. Curiously, she says that "in linguistics, a general lack of interest in small talk has often been attributed to its categorization by Malinowski" (Puller 2010: 458), which takes a critical stance as implicitly hypothesizes that there would be *more* research on small talk if Malinowski had not written his essay. It is curious because almost all of the research I have surveyed ignore the critical aspects of Malinowski's essay and take his coinage without a qualm, perhaps quibbling only for its scarce treatment in some field or other. Most, also, do something with the base term, coining further terminological inventions (cf. "phatic bots" here). So, that's odd and gives off the distinct impression of being critical for the sake of being critical without actually considering the field - there are plenty of denigrating views of phaticity but I've only spotted a very tiny handful of comments, and mostly from female researchers in marginalized areas (Russia and Middle-East) where phaticity is attributed to women (sexist) or old people (ageist) in a generalizing manner (e.g. Olga Jur'evna's "Revisiting some linguistic gender markers of woman's speech in English chat communication and blogs and mechanisms of women self-presentation in the English computer-mediated communication" (2014) says in the abstract: Female communication is phatic.").

Puller also commits the "phatic theory" sin of defining it by negation: "[Malinowski] implied that small talk was devoid of information" (*ibid*, 458). The trouble is, information theory followed Malinowski's essay by some two and a half decades. Porter's "communicating ideas" is commendable in this sense because it's straight from Malinowski's essay, and bringing Aristotle to bear on pure sociabilities is the right way to go about it because Malinowski's phraseology does include *serving any purpose* of communicating ideas (wandering thought: Jakobson's writings on the ends and means topic that explain his particular brand of linguistic functional structuralism could be a worthwhile venture to corroborate on Malinowski's "social function").

> **Building trust is a key component of the phatic function** - and building trust is often cited as a key factor in intercultural and cross-cultural communication and particularly for intercultural virtual teamwork (Rush Hovde, 2014). For a team to perform effectively and do its work as a team, it helps to have social cohesion. (Porter 2017: 183)

On the face of it, trust is most definitely not a key component of the linguistic phatic *function*. But it is in the center of anthropological phatic *communion*, because it can serve as a softened version of the implicit xenophobia in

Malinowski's essay. Particularly with regard to the representative anecdote, "When a number of people sit together at a village fire" (PC 1.2), which is in direct contrast with numerous pronouncements in Malinowski's doctoral thesis where he reports the datum in literature that "Under no circumstances is a strange native allowed to approach the fire of a married man" and how there were rules that "show clearly that each hut, each fire-place, was reserved for one family" (1913a: 164). On the one hand a derived image of people casually sitting around a fireplace but without a specification of whether it is a festive occasion like it would be in a modern Western culture or a fireplace near a literal family encampment. Such information would have profound implications for the later remarks about fear of the stranger.

Trust is most definitely a component of phatic function per se, i.e. Roman Jakobson's interpretation, which does not address the psychological connection between the addresser and addressee beyond the words "psychological connection". Jakobson was not a psychologist, and where his interests met psychology had to do with aphasia and child language development. Only in a German paper does he mention the *Naturvölker*, whose speech is reportedly on par with a child or a neuropathological patient. As a proponent of the linguistic study of poetry (let's not forget that the paper in which the definition of the phatic function appeared carried the title "Linguistics and *Poetics*") and the psychological connection between the addresser and addressee is rather vague in his writings, having to do with the author, and the intended receiver, of a poem.

Now that I think about it, Jakobson's meagre few writings on the phatic function, even the ones only tangentially related to the topic, deal with trust in only two rather indirect ways. One has to do with the communication radius: the intended receiver of a message can be a specific person as well as no-one in particular, addressed *To Whom It May Concern*, an ancient letter salutation used when the letter has no contact person and is thus open to be read by everyone. Such is the case, for example, of published poems, which may have originally been addressed to a specific person but is now on record as a literary work. Jakobson's own writing on the matter, written in explanation to "Linguistics and Poetics", deals with the communicative life-cycle of E. A. Poe's "The Raven", and paints a very technical image of the transmission of a linguistic message through various meta-channels (on-hearing, reading).

The other piece of trivial, unformed nonsense about Jakobson's phatic function is the tangential connection with the contours of a relationship and particularly its discontinuation. Somewhat poetically, seeing as love and death are the two major leitmotifs of poetry in general, Jakobson combines these in the death of a romantic relationship, including the image of a poet (like Pushkin) gloating about the fantastic joy of running away from your wife-to-be on the wedding altar, and the poetics of *permanent loss of contact* in "Language in Operation" (the companion-piece about The Raven), where the life-cycle of the poem includes both intra- and extra-textual contiguous frames, reaching down to the previous owner of the talking bird who must have taught it the word "Nevermore" with which the bird tormented its new owner over the death of his beloved wife. With this added context, I believe, the exchange of "Well"'s between the newlyweds in Dorothy Parker's short story carries an additional emphasis with the problem of achieving trust in a new relationship and the confusing phase of insecurity where the discontinuation of communication, the trust in the relationship, is most vulnerable.

> In their research, Jarvenpaa et al. (2004) did not explicitly reference phatic communication, but that is what they are talking about when they emphasize the importance, first, of team members **maintaining contact with others** on the team. The first component of trust is simply signaling to the coworker that he or she is **there, present, and attentive** - and of course in a virtual environment the person's body isn't physically there, so the employee signals here presence via **email, chat spaces, notes on a shared document, video presence**, and so on. This is important early in the team-building process, but **maintaining presence** is also important throughout a project. (Porter 2017: 184)

REFERENCE: Jarvenpaa, Sirkka L.; Thomas R. Shaw and D. Sandy Staples 2004. Toward contextualized theories of trust: The role of trust in global virtual teams. *Information Systems Research* 15(3): 250-267. DOI: 10.1287/isre.1040.0028

The abstract is definitely intriguing: "there has been little theorizing to explain how trust evokes sentiments". Whether or not the personal bonds created in polite social exchanges are powerful enough to evoke common sentiments is at

the exact core of the Malinowski's criticism of Durkheim, who did not make it clear enough how feelings and ideas are supposed to meld into collective consciousness through public speech. The relevant bit here is probably this: "In face-to-face situations, Meyerson et al. (1996) emphasize that members must observe behavioral evidence - others acting in a trusting manner - to maintain their trust in the team. Communication behavior within the team **assures a member of the others' existence** - proof that *someone else is out there*" (Jarvenpaa, Shaw, and Staples 2004: 254).

"Existence" is extreme but understandable for 1998, when the paper was received by the journal. By now the term in vogue is *copresence*, focused on the "ambient" nature of being constantly in potential connection with people far exceeding Dunbar's number and can be more assured in the existence (continued communication and information sharing) of an unimaginable multitude. These "IT-enabled relationships" are so ubiquitous nowadays that Malinowski's criticism of Durkheim, Simmel, and Wundt on the grounds of accepting the concept of "collective consciousness" should be placed under scrutiny with regard to our new forms of "communicating ideas", which appear to exceed "a man speaking to a crowd [and] entering into communion with it [with] a grandiloquence that would be ridiculous in ordinary circumstances" (Durkheim 1915: 210). James Porter, actually, is the ideal person to take a look at the connection between Malinowski's "demon of terminological invention" and Durkheim's "demon of oratorical inspiration" (*ibid*, 210).

> Trust is especially important in context operating with what Jarvenpaa et al. (2004) called "weak structure" (i.e., teams that havevery little shared social history, are not tied to a common physical location, that are ad hoc and temporary, etc.). (Porter 2017: 184)

Might as well just read Mark Granovetter's "The Strength of Weak Ties" (1973).

> These findings about **phatic presence**, connectedness, and social cohesion have been reinfurced in other research, including Pavel Zemliansky's (2012) study of intercultural virtual teamwork (based on a classroom involving students from the United States and Ukraine):
>
> > Teams which managed to establish more systematic and regular patterns of collaboration and information exchange produced better documents [...] levels of frustration in those teams were lower because their members had **developed multiple and redundant communication channels** (email, Facebook, class wiki, and so on), which gave them **the ability to restart communication quickly**. (p. 282)

The participants in the study reported "unanimously that social interactions and 'small talk' were very important" to their teamwork. (Porter 2017: 184)

"Phatic presence" would literally be the presence of speech, which makes very little sense (outside, for example, from the *fact of communicating* perspective). Here, phaticity amounts to redundant communication channels. In the long run I should probably re-read Vincent Miller and Julia Elyachar with an eye to this *network* perspective, which has a heavy leaning on the consummation factor of sustaining the communication network connecting a group of people.

> Researchers may not always use the word phatic in describing the focus of their studies, but, in effect, that is what they are describing. For instance, in his research on international teamwork Jakob Lauring (2011) called for "**informal interaction practices**" that aim at building trust. And he emphasized the importance of "**micro dynamics of human interaction**," or the informal exchanges that build relationships in the first place. Such "micro-level strategic actions," or phatic interactions, have a significant effect on the quality and effectiveness of intercultural exchange. (Porter 2017: 185)

This is a frequent case. One of the earliest entries in this regard is Leon Festinger's "Informal Social Communication" (1950). There are probably many strands of research that are effectively about phatic communion but do not use the, perhaps justly off-putting, anthrpological term. One that immediately comes to mind is the study of rumours and gossip in the 1970s. As to the micro dynamics, this could lead down to - possibly due to the emphasis on power in Lauring's paper - to Nancy Henley's (1977) work, at the very least.

> The job of content curation is a task traditionally associated with library science and includes maintaining, organizing, tagging, and editing content created by others. (Porter 2017: 185)

This is about the third of fourth such instance where library or collection tasks parallel the channel operations of Jakobson's phatic function. This probably merits more consideration in the future, particularly in the field of crown organization of knowledge. In summary, good paper.

8.9.2 Efforts Towards a Means-Ends Model of Language (2017-12-28 01:12)

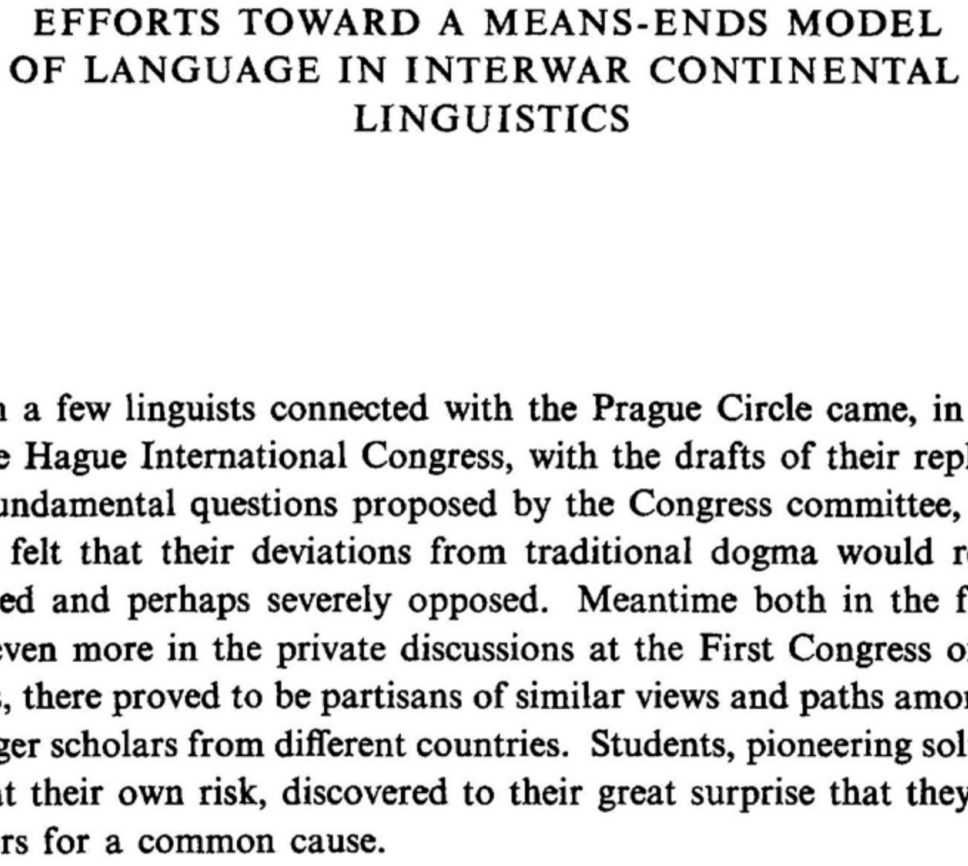

EFFORTS TOWARD A MEANS-ENDS MODEL OF LANGUAGE IN INTERWAR CONTINENTAL LINGUISTICS

When a few linguists connected with the Prague Circle came, in 1928, to the Hague International Congress, with the drafts of their replies to the fundamental questions proposed by the Congress committee, all of them felt that their deviations from traditional dogma would remain isolated and perhaps severely opposed. Meantime both in the formal and even more in the private discussions at the First Congress of Linguists, there proved to be partisans of similar views and paths among the younger scholars from different countries. Students, pioneering solitarily and at their own risk, discovered to their great surprise that they were fighters for a common cause.

Jakobson, Roman 1963d. Efforts Towards a Means-Ends Model of Language in Interwar Continental Linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. The Hague; Paris: Mouton, 522-526.

> Meantime both in the formal and even more in the private discussions at the First Congress of Linguists, **there proved to be partisans of similar views and paths** among the younger scholars from different countries. Students, **pioneering solitarily** at their own risk, discovered to their great surprise that they were **fighters for a common cause**. (Jakobson 1963d: 522)

Phraseological finding. This is also the case in phatic studies where representatives from distinct and disparate fields come to similar conclusions and, working away on their own derivation of phaticity, come to "fight for a similar cause", most frequently attempting to vindicate the concept of phaticity in some form or another.

> In 1930, the Circle **convoked** the International Phonological Conference of Prague, where **the basic principles of the new appreach** to language and especially to its sound pattern were vividly and intensely discussed. (Jakobson 1963d: 522)

Lexical finding: to *convoke* is to "call together or summon (an assembly or meeting)." Agreement upon the basic principles of phaticity is what is missing at the moment. I argue that there is no "phatic theory" to speak of because every researcher nearly begins anew with every attempt. At best there are various micro-"schools" of thought, i.e. some common references to some particular representatives, most frequently (it seems) in the realm of phatic technology studies (Wang, Miller, Vetere, et al.). I think we need to *convoke* a vivid and intense discussion at some point, but presently it would be a great leap forward just to survey the field and the diffusion of the main conceptual domain.

> When we look at the interwar period *sub specie historiae*, we find, however, that what was often taken for Prague's specific contribution to the development of modern linguistics appears to a high degree to have been **a common denominator of several convergent currents in the scholarly life of various European countries** at that time. (Jakobson 1963d: 522)

What's interesting about phatic studies is that the *sub specie historiae* in question, i.e. the most formative period, is the post-WWII decade, particularly the mid-1950s (Jakobson and La Barre), but less explicitly the years 1949-50, when Morris and Festinger came up with communization and consummation (in my current working theory these can serve as "explanatory mechanisms", for lack of a better terminology, for the underlying principles in La Barre's phatic communication and Jakobson's phatic function, respectively). More generally, "phatic" is *a common denominator* for an all too broad of a selection of approaches from all around the world (these days intensified by the internet), giving some credence to the case of *illegitimate diffusion*, which can only be dampened by the survey.

> The title of this paper defines this common drift as aiming towards a means-ends model of language. These efforts proceed from **a universally recognized view of language as a tool of communication**. Statements about language as a tool, instrument, vehicle, etc., can be found in any textbook, but, strange as it seems, the apparently self-evident inference from this truism was not drawn in the linguistic tradition of the last century. (Jakobson 1963d: 523)

This is exactly the stuff Malinowski went against in his formulation of phatic communion. He disagreed with linguists of his time in other regards as well (such as the speech/language distinction, for example), but here he objects to the *tool*, *instrument*, *vehicle* view by writing that "words in Phatic Communion [are "Certainly not!"] used primarily to *convey* meaning" (PC 6.3). The "principal aim" of words in Phatic Communion is to "fulfil a social function" (*ibid*, 6.4). In Phatic Communion, language is not a tool, "an *instrument* of reflection" (PC 7.9), nor a vehicle ("a means of transmission of thought", PC 6.5). And yet it does *achieve* something, it does *have* an aim ("bring[ing people] into a pleasant atmosphere of polite, social intercourse", PC 9.4).

> Thus the elemental demand to analyze **all the instrumentalities of language** from the standpoint of **the tasks they perform** emerged as a daring innovation. The prolonged neglect of any inquiry into the means-ends relationship in language - a neglect which still survives in some academic biases - finds its historical explanation in the inveterate fear of **problems connected with goal-directedness**. Therefore questions of genesis outweighed those of **orientation**, search for prerequisites supplanted **the examination of aims**. (Jakobson 1963d: 523)

These problems are somewhat apparent even in the aforementioned paradox: phatic communion "does not serve any purpose of communicating ideas" and in the very same breath it "serves to establish bonds of personal union between people brought together by the mere need of companionship" (PC 9.1). When looking into it with goal-directedness in mind, we'll find, for example, that there may be cases where companionship is a means to an end, where "the speaker pretends to achieve no other aim than displaying a socially appreciated form of interactional

behavior, whereas in actual fact his/her behavior serves to reduce the negative face involved in the ultimate request" (Haverkate 1988: 61). This is termed *pseudophatic communion* since it is not completely pure: "Indeed there need not or perhaps *there must not be* anything to communicate" (PC 9.3), including something to inquire, request, demand or direct. In phatic communion, companionship (or speaking) is its own - indeed that is what the terminological invention and religious archaism refer to: it is a *verbal togetherness* (Rank 1984) pure and simple (without any hidden external, extra-linguistic aims). I'll also note that *orientation* is a synonym for Jakobson's "set" in his definitions of functions, and "the examination of aims" is exactly what it leads to, e.g. James Kinneavy's "The Aims of Discourse" (1971).

> The study of sound production with reference to its acoustic effects and the analysis of speech sounds with consistent **regard for the various tasks they perform in language** were among the first achievements in the systematic build-up of the means-ends model of language. (Jakobson 1963d: 524)

Here we see the speech/language distinction (as problematic) in play. Malinowski was looking at the social function of speech. Jakobson was looking at the phatic function of speech sounds *in language*. Thus, the bifurcation point here leads to a broader consideration of small talk and speech as a mode of (social) action and to a more strict consideration of the parts of speech that carry no information (e.g. phatic interjections, cf. Ameka 1992; or pragmatic markers as phatic devices, cf. Stenström 2014).

> It was precisely the reference to **the tasks performed by the phonic elements of language** which enabled the investigators to replace step by step **the grossly material, metrical description of speech sounds** by a relational analysis and to dissolve the sound-flow continuum into discrete constituents. (Jakobson 1963d: 524)

Highlight: **contoural feature**, the discrete constituent of the sound-flow continuum that indicates the ending of a speech utterance and signals the end of the turn, a possible continuation, or an appeal to a specific type of reaction (interrogative and directive utterances). "Metrical description of speech sounds" takes special importance with regard to the spectral analysis of seech contours and the discussion of the ending semi-cadence. That is, this sentence is chalk full of relevant phraseology for discussing the more phonological aspects of the phatic function, which have thus far remained completely unnoticed because no-one really wants to get into the nitty-gritty of Jakobson's linguistics and poetic analyses.

> The ever higher focusing upon the tasks fulfilled by sound elements revealed an intimate connection between **the differentiation of grammatical constituents** and categories and **the stratification of the sound pattern** used to express them. (Jakobson 1963d: 524)

Here he is describing the relevance of his functional scheme, which is essentially a differentiation of functional categories. Note that his functions are primarily distinguished by grammatical categories (interjections, vocativess, etc.), and the narrowing down of phatic parts of speech to meaningless sounds is a perfectly rational response from the corps linguists who look for phaticity in utterances and vocal expressions which are really nothing more than "pragmatic markers". The sad part is that the grammatical categories and "sound pattern" associated with the phatic function is not obvious, and is not even made explicit in *The Sound Shape of Language* where its theoretical underpinnings find its most eloquent expression.

> The consistent **concern with meaning**, a true yield of the entire trend, and the systematic analysis of grammatical meanings with a rigorous distinction between general and contextual meanings demanded a similar exploration of **lexical meanings**, and the imperative need to treat vocabulary as "a complex system of words mutually coordinated and opposed to each other" was comprehensively advocated by Trubetzkoy at the First Congress of Slavists. (Jakobson 1963d: 525)

Here's the problem with the meaninglessness of *words* in phatic communion, which do not convey "meaning which is symbolically theirs" (PC 6.3). This probably has to do with Ogden and Richards' (1923) curiously strict definition of symbolic meaning and how the referential function "lapses" in greetings. This may be where the likes og Gardiner and Jakobson got the impression that phaticity pertains first and foremost to linguistic formulae, which have this lapse of reference, i.e. have general instead of contextual meaning, or are lexically meaningless (what does "Hello" *mean*?).

> The sense for **the multifarious character of language** saved the Prague group from an oversimplified, bluntly unitarian view; language was seen as *a system of systems* and especially Mathesius' papers on **intralingual coexistence of distinct phonemic patterns** opened new outlooks. The regard for the various "**functional dialects**", or, in other words, the different styles of language radically altered the view of linguistic change. The two stages of a change in progress were reinterpreted as two simultaneous styles of language; the change was conceived as a fact of linguistic synchrony, and as any fact of synchrony it demanded a means-ends test with respect to the whole system of language. (Jakobson 1963d: 525)

This is one Jakobson's favourite topics (1981m). The scheme of speech functions in "Linguistics and Poetics" (1960d) is a condensed expression of the multifarious character of language. That is to say, the *permanent dynamic synchrony* of language is manifest in language consisting of distinct sub-codes, i.e. functional dialects. But this does not describe only the different grammatical and phonetic patterns of language characterizing different speech functions but stands equally for phatic speech registers. I recently saw great example of this in Jordan Peele's *Get Out* (2017), where the girlfriend's father says "Yo, my man." As the daugter put it: "Oh, my god, and then my dad with the "my man" stuff. My man! My man! I don't think he's ever heard that or said it, and now he just… It's all he says." - The dad takes on an uncharacteristic "functional dialect" in the presence of a black man..

8.9.3 Small talk, rapport, and competence (2017-12-28 15:32)

SMALL TALK, RAPPORT, AND INTERNATIONAL COMMUNICATIVE COMPETENCE

Lessons to Learn From BELF

Patricia Pullin
Sprachenzentrum der Universität und der ETH Zürich

This article explores the notion of small talk within the context of English as a lingua franca business communication in an international setting. Until recently, the concept of small talk has been largely ignored or denigrated. However, recent studies indicate that small talk may play a key role in building relations and trust between staff in companies, which is of key importance in effective and productive business. Based on an empirical study, the article argues that small talk may be of particular value to speakers of business English as a lingua franca (BELF) in allowing them to develop solidarity, despite linguistic and cultural differences, and thus increase the likelihood of avoiding or successfully overcoming communication problems. In addition, insights into the nature of such small talk may be of value in raising awareness of aspects of effective communication in international business and the notion of international communicative competence.

Keywords: *English as a lingua franca; small talk; workplace interaction; solidarity; rapport*

Pullin, Patricia 2010. Small talk, rapport, and international communicative competence: Lessons to learn from BELF. *Journal of Business Communication* 47(455-476).

> In writing on the collapse of Enron, Wong (2002, p. 2) identified **"social-spiritual capital" in terms of "ethics, relationships, meaning and purpose"** as a key element in "Healthy corporate cultures" that "...create a positive work climate, which is conducive to productivity and job satisfaction..." (p. 7). He contrasts such cultures to "toxic corporate cultures," which are dysfunctional in terms of relationships and adjustment to changing times. (Pullin 2010: 455)

We're not far off from "phatic capital", which is what Elyachar (2010) came close to in defining channels as a commodity. But whereas Elyachar follows Paul Kockelman, who in turn follows Roman Jakobson, this comes closer to Malinowski - *a positive work climate here* stands for "a pleasant atmosphere of polite, social intercourse" (PC 9.4), and *dysfunctional relationships* for "the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence" (PC 4.6).

> Increasingly, change in workplace cultures is leading to recognition of the importance of **building trust and common ground through informal communication** and the value of this for companies in sharing knowledge [...] In particular, **informal discussions** have been cited by newly employed graduates as the most frequnet type of communication and of importance for team work and **building and fostering relations** [...] (Pullin 2010: 456)

In other words, *informal social communication* (Festinger 1950) is important for workplace culture and team work. "Informal discussion" is a functional synonym for phatic communion and/or small talk. Building and fostering relations, trust and common ground amounts to "establish[ing] bonds of personal union between people" (PC 9.1)

> It is argued that one major force of small talk may be in helping **to build solidarity and rapport**. Rapport is an essential element in the building and maintenance of strong working relations and has been studied by both linguists and management researchers. (Pullin 2010: 456)

This is very "stipulative" - associations are mapped without explanation. Rapport is essential, but not essential enough to define it in clear terms? As a reader, am I supposed to have an intuitive knowledge of what rapport is? In that case I would go with the archaic definition of someone like Sapir, who said that rapport is a pullulation of behaviour patterns. Likewise, what is solidarity? A feeling of unity or belonging? Ambiguity.

> Holden (2002, p. 234) refers to the importance of **a "conducive, collaborative atmosphere,"** which can be achieved through "social **adroitness**, professional competence, and by applying intelligence and tact to interactions." (Pullin 2010: 457)

The phraseological similarity is astounding. But whereas a pleasant atmosphere of polite, social intercourse is aimed at "convivial gregariousness" (PC 7.6), a collaborative atmosphere is conductive for business and industry. *Adroitness* is cleverness or skill, which along with *tact*, meaning skill and sensitivity in dealing with others or with difficult issues, comes across as just a tad bit Machiavellian.

> In terms of classification, small talk and social talk have been conceptualized in a number of different ways. For example, McCarthy (2000) defined small talk as "**non-obligatory talk in terms of task requirements**" (p. 84). In his research, he found that participants, whether consciously or unconsciously, seemed to be aware of the importance of relational talk in ensuring the achievements of goals and **cementing a positive ongoing relationship**. (Pullin 2010: 458)

This is of course from Coupland ed. *Small Talk* (2000). I like how McCarthy's quotes here parallel older phraseology: *non-obligatory* sums up the insight that "there need not or perhaps even there must not be anything to communicate" (PC 9.3) and *in terms of task requirements* that "the outer situation does not enter directly into the technique of speaking" (PC 7.3), i.e. speech that is "[un]connected with the speaker's or hearer's behaviour, with the purpose of what they are doing" (PC 1.4). The latter bit about *cementing a positive ongoing relationship* could have been inspired by John Laver's (1975), e.g. *announcing a continuing provisional consensus for future interactions*.

> Holmes (2000, p. 38) situates interactional talk on a continuum: **Core business talk → Work-related talk → Social talk → Phatic communication** [...] The data analyzed in this study fall within the category of **social talk, which covers topics such as cultural activities**. Finally, phatic communication tends to have **little referential content** and includes utterances such as greetings. It is worth noting that **small talk is dynamic in nature and shifts along the continuum**, reflecting its flexibility and multifunctional nature. (Pullin 2010: 459)

This is a common conundrum for linguists attempting to put the concept of phatic communion to work without really grasping its origin or purpose. By definition, Phatic Communion would subsume both social talk and phatic communication, as defined here. This is the difficulty with linguistic application - phaticity can pertain to a type of discourse and a type of utterance. Any aimless discussion or meaningless utterance could be described as phatic. It's almost funny that "social talk" covers cultural activities; in this light one should ask what "relational talk" (somewhere above) covers? Relationships? Odd.

> Small talk is closely related to "rapport" in building and nurturing relations and a sense of community among colleagues. Spencer-Oatey (2000, 2002, 2005) uses the term *rapport* in referring to "the relative **harmony and smoothness of relations** between people" and "rapport management" in connection with the management (or mismanagement) of relations between people. (Pullin 2010: 459)

Pretty much Sapir's pullulation of behaviour patterns. Made me finally add one of Spencer-Oatey's papers to my readings list (i.e. download it) because *rapport* requires a closer examination, and it would be nice to look into it to see if the earliest occurrences of it in phatic studies add up to modern theories of rapport management. Presently I still hold it as somewhat ambiguous or "intuitive" (harmony and smoothness aren't exactly *exact* terms).

> Campbell and Davis (2006, p. 43) cite Gremler and Gwinner (2000) who outlined **two important facets of rapport, that is, enjoyable interactions and personal connection**. Campbell and Davis noted in a study on sales that rapport can be of crucial importance in relation to **the quality of relationships** with customers. (Pullin 2010: 459)

Nice. Enjoyable = pleasant (polite social intercourse), and *personal connection* is a functional amalgamation of Jakobson's "psychological connection" and Malinowski's "bonds of personal union between people". The quality of relationships could be elaborated with the aid of Alaina Lemon's (2013) social or phatic qualia.

> In what ways does small talk function within the context of meetings to **build, maintain and reinforce** rapport and solidarity. (Pullin 2010: 460)

At this point I need a designation for these... umm... operational terms (from "channel operations"). Perhaps I could call these kinds of lists of activities *operation sets*? Build = establish, maintain = prolong, and reinforcing does away with discontinuation or termination or closing, so "rapport and solidarity" are an example of an open-ended operation set. An act of communication is limited (discrete), rapport and solidarity are continuous.

> Politeness is considered to be a universal phenomenon involved in **the creation and maintenance** of good interactional relations, although politeness norms may vary from one community or individual to another. (Pullin 2010: 460)

Another *operation set* on the very same page? This one even lacks a third term, which is usually - if it's not termination - an *enhancer* term (growing, developing, reinforcing, nurturing, etc.).

> Koester (2001, p. 99) argues that: "...expressions of solidarity [...] go beyond politeness, and are indicative of **an affective dimension** of relational goals..." She identifies two main types of relational orientation, first, politeness itself as exemplified in Brown and Levinson's model and second, solidarity, which "...refers to the affective dimension of interpersonal relations, and involves **the expression of mutuality and common ground**." (Pullin 2010: 461)

Finally a definition of solidarity, though not very precise. Is *rapport* (harmony and smoothness) not indicative of an affective dimension? What dimensions are there? It could be that rapport pertains to the *practical* dimension (though "affective" usually goes along with "cognitive" and "conative" - the latter doesn't apply because rapport has very little to do with intentions). Actually, my new set of terminology can do wonders here: solidarity pertains to communization (sharing emotions) and rapport to consummation (engaging in a mode of action).

> First, it is in and around meetings that there is an "...ongoing process of **constructing, developing and maintaining** workplace power and rapport..." (Holmes, 2000, p. 64). (Pullin 2010: 462)

No wonder I feel the need to construct a new meta-term when this paper presents a new operation set on nearly every succeeding page. The problem with operation sets is that they give off the impression of saying something exact while actually hiding a lack of elaboration. There's probably more to operation sets than meets the eye - philosophically, or, ideally, they mark a beginning, middle, and end of something; or, alternatively, the past, present, and future of something. I say "something" because the object is always shifting: often it's relationship, originally (in Jakobson 1960d) it was the communication channel, and here it's... workplace rapport.

> Second, it is argued that solidarity built through small talk **can help mitigate tensions**. (Pullin 2010: 462)

That is, can help "to get over the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence" (PC 4.6).

> Relevant points mentioned by the senior members of staff I interviewed in relation to effective face-to-face communication included the following:
>
> - empathy/building rapport
> - including people in conversations both business and social
> - regular opportunities for staff to come together in a social context
> - demonstrating interest in staff as individuals and **enquiring about their well-being, personal interests, goals, and so on**
> - accepting others' points of view without necessarily agreeing with them
>
> (Pullin 2010: 462)

These are very interesting points. In comparison with Malinowski's phatic communion:

- No, "It would be even incorrect, I think, to say that such words serve the purpose of establishing a common sentiment" (PC 2.3). Just like accepting someone's point of view does not necessitate agreeing with it, acknowledging someone's emotions does not automatically create empathy or make for harmonious and smooth interaction.
- Yes, "There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company." (PC 3.2) - Phatic communion is about inclusiveness, anyone can engage in small talk.
- Yes, "As long as there are words to exchange, phatic communion brings [people] into a pleasant atmosphere of polite, social intercourse." (PC 9.4) - That is, creates an opportunity to come together and enjoy each other's company.
- Yes, "personal accounts of the speaker's views and life history" (PC 5.4) are listened to with some slightly veiled impatience, which here takes on the strategic quality of the employer consciously handing out "social pleasure and self-enhancement" (PC 5.5) to employees.
- Lastly, yes, again, the others' points of view are listened to "with slightly veiled impatience", implying no agreement, only "affirmation and consent" (PC 5.3) to go on gabbing.

> Here, small talk appeared to function in helping to create a **relaxed** atmosphere before the beginning of the meeting and thus in nurturing rapport. (Pullin 2010: 463)

Relaxed is pleasant. The rest of the paper, the recorded chats, offer little beyond safe conversation topics like music, food, and pets. This paper was sub par.

8.9.4 The Strength of Weak Ties (2017-12-29 16:03)

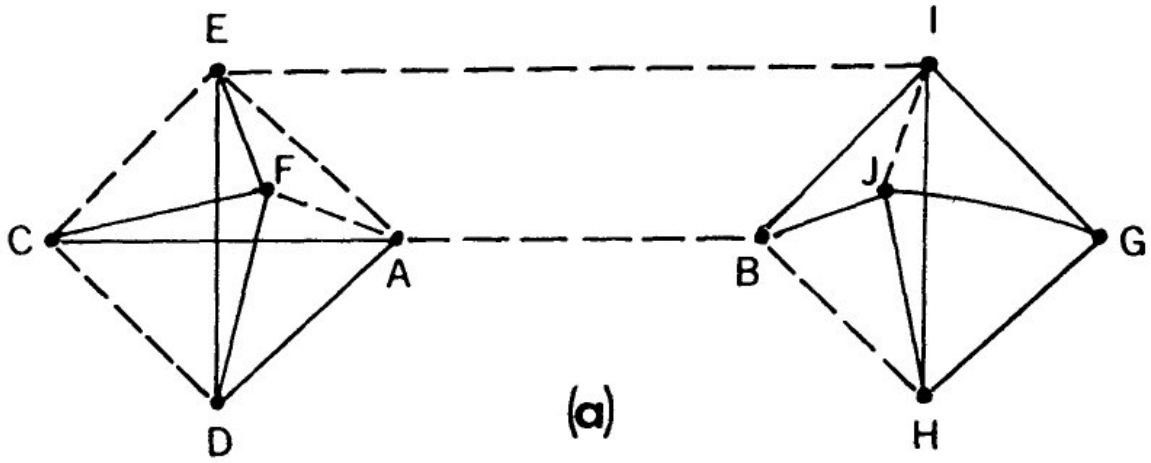

Granovetter, Mark S. 1973. The Strength of Weak Ties. *American Journal of Sociology* 78(6): 1360-1380.

> I will argue, in this paper, that **the analysis of processes in interpersonal networks provides the most fruitful micro-macro bridge**. In one way or another, it is through these networks that small-scale interaction becomes translated into large-scale patterns, and that these, in turn, feed back into small groups. (Granovetter 1973: 1360)

Phatic communication is one of those processes in interpersonal networks. In the modern social network perspective phaticity pertains to the establishment, maintenance and expansion of interpersonal networks. In simplest terms, making new acquaintances expands said networks.

> Most intuitive notions of the "strength" of an interpersonal tie should be satisfied by the following definition: the strength of a tie is a (probably linear) combination of **the amount of time, the emotional intensity, the intimacy (mutual confiding), and the reciprocal services** which characterize the tie. Each of these is somewhat independent of the other, though the set is obviously highly intracorrelated. (Granovetter 1973: 1361)

It is too early for me to bring Aristotle to bear on this but it may be noted that *NE* book IX "On Friendship" deals with all of these aspects. The more immediate source to back up these aspects is early Malinowski: "It may be taken for granted that the sentimental side most essentially determines in a given society any kind of personal relationship. And in the same society the character of a given personal relation - be it parental kinship or anything else - varies with the intensity of the feeling and is essentially defined by the latter." (Malinowski 1913: 191-192)

> Ties discussed int his papr are assumed to be positive and symmetric; a comprehensive theory might require discussion of negative and/or **asymmetric ties**, but this would add **unneccessary complexity** to the present, exploratory comments. (Granovetter 1973: 1361; ff2)

Aside from communization and consummation, which represent the main features of La Barre's and Jakobson's conceptions of phaticity, respectively, I think that the main feature of Malinowski's phatic communion is *incommunication*, the effect of giving off the impression that communication has taken place when it actually hasn't. In this aspect it

is Jean Piaget who caught Malinowski's drift most accurately: when people engage in small talk they're performing a collective monologue. "For in this use of speech the bonds created between hearer and speaker are not quite symmetrical, the man linguistically active receiving the greater share of social pleasure and self-enhancement." (PC 5.5) - but bringing this to bear on modern conceptions of phaticity does add "unnecessary complexity" to the matter.

> Included in "absent" are both the lack of any relationship and ties without substantial significance, such as **a "nodding" relationship between people living on the same street**, or the "tie" to the vendor from whom one customarily buys a morning newspaper. That two people "know" each other by name need not move their relation out of this category if their interaction is negligible. **In some contexts, however (disasters, for example), such "negligible" ties might usefully be distinguished from the absence of one**. This is an ambiguity caused by substitution, for convenience of exposition, of discrete values for an underlying continuous variable. (Granovetter 1973: 1361; ff4)

By definition, this "nodding" relationship is not *phatic* because it does not include speech as a mode of mutual action. In contrast, the looser contact-oriented conception of Jakobson would consider this "nodding" relationship phatic because there is a (nonverbal) channel and an undefined psychological connection operative in the nodding, as even "a look is a means of contact" (Durkheim 1915: 203).

> The hypothesis which enables us **to relate dyadic ties to larger structures** is: the stronger the tie between *A* and *B*, the larger the proportion of individuals in *S* to whom they will *both* be tied, that is, connected by a weak or strong tie. This **overlap in their friendship circles** is predicted to be least when their tie is absent, most when it is strong, and intermediate when it is weak. (Granovetter 1973: 1362)

This tends towards Jurgen ruesch's communization: mutual acquaintances help frame the ongoing interaction, offers some common "social" ground. Note that the hypothesis here is explicitly aimed at a micro-macro bridge, and these days it is possible to chart these kinds of overlaps within a social network like Facebook by automatically processing ties as data points.

> Implicit here is Homan's idea that "the more frequently persons interact with one another, the stronger thir **sentiments of friendship** for one another are apt to be" (1950, p. 133). (Granovetter 1973: 1362)

This is an older insight: constant companionship makes for a stronger bond of fellowship.

> Bott argued that the crucial variable is that of whether one's friends tend to know one another (**"close-knit" network**) or not (**"loose-knit" network**). (Granovetter 1973: 1370)

Terminological finding relevant for distinguishing social media (loose) from co-presence (close) network studies.

> Information and ideas thus flow more easily through the specialty, giving it some **"sense of community," activated at meetings and conventions**. Maintenance of weak ties may well be the most important consequence of such meetings. (Granovetter 1973: 1373)

This has to do with professional and technical specialties.

9. 2018

9.1 January

9.1.1 Social Media and Citizen Participation (2018-01-05 18:22)

Social Media and Citizen Participation in "Official" and "Unofficial" Electoral Promotion: A Structural Analysis of the 2016 Bernie Sanders Digital Campaign

Joel Penney

School of Communication and Media, Montclair State University, Montclair, NJ 07043, USA

Drawing on interviews with leaders of the effort to promote the 2016 Bernie Sanders U.S. presidential candidacy on social media, this study contrasts the structure and content of various organizational networks to map the hybrid ecosystem of the contemporary digital campaign. While the "official" Sanders organization built applications to transform supporters into a tightly controlled distribution network for its social media messaging, this was complemented by "unofficial" grassroots networks that circulated more informal and culturally oriented appeals. The latter are classified according to the models of organizationally enabled and self-organized connective action in digital social movements, with structural differences in oversight and moderation that suggest varying levels of creative autonomy for citizens and reputational risk for the associated campaigns.

Keywords: Social Media, Political Marketing, Election Campaigns, Connective Action, Participatory Culture, Social Movements.

Penney, Joel 2017. Social Media and Citizen Participation in "Official" and "Unofficial" Electoral Promotion: A Structural Analysis of the 2016 Bernie Sanders Digital Campaign. *Journal of Communication* 67(3): 402-423.

In certain ways, this shift is attributable to the tactics of professional political marketers, who are adopting a digital two-step flow model of influence - a modern adaptation of Katz and Lazarsfeld's (1955) classic model of personal influence - to put enthusiastic supporters to work as **peer-to-peer-conduits for organizational messages** (Stromer-Galley, 2014). At the same time, however, the "citizen marketer" approach

> also encompasses more grassroots and personalized forms of media-based political expression - such as the spread of politically-charged videos, memes, and other "unofficial" user-generated content - that are deliberately intended to influence peers in informal and culturally oriented spaces. (Penney 2017: 2)

People become channels.

> The authors [Chadwick and Stromer-Galley 2016] compare the Sanders campaign to a range of other "insurgent internet-fueled campaigns" (p. 286) in both the United States (e.g., the 2004 Howard Dean and 2008 Ron Paul campaigns) and Europe (e.g., Jeremy Corbyn's 2015 campaign for U.K. Labour Party leadership), and suggest a link between **digitally enabled grassroots activism** in elections and broader **political dynamics of protest and populism** on both the left and right. Thus, the surrounding context of Sanders the candidate - a Democratic Party outsider who made a call for "political revolution" a central campaign theme - helps account for why his campaign in particular inspired a swell of grassroots online support that has eluded other candidates. (Penney 2017: 3)

Phraseological findings for current topics.

> In particular, staffers point to the controversy over the perceived social media misconduct of so-called "Bernie Bros" as constituting a major challenge for the Sanders campaign as a whole. (Penney 2017: 4)

Know Your Meme article on the subject points out that it was a sexist pejorative term invented by pro-Clinton journalists. It was coined by writing "The Berniebro is not every Bernie Sanders supporter. Sanders's support skews young, but not particularly male. The Berniebro is male, though. Very male." - Which is, apparently, problematic.

> Similarly, Gibson (2015) finds that "citizen-initiated campaigning" (p. 187) driven by institutional digital outreach often emphasizes **a message distribution function**, as campaigns encourage their supporters to share campaign content on their social media pages. (Penney 2017: 5)

Alias the phatic function.

> The notion of defining a candidate as authentic and culturally savvy - and conversely framing an opponent as inauthentic and culturally illiterate - aligns with what Street (2003) describes as the campaign tactic of "cool politics," that is, appealing to voters at the level of popular culture and inspiring the kind of emotional attachments that are common in celebrity-fan relationships. Whereas Street examines how **politicians have actively pursued "cool politics" from the top down** (for instance, by **associating themselves with rock stars**), the memes that circulated widely on BSDMS represent a form of "cool politics" from the bottom up. (Penney 2017: 16)

To be fair, Bernie Sanders did engage in "cool politics" from the top down when he spoke with Killer Mike. The problem is, Donald Trump meshed with "cool politics" in the grassroots sense much better when the hacker named 4chan decided that de was (((their guy))). Trump even shared their memes!

9.1.2 Microcoordination 2.0 (2018-01-06 18:50)

Microcoordination 2.0: Social Coordination in the Age of Smartphones and Messaging Apps

Rich Ling & Chih-Hui Lai

Wee Kim Wee School of Communication and Information, Nanyang Technological University, Singapore 637718, Singapore

This paper examines how mobile messaging apps have changed the way that people micro-coordinate. It is based on five focus groups of young adults in Singapore and Taiwan. Originally, microcoordination usually assumed dyadic interaction using either SMS or mobile voice calls. Increasingly, mediated communication uses mobile messaging apps that allow multisided interactions that facilitate task-based chat groups. Groups are easily formed but can be difficult to manage. This paper advances our understanding of microcoordination via the use of messaging apps. Specifically, it provides insights into the dual roles of instrumental and expressive interaction integral to the functioning of these messaging groups, ambient-mediated sociation in the form of readily available communication partners in groups, and the emergence of meme-based coordination.

Keywords: Messaging Apps, Mobile Communication, Smartphones, Microcoordination, Group Interaction.

Ling, Rich and Chih-Hui Lai 2016. Microcoordination 2.0: Social Coordination in the Age of Smartphones and Messaging Apps. *Journal of Communication* 66(5): 834-856.

> By using the particular app, we are, in a sense, signaling our embrace of our mediated social sphere. This, however, is not simply a gesture of solidarity. **Our friends and colleagues can demand it of us**. Indeed, a particular mobile messaging app can become structured into the flux of interactions since it is the venue where important information from friends, a social group, or even clubs or sporting activities is diffused. **If we do not use the appropriate app, we become problematic for others since extra effort is needed** to include us in group activities (Ling, 2012). (Ling & Lai 2016: 2)

The exact reason why I started using Facebook and Telegram. First peer pressure to embrace the mediated social sphere and then further peer pressure to avoid the dubious privacy policies of Facebook.

> Earlier forms of microcoordination were dyadic (calls, SMS). By contrast messaging apps are multisided forums. This development brings several new issues of interest for communication scholars. First, **expressive interaction has a more central role** in managing mediated group dynamics when compared with the

> dyadic interaction of the earlier mobile communication regime. Second, this form of interaction **facilitates** what we call **ambient-mediated sociation**, namely that our social group, and not just individual communication partners, are always available. (Ling & Lai 2016: 2)

I assume the first can be traced to the fact that calls and SMS had service costs while mobile apps are free. And the second has to do with the ubiquity of mobile computing nowadays. *We don't "go online" anymore, we now live here*.

> Calhoun drew on Webber (1963), who established the idea that people do not need to be continually copresent to establish a community. However, according to Calhoun, Webber did not fully develop the notion of community. Indeed, Calhoun's essays are an effort to address that issue by developing **a taxonomy of interpersonal interaction** that includes intimate/primary, secondary, and remote interactions. In Calhoun's words, a primary relationship must be directly interpersonal and involve "the whole person" (Calhoun, 1987, p. 332); a realm in which he felt that electronic communication would be "a useful supplement" (Calhoun, 1998, p. 379). The second level, while less socially immersive, also involves a combination of copresent interaction, but with people who are more socially removed. He suggests that it is the tertiary interactions that are likely to come under the purview of digitalization. (Ling & Lai 2016: 3)

How are these different from Granovetter's (1973) strong, weak, and negligible ties?

> Although it has lost its earlier position, IM was widely used in supporting **informal communication in different interpersonal, group, and organizational contexts**, as well as teamwork and coordination efforts related to formal communication (Starbird & Palen, 2013). (Ling & Lai 2016: 5)

Phatic communion in the service of informative or practical communication.

> In addition to the multisided dimensions of messaging apps, they often have **the ability to show the presence** (Milewski & Smith, 2000) of other users, as well as whether they have "seen" or read messages through the use of "**read receipts**." Church and de Oliveira (2013) find that this functionality is viewed both positively and negatively. On the one hand, presence functionality alerts people to when others are potentially available. On the negative side there is a privacy issue. Read receipts can also play into the dynamics of the interaction, encouraging people to cultivate an image of being responsive (Tyler & Tang, 2003). (Ling & Lai 2016: 5)

I've seen one instance of someone pointing out that this is essentially the literal channel operation of Jakobson's phatic function: checking whether the channel works and messages go through.

> The development of multiparty coordination brings with it a range of issues that the interlocutors need to work out. Is there, for example, agreement as to whether the group chat is **a task-oriented forum** or one that is more for **phatic social interaction**? If it is goal-oriented, is there a formal role structure and formal membership requirements, for example, a dues-paying member of the volleyball team? Indeed, in some cases group chats are the communication channel for such quasiformal groups. Are the dynamics of interaction shaped by the status or perhaps the charisma of individuals, or by mutual nonhierarchical respect among the members? (Ling & Lai 2016: 6)

Task-oriented meaning "practical" in old lingo. Curiously, "phatic social interaction" captures three synonymous coinages: Malinowski termed it phatic communion, I. A. Richards called it the social function of language, and M.A.K. Halliday the interaction function.

> **Different channels are used for different audiences** in part due to the social norms associated with the use of these channels in respondents' social context. E-mail is used for more socially distant contacts (e.g., professors), SMS for closer connections, and messaging apps like WhatsApp for the broad group of contacts that range from close friends to fellow members of various activities. All these different groups are available via the smartphone. (Ling & Lai 2016: 9)

A truism, though it's just a tad bit odd to call these "channels", which is very general and technical.

> The person forming a group usually approaches eventual members and asks them to join. For their part, the person being asked can use **a repertoire of techniques** to avoid participating. Further, their reluctance to participate is not necessarily common knowledge. Following from the comments of Madelyn and Janet, these elements of solicitation, negotiation, and the strategems of demurral are largely absent in mobile chat groups. The ease of establishing a group makes it difficult for group members to maintain the facade of a loyal group member when there are such complicating issues. (Ling & Lai 2016: 16)

Minus-phatics: anti-social techniques.

9.1.3 Earworms, Daydreams and Cognitive Capitalism (2018-01-07 15:28)

Theory, Culture & Society
2018, Vol. 35(1) 141–162
© The Author(s) 2016
Reprints and permissions:
sagepub.co.uk/journalsPermissions.nav
DOI: 10.1177/0263276416667200
journals.sagepub.com/home/tcs
SAGE

Earworms, Daydreams and Cognitive Capitalism

Eldritch Priest
Simon Fraser University

Abstract

Although the cognitive neurosciences are currently conducting research to determine the brain networks that are implicated in the production of 'earworms', my project seeks to address the technical nature of these abstract parasites that hears their spontaneous irruption in thought as both a product and source of contemporary capitalism's aim to draw value from involuntary nervous activities. In this respect, I approach the earworm from a deliberately speculative perspective in order to conceptualize its appearance as a technical matter expressive of the way historically 'useless thinking' (daydreaming, mind-wandering) is being imaginatively recuperated as a passive technology of the self. However, the earworm is a peculiar case of useless thinking, for its redundancy not only implicates it in the broader process of recuperation, but seems to realize a fatal tendency in sonic technics in ways that at once rely on, advance and disturb contemporary capitalism's encroachment on human cognitive capacities.

Keywords

abstraction, cognitive capitalism, distraction, earworm, listening, sound, technics

Priest, Eldritch 2018. Earworms, Daydreams and Cognitive Capitalism. *Theory, Culture & Society* 35(1): 141-162.

> Almost all of us know what it's like to have a song "stuck in our head' or, more accurately, we know what it's like to have the refrains of a melodic shard or lyric splinter spread to the finer tissues of feeling that we call thinking and **gently take us hostage with our fondness for patterns, flair for obsession and fundamental distractibility**. Far from extraordinary, these repetitive musical thoughts, which have acquired the odd but agreeable handle 'earworms', nevertheless not only have a peculiar psychological status but also seem to occupy a strange ontological station. In many ways they are like hallucinations: real experiences without actual sense impressions. But earworms are also like daydreams: unprompted and **aimless figments that seem to have you more than you have them**. (Priest 2018: 141)

Here I have more than one connection points with E. R. Clay's (1881) psychology. In general, earworms have to do with unconscious mental events, which gives them "a peculiar psychological status", and in particular, they pertain to what Clay terms *quasi-attention*: "the concentration of mind that is caused by the attraction of the object" and "which resists the utmost efforts of the agent to undo". Since Clay's *The Alternative* is fundamentally about free will, earworms fit the description because they subvert any conscious attention to do away with them.

> In short, instrumental technics, or perhaps we should say 'musical' technics, direct the ear toward an intensive dimension of sonic activity whose expression is not so much heard as it is felt, felt in sound as **a quality of aliveness or abstraction of feeling** that philosopher Susanne Langer (1953) calls a semblance of vital activity. This is key, for abstractions, insofar as they are perceivable, are felt. And as Brian Massumi notes, 'What is felt abstractly is *thought*' (Massumi, 2011: 110). But also, if what technologies and techniques produce are abstractions, and **music is a kind of technology** that produces an abstraction of feeling, then what is felt in music as the thought of feeling is *non-sound*, an extra-sonorous semblance of aliveness that appears in sound through a technical mode of listening. (Priest 2018: 143)

To borrow from Clay again, music gives us *inabditive* signs of the life and consciousness of others (music *qua* organized sound always presumes a - even more strictly, human - creator). Vocal music, writes Langer, has "words and the pathos of the human voice [...] added to the musical stimulus" (Langer 1942: 171). As to the abstraction of feeling, I found in my notes the quote "a tonal projection of the forms of feeling" (*ibid*, 183).

> Offloading tasks associated with memory, for example, to technological devices, is thought to allow us to focus on the otherwise overlooked possibilities of present demands, as well as indulge in certain types of so-called **'non-functional thinking'** that are not only pleasant but essential for mental health. However, **the language of productivity** that recalibrates 'that which was previously inscribed as and through negativity' (Callard and Margulies, 2010: 342) - namely, **the apparent distraction of daydreaming** is - formally resembles neoliberal capitalism's conception of labour that reconfigures our always-available general intellect and social skills as a form of work that we are, so to speak, never not doing. For both neuroscience and neoliberal capitalism, thought is no longer simply idle. **A wandering mind 'consolidate[s] past experience in ways that are adaptive for our future needs'** (Buckner et al., 2008) and in this sense is a kind of nondescript labour whose value lies in the ongoing production of an unspecified future producer. (Priest 2018: 144)

I'm currently "offloading" these passages in full knowledge that I won't be able to remember them with my organic brain but can store in my auxiliary memory (this blog). The topic of functionality and productivity brings me, once again, to the pragmatic issue of phatic communion, i.e. (social) speech *qua* a mode of action that does not directly serve practical aims but *may* include reflexion about practical matters.

In this my hope is to apply Clay's typology of incommunicative questions to the topicality (which I realize is as detestable a notion as positionality and addressivity, but "topic analysis" from journalism research sounds too crude for the occasion) of phatic communion. The typology includes mnemonical, judicial, vice-judicial and practical questions. The first two are easy because they are put forth by Malinowski himself in the garb of "personal accounts of the speaker's views [judicial] and life history [mnemonical]" (PC 5.4).

I've thought a lot recently about the vice-judicial variety of questions, which - like Clay's *quasi-attention* - has to do with the subversion of free will, and is "conversant only about *agenda*". By this Clay means judgements that are not true judgments because the subject does not compare the opposites of a proposition (whether something is true or not) but is taken to a judgement without actual evaluation. This is in my opinion at the heart of political ideologies, which as-if make up our minds without our conscious involvement; we must only recall our position or the position predisposet to by our political leaning, and a vice-judgment is made.

But the true matter of vice-judgments - being conversant about *agenda* (literally "the things that must be done") - makes it resemble practical questions in terms of judgements. The point I wished to arrive at here is actually much

simpler and relies on the everyday observation that when people small talk they also discuss practical matters, that is, the things that must be done. An easy illustration involves the representative anecdote of talking about weather: it is not only an observation (it's raining) or judgment (it is going to rain) but a sign-post to practical action (it is going to rain *therefore* I should get an umbrella or find some shelter). According to the verbiage presented in the above quote, it amounts to wandering minds consolidating past and present experiences for future actions.

> But the recursive form of earworms complicates the image of endlessly productive thought. Unlike a wandering mind whose obliquities give it an 'inspired' profile, **the earworm's autism purges it of value, of function**, for it can only be exchanged for another iteration of itself. (Priest 2018: 144)

The keyword here is "autism", which signifies inward directedness. The same argument, in different terms, goes for phatic communion. Whereas Malinowski writes only that "the bonds created between hearer and speaker are not quite symmetrical" (PC 5.5) immediately after describing the topics of personal views and life history, he falls short from calling this form of discourse *egocentric*, but this is clearly the case, as was caught by Jean Piaget, whose term *collective monologue* embodies this aspect more vividly.

Instead of "autism", which has negative and medical connotations, I'd propose Clay's *incommunication* for the purpose. This also vies well with the French *incommunicatif*. The argument is minimally similar because this egocentric, incommunicative (self-directed) nature of phatic communion is exactly what "purges it of value, of [communicative] function". Instead of communicating (transmitting information) to another person, someone engaging in phatic communion is in many cases communicating with him- or herself, reflecting on personal issues in the guise of social communication. For more down-to-earth examples, Dell Hymes' illustrations of mothers talking about their children and anthropologists about their own fieldwork perfectly fits the case.

> It can't be that melodies are significantly more 'catchy' now than they were, say, 300 years ago, or that we simply remember things better than we used to. (Priest 2018: 145)

Why can't it, though? More people have access to music than did 300 years ago. Not only that there are more people and there is more music but even the poorest can now afford devices that play music whereas a live orchestral concert was an expensive and relatively rare commodity before. It also seems to be the case that we have indeed became better at creating catchy music. One example that immediately comes to mind is Del the Funky Homosapien reading *How to Write a Hit Song: The Complete Guide to Writing and Marketing Chart-Topping Lyrics and Music* (Leikin 2000) when writing "Clint Eastwood" for Gorillaz. Likewise it seems to be the case that people nowadays are better fed, better cared for, and may indeed be simply better able to remember things. Recall, for example, how adding iodine to salt had the unintended consequence of raising the national IQ by 3 %. I'd think that *people nowadays are healthier and better educated* than people 300 years ago would be an incontestable notion.

> And because the accelerating tempo of novelty production (or its stimulation) 'prevents any significant period of time elapsing in which the use of a given product, or assemblage of them, could become familiar enough to constitute merely the background elements of one's life', thinking is becoming synonymous with 'patterns of acquiring and discarding' (Crary, 2013: 44, 45). A general aesthetic equivalence between media content not only 'circulates to habituate and validate one's immersion in the exigencies of twenty-first-century capitalism' (Crary, 2013: 52), but also promotes **a form of attention that is characterized by its flitting from one budding occasion of awareness to the next**. While attention of this sort often goes favourably by the name of 'multi-tasking', it is more accurately described as thought in **the mode of distraction**: thought as **wandering attention**. (Priest 2018: 146)

This hits a little bit too close to home in musical terms. When I was a kid and received a cassette as a birthday present I listened to it on repeat for a long time, learned the titles of the tracks, memorized its content thoroughly. Whereas yesterday I downloaded some 40 top *dream pop* albums of 2017 and can barely distinguish bands like Beaches, Beach

Fossils and Beach House (I wouldn't dream of learning track titles for all those albums, they play on the background on shuffle).

The argument about attention here calls Charlez Suckerman's *phatic violence* to mind because he took what I call the "minus-phatic" (essentially, *distracting*) viewpoint on Jakobson's phatic function: linguistic means to grab attention can also be used maliciously to distract, annoy and abuse. It looks like something like this turn-around is occurring or should occur with regards to social media, which, true, can foster ambient awareness and continuous co-presence, but can equally distract and offer unwanted stimuli.

Just yesterday Drew Gooden (on Youtube) talked about why he detests Facebook: it feeds him images from people he might have been aquainted with a decade ago, whose face he may but name may not recall, with is doubly annoying if the content shared by that person is shallow garbage (he criticized the trend of making funny still images into 20second videos just to put ads on them). There are bad actors in our economy of attention.

> In other words, the abstract aliveness we hear in the technical object of music (e.g. a melody, a chord progression, a song…) is given by the mechanization of its expression (technological playback) a functional autonomy that connects to audition through **the negative relation of not-listening**. (Priest 2018: 150)

The technical term most closely related to my conception of minus-phatics is *interference*. This is associated with the critical nucleus of phaticity: that it is a type of speech many consider unwanted or obtrusive by nature, fixing to avoid it at all costs (e.g. the statements to the effect of "I don't like small talk"). Also, there is a negative relation of not-listening already inherent in the original definition: "the hearing given to such utterances" is not very intense, amounting to the observation CollegeHumor embodied in their video "Everyone Is Waiting To Talk About Themselves": that people enjoy talking about themselves more than listening to other people talk about themselves. Small talk requires a skill for inoffensive "not-listening".

> Entertainment's diversion is the sytematic bracketing of the hesitation that consciousness is, and this bracketing is how 'sensation passes without obstacles' (Flusser, 2013: 110). Sensation of this sort, the free-flowing sort, is essentially pure 'information', or, more accurately, it is a *sheer fluctuation* in the force of existing that **refuses to take expression in anything more elaborate than the experience of its own occurring**. (Priest 2018: 151)

Firstly this calls to mind the metaphors of fluidity - that phatic communion or small talk is a "social lubricant" that oils the wheels and cogs of social interaction. Secondly it calls to mind the *autonomy* or *reflexivity* of Jakobson's meta-functions, i.e. that poetry is a message that draws attention to its linguistic construction, a metalingual message operates on the code (language about language), and the phatic function brings attention to the fact of communication (the establishment of contact), or, to put it in the common phrase, phatic communion is "talking for the sake of talking", that is, nothing *more elaborate than the experience of its own occurring*.

> Where there is simply input and output - sensation as information - there is only swallowing and shitting: **no memory, no digestion, no gathering up of awareness in a difference that makes a difference**. (Priest 2018: 151)

Nice use of Gregory Bateson's definition of communication. Phatic communion is ideally of the same sort: an act of communication that pretends to be communication while actually making little to no difference (a useless piece of information is a difference that makes no difference, an *insignificant gesture*).

> Pure sensation is a technological achievement effected by the way the entertainment apparatus continually focuses our energies and attention towards a fractalized **specious present**, a 'now' that is really 'a next' that signifies 'a now' over and over again. (Priest 2018: 152)

Haha, unexpected! I started this post off with E. R. Clay, having no way to predict that it would, in passing, contain his most famous notion. "Specious present" (Clay 1881: 152) is the *one* term in his 100-page attempt to formulate scientific terminology for the nascent science of psychology that made it into William James' *Principles of Psychology* (1890) and gained wider circulation. It's almost funny to meet his idea here without citation or relevant context about time-consciousness. It also gives off the impression that the author has merely compiled an array of neat-sounding philosophical jargon from a variety of sources without any real regard to authority and consistency. This is what I'm afraid of when reading new philosophy - it may actually based on a tradition reaching a century and a half but remains invisible because uncited.

> But the virtuosity displayed by an earworm's occasion is, paradoxically, unruly. Unlike the performance of speech, for example, whose regulability signifies a degree of agency or volition and embodies a sense of self-control, the earworm's performance of memory is always suffered. It is a habitual virtuosity, an automatic competence that *befalls* the performer. Like phatic utterances - 'Some weather we're having', or 'uh-huh' - that **issue from us automatically to establish and sustain the mood of sociability of a conversation** rather than express information or **spur contemplation**, getting songs stuck in our head is something we're so skilled at doing that it seems to *happen* to us. (Priest 2018: 154)

Finally the passage that made me take up reading this paper. Though I now realize that "phatic utterances" - just like *specious present* - is here echoed without an inkling of history, with reference neither to Malinowski or Jakobson, though appropriating points from each.

The first part of this definition of phatic utterances is Jakobsonian: automaticity (of performance) and establishment (of contact) stem, by proxy, from Gardiner's (1932) second-hand treatment of Malinowski, having to do with the mechanization of speech ("set phrases") and "establishing contact" (which is much more succinct than Malinowskian tropes of bonds and fellowship).

The second part on the other hand veers towards a Malinowskian construction: "the mood of sociability", which phatic utterances esthablish (curiously, instead of "contact") is a functional paraphrase and telescoped version of "a pleasant atmosphere of polite, social intercourse" (PC 9.4). It is also curious that "sociability" is a singular value while Malinowski writes of "sociabilities" (e.g. phatic utterances). It looks like sociability is in a sense essentialized.

While "expressing information" is an odd construction, because expressive and informative functions are distinct in most functional linguistic schemata, I do enjoy the negation of "spurring contemplation", which is a neat paraphrase of Malinowskian tenet that words in phatic communion "are neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener" (PC 6.4). In the modern philosophical terminology in this paper, phatic utterances are consumed but not digested (received but not reflected upon).

Lastly, this must be the first time I've noticed the *process* orientation in this negation of reflection. This is exactly why paraphrases are useful - not suprring contemplation sheds a different kind of light on this point. This point being that besides words in phatic communion not having "meaning which is symbolically theirs" (PC 6.3) they also do not invoke the faculty of reflection. Unlike poetry or good literature, which can make a common phrase sound deep and significant, the everyday use of such phrases hides their inherent meaningfulness (in formalist lingo, automatizes them). Such is the case with parallelisms or old bits of wisdom, which may contain a very contemplative core but gains usage as something thrown out there casually to move the conversation forward.

> What neuroscientists have observed is that the resting brain, the barin not currently engaged in a goal-directed task, exhibits **a network system that is rife with endogenous activity** that researchers classify variously as 'mind-wandering', 'free association', 'self-focused attention' and 'introspection'. In other words, the resting brain is not resting at all but is extremely active, more active in fact (which for neuroscientists means more lighted brain regions seen during fMRI tests) than it is during task-related activities (see Greicius et al., 2003). (Priest 2018: 155)

I first heard about this from the Youtube content creator What I've Learned, who called it the *default network* and associated it with the "monkey mind" in Eastern philosophy. This is the stuff of phatic communion in its incommunicative aspect and jives well with the overall theory that when people engage in social intercourse in a leisurely setting they let their minds wander (observe obvious things), associate freely (random tid-bits of this and that) and focus on theirselves (on their own personal views and life-histories).

This paper must have been written in a hurry because the referenc for Greicius et al. 2003 is missing from where it is supposed to be. I'm assuming that the first google search result, "Functional connectivity in the resting brain: a network analysis of the default mode hypothesis" (Greicius, Krasnow, Reiss & Menon 2003) is the correct one. I'll have to look into this at some point to find out whether there's more to the story of if it's a pop-psychological factoid appealing to philosophers like the one about mirror neurons (many find a one-off neurological finding as a suitable explanatory mechanism for nearly anything).

All in all, this was the first paper from 2018 that I read in 2018 and it was pretty enjoyable, *a hopeless but happy* reading with a few stumbles of citation and general sense of word-foam, but then again this sort of *farting higher than their asshole* (with novelty terminology like psychotechnologies, schizophonia, and hyperfication) is expected from *Theory, Culture & Society*, our modern *Social Text*.

9.1.4 Language: An Introduction to the Study of Speech (2018-01-16 21:26)

LANGUAGE

AN INTRODUCTION TO THE STUDY OF SPEECH

EDWARD SAPIR

NEW YORK
HARCOURT, BRACE AND COMPANY

Sapir, Edward 1921. *Language: An Introduction to the Study of Speech*. New York: Harcourt, Brace and

Company.

> The process of acquiring speech is, in sober fact, an utterly different sort of thing from the process of learning to walk. In the case of the latter function, **culture**, in other words, **the traditional body of social usage**, is not seriously brought into play. (Sapir 1921: 1)

The comparison between learning to walk and acquiring speech is familiar enough from de Laguna (1927) but this must be the source. The definition of culture here is serviceable: *the traditional body of social usage* amounts to the Peircean "Third", i.e. how the community uses a sign.

> Eliminate society and there is every reason to believe that he will learn to walk, if, indeed, he survives at all. But it is just as certain that he will never learn to **talk**, that is, **to communicate ideas** according to the traditional system of a particular society. (Sapir 1921: 2)

This "communication of ideas" is commonly held as a problematic definition of the primary function of communication because the social function of casual talk seems more "primitive" (as opposed to "primary") than the communication of ideas. I believe Malinowski referred to Franz Boas but he might as well have referred to this instance of the same ethos (and I think I recall others referring to this instance in a similar vain).

> Walking is an organic, an **instinctive, function** (not, of course, itself an instinct); speech is a non-instinctive, acquired, **"cultural" function**. (Sapir 1921: 2)

When reiterating the universalist and relativist tendencies (between Malinowski and Spencer, for example) it may go down better when this usage of functions is employed.

> Moreover, such **instinctive cries hardly constitute communication in any strict sense**. They are not addressed to any one, they are merely overheard, if heard at all, as the bark of a dog, the sound of approaching footsteps, or the rustling of the wind is heard. If they convey certain ideas to the hearer, it is only in **the very general sense in which any and every sound or even any phenomenon in our environment may be said to convey an idea to the perceiving mind**. (Sapir 1921: 3)

The "mind's embrace of an object" *per se* is not an act of communication and the justification hangs of course upon addresivity: animal cries *are not addressed to any one*. In the younger Uexküll's taxonomy these amount perhaps to information and signification but not to communication. It is astounding how much in line this passage is with general semiotics: *the perceiving mind* could be replaced with the "semiotic subject" without losing anything in the outcome.

> A definition of language, however, that is so [||] extended as to cover every type of inference becomes utterly meaningless. (Sapir 1921: 3-4)

Replace "inference" with "pragmatic implication" and you have a concise statement about the study of hypophatic phenomena (subsymbolic signs carrying a phatic function, such as, for example, the phatic finger, the social media "like" or "fav", and other phenomena having nearly nothing to do with speech) being meaningless: when nonverbal systems of communication are interpreted according to the scheme of linguistic speech functions the outcome is a confusion between information, signification and communication.

> **Interjections are among the least important of speech elements**. Their discussion is valuable mainly because it can be shown that even they, avowedly the nearest of all language sounds to instinctive utterance, are only superficially of an instinctive nature. (Sapir 1921: 5)

Tell this to the horde of linguists studying interjections! It is almost offensive that the phatic function is tied with interjections so frequently. Not only does this confuse the phatic and conative speech functions but it adds to the trivialization of phaticity: reducing it to the most meaningless and least important elements of speech. This is why it's somewhat annoying to see speech element taxonomies where "phatic" and "social" talk are two different categories, for example. Ideally, these would stand for the same thing!

> Language is a purely human and non-instinctive method of communicating **ideas, emotions, and desires** by means of a system of voluntarily produced symbols. (Sapir 1921: 7)

The order is messed up: (1) emotions; (2) desires; and (3) ideas. It is curious that instead of *actions* (or any other synonym in this set) there are desires, which do lead towards actions - like plans - but have an odd source (don't desires spring from the unconscious?).

> However, as speech-sound localized in the brain, even when associated with the particular movements of the "speech organs" that are required to produce it, is very far from being an element of language. It must be further associated with some element or group of elements of experience, say **a visual image** or **a class of visual images** or **a feeling of relation**, before it has even rudimentary linguistic significance. This "element" of experience is **the content or "meaning"** of the linguistic unit; the associated auditory, motor, and other cerebral processes that lie immediately back of the act of speaking and the act of hearing speech are merely a complicated symbol of or signal for these "meanings," of which more anon. (Sapir 1921: 9)

The semiotic portion of the theory (e.g. association of ideas) is rather odd; particularly "a feeling of relation", which I knew as his definition of intuition and appears to have an abductive nature. (Perhaps the full element of experience should read as "a feeling of relation between classes of visual images"?)

> We see therefore at once that language as such is not and cannot be definitely localized, for it consists of a peculiar symbolic relation - physiologically an arbitrary one - between **all possible elements of consciousness** on the one hand and **certain selected elements localized in the** auditory, motor, and other cerebral and **nervous tracts** on the other. If language can be said to be definitely "localized" in the brain, it is only in that general and rather useless sense in which all aspects of consciousness, all human interest and activity, may be said to be "in the brain." (Sapir 1921: 9)

What is the neurophysiology of the semeion? All possible elements of consciousness amounts for the totality of the contents of mind or, alternatively, the phaneron (the totality of phenomenal objects). Localization itself is still a troublesome question because "nervous tracks" no longer flies and the localization of semantic associations in the brain appears still up for debate (how far are we on that?).

> However, such an abstraction is justifiable. We can profitably discuss the intention, the form, and the history of speech, precisely as we discuss the nature of any other phase of human culture - say art or religion - as an institutional or cultural entity, leaving **the organic and psychological mechanisms** back of it as something to be taken for granted. (Sapir 1921: 9-10)

I imagine these mechanisms are left unexplained because dealing with them even on the basis of literature alone in such a hassle and disentangling them even within single monographs (Durkheim's *Religious Ideas* or Malinowski's *Aborigine Family*) is difficult.

> One may go so far as to suspect that **the symbolic expression of thought may in some cases run along outside the fringe of the conscious mind**, so that the feeling of a tree, non-linguistic stream of thought is for minds of a certain type a relatively, but not only a relatively, justified one. Psycho-physically, this would

> mean that the auditory or equivalent visual or motor centers in the brain, together with the appropriate paths of association, that are the cerebral equivalent of speech, are touched off so lightly during the process of thought as not **to rise into consciousness** at all. This would be a limiting case - though riding lightlly on sthe submerged crests of speech, [|] instead of jogging along with it, hand in hand. The modern psychology has shown us how powerfully symbolism is at work in the unconscious mind. It is therefore easier to understand at the present time than it would have been twenty years ago that **the most rarefied thought may be but the conscious counterpart of an unconscious linguistic symbolism**. (Sapir 1921: 15-16)

I recall reading about this stuff in Jakobson's treatments of Sapir but only now realized how I could put this into use. It's a relatively recent idea but has to do with viewing phatic communion as an intersubjective form of unconscious streams of thought; that is, implicate the default-mode network in the shallowness of small talk.

> Communication, which is the very object of speech, is successfully effected onl ywhen the hearer's auditory perceptions are translated into the appropriate and intended flow of imagery or thought or both combined. (Sapir 1921: 17)

By this "Saussurean" ("the cycle of speech") definition of communication even phatic communion qualifies as communication. The thing to do here is to investigate into the role of the flow of imagery or thought because the critical core of the term seems to point to imagery being mundane and thus uninteresting and thought being unimportant and thus without significant impact.

> The most important of these modifications is the abbreviation of the speech process involved in thinking. This has doubtless many forms, according to the structural [|] or functional peculiarities of the individual mind. The least modified form is that known as **"talking to one's self"** or "thinking aloud." Here **the speaker and the hearer are identified in a single person, who may be said to communicate with himself**. (Sapir 1921: 17-18)

Autocommunication, self-communication or intrapersonal communication! This is one of the earliest (in the 20th century) instances I have now gathered and obviously the most immediate influence for Jakobson.

> Many primitive languages have **a formal richness, a latent luxuriance of expression**, that eclipses anything known to the languages of modern civilization. Even in the mere matter of **the inventory of speech** the layman must be prepared for strange surprises. **Popular statements as to the extreme poverty of expression to which primitive languages are doomed** are simply myths. (Sapir 1921: 22)

Contra Malinowski whose popular statement about the language of *savage tribesmen* is that it is primitive in the sense of fulfilling only the social function of ritual, politeness, and gossip.

> The true, significant elements of language are generally sequences of sounds that are either **words, significant parts of words, or word groupings**. What distinguishes each of these elements is that it is **the outward sign of a specific idea**, whether of **a single concept or image** or of a number of such concepts or images **definitely connected into a whole**. The single word may or may not be the simplest **significant element** we have to deal with. (Sapir 1921: 25)

This passage sent me to the meta-level. What I could possibly do with my phatic project is divide the terminological issue into categories based on these elements of language: (1) significant parts of words, like the prefix *sym* in sympathy and symmetry, the affirmative (of pathos) connotation of Greek *phatos*; (2) words, as in the various synonyms for phaticity (communization, consummation) and perhaps the worthwhile distinctions between linguistic communion,

communication, and function; and (3) word groupings, which takes me to the modern multi-word terminological modification (phatic media culture, phatic social media, phatic infrastructure, phatic violence, phatic fountains, etc.).

Next, I could return to the "meta-phatic" keywords and analyze the specific idea with a representative anecdote (include new stories from the likes of Lemon, Nozawa, Zuckerman, and Porter). Perhaps I could even systematize the significant elements of the Phatic Communion portion of Malinowski's original essay and emphasize their significance by pointing out or practically enlisting the repeated tropes in varied terminologies like I've noticed in recent phatic studies readings. The curious thing will be to find their real-life significance in the modern world.

> In **actual use**, of course, these five (or six) fundamental types may be **indefinitely complicated in a number of ways**. (Sapir 1921: 30)

Phraseological finding for discussing the overlapping linguistic functions in Jakobson's scheme.

> I select it from Paiute, the language of the Indians of the arid plateaus of southwestern Utah. The word *wii-to-kuchum-punku-rügani-yugwy-va-ntü-m(ü)* is of unusual length even for its own language, but it is no **psychological monster** for all that. It means "they who are going to sit and cut up with a knife a black cow (*or* bull)," or, in the order of the Indian elements, "knife-black-buffalo-pet-cut up-sit(plur.)-future-participle-animate plur." (Sapir 1921: 31)

Lexical finding: the *psychological monster* in phatic communion is *the stranger*: "The ultimate root of the Stranger's threat is therefore somewhat shifted; it is now his penchant for bizarre questions which would not occur to a 'normal' person, for contesting the very distinction which for 'ordinary' people are attributes of the universe itself rather than their views of the world." (Bauman 1973: 130) - although obviously focused on ideology here the stranger appears to be a common trope - and perhaps easily searchable keyword - in cultural anthropology.

> In truth it is impossible to define the word from a functional standpoint at all, for the word may be anything from the expression of a single concept - **concrete or abstract or purely relational** (as in ***of* or *by* or *and***) - to the expression of a complete thought [...] (Sapir 1921: 32)

Another metaterminological idea: the phatic function (of) something (family pictures, talk radio); the phatic function performed (by) something (communal voice, international relations); and phatic communication (and) something (else, like digital revolutions, mental health).

> As the necessity of defining thought solely and exclusively for its own sake becomes more urgent, **the word becomes increasingly irrelevant as a means**. We can therefore easily understand why the mathematician and the symbolic logician are driven to discard the word and to build up their thought with the help of symbols which have, each of them, **a rigid unitary value**. (Sapir 1921: 34)

Perhaps there is a way to compare Malinowski's treatment of the higher arts with Sapir's ideas about the relationship between thought and language. The phraseology here could be used for discussing the increasing role of imagery (memes, memberberries) as compared to discursive thought; and secondly the "exactness" or rigidity of language (lapsing references?).

> Linguistic experience, both as expressed in standardized, written form and as tested in daily usage, indicates overwhelmingly that **there is not, as a rule, the slightest difficulty in bringing** the word **to consciousness as a psychological reality**. (Sapir 1921: 34)

Phraseological finding for discussing the intuitive nature of phatic communion, and how it is nearly a universal phenomenon. No-one has difficulty identifying such types of social interactions and finding some lack (some point of criticism that allows the interaction to be classified phatic, i.e. meaningless, trivial, annoying, small, futile, polite, etc.).

> The best that we can do is to say that the word is one of the smallest, completely satisfying bits of isolated "meaning" into which the sentence resolves itself. It cannot be cut into without **a disturbance of meaning**, one or the other or both of **the severed parts remaining as a helpless waif on our hands**. (Sapir 1921: 35)

A phraseological finding reminiscent of Morris's one about the putty of *meaning*. I could argue, for example, that Malinowski's Phatic Communion is a whole illegitimately severed into parts by theorizing which selects the elements favourable to the case at hand and ignores the more difficult or even outwardly incomprehensible aspects of phatic communion. Phatic theory is a helpless *waif* (a hompless, nelected, or abandoned person, especially a child) without a comprehensible evaluation.

> Such features as **accent, cadence, and the treatment of consonants and vowels** within the body of a word are often useful as aids in **the external demarcation of the word**, but they must by no means be interpreted, as is sometimes done, as themselves responsible for its psychological existence. They at best but **strengthen a feeling of unity** that is already present on other grounds. (Sapir 1921: 36)

The contoural features: cadence (and semicadence) are already familiar. External demarcation and feeling of unity!

> The habitual association of radical elements, grammatical elements, words, and sentences with concepts or groups of concepts related into wholes is the fact itself of language. It is important to note that there is in all languages **a certain randomness of association**. (Sapir 1921: 38)

Phraseological finding having to do with the *accidental* nature of conventional or communal associations.

> It is obvious that a language cannot go beyond a certain point in this randomness. Many languages [||] go incredibly far in this respect, it is true, but linguistic history shows conclusively that sooner or later the **less frequent** occurring **associations** are ironed out at the expense of the more **vital** ones. In other words, all languages have **an inherent tendency to economy of expression**. (Sapir 1921: 38-39)

Vital associations vs non-vital associations. The "economy" here sounds like Spencer in *Principles of Style* but I realized that there may be a more *Theory, Culture & Society* way to go about it: economy can be interpreted in the market sense and take us to the market-place of ideas, language, and culture. There precedents for the randomness of culture in Lotman as well as in "The Consequences of Literacy".

> Up to the present we have been assuming that the material of language reflects merely the world of concepts and, on what I have ventured to call **the "pre-rational" plane, of images**, which are **the raw material of concepts**. We have, in other words, been assuming that language moves entirely in the ideational or cognitive sphere. It is time that we amplified the picture. (Sapir 1921: 39)

Relevant talking points for discussing the relation between representative anecdotes (subsymbolic raw images), and phatic tropes (concepts).

> **Emotion, indeed, is proverbially inclined to speechlessness**. Most, if not all, the interjections are to be put to the credit of emotional expression, also, it may be, a number of linguistic elements expressing certain modalities, such as **dubitative or potential forms**, which may be interpreted as reflecting the emotional [||] states of **hesitation or doubt** - attenuated fear. On the whole, it must be admitted that ideation reigns supreme in language, that volition and emotion come in as distinctly secondary factors. (Sapir 1921: 39-40)

Point for elaborate treatment of emotions that emphasizes the inarticulate nature of emotional expressions goes to Weston La Barre.

Dubitative and potential modalities of emotional expression are new to me and the first occasion where these could be put to good use is the connection debteen doubt and belief: "XXIV. Doubt - Doubt is privation of certitude as regards a thesis that makes some pretension to belief, - one supported by some incentive to belief. When the mind is suspended between opposite incentives to belief of equal force, pure doubt (doubt inattended by any leaning to belief) obtains. Doubt is essential, but not proper, to opinion. It is either conscious or unconscious." (Clay 1881: 42) - He also has something about potentialities and percents but I won't dig for that now.

> **Desire, purpose, emotion** are **the personal color** of the objective world; they are applied privately by the individual soul and are of relatively little importance to the neighboring one. All this does not mean that volition and emotion are not expressed. They are, strictly speaking, never absent from normal speech, but their expression is not of a truly linguistic nature. **The nuances of emphasis, tone, and phrasing, the varying speed and continuity of utterance, the accompanying bodily movements**, all these express something of **the inner life of impulse and feeling**, but as these means of expression are, at last analysis, but modified forms of the instinctive utterance that man shares with the lower animals, they cannot be considered as forming part of **the essential cultural conception of language**, however much they may be inseparable fromits actual life. And this instinctive expression of volition and emotion is, for the most part, sufficient, often more than sufficient, for the purposes of communication. (Sapir 1921: 40)

Desire, purpose, and emotion are - if informing others of some knowledge, or ideational or cognitive content, is excluded - the exact stuff of phatic communion. That is to say, these may serve as roadsigns to expanding the set which in Malinowski consists of personal life-views and histories, and may hook up with Clay's incommunicative questions (purpose → agenda → vice-judicial).

The personal color of the objective world can be read in terms of La Barre's private emotional connotations, which tint and tone all human interactions but particularly closer and stronger ties with shared life-history. That they "are of relatively little importance to the neighboring" soul is a pretty good alternative phrasing for the hearer's slightly vailed impatience in PC.

The inner life of impulse and feeling amounts to Clay's "life and consciousness". The list of elements can be compared to La Barre (emphasis, tone) and Jakobson (phrasing, speed, and continuity). Where Sapir appears to mess up is throwing shade on the cultural relativity of nonverbal communication; the phrasing here thankfully focuses on the conception of language, and not, presumably, culture.

> There are, it is true, certain writers on the psychology of language [E.g., **the brilliant Dutch writer, Jac van Ginneken**.] who deny its prevailingly cognitive character but attempt, on the contrary, to demonstrate **the origin of most linguistic elements within the domain of feeling**. I confess that I am utterly unable to follow [||] them. What there is of truth in their contentions may be summed up, it seems to me, by saying that most words, like practically all elements of consciousness, have an associated **feeling-tone**, a mild, yet none the less real and at times insidiously powerful, **derivative of pleasure or pain**. This feeling-tone, however, is not as a rule an inherent value in the word itself; it is rather **a sentimental growth on the word's true body**, on its conceptual kernel. Not only may the feeling-tone change from one age to another (this, of course, is true of the conceptual content as well), but it varies remarkably from individual to individual according to the personal associations of each, varies, indeed, from time to time in a single individual's consciousness as his experiences mold him and his moods change. To be sure, **there are socially accepted feeling-tones, or ranges of feeling-tone**, for many words over and above the force of individual association, but they are exceedingly variable and elusive things at best. (Sapir 1921: 40-41)

REFERENCE: Jac. van Ginneken 1907. *Principes de linguistique psychologique, essai de synthèse*. [Used by the Bakhtin Circle. Does not appear to have an English translation.]

It certainly sounds like something I'd like, particularly due to the concept of *sentiments* (which is appropriate for 1907). Moreover, feeling-tone sounds like a term in the older Uexküll's biosemiotics (e.g. *Ego-Ton*). Mining for sentiments in big data is what they do today (e.g. Gaspar et al. 2016) so I wonder how well these strands - a century removed - would mesh. I'll note that Sapir's own illustration of feeling-tones on the basis of one synonymous set (*storm*, *tempest*, and *hurricane*) follows the same logic as Spencer's distinction between Latin and Saxon English words in *Style*.

> A word whose customary feeling-tone is too unquestionably accepted becomes **a plushy bit of furniture, a *cliché***. Every now and then the artist has to fight the feeling-tone, to get the word to mean what it nakkedly and conceptually should mean, depending for the effect of feeling on the creative power of an individual juxtaposition of concepts or images. (Sapir 1921: 42)

Hugh Rank would (or perhaps even did) appreciate this. The latter part about artist having to fight the (common) feeling-tone sounds like Russian Formalist deautomatization, an artistic derivative of Spencer's economy of effort (see my letter to Mr. Shklovsky).

> All the individual color of speech - personal emphasis, speed, personal cadence, personal pitch - is a non-linguistic fact, just as the incidental expression of desire and emotion are, for the most part, alien to linguistic expression. **Speech, like all elements of culture, demands conceptual selection, inhibition of the randomness of instinctive behavior**. That its "idea" is never realized as such in practice, its carriers being instinctively animated organisms, is of course true of each and every aspect of culture. (Sapir 1921: 47; footnote 2)

This is eerily reminiscent of Spencer on the specialties of emotional nature. Doesn't social union enact conceptual selection and inhibition of randomness of instinctive behaviour? Culture enacts checks upon impulsiveness.

> We ignore this difference, psychologically, as **a non-essential, mechanical** one. (Sapir 1921: 54)

Lexical addition to the pejorative association (Jakobson) of speech mechanization (Gardiner).

> In other words, an objective difference that is irrelevant in English is of **functional value** in Haida; [.|.] It may shring or expand or change its **functional complexion**, but its rate of change is infinitely less rapid than that of the sounds as such. (Sapir 1921: 57-58)

Intercultural functionalism. The complexion of linguistic function.

> In watching my Nootka interpreter write his language, I often had the curious feeling that he was transcribing an ideal flow of phonetic elements which he heard, inadequately from a purely objective standpoint, as the intention of **the actual rumble of speech**. (Sapir 1921: 58; footnote 16)

A phraseological gem reminiscent of Hayder Al-Mohammad's "the "Rough Ground" of the Everyday" (2015).

> Failing the precedent set by such already existing types of vocalic alternation as *sing-sang-sung*, it is highly doubtful if the detailed conditions that brought about the evolution of forms like *teeth* and *geese* from *tooth* and *goose* would hae been potent enough to allow **the native linguistic feeling** to win through to an acceptance of these new types of plural formation as psychologically possible. (Sapir 1921: 63)

"Lingual instinct" not unique to Clay! Cf. also: "In this respect the unschooled recorder of language, provided he has a good ear and **a genuine instinct for language**, is often at a great advantage as compared with the minute phonetician, who is apt to be swamped by his mass of observations." (*infra*, 58; footnote 16)

> The word *farmer* has **an "agentive" suffix *-er*** that performs the function of indicating the one that carries out a given activity, in this case that of farming. (Sapir 1921: 87)

Compare the *addresser* and *addressee* (active and passive agentives of Jakobson) to the rather neutral *communicant* (of Morris).

> **The concreteness of experience is infinite, the resources of the richest language are strictly limited**. It must perforce throw countless concepts under the rubric of certain basic ones, using other concrete or semi-concrete ideas as **functional mediators**. The ideas expressed by these mediating elements - they may be independent words, affixes, or modifications of the radical element - may be called "derivational" or "**qualifying**." (Sapir 1921: 88)

These remarks are again useful for dissecting the polysemanticity of "phatic" (as a functional mediator between a variety of concepts related to the term). The adjective "phatic" definitely performs a *qualifying* function in linguistic-anthropological discourse (it qualifies speech as a specific mode of action).

> Definiteness or indefiniteness of reference, number, personality as an inherent aspect of the verb, tense, not to speak of gender - all these are given no expression in the Chinese sentence, which, for all that, is a perfectly adequate communication - provided, of course, there is that **context, that background of mutual understanding** that is essential to the complete intelligibility of all speech. (Sapir 1921: 97)

In praise of context, which here comes across as *ground* in Peircean semiotics. Context, presumably, is a background to the communication situation, including not only objects in the vicinity one can point to but also "mutual understanding" about the definition of the situation and perhaps shared knowledge (not only of the linguistic code but of the surrounding cultural milieux).

> In other words, to paraphrase awkwardly certain latent "demonstrative" ideas, does this farmer (invisible to us but standing behind a door not far away from me, you being seated yonder well out of reach) kill that duckling (which belongs to you)? or does that farmer (who lives in your neighborhood and [|] whom we see over there) kill that duckling (that belongs to him)? This type of **demonstrative elaboration** is foreign to our way of thinking, but it would seem very natural, indeed unavoidable, to a Kwakiutl Indian. (Sapir 1921: 97-98)

In other wors, "demonstrative elaboration" is something like Burke's representative anecdote.

> So far, in dealing with linguistic form, we have been concerned only with single words and with the relations of words in sentences. We have not **envisaged whole languages as conforming to this or that general type**. Incidentally we have observed that one language runs to tight-knit synthesis where another contents itself with a more analytic, piece-meal handling of its elements, or that in one language syntactic relations appear pure which in another are combined with certain other notions that have something concrete about them, however abstract they may be felt to be in practice. In this way we may have obtained some inkling of what is meant when we speak of **the general form of a language**. (Sapir 1921: 127)

The beginnings of Jakobson's linguistic typologies and Lotman's cultural typologies. Between them (or rather alongside Jakobson) stands Mukařovský with his typologies concerning the aesthetics of poetry. Although the relevant categories here are analytical and synthetic, in the aforementioned bunch it is primarily an interplay of semantics and syntactics, though it could be argued that one involves "piece-meal handling" (of semantic information, e.g. selection) and the other "relations appear pure" (e.g. combination).

> Strictly speaking, we know in advance that it is impossible to set up a limited number of types that would do full justice to the peculiarities of the thousands of languages and dialects spoken on the surface of the earth. Like all human institutions, speech is **too variable and too elusive to be quite safely ticketed**. (Sapir 1921: 128)

This is on the subject of grouping all languages into morphological types. The phraseology works for the critique of simplifications of functional linguistics (e.g. one utterance carries one function), which sort of "tickets" utterance with functions without contextual consideration of other simultaneously performed "subsumed" or "subordinated" functions or the interplay between them.

> Even if we operate with a minutely subdivided scale of types, we may be quite certain that many of our languages will **need trimming before they fit**. To get them into the scheme at all it will be necessary **to over-estimate the significance of this or that feature or to ignore, for the time being, certain contradictions in their mechanism**. (Sapir 1921: 128)

Golden phraseology. See above commentary on the type of "theorizing which selects the elements favourable to the case at hand and ignores the more difficult or even outwardly incomprehensible aspects". In particular, for example, Zuckerman overestimates the significance of *attention* in Jakobson and ignores the significance of *pleasant* and *polite* social *atmosphere*. Not to mention the overarching theme of incompatibility between functional classifications where the contradictions in Malinowski's original "apophatic" definition (negating the other functions) poses certain paradoxes (such as the subject of emotions and sentiments).

> [...] we are merely affirming that back of the face of history are powerful drifts that move language, like other social products, to **balanced patterns**, in other words, to **types**. (Sapir 1921: 129)

This is one of those classical Sapirian idioms, like "feeling for relations" (instinct) and "pullulation of patterns" (intuition). Types are indeed, in some sense, balanced patterns. This could be useful for going into the token-type distinction, which appears to be impossible to avoid in this era.

> Thirdly, **the strong craving for a simple formula has been the undoing of linguistics**. (Sapir 1921: 130)

Amusing, considering what a single paragraph containing a simple formula can do. It can, to borrow the poetic phrase on p. 129, "court disaster."

> Now any classification that **starts with preconceived values or that works up to sentimental satisfaction** is self-condemned as unscientific. (Sapir 1921: 131)

The preconceived values in PC are the lapse of reference, the incapability of exact meaning, and the need to talk. Sentimental satisfaction is what one gets from inventing a new speech function as the primary mode of linguistic action performed by "primitive" peoples.

> One celebrated American writer on culture and language delivered himself of the dictum that, estimable as the speakers of agglutinative languages might be, it was nevertheless a crime for an inflecting woman to marry an agglutinating man. **Tremendous spiritual values were evidently at stake**. Champions of the "inflective" languages are wont to glary in the very irrationalities of Latin and Greek, except when it suits them to emphasize their profoundly "logical" character. Yet the sober logic of Turkish or Chinese leaves them cold. The glorious irrationalities and formal complexities of many "savage" languages they have no stomach for. **Sentimentalists are difficult people**. (Sapir 1921: 131; footnote 2)

Nice blockquote for delving into the conceptual problems with "sentiment", and whether it can be read as attitude (or even prejudice) today.

> I do not know whether the suggested classification into four conceptual groups is likely to drive deeper or not. My own feeling is that it does, but **classifications, neat constructions of the speculative mind, are slippery things**. They have to be tested at every possible opportunity before they have the right to cry for acceptance. (Sapir 1921: 153)

Lapse of reference is indeed a slippery thing. But the phatic function appears to be an example of a classification that is indeed a neat construct of the speculative mind, that has been widely accepted before being "tested" in any way (not to mention even proposing hypotheses).

> Every one knows that language is variable. Two individuals of **the same generation and locality, speaking precisely the same dialect and moving in the same social circles**, are never absolutely at one in their speech habits. (Sapir 1921: 157)

Permanent dynamic synchrony: language is not a singular whole but a complex system of systems, and individual personality, psychology, and even mood create differenc circumstances of language use.

> This direction may be inferred, in the main, from the past history of the language. In the long run **any new feature of the drift becomes a part and parcel of the common, accepted speech, but for a long time it may exist as a mere tendency in the speech of a few, perhaps of a despised few**. (Sapir 1921: 166)

See Juri Lotman's semiospheric model of culture, particularly the ordeal about center and periphery.

> In any event the poet's rhythms can only be a more sensitive and stylicized application of rhythmic tendencies that are characteristic of the daily speech of his people. (Sapir 1921: 172)

On this matter Jakobson is actually rather contradictory. On the one hand he writes about "the poetic device of paronomasia" in the political slogan "I like Ike" and adds that "the linguistic study of the poetic function must overstep the limits of poetry" ("Linguistics and Poetics", 1960: 357) and yet also that "Measure of sequences is a device which, outside of poetic function, finds no application in language. Only in poetry with its regular reiteration of equivalent units is the time of the speech flow experienced" (*ibid*, 358).

> Languages, like cultures, are rarely sufficient unto themselves. The necessities of intercourse bring the speakers of one language into direct or indirect contact with those of neighboring or culturally dominant languages. **The intercourse may be friendly or hostile**. (Sapir 1921: 205)

Getting dangerously close to "The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy." (PC 4.2)

> It is a little disappointing to learn that **the general cultural influence of English has so far been all but negligible**. The English language itself is spreading because the English have colonized immense territories. But there is nothing to show that it is anywhere entering into the lexical heart of other languages as French has colored the English complexion or as Arabic has permeated Persian and Turkish. (Sapir 1921: 207)

A century later someone on another continent reads these words and writes his comments in English. If anything, we're now feeling too much burden from the encroaching *lingua franca* and complain about young people sprinkling English into dialogue in their native language.

> Langugae has a setting. The people that speak it belong to a race (or a number of races), that is, to a group which is set off by physical characteristics from other groups. Again, language does not exist apart from **culture**, that is, from **the socially inherited assemblage of practices and beliefs that determines the texture of our lives**. (Sapir 1921: 221)

Isn't this the very same definition of culture employed by Kroeber? Lotman's version is most familiar to me but it, I have found, may have originated from a random source mediated by Jakobson.

> Again, to the east of the Scandinavians are non-Germanic members of our race - **the Finns and related peoples**, speaking languages that are not definitely known to be related to Indo-European at all. (Sapir 1921: 226)

To the east of the Scandinavians is Estonia. This must be the third or fourth instance where he avoids naming us (and yet does name Lithuania!).

> It is difficult to say what elements in their combined culture belong in origin to this tribe or that, so much at one are they in **communal action, feeling, and thought**. (Sapir 1921: 228)

Here the triad is intact. By "communal" he appears to mean *shared* or *common*.

> We cannot deny that the possession of a common language is still and will long continue to be a smoother of the way to a mutual cultural understanding between England and America, but it is very clear that **other factors**, some of them rapidly cumulative, **are working powerfully to counteract this leveling influence**. (Sapir 1921: 229)

I'm assuming these cryptic "factors" have something to do with the isolationist politics American society was engaged in at the time. By now, after the advent of television *and* the internet, U.S. and U.K. have probably become more homogeneous.

> Nor can I believe that culture and language are in any true sense causally related. **Culture** may be defined as ***what*** a society does and thinks. **Language** is a particular ***how*** of thought. It is difficult to see what particular causal relations may be expected to subsist between **a selected inventory of experience (culture, a significant selection made by society)** and the particular manner in which the society expresses all experience. (Sapir 1921: 233)

That's an interesting way of looking at it; language as means and culture as ends.

> Everything that we have so far seen to be true of **language** points to the fact that it **is the most significant and colossal work that the human spirit has evolved** - nothing short of a finished form of expression for all communicable experience. This form may be endlessly varied by the individual without thereby losing its **distinctive contours**; and **it is constantly reshaping itself** as is all art. Language is the most massive and inclusive art we know, a mountainous and anonymous work of unconscious generations. (Sapir 1921: 235)

Poetic and grand. Art is technique (form of expression). It parallels the metaphor of culture as humanity's collective message to itself (Ruesch & Lotman).

> Langugaes are **more** to us **than systems of thought-transference**. They are invisible garments that drape themselves about our spirit and give a predetermined form to all its symbolic expression. When the expression is of unusual significance, we call it literature. (Sapir 1921: 236)

A possible paraphrase for "communicating ideas" (transferring thoughts?).

> Literary expression is personal and concrete, but this does not mean that its significance is altogether bound up with the accidental qualities of the medium. A truly deep symbolism, for instance, does not depend on the verbal associations of a particular language but rests securely on **an intuitive basis that underlies all linguistic expression**. The artist's "intuition," to use Croce's term, is immediately fashioned out of a generalized human experience - thought and feeling - of which his own individual experience is a highly personalized selection. (Sapir 1921: 239)

More fodder for discussing the accidental (previously "ambiguous") verbiage in Malinowski's essay and how it has become popular because it does rely on "an intuitive basis", an everyday experience common to most all people who have ever opened their mouths to speak or pointed their ears to listen.

4684

9.1.5 Language: Its Nature, Development and Origin (2018-01-20 20:13)

LANGUAGE

ITS NATURE, DEVELOPMENT AND ORIGIN

by

OTTO JESPERSEN

London
GEORGE ALLEN & UNWIN LTD
RUSKIN HOUSE MUSEUM STREET

Jespersen, Otto 1922. *Language: Its Nature, Development and Origin*. London: George Allen & Unwin Ltd.

> Endless discussions were carried on about this question, as we see particularly from **Plato's *Kratylos***, and no very definite result was arrived at, nor could any be expected so long as one language only formed the basis of the discussion - even in our own days, after a century of comparative philology, the question still remains an open one. In Greece, the two catchwords ***phúsei* (by nature) and thései** (by convention) for centuries divided philosophers and grammarians into two camps [...] (Jespersen 1922: 19)

Another drop in the bucket for reading Plato's *Kratylos*, and a reminder that the distinction I usually borrow from Augustine (*signa data* and *signa naturalia*) have an earlier precedent.

> What was the object of teaching Latin in the Middle Ages and later? Certainly not the purely scientific one of imparting knowledge for knowledge's own sake, apart from any practical use or advantage, **simply in order to widen the spiritual horizon and to obtain the joy of pure intellectual understanding**. For such a purpose some people with scientific leanings may here and there take up the study of some out-of-the-way African or American idiom. (Jespersen 1922: 24)

Sounds like the function of universities sometimes attributed to Hegel. Today, "spiritual horizon" sounds awkward because we are not a very spiritual people. I'm not even sure what the English equivalent to Estonian *silmaring* (lit. eye-circle) would be (or if it corresponds to German *Weltanschauung*).

> **Condillac** is much more sensible when he tries to imagine how a speechless man and a speechless woman might be led quite naturally to acquire something like language, **starting with instinctive cries and violent gestures called forth by strong emotions**. Such cries would come to be associated with elementary feelings, and new sounds might come to indicate various objects if produced repeatedly in connexion with gestures showing what objects the speaker wanted to call attention to. (Jespersen 1922: 27)

"But before [Boutan and Sapir], both Rousseau and Vico had the concept of human speech as arising from animal sounds of a merely emotional character." (La Barre 1954: 349) - Rousseau is mentioned here as well, but Étienne Bonnot de Condillac I'm not familiar with.

> In the Introduction the author [Jenisch] has the following passage, which might be taken as the motto of Wilhelm v. Humboldt, Steinthal, Finek and Byrne, who do not, however, seem to have been inspired by Jenisch: "In language the whole intellectual and moral essence of a man is to some extent revealed. 'Speak, and you are' is rightly said by the Oriental. **The language of the natural man is savage and rude**, that of the cultured man is elegant and polished. As the Greek was subtle in thought and sensuously refined in feeling - as the Roman was serious and practical rather than speculative - as **the Frenchman is popular and sociable** - as the Briton is profound and the German philosophic - so are also the languages of each of these nations." (Jespersen 1922: 30)

In light of this overview, Malinowski did nothing but "reify" the orthodox view of "primitive language" and - interestingly, if only for his connection with he Frenchman that Durkheim was - apparently mixed it with the French linguistic pathos.

> We have to examine in each case the following essential qualities of the languages compared, **(1) richness, (2) energy or emphasis, (3) clearness, and (4) euphony**. Under the head of richness we are concerned not only with the number of words, first for material objects, then for spiritual and abstract notions, but also with **the ease with which new words can be formed** (lexikalische bildsamkeit). The energy of a language is shown in its lexicon and in its grammar (simplicity of grammatical structure, absence of articles, etc.), but also in "**the characteristic energy of the nation** and its original writers." Clearness and definiteness in the same way are shown in vocabulary and grammar, especially in a regular and natural syntax. Euphony, finally, depends not only on the selection of consonants and vowels utilized in the language, but on their harmonious combination, the general impression of the language being more important than any details capable of being analysed. (Jespersen 1922: 30)

Hey this sounds very much like the work of the Estonian linguistic innovator Johannes Aavik, whose three principles include utility (richness and clearness), aesthetics (euphony) and native quality (energy).

> It depends to a great extent on accidental circumstances **whether a language has been or has not been used in elevated literature**, and its merits should be estimated, so far as this is possible, independently of the perfection of its literature. (Jespersen 1922: 30)

Above, there was an interesting philosophical insight about the literary nature of language: "[Herder] sees the close connexion that exists between language and primitive poetry, or that kind of spontaneous singing that characterizes the childhood or youth of mankind, and which is totally distinct from the artificial poetry of later ages. But to him each **language is not only the instrument of literature, but itself a literature and poetry**. A nation speaks its soul in the words it uses." (*infra*, 29)

The passage has relevant implications. Language - as a system of systems - is itself a work of art: "language [...] is the most significant and colossal work that the human spirit has evolved - nothing short of a finished form of expression for all communicable experience" (Sapir 1921: 235).

> Thus, on p. 396, he [Jenisch] declares German to be the most repellent contrast to that most supple modern language, French, on account of its unnatural word-order, its eternally trailing article, its want of participial constructions, and its interminable auxiliaries (as in 'ich werde geliebt werden, ich würde geliebt worden sein,' etc.), with the frequent separation of these auxiliaries from the main verb through extraneous intermediate words, all of which gives the German **something incredibly awkward, which to the reader appears as lengthy and diffuse and to the writer as inconvenient and intractable**. (Jespersen 1922: 31)

The heaviest critique of Germani I've met. Sapir's was much more lenient, even poetic (did not re-type it).

> Anyhow, it seems to me no small merit to have been the first to treat such problems as these, which are generally answered in an off-hand way according to **a loose general judgement**, so as to put them on a scientific footing by **examining in detail** what it is that makes us more or less **instinctively prefer** one language, or **one turn or expression** in a language, **and thus lay the foundation of** that inductive æsthetic **theory** of language which has still to be developed in a truly scientific spirit. (Jespersen 1922: 31)

Phraseological findings for discussing the lack of a phatic theory in terms of which strands we prefer instinctively/intuitively and what turns of expression capture the otherwise rather loose definitions best.

> The chief innovation of the beginning of the nineteenth century was **the historical point of view**. On the whole, it must be said that it was reserved for that century to apply the notion of history to other things than wars and the vicissitudes of dynasties, and thus to discover **the idea of development or evolution as pervading the whole universe**. (Jespersen 1922: 32)

Now we're into the vicissitudes of ideologies. The historical point of view is so much taken for granted these days that no one would dare bring up this view of history outside of the history of historical writing. To development and evolution one could probably add "progress".

> **Schlegel** had studied Sanskrit for some years in Paris, and in his romantic enthusiasm he **hoped that** the study of **the old Indian books would bring about a revolution in European thought** similar to that produced in the Renaissance through the revival of the study of Greek. (Jespersen 1922: 34)

How's that going? I've dipped my toes into the study of Vedic literature, for example (France & Eigner eds. 2009), but it feels like ancient Indian knowledge has not achieved a noticeable foothold in modern sciences; rather, Indian and other (South- and East-)Asian nationals are doing a lot more modern science today.

> In his review (1812) of Rask's Icelandic grammar he [Grimm] writes: "Each individuality, even in the world of languages, should be respected as sacred; it is desirable that even the smallest and most despised dialect should be left only to itself and to its own nature and in nowise subjected to violence, because it is sure to have some secret advantages over the gretaest and most highly valued language." (Jespersen 1922: 41)

Linguistic romanticism. Similar statements have probably been uttered by Johannes Aavik and similar proponents of small languages.

> He speaks of previous German grammars and says expressly that he does not want his to be ranged with them. He charges them with unspeakable pedantry; they wanted to dogmatize magisterially, while to Grimm **language, like everything natural and moral, is an unconscious and unnoticed secret which is implanted in us in youth**. Every German therefore who speaks his language naturally, i.e. untaught, may call himself his own living grammar and leave all schoolmasters' rules alone. Grimm accordingly has **no wish to prescribe anything, but to observe what has grown naturally**, and very appropriately he dedicates his work to Savigny, who has taught him how institutions grow in the life of a nation. (Jespersen 1922: 42)

A somewhat enviable attitude. The "unconsciousness" called up the admiration Jakobson felt for Sapir on this matter. The latter portion made me think of the ethics of terminology, and how to employ this anti-prescriptive, purely observational ethos to my own survey of the work of definition that has naturally occurred in the past century with PC.

> This first book in the 1822 valume contains much, perhaps most, of what constitutes Grimm's fame as a grammarian, notably his exposition of the 'sound shift' (lautverschiebung), which it has been customary in England since Max Müller to term 'Grimm's Law.' If any one man is to give his name to this law, a better name would be 'Rask's Law,' for all these transitions [...] are enumerated in Rasks' *Undersogelse*, p. 168, which Grimm knew before he wrote a single word about the sound shift. (Jespersen 1922: 43)

The sentiment of justice at work. It is easy enough to prove that one person has read another via citation; a whole different story to prove that one person had not read another via the lack of citation. (Jakobson had cited Malinowski on at least one other occasion but where he attributes "phatic" to him a citation is lacking and it cannot be said that anything besides the term itself had been communicated, imo through mediation.)

> Grimm rejoiced in his formula, giving as it does **three chronological stages** in each of the three subdivisions (tenuis, media, aspirate) of each of the three classes of consonants (labial, dental, 'guttural'). This evidently took hold of his fancy through **the mystic power of the number three**, which he elsewhere (Gesch I. 191, cf. 241) finds pervading language generally: three original vowels, *a*, *i*, *u*, three genders, three numbers (singular, dual, plural), three persons, three 'voices' (genera: active, middle, passive), three tenses (present, preterit, future), three declensions through *a*, *i*, *u*. As there is here an element of mysticism, so is there also in Grimm's highflown [|] explanation of the whole process from pretended popular psychology, which is full of the cloudiest romanticism. (Jespersen 1922: 44-45)

Reminiscent of Peircean triadomania. Apparently a more common problem than it appears.

> He [Humboldt] rightly insists on the importance of seeing in language **a continued activity**. Language is not a substance or a finished work, but **action** (Sie selbst ist kein werk, *ergon*, sondern eine tätigkeit, *energeia*). Language therefore cannot be defined except genetically. It is **the ever-repeated labour of the mind to utilize articulated sounds to express thoughts**. Strictly speaking, this is a definition of each separate **act of speech**; but truly and essentially a language must be looked upon as the totality of such acts. (Jespersen 1922: 56)

Language as a system, languaging as an activity. The phraseology here might serve to expand the otherwise quite commonplace "communicating ideas" and expressing thoughts". The novel component, I guess, is "labour". Note that the onus is on language, that *language* is a mode of action (and not *speech*, as it is in Malinowski, who intentionally conflates the two concepts in an apparent attempt to avoid the kind of psychological essentialism also manifest in the subject of collective consciousness).

> Humboldt speaks continually of languages as more perfect or less perfect. Yet "**no language should be condemned or depreciated, not even that of the most savage tribe**, for each language is a picture of the original aptitude for language" (Versch 304). In another place he speaks about special excellences even of languages that cannot in themselves be recognized as superlatively good **instruments of thought**. (Jespersen 1922: 57)

"Popular statements as to the extreme poverty of expression to which primitive languages are doomed are simply myths." (Sapir 1921: 22)

> According to Humboldt, each separate language, even the most despised dialect, should be looked upon as an organic whole, different from all the rest and expressing the individuality of the people speaking it; **it is characteristic of one nation's psyche**, and indicates the peculiar way in which that nation attempts to realize the ideal of speech. As **a language is thus symbolic of the national character o those who speak it**, very much in each language had its origin in a symbolic representation of the notion it stands for; there is a natural nexus between certain sounds and certain general ideas, and consequently we often find similar sounds used for the [|] same, or nearly the same, idea in languages not otherwise related to one another. (Jespersen 1922: 57-58)

"Languages are more to us than systems of thought-transference. They are invisible garments that drape themselves about our spirit and give a predetermined form to all its symbolic expression." (Sapir 1921: 236) - sentiments such as these seem to come a dime a dozen.

> According to Humboldt, **language is in continued development under the influence of the changing mental power of its speakers**. In this development there are naturally two definite periods, one in which the creative instinct of speech is still growing and active, and another in which a seeming stagnation begins and then an appreciable decline of that creative instinct. Still, **the period of decline may initiate new principles of life and new successful changes in a language** (Versch 184). (Jespersen 1922: 59)

Touching upon the possibility of innovation in language posed by Johannes Aavik: is language a finished product of the collective mind or can upstart individuals contribute to its refinement on their own will? This is just another, more broader, way of putting the question of "private languages" and the individual contribution of singular personages.

> In other cases less noble causes are at work. Rougher organs and less sensitive ears are productive of indifference to the principle of harmony, and finally a prevalent practical trend may bring about abbreviations and omissions of all kinds in its contempt for everything that is not strictly necessary for the purpose of being understood. While in the first period the elements still recall their origin to man's consciousness, **there is an æsthetic pleasure in developing the instrument of mental activity**; but in the second period language serves only the practical needs of life. (Jespersen 1922: 60)

Noble and not so noble tendencies in the development of language. It almost feels like a period of practical stagnation occurred to the Estonian language during the Soviet occupation decades when the mere survival of the language was at stake. Perhaps this century will see a new burst of innovation, a mirror of what occurred more or less a century before?

> He [Grimm] instances the **English language**, which by sheer making havoc of all old phonetic laws and by the loss of all flexions has acquired a great force and power, such as is found perhaps in no other human language. Its wonderfully happy structure resulted from the marriage of the two noblest languages of Europe; therefore it was a fit vehicle for the greatest poet of modern times, and **may justly claim the right to be called a world's language**; like the English people, it seems destined to reign in future even more than now in all parts of the earth. (Jespersen 1922: 62)

This is quite a bit more prophetic and significantly less grim than Sapir (1921: 207) on the same matter: "The English language itself is spreading because the English have colonized immense territories."

> But all these compound names are clumsy without being completely pertinent, and it seems therefore much better to use the short and convenient term 'the Aryan languages': Aryan being the oldest name by which any members of the family destined themselves (in India and Persia). (Jespersen 1922: 64)

Today we use "Indo-European", as "Aryan" evidently picked up a very charged political connotation some time after this book was first published. It would offend most everyone's sensibilities to even bring this up these days. (Particularly due to the political contentions mentioned have resurfaced in recent times due to some U.S. president or other.)

> Schleicher specialized in Slavonic and Lithuanian; he studied the latter language in its own home and took down a great many songs and tales from the mouths of the peasants; **he was for some years a professor in the University of Prague**, and there acquired a conversational knowledge of Czech; he spoke Russian, too, and thus in contradistinction to Bopp and Grimm had a first-hand knowledge of more than one foreign language [...] (Jespersen 1922: 71)

Some notable similarities with Roman Jakobson. Is there a century-earlier prototype personality for everyone?

> The sun exists independently of the human observer; but there could be no such thing as language if there was not besides the speaker a listener who might become a speaker in his turn. (Jespersen 1922: 74)

The first part is reminiscent of Uexküll and/or Goethe on the sun and the eye whilst the latter part naturally makes me think of the symmetry and reciprocity of speaking and listening roles in PC.

> Beyond the flexional stage no language can attain; the symbolic denotation of relation by flexion is the highest accomplishment of language; **speech has here effectually realized its object, which is to give a faithful phonetic image of thought**. (Jespersen 1922: 76)

Another odd synonymous formation of "communicating ideas". At some point I should have an enviable array of such formulations in widely different speech registers. Then the matter would be to analyze their implications for both communication and communion.

> No language of modern Europe presents the flexional type in a purer shape than Lithuanian, where we find preserved nearly the same grammatical system as in old Sanskrit, **yet no one would assert that the culture of Lithuanian peasants is higher than that of Shakespeare**, whose language has lost an enormous amount of the old flexions. (Jespersen 1922: 78)

This must be why a recent /r/dataisbeautiful post (based on Eurostat numbers) showed that in Lithuania 25-40 % of people cannot keep their homes adequately warm: their domiciles were evidently *burned* by Jespersen a century ago! So complete was this *burn* that the Lithuanians are still suffering.

> But the latter division had better be left alone; it turns on the intricate question "What constitutes a word?" and ultimately depends on **the usual depreciation of 'inferior races'** and corresponding exaltation of our own race, which is alone **reputed capable of possessing 'real words.'** (Jespersen 1922: 80)

More worthwhile notes for discussing the scientific racism of Spencer and the primitiveness of the "Savage Community" in Malinowski and how he denied "communicating ideas" (and hence higher, verbal, arts) and "exact meaning" to those peoples.

> [...] the writer of these lines looks back with the greatest gratitude to that period of his youth when he had the good fortune to make the acquaintance of these truly classical works. Everything was so well arranged, so carefully thought out and so lucidly explained, that one had everywhere **the pleasant feeling that one was treading on firm ground**, the more so as the basis of the whole was not an artificially constructed nebulous *ursprache*, but the familiar forms and words of an historical language. (Jespersen 1922: 85)

Something akin to this feeling seems to follow functionalist scheming. For example, just today I stumbled upon the four-sides model of Friedemann Schulz von Thun on Wikipedia. It is unmistakably inspired by Jakobson's scheme and replaces the phatic dimension with "relationship". It was as surprising a find as that one Canadian guy who developed a unique sociolinguistics after Jakobson, of which only select few Canadians seem to be aware (the guy's name escapes me at the moment).

> [...] and finally, if semantics (the study of the significations of words) has become a real science instead of being **a curiosity shop of isolated specimens**, this has only been rendered possible through seeing words as connected with other words to form complete utterances. (Jespersen 1922: 97)

Phraseology! ("Phatic Theory")

> Science, of its very nature, aims at larger and larger generalizations, more and more comprehensive formulas, so as finally to bring about **that "unification of knowledge" of which Herbert Spencer speaks**. (Jespersen 1922: 98)

Well, thanks for not leaving a citation! It sounds like Spencer anticipated the Unified Science Movement, though it is presented so generally here that it may have legitimately been something he only *spoke* (and did not write) about.

> **A child's linguistic development covers three periods** - the screaming time, the crowing or babbling time, nad the talking time. But the last is a long one, and must again be divided into two periods - that of **the "little language," the child's own language**, and that of the common language or language of the community. In the former the child is linguistically an individualist, in the latter he is more and more socialized. (Jespersen 1922: 103)

These are fine distinctions for they enable the observation that while La Barre and Jakobson both deal with the small child, one focuses on screaming and the other on babbling, one on the private emotional connotations of the parent-child dyad and the other on the child's gradual acquisition of the full language of adults.

> Tracy (p. 139) gives the following **forms through which the boy** A (1.5) **had to pass** before being able to say *pussy: pooheh*, *poofie*, *poopoohie*, *poofee*. (Jespersen 1922: 111)

Immature amusements.

> The child has somehow to find out for himself with regard to his own language what ideas are considered to hang together and so come under the same word. He hears the word 'chair' applied to a particular chair, then to another chair that perhaps looks to him totally different, and again to a third: and it bocemes his business to group these together. (Jespersen 1922: 114)

Notice the similar example in Lotman (if memory does not betray then in the same text that discusses the metaphor "world is a horsie").

> **Shifters** - A class of words which presents grave difficulty to children are those whose meaning differs according to the situation, so that the child hears them now applied to one thing and now to another. That was the case with words like 'father,' and 'mother.' Another such word is 'enemy.' (Jespersen 1922: 123)

The kind of explanation painfully missing from Jakobson's paper on Russian shifters. The connection with cryptanalysis would probably explain why he chose this category for study during his initial American period. Also, consider the similarity with Laclau's "empty signifiers."

> But gradually a high degree of accuracy is obtained, the fittest meanings surviving - that is (in this connexion) those that agree best with those of **the surrounding society**. And thus the individual is merged in society, and **the social character of language** asserts itself through the elimination of everything that is the exclusive property of one person only. (Jespersen 1922: 127)

Culture, "the traditional body of social usage" (Sapir), eliminates non-standard verbiage by way of neglect and exclusion from tradition. Here the "survival of the fittest" trope of evolutionism is applied on linguistic forms in a manner reminiscent of Peirce's similarly Darwinian approach to how signs gain currency (cf. the famous "signs grow" passage).

> Many people will say it comes by 'instinct,' as if '**instinct**' were not **one of those fine words which are chiefly used to cover over what is not understood**, because it says so precious little and seems to say so precious much. (Jespersen 1922: 128)

In one of his metalogues (to a compendium on animal communication) Gregore Bateson explains to his daughter that "instinct" is like a *black box* - a square in the design or outline into which you put something as of yet unexplained or mysterious (and hope that the engineers will figure it out).

> Most children learn to say 'no' before they can say 'yes' - simply because **negation is a stronger expression of feeling than affirmation**. (Jespersen 1922: 136)

How does one measure the strength of the expressions of feeling?

> The first use of prepositions is always in **set phrases learnt as wholes**, like 'go to school,' 'go to pieces,' 'lie in bed,' 'at dinner.' Not till later comes the power of using prepositions in **free combinations**, and it is then that mistakes appear. (Jespersen 1922: 138)

Perhaps relevant for understanding Alan Gardiner's discussion of "set phrases" in connection with so-called phatic utterances, which are conventionally "fixed" (as opposed to "free").

> It is perfectly natural to say that something has passed over the threshold of consciousness: the metaphor is from the way in which you enter a house by **stepping over the threshold**. If the metaphor were kept, the opposite situation would be expressed by the statement that such and such a thing is **outside the threshold** of consciousness. But psychologists, in the thoughtless way of little children, take *under* to be always the opposite of *over*, and so speak of things 'lying **under (or below) the threshold** of our consciousness,' and have even invented a Latin word for the unconscious, viz. *subliminal*. (Jespersen 1922: 138)

Evidently I commit this error frequently. I also had some trouble learning the exact spelling of *threshold*, as the *h* in both instances sounds all too silent for notice. Hopefully henceforth I'll write "outside" instead of "below" when it comes to this metaphor.

> Women know
> The way to rear up children, (to be just)
> They know a simple, merry, tender knack
> Of stringing pretty words that make no sense,
> And **kissing full sense into empty words**,
> Which things are corals to cut life upon,
> Although such trifles: children learn by such
> Love's holy earnest in a pretty play
> And get not over-early solemnized...
> Such good do mothers. Fathers love as well
> - Mine did, I know - but still with heavier brains,
> And wills more consciously responsible,
> And not as wisely, since less foolishly.

Elizabeth Browning: *Aurora Leigh*, 10. (Jespersen 1922: 142; footnote 1)

Who inserts a full poem into a footnote? Otto Jespersen does. The emphasized line could illustrate La Barre's phatic communication on two points, one being private emotional connotation and the other the appearance of communication.

> This is by no means depreciating the mother's influence, which is strong indeed, but chiefly in the first period, that of the child's 'little language.' But that is the time when the child's imitative power is weakest. His exact attention to the minutiæ of language dates from the time when he is thrown into a wider circle and has to make himself understood by many, so that his language becomes really identical with that of the community, where **formerly he and his mother would rest contented with what *they*, but hardly anyone else, could understand**. (Jespersen 1922: 147)

It would appear that Jespersen's "little language" is amply comparable to the talk of private emotional connotation by La Barre.

> It is the same everywhere. Hawthorne writes: "Pearl mumbled something into his ear, that sounded, indeed, like human language, but was **only such gibberish as children may be heard amusing themselves with**, by the hour together" (*The Scarlet Letter*, 173). And R. L. Stevenson: "Children prefer the shadow to the substance. When they ight be speaking intelligibly together, **they chatter senseless gibberish by the hour**, and are quite happy because they are making believe to speak French" (*Virginibus P.*, 236; cf. Glenconner, p. 40; Stern, pp. 76, 91, 103). Meringer's boy (2.1) took the music-book and sang a tune of his own making with incomprehensible words. (Jespersen 1922: 149)

I had one such memorable experience when I, an Estonian, was in a Russian kindergarten: Igor approached me and spoke complete gibberish that sounded like minced Russian. Immediately afterwards he told the others around us that he just spoke Estonian to me. They probably caught the deceit in my lack of reply and puzzled look.

> Originally *Fare well* was only said to some one going away. If now the departing guest says *Farewell* to his friend who is staying at home, it can only be because the word *Farewell* has been conceived as **a fixed formula, without any consciousness of the meaning of its parts**. (Jespersen 1922: 176)

"In 'good morning' and 'good-bye' the referential function lapses, i.e., these verbal signs are not symbols, it is enough if they are suitable." (Ogden & Richards 1946[1923]: 234)

> *Chin-chin*, according to the same source, is from Chinese *ts'ing-ts'ing*, Pekingese *ch'ing-ch'ing*, **a term of salutation** answering to 'thank you, adieu,' but the English have extended its sphere of application very considerably, using it as a noun meaning 'salutation, compliment,' and as a verb meaning "to worship (by bowing and striking the chin), to reverence, adore, implore, to deprecate anger, to wish on something, invite, ask" (Leland). (Jespersen 1922: 222)

This is "The Ultimate Gesture of Deference and Debasement" - Kowtowing in China (Hevia 2009). It looks like nonverbal affiliates to greeting and other politeness formulae are unavoidable.

> [...] *wailo*, or *wylo*, which is probably from *away*; it means 'go away, away with you! go, depart, gone.' (Jespersen 1922: 223)

Historical phatic utterances? The Wikipedia article about Chinese Pidgin English contains the above note with citation to Online Etymology Dictionary: "The term "pidgin" itself is believed by **some etymologists** to be a corruption of the pronunciation of the English word "business" by the Chinese." It also said that it was *developed by* the English (agentive emphasis) and words like "*ploper* (*plopa*)" (*infra*, 224) do sound "humiliating".

> 'You belong clever inside,' 'you are intelligent.' The usualy way of asking the price of something is 'how much belong?' (Jespersen 1922: 224)

Good illustrations of how this pidgin English souds like children's speech and that of someone with simply not enough skill with standard English to utter full sentences. The latter illustration especially rings like it could be uttered by an Estonian who has picked up only enough English from the American cultural influence to barely conduct everyday practical matters. Jespersen, as a turn-of-the-century man in a Skandinavian country didn't find these notes too offensive to publish.

> And we have seen that there are some words which the Easterners must naturally suppose to be English, while the English think that they belong to the vernacular, and **in using them each party is thus under the delusion that he is rendering a service to the other**. [...] From Schuchardt I take the following quotation: "The usual question on reaching the portico of an Indian bungalow is, *Can missus see?* - it being a popular superstition amongst the Europeans that **to enable a native to understand English he must be addressed as if he were deaf, and in the most infantile language**." This tendency to meet the 'inferior races' half-way in order to facilitate matters for them is by Churchill called "the one supreme axiom of international philology: the proper way to make a foreigner understand what you would say is to use broken English. He speaks it himself, therefore give him what he uses." We recognize here the same mistaken notion that we have seen above in the language of the nursery, where mothers and others will talk a curious sort of mangled English which is believed to represent real babytalk, though it has many traits which are purely conventional. **In both cases these more or less artificial perversions are thought to be an aid to those who have not yet mastered the intricacies of the language in question**, though the ultimate result is at best a retardation of the perfect acquisition of correct speech. (Jespersen 1922: 225)

I cinged at the remark about deafness and infantile language, which tie into the "scientific" prejudices in Malinowski, La Barre, and Jakobson, which picks its illustrative subjects from various non-standard representatives of what they purport to deal with (Mal's "primitives", Bar's primates and infants, Jak's birds, *Natürvölker*, and infants).

> When later the white traders made permanent establishment in Oregon, a real language was required; and it was formed by drawing upon the Chinook for such words as were requisite, numerals, pronouns, and some adverbs and other words. **Thus enriched, 'the Jargon,'** as it now began to be styled, became of great service as **a means of general intercourse**. Now, French Canadians in the service of the fur companies were brought more closely into contact with the Indians, hunted with them, and **lived with them on terms of familiarity**. (Jespersen 1922: 229)

Connotations for the term *jargon* (a guest in some treatments of phaticity). The scene sounds like the stuff of Alejandro Iñárritu's *The Revenant* (2015).

> "The origin of some of the words is rather whimsical. The Americans, British and French are distinguished by the terms *Boston*, *Kinchotsh* (King George), and ***pasaiuks***, which is presumed to be the word *Français* (as neither *f*, *r* nor the nasal *n* can be pronounced by the Indians) with the Chinook **plural termination *uks* added**. (Jespersen 1922: 229)

It sounds like a Frenchmad had quarreled with a native about how to pronounce their people, with French word-endings being notoriously vague-sounding, and landed at "uks" as a compromise. Note: remove the *i* and you have a novel Estonian word for the French.

> To sum up, this Oregon trade language is to be classed together with Beach-la-mar and Pidgin-English, not perhaps as 'bastard' or 'mongrel' languages - such expressions taken from biology always convey the wrong impression that a language is an 'organism' and had therefore better be avoided - but rather as makeshift languages or **minimum languages, means of expression which do not serve all the purposes of ordinary languages**, but may be used as substitutes where **fuller** and better ones are not available. (Jespersen 1922: 232)

Only now do I realize that the word "full" (as opposed to the "empty" or "small" of PC) can be substantiated with Malinowski's illustrations of the higher arts. That is, the "ordinary languages" can serve everyday conversation as much as practical goals as well as verbal art and philosophy. Essentially, Malinowski evidently didn't consider the language he was studing a "full" language in this sense? Above, Jespersen describes how this particular makeshift language he just discussed "has already the beginning of a literature", by which he means "songs, mostly composed by women" (*infra*, 231). Huh, songs and sermons fulfil both (verbal art and philosophy).

> The natives, who had learnt such words from the French, evidently used them to other whites under the impression that thereby they could make themselves more readily understood, and the British and American traders probably imagined them to be real Chinook; **anyhow, their use meant a substantial economy of mental exertion**. (Jespersen 1922: 233)

Jakobson describes a similar situation between the Russian and Norwegian fishermen's language in the far north. The bold ending of the quote has heavy implications for PC (associations with Spencer's *Style*).

> Finally, I would point the contrast between these makeshift languages and **slang**: the former are an outcome of linguistic poverty; they are born of the necessity and the desire to make oneself understood where the ordinary idiom of the individual is of no use, while slang expressions are due to **a linguistic exuberance**: the individual creating them knows perfectly well the ordinary words for the idea he wants to express, but in **youthful playfulness** he is not content with what is everybody's property, and thus consciously steps outside the routine of everyday language to produce something that is **calculated to excite merriment or even admiration** on the part of his hearers. (Jespersen 1922: 234)

Some lesser-known phatic tropes are associated with this phenomenon in the lesser studied corners of the domain (along with the study of humor). Slang basically aims to create an *impolite* but pleasant atmosphere of social interaction, praticularly among the youth. This must be why La Barre includes slang under phatic communication.

> Vilhelm Thomsen informs me that the old Livonian language, which is now nearly extinct, is kept up with the greatest fidelity by the women, while the men are abandoning it for Lettish. (Jespersen 1922: 241)

Immediately precedenci this is a discussion of the Basque situation where women speak the language and men only French and forbid their children to learn their *mother's tongue*. Interestingly, this was turned around a half-century later when in "The Language Situation in Southern France" (Schlieben-Lange 1977) found that the men were linguistically conservative and women wanted their children to do well in French schools and society.

> But when from the field of phonetics we come to that of vocabulary and style, we shall find a much greater number of differences, though they have received very little attention in linguistic works. A few have been mentioned by Greenough and Kittredge: "**the use of *common* in the sense of 'vulgar'** is distinctly a feminine peculiarity. It would sound effeminate in the speech of a man. So, in a less degree, **with *person* for 'woman,' in contrast to 'lady.' *Nice* for 'fine** must have originated in the same way" (W, p. 54). (Jespersen 1922: 245)

To this the only natural response available today is printed in parts on the following page: "the old-fashioned prudery which prevented ladies from using such words [...] is now rightly looked upon as exaggerated and more or less comical" (*infra*, 246).

> This is not invalidated by the fact that **quite recently, with the rise of the feminist movement**, many young ladies have begun to imitate their brothers in that as well as in other respects. (Jespersen 1922: 248)

On the subject of swearing. How little changes in a century?

> Woman as a rule follows **the main road of language**, where man is often inclined to turn aside into a narrow footpath or even to strike out a new path for himself. (Jespersen 1922: 248)

This goes equally well for some other grant sex differences, particularly in ambition.

> Most of those who are in the habit of reading books in foreign languages will have experienced **a much greater average difficulty in books written by male than by female authors, because they contain many more rare words, dialect words, technical terms, etc.** Those who want to learn a foreign language will therefore always do well at the first stage to read many ladies' novels, because they will there continually meet with just those everyday words and combinations which the foreigner is above all in need of, what may be termed **the indispensable small-change of a language**. (Jespersen 1922: 248)

Sexist and accurate. *The small-change of language* sounds eminently phatic.

> [...] certain experiments made by the American professor Jastrow would tend to show that we have here a trait that is independent of education. He asked twenty-five university students of each sex, belonging to the same class and thus in possession of the same preliminary training, to write down as rapidly as possible a hundred words, and to record the time. Words in sentences were not allowed. There were thus obtained 5,000 words, and of these many were of course the same. But **the community of thought** was greater in the women; while the men used 1,375 different words, their female class-mates used only 1,123. (Jespersen 1922: 248)

That's not a great difference, and I'm beginning to notice an accusation of femininity in "common" and "community".

> "In general the feminine traits revealed by this study are an attention to the immediate surroundings, to the finished product, to the ornamental, the individual, and the concrete; while the masculine preference is for the more remote, the constructive, the useful, the general and the abstract." (See Havelock Ellis, *Man and Woman*, 4th ed., London, 1904, p. 189.) (Jespersen 1922: 249)

Harmful stereotypes!

> Thus it comes that some men are confirmed punsters, while women are generally slow to see any point in a pun and scarcely ever perpetrate one themselves. (Jespersen 1922: 249)

Just another way of putting Christopher Hitchens's 2007 Vanity Fair article.

> These quotations illustrate types of sentences which are becoming so frequent that they would seem soon to deserve a separate chapter in modern grammars, **'Did you ever?' 'Well, I never!'** being perhaps the most important of these **'stop-short' or 'pull-up' sentences**, as I think they might be termed. (Jespersen 1922: 251)

An interesting trivial notice, something of the spirit of "Where Were We?" (Alonso 2002).

> Meredith says of one of his heroines: "**She thought in blanks, as girls do, and some women**," and Hardy singularizes one of his by calling her "that novelty among women - one who finished a thought before beginning the sentence which was to convey it." (Jespersen 1922: 251)

Eshter Vilar has something to this effect, involving the mystifying effect of femininity (girls, women need only be mentioned to make so few words deeply meaningful) and emptiness in *The Manipulated Man*. Fullness was discussed above; *emptiness* is one of those less popular phatic tropes (speech empty of meaning; the meanings of words do not belong to the words symbolically but pragmatically, as in the vivid Polly and Arthur illustration in phatic implications).

> If we compare long periods as constructed by men and women, we shall in the former find many more instances of intricate or involute structures with clause within clause, a relative clause in the middle of a conditional clause or vice versa, with subordination and sub-subordination, while the typical form of longe feminine periods is that of co-ordination, one sentence or clause being added to another on the same plane and **the gradation between the respective ideas being marked not grammatically, but emotionally, by stress and intonation**, and ni writing by underlining. (Jespersen 1922: 251)

These are some lofty ideas. To simplify, men's speech infolves more complex mental gymnastics and women's speech grades between different ideas with emphasis. On the following page: "Or we may use a simile that a male period is often like a set of Chinese boxes, one within another, while a feminine period is like a set of pearls joined together on a string of *and* and similar words." (*infra*, 252)

> Ellis (*Man and W*. 195) explains this in this way: with the quick reader it is as though every statement were admitted immediately and without inspection to fill the vacant chambers of the mind, while with the slow reader **every statement undergoes an instinctive process of cross-examination**; every new fact seems to stir up the accumulated stores of facts among which it intrudes, and so impedes rapidity of mental action. (Jespersen 1922: 252)

For me this is the distinction between a fast and slow text, which nearly accord to related distinctions (fiction/non-fiction; often further, easy and good), distinguished between whether the text is something I "get into" or whether it's one I have some sort of internal dialogue with (most often in the form of comment reply; incommunication).

> This reminds me of one of Swift's "Thoughts on Various Subjects": "The common flunecy of speech in many men, and most women, is owing to the scarcity of matter, and scarcity of words; for whoever is a master of language, and hath a mind full of ideas, will be apt in speaking to hesitate upon the choice of both: where **common speakers have only one set of ideas, and one set of words to clothe them in; and these are always ready at the mouth**. So [|] people come faster out of a church when it is almost empty, than when a crowd is at the door" (*Works*, Dublin, 1735, i. 305). (Jespersen 1922: 252-253)

"This reminds me of one of Swift's [text]" is something I would "comment reply". The emphasized portion is, once again, eerily reminiscent of PC. It covers equally the ideational aspect ("communicating ideas"), linguistic homogeneity typical of formulas and small talk, and it's "readiness", as it is put here, is embodied in more complex matters (propitiating the strangers, tension release, etc.).

> But this again is connected with another indubitable fact, that women do not reach the same extreme points as men, but are nearer the average in most respects. Havelock Ellis, who establishes this in various fields, rightly remarks that the statement that genius is undeniably of more frequent occurrence among men than among women has sometimes been regarded by women as **a slur upon their sex**, but that it does not appear that women have been equally anxious to find fallacies in the statement that idiocy is more common among men. Yet the two statements must be taken together. **Genius is more common among men by virtue of the same general tendency by which idiocy is more common among men**. The two facts are but two aspects of a larger zoological fact - the greater variability of the male (*Man and W*. 420). (Jespersen 1922: 253)

What year is this? Does anything change in a century's time?

> If, however, we find a particular period especially fertile in linguistic changes (phonetic, morphological, semantic, or all at once), it is quite natural that we should turn our attention to **the social state of the community** at that time in order, if possible, to discover some specially favouring circumstances. (Jespersen 1922: 260)

This phraseology is reminiscent of Spencer (the social state) though with a modern bent (the community).

> Secondly, there may be no periods in which the ordinary restraints on linguistic change make themselves less felt than usual, because **the whole community is animated by a strong feeling of independence and wants to break loose from social ties of many kinds**, including those of a powerful school organization or literary tradition. (Jespersen 1922: 260)

Isn't the current era kinda like this? People live independent lives, connected by technology while IRl "social ties" deteriorate. This period of peace and independent is not as enthralling as times of disaster, wars, public uproar and mass movements.

> I ma also inclined to think that the unparalleled rapidity with which, during the last hundred years, the vulgar speech of English cities has been differentiated from the language of **the educated classes** (nearly all long vowels being shifted, etc.) finds its natural explanation in the unexampled misery of child-life among industrial workers in the first half of the last century - **one of the most disgraceful blots on our overpraised civilization**. (Jespersen 1922: 261)

Unexpected Malinowskianism: "To the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes, taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character." (PC 4.3)

> Sütterlin thinks it enough to mention some sound changes in which the new sound is more difficult than the old; these being admitted, he concludes (and others have said the same thing) that those other instances in which the new sound is evidently easier than the old one cannot be explained by **the principle of ease**. But it seems clear that this conclusion is not valid: the correct inference can only be that the tendency towards ease may be at work in some cases, though not in all, because there are other forces which may at times neutralize it or prove stronger than it. (Jespersen 1922: 262)

This may become preferable to the principle of economy of mental effort (?) in explaining the *pleasantness* and possibly other troypes of PC.

> […] but it is no less true that **the act of speaking always requires some exertion**, muscular as well as **psychical**, on the part of the speaker, and that he is therefore apt on many occasions to speak with as little effort as possible, often with the result that his voice is not loud enough, or that his words become indistinct if he does not move his tongue, lips, etc., with the required precision or force. (Jespersen 1922: 262)

Many definitions of PC basically amount to a lack of psychical exertion (most frequently in terms of information content and processing).

> In thus taking up the codgels for the ease theory I am not afraid of hearing the objection that I ascribe too great power to **human laziness, indolence, inertia, shirking, easygoingness, sloth, sluggishness, lack of energy**, or whatever other beautiful synonyms have been invented for 'economy of effort' or 'following the line of least resistance.' (Jespersen 1922: 263)

This list of synonyms runs the gamut from negative (laziness) to positive (easygoingness) qualities; I'm sure if necessary I could find examples of both tendencies in my corpus.

> When this **lazy tendency** is indulged to the full, the result is **an indistinct protracted vocal murmur**, with here and there possibly one or other sound (most often an *s*) rising to the surface: think, for instance, of **the way in which we often hear grace said, prayers mumbled and other similar formulas muttered inarticulately**, with half-closed lips and the least possible movement of the rest of the vocal organs. This is tolerated more or less in **cases in which the utterance is hardly meant as a communication to any human being**; otherwise it will generally be met with a request to repeat what has been said, **the social curb being thus applied to the easygoing tendencies of the individual**. (Jespersen 1922: 266)

What the holy phaticity?! Lazy articulation → vocal murmur → characteristic of ritual formulae → hardly meant as a communication → the social curb.

> Russian *sudar'* (*gosudar'*), 'sir,' is colloquially shortened into a mere *s*, which may in **subservient speech** be added to almost any word as **a meaningless enclitic**. And curiously enough the same sound is used in exactly the same way in conversational Spanish, as *buenos* for *bueno* 'good,' only here it is a weakening of *señor* (Hanssen, *Span. gramm.* 60): thus two entirely different words, from identical **psychological motives**, yield the same result in two distinct countries. (Jespersen 1922: 266)

Does this link up with Drazdauskienė's phatic approach to honorifics?

> Formulas of greeting and of politeness are liable to similar **truncations** […] (Jespersen 1922: 266)

Lord almighty. Palju tervisi! → Terwit! → Tere.

> [...] we must look for a more psychological explanation. This naturally must be found in **the ease with which a word is understood in the given connexion or situation**, and especially in its **worthlessness for the purpose of communication**. Worthlessness, however, is not the moving power, but merely the reason why less restraint than usual is imposed on the ever-present inclination of speakers to minimize effort. A parallel from another, though cognate, sphere of human activity may perhaps bring out my point of view more clearly. The taking off of one's hat, combined with a low bow, served from the first to mark a more or less servile submissiveness to a prince or conqueror; then the gesture was gradually weakened, and a slight raising of the hat came to be a polite greeting veen between equals; this is reduced to a mere touching of the hat or cap, and among friends the slightest movement of the hand in the direction of the hat is thought a sufficient greeting. When, however, it is important to indicate deference, the full ceremonial gesture is still used (though not to the same extent by all nations); otherwise no value si attached to it, and the inclination to spare oneself all unnecessary exertion has caused it to dwindle down to the slightest muscular action possible. (Jespersen 1922: 268)

Unexpected history of politeness behaviour! PC is the ground zero for the principle of ease because "The whole situation consists in what happens linguistically." (PC 7.7)

> The above instances of **the truncation of everyday formulas**, etc., illustrate the length to which the ease principle can be carried **when a word has little significatory value** and **the intention of the speker can therefore be vaguely, but sufficiently, understood** if the proper sound is merely suggested or hinted at. (Jespersen 1922: 268)

It seems to amount to an explanation for the greater rate of linguistic development in meaningless everyday rituals.

> The worthlessness may affect a whole phrase, a word, or mere one syllable or sound. (Jespersen 1922: 268)

Or, per Malinowski, a whole "mode of using language".

> [...] this may become a regular speech habit, more particularly in the case of certain **set phrases**, e.g. (Good) *morning* | (Do you) *see?* | (Will) *that do?* | (I shall) *see you again this afternoon*; Fr. (na)*Turellement* | (Je ne me) *rapelle plus*, etc. (Jespersen 1922: 273)

More evidence that "phatic utterances" used to be called "set phrases".

> As many people, either from ignorance or from carelessness, are far from being precise in thought and expression - they "**Mean not, but blunder round about a meaning**" - words come to be applied in senses unknown to former generations, and some of these senses may gradually become fixed and established. In some cases the final result of such want of precision may even be beneficial; thus English at first had no means of **expressing futurity** in verbs. Then it became more and more customary to say 'he will come,' which at first meant 'he has the will to come,' to express his future coming apart from his volition - thus, also, '**it will rain**,' etc. (Jespersen 1922: 274)

Relevant for the prominent representative anecdote "It rains" and the phatic trope of talking about weather. It may also turn useful in the relation between free will and futurity (e.g. determinism in theology).

> But, important as they are, these are not the only changes that speech sounds undergo: there are other moods than that of **ordinary listless everyday conversation**, and they may lead to modifications of pronunciation which are different from and may even be in direct opposition to those mentioned or hinted at above. (Jespersen 1922: 276)

On equal footing with "free, aimless, social intercourse" (PC 1.1).

> We find it in **the wealth of pet-names which lovers have for each other and mothers for their children, in the nicknames of schoolboys** and of 'pals' of later life, as well as in **the perversions of ordinary words which at times become the fashion among small sets of people who are constantly thrown together and have plenty of spare time**; cf. also the 'little language' of Swift and Stella. Most of these forms of speech have a narrow range and have only **an ephemeral existence**, but in the world of *slang* the same tendencies are constantly at work. (Jespersen 1922: 298)

More on playfulness in language. Notice, once again, the overlap with the groups and dyads variously pointed out by La Barre in his *The Human Animal* as representative instances of phatic communication.

> 'follow,' Lat. *sequor*, Gr. *hépomai*, Skr. *sácate*. Here belongs the Lat. *socius*, OE. *secg* 'man,' orig. 'follower.' (Jespersen 1922: 306)

One piece of etymology I'm particularly interested in. This is affirmed by Wiktionary, as opposed to *socius* as "friendship" (cf. Turner 2008: 18).

> It is, of course, impossible to say how great a proportion of the etymologies given in dictionaries should strictly be classed under each of the following heads: **(1) certain, (2) probable, (3) possible, (4) improbable, (5) impossible** - but I am afraid the first two classes would be the least numerous. (Jespersen 1922: 307; footnote 1)

Perhaps the stages I should consider when dealing with the etymological question of "phatic" and whether or not it could be a play on "sympathy".

> [...] often written ***hm*** or *h'm*, which thus becomes the interjection of **an unshaped contradiction**. (Jespersen 1922: 315)

As juicy a phrase as that one about the interrogative eyebrow tilt.

> The common belief of linguists that one form or one expression is just as good as another, provided they are both found in actual use, and that each **language** is to be considered **a perfect vehicle for the thoughts of the nation speaking it** [...] (Jespersen 1922: 319)

An addition to the series of "communicating ideas", particularly above and in Sapir's *Language*.

> What is to be taken into account is of course the interests of the speaking community, and if we consistently consider **language as a set of human actions with the definite end in view, namely, the communication of thoughts and feelings**, then it becomes easy to find tests by which to measure linguistic values [...] (Jespersen 1922: 324)

More on the "communicating ideas" (and, here, feelings; though not yet practical instructions? - too fine-grained?). PC contests the definiteness of this end.

> [...] constructions like those used would be impossible to imagine in a language meant to be **an intelligible vehicle of thought**. (Jespersen 1922: 343)

Another "communicating ideas" phrase.

> Even granted that these three arguments given at different times, each of them in turn as the sole argument, must be taken as supplementing each other, **the three-legged stool on which the root theory is thus made to sit is a very shaky one**, for none of the three legs is very solid, as we shall soon have occasion to see. (Jespersen 1922: 368)

Phraseology for the apophatic definition, which, too, stands on three very shaky legs.

> Professor Hempl told me that one of his little daugters, when they had a black kitten which was called *Nig* (short for Nigger), immediately christened a gray kitten *Grig* and a brown one *Brownig*. (Jespersen 1922: 389)

A burst of laughter followed by *tsk-tsk*.

> **The ending *-a* serves to denote not only female beings, but also abstracts**, and if in later usage it is also applied to males, as in Latin *nauta* 'sailor,' *auriga* 'charioteer,' this is only a derived use of the abstract denoting an activity, sailoring, driving, etc. (Jespersen 1922: 394)

A possible justification for *Phatica*.

> In Rovigno the surrounding Slavs are called *čuje* from their exclamation *čuje* 'listen, I say,' and **in Hungary German visitors are called *vigéc* (from *wie geht's?*)**, and customs officers *vartapiszli* (from *wart' a bissl*). (Jespersen 1922: 399)

Oddly similar as the Slavs calling German peoples *nemets*.

> The verb *patter* comes from *pater* (= *paternoster*), and at first meant to repeat that prayer, to mumble one's prayers; but then it was associated with the homophonous verb *patter* 'to make a rapid succession of *pats*' and came under the influence of echoic words like *prattle*, *chatter*, *jabber*; it now, like these, means **'to talk rapidly or glibly'** and is of all intents a truly symbolical word; cf. also the substantive *patter* 'secret lingo, speechifying, talk.' (Jespersen 1922: 407)

Similar to the Estonian *vadin* (*vadistama*).

> One may here quote **Whitney**: "No theme in linguistic science is more often and more voluminously treated than this, and by scholars of every grade and tendency; nor any, it may be added, with less profitable result in proportion to the labour expended; the greater part of what is said and written upon it is **mere windy talk, the assertion of subjective views which commend themselves to no mind save the one that produces them**, and which are apt to be offered with confidence, and defended with a tenacity, that are in inverse ratio to their acceptableness. This has given the whole question a bad repute among sober-minded philologists" (OLS I. 279). (Jespersen 1922: 412)

This "windy talk" sounds like PC in its asymmetry.

> If we now try **to sum up what has been inferred about primitive speech**, we see that by our backward march we arrived at **a language whose units had a very meagre substance of thought**, and this as specialized and concrete as possible; but at the same time the phonetic body was ample; and the bigger and longer the words, the thinner the thoughts! (Jespersen 1922: 432)

This is actually a more or less substantiated statement to the effect that *primitive man is no great metaphysician*, drawn on the evidence that the languages of "savage tribes" are more concrete than abstract.

> Much cry and little wool! No period has seen less **taciturn** people than the first framers of speech; primitive speakers were not reticent and reserved beings, but youthful men and women **babbling merrily on, without being so very particular about the meaning of each word**. They did not narrowly weigh every syllable - what were a couple of syllables more or less to them? (Jespersen 1922: 432)

Huh, also PC: "taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character" (PC 4.3); and "Are words in Phatic Communion used primarily to convey meaning, the meaning which is symbolically theirs? Certainly not!" (PC 6.3)

> They chattered away for **the mere pleasure of chattering**, resembling therein many a mother of our own time, who will chatter away to baby without measuring her words or looking too closely into the meaning of each; nay, who is not a bit troubled by the consideration that the little deary does not understand a single word of her affectionate eloquence. (Jespersen 1922: 432)

Getting weirder and weirder.

> But **primitive speech** - and we return here to an idea thrown out above - still more resembles the speech of little baby himself, before he begins to frame his own language after the pattern of the grown-ups; **the language of our remote forefathers was like that ceaseless humming and crooning with which no thoughts are as yet connected, which merely amuses and delights the little one**. Language originated as play, and the organs of speech were first trained in this singing sport of **idle hours**. (Jespersen 1922: 433)

I'm not sure whether this might have influenced Malinowski but it certainly seems like a possible candidate for Jakobson's consideration of infants, who "are prone to communicate before being able to send or receive informative communication" (1960d: 24).

> **In primitive speech I hear the laughing cries of exultation when lads and lasses vied with one another to attract the attention of the other sex**, when everybody sang his merriest and danced his bravest to lure a pair of eyes to throw admiring glances in his direction. Language was born in the courting days of manking; the first utterances of speech I fancy to myself like something between the nightly love-lyrics of puss upon the tiles and the melodious love-songs of the nightingale. (Jespersen 1922: 434)

This I've seen before, quoted in an early source (Goldberg 1938).

> These utterances were at first, like the singing of birds and the roaring of many animals and the crying and crooning of babies, **exclamative, not communicative** - that is, they came forth from an inner craving of the individual **without any thought of any fellow-creatures**. Our remote ancestors had not the slightest notion that such a thing as **communicating ideas** and feelings to someone else was possible. (Jespersen 1922: 436)

Analogies with PC continue, culminating in the trope of "communicating ideas" that I've noted throughout the book.

> One point must be constantly kept in mind. Although we now regard **the communication of thought as the main object of speaking**, there is no reason for thinking that this has always been the case; it is perfectly possible that speech has developed from something which had **no other purpose** than that of exercising the muscles of the mouth and throat and of **amusing oneself and others by the production of pleasant or possibly only strange sounds**. the motives for uttering sounds may have changed entirely in the course of centuries without the speakers being at any point conscious of this change within them. (Jespersen 1922: 437)

In the end Jespersen himself turns against the trope by pointing *purposeless* expressions.

9.1.6 Argonauts of the Western Pacific (2018-01-24 19:31)

ARGONAUTS OF THE WESTERN PACIFIC

An Account of Native Enterprise and Adventure in the Archipelagoes of Melanesian New Guinea

BY

BRONISLAW MALINOWSKI

Ph.D. (Cracow), D.Sc. (London)

WITH A PREFACE

BY

SIR JAMES GEORGE FRAZER, F.B.A., F.R.S.

WITH 5 MAPS, 65 ILLUSTRATIONS, AND 2 FIGURES.

LONDON
ROUTLEDGE & KEGAN PAUL LTD
BROADWAY HOUSE: 68-74 CARTER LANE, E.C.4

Malinowski, Bronisław Kasper 1922. *Argonauts of the Western Pacific: An Account of Native Enterprise and*

Adventure in the Archipelagoes of Melanesian New Guinea. London: Routledge & Kegan Paul, Ltd.

> This trading system, the Kula, is the subject I am setting out to describe in this volume, and it will be seen that it is an economic phenomenon of considerable theoretical importance. It looms paramount in the tribal life of those natives who live within its circuit, and its importance is fully realised by the tribesmen themselves, whose **ideas, ambitions, desires and vanities** are very much bound up with the Kula. (Malinowski 1922: 2)

Note that ideas, ambitions and desires pretty much accord to the peripathetic triad (feelings, actions, and thoughts), but *vanities* are added out of place, reminiscent of the social sentiments involved in phatic communion: "ambition, vanity, passion for power and wealth" (PC 3.3).

> In Ethnography, where a candid account of such data is perhaps even more necessary, it has unfortunately in the past not always been supplied with sufficient generosity, and many writers do not ply the full searchlight of methodic sincerity, as **they move among their facts but produce them before us out of complete obscurity**. (Malinowski 1922: 3)

The same could be said of the author whose opinionated essay moves among "facts" without producing citations (to Spencer, Durkheim, or Jespersen). In other words, there is a lack of "methodic sincerity" in his own writings elsewhere.

> Again, in historical science, no one could expect to be seriously treated **if he made any mystery of his sources and spoke of the past as if he knew it by divination**. In Ethnography, the writer is his own chronicler and the historian at the same time, while **his sources are no doubt easily accessible, but also supremely elusive and complex**; they are not embodied in fixed, material documents, but in the behaviour and in the memory of living men. (Malinowski 1922: 3)

Likewise. Although the sources (particular texts) are not difficult to find - all identified are easily accessible (these days) and popular at their time. Nonetheless the essay in question proceeds as if it had been a divination (or, as per the author's own words, actuated by a demon of invention).

> I came back duly, and soon gathered an audience around me. A few compliments in pidgin-English on both sides, some tobacco changing hands, induced **an atmosphere of mutual amiability**. (Malinowski 1922: 5)

Amiability, "the quality of having a friendly and pleasant manner". This must be the famous "atmosphere of sociability" (PC 7.5) or "a pleasant atmosphere of polite, social intercourse" (PC 9.4).

> It was easy to look at it and obtain the names of the tools, and even some technical expressions about the proceedings, but there the matter ended. It must be borne in mind that **pidgin-English is a very imperfect instrument for expressing one's ideas**, and that before one gets a good training in framing questions and understanding answers one has the uncomfortable feeling that **free communication in it with the natives will never be attained**; and I was quite unable to enter into any more detailed or explicit conversation with them at first. (Malinowski 1922: 5)

The imperfections of Pidgin English is treated extensively by Jespersen. Now the interesting thing here is to question whether Malinowski's treatment of the speech of these people in the famous essay on "primitive speech" was due to the limits of his own means of communication with them.

> As to obtaining their **ideas about religion**, and magic, their beliefs in sorcery and spirits, nothing was forthcoming except a few superficial items of folk-lore, **mangled by being forced into pidgin-English**. (Malinowski 1922: 5)

It is thoroughly unsurprising that "ideas about religion" would interest him, though the *mangled* aspect does throw shade on his implicit conclusion that the elementary forms of religious life cannot be found in the communion of minds or the mental effervescence of such communion.

> Moreover, the manner in which my white informants spoke about the natives and put their views was, naturally, that of **untrained minds, unaccustomed to formulate their thoughts with any degree of consistency and precision**. And they were for the most part, naturally enough, full of the **biased and prejudged opinions** inevitable in the average practical man, whether administrator, missionary, or trader, yet so strongly repulsive to a mind striving after the [|] objective, scientific view of things. The habit of treating with **a self-satisfied frivolity** what is really serious to the ethnographer; the cheap rating of what to him is a scientific treasure, that is to say, the native's cultural and mental peculiarities and independence - these features, so well known in the inferior amateur's writing, I found in the tone of the majority of white residents. (Malinowski 1922: 5-6)

Or, as some white man or other put this bias: "The aborigenes are not able to think exactly, and their beliefs do not possess any "exact meaning."" (Malinowski 1913: 213)

> For **the native is not the natural companion for a white man**, and after you have been working with him for several hours, seeing how he does his gardens, or letting him tell you items of folk-lore, or discussing his customs, **you will naturally hanker after the company of your own kind**. But if you are alone in a village beyond reach of this, you go for a solitary walk for an hour or so, return again and then **quite naturally seek out the natives' society, this time as a relief from loneliness, just as you would any other companionship**. And by means of this **natural intercourse**, you learn to know him, and you become familiar with his customs and beliefs far better than when he is a paid, and often bored, informant. (Malinowski 1922: 7)

This passage gives a wholly deeper meaning to "people brought together by the mere need of companionship and does not serve any purpose of communicating ideas" (PC 9.1). That is to say, the company of the native is preferable to complete isolation, and happens to be a worthwhile means to gain ethnographic data.

> Soon after I had established myself in Omarakana (Trobriand Islands), I began to take part, in a way, in the village life, to look forward to the important or festive events, **to take personal interest in the gossip** and the developents of the small village occurrences; to wake up every morning to a day, presenting itself to me more or less as it does to the native. (Malinowski 1922: 7)

Huh. Only now do I notice that the word "gossip" appears in PC a total of 5 times: "they accompany some mere manual work by gossip quite unconnected with what they are doing" (PC 1.2); "Such gossip, as found in Primitive Societies, differs only a little from our own" (PC 5.2); "a number of people aimlessly gossip together" (PC 7.4); "the give and take of utterances which make up ordinary gossip" (PC 7.6); and "pure sociabilities and gossip" (PC 9.1).

> **Quarrels, jokes**, family scenes, **events usually trivial**, sometimes dramatic but **always significant**, formed **the atmosphere of my daily life**, as well as of theirs. (Malinowski 1922: 7)

The "significance" here sounds poetic and is thoroghly contrasted with how the "meaning of [their] words is almost completely irrelevant" (PC 2.1). // Cf. somewhere in the next-to-last chapter the incident when a conch shell is blown due to intrigue (paragraph 1399 in this online version).

> It must be remembered that as the native saw me constantly every day, they ceased to be **interested or alarmed**, or made self-conscious by my [|] presence, and **I ceased to be a disturbing element in the tribal life which I was to study, altering it by my very approach, as always happens with a new-comer to every savage community**. (Malinowski 1922: 7-8)

Some much-needed elaboration to "the stranger" part; the *disturbance* (interference) here is much less severe than the "enemy" status of a new-comer given in PC. Also, the change in behaviour is the same as that noticed by Erving Goffman in his *Presentation of the Self*.

> And it must be emphasised **whenever anything dramatic or important occurs** it is essential to investigate it at the very moment of happening, because **the natives cannot but talk about it**, are too excited to be reticent, and too interested to be mentally lazy in supplying details. (Malinowski 1922: 8)

This is diametrically opposed to the "comments on what is perfectly obvious" (PC 5.1) and "personal accounts of the speaker's views and life history, to which the hearer listens under some restraint and with slightly veiled impatience, waiting till his own turn arrives to speak" (PC 5.4).

> I had to learn how to behave, and to a certain extent, I acquired "the feeling" for native good and bad manners. With this, and with **the capacity of enjoying their company** and sharing some of their games and amusements, I began to feel that I was indeed in touch with the natives, and this is certainly the preliminary condition of being able to carry on successful field work. (Malinowski 1922: 8)

Well, true enough, "There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company." (PC 3.2)

> [...] the Ethnographer has to be inspired by the knowledge of **the most modern results of scientific study**, by its principles and aims. I shall not enlarge upon this subject, except by way of one remark, to avoid the possibility of misunderstanding. Good [|] training in theory, and acquaintance with its latest results, is **not identical with being burdened with "preconceived ideas."** (Malinowski 1922: 8-9)

Nor is, I think, the simple negation of "preconceived ideas" a truly scientific endeavour. The "apophatic" definition of PC stands on shaky legs because crucial points are supported on nothing more than personal preference: "It would be even incorrect, *I think*, to say that such words serve the purpose of establishing a common sentiment" (PC 2.3).

> [Ethnology] has transformed for us the sensational, wild an unaccountable world of [|] "savages" into a number of well ordered communities, governed by law, behaving and thinking according to consistent principles. The word "savage," whatever association it might have had originally, connotes ideas of boundless liberty, of irregularity, of something extremely and extraordinarily quainty. [...] [the modern Ethnographer] with his tables of kinship terms, genealogies, maps, plans and diagrams, proves the existence of an extensive and big organisation, shows the constitution of the tribe, of the clan, of the family; and he gives us **a picture of the native subjected to a strict code of behaviour and good manners**, to which in comparison the life at the Court of Versailles or Escurial was free and easy. (Malinowski 1922: 9-10)

Compared to "the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes" (PC 4.3), this is exceedingly poetic and humanizing. Instead of the uneducated industrial workers in English cities, the point of comparison is taken from the French court!

> And again: - "Guided in his conduct by nothing but his instincts and propensities, and governed by his unchecked passions." [...] Quoted from the Rev. C. W. Abel, of the London Missionary School, "Savage Life in New Guinea," no date. (Malinowski 1922: 10; footnote)

The terminology (instinct, unchecked passions) here is exactly that of Herbert Spencer!

> Thus for instance, in asking how they would treat crime, or punish it, it would be vain to put to a native a sweeping question such as, "How do you treat and punish a criminal?" for even words could not be found to express it in native, or in pidgin. But **an imaginary case, or still better, a real occurrence, will stimulate a native to express his opinion and to supply plentiful information**. A real case indeed will start the natives on a wave of discussion, evoke expressions of indignation, show them taking sides - all of which talk will probably contain a wealth of definite views, of moral censures, as well as reveal the social mechanism set in motion by the crime committed. (Malinowski 1922: 12)

Very much the same method used by Paul Ekman to gauge the universality of emotions in facial expressions, also conducted in the same region, though with soap and chocolate for trade and reward instead of Malinowski's tobacco.

> This is, in the presentation of intimate touches of native life, in bringing home to us these aspects of it with which one is made familiar only through **being in close contact** with the natives, one way or the other, for a long period of time. (Malinowski 1922: 17)

I am pleasantly surprised that *contact* actually does appear in Malinowski's active vocabulary, whereas it is completely lacking in the above-mentioned essay. The belief that Roman Jakobson borrowed "establishing contact" as the stuff of PC from Alan Gardiner nonetheless still remains strong.

> Living in the village with no other business but to follow native life, one sees the customs, ceremonies and transactions over and over again, one has examples of their beliefs as they are actually lived through, and the full body and blood of actual native life **fills out soon the skeleton of abstract constructions**. (Malinowski 1922: 18)

Phraseology that might do service for the "intuitivist" argument about PC, i.e. how every participant in the "curiosity shop of isolated specimens" (Jespersen) that it is fills the impression of the skeleton in the essay with a life and blood of his own.

> He is able in each case to state whether an act is public or private; how a public assembly behaves, and what it looks like; he can judge whether an event is ordinary or an exciting and singular one; whether natives bring to it a great deal of sincere and earnest spirit, or perform it in fun; whether they do it in **a perfunctory manner**, or with seal and deliberation. (Malinowski 1922: 18)

An expression I was not expecting to find! Compare to "a social gesture, performed *perfunctorily* by some as a concession to convention, and in a lively and friendly manner by others" (Thonssen & Gilkinson 1953: 31).

> In other words, there is a series of phenomena of great importance which cannot possibly be recorded by questioning or computing documents, but have to be observed in their full actuality. Let us call them ***the imponderabilia of actual life***. Here belongs such things as the routine of a man's working day, the details of his care of the body, of the manner of taking food and preparing it; **the tone of conversational and social life around the village fires, the existence of strong friendships or hostilities**, and of **passing sympathies and dislikes** between [|] people; the subtle yet unmistakable manner in which **personal vanities and ambitions** are reflected in the behaviour of the individual and in the emotional reactions of those who surround him. All these facts can and ought to be scientifically formulated and recorded, but it is necessary that this be done, not be a superficial registration of details, as is usually done by untrained observers, but with an effort at **penetrating the mental attitude expressed in them**. (Malinowski 1922: 18-19)

Fuuck, this is good. The imponderabilia recalls the "rough ground" idiom. The *tone* of conversational and social life (around the village fires, no less!) is exactly what his invention, *phatic communion*, penetrates. On passing sympathies and dislikes we have "the same emphasis on affirmation and consent, mixed perhaps with an incidental disagreement which creates the bonds of antipathy" (PC 5.3).

> Indeed, if we remember that these imponderable yet all important facts of actual life are part of the real substance of **the social fabric**, that in them are spun the innumerable threads which keep together the family, the clan, the village community, the tribe - their significance becomes clear. (Malinowski 1922: 19)

This appears to be an attempt at a micro-macro "bridge" between PC (and other *imponderabilia*) and the social matrix.

> Applying this to ourselves, we all know that "family life" means for us, first and foremost, the atmosphere of home, all **the innumerable small acts and attentions in which are expressed the affection, the mutual interests, the little preferences, and the little antipathies which constitute intimacy**. (Malinowski 1922: 19)

Whoa. Profound.

> In all social relations besides the family ties, even those between mere tribesmen and, beyond that, between **hostile or friendly members** of different tribes, meeting on any sort of social business, there is this intimate [|] side, expressed by **the typical details of intercourse, the tone of their behaviour in the presence of one another**. This side is different from the definite, crystalised legal frame of the relationship, and it has to be studied and stated in its own right. (Malinowski 1922: 19-20)

The keyword here appears to be *tone*. I like that he seems to *always* consider both sympathies and antipathies.

> Take any example from our own culture, whether it be the pomp and pageantry of a state ceremony, or a picturesque custom kept up by street urchins, its "outline" will not tell you whether the rite flourishes still with full vigour in the hearts of those who perform it or assist at the performance or whether they regard it as almost **a dead thing, kept alive for tradition's sake**. But observe and fix the data of their behaviour, and at once **the degree of vitality** of the act will become clear. (Malinowski 1922: 20)

This sent me to an original idea: what if one would treat small talk itself as a "survival"? If we examined it in the "rough ground" as is suggested here, would we find it as vital as it was first described in the essay?

> If in making a daily round of the village, certain small incidents, **characteristic forms** of taking food, **of conversing**, of doing work [...] are found occurring over and over again, they should be noted down at once. (Malinowski 1922: 20)

Phraseological finding: PC is a characteristic form of conversing.

> Forgetting for a moment that he knows and understands the structure of this ceremony, the main dogmatic ideas underlying it, he might try to find himself only in the midst of an assembly of human beings, who behave seriously or jocularly, with earnest concentration or with **bored frivolity**, who are either in the same mood as he finds them every day, or else are screwed up to a high pitch of excitement, and so on and so on. (Malinowski 1922: 21)

A superb shorthand for "slightly veiled impatience" (PC 5.4).

> I am not certain if this is equally easy for everyone - **perhaps the Slavonic nature is more plastic and more naturally savage** than that of Western Europeans - but though the degree of success varies, the attempt is possible for everyone. (Malinowski 1922: 21)

What in the fuck? Not cool bro. Didn't you just a few pages earlier downplay the "savage"? Now Slavs are savages? WTF! // On second thought he - of Polish descent - probably meant himself!

> Out of such plunges into the life of the natives - and I made them frequently not only for study's sake but because **everyone needs human company** - I have carried away a distinct feeling that their behaviour, their manner of being, in all sorts of tribal transactions, became more transparent and easily understandable than it had been before. (Malinowski 1922: 22)

Once again, "There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company." (PC 3.2)

> For, in every act of tribal life, there is, first the routine prescribed by custom and tradition, then there is the manner in which it is carried out, and lastly **there is the commentary to it, contained in the native's mind**. A man who submits to various customary obligations, who follows a traditional course of **action**, does it impelled by certain motives, to the accompaniment of certain **feelings**, guided by certain **ideas**. These ideas, feelings, and impulses are moulded and conditioned by the culture in which we find them, and are therefore **an ethnic peciluarity of the given society**. (Malinowski 1922: 22)

Meta-pragmatic commentary? And hitting the peripatetic bases (feelings, actions, ideas). Notice how actions are bound with "impulses". Whereas Sapir and Jespersen bring up the "national character" (ethnic peciluarity) of language, Malinowski commendably expands it to the whole semiotic registry with these three bases.

> But is this possible? **Are these subjective states not too elusive or shapeless?** And, even granted that people usually feel or think or experience certain psychological states in association with the performance of customary acts, the majority of them surely are not able to formulate these states, to put them into words. (Malinowski 1922: 22)

Recall: "In fact, the theory of feelings and emotions seems to be the least developed in individual as well as in social psychology. Especially it might be suggested that to pursue the investigation on double lines is useless; feelings always find adequate expression in ideas, in fact crystallizes in them." (Malinowski 1913: 192-193)

> First of all, it has to be laid down that we have to study here **stereotyped manners of thinking and feeling**. As sociologists, we are not interested in what A or B may feel *qua* individuals, in the accidental course of their own personal experiences - we are interested only in **what they feel and think *qua* members of a given community**. Now in this capacity, their mental states receive a certain stamp, become stereotyped by the institutions in which they live, by the influence of tradition and folk-lore, by **the very vehicle of thought, that is by language**. The social and cultural environment in which they move forces them to think and feel in a definite manner. (Malinowski 1922: 23)

Wait, how is this different from the non-empirical implications of *collective consciousness* so objected to in the review of Durkheim's *Religious Life*? There is a distinct possibility here of "self-refutation". Also, now language *is* primarily a vehicle of thought, a means of communicating ideas?

> They alse adduce terms of native classification; sociological, psychological and industrial *termini technici*, and have rendered **the verbal contour of native thought** as precisely as possible. (Malinowski 1922: 23)

As an evident collector of "contours", I appreciate this very much.

> **This *corpus inscriptionum Kiriwiniensium* can be utilised, not only by myself, but by all those who**, through their better penetration and ability of interpreting them, **may find points which escape my attention**, very much as the other *corpora* form the basis for the various interpretations of ancient and prehistoric cultures; only, thene ethnographic inscriptions are all decipherable and clear, have been almost all translated fully and unambiguously, and have been provided with native cross-commentaries or *scholia* obtained from living sources. (Malinowski 1922: 24)

Relevant for actual linguistic history. Reportedly this corpus was sent to Zellig Harris who did next to nothing with it and passed it on to similar results.

> It was soon after I had adopted this course that I received a letter from Dr. **A. H. Gardiner**, the well-known Egyptologist, uring me to do this very thing. From his point of view as archæologist, he naturally saw the enormous possibilites for an Ethnographer of obtaining a similar body of written sources as have been preserved to us from ancient cultures, plus the possibility of illuminating them by personal knowledge of the full life of that culture. (Malinowski 1922: 24; footnote)

How small was the academic world at this time that I suddenly find connections between Malinowski and Jakobson not only in Otto Jespersen but *also* Alan Gardiner? I am pleasantly surprised and now expect to find some further, deeper connection between Malinowski and Gardiner in the latter's book on language.

> The easily accessible portions of the coast and the outlying islands would certainly offer a hospitable reception to immigrants of **a higher stock**; [...] (Malinowski 1922: 27)

You mean *white* people, right?

> It seemed as if the Eastern people must be much more complex, in one direction towards the cruel, man-eating savage, in the other towards the finely-giften, poetical lord of primitive forest and seas, when I compared them with **the relatively coarse and dull native of Mailu**. (Malinowski 1922: 34)

Here's the stuff of antipathies and thinly veiled impatiences. It seems somewhat reasonable that the introductory chapter is perhaps more idealistic than the rest of the book where scientific correspondence trumps the need to leave a positive impression.

> Big bodies of canoes are drawn high up the beach and covered with palm leaves; here and there nets are drying, spread out on special [|] stands, and on the platforms in front of the houses sit groups of men and women, busy at some domestic work, **smoking and chatting**. (Malinowski 1922: 35-36)

Curiously, the intuitive way I often "flesh out the skeleton" of PC is the social activity of smoking. This is, as far as I have seen, *never* put together in linguistic literature. So it's kinda satisfying to see Malinowski himself naturally joining these activities (smoking and chatting).

> As the evening approaches, the life becomes more active, fires are kindled, and the natives busy themselves cooking and eating food. In the dancing season, towards dusk, groups of men and women foregather, singing, dancing, and beating drums. (Malinowski 1922: 36)

This is much more descriptive than "When a number of people sit together at a village fire, after all the daily tasks are over" (PC 1.2) and approaches the alternative: "In primitive speech I hear the laughing cries of exultation when lads and lasses vied with one another to attract the attention of the other sex, when everybody sang his merriest and danced his bravest to lure a pair of eyes to throw admiring glances in his direction" (Jespersen 1922: 434).

> Their manner is **shy and diffident**, but not unfriendly - rather smiling and almost servile, in very great contrast to the **morose** Papuan, or the **unfriendly**, reserved South Coast Mailu or Aroma. On the whole, they give at first approach not so much the impression of wild savages as of smuf and self-satisfied bourgeois. (Malinowski 1922: 36)

Evidently there are different "temperament" types on the islands, which gives the remark about taciturnity and unfriendliness (PC 4.3) some flesh on the bones.

> When our boat anchors there, the natives approach it in their canoes, offering clay pots for sale. But if we want to go ashore and have a look at their village, **there is a great commotion, and all the women disappear from the open places**. The younger ones run and hide in the jungle behind the village, and even the old hags conceal themselves in the houses. So that if we want to see the making of pottery, which is almost exclusively women's work, we must first lure some old woman out of her retreat with generous promises of tobacco and assurances of honourable intentions. This has been mentioned here, because it is of ethnographic interest, as it is not only white men who inspire this shyness; **if native strangers, coming from a distance for trade, put in for a short time in the Amphletts, the women also disappear in this fashion**. This very ostentatious coyness is, however not a sham, because in the Amphletts, even more than in Dobu, married and unmarried life is characterised by strict chastity and fidelity. (Malinowski 1922: 47)

Surprisingly gender-specific addition to the fear of the stranger. In this case it comes with idiosyncracies of the local culture.

> It is difficult to convey **the feelings of intense interest and suspense** with which an Ethnographer enters for the first time the district that is to be the future scene of his field-work. Certain salient features, characteristic of the place, at once **rivet his attention**, and fill him with hopes or apprehensions. The appearance of the natives, their manners, their types of behaviour, may augur well or ill for the possibilities of rapid and easy research. One is on the lookout for **symptoms of deeper, sociological facts**, one suspects many hidden and mysterious ethnographic phenomena behind the commonplace aspect of things. (Malinowski 1922: 51)

First contact: interest and attention. Looking for symptoms of deeper sociological facts sounds like ethnographic mysticism.

> As soon as an interesting stranger arrives, half the village assembles around him, talking loudly and making remarks about him, frequently uncomplimentary, and altogether assuming **a tone of jocular familiarity**. (Malinowski 1922: 52)

Reminds me of one redditor's, a westener in China, observations of how people comment about him publicly, "oh, he can speak Chinese!" and "he can do the numbers with his fingers!"

> In the circular street between the stores and living houses, everyday life goes on, that is, the preparation of food, the eating of meals, and **the usual exchange of gossip** and ordinary social amenities. (Malinowski 1922: 56)

There's that gossip again. Define: "*casual or unconstrained conversation* or reports about other people, typically involving details which are not confirmed as true".

> The interior of the houses is only used at night, or on wet days, and is **more a sleeping than a living room**. (Malinowski 1922: 56)

Relevant addition to "a European drawing-room" (PC 2.1), i.e. living room, which apparently is an outgrowth of the "guest room" in European manors.

> Thus, in the first place, as we have seen, work is not carried out on the principle of the least effort. On the contrary, much time and energy is spent on wholly unnecessary effort, that is, from a utilitarian point of view. Again, work and effort, **instead of being merely a means to an end, are, in a way an end in themselves**. (Malinowski 1922: 60)

Phraseological significance. This is how he "explodes" the preconceived image of the "primitive man" as a lazy natural man who does next to no work. Instead, Malinowski sees the Trobriand natives doing surplus work.

> Of course the fact that he is accorded marks of great deference, and approached in the manner as if he were a supreme despot, does not mean that perfect good **fellowship and sociability** do not reign in his personal relations with his companions and vassals. There is no difference in interests or outlook between him and his subjects. They **sit together and chat**, they exchange **village gossip**, the only difference being that the chief is always on his guard, and much more reticent and diplomatic than his companion, though he is no less interested. (Malinowski 1922: 65)

This is the first occasion, in this book, for both fellowship and sociability. Cf. "links of fellowship" (PC 4.5) and "mere sociabilities" (PC 3.1), "atmosphere of sociability" (PC 7.5), and "pure sociabilities and gossip" (PC 9.1).

> The Crown Jewels, in fact, any heirlooms too valuable and too cumbersome to be worn, represent the same type of *vaygu'a* in that they are **merely possessed for the sake of possession itself**, and the ownership of them with the ensuing renown is the main source of their value. Also both heirlooms and *vaygu'a* are cherished because of the historical sentiment which surrounds them. However ugly, useless, and - according to current standards - **valueless** an object may be, if it has figured in historical scenes and passed through the hands of historic persons, and is therefore an unfailing vehicle of important sentimental associations, it cannot but be precious to us. (Malinowski 1922: 89)

I'm slowly beginning to see the importance of the additional term at the beginning: *vanity*. Note the synonymity of valueless and worthlessness (Jespersen), and the amount of reflexive formulations (something for the sake of itself) on the whole.

> The comparison with the European heirlooms or Crown jewels was given in order to show that this type of ownership is not entirel a fantastic South Sea custom, **untranslatable into our ideas**. For - and this is a point I want to stress - the comparison I have made is not based on purely external, superficial similarity. **The psychological and sociological forces at work are the same**. (Malinowski 1922: 90)

Reminiscent of PC tropes, especially on the "European drawing-room" and "our own uneducated classes". The relevant psychological force is called propitiation - which is "needed to get over the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence" (PC 4.6).

> This possession hardly ever makes him use the articles, and he remains under the obligation soon again to hand them on to one of his partners. But the temporary ownership allows him **to draw a great deal of renown, to exhibit his article, to tell how he obtained it, and to plan to whom he is going to give it**. And all this forms **one of the favourite subjects of tribal conversation and gossip**, in which the feats and the glory of Kula of chiefs or commoners are constantly discussed and re-discussed. (Malinowski 1922: 94)

Once again vanity (as well as gossip) pops up. Hence the social significance of the *kula* - it is something to talk about when more interesting topics do not obtain.

> **They are never tired of discussing the good points of their canoes, and analysing the various craft**. In the coastal villages of the Lagoon, boys and young men will often sail out in small canoes on mere pleasure cruises, when they race each other, explore less familiar nooks of the [|] Lagoon, and in general undoubtedly enjoy the outing, in just the same manner as we would do. (Malinowski 1922: 107-108)

At this point it appears that the chapters are organized according to the topics that the natives themselves discuss frequently and at length, though this could be a false first impression.

> Now, even the mere privilege of using exclusively this title is very highly valued by the natives. With this feature of the Trobriand social psychology, that is [|] with **their characteristic ambition, vanity and desire to be renowned and well spoken of**, the reader of the following pages will become very familiar. (Malinowski 1922: 117-118)

Adding to the explanation of "vanity", which at this point seems very different from the case of *face* presented by Goffman, although a closer examination would be necessary to determine the role of *renown*.

> The owner and his kinsmen and fellow villagers will speak of it with the usual boasting and exaggerations, and the others will all be very keen to see it, and to watch its performances. Thus the institution of ceremonial launching is not a mere formality prescribed by custom; it corresponds to **the psychological needs of the community, it rouses a great interest**, and is very well attended even when the canoe belongs to a small community. (Malinowski 1922: 146)

Talking ("gossiping") about the canoe apparently fulfils the psychological needs of the community.

> Before I had opportunities to see savage art in actual display, in its proper, "living" setting, there seemed to me always to exist some incongruity between the artistic finish of such objects and the general crudity of savage life, a crudity marked precisely on the æsthetic side. One imagines greasy, dirty, naked bodies, moppy hair full of vermin, and other realistic features which make up **one's idea of the "savage,"** and in some respects reality bears out imagination. As a matter of fact though, the incongruity does not exist when once one has seen native art actually displayed in its own setting. A festival mob of natives, with the wonderful golden-brown colour of their skins brought out by washing and anointing and set off by the gaudy white, red and black of facial paint, feathers and ornaments, with their exquisitely carved and polished ebony objects, with their finely worked lime pots, has a distinct elegance of its own, without striking one as grotesque or incongruous in any æsthetic detail. There is an evident harmony between their festive mood, the display of colours and forms, and the manner in which they put on and bear their ornaments. (Malinowski 1922: 151)

It often feels like Malinowski is contending with the preconceived ideas he has formed on the basis of anthropological literature and remarks a clash between what he has read about and what he actually saw with his own eyes when amongst the natives.

> All this shows that the accumulation of food is not only the result of economic foresight, but also prompted by **the desire of display and enhancement of social prestige** through possession of wealth. (Malinowski 1922: 169)

Finally something on the subject of "social pleasure and self-enhancement" (PC 5.5), also here termed *vanity*.

> The quantity of food eaten, whether in prospect or retrospect, is what matters most. "We shall eat, and eat till we vomit," is a stock phrase, often heard at feasts, intended to express enjoyment of the occasion, a close parallel to the plesaure felt at the idea of stores rotting away in the yam house. All this shows that **the social act of eating and the associated conviviality** are not present in the minds or customs of the Trobrianders, and what is socially enjoyed is the common admiration of fine and plentiful food, and the knowledge of its abundance. (Malinowski 1922: 171)

Noting on the lack of sociability in the act of eating. As opposed to "the specific feelings which form convivial gregariousness" (PC 7.6).

> The view that the native can live in a state of individual search for food, or catering for his own household only, in isolation from any interchange of goods, implies a calculating, cold egotism, the possibility of enjoyment by man of utilities for their sake. This view, and all the previously criticised assumptions, ignore the fundamental human impulse to display, to share, to bestow. They ignore **the deep tendency to create social ties through exchange of gifts**. Apart from any consideration as to whether the gifts are necessary or even useful, **giving for the sake of giving** is one of the most important features of Trobriand sociology, and, from its very general and fundamental nature, I submit that it is a universal feature of all primitive societies. (Malinowski 1922: 175)

More reflexiveness. The general tenet is found already in Aristotle's *Nichomachean Ethics*: it is better to give than to receive. The sheer amount of something-for-the-sake-of-same constructions here makes me wonder if the many variations upon phaticity along the same lines were inspired by this book, as the construction is noticeably absent from PC itself.

> Thus, a survey of terminology must always be supplemented by a direct analysis of ethnographic fact and inquiry into the native's ideas, that is, by collecting a body of opinions, **typical expressions**, and **customary phrases** by direct cross-questioning. (Malinowski 1922: 177)

Set phrases?

> 5. ***The Relationship of Personal Friendship***. - Two men thus bound as a rule will carry on Kula between themselves, and, if they belong to an inland and Lagoon village respectively, they will be partners in the exchange of fish and vegetables (*wasi*).
> 6. *Fellow-citizenship in a Village Community*. - There are many types of presents given by one community to another. And, economically, **the bonds of fellow-citizenship** mean the obligation to contribute one's share to such a present. Again, at the mortuary divisions, *sagali*, the fellow-villagers of clans, differing from the deceased man's, receive a series of presents for the performance of mortuary dutes. (Malinowski 1922: 193)

Sadly these 8 forms of relationship are defined on economic grounds only.

> Again, plenty of food, or in olden days the completion of a successful war expedition, would **form the *raison d'être* of** an *uvalaku*. Of course these reasons, explicitly given by the natives, are, so to speak, **accessory causes**, for in reality an *uvalaku* would be held whenever its turn came, that is, barring great scarcity of food or the death of an important personage. (Malinowski 1922: 208)

At some point it must be reasoned whether the explanation to PC given by Malinowski are true or accessory causes. If the distinction exists, why not put it to use.

> It is rather **puzzling** to find that, although everyone is eager for the expedition, although they all enjoy it equally and satisfy their ambition and increase their wealth by it, yet **the element of compulsion and obligation is introduced into it; for we are not accustomed to the idea of pleasure having to be forced on people**. (Malinowski 1922: 209)

Likewise with PC which is defined as something pleasant and in the same breath as something one tolerates with slightly veiled impatience. As the poem, "The Phatic Man," demonstrates, there is also *phatic violence* (sensu Zuckerman) in the compulsive or obligatory nature of small talk.

> On such occasions it is good form for chiefs not to busy themselves among the groups, nor to survey the proceedings, but to keep an aloof and detached attitude. In company with other notables, they discuss in the short, jerky sentences which make native languages so difficult to follow, the arrangements and prospects of the Kula, making now and then a mythological reference, **forecasting the weather**, and discussing the merits of the canoes. (Malinowski 1922: 212)

This is slightly different from "The binding tissue of words which unites the crew of a ship in bad weather" (PC 8.2) and more true to form with everyday experience, where pointing out present weather conditions is indeed pointless but forecasting (throwing forth?) has some limited merit.

> In fact, what the natives designate by the name of Pilolu is nothing else but the enormous basin of the Lousançay Lagoon, the largest coral atoll in the world. To the natives, the name Pilolu is **full of emotional associations**, drawn from magic and myth; it is connected with the experiences of past generations, **told by the old men round the village fires** and with adventure personally lived through. (Malinowski 1922: 219)

Note the representative anecdote of PC, talking around village fire. Apparently this is also a means for generating emotional associations (telling myths).

> Sailing has to be done, so to speak, on straight lines across the sea. Once they deviate from this course, **all sorts of dangers crop up**. Not only that, but they must sail between fixed points on the land. For, and this of course refers to the olden days, if they had to go ashore, anywhere but in the district of **a friendly tribe**, the perils which met them were almost as bad as those of reefs and sharks. If the sailors missed **the friendly villages** of the Amphletts and of Dobu, everywhere else they would meet with extermination. Even nowadays, though the danger of being illed would be smaller - perhaps not absolutely non-existent - yet the natives would feel very uncomfortable at the idea of landing in **a strange district**, fearing not only death by violence, but even more by **evil magic**. (Malinowski 1922: 222)

Notice the similarities with connections made elsewhere: "In the ase of even friendly strangers a certain amount of mistrust - of evil magic as well as of actual bad intentions - may have operated." (Malinowski 1913: 165)

> The other country, Kaytalugi, is a land of women only, in which no man can survive. The women who live there are beautiful, big and strong, and they walk about naked, and with their bodily hair unshaven (which is contrary to the TRobriand custom). They are extremely dangerous to any man through the unbounded violence of their passion. The natives never tire of describing graphically how such women would satisfy their sensuous lust, if they got hold of some luckless, shipwrecked man. **No one could survive, even for a short time, the amorous yet brutal attacks of these women**. (Malinowski 1922: 223)

Death by snu-snu.

> Let us listen to some such **conversations**, and try to steep ourselves in **the atmosphere surrounding this** handful of natives, cast for a while on to the narrow sandbank, far away from their homes, having to trust only to their frail canoes on the long journey which faces them. Darkness, the roar of surf breaking on the reef, the dry rattle of the pandanus leaves in the wind, all produce **a frame of mind in which it is easy to believe in the danger of witches and all the beings usually hidden away**, but ready to creep out at some special moment of horror. **The change of tone** is unmistakable, when you get the natives to talk about these things on such an occasion, from the calm, often rationalistic way of treating them in broad daylight in an Ethnographer's tent. [...] I have always found that whenever natives are found under similar circumstances, surrounded by the darkness and the imminent possibility of danger, they naturally drift into **a conversation about the various things and beings into which the fears and apprehensions of generations have traditionally crystallised**. (Malinowski 1922: 233)

Note the difference between the atmosphere of polite social intercourse. Instead, what we have here is more akin to the atmosphere surrounding beach fires of Western campers. I.e. the tradition of telling spooky stories (in the movies accompanied by flashlight if campfire is missing).

> Thus if we imagine that we listen to an account of the perils and horrors of the seas, sitting round the fire at Yakuma or Legumatabu, we do not stray from reality. One of those who are specially versed in tradition, and **who love to tell a story, might refer to one of his own experiences**; or to a well-known case from the past, while **others would chime in, nad comment, telling their own stories**. General statements of belief would be given, while the younger men would listen to **the tales so familiar**, but always heard with renewed interest. (Malinowski 1922: 234)

To be honest this sounds like the true stuff of *phatic communion*, the stuff that didn't make it - for some reason or another - into the essay. The proper thing to do would be to relate these details (particularly the mythological aspects) to what is given in the essay. The result would be a much fuller picture of the type of conversation Malinowski had in his mind's eye when writing up the definition of PC.

> Thus, the account given below is not only a summary of native belief, it is an ethnographic document in itself, representing the manner in which such type of narrative would be told over camp fires, **the same subject being over and over again repeated by the same man, and listened to by the same audience**, exactly as we, when children, or the peasants of Eastern Europe, will hearken to familiar fairy tales and Märchen. (Malinowski 1922: 248)

Hence the slightly veiled impatience? The personal views and life-histories have been heard already too many times?

> A string of other accusations about some clay pots given by Tovasana to the same chief, and some pigs promised and never given, were also made by the angry headman. The visitors listened to it with **polite assent**, uttering here and there **some noncommital remark**. They, in their turn, complained about some sago, which they had hoped to receive in Nabwageta, but which was churlishly refused for some reason or other to all the men of Kaduwaga, Kaysiga and Kuyawa. (Malinowski 1922: 271)

Note that "noncommital grunt" also occurs in La Barre's treatment of phatic communion, and there's "Um-hum!" "on the other end of the wire" in Jakobson (1960d: 24). Define: "not expressing or revealing commitment to a definite opinion or course of action".

> Kwatouto and Domdom on the one side, Gumasila and Nabwageta on the other were allies, and between theset wo factions there was a constant, smouldering hostility, preventing any development of **friendly commercial intercourse**, and breaking out now and then into open warfare. (Malinowski 1922: 287)

Oddest use of "intercourse" I've seen yet.

> This land must remain, for the present anyhow, veiled for ourselves, as it also is for the Trobriand natives. For these, indeed, the few attempts which tehy occasionally made **to come into contact** with these natives, and the few mishaps which brought them to their shores, were all far from encouraging in results, and only strengthened **the traditional superstitious fear of them**. Several generations ago, a canoe or two from Burakwa, in the island of Kayeula, made an exploring trip to the district of Gabu, lying in a wide bay under the North-West flank of Koyatabu. The natives of Gabu, receiving them at first with a show of interest, and pretending to enter into commercial relations, afterwards fell on them treacherously and slew the chief Toraya and all his companions. (Malinowski 1922: 291)

Thus, "The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy." (PC 4.2) because there is an actual risk of violence from the strangers who do not speak the same language among the inhabitants of various islands.

> This, **the 'old talk,' the body of ancient tradition**, believed to be true, consists on the one hand of historical tales, such as the deeds of past chiefs, exploits in the Koya, stories of shipwreck, etc. On the other hand, the *libogwo* class also contains what the natives call *lili'u* - myths, narratives, deeply believed by them, held by them in reverence, and exercising an active influence on their conduct and tribal life. (Malinowski 1922: 299)

When re-reading "Primitive Speech", keep closer watch on the role of narrative, particularly myth and the setting in which it is reconuted, as earlier this was put into a phatic context (around campfire). The relevant question being if the content of the talk is listened to with slightly veiled impatience because it is this "old talk".

> The great moral philosopher was wrong when he formulated his *categorical imperative*, which was to serve human beings as a fundamental guiding principle of behaviour. In advising us to act so that our behaviour might be taken as a norm of universal law, he reversed the natural state of things. The real rule guiding human behaviour is this: "what everyone else does, what appears as norm of general conduct, this is right, moral and proper. Let me look over the fence and see what my neighbour does, and take it as a rule for my [|] behaviour." **So acts every 'man-in-the-street' in our own society**, so has acted the average member of any society through the past ages, and so acts the present-day savage; and the lower his level of cultural develpment, the greater stickler he will be for good manners, propriety and form, and the more incomprehensive and odious to him will be the non-conforming point of view. Systems of social philosophy have been built to explain and interpret or misinterpret this general principle. **Tarde's 'Imitation,' Giddings' 'Consciousness of Kind,' Durkheim's 'Collective Ideas,' and many such conceptions as 'social consciousness,' 'the soul of a nation,' 'group mind' or now-a-days prevalent and highly fashionable ideas about 'suggestibility of the crowd,' 'the instinct of herd,' etc., etc., try to cover this simple empirical truth**. Most of these systems, especially those evaking **the Phantom of Collective Soul** are futile, to my mind, in so far as they try to explain in the terms of a hypothesis that which is most fundamental in sociology, and can therefore be reduced to nothing else, but must be simply recognised and accepted as the basis of our science. To frame verbal definitions and quibble over terms does not seem to bring us much more forward in a new branch of learning, where a knowledge of facts is above all needed. (Malinowski 1922: 326-327)

Unexpectedly he dives into philosophy and brings up the very same objection to *collective consciousness* present in his 1913 review of Durkheim's *The Elementary Forms of the Religious Life*. I have made plans to read Giddings but now it appears that I also have to look into Tarde. Note that the topic under criticism here is the very same that is celebrated by the likes of Sapir and Jespersen on purely linguistic grounds. It might be *fun* to see how Malinowski's opinionated outbursts on this topic fare with more poetic and grandiloquent statements of the aforementioned linguists.

> It seems absurd, from the rational point of view, that the natives, who know that they are expected, indeed, who have been invited to come, should yet **feel uncertain about the good will of their partners**, with whom they have so often traded, whom they have received in visit, and themselves visited and re-visited again and again. Coming on a customary and peaceful errand, why should they have any **apprehension of danger**, and develop a special magical apparatus to meet the natives of Dobu? This is a logical way of reasoning, but custom is not logical, and **the emotional attituhe of man** has a greater sway over custom than has reason. **The main attitude of a native to other, alien groups is that of hostility and mistrust**. The fact that **to a native every stranger is an enemy**, is an ethnographic feature reported from all parts of the world. The Trobriander is not an exception in this respect, and **beyond his own, narrow social horizon, a wall of suspicion, misunderstanding and latent enmity divides him from even**

> **near neighbours**. The Kula breaks it through at definite geographical points, and by means of special customary transactions. (Malinowski 1922: 345)

A lengthier and more elaborate statement to the effect that "The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy." (PC 4.2)

> Returning in the dark, my boys suddenly grew alert and excited, like hounds picking up a scent. I could perceive nothing in the dark, but they had discerned two canoes moving westward. Within about half-an-hour, a fire became visible, twinkling on the beach of a small, deserted island South of Domdom; evidently some Dobuans were camping there. The excitement and intense interest shown by my boys, one a Dobuan, the other from Sariba (Southern Massim), gave me an inkling of the magnitude of this event - the vanguard of a big Kula fleet slowly creeping up towards one of its intermediate halting places. It also brought home to me vividly **the inter-tribal character of this institution, which unites in common and strongly emotional interest** so many scattered communities. (Malinowski 1922: 383)

By what I've read thus far the *kula* does appear to function like PC on a much grander scale. Malinowski's own discussion about the objective worthlessness of *kula* valuables aids in this interpretation, giving off the distinct impression that the true value of the whole tradition is to form peaceful inter-tribal connections that are periodically re-vivified through these gifts.

> Thus, in **what is most essential to man, that is in his health and bodily welfare**, he is but a plaything of the powers of sorcery, of evil spirits and of certain beings, controlled by black magic. (Malinowski 1922: 393)

Phraseology for discussing the Estonian "Tere" (greeting), which is a well-wishing expression to the effect of "good health" (notice, too, that the word *terve*, literally "whole", also touches upon bodily welfare in its connotation).

> The main **social interests**, ambition in gardening, ambition in successful Kula, **vanity and display of personal charms** in dancing - all find their expression in magic. (Malinowski 1922: 394)

Aren't "social pleasure and self-enhancement" (PC 5.5) due to "personal charms", making PC a variety of such display?

> In the course of collecting information, of discussing formulæ and translating their text, a considerable number of opinions on matters of detail will be set forth by the natives. Such spontaneous opinions, **if placed in a correctly constructed mosaic**, might almost of themselves give us a true picture, might almost cover the whole field of native belief. And then our task would only be to summarise this picture in an abstract formula. (Malinowski 1922: 396)

Phraseological finding. In my recent readings have, in the main, been surrounding PC to the extent that I suspect some sources were consulted by Malinowski. But the ultimate result, a contextual approach to the origin of phatic communion, must eventually turn out as a sort of mosaic, for not all of his sources can be consulted as thoroughly as one would wish (his sparse citations and references make this a challenge). How "correct" my ultimate construction will be seems at this point - considering the amount of data - heavily at stake.

> The mind, *nanola*, by which term intelligence, **power of discernment**, capacity for learning magical formulæ, and all forms of non-manual skill are described, as well as moral qualities, resides somewhere in the larynx. The natives will always point to the organs of speech, where the *nanola* resides. The man who cannot speak through any defect [|] of his organs, is identified in name (*tonagowa*) and in treatment with all those mentally deficient. The memory, however, the store of formulæ and traditions learned by heart, resider deeper, **in the belly**. A man will be said to have a good *nanola*, when he can acquire many formulæ, but though they enter through the larynx, naturally, as he learns them, repeating word for word, he has to stow them away in a bigger and more commodious receptacle; they sink down right to the bottom of his abdomen. (Malinowski 1922: 408-409)

The "power of discrimination" here reminds me of E. R. Clay's definition of the working of the mind as discernment, "the mind's embrace of an object" (which he rather carefully distinguishes from "discrimination" pure and simple). As to the connection between intelligence and organs of speech, I'm reminded of Jespersen's harsh objections towards these "organs" (which came across as pernicious as Malinowski's objections, in this book, to the museum designation of ritual objects as "ceremonial" - a technical quibble by the looks of it).

> But, as the moral ideas and rules prevalent in society, though not codified, can be found out by analysing human behaviour; as **we reach the underlying principles of law and social propriety by examining custom and manners**; as in the study of rites, we see some definite tenets of belief and dogmas - so, in analysing the direct verbal expressions of certain modes of thinking in the magical formulæ, we are justified in assuming that these modes of thinking must have somehow guided those who shaped them. (Malinowski 1922: 428)

Define:propriety - "conformity to conventionally accepted standards of behaviour or morals"; "the details or rules of behaviour conventionally considered to be correct".

> Magic is not built up in the narrative style; **it does not serve to communicate ideas from one person to another; it does not purport to contain a consecutive, consistent meaning**. It is an instrument serving special purposes, intended for the exercise of man's specific power over things, and *its meaning*, giving this word a wider sense, can be understood only in correlation to this aim. (Malinowski 1922: 432)

Parallels with PC: "does not serve any purpose of communicating ideas" (PC 9.1) and "a function to which the meaning of its words is almost completely irrelevant" (PC 1.4).

> *Yoba*, **the 'expulsion,' the 'command to go,' stands in a category of its own**. People are *yoba'd*, **expelled from communities in certain circumstances**, and a man would never dream of remaining, when thus treated. Therefore the words in this spell possess a force due to social sanctions of native custom. (Malinowski 1922: 443)

Reminiscent of the Pidgin English "*wailo*, or *wylo*, which is probably from *away*; it means 'go away, away with you! go, depart, gone.'" (Jespersen 1922: 223) - in this I am collecting lexical items for a treatment of "minus-phatics" (*phatic violence*?).

> I may add that this interference, inflicted for no comprehensive purposes, except if it be an exceedingly parochial and narrow-minded application of our sense of morality and propriety, has no legal basis whatever in the regulations of that Colony, and could not be justified either formally or on account of any results it may produce. Indeed, the undermining of old-established authority, of tribal morals and customs tends on the one hand completely to demoralise the natives and to make them unamenable to any law or rule, while on the other hand, by destroying the whole fabric of tribal life, it deprives them of many of their most cherished diversions, **ways of enjoying life, and social pleasures**. Now once you make life unattractive for a man, whether savage or civilised, you cut the taproot of his vitality. The rapid dying out of native races is, I am deeply convinced, due more to wanton interference with their pleasures and normal occupations, to **the marring of their joy of life as they conceive it** than to any other cause. (Malinowski 1922: 465)

This he writes about the illegalization of the institution of polygamy, which takes away the chief's source of power and wealth, and thus breaks down the whole traditional tribal system. As to my emphases, notice "social pleasure and self-enhancement" (PC 5.5). In other words, PC itself is a "way of enjoying life" - "to enjoy each other's company" (PC 3.2).

> There is among them neither any strong, **psychological tendency to consistent thinking**, nor are the local peculiarities and exceptions rubbed off by the influence of example or competition. (Malinowski 1922: 477)

"Exact meaning" again?

> At this time, he was specially loquacious about the Kula, and associated customs, inspired as he was by the hope of re-visiting his old haunts, and by **the admiration and reverence shown to him by his listeners**, myself included. (Malinowski 1922: 483)

Another way of putting "social pleasure and self-enhancement".

> At that time, I was able to obtain more information about the Kula, and that more easily and in a shorter while, than I had, with strenuous efforts, for months before. It is by taking advantage of such epochs, when the interest of the natives is centred round a certain subject, that ethnographic evidence can be collected in the easiest and most reliable manner. Natives will willingly state customs and rules, and they will also accurately and with interest follow up concrete cases. Here, for instance, they would trace the way in which a given pair of armshells had passed through the hands of several individuals, and was now supposed to have come round again to Kitawa - and in such a way one receives from the natives definite ethnographic documents, realities of thought, and details of belief, instead of **forced artificial verbiage**. (Malinowski 1922: 483)

Forced artificial verbiage is a piece of emulable phraseology for discussing the obligatory nature of "pure sociabilities" and the feeling, of some, of being pressured into inane chatter just because it is expected.

> After all **there is no value in isolated facts for science**, however striking and novel they might seem in themselves. Genuine scientific research differs from mere curio-hunting in that the latter runs after the quaint, singular and freakish - the craving for the sensational and the mania of collecting providing its twofold stimulus. Science on the other hand has to analyse and classify facts **in order to place them in an organic whole, to incorporate them in one of the systems in which it tries to group the various aspects of reality**. (Malinowski 1922: 509)

The relevant question to ask at this point is whether PC is incorporated into a broader system (of functional linguistics, for example?) or whether it is merely another "curiosity shop". Sadly it seems to veer towards the latter, as PC is most frequently taken without its context in functional linguistics and incorporated into other systems as a standalone item (of curiosity, at that).

> Thus the *vaygu'a* represent the most effective offering to be given to the spirits, through which they can be **put into a pleasant state of mind**; "to make their minds good," as the stereotyped phrase of the natives runs. (Malinowski 1922: 512)

Alternative phraseology for "a pleasant atmosphere of polite, social intercourse" (PC 9.4).

> All these beliefs no doubt exist side by side, and they are all compatible with, and indeed express, the underlying emotional attitude; the comforting action of the valuables. It is applied to the dying as something full of good, as something **exercising a pleasant action, soothing and fortifying** at the same time. (Malinowski 1922: 513)

Alternative lexicology. Soothe: "gently calm (a person or their feelings)"; "reduce pain or discomfort in (a part of the body)"; "relieve or ease (pain)". Fortify: "provide (a place) with defensive works as protection against attack".

> And we may be on the lookout for economic transactions, expressing a reverential, almost worshipping attitude towards the valuables exchanged or handled; implying a novel type of ownership, **temporary, intermittent, and cumulative**; involving a vast and complex social mechanism and systems of economic enterprises, by means of which it is carried out. (Malinowski 1922: 514)

The same adjectives could be employed, with justification, for describing PC in its *relational* aspect.

> What interests me really in the study of the native is his outlook on things, his *Weltanschauung*, **the breath of life and reality which he breathes and by which he lives**. Every human culture gives its members a definite view of the world, a definite zest of life. In the roamings over human history, and over the surface of the earth, it is the possibility of seeing life and the world from the various angles, peculiar to each culture, that has always charmed me most, and inspired me with real desire to penetrate other cultures, to understand other types of life. (Malinowski 1922: 517)

Isn't this contrary to his sentiment, above, against the herd mentality and national character? Either he is being a contrarian for the sake of being a contrarian at those instances (when he is arguing against *collective consciousness*), or else there are finer distinctions to be drawn on the basis of these theoretical statements.

4722

9.1.7 The Theory of Speech and Language (2018-01-27 16:48)

THE THEORY OF SPEECH AND LANGUAGE

By

ALAN H. GARDINER
FELLOW OF THE BRITISH ACADEMY

OXFORD
AT THE CLARENDON PRESS
1932

Gardiner, Alan H. 1932. *The Theory of Speech and Language*. Oxford: Clarendon Press.

> Among the psychologists Karl Buhler is the writer on linguistic theory with whose views I find myself most in sympathy. Many of his conclusions, **reached along quite different channels from my own**, coincide almost completely with those to be expounded in the present book. (Gardiner 1932: 4)

Seeing as "channel" is the term that brought me to this book it is notable that this use of the word is more akin to the pre-communication-theory understanding of it (much as it is in Malinowski's *Argonauts*, left unquoted).

> Less than anyone else can a competent student of Egyptian hieroglyphics believe that the language of his predilection will teach him anything of value concerning the origins of speech. The old Egyptian language, like Sanskrit and Chinese, is **a highly developed and sophisticated tongue**, on a long view little less modern than French or English. (Gardiner 1932: 4)

Concerning the *primitiveness* of particular languages, on which subject Jespersen has a passage very much to the effect of this one - no existing modern tongue is "primitive" in the "pre-conceived" view of naive observations (e.g. Malinowski's "Primitive Speech").

> This, then, is my method: to put back single acts of speech into their original setting of real life, and thence to discover what processes are employed, **what factors involved**. For controversial reasons it seemed desirable to precede the analysis of **a simple act of speech** by some discussion of its essential factors, and I have [|] found surprising and encouraging confirmation of my views at a lecture recently given in London. On that occasion Professor **Karl Bühler**, of Vienna, wrote upon the blackboard the four factors, (1) the speaker, (2) the listener, (3) the things referred to, and (4) **the linguistic material**, the interrelations of which I had declared, nearly ten years ago, to constitute the whole mechanism of speech. (Gardiner 1932: 6-7)

These are the very same *factors* in Bühler own account as well as in Roman Jakobson's scheme of linguistic speech functions, though he replaces "the linguistic material" with the *message* pure and simple, it being given that the linguistic message is under discussion.

> On the view here advocated, speech is a human activity demanding at least two persons possessing a common language and finding themselves in a common situation. **The science to which linguistic theory thus ultimately owes allegience is neither logic nor psychology, but sociology**. Logic is concerned with the relations of propositions to facts, and psychology with subjective states, observed or inferred. Sociology, on the other hand, has at least as a large part of its field **intersubjective phenomena**, the dealings of man with man, among which **speech** is one of the most important **techniques**. (Gardiner 1932: 7)

A rather extreme view of things, but nevertheless a good support for turning to actual sociologists, like Frankling Giddings, for support of the putative *social* function of speech.

> My interest being primarily **semasiological, i.e. concerned with the function of speech as an instrument for conveying meaning**, I have paid but small attention to either its sounds or its aesthetic bearings. (Gardiner 1932: 13)

Are "semasiological" and "semiotic" synonymous? Note the subtle shift of emphasis between "conveying meaning" and the more popular and pronounced "communicating ideas".

> The objection to formal definitions is that, while they are seldom positively wrong, they are so often unhelpful, if not actually misleading. Such is characteristically the case with the common definition of speech as the use of articulate sound-symbols for **the expression of thought**. With slight verbal variation,

> this definition is found throughout the whole range of general treatises on language, old and new alike. And indeed, **if the term 'thought' be interpreted widely enough**, there is little here to which one can take serious exception. Everything that is spoken of must, at all events in a metaphorical way, pass through the mind of the speaker before it is put into words. In this sense speech does really **subserve** the expression of thought. (Gardiner 1932: 17)

The footnote refers to G. de Laguna (1927), which is what oriented me towards Sapir. The expression of thought falls into my own inchoate list of such verbal constructions, i.e. the off-hand definitions of communication, specifically what it primarily does. *Thought* here is a laxer form of "ideas".

> There are, however, cases where this description is both natural and appropriate, as when, for example, a lecturer is explaining some scientific discovery or analysing some philosophic subtlety. This gives us the clue to the source of the definition here impugned. Its **academic origin** is only too apparent, reflecting as it does the habits of the teacher, so different from those of **the man in the street**. The dislike of the ordinary mortal for serious thinking is proverbial, and yet **speech is one of his commonest occupations**. If any normal, semi-educated person could be brought to discuss the why and the wherefore of speech, he would probably say that it gives people the opportunity of talking about the things they are interested in, though he would admit that **a good deal of conversation is about nothing in particular**. (Gardiner 1932: 18)

"So acts every 'man-in-the-street' in our own society, so has acted the average member of any society through the past ages, and so acts the present-day savage" (Malinowski 1922: 327). Academic vs everyday origins. Note the archaic *occupation* - "any activity in which a person is engaged" (as opposed to "principal work or business". Conversation about nothing in particular: "Indeed there need not or perhaps even there must not be anything to communicate" (PC 9.3).

> As a first approximation let us define speech as the use, between man and man, of **articulate sound-signs** for the communication of their wishes and their views about things. (Gardiner 1932: 18)

That's a first. Never seen such a simple construction before. It neatly side-steps the question of units, as "signs" cover units of a variety of sizes (the extreme being Peirce's *book as an argument*).

> True, the ultimate basis must be **the involuntary cry of the individual animal**. This was, I suppose, at the outset little more than the audible result of muscular movements due to the incidence of some external stimulus. The squeal of the trapped rabbit provides the type. But such **emotional monologue** is very far removed from speech, nor could any amount of variety either in the stimuli or in the reactions ever have given rise to anything resembling a real language. (Gardiner 1932: 19)

Also a first. "Emotional monologue" captures the essence of the following: "Moreover, such instinctive cries hardly constitute communication in any strict sense. They are not addressed to any one, they are merely overheard, if heard at all, as the bark of a dog, the sound of approaching footsteps, or the rustling of the wind is heard." (Sapir 1921: 3)

> Without indulging in any questionable speculations, we may be sure that the gradual building up of a well-stocked vocabulary, such as even the most primitive man possesses, advanced *pari passu* with the ever-increasing complexity of tribal life, and was the outcome of the growing demand for more precise information as to **the exact facts perceived, as to the exact emotions felt, and as to the exact responses desired**. (Gardiner 1932: 20)

Pari passu - "side by side; at the same rate or on an equal footing". In general, this amounts to similar statements about primitiveness: "no language should be condemned or depreciated, not even that of the most savage tribe" (Versch; in Jespersen 1922: 57); "Many primitive languages have a formal richness, a latent luxuriance of expression, that eclipses anything known to the languages of modern civilization" (Sapir 1921: 22), etc. In particular, the facts perceived, emotions felt, and responses desired are more verbose approximations of "ideas, ambitions, desires" (Malinowski 1922: 2) or ideas, feelings, and actions (*ibid*, 22).

> A school of philosophy fashionable at the present time equates aesthetics and linguistics, or in other terms asserts the identity of speech and self-expression. But it is significant that the protagonist of this view (Croce) undertakes no careful investigations into the nature of the word and the sentence, but is content with **dogmatic and**, if the truth be told, **very slap-dash assertions**. (Gardiner 1932: 21)

Likewise with Jakobson, actually, who ascribes the poetic function to the *message* and not to some further factor such as the receiver's leisurely appreciation of the verbal material. The emphasized phraseology here can equally describe the rash (slap-dash: "done too hurriedly and carelessly") and condensed statements of Malinowski (about PC), which have become dogmatic (and were held as such already in the 1960s).

> Those who have the patience to read my book to the end will have to admit, further, that language is no personal creation, but **a codified science** built up by a myriad minds with a view to mutual understanding. (Gardiner 1932: 21)

Another common trope with a slight variation: "language is not only the instrument of literature, but itself a literature and poetry" (Jespersen 1922: 29); "language [...] is the most significant and colossal work that the human spirit has evolved - nothing short of a finished form of expression for all communicable experience" (Sapir 1921: 235).

> Take, for example, the sentence *Pussy is beautiful*. From the standpoint just mentioned, what is spoken about is not merely Pussy, but the beauty of Pussy. (Gardiner 1932: 23)

Cumulative immature amusements: "Tracy (p. 139) gives the following forms through which the boy A (1.5) had to pass before being able to say *pussy: pooheh*, *poofie*, *poopoohie*, *poofee*." (Jespersen 1922: 111) - Going by how frequently it is used as an illustration, it's almost as if these an intrinsic (sound-symbolic?) aesthetic quality to this word.

> But a much more cogent argument in favour of my contention is the fact that, as explained at the beginning of this section, **a sample of genuine speech which does not deal with some 'thing' is impossible to conceive**. (Gardiner 1932: 24)

This is very much akin to my frequent argument that there is (nearly?) no such thing as completely asemantic utterances, having to do with the contrast between the referential and phatic functions and what it means to utter words, "the meaning which is symbolically theirs" (PC 6.3). E.g. the semantic dimension of greetings (what does "Hey!" *mean*?).

> Now the 'thing' which is referred to in speech is as much outside it as are the 'speaker' and the 'listener'. **These three are, indeed, factors of speech, though not parts of it**. Being such, it is no positive duty of the theorist of language to prove their existence or explain their nature, except in so far as **they affect, or are affected by, speech**. Those factors of speech which are not speech lie outside the philologist's province, and in seeking to determine their characters he incurs the risk of trespassing upon the domain of other sciences. (Gardiner 1932: 24)

As to the speaker's emotions and command of the listener's behaviour, a similar statement runs: "All this does not mean that volition and emotion are not expressed. They are, strictly speaking, never absent from normal speech, but their expression is not of a truly linguistic nature." (Sapir 1921: 40)

> He may perhaps hazard the doubt whether in this connexion 'thing' means much more than **'terminus', a goal or ending behind which we do not look**. (Gardiner 1932: 28)

Phraseology for the goal-orientedness of linguistic functionalism. PC and consummation.

> Thus the speaker, the listener, and the things spoken about are three essential factors of normal speech. To these must now be added **the actual words themselves**. There has never, of course, been any risk that philologists would overlook this **fourth factor**. On the contrary, words have assumed such importance in the eyes of all who have dealt with speech and language that time and time again they have totally eclipsed the three other factors. This I believe to be the hidden fallacy lurking in the common definition of speech as the use of articulate sound-symbols for the expression of thought. (Gardiner 1932: 28)

Historically, it might be interesting to compare various proposals for the fourth factor or function. Here it is the linguistic make-up of the message; in Mukařovský's aesthetics it's the poetic value; in Malinowski and Richards it is the social factor.

> The scholar's habit of **attending too exclusively to books** has probably done much to encourage this illusion. In books speaker, listener, and things are well out of the way. Words alone are seen on **the printed page**, and they carry their meaning apparently without recourse to the three factors which I would fain add to them. (Gardiner 1932: 29)

In Roman Jakobson's case it is even worse because only a single type of printed words on a page are considered: poetry. Let us not forget that in "Linguistics and Poetics" (1960d) the majority of words spent are due to poetry and the poetic function of language.

> To take an example: if I say *ball*, this word comes to my listener charged with the possibilities of cannon-ball, football, tennis-ball, as well as a dance, and much else. **It remains for the listener to select from the whole range of meaning offered that aspect or part of it which suits the context or situation**. (Gardiner 1932: 35)

This is the principle of *selection* so familiar from Jakobson (de Saussure's paradigmatic axis, identifying the correct element of the code).

> We can perhaps best picture to ourselves the meaning of a word such as *horse* by considering it as a territory or area over which the various possibilities of correct application are mapped out. Consequently, I shall often make use of **the expression 'area of meaning'**. If a short-sighted person points at a cow in the distance, and says *Look at that horse!* he will perhaps be understood, but no cow is among the things accepted as meant by the word *horse*. Cows are, in fact **'off the map'** so far as the word-meaning *horse* is concerned, or, otherwise put, the meanings of *cow* and of *horse* do not overlap. (Gardiner 1932: 36)

This is probably what the modern expression, *semantic domain*, refers to. My task is to map the area of meaning for PC.

> In this discussion **I deliberately avoid the terms 'connotation' ('intension') and 'denotation' ('extension')**, since these arise from a way of looking at speech different from my own, and accordingly bear only a superficial resemblance to my terms 'meaning' and 'thing-meant'. (Gardiner 1932: 37; footnote 2)

At this point it looks like every sensible person avoids these terms. Could it have something to do will Mills' rather impenetrable definitions and their more or less strict pertaining to *names*? Something like an answer somewhat later: "It need hardly be said that in holding this view Mill was not talking sheer nonsense, but I maintain that he was using the term 'meaning' otherwise than must be done by the theorist of language" (*infra*, 42).

> In the Foreword I pointed out that the distinctions which we know by the incorrect name of the 'parts of speech' are really distinctions in the ways in which the things meant by words are presented to the listener. An **adjective**, on this view, is the name of a thing presented to the listener, not *as* a thing, but *as* an attribute. *Beautiful*, for instance, is **a word displaying 'beauty' as the attribute of something else**. Here, however, we are not discussing the things meant by words, but **the relation of the words themselves to the things meant by them in speech**, and we say that the words, or more precisely, the word-meanings, are adjectival to, i.e. presented as attributes of, the things-meant. (Gardiner 1932: 39)

This is relevant for dissecting the adjective word "phatic", the semantic core of this invented attribute, and what the *something else* is that it relates to, i.e. "communion" (original), "communication" (general), "function" (specific), and the whole host of modern constructions (infrastructure, labour, violence, qualia, etc.).

> Thus the word *file* is applied both to the stiff, pointed wires on which documents are run for keeping and also to front-rank men followed by other men in a line straight behind them. The resemblance comes into view only when it is realized that ***file* is derived from Latin *filum* 'a thread'**. (Gardiner 1932: 43)

Interesting etymology.

> The considerations set forth in the last paragraph make it evident that the meaning of a word is not identical with an 'idea' in the Platonic sense. At first sight it might seem plausible to describe the mechanism of speech as 'the indication of things by the names of ideas'; the scholastic formula runs ***Voces significant res mediantibus conceptis***. Looking closer, we see that word-meanings possess nothing of that self-consistency and homogeneity which are characteristic of 'ideas'. **Ideas, if attainable at all, are the result of long and toilsome search on the part of philosophers**. (Gardiner 1932: 44)

Apparently the antique version of "communicating ideas". Lots of interesting stuff comes up when you google this Latin phrase (such as a book on Brentano - Marty used the phrase, it turns out, or whatever this is).

> **The mechanized elements in speech**. It was hardly to be expected that in so old-inherited an art as that of speech one single explanation would account for all the instruments employed, or for all the operations [|] performed. To describe the words of a sentence as 'clues' is only part of the story. At this juncture it would be premature, however, to lay much stress on the other uses of words, and to do so could only distract attention from their primary function as clues. But I must anticipate one obvious objection to the previous trend of my argument; it cannot be denied that **many of the words which we employ are relatively aimless** and owe their place in speech mainly to historical reasons. The principle to be illustrated may be termed **the mechanization of speech**, though by another metaphor it might equally well have been characterized as **the 'fossilization of words and phrases'**. This topic will be considered under three heads. (Gardiner 1932: 44-45)

Finally the "meat" of the matter for me - the reason for reading this book. This is, I believe, the place of origin for Roman Jakobson's formulation of the phatic function. Aimlessness here amounts to the meaninglessness in Malinowsi's PC, fossilisation to the nature of "formulae".

> **Stereotyped formulas**. In **the traffic of daily life** situations are constantly arising so closely similar that we do not hesitate to speak of them as the 'same situation'. Every language has its own **fixed ways of coping with certain recurring situations**. An expression of apology is met by the Englishman with *Pray don't mention it!* or *Don't mention it!* or the less refined *Granted!* In like circumstances the Frenchman will say *Je vous en prie!* and the German *Ich bitte!* or *Bitte!* or *Bitte sehr!* In effect, **these formulas all mean the same thing**, and to describe their component words as separate and successive clues, cumulatively working towards a given result, is obviously inappropriate. The like holds good of countless idiosyncrasies, for example that **tiresome *I mean***, or the happily nearly obsolete *Don't yer know?* with which shy and foppish youths are prone **to interlard their conversation**. In social intercourse formulas are frequnt. So at a dinner-party: *'Have you been to the theatre lately?' 'We were at "Bitter Sweet" a few nights ago.' 'Rather good, isn't it?'* [||] *'Perfectly topping!'* **The sentences certainly mean something, but from a shifted angle question and answer seem to follow one another like the mechanical utterances of automata. What is said is of little account**. The topics are conventional, and their expression is merely **a means of establishing contact**. (Gardiner 1932: 45-46)

The traffic of daily life = free, aimless, social intercourse. Coping with the situation - "to get over the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence" (PC 4.6). The mechanical automata bit leads up to Jakobson's illustration of telephone conversations and the speech of the talking birds. And finally, *establishing contact*, which is the main crux of Jakobson's phatic function but entirely missing from Malinowski's phatic communion.

> **Set phrases**. Words originally separate, and still found with their own indicative force and ultimately in other contexts, tend to combine and to form set phrases. Such phrases are to all intents and purposes compound words, and to describe the component parts as 'clues' would clearly be beside the mark. Thus *attach importance to* or *lay store by* are phrases nearly synonymous with (*to*) *value* in one sense of the latter verb; *to hold one's tongue* or *keep silence* is equivalent to the Latin *tacere*; *to trample under foot* is *to disregard*; *to split the difference* is *to compromise*; *to set the ball rolling* is *to initiate* some action. **All these expressions come to the speaker ready-made**. As composite units they are 'clues' which he can choose, but their component words are not 'clues' to anything except to the phrase itself. (Gardiner 1932: 46)

For comparison: "The first use of prepositions is always in set phrases learnt as wholes, like 'go to school,' 'go to pieces,' 'lie in bed,' 'at dinner.' Not till later comes the power of using prepositions in free combinations, and it is then that mistakes appear." (Jespersen 1922: 138) AND "[...] this may become a regular speech habit, more particularly in the case of certain set phrases, e.g. (Good) *morning* | (Do you) *see*? | (Will) *that do*? | (I shall) *see you again this afternoon*; Fr. (na)*Turellement* | (Je ne me) *rapelle plus*, etc." (Jespersen 1922: 273) - the relevant question being whether set phrases (or Whitney's *holophrases*) are comparable to what these days are called "phatic utterances"?

> Do the phenomena here exemplified contradict the account hithero given of the nature of words and their mode of functioning? I think not. **The mechanization of words is a phenomenon characteristic of human activities generally**. Habits grow out of acts which at the start were deliberately pursped and then possessed a real utility. In their later stage such acts may become mere superfluities. In mechanized bits of language we can usually discern a rational intention at the outset. (Gardiner 1932: 47)

This is a rather interesting connection: mechanization *qua* habit-forming. This could potentially serve as a bridge between phaticity (as given here) and Peirce's (or James's) discussion of *habit*.

> When a word is employed, both speaker and listener are able, by dint of their selective attention, **to push far into the background all those potential applications of the meaning which are irrelevant to the immediate context**. Similarly, though through force of habit and sheer linguistic skill **the speaker automatically adapts his words to suit the listener's comprehension and status**, he very often forgets the listener's presence altogether by reason of his deep absorption in his theme. (Gardiner 1932: 48)

The first instance here presents a question about the suppression of some "areas of meaning" in a printed text (in particular, the selective emphasis given to tropes in PC). The second instance is reminiscent of I. A. Richards' further development of the social function in his *Practical Criticism* (see also Les Perelman's phatic treatment of Lawrence of Aquilegia).

> A slightly stilted or eccentric phrase may lead to consideration of the manner of speech rather than the matter. Such swift and unpremeditated shifts of the attention are the best testimony that **the four factors of speech** which I have enumerated and discussed **are always present, though often only latently so**. (Gardiner 1932: 49)

The "eccentric phrase" here is the equivalent of the poetic function, which, too, operates by making the phrase eccentric (in Russian Formalist lingo, *making strange*). "Latent" is the equivalent of "subservient" or "dominated" function in Jakobson's scheme.

> The situation. Not a factor of speech, but the setting in which speech can alone become effective, is what is here termed 'the situation'. All four factors must be in the same situation, that is to say **accessible to one another in either a material or a spiritual sense**. Some of the consequences of this doctrine are so trivial that they seem hardly worth mentioning. **The speaker and listener must be in the same spatial and temporal situation**. I in this room cannot speak to you in the country - save, of course, through the medium of writing or the telephone or the wireless. (Gardiner 1932: 49)

In Jakobson's scheme this is the *context*, the *-text* indicating (as remarked above on the subject of poetry) the shift in medium. The equivalence is strengthened by Jakobson's statements to the effect that the context must be available or accessible to both adresser and addressee.

> I cannot insist too often upon the facts that words are only clues, that most words are ambiguous in their meaning, and that in every case the thing-meant has to be discovered in the situation by **the listener's alert and active intelligence**. (Gardiner 1932: 50)

Alternative phraseology for "neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener" (PC 6.4).

> Everyone is familiar with the sensation of having something to say, but not knowing exactly what it is. And then the words come, and with them the feeling, not merely of expression, but even of creation. Words have thus become part of our mechanism of thinking, and remain, both for ourselves and for others, **the guardians of our thought**. (Gardiner 1932: 55)

Something akin to the Sapir-Whorf hypothesis: "the most rarefied thought may be but the conscious counterpart of an unconscious linguistic symbolism." (Sapir 1921: 15-16)

> In every act of speech the four factors of speaker and listener, word and thing, are inevitably present, but, as we saw in §15, selective attention usually subordinates the first three to the matter in hand. While **the thing spoken about stands forth luminously and in sharp definition, the speaker, the listener, and the words themselves are discerned, if at all, only ghost-like in the** [|] **surrounding penumbra**. Subsequent reflection may, however, bring any one of them into prominence, witness such thoughts as 'Why did *he* say that to *me*?' 'How beautifully he spoke!' Now the form of speech I have just described is the normal variety, but it may happen that the words employed are so cunningly chosen that they awaken in the listener, either immediately or later, distinct feelings of aesthetic admiration. The quality in a sequence of words which evokes such feelings we call 'style', and it may arise in connexion with either the sound of the words or their meaning; good style takes care of both. (Gardiner 1932: 55-56)

A very poetic framing of the functional model and something approximating the aesthetic-poetic function of language. I should really include Herbert Spencer's *Style* in my upcoming readings.

> To discuss the difference between prose and poetry is outside the scope of this work, but one trait must be emphasized. In poetry **consciousness of the words** is greater than in prose, for in poetry thought and expression are wedded in an indissoluble bond. You may change this sentence or that in prose without seriously affecting the whole. But alter a few words in poetry, and you no longer have the same poem. (Gardiner 1932: 56)

What would happen if one were to apply this inchoate theory of "word-consciousness" to the other factors, specifically the social factor? Wouldn't it turn out that in PC we are more conscious of the means of contact or of the situation than otherwise?

> As a counterblast to such purely academic assertions I would commend Samuel Butler's brilliant and entertaining reply to Max Müller in his paper 'Thought and Language', in *Essays on Life, Art, and Science*, pp. 176 foll, from which I quote the following extract: 'It takes two people to say a thing - **a sayee as well as a sayer**. The one is as essential to any true saying as the other. A may have spoken, but if B has not heard, there has been nothing said, and he must speak again. True, the belief of A.'s part that he had a *bonâ fide* sayee in B. saves his speech *quâ* him, but it has been barren and left no fertile issue. It has failed to fulfil **the condition of true speech, which involve not only that A. should speak, but also that B. should hear.**' (Gardiner 1932: 57)

Butler's book is available on archive.org and the emphasized portion pertains to the following: "But though the hearing given to such utterances is as a rule not as intense as the speaker's own share, it is quite essential for his pleasure, and the reciprocity is established by the change of rôles." (PC 5.6)

> In the first chapter I sought to show that speech is no mere bilateral affair, consisting of articulate sounds on the one hand, and thought or meaning on the other, but rather that it is **quadrilateral**, and requires for a true comprehension of its nature the **four sides, or factors**, of speaker, listener, words, and things. (Gardiner 1932: 62)

In this light it is rather odd that the random (German-origin) Four-sides model (based on Jakobson's scheme) has *relationship* where Gardiner has *words* (and Bühler *Zeichen*).

> We shall see that the impulse to speech, at least in its more fundamental forms, arises in the intention of some member of the community **to influence one or more of his fellows** in reference to some particular thing. Speech is thus a universally exerted activity, having at first definitely **utilitarian aims**. (Gardiner 1932: 62)

This is the *practical* (sometimes *communicative*) function of speech/language. The concept of *influence* (or sometimes the *modification* of others' behaviour) is a frequent occurrence in such constructions.

> These two human attributes, **language the science and speech its active application**, have too often been confused with one another or regarded as identical, with the result that no intelligible account could be given of their ultimate elements, the 'word' and the 'sentence'. Not the least important conclusion which [|] will emerge from our discussion is that **the 'word' is the unit of language, whereas the 'sentence' is the unit of speech**. (Gardiner 1932: 62-63)

Speech/language = science/application = word/language. This is the distinction Malinowki consciously "confused with one another" due to his pragmatic outlook on language as a mode of action.

> **In waking hours the mind of man is never at rest**. His thoughts and musings flow on in unbroken sequence, showing a discontinuity only when **some external event or interesting recollection** stirs to greater alertness, perhaps ultimately evoking a deliberate reaction. But man is not always talking. When he is alone, the wayward reflections pursue their course in silence. (Gardiner 1932: 63)

The waking mind is never at rest due to the so-called *default-mode network*, which finding assures that "the resting brain is not resting at all but is extremely active, more active in fact (which for neuroscientists means more lighted brain regions seen during fMRI tests) than it is during task-related activities" (Priest 2018: 155).

> Indeed, we can even say that **an individual silently expresses to himself his thoughts** by the mere fact of having them. In the absence of a companion it is difficult to see why speech should ever arise. And in fact, monologue is not natural to man. The mutterings of the deranged provide no argument to the contrary, and **the babbling of children is not so much speech as the early private rehearsal of later conversational performances**. (Gardiner 1932: 63)

Autocommunication, self-communication, intrapersonal communication, the questions that a mind puts to itsel (here, expresses to -self). The distinction between meaningless rehearsal and conversational performance could do well to distinguish the approaches to child language between La Barre (who sticks more to the emotional exclamation side) and Jakobson (who sees it more like rehearsal, or practice).

> The first articulate utterances of children are play activity, and consist simply in exercise of the organs of articulation. **These utterances are without meaning, and are clearly to be distinguished from meaningful emotional cries**. A few months later, however, the speech-sounds begin to share in the significant function of such cries. (Gardiner 1932: 63; footnote 1)

Hence the La Barrean side has "constellations of [emotional] meaning" while for Jakobson the child's babbling and cooing is a meaningless exercise of the vocal organs (as for Jespersen).

> In fact, the occurrence of speech depends normally upon the presence of two conditioning circumstances: (1) **the perception of something interesting enough to incite to action**, and (2) **the desire somehow to involve another person in that perception**. The commonest motives inducing speech are **the desires to inform somebody of something, to ask somebody about something, to exhort somebody to do something**, or **to win sympathy from somebody in respect of something**. (Gardiner 1932: 64)

Several important points. Something interesting enough to incite action - "accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious" (PC 5.1). The desire to involve another person can be "obligatory" in the soft sense of there being a tension that is broken through (even meaningless) communication. The second part is another version of the trieda, here quadrilateral, of declarative, interrogative and commanding modes, with the social/phatic "relationship" dimension elaborated with sympathy (a rather complex notion). The latter is indicative of how the older layer of jargon (sentiments, sympathy, fellows) infrequently popus up in Gardiner's otherwise more idiosyncratic language.

> It is difficult to find a general formula to cover all the things which desiderate speech for their communication. In rare cases words are employed to stress or enhance feelings shared at the instant of utterance by both parties; so in **greetings, congratulations, and expressions of condolence**. But apart from these exceptional kinds of utterance, the speaker usually assumes the listener to be ignorant of, or momentarily not concerned with, what he himself is wishing to make the object of common interest. (Gardiner 1932: 66)

This is an interesting take on the matter. Here PC is not emotional communication pure and simple (as in La Barre) nor is it "establishing common sentiments" (as in Malinowski) but shared feelings are already assumed to exist and both parties to be aware of this, hence such utterances only affirm or enhhance the common feeling. It's an oddly curved view of information or the lack of it (something you're *not ignorant* of).

> The ultimate basis of speech is the fact that **individual thoughts and feelings are, as such, entirely inalienable**. One man cannot think the thoughts of another, or behold an object with another's mental vision. Nor can anyone take his enjoyment of a sunset and transfer it directly to a companion's mind. It is the penalty of individuality that **the inner life is solitary**, that **perceptions and feelings cannot actually be shared**. Sympathy and understanding are indeed possible, but two minds cannot interpenetrate one another in any literal sense. From this follows the important consequence that a physical substitute has to be found whenever anything intellectual or emotional is to be imparted. Such physical substitutes are called *signs*, are subject to the conditions (1) that they should have a pre-arranged 'meaning', or associated mental equivalence, and (2) that they should be handy objects of sense transferable at will. Any material thing which conforms to these two conditions will serve as a 'sign', and any system of signs is a kind of language. (Gardiner 1932: 67)

This is the problem of sympathy: "It would be even incorrect, I think, to say that such words serve the purpose of establishing a common sentiment, for this is usually absent from such current phrases of intercourse; and where it purports to exist, as in expressions of sympathy, it is avowedly suprious on one side." (PC 2.3 - In other words, it's the problem of definition between homogenous sympathy and heterogeneous sympathy; in "expressions of sympathy", by which is meant pity and condolences, feelings are not actually shared. Gardiner's solution is to turn to signs, though he doesn't yet treat the possibility of homogeneous sympathy, i.e. feeling what the other is feeling due to circumstances (e.g. the third person makes a good joke and the first two both laugh).

> Since the signs had to be susceptible of production at will and without delay, it was likely that they would make use of the natural movements most nearly akin to reflex action. Such are facial expressions or grimaces, manual movements or gestures, and emotional cries together with such semi-volitional sounds as grunts and laughter. All these have survived as frequent accessories to speech, where their chief function is to indicate **the nature and intensity of the speaker's feelings** towards the things spoken about and **towards his audience**. (Gardiner 1932: 68)

Here we have nonverbal communication tasked with metacommunication, very much akin to I. A. Richards' social function.

> It must be repeated that psychical life is completely inalienable. The impossibility of transferring thought is absolute and insurmountable. **Only by an inference from his own thought can the listener conclude that the speaker has been thinking of the same thing**. What passes in speech between the two persons concerned is merely sound, bereft of all sense. (Gardiner 1932: 69)

Are you thinking what I'm thinking? No, we don't have the same brain cells. But we might be setting our mental images in a string expressible in signs sufficiently conventional for exchange and evoke similar structures. Or, in Paul's phraseology: "The sentence is the linguistic expression, or symbol, for the fact that several presentations or groups of presentations have become combined in the mind of the speaker, and is the means of producing a like combination of the like presentations in the mind of the listener" (*infra*, 241).

> The brevity of James's utterance, the incisiveness with which it has been spoken, and indeed the entire set of circumstances attendinc that curt exclamation upon that particular April afternoon, will already have convinced her (through previous experineces of the like) that he was referring to **some obvious thing physically present in the immediate environment**. (Gardiner 1932: 77)

Gardiner dedicates several pages to the illustration found condensed in Bühler: someone looks out the window and utters "Rain." Phraseologically this here is close to "accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious" (PC 5.1) and "comments on weather, affirmations of some supremely obvious state of things" (PC 2.2).

> The ambiguity of the word 'meaning'. Those who define the sentence as a word or set of words revealing a complete meaning - and note that the Swedish term for sentence is *mening* - are etymologically nearer the mark than they themselves may be aware. **For in its original sense, 'to mean' (Anglo-Saxon *māēnan*, modern German *meinen*) signifies 'to purpose'**, at the outset an exclusively human action. To this day, German draws a distinction between *meinen* said of persons, e.g. *Er meint wohl etwas anderes*, and *bedeuten* said of things, e.g. *Dieser Satz bedeutet wohl etwas anderes*. In English the verb 'to mean' signifies either to intend an act (e.g. *I* MEAN*to go*) or to [|] intend a reference (e.g. *When I say a spade*, *I* MEAN*a spade*). (Gardiner 1932: 99-100)

Another interesting and relevant etymology.

> The common practice of stating that a sign or symbol or symptom 'means' this, that, or the other, has led to **an esoteric and, in my opinion, altogether baneful way of regarding 'meaning'**. Signs, symbols, and symptoms are dead things, and as such can **'mean' nothing at all until** [|] **human agents come to the rescue**. Some element of purpose and intention enters, not only into the act of speaking, but also into the act of interpretation; hence the verb 'to mean' may be applied to significant things, even if they do not owe their significance to active intention. For instance, the symptoms of a disease, which are but concurrent events the implications of which have been learnt by experience, can be said to 'mean' that the disease is present, but only because a doctor chooses to interpret them in that way. (Gardiner 1932: 100-101)

"Are words in Phatic Communion used primarily to convey meaning, the meaning which is symbolically theirs? Certainly not!" (PC 6.3) plays on this esoteric view of regarding meaning. But in that particular case it is more due to Ogden & Richards' treatment of "meaning" than anything else. The overall point here is very close to Peirce's view of things, according to which the interpreter is a necessary and inalienable part of sign-action.

> 'Signs' and 'symbols' are, on the contrary, psychical, i.e. imposed by human beings or other living creatures, whether intentionally or unintentionally. **Symbols are a subclass of signs in which some natural connexion exists between the sign and the thing signified**, e.g. the cross is a symbol of Christianity. Among words only those which are onomatopoeic are symbols. (Gardiner 1932: 101)

The exact opposite of how symbols are conceptualized today. It's almost as if he has icons in mind when describing symbols.

> The units of speech are known as sentences, and their peculiarity was shown to be **a manifest purposiveness**, corresponding to the possession of a purpose by the speaker. The purposiveness diagnosed in the sentence was analysed partly as concern with some definite thing-meant, but principally as concern with the listener. Lastly, the word 'meaning' was found everywhere to involve the notion of human purpose. (Gardiner 1932: 103)

Thus, in the final analysis, "purposeless expressions of preference or aversion" (PC 5.1) do not "convey meaning" (PC 6.3) exactly because they are *purposeless*.

> The section which dealt with the ultimate basis of speech (§23) is in effect a refutation of the assumption which has given to so many books the titles of '*Sprachpsychologie*' and the like. Hardly anywhere is the slightest hint found that the authors know how insufficient psychology is to cover the entire field

> of linguistics. In choosing such titles they ignore the very reason for which language and speech exist, namely the fact that speaker and listener do *not* possess **a common psyche**, wherefore communication between them has to take place through the medium of sound. (Gardiner 1932: 104)

This is actually a point that could be turned around with regard to the problem of *collective consciousness*, particularly the character of a nation and other such jargon which lay a claim of common psyche upon a group of people, i.e. that people think alike. By and large this is the issue of *communization*, of not having to use the medium of signs to "convey meaning" because it's already present and has only to be evoked, called up.

> In all these languages the equivalent of 'language' serves as **a collective noun** for an organized system of knowable linguistic facts, and the equivalent of 'speech' is **a *nomen actionis* for the activity** of which the most evident symptoms are articulation and audibility. (Gardiner 1932: 107)

Latin designation for *communion* in PC! A collective name - cf. language as creation, literature, science, etc.

> By the time that *a liquid at rest* has been read the educated reader has already conjectured the trend of the sentence as a scientific formulation. Through 'selective attention', and without being aware that he is doing so, he will have taken ***a* in the sense of 'any'**, and treated *liquid* and *rest* as substantives, not as adjective and verb respectively. (Gardiner 1932: 115)

Relevant for my long-standing interest in the article "a", which I'm very fond of as the first word in band names (*Any* trube of quest, *Any* Perfect Circle, *Any* Cat Called Fritz).

> But now, when this stage has been reached, the speaker is able to communicate things much more remote than the things perceptible in the immediate **'Situation of Visible Presence'** (*die Situation der Anschau-ung*). (Gardiner 1932: 126)

In "It is obvious that the outer situation does not enter directly into the technique of speaking." (PC 7.3) the *outer situation* is given in this sense of "visible presence".

> The **lilt** and rhythm of speech, and the way in which speakers scurry over some words and dwell with emphasis upon others, give the lie to any assertion of equality among spoken words. (Gardiner 1932: 129)

Noun: "a characteristic rising and falling of the voice when speaking; a pleasant gentle accent." Verb: "speak, sing, or sound with a lilt."

> I now come to a fact of high grammatical importance. *The form of the word*, *like its meaning*, *is a fact of language*, *not of speech*. Word-form belongs to a word permanently, and is no **merely temporary qualification which becomes attached to it in the course of speaking**. (Gardiner 1932: 134)

This is what most modern (particularl corpus-) linguists err against when they look for the phatic function of *language* (commonly in parts of speech they deem "meaningless" or without purpose in some sense or other) in contrast to phatic communion or speech as a mode of action. They're looking for something in language that is eminently in the domain of speech.

> It is highly important to realize that all linguistic form arouses an expectation of use. The reason is that **language is only a name for established habits of speech**, built up out of innumerable repeated acts of the same type. A habit, once formed, excites in any observer the **expectation** that its owner will act in the same way on all new occasions. (Gardiner 1932: 138)

A pragmatic characterization of language if I've ever seen one. This is also in perfect sync with the beginning of the book where the mechanization of speech is dealt with. Note that the concept of habit can be very useful for discussing the historical nature of some phatic utterances, particularly vividly the cultural connotations of greetings (health in Estonian, subservience to God in Arabic, etc. - the semantic question of greetings being *it is an appeal to what?*).

> The emergence of **abstracts - attributes considered as things** - is a comparatively recent development in linguistic history; I refer to definitely independent substantives, like *beauty, poverty, goodness*, as distinct from *Nomina actionis* or **infinitives**, which are of very ancient date. (Gardiner 1932: 139)

From this very technical point of view "phatic" is an abstract and "communion" is an infinitive?

> [...] English *lovely* from *love* and **an old Teutonic noun ****likom* **'appearance'**; [...] (Gardiner 1932: 140)

Hence Johannes Aavik's word *laik* or *laikimus*.

> Etymologically, **'function' is only a rather grand synonym of 'performance'**, but it is often used in a peculiar way to designate **the capacity in which something acts in subservience to a certain aim**. Thus a nail driven into the wall can function as, or have the function of, a peg to hang one's hat on. Two conditions govern this use of the word: first, that **some particular type of service** should be named to indicate the capacity in which the functioner acts; and secondly, that **the aim or purpose subserved should be that of a human employer**. These notions reappear in the linguistic use of the term, where it has reference to **the results achieved in the course of a particular act of speech**. In such an act the speaker's aim is to draw attention to something, and **the words are, as it were, his functionaries** whose office it is to present the thing-meant as possessing some particular formal character. (Gardiner 1932: 141)

Very necessary for discussing functional linguistics in general. A good point of reference and comparison would be Ernst Cassirer's "Structuralism in Modern Linguistics" (*Word*, 1945).

> But the form in which the rain may be presented to Mary's mind differs according to James's caprice. If he says *Look how it rains!* **the rain is presented as an action, as full of movement and activity**. If, on the other hand, he says *Look at the rain!* then he presents **the rain as a thing, i.e. as though it were a fixed object** with a vague similarity in this respect to a table or chair. Hence we have to conclude that the things referred to in speech are always mentally conditioned, and that the conditioning of them is subject to the speaker's will. (Gardiner 1932: 143)

Here's a relevant question about PC: is it an active mode of action or a state of pleasant atmosphere? It might be possible to elucidate the active and passive way it is conditioned by various authors. In Malinowski's own essay it is certainly more "fixed" than the activity of "phatic communication".

> But I maintain, not only that to assume intention in the speaker is essential for linguistic theory, but also that **at the moment of utterance the speaker may not be aware of what he intends**. On the common-sense plane intention is always presupposed by the listener, and a speaker can usually be brought by questioning to state 'what he really meant'. I do not dispute that speech is often nearly automatic. Habit provides short-cuts to many results which, despite all apparent absence of feeling, we really desire, and linguistic form is simply inherited habit. (Gardiner 1932: 147)

Thus, linguistic function is determined by the listener (and the linguist), not by the speaker. If this suggestion were taken seriously, i.e. PC seached for by what types or parts of speech are considered "merely social" as is, the resulting category of speech would be much different than those given by Mal-Jak.

> In the first place, the inner form of words makes itself felt, sometimes with **unpleasant insistence**, in uses of them which are incongruent or wrong. (Gardiner 1932: 155)

Alternative for "the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence" (PC 4.6).

> *Intonational form* is the name given to those **differences of tone, pitch, stress, &c.**, with which combinations of words having a certain syntactic over-meaning are habitually spoken. Statements, questions, commands, and so forth have all their specific **intonational forms**, and it is a strange fact - to receive further comment in the next chapter - that intonational form always functions congruently. (Gardiner 1932: 160)

Jakobson terms thees intonation contours, reportedly after some early Russian linguists but strangely in congruence with American linguists with their spectographs in the 1960s.

> Locke, *An Essay concerning Human Understanding*, Book III, chap. iii, sect. 2-4: [...] Men would in vain heap up names of particular things, that would not serve them **to communicate their thoughts**. Men learn names, and use them in talk with others, only that they may be understood: which is then only done when, by use or consent, the sound I make by the organs of speech excites, in another man's mind who hears it, the idea I apply it to in mine when I speak it. (Gardiner 1932: 176)

"Communicating ideas" already in Locke!

> In my preliminary account the sentence was viewed from a dramatic standpoint, with speaker and listener as the actors, and **a given situation as the scene**. But at the same time it was pointed out (§28) that the philologist as such is concerned only with the products of speech, and that **the intentions, motives, and other psychical occurrences in the speaker, as well as the attitude of the listener**, are proper objects of philological analysis only in so far as the spoken (or written) sentence is inexplicable without them. (Gardiner 1932: 181)

Interistingly, while Malinowski argues against the *collective consciousness*, his "pleasant atmosphere of polite, social intercourse" (PC 9.4) points to collective intentions, motives and psychical occurrences (tension, etc.).

> It is only when, in a given situation, a word or words betray such a purpose, seem fired or galvanized by some reasonable **communicative intent**, that the dignity of sentence-rank can be conferred upon them. (Gardiner 1932: 182)

Curiously, PC is communication *without* communicative intent (cf. "purposeless").

> On a broad survey there might seem hardly any limit to the variety of purposes with which a sentence can be uttered. Sometimes a speaker makes an affirmation with intent to persuade, protest, or even deceive; sometimes he may give a description for his own amusement or for that of his audience; or again, **he may speak merely for the sake of speaking**. His sentences may be aspirations, prayers, promises, threats, judicial verdicts, sarcasms, witticisms, sneers, teasings, exhortations, complaints, flatteries, and much else. (Gardiner 1932: 186)

As it stands this is the earliest instance I've found of this kind of characteristization of speech (e.g. talking for the sake of talking, comunication for the sake of communication, etc.).

> The substitution advocated by Bühler of three for four classes has the approval of Kretschmer, but only because he has realized that the two equally important groups of 'questions' and 'desires' belong together as subdivisions of the larger class called by him *Aufforderungssätze* or 'demands'. His trio presents simpler names than those proposed by Bühler, namely, (*a*) *Gefuhlssätze* ('sentences of feeling'), (*b*) *Aufforderungssätze* ('demands'), and (*c*) *Aussagesatze* ('statements'). This appears to me a singularly neat arrangement, and fits in particularly well with my linguistic theory inasmuch as **'sentences of feeling' are those in which the part played by the speaker looms largest, 'demands' those in which successful achievement of the speaker's purpose depends upon an action to be performed by the listener, while 'statements' are most objective, lay no stress on speaker or listener**, but concentrate their energies upon drawing attention to the thing or things spoken about. (Gardiner 1932: 188)

This is by far the treatment most in accord with Jakobson's expressive, conative, and referential functions, particularly in feeling being related to the speaker (as opposed, for example, to the attitude towards the listener, which is also related to feelings), vocative and imperative being oriented towards the listener and either commanding him (to do something) or commanding his attention (to pay attention), and though he borrows "referential" from Ogden & Richards it is eminently about objects (something referred to, e.g. "things" *infra*).

> For it is my contention that in all speech whatsoever, except in a few border-line cases like involuntary ejaculations (§21), **all four factors** of speaker, listener, words, and things **are invariably interacting**, so that any type of sentence cannot fail to possess, at least in rudimentary form, also the characteristics of the other types. A statement, for instance, is an exclamation to the extent that it never fails to voice the speaker's **real or pretended sentiments**, and a demand to the extent that it looks forward, with greater or less eagerness, to the listener's reaction, verbal or otherwise. (Gardiner 1932: 190)

Likewise, Jakobson's functions interact: one dominates, others are subordinated, but present. Also: "The so-called *emotive* or "expressive" function [...] tends to produce an impression of a certain emotion, *whether true or feigned*" (Jakobson 1960d: 22).

> The following sentences, however, illustrate my point that the fourfold classification is only **a classification *a potiori***, i.e. having as its principle **the quality which predominates** over the others. (Gardiner 1932: 190)

The dominant function. *A potiori* - "(of an argument) from the stronger or more important; according to the majority."

> **An exclamation like *Hi!* is a demand upon some one's attention**, without indicating whether the person addressed is to reply verbally or to perform some action. (Gardiner 1932: 190)

Hence "to attract the attention of the interlocutor or to confirm his continued attention" (Jakobson 1960d: 24).

> **The act of speech desiderates an intelligent act of understanding as its counterpart**, and this, however much mechanized, is always a deduction from both the words and the situation. (Gardiner 1932: 198)

If words uttered "are neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener" (PC 6.4), are we dealing with speech, even?

> The first thing to point out in connexion with 'intonation' is its essentially formal character. By this I mean that it falls into different types due to similar repetition in similar conditions. For example, **ordinary affirmative statement in English has its own appointed mode of intonation**. If that intonation be heard without hearing the words, the conclusion is at once drawn that the speaker is affirming something. (Gardiner 1932: 201)

Thus expressing "affirmation and consent" (PC 5.3) doesn't even require intelligible words.

> Beside showing **the relation of the speaker to the listener** or to the things spoken about, intonation brings to light all manner of emotional attitudes, irony, pathos, argumentativeness, menace, and so forth. (Gardiner 1932: 202)

Paralinguistic metacommunication.

> To turn to the auxiliaries of intonation already mentioned in passing, namely manual gesture, facial expression, and the like. It seems impossible to assign these **various non-intellectual elements of speech** to watertight compartments, each having its own sphere of semantic influence. (Gardiner 1932: 203)

Nonverbal becomes non-intellectual.

> The purpose may be extremely tenuous, and there are all manner of border-line cases which it would be tedious to discuss at length. It may, however, be useful to cast a rapid glance at some. The listener need not be a living person, but a dog or a cat; a child may address a doll, and a poet apostrophize nature. Under the term 'utterance' writing must be included; **authors address an unknown public, and a diarist may speak to his future self**. Even in soliloquy utterance is not bereft of purpose. (Gardiner 1932: 206)

Self-communication, specifically Peirce's version: "His thoughts are what he is "saying to himself," that is, is saying to that other self that is just coming into life in the flow of time" (CP 5.421).

> **Aposiopesis** is a totally different phenomenon, and has great [|] rhetorical effectiveness. The menace of Neptune in Virgil's *Quos ego - !* leaves to the imagination the awfulness of the punishment to be inflicted on the aggressive winds. Aposiopesis can be combined with incompleteness, as when a person says *But - !* and, on second thoughts, decides tha tit is better not to formulate his objection. (Gardiner 1932: 206-207)

Aposiopesis - "the device of suddenly breaking off in speech." Isn't the newlyweds' "Well…" in Dorothy Parker's short story a case of this?

> **In polite** [|] **conversation too great terseness is considered barely courteous**. Locutionally longer form is socially good form. (Gardiner 1932: 213)

Terse: "neatly or effectively concise; brief and pithy"; "sparing in the use of words; abrupt." - "To the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes, taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character." (PC 4.3)

> Wundt's formulation is so abstract that I return with relief to my own more workaday distinction of 'things' and 'words'. Intermediate between them are, no doubt, **'presentations', the reflections of things within the mind**, but it has been seen that linguistic theory has no difficulty in dispensing with these troublesome intervening factors, except when word-form and word-function are under consuderation. (Gardiner 1932: 245)

If words in PC "they [do not] arouse reflection in the listener" (PC 6.4), how far does this negation go? Is "the hearing given to such utterances" (PC 5.6) only a *show*? A display of listening without understanding?

> To do full justice to realities, equal stress must be laid upon the liberty of speech and upon its dependence. No pressure from without can compel a man to open his lips, if he is determined to keep them closed. But when he does speak, what he says is a matter of his individual choice; *le style c'est l'homme*. On the other hand, **only the words of a raving lunatic fail to have relevance to the situation wherein speech arises**. Out of that situation the speaker [|] extracts those things-meant which appeal to his personal caprice and particular purpose. **Taciturn and loquacious alike are restricted by a dependence upon the situation**. Seeing a shooting star, I should find it extremely difficult to bring any of the words *discipline*, *oxygen*, or *pig* into my comment; in fact, **I am not free, or at least as a practical man I am not free, to say what I like**. The things to which I am entitled to refer must in a sense be **dug out of the situation**. (Gardiner 1932: 253-254)

A counter-argument to the rather obtuse statement that "The whole situation consists in what happens linguistically." (PC 7.7)

> This is true of mere thinking, and if so, still more must it be true of speech, for **we do not speak unless something interests us or has meaning for us**, and apart from those portions of speech which are completely mechanized and not specifically willed, every word spoken necessarily insists with greater or less emphasis upon the proximate things-meant. (Gardiner 1932: 264)

"Throughout the Western world it is agreed that people must meet frequently, and that it is not only agreeable to talk, but that it is a matter of common courtesy to say something even when there is hardly anything to say" (Mahaffy 1888), and "Indeed there need not or perhaps even there must not be anything to communicate." (PC 9.3)

> The predication *Splendid!* itself is at least comparatively indispensable, since it reveals that the speaker is **attending and interested**, and aims at creating or reinforcing the same effect in the listener. (Gardiner 1932: 266)

Alternatives for the intensity of "the hearing given to such utterances" (PC 5.6).

> **Primitive, emotional man** was doubtless prone to blurt out his reaction to things without reflecting that the listener could not understand him unless he knew what was being reacted to. (Gardiner 1932: 276)

"Clearly a very explosive nature - such as that of the Bushman - is unfit for social union; and, commonly, social union, when by any means established, checks impulsiveness" (Spencer 1876: 12).

> The generalization that all statements assert should not be confounded with the logical doctrine that statements must be either true or false. That is a very different thesis, and one which, in the light of our previous conclusions, can only signify that the particular things referred to by statements must either be, or not be, in conformity with **the facts of the universe**. But this conformity of things with reality is a relation lying completely outside speech, which is concerned solely with communication to a listener. (Gardiner 1932: 296)

Cf. "genuine or verifiable statements about the structure of the universe" (La Barre 1954: 58) and "information about the structure of the universe" (*ibid*, 165).

> The essence of exclamations is that, whether by way of description or only through implication, **they emphasize to the listener some mood, attitude, or desire of the speaker**, in extreme cases to the exclusion of all else. Thus they approximate more closely than any other kind of sentence to the spontaneous emotional cry. From the listener's point of view, indeed, such a cry cannot fail to be regarded as a kind of speech. **The quality of the sound awakens in him the memory of past experiences, and points to some present experience of similar quality on the part of the utterer**. (Gardiner 1932: 315)

So there is, in some sense, "the purpose of establishing a common sentiment" (PC 2.3)?

> **In his effort to influence the mind of others, man has learnt to instruct his own**. Whilst elaborating a sentence, the speaker does not completely divest himself of **the receptive listening attitude which alternates so regularly and easily with his creative role as speaker**. He is, in fact, always a fellow-listener, and hence also a fellow-learner. From this necessity arises the possibility of employing language as the instrument of silent thought. (Gardiner 1932: 326)

The final word: in communicating with others one simultaneously communicates with oneself.

9.1.8 The Principles of Sociology (2018-01-31 17:08)

THE PRINCIPLES OF SOCIOLOGY

AN ANALYSIS OF THE PHINOMENA OF ASSOCIATION AND OF SOCIAL ORGANISATION

By
FRANKLIN HENRY GIDDINGS
M.A.
PROFESSOR OF SOCIOLOGY IN
COLUMBIA UNIVERSITY IN THE CITY OF NEW YORK

COSMO PUBLICATIONS
2004 India

Giddings, Franklin Henry 1896. *The Principles of Sociology: An Analysis of the Phenomena of Association*

and of Social Organisation. London: Macmillan & Co.

> Within that **broad grouping** of animal species which is known as **geographic distribution** there is **a minor grouping** of animals into swarms, herds, or bands, and **of human population into hordes, clans, tribes, and nations**. These natural groupings of conscious individuals are **the physical basis of social phenomena**. Society, in the original meaning of the word, is **companionship, converse, association**, and all true social facts are psychical in their nature. (Giddings 1896: 3)

Geographic distribution is "broad", and grouping into hordes, clans, tribes, and nations is "minor". This "physical basis of social phenomena" is evident in phatic communion (PC) in that "The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy" (PC 4.2). As to "companionship, converse, associaton", these are imagined along the lines of *socius* as "friendship" (as e.g. Bryan Turner does) instead direct Latin "follower" (cf. Jespersen 1922: 306).

> But **mental life in the individual is** not more **dependent on** physical arrangements of brain and nerve cells than **social intercourse** and mutual effort are dependent on physical groupings of population. It is therefore in keeping with the nature of things that the word "society" means also the **individuals, collectively considered, who mingle and converse**, or who are **united or organized for any purpose of common concern**. Furthermore, from these concrete ideas we derive the abstract notion of **society as the union** itself, the organization, the sum of formal relations, in which associating individuals are bound together. (Giddings 1896: 3)

The beginning of the "social mind" - mental contents have social origin, particularly in conversation or dialogue. Mingle: "move among and engage with others at a social function." Converse: "engage in conversation." The principle of "purpose" here is reminiscent on Alan Gardiner's insistence that "the word 'meaning' was found everywhere to involve the notion of human purpose" (Gardiner 1932: 103) - which here goes for "social union" (Spencer 1876).

> Combining these ideas we find that our thought of society is already somewhat complex. Yet it would remain still inadequate if we failed to take account of the interdependence of temporary and of enduring forms of association; of **momentary converse** and of permanent [||] organization; of free agreement and of obedience-compelling power; of **artificially formed unions**, and of those self-perpetuating communities, the tribes, cities, and nations, within which the minor phenomena of association have place. (Giddings 1896: 3-4)

"Momentary converse" as well as "artificially formed unions" here both sound like PC, and soft/weak or even "negligible ties" (Granovetter 1973: 1361).

> "**When a number of persons are supposed to be in the habit of conversing with each other**, at the same time that they are not in any such habit as mentioned above, they are said to be in **a state of natural society**." (Bentham; in Giddings 1896: 4)

Compare the phraseology to the "*situation* when a number of people aimlessly gossip together?" (PC 7.4); The citation here given is Bentham's "Fragment on Government" (Chapter 1. Paragraphs X and XI), where "a state of natural society" is opposed to "a state of political science", though one forms into the other: "Soomen or later converse develops from within itself the forms of government and of obedience" (Giddings, *infra*, 4).

> We perceive that **it is a minor sense of the word, only, that society is merely converse, or merely a number of individuals** [||] **associating for any purpose**. In the larger and scientifically important sense, a society is a naturally developing group of conscious beings, **in which converse passes into definite relationships** that, in the course of time, are wrought into a complex and enduring organization. (Giddings 1896: 4-5)

In PC there is no explicit or intended purpose besides the very fact of communion, of pleasant intercourse. Notice that this does pass into more or less definite relationships, as PC "serves to establish bonds of personal union between people" (PC 9.1).

> Besides **society**, nothing else in nature, except the mystery of life itself, **has so deeply impressed the human imagination**, and with nothing else but life itself has imagination played so freely. No image has been too fantastic, no speculation too mystical, no belief too absurd, to enter into **the description and philosophy of society**. (Giddings 1896: 5)

"Systems of social philosophy have been built to explain and interpret or **misinterpret this general principle**. Tarde's 'Imitation,' Giddings' 'Consciousness of Kind,' Durkheim's 'Collective Ideas,' and many such conceptions as 'social consciousness,' 'the soul of a nation,' 'group mind' or now-a-days prevalent and highly fashionable ideas about 'suggestibility of the crowd,' 'the instinct of herd,' etc., etc., try to cover this simple empirical truth." (Malinowski 1922: 327)

> Nevertheless, such physical interpretation is not the [|] whole of evolutional sociology. For not only does sociology insist upon a recognition of the unity that underlies all the various phases of society that are investigated by special social sciences, it insists also that one fundamental logic underlies **the objective or physical**, and the subjective or volitional explanation of social phenomena. (Giddings 1896: 9-10)

This distinction is mirrored around these parts (particularly in socio- and biosemiotics) as physical and semiotic realities. Causation (unerring physical laws) underlies one and "free will" (conscious selection) the other. I now added Herbert Spencer's *First Principles* (1962) to my list; his new system of philosophy is what I suspect influenced Charles Peirce to a henceforth unrecognized degree.

> Economic thought has been responsible, in no small measure, for a popular notion that mutual aid and the division of labour are the distinguishing marks of society. In fact, however, mutual aid and the division of labour obtain among the cells and organs of vital organisms as well as among the members of society, while **social intercourse is often without any trace of coöperation**. (Giddings 1896: 14)

Malinowski, being partly an economists (his *Argonauts*, at least, being the first work in economic anthropology, note also his attending the London school of Economics), did consider something like cooperation: "The breaking of silence, the communion of words is the first act to establish links of fellowship, which is consummated only be the breaking of bread and the communion of food." (PC 4.5) // no mutual aid in practical action - "not in this case to connect people in action" (PC 2.2).

> Professor Emile Durkheim, dissenting from the conclusions of M. Tarde, undertakes to prove that the characteristically social process, and therefore the ultimate social phenomenon, is a coercion of every individual mind by modes of **action, thought, and feeling** that are external to itself. (Giddings 1896: 15)

The peripatetic triad, which in Durkheim's sociology (purportedly) act as modes of coercion upon individual minds. In *Religious Life* this is evident in his more "social constructionist" remarks about the illusory nature of society (it is something one has to believe in) and the external influences of sentiment and ideation, which in are shared in crowd gatherings.

> They have failed to understand each other, but nothing could be plainer to the impartial reader of both than that they are looking at different aspects of phenomena which, to say the least, are closely correlated; Professor Durheim, at **the impression which many minds make upon any one mind**; M. Tarde, at **the imitative response of many to the suggestive inventiveness of one**. If these phenomena are not absolutely original or fundamental, in social relations, they are very nearly so. (Giddings 1896: 15)

A worthwhile summary. The influence of one to many and *vice versa*.

> Accordingly, the sociological postulate can be no other than this, namely: **The original and elementary subjective fact in society is *the consciousness of kind***. By this term I mean **a state of consciousness in which any being**, whether low or high in the scale of life, **recognizes another conscious being as of like kind with itself**. (Giddings 1896: 17)

Cf. E. R. Clay's *life and consciousness of the other* (1881): "Intuition of life and consciousness other than our own has not received from philosophers the attention it deserves. They have put us off with the shallow hypothesis that, observing the resemblance of other men and of the lower animals to ourselves, - how they have organs of sense like our own, and leave a state of rest as we do without being compelled into motion by the action of another body, - we, in accordance with the law of belief which gives the unobvious like as inhering in the obvious like, impute to them the like of the life and consciousness which we experience in ourselves." - in other words, this is early theory of mind (ToM).

> In its widest extension the consciousness of kind **marks off the animate from the inanimate**. Within the wide class of the animate it next marks off species and races. Within racial lines the consciousness of kind underlies the more definite ethnical and political groupings, it is the basis of class distinctions, of innumerable forms of alliance, of rules of intercourse, and of peculiarities of policy. **Our conduct towards those whom we feel to be most like ourserves is instinctively and rationally different from our conduct towards others, whom we believe to be less like ourselves**. (Giddings 1896: 18)

Note that this is not very different from the treatment of *sympathy* among those philosophers in the first issue of *Mind: A Quarterly Review* (e.g. Wallace and others).

> The economic motive is a good example: **the desire for wealth** originates in physical needs, but it is powerfully reinforced by the consciousness of kind in the form of a mastering wish to emulate, **to impress**, or to command one's fellow-beings. (Giddings 1896: 22)

Spencer has "the desire to accumulate property" (1876) and Malinowski has "passion for power and wealth" (PC 3.3), which is tied to vanity and "desire to be renowned and well spoken of" (1922: 117-118).

> Psychology is the science of the association of ideas. Socioloy is the science of the association of minds. (Giddings 1896: 25)

Neat but out of date. I just thought of a title for the paper in which I'm going to pool together these recent long-form readings and comments. Something like "The association of minds in Malinowski's phatic communion", which would hint that it treats the psychological and sociological debates of the day surrounding Malinowski's formulation of PC.

> Adjustment to the wider world beyond is indirect, through society. **Society** becomes, in short, a special and most important part of the "outward states." More rapidly and thoroughly than any other part of the environment it produces favourable "inward states" in the associated individuals. It **creates sympathy and the moral nature, the capacity for pleasure**, and the power of abstract thought and speech. (Giddings 1896: 25)

Again this sounds like Spencer: "there can be no sympathy, nor any of the sentiments which sympathy generates, unless there are fellow-beings around" (1876: 19).

> Finally, economic, political, and **cultural phenomena are only differentianions *of* social phenomena**; they are not so unlike the more general phases of association that we can speak of them as differentiated *from* social phenomena. (Giddings 1896: 27)

Above, psychology "surrenders to sociology a study of the interaction of minds" (*infra*, 26), whereas culture can be crudely considered the sum total of *means* for the interaction of minds. Admittedly, society and culture are hazy around these parts.

> To the ethnologist it is that subdivision of his own science which supplements the account of racial traits by a description of social organization. To the comparative mythologist and the student of folklore it is an account of **the evolution of culture**. (Giddings 1896: 29)

Curiously, when locals arrange a conference "Applications in Cultural Evolution: Arts, Languages, Technologies" (June 6-8, University of Tartu), the key designator of interest (cultural evolution) sounds innovative, embracing not only folklore, literature, ath cinema under the "evolution of stories" domain, but also arts, technologies, languages, sign systems, and collective intelligence - the latter stated unproblematically (contra Malinowski) as simply the "accumulaton of knowledge, progress in science, etc.).

> A living science is not created in this way. **It grows from a distinct nucleus**. **It becomes every decade more clearly individuated**. It makes for itself a plainly circumscribed field. Its problems are unmistakably different from those of any other departement of investigation. (Giddings 1896: 29)

Counter-arguments against the claims to science of "phatic theory". Its nucleus is not sufficiently distinct in the very beginning (Malinowski's essay), and although the concept has broadened immensely and some strands have become more clearly individuated, most frequently these are approaches from various other "departments of investigation", e.g. pragmatics, corpus linguistics, economic anthropology, political science, etc.

> Sociology cannot be taught as **an organon of the social sciences**, or yet as **a mass of unrelated facts** left over from other researches. (Giddings 1896: 30)

Poignant phraseology: didn't semiotics contend to be the organon of "unified science"? And phatic studies currently present "a curiosity shop of isolated specimens" (to borrow Jespersen's colourful phrase), reinforced by Malinowski: "there is no value in isolated facts for science, however striking and novel they might seem in themselves [...] Science on the other hand has to analyse and classify facts in order to place them in an organic whole, to incorporate them in one of the systems in which it tries to group the various aspects of reality." (1922: 509)

> But what, then, of the origin of desires themselves? What conditions have determined their evolution from **those crude, primitive wants of a purely animal existence, that the savage shares with baboons and wild gorillas**, up to those of the "good gorilla," as Renan has called him, the man of gentle instincts and cultivated tastes? (Giddings 1896: 36)

"One imagines greasy, dirty, naked bodies, moppy hair full of vermin, and other realistic features which make up one's idea of the "savage," and in some respects reality bears out imagination." (Malinowski 1922: 151)

> **The motive forces of political life,** as of economic life, are the desires of men, but they are no longer merely individual desires, and they are no longer desires for satisfactions that must come from the most part in material forms. They are **desires massed and generalized**; desires felt simultaneously and continuously by thousands, or even by millions of men, who are by them simultaneously moved to concerted action. They are desires of what we may call **the social mind** in distinction from the individual mind, and they are chiefly for such ideal things as national power and renown, or conditions of liberty and peace. Transmuted into will, they become the phenomenon of sovereignty - **the obedience-compelling power of the state**. (Giddings 1896: 37)

This is the first relevant instance of the "social mind" and followes the line of desires → will → action. The relevant question for Malinowski's objections towards collective consciousness: "Let us note that here society is conceived to be [...] an active being endowed with **will, aims, and desires**. If we are not to take it as a figure of speech (and Mr. Durkheim decidedly does not give it as such), we must label it an entirely metaphysical conception." (Malinowski 1913b: 527)

> [Politial science] simply **assumes for every nation a national character**, and is content that the political constitution of the state can be scientifically deduced from the character assumed. (Giddings 1896: 37)

Cf. "the characteristic energy of the nation and its original writers" (Jenisch; in Jespersen 1922: 30), how "Every human culture gives its members a definite view of the world, a definite zest of life" (Malinowski 1922: 517), and yet "speaker and listener [never] possess a common psyche" (Gardiner 1932: 104).

> **Association, comradeship, and coöperation have converted** the wild gorilla into the good gorilla and have brought it to pass that, in the quaint words of Bacon, "there is in man's nature **a secret inclination and motion towards love of others**, which if it be not spent on some one or a few, doth naturally spend itself towards many, and maketh men become humane and charitable, as it is seen sometimes is friars." Or to drop the figure - for it is nothing more, since **the human progenitor must have been a social and companionable sort of ape**, and no gorilla at all - **it has been the rubbing together of crude natures that has made fine natures**. It has been the well-nigh infinite multiplication of sensations, experiences, and suggestions, due to **the prolonged and intimate gregariousness of human hordes** in those favourable environments where population could become relatively dense, [...] (Giddings 1896: 38)

In the first instance, "There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company." (PC 3.2), where the rubbing together of crude nature producing finer natures can be read equally in the key of Spencer and how "social union [...] checks impulsiveness" as well as in the key of Malinowski's distinction between primitive speech (social) and the higher arts of literature and philosophy, which have accrued later. Also check out "convivial gregariousness" (PC 7.6) and "Gregariousness or sociality", i.e. being partial *(*not "indifferent*]* to social intercourse" (Spencer 1876: 18). On the whole the sentiment seems to be akin to "Language was born in the courting days of manking" (Jespersen 1922: 434), and in aspect of "human progenitors" close to La Barre's primatological inclinations.

> That as "iron sharpeneth iron so a man sharpeneth the countenance of his friend," was the earliest and the greatest discovery ever made in sociology. (Giddings 1896: 39)

How early was this "discovery" made? Doesn't it boil down merely to "people influence each other"? The word "sharpening" sounds again like checking implusiveness and "evolving" from a crude state to a refined one.

> **An abstract science is one that thus traces the extension or the working of a single principle, force, or motive, through all its manifestations, and attempts nothing more**. A concrete science is one that does all that an abstract science does, and then studies the ways in which the manifestations of the particular force or motive that it has discovered are combined with the manifestations of other forces or motives to create the [|] concrete groupings of the real world. And such, exactly, is the scope of sociology. Like biology and psychology it occupies itself with **concrete groupings of phenomena**. (Giddings 1896: 39-40)

Once again, the curiosity shop of phatic theory is currently in the phase of abstract science because its kernel is a single principle (purely social intercourse), and doesn't occupy itself with concrete groupings of phenomena but rather abstract attributes of various scattered imponderabilia. The case is even worse these days due to CMC and "phatic technologies", where we find abstract systems (cf. Wang & Tucker 2016, "Phatic Systems").

> There has been in recent economic writing a tendency to use the term "subjective utility" as if it meant **merely pleasurable feeling**, however slight, and **nothing whatever in addition to pleasure**, or in combination with it. If this usage is not abandoned, economists will find themselves involved in hopeless difficulties. The [|] pleasure element in subjective utility must be more than infinitesimal. It must be of sufficient magnitude to have importance for consciousness, and to admit of appreciable distinctions of more or less. Besides, pleasure is not the only element. Subjective utility is pleasurable feeling combined with knowledge that the pleasure is consequent upon an external condition or thing, namely, an objective utility. *It is pleasure attributed to an external cause*. (Giddings 1896: 41-42)

Perhaps a starting point for analysin the pleasure principle in PC, as the main definition involves pleasurable atmosphere, which is rather abstract even for Malinowski's standards. *Argonauts* also includes "cherished diversions, ways of enjoying life, and social pleasures" (1922: 465) and some interesting points about "the idea of pleasure having to be forced on people" (*ibid*, 209). Though a better "starting point" would probably be Aristotle's chapter on Friendship, where there's something to the effect of relationships of pleasure (as opposed to utility).

> Unless this intellectual factor is included, the whole theory of utility, which has been constructed with so much labour, falls into ruin, for the theory has always tacitly assumed, as its minor premise, that **varying states of feeling are accompanied by some measure of knowledge of the qualitative or quantitative changes in external conditions to which the states of feeling respond**. (Giddings 1896: 42)

This is an interesting insight on its own as well as a question to put to the anthropological theory of phatic qualia (Lemon 2013), i.e. whether the pleasantness or pleasurableness of PC is verbalizable, and what such "meta-phatic" verbalizations say about the underlying social-psychological mechanisms (e.g. relieving the tention of strangeness felt in awkward silence, which is supposed to be the catalyst for PC).

> Initial utility, accordingly, is an appreciable pleasure consciously attributed to an external cause, and marginal utility is an appreciable pleasure consciously attributed to **a final or marginal activity of an external cause**. In addition to a difference between **initial and final feeling**, merely as feeling, marginal utility involves a perception of a difference between an initial and a marginal action of the same cause. (Giddings 1896: 42)

For a theory of consummation proper it would be beneficial to distinguish the initial and final feeling in accordance with John Laver's (1975) marginal phases of the interaction, and whether the pleasant/pleasurable atmosphere has been conducive to some "growth of meaning" or not.

> By a similar argument, it could be shown that abstract ethics does not precede sociology as a whole, although portions of sociology presuppose ethical theories. Whether or not notions of right and wrong begin to dawn in consciousness before any social relations are established, **their development is a result of association**. (Giddings 1896: 45)

A more general conception of the "checking impulses" notion. Ideally, society checks the feelings, actions, as well as thoughts of people associated in some measure.

> Mr. Spencer exposed also the fallacy that lurks in the word "general," which betrayed Comte into confounding the general with the abstract. "**Abstractness means *detachment from* the incidents of particular cases; generality means *manifestation in* numerous cases."** (Giddings 1896: 46)

Worthwhile for both the distinction between abstract and concrete reference (Buyssens 1988) as well as the scientific nature of so-called "phatic theory".

> **Retrospection, the method of history, is a more complex process than observation, the method of description**. It presupposes observation and makes a freer use of deduction. It may be described as a critical imagination of things vanished, which is based upon **a systematic observation of those signs, marks, or effects of former things, that have endured into present time**. It involves three processes, none of which is simple. First, there must be **the critical observation of the existing signs or effects**. Second, there must be **an extensive observation of phenomena in which similar signs or effects are now associated with existing things** or with couses still in operation. Third, there [|] must be **a valid inference that such signs and such things signified such effects and such causes** were associated in exactly similar ways in times past. Historians have seldom analyzed their methods. (Giddings 1896: 55-56)

Relevant for the survey of a century of PC's influence. The footnote reads: "The word "signs" is used here with the breadest meaning, and should be understood to cover documentary records, as well as paleontological and archaeological remains." (*infra*, 55, ff).

> **Functions are normally in equilibrium**; and function, as long as it undergoes no change, is a statical phenomenon. In fact, **it is the equilibrium of functions that maintains stability of structures**. Only when function is modified and structure is transformed have we non-statical phenomena in the organic world or in society. (Giddings 1896: 57)

Concerning the *a potiori* classification of linguistic functions (Gardiner 1932: 190). The modification of function can be brought about by, in Gardiner's terms, "incongruous" use of a structure. Here, incongruity is the source of dynamics. Consider, for example the standard English "Hi!" to the slang-y "Yo!" and the Ancient Roman "Heu!"

> Many social habits are common to animals and to men. **Many customs, laws, and institutions are common to savage tribes and to civil communities**. Some sociological categories must be broad enough to include the cannibal and the diner out. Some must be bread enough to include the wise man and the ant. (Giddings 1896: 61)

"A mere phrase of politeness, in use as much among savage tribes as in a European drawing-room, fulfils a function to which the meaning of its words is almost completely irrelevant." (PC 2.1)

> Sociology Sociology is but a nominal science unless its domain includes a multitude of logically related subjects of research. It is necessary, therefore, to know whether **the social elements and first principles are numerous and intellectually fruitful**, and to know also whether would-be inquiries about them are definite and manageable. (Giddings 1896: 70)

Meanwhile I've been thinking about where this project is leading up to. As it stands my vision of is a BA or MA thesis titled "Phatic Communion: A Centennial Appraisal", which would be completed by 2023 by the latest (to make it "centennial"). I can make it a "semiotic analysis" of social speech due to Malinowski's PC containing so fruitful questions put to the theoretician. For example, when he poses the question about the symbolic meaning of words, is he not begging the question of the nature of signs? Or when he negates the transmission of thought, does he not put this very same question into psychological territory where Gardiner has shown the way with the replacement of "thoughts" and "ideas" with "meaning"?

> In the first or descriptive group of **primary sociological problems** there are first of all problems of the social population. These include problems (1) of aggregation, (2) of association and of coöperation or mutual aid, (3) of **the social character of the population**, and (4) of the classes into which population is differentiated. (Giddings 1896: 71)

The primary descriptive sociological problems include "the social character of the population", which is found manifest in the linguistic habits of the population by Sapir, Jespersen, and Gardiner. In one it's the *culture*: "the traditional body of social usage" (Sapir 1921: 1); "the socially inherited assemblage of practices and beliefs that determines the texture of our lives" (*ibid*, 221). Jespersen (1922: 30) attributes to Herder the idea that "language is not only the instrument of literature, but itself a literature and poetry", i.e. the code is itself a text. And for Gardiner it's "a codified science built up by a myriad minds with a view to mutual understanding" (1932: 21). One places emphasis on the transmission of traditional usage through social interaction, another with the fact that language is a human creation, a system of signs that interrelate, and to the last one a code for mutual understandings that emphasises the *made-ness* ("tehtus") of language as a collaborative mode of knowledge.

> Social relations presuppose **an actual coming together of the individual elements of a social aggregate**. So far from being a simple phenomenon, however, **concourse depends strictly upon definite conditions, and it assumes a variety of forms, which are related to each other in curious and intimate ways that are of great significance for social theory.** Concourse develops into intercourse, the chief aspect of which is **the interchange of thought and feeling by means of language**, and the chief consequences of which are **the evolution of a consciousness of kind** and of a nature that is intellectually and morally fitted for social life. The development is unequally accomplished in different individuals, and, accordingly, a number of **classes** appear in the population. These are, first, **the social**, - the positive and constructie element in society, - characterized by a high development of the consciousness of kind; second, **the non-social**, in which the consciousness of kind is as yet imperfect but not degenerate, - [||] a class from which the other social classes are differentiated; third, **the pseudo-social or pauper, in which the consciousness of kind has become degenerate**; and fourth, the anti-social or criminal, in which the consciousness of kind is approaching extinction. (Giddings 1896: 71-72)

This part finally concerns "social intercourse".

- Actual coming together → social relations;
- Concourse → intercourse;
- "the interchange of thought and feeling by means of language" (communicating ideas, establishing common sentiment) → "the evolution of a consciousness of kind";

Concourse - "a crowd or assembly of people." "a large open area inside or in front of a public building." Cf. "the demon of oratorical inspiration": "the particular attitude of a man speaking to a crowd, at least if he has succeeded in entering into communion with it" is that of "strengthen[ing] those sentiments which, if left to themselves, would soon weaken" [cf. "the strength of weak ties"; and *Max* (2002)] (Durkheim 1915: 210). The demon of inspires grandiloquent language and dominating gestures, disregard for social etiquette, i.e. Tommy Wiseau reading a play with Greg in a diner (free theatre).

Social and non-social classes relates to "our own uneducated classes" (PC 4.3), where "the pseudo-social" class of papers (very poor people, historically "a recipient of relief under the provisions of the Poor Law or of public charity.") relates to Henk Haverkate's (1988) pseudo-phatic communion and Julia Elyachar's (2010) phatic labour.

> Next in order come problems of **the social consciousness or social mind**, including its **content of common memories and ideas, its aspirations and its volition**. The sociologist will not follow these into the details of archaeology, mythology, and comparative religion, or into those of law and institutions, in all of which the social mind finds expression. But he should understand the constitution, the genesis, and **the activity of the social mind** itself. (Giddings 1896: 72)

This is the problem of collective/social consciousness: shared tradition and similar aspirations (desires, etc.) don't appear to be empirical. At least that's Malinowski's contention while he himself treats of stereotyped manners of thinking and feeling because "As sociologists, we are not interested in what A or B may feel *qua* individuals, in the accidental course of their own personal experiences - we are interested only in what they feel and think *qua* members of a given community" (Malinowski 1922: 23). So this issue is contentious and full of self-contradictions, at least for the moment.

> The answer is that the social mind, acting upon **spontaneous, unconscious, or accidental combinations of individuals**, evolves **two different forms of alliance**, which may be called, respectively, the social composition and the social constitution. (Giddings 1896: 73)

The activity of the social mind is seen in two types of integration: one producing social units (organisms) and the other producing social wholes (the social state).

> By **social composition** is to be understood **a combination of small groups into larger aggregates**, when each of the smaller groups is so far complete as **a social organism** that, if necessary, it could lead an independent life for a time. **Family, clan, tribe, and folk, or family, township, commonwealth, and nation**, are names that stand both for elements and for stages in social composition. (Giddings 1896: 73)

The list can equally well be read as the types of increasingly broad and abstract relationships, or levels in Ruesch's social matrix.

> By **social constitution** on the other hand, is to be understood a differentiation of the social aggregate into mutually dependent classes or organizations, among which there is a division of labour. The social composition is like the composition of living cells into a large organism. The social constitution is like the differentiation of an organism into specialized tissues and organs. **Aggregation, association, and resulting changes in the character and activity of the population are the first stage in a synthesis of social phenomena**. The evolution of the social mind is the second stage. The third stage is the social composition; the fourth is the social constitution. (Giddings 1896: 73)

It looks almost like composition is lead by differentiation and constitution by identification; in one work is private and self-sustaining, in the other it's specialized labour.

> Roughly corresponding to the four stages of social synthesis are four stages of sequence. These present the second, or historical, group of the primary problems of sociology. **Most of the forms of concourse, intercourse, and mutual aid have their beginnings in animal society**. By means of them animal life is developed into its various types. Therefore this stage of association may be characterized as **zoögenic**, and the study of it, as it is exhibited in animal communities, is zoögenic sociology. [] The social mind acting on spontaneous forms of alliance creates the family, the clan, and the tribe, and later the folk and the nation. This is the **ethnogenic** stage of social evolution, and to it corresponds ethnocenic sociology.]] Finally, the integration of tribes and petty nations into territorial and national states makes possible a magnificent development of the social constitution, a wonderful extension of the division of labour, a high utilization of resources, a rapid multiplication of population, and a democratic evolution of the social mind. This, then, is the **demogenic** stage of social evolution, and the study of it is demogenic sociology. (Giddings 1896: 73-74)

How is this spirit of society, this ghost of social integration, not the Phantom of Collective Soul that Malinowski derides in (1922: 326-327)? His critique is simply that "the most fundamental [question] in sociology" is "explain[ed] in the terms of of a hypothesis" and is thus futile, because it can be only "recognised and accepted" but not tested.

> Dr. John Franklin Crowell, recently Fellow of Sociology in Columbia College, in a forthcoming work on "Sociological Types" uses the admirable terms **"sociality," "propriety," "institutionality," and "ideality"** to designate qualities of the social nature, and stages of social development. I should add to the term "conventionality," and the five terms would then correspond to stages of historical evolution. Through Zoögenic association there is an evolution of sociality. **In Anthropogenic association there is an evolution of conventionality, *i.e.* of the use of conventional signs in communication, and of conventional ceremonies in social intercourse**. In Ethnogrenic association there is an evolution of propriety, *i.e.* of **the habits, usages, and properties that seem to be appropriate to a particular society**. In Demogenic association there is an evolution of institutionality and of ideality. (Giddings 1896: 74; footnote 1)

Admirably useful footnote! This sounds like David's Zilberman's (1988) "Understanding Cultural Traditions Through Types of Thinking". The distinction between conventional ceremonies and habits seems all too fine. Ceremonies develop before habits? Likewise, there was no ideality before the state?

> With few exceptions, living beings are disposed in groups which here are loose and scattered, and there are massed in dense aggregations. Some degree of aggregation is the indispensable condition to the evolution of society. **That there may be communication, mutual aid, and companionship, there must be propinquity and contact**. (Giddings 1896: 79)

Propinquity: "the state of being close to someone or something; proximity." "close kinship." (cf. "constant association" or something like it.)

> The conception of **nature as "red in tooth and claw"** is very dear to moralists and politicians, but, unhappily, moralists and politicians do not know nature intimately. **A world of living creatures that fear and hate, shun and attack one another without restraint, is not a fact of observation. It is a pure *a priori* creation of the "pure" reason**. (Giddings 1896: 79)

The a priori reasoning of rational psychologists is what's in play with Malinowski's coinage, in my opinion. He negated the three existing functions, all of which have their relation to sociability, and negated them one by one in favour of creating a new category, a new contender in linguistic dynamics. PC is a creation of the "pure" reason that finds a living experience in many imponderable uses of speech that have utility as a pleasure.

> The societies of mammals that may be observed now, after centuries of **gunpowder civilization**, are but débris, as M. Kropotkin says, of the immense aggregations of old. In the mighty forests beyond the Alleghanies less than a century ago there was a teeming animal life that seems now almost incredible. The pioneer hunters found broad roads through the wilderness, worn by countless generations of bison. At the salt licks they saw the ground about them so trodden by herds of bison, elk, deer, and wolves, that "there was not as much grass left as would feed a sheep; and **the game trails were like streets or the beaten roads round a city**." They observed the black and the gray squirrels gathering in immense companies to migrate over mountain and river, and saw clouds of pigeons "that hid the sun and broke down the branches on their roosting grounds as if a whirlwind had passed." Siberia, in like manner, when the Russians took possession of that wonderful land, was so **densely peopled with gregarious animals of many kinds** that its subjugation "was nothing but a hunting expedition which lasted for two hundred years." (Giddings 1896: 79-80)

Malinowski, Spencer, and some others could be read with (gunpowder) appended to their "civilization". The game trails and street comparison calls attention to the fact that booming human life has driven animals out of all the more hospitable places on Earth, and we are the destroyers of many other (animal) "civilizations" (the ultimate complaint of the anti-speciesist).

> In fact, only in **civilization is safe and comfortable life** possible **to an isolated household**, and there it is possible in appearance more than in reality, because **means of communication have annihilated distance**. (Giddings 1896: 81)

Phatic systems; constant connection, ubiquitous computing, virtual worlds, etc.

> Among all species, and in every stage of evolution, the extent of aggregation and its place or position are determined by external physical conditions. Even when men have become **unified by sympathies and beliefs**, the possibility of **perpetuating their union is a question of the character and resources of their environment**. The distribution of food is **the dominating fact**. Animals and men dwell together where a food supply is found, or may be certain and easily produced. (Giddings 1896: 82)

The communion of food. Unified by sympathies and beliefs = communion of minds (sentiments and ideas).

9.2 February

9.2.1 The Principles of the Art of Conversation (2018-02-04 00:18)

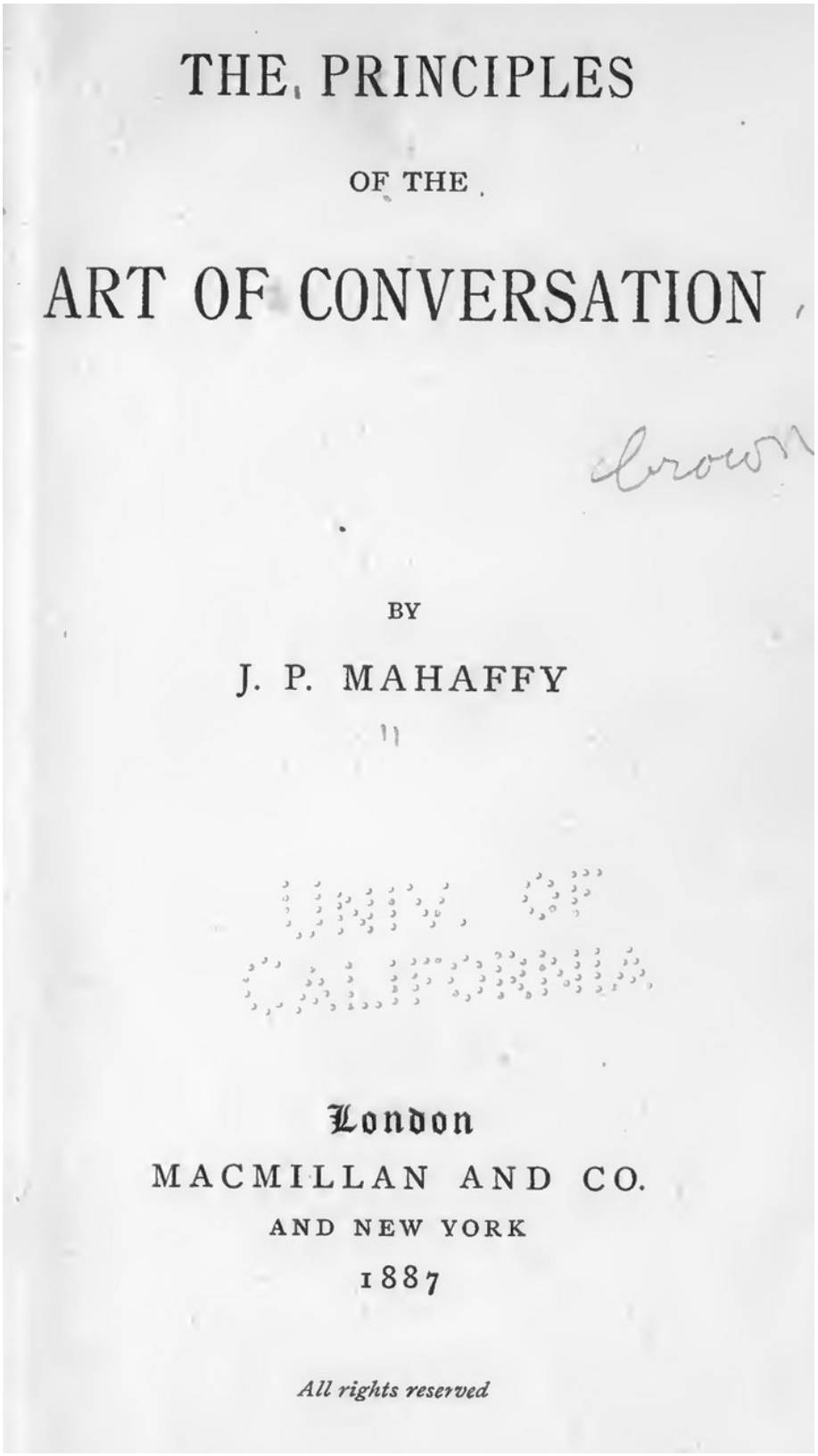

THE PRINCIPLES

OF THE

ART OF CONVERSATION

BY

J. P. MAHAFFY

London

MACMILLAN AND CO.

AND NEW YORK

1887

All rights reserved

Mahaffy, John Pentland 1887. *The Principles of the Art of Conversation*. London: Macmillan and Co.

> [The present author] has thought a long time and with much care about it, and this, for a theorist, is sufficient vindication. But it may fairly be added that a writer on the principles of conversation ought to live in **a country where the practice of it is confessedly on a high level**, and where the average man is able to talk well. (Mahaffy 1888: vii)

disgruntled sign - "national character" in the very first paragraph? // Less disgruntled by this when reading the second edition.

> This is not so, **each single case of general description being drawn from instances under the author's own observation**, so that not a few will be recognised by those who have moved in the same society. But, **if justly drawn, they ought to be found in every society**. (Mahaffy 1888: viii)

Still on national character but on another rhetorical level: "savage and civilized alike" (PC 9.4), and "though the examples discussed were taken from savage life, we would find among ourselves exact parallels to every type of linguistic use so far discussed" (PC 8.1). // As a bold aside, I just thought of a subtitle for this work: "The Origin of Malinowski's Phatic Communion: An Adventure in Linguistic Anthropology

> §1. There can be no doubt that of all the accomplishments prized in modern society that of **being agreeable in conversation is the very first**. It may be called the social result of Western civilization, beginning with the Greeks. Whatever contempt the North American Indian or the Mohammedan Tartar may feel for **talking as mere chatter**, it is agreed among us that people must meet frequently, both men and women, and that not only is it agreeable to talk, but that it is a matter of common courtesy to say something, even when there is hardly anything to say. (Mahaffy 1888: 1)

"Always the same emphasis on affirmation and consent" (PR 5.3), and "when they chat, resting from work, or when they accompany some mere manual work by gossip" (PC 1.2).

> Every civilised man and woman feels, or ought to feel, this duty; it is the universal accomplishment which all must practice, ad as **those who fail signally to attain it are punished by the dislike and neglect of society**, so those who succeed beyond the average receive a just reward, not only in **the constant pleasure they reap from it**, but in **their esteem which they gain from their fellows**. (Mahaffy 1888: 2)

I don't have a trope for ostracizing yet - currently these quotes are under "the stranger". For 'contant pleasure" and "esteem [...] gain[ed]" cf. "social pleasure and self-enhancement" (PC 5.5).

> And though men are supposed to succeed in life by dead knowledge, or by acquaintance with business, it is often by their **social qualities**, by their **agreeable way of putting things**, and not by their more ponderous merits that they prevail. (Mahaffy 1888: 2)

Agreeable way of putting things is related to affirmation and consent, again. For social qualities cf. Lemon's phatic qualia, particularly because the very following page says "In the high profession of **diplomacy**, both home and foreign, this is pre-eminently the case." (*ibid*, 3).

> But quite apart from all these serious profits, and better than them all, is **the daily pleasure derived from good conversation** by those who can attain to it themselves or enjoy it in others. **It is a perpetual intellectual feast, it is an even-ready recreation, a deep and lasting comfort, costing no outlay but that of time, requiring no appointments but a small company**, limited neither to any age nor any sex, the design of prosperity, the solace of adversity [...] (Mahaffy 1888: 3)

Evidently this is a major source for the pleasure principle in PC. Though it is much more idealistic and hopeful. By the looks of it it even seems like Malinowsi did his usual thing with the "theory of conversation" here and turned it upside down, made it into something quasi-negative.

> [...] the eternal and essential expression of that **social instinct** which is one of **the strongest and best features in human nature**. [?] §2. If such be **the universality and the necessity of conversation** in modern society, it seems an obvious inquiry whether it can be taught or acquired by any fixed method; or rather, as everybody has to practice it [|] in some way, not as **a mere ornament**, but as **a necessity of life**, it may be asked: Is there any method by which we can improve our conversation? (Mahaffy 1888: 3-4)

Being "one of the bedrock aspects of man's nature in society" (P 3.1), it a universal necessity, though Malinowski appears to treat it as if it were a mere ornament, i.e. "mere sociabilities".

> To assert that there is some such systematic analysis of conversation possible is to assert that it is an *Art* - a practical science like the art of reasoning called Logic, or the art of eloquence called Rhetoric. Now this runs counter to one of the strongest convictions of all intelligent men and women, that **if anything in the world ought to be spontaneous it is conversation**. (Mahaffy 1888: 4)

Hence the idiosyncracy of "formulae of greeting or approach" (PC 2.4), which runs counter to spontaneity.

> The instant any one is felt to be talking by rules all the charm of his society vanishes, and he becomes the worst of social culprits - a bore. For it is **the natural easy flow of talk** which is indeed the perfection of what we seek. (Mahaffy 1888: 5)

The case of one Dale Carnegie, and "After the first formula, there comes *a flow of language*" (PC 5.1).

> **Didacting teaching, humorous anecdotes, clever argument** - these may take their part in social intercourse, but they are not **its perfection**. (Mahaffy 1888: 5)

An odd stretch of the peripatetic triad. Note that Malinowski doesn't view conversation in its "perfection" but on the contrary as the most imperfect means of communication (asymmetry later attributed here to the humourist).

> To take up what others say in easy comment, **to give in return something which will please, to stimulate the silent and the morose** out of their vapours and **surprise them into good humour**, to lead while one seems to follow - this is the real aim of good conversation. (Mahaffy 1888: 5)

PC tropes are here maligned: something pleasing in return instead of slightly veiled impatience; stimulating the silent into good mood rather than viewing him as an enemy.

> How can such a Protean impalpable acquirement be in any way an art depending on rules? Does it not altogether depend on natural gifts, on **a ready power of expression**, on a sanguine temperament, on **a quick power of sympathy**, [|] on a placid temper? Is there not a risk, nay a certainty, that is dissecting it we shall slay its life and destroy its beauty? (Mahaffy 1888: 5-6)

Perhaps an aspect of why Malinowski views sympathy and expression of it as a negative thing (e.g. "avowedly suprious on one side", PC 2.3).

> §3. However natural and reasonabel this objection, it is based on the mistake that art is opposed to nature, that natural means ***merely* what is spontaneous and unprepared**, and artistic what is *manifestly* studied and artificial. (Mahaffy 1888: 6)

If PC is the primitive function of speech, "primitive" can probably read as "natural" in this sense, though in sociabilities and formulae spontaneity and unpreparedness is twisted somehow: spontenaous because always ready, unprepared because unthinking.

> This is one of the commonest and most widely-spread popular errors. **If such were the real meaning of *natural***, it might be argued that **nothing was natural in man above the condition of the lowest savage** - the *Naturmensch*, as the Germans call him. (Mahaffy 1888: 6)

Malinowski's savage, primitive, and natural are confusingly entangled. TBH the point of this utterance eludes me. Is it rhetorical?

> It is a curious reflection that **conventionality and awkwardness seem the most universal inheritance, and so far thoroughly natural to men**, that it requires either conscious art or the unconsciousness attending some violent emotion to keep them clear of it. (Mahaffy 1888: 6-7)

I'm reading this as *nothing is more natural to humans than conventionality and awkwardness*, which would have profound implications on the general outline of PC.

> The savage has it strongly marked in him; the most enlightened societies are encumbered with it. (Mahaffy 1888: 7)

Cf. "savage and civilized alike" (PC 9.4).

> Yet the best reasoner is not the man who parades his logic and thrusts syllogism upon his opponents, but he who states his arguments as if they came spontaneously and followed one another by natural suggestion. In fact, **the man who parades his logic is one of those poor and narrow thinkers whose over-attention to form mars his comprehension of the matter**, and so leads him astray. [...] The fact that he goes wrong on every practical question is not due to logic, but to the man's narrowness of vision or **his vanity in parading an art that does not admit of parade in its proper use**. (Mahaffy 1888: 8)

Vanity. Neither too much "communicating ideas" nor excessive vanity is the proper mode of conversation is Mahaffy's point.

> The case is still clearer with Rhetoric, or the science of **speaking persuasively in public**. (Mahaffy 1888: 8-9)

The case of the demon of oratorical inspiration.

> [...] the fact of this very conquest shows that **a fund of power or of passion** lay concealed beneath these hindrannces. No stupid or idle person, no **person without any flow of ideas** ever was, or could be made, an effective speaker by studying rhetoric. (Mahaffy 1888: 9)

Similar to "passion for power and wealth" (PC 3.3).

> In general, good public speakers are also agreeable in conversation; **the art of persuading people from a platform is nearly akin to that of pleasing them in social discourse**, [...] (Mahaffy 1888: 12)

"This is the explanation of the particular attitude of a man speaking to a crowd, at least if he has succeeded in entering into communion with it." (Durkheim 1915: 210

> But in the case of conversation, except to point out some notable examples in great authors, any teaching by special cases is quite illusory. It would at once tempt the learner to force the train of the discourse into the vein he has practiced, and **to force conversation is in other words to spoil it**. (Mahaffy 1888: 13)

The case of one Dale Carnegie, who used "techniques of speaking" consciously (taught to do so), and recited passages from his book in everyday conversation. As to the feeling of being forced for PC in general cf. Malinowski on the puzzle of obligatory pleasure.

> The broad foundations of logic are nothing but truisms; the rules of rhetoric are founded on these truisms, **combined with psychological observations neither subtle nor deep**. (Mahaffy 1888: 13)

A valid criticism of Malinowski's PC in general, similar statements from others (explicitly about Malinowski's writing or style).

> So we may be certain that the laws of good conversation, being such as can be practiced by all, are no witchery, but **something simple and commonplace**, perhaps neglected on account of their very plainness. (Mahaffy 1888: 13-14)

Approximating "free, aimless".

> What are called natural gifts start one man far ahead of another. And yet these external qualities may be outrun by a larger mental gift, which overcomes weakness of voice, and poverty of frame, and makes **a man whose presence is mean, and whose speech at first contemptible**. (Mahaffy 1888: 14)

Natural enemy, awkwardness.

> We will not define what this peculiar quality is in the case of conversation, but it is necessary to feel its presence from the very outset. (Mahaffy 1888: 14)

Intuitiveness. Atmosphere.

> The old Greeks set it down as an axiom that a loud or harsh voice betokens **bad breeding**, and any one who hears **the lower classes** discussing any topic at **the corners of the streets**, may notice not merely their coarseness and rudeness in expression, but also the loudness and harshness of their voices, in support of this observation. (Mahaffy 1888: 16)

Cf. "directly a bad character" (PC 4.3), and "our own uneducated classes" (also PC 4.3).

> The habit of **wrangling with people who will not listen without interruption**, and who try to shout down their company, nay even the habit of losing one's temper, engenders **a noisy and harsh way of speaking, which naturally causes a prejudice against the talker in good society**. (Mahaffy 1888: 16)

"The stranger who cannot speak the language" (PC 4.2), and "waiting till his own turn arrives to speak" (PC 5.4).

> Even the dogmatic or **over-confident temper** which **asserts opinions loudly**, and **looks around to command approval or challenge contradictions**, chills good conversation by setting people against the speaker, whom they presume to be a social bully and **wanting in sympathy**. (Mahaffy 1888: 16)

"Always the same emphasis on affirmation and consent" (PC 5.3) and "personal accounts of the speaker's views and life history" (PC 5.4).

> […] a soft and sweet tone of voice […] is to be classed with personal beouty, which disposes every one to favour the speaker, and listen to him or her with **sympathy and attention**. (Mahaffy 1888: 17)

A clue as to how to achieve a connection between Mal-Jak.

> Similarly **the presence of a strong local accent**, though there are cases where it gives raciness to wit and pungency to satire, is usually a **hindrance in conversation**, especially at its outset, and **among strangers**. (Mahaffy 1888: 17)

The qualities of the stranger. Here linguistic, as opposed to the ideological in Zygmunt Mauman's *Culture* (1973).

> §7. There is yet another almost physical disability or damage to conversation, which is akin to provincialism, and which consists in disagreeable tricks in conversation, such as **the constant and meaningless repetition of catchwords and phrases**, such as the unmeaning oaths of our grandfathers, such as **inarticulate sounds of assent**, such as contortions of the face, which **so annoy the hearer by their very want of meaning and triviality** as to excite quite a disproportionate dislike to the speaker, and to require great and sterling qualities to counterbalance it. (Mahaffy 1888: 19)

This is where mere "formulae of greeting and approach" becomes "a profuse exchange of ritualized formulas" (Jakobson 1960d: 24).

> The handsomest man or woman, even with the sweetest tones of human voice, will soon be found out, if **dull or unsympathetic**, and then there advantages all go for nothing. (Mahaffy 1888: 20)

Psychological symptoms.

> Intelligent questions will draw from the astronomer, from the chemist, possibly from the pure mathematician, curious facts and interesting views on the progress of discovery, which will **pleasantly beguile the time even in a light-minded and frivolous company**. (Mahaffy 1888: 22)

Similar conclusion reached through Malinowski's PC by Kenneth Burke: "The asking of questions is obviously a masterly shortcut for the establishment [of personal union]" (*Attitudes Towards History*, 1937: 80).

> This opens a field for conversation which is inaccessible if there be no one present to explain or to speak with authority, and so no invitation is more frequent or more welcome than to come and meet a man celebrated in his own line and of wide reputation. **The very fact of meeting such a man disposes the company to be sympathetic**, and to draw from him the secrets of his knowledge. (Mahaffy 1888: 22)

To the astronomer, chemist, or pure mathematician we can probably add "ethnologist":

> This kind of vantage-ground may be occupied by a man of no original capacity or deep learning, if accident has made him intimate with some exciting or absorbing subject of the day. **The man who has just escaped a shipwreck**, or fought in a famous battle, or survived some catastrophe, has for the moment **the advantage of being endowed with special knowledge, which everybody wants to talk about**, and to learn particulars from the actual eyewitness. (Mahaffy 1888: 23)

Pair this with Ashley Montagu's first meeting of Malinowski and the feeling of discovering human nature together. The general point vies with Malinowski's field-work materials where people discuss with interest the merits of canoes and other such stuff (gossip without the negative connotations).

> If other topics **flag an appeal** to this abundant source will always introduce **a new current of talk**, and often of th most agreeable kind. (Mahaffy 1888: 24)

Relevance for the three-legged stool: the actual rough ground of conversation can present such flags of appeal to all three legs and inspire a new current of talk.

> §10. We come now to the broader condition of General Knowledge. This, in the minds of many, sums up in itself all the conditions of good conversation, and yet it is so partial a truth as to be practically misleading. A great mistake lies at the root of such an opinion, which assumes that **the first object of conversation is not to please but to instruct**. I could produce one hundred Irish peasants more agreeable than many a highly-informed [|] Englishman, and yet these peasants might in many cases be unable to read or write. (Mahaffy 1888: 26-27)

This amounts to the general point of PC, that it "does not serve any purpose of communicating ideas". Here, Malinowski is in one mind with Mahaffy, wheres on the concrete details he appears contrarian.

> If therefoe we exclude **the object of gaining information, which many people estimate above its importance** in our present subject, we must decide that general information is the better condition to promote **agreeable social intercourse**. (Mahaffy 1888: 27)

The same point in different garment. This is oddly in line with the rather simplified approaches which take the opposite of phatic communion to be the communication of "information", e.g. "not in order to inform" (PC 2.2).

> There is often a man of no great learning or ability whose official position, tact, or private means have brought him into contact with the great minds about whom every detail is interesting. Such a man's general knowledge should always make him an agreeable member of society. **Akin to this man is the experienced traveller who has wandered through many lands and seen the cities and the ways of men**. (Mahaffy 1888: 29)

More on the enchanting ethnologist. If I were to construct a narrative of PC in line with Malinowski's style I'd use this phraseology.

> §12. What has hithero been said about knowledge in a man of conversation has left out of all account the way of producing it, and merely considered **the mental store from which conversation may be supplied**. But almost as important as these materials, is **the faculty of producing them without effort**. This quality may be called intellectual *quickness*, as distinguished from solidity; and of all the conditions we have yet discussed, this seems most due to nature, and unattainable by education. It is indeed sometimes **a characteristic of nations**. (Mahaffy 1888: 32)

National character and the economy of mental effort or habit in the dimension of conversation topics.

> But quite apart from it, **a selfish man, who has no sympathy for his company**, may, by the quickness of his intellect, show brilliantly in conversation, while his more solid and worthy fellow is considered a bore. (Mahaffy 1888: 33)

On "the man linguistically active" (PC 5.5).

> Let me illustrate it by an extreme case. Who would think of introducing a young brilliant flashing sceptic into a society of grave and sober orthodoxy? If the conversation did not soon degenerate into acrid controversy - the very lees of social intercourse - it would result in **contemptuous** [|] **silence** on one side or other, probably with the contempt so transparent as to challenge harsh over-statement from the talker by way of challenge or reply to **unspoken censure**. Could anything be more ruinous to the object we have in view? (Mahaffy 1888: 34-35)

"I made on or two coarse jokes, and one *bloody [native]* made a disapproving remark, whereupon I cursed them and was highly irritated."

> But if the quality under consideration is valuable at all times, it is so peculiarly **when a number of strangers meet together**, or when it is the lot of men and women to be **obliged to talk together** in dialogue, upon a stray or sudden occasion. Then it is, when for example you go down to dinner with **a strange man** or woman whose name you have not caught, that quickness of intellect becomes the prime agent in starting **a pleasant conversation**. There are, indeed, even here many easy rules which may help **to get over the initial difficulty**, without those **initial chords about the weather** whereby so many people, otherwise really intelligent, hide themselves at the outset under the prelude of commonplace. (Mahaffy 1888: 35-36)

A lot of PC tropes but the most significant is probably the weather.

> But as they are qualities enjoined upon us by moralists, and are in any case analogous to moral virtues, we may in **this book, which does not affect precise philosophy**, class them as moral. (Mahaffy 1888: 37)

Not precise philosophy, no, but some crucial points in this book have made their way, through Malinowski and Jakobson, to Foucault and even Žižek, who may be said to practice loose philosophy.

> For example, **the instinct of sociality**, which is really the same as the **gregarious** instinct in birds and animals, is not the same as the love [|] of our neighbour enjoined by the Gospel, but is closely connected with it, for to be social without being civil is not possible, and **civility is at least the imitation of friendship**, if it be not friendship or **benevolence in outward acts of social intercourse**. This, too, appears to be the reason why a particular class of social instincts is so agreeable to men, and so honoured in society - their close relationship to moral virtues. (Mahaffy 1888: 37-38)

First Aristotle on friendship (civility - goodwill); secondly Dorothy Lee's futility of gifts in Trobriand culture.

> [...] the children of **incessant talkers** are so bored with this **social vice** that they never think of practicing talk [...] (Mahaffy 1888: 39)

The slightly veiled patience. The whole situation described by Malinowski in that instance is a social vice, a contrarian approach to the theory presented here.

> §17. There are of course cases of children who are allowed to run away whenever a stranger appears, **as if nature were a state of war, and man the natural enemy of man**. (Mahaffy 1888: 50)

"A world of living creatures that fear and hate, shun and attack one another without restraint, is not a fact of observation. It is a pure a priori creation of the "pure" reason." (Giddings 1896: 79)

> Or else you may find a youth, who jumps over a hedge to avoid meeting a party of his acquaintances on a country road, anything but modest in low society, thus showing that it is **a consciousness of unfitness for good company and a fear of being criticised** which dominate him. (Mahaffy 1888: 51)

The opposite pole of Giddings' consciousness of kind. "[Malinowski" was, as he often noted, filled with "Dostoevskian thoughts," extremely ambivalent feelings of longing and aversion" (Payne 1981: 433).

> In almost all the cases whcih cocur there is therefore modestry without simplicity, a conscious and almost guilty air; it is often nothing better than **vanity** which **fears the result of conversation**, which **desires to be thought well of**, and which from mistrust of itself puts on the garb of modesty. (Mahaffy 1888: 51-52)

Finally, *vanity* in detail, and a the psychological symptom of internalization. To be thought well is D. Lee's renown".

> How can any conversation be easy and natural, **how can it range from topic to topic, and bring out the tempers and the characters of the speakers**, if any of them displays this vice by **dogged silence**, by consciou blushing when any personal topic arises, or by the awkwardness which always accompanies this noisome **preoccupation with one's self**? If then the capital conditions of **pleasant intercourse** are modesty and simplicity, this defect which always contradicts the latter, and generally both of them, is to be regarded as the most prevalent and destructive anti-social vice. (Mahaffy 1888: 52)

Again, Mahaffy's message is positive and uplifting (anyone can have something interesting to say) while Malinowski's is negative, almost a praise of this social vice (egocentric speech, collective monologue).

> §18. Reserve, which few venture to claim for themselves, is a far higher and better feeling, for it implies that the unwillingness to enter upon conversation arises from some deliberate judgment as to the relative positions of the speaker and his company - often a correct judgment, saving us from the vice of familiarity, which is an inferior is offensive, in a superior uncomfortable, in either case distinctly vulgar. (Mahaffy 1888: 63)

Curiously in line with Malinowski's sentiment around "a tone of jocular familiarity".

> It may indeed act as a check on licence, and so by bringing the company back from some aberration, start it afresh on nobler and pleasanter topics. This is so indirect **a mode of action**, and may be so much more easily attained in other ways, that I need only mention it for completeness' sake. (Mahaffy 1888: 54)

"But can we regard it as a mode of action?" (PC 7.1). Now I need to find "The technique of speaking".

> **The good talker who monopolises conversation, who insists on keeping other people waiting that he may finish his story**, who tells anecdotes which are evidently unpleasant to some of the company, but will not forego his joke for the sake of others - the social bully who makes butts of the more retiring, and sallies at their expernse, is the most obvious case of **a man failing from selfishness**, and losing the great [|] natural advantage he possesses through want of the opposite quality. (Mahaffy 1888: 55-56)

Very crucial to the "slightly veiled impatience" and other social vices.

> I have spoken of these people as failures, and such they really are, in the truest and highest sense, for they certainl kill more conversation than they create, nor do they understand that the very meaning of the word implies **a contribution-feast**, an *eranos* as the Greeks would say, not the entertainment provided by a single host. (Mahaffy 1888: 56)

Another piece to the puzzle of "communion": "The word 'Eranos', in Greek language, applies to a banquet, both spiritual and material, which lasts thanks to the contributions each participant makes." ἔρανος is "public contribution; fund, collection". Vrd. "osadus".

> In every company there may be people either socially or intellectually inferior to the rest, who feel themselves somewhat *out of it* (to use a vulgar phrase), and whom **the selfish man, the big talker, the ambitious man** is apt to ignore. (Mahaffy 1888: 60)

The man whose speech Malinowski, effectively, describes as "phatic".

> §22. The great **Adam Smith**, in a book called ***Moral Sentiments***, which he seems to have thought out as a sort of antidote to the selfishness of the *Wealth of Nations*, managed to deduce all the virtues from this one root of sympathy. (Mahaffy 1888: 62)

Well, my need for Spencer's "The Comparative Psychology of Man" now goes out the window as something unnecessary. If Malinowski read this then he probably didn't have to read Spencer nor Smith. In future, should I go deeper into this, I must include Smith's *Moral Sentiments* in my readings.

> Starting from the fact that **man is a gregarious animal, with social instincts**, he showed that **the desire to be in sympathy with our fellow-creatures**, and so command their love and respect, made us watch them, consider what they felt about us, and avoid everything which might shock or hurt their opinions or their feelings. It was this **indefinite and impersonal public opinion** which was by degrees made a part of ourselves, and under the [|] name of **conscience** was set up as 'a man within the breast' of each of us to approve and disapprove even our most secret actions. (Mahaffy 1888: 62)

The social instinct is "the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man" (PC 3.3). Instinct is "one of those fine words which are chiefly used to cover over what is not understood" (Jespersen 1922: 128). Sympathy and fellowship are here tied with the imitative tendency (cf. mention of G. Tarde in *Argonauts*) and what amounts to the looking glass self (Cooley). The indefinite and impersonal public opinion or conscience amounts to the - was it? - superego in psychoanalysis.

> The first condition of any conversation at all, is that **people should have their minds so far in sympathy that they are willing to talk upon the same subject**, and to hear what each member of the company thinks about it. The higher condition which now comes before us is, that the speaker, apart from the matter of the conversation, feels an interest in his hearers as distinct persons, whose opinions and feelings de desires to know. (Mahaffy 1888: 63)

This is the social vice of the selfish man who speaks but doesn't listen.

> And as in every conversation **there must not only be good talking but good listening**, the intellectual gifts which make the talker are often **marred if he has not the sympathy** which makes the listener. (Mahaffy 1888: 65)

The asymmetry of sympathy: "But though the hearing given to such utterances is as a rule not as intense as the speaker's own share, it is quite essential for his pleasure, and the reciprocity is established by the change of rôles" (PC 5.6).

> §23. Buh I suppose no one will be disposed to dispute this, or **to underrate the value of sympathy as a quality for conversation**. (Mahaffy 1888: 66)

You'd suppose wrong, as Malinowski demonstrates.

> **Sympathy must not be excessive in quality**, which makes it demonstrative, and therefore likely to repel its object. We have an excellent word which describes the over-sympathetic person, and marks the judgment of society, when we say that he or she is *gushing*. (Mahaffy 1888: 66-67)

The subject of sincerity: "where [common sentiment] purports to exist, as in expressions of sympathy, it is avowedly suprious on one side" (PC 2.3).

> The most seductive way of conveying your sympathy to another is to join with him in some strong antipathy, thus showing that all the world cannot claim your friendship, but that you distribute your likes and dislike with judgement and discrimination. (Mahaffy 1888: 68)

The social mind works on small groups this way. In-group bias?

> I should add that the foregoing remarks are specially applicable to **English** (I do not mean English-speaking) **society**. There is no people more distant and reserved in social intercourse, or that more resents any display of feeling, most of all of sympathy, without a careful introduction and considerable intimacy among the company. Thus those who are accustomed to freer and more outspoken societies, not so say French and Italian life, may make social mistakes in English on the score of sympathy, which are sins only in **the heavy atmosphere of Anglo-Saxon manners**. (Mahaffy 1888: 69)

Perhaps some of his twists upon this material is due to him writing to an English audience?

> In nothing is it more useful than in preparing the right conditions for **a pleasant society** in choosing the people who will be in **mutual sympathy**, in thinking over pleasant subjects of talk and suggesting them, in seeing that all disturbing conditions are kept out, and that the members who are to converse should be all without those small inconveniences which damage society so vastly out of proportion to their intrinsic importance. (Mahaffy 1888: 72)

This is the culmination of the "national character" passages in the very beginning. It also includes the passages tagged here with "natural enemy". An ideal conversation partner is able to speak clearly, knows the language, doesn't have an annoying accent, has manners, has ideas and interesting knowledge of his own to contribute as well as know the art of conversation or the technique of speaking (rhetorically, humorously) to goad others to speak their minds and open their character as well.

> Every company of men ought to import two or three grave and revened people into their circle for **the purpose of checking such ruinous excesses**, if there be any probability that the conversation may stray into this slough of mire. (Mahaffy 1888: 77-78)

Checking impulses.

> Far more important is it, in my mind, to *demand* no accuracy. There is no greater or more common blunder in society than to express disbelief or scepticism in **a story told *for the amusement of the company***. (Mahaffy 1888: 78)

This should be the ideal type of speech for social communion; besides formulae and an egocentric or trivial flow of language. Probably a good replacement for the purpose of informing (or instructing).

> The great and good man must unbend; he must acquiesce in being amused; he must even connive at inaccuracies, and smile at what he considers investigations; **he must for the nonce regard recreation as his direct object**. (Mahaffy 1888: 80)

Dorothy Lee's non-utility, or futility.

> The effect of knowing this is to detract greatly from[|] **the enjoyment of the company**, and still more from **the reputation of the speaker**. (Mahaffy 1888: 83-84)

Hm, "to enjoy each other's company" (PC 3.2) and Dorothy Lee's "renown".

> [...] humour is the sustained side of the ridiculous, the comic way of looking at things and people, which may be manifested either in **comment upon the statements made by others** or in **narrating one's own experiences**. (Mahaffy 1888: 87)

These are positive aspects of "personal accounts of the speaker's views and life history" (PC 5.4).

> The humourist is the only good and effective story-teller; for if he is **to monopolise a conversation, and require others to listen to him**, it must be by presenting human life under the fresh and piquant aspects - in fact, as a little comedy. (Mahaffy 1888: 88)

The social vice of monopolising the conversation. Turn-taking. Requiring others to listen is the sign of selfishness.

> The excesses of the humourist are perhaps rather those of **a complacent selfishness**, which does not hesitate **to monopolise the company with long stories in which all do not feel an interest**. (Mahaffy 1888: 90)

Slightly veiled impatience, as in "the manner in which such type of narrative would be told over camp fires, the same subject being over and over again repeated by the same man, and listened to by the same audience" (Malinowski 1922: 248).

> But beyond the necessary cautions above indicated, **we cannot bring it into any systematic doctrine of social intercourse**. (Mahaffy 1888: 91-92)

Did Malinowski do that? Is there a phatic theory?

> You should turn the conversation upon the other person's life, **inquire into his or her history**, so far as that can be done with good taste and without impertinence, and so induce him (or her) to give **personal recollections or confessions**, which are to the teller of them generally of the deepest interest. But you will not elicit these without some frankness on your own part, sometimes without volunteering some slight confession which may induce the other to open **the flood-gates of his inner life**. When this is once attained there must ensue good conversation; for **to have a volume of human character said open before you, and to turn over its pages** [|]**at leisure, is one of the highest and most intense recreations known to an intelligent mind**. (Mahaffy 1888: 93)

A positively minded version of "personal accounts of the speaker's views and life history" (PC 5.4). The flood-gates of inner life is like opening a person's character (here a book metaphor) and volunteering some personal confession amounts to a gift of personal character (lineal and non-lineal attitudes towards human interaction: deepening a bump vs following a line to some end).

> **It is bad enough to begin with truisms about the weather - an excusable exordium**; it is far worse and more disgraceful to end with them, and positively many people get no further. (Mahaffy 1888: 95)

The commonplace of comments about weather. It's a social vice to talk *only* about the weather.

> He and I had apparently not a single interest in common. But when the right vein was touched one had **to supply nothing but assent**, or an occasional question; the man flowed on with an almost natural eloquence. People said that others had found him morose and unapproachable. It was certainly their fault. (Mahaffy 1888: 96)

The technique of speaking. Oriented towards the addressee with an appeal to open themselves. People who supply nothing but assent are "yes-men", and hence not real conversation partners. Affirmation and consent.

> […] the **people are really ready to talk, but don't know how**. **The beginning is evidently the difficulty**, and surely here, if anywhere, people who [|] have no natural facility should think out **some way of opening the conversation**, just as chessplayers have agreed on several formal openings in their game. (Mahaffy 1888: 96-97)

The origin of formulae of greeting and approach, "The breaking of silence," (PC 4.5), how "Stereotyped formulas [are] a means of establishing contact" (Gardiner 1932: 45-46), and "messages primarily serving to establish […] communication […] by a profuse exchange of ritualized formulas" (Jakobson 1960d: 24).

> Their very virtues in home life have dulled their interests in outer things, and **the best of mothers have sometimes forgotten to talk about anything except the education of their children**. (Mahaffy 1888: 97)

And do anthropologists sometimes forget to talk about anything except their field-work?

> But it is always better worth probing a sound nature than hearing **the ready chatter of idleness**. For this reason, some serious topics ought to be the best, even for talking with a stranger, since our **conversation errs more frequently through frivolity** than through gravity. (Mahaffy 1888: 97)

Malinowski the contrarian left this one out. IRL people talk about things grand as well as small, the visibly present as well as the abstract and general. There's variability.

> A brilliant thing said at the very start, which sets people laughing, and **makes them forget that they are waiting**, may alter the whole complexion of the party, **may make the silent and distant people feel themselves drawn into the sympathy of common merriment**, and thaw the iciness which so often fetters Anglo-Saxon society. (Mahaffy 1888: 102)

The ludic moment combined with the image of (cramped) waiting spaces. The sympathy of common merriment sounds like the prototype of "the atmosphere of sociability" (PC 7.5).

> The topic which ought to be common to both and always interesting, is the discussion of character and human motives. (Mahaffy 1888: 104)

Montagu discovering human nature.

> People of serious temper and philosophic habit will be able to confine themselves to large ethical views, and the general dealings of men; but to average people, both men and women, and perhaps most of all the busy men, who desire to find in society relaxation from their toil, that **lighter and more personal kind of criticism on human affairs** will prevail which is known as ***gossip***. (Mahaffy 1888: 105)

A positive conception of gossip.

> §36. This may, therefore, be the suitable moment to consider **the place of gossip in the theory of conversation**; for though gossip is not only possible but usual in the private discourse of two people, and possible too in a large society., its real home and natural exercising ground is **the society of a few people intimate with the same surroundings**. (Mahaffy 1888: 105)

Sadly, Malinowski did not make room for gossip in his PC. It is mentioned on 6 accounts but not explained *infra*. The context of gossip is in *Argonauts*. In the (nearly) hundred years only a few instances have considered "rumo(u)r", for example (one study in the 70s comes to mind). As to the situation of context, this right here is really the answer to the rather rhetorical question, "But what can we consider as *situation* when a number of people aimlessly gossip together?" (PC 7.4) - this situation is that of mutual acquaintance and mutual confiding. The "surroundings" here is the network of social relations, all else falling into the "surrounding penumbra" (Gardiner 1932: 56).

> These people cannot but feel obscurely what they are either afraid to speak out or have not duly considered, that **the main object of conversation is neither instruction nor moral improvement but *recreation***. (Mahaffy 1888: 106)

Again, reflexivity or futility.

> But the main and direct object is recreation, mental relaxation, happy idleness; and from this point of view it is impossible for any sound theory of conversation to ignore or depreciate **gossip**, which is perhaps **the main factor in agreeable talk throughout society**. (Mahaffy 1888: 106)

I have to say Mahaffy's theory of conversation lends itself much more effortlessly to Annette Holba's theory of leisure, for which I have here found a new respect. Likewise, I think all this talk of rank, hierarchy, manners and vanity in this thread that it should lend itself more readily towards Marija Liudvika Drazdauskienė's doctoral thesis on honorifics.

> It will be conceded that the one thing absolutely essential to the education of a lady is that she should talk agreeably at meals. **It is the natural meeting time**, not only of the household, but of friends, and **conversation is then as essential as food**. Yet, what is the habit of many of [|] our schools? They either enforce silence at this period, or they compel the wretched pupils to speak in a foreign language, in which they can only labour out **spasmodic commonplaces, without any interchange or play of thought**. (Mahaffy 1888: 110)

The communion of food. And perfunctory execution (spasmodic commonplaces) vs interchange or play of thought (lively exchange).

> This worthy man did his best under a system devised to bring up young people in silence and in fear, not in **free and friendly intercourse** with their instructors. (Mahaffy 1888: 112)

Is being "friendly", for Malinowski, "aimless"?

9.2.2 About Malinowski &c. (2018-02-09 16:10)

- Radcliffe-Brown, A. R. 1946. A Note on Functional Anthropology

- Montagu, Ashley M. F. 1942. Brinoslaw Malinowski (1884-1942)
- Wax, Murray L. 1972. Tenting with Malinowski
- Paluch, Andrzej K. 1981. The Polish Background to Malinowski's Work
- Payne, Harry C. 1981. Malinowski's Style
- Conrad, Joseph 1914. Preface
- Darnell, Regna 1977. History of Anthropology in Historical Perspective
- Gellner, Ernest 1985. Malinowski Go Home: Reflections on the Malinowski Centenary Conferences
- Thornton, Robert J. 1985. 'Imagine Yourself Set Down...': Mach, Frazer, Conrad, Malinowski and the Role of Imagination in Ethnography
- Lee, Dorothy Demetracopolous 1940. A Primitive System of Values
- Lee, Dorothy Demetracopolous 1950. Lineal and Nonlineal Codifications of Reality
- Cohen, Morris R. 1923. Introduction
- Murdock, George Peter 1942. Bronisław Malinowksi
- Malinowski, Bronisław 1942. A New Instrument for the Interpretation of Law - Especially Primitive
- Malinowski, Bronisław 1941. Man's Culture and Man's Behavior
- Richards, Audrey I. 1943. Bronisław Kaspar Malinowski
- Gluckman, Max 1947. Malinowski's 'Functional' Analysis of Social Change
- Radcliffe-Brown, A. R. 1949. Functionalism: A Protest
- Goldstein, Leon J. 1957. The Logic of Explanation in Malinowskian Anthropology
- Kimpel, Ben 1968. The Contradictory Aspect of Malinowski's Analyses of Religious Rites
- El-Shamy, Hasan M. 1974. On Darwinian Psychological Anthropology
- Hsu, Francis L. K. 1977. Role, Affect, and Anthropology
- Hsu, Francis L. K. 1979. The Cultural Problem of the Cultural Anthropologist
- Symmons-Symonolewicz, Konstantin 1958. Bronisław Malinowski: An Intellectual Profile
- Symmons-Symonolewicz, Konstantin 1959. Bronisław Malinowski: Formative Influences and Theoretical Evolution
- Symmons-Symonolewicz, Konstantin 1960a. Bronisław Malinowski: Individuality as a Theorist
- Symmons-Symonolewicz, Konsantin 1960b. The Origin of Malinowski's Theory of Magic

Radcliffe-Brown, A. R. 1946. A Note on Functional Anthropology. *Man* 46: 38-41.

> In current onthropological literature one comes across references to '**functional anthropology**.' I find myself sometimes referred to as one of its representatives or founders. For example, Goldenweiser has written, 'The prophets of the New Functionalism 'are A. R. Radcliffe-Brown and **Bronisław Malinowski**.' The name 'functional anthropology' was invented by Malinowski in 1926 and was used by him as **a label for his own teaching**. We must therefore **go to his writings for a definition of what the term means**. (Radcliffe-Brown 1946: 38)

Functional anthropology. Endonymic. Good to know. // Egocentrism: both Montagu and Radcliffe-Brown re-iterate either personal experiences or mentions of their name.

> Malinowski began his study of social anthropology in 1910 at the London School of Economics. One of his earliest published papers ['Plemienne zwiazki w Australii (Tribal male associations of the Australian Aborigenes),' *Bulletin de l'Académie des Sciences de Cracovie*, Avril-Mai-Juin, 1912.] on the subject was one on the Australian aboigenes, of which I shall possess the copy he gave me. The paper dealt with what he called **men's associations**. He wrote (p. 60): 'The sociological reason, *i.e.* **the function** or task that a given institution performs in society, **is often confused with its aim**, as subjectively conceived by society. Keeping these two different questions strictly apart, we shall try broadly to answer both. To begin with the first, our task is to show what the chief **social functions of these male societies** are, what part they play in the integration of the various other institutions, and wherein lies their general importance for the whole social structure.' This gives a clear idea of what Malinowski understood as **the *social* function of an institution** at that time. (Radcliffe-Brown 1946: 38)

Apparently Malinowski understood that there is a difference between function and aim; if I had to hazard a guess I'd think that one is actual use and the other the idealized end-goal. *And* that he may be using "mn" and "men" literally, as opposed to the figurative all-humanity-compassing quality of some earlier authors. // Actually, it's not at all clear what he means by this. Currently I see it in the sense that the *raison d'être* of an institution is its function, not its aim. The crucial terms, function and aim, remain undefined.

> In choosing the name functional anthropology Malinowski was influenced by the fact that Dean Roscoe Pound had established at Harvard a Functional School of Jurisprudence, and he had in mind the statement of Roscoe Pound printed in the preceding year: 'Perhaps the most significant advance in the modern science of law is the change from the analytic to **the functional standpoint**. The word over, the jurist of to-day seeks to discover and appraise the social effects of legal institutions andand legal doctrines in action.' It may be noted that Roscoe Pound speaks of **'*social* effects.'** (Radcliffe-Brown 1946: 39)

Actually a valuable lead: in my case back to Ruesch's seventh question to the communication researcher.

> When we are defining abstract terms there is no question of one definition being right and another wrong, but only of which definition gives us the most useful tool for scientific analysis and generalization. (Radcliffe-Brown 1946: 39)

A truism that currently goes above my head. Theory-construction.

> Round about 1930 Malinowski's views on social anthropology underwend considerable change. He had gradually come to think of the subject as concerned not with the social relations and interactions of human beings but with 'culture.' His views at this time are expressed in his article on 'Culture' in the *Encyclopædia of the Social Sciences*. His new conception of function can be seen in his discussion of the 'function' of a digging-stick. 'The simplest as well as the most elaborate artifact is defined by its function, **the part which it plays within a system of human activities**: it is defined by **the ideas which are connected with it and by the values which surround it**.' It is no longer a question of an intuition having a social function but rather of **the *use* of** a material object. (Radcliffe-Brown 1946: 39)

Another valuable lead. Curiously, whereas he appears to oppose the use of feelings and ideas in social intercourse, he does not abstain from using the same intellectual apparatus of collective consciousness in other cases.

> The definition of 'plain and pure' functional anthropology is as follows: 'Funcitonalism is, in its essence, **the theory of transformation of** organic - that is, individual - needs into derived cultural necessities and imperatives.' The 'function' of any social or cultural feature of a society, by preference to which it is to be explained or understood, is its relation to what are called the basic biological needs of individuals, namely, 'nutrition, reproduction, bodily comforts, **safety, relaxation**, movement, and growth.' (Radcliffe-Brown 1946: 39)

More inconsistency for me - the very thing he opposed in his early publications he appears to be attempting to solve in his later years. How the individual desire transforms into a collective one is a tough nut.

> Functional anthropology in its final phase may be defined, therefore, as **the study of then *biological* function of culture or institutions**. Social, or, as Herbert Spencer called them, **super-organic, phenomena** are found amongst many species of animals besides man. In many species the aggregation of individuals has a biological function giving the individual a somewhat better chance of survival. (Radcliffe-Brown 1946: 40)

This is a pretty heavy accusation, is it not? The conditional "its final phase may" makes it suspicious.

> A social system is a system of ordered social relations in a given collection of human beings. **The *social* function** of a religion, of a system of law or morals or etiquette, **is the contribution it makes to creating or maintaining the equilibrium of the system**. The view is taken by some of us that the study of social functions in this sense is a necessary part of any attempt to arrive at an understanding of the characteristics of human societies. (Radcliffe-Brown 1946: 40)

Everything is ordered and balanced for the cyberneticist-man. // National character could stand for the ethnogenic characteristics of human societies.

Montagu, Ashley M. F. 1942. Brinoslaw Malinowski (1884-1942). *Isis* 34(2): 146-150.

> As a gestating Child of the Sun it was late in October 1923 that I presented myself at Malinowski's office at the London School of Economics, a handsome room which at that time Malinowski shared with Professor C. J. Seligman. Malinowski received me most cordially, and I was at once enchanted. There was nothing of the stuffed shirt about him; **he put you at your ease at once, and made you feel that you and he were going to have a fascinating time exploring human nature together**. J. C. Flügel of University College was the only other teacher whom I had known up to that time who was just like that, and I was very happy indeed to run into just such another. I mentioned with what pleasure I had read Malinowski's now famous essay "The Problem of Meaning in Primitive [|] Languages" in Ogden and Richard's *Meaning of Meaning* (London, Kegan Paul; New York, Harcourt Brace, 1923) which had appeared earlier the year. This pleased him very much. (Montagu 1942: 146-147)

High praise. Not at all like the one I read about Dale Carnegie.

> Early in 1914 Malinowski set out with the Robert Mond Expedition to new Guinea and North-West Melanesia. Altogether he made six field trips to this area between 1914 and 1919. Most of the time was spent in the Trobriand Islands, but not before a good many months had passed among the natives of Mailu in the territory of New Guinea. The fruits of Malinowski's studies in this last region were published in two monographs: the first, ***Primitive Religion and Social Differentiation***, was written in Polish and published at Cracow in 1915, and the second was a study entitled "The Natives of Mailu," published in the *Transactions of the Royal Society of South Australi for 1915*. (Montagu 1942: 148)

Behind the language barrier, like more than several of Jakobson's writings (particularly the Polish illustrations to "Linguistics and Poetics").

> In August 1936 Malinowski arrived at Cambridge as one of the distinguished guests invited to attend the Harvard Tercentenary Celebrations. His lecture, "Culture as a Determinant of Behavior," drew such a large audience, or rather Malinowski's [|] name drew such a large audience, that the very commodious hall filled up long before the time scheduled for the lecture to begin, so that many hundreds of persons had to be turned away, in spite of the fact that Sir Arthur Eddington and several other world renowned scientists were lecturing in nearby halls at that time. [□] During the morning preceding the evening of the lecture, Malinowski was interviewed by the press. The following morning I saw an account of the interview in a Boston paper. After breakfast I visited Malinowski and showed him the account of the interview. This he read with interest, and then exclaimed, "**Let's go out and see what the other papers say**." We bought three or four other papers and looked through them carefully, but there was not a single reference to Malinowski. With a twinkle in his eye he remarked **"I'm properly deflated."** (Montagu 1942: 149-150)

Vanity.

> **There is nothing in the least difficult to understand about functionalism**, although teh amount of misunderstanding which has grown up about it within recent years might suggest that there was something particularly abstruse or recondite involved. This is not the case. (Montagu 1942: 149)

Amusing.

> Among these students of Malinowski are **E. E. Evans-PRitchard, Raymond Firth**, Ian Hogbin, A. P. Elkin, I. Schapera, Reo Fortune, Lucy Mair, Hortense Powdermaker, Audrey Richards, Phyllis Kaberry, and there are as many more, all of whom hae done distinguished work in the field, and most of whom are now **spreading the inspiration** which they received from Malinowski's teaching and personality. (Montagu 1942: 150)

A pleb knows only two. How long would it take to get a handle on all of them?

> Cultures are living entities, they cannot be studied in fragments, because they do not function as such; they function as complex wholes, ad it is as such that they should be studied. Every process within the culture must be studied not as an isolate but in its functional interrelations with every other cultural process within the culture. Culture is dynamic, not static, hence it must be investigated as **a functioning whole**. In this way the culture may be understood as a functional whole, and almost everything within it may be perceived in its true relation to everything else. (Montagu 1942: 150)

Everything is holistic, interrelated, and dynamic for miss organicist.

> The field worker observes human beings acting within an environmental setting, natural and artificial; influenced by it, and in turn transforming it in co-operation with each other. He studies how men and women are motivated in their mutual relations by feelings of attraction and repulsion, by co-operative duties and privileges, by profits drawn and sacrifices made. **The invisible network of social bonds**, of which the organization of the group is made up, is defined by charters and codes - technological, legal, customary, and moral - to which every individual is differentially submitted, and which integrate the group into a whole. Since all rules and all tribal traditions are expressions in words - that is, symbols - the understanding of social organization implies an analysis of symbolism and language. (Malinowski 1939; in Montagu 1942: 151)

From: "The group and the individual in functional analysis," *American Journal of Sociology* 44(6): 939-940.

Wax, Murray L. 1972. Tenting with Malinowski. *American Sociological Review* 37(1): 1-13.

> The case of the Torres Straits Expedition of 1898-99 is instructive, as in the judgment of Evans-Pritchard (1951: 73), it
>
> > ...had many weaknesses. However well the men who carried it out might have been trained in systematic research in one or another of the natural sciences, **the short time they spent among the peoples they studied, their ignorance of their languages, and the casualness and superficiality of their contacts with the natives did not permit deep investigation**.

This acquiescence of renowned scholars to this kind of superficial fieldwork with exotic peoples cannot be explained by their ignorance of science or indifference to its canons. Something more is involved. (Wax 1972: 2)

Ironically this is exactly the conclusion I would have drawn on Malinowski's linguistic work.

> Together with other historians of anthropology and sociology, I would suggest that fieldwork in the 19th century was inhibited by the ideology and politics of the time. Ideologically, **the doctrine of social evolutionism predominated**. Leading social thinkers, like August Comte, **Herbert Spencer**, or Edward B. Tylor looked to th exotic or in current parlance "technologically primitive" peoples of the world to learn about the evolution of man. (Wax 1972: 2)

Ironically, this is not the impression I've formed from Spencer, whose comparative psychology is "scientific racism" for sure but doesn't appear to look towards the "Bushman" for signs of evolution. Rather, per Giddings, I'd thing that social evolutionism had to do with the activity of the social mind.

> In any case, his diary reveals that during this first expedition, he met some clearly antagonistic responses: **natives laughed at his inquiries, stared at him, lied to him**, and were rowdy in dealing with him (cf. 1967: 31, 43). (Wax 1972: 5)

This is indeed the impression from the subtext of his remarks related to PC in *Argonauts*. Particularly this: "As soon as an interesting stranger arrives, half the village assembles around him, talking loudly and making remarks about him, frequently uncomplimentary, and altogether assuming a tone of jocular familiarity." (Malinowski 1922: 52)

> During a visit to the Trobriand Islands, he noted the Paramount Chief seated on his high platform. This custom ensured that nobody stood higher than the chief, and made it possible for his subjects to pass him without their having to crawl on the ground. Sir William "saw the chief sitting high, in his seat of honor, walked straight up to him, seized him by the hair, and dragged him to the ground, and took his seat himself. "No one," said Sir William, "shall sit higher in New Guinea than I."

Subsequently in 1915 when Malinowski arrived in Omarkana, he found (1935: I, 84) that the Paramount Chief, To'uluwa was

> ...a shrewd, well-balanced man, but his **pride** had been broken by the European invasion, and he had retired from most of his offices.

(Wax 1972: 5)

No wonder Malinowski ends *Argonauts* with a sad-song for the chief's loss of joy in life.

As one of his students has remarked (Leach 1965: viii):

> In 1914, ethnographers, Malinowski included, still viewed their subject matter with considerable contempt. They studied "**the manners and customs of primitive savages" and "primitive" meant not only simple and childish but primeval**. Primitive peoples were thought of as zoological specimens; the behavior of a New Guinea native was expected to throw some light upon our own Stone Age ancestors but he was not regarded as interesting as a human being in his own right. The standard methods of ethnographic research were such that **the social superiority of the investigation was being constantly emphasized**. The "native" was a specimen to be measured and photographed and interviewed - through an interpreter.

(Wax 1972: 8)

Damn. Malinowski accused of the same thing as Spencer.

> Sometimes, Malinowski (1935/1965: 211-212) speaks of Trobriander, Briton, and Pole as being equally savage:
>
> > Cricket, which to an Englishman has become a synonym for honour and sportsmanlike behaviour, is to a Kiriwian [Trobriander], **a cause for violent quarreling and strong passion**, as well as a newly invented sytem of gambling; while to another type of savage, a Pole, it remains **pointless** - **a tedious manner of time-wasting**.

[...] Malinowski could consider himself, the British colonist, and the Trobriand natives as equally human in the anthropological abstract, but **in the concreteness of daily interaction, he considered himself a member of an intellectual and esthetic elite, superior to both**. (Wax 1972: 9)

Again, damn. This attitude is reflected in PC.

> Any serious reading of Malinowski's Trobriand monographs would reveal that only by marrying a Trobriand woman, **entering the web of kinship obligations and reciprocities**, and engaging with the other men of the village in intensive agriculture would he have lived as a Trobriand. Instead, Malinowski established himself in the heart of native villages in the style of a petty lord attended by a large retinue of personal servants. Compared to Britons elsewhere, he had few funds, but in the Trobriand archipelago the monies he did control went a long way. So situated, housed, and served, **he was able to observe and gossip with the natives about village events, though he scarcely participated in them**. From his diaries, it is evident that the greater part of his researches involved **quizing** [|] **strategic informants**; that is, his field technique closely resembled earlier ethnographic inquiry, with the important difference that Malinowski's inquiry took place in the heart of the native habitat and could be tested. (Wax 1972: 10-11)

Yup. Hence his emphasis on gossip.

Paluch, Andrzej K. 1981. The Polish Background to Malinowski's Work. *Man* 16(2): 276-285.

> Sociology, ethnology and other social sciences concentrated on studies of **natinal identity, national culture**, and on the detailed examination of the role of different social groups in the process of social change which took place in a country divided between three alien powers. (Paluch 1981: 277)

Hence the many statements about national character.

> His first works in Polish would seem to be crucial for an exploration of the origins of his functionalism as well as for **the interpretation of some of his ideas**. (Paluch 1981: 277)

Let's hope so.

> His turn towards social anthropology after reading Frazer's *The Golden Bough* is not so irrational when one realises that he attended lectures and seminars on philosophy, psychology, and the history of Polish literature. His doctoral dissertation in 1908 was in philosophy, entitled ***On the principle of the economy of thought***, written under the supervision of Professor Stefan Pawlicki. (Paluch 1981: 278)

A further reason to pay closer attention to Spencer and James.

> If one can describe the philosophy of the second part of the nineteenth century as scientism, minimalism, nominalism, empiricism, naturalism and positivism, then the beginning of the twentieth century brought *Logische Untersuchungen* by Husserl, *La science et l'hipothèse* by Poincaré, *Filosofia dello spirito* by Croce, *Logic der reinen Erkenntnis* by Cohen, *Humanism* by Schiller, and *L'évolution créatrice* by Bergson. Surely it was one of the most varied and interesting periods in European philosophy. (Paluch 1981: 278)

A reading list for my retirement years? Should check out if they're all available in English already.

> This principle is one of the fundamental theses of positivist epistemology and has two versions: the psychological one of Avenarius and the methodological one of Mach. Malinowski tries to answer the question, **to what extent this principle contributes to the destruction of metaphysical philosophy**, as these particular philosophers had intended. Malinowski is not able to accept the principle of the economy of thought in Avenarius's version and he prefers - with some reservation - Mach's view, which treats this principle as a methodological one. The function and genesis of science cannot, as Avenarius had wanted, be explained just by psychological laws. These must be taken within the framework of the relationship man-world, and this relationship is defined by **human biological needs**. (Paluch 1981: 279)

A valuable insight concerning "man's nature in society" (PC 3.1), and the framing of human company as a necessity of life.

> Malinowski's standpoint thus rises from and refers to positivism in its late nineteenth-century form. The influence of Mach especially is easily identifiable in all his works, from the doctoral thesis to *A scientific theory of culture*. Two highly important questions in his anthropology come from this positivist heritage: (1) **an emphasis on functional explanations** and (2) **a notion of culture as an instrumental whole**. They are used first in the doctoral thesis to organise the discussion and argument. Malinowski considers practical application to be the criterion which differentiates science from 'religious inspiration'. **Practical utility** 'is **the decisive criterion of the value** of the strictly scientific investigation', and the last instange of verification of scientific statements is the activity of man confronted with the external world. In this context the main problem of Malinowski's doctoral thesis, the principle of the economy of thought, 'is completely accurate because it manifests the role played by the functions of the human brain with regard to the mastering of the external world' (Malinowski 1908). (Paluch 1981: 279)

Possible source of his anthropological functionalism, and a source for his apparent "organicism" (for lack of a better term). The highlight on practical utility should implement the utility of pleasure, and "the mastering of the external world" *could* tie in with social relations.

> In his first published Polish article, *Totemizm i egzogamia* (Totemism and exogamy), Malinowski write: 'The final aim of all scientific investigations are **facts, the study of links and relations between them**, and, what follows, the capability of **a precise and comprehensive description and presentation**. (Paluch 1981: 279)

Relevant for "phatic theory", looks like a curiosity shop of single specimens without a comprehensive framework. // Not to mention preciseness.

> In the work quoted previously, Malinowski also writes: '**The fewer hypothetical assumptions and postulates included in a given description of facts, the greater the value of this description**, but because every precise description of facts requires precise concepts, and these can be taken only from a theory, every description and classification therefore has necessarily to be based on a theoretical foundation' ([Malinowski] 1911: 35-36). (Paluch 1981: 280)

From *Malinowski, B. 1911. Totemizm i egzogamia. (Part I).* Lud *17(2): 31-56.* Sadly, I'd say that PC is saturated with hypothetical assumptions.

> In current general opinion Malinowski is viewed as a brilliant empiricist and field-worker and **a rather uninteresting and uninspiring theoretician**. Such an opinion is not especially deep and is in fact impossible to defend. It could have been a question of personality, of a scientific temperament more at home with empirical research than with systematic, logical and abstract discourse. However, this was not the case with Malinowski. He had had, at least in [|] Cracow, very good logical training and had learned to work at the leel of theory. **Today's evaluation is therefore puzzling**. (Paluch 1981: 281-282)

The image of Malinowski as a field-worker trumps that of Malinowski the man of letters. But indeed his theoretical side hints at broad readings, whch is now somewhat difficult to trace because of sparse citations.

> To some degree Malinowski's style of practicing science is responsible for such an opinion. His unrestricted treatment of **his own statements on the level of theory can irritate a cool and systematic mind**. But this should not be any real obstacle in deep analytical work. (Paluch 1981: 282)

Phraseology for the peripatetic contradictions / apophatic definition.

> Contrary to that, when Malinowski analyses concrete social reality, such attributes of human kind as **thought, emotion, tradition**, all of them expressed in the context of changing social situations, play a decisive role. The general conception of culture is, however, the same on both levels. It can be described by four slogans: 'culture is a whole'; 'it is an integral system'; 'it **has a functional character**; 'it is an instrumental apparatus'. They do not, however, always mean exactly the same. [] All the above slogans, except the first one, have differing meanings in his empirical and theoretical works. Thus, the second slogan on the empirical level means: (1) all human behaviour has its dysfunctions, but there are social mechanisms which integrate the cultural system. At a theoretical level it means: (2) all human behaviour helps to keep the cultural system an integral whole. The difference and its consequences are enormous. The third slogan means: (1) any element of culture is interrelated with any other and with the whole system; (2) any element of culture is related to human needs. And the [|] fourth slogan means: (1) **culture is an apparatus which makes possible the process of adaptation of individuals to their social and natural milieu, which in fact determines social continuity**; (2) culture is an apparatus which makes possible the satisfaction of human needs. (Paluch 1981: 282-283)

cf. "artificially formed unions, and of those self-perpetuating communities" (Giddings 1896: 3-4) and "Even when men have become unified by sympathies and beliefs, the possibility of perpetuating their union is a question of the character and resources of their environment" (*ibid*, 82).

> **His positivist bias bore fruits which** - as his pupils and critics, from Raymond Firth to Edmund Leach, noticed very quickly - **were on the level of not specially deep and sensitive common-sense knowledge**. As a result, we have in Malinowski's output two visions of cultural reality: one illustrated by him in his fieldwork; another developed by him in abstract terms, and which fails to be satisfactory. (Paluch 1981: 283)

Wow. This is an exact summary of my own investigation of PC. It is a common-sense notion, and theoretically unsatisfactory, in abstract ("PC"), and something almost completely different in field-work (*Argonauts*). The question now is to examine this misalignment, this "mangling" of experience into tokens.

> These kinds of studies constitute - to be exact - the history of social science. It has, however, a deeper sense besides simply the writing of the history of a discipline. **Classics are often a source of inspiration to further research, but, above all, a study of them is the only way to develop theoretical self-consciousness**, to understand both external and internal conditions of scientific questions. (Paluch 1981: 284; note 5)

Epigraphic, maybe even sidebar-worthy. This sentiment rings true in my own research here. Theoretical self-consciousness is also something necessary for "phatic study" to take off and the unification of many findings commence.

> These are three excerpts from Malinowski's letters: 'At the moment I am working on the history of philosophy. **I am reading about Aristotle** in Piat's book which you, Father, have recommended and lent to me. I am looking over Zeller as well. At the same time I am waiting for you, Father, to clarify some doubtful points for me. **Nowhere can I find these arguments clarified clearly**.' 'For the time being I am engaged in causality, reading Lange's *Kausal Problem* and Mach's latest book which I would like to discuss in detail with you.' 'I am waiting with great impatience for the moment when you, Father, will be with us again and will be able to calm all my philosophical doubts and worries.' (Letters are published in Flis and Paluch 1980.) (Paluch 1981: 284; note 6)

James Porter (2017) was right. Aristotle's "Friendship" is relevant for PC.

> In the English translation of Malinowski's diary there are some blatant errors (the most spectacular one: Polish 'nigrowie' and its inflexional forms 'nigrom', 'nigrach', 'nigrami', etc., does not mean 'niggers', and has a neutral connotation); [...] (Paluch 1981: 284; note 9)

A Polish response to a bit in the previous paper: "In defense of her teacher, Hortense Powdermaker (1967) contended that some of the offensive terminology could be an artifact of translation. Unfortunately, for her thesis, the polyglot Malinowski used words and phrases from many languages in these diaries, and "nigger" was among them (1967: xxi, 154)." (Wax 1972: 3) - It looks like Malinowski was the O.G. "nigger-guy".

Payne, Harry C. 1981. Malinowski's Style. *Proceedings of the American Philosophical Society* 125(6): 416-440

> That surface validity, though, breaks down, especially as one moves from the hard-core physical sciences toward the social sciences. Insofar as style involves **a psycholigac relationship between the writer and his subjecs and audience**, it is difficult to suppress those elements which produces style. (Payne 1981: 416)

Somehow this sounds like a phatic trope, a mixture between Jakobson's psychological connection and the metacommunication in Richards and Gardiner (where the medium is the printed page).

> First, Malinowski was a principal inventor of the discipline of modern fieldwork and ethnography. As such, his methodologicy had much more leeway than later revisionists and followers. No matter how much the method may seem, in retrospect, inherent in things and not dependent on the creator, **a large measure of the latter's style shaped the discipline and those who work in its wake**. Exploring the original methodology in the most thorough and imaginative way possible is essential for understanding it and its fate. (Payne 1981: 416)

Another way of saying that Malinowski was famous and influential, and that his field-work methods as well as ethnographic writing style are emulated habitually by modern workers. This is comparable to the terminological innovation effect (stemming from the quasi-mythological demon of terminological invention) observed in the hundred years of use history for "phatic".

> Second, **Malinowski is a man of many puzzles and contradictions**. Intellectual historians usually rely on conventional methods of explanation: "X said Y because he had read A, B, C"; "X said Y because it was in his interest to say it"; "X said Y because his theories droe him to that conclusion or observation." These methods, though, have trouble with puzzles and contradictions. This difficulty is especially apparent in those attempting to write the intellectual history of their own disciplines, both because they tend to be caught up so much in the problem of theories and schools, and because their histories tend to be ruthlessly teleological, culminating in whatever the reigning theory happens to be. (Payne 1981: 416)

I had planned to use the words "paradoxes" and "contradictions" to describe what I designate here as the peripatetic contradictions (*not* communication of feelings, actions, and thoughts) / apophatic definition (a shaky three-legged stool). Luckily, I don't have to explain that "X said Y because he had read A, B, C" because I can just quote both instances and *it should be obvious* that they are complementary, having the same token of experience, rhetorical purpose, or concrete argument in common. Maybe it could be a case of "vulgar" influence, i.e. how the Estonian literary author Eduard Vilde also writes in words like ties and bonds of fellowship and common sentiment, yet if Malinowski is quoted in the same piece directly addressing A, B, C, sometimes all in a row exactly like that, then *it should be obvious*.

> Stylistic exploration is devoted to seeing the utility beneath puzzles, and, once finding **the patterns not immediately obvious**, opening up new questions and further explanations. Such an exploration is perhaps best attempted by a historian from outside the discipline in question. Ideally he has **new questions to raise and less contrained eyes to look**. This historian has some of the advantages of the social anthropologist. He is a fieldworker in a strange, but not unfathomable, land, **responsive to the assumptions of what he studies but not bound by them**. (Payne 1981: 116-117)

In my case the less contrained eye amounts to a modern perspective, an overview of what new assumptions have been added, how the assumptions themselves have changed or altered the core questions. This naturally brings up new questions, one circling around Tarde's imitation, the influence of one to many, and another around Durkheim and the pooling together of information to sift and sieve something binding out of it.

> Finding **Malinowski criticism dominated by personal and theoretical animus**, I decided to undertake a more systematic study of Malinowski through his style. I had some examples to help serve as a guide. The historian Peter Gay has written two works, *Style in History* (1974) and *Art and Act* (1976), which I consider models of method, though I am aware that historians and artists are more obviously the object of stylistic analysis. Two influential writers have explored in some detail the notion of social science perceived as art. Robert Nisbet, in *Sociology as an Art Form* (1976), made the case for the use of metaphor and imagery in sociology, though he seems more interested in the psychology of discovery than in the methods of exposition. Stanley Hyman, in *The Tangled Bank* (1959), has explored the writings of Darwin, Marx, Freud, and Frazer, reading them through a literary critic's eyes. He shows that scientists and social scientists have used highly charged language; he leaves entirely uncertain the ramifications of that discovery. Steven Marcus's *Engels, Manchester, and the Working Class* (1974) is uneven, but provocative as an example. (Payne 1981: 417)

Sadly, my criticism is motivated by the same - though the "want to reduce the text to a psychological symptom" (*ibid*, 417) is strong, I would expect to read his living works before his posthumous personal diary. It's appealing because from the little I've gathered here it does appear that Malinowski's "phatic communion" is not only an example of

his theoretical mode of action but also a slightly veiled abstract of his social experiences with the Papuan native community and the uneducated London man-in-the-street. At this point I'm not sure how much of it is prejudice-seeking projection.

> 'Rivers is the Rider Haggard of anthroyology;
> I shall be the **Conrad**.
> (Malinowski to Mrs. B. Z. Seligman)

Malinowski had a habit of muffing his lines. At the right moment he often said the wrong thing - or, at least, what appears to be the wrong thing. His casual invocation of Conrad in his remark to Mrs. Seligman is a case in poin.t Someone with Malinowski's ambition to transform social anthropology into a true science ought not, one would think, to invoke a novelist. (Payne 1981: 417)

This finally sent me to look these names up. Haggard (is it Hagrid?) is a Victorian novelist (died 1924) who wrote about Africa (e.g. *King Solomon's Mines*) and Conrad a son of a Polish man of letters who became a competing Victorian novelist (also died 1924) who wrote about the stories he heard from seamen on ships because he was a captain (of a boat, not a dinghy). Started reading Conrad's famous non-fiction preface to his *Narcissus*, in which I find Malinowskianisms.

Conrad, Joseph 1914. Preface. *The Nigger of the 'Narcissus'*. New YorK: Doubleday & Company, Inc.

> A [Slav] in a British forecastle is a lonely being. **He has no chums**. Yet [Bronisław Malinowski], afraid of death and making her his accomplice was an impostor of some character - **mastering our compassion, scornful of our sentimentalism, triumphing over our suspicions**. (Conrad 1914: 9)

Fun fun I'm going to replace the main character's name with that of Bronisław "perhaps the Slavonic nature is more plastic and more naturally savage than that of Western Europeans" Malinowski (1922: 21). PC "natural enemy" and "expression of sympathy".

> But in the book he is nothing; **he is merely the centre of the ship's collective psychology and the pivot of the action**. Yet he, who in **the family circle and amongst my friends** is familiarly referred to as the [Slav], remains very precious to me. (Conrad 1914: 9)

The position of the ethnographer, ideally, in his own writing. Malinowski was sometimes quite literally the captain of a dinghy, and his ethnographic observations do center around him, his outings, his intercourse and getting-on with the natives.

> A work that aspires, however humbly, to the conditions of art should carry its justification in every line. And art itself may be defined as a single-minded attempt **to render the highest kind of justice to the visible universe**, by bringing to light the truth, manifold and one, underlying its every aspect. It is an attempt to find in its forms, in its colours, in its light, in its shadows, in the aspects of matter and in **the facts of life what of each is fundamental**, what is enduring and essential - **their one illuminating and convincing quality** - the very truth of their existence. (Conrad 1914: 11)

Cf. statements about the universe of things vs. constellations of understanding (La Barre); "the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man" (PC 3.3); and the adjective of abstract quality, "phatic".

> The artist, then, like the thinker or the scientist, seeks the truth and makes his appeal. Impressed by the aspect of the world **the thnker plunges into ideas, the scientist into facts** - whence, presently, emerging they make their appeal to those qualities of our being that fit us best for **the hazardous enterprise of living**. (Conrad 1914: 11)

In this discrimination I am a thinker (*mõtleja*) and not a scientist (*teadlane*). Life as a hazardous enterprise is simply poetic. Is life… "alarming and dangerous"? // This alarming and dangerous business of living.

> They speak authoritatively to our common-sense, to our intelligence, to our **desire of peace or to our desire of unrest**; not seldom to our prejudices, **sometimes to our fears, often to our egoism** - but always to our credulity. And their words are heard with reverence, for their concern is with weighty matters: with [|] the cultivation of our minds and the proper care of our bodies, with **the attainment of our ambitions**, with the perfection of the means and **the glorification of our precious aims**. (Conrad 1914: 11-12)

Appeals to desires apparently related to strange and unpleasant feelings; fears of strangers and interesting happenings; our personal accounts of our views and life histories; ambition and vanity.

> **The changing wisdom of successive generations discards ideas, questions facts, demolishes theories**. (Conrad 1914: 12)

Es muy importante.

> But the artist appeals to that part of our being which is not dependent on wisdom: to that in us which is **a gift and not an acquisition** - and, therefore, more permanently enduring. He speaks to our capacity for delight and wonder, to the sense of mystery surrounding our lives, to our sense of pity, and beauty, and pain; to **the latent feeling of fellowship with all creation** - and to **the subtle but invincible conviction of solidarity** that knits together the loneliness of innumerable hearts, **to the solidarity in dreams, in joy, in sorrow, in aspirations**. (Conrad 1914: 12)

Bonds of fellowship. Feeling of fellowship and the bonds of solidarity. These are the right tracks.

> For, if any part of truth dwells in the belief confessed above, it becomes evident that **there is not a place of splendour or a dark corner of the earth that does not deserve, if only a passing glance of wonder and pity**. (Conrad 1914: 13)

I'll note here that "dark corner" and "of the earth that does not deserve" are underlined in the scanned book I'm reading.

> Fiction - if it at all aspires to be art - **appeals to temperament**. And in truth it must be, like painting, like music, like all art, the appeal of one temperament to all the other innumerable temperaments whose subtle and resistless power endows passing events with their true meaning, and creates **the moral, the emotional atmosphere of the place and time**. Such an appeal to be effective must be **an impression conveyed through the senses**; and, in fact, it cannot be made in any other way, because temperament, whether individual or collective, is not amenable to persuasion. All art, therefore, appeals primarily to the senses, and the artistic aim when expressing itself in written words must also make its appeal through the senses, if its high desire is **to reach the secret spring of responsive emotions**. (Conrad 1914: 13)

Thus, "national character" is an appeal to temperament; in "a pleasant atmosphere of polite, social intercourse" pleasantness is emotional and politeness is moral. The reaching for "the secret spring of responsive emotions" really recalls the preface of an Ann Coulter book, which praised some metaphorical "light socket" into which you can "plug" every contentious political issue you want (or are clever enough to select) and moral stirring will follow. This is, in phraseology, a figure of speech for political propaganda.

> […] it is only through an unremitting never-discouraging care for **the shape and ring of sentences** that an approach can be made to **plasticity**, to colour, and that **the light of magic suggestiveness** may be brought to play for an evanescent instant over **the commonplace surface of words**: of **the old, old words, worn thin, defaced by ages of careless usage**. (Conrad 1914: 13-14)

Contours; the "more plastic and more naturally savage" "Slavonic nature"; the magic actuation of demons; a centennial usage.

> To snatch in a moment of courage, from the remorseless rush of time, a passing phase of life, is only the beginning of the task. The task approached in tenderness and faith is to hold up unquestioningly, without choice and without fear, the rescued fragment before all eyes in **the light of a sincere mood**. It is to show **its vibration, its colour, its form**; and through its movement, its form, and its colour, reveal the substance of its truth - **disclose its inspiring secret: the stress and passion within the core of each convincing moment**. In a single-minded attempt of that kind, if one be deserving and fortunate, **one may perchance attain to such clearness of sincerity that at least the present vision of regret or pity, of terror or mirth, shall awaken in the hearts of the beholders that feeling of unavoidable solidarity**; of the solidarity in [|] mysterious origin, in toil, in joy, in hope, in **uncertain fate, which binds men to each other** and all mankind to the visible world. (Conrad 1914: 14-15)

The insincerity of expressions of sympathy; "an assembly of human beings, who behave seriously or jocularly, with earnest concentration or with bored frivolity" (Malinowski 1922: 21). Evidently "solidarity" is closer to Malinowski's "sympathy" (union/communion).

> In that **uneasy solitude** the supreme cry of Art for Art itself, loses the exciting ring of its apparent immorality. (Conrad 1914: 15)

That "strange and unpleasant" tension again.

> Sometimes, **stretched at ease in the shade of a roadside tree, we watch the motions of a labourer in a distant field**, and after a time, begin to wonder languidly as to what that fellow may be at. We watch the movements of his body, the waving of his arms, we see him bend down, stand up, hesitate, begin again. **It may add to the charm of an idle hour to be told the purpose of his exertions**. If we know he is trying to lift a stone, to dig a ditch, to uproot a stump, **we look with a more real interest at his efforts**; […] (Conrad 1914: 15)

Hence functional anthropology: knowing the purpose behind the native fellow's labours.

> […] we are disposed to condone the jar of his agitation upon the restfulness of the landscape; and even, if in **a brotherly frame of mind**, we may bring ourselves to forgive his failure. We understand his object, and, after all, the fellow [|] has tried, and perhaps he had not the strength - and perhaps he had not the knowledge. **We forgive, go on our way - and forget**. (Conrad 1914: 15-16)

Atmosphere → feeling → frame of mind. - "It is not too much to hazard that the Paramount Chief and his peers, each of whom possessed important kinds of socially necessary magic, might have hoped that Malinowski in turn had a magical power to assist them with the British. Such an expectation would explain his ability to elicit from them vast quantities of magical texts which otherwise might have been withheld. By the very principle of reciprocity Malinowski himself was to emphasize (1926) as vital to the normal operations of native institutions, he would have been expected to reciprocate with *lore in manipulating the European system*." (Wax 1972: 9-10, e.a.) - *Oh well, forgive, go on your way, and forget. Just don't stand over me with a half-ironical, half-indulgent smile, tell about my exploits and joke about our* kula.

> And why did he persist in using **the word "savage" - a term loaded with literary and emotional charge** - when the much more neutral term "native" was ready at hand? He was aware of the incongruity: "The word," he writes, "connotes ideas of boundless liberty, or irregularity, of something extremely and extraordinarily quaint." If scientists were, as he often claimed, showing the savage to be **a rule-bound sociological actor**, it makes little sense to use a word burdened with assumptions of the past. (Payne 1981: 418)

Good question. Was he plugging something in?

> Then he launches into a characteristic Malinowskian diatribe against a theoretical strawman: the idea of "primitive communism": "There is no more jejune and fruitless distinction in primitive sociology than that between individualism and communism. **Communism as a cultural reality is possible only through the advent of the machine**." So far, so good, though perhaps this was all unnecessary in the now sophisticated theoretical world of 1935. The rest just does not seem to follow:
>
> > In the measure as the human being has to serve the machine, adapt his work and his mind to mechanisms and depend on machine-made goods for his existence, a new sociological phenomenon develops. On the one hand, human beings become more useful the less differentiated they are. Man has to become an interchangeable part of the vast human mechanism which is only **a counterpart of the material mechanism**. On the other hand, the personal satisfaction and happiness of an individual can only be achieved if he remains completely in tune with **the great average of his fellow-citizens**, with who mhe has to consume the same goods, read the same newspapers, thrill to the same films, march to the same tune of the same hymns, whether these be sung in praise of communism or fascism.

The sentiments are understandable in the context of the 1930s. What, though, are they doin gas a conclusion to a rich ethnographic work on Trobriand gardening and land-tenure? **He has told us what his discoveries disprove. We might righly expect a discussion of what they offer instead**. Why does he seem to avoid the obvioun next step? Surely the book has not been about **individual satisfaction in a mechanized world**? Or has it? (Payne 1981: 418)

From *Coral Gardens and Their Magic*, pp. 380-381. The anti-communist tirade does make sense in light of the fact that "Pawlicki was of special importance in the first years of Malinowski's scientific career. He was a very original man, a member of the modernistic Bohemia of Cracow and a rector of the University; [...] a philosopher who advocated positivist ideas; a professor who **in 1905-6 (the last year of Malinowski's university studies) gave lectures on social policy, on the philosophy of Aristotle, on metaphysics, and on the history of modern socialism** (probably the first university lecture in the world on the foundations of Marxism)." (Paluch 1981: 278); or statements like "the general features of native camp arrangements were orderliness, fixed rules, isolation of families, settled and restricted social contact, and by no means social communism and unregulated social promiscuity" in *The Family Among the Australian Aborigines* (Malinowski 1913: 165), and the focus on the way women disappear from open spaces when strangers approach in the Amphletts (1922: 47). On a

> In an article in *Man* of 1930 he offered similar, more strident observations against what he regarded as the reductionist, dehumanizing effects of the "mock-algebra" of kinship. He called all of this "pseudo-mathematical," and he expressed puzzlement at the "**spuriously** scientific and stilted mathematization of kinship facts." To be sure, we have here another instance of Malinowski's hatred of anything whcih robbed the description of social life of its fullness and humanity. (Payne 1981: 319)

In expressions of sympathy the purported purpose of establishing a common sentiment is spurious on one side (PC 2.3). Define spurious: "not being what it purports to be; false or fake.", "(of a line of reasoning) apparently but not actually valid.", "(of offspring) illegitimate", "from Latin *spurius* 'false' + -ous. Define purport: "appear to be or do something, especially falsely." "the meaning or sense of something, typically a document or speech.", "the purpose or intention of something."

> Nor, finally, will the reader find much solace from more modern experts. The leaders in social anthropology acknowledge their debt to Malinowski, but they have a great deal of difficulty pinning him down. With A. R. Radcliffe-Brown, he is one of the twin founders of modern British social anthropology. His fieldwork provided a paradigm for his students and others. Such anthropologists - among them Raymond Firth, Edmund Leach, Max Gluckman - pay proper respect to Malinowski the fieldworker, but when they try to locate his contribution to their science, they do not seem to know what to make of him. As scientists they naturally look first to his theories, which prove **too simple and often self-contradictory**. Ironically but predictably they **expend much energy on his small corpus of ethnological theory**, rather little on his monumental works of ethnography. In part they do so because, for better or worse, science is ultimately on the side of the theoretical battalions. They also do so because of Malinowski's narrative puritanism - his great prose works seem curiously divorced from what theoretical commentary he provides. [...] **The problems of Malinowski's theories are well-rehearsed in Firth, ed.**, though rather largely **defended by Symmons-Simonolewicz**. As Feertz indicates, the volume which began as an attempt to resuscitate Malinowski's reputation helped seal it instead. (Payne 1981: 419)

Leach's paper "Frazer and Malinowski" is in this folder, and Firth ed. 157. *Man and Culture* I should have somewhere laying around. Others:

> For Leach, salvation comes only through **the richness of Malinowsk's data** which allows the more scientific anthropologist **to add structure to what the ethnographer could only describe**. (Payne 1981: 420)

I agree. PC becomes much more sensible when viewed in conjunction with passages from *Argonauts*, and his other earlier writings. Adding structure is a different question, it's one thing to write on "The Origin of Malinowski's Phatic Communion", and another thing to justify his fourth function as a proper function of speech/language.

> Out of the experience of the biological individual, he constructs **a narrative of experience**. In the *Argonauts* we follow with him the events of *kula*, pausing frequently for tales, myths, sociological observations. This is not a history of an event, but an obviously constructed ideal-type from various partial observations. The later works do the same for the family life-cycle and the garden-cycle. He creates a guided tour through these processes, in turn narrating, analyzing, **cajoling, and mocking**. (Payne 1981: 421)

It does feel like PC is one such narrated experience, primarily the experience of being gossiped about, it seems.

> Here his sentiments and the natives' tend to merge. He describes the natives' views of time accordingly, dividing the world of myth when extraordinary things were ordinary from the current, more prosaic times - the Age of Gold and the Age of Iron. While Malinowski did not share the natives' belief in myth and magic, he did share their aura of wonder and regret. If deference now seems lacking, one must remember the olden days when "it was **dangerous for a man who was not of high rank himself** [...] to show crops which might compare too favorably with those of the chief." (Payne 1981: 424)

The dangerous consequences of ambition and vanity.

> The reader of Malinowski, though, like the reader of Conrad, must be prepared to find trouble in paradise - or, more properly, the bourgeois mentality and problems dwelling even in these more remote regions. Frequently he reminds the reader that in the end, **these savages are not so exotic after all - in part by showing the savage in us, more often by portraying the world of Kiriwina as not-so-different from the world of Victorian melodrama**. This is especially true when Malinowsi writes about the worlds of sexual life after marriage and the every-day life of gardening and exchange. Hence, though their adolescence is spectacularly non-European, their marriages seem straight out of London. (Payne 1981: 427)

E.g. "we use language exactly as savages do" (PC 9.1). *Non-Europeans straight out of London* sounds like a grime band name.

> In his open hostility to systems and abstract methods - already mentioned and later to be explained - Malinowski refused to allow himself as narrator or the savages as subjects to be hemmed in by any one form of analytical organization. In his preface to Raymond Firth's *We, The Tikopia* (1936) he railed against those like Ruth Benedict and Gregory Bateson who were dominated by theory and systems. "By contrast," he writes, "the present book is an unaffected piece of genuine scholarship, based on real experience of a culture and not a few hypostatized impressions." He then commends above all the approach which Firth used only in part - the "biographical approach" which organizes data on the coordinate of time. **"Kinship," he writes, "is a process as well as a product."** He commends Firth's sense of biological process, as well as his balance between full data and enlivening anecdote. (Payne 1981: 428)

What if it's Malinowski's ambition and vanity that makes him go against the grain with innovations in theory. I now realize that his shaky three-legged stool may be so shaky because he regarded the triad as another "form of analytical organization". I should one day make my way through *The Ecology of Mind* and then read the young anthropologist Bateson.

> **The thread of time provides the warp around which is woven a complex, often confusing, woof of anecdote and observation**. (Payne 1981: 428)

This may be one of the prettiest sentences I've ever read.

> To call Malinowski's preferred approach "biographical" may seem a bit peculiar, since **Malinowski never gives us the life history of one person** or the way one person worked his way through an institution. For Malinowski, the biographical approach meant keeping the individual agent squarely in the foreground. The "individual agent" is no one person; he is a type, the native actor as adventurer, lover, gardener, and so on. (Payne 1981: 428)

The "personal accounts of the speaker's views and life history" (PC 5.4) are never explicitly given by Malinowski as ethnographic data?

> Only such a schematic chart - which does no justice to the wealth of **anecdotes, generalizations, criticism, and comment which Malinowski interjects** - can give those who have not read the Trobriand trilogy a sense of its kaleidoscopic effect. In some ways the structure cuts against the grain of logic. To retain the thread of the narrative, he must invert what might seem like natural order: to give a clear, synoptic view of the sociology of the tribe - its rules and patterns of behavior - before talking about one of its institutions. But to keep the institution and the individual natives in focus, he must always, somewhat artificially, suspend the narrative for sociological and theoretical digressions. **Yet no matter how far afield he goes, he always picks up the imaginary voyage once again, splicing together his observations into a constructed journey punctuated with anecdotes and comment**. In so doing, the natives as concrete actors - building canoes, exchanging gifts, uttering spells, **worrying about weather** - remains in the fore. And so does the ethnographer, who is always very self-consciously orchestrating the shifts in perspective and reminding the reader who is in control. (Payne 1981: 429)

So what you're saying is that there is a linear narrative hidden underneath the clutter of theory and anecdotes? That it's an adventure story? What are the narrative "plot points" in PC? The representative anecdotes? What would happen if you "zoom into" one like Gardiner did with the couple reading books and man noticing that it's raining?

> Indeed, **he rarely leaves any statement, no matter how simple it might seem, without an illustration**. Most curious, perhaps, is his account of famine in *Coral Gardens*. Having explained when and how famines occur and their natural rhythm, he feels compelled to amplify further. Hence he constructs an imaginary famine cycle in years which he calls "1914" and "1915" - though those years were, in fact, years of sufficient harvests - and leads us through in **an artificially concrete ways**. Then he recounts unsubstantiated native chronicle of what happened during famine in "old days" - sometimes giving up that critical perspective and merging his version with the natives'. (Payne 1981: 429)

"An artificially concrete way" is oddly exact.

> **The self presented in the Trobriand trilogy is thus problematic and disquieting**. The authorial narrator certainly does not appear troubled at any given moment. Yet the language and the sequence of the events has left many readers puzzled and annoyed. Clifford Geertz summarizes well the harshest judgment of Malinowski's students and fellow-anthropologists:
>
> > Pretentious, platitudinous, unsystematic, simple-minded, long-winded, intellectually provincial, and somehow even somewhat dishonest, he had, somehow, **a way with the natives**.
>
> (Payne 1981: 430)

Psychological symptoms.

> It is the magic of her body that still fills me, and **the poetry of her presence**. (Payne 1981: 432)

Her body language is in cursive.

> Twinges of conscience result from lack of integrated feelings and truth in relation to individuals. My whole ethics is based on the fundamental instinct of unified personality. From this follows the need to be the same in different situations (truth in relation to oneself) and the need, indispensability, of sincerely: **the whole value of friendship is based on the possibility of expressing** [|] **oneself, of being oneself with absolutely frankness. Alternative between a lie and spoiling a relationship**. (My attitude to Mother, Staś, and all my friends was **strained**.) - Love does not flow from ethics, but ethics from love. (Malinowski 1967: 296-297; in Payne 1981: 433-434)

Unexpectedly a crucial piece to the puzzle of "insincerity" the of expressions of sympathy.

> He will insist that theories create facts, yet he will consistently, puritanically refuse to take the step from fact to theory, from narrative to functional analysis, in his works. He will insist that social organization has primacy in the mapping of any institution, yet **he will always make sociology an aside or a late appendage**. He will describe a functionalism based on a hierarchy of needs - biological, instrumental, integrative - yet he will never use this natural procedure to describe any particular event or institution. (Payne 1981: 436)

In PC the sociological stuff is hidden in phraseology and a footnote.

> Like most of us, Malinowski saw what he wanted and needed to see. When Edmund Leach spoke of Malinowski's **"*obsessional* empiricism,"** he is probably more right than he realized. (Payne 1981: 437)

I'd say that his revolt against collective consciousness, which he accepts only in parts, is based on empirical obsession.

> Passion, one must also hasted to add, also reveals. More important, **this habitual suspicion of human motives** - bordering on paranoia - **made him view the world of human action with particular scrutiny**. If, as Adam Kuper says, Malinowski's science rests on a **keen awareness of the gap between thinking, saying, and doing**, we are hard-pressed to tell whether that science emerged from objective insight or **personal distrust of the world**. [...] For his inherent suspiciousness, see e.g., *Diary*, p. 30. Paranoia and extreme perceptiveness *vis à vis* objects often go hand-in-hand. (Payne 1981: 438)

Suspicion of sincerity (expressions of sympathy?); the gap between the legs of the peripatetic triad? Personal distrust of the world sounds like Conrad's *life as a hazardous enterprise* (*infra*, above).

> The "bloody niggers" of the diary are the objects of projection - he accuses them of all the things he will say of himself; **paranoia - he was habitually convinced of conspiracies around him**; self-chastisement - he may well have been sexually drawn to them and hates them by reaction. These were **his informants**. (Payne 1981: 438)

This seems indeed to be related to his fear of "gossip".

> Since everything adheres to everything, one can wander without ever getting fully disconnected. Far from giving a logical structure, his functionalism gave license **to meander rather freely over a range of associations**, a crucial opportunity for a person of inevitably fragmenting themes. (Payne 1981: 438)

Reminiscent of Jespersen's "Mean not, but blunder round about a meaning" (1922: 274).

> Hempel (1959) insists that **functional theory can *only* be heuristic; it raises important issues of interconnection but, as causal explanation, remains solipsistic**. Gluckman (1963), pp. 237-239, argues the case well for Malinowski - using Malinowski's own words. In the *Diary*, Malinowski blithely talks about adding "general theoretical sauce" to his observations - hardly a noble or controlling role for theory. May we not see Malinowski's theories as explanations of his narratives, rather than his narratives as illustrations of his theories? In other words, **secondary elaborations, not guiding principles?** (Payne 1981: 438; footnote 123)

This Carl Hempel fella seems to know his stuff: *"The Logic of Functional Analysis" in Liewellyn Gross*, Symposium on Sociological Theory, *pp. 271-307.* As to illustrations or representative anecdates, in PC it's a heavy task to differentiate between secondary elaborations and guiding principles; they seemed to be mixed in modern use.

Darnell, Regna 1977. History of Anthropology in Historical Perspective. *Annual Review of Anthropology* 6: 399-417.

> The required course is frequently taught by the eldest member of the department, who is presumably qualified to teach the history because he has lived through more of it than anyone else. **At best such a course provides the fledgling anthropologist with a collection of anecdotes, later to prove useful in socializing his own students within the profession**. At worst such a course convinces the student that there is no intelligent reason to consider research done more than a decade previously. (Darnell 1977: 399)

On the topic of formulae - anecdotes (shared memories) are a means of socialization.

> The first issue of the *Journal of the History of the Behavioral Sciences* in 1965 posed the issue clearly with reference to anthropology. Stocking drew a dichotomy between historicism as understood by historians and **presentism, the use of history to justify or rationalize present-day concerns**. (Darnell 1977: 400)

Nead terminological finding.

> Hallowell wrote in the same 1964 volume of *JHBS* about the history of anthropology as an anthropological problem. There he argued that anthropologists writing their disciplinary history legitimately **used the same standards of scholarship which they applied to their fieldwork among "primitive" people**. (Darnell 1977: 400)

Tempted I am to write on the origin of phatic communion in Malinowski's narrative style.

> There is, of course, **a historical dimension to any topic within the broadly defined discipline of anthropology**. And it is unquestionable that the scope of anthropology is difficult to unify. To collect a bibliography or peripherally historical articles and books would, therefore, be an impossible taks. (Darnell 1977: 400)

Exactly my point with the origin of phatic communion. The bibliographical remark reminded me of a video titled "Computable Knowledge Project with Andrew McCallum of UMass Amherst" - they're going to start using AI to read through scientific papers.

> The next Boasian effort was prepared by a member of the core group of American anthropologists. **Lowie discussed the intellectual roots of the discipline from his own point of view, with an unsurprising stress on early German sources**. His treatment ended with the Boasian school and some effort at prognosis for the future. The book is informative but unexciting, in spite of Lowie's participation in the tradition he describes. (Darnell 1977: 401)

I'm interested in those early German influences. This is his 1937. *The History of Ethnological Theory* (New York: Rinehart).

> Slotkin's major collection of **readings in the intellectual background of anthropology** appeared in 1965. The editor was an anthropologist whose **commentaries on his own wide reading** in history, philosophy, and classics helped many anthropologists to expand their notions of the scope of the history of the discipline. Moreover, Slotkin provided **a certain amount of basic commentary** which at least began the task of tying together the immense range of material covered. (Darnell 1977: 402)

Phraseology for discussing the expanding or broadening of PC tropes with passages of Malinowski's own publications and those of his influences; and interested in the book, 1965. *Readings in Early Anthropology* (Viking Fund Publ.).

> Stocking's book, republished a number of previous essays and presenting considerable new material as well, deals with three concepts - race, evolution, and culture - as they changed through time. He begins with Tylor, although most of the papers deal with aspects of the American Boasian tradition. **The emphasis is on the context of ideas at the time they were propounded**. (Darnell 1977: 402)

This is his 1968. *Race, Culture and Evolution: Essays in the History of Anthropology* (New York: Basic Books).

> The first section takes the view that anthropology, broadly conceived as the study of man, is not unique to the anthropological tradition which developed in the western world. First, **there is some kind of anthropological folk knowledge in every human culture**. Moreover, such knowledge has been formalized at least by the Greeks, Romans, Arabs, and Chinese (not represented), as well as during the European Renaissance. **The anthropological method of cross-cultural comparison is applied to defining the discipline itself**. (Darnell 1977: 405)

Find a connection between ethnographic field-work, the stranger, and national character.

> Honigmann suggests that **the ideas of anthropology have developed more by substitution than by cumulation** (Kuhn's point is that scientific development proceeds in cycles or paradigms, not in straight lines). Anthropological ideas are divided into **orienting concepts which specify subjects of inquiry, theories which are compounded out of orienting concepts**, and **methodological propositions which are comparable to theories**. The very abstract and deterministic notion of theory propounded by Harris is implicitly rejected. Honigmann notes that ideas are always applied from a point of view and identifies eight in anthropology: historical, developmental, integrational, instrumental, configurational, biological, psychological, and geographical. (Darnell 1977: 408)

Imagine if that were the case that would mean that every few decades PC would completely refresh its content, oh lawd that's happening isn't it. It has orienting concepts but theories are not compounded and methodology is not to be found.

> Material comparable to that on Boas's early fieldwork is provided by the publication of Malinowski's field diaries from the Trobriand Islands. In both cases, **the current standards of fieldwork with which the two men are so intimately associated in the history of the discipline simply do not apply**. (Darnell 1977: 412)

That is a burn.

Gellner, Ernest 1985. Malinowski Go Home: Reflections on the Malinowski Centenary Conferences. *Anthropology Today* 1(5): 5-7.

> Hithero, the appearance of Malinowski on the London scene, and his rapid conversion of the British Empire, destined to become, in its last three or four decades, the reserve laboratory for the members of his seminar, was seen as a kind of parthenogenesis. **His central intuitions about the nature of social life and the correct method for studying it were luminously convincing**, and amply justified by their rich fruit. Their validity (not quite all of them, but taking it in the round) was sufficient to explain both their emergence and their appeal. (Gellner 1985: 5)

The "intuitive" issue with terminological diffusion.

> The merits of the anthropological style he initiated or fathered are what they are; **they are not affected, one way or the other, by the discovery and documentation of its intellectual origins**. The role which Malinowski's ideas played in reorganizing social anthropology, in turning it, in effect, into a new kind of autonomous subject, is well known. (Gellner 1985: 5)

A counter-argument towards any attempts to elucidate the origins of Malinowski's ideas. (SymmonSK)

> [...] in the face of issues which no inhabitant of central or Eastern Europe could ignore, and **they were worked out with the help of conceptual tools drawn from the very core of the European philosophic debate**. There is of course no incompatibility in this **double employment of the same ideas, quite the reverse**. (Gellner 1985: 5)

Phraseology for Spencer and Durkheim; and for the shaky three legs of the stool.

> No doubt he had been a Pole before he was an anthropologist, but we do know from his own affirmation that a depressed and very young Malinowski turned to Frazer for solace, rather as a depressed J.S. Mill had once turned to Wordsworth... The relevance of his ideas to the state of Europe can only be reconstructed from parts of his *oeuvre* that are much less central to it. But, thanks to **the researches of Andrzej Paluch,**

> **Andrzej Flis, Jan Jerschina, Grazyna Kubica, Edwin Ardener, Robert Thorton** and others, we are now very much clearer about the intellectual tools he brought to the task. Malinowski's doctoral dissertation, on 'The Principle of Economy of Thought', received *sub auspiciis Imperatoris* in 1908, is **no doubt the most important single document concerning this topic**. (Gellner 1985: 6)

What is he hinting here?

> **The central political idea of nationalism** is that the state is legitimate if and only if it expresses and protects **a supposedly pre-existent cultural unity**. The ethnographic reality of most of Europe was so complex that this principle could not yield unambiguous answers. The plurality of dialects, of vertical as well as lateral (territorial) cultural differences, of ethnic specializations, migrations and so forth, ensured that there was ample room for dispute. (Gellner 1985: 6)

Huh, useful. For defining "national character" primarily, but also in Estonian cultural matters.

> But of course, it was not only the ethnographers who had nationalist *arrière pensées*. The historians were even more prominent in this game. **The crucial Russian mediaeval epic, demonstrating the deep cultural roots of the Slavs in what is now the Ukraine, was conventiently rediscovered at the very moment when the Russians were finally recovering the lands around the Black Sea from Turks and Tatars**. The authenticity of the work has some doubt attaching to it to this day: it is interesting that Soviet historical orthodoxy, whose instincts are nationalist at least as much as Marxist, is firmly on the side of their genuineness. The Czechs, less fortunate, had the fraudulence of their own mediaeval epic firmly demonstrated and publicized by T.G. Masaryk, later to set up a re-born Czech state without the benefit of this historical fiction. (Gellner 1985: 6)

All too familiar. Could interest Andreas Ventsel.

> The indigenous and German peasants and craftsmen had got on famously, it seems, until imperialist German barons had messed it all up. The author had some trouble in squaring a nationalist distaste for aliens barons with a Marxist recognition that feudalism is, after all, an advance on tribalism and a precondition of further progress. If we must have barons, let us at least have our own, he seemed to say. The Estonians and Latvians, who had no barons of their own, envy the Lithuanians who did, and who consequently resisted the Teutonic ones (though they eventually succumbed to Polish cultural ascendancy). **I have heard an Estonian say, 'if only the German feudals had arrived 50 years later, we might have had *our own* feudalism and thrust them back**'. (Gellner 1985: 6)

Haha, what?

> But an even more extreme possibility is also available. Why not damn them *all*, and do without this doubt-ridden, manipulation-prone realm altogether? Such was, in simplest, crudest terms, Malinowski's reaction. It turns the tables on the manipulators: **the fact that they use the past for current aims is the very essence of the past**. Instead of arbitrating between rival claims about the past, explain the present by the functions which the 'past' (and anything else) fulfils *right now*. (Gellner 1985: 7)

The Baader-Meinhof Phenomenon: this is *presentism*.

> We know full well why Malinowski the anthropologist was drawn to this view: it **cut the ground from under speculative (and fragment-based) reconstruction**. It is the very basis of his methodological revolution. (Gellner 1985: 7)

When you cut speculative and fragment-based reconstruction, aren't you simultaneously cutting the "synchronic functionalist interpretation of the findings" (*infra*, 5)?

> Evans-Pritchard told me that he firmly turned down the suggestion that he should rename himself **McRaspberry - *malina*** being the common Slavonic root meaning raspberry. (Gellner 1985: 7)

Malinowski on vaarikapoiss.

> Where did he get the ideas which enabled him to formulate an alternative, usable both in anthrpology and in politics? Here the worth of Andrzej Flis and others on his doctoral dissertation provides the conclusive answer. The thesis was concerned with **Ernst Mach (also with Avenarius) and the 'second positivism'**. One of its central themes was **the radical empiricist aspiration** (which reached anglophone philosophy mainly through Bertrand Russell) **to eschew the invocation of transcendent objects**; terms which seemed to refer to such objects were, whenever possible, to be construed as **referring indirectly to observable entities**. Malinowsk's attitude to the past constitutes a brilliant deployment of this idea: the alleged past is a 'charter' of *current* practices, its essence is the function it observably performs *now*. (Gellner 1985: 7)

According to Paluch (above, 278) "The teachers of Malinowski [...] All of them were adherents to the 'second positivism' of Ernst Mach and Richard Avenarius". "To eschew the invocation of transcendent objects" is exactly what Malinowski is duing in his trikes against collective consciousness.

> But another theme is just as prominent in Machian positivism: its biological interpretation of knowledge. **It sees ideas as serving a total organism**, and as vindicated by **constituting the most 'economical' way of serving the organism's needs**. This notion was reflected in the very title of Malinowski's dissertation. This leads, in a very natural way, to Malinowski's functionalism, and to **his holistic attitude to culture**. (Gellner 1985: 7)

Well, "Ideas, if attainable at all, are the result of long and toilsome search on the part of philosophers" (Gardiner 1932: 44).

> Inter-war Poland was nationalist, romantic and historicist in its dominant mood. Why should it be attracted by a London professor, even though he be Anthropologist Laureate to the British Empire, who taught that it wsa of the very essence of the past that it was manipulated in the interests of current aspirations? And, as Szacki points out, intellectuals trying to piece together a coherent national culture, from decaying fragments of a peasant custom disconnected from the great tradition of the society, would hardly find illumination in **a thinker who taught that cultures were in fact functionally integrated**. (Gellner 1985: 7)

This is in my opinion the greatest self-inconsistency: demean the social mind for a later re-hashing it in the guise of culture.

Thornton, Robert J. 1985. 'Imagine Yourself Set Down...': Mach, Frazer, Conrad, Malinowski and the Role of Imagination in Ethnography. *Anthropology Today* 1(5): 7-14.

> In fact I found that the more **scenery and 'atmosphere'** was given in the account, which you had at your disposal, *the more convincing and manageable to the imagination was the ethnology of that district*. I shall try to give the local colour and describe the nature of the scenery and mise-en-scene to the best of my ability. (Malinowski, Correspondence 25/10/1917, cited as "corresp.' hereafter. Letter to J.G. Frazer. Emphasis is mine).

The importance of Frazer's writing to Malinowski, however, goes beyond the methodological question of what data to collect and how to collect and present it. (Thornton 1985: 8)

If "scenery" were taken as a serious synonym for "atmosphere", it woud yield a wholly different aspect to the matter of collective consciousness and social life.

> If the details of native life were **'imponderabilia'**, it is because **they could only be constructed in the readers' imagination** once the moment of experience was past. (Thornton 1985: 8)

Another reason for taking up Malinowski's own narrative style and turning it towards PC.

> Of the authors he read during this period those of most significant to him, to judge from his own writings at the time, included Ernst Mach, Richard Avenarius, Wilhelm Fechner, and Wilhelm Wundt. Their ideas about the positive, psycho-physical basis for 'imagination' as a fundamental characteristic of human cognition, indicate that [|] Malinowski's idea of the role of imagination in his reading of Frazer's *Golden Bough*, and in his own ethnographic writing, were founded on **a positivistic conception of the real physiological existence of images and constructs in the mind** that permitted the apprehension of reality to take place. (Thornton 1985: 8-9)

This supposition might complicate the topic of communicating ideas and "presentation" (in the mind, of mental images).

> Malinowski's reading of Frazer provided the content for what he saw as a new empirical science of the primitive consciousness that would lead to **the deeper understanding of all human nature**. (Thornton 1985: 9)

And yet on the matter of "the bedrock aspects of man's nature in society" he proceeds with hypothesis only.

> That is, if a firm like Macmillan's takes it and if some publicity is given to it in the press. This latter goes very much against the grain, of course, but [rightly or wrongly], I believe in the value of my stuff, [and] naturally, would like to see it read... Moreover, **I am now very much in need of becoming known**, and even if possible of earning a few pounds. (Correspondence, Malinowski to Frazer 10 Feb. 1921)

Malinowski noted that he had already written to several publishers, George Macmillan included, and asked Frazer to write in support. (Thornton 1985: 11)

I would not be surprised if his supplement to Ogden & Richards' *The Meaning of Meaning* was a composition of left-overs.

> In this preface, Frazer paid special attention to the fieldwork of the author, especially since he saw in Malinowski's treatment of economy a proof of his own 'theories' of the role of magic, imagination and **emotion** in what 'at first sight might seem a purely economic activity' (Frazer in Malinowski 1961[1922]: x). (Thornton 1985: 11)

Huh. What is Frazer's theory of emotion?

> Rigged out in the cast-off garments of Mr. Jeremy Bentham and Mr. Gradgrind, this horrible **phantom** is apparently **actuated** by no other motive than that of filthy lucre, which he pursues relentlessly, on Spencerian principles... (Frazer 1922: xi; in Thornton 1985: 11)

This is what happens when you skip the preface to *Argonauts*!

> We do not know when Malinowski may have first discovered Joseph Conrad's writing, but **he chose several volumes of Conrad's stories and novels to take into the field with him**. His reactions to them are recorded many times in *A Diary in the Strict Sense of the Term* (1967). Some examples from these 'reading notes' allow us to assess the impact on Conrad against the background of other works. (Thornton 1985: 11)

At some point Conrad's novels might merit a closer, "Malinowskian", reading. Particularly *Romance*, which is noted second time here (in these current readings).

> About a month later his patience was close to an end, and he noted on the 21st of January that he
>
> > went to the village hoping to photograph a few stages of *bara* I handed out half-sticks of tobacco, then watched a few dances; [...] At moments I was furious with them, particularly because **after I gave them their portions of tobacco they all went away**. On the whole my feelings toward the natives are decidedly tending to 'Exterminate the brutes'.

Malinowski's words have shocked many readers of his *Diary* (1967), but they are a direct quotation from Conrad's *Heart of Darkness*. (Thornton 1985: 12)

An instance of natives being deceptive or at the very least less than courteous.

> The past was dark because it was only partially known, like the interior of Africa. With this epistemological 'darkness' went the physical images of dark skins, and dark foliage of the forests and swamps, and **the emotional darkness of uncontrollable passion, and dark rages**. Marlowe, the narrator in *Heart of Darkness*, is made to refer as much to the darkness of London as to the darkness of Africa, for the images ar closely linked. (Thornton 1985: 12)

Phraseology for checking emotions and the "dark continent" (or whatever it was).

> The **imagination 'fills in' the lacunae** of both experience and description. It is this imaginative potential that allows the reader to connect the words and phrases of the text itself to the more general images which it evokes. (Thornton 1985: 13)

Relevant for the intuitive or illustrated definition of PC.

Lee, Dorothy Demetracopolous 1940. A Primitive System of Values. *Philosophy of Science* 7(3): 355-378.

> This essay is based entirely on his writings. It does not add any material to what Professor Malinowski has presented. It tries, rather, to formulate what is not explicitly stated; - the logical and ethical implications of the customary behavior of the Trobrianders. If at times I venture to disagree with Professor Malinowski's own deductions, it is only because, **in presenting the material with such a wealth of pertinent detail and emotional association, he has made it possible for his readers to draw conclusions as valid as his own**. (Lee 1940: 355)

I cannot do that for two reasons, one being that I haven't yet even read the trilogy, not to mention his lesser known books, and secondly I have all this earlier material from his contemporaries to deal with.

> Our study will be an inquiry into the problems of value and standards of evaluation; it will investigate **motive, activity and result**. This involves a prior examination fo questions of logical relationship (Lee 1940: 356)

This person logics.

> It is inevitable that in a study of this kind I should run the risk of being blinded by the prejudices inherent in my own culture and system of thought. To minimize this danger, **I have read intensively, every year for the last four years, Malinowski's two most complete books on the Trobriand social life**, trying to steep myself in the Trobriand way of thinking. (Lee 1940: 356)

A mark of obsession with Malinowski, noted somewhere above.

> An analysis of Trobriand behavior and language shows that the Trobriander, by custom, **focuses his interest on the thing or act in itself, not on its relationship**. His world appears to be a mosaic composed of **elements which are self-contained** as well as disparate. He himself remains apart, likewise, and refrains from passing judgement on this world. Unlike the more subjective European languages, his speech rarely contains comparisons; he offers no motive for acts, he deduces no causal connection from [|] a sequence, **he does not justify activity in terms extraneous to itself**. (Lee 1940: 356-357)

This is a good summary of the reflexive aspect of various actions (be it gardening work, social intercourse, or whatever else), i.e. the formulation of self-contained things for-the-sake-of themselves. Could it actually be a synonym for the inability to formulate causal connections?

> The texts which Malinowski has published contains no word such as *because*, no expressions such as *so as to*, *to this end*. Malinowski, constrained by the pattern of English speech, uses *because*, *cause* and *reason* in translation. But that which he renders as *because* is merely *for* in the Trobriand language. The word which he translates as *cause* or *reason* means *the lowest part of the trunk*. Now a trunk is that which precedes the branches, spatially and temporally, and from which the branches take rise; but we can hardly maintain that the trunk is the *cause* of the branches, or the *reason* for the branches. (Lee 1940: 357)

Whence the "*raison d'être*," then?

> Again, the Trobriander cannot comprehend the White Man's proclivity to drink so as to get drunk; nor the White Man's conception of food as nourishment, as a means toward the maintenance of life; **to the Trobriander eating is merely a peasant activity**. (Lee 1940: 359)

Big if true: this would have profound implications for the pleasure principle in PC.

> It is the modal or aspectual, not the temporal, phase of the event, I believe, which is really brought forward. **Potentiality, achievement, completion, definiteness**, emphasis are indicated at most; and the event remains self-constrained and essentially unrelated. (Lee 1940: 360)

Verbiage for discussing consummation.

> **The absence of devices for the expression of causality and the means-and-end relationship** is not an isolated fact in the Trobriander language. (Lee 1940: 361)

A concise statement of the issues that might have lead to so many reflexive interpretations on Malinowski's part.

> Obviously, if such were the case, I should be forced to hold that they have no language, since all words are, at base, attributive and classificatory. But I want to make the point that the name which the Trobrianders give to an object applies directly to the nature of the thing, and only incidentally to its attributes. The Trobriander does not analyse the nature of things, to dissolve it into attributes or relationships; **he does not direct his interest toward transcending the object in any way whatever**. (Lee 1940: 362)

This is, in general, not very much different from the biased statements about primitive man being no great metaphysician. The interesting particular question would be if Malinowski's own obsession with radical empiricism, or his social relations with the islanders, didn't bar him from the higher achievements of art and literature of the natives. He mentions women's songs only once, if I recall. Perhaps mythology and magical lore is not the only symbolic activity in those parts and Malinowski simply didn't find or wasn't interested in it? The nagging suspicion that perhaps Malinowski simply didn't know the language well enough or apropriate manners or *accessing* those quarters of the natives' culture.

> Goodness, I believe, is a component of the *vaygu'a*, a certain class of objects which are of no utility but of supreme value. Whenever **a malignant spirit**, in the shape of a snake or land-crab, is found near or in the village, such vaygu'a are put before it, not as a peace offering, but **to impart to the spirit some of the goodness contained within them and so make it benevolent**. (Lee 1940: 362)

Now this a new aspect. This morning I caught myself wondering about the word "propitiation", which comes straing from Latin and means "an atonement", or "to appease", and "make favourable" or "gracious" or "kind" (consider relation with Giddings' "consciousness of kind"). In the blog Gipsy Scholar it is brought out that the King James Bible verse reads "mercy seat" and the New International Version as "cover", where the latter could accord with "cover cost". The Blue Letter Bible's Lexicon Results gives the following lexical set: purge, make reconciliation, cover over ro coat with pitch (*tõrvaga kaetud* - kas nagu "kokku lepitud" või "ära unustatud"?), pacify (think "natural enemy" in PC), The comments in that blog even put forth (purport?) the following biblical passage:

> In Romans 4:5-8; Paul, referring to Psalm 31:1,2, states (KJV):But to him that worketh not but believeth on him that justifieth the ungodly, his faith is counted for righteousness, Even as David also describeth the blessedness of the man, unto whom God imputeth righteousness without works, Saying, **Blessed are they whose iniquities are forgiven, and whose sins are covered. Blessed is the man to whom the Lord will not impute sin**.

If one "reads into" this usage, propitiation in the social interaction sense meant by John Laver amount to something like Giddings' consciousness of kind but somewhere in the religious and social phenomena of ostracizing sinners. Or, in magical contexts, "cursed", or in social and stigmatization, "crazy", etc.

> This magic takes away people's appetites, or makes them develop an abnormal yearning for the uncultivated products of the bush; while the gift yams are "anchored" to the yam house, and rot unconsumed through the year. **At every opportunity, both the *vaygu'a* and the gift yams are handled and otherwise touched, giving pleasure and satisfaction through their goodness**. (Lee 1940: 363)

What is this now? This seems reasonable and maybe hinted in some undertones in *Argonauts* but Malinowski mostly describes how the *vaygu'a* are coveted and spoken about (these purportedly crude jewellery items even have names) but I didn't notice handling and touching; in actual offerings they are frequently thrown at the partner's feet or general vicinity dramatically as if it were trash and some child or woman in the tribe's family comes and picks it up at some point. (Now dreaming of writing a sci-fi short story with an artificial *kula* and the jewellery is actually worn by women during courting and festivities, and just traded by men; almost like wedding rings that you can exchange). // A few pages later: "Full ninety percent of the armshells are too small to be worn even by children; some are too valuable to be worn; the necklaces are too cumbersome to be worn except very rarely, and then *it is not the possessors but their relatives who wear them*" (*ibid*, 370; e.a.).

> Obviously, **the phrase**, though so similar to the one given above, cannot, like that phrase, be translated in terms of our grammatical **comparative**. (Lee 1940: 364)

Termini technici: phraseological alternatives in source texts.

> We discover, then, in the Trobriander language, a sentence **composed of essentially disparate and unrelated** words. We find that, in his speech, the Trobriander rarely compares, does not express causality or the telic relationship, **feels no conventional urge to go beyond the fact into its implications or relationships**. In the following section we shall see **the ethical counterpart of this logical attitude** in the active life of the Trobrianders. (Lee 1940: 365)

And Malinowski's narrative writing style is the ethnographic counterpart of this logical attitude?

> The interests and activities of the Trobrianders center predominantly around the exchange of gifts. By *gift* I mean anything **unsolicited and freely given**; not only objects, but services also. Trobriand life runs in **a pattern of reciprocal duties and privileges**, to use current Anthropological terminology. This does not mean that a man spends all his time giving gifts. (Lee 1940: 365)

Recall the old saying "Hello costs nothing". Formulae of greeting and approach are ideally unsolicited and freely given but is actually set in a pattern of reciprocal duties and privileges set up by mutual acquaintance and confiding, as well as other social factors like rank or status in the social hierarchy, etc. In some cases greeting and approach actually are close to obligation and duty.

> The essence of the gift is that **it should be freely given, with no teleologial motivation**. It is significant that words which mean "to give freely" in English, have emotive association [|] foreign to the Trobriander concept. They either imply gracious condescension, as in *bestow*, or giving to an institution or cause as *donate* and *endow*. I am forced, therefore, to use for the Trobriander concept the word *give*, which, though not limited to free giving in meaning, has **the merit of being free from extraneous connotation**. This, and the word *receive*, I shall italicize, when I use them with reference to free giving. (Lee 1940: 366)

This paper continues to astound. This is about the "free" in "free, aimless, social intercourse". Freedom from "extraneous connotations" can be read as the explanation for the cryptic "The whole situation consists in what happens linguistically" (PC 7.7). The footnote reads "Here I discuss only the ethical aspect of the Good. Its social and emotional aspects will be the subject of another study." - which must be "Codifications of Reality: Lineal and Non-Lineal" (1950).

> There are few and meagre instances of exchange outside the gift-giving pattern, which might be thought of as **calculated and** [|]**resultative in intent**. Otherwise, we find disparate acts of *giving*, arising from nothing and leading to nothing. Th true gift is **futile in essence**. (Lee 1940: 366-367)

What I regularly call "consummation" after Leon Festinger and John Dewey is better phrased in terms of Giddings' pseudo-sociality or Haverkate's pseudo-communion, which I intend to criticize in Elyachar's phatic labour because it is exactly, as Lee puts it, "calculated and resultative in intent" and not, say, desiderously futile. Giddings' discussion of utility and pleasure (as well as that in Aristotle) can serve here as backing.

> Again I am forced to use a word which is highly colored through cultural association. I use *futile* to refer to **an act which is neither causative nor telic, whose significance does not transcend the act itself**. We who give sanction only to acts which are a means to an end use the word *futile* to refer to that which has failed to be a means to a desired end. In spite of its emotive coloring, however, I use the word *futile* in preference to ***non-utile*** or *non-telic*, because these words, in denying, essentially assert something which the Trobrianders do not recognize culturally. (Lee 1940: 367)

Again I can't put into words how much I'm enjoying this paper. Non-utility (positive futility) is the reason for one of the shaky stool-legs: "unconnected with what they are doing" (PC 1.2). I usually call this aspect by reflexivity (and, earlier, functional autonomy, after Jakobson).

> The activity, then, which is most highly sanctioned among the Trobrianders, is futile *giving*. If I seem to set this in contrast to our activities, **it is not that I consider it absent from our culture**. Our streets are lined with Gift Shoppes, our silversmiths thrive on weddings, our greatest buying activity comes at Christmastime, our florists invented Mother's Day. But we, conventionally and to some extent actually, like to give gifts not because we enjoy to select or to make, not because **we feel a personal enhancement** in *giving*, but "to give pleasure," i.e., as a means to an end. The Trobrianders *give* because they **enjoy** *giving*. (Lee 1940: 367)

Another novel aspect to "social pleasure and self-enhancement" (PC 5.5).

> Actually, the gift yams are largely consumed, but, ideally, only after they have been redistributed **to various people** outside the household, **who stand in a relationship of exchange of gifts or services**. (Lee 1940: 368)

Phraseology for the debt of magical lore on how to manipulate the British colonial system owed by Malinowski to the chiefs (cf. Wax, above).

> Malinowski speaks of "obligation" to give these gifts. This is not an obligation which comes through the authority of law or fear of punishment, but rather a personal urge to fill a culturally assigned part. **It is a type of "obligation" common in our culture, but unformulated**. It is what we mean when we [||] say, "We *must* have the Lawsons to dinner." We shall do our best to prepare the dinner, going to trouble and expense, and we shall enjoy giving it much or little; even as the Lawsons will, or will not, enjoy being given the dinner. **The pleasure we get in giving it comes primarily not from the thought of a favorable public opinion, but rather from a feeling of personal enhancement**. It is the type of "obligation", furthermore, which a wife has to keep house for her husband and mend his socks. (Lee 1940: 368-369)

It is possible that there was indeed a clash of cultures in how Malinowski gathered information from his informants; that perhaps he simply misunderstood the native manners and assumed that tobacco is a payment for conversation while the natives saw it differently. In other words, perhaps he couldn't maneuver in social relations as well as he could in the British Empire.

> In a society such as that of the Trobrianders, **extraneous inducements to good conduct are naturally absent**. We find no use of punishment, for example, in the bringing up of children. If a little boy tries to fondle his sister - thus infringing upon the [||] supreme taboo - **the adults around him will appear so horrified, that the situation in itself will be frought with unpleasant emotion and become undesirable**; whereas we, under similar circumstances, **would try to give unpleasant extrinsic associations to the situation**. If a man shirks his obligations, the shirking is its own punishment; because a man has failed to use an opportunity to enhance himself through achieving the good. Eventually, if he continues shirking, he will automatically drop out of the scheme of *giving* and *receiving*, and thus **lose status**; but this is not punishment, but rather to obverse of his shirking, an inseparable aspect of his conduct. **This is on a par with what happens in our society when a matron fails to return calls or to give return entertainments**; when she subsequently **drops out of the social life of the community**, it is no deliberate punishment imposed from the outside. (Lee 1940: 372-373)

This took a very dark turn but the argument is poignant for "the stranger", and the "unpleasant tension". The mention of status is a reminder that every Trobriand man intuitively knows his "rank" and primarily *kula*-s with those on the same rank in other districts (this is the hierarchical system, as someone above reported, Malinowski idealized, and British influence helped erode). The failure to return calls reminds me of Jakobson's telephony illustrations and an entry in Malinowski's diary about dinner plans with the Gardiners.

> **The value of an act, then, lies within that act**. The standard of evaluation, furthermore, is not different from the intrinsic value of the act, and does not lie beyond the individual act or actor; i.e. it is not comparative. **The concept of being good with a view to being "as good as" or "better than" one's neighbor is absent from the Trobriand system of thought**. (Lee 1940: 373)

The first highlight is golden for reflexivity or futility (the situation being completely linguistic). With the second I disagree, on account of the rank system in *kula* just mentioned, and the fact that the values of armshells vary. This account seems all too idealistic.

> At this point I walk on dangerous ground, as I am in disagreement with Malinowski, [|] who believes that **the Trobriander takes pride in vying with his neighbor**. Malinowski speaks often of the Trobriander's **love of boasting and of display** as something which would be necessarily motivated by **a competitive spirit**. Yet when he quotes examples of boastful speech, they show no such spirit. "My **renown** is (like) thunder; my steps are (like) earthquake", says the Trobriander, in a magical spell. "I anchor at the Lagoon, my **renown** reaches the open sea." (Lee 1940: 373-374)

Vanity. That's what I think Malinowski understands as "social". On the very second page of *Argonauts* Malinowski writes: "ideas, ambitions, desires and *vanities* are very much bound up with the Kula". It's perfectly possible that ambition, vanity, and gossip were treated in a chapter of the book that Malinowski chose to leave out; even in Jespersen's book about language there's a chapter of few that could have been left out (do I want to read Havelock Ellis?).

> Again, I believe, this is the type of activity which has been interpreted as competitive display; that is, **a review of achievement**, at best simultaneously exhibited. (Lee 1940: 374)

Cf. "personal accounts of the speaker's views and life history" (PC 5.4). The Dale Carnegie type.

> The *giving* of food is always public; but the consumption of food is not good, perhaps even bad. When there are different groups of people to whom the food is to be distributed, **a heap is often *given* to each group-leader**. This is done publicly and ceremonially. But when the leader redistributes it, acting merely as an agent and not truly *giving*, he does it privately and casually. (Lee 1940: 375)

Hierarchy. Who was Malinowski's group-leader?

> Praise is public, censorship must be private; more explicitly, the description of good conduct is public, that of bad conduct must be private. **But if a man is taxed descriptively with bad conduct, whether this taxing be true or not, the man so taxed must commit suicide**. (Lee 1940: 376)

What if "the stranger" is a metaphor for a man taxed to commit suicide? What if you are so taxed and not given food, for example? Or what if your bad conduct accrues some witch trying to throw poison herbs into your indoor fireplace?

> It is not a feeling of unbearable guilt, nor is it the knowledge of adverse public opinion which forces these people to commit suicide. It is when conduct which should be private is made public that suicide follows. So a man will commit suicide if someone says to him, "Copulate with [|] thy wife." The factor in a public "accusation" which drives to suicide is not the disparagement but **the mere public statement of fact**; as for example, "You like carnal pleasures." It is the making public of essentially private conduct which is the supremely bad. (Lee 1940: 377)

Perhaps this is the deeper meaning of "gossip", and "the tone of conversational and social life around the village fires, the existence of strong friendships or hostilities, and of passing sympathies and dislikes" (Malinowski 1922: 18-19) in conjunction with the "tone of jocular familiarity" with which "an interesting stranger" is greeted (*ibid*, 52). Gossip has negative connotations, and the manner of talk described in the latter passage is "uncomplimentary".

> **Excellence in any undertaking is bad**. Too great a success in love, is bad conduct. One must not be too good a dancer, too successful in love magic or beauty magic. A commoner may not have too many *kula* partners, nor too much success in the *kula*. His garden must not be too beautiful, his harvest too rich. All these are bad. A man who excelled in such ways would be put to death by the chief's sorcerers, because he had presumed. (Lee 1940: 377)

Communism! For a moment there I thought I was reading Arvo Valton's *Depression and Hope* (1989) about Estonians sent to live in Western Siberia because of being too successful in their business and household, and these people needed to go away for the building of communism.

> To conclude: We find in Trobriand ethics, applied in activity, the logical concepts which are implicit in the Trobriand language. We find that causes and consequences play no part in evaluation. We find that **an act or an object is an end, and a reason, unto itself; and that the standard of its evaluation lies within it**. We find that telic motivation is of no social value, but that supreme value lies in the act which is utterly futile and disparate, **enclosing within itself its own beginning and its own end**. (Lee 1940: 378)

This is definitely among the best papers in this thread/file. It is both clear and engaging. Those years of reading the same texts paid off. Now let's see the follow-up.

Lee, Dorothy Demetracopolous 1950. Lineal and Nonlineal Codifications of Reality. *Psychosomatic Medicine* 12(2): 89-97.

> Basic to my investigation is the assumption that a member of a given society not only codifies experienced reality through the use of the specific language and other patterned behavior characteristic of his culture, but that he actually **grasps reality only as it is presented to him in this code**. The assumption is not that reality itself is relative; rather, that it is **differently punctuated and categorized**, or that different aspects of it are noticed by, or presented to the participants of different cultures. (Lee 1950: 89)

For a moment there I thought I was reading someone else, but the footnote explains that "I have taken over this special use o the terms *codification* and *punctuation* from Gregory Bateson."

> The Ontong Javanese name according to their everyday behavior and experience, not according to formal definition. A man shares the ordinary details of his living with his brothers and their wives for a large part of the year; he sleeps in the same large room, he eats with them, he jokes and warks around the house with them; the rest of the year he spends with his wife's sisters and their husbands, in the same **easy companionship**. (Lee 1950: 90)

Compared to "easy companionship" Malinowski's "pleasant atmosphere of polite, social intercourse" is a bit of an awkward stretch.

> The *ave* relationship also carries special obligations toward a female ave and her children. *Kainga* means **a relationship of ease, full of shared living, of informality, gaiety**; *ave* names one of formality, prohibition, strain. (Lee 1950: 90)

Lexical findings for the distinct attitudes towards PC. In one it's easy companionship and in another it's a social obligation. I'm beginning to realize that Malinowski employed both of these attitudes, and that may be why his account is so confusing. Well, at least part of it.

> From this one instance we might formulate the hypothesis - a very tentative one - that among the Ontong Javanese names describe **emotive experience**, not observed forms or functions. (Lee 1950: 90)

From a purely terminological point of view this right here obliterates phatic communion: it is an emotive experience, much like Dell Hymes' reciprocal expressive function.

> What we consider a causal relationship is a sequence of connected events, is to the Trobriander an ingredient of a patterned whole. He names this ingredient *u'ula*. A tree has a trunk, u'ula; a house has u'ula, posts; a magical formula has u'ula, the first strophe; an expedition has u'ula, a manager or leader; and a quartel contains an u'ula, what we would call a cause. There is no purposive *so as to;* no*for the purpose of;* there is no *why* and no *because*. The rarely used *pela* which Malinowski equates with *for*, means primarily *to jump*. **In the culture, any deliberately purposive behavior - the kind of behavior to which we accord high status - is despised**. There is no automatic relating of any kind in the language. (Lee 1950: 91)

At this point it does look like another aspect of either communism or their matriarchal system.

> **Preoccupation with social facts merely as self-contained facts** is mere antiquarianism. In my field, a student of this sort would be an amateur or a dilettante, not an anthropologist. To be an anthropologist, he can arrange his facts in an upward slanting line, in a *unilinear* or *multilinear course* of development, in *parallel lines* or *converging lines*. Or he may arrange them geographically, with *lines* of *diffusion* connecting them; or schematically, using *concentric circles*. Or at least, he must indicate what his study *leads to*, what new insight we can *draw from* it. (Lee 1950: 92)

Maybe that is why Malinowski's PC is so reflexive and divorced from everything? Maybe he was an amateur in linguistic theory?

> I have seen lineal pictures of nervous impulses and heartbeats, and with them I have seen pictures lineally a second of time. These were photographs, you will say, of existing fact, of reality; a proof that the line is present in reality. But I am convinced, perhaps due to my ignorance of mechanics, that we have not created our recording instruments in such a way that they have to picture time and motion, light and sound, heartbeats and nerve impulses lineally, on the unquestioned assumption of the line as axiomatic. **The line is omnipresent and inescapable, and so we are incapable of questioning the reality of its presence**. (Lee 1950: 92)

Wow. This is like Reggie Watts doing his French science.

> If I walk along a path because I like the country, or if it is not important to get to a particular point at a particular time, then the insuperable puddle from the morning's shower is not frustrating; I throw stones into it and watch the ripples, and then choose another path. **If the undertaking is of value in itself, a point good in itself, and not because it leads to something, then failure has no symbolic meaning**; it merely results in no cake for supper, or less money in the family budget; it is not personally destructive. But failure is devastating in our culture, because it is not failure of the undertaking alone; it is the moving, becoming, lineally conceived self which has failed. (Lee 1950: 97)

Futility. This is what makes the purposeless exchange of words so paradoxical. It cannot, ideally, fail in expressing emotions, communicating ideas, or coordinating actions because it doesn't intend these. All in all, this paper meandered a bit on the line but that's excusable. It was fun. Would publish in any journal.

Cohen, Morris R. 1923. Introduction. In: Peirce, Charles S. *Chance, Love and Logic: Philosophical Essays*. London: Kegan Paul, i-xxxiii.

> There are also philologists, those who are in a more narrow sense scholars, who dig not only for facts or roots, but also for the stones which may serve either for building or as weapons of destruction. Remote from all these, however, are the intellectual rovers who, in their search for new fields, venture into the thick jungle that surrounds the little patch of cultivated science. **They are not gregarious creatures, these lonely pioneers**; and in their wanderings they often completely lose touch with those who tread the beaten paths. **Those that return to the community often speak strangely of strange things**; and it is not always that they arouse sufficient faith for others to follow them and change their trails into high roads. (Cohen 1923: vii)

This is something I fear in my final publications about these readings. I may have ventured too far off the beaten path. It feels like responsibility because if you do good your words may be read for ages, if you mess up you won't be read even by the machines.

> But universities, like other well-managed institutions, can find place only for those who work well in harness. **The restless, impatient minds, like the socially or conventionally unacceptable**, are thus kept out, no matter how fruitful their originality. (Cohen 1923: viii)

This is the sad song of C. S. Peirce.

> To a rich imagination and extraordinary learning he added one of the most essential gifts of succesful system builders, **the power to coin an apt and striking terminology**. (Cohen 1923: viii)

The assistance of a demon.

> He made important contributions not only in mathematical logic but also in photometric astronomy, geodesy, and psychophysics, as well as in philology. For many years Peirce worked on the problems of geodesy, and his contribution to the subject, his researches on the pendulum, was at once recognized by European investigators in this field. The International Geodetic Congress, to [|] which he was the first American representative, gave unusual attention to his paper, and men like Cellerier and Plantamour **acknowledged their obligations to him.** (Cohen 1923: ix-x)

For the amount of PC tropes here, "acknowledgement" sounds like propitiation, paying their dues. Is this light a citation and reference sound like they're a social and expressive matter, whereas to a utilitarian they're a means of finding textual information.

> Hence, without denying discrepancies due solely to errors of observation, Peirce contends that "we must suppose far more **minute discrepancies** to exist owing to **the imperfect cogency of the law itself**, to **a certain swerving of the facts from any definite formula**." (Cohen 1923: xi)

This is a brilliant gold-mine of phraseology. There are discrepancies in interpretation of the term(s), the nuances of the definition are imperfectly understood, and the illustrations as well as the psychological attitude changes from illustration to illustration, making any definite pin-pointing of commonalities between otherwise thematically related, similarly inspired, scientific usages.

> But in ordinary affairs, the occurrence of any regularity is the very thing to be explained. (Cohen 1923: xii)

Patterns.

4800

> A leading physicist of the 19th Century, Boltzmann, has suggested that the process of the whole physical universe is like that of a continuous shaking up of a hap-hazard or chance mixture of things, which thus gradually results in a progressively more uniform distribution. (Cohen 1923: xii)

British Office lady says merrily, "It's all random." [.gif] Side-bar.

> **The principal law of mind is that ideas literally spread themselves continuously and become more and more general or inclusive**, so that people who form communities of any sort develop general ideas in common. When this continuous reaching-out of feeling becomes nurturing love, such, e.g., which parents have for their offspring or **thinkers for their ideas**, we have creative evolution. (Peirce 1923: xiii)

Do general ideas spread faster or better? Interestingly, "thinkers for their ideas" may be read as the love thinkers have for their ideas, and by a slip of sorts also as the love which parents have for their offspring *as* thinkers *of* their ideas.

> Instead of postulating with Spencer and Bergson **a continuous growth of diversity**, Peirce allows for **growth of habits both in diversity and in uniformity**. The Spencerian mechanical philosophy reduces all diversity to mere spetial differences. There can be no substantial novelty; only new forms of combinations can arise in time. The creative evolution of Bergson though intended to support the claims of spontaneity is still **like the Spencerian in assuming all evolution as proceeding from the simple to the complex**. (Cohen 1923: xiv)

I suspect this is a bold simplification of Spencer, and while I'd like to swap growth of habits with mechanization and growth of diversity with differentiation, hopefully I don't have to, because Malinowski evidently steered clear of this dispute? Also, note that what I left out, like Malinowski, was uniformity, which could be ascribed to the social mind.

> Certain of Peirce's suggestions as to the use of continuity in social philosophy have been developed by **Royce in his theory of social consciousness and the nature of the community**; but much remains to be worked out and we can but repeat Peirce's own hope: "**May some future student go over this ground again and have the leisure to give his results to the world.**" (Cohen 1923: xvi)

This is "Royce, *Studies in Good and Evil*, and *The Problems of Christianity*, esp. Vol. 2 Baldwin (*Mental Development*) is heavily indepted to Royce in this respect." (footnote) - and, hey, maybe that student is me? Also, from below, writes Peirce: "Royce's opinions as developed in his *World and Individualism* are extremely near to mine. His insistence on **the element of purpose** in intellectual concepts is essentially the pragmatic position." - in this sense isn't Malinowski asking an anti-pragmatic question with PC?

> [...] but the stoical maxim that the end of man is action did not appeal to him as much at sixty as it did at thirty. [...] "**To say that we live for the sake of action would be to say that there is no such thing as a rational purport**." (Cohen 1923: xx)

To say that the primitive man's mode of speech is only social is to deny him a rational purport.

> Peirce's pragmatism has, therefore, a decidedly intellectual cast. **The meaning of an idea or proposition is found not by an intuition of it but by working out its implications**. It admits that thought does not constitute reality. Categories can have no concrete being without action or immediate feeling. (Cohen 1923: xxi)

The deathblow to intuitive formulations.

> Also, by the use of popular terms which have **a variety of meanings**, one **easily slides from one meaning to another**, so that **the most improbable conclusions are thun derived from seeming truisms**. (Cohen 1923: xxv)

Don't I know it. Current approach hangs on drawing out the implications and attempting to map the area of meaning by way of paraphraseology.

> There is, however, an even more positive direction in which symbolic logic serves the interest of philosophy, and that is in throwing light on **the nature of symbols and on the relation of meaning**. Philosophers have light-heartedly dismissed questions as to the nature of significan signs as **'merel' (most fatal word!)** a matter of language. (Cohen 1923: xxvi)

Note that Malinowski used the fatal word "mere" a whole 6 times in PC!

> **All reasoning is from some concrete situation to another**. (Cohen 1923: xxvi)

This truism I shall read as pointing to the value of illustrations (representative anecdotes).

> A single penny will fall head or it will fall tail every time; to-morrow it will rain, or it will not rain at all. The probability of 1/2 or any other fraction means nothing in a single case. It is only because **we feel the single event as representative of a class**, as something which repeats itself, that we speak elliptically of the probability of a single event. (Cohen 1923: xxviii)

Speaking about weather, prognosticating. Theory building through grouping. There is nothing more repetitive in language than formulae of greeting or approach. It is in their linguistic nature to be recurring.

Murdock, George Peter 1942. Bronisław Malinowksi. *The Yale Law Journal* 51(8): 1235-1236.

> [...] Malinowski brought to social science an extraordinary background as well as exceptional intellectual gifts. Knowing many kinds of people as **a traveled man**, knowing them critically as **an observant man**, and knowing them intimately as **a sensitive man**, he found himself unable to subscribe to the anthropological fiction that man is but a culture-bearing phantom who helplessly adopts and perpetuates any absurdty of custom to which he is exposed. He saw people rather as **vibrantly alive**, wrestling with their environments and collaborating with one another in the endeavor to satisfy basic biological urges, and adopting and transmitting only such techniques and usages as proved expedient in practice. (Murdock 1942: 1235)

Travelled, observant, and sensitive. The vibracy is in doubt, though, at least in PC. And the expedience in practice of some techniques is dubious (how expedient is flying witch magic?).

> Primitive peoples were **studied for their own sake**, to unravel their historical relationships with one another rather than to contribute to the knowledge of manking as a whole. (Murdock 1942: 1235)

What does that even mean? He studied the things the natives do for their own sake, for their own sake? Is anthropology itself "futile"?

> No longer can law be regarded as a closed system, impervious to the changing needs of individuals and to **the evolving forms of their social relationsips**. (Murdock 1942: 1236)

The common trope is that social relationships "grow", not evolve.

Malinowski, Bronisław 1942. A New Instrument for the Interpretation of Law - Especially Primitive. *The Yale Law Journal* 51(8): 1237-1254.

> **It suffers from some extravagances of style and treatment which are provocative**. Some of its **hesitancies** and failures will stimulate further research. Certain **achievements** are **lasting** and will prove of great value to social science, anthropology, and to the theory of law, **primitive and crystallized**. (Malinowski 1942: 1237)

Same could be said of his own style. Is PC a lasting achievement? Can it's "hesitancies", like the contingencies in the peripatetic portion: "It would be even incorrect, I think", "I think that", "There can be no doubt". Is "crystallized" his latest opposition to "primitive"? What does it say about each? Is civilization crystallized? Is there plasticity in primitive stuff? There's some imagery here that should be thought/thawed out.

> The authors have **digested the older literature**, especially the works of George Bird Grinnell. They have by original field-work **supplemented the older data with regard to the legal principles** and practices of their natives. (Malinowski 1942: 1237)

Turn of phrase. "Supplementing" could add to "expanding". Cf. "we reach the underlying principles of law and social propriety by examining custom and manners" (Malinowski 1922: 428). Note that "the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man" (PC 3.3) is one grand principle.

> In the study of communities where law is neither **codified** nor administered before courts, nor yet enforced by constabulary, certain problems arise which can be easily overlooked in a jurisprudence based on our own **formal and crystallized systems**. (Malinowski 1942: 1238)

Crystallization and codification. The difference between primitive and national culture: one can allow for a "holistic attitude to culture" (Gellner 1985: 7), whereas the the other aims to protect "a supposedly pre-existent cultural unity" (*ibid*, 6). The fixed texts and codified systems of a "civilization" have a past to contend with, whereas, as Malinowski writes at the end of *Argonauts* on the subject of history, the Trobrianders have a mythological view of the world where nearly everything carries the stamp of plasticity (especially evident in magical lore).

> The very definition of law and its relation to **custom, ethical rule, the norms of manner and etiquette**, are problems which must be raised and answered by the field-worker, the student of comparative jurisprudence, and **the sociologist who attempts to place** law in relation to social control, and **social control in relation to culture as a whole**. (Malinowski 1942: 1238)

Very programmatic statements these. The list of variables are all cultural systems of codifications (or names/ideas for them), and subject of social control is one that would have interested me immensely some years ago but here I'll just note the search for micro-macro bridge and wait until I read *Crime and Custom*.

> I shall try here to state the position of primitive jurisprudence in my own terms and from my **point of view** which, as far as I can see, is **cognate** to that of the present book. (Malinowski 1942: 1238)

Cognate - related, connected [points of view] descended from a common ancestor. General introduction to the selection of literature. Cognate points of view in Giddings, opposed in Mahaffy and Gardiner.

> Is man's organized and implemented behavior, that is culture, subject to laws in the scientific sense? [...] **"Social life and social relations are [...] basically incongruous and disorderly."** (Malinowski 1942: 1238)

The rough ground of the everyday. Or in the immemorial words of one Tommy Wiseau: "Human behavior is chaotic."

> Cairns, *The Theory of Legal Science* (1941) 53. The whole Chapter 4, "The Principle of Disorder", in which this sentence occurs, turns round the thesis that there is no such thing as an intrinsic determinism of culture. [...] "[...] The order which exists in human society at any given time is predominantly **an achieved order**, an invention at the center of which is man. [...]" All this to be begs the question of why, and for what reason the inventors of order invented it. In my opinion **human inventions are determined by the needs of the individual and of the community**. (Malinowski 1942: 1238; footnote 1)

I think this links up with the topics of the stranger and natural enemy. The mechanisms of reducing interference, i.e. obstracizing unpleasant people, is a social technique, even a technique of speaking, that in some sense maintains order and equilibrium in the dimension of recreation and relaxation.

> **Culture, however, primitive and developed alike**, is subject to the laws of physics since human bodies are first and foremost lumps of matter. (Malinowski 1942: 1239)

Cf. "savage and civilized alike" (PC 9.4). The implications of this development (culture) are too heavy to draw out at the moment.

> The end or purpose, the starting point, the determinisms of mechanics and hydro-dynamics, as well as of muscular and nervous energies, are integrated into a system which is neither chaotic, nor disorderly, which indeed is determined and regulated by **principles open to observation and capable of being formulated**. (Malinowski 1942: 1239)

This sounds like the question of whether or not conversation is an art and if techniques of teaching or studying it can be formulated. It may be noted that to my knowledge Malinowski himself did not employ, much like Jakobson, the term "phatic" in his actual ethnographic narratives. He liberally mentions parts of it, in *Argonauts* at least, but he doesn't seem to add much to it later on. I'll have to read his paper on lingustics and ethnography suggested by Annabelle Lukin in "The study of "living language"".

> The structure of economics, of the normative system, of **organized recreation**, and of magical and religious cults is also based on the human needs which are satisfied in each such activity. (Malinowski 1942: 1239)

Is conversation an organized recreation or an institution or related to one? Is it related to the structure of economics (service encounters) and the normative system (manners and etiquette)?

> Another line on which the existence of order in culture can be recognized is **the recurrence of typical forms of organization, that is, of institutions**. The family, the municipality, the organization of kinship and clanship, age-grades, and occupational teams are **universals of primitive culture**. Evolution consists in **a constantly increasing institutional crystallization** of such specific activities as those related to economic production, distribution, and consumption; the administration of law and justice; education and politics; practices of religious cult; the cultivation of science, literature, art and music; and **the pursuit of sport and recreation**. (Malinowski 1942: 1240)

If conversation is a form of social organization (assemly, association), then it must be an institution. PC is, evidently, a universal (instinct, encompassing all humans "alike"). Mahaffy's *Art of Conversation* can be read as an effort towards increasincly institutionalizing the free and aimless variety of social intercourse while the ideas Malinowski has helped inspire involve questioning "Why small talk is so excruciating" (Roberts 2018.10.28).

> Starting from **the material substratum of culture**, we would find again a number of concrete, clear, and definite lines on which general and specific principles of cultural determination can be established. (Malinowski 1942: 1240)

Is there a social substratum of culture? Or is this too controversial for the post-social Malinowski?

> Symbolism, notably in language, can be shown to fall under **grammatical and syntactic**, as well as **semantic categories** which are universal. **Everywhere we find the same parts of speech**, the same structure of [|] the sentence, the same uses of metaphor and abstraction, the same distinction between concrete and particular on the one hand, and general or conceptual on the other. (Malinowski 1942: 1240-1241)

Notice that "pragmatic categories" are not listed. By this time Malinowski has realized that the opposition between primitive and civilized use of speech does not fly.

> Underlying such differences, however, there is the universal determinism based on the fact that **man has always primarily to satisfy his basic organic needs**; that in doing this by creating **the artificial environment of culture**, he has to act under **conditions of order, continuity, predictability, and authority**. (Malinowski 1942: 1241)

A possible positive interpretation for "primitive" - clothe it in the lingo of primary or dominant function. Emphasize its variability (differentiation) and universality at once. These conditions could relate to the PC tropes of reciprocity, company, mechanization, and renown.

> In all this **the fundamental rules of behavior defining the relations between individuals and groups** reappears once more, as an integral part of the determinism of culture. **Agreements between individuals through contract**; rules of conduct based on birth and status; **reciprocal concatenations of duties which establish such typical relations** as between husband and wife, parents and children, kinsmen and clansmen; the duties and privileges of status, rank, and authority, occur throughout and are invariably true to type. (Malinowski 1942: 1241)

Manners. Communion is, in this sense, a tacit agreement to act in a mutual state of affirmation and consent. One of such "minor" duties is listening to the other person, gifting the pleasure of being listened, and another the expression of affinity and consciousness of kind - *I am like you*; when disagreement or contention does arise or become explicit it leads to antipathies and tensions in social relations. In this case it's a metaphorical or implicit contract, a la P. Blanco (2010).

> Examples of such laws are contained already in the previous argument. Those acquainted with the works of **Sumner and Keller, Westermarck, Hobhouse**, Durkheim, Radcliffe-Brown, R. W. Firth, A. I. Richards, **G. P. Murdock** - to mention but a few names - will easily supply many other cases. The large scale **enterprise of digesting, ordering, and classifying** ethnographic evidence, which under the title of "cross-cultural survey" is now in progress under the direction of G. P. Murdock at the Institute of Human Relations, Yale University, is perhaps the most important and decisive argument in favor of cultural determinism. (Malinowski 1942: 1241; footnote 2)

Since he only gives the titles and dates of his own publications, I'll just have to keep my eyes open for these names. (Or perform a string search in text versions of his books on archive.org)

> Indeed, the more fundamental the law of nature or the law of physiology or psychology, the later is its appearance in human knowledge, hence in human statement. **The primitive savage, very much like the modern man of science, refuses to see and to acknowledge the obvious**. (Malinowski 1942: 1242)

Something like "exact meaning" again, here held "akin" to both extremes in terms of primary linguistic function (the social of the "primitive savage" and the works of "the modern man of science"). The observation about the fundamentalness of a law of nature seems cryptic - does it mean that if metabolism is a law of nature more fundamental than the social instinct, it enters human knowledge as a statement about human nature later than knowledge of social instinct? Were humans theoreticians first and hungry second? Polemics, of course, but I really don't grasp the implication. Problems of origin is very abstract matters.

> We have thus the important distinction to make between (1) rules of cultural determinism accepted, but neither known nor stated; and (2) rules explicitly standardized and formulated in early symbolic gesture or sound. [□] To this distinction we have to add another. Among the rules stated and known, as well as taught and transmitted, there are again two classes. The first is automatically sanctioned by **the coercion of efficiency** or by **the convenience of conventionality**. The coercion of efficiency can be clearest seen in technological rules. [...] The rules of convenience can be found most clearly in **the regularities and conventions which control human relations in everyday common life**. From the very outset human behavior had to be regular and predictable, since it was **collective or social**. The time-table of daily life; the manners and conventions of common feeding, of uniform dress, of custom in walking, working, and sleeping were indispensable. Human beings have to depend upon the behavior of others. The high value of convention and uniformity in primitive cultures, and again in our modern cultures of mass production, is not a freak, but a necessity. Thus, **a whole set of regularities of human behavior remain outside any socially organized enforcement**. In addition to these, many **rules of manners**, [|] conventions of behavior, **tricks of useful technique, material and social**, once adopted prove their own utility and efficiency. There are also no temptations to break or to stretch such rules. (Malinowski 1942: 1242-1243)

Habits in all human activities. Effectiveness and conventionality possibly results of the economy of effort of thought. related to Ruesch's "social technique" (1950). (Note that the very interesting source about Dale Carnegie was by Gail Parker (1977) and links up rather smoothly with Malinowski's statements about ethics and sincerity.

> As soon as a rule curbs certain physiological propensities or delimits the advantages and claims of two or more parties, there enters **the element of divergent interest**. Thus rules referring to the distribution of food, rules related to sex, to authority, to privilege, and duty respectively; **all the rules which impose more effort and less reward on a class, group, or individual for the advantage of another**, have to be sanctioned. Here enter also the rules which protect life and property, and prevent bodily harm between individuals, that is, rules of criminal law. (Malinowski 1942: 1243)

Here we have in the first instance the divergent interests of speakers and listeners, in which some parity (exchange of roles) is necessary for reciprocity. The rules imposing more effort and less reward t particular people brings up once again the situation of the lone ethnographer and his means of acquiring food and shelter from people he studies but does not necessarily understand. The modern approach would involve the discrimination of black people in U.S., and it seems appropriate that his fieldwork in his later years involved Africa (cf. Mau Mau).

> **Homonyms are a perennial source of confusion in scientific argument**. In the study of law **the confusion created by the multiple meanings given to the main term** has been as vicious as anywhere. In our meaning at least four different meanings have made their appearance. (Malinowski 1942: 1243)

Is'n that so. Annabelle Lukin can't even read "phatic communion", she looks at the text and utters "phatic communication". Was she seeing a hallucination? Or is "communion" really unpronounceable? Note that I have to deal with either less (3) or more, or infinitely more meanings to the word "phatic". Malinowski and Jakobson would come first and second. La Barre would become third but then it's up to a debate whether he should be grouped in with those who have a different outlook on speech (Austin, Wescott) or even conversation (de Laguna 1927). And then I wouldn't know where to place Gardiner in all of this since his contribution is not as easily reduced to an exact formula.

> Law (2) is the rule of **conduct standardized in behavior or verbally formulated**. The rules of knowledge, of technology, **of co-operation, of common life, and of convention**, enter into this class. The rules of primitive knowledge usually occur as imperative or, at least, normative statements, since they are **formulated invariably so as to fit pragmatic contexts**. They bear a strong surface resemblance to other imperatives of tradition. (Malinowski 1942: 1243)

Related to the ideas held by the community about its institutions. My meta-theory of phaticity, as it currently stands, is that these "phatic tropes" I'm trying to put into context are "formulated" in the same way ("invaniably") to fit the "pragmatic context" of what we call small talk because they are derived from a selective or limited reading Malinowski's original essay. I am going to argue boldly that "phatic communion" was a "critical term", implying a critical theory of communication, rather than a positive and empirical study of social speech, its psychological mechanisms (cognitive-semantic aspects), its interrelations with other modes of action (pragmatic, functional anthropology of culture), and its concomitant theory of the ever-complex expression of emotion, sentiment, and attitude./p>

> Law (3) applies to rules of conduct which refer to relations between individuals and groups, delimit divergent interests, and **curtail disruptive physiological and sociological tendencies**. Here enter most rules of property, contract, status and authority, as well as the rules protecting human life and limb, and limiting sexual rights to **well-defined social relations**. (Malinowski 1942: 1243)

This curtailment sounds like censorship (around the village fire? excisement and ostracizing); you keep "the stranger" away because he has disruptive tendencies (interference). "Well-defined social relations" can be read as (1) the crystallization of human relations in social agreements (formal contracts), (2) The quality of the social relation; well-defined as in normatively controlled, publicly acknowledged, etc., and (3) as the progress from negligible to weak to strong ties *sensu* Granovetter (1973), e.g. the invisible network of bonds (and its visibility, e.g. social media and public following).

> The aim of this little list is to show clearly that some of **the ambiguities must be eliminated before** jurisprudence **can be made safe from its own verbal confusion**. The **differences indicated are real and the categories are distinct**. (Malinowski 1942: 1244)

General introduction to the work on PC and its "verbal confusion". The differences and distinct conceptions I have in mind are the three (or *n*) enumerated above.

> They lack above all **the element of sanction as a social reaction**. Law (3), on the other hand, corresponds definitely to *Law* as we use the term in our own society. Rules which delimit claims and interests have to be known and clearly stated. Their maintenance is a matter of concern to those whose claims and interests are involved. **Laws of this type are often positively sanctioned, that is, strict observance is rewarded, quite as much as inadequacy and breach punished**. (Malinowski 1942: 1244)

Positively sanctioned elements are equally punished and rewarded. The question is, what's the sanction for not speaking the local language or being idiokinetic?

> To study the claims within a family or a local group, or **a military society**, we must know the structure and the working of such an institution. (Malinowski 1942: 1245)

This took a sudden dark turn. Was Malinowski about to write about military society as a total institution like Goffman did in *Asylum*? As an aside, it's mighty suspicious that a Polish subject of Austria dies of a heart-attack when he is going around the U.S. and working on getting the states to participate in WWII. There's something like *All My Lenins* behind the answer. How many actual films have they made about Malinowski? (The Young Indiana Jones segment doesn't count.)

> The positive aspect, that is **the need of understanding why laws work before we proceed to their breach**, is also clearly stated. "The members of the group, working within its order, then either manage so to handle divergent claims as to keep the 'group' still the group, or else the law-jobs fail to get done, and **the group explodes or dribbles apart, or dies**" (P. 274). (Malinowski 1942: 1245)

Likewise, it would be better to proceed from Mahaffy's theory of conversation and demonstrate the twists and turns Malinowski undertakes to criticize the natives and British under(educated)-classes. The exploding, dribbling and dying group is way too vivid a figure.

> Law is **not an end itself**, but **an indispensable instrumentality for the achievement of the real, ultimately biological ends** of human activities. (Malinowski 1942: 1245)

Is this biological determinism or functionalism? What is the "real, ultimate" biological end of free and aimless social intercourse or is it an insincere form of instrumentality, a social technique?

> The sociologist and the ethnographer on the other hand must primarily be interested in **the working of social control**, that is, the maintenance of order. (Malinowski 1942: 1246)

Sounds like the activity of the social mind. Superficially, that is. It actually sounds likeEdwin Earp's *The Social Engineer* (1911): "the establishment of permanent social control [...] The great task in social engineering is to keep society conscious of its needs until it can be aroused to do what ought to be done to better the conditions of which it is aware, or to change the social habits and customs of a people so that evil may be avoided or good achieved." (Earp 1911: 3-4)

> The whole work of courts, judges, and counsel, that is, Law (4), moved within **a well established reality which changed but little, and the foundations of which could be taken for granted.** (Malinowski 1942: 1246)

Phraseology for intuitiveness and continued influence.

> The concentration of human beings in large cities, **the nervous strain of modern life**, certain type of labor in mines, factories, and tropical climates have created new environments for the human organism, new diseases, and new needs for hygiene and preventive medicine. (Malinowski 1942: 1247)

An unpleasant tension no distance can shake off.

> Every political revolution creates new theories and new conditions of law; Napoleon's code, the German *Bürgerliche Gesetzbuch*, **the new constituents of Russia, of Nazy Germany, and of Fascist Italy** are examples. Law is but a part of social and cultural engineering. [...] There was an attempt to make a whole nation sober by law. It failed. In Nazi Germany **a whole nation is being transformed into a gang of bloodthirsty world-bandits** through the instrumentality of law, among others. [...] The Italian dictator is trying to make his intelligent, cynical, and peace-loving people into courageous heroes. [...] A great communistic UNion has tried to abolish God, marriage, and the family, again by law. (Malinowski 1942: 1247)

What do these countries have in common? Soviet Union was "great"? What if Polish intellectuals were hunted down when the "new constitutions" were ripping Poland in two?

> We must have juridical planning quite as much as we now have planned economics, planned politics, planned education and **planned cultural regimes**. Planning in itself, as we know from engineering, banking, and education, need not become a vice or a danger. **Doctrinaire planning, the planning on lines of crude and partisan visions such as we find in totalitarianism**, becomes a vice [|] and a peril because it is done without any consideration given to the realities of human culture and human nature. (Malinowski 1942: 1247-1248)

Did planned cultural regimes work out? Soviet realism, anyone? Doctrinaire planning and analytic planning are probably something that we might read in the history of modern China.

> To take but one concrete example: **the creation of collective security** in our future world is the very prerequisite of **the survival of culture**. (Malinowski 1942: 1248)

How is this not culture *qua* collective consciousness and "The central political idea of nationalism" (Gellner 1985: 6)?

> The ethnographer is thus compelled **to study the working of the** rules and principles of tribal law or **custom under the microscope**, as it were. He cannot even discover and formulate them, unless he observes at close range **the battle of conflicting claims**, the working out of a compromise which invariably tends to conform to the general statement of the rule as this is found in tradition. (Malinowski 1942: 1249)

Granularity (of tropes), and the conflicting statements between Malinowski and others (Spencer, Durkheim, Mahaffy).

> He also discovers why this is so. He can ascertain and state that the claims as between husband and wife, chief and subject, clan leader and other members, are related to **what these people do together** and **what they have to contribute**, one and all, to the concerted actions, as well as what they receive as reward of their contributions. (Malinowski 1942: 1249)

You "begin to wonder languidly as to what that fellow may be at" (Conrad 1914: 15). Malinowski's bias may be that the primitive does not "contribute" to his recreation.

> In some cases and in certain cultures the coercion of force enters as an effective factor. We have such institutions as slavery, serfdom, tyranny, and exploitation by **secret societies or privileged groups**. Yet even here, a further analysis discloses that the organization of force an oppression is related functionally to such phenomena as the military constitution of the tribe, the recruiting of the slave class by inter-tribal wars, and other **general principles of cultural orientation** which make force possible within and necessary without. (Malinowski 1942: 1249)

Malinowski the conspiracy theorist. National character - cultural orientation.

> **The whole domain of sociol control**, as this has been named by Professor E. A. Ross, imposes itself on the [|] work of the ethnographer and on his **cogitations** in jurisprudence, as strongly as it seems to have been alien and unpalatable to the lawyer-craftsman of the past and even of the present. (Malinowski 1942: 1249-1250)

A later lead. What's the sum total of his cogitations in linguistics?

> To justify this extensive monologue I would like to say that **the authors perhaps have not quite clearly stated the background of their own theory**. (Malinowski 1942: 1250)

Ironic phraseology because that's exactly why the three legs of the stool are wobbly.

> We find no bibliography of ethnographic literature, no **summing up of the several points of view** to which the present book is **an excellent corrective**. (Malinowski 1942: 1250)

This is the problem I have with E. R. Clay. Had he given better bibliographical information and presented his case more academically it wouldn't have to take you to get to the end of the book for the crucial information of its context and true content (arguing with Huxley).

> This might lead the reader to suspect that the writers have not heard about such contributions as *Law and the Social Sciences* by Huntington Cairns, (1935); or William A. Robinson's *Civilisation and the Growth of Law*, (1935); or *An Introduction to the Sociology of Law* by M. S. Timasheff, (1939); or that they underrate the work of **Roscoe Pound**; of L. Petrazhitsky; of H. Kelsen; of G. Gurvitch; of E. Ehrlich - to mention only a few outstanding names. (Malinowski 1942: 1250)

Why in these nuggety, condensed lists? Why never a nod when their ideas are addressed on the go? I may be authoritative in my source-work but carelessness and mask of originality of this kind I cannot stand.

> I find also some misgivings about the **style** in which the book is written. In many ways it is magnificent, inspiring, candid, and attractive. It **carries the reader along, it compels his attention, and all its extravagances and involutions are clearly a matter of deliberate purpose**. [|] With all this, the style remains cryptic. This might have been easily remedied if, in relation to certain crucial passages where fundamental concepts are defined or a new and original position taken, the writers have given, after their racy and inspired phrasing of a brilliant idea, a sober **translation into ordinary and accepted language**. (Malinowski 1942: 1249-1250)

Illustrations and intuitiveness. The author of "Malinowski's Style" missed this, and probably other stylistic and philological remarks Malinowski has made in his many reviews and forewords. This is his description of his own narrative style, as characterized by Payne. His was a character-assassination, it feels like.

> This is how the cardinal concept is defined:
>
> > Law has as one of its main purposes to make men go round in more or less clear ways; law does in fact to some extent make men go round in more or less clear ways. Law **purposes to channel behavior in such manner as to prevent or avoid conflict**; and law does in important degree so channel behavior. **Without *the purpose attribute*, law is unthinkable**; without the effect attribute, law cannot be said to 'prevail' in a culture, to have 'being' in it" (Llewellyn & Hoebel, *The Cheynne Way: Conflict and Case Law in Primitive Jurisprudence*, p. 20).

(Malinowski 1942: 1251)

I like this metaphorical use of "channel" (should start collecting them more and maybe cover its area of meaning this way). Malinowski probably doesn't like that this definition hinges on purposiveness and not something empirical in the situation.

> Yet here also sentence after sentence could be quoted in which **new words, original and startling** - at times what appear to me excellent **neologisms** - are introduced, yet without any guarantee to the reader that he **translates the meaning** correctly. (Malinowski 1942: 1251)

Note the similar instance of translating in illustrations. Phraseologically it's a perfect companion to "old words".

> Yet here once more it would be difficult for me to keep this passage for future quotation, or to use it as a statement of first rate authority of a point on which I am fundamentally in agreement - **or so it appears to me**. (Malinowski 1942: 1252)

This is kinda how I write.

> These criticisms might appear **captious**. I would like them to be constructive. This book is excellent. It cries out, however, for a second volume on Cheyenne law in which I would hope for additional data. I would also hope that **some of the cryptic passages of the present book might be translated into the plain, conventional English of social science** at its best, an English of which both Llewellyn and Hoebel have proved themselves masters on other occasions. (Malinowski 1942: 1253)

Captious is "tending to find fault or raise petty objections." My current object is to translate the cryptic phrases in the definition of PC into the English conventional to sources his phrases are similar with or different from in a significant way.

> Even those who might regard the present book as "a major trouble case in modern social science", will profit by **reading it, struggling with it, and clarifying their own ideas**. (Malinowski 1942: 1254)

Nice. This use of the triad is almost Peircean (perception, reaction, cogitation).

Malinowski, Bronisław 1941. Man's Culture and Man's Behavior. *Sigma Xi Quarterly* 29(3): 182-196.

> Culture is clearly **the fullest context of all activities**. It is the vast instrumentality through which man achieves his ends, both as an animal that must eat, rest, and reproduce; and as the spiritual being who **desires to extend his mental horizons, produce works of art, and develop systems of faith**. (Malinowski 1941: 182)

It is possible to extend one's mental horizons through conversations, use encharming social techniques, and originate religious ideas in communion of peech.

> It seems hardly even necessary to stress the fact that the student of contemporary social phenomena and also the psychologist must attack their problems within the real context in which these happen: **the context of culture**. (Malinowski 1941: 182)

Reminds me of Malinowski's influence on Ray Birdwhistell. Due to Lotman, *kultuurikontekst* is actually a rather frequent Estonian word.

> We have to estalish clearly determined relations between cultural variables embodied into **formulæ of general applicability**. (Malinowski 1941: 183)

These formulae probably have the convenience of conventionality.

> The legitimate subject matter of anthropology, as well as of other social sciences, is culture. The experimental approach to this subject matter must be based on **direct observation of collective, organized behavior** through field work. (Malinowski 1941: 183)

Other subject matters of anthorpology are illegitimate? Once again, empiricism and self-contradiction in relation with something collective.

> Obviously anthropology has no claims whatsoever to deal with the scientific problem of culture alone. It had certain initial advantages. To use them fully it must, first and foremost, disclaim some **spurious pretenses**. (Malinowski 1941: 184)

Recording for the rarity of "spuriousness".

> There are, however, **other interests, values, and motives connected with science or with art** which transcend any biological determinism. We are thus led to the fuller analysis as to what the drive or motives of human beings are, and also as to the principle and forces of human organization. (Malinowski 1941: 183)

These are the "higher" instrumentalities of culture. It is appealing, at this point, to place emphasis in the "Art" in Mahaffy's *Art of Conversation*. But not enough to contradict the gregariousness of our progenitors.

> Accordingly, man is not merely impelled by hunger and thirst, by love, and the desire to sleep. There are other motives connected with **ambition, rank, doctrine, and mythology** which establish as powerful incentives for conduct as do those of an innate drive. Instrumentality obtains throughout. In other words, it is **always** found that a human being is impelled to a specific activity **in order to attain a desired end**. (Malinowski 1941: 187)

These are the so-called meta-needs. The "always" casts doubt on the validity of all his observations of futility.

> Finally, it will be possible to show that the integrative values, such as **ideas, belief, moral rule**, are also determined and significant through their relation to culture as a whole. (Malinowski 1941: 187)

Oddly stretched triad.

> The concept of **basic need** differs from that of drive, in that it **refers to the collective exercise of individual drives, integrated with reference to the community as a whole**. The satisfaction of basic needs is predicated with reference to all the organisms, to environmental conditions, and to the cultural setting of the community. (Malinowski 1941: 189)

"They are desires massed and generalized; desires felt simultaneously and continuously by thousands, or even by millions of men, who are by them simultaneously moved to concerted action" (Giddings 1896: 37).

> To make the last argument more concrete and precise, let us again embody it into a diagrammatic presentation:
>
> > Drive (1) - Instrumental performance - **Culturally defined situation** - Drive (2) - **Consummatory act** - **Satisfaction (meta-physiological)**.

This is obviously a much more accurate and less abstract representation than the vital sequence previously shown. (Malinowski 1941: 191)

Pseudo-sociality makes communion instrumental and a mediate vehicle for an external drive.

> Man very often does not eat by hunger, hardly ever by hunger alone. He eats at the right time, the right place, and in the right company. His tastes and values are highly shaped, and even when hungry, he will not touch food defined in his own culture as disgusting, unpalatable, or morally repugnant. "One man's meat is another man's poison": my cannibal friends in New Guinea would have developed a healthy appetite is confronted with missionary steak, but **turned away in disgust from my tinned Camembert cheese, sauerkraut, or frankfurters, which latter they regarded as gigantic worms**. (Malinowski 1941: 191)

Kurgid on rohelised junnid.

> In primitive communities such special institutions may be absent or rudimentary. Nevertheless, the equivalents of codifications, of adjudication, and enforcement are never absent. **The essence of custom and norm is that it coordinates behavior**; hence it has to be known by all those who cooperate. Many norms nurb innate tendencies, define privileges and duties, **limit ambition, and circumscribe the use of wealth**. There is invariably a tendency to circumvent them. Together with the need of force implied in **the imperative of social order**, we have in authority **a principle which implies the existence of force socially determined and physically implemented**. We find everywhere, therefore, **the political principle**, that is, the socially or culturally determined distribution of force and the right to use it. (Malinowski 1941: 193)

In the previous paper there was something like this in relation with censure (or sanction?). In any case this gets to the heart of it: the tropes of national character and natural enemy have to do with the so-called political principle.

> **A clear definition of the symbolic process is still lacking.** Its existence was implied throughout, especially in our statements concerning the codes of human behavior, the rules of conduct, the educational processes which largely consist in verbal instruction, and the inculcation of systems of value. (Malinowski 1941: 194)

The neurophysiology of the semeion is still unsolved?

> Reinforcement, however, accounts only for the formation of habits, that is, of individual acquired types of behavior. **As long as habit is not infectious of public, it is not a real unit of culture**. Culture begins when the transition between habit and custom is made. **Custom can be defined as a habit made public by communication from one individual to others and transferable, that is, capable of being ingrained by one generation on to the next**. (Malinowski 1941: 195)

Anticipating memes. Though, I did appreciate someone writing about the merit of *not* applying evolutionary theory on culture.

> **The raw materials of both sociability and symbolism can also be assumed as pre-existent to the actual emergence of culture.** The long infancy of the human species and the formation of families and of family groups was undoubtedly precultural. These are mere assumptions for which proof need not be given, but which are essentially plausible. (Malinowski 1941: 195)

This is how he finally solves the instinct and trend problem. He pulls a Jespersen.

Richards, Audrey I. 1943. Bronisław Kaspar Malinowski. *Man* 43: 1-4.

> Bronisław Malinowski died suddenly at Yale on May 16th, 1942, after taking the chair at **the formal opening of a Polish Institute of Arts and Sciences**, of which he had been chosen PResident. […] He had recently plunged with his usualy energy into **planning for post-war reconstruction**. He had always claimed that the anthropologist had a special contribution to make to the study of modern society, and used constantly to stimulate his students by **comparing primitive institutions and their own**. (Richards 1943: 1)

Material for an indecent short story of a poisoned ethnographist. Planning for post-war reconstruction is exactly the impression given off by the last two papers I read.

> He mocked at English customs, and hurried each vacation to the more **congenial atmosphere** of the Tyrol, but London remained the centre of his intellectual life and interests, and he wrote of it with nostalgia during the last years of his life. (Richards 1943: 1)

A variant of pleasant atmosphere.

> The **integrative function** of magic and religion was another subject which continually absorbed his interestsi. **Initially he followed Durkheim in his stress on the social importance of religious rites and beliefs**, but these views he reformulated in the light of direct observations on primitive societies. He also combined them with **a definitely psychological approach**, that is to say, with an emphasis on the part played by magic and religion in the life of the individual. (Richards 1943: 2)

This is what is at stake with the atmosphere.

> His **quick sympathies** and his **unusual linguistic gifts** and **powers of human contact** made it possible for him to share in a quite exceptional way the life of the people whom he had gone to observe. (Richards 1943: 2)

Enchanting.

> His passion for detail was combined with the true field-worker's **gift for swift, almost intuitive, judgment of social situations** and a power of formulating quickly the problem at issue. His field-work lectures were full of warnings of the dangers of **merely collecting facts without system or purpose**. (Richards 1943: 2)

Enchanting platitudes of theory.

> Malinowski early abandoned formal lecturing, and always ignored the prescribed University curriculum. **Students worked at any problem in which he was at the moment intesely absorbed**. It was in seminars that his teaching gifts were best displayed. (Richards 1943: 3)

This is personally appealing.

> They were never bored. 'Invite Malinowski to the opening session of a conference,' said a shrewd missionary. 'Half the audience will disagree with him violently, but the discussions will go with a swing from the start.' 'I have just had a letter from Malinowski,' said another ruefully. 'His language is so appalling that I cannot let my secretary file the note. But he has given me enough ideas to work on for half a year.' In **this power of stimulus** his genius lay. (Richards 1943: 4)

"Demonic", almost, this power of stimulus.

Gluckman, Max 1947. Malinowski's 'Functional' Analysis of Social Change. *Africa: Journal of the International African Institute* 17(2): 103-121.

> Each published essay shows that Malinowski failed **to work out clearly** the structure of his own thesis. He is **muddled about his basic philosophical and moral assumptions**, and his reasoning is illogical and **internally inconsistent**. (Gluckman 1947: 103)

Synonyms for what is by now more than clear.

> In this particular example Malinowski's obsession against history leads him to **a shattering egocentricity**. (Gluckman 1947: 105)

Phraseology.

> Malinowski writes: 'it is now generally agreed upon that Europeans form an integral part of any contact situation. [...] But I think it is pushing a legitimate commonplace too far when it is suggested [by Schapera] that "the missionary, administrator, trader and labour recruiter must be regarded as factors in the tribal life in the same way as are the chief and the magician". [...] Yet another writer [Fortes] has claimed: "**contact agents** can be treated as integrally part of the community"'. (Gluckman 1947: 107)

In this light it is almost ironic that someone should invent such a term as "phatic expert".

> The argument must be taken seriously, since Malinowski bases on this **a concept of the 'common factor'** which he raises to the dignity of treatment in a separate essay: 'whenever there is **a common measure between the intentions** of European impact and the existing needs of the African society, change can lead to a new thriving forms of cultural coöperation [...] the absence of a common factor leads to conflict' (p. 70). (Gluckman 1947: 110)

This reads like the consciousness of kind between social minds. National character and natural enemy, of course.

> This section points to another weakness implicit in Malinowski's scheme. Whenever he tries to frame analytical problems, **he poses practical problems in the most naive terms**. He begins the book with a statement that there is no difference between theoretical and applied research. **He cannot, with his concepts, do otherwise**, for, as we shall se, **they bind him to the description of unique realities**. (Gluckman 1947: 111)

Yup, his turning the social vices outlined by Mahaffy into illustrations of "unique realities" is somewhat naive.

> A variant of migrant labour from the reserves in South Africa is migrant labour of African labour tenants, bound to work six months in a year for the farmer on whose land they live. **Statute has been piled on statute to keep these tenantse bound to their farmers**. All are unsuccessful, for they operate against the dominant movement from country to town. Similar legislation has also occurred in the history of Europe. (Gluckman 1947: 113)

This occurred in Czarist Russia at the end of the 19th Century, particularly in the west (Estonia) and south (Crimea) corners of the Empire. A stronger meaning to "bond". Contractual formalities are included. *Prohvet Maltsvet* is primarily about the separatist sect of early Christian dogmatism (no colorful clothes, braided hair, alcohol, tobacco, or pig meat).

> Malinowski considers the urban areas of Africa to be 'a new cultural reality with its own determinisms'. It is impossible, in Malinowski's terms, to set lines for studying so-called tribalized and detribalized Africans. In his framework these categories of people live in **different 'cultural realities'**. (Gluckman 1947: 114)

Berger and Luckmann (1966) immediately come to mind. Tribal cultures are as-if isolated "pockets of meaning". At least on a global scale, they are. Spheres of cultural influence would thus constitute "larger pockets". Giddings' ethnogenesis could do much service here, and I suspect that in his later work Malinowski developed ideas in there which he otherwise cricizised. Since one of my major points is that "phatic" is a critical term, it could do well to collect instances (from his reviews, for example) of him criticizing an idea that he later employs, like Gluckman writes on the first page: "He attacks those who do not belong to his elect by distorting what they have said, and then he unconsciously puts forward their views to demolish someone else." (*infra*, 103)

> But he is still tribalized, for of course he does not cease to be influenced by tribal culture. To understand his behaviour we must study: how far does he act under **urban and industrial influences**, common to all urban areas throughout the world? e.g. in forming civil leagues, trade unions, &c. How far is his behaviour determined by **poverty, lack of skill, and other characteristics which he shares with workers elsewhere in capitalist countries**? (Gluckman 1947: 114)

This is a better exposition of the "the primitive mind [...] among savages or our own uneducated classes" (PC 4.3). Though it's such a hefty topic that I might have to leave it out of my project for now, it would merit a separate, more critical, context? Binding it with PC outright would reduce its appeal among those who I target as interested in a clear examination of the semio-linguistic aspects involved with PC. Let the outright social (justice, even?) problems stand in a *corpus biased and pre-judged opinionsium* for utilization by those who, "through their better penetration and ability of interpreting them, may find points which escape my attention" (Malinowski 1922: 24).

> Malinowski's conception of culture contact as occurring between 'institutions', organized systems of human activities, shows the same weaknesses. His unit of culture is the 'institution', 'a group of **people united** for **the pursuit of a simple** or complex **activity**; always in possession of a material endowment and a technical outfit; organized on a definite legal or customary charter, linguistically formulated in myth, legend, rule, and maxim; and trained and prepared for carrying out its task' (pp. 49-50). (Gluckman 1947: 114)

This I have already seen - the concept of institution is loose enough that a mode of speech in communal leisure has its own futile purpose (that of uniting people "linguistically" in free and aimless converse), and its own common lore - the representative tropes of PC, such as talking about the weather, exchanging pleasantries like automata, the tedium of collective monologues, etc. As to training and preparation, this is where Mahaffy shines with his art of conversation, though the very word itself offers very interesting results in his other major works (*Descartes*, *Twelve Lectures on Primitive Civilisations*, I've also downloaded some of his articles which look interesting because he was a classic philologist who evidently wrote quite well).

> **Culture conditions the individuals to amalgamate nature and nurture.** To feed and enjoy sex, to be warm and protected, are needs that animals satisfy directly, but human beings only in co-operation conditioned by the whole **external and transcendent apparatus of culture**, including the symbols of language and ritual. (Gluckman 1947: 114)

Exactly my quibble with his criticism of the collective consciousness in 1913 and flirtation with it in 1922 and outright orgy of it when he forsakes "social" in the 1930s (probably due to criticism) and becomes so holistic with his "culture" that it is difficult not to suspect metaphysics and transcendentalism. It's as if the man was always looking for a corner where he didn't have to engage much in theory, where he could slide scale of simplification and generalization as he wished while still coming across as intelligible enough. He first ran from theory and then jumped head first into it with "post-war planning" of "a military society".

> Clearly we can compare European and African marriage and even say they satisfy similar needs, but I cannot see that this applies save to a limited extent to the analysis of culture change with its complicated strands of interaction. Certainly it does not justify Malinowski's statement that '**commensurable institutions**' act *primarily* on one another across the division of culture. Not even Malinowski can maintain this in his analyses. For example, he shows that missionary work affects chieftainship, sex morality, economic life, &c. Conversion itself cannot be studied only as the supplanting of one set of religious beliefs by another; it has to be anlaysed in a complex social situation. (Gluckman 1947: 115)

"Akin"-ness. Everywhere he can, Malinowski emphasized how alike the savage and civilized are, yet holds that the two must be studied with some grand, even sentimental qualification of difference and segregation.

> Not all Zulu are converted because they feel that Christianity is a better religion than the ancestor-cult. It does not for them respond better to '**the human psychology of thwarted hope, of fears and anxieties**', or provide **a stronger affirmation of human immortality** (pp. 47-48). More women than men become Christians, more younger sons than elder sons, more unimportant than important people: there are here wide ranges of structural problems. (Gluckman 1947: 116)

"Over and over again in a multidude of ways, the religion of the individual brings to focus the mingled motives and desires of an unfulfilled life." (Gordon Allport)

> The Zulu migrant labourer goes to the mines to earn money to feed and clothe his family: that is one reason why the mine owner develops the mine. Is this a common factor, because both satisfy in the mine their basic needs? It is **the centre of their interdependence, and also the centre of their conflicts**. The situation is too complex for this reduction. (Gluckman 1947: 115)

Superficially this is appealing because *the centre of interdependence* is the "bond" in several instances of PC. What needs are involved? How is pseudo-social intercourse different from social intercourse?

> Since 'the so-called elements or "traits" of a culture do not form a medley [...] but are always **integrated into well-defined units**', he implies that it is wrong to break up these units and abstract patterns or aspects of them for analysis. But to generalize we must isolate **certain aspects of a situation** or institution; real situations and institutions are too complicated for comparative analysis. (Gluckman 1947: 116)

Otherwise they become a curiosity shop of imponderabilia. The primary principles must be elucidated, their legitimacy put to the test somehow, even if for comparison only. General introduction?

> His 'theory' of institutions still provides a chart for field-work: it is useless for analyses of social change. Nowhere does he describe **change** in any but vague and glib general terms, tied always to **a particular and unique reality**. In so far as his charts on specific problems have value, it is a descriptive value only. (Gluckman 1947: 116)

Catch 22: attempt to describe origin and differentiation and you are a cultural evolutionist; don't describe fast and variable processes and cultural staticist (*kultuuristaatik - konservatiiv*?).

> But while we must be prepared to recognize the possibility that the description of real events and surface comparisons in mainly similar fields, with **a few generalizations at a low level of abstraction**, may be the limit of our achievements, we can still try to develop our discipline into a science able **to correlate the universal aspects of events, independent of a particular cultural reality**. For this attempt we must discard Malinowski's 'theoretical' analysis as sterile. His own work remains an invaluable code for field-research. (Gluckman 1947: 118)

This is what Malinowski did and didn't do. His generalizations aren't general enough (at least in PC), and he didn't actually compare the politeness behaviour of "savage" and "civilized", only noted their similarity, as he did on many occasions elsewhere unrelated to the subject matter of speech. His claim of universality comes from Mahaffy, not only in the quoted portion about be compulsion to polite conversation but specifically in its universality in Mahaffy's book.

> I have analysed the political structure of modern Zululand to show that though chief and administrator co-operate in routine administration, and under the pressure of the force of government, in many ways they are opposed. The administrator stands for one set of values, **set of which are desired by many Zulu**, the chief for another set. The chief represents tribal history and values; he is related by kinship to many of his people; he lives his social life with them. Above all, he leads their opposition to European innovations and rule. (Gluckman 1947: 120)

A great addition to the "desires massed and generalized" aspect of collective consciousness. The situation here described is in many ways similar tose of the natives of Trobriander islands but Malinowski reportedly paid no attention to external influence in his report and only criticized the British influence in footnotes and on theoretical issues.

Radcliffe-Brown, A. R. 1949. Functionalism: A Protest. *American Anthropologist* 51(2): 320-323.

> Malinowski's views of society is rooted in utilitarianism, and his theory is one of a series of theories of one general kind. **There was the theory of Lester Ward that "desires of associated men" act as "social forces" and produce the institutions which constitute the social order**. He was followed by Albion Small (1905) who proposed to explain the features of social life as the product of six basic interests - health, wealth, **sociability**, knowledge, beauty, rightness. Sumner (Folkways, 1907) sought to explain social evolution as the result of four basic motives - hunger, sex passion, **vanity** and fear. Malinowski produced a variant, in which **culture is substituted for society**, and seven "basic biological needs" are substituted for the desires, interests and motives of the earlier writers. (Radcliffe-Brown: 321)

I've noticed Ward in Mal's writings, but these names are new and no citations are given here.

> They do derive cultural necessities and imperatives from physiological sources. The outcome of this procedure is apparent that **all social institutions appear right and good by definition**. Behavior stems from needs; it follows that the institutional manifestations of these needs are reasonably, necessary and just. (Radcliffe-Brown: 321)

The same could be said about why Malinowski's work was not influential in Poland between the wars - a politically motivated drive to construct national culture for peasants does not work well if you think everything in peasant life already fulfils a function.

> So far as I am concerned, and I can only speak for myself, the statement that I take wants and needs as individual, inborn physical mechanisms is a falsehood **invented by the authors for some reason of their own**. I generally avoid any use of the word "need" since it is **tainted with ambiguity**. (Radcliffe-Brown: 321)

Ambiguous terms do attract loose thinkers. It's part of why "phatic" as a critical term is so appealing to the likes of Barthes, Eco, and Žižek. Though in each case the author has a relatively poor understanding of the concept and attempts to give it a new reason. Note that "needs" stand for "instincts", the latter word just fell out of favor at some point ("the herd instinct").

> It is true that I make use of **the concept of function**, and I did so in my lectures at Cambridge and the London School of Economics before the time when Malinowski began to study anthropology. All physiologists make use of the same concept, but they are not called functionalists. The concept, as I use it, **is one that enables us to study the interrelations of a structure and an associated process**. (Radcliffe-Brown: 322)

In the particular case of PC the structure is language and an associated process is speech (with the associated mental processes). The problem I have is that it is not altogether clear whether "phatic" refers to a function (of speech) or a structure (of language). Are words phatic or the sentence uttered? This has quote heavy consequences for how to study the phenomenon, and in my opinion partly responsible for the great variability of opinion on the matter.

> **A social structure is an arrangement of persons in relationships** defined and regulated by institutions; and an institution is an established pattern of conduct, or a set of patterns, relating to some feature of social life. The process that is connected with social structure is social life, the interactions and joint actions of persons who are brought into relation by the structure. The concept of function, as I employ it, is used to describe **the discoverable interconnections of the social structure and the processes of social life**. The social life is determined by the structure; the structure is maintained in existence by the social life, or undergoes modification through the events of the social life (such as a war, for example). The function of an institution, custom or belief, or of some regular social activity, such as a funeral ceremony, or the trial and punishment of a criminal, lies in the effect it has in **the complex whole of social structure and the process of social life**. (Radcliffe-Brown: 322)

Somehow I've come to detest all too clean theoretical constructs. This is a perfect example - everything is set in neat order that sweeps over every reality by a reasoned way reality is supposed to be simplified. Don't even have words to discuss what's wrong with such paragraphs as I've collected above and attributed to cybernetics and organicism.

> It is worth while to point out that **names ending in *-ism* do not apply to scientific theories, but do apply to philosophical doctrines**. There are such things as socialism and utilitarianism, and also Platonism, Hegelianisms and Marxism. Chemists work on the basis of the atomic theory, but no one calls their theory

> "atomism" though this may be an appropriate name for the philosophy of Democritus. By calling his doctrine [|] "functionalism" **Malinowski seems to have wished to emphasize that it was the product of one mind**, like any philosophical doctrine, not, like a scientific theory, the product of the co-operative thinking of a succession of scientists. Might it not prevent confusion if it were renamed **Malinowskianism**? (Radcliffe-Brown: 322-323)

Malinowskianism works for me because "phatic communion" is definitely a creation of one mind in direct opposition with others. I already do my best to keep distinct Malinowskian and Jakobsonian linguistic functionalisms.

Goldstein, Leon J. 1957. The Logic of Explanation in Malinowskian Anthropology. *Philosophy of Science* 24(2): 156-166.

> They have been all too ready to cite the vague programmatic pronouncements in which Malinowski's writings abound, while seemingly oblivious to the fact that with rare exception every major attempt by Malinowski to account systematically for some kind of sociocultural phenomena reveals **one and the same pattern of explanation**. And it is this pattern alone which may be spoken of as Malinowski's method of functional analysis. (Goldstein 1957: 156)

I've noticed several distinct patterns (obsessive empiricism, attribution of futility, patent contrarianism, etc.).

> Antecedent to any given event is a chaotic wealth of other events, and when a scholar selects some one or more and claims that it or they have been causally efficacious in the development of the event to be explained, **implicit in his selection is some system of theory which makes some things relevant and others not**. It is desirable that the theoretical basis of the explanation be made explicit, for this would reduce the risk of **subjectivity in the selection** of causes. (Goldstein 1957: 158)

The most maddening thing about Malinowski is that he does rely on theories but doesn't state clearle what they are and where they can be consulted. Source-working him is a series of lucky chances. Subjective selection seems to be the essence of the terminological demon.

> Inasmuch as the term "sociocultural system" need not mean anything more than a system defined by the variables of some theory in social science, there need to be no fear that such a program presupposes **a methodologically dubious holism**. (Goldstein 1957: 158; footnote 8)

Phrase for Mal's major criticism of Durkheim.

> Thus Professor Lowie observes, "We take for granted that all forms of marriage have some connection with sex. What we want to know is why the Toda practice polyandry, the Bantu polygyny, the Hopi monogamy; and that **cannot be explained in terms of generic human tendencies**." (Goldstein 1957: 159)

I think "the well-known tendency" and "the fundamental tendency" (PC 3.2-3) can be safely assumed to be part of the common sense knowledge of things. But he doesn't explain it, give any details, or point to how to study it. I read this paper in last August, so moving on.

Kimpel, Ben 1968. The Contradictory Aspect of Malinowski's Analyses of Religious Rites. *Journal for the Scientific Study of Religion* 7(2): 259-271.

> These two interpretations are contradictory in theri analyses of religious rites. Frazer maintains that **religious rites refer beyond themselves, and in this sense, they perform a referential or instrumental function**. Ogden and Richards maintain that religious rites do not refer beyond themselves, but are "**ends in themselves**," and in this sense, they are not instrumental, but are **purely expressive or emotive**. (Kimpel 1968: 259)

Finally someone is dealing with the peripatetic triad! Haven't read Frazer yet, not sure if he has something like instrumental or referential functions or if these are "read into" it from Ogden and Richards, who themselves employ self-consummation, reflexivity, autonomy, futility. Purely expressive or emotive is how La Barre reads it.

> He characterizes magic as "invariably pragmatic action in speech and ritual." He declares that it is "**a practical art** consisting of acts which are only means to **a definite end**," whereas religion is "**a body of self-contained acts** being themselves the fulfillment of their purpose." This twofold set of categories is also proposed by Ogden and Richards. They characterize religion as having "**no concern with [...] direct reference**." Since its sole function is emotive or evocative, they maintain that "what it does, or should do, is **to induce a fitting attitude to experience**." By this they mean that the sole function of language in religion is expressing "attitudes, moods, desires, feelings, emotions." (Kimpel 1968: 259)

Finally something gives reinforcement for the belief that PC was meant as a sort of "secular ritual". [Aside: Arvo Valton's "an hour with a militant atheist" (1968). Is "pragmatic action" Malinowski's own designation for futility? Because that is what he seems to pull here. Taken in conjunction with Mahaffy's art of conversation, primitive speech is not an "art" in this sense because it's rather natural, like an "innate tendency". Still I don't get how "It is obvious that the outer situation does not enter directly into the technique of speaking" (PC 7.3)? - Sources: "self-contained acts" from *MaSciRe*, p. 81, also "the aim of which is achieved in their very performance" (p. 52); "fitting attitude" (atmosphere!) from *TMoM*, p. 158.

> But the identification of the instrumental function with magic, and the identification of a strictly **noninstrumental function** with religious rites, are of a very different order, and may be regarded as arbitrary. In fact, it is as arbitrary as are definitions, since the criteria on the basis of which he distinguishes magical and religious rites are definitions. He characterizes "the magic art" as one which is "directed towards the attainment of practical aims." He characterizes a "religious ceremony" as one in which "**there is no clear purpose directed toward a subsequent event**." (Kimpel 1968: 260)

Futile = non-utilitarian; self-contained = noninstrumental. Subsequent event in *MSR*, p. 87. An intended or desired subsequent event is what makes pseudo-social interaction pseudo-.

> Whereas definition, **expansion of definition**, and classification by definition are defensible procedures, the classification of *behaviors* by such definition is a very different order of procedure, and it is open to question. Whereas specifying a definition is a purely linguistic operation, **classifying observable practices is not exclusively a linguistic procedure**. (Kimpel 1968: 260)

Wow. I'm currently working on expansion (giving context), but this is where my philological/linguistic tricks should come at an end. At best I could give examples of one trope or another being important for some strand of research or other, at worst I'd be muddling the clarity and point of my close reading. Ideally, I'm giving advice on what practices to classify as "phatic" and laying bare characteristics by which classification could proceed. Clearly you have to have a more-or-less clear understanding of what you're classifying before you do so.

> Yet he also acknowledges that "all pragmatic concerns (in primitive life) combine **physiological drive** and **emotional response** with **intellectual interest**." He likewise does not ignore the so-called "intellectual" aspect of narrative speech when he says that in such language "there is [...] (both) intellectual and emotional attitudes **of those present**." (Kimpel 1968: 261)

Again, wow. This triad comes from *Freedom and Civilization* (p. 206) and the attitudes of those present from "*Supp*. p. 312".

> Since *all* rites perform an emotive function or express emotions, the distinction between magical and religious rites on the basis of their emotive or **nonemotive functions** is questionable procedure. It is questionable on the ground on the emotional element in all rituals. It is furthermore questionable on the ground of Malinowski's own position that there is no fundamental difference between the "spontaneous ritual [...] of overflowing passion," which may be classified as "religious," and the "traditionally fixed magical ritual," since he himself says, "**they are not independent of each other**." (Kimpel 1968: 261)

Imagine the following definition of the phatic function: "it is a non-emotive, non-instrumental, and non-referential use of language" (I was tip-toe'ing over there between conative, practical, and instrumental; and it made me realize that the odd "what happens linguistically" may amount to non-representational, since the aim is not to arouse reflexion - that is, presentation of mental images and analysis - in the listener). The ending quote, from *Sex and Repression*, p. 177, hints that the relation between formulaic words (sociabilities) and meaningless sentences (a flow of language) is that "they are not independent of each other". This is essentially a statement about automatization/mechanization.

> Another reference to the cognitive and so nonemotive aspect of religion is made by Malinowski when he says that "Religion [...] **reveals** (to man) his God or his gods." This way of interpreting a function of religion is inconsistent with Ogden and Richards' definition ecause it regards this aspect as presumably instructive or **informative**, and so as presumably cognitive. (Kimpel 1968: 261)

Although this is the exact kind of searching-for-analogies that I need to do (hopefully not too much), this one seems like a stretch because it hinges on one's understanding of what a God is or gods are (the essence of god may be an emotion, not information; on the whole it is "indescribable"). This is another way of saying that just like I don't very much enjoy the confusion that sometimes ensues when someone looks at something noncommunicative through a communication model, this is taking the categories of signs (specifically functions of language or speech) and tacking them on to experience. Note that the author did not clearly define the triad's constituents himself in the beginning but began operating with them right away - this I believe to be a mistake I should avoid myself. (If I'm going to yank all three of the stool's legs off I'd better have enough space to explain why they're even there and what they are.)

> Desire and its concomitants of feeling, passion, emotion, are basic to ideas which, in turn, are basic to religious rituals. Malinowski accounts for religious ideas or beliefs as basically **emotive responses to no reality other than man's own desires or wants**. (Kimpel 1968: 261)

This seems to hold in Allport's quote (above) and in *Prohvet Maltsvet* (Viiding 1958), where it is the peasant desire to remove themselves from their over-taxing dutites before the local barons. Essentially this is the description of the issue Malinowski takes with Durkheim's view of the origin of religious ideas in public speaking and common sentiments (in Giddings, desires massed and generalized).

> Without doubt, one element likewise in public celebration is festive; and Malinowski describes such an aspect of public activities when he speaks of "periodical feasts [...] with rejoicing and festive apparel, with an abundance of food." He describes "such feasts" as "allow[ing] the people **to indulge in their gay mood**, to enjoy the abundance of crops [...] to muster the whole community in full force, and to do all this in **a mood of happiness and harmony**." (Kimpel 1968: 262)

"Ludic", which I've sometimes used for playfulness is not a good candidate. Even "festive" is perhaps too strong to pair with "futile". A "mood of happiness and harmony" (*MSR*, pp. 54) sounds awfully lot like his atmospheres.

> **But if Ogden and Richards' scheme were to have been used consistently** by Malinowski, he would have classified very little of Trobriand culture as "religious." The reason that he classifies so much of it as "religious" is that he does not conform to Ogden and Richards' definition of "religion." (Kimpel 1968: 265)

The problem is, Malinowski was studying and thinking about religious rituals at least a decade before Ogden and Richards published *TMoM*. But I would find it even ill-advised to use Ogden and Richards' scheme too consistently because it's only one version of such triadic schemes, and the influences of Peirce and Bühler are not (yet?) clear in this regard. The very best source to look to is either Aristotle or *The Proceedings of the Aristotelian Society*.

El-Shamy, Hasan M. 1974. On Darwinian Psychological Anthropology. *Current Anthropology* 15(1): 90-92.

> Relatively lately, in their search for more encompassing answers to extremely intricate culture questions, students have turned to the application of various theoretical and methodological frameworks from different fields, seeking to integrate them into one system. When reverting to a theory that has suffered loss of popularity, however, they tend to pick it up where others left off. As a result, they usually face **the pitfall that led to the abandonment of that train of thought in the first place**. (El-Shamy 1974: 90)

Emphasized the feeling encroaching upon these readings, as many seem to have stumbled upon the very same pitfalls that I have, and it may become difficult to draw the line between my own unique criticisms and those pointed out better elsewhere. With Kimpel, for example, I can say that he is one of the very few people I've seen taking Ogden and Richards seriously, yet I do not feel that he has done with Malinowski's "religious" what I intend to do with "phatic". There is yet hope that I can even lead the train through where others dropped off.

> A more critical issue is the author's conception of **motivation**, a factor essential to all behavioristic frameworks, theoretical or procedural; it **is the raison d'être for any activity**. (El-Shamy 1974: 90)

Thus, the "raison d'être [...] of such phrases as 'How do you do?'" (PC 2.4) is simply begging the question of the *motivation* of greetings. (Is it propitiation?) I finally have a chance to point out that the examples in PC 2.4 are all from, apparently upper-class, British society and only one is attributed to the natives is "Whence comest thou?" ("Where do you come from?" in Shakespearean diction, for god knows what reason), which may be taken in at least two ways: as a "national character" elucidation, i.e. where are you from? and the other from an incident in Malinowski's *Argonauts* when a chief is questioning some men on a *kula* quest and asking them where they came from as in where their last landing was, e.g. which way they came (cf. Dorothy Lee's 1950. analysis of their spacial organization; they also travel "in bumps").

> **Malinowski**, whom the author mentions once (casually, in paretheses), **introduced the term "drive" and "Need" in their behavioristic learning context** and used them interchangeably to formulate a "scientific theory of culture" (Malinowski 1944). Malinowski was under the direct influence of Hull's learning theory, probably through **the then follower of Hull, Neal E. Miller, under whom Malinowski had studied "psychology for non-psychologists."** (El-Shamy 1974: 90)

More sources crop up. Neal E. Miller was born in 1909 and does not appear to have started publishing before 1940.

> Barkow's "biosocial approach" is **an anti-Malinowski Malinowskian approach** (another contradiction) masked in more timely parlance borrowed from the engineering field of cybernetics [...] (El-Shamy 1974: 91)

I'd laugh if this wasn't where my own work seems to lead up to.

Hsu, Francis L. K. 1977. Role, Affect, and Anthropology. *American Anthropologist* 79(4): 805-808.

> Malinowski himself seemed to have supplied the key to it later in the diary (1967: 167):

> As for ethology: **I see the life of the natives as utterly devoid of interest or importance, something as remote from me as the life of a dog**. During the walk, I made it a point of honor to think about what I am here to do. About **the need to collect many documents**. I have a general idea about their life and some acquaintance with their language, and if I somehow "document" all this, I'll have valuable material. - Must concentrate on my ambition and work to some purpose.

Malinowski differed from the American woman in that he collected more systematic information about what the natives did and the material world they lived in. But what he and she shared was **the lack of truly *human* relations** with the natives - the Chinese or the Trobrianders. (Hsu 1977: 806)

This is an impression I share. By all I've gathered it looks like Malinowski was after "documents" (magical lore) without engaging with the native in a generally human way, as an equal.

> What do we mean by truly *human* relations? I suggest truly *human* relations are characterized by **affect (or feeling)** in contrast to the not-so-human relations, characterized by **role (or usefulness)**. (Hsu 1977: 806)

In true PC we don't have "roles" beyond the technical turn-taking roles of pseaker and listener. Pseudo-social intercourse on the other hand involves a role, or even a Goffmanian "face".

> Role activities may get us riches and fame but affect patterns determine how well we enjoy the riches and the fame, and the meaning of our work and our very existence. Machines increasingly replace humans as role performers. But who and how many among us **accept robots as mates, friends, or parents**? (Hsu 1977: 806)

What robots did you have in the 1970s? But the sentiment rings relevant enough: if role activities lead to monies and these are taken over by machines, no more monies for humans. Something universal or basic should be done about it.

> Why do we still so freely use the word "primitive," referring not only to economics and technology but to nearly everything else in most of the Third World? Is it not because we cannot **modify our feeling of superiority deeply ingrained in the Western mind?** (Hsu 1977: 807)

Phraseology for what Malinowski was perhaps attempting to do in his remarks about the loaded word "savage". Also by the same author:

Hsu, Francis L. K. 1979. The Cultural Problem of the Cultural Anthropologist. *American Anthropologist* 81(3): 517-532.

> What can we learn from **Malinowski's reaction to his field context?** [...] In spite of his hostility toward Christian missionaries, Malinowski's sense of racial and cultural superiority over the natives in his field came through loud and clear. He frankly called them savages, niggers, boys, not once but repeatedly. **I have counted some 69 entries in which he expressed various degrees of aversion toward them**, from irritation to anger to hatred. (Hsu 1979: 518)

My question here is rather particular: could his own "degree of aversion" towards the natives have inspired the concept of PC? From Mahaffy's book he collected social vices and then explained that this is not only how "savage" people speak but also how "primitive mind[s]" in civilized countries speak.

> But the ratio between the unfavorable entries and favorable ones and other evidence do not support the idea that Malinowski ever felt **genuine friendship** in the affective sense for any of the natives. [...] Second, while he made numerous records of having breakfasts, lunches, dinners, and teas and whites, including the governor of New Guinea and his wife, missionaries, traders, and other officials, **he scarcely ever mentioned sharing meals with any native**. (Hsu 1979: 519)

No communion of food for Malinowski.

> Yet, in spite of his lack of positive feeling for the natives, he unrealistically expected some natives to have positive feelings toward him:
>
> > Goyama; I gave him some tobacco; he *cadges* more [...] Knows nothing about Vakuta. With his doglike face, Goyama amuses and attracts me. **His feelings for me are utilitarian rather than sentimental** (pp. 142-143; emphasis in original).

It is in this context of his aversion to "inferior natives" (in his view) with whom he had to deal often that we can understand why Malinowski devoted so much space in his diary to the wonders of nature. To concentrate on things was one ways of escaping from **the hated human connections**. (Hsu 1979: 519)

In the diary entry we have a recognition of pseudo-sociability. This may have contributed to his denial of "common sentiments". Genuine human connections *are* sentimental, yet when describing "the direct aim of binding hearer to speaker" the operative term is a flippant "some social sentiment or other" (PC 7.8).

Symmons-Symonolewicz, Konstantin 1958. Bronisław Malinowski: An Intellectual Profile. *The Polish Review* 3(4): 55-76.

> He attracted people not only by the superior qualities of his mind: brilliance, originality, subtlety, insight, imagination but also by such personal characteristics as sincerity, generosity, kindness, informal manner, and, according to some who knew him well, **lack of conceit**. (Symmons-Symonolewicz 1958: 56)

In line with his own view of the world (sincerity).

> There were, however, in his personality also some other traits that were bound to increase the number of his "unfriends." As R. Firth explains:
>
> > His **intolerance of what he considered sham or insincerity**, his impatience with criticism that he did not think was based on loyalty, his tenderness towards personal slights and his relative insecurity to the effects of his exuberance towards others all tended to arouse hostility.

The polemical exchanges in which he engaged frequently could have no cathartic effect because Malinowski, as Richards puts it, "was a man whose expressions became more extreme with opposition and the language he used in controversy was bound to provoke opposition." (Symmons-Symonolewicz 1958: 57)

Likewise.

> During his life-time, Malinowki was accused of considerable **vanity**, "overexuberant optimism regarding the uniqueness of his views," and the unwillingness to acknowledge the priority of others. (Symmons-Symonolewicz 1958: 57)

I'm not surprised. him "tell[ing] his students that the older literature was more or less useless" (*infra*, 57) is also perfectly congenial to his leaving out references and only mentioning a succesion of names ever so often, all while implicitly carrying forward a host of older theories. An idea popped up: it might make for an interesting exercise to construct a vain straw-man to defend his borrowings and transformations against those sources from the material of later writers who take to Malinowski somewhat naively.

As Leach says:

> Malinowski had many qualities of a prophet, he was a "charismatic" leader and such men always expresse their creed in slogans, which have a certain characteristic quality. These slogans **assert in a clear-cut but crassly oversimplified form of state of affairs which their followers would all like to be true**. Malinowski's thesis that **cultures are functionally integrated** is no more true, empirically speaking, than Hitler's thesis that Germans are the master race, but both assertions *could* be true and both appeal to their respective adherents for somewhat similar reasons - they express a Utopian state of affairs.

The same kind of resentment [...] is expressed by another former student of Malinowski, M. Fortes, when he states:

> He could not shake off the compulsion to present his theories and his ethnographic [|] discoveries in the form of **an assault on the *ancien régime***. It drove him to wrap up some of his most original ideas and observations in laboured paradoxes and prolix repetition.

When Fortes speaks of a "histrionic streak" in Malinowski, he points out one more important trait of his personality by which he was prone to make some enemies. (Symmons-Symonolewicz 1958: 58-59)

The intuitiveness of definition; the phantom of collective consciousness in the integration of culture, and the assault on Mahaffy's theory of conversation embodied in PC.

> A. R. Radcliffe-Brown, who had a personal stake in the matter, saw in this tendency of Malinowski to misrepresent the views of his opponents **a very essential trait of his polemical technique**:
>
> > Professor Malinowski on occasion indulges in the amusement of setting up a straw-man for the pleasure of making fun of it and demolishing it. **Sometimes he named his straw-man "Emile Durkheim.**"

(Symmons-Symonolewicz 1958: 62)

This would make sense, for he appears to have taken the points of contention in his review of Durkheim in 1913 at the very least up to 1923, when he basically constructed Phatic Communion to discredit Durkheim, who appears to have a more complex and subtle approach than comes off from Malinowski's explicit criticism and implicit use.

> He reprimanhs R. Fortune for his mild "terminological neophily," and yet fields to his own "demon of terminological invention" on practically every occasion, etc., etc. (Symmons-Symonolewicz 1958: 65)

Nice. From Fortune's *Sorcerers of Dobu* (1932). Note that in "actuated by the demon of terminological invention", the demon comes from Durkheim and actuation from Frazer.

> Kluckhohn suggested also that in the later part of his career **Malinowski's reading was limited**. This was recently corroborated in part by Firth who pointed out, however, that **it was Malinowski's practice "to have works read to and discussed with him**." (Symmons-Symonolewicz 1958: 67)

I was quite perturbed when my own former supervisor said casually that he no longer needs to read books. Then I myself had a long bout of reading nearly no books, only articles, and felt it to be perfectly justified. Now, having returned to books, I cannot overemphasize how much more valuable a book can be as compared to the same volume in articles.

> Kluckhohn also spoke of Malinowski's ability "**to communicate a sense of adventure** in even his most technical writing," of his "dramatization of field-work," and of his gift for popularization. (Symmons-Symonolewicz 1958: 68)

I'm still on the fence on whether or how to employ narrative style in my own rather technical output.

> The same criticism was recently made by M. Fortes who observed that Malinowski had a tendency not only to repeat the same hypotheses, but even to illustrate his point by using "**the same handful of dramatic cases**." (Symmons-Symonolewicz 1958: 68; footnote 56)

One way to go about narrativization would be to "open up" the representative anecdotes more systematically, to demonstrate the inconsistencies by example. Though I'm afraid that it might end up looking like the free manipulation of the dramatic case found in modern pragmatics (e.g. Paula and Arthur in the Relevance Theory approach to phatic implications).

> As for his qualities as a teacher, his students assert in unison that these were truly outstanding. His love of teaching, **genuine interest in his students, generosity in giving his time and attention to their problems**, and an unusual capacity for friendship and sympathy, made him a true friend and a father-figure to his pupils, while his zest for work, critical acumen and **ability to encourage even the most inhibited among them**, assured **a high degree of classroom participation**. (Symmons-Symonolewicz 1958: 72)

It would appear that he took Mahaffy's theory of conversation to heart, just didn't passy any of the good stuff along. I think one of the crucial aims of my work at this point, after the Mahaffian revelation, is to place the good into PC, of not for context then for encouragement for those modern who do take to the hidden good in it.

Symmons-Symonolewicz, Konstantin 1959. Bronisław Malinowski: Formative Influences and Theoretical Evolution. *The Polish Review* 4(4): 17-45.

> In experimental psychology he worked under Wilhelm Wundt, who exerted a strong influence upon him and whose interests in cultural anthropology must have strengthened Malinowski's desire to devote himself entirely to the scientific study of human society, even though he might have been **repelled by the "group-mind" implications of Wundt's folk psychology**. (Symmons-Symonolewicz 1959: 19)

Thus, the objection against collective consciousness may involve Wundt as well. Am I up for Wundt?

> In 1940 and 1941, Malinowski made his last field trips, studying economic and social conditions in some districts of Mexico. [□] In February, 1942, he was appointed to the Chair of Cultural Anthropology at Yale and it looked as if he was going to begin another fruitful period of scientific activity. [□] But on May 16 of the same year **after** delivering an address at **the inaugural meeting** of the Polish Institute of Arts and Sciences in New York, of which he was elected the President, **he was stricken by a heart attack and died** in his home in New Haven. (Symmons-Symonolewicz 1959: 23)

An inchoate idea for a short story would be one that includes poisoning at this meeting, and instead of dying he goes on to synthesize the views of his latest writings into a comprehensive new theory. By the looks of it, at least, he formulated his theory at London, then had two decades of productive work with it, and began synthesizing a new view that didn't quite stick because it wasn't ready. Footnote reads: "The text of this address was reprinted recently in *The Polish Review*", in an issue containing several papers on Conrad.

> C. Kluckhohn, e.g., described Malinowski's conceptual genealogy as "exceptionally hybrid." It included, according to him,
>
> > the French sociology, various anthropologists, **[Alexander] Shand's doctrine of the sentiments**, and bits of Pavlov and radical behaviorism, Ogden and Richards, and many other lines of influence.

Other critics were even more concise in their observations. (Symmons-Symonolewicz 1959: QCQC)

What is this now?

> Leach turns rather abruptly to his main thesis that Malinowski's basic theoretical outlook was rooted in the pragmatic philosophy o William James:
>
> > For on the one hand Wundt was an objective empiricist, the founder of the science of experimental psychology, while on the other he was an evolutionist of the old school, who, in his anthropological studies, threw especial emphasis on the study of language upon **the unitary personality of the tribe as a whole**. Malinowski, I suggest, approved of Wundt's empiricism but was repelled by the 'group mind' implications of his historicist approach. [...] It was precisely **in the period around 1910**, when Malinowski first came to England to study sociology under Westermarck and Hobhouse, that **James' philosophy had its maximum vogue**, and *it is at this period that Malinowski is most likely to have been receptive to the ideas of the English-speaking world*.

(Symmons-Symonolewicz 1959: 25)

My collection of quotes on the subject of "national character" give a much more complex picture of first denoncing group mind and it then slowly creeping into his own general assumptions. On the whole this passage is a valuable road-sign as to where to begin with pragmaticism. If my end-goal is an amalgamation of Peirce and Malinowski, then James can't hurt (too much) in between.

> Leach's discovery of Malinowski's theoretical affinities with the pragmatists is not really new. A similar attempt to relate his theoretical framework to American philosophical pragmatism through his allegedly close ties with American functional psychology was made some time ago by the anthropologist **[Robert Bradford] Fox in his unpublished M. A. thesis: *Bronisław Malinowski: A Critical Analysis*** (University of Texas, 1944). Fox specifically denied that Malinowski's functionalism was influenced by Durkheim and tried instead to prove that it was derived from the writings of Dewey and Mead. (Symmons-Symonolewicz 1959: 26; footnote 52)

Fuel for time-travel paranoia.

> However, almost from the beginning of his contacts with the contributions of the French sociological school, Malinowski had two serious questions about its attitude toward psychology. Some of **the psychological concepts of the school such as "collective consciousness" or "collective representations" seemed to him "metaphysical" in character, i.e., devoid of any discoverable empirical basis**. (Symmons-Symonolewicz 1959: 32)

Already all too familiar.

> In his book, *The Family Among the Australian Aborigines*, he makes use of such Durkheimian concepts as "collective ideas" and "collective mind," but states emphatically that his use of such expressions "does not postulate the existence of any metaphysical entity [...] independent of any human brains." He explains that such a concept as "collective mind" is for him "**an abbreviation for denoting the ensemble of "collective ideas" and 'collective feelings,'** i.e., such mental facts as are peculiar to a certain society, and at the same time embodied in and expressed by its institutions. (Symmons-Symonolewicz 1959: 33)

His rejection is not complete: "in one way the whole substance of my theory of culture [...] consists in reducing Durkheimian theory to terms of Behavioristic psychology" (*Coral Gardens*, vol. II, p. 236).

> For example, Malinowski's concern with **some unformalized aspects of social behavior** among the Trobrianders should probably be attributed, in part at least, to the stimulating influence of Freudian theories. (Symmons-Symonolewicz 1959: 34)

Any examples? No? Okay. "Baloma; the Spirits of the Dead in the Trobriand Islands".

> Cf. G. Gorer, "The Concept of **National Character**," *Personality in Nature, Society and Culture*, ed. by c. Kluckhohn and H. A. Murray, 2nd ed., New York, 1953, p. 250. (Symmons-Symonolewicz 1959: 34)

Damn you, Konstantin, and your interesting but inaccessible obscure sources!

> To be sure in his criticism of psychoanalytic theories, Malinowski made use of the contributions of both Gestaltists and behaviorists, but his main theoretical orientation was provided by **an early socio-psychological approach of McDougall and Shand**. In his review of McDougall's *Group Mind*, although rejecting the central conception of the book as "a survival of Hegelian theory," he stressed that
>
> > [...] McDougall was one of the first clearly to appreciate that in problems of social belief, custom, and behavior it is **sentiment and instinct** which **play a paramount part**. Modern research has vindicated this doctrine, in some cases not without exaggeration. I think that I am safe in predicting that in the future ethnology will be even more influenced by McDougall's views than is the case at present.

Six years later, in *Sex and Repression in Savage Society*, Malinowski states explicitly that a large part of his theoretical argument, as presented in this book, is based on the "Shandian principles," while in one of his later works he describes "the theory of sentiments propounded by Shand and McDougall" as "the most important contribution to modern [|] psychology." After this the theory quietly disappears from Malinowski's writings inasmuch as he becomes more and more interested in the concept of *needs* rather than that of *sentiments*. (Symmons-Symonolewicz 1959: 40-41)

I have William McDougall's *The Group Mind* (1920) on disk. But who is this Shand?

> In dealing with people of a different culture, it is always dangerous to use **the short-circuit of "empathy,"** which usually amounts to **guessing as to what the other person might have thought or felt**. The fundamental principle of the field-worker, as well as of the behaviorist, is that **ideas, emotions, and conations** never continue to lead a cryptic, hidden existence within the unexplorable depths of the mind, conscious or unconscious.

(Malinomski, *A Scientific Theory of Culture*, p. 23; in Symmons-Symonolewicz 1959: 41)

A bit ironic, considering that the rationale for PC stems from the explicit negation of sharing ideas, emotions, and conations, that is, guessing that the other person is not thinking or feeling the same.

> J. Firth pointed out recently that the concept of "situation," crucial for Malinowski's linguistic apprach, was suggested to him by Ph. **Wegener's *Situation-theorie*** which was one of the books which Malinowski studied. [...] For an evaluation of Malinowski's contributions to linguistics cf. somewhat discordant views of: E. D. Chapple and C. S. Coon, *Principles of Anthropology*, New York, 1942; Kluckhohn, *Journal of American Folklore*, LVI, 1943; Fox, *Bronisław Malinowski;* C. F. voegelin and z. S. Harris, "The Scope of Linguistics," *American Anthropologist*, XLIX, 1947, pp. 588-600; R. Pieris, "Speech and Society: A Sociological Approach by Language," *American Sociological Review*, XVI, 1951, pp. 499-505; J. B. Carrol, *The Study of Language*, Cambridge, Mass., 1953; and H. Hackett, "Bronisław Malinowski," *Word Study*, XXXII, 1956, No. 2, pp. 1-4. (Symmons-Symonolewicz 1959: 43)

Lord have mercy. There's decades of work ahead.

Symmons-Symonolewicz, Konstantin 1960a. Bronisław Malinowski: Individuality as a Theorist. *The Polish Review* 5(1): 53-65.

> […] the fact that most of his writings dealt with the society of the Trobriand Islanders and that **his theoretical constructions were based mainly on his data** from this one culture. (Symmons-Symonolewicz 1960a: 56)

At least in the case of PC this is patently untrue.

> Similarly, in his first, little known, articles in English, "The Economic Aspect of the Intichiuma Ceremonies," Malinowski dealt with a theoretical problem which was to become later the basic premise of his functional approach, namely with the relations between such social institutions as economic activities and magic. (Symmons-Symonolewicz 1960a: 58)

Not an entry in the bibliography I found somewhere. Is there a comprehensive bibliography somewhere online like there is for Jakobson? There's an online list of his manuscripts, though, with references to his early reviews. Ideally, I would like to read everything he published before 1923.

> As early as 1911, in his first longer article, in Polish, he wrote:
>
> > The fewer **hypothetical assumptions** and propositions are involved in a given description of facts, the greater is its vaule, but inasmuch as every accurate description of facts requires exact concepts and these may be provided only by a theory, *every description and classification must of necessity be based on a theoretical foundation*.

His experience in the field did not change this strong conviction about the basic importance of theory in the observation and description of facts. (Symmons-Symonolewicz 1960a: 59)

The instinct of sociability is a pretty grand hypothetical assumption, as are all three of his wobbly stoor-legs.

Symmons-Symonolewicz, Konsantin 1960b. The Origin of Malinowski's Theory of Magic. *The Polish Review* 5(4): 36-44.

> The discussion of the origin of religion begins with a critical survey of various theories in which Malinowski rejects the rationalistic approach to the religious phenomena and points out the significance of emotions as a source of religion.
>
> > Man, especially primitive man who lives in a constant struggle for survival, cannot be and is not a reasonable and reasoning being […] **His life is mainly emotional and active, full of emotions and passions**, and it is these elements that shape his whole behavior, and **not a philosophical reflection** […] Primitive man has urgent strong needs, constant, sometimes dangerous, vital pursuits, and it is easy to show that these very elements lead him to the performance of such acts and activities which constitute a germ of religion. (Malinowski, *Primitive Religion*, pp. 46-47)

(Symmons-Symonolewicz 1960b: 40)

Congruous with Spencer (violent passions), and denial of reflection (primitive man is no great metaphysician).

9.2.3 Salutations to Spirit Children (2018-02-14 16:59)

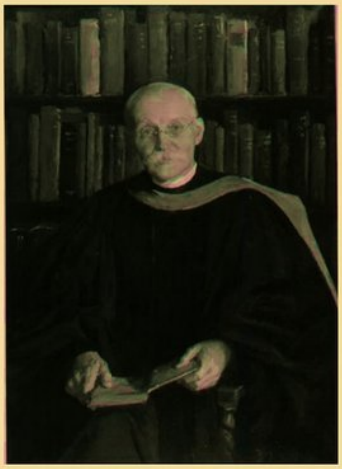

SALUTATIONS.—Salutations have in all parts of the world been an index of ethics and frequently have had religious significance. They vary from the elaborate ceremonies by which savages of different tribes prove to one another, when they approach, that they have no hostile intent, to the informal greetings with which modern civilized man accosts a comrade.

1. Australian savages probably preserve better than other peoples savage customs in their purest form.

'They have a very strict code of etiquette and distinct terms, implying strong disapproval, which they apply to any member of the tribe who does not observe this. Visits are frequently made, either by individuals or by parties of men and women, to friendly groups of natives living in distant parts. If it be only one man who is paying a visit he will often, in the first place, make a series of smokes so as to inform those to whose camp he is coming that some one is approaching.'[9] The fact that he thus makes his approach known proves that he has no hostile intention. 'Coming within sight of the camp he does not at first go close up to it, but sits down in silence. Apparently no one takes the slightest notice of him, and etiquette forbids him from moving without being invited to do so. After perhaps an hour or two one of the older men will walk over to him and quietly seat himself on the ground beside the stranger. If the latter be the bearer of any message, or of any credentials, he will hand these over, and then perhaps the old man will embrace him and invite him to come into the camp, where he goes to the *unguuja* (men's camp) and joins the men. Very likely he will be provided with a temporary wife during his visit, who will of course belong to the special group with which it is lawful for him to have marital relations.'[10]

Spencer and Gillen[11] describe what actually took place when a party of some thirty Arunta men visited a group of Alice Springs people.

The Arunta group, each wearing two curiously flaked sticks on his head, with a tuft of eagle-hawk feathers in his waist, and armed with boomerang and spears, sat down about half a mile away from the Alice Springs camp. After a time they were invited to come up. They did so on the run, holding their spears aloft. Some of the older Alice Springs women came out to meet them, gesticulating, yelling, and dancing wildly before them. They were received in a small flat among some hills. As they approached the spot some Alice Springs men stood on the tops of the surrounding hillocks, their bodies being sharply outlined against the sky, waving their spears. As soon as the visitors had reached the open flat, they were joined by a number of local men. All then formed into a series of lines four deep and marched round and round the place, led by the chief man of the visitors. This march was accompanied by a considerable amount of excitement, and soon the whole camp—men, women, and children—were assembled at the spot. When this preliminary dance was over, the visitors sat down on the level space and the Alice Springs people grouped themselves on the rocks at one side. The head man of the visiting party then collected all the flaked sticks and handed them over to the head man of the Alice Springs group. This indicated that the visitors came with no hostile intent. A fire was then made and the sticks were burned.

Danger of hostile attack had not yet passed, for after a short pause members of the Alice Springs group began, one after another, to taunt individual visitors with various delinquencies. One was accused of not having mourned properly for his father-in-law, an Alice Springs man; another was challenged to fight for having killed the brother of an Alice Springs man, while a visitor accused a local man of not having cleared out of camp according to custom when his father-in-law died. He should have remained away until the grass was green upon the father-in-law's grave. These and other taunts led to individual scuffles. A general *mêlée* followed, during which every one seemed to be accusing every one else; the women ran in and out among the men, all of whom were talking or yelling at the top of their voices, while spears and boomerangs were raised ready to be thrown. After about three-quarters of an hour the men separated and camped apart. During the next day the relations of the two camps were strained, but by the third day harmony was restored.

The same authorities also relate[1] the ceremonies by which the Warramunga tribe welcomed a party of men from the Walpari tribe.

The visitors sent a messenger ahead to give warning of their approach, and about mid-day six Warramunga men went out to meet them, taking food and water with them. Here they remained until late in the afternoon. Then the local people assembled on a specially cleared space of ground a quarter of a mile from the main camp. They were divided into three groups—a central group of men and two side groups of women. They all stood except two of the principal men, who squatted on the ground. The group of women that came from the territory nearest to the Walpari, peculiarly decorated with white spots running down their breasts and across their shoulders, moved backwards and forwards with arms extended as if beckoning to the strangers to come on. A few local men had meanwhile joined the strangers, and now approached with them in single file. The leader carried a spear, but with the point turned towards the ground; each of the others carried a spear, but grasped it near the head, to show that he had no hostile intent. As they approached, they performed a series of evolutions in the form of a huge S. At the close of each evolution they grouped themselves about the leader for a minute or two, shouting '*Wah! wah!*' The group of women that had beckoned to them answered with the same cry. Finally, at a signal from one of the local men, they approached the Warramunga people. The women who had answered their cry fell in behind them and performed the last evolution with them. The women then returned to their place, and the visitors sat down on the ground. They had their backs to the Warramunga men and were about five yards from them. After a silence of two or three minutes the women who had taken part in the evolution, at a signal from the same old man, threw food at the visitors. The strangers caught it, and the women returned to their places while the visitors ate the food. The Warramunga men, with the exception of three officials, then withdrew. These officials gave the visitors more food, apologizing for the smallness of the quantity. After the repast was over, the visitors were led to camp. In the evening a dance was performed in honour of their arrival.

These Australian customs indicate, perhaps, the kind of elaborate etiquette by which in savage days men everywhere approached strangers. Since the establishment of settled civilized society forms of salutation have been greatly simplified. These forms naturally vary almost endlessly in different parts of the world. To describe all the variations would demand a volume. It may be noted in general that among equals salutations tend to become brief and simple, while salutations to sovereigns by their subjects, or to persons of higher rank by those of lower rank, retain much elaborate ceremoniousness.

2. Civilized equals, as a rule, greet one another briefly and simply, though naturally the salutation to a friend who has been long absent, or to an equal to whom one is introduced for the first time, is more elaborate and formal than the greeting given to a comrade with whom one associates daily. Greetings of the last-mentioned type assume many

[1] Herod. i. 139, 99; M. Haug, *Essays on the Sacred Language, Writings, and Religion of the Parsis*, London, 1907, p. 325 n.
[2] R. K. Douglas, *Confucianism and Taoism*, London, 1877, p. 268.
[3] Napier, p. 37. [4] *FL* xv. [1904] 211. [5] *Ib.* xx. 476.
[6] A. H. Layard, *Nineveh and its Remains*, London, 1849, i. 301.
[7] W. Geiger, *Civilization of the E. Iránians*, Eng. tr., London, 1885–86, i. 10.
[8] *Vishnu Purana*, ed. H. H. Wilson, London, 1840, p. 311; cf. Manu, *Laws*, iv. 52.
[9] Spencer-Gillen, *The Northern Tribes of Central Australia*, p. 569.
[10] *Ib.* p. 570. [11] *Ib.* p. 570 ff.
[1] Spencer-Gillen, *The Northern Tribes of Central Australia*, p. 576 ff.

Barton, George A. 1908[*s.d.*]. Salutations. In: Hastings, James (ed.), *Encyclopædia of Religion and Ethics*.

Volume XI. New York: Scribner's Sons, 104-108.

Full text of an encyclopedic entry on "Salutations" from George Barton, with parts relevant for Bronislaw Malinowski's concept of **phatic communion** emphasized in bold, followed by Malinowski's entry on the subject of "Spirit Children".

[p. 104] SALUTATIONS. - Salutations have **in all parts of the world** been an index of ethics and frequently have had religious significance. They vary from **the elaborate ceremonies by which savages of different tribes prove to one another, when they approach, that they have no hostile intent**, to the informal greetings with which modern civilized man accosts a comrade.

1. *Australian savages* probably preserve better than other peoples savage customs in their purest form.

> 'They have a very strict code of etiquette and distinct terms, implying strong disapproval, which they apply to any member of the tribe who does not observe this. Visits are frequently made, eitherby individuals or by parties of men and women, to friendly groups of natives living in distant parts. If it be only one man who is paying a visit he will often, in the first place, make a series of smokes so as to inform those to whose camp he is coming that some one is approaching.' (Spencer-Gillen, *The Northern Tribes of Central Australia*, p. 569.) The fact that he thus makes his approach known proves that he has no hostile intention. 'Coming within sight of the camp he does not at first go close up to it, but sits down in silence. Apparently no one takes the slightest notice of him, and etiquette forbids him from moving without being invited to do so. After perhaps an hour or two one of the older men will walk over to him and queietly seat himself on the ground beside the stranger. If the latter be the hearer of any message, or of any credentials, he will hand these over, and then perhaps the old man will embrace him and invite him to come into the camp, where he goes to the *ungunja* (men's camp) and joins the men. Very likely he will be provided with a temporary wife during his visit, who will of course belong to the special group with which it is lawful for him to have marital relations.' (*ibid*, p. 570)

Spencer and Gillen describe what actually took place when a party of some thirty Arunta men visited a group of Alice Springs people.

> The Arunta group, each wearing two curiously flaked sticks on his head, with a tuft of eagle-hawk feathers in his waist, and armed with boomerang and spearing, sat down about half a mile away from the Alice Springs camp. After a time they were invited to come up. They did so on the run, holding their spears aloft. Some of the older Alice Sprincs women came out to meet them, gesticulating, yelling, and dancing wildly before them. They were received in a small flat among some hills. As they approached the spot some Alice Springs men stood on the tops of the surrounding hillocks, their bodies being sharply outlined against the sky, waving their spears. As soon as the visitors had reached the open flat, they were joined by a number of local men. All then formed into a series of lines four deep and marched round and round the place, led by the chief man of the visitors. This march was accompanied by a considerable amount of excitement, and soon the whole camp - men, women, and children - were assembled at the spot. When this preliminary dance was over, the visitors sat down on the level space and the Alice Springs people grouped themselves on the rocks at the side. The head man of the visiting party then collected all the flaked sticks and handed them over to the head man of the Alice Springs group. This indicated that the visitors came with no hostile intent. A fire was then made and the sticks were burned.
>
> Danger of hostile attack had not yet passed, for after a short pause members of the Alice Springs group **began, one after another, to taunt individual visitors** with various delinquencies. One was accused of not having mourned properly for his father-in-law, an Alice Springs man; another was challenged to fight for having killed the brother of an Alice Springs man, while a visitor accused a local man of not having cleared out a camp according to custom when his father-in-law died. He should have remained away until

> the grass was green upon the father-in-law's grave. These and other taunts led to individual scuffles. A general *mélée* followed, during which every one seemed to be accusing every one else; the women ran in and out among the men, all of whom were talking or yelling at the top of their voices, while spears and boomerangs were raised ready to be thrown. After about three-quarters of an hour the men separated and camped apart. During the next day the relations of the two camps were strained, but by the third day harmony was restored.

The same authorities also relate (*ibid*, p. 576ff.) the ceremonies by which the Warramunga tribe welcomed a party of men from the Walpari tribe.

> The visitors sent a message ahead to give warning of their approach, and about mid-day six Warramunga men went out to meet them, talking food and water with them. Here they remained until late in the afternoon. Then the local people assembled on a specially cleared space of ground a quarter of a mile from the main camp. They were divided into three groups - a central group of men and two side groups of women. They all stood except two of the principal men, who squatted on the ground. The group of women that came from the territory nearest to the Walpari, peculiarly decorated with white spots running down their breasts and across their shoulders, moved backwards and forwards with arms extended as if beckoning to the strangers to come. A few local men had meanwhile joined the strangers, and now approached with them in single file. The leader carried a spear, but with the point turned towards the ground; each of the others carried a spear, but grasped it near the head, to show that he had no hostile intent. As they approached, they performed a series of evolutions in the form of a huge S. At the close of each evolution they grouped themselves about the leader for a minute or two, shouting *'Wah! Wah!'* The group of women that had beckoned to them answered with the same cry. Finally, at a signal from one of the local men, they approached the Warramunga people.The women who had answered their cry fell in behind them and performed the last evolution with them. The women then returned to their place, and the visitors sat down on the ground. They had their backs to the Warramunga men and were about five yards from them. After a silence of two or three minutes the women who had taken part in the evolution, at a signal from the same old man, threw food at the visitors. The strangers caught it, and the women returned to their places while the visitors ate the food. The Warramunga men, with the exception of three officials, then withdrew. These officials gave the visitors more food, apologizing for the smallness of the quantity. After the repast was over, the visitors were led to camp. In the evening a dance was performed in honour of their arrival.

These Australian customs indicate, perhaps, the kind of elaborate etiquette by which in savage days men everyhere approached strangers. Since the establishment of settled civilized society forms of salutation have been greatly simplified. These forms naturally vary almost endlessly in different parts of the world. To describe all the variations would demand a volume. It may be noted in general that **among equals salutations tend to become brief and simple**, while salutations to sovereigns by their subjects, or to persons of higher rank by those lower rank, retain much elaborate ceremoniousness.

2. *Civilized equals*, as a rule, greet one another briefly and simply, though naturally the salutation to a friend who has been long absent, or to an equal to whom one is introduced for the first time, is more elaborate and formal than **the greeting given to a comrade with whom one associates daily**. Greetings of the last-mentioned type assume many [p. 105] forms. The ancient Greeks said, *Χαῖρε!*, 'Be glad!', 'Be joyful!' The Romans said, '*Salve!*', 'Be well!', 'Be in good health,' or, more formally, *Salvere jubeo*,' 'I bid you be well.' The idea underlying this Roman salutation underlies that of many modern peoples, though in different countries **the reference to the health of one's friends** is expressed in different ways. Thus in English one says, 'How are you?', 'How do you do?', or 'I hope you are well?' The French say, '*Comment vous portez-vous?*', 'How do you carry yourself?', and the Germans, '*Wie befinden Sie sich/*', 'How do you find yourself?' Similarly the Arabic '*Salaam aleika*,' 'Peace be unto thee!', includes the idea of a wish for the health of the one saluted, as did the Hebrew '*Shalom*,' 'Peace!' Both, however, included much more, as will be noted below.

In **common intercourse** still less formal greetings are generally employed. Thus in English we say, 'Good morning!' (Old English, 'Good morrow!'), 'Good day!', or 'Good evening!' The Germans say, '*Guten Morgen!*', the French, '*Bon jour!*', the Italians, '*Buono giorno!*' The Arabs of the Levant similarly say, '*Naharak saïd!*', 'May your day be happy!'. All these imply the wish that the one saluted may have a happy day or evening. Possibly the original meaning was, 'May God give you a good day!' In occidental lands one replies to such a greeting by **simply repeating it**, but in the Levant politeness demands that the response shall add something to the original wish. Thus, when friend says, '*Naharak saïd!*', it is polite to reply, '*Naharak saïd wa mubarrak!*', 'May your day by happy and blessed! ' In Japan the greetings among equals are simply brief. Thus in the morning one says to a friend, '*Ohayo!*', literally, 'Honourably early!'; later one says, '*Konnichiwa!*', literally, 'To-day!'; and in the evening the greeting is '*Oyasuminasai!*', 'Honourably rest!' In like manner in China one says, '*Tso shan!*', literally, 'Early time!', which is equivalent to 'Good morning!', and '*Tso tau!*', 'Early rest!', for 'Good night!' The Japanese also have a greeting which makes inquiry for one's health - '*Ikagadesuka?*', 'How is it?' In Occidental countries the more formal salutations addressed to friends who have been long absent or to persons to whom one is introduced for the first time are not as a rule crystallized into such **set phrases** as those that have just been considered. They express the pleasure of the speaker at seeing a friend again or at making the acquaintance of the stranger: 'I am glad to see you again!', 'I am glad to meet you!', or 'I am delighted to see you!' The Japanese, when introduced to a stranger, say, '*Hajimeete omeni kakaiimusu!*', literally, 'See you for the first time!' A young person meeting an older person says, '*Doka yoroshiku!*', 'Please in your favour!' The Chinese have a form of salutation, '*Yat yat yat kiu ue sam tsau hai!*', literally, 'One day not see like three falls!' equivalent to 'If I do not see you for a day, it is like three years!'.

In the Occident, **when one receives a call**, the greetings are soon over and the time is passed in **conversations upon other topics**, but in Syria the greetings and inquiries for the guest's health and that of his family last for some time, and during the call the conversation will often be interrupted by saying the greetings and making the inquiries all over again. Among equals the salutations at parting are as a rule brief and informal. The Greeks employed at times the same phrase as in Greeting, *Χαΐρε!* at others *Ερρωσθε!* 'Be strengthened!'. The Romans said, '*Vale!*', or '*Valeas!*', 'Be well!', 'Be strong!' Akin to this is the English 'Farewell!', meaning, 'May it go well with you!', or 'May you prosper!' More frequently 'Good-bye' is employed. This is believed by many to be a corruption of 'God be with you!'. If this be the correct etymology, it has a religious colouring. Probably a similar thought underlay the German '*Auf Wiedersehen!*' and the French '*Au revoir!*' Of similar import was the Hebrew parting salutation, 'Go in peace!' (1 S 20), and the modern Arabic, '*Ma'salameh*,' 'With peace!' The Chinese say, '*Maan maan haang*,' 'Slowly, slowly walk!', or '*Tsing wooi*,' 'Please return!' The Japanese say, '*Sayōnara*,' 'If it must be so!'

Along with the words which are uttered in formal and impressive salutations there are often physical contacts. These vary with different countries and with **the degree of intimacy between the persons concerned**. In civilized countries the most common and universal form of contact is 'shaking hands.' The persons performing the salutation grasp each other by the right hand and gently shake or press the hand thus grasped. The cordiality of the salutation may be graded by the vigour or listlessness of the pressure. Another method of expressing cordial salutation frequently among relatives and intimate friends is kissing, sometimes on the cheek, or, in case of great intimacy, on the mouth. In some countries kissing is largely confined to greetings between women. In Syria men as well as women kiss one another, often on both cheeks. Sometimes men will grasp one another by the shoulders and, without kissing, place the head first over one shoulder and then over the other. Perhaps this is the modern survival of 'falling on the neck' (Gn 33^4 45). Still another method of physical contact is 'touching noses.' This is employed among various savage peoples, as, *e.g.*, Melanesians (W. H. R. Rivers, *The History of Melanesian Society*, p. 305).

Even when there is no physical contact, any salutation which is at all formal is accompanied by a how or an inclination of the head. **This is almost universal in modern civilized society**, and in some parts of the world the custom is very ancient. Confucius is said by his disciples to have bowed forward when saluting one who was in mourning (*Analects*, bk. x. ch. xvi. 2f.). In Syria a bow is often accompanied by a sweeping motion of the right hand towards the ground. At other times the hand is made to touch one's breast, lips, and forehead.

In some countries there is a strict etiquette concerning salutations.

> 'Among modern Moslems one riding should first salute one on foot; one who passes by should first salute

a person standing or sitting; a small party those of a large party; a young person should be first saluted by the aged. One who enters a house should first salute the people of that house.' (E. W. Rice, *Orientalism in Bible Lands*, p. 79.)

Similarly among the Tikopia of Melanesia (Rivers, p. 324f.) 'a man who wishes to pass another who is sitting down will call out as he approaches: "*O mata*, *mata*," meaning "eye," and if the answer comes "*Poi*, *erau*," "Yes, all right," he goes by. If there are two or more people sitting down, he will say, "*Oto mata*," and will be answered as before. Several men going together ask leave to pass in the same way. A man walks upright, but a woman who is passing bends down slightly with her hands between her thighs. **If a man went by without the proper greeting, it would be supposed that he was angry and he would have to return and sit down near those whom he had passed**. If he explained that this behaviour had been due to carelessness, he would be called a fool and his apologies would be accepted. [...] When a man goes to visit another at his house, he calls out the name of the occupant at some distance, and if the latter is at home, the visitor is invited to enter. If there is no answer, the visitor will wait for a time and then go away. Only near relatives may enter a house without invitation. Similarly in the Levant a Moslem on approaching the house of a neighbour gives a peculiar call in order that the women may retire to their own apartments before he enters.'

It is not possible to trace in detail the customs of salutation among all peoples within the compass of an article. Certain forms of etiquette are observed throughout the world. Among the peasantry of [p. 106] Palestine, *e.g*., one says to a guest, '*Fût*,' 'Enter,' '*Foddel!*', 'Welcome!', '*Marḥabâ!*, 'Welcome!', or '*Mîyet marḥabâ!*', *'A hundred welcomes!' One familiarly asks*, 'Kaif ḥalak?', *'How are you?' The reply is*, Ḥumdillah,' *'Praise God!'*, i.e. *'Praise God I am well,' the full form of the phrase being '*Ḥumdillah salaameh.' *In the early morning one greets another with '*Ṣubaḥkum b'l-khair!', *'May your morning be in good [fortune]!', to which the reply is*, 'Yâ ṣubaḥ el-khair,' *'Oh, the morning is good!' At evening the greeting is '*Mesaikum b'l-khair!', *and the response*, *'Mesâ el-khair!'* At night it is '*Lailtak saideh!*', 'May your night be happy!' (Cf. E. Grant, *The Peasantry of Palestine*, p. 161f.)

3. *To monarchs*. - Superiors and especially monarchs are in all countries saluted with much greater formality than equals. In the countries around the eastern end of the Mediterranean it was customary in ancient times **to prostrate oneself** before a monarch. Thus Araunah, the Jebusite, bowed himself before David with his face to the ground (2 S 24^{20}). Not only the foreigner, but Nathan, David's frequent adviser, did likewise (1 K 1^{23}), and even David's favourite wife, Bathsheba ($1^{16.31}$). Such homage was not, however, confined to kings, but was also accorded to prophets (see 2 K 2^{15} 4^{37}). Its motive was probably the belief that in both kings and prophets a superhuman spirit dwelt. Physicians are still often thus saluted at hospitals in the Levant (cf. E. Grant, *The Peasantry of Palestine*, p. 161 f.). Perhaps this is in part an earnest way of proffering a request for healing, just as Esther is said to have fallen on her face before Ahasuerus (Xerxes) when she wished to make a particularly urgent request (Est 8^{3}). Where such customs prevailed, it was natural that conquered princes should fall on their faces and kiss the feet of their conquerors. **The act was at once an expression of homage and an appeal for mercy**. Assyrian kings say again and again in their annals that such-and-such a king came and kissed their feet, and the Black Obelisk of Shalmaneser III. pictures Sua, king of Gilzan, and Jehu, king of Israel, in the act of doing this.

Similar customs are found in many other parts of the world. Thus among the Melanesians a visitor who visits a chief in his house kneels at the door and moves towards the chief on his hands and knees. When he reaches him, they touch noses in the customary manner, and the visitor withdraws a pace or two, and sits down cross-legged. No other position is allowed in the presence of the chief. When the interview is finished, the visitor asks permission to go, and leaves on his hands and knees in a similar manner, without turning his back to the chief. If a man wishes to pass a chief out of doors, he will say, '*O mata pa*' (*mata*, 'eye'; *pa*, 'father'). The chief will reply, '*Elau! saere*, *opoi!*', 'All right! Walk, yes,' and the man will go by on hands and knees as when approaching him (cf. Rice, p. 78).

In India similarly deep obeisance has always been performed before a sovereign. Thus we read in the *Rāmāyaṅa*:

'And with greetings and obeisance spake their message calm and hold,

Softly fell their gentle accents as their happy tale they told.

Greetings to thee, mighty monarch!

(cf. R. C. Dutt, *The Ramayana and the Mahabharata condensed into English Verse*, p. 7)

According to the *Sakuntala* of Kalidasa, the Shakespeare of India, it was customary for subjects on approaching a king to shout, 'May the king be victorious!', 'O king, be victorious!', or 'May our sovereign be victorious!' (See the ed. published by T. Holme, London, 1902, pp. 43 and 76.)

In like manner in less effusive China the customs, as we learn from the *Analects* of Confucius, were not radically different. When Confucius entered the gate of the palace of the prince, it was with body somewhat bent forward, almost as though he could not be admitted. When passing the throne, his look would change somewhat; he would turn aside and make a sort of obeisance, and the words that he spoke seemed as though he were deficient in utterance (*Analects*, bk. x. chs. 1-4).

At modern European courts the ceremonial, though less demonstrative than that among many of the ancients, nevertheless emphasizes in a variety of ways that the sovereign is not an ordinary mortal and must be much more ceremoniously saluted. The climax of salutations to royal personages is found in the public ceremonies of welcome which are prepared for them when they pay visits to cities on public occasions or return from victories or long absence. A fine literary description of such a welcoming salute is found in the *Rāmāyaṅa*, in the passage which tells of Rāmā's return to Ayodhya:

'Elephants in golden trappings thousand chiefs and nobles bore,
Chariot cars and gallant chargers speeding by Sarayu's shore,

And the serried troops of battle marched with colours rich and brave,
Proudly o'er the gay procession did Ayodhya's banners wave.

In their stately gilded litters royal dames and damsels came,
Queen Kausalya first and foremost, Queen Sumitra rich in fame,

Pious priest and learned Brahman, chief of guild from near and far,
Noble chief and stately courtier with the wreath and water jar. [...]

Stately march of gallant chargers and the roll of battle car,
Heavy tread of royal tuskers and the beat of drum of war. [...]

Women with their loving greetings, children with their joyous cry,
Tottering age and lisping infant hailed the righteous chief and high.

Bharat lifted up his glances unto Rama from afar,
Unto Sita, unto Sakhsman, seated on the Pushpa car,

And he wafted high his greetings and he poured his pious lay,
As one wafts the pious mantra to the rising God of Day!' (Dutt, p. 167 f.)

Mutatis mutandis,similar scenes of salutation have occurred in all civilized countries. They have been accorded not to kings alone, but to presidents, generals, governors, and distinguished visitors. Salutations given in different cities and countries to visiting delegations sice the Great War began, such as the French delegation to the United States of America in 1917, although they lacked the peculiar colour imparted by the native Indian bent as well as the religious flavour of that accorded to Rāma, in spontaneous heartiness and general interest resembled that described in the epic.

4. *In letters*. - Salutations in letters exhibit much the same variation as other greetings, though they have some peculiarities of their own. Among the ancient Romans the salutation in a letter was reduced to a designation of the person addressed and of the writer of the letter. Thus a better of Cicero, selected at random, begins: '*Cicero Attico S.*,' (see *M. T. Ciceronis Epistolæ*, ed. J. Billerbeck, Hanover 1836, i., *Ep.* lx.) **the '*S.*' standing for *socio*, 'colleague.'**

A letter of Pliny selected in the same way begins: *'C. Plinius Hispullæ suæ S.'* (Pliny, *Epistularum Libri Novem*, ed. H. Keil, Leipzig, 1876, p. 161.) This dignified brevity corresponds to the French form, in which after the name of the person addressed a simple '*Monsieur*' or *Madame*' is placed. In every [p. 107] formal letters in English the name is followed by a simple 'Sir' or 'Madam,' but it is far more common to prefix to the 'Sir' or 'Madam' a conventional 'Dear.' Similarly the Germans in beginning a letter place after the name of the person addressed to '*Mein Herr*,' literally 'My lord,' though *Herr* has been attenuated till it means simply 'gentleman.' In ancient Babylonia it was customary to insert after the address a sentence of good wishes. Thus in a letter selected at random from the time of the 1st dynasty of Babylon (*c.* 2000 B.C.) we find the following beginning:

> 'To Manatum speak, saying: Yamsi-Shamash says: "May Shaniash and Marduk make thee to live!"'
>
> (Cf. A. Ungnad, *Babylonische Briefe aus der Zeit der Hammunrapi-Dynastie*, Leipzig, 1914, no. 175.)

Then the business follows. Most of the letters from the time of the Neo-Babylonian and early Persian empires (*c.* 550-450 B.C.) are somewhat more elaborate. An equal is addressed as 'brother,' a priest as 'father.' Thus a letter taken at random begins:

> 'Letter from Nabu-zira-ibni to Rimut, his brother. May Bel and Nabu grant peace unto my brother.'

Another runs:

> 'Letter from Nabu-zira-ibashishi to the lady Sikkû, my sister. May Bel and Nabu grant peace and life unto my sister.'

Still another:

> 'Letter from Nabu-suma-ibni unto the priest of Sippar, my father. May Bel and Nabu grant peace and life unto my father.'
>
> (Cf. R. C. Thompson, *Late Babylonian Letters*, London, 1906, p. 123.)

A somewhat similar form of letter was widely employed in the Levant for centuries. A letter written from Egypt in 172 B.C. begins:

> 'Isias to her brother, greeting: If you are well and other things happen as you wish, it would be in accordance with my constant prayer to the gods. I too am in good health, and so is the boy: and all at home make constant rememberance of you.'
>
> (Cf. *Exp*., 5th ser., viiii. [1898] 164.)

In the letters of Paul to the Thessalonians we have the same element expanded. The salutation is longer; the prayer is made more prominent; and **the assertion that the recipients of the letter are constantly borne in mind is more emphatic**. Still another letter from Egypt may be cited to show the frequent recurrence of the religious element in such salutations:

> 'Ammonios to his sister Tachnumi, much greeting: Before all things I pray that you may be in good health, and each day I make the act of worship for you.' (*ibid*, p. 166)

The classical Arabic form of greeting in a letter is given in the story of Bilkis, in the letter which Solomon is said to have written the Sabæan queen:

> 'From the servant of Allah, Solomon son of David, to Bilkis queen of Saha. In the name of Allah, the Merciful, the Gracious! Peace upon all those who follow the right guidance! As to what follows' (then follows the business in hand).
>
> Cf. R. Brünnow, *Chrestomathie aus arabischen Prosa-schriftstellern*, Berlin, 1895, p. 8.)

Epistolary salutations present an endless variety. The above are but a few examples.

As in the case of oral greetings, the salutations in letters addressed to monarchs are more elaborate and tend to greater adulation. The following is typical of the beginnings of letters addressed to Assyrian kings of the Sargonid dynasty:

> 'To the king my word, thy servant Ishtar-iddin-apla, chief of the astronomers of Arbela, makes report to the king, my lord. May Nabu, Marduk, and Ishtar of Arbela the gracious to the king, my lord.'
>
> (From F. Delitzsch, *Assyrische Lesestüche*, Le Leipzig, 1912, p. 92.)

There are many variations in detail. The climax of adulatory addresses to sovereigns is reached in the letter sent by Syrian vassals and officials in the 14th cent. B.C. to their overlord, the king of Egypt. One of these runs:

> 'Rib-Adda sends to his lord, the king of countries, the great king, the king of battle. May Ba'alat of Gabal give power to the king, my lord. At the feet of my lord, my sun-god, seven times and seven times I fall!' (then the business which called forth the letter is taken up).
>
> (From O. Schroeder, *Die Thontafeln von El-Amarna*, nop. 56, in *Vorderasiatische Schriftdenkmaler*, xi., Leipzig, 1914.)

In all monarchical countries letters to the sovereign are of course begun in a more formal way than letters to one's equals, though in Occidental countries and in modern times such adulation as was expressed to the kings of Egypt is lacking. The correspondence of one monarch with another (unless they are of close kin, as in modern Europe) has probably always been attended with greater formality than that between private persons. The El-Amarna letters afford us glimpses of the earliest royal international correspondence of which we know. Kings greeted one another as follows:

> 'To Kadashman-Kharbe king of Karduniash (Babylon), my brother, speak saying: Nimmura (Amenophis III.), the great king, king of Egypt, thy brother. With me there is peace (or health). With thee may be peace (or health); to thy house, to thy wife, to thy sons, to thy princes, to thy horses, to thy chariots, in the midst of thy lands may there be peace (or health)!'
>
> Cf. J. A. Knudtzon, *Die El-Amarna Tafeln*, Leipzig, 1912, no. 1.)

The salutations of the Babylonian king and the king of Mitanni to the king of Egypt are variations of this formula.

The salutations at the conclusions of letters differ greatly in different countries and with different individuals. Letters written in ancient Babylonia and Assyria contained no salutation at the end; when the business part was completed, the epistle broke off abruptly. The Romans at the close of a letter wrote a simple '*Vale!*' At teh end of many letters written in *κοινή* Greek salutations are sent by the writer to friends of the recipient or members of his family. The term employed is *άσπάςομαι*, 'I welcome,' 'I greet,' 'I salute.' (Cf., *e.g.*, B. P. Grenfell and A. S. Hunt *The Exyrhynchuz Papyri*, London, 1898-1914, x. no. 1296.) It is employed in the Gospels, where the disciples are bidden to salute the house which they entered (Mt 10^{12}). Similar greetings expressed by the same word are found in the Epistles of Paul (see, *e.g.*, Ro $16^{3ff.}$, 1 Co $16^{19f.}$). In addition to such greetings Greek letters usually concluded with a farewell expressed by some form of the verb *ρώννωυμι*, 'I strengthen,' 'I make strong.' Thus the letter sent by the Church at Jerusalem to the Christians of Antioch, Syria, and Cilicia (*Ac* 15^{23-29}) ends with a simple *έρρωσθε*, 'Farewell.' Later

Christian usage expanded this. Thus Ignatius concludes his letter to Polycarp with *ἐρρωσθε ἐώ τώ Κυριφ*, 'Farewell in the Lord.' In the papyri the formula is often expanded as *ἐρρώσθαι σε εὔχομαι*, 'I pray that you may be strong,' (*ibid*. viii. no 1160) *ἐρρώστει σοι εὔχομαι πολλοις*, 'It be strengthened to you I pray many times.' (*ibid*. no. 1158) The Japanese write, '*Oomni gotaisetsuni*,' 'Take care of your honourable body.' In the Occident such salutations have shrunk to an expression of 'good wishes,' 'kind regards,' an assurance of the writer's '*sentiments très distingués*,' or some equivalent formula. Often this is accompanied by a 'Good-bye,' '*Au revoir*,' or 'Auf Wiedersehen .'

5. *The religious element* is prominent in many of the salutations which have been noted above. All those which call upon God or some god to bless or to give health breathe a religious atmosphere. This atmosphere is wide-spread; it is found in some degree in most parts of the world, though it is much degree in most parts of the world, though it is much more prominent among some peoples than among others. There is very little, if any, of it in Japanese salutations. One such Chinese salutation is known to the writer: '*Poo shat tsunk fok fai ko tseung tai*,' 'The gods bless you and make you grow very fast.' In spain, when one wishes to deny [p. 108] a beggar, he says, 'Pardon brother!' or 'May God relieve you!' The beggar answers, 'Go, your worships, with God; another time it will be.'

Certain religions, such as early Christianity and Muhammadanism, introduced new elements into salutations or gave new emphasis to old ones. The influence of early Christianity upon salutations is patent to one who compares early Christian letters with other letters of the time. This difference is most manifest in letters addressed to groups of people or to churches. Thus in the Epistles of Paul the ordinary *χαίρειν* is displaced by the benediction: 'Grace to you, and peace, from God our Father and the Lord Jesus Christ' (Ro 1^7; cf. also 1 Co 1^3, 2 Co 1^2, Gal 1^3, Eph 1^2, Ph 1^2, Col 1^2). Similarly in place of the farewell *ἐρρωσθε* he employed a benediction. It varies in different Epistles more than the greeting at the beginning does, but nearly always contains the phrase, 'The grace of our Lord Jesus Christ be with you.'

The letters of Ignatius of Antioch contain a variety of salutations. Like Paul, he introduces considerable theology into his descriptions of the churches addressed, but his actual salutations are much more varied than those of Paul.

> Thus to the Smyrnæans he emplys *πλεῖστα χαίρειν*, 'Much greeting'; to the Trallians he says, 'Whom I greet in the fullness in the apostolic manner and pray for much joy' (*εὔχομαι πλεῖστα χαίρειν*); to the Magnesians, 'In whom [viz. Jesus Christ] may you have much joy' (*πλεῖστα χαίρειν ὑμάς εἴη*); but to the Philadelphians, 'Whom I greet (*άσπάςομαι*) in the blood of Jesus Christ, which is an eternal and abiding joy.'

His final salutations also differ from those in heathen letters of the time.

> Thus to the Smyrnæans he says, 'Farewell [or be strong - *ἐρρωσθε*] in the grace of God'; to the Philadelphians, 'Farewell in Jesus Christ, our common hope'; to the Magnesians, 'Farewell in divine unity, possessing no party spirit, which is Jesus Christ'; to the Trallians, 'Farewell in Jesus Christ, being in subjection to the bishop as to the commandment, likewise also to the presbyter; and each of you love one another with undivided heart. My spirit sanctifies itself for you, not only now, but when I attain to God (for I am still in danger), but faithful is the Father in Jesus Christ to fulfil my desire and yours; in whom may we be found blameless!'

As time passed, this exuberance of Christian greeting in some degree subsided, but still Christian epistolary greeting retained a character of its own. The letters of Augustine, *e.g.*, begin with the salutation '*In Domino salutem*.' As in the letters of Paul and Ignatius of Antioch, many adjectives and sometimes some theology are introduced into the description of the person addressed, but, however much of this there may be, the real address usually concludes with the salutation '*In Domino salutem*.' The parting salutations of the letters of Augustine are exceedingly varied. Sometimes they end with a benediction, sometimes with a simple '*Amen*,' (cf. *PL* xxxiii. 1013), sometimes with a salutation such as: '*Saluto et pignus pacis, quod Domino Deo nostro adjuvante feliciter accepisti ea dilectione qua debeo*' (*ibid*. 1020); at times they conclude abruptly without salutation.

Again passing over several centuries and taking the letters of Bernard of Clairvaux as an example, we find numerous instances where there is reversion to the old Roman form. Thus one letter begins, '*Bernardus abbas Claræ-Vallis*,

Romano suo, *quod suo*' (cf. *ibid*, clxxxii. 240); another, '*Thomæ dilecto filio*, *Bernardus*, *quod filio*' (*ibid*. 242). At other times he recurs to the formula of Augustine, '*In Domino salutem*' (*ibid*. 225); still again he varies this with such phrases as '*Salutem plurimam dicit*' (cf. *PL* clxxxii. 228). Formal salutations at the end of the letter he usually omits.

It is clear from these examples that for a time at least Christianity imparted a religious flavour peciluarly its own to epistolary salutations. Indeed, in circles that are particularly pious some attempts are still made to retain something of this flavour. Such writers begin letters 'Dear brother' and conclude them with 'Yours in the Lord' or a similar phrase.

The colouring that Muhammadanism imparted to epistolary salutations has been already indicated by the quotations made from the story of Bilkis (above, § 4). Islām as, however, imparted a religious significance to one old Semitic greeting, '*Salaameh alaik!*' 'Peace (or health) be to you!', to which the proper roply is, '*Wa alaik salaameh!*', 'And to you be peace!' This is regarded as a proper greeting among believers, but it is thought not quite right to say it to foreigners. When one meets Bedū or Muslims from the desert, who seldom come in contact with foreigners, one may, even though a Christian, receive this greeting, but in the towns, where the inhabitants are sophisticated, one will be saluted with '*Naharak saïd!*' or some phrase to which no religious interpretation could possibly attach. When the Bedū meet one another, they often employ the salutation '*Gawwāk!*', an abbreviation of '*Gawwāk Allah!*', 'May Allah give you strength!' Sometimes the invocation of peace is varied thus: '*Allah yusallimak!*', 'Allah preserve you in peace!' (see A. Jaussen, *Coutumes des Arabes au pays de Moab*, p. 279 f.).

6. ***National characteristics*** are often strikingly manifest in salutations. One needs only to glance at the difference between a list of Japanese salutations and a similar list of those employed in the Levant to be convinced of this. The Japanese greetings are non-religious and self-restrained; they are polite but dignified. Those of the Levant often exhibit great religiousity and servility. Perhaps it is not quite accurate to call these national characteristics, as they are in the Levant confined to no one nation; in this region race has mingled with race as in a great melting-pot until the forms of salutations have in some degree become those of **a region rather than a nation**. It has been said that the characteristics of Western peoples are also revealed by their greetings. Thus the French '*Comment vous portez-vous?*' betrays the French feeling for artistic effect. The German '*Wie befinden Sie sich?*' is prompted by the Teutonic tendency to introspection; one wishes to know what his neighbour discovers when he turns his outer consciousness in upon his Ego. The English and American 'How do you do?' reveals the social bent towards work and activity; the standard of wellbeing is efficient work.

Literature. - B. Spencer and F. J. Gillen, *The Northern Tribes of Central Australia*, London, 1904, ch. xix.; W. H. R. Rivers, *The history of Melanesian Society*, Cambridge, 1914, i. 205 ff., 324 f.; E. Grant, *The Peasantry of Palestine*, Boston, 1907, pp. 160-165; A. Janssen, *Coutumes des Arabes au pays de Moab*, Paris, 1908, p. 279 ff.; E. W. Rice, *Orintalisms in Bible Lands*, Philadelphia, 1910, cha. xi, xii.; R. C. Dutt, *The Ramayana and Mahabharata condensed into English Verse*, in 'Everyman's Library,' London and New York, 1910, pp. 166-168; *THe Analects of Confucius*, bk. x. (e.g., *Chinese Literature*, London and New York, 1900, in 'Literature of the Orient' series, ed. E. Wilson).

Malinowski, Boris [*sic*] 1908[*s.d.*]. Spirit Children. In: Hastings, James (ed.), *Encyclopædia of Religion and Ethics*. Volume XI. New York: Scribner's Sons, 803-805.

[p. 803] *Spirit Children*. - Different views may be accepted as to the nature of primitive religion, magic, and their relation to each other; but there is no doubt that among the lower races the subject-matter of magico-religious practices and ideas is largely taken from fundamental organic functions and crises of life. Food, matters of sex, economic activities on the one hand, birth, puberty, marriage, death on the other, are all associated with ritual [p. 804] and belief in the majority of native communities. Death is perhaps the most important fact among those with which primitive ritual and belief are concerned. The opposite gate of life is, on the other hand, probably the least prominent. **Though there is no native community which does not speculate about what happens to a man after his death, only very few seem to have any ideas as to when and how life comes into existence**. There is, however, a type of belief

which deals with this problem and attempts to define the nature and condition of a person before birth. Using the term introduced by Spencer and Gillen and adopted by Frazer, we can apply the name 'spirit children' to such unborn beings waiting to come into this world.

As far as is at present known, the ethnographical area of this type of belief is restricted to portions of Australia and Melanesia. The ideas of the Central and Northern Australian tribes about spirit children are most definite and detailed, and we possess an excellent account of them in the works of Spencer, and of Spencer and Gillen.

1. *Arunta*. - The Arunta, who inhabit the Alice Springs district of Central Australia, are the tribe among whom this type of belief was first discovered by Spencer and Gillen. Their ideas may be described somewhat in detail as a typical example. The Arunta believe that in remote times their tribal hunting-grounds were peopled by half-human, half-animal beings, whom they call *alcheringa* (*q.v.*), and from whom the members of the present tribe are descended. These mythical ancestors were endowed with powers not possessed by their descendants. They roamed about the country in companies, whose members belonged to the same totem, and performed various deeds, mainly magical ceremonies. As a rule, in association with every important ceremony, they left traces in the form of natural features, such as water-holes, rocks, grottos, or creeks. Many of the tribal traditions are concerned with the manner in which the *alcheringa* ancestors came to be associated with definite localities, scattered over the tribal territory and marked by some striking feature. At some such places the ancestors simply performed a ceremony, and afterwards continued their wanderings; at others they passed underground, leaving behind their bodies or part of their bodies, or else they went down into the earth, spirit and body together. But at every such spot they left behind a number of spirit children (*erathipa* or *rotapa*). These spirit children live in the totemic centre, awaiting reincarnation.

> Naturally many details of these beliefs are hazy and indefinite, varying according to the section of the tribe, the tribal status and intelligence of the individual native, and many other circumstances. It must be borne in mind that in this manner, as in every native belief, only the broad outline of the idea is fixed and definite. Within this a certain latitude is left to the individual mind, for, although ritual, custom, and myth cause the main points and **many details of unwritten native tradition to become uniform and rigid**, concerning other details there may be several currents of tradition.
>
> Thus the relation of the *alcheringa* ancestor to the spirit child (*erathipa*) is not very clear. It seems that in some cases the ancestor is imagined by the natives to have been transformed into the spirit child; in other cases the latter is conceived by them as emanating from the *alcheringa* ancestor. In some instances it seems that a number of spirit children are descended from one mythical individual. Yet the main idea remains stable through every variation in belief, that every spirit child is definitely related to one individual *alcheringa*, and that the man into whom this spirit child will develop will inherit his totemic character from the *archeringa* ancestor and be associated with the latter's bull-roarer.

The nature of the spirit children seems to be a point on which the opinions of the natives vary. Most generally they are regarded as fully developed babies, male or female, endowed with life. They are invisible to ordinary men, but can be seen by certain magicians.

There are also several options on record as to the manner in which the spirit child enters the body of a woman, who can become pregnant only if she passes near the totemic centre, the place of the *erathipa*. An *erapthipa* may enter her womb through her flank, or an *alcheringa* ancestor associated with the totemic centre may throw a diminutive bull-roarer at the woman, which enters her body and becomes a child. The spirit child is probably associated or identified, in the ideas of the natives, with the bull-roarer. Again, the natives will affirm that in some cases the *archeringa* ancestor himself enters the body of a woman and becomes a child. These cases are, as the natives affirm, very rare, and they can easily be diagnosed, since children conceived in this manner have fair hair and blue eyes.

Another point in which the Arunta seem to have no very detailed and definite views is the reincarnation of human beings. After an *alcheringa* ancestor has produced an *erapthipa* which enters a woman and becomes a living individual, the question arises, Whither does his spirit or life principle go after death? Is it destroyed, or is it again changed into an *erathipa*? There is a belief among the Arunta, recorded by the missionary C. Strehlow, according to which the

spirits of the dead go to an island, where they live a kind of replica of their earthly life and then are finally destroyed and return to this world no more. According to this belief, an individal sooner or later ceases to exist, and there is no reincarnation. Spencer and Gillen make no explicit statement as to the existence among the Arunta of beliefs in the reincarnation of human beings. On the other hand, these two authors found definite views concerning the incarnation among the tribes living all around the Arunta, and it seems more than plausible to assume that the belief in reincarnation does exist among this tribe. Here again it must be emphasized that the existence of variations in belief, of contradictions, or even of two mutually exclusive beliefs in the same tribe, is by no means an exceptional occurrence.

2. *Other Australian tribes*. - Only a few words need be said about the other Australian tribes among whom similar beliefs have been found by Spencer and by Spencer and Gillen. Thus the tribes living to the south of the Arunta believe in the existence of spirit children, derived from mythical totemic ancestors. These spirit children enter into women and become human beings. Again, each human individual returns after death to the state of a spirit child and reincarnates as a new earthly life. At each reincarnation the sex of the individual changes.

Among the Warramunga, a tribe living to the north of the Arunta, all the spirit children emanate from one ancestor. Human beings again become spirit children after death and reincarnate. Among some other tribes of that region similar beliefs exist, with the exception that women are not supposed to reincarnate, *i.e.* a woman's spirit ceases to exist after her death.

Among the tribes of the Northern Territory, investigated by Spencer, the same type of belief has been found in a definite form. These natives also affirm that companies of mythical ancestors roamed about the coentry and that a number of spirit children emanated from them. These spirit children, associated with totemic centres, enter the bodies of women and become human beings. Dead men become spirit children and are born again, the sex of the individual alternating at each rebirth. Every individual in the tribe can be traced to a particular totemic ancestor, and each man bears a name that indicates this relationship. In one of these tribes, the Kakadu, there is an [p. 805] interesting belief showing that the natives have the idea of a kind of spiritual continuity between the various reincarnations of the same individual ancestor (Spencer, *Native Tribes of the Northern Territory*, pp. 270-274).

3. *Melanesia*. - The belief in spirit children, as known to exist in certain districts of Melanesia, is much less definite than among the Australian natives. W. H. R. Rivers has found among the natives of Banks Islands (Southern Melanesia) the belief that in some cases pregnancy is caused by an animal of supernatural character 'entering' the body of a woman. The natives consider this incarnation, not as a material, but as a spiritual act, and the 'supernatural animal' cannot be classed as a spirit child, unless we give this term a much broader meaning. Moreover, this form of conception is believed to take place only in exceptional cases, so that it cannot be considered a general theory of reproduction. It shows therefore very little resemblance to an Australian beliefs. The 'supernatural animal' stands in no relation to spirits of the dead, and consequently these natives cannot be said to believe in reincarnation.

A general theory of birth showing a distinct affinity to the Australian beliefs has been found among the Melanesians who inhabit the Trobriand archipelago off the north-east coast of New Guinea. These natives, who, like the Australian aborigines, are ignorant of physiological paternity, beliee that pregnancy is caused by a spirit, who inserts an embryonic baby (*waiawaia*) into the womb of a woman. Each *waiawaia* is moreover a metamorphosis of an individual spirit. Every human being goes after death to the island of the spirits, where he lives through another existence, very much like that which he lived in this world. After a time he undergoes, of his own free will, a transformation; he shrinks into a *waiawaia*, which the natives imagine to be just like an embryo. Then another spirit - as a rule a female one - takes the spirit child and carries it to the village, where she inserts it into the body of one of her near relatives. All these individuals - the spirit child, the ministering spirit, and the prospective mother - are invariably of the same totemic clan; in fact they are always near relatives in the cognate line. There are several variants of this belief: thus some natives affirm that the spirit child is not an embryo, but a diminutive, invisible being of nondescript character, and that it is not inserted into a woman by another spirit, but floats amidst the foam of the sea and enters the girls while they are bathing in salt water. Again, some natives deny reincarnation: each spirit, after a prolonged existence in the nether world, finally dies. According to this version, the spirit children spontaneously come into being somewhere on Tuma, the island of the dead.

4. *Summary*. - Summing up the above data, we may conclude that the following ideas are characteristic of the belief in spirit children: (1) the spirits, or vital principles, of men to be born exist in a definite state before entering life; (2) they pass into life by entering or being inserted into the womb of a woman; the only cause of pregnancy is the entry of a spirit child into a woman's body; (3) sexual intercourse stands in no causal relation to pregnancy; (4) spirit children are transformation of previous human or mythical beings, who thus become reincarnated. The belief in spirit children involves the ideas of reincarnation or of the continuity of life.

The beliefs in question are closely connected with the problem of totemism (*q.v.*), and they play an important part in J. G. Frazer's attempt to solve this problem. On the other hand, they are closely associated with the ignorance of physical fatherhood, which has left a distinct imprint on the folklore of primitive and civilized races.

Literature. - The standard works by W. B. Spencer, and by W. B. Spencer and F. J. Gillen, are the most important sources for the Australian beliefs in question: Spencer-Gillen, *The Native Tribes of Central Australia*, London, 1899, ch. iv. p. 112 ff., esp. 119-127, *The Northern Tribes of Central Australia*, do. 1904, pp. 146-148, 156-158, 170; W. B. Spencer, *Native Tribes of the Northern Territory of Australia*, do. 1914, index, *s.v.* 'Spirit Children.' The work of C. Strehlow (*Die Aranda-und Loritja-Stämme in Zentral-Australien*, so for pts. i.-iv., Frankfort, 1907-13) contains valuable additions in detail, but no new essential features. The claims of this author, who worked after Spencer and Gillen and **had their achievements to guide him, to have corrected his predecessors' discoveries on certain vital points** are evidently due to Strehlow's failure to grasp the intrinsic complexity of native beliefs.

The Melanesian sources are: W. H. R. Rivers, 'Totemism in Polynesia and Melanesia,' *JRAI* xxxix. (1909) 156 ff.; B. Malinowski, 'Baloma; the Spirits of the Dead in the Trobriand Islands,' *JRAI* xlvi. (1916) 353 ff.

J. G. Frazer, *Totemism and Exogamy*, 4 vols., London, 1910, and E. S. Hartland, *Primitive Paternity*, 2 vols., do. 1909, deal theoretically with this problem.

9.2.4 The Language of Social Cohesion (2018-02-15 13:52)

5. The Language of Social Cohesion

Two little dogs sat by the fire
Over a fender of coal dust;
Said one little dog to the other little dog,
"If you don't talk, why, I must."

MOTHER GOOSE

Are words in Phatic Communion ["a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words"] used primarily to convey meaning, the meaning which is symbolically theirs? Certainly not! They fulfil a social function and that is their principal aim, but they are neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener.

BRONISLAW MALINOWSKI

Hayakawa, Samuel Ichiye 1949. *Language in Thought and Action*. London: George Allen & Unwin Ltd.

Full text of Ch. 5. "The Language of Social Cohesion" (p. 69-81), which is an intermediate between Malinowski and Jakobson, to be analyzed further elsewhere on this blog.

[p. 69] *Noise as Expression* - What above all complicates the problems of interpretation is the fact that informative uses of language are intimately fused with older and deeper functions of language, so that only a small proportion of utterances in everyday life can be described as purely informative. We have every reason to believe that the ability to use language for strictly informative purposes was developed relatively late in the course of linguistic evolution. Long before we developed language as we now know it, we probably made, like the lower animals, all sorts of cries, expressive of such internal conditions as hunger, fear, loneliness, triumph, and sexual desire. We can recognize a variety of such noises and the conditions of which they are symptoms in our domestic animals. Gradually such noises seem to have become more and more differentiated, consciousness expanded. [p. 70] Grunts and gibberings become language. Therefore, although we have developed language in which accurate reports may be given, we almost universally tend to *express* our internal conditions *first*, then to follow up with a report of necessary: "Ow! (expression) My tooth hurts" (report). Many utterances are, as we have seen with regard to "snarl-worlds" and "purr-words," vocal equivalents of expressive gestures, such as crying in pain, baring the teeth in anger, nuzzling to express friendliness,

dancing with delight, and so on. When words are used as vocal equivalents of expressive gestures, we shall say that language is being used in *presymbolic* ways. These presymbolic uses of language coexist with out symbolic systems, and the talking we do in everyday life is a thorough blending of symbolic and presymbolic.

Indeed, the presymbolic factors in everyday language are always most apparent in expressions of strong feeling of any kind. If we carelessly step off a curb when a car is coming, it doesn't much matter whether someone yells, "Look out!" or "Kiwotsuke!" or "Hey!" or "Prends garde!" or simply utters a scream, so long as whatever noise is made is uttered loudly enough to alarm us. It is the fear expressed in the *loudness* and *tone* of the cry that conveys the necessary sensations, and not the words. Similarly, commands given sharply and angrily usually produce quicker results than the same commands uttered tonelessly. The quality of the voice itself, that is to say, has a power of expressing feelings that is almost independent of the symbols used. We can say, "I hope you'll come to see us again," in a way that clearly indicates that we hope the visitor never comes back. Or again, if a young lady with whom we are strolling says, "The moon is bright tonight," we are able to tell by the tone whether she is making a meteorological observation or indicating that she wants to be kissed.

Very small infants understand the love, the warmpth, or the irritation in a mother's voice long before they are able to understand her words. Most children retain this sensitivity to presymbolic factors in language. Some adults retain and refine this sensitivity as they grow older; they are the people credited with "intuition" or "unusual tact." Their talent lies in their skill in interpreting tones of voice, facial expressions, and other symptoms of the internal condition [p. 71] of the speaker: they listen not only to *what* is said, but to *how* it is said. On the other hand, people who have spent much of their lives in the study of *written* symbols (scientists, intellectuals, book-keepers) tend to be relatively deaf to everything but the surface sense of the words. If a lady wants a person of this kind to kiss her, she usually has to tell him so in many words.

Noise for Noise's Sake - Sometimes we talk simply for the sake of hearing ourselves talk; that is, for the same reason that we play golf or dance. The activity gives us a pleasant sense of being alive. Children prattling, adults singing in the bathtub, are alike enjoying the sound of their voices. Sometimes large groups make noises together, as in group singing, group recitation, or group chanting, for similar presymbolic reasons. In all this, the significance of the words used is almost completely irrelevant. We may, for example, chant the most lugubrious words about a desire to be carried back to a childhood home in old Virginny, when in actuality we have never been there and haven't the slightest intent of going.

What we call social conversation is again largely presymbolic in character. When we are at a tea or dinner party, for example, we all have to talk - about anything: the weather, the performance of the Chicago White Sox, Thomas Mann's latest book, or Ingrid Bergman'ss last picture. It is typical of these conversations that, except among very good friends, few of the remarks made on these subjects are ever important enough to be worth making for their informative value. Nevertheless, it is regarded as rude to remain silent. Indeed, in such matters as greetings and farewells - "Good morning" - "Lovely day" - "And how's your family these days?" - "It was a pleasure meeting you" - "Do look us up the next time you're in town" - it is regarded as a social error not to say these things even if we do not mean them. There are numberless daily situations in which we talk simply because it would be impolite not to. Every social group has its own form of this kind of talking - "the art of conversation," "small talk," or the mutual kidding that [p. 72] Americans love so much. From these social practices it is possible to state, as a general principle, that *the prevention of silence is itself an important function of speech*, and that it is completely impossible for us in society to talk only when we "have something to say."

This presymbolic talk for talk's sake is, like the cries of animals, a form of activity. We talk together about nothing at all and thereby establish friendships. The purpose of the talk is not the communication of information, as the symbols used would seem to imply ("I see the Dodgers are out in the lead again"), but the establishment of communion. Human beings have many ways of establishing communion among themselves: breaking bread together, playing games together, working together. But talking together is the most easily arranged of all these forms of collective activity. The *togetherness* of the talking, then, is the most important element in social conversation; the subject matter is only secondary.

There is a principle at work, therefore, in the selection of subject matter. Since the purpose of this kind o talk is

the establishment of communion, *we are careful to select subjects about which agreement is immediately possible*. Consider, for example, what happens when two strangers feel the necessity or the desire to talk to each other:

> "Nice day, isn't it?"
>
> "It certainly is." (Agreement on one point has been established. It is safe to proceed.)
>
> "Altogether, it's been a fine summer."
>
> "Indeed it has. We had a nice spring, too." (Agreement on two points having been established, the second party invites agreement on a third point.)
>
> "Yes, it was a lovely spring." (Third agreement reaced.)

The togetherness, therefore, is not merely in the talking itself, but in the opinions expressed. Having agreed on the weather, we go on to futher agreements - that it is nice farming country around here, that it certainly is scandalous how prices are going up, that New York is certainly an interesting place to visit but it would be awful to have to live there, and so on. *With each new agreement, no matter how commonplace or how obvious, the fear and suspicion* [p. 73] *of the stranger wears away, and the possibility of friendship enlarges*. When further conversation reveals that we have friends or political views or artistic tastes or hobbies in common, a friend is made, and genuine communication and co-operation can begin.

The Value of Unoriginal Remarks - An incident in the writer's own experience illustrates how necessary it sometimes is to give people the opportunity to agree. Early in 1942, a few weeks after the beginning of the war and at a time when rumors of Japanese spies were still widely current, he had to wait two or three hours in a small railroad station in a strange city. He became aware as time went on that the other people waiting in the station were staring at him suspiciously and feeling uneasy about his presence. One couple with a small child was staring with special uneasiness and whispering to each other. The writer therefore took occasion to remark to the husband that it was too bad that the train should be late on so cold a night. He agreed. The writer went on to remark that it must be especially difficult to travel with a small child in winter when train schedules were so uncertain. Again the husband agreed. The writer then asked the child" age and remarked that the child looked very big and strong for his age. Again agreement - this time with a slight smile. The tension was relaxing.

After two or three more exchanges, the man asked, "I hope you don't mind my bringing it up, but you're Japanese, aren't you? Do you think the Japs have any chance of winning this war?"

"Well," the writer replied, "your guess is as good as mine. I don't know any more than I read in the papers. (This was true.) But the way I figure it, I don't see how the Japanese, with their lack of coal and steel and oil and their limited industrial capacity, can ever beat a powerfully industrialized nation like the United States."

The writer's remark was admittedly neither original nor well-informed. Hundreds of radio commentators and editorial writers were saying exactly the same thing during those weeks. But because they were, the remark *sounded familiar* and was *on the right* [p. 74] *side*, so that it was easy to agree with. The man agreed at once, with what seemed like genuine relief. How much the wall of suspicion had broken down was indicated in his next question, "Say, I hope your folks aren't over there while the war is going on."

> "Yes, they are. My father and mother and two young sisters are over there."
>
> "Do you ever hear from them?"
>
> "How can I?"
>
> "Do you mean you won't be able to see them or hear from them till after the war is over?" Both he and his wife looked troubled and sympathetic.

There was more to the conversation, but the result was that within ten minutes after it had begun they had invited the writer to visit them in the city and have dinner with them in their home. And the other people in the station, seeing

the writer in conversation with people who *didn't* look suspicious, ceased to pay any attention to him and went back to reading their papers and staring at the ceiling.

> [Footnote:] Perhaps it should be added that the writer was by no means *consciously* applying the principles of this chapter during the incident. This account is the result of later reflection. He was simply groping, as anyone else might do, for a way to relieve his own loneliness and discomfort in the situation.

Maintenance of Communication Lines - Such presymbolic uses of language not only establish new lines of communication, but keep old lines open. Old friends like to talk even when they have nothing especially to say to each other. In the same way that long-distance telephone operators, ship radio officers, and army signal corps outposts chatter wit heach other even when there are no official messages to communicate, so do people who live in the same household or work in the same office continue to talk to each other even when there is nothing much to say. The purpose in both cases seems to be partly to relieve tedium, but partly, and more importantly, to keep the lines of communication open.

[p. 75] Hence the situation between many a married couple:

> WIFE: Wilbur, why don't you talk to me?
>
> HUSBAND (interrupted in his reading of Schopenhauer or *The Racing Form*): What's that?
>
> WIFE: Why don't you talk to me?
>
> HUSBAND: But there isn't anything to say.
>
> WIFE: You don't love me.
>
> HUSBAND (thoroughly interrupted, and somewhat annoyed): Oh, don't be silly. You know I do. (Suddenly consumed by a passion for logic.) Do I run around with other women? Don't I turn my paycheck over to you? Don't I work my head off for you and the kids?
>
> WIFE (way out on a logical limb, but still not satisfied): But still I wish you'd say something.
>
> HUSBAND: Why?
>
> WIFE: Well, because.

Of course, in a way the husband is right. His actions are an extensional demonstration of his love. They speak louder than words. But, in a different way, the wife is right. How does one know that the lines of communication are stil lopen unless one keeps them at work? When a radio engineer says into a microphone, "One... two... thre... four... testing..." he isn't saying anything much. But it is nevertheless important at times that he say it.

Presymbolic Language in Ritual - Sermons, political caucuses, conventions, "pep rallies," and other ceremonial gatherings illustrate the fact that all groups - religious, political, patriotic, scientific, and occupational - like to gather together at intervals for the purpose of sharing certain accustomed activities, wearing special costumes (vestments in religious organizations, regalia in lodges, uniforms in patriotic societies, and so on), eating together (banquets), displaying their flags, ribbons, or emblems of their group, and marching in processions. Among these ritual activities is always included a number of speeches, either traditionally worded or specially composed for the occasion, whose principal [p. 76] function is *not* to give the audience information it did not have before, *not* to create new ways of feeling, but something else altogether.

What this something else is, we shall analyze more fully in Chapter 7 on "The Language of Social Control." We can analyze now, however, one aspect of language as it appears in ritual speeches. Let us look at what happens at a "pep rally" such as precedes college football games. The members of "our team" are "introduced" to a crowd that already knows them. Called upon to make speeches, the players mutter a few incoherent and often ungrammatical remarks, which are received with wild applause. The leaders of the rally make fantastic promises about the mayhem to be performed on the opposing team the next day. The crowd utters "cheers," which normally consist of animalistic

noises arranged in extremely primitive rhythms. *No one comes out any wiser or better informed than he was before he went in*.

To some extent religious ceremonies are equally puzzling at first glance. The priest or clergyman in charge utters set speeches, *often in a language incomprehensible to the congregation* (Hebrew in orthodox Jewish synagogues, Latin in the Roman Catholic Church, Sanskrit in Chinese and Japanese temples), with the result that, as often as not, no information whatsoever is communicated to thos present.

If we approach these linguistic events from a detached point of view, and if also we examine our own reactions when we enter into the spirit of such occasions, we cannot help observing that, whatever the words used in ritual utterance may signify, we often do not think very much about their signification during the course of the ritual. Most of us, for example, have often repeated the Lord's Prayer or sung "The Star-Spangled Banner" without thinking about the words at all. As children we are taught to repeat such sets of words before we can understand them, and many of us continue to say them for the rest of our lives without bothering about their signification. Only the superficial, however, will dismiss these facts as "simply showing what fools human beings are." We cannot regard such utterances as "meaningless," because they have a genuine effect upon us. We may come out of church, for example, with no [p. 77] clear memory of what the sermon was about, but with a sense nevertheless that the service has somehow "done us good."

What is the "good" that is done us in ritual utterances? It is the *reaffirmation of social cohesion:* the Christian feels closer to his fellow-Christians, the Elk feels more united with his brother Elks, the American feels more American and the Frenchman more French, as the result of these rituals. Societies are held together by such bonds of common reactions to sets of linguistic stimuli.

Ritualistic utterances, therefore, whether made up of words that have symbolic significance at other times, of words in foreign or obsolete tongues, or of meaningless syllables, may be regarded as consisting in large part of presymbolic uses of language: that is, *accustomed sets of noises* which convey no information, but to which feeling (often group feelings) are attached. Such utterances rarely make sense to anyone not a member of the group. The abracadabra of the lodge meeting is absurd to anyone not a member of the lodge. When language becomes ritual, that is to say, its effect becomes to a considerable extent independent of whatever signification the words once possessed.

Advice to the Literal-Minded - Presymbolic uses of language have this characteristic in common: their functions can be performed, if necessary, without the use of grammatically and syntactically articulated symbolic words. They can even be performed without recognizable speech at all. Group feeling may be established, for example, among animals by collective barking or howling, and among human beings by college cheers, community singing, and such collectie noise-making activities. Indications of friendliness such as we give when we say "Good morning" or "Nice day, isn't it?" can be given by smiles, gestures, or, as among animals, by nuzzling or sniffing. Frowning, laughing, smiling, jumping up and down, can satisfy a large number of needs for expression, without the use of verbal symbols. But the use of verbal symbols is more customary among human beings, so that [p. 78] instead of expressing our feelings by knocking a man down, we often verbally blast him to perdition; instead of forming social groups by huddling together like puppies, we write constitutions and bylaws and invent rituals for the vocal expression of our cohesion.

To understand the presymbolic elements that enter into our everyday language is extremely important. We cannot restrict our speech to the giving and asking of factual information; we cannot confine ourselves strictly to statements that are literally true, or we should often be unable to say even "Pleased to meet you" when the occasion demanded. The intellectually persnickety often tell us that we ought to "say what we mean" and "mean what we say," and "talk only when we have something to talk about." These are, of course, important prescriptions.

Ignorance of the existence of these presymbolic uses of langugae is not so common among uneducated people (who often perceive such things intuitively0 as it is among the educated. The educated often listen to the chatter at teas and receptions and conclude from the triviality of the conversation that all the guests (except themselves) are fools. They may discover that people often come away from chuch services without any clear memory of the sermon and conclude that churchgoers are either fools or hypocrites. THey may hear political oratory and wonder "how anybody can believe such rot," and sometimes conclude therefrom that people in general are so unintelligent that it would be

impossible for democracy to be made to work. Almost all such gloomy conclusions about the stupidity or hypocrisy of our friends and neighbors are unjustifiable on such evidence, because they usually come from applying the standards of symbolic language to linguistic events that are either partly or wholly presymbolic in character.

One further illustration may make this clearer. Let us suppose that we are on the roadside struggling with a flat tire. A not-very-bright-looking but friendly youth comes up and asks, "Got a flat tire?" If we insist upon interpreting his words literally, we will regard this as an extremely silly question and our answer may be, "Can't you see I have, you dumb ox?" If we pay no attention to what the words say, however, and understand his meaning, we [p. 79] will return his gesture of friendly interest by showing equal friendliness, and in a short while he may be helping us to change the tire.

> Dr. Karl Menninger, in *Love Against Hate* (Allen & Unwin, 1942), comments on this passage and offers the following translation of "God a flat tire?" in terms of its psychological meaning: "Hello - I see you are in trouble. I'm a stranger to you but I might be your friend now that I have a chance to be if I had any assurance that my friendship would be welcomed. Are you approachable? Are you a decent fellow? Would you appreciate it if I helped you? I would like to do so but I don't want to be rebuffed. This is what my voice sounds like. What does your voice sound like?" Why does not the youth simply say directly, "I would be glad to help you"? Dr. Menninger explains: "But people are too timid and mutually distrustful to be so direct. *They want to hear one another's voices. People need assurance that others are just like themselves*." (Italics added.)

In a similar way, many situations in life as well as in literature demand that we pay no attention to what the words say, since the meaning may often be a great deal more intelligent and intelligible than the suface *sense* of the words themselves. It is probable that a great deal of our pessimism about the world, about humanity, and about democracy may be due in part to the fact that unconsciously we apply the standards of symbolic language to presymbolic utterances.

Applications - I. Try, with a group of friends, the following game. Set aside, during an afternoon gathering or an evening party, a period during which the rules are that no one is permitted to say anything except the word "Urglu" (to be uttered with any variations of pitch or tone necessary to convey different meanings) and that anyone using ordinary language during that period is to be fined. Notice what *can* and *cannot* be communicated by the use of such a single nonsense-word, accompanied by whatever gestures or facial expressions seem necessary. (Incidental query: Why is it that party-games, although often interesting when played, sound so silly when described?)

II. At the next meeting of a club or committee where group discussion is expected, notice the occasions when presymbolic language is used. At what points of the meeting does it seem to help the group along? Are there times when it seems to stall the meeting?

[p. 80] Or observe the ways in which an effective chairman at a banquet, an orator at a Farm Bureau or Grange picnic, or a popular master of ceremonies at a night club operates. Don't be too "objective" about this sort of exercise - don't sit there deadpan and detached, like an ethnologist from a different civilization taking notes on native customs. Enter rather into the spirit of the occasion, observing your own reactions as well as the reactions of others to the meaningfully meaningless utterances that are made. The detached approach may be taken on the following day, when you are writing down your observations, with the speeches, the audience reactions, and your own reactions as objects of study.

III. Keep track some day of the number of times a meeting of friends is begun with remarks about the weather. Why does the weather make such an easy opening? Is it true that women are more likely than men to greet each other with complimentary remarks about each other's appearance - "What a lovely new hat!" "Where *did* you get that bracelet?" "How well you look in that coat." Query: *Do men have special patterns of their own in greeting other men?*

It is the writer's impression that small children usually have not developed these presymbolic means of getting rapport with others. Observe with special care how children and adults who are sttrangers to each other get conversation started, if at all.

IV. Note the differences in forms of presymbolic usage in different classes of society. In different ethnic groups, in different countries. If the reader is well acquainted with more than one social class, or more than one nationality group, he might compare and contrast the different usages among the groups with which he is familiar. In the United States, there appear to the writer to be marked differences in the style and amount of presymbolic discourse between the general American middle-class culture and the cultures of immigrant groups who retain some of their Old World habits (Scandinavian farmers of the Midwest, Pennsylvania Dutch, Jews of the New York garment district, Italians, Poles, Germans of the Chicago northwest side, and so forth). There are also occupational and class differences: social usages among theatrical people, truckdrivers, women's clubs, artists and writers in urban Bohemias, and naval officers provide some sharp contrasts. An especially graceful ceremoniousness is to be found often in gatherings of American lower middle-class Negroes.

[p. 81] V. Try to live a whole day without any presymbolic uses of language, restricting yourself solely to (a) specific statement of fact which contribute to the hearer's information; (b) specific requests for needed information or services. This exercise is recommended only to those whose devotion to science and the experimental method is greater than their desire to keep their friends.

9.2.5 The Early Writings of Bronisław Malinowski (2018-02-16 19:36)

THE EARLY WRITINGS OF
BRONISŁAW MALINOWSKI

EDITED BY
ROBERT J. THORNTON
AND
PETER SKALNÍK

TRANSLATED BY LUDWIK KRZYŻANOWSKI

- Thornton, Robert J. and Peter Skalník 1993. Introduction: Malinowski's Reading, Writing, 1904-1914

- Malinowski, Bronisław 1904/05. Observations on Friedrich Nietzsche's *The Birth of Tragedy*
- Malinowski, Bronisław 1906. On the principle of the economy of thought
- Malinowski, Bronisław 1910. Religion and magic: *The Golden Bough*
- Malinowski, Bronisław 1911-1913. Totemism and exogamy
- Malinowski, Bronisław 1912a. Tribal male associations in Australia
- Malinowski, Bronisław 1912b. The economic aspects of the *intichiuma* ceremonies
- Malinowski, Bronisław 1913c. The relationship of primitive beliefs to the forms of social organization
- Malinowski, Bronisław 1914. A fundamental problem of religious sociology
- Malinowski, Bronisław 1913-14. Sociology of the family

Thornton, Robert J. and Peter Skalník 1993. Introduction: Malinowski's Reading, Writing, 1904-1914. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press.

> Malinowski probably also realized that his unusual central European scholarship was a valuable intellectual asset not easily available to English-speakers, especially if it could be used to foster the image of the prophet with **a mystrious source of new ideas with which to revolutionize a discipline**. Indeed, his reserach on heroic legend and myth, and his reading of Nietzsche, may well have pushed him in this direction of 'self-fashioning' and myth-making. (Thornton & Skalník 1993: 3)

That is, he may have decided not to translate his early writings because it might have reduced his novelty. It is also a pretty solid way to avoid criticism - your opponents simply don't know what you're relying on and can't discount you as an adherent of this school of thought or that.

> As a grammar school student Malinowski completed eight years of Latin and **six years of Greek** in addition to the modern languages, German, French, English and Italian. (Thornton & Skalník 1993: 10)

Hence the Greek "phatic".

> The Polish literary and artistic movement, *Młoda Polska*, 'Young Poland', helped to preserve and to celebrate a national culture which had no autonomous political territory. Young Poland expressed in a Polish idiom and context the modernist currents in Western and Central European religion, poetry, painting, theatre and drama. The streets of old Cracow were home to students and other young and talented people. (Thornton & Skalník 1993: 11)

Just like Noor-Eesti ('Young-Estonia')! Look up Johannes Aavik.

> Malinowski understood metaphysics as the effort **to anthropomorphize the world of objective reality**. He argued that German metaphysics in general, and Nietzsche's metaphysics in *The Birth of Tragedy* in particular, is an attempt **to 'subjectivize' or 'humanize' the objective world of things**. Thus, while 'from a purely scientific point of view', metaphysics does posses 'a system of exact and pure concepts', the philosophical goal of metaphysical inquiry cannot be achieved. This is because no simple anthropomorphism of the world can ever **make the 'world of reality simply human**'. The ultimate reality of the objective world is **'forever closed' to the world of thought and emotions**. (Thornton & Skalník 1993: 18)

Perhaps a major point of his contention with collective consciousness, which he proclaims a metaphysical concept. His contention with Durkheim's view of common sentiment (emotions) and communion of mind (thoughts) may very well rest on this view of things.

> Malinowski thus extends the concept of myth into a general anthropological concept or category. In other words, in asserting that there can be modern (or contemporary) *myths about myth*, he is extending the concept beyond the status of a descriptive category applying to primitive thought alone. It becomes instead **a theoretical concept capable of generating new research and insights**. (Thornton & Skalník 1993: 22)

Phraseology in relation with terminological coinage.

> His functionalism turned, in fact, on a method, not a theory. The method consisted in **using one's whole personal life as a scientific instrument** that, like any good scientific instrument, permitted us to discover patterns and connections we had not seen before. (Thornton & Skalník 1993: 26)

But when this "scientific instrument's" inability to connect with its human subject is hampered by very human inabilities (to look at a "savage" as an equal) mangles a teaching of conversation into a critical view of "meaningless communication", its problematic effects can be felt even a century later.

> Nevertheless, Malinowski points out that Mach assumed that **the purpose** of science **is objectively determinable**. Here Malinowski's criticism is far reaching and profound, for he argues that the [p. 33] purpose of science is in fact social, not objective, and that in simply assuming **the transparency of purpose** in science, Mach necessarily renders impossible any proof based on the supposed 'efficiency' of science as a description of the world. 'What is of concern to us', Malinowski writes, 'is science **taken socially, as a phenomenon of collective life, not as a facet in the psychology of the individual mind**'. (Thornton & Skalník 1993: 32-33)

Phraseology for the elucidation of the social function of speech, which seems to hinge on the determination of collective mood, the polite and pleasant qualities of the "atmosphere" (or "scene"). He appears to rely on Mahaffy on the collective duty of conversation, thus generalizing from individual psychology to social psychology.

> First, an attack on reification provides one of the hidden motives for the dissertation. This **hostility to reification and 'humanization' of the abstract or ideological realm** manifested itself particularly clearly in Malinowski's strict and consistent **refusal to accept the hypothesis of the supra-individual consciousness** or species-mind of the 'horde' in Freud's *Totem and Taboo* (1925), or in Durkheim's and Rivers' belief in primitive communism (Malinowski 1935: II, 235-40; Stocking 1986: 12). This concern occurs over and over again in his work, [...] (Thornton & Skalník 1993: 35)

This concern occurs also in the origin of phatic communion, which explicitly negates Durkhemi's collective consciousness: "is society, in its crowd-aspect, nothing more than the atmosphere in which *individuals* create religious ideas?" (Malinowski 1913b: 529)

> His remarks, expressed first in this essay, on Frazer's failure to understand that **the pragmatics of a situation far overwhelm the intellectual component** are similarly reflected in his ethnography. (Thornton & Skalník 1993: 41)

The same occurs in speech as "a mode of action".

> Malinowski also argues that Frazer had misconceived the savage mind and slates Frazer for his **tendency to assume that the savages were 'calculating utilitarians'**. (Thornton & Skalník 1993: 42)

And yet, Goyama's "feelings for [him were] utilitarian rather than sentimental" (Malinowski 1967: 142-143).

> In traditional terms, such as those adopted by Frazer and Durkheim, the Australians lacked an 'economy'. Indeed, for both Frazer and Durkheim, this is precisely what makes them seem to be exemplars of the primitive. Both locate their evolutionary 'zero-point' at the 'cultural level' of the Australian aborigines, and, as Malinowski points out, their theoretical edifices stand on **the assumption that these people are the simplest, most 'elementary' forms of human social, cultural and intellectual life**. (Thornton & Skalník 1993: 45)

As opposed to Malinowski, who never fails to mention that savage and civilized *alike* share some primitive modes of action.

> He also begins to elaborate the idea that tomemism is not so much a belief or an intellectual [p. 46] system as it is a form of social organization, and that **it may differ in the role it plays in different societies**. (Thornton & Skalník 1993: 45-46)

"This no doubt varies greatly with the national character but remains true as a general rule." (PC 4.4) - no source given for this rule, no comparison of varieties undertaken. (An analysis of these varieties could begin with "perfunctory" vs "lively" manner.)

> 'It is extremely difficult', Malinowski remarks with a footnote to Lévy-Bruhl's *Les fonctions mentales dans les sociétés inférieures* (1910), 'to determine, even approximately, the inner attitude of even our own peasant with regard to the object of his cult [...] and so **there can be no talk of being able to get to the bottom of the most hidden, most complicated subjective states of the savage**'. (Thornton & Skalník 1993: 46)

And yet he can write about "the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes" (PC 4.3), what taciturnity means for them, and how words in PC "are neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener" (PC 6.4), leaving us hanging as to his method of peering into these "primitive minds".

> Unlike Frazer's, these definitions focus attention on **'social, objective facts' that are 'easily accessible to close observation'**. (Thornton & Skalník 1993: 47)

With regard to the semantic and thematic content of speech, yes. With regard to conscious reflection upon said content, no.

> In 'The relation of primitive beliefs to the forms of social organization' Malinowski put forward a pragmatic and functionalist theory of totemism as fundamentally practical and arising from **an 'attitude to the environment'**, while in his manuscript remarks on *The Golden Bough* he noted that totemism is both 'economy' and 'religion'. (Thornton & Skalník 1993: 52)

Along similar lines, PC is underlined by attitude towards one's social environment. Hence the increasingly pejorative usage can perhaps be linked to urbanization and the stress of constant contact with a multitude of strangers with whom small talk is pointless because you may not even meet the person again.

> Magic, he claims, is first of all **a technique** that is used to achieve economic ends. Whether or not it actually achieves them, he says, does not matter 'for the native who actually perceives the material results of his magical practices'. (Thornton & Skalník 1993: 55)

By the same token, is speech a technique to achieve social ends? Or is the social exchange of speech a means to an external end, e.g. nutrition in the case of "the communion of food"?

> At best, totemism is a 'set fo heterogeneous and loosely connected phenomena' some of which are 'social' while others 'religious'. In other words, there is no 'essence' of totemism, simply defined or 'univocally determined'. (Thornton & Skalník 1993: 58)

Phraseology.

> [Edvard] Westermack's approach [in *The History of Human Marriage* (1892)] was most innovative in introducing comparisons between human social structure and that of higher vertebrates and the anthropoid apes. His methods presaged the growth of ethology, the study of animal social organization, and of sociobiology, a discourse on the biological evolution of social behaviour informed by Darwinian principles. These later studies have largely confirmed Westermarck's findings that the family, consisting of a relatively monogamous union of a male and female adult with their children belonging to both (that is not exclusively patri- or matrilineal), was most probably the elementary form of even the earliest human societies. Malinowski immediately recognized the superiority of this viewpoint. (Thornton & Skalník 1993: 63)

Thus, Malinowski's teacher/supervisor can potentially serve as a link between him and Weston La Barre, who situates phatic communication within primatological observations and modern family psychotherapy.

Malinowski, Bronisław 1993[1904/05]. Observations on Friedrich Nietzsche's *The Birth of Tragedy*. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 67-88. [Original in handwritten Polish. Bronisław Malinowski Papers, Manuscript and Archives, Stirling Library, Yale University, Group No. 19, Series II, Box 27, file 237.]

> Defining something to be an absolute reality, and consequently relegating everything else to the order of appearances, of something negative and secondary, already **contains a value judgement and thus emotional factors in addition to purely conceptual, cognitive ones**. (Malinowski 1993[1904/05]: 67)

Likewise, his characterization of the primitive function of speech contains a value judgement based on his own personal communion with the natives he was studying. His negative experiences seem to have coloured his theory immensely, at least to the point of ignoring the good speech practices advised by Mahaffy and presenting "social vices" (talking about weather and oneself) as the defining characteristics of PC.

> Whether the absolute is a personal God, a God permeating the world and fused with it; or monads, the individual souls of all things; or Schopenhauer's Will - everywhere **the metaphysically conceived essence of things is a subjectivization, a humanization of reality**; tuning itself to the resonance of our inner experiences and longings. Sometimes this leans more towards rationalizing everything: endowing each thing (or the universe) with a rational soul; sometimes it is made ethical, and sometimes that which is subjective in the most general sense is impressed into reality: this is Schopenhauer's Will. (Malinowski 1993[1904/05]: 68)

The metaphysical accusation in his own words.

> As religion ossifies, either in the historical development of a given society or in a vertical cross-section of society from bottom to top, myth is replaced by dogma, faith in immaterial things, faith transplanted to the ground of reason where it can exist only in the **artificial and unhealthy atmosphere** of scholarly rationalism (cf. *The Birth of Tragedy*, 10, p. 76). Myth is **the result of the emotional denial of the logical postulates** of the uniformity of space and time. (Malinowski 1993[1904/05]: 70)

Still collecting atmospheric metaphors. And the "emotional denial" could equally describe apophatic definition, or the denial of the faculties of mind (feeling, action, thought) in purely social intercourse. Nietzch: "The primordial pleasure of mere appearance" (p. 43) [1968; 50] (*infra*, 73)

> According to what was said above about art, in an artistic work there must always be such **a new, subjective reality**, which is the actual essence of art, **a new area of space to which art introduces the man experiencing it**. The trance or ecstacy we experience under the influence of the harmony of sounds or colours in an essential moment of artistry; it cannot be made the monopoly of a certain category of the arts. (Malinowski 1993[1904/05]: 74)

An alternative reading of "atmosphere". That is, PC is "a new, subjective reality" induced by the mere exchange of words.

> In other words, there is no such thing as a non-Dionysian art which does not give us **a direct union with the primordial unity**. [...] On the other hand Nietzsche **sets up this distinction as something basic, prime, and diametrically opposed** - and as such it could perhaps refer to a subjective experience of art, and not to an objective classification which is blurred. (Malinowski 1993[1904/05]: 75)

First the postcard question: is there a means of communication that does not include elements of PC? And secondly phraseology - prime/primitive; communion diametrically opposed to communication.

> In general one can feel that we are moving here into the sphere of metaphysics, i.e., of **nebulous concepts** not referring to any **concrete, clearly and unequivocally defined reality**. [...] Dream and calm contemplation are distinguished in contrast to orgy, dance, frenzy, **a certain characteristic way of experiencing art which can undoubtedly be found in psychological reality**. (Malinowski 1993[1904/05]: 75)

The defining characteristics of metaphysical concepts, and the intuitive reality of "small talk".

> It may be said that in the ecstatic [|] workings of art, we feel as if **a new world opens up within us, which absorbs us and destroys the sensations of the world outside us**. (Malinowski 1993[1904/05]: 76-77)

The analogy continues: "It is obvious that the outer situation does not enter directly into the technique of speaking." (PC 7.3)

> [...] **it foregoes**, clearly and *a priori*, **any claim to explain** the inner secrets of arts and to move the viewpoint of the man experiencing art deeper into aesthetic **cognition** even by a step. (Malinowski 1993[1904/05]: 78)

Likewise, PC doesn't actually elaborate our understanding of communication or the cognitive function of it, does it?

> The paradox, which could be called 'the artistic form in the realm of concepts', is a thought which constantly shimmers and opalesces in its utterance, which **cannot be directly assimilated, be transformed into a certain and unshakable component** of any sort of inner synthesis, which cannot be reduced to

> a state of stable equilibrium: **it always introduces motion and** [p. 79] **creativity whenever we touch it**. Schopenhauer's nomenclature, pressing thoughts into dry schemata, and the fiery, aphoristic **style of** Nietzsche, **constantly fertilizing our thought and imagination with paradoxes**, flow parallel and at different tempos and carry two, basically different spiritual currents. After stripping the work of Schopenhauer's metaphysical cover, **the thoughts and conceptions which remain are decidedly much deeper and more interesting**. (Malinowski 1993[1904/05]: 78-79)

PC cannot be integrated wholly into any complehensive theory of communication because its intrinsic ambiguity has made it liable to illegitimate diffusion, constant re-invention, but when we re-combine the structure of the argument with Mahaffy's positive techniques of conversation, something decidedly much deeper and more interesting avails itself - a positive theory of social communication.

> All of life is a struggle; it is a struggle insofar as we grant that **the horror of life** is the single adversary against which man takes his stand, armed with his spiritual creativity. (Malinowski 1993[1904/05]: 80)

Cf. "the hazardous enterprise of living" (Conrad 1914: 11) and "personal distrust of the world" (Payne 1981: 438).

> For, in their effects both the tragic and vitalism tear us away from the immediate grasp of the talons of horror and **carry us off to the place where**, in contrast to the spectral harmony of pan-negation which permeates all of objective reality, **everything is either a confirmation, a solution**, or, if negotiation is employed, it is, as it were, tragically discredited, negation confirmed by man, and thus subjectivized and *eo ipso* controlled. (Malinowski 1993[1904/05]: 80)

Continuing the analogy between atmosphere of sociability and the aesthetic experience, here's an alternative to "Always the same emphasis on affirmation and consent" (PC 5.3).

> And here lies the source of never being able to dry up the evil which develops within us into pain and lies, into an incessant worry and into a no less terrible compromise: an evil which even **debasing our selves to a state of thoughtlessness and carelessness** cannot overcome. (Malinowski 1993[1904/05]: 82)

Phraseology: "Once again we may say that language does not function here as a means of transmission of thought" (PC 6.5).

> The term '**thought**' is obviously used here in a very broad sense as the embodiment of **the fundamental creative chaos**, whether it be artistic or philosophical in nature. (Malinowski 1993[1904/05]: 83)

I have a feeling that if I use phraseology from this piece of writing it might turn a bit too poetic. But indeed, this fundamental creative chaos is missing from the mechanical utterances of near-automata.

> Because **the development of 'thought' is something quite dependent on the level of culture**, the individual's inclinations, and the structure of society, it can be seen at once that less basic factors are involved here, factors more complicated, in brief sociological factors, depending on the culture in which the artist lives and creates. (Malinowski 1993[1904/05]: 85)

More on the savages' incapacity for "exact meaning" - perhaps communicating ideas is not an option for Malinowski's straw-man savage because he does not consider their culture conducive of higher thought?

Malinowski, Bronisław 1993[1906]. On the principle of the economy of thought. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 89-116. [The original in Polish is entitled, 'O zasadzie ekonomii myślenia', PhD dissertation, Jagiellonian University. Jagellonian University Archives, Sygn. X 1237.]

> In whatever manner we might define the connection between the mind and the body, the functions of the mind are so important to the preservation of the individual that we must assume that they are well suited to this task, that is, that they are expedient (*zweckmässig*). **Expedience** is defined by two conditions: **ability to accomplish a given task, and accomplishing it according to the principle of least effort**. (Malinowski 1993[1906]: 96)

I've heard this word frequently as of late. This definition is serviceable.

> Besides influencing the mechanism of apperception, the principle is also manifested in what we are given by apperception (*Leistung der Apperception*). We know that the concern here is with **relieving our soul by eliminating an unknown**, and thus a **disquieting and arduous**, notion. However, if, besides this **relief**, we are able to experience some durable effect, such an apperception will be more perfect in its action by better corresponding to the principle of least effort, [...] (Malinowski 1993[1906]: 96)

Phraseology for the relieving of that strange and unpleasant tension felt in the presence of a stranger.

> To carry out a methodical critique of any kind of views, three basic elements must be taken into consideration. First of all we must realize from **what standpoint the given reasoning is made**, that is, on **what assumptions and postulates it is based**. The second element, independent of the first, consists in **going through the reasoning**; in this the rules of formal logic should be the only guidelines. Finally, the third point of departure for the critique should be **the conclusions which the author reaches** through his reasoning based on the assumptions he has adopted. A good critique should examine all three of these aspects of the reasoning. (Malinowski 1993[1906]: 97)

Valuable points. First distinguish the assumptions (e.g. "fundamental tendencies" and the like), then the points of reasoning (i.e. why doesn't he think that communion establishes common sentiments) and lastly the conclusions reached, which in my particular case are self-contradictory (is a pleasant atmosphere not a common sentiment?).

> The reason for this is that, **in scholarly research, intuition plays no less important, and doubtless more creative, role than logical analysis**. Criticism must always be careful not to throw away the wheat with the chaff, nor pick holes in the reasoning where the basic value of the concept is concerned. (Malinowski 1993[1906]: 103)

Epigraphic! One of my major point about the definition of PC is that it is an intuitive concept.

> Man aims at self-preservation. All functions of the organism, including **thinking, remembering, and imagining**, serve to place the individual in the most favourable position possible in relation to the environment. (Malinowski 1993[1906]: 106)

Comparable to Clay's incommunicable questions (rational, mnemonic, evaluative).

> Only in such a class is a general interest in facts possible, for the primitive individual chooses only **immediately useful** or **strikingly wonderful** facts. The situation offered by society also makes possible the utilization [p. 107] of other people's experience by a new worker, which is made possible through communication with the help of speech. 'Communication is basically **a prescription for recreating facts in one's thoughts**'. (Malinowski 1993[1906]: 106-107)

From Mach' *Popular Scientific Lectures*, p. 193.

> However, various people, contemporaneously, or one after another, will accomplish this adaptation in most varied ways. **One will overlook this, another something else. Often a century is needed to replace false paths** [p. 108] **with true ones**. (Mach; in Malinowski 1993[1906]: 107)

Phraseology. From Mach's *Principles of the Theory of Heat*.

> All minds were fascinated by Darwin's theory. In the very formulation of the problem we have a clear trace of Darwin's influence on Mach's train of thought. Man is conceived as an organism struggling with nature and with other individuals. **All of the functions of this organism can be conceived teleologically as the tools best suited to this truggle**. The next step leads us to coordinate our thought, imagination, and memory with these other functions. (Malinowski 1993[1906]: 108)

Anticipating his own theories of culture in his post 1930 period.

> Therefore, in order to define the validity of a law, there must be a measure. Such a measure is 'a normal human being', a normally functioning human mind, **a typical or collective intellect**. Actually, if we limit ourselves to considering an individual mind, the results would have no value. What is of concern to us is science taken socially, as **a phenomenon of collective life**, not as a facet in the development of an individual mind. (Malinowski 1993[1906]: 110)

J. B. Peterson says that "human beings are social eaters and that's a species characteristic". I think that in the definition of the primitive function of speech Malinowski might be attempting to characterize it as such (speciel characteristic), laying national character as a further layer of differentiation. This here is thus a connection point between primitiveness and collective consciousness.

> Furthermore, if assuming the existence of the egos of others is in many cases an indispensable hypothesis, then assuming **the hypothetical existence of some universal or objective mind deprived of individual traits**, the lack of which would immediately make it abnormal, contains many far-fetched and non-empirical elements. I believe that scientific laws can be defined perfectly without employing any **psychological data** in a manner totally equivalent to any definition of a physical value. (Malinowski 1993[1906]: 111)

Already protesting against collective consciousness. Ironically, "purpose" is a psychological datum.

> That is, isn't the actual process of the beam sagging ust as **objective a measure** of our formula, as the process of steam pressure building up in the boiler (observable, we assume, in some other way) is an objective measure of the operation of our manometer? That which we had wanted to justify in this digression can be formulated as follows: the value of scientific laws is objective in the sense that for its recognition **we do not need to refer to a typical, normal individual, or to a plebiscite of mankind**. (Malinowski 1993[1906]: 112)

When defining speech functions, make sure you don't have to refer to an attitude picked up from a conversational manual or races and classes of humans.

> First of all we have dealt with the general qualities of the concept of economy and the limits to its applicability. In essence this concept is the same as **the minimum of a function**. Since it is **a particular value of a function**, it can be used to characterize **certain special circumstances in a given group of phenomena**. However, we cannot assume that economy is a universal quality of a self-enclosed group of phenomena, for example, all physical or all mental phenomena, for to such a group the concept of a function cannot be applied. Therefore it can be foreseen *a priori* that the principle of least effort introduced by Avenarius as a fundamental psychological principle will not prove to be faultless. (Malinowski 1993[1906]: 113)

I have a hunch that the reason the social function of speech is most frequently attributed to what I call "non-standard speakers of language" (i.e. natives, babies, birds, apes, uneducated classes, sailors, soldiers, and prisoners) is that something like Jespersen's "minimum language" can be found there. So if your aim is critical then naturally you'd veer towards these language users. That is to say, when looking for minimum function of the economy of mental effort in language use then non-standard users crop up.

Malinowski, Bronisław 1993[1910]. Religion and magic: *The Golden Bough*. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 117-122. [Original handwritten in Polish. Bronisław Malinowski Papers, Manuscript and Archive, Stirling Library, Yale University, Group No. 19, Series 11, Box 27, file 244.]

> Magic stands in contradistinction to **religion**, which **fulfils a basic organizing function, creating a common cult and a common system of norms**, two things without which no society can exist. The cult is the result of forces, which evoke certain acts even outside of the cult. (Malinowski 1993[1910]: 118)

Compare this to Durkheim's explanation. Note that evoking certain acts even outside of the cult parallels how the public speaker must gather his listeners again and again to reinforce the sentiments which otherwise would return to natural passions. In other words, Malinowski' attributes to religion the function of checking impulsiveness.

> The second basic form is dancing, movement in general, the execution of certain [*] [illegible - eds.]. The psychological origin of this is not so much a rationalization as a natural impulse. **When we have a preoccupation, when something important happens behind our backs, the natural impulse is to do something**. We are seized with anxiety, and even though realizing the futility of the action, we move about. And the idea springs from this background. But without the emotional background the ideas would lead to nothing. (Malinowski 1993[1910]: 120)

Two implicit PC tropes: preoccupation = "they accompany some mere manual work by gossip quite unconnected with what they are doing" (PC 1.2); and "comments on what is perfectly obvious" (PC 5.1). When something extraordinary occurs in the context of the situation that draws attention to itself the natural response is to say something about it to those in the vicinity, the more extraordinary the event the more bolder the approach. In times of disaster this has survival value.

> According to Frazer this consists of an association of ideas, based on the principle that **man merges and identifies with what he sees**. For me this is false, for the concept of merging says nothing to me. In psychology there are other associations of ideas. **Contact is a real, experiential osculation in space**. And its force depends on the frequency with which we experience [p. 121] them. However, here experiential frequency is by no means decisive. **Contact must be defined by something else**. But by what? Only an analysis of **the emotional aspects of human psychology** can give us an answer. (Malinowski 1993[1910]: 120-121)

Very relevant for dissecting "ties of sentiment" and "bonds of union". Osculate: "to come into close contact or union". Also, here goes my earlier belief, that Malinowski did not employ "contact" in Jakobson's sense, right out the window. The overall point gives maximum credence to La Barre's psychological interpretation of phatic communication. Note, also, that the overall gist of this passage is that mere mutual acquaintance (frequent exposure) that does not a band of personal union make. There must also be an emotional component, for which we could enter Granovetter's rather apt "mutual confiding", for which there is support in Mahaffy.

Malinowski, Bronisław 1993[1911-1913]. Totemism and exogamy. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 123-199. [Original published in three parts in Polish in the journal *Lud*, vols. 17-19.

They appeared as (1) "Totemizm i egzogamia (Z pówodu książki J. G. Frazera, DCL, LLD, FBA: Totemism and Exogamy, 4 vols., London, 2010)', Część 1, *Lud* 17: 31-56; (2) 'Totemizm i egzogamia (Z pówodu książki J. G. Frazera [...])', Część 1, *Lud* 18: 14-15; (3) 'Totemizm i egzogamia (Z pówodu książki J. G. Frazera [...])', Część 1, *Lud* 19: 153-171.]

> Thus, this collection, along with all of Professor Frazer's other works, will be an invaluable treasury and mine of facts for a host of scholars who, possessing splendidly collected material arranged in such a way as **to bring many a dependence between phenomena into relief**, will perhaps often be able **to formulate more precise and more scientific theories than the original author**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 125)

The course of science.

> The fewer hypothetical assumptions and postulates to be found in a given description of facts, the greater the value of this description, but because every precise description of facts requires precise concepts, and these can be provided only by theory, **only description and classification must thus be based of necessity on a theoretical formulation**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 127)

How empty are these platitudes?

> Obviuosly, one must avoid **the assumption that the primitive mind is capable of any precise and defined concepts** such as the sequence of time, infinity, epochs, etc. However, their legends can probably be arranged in a certain sequence, but this sequence is expressed in an extremely undefined way [...] The Australians themselves probably have **no clear conception** about this and in their mystic, nebulous way of thinking simply identify their ancestors with their totemic animals. (Malinowski 1993[1911-1913]: 129)

Exact meaning, again.

> He makes no clear line of demarcation between facts and inferences from facts; there are no clearly noted assumptions; **we must find them for ourselves in order to be able to subject them to** [p. 136] **criticism**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 135)

Phraseology for finding theoretical context to criticize.

> However, each scholar places the tribes in a different evolutionary series and justifies it in a different manner. What **evokes the most distrust in their results** is the fact that each of their series arees by a strange coincidence with the author's *a priori* views and hypotheses. (Malinowski 1993[1911-1913]: 136)

Phraseology for the endless variety of phatics evident today.

> Siding with the latter is the prominent French scholar, A. van Gennep, who finds features of great primitiveness especially in the Arunta tribe. On the other hand, A. Lang is of the opinion that **the Arunta tribe is far removed from a primitive state**, that it is one of the most developed in Australia and that **the totemic views about conception are the result of a complex animistic philosophy**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 138)

Argument against primitiveness and being great metaphysicians.

> The harvest which Professor Frazer reaps from the Australian material is very rich; however, **it cannot be regarded as a dependable scientific achievement. The basic assumption** of the Australian evolutionary series **is uncertain**, but even in the details many objections could be raised against Frazer's theories. He **uncritically regards** legends to be historical truths, and his theory of exogamy is **open to criticism in many respects**. Above all, the acceptance of any conscious, large scale social reforms in very primitive peoples seems to be basically **erronseous**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 140)

Phraseology for Malinowski's own work, particularly with regards to the criticism one can raise against the apophatic definition, which negates the three primary functions too "uncritically", making them into paradoxes. His opinions, on which these negations hinge, appear too uncertain. "Erronseous" is an erroneous spelling of "erroneous".

> Finally, the **independence** of totemism and exogamy in central Australia is **an entirely exceptional phenomenon**. Therefore one must first of all prove that this exception is not **an anomaly** before passing a whole theory on it. (Malinowski 1993[1911-1913]: 140)

Independence/futility, self-reflexiveness or lack of utilitarian purposiveness as a pattern of theorization in Malinowski's ethnographic theory. PC is not an anomalous case in his attempts to formulate the intention behind phenomena he was recording.

> The interest of an exact scientist should focus on understanding and penetrating **the mechanism and essence of social phenomena as they exist at present and are accessible to observation**, and not in order that these phenomena should serve as a key to solving the riddle of a prehistoric past about which we cannot know anything empirically. Evolutionary hypotheses possess meaning and vaule, but only insofar as other forms of cognition are not subordinated to them. (Malinowski 1993[1911-1913]: 140)

Note the chasm between description and interpretation. Is futility or non-utility a valid mechanism and essence of social phenomena? How is it different from the futility of aesthetics? (the other "fourth function" alongside the earlier "linguistic material").

> **Such a definition must be based on the collective psychology of a given society**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 142)

Wundt's *Völkpsychologie*? Just solidifying the relation between "national character" and "collective consciousness".

> According to these ideas, the woman is fertilized by the totemic *ratapa*, and it is precisely from this that **ties of clan unity** result. (Malinowski 1993[1911-1913]: 142)

Ties of union. Ideas in place of ceremonies.

> To the former belong beliefs, legends, and the rites of the totemic cult, when considered with respect to their content; the latter, **social aspect** is defined by the form of the totemic clan's organization and by all of **the social functions which it fulfils**. In other words, we could say less specifically that the religious aspect is **defined by man's relationship** to his totem, and the social aspect by **the mutual relationship of the members** of the clan to one another, and **the mutual relationship of the clans**, as social units. (Malinowski 1993[1911-1913]: 145)

Does PC exhaust all the social aspects of language and functions which they fulfil in speech? Note that Mahaffy is markedly more systematic in this aspect (compare his one-to-one and one-to-many with Ruesch's systematic abstraction). Note the highest level in *Argonauts*, that *kula* is an inter-tribal means of communion. Asides in the story of a man who escaped enemies through his *kula* partner's aid and tangentially para-sociality and Wang's phatic systems.

> Animals belonging to the totemic species of a given clan were enveloped in special honour and care by the members of its clan, but it was rather **an attitude of family sympathy and friendship** than it was religious worship. (Malinowski 1993[1911-1913]: 146)

So, goodwill.

> **We are dealing here with some sort of a reversal of** totemic **beliefs**, with types of beliefs that are, after all, **quite widespread** over the earth, about those beliefs which we call 'metapsychoses'. (Malinowski 1993[1911-1913]: 154)

The Art(s) of Conversation.

> 'By religion, then', says Frazer, 'I understand propitiation or conciliation of powers superior to man which are believed to direct and control the course of nature and of human life. Thus defined, religion consists of two elements, a theoretical and a practical, namely, a belief in powers higher than man and an attempt **to propitiate or please them**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 160)

Propitiation from Frazer's mouth.

> This attitude is the expression of immensely complicated psychic processes, **for whose determination we would have to know a number of ideas and emotional and subjective factors**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 161)

How do you peer into the reflective processes of speakers and hearers? Or ascertain whether they have established common sentiments?

> The relationship between a clan member and his totem is marked by various facts aside from this. The members of each clan **wear their hair arranged in imitation of their totem**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 176)

Interesting in its own right. Was this included in the anthrpology of hair? What's the haircut like for the thunder clan?

> At that time ten to fifteen men, dressed in their bison skins, begin a dance, in which the movements and sounds of these animals are imitated, performing it until they are completely exhausted. When one of the dancers is totally exhausted, he staggers out of the dance; at that time one of the warriors standing around the dance shoots him with his bow and a blunt arrow. And so this shot dancer falls onto the ground, and his companions drag him outside of the circle of dancers; immediately someone else takes his place, and thus the dance lasts without a break until the result has been achieved, that is, until the moment when the warriors set on lookout give word that the bison have arrived. Throughout the duration of the dance a drum is beaten and there is singing and shouting; **all this is done in order to attract the animal more strongly**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 177)

Abusing natural curiosity?

> The existence of ceremonies so similar among peoples so far apart and under conditions so different, as those that hold sway in Australia and North America, demonstrates that **the are an expression of certain deeply seated characteristics of human nature**, whose further examination and analysis would undoubtedly shed interesting light on both aspects of these ceremonies, the economic and the magico-religious. (Malinowski 1993[1911-1913]: 178)

Fundamental tendencies, basic instincts, innate trends.

> But the most interesting and best known form of the plastic representation of totems in the American north-west is the totem pole. This is a wooden log, often of immense size, on which is carved, from top to bottow, figures of animals and people, alternately, as a representation of the totemic ancestors of a man. These poles can be of two types. Either they stand near the home, and in that case they are another form of deraldic sign, or **they house the ashes of a dead man**, and in that case they are a kind of tomb and statue at the same time. (Malinowski 1993[1911-1913]: 180)

Did not know they were used for that.

> As I have repeatedly mentioned above, the survey of totemic phenomena provided by Frazer is a compendium of descriptions drawn from sources and repeated *in crudo*, just as the author found them. It is simply a compilation, accomplished with great erudition, very worthwhile for study, but not **digested** and not **grasped within a theoretical framework**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 184)

Questions to be asked of PC. Are the representative anecdotes well-digested? Are they grasped within a self-consistent theoretical framework?

> Because it is **written beautifully and is full of interesting digressions**, it reads easily, but it is difficult to assimilate and by no means is it easy to digest the material contained therein conceptually. (Malinowski 1993[1911-1913]: 184)

Look who's talking!

> **Criticizing and rejecting the theories of** McLennan, Westermarck, and Durkheim on the origins of exogamy, and more or less accepting the views of Morgan, Frazer **develops his own related theory as follows**. According to Frazer, exogamy **aros, as a conscious reform**, introduced at a time when the **people were found in a state** of 'promiscuity', which in general means that they had no regulated cohabitation. **The purpose of this** reform, accomplished by some primitive but wise lawgivers, was **the prevention of** incest. For Frazer accepts that disgust over incest had developed and was very distinct before the introduction of this reform. (Malinowski 1993[1911-1913]: 185)

It would be a feat to put the controversy between Malinowski, Spencer and Durkheim this plainly. The central focus being the checking of impulses.

> Frazer himself clearly understands and admits that this could not be the result of the savages' **consciousness of some sort of biological laws with which not even contemporary scholars are entirely in agreement**; nor, even less, had some moral ideas, which are always the result of a social state of affairs, ever caused it. (Malinowski 1993[1911-1913]: 185)

The intuitiveness of primitiveness.

> Every theory of this type, when given in an abridgement deprived of the strength of **detailed arguments and factual material cited to support it**, must lose something and seem weaker than it is in essence. But Frazer's **theory does not improve much when read *in extenso***. (Malinowski 1993[1911-1913]: 185)

The test to which PC should be put. Abridgement - (granual) selection. In extenso - in context.

> Despite this, **it could have value as a pure hypothesis, if it opened broad theoretical horizons**, if it were possible in light of this **to group facts in some sort of new, organically connected manner**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 186)

Ditto. Turn the curiosity shop into a multidimensional map.

> And so, **to choose one of the least important factors of social mingling** and to say 'in this case conscious reform was the exclusive cause of everything that happened' - is **worse than to say nothing**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 186)

Controversial. If this were turned against him and it shown plainly how he subverted the good-willed manual of conversation towards social vices and rhetorically argued against estoblished theory of symbolism, we'd also have to ask if this was better than nothing?

> [...] - this fundamental question thus suggests itself to us: are the differences basic or superficial? Is **the collection of features** which we consider to be **full and pure** totemism only **arbitrarily and artificially** constructed by us? (Malinowski 1993[1911-1913]: 187)

Same with salutations and conversations vs formulae and a flow of language. Are these "pure sociabilities" all that pure and social? Aren't we leaving something out when we censure, for example, talking while smoking?

> The first step is to give a definition, describing the term 'pure totemism' for others. The manner in which Frazer approaches this is also naive to a certain degree. He simply seeks the 'most primitive' of peoples, among whom we encounter totemism, and **he considers the form found there to be 'typical' and 'pure'**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 188)

"I have chosen the above from a Savage Community, because I wanted to emphasize that such and no other is the nature of primitive speech." (PC 8.3)

> In the evolution of humanity frazer finds totemism's greatest merit to be **the creation of clan solidarity**, which could be considered **the basis for every social organization**. On this point Frazer's **theoretical considerations on** totemism as **a sociological and psychological phenomon ends**, on its relationship to related social phenomena, on **its value for the evolution of the social organization and culture** - absolutely everything which the author had to say about this phenomenon, except for some specific problems of its 'origins'. As is evident, it is a bit too little. (Malinowski 1993[1911-1913]: 189)

The fundamental principle of national politics. Clan solidarity was elsewhere (here) defined as stemming from ceremonies and whatever else. Critical analogy continues with Malinowski's own scarce attention paid to psychological connection (unions, bonds, ties), and it may be noted that the relevance of PC for other socio-cultural systems (diplomacy, literature, health care, service encounters, etc.) were realized by other people much later on when the concept itself had transformed into something else than it originally was.

> This biological aspect of Frazer's theory would be extremely interesting and place the whole viewpoint in a completely different light, if not for the fact that it hangs completely in midair, for it is **based on biological facts about which we know nothing, and which can only be the subject of conjecture**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 191)

This is the case of *instinct*, to which even the brightest minds sometimes fall prey.

> But, for the moment, I would like to demonstrate that even on the grounds of Frazer's theory and even while precisely accepting his presentation of the problem, **his views produce a number of internal contradictions and do not explain the entire mass of phenomena** which, according to the author's assumptions, they should explain. (Malinowski 1993[1911-1913]: 192)

Such as the constellations of meaning conveyed by an unarticulateh sign, the deep insight and inspiration found in the intllectual outlook of another, and the entire gamut of recreational pastimes humans enjoy under label "social".

> He considers his explanation to be genetic, and as such we must give it an even lower **critical rating**. (Malinowski 1993[1911-1913]: 194)

Critic's gonna critic.

> The deeper we delve into the nature of sociological facts, the more clearly we see that there is no direct and obvious continuity of development between the individual and the social phenomenon. **Social groups are not created by a simple summarization or generalization of individual phenomena**. Beliefs, regulations, customs, and ideas concerning the behaviour of individuals having no influence on social life can become the basis for forming groups only by way of a complicated process of social interaction. (Malinowski 1993[1911-1913]: 195)

This started off sounding like yet another tirade against collective consciousness and for radical empiricism, but I'm not actually sure what's the point here.

Malinowski, Bronisław 1993[1912a]. Tribal male associations in Australia. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 201-208. [Original in slightly faulty English. *Bulletin International de l'Academie des Sciences de Cracovie: Classe de Philologie*, *Classe d'Histoire et de Philosophie*, nos. 4-6, 56-63. Simultaneously published in Polish as 'Plemienne związki mężezyzn w Australii'. *Sprawozdania z Czynności i Posiedzeń Akademii Umiejętności w Krakowie*. 1921, t.xvdd, no. 13, pp. 1-15. The translation has been improved by the editors with reference to the Polish version.]

> All the uninitiated (women and children, and exceptionally **the few strangers present) are strictly excluded**. (Malinowski 1993[1912a]: 202)

Hence why young Indie's meeting of Malinowski is so strange: a stranger is made a part of the initiation rite, which is partly fused with a report on *kula* visits.

> We must lay stress on the fact, that **our information as to this point is scanty**; we know very little about it, **the ceremonies of the highest degrees being kept a profound secret** by the aborigines. (Malinowski 1993[1912a]: 203)

Also why ethnographers are not good evaluators of native metaphysics.

> The importance of age, as a principle of social differentiaton, has been fully shown by **H. Schurtz** in his well known work ***Alterklassen und Männerbünde***. (Malinowski 1993[1912a]: 205)

Source of "uneducated classes" and/or "bonds of union"? Sadly behind the language barrier.

> The whole life of a male, after he leaves his parents fire circle, goes **to create bonds of clan or group relationship**, as the result of the various functions of the class. On the contrary the daily life with his family, before initiation, attaches him with bonds of individual kinship to his father, mother and other personal relatives. (Malinowski 1993[1912a]: 206)

Thus the importance of the bonds of fellowship.

> These remarks furnish **the sociological *raison d'être*** of the Australian tribal societies, showing them to be **necessary in the social organization** of the Australian communities. (Malinowski 1993[1912a]: 206)

How is this different from Giddings' activity of the social mind?

> Nevertheless each institution is somehow reflected in **the collective ideas of the community**, especially if expressed in external, palpable forms, as **ceremonies or rites**. The initiation ceremonies are likely to be **the objects of collective ideas**. We cannot, however, assume the latter at will, but must infer them methodically from facts. Some rites express certain ideas very plainly; it is allowable to suppose that the meaning of these rites is clear for the savages themselves. The supposition becomes certitude when it has been ascertained by the observer that **the natives themselves formulate this meaning**. (Malinowski 1993[1912a]: 226)

Having to do with the limits of the ethnographer's knowledge. Meanings, ideas, objects. Note that the natives themselves do not formulate the meaning of pure sociabilities, and is instead lifted from a Western conversation manual.

Malinowski, Bronisław 1993[1912b]. The economic aspects of the *intichiuma* ceremonies. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 209-227. [Originally published in English. *Festschkrift tillegnad Edvard Westermarck i anledning av hans femtioårsdag den 20 november* (Helsingfors: Simelli, 1912), pp. 81-108.]

> And then it must always be borne in mind that stress is to be laid much more on the quality of labour and on the psychological conditions under which it is performed (**full sense of importance, attention, scrupulousness, concentration**) than on the mere quantity of labour involved. (Malinowski 1993[1912b]: 213)

Qualities of genuine conversation.

> From the other forms of religious and magical ceremonies found in these tribes the *intichiuma* are sharply distinguished by their association with seasons, with the breeding of animals or the development of plants; in short by their **general aim of promoting the supply of useful things, an aim intrinsically economic**, and generally recognized as such by the natives. (Malinowski 1993[1912b]: 218)

The difference between social and pseudo-social.

> **Labour**, as required in civilized economic enterprises, **must essentially possess certain qualities**: it must be systematic, done according to [p. 225] some rational plan; it must be continuous, done for a certain length of time, and periodically repeated at regular intervals; it presupposes social organization and required forethought, constant self restraint and renewed volitional and intellectual effort. These qualities are indispensable to every kind of serious productive work, whether we take the workman in a big factory, the agricultural labourer, the clerk in an office, the student or the artist on his way to perfection. The savage is not capable of such labour. **His attitude at work approaches much more nearly our attitude at play or sport**. If we look through the statements on this subject which have been collected by Bücher and Ferrero, we see that **such psychological acts as self-constraint, attention, mental effort are especially difficult for the savage**. In all cases in which he endures prolonged exertion, as in war, dancing, hunting, and some highly skilled and elaborate technical achievements, certain elements like play, excitement, ecstasy, intoxication, rhythm can be pointed out - elements which act as stimuli and **either supersed or render unnecessary free volitional effort**. (Malinowski 1993[1912b]: 224-225)

Crucial piece. Note that gardening is the primary example of futility. The incapability of psychological acts requiring "exact meaning" is familiar enough but the lack of necessity of effort is an important aspect that should be driven further. In a sense it connects futility with the topic of ease (of mental effort).

Malinowski, Bronisław 1993[1913c]. The relationship of primitive beliefs to the forms of social organization. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 229-242. [Original in Polish. 'Stosunek wierzeń pierwotnych do form organizacji społecznej. Teorya totemizmu'. *Sprawozdania z Czynności i Posiedzeń Akademii Umiejętności w Krakowie*, 18(8) (1913): 9-18.]

> All of these functions have a common characteristic feature: they all fulfil **the role of integrating**, and welding the clans into a tribal whole. As a matter of fact, all of these are external functions regulating the relationships of clans with one another and the relationship of the clan to the tribe, rather than regulating relationships within the clan. And in this way they join the clans into a tribal unity. (Malinowski 1993[1913c]: 235)

Integration is one of the activities of the social mind.

> This may be formulated from the psychological point of view by saying that **religious ideas arise everywhere that man acts and thinks under the influence of strong emotional factors**. (Malinowski 1993[1913c]: 236)

Is this not Durkheim's thesis? And does PC not weaken these emotional ties?

> Food also plays an important role in religion as **a holy banquet**, which is the basic ritual in many religion,s and as a sacrifice, a universal form for religious cults closely linked with the holy banquet. (Malinowski 1993[1913c]: 236)

The word is *communion*.

> Again it is evident that in this interpretation it is necessary to grasp what there is in common in a given group of phenomena, **to emphasize general and basic things and not accidental and isolated ones**. (Malinowski 1993[1913c]: 240)

Sociability and conversation vs interjections and anything meaningless.

Malinowski, Bronisław 1993[1914]. A fundamental problem of religious sociology. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 243-246.

> Such questions are, as a rule, the most difficult to settle, because **only an overwhelming amount of evidence gathered with the very problem in view allows of an unequivocal answer**. In anthropology the mutual co-operation of the theorist and of the field-worker is essential in all such cases. (Malinowski 1993[1914]: 243)

Context, *in extenso*.

Malinowski, Bronisław 1993[1913-14]. Sociology of the family. In: Thornton, Robert J. and Peter Skalník (eds.), *The Early Writings of Bronisław Malinowski*. Translated by Ludwik Krzyżanowski. Cambridge: Cambridge University Press, 247-267. [Originally published in German. 'Soziologie der Familie'. In *Die Geistwissenschaften*, 1 (1913-14): 883-6; 33: 911-14; 1080-2.]

> The question of the present status of the investigations on the sociology of the family presents some difficulties. The sociological research on the family is as yet not very **uniform**. Its study has been **influenced by very heterogeneous interests**, it has been **executed according to diverse methods**, and the points of departure of the investigations have had **very little in common**. It is no wonder that **the results do not combine into a uniform picture but present a rather variegated mixture**. (Malinowski 1993[1913-14]: 247)

The case of the curiosity shop.

> **Aristotle deduces the community from the family in the Ancient sense, and the state from the community**. The power of the state is a derivative of the paternal authority. In modern times numerous historians, sociologists, and legal historians have accepted this theory. (Malinowski 1993[1913-14]: 250)

This (scheme of family → community → state) is indeed the result of the activity of the social mind in Giddings, for example.

> The primitive family essentially resembles the Roman family as it is inferred in its primordial form from the oldest documents and traditions; with **the despotic authority of the father which he exercises lifelong over his sons, their wives and children, his unmarried daughters as well as over his male and female slaves**. (Malinowski 1993[1913-14]: 250)

This is what the word "patriarchy" conjures up in most, though not in modern feminists, who have a more ambiguous referece to systemic issues in mind when they use this word (i.e. "a system of society or government in which men hold the power and women are largely excluded from it).

> Marriage in our sense and the duty of chastity did not exist then, rather complete promisquity [***Hetärismus***] prevailed. This was also the reason why originally there could be no question of a patriarchy, and why even later after mankind had left the level of complete promisquity, maternal succession and matriarchy continued to exist. Only later when promisquity had disappeared, mankind emerged from gynaegocracy to pass to paternal consanguinity and patriarchy. (Malinowski 1993[1913-14]: 252)

This is where Malinowski works out the theory of matriarchy which is evident in *Argonauts* whenever women and sexual relations are concerned. There's a palpable sense of setting things in stone here which will be reflected in his later works.

> However, his analysis of the social relations appeared from the sociological standpoint exceedingly inadequate and superficial, **his reasoning is fanciful and lacks method**. (Malinowski 1993[1913-14]: 252)

Notice that in the definition of PC, esecially in the peripatetic functions portion, Malinowski does not rely on his usual comparative method, which would have led him to quite different conclusions, but on his own fancy ("It would even be incorrect, I think", "I think that", "There can be no doubt").

> McLennan ascribes a very great significance to the killing by exposure of new-born girls, which he postulates as a common practice for the primitive hordes. The direct result was supposed to be an excess of males. **The scarcity of women, however, was connected with their superior position** which corresponds with Bachofen's gynaecocracy. (Malinowski 1993[1913-14]: 253)

This is like the Scandinavian gender paradox: when you relieve social pressures for gender conformity the outcome will be a more gender steretypical society because natural tendencies get a free expression. Here it turns out that in a matriarchal society there's actually a scarcity of females because they are competing for power, while men, the workers and tools, are reproduced as such.

> On the other hand his association with the natives developed in him **a kind of sociological instinct** with the help of which he could discover much through his direct contact with the Indians [p. 254] that remains closed to sociologists who derive their material at second hand. Indeed **he opened certain classes of facts to knowledge which until then were either unknown or had not yet been observed and discovered**, and which are still in the forefront of scientific interest. (Malinowski 1993[1913-14]: 253-254)

The myth of ethnographic discovery. PC was not discovered this way.

> The investigations begun by Bachofen, McLennan and Morgan have been intermittently continued by a number of very important scholars, and in some respects considerably further developed. The pioneer of the English anthropological school, **Lord Avebury (Sir John Lubbock)**, was an adherent of these views. (*The Origin of Civilisation and Primitive Conditions of Man*; **'On the development of relationships**'. (Malinowski 1993[1913-14]: 255)

Search "relationship" for interesting results in Lubbock's books.

> A similar position is also taken by the more popular socialist authors Engels (*Der Ursprung der Familie*), Katsky (*Die Entstehung der Ehe und Familie*) and Bebel (*Die Frau und der Sozialismus*) **in whom the communist ideal for the future must have influenced their views about the past**. (Malinowski 1993[1913-14]: 257)

Replace "the past" with "the present" and you have an apt statement about many current researchers. Actually, it's worse than that: a view of the present based on views about the past maligned by communist ideals for the future.

> Precisely because we are so much closer to those facts, it is much more difficult for us **to grasp them impartially and objectively**. To see a phenomenon sharply and completely, we must **be outside it**. [...] There also exist a large number of works which in **a more or less journalistic style, and with a more or less openly avowed moral purpose**, portray the family ideal and analyse family relations. (Malinowski 1993[1913-14]: 264)

The position of the observer. Perhaps part of the problem in the critical dimension of PC. This is particularly true for explicitly journalistic uses (I've gathered some few phatic tropes from current Estonian journalism).

> The state interferes more and more with the educational functions of the parents and controls the moral and hygienic guidance of the children. Also the dependence of women on their husbands is strongly modified. With the growing economic independence of women, their ability to gain their livelihood by their own work and on their own responsibility has increased and thus **the strongest bond which formerly tied them** to their husbands has been loosened. On the other hand, the domestic activity of women has lost much of its importance and indispensability, while the cheapness and ease with which the family can provide itself with the necessary products has decreased the functions of the housewife even more. (Malinowski 1993[1913-14]: 267)

This exact sad-song is heard still today.

> It is also consistent with William James' 'pragmatism'. This link was originally pointed out by Edmund Leach (1957: 121) who surmised that these ideas must have come from James. The knowledge of his dissertation on Mach shows clearly that they came directly from Mach (Paluch 1981b, Flis 1988, Gellner 1987: 54). Nevertheless, **William James did visit Mach in 1880** (Lowie 1947: 65-68), and probably had an influence on many other German-trained American anthropologists such as Franz Boas and Robert Lowie (Lowie 1947; Manicas 1987: 213, 227-231). (p. 271; note 19)

The world was small enough already by then.

> Bth William James and John Dewey drew on Mach. This probably explains **the similarity between Dewey's and Malinowski's theoretical positions**. Edmund Leach (1957: 121) believed, erroneously, that Malinowski 'found this body of theory in the Pragmatism of William James'. Dewey also remarked on the similarity himself (1929: 169), citing Malinowski extensively and including several long excerpts in an addenda to his Paul Carus Lectures of 1925 (published in 1929). Although there is no evidence that Malinowski had read either James or Dewey at this time, he cited Dewey's 1925 work (where Dewey had cited Malinowski) in 'An ethnographic theory of language' (1935: II, 61). (p. 272; note 24)

I'm more interested in the chronology of the interplay between Malinowski's *Family* and Dewey's *Ethics*.

> Johan Friedrich Herbart (1776-1841). Malinowski refers here to Herbart's theory of apperception which became the basis for an important theory of human learning, and consequently for an influential pedagogical method as well. Herbart argued that learning consisted of **the building-up of associations between ideas and experience which formed a complex matrix of 'associations' called the 'apperception mass'**. (p. 275; note 11)

Neat.

> Malinowski's quote is apparently intended as a summary. Mach wrote 'When we look over a province of facts for the first time, it appears to us diversified, irregular, confused, full of contradictions [...] **When we have reached a point where we can discover everywhere the same facts, we no longer feel lost in this province**; we comprehend it without effort; it is explained for us' ('The economical nature of physical enquiry', p. 174). (p. 278; note 39)

Why one should read at least seven books on the same subject.

4870

9.2.6 Early Malinowski (2018-02-19 00:38)

- Malinowski, Bronisław 1911a. Review of *Kwartalink Etnografioncy Lud*

- Malinowski, Bronisław 1911b. Review of *La Race Slave* by Lubar Niedrle and Louis Léger
- Malinowski, Bronisław 1912. Review of *Grundlinien einer Vergleichung der Religionen und Mythologien der Austronesischen Völker* by Von. P. W. Schmidt
- Malinowski, Bronisław 1913c. Review of *Across Australia* by Baldwin Spencer and F. J. Gillen
- Malinowski, Bronisław 1916. Baloma; The Spirits of the Dead in the Trobriand Islands
- Malinowski, Bronisław 1918. Fishing in the Trobriand Islands
- Malinowski, Bronisław 1920a. Classificatory Particles in the Language of Kiriwina
- Malinowski, Bronisław 1920b. Kula; the Circulating Exchange of Valuables in the Archipelagoes of Eastern New Guinea
- Malinowski, Bronisław 1920c. War and Weapons Among the Natives of the Trobriand Islands
- Malinowski, Bronisław 1921a. The Primitive Economics of the Trobriand Islanders
- Malinowski, Bronisław 1921b. Review of *The Group Mind* by William McDougall
- Malinowski, Bronisław 1922b. Ethnology and the Study of Society

---

Malinowski, Bronisław 1911a. Review of *Kwartalink Etnografioncy Lud*. Tom. XVI., zesryt I. Lwów, 1910. *Folklore* 22(3): 382-385.

> Much material has already been collected in Poland, although comparatively little has yet been done for its systematic investigation, and some of the older collections need to be revised, and probably also brought up to date on many points and **controlled by a series of new and first-hand observations**, while there still time to record customs and beliefs which are **rapidly vanishing**. (Malinowski 1911a: 383)

The impetus to fieldwork is the rapid vanishing of exotic customs and beliefs. This has been noted by some of his critics in the 1970s and 80s: he was constantly waxing poetic about how it used to be before "nowadays".

Malinowski, Bronisław 1911b. Review of *La Race Slave* by Lubar Niedrle and Louis Léger. Paris: F. Alcan, 1911. *Man* 11: 64.

> Of special interest will be undoubtedly the part devoted to internal differences which obtain amongst some of the apparently homogeneous groups such as the Russians. There are many things concerning this point that come to the knowledge of Western Europeans in more or less official form and therefore distorted and falsified. In addition also **the stress of national feeling in the case of each individual nation** is so strong that it is difficult to trust any casual information obtained from any one of the interested parties about another. M. Niederle's book is written with a thorough knowledge of all the nationalities he describes and in an impartial spirit. (Malinowski 1911b: 64)

The trope of "national character" is a methodological issue as well - the national feeling of the "observer" can put partial stress to the national characteristics of those "observed".

Malinowski, Bronisław 1912. Review of *Grundlinien einer Vergleichung der Religionen und Mythologien der Austronesischen Völker* by Von. P. W. Schmidt. In *Denkschriften d. K. Akademie d. Wissenschaften in Wien*, 1910. *Folklore* 23(1): 141-143.

> It is worth emphasising that **the results** of this pioneer study and extensive comparison **are only loosely linked with the theoretical views of the author, which are often open to dispute**. (Malinowski 1912: 142)

Oh the irony. This is the exact criticism raised against himself by the aforementioned critics. They may actually have gotten inspired by Malinowsi's criticism here.

Malinowski, Bronisław 1913c. Review of *Across Australia* by Baldwin Spencer and F. J. Gillen. 2 vols. Macmillan, 1912. *Folklore* 24(2): 278-279.

> The home ethnologist can never know too much about the manner in which the facts he is using in his theories were obtained. Moreover, **the easy colloquial way of treating the subject allows some glimpses into the homely facts of native life**, and brings us into intimate touch with it, a thing almost impossible in a systematic and rigidly scientific work, such as the former volume of these writers. (Malinowski 1913c: 279)

A description that could well suit his own narrative style of writing in *Argonauts* and elsewhere. Arguably the "easy colloquial way" of these books is what made them accessible to non-anthropologists and even laymen.

Malinowski, Bronisław 1916. Baloma; The Spirits of the Dead in the Trobriand Islands. *The Journal of the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland* 46: 353-430.

> They centre around the dead man's body, and are closely connected with **the duties of mourning, wailing and sorrowing for the dead individuals**. But - and this is the important point for the present description - **these social activities and ceremonies have no connection with the spirit**. They are not performed, either to send a message of love and regret to the *baloma* (spirit), or to deter him from returning; they do not influence his welfare, nor do they affect his relation to the survivors. (Malinowski 1916: 354)

So mourning (and the accompanying "expressions of sympathy") is the next "futile" (*sensu* Dorothy Lee) item after the economic activity of gardening? Is he treating here the futility of magic?

> I remember well the first time I heard the *kosi* mentioned. It was a dark night, and I, in the company of three natives, was returning from a neighbouring village, where a man had died that afternoon and been buried in our presence. We are marching in Indian file, when **suddenly one of the natives stopped, and they all began to talk, looking around with evident curiosity and interest**, but without a trace of terror. My interpreter explained that the *kosi* was heard in the yam garden which we were just crossing. I was strick by **the frivolous way in which the natives treated this gruesome incident**, and tried to make out how far they were serious about the alleged appearance, and in what manner they reacted to it emotionally. (Malinowski 1916: 355)

"And it must be emphasised whenever anything dramatic or important occurs it is essential to investigate it at the very moment of happening, because the natives cannot but talk about it, are too excited to be reticent, and too interested to be mentally lazy in supplying details." (Malinowski 1922: 8)

> A large party of men, with To'uluwa, the chief of Omarakana, went to Tuma. They landed not far from the Modawosi stone, when they saw a man standing there. They immediately identified him as Gi'iopeulo, a great warrior and a man of indomitable strength and courage, who had died recently in a village not more than five minutes distance from Omarakana. When they approached, he disappeared, but they heard distinctly **"*Bu kusisusi bala*" ("You remain, I shall go") - the usual form of "Good-bye."** (Malinowski 1916: 363)

An actual set phrase from the natives, something missing from PC (the Shakespearean expression I do not consider "native").

> He used to boast that he could go to Tuma in order to eat. "I want to eat now; I shall go to Tuma; there is plenty of food there: ripe bananas, yams and taro, ready to eat; fish and pigs; there is plenty of areca nut and betel pepper, too; all the time I go to Tuma I eat." It may be easily imagined how strongly these pictures [||] would appeal to the natives' fancy, how they would **enhance the personal prestige** of the boaster and **arouse the envy of the more ambitious**. Boasting about food is the most prevalent form of native **vanity or ambition**. A commoner might pay with his life if he had too much food or too good a garden, and especially if he displayed it too boastfully. (Malinowski 1916: 364-365)

A catch of PC tropes, most importantly enhancing personal prestige, which mirrors "social pleasure and self-enhancement". Thus, ambition and vanity are directly related to social pleasure derived from social talk and the communion (or privation) of food looms in the background.

> Days and weeks are spent in cleaning the tubers and piling them artistically into heaps, so that the geometrical form may be perfect and none but the very best tubers be visible on the surface. The work is done by the owner and his wife, if he has one, but parties from the village walk about the garden, paying each other visits and admiring the yams. **Comparisons and parising are the main theme of conversation**. (Malinowski 1916: 372)

Yams (*taitu*) and their houses are apparently a major topic of conversation.

> The *karibom*, as it is called, gives the small children the opportunity to play, hopping about the across the slowly moving chain of grown-ups; it allows the old people and the women actively to enjoy, at least, a kind of imitation of dancing; **it is also the proper time for amorous advance among the young people**. (Malinowski 1916: 374)

Festivities very similar to those in Europe.

> Towards the end of the *milamala*, visits are received almost daily from quite distant villages. Such visits in olden days had a very compound character. They [||] were undoubtedly friendly, and were intended to be so, but **there was always danger lurking behind the official friendliness**. The visiting parties were always armed, and it was on such occasions that the whole array of "ceremonial" arms came into display. Indeed, even now the carrying of arms is not entirely suppressed, though at present they are nothing more than articles of decoration and display, owing to the white man's influence. (Malinowski 1916: 374-375)

Familiar enough from *Argonauts*.

> All the large wooden sword-clubs, some of which are beautifully carved in heavy hardwood; the carved walking-sticks and short, ornamental spears, all so well known from the New Guinea collections in the museum, belong to this class of weapon. They serve equally the purpose of vanity and of business. **Vanity, display of wealth, of valuable, finely ornamented objects**, is one of the ruling passions of the Kiriwinian. To "swagger" with a large wooden sword, murderous looking, yet nicely carved and painted white and red, is an essential element of the fun to a Kiriwian youth in festive paint, with a white nose sticking out of a completely blackened face, or one "black eye," or some rather complex curves running all across his face. (Malinowski 1916: 375)

Finally something for anchoring "wealth".

> This display takes place during the last three days of the full moon, the articles being put up in the morning and removed at night. **The proper thing**, when visiting a village during the *ioiova*, **is to look at the things, even handle them, ask their names** (every individual piece of *vaigu'a* has a proper name), **and, of course, express great admiration**. (Malinowski 1916: 377)

The conclusion is of course "vanity" but the general picture is not that different from Blano's illustration of family pictures shown and discussed in the entry to the house.

> Nowadays, people will go to their gardens and ptter about, or go on preparing wood for house building or canoe making, and the spirits do not like it. Therefore their anger, which results in rain and storm, **spoils the *milamala***. This was the case at Olivilevi, and later on at Omarakana. At Omarakana there was still another cause for their anger, connected with **the ethnographer's presence** in that place, and I had to hear several times reproachful allusions and remarks from the elders and from To'uluwa, the chief, himself. (Malinowski 1916: 380)

Ethnographer, *the stranger*.

> The boys from six to twelve years of age sounded the beat, and then the smaller ones began to address the spirits in the words I had been previously given by my informants. They spoke with the same **characteristic mixture of arrogance and shyness**, with which they used to approach me, begging for tobacco, or **making some facetious remark**, in fact, with **the typical demeanour of boys in the street**, who perform some nuisance sanctioned by custom, like the proceedings on Guy Fawkes' day or similar occasions. (Malinowski 1916: 382)

The jocular tone! Note the man-in-the-street here given as beys-in-the-street ("uneducated classes").

> And to this (as to all leading questions which contain an untrue or doubtful statement) the natives always answer in the negative, or else they consider your view as a new one, and throwing some light on the problem, but such consideration and acquiescence is at once distinguishable from a direct endorsement of a statement. There was never the slightest difficulty in deciding whether an opinion obtained was a customary, well established, orthodox native view, or whether it was **an idea new to the native mind**. (Malinowski 1916: 383)

More verbal kindling for why PC is not a native concept and wholly "outside looking in", despite his own statements to the effect that we must keep the native point of view, particularly feelings and ideas, in mind when studying their customs.

> **The informant must know that you want from him exact and detailed statements of fact**. A good informant, after a few days, will contradict and correct you even if you make a *lapsus linguae*, and to think of any danger from leading questions in such a case is absolutely groundless. Again, real ethnographical work moves much more in **statement of actual details, details which, as a rule, can be checked by observation** - where again there is in no case any danger from leading questions. (Malinowski 1916: 383ff)

Factual statements about the true state of the universe, only, no gossip or obvious observations. How PC originated from the research-goals of the ethnographer, and not from the field itself. Could it be that like much else in Malinowski's work, it's a case of others interpreting and theoretical what was for himself perhaps methodological?

> Ethnological enquiry and judicial examination are essentially different, in that in the latter the witness has usually to express his personal, individual opinion, or to relate his impressions, both of which can be easily modified by suggestion: whereas in ethnological enquiry **the informant is expected to give such eminently crystallized and solidified items of knowledge** as an outline of certain customary activities, or a belief or a stetement of traditional opinion. (Malinowski 1916: 383ff)

"Ideas, if attainable at all, are the result of long and toilsome search on the part of philosophers." (Gardiner 1932: 44)

> By the time a man is out of the radius of one village, he hears the music from the next. There is nothing of any **oppressive atmosphere** of ghosts, of any **haunting presence**, quite the reverse. **The mood of the natives is gay and rather frivolous**, the atmosphere in which they live **pleasant and bright**. (Malinowski 1916: 384)

Solidifying the notion that the pleasant "social" atmosphere of PC is directly opposed to the strange and unpleasant tension felt in the presence of a stranger who might harbour evil magic.

> Again, it is to be noted that, though there is a certain amount of **communion between the living and the spirits** by dreams, etc., the latter are never supposed to influence in any serious way the course of tribal affairs. No trace of **divination, taking counsel** with the spirits, or any other form of customary communion in matters of any importance, is to be detected. (Malinowski 1916: 384)

Communion is used here in the dictionary definition sense of "the sharing or exchanging of intimate thoughts and feelings, especially on a mental or spiritual level." In light of this, "phatic" communion is a communion consisting only of linguistic exchange without any exchange of thoughts and feelings. The "apophatic" definition really negates spiritualism by setting the exchange of thoughts and feelings aside.

> Again, except in the cases of people recently dead, **there is little personal feeling about the spirits**. (Malinowski 1916: 384)

Perhaps why the sincerity of expressions of sympathy looking for pity is not to be trusted.

> Or else **the imaginary spectator** would walk through a Kiriwinian new garden field, with its soil freshly moved and cleared [...] (Malinowski 1916: 387)

The question is still open: how much of my material should I put into the perspective of an imaginary spectator looking at Malinowski interacting with the natives, reading from his books, and coming to one or another conclusion though these routes?

> The backbone of Kiriwinian magic is formed by its spells. It is in the spell that the main virtue of all magic resides. The rite is there only to launch the spell, to serve as **an appropriate mechanism of transmission**. (Malinowski 1916: 388)

Phraseology for the "transmission of thoughts".

> It is in the formulæ, therefore, that the clue to the ideas concerning magic is to be found. (Malinowski 1916: 388)

Evidently not the approach he took with formulae of greeting or approach, though one George Barton did take.

> But it was clear that to all my informants the fact of women being *tolipoula* was **so natural that it had never occurred to them to question it previously**. (Malinowski 1916: 397)

Question to be asked of PC: Was it so natural to Westerners that they never thought to question it before Malinowski went to New Guinea? The earlier conversation manuals prove this to be untrue, even with regards to modern phatic tropes (e.g. "maintaining" a conversation, which appears as early as 1836, cf. Anthony Bolmar's *A Collection of Colloquial Phrases*).

> Again, Tudava used to walk on the road leading from the beach to the village, and there are some traditional spots connected with his doings on that road. The "**traditional presence**," if such an expression may be coined, of the hero is felt in all the fishing places. The whole neighbourhood is also enveloped in taboos, which are especially stringent when the fishing is going on. (Malinowski 1916: 397)

Genius loci.

> In several cases the man was too old or too stupid to help in the, from the native point of view, extremely difficult and puzzling task of **translating the archaic and condensed formula, and of commenting upon all its obscurities**. (Malinowski 1916: 399)

Phraseology. *In extenso* theorizing.

> It would be no good asking the natives "What would happen if you omitted to invoke the *baloma*?" (a type of question which sometimes reveals the ideas of the native as to the sanction or reason for a certain practice), becaus a magic formula is **an inviolable, integral item of tradition**. It must be known thoroughly and **repeated exactly as it was learnt**. A spell or magical practice, **if tampered with in any detail, would entirely lose its efficacy**. (Malinowski 1916: 401)

The cultural value of a linguistic formula. Replace efficacy with expedience.

> **Their rôle is purely passive**. And out of this passivity they can be roused only by being put into bad humour, when they begin to show their existence in a negative manner, so to speak. (Malinowski 1916: 402)

By way of analogy, the passive role of the listener in PC is upset by antipathies. Otherwise the mechanical nature of the conversation can proceed *ad nauseam*; at one point the listener simply tires of the passing role. Link with literature on good or active listening.

> We left the *baloma* settled to his new life in the nether world, more or less comforted concerning those left behind; having, very likely, married again and **formed new ties and connections**. (Malinowski 1916: 402)

So, "[connections] of union" (PC 6.1) and "a [connection] of some social sentiment or other" (PC 7.8).

> These tenets form the main stratum of what can be termed popular or universal belief. If you question any man, woman, or even an intelligent child, **you will obtain from him or her this information**. But any further details are much less universally known; one obtains a fact here and a detail there, and some of them contradict the others, and none of them seem to loom particularly clear in the native mind, though here and there it is obvious that some of these beliefs influence behaviour, and are connected with some customs. (Malinowski 1916: 403)

He is talking about "the belief in reincarnation [spirit children], and the ignorance of the physiological causes of pregnancy" (*ibid*, 403). Is PC such "information"? Could you arrive at it by questioning any man, woman, or intelligent child? Because as it stands the literature, at least, is full of contradictory opinions.

> It is characteristic that any inconsistency is noted in a view which is not the informant's own standpoint, while similar contradictions are most blandly overlooked in his own theories. The natives are, remarkably enough, **not a whit more consistent on this point or intellectually donest than civilized people**. (Malinowski 1916: 405)

Why is this remarkable? How many cultures contain the old saying about seeing the faults of your neighbour more clearly than your own?

> For a time, the contradictions and obscurities in the information appeared to me quite hopeless; it was in one of the desperate blind alleys, so often encountered in ethnographic field work, **when one comes to suspect that the natives are untrustworthy**, that they tell tales on purpose; or that one has to do with two sets of information, one of them distorted by white man's influence. (Malinowski 1916: 411)

I am the serious ethnographer's paranoia of insincerity.

> That this is so is proved, beyond any doubt, to my informants by the case of Tilapo'i, a woman living in Kabululo, a village close to Omarakana. She is half blind, almost an idiot, and so plain that no one would think of approaching her sexually. In fact, she is the favourite theme of a certain class of jokes all turning on the assumption of someone having had connection with her: jokes which are always relished and repeated, so that "*Kuoi Tilapo'i!*" ("Have connection with Tilapo'i") has become **a form of jocular abuse**. In spite, however, of the fact that it is supposed that she never had connection, she once gave birth to child, which died subsequently. (Malinowski 1916: 412)

It is subtly illuminating that an example of jocular abuse comes after an indication of paranoia.

> "The connection between cohabitation and conception seems to be knonwn among the Mailu, but to direct inquiries as to the cause of pregnancy I did not obtain emphatic and positive answers." [...] **Neither of these statements is very emphatic**, and in fact they do not seem to imply a complete ignorance of physical fatherhood. (Malinowski 1916: 414)

If emphatic statements are positive and definite answers to questions, what about "phatic"? It's beginning to look like "phatic" negates both emphatic insistence of a thought and sympathetic sharing of a feeling.

> The general character of the Kiriwinian mental attitude certainly would answer this question with **an emphatic negation**. (Malinowski 1916: 416)

Thus, "phatically meandering", non-commital, not taking a stance.

> In the ignorance of physiological fatherhood we do not deal with a positive state of mind, with a dogma leading to practices, rites, or customs, but merely with **a negative item, the absence of knowledge**. Such an absence could not possibly be brought about by a positive belief. Any widespread gap in knowledge, any **universal absence of information**, any general imperfection in observation found among native races, must, pending contrary evidence, be considered as primitive. (Malinowski 1916: 417)

The absence of exact meaning.

> Summing up all these considerations, we may say that all beliefs as implied in native customs and traditions must be treated as **invariably fixed items**. They are believed and acted upon by all, and, as customary actions do not allow of any individual varieties, **this class of belief is standardized by its social embodiments**. They may be called **the dogmas of native belief, or the social ideas of a community, as opposed to individual ideas**. One important addition has to be made, however, to complete this statement: only such items of belief can be considered as "social ideas" as are not only embodied in native institutions, but are also **explicitly formulated by the natives and acknowledged to exist therein**. (Malinowski 1916: 423)

You can just hear the creeping footsteps of "collective consciousness" behind this.

> I am purposely not using the term "collective ideas," introduced by Professor Durkheim and his school, to denote a conception, which in their hands, more especially in the writings of Hubert and Mauss, has proved extremely fertile. In the first place, I am not able to judge whether the above analysis would really cover what that school denotes by "collective ideas." **Remarkably enough, there does not seem to be anywhere a clear, condid statement of what they mean by "collective idea," nothing approaching a definition**. It is obviosu that in this discussion, and in general, I am under a great obligation to these writers. But I am afraid that I am entirely out of touch with Professor Durkheim's philosophical basis of sociology. It seems to me that this philosophy involves **the metaphysical postulate of a "collective soul,"** which, for me, is untenable. Moreover, whatever discussion might be carried on as to the theoretical value of the conception of a "collective soul," in all practical sociological investigations one would be left hopelessly in the lurch by it. In the field, when studying a native or civilized community, one has to do with the whole aggregate of individual souls, and the methods and theoretical conceptions have to be framed exclusively with this multiplex material in view. The postulate of a collective consciousness is barren and absolutely useless for an ethnographical observer. (Malinowski 1916: 423ff)

"I don't understand it, hence it is useless."

> This allows us to formulate a definition of a "**social idea**": *It is a tenet of belief embodied in institutions or traditional texts, and formulated by the unanimous opinion of all competent informants*. The word "competent" simply excludes small children and hopelessly unintelligent individuals. Such social ideas can be treated as the "invariants" of native belief. (Malinowski 1916: 424)

Is PC a "social idea"? Can we find it manifested in literature before Malinowski? In Mahaffy and earlier conversation manuals, yes, apparently. In any case it has become a social idea due to Malinowski's influence, so that random journalists write things that could just as well be torn directly out of Malinowski's essay.

> Again, watching the behaviour of the performers and spectators in a magical ceremony, certain small facts characterizing **the general "tone" of the natives' attitude** are to be found. (Malinowski 1916: 424)

"The above data concerning this aspect of native belief, insufficient as they are, show clearl that with more experience in method a systematic inquiry could be carried out into **the emotional side of belief** on lines as strict as ethnological observations admit." (*ibid*, 424)

> Behaviour, referring to the emotional aspect of belief, can be described by showing its type, because the variations move within certain well-described limits, **the emotional and instinctive nature of man being, as far as one can judge, very uniform**, and the individual variations remaining practically the same in any human society. (Malinowski 1916: 425)

The uniformity of instincts and innate trends.

Malinowski, Bronisław 1918. Fishing in the Trobriand Islands. *Man* 18: 87-92.

> But none the less, the customary forms of distribution must **proceed along the prescribed channels**. (Malinowski 1918: 90)

Just collecting channels.

> The taboos become much more stringent when the fishing period at full moon approaches: **all strangers are rigorously excluded from the beach and its approaches**; on the other hand, all the men of Labai must be in the village or on the beach, and they may not be absent on travels during the fishing season. [...] When the season approaches, the owners of canoes needing repair, and the intended owners of new ones, consult with the magician and offer him presents. On an appointed day, the magician performs a rite in his house, offering some food to ancestral spirits and reciting a spell. [...] This is the period of the strictest taboos observed by the whole community. [...] The whole village have to keep the sex taboo, and **all strangers are strictly forbidden access to the village**. (Malinowski 1918: 91)

Another reason to keep a close watch on "the stranger".

Malinowski, Bronisław 1920a. Classificatory Particles in the Language of Kiriwina. *Bulletin of the School of Oriental Studies, University of London* 1(4): 33-78.

> That **language is an ethnographic document** of fundamental importance is a palin truism. [...] The study of the linguistic aspect is indispensable, especially if we want to grasp **the social psychology of a tribe, i.e. their manner of thinking**, in so far as it is conditioned by the peculiarities of their culture. (Malinowski 1920a: 33)

So if "such and no other is the nature of primitive speech", then primitive peoples are unable to think?

> In saying this I am simply stating my own experience in this matter. It would require a volume to substantiate this statement. The reading of such works as Wundt's *Sprache*, Paul's *Principles*, Professor Tucker's and Professor Oertel's treatises has helped me immensely in my work - it has, so to speak, allowed me to *see* linguistic facts. [...] W. Wundt, *Volkerpsychologie*, first two volumes; *Die Sprache*, Leipzig, 1900; H. Paul, *Principles of the History of Language*, English translation, London, 1888; T. G. Tucker, *Introduction to the Natural History of Language*, London, 1908; H. Oertel, *Lectures on the Study of Language*, New York, 1901. (Malinowski 1920a: 35)

Hot damn. Years of work.

> To disregard this linguistic usage would be as incorrect as to misuse the gender in an Indo-European language, and the natives might laugh, as **rude people, uncorrupted by good manners, do laugh when their language is mutilated by a foreigner**. (Malinowski 1920a: 49)

It is of course impolite to mock. I wonder if the natives laughed rudely when he was learning their language?

> Nevertheless, such considerations can hardly be looked upon at present as anything but **linguistic curios**, as long as we are not in possession of **a system of consistent definitions** of parts of speech. (Malinowski 1920a: 60)

Were the peripatetic linguistic functions consistently defined at the time of writing about PC?

> The bulk of such expressions are found with the suffic *tala* (or the archair form *tana*), which in this connexion plays a part similar to **the indefinite article** *un* (in French), *ein* (in German), and *a* (in English). (Malinowski 1920a: 62)

Tala Tribe Called Quest, *Tala* Perfect Circle, *Tala* Cat Called Fritz.

> If parts of speech and other grammatical distinctions possess any deeper significance, correspond to real distinctions in human thinking and human Weltanschauung, then let us once and for ever find this out. And then, whenever we find new linguistic forms and groupings we shall be able to say what they mean in relation to **human social psychology** and **the special psychology of the given nation**. (Malinowski 1920a: 66)

Innate tendencies and national character.

> But also it is to serve us as an example of a general proposition, namely, that **there is an urgent need for an Ethno-linguistic theory**, a theory for the guidance of linguistic research to be done among natives and in connexion with ethnographic study. (Malinowski 1920a: 69)

Should or does (in Dell Hymes) this include PC?

> Further research is thus stimulated, and this leads to the discovery of new facts. And so on; theoretical analysis compels us to see gaps in the facts and to formulate problems - this elucidates new facts, which must be submitted to theoretical analysis again, and so on, **until the limit is reached, where further details would be too vague and too insignificant for observation**. (Malinowski 1920a: 73)

With PC there doesn't appear to be such limit.

> Speaking of a Melanesian part of speech, he says: "These are here called 'Possessives' for want of a better term, and are not called Possesive Pronouns because Pronouns they are not." **We are neither told why the author thinks so dogmatically and affirms so boldly** that "Pronouns they are not", **we have to take it on his word** - nor does he even trouble to tell us what he understands by pronoun. (Malinowski 1920a: 76)

Likewise with his own subjective conditionals ("It would be even incorrect, I think...").

> Codrington's distinction **must therefore rest on some subtlety**, which he has in his mind, but which he never explicitly states. (Malinowski 1920a: 76)

Hopefully context can draw out the full implications of vanity and sincerity.

Malinowski, Bronisław 1920b. Kula; the Circulating Exchange of Valuables in the Archipelagoes of Eastern New Guinea. *Man* 20: 97-105.

> In this article is described **a special system** of trade, obtaining over a widespread area, and possessing several features remarkable in their bearing upon questions of primitive economics, as well as throwing some new light on **native mentality**. (Malinowski 1920b: 97)

I noted the *kula* described in a similar manner ("a special system") in the paper about *baloma* and thinking about the "special consideration" given to speech in purely social intercourse whether his patterns of theorization are not behind some of his observations about "native mentality" (primitive mentality?). Also, I wonder if the semicolon has its own idioconvention in these titles. I am tempted to emulate it in the survey compendium (i.e. "Phatic Communion; the [...]" and "Phatic Function, the [...]", and so on.)

> The distant and perilous trading expeditions of the South Sea islanders are **a well-known feature of their tribal life**. (Malinowski 1920b: 97)

As to fleshing out the aforehinted argument, one must ask if PC is such a "well-known" feature of native tribal life that it merits special consideration as the one and only true primitive use of speech? Wouldn't "primal screams", interjections, the emotional monologues of inarticulate cries predate (ah, the problem of origin) or at least have some functionaly primacy before the social function? Phatic function, when employed in the vocative, interpellative, Zuckermanian "violence" sense, is little more than a re-dressed conative/"appeal" function.

> This means that the main gift has to be repaid on a future occasion and the *basi* is given **in token of good faith** - but it, in turn, must be repaid by me in the meantime by a gift of small armshells. (Malinowski 1920b: 99)

What I haven't noticed before is the aspect of "goodwill" in this "good faith" in the exchange. It's almost a material medium for "mutual confiding".

> Now all my partners - whether from overseas or from within the district - compete for the favour of receiving this particular article of mine, and those who are specially keen try to obtain it by giving me *pokala* (offerings) and *kaributu* (**solicitory gifts**). (Malinowski 1920b: 99)

Propitiation.

> But this is sufficient to make clear that the *Kula* involves a complicated system [|] of gifts and countergifts, ni which **the social side (partnership)**, as well as the rules of give and take, are definitely established and regulated by custom. (Malinowski 1920b: 99-100)

Ties of union constitute "the social side" of PC.

> It must be emphasized that all these natives, and more especially the Trobrianders, have both **a word for, and a clear idea of**, barter (*gimwali*), and that they are fully aware of **the difference between the transactions** at the *Kula* and common barter. (Malinowski 1920b: 100)

But do they have a word for and a clear idea of PC and its difference from communication?

> As in many other native transactions, the main **corrective force** is supplied by the deeply engrained idea that liberality is the most important and the most honourable virtue, whereas **meanness brings shame and opprobium** upon the miser. (Malinowski 1920b: 100)

Something analogous awaits the conversationalist who takes PC, in its Malinowskian form, as a virtue instead of a vice, considers collective monologue the appropriate form of small talk, and is interested in the conversation partner only as a listener.

> This, of course, does not completely exclude **many squabbles, deep resentments and ever feuds** over real or imagined grievances in the *Kula* exchange. (Malinowski 1920b: 100)

Antipathies.

> **A whole cycle of** beliefs **centres round this main idea**, and there is a system of rites which are always practiced in shipwreck, and which, **if carried out properly, would ensure** safety to those shipwrecked. (Malinowski 1920b: 104)

Phraseology for the contextual reading of PC.

Malinowski, Bronisław 1920c. War and Weapons Among the Natives of the Trobriand Islands. *Man* 20: 10-12.

> They never fought without warning, nor would they fight at night, and though complete victory - death of the enemies and the destruction of their village - was the ultimate aim of a war, the mere fact of fighting as a sport, and the glory derived from **a display of daring and skill**, were an important incitement to warfare. (Malinowski 1920c: 10)

Somewhat related to social pleasure and self-enhancement. Also, notice the futility in "fighting as a sport".

> **A row over gardens, pigs, women, a breach of etiquette**, or suspected sorcery would result in a preliminary fight on the spot with light weapons, such as sword clubs, throwing sticks, light spears, or walking-stick, which the natives always used to carry about with them. (Malinowski 1920c: 10)

The existential outcome that may result from the antipathies borne from gossip.

> The "ceremonial" weapons, such as sword clubs, walking sticks, and throwing truncheons were used in village brawls only, and never in regular fighting. This type of weapon, very widely distributed over the South Seas, and well represented in all museum collections, deserves a few words of explanation. It illustrates well one of the typical features of the South Sea Islander - **his ruling passion for display**. (Malinowski 1920c: 12)

This passion is, really, *vanity*.

Malinowski, Bronisław 1921a. The Primitive Economics of the Trobriand Islanders. *The Economic Journal* 31(121): 1-16.

> A student of economics, in possession of a systematic theory, might be naturally tempted to inquire **how far, if at all, his conclusions can be applied to a type of society entirely different from our own**. He would attempt in vain, however, to answer this question on the basis of the ethnographical data extant, or, if he did, his results could not be correct. (Malinowski 1921a: 1)

Surely there are variations of "national character" but how far can we compare fireplace cooking gossip to the small talk of western peoples waiting for a bus?

> It is obvious that the series of magical rites - punctuating the progress of activities at regular intervals, imposing a series of rest periods, and, in the institution of standard plots (*Leywota*), establishing a model to the whole community - is of extreme importance. It acts as **a psychological force**, making for a more highly organised sytem of work, than it would be possible to achieve at this stage of culture by **an appeal to force or to reason**. (Malinowski 1921a: 6)

If the peripatetic triad holds then this psychological force is emotive/emotional, perhaps having to do with collective feeling.

> The whole period of the *Kayasa* is punctuated by other feasts, also provided for by the chief, and everyone who takes part is under **an implicit obligation** to do his best, and work his hardest, so that the *Kayasa* may be a success. (Malinowski 1921a: 7)

Phraseology for discussing the felt duty of opening one's mouth to say something even when (or particularl when) there is nothing to say.

> To return to this, we must first consider, what part of the whole tribal income is apportioned to the chief. **By various channels**, by dues and tributes, and especially through the effect of polygamy, with its resulting obligations of his relatives-in-law, about 30 per cent. of the whole food production of his district finds its way into the large, finely-decorated yam houses of the chief. (Malinowski 1921a: 8)

Collecting channels.

> One of the greatest insults that can be uttered is to call someone "**Man with no food**,' and it would be bitterly resented, and probably a quarrel would ensue. (Malinowski 1921a: 8)

Far from primitive communism and communion of food. The role of food in Malinowski's field experience is still open-ended. He didn't eat with the natives and did have his own rations, so this wouldn't insult *him*, but still he is found listening to native gossip around the village fire.

> To be able to boast of [|] having food, is **one of their chief glories and ambitions**. (Malinowski 1921a: 8-9)

The glory of the yam house.

> Their whole conduct, in the matter of eating in public, is guided by the rule that no suspicion of scarcity of food can possibly be attached to the eater. For example, to eat publicly in a strange village would be considered humiliating, and is never done. [] Their **ambitions** in this direction are also shown by the keen interest taken in **the display of food**. On all possible occasions - at harvest time, when there is an interchange of gifts, or when the enormous food distributions (*Sagali*) take place - the display of the food is one of the main features of interest. And there are even special food exhibitions, in which two villages compete against each other, and which in the old days used to be taken so seriously that often war was the result. [] The chief is the only person who owns a big yam house, which is made with open interstices between the beams so that all may look through and **admire** the yams, of which the finest are always placed to the front. The chief is, as a matter of fact, also the only person who can accumulate, and, as a matter of privilege, the only one who is allowed to own and display large quantities. This gives him a definite status, is a sign of high rank, and satisfies his ambition. Finally, **it enhances his power**, broadly speaking, in the same manner as possession of wealth does with us. (Malinowski 1921a: 9)

Concerning "all the types of social sentiments such as ambition, vanity, passion for power and wealth" (PC 3.3). Interestingly, power and wealth are not as separable as they are in our society, or at least they're more entangled because food is the primary "currency" and wealth is intimately tied with the possibility of procuring food en masse.

> Thus, on the one hand, the chief's economic function is to create objects of wealth, and to accumulate provisions for tribal use, thus making big tribal enterprises possible. On the other hand, in doing so, he **enhances his prestige and influence**, which he also exercises through economic means. (Malinowski 1921a: 12)

Touching upon "social pleasure and self-enhancement" more generally.

> It is necessary to point out that, in such a short article, where **the broad outline** of the institutions and customs has to be **given with a few strokes**, I have had to summarise certain things. (Malinowski 1921a: 12)

Phraseology for giving context and expanding what is in very broad strokes in PC.

> **A greater wealth of detail**, though it might blur certain outlines and certainly would **make things look less simple**, would have allowed us to draw our conclusions even more forcibly and convincingly. (Malinowski 1921a: 12)

Same.

> This state of affairs might be called - as **a new conception requires a new term** - Tribal Economy. (Malinowski 1921a: 15)

Yeah?

Malinowski, Bronisław 1921b. Review of *The Group Mind* by William McDougall. Cambridge: Cambridge University Press. *Man* 21: 106-109.

> For there can be no doubt that McDougall's [*Introduction to Social Psychology*] is one of the most important contributions to the porblem of social psychology. **A clear view of human nature in its instinctive and emotional aspects**, the recognition of their importance; an analysis of how the **instinctive, conative and emotional elements** enter into the formation of belief and custom - all these are points of view of the utmost importance to the ethnologist, whether he works in the field or in the study. (Malinowski 1921b: 107)

How necessary is McDougall for my current paper? Can I push him and some others (like Shands) into the next one? Also, this is not the peripatetic triad - why are instincts in place of intelligence?

> The author deals with his problem by analysing in the first part of the book **the phenomena of the crowd**, used as **a type of the unorganised group**, and of the army, taken as type of the highly-organised group. These two extreme forms of group life allow him to lay bare **the essential features of collective mentality**. (Malinowski 1921b: 107)

Familiar enough from footnotes. Is "the unorganised group" the primary locus of PC? Is "pleasantness" one such essential feature?

> In the chapter on Group Spirit the author enters into the problem of the self-consciousness of the group. He discusses the importance of the realisation on the part of its members of what the group is, that is of **the *self-knowledge* of the group** and of the *self-regarding sentiment* towards the group by its members. **The importance of the *esprit de corps***, of the interaction of various group-loyalties within the same individual, and of the hierarchy of groups and group-loyalties is very well brought out. (Malinowski 1921b: 107)

The question of "self-knowledge" can be put to ties of union. Notice that *esprit de corps* does not appear in PC but does appear in La Barre and others of his time.

> The third part, in which **the genesis of national character** is studied, is again of considerable direct interest to the ethnologist, to those engaged in the study of race and of the physical basis of national character, even more than to the social anthropologist. (Malinowski 1921b: 108)

I may just have to read the damn book as soon as possible.

> Conceptions and ideas must be treated on their own merit, and not according to their country of origin. We must try to keep passports and protective tariffs out of Science. (Malinowski 1921b: 108)

Epigraphic.

Malinowski, Bronisław 1922b. Ethnology and the Study of Society. *Economica* 6: 208-219.

> Every branch of knowledge can be made useful; first, in its direct application to the practical management of the subject; secondly, in **opening a widel outlook upon its subject matter**, in allowing us to build up a more adequate theory of the phenomena in question. (Malinowski 1922b: 208)

More on the value of giving context.

> Broadly speaking, the evil is mainly caused by the destruction of all **vital interest for the native**, by taking away from him of all that was dear and valuable to him, of all that gave him **the joy of living**. Whole departments of tribal law and morality, of custom and usage, have been senselessly wiped out by a superficial, haphazard legislation, made in the early days often by newcomers unused to native ways and unprepared to face the difficult problem. They applied to the regulation of native life all **the prejudices of the uneducated man to anything strange, foreign, unconventional and to him incomprehensible**. (Malinowski 1922b: 209)

The sentiment at the end of *Argonauts*.

> The savage, like anyone else, must have **his pastimes and amusements,** [|] **his sports and pleasures, which give zest and meaning to his life**. Some of them are really fine, æsthetic and significant, beneficient, hygienically and psychologically, and devoid of any harm whatever, even from the point of view of European morality. (Malinowski 1922b: 209-210)

This was quoted in one of the papers about him. The argument has significance to PC: communication without meaning itself gives meaning to life.

> In the Trobriand Island in the N.E. of New Guinea, no elements of sex enter at all into their dancing which, in part, consists of conventionalized imitation of animals, but mainly is a performance where athletic, rhythmic and musical skill is exhibited. **Strong passions of vanity, ambition and rivalry are displayed**, but sexual *libido* is entirely absent. (Malinowski 1922b: 210)

Already a familiar set of sentiments.

> The only knowledge of past history we possess, we owe to the testimony of chroniclers and historians of past ages, whose **views on social matters and human nature widely differ** from our own. (Malinowski 1922b: 216)

Human nature is supposedly universal, while views of human nature change.

9.2.7 About Malinowski &c. (pt. 2) (2018-02-22 00:17)

- Krzyżanowski, Ludwik 1959. A Postscript to "Bronislaw Malinowski: An Intellectual Profile"

- Wallace, Anthony F. C. and Raymond D. Fogelson 1961. Culture and Personality
- Webster, Steven 1982. Dialogue and Fiction in Ethnography
- Homans, George C. 1982. The Present State of Sociological Theory
- Kluckhohn, Clyde 1943. Bronislaw Malinowski 1884-1942
- Gregg, Dorothy and Elgin Williams 1948. The Dismal Science of Functionalism
- Kluckhohn, Clyde 1961. Notes on Some Anthropological Aspects of Communication
- Ben-Amos, Dan 1993. "Context" in Context
- Gardiner, H. N. 1913. Affective phenomena - Descriptive and Theoretical
- Gardiner, Alan H. 1919. Some Thoughts on the Subject of Language
- Lutkehaus, Nancy Christine 1989. The Use of Another Ethnographer's Field-Notes: Camille Wedgwood's Manam Island Research
- Goldsmith, Michael 1988. Malinowski and Gardiner: The Egyptian Connection
- Nerlich, Brigitte 1988. Philipp Wegener's (1848-1916) Theory of Language and Communication
- Urry, James 1985. W. E. Armstrong and Social Anthropology at Cambridge 1922-1926
- Wright, William Kelley 1921. McDougall's Social Psychology in the Light of Recent Discussion

---

Krzyżanowski, Ludwik 1959. A Postscript to "Bronislaw Malinowski: An Intellectual Profile". *The Polish Review* 4(1/2): 156-157.

> "I wish to open the inaugural meeting of the Polish Institute of Arts and Sciences in America. It is an impressive and historical moment, the founding of a new Polish research center. We are deeply moved. **Our country has at present no universities, no libraries, no centers of learning**. We think of those of our colleagues who die in concentration camps, under persecution, on the field of battle or starve to death, or fall victim to fatal illness. (Malinowski, "opening remarks" from *Bulletin of the Polish Institute of Arts and Sciences in America* (Vol. 1, No. 1, October 1942); in Krzyżanowski 1959: 157)

At the time Poland was of course divided by two autharitarian regimes. This here is hyperbole, in a sense, because these sorts of institutes no doubt continued to operate but not autonomously. At the University of Tartu, for example, the first thing the Soviet powers did was make Russian language and Marxist economics mandatory for all students.

> In order to avoid any misunderstandings I wish to emphasize that the Institute has **no political or partisan intentions**. We shall devote ourselves exclusively and strictly to scientific and cultural work, whether in philosophy, the natural sciences, or the social sciences. Indeed, why should anyone suspect us of Political intentions? What are politics? At best, it is the use of power in administration and defense. **We have no power, nothing to administer or defend - except reason, sanity and decency**. At worst, politics is the misuse of speech, clever manipulation and intrigue. (Malinowski (*ibid*); in Krzyżanowski 1959: 157)

But reason, sanity and decency is exactly what Soviets lacked. Learned men had no place in that system unless they forsake thir reason, sanity and decency. The latter is especially symptomatic, as is evident from the recent local uproar about some Soviet era journalist being nominated and given the Tartu citizenship award despite his lying and "outing" people as dissidents some decades ago.

Wallace, Anthony F. C. and Raymond D. Fogelson 1961. Culture and Personality. *Biennial Review of Anthropology* 2: 42-78.

> [...] the beginning of **a crystallization of theory** in an area that may loosely be called "communication and cognition"; and the first signs of an interest in the relation of various physiological and biochemical processes to personality and culture. (Wallace & Fogelson 1961: 42)

At the moment I'm attempting to crystallize "phatic theory".

> As Schneider (250) has noted, the subdiscipline of culture and personality [||] "is **amorphous and so internally ill-differentiated that its boundaries shade off into all other fields**"; one reason the boundaries are so vague is the fact that much of its conceptual apparatus, without its jargon and technique, has been gradually incorporated into the work of scholars in such fields as social organization, ethnography, area studies, community studies, applied anthropology, and the anthropology of development. (Wallace & Fogelson 1961: 42-43)

Phraseology. PC is amorphous and phatic studies so internally ill-differentiated because, IMO, his English is rather archaic, even impenetrable to readers not accustomed to literature from that age, and linguists haven't apparently taken the time to read his major works to find explanations for his archaisms.

> Much work is publisheh that contains data or **reflections relevant** to culture-and-personality issues but that **does not consciously attempt to contribute to the theoretical development** of the field. (Wallace & Fogelson 1961: 43)

Likewise. "Phatic theory" sounds even absurd when one considers how little effort is spent on unification. There is not even a central body of literature to rely on, some picking Malinowski, others Jakobson, and others yet some tertiary source closer to modern day, mostly from the last decade or so (e.g. Julia Elyachar or Vincent Miller).

> The criticism of "group character" studies (that is, studies of **national character**, basic personality, modal personality, ethos, and the like) has continued. [...] Honigmann suggests in an interesting paper that the study of **ethos** [||] (**the emotional style of a people**) need not be dependent upon the analysis of motivational or conflict structure, and illustrates the thesis with a description of the ethos of the Great Whale River Eskimo. (Wallace & Fogelson 1961: 44-45)

In PC national character is most closely tied to this sort of ethos because "atmosphere" is an emotive concept.

> Engelmann suggests that societies may be classified as more or less perceptivist or activist. The perceptivist society encourages the individual **to sense fully the uniqueness of each experience**; the activist society, classifying wide ranges of behavior as equivalent, **encourages a monotonous uniformity in experience**. (Wallace & Fogelson 1961: 46)

Very reminiscent of Dorothy Lee's lineal and nonlineal codification, where unique "bumps" of the Trobriand native are contrasted to the lineal flow and goal-orientedness of the Western peoples.

> [...] that major stable systems - including religious beliefs, myths, and rituals - are the institutionalized legacies of half-forgotten revitalization movements whole codes **have survived in distorted form**. (Wallace & Fogelson 1961: 57)

Phraseology. Distortion - mangling.

> One of the serious difficulties in communications theory is defining the role of cognitive processes *in the theory*. In extreme formulations, cognition is ignored; only "messages" are considered. But what is a "message"? If **any meaningful stimulus (i.e., a stimulus that elicits a specific response) is a message**, then indeed man communicates not only with his fellow men and a few animals, but also with sticks and stones and stars, cosmic rays and clouds, and individual onions. This can lead to a spiritually enriching, Wordsworthian **pan-communication**, but it makes it difficult to distinguish between **processes of intentional communication** and other kinds of dynamic physical systems. The analysis of intentional communication requires **the study of meanings in the cognitive, semantic sense**. (Wallace & Fogelson 1961: 59)

The already all too familiar problematic of distinguishing communication from other forms of information and signification. The "meaningful stimulus" definition would make PC communication, not the least so because it is also intentional. "Pan-communication" refers to the tendency to "communicationalize" non-communicative phenomena (i.e. the case of "phatic images", for example).

> In general, the problem is to relate these features of a **human social mentality** to some psychological capacity dependent on increase in brain size, and **capacity for complex symbolic thought** is usually felt to be the crucial connecting link. (Wallace & Fogelson 1961: 61)

Contra Malinowski's "exact meaning" his own ethnographic reports testify a distinct capacity for complex symbolic thought among the natives. Metaphysics is not the only outcome of this capacity.

Webster, Steven 1982. Dialogue and Fiction in Ethnography. *Dialectical Anthropology* 7(2): 91-114.

> Perhaps not unlike Malinowski in his ethnographic amnesia, Geertz spared us further discomfort and changed the subject from the epistemology of a profound, if uniquely distrusting, intimacy between ethnographer and informant, to the epistemology of how the ethnographer understands. **An epistemological context which mystifies the native** and overlooks the ethnographer himself seems to supplant the earlier insight where both were all too transparent to one another, and authenticity somehow unproblematic. (Webster 1982: 92)

I thin Malinowski not only mystifies but simplifies the native. For me, this is most evident in his theory of native communication (PC) following the lines of "social vice" in a British conversation manual. It is almost as if he were to "pay back" for the mocking and ridicule he endured to gain insight into *kula* by giving the impression that the native is an abhorrant conversation partner, just like the uneducated classes in Britain.

> To recapitulate: Malinowski experienced a profound alienation in the midst of his hosts that **often betrays disdain for them**, erotic distractions, and doubts about himself that would not be unfamiliar to most ethnographers. **He set many high standards for full field reporting**, yet apparently assumed that the conditions of research were separable from his scientific purpose. (Webster 1982: 95)

Another way of saying that he did not apply the fieldwork standards with which he had become so intimately associated (Darnell 1977: 412). Also, Hsu (1979: 518) "counted some 69 entries in which [Malinowski] expressed various degrees of aversion toward [natives], from irritation to anger to hatred."

> Although the gap between cultures may be theoretically bridgable, few field researchers would presume to have overcome it, and most would have to admit to **an impenetrable alienation between themselves and their hosts**, balanced more or less by the accomplishment of some degree of understanding. (Webster 1982: 95)

Phraseology for discussing the reasons why Malinowski might have had to paint such a simplified picture of the natives' mental life.

> The cultural basis of his own conviction may not have been so clear to Evans-Pritchard who, after all, confronted a proffessional audience no less **dubious of primitive rationality** than the population at large. (Webster 1982: 95)

Same.

> In fact **the important thing is to recognize the distance in time as a positive and productive possibility of understanding**. It is not a yawning abyss, but is filled with the continuity of custom and tradition [...] (Gadamer, *Dialogue and Dialectic*, 1976a, p. 123).

How far can this intra-cultural and temporal problem be extended to the inter-cultural and synchronic problems of social anthropology? (Webster 1982: 99)

I think archive.org gives us moderns access to sources that would have been rather difficult to consult even a decade or two ago. It's one thing to notice Mahaffy in the text and trust the quotation, and another thing to download the book and actually read it.

> In *The Sense of an Ending*, Kermode explored the ways in which both fictional and historical or factual accounts of the world necessarily "make sense", impute **"followability", especially a teleology of beginning, middle, and ending**, to a phenomenal experience of contingency and opacity. (Webster 1982: 104)

Is it a good idea, really, to construct a pseudo-encyclopedia of PC, as I'm apparenttly doing? Is the text of PC a fully logical sequence?

> [...] furthermore, false, insidious, or totalitarian fiction is in principle distinguishable from innocent fiction insofar as the latter **explores rather than dictates** the human world and only calls for conditional assent. (Webster 1982: 105)

I'd like to *explore* the context of PC rather than *dictate* the results of an opaque synthesis. Moreover, I believe that a similar exploration will be under way with Jakobson's phatic function, which Kulkarni (2014) "explored" very poorly.

> If we misconstrue contemporary hermeneutics in this same way, it is stillborn: on the one hand, we end with **an objectification of Malinowski's personal preoccupations as controllable variables in the midst of Trobriand social process**; on the other hand, we opt out in a subjectification appropriate only as a supplementary "personal approach" in methodology, or a foray into literature respectfully distanced from the serious ethnography. (Webster 1982: 110)

The methodological role of Malinowski's diary.

Homans, George C. 1982. The Present State of Sociological Theory. *The Sociological Quarterly* 23(3): 285-299.

> The curious thing is that all of them held the same theory, but that fact did not become apparent, because none of them, again with the exception of exchange theory, made its theory explicit. All were well employed stating and testing empirical propositions. But these do not make a theory. What passed for theory in all the schools were discussions of **what they intended to do**. But such discussions are **metatheoretical**, not theoretical. (Homans 1982: 285)

The importance of explicating the theory. I protest against "phatic theory", used liberally, because no such thing has been made explicit. It may be held that there is an implicit theory in PC, but it remains to be seen whether there really are any hypotheses to prove or disprove. Most just take it as a given.0

> Usually we do not dignify **the explanation of a single empirical proposition** with the name of a theory. What we call a theory is the explanation of a number of propositions in a single field, when all the explanations share some of the same general propositions. (Homans 1982: 286)

In PC the set consists essentially of to types elements: the words of greetings in language and the sentences that flow automatically in speech. The proposition is that these are meaningless, or at least that their meaning is not "symbolically theirs", whatever that means..

> The first reason for taking psychological propositions as the covering laws of psychology is general. J. S. Mill stated this reason early and well (1843, bk. 6, chap. 7, sec. 1):
>
> > The laws of the phenomena of society are, and can be, nothing but **the laws of the actions and passions of human beings united together in the social state**. Men, however, in a state of society are still men; their actions and passions are obedient to the laws of individual human nature. Men are not, when brought together, converted into another kind of substance, with different properties. [...] Human beings in society have no properties but those which are derived from, and may be resolved into, the laws of the nature of individual man. In social phenomena the Composition of Causes is the universal law.

Watkins (1959, in Gardiner, 1959: 505) has called this position "methodological individualism." (Homans 1982: 287)

That's what I was afraid of. The quotation from Mill is eerily reminiscent of Spencer, and it ultimately leads to a discussion of methodological individualism. Not sure if researchers dealing with it - and there are many, even in UT philosophy department a thesis was defended on the subject - have looked into Durkheim (who is the proponent of this subject for Malinowski).

> Finally I added a couple of propositions about the determinants and results of emotional behavior such as **aggression and approval**. (Homans 1982: 288)

Affirmation begs approval.

> I believe it is quite easy to show that all the current school of sociology, with the exception of what I shall call "societal functionalism," use propositions of behavioral psychology **to explain the phenomena they happen to be interested in**. (Homans 1982: 289)

Exactly the case with "phatic studies", which employ the term on whatever speech on non-speech phenomenon is under study without much regard for the original context of definition.

> Some social scientists dislike **the alleged hedonistic implications** of behavioral psychology: all those individuals pursuing rewards, apparently for themselves alone. But behavioral psychology has no such implications, not even at its very base in social behavior. **Social exchange is unlikely to continue unless each party rewards the other**. (Homans 1982: 290)

Hah, PC not only *has* hedonistic implications, it is basically constructed upon the hedonistic principle of pleasure. The statement about rewards: "it is quite essential for his pleasure, and the reciprocity is established by the change of rôles" (PC 5.6).

> Both the anthropologists called themselves functionalists. But what Radcliffe-Brown meant by *function* was the part an action or institution played in maintaining the survival of a *society*; **what Malinowski meant was the part it played in rewarding an *individual* or individuals**. (Of course if the individual members of a society cannot feed themselves because they cannot get fish or other food, the society will not survive either.) But the emphases of the two anthropologists were clearly different. Radcliffe-Brown was what I called a *societal* functionalist, **Malinowski, an *inidvidualistic* one**. (Homans 1982: 295)

Apt. This is evident from the psychological substrata of PC (individual self-enhancement). Many have noted the discrepancies between the sociological and psychological explanations in Malinowski's work.

> **Instead the word *function* as he uses it can be translated without any loss of meaning whatever as the *reward* provided by each set of participants** to the other participants with which they exchange rewards in a ring of exchanges: the poor immigrants, the machine and the politicians, and the corrupt businessmen. (Homans 1982: 296)

Huh. Could one replace "function" with "reward" in the peripatetic triad? Emotive, behavioural, and cognitive rewards? In case of Malinowski's social function of speech, "social reward" would certainly fit in a sense.

Kluckhohn, Clyde 1943. Bronislaw Malinowski 1884-1942. *The Journal of American Folklore* 56(221): 208-219.

> In general, one does not get theoretical profundities from Malinowski. He has no flair for the intricate, sometimes tortuous, conceptual subtleties which we get from Bateson, for instance. **As a theorist, Malinowski's forte was as an integrator - often at a rather superficial level**. There is no doubt that **he asked many of the right questions** and that in the later years of his life he was preoccupied with some of the most central dilemmas in the conceptualization and presentation of cultural materials. (Kluckhohn 1943: 209)

This is how I should look at it. His subversion of Mahaffy's art of conversation and Barton's treatment of salutations are not very profound but he does manage to pose interesting questions which might not otherwise have been answered. Presently, I don't think they are. But when re-formulated in ample context, I think they might.

> No, I am convinced that my sense of emptiness on re-reading Malinowski was because **his message is essentially simple, almost devoid of deep insights and precious subtleties**. I believe that in the long run Malinowski's reputation will rest upon his capacity in expression, upon his field data as such, and upon **his crusade for theory** in anthropology (rather than his own theoretical formulations). (Kluckhohn 1943: 209)

I am not sure this is really the case, at least for PC, which does boast of some subtleties that require study rather than just reading.

> Finally his talents for communication implemented his **facile eclecticism in theory**. From Durkheim, Frazer, Ogden and Richards, American anthropologists, and from various psychologists he fused elements to produce a conceptual scheme which, if not profoundly original and not without **internal contradictions and difficulties**, was at least a usable, explicit, pro tempore theoretical structure. (Kluckhohn 1943: 210)

How much did Ogden and Richards really influence him? Ben Kimpel (1968) put them on the same level as Frazer with regard to religious rites, which I perceived as unfounded because neither of the two philologists, to my knowledge, dealt very deeply with religion (I could be sorely mistaken).

> Moreover, I get the impression that, after he had studied Frazer and Seligman, his perusal of the ethnographic data provided by others was mostly limited to **a hasty scanning**. His control of the ethnography of other regions appears superficial for an anthropologist of his eminence. (Kluckhohn 1943: 212)

"Kluckhohn suggested also that in the later part of his career Malinowski's reading was limited. This was recently corroborated in part by Firth who pointed out, however, that it was Malinowski's practice "to have works read to and discussed with him."" (Symmons-Symonolewicz 1958: 67)

> In the case of someone like Malinowski who has lived long in the society and who speaks the language we are, in the greater number of cases, probably not unwarranted in taking his word (or implicit suggestion) that a given incident is typical or atypical. And yet - in terms of what we know and suspect as to **the intrusion of the "personality" of the field worker into the selection of his data and the crystallization of his dominant impressions** - would we not be justified in demanding even from this sensitive observer some dispassionately factual controls of this sort? (Kluckhohn 1943: 214)

Hence the "want to reduce [Malinowski's] text to a psychological symptom" (Payne 1981: 417).

> More refined categories such as Merton makes between "manifest function" and "latent function," Talcott Parsons between "functionally diffuse" and "functionally specific," Linton between "form," "meaning," "use," and "function," have brought a wider measure of understanding and agreement. Almost no one today would maintain that any part of a culture would long endure unless that part constituted a set of traditionally enjoined responses which were in some way **adjustive (i.e., removed tensions) for individuals or adaptive (i.e. promoted the survival) for the society**. But the sense in which particular responses were adjustive or adaptive is often much less simple, much less obvious than it appears to Malinowski. (Kluckhohn 1943: 217)

I can only hope to some day find these strains in the extensive literature of authors mentioned. Adjustive/adaptive I'll take from here as it is.

> The "functionalists" have seen very clearly how **the solidarity of a society** was symbolized and reinforced by, especially, ritualistic behaviors. But they have not been clear as to how, from the standpoint of the individual actor moving through cultural patterns, the fulfillment of form becomes, in a sense, **an end in itself**. They have tended too much to look for intrinsic and invariant connections between particular symbols and particular activities, forgetting the "accidents" of history. The work of the "functional" anthropologists - so long as they think they can dispense with the time dimension - is not calculated to answer the question: **why is it that exactly these and no other forms meet these and no other needs in a particular society at a particular period?** (Kluckhohn 1943: 218)

Touching upon the weakness of the psychological aspect. How, indeed, did Malinowski peer into the natives' minds to find no reflection of linguistic content? It rather seems that he was going by his own interests in questioning the informants and made such a negative characterization of their communication patterns (PC) because he was simply annoyed by non-"serious" informants. PC is an end in itself opposed to the ends of the ethnographer. As to "needs", which in that period went under the heading of "sentiments", their treatment in PC doesn't go much beyond listing them in curiously similar order as Spencer did half a century earlier, indicating that these might not have been the true "needs" of native society but mere juxtapositions.

Gregg, Dorothy and Elgin Williams 1948. The Dismal Science of Functionalism. *American Anthropologist* 50(4): 594-611.

> All are reluctant to describe human behavior in other than metaphorical terms. All exhibit a strong and unwavering belief in some pre-established social harmony ("natural order"). And all the dedicated to the demonstration of this natural order by **seeking out and delineating useful purposes for all the major institutions of society**. (Gregg & Williams 1948: 594)

The problem of ahistoricity described by Kluckhohn (above, unquoted, because commonplace in critiques of functionalism).

> In the first place, the functionalist studies "how men and women are motivated in their mutual relations by feelings of attraction and repulsion, by cooperative duties and privileges, by profits drawn and sacrifices made." **The emphasis upon motives, with its framework of hedonism in the Newtonian setting of "attraction" and "repulsion"**; the concept of society as cooperative relations among "individuals"; the reduction of all social behavior to convenient commercial entries of "profits" and "sacrifices" - the definition cannot fail to elicit a sense of understanding and intellectual partnership in the breast of the economist. (Gregg & Williams 1948: 594)

In PC there is an implicit principle of hedonism in pleasure and pleasantness. Wheres somewhere above it was framed in terms of "rewards" (Homans), here "attraction" can be added to the list.

> Among those who contribute to the functionalist line the economist will discover men known to him for their work in economics (Pareto, Parsons), and this will **strengthen the response of fellowship**. (Gregg & Williams 1948: 594)

Common intrests strengthen the response of fellowship.

> "[...] Activities are carried out because they provide some sort of **gratification**." "Human beings are driven to behave as they do by impulses that demand gratification and by tendencies to avoid pain." "An effective equilibrium [...] of the social structure [...] in maintained as long as **satisfactions** accrue to individuals." (Gregg & Williams 1948: 596)

More synonyms for the hedonistic pleasure principle.

> The result of describing institutional behavior in terms of "goals" and "motives" is **to credit almost every custom and activity with instrumental efficacy**. Activities quite dissimilar (on the surface) are seen to be "really" of the same order, and thus a usefulness is revealed of behaviors whose contributions to the health of the community is not visible to the naked eye. (Gregg & Williams 1948: 598)

Consider the paradox of purposeless expression of preference or aversion which has the purpose of creating sociable atmosphere.

> **"Non-rational" sentiments and affects are found to be "essential components in social orientation"**; when they are endangered, orientation and balance "can be restored only by symbolic means, usually by ritual." [Williams, "The Method of Understanding as Applied to the Problem of Suffering", 1940, pp. 372, 382] It follows that ritual such as witchcraft is "a major instrument for dealing with aggression and anxiety." [Kluckhohn, *Navaho Witchcraft Papers*, 1944, pp. 39-72.] (Gregg & Williams 1948: 599)

Are the sentiments listed by Malinowski "non-rational"?

> Similarly "the dogmatic affirmations of religion" satisfy the needs for "positive affirmations of stability, success, and continuity," for "**intellectual, emotional, and pragmatic** control of destiny of chance." (Gregg & Williams 1948: 599)

Conation, action, etc. subsumed under "pragmatic" (in Malinowski's "The Group and the Individual in Functional Analysis"?).

> **Ceremonials are necessary to keep certain sentiments alive**. "Without the ceremonial these sentiments would not exist, and without them the social organization in its actual form would not exist." [Radcliffe-Brown, *The Andaman Islanders*, 1933, pp. 229-230)] Also necessary to the preservation of social patterns are penalties for their infringement.
>
> > Culture must ensure the continuity of social life by providing **techniques for inhibiting individual tendencies which might interfere with cooperation** and for the suppression or elimination of individuals whose conduct is anti-social. [...] It must provide the individual with techniques for escaping from reality and with a series of compensations for the discomforts and thwarting which his submergence in the corporate existence of the group inevitably impose upon him. [Linton, *The Study of Man*, 1936, p. 412]

Status, religion, magic, taboo are all necessary if societies based on status, religion, magic and taboo are to remain in their "present state." (Gregg & Williams 1948: 601)

Interestingly, this keeping certain sentiments alive is pretty much the point of Durkheim demon of oratorical inspiration, and Spencer's "checking impulses". As to "techniques or inhibiting individual tendencies", it might serve as one answer - among several - to Malinowski's question of whether or "the technique of speaking" pure sociabilities "can be regarded [...] as a mode of action" (PC 7.1-3).

> The distinction between civilization and culture is that between means and "**ends-in-themselves**." In other words, "culture" is no earthly use to anyone, and that is what housewives and mechanics have been saying about the traditional all the time. (Gregg & Williams 1948: 609)

Synonym for "futilities".

Kluckhohn, Clyde 1961. Notes on Some Anthropological Aspects of Communication. *American Anthropologist* 63(5): 895-910.

> I take as my general definition of communication Hockett's (1958: 573): "communication is those acts by which **one organism triggers another**." (Kluckhohn 1961: 895)

By nearly all imaginable definitions of communication, PC *is* communication.

> To what extent do words for the same persons, objects, or events tend to be acquired first or very early in the child's vocabulary? Is approximately the same vocabulary level, mastery of syntax, and phonological control characteristic of, say, the three-year old child across cultures? Is the growth rate in vocabulary from infancy to adulthood (proportional to total vocabulary of the language) comparable in different languages and cultures? **Roman Jakobson and a few others have pioneered such investigations**, but most field workers in linguistics and anthropology have neglected to provide sufficiently comprehensive and detailed data. (Kluckhohn 1961: 895)

What Jakobson was known for in America before his "Linguistics and Poetics" (1960d).

> I assume that a cultural anthropologist is concerned primarily with **what language does to people as manifested in their behavior**. (Kluckhohn 1961: 896)

What does language do in PC? Propitiate? Relax? Establish a personal connection?

> In 1953, a group of psychologists, linguists, and anthropologists meet to consider the Whorf hypothesis (Hoijer 1954). Nothing like agreement was achieved. Indeed, **there was little agreement as to what Whorf actually meant. His writings tended to be reacted to almost as projective instruments**. (Kluckhohn 1961: 902)

Nearly the case of PC.

> A Japanese linguist (Nakamura 1954) says "[...] the te-ni-o-ham auxiliary parts of speech [which are lacking in classical Chinese and, according to Nakamura, give Japanese its distinctive character] making their appearance amidst all kinds of words and sentences, serve to emphasize certain connotative meanings and **to evoke attention to some aspects of things**, distinguishing delicate variations of feeling and volition and **leaving rich overtones of meaning just because of their ambiguity**." He instances the particles *wa* and *ga*. Japanese culture notably is themed by this "aesthetic nicety." (Kluckhohn 1961: 903)

Phraseology: PC evokes attention to the social context of language use, and does so well exactly because of its inherent ambiguity (giving way to intuitive grasp of a set of related phenomena).

Ben-Amos, Dan 1993. "Context" in Context. *Western Folklore* 52(2/4): 209-226.

> In contemporary usage the term "context" refers to **a broadly defined background** of a composition or a structure, as well as to **the parts that precede and follow a given passage**. (Ben-Amos 1993: 209)

Past, present, and future. Present being the accompanying "background".

> The meaning of a text is its meaning in context. (Ben-Amos 1993: 210)

Somehow this platitude feels easily refutable, as with ancient texts, such as carvings on sticks and stones, the meaning of which can be ascertained from linguistic context (knowing the language) without any recourse to its original context, its authors, audience, or social role. It's almost as if there's a difference between intent and effect at play: "meaning" means purposing, which is a psychological factor, whereas "meaning in context" seems to refer to the actual outcome.

> According to *The Centennial Index of the Journal of American Folklore* the term appears first in Miller (1952), and since then, particularly in the sixties, it has become a standard term in folklore scholarship in the United States. (Ben-Amos 1993: 210ff)

"Too often one has a body of items each of which is living in splendid isolation, without any relation to a context. In our everyday life we are only too often misunderstood because people have selected a phrase we have uttered or written, and failed to see it in relation to its setting. In the realms of folklore this is also very true, for here also context is all important." (Howes 1930: 249)

> In such a renaming, text becomes a metaphor for context. Such a rethinking of cultural events opens them up for **inexhaustible interpretations and discoveries** of new meanings (Geertz 1973; Hobart 1985). (Ben-Amos 1993: 211)

Phraseology for the plurality of phatics.

> John Dewey early on pointed out a fact that has become axiomatic in folklore and museums studies, that **the context of the fine arts museum interprets ethnographically obtained utensils as art** (1958[1934]: 6-9, 26). (Ben-Amos 1993: 212)

Juri Lotman made the exact same observation with regard to context. From *Art as Experience*, for which I'm still in the waiting list on archive.org - he also wrote a paper titled "Context and Thought" (1931), which sounds interesting (and explicitly refers to Malinowski).

> Karl Bühler's formulation for language is aptly applicable to folklore: "**the symbolic field of language** [...] provides a second class of clues for construction and understanding, one that could be covered by name *context;* thus, in general terms, **the situation and the context are the two sources** that in every case contribute to the precise interpretation of utterances" (Bühler 1990[1934]: 169). (Ben-Amos 1993: 212)

Probably the source for Roman Jakobson's distinction between verbal context and nonverbal situation. In his case "the symbolic field of language" *qua* context is what was said before, what other sayings are referred to, and generally the "textual" aspects of an utterance - it is notable that context is in Jakobson's work most often paired with the subject of ellipsis, i.e. not having to explicate something inherently understood. This is at odds with Malinowski's "context of situation", which to my knowledge does not differentiate the verbal and nonverbal so aptly.

> The briefer and the more stable a folklore text is, the higher is its context dependency; and, conversely, the longer and consequently verbally more variable a text is, the lower appears to be its contextual dependency. (Ben-Amos 1993: 213)

I'd argue that a longer text probably has greater contextual dependencies because the "symbolic field" is larger. But then again I think it depends on the text and the aim of interpretation because Malinowski's four pages (PC) have given me thousands of pages of "context" to consider.

> Richard Bauman proposes that the field-worker in folklore organize the data around six broad foci: "(a) *context of meaning* (what does it mean?); (b) *institutional context* (where does it fit within the culture?); (c) *context of communicative system* (how does it relate to other kinds of folklore?); (d) *social base* (what kind of people does it belong to?); (e) *individual context* (how does it fit into a person's life?); (f) ***context of situation*** **(how is it useful in social situations?)**" (Bauman 1983: 367). (Ben-Amos 1993: 215)

This sounds like an odd subversion of "the outer situation does not enter directly into the technique of speaking" (PC 7.3), as if there is something inherently utilitarian in this crucial concept when PC, a mode of action which stands in relation to the concept of the context of situation only insofar as there is a feeling of "convivial gregariousness" (PC 7.6). This is jumbled. In fact, I think PC 7, at least the first part of the paragraph, is perhaps the most cryptic portion of it.

> Malinowski himself drew upon the formulations of linguists and psychologists. Among them was Philipp Wegener, who proposed a theory of situation (*Situationstheorie*) for language. In his psychologically oriented typology Wegener distinguished three situations in which context provides ways of understanding single word utterances: **situations of perception, situations of rememberance, and situations of consciousness** (Wegener in Abse 1971: 135-138). (Ben-Amos 1993: 216)

Extremely interesting but inaccessible. *Abse, D. Wilfred 1971.* Speech and Reason: Language Disorder in Mental Disease and a Translation of the Life of Speech by Philipp Wegener. *Chralottesville: University Press of Virginia*. Note that these three situations are nearly in accord with the peripatetic triad, Secondness once again being the malformed one: rememberance replaces action/behaviour/intention/conation.

Gardiner, H. N. 1913. Affective phenomena - Descriptive and Theoretical. *Psychological Bulletin* 10(5): 188-193.

> If the somewhat acrimonious **dispute between McDougall and Shand**, in which Stout plays the part of a mediator, concerned only their personal difference of opinion, it might be dismissed with a brief reference; in point of fact it goes to the root of some fundamental questions and is perhaps the most important item in this year's report. (Gardiner 1913: 166)

Evidently these names were bigger at the time than first appears.

> The basis of the discussion is a difference in the conception of instinct. According to McDougall **an instinct is an innate affective disposition** ("affective" for him includes "conative") of essentially the same nature as all other inner dispositions to feeling and action, its peculiarity consisting in "the innate conjunction of any such affective disposition with one or more cognitive dispositions." The differentia of instinct, then, consists in **the existence of certain psychical dispositions** with - it is to be assumed - their nervous correlates. Shand, on the other hand, **regards it as consisting rather in modes of behavior**, namely in complex trains of innately predisposed movements, and also in the simpler and the simplest constituents of such trains. (Gardiner 1913: 166)

So, when Malinowski writes of "Many instincts and innate trends, such as fear or pugnacity, all the types of social sentiments" (PC 3.3), he is apparently attempting to consider both.

> The synopsis which Hyslop gives of an article on anger suggests a thorough treatment, but the article itself is rambling. **It goes back to the early Egyptians** and has much to say about running amok, being evidently inspired in part by the example of Germany in the present war. (Gardiner 1913: 168)

Is Alan H. Gardiner this H. N. Gardiner? The latter wrote many reviews of psychological monographs on emotion for the *Psychological Bulletin* for three decades.

Gardiner, Alan H. 1919. Some Thoughts on the Subject of Language. *Man* 19: 2-6.

> I must try to express to you my views about a fallacy which I believe to be latent in the outlook of most philologists, namely, that **Language is *nothing more* than a sort of externalised replica of Thought**; so that if one could 'analyse' the meaning of all words and 'discover' their 'true' import, one would have a sufficient account of the mind of man. Hermann Paul talks of the psychological analysis of a sentence, and employs the term 'psychological predicate.' Max Müller said, in effect, that Language and Thought are identical. These standpoints seem to me most dangerous, and to ignore and overlook **the essential character and purpose of Language, which is to serve as a means of communication between man and man**. (Gardiner 1919: 3)

Or, more succinctly: "Language, in its primitive function, to be regarded as a *mode of action*, rather than as a *counter-sign of thougt*." (Malinowski 1923: 296)

> **Words are intrinsically but meaningless symbols or tokens**; to disregard the fact that they are mere instruments, and to treat them as the actual mind of man, susceptible of 'psychological analysis,' is absurd. (Gardiner 1919: 3)

Edgy, and evidently in accordance with Austin's "phatic acts".

> AS a provisional definition of Language (in the abstract sense of the word) I submit the following: '*Language is the attempt to influence the mind of a listener by means of articulate audible sounds having an accepted symbolic reference to the facts of experience*.' (In this definition I ignore the consequences arising from the fact that **a speaker plays a double rôle, that he hears his own words as well as those of others, and that Thought in its most clarified form practically involves a mute conversation with oneself**.) (Gardiner 1919: 3)

Autocommunication, self-communication, incommunication; and support for the thesis (presented by Ben-Amos 1993, above, that Gardiner derived much from his reading of Plato).

> Now all the variety and complexity of language derives form the fact that **the mentalities of speaker and listener at the moments of speech are different**. It is this difference that makes language necessary as a means of co-operation. (Gardiner 1919: 3)

Around these parts this is known as Juri Lotman's "model of communication". E.g.: "We have perfect communication, hypothetically, when **the phenomenal worlds** of speaker and hearer are identical, including identical representations of the medium. This, of course, never happens. We can have adequate communication when the message has to do with relatively sequestered concerns." (MacLeod 1974: 69) - Depicted visually:

Figure 2. Areas of High and Low Context Communication

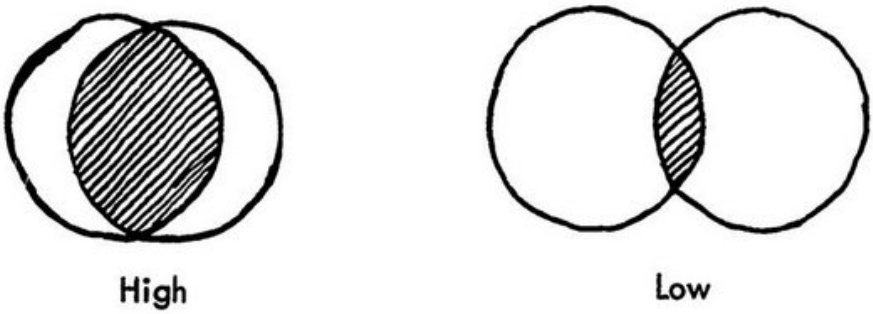

> The necessity for language arises only there where mutual orientation is indispensable. This seems to hold good pretty generally: even the [|] writer of novels aims at putting his readers into his own frame of mind with regard to the matter, emotional or presentational, of his discourse; **even the diary-writer conceives of the future self for whom he writes as of a being who will to some degree have lost touch with his present, experient self**. (Gardiner 1919: 3-4)

More on autocommunication in conjunction with phenomenal difference. Diary is a common example in such cases, and the general outlook is tantamount to Peirce's self-communication ("that future self" is necessarily different form the present self).

> The absurdity of leaving out the listener is obvious, and becomes more so when we reflect that **in language generally it is the relation of the listener to the speaker at the moment of speech** which gives the differentiating form to the sentence employed: when I desire an answer I ask a question; when I demand an action by way of reply, I use an imperative; when I deny, I assume my interlocutor to have affirmed; when I voice a wish I **appeal for sympathy**. (Gardiner 1919: 4)

This was written after he heard a lecture by Bühler. At the moment, the important thing is that the relation between the communicants is the basis for the "atmosphere", the *modus operandi* of PC. On the second instance it may be noted that PC in general is an appeal for sympathy, achieved through speech alone, hence "phatic" (removing the "sym-").

> **Suppose the listener to be in close sympathy with the speaker**, the words 'The lion,' or 'He roars,' will often suffice. In presence of the beast itself **an interchange of glances** between the hunters **will be enough**, or indeed even less than this. (Gardiner 1919: 6)

An unemotional kind of sympathy! This brings us back to the context of situation, which is what is meant here: both the speaker and listener have access to the same "immediate environmental perception" or whatever that neat phrase was (can't find it), and thus can use ellipsis to refer to the object.

> It seems clear, then, that speech is a much more complicated thing than mere thought. Besides the content of the statement, command, question, wish, negation, maxim, epigram, or curse that is expressed, **there is always involved an unexpressed relation to a listener**, which, by a curious paradox, is in practice the decisive factor in determining what words are actually used and the order in which they are arranged. Nor must it be forgotten that Language is used for concealing or distorting thought (as in **lying and boasting**) hardly less than for revealing it. (Gardiner 1919: 6)

Metacommunication, or the mu-function. This early! Note that "boasting" relates to "vanity", and a neat case for analysis, though wholly unnecessary, is one natives' account of how he goes to *Tuma* to eat.

Lutkehaus, Nancy Christine 1989. The Use of Another Ethnographer's Field-Notes: Camille Wedgwood's Manam Island Research. *Anthropology Today* 5(6): 9-12.

> Wedgwood bemoaned that Deacon did not include **detail about everyday life**, which, Wedgwood implies, Deacon certainly would have conveyed had he himself written up his field materials. This point raises a more general question about what material an ethnographer includes in his or her notes. The heart of the problem lies with **the often unconscious assumptions we make about what is important or relevant to record**. (Lutkehaus 1989: 9)

Imponderabilia. Reading *Argonauts* did yield a valuable crop of notes that can be supplemented to PC, though it is clear that Malinowski did not consider such things very important and made such remarks "in passing". The relevant question now is whether more of such notes can be found in his later monographs and papers, and if my current crop is sufficient for present purposes. (Or should I go on reading for ever without corresponding my discoveries to others in publication?)

> My initial reading of Wedgwood's letters to her friends, mentors and family, and her journals from the field, also captivated my attention, less for their data about Manam society and culture than **for what they could tell me about Wedgwood herself**. This feeling was motivated by more than simply curiousity. Like Wedgwood I was a woman and like her I was going into the field alone. Because of the nature of her experience, I easily identified with her. Since she was no longer alive and not able to answer directly my questions about what field-work on Manam had been like, I tried **to read between the lines**. I found myself **searching for clues in her notes** and letters as to what an experience similar to hers might hold in store for me. (Lutkehaus 1989: 10)

Likewise with Malinowski, with whom many have become obsessed. It is easy enough to read "psychological symptoms" from between the lines but it is probably not very wise to do so (that is what his biography, Young 2004, is for)

> **Establishment of rapport with strangers** is one of the major challenges an anthropologist faces on first intrance into the field. (Lutkehaus 1989: 10)

Exactly why PC is actually inherently important for anthropological fieldworkers. Though it remains a subject of discussion how much of PC is actually conditioned by Malinowski's own field experience, and how much is just theory for the sake of theory, a synthesis of Mahaffy and Barton.

> Reading Wedgwood's notes for the second time was an entirely different experience, for I now read the notes with the interest and knowledge of an 'insider'. The people and activities she described were now 'local history' for me, a chronicle of past events, some of which I had heard about in other contexts, others of which illuminated present events. They **filled in gaps in my understanding of the reason why certain things happened or were done in a particular way**. (Lutkehaus 1989: 11)

Likewise, I think that anyone looking for a better understanding of phatic communion should read Malinowski's other publications from the era. It is one thing to notice the word "gossip" in the text and think it something to do with rumour and casual conversation but another to grasp it in the context of the ethnographer's lived experience, his attitude towards it, and various situational variables that give it a much deeper meaning.

Goldsmith, Michael 1988. Malinowski and Gardiner: The Egyptian Connection. *History of Anthropology Newsletter* 15(1): 5-11.

> How Malinowski and Gardiner met is not clear, although Gardiner's friendship with [Grafton Elliot] Smith may provide a link to the prewar **British anthropological community which Malinowski himself had entered in 1910**. Given that Malinowski was later to conduct a highly polemical debate with Smith and his diffusionist disciple William Perry, who argued an Egyptian origin for all cultures, this seems a paradoxical connection. (Goldsmith 1988: 5)

If Malinowski entered in 1910 it is highly dubious whether he had been working with Ogden and Richards as early as 1906. The timeline should be revisited.

> Whatever **personal empathy** and **social solidarity** lay behind their **intellectual relationship**, they seem to have found common ground in bemoaning the state of linguistics, and in attempts to rectify matters. Each was to make **a respected, though non-canonical, contribution to the field**. Malinowski's reputation derived from his dictum that meaning must be sought in the "context-of-situation" (1923), an insight that links him directly to the later work of J. R. Firth. While **this view has attracted the attention of many philosophers and anthropologists**, it is not central to the development of semantic theory as recognized by most contemporary linguists. (GGardiner; inoldsmith 1988: 6)

Empathy and solidarity matched with personal and social makes sense. The non-canonical but ever-present nature of PC in linguistic theory is a difficult thing to ascertain because, in my view, even semantic theorists (e.g. Hayakawa) consider it relevant.

> Now of course the modern field-worker has an immense pull over the critic of ancient texts in the fact that if he is not sure that he has interpreted a statement correctly he can cross-question the speaker. He thus obtains what are in effect *glosses* (*scholia*) [or possibly *skolia*]. But none of the less one feels that one would have liked to have **the *ipsissima verba* of the original statement in all its obscurity and vagueness**, since that is the way that people think, and precisely the glosses and skolia [sic] are not really the *meaning* of the original statement, but an improvement upon it called forth by the fact that the questioner is (if you will pardon me saying so) unusually importunate and troublesome. (Gardiner 1918; in Goldsmith 1988: 8)

I am very attracted to the mental image of a paper in which the numbered sentences of PC serve as headings, with all their "obscurity and vagueness" on full display, but I grow more suspicious that this would not be the preferable course for a well-written paper. Gardiner here yet again offers an interesting latinism (like *a potiori* and *pari passu*), though I'm not sure if it'd be good manners to use these in modern scholarship.

> Would it not be true to say that a man's *real* beliefs, his stock-in-trade, so to speak, are **the things he can be induced to say without thinking - his linguistic reflex** [|] **movements**. (Gardiner 1918; in Goldsmith 1988: 8)

Foor for thinking about relating PC to the "default-mode network". This is probably the beginning of Gardiner's treatment of PC as something mechanical or automatic. On Malinowski's side it's related to the topic of leading questions (cf. the latter portions of "Baloma").

> As a **philogist** [sic], I am supremely dissatisfied with the whole position of *semantics*. (Gardiner 1918; in Goldsmith 1988: 10)

Semitoics.

Nerlich, Brigitte 1988. Philipp Wegener's (1848-1916) Theory of Language and Communication. *Henry Sweet Society for the History of Linguistic Ideas Bulletin* 11(1): 11-13.

> For a decade historians of linguistics have been re-reading Wegener's *Untersuchungen Über die Grundfragen des Sprachlebens* (1885), a book which had a rather marginal status compared to other main-stream books on historical-comparative linguistics. However, **it was admired by the English school of linguistics, by Gardiner, Malinowski and Firth**. (Nerlich 1988: 11)

I have yet to see an instance of evidence that Malinowski "admired" this Wegener fellow.

> Wegener's theory of language acquisition is remarkable. It contains *in nuce* all the elements of his theory of language use, language understanding and language change, giving a theoretical unity to his theory of the life of language, a life that has three dimensions: **language-birth in the child, language-life in the adult's use of language, and language-growth in time**. In none of these dimensions are the speakers and hearers absent as active agents. (Nerlich 1988: 11)

The child, the adult, and language itself. While Malinowski and Jakobson deal primarily with the first two, Jespersen - with his bold approach to language "origin" - by and by with the third.

> Words do not express a substance, nor are words mere containers of sound; they are instruments of communicative interaction. They are in fact summonses (imperatives) to the hearer to remember the situation in which they were spoken before. **They do not so much carry meaning as make the hearer retrieve already known information associated with the sound**. A series of such reminders in a sentence, an instruction, **to construct meaning**. This instruction is at first carried out laboriously, then executed automatically. (Nerlich 1988: 12)

In broad outlines this is the Lotmanian view of "meaning-making". In specifics it's the stuff of cognitive "presentation".

> It is not difficult to account for semantic change in Wegener's theory, because **words** do not carry meaning, they **are invested with meaning according to the totality of the context**. They only have meaning insofar as they are interpreted as meaningful. In the evolution of langugae **'pragmatics' has the primacy over semantics and syntax**. Meaning and grammar emerge from **communication as situated action**. (Nerlich 1988: 13)

Interesting suggestions. The word "situated" particularly catches my attention, as "communion" sounds like it is "communally" situated.

Urry, James 1985. W. E. Armstrong and Social Anthropology at Cambridge 1922-1926. *Man* 20(3): 412-433.

> After Rivers's sudden death in June 1922, Armstrong's name was put forward to give instruction in social anthropology, and he was offered and accepted the post. It was stressed that the new post was temporary, as Rivers had no official position in anthropology and had given his lectures gratuitously. The following year, however, the post was renewed and Armstrong was asked also to take over Haddon's lectures on **the Religion of Backward Peoples**. (Urry 1985: 414)

With variying degrees of racism, this is by far the most negative extreme of "primitive".

> British anthropology in 1900 still covered a broad range of topics, physical anthropology, ethnology, folklore, material culture and archaeology, with little specialisation and **with most explanations couched in** evolutionary terms. (Urry 1985: 415)

Phraseology: Malinowski's psychological theory was notably lacking, hence he couched the psychological explanations in rather outdated ethnographic theories (McDougall and Shands).

> Table 2. The 'mature' list of lectures given by Armstrong sometime after 1923 and before 1926.I - Definitions. **Psychological Basis**.
> II - **The Instincts of Man**.
> III - **Suggestions, Sympathy, Imitation**.
> IV - **Association, Habit. The Sentiments, Group Sentiments**.
> V - Earliest Groupings a priori.
> VI - Original Groupings (cont.) Evolutionary Theory.
> VII - Kinship and Family.
> VIII - Possible origin of clan. Genealogical method.
> IX - Tribe. Rivers' Theory of Group Marriage.
> X - Marriage.
> XI - Marriage (cont.)XIII - (Marriage Classes and Section Systems)
> XIV - Totemism.
> XV - Totemism (2).
> XVI - Totemism (3).
> XVII - Property.
> XIX - Succession. Chiefs.
> XX - The Men's House. Age Grades.
> XXI - Puberty, **Voluntary Groupings**.
> XXII - **Fraternities and Secret Societies**.
> XXIII - Origin of Secret Societies.
> XXIV - Migrations in Melanesia.
> XXV - **Contact. Interaction**. Heliolithic Culture.
> XXVI - Heliolithic Culture (cont.)(Urry 1985: 416)

Highlighted the topics I'm interested, i.e. associated with PC.

> In this early draft Armstrong wrestled with the problem of the word 'primitive' and whether it allows him to separate the study of 'primitive' institutions from those of 'civilized peoples'. In his mature lectures he appears to overcome this difficulty by talking instead of 'simple' and 'complex' societies. **The study of simple societies allowed anthropologists to make generalisations concerning the nature of all social groupings**. (Urry 1985: 417)

Phraseology for "savage and civilized alike".

> Armstrong assumed that **there was little difference between 'savage' and 'civilised' man in the relative strength of innate 'psycho-physical' dispositions since all people possessed the same instincts**. But the 'mature psychological dispositions' varied enormously in different societies and 'had to be explained in terms of difference of environment, and of this environment the only important element is the social'. (Urry 1985: 419)

Very much the same view held by Malinowski in PC (e.g. innate trends vs national character).

> After outlining the innate instincts and their basis in neurology, Armstrong discussed **the 'pseudo-instincts' of suggestion, sympathy and imitation which**:
>
> > **correspond to the three aspects of the mind, the cognitive, affective, and conative**, and are purely social in the sense that they depend entirely on relations with other persons. Suggestion is the induction of similar ideas in other persons, **Sympathy the induction of similar emotions**, and Imitation the induction of similar movements (APNLA 1(2)L3: 1-2)

These distinctions, being social, are learned and liable to further modification in accordance with psychological laws. In terms of cognition the law of association operates, imitation is influenced by habit acting on motor action and they are both developed in the process of socialisation. **Sympathy and the emotions are developed in complexes of sentiments**; this is by far the most important element in the formation of the individual in a social environment element in the formation of the individual in a social environment, and the area in which there is most cultural variation. (Urry 1985: 419)

Wow, this is astonishingly good and might spare me reading McDougall and Shands at the moment for elaborating upon the peripatetic triad.

> Like Armstrong, Malinowski was extremely interested in the connexion between psychology and anthropology. McDougall's (1908) *Introduction to social psychology* was one of the three books suggested for his course and **he recommended Shand's (1914) work on sentiments to his students** (the other texts were Rivers 1924 and Lowie 1920, see also Firth 1957: 7; 1981: 125). But Malinowski's attitude altered during the late 1920's and early 1930's. His initial enthusiasm for McDougall and Shand declined as his interest in psychoanalysis increased, but this too waned, to be replaced during the 1930's by a more general concern with behaviouralism (Fortes 1957: 161). (Urry 1985: 425)

Things to consider before embarking on a continuation of this journey. I may have to read Shands (at least) now, but psychoanalysis and behaviorism are as of yet beyond my grasp.

Wright, William Kelley 1921. McDougall's Social Psychology in the Light of Recent Discussion. *The Journal of Philosophy* 18(6): 141-152.

> The conceptions of the *Social Psychology* have three nodal points: the doctrines of **(1) instincts; (2) sentiments; (3) the development of character and volition**. To lose sight of any one of them is to miss much of the value and significance of the book. Among other interesting and original features which, however, do not seem to me basic to the system as a whole, are **various details in the interpretation of the sympathy, suggestion and imitation** as "general innate tendencies" **to feel, think, and act** as one perceives others doing; [...] (Wright 1921: 142)

These keywords are starting to ring all too distinctly, but to my mind they still appear to muddle, to some degree, the peripatetic triad (feeling, acting, thinking).

> The principal primary instincts are "the mental forces that maintain and shape all the life of individuals and societies"; from their operation arise sentiments, character, volition, and associated life. An author who attaches such a function to instincts is not thinking of sensation reflexes; he must have in mind such processes as **fear**, anger, sex, parental care, **gregariousness**, acquisitiveness and **self-assertion**; in short, the motives to which writers on moral and social evolution usually attribute the origin and growth of law, justice, religion, property, the family, the state and other institutions, when they choose to regard them psychologically. (Wright 1921: 143)

When put into relief with Malinowski's terminology in PC (which match as long as self-assertion is taken in the sense of self-enhancement in vanity), it is interesting to note that while anger may be present in "antipathies", sex, parental care and acquisitiveness are not included, which perhaps says something about the social milieu of the natives among whom Malinowski may have formulated PC (if not in wording, which is borrowed from sources detailed in recent post, at least in its ideational germ).

> Working on this basis, the list of principal primary instincts and emotions is as follows:*Instinct**Emotion***Flight**
> Repulsion
> Curiosity
> Pugnacity
> Self-Abasement
> **Self-Assertion**
> Parental
> Sex
> **Food seeking**
> Acquisition
> Constructive
> **GregariousFear**
> Disgust
> Wonder
> Anger
> Subjection
> **Self-display**
> Tender
> LustThis list has been variously criticized. (Wright 1921: 144)

Confirmation that self-assertion is related to self-display. Food seeking highlighted for the communion of food. Though at the end of the day these connections can only be verified by reading McDougall's books.

> Professor Woodworth says that the system of Professor McDougall does not make sufficient space for **the good will, comradeship and cooperation of equals**. Self-assertion and subjection are concerned chiefly with superiors and inferiors. **The gregarious instinct is treated merely as an impulse to herd**. Passive and active sympathy are not sufficient. So, though I once endeavored to meet this difficulty in an analysis of punitive justice by widening the scope of the **gregarious instinct**, it now seems to me that Professor Graham Wallas handles the matter better by positing another instinct, which he calls "love"; but as we need this term for the sentiment, this had better be called, I think, **the "social instinct."** (Wright 1921: 148)

Makes me wonder PC is so frail in these aspects because of Malinowski's lack of "parity" with the natives. This "impulse to herd" is explicitly criticized by Malinowksi in the footnote to PC. And "social instinct" was not new by that time; Herbert Spencer wrote about "the instinct of sociality" by 1876.

> **A sentiment**, for Professor McDougall, **is the organization of instincts and emotions about the idea of some object**. The most important varieties of sentiments are those of love, hate, and respect. Sentiments are classified according to the character of their objects as concrete particular (*e.g.*, love for a particular child), concrete general (*e.g.*, love for children) and **abstract (love for justice, virtue, science)**. (Wright 1921: 148)

Note that Malinowski's "ambition, vanity, passion for power and wealth" are abstract sentiments in this sense but he himself calls them "social sentiments".

> Furthermore, there is less uniformity in the sentiments of individuals than in their instincts. The latter are innate, and common to the entire human race. An Oriental has the same instincts as an Occidental; his sentiments must be very different. **To hold a group together**, in patriotism, religious devotion, enthusiasm for a cause, or what not, **they must be** [|] **taught common sentiments**. The whole psychology of religion might be regarded as the implanting and development of a sentiment, as I have shown elsewhere. To hold a newly constituted state together, **a national sentiment** must spring up and acquire strength. The essential condition for a successful League of Nations would be the constitution of **an international sentiment** strong enough to bind the peoples of the associated nations together in a common loyalty. (Wright 1921: 149-150)

At last, the crucial crux of "establishing common sentiments".

> Taken all in all, the *Introduction to Social Psychology* remains, after the twelve years since its first appearance, **the foundation for a psychological interpretation of human social life**. (Wright 1921: 152)

These ideas are also retained as the psychological foundation of Malinowski's interpretation of human social life, and aversion to them - even by Malinowski himself later on, apparently - remains a major reason for the poor receiving of Phatic Communion throughout the 20th century and into the 21st.

9.3 March

9.3.1 Bacopa monnieri (50) (2018-03-29 20:22)

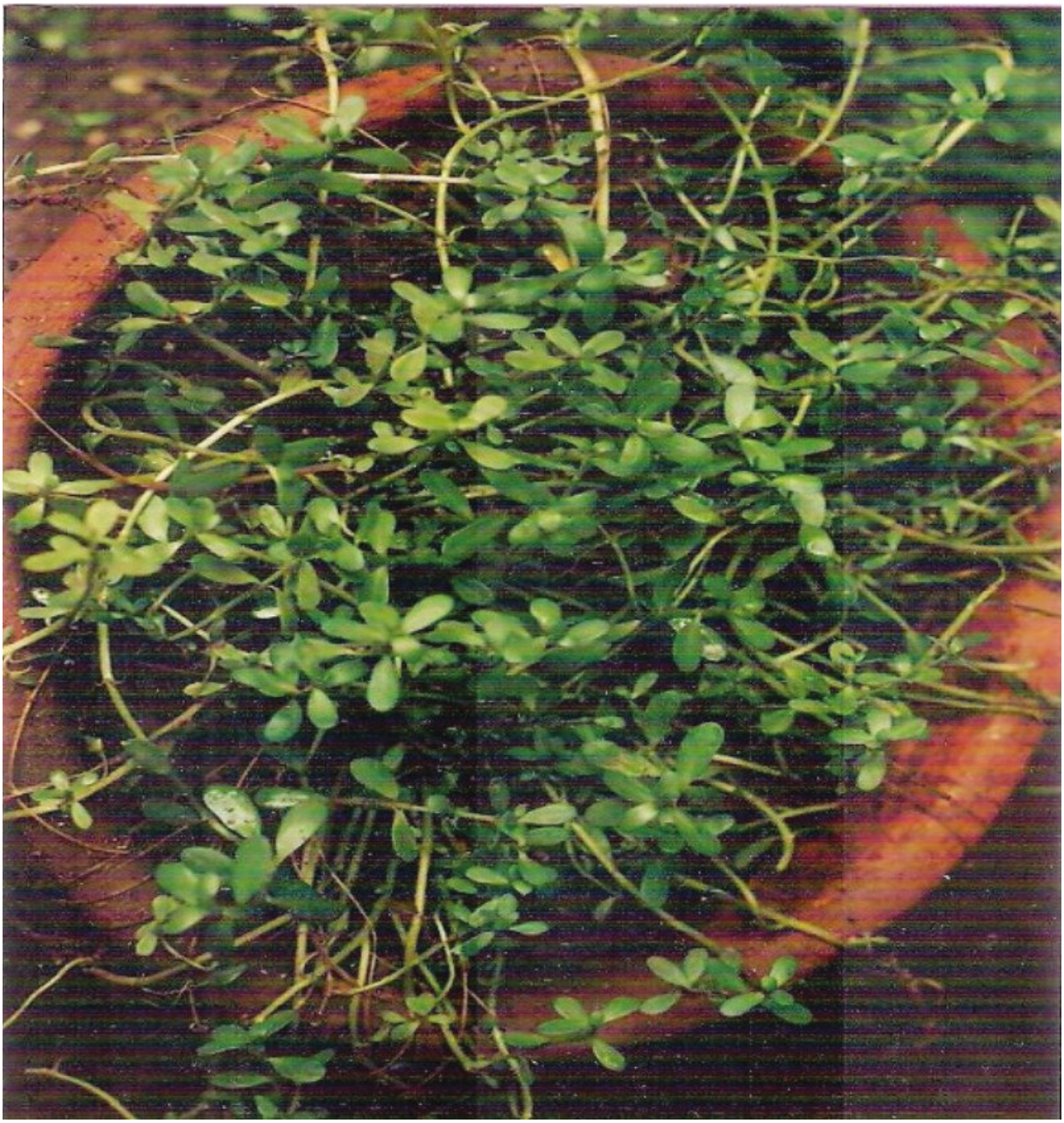

1. Tamboli *et al*. 2018. Comparative phytochemical evaluation of natural and micropropagated plants of *Bacopa monnieri (L.)*
2. Chaudhari *et al*. 2017. Neurocognitive Effects of Nootropic Drug *Brahmi* (*Bacopa monnieri*) in Alzheimer's Disease
3. Thakkar *et al*. 2017. Development and Optimization of Dispersible Tablet of Bacopa monnieri with Improved Functionality for Memory Enhancement

4. Mallick *et al*. 2017. Exploring the Cytotoxic Potential of Triterpenoids-enriched Fraction of *Bacopa monnieri* by Implementing *In vitro*, *In vivo*, and *In silico* Approaches

5. Jeena *et al*. 2017. Comparative transcriptome analysis of shoot and root tissue of *Bacopa monnieri* identifies potential genes related to triterpenoid saponin biosynthesis

6. Leung *et al*. 2017. The effect of *Bacopa monnieri* on gene expression levels in SH-SY5Y human neuroblastoma cells

7. Sharma *et al*. 2017a. Optimization of a *Bacopa monnieri*-based genetic transformation model for testing the expression efficiency of pathway gene constructs of medicinal crops

8. Khurshid *et al*. 2018. Effect of herb-drug interactions of *Bacopa monnieri* Linn. (Brahmi) formulation on the pharmacokinetics of amitriptyline in rats

9. Hosamani, Krishna & Muralidhara 2016. Standardized *Bacopa monnieri* extract ameliorates acute paraquat-induced oxidative stress, and neurotoxicity in prepubertal mice brain

10. Verma *et al*.2018. Development of Microbial Consortia for Growth Attributes and Protein Content in Micro-propagated *Bacopa monnieri* (L.)

11. Bhatia *et al*. 2017. *Bacopa monnieri* extracts prevent hydrogen peroxide-induced oxidative damage in a cellular model of neuroblastoma IMR32 cells

12. Leonard *et al*. 2017. Statistical optimization for enhanced bacoside A production in plant cell cultures of *Bacopa monnieri*

13. Patel, Singh & Singh 2017. Standardized extract of *Bacopa monnieri* (CDRI-08): Effect on germ cell dynamics and possible mechanisms of its beneficial action on spermatogenesis and sperm quality in male mice

14. Piyabhan, Wannasiri & Naowaboot 2016. *Bacopa monnieri* (Brahmi) improved novel object recognition task and increased cerebral vesicular glutamate transporter type 3 in sub-chronic phencyclidine rat model of schizophrenia

15. Promsuban *et al*. 2017. *Bacopa monnieri* extract enhances learning-dependent hippocampal long-term synaptic potentiation

16. Mitra-Ganguli *et al*. 2017. A randomized, double-blind study assessing changes in cognitive function in Indian school children receiving a combination of *Bacopa monnieri* and micronutrient supplementation vs. placebo

17. Tanwar *et al*. 2016. Effect of *Bacopa monnieri* Extract on Storage and Microbial Quality of Vacuum Packaged Chicken Nuggets

18. Kishore, Kaur & Singh 2016. Renoprotective effect of *Bacopa monnieri via* inhibition of advanced glycation end products and oxidative stress in STZ-nicotinamide-induced diabetic nephropathy

19. Jain *et al*. 2017. Toxicity assessment of *Bacopa monnieri* L. grown in biochar amended extremely acidic coal mine spoils

20. Al-Hasawi 2017. A Comparative Study of the Polysialylation Inhibition in the Kelly Neuroblastoma Cell Line by *Withania somnifera* and *Bacopa monnieri* Extracts

21. Ullah *et al*. 2017. Action of *Bacopa monnieri* to antagonize cisplatin-induced emesis in *Suncus murinus* (house musk shrew)

22. Mishra, Mishra & Jha 2018. Effect of traditional medicine brahmi vati and bacoside A-rich fraction of *Bacopa monnieri* on acute pentylenetetrzole-induced seizures, amphetamine-induced model of schizophrenia, and scopolamine-induced memory loss in laboratory animals

23. Srimachai *et al*. 2017. *Bacopa monnieri* extract increases rat coronary flow and protects against myocardial ischemia/reperfusion injury

24. Kishore, Kaur & Singh 2017. Bacosine isolated from aerial parts of *Bacopa monnieri* improves the neuronal dysfunction in Streptozotocin-induced diabetic neuropathy

25. Muszyńska *et al*. 2016. *In vitro* cultures of *Bacopa monnieri* and an analysis of selected groups of biologically active metabolites in their biomass

26. Sarkar & Jha 2017. Morpho-histological characterization and direct shoot organogenesis in two types of explants from *Bacopa monnieri* on unsupplemented basal medium

27. Shahid *et al*. 2017. Neuroprotective effect of *Bacopa monnieri* against morphine-induced histopathological changes in the cerebellum of rats

28. Charoenphon *et al*. 2016. Brahmi (*Bacopa monnieri*): Up-to-date of memory boosting medicinal plant: A review

29. Singh *et al*. 2017. Role of ethanolic extract of *Bacopa monnieri* against 1-methyl-4-phenyl-1,2,3,6-tetrahydropyridine (MPTP) induced mice model via inhibition of apoptotic pathways of dopaminergic neurons

30. Saoji *et al*. 2017. The role of phospholipid as a solubility- and permeability-enhancing excipient for the improved delivery of the bioactive phytoconstituents of *Bacopa monnieri*

31. Chen & Yang 2017. Pharmaceutical composition and drug effect of synthetic *Bacopa monnieri* L. health promoting agent from the perspective of resistance fatigue

32. Kean, Downey & Stough 2017. Systematic Overview of *Bacopa monnieri (L.) Wettst*. Dominant Poly-Herbal Formulas in Children and Adolescents

33. Shahid *et al*. 2017. A bacosides containing *Bacopa monnieri* extract alleviates allodynia and hyperalgesia in the chronic constriction injury model of neuropathic pain in rats

34. P. Jain *et al*. 2017. Phytochemical analysis of *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. and their anti-fungal activities

35. Gupta *et al*. 2017a. Microbial interference mitigates *Meloidogyne incognita* mediated oxidative stress and augments bacoside content in *Bacopa monnieri* L.

36. Patel *et al*. 2017. Effect of standardized extract of *Bacopa monnieri* (CDRI-08) on testicular functions in adult male mice

37. Christopher *et al*. 2017. Elite genotypes of *Bacopa monnieri*, with high contents of Bacoside A and Bacopaside I, from southern Western Ghats in India

38. Nemetchek *et al*. 2017. The Ayurvedic plant *Bacopa monnieri* inhibits inflammatory pathways in the brain

39. Mallick *et al*. 2015. Evaluation of anticancer potential of *Bacopa monnieri* L. against MCF-7 and MDA-MB 231 cell line

40. Rency *et al*. 2017. In vitro propagation and genetic fidelity analysis of alginate-encapsulated *Bacopa monnieri* shoot tips using *Gracilaria salicornia* extracts

41. Jasim *et al*. 2017. Bacopaside N1 biosynthetic potential of endophytic *Aspergillus* sp. BmF 16 isolated from *Bacopa monnieri*

42. McPhee *et al*. 2016. Cognitive training and *Bacopa monnieri*: Evidence for a combined intervention to alleviate age associated cognitive decline

43. Hazra *et al*. 2017. Reversion of BDNF, Akt and CREB in Hippocampus of Chronic Unpredictable Stress Induced Rats: Effects of Phytochemical, *Bacopa Monnieri*

44. Phulara *et al*. 2015. *Bacopa monnieri* promotes longevity in *Caenorhabditis elegans* under stress conditions

45. Kean *et al*. 2015. A Randomized Controlled Trial Investigating the Effects of a Special Extract of *Bacopa monnieri* (CDRI 08) on Hyperactivity and Inattention in Male Children and Adolescents: BACHI Study Protocol (ANZCTRN12612000827831)

46. Tanwar, Kumar & Pankaj 2017. Effect of *Bacopa monnieri* extracts on storage quality of chicken nuggets at refrigeration temperature (4 ± 1°C)

47. Kean, Downey & Stough 2016. A systematic review of the Ayurvedic medicinal herb *Bacopa monnieri* in child and adolescent populations

48. Ramasamy *et al*. 2015. *In Silico* and *In Vitro* Analysis of Bacoside A Aglycones and Its Derivatives as the Constituents Responsible for the Cognitive Effects of *Bacopa monnieri*

49. Das *et al*. 2016. *Bacopa monnieri*-Induced Protective Autophagy Inhibits Benzo[a]pyrene-Mediated Apoptosis

50. Gupta *et al*. 2017b. Chitinolytic microbes confer *Meloidogyne incognita* resistance and augment secondary metabolites in *Bacopa monnieri* (L.) Pennell

- Bacopa monnieri (51-100)

Tamboli, Firoj A.; Vinod D. Rangari, Suresh G. Killedar, Sagar U. Jadhav, Trupti S. Ghatage and Vishwajeet P. Kore 2018. Comparative phytochemical evaluation of natural and micropropagated plants of *Bacopa monnieri (L.)*. *Marama Pharmaceutical Journal* 22(1): 66-73. DOI: 10.12991/mpj.2018.42

> *Bacopa monnieri* is a highly valuable medicinal plant from the Scophulariaceae family has been proven its importance majorly in relation to botanical, commercial, **ethnopharmacological**, phytochemical, pharmacological and toxicological studies. It is distributed in the wet and marshy lands throughout India, Nepal, Sri Lanka, China, Taiwan, and Hawaii. It shows the presence of alkaloids (nicotine, brahmin, herpestine), saponins (hersaponin, betulic acid and bacosides) and other chemicals like stigmastanol, betasitosterol, and stigmasterol. It is found to be effective in several neurological disorders like anxiety and neurosis. It is also used in anti-inflammatory, antioxidant, analgesic and antipyretic activity, treat asthma, insanity, epilepsy, **hoarseness**, enlargement of spleen, snake bite, rheumatism, leprosy, eczema and ringworm, it is also used as a diuretic, appetitive and cardio tonic. (Tamboli *et al*. 2018: 66)

Does nootropic use qualify as ethnopharmacology? I ordered some online, but the packaging says it is used for hair care. I'm hoping that it's not mixed with anything and should work fine as a tea. "Hoarseness" is also mentioned somewhere online (found when searching for its use as a hair care product); defined as "(of a person's voice) sounding rough and harsh, typically as the result of a sore throat or of shouting." In Ayurvedic qualities: Svarya, Svarada - "improves quality of voice" (here).

> *Bacopa monnieri* is a herb of medicinal importance which has many proven beneficial pharmacological activity. Due to the pharmacological importance and commercial value of the plant, over exploitation from natural resources is taking place and putting this herb at the edge of endangered species. (Tamboli *et al*. 2018: 66)

Below, "The original *brahmi* is an ancient Ayurvedic herb which has been extinct for centuries" - and this may happen again.

Chaudhari, Kaustubh S.; Nishant R. Tiwari, Rakesh R. Tiwari and Rohan S. Sharma 2017. Neurocognitive Effects of Nootropic Drug *Brahmi* (*Bacopa monnieri*) in Alzheimer's Disease. *Annals of Neurosciences* 24(2): 111-122. DOI: 10.1159/000475900

> Ayurvedic herbal medications are increasingly researched due to their **biosafety profile** and usefulness in cognitive impairment. In this article, we critically reviewed one such *Medhya Rasayana* (nootropic drug) *Brahmi* - derived from extract of *Bacopa monnieri* (EBm). Studies have shown that EBm promotes free radical scavenger mechanisms and **protects cells in prefrontal cortex, hippocampus, and striatum against cytotoxiity** and DNA damage implicated in AD. It also reduces lipoxygenase activity reducing lipid peroxidation, increases glutathione peroxidase and chelates iron. (Chaudhari *et al*. 2017: 111)

Does "biosafety profile" mean "considerable protection against age-related neurodegeneration rather than progressive **toxicity** or **tolerance** formation" (Aguiar & Borowski 2013: 314)?

> The neuroprotective effect of EBm is also due to nitric oxide-mediated **cerebral vasodilation**. EBm improved the total memory score and maximum improvement was seen in **logical memory and paired associate learning** in humans and reversed phenytoin-induced memory impairment in experimental model. (Chaudhari *et al*. 2017: 111)

Cerebral vasodilation may account for the subjective experience of half-meditative or half-conscious sleep when taken in a generous quantity before going to bed.

> *Ayurveda* or the Indian system of Medicine viz. *Sushruta Samhita*, *Charak Samhita* and *Atharva Veda* describe plants which have a **prabhava** [|] (specific action) on the intellect and memory as *Medhya Rasayana* (Medhya - **intellect or retention**, Rasayana - **procurement or preparation**). (Chaudhari *et al*. 2017: 112-113)

Evidently there is a whole system of "pharmacodynamic" terminology. Interestingly, the source used here (Kulkarni, Girish & Kumar 2012) lead me to this online source which explains that "The original *brahmi* is an ancient Ayurvedic herb which has been extinct for centuries", and Kulkarni et al. call *Bacopa monnieri*... *Aindri*. It looks a bit like brahmi might be a myth. Aindri is one of the names of the Hindi god Indrani, queen of Indra, "the goddess of wrath and jealousy". Might this have something to do with "hoarseness" and the so-called "soul-calming properties" of bacopa?

> This study [Kamkaew et al. 2013] showed that chronic administration of EBm and *G. biloba* increased the cerebral blood **possibly contributing to their nootropic and neuroprotective action**. (Chaudhari *et al*. 2017: 117)

Ginkgo and Bacopa "shar[e] similarities in their mechanism of action" and "administration of two extracts in combination may have a better efficacy im improving cognitive function in normal healthy subjects" (Nathan et al. 2001: 163)

> Limited studies are available demonstrating the side effects of *Brahmi* in human beings as well as animals. The most commonly encountered side effects are nausea, gastrointestinal upset, **intestinal hypermotility** which can be explained on the basis of cholinergic action of EBm. (Chaudhari *et al*. 2017: 118)

The extracts with higher bacoside content are pretty much laxatives at higher doses. The untreated plant material sold for hair care (not extracted with acetone and methanol) do increase appetite and the frequency of bowel movements, but it doesn't call out a complete flush.

> Although libido remained unaffected in *Brahmi* treated rats, fertility was markedly reduced. EBm had **no effect on dopamine and serotonin balance** in rat brain, so there was no constitutional change as it is seen with other antidepressants. (Chaudhari *et al*. 2017: 118)

Now this is important. Possibly why it's not habit inducing or tolerance forming. Needs to be examined further because various sources claim that "*Bacopa monnieri* interacts with the dopamine and serotonergic systems", leaving it as vague as that.

Thakkar, Vaishali Tejas; Amol Deshmukh, Lal Hingorani, Payal Juneja, Lalji aldaniya, Asha Patel, Tosha Pandya, and Mukesh Gohel 2017. Development and Optimization of Dispersible Tablet of Bacopa monnieri with Improved Functionality for Memory Enhancement. *Journal of Pharmacy & Bioallied Sciences* 9(3): 208-215. DOI: 10.4103/jpbs.JPBS _8 _17

> In the current years, focus is given to **the needs of the patients** while developing a formulation. Children shall be provided with medicines that are designed according to their needs. Children with the age of more than 12 years can swallow a solid oral dosage form (SODF) of reasonable size. A large percentage of the children within the age group of 6-12 years find it difficult to swallow SODF. The formulators are left with two options. A liquid dosage form can be developed for such patients. However, **the issue of stability and large volume to be administered** must be handled. The second option is to formulate **dispersable tablets**, which takes care of the two issues of stability and large volume to be administered. (Thakkar *et al*. 2017: 208)

Stability concerning the copious amount needed to achieve a palpable effect (the the merrier; 300-450 mg extract per day will do but is considered a low dose; best results - from online sources - stand at 750) and the length of time necessary (12 weeks of chronic administration shows improvement). Dispersion tablets are those water-soluble fizzy pills (e.g. C-vitamin for kids).

> The *Bacopa monnieri* is traditional Ayurvedic medicine, and reported for memory-enhancing effects. The **Bacoside is poorly soluble, bitter in taste and responsible for the memory enhancement action**. Memory enhancer is commonly prescribed for children or elder people. (Thakkar *et al*. 2017: 208)

The poor solubility may be further looked into in terms of the organic interactions with drugs in the Ayurvedic system. The bitter taste I would describe as "salty". I once opened a Bacognize (tm) capsule and tipped my tongue in it, can't even describe the stingy and repulsive taste. Untreated plant material tea is less obnoxious (even as mild as Gotu kola extract, which has practically no taste) and reminds the extract only when hot water is poured on a higher quantity. Currently testing DIY solution, hot water + wine.

> Brahmi is extensively used to for memory enhancement and to enhance learning by the students. It has ability to enhance cognitive function. Study on brahmi has been conducted in children and also in alzheimer's patient. *B. monnieri* contains various alkaloids such as brahmin, herpestine, saponins, monierin, and hersaponin. The key active herbal principle is reported to be Bacoside A, which is poorly water soluble and bitter in taste. (Thakkar *et al*. 2017: 208)

The "conducted in children" phrase cites Martis & Rao 1992. "Neuropharmacological activity of *Herpestis menniera*". This used to be a synonym of Bacopa monnieri. Also *Lysimachia monnieri* and *Graticola monnieri*. Likewise with "jal-abrahmī" (□□□□□□□□□□/□□□□□□□□□□□□) - which means "water/borne", thus Estonian "säsi-vesikaak" makes more sense.

Mallick, Mohammad Nasar; Washim Khan, Rabea Parveen, Sayeed Ahmad, Sadaf, Mohammad Zeeshan Najm, Istaq Ahmad and Syed Akhtar Husain 2017. Exploring the Cytotoxic Potential of Triterpenoids-enriched Fraction of *Bacopa monnieri* by Implementing *In vitro*, *In vivo*, and *In silico* Approaches. *Pharmacognosy Magazine* 13: S595-606. DOI: 10.4103/pm.pm _397 _16

> *Bacopa monnieri* (BM) is a herbaceous plant **traditionally used from time immemorial** in Ayurvedic and folklore medicines. We hpothesized that the extract of the whole plant might contain numerous molecules with having antitumor activities that could be very effective in killing human cancer cells. (Mallick *et al*. 2017: 595)

Timeline still unclear. The year 1200 comes to mind, and yet some claim 3000 years of use, some only a few hundred years.

> The plant *Bacopa monnieri* (BM) (L.), is a traditional Ayurvedic plant, used for centuries as a memory enhancing, anti-inflammatory, antipyretic, sedative, antiepileptic agent, nervine tonic, anti-tumor agent, anti-Parkinson's agent, cardiotonic agent, protective effect, anti-Alzheimer's drug, hepatoprotective agent, antimicrobial agent, and adaptogenic agent. It is found in wetlands throughout the Indian subcontinent and locally known as Brahmi or Jalanimba. Antioxidant properties of *Bacopa* may postulate protection from free radical damage in cardiovascular disorder and certain types of cancer. The plant is reported to have cytotoxic potentials due to the presence of triterpenoid saponins such as bacoside A, bacoside B, brahmine, and herpestine. (Mallick *et al*. 2017: 596)

As impressive and variable list as any other.

> The reliable principles of arbitrating the healthier value of any anticancer drug are the loss of leukemia cells from the blood, reduction of solid tumor volume, and **prolongation of life span**. Tumor grafting includes a local inflammatory reaction, with increasing vascular penetrability resulting in an intense ascetic fluid accumulation. Our results showed a significant reversal of tumor regression parameters complemented by a reduction in WBC count in BDM treated mice. The DCM/enriched fraction also constrained the accumulation of ascetic fluid in the peritonal cavity of the tumor-bearing animals. Above results clearly revealed **the antitumor effect of *BM*** on EAC tumor cells. (Mallick *et al*. 2017: 601)

Good. *Bacopa monnieri* is an effective anticancer drug at least against some forms of cancer.

Jeena, Gajendra Singh; Shahnoor Fatima, Pragya Tripathi, Swati Upadhyay, and Rakesh Kumar Shukla 2017. Comparative transcriptome analysis of shoot and root tissue of *Bacopa monnieri* identifies potential genes related to triterpenoid saponin biosynthesis. *BMC Genomics* 18: 1-15. DOI: 10.1186/s12864-017-3865-5

> *Bacopa monnieri* commonly known as Brahmi is utilized in Ayurveda to improve memory and many other human health benefits. **Bacosides enriched standardized extract of *Bacopa monnieri* is being marketed as a memory enhancing agent**. (Jeena *et al*. 2017: 1)

They keywords here are "enriched", referring to the processed extract, and "marketed", as in, it is "commonly known" as Brahmi instead of Aindri because it may not necessarily be the exact plant the monks used to memorize lengthy hymns.

> In the conventional system of Indian medicine, *Bacopa* is well treated as **a drug to augment intelligence** and memory function and cobat the effects of mental stress. It is also used for gastrointenstinal infections, rejuvenation, skin disorders, epilepsy, pyrexia and analgesia. Apart from that *Bacopa monnieri* extract is familiar to possess potent antioxidant and anticancer propertes. *Bacopa monnieri* has many efficacious compounds in addition to alkaloids, flavonoids, betulic acid, stigmasterol, beta-sitosterol and saponins (bacoside A, bacoside B, bacopasaponin C, bacopaside I, bacopaside II, bacopaside X, bacopaside N2). (Jeena *et al*. 2017: 2)

Evidently they've discovered new compounds since my last readings.

> Evaluation and extraction of bacosides from areal part of the plant using HPLC chromatographic technique have been performed and reported that highest concentration of bacoside A is present in **stolon** (9.54 mg/g dry wt) followed by leaves (4.73 mg/g dry wt) and roots. (Jeena *et al*. 2017: 2)

Significantly more exact than the online sources which say that all of the plant, including the roots, can be used. It may be true, but is inexact. Stolons are the "runners" or creeping horizontal plant stems. Latin for "branch".

> Some include the description of genes encoding enzyme catalized metabolic steps mediated in the biosynthetic pathway of artemisinian in *Artemisia annua* [sweet wormwood], withanolides in *Withania somnifera* [ashwagandha], cannabinoids in *Cannabis sativa*, ginsenosides in *Panax ginseng*, glycyrrhizin in *Glycyrrhiza uralensis* [Chinese liquorice], picrosides in *Picrorhiza kurroa* [Kutki], cardiac glycosides in *Calotropis procera* [Sodom apple], menthol content in *Mentha* species, medecinal diterpene in *Andrographis paniculata* and biosynthesis of steroidal saponins in *Asparagus racemosus* [Shatawari]. (Jeena *et al*. 2017: 2)

An interesting list of plants.

> The present manuscript has studied the comparative de novo transcriptome analysis of shoot and root tissue of *Bacopa monnieri*. The identified transcript from shoot and root will further be useful to understand **the biosynthetic pathway of pharmacologically useful secondary metabolite** present in different tissues of *B. monnieri*. (Jeena *et al*. 2017: 10)

I am increasingly suspicious of the bacoside A enriched extracts, which exclude these secondary metabolites. I've been thinking about one of the above papers (Thakkar *et al*. 2017) in which a water-soluble tablet for children is made. Are the authors even aware of *Brahmi Ghee* traditionally mixed with honey and other spices to make it palatable for children?

> The transcriptional regulatory responses of these transcripts after MeJA treatment and wounding would be useful further to identify transcripts responsive to elicitation. The above information can be utilized as an effective component through **genetic engineering for enhancing the metabolite content**. (Jeena *et al*. 2017: 12)

Whereas some express concern about the future status of the plant with regards to its commercial application, e.g. it becoming endangered (Tamboli *et al*. 2018), here the idea seems to be to create a version of the plant that has a higher bacoside yield. Though there could arise a between historical indigenous use and patents on plant-derived drugs by western pharmaceutical companies, or biopiracy, like has occurred with *Catharanthus roseus*.

Leung, How-Wing; Gabriel Foo, Gokulakrishna Banumurthy, Xiaoran Chai, Sujoy Ghosh, Tora Mitra-Ganguli and Antonius M. J. VanDongen 2017. The effect of *Bacopa monnieri* on gene expression levels in SH-SY5Y human neuroblastoma cells. *PLoS ONE* 12(8): 1-21. DOI: 10.1371/journal.pone.0182984

> *Bacopa monnieri* is a plant used as a nootropic in Ayurveda, **a 5000-year-old system of traditional Indian medicine**. Although both animal and clinical studies supported its role as a memory enhancer, **the molecular and cellular mechanism underlying Bacopa's nootropic action are not understood**. (Leung *et al*. 2017: 1)

Wikipedia says that "Ayurveda therapies have varied and evolved over more than two millennia" and that "The central theoretical ideas of Ayurveda developed in the mid-first millennium BCE". So timeline is still uncertain.

> Notwithstanding its wide availability, the mechanisms of action of Bacopa have yet to delineated. Several mechanisms have been proposed concerning the nootropic effects of Bacopa. These included **alterations of the levels of several neurotransmitters**, including serotonin (5-hydroxytryptamine, 5-HT), acetylcholine and dopamine. **Elevation of the neurotransmitter 5-HT** resulted in activation of cAMP response element-binding protein (CREB) and subsequent changes in transcription, protein phosporylation and histone modification. Other research groups have suggested that Bacopa regulate pre- and post-synaptic proteins and **induce the formation of new dendrites**. These proposed mechanisms are not mutually exclusive and the discrepanicies could be attributed to a selective bias in the targets that were investigated by each research group. (Leung *et al*. 2017: 2)

Hah, "no effect on dopamine and serotonin balance" (Chaudhari *et al*. 2017: 118), my ass.

> Cells showed a differentiated neuronal phenotype (**formation of extensive neurites**) after 3-5 days. (Leung *et al*. 2017: 5)

Phraseology for what's going on here.

> [...] listing [1] the biological processes, [2] cellular components and [3] molecular functions affected by Bacopa treatment. Many of the affected biological processes referred to **functions that were of critical importance in the central nervous system**. [Primarily: (1) Positive regulation of protein kinase activity; Regulation of nervous system development; Oxygen transport; Regulation of synaptic transmission; Cellular calcium ion homeostasis; (2) Extracellular vesicle; Cytoskeletal part; Ribonucleoprotein complex; Cell projection; Neuron projection; (3) RNA binding; Substrate-specific transporter activity; Oxidoreductase activity; Transcription factor binding; Heme binding] (Leung *et al*. 2017: 7)

Interestingly, statistically the most relevant aspects are pretty much in line with what I've already gathered from various studies, e.g. protein kinase activity; neuron projection; oxidoreductase activity.

> The most striking finding was the Neuroplastin gene (NPTN), because a single nucleotide polymorphism (SNP) in the Neuroplastin locus associates with **cortical thickness and intellectual ability** in adolescents. Neuroplastin is a synaptic glycoprotein involved in long-term potentiation (LTP) in hippocampal CA1 synapses that modulates neuritogenesis and neuronal plasticity. (Leung *et al*. 2017: 7)

It certainly sounds like the mechanism between the adage that Bacopa doesn't make you learn more but makes you forget less.

> Six Biological Functions were predicted to be inhibited by Bacopa treatment, including (1) organismal death, (2) damage of brain, (3) apoptosis and (4) synthesis of reactive oxygen species (ROS), and (5) growth failure. Note that the activation states of these disease-related categories were decreased by Bacopa treatment. Many of these Bacopa effects would therefore be expected **to contribute to increased brain health and improved brain development**. (Leung *et al*. 2017: 13)

Much more concrete than the regular listing of positive effects, some of which have a definite ring of being anecdotal.

> A gene ontology analysis of the mRNA affected by Bacopa indicated **effects on brain development**, Ca^{2+} and K^{+} ion homeostasis, **synaptic function and long-term potentiation**, providing the first **mechanistic support** for the well-published nootropic effects of Bacopa on cognitive function and memory performance. (Leung *et al*. 2017: 14)

This study does indeed provide an array of possible mechanisms of action that could explain the published and anecdotal data on the effects of *Bacopa monnieri*.

> Overexpression of superoxide dismutase in aged mice exhibited enhanced hippocampal LTP, better cerebellum-dependent motor learning and better hippocampus-dependent spatial learning. Similarly, **rats exposed to another antioxidant, Curcumin, also had improved memory retention**. Identification of the exact subset of genes of the oxidative stress response pathway that are controlled by Bacopa now enables more mechanistic studies of the neuroprotective effects of Bacopa. (Leung *et al*. 2017: 15)

The possible positive interaction of BM with *Ginkgo biloba* has been somewhat frequently reported, but this made me consider including Curcumin in my Bacopa+ regimen (I've heard about the positive anti-inflammatory effects of Curcumin with black pepper before, from "What I've Learned" on Youtube). Thus far (in this series) this was the best paper. *Kiitos* to the authors.

Sharma, Abhishek; Neha Verma, Priyanka Verma, Ram Kishor Verma, Archana Mathur and Ajay Kumar Mathur 2017a. Optimization of a *Bacopa monnieri*-based genetic transformation model for testing the expression efficiency of pathway gene constructs of medicinal crops. *In Vitro Cellular & Developmental Biology - Plant* 53(1): 22-32. DOI: 10.1007/s11627-017-9804-y

> Synthetic biology and **metabolic engineering of plants** are providing new opportunities in agriculture and medicines (Gandhi *et al*. 2015). **Controlled modulation of plant metabolic pathways** in homogenous or heterologous systems is one such opportunity relevant for food, nutrition, and healthcare (Sainsbury and Lomonosssoff 2014; Farré *et al*. 2015). Methods for **the introduction of foreign genes to modify or reconstitute a metabolic trait** have now been validated in more than 150 higher plants species (Abiri *et al*. 2015). (Sharma *et al*. 2017a: 22)

This was only suggested in one paper above (cf. Jeena *et al*. 2017: 12) but apparently work is already underway.

> Ideally, such model systems must possess a high level of morphogenic **totipotency**, a short *in vitro* regeneration cycl and competence for transgene uptake. (Sharma *et al*. 2017a: 23)

Now that is a lexical finding: the ability of a single cell to divide and produce all of the differentiated cells in an organism, e.g. spores and zygotes. When carried over into linguistic functionalism it could go well with *a potiori*.

> The aims of the present study were to develop a protocol that would rapidly produce buds from leaf explants and **to optimize an *Agrobacterium tumefaciens*-mediated transformation protocol** in the medicinal herb *Bacopa monnieri*. Gene constructs contained the terpenoid indole alkaloid (TIA) pathway from *Catharanthus roseus* were tested for heterologous expression. *B. monnieri* is a nootropic herb that produces **triterpenoid saponins called bacosides, which are reported effective for neutralizing mental stress**, epileptic disorders, and improving memory functions (Sivaramakrishna *et al*. 2005; Mathew *et al*. 2010). (Sharma *et al*. 2017a: 23)

I highlighted only the mental stress effect but the three effects here listed are essentially (1) anxyolytic (elevation of serotonin, maybe the GABA mechanism); (2) the effect on cellular calcium ion homeostasis; and (3) regulating pre- and post-synaptic proteins.

> The lack of transgenic research in *B. monnieri* is largely accounted for by two reasons. Firstly, **almost the entire supply of raw herb to the pharma industry is met through collection from wild forests rather than the cultivation of this herb**. Secondly, the biosynthetic pathways of the saponins and sapogenins (bacosides) in *B. monnieri* remain undefined such that deliberate engineering of their genes cannot be attempted. (Sharma *et al*. 2017a: 29)

So, actually there is some merit to the claim that "Due to the pharmacological importance and commercial value of the plant, over exploitation from natural resources is taking place and putting this herb at the edge of endangered species." (Tamboli *et al*. 2018: 66)

Khurshid, Fowad; Jeyabalan Govindasamy, Habibullah Khalilullah, Mohammad Shivli Nomani, Mudassar Shahid, Mohammad Ruhal Ain and Mohammad Sultan Alsultan 2018. Effect of herb-drug interactions of *Bacopa monnieri* Linn. (Brahmi) formulation on the pharmacokinetics of amitriptyline in rats. *Brazilian Journal of Pharmaceutical Sciences* 53(4): e17072. DOI: 10.1590/s2175-97902017000417072

> Interactions between herbs and drugs may increase or decrease the pharmacological or toxicological effects of either component. Experimental data on the pharmacokinetic interactions between herbal products and drugs are limited [...] This study concluded that *B. monnieri* significantly enhanced the oral bioavailability of amitriptyline in rats. (Khurshid *et al*. 2018: 1)

Ah, finally I have a chance to forward an anecdotal personal experience: consumed a low dose of lysergic acid diethylamide alongside a copious amount of Bacopa and the resulting trip lasted nearly twice as long as a regular acid trip, was much more pleasant (experienced very mindful meditation), and it may be noteworthy to remark that the combination heightened the sense of hearing (I could discern the footsteps of resident *Blattella germanica* during the night and experimented with their *Umwelten* - turns out they're much less responsive to light and tapping vibrations than they are to breath blown their way).

> *Bacopa monnieri*, a perennial herb, belongs to the family, Scrophulariceae and is commonly known as Brahmi in the Ayurvedic system of medicine. It has been widely employed as **a brain stimulator**, antidepressant, and memory enhancer (Stough *et al*. 2001). (Khurshid *et al*. 2018: 1)

At the end of this series I should do what I left undone after the first, namely write up a summary in my native Estonian. I've chosen to title it, tentatively, as "Säsi-vesikaak kui ajukasvataja" ('Waterhyssop as brain-grower').

> The above-mentioned findings have been strengthened by several clinical studies (Stough *et al*. 2001; Roodenrys 2002; Calabrese *et al*. 2008) that ascribed **the observed antidepressant effects** to its **phytochemical constituents**, known as bacoside. (Khurshid *et al*. 2018: 2)

Phraseological findings: "observed" because the exact mechanisms of action still require much further research; and "phytochemical constituents" would go well with "biosafety profile" as headings.

> Recently, a study conducted to evaluate the effects of a standardized extract of *B. monnieri* on the expression and activity of hepatic and intestinal cytochrome P450 3A and P-glycoprotein (Pgp) in rats revealed that administration of *B. monnieri* for 7 days modulated the expression of CYP3A and Pgp. Administration of *B. monnieri* led to a reduced expression of CYP3A and concomitant decrease in the CYP3A-dependent

> testosterone hydroxylase catalytic activity in liver and intestine (Singh *et al*. 2013). Another study reported similar findings that *B. monnieri* moderately inhibited CYP2C19, CYP2C9, CYP1A2, and CYP3A4 but weakly inhibited CYP2D6 (Ramasamy, Kiew, Chung 2014). These findings indicated towards the possible potential of *B. monnieri* to contribute to herb-drug interactions when orally co-administered with drugs metabolized by CYP1A2, CYP2A4, CYP2C9, and CYP2C19. **Based on this hypothesis, the plasma levels of drug administered concomitantly could be elevated by inhibition of drug-metabolizing enzymes to prolong the pharmacological effects of the drug, thereby increasing the incidence of drug-induced toxicity** (Hu *et al*. 2005). (Khurshid *et al*. 2018: 8)

This would explain my above-mentioned recreational drug experience. It also means that I'd better be careful with long-term use (12 weeks?), and perhaps institute the schedule practiced by Paul Stamets (heard on Joe Rogan podcast on Youtube), i.e. giving your body a break from micro-dosing and the like during the weekends.

Hosamani, Ravikumar; Gokul Krishna and Muralidhara 2016. Standardized *Bacopa monnieri* extract ameliorates acute paraquat-induced oxidative stress, and neurotoxicity in prepubertal mice brain. *Nutritional Neuroscience* 19(10): 434-446. DOI: 10.1179/1476830514Y.0000000149

> Clinical trial data have reported Bacopa extract to be **neurobeneficial** in improving various neurocognitive aspects in children and to abrogate neurotoxic effects of metals such as aluminum. (Hosamani, Krishna & Muralidhara 2016: 434)

Lexical finding. Sounds like a synonym for "adaptogenic" and the like. Google search gives several results on the front page related to Bacopa (i.e. this and this), though this might have something to do with my searching for BM so frequently as of late.

> At the end of experiments, **the animals were decapitated**. The brain was taken out, rinsed with saline to remove the blood and subsequently dissected on an ice-cold surface to obtain the cortex, cerebellum, hippocampus, and striatum. From each brain region, cytosol and mitochondrial moieties were prepared, subjected to the assessment of various biochemical parameters and DA levels. (Hosamani, Krishna & Muralidhara 2016: 436)

I'm recording this for a possible piece of fiction writing where giant mice exercise the same routine on humans.

> As shown in Table 5, **mice administered with BM showed slight increase in body weight** as compared with the control group at week 4. However, no significant difference was observed in food intake between control and BM-fed mice (data not shown). Further, mice fed with BM did not show any observable pathological signs or behavioral abnormalities during the feeding period. (Hosamani, Krishna & Muralidhara 2016: 438)

Uh-oh, does this imply a weight gain even without a change in diet when chronically administered to human subjects? Concerned.jpg

Verma, Jay Prakash; Kavindra Nath Tiwari, Janardan Yadav and Awadesh Kumar Mishra 2018. Development of Microbial Consortia for Growth Attributes and Protein Content in Micropropagated *Bacopa monnieri* (L.). *Proceedings of the National Academy of Sciences India Section B - Biological Sciences* 88(1): 143-151. DOI: 10.1007/s40011-016-0743-x

> *Bacopa monnieri* (L.) used as medicinal plant **since 5000 BC** in the Ayurvedic system of medicine. (Verma *et al*. 2018: 143)

Oh lord. Just last year it was reported to be "a 5000-year-old system of traditional Indian medicine" (Leung *et al*. 2017: 1), now it jumped to 7000. There seems to be no consensus in these publications about the age of Ayurveda.

> This is a nerve tonic to improve mental health, memory and intellect and **to promote youthful vitality**. (Verma *et al*. 2018: 143)

This is a first. There is a number of long lists of putative effects but 15 papers into this subject (total), I've never noticed anyone mention youthful vitality.

> This belongs to the family Scrophulariaceae and commonly known as **Pennell** (Indian Pennywort). (Verma *et al*. 2018: 143)

I was wondering what Pennell means - thought it was a plant system designator, like Linnaeus (because it commonly occurs after *L.*").

> Two saponins namely bacoside A and B are known as "**memory chemicals**" (Rastogi, Pal & Kulshreshtha 1994; Singh & Dhawan 1997). It has a great market demand and economy value due to its high medicinal properties such as analgesic, anticancer, [|] antioxidant, adaptogenic, antidepressant, antianxiety and anti-epileptic effects. (Verma *et al*. 2018: 143-144)

Sadly the two sources calling bacosides memory chemicals are not available online.

> High biomass production of *B. monnieri* has an important use in preparation of herbal formulation by pharmaceutical industries as well as for isolated important phytoconstituents for the preparation of herbal medicine. **Due to over exploitation and poor seed viability *B. monnieri* is listed in threatened category** (Tiwaly, Tiwaly & Singh 2001). (Verma *et al*. 2018: 144)

Hard to believe that the stuff is marketed as a hair care product then. Thankfully this source is available.

> Ahmad et al. reported that the mechanisms of PGPR and PGPF are the biological nitrogen fixation, solubilization of mineral phosphates and other macro and micronutrients, production of phytohormones, vitamins, enzymes, siderophore and biocontrol agents (antibiotics hydrogen cyanide and/or fungicidal compounds) to inhibit soil borne phytophatogen. Several reports have been discussed the use of bioinoculants such as PGPR for enhancing growth and biomass yield of different medicinal and aromatic crops. Rhizosphere bacteria and mycorrhiza have been reported to increase the secondary metabolite contents (triterpenoids) in the medicinal plants like *Artemisia annua* and *Centella asiatica*. Current studies highlight the role of PGPR and PGPF in enhancing protein as well as the secondary metabolite contents in micropropagated plants of *B. monnieri*. Certain positive and associative microbial activities can be suppressed as a low-input biotechnology to help sustainable and environmentally friendly practices for stability and productivity of both agricultural systems and natural ecosystems. Therefore, the present study is aimed to develop **an efficient microbial consortium** for the plant growth and protein content of *B. monnieri*, which **can contribute to higher accumulation of secondary metabolite contents**. (Verma *et al*. 2018: 144)

That's one solution to the problem of increasing the contents of bacosides in micropropagated crops. The "genetic engineering for enhancing the metabolite content" (Jeena *et al*. 2017: 12) may be hampered by the fact that "the biosynthetic pathways of the saponins and sapogenins (bacosides) in *B. monnieri* remain undefined such that deliberate engineering of their genes cannot be attempted" (Sharma *et al*. 2017: 29). Can't get into the plant? Then figure a way to surround it.

Bhatia, Gaurav; Vikram Dhuna, Kshitija Dhuna, Manpreet Kaur and Jatinder Singh 2017. *Bacopa monnieri* extracts prevent hydrogen peroxide-induced oxidative damage in a cellular model of neuroblastoma IMR32 cells. *Chinese Journal of Natural Medicines* 15(11): 834-846. DOI: 10.1016/S1875-5364(18)30017-7

> **The ratio of oxidants and antioxidants** determines the cellular redox status. Any imbalance between these two defines the oxidative state of the cell, leading to apoptosis or necrosis. The brain cells are highly susceptible to oxidative insults, mainly due to **reactive oxygen species (ROS)**. Oxygen itself is a comparatively unreactive compound but can be metabolized *in vivo* to form highly reactive free radicals, which include superoxide anions, hydroxyl radicals, and many other reactive species. These free radical species play an important role in the pathophysiology of many neurodegenerative diseases like Alzheimer's disease (AD), Parkinson's disease (PD), Huntington's disease (HT), ischemia, and aging. (Bhatia *et al*. 2017: 834)

Been seeing "free radical scavenger" and "ROS" so frequently here that it may be worth while to record this general overview.

> Today, the conventional medicines, including antibiotics, are ineffective against many serious diseases and therefore **herbal renaissance** is emerging all over the world. In Ayurvedic medicinal system, *Bacopa monnieri* Linn. (Scrophulariaceae), commonly known as "Brahmi", has been used as a well-known **nerve relaxant** and cognition-enhancer. The bioactive components of Brahmi such as alkaloids, brahmine, herpestine, bacosides and bacosaponins are well known for their protective effects. The constituents responsible for Bacopa's cognitive effects are bacosides A and B. (Bhatia *et al*. 2017: 835)

Like "youthful vitality", "nerve relaxant" is somewhat too general, but nevertheless useful overall. Nerve relaxant combines "nerve tonic" with BM's anxiolytic (anti-anxiety) effect.

> Earlier studies have also supported this protective potential of *B. monnieri*. Besides *B. monnieri* extracts, aqueous and alcoholic extracts of some other plants like *Rosmarinus officinalis* and *Lonicera japonica* have also been known to protect against H_2O_2 induced oxidative stress. (Bhatia *et al*. 2017: 842)

Good to know. Learning about one plant inevitably leads to notice of other plants.

Leonard, J.; Bishwanath Seth, Binod B. Sahu, V. R. Singh and Nivedita Patra 2017. Statistical optimization for enhanced bacoside A production in plant cell cultures of *Bacopa monnieri*. *Plant Cell, Tissue and Organ Culture*. In press. DOI: 10.1007/s11240-017-1373-6

> As a result of its commercial applications, the natural habitat of this plant has depleted significantly and it as been enlisted as **a highly endangered species** by National Medicinal Plant Board, Government of India in 2004 and has been listed in the prioritized list of medicinal plants for cultivation (http://www.nmpb.nic.in./content/prioritised-list-medicinal-plants-cultivat ion). (Leonard *et al*. 2017: 1)

Finally a source. Bacopa is listed in the file "Species for 30 % subsidy". The cost per acre for 2016-17 says very little to be, but the number is on par with *Aloe vera* and *Centella asatica*.

> Plant tissue culture can be an important technology to salvage useful plants from being endangered as a result of **the destructive extraction process**. The tissue culture technique can be further utilized for the genetic modification of the germline followed by micropropagation to obtain several new plants with **desired properties** (Bagherieh-Najjar and Nezamdoost 2016). Furthermore, genetic transformation of callus cultures using *Agrobacterium rhizogenes* have been reported **to produce enhanced *Bacopa* saponins** by *B. Monnieri* (Majumdar et al. 2011) and enhanced anthaquinone production by *Rubia cordifolia* (Bulgakov et al. 2002). (Leonard *et al*. 2017: 1)

Destructive extraction process due to manufacturers considering the whole plant useful, despite the aerial portion of the plant containing more, and stolons specifically most.

> The chemical drugs obtained from plants can be classified according to their chemical structures, among which the most common classes are alkaloids, terpenoids and polyphenols. These secondary metabolites are not directly related to the physiological growth of plants but **help in the plant's longevity**. (Leonard *et al*. 2017: 2)

Crush plants, extract their secondary metabolites that aid in their longevity, process and consume them ourselves for our own longevity. We're literally stealing longevity from plants.

> Toxicity of bacoside A was predicted and the results showed that LD50 value was 1500 mg/Kg. On the basis of this study bacoside A can be classified with group 4 toxicity **compounds which are not termed as harmful**. (Leonard *et al*. 2017: 6)

Good to know. LD_{50} is the median lethal dose.

Patel, Shishir Kumar; Shilpi Singh and Shio Kumar Singh 2017. Standardized extract of *Bacopa monnieri* (CDRI-08): Effect on germ cell dynamics and possible mechanisms of its beneficial action on spermatogenesis and sperm quality in male mice. *Biochemical and Biophysical Research Communications*, 494(1-2): 34-41. DOI: 10.1016/j.bbrc.2017.10.089

> *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. (common name, Brahmi; family, Plantaginaceae) is a medicinal plant that has been used in Indian traditional medical system of Ayurveda as **medhya-rasayana (memory enhancing and rejuvenating)**. It is a perennial, creeping herb native to wetlands in India, especially the north-east and the southern regions. Bacopa has many pharmacological properties such as memory boosting, antiparkinsonian, antianxiety, hepatoprotective, antioxidant and anticonvulsant. (Patel, Singh & Singh 2017: 34)

Slightly different than "*Medhya Rasayana* (Medhya - intellect or retention [memory enhancing], Rasayana - procurement or preparation [rejuvenating])" (Chaudhari *et al*. 2017: 113).

> It is believed that the fertility and the sexual life of men have declined due to several factors such as altered lifestyle, pathological complications, nutritional deficiency and exposure to environmental pollutants. There is, therefore, a need to find out a suitable remedy which could proe as dietary supplement or as medicine to vitalize the male reproductive functions. Our recent study with CDRI-08 (p.o., 40 and 80 mg/kg body weight (BM)/day for 28 days) in Parkes (P) mice has shown that the treatment caused **an improvement in epididymal sperm quality by increasing viability and decreasing morphological abnormalities**, and in steroidogenic indices in the testis by increasing the expressions of proteins and enzymes involved in testosterone biosynthesis; further, the treatment also increased germ cell proliferation and decreased lipid peroxidation level in the testis. (Patel, Singh & Singh 2017: 34)

The well-known phenomenon of lower testosterone and fertility in modern human males. Some studies in this series have already referred to these findings.

> Oxidative stress (OS) is a condition when the production of [|] reactive oxygen species (ROS) overcomes the antioxidant defence mechanism, and this has been identified as **one of the major causes of male infertility**. Spermatogenesis and Leydig cell steroidogenesis are known to be vulnerable to OS-mediated damage. Further, spermatozoa are more susceptible to ROS-mediated damage and to lipid peroxidation because of the high content of polyunsaturated fatty acids in their cell membrane. (Patel, Singh & Singh 2017: 36-37)

Is ROS really behind all the commonly listed diseases (Alzheimers, Parkinsons, Huntingtons, etc.) as well as male infertility? Seems like a lot to put on one factor.

> It is believed that the curative or the supplementary effects of medicinal plants are because of the presence of phytochemicals that **strengthen the cellular defence system** to fight against various kinds of insults, causing reproductive disorders. Several animal and *in vitro* studies have shown antioxidant properties of CDRI-08 [BM]. (Patel, Singh & Singh 2017: 39)

Leung *et al*. (2017) said something about the effects on cellular membrane (or the substrate surround it) but I can't find it. Hopefully there are studies which shed more light on the cellular mechanisms modified by BM.

Piyabhan, Pritsana; Supaporn Wannasiri and Jarinyaporn Naowaboot 2016. *Bacopa monnieri* (Brahmi) improved novel object recognition task and increased cerebral vesicular glutamate transporter type 3 in sub-chronic phencyclidine rat model of schizophrenia. *Clinical & Experimental Pharmacology & Physiology* 43(12): 1234-1242. DOI: 10.1111/1440-1681.12658

> Schizophrenia is one of the most debilitating psychotic illnesses affecting approximately 1 % of the world population. Individuals with schizophrenia experience array of symptoms ranging from positive symptoms (e.g. hallucination, delusions, thought disorder, perceptual disturbances, and increased motor function), negative symptoms (e.g. alogia, anhedonia, flat affect, **avolition**, and social withdrawal), and cognitive impairment. (Piyabhan, Wannasiri & Naowaboot 2016: 1234)

Lexical finding: "the decrease in the motivation to initiate and perform self-directed purposeful activities". Reminds me of the lay observation that schizophrenics can be noticed by their poor hygiene.

> Recently, **the glutamate hypothesis**, another explanation of schizophrenic mechanisms, has received high attention. Earlier studies demonstrated that administration of drugs that inhibit NMDA glutamate receptors, such as ketamine and phencyclidine (PCP), can produce symptoms resemble to schizophrenia. (Piyabhan, Wannasiri & Naowaboot 2016: 1235)

Drugs that induce schizophrenia. Wikipedia says that glutamate is a neurotransmitter and one of the most abundant molecules in the brain.

> The reduction of VGLUT1 and VGLUT2, leading to glutamatergic hypofunction, is known to be related with cognitive dysfunction in schizophrenia; however, there is limited data of VGLUT3 in schizophrenia. As VGLUT3 expression appears on various types of neurons (e.g. **glutamatergic, cholinergic, serotonergic and GABAnergic neurons**) in the brain, it is likely that VGLUT3 is not specific to only glutamatergic neurotransmission. (Piyabhan, Wannasiri & Naowaboot 2016: 1235)

These do appear to be some of the systems most frequently mentioned in the neuropharmacological studies of BM.

> Our previous studies revealed that Brahmi can improve cognitive function and prevent deficit in cognition in rat model of schizophrenia-like psychosis by increasing VGLUT1 and VGLUT2 in the brain. However, **the cognitive enhancement and neuroprotective effects of Brahmi and its mechanisms of action** especially via VGLUT3 have not been investigated. (Piyabhan, Wannasiri & Naowaboot 2016: 1235)

How many mechanisms of action can one plant extract have?

> All of these previous studies indicate that abnormalities of glutamate, acetylcholine, GABA and serotonin are associated with schizophrenia. As **VGLUT3 is a transporter found in neurons producing these neurotransmitters**, it is possible that VGLUT3 may have a role in the schizophrenia pathogenesis. Indeed, our present study demonstrated that VGLUT3 was decreased in cortical and subcortical glutamatergic, GABAergic, cholinergic and serotonergic innervation in schizophrenia. [...] We also investigated VGLUT3

> expression in all areas of brain in rats receiving Brahmi before PCP administration. Interestingly, these rats **show little cognitive deficit** despite receiving PCP administration, and VGLUT3 expression was significantly increased in all brain areas compared to rats receiving only PCP. Overall, our study demonstrated that Brahmi possesses both cognitive enhancement- and neuroprotective effects, and **its mechanism of action may be mediated by the up-regulation of VGLUT3**. (Piyabhan, Wannasiri & Naowaboot 2016: 1238)

In other words, Bacopa is an effective prophylactic. Anecdotal personal experience attests to a heavy dose of Bacopa diminishing to the point of complete ineffectiveness the recreational use of *Cannabis sativa*.

> Brahmi could be a novel therapeutic agent for the treatment and prevention of cognitive deficit in schizophrenic patients. **By giving in combination with antipsychotic drugs**, it may help improving both positive and negative symptoms and cognitive impairment in people with schizophrenia. (Piyabhan, Wannasiri & Naowaboot 2016: 1239)

Be very careful! Prescribing Bacopa with synthetic antipsychotic drugs can be dangerous. Though not itself toxic and "can be classified with group 4 toxicity compounds which are not termed as harmful" (Leonard *et al*. 2017: 6), it can inhibit "drug-metabolizing enzymes to prolong the pharmacological effects of the drug, thereby increasing the incidence of drug-induced toxicity" (Khurshid *et al*. 2018: 8).

Promsuban, Charkriya; Suveerawan Limsuvan, Pravit Akarasereenont, Kanokwan Tilokskulchai, Sompol Tapechum and Narawut Pakaprot 2017. *Bacopa monnieri* extract enhances learning-dependent hippocampal long-term synaptic potentiation. *NeuroReport* 28(16): 1031-1035. DOI: 10.1097/WNR.0000000000000862

> *Bacopa monnieri* has been used in Ayurvedic medicine as a memory enhancer for a long time; however, its **direct effect on synaptic plasticity** has not been investigated. To the best of our knowledge, this study is the first to report the effect of *B. monnieri* on long-term synaptic potentiation in acute hippocampal slices. (Promsuban *et al*. 2017: 1031)

Above, a study published in 2018 said likewise that "to the best of our knowledge" it was the first of its kind. Something similar was published in 2017. The 2018 paper may have been submitted in 2016.

> Long-term potentiation (LTP) is **the long-lasting facilitation of synaptic strength that involves the increase of synaptic efficacy** by formation of the excitatory post-synaptic potential levels above baseline. A previous study found that LTP played important roles in hippocampal-dependent spatial learning and memory processes. (Promsuban *et al*. 2017: 1031)

Getting the baseline terminology down.

> The rats were deeply anesthetized with isoflurane until they were unconscious, and they were quickly decapitated by a guillotine. Then, the brain was removed rapidly and immediately, and transferred into 4°C oxygenated artificial cerebrospinal fluid (ACSF) with sucrose solution. Then, the brain was cut to remove unused portions, which were the cerebellum and the frontal pole. (Prohemsuban *et al*. 2017: 1032)

Recording this, too, for a possible short story where giant lab rats decapitate humans, perhaps anesthetizing them with some recreational drug that wouldn't actually do the job.

> The memory-enhancing and cognition-enhancing effects of Brahmi are considered to be mediated by bacoside A. In 2013, Roshin *et al*. worked on the Brahmi **whole-plant extract** and bacoside A. **Both of their neuroprotective effects at the molecular leels were almost the same**. These findings suggest that Brahmi and bacoside A most likely exerted the same neuroprotective effect on the brain and these molecular changes might also have occurred again in the present electrophysiological study. Brahmi extract altered many key protein-downstream signaling molecules involving in LTP processes. Various studies with varying doses and durations of Brahmi extract administration have shown its effects on the molecular mechanisms underlying **enhanced learning and memory performance in healthy animals**. (Promsuban *et al*. 2017: 1034)

Meaning that the unprocessed plant material sold as hair care products might do the same trick as a bacoside content enhanced extract?

> The inverted 'U-shaped' LTP effect might be explained by other effects of Brahmi extract such as **serotonin activation**. Brahmin extract treatment has shown to significantly **upregulate the levels of serotonin receptor expression and serotonin neurotransmitter in the hippocampus** and it may exert an inhibitory effect through GABAnergic neurons (Rajan *et al*. 2011; Turner, Mokler & Luebke 2004). Therefore, this inhibitory effect might be more prominent at the high dose, possibly reducing the LTP augmentation effect of Brahmi extract in this study. (Promsuban *et al*. 2017: 1034)

I'll have to look into these (cited) studies because the role of serotonin and related neurotransmitters in the effects of BM is still unclear (to me).

Mitra-Ganguli, Tora; Soumik Kalita, Sakshi Bhushan, Con Stough, James Kean, Nan Wang, Vidhu Sethi and Anuradha Khadilkar 2017. A randomized, double-blind study assessing changes in cognitive function in Indian school children receiving a combination of *Bacopa monnieri* and micronutrient supplementation vs. placebo. *Frontiers in Pharmacology* 8: Article 678. DOI: 10.3389/fphar.2017.00678

> Bacopa has been used in the *Ayurvedic* medicinal system **for 3,000** years and is classed as a medhyarasayana, a drug used to improve memory and intellect (medhya) (Russo and Borelli, 2005). The memory and learning enhancing effects of Bacopa have been studied in healthy adult populations with mostly positive results in terms of cognition (Stough et al. 2001, 2008; Nathan et al. 2004; Pase et al. 2012). A recent systematic review indicated that of nine clinical double blind placebo controlled *B. monnieri* trials in humans, eight demonstrated improvements in memory, attention, cognition, and mood (Pase et al. 2012). These nootropic effects are attributed to the key constituents of Bacopa known as *bacosides A* and *B*. (Mitra-Ganguli *et al*. 2017: 3)

3000 years is a low bar. The timeline is still murky.

> The mechanisms of action appear to act on the central nervous system and are seen **to modulate cholinergic densities** (Uabundit et al. 2010), **acetylcholine levels** (Bhattacharya et al. 1999), have β-amyloid scavenging properties (Holcomb et al. 2006), and demonstrated compelling evidence for its anxiolytic capabilities (Bhattacharya et al. 2000; Russo et al. 2003; Dhanasekaran et al. 2007; Kapoor et al. 2009). (Mitra-Ganguli *et al*. 2017: 3)

Found all but two, one an article in a book (Bhattacharya *et al*. 1999) and another with a crazy-long DOI, "10.1002/(SICI)1099-1573(200005)14:33.0.CO;2-O".

> The effects of BM on memory, attention, and cognitive function has been less well studied in controlled trials in children. In a non-double-blinded study conducted in 40 children aged 6-8 years from rural India, those receiving Bacopa syrup (350 mg) three times daily for 3 months showed **increased exploratory**

> **drive, improved perceptual images of patterns and increased perceptual organization and reasoning ability**, compared with children who received placebo (Sharma et al. 1987). A randomized, double-blind, placebo-controlled trial evaluating BM in 36 children with diagnosed attention deficit/hyperactivity disorder was conducted over a 16-week period (Negi et al. 2000). In the 19 children who received Bacopa (50 mg twice daily for 12 weeks, followed by 4 weeks' placebo), significantly greater improvements in sentence repetition, logical memory and paired associate learning tasks were observed at 12 weeks compared with the 17 children who receive placebo. (Mitra-Ganguli *et al*. 2017: 3)

These are significantly different from the usual suspect list of effects, though I predict explicitly cognitive studies will yield a crop of similar observations, which I'll have to compare at some point. (Thus far I've read relatively few neurocognitive studies in this cycle.)

> It is possible that the dosage of EBM used in this study might have been too low to effects these central nervous system actions that could ultimately have a positive impact on attention and memory. (Mitra-Ganguli *et al*. 2017: 11)

This may certainly be the case. In animal studies, for example, 40 mg/Kg does nil, while 80 mg/Kg shows demonstrable improvement. The more the merrier, eh. Oh yeah, "The dose of BM extract used in our study (250 mg/day)" (*ibid*, 11) of course does next to nothing. The case of Ginkgo biloba is a good illustration - one can take low doses regularly for years and not notice anything besides not getting as sleepy, and then find out that clinically evident effects appear only after double the dose advised on the packaging.

> There is also a possibility that **the bioavailability of Bacopa** may have been reduced in a food supplement matrix or in a beverage powder rather than a capsule. Previous studies have used Bacopa extract in the form of a capsule (Negi et al. 2000) or syrup (Ramarao et al. 2011), and **it would be of interest to compare whether the efficacy of Bacopa differs according to method of administration** as this may affect bioavailability. (Mitra-Ganguli *et al*. 2017: 11)

It certainly would. Bacosides are notoriously non-water-soluble. The best results could probably found with Ghee (fat-soluble?) or with alcoholic tincture. Even though this research did not yield positive results, the authors should be thanked for their admirable compendium of references and for publishing negative results, which are very much needed unless the barrage of positive results give the false impression that it works no matter what.

Tanwar, Tanuj; Arvind Kumar, Fahim Raja, Saniya B. Kamal and Sourab Dua 2016. Effect of *Bacopa monnieri* Extract on Storage and Microbial Quality of Vacuum Packaged Chicken Nuggets. *Journal of Pure & Applied Microbiology* 10(3): 1977-1986.

> Today, consumers demand for organic, safe, natural and high quality foods. The preference of consumer towards natural food compels the food industry to work upon and include natural antioxidant in meat products to impart oxidative stability (Camo *et al*. 2007). **The herbal extract can act as a potent natural antioxidant which can be used in different meat products**. This antioxidant has potency to act against lipolysis and proteolysis thereby imparting protein and lipid stability. The addition of these alcoholic aqueous extracts of herbs not only improves the sensory characteristic but also enhance shelf-life of the meat products (Wojdylo *et al*. 2007). (Tanwar *et al*. 2016: 1977)

Is that really the best use for an endancered medicinal plant? Are chicken nuggets here really considered "natural food"?

> The pH of *Bacopa monnieri* L. extract fortified vacuum packaged chicken nuggets was recorded to be significantly ($p<0.05$) lower as compared to vacuum packaged control. The pH was increased significantly on

> successive storage days irrespective of levels of fortification of *Bacopa monnieri* L. extract in vacuum packaged chicken nuggets including vacuum packaged control chicken nuggets. However, the inclination in pH level was significantly ($p<0.05$) lower in treated product as compared to vacuum packaged control. It may be due to the fact that *Bacopa monnieri* L. extract **contains bacoside and other phenols and flavonoids which are proton donors and acidic in nature**. This was supported by the finding of Velasco and Williams (2011), and their work was also suggestive of decline of pH in meat product with increase in successive increase level of *Bacopa monnieri* L. extract incorporation in vacuum packaged chicken nuggets. (Tanwar *et al*. 2016: 1979)

Not sure what to do with this information, but will record it nonetheless.

> The TBA value indicated that control vacuum packaged chicken nugget was not suitable for consumption on 45th day of refrigeration storage whereas **all levels of *Bacopa monnieri* L. extract incorporated vacuum packaged chicken nugget was found to [|] be suitable for consumption even on 45th day**. This was an indicative of the fact that *Bacopa monnieri* L. extract had preventive effect on lipid peroxidation and hence enhanced its shelf-life. (Tanwar *et al*. 2016: 1981-1982)

Damn you. We're stealing the secondary metabolites of plants responsible for their longevity for our own longevity, not that of processed meat products!

> The terbal extract had affected microbial cell by various antimicrobial mechanisms. **It may disrupt enzyme system, disrupt genetic material of bacteria** attacking on phospholipidbilayer cellular membrane and forming fatty acid hydroperoxidase (Arques *et al*. 2008; Burt *et al*. 2007). The herbal extract had antimicrobial activity and when incorporated in meat product could elongate its shelf life during refrigeration storage. **The bacoside has antimicrobial effect** against both Gram positive and Gram negative bacteria (Proestos *et al*. 2008). The present finding was also supported by Ceylan and Fung (2004) who reported significantly decline in microbial load with incorporation of herbal extract in various meat product. (Tanwar *et al*. 2016: 1942)

This is actually disconcerting. The effects of BM on various enzymes in general, I mean, not the antimicrobial effect itself, though it does raise some concern over its effects upon gut microbiota when plant material tea is consumed chronically.

> It may be due the fact that the principle component bacoside present in *Bacopa monnieri* extract had significant antimicrobial effect at refrigeration temperature. **The bacoside interact with phospholipid bilayer of microbial cell wall and cell membrane and disrupt it**. The present result was also supported by findings of Rota *et al*. (2008) who suggested Psychotropic antimicrobial affect of essential oils and extracts of herbal plants. It also **defunct electron transport system**, ion gradient and other enzyme ddependent cellular mechanisms of psychotropic bacteria (Burt 2004). (Tanwar *et al*. 2016: 1983)

While I lack compassion for psychotropic bacteria, who's to say that this mechanism of action could not be operative in humans as well? Concerned.jpg

Kishore, Lalit; Navpreet Kaur and Randhir Singh 2016. Renoprotective effect of *Bacopa monnieri via* inhibition of advanced glycation end products and oxidative stress in STZ-nicotinamide-induced diabetic nephropathy. *Renal Failure* 38(9): 1528-1544. DOI: 10.1080/0886022X.2016.1227920

> Oxidative stress also plays a key role in the pathogenesis of diabetes and diabetic complications. The excessive free radicals generation occurs in diabetes due to glucose oxidation, nonenzymatic glycation of proteins etc. **These high levels of free radicals can lead to lipid peroxidation, damage of enzyme system, and cellular organelles**. It can also lead to insulin resistance. These consequences of oxidative stress can uphold the development of complications of diabetes metillus. (Kishore, Kaur & Singh 2016: 1528)

It would appear that the synthesis of reactive oxygen species plays a key role in everything, up to and including male infertility and the spoiling of refrigerated meat products.

> *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. (Scrophulariaceae), commonly known as "Brahmi" is a medicinal herb, found throughout the Indian subcontinent in wet and marshy places. It has been **used for centuries** in Ayurvedic system of medicine as a brain tonic, memory enhancer, revitalizer of sensory organs, antianxiety, cardio-tonic, diuretic, antidepressant, and anticonvulsant agent. (Kishore, Kaur & Singh 2016: 1528)

The other extreme of the confusing timeline. Which is it then, centuries or millena?

> Previously, ***B. monnieri* and its isolate, Stigmasterol, have been reported as antihyperglycemic agents** in alloxanized diabetir rat. The present study aims to evaluate chronic complication of diabetes i.e., DN using STz-NAD model for type 2 diabetes. (Kishore, Kaur & Singh 2016: 1535)

In other wors, Stimgasterol lowers blood sugar levels.

> Induction of diabetes with STZ is associated with **the characteristic loss of body weight, which is due to increased muscle wasting** and due to the loss of tissue proteins. Oral administration of BA, BHA, and ST improved the body weight in diabetic rats. (Kishore, Kaur & Singh 2016: 1537)

Muscles are of course the first to go even with extreme fasting. Note that "mice administered with BM showed slight increase in body weight" (Hosamani, Krishna & Muralidhara 2016: 438) even without induced diabetes.

> Saponins isolated from medicinal plants are found to be **renoprotective** as they reduce fasting blood glucose and abluminuria, reverses the glomerular hyperfilteration state and ameliorates proliferative glomerular pathological changes during the early stages of DN in rat models. **Saponins produce a significant reduction in blood glucose and lipid profile**. This hypoglemic action is due to the nature of **saponins** to **stimulate β-cells to produce insulin**. (Kishore, Kaur & Singh 2016: 1538)

Interesting. "Renoprotective" is typically missing from the listings of positive effects. Would this also mean that people with blood sugar issues should avoid using BM as a nootropic?

Jain, Shilpi; Arjun Singh, Puja Khare, D. Chanda, Disha Mishra, Karuna Shanker and Tanmoy Karak 2017. Toxicity assessment of *Bacopa monnieri* L. grown in biochar amended extremely acidic coal mine spoils. *Ecological Engineering* 108A: 211-219. DOI: 10.1016/j.ecoleng.2017.08.039

> Here, we examined the response of biochar for reducing the phytotoxicity of Al, Cd, Cr, Cu, Fe and Pb in *Bacopa monnier* L. cultivated in contaminated mine soil. The [|] hypotheses for the study are 1. What is the effect of BC on the metal accumulation on the plant? 2. Whether the *Bacopa monnier* L. grown in the area of mine spoil could have any toxic effects on human health after consumption? [] To achieve these aims, bacopa plants were selected for this study firstly, it could be easily grown in the marshy land and good phytoremediator (Mirsha et al. 2016; Singh et al. 2006). Secondly, it is wildly cultivated and one of the most important plants in Ayurveda (Mishra et al. 2016). (Jain *et al*. 2017: 211-212)

From centuries to millenia, again. I'm worried about the heavy metal content in Bacopa because Ayurvedic plants cultivated in India have a 21 % chance of being contaminated (Wikipedia).

> For this study, 18 mice (9 males and 9 females) were taken and divided into three groups (control, treated and untreated) comprising 3 male and 3 female mice in each group. The animals were maintained at 22 ± 5 °C with humidity control and also on an automatic dark and light cycle of 12 h. The animals were fed with the standard rat feed and provided libitum drinking water. Mice of grou 1 were kept as a control and animals of groups 2, and 3 were kept as an experimental. **The animals were acclimatized for 7 days in the experimental environment prior to the actual experimentation**. (Jain *et al*. 2017: 216)

Instead of giant rats, I think the short story should revolve around very advance alien scientists who similarly acquire 18 humans (capture them from the streets at night, for example), and divide them into experiment groups. They'll have 7 days to "acclimatize" with their situation before some weird experimentation begins, which is concluded by them being decapitated. The "standard human feed" could be chicken nuggets.

> Biomass yields in T3 and T6 were slightly, but significantly less (3 %) than control; however, **bacoside content was slighly higher than the control soil** (T1). Biochar treatment showed significant ($P < 0.05$) enhancement in plant biomass yield as compared to overburden treatments without biochar, **the enhancement in the yield of bacopa grown in biochar treatment was 32 %**. PLants grown it the overburden treatment without biochar (T3 and T6) had lower chlorophyll content as compared to (T1). Similar pattern was also observed for the protein content. (Jain *et al*. 2017: 217)

The researchers testing bacteria and nutrients to increase the secondary metabolite yield should be reading this.

> **No metal was detected in the alcoholic extract** due to insolubility of metals in organic solvent. Hence, this portion was not considered for the toxicity study. However, the toxicity of aqueous extract was assessed by *in vivo* acute oral toxicity in Swiss-albino mice. (Jain *et al*. 2017: 217)

A definite reason to prefer the processed (bacoside content enhanced) extract: it's a guarantee of no heavy metal pollutants.

> As the Bacopa is as an alternative medicine and extensively consumed by the local people in India. Hence, it could contribute to the intake of heavy metals. Risk assessment index (HQ and THQ) evaluation indicates that **adverse health effects are not likely to occur after consuming the Bacopa grown on overburden**. [...] Whereas, the HQ values calculated for the present study are in the range of 0.01-0.24. Also, all THQ values for all estimated metals were lower than 1.0. Our results suggested that serious risk of adverse health effects through the ingestion of contaminated Bacopa to local inhabitants is low. (Jain *et al*. 2017: 218)

Well, that's a relief: "no metal toxicity was observed" in the mice.

Al-Hasawi, Nada Ahmad 2017. A Comparative Study of the Polysialylation Inhibition in the Kelly Neuroblastoma Cell Line by *Withania somnifera* and *Bacopa monnieri* Extracts. *International Journal of Applied Research in Natural Products* 10(1): 32-41.

> In mammals, PSA [polysialic acid] is mainly attached to the neural cell adhesion molecule (NCAM), which expressed on cell membranes, and plays a role in neural development and recognition. Highly polysialylated NCAM is abundant in the embryonic tissues. After birth, most NCAM molecules lose PSA, and in the adult brain, **polysialylated NCAM is continually expressed in areas where neural plasticity persists, including the hippocampus and olfactory bulb**. (Al-Hasawi 2017: 32)

I knew that the hippocampus remains active in producing new neural cells (per the neurogenesis hypothesis) but that the olfactory bulb does, too, is new to me. Does this imply that it is easier to learn new smells in later life?

> In spite of the possibility of inhibiting PSA synthesis by unnatural precursors or CMP molecules, **these inhibitors are highly hydrophilic and unable to pass through cell membranes**, and increasing cell permeability is necessary to ensure their potency. Thus, PSA suppression by **inhibitors with more "drug-like" qualities** is necessary for inhibiting polysialyltransferases in the Golgi, with good **pharmacokinetic parameters**. (Al-Hasawi 2017: 33)

Terminology for bioavailability and substrate-specific transporter activities.

> Scientific studies have demonstrated the **multi-pharmaceutical utilization** of *W. somnifera* for its neuroprotective, neuro-regenerative, anti-oxidant, anti-inflammatory, anti-stress, and immune-modulatory properties, as well as its anti-cancer potential. (Al-Hasawi 2017: 33)

Phraseology for the long list of positive effects common to general descriptions of *B. monnieri*.

> Taken together, it was shown that treating Kelly cells with the water and hexane extracts of *W. somnifera* significantly reduced PSA level without significantly affecting cell survival, whereas **treating these cells with the same extracts of *B. monnieri* has no significant potential of reducing PSA level** despite the significant reducing effect on cell survival. (Al-Hasawi 2017: 40)

Noted. Though the author did not discuss possibilites of what went wrong. Could the extraction method have been faulty? I couldn't make out the chemical portion, but I noticed that in this study the *leaves* of *B. monnieri*. It is reported that the "highest concentration of bacoside A is present in stolon (9.54 mg/g dry wt) followed by leaves (4.73 mg/g dry wt) and roots" (Jeena *et al*. 2017: 2), meaning a portion of the plant with less bacoside content was used.

Ullah, Ihsan; Fazal Subhan; Zengbing Lu; Sze Wa Chan and John A. Rudd 2017. Action of *Bacopa monnieri* to antagonize cisplatin-induced emesis in *Suncus murinus* (house musk shrew). *Journal of Pharmacological Sciences* 133(4): 232-239. DOI: 10.1016/j.jphs.2017.03.001

> *BM* has **a long history of clinical use** in the Ayurvedic system of medicine since ancient times. Attempts have been made to identify its active constituents, and to determine its mechanism of action in anxiety and depression. Indeed, a variety of herbal formulations containing *BM* extract are available and are described as neurotonics. Studies investigating its mechanism of action have focused on its calcium channel blocking and anti-oxidant activity. Recent studies indicate that *BM* extracts are more effective than metoclopramide to reduce cisplatin-induced emesis in pigeons, via **a mechanism that prevents increases in dopamine in the brainstem and increases in 5-HT [serotonin] in the intestine**. (Ullah *et al*. 2017: 232)

That's a tactful way to circumnavigate the issue of the age of Ayurveda. The effects on serotonin and dopamine are getting more specific.

> *BM* was **collected** in the month of November (2010) **from Rumalee stream** near Quaid-e-Azam University, Islamabad Pakistan, and was authenticated by Prof. Dr. Muhammad Ibrar, Department of Botany, University of Peshawar. A specimen was submitted to the herbarium for future reference (voucher No 7421). (Ullah *et al*. 2017: 234)

Thus far I've read it being gathered from botanical gardens, bought from the local market, from accredited distributors, etc. but this is the first DIY collecting I've noticed.

> Episodes of emesis were characterized by **rhythmic abdominal contractions that were associated with either oral expulsion of solid or liquid materials from the gastrointestinal tract** (i.e. vomiting) or without the passage of materials (i.e. retching movements). Two consecutive episodes of retching and/or vomiting were considered separate when an animal changed its location in the observation chamber or when the interval between retches and/or vomits exceeded 2 s (Lau et al. 2005). (Ullah *et al*. 2017: 235)

Hesus Kristos. This is how aliens would describe humans vomiting spoiled "standard human feed" (chicken nuggets, mcburgers, etc.).

> However, the anti-emetic profile of MPG in our studies is different from both the *BM* extracts and palonosetron which may infer that ***BM* anti emetic mechanism is not through its purported action to reduce oxidative stress**, and/or the oxidative stress induced by aluminium is different from cisplatin; certainly cisplatin is highly emetic, whereas aluminium formulations have beneficial actions against dyspepsia. (Ullah *et al*. 2017: 238)

For once the oxidative stress reduction mechanism is not seen as the primary effect.

> The **anti-dopaminergic** and **anti-serotonergic** effect of *BM* fractions and subsequent suppression of cisplatin-induced emesis has been observed in the pigeon against cisplatin. Conceivably, **a reduction of dopamine and 5-HT in the brain and periphery** may also contribute to the anti-emetic activity of *BM* fractions. However, *BM* is also reported to have voltage and receptor-operated calcium channel blocking activity. (Ullah *et al*. 2017: 238)

The effects no-one lists in those lengthy iterations (anxiolytic, etc.).

Mishra, Amrita; Arun K. Mishra and Shivesh Jha 2018. Effect of traditional medicine brahmi vati and bacoside A-rich fraction of *Bacopa monnieri* on acute pentylenetetrzole-induced seizures, amphetamine-induced model of schizophrenia, and scopolamine-induced memory loss in laboratory animals. *Epilepsy & Behavior* 80: 144-151. DOI: 10.1016/j.yebeh.2017.12.040

> Conventional treatment of epilepsy consists primarily of anticonvulsant medications. Although these drugs often control or reduce the frequency of seizures, some patients show little or no improvement. These medications only control the seizure but do not **cure** other symptoms like **memory loss**. In complcated cases where epileptic seizures are associated with schizophrenia and memory loss, the medication becomes complex, and patients have to take many medicines together. These medications cause side effects, dizziness, and toxicity. The use of traditional medication has increased dramatically in recent times. A significant numbers of these medicines are used for treating patients with neurological and psychiatric disorders. (Mishra, Mishra & Jha 2018: 144)

How much potential is there for BM to actually cure memory loss? Would regulating pre- and post-synaptic proteins and inducing the formation of new dendrites do the trick?

> A number of medicinal plants have been reported to have significant anticonvulsant, memory-enhancing, and antischizophrenia activities. However, most of the studies carried out on these plants are on extracts or chemical fractions. **In Ayurvedic therapeutics, the plants are normally processed in combination with other plants or with mineral- or animal-derived substances**. Thus, majority of the pharmacological studies are not in conformity with indications mentioned in Ayurvedic classics. Keeping this fact into consideration, the present study was designed to evaluate anticonvulsant, memory-enhancing, and antischizophrenia activities of BV [Brahmi vati], which is **a traditional Ayurvedic formulation** used for centuries with claimed efficacy in treatment of convulsions, mental disorders, heart weakness, and fever. (Mishra, Mishra & Jha 2018: 145)

Some 20 articles into this cycle it actually gets interesting. With all the lipservice to Ayurveda in these studies - mostly limited to emphasizing its age, which varies from a few centuries up to seven thousand apparently - none have given very detailed information about its original use.

> It contains abhraka bhasma (mica), sangeyasaba bhasma (jadite), akik bhasma (agate), manikya bhasma (ruby), candrodaya (sulfur and mercury), pravala bhasma (red coral), kaharuba pisti (amber), svarna bhasma (gold foil), mukta bhasma (pearl), brahmi (*Bacopa monnieri*), nisotha (*Operculina turpethum*), aguru (*Aquilaria agallocha*), kumkuma (*Crocus sativus*) as its main ingredients and twenti-four other plant drugs. (Mishra, Mishra & Jha 2018: 145)

Okay. The Wikipedia pages for these plants are somewhat uninformative. I may have to look into whether any of them are acquireable. The full table, *ibid*.:

Local nameBotanical name/sourcePart usedQty Abhraka bhasmaCalcinated biotite mica-6 gAguru*Aquilaria agallocha* RoxbHeart wood18 gAkarkara*Anacyclus pyrethrum* DC.Root4 gAkik bhasmaCalcined agate-6 gAmberAmbergrisSubstance produced from digestive system of sperm whales18 gAnisuna*Pimpinella anisum* Linn.Fruit4 gAshwagandha*Withania somnifera* Dunal.Root4 gBrahmi*Bacopa monnieri* Linn.Aerial part18 gCandrodayaCalcined suphur and mercury-6 gChitraka*Plumbago zeylanica* Linn.Root4 gDhanyaka*Coriandrum sativum* Linn.Fruit4 gEla*Elettaria cardamomum* Linn.Seed4 gJatipatri*Myristica fragrans* HouttAril/mace, Seed4 gKaharuba pistiProcessed amber -6 gKasturi/Lata kasturi*Hibiscus abelmoschus* Linn.Seed18 gKrsnajiraka*Carum carvi* Linn.Fruit4 gKulinjana*Alpinia galanga* Willd.Rhizome4 gKumkuma*Crocus sativus* Linn.Stigma18 gKustha*Saussurea lappa* C.B. ClarkeRoot4 gLavanga*Eugenia caryophyllata* Thunb.Flower bud4 gManikya pistiProcessed ruby-6 gMukta bhasmaCalcined pearl-6 gNagakesara*Mesua ferrea* Linn.Androcium4 gNisotha*Operculina turpetha* Linn.Root18 gPatra*Cinnamomum tamala* Buch. Ham.Leaf4 gPippali(mula)*Piper longum* Linn.Fruit, Root4 gPravala bhasmaCalcined Red Coral-6 gRumimastagi*Pistacia lentiscus* Linn.Exudates4 gSangeyasaba pistiProcessed jadite-6 gSankhapuspi*Convolvulus pluricaulis* ChoisyPlant4 gSurpha*Foeniculum vulgare* MillFruit4 gSvarna bhasmaCalcined gold foil-6 gSveta Chandana*Santalum album* Linn.Heart wood4 gTvak*Cinnamomum zeylanicum* Blume.Stem bark4 gVansalochana*Bambusa arundinacea* Retz. WilldSilicious concretion4 g

I'll have to look into these in due time.

> This mixture was ted [sic] with *Bacopa monnieri* Linn. juice and by the hand rolling process prepared pills of about 250 mg. (Mishra, Mishra & Jha 2018: 146)

Dose too low.

> Ingredients of brahmi vati namely *Crocus sativus* stigmas, *Convolvulus pluricaulis*, *Aquilaria agallocha*, *Plumbago zeylanica*, *Piper longum* have been previously reported to possess anticonvulsant potential. *Bacopa monnieri* (ethanolic extract at 50 mg/g) has also been reported to have anticonvulsant activity; but in the present study, the BM-treated group did not show a significant response. (Mishra, Mishra & Jha 2018: 149)

Administer an insignificant dose, receive insignificant results.

> Other ingredients like *Piper longum*, *Convolvulus pluricaulis* and *Crocus sativus* have also been previously reported to possess **memory-enhancing activity**. (Mishra, Mishra & Jha 2018: 150)

"Curcumin, also had improved memory retention" (Leung *et al*. 2017: 15), but turns out to be a waste of time, and the animal experiments for memory and learning (Morris water navigation task) are not very convincing overall.

> Brahmi vati, which is a combination of herbs and mineral products, has shown significant effects in comparison with a single plant bacoside A-rich extract of *Bacopa monnieri* at the same dose. [...] Brahmi vati was found to possess significant anticonvulsant, antischizophrenia, and memory-enhancing activities. The **polyherbomineral** traditional formulation brahmi vati was found to be more effective in comparison with bacoside A-rich extract of *Bacopa monnieri* plant at the same dose. (Mishra, Mishra & Jha 2018: 150)

The traditional formula was interesting in itself but several of those plants grow only high up in Indian mountains. I'll have to check the availability in stores, but some can be rather easily acquired.

> High MDA [malondialdehyde, a marker for oxidative stress] and diminished GSH [glutathione, an important antioxidant] status been linked with normal aging, as well as with neurodegenerative diseases. Brahmi vati administration decreased brain MDA levels and increased GSH levels. In the BV-treated groups, brain AChE [acetylcholinesterase, an neurotransmitter enzyme] activity significantly decreased. The involvement of the cholinergic system in learning/memory has long been established. It is expected that **decreased AChE activity may enhance cholinergic activity by raising AChE level** (inhibition of metabolism), thereby maintaining/improving cognitive functions. (Mishra, Mishra & Jha 2018: 150)

Okay. Decrease in activity may raise its level. I think I need to acquire the basics of neurochemistry for this.

Srimachai, Sirintorn; Sylvie Devaux, Celine Demougeot, Sarawut Kumphune, Nina D. Ullrich, Ernst Niggli, Kornkanok Ingkaninan, Natakorn Kamkaew, C. Norman Scholfield, Sompol Tapechum and Krongkarn Chootip 2017. *Bacopa monnieri* extract increases rat coronary flow and protects against myocardial ischemia/reperfusion injury. *BMC Complementary And Alternative Medicine* 17(1): Article 117. DOI: 10.1186/s12906-017-1637-z

> It is unlikely that any classical single substance or drug could perform in this manner, but several multifunctional herbals have the potential to fulfill such a role. [□] They include, the medicinal Ayurvedic herb, which is **thought to improve cardiovascular function**. Thus, oral *B. monnieri* given to rats for three weeks reduced biochemical and histopathological perturbations caused by ischemia/reperfusion (I/R), while increasing myocardial antioxidant enzymes and reducing myocardial apoptotic signaling proteins. (Srimachai *et al*. 2017: 2)

BM is frequently described as "cardiotonic", though I haven't seen anything very specific.

> There is also some evidence that *B. monnieri* improves systemic vascular function. **It relaxes a wide range of arteries**, ppartly through endothelial NO release and in vascular smooth muscle by inhibiting Ca^{2+} influx and Ca^{2+} release from the sarcoplasmic reticulum. Nevertheless, chronic oral administration of *B. monnieri* to rats for 12 weeks **increased cerebral blood flow without changing blood pressure**. This is particularly important because *B. monnieri* has been traditionally used to enhance memory and several clinical trials suggest that it does have nootropic actions. (Srimachai *et al*. 2017: 2)

Does this imply calcification?

> ***B. monnieri* increased coronary flow in normal hearts**. In normalyl perfused isolated rat hearts, during stabilization, all hemodynamic parameters including coronary flow, LVDP and HR remained constant and similar in all treatment groups. Application of 30 or 100 µg/ml *B. monnieri* for 30 min produced **a concentration-dependent increase** in coronary flow. (Srimachai *et al*. 2017: 5)

An explicitly cardiotonic effect.

> This implies that contractility was not solely a direct consequence of better blood flow. One explanation for this disconnect could invlove Ca^{2+} influx, which we show was inhibited in isolated myocytes. On the other hand, inhibition of vascular smooth muscle L-type Ca^{2+} **maximises the vasodilation through the lingering action of *B. monnieri*, thus providing metabolic resources to re-establish the extra- and intracellular milieu**. (Srimachai *et al*. 2017: 8)

As with the modification in the AChE mechanism, it would appear that Bacopa is a resource reallocator.

> These **anti-inflammatory effects of** *B. monnieri* may be mediated through one of its constituents, **betulic acid** (Viji *et al*. 2010; Zhao *et al*. 2013). (Srimachai *et al*. 2017: 8)

One by one BM's phytoconstituents become clearer.

> *B. monnieri* protected against I/R injury in rat heart as judged by its ability to recover coronary flow, contractile force and function, and reduced infarct volume. As such, [|] it could form the basis of a promising **cardioprotectant** (and **cerebroprotectant**) for patients at risk from infarcts. In pursuing this, the protectant and cytotoxic components need to be identified and plant strains or exrtaction protocols showing more efficacious chemical profiles selected. (Srimachai *et al*. 2017: 8-9)

It seems probable that the various phytoconstituents will be isolated for treatments of epilepsy, diabetes, and cardial/coronary issues.

Kishore, Lalit; Navpreet Kaur and Randhir Singh 2017. Bacosine isolated from aerial parts of *Bacopa monnieri* improves the neuronal dysfunction in Streptozotocin-induced diabetic neuropathy. *Journal of Functional Foods* 34: 237-247. DOI: 10.1016/j.jff.2017.04.044

> **Diabetic peripheral neuropathy (DPN)** is one of the major complications caused by long-standing hyperglycemia and frequently results in clinically significant morbidity (Balakumar, Arora, Ganti, Reddy, & Singh 2009). [...] One mechanism that has been recognized to play a significant role in **the pathogenesis of sensory neuron damage**, is the process of reactive diacarbonyls forming AGEs due to hyperglycemia (Jack & Wright 2012). Collectively these pathways cause an imbalance in the mitochondrial redox state of the cell and lead to excessive formation of reactive oxygen species (ROS). (Kishore, Kaur & Singh 2017: 237)

The exact stuff Paul Stamets claims Lion's mane can remedy (by stimulating nerve growth factor, apparently).

> A study conducted by Ghost, Maity, & Singh 2011 proved that **Bacosine**, a triterpene from *B. monnieri*, **increase in peripheral glucose consumption** as well as protection against oxidative damage in alloxanized diabetes. (Kishore, Kaur & Singh 2017: 238)

Another phytoconstituent with an interesting function.

Muszyńska, Bożena; Maciej Łojewski, Katarzyna Sułkowska-Ziaja, Agnieszka Szewczyk, Joanna Gdula-Argasińska and Patrycja Hałaszuk 2016. *In vitro* cultures of *Bacopa monnieri* and an analysis of selected groups of biologically active metabolites in their biomass. *Pharmaceutical Biology* 54(11): 2443-2453. DOI: 10.3109/13880209.2016.1158843

> *Bacopa monnieri* (L.) Pennell Scrophulariceae (Water hyssop), known locally in India as Brahmi or Jalanimba, is one of the most important plants in the system of Indian medicine called Ayurveda. *Bacopa monnieri* has been used in India for **5000 years** to treat epilepsy and insomnia, and as a sedative and anxiety reducing herb. (Muszyńska *et al*. 2016: 2443)

Back to a generous estimation.

> Based on previous studies, these effects are due to **the ability of the plant extracts to modulate the cholinergic system** (Peth-nui et al. 2012). Compounds which are attributed to the above activities are bacosides and triterpenoids belonging to the saponins (Rastogi et al. 2012). This plant is also used in the treatment of neurodegenerative diseases (e.g., Alzheimer's disease or Parkinson's). It also exhibits antioxidant, anti-inflammatory, antipyretic, antiulcer, cardioprotective, **cooling**, laxative and **adsorbing** effects (Biswas et al. 2012). It is used in cases of dermatitis, anemia, diabetes, cough, swelling, fever, arthritis, anorexia and dyspepsia. Hydro-alcoholic and alcoholic extracts activate detoxification processes, support processes of the renewal and regeneration of tissues, intensify the processes of protein synthesis, stabilize the structure of cell membranes and prevent the overgrowth of the prostate. (Muszyńska *et al*. 2016: 2443)

I swear these lists are getting longer and longer.

> In the bloodstream, this herb functions as **a metal chelating agent** able to remove any excess of toxic metals. It is also used in phytoremediation for the disposal of heavy metals such as damium and chromium. (Muszyńska *et al*. 2016: 2443)

Useful, should you buy plant material from India that's contaminated with toxic metals. One study (above) on BM's phytoremediation (Jain *et al*. 2017) explicitly excluded chromium. What's up with that?

> Information about the presence of compounds from other groups, for example, indole and phenolic compounds, fatty acids and sterols, in this plant, is limited, but the content of these compounds might participate in the physiological activity of *B. monnieri*. **Indole compounds are involved in the regulation of sleep, mood**; it coordinates the work of the biological clock controlling circadian rhythm, exhibits anti-cancer properties, and plays a neuroprotective role. Indole derivatives are also compounds with anti-inflammatory and analgesic properties. (Muszyńska *et al*. 2016: 2444)

Only previous mention in this post: "Gene constructs contained the terpenoid indole alkaloid (TIA) pathway from *Catharanthus roseus* were tested for heterologous expression." (Sharma *et al*. 2017: 23)

> In the current study, **we did not find any free sterols in biomass from *in vitro* cultures of *B. monnieri***. These results are in contrast to those from Chatterji et al. (1963) who observed stigmasterol, stigmastanol and β-sitosterol. The difference between these and the current analysis was as follows: plant material used (naturally grown versus *in vitro* culture) and method of determination (melting point vs HPLC). (Muszyńska *et al*. 2016: 2447)

Turns out that wild specimens may be preferable for some phytoconstituents.

> **Serotonin** has a wide spectrum of pharmacological activity and it acts as a neurotransmitter in the central nervous system and, together with melatonin, is a regulator of the daily rhythm. Moreover, it is produced not only in the brain bt mainly by enterochromaffin-like cells in the duodenum and it is involved in the contraction of smooth muscles, regulates gastrointestinal motility, affects blood pressure, participates in blood clotting and acts as an antioxidant (Turner et al. 2006; Kaneez & Arshad 2007; Keszthelyi et al. 2009). Serotonin produced endogenously in the brain is involved in the regulation of sleep, anxiety, aggression, body temperature, mood, maturation process, regeneration and reduction of cell-aging processes which lead to a general improvement of the immunological system of the body. (Muszyńska *et al*. 2016: 2449)

General description of what serotonin does. The interaction between BM and 5-HT are still not clear (to me), but we're slowly working towards more clarity.

> In the case of L-tryptophan addition to the medium, its influence was only observed on L-tryptophan level in the biomass (an almost 10-fold increase). This suggests that **the added compound passed to the cultured explants**. However, the mere fact of the prevalence of indole compounds in the plant might suggest that **these secondary metabolites can support the antidepressant effect of bacosides**. Zinc and magnesium are activators of enzymes which may explain the increase of the metabolites. It should be noted that the levels of L-tryptophan and serotonin are high when compared with garlic (approx. 0.1 mg/g DW L-tryptophan) and *Hypercium perforatum* from *in vitro* cultures (Muszyńska et al. 2014) or an edible mushroom *Leccinum scabrum* (approx. 0.27 mg/g DW L-tryptophan and 0.2 mg/g DW serotonin) (Muszyńska et al. 2013). (Muszyńska *et al*. 2016: 2449)

Interesting stuff.

> Phenolic compounds were examined during the process of phytochemical screening by Subashri and Koilpillai (2012) and Shah et al. (2012) who only reported that these kinds of secondary metabolites are found in *B. monnieri*. Both assign the [||] antioxidant properties of this plant to flavonoids and phenolic compounds. We found three phenolic compounds in *B. monnieri*. The highest concentration of chlorogenic acid (0.70 mg/g DW) and neochlorogenic acid (0.40 mg/g DW) were found in material supplemented with 0.5 g/L serine, and caffeic acid (0.04 mg/g DW) in biomass supplemented with 0.1 g/L L-tryptophan. [...] The content of the examined phenols in *B monnieri* is high for plants [...] (Muszyńska *et al*. 2016: 2450-2451)

Does the bacoside extraction process exclude these secondary metabolites?

> The third most common unsaturated fatty acid is **myristoleic acid** (12.6 %. Unlike the previous two, this **is rare in nature**. One of the major sources of this fatty acid is the seed oil from plants of the Myristicaceae, comprising up to 30 % of the oil in some species. (Muszyńska *et al*. 2016: 2452)

Notice that the traditional *Brahmi vati* formula prescribes the aril/mace as well as the seeds of "Jahipatri" or *Myristica fragrans* Houtt (Mishra, Mishra & Jha 2018: 145). Could it be that the traditional formulae complements (that is, increases the dosage of) the rare phytoconstituents already present in BM?

> A significant repression of COX-2 and cPGES proteins was noted both in the cells treated with *B. monnieri* extracts alone and in the cells activated with LPS which may be due to **synergistic anti-inflammatory effects of indolic, phenolic, fatty acids, bacoside A and other compounds in *B. monnieri* extract**. Cyclooxygenase-2 is a key enzyme in the inflammatory response, decreasing the expression of this protein by some compounds may be regarded as an anti-inflammatory characteristic. (Muszyńska *et al*. 2016: 1452)

Building a case against the bacoside A increased extract that excises other compounds. This was a better paper than most.

Sarkar, Sayantika and Sumita Jha 2017. Morpho-histological characterization and direct shoot organogenesis in two types of explants from *Bacopa monnieri* on unsupplemented basal medium. *Plant Cell, Tissue and Organ Culture* 130(2): 435-441. DOI: 10.1007/s11240-017-1231-6

> *Bacopa monnieri* (Linn.) Wettst. belongs to Scrophulariaceae family and is valued as **a powerful memory enhancing and brain rejuvenating herb** (Mukherjee and Dey 1966). The therapeutic property of this plant is attributed due to the presence of different dammarine type triterpenoid bacopa saponins or bacosides (Majumdar et al. 2013). (Sarkar & Jha 2017: 435)

Powerful?

> Ever since Skoog and Miller (1957) postulated that plant hormones are centrally involved in organogenic processes, it has been amply demonstrated in literature that **the fate of meristemoids can be manipulated by exogenous supply of hormones** (Thorpe 1980; Tran Than Van 1980; Hicks 1994) or by insertion of T-DNA genes specifying the synthesis of axins or cytokinins (Owens et al. 1998; Wabiko and Minemura 1996). (Sarkar & Jha 2017: 440)

Phytohormones make micropropagation of plants more efficient.

Shahid, Muhammad; Fazal Subhan, Gowhar Ali, Ihsan Ullah, Javaid Alam, Sami Ullah and Khalid Rauf 2017. Neuroprotective effect of *Bacopa monnieri* against morphine-induced histopathological changes in the cerebellum of rats. *Pakistan Journal of Pharmaceutical Sciences* 30(6): 2067-2074.

> *Bacopa monnieri* (Linn.) Pennell [**Syn. *Bacopa monniera*** (L.) Wettst., *Herpestis monniera*, *Gratiola monniera*] (family - *Scrophulariceae*) known as "Brahmi" in India and "Jas Neem Booti" in Pakistan, is a perennial herb, which is found in marshy places around the world including Pakistan (Qureshi and raza Bhatti 2008). It is used in traditional medicine for **the management of anxiety, poor cognition and lack of concentration** (Russo and Borrelli 2005). The major chemical constituents isolated from *B. monnieri* are dammarane type triterpenoid saponins with jujubogenin and pseudojujubogenin as the aglycones including bacosides A_1-A_3, bacopasaponins A-G and bacopasides I-V (Murthy *et al*. 2006; Deepak *et al*. 2005). (Shahid *et al*. 2017: 2067)

The synonym case (*Bacopa monnier**a***) is so bad that if you search EBSCO with the ending *-a* instead of *-i* you'll get a completely different set of results. It's possible that whole realms of research live a distinct life unmet by each other because of one letter.

> Purkinje cells are GABAergic neurons, which serve as the sole output of the cerebellar cortex (Voogd and Glickstein 1998). **Morphine is especially associated with apoptosis of GABAergic neurons** (Mao *et al*. 2002). (Shahid *et al*. 2017: 2072)

Possibly why severe alcoholics likewise need GABAmimetic substances to function.

> In this study, daily pretreatment with mBME at a dose of 40 mg/kg for 14 and 21 days **provided protection against** morphine-induced **histopathological changes in the cerebellum**. The tested dose of *B. monnieri* is considered as safe and is based on its toxicity profile, as previously reported (Abbas *et al*. 20110. *B. monnieri* has been shown to alleviate methyl mercury induced oxidative stress (Sumathi *et al*. 2012) and thus protects the cerebellum against neurochemical and histopathological changes (Christinal and Sumathi 2013). **The neuroprotective effect of *B. monnieri* is due to its strong antioxidant activity** that decreases nitrite, nitrate and lipid peroxidation and improves catalase activity (Saraf *et al*. 2010). (Shahid *et al*. 2017: 2072)

Will there ever be consensus on the neuroprotective effects of BM and further animal experiments with only this aspect as research objective decease?

Charoenphon, Natthawut; Nanthida Anandsongvit, Piya Kosai, Kanjana Sirisidthi, Niwat Kangwanrangsan and Wannee Jiraungkoorskul 2016. Brahmi (*Bacopa monnieri*): Up-to-date of memory boosting medicinal plant: A review. *Indian Journal of Agricultural Research* 50(1): 1-7. DOI: 10.18805/ijare.v50i1.8582

> According to the National Medicinal Plants Board report, the annual marked demand for Brahmi, *Bacopa monnieri* is around 1,000 tones [sic] in year 2000, which increased many fold due to its potential uses in Ayurvedic medicine to treat variety of diseases (Tripathy *et al*. 2012). In recent years, *B. monnieri* has receivd much attention worldwide due to its **wide spectrum of pharmacological activities**. (Charoenphon *et al*. 2016: 1)

No doubt the market demand has increased exponentiall since the beginning of the century. This wide spectrum is evident from common lists of positive effects.

> **Taxonomic classification**: The taxonomy of *B. monnieri* is in the Kingdom (Plantae); Subkingdom (Viridiplantae); Infrakingdom (Streptophyta); Superdivision (Embryophyta); Division (Tracheophyta); Subdivision (Spermatophytina); CLass (Magnoliopsida); Subclass (Asteridae); Superorder (Asteranae); Order (Lamiales); Family (**Plantaginaceae**); Genus (Bacopa); Species (*B. monnieri*) (ITIS 2015). (Charoenphon *et al*. 2016: 1)

What is "Scrophulariceae", then?

> **Neuroprotective activity**: The active constituents responsible for *B. monnieri*'s cognitive effects are bacosides A and B, moreover, **triterpenoid saponins are responsible to enhance nerve impulse transmission** (Mahatoe *et al*. 2000; Hou *et al*. 2002; Chakravarty *et al*. 2001; 2003). The bacosides also **aid in repair of damaged neurons by enhancing kinase activity, neuronal synthesis, restoration of synaptic activity, and nerve impulse transmission** (Singh & Dhawan 1997). Peth-Nui *et al*. (2012) demonstrated that *B. monnieri* suppresses acetylcholinesterase activity resulting in enhanced [|] cholinergic function, which in turn enhances attention and memory processing and increases working memory in elderly people. (Charoenphon *et al*. 2016: 2-3)

Haven't seen all that much about improving nerve impulse transmission in recent literature. Likewise with protein kinase activity. Maybe upcoming papers will shed more light.

> The patients involved in this trial also reported improvement in their quality of life, and **decrease in the irritability** and insomnia. (Charoenphon *et al*. 2016: 3)

Hoarseness.

Singh, Babita; Shivani Pandey, Satyndra Kumar Yadav, Rajesh Verma, Surya Pratap Singh and Abbas Ali Mahdi 2017. Role of ethanolic extract of *Bacopa monnieri* against 1-methyl-4-phenyl-1,2,3,6-tetrahydropyridine (MPTP) induced mice model via inhibition of apoptotic pathways of dopaminergic neurons. *Brain Research Bulletin* 135: 120-128. DOI: 10.1016/j.brainresbull.2017.10.007

> Parkinson's disease (PD) is a second most common progressive neurodegenerative disease occurring in the old age population with the pathological manifestations of **loss of dopaminergic neurons in the substantia nigra (SN)**. The severity of the disease has been shown to be correlated with dopamine (DA) neuronal cell loss in the SN, which is consistent with the view that **the neurodegenerative process progresses over many years before any symptoms appear** (Sawle & Myers 1993). (Singh *et al*. 2017: 120)

By the looks of it (abstract) this paper could give valuable information about the interaction of BM and the dopaminergic system.

> Cells have several mechanisms by which they can decide their own individual fate, in response to unfavorable intracellular or extracellular conditions. This regulatory homeostatic function is genetically programmed and is therefore termed **programmed cell death (PCD) or apoptosis**. (Singh *et al*. 2017: 120)

This is how one learns the necessary terminology.

> Importantly, BM is a potent neuronal tonic and has been used in the treatment of many neurological deficits. The medicinal potential of *Bacopa monnieri* is extensively reported in Indian system of medicine such as **Athar-Ved, Carak Samhita, Susrutu Samhita** for treatment of epilepsy, insomnia, anxiety, mild sedative and memory enhancer (Pandey et al. 2013). BM exhibits anti-stress action, **repoiring the injured neurons** in PD (Jadiya et al. 2011; Hosamani et al. 2016) though the molecular mechanism of this ability of BM remains unknown. (Singh *et al*. 2017: 121)

Note that *Brahmi vati* is actually a mixture of herbs and minerals in which BM is merely prominent. But there does appear to be hope that BM can not only ameliorate but *cure* neurodegenerative diseases.

> However, BM treatment significantly **protected against dopaminergic damage**, compared to MTPT treated group ($p < 0.05$) whereas **only BM treated group showed no change** on comparison to control group. (Singh *et al*. 2017: 124)

All the experiments result in pretty much this: BM is neuroprotective against damaging substances but produces no observable difference against the control group. Hopefully this does no translate exactly to human trials, and benefit to healthy adults can be observed when proper tests are administered (these animal tests are mostly physical in nature, and don't test memery very reliably). I wonder if long-term studies are already going on.

> Although the anti-Parkinsonian property of BM, a medicinal plant (Jadiya et al. 2011; Hosamani et al. 2016) is known, **the mechanism of BM mediated neuroprotection is elusive**. Therefore it is worthwhile to investigate the neuroprotective efficacy of BM. In the present study, MPTP induced Parkinsonism model was used as it imposes a slow and progressive neurodegeneration, which accurately depicts PD development. In this study, it was demonstrated that **BM has potent anti-apoptotic activity** in the MPTP model of the Parkinsonian mouse, which may contribute to the behavioural improvements correlated with its treatment. (Singh *et al*. 2017: 125)

Elusive indeed. Though I'm not sure if even an endless array of substance induced damage and proximate evidence of neuroprotection will take us any further in elucidating the relevant mechanisms of action. What else can we do besides decapitating mice en masse?

> Neurotransmitter, Dopamine controls motor activity and movement. In the brain, dopamine is metabolized by monoamine oxidase (MAO) and catechol-O-methyl transferase (COMT) into its metabolites, DOPAC and HVA, respectively (Jinsmaa et al. 2009; Marchitti et al. 2007) [...] This study demonstrates that **BM potently up regulates the level of not only dopamine, but DOPAC and HVA also**. Our results suggest that the ethanolic extract of BM exhibits a strong antioxidant property, which helps in curing the oxidative damage occurring in DAergic neurons in the Parkinsonian mouse brain. (Singh *et al*. 2017: 126)

Does BM upregulate dopamine and its metabolites in healthy adult human brains? Even with animal models, where are the experiments with long-term administration?

Saoji, Suprit D.; Vivek s. Dave, Pradip W. Dhore, Yamini S. Bobde, Connor Mack, Deepak Gupta and Nishikant A. Raut 2017. The role of phospholipid as a solubility- and permeability-enhancing excipient for the improved delivery of the bioactive phytoconstituents of *Bacopa monnieri*. *European Journal of Pharmaceutical Sciences* 108: 23-35. DOI: 10.1016/j.ejps.2016.08.056

> Recent years have seen a dramatic increase in the popularity of natural products in the management of several ailments (Sikarwar et al. 2008). Among other challenges, **the poor bioavailability of the bioactive phytoconstituents is accepted as a major limitation** to the use of natural products in mainstream pharmacotherapy. Attributes such as high molecular size, **poor aqueous solubility**, and lower plasma membrane permeability of pharmacologically active phytoconstituents are known to result in overall **poor bioavailability** of these compounds, thus limiting their pharmaceutical applications (Husch et al. 2013; Manach et al. 2004). (Saoji *et al*. 2017: 23)

I wonder if the minerals (ambergris, amber, ruby, pearl, red coral, jadite, and gold foil) in Brahmi vati serve the purpose of enhancing bioavailability.

> Several pharmaceutical and nutraceutical products containing extracts of *Bacopa monnieri* are commercially available (Pravina et al. 2007). However, current literature lacks studies on the issue of the **low**

> **aqueous solubility of its extract**, and any approaches to improve the solibility. In a recent study, the authors have demonstrated success in improving the solubility and permeability of a standardized extract of *Centella asiatica* via preparation of its complex with a hydrogenated soy phosphatidylcholine (Phospholipon® 90H) (Saoji et al. 2015a). In the present study, this approach was used to assess the feasibility of improving the aqueous solibility of Standardized Bacopa Extract (SBE). (Saoji *et al*. 2017: 24)

Good, but how can a lay user improve the bioavailability of the extract? Mixing the powdered extract with hot water and then wine does not appear to be the best course. E.g. how to achieve greater bioavailability without the use of difficult-to-come-by chemicals and reagents? (Gut feeling says that Ghee might be the way to go.)

> The antidepressant-like activity of Bacopa extract is reported to be due to its adaptogenic effects via **normalization of various stress parameters and monoaminergic levels**, resulting in the restoration of normal monoaminergic neurotransmitters (Rai et al. 2003). Bacopasides, which are the major constituents of Bacopa, are also reported to exhibit antidepressant effects by improving the vital neurotransmitter activities (Chatterjee et al. 2010). (Saoji *et al*. 2017: 34)

Already well-established stuff.

Chen, Zhidan and Yanqin Yang 2017. Pharmaceutical composition and drug effect of synthetic *Bacopa monnieri* L. health promoting agent from the perspective of resistance fatigue. *Pakistan Journal of Pharmaceutical Sciences* 30(5): 1867-1874.

> Recent studies showed that *Bacopa monnieri* had good tonic effect on the nervous system, digestive system, blood circulatory system, can protect the brain mitochondrial enzyme and **improve the concentration of thyroid hormone**, anti tumor, liver protection, smooth muscle relaxation and so on. (Chen & Yang 2017: 1867)

Not necessarily a good thing. Reddit nootropics wiki entry for Ashwagandha, for example, marks hyperthyroidism as a possible side effect.

> *Withania sonmnifera* is the main active ingredient of Withanolide Withanolide compounds, [sic] such compounds can be transformed into physiological hormone the body needs, its biological activities including antibacterial, anti-inflammatory, cytotoxicity, cell immunity and anti-tumor aspects. (Chen & Yang 2017: 1868)

What? The authors should employ a native speaker to look over their grammar because much of this paper comes across as near-nonsense, e.g. from the conclusion, "can reduce cell damage caused by sports, improve *the function of the way*" (*ibid*, 1873).

Kean, James D.; Luke A. Downey and Con Stough 2017. Systematic Overview of *Bacopa monnieri (L.) Wettst*. Dominant Poly-Herbal Formulas in Children and Adolescents. *Medicines* 4(4): Article 86. DOI: 10.3390/medicines4040086

> Complementary and alternative medicines (CAM) have been widely used throughout history. One common CAM treatment from the *Ayurveda* medicinal system is *Bacopa monnieri (L.) Wettst. (B. monnieri)*, or "*Brahmi*", from the family *Scrophulariceae*. *B. monnieri*, is a perennial creeping herb that thrives in damp soils and marshes throughout the subcontinent and is classified as a nootropic (i.e., a cognitive enhancer). The ancient system of medicine, *Ayurveda* (Sanscrit for "**science of life**") embraces a holistic approach to healing; a comprehensive treatment system rather than the more commonly accepted single target, single treatment management. **In Ayurveda, efficacious CAM treatments are used in combination, rather than individually, to provide a comprehensive synergistic effect**. (Kean, Downey & Stough 2017: 1)

Neatly bypassing the question of the age of Ayurveda. As to the synergistic effect, looking at the ingredients of *Brahmi vati*, the traditional formula, I cannot help but think that perhaps BM is only the "delivery mechanism" substance that improves cerebral blood flow for other substances to hit their targets. The fact that BM shuts off some metabolic enzymes and prolongs the effects of other substances, could play into this.

> Ingredients within [...] poly-herbal formula[e abstracted from Table 1]: *Bacopa monnieri*, *Centella asiatica*, *Withania somnifera*, *Evolvulus alsinodes*, *Nardostachys jatamansi*, *Valeriana wallichii*, *Embelia ribes*, *Prunus amygdalus*, *Tinospora cordifolia*, *Terminalia chebula*, *Emblica officinalis*, *Oroxylum indicum*, *Celastrus paniculatus*, *Mucuna pruriens*, *Elettaria cardamomum* [Ela, seed], *Terminalia arjuna*, *Foeniculum vulgare* [Surpha, fruit], *Ipomoena digitata*, *Orchis mascula*, *Zingiber officinale* [ginger], *Myristica fragrans* [Jatipatri, aril/mace, seed], *Syzygium aromaticum*, *Convolvulus pluricaulis* [Sankhapuspi, plant], *Acorus calamus*, *Glycyrrhiza glabra*, *Plumbago zeylanica* [Chitraka, root], *Piper longum* [Pippali, fruit; Pippalimula, root], *Paeoniae alba*, *Spirulina platensis*, *Melissa officinalis*. (Kean, Downey & Stough 2017: 5)

Some of these (noted) are included in the Brahmi vati formula. Some three are even available at a local esoteric shop (Loitsu Keller).

> In the current review, this framework, along with the behavioural ADHD framework, highlighted **the benefits of poly-herbal formulas** on the distinct domains of visual perception, impulsivity, and attention. These domains play vital roles in children's academic abilities, allowing them greater concentration and understanding as well as reduced error-making. With the reporting of overall data, Memomet demonstrated improvement in the reasoning, language behaviour, number facility, mental speed, free recall memory, associative memory, and auditory memory domains, while it was reported that Mentat demonstrated overall benefits in reasoning, hyperactivity, peer relations, and aggression. (Kean, Downey & Stough 2017: 11)

These results should of course be interpreted with caution, and I hope to gain more exact insight once I reach the cognitive tests myself (I suspect they are further down the line in EBSCO search results).

> The extent to which the additional herbal extracts may be **working in synergism** to aid these improvements is beyond the scope of this review. (Kean, Downey & Stough 2017: 11)

Since the interactions of phytochemicals in listed plants are unknown, I'd stick to the combinations advised in the traditional Brahmi vati formula.

> In terms of the most common extracts included in the poly-herbal formulas, all of them included the Ayurvedic herb *Centella asiatica* (gotu kola), renowned for its cognitive [|] enhancing abilities and cardiovascular health. Three formulas included *Withania somnifera* (ashwagandha) a herb known for its anti-anxiety and anti-stress effects. Two formulas included ***Convolvulus pluricaulis* (shankhpushpi), an Ayurvedic herb also known for its cognitive enhancing abilities**. Two formulas included *Nardostachys jatamansi* (Jatamansi), utilised for its calming effects, as well as its anticonvulsive and antiepileptic activities. Two formulas included *Embelia ribes* (false black pepper), which has reported benefits in neuroprotection, as well as having antibiotic properties. (Kean, Downey & Stough 2017: 11-12)

As to interactions, BM and *Centalla asiatica* has the most certain synergy, especially with regards to the GABAnergic mechanism.

> A weakness of this review is that only studies published in English were included. *B. monnieri* is native to India and, **following 3000 years of its use** in the Ayurvedic medicinal system, studies in languages other than English must exist. (Kean, Downey & Stough 2017: 12)

Citation needed.

> **Emblica officinalis (*E. officinalis*)**, otherwise known as the Indian Gooseberry, is derived from a tree of the Phyllanthaceae species. Recent studies have demonstrated *E. officinalis* has excellent **antioxidant activity** in single extract form and in polyherbal formulas, and has also demonstrated **anti-inflammatory properties**. (Kean, Downey & Stough 2017: 13)

One of the substances available in the mixture named "Triphala". The effects seem not that impressive, considering they're also ascribed to BM, but perhaps a combination would enhance these effects.

> **Mucuna pruriens (*M. pruriens*)** produces a seed that contains L-DOPA, the precursor to dopamine neurotransmitters leading to investigations of its use in treating Parkinsons Diseas. The ethanolic extract of *M. pruriens* leaves has also demonstrated an antiepileptic and anticataleptic effect in animal models. Unfortunately **retrieving the seeds from the tree is quite tricky** with each seed pod covered in spicules that contain serotonin causing severe itching, which is where its name feijões malucos the "mad beans" comes from. (Kean, Downey & Stough 2017: 14)

The description and effects sounds suspiciously like the mega seeds in Rick and Morty: they also "sport small bristles and tiny bumps all over", and cause Morty to have a seizure after consumption.

> **Asparagus racemosus (*A. racemosus*)**, a root extract from the asparagus species, has potential as an anti-dandruff ingredient. Further high performance thin layer chromatography (HPTLC) analysis has demonstrated that *A. racemosus* had high levels of flavonoids, has demonstrated **immunomodulatory capabilities**, and has shown protection against xanthine oxidase, an enzyme that generates reaction oxygen species. (Kean, Downey & Stough 2017: 15)

Also locally available, though not all that impressive.

> **Convolvulous pluricaulis (*C. pluricaulis*)** is a herb that is more commonly known as **Shankhapushpi**. The terb, much like Bacopa, is **known as a Medhya**, a drug used to improve memory and intellect. It has demonstrated cognitive enhancing capabilities with respect to **learning and memory enhancement**. When compared to *E. alsinoides*, C. pluricaulis displayed increased nootropic effects, but to a lesser extent than *E. alsinoides*. (Kean, Downey & Stough 2017: 15)

Now this is impressive, though not locally available. Good paper, this.

Shahid, Muhammad; Fazal Subhan, Nisar Ahmad and Ihsan Ullah 2017. A bacosides containing *Bacopa monnieri* extract alleviates allodynia and hyperalgesia in the chronic constriction injury model of neuropathic pain in rats. *BMC Complementary and Alternative Medicine* 17: Article 293. DOI: 10.1186/s12906-017-1807-z

> **Neuropathic pain refers to pain that originates from pathology of the nervous system**. Its symptoms include spontaneous and stimulus evoked painful sensations manifested as paraesthesia, paroxysmal pain, hyperalgesia (pain sensation is significantly enhanced) or allodynia (non-noxious stimuli cause pain). Neuropathic pain is a disease of global burden. (Shahid *et al*. 2017b: 1)

Could have guessed as much, but good to have it on record.

> The per se treatment with *Bacopa monnieri* and gabapentin treated animals showed a robust antihyperalgesic effect ($P < 0.001$) throughout the experimental duration as compared to CCI controls. (Shahid *et al*. 2017b: 6)

Results *definitely* worth the animal torture.

> However, in this study, the tested doses of methanolic *Bacopa monnieri* extract have demonstrated no effect on the latency time in the sham-operated control rats. (Shahid *et al*. 2017b: 8)

Even better. /s

Jain, Paras; H. P. Sharma, Fauziya Basri, Kumari Priya and Pallavi Singh 2017. Phytochemical analysis of *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. and their anti-fungal activities. *Indian Journal of Traditional Knowledge* 16(2): 310-318. DOI: 10.13140/RG.2.2.17307.46882

> Medicinal plants are the one of the most important source of **bio-fungicides**. A large number of medicinal plants have been already investigated for their anti-fungal activity as well as antioxidant properties by several researches. Natural compounds are perceived as efficient, safe, cost effective and affordable in comparison with synthetic fungicides and synthetic anti-oxidants that might serve as leads for the development of novel drugs and in food industry to prolong the shelf life of foods, especially those rich in polyunsaturated fats. (P. Jain *et al*. 2017: 310)

"Our finding was supported [by researchers] who reported that ethanolic exctract of Bacopa monnieri and other herbs significantly reduces yeast and moulds count in various meat product. Moreover these extract possess natural fingucidal effect against food borne fungi." (Tanwar *et al*. 2016: 1983)

> Historically, the use of *Bacopa monnieri* (Bm) **dates back to approximately 6th century AD**. Today practitionares of *Ayurveda* recognize it as an adaptogen, a physiological agent that naturally increases the body's resistance to physical and emotional stress. (P. Jain *et al*. 2017: 311)

Probably the closest date, but citation still missing.

> The residues of synthetic pesticides on plant product generate free radicals inside the body, damage cell components and are responsible for several diseases. Hence, by **going back to the natural ways of life**, and to avoid diseases, especially by avoiding synthetic pesticides, **man finds hope in nature through its richness in plants** like *B. monnieri*, which can pave the way to a new horizon in prevention of various diseases. (P. Jain *et al*. 2017: 317)

Not sure if this level of poeticity is merited.

Gupta, Rupali; Akanksha Singh, P. V. Ajayakumar and Rakesh Pandey 2017a. Microbial interference mitigates *Meloidogyne incognita* mediated oxidative stress and augments bacoside content in *Bacopa monnieri* L.. *Microbiological Research* 199: 67-78. DOI: 10.1016/j.micres.2017.03.005

> **Since time immemorial in the traditional medicine system**, *B. monnieri* has been used as a remedy to improve intelligence as well as revitaliser of sensory organs, and other neurological function (Russo & Borrelli 2005; Sivaramakrishna et al. 2005). However, the increasing demand for herbal products has led to the overexploitation of the natural populations of *B. monnieri* landing it in the list of vulnerable species (Ceasar et al. 2010). (Gupta *et al*. 2017a: 67)

Is 6th century AD time immemorial?

> Pathogen infection significantly suppressed the plant biomass compared to the yield in non pathogen infected pots. […] Similarly, the total bacoside content of non infected bacopa plants was 2.1 fold higher owing to inoculation with microbial combination over the control. (Gupta *et al*. 2017a: 69)

Healthy plants have more biomass and secondary metabolites. Some researchers found that when L-tryptophan was added to the medium, "the added compound passed to the cultured explants" (Muszyńska *et al*. 2016: 2449). What would happen if bacosides were added to the medium? Would it help the plants combat ROS?

Patel, Shishir Kumar; Shilpi Singh, Hemant Kumar Singhand Shio Kumar Singh 2017. Effect of standardized extract of *Bacopa monnieri* (CDRI-08) on testicular functions in adult male mice. *Journal Of Ethnopharmacology* 197: 101-109. DOI: 10.1016/j.jep.2016.07.026

> **Procreation is an important moral and religious duty in human civilization**. However, a large number of human population is still suffering from infertility and it is reported that 50 % of infertile couples have male factors-related abnormalities (Shefi & Turek 2006; cited in Abdillahi & Van Staden 2012). Further, sperm abnormalities such as lack of sperm, too little sperm, abnormal sperm morphology and insufficient sperm motility may contribute to infertility (Feng 2003; cited in Abdillah & Van STaden 2012). (Patel *et al*. 2017: 101)

Very odd way of putting it. Is this why Western countries are falling behind in procreation? Amorality and atheism?

> No significant differences were found in the number and motility of spermatozoa in the cauda epididymidis of CDRI-08-treated mice compared to controls. However, **a significant increase was recorded in viability of spermatozoa in mice treated with 80 mg dose of the extract compared to controls**. Further, a significant reduction in the number of morphologically abnormal spermatozoa was noted in both dose groups of CDRI-08-treated mice compared to controls. (Patel *et al*. 2017: 104)

Will this be the final word on the matter? Bacosides improve mice sperm…

> **Lipids are the prime target of free radicals**, implicating that cell membranes with high levels of unsaturated fatty acids are especially at risk. Thus, spermatozoa are most vulnerable to peroxidative damage because they contain high concentration of polyunsaturated fatty acids. Peroxidation of sperm lipids is reported to destroy the structure of lipid matrix in sperm membranes which **causes rapid loss of intracellular ATP leading to axonemal damage**, a decrease in sperm viability and an increase in morphological defects in spermatozoa (Turk et al. 2007; cited in Ceribasi et al. 2010). (Patel *et al*. 2017: 106)

Actually interesting, because many mention lipid peroxidation but don't add anything about its mechanism of action.

Christopher, Cinthya; Anil John Johnson, Paravanparampil Jacob Mathew and Sabulal Baby 2017. Elite genotypes of *Bacopa monnieri*, with high contents of Bacoside A and Bacopaside I, from southern Western Ghats in India. *Industrial Crops and Products* 98: 76-81. DOI: 10.1016/j.indcrop.2017.01.018

> *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. (Plantaginaceae), commonly known as 'Brahmi', is an annual creeping herb with many ascending branches and **adventitious roots at almost every nodes**. It is pantropical in distribution and grows in wet, damp and marshy areas and on the banks of lakes and slow flowing rivers, up to an altitude of 1320 m (Ved & Goraya 2007). In India, it is found in almost all States and in the Andaman and Nicobar Islands (Lansdown et al. 2013). It grows profusely in all districts of Kerala, the southernmost State of India, surpassing altitudinal differences (Sasidharan 2004). (Christopher *et al*. 2017: 76)

This is perhaps an unmerited parallel, but could the "adventitious roots" of the plant have something to do with inducing the formation of new dendrites?

> Owing to its pharmaceutical applications, traditional uses and export of its extract/drugs, *B. monnieri* is being collected extensively from the wild in India, and this overexploitation leads to its **gene erosion**. It is estimated that about 10,000-12,000 tons of fresh herb is collected every year from its wild habitats mainly from Tamil Nadu and West Bengal (Mathur et al. 2003; Karthikeyan et al. 2011). Only few wild accessions of *B. monnieri* show 'elite' content, and most of its **natural populations are with low contents of bioactive principles** (Bacoside A, Bacopaside I), and this is a major limitation for industrial applications of the species. (Christopher *et al*. 2017: 77)

Worry and concern.

> Out of the **sixty** *B. monnieri* accessions screened in this study, **three** showed total contents of Bacoside A and Bacopaside I above 5.50 %, dr. wt. (Acc. No. Bm 11 -6.55 % [Pattaniyidukku, Alappuzha]; Acc. No. Bm. 50 -5.56 % [Meppadi, Wayanad]; Acc. No. Bm. 52 - 6.58 % % [Kumbla, Kasaragode]). [...] These three high yielding accessions could be treated as elite chemotypes/genotypes of *B. monnieri*. (Christopher *et al*. 2017: 80)

Pretty sad state of affairs with the average strain containing 1-2 %.

Nemetchek, Michelle D.; Andrea A. Stierle, Donald B. Stierle and Diana I. Lurie 2017. The Ayurvedic plant *Bacopa monnieri* inhibits inflammatory pathways in the brain. *Journal of Ethnopharmacology* 197: 92-100. DOI: 10.1016/j.jep.2016.07.073

> *Bacopa monniera* (L.) Wettst, also known as water hyssop, Brahmi, **Bramabhi**, and **nirabarhmi**, is a creeping plant found in warm, marshy wetland areas, including those of the Indian subcontinent, East Asia, Australia, and the United States. Bacopa has white to light purple flowers and small leaves, and the genus Bacopa contains over 100 species of the plant. (Nemetchek *et al*. 2017: 92)

These are apparently alternative transliterations from Sanskrit. Both are mentioned only a handful of times online.

> Bacopa has been used medicinally for thousands of years by Ayurvedic physicians, the practitioners of the traditional system of medicine of India. Bacopa was first chronicled in several ancient Ayurvedic texts including **the *Caraka Samhita* (2500 B.C.)** and **the Sushruta Samhita (2300 B.C.)** where clear reference was made to its action on the central nervous system (CNS) (Sharma 2011; Ray et al. 2003). (Nemetchek *et al*. 2017: 92)

Finally a detailed chronology and citations! Sharma's translation of *Caraka Samhita* is actually available in the archive!

> **Neuroinflammation is mediated by microglial cells, which are the resident macrophages in the CNS**. When pathogens or other inflammatory signals threaten the CNS, microglia migrate to the site of injury or disease and assume an active phenotype. Activated microglia can either transform into their neurotoxic phenotype (called M1) or a neuroprotective phenotype (called M2). Microglia exist in two distinct functional states; the M1 phenotype that produces proinflammatory cytokines such as Tumor Necrosis Factor alpha (TNF-α) and Interleukin 6 (IL-6), and the M2 phenotype that produces the anti-inflammatory cytokine IL-10 and downregulates the M1 response. (Nemetchek *et al*. 2017: 93)

Just 2 days ago the following piece appeared: "Researchers capture first ever images of microglia eating brain synapses. Findings suggest that microglia are nibbling synapses as a way to make them stronger, rather than weaker." (Nature)

> Chronic inflammation can result from an imbalance between the M1 and M2 subsets, and under certain circumstances such as major injury or disease, microglia remain in the M1 phenotype and perpetuate the inflammatory response. This leads to upregulation of proinflammatory cytokines, and ultimately neuronal cell death. This activation and upregulation is not only siin in neurodegenerative diseases; recent studies have also shown the involvement of neuroinflammation in psychiatric diseases such as anxiety, depression, and schizophrenia. For both neurodegenerative and psychiatric diseases, **the regulation of microglial activation is a potential therapeutic agent** (Nakagawa & Chiba 2015). (Nemetchek *et al*. 2017: 93)

A mechanism of action much more interesting than the regularly touted antioxidant one.

> These results show that the infusion and alkaloid bacopa fractions reduce the release of both TNF-α and IL-6 by approximately 20 % from activated microglia compared to LPS alone. [□] Thus, **bacopa can significantly suppress the release of pro-inflammatory cytokines from activated microglia**. It is interesting that in our hands, Bacoside A does not significantly reduce the release of these inflammatory cytokines. Bacoside A is generally considered to be one of the active constituents of bacopa and is thought to be responsible, at least in part, for its biological activity. (Nemetchek *et al*. 2017: 96)

Thus, BM is anti-inflammatory. I like that the authors may consider the role of other phytoconstituents of BM in further studies, since other phenols and flavonoids, e.g. stigmasterol and myristoleic acid, could be active in its lost list of positive effects.

> Few alkaloids have been reported from bacopa, and **no biological activity has been associated with these compounds** (Murthy et al. 2006). The results of this study suggest that the alkaloid fraction warrants further investigation. [...] Our data suggests that the alkaloid and the infusion fraction contain the greatest anti-inflammatory activity at least in terms of microglial release of pro-inflammatory cytokines. (Nemetchek *et al*. 2017: 97)

Alkaloids in this case include Brahmine, herpestine and hydrocotyline (Table 1. Active constituents of EBm; in Chaudhari *et al*. 2017: 114). Other sources (even Wikipedia) also report minuscule amounts of nicotine.

Mallick, Mohammad Nasar; Mohammad Salman Akhtar, Mahammad Zeeshan Najm, E. T. Tamboli, Sayeed Ahmad and Syed Ahtar Husain 2015. Evaluation of anticancer potential of *Bacopa monnieri* L. against MCF-7 and MDA-MB 231 cell line. *Journal of Pharmacy & Bioallied Sciences* 7(4): 325-328. DOI: 10.4103/0975-7406.168038

> Cancer is a genetic disease that arises from an accumulation of mutations in critical genes. This allows a cell to escape the normal growth control and proliferate until it becomes a clinically evident tumor. **The six essential alterations in cell physiology have been identified, which collectively dictate malignant growth**; (i) Self-sufficiency in growth signals; (ii) insensitivity to growth-inhibitory (antigrowth) signals; (iii) evasion of programmed cell death (apoptosis); (iv) limitless replicative potential; (v) sustained angiogenesis; and (vi) tissue invasion and metastasis. These properties give the cancer cells a growth advantage over the general cell population. (Mallick *et al*. 2015: 325)

Interesting general education portion of the paper.

> It has been used in Ayurvedic and **Unani** systems of medicine for the treatment of various ailments and diseases. (Mallick *et al*. 2015: 325)

"Unani medicine "is the term for Perso-Arabic traditional medicine as practiced in Mughal India and in Muslim culture in South Asia and modern day Central Asia. The term *Yūnānī* means "Greek", as the Perso-Arabic system of medicine was based on the teachings of the Greek physicians Hippocrates and Galen."

> It is used as a memory enhancer [...] for the presence of bacoside A and B, brahmin, **different types cucurbitacins**, and betulinic acid. Currently, cucurbitacins have also been reported for their [||] strong anti-tumorigenic and anti-proliferative activity [...] (Mallick *et al*. 2015: 325-326)

In a later paper (Mallick *et al*. 2017), cucurbitacin B and E are reported in *Bacopa monnieri*, otherwise papers read in this current cycle do not mention it.

> The results showed good cytotoxic activity in DCM fraction in both the cell lines **may be** due to the presence of cucurbitacins and betulinic acid in DCM fraction. (Mallick *et al*. 2015: 327)

Both phytoconstituents are present in very low amounts, making it a pretty big if.

Rency, Arockiam Sagina; Lakkakula Satish, Subramani Pandian, Periyasamy Rathinapriya and Manikandan Ramesh 2017. In vitro propagation and genetic fidelity analysis of alginate-encapsulated *Bacopa monnieri* shoot tips using *Gracilaria salicornia* extracts. *Journal of Applied Psychology* 29(1): 481-494. DOI: 10.1007/s10811-016-0918-0

> Seaweeds are macroscopic benthic marine algae which are the natural resources of several bioactive compounds. Seaweeds and their products have been used throughout the world for increasing plant growth and yield in the form of fertilizers or biostimulants (Craigie 2011). The chemical analysis profile of seaweed liquid extracts (SLEs) and shown that **seaweeds contain several plant growth regulating substances** such as cytokinins (Stirk et al. 2003), auxins (Stirk et al. 2004), betaines (Khan et al. 2009), gibberellins (Stirk et al. 2014), and abscisic acid (Vinoth et al. 2014). (Rency *et al*. 2017: 481)

Now imagine "elite" genotypes of *Bacopa monnieri* (Christopher *et al*. 2017) grown in a medium with exogenous supply of plant hormones (Sarkar & Jha 2017), seaweeds and biochar (Jain *et al*. 2017).

> **Synthetic seeds** have great advantages in the field of plant conservation because they are very small in size, virus free germplasms, low cost of production, ready availability, easy for transporting and handling, and also produce viable and genetically identical plants even after long term storage (Ray & Bhattacharya 2008; Mishra et al. 2011). Previously, synthetic seeds for germplasm conservation wer eprepared from somatic embryos. However, recently synthetic seeds were mostly prepared from shoot tip explants since these are very effective for in vitro regeneration and having more mitotic activity when compared to other parts of the plants (Ballester et al. 1997). (Rency *et al*. 2017: 482)

Reading these papers is eye-opening with regard to new biotechnologies, if nothing else.

Jasim, B.; P. S. Daya, K. S. Sreelakshmi, P. Sachidanandan, R. Aswani, Mathew Jyothis and E. K. Radhakrishnan 2017. Bacopaside N1 biosynthetic potential of endophytic *Aspergillus* sp. BmF 16 isolated from *Bacopa monnieri*. *3 Biotech* 7(3): Article 210. DOI: 10.1007/s13205-017-0788-4

> **Chemical ecology** provided by the host plant is considered to have tremendous impact on biosynthetic potential af **endophytic microorganisms**. This has been proved by increasing reports on **production of plant-specific metabolites by endophytes**. (Jasim *et al*. 2017: 1)

Whoa. Endophytic microorganisms produce the primary bioactive secondary metabolites in *Bacopa monnieri*? Can they be isolated and grown ex vivo to produce bacosides?

> Due to the presence of a large number of bioactive metabolites, *B. monnieri* is having **significant applications in diverse clinical canditions** (Aguiar and Borowski 2013). The array of metabolites also makes *B. monnieri* to be a potent source for investigating the presence of fungal endophytes capable of synthesizing host plant-specific metabolites. (Jasim *et al*. 2017: 1)

Primarily neurodegenerative diseases, epilepsy, and diabetes.

> Current study has focused on the isolation and identification of endophytic fungi from *B. monnieri*. The isolation has resulted in the purification of 26 endophytic fungi which were further screened and analyzed for the biosynthesis of bacopaside using LC-MS and MS/MS analyses. Among various isolates, **one was found to have bacopaside producing potential**. [...] Based on distinct colony characteristics, 26 endophytic fungi have been purified from stem of *B. monnieri* and were named as BmF 1 to BmF 26. The purified isolates were sub-cultured periodically and stored for further screening and identification. (Jasim *et al*. 2017: 2)

Crazy stuff - 26 fungi in one plant stem!

> When the extract of BmF 16 was subjected to LC-MS/MS-based fragmentation analysis, it showed the presence of both **molecular ion mass and the fragmentation masses specific to bacopaside N1**. [...] The presence of specific mass spectrum is confirmatory to the presence of bacopaside N1. (Jasim *et al*. 2017: 3)

"Sivaramakrishna et al. (2005) indicated that Bacopaside B is also a mixture of four saponins namely Bacopaside N1, Bacopaside N2, Bacopaside IV and Bacopaside V. However, identity of Bacopaside B appears ambiguous as it may be formed huring the extraction of the plant *via* hydrolysis of saponins of Bacopaside A (Deepak & Amit 2013)." (Christopher *et al*. 2017: 77) - even in the best case scenario you'll only have one component of an ambiguous phytoconstituent. Interesting stuff nevertheless.

> Endophytic organisms reside in **a metabolite rich environment** which can have significant impact on their biosynthetic potential. There are a large number of studies which suggest the role of endophytic microbes in plant growth regulation, phyto-protection and also in **the production of plant-specific metabolites**. (Jasim *et al*. 2017: 3)

It would appear that this particular strain of *Aspergillus* sp. might have "learned" to produce the host plant-specific metabolite from residing in the plant organism. Could we, in the future, engineer such microorganism to produce these metabolites in higher concentrations? Will even the ongoing century see the commercial availability of mold-produced bacopaside instead of plant material?

McPhee, Grace M.; Luke A. Downey, Anthony Noble and Con Stough 2016. Cognitive training and *Bacopa monnieri*: Evidence for a combined intervention to alleviate age associated cognitive decline. *Medical Hypotheses* 95: 71-76. DOI: 10.1016/j.mehy.2016.09.002

> Neuroimaging data further supports the occurrence of age associated cognitive decline, with structural and functional changes occurring in the brains of older adults. Specifically, research has shown that **with age, there is a reduction in the activation of previously used neuronal pathways**, leading to inefficient neuronal firing during cognition. Consequently, this change from efficient to inefficient neural activity may in part explain the underlying cause of age associated cognitive decline, and the subsequent negative outcomes, such as reduced quality of life, problems with daily living and increased risk of dementia in older adults. (McPhee *et al*. 2016: 71)

This calls to mind the effect of Bacopa monnieri on sleep: with a generous amount of bacoside enhanced extract, sleep becomes quasi-lucid (one may have the experience of being "wide awake" during sleep, wondering when you're going to fall asleep, etc. while actually sleeping). One thing I've noticed recently with whole-plant extract is that sleep becomes pretty solid but dreams become very active, so that each morning I wake up with a completely new set of old experiences re-hashed, often from childhood or from long ago; stuff I don't think about during the day come back more easily in dreams.

> Nutraceutical interventions have also demonstrated an ability to improve cognitive performance by targeting brain health on a molecular level and subsequently **encouraging synaptogenesis and modulating neuroplasticity in the brain**. One nutraceutical that has demonstrated a range of cognitive enhancing properties is *Bacopa monnieri* (BM). A number of animal studies have detailed how **BM upregulates protein kinases and neurotrophins crucial for the production and strengthening of neuronal pathways**. Furthermore, BM has also displayed cognitive enhancing effects in humans in a number of randomised controlled trials. (McPhee *et al*. 2016: 72)

This is pretty much the general impression I received from my previous cycle of reading about BM.

> One explanation for these training dependent improvements is that cognitive training may encourage neuronal firing and therefore increase **synaptogenesis** in the brain of older adults; with current theories on synaptogenesis postulating that it occurs in **an activity dependent manner**. Specifically, a cognitive task induces the activation of particular neural networks; and **repeated activation of this network encourages increased connectivity between neurons**, which is enacted by events occurring in the synapse. Importantly, the formation and/or reorganisation of these networks are reliant on the creation (long term potentiation: LTP) and deduction (long term depression: LTD) of synapses, a processed termed **synaptic plasticity**. (McPhee *et al*. 2016: 73)

This may account for the casual observation that people pushing over 60 are much more lucid in an academic context where every semester barrages them with a bunch of new faces and a lot of new information. The activity-dependent nature of synaptogenesis basically amounts to the dictum *use it or lose it*.

> Glutamate has been shown to be an important mediator for synaptic formation, as it aidhs in the initiation of action potentials. Specifically, glutamate binds to AMPA receptors on the post-synaptic cell, causing the movement of sodium ions (NA^{+}) into and potassium ions (K^{+}) out of the post-synaptic cell, initiating depolarisation. Once the cell is depolarised, NMDA receptors and voltage gated calcium channels (VGCC) on the post-synaptic membrane allows **the inflow of calcium ions (Ca^{2+}) into the intracellular space**. (McPhee *et al*. 2016: 73)

This must be the famous cellular calcium ion homeostasis (Leung *et al*. 2017: 7) or calcium channel blocking activity (Ullah *et al*. 2017: 232).

> **Calcium dependent protein kinases**, such as calcium/calmodulin-dependent protein kinase II (CaMKII), protein kinase A (PKA) and protein kinase C (PKC) initiate short-term and long-term synaptogenesis through a number of mechanisms. For example, the sudden increase in Ca^{2+} can instigate the activation of CaMKII, which has been shown to modulate the creation and dissipation of synaptic connections, **increase the formations of new dendritic spines and filopodia (initial projections or 'budding' of dendrites)** and increase the expression of AMPA receptors on the post-synaptic membrane, increasing the likelihood of glutamate activated depolarisation. (McPhee *et al*. 2016: 73)

Phraseological finding. This is what could be metaphorically compared to the actual description of the BM plant: "an annual creeping herb with many ascending branches and *adventitious roots at almost every node*" (Christopher *et al*. 2017: 76).

> Evidently, there are a number of activity dependent molecular mechanisms which initiate short and long-term synaptic changes. Importantly, these changes are instigated by increased neuronal activity, which may explain **the re-writing of neuronal networks** and improved cognitive outcomes observed after cognitive training. Interestingly, these synaptogenesis inducing mechanisms have also been shown to occur after consumption of the nootropic, *Bacopa monnieri* (BM). (McPhee *et al*. 2016: 74)

That's the neurological way of putting the, by now commonplace, adage that every act of remembering is simultaneously an act of re-writing the memory.

> Specifically, improvements were observed in a number of memory domains in cognition, including; free recall, associative memory, memory span, and visual memory. Measures of **delayed recall** in particular showed significant effects after BM supplementation. (McPhee *et al*. 2016: 74)

Personal anecdotal evidence attests to this as well. During this current regimen I've noticed that sometimes I can hold some overheard item of information in memory, finish my ongoing task, and respond to the item after a period during which I otherwise might have forgotten the item. In other words, things "stick" more.

> The researchers note that although BM supplementation has been observed to improve memory, there are less studies assessing another aspects of cognition. Despite this, a small amount of studies have observed improvements in processing speed as measured by the Stroop test and Inspection time after 12 weeks of supplementation; as well as **improvements in sustained attention** with fewer errors made in the rapid visual information processing task after 90 days of supplementation. (McPhee *et al*. 2016: 74)

Also verified by personal experience: less procrastination and cognitive activity fatigue. I've read over 40 papers in this cycle already. During my first bout of experimentation with Bacopa in 2014 I read 64 papers in a month, which was then a personal record. In other cognitive studies this probably aligns most closely with "increased exploratory drive" (cf. Mitra-Ganguli *et al*. 2017: 3).

Hazra, Somoday; Sourav Kumar, Goutam Kumar Saha and Amal Chandra Mondal 2017. Reversion of BDNF, Akt and CREB in Hippocampus of Chronic Unpredictable Stress Induced Rats: Effects of Phytochemical, *Bacopa Monnieri*. *Psychiatric Investigation* 14(1): 74-80. DOI: 10.4306/pi.2017.14.1.74

> Previous studies from our laboratory and others have shown **various neuropharmacological effects** of *Bacopa monnieri* extract (BME). BME may be an effective alternative for the treatment of neuropsychiatric diseases such as depression, anxiety disorders, clinical mental disorders, obsessive compulsive disorders, hysteria, epilepsy and insomnia. (Hazra *et al*. 2017: 74)

We're slowly inching towards neurological and neuropathological studies that revolve around depression and anxiet, though progress is slow because the next umpteen papers at least are mostly botanical.

> **Neurotrophins** the key molecules in specific brain regions is **responsible for neuronal growth, maintenance, cellular differentiation and survival of neurons** in the central nervous system. Neurotrophins include brain derived neurotrophic factor (BDNF), nerve growth factor (NGF), neurotrophins 3 (NT-3) and 4 (NT-4). BDNF is the best characterized among all neurotrophins because of its role in synaptic plasticity and its potential role in the disease pathology or treatment of many psychiatric diseases. (Hazra *et al*. 2017: 75)

Mentioned by McPhee *et al*. (2016). General education.

> **Unpredictable stressors** like (1 mA, 15s duration, average 1 foot shock/min) for 60 min, 5 min cold water swim (at 4°C), 1 min tail pinch, 60 min restrain, 48 h food deprivation, 24 h water deprivation, and overnight illumination) was applied in random order to maximize the unpredictable nature of the stressors. (Hazra *et al*. 2017: 75)

Things to consider as plot points in that alien experimentation short story I'm probably never going to write.

> **Chronic treatment with BME (80 mg/kg b.w) had significantly increased BDNF level in the hippocampus** than CUS group rats ($p<0.001$), suggesting that BME had a reversing effect on BDNF level in hippocampus. (Hazra *et al*. 2017: 77)

At this point this is well expected. Those rats were probably tortured with unpredictable stressors and decapitated for nothing. Also, how can you say "significant increase" when "$p<0.05$ were considered as statistically significant" (*ibid*., 76)? There should be another word for this.

> Hippocampus is a part of key limbic region of brain that [is] structurally and functionally affected by stress. Several experiments revealed certain relations between MDD [Major depressive disorder] and neuronal atrophy in the hippocampus. **Hippocampus is critically involved in the regulation of mood and memory**. Stress causes reduction in hippocampal volume in depressed patients. (Hazra *et al*. 2017: 78)

It is probably not a coincidence that BM affects both mood and memory, though I'm not sure how sacrificing so many rats can lead us to discover its mechanism of action.

Phulara, Suresh C.; Virendra Shukla, Sudeep Tiwari and Rakesh Pandey 2015. *Bacopa monnieri* promotes longevity in *Caenorhabditis elegans* under stress conditions. *Pharmacognosy Magazine* 11(42): 410-416. DOI: 10.4103/0973-1296.153097

> *B. monnieri* (L.) Pennell, (**Plantagenaceae**) commonly known as Brahmi is an important medicinal plant having a major role in **traditional and modern** systems of Indian medicine. This plant is used in the treatment of mental disorders such as epilepsy and mental retardation, in asthma and as a cardiotonic and diuretic. *B. monnieri* extract is also known to possess anticancer and antioxidant properties. [...] Keeping in view **the vivid pharmacological properties** of *B. monnieri*, the present investigation was undertaken to assess the efficacy of different pharmacological doses [...] (Phulara *et al*. 2015: 410)

The plant family has been updated. The authors commendably notice that it is extensively used and researched in *modern* Indian medicine.

> Since the systematic evaluation of efficacy, safety, and mode of action of plant extracts in mammalian model is time consuming and costly, so there was a need of such a model organism in which results could be obtained easily, in less time and more efficiently. *Caenorhabditis elegans*, a free-living nematode is such a promising model organism in which aging and ROS associated manipulation can be done more efficiently and accurately in short course of time. Besides its short lifespan, the ease of genetic and dietary manipulation has also led *C. elegans* to become established at the forefront of **aging studies**. (Phulara *et al*. 2015: 410)

Evidently keywords like "longevity" and "rejuvenation" among the lists of vivid pharmacological properties has caught the attention of aging researchers.

> Survival of the worms was scored daily till the death of last worm. (Phulara *et al*. 2015: 411)

Straight savage.

> Our results revealed that there was no significant increase in mean lifespan of *C. elegans* in any of the treatment [...] Only 4-6 % mean lifespan was increased in different test concentrations of BMW. (Phulara *et al*. 2015: 412)

Not that surprising. There are probably more powerful antioxidants available among herbal remedies to test out.

> The lethality of stress and associated aging is directly linked to the damage caused by ROS, resulting in the decline of cells and tissues. [...] All the BMW concentrations reduced the ROS level inside the worm significantly as compared to untreated-control. (Phulara *et al*. 2015: 412)

It is still somewhat surprising how much importance is attributed to ROS in current researches. It's probably the easiest thing to study; at least easier than protein kinase, dendritic growth, and the like.

> The phytomolecules and plant extracts efficiently improve the health and has been widely used for treatment of various ailments caused by different stressors due to their **metal chelating** and free radical scavenging properties. (Phulara *et al*. 2015: 414)

Reminds me of the studies of testicular functions in adult male mice (Patel, Singh & Singh 2017; Patel *et al*. 2017), in which they noted the reduction in various abnormalities in the spermatozoa but not much else. Here, "BMW protected age-associated behavioral declination such as pharyngeal pumping" (*ibid*., 413).

Kean, James D.; Jordy Kaufman, Justine Lomas, Antionette Goh, David White, David Simpson, Andrew Scholey, Hemant Singh, Jerome Sarris, Andrea Zangara and Con Stough 2015. A Randomized Controlled Trial Investigating the Effects of a Special Extract of *Bacopa monnieri* (CDRI 08) on Hyperactivity and Inattention in Male Children and Adolescents: BACHI Study Protocol (ANZCTRN12612000827831). *Nutrients* 7(12): 9931-9945. DOI: 10.3390/nu7125507

> In 1937, stimulant medication was developed to treat the disease, officially making ADHD one of the first psychiatric disorders to be recognized, diagnosed and treated in children. [...] Recent debate regarding over diagnosis of ADHD has shown an increase in negativity from parent groups, mainstream media, and the research community. Most issues surround what is publicized as **the unnecessary pharmacological intervention in a vulnerable population**. Stimulant medication regulates neurochemical deficiencies via increasing the catecholamines dopamine (DA) and norepinephrine/noradrenaline (NE/NA), specifically within the prefrontal cortex (PFC). The PFC is largely responsible for specific cognitive functions, including executive function, attention and elements of impulsivity and hyperactivity. [...] Complementary, alternative and integrative medicines (CAIM) are a common treatment option for parents with children finding it difficult to focus at school, that exhibit behavioural issues, or that present with mild to moderate learning difficulties. (Kean *et al*. 2015: 9932)

Going by this general profile, BM does seem like a viable alternative, particularly due to its mild upregulation of dopamine and serotonin (cf. Leung *et al*. 2017). Or, in the authors' own words, "some studies have also documented an anxiolytic or improved mood effect. Both mood and cognitive processes are central to inattention and hyperactivity" (*ibid*., 9934)

> Prior studies have found that **half of all parents with children diagnosed with ADHD give their child CAIM without the proper consultation with their child's physician**. This highlights the necessity for randomized controlled trials to examine the potential benefits and risks of prospective complementary medicines in the treatment of ADHD symptoms and facilitate evidence based recommendations of specific CAIM in clinical and subclinical populations. (Kean *et al*. 2015: 9932)

That's a good point. If they're already trying alternative medicine, why not give them evidence-based recommendations. For future research, though, I'd advise polyherbal remedies, i.e. BM alongside other Ayurvedic (and non-) herbs, though it might take some time before various combinations are clinically tested.

> The name brahmi derives from the word "Brahma", the mythical "creator" in the Hindu pantheon. Bacopa has been used in the *Ayurvedic* medicinal system for approximately 3000 years and is classified as a medhyarasayana, a drug used to improve memory and intellect (medhya). (Kean *et al*. 2015: 9933)

The only fault to be found in this is its staple nature. This very passage appears in numerous papers with very little variation, indicating that the authors of said papers are not doing original research but copy-paste'ing suitable aspects. I'm still considering what to make the subject of my semiotic analysis of the neuropharmacology of BM, but this very aspect, the lack of variation, might be the thing since it's basically a modern scientific "mythology" (the original "Brahmi" plant is extinct, *Bacopa monnieri* is actually "Aindri", etc.).

> A standardized extract of Bacopa was formerly [formally?] launched by the Indian Prime Minister **Narsimha Rao** and made available in 1996 (then known as ***Memory Plus™***). This was followed by its commercialization through Lumen Marketing (Chennai, India) in 2002 (then called *ProMind*™). In 2009, the Australian company Flordis (subsidiary company of *Soho Flordis International Pty Ltd*) launched a CDRI Bacopa extract derived from the most successful formulation ethanol extraction method, CDRI 08. (Kean *et al*. 2015: 9934)

Interesting stuff. The *Memory Plus* variety has made it to Estonian pharmaceutical markets, too, though it's a bit costly and for some unknown reason marketed towards male reproductive health. With recent findings of "elite" genotypes and other advances, I suspect the market will be shaken up pretty soon. This was a good paper, though it would have been interesting to get the results in within the same publication.

Tanwar, Tanuj K.; Arvind Kumar and Nrip K. Pankaj 2017. Effect of *Bacopa monnieri* extracts on storage quality of chicken nuggets at refrigeration temperature (4 ± 1°C). *Nutrition & Food Science* 47(1): 78-88. DOI: 10.1108/NFS-04-2016-0040

> [Today,] consumers demand for [organic,] safe, natural and high-quality food [products]. The preference of consumer toward[s] natural [or organic] food compels the food industry to [work upon and] include natural antioxidant in meat products to impart oxidative stability (Camo *et al*. 2008). The herbal extract - *Bacopa monnieri* - can act as a potent natural antioxidant, which can be used in different meat products. [...] The addition of [these alcoholic aqueous] extract[s of herbs] not only improves the sensory characteristic, but also enhance /its/ shelf-life [of the meat products] (Tanwar, Kumar & Pankaj 2017: 78)

You again! And I see that you re-cycled your text (I square bracketed the differences). Not only is using an endangered plant for processed food preservatives unethical, this is self-plagiarism and should get the authors canned (from the Faculty of Veterinary Sciences and Animal Husbandry).

> Most of the diseases that we encounter today are **lifestyle diseases**, which also include the degenerative disease. (Tanwar, Kumar & Pankaj 2017: 79)

Seems dubious. Citation needed.

> The herbal extract could act as a very good flavoring agent. (Tanwar, Kumar & Pankaj 2017: 86)

The taste of BM is bitter and it's a natural laxative. What does ethanol taste like? Fuck off.

Kean, James D.; Luke A. Downey and Con Stough 2016. A systematic review of the Ayurvedic medicinal herb *Bacopa monnieri* in child and adolescent populations. *Complementary Therapies in Medicine* 29: 56-62. DOI: 10.1016/j.ctim.2016.09.002

> The isolated active constituents of Bacopa are denoted *bacoside A* and *bacoside B*, and have demonstrated **safety and tolerability** in human adult volunteers. **Hypothesized mechanisms of action** on the central nervous system (CNS) are **the modulation of cholinergic densities, acetylcholine levels, and *β*-amyloid scavenging properties**. This has directed research to investigate the possible benefits of Bacopa on age-related cognitive decline and as a possible treatment of Alzheimer's dementia. (Kean, Downey & Stough 2016: 57)

"Administration of EBm was seen **to protect the cholinergic neurons** and reduced anticholinesterase activity comparable to donepezil, rivastimine, and galantamine." (Chaudhari *et al*. 2017: 111) and "The inhibition of enzymes in the cholinergic pathway like acetyl cholinesterase (AChE) and butryl cholinesterase (BuChE), **prevents the degradation of cholinergic neurotransmitters** and improves the cholinergic transmission in the brain, helping to improve long-term memory processes." (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 483)

"Deposition of Aβ protein in the brain parenchyma causing neuronal degeneration is the most important mechanism of pathogenesis in AD. A study done [|] by Mathew et al. on **anti-amyloidogenic potential**s of various herbs revealed that methanolic EBm decreased the formation of amyloid fibrils almost entirely and segregated the pre-formed amyloid fibrils up to a considerable extent." (Chaudhari *et al*. 2017: 117-118)

> One of the current review authors (JDK) analysed the raw data from one study [Asthana, O. P.; J. S. Srivastava, R. C. Gupta *et al*. 2001. *Clinical Evaluations of Bacopa Monniera Extract on Behavioural and Cognitive Functions in Children Suffering from Attention Deficit Hyperactivity Disorder*. Central Drug Research Institute (CDRI). Unpublished] to determine the level of improvement, if any, at each time-point against placebo. This study employed a Mann-Whitney *U* test for treatment group comparisons at baseline and study end. At week 4 there were significant improvements in the **language behaviour** ($p<0.05$), **mental speed** ($p<0.05$), and **associate memory** ($p<0.05$) cognitive domains. At week 8 there were significant improvements in language behaviour ($p<0.01$), mental speed ($p<0.01$), **memory span** ($p<0.01$), and **free recall memory** ($p<0.05$) against placebo. Only one group recorded behavioural outcomes at multiple time points and reported significant improvements in hyperactivity ($p<0.05$ at four weeks; $p<0.01$ at eight weeks), and **inattention** ($p<0.01$ at four weeks) against placebo. There were no improvements in impulsivity at any stage of this study. (Kean, Downey & Stough 2016: 58)

Categories I'll have to keep in mind when I reach clinical studies, somewhere down the line.

> Safety and tolerability data was well reported for 80 % of studies with only 2.3 % of all participants reporting side-effects involving **stomach upset** that subsided within days. (Kean, Downey & Stough 2016: 58)

Yuup.

> Participant dropout rate was low overall (13 %) with only one study [Sharma, R.; C. Chaturvedi and P. V. Tewari 1987. Efficacy of Bacopa Monnieri in revitalizing intellectual functions in children. *Not available online*] having zero dropouts. This study utilised **powdered Bacopa in pineapple** [|] **flavoured syrup**, whereas subsequent trials used capsules of Bacopa or Bacopa extract. The added pineabble flavouring might account for the lack of dropouts in the trial as the taste of the supplement may have appealed to the children, encouraging compliance. This syrup equated to **1050 mg of active treatment per day**; an amount significantly higher than any subnequent studies have used, with the exception of a poly-herbal study by Ramarao et al. (Kean, Downey & Stough 2016: 59-60)

I was wondering, when this number was first presented, how they managed to feed such a generous dose to children. Syrup makes sense.

Ramasamy, Seetha; Sek Peng Chin, Sri Devi Sukumaran, Michael James Christopher Buckle, Lik Voon Kiew and Lip Yong Chung 2015. *In Silico* and *In Vitro* Analysis of Bacoside A Aglycones and Its Derivatives as the Constituents Responsible for the Cognitive Effects of *Bacopa monnieri*. *PLoS ONE* 10(5): 1-19. DOI: 10.1371/journal.pone.0126565

> **Various mechanisms of action for its cognitive effects** have been proposed including acetylcholinesterase (AChE) inhibition β-amyloid reduction, antioxidant neuroprotection, neurotransmitter modulation (acetylcholine [ACh], 5-hydroxytryptamine [5-HT], dopamine [DA]), choline acetyltransferase activation and increased cerebral blood flow. (Ramasamy *et al*. 2015: 2)

By and by these mechanisms of action are largely "hypothetical", it seems (cf. Kean, Downey & Stough 2016: 57).

> Saponins are susceptible to glycosidic cleavage at various sites to form secondary metabolites and finally the aglycone. Triterpenoid saponins from other neuropharmacologically active plants such as ginsenoside and jujuboside have shown that instead of the parent saponins, **the metabolites transformed *in vivo* give better biological activity and pharmacokinetic characteristics**. (Ramasamy *et al*. 2015: 2)

Perhaps one reason why the original Brahmi vati formula has such an extensive list of ingredients. Note that Ayurvedic medicine has a special terminology for metabolic processes.

> [...] the docking of the parent compounds, bacopasaponin C, bacopaside X, bacopaside II and bacoside A3 in the CNS receptors and AChE gave a very low number of conformations in a cluster and were not able to fit into the othosteric site of the CNS receptors and AChE. In contrast, **the aglycones (jujubogenin, pseudojujubogenin, ebelin lactone and bacogenin A1)** with higher number of conformations in a cluster, docked better than the parent compound in the CNS receptor and AChE. These results indicate that **the binding pockets of the CNS receptors and AChE were not able to accommodate the large glycoside groups on the bacosides**. Among these compounds, ebelin lactone showed the strongest binding towards all the CNS receptors, with the lowest estimated free energy of binding. (Ramasamy *et al*. 2015: 7)

This ebelin lactone was identified from bacoside A nearly half a century ago (Kulshreshtha & Rastolgy 1973) but the papers in this cycle say nothing about it.

> Since *B. monnieri* is taken orally and has neuropharmacological activities, the active constituents that give the pharmacological activity are necessarily orally and CNS active, i.e., **the compound must be absorbed through the intestine and penetrate the BBB** [blood brain barrier]. [...] the parent bacosides (bacopasaponin C, bacopaside X, bacopaside II, bacoside A3) fail te mett all but one (Log *P* < 5) criteria of oral CNS drug candidates. In particular, they fail to meet the criteria for molecular weight (> 899 Da), hydrogen-bonding capacity (hydrogen bond acceptors, 17 to 18; hydrogen bond donors 9 to 10) and molecular flexibility (number of rotatable bonds, 9 to 9). These **unfavorable physiochemical traits** of the parent bacosides most likely result in poor membrane permeability through the intestine and BBB. (Ramasamy *et al*. 2015: 7)

Harsh. Bacoside A, which is commonly held as the primary bioactive phytoconstituent of the plant, may not be so active after all, at least not directly.

> Overall, the *in silico* studies demonstrated that the parent bacosides with glycones attached were not able to dock into CNS receptors and AChE, and had poor molecular and ADMET properties as CNS drugs. On the other hand, the aglycones and their **acid hydrolysis derivatives** showed better binding affinity towards the CNS receptors and AChE enzyme and conform to the required criteria for intestinal absorption and penetration of the BBB. (Ramasamy *et al*. 2015: 8)

Will future formulations of "Brahmi" consist of these derivatives?

> Contrary to the *in silico* result, the aglycone jujubogenin did not show binding affinity towards all the receptors tested here. However, its derivative ebelin lactone showed affinity towards M_1 (K_i = 0.45 μM) and 5-HT_{2A} (K_i = 4.21 μM) **receptors, which are implicated in memory and learning processes** (Fisher 2008; Harvey 2003). (Ramasamy *et al*. 2015: 9)

These sources (cited, linked) look intriguing.

> This study shows that bacoside A is unlikely to be absorbed through the intestine or to penetrate the BBB, using *in silico* models. Therefore, the bacosides are likely to undergo transformations *in vivo* **to remove the sugar units as well as other biotransformations**, that result in metabolites that may mediate the memory enhancing and cognitive activities. This is consistent with other neuropharmacologically active plants such as gingseng, *Ginkgo biloba* and jujube (red date), where their respective active constituents are formed via the metabolism of the parent compounds *in vivo*. (Ramasamy *et al*. 2015: 10)

Possibly why both Bacopa and Ginkgo require quite a large dose to be effective.

> Although until now there are no **pharmacokinetic studies on bacosides**, similar studies on other saponin glycosides such as ginsenoside and flavonoid glycosides such as quercetin glucoside have been reported. In these studies, **the parent glycosides were not found in the plasma after oral administration, while their metabolites were detected**. This poor intestinal absorption of the glycosides is most likely due to their low membrane permeability. Therefore, prior to intestinal absorption into the systemic circulation, **these glycosides undergo deglycosylation in the intestinal tract**. IN the case of ginsenoside RB1, deglycosylation of the glycosides is **by gastric acid**, which remove the sugar units. (Ramasamy *et al*. 2015: 12)

Very interesting findings indeed. What is the role of betulic acid in this? Note that according to one source "bacoside and other phenols and flavonoids which are proton donors and acidic in nature" (Tanwar *et al*. 2016: 1979). Also, ultimately, this may be the reason why some (forgot who) report that plant material is just as effective as the bacoside increased extract, since the raw plant material already contains jujubogenin and pseudojujubogenin.

> Besides this, glycosides that are not substrates for LPH, CBG and SGLT-1, will be transported towards **the colon where they may be hydrolyzed by colon bacteria to release the aglycones**, which can then be absorbed into the systemic circulation via passive uptake. (Ramasamy *et al*. 2015: 13)

At the end of the day it's still down to gut microbiota.

> Flavonoids in the form of aglycones and conjugated forms are able to cross the BBB. **During passage of the BBB, the conjugates may be metabolized back to the parent aglycone, which then enters the central nervous system** (Jäger & Saaby 2011). Therefore, similar to glycosides from other CNS active plants and our *in silico* results here a similar pharmacokinetics behavior is expected for the bacosides. (Ramasamy *et al*. 2015: 13)

Extra reading on flavonoids.

> There is evidence that the mechanisms of action of *B. monnieri* could be attributed to **a combination of cholinergic modulation** especially through the muscarinic cholinergic receptor. *B. monnieri* extract has been reported to alleviate the amnesic effects of scopolamine, a muscarinic receptor antagonist, suggesting **a crucial role of muscarinic receptors in the action of *B. monnieri***. Furthermore, the administration of *B. monnieri* for two weeks reversed the depletion of acetylcholine, reduced choline acetylase activity and decreased muscarinic cholinergic receptor binding in the frontal cortex and hippocampus of rats with AD, induced by the neurotoxin colchicine. (Ramasamy *et al*. 2015: 14)

Whaddayaknow, animal experimentation can help zero in on the mechanism of action.

> In addition to this, *B. monnieri* extract was found **to induce neurite and neuronal dendritic growth** (Bhattacharya, Kumar & Ghosal 1999; Sharma, Chaphalkar & Dikshit 2012), and studies have shown that **muscarinic receptor activation plays a key role in neurite outgrowth** (De Jaco, Augusti-Tocco & Biagioni 2002; Anelli *et al*. 2007). (Ramasamy *et al*. 2015: 14)

This is the strongest selling point, IMO, of *B. monnieri* - It'll make your brain cells grow dendrites!

> Previous work has demonstrated that treatment with *B. monnieri* extract caused **an increase in 5-HT levels in the hippocampus, hypothalamus and cerebral cortex** of rats (Singh & Dhawan 1997; Sheikh *et al*. 2007). Charles et al. (2011) also found that *B. monnieri* extract caused **a significant up-regulation in the synthesis of 5-HT** and altered the ACh level, and proposed that the elevated 5-HT level may activate their receptor to facilitate the release of ACh and thus enhance learning ability and memory. (Ramasamy *et al*. 2015: 14)

At this point I'm just tracing the sources to read them myself because this definitely merits closer attention. Good paper.

Das, Durgesh Nandini; Prajna Paramita Naik, Aditi Nayak, Prashanta Kumar Panda, Subhadip Mukhopadhyay, Niharika Sinha and Sujit K. Bhutia 2016. *Bacopa monnieri*-Induced Protective Autophagy Inhibits Benzo[a]pyrene-Mediated Apoptosis. *Phytotherapy Research* 30(11): 1794-1801. DOI: 10.1002/ptr.5682

> Benzo[a]pyrene (B[a]P), a five-ring polycyclic aromatic hydrocarbon (PAH), is **a well-recognized environmental pollutant**. The compound is generated during incomplete combustion of organic materials like fossil fuels, coal, oil and cigarettes and also from industrial waste, diesel exhaust and charcoal-broiled food (Bansal & Kim 2015). The B[a]P has been the source of increasinc concern in the human health due to widespread dispersion in the environment and the adverse health effect sincluding carcinogenesis associated with PAH exposure (Das *et al*. 2014). (Das *et al*. 2016: 1794)

General education portion. Off the bat: does BM protect against carcinogens in cigarettes? Common knowlede is that is chelates iron (Chaudhari *et al*. 2017: 111) and maybe zinc.

> In addition, **B[a]P is oxidized by many cytochrome P450 enzymes** to several intermediates that have the ability to bind to the nuclear DNA covalently, and this binding results in the mutation, replication error and apoptosis-mediated cell death (Arlt *et al*. 2008; Stolpmann *et al*. 2012). (Das *et al*. 2016: 1794)

Welp, it has been proven that BM "modulated the expression of CYP3A and Pgp", as well as other cytochrome P450 enzymes (cf. Khurshid *et al*. 2018: 8).

> The present study examined the role of BM in the protection of B[a]P-induced apoptosis through induction of autophagy. Our data showed that BM treatment rescues the cell viability decreased by B[a]P. Further, we investigated the mechanism of **cytoprotection** by BM against B[a]P, and it clearly indicated that BM found to inhibit the apoptosis induced by B[a]P. (Das *et al*. 2016: 1795)

Another fancy word to add to those long lists of positive effects (perhaps next to cardio- and neuroprotective effects).

> BM dried in shade and then powdered; plant material was extracted thrice with 50 % ethanol at room temperature. The obtained extract filtrates were pooled and then evaporated to dryness using a rotary evaporator under reduced pressure. The BM extract contained 55 % bacoside. The quantification method comprises **acid hydrolysis of bacosides**, which yields quantitatively **a transformed aglycone - ebelin lactone** - conjugated triene system, and was estimated by UV spectrophotometry at 278 nm (Mathew *et al*. 2010). (Das *et al*. 2016: 1795)

The only other mention of ebelin lactone in current selection of papers.

> Moreover, **the active constituent of BM** responsible for its pharmacological effects is bacoside A, a mixture of dammarane-type triterpenoid saponins **containing sugar chains linked to a steroid aglycone skeleton**. Distinctive saponins called 'bacosides', especially bacoside A, have been considered to be **the foremost bioactive constituents** responsible for the cognitive effects of BM (Kalachaveedu *et al*. 2015). (Das *et al*. 2016: 1700)

Cf. Ramasamy *et al*. (2015), above.

> These bacosides are dammarane types of triterpenoid saponins with jujubogenin or pseudojujubogenin **moieties** as the aglycone units. **Thus**, it is conceivable that the bacoside constituent present in BM extracts may be **metabolized to active forms before exerting their pharmacological activities**. (Das *et al*. 2016: 1799)

Define:moiety - "each of two parts into which a thing is or can be divided". The conclusion is the same as Ramasamy *et al*.'s but I don't see how it follows from the premise given here.

Gupta, Rupali; Akanksha Singh, P. V. Ajayakumar and Rakesh Pandey 2017. Chitinolytic microbes confer *Meloidogyne incognita* resistance and augment secondary metabolites in *Bacopa monnieri* (L.) Pennell. *Archives of Phytopathology & Plant Protection* 50(3-4): 178-196. DOI: 10.1080/03235408.2017.1285522

> Exploitation of beneficial microorganisms against *Meloidogyne* spp., or of **bioactive compounds secreted by these microbes**, could offer bonus opportunities for controlling disease. Several researches in this area have resulted in discovery of various **biocontrol agents** reported to perform against plant parasitic nematodes (Terefe et al. 2009). However, continued research is needed to identify potential organisms that can reduce nematode populations significantly in sick soil. (Gupta *et al*. 2017b: 179)

Biosemiotic interactions.

> *Bacopa monnieri* (L.) Pennell (Brahmi), an important **therapeutically essential** perennial herb, is well known for its bioactive molecule (bacoside) reported for analgesic, anticancer, antioxidant, adaptogenic, antidepressant, antianxiety and anti-epileptic activities (Bammidi et al. 2011). the successful cultivation of *B. monnieri* faces a sterm threat owing to the disease of root-knot nematode, *M. incognita* (Pandey et al. 2003). (Gupta *et al*. 2017b: 179)

What makes it *essential*?

> Some of bacteria and fungus have been found to **produce antagonistic substances**, which hinder the hatching of *M. incognita* significantly (Sikore et al. 2007). In the present investigation, it might be possible that chitinolytic microbes produced enough chitinases that **damaged the egg shell or the juveniles within the eggs**. Adam et al. (2014) reported pure metabolites of antagonistic microbes reduced egg hatching and juvenile mobility of root-knot nematodes. However, the **nematicidal** activity of *M. arabinogalactanolyticum* and *Chitiniphilus sp.* is reported for the first time herein which was validated by testing the efficacy of the selected strains in sterile as well as natural soil. (Gupta *et al*. 2017b: 192)

Microbial warfare.

It can also be hypothesised that the exploitation of chitinolytic microbes might have performed as an antagonistic agent for **the stimulation of defence mechanism** against plant parasitic nematodes (Tian et al. 2007). **The total bacoside content was also enhanced** in the plants treated with antagonistic microbes which were directly proportional to the biomasse of *B. monnieri*. The observations recorded are in agreement with the earlier studies where exploitation of antagonistic microbes improved the secondary metabolites content of medicinal and aromatic plants. (Gupta *et al*. 2017b: 193)

This raises the question: what is the original function of bacosides within *Bacopa monnieri*?

9.4 April

9.4.1 Bacopa monnieri (100) (2018-04-13 23:05)

- Bacopa monnieri (1-50)

1. Mishra *et al*. 2016. Studies on metals and pesticide content in some Ayurvedic formulations containing *Bacopa monnieri* L.
2. Verma *et al*. 2014. Neuromodulatory role of *Bacopa monnieri* on oxidative stress induced by postnatal exposure to decabromodiphenyl ether (PBDE -209) in neonate and young female mice
3. Kumar & Mondal 2016. Neuroprotective, Neurotrophic and Anti-oxidative Role of *Bacopa monnieri* on CUS Induced Model of Depression in Rat
4. Nuengchamnong, Sookying & Ingkaninan 2016. LC-ESI-QTOF-MS based screening and identification of isomeric jujubogenin and pseudojujubogenin aglycones in *Bacopa monnieri* extract
5. Sireeratawong *et al*. 2016. Acute and chronic toxicities of *Bacopa monnieri* extract in Sprague-Dawley rats
6. Gupta *et al*. 2017. Microbial modulation of bacoside A biosynthetic pathway and systemic defense mechanism in *Bacopa monnieri* under *Meloidogyne incognita* stress
7. Suganya *et al*. 2018. Phytofabrication of silver nanoparticles using *Bacopa monnieri* leaf extract and its antibacterial activity as well as oxidative stress-induced apoptosis of lung cancer
8. Kashyap, Kapoor & Kale 2015. Effect of vermicompost extracts on the *in vitro* micropropagation of *Bacopa monnieri*
9. Largia *et al*. 2016. Analysis of propagation of *Bacopa monnieri* (L.) from hairy roots, elicitation and Bacoside A contents of Ri transformed plants
10. Dethe, Deepak & Agarwal 2016. Elucidation of Molecular Mechanism(s) of Cognition Enhancing Activity of Bacomind®: A Standardized Extract of *Bacopa Monnieri*
11. Naik *et al*. 2014. Rapid one step protocol for *in vitro* regeneration of *Bacopa monnieri* (L.)
12. Jasim *et al*. 2016. Surfactin, Iturin, and Fengycin Biosynthesis by Endophytic *Bacillus* sp. from *Bacopa monnieri*
13. Yadav *et al*. 2014a. Strain specific *Agrobacterium*-mediated genetic transformation of *Bacopa monnieri*
14. Bansal, Kumar & Reddy 2015. Production of bacoside A, a memory enhancer from hairy root cultures of *Bacopa monnieri* (L.) Wettst
15. Katoch, Salgotra & Singh 2014. Endophytic fungi found in association with *Bacopa monnieri* as potential producers of industrial enzymes and antimicrobial bioactive compounds
16. Singh *et al*. 2016. Comparative evaluation of extract of *Bacopa monnieri* and *Mucuna pruriens* as neuroprotectant in MPTP model of Parkinson's disease
17. Roshni, Gangaprasad & Siril 2014. Evaluation of variability in *Bacopa monnieri* (L.) Pennell using morphological and biochemical markers
18. Ramasamy, Kiew & Chung 2014. Inhibition of Human Cytochrome P450 Enzymes by *Bacopa monnieri* Standardized Extract and Constituents
19. Le *et al*. 2015. Protective effects of *Bacopa monnieri* on ischemia-induced cognitive deficits in mice: The possible contribution of bacopaside I and underlying mechanism
20. Khilwani *et al*. 2016. Direct somatic embryogenesis and encapsulation of somatic embryos for in vitro conservation of *Bacopa monnieri* (L.) Wettst

21. Pei *et al*. 2016. Differential Inhibition of Water and Ion Channel Activities of Mammalian Aquaporin-1 by Two Structurally Related Bacopaside Compounds Derived from the Medicinal Plant *Bacopa monnieri*

22. Thakur *et al*. 2015. Bioactive isochromenone isolated from *Aspergillus fumigatus*, endophytic fungus from *Bacopa monnieri*

23. Bansal, Reddy & Kumar 2016. Seasonal variations in harvest index and bacoside A contents amongst accessions of *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. collected from wild populations

24. Karataş, Aasim & Dazkirli 2016. Influence of light-emitting diodes and benzylaminopurin on adventitious shoot regeneration of water hyssop (*Bacopa monnieri* (L.) Pennell) *in vitro*

25. Dogan *et al*. 2015. Determination of cadmium accumulation capabilities of aquatic macrophytes *Ceratophyllum demersum*, *Bacopa monnieri* and *Rotala rotundifolia*

26. Taznin, Mukti & Rahmatullah 2015. *Bacopa monnieri*: An evaluation of antihyperglycemic and antinociceptive potential of methanolic extract of whole plants

27. Sharma *et al*. 2015a. Bacoside biosynthesis during *in vitro* shoot multiplication in *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. grown in Growtek and air lift bioreactor.

28. Packyanathan, Gayathri & Vishnupriya 2016. Preliminary phytochemical analysis and cytotoxicity potential of *Bacopa monnieri* on oral cancer cell lines

29. Shinomol, Bharath & Muralidhara 2012. Pretreatment with *Bacopa monnieri* extract offsets 3-nitropropionic acid induced mitochondrial oxidative stress and dysfunctions in the striatum of prepubertal mouse brain

30. Mahender *et al*. 2012. A rapid and efficient method for *in vitro* shoot organogenesis and production of transgenic *Bacopa monnieri* L. mediated by *Agrobacterium tumefaciens*

31. Siddique *et al*. 2014. The effect of *Bacopa monnieri* leaf extract on dietary supplementation in transgenic *Drosophila* model of Parkinson's disease

32. Hussain & Salim 2012. Bioaccumulation Pattern of Mercury in *Bacopa monnieri* (L.) Pennell

33. Kumar *et al*. 2016. Efficacy of Standardized Extract of *Bacopa monnieri* (Bacognize®) on Cognitive Functions of Medical Students: A Six-Week, Randomized Placebo-Controlled Trial

34. Subramanian *et al*. 2014. Role of *Bacopa monnieri* in the temporal regulation of oxidative stress in clock mutant (cry^b) of *Drosophila melanogaster*

35. Krishna, Gayathri & Priya 2016. Genotoxicity potential of *Bacopa monnieri* on oral cancer cell lines by DNA fragmentation

36. Bin Emran *et al*. 2015. Molecular docking and inhibition studies on the interactions of *Bacopa monnieri*'s potent phytochemicals against pathogenic *Staphylococcus aureus*

37. Kongkeaw *et al*. 2014. Meta-analysis of randomized controlled trials on cognitive effects of *Bacopa monnieri* extract

38. Karataş & Aasim 2014. Efficient *In Vitro* Regeneration of Medicinal Aquatic Plant Water Hyssop (*Bacopa monnieri* L. Pennell)

39. Largia *et al*. 2015. Methyl jasmonate and salicylic acid synergism enhances bacoside A content in shoot cultures of *Bacopa monnieri* (L.)

40. Singh *et al*. 2015. *In vitro* effects of standardized extract of *Bacopa monniera* and its five individual active constituents on human P-glycoprotein activity

41. Shahid *et al*. 2016. Beneficial effects of *Bacopa monnieri* extract on opioid induced toxicity

42. Hussain *et al*. 2011. Heavy metal accumulation potential and medicinal property of *Bacopa monnieri:* A paradox

43. Pandey *et al*. 2015. Alterations in Hippocampal Oxidative Stress, Expression of AMPA Receptor GluR2 Subunit and Associated Spatial Memory Loss by *Bacopa monnieri* Extract (CDRI-08) in Streptozotocin-Induced Diabetes Mellitus Type 2 Mice

44. Łojewski *et al*. 2014. Development of Optimal Medium Content for Bioelements Accumulation in *Bacopa monnieri* (L.) In Vitro Culture

45. De, Chandra & Misra 2009. Assessment of the effect of *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. extract on the labeling of blood elements with technetium-99m and on the morphology of red blood cells

46. Ribeiro, Tiberio & Oliveira 2015. The effect of competition on *Bacopa monnieri* zonation in an temporarily open/closed tropical estuary

47. Wangdi & Sarethy 2016. Evaluation of Micropropagation System of *Bacopa monnieri* L. in Liquid Culture and Its Effect on Antioxidant Properties

48. Priyanka *et al*. 2013. Diverse age-related effects of *Bacopa monnieri* and donepezil *in vitro* on cytokine production, antioxidant enzyme activities, and intracellular targets in splenocytes of F344 male rats

49. Parveen *et al*. 2016. Phytochemical analysis and *in vitro* biological characterization of aqueous and methanolic extract of *Bacopa monnieri*

50. Sharma *et al*. 2015b. Enhanced bacoside production in shoot cultures of *Bacopa monnieri* under the influence of abiotic elicitors

Mishra, Amrita; Arun K. Mishra, Om Prakash Tiwari and Shivesh Jha 2016. Studies on metals and pesticide content in some Ayurvedic formulations containing *Bacopa monnieri* L.. *Journal of Integrative Medicine* 14(1): 44-50. DOI: 10.1016/S2095-4964(16)60241-8

> Ayurvedic formulations, used singularly or in combination, generally contain many complex components. Quality, safety, efficacy and batch-to-batch consitency of Ayurvedic formulations are essential to meet the criteria needed to support its use worldwide. Some advantages of the Ayurvedic system over all allopathic system of medicine, are that it has **fewer side effects, lower cost and generally easy availability of raw materials** for formulations. (Mishra *et al*. 2016: 45)

I should say so. Local esoteric shops sell Ayurvedic plant powders at a reasonable price.

> Environmental pollution has increasingly attracted global interest, since the beginning of this century. In fact, **contamination of soils with heavy metals** has become one of the challenges to be faced by several Ayurvedic manufacturers. Heavy metals are naturally present in agricultural soils at low levels. Imbalances in the concentrations of heavy metals in the soils **can exert toxic effect** not only on medicinal plants but also on human health. (Mishra *et al*. 2016: 45)

No joke. Wikipedia says 21 % of Ayurvedic producs sold overall are contaminated, making their consumption a kind of a Russian roulette.

> Medicinal plants that have elevated levels of heavy metals may affect the central nervous system, liver, lungs, heart, kidneys, and brain, and produce serious health hazards. Therefore, it is essential to monitor contaminants in Ayurvedic products. If these medicinal plants are incorporated in Ayurvedic formulae, **these products, intended for healing, may pose high risk of heavy metal toxicity**. (Mishra *et al*. 2016: 45)

Tragic irony. *It's the medicine that kills*.

> Therefore, in the present investigation, trials have been made to quantify the level of nonessential, toxic heavy metals (Pb, Cd, Cr and Ni) as well as organochlorine pesticide residue in the following three **Ayurvedic formulations** containing *Bacopa monnieri*: Brahmi Ghita (BG), Brahmi Vati (BV) and Saraswat Churna (SC). BG is used to treat **memory problems, insanity, epilepsy, psychiatric disorders and infertility**. BV is used to **improve memory, and to treat stress, anxiety, convulsions, hysteria, insomnia and epilepsy**. SC is used to treat **mania, epilepsy, mental weakness and nervous strain** and for improving grasping power. (Mishra *et al*. 2016: 45)

These should be taken as "baseline" when dealing with the lengthy lists of positive effects.

> All *Bacopa monnieri* samples contained Pb, Cd, Cr and Ni. For BG, BV and SC, the levels of Pb and Cd were within permissible limit as set by the WHO. (Mishra *et al*. 2016: 46)

How up-to-date is the World Health Organization on this? What about the other heavy metals?

> The formulation BG, is used for memory enhancement, cardiotonic, antiepileptic and antipyretic purposes. The concentrations of Pb and Cd in BG formulation, within permissible range, **indicated its safe use**, however Cd levels was close to the WHo permissible limit (0.3 µg/g). WHO has set permissible limits of Pb (10 µg/g) and the limit of detection in this study was far below that threshold. (Mishra *et al*. 2016: 47)

So, like another toxicological study affirmed, "adverse health effects are not likely to occur" (Jain *et al*. 2017: 218).

> High concentrations of heavy metals (more than the prescribed limits, *i.e.*, Cr at 2 µg/g and Ni at 1.63 µg/g) cause **nerve damage, fatigue and allergic dermatitis known as Nickel itch**. [...] Two samples of BG (BG1 and BG3) and all four samples of BV showed higher concentration of Cr than the WHO recommendations. In each test samples, **Ni concentration was higher than prescribed limit**. (Mishra *et al*. 2016: 47)

Uh-oh.

Verma, Priya; Poonam Singh and Behrose S. Gandhi 2014. Neuromodulatory role of *Bacopa monnieri* on oxidative stress induced by postnatal exposure to decabromodiphenyl ether (PBDE -209) in neonate and young female mice. *Iranian Journal of Basic Medical Sciences* 17(4): 307-311. DOI: 10.22038/ijbms.2014.2590

> *Bacopa monnieri* (BM), **a nootropic plant** belongs to Scrophulariaceae family, is found in wet, damp and marshy areas of tropical regions. *B. monnieri* is an important constituent of "Ayurveda" and has been mentioned in **Çaraka Samhita, Suśruta-Samhita** and other treatise. The presence of active saponins like bacosides A and B in BM act as antioxidant and memory enhancer. (Verma *et al*. 2014: 307)

The adjective "nootropic" is rather new, isn't it? Alternative: "Medhya Rasayana".

> Being a highly brominated congener of polybrominated diphenyl ether, 2,2',3,3',4,4',5,5',6,6'-decabrominated diphenyl ether (PBDE-209) is used as **flame retardant in wide variety of everyday products**, from polyurethane foam in furniture to high-impact plastics used in computer casings. Due to its lipophilicity, **PBDE-209 bioaccumulates easily in body organs** and breast milk, affecting human health including developmental and neurological functions. Hence, concerns have been raised about the potential adverse health effects of PBDE-209, especially in the area of developmental neurotoxicity. (Verma *et al*. 2014: 307)

They don't kid around when they say some plastics as extremely poisonous.

> Supplementation with graded doses of BM in PBDE-209-exposed mice showed that **only the maximum dose (120 mg/kg) was significantly effective** in restoring the increased levels of MDA [malondiadehide] and PC [protein carbonyl] in the FC and Hc of neonate mice ($P<0.05$). (Verma *et al*. 2014: 308)

The rule of "the more the merrier" still applies.

> BM has also reported to reverse scopolamine-induced acquisition and retrieval of memory in Morris water maze task. It also repairs the damaged neurons by **enhancing kinase activity** and neuronal synthesis coupled with restoration of synaptic activity, thereby improving the nerve impulse transmission. (Verma *et al*. 2014: 310)

Could do with more information on this mechanism.

Kumar, Sourav and Amal Chandra Mondal 2016. Neuroprotective, Neurotrophic and Anti-oxidative Role of *Bacopa monnieri* on CUS Induced Model of Depression in Rat. *Neurochemical Research* 41(11): 3083-3094. DOI: 10.1007/s11064-016-2029-3

> **Hippocampus is the key limbic region where neurogenesis occurs** in sub-ventricular zone (SVZ) throughout the life by influencing several environmental stimuli. The morphological changes occur in response to stress include hippocampal atrophy, loss of **CA pyramidal neurons**, reduction in hippocampal volume after exposure to chronic physical or psychosocial stress. (Kumar & Mondal 2016: 3083)

Note that CA neurons of the hippocampus is where dendritic arborization occurs.

> **BDNF is a neurotrophic factor responsible for neurite growth, differentiation and survival of neurons in the central nervous system**. Studies indicate that AD treatment modulate behavioral depression by restoring the neurotrophic factors and hippocampal neurogenesis. Therefore, the present study indicates that normalization of HPA axis, induction of BDNF signaling and its interaction in hippocampal neurogenesis at least could provide a therapeutic approach for major depression. (Kumar & Mondal 2016: 3084)

In a later study, to which these authors contributed, it is said that "BDNF is the best characterized among all neurotrophins because of its role in synaptic plasticity and its potential role in the disease pathology or treatment of many psychiatric diseases" (Hazra *et al*. 2017: 75).

> **Detail investigation is required for finding out the mechanisms of action of herbal products** as AD. Bacopa monniera is such an important phytochemical used for long time back because of its **neurochemical benefits**. (Kumar & Mondal 2016: 3084)

The plant species is a plant chemical?

> *Bacopa monniera* (BM) (L.) Wettst (Brahmi, family: Scrophulariaceae) is **one of the most extensively studied phytochemical** commonly found as traditional Indian herbs mentioned in '**Ayurvedic materia medica**' and used in the treatment of symptoms such as mental stress, psychiatric disorders, anxiety disorders, obsessive compulsive disorders, hysteria, epilepsy and insomnia and memory loss. (Kumar & Mondal 2016: 3084)

Yes, this one has an entry on "*Brāhmī* (Bacopa monnieri Pennell)" which says that "*Brāhmī* prevents aging. It promotes intellect, longevity and memory" (p. 53); and "*Brāhmī*, *sarasvatī*, *somā*, *satyāhvā*, *brahma cārinī*, *maṇḍūka parṇī*, *mānḍūkī*, *tvaṣṭī*, *divyā*, *mahauṣadhī*, *kapota vaṅkā*, *munikā*, *lāvaṇyā* and *vallarī* - these are synonymous." (p. 482).

> Chronic administration of BME **significantly enhanced the expression of BDNF** ($p<0.01$) and DCX [neuronal marker doublecortin] ($p<0.01$) relative to CUS rats. (Kumar & Mondal 2016: 3090)

Affirming previous results.

> **Recurrent thoughts of death are a core symptom of major depression in humans**, which reflects in rats during forced swimming test (Porsolt *et al*. 1978). Our findings revealed that CUS could significantly increase the immobility time in the FST and TST. This effect was reversed after chronic administration of BME. (Kumar & Mondal 2016: 3090)

The more I read about animal models the more dubious they seem.

Nuengchamnong, Nitra; Sontaya Sookying and Kornkanok Ingkaninan 2016. LC-ESI-QTOF-MS based screening and identification of isomeric jujubogenin and pseudojujubogenin aglycones in *Bacopa monnieri* extract. *Journal of Pharmaceutical and Biomedical Analysis* 129: 121-134. DOI: 10.1016/j.jpba.2016.06.052

> Saponins found in *B. Monnieri* are dammarane steroidal saponin glycosides. These saponin glycosides are divided into 2 groups, jujubogenin and its isomeric pseudojujubogenin glycosides, which differ in the position of the phrenyl side chains of the aglycones. The glycosides have 1-4 units of arabinose and/or glucose attached to the C-3 position of the aglycone. Up to now, **more than 20 saponin glycosides have been found in *B. monnieri***. [...] The mixture of four saponin glycosides *i.e.*, bacoside A_3, bacopaside II, bacopasaponin C, and bacopaside X is called bacoside A. These four components along with bacopaside I are the major constituents in *B. monnieri* and are used as markers for quality control of *B. monnieri* preparations. Other compounds found in *B. monnieri* include phenylethanoid glycosides (bacopasides A, B, C), flavonoids (**apigenin, luteolin, quercetin**), alkaloids, and steroids. (Nuengchamnong, Sookying & Ingkaninan 2016: 121)

The quercetin glucoside was noted by Ramasamy *et al*. (2015), the other ones are new to me.

> Luteolin and apigenin were purchased from Chromadex (CA, USA). (Nuengchamnong, Sookying & Ingkaninan 2016: 123)

So that's why some authors noted that quercitin was not available for purchase - other flavonoids are.

> Sixty two components were detected and 53 of them including saponins, flavonoids, and phenylethanoids were tentatively identified by comparing the accurate mass and fragment information with the correlative reference data. This is the first systematic study on isomeric saponins in *B. monnieri* using the powerful LC-ESI-QTOF technique in both positive and negative ionization modes. **Thirty new saponins** with different core structures and sugar side chains were reported here for the first time. (Nuengchamnong, Sookying & Ingkaninan 2016: 133)

Still so much left to discover.

Sireeratawong, Seewaboon; Kanjana Jaijoy, Parirat Khonsung, Nirush Lertprasertsuk and Kornkanok Ingkaninan 2016. Acute and chronic toxicities of *Bacopa monnieri* extract in Sprague-Dawley rats. *BMC Complementary and Alternative Medicine* 16: Article 249. DOI: 10.1186/s12906-016-1236-4

> It has recently been reported that *B. monnieri* extract has several pharmacological activities, e.g., **a neuroprotective effect** (Thomas *et al*. 2013; Saini, Singh & Sandhir 2012), **ameliorating cognitive dysfunction** (Le *et al*. 2013; Piyabhan & Wetchateng 2013; Piyabhan, Wetchateng & Sireeratawong 2013), increasing cerebral blood flow (Kamkaew *et al*. 2013), enhancing the activity of antioxidant enzymes and intracellular signaling pathways (Priyanka *et al*. 2012), an antiparkinsonian agent (Jadiya *et al*. 2011), reducing blood pressure (Kamkaew *et al*. 2011), hepatoprotection (Menon *et al*. 2010), anti-fertility (Singh & Singh 2009), **anti-addiction** (Sumathi *et al*. 2007 [online]), antioxidant (Russo *et al*. 2003; Pawar *et al*. 2001), antidepressant (Sairam *et al*. 2002), anti-stress (Chowdhuri *et al*. 2002 [Anti-stress effects of bacosides of *Bacopa monnieri*]), anti-ulcer (Sairam *et al*. 2001), anti-cancer (Elangovan *et al*. 1995 [*In vitro* studies on the anticancer activity of *Bacopa monniera*]), and anti-inflammation (Jain *et al*. 1994). (Sireeratawong *et al*. 2016: 1)

Very useful map to earlier studies.

> Clinical studies have shown that *B. monnieri* reduces the rate of memory loss of newly acquired information (Roodenrys em>et al. 2002), improves memory performance in older persons (Morgan & Stevens 2010), and enhances cognitive performance in humans (Pase *et al*. 2011). (Sireeratawong *et al*. 2016: 1)

Likewise. And a probable source for the datum that "BM most effectively reduces the rate of forgetting, but not acquisition or other aspects of cognition" (Aguiar & Borowski 2013: 321).

> However, *B. monnieri* was also shown to cause **side effects in the gastrointestinal tract, i.e., nausea, increased stool frequency and abdominal cramps** (Morgan & Stevens 2010). (Sireeratawong *et al*. 2016: 1)

One paper marked this down to the cholinergic system, but I suspect it has more to do with the serotonergic system.

> **Animals were weighed and observed daily** for toxicological signs, physiological and behavioral changes, as well as mortality. The animals were anesthetized with an intraperitoneal injection of pentobarbital sodium at the end of the experiment. [...] Finally, the rats were sacrificed and their internal organs were excised, observed, weighed and fixed in 10 % neutral buffered formaldehyde solution for further pathological examination. (Sireeratawong *et al*. 2016: 2)

More textual material for that short story.

> A large single oral dose of *B. monnieri* extract (5,000 mg/kg) **did not cause mortality in rats**. Normal behavioral patterns were observed and no changes of eyes, skin, fur, mucous membranes, respiration, circulatory system, autonomic or central nervous system were found after that dose. **The body weight on day 14 of the extract-treated rats had significantly increased** compared to that of the control group. As shown in Table 2, **the average lung weight of treated rats was significantly greater** than in the control group, although physical appearance (color and texture) was normal. No significant histopathological change in the internal organs, including the liver and the kidney, were observed. (Sireeratawong *et al*. 2016: 3)

The enlargement of the lungs may have to do with the vasodilation effect.

> *B. monnieri* extract did not cause any signs of toxicity or any other symptoms in the acute and chronic oral toxicity tests of both female and male rats. That indicates that *B. monnieri* extract is relatively non-toxic. Further study regarding the toxicology of this extract should be conducted in non-rodent species or in humans. (Sireeratawong *et al*. 2016: 9)

Good.

Gupta, Rupali; Akanksha Singh, Madhumita Srivastava, Vivek Singh, M. M. Gupta and Rakesh Pandey 2017c. Microbial modulation of bacoside A biosynthetic pathway and systemic defense mechanism in *Bacopa monnieri* under *Meloidogyne incognita* stress. *Scientific Reports* 7: Article 41867. DOI: 10.1038/srep41867

> Utilization of medicinal plants for health consideration has become extremely popular with **the indiscriminate use of synthetic drugs**. *Bacopa monnieri* (L.) Pennell (family Scrophulariaceae), is **second in the list of most essential Indian medicinal plants** with ample number of therapeutically important bacosides (Gohil & Patel 2010). Bacoside A is [|] considered as a major active component known to have protective activities against morphine-induced cerebral toxicity, chemical-induced liver toxicity, and **wound healing activity** (Russo & Borrelli 2005; Sharma *et al*. 2015). The remedial properties are because of the presence of bioactive saponins synthesized *via* mevalonic acid (MVA) pathway (Vishwakarma *et al*. 2013 [online]). Globally, the requirement is met solely from the wild natural population of *B. monnieri* resulting in its listing as a threatened plant. (Gupta *et al*. 2017c: 1-2)

Wound healing activity is a first - haven't seen that before.

> The impact of chitinolytic microbes on the expression of various genes. We next examined whether microbial inoculation enhanced bacoside A production through **the modulation of biosynthetic pathway gene expression**. The results indicated that plants primed with chitinolytic microbes showed the highest level of 3-hydroxy-3-methylglutaryl coenzyme A reductase (*HMGR*), mevalonate diphosphate decarboxylase (*MDD*), and squalene synthase (*SQS*) transcription as compared to the control plants. Expectedly, the microbial combination of *Chitiniphilus* sp. and *Streptomyces* sp. treated plants showed induced level of *HMGR* (6.2 fold) and *MDD* (6.8 fold) transcription compared to the untreated pathogen stressed control plants. (Gupta *et al*. 2017c: 3)

It'd be nice to know a little more on the gene expression BM effects in humans.

> It has been established that *B. monnieri* has two independent biosynthetic pathways; MVA occurring in the cytosol and the methyl-D-erythritol 4-phosphate (MEP) pathway in the plastid for triterpenoid saponins. The MVA pathway initiates with the acetyl-coenzyme A, which condenses into the acetoacetyl-Go A by **the catalyzing action of acetyl-CoA acetyltransferase**. Acetyl-coenzyme A is converted to isopentenyl diphosphate (IPP) through MVA, and HMGR (HMG-CoA reductase) which finally supplies carbon for the bacoside biosynthesis. (Gupta *et al*. 2017c: 6)

TBH I'm not sure what I'm looking at here.

> For future applications, we suggest chitinase based formulations using chitinolytic microbes (that enhance plant growth rate, biomass and bacoside content) under natural conditions. Such microbial combination may not only provide a middle course by providing high productivity and protection coupled with high bacoside A but will also play a key role in **dropping the cost of the expensive bacoside**. (Gupta *et al*. 2017c: 7)

Is it really all that expensive?

Suganya, Mani; Shivaji Kavitha, Balasubramanian Mythili Gnanamangai and Ponnusamy Ponmurugan 2018. Phytofabrication of silver nanoparticles using *Bacopa monnieri* leaf extract and its antibacterial activity as well as oxidative stress-induced apoptosis of lung cancer. *IET Nanobiotechnology* 12(3): 318-324. DOI: 10.1049/iet-nbt.2017.0146

> Recently, silver nanoparticles (AgNPs) have been shown in **bionanomedicine** because of their therapeutic applications in cancer as anticancer agents, in diagnostics and in probing. The mechanisms for AgNPs induced toxicity may be related to mitochondrial damage, oxidative stress, DNA damage, and induction of apoptisis. Different cell types hae been investigated for cytotoxicity of AgNPs, including NIH 3T3 fibroblast cells, HeLa cells and human glioblastoma cells. The therapeutic and diagnostic application of nanoparticles should not be toxic and biocompatible. Nanotechnology is a promising field of interdisciplinary research since it opens up a wide array of opportunities in different fields, including pharmacology, electronics, parasitology, and pest management. Nanoparticles and nanobiotechnologies have received considerable attention in recent years due to their wide range of applications in the fields of diagnostics, biomarkers, imaging, sensing, cell labelling, antimicrobial agents, **drug delivery**, cancer therapy, artificial implants, tissue engineering, pest management and masquito control. (Suganya *et al*. 2018: 318)

General education portion.

> The **plant-mediated biosynthesis (i.e. 'green synthesis') of metal nanoparticles** is advantageous over chemical or physical, radiation, electrochemical and photochemical methods. Since it is **less expensive**, single step does not require highly toxic chemicals. Human beings are frequently infected by microorganisms such as bacteria, yeast, mould, virus, etc., silver and silver ion-based materials are treated with their bactericidal and fungicidal activities. Their **antimicrobial effect** is appropriate to the blockage of respiratory enzyme pathways, interacting with the sulphur-containing protein and **modification of microbial DNA**. (Suganya *et al*. 2018: 318)

BM "may disrupt enzyme system, disrupt genetic material of bacteria attacking on phospholipidbilayer cellular membrane" (Tanwar et al. 2016: 1942.

> *Bacopa monnieri* (L.) commonly known as **Neer-Brahmi**, belonging to the family Scrophulariaceae is a creeping small prostrate annual herb found throughout the Indian subcontinent in wet, damp places **near water logs** and marshy areas. (Suganya *et al*. 2018: 318)

That's the common name in Tamil.

> This plant is used as a **memory vitaliser** and treated with cardiac, respiratory and neuropharmacological disorders like insomnia, insanity, depression, psychosis, epilepsy and stress. It has a very important bearing on cancer treatment, as they can **minimise the undesirable side effects of cancer chemotherapy**, rendering the cancer cells more susceptible. It has been indicated that *B. monnieri* leaves can be executed as a supportive therapy dduring cancer chemotherapy, **to minimise the toxic side effects of non-cancerous cells** and to maximise the anticancer drug action. (Suganya *et al*. 2018: 318)

This makes sense, insofar as BM treatment can serve as a prophylactic against toxic agents. With alcohol, drinking alongside BM leads to an awful headache because toxic metabolites will stay in the system longer, whereas drinking alcohol *after* some time using BM leads to almost no hangover. That is, it might be a good idea to consume it for some time *before* chemo, probably not during.

> Bioactive molecules of *Bacopa monnieri* coated in the AgNPs which generate free radicals **caused membrane damage** in cell membranes. (Suganya *et al*. 2018: 320)

Exactly the mechanism proposed above by the chicken nugget packers.

> Similarly, AgNPs showed different levels of inhibition depending upon the Gram positive and Gram negative bacterial strains. The present reports clearly suggest that **phytofabricated** AgNPs may be effectively used as an antimicrobial agent for infectious disease management. (Suganya *et al*. 2018: 320)

Fancy word, that.

Kashyap, Suman; Neera Kapoor and Radha D. Kale 2015. Effect of vermicompost extracts on the *in vitro* micropropagation of *Bacopa monnieri*. *International Journal of Green Pharmacy* 9(1): 63-68. DOI: 10.4103/0973-8258.150930

> *Bacopa monnieri* (Linn) Pennell (*Scrophulariaceae*) is widely distributed in tropical regions of Asia. It is widely used in the indigenous system of medicine. **Many pharmaceutical and biotech companies have extended the term nutraceutical to include pure compounds of natural origin** like "bacosides" from *Bacopa monnieri*. Today medicinal plants are important to the global economy, as approximately 80 % of traditional medicine preparations involve the use of the extracts of the medicinal plants (Dhyani & Kala 2005). With increasing demand for herbal drugs, the natural populations of *B. monnieri* are threatened with overexploitation. (Kashyap, Kapoor & Kale 2015: 63)

Wiki says that a nutraceutical is a pharmaceutical-grade and standardized nutrient. Since they're not a regulatory category it's pretty easy to extend them to include medicinal compounds.

> The results have indicated that, in general, the chemical supplements in the form of hormones, micronutrients or vitamins along with VC have a negative effect on the overall survival of plantlets. (Kashyap, Kapoor & Kale 2015: 66)

The more is not always the merrier.

> Recently a report by the National Medicinal Plant Board, Government of India and Technology Information Forecasting and Assessment Counil has **recommended immediate attention on some of the medicinal plants**. Among which *B. monnieri* features prominently, bringing this in the category of **highly endangered plants** in India. (Kashyap, Kapoor & Kale 2015: 66)

No wonder there are so many recent studies on the micropropagation of BM.

Largia, Muthiah Joe Virgin; Lakkakula Satish, Rajaiah Johnsi, Jayabalan Shilpha and Manikandan Ramesh 2016. Analysis of propagation of *Bacopa monnieri* (L.) from hairy roots, elicitation and Bacoside A contents of Ri transformed plants. *World Journal of Microbiology and Biotechnology* 32: Article 131. DOI: 10.1007/s11274-016-2083-7

> Bacosides are a complex mixture of structurally closely related glycosides of either jujubogenin or pseudojujubogenin present in the medicinal plant *Bacopa monnieri* (Murthy et al. 2006). Bacoside A, one among the bacosides of Bacopa, is a major chemical entity shown to be responsible for **memory-facilitating action** of this plant (Singh & Dhawan 1997). Due to its **multipurpose therapeutic use** and availability of many pharmaceutical products based on this plant extract, **the need of *B. monnieri* is increasing steeply**. Alternative and effective techniques need to be flourished for counter acting the market demand and to preserve the natural resources of this particular plant. (Largia *et al*. 2016: 1)

At this point I'm collecting variations of "memory-enhancing". Multipurposefulness refers to the long lists of positive health effects. And the commercial demand for it is naturally increasing along with the reports of its efficacy.

> *Agrobacterium rhizogenes*, a soil bacterium of Rhizobicaceae family **induces neoplastic growth of plant cells that differentiate to form "hairy roots" at the site of infection**. Hairy roots are induced by the integration of a segment of bacterial DNA called transfer or T-DNA into the chromosome of the plant cell and its expression (Veena & Taylor 2007). They offer the interesting property of **the easy regeneration of whole plants**, avoiding callus formation and thus circumventing problems of somaclonal variation in a range of plant species. (Largia *et al*. 2016: 1)

In other words, these hairy roots are totipotent, able to regenerate the whole plant. For sake of self-justification, I'm reading these non-neurocognitive studies of this plant to gain some off-handed insight into the total context of its pharmacological use as much as out of general interest in the modern state of plant biology - these sorts of interesting tid-bits can be integrated into a biosemiotic treatment of human-plant-microorganism-environment interactions.

> These plants show different morphological features such as wrinkled leaves, increased branching and rooting, shortened [||] internodes, reduced apical dominance and altered flowering (Tepfer 1990). More importantly, **regenerated plants from hairy roots can produce higher levels of secondary metabolites**. (Largia *et al*. 2016: 1-2)

Of course that's what the researcher is interested in (commercial application). From a biologically naive pespective, this makes sense insofar as the highest concentration of bacosides in normal plants was found in stolons (cf. Jeena *et al*. 2017: 2).

> Wang et al. (2013) reported spontaneous regeneration of shoots from hairy roots in *Salvia miltiorrhiza* and Mehrotra et al. (2013) carried out the characterization of plants regenerated from hairy root cultures in *Rauwolfia serpetina*. In both the aforementioned studies, significant improvement in the accumulation of particular secondary metabolites has also been witnessed. In addition, this transformation system is ideal for the study of plant secondary metabolism and **functional genomics** (Sharafi et al. 2013). [□] The strategy of eliciting the hairy roots which are the store house of phytochemicals has been now achieved for the enhanced production of **phytoceuticals**. (Largia *et al*. 2016: 2)

Funnily enough, just the previous paper argued that "nutraceutical" is not an appropriate term. Phytoceutical, I think, is.

> For Bacoside A production, different concentrations of chitosan was added to 15 days old HR3 plants for 2 weeks. From HPLC estimation, it was observed that the HR3 plant extract has produced about **3.06 % of Bacoside A** which was 2.75 fold higher accumulation when compared to untransformed control plant extract. (Largia *et al*. 2016: 7)

Still only half of what the "elite" genotypes produce naturally (cf. Christopher *et al*. 2017: 80).

> In order to further enhance the Bacoside A levels, the strategy of elicitation has been carried out. On quantification, elicitation with **10 mg/L chitosan** has accumulated about **5.83 % of Bacoside A** which is two times higher than the content of un elicited cultures (3.06 %) and fivefold higher than the untransformed controls (1.11 %). (Largia *et al*. 2016: 7)

"In another report, the elicitation of *B. monnieri* cell suspension culture was performed using chitosan (100 mg/L) and the final concentration of bacoside A was found to be 34.77 µg/g DW which was 30-fold higher as compared to intact

plant (Hegazi et al. 2017)." (Leonard *et al*. 2017: 10) - Whatever the ratio, at the end of the day adding chitosan is not as eco-friendly as cultivating chitinolytic microbes (Gupta *et al*. 2017a; 2017b; 2017c).

Dethe, Shekhar Michael; M. Lakshmi Deepak and Amit Agarwal 2016. Elucidation of Molecular Mechanism(s) of Cognition Enhancing Activity of Bacomind®: A Standardized Extract of *Bacopa Monnieri*. *Pharmacognosy Magazine* 12: 482-487. DOI: 10.4103/0973-1296.191464

> *Bacopa monnieri* (L.) Wettst., (family: Plantaginaceae) also called Brahmi, is found throughout India. Many Indian traditional literatures like ***Athar-Ved***, *Charak Samhita* and *Susrutu Samhita* have detailed the medicinal importance of *B. monnieri*. **The traditional knowledge is aptly supported by modern scientific literature**, which emphasizes the medicinal importance of *B. monnieri*. In addition to cognitive properties, *B. monnieri* has been reported to possess anti-ulcerogenic, anti-oxidant, adaptogenic, anti-anxiety, anti-depressant and hepatoprotective activities (Gohil & Patel 2010). It contains alkaloids (nicotine and herpestine), flavonoids (luteolin and apigenin) and saponins (bacoside A3, bacopaside I, bacopaside II, jujubogenin isomer of bacopa saponin C, bacopa saponin C). Various preclinical and clinical studies have reported *B. monnieri* to be effective in improving memory and cognition. It has shown significant reduction in forgetting the acquired information and improvement in memory acquisition and retention in healthy older individuals (Calabrese *et al*. 2008). (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 482)

Haven't noticed *Athar-Ved* before, though it is mentioned (cf. Singh et al. 2017: 121), the preferred transliteration for the latter two probably being *Çaraka Samhita* and *Suśruta-Samhita* (cf. Verma *et al*. 2014: 307). The fact that modern psychopharmacology concurs with traditional knowledge is what makes it all so interesting, tantalizing, even.

> The potential of *B. monnieri* has also been studied as an anti-parkinsonian agent using *C. elegans* model (Jadiya *et al*. 2011), which signifies its importance in neurodegenerative disorders. Even though the role of *B. monnieri* as a memory and cognition enhancer has been accepted traditionally and proved in scientific literature with profuse evidences, **the ambiguity about its mechanism of action still remains to be solved**. we studied the effect of a methanolic extract of *B. monnieri* standardized to 40 % bacosides, BacoMind™ (BM), on **the different molecular targets associated with memory and cognition** in order to understand its mechanism of memory enhancing action. (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 483)

This paper as a whole is an admirable step in the right direction but we're still far off, I think, from understanding the complete picture. Nevertheless, ambiguity is lessening.

> **Memory is not a unitary function** as different memory and learning forms are sub served by different neurological pathways, which are closely interweaved with each other (Willingham 1997). The major neurological pathways that are involved in the memory and cognition include **cholinergic, dopaminergic, serotoninergic pathway, and neuroprotective or antioxidant pathway** (Aguiar & Borowski 2013). Among the serotoninergic pathway targets, **downregulation of $5HT_{2a}$**, $5HT_3$ (Roth, Hanizavareh & Blum 2004) and $5HT_5$ receptors (Liu & Robichaud 2009) have been reported to improve memory. **The inhibition of enzymes in the cholinergic pathway** like acetyl cholinesterase (AChE) and butryl cholinesterase (BuChE), prevents the degradation of cholinergic neurotransmitters and improves the cholinergic transmission in the brain (Darvesh *et al*. 2003) helping to improve long-term memory processes. In the dopaminergic pathway, **the inhibition of monoamine oxidase B (MAO-B)**, which breaks down monoamines like dopamine, has been found to be beneficial for memory and learning (Wong *et al*. 2010). Oxidative stress in the brain can impair memory and learning. Brain is susceptible to oxidative stress as it is a region with high metabolic activity and there are **high levels of unsaturated lipids and pro-oxidant iron** (Arivazhagan *et al*. 2002). (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 483)

Yup, not singular phenomena, i.e. "A randomized, double-blind study assessing changes in *cognitive function*..." (Mitra-Ganguli *et al*. 2017). These pathways are already somewhat familiar, though elsewhere they write about the "Elevation of the neurotransmitter 5-HT" (cf. Leung *et al*. 2017: 2). Could the oxidative stress release effect have something to do with how BM "chelates iron" (Chaudhari *et al*. 2017: 111)?

> **BM exhibited agonist effect on Canabinoid 1 (CB_1) receptors** and the percent binding activity at 25 µg/mL with reference to control for 5-HT_{2A} and CB_1 receptors was found to be 33.3 ± 1.41 % and 105.4 ± 0.42 %, respectively. (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 483)

Could explain the anecdotal evidence of (recreational) cannabis going to waste when BM is in the system.

> **BM was found to inhibit COMT, an enzyme which controls dopamine metabolism** by methylation and thereby modulates memory functions. COMT inhibitors like entacapone, are used as adjuncts to levodopa in the treatment of Parkinson's disease (Korlipara, Cooper & Schapira 2004). Since, COMT inhibition has been associated with **prefrontal cortex dopamine signaling**, this enzyme forms an important component of dopaminergic signaling pathway (Girault & Greengard 2004). Dopamine, which produces a stimulatory effect by acting on D1 receptors, stimulates the cAMP signaling pathway. BM could also be modulating the dopamine signaling pathway by inhibiting the activity of COMT enzyme. **Bacosides from *B. monnieri* are reported to significantly increase the concentration of dopamine and serotonin in aged rat brains** (Rastolgi *et al*. 2012). Thus, the potent inhibitory effect of BM on COMT enzyme could be corroborating its effect on memory and cognition via dopamine pathway. Studies have indicated that *B. monnieri* **may prevent degeneration of dopaminergic neurons** and increase the level of dopamine in cortex region of rat brain (Sheikh *et al*. 2007). Even though BM does not directly affect the other molecular targets like D1 receptor itself or the MAO-B, PP1 enzymes of the dopamine signaling pathway, our studies indicate that **it could be exerting a protective effect an enhancing the dopaminergic system** by increasing the concentration of dopamine, a catecholamine required for long-term memory, by inhibiting the COMT enzyme. (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 486)

It would appear that in acts upon the dopaminergic system in a manner similar to the effect on another pathway: "It is expected that decreased AChE activity may enhance cholinergic activity by raising AChE level (inhibition of metabolism), thereby maintaining/improving cognitive functions" (Mishra, Mishra & Jha 2018: 150).

> The synthesis and release of neuropeptides arginine, vasopressin, substance-P, oxytocin and angiotensin II are known to strongly influence the learning and memory process (Gülpinar & Yeğen 2004). **BM, when tested for its inhibitory activity against** two neuropeptidases; **prolyl endopeptidase (PEP)** and insulin-regulated aminopeptidase (IRAP), was found to inhibit the activity of PEP enzyme which is known to cleave short peptides with internal proline residues (Wilk 1983). PEP degrades the neuropeptides arginine-vasoprossin, oxytocin, neurotensin and substance-P that play a key role in **positive reinforcement, social interactions, emotions and stress responsivity** (Maes *et al*. 1999). PEP has been acknowledged for its role in cognitive impairment (D'Agostino *et al*. 2013). Reduced PEP activity amplifies substance P-mediated stimulation of Ins (1,4,5)P_3 that **stimulates the release of intracellular calcium, known to cause neurotransmitter release** (Mikoshiba 1993). The effect of reduced PEP activity on calcium concentration is **a novel intracellular function** of this peptidase, **that has an impact on the cognitive enhancement** (Schulz *et al*. 2002). (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 486)

This pathway is indeed novel. This is the only paper in current collection mentioning it. What *is* familiar is the cellular calcium ion homeostasis: "Once the cell is depolarised, NMDA receptors and voltage gated calcium channels (VGCC) on the post-synaptic membrane allows the inflow of calcium ions (Ca^{2+}) into the intracellular space" (McPhee *et al*. 2016: 73).

> BM exerted significant **antagonist effect on 5-HT_6 receptors**, which is an important component of serotonergic pathway. A growing body of evidence suggests the use of 5-HT_6 antagonists for treating cognitive dysfunctions (Marcos *et al*. 2010) and BM exhibited significant antagonism at these receptors with an IC_{50} value of 52 ± 1.2 µg/mL. Also, 5-HT_6 receptor blockade has been reported **to enhance cholinergic and glutaminergic neurotransmission** (Woods *et al*. 2012) **and increase dopamine level** (Doleviczényi *et al*. 2008). Thus, BM with an antagonistic effect on 5-HT_6 receptor **could be affecting memory and cognition in more than one way**. (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 486)

Hence gradiloquent phraseology like "multi-pharmaceutical utilization" (Al-Hasawi 2017: 33) and "multifunctional herbals" (Srimachai *et al*. 2017: 2).

> BM also had significant antagonistic effect on 5HT receptor subtype 2A. $5HT_{2A}$ receptor antagonists have been suggested to be beneficial for memory and cognition and have been implicated in insomnia (Landholt & Wehrle 2009) and also reported **to increase sleep intensity**. Morairty *et al*. (Morairty *et al*. 2008) have presented the effect of sleep promotion via 5-HT_6 receptor blockage. So, the change in sleep intensity because of $5HT_{2A}$ antagonism **may improve cognition and vigilance during wakefulness**. (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 486)

This is where I personally disagree, at least on the face of it, since my experience attests to sleep becoming very light, i.e. vigilance and wakefulness *during* sleep. All in all an excellent paper, one of the best in what I've read on this subject, if not *the* best thus far.

Naik, Poornananda Madhava; B. R. Patil, Kavita B. Kotagi, A. M. Kazi, H. Loxesh and S. G. Kamplikoppa 2014. Rapid one step protocol for *in vitro* regeneration of *Bacopa monnieri* (L.). *Journal of Cell & Tissue Research* 14(2): 4293-4296.

> Brahmi is considered as the main **rejuvenating** herb for nerve and brain cells and, therefore, has played a very important role in ayurvedic therapies for the treatment of **cognitive disorders of aging**. (Naik *et al*. 2014: 4293)

"*Brāhmī* prevents aging. It promotes intellect, longevity and memory" (Dash & Kashyap 1980: 53) - In: Dash, Vaidya Bhagwan and Vaidya Lalitesh Kashyap 1980. *Materia Medica of Ayurveda: Based on Ayurveda Saukhyam of Tadarānanda*. New Delhi: Concept Publishing Company.

> In the present study, a rapid and reliable in vitro regeneration protocol was developed for *Bacopa monnieri* by using 2.0 mg/1 KN [kinetin] as a single hormone. This protocol is novel because of its minimal requirements and cost effectiveness for propagation. (Naik *et al*. 2014: 4296)

"Kinetin is a type of cytokinin, a class of plant hormone that promotes cell division. Kinetin was originally isolated by Miller and Skoog *et al*. as a compound from autoclaved herring sperm DNA that had cell division-promoting activity." (Wikipedia) - Still not as eco-friendly as chitinolytic microbes.

Jasim, B.; K. S. Sreelakshmi, Jyothis Mathew and E. K. Radhakrishnan 2016a. Surfactin, Iturin, and Fengycin Biosynthesis by Endophytic *Bacillus* sp. from *Bacopa monnieri*. *Microbial Ecology* 72: 106-119. DOI: 10.1007/s00248-016-0753-5

> The **metabolome** of endophytic microbiome plays an important role in biotic and abiotic stress tolerance, disease resistance, and growth promotion of a host plant. This makes the biodiversity richness and biosynthetic versatility of endophyte as a valuable source of medicinal natural products. The unique chemical

> environment of medicinal plants may likely have **a selective approach for accommodating biosynthetically complex endophytes**. Endophytic production of a structurally diverse antifungal chemical scaffold is always attractive to plants to meet the challenges generated by phytopathogenic fungi. So the identification of these endophytes can have immense applications as biocontrol agents to prevent plant diseases in an eco-friendly approach. (Jasim *et al*. 2016a: 106)

Metabolomics is the scientific study of chemical processes involving metabolites. This selectivity comes to the fore in the finding that some endophytes may produce bacosidic metabolites (Jasim *et al*. 2017).

> Among the various plants that have been studied for endophytes, medicinal plants are considered to have highly efficient endophytic bacterial isolates with biocontrol properties. Therefore, the study selected *Bacopa monnieri* (L.) as a source for isolation of endophytic bacteria. The plant is commonly known as "Brahmi" or **Indian water-hyssop** which has been used in traditional medicinal formulations for the treatment of neurologic and gastrointestinal disorders and is also used as a hepatoprotective, antidepressant, and antioxidative agent. (Jasim *et al*. 2016a: 107)

Otsetõlkes: India vesi-iisop. // As an aside (or meta?) this made me wonder how BM is an opportune plant to read up on, as researchers are more bothered by and drawn to study medicinal plants than probably any other type, making it an ideal vehicle for finding out about the newest study methods.

> Even though there are various methods for plant disease control that have been carried out for many years, use of endophytic microbes for the control of plant disease have much applications. However, the challenge for the wide use of bacteria for the control of plant disease protection is their **low ability to sustain in the natural environment as well as to colonize diverse plants**. But with the use of endophytic microbes that have the adaptation mechanisms for colonizing diverse plant tissues, they can be expected to have better survival efficiency for longer periods in the plant and, thereby, long-term protection of the plant to resist disease. (Jasim *et al*. 2016a: 113)

What I gather from the agar images in this paper, they don't propagate very effectively in potato dextrose, though this could be due to the crude methanolic extract. Below, it reads that "Studies of anti-phytopathogenic properties of endophytic *Bacillus* sp. from diverse host plants have been gaining interest recently due to its ability for **fast colonization** and their ability to **retain in the natural environment** for longer time" (*ibid*., 114), so I'll mark this down to my microbiological illiteracy.

Yadav, Sheetal; Poojadevi Sharma, Anshu Srivastava, Priti Desai and Neeta Shrivastava 2014. Strain specific *Agrobacterium*-mediated genetic transformation of *Bacopa monnieri*. *Journal of Genetic Engineering and Biotechnology* 12(2): 89-94. DOI: 10.1016/j.jgeb.2014.11.003

> *Bacopa monnieri*, a well known medicinal plant of Indian system of medicine, has recently gained interest as a potential host system for expression of foreign proteins. The plant has **high regeneration response** and a large number of pharmacological and clinical studies have indicated that this plant is non toxic for human consumption. These valuable features make *B. monnieri* a well suited plant to be explored as a model host plant for foreign protein production. (Yadav *et al*. 2014: 89)

Phraseology in line with analogues like "adventitious roots at almost every node" (Christopher *et al*. 2017: 76) and increasing the "initial projections or 'budding' of dendrites" (McPhee *et al*. 2016: 73).

> Considering the underexplored potential of *B. monnieri* to act as a suitable host system for foreign protein expression, we attempted to evaluate the genetic transformation susceptibility of *B. monnieri* to

> three strains of *Agrobacterium tumefaciens* and effect of this interaction on level of foreign protein β-glucuronidase (*GUS*) expression. *GUS* gene was chosen as transgene for the study on account of the fact that its expression in genetically manipulated plant can be visually detected with histochemical assay with high sensitivity. (Yadav *et al*. 2014: 90)

Though what is needed is an increase production of "native" chemical compounds or secondary metabolites (e.g. Leonard *et al*. 2017 and Gupta *et al*. 2017a).

Bansal, Mahima; Anil Kumar and M. Sudhakara Reddy 2015. Production of bacoside A, a memory enhancer from hairy root cultures of *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. *Journal of Applied Research on Medicinal and Aromatic Plants* 2(3): 92-101. DOI: 10.1016/j.jarmap.2015.05.001

> Cognitive deficits that are present with various neuropsychiatric conditions or developmental deficits require nootropics to boost cognitive abilities (Kulkarni *et al*. 2012). Number of natural compounds with nootropic effect has been identified from several plants (Das *et al*. 2002). One such plant that has been used since almost 3000 years as brain tonic for improvement of cognition is *Bacopa monnieri* (Russo & Borrelli 2005). It is mentioned in the traditional Ayurvedic treatises including the Caraka Samhita (6th century A.D.) and **the *Bravprakash Var-Prakarana* (16th century A.D.)** for improving memory and treatment of anxiety (Govindrajan *et al*. 2005; Prasad *et al*. 2008). In addition, it is also used for treatment of cardiac, respiratory and neuro-pharmacological disorders (Russo & Borrelli 2005; Nadkarni 1976 [*Indian Materia Medica*]). The pharmacological properties of *B. monnieri* are mainly attributed to the saponins called 'bacosides' (Singh & Dhawan 1997). (Bansal, Kumar & Reddy 2015: 92)

Found no useful further information about *Bravprakash Var-Prakarana* online, only various iterations of this same paragraph, almost word-for-word, in different papers.

> The maximum biomass and bacoside A content was observed when the cultures were grown for 25 days compared to longer incubation. **The bacoside A content and biomass decreased with increase of time**. The decline in bacoside A content after 25d of cultivation could be explained by a low production rate and initiation of degradation process. (Bansal, Kumar & Reddy 2015: 95)

Could also be explained with the native function of bacosides in BM, on which I still haven't found anything. (Are researchers even interested in what these metabolites do in the plant itself?) By crude analogy, one would guess that they have something to do with the "adventitious" growth of shoots.

Katoch, Meenu; Aseem Salgotra and Gurpreet Singh 2014. Endophytic fungi found in association with *Bacopa monnieri* as potential producers of industrial enzymes and antimicrobial bioactive compounds. *Brazilian Archives of Biology and Technology* 57(5): 714-722. DOI: 10.1590/s1516-8913201402502

> In recent times, there has been increasing demand for the products from more sustainable sources and to avoid synthetic molecules, which is essentially driven by **the increasing health consciousness of the society**. Similarly, focus is also towards the microbes to find the bioactive molecules (Strobel & Daisy 2003). The establishment of higher plants in their respective habitats involves **a capacity to interact with different organism**. The term endophytic fungus is used to describe those fungi that can be detected at a particular moment within the tissues of an apparently healthy plant host. (Katoch, Salgotra & Singh 2014: 714)

Sociobiosemiotic interactions: society demands natural medicines, researchers are disposed towards studying medicinal plants and their interactions with other living organisms, primarily microorganisms.

> **The endophytic fungi** associated with the medicinal plants not only **produce** antibacterial molecules but **also many other pharmacologically active substances** with a potential to act as antitumor agents (*Pestalotiopsis microspora*, taxol), antifungar agents (*Cryptosporiopsis criptocandina*, quercine). Endophytes are also known **to produce the factors of plant growth, toxins and enzymes**. Some endophytes are also used as biological controllers of many diseases and plaques (Strobel 2002). (Katoch, Salgotra & Singh 2014: 714)

Like that study of the biosynthetic potential of endophytic *Aspergillus* sp. to produce bacopaside N1 (Jasim *et al*. 2017). It'd be very interesting to find out, in that case, if microorganisms are able to "learn" to produce the plant's secondary metabolites from living within the plant.

> *Bacopa monnieri* (L.) Pennell (Scrophulariaceae), commonly known as "Brahmi" or Indian water hyssop is commonly found in Asia, Australia, and AMerica. Since time immemorial, Brahmi has been used in ayurvedic formulations for treating gastrointestinal and neurologic disorders. Previous studies have proved that its active constituent bacosides **enhances the efficiency of nerve impulse transmission** leading to improved memory related functions (Mahato, Garai & Chakravarty 2000; Chakravarty *et al*. 2001; 2003; Hou *et al*. 2002; Russo & Borrelli 2005). (Katoch, Salgotra & Singh 2014: 715)

Could do with more information about the mechanism of action behind improved nervous impulse transmission.

> **There are no previous reports** on the isolation and cultivation of endophytes from *Bacopa monnieri*. Therefore, the current study was undertaken to isolate, and screen endophytic fungi from *Bacopa monnieri* with antibacterial activities and also to determine their ability to produce enzymes that could be exploited industrially. (Katoch, Salgotra & Singh 2014: 715)

Forgot to put "to the best of our knowledge" in there, so if I'm going to find earlier reports on endophyte isolation in BM I'm not going to let you forget it.

> Endophytes were identified on the basis of characteristics such as the structure of hyphae, conidia, and conidiphores. Conidiophore structure and morphology were described by obtaining them from the edge of conidiogenous pustules or **fascicles** during maturation of conidia, which usually occurred after 4-7 days of incubation. (Katoch, Salgotra & Singh 2014: 715)

Interesting word, having a double meaning: "a separately published instalment of a book or other printed work" and "a bundle of structures, such as nerve or muscle fibres or conducting vessels in plants".

> All the endophytic fungal isolates produced protease or/and lipases, which suggested that they might be of relevance as bio-control agents. The genetic machinery required to produce cell wall degrading enzymes such as cellulase, may already be present in endophytic fungi prior to the establishment of the symbiotic relationship with the host plant. From an evolutionary perspective, these endophytic fungal strains **may have adapted to the respective metabolic machinery of the host tissues** to produce biomolecules not only important for their own biology, but also for the host plant's requirements. (Katoch, Salgotra & Singh 2014: 719)

Interesting suggestion, though the biomolecules in question here are "natural products for protecting the plant host against the pests and pathogens" (*ibid*., 721) and not necessarily the secondary metabolites we're interested in.

Singh, Babita; Shivani Pandey, Rajesh Verma, Jamal Akhtar Ansari and Abbas Ali Mahdi 2016. Comparative evaluation of extract of *Bacopa monnieri* and *Mucuna pruriens* as neuroprotectant in MPTP model of Parkinson's disease. *Indian Journal of Experimental Biology* 54(11): 758-766.

> Parkinson's disease (PD) is the second most frequent neurological disorder, characterized by **a selective loss of dopaminergic neurons** in the substantia nigra (SN) region of ventral midbrain, causing **a consequent reduction of dopamine** (DA) levels in the striatum. Loss of dopamine supply to striatum causes imbalance with neurotransmitters like acetylcholine and DA, resulting in PD symptoms. Four typical characterestic symptoms observed in PD patients are akinesia, dyskinesia, rigidity and tremor. The three main strategic developments in drug discovery for therapeutic management of PD patients have focused on the alleviation of motor symptoms using dopaminergic mimetics; the development of novel non-dopaminergic drugs for symptomatic improvement; and **the discovery of neuroprotective compounds** that have disease modifying effects in PD. (Singh *et al* 2016: 758)

"BM could also be modulating the dopamine signaling pathway by inhibiting the activity of COMT enzyme. Bacosides from *B. monnieri* are reported to significantly increase the concentration of dopamine and serotonin in aged rat brains" (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 486).

> Currently, there is no therapy clinically available that **delays the neurodegenerative process itself**, and therefore modification of the disease course via **neuroprotective therapy** is an important unmet clinical need. Thus, understanding the pathophysiology and etiology of the disease at cellular and molecular levels and finding molecular targets for neuroprotective/disease-modifying therapy is the crucial issue in the field of basic PD researche. "Neuroprotection" aims to slow down the disease progression and secondary injuries by **halting the loss of neurons** or may be by **promoting generation of new neurons** (neurogenesis) which has not been explored in PD. (Singh *et al* 2016: 759)

In other words, BM could be used as a "prophylactic" against neurodegenerative diseases. I've noticed that some reduce "neuroprotection" to oxidative stress management but I think it should include the variety of mechanism demonstrated to be operative in BM treatment.

> Locals from Assam, India used Brahmi to treat memory loss since ages (Bhattacharjya *et al*. 2015). *B. monnieri* is also known to possess antioxidant properties due to **sulfhydryl and polyphenol components** that scavenge ROS. BM extract, bacoside compounds in particular, have been investigated extensively for neuropharmacological activities (Paulose *et al*. 2008). (Singh *et al* 2016: 759)

"The presence of endogeneous antioxidants, such as polyphenols and sulfhydril groups, may contribute to BmE's antioxidant effects." (Dhanasekaran *et al*. 2007: 968)

> *Mucuna pruriens* (L.) DC, commonly called Velvet bean or cowhage, is popular in India and China for treatment of Parkinson's disease. Apart from its use as aphrodisiac and in snakebite, it is also known for treating ulcer as well as psychological disorder. While tribals from Malda, West Bengal use it as a sex stimulant, locals in Rajasthan feed camels along with jaggery or wheat bread to bring them into heat. *M. pruriens* seeds contain significant amounts of levodopa. The endocarp of *M. pruriens* is non-toxic and is 2-3 times more potent than synthetic levodopa. ***M. pruriens* has also shown to exhibit neuroprotective effect** by increasing brain mitochondrial complex-I activity and significantly **restoring dopamine and norepinephrine levels** in Parkinsonism animal model. (Singh *et al* 2016: 759)

Familiar already from a study of multiherbal treatments (cf. Kean, Downey & Stough 2017: 14), where levidopa was designated as L-DOPA, "the precursor to dopamine neurotransmitters". The seeds sound, by description, like the mega seeds in Rick and Morty.

> We studied the comparative effect of BME [*B. monnieri* or MPE [*M. pruriens* } treatment on the mRNA expression of **neurogenic genes/neuronal transcription factors** in the substantia nigra region of brain.

> A significant change was found in neurogenic genes/transcription factors including neurogenin and DCX [doublecortin] in MPTP[neurotoxin]+BME treated group compared to control. MPE also altered the expression of neurogenic genes in substantia nigra region of brain. **Neurogenin** is basic helix-loop-helix (bHLH) family proneural transcription factor, which **acts as master regulator of neuronal differentiation**. It is involved in the differentiation of nervous system. **The DCX is a marker of newborn neurons**. MPTP+BME treated groups **significantly upregulated the expression of neurogenic genes** as compared to control group. However, in comparative study of MPTP+BME and MPTP+MPE, BME showed significant change. (Singh *et al* 2016: 762)

Is this evidence that BM promotes neurogenesis? Sadly, in the papers I've downloaded thus far, DCX appears only in Kumar & Mondal (2016), and neurogenin in none.

> Our findings shows that BME can be a better neuroprotectant as it has significant effect on retention of locomotor activity, preventing neurodegeneration and **promoting neurogenesis** as compared to MPE. It is also pertinent to note that biotechnologists have already developed improvised methods including **bioreactor systems** for improved biosynthesis of bacoside (Sharma *et al*. 2015). (Singh *et al* 2016: 763)

I definitely need to know more about the mechanisms of neurogenesis. Also, this must be one of the very few animal experimentation papers that cares to mention the work conducted in the biotechnological sector (e.g. every other paper here).

> Dopaminergic neurons provide fertile environment for the generation of ROS, as **the metabolism of DA produces hydrogen peroxide and superoxide radicals**, and auto- oxidation of DA produces DA-quinone, a molecule that damages proteins by reacting with cysteine residues, so [||] effective antioxidant agents capable of augmenting the intracellular concentrations of these species should be present. (Singh *et al* 2016: 763-764)

Contrary to the many, many, *many* instances of ROS damage reported in this literature (causing everything from male infertility to refrigerated chicken nugget spoiling), this makes sense.

> BME and MPE both showed neuroprotective effect on dopaminergic neurons, which could be a result of its promising antioxidant capacity, but **BME showed a better effect** as compared to MPE, the reason for the same can be explained as *M. pruriens* seeds are rich source of L-DOPA and its metabolites. Therefore, **increase in dopamine level in the brain with *M. pruriens* seed extract treatment may cause increase in the oxidative stress**, and increased activity of antioxidants may not suffice to combat increased free radical damage. (Singh *et al* 2016: 764)

By this token dopaminergic mimetics are actually pretty bad, and so should BM be, as it, too, "increase[s] dopamine level" (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 486). I have a feeling that once again too much emphasis is put on oxidative stress. Going by this literature, ROS is pretty much the only bad thing (for the CNS) out there.

> Neurogenin, in addition to promoting neurogenesis, maintains progenitor cells in an undifferentiated state, allowing them to proliferate prior to maturation and also inhibits astrocyte differentiation by inhibiting the Stat pathway (Sun *et al*. 2001). **DCX is a marker for immature neurons** and neuroblasts and is expressed specifically in migrating neuronal precursors/neuroblasts in the brain. (Singh *et al* 2016: 764)

Well that's a starting point as good as any to get into neurogenesis.

Roshni, L. S.; A. Gangaprasad and E. A. Siril 2014. Evaluation of variability in *Bacopa monnieri* (L.) Pennell using morphological and biochemical markers. *International Journal of Applied Research in Natural Products* 7(2): 25-31.

> *B. monnieri* is renowned in the Indian system of medicine (Ayurveda) as nervine tonic for promoting mental health and improving memory. This herb is also reported to possess hepatoprotective (Vikayan & Helen 2007), anti-cancer (Rohini & Devi 2008), [||] antioxidant (Chowdhury *et al*. 2002), anti-ulcer (Sairam *et al*. 2001), anti-inflammatory (Viki & Helen 2008) properties and counteracting effect on oxidative stress (Dhanasekaran *et al*. 2007). (Roshni, Gangaprasad & Siril 2014: 25-26)

Going by the sources I've already accumulated this list could be ten times as long.

> Due to the medicinal potential and consequent commercial importance, *B. monnieri* has been identified as **one of the major priority species of medicinal plants for further research and development** (Karki & Williams 1999). *B. monnieri* have been so far harvested almost exclusively from natural habitats. The annual requirement for this plant was estimated recently as around 12,700 tons of dry biomass and therefore, as in the case of many other medicinal plants, the development of suitable cultivation technique appears indispensable to prevent depletion of resource base in the natural stands. [...] The present study was undertaken to facilitate organized cultivation of *B. monnieri*. It is also intended to select **the superior eco-types** for their use in breeding programmes and mass propagation. Accessions from different parts of Kerala state were characterized morphologically and biochemically for the assessment of naturally occurring variability among different accessions. (Roshni, Gangaprasad & Siril 2014: 26)

The tonnage has probably increased by quite a large margin in the past four years. Superior eco-types = elite genotypes (cf. Christopher *et al*. 2017).

> The superiority of total saponin content and bacoside in the BM 9 accession possibly [||] attributes to genetic distinction in this accession compared to other collections. In this regard further studies needs to be undertaken to depict genetic variation among accessions using molecular markers. Based on superiority of total saponin and other desirable traits such as leaf length and internodal length, the accession BM 9 elevated as superior accession having the potential to use in the vegetative multiplication and improvement programmes. [...] Botanists have usually made distinction within species using morphological markers which leads to effective identification of morphologically distinct types from various collections. In the present work such an effort has brought about an account on level of morphological variations in *B. monnieri* collections and screening of superior germplasm. However, morphological parameters can be influenced by the genetic and environmental factors. Therefore, further extension to identify genetic basis for the morphological variability and superiority of germplasm is to be elucidated. (Roshni, Gangaprasad & Siril 2014: 29-30)

According to Table 6, accession BM 9 (from Marikkunnu, Kozhikkode) had total saponin content of 81.4 mg/g DW and bacoside content 36.41 mg/g DW, which is significantly higher than the elite genotypes found by Christopher *et al*., which were around 5-6 % DW.

Ramasamy, Seetha; Lik Voon Kiew and Lip Yong Chung 2014. Inhibition of Human Cytochrome P450 Enzymes by *Bacopa monnieri* Standardized Extract and Constituents. *Molecules* 19(2): 2588-2601. DOI: 10.3390/molecules19022588

> *Bacopa monnieri* (Linn.) Pennell (Scrophulariaceae), also known as brahmi in Ayurvedic medicine, has been used in traditional and Ayurvedic medicine for centuries as a brain tonic to ehnance learning and memory and to improve concentration. **These traditonal claims have been supported by several preclinical and clinical studies** (Stough *et al*. 2001; Roodenrys *et al*. 2002; Calabrese *et al*. 2008; Barbhaiya *et al*. 2008), and the observed cognitive effects have been attributed to bacoside A (Singh *et al*. 1988; Dhawan & Singh 1996; Singh & Dhawan 1997), which is a mixture of four triglycosidic saponins (bacoside A3, bacopaside II, bacopaside X and bacopasaponin C) (Deepak *et al*. 2005). (Ramasamy, Kiew & Chung 2014: 2589)

"The traditional knowledge is aptly supported by modern scientific literature, which emphasizes the medicinal importance of *B. monnieri*." (Dethe, Deepak & Agarwal 2016: 482)

> A reputable nootropic agent and **the second most highly touted herb in Ayurveda** (Russo & Borrelli 2005, Van Murthy *et al*. 2010), *B. monnieri* is widely marketed and used not only in India but also in **the international market**. Since *B. monnieri* is used as **a neuropharmacological agent**, the chances of chronic or recurrent usage of *B. monnieri*-related products by patients with mental illnesses are very high. These patients are also most likely to be prescribed therapeutic drugs, raising the potential for herb-drug interaction. (Ramasamy, Kiew & Chung 2014: 2589)

Sensible. There is also the nootropic community, where BM is consumed alongside a variety of other substances that are not prescribed therapeutic drugs but may nevertheless involve a variety of herb-drug interactions.

> These interactions may occur through the inhibition or induction of hepatic and intestinal drug-metabolizing enzymes (e.g., CYPs) and transporters (e.g., p-glycoprotein) (Zhang *et al*. 2010). CYP-mediated drug interactions are a major concern because CYP enzymes are involved in phase 1 metabolism of **more than 70 % of prescription drugs** (Tyagi *et al*. 2010). Inhibition of a CYP enzyme causes **an increase in drug plasma levels through decreased drug metabolism**, which could result in significant adverse reactions or toxicity. The introduction of CYP enzymes leads to a decreased drug plasma and drug efficacy. (Ramasamy, Kiew & Chung 2014: 2589)

I definitely need to know more about this to evaluate the threat of taking recreational drugs alongside BM.

> *B. monnieri* extract was found to exhibit moderate inhibition against CYP2C19, CYP2C9, CYP1A2, and CYP3A4 and weak inhibitory activities against CYP2D6, with **most potent inhibition on CYP2C19** (IC_{50} = 23.67 ± 2.84 µg/mL). (Ramasamy, Kiew & Chung 2014: 2591)

According to Wikipedia, CYP2C19 "is involved in the metabolism of xenobiotics, including many proton pump inhibitors and antiepileptics" and "acts on at least 10 % of drugs in current clinical use, most notably the antiplatelet treatment clopidogrel (Plavix) also drugs that treat pain associated with ulcers, such as omeprazole, antiseizure drugs such as mephenytoin, the antimalarial proguanil, and the anxiolytic diazepam." - Somewhat ironic that BM shuts off enzymes for ulcer and epilepsy medications, seeing as these are the non-memory-related domains where it shows most therapeutic potential.

> Due to the traditional popularity of *B. monnieri* as a brain tonic and the suggested use for Alzheimer's diseasy (AD) (Uabundit *et al*. 2010), anxiety (Bhattacharya & Ghosal 1998), depression (Sairam *et al*. 2002) and epilepsy (Mathew *et al*. 2010), mental disorder patients who are on prescription drugs might use *B. monnieri* as an alternative medicine, and some prescription drugs that are used for AD, anxiety, depression and epilepsy are metabolized by CYP2C19, CYP2C9, CYP1A2, and CYP3A4. (Ramasamy, Kiew & Chung 2014: 2596)

At some point I searched EBSCO with BM and these keywords to choose 10 from each for future reading, but this current tactic of going by whatever EBSCO serves up seems to work just as fine as long as I also include works cited. // The general question this inspires is, what effect does BM have on metabolism in general (e.g. food, caffeine, nutrients, etc.) when taken chronically?

Le, Xoan Thi; Hang Thi Nguyet Pham, Tai Van Nguyen, Khoi Minh Nguyen, Ken Tanaka, Hironori Fujiwara and Kinzo Matsumoto 2015. Protective effects of *Bacopa monnieri* on ischemia-induced cognitive deficits in mice: The possible contribution of bacopaside I and underlying mechanism. *Journal of Ethnopharmacology* 164: 37-45. DOI: 10.1016/j.jep.2015.01.041

> **Dementia is characterized by the global loss of cognitive ability** resulting secondary to many neurodegenerative disorders. **Aging is a major risk factor for dementia**, which includes various types, such as vascular dementia, frontotemporal degenerative dementia, Lewy body dementia, and Alzheimer's disease. **Vascular dementia** represents the second most common cause of dementia after Alzheimer's disease (AD) in the elderly, and **is referred to as the "silent epidemic of the twenty-first century"** (Battistin & Cagnin 2010). (Le *et al*. 2015: 37)

General education portion.

> However, to the best of our knowledge, information on the biochemical activities of each bacoside and their contribution to the actions of BM is still very limited. (Le *et al*. 2015: 38)

True indeed.

> We previously reported that **the BM treatment inhibited the *ex vivo* activity of cholinesterase in the brain** (Le *et al*. 2013) and that the cholinesterase inhibitor THA, via the endogenous ACh stimulation of muscarinic receptors, protected NMDA-induced neuronal damage in OHSCs (Inada *et al*. 2013). Thus, we next determined whether a cholinergic system was involved in the neuroprotective effects of bacopaside I on OGD-induced neuronal cell damage. The administration of SCP (30 μM), a muscarinic receptor antagonist, or MEC (30 μM), a nicotinic receptor antagonist, failed to block the neuroprotective effects of bacopaside I in this *in vitro* ischemia model. **This result excluded the passibility that, similar to tacrine, the stimulation of acetylcholine receptors, particularly muscarinic receptors, could be involved in the neuroprotective effects of bacopaside I**. (Le *et al*. 2015: 42)

So, the "crucial role of muscarinic receptors in the action of *B. monnieri*" (Ramasamy et al. 2015: 14) is not as crucial as reported?

> On the other hand, the neuroprotective effects of bacopaside I were significantly blocked by the PI3K inhibitor LY293002 (30 μM), suggesting **the involvement of PI3K/Akt signaling in the effects of bacopaside I**. (Le *et al*. 2015: 42)

"The phosphatidylinositol 3-kinase (PI3K) pathway activates serine/theonine kinase and the mitogen-activated protein kinase (MAPK) or extracellular signal regulated kinase (ERK) pathway activate several downstream effectors. Each of these signaling pathways confers the unique function of BDNF on cells." (Hazra *et al*. 2017: 75)

> **Recognition memory** refers to the ability to judge a previously encountered item as familiar and depends on the integrity of the medial temporal lobe. The ORT [object recognition test] test has become popular for rodents and is currently a benchmark task for assessing recognition memory, in which the hippocampus and perirhinal cortex play critical roles. (Le *et al*. 2015: 43)

Memory systems are much more to my liking than high neurology (looking forward to neurocognitive experiments where normal memory, instead of various neurodegenerative diseases, are in focus). Also, ATM machine and PIN number - "ORT test" is an example of the RAS syndrome.

> Taken together, the present results further support the anti-dementia effects of BM. However, we cannot exclude the possibility that **BM directly affected the decrease of the cerebral blood flow** during an ischemic period and thereby exhibited apparently the neuroprotective effects against ischemia-induced cognitive deficits since, in the present study, the treatment with BM was started before the induction of the ischemic lesion. This possibility remains to be examined. (Le *et al*. 2015: 43)

Wait, doesn't BM increase cerebral blood flow? E.g. "The neuroprotective effect of EBm is also due to nitric oxide-mediated cerebral vasodilation" (Chaudhari *et al*. 2017: 111); BM "increased the cerebral blood possibly contributing to their nootropic and neuroprotective action" (*ibid*., 117); BM "increased cerebral blood flow without changing blood pressure" (Srimachai et al. 2017: 2); BM "increased cerebral blood flow" (Ramasamy *et al*. 2015: 2), etc.

> Our results demonstrated that **bacopaside I exerted more potent neuroprotective effects** against OGD-induced neuronal cell damage **than bacopaside N2 and a mixture of bacopaside II and bacopasaponin D**. The treatment with bacopaside N2 and a mixture of bacopaside II and bacopasaponin D failed to reduce OGD-induced neuronal cell damage under this experimental condition. Comparisons of the chemical structures of these bacosides allowed us to infer that **the glycoside moiety of bacopaside I played an important role in its anti-ischemic effects** on $OHSC_S$ since the main difference observed in [|] chemical structures of bacopaside I and the three other bacosides was a sulfate group on the sugar moiety of bacopaside I. (Le *et al*. 2015: 43-44)

"Therefore, the bacosides are likely to undergo transformations in vivo to remove the sugar units as well as other biotransformations, that result in metabolites that may mediate the memory enhancing and cognitive activities." (Ramasamy *et al*. 2015: 10) - "Thus, it is conceivable that the bacoside constituent present in BM extracts may be metabolized to active forms before exerting their pharmacological activities." (Das *et al*. 2016: 1799)

> This appears to differ from the findings reported by Liu *et al*. (20130. They demonstrated using middle cerebral artery occlusion reperfusion model rats that the protective effects of bacopaside I on ischemia-induced brain damage were **mediated by the suppression of oxidative stress including radical scavenging**. The reason(s) for this conflict between our results and their findings currently remains unclear. (Le *et al*. 2015: 44)

I really wish I had recorded which one of these sources said something to the effect that oxidative stress and free radical scavenging is a *fad* explanation.

> However, in our study, the blockade of ERK by U0126 had no effect on the protective effects of bacopaside I. Therefore, a speculative explanation is that the neuroprotective effects of bacopaside I on ischemic hippocampal cell damage may be mediated by PKC_ε signaling via the modulation of mK_{ATP} channels. This idea seems to agree with the findings by Liu *et al*. (2013) that the protective effects of bacopaside I on ischemia-induced brain damage were partly mediated by **improvement of brain energy metabolism**. (Le *et al*. 2015: 45)

Nifty. Will keep a watchful eye on ATP from now on.

Khilwani, Barkha; Amanpreet Kaur, Ritika Ranjan and Anil Kumar 2016. Direct somatic embryogenesis and encapsulation of somatic embryos for in vitro conservation of *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. *Plant Cell Tissue and Organ Culture* 127(2): 433-442. DOI: 10.1007/s11240-016-1067-5

> *Bacopa monnieri* (L.) Wettst., family Scrophulariaceae, is a perenial [sic] herb known for its pharmaceutical properties. Because of its memory related benifits [sic], it is also known as 'Brahmi' or '**Thinking person's herb**' (Satyavati *et al*. 1976). It is widely used for the treatment of mental and neurological disorders (Rastolgi *et al*. 1994). The extracts of 'Brahmi' are also important in the pharmaceutical industry because of anti-inflammatory, cancerous [sic], oxidative and pyretic properties (Nadkarni 1976). (Khilwani *et al*. 2016: 433)

As with the early authors who spoke of "memory molecules", this source is not available online. Also, I'm beginning to notice that those who attribute it to the family Plantaginaceae instead of Scrophulariaceae have a higher quality of writing. (The same can probably be said of the *-i* and *-a* endings, though I have yet to verify this hunch.)

> This **enlivening popularization of the herb** has dramatically increased extraction from the natural habitat and this herb is now listed in the International Union for Conservation of Nature (IUCN) red list of 1990 of threatened plant species (Govindarajan *et al*. 2005; Pandey *et al*. 1993). Therefore, there is an urgent need to take steps for **the conservation of this herb** to ensure its availability in the future. *B. monnieri* is placed second on a priority list of the most important medicinal plants (Rajani 2008) and is one among 32 medicinal plant species identified for cultivation and conservation (National Medicinal Plants Board 2004). (Khilwani *et al*. 2016: 433)

About the third of fourth note like this. Will have to see how the conservation efforts pan out.

> In conclusion, direct somatic embryogenesis and shoot bud organogenesis was achieved from leaf explants of *B. monnieri* and factors affecting somatic embryogenesis were studie**s**. (Khilwani *et al*. 2016: 441)

Studies they were.

Pei, Jinxin V.; Mohamad Kourghi, Michael L. De Ieso, Ewan M. Campbell, Hilary S. Dorward, Jennifer E. Hardingham and Andrea J. Yool 2016. Differential Inhibition of Water and Ion Channel Activities of Mammalian Aquaporin-1 by Two Structurally Related Bacopaside Compounds Derived from the Medicinal Plant *Bacopa monnieri*. *Molecular Pharmacology*< 90(4): 496-507. DOI: 10.1124/mol.116.105882

> **Aquaporin (AQP) water channels** are in the family of major intrinsic proteins found from bacteria to humans and **are targets for the discovery of selective pharmacologic modulators**. Classes of aquaporins transport water and small uncharged molecules such as glycerol and urea through individual pores located in each subunit. (Pei *et al*. 2016: 496)

General education portion.

> Our study has broadened the panel of AQP modulatory agents by **evaluating natural medicinal plants as sources of active compounds**. Quantitative swelling assays of mammalian AQP1 and AQP4 channels in the *Xenopus* expression system, used for **screening extracts from a variety of traditional medicinal herbs**, have identified *Bacopa monnieri* as one of several promising sources. Work here tested the hypothesis that chemical constituents of *B. monnieri* could be identified and characterized as pharmacologic agents that modulate mammalian AQP1 by interacting at domains associated with pore functions. (Pei *et al*. 2016: 497)

There is something immanently respectable about stumbling upon BM by chance rather than taking it up because of its touted medicinal benefits or, redundancy forbid, its free radical scavenging capability.

> Data here show that **bacopaside I blocks both the water and ion channel activities of AQP1** but does not alter AQP4 activity, and bacopaside II selectively blocks the AQP1 water channel without impairing the ionic conductance. These results fit well with in silico docking for predicted energies of interaction at a pore-occluding intracellular site. Bacopasides I and II showed the same order of efficacy in blocking migration of AQP1-expressing HT29 colon cancer cells, with minimal effects on SW480 cells that express AQP1 at low levels. (Pei *et al*. 2016: 497)

Neat. I'm not sure what the significance of this finding is but hopefully the rest of the paper will enlighten.

> Ion Channel Conductance of AQP1 Was Inhibited by Bacopaside I but Not by Bacopaside II. (Pei *et al*. 2016: 500)

Likewise, "bacopaside I exerted more potent neuroprotective effects against OGD-induced neuronal cell damage than bacopaside N2 and a mixture of bacopaside II and bacopasaponin D" (Le *et al*. 2015: 43). That is, bacopaside I is the active phytochemical, as opposed to bacopaside II, N2, and D.

> Bacopaside II Was More Effective Than Bacopaside I in Blocking Migration of AQP1-Expressing Colon Cancer Cells. (Pei *et al*. 2016: 501)

Huh.

> Bacopasides I and II are triterpene glycosides, composed of a hydrophotic pentacyclic terpene backbone (estimated logP value approximately 9; enabling membrane permeability), and three linked polar sugar groups (arabinofuranosyl - **glucopyranosyl** - arabinopyranose in bacopaside I; and arabinofuranosyl - **sulfonyl-glucopyranosyl** - glucopyranose in bacopaside II) that appear from in silico modeling to lodge via H-bonds into the water pore entrance of AQP1, with the exception of the sulfonyl group which appears to require an interface with positively charged residues (arginines in the adjacent AQP1 loop D domain). (Pei *et al*. 2016: 505)

Again, "the main difference observed in chemical structures of bacopaside I and the three other bacosides was a sulfate group on the sugar moiety of bacopaside I" (Le *et al*. 2015: 43-44).

> The identification of bacopasides as novel AQP modulators expands the database of pharmacophore properties of AQP ligands. Bacopasides I and II themselves might not be ideal as drug candidates, exceeding limits of Lipinski's Rule of Five for molecular weight, hydrophobicity, and number of hydrogen bond donors and acceptors - although **natural products often show biologic activity as exceptions to the rule** (Ganesan 2008). Bacopasides administered in vivo are likely to act as metabolic derivatives as well as intact compounds. **More work is needed to define in vivo metabolites of bacopasides** and characterize their effects on aquaporins. Nonetheless, bacopasides could serve as lead compounds for the design of small-molecule blockers of aquaporins. (Pei *et al*. 2016: 505)

"These unfavorable physiochemical traits of the parent bacosides" (Ramasamy et al. 2015: 7) have already been noted.

> Block of AQP1 could contribute to **the anti-inflammatory benefits of brahmi** treatment. [...] Pharmacologic inhibitors of AQP1 channels could be useful for intervention in many conditions, including **slowing metastasis** in AQP1-positive cancer subtypes. (Pei *et al*. 2016: 505)

The significance of these findings. Could explain its anti-proliferative activity with regard to metastasis (cf. Mallick et al. 2015).

Thakur, Jay Prakash; Rumana Haider, Dhananjay Kumar Singh, Balagani Sathish Kumar, Prema G. Vasudev, Suaib Luqman, Alok Kalra, Dharmendra Saikia, and Arvind S. Negi 2015. Bioactive isochromenone isolated from *Aspergillus fumigatus*, endophytic fungus from *Bacopa monnieri*. *Microbiology Research* 6(1): 14-18. DOI: 10.4081/mr.2015.5800

> Brahmi (*Bacopa monnieri*) is an important medicinal herb used in Ayurveda system of medicine in India. The herb was described in Charaka Samhita, Susrutu Samhita and Athar-Ved **to sharpen intellect and attenuate mental deficits**. It is a perennial, creeping herb native to the wetlands of India. Other than India, it is also found in Europe, Asia, Australia, Africa and Americas. It grows well in marshy areas. Traditionally, this herb is mainly **prescribed for neurological disorders like epilepsy**. Its extract has shown **potential cognitive effects**. Bacosides are the main bioactive compounds of Brahmi. (Thakur *et al*. 2015: 14)

Nothing out of the ordinary. Based on the meta-analysis by Kongkeaw *et al*. (2014).

> In conclusion, the present study has described isolation of 6-hydroxy mullein (1) from *A. fumigatus* hosted in *B. monnieri* plant. To the best of our knowledge this is the first report of this metabolite from this fungus. Our study suggests that **not only plants but some other fungy may also be a good source of antioxidant compounds** and *A. fumigatus* is one such potential candidate presenting a better scope for production [of] bioactive compounds. (Thakur *et al*. 2015: 17)

Very intredasting.

Bansal, Mahima; M. Sudhakara Reddy and Anil Kumar 2016. Seasonal variations in harvest index and bacoside A contents amongst accessions of *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. collected from wild populations. *Physiology and Molecular Biology of Plants* 22(3): 407-413. DOI: 10.1007/s12298-016-0366-y

> The maximum dry weight of plant (biomass 1.64 g) and bacoside A levels (6.82 mg/plant) were recorded in accession BM1. **Harvestable biomass was highest during summer** in accessions BM1 and BM7 (FW 4.2 g/plant), whereas **bacoside A levels were also highest during summer** and in accession BM1 (6.82 mg/plant). **The lowest bacoside A level** (0.06 mg/plant) **was recorded** in accession BM14 **during winter**. (Bansal, Reddy & Kumar 2016: 407)

That's a pretty significant variation between seasons. Could this illuminate the native function of bacosides in the plant?

> *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. family Scrophulariacea (common name 'Brahmi'), is **an important source of bacosides**, which possess **a legendary reputation** as a memory vitalizer with a proven nootropic action (Anonymous 1988). It has been a focus of many studies due to its medicinal uses (Russo & Borrelli 2005). Brahmi-based herbal drugs like '**Mentat**', 'Memory Plus' and 'Memory Perfect' rich in bacoside A are gaining popularity in both developed and developing countries (Pase *et al*. 2012). Recent studies also reported anti-cancer activity of the extracts of *B. monnieri* (Sharma *et al*. 2012). (Bansal, Reddy & Kumar 2016: 407)

Isn't BM, to the best of our knowledge, the *only* source of bacosides? Legendary reputation implies that there are some *legends* (stories, narratives) related to it, which I'd be very interested in if there were.

> These populations were evaluated from the samples collected from different regions thus, the observed results could also be due to environmental and **edaphic** factors. (Bansal, Reddy & Kumar 2016: 408)

Define:edaphic - "of, produced by, or influenced by the soil."

> Further, Soni *et al*. (2015) reported that **secondary metabolites accumulate during the growing seasons in medicinal plants**, which is also in line with the present observations in *B. monnieri* accessions. Moreover, in this study accession BM1 collected from Kolkata **where the average temperature is higher) recorded maximum levels of bacoside A**, whereas accession BM14 recorded lowest level of bacoside A. This accession was collected from Jogindernagar, Himachal Pradesh (1500 m amsl) where temperature conditions prevail and the average temperature is lower. These results suggest that **accessions collected from the warmer region have a higher potential of bacoside A production** as compared to accession collected from the colder area. (Bansal, Reddy & Kumar 2016: 410)

How does this mesh with the datum that "These secondary metabolites are not directly related to the physiological growth of plants but help in the plant's longevity" (Leonard *et al*. 2017: 2)?

Karataş, Mehmet; Muhammad Aasim and Muraz Dazkirli 2016. Influence of light-emitting diodes and benzylaminopurin on adventitious shoot regeneration of water hyssop (*Bacopa monnieri* (L.) Pennell) *in vitro*. *Archives of Biological Sciences* 68(3): 501-508. DOI: 10.2298/abs150803039k

> Water hyssop (*Bacopa monnier* (L.) Pennell) or Brahmi is a well-known Indian plant grown in damp and marshy areas. It is on of the most important medicinal plants, which contains medicinally important alkaloids, saponins, flavonoids and bacosides, used as cardiac or brain tonic, for treating anxiety and epileptic disorders, for their diuretic, analgesic, anti-inflammatory and antipyretic activities, **treatment of snakebites, spleen enlargement**, rheumatism, ringworm, leprosy, eczema, asthma, irritable bowel syndrome, gastric ulcers and bronchitis. (Karataş, Aasim & Dazkirli 2016: 501)

Some items in some lists such as this are somewhat "out there", i.e. wound healing activity (Gupta *et al*. 2017c: 1-2), unsupported by any papers I've come across.

> Plant tissue culture provides an alternative way to propagate plants under controlled conditions and also makes it possible **to alter metabolite concentrations** using modern biotechnological techniques such as genetic transformation, modifying growth media or culture conditions. **Lighting systems or photoperiod** are one of the major components of successful regeneration protocols *in vitro*, also providing an opportunity to alter secondary metabolite concentrations in plants. Light-emitting diodes (LEDs) offer an alternative lighting system available in different colors. (Karataş, Aasim & Dazkirli 2016: 501)

Whoda thunk those lights meatheads attach under their cars can be used for growing plants? Is light what plants crave?

> LED type and the combinations of R[ed] and B[lue] lights exhibited statistically significant differences on the number of shoots per explant and shoot length. [...] The W[hite] LED lighting system was more efficient for regenerating the maximum number of shoots per explant compared to the R:B LEDs, irrespective of explant type. (Karataş, Aasim & Dazkirli 2016: 504)

Sad. Red and blue LEDs are undoubtedly much more aesthetically pleasing.

> Explants such as shoot tips, internodes, meristematic nodes and leaves, are commonly used for *in vitro* regeneration of water hyssop. Among these explants, **the leaf explant is the most potent explant**. (Karataş, Aasim & Dazkirli 2016: 505)

Noted by many before, recording it here because it sounds interesting enough on its own.

> Results further confirmed the importance of **cutting the leaf into an upper and lower half**, which reached twice the number of shoots compared to the full leaf, irrespective of BA concentration. (Karataş, Aasim & Dazkirli 2016: 506)

Might be useful should I ever grow the plant myself (doubtful).

Dogan, M.; Hasan Akgul; O. G. Inan and H. Zeren 2015. Determination of cadmium accumulation capabilities of aquatic macrophytes *Ceratophyllum demersum*, *Bacopa monnieri* and *Rotala rotundifolia*. *Iranian Journal of Fisheries Sciences* 14(4): 1010-1017.

> Among heavy metals, Cd is a heavy metal with **no known essential biological functions in higher plants**. Although it is naturally released into the environment, substantial sources of Cd in the environment are human activities. Such activities include power stations, heating systems, metal working industries, urban traffic or phosphate-containing fertilizers. Cadmium is widely used in electroplatinig [sic], pigments, plastic stabilizers, and Ni-Cd batteries. Because of its **high solubility in water and high toxicity**, it is recognized as a highly significant environmental pollutant. (Dogan *et al*. 2015: 1011)

General education portion.

> Several of the submerged, emergent and free-floating aquatic macrophytes are reported to accumulate heavy metals in natural waters as well as after exposure to wastewaters. [...] *B. monnieri* L. **grows very fast** with its creeping stem in wetlands. Heavy metal accumulation capabilities of *B. monnieri* have been reported in many studies (Ali *et al*. 2001; Singh *et al*. 2006). (Dogan *et al*. 2015: 1011)

Didn't know it grew fast. Did know about heavy metal accumulation (cf. Jain *et al*. 2017; Mishra *et al*. 2016).

> Considering individual macrophyte applications, the highest Cd accumulation was observed in *R. rotundifolia* tissues. In contrast, **the lowest Cd accumulations were determined in *B. monnieri* tissues**. (Dogan *et al*. 2015: 1012)

Noice.

> **Submerged** macrophytes like *C. demersum* and *R. rodundifolia* up take metals directly from the water column. Thus, these macrophytes have higher metal accumulation capabilities than *B. monnieri*, an **emersed** macrophyte. (Dogan *et al*. 2015: 1015)

Not all aquatic plants are alike.

Taznin, Inin; Mohsina Mukti and Mohammed Rahmatullah 2015. *Bacopa monnieri*: An evaluation of antihyperglycemic and antinociceptive potential of methanolic extract of whole plants. *Pakistan Journal of Pharmaceutical Sciences* 28(6): 2135-2139. PMID: 26639482

> *Bacopa monnieri* (L.) Penn. (Family: Scrophulariaceae) is a perennial herb found growing in the wild in wetlands of **Bangladesh**. The plant is known in Bengali as '**brahmi shak**', and in English as watter hyssop. Whole plants are used by folk medicinal practitioners primarily for improvement in memory and to prevent memory loss, but also used **to lower high sugar levels in diabetic patients and to alleviate pain** (Ghost *et al*. 2008; Subhan *et al*. 2010). The plant has also uses in the Ayurvedic system of traditional medicine to prevent memory loss and to improve cognitive functions. A recent study has shown **the efficacy of the plant in schizophrenia** (Sharkar *et al*. 2012). (Taznin, Mukti & Rahmatullah 2015: 2135)

Companion to "Neer-Brahmi" in Tamil and "Jalabrahmi" in Kannada.

> **Wound healing activity** has been reported for a compound, namely bacoside-A, isolated from the plant (Sharath *et al*. 2010). (Taznin, Mukti & Rahmatullah 2015: 2135)

Dis gon be gud.

> The analgesic effect of bacopasides found in the plant has been reviewed (Rauf *et al*. 2013). (Taznin, Mukti & Rahmatullah 2015: 2135)

Also something I'd like to know more about.

> Isolated phytochemicals reported from the plant include cucrubitacins, namely **bacobitacin** A-D, and phenylethanoid glycosides, namely **monnieraside** I and III along with **plantioside** B (Bhandari *et al*. 2007); triterpene glycosides and their analogues, namely bacopasides VI-VIII, bacopasides I and II, and bacopasaponin C, the latter three compounds having antidepressant activities (Zhou *et al*. 2007); **bacosterol** glycoside (Bhandari *et al*. 2006); and triterpenoid glycosides and saponins (Sivaramakrishna *et al*. 2005). (Taznin, Mukti & Rahmatullah 2015: 2136)

Some of these haven't been even mentioned in any of the recent papers I've read lately.

> We had been investigating the antihyperglycemic and **antinocineptic** potential of medicinal plants used in folk medicinal system of Bangladesh to lower high blood sugar levels and for alleviation of pain for several years. Such evaluation leads not only to **scientific validation of folk medicinal uses**, but also serves as a pointer for further scientific studies leading towards isolation and identification of the responsible phytochemical constituent(s), which in turn can lead to discovery of potentially more efficacious drugs. (Taznin, Mukti & Rahmatullah 2015: 2136)

Antinocineptive, pharmacological term for a drug that inhibits *nociception*, the sensation of pain.

> Whole plants of *B. monnieri* were **collected in February** 2013 from Pabna district, Bangladesh. (Taznin, Mukti & Rahmatullah 2015: 2136)

Right when the plant has the lowest levels of bacoside A content (cf. Bansal, Reddy & Kumar 2016: 407). And of course they didn't even measure the bacoside content. Those poor Swiss albino mice.

> The results show that even at an extract dose of 50mg per kg body weight, the extract attenuated the number of gastric constrictions better than that of aspirin. (Taznin, Mukti & Rahmatullah 2015: 2137)

Sure sounds like they were just drunk from your crude methanol extract.

> Bacopasides, isolated from the plant has been reported to be an emerging class of therapeutics for management of particular chronic pains (Rauf *et al*. 2013). Bacosine has also been reported for demonstrating **analgesic** effects (Vohora *et al*. 1997). (Taznin, Mukti & Rahmatullah 2015: 2138)

Inaccessible source for the latter citation. The abstract for Vohora *et al*. (1997) says that the analgesic effects of bacosine were moderate and opioidergic in nature. Not very promising.

Sharma, Munish; Rajinder Gupta, Ravi Kant Khajuria Sharada Mallubhotla and Ashok Ahuja 2015a. Bacoside biosynthesis during *in vitro* shoot multiplication in *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. grown in Growtek and air lift bioreactor. *Indian Journal of Biotechnology* 14(4): 547-551.

> **Growing demand** for *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. (Family: Scrophulariaceae), commonly known as *Brahmi*, and the beneficial effects of its constituents (bacosides) encouraged research into developing efficient methods for controlled cultivation by *in vitro* approaches. *In vitro* shoot cultures of *B. monnieri* provide a potential alternative to mass harvesting of plants for the purpose of obtaining bacosides. (Sharma *et al*. 2015a: 547)

The verified medicinal effects are probably the cause for such a great amount of biotechnological studies of cultivating the plant. BM is touted as the most-researched nootropic plant, and the micropropagation studies certainly bolster that claim.

> Growtek culture is practically a closed system, in which gas exchange is slow and, as the culture grows, O_2 content diminishes and CO_2 builds up, which is probably responsible for the lower growth rate. In contrast, ALB system supplied with a constant flow of air, which can keep the dissolved oxygen level high, contributed to a significant increase in the shoot regeneration rate. Higher shoot biomass of *B. monnieri* has been recently reported in Growtek bioreactior when it was supplied with **aeration**. [...] Higher bacoside content indicates that **the accumulation of bacosides is associated with aeration** provided in the air lift bioreactor system. It is well reported that high aeration improves oxygen transfer, a process that improves growth and secondary metabolite production. (Sharma *et al*. 2015a: 550)

Turns out, *air* is also what the plants crave.

> The maximum content was recorded in shoot biomass cultured in ALB system, which reached **10.15 mg/g DW** as compared to 6.08 mg/g DW recorded for Growtek® culture, both of which were higher compared to the shake flask culture (5.78 mg/g DW). (Sharma *et al*. 2015a: 550)

Impressive.

> It is possible that the forced aeration of the air lift bioreactor has contributed to the reduction in sugar usage by the explants due to increased photosynthetic capacity. (Sharma *et al*. 2015a: 551)

Actually interesting: if plants "suffocate", their ability to produce nutrients on their own (photosynthesis) diminishes and they'll resolt to sugars in the medium.

Packyanathan, Jerusha Santa; R. Gayathri and V. Vishnupriya 2016. Preliminary phytochemical analysis and cytotoxicity potential of *Bacopa monnieri* on oral cancer cell lines. *International Journal of Pharmaceutical Sciences Review and Research* 39(1): 4-8.

> Medicinal plants have been identified and used throughout human history. In India, the Ayurveda medicinal system is based on herbs. Plants have the ability to synthesize a wide variety of chemical compounds that are used to perform important biological functions, and to defend the body. **Ethnobotany, the study of traditional human uses of plants, is recognized as an effective way to discover future medicines**. Some plants contain phytochemicals that have positive effects on the body. Chemical compounds in plants mediate their effects on the human body through **processes identical to conventional drugs**. This enables herbal medicines to have beneficial pharmacology. (Packyanathan, Gayathri & Vishnupriya 2016: 4)

With the ethnobotanical portion I agree, and await the male birth control pill from Indonesia. With identical processes I'm not on board since not one study I've read thus far has indicated that BM mimicks the effects of any known drug.

> *Bacopa monnieri* is an antioxidant. *Bacopa monnieri* displays *in vitro* antioxidant and cell-protective effects (Russo & Borrelli 2005). *Bacopa monnieri* interacts with the dopamine and serotonergic systems, but **its main mechanism concerns promoting neuron communication**. It does this by enhancing the rate at which the nervous system can communicate by **increasing the growth of nerve endings, also called dendrites**. (Packyanathan, Gayathri & Vishnupriya 2016: 4)

That's a bold statement, probably unsupported by sources cited here (Russo & Borrelli 2005 will be included in the next cycle of papers, the one after that at the latest). By what I've read thus far I can't say that it promotes neuron communication. What there is ample support for is that it "improvement of brain energy metabolism" (Le *et al*. 2015: 45), which might amount to the same, yet is perhaps not as glamorous.

> However, an emerging prospect for treatment of cancer is the use of herbs like *Bacopa monnieri* due to their phytochemical and cytotoxic properties against cancer. Organic extracts of B9 _Pink (*Fusarium oxysporum*) and B19 (Fomitopsis sp.) are found to possess potent cytotoxic and antimicrobial properties, highlighting their possible potential for use in the development of anti-concer drugs, which needs to be further studied [Targeted Cancer Therapies Fact Sheet - National Cancer Institute] (Packyanathan, Gayathri & Vishnupriya 2016: 4)

Wikipedia says nada, and online source seems to have removed the portion, probably deeming it ineffective.

> The "phyto-" of the word phytochemicals is derived from the Greek word 'Phyto', which means plant. Therefore, phytochemicals are plant chemicals. (Packyanathan, Gayathri & Vishnupriya 2016: 4)

Contrary to expectation, Captain Obvious is not attributed as an author of this paper.

> **Tannins** which are a group of phenolic compounds that are known antimutagenic property and can act against cancer cells (Chung *et al*. 1998). (Packyanathan, Gayathri & Vishnupriya 2016: 7)

Got at least one interesting citation out of this paper. Tannins appear frequently in phytochemical screenings of BM but not much else is said about these phytochemicals.

Shinomol, George K.; M.M. Srinivas Bharath and Muralidhara 2012. Pretreatment with *Bacopa monnieri* extract offsets 3-nitropropionic acid induced mitochondrial oxidative stress and dysfunctions in the striatum of prepubertal mouse brain. *Canadian Journal of Physiology & Pharmacology* 90(5): 595-606. DOI: 10.1139/Y2012-030

> *Bacopa monnieri* L. (Brahmi; BM) is a herb that has been extensively used for centuries in the Ayurvedic system of medicine as a brain tonic and **to promote longevity** (Padma 2005: Singh *et al*. 2008). Traditionally, it was used as a brain tonic to enhance memory development, learning, and **concentration** and to provide relief to patients with anxiety or epileptic disorders (Chopra 1958; Gohil & Patel 2010; Shimonol *et al*. 2011*a*). (Shinomol, Bharath & Muralidhara 2012: 596)

I've noticed sparse mentions of longevity but not as much mentions of concentration. Right off the bat the authors should be commended for including DOI's and PMID's with references. This is only the second paper thus far that is *in* the 21st century like that.

> The neuroprotective- and cognitive-enhancing effects of BM extracs are thought to be due to several mechanisms such as **chelation of metal ions**, scavenging of free radicals, and enhanced antioxidative defense enzymes (Bhattacharya *et al*. 2000). Further, the antistress activity of BM in experimental animals is attributed to its propensity to modulate **Hsp70** [Heat Shock Protein] **expression**, cytochrome P450 levels, activity of superoxide dismutase (Chowdhuri *et al*. 2002), enhanced kinase activity, neuronal synthesis coupled with **restoration of synaptic activity**, and nerve impulse transmission (Kishore & Singh 2005). (Shinomol, Bharath & Muralidhara 2012: 596)

Others have mentioned that it "chelates iron. (Chaudhari *et al*. 2017: 111) and "metal chelating" (Phulara *et al*. 2015: 414), and "The role of bacoside A against chronic sigarette smoking-induced Hsp70 expression and apoptosis in rat brain cerebral cortex" (Prasad *et al*. 2008: 105). Restoration of synaptic activity is outside of my reach because Kishore & Singh (2005) is not available online.

> Recently, we showed that BM ethanolic extract (BME) modulates the endogenous levels of oxidative markers in brain regions of prepubertal mice (Shimonol & Muralidhara 2011). Previously, we demonstrated the neuroprotective action of BM against selected neurotoxicants, viz. rotenone and paraquat, in the *Drosaphila* model (Hosamani & Muralidhara 2009, 2010). Hence we hypothesized that **prophylaxis with BME** is likely to render the brain less susceptible to neurotoxicant-induced, oxidative stress mediated neuronal dysfunctions. (Shinomol, Bharath & Muralidhara 2012: 596)

"Prophylactic" is immensely suitable word for it. I'd also call BM, after this effect, *the great normalizer*, since it seems to protect the CNS against a host of toxicants.

> They were acclimatized for 1 week prior to the start of the experiment and were maintained on **a powdered diet** and tap water ad libitum. (Shinomol, Bharath & Muralidhara 2012: 596)

Something to think about for that short story: should the "standard human feed" be protein powder instead of fast food?

> The experiments were conducted in strict accordance with approved guidelines by the institution's animal ethical committee regulated by the Committee for the Purpose of Control and Supervision of Experiments on Animals (CPCSEA), **Ministry of Social justice** and Empowerment, Government of India, India. (Shinomol, Bharath & Muralidhara 2012: 596)

Good name. The Soviety ministry of humour would approve.

> **Significant increases in the endogenous levels of GSH** [glutathione] **(34 %), total thiols (28 %), and nonprotein thiols (27 %) were evident among mice receiving BME prophylaxis alone**. Administration of 3-NPA [a well-known fungar mitochondrial toxin] to control mice caused a significant depletion in the levels of GSH (31 %), total thiols (37 %), and nonprotein thiols (48 %) in striatal mitochondria. Interestingly, among mice given BME prophylaxis, 3-NPA did not diminish the levels of GSH, total thiols, and nonprotein thiols, suggesting **complete protection**. Further, a marginal decrease was evident in the levels of oxidized glutathione among mice receiving BME prophylaxis alone. (Shinomol, Bharath & Muralidhara 2012: 599)

Thus, the renowned antioxidant properties of BM stems partly from its ability to enforce endogenous antioxidant mechanisms. Depletion explained elsewhere: "The ROS generated during glycation and glyoxidation are able to oxidize side chains of amino acid residues in protein to form carbonyl derivatives and also diminish an oxidative defense of protein by decreasing thiol groups (Balu *et al*. 2005)" (Kishore, Kaur & Singh 2016: 1539).

Mahender, Aileni; Bulle Mallesham, Kota Srinivas, Gadidasu Kranthi Kumar, Kokkirala Venugopal Rao, Yarra Rajesh, Peng Zhang and Abbagani Sadanandam 2012. A rapid and efficient method for *in vitro* shoot organogenesis and production of transgenic *Bacopa monnieri* L. mediated by *Agrobacterium tumefaciens*. *In Vitro Cellular & Developmental Biology - Plant* 48(2): 153-159. DOI: 10.1007/s11627-011-9421-0

> Indian medicine folklore **purports** that certain herbs can be used as traditional brain or nerve tonics. One of the most popular is *Bacopa monnieri* L. (Scrophulariaceae), commonly called Brahmi, a small, amphibious plant growing in marshy areas throughout the Indian subcontinent. Brahmi is also known as "Medhya Rasayana" in Ayurveda as it has been reported to **increase mental clarity and brain-stimulating activities** (Bhattacharya & Ghosel 1998). It also possesses properties to protect against inflammation, epilepsy, insanity, cancer as well as offering analgesic, antipyretic, and antioxidant activities (Jain *et al*. 1994; Elangovan *et al*. 1995; Tripathi *et al*. 1996; Vohora *et al*. 1997). (Mahender *et al*. 2012: 153)

Purporting means falsely appearing to do something. The statement is correct insofar as similar claims are indeed found for other plants as well. On that very same page of Tadarānanda's *Materia Medica of Ayurveda*, "*Vacā* (Acorus calamus Linn.)" also "promotes longevity, memory and intellect".

> Bacopa extract has anxiolytic, cognition-enhancing (Bhattacharya & Ghosal 1998), **relaxing** (Dar & Channa 1997), anxiolytic (Mukherjee & Dey 1966), and immuno-modulator activities (Dahanukar & Thatte 1997). (Mahender *et al*. 2012: 153)

This 2012 paper sure has a lot of old sources.

> The natural regeneration of this herb is hampered due to short viability (2 mo) of seeds, frequent death of seedlings at a two-leaf stafe, and strict habitat requirements for marshy areas. (Mahender *et al*. 2012: 154)

In this light the numerous recent biotechnological studies seem more than warranted and the 140 day viability of synthetic seeds (cf. Khilwani *et al*. 2016) very impressive.

Siddique, Yasir Hasan; Syed Faiz Mujtaba, Mohammad Faisal, Smita Jyoti and Falaq Naz 2014. The effect of *Bacopa monnieri* leaf extract on dietary supplementation in transgenic *Drosophila* model of Parkinson's disease. *European Journal of Integrative Medicine* 6(5): 571-580. DOI: 10.1016/j.eujim.2014.05.007

> *Bacopa monnieri* has been reported **to enhance** memory, cognitive properties and **life span** in the traditional Ayurvedic medicinal system of India (Bhattacharya, Kumar & Ghosal 199). (Siddique *et al*. 2014: 571)

Cited paper ["Effect of Bacopa monnieri on animal models of Alzheimer's disease and perturbed central cholinergic markers of cognition in rats"] not found online. (A study from 2 of 3 cited authors from the previous year will appear in the next cycle, cf. Bhattacharya & Ghosal 1998.)

> Parkinson's disease (PD) is a neurodegenerative syndrome, characterized by the loss of dopaminergic neurons in the substantia nigra and in **the formation of filamentous intraneuronal inclusions** known as Lewy bodies (Feany & Bender 2000). (Siddique *et al*. 2014: 571)

Lewy bodies "are abnormal aggregates of protein that develop inside nerve cells in Parkinson's disease (PD), Lewy body dementia, and some other disorders. They are identified under the microscope when histology is performed on the brain."

> The flies were cultured on **standard *Drosophila* food** containing agar, corn meal, sugar and yeast at 25 °C (24 ± 1). [...] The **climbing assay** was performed as described by Pendleton et al. (2002). Ten male flies were placed in an empty class vial (10.5 cm × 2.5 cm). A horizontal line was drawn 8 cm above the bottom of the vial. After the flies had acclimatized for 10 min at room temperature, controls and treated groups were assayed at random, to a total of 10 attempts for each. [...] **Brain homogenate** was prepared in Tris-HCl and centrifuged at 3000 × *g* for 20 min and subsequently the supernatant was collected. (Siddique *et al*. 2014: 572)

Recording these tidbits for that short story, possibly imagining large aliens a la *Fantastic Planet* making batches of human subjects climb something. Still haven't figured out what the "standard human food" should be, but it should be artificially kept at some awkward temperature.

> The treatment of PD flies with *B. monnieri* leaf extract showed **a delay in the loss of climbing ability, activity pattern, reduced oxidative stress and apoptosis** in the brains of PD model flies. Oxidative stress is considered to be one of the important factors during the progression of PD (Butterfield & Kanski 2001; Giasson *et al*. 2002). Free radical scavengers have been reported to reduce the rate of progression of PD (Abbott *et al*. 1992). **The denegerating neurons also produce endogenous toxins** [|] **(hydrogen peroxide)** and other reactive oxygen species **that may further damage normal neurons** (Giasson *et al*. 2002). (Siddique *et al*. 2014: 575-576)

Interesting enough: once degenerating, it produces further damaging substances.

> Bacoside, a constituent of *B. monnieri*, has been reported **to repair damaged neurons** by **enhancing the kinase activity** (Tripathi *et al*. 2011). (Siddique *et al*. 2014: 576)

Would like to learn more but cited source once again unavailable.

> The studies carried out on dietary supplementation of flavanoids rich plants have also shown improvement in cognition functions possibly by protecting vulnerable neurons or by **enhancing teh regeneration of neurons** (Vazour *et al*. 2008). Recent findings have suggested that **any plant extract rich in antioxidants** may have a remodeling effect on the nature of α-synuclein fibrils converting into non-toxic small amorphous aggregates (Bieschke *et al*. 2010). The accumulation of free radicals and consequent neurodegeneration in the specific brain regions are the causal factors for various neurodegenerative diseases. (Siddique *et al*. 2014: 578)

Someone please communicate this to the researchers (Tanwar et al.) who "add value" to chicken nugget vacuum packaging with BM when literally any other non-endangered plant with high antioxidant content would do.

> A traditional medicinal approach relies on **centuries of experience** using plant **extract of various plants** as a whole. […] Plants represent a major source of biologically active molecules and to date only a small fraction of plants with potential medicinal activity have been explored. Nations such as India and China are rich in traditional knowledge of medicinal plants which can be exploited for research and drug development by pharmaceutical companies for various conditions (Rao *et al*. 2013 [Online]). (Siddique *et al*. 2014: 579)

Phraseology for framing the pharmaceutical turn to traditional medicines.

Hussain, K. and Nabeesa Salim 2012. Bioaccumulation Pattern of Mercury in *Bacopa monnieri* (L.) Pennell. *Journal of Stress Physiology & Biochemistry* 8(2): 10-21.

> Plants growing/cultivated in soil contaminated with heavy metals like mercury are under **toxicity stress**. Nevertheless, heavy metal ions are absorbed by roots and translocated to the entire plant body and the pattern and the gravity of absorption and translocation depend on the chemistry of the metal, habit, habitat and genetic make up of the plant (Pilon-Smiths 2005). Many plants are **hyperaccumulators** [that] can accumulate unusually high content of mercury from the environment in the root system and translocate the metal to the aerial parts and most of these are recommended for **phytoremediation techniques** (Pilon-Smiths 2005). (Hussain & Salim 2012: 11)

General education portion.

> In addition, a number of marshy, aquatic or **submerged herbaceous plants** such as *Hydrilla verticillata* and *Bacopa monnieri* have received attention for their role as **biological detoxification systems** for phytoremediation of Hg, Cd, Cr, Cu, Fe, and Mn contamination (Sinha *et al*. 1993; 1997; Sinha 1999; Sinha & Pandey 2003; Sinha *et al* 2003; Askari *et al*. 2007). (Hussain & Salim 2012: 12)

Another study found that BM is not a hyperaccumulator exactly because it is an *emersed* macrophyte and not a *submersed* one (cf. Dogan *et al*. 2015: 1015).

> *Bacopa monnieri* has been used in Ayurvedic systems of medicine and traditionally it is used as a 'brain tonic' **to enhance memory development** (Nair 1978). According to Wohlmut (2001), Nathan *et al*. (2001) and Stough *et al*. (2001) *Bacopa monnieri* is an Ayurvedic herb and **currently enjoying the popularity as 'brain herb'**. Many products derived from *B. monnieri* are available in **nutraceutical market** with content of bacoside A and B (Deepak & Amit 2004). (Hussain & Salim 2012: 12)

Just collecting variations on the theme of "memory enhancer". "Brain herb" likewise goes well with "Thinking person's herb" and "memory molecules". The point about the nutraceutical market is poignant, as there are indeed many preparations to choose from.

> In addition to **the well-established multipurpose medicinal use**, *Bacopa monnieri* has been recommended for phytoremediation due to the hyperaccumulation potential (Sinha *et al*. 1996; Sinha 1999; Yadav, Sukla & Rai 2005). In this contet the fate of the plant for medicinal uses should be determined and considered as part of risk assessment because many Ayurvedic preparations containing *B. monnieri* are available in the market and are profusely consumed by humans. Therefore, the dual uses or qualities of *B. monnieri i.e.* phytocemediant on the other hand and medicinal on the other do **pose a threat to mankind**. (Hussain & Salim 2012: 12)

Surely not mankind as a whole? Only those people consuming the plant material that is not treated with ethanol to remove the pollutants.

> Since **the entire plant is used for medicinal purpose**, accumulation of otxic metals in root, stemp and leaf may highlight the gravity of health hazard due to the entry of the toxic metals to human body. (Hussain & Salim 2012: 12)

This is the umpteenth mention of of whole plant being used. But should it?

> Pilon-Smiths (2005) opines that the bulk flow of the metal ions from root to shoot and leaf is driven by **transpiration** which creates negative pressure potential in the **xylem** that pulls up water and **solutes**. (Hussain & Salim 2012: 17)

Having flashbacks to our biosemiotics professor K. K. explaining this and my eyes glazing over at the time.

> Accumulation of Hg in *Bacopa monnieri* cultivated in nutrient solution is found to be dependent on the pH of the growth medium. **Acidic pH encourages Hg accumulation** while alkaline pH results in reduced accumulation. These qualities are beneficial for the two [dual?] economic importance of *Bacopa monnieri* in such a way that for phytoremediation technology reduction of pH can be done by adding NH_4Cl, which acts also as nutrient for profused growth (Sharif & Khan 2009). On the other hand **alkaline pH can be maintained by liming before harvesting for medicinal purpose** because accumulation of Hg significantly reduced at high pH. (Hussain & Salim 2012: 18)

Interesting enough for potential growers.

> The loss of the metal from the shoot system by phytovolarilization results in the lowering of the ration and hence *Bacopa monnieri* **can not be included under hyperaccumulators of Hg**. (Hussain & Salim 2012: 19)

Apparently BM does not straight up accumulate it but lets it into the air via leaves.

Kumar, Navneet; L. G. Abichandani, Vijay Thawani, K. J. Gharpure, M. U. R. Naidu and Venkat G. Ramana 2016. Efficacy of Standardized Extract of *Bacopa monnieri* (Bacognize®) on Cognitive Functions of Medical Students: A Six-Week, Randomized Placebo-Controlled Trial. *Evidence-Based Complementary and Alternative Medicine* Article 4103423. DOI: 10.1155/2016/4103423

> *Bacopa monnieri* (Linn.) Pennell, family Scrophulariaceae (Sharma, Yelne & Dennis 2000 [*Database on Medicinal Plants Used in Ayurveda*, pp. 93-101]), is an indigineous plant, found throughout India, Nepal, Sri Lanka, China, Taiwan, Vietnam and **Florida, Hawaii, and some other southern states of USA**. It is also known as "Brahmi." Its description in Indian scriptures dates back to 5000 BC. It has been used in Ayurveda since 500 AD as "Medhya Rasayana" (Sharma 1998 [*Dravyaguna-Vijñāna*]) for treatment of anxiety, poor memory, epilepsy (Badmaev 1998 [*Bacopin (Bacopa monnieri*): A Momery Enhancer from Ayurveda }, **improvement of cognitive processes, comprehension**, memory, and recall (Mukherjee & Dey 1966). It is currently promoted as a brain tonic and many formulations are available. (Kumar *et al*. 2016: 1)

What scriptures, though? Finally someone noticed that Florida has mapped its distribution of the plant (online map available).

> *Bacopa* extract has been shown to possess dose dependent free radical scavenging capacity and protective effect on DNA cleavage (Russo *et al*. 2003). **Its antioxidant property**, which **is about half potent to that of vitamin E on weight basis** (Tripathi *et al*. 1996), is thought to be responsible for its antistress, immunomodulatory, **cognition facilitatory**, anti-inflammatory, and antiageing effects (Bhattacharya & Ghosal 1998; Singh & Dhawan 1982; Singh *et al*. 1988; Dar & Channa 1997; Elangovan *et al*. 1995; Dahanukar & Thatte 1997; Jain *et al*. 1994). Its antilipid peroxidation property is credited to the [|] memory enhancing action and it has been recommended for **lw dose long-term therapy** rather than single high dose administration (Tripathi *et al*. 1996). (Kumar *et al*. 2016: 1-2)

Immunomodulatory and anti-inflammatory mechanisms are different? Shouldn't it be *high* dose long-term therapy?

> Animal studies have shown that it has anxiolytic, cognition enhancing, relaxing, bronchodilatory, antioxidant, anticancer, antidepressant, immunomodulatory, and anti-inflammatory effects. Its anxiolytic activity was **comparable to benzodiazepine** but did not result in any significant memory deficit. It improved **acquisition, retention, and retrieval** of learned tasks. Mouse model shows that its antidepressant properties which may be due to its effect on **serotonergic and noradrenergic** nervous system (Girish, Oommen & Vishnu 2016). (Kumar *et al*. 2016: 2)

Important points of comparison. Noradretarite = norepinephrine.

> Trial with a Composite Indian Herbal Preparation (CIHP), which amongst other constituents contained Brahmi, has been shown to be **beneficial for soldiers** serving at high altitudes and cold areas and in low intensity confluct situations. It improved their physical and mental efficacy (Singh 2004 [*A Herbal Stress Buster for Soldiers*]). (Kumar *et al*. 2016: 2)

Very interesting stuff, though source out of reach.

> Bacoside A and B **improve the transmission of impulses between the neurons**. Bacosides **regenerate synapses and repair damaged neurons**, thereby making it easier to learn and remember new information. Brahmi increases brain serotonin, a neurotransmitter promoting relaxation (Rastogi & Kulshreshtha 1998). Bacosides A and B influence cholinergic system (Bhattacharya *et al*. 2000). (Kumar *et al*. 2016: 2)

Bold claims. I'll have to see if the next cycle, consisting of early papers, backs this up.

> The **potent antioxidant property** exerted by Brahmi has been shown to be due to **metal chelation** at the initiation level and also as a chain breaker (Tripathi *et al*. 1996). The mechanisms resembles that of EDTA and vitamin E. Standardized extract of *Bacopa monnieri* induced a dose related **increase in superoxide dismutase, catalase, and glutathione peroxidase** levels in rat prefrontal cortex, striatum, and hippocampus (Bhattacharya *et al*. 2000). (Kumar *et al*. 2016: 2)

Metal chelation is also mentioned as removing excess of toxic metals from the bloodstream (Muszyńska *et al*. 2016: 2443).

> **Single dose** of 300 mg of standardized extract of *Bacopa monniera* failed to show any effects on normal healthy adults (Sharma *et al*. 1987). Follow-up study with **higher single dose** in a double blind, placebo-controlled trial showed improved and sustained cognitive performance (Nathan *et al*. 2001). (Kumar *et al*. 2016: 2)

Would a single bout of exercise improve fitness?

> **Chronic effects** of *Bacopa* when assessed on memory functions in 76 adults from 40 to 60 years' age group, for three months, showed significant effects on **retention of new information** (Roodenrys *et al*. 2002). (Kumar *et al*. 2016: 2)

You can say that again.

> Since none has been attempted on a select, exclusive group of participants with high intellectual level, like medical students, we planned this study to see whether the drug is effective in improving cognitive functions in medical students after 6 weeks of treatment. [] Our rationale behind this exclusive sample was that medical physicians are known to have **a very high intellectual level** (Hauser 2002 [*Meritocracy, Cognitive Ability, and the Sources of Occupational Success*]). So we wanted to see if *Bacopa monnieri* can improve cognition in the group of medical students with **already high cognitive functions**. (Kumar *et al*. 2016: 2)

Exactly my thoughts in 2014 when finding out about BM on reddit's nootropic community, where already intelligent and high-functioning people look for substances that'll give them a further edge.

> The exclusion criteria were
>
> 1. consumption of **any memory improving medicines**, alcohol, tobacco, or any other Central Nervous System (CNS) acting medicines,
>
> (Kumar *et al*. 2016: 2)

Ironically, noot-users would automatically be excluded from such studies.

> […]
>
> 1. using Brahmi in any form, for example, **hair oil**.
>
> (Kumar *et al*. 2016: 3)

Only mention, thus far, I've seen of Brahmi as a hair care product.

> *Digit Span Memory Task*. It involves immediate verbal recall of numbers, varying from 6 to 10 digits, and consists of digit span forwards and backwards. Digit span forwards requires recall of the series of numbers in the same order as given. The test measures are closely related to **the efficacy of attention (freedom from distractibility)**. Digit span backwards requires immediate recall of the spoken numbers in the reverse order. Measuring the elements of working memory, it requires both recall and subsequent manipulation of the incoming information. (Kumar *et al*. 2016: 4)

Negative, but useful, definition of attention. Cf. "flow", the psychological concept.

> *Paired Associate Task*. It consists of 10 predetermined word pairs. Participants are first presented with the pairs before the start of the test. In this they are told one member of the pair and are required to verbally give the other part of the pair. Associative abilities enale the participant to connect the stimuli and events. This test requires reasoning and **transformation** (Kumar *et al*. 2016: 4)

The closest I think I've come in this series to something semiotic.

> *Memory Span for Nonsense Syllables*. The test measures immediate memory **involving meaningless material** with the help of **recognition** (Ebbinghaus 1985 [*Memory: A Contribution to Experimental Psychology*]). Recognition can help to measure subtle differences in memory abilities much better than memory recall. Although one may be unable to recall the associated details contained in the previously stated statements, one may still be able to recognize the nonsense syllables. (Kumar *et al*. 2016: 4)

Reminds me of my own experiences with organizing album covers or the more recent example of organizing citations for papers I'm about to read.

> Efficacy of *Bacopa monnieri* extract on memory of intellectual sample of normal healthy medical students was evaluated after **six weeks**' oral administration in the dose of **150 mg** twice daily. The results show **a significant increase in the serum calcium levels** of *Bacopa* group and this increase was also significant when compared with the placebo group. The raised calcium levels remained within the normal range (9-11 mg/dL). However, **calcium antagonistic activity** of *Bacopa* on the vascular and intestinal smooth muscles of rabbit and guinea pig has been reported by others (Schear & Sato 1989). (Kumar *et al*. 2016: 5)

Dose seems kinda low (considering the nootropic community recommends 750mg twice daily). The increase of calcium, the most significant physiological finding in this study, is disconcerting. How would it affect health? (Bones?) The final word of the paper: "We also recommend further studies to investigate role of calcium in explaining the nootropic effects of *Bacopa monnieri*." (p. 6)

Subramanian, Perumal; Vinoth Prasanna, Jaime Jacqueline Jayapalan, Puteri Shafinaz Abdul Rahman and Onn Haji Hashim 2014. Role of *Bacopa monnieri* in the temporal regulation of oxidative stress in clock mutant (cry^b) of *Drosophila melanogaster*. *Journal of Insect Physiology* 65: 37-44. DOI: 10.1016/j.jinsphys.2014.04.005

> A wide assortment of **behavioral, biochemical, physiological and endocrinological functions** in nearly all eukaryotic organisms illustrates rhythmic variations in parallel with the day-night (light-dark) cycles. The fruit fuly (*Drosophila melanogaster*) offers an extremely useful system to study **circadian clock function** at the behavioral, molecular, cellular and organismal levels. Oxidative stress is the interference of balance between the levels of oxidants to **reductants** in living organisms. To scavence excess amount of reactive oxygen species (ROS), antioxidant defences including endogenous antioxidant system and exogenous antioxidant intake are essential. In this regard, superoxide dismutase (SOD), catalase (CAT) and glutathione-S-transferase (GST) serve as primary endagenous antioxidants to deactivate ROS *in vivo*, while **exogenous antioxidants** (vitamins C and E, polyphenols, flavonoids, *etc.*) assist to abolish free radicals terminating the propagation of ROS reaction. (Subramanian *et al*. 2014: 37)

General education portion.

> Rotenone is a naturally occurring chemical with insecticidal, **acaricidal** and **piscicidal** properties and is a selective, non-specific insecticide, used for insect control (Costa *et al*. 2008). It exerts its toxic action by acting as a high affinity specific inhibitor of mitochondrial NADH dehydrogenase; **being extremely lipophilic, it crosses cell membrane rapidly** and accumulates in mitochondria elevating the generation of ROS (Miwa *et al*. 2003). (Subramanian *et al*. 2014: 38)

Kills spiders and fish. Lipophilicity is what BM is not.

> In flies, **blueberry extracts** in diet could prolong mean lifespan, alleviate paraquat-induced mortality rate and partially reverse the decline of locomotor deficiency. The antiaging and antioxidant elevating activity of blueberry in *Drosophila* was at least partially associated with its interaction with genes SOD and CAT (Peng *et al*. 2012). (Subramanian *et al*. 2014: 38)

Probably why blueberries are treated as a nutraceutical or super-food these days.

> The balance between the production of free radicals and antioxidant defences in organisms has important physiological and health implications. **Nominal levels of ROS are continuously produced as by-products of normal oxidative metabolism**, principally from mitochondrial respiration (Halliwell & Gutteridge 1999; Sohal 1997). **Induced stress increases lipid peroxidation** that is usually considered as an estimator of oxidative stress (Bonilla *et al*. 2012). Internal changes in ROS levels due to exogenous stressors could affect tissue and time-related changes in antioxidant status of *Drosophila*. (Subramanian *et al*. 2014: 41)

Another pathway: by decreasing stress, BM also decreases the threat of ROS.

> Apart from the neuroprotective/**neurobeneficial** properties, recent evidences ascribe the temporal effect of modulating antioxidant, anxiolytic and antistress properties of *B. monnieri* in *Drosophila* and in mammals (Chowdhury *et al*. 2002; Jyoti & Sharma 2006; Hosamani & Muralidhara 2009). **Rhythms of antioxidants** have been the subject of considerable interest in recent years. Physiologically, it is known that **circadian variability** in antioxidants (SOD, CAT, GST, GPx and GSH) could depend on numerous factors such as meal composition, micronutrient content [|] (particularly **selenium**), protein dietary content, meal-related hormonal modifications and oxidative stress. (Subramanian *et al*. 2014: 41-43)

It was a bit disturbing to read this at 5 AM.

Krishna, R. Nivesh; R. Gayathri and Vishnu Priya 2016. Genotoxicity potential of *Bacopa monnieri* on oral cancer cell lines by DNA fragmentation. *International Journal of Pharmaceutical Sciences Review and Research* 39(1): 240-242.

> Cancer is an important public health problem in most parts of the world and **oral cancer** is among the 10 most common cancers in the world. Squamous cell carcinoma is the most common malignant neoplasm in the oral cavity. These malignancies are often not examined until a late stage. The risk factors associated with its occurrence are **tobacco and heavy alcohol consumption**. Almost eighty three percent of the oral cancer patients use tobacco and the rest seventeen percent are non-users. (Krishna, Gayathri & Priya 2016: 240)

General education portion.

4998

> *Bacopa monnieri* is a miniature and a creeping herb usually known by the name "Brahmi". It belongs to the Scrophulariaceae family. It has been approved by several ancient Ayurvedic treatises for the enhancement of memory capacity and remedy of mental disorders. Its extract or bacosides have also shown anxiolytic effect, anti-depressant activity and anti-convulsive action. It helps to repair damaged neurons **in selective places of the brain** [the hippocampus] (Jyoti & Sharma 2006). This medicinal plant is analyzed phytochemically to have a **chalcone**. Indian Ayurvedic system suggests that this herb is useful as emetic, laxative, and as medicine in treating bad ulcers, tumors, enlargement of spleen, indigestion, inflammation and anemia. It is reported to improve the intellect and is used as medicine for the treatment of respiratory disease like asthma, hoarseness, insanity and as a potent nerve tonic, cardio tonic, and diuretic. (Krishna, Gayathri & Priya 2016: 240)

Nothing new.

> **The sap of the leaves** is given to children for relieving bronchitis and diarrhea. Rheumatism condition can be treated by the remedy obtained from **The paste of the leaves**. India holds a well recorded and traditionally well practiced knowledge of herbal medicine. (Krishna, Gayathri & Priya 2016: 240)

Good to know that there are other traditional preparations besides the *ghee*.

> The anticancer activity of the medicinal herbs selectively targets KB cells without affecting the normal cells and inhibits their growth. From the present study, it was concluded that **the extract of *Bacopa monnieri* acts against oral cancer (KB) cells** which may be due to the synergistic effect of the secondary metabolites such as flavonoids present in the extract. (Krishna, Gayathri & Priya 2016: 241)

In a dose-dependent manner.

Bin Emran, Talha Bin; Mohammad Rahman Atiar, Mir Muhammad Nasir Uddin Raju Dash, Mohammad Firoz Hossen, Mohammad Mohiuddin and Mohammad Rashadul Alam 2015. Molecular docking and inhibition studies on the interactions of *Bacopa monnieri*'s potent phytochemicals against pathogenic *Staphylococcus aureus*. *DARU Journal of Pharmaceutical Sciences* 23: Article 26. DOI: 10.1186/s40199-015-0106-9

> Effective therapeutic options to combat *Staphylococcus aureus* infection are still limited. And this makes a major burden to control *Staphylococcus aureus*. ***S. aureus* is is a commensal Gram-positive bacterium, which colonizes in human nasal mucosa either permanently or transiently**, causing severe infections eventually. But the clinical symptoms are not visualized until the immune system is affected. However, the major problem in controlling the *S. aureus* infection is the occurrence of multi-drug resistance produced mainly due to the misuse of antibiotics. (Emran *et al*. 2015: 2)

General education portion. The statistics of this pathogen are scary.

> *Bacopa monnieri* (L.) Wellst. (Family: Plantaginaceae) is known as ***Herpestis monniera***. It is a water hyssop or "Brahmi" and is reputed as Ayurvedic medicine. It is used for gastrointestinal discomfort, skin disorders, epilepsy, pyrexia and analgesia. Number of biologically active compounds has been isolated from this plant. GC-MS analysis of the leaf extract of this plant showed the presence of tetracyclic triterpenoids, saponin, bacosides A and B **phytosterols**, hersaponin, D-mannitol, flavonoids viz., luteolin-7-glucoside, apigenin-7-glucocronide, alkaloids such as nicotine and herpestine, betulic acid, β-sitosterol, stigma-sterol and its esters, aspartic acid, glutamic acid and serine. (Emran *et al*. 2015: 2)

Variations. Added *Herpestis monniera* to EBSCO search string.

> Fresh leaves of *B. monnieri* were collected from the Chittagong University hilly forest on **December** 2013. […] The extracts (yield 4.4 - 5.6 % w/w) were all placed in glass Petry dishes (90 × 15 mm, Pyrex, Germany) to allow an air-dry for complete evaporation of solvent. (Emran *et al*. 2015: 2)

Once again picking it in the winter when its secondary metabolite content is lowest.

> Results for the **antibacterial** activity of *B. monnieri* extract showed that the mean zone of inhibition (13.0-15.00 mm) produced by the extract was **close to those produced by the reference antibiotics**, i.e., tetracycline and ampicillin which had the zone of inhibition between 16 and 20 mm. (Emran *et al*. 2015: 4)

Good lord that's some powerful stuff then.

> Considering the results obtained in *in vitro* study, it was thought worthy to perform **molecular docking studies** which correlate both *in silico* and *in vitro* results. Docking studies are used at different stages of drug discovery such as to predict a ligand-receptor interaction and also to rank the compounds based on the binding energies or fitness score. […] In the docking studies of DNA gyrase binding site, **luteolin** among the other tested compounds **has the** [|] **highest fitness score** 53.77 compared with the highest fitness score 46.48 of ciprofloxacin. (Emran *et al*. 2015: 4-5)

Score for the other secondary metabolites in BM besides bacoside A.

> Plant synthesizes natural products as its **chemical weapon that arrests the growth of environmental microbes** and some plants inhibit the growth of potential human pathogens too. In the current study, *in vitro* MIC of *B. monnieri* leaf parts, prescribed in indigenous system of medicine, that are available in the local market or growing in Bangladesh and India were evaluated against local clinical bacterial isolate of *S. aureus*. (Emran *et al*. 2015: 7)

Getting closer to the native function of these secondary metabolites.

> Plant extracts having MIC below 8000 µg/ml have been reported as therapeutically effective. Our results for *B. monnieri* implicated a significant MIC value (below or equal to 75 µg/ml) in this study. This significance suggests that **we have identified antimicrobial activity of plant** that is effective for arresting the growth of *S. aureus* causing hospital-, -acquired- and opportunistic infections. (Emran *et al*. 2015: 7)

Good job.

Kongkeaw, Chuenjid; Piyameth Dilokthornsakul, Phurit Thanarangsarit, Nanteetip Limpeanchob and C. Norman Scholfield 2014. Meta-analysis of randomized controlled trials on cognitive effects of *Bacopa monnieri* extract. *Journal of Ethnopharmacology* 151(1): 528-535. DOI: 10.1016/j.jep.2013.11.008

> **Acetylcholinesterase inhibitors (AChEIs) continue to be the first-line nootropics** for both Alzheimer's disease and vascular dementia. Although these medications have been shown to be effective for mild to moderate dementia patients, the overall outcomes are often unsatisfactory (May *et al*. 2009) because of various adverse drug effects and they do not modify the disease [|] progress in the long term. Thus, **when patients discontinue the medication, their symptoms return**. (Kongkeaw *et al*. 2014: 528-529)

Is BM different in this regard? Is the modification to "cognitive function" permanent?

5000

> This plant has been used for more than 3000 years as Indian Ayurvedic medicines for improving memory, increasing brain function, or promoting longevity (Abascal & Yarnell 2011; Calabrese *et al*. 2008; Morgan & Stevens 2010). This medicinal plant has **protective effects against β-amyloid toxicity** (Limpeanchob *et al*. 2008) and have beneficial effects on cognitive performance (Abascal & Yarnell 2011; Calabrese *et al*. 2008; Morgan & Stevens 2010; Uabundit *et al*. 2010). (Kongkeaw *et al*. 2014: 529)

In other words, BM has "β-amyloid scavenging properties" (Holcomb *et al*. 2006; in Mitra-Ganguli *et al*. 2017: 3).

> A recent systematic review (Neale *et al*. 2013) showed that *Bacopa monnieri* **enhanced memory free recall**, thus might be used as a memory enhancer. Similar efficacies were obtained from publications on **Panax gingseng and modafinil in healthy, mostly young adults**. (Kongkeaw *et al*. 2014: 529)

Not surprising. All three are nootropics.

> The **subject headings** were *Bacopa monnieri* or *Bacopa monniera* or *Herpestris monnieri* or *Herpestris-monniera* or *Monieraeuneifolia* or Lysimachia monnieri or Brahmi or coastal water hyssop or watter hyssop or thyme leafed gratiola or thyme leaved gratiola or thyme leafed graticula with cognitive performance or memory. (Kongkeaw *et al*. 2014: 529)

My own search string just grew, too. (*Herpestris* has a similar duality in ending with both *i* and *a*.)

> In total, nine articles remained which met our criteria (Barbhaiya *et al*. 2008; [||] Calabrese *et al*. 2008; Morgan & Stevens 2010; Peth-Nui *et al*. 2012; Raghav *et al*. 2006; Roodenrys *et al*. 2002; Sathyanarayanan et al. 2013; Stough *et al*. 2008; 2001). (Kongkeaw *et al*. 2014: 529-530)

My search has been pretty thorough; only one of these I didn't have on disk already.

> The adverse events commonly reported in *Bacopa monnieri* group were gastrointestinal problems including **increased stool frequency**, nausea, abdominal cramps, and diarrhea. Other adverse events in [||] *Bacopa monnieri* group were reported such a flu-like symptoms, dry mouth, **decrease in felt stress**, and **a reduction in number of dreams**. (Kongkeaw *et al*. 2014: 531-532)

All familiar from personal experience, though the reduction in dreams qualified with increased lucidity, amounting to one long and continuous dream each night.

> The dosage of 300 mg daily (about 50 % bacosides) could be considered as **a reference point for effective dosage and duration** of *bacopa monnieri* extract for future studies and/or for treatment of cognitive impairment in clinical settings. (Kongkeaw *et al*. 2014: 532)

Should it?

> This is supported by a study on patients with early Alzheimer's disease (*n*=39) given 600 mg of extract daily (300 mg twice a day) for 6 months (Goswami *et al*. 2011) using a clinical measurement tool 'Mini Mental State Examination (MMSE)'. It showed cognitive improvement in terms of time, places and persons as well as a better quality of life (**reduced irritability and insomnia**). (Kongkeaw *et al*. 2014: 532)

The reduction in irritability is probably why some call it the herb-of-grace despite it commonly designating a wholly different plant.

> The compounds extracted from *Bacopa monnieri* which are believed to increase cognitive performance and exhibit neuroprotective properties include steroidal saponins (bacoside A, i.e., bacosides A_2 and A_3; **bacoside B, i.e.**, bacopaside N_1, N_2, IV and V, bacopasides I-VIII; bacopaside X; and bacopasaponins A-G) and triterpenoidal saponins (jujubogenin and pseudojujubogenin) (Calabrese *et al*. 2008; Limpeanchob *et al*. 2008; Morgan & Stevens 2010; Rajani 2008; Russo & Borrelli 2005) although extract contain **many other potentially active compounds** (Aguiar & Borowski 2013). Comparisons have been helped by the use of standardized *Bacopa monnieri*-based nutraceutical extracts usually expressed as bacoside A content. Nevertheless, **without being sure about the active ingredients, this is not a guarantee of consistency**. Also, there is little data in the public domain on bioavailability, metabolism, and pharmacokinetics of these compounds in vivo. (Kongkeaw *et al*. 2014: 533)

I wonder if reading every paper I've downloaded could amount to even a brief on the functions of different phytoconstituents.

> Such **a complex spectrum of actions**, in mostly animal studies, **might reflect varying activity profiles of individual components** contained in the *Bacopa monnieri* extracts. Likewise, increased attention and alertness may be a distinct pharmacological target from an action in dementia patients having dysfunctional cerebral blood flow or degenerating neuronal function. Thus, **multiple targets** may explain inconsistencies between studies and the variations between different extracts probably also account for inter-study discrepancies. (Kongkeaw *et al*. 2014: 534)

Multi-pharmaceutical utilization.

Karataş, Mehmet and Muhammad Aasim 2014. Efficient *In Vitro* Regeneration of Medicinal Aquatic Plant Water Hyssop (*Bacopa monnieri* L. Pennell). *Pakistan Journal of Agricultural Sciences* 51(3): 667-672.

> Medicinal plants are being used since ancient times for curing of disease and are still in use as traditional medicine or as **a source of medicinally important compounds**. Water hyssop (*Bacopa monnieri* L. Pennel) has great importance in traditional medicine system due to active compounds like alkaloids, saponins, flavonoids, betulic acid, stigmasterol, beta-sitosterol and bacopasaponins (Ali *et al*. 1999; Chatterji *et al* 1963; 1965). It is also used as a cardiac tonic, brain tonic **to enhance memory development**, and to provide relief to patients with anxiety or epileptic disorders in traditional medicinal systems of Pakistan and India (Chopra 1958; Mukerjee & Dey 1996; Vijaykumar *et al*. 2010). It possesses anti-inflammatory, analgesic, antipyretic and diuretic activity (Vohora *et al*. 1997; Stough *et al*. 2001). It is also used to treat insanity, epilepsy, hoarseness, enlargement of spleen, snake bite, rheumatism, leprosy, eczema, ring worm (Basu & Walia 1994) and treat anxiety, epilepsy, bronchitis, asthma, irritable bowel syndrome and gastric ulcers (Shakoor *et al*. 1994). (Karataş & Aasim 2014: 667)

Nothing but variations.

> The plant is perennial creeping herb with relatively thick succulent leaves that are **oblanceolate** that are arranged oppositely on the stems. It commonly grows in damp and marshy places throughout South Asia up to an altitude of 1320 m. The plant bears small, **white coloured flowers** with four or five petals. (Karataş & Aasim 2014: 667)

So, leaves not oblong and flowers not purple, as reported elsewhere.

Largia, Muthiah Joe Virgin; Govindan Pothiraj, Jayabalan Shilpha and Manikandan Ramesh 2015a. Methyl jasmonate and salicylic acid synergism enhances bacoside A content in shoot cultures of *Bacopa monnieri* (L.). *Plant Cell Tissue and Organ Culture* 122(1): 9-20. DOI: 10.1007/s11240-015-0745-z

> *Bacopa monnieri* (L.), commonly known as 'Brahmi' or '**memory herb**' is a highly valued medicinal plant extensively used in the Ayurvedic system of Indian medicine for more than 3000 years (Nisha *et al*. 2003). It has been delineated to possess anti-inflammatory, anti-cancer, anti-oxidative, antipyretic and analgesic properties (Elangovan *et al*. 1995; Mathur *et al*. 2010). The plant is very popularly used to enhance memory and to treat neuro pharmacological disorders and anxiety (Rastogi *et al*. 1994). (Largia *et al*. 2015a: 9)

Memory herb containing memory molecules. Memory, memory, memory.

> In vitro shoot cultures can provide an alternative source to natural plant population for the large scale production of **remarkable secondary metabolites**. Praveen *et al*. (2009) studied the effects of semisolid and liquid media with plant growth regulators on bacoside A accumulation and found the highest quantity (**11.9 mg/g dry weight**) of the saponin accumulation in liquid medium. In 2010, Naik *et al*. (2010) formulated a suitable media composition for bacoside A accumulation in in vitro shoot cultures. They have specified that media supplemented with 2 % sucrose and pH set at 4.5 would be suitable for producing about **13.09 mg/g dry weight** of bacoside A. Even though some attempts have been made to improve the production of bacosides, the quantity produced was not satisfactorily high to meet **the industrial needs [of] the compound**. Hence we planned to carry out elicitation strategies to further increase the amount of the triterpenoid saponin under in witro conditions. (Largia *et al*. 2015a: 10)

Those are indeed quantities higher than what is reported elsewhere even from elite genotypes.

> **Elicitation is a process of stimulating the production of secondary metabolites** by the use of elicitor molecules (Brooks & Watson 1986). Elicitors are external stimuli capable of prompting changes in the plant cell leading to a series of reactions, drastically favouring the accumulation of secondary metabolites. They bind to a receptor protein in the plasma membrane, which eventually **activate particular genes as a part of defense response through signal transduction pathways, resulting in the synthesis of secondary metabolites** (Sudha & Ravishankar 2002). Eliciting the cultures with chemical substances has been the most reliable method and a useful biotechnological tool for secondary metabolites production in elevated amounts (Radman *et al*. 2003; Vasconsuelo & Boland 2007). (Largia *et al*. 2015a: 10)

Here the native function of these secondary metabolites appear to be laid bare: defence. In this regard the bacosides are not different from capsaicin and caffeine.

> Among the various elicitors, methyl jasmonate (MJ) and salicylic acid (SA) have been very well documented for the increased production of triterpenoid saponins in plant cell cultures (Lambert *et al*. 2011). MJ, a volatile methyl ester of the plant hormone jasmonic acid has been identified as a signaling molecule in biotic and abiotic stresses (Creelman & Mullet 1995). According to Yu *et al*. (2002), MJ aids in the formation of **defense compounds** by implicating in signal transduction pathway that induces particular enzymes to produce those molecules. Another stress signaling molecule, SA is extensively studied for its role in influencing **plant resistance to pathogens** (Rao *et al*. 2000). In the last decade, SA emerged as a key-signaling compound that is involved in the activation of certain plant **defense responses** (Kang *et al*. 2004). (Largia *et al*. 2015a: 10)

So much for the general idea that "These secondary metabolites are not directly related to the physiological growth of plants but help in the plant's longevity." (Leonard *et al*. 2017: 2) - Defense is much more specific.

> In particular both the elicitors were found **to enhance triterpenoid saponins such as asiaticoside** (7.12 mg/g DW) **in *Centella asiatica*** hairy root cultures upon elicitation with 0.1 mM MJ for 3 weeks (Kim *et*

al. 2007) and glycyrrhizin in *Glycyrrhiza glabra* by the addition of MJ and SA (Shabani *et al*. 2009). [?] Recently, Sharma *et al*. (2013) observed 1.5-fold enhancement of triterpenoid saponin in *B. monnieri* by the addition of 50 µM MJ. However, to meet the growing demand futher increase in bacoside quantity is very much needed. (Largia *et al*. 2015a: 10)

How related are BM and *Centerlla asiatica*?

> Cells at different **stage of growth** have different levels of mRNA and proteins and may yield varied responses in terms of cell growth and secondary metabolite production (Chong *et al*. 2005). **Optimization of culture age** is one of the critical factors to improve the bacosides production in shoot culture of *B. monnieri*. Therefore we decided to standardize the optimal harvest time for highest biomass accumulation and bacoside A production. Optimal harvest time was evaluated in terms of biomass accumulation and bacoside A production. Plant biomass reached a maximum level of 1.83 g DW on **3cd week of culture** and further increase or decrease in harvest time has led to reduction of biomass accumulation. [...] On increasing the culture period, bacoside A production declined in the shoot cultures of *B. monnieri*. Hence at 3 weeks culture duration the maximum biomass accumulation and bacoside A production were achieved. (Largia *et al*. 2015a: 12)

More interesting, and quite necessary, tidbits for growers and harvesters.

> Amongst the four different concentrations, the treatment with a combination of 25 µM MJ and 25 µM SA for about 3 weeks caused **a spectacular improvement in bacoside A production**. Bacoside A_3 was enhanced because of this combined elicitation strategy up to 3.5-fold in comparison to the control. (Largia *et al*. 2015a: 16)

The results are certainly spectucular.

Singh, Rajbir; Ramakrishna Rachumallu, Manisha Bhateria, Jagadeesh Panduri and Rabi Sankar Bhatta 2015. *In vitro* effects of standardized extract of *Bacopa monniera* and its five individual active constituents on human P-glycoprotein activity. *Xenobiotica* 45(8): 741-749. DOI: 10.3109/00498254.2015.1017752

> Herbal drugs are becoming popular **in spite of the fact that their mechanism of action being generally unknown**, lack of evidence of efficacy and inadequate herb-drug interactions. It has been estimated that about one-third of the adults in the developed nations and more than 80 % of the population in developing countries use herbal medicines with **the perception that herbal drugs are safe and devoid of any side effects**. (Singh *et al*. 2015: 741)

Yup. Seems to work, seems to not be toxic, good enough, right? We'll learn.

> **Most often**, these herbal drugs are **co-administered with drugs** without prescription, which increases the chances of potential derb-drug interaction which may have clinical significance (Colalto 2010; Izzo & Ernst 2001). **Alteration in the expression or activity of drug metabolizing enzymes and membrane transporters** has been identified as a major underlying mechanism of such herb-drug interactions (Evans 2000; Walter-Sack & Klotz 1996). (Singh *et al*. 2015: 741)

Where is the data for how BM is consumed by regular users?

> P-glycoprotein (P-gp) is an ATP-driven efflux pump that is found in all organs, especially in **brain, intestine and other drug eliminating organs**. This membrane protein plays an important role in influencing the oral bioavailability of several clinically important drugs (Watkins 1997). Additionally, **intestinal enterocytes**

> express high amount of P-gp efflux transporters, and form the first line of barrier for orally administered drugs. P-gp transporter that is present on enterocytes effluxes the P-gp substrates from blood into the intestinal lumen and therefore any alteration in its activity would eventually result in altered plasma level of P-gp substrate drugs (Funakoshi *et al*. 2003; Moriguchi *et al*. 2007; Trauner *et al*. 1997). (Singh *et al*. 2015: 741)

I know some of those words.

> In today's fast-paced life, it has been observed that **cerebral abilities** are waning with advancing age and factors such as emotional stress. To alleviate the mental deterioration affecting numerous people around the world, several plants have been used in traditional system of medicine that could act as nootropic agent. One plant that has been used as brain tonic and restorative in debilitating conditions is *Bacopa monniera* (BM), commonly known as Brahmi. BM is the second most touted herb in Ayurveda and widely used for the memory enhancement in children and adults from time immemorial (Russo & Borrelli 2005). BM also possess many other pharmacological activities like antidepressant (Sairam *et al*. 2002), neuroprotectant (Uabundit *et al*. 2010), anticonvulsant (Shanmugasundaram *et al*. 1991), antioxidant (Bhattacharya *et al* 2000; Tripathi *et al*. 1996), bronchodilator (Dar & Channa 1997), antiulcerogenic (Rao *et al*. 2000) and anticancer properties (Elangovan *et al*. 1995). (Singh *et al*. 2015: 742)

How many of these lists do I need? How many variatinos for "memory enhancer" are there?

> **Bacosides Enriched Standardized Extract of Bacopa (BESEB)** has been developed and patented by CSIR-CDRI, Lucknow, India (http://www.cdriindia.org/Memory _Sure.pdf). Herbal products of BM containing BESEB are marketed not only in India but also across worldwide. The extract of BM has been standardized to 55±5 % bacoside A and B. Contrary to the earlier studies, it has been now widely reported that bacoside A and B are not single chemical entities but are mixture of various triterpenoid saponins (Kawai & Shibata 1978). (Singh *et al*. 2015: 742)

Nice. I needed a shorthand for that.

> Oral route of drug deliveri is the preferred route for drug administration. P-pg plays a crucial role in limiting the oral bioavailability along with physical processes and CYP-mediated drug metabolism. Furthermore, **the P-gp is vulnerable to modulation by interacting with various xenobiotics**. In recent studies, it has been demonstrated that BM extract and its individual constituents inhibited the CYP3A activity. Since **CYP3A and P-gp shares substrate, inhibitor and inducer specificity**, it is important to evaluate the effect of BM extract and its constituents of P-gp activity. It has been reported that compounds inhibiting the CYP3A4 activity also inhibit the P-gp-mediated efflux (Wacher *et al*. 1995) and **influence the bioavailability of drugs**. (Singh *et al*. 2015: 746)

Useful. Though, is there a way to check if certain drugs are metabolized via P-gp or cytochrome P450 enzymes?

> It has been well reported that some compounds stimulate the ATPase activity while others inhibit its activity and this property will depend on their affinity towards catalytic and inhibitory site of protein (Dey *et al*. 1997; Zhu *et al*. 2006). In the present study, we observed **inhibition of both basal activity as well as verampamil-stimulated ATPase activity in P-gp ATPase assay**, which suggests that BM extract and its five individual active constituents have affinity towards P-gp. (Singh *et al*. 2015: 747)

I know some of those words. Need to learn more about the ATPs.

> **Maximum inhibition of P-gp was observed with** positive control verapamil followed by **bacoside II**, bacoside A3, bacopasaponin C, bacopaside I, bacoside A and least inhibition with BM extract. Moreover, BM extract did not decrease the basal to apical transport of Rh123, but **the significant decrease in efflux ratio of Rh123 suggests the modulation in P-gp activity**. Although decreased transport of Rh123 with Bm did not follow the typical P-gp mediated inhibition pattern, the decreased efflux ratio ($P_{app\ BA/AB}$) suggested that **interaction has occurred** that would eventually alter the P-gp substrate drug pharmacokinetics. (Singh *et al*. 2015: 748)

Another instance of various phytoconstituents of BM having variable effects.

> However, additional work is warranted to extrapolate these *in vitro* findings to *in vivo* situations. Therefore, until proven safe, **care should be taken regarding the co-administration of P-gp substrate drugs along with BM**. (Singh *et al*. 2015: 748)

Will do.

Shahid, Muhammad; Fazal Subhan, Ihsan Ullah, Gowhar Ali, Javaid Alam and Rehmat Shah 2016. Beneficial effects of *Bacopa monnieri* extract on opioid induced toxicity. *Heliyon* 2(2): e00068. DOI: 10.1016/j.heliyon.2016.e00068

> Herbal medicine has shown promise in **relieving abstinence symptoms and anxiety** during heroin detoxification (Liu *et al*. 2009). *Bacopa monnieri* (Linn.) Pennell, a reputed nootropic plant (Russo & Borrelli 2005) from family Scrophulariaceae, has been studied widely for its cognitive enhancing (Vollala *et al*. 2010), antidepressant (Sairam *et al*. 2002), antihypertensive (Kamkaew *et al*. 2011), anti-asthmatic (Dar & Channa 1997), antiulcer (Sairam *et al*. 2001), analgesic (Abbas *et al*. 2011), neuroprotective (Limpeanchob *et al*. 2008), hepatoprotective (Sumathy *et al*. 2001) and nephroprotective properties (Sumathi & Devaraj 2009). (Shahid *et al*. 2016: 3)

"There were no improvements in impulsivity at any stage of this study." (Kean, Downey & Stough 2016: 58)

> The use of *Bacopa monnieri* as **adjuvant therapy** in the management of opioid tolerance may be beneficial (Rauf *et al*. 2011a). (Shahid *et al*. 2016: 3)

Adjuvant therapy, "also known as adjunct therapy, add-on therapy, and adjuvant care, is therapy that is given in addition to the primary or initial therapy to maximize its effectiveness. The surgeries and complex treatment regimens used in cancer therapy have led the term to be used mainly to describe adjuvant cancer treatments." - The only issue being perhaps the enzymatic interactions (see pharmacokinetic studies), and that BM is probably best used as as a prophylactic.

> In this study, pretreatment with standardized mBME restored opioid induced elevation of serum ALT, AST and creatinine and **provided protection against histopathological changes in the liver and kidneys** after 14 and 21 days. The hepato- and nephro-protective effect of mBME at the same dose (40 mg/kg) has been reported by Sumathi and Devaraj (2009) against morphine. (Shahid *et al*. 2016: 18)

More positive effects, though the mechanism once again boils down to antioxidation.

> *Bacopa monnieri* by virtue of antioxidant effect of its major component, bacoside-A inhibits morphine induced brain oxidative stress by **improving the activity of ATPase and maintaining the sodium, potassium, calcium and magnesium ionic equilibrium** (Sumathi *et al*. 2011) as well as **normalizing the activities of**

> isocitrate dehydrogenase, α-ketoglutarate dehydrogenase, succinate dehydrogenase, malate dehydrogenase, NADPH dehydrogenase and cytochrome c oxidase (Sumathy *et al*. 2001). Therefore, blocking of oxidative stress by natural antioxidants such as *Bacopa monnieri* may be useful in the development of new therapy for opiate abusers. However, the protective effect of *Bacopa monnieri* mediated by its antioxidant property against morphine or stress heroin induced hepatotoxicity and nephrotoxicity **needs further investigation for direct evidence linking reactive oxygen syecies with oxidative/redox stress injury by assay of antioxidant enzymes, malondialdehyde or protein markers**. (Shahid *et al*. 2016: 20)

The great normalizer, again. Further research suggestion is on point.

Hussain, K; A. K. Abdussalam, Chandra P. Ratheesh and Salim Nabeesa 2011. Heavy metal accumulation potential and medicinal property of *Bacopa monnieri:* A paradox. *Journal of Stress Physiology & Biochemistry* 7(4): 39-50.

> *Bacopa monnieri* (L.) Pennell is a **fast growing** wetland species and is **well adapted to thrive in polluted areas** which receive regular flushing of sewage waste and industrial effluents. Lenka *et al*. (1992) reported that *B. monnieri* accumulate mercury in the roots and shoots of plants growing in the wetlands in the vicinity of Choralkali industry. (Hussain *et al*. 2011: 40)

Another one of these papers advising BM as a phytoremediator.

> During growth for 12 days, **accumulation of mercury was maximum in roots** followed by stem and leaves during all intervals. Mercury accumulated in the root tissue remained unchanged during growth compared to the stem and leaf tissue which showed enhanced rate of accumulation. (Hussain *et al*. 2011: 43)

Perhaps the *whole plant* should not be used when wild plants are collected?

> Collection of *B. monnieri* plants from contaminated wetlands is a common practice of manufacturers of Ayurvedic medicines and food supplements and consumption of these products by human beings will lead to serious health hazards. (Hussain *et al*. 2011: 47)

Not good at all.

> The medicinal property and wide use of *Bacopa monnieri* as **an ingredient of many Ayurvedic medicines** and food supplements on one hand and the bioaccumulation potential and phytoremediation efficacy on the other are paradoxical. (Hussain *et al*. 2011: 47)

What is paradoxical is that it's a metal chelating agent that removes excess of toxic metals from the bloodstream.

Pandey, Surya P.; Hermant K. Prasad and S. Prasad 2015. Alterations in Hippocampal Oxidative Stress, Expression of AMPA Receptor GluR2 Subunit and Associated Spatial Memory Loss by *Bacopa monnieri* Extract (CDRI-08) in Streptozotocin-Induced Diabetes Mellitus Type 2 Mice. *PLOS ONE* 10(7): e0131862. DOI: 10.1371/journal.pone.0131862

> Development of eLTP [early long term potentiation] in the hippocampus, the gateway of learning, memory and cognition, requires sequential activation of the two major ionotropic glutamate receptors called α-amino-3-hydroxy-5-methyl-4-isokazole propionate (AMPA) and N-methyl-D-aspartate (NMDA) receptors at glutamatergic synapse. **Following the presynaptic neuronal signaling, glutamate is released in the synaptic cleft and activates the AMPA receptors at the post synaptic density**. Glutamate activated

> AMPA receptors cause **depolarization of the postsynaptic neuronal membrane**, which in turn, acts as a signal for opening of the NMDA receptors by removal of its Mg^{2+} block to achieve post synaptic potential (PSP) and allows diffusion of extracellular Ca^{2+} and Na^{+} into postsynaptic neurons. This leads to **rise in the intracellular Ca^{2+} level, binding of Ca^{2+} with calmodulin (CaM) and activation of CaMKIIα, which in turn achieve Ca^{2+}-dependent synaptic synaptic plasticity mediated alterations in the density and activity of both the glutamate receptor typees on the post synaptic density**. AMPA receptors possess heterotetrameric structure consisting of four subunits designated either as GluA1-GluA4 or GluR1-GluR4 or GluRA-GluRD). Among them, the GluR2 subunit plays important role in synaptic plasticity as it is inserted into membrane during generation of LTP or it is internalized into cytosol during LTD. (Pandey *et al*. 2015: 2)

A more thorough account of the the calcium dependent protein kinase described by McPhee *et al*. (2016: 73).

> *Bacopa monnieri*, commonly known as Brahmi, is **one of the most common Indian herbs that are known for its nootropic role** in array of neurological disorders and memory impairments. Its alcoholic extract has been shown to possess antioxidant activity based on number of studies on various animal disease models and used in neuroprotection, cognition, depression, anxiety, epilepsy, cancer and inflammation related disorders. Existing literature suggests that *Bacopa* extract possesses **neuroprotective effects on various memory related areas of the brain i.e. frontal cortex, hippocampus and striatum**, and enhance learning and memory due to its antioxidant properties. (Pandey *et al*. 2015: 2)

Slightly different than previous brief reports that mention only the hippocampus. Otherwise a standard list of positive effects.

> STZ-induced DM2 leads to increase in blood glucose content, water intake and urine output and CDRI-08 reverses them towards their normal values. […] Our data clearly indicates that streptozotocin treatment significantly increases the blood glucose levels compared to that in the control mice ($P<0.05$) i.e. it successfully produces a diabetic mice model, which can be used for further experiments. Our data suggests that **lower dose of CDRI-08 (50- or 100 mg/kg BM) does not affect the blood glucose content whereas its higher doses (150-, 200-, 250- and 300 mg/kg BM) lead to significant decline in the blood glucose content in general** and above 200 mg/kg BM in particular also have **pronounced antidiabetic effects ($P<0.05$)**. (Pandey *et al*. 2015: 8)

At this point these kinds of results are expected. (The various ameliorative effects of BM should be well-known.)

> Data on the effects of CDRI-08 alone reveals that it does not affect the pancreatic secretion of insulin and its level in the blood. (Pandey *et al*. 2015: 9)

Good to know. It wouldn't be a "normalizer" if it threw something like insulin out of whack.

> The data clearly suggests that **the CDRI-08 alone also has memory enhanging effects** but extent of effects of its corresponding doses is more pronounced when they are administered to STZ-treated DM2 mice. (Pandey *et al*. 2015: 11)

The summary might read: BM enhances memory but especially when there is a memory disorder to ameliorate, first.

> It was observed that STZ mice exhibited significant decline in body weight compared to the normal control mice, and the treatment of STZ mice with CDRI-08 doses up to 200 mg/kg BM had no remarkable effects on the body weight, however, **the dose above it i.e. 250 or 300 mg/kg BM caused slight increase in the body weight in CDRI-08 control** as well as DM2 mice but the extent of the body weight increase was lower in DM2 mice. (Pandey *et al*. 2015: 15)

This is also corroborated later: "mice administered with BM showed slight increase in body weight as compared with the control group at week 4" (Hosamani, Krishna & Muralidhara 2016: 438).

> In this regard, our results suggest that CDRI-08 which, in its lower dose range, has no effects on the serum level of insulin, also has no effects on insulin resistance values, however, the its **higher doses decrease the insulin resistance** as evident from our HOMA-IR dat, which can be correlated with its anti hyperglycaemic effects. (Pandey *et al*. 2015: 15)

This could have profound consequences for human subjects consuming high quantities of BM.

> Recovery of the memory loss by higher doses of CDRI-08 can be correlated with decline in insulin resistance **which could lead to decline in the serum glucose towards normal control value** as evident from our data whereas pro cognitive effects on its lower doses might be associated with decline in oxidative stress as observed by us. (Pandey *et al*. 2015: 16)

Online sources say exercise decreases insulin resistance, so might be a good thing. Will hang on to this tidbit, since even "neutral" effects could be significant in the long run. Likewise with the increased calcium content in blood. Ultimately, these should be considered in conjunction with BM's more direct effects on digestion.

> Further, **due to high blood glucose and oxidative stress, blood brain barrier has been reported to become more leaky to harmful substances** which, in turn, may exaggerate the effects of oxidative stress in the brain and alter its structure and function due possibly to apoptosis of neurons. This may altogether severely compromise the function of various memory related regions in the brain including hippocampus. (Pandey *et al*. 2015: 16)

Another interesting mechanism where some damage may lead to further damage in a "witch's circle" type ordeal.

> The anti diabetic potential of the higher dose of CDRI-08 (i.e. 150-300 mg/kg BM) by increasing the insuling sensitivity is a novel observation in our study, which is consistent with data reported earlier on the anti diabetic role of *Bacopa monnieri* whole extract (Yoshikawa *et al*. 2001). (Pandey *et al*. 2015: 17)

The cited source may be erroneous, perhaps they meant Borelli *et al*. (2003)? Nevertheless, Yoshikawa *et al*. treat the triterpene oligoglycosides and the "gastric emptying" in rats, which may be enlightening on its own right.

> We have characterized basis of memory enhancing function of **CDRI-08** which **is only a fraction of the whole extract** of *Bacopa monnieri* rich in bacosides A and B 9 (57.5 %). Therefore, it is likely that when the active principles i.e. bacosides A and B are **separated from other ingredients** of the whole extract and which **might have been active at low dose being together**, may lose its efficacy and thus may require high dose to produce **the similar effects as brought by the *Bacopa monnieri* total extract**. This could be one of the possible reasons for a need of higher dose range of CDRI-08 in correcting the memory impairments along with its antidiabetic effects by increasing the targeting function of the insulin in glucose metabolism. (Pandey *et al*. 2015: 17)

The whole plant extract may even be more effective that BESEBs since the whole plant contains some 60+ ingredients, some of which have already proven efficacy. It might be the case that bacoside A was called out as the primary bioactive phytoconstituent of BM too early, before all the necessary data to make such a judgement, was (and probably still isn't) in.

Łojewski, Maciej; Bożena Muszyńska, Agata Smalec, Witold Reczyński, Włodzimierz Opoka, Katarzyna Sułkowska-Ziaja 2014. Development of Optimal Medium Content for Bioelements Accumulation in *Bacopa monnieri* (L.) In Vitro Culture. *Applied Biochemistry and Biotechnology* 174(4): 1535-1547. DOI: 10.1007/s12010-014-1095-8

> *Bacopa monnieri* (L.) Pennell (water hyssop), known locally in India as Brahmi or **Jalanimba**, is one of the most important plants in the traditional Hindu system of [|] medicine, Ayurveda. **Brahmi name comes from the word Brahma, one of the main gods of Hinduism**. *B. monnieri* is used in India for 5,000 years to treat epilepsy and insomnia, as a sedative and abolishing raw anxiety. Indian materia medica (Bhavprakash Nighantu 1,500 years AD) recommends this resource as a means of improving memory and concentration. (Łojewski *et al*. 2014: 1535-1536)

The connection with the god is mentioned on Wikipedia. Probably the source for this bit, as nothing is added besides the fact.

> Extracts from *B. monnier* are used for **blood purification from heavy metals**, due to their ability to accumulate organic compounds contained therein (Ahire *et al*. 2013). This raises the possibility of obtaining raw material enriched in beneficial to human body compounds (anthranilic acid-L_1 vitamin; L-tryptophan; serine) and micronutrients (Mg and Zn) for targeted physiological effects. (Łojewski *et al*. 2014: 1536)

Finally a source for this claim.

> **The fresh material might be even more effective in treatment of diseases**. Due to limited information on the content of macroelement and microelement (playing important role in human metabolism by building blocks and being enzymes activators) in the fresh material of *B. monnieri*, it is necessary to determine bioelements quantitatively and to assess their ability to accumulate in this material under fully controlled conditions of in vtiro culture. (Łojewski *et al*. 2014: 1536)

Interesting suggestion. Some redditor wrote that he had the plant in an aquarium and ate a fresh leaf every day.

> The aim of present research was to evaluate the influence of the necessary amino acids for the human body (anthranilic acid, L-tryptophan, serine) on accumulation of the selected bioelements. Anthranilic aid (L_1 vitamin) and serine are precursors of L-tryptophan, which in turn is a direct precursor of serotonin. **L-tryptophan when ingested, on the contrary to serotonin, easily crosses the blood-brain barrier in the central nervous system**, where it is efficiently converted to serotonin. In the central nervous system, serotonin takes part in neuron to neuron communication and appears to enhance the perception of well-being and modulate the intensity of emotional states. (Łojewski *et al*. 2014: 1536)

Good to know. Falls under "general education".

> Metal can exist in the environment as an element or as a compound with other inorganic or **organic elements (chelates)**. (Łojewski *et al*. 2014: 1357)

So that's what that means.

De, Kakali; Susmita Chandra and Mridula Misra 2009. Assessment of the effect of *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. extract on the labeling of blood elements with technetium-99m and on the morphology of red blood cells. *Revista Brasileira de Farmacognosia*. Sep 2009 19(3):664-671. DOI: 10.1590/s0102-695x2009000500003

> Extensive investigations (Russo *et al*. 2005; Kishore & Singh 2005; Bhattacharya *et al*. 2000) indicate that the extract of BM **facilitated learning acquisition, improved retention of learning** (memory) and to increase the activity of antioxidative enzymes (e.g. superoxide dismutase (SOD), glutathione peroxidase and catalase) (Jyoty *et al*. 2007). (De, Chandra & Misra: 665)

Variations for memory enhancement.

> In **Nuclear medicine** technetium-99m (99mTc) has been the most utilized radionuclide both in diagnosis nuclear medicine procedures and in basic scientific research [...]. This wide use in nuclear medicine is due to its optimal physical characteristics, convenient availability from Mo-99/Tc-99m generator and negligible environmental impact [...] [□] There are several important applications of 99mTc labeled red blood cells (99mTc-RBC), the most important being cardiovascular nuclear medicine. Some other applications include the blood pool of other organs, **detection of gastrointestinal bleeding sites**, and determination of RBC mass in patients. (De, Chandra & Misra: 665)

General education. This is probably more precise than using garlic and smelling the wounds.

> Sequential steps of the intracelluralrly labeling process of blood constituents include: (1) transmembrane transport of reductase agent (Sn^{2+}) and 99mTcO4 ions into the internal compartment of the RBC, (2) reduction of 99mTc(99mTcO4) by Sn^{2+}, and (3) subsequent binding of the reduced 99mTc to hemoglobin (Dewanjee *et al*. 1982; Abreu *et al*. 2006). The band-3 anion transport system and **calcium channels may be involved in transport of these ions** (Callahan & Rabito 1990; Sampson 1996). (De, Chandra & Misra: 665)

Note that BM "significant increase in the serum calcium levels" and has "calcium antagonistic activity" (Kumar *et al*. 2016: 5).

> There are evidences that various medicinal plants can affect either radiolabeling or biodistribution of red cells in the context of the nuclear medicine clinic, and a number of workers have turned their attention to in vitro testing of the drug (synthetic/natural) with 99mTC labeled blood cells [...] We have studied the BM extract effect on the labeling of RBC with 99mTc and the fixation of this radionuclide to insoluble fraction of plasma (plasma proteins) and blood cells (blood cells proteins). The results of this study showed that **BM extracts reduced the fixation of radioactivity in plasma proteins and blood proteins**. (De, Chandra & Misra: 668)

I am not surprised. Should "anti-radioactive" be included in the list of positive effects?

> The labeling of blood constituents could decrease due to the action of drugs (natural and synthetic) in (1) binding at the same sites on the blood constituents, (2) **direct inhibition (chelation action) of the stannous** (Sn^{+2}) and pertechnetate ions ($99mTcO^{-}$), (3) direct oxidation or generation of free radicals that could oxidize the stannous ion, (4) **antioxidant action impeding or decreasing the stannous ion oxidation**, and (5) alteration of the plasma membrane structure or modifying the transport systems of stannous and pertechnetate ions into cells. (De, Chandra & Misra: 669)

With BM these two (metal chelation and anti-oxidant activity) sound like prime suspects.

> Experiments with different extracts of medicinal plants are in progress to evaluate the possibility of the generation of these free radicals. Furthermore, this study suggests that the aqueous extracts of *Bacopa monnieri* could present antioxidant action and/or effects on the membrane structures involved in ions transport altering the radiolabeling of blood constituents with 99mTc and that **precaution should be taken** in examinations of nuclear medicine based on this procedure in **patients using *Bacopa monnieri* extracts**. (De, Chandra & Misra: 669)

Noted. Falls into the category of interesting endogenous interactions.

Ribeiro, Jose Pedro N.; Fernanda C. S. Tiberio and Alexandre A. de Oliveira 2015. The effect of competition on *Bacopa monnieri* zonation in an temporarily open/closed tropical estuary. *Estuarine, Coastal & Shelf Science* 163: 231-234. DOI: 10.1016/j.ecss.2015.06.029

> Plant competition is one of the most important factors determining **plant zonation**, and **competitive interactions** play a major role in ecosystem structure and function (Peyre *et al*. 2001; Zhang 2010). As different species vary in their responses to **abiotic drivers, the environment modulates biotic interactions**. Therefore, plant competition is influenced by local abiotic conditions, and the outcome species (and consequently, the plant assemblages) can vary extensively along an abiotic gradient (Costa *et al*. 2003; Emery *et al*. 2001; Ribeiro *et al*. 2011a). (Ribeiro, Tiberio & Oliveira 2015: 231)

Must be the first straight up ecological paper in this series. Hopefully will prove enlightening as to the most suitable environment for non-micropropagated BM.

> *Bacopa monnieri* L. Pennel (PLantaginaceae) is a small herb **widely distributed in the tropics and subtropics**, living **within or adjacent to water bodies**. It is also commonly used for freshwater aquariums, in which it can live permanently submerged. [...] where we performed the present work, *B. monnieri* forms **large monospecific stands near the bar** but is absent upstream. Vertically, it occupies deeper (but not the deepest) zones. As this species can live either **completely or partially submerged** in freshwater or live unsubmerged, we hypothesized that its absence from the shallower, deeper and freshwater zones is due to competitive displacement. To test this hypothesis, we transplanted this species to these areas and artificially removed competition. (Ribeiro, Tiberio & Oliveira 2015: 231)

Valuable details, much more specific than the regular "found in wet, damp and marshy areas".

> The selected model included salinity, which was positively related to covering area. It also included competition and the interaction of flooding and salinity, which were both negatively related with turf covering area. ***Bacopa monnieri* has low nutritional requirements** (Fang *et al*. 2007), and soil under the canopy is much richer than the poor sandy soil *B. monnieri* is able to live. Therefore, melow-ground competition was unlikely to be an important factor. In contrast, **shading is an important limiting factor of submerged macrophytes** (Philips *et al*. 1978). Although an experiment specifically designed to separate below- and above-ground competition would be informative, it is likely that the competitive displacement experienced by *B. monnieri* in Forest was due to light limitation. The performance of turfs in Forest Pots in the first month of the experiment was equivalent to that of Control. Furthermore, plants in the pots flowered. Plants in Forest Pots and Control experienced very different flooding cycles; however, ***B. monnieri* can survive in both conditions**. The selected model did not include flooding but related competition with a large reduction in turf covering area. (Ribeiro, Tiberio & Oliveira 2015: 232)

More valuable details about the plant that are absent from even the more informative micropropagation studies.

> Although competition is the key influence on [|] *B. monnieri* occurrence, it is likely that it would perform better when less flooded in the absence of competitors. Thus, **frequent flooding is an ecological refuce rather than a physiological demand**. (Ribeiro, Tiberio & Oliveira 2015: 232-233)

Thus, BM might live in damy and marshy areas because it amounts to less competition from other plants.

> We never observed herbivory on *B. monnieri* in its natural zone of occurrence. However, the plants in the pots were severely injured by ant herbivory. Ant herbivory was also observed in another experiment conducted at the study site, in which *Crinum americanum* L. were preyed upon when transplanted out of the water. Both *B. monnieri* and *C. americanum* are **soft-tissue plants with no physical defence mechanisms but with strong allelopathic properties** (Takao *et al*. 2011), suggesting they rely on chemical defences to avoid herbivory. This interpretation is consistent with the findings of Morrison and Hay (2011) that indicate **high investment in chemical defences** among tropical macrophytes. (Ribeiro, Tiberio & Oliveira 2015: 233)

Hence the curious multifunctional secondary metabolites.

Wangdi, Kencho and Indira P. Sarethy 2016. Evaluation of Micropropagation System of *Bacopa monnieri* L. in Liquid Culture and Its Effect on Antioxidant Properties. *Journal of Herbs, Spices & Medicinal Plants* 22(1): 69-80. DOI: 10.1080/10496475.2015.1020404

> *Bacopa monnieri* (Scrophulariaceae), commonly known as water hyssop or Brahmi, is an important medicinal plant **found in the Indian subcontinent**, widely available in several formulations for its memory enhancing and [||] antioxidant properties; it is also useful in the treatment of cardiac diseases, insomnia, depression and epilepsy. (Wangdi & Sarethy 2016: 69-70)

Also Austria, and Meso- and South-America.

> There is an increasing demand for *B. monnieri* plant material, resulting in overharvesting. Additionally, **poor seed setting, low seed viability**, and frequent seedling mortality in early stages makes natural rejuvenation in the wild a slow process. (Wangdi & Sarethy 2016: 70)

From what little I've met about the wild conditions, it is a rather picky and difficult plant.

Priyanka, Hannah P.; Ran Vijay Singh, Miti Mishra and Srinivasan ThyagaRajan 2013. Diverse age-related effects of *Bacopa monnieri* and donepezil *in vitro* on cytokine production, antioxidant enzyme activities, and intracellular targets in splenocytes of F344 male rats. *International Immunopharmacology* 15(2): 260-274. DOI: 10.1016/j.intimp.2012.11.018

> **Bidirectional communication between the neuroendocrine system and immune system through hormones, neurotransmitters, and cytokines maintains homeostasis and health status of an individual**. In the periphery, immune responses are regulated through the sympathetic noradrenergic (NA) nerve fibers in the lymphoid organs (bone marrow, thymus, spleen, and lymph nodes) which release norepinephrine (NE) and modulate immune responses by binding to adrenergic receptors on the immune cells. **With advencing age, there is an age-associated decline in sympathetic NA innervation** in the spleen and lymph nodes along with significant loss of T cell responses including proliferation and cytokine production. Accumulation of free radicals due to loss of antioxidant enzyme activities is one of the major reason for this sympathetic neurodegeneration in the spleen and lymph nodes. (Priyanka *et al*. 2013: 260)

Something endosemiotic. Could the communication paradigm apply elsewhere?

> Brahmi is a natural herb widely used in Ayurvedic medicine to treat anxiety, poor memory, and cognitive deficits. The beneficial effects of brahmi on the central nervous system may be mediated through its properties of **increasing antioxidant enzyme (SOD, CAT, and GPx) activities**. It is not known whether **the immune-enhancing properties of brahmi** are mediated through similar improvement in antioxidant enzyme status in the lymphoid organs. (Priyanka *et al*. 2013: 261)

Just now noticed (in Srimachai *et al*. 2017: 2) that antioxidant enzymes are *myocardial*, relating to the muscular tissue of the heart, though this attribution may originate from that study's focus on myocardial tissues. Evidently there are "antioxidannt enzyme activities" in a wide variety of cells.

> Brahmi and donepezil had differential effects on the SOD and CAT activity but both increased the activities of GPx and GST. Similarly, both brahmi and donepezil selectively increased NO production and suppressed the extent of lipid peroxidation **depending on the age groups**. Both brahmi and donepezil increased P-ERK1/2 and p-CREB expression while brahmi alone increased p-Akt expression in the lymphocytes of early middle-aged and old rats. (Priyanka *et al*. 2013: 269)

The results show a pretty significant age-related variation, even reverse effects on specific antioxidant enzymes. Not sure yet what to make of this.

> Brahmi (*Bacopa monnieri* Linn.) is widely used to improve learning and memory and also, reverse cognitive deficits associated with epilepsy but **its effects on immune responses are not well known**. Although bacoside, the active component of brahmi, was shown to enhance proliferation of T lymphocytes *in vitro*, there was no such effect on lymphocytic proliferation in the present study either in young, early middle-aged, or old rats. However, the *in vitro* treatment of lymphocites with brahmi, especially lower doses, enhanced IL-2 and IFN-γ production reversing the age-related suppression of cytokine production. (Priyanka *et al*. 2013: 269)

Much of this escapes my comprehension because I'm not at all at home in immunology. After this post I'm going to start with the earliest papers on BM and hopefully work myself up to an understanding of what is going on here.

> The prevention of age-related decrease in NO production by brahmi in the present study indicates that it **can influence immunity by causing vasodilation and trafficking of immune cells from spleen to other parts of the body**. (Priyanka *et al*. 2013: 270)

When in doubt, fall back to vasodilation.

Parveen, Romana; Tooba Naz Shamsi, Humanshu Kumar and Sadaf Fatima 2016. Phytochemical analysis and *in vitro* biological characterization of aqueous and methanolic extract of *Bacopa monnieri*. *International Journal of Pharmacy and Pharmaceutical Sciences* 8(12): 90-96. DOI: 10.22159/ijpps.2016v8i12.14739

> *B. monnieri* (Linn), commonly named as "*Brahmi*," belongs to the family Scrophulariaceae is an Indian valuable herb. It has been used in Ayurvedic system of medicine traditionally to treat conditions such as fever, inflammation, asthmma, epilepsy, pain and **memory retardation** (Gupta *et al*. 2014). (Parveen *et al*. 2016: 90)

There is something eerily suspicious about referring to biotechnologists with regard to the effects of the plant. I have a hunch that this is how the mythos of Brahmi is formed.

> Some of the chemical elements of *B. monnieri* are lipophilic. This means that they can integrate with or dissolve in lipids providing them the ability to pass the blood-brain barrier (Mahato, Garain & Chakravarty 2000; Ramasamy, Kiew & Chung 2013). (Parveen *et al*. 2016: 90)

It'd be good to know which ones, though.

> The phytochemicals such as betulinic acid, **wogonin and oroxindin** isolated from the aerial parts of *B. monnieri* showed aphoristic antifungal activity against *Alternaria alternata* and *Fusarium fusiformis* (Chaudhuri *et al*. 2004). (Parveen *et al*. 2016: 91)

Haven't even seen these mentioned thus far, though collection of papers shows another five papers mentioning wogonin and 3 mentioning oroxindin, including Chaudhari *et al*. (2017)

> If there occurs any infection or damage to the body or tissue then body responds against the infection through inflammation. **Protein denaturation is one of the major causes of inflammation**. Due to this, we have tried to find out the ability of *B. monnieri* to inhibit protein denaturation. The results showed that BmAE and BmME were effective in inhibiting thermally induced albumin denaturation at different concentrations. (Parveen *et al*. 2016: 93)

Still learning basic biology from these papers.

Sharma, Munish; Ashok Ahuja, Rajinder Gupta and Sharada Mullabhotla 2015b. Enhanced bacoside production in shoot cultures of *Bacopa monnieri* under the influence of abiotic elicitors. *Natural Product Research* 29(8): 745-749. DOI: 10.1080/14786419.2014.986657

> *Bacopa monnieri* (L.) Wettst. (Scrophulariaceae) commonly known as 'Brahmi' has played a very important role in Ayurvedic system of medicine as a memory enhancer as well as **revitalizer of sensory organs**, improving cognition and general neurological function (Kishore 2012). (Sharma *et al*. 2015b: 745)

It does what now to sensory organs?

> Production of bacosides from plant tissue cultures is of immense importance as **the drug content of the intact plant is very low**, i.e. 0.2 % (Tejavathi & SHailaja 1999 [Regeneration of plants from the cultures of *Bacopa monnieri* (L.) Pennell]. (Sharma *et al*. 2015b: 746)

The important secondary metabolites are basically the plant's immune system, as far as I can make out their native function.

9.4.2 RJ SW Phonological Studies (2018-04-21 17:05)

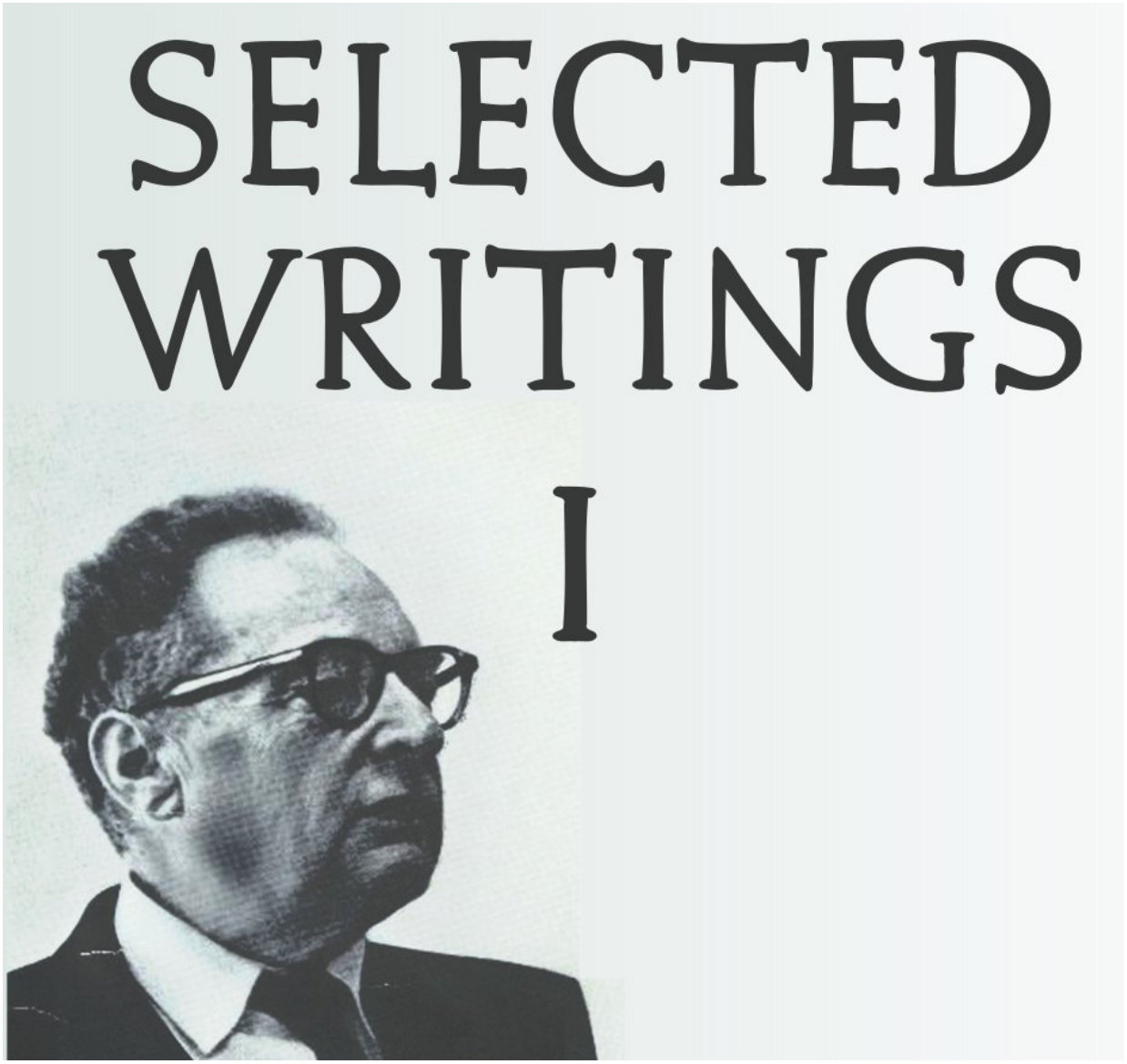

- Jakobson 1928a. The Concept of the Sound Law and the Teleological Criterion
- Jakobson 1931d. Phonemic Notes on Standard Slovak
- Jakobson 1932a. Phoneme and Phonology
- Jakobson 1949f. Comparative Slavic Phonology
- Jakobson 1949d. On the Identification of Phonemic Entities
- Jakobson & Lotz 1949e. Notes on the French Phonemic Pattern
- Jakobson 1951a. For the Correct Presentation of Phonemic Problems

- Jakobson 1952a. On Slavic Diphthongs Ending in a Liquid
- Jakobson, Cherry & Halle 1953b. Toward the Logical Description of Languages in their Phonemic Aspect
- Jakobson & Halle 1956a. Phonology and Phonetics
- Jakobson 1957a. Mufaxxama: the 'Emphatic' Phonemes in Arabic
- Jakobson 1958a. Typological Studies and their Contribution to Historical Comparative Linguistics
- Jakobson 1959a. A New Outline of Russian Phonology
- Jakobson 1960a. Why "Mama" and "Papa"?
- Jakobson & Halle 1962b. Tenseness and Laxness
- Jakobson 1926a. Contributions to the Study of Czech Accent
- Jakobson 1928c. On the Elimination of Long Consonants in Czech
- Jakobson 1962c. Retrospect
- Jakobson & Halle 1959b. Note on the Tonality Features of Roumanian Consonantal Phonemes
- Jakobson 1963b. A Phonemic Approach to the Structure and Evolution of the Common Slavic Prosodic Pattern
- Jakobson 1964a. The Prosodic Questions of Slavic Historical Phonology Restated
- Jakobson 1965a. Information and Redundancy in the Common Slavic Prosodic Pattern
- Jakobson 1966a. The Role of Phonic Elements in Speech Perception
- Jakobson 1968a. Extrapulmonic Consonants: Ejectives, Implosives, Clicks
- Jakobson & Halle 1968f. The Revised Version of the List of Inherent Features
- Jakobson 1971b. Saussure's Unpublished Reflections on Phonemes
- Jakobson 1971e. Prefatory Letter to Studies in Honor of Eli Fischer-Jørgensen
- Waugh & Monville-Burston 2002. Introduction to Roman Jakobson, *Selected Writings*: On Language: The Life, Work and Influence of Roman Jakobson

---

Jakobson, Roman 1928a. The Concept of the Sound Law and the Teleological Criterion. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 1-2.

> The basic assumption of the neo-grammarian linguistic methodology, that of the sound law operating without exceptions in a given language at a given time, has, up till recently, repeatedly met with negative criticism, since the neo-grammarians have not been able to give a theoretical foundation for this working hypothesis. The revision of the traditional tenet leads to the recognition of the fact that language (and in particular its sound system) cannot be analyzed without taking into account **the purpose which that system serves**. Once this amendment is made, the objections to the doctrine of the sound law lose their validity. (Jakobson 1928a: 1)

The purpose which the system of signs we call language serves is *communication* and mutual understanding?

> The idea of a sound law operating without exceptions in a given language must be limited to **a linguistic system** characterized by one and the same function, i.e., to **linguistic entities which are functionally equivalent**. (Jakobson 1928a: 1)

These linguistic systems being, as it later famously turns out, six-fold; encompassing six distinct but overlapping functions of language, characteristic of six different "linguistic systems". Issue can be taken with the identification of function with system in this regard because the functions do overlap, i.e. emotive and poetic uses are similar just like referential and metalinguistic, though to varying degrees.

> The neo-grammarians did not succeed in explaining **the social character of sound change** (why a speech community accepts and sanctions individual slips), but this problem too finds its solution once it is posed teleologically. The same requirement applies if one attributes **the decisive role in sound changes to the succession of generations**. (Jakobson 1928a: 1)

Signs grow, as the later Peircean Jakobson would say. In this cycle, this is for all intents and purposes the first mention of the permanent dynamic synchrony, one of Jakobson's favorite topics.

> The overlapping between **territorially, socially or functionally distinct linguistic patterns** can be fully comprehended only from a teleological point of view, since **every transition** from one system to another necessarily **bears a linguistic function**. (Jakobson 1928a: 1)

The "function" here is a bit ambiguous, but this ambiguity is done away with when one considers the Slavistic examples of words changing their sound shape ever so slightly to accommodate national characteristics, for example (e.g. between Czech and Russian languages; Jakobson was notably also proficient in Polish).

> The first attempts at a goal-directed interpretation of sound changes, in particular their explanation with reference to the law of **the economy of energy** or to **fashion and esthetic factors**, are one-sided and greatly over-simplify the problem. It is impossible to deal with the sounds of a given language without regard to its phonological system, i.e., to **the repertory of meaningful distinctions among the acoustico-motor images proper to the given language**. (Jakobson 1928a: 1)

Already we see peripheral examples of the later linguistic functions: economy of energy pertaining to the phatic (in the Gardinerian sense of automatization), fashion to national characteristics (for all intents and purposes, social, just like Malinowski's "gossip"), and "esthetic" is a no-brainer. Definition of the phonological system could be generalized as a definition of language.

> Saussure's teaching that sound **changes are destructive factors, fortuitous and blind**, limits the active role of the speech community to sensing each given stage of deviations from the customary linguistic pattern as an orderly system. (Jakobson 1928a: 2)

Changes can also be productive and positive. The shift from phatic communion to phatic function is one theoretical example that fits the case: not completely fortuitous and blind but could be conceptualized as either destructive (because forsakes the religious and social connotations) or productive (beause more suitable for elaborating the social aspects of communication theory).

Jakobson, Roman 1931d. Phonemic Notes on Standard Slovak. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 221-230.

> The close **linguistic, cultural, political and ethnographic communality and interconnection** of the Czechs and Slovaks is beyond all doubt. If, however, we wish to arrive at a thoroughgoing characterization of a whole, we must pay attention not only to its **unifying features**, but also to **the peculiarities of each** of its individual parts. (Jakobson 1931d: 221)

Phraseology for discussing the national characteristic trope in phatics: the shared and individualistic features of linguistic communities.

> I am here concerned solely with **the standard language**, that is with those elements which have been incorporated into the normative textbooks and codified as a set of valid orthoepic prescriptions. I leave aside such questions as how large is the number of educated individuals who consistently observe **the literary norm** and how widespread are the deviations therefrom, i.e., **the dialectal variants** of the standard language. (Jakobson 1931d: 221)

Permanent dynamic synchrony: one and the same language contains, minimally, the written language of literature and the spoken language of everyday life.

> As Trávníček (*O českém jazyce*, Prague, 1924) pointed out, **the isoglosses of the dialectal phonetic features** found on Czechoslovak linguistic territory do not, for the most part, coincide with the boundary between the domains of Czech and Slovak. (Jakobson 1931d: 221)

Isogloss (or *heterogloss*) is "a line on a dialect map marking the boundary between linguistic features."

> Despite **the identity of their phonetic implementation**, certain phonemes of the two languages differ in their phonological content, a fact resulting from differences in the relations between diverse phonemes within **the over-all structure of the given phonemic system**. There are, then, considerable similarities in the phonetic inventories of Standard Slovak and Standard Czech, and at the same time salient differences between their phonemic systems. (Jakobson 1931d: 222)

Same with American and British English.

> Since the position before a vowel of the same word is the position of maximum phonemic differentiation of Slovak obstruents, the labio-dental voiced consonant is among **the combinatory (contextual) variants** of the phoneme *v*, the fundamental one, while the non-syllabic *u* is a secondary variant. (Jakobson 1931d: 223)

An early instance of "context" demonstrating a unique peculiarity in Jakobson's use, namely pertaining to the strictly verbal context, the axis of combination (in de Saussurean lingo).

> The existence of neutralizing neighborhoods has far-reaching consequences for a phonemic correlation, and especially in those cases in which the correlation is used both in **autonomous alternations** (e.g. *mrazu - mráz*; *pustit' - púšt'a't*) and in **combinatory alternations**, those in which one of the two alternants is conditioned by the context (eg. *slová - čisla*). (Jakobson 1931d: 226)

A terminological distinction that can be transported into the sphere of semantics, delineating autonomous references (to extralinguistic objects) and combinatory references (to the lingustic context, i.e. previous or, even possibly, successive messages).

> In Slovak *g* is much more at home: in addition to the German words containing *g*, Slovak has **absorbed** many words of this type from Hungarian and Polish and a number of these words have already lost **any tinge of foreignness**. (Jakobson 1931d: 226)

Phraseology for discussing the emigration of set phrases, i.e. French greetings in some Arabic nations.

> If **two souds distinguish word meanings** we assign them to different phonemes. Two sounds distinguish meanings if they appear in the same environment (e.g., Czech *dám - nám*, *ráda - rána*) or if a given sequence of the two phonemes is opposed to the reversed sequence (e.g., Czech *bedna - Benda*). (Jakobson 1931d: 227)

Phraseology for the non-word-meaning-distinguishing functions of intonational contours.

> **The glottal catch**, which in Standard Czech can serve to delimit words within syntactic groups or constituents of compounds, is in Standard Slovak merely one of the phonetic devices used **to indicate the boundaries of speech measures** (*Satztakte*); cf. V. Vážný, *Sbornik Matice Slovenskej*, I, p. 39 ff. (Jakobson 1931d: 229)

Also known as a glottal stop. May have something to do with marking other sorts of speech boundaries.

Jakobson, Roman 1932a. Phoneme and Phonology. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 231-233.

> Phoneme is the basic concept of phonology. By this term we designate a set of those concurrent sound properties which are used in a given language to distinguish words of unlike meaning. In speech, diverse sounds can implement one and the same phoneme. **This variety depends on the style of speech and/or on the phonetic environment in which that phoneme occurs**. The difference between such sounds is determined by external factors and hence cannot serve to distinguish word meanings. Such sounds are labeled variants of the given phoneme. (Jakobson 1932a: 231)

In other words, code and context.

> Phonology is a part of linguistics dealing with regard to **the functions which they fulfill in a given language**, whereas phonetics has for its task the investigation of speech sounds from a purely **physiological, physical and psycho-acoustical** point of view. (Jakobson 1932a: 231)

Necessary distinction, almost akin to the one between semiotic and physical realities.

> The basic linguistic function of sound differences is **the distinction of meanings**. A sound difference which, in a given language, can be used to distinguish meanings is viewed as **a phonological opposition**. The inventory of phonological oppositions proper to a given language constitutes its phonological system. (Jakobson 1932a: 231)

Also necessary. Hopefully we'lll come to distinguish phonological oppositions that also discriminate between intra- and extralinguistic references (distinguishing between words and distinguishing intended meanings).

> While word phonology deals with those sound distinctions which are able to differentiate word meanings, ***syntactical phonology* studies phonic differences capable of delimiting a word within a word group** or of differentiating the meanings of word groups as wholes. (Jakobson 1932a: 232)

Ding-ding-ding. Intonational contours or contoural features pertain to syntactical phonology.

> **The phonological approach has proven to be particularly fruitful in respect to poetic language,** standard language or writing, whereas a complete failure marked the attempts of older linguistics to treat these domains. (Jakobson 1932a: 232)

That's probably because poetic language *foregrounds* sound-symbolism.

Jakobson, Roman 1937c. On Ancient Greek Prosody. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 262-271.

> It was precisely **the danger of forgetting the old accentual system which necessitated its codification**. One could learn to reproduce certain accentual models, alien to some speakers and archaic for others, but **the principles underlying these models remained more or less elusive** to the linguistic thinking of the imitators; just for this reason, as Vendryes correctly notes, these grammarians displayed **an extraordinary predilection for petty, mechanical rules**. They did not see the pivotal phonemic laws behind the extrinsic phonetic facts. (Jakobson 1937c: 262)

Another parallel on the theoretical plane: Malinowski's phatic communion was formulated in a metalanguage that soon disappeared, making much of its content cryptic for modern readers. Jakobson, on the other hand, tied it with modern communication theory, which is why the phatic function is so popular today. The disruption, i.e. Jakobson probably never having read Malinowski directly, is responsible for its continued survival in linguistics despite anthropologists letting it go with the rest of Malinowski's work soon after his diary was translated. The shift has, no doubt, put more emphasis on "petty, mechanical" aspects germane to Gardiner's interpretation (e.g. the mechanization of speech).

> One must also point out that the hypothesis cited above creates **an artificial barrier** between the prosodic structure of the Greek language and the basic principles of Greek metrics [...] (Jakobson 1937c: 163)

Phraseological finding: there is an artificial barrier between PC and PF, in broad strokes one pertaining to speech and the other pertaining to language.

> Both the possibility of the realization of the above-mentioned opposition as well as the choice of the heightened (accented) mora in a two-morae vowel are **determined by external conditions**. (Jakobson 1937c: 264)

Determined extralinguistically?

> Yet an inefficient classificatory criterion was used by the Alexandrine grammarians who divided the words into **barytona and oxytona**, according to their final mora. Hence arose a characteristic confusion: the enklinomena easily fell into the category of barytona under those syntactical conditions in which their **final mora remained unaccented**. (Jakobson 1937c: 265)

Might have something to do with the rising semicadence?

> Let us sum up the essential differences between the two accentual systems. All three phonological functions of the word accent are present in the Attic system. In the first place, the accent is used **to divide the speech stream into words**: both the obligatory accent of the tonic words and the potential accent of the enklinomena form the phonological peak of the word (χύριος). The second function of the accent is **the delimitation of words**. [|] If a given syllable bears the accent, the word to which it pertains can contain not more than two subsequent syllables; if a given syllable has the acute accent, the immediately gollowing syllable cannot belong to another independent word; if the given syllable bears the circumflex accent, this syllable must contain the pre-final mora of the word. The third role played by the accent is **the differentiation of words**. This distinctive function is fulfilled by the opposition of the regressive accent to the progressive accent and of the presence of either of these accents to their absence within the word. (Jakobson 1937c: 168-169)

We'll be returning to these functions in *The Sound Shape of Language*, where they are elaborated on a quasi-Peircean basis sense-discrimination and mere otherness. Here they are "the distinctive and the delimitative functions of the accent" (*ibid*. 169).

> In reality, however, each of these types is endowed with its own phonological individuality: different is their functional load, different the degree to which they **signalize the independent or dependent status** of the word, and different their relation to the quantitative pattern. (Jakobson 1937c: 170)

Dependent and independent generally parallel the distinction betwen autonomous and combinatory.

Jakobson, Roman 1949f. Comparative Slavic Phonology. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 413-417.

> Common isoglosses testify a close and prolonged neighborhood with Germanic, Iranian, probably Thraco-Phrygian, and **foremost with Baltic, which is tied to Slavic by significant innovations** both in vocabulary and in grammatical and phonemic, especially prosodic, features. **Old loan-words from Iranian pertain mostly to spiritual, and those from Germanic to material culture**. Contact with Altaic and Finno-Ugric languages seems to be confined to the late stage of **Protoslavic** and has left but scanty vestiges in its vocabulary. (Jakobson 1949f: 413)

Protoslavic or "Primitive Slavic" summarized. Latvian and Lithuanian are relatives with similar innovations, and words are borrowed from Iranian and Germanic.

> **The difference between Russian and Ukrainian** will come later, in the twelfth-thirteenth century, when the tendency to use a common phonemic pattern still persists, but the etymological distribution of these phonemes is already somewhat different [...] (Jakobson 1949f: 415)

This is just good to know. Though the reasons for Putin's statements to about Ukraine still remain cryptic.

Jakobson, Roman 1949d. On the Identification of Phonemic Entities. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 418-425.

> "Both phonematic, grammatical and lexical elements - the cited paper insists - are at the same time **inner and outer phenomena**." As a matter of fact, this twofold nature of any phonemic entity, uniting it with all the superordinated linguistic constituents, was ascertained at the very outset of phonemic inquiry. Beginning in the early eighties, Baudouin de Courtenay repeatedly states that **from the semantic point of view "the utterance breaks up into sentences, sentences into significative words, words into morphological components or morphemes and morphemes into phonemes"**. For "a morpheme is divisible only into components which are of the same nature as itself: they, too, must be **significative**". Thus, a dissociation of the morpheme into physical or physiological elements, i.e. into sounds, would be, according to Baudouin de Courtenay, "an unjustified and **paralogical** jump in division". (Jakobson 1949d: 418)

The hierarchy of linguistic structure. Every utterance can be broken down into finer and finer pieces down to distinctive features or binary oppositions.

> Overcoming the one-track mind of the neogrammarian bias, F. de Saussure pointed out that beside **the *axis of successiveness***, linguistics, as any science **dealing with *values*** does, must also tackle the other coordinate - **the *axis of simultaneity* "concerning relations between coexistent things**"; whereas for the traditional approach there was no science of language outside questions of succession. The neogrammarians were entirely taken up with the axis of successiveness, as if it were possible to comprehend the sequence without seizing upon **the consecutive modes of being**. (Jakobson 1949d: 419)

The axis of successiveness concerns the syntax, the following of one word after another. The axis of simultaneity (or, later, the axis of selection; opposed to the axis of combination), deals with the semantic values of linguistic variants. So the famous definition of the poetic function, as projecting from the axis of simultaneity (the equally possible means of expression) to the axis of successiveness amounts to little more than selecting the words to place one after another.

> Long ago the neurologists distinguished two kinds of complexes (*Simultankomplexe* und *Sukzessivkomplexe* in K. Kleist's terminology) which underlie our speech-ability, which are **differently located in the brain** and which may be respectively compared with the chords and sequences in music. (Jakobson 1949d: 420)

Why long ago? At the time of this writing Karl Kleist was still working at the Goethe University Frankfurt.

> The whole pattern is based on eight dichotomous properties; among them six *inherent* (or *qualitative*) features concerning the axis of simultaneity only (vocality, nasality, saturation, gravity, continuousness, and voicing), and two ***prosodic* features involving also the axis of successiveness (length, and high-tone)**. (Jakobson 1949d: 421)

The feature I'm interested is categorized as a prosodic (hence quantitative, as opposed to qualitative?) feature.

> In dissociating the phoneme into distinctive features we isolate **the ultimate linguistic constituents charged with semiotic value**. When determining their specific essence, do we slip from the linguistic level into physical or physiological criteria and sin thereby against the epigraph of this paper? One must recognize that **language obviously pertains to the domain of culture** and that even the minutest element charged with semiotic value is **a manifestation of culture**, for instance, the "functional role" played by the opposition of voiced and unvoiced consonants in Serbocroation. (Jakobson 1949d: 422)

It's not that difficult to see why Jakobson's functional linguistics became the basis for Lotman's semiotics of culture, with language as the primary modelling system of culture.

> Since **the sound matter of language is** a matter organized and formed to serve as **a semiotic instrument**, not only the significative function of the distinctive features but even their phonic essence is a cultural artifact. (Jakobson 1949d: 423)

By analogy, is the body a semiotic instrument of nonverbal communication?It sounds like sound matter is a semiotic instrument in the very strict sense in which Charles Morris means the *sign-vehicle*.

> Phonemic entities draw on the gross sound matter but readjust this extrinsic stuff, dissecting and classifying it along their own lines. Above all, **the procedure is one of selection**. Among **a multitude of** acoustico-motor **possibilities**, there is a restricted number upon which language chooses **to set a value**. (Jakobson 1949d: 423)

Hence the axis of simultaneity becomes the axis of selection.

> Where nature presents nothing but an indefinite number of contingent varieties, **the intervention of culture extracts pairs of opposite terms**. The gross sound matter knows no oppositions. It is human thought, conscious or unconscious, which draws from this sound matter **the binary oppositions** for their phonemic use. (Jakobson 1949d: 423)

Cue the structural anthropology of Claude Lévi-Strauss. Notably, Jakobson and Lévi-Strauss were in contact at New York around this time.

> **The dichotomy of distinctive features is**, in essence, a logical operation, one of the primary logical operations of a child and - if we pass from ontogeny to phylogeny - of mankind. The question arises as to whether it is justifiable to admit **a kind of logical operation which escapes the attention of the speech-community and which unfolds outside our consciousness**. But it is sufficient to recall Ribot's focal thesis: "the reasoning, whether conscious, subconscious or unconscious, remains identical, save in differing degrees of clarity of representation." (Jakobson 1949d: 424)

Footnote unsurprisingly recommends Edward Sapir's "The Unconscious Patterning of Behavior in Society" (online), in an interesting book, Dummer, E. S. (ed.), *The Unconscious: A Symposium* (1929; New York: Knopf).

Jakobson, Roman and John Lotz 1949e. Notes on the French Phonemic Pattern. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 426-434.

> Thus, the difference between velar and palatal is irrelevant in French phonemics; the contextual variant of the saturation feature is more retracted in combination with interception (see below) than with nasality, and is most advanced (palato-alveolar) in combination with **continuousness**. (Jakobson & Lotz 1949e: 428)

Did you mean: continuity?

> The opposition **Continuous/Intercepted** is incompatible with the Nasal feature and implies the Consonantal feature. (Jakobson & Lotz 1949e: 431)

A distinction that can be used elsewhere with reference to the stream of communication.

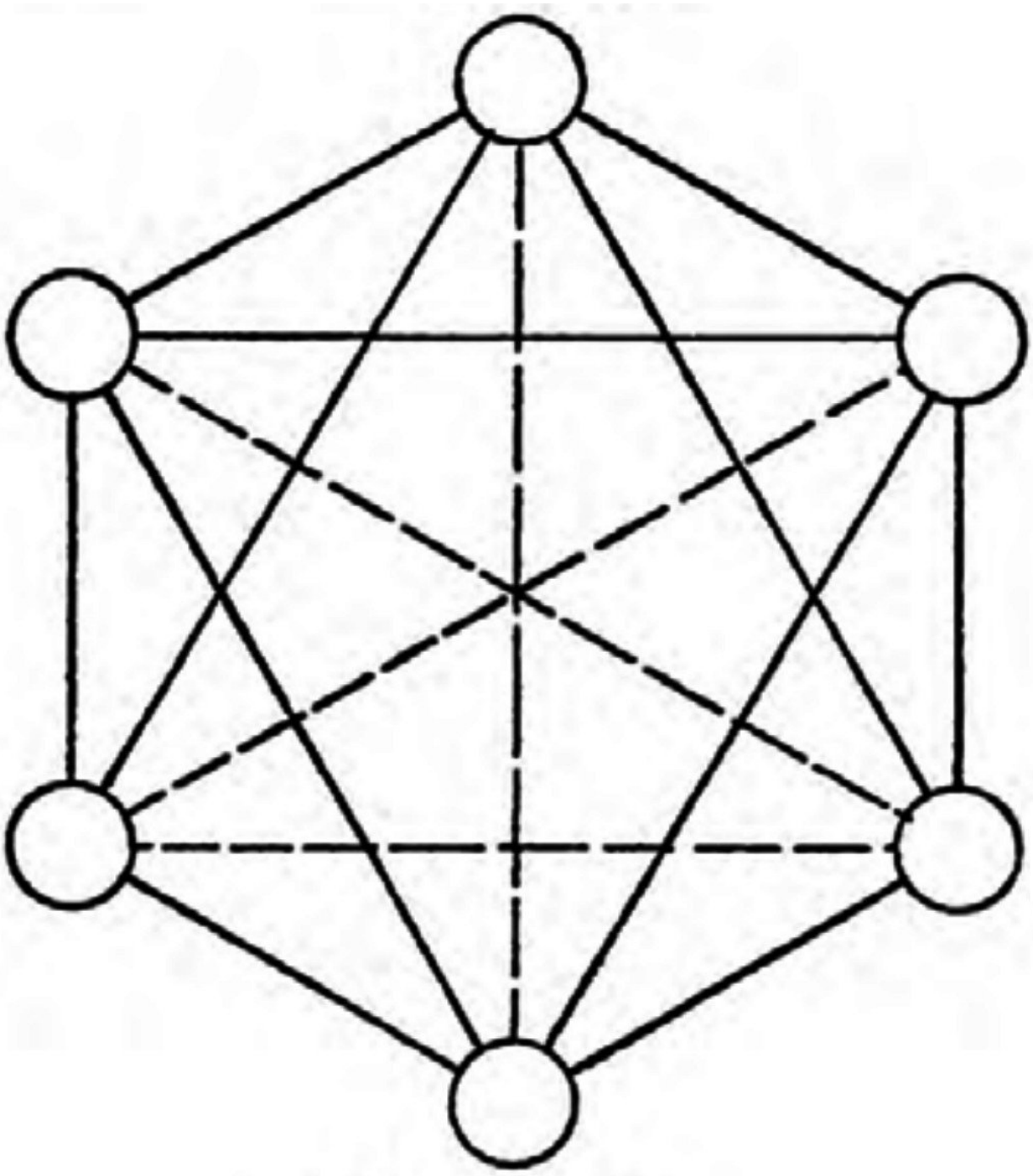

(Jakobson & Lotz 1949e: 432)

Diagram originally used to illustrate the French phonemic pattern. Could be reformulated to suit another six-fold scheme.

Jakobson, Roman 1951a. For the Correct Presentation of Phonemic Problems. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 435-442.

According to the review, we regard the phoneme as "an indivisible unit", while recent American work would show that it is more fruitful to recognize the phoneme as "a bundle of significant sound-features".

> Did the reviewer overlook Soffietti's reference to the basic point of my tenet, which he sums up as follows: "The phoneme is **not the smallest linguistic unit**; it is a combination of definite, objective [...] **characteristics which are sounded simultaneously**. In this respect it can be compared to a musical chord" (p. 4). (Jakobson 1951a: 435)

Objections against one's straw-man representation.

> By an exact measurement of the resonating cavities and of the phonation we can predict the acoustic effect; but this predictability is not reversible: **The same acoustic effect can be obtained** by different means, e.g. by human articulatory organs, **by a parakeet**, by the electrical "Voder" of the Bell Telephone Laboratories, or by Haskins' hand-drawn sound tracks. (Jakobson 1951a: 438)

A mention of talking birds. Not very deep but nonetheless usable, pointing out that talking birds *can* produce speech.

> Adhering to the definition of the phoneme as a "significant unit", the reviewer, if logically consistent, would realize that not the articulatory prerequisite, but **the acoustic stimulus carries all the information in the message from the sender to the receiver**. (Jakobson 1951a: 438)

Does it, though? What about nonverbal concomitants? Does a disembodied voice carry *all* the information of a spoken message?

> Hall's ironical question "what is a dark sound?" was long ago answered by psychologists, for instance, by **W. Köhler**, who revealed the foundation of such synesthetic responses in phenomenal experience. (Jakobson 1951a: 439)

Interesting. Will keep this in mind should I pick up Wolfgang Köhler, a German psychologist born in Tallinn (then Reval).

> Abroad some obscurants had repeatedly accused Trubetzkoy and [|] myself of **a rootless cosmopolitan doctrine and terminology**; but I did not expect that a student of mine would be censured by a linguist in this country for employing deeply-rooted and well-defined international terms and concepts, "e.g. the term *opposition* where American-English uses *contrast*". Opposition is a venerable logical notion with a definitely interdisciplinary usage. (Jakobson 1951a: 441-442)

I am not in the least bit surprised by this accusation because terminologically it does get very complex, e.g. the difficulty of reading his analysis of "Cats". Opposition or "antithesis" was employed already by Charles Darwin (1873).

> If sometimes, both here and abroad, this concept is rechristened *contrast*, such a renaming creates a number of ambiguities. As **C. K. Ogden**, who **devoted to *opposition* a stimulating book of linguistic and psychological analysis**, reasonably states, "the desirability of treating contrast in conjunction with opposition is questionable". The term *contrast* is usually employed to denote a juxtaposition and comparison of two simultaneous or successive stimuli, contiguous in perception. These two stimuli are mutually influenced in the direction of increasing their apparent difference; but the existence of one does not imply the existence of the other. On the contrary, two opposites necessarily imply each other if, in the given span of perception, only one of them is present. (Jakobson 1951a: 442)

I had wondered why I. A. Richards had written several notable books but Ogden only translated one German work into English. The book meant here is *Opposition: A Linguistic and Psychological Analysis* (1967; Bloomington: Indiana University Press).

Jakobson, Roman 1952a. On Slavic Diphthongs Ending in a Liquid. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 443-448.

> […] then the Common slavic ryba 'fish' obtains a semantically warrantable etymology. We agree with A. Vaillant (*RES* IK, 123-5) that the rapproachement of this word with OHG ruppa 'catepillar' is arbitrary and that the second syllable -ba is to be identified with the well-known Balto-Slavic suffic of abstract nouns. But this interpretation of the first syllable as the verbal ry- 'dig' is far-fetched, while **the root *ūr- 'water, swamp, pond', attested in all Baltic languages** (see R. Trautmann, *Baltisch-Slavisches Wörterbuch*, 335) finds here its full motivation: 'aquatics', perhaps originally an abstract taboo substitute in use among fishermen. (Jakobson 1952a: 443ff)

Ur is the Basque word for 'water'.

> When the evolution of all three diphthongs is envisaged in the light of Slavic historical phonemics, **the problem loses much of its previous intricacy even though some puzzling details**, in particular the relation of the treatment of these groups to the pitch accent and especially to the so-called "neo-acute", **still await closer and more exhaustive analysis**. (Jakobson 1952a: 446)

Phraseology for how I feel about finding Malinowski's primary source for phatic communion.

Jakobson, Roman; E. Colin Cherry and Morris Halle 1953b. Toward the Logical Description of Languages in their Phonemic Aspect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 449-463.

> **Words are the maximum units that are expected to be entirely provided by the code**. We must determine the minimum set of such features that the listener needs in [|] order to recognize and distinguish all except homonymic morphemes, **without help from context or situation**. Once this set is determined, all other phonetic differences among morphemes or words of the given language can be shown to be **predictable and therefore redundant**. (Jakobson, Cherry & Halle 1953b: 449-450)

This understanding of the code might have profound implication for how the term is employed in cultural semiotics; code, after all, must be limited and have "maximum units".

> We leave aside here sound features that perform other functions, namely ***configurational* features, which signal the division of the utterance into grammatical units** of different degrees of complexity, and **expressive (or more precisely *physiognomic*) features, which signal solely the emotional attitude of the speaker**. (Jakobson, Cherry & Halle 1953b: 451)

Contoural features, by this token, would be configurational, though the mainstream interpretation of the function would veer towards expressive.

> Physiognomic features are illustrated by the different ways of pronouncing the word for "yes" (simply [d'a] when unemphatic) according to the degree and kind of emphasis. **These features convey subsidiary information** similar to that which is carried by such graphic equivalents of configurational features as spaces or punctuation marks, and such equivalents of physiognomic features as underlining or italicizing. **The *redundant* features**, on the other hand, **operate in** conjunction with the distinctive features, thereby **facilitating the selective process on the part of the listener and lessening the burden on his attention**. (Jakobson, Cherry & Halle 1953b: 451)

Physiognomic features here stand for paralanguage (nonverbal speech qualities). Reduntant features, promamly the "umm"-s and the like, appear as another strain of thinking about PF (Stenström and others come to mind).

> Three sets of counts are of interest: (A) those that take into consideration both the word boundaries (symbolized by a space) and the junctures [|] between the immediate constituents of compound words (symbolized by a hyphen); (B) those that are concerned only with the word boundaries; and (C) **those that deal neither with the word boundaries nor with the junctures, but break up a sequence only at the points of compulsory pause**. (Jakobson, Cherry & Halle 1953b: 451-452)

Another iteration of the typology of linguistic contours (met previously somewhere above).

> We shall now apply this process to the list of forty-two Russian phonemes listed in Table A. But first, let us consider a purely hypothetical description of any one phoneme out of the forty-two, as though these were **not phonemes but merely objects without linguistic significance**. (Jakobson, Cherry & Halle 1953b: 453)

Mere otherness.

> **The term "redundancy" should not be taken to imply wastefulness**; it is a property of speech (and, in fact, of every system of communication) which serves **a most useful purpose**. In particular, it helps the hearer **to resolve uncertainties** introduced by distortion of the signal or by disturbing noise. (Jakobson, Cherry & Halle 1953b: 455)

Good point, and amply demonstrable on the type of speech widely considered redundant.

> So far we have been regarding the phonemes of the language as independent. But **the natural process of speech consists not merely of choosing a chain of independent phonemes; at the very least it consists of a succession of choices, where each choice is in part conditioned by the preceding phoneme chosen**. It may be a truer description of the natural process of speech to say that phonemes are chosen in groups. Thus, the simple analysis that we have made so far must be regarded as a somewhat artificial though quite efficient description of the language in its simplest aspect. (Jakobson, Cherry & Halle 1953b: 459)

Natural speech is not *za/um*.

> This property provides another form of "redundancy" in the language, a quality which is of great importance in **aural recognition, as when we follow a conversation in a noisy room**. (Jakobson, Cherry & Halle 1953b: 461)

Reportedly Google just revealed an AI that can do just that. Recording this for a possible theoretical work on interference.

> Finally, among the problems which remain to be investigated are those **transitional probabilities which operate backwards, i.e. which depend not on earlier but on subsequent events**, or, in linguistic terms, not on the progressive but on the regressive action of phonemes in a sequence. The comparison of these two sets of statistics is very important, because it is obvious that for different types of sequences the predictability is greater in one direction that in the other. Analysis of such data will provide the most solid basis for setting up a statistical model of the syllable as **a recurrent link in the chain of speech**. (Jakobson, Cherry & Halle 1953b: 463)

Just realized that mathematical information theory focuses on subsequent events whereas natual speech depends on what has been said as much as what is going to be said. Might equally have implications for *Culture and Explosion* type philosophizing.

> In **R. Carnap's terminology**, the occurrences of phonemes, having been studied in the Russian ***word-events***, are to be investigated in the ***word-designs***, just as we have here studied the occurrences of distinctive features in the phoneme-*designs*; cf. *Introduction to semantics*, 3 (Cambridge, Mass., 1946). **Charles S. Peirce**, the founder of modern semiotic, would say that besides the application of the **phonemic *legisigns*** within the **lexical *sinsigns***, such an application must be scrutinized again within lexical *legisigns*; cf. his *Collected papers*, 2.245-7 (Cambridge, Mass., 1932). (Jakobson, Cherry & Halle 1953b: 463ff)

Digging into Peirce as early as 1953.

Jakobson, Roman and Morris Halle 1956a. Phonology and Phonetics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 464-504.

> Correspondingly, two levels of language and linguistic analysis are to be kept apart: on the one hand, **the *semantic level*, involving both simple and complex meaningful units** from the morpheme to the utterance and discourse and, on the other hand, **the *feature level*, concerned with simple and complex units which serve merely to differentiate, cement and partition**, or bring into relief the manifold meaningful units. (Jakobson & Halle 1956a: 465)

The same distinction as above in several places, becoming ever-increasingly specific, up to the one in *The Sound Shape of Language* (sense-discrination vs mere otherness).

> *Message and code*. If the listener receives a message in a language he knows, he **correlates it with the code** at hand and this code includes all the distinctive features to be manipulated, all tehir admissible combinations into bundles of concurrent features termed *phonemes*, and all the rules of concatenating phonemes into *sequences* - briefly, all the [|] distinctive vehicles serving primarily to differentiate morphemes and whole words. (Jakobson & Halle 1956a: 465-466)

The receiver has the code, and has to decipher the message (the cryptanalytic model of communication where there is a disparity between who holds the code and who holds the message).

> *Ellipsis and explicitness*. [...] Usually, however, **the context and the situation permit us to disregard a high percentage of the features**, phonemes, and sequences in the incoming message without jeopardizing its comprehension. The probability of occurrence in the spoken chain varies for different features and likewise for each feature in different contexts. For this reason it is possible from a part of the sequence to predict with greater or lesser accuracy the succeeding features, to reconstruct the preceding ones, and finally to infer from some features in a bundle the other concurrent features. (Jakobson & Halle 1956a: 466)

Redundancy. The situation is somewhat similar to that of reading: one can skim until something meriting closer attention passes the gaze.

> But, once the necessity arises, speech that is elliptic on the semantic or feature level, is readily translated by the utterer **itno** an explicit form which, if needed, is apprehended by the listener in all its explicitness. (Jakobson & Halle 1956a: 466)

Semitoic.

> *Configurative features* signal the division of the utterance into grammatical units of different degrees of complexity, particularly into sentences and words, either by singling out these units and indicating their hierarchy (***culminative features***) or by delimiting and integrating them (***demarcative features***). (Jakobson & Halle 1956a: 469)

Getting more specific.

> *Expressive features* (or ***emphatics***) put the relative emphasis on different parts of the utterance or on different utterances and **suggest the emotional attitude of the utterer**. (Jakobson & Halle 1956a: 469)

This became the *emotive* function.

> **Possession of a single specific designation** unites the redundant features with the configuratie and expressive features and separates them from the distinctive features. Whatever the distinctive feature, its denotation is always the same: any such feature signals that the morpheme to which it pertains is not the same as a morpheme having another feature in the corresponding place. A phoneme, as Sapir remarked, "has no singleness of reference." **All phonemes designate nothing but mere *otherness***. This lack of individual designation separates the distinctive features, and their combinations into phonemes, from all other linguistic units. (Jakobson & Halle 1956a: 470)

This is from Sapir's "Sound patterns in language", in *Selected Writings*, p. 34.

> The code of features used by the listener does not exhaust the information he receives from the sounds of the incoming message. From its sound shape **he extracts clues to identify the sender**. By correlating the speaker's code with his own code of features, the listener **may infer the origin, educational status, and social environment of the sender**. Natural sound properties allow the identification of the sex, age, and psycho-physiological type of the sender, and, finally, **the recognition of the acquaintance**. Some ways toward the exploration of these *physiognomic* [|] *indices* were indicated in Sievers' *Schallanalyse*, but their systematic study still remains on the agenda. (Jakobson & Halle 1956a: 470-471)

This is an apt overview of the functions carried by the *opener*.

> In the oldest of these approaches, going back to Baudouin de Courtenay and still surviving, the phoneme is a sound imagined or intended, opposed to the emitted sound as a **"psychophonetic" phenomenon** to the **"physiophonetic" fact**. It is **the mental equivalent of an exteriorized sound**. The unity of the phoneme, as compared with the variety of its implementations, is seen as a discrepancy between **the internal impetus aiming at the same pronounciation** and **the involuntary vacillation in the fulfillment**. (Jakobson & Halle 1956a: 471)

Not inner speech per se but the inner image of sounds to be produced. I.e. thinking without accent but speaking with one.

> Whether studying phonemes or contextual variants ("allophones"), it is always, as **the logician** would say, the "sign-design" and not the "sign-event" that we define. (Jakobson & Halle 1956a: 472)

Conflating Carnap and Peirce into a singular amorphous logician?

> *The fictionalist view*. According to the opinion most effectively launched by Twaddell in 1935, but latently tinging the writings of various other authors, phonemes are abstractional, fictional units. As long as this means nothing more than that **any scientific concept s a fictional construct**, such a philosophical attitude cannot affect phonemic analysis. Phoneme, in this case, is a fiction, in the same way as morpheme, word, sentence, language, etc. (Jakobson & Halle 1956a: 472)

This is pure gold. This view can definitely be advanced with regard to PC.

> Second, features may be masked by **abnormal, distorting conditions** of sound production (whispering, shouting, singing, stammering), transmission (distance, filtering, noise), or perception (auditory fatigue). (Jakobson & Halle 1956a: 473)

Conditions that may plague any type of communication in some form.

> Third, Third, a distinctive feature is **a relational property**: the "minimum same" of a feature in its combination with various other concurrent or successive features lies in the essentially identical relation between the two opposite alternatives. (Jakobson & Halle 1956a: 473)

Same is said of signs generally.

> **The focusing of selective operations upon relational properties** is typical not only of human, but even of animal behavior. In **W. Koehler's experiment**, chickens were trained to pick grain from a gray field and to leave the grain untouched on the adjacent darker field; when the pair of fields, gray and dark, was later replaced by a pair, gray and light, the chickens looking for their food left the gray field for its lighter counterpart. Thus "the chicken transfers its response to the relatively brighter area." **It is first of all by means of relational rules** [||] **that the listener, guided by the linguistic code, apprehends the message**. (Jakobson & Halle 1956a: 473-474)

Sounds very much like the experiments described by von Uexküll, with the same conclusion, that organisms selectively perceive signs that are relevant for their vital activities.

> There is a cardinal difference between phonemes and graphic units. **Each letter carries a *specific* designation** - in a phonemic orthography, it usually designates one of the phonemes or a certain limited series of phonemes, **whereas phonemes designate nothing but mere *otherness*** (cf. 2.3). Graphic signs that serve to interpret phonemes or other linguistic units stand for these units, as the logician would say. This difference has far-reaching consequences for the cardinally dissimilar patterning of letters and phonemes. Letters never fully reproduce the different distinctive features on which the phonemic pattern is based and unfailingly disregard the structural relationship of these features. (Jakobson & Halle 1956a: 475)

Useful illustration. Letters have a singleness of reference whereas phonemes do not.

> The native or naturalized user of a language, when trained linguistically, is aware of the functions performed by its different sound elements and may utilize this knowledge to resolve the sound shape into its manifold information-bearing elements. He will employ various "grammatical prerequisites to phonemic analysis" as aids to **the extraction of distinctive, configurative, and expressive features**. (Jakobson & Halle 1956a: 476)

Cannot help but notice that these features do not number sixfold and lack the semantic aspect.

> Under such conditions, the extraction of redundant features is, in many instances, laborious but feasible. More difficult is the isolation of the expressive features, but, even in this regard, the record may yield some information, given the difference between the markedly discrete, oppositional character of distinctive features and **the more continuous "grading gamut" characterizing most of the expressive features**. (Jakobson & Halle 1956a: 476)

The point being that it is more difficult to elucidate the "redundant" features of emotives, which are not strictly either/or but have a continuous grading.

> A still less manageable problem would be the cryptanalytical discrimination between distinctive and configurative features, especially **word border signals**. (Jakobson & Halle 1956a: 476)

Are there similarly utterance border signals?

> Of these three phases the middle one is **the nuclear factor** of the syllable while the other two are marginal. Both **marginal factors - initiation and termination** - are effected either by the mere action of the chest muscles or by speech sounds, usually consonants. (Jakobson & Halle 1956a: 478)

A terminological addition to Laver's marginal phases, openings (initiation) and closings (termination). Evidently, the central phase is "nuclear" (the nucleus of conversation). "Nuclear phasis" sounds about right when discussing the Parkerian illustration where *only* trivialities are exchanged.

> The second variety of the quantity features, **the *contact* feature**, is based on a different distribution of duration between the vowel and the subsequent consonant: in the case of the so-called ***close* contact** (*scharf geschnittener Akzent*), the vowel is abridged in favor of the following, arresting consonant, whereas at the ***open* contact** (*schwach geschnitterer Akzent*), the vowel displays its full extent before the consonant starts. (Jakobson & Halle 1956a: 480)

Possible terminological alternatives for Granevetter's strong and weak ties.

> The comparative description of the phonemic systems of manifold languages and their confrontation with **the order of phonemic acquisition by infants learning to speak**, as well as with **the gradual dismantling of language** and of its phonemic pattern in aphasia, furnishes us with important insights into the interrelation and classification of the distinctive features. The linguistic, especially phonemic progress of the child and the regression of the aphasic obey the same laws of implication. (Jakobson & Halle 1956a: 482)

Phraseology I've recorded in German. His point is that both loss and acquisition of language follow the same order or pattern, though in different directions.

> *Stages of the speech event*. Each of the distinctive features has been defined above both on the acoustical and on the articulatory level. **The communication network, however, comprises a higher number of stages**. The initial stage in any speech event - **the intention of the sender** - is not yet open to a percise analysis. The same may be said of the nerve impulses sent from the brain to the effector organs. The work of these organs - the motor stage of the speech event - is at present quite accessible to observation, especially with the progress of X-rays and other tools that reveal the activities of such highly important parts of the speech apparatus as the pharyngeal, laryngeal and sublaryngeal mechanisms. The status of the message between the bodily pathways of the speaker and listener, the transmitted vibrations in the air, is being ever more adequately mastered, owing especially to the rapid advances made in modern acoustics. (Jakobson & Halle 1956a: 487)

Following Ruesch & Bateson (1951), the communication network also includes intrapersonal networks. This means that the illustration of a communication chain given in "Language in Operation" (1964e) could be elaborated further.

> As to the transformation of speech components by the nervous system, we can, for the time being, at best only hazzard what psychophysiologists have referred to as "a mere speculative assertion". (Jakobson & Halle 1956a: 487)

Still, "what is the microphysiology of *semeion*?" (Count 1969: 80-81)

> To a psychologist, each attribute is defined by a different reaction to a stimulus on the part of a listener under **a particular *set* (*Aufgabe*)**. In application to speech sounds this set is determined by **the decoding attitude of the listener to the message received and to each of its constituents**. The listener correlates the incoming message with the code common to himself and the speaker. Thus, the role of sound components and combinations in the linguistic pattern is implicit in the perception of speech sounds. (Jakobson & Halle 1956a: 488)

Invaluable for deciphering the "set" in "Linguistics and Poetics" (1960d). By "psychologist" he most likely means Bühler.

> The closer we are in our investigation to the destination of the message, the more accurately can we gauge the information conveyed by the sound-chain. This determines the operational hierarchy of levels in their decreasing pertinence: **perceptual, aural, acoustic, and motor** (the latter carrying no direct information to the receiver except for the sporadic help of lip-reading). **The auditory experience is the only aspect of the encoded message actually shared by the sender and the receiver** since the speaker normally hears himself. (Jakobson & Halle 1956a: 488)

Not sharing perceptual data is a given. But no shared code?

> In the process of communication there is no single-valued inference from a succeeding to a preceding stage. **With each successive stage, the selectivity increases**; some data of an antecedent stage are irrelevant for any subsequent stage, and each item of the latter stage may be a function of several variables from the former stage. (Jakobson & Halle 1956a: 488)

Counterpose this to the psychologists' focus on intention. If you put focus on reception and interpretation, the message yields a stream of overlapping frames.

> Ordinarily child language begins, and the aphasic dissolution of language preceding its complete loss ends, with what psychopathologists have termed **the "labial stage"**. In this phase speakers are capable only of one type of utterance, which is usually transcribed as /pa/. [...] The choice between /pa/ and /a/ and/or /pa/ and /ap/ may become **the first carrier of meaning in the very early stages of child language**. (Jakobson & Halle 1956a: 491)

The significance of "mama" and "papa".

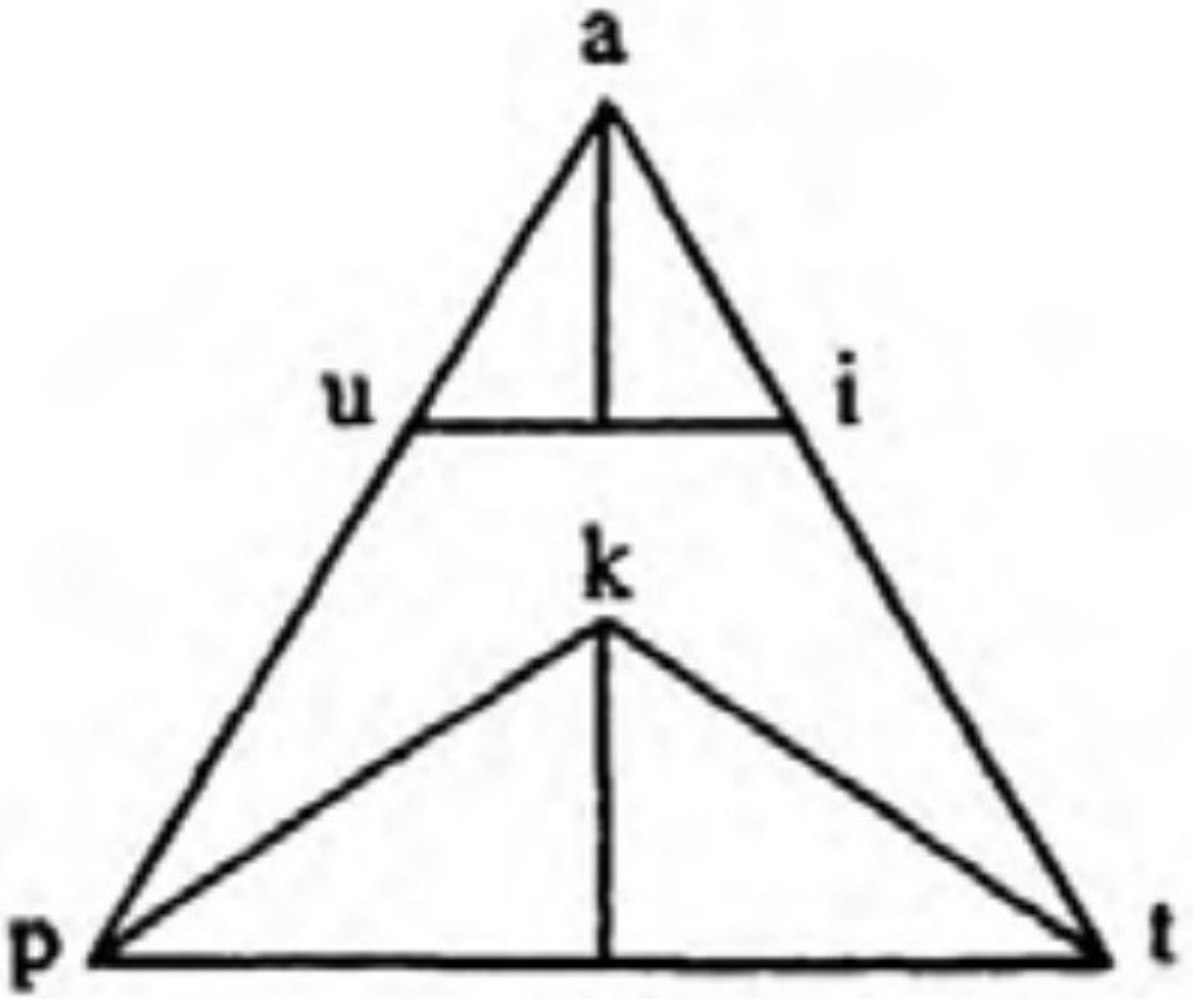

(Jakobson & Halle 1956a: 493)

Another way to divide the functional triangle. The *k* for *kanal* is accidental, but suits. The complex *u*, *a*, and *i* are semantic-conceptual (code, reference, message), while *p*, *k*, and *t* are physical (sender, channel, medium). The channel is physical in the sense in which it is "medium" in Ruesch's communication theory.

> If there is a difference between the linguistic pattern of two speech communities, intelocution between members of the two communities demands an adjustment of the listener to the speaker and/or of the speaker to the listener. This adjustment may involve all the aspects of language or only a few of them. Sometimes the phonemic code is the only one affected. Both the listener's and on the speaker's side there are different degrees of **this adjustment process, neatly called *code switching* by the communication engineers**. The receiver, trying to understand the sender, and/or the sender, in trying to make himself understood, **concentrate their attention on the common core of their codes**. A higher degree of adjustment appears in the effort to overcome the phonemic differences by switching rules, which increase the intelligibility of the message for its addressee. Having found these clues, the interlocutor may try to use them not only as a listener, but also in a more active manner, by adapting his own utterances to the pattern of his addressee. [□] The phonemic adjustment may cover the whole lexical stock, or the imitation of the neighbor's phonemic code may be confined to a certain set of words directly borrowed from the neighbor or at least particularly stamped by his use of them. **Whatever the adjustments are, they help the speaker to increase the radius of communication**, and if often practiced, they are likely to enter into his everyday language. (Jakobson & Halle 1956a: 501)

It feels like I've gone over this very paragraph numerous times in my search for details for the "radius of communication", which has broad implications for PF. I've particularly taken a liking to "common core", though not in the realm of code as much an conversation topics (cf. "relatability", in recent literature).

> The same statement, *tutatis mutandis*, can be made about **the time factor in language**, particularly in the phonemic field. Any sound change, at its proceeding, is **a synchronic fact**. Both the start and the finish of a change **coexist for a certain length of time**. If the change differentiates the younger generation from the older, there is always some intercourse between the two generations, and the receiver belonging to one is accustomed to recode messages from a sender of the other. Furthermore, the initial and the final stage may co-occur in the use of one and the same generation as two stylistic levels: on the one hand, **a more conservative and solemn**, on the other, **a more fashionable way of talking**. Thus, synchronic analysis must encompass linguistic changes, and, *vice versa*, linguistic changes may be comprehended only in the light of synchronic analysis. (Jakobson & Halle 1956a: 502)

The least technical explanation of *permanent dynamic synchrony* at my disposal.

Jakobson, Roman 1957a. Mufaxxama: the 'Emphatic' Phonemes in Arabic. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 510-522.

> The phoneme /ṇ/ is an even rarer occurrence than /m̩/: it appears only in a few Arabic dialects, e.g. in Damascus, where Ferguson (1954) notes such a pair as **/na:yek/ 'having sexual intercourse' - 'ṇa:yek/ 'your (f.) flute'**. The presence of /ṇ/ in an Arabic dialect implies the presence of /m̩/ in the phonemic pattern, where /m̩/ may occur without /ṇ/. This relation too is easily interpretable. (Jakobson 1957a: 514)

Playing the flute, huh.

Jakobson, Roman 1958a. Typological Studies and their Contribution to Historical Comparative Linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 523-532.

> *Speakers Compare Languages*. As the anthropologist reminds us, one of the most significant things about communication between men is that **we have no people so primitive that they are not able to say, "Those people have a different language** [...] I speak it or I don't speak it; I hear it or I don't hear it." As Margaret Mead adds, people conceive language "as the learnable aspect of other people's behavior". (Jakobson 1958a: 523)

A nice complement to Malinowski's observations about the recognition of members of one's own speech-community.

> Talk in **the speech community about alien language**, like any speech about speech, is labeled "metalanguage" by the logicians. As I tried to show in my 1956 address to the Linguistic Society of America, metalanguage, like object-language, is a part of our verbal behavior and thus a linguistic problem. (Jakobson 1958a: 523)

That report is familiar enough. The definition of metalanguage here is much broader than the regular *explaning the meanings of words*.

> We speak about the grammatical and phonological system of language, about the laws of its structure, the interdependence of its parts, and of the parts and the whole. To comprehend this system, a mere listing of its components is insufficient. As the syntagmatic aspect of language presents **a complex hierarchy of**

> **immediate and mediate constituents**, so also the arrangement of linguistic entities in their paradigmatic aspect is in turn characterized by **a multiplex stratification. A typological comparison of various systems** must take into account this hierarchy. Any intervention of arbitrariness, any deviation from the given and detectable order renders the typological classification abortive. The principle of ordered division takes ever deeper roots both in grammar and phonology, and we obtain clear evidence of the progress achieved while rereading the *Cours* of Ferdinand de Saussure, the first man who fully understood the significance of the system concept for linguistics, and who, at the same time, failed to see the compulsory order in such a distinctly hierarchic system as the pattern of grammatical cases. (Jakobson 1958a: 525)

Clearly these are not the functions outlined later. It makes me wonder if the psychologist's perspective taken in "Linguistics and poetics" didn't carry a different purpose, perhaps something to do with the original report on the linguistic problem of metalanguage? PF is, after all, a metalinguistic perspective in a sense. Or am I wrong and these grammatical and phonological systems *are* summarized by his six functions?

> **A linguistic typology based on arbitrarily selected traits cannot yield satisfactory results**, any more than would a classification of the animal kingdom which instead of the productive division into vertebrates and non-vertebrates, mamals and birds, etc., used the criterion of skin color and on this basis grouped together, for example, white people and light pigs. (Jakobson 1958a: 525)

With regard to the aforementioned dilemma, this is just painful. Are the unsatisfactory results of those who follow Jakobson's scheme of linguistic functions ultimately attributable to the faulty base of the typology (taking the psychological, intentionalist, perspective)?

> We have avoided the current label "synchronic typology". If, for the modern physicist, the "peculiar interplay of quasi-permanent identity and random temporal change appears to be a most fundamental feature of nature", likewise in language "statics" and "synchrony" do not coincide. Any change originally belongs to linguistic synchrony: both the old and new variety co-occur at the same time in the same speech community as **more archaic and more fashionable respectively, one pertaining to the more explicit and the other to the more elliptic style**, i.e., two subcodes of the same convertible code. Each subcode in itself is for the given moment a stationary system governed by rigid structural laws, while **the interplay of these partial systems exhibits the flexible dynamic laws of transition from one such system to another**. (Jakobson 1958a: 528)

Another iteration of *permanent dynamic synchrony*, one of his favourite topics. Here I'm wondering how this could be applied in conjunction with his six functions and whether there are examples of shifts from practical to non-practical speech, for example. In a broader sense there are demonstrable shifts from elliptic to explicit styles in analogy with Mehrabian's immediacy and Hall's contact/non-contact cultures.

> At present, however, **we are equally far from** the naive empiricism which dreamt about a phonographic record of IE sounds and from its opposite, **an agnostic reluctance to inquire into** the patterning of the IE phonemes and **a timid reduction of their system to a mere** numerical catalogue. (Jakobson 1958a: 529)

Phraseological findings for dissecting the theoretical problems at hand.

> Permanence, statics in time, becomes a pertinent problem of diachronic linguistics, while **dynamics, the interplay of subcodes within the whole of a language**, grows into a crucial question of linguistic synchrony. (Jakobson 1958a: 530)

Here's the crux of the above-mentioned dilemma: do the six functions of language pertain to six different *subcodes* of language?

> Like any linguistic discipline, the typology of languages looks for **the invariant in a variation**. The number of grammatical categories or distinctive features and their combinations is restricted, and **languages are confined to a limited number of structural** (grammatical or phonemic) **types**. (Jakobson 1958a: 530)

Likewise: do the functions correspond to structural types? Or is the typology published in a compendium on stylistics germane only to the latter field?

> The empirical data accumulated by linguistics are sufficient to refute the surmise of a Proto-Gilyak pattern presenting neither stops nor spirants, but only affricates which later split into stops and spirants. The glottogonic hypothesis claiming the priority of clicks is contradicted by experience: most of the world's languages lack clicks, while non-click consonants are universal; according to P. de v. Pienaar's observations, **clicks are the last phonemes acquired by Bantu and Hottentot children**, and in Hottentot fairy tales, the speech of animals, usually represented as baby talk, is devoid of clicks. (Jakobson 1958a: 531)

Interesting example of the pattern of acquisition.

Jakobson, Roman 1959a. A New Outline of Russian Phonology. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 533-537.

> The former way corresponds to **the output of the verbal message and** the latter to **its input**. For the speaker the meaningful units from sentence to morpheme take precedence over sound signals, whereas the listener follows the opposite way - from sound signals to the grammatical units which they carry. (Jakobson 1959a: 533)

A variation of the cryptanalytical model.

> The hierarchy of constituents into which the sentence is divided by various sound devices is touched upon in different passages of the book, but perhaps a more systematic discussion of this question could be attempted. **the division of the sentence into "speech measures"** (*rečevye takty*) hardly suffices. Between these two units there is the so-called "breath group" ("member", "colon"). [...] The prosodic treatment of auxiliary words (conjunction, autonomous predispositions, and modal particles to which the imperative desinential components must also be added) deserves an overall examination, with particular attention to the difference between stress-less conjunction like [de] and those words with word-stress like [no], where both the unreduced /o/ and the possibility of **an emphatic pause after the conjunction disclose its stressed character**. (Jakobson 1959a: 535)

Not sure yet if this touches upon the semi-cadence I am interested in or not. Recording it just in case.

> Without pedantry or sectarian normalization, he takes into account the appreciable oscillations in standard Russian pronounciation and pays attention to the coexistent sound patterns of this language, in particular to **the specific foreign word stratum with its peculiar phonemic rules**. The mutable and manifold structure of the sound system finds and will find in Avanesov an ever more judicious investigator. (Jakobson 1959a: 537)

Phraseology for discussing the PDS in sound laws pertaining to common loanwords and expressions.

Jakobson, Roman 1960a. Why "Mama" and "Papa"?. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 438-545.

> He asks whether linguists - "now that the facts are established" - could not "clarify **the theoretical principles that account for them**". (Jakobson 1960a: 538)

I can already venture a guess that the explanation veers towards the pattern of acquisition.

> "The child," H. Werner (1940) stressed, "grows out of his child's world into an alien world of adults. His behavior is the result of an interaction between these two worlds." One could add that likewise the behavior of adults with regard to the child they nurse and educate is a result of an interaction between both worlds. In particular, **the so-called "baby talk" used by the grownups when speaking with infants is a kind of pidgin**, a typical mixed language, where the addressers try to adjust themselves to the verbal habits of their addressees and to establish a common code suitable for both interlocutors in a child-adult dialogue. **The socialized and conventionalized lexical coinages of this baby talk**, known under the name of nursery forms, are deliberately adapted to the infant's phonemic pattern and to the usual make-up of his early words; and, on the other hand, they tend to superimpose upon the child a sharper delimitation and higher stability of word meaning. (Jakobson 1960a: 538)

Exactly the line of reasoning taken by Otto Jespersen in his *Language: Its Nature, Development and Origin* (1922), where a whole chapter, next to a chapter on pidgin, is dedicated to this problem. He calls such pidgins "minimum languages", which is an invaluable term for my future purposes (particularly with regard to the so-called "non-standard" speakers).

> Very frequently these **intimate, emotional, childishly tinged words** coexist with more general and abstract, exclusively adult paternal terms. (Jakobson 1960a: 539)

Weston La Barre's take on phatic communication immediate comes to mind.

> As an instructive example of **the difference in formal and functional properties** between the two levels of parental appellations, the use of Bulgarian words *mama* and *majka* "mother" may be cited. (Jakobson 1960a: 539)

Phraseology for discussing the differentia of functional subcodes.

> Nursery **coinages are accepted for a wider circulation** in the child-ault verbal intercourse **only if they meet the infant's linguistic requirements** and thus follow the general line of any interlanguage, as formulated in the indigenous name of Russenorsk, the hybrid tongue of Russian and Norwegian fishermen: *moja pȧ tvoja* "mine in your way" (Broch 1927). (Jakobson 1960a: 539)

Concerning dynamics (PDS), this is a question to be asked of verbal cliches in general - what requirements must they fulfill to gain circulation.

> Those settled nursery forms adopted by speech communities ostensibly reflect **the salient features and tendencies of children's speech development** and their universal homogeneity. In particular the phonemic range of the intimate parental terms proves to be "severely limited". The principles underlying the successive stages in the child's acquisition of language enable us to interpret and clarify the "cross-language parallels" in the structure of such terms throughout the world. (Jakobson 1960a: 540)

As predicted, the explanation lies in the pattern of acquisition.

> Consonantal clusters appear in no more than 1.1 per cent of the 1,072 parental terms counted by Murdock, and **child's speech at its early stages uses no consonantal groups but only combinations of consonants with vowels**. Such combinations are nearly constant in the *mama-papa* words, and purely vocalic roots are exceptional: only three among the tabulated instances. (Jakobson 1960a: 540)

Invaluable data for detailing the non-informative speech of very young children.

> The compact vowel displays the maximal energy output, while the diffuse consonant with an oral occlusion represents the maximal reduction in the energy output. Thus nursery [||] names for mother and father, like **the earliest meaningful units emerging in infant speech**, are based on the polarity between the optimal consonant and the optimal vowel (Jakobson & Halle 1957). (Jakobson 1960a: 540-541)

The relevant question here concerns the difference between meaningful units (of language) and informative communication: what information (or lack thereof) is present in "mama" and "papa"?

> As soon as the child moves from his babbling activities to the **first acquisition of conventional speech**, he at once clings to the model "consonant plus vowel". (Jakobson 1960a: 541)

Could conventionality be the link between infant speech and ritualistic formulae?

> At this stage, vocalic differences do not possess their own phonemic value, and **the consonant functions as the only carrier of significative distinctions**, the only genuine phoneme. (Jakobson 1960a: 541)

Phonologically, perhaps, but what about the fact of communication, per the contoural hypothesis?

> In contradistinction to the "wild sounds" of babbling exercises, the phonemes are to be **recognizable, distinguishable, identifiable**; and in accordance with these requirements, they must be **deliberately repeatable**. This repetitiveness finds its most concise and succinct expression in, e.g., *papa*. The successive presentations of the same consonantal phonemes, repeatedly supported by the same vowel, **improve their intelligibility and contribute to the correctness of message reception** (cfp Pollack 1959). (Jakobson 1960a: 542)

Phraseology for discussing the social function of set phrases.

> Some investigators, however, for example, Leopold (1947), insist that not seldom this transition from the *m*-interjection to the maternal term proved to be delayed, and one of the two parental terms, *papa*, appears as **the first thoroughly designative verbal unit**, whereas, for instance, the form *mama* existed in the language of Leopold's daughter as **an interjection only: "it had no intellectual meaning and cannot be considered to be a semantic alternative of *papa***, which was learned with real meaning at 1;0. *Mama* with the standard meaning was not learned until 1;3." (Jakobson 1960a: 543)

An answer to the above-posed question about information and meaning, here answered in semantic/designative terms.

> Parsons' (1955) observations on the preoedipal mother-child identity in its plain contradistinction to the father's role give an answer to the question why **the first distant, merely deictic, rudimentarily cognitive attitude** in child's verbal behavior is embodied in the paternal term, which "heralds just **the transition from affective expression to designative language**" (Jakobson 1941), whereas in the maternal term, **the purely referential value arises in a later** (Parsons would probably suggest - oedipal) **stage**. (Jakobson 1960a: 543)

Answer further elaborated, importantly slipping up with regard to the La Barrean question of emotional communication.

Jakobson, Roman and Morris Halle 1962b. Tenseness and Laxness. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 550-555.

> Tense vowels have the duration needed for the production of the most clear-cut, optimal vowels, and in relation to them the lax vowels appear as quantitatively and qualitatively **reduced, obscured, and deflected** from their tense counterpart toward the neutral formant pattern. (Jakobson & Halle 1962b: 552)

Phraseology for discussing theoretical issues.

Jakobson, Roman 1926a. Contributions to the Study of Czech Accent. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 614-625.

> **Extragrammatical (non-phonemic) phenomena**, i.e., those sound differences with which **no distinction of meaning can be connected**, usually attract the least attention from the native speaker of a language. (Jakobson 1926a: 614)

One part of the distinction elaborated further later on (to painstaking degrees, it could be said).

> The distribution of the secondary stresses does not have any great significance for the Czech linguistic mind and **varies considerably, dependengi on the individual character of speech, its speed, and emotional tinge** - the very notion of a norm becomes rather subjective. (Jakobson 1926a: 615)

Among these characters, the psychological intention, the basis for functional analysis, would fall on "the individual character of speech", I guess.

> The attention paid to **the affective accentual variants** makes his study a contribution to Czech stylistics. The reader is somewhat wearier by the excessively detailed sorting, while the basic classification of the data has not been properly presented by Trávníček. (Jakobson 1926a: 617)

A variant of emotional tinge and "emphatic Prague slang" (*ibid*, 616).

> The choice is determined by syntactic reasons (certain words cannot lose their primary stress while bearing the sentence stress) or by **stylistic factors (the affective coloring of words)**. (Jakobson 1926a: 617)

Further support for the supposition that the scheme of linguistic functions in "Linguistics and Poetics" is primarily stylistic.

Jakobson, Roman 1928c. On the Elimination of Long Consonants in Czech. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 626-628.

> He rightly rejects the views of older Czech linguists on this matter, but fails himself either to delimit or to elucidate the process in question. [...] **The fact that expected parallel forms** such as *vyjší*, *chujší* **do not** [|] **exist at present** proves that only the analogy with the comparative suffix *-ejší* permitted such forms as *mlejší* to survive without adaptation to the positive degree *mladý*. (Jakobson 1928c: 626-627)

Phraseology for discussing the manner in which theoretical tenets argued against by BM reappear in WlB and later writers.

Jakobson, Roman 1962c. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 629-659.

> Though the linguistic textbooks of our college years used to define **language as an instrument of communication**, chief attention in these manuals was paid to the pedigree of its *disjecta membra*. No answer appears to the crucial questions: **how do the diverse components of this tool operate?** what is the multiform relationship and interplay between the two sides of any verbal sign - its **sensuous, perceptible aspect**, which the Stoics labeled *signans* (the signifier), and **the intelligible or, properly, translatable aspect**, which they termed *signatum* (the signified)? (Jakobson 1962a: 631)

From what I've seen the "instrumentality" of language is nearly always contested in the same breath. Above we learned that the sound vibrations are the only "sensuous, perceptible aspect" of speech; with regards to the intelligible semantic content he already takes the Peircean sign-growth viewpoint.

> Somewhat later, in 1917, S. J. Karcevskij returned to Moscow after years of study in Geneva and acquainted us with the essentials of the Saussurian doctrine. It was in those years, too, that students of psychology and linguistics in our university were passionately discussing the philosophers' newest attempts toward **a phenomenology of language and of signs in general**. (Jakobson 1962a: 631)

The philosophers in question are Brentano and Husserl?

> The mode in which **the *signatum* stands relatively to the *signans*, on the one hand, and to the *denotatum*, on the other**, had never been laid bare so plainly, nor the semantic problems of art brought forward so provocatively as in cubist pictures, which delay recognition of the transformed and obscured object or even reduce it to zero. (Jakobson 1962a: 632)

Evidently this is an attempt to reconcile the dyadic and triadic sign models: signans (representation), signatum (interpretant), and denotatum (object). Not a perfect match, but close enough for certain purposes.

> Xlebnikov's poetry became the topic for my first "onset" upon the analysis of language in its means and functions, an essay printed in Prague toward the beginning of 1921 but written and discussed almost two years before in our Moscow Linguistic Circle. This association of young research fellows, founded in 1915 and intensely active in 1919-20, was chiefly concerned with poetics. In the treatment of **"practical" language** and its history we were still under too strong a pressure from the elaborate, codified, and compulsory tenet of the neogrammarians to venture toward modes of analysis which were to be tentatively christened *structural method*, in my proposals to the first Congress of Slavists, 7 October 1929 (cf. *Indogermanisches Jahrbuch*, XIV, p. 386f.). **Poetic language**, disregarded by neogrammarian doctrine but presenting **the most patently deliberate, goal-directed, and integrated linguistic species**, was a field that called for a new type of analysis and particularly required us to study the interplay between sound and meaning. Actually, "to study this coordination of certain sounds with certain meanings", in Leonard Bloomfield's terse formulation, "is to study language" (*Language*, 1933). (Jakobson 1962a: 633)

By way of implication, the PF is the most indeliberate, undirected, and disintegrated linguistic species. The coordination of certain sounds with certain meanings Jakobson later (or simply elsewhere) calls the phonosemantic knot. Should read Bloomfield's *Language* (first published 1923); it's a 500+ page monster but might be worth it.

> Among the factors favoring the extraction both of **the common core** and of **the *differentia specifica***, I pointed to the morphological rules governing the use of such phonemic oppositions and to the phonemic environment setting bounds to their occurrence. (Jakobson 1962a: 635)

The individual correlate of common core, given in English in the next sentence as "differential property".

> The concept of *differential* or *distinctive qualities* (for which in English I adopted the term *distinctive features*, used in 1933 by Bloomfield and Sapir) was to take over the place of ultimate discrete entity which formerly had been granted to the phoneme. (Jakobson 1962a: 636)

Very illuminative into the quality meant by countoural features.

> Some disputants have rashly rejected the perceptual level, which they claim to be subjective, impressionistic acoustics, yet **in verbal communication the subjective impression of the listener plays a decisive role**, and correspondingly for speech analysis the perceptual stage of the speech event is of paramount importance. It is from sound attributes as discriminated and interpreted by the listener that one must proceed when seeking their correlates on both the physical and physiological levels. (Jakobson 1962a: 638)

As opposed to the subjective intentions of the speaker.

> It is not a conscious awareness which acts in the speech community, but, as noted by Sapir, "**a very delicately nuanced feeling of subtle relations**, both experienced and possible." There is a striking correspondence between what is becoming ever more apparent in the use of the phonemic pattern by native adults and the gradual acquisition of language by the child, as examined in its intrinsically linguistic and psychological aspects. (Jakobson 1962a: 649)

Sapir's famous definition of intuition at play.

> All the distinctions functioning in a language are acquired, performed, perceived, and interpreted by the participants of verbal communication, and the linguist recodes them as [|] he does all other superposed constituents of the symbolic stock possesed by the language users. **The linguist translates this system of symbols into a correlated system termed "metalanguage"**. In this respect there is an essential difference between a physical science which imposes its own code of symbols upon the "indexes" observed (in C. S. Peirce's meaning of this term) and **the phenomenology of language, whose task is to break up the inner code actually underlying all verbal symbols** and, as Sapir used to say, all "symbolic atoms". (Jakobson 1962a: 649-650)

Here "metalanguage" is given as an equivalent of technical language, as opposed to the metalanguage of discussing different languages or the metalinguistic operation of explaining the meanings of particular words.

> Phonemic change is a recoding: like any question of the linguistic code and of **coding economy**, it is first and foremost a semiotic question: yet despite Sapir's forceful warning (*Language*, Ch. VIII), some students of linguistics still make "the fatal error of thinking of sound change as a quasi-physiological" phenomenon and bandy about such easy catchwords as the "ease of articulation". (Jakobson 1962a: 651)

Neat term, might become useful in discussing the mechanization of speech.

> In the over-all code of any individual speaker and of any speech community, the observer, insofar as he refrains from factitious filtration, unfailingly detects the permanent coexistence of *phonemic variants* relating to **different subcodes of one and the same convertible code**. Thus from fieldwork of 1916 in a village north of Moscow I first learned that we cannot properly speak of a uniform dialect, but only of "a multitude of individual and short-term parlances, and instead of sound-laws one deals here for the most part with mere bents and tendencies". Like modern thermodynamics, linguistics too treats both the reversible and the irreversible aspects of time. (Jakobson 1962a: 652)

Permanent dynamic synchrony might be one of his favourite topics because it was one of his earliest linguistic discoveries.

> It is obvious that as a rule a distinctive feature in any language serves **to differentiate words** (or their grammatical constituents) which are semantically distinct; and, above all, language has no other way to convey a semantic difference than through the distinctive features. When two words are homonyms, as in Chomsky's felicitous example *bank* (of a river) and *bank* (for savings), either **their semantic difference is conveyed by the distinctive features of the context** (as, for instance, *sand bank* and *land bank*) or, if the context gives the listener no clue to the right choice between the homonyms - **the verbal channel thus carrying insufficient information**, the meaning intended by the speaker must be **inferred from the non-verbalized situation**; or else the listener is presented with an ambiguity, since for the utterance *I saw him by the bank* both solutions - *Bank of the river* and *bank for savings* - are *per se* equally probable. (Jakobson 1962a: 656)

Back when I first encountered "the non-verbalized situation" in Jakobson's writings I was a bit baffled. Now I wonder how clear, if idiosyncratic, it is. It is basically "what is left unsaid", i.e. what can be seen or pointed out in the immediate surroundings. On the other hand, "the distinctive features of the context" sounds odd, if only because distinctive *qualities* or something like it would be more natural.

> In Standard Polish the labialized lateral [l_w] is being gradually supplanted by the bilabial [w]: *leb* "head" [$l_w$ep] changes into [wep], and often people use alternatively both variants, the latter in **More negligent, familiar talk**, and the former in a **more careful, conventional speech**, with an amazing awareness of the difference between the two free variants of one and the same phoneme. (Jakobson 1962a: 657)

I had wondered about the letter Ł in Bronisław Malinowski's first name since the phonetic spelling on Wikipedia is given as /ˈbrɒnɪˌswɑːf.

> [...] I must state that such a withdrawal would be an unwarrantable retreat from the effective position bravely captured by Henry Sweet, when, in 1877, "treating the relations of sounds" and the principles of "sound-notation", he singled out those "distinctions of sound which actually correspond to distinctions of meaning in language" and deliberately separated the "independently significant" differences "to which differences of meaning correspond" from **the "endless shades" of sound difference that "do not alter the meaning [...] of the words in which they occur"**. (Jakobson 1962a: 658)

This might be what he has in mind when mentioning the "grading gamut" of expressive features.

Jakobson, Roman and Morris Halle 1959b. Note on the Tonality Features of Roumanian Consonantal Phonemes. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 661-663.

> In January 1957 in the Phonetic Cabinet of the Czech Language Institute at the Czechoslovak Academy of Sciences, Research Fellows B. Borovičková and J. Ondráčková made tape recordings of the Roumanian dialectal word samples [...] **Spectograms** of these records were made in the Acoustic Laboratory of M.I.T. by M. Halle. (Jakobson & Halle 1959b: 661)

Technologies.

Jakobson, Roman 1963b. A Phonemic Approach to the Structure and Evolution of the Common Slavic Prosodic Pattern. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 687-689.

> The word accent fell on the high-pitched syllable, and in low-pitched words on the first syllable. With **the culminative function**, performed by any word accent, the high pitch accent combined a distinctive (phonemic) function and the low pitch accent **a demarcative function**. (Jakobson 1963b: 688)

Sadly I have no idea what's going on here.

Jakobson, Roman 1964a. The Prosodic Questions of Slavic Historical Phonology Restated. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 690-692.

> Since the last or only high pitch within a word was phonemic, and since no word contained more than one phonemic high pitch, the latter functioned jointly as **a distinctive and culminative feature**. (Jakobson 1964a: 690)

Likewise.

Jakobson, Roman 1965a. Information and Redundancy in the Common Slavic Prosodic Pattern. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 693-699.

> This topic requires **consistent discrimination of straight informative and redundant features** and precise singling out of **the different informative functions** performed by prosodic features. (Jakobson 1965a: 693)

Informative vs redundant. Is it certain that the referential function can be identified with the informative? Not every reference presents novel data.

> As regards the treatment of prosodic features, we must consider three kinds of word syllables: **initial, internal, and final** [...] (Jakobson 1965a: 695)

Compare to initial, nuclear, and terminal phases.

Jakobson, Roman 1966a. The Role of Phonic Elements in Speech Perception. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 706-717.

> [...] yet the identification of the two phonemes at issue still remains indispensable as long as neither the context nor **the situation (the nonverbalized context)** provides the recipient with the necessary clue. (Jakobson 1966a: 705)

Sometimes context and situation are exchangeable in Jakobson's writings.

> It is evident that phonemic clues permit the listener to catch some **word-and-clause contours** before his complete identification of the verbal input. (Jakobson 1966a: 706)

Collecting types of contours.

> The lessons of this research carry implications relevant for an insight into the role played by the distinctive features in speech perception. On **the plane of psychological reality** these features act as percepts which convert the continuum of their physical substratum into discrete polarized attributes. (Jakobson 1966a: 708)

What is the microphysiology of the semeion?

> The more a message is **creative, unusual and unlooked-for**, the lower is the amount of redundancy and predictability and the greater must be the attention paid by the decoder to the minimal components of the utterance. (Jakobson 1966a: 709)

By way of counterpoint, PF should pertain to messages that are unoriginal, habitual, and sought-for (expected).

> Each level of language from its ultimate discrete components of the totality of discourse and each level of speech production and perception must be treated with respect both to intrinsic, autonomous laws and to the constant interaction of diverse levels as well as to the integral structure of **the verbal code and messages (alias *language* and *speech*)** in their permanent interplay. (Jakobson 1966a: 716)

Note that the message is speech, whereas many interpret the message, as the English word implies, as the written word. This has profound consequences for evaluating whether the scheme represents the functions of speech or communication, generally.

> The necessary tie between these two fundamental principles warns the investigator against two traditional blunders. These are, on the one hand, *isolationism*, which deliberately disregards the interconnections of the parts and their solidarity with the whole, and on the other hand, *heteronomy* (or, metaphorically, *colonialism*), which forcibly subjects one level to another's rules and denies the former's own patterning as well as its self-generating development. The same double principle can and must be extended to the relationship between linguistics and psychology. The linguistic foundations of verbal structure and **the psychological problems of speech intention and perception** demand not only a rigidly intrinsic analysis but also an interdisciplinary synthesis. (Jakobson 1966a: 716)

Yet again, the scheme appears to be located at the junction of linguistics and psychology. Ultimately, the question is: who decides what the function of an utterance is? The sender, the receiver, or a linguist observer?

Jakobson, Roman 1968a. Extrapulmonic Consonants: Ejectives, Implosives, Clicks. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 720-727.

> Clicks actually border upon the implosives, as emphasized by D. M. Beach, one of the best inquirers into this peculiarity of South African languages: "**the essential feature of a click is the influx of air into the mouth from without, in other words, the implosion**." Both the clicks proper and the implosives proper are "inward-drawn phones", all produced by a rarefaction of air. (Jakobson 1968a: 722)

Interesting on its own right.

Jakobson, Roman and Morris Halle 1968f. The Revised Version of the List of Inherent Features. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 738-742.

> [...] genetically - a **deliberate (*vs*. rapid) execution** of the required gesture resulting in a lasting stationary articulation; [...] (Jakobson & Halle 1968f: 740)

Another pair of adjectives that differentiate the creative and uncreative styles of language use.

Jakobson, Roman 1971b. Saussure's Unpublished Reflections on Phonemes. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 743-750.

> Instead of those schoolboy "dreams", elaborate scientific doctrines - first in the comparative-historical field and then in linguistic theory - served as foundations for Saussure's research from his earliest publications (1877-8) until the last years of university activities (1911-12). What remained, however, **the immutable feature of the scholar's personality was the same and constant diffidence in the correctness of the chosen path** (*Si j'étais sûr* [...]) and subsequently a similar lingering "disgust" furthered by the repetitive feeling of rupture between his creative ways of thought and the widely predominant linguistic tenets. (Jakobson 1971b: 744)

I wonder how "diffident" my own scrambling researches will appear in a few decades time. It feels like I've traveled a lot without reaching any specific point.

> But perhaps the genuine greatness of this eternal wanderer and pathfinder lies precisely in his dynamic repugnance toward **the "vanity" of any "definitive thought"**. Then, the vacillation of his terms and concepts, the outspoken doubts, open questions, divergences and contradictions [||] between his diverse writings and lectures and even without any single draft or course appear to be a vital constituent of an anxious seeking and restless striving as well as of his essentially multilateral view of language. (Jakobson 1971b: 744-745)

In this light Malinowski's definitive statements about social speech are as vain as the gossip he abhorred.

> [...] sentence unfinished in the manuscript and apparently alluding to the set of "empirical rules" viewed as **a "mere intellectual contrivance"** [...] (Jakobson 1971b: 750)

Phraseology descriptive of certain terminological inventions.

Jakobson, Roman 1971e. Prefatory Letter to Studies in Honor of Eli Fischer-Jørgensen. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Second edition. s-Gravenhage: Mouton, 751-752.

> It must be said to the dedicatee of this volume **what a rare joy it has been to follow the manifold stages of her creative path** and intrepid, steadfast ascent toward the summit of contemporary world scholarship and **to look ahead with confident expectation of her ever new momentous achievements**. (Jakobson 1971e: 751)

Phraseology for how I feel about the "uninitiated" field of phatics.

> Actualy, the functional specificity determines all the aspects of the speech event and their interrelation - from the motor commands of the *sayer* and the striking difference between the aural discrimination of speech sounds and each other sound stimulus to the perceptual and conceptual treatment of acoustic signals by the ***sayee* (in Peirce's neat nomenclature)**. (Jakobson 1971e: 752)

Sayer and sayee would definitely make the speech-centered nature of the scheme more apparent than addresser and addressee, which sound intimately tied to letter-writing.

Waugh, Linda R. and Monique Monville-Burston 2002. Introduction to Roman Jakobson, *Selected Writings*: On Language: The Life, Work and Influence of Roman Jakobson. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings I: Phonological Studies*. Third edition. s-Gravenhage: Mouton, v-lxiii.

> *Linguista sum; linguistici nihil a me alienum puto*. (I am a linguist and I consider nothing having to do with language as foreign to me.) (Waugh & Monville-Buston 2002: vi)

Recorded because it comes to mind frequently. I also liked him writing, in this volume, though I regrettably didn't record it, that nothing should be removed from linguistic study (least of which the semantic aspect).

> Jakobson adopted **the ideas of Edmund Husserl (1913) and Anton Marty (1908)** on universal grammar as the only firm theoretical basis for linguistic work (Holenstein 1976a, 1987). Jakobson then correlated this basis with the work on Gestalt psychology, which insisted on relations (especially part-whole relations), on their constitutive character, and on the importance of contextualization (RJ 1963c). (Waugh & Monville-Buston 2002: ix)

Just recently thought about how I want to learn German just to read Marty, whereas A. L. learned German just to read Husserl.

> Characherizing himself as a realist, Jakobson nonetheless fought against a naive realism in art and science (RJ 1921a). He championed the reality of linguistic phenomena, as well as **the point of view of language users** (speakers and addressees) rather than that of the observer who is outside of the system and thus least able to understand its reality. (Waugh & Monville-Buston 2002: ix)

Quite relevant for delineating the base of the functional scheme (the intention of the speaker, over and above the interpretations of the listener or those of the linguistic observer). Might need some evidence from Jakobson's own writings, though.

> In the same period he cofounded the Society for the Study of Poetic Language (OPOJAZ) in Saint Petersburg and was coauthor with Jurij Tynjanov of its programmatic statement (RJ 1928c). These two groups, which today go under the name of Russian Formalism, consisted of linguistics, literary scholars, and writers (especially aestheticians and poets). They insisted on the autonomy of literary studies and called for an immanent analysis of literary works, with a focus on **the properties that distinguish literary material from any other kind**. (Waugh & Monville-Buston 2002: xi)

This must be the *n*-th time I'm considering defining the most automatized use of language in opposition to the most deautomatized one. Can such properties be abstracted from relevant characterizations?

> This view was evidenced in particular through the Saussurian antinomies (dichotomies) such as synchrony-diachrony, langue-parole, and paradigmatic-syntagmatic. Saussure saw a conflict between the opposite ends of any dichotomy and tended to exclude one of them from linguistic altogether. For him, linguistics was about langue (the system of language) and could not include parole (the usage of language). Or he established absolute fusion between various dichotomies: [|] **synchrony (the system of language at any one time) is always static**; diachrony (language over time), always dynamic. Jakobson, however, regarded the two sides of a dichotomy as complementary and all dichotomies as independent of one another. He argued that linguistics must study parole, and his work on the roots of sound change in synchrony led him to claim that synchrony can be both static and dynamic. Any state of language thus presents **a dynamic synchrony**. Changes in progress are manifested as stylistically and socially marked variants (sometimes called functional dialects) in the system of a language at a given time: for example, **old-fashioned versus newfangled**, more careful versus more sloppy, "allegro" versus "largo" speech. In this way Jakobson insisted on **the inclusion of time as an element** of synchronic structure - in particular of phonological structure (RJ 1980d). (Waugh & Monville-Buston 2002: xv-xvi)

Permanent dynamic synchrony explained as contrarianism against Saussure.

> Jakobson made a further step in his definition of the phoneme and the distinctive feature: they are signs. Their signified is "(mere) otherness," or pure differentiation: they serve merely to distinguish words. Since words are also signs, **phonemes and features are pure "signs of signs," unlike all other types of signs, which have some content**. By using such definitions, he placed these phonological elements in a much broader context. (Waugh & Monville-Buston 2002: xviii)

No singleness of reference.

> He did find friends however - Franz Boas, Benjamin Lee Whorf, and Leonard Bloomfield (see Halle 1988) - and he quickly became part of the international community that formed in New York during the war. He was professor of general linguistics and of Czechoslovak studies at the Franco-Belgian "University in Exile," **the Ecole Libre des Hautes Etudes in New York City** (under the auspices of the New School for Social Research), from 1942 to 1946. (Waugh & Monville-Buston 2002: xx)

This is reportedly where he met Cassirer and other notable figures in exile at the time.

> Above all, the American period saw the emergence of deeper questions having to do with **the function of language**. (Waugh & Monville-Buston 2002: xxi)

Probably not a coincidence that this occurred after 1955.

> Recognizing the theoretical richness of communication theory, he also placed it in the broader context of **a theory of pragmatics**, that is, his theory of the "functions of language." (Waugh & Monville-Buston 2002: xxiii)

Use.

> Also in 1956 Jakobson published "Two Aspects of Language" (RJ 1956b), in which he analyzed the relation between communicative processes and properties of linguistic structure. On the oneh and, he distinguished the two operations used for production and comprehension: **selection (substitution)** and **combination (also called contexture)**. In order to produce utterances, speakers have **to select linguistic items from sets** and combine them into larger wholes, thereby **creating contexts**; in their turn, addressees have to comprehend the combinations and discern which items were originally selected. (Waugh & Monville-Buston 2002: xxiv)

Another illuminating insight into the "set".

> These studies include many observations on grammatical meaning, lexical meaning, syntax, figurative meanings, discourse analysis, and so forth. Like his studies of aphasia and child language (RJ 1971g), they are even now **an unmined source for Jakobsonian insight**. (Waugh & Monville-Buston 2002: xxvii)

Phraseology. I am currently "mining" Jakobsonian insight.

> Many other texts also contain at least implicit subtexts against generative work. The title of 1980b, for example, is dialogic. Jakobson's "Brain and Language" contrasts with *Language and Mind* (Chomsky 1968); **he stresses empirical research on the brain** in opposition to untestable assertions about an abstract mind. (Waugh & Monville-Buston 2002: xxxviii)

Would like to do the same but will have to first look into the microphysiology of the semeion.

> He was constantly looking for **intellectual empathy** with others. For him, a necessary condition for successful communication was **a certain sense of fellowship**. "What is needed in order to grasp the language of another? One must have a keen **feeling of intelligibility**, **an intuition of solidarity** between the speaker and the listener" (RJ 1967c: 101). (Waugh & Monville-Buston 2002: xxxix)

Loaded terminology. The source appears to be Russian.

> Characteristically, even linguists today who reject, just as Jakobson did, a narrow structuralist perspective (such as sociolinguists, functionalists, and generative grammarians) have integrated many of his ideas. In many cases, however, the repercussions of Jakobson's work are less immediate and therefore more difficult to trace. Certain of Jakobson's concepts and discoveries are now so deeply ingrained in the theoretical bases of modern linguistics that they are thought to be commonplace or self-evident. The widely used concepts of feature, binary opposition, markedness, redundancy, and universal, for example, have become **the intellectual property of beginners in linguistics, often without the acknowledgment that they originated in or were fostered by Jakobson's work**. (Waugh & Monville-Buston 2002: xlii)

Not exactly, but pretty closely, the case with the PF, which is increasingly taken as a given.

> Furthermore, one should not concentrate on the cognitive or referential function of language to the prejudice of the other, **primordial functions** (a weakness of many current linguistic approaches). (Waugh & Monville-Buston 2002: xliii)

Alias primitive functions?

> The paradoxical Jakobsonian combination "dynamic synchrony" insists on the fact that **historical changes are yielded by spatial and social variations** and that investigating social dialects may shed light on linguistic evolution. (Waugh & Monville-Buston 2002: xlvii)

The relevant keyword for my purposes is "social".

> The very notion of feature, including its binary nature, also comes directly from Jakobson. (Waugh & Monville-Buston 2002: liv)

Or, from Sapir, as Jakobson himself says.

> [...] it is also frequently associated with ideas of **normality, regularity, predictability, and frequency of ocurrence**, all of which are present in Jakobson, but secondary. (Waugh & Monville-Buston 2002: lvi)

Lexical findings for mechanized speech.

9.5 May

9.5.1 RJ SW Word and Language (2018-05-12 09:25)

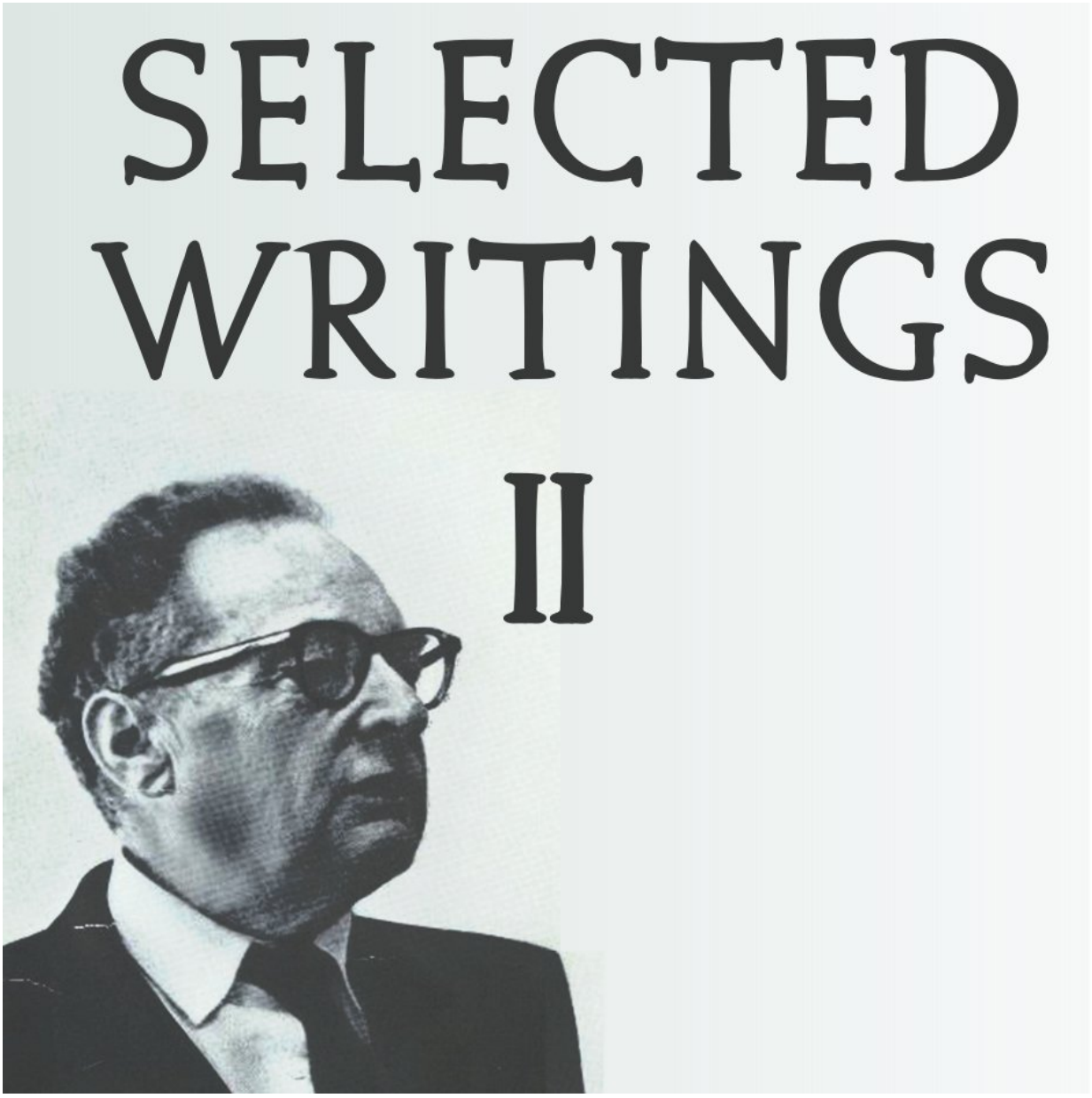

- Jakobson 1957b. Notes on Gilyak
- Jakobson 1949g. The Phonemic and Grammatical Aspects of Language in their Interrelations
- Jakobson 1949f. Comparative Slavic Grammar
- Jakobson 1948a. Russian Conjugation
- Jakobson 1957e. Shifters, Verbal Categories, and the Russian Verb
- Jakobson 1957d. The Relationship between Genitive and Plural in the Declension of Russian Nouns

- Jakobson 1960b. The Gender Pattern of Russian
- Jakobson 1962d. On the Rumanian Neuter
- Jakobson 1966b. Relationship between Russian Stem Suffixes and Verbal Aspects
- Jakobson 1953e. Pattern in Linguistics (Contribution to Debates with Anthropologists)
- Jakobson 1955a. Aphasia as a Linguistic Topic
- Jakobson 1956a. Two Aspects of Language and Two Types of Aphasic Disturbances
- Jakobson 1959e. On Linguistic Aspects of Translation
- Jakobson 1959d. Linguistic Glosses to Goldstein's "Wortbegriff"
- Jakobson 1963e. Parts and Wholes in Language
- Jakobson 1962f. Anthony's Contribution to Linguistic Theory
- Jakobson 1964b. Toward a Linguistic Classification of Aphasic Impairments
- Jakobson 1966e. Linguistic Types of Aphasia
- Jakobson 1964c. Visual and Auditory Signs
- Jakobson 1967b. On the Relation between Visual and Auditory Signs
- Jakobson 1966d. Quest for the Essence of Language
- Jakobson 1956c. One of the Speculative Anticipations: An Old Russian Treatise on the Divine and Human Word
- Jakobson 1960c. The Kazan' School of Polish Linguistics and its Place in the International Development of Phonology
- Jakobson 1943a. Polish-Russian Cooperation in the Science of Language
- Jakobson 1966e. Henry Sweet's Path Toward Phonemics
- Jakobson 1944a. Franz Boas' Approach to Language
- Jakobson 1959e. Boas' View of Grammatical Meaning
- Jakobson 1956d. Sergej Karcevskij: August 28, 1884 - November 7, 1955
- Jakobson 1963d. Efforts Towards a Means-Ends Model of Language in Interwar Continental Linguistics
- Jakobson 1965d. An Example of Migratory Terms and Institutional Models (On the Fiftieth Anniversary of the Moscow Linguistic Circle)
- Jakobson 1953d. Results of a Joint Conference of Anthropologists and Linguists
- Jakobson 1961a. Introduction to the Symposium on the Structure of Language and Its Mathematical Aspects
- Jakobson 1961b. Linguistics and Communication Theory
- Jakobson 1963e. Implications of Language Universals for Linguistics
- Jakobson 1964d. Results of the Ninth International Congress of Linguists

- Jakobson 1953e. Vestiges of the Earliest Russian Vernacular
- Jakobson 1959f. While Reading Vasmer's Dictionary
- Jakobson 1970b. Tempus ← Rotatio → Adulterium
- Jakobson 1969c. Linguistics in Relation to Other Sciences
- Jakobson 1970d. Language in Relation to Other Communication Systems
- Jakobson 1971d. Retrospect

Jakobson, Roman 1957b. Notes on Gilyak. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 71-97.

> Père L. Furet's *L'Archipel Japonais et la Tartarie Orientale* (Paris, 1857) contains some ethnographic notes about the Gilyaks of the Baie de Joncquières on Sakhalin and a list of a hundred words in their vernacular, but **since the author did not disclose the** ethnic name of these natives, the vocabulary **was overlooked by later students** of Gilyak. (Jakobson 1957b: 74)

Phraseology for treating omissions.

Jakobson, Roman 1949g. The Phonemic and Grammatical Aspects of Language in their Interrelations. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 103-114.

> As modern structural thinking has clearly established, language is a system of signs, and linguistics is part of the science of signs, or *semiotic* (Saussure's *sémiologie*). **The anient definition of the sign** - "*aliquid stat pro aliquo*" - has been resurrected and proposed as **still valid and productive**. Thus the essential property of any sign in general, and of any linguistic sign in particular, is its twofold character: every linguistic unit is bipartite and involves **two aspects - one sensible and the other intelligible** - or, in other words, both a *signans* (Saussure's *signifiant*) and a *signatum* (*signifié*). These two constituents of any linguistic sign (and of any sign in general) necessarily presuppose and require each other. (Jakobson 1949g: 103)

It can probably never *not* be productive. Something between the sensible sign-vehicle and the intelligible object is missing; be it language or interpretant.

> Thus the unity of the sign was disregarded. The study of speech sounds cut off from their **significant function** inevitably lost its intimate connection with linguistics as a semiotic discipline and threatened to become merely a branch of physiology and of acoustics, whereas the strictly linguistic problem of meaning was either forgotten in the search for their **psychological background** or mistaken for the extrinsic "realm of non-linguistic objects" (according to Charles Morris' terse formulation). (Jakobson 1949g: 104)

"Significant function" (the function of signifying) sounds about as abstract and ambiguous as the psychopharmacologist's "cognitive function". Does the scheme of linguistic functions not search for the problem of meaning in the psychological background (e.g. intention)?

> **We can and must resolve a complex linguistic sign into its constituent signs**. We can and must finally obtain the smallest linguistic units, but we have to remember that any linguistic and in general semiotic analysis resolves more complex semiotic units into smaller but still semiotic units. Any such unit, even the ultimate, must be twofold and comprise both a *signans* and a *signatum*. (Jakobson 1949g: 104)

This is exactly what the scheme does not do. The poetic, metalinguistic, and phatic functions in particular veer off this course. Though, now that I think about it, a semiotic (standing-for) definition of the metalinguistic function could be interesting enough: the utterance as a whole can be decomposed into its parts; with other named functions I'm not that certain if this can be done.

> In linguistic analysis, when **breaking down a speech sequence** into ever smaller and simpler units, we begin with an *utterance*. **The minimum utterance is a *sentence***. A *sentence* consists of *words* as its minimal actually separable components. The various borderline cases - we hold with Sapir - do not impair the validity of this real and tangible entity. (Jakobson 1949g: 104)

Cue Sapir, Jespersen and Gardiner with their debates about whether the word or the sentence, is the proper object of linguistics.

> The *semantic minimums* of a given language can be stated only with reference to their formal counterpart, and vice versa, the *minimal formal units* cannot be determined without reference to their semantic counterparts. This fact does not invalidate Buyssens' assertion that the "phonic content" of these formal units may be ignored: "It is enough that the phonic combinations are distinct." To ascertain this distinctness is sufficient for making up a list of grammatical meanings in a given language, of their oppositions, **conceptual fields**, and their configurations. (Jakobson 1949g: 105)

A more common counterpart of Gardiner's "area[s] of meaning"?

> What is the semiotic value of phonemes, the smaller units into which we resolve the formal minimum? It is a lower level of *semiosis*: **the phoneme participates in the signification, yet has no meaning of its own**. The semiotic function of a phoneme within a higher linguistic unit is to denote that this unit has another meaning than an equipollent unit which *ceteris paribus* contains another phoneme in the same position. (Jakobson 1949g: 105)

The semiotic function of mere otherness. Participates by way of delineation and discrimination.

> Functionally different formal units are often denoted by different phonemic configurations (in Slavic languages, for instance, suffixes are clearly distinguished from radicals by their **phonemic contours**). (Jakobson 1949g: 107)

Just collecting contours.

> Besides the word-differentiating function they can assume another, supplementary role, that of ***border marks***. The presence of a certain phoneme (or of a certain distinctive feature) at a certain place in a speech segment **may signal a boundary between words** (or smaller formal units) or, on the contrary, **the absence of a boundary**. Such "negative marks" (as Trubetzkoy called them) are very common and important. (Jakobson 1949g: 107)

Delineation on the level of words.

> Bonfante's reference to "artistic unity" permits us to offer an example from poetic language. **Rhyme is usually defined as correspondence in terminal sounds**, but at the same time it always matters whether the rhyming elements are merely homophonous or whether they are gramatically identical - whether the rhyme links identical formal units or different formal units but belonging to words of one and the same word-class. Do the rhyming words have similar or different syntactic functions? The rhyme technique of diverse poets and poetic schools can be grammatical or antigrammatical, but it cannot be agrammatical. (Jakobson 1949g: 110)

The notion of "terminal sounds" requires special highlight, as a particular "rhyme" appears in natural conversation when speakers "borrow" or adjust themselves to the lexical stock of their partners.

Jakobson, Roman 1949f. Comparative Slavic Grammar. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 115-118.

> **The vocative form** is present in all Slavic languages except Russian and Slovenian. (Jakobson 1949f: 116)

The vocative case is indeed missing in Russian. The example is "I don't know, John" where the name indicates the party being addressed, as opposed to "I don't know John" where the person is the direct object.

Jakobson, Roman 1948a. Russian Conjugation. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 119-129.

> Cf. this zero suffix followed by the 'reflexive' suffic -sa in such forms as ***znakóm'-sa* 'make the acquaintance'**, *vis-sa* 'rise above', *zabót-sa* 'take care', differing strikingly from the similar clusters *zabi-t-ca* 'forget oneself', *skr'ib'-ó-t-ca*, 3 Sg. Pres from *skr'is-t'i-s* 'scratch'. (Jakobson 1948a: 124)

Just realized that in "making an aquaintance" figures the same root as the Russian word for sign.

Jakobson, Roman 1957e. Shifters, Verbal Categories, and the Russian Verb. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 130-147.

> A message sent by its addresser must be **adequate perceived** by its receiver. Any message is encoded by its sender and is to be decoded by its addressee. The more closely the addressee **approximates the code** used by the addresser, **the higher is the amount of information obtained**. Both the message (M) and the underlying code (C) are **vehicles of linguistic communication**, but both of them function in a duplex manner; they may at once be utilized and **referred to (= pointed at)**. (Jakobson 1957e: 130)

Code shifting and adjustment. The amount of information obtained may be problematic between normal and "minimal" languages. And the medium is the third vehicle of linguistic communication that can be referred to or pointed at.

> Accordingly four ***duplex* types** must be distinguished; 1) two kinds of *circularity* - message referring to message (M/M) and code referring to code (C/C); 2) two kinds of *overlapping* - message referring to code (M/C) and code referring to message (C/M). (Jakobson 1957e: 130)

With an expansion, there's also M/Ch, i.e. message referring to the channel, and C/Ch, i.e. code referring to types of contact. Untapped potential.

> M/M) "*Reported speech* is speech within speech, **a message within a message** and at the same time it is also speech about speech, a message about a message," as Vološinov formulates it in his study of this crucial linguistic and stylistic problem. Such "relayed" or "displaced" speech, to use Bloomfield's terms, may prevail in our discourse, since we are far from confining our speech to events sensed in the present by the speaker himself. We quote others and our own former utterances, and we are even prone to present some of our current experiences in the form of self-quotation, for instance by confronting them with statements by someone else: "Ye have heard that it hath been said [...] But I say unto you [...]" (Jakobson 1957e: 130)

Possibly the inspiration for Juri Lotman's "text within a text".

> M/C) A message referring to the code is in logic termed **an *autonymous* mode of speech**. When we say, *The pup is a winsome animal* or *The pup is whimpering*, the word *pup* designates a young dog, whereas in such sentences as *"Pup" is a monosyllable*, the word *pup* - one may say with Carnap - is used as its own designation. Any **elucidating interpretation of words and sentences** - whether intralingual (circumlocutions, synonyms) or interlingual (translation) - is a message referring to the code. Such a hypostasis - as Bloomfield pointed out - "is closely related to quotation, the repetition of speech", and it plays a vital role in the acquisition and use of language. (Jakobson 1957e: 131)

The beginnings of the metalingual function, here not only the general sense of discussing language, not even in the sense of the opposition between linguistic metalanguage and the object-language, but in the particular sense of "elucidating interpretation of words and sentences". Note that in the usual restricted sense it covers only words, not any expression of any length (e.g. sentences).

> The indexical symbols, and in particular the personal pronouns, which the Humboldtian tradition conceives as the most elementary and primitive stratum of language, are, on the contrary, a complex category where code and message overlaps. Therefore **pronouns belong to the late acquisitions in child language and to the early losses in aphasia**. If we observe that even linguistic scientists had difficulties in defining the general meaning of the term *I* (or *you*), which signifies the same intermittent function of different subjects, it is quite obvious that the child who has learned to identify himself with his proper name will not easily become accustomed to such alienable terms as the personal pronouns: he may be afraid of speaking of himself in the first person while being called *you* by his interlocutors. (Jakobson 1957e: 132)

Very good to know - something to counterpose against the /pa/ ordeal, i.e. earliest acquisition and latest loss. Note that this is an instance in which Jakobson relies on empirical data (on the brain) rather than philosophical theories (on the mind).

> P^nE^n/P^s ***Mood*** characterizes the relation between the narrated event and its participants with reference to the participants of the speech event: in Vinogradov's formulation, this category "reflects the speaker's view of **the character of the connection** between the action and the actor or the goal". (Jakobson 1957e: 135)

Highly relevant for formulating the enigmatic "atmosphere" (of communion). The shorthands stand for: "participant in the narrated event, narrated event / participant of the speech event", i.e. how the speaker feels about person spoken about in the narrated event.

> The speaker reports an event on the basis of someone else's report (quotative, i.e. hearsay evidence), of a dream (revelative evidence), of a guess (presumptive evidence) or of his own previous experience (memory evidence). (Jakobson 1957e: 135)

One of those four-fold typologies that could be compared to Clay's (e.g. judicial, vice-judicial, mnemonic, etc.).

> As was pointed out in these papers, one of two mutually opposite grammatical categories is "marked" while the other is "unmarked". **The general meaning of a marked category** states the presence of **a certain (whether positive or negative) property** A; the general meaning of the corresponding unmarked category states nothing about the presence of A, and is used chiefly, but not exclusively, to indicate the absence of A. (Jakobson 1957e: 136)

There are certainly many applications for markedness theory but the one I'm thinking of now involves the terminological invention *qua* proto-criticism. Cf. fictionalism or dysfunctionalism.

> There are two basic varieties of the injunctive: either it figures as **a pure appeal (address-form)** or it is transposed into a declarative statement. (Jakobson 1957e: 139)

Relevant for elucidating the different kinds of appeal defined later (i.e. what is the difference between a declarative sentence and an appeal to reference?).

> Two appeal forms of the injunctive are to be distinguished: **hortative** (signaling a participation in the E^n) *vs.* imperative. The latter calls for a participation in the E^n, while the former adds **a coaxing note**. (Jakobson 1957e: 139)

Likewise, relevant for the appeal to continuation. Hortative - inciting, encouraging.

> **The relation** preterit *vs.* present is changed into an opposition definable in Whorf's terms as sequential (**signaling the temporal contact** between the two E^n). Imperfective preterit gerund: *Vstrečav ee v rannej molodosti, on snova uvidel ee čerez dvadcat' let* 'After having **repeatedly met her** in his early youth, he saw her again twenty years later'; *Nikogda ne vstrečav ego ran'še, ja včera poznakomilsja s nim* 'Having **never met him** before, yesterday I **made his acquaintance**'. Imperfective present gerund: *Vstrečaja druzej, on radovalsja* or *raduetsja* 'when **meeting friends**, he was (is) delighted'; *On umer rabotaja* 'He died while working' (both [|] events are closely connected in time). (Jakobson 1957e: 140)

Linguistic material that could be used to illustrate the intelligible psychological connection (as opposed to the perceptible physical channel).

Jakobson, Roman 1957d. The Relationship between Genitive and Plural in the Declension of Russian Nouns. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 148-153.

> The Moscow linguistic school **inaugurated by F. F. Fortunatov** gave to international science several outstanding investigators equally expert in the Slavic field and in the general theory of language. (Jakobson 1957d: 148)

The frequently mentioned L. V. Ščerba, whose textbook on linguistics Jakobson read in 1912, wrote an article about "Fortunatov in the history of the science of language".

Jakobson, Roman 1960b. The Gender Pattern of Russian. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 184-186.

> The feminine gender signals that the given noun cannot designate a male human being, **unless in expressive, particularly pejorative language** (cf. *ón - svóloč', stérva, ètakaja drján' i razmaznjá*). (Jakobson 1960b: 185)

Language is sexist.

Jakobson, Roman 1962d. On the Rumanian Neuter. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 187-189.

> Hence the term *genul neutru* 'neuter gender' is definitely preferable to the misleading designation of these literally neuter (non-feminine and non-masculine) nouns as "**ambigeneous**" or "heterogeneous". (Jakobson 1962d: 188)

Interesting term. Appears in A. Ramakrishnan's 1959. "Ambigeneous stochastic processes".

Jakobson, Roman 1966b. Relationship between Russian Stem Suffixes and Verbal Aspects. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 198-202.

> In various Indo-European languages, the positive, comparative, and superlative degrees of adjectives show a gradual increase in the number of phonemes, e.g., *high - higher - highest*, *altus - altior - altissimus*. In this way the signantia reflect **the gradation gamut** of the signata [...] The signans of the plural tends to echo the meaning of a numeral increment by an increased length of the form." (Jakobson 1966d) (Jakobson 1966b: 198)

In this light it must be noted that Malinowski's terminological invention does not succumb to this rule. Nor is there much indication of the plurality being captured by recent reviewers.

> Among prefixless impf. verbs several pairs are differentiated as belonging to the determinate aspect, which signals **the integrity and unbrokenness** of the narrated event, respectively to the indeterminate aspect, devoid of such signalization. (Jakobson 1966b: 200)

Unbrokenness would go well with *continuousness*.

Jakobson, Roman 1953e. Pattern in Linguistics (Contribution to Debates with Anthropologists). In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 223-228.

> There is a direct help that linguistics is in line to receive from mathematics at this moment, especially from the so-called 'information theory' or theory of communication. The fundamental dichotomous notions of linguistics, particularly singled out by F. de Saussure, A. Gardiner, and E. Sapir and called *langue* and *parole* in France, **'linguistic pattern' and 'speech'** in America, now receive a much clearer, simpler, logically less ambiguous, and operationally more productive formulation, when matched with the corresponding concepts of communication theory, namely with 'code' and 'message'. (Jakobson 1953e: 224)

Language is "linguistic pattern".

> The usual addressee of a message is a decoder, whereas the cryptanalyst is **an unusual, marginal addressee, if not simply an eavesdropper**. (Jakobson 1953e: 224)

Relevant for his own illustration of language in operation, eavesdropping a conversation about Edgar Allan Poe's poem.

> Neither the phonemic nor the grammatical entities can be identified through a merely distributional analysis. We cannot decide, for instance, whether two forms are homonymic or identical if we do not know whether, **behind the contextual variation, there is one invariant semantic value or not**. It is true that some books on the meaning of meaning have taught that such a semantic invariant is a myth, and that there is nothing but contextual meaning. Those statements are adequate but only for one special case of linguistic reality, a certain type of aphasia: **the patient is able to recognize the contexts heard beforehand and stored in his memory**, but he cannot create new contexts, whereas the rest of us are able to create, or at least to understand, new contexts when we hear them; and this is proof that the constituents of such a context are known to us and possess an invariant semantic value. (Jakobson 1953e: 225)

Same as how I feel about terminology (i.e. "linguistic pattern"), particularly with my favourite specimen, which has a habit of stepping into novel combinations wherever possible. The memory in question is called "Recognition memory" and "refers to the ability to judge a previously encountered item as familiar and depends on the integrity of the medial temporal lobe" (Le *et al*. 2015: 43).

> It is at times objected that we do not know all the languages of the world, so that exceptions may exist. Neither does the zoologist know whether in the virgin forests of Brazil a freak such as a five-legged cat may not one day turn up. Nevertheless, if he says that cats have four legs, this at least carries considerable statistical value; and if we find a language with five legs in Brazil, because **in Brazil you can find anything**, then we will say, well, there is an extremely rare exception; and, were there even a greater number of exceptions, these high-probability statements would still be of importance, since the number of languages registered by the linguists of the world is large enough. (Jakobson 1953e: 226)

No joke. You can even find structural linguistics there. Searching for papers about Jakobson published by John Benjamins I found Altman's "The 'Brazilian Connection' in the History of American Linguistics" (1999). Evidently a Brazilian linguist attended the École Libre when Jakobson was there.

> I know a case where a friend of mine, I know a case where a friend of mine, a very distinguished linguist, tried to bribe his daughter with chocolate in order to change the usual order of phonemic acquisitions discussed in my monograph, and did not succeed. Had the child succumbed to the temptation, then chocolate would have to be recognized as an extrinsic factor of inverted order. In aphasia, the phonemic losses invert the order of children's acquisitions: B cannot disappear later than A. (Jakobson 1953e: 226)

Since the book (*Kindersprache*, *Aphasie und allgemeine Lautgesetze*) is in German, I'll have to rely on these kinds of scanty self-reports about its contents.

> **A synchronic system is never static**. Let me resort to a simple comparison. If you are watching a movie and I ask you, "What do you see at this moment?" you do not see static situations. You see gangsters at world and horses running and various other motions. Only in front of the box office do you see merely statics pasted on the billboards. Neither is synchrony confined to statics, nor statics to synchrony. we can take a [|] static approach to history and ask in particular what has remained immovable from Latin or even Indo-European to contemporary Italian. On the other hand, there is room for a dynamic approach in synchronic linguistics. A linguistic change is not like a change to Daylight Saving Time, so that on May 1 all members of the speech community would no longer use element A, but only element B. There are periods when both elements A and B coexist with different **stylistic connotation**, and speakers may be aware that **element A is an archaism and B an innovation** and will use them accordingly just as in na audience with a high dignitary you will not wear the tie you wear on a date. Thus, the start and finish of a change originally belong to the same synchronic state. **The time factor itself, upon entering into such a symbolic system of language, assumes a symbolic value**. The artificial barrier between synchronic and historical linguistics vanishes, since one can analyze changes in terms of a synchronic pattern just as one does with its static constituents. (Jakobson 1953e: 227-228)

There is hope that if enough of these passages expaining permanent dynamic synchrony (PDS) are thrown together, something wonderful might be come of it. Here I noticed that the illustration takes nearly after E. R. Clay's famous concept of the "specious present". Elaborating PDS might be my window into simultaneously jumping into the psychology of time influenced by Clay and working with Lotman's *Culture and Explosion*.

Jakobson, Roman 1955a. Aphasia as a Linguistic Topic. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 229-238.

> For the study of expressive language this approach is particularly illuminating: aphasia can lead to **a redistribution of linguistic functions**. This may be illustrated by the following examples. [?] In Norwegian, stressed syllables carry two different intonations which, other things being equal, serve to distinguish words; **this distinctive function limits the use of intonation for expressive purposes**. In standard German, **intonation does not differentiate words but is often used to signal the emotional attitude of the speaker**. A Norwegian woman, whom Monrad-Krohn examined, had been struck by a bombfragment and had lost her ability to distinguish the two word-differentiating intonations of her mother tongue. Consequently her use of intonation was fully released for expressive variation, and as a result she was mistaken by her countrymen for a Norwegian-speaking German and often met their animosity in Nazi-occupied Oslo. (Jakobson 1955a: 229)

From: Monrad-Krohn, G. H. 1949. Dysprosody or altered 'melody of language'. In a later reflection, the animosity was that she wasn't sold any food by the shop-owners who thought she was German.

> Language in its various aspects deals with both modes of relation. Whether messages are exchanged or communication proceeds unilaterally from the addresser to the addressee, **there must be some kind of contiguity between the participants of any speech event to assure the transmission of the message**. The separation in space, and often in time, between two individuals, the addresser and the addressee, is bridged by **an internal relation**: there must be a certain equivalence between the symbols used by the addresser and those known and interpreted by the addressee. Without such an equivalence the message is fruitless - even when it reached the receiver, it does not affect him. (Jakobson 1955a: 232)

Physical channel and psychological connection.

> However, it is not enough to know the code in order to grasp the message. When I say "he did", you may be familiar with the words *he* and *did* and with the rules of word order, and you will then realize that I speak about some man who performed some action, but in order to learn who this person is and what the action is which he performed, you need to know the context, verbalized or non-verbalized, but verbalizable. Here we again enter the field of contiguity. **The components of any message are necessarily linked with the code by an internal relation of equivalence and with the context by an external relation of contiguity**. (Jakobson 1955a: 233)

Both the code and the context are important for understanding the message, and the usual dichotomy is apparent: similarity vs contiguity, one between elements in the code and the other with the surrounding context.

> In the grammatical code of English this morpheme denotes a superlative grading. Grading in respect to what quality? The answer is given by the context to which the suffix belongs. **The word is the context of morphemes, just as a sentence is the verbal context of words and an utterance the verbal context of sentences**, while a morpheme in its turn is the context of phonemes. (Jakobson 1955a: 233)

Context has a hierarchical structure, like language itself, when viewed on purely verbal terms (con-text).

> While the combination of words into a sentence is still bound by syntactical rules, we are no longer restricted by compulsory rules when we combine sentences in an utterance, although there obviously exist not only **stereotyped sentences** but also **entire ready-made utterances**. (Jakobson 1955a: 234)

Set phrases.

> From early childhood, any normal user of language is able **to talk about language itself**. For example, a speaker mentions *champagne*, but had some doubt whether the listener really caught the word. He may then return to the word: "I mean fizz" (colloquial synonym), or "You know, the sparkling white wine from France" (circumlocution), or simply, "I said champagne" (neoplasm). All these sentences refer to the verbal code. Actually they say: "*champagne* and *fizz* are substitutable for each other as they carry the same meaning in the code we use: in this code *champagne* is the name of a French sparkling white wine: the word I used is *champagne*". Here **one verbal code acts at the same time both as topic of and as vehicle for the discourse**. This use of language to discuss language, labeled "metalanguage" in logic, is deficient in aphasics with a similarity disorder. (Jakobson 1955a: 235)

It's almost like he's running through the functions which a year later will form into a coherent system. Note the important distinction between topic and vehicle, which underlies his duplex types.

> In this connection it must be recalled that the most abstract words in our vocabulary, the purely analytical units such as **conjunctions, prepositions, pronouns, and articles**, are the best preserved and the most frequently used in the speech of aphasics focused upon context. If such indices of relations are retained in this type of aphasia (similarity disorder), it is because **their primary function is to provide the connective tissue of the context**. (Jakobson 1955a: 236)

Highly important. Does this preservation succumb to the laws of implication? Does this connective tissue operate as an appeal to continuation?

> Most often, however, the conflict between the two ranks of the linguistic scale - **the distinctive and the significative units** - is settled by cutting down the inventory of phonemes and phonemic clusters. (Jakobson 1955a: 237)

The dichotomy involving mere otherness.

Jakobson, Roman 1956a. Two Aspects of Language and Two Types of Aphasic Disturbances. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 239-259.

> Linguistics is concerned with language in all its aspects - **language in operation**, language in drift, language in the nascent state, and language in dissolution. (Jakobson 1956a: 239)

Functions, change, acquisition, and aphasia.

> There is one level of aphasic phenomena where amazing agreement has been achieved during the last twenty years between those psychiatrists and linguists who have tackled these problems, namely the disintegration of the sound pattern. This dissolution exhibits a time order of great regularity. **Aphasic regression has proved to be a mirror of the** [|] **child's acquisition of speech sounds: it shows the child's development in reverse**. Furthermore, comparison of child language and aphasia enables us to establish several *laws of implication*. The search for this order of acquisitions and losses and for the general laws of implication cannot be confined to the phonemic pattern but must be extended also to the grammatical system. Only a few preliminary attempt have been made in this direction, and these efforts deserve to be continued. (Jakobson 1956a: 240-241)

Both aspects - phonetic and grammatical - has already been covered here to some extent.

> Speech implies a *selection* of certain linguistic entities and their *combination* into linguistic units of a higher degree of complexity. At the lexical level this is readily apparent: the speaker selects words and combines them into sentences according to the syntactic system of the language he is using; sentences in their turn are combined into utterances. But the speaker is by no means a completely free agent in his choice of words: **his selection (except for the rare case of actual neology) must be made from the lexical storehouse which he and his adressee possess in common**. (Jakobson 1956a: 241)

This is the crux of the functional subcode dilemma: are linguistic entities selected from pre-established "sets"?

> Hence the *concurrence* of simultaneous entities and the *concatenation* of sucessive entities are the two ways in which we speakers combine linguistic constituents. (Jakobson 1956a: 242)

Synonyms for similarity and contiguity.

> The code sets limitations on the possible combinations of the phoneme /p/ with other following and/or preceding phonemes; and only part of the permissible phoneme-sequences are actually utilized in the lexical stock of a given language. Even when other combinations of phonemes are theoretically possible, the speaker, as a rule, is only a word-user, not a word-coiner. When faced with individual word, **we expect them to be coded units**. In order to grasp the word *nylon* one must know the meaning assigned to this vocable in the lexical code of modern English. (Jakobson 1956a: 242)

Stereotyped formulas, moreover, have stylistic (and social) connotations.

> In any language there exist also **coded word-groups** called *phrase-words*. The meaning of the idiom *how do you do* cannot be derived by adding together the meanings of its lexical constituents; the whole is not equal to the sum of its parts. **Word-groups which in this respect behave like single words** are common but nonetheless only marginal case. In order to comprehend the overwhelming majority of word-groups, we need be familiar only with the constituent words and with the syntactical rules of their combination. Within these limitations we are free to put words in new contexts. Of course, this freedom is relative, and **the pressure of current clichés** upon our choice of combinations is considerable. But **the freedom to compose quite new contexts** is undeniable, despite the relatively low statistical probability of their occurrence. (Jakobson 1956a: 242)

Hence the importance of *holophrases* (i.e. set phrases in another nomenclature, specifically Whitney's).

> Any linguistic sign involves two modes of arrangement.
>
> 1. *Combination*. Any sign is made up of constituent signs and/or occurs only in combination with other signs. This means that any linguistic unit at one and the same time serves as a context for simpler units and/or finds its own context in a more complex linguistic unit. Hence any actual grouping of linguistic units binds them into a superior unit: **combination and contexture are two facets of the same operation**.
>
> *Selection* .
>
> > *A selection between alternatives implies the possibility of substituting one for the other, equivalent to the former in one respect and different from it in another. Actually,* ***selection and substitution are two faces of the same operation****.*

> The fundamental role which these two operations play in language was clearly realized by Ferdinand de Saussure. Yet of **the two varieties of combination - concurrence and concatenation - it was only the latter, the temporal sequence**, which was recognized by the Geneva linguist. Despite his own insight into the phoneme as a set of concurrent distinctive feaures (*éléments différentiels de phonèmes*), the scholar succumbed to **the traditional belief in the linear character of language** "*qui exclut la possibilité de prononcer deux éléments à la fois*". (Jakobson 1956a: 243)

Concurrence, as I understand it, thus refers to the phonological make-up of linguistic units (i.e. the simultaneous utilization of various binary oppositons) whereas concatenation refers to the hierarchical make-up of the utterance (phoneme, morpheme, word, sentence, utterance).

> In order to delimit the two modes of arrangement which we have described as combination and selection, F. de Saussure states that the former "is *in presentia*: it is based on two or several terms jointly present in an actual series", whereas the latter "connects terms *in absentia* as members of **a virtual mnemonic series**". That is to say, selection (and, correspondingly, substitution) deals with **entities conjoined in the code** but not in the given message, whereas, in the case of combination, the entities are conjoined in both, or only in the actual message. The addressee perceives that the given utterance (message) is a *combination* of constituent parts (sentences, words, phonemes, etc.) *selected* from the repository of all possible constituent parts (the code). (Jakobson 1956a: 243)

That is a might French way to put the "set", though it is an effective way to get into Saussure's views of language (which I've successfully circumnavigated thus far but will have to take up if only because the Estonian translation of *Cours* is now available).

> These two operations provide each linguistic sign with **two sets of *interpretants***, to utilize the effective introduced by Charles Sanders Peirce: there are two references which serve to interpret the sign - **one to the code, and the other to the context**, whether coded or free, and in each of these ways the sign is related to another set of linguistic sign, through **an *alternation* in the former case and through an *alignment* in the latter**. A given significative unit may be replaced by other, more explicit signs of the same code, whereby its general meaning is revealed, while its **contextual meaning is determined by its connection with other signs within the same sequence**. (Jakobson 1956a: 244)

Oddly specific to Jakobson, as only he would think to combine Peircean and Saussurean tenets in this way.

> It is particularly hard for him to perform, or even to understand, such a closed discourse as the monologue. The more his utterances are dependent on the context, the better he copes with his verbal task. He feels unale to utter a sentence which responds neither to **the cue of his interlocutor** nor to **the actual situation**. The sentence "it rains" cannot be produced unless the utterer sees that it is actually raining. **The deeper the utterance is embedded in the verbal or non-verbalized context**, the higher are the chances of its successful performance by this class of patients. (Jakobson 1956a: 245)

In broad strokes this attitude of immediacy characterizes mechanized speech as well.

> Words with an inherent reference to the context, like pronouns and pronominal adverbs, and words serving merely to construct the context, such as connectives and auxiliaries, are particularly prone to survive. [...] Thus only the framework, **the connecting links of communication**, is spared by this type of aphasia at its critical stage. (Jakobson 1956a: 246)

Complementary to the above listing of pronouns and other linguistic units that survive better in this type of aphasia.

> "I have a good apartment, entrance hall, bedroom, kitchen," Goldstein's patient says. "There are also big apartments, only in the rear live bachelors." A more explicit form, the word-group *unmarried people*, could have been substituted for *bachelors*, but this **univerbal term** was selected by the speaker. When repeatedly asked what a bachelor was, the patient did not answer and was "apparently in distress" (p. 270). A reply like "a bachelor is an unmarried man" or "an unmarried man is a bachelor" would present an equational predication and thus a projection of a substitution set from the lexical code of the English language into the context of the given message. The equivalent terms becomes two correlated [|] parts of the sentence and consequently are tied by contiguity. The patient was able to select the appropriate term *bachelor* when it was supported by the context of a customary conversation about "bachelor apartments", but was incapable of utilizing the substitition ste *bachelor = unmarried man* as the topic of a sentence, because the ability for **autonomous selection and substitution** had been affected. The equational sentence vainly demanded from the patient carries as its sole information: ""bachelor" means an unmarried man" or "an unmarried man is called "a bachelor"". (Jakobson 1956a: 246-247)

Nothing is random. This very illustration, in a short or condensed form, appears in his famous definition of the metalingual function. It shows what he means by "autonomous", i.e. not bound by context (as 'bachelor' and 'bachelor apartments' are here). Also, note the technical term *univerbal*, which could describe "phaticity", as opposed to two word combinations.

> Likewise, the picture of an object will cause suppression of its name: **a verbal sign is supplanted by a pictorial sign**. When the picture of a compass was presented to a patient of Lotmar's he responded: "Yes, it's a [...] I know what it belongs to, but I cannot recall the technical expression [...] Yes [...] direction [...] to show direction [...] a magnet points to the north." Such patients fail **to shift**, as Peirce would say, **from an *index* or *icon* to a corresponding verbal *symbol***. (Jakobson 1956a: 247)

Cf. intersemiotic translation.

> One of the important contributions of symbolic logic to the science of language is its emphasis on the distinction between *object language* and *metalanguage*. As Carnap states, "in order to speak *about* any [|] *object language*, we need a *metalanguage*." On these two different levels of language the same linguistic stock may be used; thus we may speak in English (as metalanguage) about English (as object language) and interpret English words and sentences by means of English **synonyms, circumlocutions and paraphrases**. Obviously such operations, labeled *metalinguistic* by the logicians, are not their invention: far from being confined to the sphere of science, they prove to be an integral part of our customary linguistic activities. The participants in a dialogue often **check** whether they are using the same code. "**Do you follow me?** Do you see what I mean?" the speaker aks [sic], or the listenec himself breaks in with "What do you mean?" Then, by replacing the questionable sign with another sign from the same linguistic code, or with a whole group of code signs, the sender of the message seeks to make it more accessible to the decoder. (Jakobson 1956a: 247-248)

The quintessential definition of metalanguage and metalinguistic operations. Note that "checking" and correcting appear here in a feedback-manner similar to metacommunication, which was also bifurcated into commentary upon codification and about relationship.

> The type of aphasia affecting contexture tends to give rise to **infantile one-sentence utterances** and one-word sentences. Only a few longer, **stereotyped, "ready made" sentences** manage to survive. In advanced cases of this disease, each utterance is reduced to a single one-word sentence. (Jakobson 1956a: 251)

The case of A/exandre Chenevert (Babby 1982).

> **The development of a discourse may take place along two different semantic lines**: one topic may lead to another either through their similarity or through their contiguity. The *metaphoric* way would be the most appropriate term for the first case and the *metonymic* way for the second, since they find their most condensed expression in metaphor and metonymy respectively. [...] In normal verbal behavior both processes are continually operative, but careful observation will reveal that under **the influence of a cultural pattern**, personality, and verbal style, preference is given to one of the two processes over the other. (Jakobson 1956a: 254)

Makes sense, insofar as the underlying principles are the very age-old ones described under the heading of "association of ideas". Also, the beginnings of cultural typology.

> The primacy of the metaphoric process in the literary schools of romanticism and symbolism has been repeatedly acknowledged, but it is still insufficiently realized that it is the predominance of metonymy which underlies and actually predetermines the so-called "realistic" trend, which belongs to an intermediary stage between the decline of romanticism and the rise of symbolism and is opposed to both. Following the path of contiguous relationship, the realist author metonymically digresses from the plot to the atmosphere and from the characters to the setting in space and time. He is fond of synecdochic details. (Jakobson 1956a: 255)

The very stuff of Juri Lotman's typologies.

> Ever since the productions of D. W. Griffith, the art of the cinema, with its highly developed capacity for changing the angle, perspective, and focus of "shots", has broken with the tradition of the theater and range an unprecedented variety of **synechdochic "close-up"** and metonymic "set-ups" in general. (Jakobson 1956a: 256)

The very stuff of Juri Lotman's film semiotics, particularly with regard to Michelangelo Antonioni's *Blow-Up* (1966).

> Since **poetry is focused upon the sign**, and **pragmatical prose primarily upon the referent**, tropes and figures were studied mainly as poetic devices. (Jakobson 1956a: 258)

Pragmatical prose? Practical communication, surely.

> Written in Eastham, Cape Cod, 1954, and published as Part II of the *Fundamentals of* ***Y****anguage* (The Hague, 1956), and, in a somewhat different version, with a dedication to Raymond de Saussure, in the volume *Language: an Enquiry into its Meaning and Function* (New York, 1957). (Jakobson 1956a: 259)

The semitoic "yanguage" caught my attention but the book, edited by Ruth Nanda Anshen and published by Harper, could be significant like that one from 1955.

Jakobson, Roman 1959e. On Linguistic Aspects of Translation. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 260-266.

> For us, both as linguists and as ordinary word-users, the meaning of any linguistic sign is its translation into **Some further, alternative sign**, especially a sign "in which it is more fully developed", as Peirce, the deepest inquirer into the essence of signs, insistently stated. The term "bachelor" may be converted into **a more explicit designation**, "unmarried man", whenever higher explicitness is required. (Jakobson 1959e: 261)

An illustration already familiar from above.

> An ability to speak a given language implies an ability to talk about this language. Such a "metalinguistic" operation **permits revision and redefinition of the vocabulary** used. The complementarity of both levels - object-language and metalanguage - was brought out by Niels Bohr: all well-defined experimental evidence must be expressed in ordinary [|] language, "in which the practical use of every word stands in complementary relation to attempt of its strict definition". (Jakobson 1959e: 262-263)

The value of metalinguistic operations for science and popularizing scientific results.

> On the other hand, whatever the choice of Russian grammatical forms to translate the quoted English message, the translation will give no answer to the question of whether I *hired* or *have hired* the worker, or whether he/she was an **indefinite** or definite worker (***a*** or *the*). (Jakobson 1959e: 264)

An indefinite tribe called Quest, an indefinitely perfect circle, an indefinite love like Pi.

> In its **cognitive function**, language is minimally dependent on the grammatical pattern, because the definition of our experience stands in complementary relation to metalinguistic operations - **the cognitive level of language not only admits but directly requires recoding interpretation, i.e., translation**. Any assumption of ineffable or untranslatable cognitive data would be a contradiction in terms. But **in jest**, in dreams, in magic, briefly, in what one would call **everyday verbal mythology**, and in poetry above all, the grammatical category carry a high semantic import. Under these conditions, the question of translation becomes much more entangled and controversial. (Jakobson 1959e: 265)

Once again, by way of implication, a characteristic of mechanical use of language can be inferred. Jest, I assume, is included in this category with some reservations (the terminological shift between gossip and ritual becomes apparent).

Jakobson, Roman 1959d. Linguistic Glosses to Goldstein's "Wortbegriff". In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 267-271.

> Some interpreters of Saussurian doctrine are prone to believe that his theory of the two-fold structure of linguistic entities is a novelty, but Saussure's approach to the sign both in concepts and terms originates, in fact, from a tradition lasting over two thousand years. His definition of the total *signe* as a combination of *signifiant* and *signifié* literally corresponds both to **the Stoic *semeion* consisting of two primordial aspects - *semainon* and *semainomenon*** - and to St. Augustine's adaptation of the ancient Greek model: *signum* = *signans* + *signatum*. This conception was inherited by the schoolmen and was, furthermore, revitalized by the semantic theories of the nineteenth and very early twentieth centuries, particularly by Bolzano and his followers. (Jakobson 1959d: 267)

Reasons for prefering Augustine's adaption over the Stoic designations not given.

> As to the icon, it is able to present an individual landscape, a single spatial and temporal instance (a sample of a given species of trees in a certain part of the year - a maple tree during the warm season, as in Saussure's illustration). If the meaning of such an icon is generic, its generic sense is achieved through the synecdochic device of a *pars pro toto*; **the icon becomes an "iconic symbol"**. (Jakobson 1959d: 268)

Such designations are plenty in Peircean writings, in light of which this is a robust simplification (if, at least, a useful one).

Jakobson, Roman 1963e. Parts and Wholes in Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 280-284.

> Another frequent limitation was to treat the *sentence* as the highest linguistic unit. Superior wholes, namely *utterances*, which may embrace a higher integer of sentences, and **the *discourse*, which normally is an exchange of utterances**, remained outside the scope of linguistic analysis. (Jakobson 1963e: 280)

In previous accounts of the hierarchy the *discourse* is missing.

> The fact that all of these entities, from the *discourse* to its ultimate components (*distinctive features*), have quite different statuses in respect to the verbal code and present diverse degrees of relative dependence does not justify the attempts to exclude some of these units from the realistic and comprehensive portrayal of language as it actually is - **a multistoried hierarchy of wholes and parts**. (Jakobson 1963e: 281)

Phraseology for the hierarchy.

> As Nagel (1952) points out, "the word 'whole' may refer to a process, one of its parts being another process." The latest stage of speech analysis convincingly shows the importance of studying and correlating the different phases of the whole speech event, **from source to destination**: intention, innervation, gradual production, transmission, audition, perception, comprehension. Numerous examples of isolationist restriction of the study to a single phase of the process without reference to the subsequent phase, or cases of confusion and blendings between successive phases, have impeded analysis and deprived it of productive classificational criteria. The relative place of each phase within the whole process of speech requires adequate elucidation. (Jakobson 1963e: 281)

Complicating any simplistic attempt to reduce the functonal linguistic approach to intention, reception, or observation.

> The comparison of incomplete and explicit messages, the fascinating problem of fragmentary propositions, challengingly outlined in Charles Peirce's perusal of "blanks" and in the semiotic studies of Frege and Husserl, strange as it may seem, have found no response among linguists. The artificial treatment of **messages without reference to the superposed context** once more exemplifies the illicit conversion of a mere part into **a seemingly self-sufficient whole**. (Jakobson 1963e: 282)

The mechanical holophrases, for example, *are* purported to devoid of any context, i.e. not illicit.

> An important structural particularity of language is that at no stage of resolving higher units into their component parts does one encounter **informationally pointless fragments**. (Jakobson 1963e: 283)

Except on the level of utterance, right?

> **Stylistic variations**, particularly in phonology, gradually have begun to disturb students of language who until recently had been possessed by **the isolationist idea of a monolithic verbal code**. The variety of **functional, mutually convertible subcodes** requires a careful and consistent structural analysis. Such an analysis makes possible a synchronic study of the phonemic and grammatical changes in progress, which initially present **a necessary coexistence of the older and newer form in two related subcodes**, and thus there emerges a bridge between descriptive and historical linguistics. On the other hand, the inquirer into **the system of subcodes** encompasses the various forms of **interdialectal and even interlingual code switching** and thus establishes an intimate bond between the description of an individual or local dialect and the vast horizons of linguistic geography. (Jakobson 1963e: 283)

Permanent dynamic synchrony from a general-technical standpoint: it opposes the monolithic view of language, includes newer and older layers of a language, and can include code-switching even between distinct languages. The variety of functional subcodes and their mutual convertibility remains ambiguous with reference to the aforementioned dilemma, if speech functions pertain to distinct subcodes.

> The universal and near-universal laws of implication which underlie this taxonomy reveal a rigorous phonemic and grammatical stratification, which likewise determines the gradual acquisition of language by children and its **decay** in aphasia. (Jakobson 1963e: 284)

Synonym for "loss".

Jakobson, Roman 1962f. Anthony's Contribution to Linguistic Theory. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 285-288.

> We have been taught that "**egocentric speech is inner speech in its functions**; it is speech directly inward." In a child's development, speech proves to be "interiorized psychologically before it is interiorized physically". (Jakobson 1962f: 285)

Relevant for conceptualizing the collective monologue of adults as well.

> Our overt speech is directed toward an outside addressee and **requires a listener**. Our inner speech obviously meets with no listener and is not supposed to reach an actual addressee. Children's egocentric talk has no concern for any outside addressee, but **it tolerates, not seldom even favors the presence of a listener**, whereas their pre-sleep speech does imply the absence of human hearers. (Jakobson 1962f: 285)

In the collective monologue model the listener's attention is necessary for the speaker's social pleasure and self-enhancement.

> Hence the verbal activities of the child in his crib bring us a step nearer to true inner speech, namely, to its most hidden and perplexing variety, **the speech of dreams**. (Jakobson 1962f: 285)

Cue dream linguistics, the tradition of which reaches back to late 1930s.

Jakobson, Roman 1964b. Toward a Linguistic Classification of Aphasic Impairments. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 289-306.

> Linguists can only agree with Jackson that the pathology of language, far from being a random disturbance, obeys a set of rules; and that no rules underlying the **regression** of language can be elicited without the consistent use of linguistic techniques and methodology. (Jakobson 1964b: 289)

Another synonym for "loss".

> Specialists in pathology must unite with specialists in language in order to cope with this important task and in order **to liquidate the residue of that "chaos"** which Head (1926) had exposed in contemporary views of aphasia. (Jakobson 1964b: 291)

Similar to how I feel about phatic studies (phatics).

> In his recent survey of linguistic problems connected with the study of aphasia, the Moscow linguist Ivanov (1962) emphasized that first and foremost we need extensive samples of the spontaneous, unconstrained speech of patients, whereas at present our usual, often our only, material consists of medical tests and interviews, which display **the metalingual operation of the patient** rather than his unforced, habitual utterances. (Jakobson 1964b: 291)

That is, instead of speaking freely, the patient is reflecting about his use of language. This is very similar to the metacommunication of the inexperienced writer: "I'm writing this because..."

> **Kruszewski**'s *Outline of the Science of Language*, printed eighty years ago (1883) but still vital, connects these two operations with two models of relationship: **selection is based on similarity, and combination on contiguity**. (Jakobson 1964b: 292)

The source for his favourite terms.

> Therefore, the so-called '**little tools of language**' - connectives, articles, pronouns - which serve to cement the grammatical context, remain intact in the sensory disorder but are the first to be suppressed in the efferent disorder. The fundamental syntactic relationship is that of dependence; thus in agrammatism with its 'telegraphic style' all kinds of dependent words - adverbs, adjectives, finite verbs - are lost. (Jakobson 1964b: 294)

Important qualification for the sweeping statements about the retention of these 'little tools', above.

> The affection of internal speech which, as Luria discovered, accompanies efferent disorders, finds its explanation in the essential characteristic of this type of aphasia: the break-down of contextual speech. **Our internal speech is the context of our utterances**; since all verbal contiguities are destroyed in the efferent type, the impairment of internal speech is inevitable. (Jakobson 1964b: 295)

Profound. Also invaluable for the theory of intrapersonal autocommunication.

> The answer lies in the fact that the encoding and decoding processes present **a cardinal difference is ordering**. Encoding starts with **the selection of constituents which are to be combined and integrated into a context**. Selection is the antecedent, whereas building up the context is the consequent or the im of the encoder. For the decoder this order is inverted. **First the decoder is faced with the context**, second, he must detect its constituents; combination is the antecedent, selection is the consequent, that is, the ultimate aim of the decoding process. The encoder begins with an analytic operation which is followed by synthesis; the decoder receives the synthesized data and proceeds to their analysis. (Jakobson 1964b: 296)

The cryptanalytic model modified: here Jakobson uses "context" interchangeably with "message", once again strongly affirming the (purely) verbal nature of context in his understanding of the word.

> **Speech devoid of any cognitive function** and reduced to mere emotive, interjectional exclamations remains out of the scope of this survey. (Jakobson 1964b: 301)

As is expected.

Jakobson, Roman 1966e. Linguistic Types of Aphasia. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 307-333.

> **Any terminology is conventional** but in this case nomenclature creates **an erroneous impression**, as if the entire problem lay either in the damaged articulatory activities or in the harmed sensory apparatus. This **misunderstanding** disappears as soon as the term "encoding" is substituted for "motor" and "decoding" for "sensory". (Jakobson 1966e: 309)

Terminology is thus also modifiable.

> The more **independent** the word is and the more it approaches the model of **a normally initial word**, the more viable it is. Thus nouns are preserved better than verbs, and substantives better than adjectives. (Jakobson 1966e: 310)

Independence or autonomy, in this sense, refers to freedom from context, the rest of the syntax.

> It suffices to confront agrammatism as the pivotal sign of the efferent syndrome with the predicative nature of internal speech and, moreover, to recollect that **internal speech is the usual context of our externalized, uttered speech**, and that it is the destruction of the contextual frame which characterizes this type of aphasia. (Jakobson 1966e: 314)

A more explicit version of "Our internal speech is the context of our utterances" (1964b: 295).

> I did not say that everybody who uses the terms "motor" and "sensory" interprets them mistakenly, but there still is a danger that some people in [|] some countries, and particularly in America, could misinterpret this terminology. However, **I always tend to avoid discussion about terms. The most difficult and thankless task is to propose and promote better terms**. My teacher used to say, "Call it what you want. All that matters is to know what you are speaking about." (Jakobson 1966e: 322-323)

Epigraphic. The work of definition is thankless.

> For instance, in Paris Professor J. Alajouanine presented me with his most interesting cases of aphasia. There was one remarkable example of sensory aphasia, a French truck driver who had had a traffic accident. His high intelligence was preserved, however, and he was able to help us efficiently in our examination of his case. He understood what we were talking about, tried to inform us, spoke readily, and uttered long sentences. The main difficulty for this patient was **to begin a sentence; its initial word was a serious handicap for him, especially when the sentence was the first in an utterance**. (Jakobson 1966e: 329)

Problems with opening.

Jakobson, Roman 1964c. Visual and Auditory Signs. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 334-337.

> Using C. S. Peirce's division of signs into indexes, icons and symbols, one may say that for the interpreter an index is associated with its object by **a factual, existential contiguity** and an icon by **a factual similarity**, whereas there is no compulsory existential connection between symbols and the object they refer to. A symbol acts "by virtue of a law". Conventional rules underlie the relations between the diverse symbols of one and the same system. The connection between the sensuous *signans* of a symbol and its intelligible (translatable) *signatum* is based on **a learned, agreed upon, customary contiguity**. Thus the structure of symbols and indexes implies a relation of contiguity (artificial in the former case, physical in the latter), while the essence of icons consists in similarity. On the other hand, the index, in contradistinction to the icon and symbol, is the only sign which necessarily involves the actual copresence of its object. (Jakobson 1964c: 335)

The Peircean base upon which Jakobson erects his fourth, artifice, characterized by a learned, agreed upon, customary *similarity*.

Jakobson, Roman 1967b. On the Relation between Visual and Auditory Signs. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 338-344.

> It becomes ever clearer that the problem of belonging to a system of signs, to a semiotic system, as Charles Sanders Peirce would say, is a very pertinent criterion. Today we heard a further discussion about different systems of signs and in particular about the extent to which problems of speech and music are similar, as well as about the divergencies between the two systems. It is impossible to analyze exhaustively a single system of signs without constant reference to the general problems of semiotics, and in the context of this new and rapidly developing science the question of the relation between the various systems [|] of signs is one of the fundamental and burning questions. We face the task of constructing **an overall model of sign production** and sign perception **and separate models for different types of signs**. (Jakobson 1967b: 338-339)

Does this mean that the phatic subcode(s) of language merit a separate semiotic model?

> When we say "simultaneity" we mean not only deficiencies in operating with "chords" of concurrent components such as the distinctive-feature bundles (phonemes) but also all the impairments affecting the selectional axis of language, impairments in the choice of grammatical or lexical **forms which can occupy the same place in the sequence** and thus constitute **a commutative (or permutative) set** within our verbal pattern. (Jakobson 1967b: 342)

Another iteration of the definition of "set" (e.g. (sub)code).

Jakobson, Roman 1966d. Quest for the Essence of Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 345-359.

> This doctrine considered the sign (σημεῖον) as an entity constituted by the relation of the signifier (σημαῖνον) and the signified (σημαινόμενον). The former was defined as "perceptible" (αισθητόν) and the latter as "intelligible" (νοητόν) or, to use a more linguistic designation, "translatable". In addition, reference appears to be clearly distinguished from meaning by the term τυγχάνον. St. Augustine's writings exhibit an adaptation and further development of the Stoic inquiry into the action of signs (σημείωσις), with Latinized terms, in particular *signum* comprising both *signans* and *signatum*. Incidentally, this pair of correlative concepts and labels were adopted by Saussure only at the middle of his last course in general linguistics, maybe through the medium of H. Gomperz's *Noologie* (1908). (Jakobson 1966d: 345)

Greek originals of terms mentioned above.

> The *symbol* acts chiefly by **imputed**, learned contiguity between signans and signatum. This connection "consists in its being a rule" and does not depend on the presence or absence of any similarity or physical contiguity. The knowledge of this conventional rule is obligatory for the interpreter of any given symbol, and solely and simply because of this rule will the sign actually be interpreted. Originally the word *symbol* was used in a similar sense also by Saussure and his disciples, yet later he objected to this term because it traditionally involves some natural bond between the signans and signatum (e.g., the symbol of justice, a pair of scales), and in his notes **the conventional signs pertaining to a conventional system were tentatively labeled *seme***, while Peirce had selected the term *seme* for a special, quite different purpose. It suffices to confront Peirce's use of the term *symbol* with the various meanings of *symbolism* to perceive the danger of annoying ambiguities; but the lack of a better substitute compels us for the time being to preserve the term introduced by Peirce. (Jakobson 1966d: 347)

The word "imputed" becomes relevant later down the line when the proposes the fourth, i.e. imputed similarity (as opposed to the imputed contiguity of the symbol). Seme sounds as interesting as Postgate's *rheme*.

> As a matter of fact, **the agreement with the Saussurian dogma of arbitrary sign** was far from unanimous. In Otto Jespersen's opinio (1916), the role of arbitrariness in language was excessively overstated, and neither Whitney nor Saussure succeeded in solving the problem of the relationship between sound and meaning. J. Damourette & E. Pinchon's and D. L. Bolinger's rejoinders were identically entitled: "Le signe n'est pas arbitraire" (1927), "The sign is not arbitrary" (1949). E. Benveniste in his timely essay "Nature du signe linguistique" (1939) brought out the crucial fact that **only for a detached, alien onlooker is** the bond between the signans and signatum a merely contingence, whereas for the native user of the same language this relation is a necessity. (Jakobson 1966d: 348)

Along with linearity, this is the second Saussurean dogma Jakobson protests against. The Otto Jespersen piece is sadly in his native language, on "Today's Language in Children and Adults", which is why Jakobson must have read it before fleeing to America.

> If a chronological diagram symbolizes the ratio of increase in population by a dotted line and mortality by a continuous line, these are, in Peirce's parlance, "**symbolide** features". (Jakobson 1966d: 350)

Tantalizing. "Symbolic" is overused and crude.

> Such linguistic properties as the connectedness of linguistic entities with each other and with **the initial and final limit of the sequence**, the immediate neighborhood and distance, the centrality and peripherality, the symmetrical relation, and the elliptic removal of single components find their close equivalents in the constitution of graphs. (Jakobson 1966d: 351)

Alias marginal phases.

> When one traces the varied historical processes which persistently built up the diagram - longer plural/shorter singular forms - in diverse Slavic languages, these and many similar facts of linguistic experience prove to be at variance with the Saussurian **averment** that "in the sound structure of the signans there is nothing which would bear any resemblance to the value or meaning of the sign." (Jakobson 1966d: 352)

Define averment: an affirmation or allegation.

Jakobson, Roman 1956c. One of the Speculative Anticipations: An Old Russian Treatise on the Divine and Human Word. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 369-374.

> The grammarian treatise inversely resorts to the twofold birth of the Son of God in order to explain the fundamental verbal dichotomy, the seemingly antinomical relationship between the speech event and **the pre-existent language design** (*parole* and *langue*, in terms of Ferdinand de Saussure, who promoted this conceptual dyad in modern linguistics). (Jakobson 1956c: 370)

Yet another way to define the *langue*.

> *Question*: What was formed first: reason through letters or letters through reason? [□] *Answer*: Reason was not formed through letters but letters through reason, because the Divine Scriptures say: *we shall create man in our image and likeness*, and it was not said: *I shall create*, but *we shall create*. And it was not said: *in my image*, but *in our image*. (Jakobson 1956c: 371)

Poppycock. In the original Hebrew of Genesis 1:27 the relevant words are *bā-rā*, "*he* created", and *bə-ṣal-mōw*, "in *His* own image". The author was probably confused because the same passage has a repetition: "So God created mankind in his own image, in the image of God he created them; *male and female he created them*", switching the plurality of the creation for the plurality of the creator(s). The holy trinity is a farse, forced into Christianity to deify some bloke named Jeshua.

> […] His threefold image, in three incorporeal faces that are **Red, green, and yellow** in their essence. For these three images are neither separated nor commingled, but the green is green, the red is red, and the yellow is yellow; for the green does not call itself red or yellow, neither does the red call itself green or yellow, nor does the yellow call itself green or red. (Jakobson 1956c: 372)

So close to RGB.

Jakobson, Roman 1960c. The Kazan' School of Polish Linguistics and its Place in the International Development of Phonology. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 394-428.

> Thomas Aquinas treated speech sounds as "**primarily designed to convey meaning**" (*principialiter data ad significandum*), but as having no meaning in themselves. (Jakobson 1960c: 395)

Latin for what Malinowski was arguing against.

> All these pregnant hypotheses fell into complete oblivion, however, and the orthodox scholarly doctrine of the last century treated speech sounds as bare sense data, without any reference to **the tasks they perform in language**. It was only toward the last third of the nineteenth century that a few linguists saw once again the need for **a functional approach to speech sounds**. (Jakobson 1960c: 396)

General description of linguistic functionalism.

> This attitude becomes understandable if we realize that in his inaugural appearance in 1870 Baudouin had already paid particular attention to the importance of distinguishing the two aspects of language which are interrelated and which imply one another. The first of them, or "language as **a definite complex of certain constituents and categories**, which exists only *in potentia*", he called simply 'language' (*jazyk*). The second aspect, "language as a continually repeatable", received the name of 'speech' (*reč'*). This pair of terms and concepts appeared again in the linguistic works of our century, especially in those of F. de Saussure. It was not until the time of his lectures on general linguistics (1906-1911) that he adopted the distinction between *langue*, which "exists potentially in everyone" and *parole*, the concrete use of that system by a given individual. **The corresponding English labels introduced by Alan Gardiner are *language* and *speech***. The correlative concepts of communication theory are *code* and *messages*. (Jakobson 1960c: 411)

Not sure if Gardiner introduced these labels but he was certainly very insistent on their applicability, going so far as to note linguists only on the basis of whether they distinguish these two aspects exactly as he does. This is the first reference to Gardiner's *The Theory of Speech and Language* I've seen thus far, and the year (1960) is certainly opportune. Earlier he had referenced Gardiner's book on the proper name.

> As a matter of fact it is not an accident that distant Kazan', "lost far off in the East", as the eldest of Baudouin's students put it, became the cradle of both of these bold and revolutionary doctrines. **Out-of-the-way places are sometimes a fine terrain for invention**. If these ideas were first published, in Kruszewski's words, "far from the Western European centers of learning, in the easternmost Russian university", then this is due in no small measure to the fact that the academic tribunals were far away, the fear of criticism weaker, and so greater possibilities were open for pioneering audacity. (Jakobson 1960c: 414)

This is what Juri Lotman said about the "periphery".

> What in the young Baudouin had been merely a terminological vagueness later created a dangerous confusion of concepts and methods. Despite all the Baudouin's boldness and originality in operating with linguistic data, his **philosophical and psychological views** did not go beyond the tenets that he had learned in school and the prevailing ideas of the age. (Jakobson 1960c: 418)

The very same thing was said about Malinowski, with the added addendum that since he was a polyglot, no-one was exactly sure what his sources were. This may be read as a warning: knowledge of philosophy and psychology is necessary for a successful scientist (in whatever humanitarian field).

> Moreover, in the further development of Baudouin doctrine, [|] a similar fate fell to language itself: language, the most important **tool of interpersonal communication** (or, as Sapir defined it, "**a great force of socialization**, probably the greatest that exists") was relegated to the area of individual psychology. In Baudouin's late works "individual psychic processes" are considered as the only reality in language, while **its social aspect is branded a pure fiction**, devoid of objective existence, or an artificial construct. (Jakobson 1960c: 418-419)

A common theme in later social psychology. Note, also, that Malinowski, too, held "society" - as Durkheim defined it (in a rather constructionist bent) - to be nothing more than an "atmosphere" of sociability.

Jakobson, Roman 1943a. Polish-Russian Cooperation in the Science of Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 451-455.

> The Slavic unity is in the first place a linguistic unity. The propinquity of the Slavic **languages creates strong ties in some cultural spheres**, and the more such a sphere is connected with language, the stronger are these ties. (Jakobson 1943a: 451)

Also why Latvia and Lithuania get along better than Estonia, which befriends Finland more than its southern neighbours..

> In the 17th century, Polish was in Russia as Czech had been formerly in Poland, **the language of polite society**. In Moscow at that time, Polish was deemed an occidentalized variety of the Slavic tongue. Monk Avraamij disparaged the contemporary passion for Polish as in the preceding century Górnicki had satirized the Polish obsession with the Czech language. Not only through Ukrainian but also directly, **Polish enriched the Russian vocabulary** with numerous words, partliy indigenous, partly Czech in origin, and a great many of these words became deeply rooted. (Jakobson 1943a: 451)

"Vodka" being a superb example of a Polish word entering Russian. Johannes Aavik likewise enriched Estonian on the basis of Finnish.

> Yet in Slavic countries, especially in Czechoslovakia and in Poland, they found not only imitators, but also excellent and **original continuers**. The incipient, rigorously mechanistic conception of form and function gave rise to an acute crisis in the formal school, and this crisis was the most productive in Polish and Czechoslovak science, where *formalism* evolved into a subtle *structuralism*. The last works of the [|] Prague Circle (J. Mukařovský, etc.) and the Polish group (**M. Kridl, F. Siedlecki**, etc.) widened the horizons of poetics and of all the "science of signs" (semiotic) and displayed a new, fruitful symbiosis of three Slavic creative trends. (Jakobson 1943a: 454-455)

Manfred Kridl developed an "integral method" (cf. Grishakova & Salupere 2015), and Franciszek Siedlecki (*ibid*.) worked on poetics and metrics.

Jakobson, Roman 1966e. Henry Sweet's Path Toward Phonemics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 456-467.

> While reading these and many similar testimonials in the various memoirs on Henry Sweet, I unwittingly fused these appraisals with **the powerful impression I retained from the first, circumstantial conversation with J. R. Firth** in a New York tavern toward the end of the 1940s and our last heart-to-heart talk of June 1960 in his enchanting Lindfield home. (Jakobson 1966e: 456)

His contact with Firth may also explain why he interpreted Malinowski's phatic communion in the key of greetings.

> Sweet's linguistic doctrine proceeds from the thesis that "language is essentially based on **the dualism of form and meaning**". Hence all attempts to disregard this dualism and "to reduce language to strict logical or psychological categories, by ignoring its formal side, have failed ignominiously. The form of language is its *sounds*. (Jakobson 1966e: 457)

The form of the message and the meaning deciphered with the aid of the linguistic code.

> When in 1943 L. Bloomfield was asked what were the works that gave an impulse to the phonemic part of his manual, he referred to Sapir and Trubetzkoy, but first and foremost to Sweet's note on "Significant Sound-Distinctions", from which, as the author of *Language* confessed, actually arose his term and idea of '**distinctive features**'. (Jakobson 1966e: 464)

B-but "The very notion of feature, including its binary nature, also comes directly from Jakobson." (Waugh & Monville-Buston 2002: liv)

> It is characteristic that even in the preface to his *History of English Sounds from the Earliest Period*, the author criticized the "one-sidedly historical spirit" of the German philological tradition or, as he said in 1874, the "mainly **historical and antiquarian**" tendencies of German scholarship. [□] In his famous Presidential Address of 1877 Sweet condemned the exclusively genealogical orientation of comparative philology which values "the form of later languages solely according to **the amount of light they throw on older forms**". (Jakobson 1966e: 464)

Something I must keep in mind in my own historical and "antiquarian" approach to phatics, that it wouldn't ignore the novel contributions of later developments.

Jakobson, Roman 1944a. Franz Boas' Approach to Language. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 477-488.

> **Self-instruction can be dangerous**, but in Boas' case it was his great power: he remained free of the various prejudices and antiquated ideas which weighed heavily on linguistics and ethnology. (Jakobson 1944a: 477)

Don't I know it.

5074

> Boas proceeded from exactly the same starting point: [|] although **"the fundamental ideas of language"** are in constant use by a speech community, normally they do not emerge into the consciousness of its members. But whereas the traditional doctrine was permanently inhibited by "the unconsciousness of linguistic processes", Boas (and also Sapir, who in this respect followed him faithfully) knew how to draw the correct conclusions from such premises: the individual consciousness usually does not interfere with the grammatical or phonemic pattern of language and consequently does not "give rise to **secondary reasoning and to re-interpretation**". The conscious individual re-interpretations of fundamental cultural institutions are capable of obscuring and complicating not only the real history of their formation but also their formation itself. (Jakobson 1944a: 478-479)

Phaticity has, unfortuitously, become one of the fundamental ideas of speech, and given way to numerous results of secondary reasoning.

Jakobson, Roman 1959e. Boas' View of Grammatical Meaning. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 489-496.

> Once having chosen the active construction, the speaker must, furthermore, make such binary selections as (B) *preterit* (remote) or *non-preterit*: 'killed' vs. 'kills'; (C) *perfect* - in Otto Jespersen's interpretation (1924, 1954) retrospective, **permansive**, inclusive - or *non-perfect*: 'has killed' vs '**kills**', 'had killed' vs. 'killed'; [...] (Jakobson 1959e: 490)

"Permansive" sounds awkward but valid.

> **Bilingual equations**, but first and foremost **the interpretation of concepts through equivalent expressions**, is precisely what linguists understand by 'meaning' and what corresponds to Charles Peirce's (1934) semiotic definition of a symbol's meaning as its 'translation into other symbols'. Thus meaning can and must be stated in terms of linguistic discriminations and identifications, just as, on the other hand, linguistic discriminations are always made with regard to their semantic value. **The responses of speakers to their language**, or - as one could say now - [|] 'metalinguistic operations', are equational propositions which arise as soon as there is **uncertainty** whether both interlocutors use the same verbal code, and how far one's utterance is understood by the other. Such metalinguistic interpretations of a message through paraphrases or synonyms, or through actual translation into another language, or even into a different set of signs, play a tremendous role in any process of language learning, whether by infants or by adults. (Jakobson 1959e: 493-494)

Bilingual equations = interlingual translation; equivalent expressions = intralingual translation. The "response to" formulation carries an implication for the other metacommunicative operation, i.e. reducing uncertainty about relationship.

Jakobson, Roman 1956d. Sergej Karcevskij: August 28, 1884 - November 7, 1955. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 517-521.

> His gradual dissolution of Russian speech from its amplest to its minutest constituents enabled him to outline several cardinal processes and to discern their semantic values. His grasp of **intonations in their relation to syntactic structure**, and to the various roles of the utterance within the dialogue, surpasses the limits of Russian philology and has influenced the theory and concrete study of intonation in international science. Linguistics will respond to his appeal to pursuit the pivotal inquiry into the structure of the dialogue as the primary form of discourse. (Jakobson 1956d: 519)

Could Karcevskij/Karcevski be the member of some linguistic circle Jakobson refers to with regard to intonation contours? From a random French paper: "Notre langage est composé d'énoncés. À chaque énoncé plus ou moins terminé correspond une phrase. La phrase est composée de mots qui sont reliés les uns aux autres selon les lois de la grammaire et assemblés par l'intonation." (Karcevski 1925: 12

> The intersection of morphology and syntax attracted him to the captivating problem of the common semantic value of preverbs and corresponding prepositions, and **the interplay of two rival aspects of language, the cognitive and the emotive, inspires his ingenious insight into interjections** and especially into the curious link between them and conjunctions. (Jakobson 1956d: 521)

In 1956 Jakobson was trigger-happy to employ the functional lingo. The citation is to "Introduction à l'étude de l'interjection" (Karcevski 1941).

Jakobson, Roman 1963d. Efforts Towards a Means-Ends Model of Language in Interwar Continental Linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 522-526.

> These efforts proceed from a universally recognized view of language as a tool of **communication**. Statements about language as a tool, instrument, vehicle, etc., can be found in any textbook, but, strange as it seems, the apparently self-evident inference from this truism was not drawn in the linguistic tradition of the last century. (Jakobson 1963d: 523)

Upon my last and rather recent reading of this very paper I noted that this was the exact sentiment Malinowski railed against with his terminological invention. By now I should add that the 19th century probably did not view language as a means of *communication* because the word carried, up to the first decade of the 20th century at the very least, the connotation of transport, e.g. water and rail communication (cf. upcoming post titled "Communication Reviews 1910"). In effect, PC is a tirade against the transport model of communication, of passing ideas *qua* packages from person to person.

> It was precisely the reference to the tasks performed by the phonic elements of language which enabled the investigators to replace step by step the grossly material, metrical description of speech sounds by a relational analysis and **to dissolve the sound-flow continuum into discrete constituents**. (Jakobson 1963d: 524)

These discrete constituents are binary oppositions, i.e. the smallest indivisible units of language that appear in the sound-flow as simultaneous bundles.

Jakobson, Roman 1965d. An Example of Migratory Terms and Institutional Models (On the Fiftieth Anniversary of the Moscow Linguistic Circle). In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 527-538.

> Although the members of such **novel fellowships** fully realized and stated their **dynamic, creative and flexible character** in comparison with the rigidly ordered and conventional academic societies, throughout the twenties they frequently applied the traditional label *obščestvo* 'society' and *sobranie* 'assembly' also to their own pioneering teams. (Jakobson 1965d: 528)

Situations of intellectual communion.

> Each of them met in the home or study of its initiators and attempted to maintain **an informal atmosphere**; each included but a limited number of active, mainly young and identically oriented, participants; each favored discussion and was patently opposed to ready-made authoritative doctrines; each tended to promote some collective tasks. (Jakobson 1965d: 528)

Not all informal gatherings are mentally fruitless.

> First the name of the newly launched association and two years later the title of its journal aroused an onomastic debate in the steering committee of the circle. It was objected that the strong extralinguistic connotations of the English vocable "word" inhibit the use of this term as a synecdochic representant of "languag." Therefore the editorial declared that "the title seemed to some of our friends too ambiguous": Why WORD? "Because the word, in its various aspects, is a focal point of the science of language." (F. de Saussure, E. Sapir and V. V. Vinogradov were quoted to reinforce this assertion). Moreover, "not only linguistics but also sociology, anthropology, and logic deal with the word. With the title WORD we intend to emphasize the multiform natural structure of linguistic reality and the necessity for studying language in all the fulness of its various functions and relations." This attitude was exemplified by opening the sequence of articles with two interdisciplinary studies - one on **the social frame of language (Alf Sommerfelt)** and the other on the similar application of structural analysis in linguistics and anthropology (Claude Lévi-Strauss). (Jakobson 1965d: 536)

Looks like I need to read *Word* beyond that one Cassirer paper on structuralism.

Jakobson, Roman 1953d. Results of a Joint Conference of Anthropologists and Linguists. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 554-567.

> However, I have studied the theory of communication and I know that **a statement contains information only when there is a two-choice situation**. But for a man who closes a Conference there is no two-choice situation: it can never be heard from him that the Conference was not successful. (Jakobson 1953d: 555)

Jakobson's definition of communication.

> Now, one can only agree with our friend N. McQuown who realized perfectly that there is no equality between systems of signs, and that **the basic, the primary, the most important semiotic system is language**: language really is the foundation of culture. In relation to language, other systems of symbols are concomitant or derivative. Language is the principal means of **informative communication**. (Jakobson 1953d: 556)

Language is the primary modelling system of culture, as Lotman would say. Note the appearance of "informative communication" elsewhere.

> Let us analyse the basic factors participating in linguistic communication: any speech event involves a message and **four items** connected with it - the sender, the receiver, the topic of the message, and the code used. The relation between these four items is variable. E. Sapir analysed the linguistic phenomena prevalently from the point of view of their "cognitive function", which he conceived as the primary function of language. But this emphasis of the message on its topic is far from being the only possibility. At present, the emphasis of the message on its other [|] factors begins to attract greater attention among linguists both in this country and abroad, in particular the emphasis on the communicators - the sender and receiver. Thus we welcome Smith's keen observations of those linguistic components which serve to characterize the speaker and **his attitude to what he is speaking about and toward the listener**. (Jakobson 1953d: 556-557)

The phrase "connected with the message" might be symptomatic (as opposed to *connected with the speech event*). The topic of the message disappears in favour of reference (to the context), which in turn takes over the "cognitive function". Channel was inserted later in place of the communicative relationship - here embodied in the attitude toward the listener, as it is in I. A. Richards' independent work.

> Sometimes these different functions act separately, but **normally there appears a bundle of functions**. Such a bundle is not a simple accumulation but a hierarchy of functions, and it is very important to know what is **the primary** and what **The secondary function**. I was pleased with all the stimuli which I found on this problem in Smith's paper. I shall, however, not use his very rich terminology. I must confess that I agree on this point with V. Ray. New terms are very often a children's disease of a new science or of a new branch of a science. I now prefer to avoid too many new terms. (Jakobson 1953d: 557)

The proceedings were published is a supplement to *International Journal of American Linguistics* 19(2) (1953) under the title *Indiana University Publications in Anthropology and Linguistics: Memoir, Issue 8* (Waverly Press, 1953). In any case, this is the boldest exclamation about his functional scheme; sometimes I've wondered if I dreamt up this passage where he says that one can distinguish primary and secondary functions, or even more, since they're supposedly in a hierarchy of dominant and subordinated functions.

> The coinage "metalinguistics" is - I agree with Y. R. Chao and others - a little bit dangerous, because **metalinguistics and metalanguage means other thhings in symbolic logic**. Since it is better to have un-clouded interdepartmental relations with logicians, one should rather avoid such ambiguities. (Jakobson 1953d: 557)

And yet he refers to logicians as the origin of this term.

> Returning now to the linguistic functions - I mentioned **the emphasis on the topic**, on the sender, on the receiver; and we see how many new things we are able to do when analysing this paramount problem of [|] sender and receiver. Moreover, there is the possibility of an emphasis either on the code or on the message. This emphasis of the message on its own self is called the poetic function. (Jakobson 1953d: 557-558)

Thus "emphasis on" joins the company of "respond to" and "set on".

> The proper subject of inquiry into poetry is precisely language, seen from the point of view of its **preponderant function**: the emphasis on the message. This poetic function, however, is not confined to poetry. There is only a difference in hierarchy: this function can either be subordinated to other functions or appear as **the organizing function**. The conception of poetic language as language with a predominant poetic function will help us in understanding the everyday poetic language, where the hierarchy of functions is different, but where this poetic (or aesthetic) function necessarily exists and plays a palpable role both in the synchronic and diachronic aspect of language. There are instructive border cases: **the largest linguistic *code unit* functions at the same time as the smallest *poetic whole***, and in this marginal area the research of our frined D. B. Shimkin on proverbs is a fascinating theme, since **the proverb is both a phraseological unit and a poetic work**. (Jakobson 1953d: 558)

The dominant function "organizes" the subordinated ones. The code unit once again brings up the topic of holo- or set phrases.

> When **I read all that was written by the communication engineers**, especially American and English (in particular E. C. Cherry, D. Gabor, and MacKay), on message and code, I realized of course that both these conjoined aspects have been for a long time familiar to the linguistic and logical theories of language here and abroad under various dichotomous names [...] (Jakobson 1953d: 558)

The million dollar question is: were Ruesch and Bateson (1951) among all that was read?

> But at the same time I must confess that the *Code-Message* concepts of communication theory are much **clearer, much less ambiguous, and much more operational** than the traditional presentation of this dichotomy in the theory of language. I believe that it's preferable to work at present with these well-defined, measurable and analysable concepts without replacing them by new, once again **somewhat vague terms, such as the "common core"**. (Jakobson 1953d: 559)

It could be argued that some vagueness would be beneficial when proceeding from language to culture, as "code" in cultural semiotics once again becomes ambiguous, in no way "measurable and analysable".

> There are indeed many stimuli to be gained for linguists from the theory of communication. A normal communication process operates with an encoder and decoder. The decoder receives a message. He knows the code. **The message is new to him, but, by virtue of this code, he interprets the message**. To comprehend this operation we now have the great [|] help of psychology. One of the most pleasant experiences we had during this conference was Osgood's brilliant report on the psycholinguistic analysis of decoding and encoding processes. [□] The receiver understands the message thanks to his knowledge of the code. The position of the linguist who deciphers a language he doesn't know is different. He tries to deduce the code from the message: thus he is not a decoder; he is what is called a cryptanalyst. **The decoder is a virtual addressee of the message**. The American cryptanalysts who, during the war, read the Japanese secret message were not the addressees of these messages. (Jakobson 1953d: 559-560)

Another iteration of the cryptanalytical model. Note that this distinction makes a reappearance in "Language in Operation", wherein he overhears a message aboard a train.

> In the field of interaction between message and code, this Conference has shown great progress. We have discussed here, on various levels, **the relation between two participants in speech communication**. As we well know, one of the essential duties of language is to bridge space - to span distance - to create a spatial continuity - to find and establish a common language through the air. (Jakobson 1953d: 560)

Once again the relation between the communicants is elucidated only on the superficial spatio-temporal level.

> There is the possibility of a search for at least a partial understanding, and these are in such relations interlingual mediators, interpreters - bilingual people. Here we reach a very relevant, decisive point. Bilingualism is for me the fundamental problem of linguistics, because the division into departments is artificial - the department of French, the department of Italian, etc. Are the contiguous languages in complete segregation? If there is an iron curtain, we know how easily such a curtain is penetrated by various forms of verbal communication. We know that there exist bilingual areas or bilingual groups of speakers, and the sociology of language presents us with interesting accounts of them. **Since bilingual people can obviously speak to and influence a higher number of listeners, they consequently have a higher power, a higher prestige**. What is then the result? There is an adaptation on the part of the bilingual person from one language to another and a subsequent diffusion of certain phenomena stimulated by bilingual people among non-bilingual people. (Jakobson 1953d: 561)

Compare to the bilingual translation blocs in Juri Lotman's semiosphere model.

> We were accustomed to textbooks advocating **a complete split between synchronic and diachronic linguistics**. They were presented as two entirely diverse methodologies, two basically different problems. This is, in my opinion, obsolete and I am in complete agreement with the views of Hill: the history of a language can only be the history of a linguistic pattern, a linguistic system, which **undergoes different mutations**. Each mutation must be analysed from the point of view of the pattern as it was before the mutation and after it. Here we come to an important point. I formulate it in other terms than Hill, but I

> hope that we will be no less in accord. It seems to me that the great mistake and confusion, the sharp separation between synchrony and diachrony, was to a high degree due to a confusion between two dichotomies. One is the dichotomy of synchrony and diachrony, and the other is the dichotomy between static and dynamic. **Synchronic is not equal to static**. When at a movie I ask you what you see at a given moment on the screen, you won't see statics - you'll see horses running, people walking, and other movements. Where do you see statics? Only on the billboards. The billboard is static but not necessarily synchronic. Suppose a billboard remains unchanged for a year - that is static. And it is completely legitimate to ask what is static in linguistic diachrony. (Jakobson 1953d: 562)

Permanent dynamic synchrony illuminated further. The two dichotomies are discussed closer in relation with the Kazan school, somewhere above.

> Smith, who has the rare gift of very concrete exemplification and presentation and operates with "differential meaning" as tangibly as with his rich uncle in the charming story he told us, said that we must find out whether the meaning is the same or different. He certainly realizes as well as we that it's easier to proclaim **the principle of *Sameness* and *Otherness*** than to resolve whether actually two *Sign-Events* implement the same *Design*, or whether the two *Tokens* are to be assigned to two different *Sign-Types*. **Identification and differentiation are but two sides of one and the same problem**, the main problem of the whole of linguistics on both its levels - *signans* and *signatum*, to use the good old terms of St. Augustine, or "expression" and "content" as L. Hjelmslev christens them in his glossematic life work. (Jakobson 1953d: 565)

Does mere otherness come with mere sameness?

> It was insistently stated from 1867 by Peirce, who, I repeat, must be regarded as a genuine and bold forerunner of structural linguistics. As he said, the sign, in order to be understood, and the linguistic sign in particular, requires not only the two participants of the given speech event but needs, moreover, an "interpretant". According to Peirce, **the function of such an interpretant is performed by another sign or set of signs that occur together** [|] **with the given sign, or might occur instead of it**. (Jakobson 1953d: 565-566)

Hence interpretant becomes synonymous either with context (signs that occur together with the given sign) or with "equivalent expressions" (that might occur instead of it). To my knowledge this is a view unique to Jakobson.

Jakobson, Roman 1961a. Introduction to the Symposium on the Structure of Language and Its Mathematical Aspects. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 568-569.

> This Symposium arose through the fortunate initiative of the American Mathematical Society which fully realized that the attention of linguists, logicians and mathematicians has become focused upon problems of mutual interest. (Jakobson 1961a: 568)

The results are published in *Proceedings of Symposia in Applied Mathematics* XII (1961), featuring Quine, Chomsky, Halle, Hockett, and others mentioned also in the anthropological conference summary. Rulon Wells's "A measure of subjective information" looks especially tantalizing; he also cantributed "Meaning and use" to *Word* 10 (1954).

Jakobson, Roman 1961b. Linguistics and Communication Theory. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 570-579.

> When they define the selective information of a message as the minimum number of binary decisions which enable the receiver to reconstruct what he needs to elicit from the message on the basis of the **daa** already available to him, this realistic formula is perfectly applicable to the role of distinctive features in verbal communication. (Jakobson 1961b: 571)

Semitoic daa.

> The notion of "redundancy", taken over by communication theory from the rhetorical branch of linguistics, acquired an important place in the development of this theory, has been challengingly redefined as "one minus the relative entropy", and under this new aspect has reentered present-day linguistics as one of its crucial topics. The necessity of a strict distinction between different types of redundancy is now realized in the theory of communication as well as in linguistics, where the concept of redundancy encompasses on the one hand **pleonastic means** as opposed to explicit conciseness (*brevitas* in the traditional nomenclature of rhetoric) and on the other hand explicitness in contradistinction to ellipsis. (Jakobson 1961b: 571)

Define pleonasm: the use of more words than those necessary to denote mere sense.

> The constituents of the code, for instance, the distinctive features, literally occur and really function in speech communication. Both for the receiver and for the transmitter, as R. M. Fano points out, the operation of selection forms the basis of "**information-conveying processes**". (Jakobson 1961b: 574)

Phraseological alternative for "conveying meaning".

> Language is never monolithic; its overall code includes a set of subcodes, and such questions as that of the rules of transformation of the optimal, explicit kernel code into the various degrees of elliptic subcodes and their comparison as to the amount of information requires both a linguistic and an engineering examination. The *convertible code* of language, with all its **fluctuations from subcode to subcode** and with all the current progressing changes which this code is undergoing, is to be jointly and comprehensively described by the means of linguistics and communication theory. An insight into **the dynamic synchrony of language**, involving the space-time coordinates, must replace the traditional pattern of arbitrarily restricted *static* descriptions. (Jakobson 1961b: 574)

There's a certain degeree of equivalence betwees subcodes. The dynamic synchrony is *permanent*.

> Obviously "the inseparability of objective content and observing subject", singled out by Niels Bohr as a premise of all well-defined knowledge, must be definitely taken into account also in linguistics, and the position of the observer in relation to the language observed and described must be exactly identified. First, as formulated by Jurgen Ruesch, the information an observer can collect depends upon his location within or outside the system. Furthermore, if the observer is located *within* the communication system, language presents two considerably different aspects when seen from **the two ends of the communication channel**. Roughly, the encoding process goes from meaning to sound and from the lexicogrammatical to the phonological level, whereas the decoding process displays the opposite direction - from sound to meaning and from features to symbols. While **a set (*Einstellung*) toward immediate constituents** takes precedence in speech production, for speech perception the message is *first* a stochastic process. (Jakobson 1961b: 575)

Availing the importance of the cryptanalytical model: it's the connection point with Ruesch's work. Though the reference is to a paper in *Toward a Unified Theory of Human Behavior* (1956), it's probably that Jakobson had minimally read his "Synopsis of the Theory of Human Communication" (Ruesch 1953). The identification of framework and network in respective nomenclatures is essential for elucidating the role of the observer in overhearing a message on a train.

> According to Weaver, the analysis of communication "has so penetratingly cleared the air that one is now, perhaps for the first time, ready for a real theory of meaning", and especially for handling "one of the most significant but difficult aspects of meaning, namely **the influence of context**". Linguists are gradually finding the way of tackling meaning and in particular the relation between general and contextual meaning as an intrinsic linguistic topic, distinctly separate from **the ontological problems of reference**. (Jakobson 1961b: 577)

Another passage that has festered in my mind for so long I might have thought I dreamt it up. By now it's self-evident that the semantic question is most closely related to the referential function, or, with reference to Charles Morris, without naming his name, the relation between sign and thing.

Jakobson, Roman 1963e. Implications of Language Universals for Linguistics. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 580-592.

> Particularly fruitful are his remarks on what we would call, in Charles Peirce's terminology (1.c.), **the 'iconic' aspect of word order**: "The order of elements in language parallels that in physical experience or the order of knowledge." The initial position of a word in unemphatic speech can reflect not only precedence in time but also priority in rank (the sequence "the President and the Secretary of State" is far more usual than the reverse), or it may reflect a primary, irremovable role within the given message. (Jakobson 1963e: 585)

From what I've seen in this collection, Peirce's views of iconicity are somewhat odd when compared to the predominantly visual interpretation of iconicity in later interpreters (e.g. diagrams are iconic and probably some of the best examples of icons).

> "The standard works on semantics," Weinreich states, "are on the whole preoccupied with the one semiotic process of naming." (Jakobson 1963e: 588)

Nimetamise semiootika.

> Finally, the **quesiton** acutely raised by H. M. Hoenigswald and vividly discussed here - "Are there Universals of Linguistic Change?" - has enabled us to expose the most rigid of the habitual segregations, the fictitious chasm between the study of *constancy* and *changes*. (Jakobson 1963e: 591)

At first I read this as a diminutive of the philosophical term (Peirce/Clay?), *quesit*. But alas, it is a semitoic quesiton.

Jakobson, Roman 1964d. Results of the Ninth International Congress of Linguists. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 593-602.

> This representation would be even more complete, if there had been no annoying mishaps in **the input and output of scientists**, or, to put it in administrative terms, obstructions in **the entry and exit permits**. (Jakobson 1964d: 594)

Curious computer metaphor.

> In both hemispheres, **diverse regional schools bearing the names of cities or preceptors** are losing their exclusiveness and forgetting their recent dissensions. If there are still here and there reservations of regionalism or *esprit de clocher*, they perhaps attract **the lovers of antiques** but have hardly a vital part in the worldwide scientific search. (Jakobson 1964d: 595)

How many such schools are left in science today? My impression is that these days they are more like academic lore.

> In particular, as regards his [Giuliano Bonfante's] statement that "the Crocean or esthetic theory of language can and must be *integrated* with the structural theory" and that "special attention must be devoted to **the 'peripheral' zone of language - slang, jargon, affective and expressive terms, child language, onomatopoeia, interjections**", we observe at our meetings how strongly linguists today are absorbed precisely with the structure of all these "peripheral" phenomena. Let us quote just a few topics of the papers presented: "affective linguistic signs", expressive and appellative phonology with particular reference to the manifold function of pitch, **the non-intellectual "spheres of communication"**, "emphasis as a grammatical category", "the emotion in a sentence", sound-symbolism, "the development of grammar in child language". All these problems are being gradually incorporated into the structural analysis of language. (Jakobson 1964d: 597)

Pretty much the whole gradient of phatic forms of communication in its various theoretical off-shoots.

> Several instructive "sociolinguistic" papers (e.g., by Gumperz and Read) disclosed the promising development of this vital field of research, first outline by **Lévy-Bruhl** at the plenary session of the Copenhagen Congress of 1936. Yet one can hardly view the socio-linguistic influences on language as merely extrinsic factors. If we approach linguistics as just one among the conjugate sciences of communication, then any difference in the role of communication may evidently have "a potent effect" upon verbal communication. Thus the role assigned to the wider **radius of communication** by a nomadic society leads both to technological improvements in transportation and to a coalescence of language. (Jakobson 1964d: 598)

Sounds interesting but unable to find the source, the proceedings were published in French and unavailable online.

> Benveniste's report devoted to the levels of analysis and splendidly synthesizing decades of his personal and international research gave insight into the hierarchy of all the *coded* linguistic units (*le système de la langue*), from the lowest, the distinctive feature - or *merism*, as he proposed to term this ultimate entity - to the highest, the sentence, which at the same time functions as a constituent of **the free, no longer coded discourse**. (Jakobson 1964d: 600)

The freedom of discourse is debatable, if mechanization or ritualization surpasses the level of sentence and includes a response, or a series of such exchanges, which may even be described as "profuse".

> The descended operation underlies, for instance, the development of morphophonemics, which, as several speakers have disclosed (e.g., **Lehiste**, Harms, Graur, and Rosén), occupies an ever more important place in the build-up of scientific grammar, both synchronic and diachronic. (Jakobson 1964d: 600)

Ilse Lehiste, who donated her library to the University of Tartu.

> The attention paid here to questions of discourse, to speech recognition, to **the diverse functions of language in culture and society**, and to the vast field of applied linguistics, illustrates once more how far our science is now from the definition, erroneously (as Godel discloses) attributed to Ferdinand de Saussure: "La linguistique a pour unique et véritable objet la langue envisagée en elle-même et pour elle-même." No doubt our science views language "in itself", yet not only "for itself", but also for the sake of language users and molders, because language is a tool, and **the autarchic self-sufficiency of a tool** would be a contradiction in terms. (Jakobson 1964d: 601)

The laxness of "function", and the goal-orientedness of a "tool".

Jakobson, Roman 1953e. Vestiges of the Earliest Russian Vernacular. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 611-619.

> Yet then we are again confronted with a controversial question: were the Czechs familiar not only with the **Glagolitic** but also with the Cyrillic alphabet? (Jakobson 1953e: 613)

"The Glagolitic script is the oldest known Slavic alphabet."

Jakobson, Roman 1959f. While Reading Vasmer's Dictionary. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 620-649.

> The most precious and miraculous stone (*vsem kamnjam kamen'*) of Russian folklore, *alátyr'* or *látyr'*, is undeniably an alternant of *látygor'* from *Latýgora* 'Latgalia', and means **'Latvian (stone)', i.e. 'amber'**. (Jakobson 1959f: 624)

Latvia's amber trade is even mentioned in its GeographyNow episode.

> The colloquial idiom *antimónii razvodit'* 'talk at random; **expatiate on superfluous things**; fool by fine words' is a pun-like contamination of dialectal antinomy and expanding antinomy. (Jakobson 1959f: 624)

Could this have been an inspiration for Malinowski?

> I see no reason for separating R. *kolobóit'*, Cz. *klábositi* 'chatter', from the Latvian *kalbît* 'chatter', Lithuanian *kalbéti* 'talk'.s (Jakobson 1959f: 628)

Eestikeeli "kelbas"?

> *kondráška* 'nervous stroke', as well as the dialectal *kondrá* 'cry', seem to be after *xandrá* 'morbid depression', a further re-shaping of the Greek *hypochondria*. (Jakobson 1959f: 630)

Sandra, kas sa tead mida su nimi tähendab?

> *kudél* 'tow' is a technical term which before the loss of the nasal vowels in Eastern Slavic, penetrated both into Finnish and into Chuvash. (Jakobson 1959f: 632)

Anna *küüti* - lohista mind kaasa.

> *malínovyj zvon* 'soft timber of bells', connected through popular etymology with *malína* 'raspberries', referring originally, as noted by Trubetzkoy, to the famous bells from **the Belgian town of Malines**. (Jakobson 1959f: 635)

Malinowski!

> *xaltúra*, which goes back to **Latin *chartularium***, passed from clerical parlance into threatre jargon, where it came to mean 'an actor's extracurricular performance', in particular 'the performance of an actor off his usual stage', later 'slovenly performance done for mere profit'; in this meaning of 'negligent, unfair work for easy money' the use of this word was generalized in contemporary Russian. (Jakobson 1959f: 645)

I was just recently pondering this Russian word.

5084

> *jákat'* means primarily 'to speak a dialect where before stress the vowels /o/ and /e/ or only /o/ changed into /a/ after soft consonants'. [|] Only in a secondary, punlike use did this verb obtain the meaning of '**speaking too much about oneself**'. (Jakobson 1959f: 648-649)

Yik-*yak*.

Jakobson, Roman 1970b. Tempus ← Rotatio → Adulterium. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 650-652.

> [...] the French *tour* is not only a "regular turn" but also a *vauvais tour*, "a nasty trick"; all these rotatory vocables easily become ambiguous like ***revolution*, which means either "a continuous, unalterable motion; or, on the contrary, "a violent and radical change"**. (Jakobson 1970b: 651)

The oxymoronic meaning of "revolution".

Jakobson, Roman 1969c. Linguistics in Relation to Other Sciences. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 655-696.

> That fact is due primarily to the unusually regular and self-contained patterning of language and to the basic role which it plays in **the framework of culture**; and, on the other hand, linguistics is recognized both by anthropologists and psychologists as the most progressive and precise among the sciences of man and, hence, as a methodological model for the remainder of those disciplines. (Jakobson 1969c: 656)

Could be important if one allows for the equivalence between (communication) framework and network.

> We witness a spontaneous and rapid international development of the new discipline which encompasses a general theory of signs, a description of the different sign systems, **their comparative analysis and classification**. Unquestionably, Locke and Saussure were right: language is the central and most important among all human semiotic systems. On these grounds "linguistics is the chief contributor to semiotic", as Leonard Bloomfield stated (1939: 55). Yet, on the other hand, any confrontation of language with the structure of different sign patterns is of vital significance for linguistics, since it shows **what properties are shared by verbal signs with some of all other semiotic systems** and what the specific features of language are. (Jakobson 1969c: 658)

This programmatic statement is iconic in the non-technical sense. Cue film semiotics, semiotics of clothing, and other such endeavors.

> The variability of meanings, their **manifold and far-reaching figurative shifts**, and **an incalculable aptitude for multiple paraphrases** are just those properties of natural language which induce its creativity and endow not only poetic but even scientific activities with a continuous inventive sweep. Here, indefiniteness and creative power appear to be wholly interrelated. (Jakobson 1969c: 659)

Epigraph for paraphraseology.

> One of the chief pioneers in the mathematical discussion of the finiteness problem, Emil Post, pointed to the decisive role which "language of the ordinary kind" plays in the "birth of new ideas", their rise "above **the sea of the unconscious**", and the subsequent mutation of vaguer, intuitive processes "into connections between precise ideas" (Post in Davis ed. *The Undecidable*, 1965: 430). (Jakobson 1969c: 659)

After finding out about the role of this figure in Peirce's writings I've collected iterations of the mind-as-a-body-of-water metaphors.

> Throughout the long history of linguistics, criteria peculiar to technical constructs are imposed arbitrarily upon natural language not only by logicians but sometimes by linguists themselves. For example, we run up against heteronomous and forced attempts to reduce natural language to declarative statements and to view **requisitive (interrogative and imperative) forms** as alternations or paraphrases of declarative propositions. (Jakobson 1969c: 660)

Another functional category.

> A further area of semiotic embraces a wide range of *idiomorphic* systems which are but indirectly related to language. Gesture accompanying speech is defined by Sapir as an "excessively supplementary" class of signs (Sapir 1963: 7). Despite the usual concomitance of gesticulation with verbal utterances, there is no one-to-one equivalence between the two systems of communication. There are, moreover, semiotic patterns of bodily motions disjointed from speech. **These patterns**, as in general all sign systems independent in their structure from language and performable also out of touch with verbal means, **must be subjected to a comparative analysis with special regard for the convergences and divergences between any given semiotic structure and language**. (Jakobson 1969c: 661)

This might be particularly fruitful with regard to greetings, which take both verbal and nonverbal forms.

> [...] various relations between the addresser and addressee, in particular intrapersonal, interpersonal or **pluripersonal communication**. (Jakobson 1969c: 661)

Typology comparabe to those of Mahaffy and Ruesch.

> The question of presence and hierarchy of those basic functions which we observe in language - fixation upon the referent, code, addresser, addressee, **their contact** or, finally, upon the message itself (see "Linguistics and Poetics") - must be applied also to the other semiotic systems. (Jakobson 1969c: 661)

Emphasis on contact, rather than channel.

> In particular, a comparative analysis of structures determined by a predominant fixation upon the message (**artistic function**) or, in other words, a parallel investigation of verbal, musical, pictorial, choreographic, theatrical, and filmic arts belongs to the most imperative and fruitful duties of the semiotic science. (Jakobson 1969c: 662)

Semiotics has indeed become primarily a tool of art criticism.

> Second, all forms of communication mentioned are accompanied by some verbal and/or other semiotic performances. Third, if non-verbalized, all of them are verbalizable, i.e. translatable into verbal messages. (Jakobson 1969c: 663)

All of nonverbal reality is *theoretically* or *hypothetically* translatable into verbal messages. Language has its limits.

> At present, Talcott Parsons (in *Sociological Theory and Modern Society* and "Systems Analysis: Social Systems") systematically treats money as "a very highly specialized language", economic transactions as "certain types of conversations", the circulation of money as "the sending of messages", and the monetary system as "a code in the grammatical-syntactical sense". He avowedly applies to the economic interchange the theory of code and message developed in linguistics. (Jakobson 1969c: 665)

Cue Citizens United and political campaign donations as a free speech issue. Money talks.

> Any verbal code is convertible and necessarily comprises a set of distinct **subcodes or, in other words, functional varieties of language**. Any speech community has at its disposal 1) more explicit and more elliptic patterns, with an orderly scale of transitions from a maximal explicitness to an extreme ellipsis, 2) a purposive alternation of more archaic and newfangled dictions, 3) a patent difference between rules and ceremonial, formal and informal, slovenly speech. **The areally distinct and manifold sets of rules permitting, prescribing, or prohibiting talk and science** are destined to serve as a natural preface to any veritably generative grammar. Our linguistic performance is, furthermore, governed by a competence in dialogic and monologic rules. In particular, **the varied verbal relations between the addresser and the addressee** build a substantial part of our linguistic code and border directly upon the grammatical categories of person and gender. (Jakobson 1969c: 667)

More on the permanent dynamic synchrony. Also, rules of verbal decorum.

> Yet this same diversity may be characterized as the chief target of international linguistic thought in its endeavors to overcome **the Saussurian model of *Langue* as a static, uniform system of mandatory rules** and to supplant this oversimplified and artificial construct by the dynamic view of a diversified, convertible code with regard to the different functions of language and to the time and space factors, both of which were excluded from the Saussurian conception of the linguistic system. (Jakobson 1969c: 668)

Likewise, PDS.

> He [Lévi-Strauss] envisage a "dialogue" with linguists on relations between language and society. One may recall **Durkheim's** comprehension of the ever increasing superiority of linguistics among social sciences and his **paternal admonition to build up a "linguistic sociology"** (cf. H. Alpert, *Emile Durkheim and Sociology*, 1939) (Jakobson 1969c: 669)

Is this what Malinowski was (poorly) attempting?

> [...] and, finally, **the assemblage of reversible hierarchy of diverse concurrent verbal functions and operations** (referential, conative, emotive, phatic, poetic, metalinguistic). (Jakobson 1969c: 673)

Is operation synonymous with function?

> Like any other **social modeling system** tending to maintain its dynamic equilibrium, language ostensively displays its self-regulating and self-steering properties. (Jakobson 1969c: 676)

References to O. Lange's *Wholes and Parts: A General Theory of System Behavior* (Warsaw 1962), and A. Ljapunov's "O nekotoryx obščix voprosax kibernetiki" in *Problemy kibernetiki* 1 (1958), possibly the source for Juri Lotman's "modelling systems".

> They are metaphorically described as "punctuation marks" or "commas" (F. Jacob, "Genetics of the Bacterial Cell" 1966: 1475) and actually correspond to the delimitative devices used in **the phonological division of the utterance into sentences and of the latter into clauses and phrases** (Trubetzkoy's *Grenzsignale* 175). (Jakobson 1969c: 680)

This is Trubetzkoy's "Die phonologischen Grenzsignale" in *Proceedings of the 2nd International Congress of Phonetic Sciences* (Cambridge, 1936).

> As soon as such team work is achieved, the speech analysis will obtain its thoroughly **sientific** foundations and will respond to the "exigencies of relativistic invariance" as the binding methodological requirement for any field of modern research (Bohr 1962: 71). (Jakobson 1969c: 688)

Semitoic sience.

Jakobson, Roman 1970d. Language in Relation to Other Communication Systems. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 697-708.

> The structural characteristics of language are **interpreted in the light of the tasks which they fulfill** in the various processes of communication, and thus linguistics may be briefly defined as an inquiry into the communication of verbal messages. (Jakobson 1970d: 697)

The interrelation of structure and function.

> We analyze these messages with reference to all the factors involved, namely, to the inherent properties of the message itself, its addresser and addressee, whether actually receiving the message or merely meant by the addresser as its virtual recipient. We study **the character of the contact** between these two participants in the speech event, we seek to elicit the code common to the sender and to the receiver, and we try to determine the convergent traits and the differences between the encoding operations of the addresser and the decoding competence of the addressee. Finally, we look for the place occupied by the given messages within **the context of surrounding messages**, which pertain either to **the same exchange of utterances or to the recollected past and to the anticipated future**, and we raise the crucial questions concerning the relation of the given message to the universe of discourse. (Jakobson 1970d: 697)

What is the character of contact? How should this be interpreted? The factor of context is already quite clear.

> When envisaging the roles of the participants in the speech event, we have to discern the several essential varieties of the interconnection, namely, **the fundamental form of this relationship, the alternation of the encoding and decoding activities in the interlocutors**, and the cardinal difference between such a dialogue and a monologue. A question to be studies is the increase in the "radius of communication", e.g. the multipersonal exchange of replies and rejoinders or the extended audience of a monologue which may even be addressed "to whom it may concern". (Jakobson 1970d: 697)

Evidently the character of the contact consists of the amount of participants and the turn-taking sequence. (In Malinowski's treatment, the reciprocity of roles.)

> [...] with an imminent request for investigating the internalization of speech and the varied facets of **inner language** which **anticipates, programs and closes our delivered utterances** and in general guided our internal and external behavior, and which shapes the silent retorts of the tacit auditor. (Jakobson 1970d: 698)

The relationship between intrapersonal and interpersonal communication (preceding, during, and after).

> In this sign the signans is tied to its signatum "regardless of any factual connection". The contiguity between the two constituent sides of the symbol "may be termed an imputed quality", according to Peirce's felicitous expression of 1867. (Jakobson 1970d: 700)

Thus, imputedness must originate from "A New List of Categories"

> Any sign requires an interpreter. The perspicuous type of semiotic communication involves two separate interpreters, the addresser of a message and its addressee. However, as mentioned above, inner speech **condenses the addresser and addressee into one person**, and the elliptic forms of intrapersonal communication are far from being confined to verbal signs alone. The mnemonic knot on a handkerchief made by Russians to remind themselves to accomplish an urgent matter is a typical example of an inner communication between the earlier and later self. (Jakobson 1970d: 702)

The origin of Juri Lotman's theory of autocommunication.

> A system of conventional symbols decoded by the receiver with no intentional addresser of the message is present in various forms of divination. A traditional code of omens permits the augur to elicit believed influences upon human affairs as the signata of observed variations in the flight of birds who are **only the source of such messages without being their addressers**. (Jakobson 1970d: 702)

And on the other side one may overhear a message and be a receiver without being the addressee.

> The code of recognized equivalences between parts and their correlation with the whole is to a greater degree **a learned, imputed set of parallelisms** which are accepted as such in the framework of a given epoch, culture, or musical school. [□] Several inferences can be drawn. The classification of relations between signans and signatum outlined at the beginning of the present paper posited three basic types: **factual contiguity, imputed contiguity, and factual similarity**. However, the interplay of the two dichotomies - contiguity/similarity and factual/imputed - admits a fourth variety, namely, **imputed similarity**. Precisely this combination becomes apparent in musical semiosis. The introversive semiosis, a message which signifies itself, is indissolubly linked with the esthetic function of sign systems and dominates not only music but also glossolalic poetry and nonrepresentation painting and sculpture [...] (Jakobson 1970d: 704)

The fourth type of sign. The quintessential achievement of Jakobson's Peirceanism.

> The most important transposition into another medium is writing, which insures **a greater stability and an accessibility to addressees distant** in space and/or time. (Jakobson 1970d: 706)

This should have profound implications when the speech function is studied in written messages.

Jakobson, Roman 1971d. Retrospect. In: Rudy, Stephen (ed.), *Selected Writings II: Word and Language*. Second edition. The Hague; Paris: Mouton, 711-724.

> It was, one may say, the most prescient forerunner of modern linguistics among scholars of the late nineteenth century, Mikołaj Kruszewski, who in 1882 wrote to Jan Baudouin de Courtenay that in addition to the extant science of language it is necessary to establish and develop "a new one, more general" and definable as "a certain kind of phenomenology of language". According to the proponent, "the permanent foundations of such a science are to be found in language itself". The young linguist must have detected the concept of phenomenology in **Eduard von Hartmann's *Phänemenologie des Unbewussten* (1875)**, which H. Spiegelberg's History of The Phenomenological Movement (1965) views as "an isolated landmark on the way from Hegel to Husserl". Kruszewski's earlier statements disclose that it was the "unconscious character" of linguistic processes which evoked his "magnetic attraction" to the logic of language and to the problem of general linguistic laws. (Jakobson 1971d: 714)

If one can dream of one day reading Marty, one can also dream of reading this.

> Finally, our links with the so-called Prague school of psychology and with its initiator, **C. von Ehrenfels**, the first propounder of the focal concept and label *Gestalt*, certainly left their imprint on the upgrowth of the Prague Linguistic Circle. (Jakobson 1971d: 716)

Christian von Ehrenfels

> The uniformity of the code, "sensibly the same" for all the members of a speech community, posited by the *Cours* and still recalled from time to time, is but a delusive fiction; as a rule, **everyone belongs simultaneously to several speech communities of different radius and capacity**; any overall code is multiform and comprises a hierarchy of diverse subcodes freely chosen by the speaker with regard to the variable functions of the message, to its addressee, and to **the relation between the interlocutor**. In particular, the subcodes offer a scale of transforms ranging from explicitness to the gradual degrees of phonological, grammatical, and narrational ellipsis. When one-sided concentration on the cognitive, referential function of language gave way to **an examination of its other, likewise primordial, underivable functions**, the problems of the code-message relationship showed much greater subtlety and multivalence. (Jakobson 1971d: 719)

And yet another iteration of permanent dynamic synchrony.

> Hence, no changes can be understood or interpreted without refernece to the system which undergoes them and to their function within this system; and, vice versa, no language can be fully and adequately described without an account of its changes in progress. Saussure's "absolute prohibition to study simultaneously relations in time and relations within the system" is losing its validity. Changes appear to pertain to a dynamic synchrony. [□] The diachronic linguistics of today examines **the succession of dynamic synchronies**, confronts them, and, in this way, delineates the evolution of a language in a wider historical perspective, with due attention not only to **the mutability of the linguistic system but also to its immutable, static elements**. The concentration upon the system and the application to diachrony of the same analytic principle as those employed in synchrony has enabled the diachronic research of our time to achieve impressive results in the field of internal reconstruction; and, on the other hand, when focusing upon the historical stratification of linguistic systems, explorers observe new, significant affinities between this stratification and the synchronic patterning of language. (Jakobson 1971d: 721)

I think I finally figured out what I can use PDS for - a metatheoretical system of phaticity.

5090

9.6 August

9.6.1 (2018-08-08 11:07)

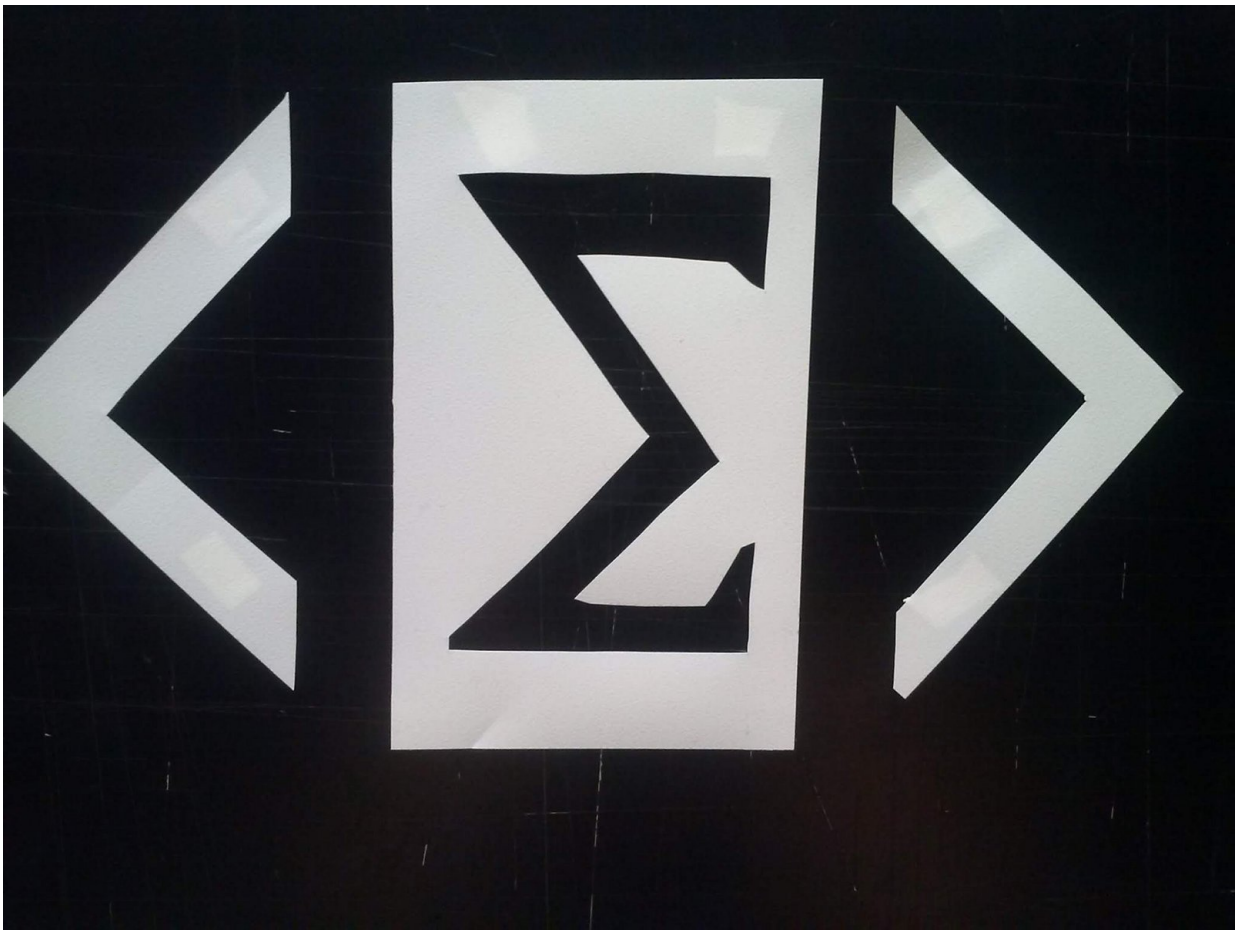

Teatasin ka enda nime ning kahetsesin, et nii meeldivalt alanud vestlus viisakuse kitsastesse raamidesse oli sattunud. Püüdsin viga parandada. "Ajalugu võib ju väga huvitav olla," õhutasin teda edasi pajatama. Mu kaaslane läkski õnge.
"Jah, mida kaugemale tungid, seda salapärasemaks muutub. Nagu hämar ja ääretu laas, kus puude pi-irkooned ühte sulavad, kus selgete kujude asemel liiguvad uduhaldjad, kus häälte asemel kuuled vaid kaugeid kajasid ja kus jalajälgedele on kasvanud ammuste aegade sammal. Ja seal ma liigun, luup käes, ja uurin. Kui silm midagi seletab, siis ma otse hõiskan, enamasti aga otsin ja otsin."
"Eks otsimises-püüdmiseski ole oma kaluri- või jahimehelõbu," püüdsin temast aru saada. Professor puhkes lõbusasti naerma. (Sergo 1970: 16)

---

1. Freeman, Margaret H. 2008. Reading Readers Reading a Poem: From conceptual to cognitive integration. *Cognitive Semiotics* 2: 102-128.
2. Kjørup, Frank 2008. Grammetrics and Cognitive Semantics: Metaphorical and force dynamic aspects of verse-syntax counterpoint. *Cognitive Semiotics* 2: 83-101.
3. Hoffmeyer, Jesper 2008. The Semiotic Body. *Biosemiotics* 1(2): 169-190.
4. Pattee, H. H. 2008. Physical and Functional Conditions for Symbols, Codes, and Languages. *Biosemiotics* 1(2): 147-168.
5. Holmes, Larry 1966. Peirce on Self-Control. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 113-130.
6. Cheng, Chung-Ying 1966. Peirce's Probabilistic Theory of Inductive Validity. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 86-112.
7. Drechsler, Wolfgang 1998. The philosophy of Hans-Georg Gadamer. *Sign Systems Studies* 26: 425-436.
8. Chebanov, Sergey V. 1998. Totality of semiosphere. *Sign Systems Studies* 26: 417-424.
9. Lowe, Ivan 1969. An Algebraic Theory of English Pronominal Reference (Part I). *Semiotica* 1(4): 397-421.
10. Smith, W. John 1969. Displays and Messages in Intraspecific Communication. *Semiotica* 1(4): 357-369.

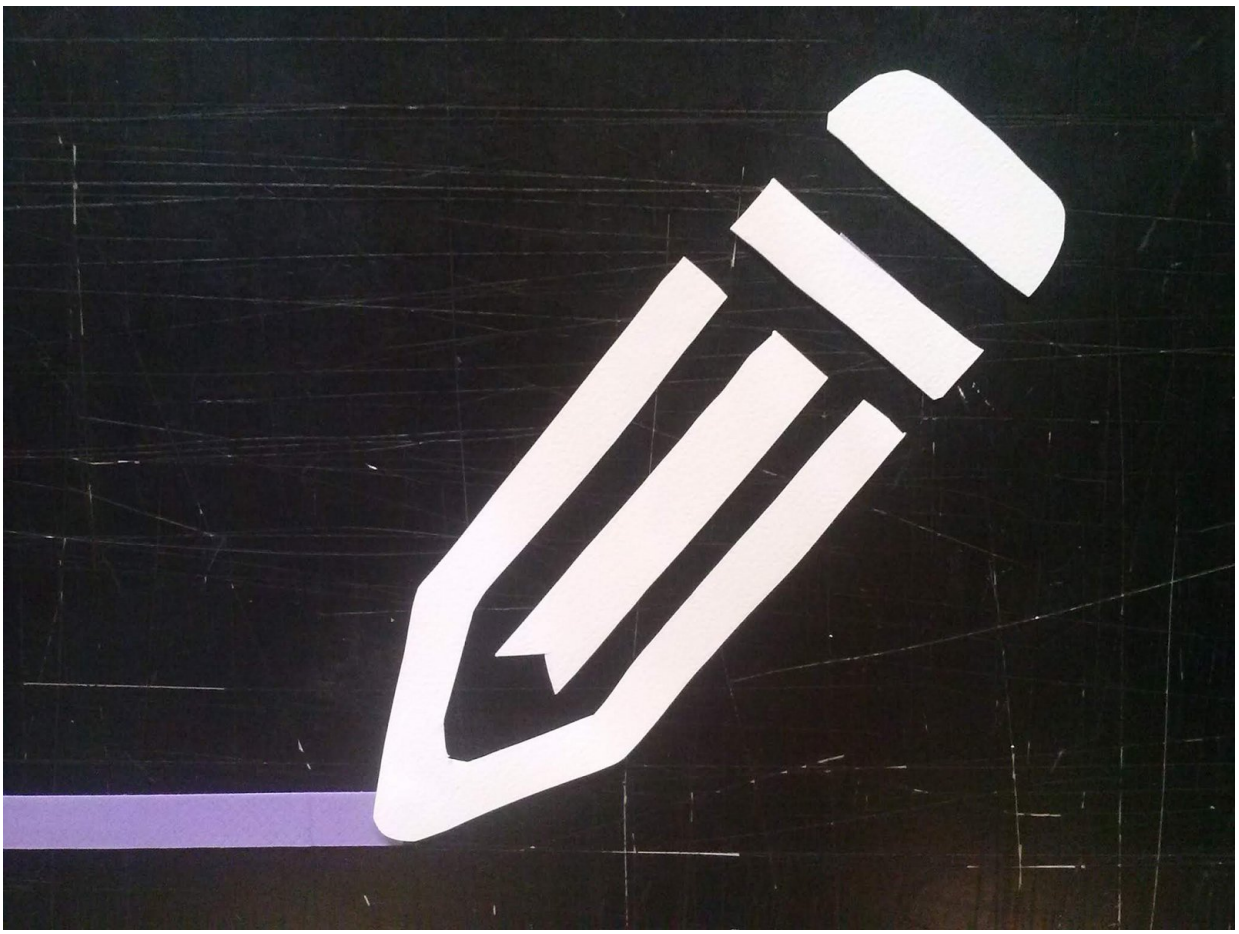

1. Ross, Haj 2008. Structural Prosody. *Cognitive Semiotics* 2: 65-82.
2. Collins, Christopher 2008. Palaeopoetics: Prefatory notes toward a cognitive history of poetry. *Cognitive Semiotics* 2: 41-64.
3. Neuman, Yair and Ophir Nave 2008. On the Semio-Mathematical Nature of Codes. *Biosemiotics* 1(1): 99-111.
4. Cowley, Stephen J. 2008. Meaning in Nature: Organic Manufacture? *Biosemiotics* 1(1): 85-98.
5. Fisch, Max and Atwell Turquette 1966. Peirce's Triadic Logic. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 71-85.
6. Melvil, Yuri K. 1966. The Conflict of Science and Religion in Charles Peirce's Philosophy. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(1): 33-50.
7. Randviir, Anti 1998. Sign as an object of social semiotics: evolution of cartographic semiosis. *Sign Systems Studies* 26: 392-416.
8. Bernard, Jeff 1998. Conceptions of life and man - basics of "social communications" (as exemplified by the "Charter on the (re-)presentation of disabled people in the midea"). *Sign Systems Studies* 26: 372-391.
9. Masing, Uku 1969. Review of *The New Comparative Mythology: An Anthropological Assessment of the Theories of Georges Dumézil* by C. Scott Littleton. *Semiotica* 1(3): 339-355.
10. Werner, Oswald 1969. The Basic Assumptions of Ethnoscience. *Semiotica* 1(3): 329-338.

A Scale of Significance (04)

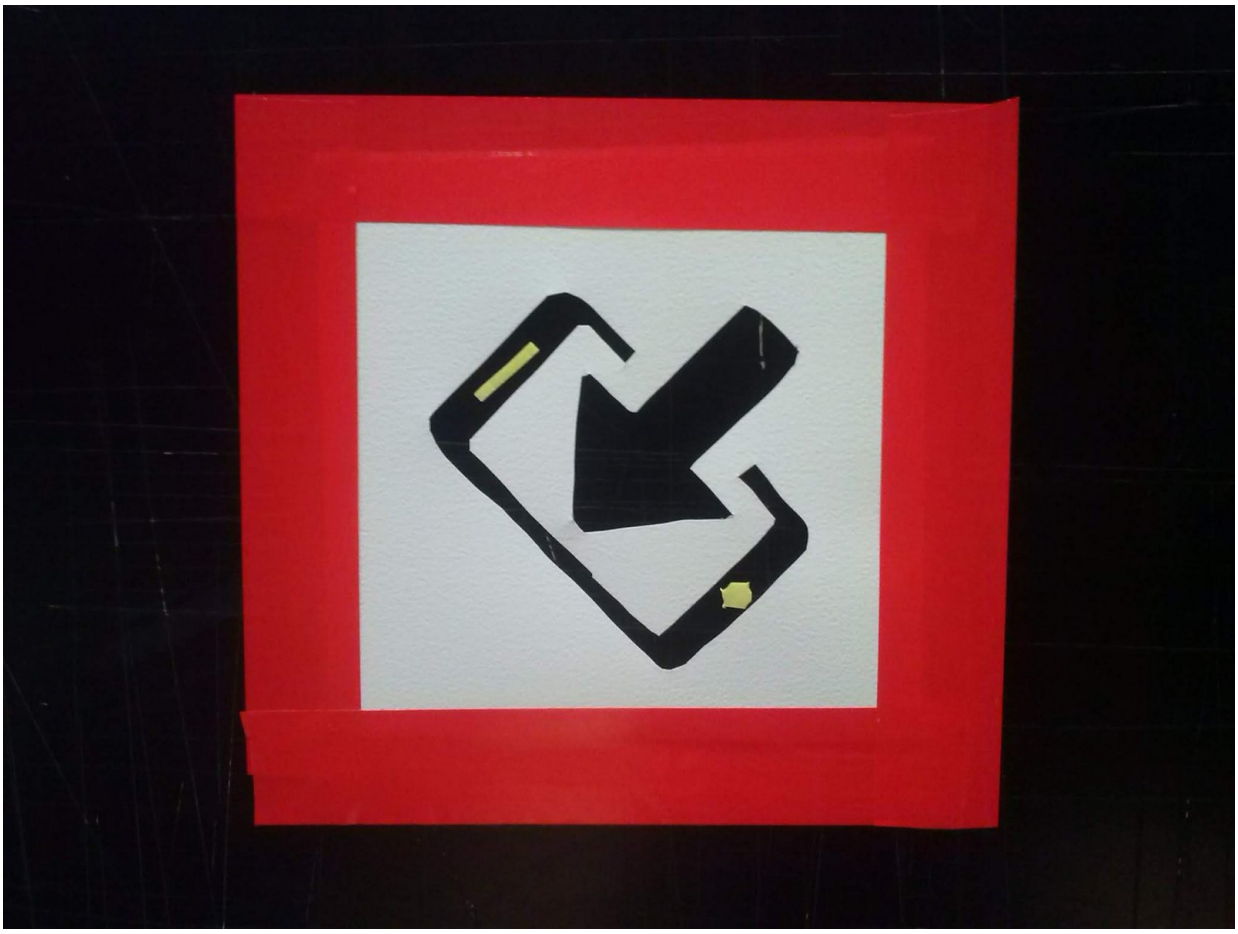

1. Brandt, Line 2008. Literary Studies in the Age of Cognitive Science. *Cognitive Semiotics* 2: 6-40.
2. Deacon, Terrence W. 2007. Shannon – Boltzmann – Darwin: Redefining information (Part I). *Cognitive Semiotics* 1: 123-148.
3. Katz, Gregory 2008. The Hypothesis of a Genetic Protolanguage: an Epistemological Investigation. *Biosemiotics* 1(1): 57-73.
4. Kull, Kalevi; Claus Emmeche and Donald Favareau 2008. Biosemiotic Questions. *Biosemiotics* 1(1): 41-55.
5. Potter, Vincent G. 1966. Peirce's Analysis of Normative Science. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(1): 5-32.
6. Kernan, W. F. 1965. The Peirce Manuscripts and Josiah Royce - A Memoir Harvard 1915-1916. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 90-95.
7. Kull, Kalevi 1998. Semiotic ecology: different natures in the semiosphere. *Sign Systems Studies* 26: 344-371.
8. Nöth, Winfried 1998. Ecosemiotics. *Sign Systems Studies* 26: 332-343.
9. Worth, Sol 1969. The Developement of a Semiotic of Film. *Semiotica* 1(3): 282-321.

10. Schapiro, Meyer 1969. On Some Problems in the Semiotics of Visual Art: Field and Vehicle in Image-Signs. *Semiotica* 1(3): 223-242.

A Paraphrase Set (03)

1. Østergaard, Svend 2007. The Dynamics of Interaction and Consciousness. *Cognitive Semiotics* 1: 111-122.

2. Waller, Sara 2007. Dolphin Signature Rhythms and the Non-Cacophonous Coyote: Rhythm, cognition and the animal umwelt. *Cognitive Semiotics* 1: 102-110.

3. Favareau, Donald 2008. The Biosemiotic Turn. *Biosemiotics* 1: 5-23.

4. Farina, Almo 2008. The Landscape as a Semiotic Interface between Organisms and Resources. *Biosemiotics* 1: 75-83.

5. Broyles, James E. 1965. Charles S. Peirce and the Concept of Indubitable Belief. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 77-89.

6. Martin, Richard M. 1965. On Peirce's Icons of Second Intention. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 71-76.

7. Johansen, Jørgen Dines 1998. A semiotic mapping of the study of literature. *Sign Systems Studies* 26: 274-298.

8. Tarasti, Eero 1998. On post-colonial semiotics. *Sign Systems Studies* 26: 115-135.

9. Lieb, Hans-Heinrich 1969. On Explicating "Language" for Linguistics. *Semiotica* 1(2): 167-184.

10. Hiż, Henry 1969. Referentials. *Semiotica* 1(2): 136-166.

A Compulsive Influence (02)

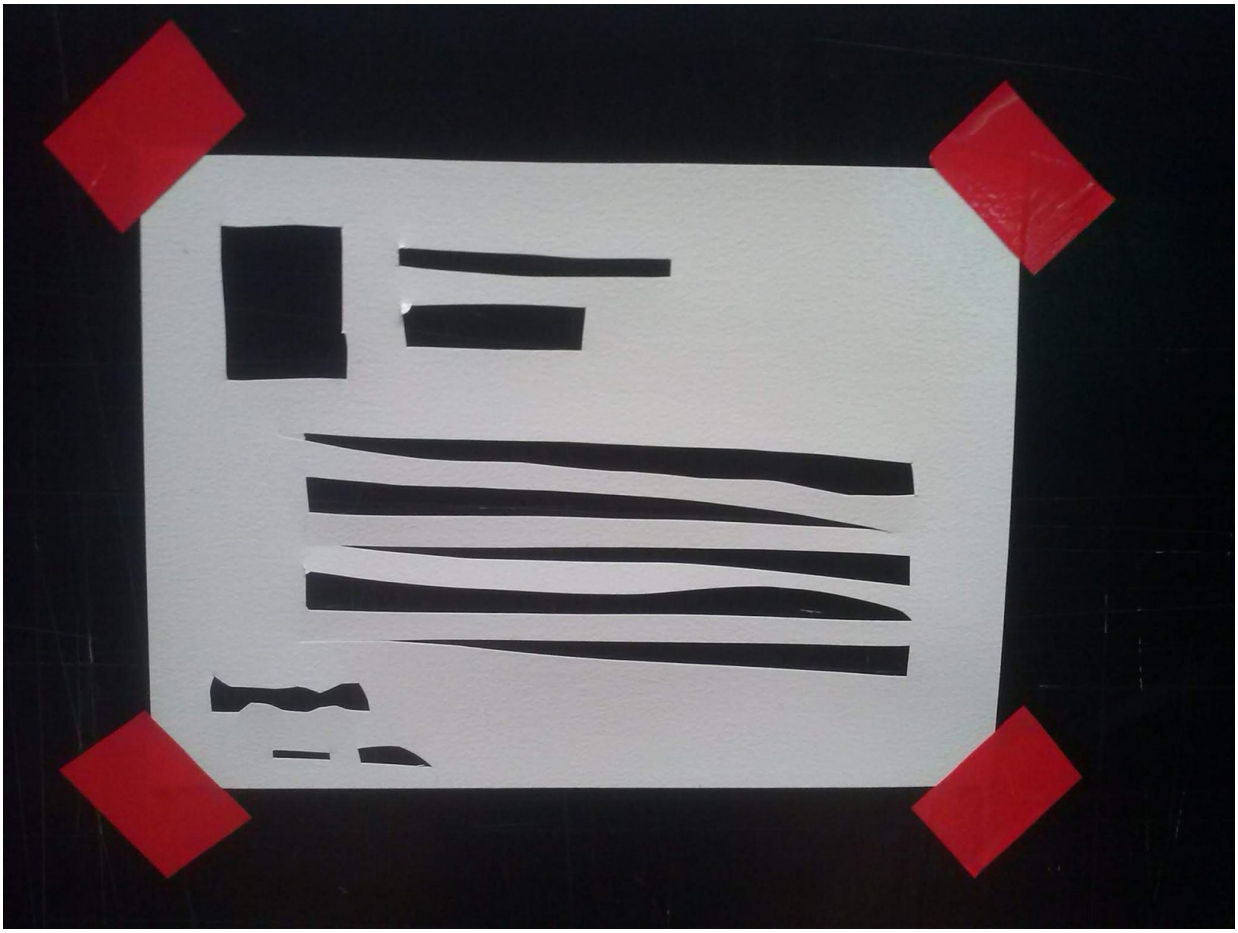

1. Adamson, Tim 2007. Cognition and Conflation: Addressing a paradox in cognitive linguistics. *Cognitive Semiotics* 1: 87-101.

2. Violi, Patrizia 2007. Semiosis without Consciousness? An ontogenetic perspective. *Cognitive Semiotics* 1: 65-86.

3. Bruni, Luis Emilio 2008. Hierarchical Categorical Perception in Sensing and Cognitive Processes. *Biosemiotics* 1(1): 113-130.

4. Matsuno, Koichiro 2008. Molecular Semiotics toward the Emergence of Life. *Biosemiotics* 1(1): 131-144.

5. Goudge, Thomas A. 1965. Peirce's Index. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 52-70.

6. Savan, David 1965. Decision and Knowledge in Peirce. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 35-51.

7. Sonesson, Göran 1998. The concept of text in cultural semiotics. *Sign Systems Studies* 26: 83-114.
8. Danesi, Marcel 1998. The "dimensionality principle" and semiotic analysis. *Sign Systems Studies* 26: 42-60.
9. Scholte, Bob 1969. Lévi-Strauss' Penelopean Effort: The Analysis of Myths. *Semiotica* 1(1): 99-124.
10. Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 1969. The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage, and Coding. *Semiotica* 1(1): 49-98.

A Childish Delight (01)

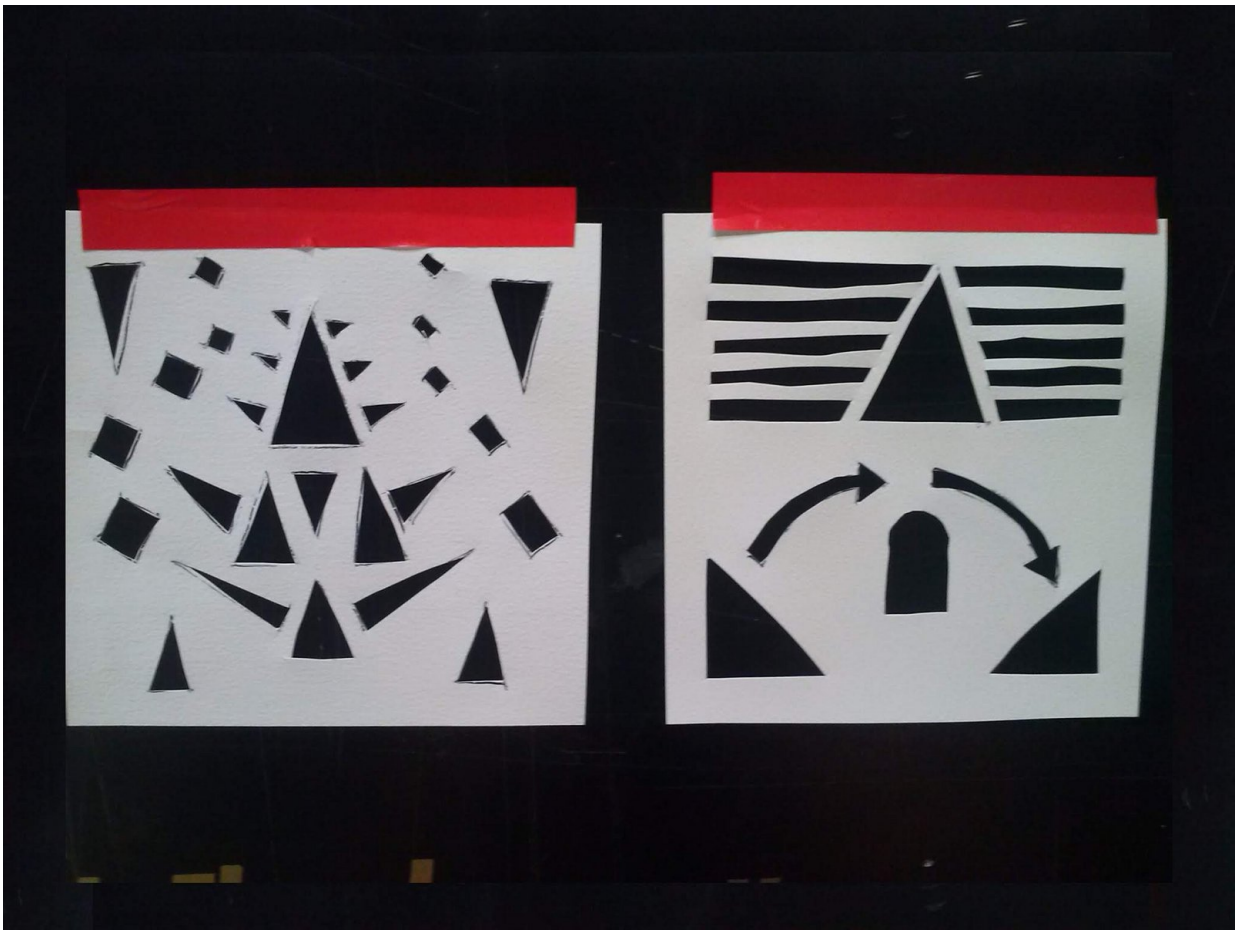

1. Brandt, Per Aage 2007. On Consciousness and Semiosis. *Cognitive Semiotics* 1: 46-64.
2. Oakley, Todd 2007. Attention and Semiotics. *Cognitive Semiotics* 1: 25-45.
3. Petrilli, Susan and Augusto Ponzio 2008. A Tribute to Thomas A. Sebeok. *Biosemiotics* 1(1): 25-39.
4. Barbieri, Marcello 2008. What is Biosemiotics? *Biosemiotics* 1(1): 1-3.
5. Murphey, Murray 1965. On Peirce's Metaphysics. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(1): 12-25.
6. Lenzen, Victor F. 1965. Reminiscences of a Mission to Milford, Pennsylvania. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(1): 3-11.

7. Sebeok, Thomas A. 1998. The Estonian connection. *Sign Systems Studies* 26: 20-41.
8. Torop, Peeter 1998. Semiotics in Tartu. *Sign Systems Studies* 26: 9-19.
9. Pelc, Jerzy 1969. Meaning as an Instrument. *Semiotica* 1(1): 26-48.
10. Mead, Margaret 1969. From Intuition to Analysis in Communication Research. *Semiotica* 1(1): 13-25.

9.6.2 A Childish Delight (2018-08-26 15:26)

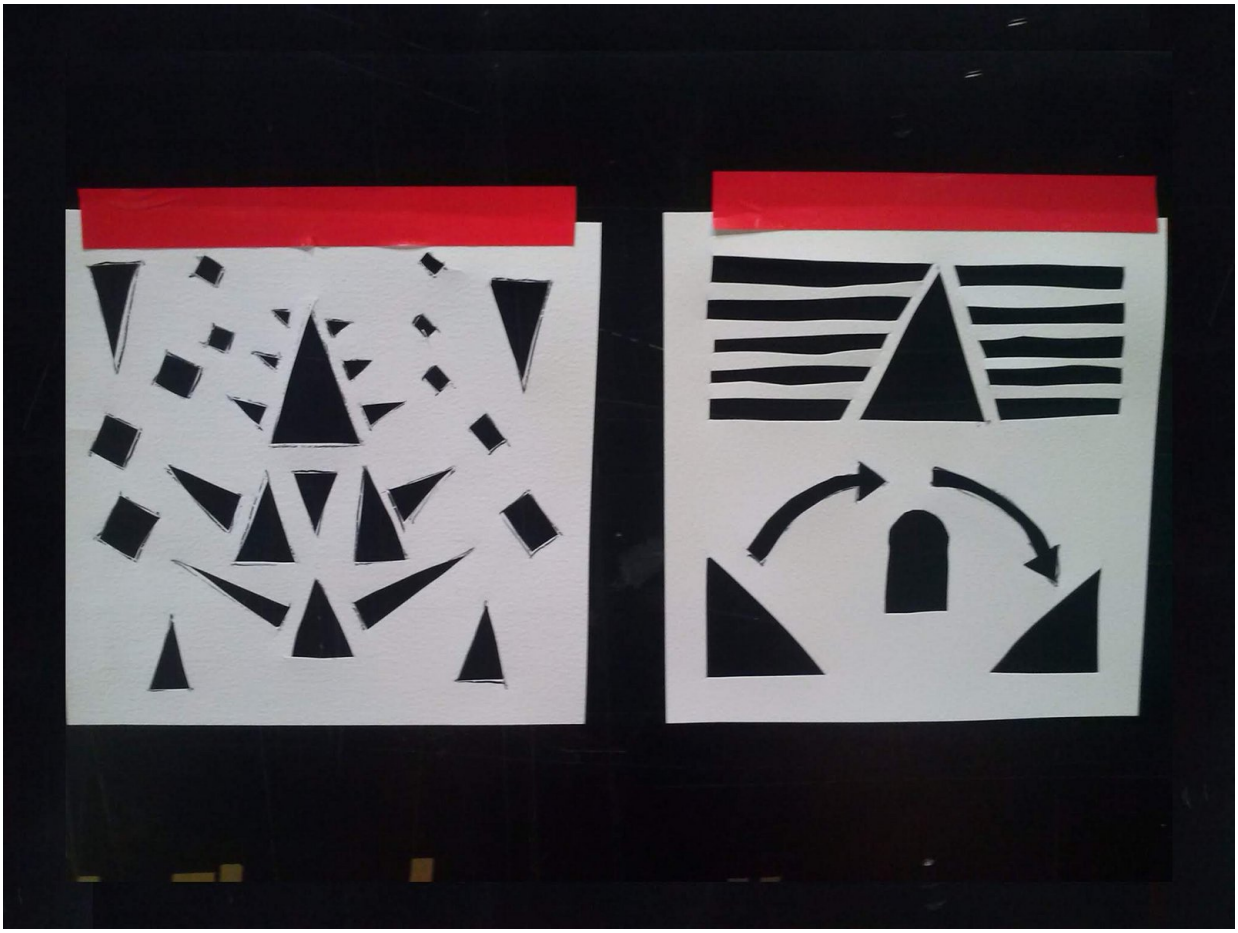

- Mead, Margaret 1969. From Intuition to Analysis in Communication Research. *Semiotica* 1(1): 13-25.
- Pelc, Jerzy 1969. Meaning as an Instrument. *Semiotica* 1(1): 26-48.
- Torop, Peeter 1998. Semiotics in Tartu. *Sign Systems Studies* 26: 9-19.
- Sebeok, Thomas A. 1998. The Estonian connection. *Sign Systems Studies* 26: 20-41.
- Lenzen, Victor F. 1965. Reminiscences of a Mission to Milford, Pennsylvania. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(1): 3-11.
- Murphey, Murray 1965. On Peirce's Metaphysics. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(1): 12-25.
- Barbieri, Marcello 2008. What is Biosemiotics? *Biosemiotics* 1(1): 1-3.

- Petrilli, Susan and Augusto Ponzio 2008. A Tribute to Thomas A. Sebeok. *Biosemiotics* 1(1): 25-39.
- Oakley, Todd 2007. Attention and Semiotics. *Cognitive Semiotics* 1: 25-45.
- Brandt, Per Aage 2007. On Consciousness and Semiosis. *Cognitive Semiotics* 1: 46-64.

Mead, Margaret 1969. From Intuition to Analysis in Communication Research. *Semiotica* 1(1): 13-25. DOI: 10.1515/semi.1969.1.1.13

> The idea of pattern in culture grew out of a marriage between a rather gross trait analysis of cultures, which resulted in the idea of **a universal pattern found in all human cultures**, and a consideration of the way in which each culture expressed this universal pattern - as exemplified in Wissler's *Man in Culture* published in 1923, and from the analysis of style, particularly in art and folklore, of which Boas' analysis of Northwest Coast art was an outstanding example (Boas 1897). (Mead 1969: 13)

Man and Culture is available on archive.org

> Meanwhile it seems worthwhile to review why it is that there seem to be fewer of those who work with pattern recognition. Specialization is undoubtedly one answer. Students begin specializing as undergraduates and **few of them now have the kind of broad liberal arts training in literature, history and philosophy which was characteristic of pre-World War II education**. The separation between the arts and the sciences has been accentuated and fewer students of semiotics are aspirant poets or painters or musicians, playwrights or dancers (Holt 1967). (Mead 1969: 19)

Reminiscent of the lament of the philologist, that students these days are not taught classical language (Greek and Latin).

> But the post war generation has been reared in a world cracked open by the bomb, by world wide communication, by simultaneous translation and simultaneous TV. Where we slowly expanded our knowledge of the world around us, through carefully selected books which had stood the test of time, and which were read by all of us and so serves as a [|] medium of communication, they have been exposed, almost from their cradles, to a barrage of images from every part of the world, of **a world which most of the adults with whom they come in contact find frustrating and bewildering**. Where no pattern has been crystallized by literature and artistic selectivity, and ideological interpretation of history, and where there are no adult guides through the confusing maze, with rare exceptions, the young anthropologist, linguist, semioticist, today does not yet have in his or her own person the kind of sense of pattern which the previous pattern-seeking generations had. (Mead 1969: 19-20)

Something similar could be written about our new generation of researchers who are native to the world wide web and partake of a privatized online culture incomprehensible to previous generations. For me, this has to do with the inability to grasp the total cultural pattern, as pointed out in "The Consequences of Literacy".

Pelc, Jerzy 1969. Meaning as an Instrument. *Semiotica* 1(1): 26-48. DOI: 10.1515/semi.1969.1.1.26

> Such semiotic concepts as the functional approach to language analysis and **the approach to speech as an instrument of action**, concepts which seem to be most modern, are to be found in all those works. This is true, but in all the authors quoted above it is *language* which occurs as an instrument, whereas I, as the title of this paper indicates, want to analyse **the instrumental nature of *meaning***. (Pelc 1969: 27

Thus, not how to do things with words, but how to do things with meaning.

> This classification of the theories of meaning coincides in part with the non-disjunct classification in which **distinction is made between the *referential* concepts of meaning on the one hand, and the *contextual* or *operational*, concepts of meaning on the other**. The former partly correspond to the theories of the meaning of names, and the latter to those of the meaning of sentences. In the former, the meaning of an expression is seen to be either in an extralinguistic referent of that expression, that is in the *Designatum*, *denotatum*, *descriptum*, *nominatum*, or *denominatum*, or in the relation between the expression and its referent. In the latter, meaning is identified with the use or the usage of an expression, especially of a sentence analysed in its linguistic and situational context; in this connection language is treated as an instrument, and speech, as a kind of operation performed by means of linguistic instruments, that is as a language game. (Pelc 1969: 31)

Perhaps the theories of meaning held by Malinowski and Jakobson are so incompatible because the latter's is referential and the former's is contextual/operational.

> The *ideational* theories, most common in antiquity and in the Middle Ages, in modern times found their typical representative in John Locke, who wrote: "The use [...] of words is to be sensible marks of ideas; and the ideas they stand for are their proper and immediate signification." The origin of these ideas goes far back. Aristotle said that **words are natural signs (*semeia*) of mental modifications** and can refer not only to things (a 'something'), but also to 'qualifications', 'substance of a qualification', and 'quality' or *modus*. (Pelc 1969: 32)

Alas, E. R. Clay discusses "mental modifications" after Aristotle, or, at the very least, after the Aristotelian Society.

> Wittgenstein's recommendations in his *Philosophical Investigations* were: "Don't look for the meaning, look for the use." "**Look at the sentence as an instrument, and at its sense as its employment**." What he was concerned with was the use of words, [|] or rather sentences, not only for the purpose of information, but for **the purpose of action through language**, such action being conceived in its broadest sense. (Pelc 1969: 34-35)

Very close to Malinowski's pragmatic theory of meaning. A sign of the times, perhaps.

> At any rate the operational theories made a step forward by linking the problem of the meaning of expressions with **the conditions imposed by the context**. This has been hailed by the linguists, who used to accuse logicians and philosophers of too isolationist tendencies in the analysis of language. Moreover, the field of analysis has been broadened by the inclusion of **the wide range of *emotive meanings***, which has proved particularly fruitful in the field of ethics, aesthetics, literary theory, and art theory. These problems brought to the field of the theory of meaning, still more than previously, the issues of pragmatics, the third section of semiotics (after semantics and syntax). (Pelc 1969: 36

These two aspects are indeed at the core of Malinowski's pragmatic approach to speech and language, though he tends to treat emotive meanings very superficially, and I'm not even sure if his attention to context is all that satisfactory, as it consists of the context of the situation, rather than, the linguistic and ideational context meant by Jakobson.

Torop, Peeter 1998. Semiotics in Tartu. *Sign Systems Studies* 26: 9-19.

> We should remember that the Tartu-Moscow School was like **an invisible college** without any fixed institutional relations. The name of the school does not express all its essential characteristics. Historically we

> [|] should speak about the Moscow-Tartu School, as the birth of the school can be rightfully connected with the 1962 conference in Moscow and the 1964 conference in Tartu. In the academic sense it would be even more correct to use the name Tartu-Moscow-Leningrad School. For example, in B. Uspenski's opinion, the success of the school relied on combining **the linguistic tradition of Moscow and the literary tradition of Leningrad (St Petersburg)** (Uspenski 1987: 20-21). For Lotman, at whose birth the city was called Petrograd and during his studies Leningrad, the latter tradition associated, besides formalists, also with V. Propp, V. Zhirmunski, G. Gukovski, O. Freidenberg, and to some extent with M. Bakhtin (Lotman 1991: 91). As the names of several predecessors of the school were in disgrace, the members of the school considered it essential to determine their task as **tying up the broken threads in the history of scholarship in Russia**. Later, D. Segal called this principle semiotic historicism (Segal 1993: 32). (Torop 1998: 9-10)

The "invisible college" is mentioned in Waldstein's *The Soviet Empire of Signs* (2008). As to the literary tradition, some of Lotman's theachers were even translated into Estonian during the Soviet Era. Primarily on the subject of aesthetic philosophy, though.

> The curriculum of the Department of Semiotics is entitled *Semiotics and Theory of Culture*. This shows that our interests are concentrated on the borderlines between semiotics and culture. As the cultural semiotics of the Tartu-Moscow School can be defined as "the study of **the functional correlation of different sign systems**" (Theses 1973: 1), we decided to unify the title of the publication in all the languages. The title *Sign System Studies* [sic] should be the best to express our wish to participate in the development of theoretical thought sa well as to deal with concrete empirical analyses. ***Ad hoc* theories and theorising on the basis of material have always been the tradition of this series**. The structure of the present collection should reflect the same attitude. (Torop 1998: 12)

I've never thought of this, but the plurality of sign *systems* does hint towards this aim.

> The existence of the Department of Semiotics has also depended on another dialogue - on the dialogue with Maecenases. A great part of our books and technological equipment has been received thanks to help of **G. Soros** and the understanding attitude of the Open Estonia Foundation. (Torop 1998: 13)

What. George Soros: financier, philanthropist – and hate figure for the far right. What a nugget this is. Gets your noggin joggin.

Sebeok, Thomas A. 1998. The Estonian connection. *Sign Systems Studies* 26: 20-41.

> The International Association for Semiotic Studies was founded in Paris on Januari 21, 1969. **Lotman, *in absentia*, was elected one of its four Vice-Presidents**. I was elected Editor-in-Chief of the newly created journal, whereupon I promptly moved to carry Lotman over to our new international Editorial Committee (Sebeok 1974: 230-231). On this he served until his death, that is, through no less than ninety-eight volumes. **He himself published six articles in *Semiotica*** (one in collaboration with A. M. Piatigorsky, another with B. A. Uspensky). (Sebeok 1998: 23)

Clarifying the role Lotman had in *Semiotica*'s editorial committee (this has always baffled me, since locals don't discuss it). I've read some of his own contributions, but in due time will read them all.

> Throughout my teaching career, I attempted to persuade my students, my colleagues, anyone who would listen, that it is important for us all to comprehend what the eminent University of Chicago psychologist Csikszentmihalyi has recently delineated under rubrics he identifies - and discusses at great length, with

> many examples - as *domains* and *fields*. **Creativity**, he defined (1997: 6), "**results from the interaction of a system composed of three elements**: a culture that contains symbolic rules, a person who brings novelty into the symbolic domain, and a field of experts who recognize and validate innovation." (Sebeok 1998: 24)

This model makes a lot of sense in the Jakobson-Lotmanian model of culture with its center and periphery, and the shifting prestige yielded to various genres and styles.

> I was quizzed at length about conditions, particularly job opportunities, in several major Western capitals and in the U.S. One of those present declared his interest in coming to Indiana University. It later became possible for me to arrange that he come to Bloomington for an interview, and even, on receiving favorable mention on the part of Roman Jakobson (who was coincidentally also here at the time), to offer him a permanent faculty appointment in semiotic studies. To Jakobson's fury and my own disappointment, **this giften young man declined our offer for the flimsiest of reasons**. Reputedly living in Paris, he has since vanished from the academic scene. (Sebeok 1998: 29)

A valuable addition to an inchoate short story about a time-travelling semiotician who haggles Jakobson in Norway, attends the 1962 Moscow conference, and - now - turns down Sebeok and Jakobson for Paris.

> The title having caught my attention, I obtained a copy from the library, found that it was a 1926 translation of a German book published in 1920, and that it was beyond doubt over my head. Not until some thirty years later did I come to realize that this judgment was premature as well as very wide of the mark. The English translation had in fact been carried out "wretchedly [...] under Ogden's eccentric auspices" (Sebeok 1991b: 104). In the mid 1960s, when at last I read the authentic German version, **I came to believe that Ogden**, the very animator of Anglo semiotics in the 20th century, **had either known little or no German** or, with all his polymathic gifts, had faild to understand what *Theoretische Biologie* was really about: not biology, not psychology, not physiology, but semiotics. (Sebeok 1998: 32)

Odd, since Ogden is known for translating Hans Vaihinger's *The Philosophy of 'As If'* from German.

Lenzen, Victor F. 1965. Reminiscences of a Mission to Milford, Pennsylvania. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(1): 3-11.

> Dr. Costello began his lectures with a discussion of language, and the first heading in my notes is "Janet's Theory of Language." The second is "Peirce's Theory of Signs." Costello stated **Peirce's definition of a sign as anything which determines something else (its interpretant) to refer to an object to which itself refers (its object) in the same way, the interpretant becoming in turn a sign**, and so on ad infinitum. Then followed Peirce's threefold classification of signs. Subsequently, in a review of theories of induction, Costello set forth Peirce's theory that induction is probably inference based upon the selection of fair samples from a collection. (Lenzen 1965: 3)

Pretty convoluted right off the bat. A sign determines an interpretant, which is becoming another sign, to refer to the same thing as the first sign. Here I can see how Jakobson might have conflated semiosis with translation, as the essence seems to be one sign bestowing its meaning unto another.

> Professor Royce explained that Russell's theory, in which mind and object were related by a dyadic relation, was a dyadic theory of knowledge, whereas Peirce's theory, which involved the concept of interpretation, was a triadic theory. Royce agreed with Peirce that **the process of cognition is a social one**. (Lenzen 1965: 4)

Profound, if unsubstantiated. On the whole, the implication is that the dyadic version of "the mind's embrace on an object" is intuitive, that is, unmediated, whereas Peirce sees it as a mediated affair.

> Mrs. Peirce was a slight woman of brunette complexion with a thin face and high cheek bones. She received me cordially, and we went into the room at the entrance. I have read that Peirce had a study above the ground floor in which he worked. Mrs. Peirce had prepared for my task by bringing all the manuscripts and books to be packed and shipped into this one room. There were several tables stacked with manuscripts. There were also stacks of books: philosophical, scientific, and editions of Latin authors. One thing that especially struck me was **the great number of elementary books on arithmetic**. I could not understand what Peirce could want with such elementary texts. From the researches of Professor Carolyn Eisele, however, I now realize that **he was engaged in writing elementary texts in mathematics**. (Lenzen 1965: 6)

Completely understandable, at least from what I've seen in his *Collected Papers*.

> Mrs. Peirce was angry at **Henry, son of William James**, who sought to help the Peirces, because he suggested that the Peirce books be sold at auction. She viewed this proposal as cruel, barbarous, a dagger in the heart. (Lenzen 1965: 6)

Is this the same son of William James who messed up E. R. Kelley's name and made it into Clay? Sounds like a dunce.

Murphey, Murray 1965. On Peirce's Metaphysics. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(1): 12-25.

> **So much of Peirce's writing is so bizarre** that the reader tends to cling to dear life to those few doctrines which, like pragmatism, have an aura of reasonableness [||] about them. Viewed from the standpoint of modern philosophy, what Peirce has to say about the categories is not reasonable. This is partly due to the fact that Peirce believed in a type of philosophy which is no longer fashionable. It is also partly due to the fact that Peirce changed his mind about the categories from time to time. And it is furthermore partly due to Peirce's **deliberate obscurantism**. Peirce took **a childish delight in formulating his ideas in an arcane fashion** which often converts a perfectly reasonable doctrine into something which seems utterly outrageous. (Murphey 1965: 12-13)

Maybe I have read too little of Peirce himself (will correct this soon with the previous author's reading list).

> Peirce's position in these early papers is therefore **an odd sort of conceptualism**. Peirce himself calls it phenomenalism (8.15), but it is a phenomenalism without a non-conceptual given. Even such seeming givens as color qualities Peirce holds to be concepts. Peirce does admit of course that some concepts are less abstract than others and "nearer to sense" - indeed, he holds that no matter what concept we choose another concept can be found which is less abstract (5.263) - but we can never find any thought which is directly given. So whether Peirce calls himself a phenomenalist or an idealist, it remains true that his system is correctly called conceptualism. And this fact is of fundamental importance with respect to the categories, because what guarantees the universality and necessity of the categories is the fact that **all concepts are signs**, and that the categories are involved in signhood itself. Every sign must stand for some object to some interpretant in some respect or upon some ground. And since **all we know is signs**, the categories are involved in all knowledge. There is no problem of the application of the categories to the non-conceptual given of experience, because there is no non-conceptual given in experience. (Murphey 1965: 14)

If I'm not mistaken, this is treading on pan-semiotism, or the idea that everything is made of signs. Bricks? (Ducasse 1939)

> Hume also divides impressions and ideas into simple and complex, the simple being individual qualities and the complex being combinations of simple qualities. What distinguishes a simple impression from a simple idea is only the "force and violence" with which they strike us - that is, their Secondness. Apart from their Secondness, they cannot be distinguished from ideas, so that, as Peirce remarks, "the actual world cannot be distinguished from a world of imagination by any description" (3.363). So on Hume's account perception gives us two sorts of elements: phenomenal qualities and **insistency**. (Murphey 1965: 16)

Insistency is a word I need, it is the quality of that poetic "phatic man". In the next paragraph, insistency is usefully defined as "an experienced compulsion".

> That we do directly experience continuity Peirce seeks to show with respect to time. For **time is a continuum**, and we are immediately conscious not only during an interval but of the interval, so that we do directly perceive time as continuum (6.107-112, 8.123n20). Thus Thirdness too is experienced, and so all the categories have material aspects. (Murphey 1965: 17)

Of course he treated time-consciousness. Why wouldn't he? Recording these for a possible comparison with E. R. Clay and his "specious present".

> What thychism asserts is that in the beginning anything was possible. The doctrine of haecceity asserts that the actualization of the possible is arbitrary. So we can explain neither chance nor existence, nor really can we explain regularity, except by regularity - that is, except by postulating the rule of induction as a law of habit formation, which is itself explicable only as a chance result (1.409). (Murphey 1965: 23)

Recording this because it's beautiful. I've known what these words mean for half a decade but only now learned how to pronounce tychism and haecceity.

> The conclusion of Peirce's ontology is that what there is is feeling, will, and habit, and that habit is generated from feeling through the will. **Habit is thus an organization of action and feeling and so conforms to the definition of a personality**. For, as such phenomena as multiple personality had already shown, personality is an organization of behavioral responses, and therefore diverse personalities can exist in the same biological individual. Peirce generalized this [|] result into the principle that every organization of feeling and will is a personality, so that for him **the culture is a superorganic person**, and the coincidence of personality and biological individual is the exception rather than the rule. We ourselves thus become personal subsystems within greater personal systems, all of which are embraced within an over-all personal system which is the universe itself. (Murphey 1965: 23-24)

Again, profound. This is perhaps the most convincing argument towards something like collective consciousness, though not in the Durkheimian sense but closer to Lotman's semiotics where the collective habit is culture.

Barbieri, Marcello 2008. What is Biosemiotics? *Biosemiotics* 1(1): 1-3. DOI: 10.1007/s12304-008-9009-1

> The idea that animals have feelings, psychologies and even minds has been entertained in various ways throughout the centuries, but for a long time is has been taken almost for granted that **only man is a semiotic animal, i.e. that only man makes use of signs**. (Barbieri 2008: 1)

Some still don't believe. I've had discussions on reddit about this, and the goalpost ultimately got shifted to *animals don't have metacognition*. Humans still want to feel special and in some metaphysical sense *non-animal*.

> Today, there are at least two basic principles, or postulates, that are accepted by most biosemioticians and that represents a sort of 'minimal unity' in biosemiatics.

1. The first postulate is the idea that semiosis is unique to life, i.e. that it does not exist in inanimate matter. This sharply differentiates biosemiotics from ***pansemiotics*, the doctrine that accepts the existence of semiosis even in the physical world**. And it also differentiates it from *physicalism*, the doctrine that denies the existence of semiosis both in the physical world *and* in the organic world.
2. The second postulate is the idea that semiosis and meaning are *natural* entities. This sharply divides biosemiotics from the doctrine of 'intelligent design', and from all other doctrines that maintain that the origin of life on Earth was necessarily the product of a supernatural agency.

> Today, the main challenge of biosemiotics is the attempt to naturalize not only *biological information* but also *biological meaning*, in the belief that *codes* are fundamental components of the living world. (Barbieri 2008: 2)

In this sense, though, as the above paper on Peirce's metaphysics shows, Peirce *might* have been a pansemiotist - but this comes across from a rather convoluted discussion of various supraindividual systems, and I may have misunderstood Murphey.

Petrilli, Susan and Augusto Ponzio 2008. A Tribute to Thomas A. Sebeok. *Biosemiotics* 1(1): 25-39. DOI: 10.1007/s12304-008-9007-3

> Sebeok dubs **the semiological tradition** in the study of signs **the 'minor tradition'**. Instead, **the tradition as represented by** John Locke and **Charles S. Peirce** as well as by the ancient physicians, Hippocrates and Galen and their early studies on signs and symptoms, de dubs **the 'major tradition,'** and this is the tradition he promotes. IN line with the 'major tradition' in semiotics, Sebeok's global approach to sign life presupposes his critique of anthropocentric and glottocentric semiotic theory and practice. (Petrilli & Ponzio 2008: 26)

I'm on board with this. Why reduce signs to language and similar social conventions?

> **Sebeok's distinction** between 'language' and 'speech' according to which 'language' is primarily modelling - capable of constructing multiple worlds and is therefore the condition for the evolution of humanity - and 'speech,' the capacity for [|] verbal communication, **has nothing in common with the distinction postulated between 'language' and 'speech' at the foundation of linguistics for over a century**. In fact, 'language' as traditionally understood by this discipline means 'verbal linguistic system' and corresponds to what Saussure calls langue, and 'speech' signifies the act of the word, discourse, what Saussure calls parole. Instead, in Sebeok's terminology 'language' designates **the mute species-specific modelling capacity** which hominids have been endowed with since their appearance on the planet, the capacity to invent different worlds through to the current worlds invented by homo sapiens sapiens. Instead, speech refers to articulate, verbal language. Human beings for a very long time communicated in different ways before they knew how to communicate verbally. (Petrilli & Ponzio 2008: 28-29)

The century-old distinction is the one most forcefully insisted upon by Alan Gardiner. With Sebeok's distinction I have no problems, if only that "endow" has the unwelcome connotation of human capabilities being "the product of a supernatural agency" (Barbieri, above).

> From the point of view of the interpretant and, therefore, of sign-interpreting activity or the process of inferring from signs, semiosis may be described in terms of interpretation. **Peirce specifies that all 'signs require at least two Quasi-minds; a Quasi-utterer and a Quasi-interpreter'** (CP 4.551). The interpreter, mind or quasi-mind, 'is also a sign' (Sebeok 1994b: 14), exactly a response, in other words, an interpretant: an interpreter is a responsive 'somebody'. (Petrilli & Ponzio 2008: 30)

Interesting stuff. Is this the same passage that Heiskala pointed out as Peirce's most explicit treatment of communication? The suggestion itself is very productive, though how to reconcile it with other aspects of interpretation, such as conferring the object to different signs, I do not yet know.

> 1. The ethical aspect. Under this aspect, the unifying function of semiotics concerns proposals and practical orientations for human life ni its wholeness (from the overall point of view of its biological and socio-cultural aspects). The focus is on what may be called the 'problem of happiness'.
>
> Concerning the third aspect of the unifying function of semiotics, particular attention is paid to recovering the connection with what is considered and experienced as separate. In today's world, **the logic of production and the rules that govern the market**, where anything may be exchanged and commodified, threaten **to render humanity ever more insensitive to nonfunctional and ambivalent signs**. These may range from vital signs forming the body to **the seemingly futile signs of phatic communication with others**. Reconsideration of these signs and their relative interrelations is absolutely necessary in the present age for improvement of the quality of life. (Petrilli & Ponzio 2008: 33)

A reminder that Petrilli is a marxist. Is it capitalism that makes us insensitive to phatic communion? I would argue, on this specific point, that phaticity was constructed as a futile and nonfunctional ordeal by Malinowski himself.

> For Sebeok no aspect of sign life must be excluded from semiotic musings, just as **no limits are acceptable in semiotics itself**, whether contingent or deriving from epistemological conviction. Contrary to first impressions, however, Sebeok's work does not claim the status of scientific or philosophical omniscience, or the ability to solve all problems indiscriminately. (Petrilli & Ponzio 2008: 35)

Again, on board, for similar reasons as before. Though isn't the first unifying principle of Barbieri (above) a limit? This paper mentions cyborgs, but it doesn't get into it more than that.

Oakley, Todd 2007. Attention and Semiotics. *Cognitive Semiotics* 1: 25-45. DOI: 10.1515/cogsem.2007.1.fall2007.25

> The general logic of signs pursued in this study is that they present us with a mental resonance of the "remembered present" that helps us attend to the here-and-now as suggesting to us *what is the case*. Signs disclose to us ***hypostatic* scenarios**. They likewise give us the means of elaborating on presentations through imaginative variations that reference the three-and-then, allowing past and future variable aspects of this presentation, aspects that could change, and suggesting to us *what would happen if such-and-such were the case*. Signs disclose to us ***hypothetical* scenarios**. Signs also provide us with the means of enacting hypostatic and hypothetical scenarios *as-if* they were unfolding in the present moment - the experience of the interacting Holbein portraits being a juicy example. Signs disclose to us ***hypotyposic* (or fictive) scenarios**. Such is the general logic of signification pursued in this article. (Oakley 2007: 27)

More clearly in the abstract: "I argue that the attention and semiosis conspire to construct meaningful scenes and scenarios (also known as mental spaces), whether *hypostatic* (what is), *hypothetical* (what if), or *hypotyposic* (as if)."

> *The bio-anthropological perspective*. **Signs may be studied as adaptations**, behavioral routines that emerge from the interaction of an organism with its environment. Organisms build models of reality as a basic survival tactic. In the human context, representations are constitutive of all experience, especially communication. Biologists, neuroscientists, evolutionary anthropologists, and evolutionary psychologists can be placed within this tradition of inquiry (even those who would abjure the title, "semiotician"), as they define sign relatinos as comprising an organism's *umwelt*, or subject-world. The bio-anthropological perspective is most identified with the ethological theory of Jakob von Uexküll [||] (1956[1937]), and with the philosophical anthropology of **Ernst Cassirer (1944), for whom symbolic forms are to be understood as collective coping devices**. (Oakley 2007: 28-29)

Weston La Barre, with his amalgamation of biology and anthropology (and psychoanalysis), falls into this camp, as he views culture as a collective coping mechanism.

> Still, the radical postmodernists do offer a global insight (dare I say "truth") pertinent to any contemporary semiotic theory. **Much of the world is awash in signs. We westerners in particular dwell in iconically, indexically, and symbolically saturated landscapes**, so saturated that it would probably be incomprehensible to the likes of Aristotle, St. Augustine or Erasmus and vertiginous to the likes of Locke, Hobbes, or even Peirce and Saussure. The radical postmodernists point this out more forcefully than do partisans of the other perspectives. (Oakley 2007: 31)

Another way of putting this is that, unlike the ancients or even as recent scholars as Peirce, we live in an increasingly interconnected world in which any piece of information is near-immediately accessible, practically in a constant state of informational overload.

> The theory of signs inspired by Peirce and outlined here starts from the idea that signification operates along three dimensions: the *presentation* dimension of the *sign vehicle*, the *representation* dimension of the *sign object*; and the *interpretation* dimension of *sign affect*. Together these three dimensions of the sign comprise the semiotic substrate for building hypostatic, hypothetic, and hypotyposic scenarios. (Oakley 2007: 33)

Very triadic stuff. Not sure how well this would hold in light of the rest of Peirce's semiotic. How what is, what if, and as if relate to these categories remains obtuse.

> Frick's conceit, as I fancy calling it, can be understood as **a lamination of three semiotic layers**. The first later corresponds to the vehicle of paint in which emerges an iconic resemblance to its object, in this case the living person, Sir Thomas More in 1527. (Oakley 2007: 40)

Knowing now that one can laminate any number of layers of plastic, and that common food packages are indeed multilayered, I find this metaphor exceedingly evocative.

Brandt, Per Aage 2007. On Consciousness and Semiosis. *Cognitive Semiotics* 1: 46-64. DOI: 10.1515/cogsem.2007.1.fall2007.46

> The subjective attitude of **intending is** thus technically **a matter of *attending*** to such causal signs. The relation from Subject to Object opens a semiotic window in the wall of presence-space. The typical *action schema* of the relation Subject-Object (S-O1) would be one of accessing/'taking'/incorporating or otherwise 'holding'. (Brandt 2007: 49)

Writes Peirce (in Baldwin's dictionary): "*intentio* [is] in classical writers an act of attention".

> Perception has to be periodical, rhythmical. It cannot constantly process the same sensory flow but has to rhythmically scan and 'update' previously processed percepts, both in terms of surrounding space changes and Object-related states of affairs. Even if the rhythm is as fast as, or faster than, **a sequence of E. Pöppel's basic temporal 'windows' of fully conscious presence (Pöppel 1997), approximately 3 seconds long**, it has to connect percepts already processed and new percepts that 'update' the former, and in this sense, it has to constitute both a remembering and a "remembered present" (Edelman 1989). How would this view of perception as a process of immediate, spontaneous, [|] automatic revision of our 'memories of here-and-now', so to speak, translate into functions of consciousness as semiosis? (Brandt 2007: 50-51)

These 3 second "windows" I know from experiences of altered states of consciousness. A popular recreational drug that messes with short-term memory will make one experience these windows firsthand, constantly re-remembering the present moment.

> Seeing oneself through Others seeing oneself, and remembering this **alloscopic vision**, is essential to consciousness on higher levels. (Brandt 2007: 52)

The looking glass self?

> Calling for help is inviting for giving. Giving binds the giver and the receiver to each other, creating lasting representations of 'owing' in the receiver (cf. the phenomenon of 'gratitude'), and 'status' in the giver. *Not giving* is, correspondingly, being 'bad' or even 'evil'; the person who refuses to give, refuses to establish 'bonds'. **Politeness can be understood as behavior that signifies a disposition to be 'good' and accept the 'goodness' of Others**. In this communication, the self of the Subject thus acquires yet another aspect: an ethical dimension. (Brandt 2007: 53)

Phatic communion reinterpreted through Malinowskian or Maussian theory of gift.

> The use of language *presupposes* the ethical, loving, aesthetic, and either generous or malignant attitude to forms in conscious content. Language tells stories that serve the urge to imitate, stimulate, steal beauty or redirect love: **slander, gossip, is apparently a grounding function of language use in all cultures**; but these stories can also serve the 'law', the restoration of truth, the project of justice, the maintenance of respect, etc. - all against the (presupposed) malignant tendency. (Brandt 2007: 59)

This "apparently" is important. Mahaffy and, after him, Malinowski also presuppose that gossip is a human universal. It seems reasonable enough. If it speaks, it gossips.

5108

9.6.3 A Compulsive Influence (2018-08-26 15:29)

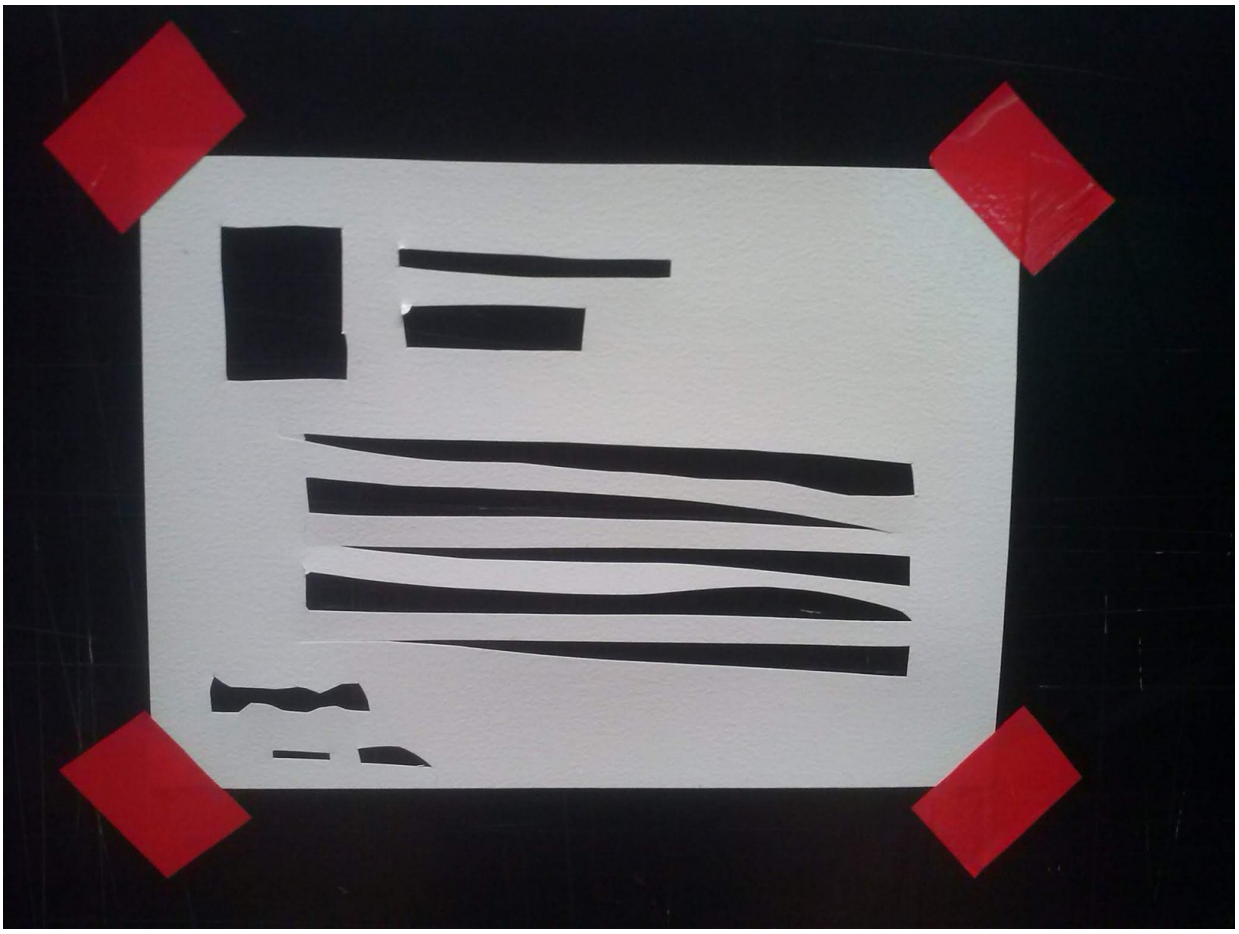

- Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 1969. The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage, and Coding. *Semiotica* 1(1): 49-98.
- Scholte, Bob 1969. Lévi-Strauss' Penelopean Effort: The Analysis of Myths. *Semiotica* 1(1): 99-124.
- Danesi, Marcel 1998. The "dimensionality principle" and semiotic analysis. *Sign Systems Studies* 26: 42-60.
- Sonesson, Göran 1998. The concept of text in cultural semiotics. *Sign Systems Studies* 26: 83-114.
- Savan, David 1965. Decision and Knowledge in Peirce. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 35-51.
- Goudge, Thomas A. 1965. Peirce's Index. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 52-70.
- Matsuno, Koichiro 2008. Molecular Semiotics toward the Emergence of Life. *Biosemiotics* 1(1): 131-144.
- Bruni, Luis Emilio 2008. Hierarchical Categorical Perception in Sensing and Cognitive Processes. *Biosemiotics* 1(1): 113-130.
- Violi, Patrizia 2007. Semiosis without Consciousness? An ontogenetic perspective. *Cognitive Semiotics* 1: 65-86.
- Adamson, Tim 2007. Cognition and Conflation: Addressing a paradox in cognitive linguistics. *Cognitive Semiotics* 1: 87-101.

Ekman, Paul and Wallace V. Friesen 1969. The Repertoire of Nonverbal Behavior: Categories, Origins, Usage, and Coding. *Semiotica* 1(1): 49-98. DOI: 10.1515/semi.1969.1.1.49

> In studies designed to determine what kinds of information could be derived from observing facial or body behavior we found that **inferences about emotions, attitudes, interpersonal roles, and severity of pathology** can be made by observers who have had no specialized training [...] Such inferences are usually accurate, in that they coincide with independent assessments of the person's total behavior, life circumstances, *etc.* (Ekman & Friesen 1969: 50)

The aspects of nonverbal behaviour that are most easily (and accurately) interpreted by lay observers.

> Information derived from observing the body differs for *acts* (movements of the hands and arms, legs and feet, shoulders, or total posture) and still *positions*. Body acts were found to provide information both about intensity and about the nature of the emotion. Still positions of the body typically provide information about intensity of emotion, but sometimes also about what we call **the gross affective state**, whether [|] the person felt **pleasant or unpleasant**. (Ekman & Friesen 1969: 50-51)

This is what is most readily interpreted in paintings, for example (see. Oakley 2007 on the paintings of More and Cromwell, one pleasant and other unpleasan).

> Our initiation of two cross-cultural studies required the formulation of a theory of both the origin and coding of nonverbal behavior. The first of these studies involved examination of **the encoding, or display**, and **the decoding, or recognition**, of facial displays of emotion in different cultural settings. (Ekman & Friesen 1969: 52)

Curiously informative equivalents - display and recognition are somewhat specific to nonverbal communication but to a lesser degree, or metaphorically, general to all communication.

> ***External condition*** refers to any of the environmental circumstances which customarily coincide with, inhibit or occasion an act, or qualify its meaning. **Setting** is one such external condition; for example, the act could be customary in home, office, interviews, conversations, dyadic or group interactions, *etc.* The act might be more frequent in one role than another: *e.g.*, within settings, husband or father in the home, supervisor or supervisee for an employee located in the middle of a business hierarchy; across settings, in the roles of listener, authority, *etc.* The **emotional tone** of the interaction might also be related to the occurrence of an act; *e.g.*, angry, formal, warm, stressful moments, or more enduring characteristics of the particular **relationship between interactants**. (Ekman & Friesen 1969: 53)

The context of situation in more specific terws. Note that "atmoshere" is essenially the emotional tone of the interaction.

> The encoded meaning is idiosyncratic if the meaning is peculiar to one person, and shared if the meaning is common to a set of persons. An act has **idiosyncratic *decoded* meaning** if it consistently conveys a particular item of information to a single receiver, but not to others. A parent to his child, a wife to her husband, a psychoanalyst to his patient might be such special privileged receivers who have learned **the private decoding of specific acts** of another person; but that decoding is not known by other observers who have not shared such intimate contact with the sender. (Ekman & Friesen 1969: 54)

The listed situations are the same as La Barre's illustrations of various forms of phatic (emotional/nonvermal) communication, particularly the "private connotation" types.

> We must admit that there may be **actions which are meaningless** - random activity or noise, movements which have no regularities in either their encoding or decoding, not even for a single person. (Ekman & Friesen 1969: 55)

By this definition of meaninglessness, PC in Malitowski's description is by no means meaningless, as it is qualified with repetitiousness.

> The last of the three aspects of nonverbal behavior which must be examined is the principle of correspondence between the act and its meaning. The code which describes how meaning is contained in a nonverbal act, that is, the rule which characterizes the relationship between the act itself and that which it signifies, may be *extrinsic* or *intrinsic*. An extrinsic code is one in which the act signifies or stands for something else, and the coding may be arbitrary or iconic. An intrinsic code is in a sense no code in that the act does not stand for but *is* its significant; **the meaning of the act is instrinsic to the action itself**. We will characterize these as three coding principles: *arbitrary* (extrinsic codes, *iconic* (extrinsic) codes, and *intrinsic* codes. (Ekman & Friesen 1969: 60)

As it turns out, this matches the Peircan categories of icon, index, and symbol in the following order: iconic codes, intrinsic codes, and arbitrary codes. Intrinsic meaning, thus, is energetic (accomplishing an act). Instead of Peirce directly they base this on Morris (clarified in footnote).

> *Pointing*. A pointing relationship is one in which some part of the body, usually the fingers or hand, points to some person, to some part of the body, to an object or place. Or, the referent may be a more abstract attitude, attribute, affect, direction, or location. **Pointing is always intrinsically coded**; the act means 'to show something'; the something is the target or referent of the point and, of course, can vary. (Ekman & Friesen 1969: 62)

Here the intrinsic/indexical connection comes to the fore most obviously, but also presents a hurdle: the Something pointed out is extrinsic.

> Emblems, of course, also occur during verbal exchange. We are not certain why they are used at one point in a conversation and not another; might it be that **emblems are used around the more ritualized aspects of conversation, such as greetings and departures**, or changes in status or topic; or might it be that emblems occur when matters get heated; or might it be that emblems are used to derogate the impact of what is said verbally? (Ekman & Friesen 1969: 64)

Emblems, thus, are more prone to appear in phatic communion, as means of greeting or approach. Could do with examples.

> We are not satisfied with this account (it is particularly weak in explaining the facial affect display of happiness; but **Darwin** also had trouble with providing a functionally based evolutionary explanation of this display and **had to invent his principle of antithesis**). (Ekman & Friesen 1969: 73)

Did Darwin invent it? From what I've seen, it might belong to an older tradition of "the association of ideas" (antithesis would complement similarity, that is, oppose it).

> The next category of nonverbal behavior is is what we are calling *regulators*. These are **acts which maintain and regulate the back-and-forth nature of speaking and listening** between two or more interactants. They tell the speaker to continue, repeat, elaborate, hurry up, become more interesting, less salacious, give the other a chance to talk, *etc.* They can tell the listener to pay special attention, to wait just a minute more, to talk, *etc.* Regulators, like illustrators, are related to the conversation, but while the illustrators are specifically interlaced with the moment-to-moment fluctuations in speech, the regulators are instead related to the conversational flow, the pacing of the exchange. The most common regulator is the head nod, the equivalent of the verb *mm-hmm*; other regulators include eye contacts, slight movements forward, small postural shifts, eyebrow raises, and a whole host of other small nonverbal acts. (Ekman & Friesen 1969: 82)

Regulators, thus, perform Jakobson's phatic function. A more thorough comparison is in order.

> People are likely to attribute regulator differences to rudeness or unmannerliness, rather than to a regulator system different from their own. **We are not at all certain about the coding principles involved in regulators**; some are obviously intrinsically coded, like shifts in posture to bring about greater or lesser attention, or more or less distance. But we suspect that there are many iconic and arbitrarily coded regulators. (Ekman & Friesen 1969: 83)

A perplexing issue. If I recall correctly, E & F later forsake this category, perhaps exactly because they could not elucidate the coding principles involved. The section ends with: "We are not conducting any researct on regulators."

Scholte, Bob 1969. Lévi-Strauss' Penelopean Effort: The Analysis of Myths. *Semiotica* 1(1): 99-124. DOI: 10.1515/semi.1969.1.1.99

> Perhaps most importantly, structural linguistics - especially phonology - serves as the continued inspiration of Lévi-Strauss' method (*cf*., Pouillon 1966, Sebag 19g64, or Simonis 1968 for detailed statements). Even the intricate analogy of myth to music; and their respective relations to nature and culture **probably are derived from a remark made by Jakobson in the context of phonological studies** (Jakobson 1962: 475). (Scholte 1969: 101)

How deep was Jakobson's brief impact on him?

> Some of these commentators, including those who have proposed a 'hermeneutic' alternative to myth analysis, feel that Lévi-Strauss has failed to heed his own dictum that "in mythology, as in linguistics, formal analysis immediately raises the question of meaning" (1956: 241). **They accuse structuralism of a bias in favor of syntactic rules at the expense of semantic content**, the latter being apparently the sole domain of the meaningful. Others are less cornered with the formalism than they are with the contents to which a structural analysis is applied. Thus, the structural relations Lévi-Strauss seems to discover are often so abstract that any elements can be invoked to sustain the alleged reality of a given theme or structure (*e.g*., Richard 1967: 128). (Scholte 1969: 116)

This, I think, is an issue with Jakobson as well. Are the six functions semantic and pertain to meaning or are they types of sound features? Apparently they are both, the firsn and last three separately.

Danesi, Marcel 1998. The "dimensionality principle" and semiotic analysis. *Sign Systems Studies* 26: 42-60.

> One of the primary objectives of semiotics is to understand semiosis and the knowledge-making *activity* it allows all human beings to carry out. This activity is known as ***representation***. It is characterized by

> **the deliberate use of signs to probe, classify, and hence *know* the world**. *Semiosis* is the neurobiological capacity itself that underlies the production and comprehension of signs, from simple physiological signals to those which reveal a highly complex symbolism (e.g. Sebeok 1994). **The activity of using signs to capture, portray, simulate, or relay impressions, sensations, perceptions, or ideas** that are deemed to be knowable and memorable is a truly remarkable trait of the human species. (Danesi 1998: 43)

Finally a concise summary of representation. For my purposes, these are the exact operations phatic communion is supposed to *not* achieve.

> At that point in the child's development, the object starts to assume **a new semiosic form of existence**; it has, in effect, been transferred to the physical strategy itself used by the child to imitate its sound features or indicate its presence. This strategy produces the most basic type of sign which, as Charles Morris (1938, 1946) suggested, allows the child from that point on to replace the sign for the object. As is well known, this replacement pattern is known psychologically as **displacement**. This is the abilty [sic] of the human mind to conjure up the things to which signs refer even though they are not physically present for the senses to cognize or recognize. (Danesi 1998: 43)

Another valuable term for phatic purposes: besides objects in the immediate external environment, small talk also concerns things that are displaced in time or space but preferably known in some way to all participants.

> The concept of dimensionality is intended to permit an investigation in Peircean terms of this very interconnection among **the body**, which **is a firstness dimension** anchored in the realm of sensory and emotional experience, **the mind**, which **is a secondness dimension** anchored in displacement and reflective consciousness, and **culture**, which **is a thirdness dimension** anchored in the representational systems that the child will acquired in his/her social ambiance. (Danesi 1998: 44)

Dubious. Is there any basis in Peircean semiotics for such parallels? I'm perturbed mainly because I associate the body, specifically its movements and actions, with secondness, and mind with thirdness.

> His [Peirce's] qualisign-sinsign-legisign trichotomy constitutes a space that encompasses the representamen itself, and can thus be called referential:
>
> - A qualisign is a representamen that draws attention to some quality of its referent.
> - A sinsign is a representamen that draws attention to, or singles out, a particular object in time-space.
> - A legisign is a representamen that designates something by convention.
>
> (Danesi 1998: 49)

I knew of these categories but did not realize that they could be formulated this way. A qualisign is then just an adjective? I have a different image of these categories in my mind. Recording it neverteless, just to have it in stock when I receive better reports from the *Transactions*.

> Notational dimensionality constitutes a space in which the various dimensionalities of the sign (designational, referential, etc.) are inferrable as well relative to three notational axes: the denotative, the connotative, and the annotative. This is a collocational dimensionality: i.e. it is the sign's collocation relative to the axes that determines its notation: if it is closer to the firstness axis it is primarily denotative (intended meaning); if it is closer to the secondness axis it is primarily connotative (extended meaning); and if it is closer to the thirdness axis it is primarily **annotative (personal meaning or interpretation)**. It is, of course, purely denotative, connotative, or annotative if it falls on one specific axis. (Danesi 1998: 52)

Very odd triad this one. Denotation and connotation were coined by Mill for names. While names can indeed have personal meanings, aren't these subsumed under connotation? What does "extended meaning" mean? To annotate means to add notes to a text or diagram, giving explanation or comment. Is this not "extending"?

> Lastly, operational dimensionality constitutes a space in which the various dimensionalities of the sign operate relative to three axes: the paradigmatic, the syntagmatic, and the analogic. This is a coactive dimensionality: i.e. it entails a coaction among the firstness paradigmatic axis (a selection operation), the secondness syntagmatic axis (a combination operation), and **the thirdness analogic axis (a comparison operation)**. (Danesi 1998: 53)

Likewise, selection (the paradigmatic axis) already presumes comparison betweet similar options. It's as if Danesi is adding random elements to convert older dyadic distinctions into triadic ones without carefully thinking it through or really considering what the original dyads were about.

Sonesson, Göran 1998. The concept of text in cultural semiotics. *Sign Systems Studies* 26: 83-114.

> Torop (1993) argues what [sic] no single doctrine is common to the members of the Tartu school. However, it seems to me that **a certain number of articles** written, mostly **by Lotman and Uspenskij** in collaboration, sometimes by Lotman alone, and in a few cases involving other scholars, **form a fairly coherent doctrine** about the nature of culture. This is that it [sic] understood by the term "Tartu school" in the present article. (Sonesson 1998: 84)

This is correct. Tartu semioticians read a lot of Lotman. That's almost all that first year undergraduates in semiotics read.

> Every use of **the term "text" outside of verbal language** would seem to be sjbuect to the perils of what I have elsewhere called *ontological and* ***epistemological panlinguisticism****:* i.e. of either presuming that all meaning is built on the model of language, or that it is only accessible for use through the mediation of language (cf. Sonesson 1994c). (Sonesson 1998: 87)

Better, that is, more accurate, than "textual essentialism" pure and simple. I've contended with this problem (i.e. behavioural text) in nonverbal communication (in Lotman's first monograph on poetic structure the term *nonverbal text* makes an appearance but remains cryptic).

> When discussing the fragment as opposed to the text, however, it is instead the text which is supposed to have closure, this time of a more local, internal kind, absent from the fragments. Even if the fragments do not form a text, each one of them individually must possess this [|] kind of closure. Indeed, many collections of fragments have become texts, in the sense of the second hierarchy of textuality. (Sonesson 1998: 99-100)

Under what conditions could a blog made up of fragments become a text? How to achieve "closure" in a hypertext?

> The closest we come to this notion in the model of the Tartu school would seem to be the idea of "**the cultural text**", which **is the sum total of all texts in a culture**. This text is heterogeneous, whenever its parts are ascribed to the language system, the picture system, the behaviour system, and so forth. (Sonesson 1998: 101)

Again in opposition to my own understanding, according to which a cultural text is any text that carries cultural value, i.e. is recognized as a significant document.

> The cognitive psychologist David Olsson (1991) defines text as that which is the subject of comments, that which is discussed, i.e. that which is a quote or is **considered worth quoting**. In other words, a text is something which gives rise to a *meta-text*. Originally, he had supposed these properties to apply only to that which is called a text in ordinary language, i.e. instances of written language. However, when anthropologists demonstrated to him that many oral pronouncements are treated in the same way in other cultures, he chose to generalise the notion of text to that which is quoted and which invites commentary. In fact, he could also have generalised from the dictionary meanings of Biblical, or otherwise Classical, quotations. (Sonesson 1998: 105)

Therein lies cultural value. Cf. one of Lotman's characteristic metaphors, "an avalanche of text", meaning that a text should beget further texts.

> We are indebted to the Tartu school for having made visible all these different meanings of the notion of text. Of course, the different meanings really only become visible on a second or third reading, but they are clearly there, in the context of enunciation of the label "text". It may be argued that it would have been better to have different terms for such divergent concepts as those which we have encountered here: but we have to accept these new concepts as they were born, sharing a single name. (Sonesson 1998: 107)

Professor Randviir has brought this polemic up in a lecture and said something to the effect of what Jakobsot wrote three quarters of a century ago: "But I don't object - I still follow my late teacher A. M. Peškovskij who said: "Let's not quibble about terminology; if you have a weakness for new terms, use them. You may even call it 'Ivan Ivanovich', as long as we all know what you mean." (1953d: 557)

Savan, David 1965. Decision and Knowledge in Peirce. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 35-51.

> Traditionally, a logical term is said to have extension (or breadth) and intension (or depth). But the tradition shows no agreement as to how the breadth and depth of a term are to be understood. In order to clarify the distinction, Peirce introduces the notion of **a supposed state of information**. Information concerning a given term is the logical sum of the synthetic propositions in which the term is either subject or predicate (2.418). The information provides a rule or principle which connects breadth with depth. As the supposed state of information varies, the breadth or depth of the terms among which it mediates must vary. (Savan 1965: 36)

From Jakobson I've learned that depth is denoted and breadth is connoted, but that's not much. A bit, but not much, more helpful: "Relevant literature on information was thus reviewed in a way that ensured appropriate *breadth* in the coverage of the broad range of existing conceptions of information, while also ensuring *depth* in covering particular conceptions of information that are of interest to IS [information sciences]." (Boell 2016: 3)"

> What are the conditions of the origin and growth of inquiry? Not surprisingly, Peirce finds that they are three. Inquiry is, after all, the asking of questions (7.313). The questioner hopes for an answer. But the questioner also supposes that something previously unquestioned and undoubted has now become questionable. The first condition for inquiry is **a precritical and unexamined world**, environment, or neighborhood. Second, some hard fact enters this innocent and artless world, raises **a real doubt concerning some determinate part of it**, and sets investigation in motion. Third, the movement of investigation is termed by **a critically evaluated and permanently affirmed belief**. (Savan 1965: 37)

Very productive, this. In the case of "phatic theory", there is an unexamined world of popular usage, a real doubt about its origin and conditions of conception, and - on my part - a critical evaluation that affirms an alternative interpretation. That is, these distinctions carry over into metatheoretical discourse quite easily.

> Is Peirce justified in speaking of precritical or artificial beliefs? **Belief, he says, is mostly unconscious and perfectly self-satisfied** (5.417). On the other hand, he also says that "every belief is belief in a proposition" (5.542), and hence deliberate and critical. What Peirce intends is not contradictory. Precritical habits can be called beliefs only by analogical extension. (Savan 1965: 39)

Contrast this with E. R. Clay's definition of belief as "either a knowledge or a strong opinion", which entails a critical component.

> It is not always recognized just how many **different kinds of indubitables** Peirce distinguished. He nowhere provides an exhaustive list, and it may be useful to collect such a list. We may distinguish three classes of indubitables: (a) those which can not conceivably be doubted, (b) those which are too vague to be doubted, and (c) those which are indubitable only because there is no positive ground which could stimulate a doubt. (Savan 1965: 40)

Another addition to a metatheoretical toolbox. In the case of "phatic theory" (still insisting upon quotation marks), Malinowski's definition can be viewed as indubitable because (a) it is an original "invention", (b), it is too vague to be criticized systematically, or (c) there is no system (no theoretical ground) from which to beget criticism.

> (b1) **Instincts**, "that is [...] certain natural beliefs that are true," (5.603) are indubitable because they **are excessively vague**. There are two broad types of instincts. Some are connected with **nutrition**, and from these are derived vague and indubitable beliefs concerning the physical world. Others are connected with **reproduction**, and from them are derived vague and indubitable beliefs concerning people, and our behavior toward them. [□] (b2) Perhaps connected with the instincts of reproduction are the **moral sentiments** and instincts which determine our actions in matters of vital importance. In moments of crisis, when decisive action is vitally important, we must trust to moral instincts and moral sentiment rather than to analytical reason (1.655). At such times, he who doubts and hesitates is lost. (Savan 1965: 41)

Exceedingly important, as Peirce belongs to the same generation as Herbert Spencer. Instincts and sentiments, thus, form a bridge from Malinowski to Spencer and, further, to Peirce. Note that nutrition here has to do with "the communion of food" and the pseudo-social nature of some social unions; and moral sentiments are listed by both Spencer and Malinowski (e.g. passion for power and wealth, etc.).

> Something is absolutely determinate if every possible predicate or its negative is true of it, but not both (5.299). Peirce wishes to show that no cognition, not even perception (5.306), is fully determined. In later writings, he distinguishes **generality and vagueness as two varieties of indeterminacy**. (Savan 1965: 42)

Again the two properties that can (but shouldn't) make "phatic theory" indubitable: that it is too general to be argued against (sure all humans enage in small talk, why not), or too vague to be properly understood ("instincts" and "sentiments" are no longer acceptable terms in scientific discourse, making it nearly impossible for modern novices to establish a firm base from which to engage in criticism of these aspects).

> "There can be no sense in **reasoning in an isolated case**, at all" (2.652). It is just in such situations, he writes, that anxiety and vague dread arise (5.292, 5.377). (Savan 1965: 48)

In other words, a token does not lend itself to argument.

Goudge, Thomas A. 1965. Peirce's Index. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 52-70.

> The world of fact contains no triads, although it may be "governed by" them (1.478). Two other sets of terms cut across the icon-index-symbol classification, viz., rheme, dicisign, argument (signs considered in relation to their interpretants); and qualisign, sinsign, legisign (**signs considered in abstraction from both interpretants and objects**). (Goudge 1965: 52)

Exactly why Danesi's interpretation of these categories seemed "off": they're formulated as a relationship between a subject's attention and the relation to the referent (object).

> The examples Peirce gives of indices show what a mixed bag they are. Thus he says that each of the following is an index: a weathercock, a sundial, a clock, the Pole Star, a plumb bob, a low barometer, an old-fashioned hygrometer, a spirit level, a yardstick, a photograph, a piece of mould with a bullet hole, a pointing finger, **the rolling gait of a man (an index of a sailor)**, the combination of bow legs, corduroys, gaiters and a jacket (an index of a jockey), a rap on the door, a thunderclap, **the shout 'Hi!', the looks and tones of a speaker**, the circumstances of an utterance, demonstrative pronouns ('This,' 'That,' 'These'), possessive pronouns ('His,' 'Hers,' 'Theirs'), relative pronouns ('who,' 'which,' 'that'), personal pronouns ('He,' 'She'), selective pronouns ('each,' 'every,' 'any,' 'some,' 'a certain'), the subject terms of propositions, proper names (at least when first used), the letters A, B, C in a mathematical formula or a geometrical diagram, sets of directions or instructions to a reader or hearer. (Goudge 1965: 53)

I am very pleased to see that the commonsense understanding that Peirces' indexes have to do with nonverbal behaviour holds true. I shall have to look up the highlighted examples in the future and revisit Shusterman's "Somaesthetics and C. S. Peirce (2009).

> An index exerts **a compulsive influence** on its interpreter, forcing him to attend to the indicated object. (Goudge 1965: 53)

In Clay's terminology, an index exerts quasi-attention (since, according to him, true attention must be voluntary; see also Peirce's definition of intention in Baldwin's dictionary).

> As in other discussions, Peirce employs a bewildering variety of expressions to make his point. Thus he says that **an index awakens and directs attention to an object**, draws attention to that object, acts dynamically upon the hearer's attention, and forces the attention upon its object (3.434; 2.256; 2.259; 2.336; 2.357). He also says that the index acts upon the hearer's nervous system, and **exercises a real physiological force over the attention** (2.287; 3.419; 8.41). Or again, he says that the index **forces the eyes to turn to the object**, compels the hearer to look about him, compels the hearer to have an experience, and bring the hearer to share the experience of the speaker (2.305; 3.419; 2.336; 4.56). And, finally, he says that the index forcibly **intrudes itself upon the mind** quite regardless of its being interpreted as a sign; it puts the hearer's or reader's mind into real active connection with what is being talked about (4.447; 3.419; 4.56). (Goudge 1965: 56)

More on the quasi-attention of indexes.

> Peirce took the view that quantifiers are indexical signs because of his commitment to the thesis that the subject of *every* proposition functions as an index. This thesis is one part of his theory of indentification according to which (*a*) the only identifying sign is the index; (*b*) it effects identification by having an existential connection with its object; (*c*) the object is an individual exemplification of Secondness; and (*d*) a relation to such an object is a necessary condition of any proposition having a meaning. "Thus every kind of proposition is **either meaningless or has a real Secondness as its object**. This is a fact that every reader of philosophy should constantly bear in mind, translating every abstractly expressed proposition into its precise meaning in reference to an individual experience" (2.315). Such a translation is possible only if the proposition embodies an indexical sign or signs. (Goudge 1965: 65)

By this token, though, phatic communion is not meaningless because "comments on weather, affirmations of some supremely obvious state of things" (PC 2.2) do have an individual experience as their object.

> The fifth feature of an index is that it is **a non-assertive sign**. It *says* nothing but only *shows* what it refers to; or, at most, "it only says 'There!' It takes hold of our eyes, as it were, and forcibly directs them to a particular object, and there it stops" (3.361). This feature is most evident in the case of **non-verbal signs like a pointing finger** or a weathercock, i.e., in the case of genuine or "pure" indices. (Goudge 1965: 65)

A relevant insight for nonverbal communication. In Ekman and Friesen's typology (above), indexes are primarily informative/informational.

Matsuno, Koichiro 2008. Molecular Semiotics toward the Emergence of Life. *Biosemiotics* 1(1): 131-144. DOI: 10.1007/s12304-008-9002-8

> One decisive clue for the present issue must be **the nature of cohesive properties** unique to the living material world. Even a unicellular organism can **maintain an extremely complex organization** inside the cell. The cohesive interaction specific to the maintenance of the cellular organization is certainly more than those ascribed to mere electrostatic interactions, the latter of which in fact have been a major factor for substantiating various organizations met in the non-living material world. The question at this point will be whether there could have been **a cohesive factor** being affirmative to the emergence and organization of life while it could certainly be grounded upon material and physical basis. (Matsuno 2008: 132)

Much like "insistency", "cohesiveness" could play a role in phatic theorising, as cohesion refers to the strength of a bond, particularly an a greater level of abstraction than two individuals, e.g. group cohesion. Dictionary defines it as "the action or fact of forming a united whole".

> At the same time, DNA molecules retrievable from dinosaurs frozen in stones found on the surface of the Earth are also molecular imprints of the organisms going into extinction by now, while living creatures inhabiting there constantly feed upon material resources made out of atoms or atomic imprints. Moreover, if a DNA molecule retrieved from a recent fossil is put in an appropriate ribosome, it can restart the protein synthesis already programmed on the DNA sequence. This observation then raises **a serious question of how one could distinguish molecular imprints between living and non-living**. (Matsuno 2008: 133)

This question mirrors that of whether words stored in a book in an inaccessible library storage space is "information". Signs, likewise, should have "users", so are "signs" that no-one uses even signs?

Bruni, Luis Emilio 2008. Hierarchical Categorical Perception in Sensing and Cognitive Processes. *Biosemiotics* 1(1): 113-130. DOI: 10.1007/s12304-008-9001-9

> Different from (and complementary to) a "formal hierarchy", in a **heterarchy** there can be relations of complementarity and subordination between categories of different logical levels, giving place to **a more network-like nature of emerging processes** than a strict relation of vertical subordination, i.e. the horizontal relations are *as* important. Harries-Jones (1995) makes explicit the heterarchical nature of Bateson's conception of "hierarchical context", which is fundamental for the present approach. (Bruni 2008: 114)

Back when I protested against Jakobson's hierarchy of linguistic functions, I could have used this concept.

> The term *Categorical Perception* was coined in speech perception in the 1950s by Alvin M. Liberman and his colleagues in their seminal paper "**The discrimination of speech sounds** within and across phoneme boundaries" (Liberman et al. 1957). By categorical perception they "designated the process by which a discrete system of phonemes can emerge from a continuous mass of sounds" (Emmeche 1994). They claimed that a perceived quality (the sound of a phoneme) can be discriminated abruptly (i.e. categorically) from one category to another at a certain point (the category boundary) along a continuum. Later, the notion was "generalised to a broader class of semiotic phenomena in order to make possible a topological or physical dynamic foundation of the description of basic classificatory phenomena" (Emmeche 1994). (Bruni 2008: 116)

Ah, so categorical perception amounts to what Jakobson, after Plato, called *mere otherness*, i.e. the differentiation of phonemes according to distinctive features, rather than the sense-discrimination of meaning.

> A machine can produce a pair of shoes which are symmetrically the same size for both your feet, left and right. However most of us do not have 100 % symmetrically perfect feet of the same size and shape. This is why in many cases one shoe may be more comfortable than the other. Since **our perceptions are embodied in such a varied biological substrate** the "qualia" issue arises. At the outset "qualia" is the result of our biological "imperfection" or idiosyncrasy. Beyond "tabula rasa", "qualia" is further individualized given the interrelation, feedbacks, and upward and downward-causation of sensing, perception and cognition. However, if we place ourselves out of extreme idealisms or phenomenalisms, for practical reasons, that is, acknowledging a physical world that can be sensed by **a biological "wetware"**, and independent of which position we assume for our realism (direct or indirect), we can safely say that there is a mapping process of the **pleroma** (the physical world) (Bateson 1979), by "scanning" the multifarious differences that are available to us through the sum total of all receptors that conform our perceptual apparatus. (Bruni 2008: 118)

"Wetware" is defined as "human brain cells or thought processes regarded as analogous to, or in contrast with, computer systems", or "computer technology in which the brain is linked to artificial systems, or used as a model for artificial systems based on biochemical processes", e.g. Kurzweil's projection into 2030s. Neat term. Bateson's "pleroma" on the other hand is a theological (gnostic) concept of dubious value.

> How can the bacterium sense that it is inside a light organ and therefore it is time to activate the genes that produce luciferase? The bacterium is constantly producing a signal-molecule in low concentrations. **When the cell density in the colony increases** (as a result of being [|] enclosed in a light organ) **so increases the concentration of signal-molecules up to a threshold level that is categorically sensed by the whole colony, triggering the collective production of luciferase**. We see here an instance of digital-analogical consensus at the lower levels of the semiotic network in the bacteria-squid-predator system. Each individual signal molecule is an analogue (a shape, which was digitally encoded in DNA). Its specific attachment to a single regulator (another analogue) functions as a digital message, by being or not being there. But **The real message to the emergent interpretant is the concentration of signals** which is received by the system as an analogue message that triggers the luciferase operon collectively in the colony. (Bruni 2008: 126-127)

Bruni himself wrote about this in 2002: "Does "quorum sensing" imply a new type of biological information?" (*Sign Systems Studies* 30(1): 221-243).

Violi, Patrizia 2007. Semiosis without Consciousness? An ontogenetic perspective. *Cognitive Semiotics* 1: 65-86. DOI: 10.1515/cogsem.2007.1.fall2007.65

> The relationship between consciousness and semiosis has been a constant object of inquiry for semiotics, underlying, often implicitly, the very definition [|] of what a sign is. Indeed, the basic distinction between

> intentional and non-intentional signs that has characterised the whole history of the discipline since its foundations, presupposes a reference to **the idea of consciousness as intentional agency**, intentionally becoming, thus, **a crucial dimension in the definition of sign typologies**. (Violi 2007: 65-66)

Intention being an act of attention, it does necessitate a conscious agent attending to something as a choice. Though Peirce's musings about the forcible nature of indexicality may be a boon to this simplistic equation.

> According to Eco, natural or unintentional signs, such as medical symptoms, only become signs when they initiate inferential activity or, in other words, at the moment in which they become interpreted as such by a human agent. Consciousness is thus required in order to have semiosis, so to speak, only at **the tail end of the semiotic chain** - i.e. on the part of the interpreter. It is precisely at this moment that something potentially sensible (such as a trace) actually becomes a sign, on the basis of a "conscious" process of interpretation. Signs in themselves may be unintentionally - or unconsciously - produced, but the processes through which we attribute meaning to them - making them into real signs - are not. (Violi 2007: 68)

Accordingly, words in a book no-one reads are not signs, even though they are intentionally produced for (further, "tail-end") interpretation.

> In 1988, Eco further elaborates his 1979 position, but does not radically modify it. He maintains the distinction between a stimulus-response process, which is a dyadic one and implies a casual [sic] deterministic sequence, and a triadic model where it is possible to envision **a third element C, "call it the code, or the process of interpretation** implemented through the recourse to the code" (Eco 1988: 9) interspersed between the two dyadic elements A and B. Semiosis always presupposes the presence of a C-space, since it is always a triadic process, where **C-space is a time interval, a space of possibility** that permits some degree of freedom. (Violi 2007: 70)

It can be safely assumed that the interpretant accords to the space of codification, of creating equivalences between various signs (in Jakobson's version, including intersemiotic, an intra- and interlingual translation). The interpretant-code association was also made by Lotman (1976). The time-interval is a neat addition because it jibes with Kull's distinction between physical and semiotic realities on the basis of the latter enabling a *choice*, and making choices (the process of evaluation in another nomenclature) takes some time.

> The external mind is what regulates the semiotic field, an intersubjective space that is constructed by both of the interacting actors, the mother and child, together with their wider physical and socio-cultural environment. The external mind becomes, so to speak, **the sedimented joint memory of ongoing experiences of intersubjective interaction and semiosis**, rather than merely being an internal propriety of each individual mind: a distributed property of the wider semiotic field, in a way very similar to what we nowadays see referred to as "distributed cognition". (Violi 2007: 82)

This *external distributed mind* could be another point of comparison and contention with Malinowski's obtuse protestations against *collective consciousness* (for no-one, to my knowledge, protests against "collective semiosis" - even Morris, as is shown in the beginning of this paper, held an element of *social convention* in his definition of sign-action).

Adamson, Tim 2007. Cognition and Conflation: Addressing a paradox in cognitive linguistics. *Cognitive Semiotics* 1: 87-101. DOI: 10.1515/cogsem.2007.1.fall2007.87

> Both theories assert that **we do not think directly about abstract meanings but instead *think out* abstract issues through concrete images and patterns** - whether this thinking involves the repetition of perceptual patterns, as metaphor theory asserts, or the creative construction of new patterns, as blending theory

> claims. In either case, the very [|] act of meaning-making *blurs* distinctions, actively *transgresses* semantic domains, and leads us to identify the meaning of one thing with [...] something *else*. (Adamson 2007: 88-89)

Isn't identifying one thing by means of another the exact point of semiosis? That is, semiotics generally encourages this *transgression* and sees it as the very basis of semiotic mediation.

> My use of the term "meaning" is phenomenological. That is, **anything that can be brought to our awareness has meaning**, although I view awareness as a matter of shared, public experience, not purely private introspection. Many habits and other factors act on experience at the subconscious level, but they have meaning insofar as they can be experienced and examined consciously, with reference to publicly shared norms. (Adamson 2007: 89)

With reference to Austin's notorious footnote, "when the cheese is in front of our noses, we see *signs* of cheese" (1970: 15), which he presented as an absurdity that stretches "signs" into meaninglessness.

> What I mean by ***concrete* is anything with a specific, identifiable character** derived from its being - in principle - *perceivable*. Such meanings occur at two levels, broadly speaking: 1) Actual objects, events, or patterns we perceive, feel, encounter, etc., and 2) Imagined objects, events, actions, feelings, etc. On this view, the rock I hold in my hand has a concrete meaning, as does the dynamic pattern of my throwing it into the canyon and observing its path. Their meanings refer to their perceivable, sensible features, e.g. color, weight, distance, speed. (Adamson 2007: 90)

"Traditionally, the word *concrete* characterizes a material object, something that can be perceived by at least one of our senses." (Buyssens 1988: 191). Buyssens also puts forward a sensible analogue that abstract refers to a part and concrete to a whole. The description here likens it to "individual" in Peircean jargon.

> By *abstract* I mean **more general notions** that are not bound to specific, concrete elements or images. Love, friendship, justice, understanding, piety, etc., are some of **the classical ideas** that philosophers have identified as essentially abstract. Put simply, whenever we are dealing with interpersonal, social, political, or intellectual issues, we are dealing with abstract domains. (Adamson 2007: 90)

Pretty standard definition. Ironically, not very concrete. These "interpersonal, social, political, or intellectual issues" are abstract, one could say, because they cannot be grasped readily as wholes - there are always addendums to be made to such issues.

> But if this is the reason that we seek the human scale, we must admit that there is something *necessarily* meaningful and compelling about the humas scale itself, about patterns at the level of perception and action. **Cognition seeks the human scale, we must admit, because meaning dwells there most easily**, and because the realm of movement, perception, feeling, and action provides the most natural cognitive setting for meaning to be played out. There is thus an existential component to meaning that precedes and guides cognition towards the human scale. (Adamson 2007: 97)

The biosemiotician would here insist that the human scale is so attractive because it is a result our species-specific *Umwelt*.

9.6.4 A Paraphrase Set (2018-08-31 12:27)

- Hiż, Henry 1969. Referentials. *Semiotica* 1(2): 136-166.
- Lieb, Hans-Heinrich 1969. On Explicating "Language" for Linguistics. *Semiotica* 1(2): 167-184.
- Tarasti, Eero 1998. On post-colonial semiotics. *Sign Systems Studies* 26: 115-135.
- Johansen, Jørgen Dines 1998. A semiotic mapping of the study of literature. *Sign Systems Studies* 26: 274-298.
- Martin, Richard M. 1965. On Peirce's Icons of Second Intention. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 71-76.
- Broyles, James E. 1965. Charles S. Peirce and the Concept of Indubitable Belief. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 77-89.
- Farina, Almo 2008. The Landscape as a Semiotic Interface between Organisms and Resources. *Biosemiotics* 1: 75-83.
- Favareau, Donald 2008. The Biosemiotic Turn. *Biosemiotics* 1: 5-23.
- Waller, Sara 2007. Dolphin Signature Rhythms and the Non-Cacophonous Coyote: Rhythm, cognition and the animal umwelt. *Cognitive Semiotics* 1: 102-110.
- Østergaard, Svend 2007. The Dynamics of Interaction and Consciousness. *Cognitive Semiotics* 1: 111-122.

Hiż, Henry 1969. Referentials. *Semiotica* 1(2): 136-166. DOI: 10.1515/semi.1969.1.2.136

> These connections, *les renvois*, are felt intuitively by everybody who understands the text, though the exact indication of the reference relations may leave some room for dispute (*e.g.*, the just stated tacit phrases *of them* may be felt to be somewhat artificial.) The word *reference* is also used by many authors for **a relation between a name and the thing named**. Quine translates Frege's *Bedeuting* as *reference*. But here I use the term *reference* in a more linguistic manner, as when one says that **an asterisk refers to a footnote** or when one speaks about cross references. To avoid confusion and to stress that a referential refers only to an occurrence of a phrase in the text, what I call here *referentials* should perhaps be called *cross referentials*. (Hiż 1969: 136)

Perhaps these "cross referentials" should instead be called indexes or another equivalent from Peircean nomenclature?

> **We use the term *referend* for an occurrence of a phrase referred to by the referential**. One should not confuse it with any supposed object or entity denoted by or indicated by the referential or by other phrases having *Bedeutung*. Those supposed extra-linguistic entities may be called *referents*. (Hiż 1969: 138)

By this token Jakobson, with his referential function that refers to other phrases in the same verbal context, whether one's own previous utterances or those of another, is really discussing *referends* instead of referents, as Bühler did (the referent being an object, as opposed to context).

> Semantic concepts used in grammar are not only those of paraphrase and of consequence. On the basis of these elementary concepts (actually only on the basis of the concept of consequence, since the concept of a paraphrase is definable by the concept of a consequence), grammar constructs - and uses - other semantic concepts: **a paraphrase set (a set of texts which are paraphrases of each other)**, a truth model (a set of sentences arbitrarily considered true), an interpretation of a text in a truth model, a set of pairs of texts with a constant semantic difference between the relation of one member of the pair to a truth model, and the relation of the other member of the pair to the truth model is always the same), *etc.* (Hiż 1969: 142)

Neat. The variations in *Phatic Notes* constitute *a paraphrase set*.

> As a matter of fact, the best way to say something precise about the relation of language and "reality" is to speak about truth; what texts are true and what are the formal properties of truth. The semantic position taken here is **aletheism** (ἀλήθεια 'truth'); all semantic concepts reduce to truth and those which do not are illegitimate. (Hiż 1969: 147)

Jakobson frequently bemoaned the widespread identification of semantics with truth-values.

Lieb, Hans-Heinrich 1969. On Explicating "Language" for Linguistics. *Semiotica* 1(2): 167-184. DOI: 10.1515/semi.1969.1.2.167

> Let me point out at once that I am not concerned with "language" as it occurs in, say, "**language and speech**" or "**the human capacity for language**". My starting-point will be "language" as a class name, denoting the class of all languages (whatever entities 'languages' may be). Basing my investigation on a certain linguistic usage of the term, I shall consider a certain possibility of defining it, again for the purposes of linguistics. (Lieb 1969: 167)

These are the exact two usages pointed out by others (e.g. Petrilli & Ponzio 2008: 28-29).

> In Chomsky 1967a: 75, a natural language is considered as **a 'specific sound-meaning correspondence'** (*cf.* also Chomsky 1967b: 405). A means of communication is indeed a relation between 'sounds' and 'meanings'; it corresponds, however, not to a language but to an idiolect (at a certain time). (Lieb 1969: 172)

Jakobson has an oddly similar term: the phono-semantic knot. But in his writings it is not a definition of language, merely part of it.

> A system of a means of communication may 'correspond' to a certain part of the speaker during a certain time, in the case of a human speaker to a part of his brain, which forms an '**internal basis**' for the means of communication. (Lieb 1969: 173)

That is, language is *inside* the speakers in some sense, or, more specifically, "in the head" (or brain). The concept might be useful for specifying the "internal basis" of phatic communion, i.e. the gregarious instinct and the like.

> There is another sense of "continuity" that might be considered in the case of languages: A historical language 'continues by tradition', and during its existence there is no **'break' in its intelligibility**. (Lieb 1969: 177)

A phraseological finding for describing Malinowski's archaism. In effect there is a break in the intelligibility of his technical language, as instinct and sentiment psychology fell out of favour and "bonds" lost the variety it had in his usage ("marital bonds" and "friendship bonds" remain, but other versions are no longer used).

Tarasti, Eero 1998. On post-colonial semiotics. *Sign Systems Studies* 26: 115-135.

> Moreover, no community is so small and subordinated that it would not, in its turn, become the colonizer (for example, consider the Finnish in the Baltic countries and Carelia, and **the Estonians towards the *inkeriläiset* and *setukaiset***). (Tarasti 1998: 116)

Kas me koloniseerime võrokaid?

> In fact, **every semiotic act** - at the same moment one identifies, delimits and fixes the relationship of signifier/signified - such an act **includes within itself the relationship of dominant/dominated**. Knowing this helps us to peer into the hidden power mechanisms of those non-verbal discourses that represent so-called "tacit" knowledge. (Tarasti 1998: 117)

Much like Randviir's statement that every sign system is ideological, these kinds of blanket statements are suggestive but empty. It might work in the "minor tradition" of Saussurean semiology with its backwards (dyadic) view of signs but makes absolutely no sense in the more realistic Peircean semiotics.

> For we naturally do not want to adopt the values of colonizing discourse when expressing our innermost experiences. The answer is, One has to leave space around every subject and society, a space which transcends words, gestures, signs and objects. That space must be, first of all, empty; it is not the same as the semiosphere, which is already filled with signs and signifying units. Therefore, liberation from the sign relations of dominant/dominated starts as early as with **the creation of an empty space, in which signs can be detached from their earlier, fixed signifying relations**. Consequently, the first semiotic act is not that of signifying. Rather, it is an event that has already taken place before the subject grasps the sign. A semiotic act is the negation of the signified, an abandonment the ready-made meaning. Thus, it is also an existential moment, it is choice, it is a breaking free from the power of the signified and **the creation of a new (transcendental) space**. (Tarasti 1998: 118)

Reminiscent of the leftist jargon parodied in The Simpsons: "[some moral transgression] creates a space for violence to happen". Not only does this type of discourse turn the spacial metaphor into a vacuous exercise but it may become a justification for completely garbled and illogical discourse, marred further by lofty implications of systematicity; e.g. the recent redefinition of racism as a systemic problem (while retaining the attractive option to call specific people racist).

> The real problem is that the world of *communication* has attained such **an exaggerated position** that one has forgotten the other side of the semiotic project, that of *signification*, from which entirely new theoretical avenues are opened. (Tarasti 1998: 118)

With this I agree, and have documented cases of "communicationalization", when some phenomena is needlessly framed as an act of communication (the communication model is an easy go-to for a lazy theoretician).

> According to another writer in the anthology, Homi K. Bhabha, colonialism does not simply refer to a "person", to a power struggle between self and the Other, or to a distinction between a mother culture and alien cultures. **The trace of a disapproved culture is not repressed but repeated as something different, as a mutation, a hybrid** (the Derridean *différance*, which indicates both "differing" and "deferring", applies to this situation). This view parallels those of the cultural semiotic school around Yuri Lotman, whose scholars speak about the integration of such completely "different" elements (representing the non-culture) into the culture in the proper sense: those elements must remain "exotic" in order to fulfill the function of non-cultural counter-force, by which the culture properly speaking can measure or be seen to constitute its own sameness. (Tarasti 1998: 121)

I've met the argument that mainstream hip-hop is so debased, violent, and off-putting because the powers that be want to portray the American blacks as inherently faulty, e.g. the van Dijkian "that's just the way they are". It's an appealing argument but falls somewhat flat when one faces the very real and invested audience of such music.

> Stephen Slemon equates post-colonial discourse and postmodernism, and quite rightly, since **the postmodern thesis that everything has been said"** is only a variant of colonialism's view that nothing new can exist outside of the dominant culture, beyond the prevailing systems of communication. **No new meaning can emerge from the process of signification**. There is no freshness of Firstness for postmodern man. (Tarasti 1998: 125)

I know some would protest to such conflations (e.g. "postmodern marxist", and the like), and that is not how postmodernism is framed at the moment; the popular (if outside-looking-in and thus faulty) view of postmodernism is that "there is no more truth". With everything having already been said I agree to a point, though I wouldn't know how to measure that point.

> If one thinks of the dominant and dominated as juxtaposed subject positions, they could be easily identified with sender and receiver. For a seed of subordination is latent in any communication, nurtured by the fact that **the sender forces the receiver to "read" his/her message**. And yet the situation is not so one-sided. That is to say, the dominant could be the receiver and the dominated the sender. If I say, "Your Excellency is so kind; do allow me to add cream to your coffee", then I am a sender who, by the content of the message, tries to show that he considers the receiver to be of a higher status than himself. (Tarasti 1998: 126)

Why communicationalize it? This "force" is dubious; at best there is "insistency", nourished by curiosity. Not all communication is a power-game.

> In the religious dimension, the semiotic act can be realized in communication as a cult or prayer. But in signification it appears as the "illumination" of the world in relationship to what is called "**pleroma**". In that case the objective of such an act is the experience of a particular grace attained by realizing the plenitude of being; i.e. experiencing that one has not been thrown into the emptiness of being, but that being is carried on by a plenitude greater than oneself. (Tarasti 1998: 130)

The Baader-Meinhof Phenomenon in action - I just learned of this term (cf. Bruni 2008: 118).

> The concept of act always carries the idea of **a certain energy invested in the act** by the actor. (Tarasti 1998: 130)

Hence the natural connection between Malinowski's treatment of (meaningless) speech as a mode of action and the Peircean energetic interpretants. Will come to this in due time when treating Malinowski's pragmatics.

Johansen, Jørgen Dines 1998. A semiotic mapping of the study of literature. *Sign Systems Studies* 26: 274-298.

> In a verbal dialogue the sign will be instanced as **a token emitted by the utterer**, but to understand it the interpreter must **identify it as a replica of a type** and this involves an interpretation connecting it with object and interpretant. If the understanding between the parties is perfect (at least with regard to the purpose of the dialogue, and **meaning implies reference to a purpose**, cf. Peirce 5.175), utterer and interpreter will identify the token as an instance of the same type, the immediate object, or 'idea' referred to would (for the purpose) be sufficiently similar, among the possibilities offered by the immediate interpretants the interpreter would choose the one intended by the utterer, and each of them would understand and recognize their respective roles within the semiosis and accept them as persons. (Johansen 1998: 275)

Nearly the Peircean version of Jakobson's "cryptanalytic" model of communication wherein the sender has the code and constructs the message (here, possesses replicas to instance as tokens) while the receiver has the message and must reconstruct the code (here, possesses the tokens and must identify the types).

> Classical rhetoric was seen as the art of persuasion, and according to Aristotle, the means of persuasion are three:
>
> > Now the proofs furnished by the speech are of three kinds. The first depends upon **the moral character of the speaker**, the second upon **putting the hearer into a certain frame of mind**, the third upon **the speech itself, in** [|] **so far as it proves or seems to prove**. (Aristotle 1926: 17, Book I, ii, 3, 1355b-1356a)

Since rhetoric deals with the probable, not with certain knowledge, the trustworthiness of the speaker becomes important. (Johansen 1998: 287-288)

These are, respectively, the original basis for the conative, the emotive, and the referential function. Source is *Art of Rhetoric* translated by J. H. Reese (London: Heinemann). The paragraph ends with another version: "cf. rhetoric's general precept that the office of the speech is to teach, to please, and to move", without giving a citation for where to see rhetoric's general precepts.

> Testimonies to the complex relationship between author and text are the following two passages that are both exemplary, but pointing in different directions. Concerning his play, *The Father*, Strindberg writes to Axel Lundegård on Nov. 12, 1888, letter 1460: "**It seems as if I were a sleepwalker, as if fiction and life merged**. I don't know whether *The Father* is a play or whether my whole life is one." (Strindberg 1958: VI, 298 my translation). (Johansen 1998: 291)

I've had this experience. Once I spent a month in bed with melatonin supplements, dreaming away a world in which cognitive enhancements (e.g. "wetware") were developed. Leaving my dark-blinded room for a cigarette was surreal because I briefly returned to the real world, which at that point seemed irrelevant, even made up.

> Genres such as joking, for instance are extremely vulnerable to the resistance and refusal of the interpreter. According to Freud, the utterer of a joke needs the laughter, and thereby approval, of the interpreter in order to enjoy his own joke and to release his own laughter. This is especially important, **if the joke is tendentious, obscene or aggressive, directed against a third party** (see Freud 1905). In such cases the interlocutor may easily destroy the joke simply by refusing to take upon him the role of the presupposed addressee. In doing so he or she will, implicitly or explicitly, question the standards according to which the utterance is supposed to be witty. And since values and morals change rather dramatically in and throughout time and space, such redefinitions are going on all the time. (Johansen 1998: 292)

I don't know where I read it but it burned into my retinas: humour is supposed to lighten the ugly and dangerous. That is, all proper humour is tendencies, obscene or aggressive by default. Or, that its function is not to appease the listener's want for wit but to confront, in a light and witty manner, that which we do not wish to face IRL.

Martin, Richard M. 1965. On Peirce's Icons of Second Intention. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 71-76.

> Two recent commentators have discussed certain features of Peirce's work in logic rather closely. Both of these pay fundamental attention to the paper of 1885, "On the Algebra of Logic - A Contribution to the Philosophy of Notation" (3.359-403). **This paper is certainly one of Peirce's most important**. (Martin 1965: 71)

A bold claim.

> Precisely what terms of "second intention" are and what "second-intentional logic" is, are not too clearly drawn. It seems fairly certain, however, that Peirce is here anticipating the modern distinction between first- and second-order logic. (Martin 1965: 73)

Should I continue studying logic, I might return to this.

Broyles, James E. 1965. Charles S. Peirce and the Concept of Indubitable Belief. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 77-89.

> It might seem puzzling that explicit acknowledgement of the doctrine of Critical Common Sensism by name does not occur until after the turn of the century. After all, Peirce refers to it as a doctrine he had defended as early as 1868 (5.439). The truth seems to hinge on the fact that **common sensism**, like much of Peirce's philosophy, underwent considerable evolution. (Broyles 1965: 77)

I was just recently wondering how to turn "common sense". This tidbit is extremely valuable for comparing Peirce (and his critical common sensism) with Clay (and his common sense realism).

> His objections to universal doubt are based on an early theory about **the continuity of knowledge**. Peirce held that every conclusion rests on previous cognition.
>
> > At any moment we are in possession of certain information, that is, of cognitions which have been logically derived by induction and hypothesis from **previous cognitions which are less general, less distinct, and of which we have a less lively consciousness**. These in their turn have been derived from others still less general, less distinct, and less vivid: and so on. (5.311)

It follows that we cannot divest ourselves of all our beliefs simply because such a process of doubting would be interminable. (Broyles 1965: 80)

This is indeed a common sense presupposition: there is a continuity of knowledge because at no point is a person without any kind of knowledge, no matter how vague. It also hints towards the growth of signs: cognitions become more general and more distinct, employed with more lively consciousness.

> A new foundation for common sensism was needed and Peirce began to develop the relationship between common sense and the doctrine he sometimes called "**conditional idealism**." This was the view that **truth and reality are based upon the ultimate agreement of investigators** (5.494). As early as 1871 in a review of Berkeley, Peirce maintains that conditional idealism is
>
> > [...] a highly practical and common-sense position. Whenever universal agreements prevail, the realist will not be the one to disturb the general belief by idle and fictitious doubt. For according to him **it is a consensus or common confession which constitutes reality**. What he wants, therefore, is to see questions put to rest. (8.16)

In the famous pragmatic articles in *Popular Science Monthly* of 1877-78 this suggestion is incorporated in a psychological account of inquiry. The fixation of belief is seen as the goal of inquiry. The function of doubt is to act as a stimulus to investigation. (Broyles 1965: 81)

Peirce the social constructionist (cf. also Durkheim the social constructionist). In the end, it is the circle of society or community of inquirers that decide the final interpretant.

> The character of Peirce's later use of "indubitable" can be brought out by contrast with that of Thomas Reid, the dean of the Scottish school of common sense. **Reid held that common sense beliefs were self-evident**. These beliefs were indubitable in the sense that they could directly be seen to be true. Thus it was at least in theory possible to certify and list them once and for all. But "indubitability" for Peirce is not an inherent characteristic of the belief or believer, in isolation. We don't simply see that the belief is true. **Rather, given our present knowledge, we don't see that the belief is open to question**. We have no reason to question it. It is quite possible that a belief may be at one time indubitable and at a later time very doubtful or even known positively to be false. Common sense beliefs are indubitable only relative to a certain depth of knowledge and range of experience. (Broyles 1965: 85)

The fact that Clay followed Reid may ease the comparison of respective approaches to doubt. I recall Clay terming indubitables axioms: "According to this definition, axioms and objects of perception are evident, - contain evidence of their own truth, - are self-evident." Peirce's alternative is more reminiscent of the way power silences some issues (as in Steven Lukes 'radical view').

Farina, Almo 2008. The Landscape as a Semiotic Interface between Organisms and Resources. *Biosemiotics* 1: 75-83. DOI: 10.1007/s12304-008-9006-4

> In order to fill this epistemological gap, we introduce the hypothesis that **landscape is** not only a geo-ecological space but **a perceived entity that functions like a semiotic interface between resources and organisms**. According to this perspective, most of the principles described by the landscape ecology discipline (Risser et al. 1984; Turner et al. 2001) become inadequate or insufficient for **understanding the communication "habit" in the environmental context**. As a consequence, additional paradigms and investigative tools, not fully available or developed within the disciplinary domain of landscape ecology, have to be brought into play. (Farina 2008: 76)

Landscape as a semiotic interface. Are other organisms included as resources (e.g. prey)? The communication paradigm in such cases can turn pretty odd, as when a poisoned waterbody communicates dissent when it gives swimming children skin irritations (cf. Low 2008).

> **Sign processes reduce the uncertainty** to which an organism could be exposed and it seems an evolutionary short-cut common to the animal realm. When this theory is extended to the landscape paradigm, the landscape could be considered a semiotic interface between resources, where organisms function as interpreters. (Farina 2008: 77)

Confusing "signs" and "information"?

> This theoretical body explains the mechanisms by which a physiological (e.g. hunger, thirst) or a psychological (e.g. safety, happiness) necessity is satisfied through the transformation of a perceived signal into a sign vehicle, and finally into a meaning. **In a continuous switch (on/off and vice versa) of functions, we expect a continuum of sign processes that fires like an extended brain** from the surroundings that could depend either on the internal status of organisms or on the availability of resources in the surroundings. (Farina 2008: 80)

Sounds like the digital-analogical consensus described by Bruni (2008: 126-127).

Favareau, Donald 2008. The Biosemiotic Turn. *Biosemiotics* 1: 5-23. DOI: 10.1007/s12304-008-9010-8

> For as biosemioticians will later go on to convincingly argue, this transparent and under-appreciated **ability to apprehend and understand the extra-mental existence of a world** that does *not* reduce to our own sensational experience of it is one of the distinguishing characheristics of our species-specific *human* form of cognition - and it, too, must be scientifically accounted for in time (Hoffmeyer 1996; Deacon 1997; Emmeche 2002; Favareau 2008, and many more). (Favareau 2008: 7)

In other words, an ability to apprehend and understand "the non-conceptual given of experience" (Murphey 1965: 14).

> Thus, by the time of the *Upanishads*, the earliest of which is said to date as far back as ninth century BCE, we find that the assumption of a fundamental dichotomy between **reality (*Brahman*)** and the world of experience (*maya*) is already being posited as the essential human condition - anticipating Plato, to say nothing of the modernists, by centuries and millennia, respectively. (Favareau 2008: 7)

Wikipedia defines *Brahman* as "the Ultimate Reality in the universe". A point of comparison for "pleroma (the physical world)" (Bruni 2008: 118).

> For both Plato and Aristotle, however - and for the majority of their disciples over the course of the next two millenia - the notion that **a reliably traversable bridge between mind-dependant experience and mind-independent reality** is *impossible* for human being, even in principle, is an unacceptable absurdity (e.g. *Parmenides 135b-c*, *De anima iii 3-5*). Instead, the serious consideration of this most counter-intuitive idea by a majority of contemporary theorists is a most characteristically *modern* notion - and the one most responsible for bringing the research agenda of biosemiotics into being in the second half of the twentieth century. For it is biosemiotics that will insist that, in the study of biological organization and agency of every kind, **it is precisely the naturalistic establishment of *sign relations* that bridge subject-dependent experience** (such as we find both in animal sensations as well as in human 'mindedness') **with the inescapable subject-independent reality of alterity** that *all* organisms have to find some way to successfully perceive and act upon in order to maintain themselves in existence that secures **the realism of sign relations**. (Favareau 2008: 8)

Mind's embrace of an object is vicarious, not intuitive. In other words, signs mediate reality. Though the breadth of that bridge is dubious: in the Peircean framework do we really grasp the object or merely arrive at a consensus about its nature?

> Yet the broader understanding that 'signs' are, in their first and most fundamental sense, *relations holding over objects as apprehended by some perceiver* ("Signum est res praeter speciem quam ingerit sensibus, aliud aliquid ex se faciens in cogitationem venire") ['**A *sign* is something which, offering itself to the senses, conveys something other than itself to the intellect.**' *De doctrina christiana* II 1, 1963, 33 (trans. Meier-Oeser 2003 o.l.).] was first articulated in the West by Augustine of Hippo (354-430), who is thereby generally credited with developing the West's first true theory of signs *qua* signs. (Favareau 2008: 9)

Against this definition, Peirce's index does not "offer itself to the senses" but *forcefully insists* itself upon the senses.

> *Signa naturalia*, for Augustine, are those signs that, **'apart from any intention or desire of using them as signs, do yet lead to the knowledge of something else'** [1963] - one might think of the relations of physical contiguity, such as the relation of smoke to fire, or the relation of a fossil to the animal's body that left it. 'Given signs' (*signa data*), on the other hand, are 'those [signs] which living beings mutually exchange in order to show, as well as they can, the feelings of their minds, or their perceptions, or their thoughts' - phenomena such as, talk and gestures and the marks on this page on Augustine's *Confessions*. (Favareau 2008: 10)

Ekman and Friesen's (1969) category of "information" and Peirce's index (cf. Goudge 1965) come to mind.

> For the result of the ever-widening bifurcation in the scholastic period between the investigations of bio-logic and **the investigation of semeio-logic** resilted in the assumption that it is what the scholastics called **the** [|] **'mental word' (*verbum interius*)** - or what we might designate more precisely today as 'linguistically mediated experience' - that was to be the natural starting point and, eventually, the exclusive focus of 'sign' study. (Favareau 2008: 13-14)

For *semeio-logic* see Peirce's *semeiotics*. The mental word must be the medieval equivalent of Saussure's "signified".

> Something like this can be seen to have happened to the development of the *sign* concept during the Middle Ages, when, having only Boethuis' (480-525) translations of and commentaries upon Aristotle's linguistic and logical treatises, the medieval scholars inherited, from Boethius' Aristotelian *commentiaries*, the notion of the '*ordo orandi*' (or 'order of speaking') wherein **the hierarchy of knowledge** is: the things of the external world (*res*) are signified by mental concepts (*intellectus*) which are then signified by spoken words (*voce*) and these are, in turn, signified by written characters (*scripta*) (Magee 1989: 64-92) - supporting the first principle that: 'at the fundament of written and spoken discourse there is a mental speech (*oratio mentis*) in which thinking is performed' (Meier-Oeser 2003: o.l.). (Favareau 2008: 15)

Much of semiotics is still "locked in" to this schema, sometimes excluding the external world (e.g. Saussure and his dyadism), or downplaying the role of spoken words (e.g. Lotman and his textualism).

> Taking such ideas to their logical (if ultimately futile) extension, the publication of Thomas of Efurt's (c. 1280-1350) *Grammatica Speculativia* at the beginning of the fourteenth century, inspired whole schools of 'modist grammarians' to seek to find the ways in which the modal syntactic and morphological characteristics or **words (*modi significandi*)** must somehow *derive* from the correspondingly modal conceptual representations of **the intellect (*mody intelligendi*)**, which, in each case, is structured in the way that it is because it has passively been shaped so by its interactions with the modalities proper to **the external thing represented (*modi essendi*)**. (Favareau 2008: 16)

How is this different from Peirce's representamen, interpretant, and object?

> And so too did the many of the now-forgotten scholars of Latinity discover at last that the unique property of **the *sign*** (a misleading term of reification for what is in every instance a *sign relation*) is that it, **as a subset of the genuine form of existential being called 'relation'** *per se*, likewise 'holds over' and **exerts a uniquely organizing influence upon the *relata* involved in that sign relation** (e.g., a word and its meaning, or a symptom and its cause) for the agent to whom such *relata* reveal (or have imposed upon them) such a relation at all. (Favareau 2008: 19)

I have a vague recollection that Lotman viewed signs in their "organizing" aspect, of turning chaos into order in some sense. (This may reach back to Saussure, I suspect, though the Russian formalists likewise probably wrote about the "organization of the text".)

Waller, Sara 2007. Dolphin Signature Rhythms and the Non-Cacophonous Coyote: Rhythm, cognition and the animal umwelt. *Cognitive Semiotics* 1: 102-110. DOI: 10.1515/cogsem.2007.1.fall2007.102

> Animal cognition is often considered to be fairly independent of signified meaning. That is, **we often think about the animal umwelt in terms of 'non-conceptual cognition'** and 'non-propositional content.' Bermudez (2003) suggests that thought and reasoning can occur without what we ordinarily think of as propositionally-based beliefs; Hauser (2000) offers the position that, if animals have beliefs at all, they neither understand that other animals have them nor have any insight into their own, and thus, their behaviors are not heavily based on propositional thought. Such **non-verbal, asemiotic, uncategorized cognizing** might still find itself exemplified in such activities as music and dance, rhythm and song. In music we find expression, but not of concepts (or at least not of typical, abstract concepts such as *justice* or *pi*). (Waller 2007: 102)

Whereas the Peirceans may find that "there is no non-conceptual given in [human] experience" (Murphey 1965: 14), some think that animal experience is completely non-conceptual.

> For the purpose of this paper, I will take the essential features of rhythm (that we care about in the study of cognition) to be **the intentional construction of sound events in temporal patterns**, and/or some recognizable behavioral response to sound events in temporal patterns. This definition fits Donald's well enough to ensure that no question is begged against the position, and defines the terminology such that we do not talk past one another. (Waller 2007: 104)

In a course on the semiotics of the city we had to write about rhythm in architecture or city planning. Back then I could have used this definition, in which only "sound" must be abnegated and "temporal" replaced with "spatial".

> *Tursiops truncatus* dolphins (the stars of the popular television show "Flipper") were reported to produce a specific, identifying whistle pattern repeatedly when separated from others in their pod by the Cladwells in the early 1960s (Caldwell & Caldwell 1965). Signature whistles are, simply defined, temporally regulated, repeated frequency patterns used in a variety of contexts that seem to serve **the purpose of self-and-other identification** among dolphins. (Waller 2007: 105)

Something phatic in dolphin communication. Bateson, though, did not include identification in his "communication about relationship" (written in relation with dolphin communication).

Østergaard, Svend 2007. The Dynamics of Interaction and Consciousness. *Cognitive Semiotics* 1: 111-122. DOI: 10.1515/cogsem.2007.1.fall2007.111

> This paper is about the neuro-cognitive precondition for the development of the kind of consciousness that is implied in choice making or in a situation where an agent fails in doing some task and therefore

> has to **change behavioural strategy**. The assumption in this paper is that **major properties of human cognition are system inherent in the sense that they develop as a consequence of the local interaction between the agents of a larger population**. From an evolutionary perspective, this means we cannot consider the development of consciousness, language and other meta-cognitive abilities as isolated phenomena; instead these abilities develop dynamically as a result of changes in the local behaviour displayed by the individual when meeting other individuals. (Østergaard 2007: 111)

Is phatic communion a "behavioural strategy"? If so, is it an outcome of this kind of dissemination? Specific techniques, certainly; but the overall phenomenon appears innate or inherent so far as anyone can see.

> It is generally the case for all species that when **two individuals** meet they **modify each other's behaviour**. If the population is large, then this local dynamic between two individuals can spread and have a rather large effect on the global structure, this is what in catastrophe theory is normally called *the emergence of structure in a dynamic system*. (Østergaard 2007: 112)

In Jakobson's structural linguistics this is "code switching", or trying to find verbal means to make yourself intelligible to the other. On the whole "modifying behaviour" is part of a classical ethological definition of communication (e.g. in Wilson).

> One of the cornerstones in Tomasello's theory of culture is the human disposition to imitate at all levels of human interaction, starting with neonates' tendency to imitate facial expressions and later shown in two-year old children's imitation of observed behavioural strategies relative to a goal. Imitation is different from mimicry in Tomassello's theory, since **imitation is based on a conceptual understanding of the imitated behaviour, in contrast to mimicry**. This is a bit similar to human's use of force as based on an "understanding" of force, in contrast to a behaviour that is based on an experienced correlation between forces accomplished through trial and error. (Østergaard 2007: 116)

Humans "understand" what they're doing, is the short summary here. The distinction between imitation and mimicry is something I need to remember.

> Any expression is interpreted as information about a mental state and likewise the interpreter imitates this by expressing her own mental state in a similar manner. This mechanism might be transferred to symbolic artefacts. Paintings, decorations etc. are aspects of expressive behaviour. **When people of the same tribe meet they exchange expressive signs just to mark that they are part of the same community and share the same fate**. Likewise, symbolic artefacts may be exchanged and shared in the comunity in order to symbolize that the members are part of the same community and have access to each other's mind. (Østergaard 2007: 121)

This is phatic identification on the group level (as opposed to the individual level of introducing yourself by name and background).

9.6.5 A Scale of Significance (2018-08-31 21:39)

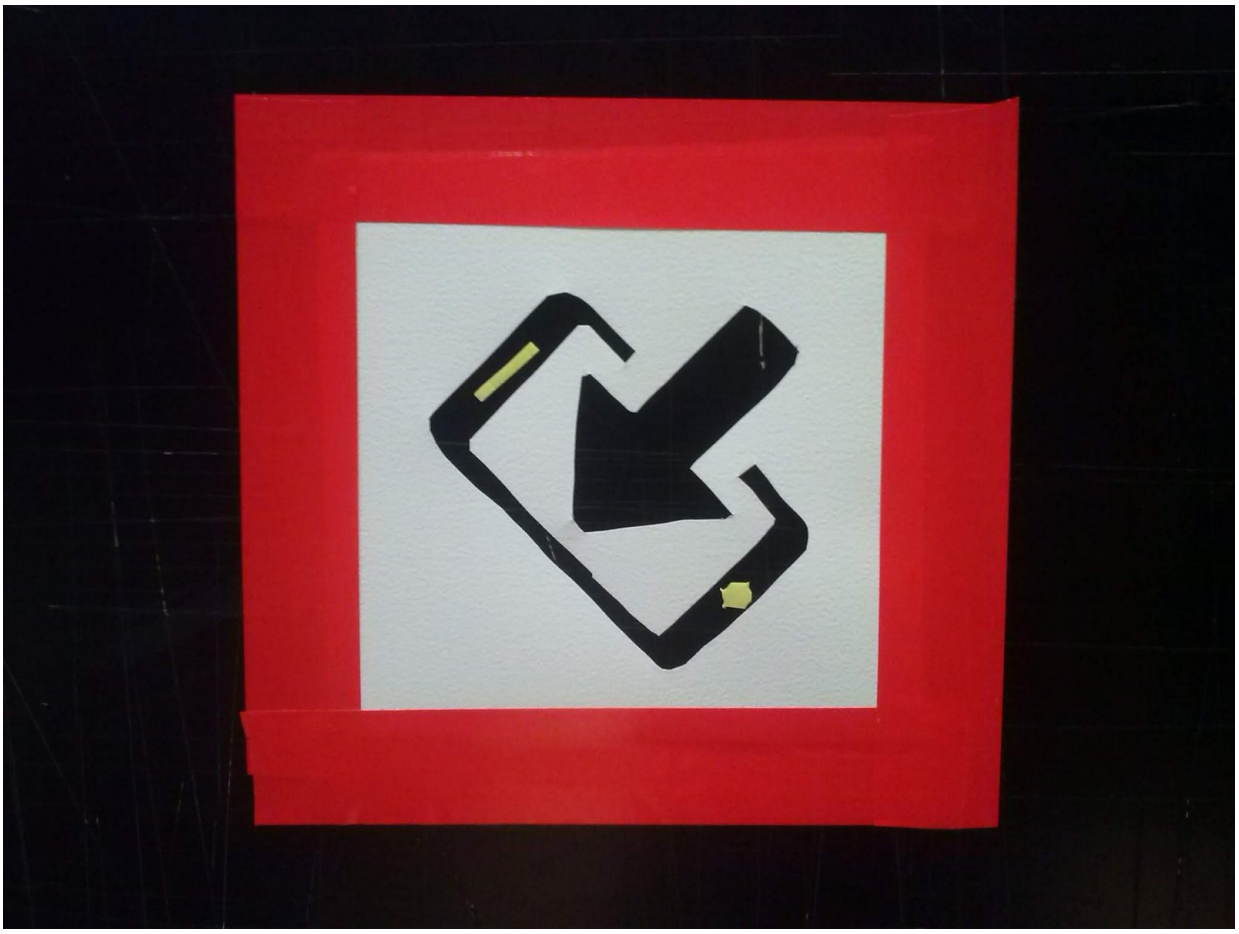

- Schapiro, Meyer 1969. On Some Problems in the Semiotics of Visual Art: Field and Vehicle in Image-Signs. *Semiotica* 1(3): 223-242.
- Worth, Sol 1969. The Developement of a Semiotic of Film. *Semiotica* 1(3): 282-321.
- Nöth, Winfried 1998. Ecosemiotics. *Sign Systems Studies* 26: 332-343.
- Kull, Kalevi 1998. Semiotic ecology: different natures in the semiosphere. *Sign Systems Studies* 26: 344-371.
- Kernan, W. F. 1965. The Peirce Manuscripts and Josiah Royce - A Memoir Harvard 1915-1916. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 90-95.
- Potter, Vincent G. 1966. Peirce's Analysis of Normative Science. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(1): 5-32.
- Kull, Kalevi; Claus Emmeche and Donald Favareau 2008. Biosemiotic Questions. *Biosemiotics* 1(1): 41-55.
- Katz, Gregory 2008. The Hypothesis of a Genetic Protolanguage: an Epistemological Investigation. *Biosemiotics* 1(1): 57-73.
- Deacon, Terrence W. 2007. Shannon – Boltzmann – Darwin: Redefining information (Part I). *Cognitive Semiotics* 1: 123-148.

- Brandt, Line 2008. Literary Studies in the Age of Cognitive Science. *Cognitive Semiotics* 2: 6-40.

Schapiro, Meyer 1969. On Some Problems in the Semiotics of Visual Art: Field and Vehicle in Image-Signs. *Semiotica* 1(3): 223-242. DOI: 10.1515/semi.1969.1.3.223

> We take for granted today as indispensable means the rectangular form of the sheet of paper and its clearly defined smooth surface on which one draws and writes. But such a field corresponds to nothing in nature or mental imagery where the phantoms of visual memory come up in **a vague unbounded void**. (Schapiro 1969: 223)

As Ted Nelson pointed out with his Xanadu Project that never finalized, there's no reason we should employ this arbitrary rectangular form of the sheet of paper on a computer screen. But alas, we do - I'm reading a PDF file.

> The spontaneous graffiti on the walls of ancient Roman buildings are, in this respect, not different from those drawn today; like the modern ones they disregard the field they have usurped, even defacing an existing picture. But the field of the image is not always inviolate even in a word preserved with reverence as a precious object. In China where painting was a noble art the owner did not hesitate to write a comment in verse or prose on the unpointed background of a sublime landscape and to stamp his seal prominently on the picture surface. The ground of the image was hardly felt to be part of the sign itself; figure and ground did not compose for the eye an inseparable unity. A connoisseur in looking at an admired work could regard the empty ground and margins as not truly parts of the painting, as the reader of a book might see the margins and interspaces of the text as **open to annotation**. It is clear that **the sense of the whole depends on habits of seeing which may vary**. (Schapiro 1969: 225)

I anticipated the author's discussion of graffiti, which is indeed like the cave painting in its use of space.

> The same properties of the field as a space with a latent expressiveness are exploited in printed and painted verbal signs. In the hierarchy of words on the title page of a book or on a poster **the more potent words are** not only enlarged but often **isolated on a ground which is more open** at the sides. (Schapiro 1969: 229)

This I've noticed on food packaging.

> Picasso has often disregarded even the reversal of his signature in the print. It is an assertion of spontaneity, made all the more readily as **the value of the drawing** or print has come to be **lodged in its energy and freedom and in the surprise of its forms** rather than in the refinement of detail and subtlety of balance. One can doubt that the artist would accept the reversal of a carefully composed painting. (Schapiro 1969: 234)

When composition is not important, why bother?

> In Western medieval art (and probably in Asiatic too) the apportioning of space among various figures is often subject to **a scale of significance** in which size is correlated with position in the field and with posture and spiritual rank. In an image of Christ in Majesty with the evangelists, their symbols, and the prophets of the Old Testament (the Bible of Charles the Bald, Paris, Bibl. nat. ms. lat. 1), Christ is the largest figure, the evangelists are second in size, the prophets smaller, the symbols are the smallest of all. (Schapiro 1969: 236)

Size matters.

Worth, Sol 1969. The Developement of a Semiotic of Film. *Semiotica* 1(3): 282-321. DOI: 10.1515/semi.1969.1.3.282

> When writing about that mysterious scientific entity called a 'sign', **we may use the word 'semiotic' with relative impunity**; when writing about that magical phenomenon called 'movies', we use words like 'sign', 'semiotic', 'science', and even 'analysis' at our own risk. We will have to learn to accept ridicule and even occasional vituperation from those of our fellows who look at films and write about them with and out of love - of their own deep responses to the magic of film, and the art they believe film to be. (Worth 1969: 282)

This I noticed early on: virtually anything can have "semiotic" appended to it (cf. semiotic subject, semiotic reality; even tautologies like "semiotic sign" and "semiotic communicotin" have reached my eyes).

> **Shall one look at film as communication?** This presupposes a definition of communication and commits one to a position that as yet has scarcely been adequately clarified, let alone accepted. (Worth 1969: 283)

Communicationalization. [Suhtlustamine, st sulustamine suhtlemise võtmesse.]

> The process of film communication can be thought of as beginning with what I have called **a Feeling-Concern**. A person has a 'feeling' the recognition [|] of which under certain circumstances arouses enough 'concern' so that he is **motivated to communicate that feeling to others**. I have purposely chosen the words 'feeling' and 'concern' because they are imprecise. After consideration of the entire model, it might prove valuable to try to fit the concepts that these words identify into tighter conceptual frame-works, but for the moment let us use the word 'feeling' in the loose sense, by which we mean "I feel that..." (Worth 1969: 286-287)

Feeling does indeed occupy the category of Firstness in Peirce's system, though it is dubious if films really begin with a feeling or concern; *Bee Movie* for example, began with a title (was the "feeling" in that case that of considering such a title funny?).

> We have suggested that **viewing the film is a mirror image of the making process**, that is, that the decoder reverses the process by which the encoder made the film. Should our viewer choose to treat these signs and signals as a message, he will first infer the Story-Organism from the sequenced Image-Events. He will become aware of the belief system of the film-maker from the images he sees on the screen. From this awareness of the message he will, if the communication 'works', be able to infer - to evoke in himself - the Feeling-Concern. (Worth 1969: 290)

Again reminiscent of Jakobson's cryptanalytical model of communication, explained here.

> We can find some viewers and some makers who will say certain things are 'wrong' or 'ungrammatical'. Using this method, we would have to call each group **a language community**. These groups - the un-derground film-makers, the Hollywood film-makers, the 'new wave', the television documentarians, or the *cinéma-vérité* film-makers - do in fact rarely use the words 'ungrammatical' or 'wrong'. Rather, they will call other films dull, uninteresting, bad esthetically, old-fashioned, middle-class, square, and so on. (Worth 1969: 315)

Viewers are probably not as easily segregated into such groups as makers are.

Nöth, Winfried 1998. Ecosemiotics. *Sign Systems Studies* 26: 332-343.

> According to these premises, ecosemiotics is the study of the *semiotic* interrelations between organisms and their environment. This definition presupposes that the center of interest of an ecological semiotics is not a *homo semioticus*, but more generally, **an *organismus semioticus***. Still more fundamental is the question concerning the relationship between the organism and its environment. It is always of a semiotic nature, or is there at least always **a semiotic aspect in this relationship**, or do we have to distinguish between semiotic and non-semiotic environmental relationships? (Nöth 1998: 333)

How, indeed, are the organism and its environment *semiotically* interrelated beyond the grandiose philosophical datum that all experience is mediated by signs?

> Not all theories of semiotics are able or willing to recognize semiotic aspects in organism-environment interactions. For example, F. de Saussure's (1857-1913) anthroposemiotics is a semiotics without any ecosemiotic perspective. **According to Saussure, "nothing" in the cognitive environment of humans "is distinct before the appearance of language"** (1916: 111-112), and even human thought, without the shaping form of language, is an "indistinct mass", and "a vague uncharted nebula" (ibid.), in which nothing is defined by necessity. Such a linguocentric program of semiosis is bound to impede any prospectives for the study of the ecological determinants in the process of semiosis interaction of the organism and its environment (see further Nöth 1994a). (Nöth 1998: 337)

Only all of developmental psychology contradicts Saussure on this point.

> Semiosis in this sense is by no means restricted to processes in higher organisms, to culture and social convention. Any primitive biological **organism already interacts semiotically** with its environment **when it *selects* or *avoids* energetic or material objects** in its environment for the *purpose* of its own *survival*. Such triadic interactions of the organism with its environment constitutes a semiotic threshold from the nonsemiotic to the semiotic world. Peirce goes so far as to see the presence of *mind* in organismic nature when he writes: "The microscopist looks to see whether the motions of a little creature show any purpose. If so, there is mind there" (PC 1.269; see also Santaella Braga 1994). (Nöth 1998: 338)

As is to be expected, the semiotic threshold consists in the capacity to choose, or freedom to choose. Essentially, it is a matter of free will.

Kull, Kalevi 1998. Semiotic ecology: different natures in the semiosphere. *Sign Systems Studies* 26: 344-371.

> **The relationships between humans and nature are connected to deep cultural processes**. A possible example can be the behaviour of the primeval society on Easter Island, in which the establishment of religious symbols and the building of stone statues led to the entire destruction of the forest on the island, followed by the degeneration of the culture (Ponting 1991). Besides constructing our understanding of nature, we also construct the surrounding nature itself. (Kull 1998: 346)

Already hinting towards ecosemiotic criticism (a mixture of literary theory, cultural studies, and ecology) springing from this insight. As the next paragraph points out, it is focused on "understanding the semiotic mechanisms which determine the place of nature in different cultures".

> We can, in the best case, make the changes slower and maybe less harmful for biodiversity, but what we get is nevertheless **nature with a human face**. (Kull 1998: 347)

The hedgerows.

> *Biosemiotics* is defined as an analysis of **living systems as sign systems**, the origin of sign being one of the problems in its competence. It investigates semiosis in the living which is much broader than human life, i.e. which exists beyond the mental (conscious) life, assuming the semiotic threshold to be close to where life begins. (Kull 1998: 350)

Recording this as a point of reference when we come to list the various "sign systems": the organism itself and/or the biosphere.

> In all this, it includes the role of memory and the relationships between different types of (**short-term, long-term**, etc.) **memory in culture**. (Kull 1998: 351)

According to Lotman's isological principle, culture is a (complex, supraindividual) person(ality); thus, it can have memory systems much like humans do. In effect, libraries would be an example of the long-term memory of a culture, and someone gaining his/her 15 minutes of fame is an example of the short-term variety. Recall that "cultural memory" studies were anticipated by Lotman. (And Tulving's episodic and semantic memory systems could be better analogues than short- and long-term, if this thought were carried further.)

> As a result of the differences humans can make, the nature in their *Umwelt* is distinguished into first, second, and third nature; what we think is outside the *Umwelt*, can be called zero nature. *Zero* nature is nature itself (e.g., absolute wilderness). *First* nature is the nature as we see, identify, describe and interpret it. *Second* nature is the nature which we have materially interpreted, this is materially translated nature, i.e. a changed nature, a produced nature. ***Third* nature is a virtual nature, as it exists in art and science**. (Kull 1998: 355)

Essentially this is a scale of the semiotizaton of nature: from nature untouched by humans to first recognized, secondly manipulated, and then (artificially) recreated (in representation). The scheme is a neat amalgamation of Uexküll's functional circle and Peircean categories.

Kernan, W. F. 1965. The Peirce Manuscripts and Josiah Royce - A Memoir Harvard 1915-1916. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 1(2): 90-95.

> During the spring of 1915, it was impossible to enter the study of Professor Josiah Royce in Emerson Hall without being acutely conscious of the manuscripts of Charles Sanders Peirce which at that time filled every available surface of table, chair and floor with their bulky, dusty and yet somehow intriguing disorder. No matter what business brought one to this otherwise spacious room, nothing, not even the sonorous periods of Royce himself, could prevent **a student of philosophy, standing because there was no place to sit**, from entertaining a secret, almost Freudian wish to get at these fascinating papers, to re-arrange them, restore them to order, dust them off and above all to read them. (Kernan 1965: 90)

There's a scene like this in the 3rd volume of Tammsaare's *Truth and Justice*.

> A first lecture (of the Lowell Lectures on Pragmatism) would be found, for example, at the top of one group of manuscripts prominently located on the right edge of Royce's long study table. Then three piles further on (and two days later) one would discover Lecture No. 2 firmly wedged between a lengthy dissertation on "The Doctrine of Chances" with pages unnumbered and a small, and intensely interesting, treatise "**On the Prospects of Air-Sailing**." The whole business, as I look back on it after fifty years, was most engrossing, wonderful and fascinating beyond belief, and I often felt, while at work in Royce's littered and crowded office, like Cortez, "on a peak in Darien." But it was utterly impossible at that time and with the means at my disposal to furnish Professor Bush with anything like a complete and authoritative list of the Peirce manuscripts. (Kernan 1965: 93)

Peirce was an interesting and interested man.

Potter, Vincent G. 1966. Peirce's Analysis of Normative Science. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(1): 5-32.

> He tells us that as an undergraduate at Harvard (ca. 1855) he expounded as best he could **Schiller's *Aesthetische Briefe*** to his friend Horatio Paine (2.197). Almost 50 years later he expressed regret that he had not followed up this study in a serious way, because he then saw how fundamental it is to a theory of knowledge (2.120, 2.197, 5.129 ff.). (Potter 1966: 5)

Available on archive.org - at some point I should take up the books I've collected from such notes and read them, if even a chapter or few, as a companion series to this one.

> Peirce's judgment in this matter, therefore, was not hasty. It was the result of long reflection during **the height of his intellectual powers (in 1899 Peirce was only 58 years old)**. Finally in 1903 Peirce made public his conclusions in the Lowell Lectures of that year (5.533), and even then he was not prepared to say apodictically that esthetics is a normative science and indeed the science upon which both ethics and logic ultimately rest. He was content with the modest proposal of an opinion and an hypothesis (5.129, 2.197). (Potter 1966: 6)

Will I reach my prime around 2050? Or will civilization collapse a decade before that like a computer predicted in 1973?

> Ultimately **an argument cannot be judged valid because of some instinctive feeling that it is so**, nor by any compulsion so to judge, nor by appeal to an intuition (see 2.155 ff., 2.19, 2.39-51, 3.432). In general, the psychological fact that men for the most part show a natural tendency to approve the same arguments which logic approves, the same acts which ethics approves, and the same works of art which esthetics approves is insignificant support for the conclusions of those sciences. (Potter 1966: 9)

Intuitions be damned. In one of the few published papers (by Peirce) I've read, it immediately came across as the source of Clay's dissention against the concept of intuition.

> Indeed it would take "a whole course of lectures" to present Peirce's theory of mind. Clearly, however, Peirce is here making the same point he made in his letter to James (8.256) where he labeled as nominalistic (and hence erroneous) the notion that thought is in consciousness rather than consciousness in thought. Mind is thought, and thought is Thirdness, and Thirdness is ubiquitous. **The human mind is only one manifestation of Mind, the highest perhaps because it has the greatest capacity for self-control, but not unique**. Here again Peirce is insisting upon the continuity of reality. If mind is anywhere, it is everywhere in one form or another. (Potter 1966: 11)

One of the primary reasons why biosemioticians prefer Peirce over Saussure. The human mind is merely one of the highest manifestations of consciousness, but it pervades throughout the living world (and, in some sense, the non-living, cue AGI).

> Ethics, then, is not concerned directly with pronouncing this course of action right and that wrong, but with determining what makes right right and wrong wrong. It has to do with norms or ideals in terms of which those categories have meaning. Peirce therefore came to see **ethics as the science of ends**.
>
> > The fundamental problem of ethics is not, therefore, what is right, but, what am I prepared deliberately to accept as the statement of **what I want to do, what am I to aim at, what am I after?** [...] It is Ethics which defines that end. (2.198)

Now it becomes clear just what is the relation of ethics to logic. (Potter 1966: 12)

Somewhat different from "the 'problem of happiness'" (cf. Petrilli & Ponzio 2008: 33). Here, the take-away is that the ethical aspect in phatic communion may have to do with the pseudo-social "ends" hinted at by "the communion of food".

> Everyone is agreed that logic is normative. The majority of writers also include esthetics and ethics, so that the division corresponds to the ancient triad of ideals, **the true, the beautiful, and the good**. (Potter 1966: 14)

How ancient, though? Is it Aristotle's alone or are there other notable ancient representatives of this triad?

> In the first lecture, "Pragmatism: The Normative Sciences," Peirce again tells us that traditionally the normative sciences have [|] been numbered as three: logic, ethics, and esthetics, and that he will continue to employ these terms. He characterizes these sciences as those which distinguish good and bad in **the representation of truth** in **the efforts of the will**, and in **objects regarded simply in their presentation**, respectively (5.36). Thus he begins to develop explicitly the notion that the sciences in question all deal with kinds of goodness. (Potter 1966: 18-19)

Monadic presentation, dyadic clash between will and resistance, and the triadic logical propositionalising. This ancient triad does not appear in every paper in this journal but it does appear in *nearly* every paper in the first issues of *Mind*, which would make comparisons between Peirce and the likes of Bain, hopefully, productive.

> To make a normative judgment is to criticize; to criticize is to attempt to correct; **to attempt to correct supposes a measure of control over what is criticized** in the first place. Any other kind of criticism, any other conception of goodness and badness is idle (see 2.26). (Potter 1966: 20)

Unlike, for example, Tarasti's statement that "every semiotic act [...] includes within itself the relationship of dominant/dominated" (1998: 117), the sequence presented here seems better reasoned and thus justified. Here, the chasm between the minor and the major tradition, as Sebeok put it (cf. Petrilli & Ponzio 2008: 26) is between the neutral conception of control and the negative conception of domination.

> Furthermore, granting that the phenomena of pleasure and of pain are prominent only in those states of mind in which feeling is predominant, they do not consist in any common feeling-quality of pleasure or of pain (even supposing that there are such qualities) (5.113). If one analyzes **the phenomenon of pain**, he will see that it **consists in "a Struggle to give a state of mind its *quietus*"** (5.113). It is, therefore, in essence an event, an actuality, and not just a mere quality of feeling, or, in terms of the categories, pain is essentially a Second and not a First, although undoubtedly it is accompanied by a First. (Potter 1966: 22)

Quietus (archaic) - "something that has a calming or soothing effect". The connection between phatic communion and the default mode network comes to mind.

Kull, Kalevi; Claus Emmeche and Donald Favareau 2008. Biosemiotic Questions. *Biosemiotics* 1(1): 41-55. DOI: 10.1007/s12304-008-9008-2

> **Semiosis, or true *sign* activity, occurs via a process of self-organisation**. Taking place in self-organising systems, sign processes appear as **emergent processes** (or second-order self-organising processes - which means the 'organising self') of signification and interpretation that co-ordinate the biochemical self-organisation of living systems. In this sense, such activity might truly be thought of as being at the heart of the ongoing and interactive organising of physical constituents into biological agents, or 'selves'. Accordingly, such processes are not only upwardly causal (emergent) in their physical effects, but are also the result of downwardly causal or informational (semiotic) constraints upon the activity of the system as a whole. (Kull, Emmeche & Favareau 2008: 42)

A kind of "double articulation" of organisation: an organism organises signs, and signs organise an organism.

> Repeatedly formulated by Thomas A. Sebeok (1996, 2001) over the course of many decades, **the concept that *life and semiosis* are coextensive**, we officially christen here as ***Sebok's Thesis*** - and it is one of the basic propositions held in contemporary biosemiotics. (Kull, Emmeche & Favareau 2008: 43)

A useful shorthand, for this thesis appears in every third or fourth paper in this journal, it appears.

> But in our opinion, **scientific knowledge of other species' phenomenological experience need not be seen as any more *a priori* inaccessible than any other science's previously "unsolvable mysteries."** Rather, we feel that one of the main reasons why the question of organisms' subjective experience has been perceived as an "unscientific" question to begin with is simply because of the [|] fact that "the scientific method" has been prematurely codified (and perhaps has subsequently become petrified) in a too narrow and restricted sense, reflecting its origins in seventeenth and eighteenth century mechanistic reductionism. (Kull, Emmeche & Favareau 2008: 43-44)

I recall a conversation with the first author about this, though the answer (as to how to gain knowledge of other species' phenomenological experience) remains elusive, at least presently (hopefully further readings in this journal and re-reading Uexküll in *Semiotica* will ameliorate this lack of knowledge).

> But again: this wil necessitate the introduction into science of something that non-semiotic science has generally resisted: **an investigation into the qualities (or *qualia*) of experience** and into **the organization of subjective states *per se***. (Kull, Emmeche & Favareau 2008: 44)

Perce can help with *qualia* but the subjective states of other, non-human organisms would require familiarity with animal psychology or... would Uexküllian biosemiotics (an offshoot of psychological physiology) do the trick?

> Seen thusly, the major task of any biosemiotic "case study" will be **to ascertain the particulars of that available set of qualitative diversity that literally *makes* 'sense'** (i.e., that makes a 'difference') ***for the organism or biosystem* under study**. In other words: the first task must be to describe the *umwelt* (or the entire network of experiential sign processes) proper to that organism. Thus we arrive at what we will call biosemiotics' *Uexküllian Question*: "How is the subjective experiential world (or *umwelt*) of an organism organised?" Or: "In what does the subjective world experienced by an organism (*umwelt*) consist?" (Kull, Emmeche & Favareau 2008: 44)

This would necessitate a thorough familiarity with a given species or living system. Did Uexküll himself reach the mammalian order or did he only study lower forms like ticks?

> ***Neurosemiotic* approaches to brain research and consciousness studies** have been proposed by Deacon (1997), Favareau (2002), Neuman (2003), Roepstorff (2004) and Villa (2005); while a biosemiotically informed approach to cognitive robotics has been undertaken by Ziemke and Sharkey (2001), Sharkey (1999, 2002), and Emmeche (2001). (Kull, Emmeche & Favareau 2008: 51)

Deacon (1997) - *The Symbolic Species*; Favareau (2002) - "Beyond self and other: On the neurosemiotic emergence of intersubjectivity" [*SSS*, thus upcoming]; Neuman (2003) - *Processes and Boundaries of the Mind: Extending the Limit Line*; Roepstorff (2004) - "Cellular neurosemiotics: Outline of an interpretive framework"; Villa (2005) - "The neuro-heuristic paradigm" [only abstract available]; Ziemke & Sharkey (2001) - "A stroll through the worlds of robots and men" [*Semiotica*, thus eventually upcoming]; Sharkey (1999) - *Combining Artificial Neural Nets: Ensemble and Modular Multi-Net Systems*; Sharkey (2002) - "Biologically Inspired Robotics"; Emmeche (2001) - "Does a robot have an Umwelt"? [*Semiotica*].

> In both cases, the goal is **to move away from reliance on the sterile and unhelpful use of the term 'information'** as a placeholder or mere metaphor in explaining genetic processes, and to replace it with a fully useable and genuinely bio-semiotic *definition* of what 'information' for a living system consists in. (Kull, Emmeche & Favareau 2008: 50)

Sounds like a move away from a vague term like Morris' suggestion to abandon "meaning" in scientific semiotics after Ogden and Richards conclusively demonstrated its uselessness. Information is no better, as experts attest.

Katz, Gregory 2008. The Hypothesis of a Genetic Protolanguage: an Epistemological Investigation. *Biosemiotics* 1(1): 57-73. DOI: 10.1007/s12304-008-9005-5

> Another example is the analogy between the dualism **knowledge/utterances** in linguistics and the dualism **genotype/phenotype** in biology. These parallelisms are often presented as a surprising isomorphism of systems on completely different scales, perhaps reflecting our need to search for recurring patterns in natural phenomena. Yet a deeper scrutiny of this analogy may help us to revisit assumptions and result in both fields and suggest new modes of investigation. This may even reveal common evolutionary mechanisms that are responsible for shaping emergent properties of complex systems, independent of their relative or absolute scales. (Katz 2008: 59)

Knowledge/utterance is obviously generalized from the language/speech or type/token dualisms.

> A particularly interesting commonality of the two evolutionary processes described here is the presence of multiple levels of representation. In a living cell, **the reactions transforming different metabolites into each other have a representation in the structures of the various enzymes that catalyze these reactions**. In turn, these enzymes have a clear mapping in the genes that code for their amino acid sequence. Similarly, in human language, one can identify mappings between neuronal firing patterns, sound waves and graphical signs. Both in the cellular networks and the structure of human language, **multiple representations of the same functional units seem to be present**. This multiplicity, or redundancy, of "memory devices" exchanging information with each other may have played a major role in the evolution of the combinatorial nature of human and biochemical languages (Segrè 2002). (Katz 2008: 60)

How metabolite transformations are represented in enzymes would be interesting to know. Is the passing remark about neuronal firing patterns an answer to the question about the neurophysiology of the semeion?

> Recursive in the sense that **the same rules and structures amy recur at different levels in the hierarchy**, so that a structure may contain a substructure that is another instatiation of the same structure, in theory repeated ad infinitum (Johansson 2005). (Katz 2008: 60)

Heterarchy (cf. Bruni 2008: 114).

> This symmetry extends to many points, including the way messages are delimited. **Specific signals indicate the start and end of coordinated genetic systems and the limits between genetic segments within these systems**. François Jacob called these signals "punctuation signs" or "commas" (Jacob 1966). In the linguistic model, Jakobson stressed that they correspond to the delineation processes used in the phonological division of a statement into sentences, and of sentences into clauses and parts. **They are borded signals (Grenzsignale), i.e. the limits of the informative message** (Jakobson 1973; Trubetskoy 1936). (Katz 2008: 61)

One the unsolved issues with Jakobson's phatic funtction is the identity of the so-called contoural features, which fulfil the above-described function of punctuating and segregating (much like Bateson's meta-communication).

> Language was always believed to be a product of culture. Could it be a product of nature? According to the genetic protolanguage hypothesis, human observers may not be projecting linguistic frameworks onto genomic structures. Rather, it could be their linguistic faculties that reflect the grammatical structure of genetic code. In other words, the hypothesis of a genetic protolanguage could be more than just an anthropomorphic metaphor. The genetic code may represent "the Code of Codes" (Kevles and Hood 1992), i.e. the original matrix of all natural languages. This hypothesis led to Jakobson's censorship, because his approach emphasized the teleological properties of genetic code (Jakobson 1974). **The Harvard professor was denied publication of an article submitted in 1973 to The New York Review of Books** on the grounds that he was advocating a teleological approach that challenged the prevailing neo-Darwinian interpretation (Kay 2000). (Katz 2008: 66)

This must be Jakobson's "Life and Language" (DOI: 10.1515/ling.1974.12.138.97).

Deacon, Terrence W. 2007. Shannon – Boltzmann – Darwin: Redefining information (Part I). *Cognitive Semiotics* 1: 123-148. DOI: 10.1515/cogsem.2007.1.fall2007.123

> The concept of information is a central unifying concept in the sciences. It plays critical roles in physics, computation and control theory, biology, cognitive neuroscience, and of course the social sciences. It is, however, employed somewhat differently in each, to the extent that the aspects of the concept that are most relevant to each may be almost entirely non-overlapping. Additionally, there are both highly technical and restricted uses of the term that while allowing precise quantitative analyses, entirely ignore **the representational aspect of the concept** that is its ultimate base, and is the foundational notion of semiotic theory. More seriously, the most precise and technical definition used in communication engineering, computational theory, and physics is potentially applicable to a vast range of physical differences that effectively could characterize almost any physical relationship of difference, even quantum differences. This promisquity threatens to make it either so ubiquitous that it provides no insight into **the physical distinctiveness of semiotic relationship**, or else licenses flights of pan-psychic fantasy. (Deacon 2007: 124)

Is there a representational aspect to information? One of my pet peeves is the interpretation of phatic communion with the concept of "information" forced into it. While Malinowski uses the verb, "to inform", his definition by no means excludes information (small talk may exchange information, but the value of such information is most likely trivial).

> Although not all semiotic relationships convey information, in the sense of **previously unavailable content or novel representations**, the possibility of semiosis is itself dependent on prior information conveying the constraints on dynamic organization that are sufficient to establish this interpretive dynamic. For an organism or mind to be able to interpret something as representing some object or content, it must already be organized with respect to that absent feature in some way or other, and that requires that information with respect to their relationship has already linked them, at least indirectly. But the nature of this dynamical linkage is not at all clear or simple. (Deacon 2007: 124)

Concerning the "newness" of information; if it's not news then it's not information. Here, the point appears to be that for information to take hold the receiver must be in some sense predisposed to it; i.e. to fully receive a message you have to know the code, perhaps some context, and be able to place it in a broader scheme of things.

> Similarly, we will be required to give up **substantialist thinking about information and representation** in order to develop them into scientifically useful concepts. Neither the physical identification of information with pattern nor the phenomenological conception of an irreducible intentional relationship that is "always already there", will survive this reformulation. (Deacon 2007: 126)

The problem is similar with "meaning", which is often described as a substance, as if meaning were a thing and not, as the proponents of global semiotics describe it, a relation.

> But in the case of information, this is even more fundamental and more counterintuitive than for energy, because the very nature of information is **a relationship between something present or proximate and something absent or distal**. To put this in even more enigmatic terms: what makes something information is its relationship to something that it is not. (Deacon 2007: 126)

Again the feeling that information is confused with signs. In a definition of information like "facts provided or learned about something or someone", something present is facts (statements?) and something absent is the Something, which the information is *about*.

> **Unlike nothingness, absence has extension**, because it is bounded by contrast to what is present. Not only does an absence have a specific locus in space and time, it is often implicitly understood with respect to something quite specific that is missing. This often involves specific physical materials and properties that happen to be missing, such as the dirt missing from clothes after they've been washed, the hole at the wheel's hub, or the space within a container. In this contrastive sense, **an absence can correspond to definite physical properties**. This particular sense of absence is the sort of 'nothing' that can help us to make sense of information at many levels, and ultimately re-link the semiotic world to its physical foundations. (Deacon 2007: 127)

I'm still not sure if "extension" comes from Descartes' discussion of wax, or something like that. (Is the mind extended? - here, does it correspond to definite physical properties?) The whole ordeal reminds me of the various dissections of *silence*, where a perceived absence is one of the varieties, and Jakobson's *zero sign*, which amounts to pretty much the same - the absence of something becomes significant (a rigid rhyme scheme ends suddenly without following the regular pattern, thus subverting expectations).

> So-called sins-of-omission can also have significant social consequences. Consider **the effect of the "thank you" note not written** or the RSVP request that gets ignored. Omissions in social contexts often prompt deliberations about **whether the absence reflects the presence of malice or merely a lack of social graces**. And we are all too familiar with omissions of preparation or attentiveness that can be the indirect cause of a disaster. (Deacon 2007: 128)

Touching upon politeness: "Every civilised man and woman feels, or ought to feel, this duty; it is the universal accomplishment which all must practice, ad as those who fail signally to attain it are punished by the dislike and neglect of society" (Mahaffy 1888: 2).

> Though we tend to define function in terms of what the machine is designed to achieve, because that is the purpose for which it was built, **this notion of function is entirely parasitic on human mentality**, and merely begs the question of the efficacy of the nonexistent state of a represented goal. (Deacon 2007: 129)

Makes me think of how linguistic functions, too, are *imputed*, according to the purposes they seemingly fulfil.

> And the converse - **creating function by eliminating a class of dynamical possibilities** - is an equally counterintuitive way of thinking about function, but this is the critical figure/background flip that we will need to consider. Nor is it just machines that exhibit this paradoxical negative existence; life does as well. Disease and death are not the diminishment or less of some special essence; they are a gain in degre of freedom. Diverse spontaneous chemical reactions and organismal activities that are prevented or precisely controlled during life are no longer constrained after death. So **life is as much about what is prevented from occurring** - what it is not - as it is about the special improbable habits that we associate with it. (Deacon 2007: 130)

Cancer is a good illustration of this: it nullifies programmed cell death and lets cell with faulty genes proliferate; normal functioning, in this sense, *prevents* the body from growing in certain ways.

> To summarize, **many phenomena can be described as having an existence partially defined with respect to something physically absent**: function, adaptation, agency, purpose, reference, meaning, value, experience. What these and all intentional relationships share is the property of existing with respect to [|] something else, something not immediately present, and possibly something not in existence or even possible. I propose the term ***constitutive absence*** to indicate this genetic property characterizing everything from biomolecular function to semiotic activities. Constitutive absence can be defined as *the property of being structurally or dynamically organized with respect to (or by virtue of) attributes present (also potential or projected) in some extrinsic object or process*. It characterizes mental processes whose existence and organization is constituted by their relationship to external objects and events or to possible or even imaginary states of affairs. (Deacon 2007: 130-131)

There already is a (linguistic) term for this phenomenon, though: *displacement* (cf. Danesi 1998: 43). This version, I presume, is simply more general ("can also describe a significantly wider class of systems" - next sentence).

> He based his analysis on the model of transmission channel such as a telephone line with a fixed limit to the variety and rate of signals that it could carry. This **model system** will be used throughout the discussion to the consistent with Shannon's terminology, but the analysis equally applies to anything able to convey information, from text on a page to clues used in a criminal investigation. (Deacon 2007: 133)

I'm taking the term "model system". In phatics, Jakobson uses this exact model system of telephone call; Malinowski's model system was either a crowd gathering (the Durkheimian connection, implicit) or people sitting around campfire; La Barre's model system is mostly dyadic like Jakobson's but spans throughout the whole gradient of communication systems.

> Without reference to this absent background of possible alternatives, the amount of potential information of a message cannot be measured. In other words, the background of un-chosen signals is a critical determinant of what makes the received signals capable of conveying information. **No alternatives = no uncertainty = no information**. (Deacon 2007: 134)

Possibly why the "to inform" is generalized to an intuitive concept of information: greetings and other such linguistic acts are "ritualistic", prescribed by some determinacy; what else besides "Hi!" are you going to say to a stranger? - the options are few (how many polite ways there are to finish an e-mail?). That is, the information concept introduced into phatic metadiscourse has a tangible relation with the mechanization of speech.

Brandt, Line 2008. Literary Studies in the Age of Cognitive Science. *Cognitive Semiotics* 2: 6-40. DOI: 10.1515/cogsem.2008.2.spring2008.6

> Literary expressivity is a form of externalized communication which relies on the semiotic resources inherent in everyday *enunciation* and its extensions beyond the everyday, practical realm by virtue of ***playful pretense*** (see also Collins 1991). Humans have evolved a semiotic culture which proliferates communication not just for purposes of coordination and negotiation, i.e. socially and materially practical purposes, but for **the sake of momentary enjoyment** - jesting banter, story-telling, nonsense-making and other non-pragmatic communication scripts, or "language games", **not governed by a principal concern for factual states of affairs**. (Brandt 2008: 7)

There's a long history of associating phatic communion with playfulness. Literature, art, and other activities thus share this aspect; hence why they're treated as commensurate by Dewey in *Art as Experience* (i.e. conversation as a type of aesthetic experience).

> Non-deceitful pretense also occurs in everyday communication, for the sake of amusement (e.g. uttering absurdly irrelevant or nonsensical utterances simply to enjoy the absurdity of a meaningless speech act) and for pragmatic purposes (e.g. in ironic statements). Utterances issued in pretense mode **direct attentional focus on the enunciation itself and to its expressive qualities** (as opposed to merely focusing attention on the represented content, e.g. the enunciator's framing of some state of affaris). This is also the case in literature. (Brandt 2008: 9)

Reflexivity. Being about itself, without an external purpose.

> The integrated view of literature and mind was apparent in Reuven Tsur's work in the 1970s which incorporated formalist, structuralist and perception-oriented research. A frontrunner in the study of literary creations in a cognitive perspective, Tsur delved into the relation between literary structure and effect, continuing the work of Russian formalists and Czech and French structuralists, as he was working **toward *a Theory of Cognitive Poetics*** (Tsur 1992). (Brandt 2008: 10)

Toward a theory of cognitive poetics sounds interesting because it's in the same tradition as Jakobson and Lotman, but there's no copy online, nor in Estonian libraries, and even a used copy on Amazon costs over 50 eur. (The next paragraph even says that it was "precipitated by the semiotics of the late 70s, most notably by the work of Umberto Eco and Yury Lotman".)

> Though the view of literary language as continuous with common language calls for elaborative clarification, it will by the least contentious interpretation imply that literary language relies on the ability to creatively exploit resources that are already in place. By contrast to the more romantic notion of divine inspiration and genius, this framework ascribes the originality of an author to "**an exploitation of the dominant unoriginal apparatus at his disposal**" (Turner 1991: 19) - an anti-romantic idea, inasmuch as the creativity is thought to lie not in ingenious poetic *invention* but in the *exploitation* of available means. (Brandt 2008: 12)

This I've seen from Malinowski's so-called terminological "invention". Originality is a fable. What amounts to originality in any practicable sense of the word IMO is exposure to as varied sources as possible, increasing the means at one's disposal to such an extend that novel patterns emerge.

> Semino's cautionary comment indirectly calls attention to the issue of meaning as related to its occurrence in discourse: **the immediate contextual environment of signifying elements ("co-text")** and the contextual staging of the text as belonging to a (e.g. literary) genre and a specific authorship. (Brandt 2008: 17)

I recall vividly how this came up in the 2013 summer school on semiotics. Jakobson's (especially his, other contexts may vary) context is co-text in the sense that the referential function really refers to *referends* (cf. Hiż 1969: 138), that is, other parts of speech (Jakobson's illustrations include: what the other person just said and what the speaker is intending to say next; that is, his context is primarily verbal and temporal, as opposed to the nonverbal and spatial context implied in, for example, Malinowski's "context of situation").

> Constitutional incompatibility preemptively closes off the possibility for scientific dialogue between advocates for different theories in precluding sustained negotiation of theoretical developments. **And what, after all, does a field of study consist in if not sustained negotiation of theoretical developments?** The incompatibility label in effect removes the conditions for a joint enterprise. (Brandt 2008: 21)

One of the few uses of "negotiation" that I agree with. (For example, I'm not completely on board with the general dictum that people "negotiate meanings" when communicating, but that's another topic.)

> There is an underlying premise of intersubjectivity in Benari's approach to literary studies. The implied intersubjectivity is a form of objectivity, in that all humans share the world as it presents itself to us, given our **cognitive faculties**. These faculties do not vary substantially, though of course there is some degree of variation in the way we employ them, individually or as a group, i.e. within a particular community. Insofar as the subject matter is not private (e.g. one's favorite color), one person's subjectivity is not in principle inaccessible to another subjectivity; we cannot through joint attention and communication. (Brandt 2008: 23)

Is this an accidental slip or does this imply a reversion to "faculty psychology" (cf. Mace 1931)? [As a sidenote, looking back it makes eminent sense that Mace is discussing McDougall.]

> Richard Rorty's pragmatism, for instance, holds a basic tenet that neither text nor reading have a nature (Rorty 1992: 105). Sympathetic to deconstructionist philosophy, Rorty also rejects the philosophical distinction "between language and fact, between signs and non-signs" (p. 98). **According to this philosophy, assertions cannot be checked against states of affairs, but only against other assertions**. (Brandt 2008: 25)

It would appear that when the likes of Jordan Peterson speak of "post-modernism" what they really have in mind is Rorty's textualist essentialism and not, for example, the idea that everything has been said before (cf. Tarasti 1998: 125).

> Epistemic force is manifestly replaced by the *social* force of a group with a joint agenda or individual momentary whims: "[…] some particular purpose, some particular *intentio* which *we* happen, at the moment, to have" (p. 98; italics in original). **You can join in the camaraderie, befriend the group, and do and say what "we like"** (p. 97), or you can hold on to your idea and be excluded. This is the logic of social force, when rationality is set out of motion. (Brandt 2008: 26)

A pretty commonsensical conception of social force, this. Though it makes me as the Foucaultian question: is this the power of discourse?

> Much in line with these observations, Culler points out (in Eco 1992) that an unfortunate and self-contradictory corollary of the abandonment of impersonal standards for evaluating ideas proposed in a scholarly setting is **the implicit hypocrisy of proponents of this abandonment enjoying a paid position at a university while claiming to adhere to no standards for acquiring knowledge** - while indeed denying the possibility of achieving any knowledge at all. (Brandt 2008: 27)

This is like watching right-wing conservative youtube videos today. It's the very hypocrisy the likes of Jordan Peterson and Jonathan Haidt relish repeatedly pointing out (while simultaneously lumping all of their perceived ideological enemies into one lump sum of "post-modern marxists social justice warriors" and the like). I'm not sure why a paper on cognitive poetics is talking about these things, though (this paper is too damn long).

> The reproducibility of an analysis does not consist in its replication (the production of identical analyses) but rather in a notion of **unobjectionability**: the notion that other scholars be able to reproduce one's arguments in their minds and not find them objectionable. Finding the claims in a given analysis unobjectionable implies that hypothetically, other analyses of the same material would conceivably produce these same claims, or at least would not contradict them. (Brandt 2008: 32)

Unobjectionability is IMO a big part of why Malinowski's term, phatic communion, is so popular; it's a better term for the "intuitivist" argument I've been building.

> Here I address the technical aspects of critiquing an analysis: a three-part summary of the viable *methods of demonstration* a cognitive-poetic critic may have at his disposal in challenging a textual analysis. A critique might:
>
> 1. **show that aspects of the text not have been taken into account and that the omissions cast doubt on a proposed interpretation rather than support it**;
>
> 2. argue that certain interpretive assumptions rest on faulty premises, that is, show that certain cognitive operations implicitly or explicitly assumed in justifying a given interpretation are not replicated by other component readers, or are **inconsistent with findings** in cognitive science which suggest a different account from the one assumed in the analysis;
>
> 3. show that rather than being the product of intersubjective cognition certain interpretations are **determined by arbitrary ideology or idiosyncratic associations**.
>
> While any of these critical strategies are grounded in methodological thinking and serve to 'test', or try, the validity of a given analysis, it would seem misleading to classify them as methods of 'falsification'. These critical strategies are more in line with a judicial norm of 'weighing' the evidence. (Brandt 2008: 35)

Finally something useful… for criticising Malinowski's analysis of social conversation and its subsequent interpretation in the academia. First, parts of the text are ignored because what even are sentiments, sympathy, and instincts? Secondly, it is evident that the premises are merely subversions of good principles of conversation. And thirdly, the ethologist was interested in his conversation partners as *informants*, not as equals.

9.7 September

9.7.1 A Signification Community (2018-09-06 07:31)

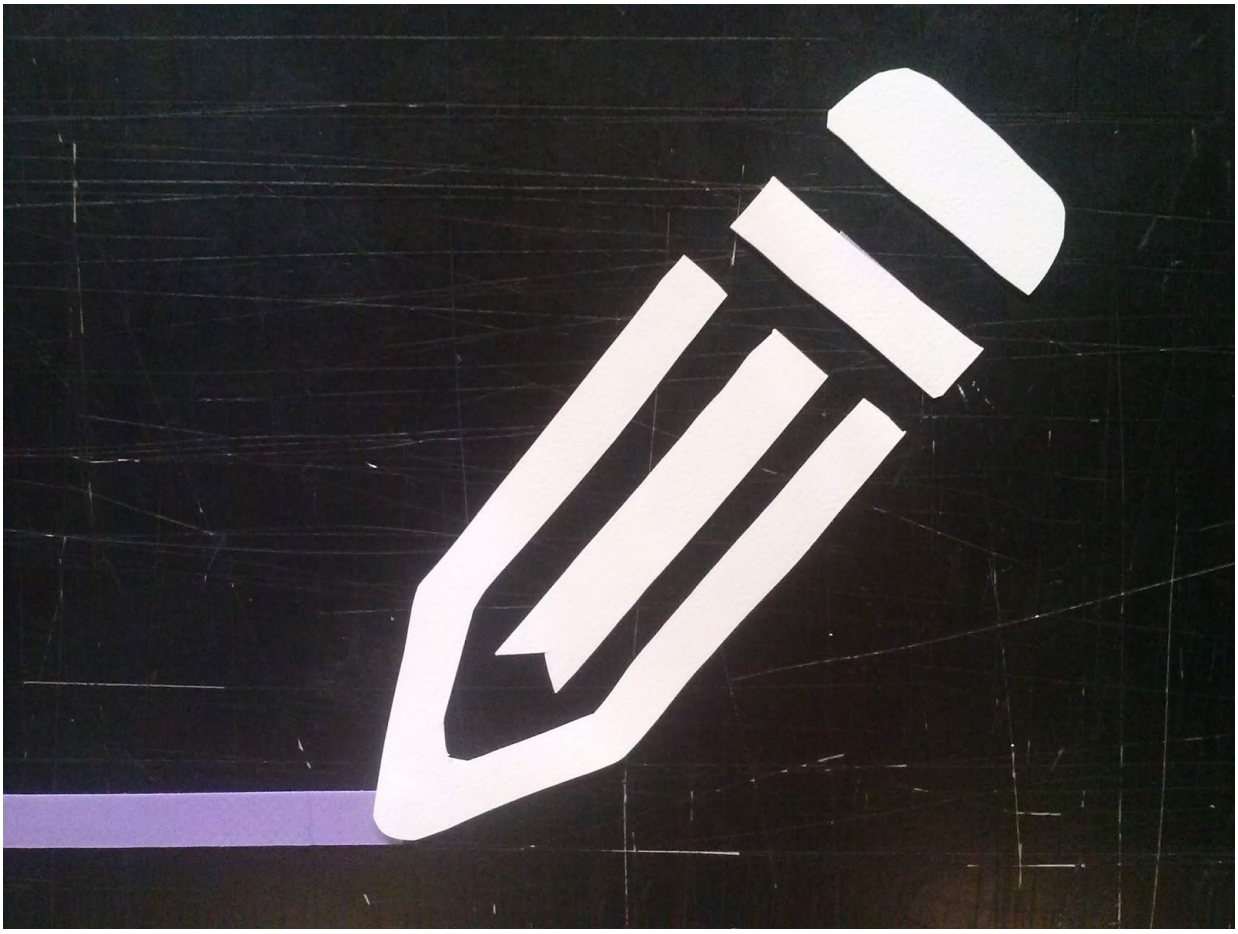

- Werner, Oswald 1969. The Basic Assumptions of Ethnoscience. *Semiotica* 1(3): 329-338.
- Masing, Uku 1969. Review of *The New Comparative Mythology: An Anthropological Assessment of the Theories of Georges Dumézil* by C. Scott Littleton. *Semiotica* 1(3): 339-355.
- Bernard, Jeff 1998. Conceptions of life and man - basics of "social communications" (as exemplified by the "Charter on the (re-)presentation of disabled people in the midea"). *Sign Systems Studies* 26: 372-391.
- Randviir, Anti 1998. Sign as an object of social semiotics: evolution of cartographic semiosis. *Sign Systems Studies* 26: 392-416.
- Melvil, Yuri K. 1966. The Conflict of Science and Religion in Charles Peirce's Philosophy. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(1): 33-50.
- Fisch, Max and Atwell Turquette 1966. Peirce's Triadic Logic. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 71-85.
- Cowley, Stephen J. 2008. Meaning in Nature: Organic Manufacture? *Biosemiotics* 1(1): 85-98.
- Neuman, Yair and Ophir Nave 2008. On the Semio-Mathematical Nature of Codes. *Biosemiotics* 1(1): 99-111.

- Collins, Christopher 2008. Palaeopoetics: Prefatory notes toward a cognitive history of poetry. *Cognitive Semiotics* 2: 41-64.
- Ross, Haj 2008. Structural Prosody. *Cognitive Semiotics* 2: 65-82.

Werner, Oswald 1969. The Basic Assumptions of Ethnoscience. *Semiotica* 1(3): 329-338. DOI: 10.1515/semi.1969.1.3.329

> Ethnoscience is the ethnography and/or ethnology of knowledge, or ethno-epistemology, or descriptive epistemology, *ethnographic ethnoscience* includes such sub-areas as ethno-anatomy, ethnobotany, and ethnozoology. *Ethnologic ethnoscience* is **a theoretical science which** is comparative in the sense that it **seeks to formulate universal laws of knowledge**. It is ***meta-epistemology*** because it deals with formal and substantive constraints of particular descriptions in ethnographic ethnoscience. (Werner 1969: 329)

Don't we already have *sociology of knowledge* for that? Do we also need an anthropology of knowledge, a semiotics of knowledge, and so on?

> Ethnoscience deals with **the ideational order** (in the sense of Goodenough 1964b), primarily with **cultural knowledge** rather than cultural behavior; observation is used predominantly to generate further questions about the informant's knowledge. At some point, knowledge and behavior must fit consistently. (Werner 1969: 330)

All natives must immediately relinquish their emic ideas to the closest ethnoscientist at hand.

> ***Explicit Culture which is Language*** - Linguistic ethnographic ethnoscience deals with that part of cultural knowledge which is accessible through the language of the informants. The implicit parts of a culture are considered neither unimportant nor unnecessary; they are simply outside of **the self-imposed limitations**. Since very large parts of any culture are transmitted through language, this restriction seems not too limiting. (Werner 1969: 330)

If language is explicit culture, what is implicit culture? The *signified*? Or behaviour? Moreover, is language as a system of signs explicit? I would think that the products of language, e.g. speech and texts, are.

> Language may be defined as a potentially infinite set of sentences. Sentences are neither grammatical or ungrammatical. Ungrammatical sentences differ among themselves in the degree of their ungrammaticality or deviance from theoretical **wellformedness**. (Werner 1969: 330)

I might start collecting unnecessarily long words like this and *unobjectionability*. Possibly for a spoof written completely in unnecessarily long words. Let such instances be designated with the tag *unwellformedness*.

> Part of human language competence is the ability to interpret sentences which are slightly ungrammatical, for example, much of **ordinary conversation** or **the speech of foreigners** speaking English. (Werner 1969: 311)

Those darn *uneducated classes* know not how to speak properly.

> Culturally appropriate sentences considered for a description in ethnographic ethnoscience must be available for judgement by informants. [||] That is, they must be potentially 'true' or 'false', with possibly a third class of undecidable sentences. Thus culturally appropriate sentences must be in the form of propositions. **Sentences of undecidable status are neither unimportant nor uninteresting. They present a complicated problem which is also beyond the scope of this paper**. (Werner 1969: 331-332)

Aletheism (cf. Hiż 1969: 147). The ending here is neat - proclaim an idea "neither unimportant nor uninteresting" and push it beyond the scope of your own work (let someone else handle it?). It's a very high-minded academic way of saying "F it".

> All occasional sentences may be converted into appropriate generic ones. This is perhaps better stated the other way: Generic sentences are prerequisite to the understanding and interpretation of specific and/or occasional sentences. Many generic sentences are probably **axiomatic**, that is, they are **either learned** by an informant **or unknown** to him. (Werner 1969: 332)

Looks like generic and occasional sentences follow the token/type dualism. The dictionary definition of "axiomatic" says "self-evident or unquestionable". May add something to Clay's definition of axiomatic knowledge.

> Ethnoscience, in common with standard ethnography and linguistics, is potentially exhaustive (holistic). Exhaustiveness of description is a principle which, in practice, may be only approximated to some degree. [] The knowledge of informants varies with their intelligence, interest, opportunity, and with the facts of the social division of labor. **No informant has a total knowledge of his culture**. A full description approaching a 'complete' description must be a composite picture of the cultural [||] competence of many informants. Such a complex picture is conceivable only as **the supra-individual record of an ideal 'omniscient' native speaker-hearer**. (Werner 1969: 332-333)

A point made in "The Consequences of Literacy", which I need to re-read to get it on here.

> One possible solution may be concentration on semantic field properties rather than lexical domains; in other words, concern for **the *organization* of knowledge** rather than **the *substantive extent* of knowledge**. [] Limiting the analysis to the highest, or near highest, level terms embedded in folk taxonomies may be another possible method for a systematic reduction of bulk and complexity. (Werner 1969: 334)

Breadth and depth? (cf. Savan 1965: 36).

Masing, Uku 1969. Review of *The New Comparative Mythology: An Anthropological Assessment of the Theories of Georges Dumézil* by C. Scott Littleton. *Semiotica* 1(3): 339-355. DOI: 10.1515/semi.1969.1.3.339

> [...] he [Dumézil] seems to think that F. Cumont (1956) was the first one to point out some parallels between **Mazdaism** and Judaism). (Masing 1969: 339)

Something I've only met in Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis* (1989).

> He often mitigates or retracts his own justified criticisms; has nothing to say against "another example of the mutability of D's thinking" (L 135) where **'unsettledness'** would be a more suitable term; a great many of D's errors and shortcomings are accepted by him without the least reserve. (Masing 1969: 340)

Unwellformedness.

> A representative of the 1 f(unction) can be treated as a representative of the 3 f when he is bathing, since "the act of bathing is conductive to a sense of physical relaxation and well-being [...] **a bather is, for the moment at least, neither sovereign nor possessed of effective physical prowess**, and would indeed seem to relate to the thirst function" (D 1956b, L 124). (Masing 1969: 342)

Manifesting the same logic as one of the poems in Tyler Fugazzie's *Hool* (2013): if a man sits down he ceases to be human because the common iconic image of humankind is a standing person.

Bernard, Jeff 1998. Conceptions of life and man - basics of "social communications" (as exemplified by the "Charter on the (re-)presentation of disabled people in the midea"). *Sign Systems Studies* 26: 372-391.

> "World vision" and the "vision of man" cannot be separated from one another. Their common denominator is the factor **"image", a simplifying formula for an infinite number of interwoven projections** which, first of all, necessarily have to be correlated appropriately to achieve a correct "vista". **"Image" means at the same time that one *refers to something else:*** societal facts, structures, interactions (as pertinent fundamental instances, i.e., if religious-metaphysical foundations are excluded from a scientific-logical point of view, without their individual-motivational importance being denied). (Bernard 1998: 372)

In the first instance image has the quality of simplification in common with model; in the second instance it has the *standing for* quality in common with signs and, evidently, information (cf. Farina 2008: 77).

> The "image" is a *sign*. A sign is something which stands for something else, being as such interpreted by something or somebody. It is a relationship **S = R (O, M, I)**, whereby S is the sign, O is the object (the signified), M is the means (the signifying), and I is the interpretant (a further sign) or the interpreter himself (his interpreting consciousness). The means M, or sign vehicle, or *representamen*, is at the same time the means of *communication*. Communication without sign use is by definition impossible. (**Communication is, according to Ch. W. Morris, the formation of a signification community**, or, as stated by F. Rossi-Landi, "sign exchange".) (Bernard 1998: 372)

Similar formulae have been constructed by Nauta (1972) and Lotman (1976). Not at all sure if "a signification community" is Morris's - it doesn't sound like him (he had "interpreter-family" for what Jakobson called a "speech community". Also, he had a pretty systematic definition of communication in which the construction of a community did not figure.

> Against merely mentalistic orientations in semiotics it should be emphasized, in the end, that here M and O are to be understood in the sense of Rossi-Landi's socio-semiotic theory, that is, M serves the identification of an already *socialized* piece, part, fragment of society (= O). The intended transformations of O (i.e. O_1, O_2, O_3, ... , O_n) are contrived by ***sign work*** which by mediacy **is, at the same time, consciousness work**. Non-profit PR can therefore, appropriately adjusted, play an active and even initial role in this consciousness work - it cannot be the one and only agent, however, if it does not want to unfold mere illusion over deficient reality. (Bernard 1998: 385)

Fairly convoluted paper with too many formulas and initializations.

Randviir, Anti 1998. Sign as an object of social semiotics: evolution of cartographic semiosis. *Sign Systems Studies* 26: 392-416.

> The current essay attempts to view a possible distinction between social and cultural semiotics, and finally their interconnectedness via **the semiotics of sign**. On the basis of maps, viewed below as manifestations of culturally accepted social representations, we shall try to demonstrate the interrelated nature of **the semiotics of the *code*** and that of the *sign* in the manner that it is exemplified in a cultural semiotic system. (Randviir 1998: 392)

One may venture a guess that Peirce represents the semiotics of sign and Saussure the semiotics of code.

> Now, the two general categories would be 'cultural semiotics' and 'social semiotics' (in line with hypothetic statements e.g. 'semiotics of literature belongs to the sphere of cultural semiotics, **semiotics dealing with mass communication** - to the one of social semiotics'). (Randviir 1998: 392)

An implicit reference to "The Social Semiotics of Mass Communication" (Jensen 1995)

> However, this may also be expressed by a conditional contrast - while cultural semiotics sets its object into the light of **the context of cultural tradition, sociosemiotics looks at a cultural object within social dynamics** (for the latter, see e.g. Riggins 1994: 111). We can also say that cultural semiotics deals with the object 'as a structure', **treating relations between objects as structural**, too. Hence, one can state that this point of view is ontological; *meaning* and *code* are ontological, whereas for sociosemiotics, **objects and relations between them are not ontological but processual** and *semiosic* as the latter (semiosis) conjoins the semiotics of the sign and the semiotics of the code. (Randviir 1998: 393)

Thus, a series forms between several antinomies: cultural/social; diachronic/synchronic; and structural/processual.

> Also, the structural tradition can be taken as following Saussure's doctrine in the sense that ***meaning* emerges or emanates from *differences between intrasystemic signs***. Still - *meaning* would, in this respect, as if belong to the realm outside that of signs, since its locus is, so to speak, in-between signs; the meaning (of a message consisting of more than one sign) is directed by *relations between signs*, but not as much by the relationship between the signifier and the signified, as one could interpret from has been ascribed to Saussure. (Randviir 1998: 394)

Interestingly, Peirce's semosis follows an obverse logic, where meaning emerges, so to say (because Peircean semiotics does not substantialize "meaning") from similarities between (extrasystemic) signs. At least this can be inferred from the definition of sign given in some instances, e.g. "anything which determines something else (its interpretant) to refer to an object to which itself refers (its object) in the same way" (Lenzen 1965: 3).

> In the current paper **space is** proposed as such **a 'natural semiotic system'**. Space is a matter where socium's general principles of code usage, therefore also 'regularities of modeling', are laid open. At the same time, space is a wholly ordinary environment of everyday life and a *naturally* signified dimension. It is commonplace that the cultural behavior of an individual is largely dependent on how his/her mental map has developed and has been made to develop. (Randviir 1998: 396)

Presumably, "natural semiotic system" is a Greimasianism. Recording this for a future list of what phenomena are considered as "sign systems" in *Sign Systems Studies*.

> At this point one can distinguish between so to speak ***primary* (or *initial*) and *secondary* semiosis**, the first of which is related firsthand to sign*genesis* and the latter to interpretation. (Randviir 1998: 396)

Synonymous with the so-called front- and "the tail end of the semiotic chain" (Violi 2007: 68).

> In connection with the symbol as a means of construing a model, we have to refer to a treatment of model by E. T. Hall, who asserts the function of the model for an artist (the authors of the maps viewed here were definitely artists, too) to be an instrument for filling gaps in visual memory. For this reason a model is a pseudoreality (compare with Merrell's treatment of 'semiotic reality', see e.g. Merrell 1992: 39-40, 44-45) created in the course of communication (see Hall 1981: 12). For Hall this is connected with **the 'screening function of culture' which lies in socium's self-defense against informational overload** (Hall 1981: 85). Taking this treatment into account, symbol, as an information carrier, has hence quite an ambivalent constitution, comprising of informational condensation on the one hand, and on the other **'postponing' the decoding of information (as a 'minus device')**. (Randviir 1998: 406)

Reminiscent of the bio-anthropological perspective, in which "symbolic forms are to be understood as collective coping devices" (Oakley 2007: 28-29). Makes me wonder if a proposition like "A surprisingly large part of every culture is merely the phatic sharing of common emotional burdens, and has no relevance at all to the outside world" (La Barre 1954: 306) could similarly be translated into explicitly semiotic theory.

> On the basis of this, we can create the following branching range of the sign:
>
> → Signal - Index - Icon - Symbol | Sign.

Here *sign* appears as **an individual synthetic category**. (Randviir 1998: 408)

How is *semiosis* different from *general synthesis*?

Melvil, Yuri K. 1966. The Conflict of Science and Religion in Charles Peirce's Philosophy. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(1): 33-50.

> Charles Sanders Peirce (1839-1914) has recently become one of the most fashionable philosophers in the U.S.A. Almost unknown during his lifetime, having tried unsuccessfully for decades to obtain a position at a university, failing to publish a single book on philosophy, and dying penniless and **in complete obscurity**, he has unexpectedly become the subject of honor and veneration (Melvil 1966: 33)

I wouldn't say *complete* obscurity, as the likes of Josiah Royce (cf. Kernan 1965) were very much fascinated with him, and had Royce not passed away prematurely, he would have brought Peirce's manuscripts to a larger decades earlier than they were. Also, the posthumous *Chance, Love and Logic: Philosophical Essays* (1923) appeared a decade after his death, which was pretty soon, considering.

> It is to Peirce's credit that **semiotics (the teaching of symbols)** has been established as an independent scientific branch, the importance of which needs no proof in our time. (Melvil 1966: 34)

The what now?

> But Peirce was not only a man of science. Like the American scientific intellectuals of his time he remained a religious man until the very end of his day. Peirce was convinced that "***all realty*** [sic] **is due to the creative powers of God**" (6.505), that science is "knowledge of God's truth" (1.239), that for the support of the social order and morality "the great catholic church is wanted" (6.443). (Melvil 1966: 35)

God, the omnipotent real estate agent.

> The highest principle of reason which, according to Peirce, should direct the scientist, is the following: **"In order to learn, you must desire to learn"** (1.135). This thesis seems to be rather trivial, but its meaning is more profound than it would appear. (Melvil 1966: 37)

At no time has this been a truer truism than now, when anyone with a device able to connect to the world wide web has immediate access to nearly all science. (Thank you, sci-hub!)

> According to pragmatism, **"inquiry" does not proceed at all from no knowledge to knowledge, but only from doubt to belief**. It does not assume either knowledge or truth. Peirce rejects as being a groundless fancy the idea that man strives not simply toward an opinion but toward the true opinion. He claims that the truth or falsity of belief does not have any connection with the goal of inquiry, "for as soon as a firm belief is reached we are entirely satisfied, whether the belief is true or false" (5.375). (Melvil 1966: 40)

Isn't this related to Peirce's *fallibilism*? ("the principle that propositions concerning empirical knowledge can be accepted even though they cannot be proved with certainty"; "the philosophical claim that no belief can have justification which guarantees the truth of the belief")

> In this way the explanation here, too, consists of an equation of the phenomenon to be explained with the peculiar nature of mind which apparently needs no explanation, since for the idealist, **mind is "the sole self-intelligible thing"** (6.61). (Melvil 1966: 44)

The brain named itself.

Fisch, Max and Atwell Turquette 1966. Peirce's Triadic Logic. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 71-85.

> Alonzo Church expresses essentially the same points in the following way:
>
> > Using three truth-values instead of two, and truth-tables in these three truth-values, Łukasiewicz first introduced a three-valued propositional calculus in 1920. He was led to this by **ideas about modality, according to which a third truth-value - possibility, or better, contingency - has to be considered in addition to truth and falsehood**; but the abstract importance of the new calculus transcends that of any particular associated ideas of this kind. Generalization to a many-valued propositional calculus, with $_{\upsilon}$ + 1 truth-values of which $_{\mu}$ + 1 are designated (1 □ $_{\mu}$ > $_{\upsilon}$), was made by post in 1921 [...]

Chuch points out further that 1921 denotes the date of the published version of Post's dissertation of 1920. (Fisch & Turquette 1966: 72)

The excluded middle and abduction.

> The suggestion becomes even more plausible in the light of the fact that just prior to the period when Peirce was developing his triadic logic, he was giving serious consideration to problems of trichotomy or triadic modality. For example, under the date of January 1908, *The Prescott Book* (Ms. 277) deals with modality in terms of the triad "potentiality," "actuality," and "necessitation." Peirce characterizes these as follows:
>
> > ***Potentiality*** is the absence of Determination (in the usual broad sense) not of a mere negative kind but a positive capacity to be Yea and to be Nay; not ignorance but a state of being [...] [□] ***Actuality*** is the Act which determines the merely possible [...] [□] ***Necessitation*** is the support of Actuality by reason [...]

On August 28, 1908, Peirce records in his *Logic Notebook* (Ms. 339) an account of the co-reality of the three universes: "1) of **Ideas**, 2) of **Occurrences** [...], and 3) of **Powers**." He then argues that the "mode of being" of an Idea is that of "Real Possibility," that of an Occurrence is "Actuality," and that of a Power is "Real Necessity." Then, in the same *Logic Notebook* (Ms. 339) on December 27, 1908, Peirce lets "1" denote Idea, "2" denote Occurrence, and "3" denote **Habit, which is presumably a kind of Power**. (Fisch & Turquette 1966: 78)

The origin of Firstness, Secondness, and Thirdness. Thus: Potentiality - Ideas; Actuality - Occurrences; Necessitation - Powers - Habit. On the latter point, habit being a kind of power, think of the phrase "the power of habit".

Cowley, Stephen J. 2008. Meaning in Nature: Organic Manufacture? *Biosemiotics* 1(1): 85-98. DOI: 10.1007/s12304-008-9003-7

> **Far from representing 'knowledge', language may be grounded in deeds**. In Maturana's (1978) terms, **languaging** may be structural coupling whereby a system brings about changes in its own state. What Turing (1950) called our 'intellectual powers' may arise from the biomechanics of languaging. Skills that derive from acting, speaking and hearing may be precisely what transform human observers into world-modellers. (Cowley 2008: 87)

Language, says Malinowski, is a mode of action; soon followed by Austin and Wittgenstein with elaborations.

> **From cell to culture, organisms are regulated by history**. For older and newer traditions alike, it matters that self-organizing, adaptive agents model the world. In the *qualitative* tradition, with Peirce and von Uexküll, semiosis is traced - not just to sign and world - but also to *models* (or interpretants). (Cowley 2008: 87)

...or *habit*.

> In contrast to the DEEDS tradition, biosemiotics can draw on its own self-constructed history. **The field is less reliant on negative argument, currents of fashion, technological change, or careerism**. Conversely, it can seem isolated, disconnected from current debates, and redolent of discarded views. To the uninformed, this raises fears about its scientific status. (Cowley 2008: 88)

Exactly why semiotics is so darn appealing.

> A history of organism-environment relations gave rise to two-way structured couplings. ***Semiotic causation* makes nutrient concentration meaningful to the cell**. By contrast, Varela explains similar facts by appeal to autopoiesis (roughly, self-organization). (Cowley 2008: 89)

Earlier, "Howard Pattee finds an *epistemic* cut between physics and biology" (*ibid*, 87). Does the concept of causation not make that cut too shallow?

> Whether called *semiosis* or *self-organization*, **adaptation** is the basis for sense-making. *Contra* Hoffmeyer, the communicative world is one of (inter)action. (Cowley 2008: 89)

Both "learning" and "habit-formation" could be added to this list of near-synonymous terms.

> In *Inner Representations and Signs in Animals*, Stephen Pain sketches how such views might be built into empirical work. To this end, he suggests attributing *sentience* to a system that integrates information across modalities: its indicators are thus **signs of interest** (and, presumably, decline in interest). Accordingly, sentience arises in - not bacteria - but perhaps jellyfish and, almost certainly, in earthworms. (Cowley 2008: 94)

"The microscopist looks to see whether the motions of a little creature show any purpose. If so, there is mind there" (CP 1.269; in Nöth 1998: 338) - replace *purpose* with *interest*.

Neuman, Yair and Ophir Nave 2008. On the Semio-Mathematical Nature of Codes. *Biosemiotics* 1(1): 99-111. DOI: 10.1007/s12304-008-9004-6

> Biosemiotics is an emerging field of theoretical biology that involves "the study of signs, of communication, and of information in living organismS" (Smith 1997: 72). A basic tenet of biosemiotics is that the behavior of biological systems should be studied as a mediated realm (Barbieri 2003; Hoffmeyer 1996; Neuman 2008) in which signs or codes establish **a correspondence between two different worlds** (Barbieri 2003). Codes are described as having three unique characteristics: (1) they connect two independent worlds; (2) they add meaning to information; and (3) they are conventions (ibid.). (Neuman & Nave 2008: 99)

Pretty vague - what worlds are these? That of the living and non-living? Physical and semiotic realities? In Saussurean semiology, the signifier and signified ary by no means "worlds"; and in Peircean semiotics the sign certainly mediates, but does it mediate between worlds or between sign-vehicles and objects?

> The central dogma portrays genetic coding as a linear, one-way flow of "information" from DNA to RNA to protein. We put the word "information" in quotation marks because the meaning of biological "information" is far from clear. **The term "information" originated in Latin and entered the English language around 1450 in the sense of "knowledge communicated"** (Online Etymology Dictionary). In modern scientific discourse, however, "information" is commonly associated with information theory and Shannon's definition and mathematical measure of information. (Neuman & Nave 2008: 101)

Very true, and conversely, communication originally had the connotations of information, i.e. *the Queen was received communication from a diplomatic envoy*, in which we today would say "received information". Communication, of course, also had the connotation of transportation (e.g. water and rail communication; the term "channel" originates from the water-way figure).

> RNA self-replication suggests that RNA can serve as a template for its own replication. That is, RNA has the ability to act as both genes and enzymes. This incredible property was proven by Nobel laureate Thomas R. Cech (Cech 1986) and is one of the theoretical justifications for **the "RNA world" hypothesis** (Gesteland et al. 1999; Gilbert 1986) - the hypothesis that the modern DNA world was preceded by an RNA world. (Neuman & Nave 2008: 103)

Ah! *Those* worlds.

> The interesting thing is that the shift from the alphabet (e.g., RNA units) to higher-order combinatorial structures (e.g., codons) involves a qualitative shift that infuses "information," in the sense of differentiation, with "meaning." "Dog" and "God" have the same informational value when taken as mere collections of the letters G, O, and D. However, combining the letters to form higher-order structures adds "order" to the differentiated tokens and **thus infuses them with meaning**. (Neuman & Nave 2008: 108)

Is double articulation really the primary mechanism of meaning-making? Mere otherness does not sense-discrimination make.

Collins, Christopher 2008. Palaeopoetics: Prefatory notes toward a cognitive history of poetry. *Cognitive Semiotics* 2: 41-64. DOI: 10.1515/cogsem.2008.2.spring2008.41

> But then, of course, the follow-up question becomes "what is poetry?". A convenient first answer would be: "Poetry" is what most people around the world and down through the ages have assumed it to be, namely, **the practice of making self-contained, formally patterned verbal compositions**. (Collins 2008: 41)

Self-contained, implying "closure" (cf. Sonesson 1998: 99-100).

> Over the past two million years it was **culture, that is, "collective mentality"** that drove cognitive evolution. "Cultures are more efficient than individuals at exploiting the fitness value of genetic variations, which might otherwise have a negligible impact" (Donald 2001: 259). (Collins 2008: 42)

What's the difference between collective mind and collective mentality? The latter term has two distinct meanings: "the characteristic way of thinking of a person or group" and "the capacity for intelligent thought". Presumably the second one is relevant here, as the first one approaches "attitude" and is rather derogatory.

> His [Donald's] four stages are, in brief:
>
> 1. *The Episodic*, associated with the perception and storage of whole events. This evolved with the primate apes.
> 2. ***The Mimetic*, associated with the communication of thoughts through actions**, for example, gestural representation and the teaching of skills through showing. This began among early hominids and became fully developed in *Homo erectus*.
> 3. *The Mythic*, associated with linguistic communication - telling, as distinct from showing; symbolic signs, as distinct from indices and icons. This appears at the beginning of our own subspecies, *Homo sapiens sapiens*, at some point between 100 thousand and 50 thousand years ago.
> 4. *The Theoretical*, associated with the trascription and external storage of symbolic signs, viz., writing. Begun some 5 thousand years ago, this led to the development of literate cultures and what we customarily refer to as "civilizations".
>
> (Collins 2008: 43)

The second one is problematic: "imitation is based on a conceptual understanding of the imitated behaviour, in contrast to mimicry" (Østergaard 2007: 116). Were this distinction taken seriously, the mimetic stage could not involve "teaching of skills" - they would not stick, would die out with individuals.

> In modern humans, such episodes can extend in duration well beyond the interval we identify with "working memory" - **7 items, plus or minus two**, within a period of 20 seconds (Miller 1956). (Collins 2008: 44)

A popular psychological myth.

> **The analog mind**, which up till then had been the sole cognitive operating system, receives impressions and rearrances its neural networks accordingly. These networks "form impressions in essentially the same way a time-exposed astronomical photograph does, by passively gathering data over time. (Collins 2008: 45)

The analog/digital distinction is again something that is outdated by at least half a century, if not more (cf. Ruesch & Kees 1956). The distinction is still valuable, e.g. "digital-analogical consensus" (Bruni 2008: 126-127), but digital and "analog mind" is a patented absurdity.

> One kind of episode that even our pre-hominid ancestors understood well was social play. Our mammalia nforebears must have had a mutual awareness that some threatening displays might *not* be what they seem, enough skill in mind-reading to interpret outwardly aggressive behavior, under certain circumstances, as non-aggressive in intent. We assume so because they and we still exhibit this awareness. "How do animals read play intention in any conspecific? Cooperative social play may involve rapid exchange of information on intentions, desires, and beliefs" (Bekoff & Byers 1998: xvi). **Gregory Bateson has his own term for this pre-play exchange he called it a "metacommunication"** (Bateson 1972, Collins 1991: xxiii-xxiv). This was a signal that invites the addressee to enter into what Bateson called a "play frame" within which actions, for example, chasing, nipping, and sparring, would not indicate the sort of hostility that might otherwise lead to injury or death. (Collins 2008: 47)

A bold simplification because that is not all that metacommunication embraces. Cf. *Communication, the Social Matrix of Psychology* (Ruesch & Bateson 1951) for the definition of metacommunication.

> This is also quite different from episodic play, which involves two sociall identified individuals engaged in enacting a socially recognized play script - two dogs, for example, barking and taking turns chasing one another, or two humans exchanging soft punches to one another's shoulder to communicate good-natured **bonhomie**. (Collins 2008: 48)

Define: "cheerful friendliness; geniality"; synonymous with conviviality.

> When forms imitate themselves, their repetitive structure constitutes **what Roman Jakobson (1960) called "iterative form"** and saw operating in verbal compositions on the levels of semantics, syntax, and phonological expression. Even earlier, Suzanne Langer (1953) declared rhythmic patterning to be the form of feeling and, as such, an aesthetic universal across all the arts. (Collins 2008: 50)

Never noticed this. He probably has better means to treat rhythms.

> The iterative aspects of these two - on the one hand, a rapid rhythmic repetition of movements and sounds and, on the other hand, a slower, visual representation of past events - correspond rather closely to Nietzsche's well-known distinction in *The Birth of Tragedy* between the Dionysian and Apollinian factors at the heart of Greek tragedy and modern music drama. These two gods represent for him the polar oppositions of self and selflessness, reason and [|] rapture, dream and dance, vision and music. At the Apollinian pole, we enjoy an illusory, yet stabilizing, belief in the unique wholeness of our self, a belief grounded in **the *principium individuationis* (the principle of individuation)**. The latter, as he understood from Schopenhauer, was formed by our sense of existing in time and space - in particular moments and particular places. At the Dionysian pole, this sense of separate individuality surrenders to a mystical participation in a larger reality. (Collins 2008: 51-52)

I have no idea how this is related to rhythms, but, knowing that Malinowski wrote his very first (preserved) essays on this very text (cf. Malinowski 1904/05), it now makes a bit more sense why he protested so much against "collective consciousness" and similar formulations.

> With population growth, skill-based divisions of labor must have been introduced and, to the extent that every individual needed to share in the work of the community in order to share in its benefits, the principle of reciprocal altruism became the governing ethos. This was the Paleolithic golden rule: I will do unto others a kindness (whatever the immediate cost to myself) with the understanding that, if ever I need the same, those others will do that unto me (whatever the immediate cost to them). **Persons unwilling to abide by this rule would be banished from the group**; those found to be slackers or cheaters would be punished. (Collins 2008: 58)

Tediously iterative content: haven't I read this paragraph in this very journal? (cf. Brandt 2007: 53) What a *pedestrian* paper this is. It made absolutely no head-way into anything and contained infuriating pot-holes. Ragequit a few pages before the conclusion.

Ross, Haj 2008. Structural Prosody. *Cognitive Semiotics* 2: 65-82. DOI: 10.1515/cogsem.2008.2.spring2008.65

> The crucial problem that year (1965, I think) was poetics. I knew nothing about it, had never availed myself of the rich literature that Jakobson had already written on poetics. (Ross 2008: 66)

I have to say, for a journal titled *Cognitive Semiotics*, it contains an unexpected amount of poetics instead of, say, psychology or neurology.

> I have never met anyone who had the ability to speak in a fashion as concentrated as could Roman. I think that that density was one of kinds of bait with which he sweetened the hook on which I was impaled. I had found out for myself that syntax was bottomless; he showed us that poetics was equally, or perhaps more, so. I had the supreme good fortune to not only be able to hear him talk on many subjects, for the last twenty years of his amazingly productive life, but to become his colleague and friend. I once proposed to him that we collaborate on the analysis of a poem, he agreed - but as is so often the case in life, I thought there were other things of greater urgency to accomplish, and then he grew ill, and was gone. (Ross 2008: 67)

I, too, think that Jakobson was a linguistic genius, but this here is bordering on verbal fellatio.

> While even higher-order sectionings are theoretically possible, I have not encountered many, and I tend to doubt that they can exist productively. After all, we are getting close to **George Miller's famous Magic Number Seven ± 2**. (Ross 2008: 70)

Tediously iterative content: the quality of "cognitive science" in this here *cognitive semiotics*. I'm seriously considering dropping this journal.

9.7.2 A Leading Principle (2018-09-07 08:57)

- Smith, W. John 1969. Displays and Messages in Intraspecific Communication. *Semiotica* 1(4): 357-369.
- Lowe, Ivan 1969. An Algebraic Theory of English Pronominal Reference (Part I). *Semiotica* 1(4): 397-421.
- Chebanov, Sergey V. 1998. Totality of semiosphere. *Sign Systems Studies* 26: 417-424.
- Drechsler, Wolfgang 1998. The philosophy of Hans-Georg Gadamer. *Sign Systems Studies* 26: 425-436.
- Cheng, Chung-Ying 1966. Peirce's Probabilistic Theory of Inductive Validity. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 86-112.
- Holmes, Larry 1966. Peirce on Self-Control. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 113-130.

- Pattee, H. H. 2008. Physical and Functional Conditions for Symbols, Codes, and Languages. *Biosemiotics* 1(2): 147-168.
- Hoffmeyer, Jesper 2008. The Semiotic Body. *Biosemiotics* 1(2): 169-190.
- Kjørup, Frank 2008. Grammetrics and Cognitive Semantics: Metaphorical and force dynamic aspects of verse-syntax counterpoint. *Cognitive Semiotics* 2: 83-101.
- Freeman, Margaret H. 2008. Reading Readers Reading a Poem: From conceptual to cognitive integration. *Cognitive Semiotics* 2: 102-128.

Smith, W. John 1969. Displays and Messages in Intraspecific Communication. *Semiotica* 1(4): 357-369. DOI: 10.1515/semi.1969.1.4.357

> Any environmental feature can become a source of information. An obvious source for any individual animal is another animal. For instance, **if the other individual is strange it may be dangerous**. If it is a customary associate, some of its activities (*e.g.*, fleeing) may also indicate a source of danger in the environment. (Smith 1969: 357)

An aspect of phatic communion that translates over into animal communication.

> All activities are potentially informative. For instance, Altmann (1965: 492) treats as "communicative" **any behavior pattern whose occurrence changes the probability of behavior patterns of other individuals in the social group**. Most acts, however, are not *specialized* to be more informative. (Smith 1969: 358)

"It is generally the case for all species that when two individuals meet they modify each other's behaviour." (Østergaard 2007: 112)

> Ritualized iterations appear to involve primarily social acts, or acts that were social in the phylogenetic lineage concerned. That is, their evolutionary sources appear to be behavior patterns performed by at least two interacting individuals. The relationship between the individuals may have to be **bonded** - *i.e.*, one in which the individuals **remain socially inter-related with conventionally defined statuses**, and recognize each other individually. (Smith 1969: 359)

Bonding here involves something like Goffmanian "consensus" (cf. Laver 1975).

> Our prehuman hominoid ancestors must have evolved this new approach *at the same time* they were communicating by other means. Whatever novel features linguistic communication has, they initially supplemented and were at least partially in competition with an already existing mode of communication. This **prelinguistic mode** must, therefore, have had some influence in shaping at least the directions of the origins of linguistic communication. (Smith 1969: 364)

Linguistic communication appeared alongside nonverbal means of communication, which have remained in place.

> The zoosemiotic forms of human communication may be important in a number of ways. First, **they are the only stylized communicative tools available to prelinguistic infants**, and some children (*e.g.*, the deaf) who remain prelinguistic for relatively long periods. They may be the only tools left to certain aphasic adults, they may be the only reliable tools left to, say , schizophrenics. (Smith 1969: 365)

The phatic function "is also the first verbal function acquired by infants; they are prone to communicate before being able to send or receive informative communication" (Jakobson 1960d: 24) and Weston La Barre has written extensively on the phatic communication of schizophrenics (cf. La Barre 1954).

Lowe, Ivan 1969. An Algebraic Theory of English Pronominal Reference (Part I). *Semiotica* 1(4): 397-421. DOI: 10.1515/semi.1969.1.4.397

> It seems that **'social acceptability' is difficult to define** here. The utterance-response pair of (6) would not be acceptable under **circumstances of serious social intercourse**, but might well be acceptable in the case of a deliberate joke, etc. (Lowe 1969: 399)

What makes a social intercourse serious?

> There are, indeed, good reasons for choosing the utterance "I said to you" (or any utterance with 1st person subject and 2nd person object) as basic. In the first place **all communication subsumes the existence of some sort of source-receptor or speaker-addressee relationship**, be such communication in the form of a business letter, a simple conversation, a preface to a scholarly book, or a political harangue. (Lowe 1969: 401)

There is no communication without contact and communication about relationship.

> So far we have restricted ourselves to a very simple situation in which there is a cast of just three participants each of whom assumes one of the roles of speaker (first person), addressee (second person) and **background (third person)**, no two participants assuming the same role at the same time, and all participants restricting themselves to the use of singular personal pronouns in their speech. (Lowe 1969: 413)

They are in the background.

Chebanov, Sergey V. 1998. Totality of semiosphere. *Sign Systems Studies* 26: 417-424.

> The point is that Peirce's in Hoffmeyer's treatment) understanding of sign involves **the question, what is not a sign?** After all, any measuring device satisfies the definition of a sign as "a relation between three factors: (1) [...] the sign vehicle [...]; (2) the object [...] to which the sign vehicle refers [...]; and (3) 'the interpretant' i.e., **the system which construes the sign vehicle's** [|] relationship to its object" (p. 19). But measuring devices are only physical objects and hardly signs, although they are calibrated. There exist some purely physical processes, in which a kind of calibration takes place, for example the selection of particles by oscillation when building into a crystal under certain conditions. (Chebanov 1998: 417-418)

Goes to show that the *interpretant* is still the least understood aspect of Peirce's sign model.

> This is the point where de Saussure's approach to the sign, as based on the idea that the sign is not a mere conjunction of two fragments of the world thanks to 'the interpretant', but **an intersection of two different worlds**, one of which is the world of sense, seems to be preferable. In such an approach, there will be nos ign where there is no sense, as in physical or chemical processes. (Chebanov 1998: 418)

Goes to show that I am very, very fallible: just recently I protested against treating the Saussurean poles as "worlds" (cf. Neuman & Nave 2008: 99).

> It is characteristic for many branches of biosemiotics and semiotics in general that **the historical aspect is ignored**. This is especially common in semiotic studies of genetic code, which is the best object for biosemiotic studies. Genetic code is viewed as though it has appeared in its final form; attempts to search for its origin meet with serious problems. The book under review is very interesting in this respect, since it includes biosemiotics in the framework of evolutionary biology and evolutionary science as a whole (beginning with the big bang (p. viii) and ending with the appearance of ethics (Ch. 10)). (Chebanov 1998: 420)

How many branches of biosemiotics are there? From what I've read so far from the journal of *Biosemiotics*, evolutionary history (and the origin of the genetic code) are discussed rather frequently.

> On the other hand, the book is unfortunately quite typical in its scarce referencing of Russian materials. The reason for this is obviously the same barrier plus the iron curtain not so long ago. For example, the works of A. S. Famintzin and I. V. Baranetsky (1860's - 1912) or C. S. Mereschkovsky (1905-1909) are not mentioned when discussing the theory of symbiogenesis. There are no echoes of the 70s Tartu discussions on biosemiotic problems (**Morozov** 1978), or their follow-up in the late 80s in Moscow University (Sharov 1990). (Chebanov 1998: 423)

In Olev Remsu's *Kurbmäng Paabelis* (1989), which I consider to be the Estonian *Nineteen Eighty-Four*, the protagonist is a proponent of neo-morozovism. The citation: *Morozov, Vladimir P. 1978. Self-understanding of the symposium.* Znanie - Sila *10: 39-41 (in Russian)*.

Drechsler, Wolfgang 1998. The philosophy of Hans-Georg Gadamer. *Sign Systems Studies* 26: 425-436.

> This is not to say that the other ones are bad; if anything, they mostly suffer from **a certain pedestrianness**, if this is a word. In general, and not surprisingly, Gadamer's replies make the most interesting and profound reading in the book, although their translation from the German is occasionally too close to the words. (Drechsler 1998: 426)

Having just read a paper that I myself had to describe as "pedestrian" (cf. Collins 2008: 58), I'd say that it's definitely *a word* and would IMO describe papers that are lackluster, treading very well trodden grounds, presenting popular myths or reiterating philosophical commonplaces.

> The basis of Gadamer's account is **Plato's *Philebus*, a grossly understudied and undercommented work**. (422) Davidson traces the difference between *Politeia* and *Philebus* (427-428), addresses the development of Plato as "a matter of emphasis, of 'highlighting'" (429) and arrives at the idea of Plato's development [...] (Drechsler 1998: 427)

An old translation.

Cheng, Chung-Ying 1966. Peirce's Probabilistic Theory of Inductive Validity. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 86-112.

> Peirce conceives inference as a passage from certain ideas or beliefs to certain other ideas or beliefs according to **a leading principle**. In [|] other words, for Peirce there are three things which are relevant for an inference and its validity: the premises, the conclusions, and the leading principle. What needs explanation here is the leading principle of an inference. The leading principle of an inference is **a rule which we are conscious of following when we make an inference**, a rule by which the premises of the inference are related to its conclusion. (Cheng 1966: 86-87)

Is this "leading principle" the equivalent to *thesic affection*? It looks rather like habit.

> We know that an inference is valid if we know that its leading principle is true. We believe that the conclusion of an inference must be, or is likely to be true if we believe that its leading principle and premises are true. In this sense of being capable of fixing true belief from true belief or beliefs, **a leading principle is essentially a belief-habit, or "a cerebral habit,"** as Peirce calls it, which we have accepted as leading in general from truth to truth. A "cerebral habit" should be distinguished from a "physiological habit," according to Peirce. When we respond to physical stimulus by way of physiological reaction, we follow a "physiological habit." A "cerebral habit," on the other hand, is something which we follow when we relate beliefs to beliefs. It cannot be described in terms of physiological reactions. (Cheng 1966: 87)

My hunch was correct.

> Peirce has also made a distinction between a "logical" leading principle and a "factual" or **"material" leading principle** (2.589). A "logical" leading principle, according to Peirce, is a formal or logical proposition which, when explicitly stated, adds nothing to the premises of the inference it governs. In this sense, a logical leading principle is simply a logical truth, or a statement of logic, which is ascertainable as true on the gorund of logic. A "factual" or "material" leading principle, on the other hand, is a nonlogical leading principle. It is, in other words, **a material proposition, which, if it is true, must be ascertained as true on ground other than logic**. (Cheng 1966: 88)

Reminiscent of the term "extra-linguistic", i.e. searching for meaning in the "material" world outside of language. Presumably, a material proposition is indexical.

Holmes, Larry 1966. Peirce on Self-Control. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 113-130.

> **Self-control**, according to Peirce, **is the very essence of rationality**; it is what more than anything else "has served to elevate man above all the rest of the fauna of our globe." Only through self-control is any action other than the normal, determined course possible (4.540).
>
> > Man comes from the womb in actuality an animal little higher than a fish; by no means as high as a serpent. His humanity consists in his *destination*. He becomes not actual man until he acquires self-control and then he is so in the measure of his self-control. [...] Man's existence *qua* man [...] consists solely in his growing to act from rational self-conduct.

I cannot explore all the ramifications of this key concept in Peirce's philosophy, nor refer to more than a few of the many writings, both published and unpublished, in which he treated it. (Holmes 1966: 113)

"If, adopting an ideal of character opposed to his instincts, a man resolve to live in conformity with that ideal, and at cost of self-denial live accordingly, his practical life is initiated and controlled by his conscious mind, and is truly a personal life." (Clay 1882)

> The notion of self-control enters into and helps explain his views on the process of inquiry; **the meaning of pragmatism and its essential reference to the future**; the meaning of consciousness and the self; the nature of reasoning and the difference between reason and instinct; the purpose and relation of the normative sciences; and even the foundation of the categories of phenomenology. (Holmes 1966: 114)

Habit-formation?

> The realization of intentions or purposes also must lie in the future, and the self-control necessary to achieve one's purpose "affects future conduct exclusively." Another such reference to the future is that an important aspect of the process of self-control is accomplished by a kind of dialogue or discourse of the mind to one's future self: a variant of Peirce's belief that thought itself takes the form of a dialogue. "The most striking ingredient of self-control, and certainly an indispensable one, is that **giving of a command to, and obedient fulfillment by, a future self**." (Holmes 1966: 117)

This must be that famous excerpts about how "a person is not absolutely an individual. His thoughts are what he is "saying to himself," that is, is saying to that other self that is just coming into life in the flow of time." (CP 5.421) - if *commands* figure heavily here it may be different but compatible with Clay's incommunication, which involves a *question* "which the mind puts to itself".

> Ambiguity in the term "self-control" may arise either of the components. To take the easier one first, "control" can mean either *governance* or *correction*. If this division is still unclear, it can be refined into (1) "holding to a norm or ideal," "inhibiting change," [|] or "keeping from straying" - circumlocutions designed to emphasize **the conservative aspect of control**; or (2) correction, to mean the active process of returning to the norm if teh control in sense (1) has permitted variation of deviation. The meaning that Peirce seems most often to have been using is the second one, as might be expected from the human situation, in which we seldom operate *at* the ideal, but are concerned rather to minimize the difference between our conduct (whether rational or moral) and an ideal. (Holmes 1966: 120-121)

That's a valuable insight. The dictionary, on the other hand, gives a more volitional definition: "the power to influence or direct people's behaviour or the course of events", though the meaning intended here is embodied in the second definition: "a person or thing used as a standard of comparison for checking the results of a survey or experiment" (i.e. a "scientific control").

> The ambiguity of "self" is easy to state, but very difficult to clear up, because it involves one's whole philosophy. When "self-" is used as a prefix with reflexive meaning, it can convey the meaning either of (1) designating **a person or thing that is both the subject and the object of the action**; or (2) designating something that performs certain operations without outside agency, i.e., *auto*matically. The first meaning, when applied to our term, leads one to believe that there must be **a self to control**, and further to think that there must therefore be a self *which* controls; i.e., a self in the agent or substantive sense, or in the dictionary definition "a permanent subject of successive and varying states of consciousness" (*Oxford Universal Dictionary, Third Edition*). The second meaning contains no such implication: considering it as "auto-," as used in names of **self-acting devices** such as "automobile," with emphasis on the reflexive but with no commitment about anything *there* at which the reflexive is aimed, we can take self-control to mean not the control of a self (substantively), but simply **auto-control**, the control from within or whatever kind of organism the human being is found to be. (Holmes 1966: 121)

Selfhood is difficult. This distinction makes me wonder if there could be any substance to the seemingly trivial difference between Morris' "self-communication" and Lotman's "autocommunication". The latter, after all, is ascribed to culture, which is more of a "self-acting device" (metaphorically an artificial intelligence) than a self. For the purposes of distinguishing these two, this insight is incredibly valuable.

> There is not space to argue the position extensively; let me recapitulate briefly, in Peirce's own words, some of the many pronouncements he made, ranging in date from 1868 to 1908, concerning the unreality of a substantial self. First, from an unpublished manuscript:
>
> > As to the existence of a person my opinion is decidedly that a person's being is somewhat of the same mode as the being of abstract Truth and Right, which are unquestionably, in some

> sense, powers in the world, and that its difference from that mode of being lies chiefly in its limitations and in its power of improvement. **I regard a man's naïve notion that he exists as being in the main a delusion and a vanity**.

And from the published volumes: "Personality is some kind of coördination or connection of ideas" (6.155). "The identity of a man consists in the *consistency* of what he does and thinks" (5.315). "The self is only inferred" (5.462); "feelings coördinated in a certain way, to a certain degree, constitute a person; on their being dissociated (as habits do sometimes get broken up), the personality [||] disappears" (6.585); "a person is only a particular kind of general idea" (6.270); "all that is necessary [...] to the existence of a person is that the feelings out of which he is constructed should be in close enough connection to influence one another" (6.271); "**the selfhood you like to attribute to yourself is, for the most part, the vulgarest delusion of vanity**" (7.571); "the barbaric conception of personal identity" (7.572); "a person is not absolutely an individual" (5.421); man is a sign or symbol (7.583, 5.283, 5.314, 6.344). (Holmes 1966: 125-126)

Beautiful. I can only add Sage Francis' lyrics: "if you're a poor man's version of anything, it's your self-perception".

Pattee, H. H. 2008. Physical and Functional Conditions for Symbols, Codes, and Languages. *Biosemiotics* 1(2): 147-168. DOI: 10.1007/s12304-008-9012-6

> There are classical epistemic problems that have troubled the greatest minds for over 2,000 years without reaching any consensus. This is the case for conceptual dualisms, like **discrete and continuous, chance and determinism, form and function, and especially the *mind-body problem* that has persistently puzzled philosophies**, and is still a central issue for philosophy, psychology, artificial life, artificial intelligence, and cognitive science. It is also closely related to fundamental issues in physics, the *information-energy* relation and what is known as the *measurement problem*. **All of these problems are related to a category I have generalized as symbol-matter problems**. Biosemiotics, virtually by definition, cannot escape these problems. (Pattee 2008: 148)

Yup, I believe I have sufficiently material (here on this blog) on all these problems to get absolutely nowhere, as is common.

> In other words, **physical laws must give the impression that events do not have alternatives and *could not be otherwise*** (Winger 1964), while **informational symbolic structures must give the impression that they could be otherwise**, and must have innumerable ways of actually being otherwise. Semiotic events are based on an [||] endless choice of alternatives, not only in symbolic sequences but also in codes that interpret the symbols. *It is just those innumerable alternatives, selected by heritable propagation, that are prerequisites for evolution as well as for creative thought*. (Pattee 2008: 149-150)

"Semiosis always presupposes the presence of a C[ode]-space, since it is always a triadic process, where C-space is a time interval, a space of possibility that permits some degree of freedom." (Violi 2007: 70)

> The problem also arises in **the symbol-grounding problem in artificial intelligence** (e.g., Harnad 1990), and in criteria (like the Turing test) for deciding whether a computer can think. There is a current belief in artificial life research that **any empirical sense of "meaning" or "knowing" can occur only when symbol systems are connected by sensory inputs and outputs to material systems** that in turn are immersed in a realistic physical environment. This area of research is often called situated robotics (e.g., Clark 1997). (Pattee 2008: 155)

I read about this extensively last year, and from I gathered the inability to connect nascent A.I. with the material world set such developments back by several decades.

> While the language of physics is reasonably simple and unambiguous, I discovered quickly that **the terminologies of semiotics are so complicated and controversial** that I could not hope to find consensus on primitive symbol system terminology. As I stated earlier, linguistic terminology originated at the highest levels with human language and human behavior. Not only that, but in the recent past it was believed that symbolic language was what distinguished humans from lower animals. Consequently, the idea of a symbolic language at the origin of life was simply resisted by many linguists, anthropologists, and philosophers as unreasonable except as a vague metaphor or distant analogy. (Pattee 2008: 158)

This is still the case, it appears. (See how difficult it is to nail down the *interpretant* in various semiotic approaches.)

> Conceptually and logically it is also necessary to separate the description from what it describes, the measuring devices from what it measures, and the controller from what it controls if these concepts are to make any sense. The basic meaning of a symbol, a description, a measurement, and a control is that they stand for, or act on, something other than themselves. This necessary separation I have called **an *epistemic cut***, following a discussion of complementarity by Pauli (1994: 41). (Pattee 2008: 159)

Also called *displacement* and "constitutive absence" (cf. Deacon 2007: 130-131

> Furthermore, **where and how natural language symbol sequences are transformed in the brain to produce images or actions is unknown**. I have suggested that some functional analog of folding must occur in the n-dimensional network of neurons to remove the degeneracy of one-dimensional symbol strings of speech or text (Pattee 1980) but so far we know too little of how brains generate symbols and transform speech and text to action or meaning to make any comparison. (Pattee 2008: 162)

"What, moreover, in neurophysiological terms, *are* the respective semantic loads? Neuron transmission is an activity of relative potential changes in potassium and sodium ions; what is the microphysiology of *semeion*?" (Count 1969: 80-81)

> One problem about these modern sources of information is that the selective pressures that would normally discriminate between adaptive and destructive information are being virtually eliminated. The cost of production, communication, and storing information is now so low that **we are accumulating more information than we can ever hope to selectively recall**. This lack of discrimination is increasing not only for our culture as a whole, but also for many individuals who have access to the Internet. Because of this technology, the amount of information in our modern culture is growing exponentially. By contrast, genetic information is sparse and strongly selected [...] (Pattee 2008: 166)

The total cultural pattern has not been able to "selectively recall" ever since the printing press, at the very least (see "The Consequences of Literacy"), but I think our new communication technologies have exacerbated this exponentially. Not only do I have a vague awareness of the limits of my knowledge, I can access databases full of knowledge no one human can ever hope to completely take in. (There's enough reading material worth multiple human lifetimes on the hard-drive of any proper researcher.)

Hoffmeyer, Jesper 2008. The Semiotic Body. *Biosemiotics* 1(2): 169-190. DOI: 10.1007/s12304-008-9015-3

> Intellectually, dualism was based upon a quite natural but nonetheless unsubstantiated argument: 'From the hard-won observation that there can be matter without spirit, **dualism inferred that spirit can also be without matter**' as Jonas put it (Jonas 2001[1966]: 16). The main problem, with this argument, is not that spirit without matter remains an unobservable and thus basically speculative entity. The main problem is that it is not obvious what the matter-spirit distinction is all about. (Hoffmeyer 2008: 170)

The body, as Socrates put it, is an abhorrant thing (that you have to feed, clean, rest, etc.), so the idea of "living" on without this material baggage is quite appealing in itself.

> From birth we humans are in fact skin more than we are anything else. The skin of the newborn is, as Thure von Uexküll says, a kind of 'pre-actual atmosphere' (*vorwirkliche Atmosphäre*; Uexküll 1999), and what enters the awareness of the newborn infant is only qualities or differences between qualities, grades of intensities of touch, taste, and smell. In a certain sense, then, the newborn child's skin is a type of brain, in the sense that it is the place where encounters with the world first freeze into the vague structuring of knowledge. And, not coincidentally, **the skin and the brain both originate from the same germ material, i.e., from the embryo's ectoderm layer**. (Hoffmeyer 2008: 171)

The popular sayings that the skin is man's largest organ, and the brain his largest sex organ, come to mind. Iterated on the next page: "the skin is the largest and most diversified organ of the human body".

> By way of an extremely simple example, consider a mother who sketches the number two on her child's back, and asks the child to guess the number that she just drew. The mother's light touch causes small deformations of the child's receptors (the sensory cells that lie close together just under the surface of the outer skin) and these deformations, in turn, cause **a depolarization of the nerve endings**. If the depolarization exceeds a certain threshold limit, **an electrical impulse (i.e., an action potential) is transmitted** through the nerve to the central nervous system, where a longer lasting pressure causes a series of impulses whose frequency is function of the pressure's intensity. [] And already even at this level, the organism's own most current contextual situation becomes a relevant factor in the phenomenon, in that the threshold limit is defined by biochemical parameters that reflect the general condition of the organism. Thus the sense of pain, for example, is greatly influenced by so-called **prostaglandins that lower the threshold values and thereby increase sensitivity**. Prostaglandins are produced in connective tissues, and their production is increased in case of inflammation. (Hoffmeyer 2008: 173)

"Prostaglandins are powerful locally acting vasodilators and inhibit the aggregation of blood platelets. Through their role in vasodilation, prostaglandins are also involved in inflammation. They are synthesized in the walls of blood vessels and serve the physiological function of preventing needless clot formation, as well as regulating the contraction of smooth muscle tissue." (Wiki)

> **Signal transduction** is a remarkable process because it does not, as one might perhaps naively suspect, imply that signals from the outside somehow find their way into the cell and successively instruct the cellular machinery to initiate distinct activities. What happens is, semiotically seen, much more interesting and typically consists in the following three steps: (a) the *primary molecular signal* is received at the surface of the cell because it is recognized by a specific glycoprotein, a *receptor*, and (b) the receptor responds to the signal by changing its conformation which then activates a 'mediator-protein' in or at the cell membrane, (c) the mediator again activates a *second signal* at the inside of the membrane. Taken together what occurs is a kind of translation of the signal caught at the cell surface to a message formed in **the intracellular molecular sign system of the cell** and the process may be seen as a case of what Barbieri has called 'an organic code', here a *signal transduction code* (Barbieri 2003). (Hoffmeyer 2008: 176)

I definitely wish to read more about this. So far I've met the phenomenon in plant physiology, where the focus was on how elicitor molecules "activate particular genes as a part of defense response through signal transduction pathways, resulting in the synthesis of secondary metabolites" (Largia *et al*. 2015a: 10).

> The emotional reactions are spontaneous, in the sense that they occur without any interference from consciousness and are released by the so-called limbic system in the subcortical region of the brain, primarily

> by the structure called amygdala (LeDoux 1996). What is established through the emotions are characteristic functional states of the body, or rather a kind of readiness, connected to basic survival functions such as defense against dangers, reproduction, foraging, or aggression. Emotions are released either [||] endogenously or as a result of inputs from the surroundings. **The emotions may therefore be seen as bodily interpretants, that immediately release further interpretants in the form of characteristic kinds of behavior**. (Hoffmeyer 2008: 179-180)

In Peircean lingo, emotional interpretants determine energetic interpretants.

> But while the emotional response to a high degree is the same in all vertebrate animals, feelings, in Damasio's use of language, are far more specific for humans, for **feelings consist in the *experience of emotions***. The experience of fear, for instance, appears as the conscious recognition of the emotional response to a dangerous situation. As such, feelings are much more varied and subtle than emotions, since they integrate the emotions into the rich repertoire of nuances available for conscious awareness - the danger may be imminent or more distant, it may be life-threatening or just inconvenient etc. (Hoffmeyer 2008: 180)

Here it may be said that the previous sequence further determines a logical interpretant; e.g. humans are capable of assigning verbal labels to their emotions or emotional reactions.

> The idea of super-organisms has a long prehistory in biology, especially in the study of social insects. Both the ant hill and the bee hive have been suggested as example of superorganisms, with the implication that individual insects were seen as just subunits, 'mobile cells' in the superorganism. In the biological world, the delimitation of an individual is far from being always as clear-cut as it may seem in the world of vertebrate animals, and I have no wish to take side in this quarrel. [||] From a semiotic point of view, one might perhaps suggest the criterion that, if a system's semiotic interaction with its environment presupposes **a finely elaborated internal semiotic activity (a protoendosemiotics) the system deserves to be counted as an organism**. (Hoffmeyer 2008: 182-183)

I think I prefer La Barre's "meta-organism", but in substance it vibes with Lotman's cybernetics of culture.

Kjørup, Frank 2008. Grammetrics and Cognitive Semantics: Metaphorical and force dynamic aspects of verse-syntax counterpoint. *Cognitive Semiotics* 2: 83-101. DOI: 10.1515/cogsem.2008.2.spring2008.83

> For, as observed by Eliot, "[v]erse, whatever else it may or may not be, is itself **a system of punctuation**" (Eliot in Ricks 1987: 89). Indeed, it seems, this is how the structural situation is intuited in the most perceptive accounts of the phenomenon. As theorised by Ricks, following Eliot: "[T]he poet has at his command this further 'system of punctuation'. The white space at the end of a line of poetry constitutes some kind of pause" (Ricks 1987: 89). (Kjørup 2008: 85)

Verse consists of contours?

> So conceived, the first two lines of Eliot's would be performed (**prosodic features notated**: major pause //, minor pause /, non-pausing >):
>
> > In my beginning is my end. // In succession >
> > Houses rise and fall, / crumble, / are extended, /

But, without the pause in the middle of syntax, as if punctuating the end of the line, there can be no beginnings of verse-syntax counterpoints. (Kjørup 2008: 86)

Here I like the notation (/, //, >). Otherwise meh.

Freeman, Margaret H. 2008. Reading Readers Reading a Poem: From conceptual to cognitive integration. *Cognitive Semiotics* 2: 102-128. DOI: 10.1515/cogsem.2008.2.spring2008.102

> On the other hand, I argue that critical interpretations of a poem's meaning fail to capture the essence of a poem because they fail to recognize the experiential dimension of responding to a poem as "**formulated feeling**" (Langer 1953). (Freeman 2008: 103)

I have to say, formulated feeling is a much better term than "Feeling-Concern" (Worth 1969: 286-287).

> The terms *intention* and *motivation* are sometimes conflated and used interchangeably, although I see them as two distinct cognitive processes (Freeman 2007). As Gibbs (1999: 80) notes, "An intention is a mental representation caused by a desire for a goal which itself causes action to bring about the goal". **Intention thus refers to the "goal" or *meaning* - the "what"** - the writer or reader wishes to communicate; motivation to the "desire" or *emotion* - the "why" - that invests meaning with significance. (Freeman 2008: 111)

Well, that's one version; another - etymological - relates it to attention (cf. Brandt 2007: 49; Violi 2007: 65-66).

> Gibbs's (1999: 328) cognitive intentionalist premise states that one can determine "through empirical means the possible ways that assumptions about intentionality shape understanding". The problem in poetry interpretation, Gibbs claims, lies in the difficulty of **inferring the poet's "subjective intentions".** To address this problem, Gibbs suggests that readers create what he calls "hypothetical intentions": an idealized version of what the poet has written. This idealized version is **arrived at through 1) the text itself, 2) consideration of the conditions under which it was created, and 3) the existence of sufficient common ground between writer and reader**. (Freeman 2008: 112)

Reminiscent of Lotman's (1981) model, where Gibbs's (3) would correspond with Lotman's (*1*) - communication between writer and reader; (2) with (*2*) - communication between readership and the cultural tradition; and (1) with (*4*) - communication of the reader with the text; obviously the author's intentions cannot be inferred from the reader's communication with himself through the text nor from the relations between the text and the cultural context, which would impute a higher-level purpose to the text.

9.7.3 A Higher Happiness (2018-09-14 20:19)

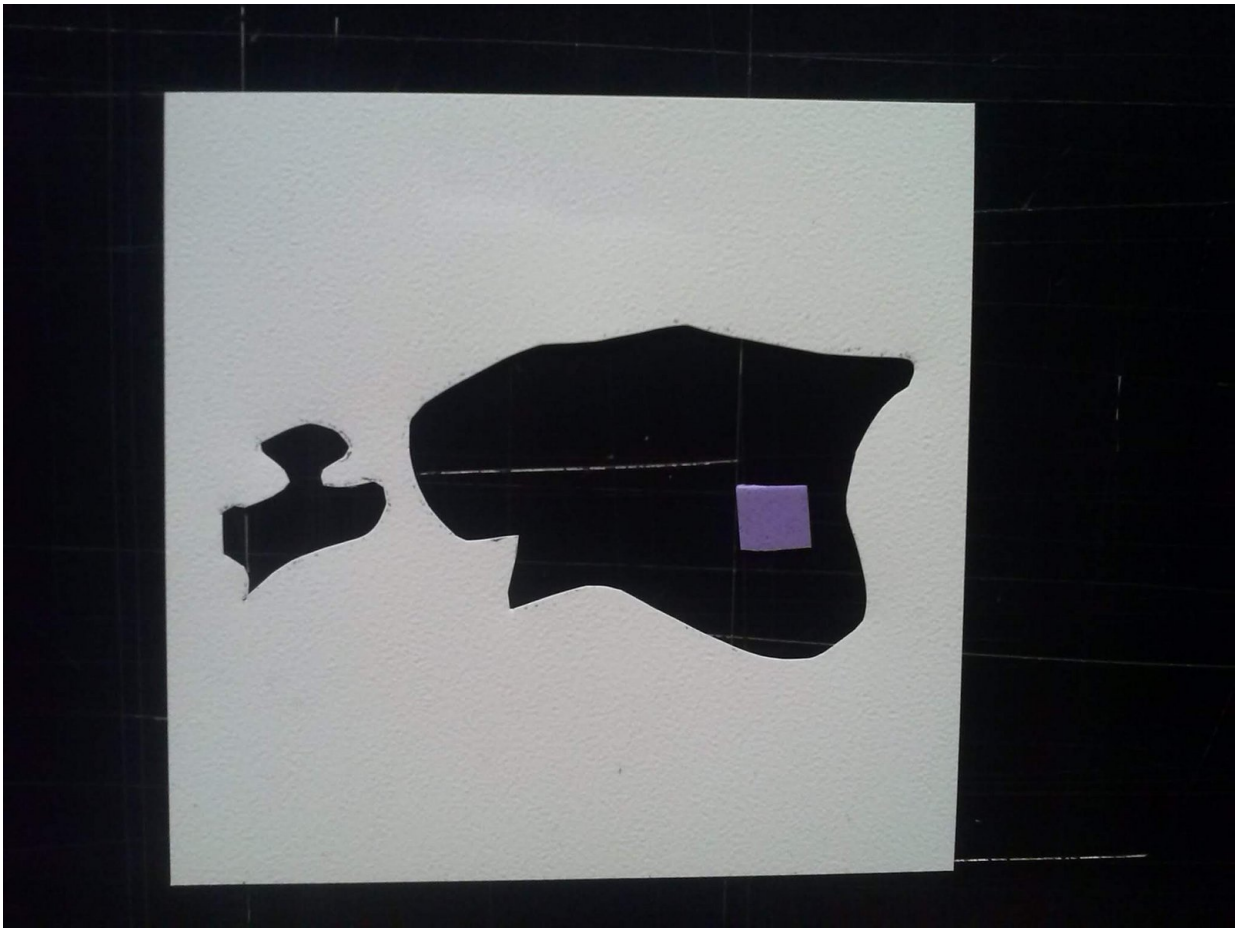

- Bar-Hillel, Yehoshua 1969. Review of *Introduction to Theoretical Linguistics* by John Lyons. *Semiotica* 1(4): 449-459.
- Shands, Harley C. 1970. Momentary Deity and Personal Myth: A Semiotic Inquiry Using Recorded Psychotherapeutic Material. *Semiotica* 2(1): 1-34.
- Torop, Peeter 1999. Cultural semiotics and culture. *Sign Systems Studies* 27: 9-24.
- Portis-Winner, Irene 1999. The dynamics of semiotics of culture; its pertinence to anthropology. *Sign Systems Studies* 27: 24-45.
- Madden, Edward H. 1966. James H. Fairchild and the Oberlin Philosophy. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 131-144.
- Weiner, Philip P. 1967. A Soviet Philosopher's View of Peirce's Pragmatism. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(1): 3-12.
- Witzany, Guenther 2008. The Viral Origins of Telomeres and Telomerases and their Important Role in Eukaryogenesis and Genome Maintenance. *Biosemiotics* 1(2): 191-206.
- Kleiner, Karel 2008. The Semantic Morphology of Adolf Portmann: A Starting Point for the Biosemiotics of Organic Form? *Biosemiotics* 1(2): 207-219.

- Brandt, Per Aage and John Hobbs 2008. Elements in Poetic Space: A cognitive reading. *Cognitive Semiotics* 2: 129-145.
- Tsur, Reuven 2008. Comparing Approaches to Versification Style in *Cyrano de Bergerac*. *Cognitive Semiotics* 2: 146-168.

Bar-Hillel, Yehoshua 1969. Review of *Introduction to Theoretical Linguistics* by John Lyons. *Semiotica* 1(4): 449-459. DOI: 10.1515/semi.1969.1.4.449

> May I start with quoting myself (from one of the Forum talks, *ibid*., p. 16):
>
> > Who does not know that one has to distinguish betwen **a *sentence*, qua abstract linguistic entity, and an *utterance* of it, qua concrete physical product of some linguistic act**, or even between a sentence and the set of all its actual and potential utterances? (One does not have to make this distinction by using these terms, of course; anything will do, so long as it is realized that one has to deal here with two entities which are different under any name.) But are you really sure that you know how to avoid the trap of regarding (as has been done quite often in the past) this distinction as being of the well-known **type-token** kind or of the **class-member** kind? And are you really sure that you will know how to make this distinction when making it is crucial? I could give you hundreds of quotations, including recent ones from leading linguists, where it is obvious that the distinction was not made in places where it hurts.

Now, Lyons is one of the few linguists who insist that "a distinction must be made between 'utterances' and 'sentences'" (p. 52) and that "this distinction [...] is fundamental in most modern linguistic theory", being a distinction between units of *langue* vs. instances of *parole*. (Bar-Hillel 1969: 450)

Turns of sentence/utterance follows the speech/language distinction. Pointing out the fundamental nature of this distinction I would term *Gardinerismus* (with intended Germanicism?) since he appeared to take pleasure in pointing out who does and who does not follow this distinction.

> Lyons seems to miss the point here and thereby to create an unnecessary confrontation. What Chomsky and other linguists have in mind is that **whether a sequence of words is grammatical is, at the pretheoretical level of the explicandum, (trivially) independent of any particular system** [|] **of rules**, while it becomes (trivially) dependent on such systems, at the theoretical level of the explicatum. Linguists will then differ (as will ordinary people) when attempting to clarify the explicandum 'grammatical' and will differ on the adequacy of a proposed explication, but they will hardly differ on the question whether according to some given set of rules a particular sequence of words will be generated or not. (Bar-Hillel 1969: 454-455)

The rules of grammar are unconscious and become conscious when they are broken. Does this apply on other sign systems, which are sometimes defined as rule-based?

> The appropriate place for probabilities is in the rules of correspondence (or interpretation, *etc*.) that connect **linguistic theory** with linguistic behavior (**language** with speech, competence with performance). (Bar-Hillel 1969: 456)

Is language... linguistic theory?

Shands, Harley C. 1970. Momentary Deity and Personal Myth: A Semiotic Inquiry Using Recorded Psychotherapeutic Material. *Semiotica* 2(1): 1-34.

> Over the more recent past, evidence (much of it derived from respected scientific inquiry) gives strong support to a different notion, namely, that **communicative techniques necessarily affect the subject matter communicated**. The emerging study of patterned communication has been termed semiotics, and perhaps its primary supposition is that of the transactional nature of the relation involving signifying and signified. This view suggests that **there is a myriad of 'realities' each of which is significantly related to its appropriate modality of patterned communication** (Cassirer 1923: 356). (Shands 1970: 1)

How do the means of communication condition the reality communicated about?

> The central importance of these states is the possibility that it is only in such states that truly meaningful influences can be exerted on the one by other persons, usually on a novice by another in the role of **preceptor**. The specific subdivision of this general problem is that of the psychotherapeutic relation, in which the preceptor-therapist is assigned the task of helping the novice-patient learn more successful techniques of human relatedness. (Shands 1970: 2)

Preceptor is a teacher or instructor. In "informative" communication models, it is implied that the sender is a quasi-preceptor and the receiver a quasi-novice.

> On the other hand, there are two other kinds of acute, conscious human experience obviously of intense formative importance; these are **falling in love and religious conversion**. In both instances we regularly observe at first or second hand that the elevation of a state of human relatedness to the 'transcendent' level of romantic love or of intense religious ecstasy is powerfully influential in changes in behavior or in character in human beings. (Shands 1970: 3)

Sometimes these go hand in hand.

> The transcendent experience serves **to unify those sharing it into a group bound together by a common experience and so differentiated from the common run of humanity**. The claim validly made by those who have passed through the experience is that no one who has not done so can 'know' the experience - usually this idea gets expanded into the less tenable notion that no one who has not had the experience can know 'the truth', but this idea seldom survives the test of relativity. (Shands 1970: 4)

"The process called communization exposes people to similar experiences and although they do not transmit to each other feelings or thoughts, they know that the other person has some understanding because of the common experience" (Ruesch & Prestwood 1972[1950a]: 327).

> In the contemporary scene, in sharp contrast, we find in an increasingly secular age that the search for **transcendent experience** is no longer a matter of religious belief. Instead, the search involves the use of drugs (LSD, psilocybin, mescaline, marijuana). [...] The interesting common feature appears to be that **through the use of drugs, it is much easier to reach transcendent levels of feeling**, with at least temporary feelings of uniting, "of oneness with this other person and a oneness with all the world" (Bowers *et al*., 1967). (Shands 1970: 5)

Today this is common knowledge. *Bowels, Malcolm; A. Chipman, A. Schwartz and O. T. Dann 1967. Dynamics of Psychedelic Drug Abuse.* Archives of General Psychiatry *16: 560-56.*

> What these trends in their various contexts of origin suggest - to a [|] rather mundane interpretation - is that the human condition is one in which **the primary gratification and feeling of strength comes from a sense of union with his group**; on the converse, **all of the negative feelings of the human being have close relations with isolation and alienation**. In another place in the same essay, Cassirer discusses the mechanism suggested by Usener as a primary source of religious feeling and by implication as a primary method of binding a group together through the use of a consensually shared belief system. (Shands 1970: 5-6)

That's a pretty bold correlation, though on first sight seems to bear scrutiny in relation with the universal emotions (cf. Ekman & Friesen 1969).

> **The problem of free-floating attention** is faced not only by the patient in the therapeutic situation but as well by any creative artist attempting principally to express some significant emotional experience in words or on canvas. Unless he can allow himself to be sufficiently 'loose', as many art teachers prescribe, he cannot allow himself to be the executor of his own imagination. (Shands 1970: 12)

This has become popular recently in terms of diffuse consciousness, i.e. why good ideas come to people when they shower - unconsciously formed ideas can manifest themselves when the mind is not focused on anything. In the next paragraph, same page: "The rationale sometimes offered is that only when conscious direction is relaxed can one see the results of the kind of 'unconscious' structuring which reveals what is ordinarily automatically concealed."

Torop, Peeter 1999. Cultural semiotics and culture. *Sign Systems Studies* 27: 9-24.

> In his theses "Art among Modeling Systems" Lotman defined model through the analogue of an object perceived and the language of a modeling system or the notion of analogue of language. Correspondingly he used the notion of secondary modeling system to describe the functioning mechanisms of systems using natural language as material (Lotman 1990: 8-9). In the framework of this treatment, the status of a secondary modeling system is obtained by **poetic language in relation to written language**, or **the language of pictorial arts in relation to the language of consciousness**, i.e. natural language into which it is translatable or by which it is describable. According to this logic, natural language is the primary modeling system in relation to reality, and the secondary modeling system, as a language of description, relates to all other languages of art and in wider sense languages of culture (mythology, religion, behavioral norms, etc.). (Torop 1999: 10)

What is the language of consciousness?

> Eco viewed Lotman's extralinguistic attitude to the code as leaving borders of structuralism: "Lotman still understood that looking at text as a message produced on the basis of linguistic code is not at all the same as viewing the text (or set of cultural texts) as a code. Because he was aware of the fact that there is no historical period with one cultural code (although the modelhood constructed can be efficient abstraction), and that **in every culture diverse codes exist simultaneously**. [...] In the course of his studies Lotman still reached the conclusion that a code identified in culture is much more complicated than the one that can be identified in language, and his analyses became more and more witty and obtained the background of bright and complicated historical knowledge" (Eco 1994: 600-601). (Torop 1999: 11)

Highlighting the importance of Jakobson's *permanent dynamic synchrony* for cultural semiotics, where "subcodes" can be nonlinguistic (encompassing all artificial sign systems?).

> Culture, in turn, is also describable through the description of three levels: **a level of subtextual meanings, a level of culture as a system of texts, and a level of culture as a set of functions serving texts** (Lotman 1970: 73-77). By the beginning of the 1980s, the symbiosis of text and culture has taken place, and the text as a monolingual foration has become into multilingual and semiotically heterogeneous formation that, all the more, has intellectual capabilities and memory. Besides recording and transmitting a message, the text is also concerned with the creation of new information. (Torop 1999: 13)

Is this not a personification of "text"? How dynamic can a fixed series of signs be?

> Thus the most important notion of semiosphere is the boundary. Once Lotman needed the notion of framedness in order to confine the text. New it is boundary what frames the semiosphere, but the entanglement of boundaries inside semiosphere is just as important: "the boundary of semiotic space is the most important function and structural position of this space that determines the essence of the semiotic mechanism of it. **Boundary is a bilingual mechanism that translates external messages into the internal language of semiosphere and vice versa**. So it is only through the boundary the semiosphere can be in contact with the non-semiotic and alien semiotic space." (Torop 1999: 18)

I wonder if "transduction" wouldn't be a more accurate term for the translation on the boundary of the semiosphere (cf. Hoffmeyer 2008: 176).

Portis-Winner, Irene 1999. The dynamics of semiotics of culture; its pertinence to anthropology. *Sign Systems Studies* 27: 24-45.

> Among the agenda coming to the fore In the spirit of such semiotically oriented scholars as Charles Sanders Peirce, Mikhail Bakhtin, Roman Jakobson, Jurij M. Lotman, V. V. Ivanov and B. A. Uspenskij are the following: **the close relations between verbal and non-verbal realms**; an emphasis on ambiguity and dynamics in place of static structures; the integration as well as tension and factions within and between cultural units; the search for the inner point of view including memory; the significance of culturally specific versions of history and their relations to official accounts, and the fefect of the anthropologist upon the group studied. (Porti-Winner 1999: 24)

"Peirce and the Russians" might be a suitable band name.

> Innis finds that the position of Peirce, Bühler, and Cassirer "arrive at the same conclusion: the theory of perception must necessarily advert to the sign-functions of the sense data found in it" (Innis 1994: 4-5). Innis also notes Vološinov's argument that "not only does 'expression organize experience' but 'there is no such thing as experience outside of embodiment in signs'" (1994: 5, citing Vološinov 1933). (Porti-Winner 1999: 26)

Above, language was defined as linguistic theory (Bar-Hillel 1969: 456), which makes a bit of sense with regard to stuff like "theory of mind" (ToM), but here it seems that the object- and meta-level have gotten confused: how can a theory of perception (not itself perception) "advertise" its data to semiosis? Weird. I'd like to agree that a semiotics of perception is a significant part of Peirce's semiotic theory (can't yet speak for Bühler and Cassirer) but at the moment I'm going to slap this with Austin's "signs of cheese" (cf. Adamson 2007: 89).

> Importantly, Peirce sees two kinds of objects, which may be verbal or nonverbal, the *immediate object* and the *dynamical object*. **Peirce's object is anything with which the sign presupposes an acquaintance in order to convey some further information concerning it**. Peirce also held that there are various interpretants, the immediate, the dynamical and the final or logical. (Porti-Winner 1999: 27)

From what I've gathered, the "object" is a rather common term in 19th century philosophy. I think Peirce is sometimes gratuitously praised for introducing "the real" into the semiotic equation (where Saussure seems to lack it) when he in fact seems to follow the common sense (philosophy) of the time. The syntax, here, is again confusing for me: are signs "acquainted" with objects? (I would say, with Clay, that signs are the means for a mind to "embrace" the object, but this is no less metaphorical.)

> Since "every thought is a sign" and "life is a train of thoughts [...] (this) proves that man is a sign; so that every thought is an *external* sign, proves that man is an external sign. Thus, "when we think we are at that moment a sign [...] the man and the sign are identical" (CP 5.314). (Porti-Winner 1999: 27)

I can't help thinking *this is where logic gets ya*. Jam is an existent; man is an existent; hence man is jam. Surely the whole of life is not summarised by "thoughts", lest we limit life to organisms with central nervous systems sufficiently complex to be considered "thinking"; likewise, a man's insides are indeed filled with colourful goo that's tasty to carnivores, but jam is not all we are. I think this is an example of Peirce's "odd sort of conceptualism" (Murphey 1965: 14).

> In its *Theses* (1929) the Prague Circle adopted **Buehler's three functions for the verbal message**, the referential, the emotive, and the conative. And the *Theses* added a fourth, the poetic (later broadened to the aesthetic) function focused on the message for its own sake, [...] (Porti-Winner 1999: 28)

"The phenomena of the Inextended Mind are usually comprehended under three heads:" Feeling, Volition, and Thought. Bühler merely translated a commonplace in philosophical psychology into his linguistic psychology. Because of this, I think he is sometimes treated as *inventing* the system, which appears in fact to reach back to Aristotle, i.e. "the ancient triad of ideals, the true, the beautiful, and the good" (Potter 1966: 14).

> In 1960 Jakobson defined two more functions of the message, the **phatic** and the metalingual. **Both have parallels in Bakhtin's program** and for Lotman the *meta* conception is fundamental for all semiotics. (Porti-Winner 1999: 28)

What is Bakhtin's take on or equivalent to the phatic function?

> Now, the factual similarity which typifies the *icon* finds its logically foreseeable correlatie in the **imputed similarity** which specifies the *artifice*, and it is precisely for this [|] reason that the latter fits into the whole which is now forever a four-part entity of semiotic modes (Jakobson 1987: 451-452).

It is not clear, I believe, that we need a fourth semiotic mode, the artifice, since may already be **accounted for by Peirce's hypoicon and degenerate index. Nor can we necessarily distinguish factual and imputed similarity for they blend into each other in index and symbol**. (Porti-Winner 1999: 28-29)

Adept criticism. Exactly what I was thinking when reading the passage. I'd retain that there might be some heuristic advantage to Jakobson's *artifice* but essentially it's a blend of Peircean categories with continental linguistic thinking, which don't mesh as well IMO as Jakobson thought. Peirce, as far as I know, did not operate with similarity and contiguity in this way. But I get what Jakobson was going for, I intuit it as placing the poetic sign above the common symbol; in a sequence of complexity, the artifice creates a higher-order similarity, i.e. something like Susanne Langer's "formulated feeling" (cf. Freeman 2008: 103).

Madden, Edward H. 1966. James H. Fairchild and the Oberlin Philosophy. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 2(2): 131-144.

> Fairchild's teleological view of moral judgment emerges early in his *Moral Science*. He writes that duty and obligation depend upon the prior notion of good. He admits that there is a moral use of the word "**good**" which is exhibited in sentences like "John has a good **character**"; but he has in mind a non-moral use of "good" exhibited in sentences like "John had a good time." (Madden 1966: 132)

Yes, yes, but why is this paper in this journal?

> Since in fact everyone is motivated only by prospects of his own happiness, he must, in order to be a moral agent, find this happiness in acting benevolently - **a "higher happiness."** Fairchild called this view alternately "the selfish system" and "utilitarianism." He called it the selfish system because it claims that everyone is motivated only by prospects of his own happiness and utilitarianism because it holds that one should act benevolently, for the well-being of all. His criticism of it is skillful and devastating. (Madden 1966: 134)

I'm getting flashbacks to a particular bar scene in *A Beautiful Mind*, where glasses-wearing Russell Crowe works out the math on every man in the bar scoring a chick, or something like that..

> Fairchild, however, quickly runs into difficulty in his efforts to reduce all virtues to the single one of benevolence. A difficulty appears immediately in his analysis of gratitude. **A person bears a special relation to his benefactor; he cherishes the well-being of his benefactor because of that special relationship and not simply because he cherishes indiscriminately the well-being of all**. If he cherished the well-being of a benefactor because of his love of being in general there would be nothing unique in his attitude to [|] count as gratitude. The same point is true of patriotism. **A person bears a special relationship to his fellow countrymen**; he cherishes their well-being because of that special relationship and not simply because he cherishes indiscriminately the well-being of all. If he valued the well-being of his countrymen because of his love of being in general there would be nothing unique in his attitude to count as patriotism, nothing to distinguish it from his benevolent attitude toward foreigners. Fairchild was not aware of this problem for he wrote that "in the nature of the case, **those with whom we are associated have claims upon us which others have not**." "We are specially responsible for their interests," he said, because we have "special ability to serve them." But he missed the point of the special claims. True to form, he gave a teleological analysis of this special relation. We have special obligation to our countrymen because we have greater means to implement their well-being. The point is rather that our special relations determine the nature of our benevolence, making it distinct from all other manifestations of benevolence. (Madden 1966: 136-137)

Turns out that benevolence towards others is dependent upon our association with them. The argument here is utilitarian: in these relationships you *can* be more benevolent because it's possible; whereas I feel that one is more benevolent in such cases because one *desires* to benefit friends, acquaintances and the in-group.

> Unlike most of his peers, Fairchild spent considerable time analyzing the concept 'wrong' as well as 'right.' He believed that **wrong is always pursued for selfish reasons and never for its own sake**. "The wrong course is pursued in spite of its wickedness," he wrote, "and not for the sake of it." (Madden 1966: 139)

Made me recall this tidbit: "[...] in my last stages of believing that there was a God, I had real hatred for the fact that he could permit evil and at the same time insist upon the goodness of man... This was related to my feelings that perhaps Dr. S. is completely wrong - perhaps the answer lies in being totally evil..." (in Shands 1970: 17).

Weiner, Philip P. 1967. A Soviet Philosopher's View of Peirce's Pragmatism. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(1): 3-12.

> Melvil admits that "In Marxist literature Peirce is almost an unknown," and offers the excuse that little was known about Peirce anywhere during the first third of this century. Students of Peirce, of course, did not have to wait until the 1930's to know that William James's public acknowledgement of Peirce as the founder of pragmatism was made in 1897. **Mrs. Ladd-Franklin, one of Peirce's students at The John Hopkins University, paid tribute in 1916 to Peirce's logic of relations, only two years after Peirce's death**. Morris R. Cohen surely brought Peirce's philosophy to the attention of the philosophic world in the early 1920's, as did John Dewey in 1922, in a special number devoted to American philosophy in the *Revue de Metaphysique et de Morale*. It is true that European philosophers knew much more about William James's writings than of Peirce's, perhaps because of the more graphic style of James's essays, and because James was hailed by Bergson and others as a pioneer psychologist; the United States was not expected to produce any noteworthy philosophers. (Weiner 1967: 4)

I had similar, if less informed, objections (cf. Melvil 1966). Also, for future reference, here is the special edition on Peirce in *The Journal of Philosophy*, containing papers by Royce, Dewey, Ladd-Franklin, Cohen, and others.

> Of course, for Soviet philosophers, the only sound logic and methodology must be based on dialectical materialism. Hence, Peirce with his remarkable contributions to the logic and philosophy in Melvil's view of science is an "unusual phenomenon in bourgeois philosophy," and can only be explained as "the typical contradiction of a scientist living in a capitalist country." **Why is there no such contradiction in the scientific writings of Marx and Engels, Lomonosov and Pavlov, who also lived in a capitalist society?** Evidently revolutionary thinkers and prerevolutionary Russian scientists are exempt from the contradictions which afflict bourgeois scientists. (Weiner 1967: 5)

I believe this is what the modern bourgeois call "a burn".

> Despite Peirce's severe and penetrating criticism of Berkeley's and Mill's nominalism, of **Mach's and Pearson's sensationism** and of James's psychologism, Melvil insists on branding Peirce's pragmatism as "subjective idealism." (Weiner 1967: 6)

Perhaps a point of connection (even if one of criticism) between Peirce and Malinowski, as the latter was a student of E. Mach (cf. Thornton 1985).

Witzany, Guenther 2008. The Viral Origins of Telomeres and Telomerases and their Important Role in Eukaryogenesis and Genome Maintenance. *Biosemiotics* 1(2): 191-206. DOI: 10.1007/s12304-008-9018-0

> Biosemiotics investigates rule-governed, **sign-mediated interactions both within and among cells, tissues, organs and organisms**. It also investigates genetic sequences as codes/texts that rae coherent with the laws of physics and chemistry but, in addition, follow a complementary mix of **combinatorial** (syntactic), **context-sensitive** (pragmatic, **content-specific** (semantic) rules (Witzany 2000, 2007). (Witzany 2008: 191)

One of my goals is to write up a biosemiotic approach to the cultivation and use of the nootropic plant *Bacopa monnieri*. The obstacle is finding concrete manifestations of these aspects of sign-mediation.

> The gap at the donor site is repaired in a cut-and-paste transposition or filled up with a copy of the transposon by a gap repair technique (Slotkin and Martienssen 2007). Transposons can also *integrate themselves* in phages and plasmids, and are transferred with them into other cells (Frost et al. 2005). **This is evidence for a self/non-self differentiation competence**. (Witzany 2008: 194)

A fundamental indicator of "purpose", self-protection. Arguably, the secondary metabolites called bacosides in BM are part of the plant's immune system; deduced from the fact that the contents of these secondary metabolites is very low in an intact plant (cf. Sharma *et al*. 2015b: 746).

> To understand the evolutionary emergence of the eukaryotic nucleus with its key features such as telomeres and telomerases in the eukaryotic replication process, it could be useful to reconstruct the natural genome-editing competences of viruses (Witzany 2006). Recent research in microbiology, based on comparative genomics and phylogenetic analyses, has demonstrated that **life must be viewed from the** [|] **perspective of the crucial role played by viruses** (Forterre 2001, 2002, 2005, 2006a, b; Kroonin 2006; Villarreal 2005; Tran et al. 2004). [□] This contradicts former concepts which focused on viruses in the framework of (1) escape theories, i.e. viruses are intact or deformed genetic praasites which escaped from cellular life, or considered that viruses (2) evolved from cellular ancestors or (3) that they are not living beings because they cannot live without cellular life. From these perspectives, viruses could not play crucial roles in the evolution of cellular life. [□] Interestingly, phylogenetic analyses do not support the former concept of RNA and DNA viruses descending from cellular life. These analyses also show that DNA viruses and RNA viruses most probably did not have a common ancestor but evolved independently. **Viruses probably have to be placed at the very beginning of life, long before cellular life evolved** (Villareal 2005). (Witzany 2008: 197-198)

An earlier paper in this journal briefly made the same point but in more condensed form. Nice to have this made explicit.

> **Persistent endogeneous agents competent in both natural genetic engineering and natural genome editing apparently prefer a special kind of habitat characterized as non-coding DNA sectors**. They use a syntax mainly consisting of repeats. They colonize analogous DNA genomes by inserting their sites between coding elements; then they use these coding elements for different needs. This developed to the point that, in the human genome, only 3 % of coding regions remained. The remaining 97 % serves as a habitat for persistent viral operators that orchestrate a highly sophisticated division of labour. (Witzany 2008: 201)

Viruses edit or "junk DNA"?

Kleiner, Karel 2008. The Semantic Morphology of Adolf Portmann: A Starting Point for the Biosemiotics of Organic Form? *Biosemiotics* 1(2): 207-219. DOI: 10.1007/s12304-008-9014-4

> Adolf Portmann developed an original approach to the phenomenon of life, with special emphasis on its representational aspects (Portmann 1960a, 1960b, 1969). This paper re-introduces and elaborates his basic ideas, in the belief that they can be a source of inspiration for modern biosemiotics. **The evolution of particular constituents of the body may be driven**, not only by selective pressures that increase their functional utility, but also **by their ability to interact with the *umwelten* of other living beings in a meaningful and contextual way**. This is to say that without these interactions, the functioning of any sexual display, mimicry or deceptive behavior can hardly be understood. **Organs of display (i.e., semantic organs)** act through the meaning that they acquire during umwelt-specific interpretations. (Kleiner 2008: 207)

If organs of display are semantic organs, are organs of functional utility "pragmatic organs"?

> Organic form can be explained by two kinds of causes: extrinsic and intrinsic. **Reasoning from extrinsic causation** emphasizes the influence of various forms of selective pressures caused either by other organisms or by environmental conditions. This way of reasoning is entirely at the service of survival. Every part of an organism must be formed in such a way as to fulfill its life-sustaining function; **from this it follows that reproduction is the sole and ultimate purpose of all formal-structural representations of life**. Consequently, reproduction in the sole referential frame that is adequate to explain all manifestations of life. [□] On the other hand, **reasoning from intrinsic causation** accents the importance of **the inner potentialities** of organisms that generate a particular form. (Kleiner 2008: 208)

Live to breed. See, for example, "the selfish gene" and the idea that life consists primarily of self-replication.

> The uniqueness of Adolf Portmann's approach may be found in his explanation that organic form is in itself something valuable. Portmann acknowledged that **the external surface of an organism has its own formal value and a certain kind of autonomy over other life-sustaining functions**. He was convinced that this outermost aspect of an organism opens a way to the innermost dimensions, because **surface manifestation reflects inner self-experience and the very selfhood of every organic being**, thus bringing us closer to understanding the existence of living creatures (Portmann 1969: 315). For these reasons he developed a terminology, or rather a conceptual framework, specific to such a purpose. (Kleiner 2008: 209)

"And, not coincidentally, the skin and the brain both originate from the same germ material, i.e., from the embryo's ectoderm layer" (Hoffmeyer 2008: 171).

> This attempt stemmed from Portmann's idea that **the opaque surfaces of organisms represent a new specific kind of organ**, and not merely a mechanical barrier that binds together inner structures and metabolic processes in order to protect them from external influences. Presumably, the appearance of ornamented opaque surfaces is associated with the origin of vision. It is highly probable that **prior to the emergence of vision, most organisms had a semitransparent surface**, not dissimilar from the milky whitish semitransparent coloring of vertebrate embryos. A certain comeback of such neutral and indistinct surface colorations is apparent in organisms dwelling in a dark environment, especially in parasitic forms or in inhabitants of caves or of the earth underground. On the contrary, some organisms have developed incredible transparency; consider the naturally transparent frog *Hyalinobatrachium bergeri* (Castroviejo-Fisher et al. 2007). (Kleiner 2008: 213)

BBC - Earth - The bizarre beasts living in Romania's poison cave: "Despite a complete absence of light and a poisonous atmosphere, the cave is crawling with life. There are unique spiders, scorpions, woodlice and centipedes, many never before seen by humans, and all of them owe their lives to a strange floating mat of bacteria. [...] Many are born without eyes, which would be useless in the dark. Almost all are translucent as they have lost pigment in their skin. Many also have extra-long appendages such as antennae to help them feel their way around in the darkness."

Brandt, Per Aage and John Hobbs 2008. Elements in Poetic Space: A cognitive reading. *Cognitive Semiotics* 2: 129-145. DOI: 10.1515/cogsem.2008.2.spring2008.129

> According to Larsen (1996) and Brandt (1995), human representations manifest distinct but connected versions of an imaginary space, which unfolds canonically into three phenomenologically basic forms: **the bio-imaginary, the socio-imaginary, and the phantasmic imaginary**. (Brandt & Hobbs 2008: 129)

An eerily familiar trichotomy: natural, cultural, and non-cultural (Lotman); phylogenetic, ontogenetic, and ethogenetic (Harré & Secord 1976). Most generally, the biological, the sociocultural, and the idiosyncratic.

> The guiding principle is that the experienceable spaces are articulated by the natural elements into contrasts between proximal and distal sections, and that the bodily experience of 'near' and 'far' is further connected to **thymic opposition of euphoric and dysphoric** values assigned to figurative content. (Brandt & Hobbs 2008: 129)

Define:thymic - "relating to the thymus gland or its functions". While I've wondered long how to call this opposition (Grammarly doesn't recognize "dystopian" as a word), I'm not sure if the connection with thymus gland is accidental or intentional. Footnote on p. 132 explains: "The term is used as in Greimas & Courtés (1979)."

> The inquiry into the semantics of the *imaginary* as such, or the 'imaginative mind' (Roth 2007), is a new enterprise in cognitive poetics, whereas it has many resonances in modern literary criticism. (Brandt & Hobbs 2008: 129)

This is *Roth, Ilona 2007.* Imaginative Minds. I wonder if it could be used to elaborate upon the role of imagination in "body language in literature" (which I have ill-termed somatoception).

> **Presence and proximity are evaluated as *euphoric*, whereas absence and distance are evaluated as *dysphoric***. The paradigm now carries a system of 'phoric' or *thymic* values. In this version or register, which is called the *bio-imaginary* (Larsen 1996), the proximity of the other is euphoric, while distality is dysphoric. Objects and Others will circulate between these opposite zones in the bio-imaginary. (Brandt & Hobbs 2008: 132)

"[…] the human condition is one in which the primary gratification and feeling of strength comes from a sense of union with his group; on the converse, all of the negative feelings of the human being have close relations with isolation and alienation" (Shands 1970: 5-6).

> In keeping with **Wordsworth's well-known theory of poetry-writing as motivated by "emotion recollected in tranquility"** rather than immediate experiences (Bate 1991: 344), he describes how visual memories of the daffodils repeatedly "flash upon that inward eye", apparently prompting him to write the poem some two yars later. (Brandt & Hobbs 2008: 142)

Poetry, in this sense, is an outcome of "free-floating attention" (cf. Shands 1970: 12).

Tsur, Reuven 2008. Comparing Approaches to Versification Style in *Cyrano de Bergerac*. *Cognitive Semiotics* 2: 146-168. DOI: 10.1515/cogsem.2008.2.spring2008.146

> Since the first publication of my book *Toward a Theory of Cognitive Poetics* (1991), many scholars adopted the term "Cognitive Poetics", and it is now widely used - in quite different senses. For instance, there is a difference to be observed between, on the one hand, the understanding informing certain approaches based on cognitive linguistics and, on the other hand, my own understanding of Cognitive Poetics. (Tsur 2008: 146)

Indeed *Cognitive Poetics* should be the name of this journal because thus far it has touched very little on semiotics. Semiotics is more general than linguistics, including nonverbal sign-processes, and poetics is more specialized than linguistics, only focusing on the aesthetic use of language. From Wikipedia I gathered that Tsur formed his "Cognitive Poetics" approach in 1971 in the U.K., which makes a lot of sense - "cognitive", as a signifier for approaches that have very little to do with cognitive theory, was popular at the time (see Cicourel's *Cognitive Sociology*).

> Sweetser adopts the venerable Form-Content dichotomy; I adopt Wellek and Warren's more recent notion (1942) of "Materials" and "Structure". And, as I said, we are working within a meaning-oriented and a gestalt-oriented theory, respectively. (Tsur 2008: 148)

I don't ride cars; *I ride automobiles*.

> Articulateness and Requiredness are two sides of the same coin; they are aspects of breaking up a whole into segments. When we speak of articulateness, we imply that a whole has been broken into parts, and that this facilitates perception of the whole. When we speak of requiredness, we imply that each part is essentially to the whole: when a part is omitted, there is an acute feeling of incompleteness, of imbalance. Articulateness and requiredness depend on the relative strength of the whole. Requirednesse is possible only where the whole is highly organised. If the integrity of the whole is not felt, then deficiently cannot be felt either. (Tsur 2008: 151)

Unwellformedness.

> Actually, *lustres* ('chandeliers') need not be of a low register; after all, it is **a decorative appliance**, typically hung from the ceiling of some large, imposing building. Third, the words *luster* and *illustres* are opposed as part of speech (noun vs. adjective), reinforcing the dissimilarity of meaning, *in spite of* the etymological relation. (Tsur 2008: 159)

Sadly this post already has a title. I know of only one instance when a chandelier has become a functional poetic device: "He [A. Kruchonykh] would scream out the first word while covering his mouth with his hand in order to direct his voice toward the ceiling, toward a real chandelier that would begin to tremble and resonate" (Pomorska 1983: 175).

> In some of my recent publications, I introduced the notion of "relative finegrainedness" in critical discourse. (Tsur 2008: 164)

Unwellformedness.

9.7.4 A Fresh Volatility (2018-09-18 09:25)

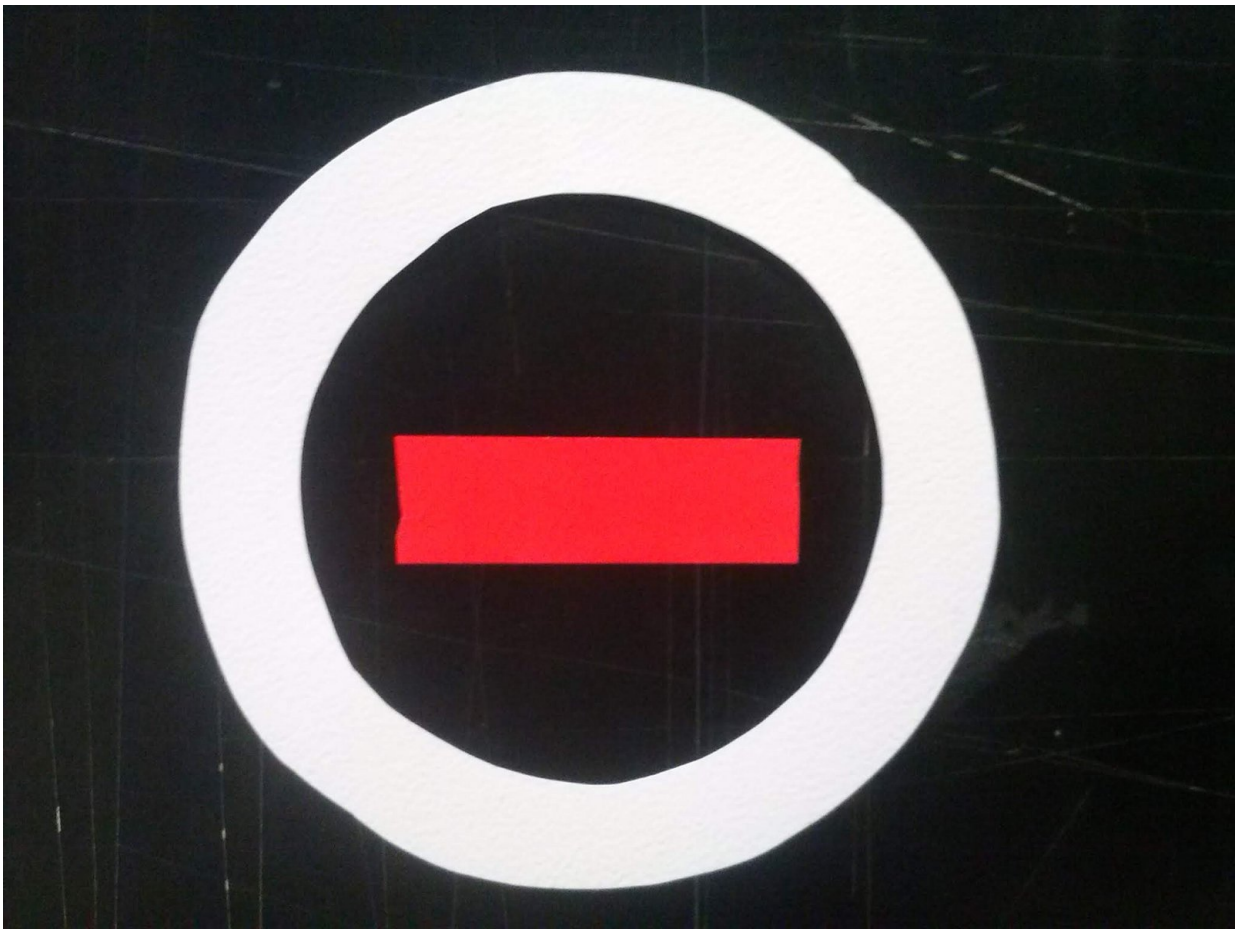

- Morawski, Stefan 1970. Mimesis. *Semiotica* 2(1): 35-58.
- Wykoff, William 1970. Semiosis and Infinite Regressus. *Semiotica* 2(1): 59-67.
- Sánchez, Manuel Cáceres 1999. Scientific thought and work of Yuri Lotman. *Sign Systems Studies* 27: 46-59.
- Danesi, Marcel 1999. The dimensionality of metaphor. *Sign Systems Studies* 27: 60-87.
- Meyers, Robert G. 1967. Peirce on Cartesian Doubt. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(1): 13-23.
- Cheng, Chung-Ying 1967. Charles Peirce's Arguments for the Non-Probabilistic Validity of Induction. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(1): 24-39.
- Battail, Gérard 2008. Genomic Error-Correcting Codes in the Living World. *Biosemiotics* 1(2): 221-238.
- Nualláin, Seán Ó. 2008. Subjects and Objects: Metaphysics, Biology, Consciousness, and Cognition. *Biosemiotics* 1(2): 239-251.

- Deacon, Terrence W. 2008. Shannon - Boltzmann — Darwin: Redefining information (Part II). *Cognitive Semiotics* 2: 169-196.
- Holenstein, Elmar 2008. Semiotics as a Cognitive Science. *Cognitive Semiotics* 3: 6-19.

Morawski, Stefan 1970. Mimesis. *Semiotica* 2(1): 35-58. DOI: 10.1515/semi.1970.2.1.35

> Semiotics has invested esthetic discourse not only with a new terminology but also with new problems. The semiotic character of the art-work, the interaction between *signifiant* and *signifié*, are questions which have been thrust into the foreground and have become the focus for discussion of such issues as **the linguistic or quasi-linguistic nature of the artistic message**; the autonomous structure of the art-work and its referents, if any, outside its own reality; the denotative and connotative function of a message; or the relationship between 'form' and 'content'. It can be seen from this checklist alone that the semiological set in esthetics has by no means banished its traditional concerns; if anything it has given them **a fresh volatility**, extending the area of argument still further through the addition of a new perspective, as the controversies over the connections between art and language in the strict sense, their similarities and differences, have made all too evident. (Morawski 1970: 35)

The "quasi-linguistic" hits close to home, e.g. the problematic of Lotman's "continuous text". The "artistic message" is an outcome of communicationalizing aesthetics (cf. Tarasti 1998: 118).

> The three great traditions in European esthetics - the Platonic (representation of appearances, or of what is sensually given in reality itself), the Aristotelian (representation of the essence of things), and the Democritean (representation of the actions of nature) and still current today. (Morawski 1970: 36)

Very concise. Is Democritus a competitor to Plato and Aristotle on other issues as well?

> In the twenties, **Dijga Vertov**, editor of *Kinopravda* and author of *Kinoglaz* preached the supremacy of documentary over dramatic-psychological art - among other things on the grounds of its maximum objectivity. But if we look at his first manifesto, ***We* (1922)**, we will at once see that the creational factor stole to the forefront of his thinking, in his call for a cinema which set its sights on "the new heroes" and penetrated revolutionary processes. His paean to "dynamic geometry" also betrayed a specific cast of thought. By 1926 he was openly advocating the editing of selectively observed facts, while in 1930 he recollected in an interview for *Kinofront* that he had practiced a patently slanted and rhetorical art, that he had been interested not in imitation of the fortuitous but in the "enthusiasm of facts". (Morawski 1970: 40)

Yevgeny Zamyatin's dystopian novel, *We* was completed in 1921. Must be a sign of the times (turbulent political upheaval after the bolshevik revolution).

> If art can indeed be illusion of **communing** with reality itself, it is here at its most potent and complete. From what has been said, it will be understood that this illusion is not produced merely by the camera's ex tempore recording of the hurly-burly of life but in equal measure by the controlling hand of the artist. However self-effacing, his presence is revealing in the camera angles, the casting, the organization of takes and sequences, *etc*. In short, he transforms - in Ingarden's phrase - the material for a work into the material of a work. (Morawski 1970: 41)

An odd, but not incorrect, use of the word "communion" as a verb instead of a noun.

> But if we go further and allow mimesis to embrace fantastic images of reality, are we not committing a violation of reason as well as terms? Surely no: fantasy and fable do not float entirely free of reality: the stones and flowers in my example are not make-believe, nor is what passes between them or the course of the action; what is startling - and inclines the adult mind **metaphorwards** - are the properties invested in the stones, and it is this that produces the distortion of mimesis. Here we approach a new problem which I can only mention in passing, that of symbolism strictly so-called. (Morawski 1970: 45)

Applauds

> Every act of knowing is governed by at least three things: the **object** on which it fastens, the **subject** in the sense of the generic capacities for apprehending the world, and the current state of **knowledge**. There is a fourth point - individual **modification** - which, crucial thought it is to an account of the creative process and the esthetic response, can be passed over here. (Morawski 1970: 46)

Indeed many interpretations of Peirce boil down to this kind of schema because the "interpretant" can be taken for "interpreter". Also note that Peirce as-if identifies knowledge and its modification much in line with the datum that every act of remembering is rewriting the memory. The term "modification" is also loaded with historical context ("mental modification" appears in Clay and his contemporaries and perhaps as far back as Aristotle; cf. Favareau 2008: 16)

> The work of Mukařovsky, an active disciple of the structuralist school, is instructive on this score. Ever since his report to the 8th Philosophy Congress, one of the cornerstones of his esthetic views has been that **every work performs two functions simultaneously: one autonomous, one communicative**. Out of this comes the special tension in the structure of the work and its perception. On the communicative level, he has placed all the story elements (*umeni tematická obsahová*). In his studies of poetic language, particularly that of fairy-tales, he has emphasized that not only the semantic whole, but also its components, have as much a connotative as a denotative strain. Each elements of the work appears in relation to another and in consequence the meanings cumulate, though each word and sentence points to a reality outside it. (Morawski 1970: 48)

I've been using "autonomy" in this sense for so long that I've forgotten that it was Mukařovsky, not Jakobson, who gave it substance.

> Mimesis, being an integral element of the whole artistic structure, can be separated out only in the abstract. If the work is representational, mimeticism subsists in its entirety; indeed the formal and expressive elements through which mimesis has been achieved become, as it were, transparent. In consequence there is generated **a twofold dimension**: (a) **between the semiotic situation in itself and the semiotic situation which points outwards to non-artistic reality**, and (b) **between the pattern of formal elements which commands separate attention and the overall artistic structure which resorbs and neutralizes it**. The first antinomy has been the subject of frequent and perceptive analysis by Mukařovsky. Recently it was brought out by J. Lotman, who interpreted the art-work as a structure of dialectic opposites: the virtuality of the world as represented in the object contrasting with the real entity which it at the same time is, the resemblance to something real with the status of fiction, the syntax of specific elements building up an inward rhythm with the semiotic design which appeals outwards to author and recipient. (Morawski 1970: 54)

Reference to Lotman's *Lektsyu po strukturalnoy poetikye* (1964). I will have to revisit this when I attempt to read it in full (I've only read excerpts).

Wykoff, William 1970. Semiosis and Infinite Regressus. *Semiotica* 2(1): 59-67. DOI: 10.1515/semi.1970.2.1.59

> Aside from Roman Jakobson, Uriel Weinrich, and Rulon Wells, not many linguists have made the effort to understand the sign theory of Charles Sanders Peirce. This is unfortunate, for as Rulon Wells has recently pointed out, Peirce was attempting to construct **a logic of discovery**, which in many ways goes far beyond the current Chomskyan empiricist-rationalist controversy. (Wykoff 1970: 59)

Wells also wrote *De Saussure's System of Linguistics*, which is on my radar.

> The only *ultimate* interpretants which Peirce was willing to accept as universal are **the most general laws of physics** which operate throughout the universe both before and after man discovers them. (Wykoff 1970: 59)

Are these Clay's axioms?

> Alston is typical of those who seek the final logical interpretant outside semiosis in Peirce's notion of "habit of action". The same mistake was earlier committed by Dewey, and Peirce was quick to notice the fallacy as early as 1904. Dewey assumed that such generalized habits arose out of human action or inquiry. Peirce wrote to Dewey saying that logic or rules of inquiry are not merely the result of the natural history of human experience. **These habits were real long before man articulated them**, [|] and it is likely that man, at any given time, has only articulated them imperfectly - just as the law of falling bodies operated long before man learned to formulate it. (Wykoff 1970: 61-62)

Thus a term like "habit-formation" may be unsuitable - the habits may be pre-formed.

> Contrary to Gentry, Peirce did not indicate that "habit" could be *reduced* to sign coding processes in their biophysical relations, as a "scientific empiricist" might maintain, although there are undoubtedly parallel processes in speech and neurons. A label has even been designated recently for this phenomenon - neurolinguistics. The geneticist, H. Kalmus, finds **evidence that communication systems operating throughout the biological realm all exhibit common properties of symmetry, meaning, arbitrariness, and style whether the message is coded in language, hormones, or DNA molecules**. (Wykoff 1970: 64)

This is *Kalmus, H. 1962. Analagies of Language to Life.* Language and Speech *5: 15-25.* Sounds like something similar to Katz (2008).

Sánchez, Manuel Cáceres 1999. Scientific thought and work of Yuri Lotman. *Sign Systems Studies* 27: 46-59.

> Anyway, when we refer to semiotics in Lotman, we should bear in mind that it is about **an heterodox semiotics** with a heterogeneous research interest, a solid semiotics, yet, always ready for a change as we will see below. (Sánchez 1999: 46)

One could also talk about Lotman's "*ad hoc* semiotics", with reference to "*Ad hoc* theories and theorising on the basis of [empirical] material" (Torop 1998: 12).

> Mihhail Lotman also distinguishes two phrases in the evolution of the ideas of his farther and the Tartu school seen from the point of view of philosophy: the first phase, the one of the 1960s in which the Kantianic basis of his postulates about **"the statics of semiotic systems"** stands out; and the second one, that of the 1970s, has a different philosophic basis (M. Lotman cites the *autocrescent logos* in Heracleitus) **the dynamics of semiotic systems** being regarded as a "cornerstone" of his studies now (M. Lotman 1995: 34). (Sánchez 1999: 47)

The typologies of culture would be static and the semiosphere would be dynamic.

> In the same way that atomic physics has demonstrated that, on the atomic scale, the observation of a phenomenon modifies in an unpredictable way the phenomenon itself, Lotman proposes a revision of the communication scheme of Roman O. Jakobson. In contrast with the Jakobsonian scheme of communication conceived of as direct transmission of a message already elaborated, **Lotman is known to have understood the act of communication as an act of transformation, as an act of translation**, through what "the text transforms the language to the [|] addressee" and the text itself transforms, "stops being identical to itself" (M. Lotman 1995: 34): [□] "Thereby, the communication act [...] has to be considered not as simple transfer of a certain message that keeps coinciding with itself, from the conscience of the sender to the conscience of the addressee, but as a *translation* of a certain text from the language of my 'me' to the language of your 'you'" (Lotman 1997b: 54-55). (Sánchez 1999: 51-52)

I'm not sure if Jakobson's scheme of communication implies a one-to-one transfer as claimed here, since the receiver has to decode the message by selecting compatible equivalents from his own registers. So there's a "C-space" there (cf. Violi 2007: 70).

> His essay *O roli sluchainyh faktorov v literaturnoi evolutsii* (*On the Role of Fortuitous Factors in Literary Evolution*), published for the first time in German in 1987 and afterwards, in 1989, in the ***Semeiotiké* of Tartu**, was written and presented at the Semiotic Seminar of the University of Tartu in 1985. (Sánchez 1999: 54)

Труды по знаковым системам - Σημειωτικη.

> According to Lotman, culture is known, for generating information, for constituting a "thinking device"; but he observes that **in order to make a text to produce new messages it is necessary to "make another text to go through it, as it happens in practice when to a text 'connects' a reader who preserves in the memory some previous message"**, in other words, "there has to be created a *semiotic situation*, presupposing an explosive transition from the state of Nature to the state of Culture" (Lotman 1981a: 211-212). (Sánchez 1999: 54)

Personally, this idea jibes well with my current project of reading papers simultaneously from five different (semiotics) journals; here and there I appear to compare and contrast ideas from the 1960s (*Semiotica* and *Transactions*) with those of the 2000s (*Biosemiotics* and *Cognitive Semiotics*), with *SSS* in between, closer to the latter.

Danesi, Marcel 1999. The dimensionality of metaphor. *Sign Systems Studies* 27: 60-87.

> However, in my view, the ever-burgeoning literature on what has come to be known as *conceptual metaphor theory* (henceforward CMT) (e.g. Lakoff and Johnson 1980, 1999; Lakoff 1987; Johnson 1987) still lacks a synthetic semiotic framework for interpreting the diverse, multiform manifestations of metaphor in human symbolic and communicative behavior. The purpose of this paper is to provide such a framework, **drafted from Peircean theory**, called *dimensionality theory* (DT), which I proposed as a target for discussion in a previous study (Danesi 1998). (Danesi 1999: 60)

It is easy enough, I think, to "draft" something from Peircean theory; it is much more difficult to get a firm grasp of Peirce's theories. This is partly so because even those who invest time and energy into reading Peirce neglect his contemporaries, his native community of inquirers, set against whom he actually makes sense.

> **A *firstness* metaphor is one that is constructed with concrete vehicles** (i.e. with vehicle referring to concrete referents), a process which produces a *conceptual metaphor*, as it is called in the relevant literature (e.g. Fauconnier 1985, 1997; Sweetser 1990; Croft 1991; Deane 1992; Indurkhya 1992; Fouconnier and Sweetser 1996). In this paper, a conceptual metaphor will be renamed a *metaform*, for it is in essence

> a *form* made up of a signifier referring to an abstract concept in terms of a concrete signified (Sebeok and Danesi forthcoming). The formula [thinking = seeing], for example, is a metaform because it is made up of an abstract signifier, [thinking], that is conceptualized in terms of forms, structures, categories, etc. that involve the concrete signifieds associated with [seeing]. (Danesi 1999: 61)

Isn't the exact point of firstness that it *isn't* concrete (e.g. "fuzzy feeling")? Also, shouldn't a *metaform* be "form *about* form"?

> In both philosophy and psychology, the term ***concept* is** used to designate **a general strategy for referring to things that are perceived to subsume some general pattern, feature, etc**. *Concept-formation* can thus be characterized as a pattern- or feature-inferencing process. A ***concrete** concept* can now be defined as the process of referring to a pattern, feature, etc. that is **demonstrable and observable in a direct way**, and an ***abstract** concept* as the process of referring to something that **cannot be demonstrated or observed directly**. So, for example, the word *car* refers to a concrete concept because one can always demonstrate or observe the existence of a car in the physical world. The word *love*, on the other hand, refers to an abstract concept because, although love exists as an emotional phenomenon, it cannot be demonstrated or observed directly (i.e. the emotion itself cannot be demonstrated or obsreved apart from the behaviors, states of mind, etc. that it produces). (Danesi 1999: 66)

In other words, *concrete* is specific, identifiable, and perceivable (cf. Adamson 2007: 90), and *abstract* is not. I still like the part/whole explanation better.

> The two points to be made here are: (1) that highly abstract notions are built-up from meta-metaphorms (cultural models) which coalesce into a system of abstract meaning that holds together the entire network of associated meanings in the culture, and (2) that since this system is constructed **intuitively (abductively)** it can be changed at any time to suit new needs. (Danesi 1999: 75)

I have an inkling that Peirce would object to identifying "intuition" and abduction; and on the whole the principle of generation here leads from concrete to abstract whereas Peircean categories appear to lead from chaos to lawfulness.

> It is also the conceptual source for the fact that *illumination* is emphasized by religions (Ong 1977; **Wescott 1978**; Hausman 1989). So-called "visionary" or "revelatory" experiences are regularly portrayed in terms of dazzling sensations of light. (Danesi 1999: 75)

Kirgastumine. *Wescott, Roger W. 1978. Visualizing Vision. In: Randhawa, B. and W. Coffman (eds.)*, Visual Learning, Thinking, and Communication. *New York: Academic Press, 21-37.* (archive.org)

> For example, the [human personality = perceived physical features of animals] metaform is the source of such symbolic activities as the use of animals in **totemic codes**, in heraldic traditions, in the creation of fictional characters for use in story-telling to children, in the naming of sports teams, and in the creation of surnames, to mention but a few. (Danesi 1999: 76)

I wanted to protest, because this seems like a rather simplified vision of totemic codes, but the old man backs it up: "They feel within them an animal or vegetable nature, and in their eyes, this is what constitutes whatever is the most essential and the most excellent in them. So when they assemble, their first movement ought to be to show each other this quality which they attribute to themselves and by which they are defined. The totem is their rallying sign; for this reason, as we have seen, they design it upon their bodies; but it is no less natural that they should seek to resemble it in their gestures, their cries, their attitude." (Durkheim 1915: 358)

Meyers, Robert G. 1967. Peirce on Cartesian Doubt. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(1): 13-23.

> According to Peirce, Descartes' methodological doubt violates Peirce's basic rule that inquiry must begin with real doubt. In Peirce's words:
>
> > Some philosophers have imagined that to start an inquiry it was only necessary to utter a question whether orally or by setting it down upon paper, and have even recommended us to begin our studies with questioning everything! But the mere putting of a proposition into the interrogative form does not stimulate the mind to any struggle after belieg. **There must be a real and living doubt, and without this all discussion is idle**. (5.376)

[|] The central question here is the meaning of 'doubt.' For we cannot very well tell whether a given inquiry is genuine or not unless we know the criteria of "real and living doubt." (Meyers 1967: 13-14)

Accordingly, when writing a paper, one should begin with a real and living doubt. In my case this would be, firstly, quite simply: "What is phatic communion?"

> Fortunately, there is another, more adequate conception of doubt in Peirce. Put crudely, this other conception is that doubt is the **blocking** of a habit of action, or, as Peirce says, doubt is "the **privation** of a habit" (5.417). (Meyers 1967: 14)

Another point of comparison between Peirce and Clay: "Doubt is privation of certitude as regards a thesis that makes some pretension to belief, - one supported by some incentive to belief." (Clay 1882: 42)

> The most that can be maintained is, that we seek for a belief that we shall *think* to be true. But we think each one of our belief to be true, and, indeed, it is a mere tautology to say so. (5.375; italics Peirce's.)

According to Peirce, this principle even applies to perceptual judgments (5.180 ff.). Briefly, Peirce's view is that **propositions framed on the basis of percepts and past experience are the only cognitive parts of perception, for only they can be true or false and communicated**. Hence, when we perceive an object, we do not have direct knowledge of that object. Rather, we believe a proposition about the percept. Hence, our view of reality as given in perception is what we believe reality to be and not necessarily what reality actually is. (Meyers 1967: 15)

I *believe* that the piece of yellowish substance in front of my nose is in fact "cheese" (cf. Adamson 2007: 89).

> A person may, it is true, in the course of his studies, find reason to doubt what he began by believing; but in that case he doubts because he has a positive reason for it, and not on account of the Cartesian maxim. (5.265)

The important point here, as Broyles has pointed out, is that doubt must be based on **a "positive reason."** That is, the investigator must be able to justify his inquiry by clearly stating **the ground on which the belief being examined as inadequate**. Doubt justifies inquiry because doubt is the awareness of an incompatibility between two beliefs. Hence, when challenged to justify his inquiry, the investigator can point to the contradictory beliefs in the system of knowledge. (Meyers 1967: 17)

The obverse of indubitables "which are indubitable only because there is no positive ground which could stimulate a doubt" (Savan 1965: 40). In the case of phatic communion, the positive reason stems from good principles of conversation and the peripatetic/apophatic paradoxes.

Cheng, Chung-Ying 1967. Charles Peirce's Arguments for the Non-Probabilistic Validity of Induction. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(1): 24-39.

> Peirce gives his general definition of the truth in the following terms:

> **The opinion which is fated to be ultimately agreed by all who investigate**, is [|] what we mean by the truth, and the object represented in this opinion is the real. (5.407)

As truth requires ultimate agreement of all scientific investigators, it is defined in terms of **social and inter-subjective confirmability**. (Cheng 1967: 27-28)

The final, but not ultimate, interpretant.

Battail, Gérard 2008. Genomic Error-Correcting Codes in the Living World. *Biosemiotics* 1(2): 221-238. DOI: 10.1007/s12304-008-9019-z

> Some definitions of words or concepts may lack at their first appearance, but they can be found later in the text. **A more logical presentation, defining everything before it is used**, would resilt in most of the paper consisting of preliminaries, the original statements being concentrated at the very end of the paper. (Battail 2008: 222)

Clay's *The Alternative: A Study in Psychology* is a good example of a study that defines its terms rigorously but then isn't able to employ them in any meaningful way.

> The destination is usually at a distance from the source in space, but the paradigm also applies when they are separated by a time interval. Due to the separation of the source and the destination, a *channel* must be provided between them in order to convey the message from the former to the latter. **The channel is the seat of propagation phenomena for communication in space**, or consists of some physical medium on which the message symbols are written and then read later [|] for communication in time. The destination has no other means to know the message than observing the channel output. (Battail 2008: 222-223)

A very technical definition of a channel.

> We saw that Shannon's paradigm is general enough to apply as well to communication at a distance (telecommunication) as to communication in time (we could refer to it, a bit pedantically, as **chronocommunication**). The two fundamental main quantities, namely the source entropy and the channel capacity, are defined the same way and are equally relevant in both cases. A main difference between them is that devices intended to communication-in-time cannot use a feedback which would violate causality, while feedback can be (and is often) used in telecommunication. (Battail 2008: 224)

I have made a similar pedantic differentiation between synchronic and diachronic metacommunication, the latter being, in my opinion, metaphorical (exactly because there is no feedback in writing a text about a text).

> Information theory dramatically illustrates this difficulty as it enables computing the capacity of **DNA as a channel for communicating** through time or, more precisely, an upper bound on this capacity (Battail 2006a). (Battail 2008: 224)

The *communicationalization* of life.

> Associating a species with a genome then implies that a new species may originate in a regenerator error, so our main hypothesis directly hints at evolution proceeding by jumps, i.e., being **saltationist**. It explains many important facts, including the radiative character of evolution, the Cambrian explosion, and the frequent lack of continuity in fossil records. (Battail 2008: 225)

"In biology, saltation (from Latin, *saltus*, "leap") is a sudden and large mutational change from one generation to the next, potentially causing single-step speciation. This was historically offered as an alternative to Darwinism. Some forms of mutationism were effectively saltationist, implying large discontinuous jumps." (Wiki)

Nualláin, Seán Ó. 2008. Subjects and Objects: Metaphysics, Biology, Consciousness, and Cognition. *Biosemiotics* 1(2): 239-251. DOI: 10.1007/s12304-008-9016-2

> Freeman (2005b) introduces several other leitmotiven. Globally coherent brain activity may be an objective correlate of consciousness through preafference. Preafference, in turn, enters once the more veridical notion of circular causality is substituted for the stimulus-response act. Briefly, once an action is lined up, the brain prepares the system for the sensory consequences of this action in the preaffecence process. The consequences for consciousness qua process are enormous. [□] Essentially, Hume was right; **there is no conscious will, but there does exist a conscious "won't"**. Agency as a concept needs to be correspondingly attenuated; when the intending of an act presents itself to consciousness, it is experienced as a cause; consciousness of the consequences thereof are experienced as effects. This vastly consequential idea is revisited below in the context of the late Benjamin Libet's (1994) classic work. (Nualláin 2008: 240)

Adding some merit to Peirce's "self-control" as one of the primary functions of consciousness (cf. Potter 1966: 11).

> The Vedanta tradition in Hinduism is monist to the point of apparent folly. **There is one entity, the Self, which is synonymous with Being, Reality, and consciousness**. Adepts in Vedanta are trained to change their habits of proprioception to experience [|] their bodies as continuous with the physical world outside. (As it happens, of course, our body image is quite malleable along these lines. See Ramachandran and Blakeslee 1998). Vedantins are similarly encouraged to view their minds, as if from outside, as a set of disconnected thoughts given spurious unity by a pseudo "I". Again, contemporary cognitive science can countenance this (Gazzaniga 1995); we go through the day narrating to ourselves a set of fictions about what is happening to us that posits ourselves inappropriately as chief protagonist in events which are far beyond our control. (Nualláin 2008: 240-241)

Is this analogous to Peirce's theory of mind and his view of selfhood? ("I regard a man's naïve notion that he exists as being in the main a delusion and a vanity" - in Holmes 1966: 125-126.)

> An understandable reaction [to Descartes] is to fight fire with fire, and **to attenuate the disincarnate subject**. This can be done by asserting that many so-called mental contents are "out there" in the external world, to be picked up as affordances (Gibson 1979). In this vein, Merleau-Ponty (1942/1963, 1945/1962) attempts to describe subject/object relations at a "coupled" level, to use the terminology in Ó Nualláin (2000). (Nualláin 2008: 246)

I think this is what all those authors do who emphasize the diffuse nature of consciousness as "a distributed property of the wider semiotic field" (Violi 2007: 82).

Deacon, Terrence W. 2008. Shannon - Boltzmann — Darwin: Redefining information (Part II). *Cognitive Semiotics* 2: 169-196. DOI: 10.1515/cogsem.2008.2.spring2008.169

> Consider, for example, a typo in a manuscript. It can be considered a reduction of information because it reflects a lapse in the contraint imposed by the language and necessary to convey the intended message, and yet it is also **information about the proficiency of the typist**, information that might be useful to a prospective employer. (Deacon 2008: 172)

Or information about layout, sa the typos made with qwerty and dvorak are noticeably different.

> Information, as it is understood commonly (as opposed to the more technical Shannon informaion), is **a difference in something that is interpreted to refer to, or mean, something else for some interpretive purpose for some interpreter**. This might suggest that at some point in our discussion we will need to introduce mentalistic concepts to cross the threshold into semiosis. (Deacon 2008: 173)

Again, are "information" and "sign" interchangeable? (cf. Farina 2008: 77)

> For example, **we tend to think of word-reference in positive terms, i.e. as a correspondence relationship between a term and some concept and between both and a selected set of objects, events, or** [|] **properties of things in the world**. Arguments in the field have for this reason often focused on trying to define the nature of this correspondence, the problem of locating or specifying the ontology of the 'content' of information, or determining the status of the objects of reference (e.g. whether a class, a general concept, or individuals). But many of these issues can be usefully reframed in contraint terms. (Deacon 2008: 188-189)

Term = representamen; concept = interpretant; object = object. Collecting similar, if not completely matching, schemes (cf. e.g. Favareau 2008: 16).

> In many ways, iconic and symbolic relationships are less and more than informational, respectively, and **only indexical relationships directly provide information**. One might characterize icon relationships as presenting the possibility of being used to acquire information, though not being a source of information, and one might characterize symbolic relationships as exemplifying relationships between forms of information. (Deacon 2008: 191)

Another instance of the affinity between these categories (information and indexicality), traceable to Augustine's *signa naturalia* (cf. Favareau 2008: 10).

> Emergent meanings and unprecedented referential relationships are constantly being generated in everyday language usage, some like the metaphoric extensions noted above, but others like the technical reuse of the term 'energy' that has now become a ubiquitous fixture in modern folk physics. The penumbra of representational possibilities that is left available is a critical prerequisite for the emergence of new meanings and the adaptability of language. Much of this generativity is accounted for by the incredible combinatorial use of prior representations, but even this depends on the openness of referential possibility implicit in its function-based foundation. So **attempts to coin new terms succeed best if they borrow meanings, functions, and connotations from other words or morphemes (e.g. from ancestral languages such as ancient Greek) and thus take advantage of the undifferentiated possibilities that they embody**. To invoke a term coined by the psychologist James Gibson, the constraints generated by this selection history do not pre-determine possible uses, they instead create *affordances*. (Deacon 2008: 193)

Malinowski was thus quite clever to take up a Greek word in his terminological invention.

> This superficially reasonable account does not, however, distinguish the special nature of this relationship and what might distinguish it from other merely physical relationships. So, to use a classic example, the wax impression left by a signet ring is only wax, except for the mind that interprets it to represent the ring, the office of its bearer, and its bearer. **But the wax impression is just wax and the ring is just a metallic form and their conjunction at a time when the wax was still warm and malleable was just a physical event, like so many other physical events where one object alters another when they are brought together**. Something more makes the wax impression a sign that conveys information: it must

> be interpreted. Unfortunately, within this obvious answer a vicious regress hides. What we invoke with an interpreting mind is just what we hope to explain. The process we call interpretation is the generation of mental signs interpreting extrinsic signs, and we are left with the same problem inside as outside the mental world. The problem of specifying how a specific absent content inheres in some way in these components of the interpretive process is no better grounded in neurological processes than it is outside of brains. (Deacon 2008: 170)

Returning to record this passage because it made me realize something significant. This is essentially what the Russian Formalists called "defamiliarization" (cf. Shklovsky 1917), and it is also operative behind Malinowski's phatic communion, which is essentially a defamiliarization of everyday communication, highlighting the bare "fact of communicating" (e.g. "the fact that the speaker has said something to the hearer more than on exactly what has been said" - Žegarac & Clark 1999: 329). This is why Austin and La Barre both reduce phaticity to bare vocalization - as if seen, with reference to Shklovsky, from the perspective of a horse (or some other non-human agent).

Holenstein, Elmar 2008. Semiotics as a Cognitive Science. *Cognitive Semiotics* 3: 6-19. DOI: 10.1515/cogsem.2008.3.fall2008.6

> Cognitive science is comparable to **intellectualistic psychology** of the late 19th century as far as its claims are concerned. It soon turned out that this also applies to its fate. Like intellectualist psychology, cognitive psychology is remarkably successful in a narrow field. What it explains so successfully is regarded by its critics as merely the tip of the "iceberg" of psychological processes. (Holenstein 2008: 8)

Is Clay included? I would posit him in "philosophical psychology" or "rational psychology", but it may amount to the same. His self-descriptive "reconstructive psychology", as far as I know, stands alone.

> Today, or for someone who grew up in a different scientific and cultural tradition, it may sound perverse that one of the psychologists who helped to introduce the "cognitive turn", Jerome Bruner, writes in his autobiography about "**the liberating effect of the computer on the psychologist's image of what is humanly possible**" (1983: 104). But that was indeed the first effect that the artificial intelligence of the computer had on the natural intelligence of the human being. [□] Similarly S. M. Kosslyn (1983: 22): "The first precise way to conceptualize how the mind works came from an unexpected corner, technology. [...] What made the computer so important for psychology was that it was a well-understood example of how a machine - a physical device - could process information". (Holenstein 2008: 11)

By analogy, would cultural semiotics benefit, instead of the discourse on artificial intelligence, from the discourse on computer networks?

> There are many people who see the significance of the familiar "linguistic turn", which was initiated by philosophy between the two world wars under the influence of behaviourism, in the dismissal of such problematical phenomena [|] as ideas. **"Idea" seems to be a term related to a heterogeneous class of fuzzy constructs that are both empirically and conceptually dubious**; "language", by contrast, is deemed to be a term with which something intersubjectively observable and logically analysable is meant. In the course of the past decades, linguists and logicians have become more reserved. "Language", too, increasingly seems to be the title for a completely hybrid entity. (Holenstein 2008: 12-13)

"Ideas, if attainable at all, are the result of long and toilsome search on the part of philosophers." (Gardiner 1932: 44)

> As early as the 18th century, A. G. **Baumgarten** (1739: §349) presented hermeneutics as a sub-discipline of the ***Scientia signorum*** or *Characteristica* (his "universal art of signs") together with heuristics (which deals with the invention of signs) and mantics (the specific subject matter of which is prognostic signs).

> According to Baumgarten, *Hermeneutica universalis* (the [|] "universal art of interpretation") deals "de cognoscendis signorum signatis" (withe the knowledge of what the signs signify). (Holenstein 2008: 14-15)

Why is this the first I'm reading of this? Alexander Gottlieb Baumgarten evidently wrote in Latin and German. "For many years, Kant used Baumgarten's *Metaphysica* as a handbook or manual for his lectures on that topic" (Wiki). An English translation of *Metaphysics* appeared in 2013.

> To my knowledge, the first person to make **the overdue cognitive revision of Morris's tripartition of semiotics into syntax, semantics and pragmatics** was a chemist at the Swiss Federal Institute of Technology, Hans Primas, who, when writing a textbook on quantum mechanical chemistry, felt obliged to reflect on the philosophy of science. According to Primas (1981: 19ff.) every science can be regarded as a semiotic system. As such a scientific theory has to fulfil three criteria corresponding to the three branches of semiotics. In syntactic respect, a good theory is logically coherent, in semantic respects it is empirically verified and in pragmatic aspects it is understandable. For Primas, intuition is a centerpiece of understanding: "A good theory is consistent, confirmed, and intuitable". (Holenstein 2008: 15)

Damn it, Holenstein, don't drop so much good stuff on the reader! Primas' *Chemistry, Quantum Mechanics and Reductionism: Perspectives in Theoretical Chemistry* is available on libgen (9783642693670). On substantive points, it appears that Malinowski's phatic communion is empirically confirmed, intuitively understandable, but logically inconsistent.

> The fact that all theory is also intuition-dependent is gradually gaining wider recognition under the influence of cognitive science. "**When scientists hold a theory, they hold a particular mode of imagery as well**", reads a new key proposition (Miller 1984: 312). (Holenstein 2008: 16)

Very much the stuff I've been working on under the title of "intuitionism", alongside Burke's trope of "representative anecdote".

9.7.5 A Phase of Decision (2018-09-20 12:40)

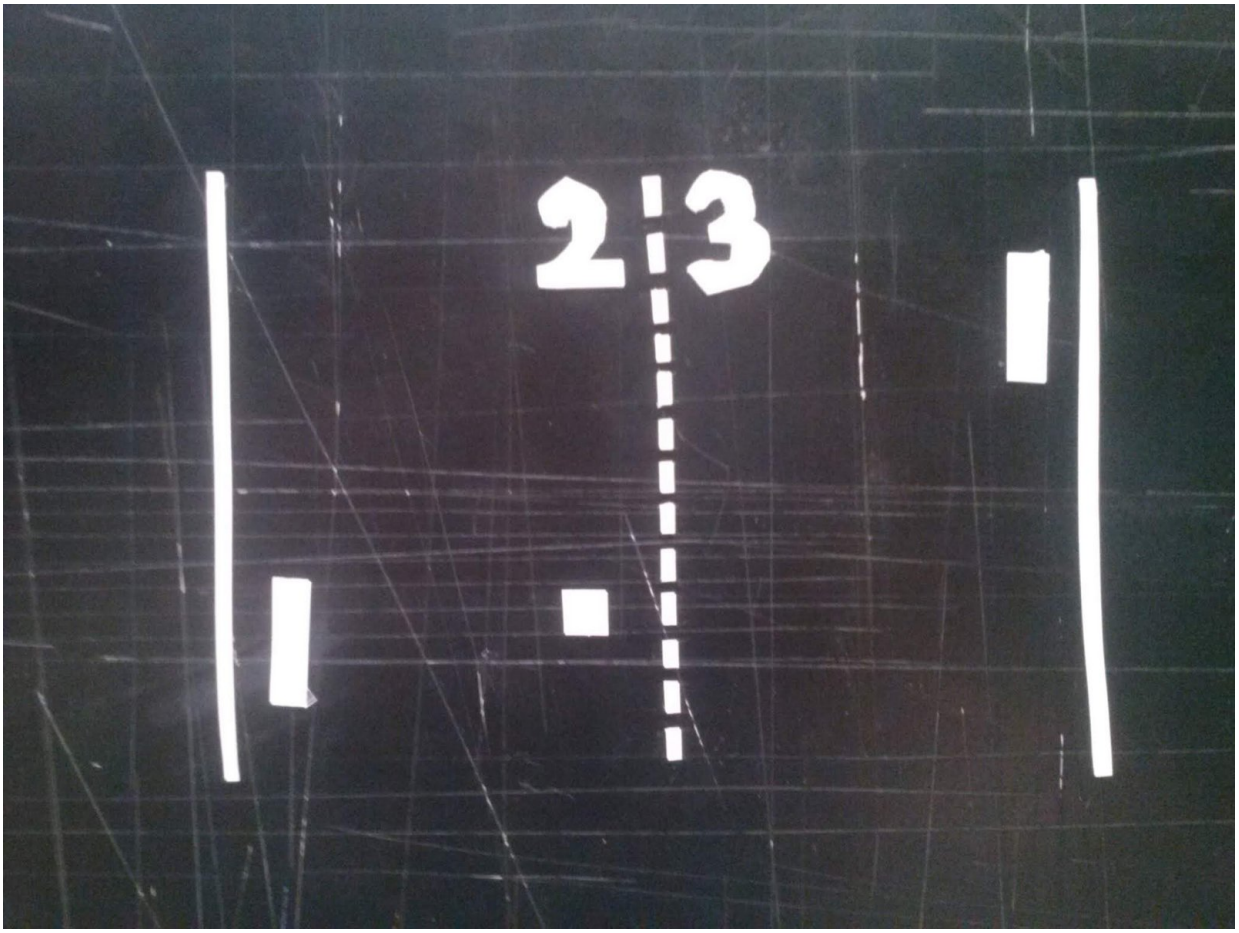

- Sarles, Harvey B. 1970. An Examination of the Question - Response System in Language. *Semiotica* 2(1): 79-101.
- Stanosz, Barbara 1970. Formal Theories of Extension and Intension of Expressions. *Semiotica* 2(1): 102-114.
- Sonesson, Göran 1999. The life of signs in society - and out of it: Critique of the communication critique. *Sign Systems Studies* 27: 88-127.
- Kull, Kalevi 1999. On the history of joining *bio* with *semio*: F. S. Rothschild and the biosemiotic rules. *Sign Systems Studies* 27: 128-138.
- Shields, Allan 1967. F. C. S. Schiller: An Unpublished Memorial by John Dewey. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(2): 51-54.
- Megill, Kenneth A. 1967. Peirce and Marx. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(2): 55-65.
- Lowrey, Christopher H. and Priya Venkatesan 2008. Making Science Accessible: A Semiotics of Scientific Communication. *Biosemiotics* 1(2): 253-269.
- Riese, Thomas 2008. On the Real Possibilities of Continuity. *Biosemiotics* 1(2): 271-279.
- Hénaff, Marcel 2008. The *Mythologiques:* Between linguistics and music. *Cognitive Semiotics* 3: 20-35.

- Sørensen, Jesper 2008. Magic among the Trobrianders: Conceptual mapping in magical rituals. *Cognitive Semiotics* 3: 36-64.

Sarles, Harvey B. 1970. An Examination of the Question - Response System in Language. *Semiotica* 2(1): 79-101. DOI: 10.1515/semi.1970.2.1.79.

> The problem of relating language and culture, or of using the language as an entree into the inspection of nonlinguistic, cultural systems has various roots in both linguistics and anthropology. This theme was succinctly stated by Malinowski in the following form: "I submit that the linguistics of the future, especially as regards **the science of meaning**, will become **the study of language in the context of culture**" (1944: 5). The problems inherent in using the structure of language as an inroad to the study of culture are reflected in the works of Sapir, Whorf, and their students (Hoijer 1954). Whorf considers the grammar as molding cultural systems: "[...] that the linguistic system (in other words, the grammar) of each language [...] is itself the shaper of ideas, the program and guide for the individual's mental activity" (1932: 5). Sapir claimed that "'The grass waves in the wind' is shown by its linguistic form to be a member of the same relational class of experiences as 'The man works in the house'" (Mandelbaum 1949: 10). (Sarles 1970: 80)

McRaspberry (Gellner 1985: 7) being as insightful as ever.

> 'Wrong' questions also occur; *i.e.*, questions are also embedded in larger contexts. What we usually mean by *wit* includes the clever use of 'slightly wrong' questions. Obviously this implies that larger verbal (or nonverbal) units form part of an interactional behavior. It may well be, for example, that **the main 'function' of questions is to help maintain an interaction and has very little to do with information exchange** in most situations. (Sarles 1970: 83)

"The asking of questions is obviously a masterly shortcut for the establishment of "phatic communion." (Burke 1937: 234-235)

> In any actual situation, much of this is never expressed, since it is clear in context and would be redundant. But is it *always* implicit, and points to the likelihood that a 'program' is pretty much in effect in any Q-R situation - there are probably a small number of possibilities which may occur situationally. This sets up the possibilities for many types of joking or teasing behavior - and when this is examined it may yield more insight into how 'situational boundaries' are defined. **It is quite devastating to be asked, for example, *When are you leaving?*, when you have no idea you were expected to leave**. (Sarles 1970: 98)

Another way to introduce "unpleasant tension" into the situation.

Stanosz, Barbara 1970. Formal Theories of Extension and Intension of Expressions. *Semiotica* 2(1): 102-114. DOI: 10.1515/semi.1970.2.1.102

> For the traditional and in many ways faulty concepts of extension (denotation) and intension (**meaning, connotation**) of expressions, a number of various concepts is proposed as their explicata in contemporary semantics. Each of these concepts seems to be a precisely equivalent of one of the meanings of the explicated word. (Stanosz 1970: 102)

Interestingly, connotation is identified with meaning, as in "The connotation of a word is the conception it conveys" (Langer 1956[1942]: 52), as opposed to "extended meaning" (Danesi 1998: 52).

> The concept of intension with this property corresponds, no doubt, to one of the meanings in which the term 'meaning' commonly is used; namely, to this meaning in which, for example, **it is sometimes claimed that an expression is the most meaningful to a person the more he knows about the object which the expression names**. (Stanosz 1970: 106)

Here, extension refers to semantic knowledge and intension to total knowledge.

Sonesson, Göran 1999. The life of signs in society - and out of it: Critique of the communication critique. *Sign Systems Studies* 27: 88-127.

> **Cultural semiotics**, as conceived by the Tartu school, **seems to be concerned mainly with obstacles to communication**; something which is a "text" in the culture (or non-culture) of the sender becomes a "non-text" in the culture of the receiver; or it becomes a text only being read by means of another "code" which, at least initially, leaves it deformed. (Sonesson 1999: 88)

It may have something to do with the Formalist idea of artistic texts being more difficult and offering more resistance to the reader than prosaic messages in practical language. New information is borne out of this difficulty - it's a way of creating a "C-space" in Eco's nomenclature (cf. Violi 2007: 70).

> This practice has produced at least two symmetrical, equally negative, consequences: by **reducing all kinds of semiosis to the mass media kind**, in particular to that employed by radio and telegraphy, we become unable to understand the peculiarity of more direct forms of communication; and by treating all semiosis as being on a par, we deprive ourselves of the means to understand the intricacies added to direct communication by means of different varieties of technological mediation. Taken together, this means that we dispose of no way of explaining the effects of the multiple mediations having accrued to the immediately given world of our experience in the last century. Beyond this, we may even discover a third, even more serious consequence: by **projecting the communication model onto each and every form for conveying meaning**, we lose sight of that which is really common to all kinds of semiosis. (Sonesson 1999: 89)

This is exactly what I call *communicationalization*. In recent readings I have documented it in the realms of film (Worth 1969: 283) and DNA (Battail 2008: 224), including a similar remark about its harmfulness in this journal (Tarasti 1998: 118).

> **The identification of communication with transport** is probably suggested by the spatial layout of the diagram itself, rather than by the media modelled. Or it may have some even deeper source, as suggested by Reddy's (1979) well-known analysis of the "conduit metaphor" (which, if we are to believe McNeill's (1994) study of the relevant gestures, only occur in Western countries). Interestingly, the transport model of communication was criticised already in 1929 by Voločinov (1986), well before it was embodied in the mathematical theory of communication. (Sonesson 1999: 90)

The identification is much older and perhaps even etymological, e.g. water and rail communication (cf. Neuman & Nave 2008: 101).

> Curiously, in Bakhtin's own texts, and in many passages of the Voloshinov texts also, **dialogicity implies very little activity, or at least an activity of a very one-sided kind**: one person quoting (and often qualifying) something said by another, normally in written form, which leaves very little possibility for one quoted to react. (Sonesson 1999: 91)

Thus, Bakhtinian dialogicity (at least from I gather here) is a form of meta-communication (in the diachronic sense employed frequently in Tartu) or "chronocommunication" (Battail 2008: 224).

> In order to make sense of dialogicity (not necessarily Bakhtin's sense), we have to think of communication, not as **a single, delimited act, close to a specious present**, but as an extended stretch of behaviour, in which several acts take place and are reacted to, and meaning is continuously renegotiated. It is precisely because we accept too easily this view of meaning as a single, short act of give and take, that examples such as **Voloshinov's "Well" (1983a) and "H'm" (1983b: 124ff)**, [|] Grice's (1989: 93ff) 43 cents at the tobacconist's and Sperber & Wilson's (1983: 55) smell of gas seem to make nonsense of the rules-governedness of communication and establish meaning as something ineffable. (Sonesson 1999: 96-97)

Two points. Firstly, "specious present" is Clay's most famous terminological invention (cf. Clay 1882: 168-169), which appears in odd places (e.g. Priest 2018: 152). Secondly, could Voloshinov's "Well" be the reason Jakobson chose Dorothy Parker's "Newlyweds" to illustrate the phatic function? *Voloshinov, Valentin Nikolaevich 1983a. Discourse in life and discourse in poetry.* Bakhtin School Papers. *Russian Poets in Translation. Oxford, 5-30.* (GB) Also, rule-governedness is unwellformedness.

> The temporal presupposition entails another one: before the moment of sending, there is a *subject* making a decision to send. This is very clear in the case of the telegraph and other technological means: one must decide to go to the telegraph station or to open the Fax software on the home computer. There is much less clearly a preparatory stage, **a phase of decision** which can be separated from the act of sending, in ordinary verbal conversation, gesture, and so on. But can a subject not making the decision to send before sending properly be called a sender? (Sonesson 1999: 97)

A phrasal synonym for Eco's "C-space".

> Quite apart from the distinction between machines and man, however, we really need to have more instances, not less, in order to account for the complexities of sending and receiving. Several subjects are involved in the sending of a book: the writer, the editor, the editorial board, the proof-reader, **the typesetter (nowadays largely identical with the writer in front of his computer)**, the enterprise doing the distribution, the critique, the bookseller, the one who buys the book as a present, etc. (Sonesson 1999: 98)

One of my personal hypotheses as an avid reader of historical texts (throughout the 20th century, at least) is that the overall quality of writing has diminished significantly ever since this intermediary was lost. The proof-reader may notice some errors, but so did typesetters, who had the parse the text from scratch before considering it finished. IMO all academic writings have become more error- and typo-prone ever since the advent of computerized text editors, with which a text written up once is basically finished. Also, note that this whole chain of communication can be added/appended to that of Jakobson's overhearing a couple on board a train and then passing the message on in writing.

> Dan Sperber (1982) has taken exception to these parallels: while circulation is a constitutive factor of the kinship system, it is only an accidental property of language, which is essentially a repertory of messages; and when information has circulated for a sufficient time, we will all be in possession of it, but a woman or a horse which is exchanged is lost for the donor; and while language signifies by means of a code, **women only acquire meaning by means of the attention being directed to them**. (Sonesson 1999: 101)

kek

> The distinction between temporally bound and temporally free types is not identical to the one which Goodman (1968) makes between ***autographic* and *allographic* arts**. Among the temporarily bound typicalities previously mentioned, the verbal text is allographic, whereas the visual work of work is traditionally autographic; in other words, the art work, but not the work of literature, is **defined as to its identity**

> **as well as its value by our inherited social practice by means of its temporary association to the first exemplar created by a certain individual**. This is why we do not have to queue up in front of the Stockholm National Library to read the only exemplar of "Röda Rummet" written by Strindberg, while a similar conduct is expected of us in the case of a work of visual art. (Sonesson 1999: 106)

Just recently learned of "alloscopic vision" (Brandt 2007: 52). Henceforth recording such auto- and allo- distinctions. From: *Goodman, Nelson 1968.* Languages of Art. *London: Oxford University Press*.

> So we can postulate some kind of ***Ursituation*** in which the leaders of the tribe decided (probably not very explicitly) to wear their cloths in such a way that they are differentiated [|] from members of other tribes. (Sonesson 1999: 109-111)

Didn't know I needed this word, but I do. "The stranger" sequence in phatic communion is an "*Ursituation*".

> The point is not whether Morris understood Peirce correctly. The problem really begins when Morris's tripartition is taken over by Carnap: the third part becomes what Bar-Hillel has characterised as "**the pragmatic waste-basket**", the place where you put problem you cannot or will not resolve. It seems to me that, even today, after Grice and Searle, pragmatics essentially remains as "waste-basket". In order to get rid of this overflowing waste-basket, however, we may have to tolerate a little more disorder on the desktop. (Sonesson 1999: 112)

My hope is that reading enough *Transactions* will yield a coherent sense of Peirce's pragmatics/pragmaticism, but this may be in vain. On the other hand I don't see how semantics and syntactics, as such, are less "waste-basket-y" than pragmatics.

> The first example offered by Voloshinov (1983a: 10ff; cf. 1986) involves two persons sitting together in the room in silence, whereupon one of them utters the single word "Well", without receiving any answer from the other. Taken in isolation, Voloshinov claims, **this utterance is completely void and meaningless**. Even if we add that the intonation of the word was indignantly reproachful, but softened with a touch of humour, we are not much advanced. In order to interpret the utterance, we have to acquire knowledge about the spatial purview common to both speakers, as well as of their common knowledge and [|] understanding of the circumstances, and their evaluation of those circumstances. In this case, it so happens that they are seated in front of a window, and that when looking out of it they discover that it is snowing. They both know that it is May, which, in Russia, means that they are in their right to expect spring to begin. Finally, they are both longing for the beginning of spring and they are sick and tired of winter. Given these circumstances, Voločinov maintains, the meaning of the utterance becomes completely clear. (Sonesson 1999: 116-117)

Alas, there is a connection between the "Well" and the classical example of a linguistic utterance - "It rains." (in Bühler and Gardiner, for example.)

Kull, Kalevi 1999. On the history of joining *bio* with *semio*: F. S. Rothschild and the biosemiotic rules. *Sign Systems Studies* 27: 128-138.

> When discovering Jakob von Uexküll for the field of semiotics, T. Sebeok has called him a cryptosemiotician. This is a class fo semiotists, "who need themselves to become aware of the perspective that semiotic affords or whose work needs to be by others reclaimed and re-established from within that perspective" (Deely 1990: 119-120; Rauch 1983). Can we say that now we have a similar situation with Rothschild? Seemingly not, since he knew semiotics and applied it; there was simply no information exchange between him and other biosemioticians. Accordingly, we need to add a fourth class (in addition

> to the proto-, crypto- and ordinary semioticians) to Rauch's (1984) classification - **the *endemic* semioticians**. This is a branch of normal good scientists, about whom nobody in the field knows. Or a [|] small scientific group, who are developing the field of their own, publishing in journals which are not read by their colleagues in other countries. (Kull 1999: 129-130)

Define: endemic - "regularly found among particular people or in a certain area"; "native or restricted to a certain place".

> **A conference "The Psychology of the Self", held by the New York Academy of Sciences in 1961, included a paper by Rothschild**, in which he directly uses the semiotic approach of Ch. Morris, and introduces the term 'biosemiotic'. In semiotics, he sees the way to a non-cartesian approach: "The concept of the symbol shows the way to overcome René Descartes' partition of man into the self as *res cogitans* and the body as *res extensa*. In the symbol psychological meaning and physical sign appear as a unit" (Rothschild 1962: 774). (Kull 1999: 131)

Rotschild, Friedrich Salomon 1962. Laws of symbolic mediation in the dynamics of self and personality. Annals of New York Academy of Sciences *96: 774-784. DOI: 10.1111/j.1749-6632.1962.tb50161.x*

Shields, Allan 1967. F. C. S. Schiller: An Unpublished Memorial by John Dewey. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(2): 51-54.

> Schiller's first noteworthy essay in logic showed his sensitiveness to contemporary intellectual movements. The idea that **axioms are postulates, are resolutions and demands, rather than self-evident truths or necessary first truths**, has become since he wrote more or less of a commonplace. Its recognition among professional philosophers was a novelty when Schiller first put forward his essay. (Dewey 1937; in Shields 1967: 52)

Schiller, thus, opposed the view held by Clay, for example: "According to this definition, axioms and objects of perception are evident, - contain evidence of their own truth, - are self-evident" (Clay 1882: 50). For some extra context, see also Broyles 1965: 85, Werner 1969: 332; and Wykoff 1970: 59.

> The canon of the necessity of context is fundamentally a derivative from his conviction that *pure* form is meaningless; that form is always the form of a subject-matter. The negative phase of his criticism is that purely formal logic is [|] condensed to inconsistency since it defines judgment and propositions in terms of truth-falsity while "truth" and "falsity" are meaningless apart from subject-matter. Its positive expression is the significance of relevancy. The two phases are, of course, necessarily connected. As Schiller wrote, **"The central doctrine of the most prevalent logic still consists in a flat denial of Relevance and of all the ideas associated with it."** (Dewey 1937; in Shields 1967: 52-53)

Is the pragmatic Relevance Theory (cited in Žegarac & Clark 1999) a reaction to (positivist) logic?

Megill, Kenneth A. 1967. Peirce and Marx. *Transactions of the Charles S. Peirce Society* 3(2): 55-65.

> Perhaps the most significant result of the new interpretation of Peirce has been to show that the pragmatic position is inextricably tied up with **a radical kind of realism**. In order to make sense out of Peirce's cosmology, theory of signs and even his logic, it is essential that we accept a radical realism. Realism involves the assertion that there is a reality indepnedent of the human consciousness, but in Peirce's radical formulation a true realism also requires asserting that man lives in community. (Megill 1967: 56)

This evaluation is quite a long ways away from the previous one, stating that Peirce's philosophy was in the main "an odd sort of conceptualism" (Murphey 1965: 14).

> Only in community with others can the true individual be found for only in a community can the alienation be overcome which is present in modern society.
>
> > Human emancipation will only be complete when the real, individual man has absorbed into himself the abstract citizen; when as an individual man, in his everyday life, in his work, and in his relationships, he has become a *species-being* [***Gattungswesen*, or communal man**] and when he has recognized and organized his own powers as *social* powers so that he no longer separates the social power from himself as *political* power. (*EW*, p. 31)

For Marx, the crude materialists and the utopian socialists had insisted on making the community into an ideal which was to be striven for but which had no real force in the world. (Megill 1967: 57)

This is eerily reminiscent of something C. Wright Mills wrote in *The Sociological Imagination*, on the topic of individual problems being simultanously public problems: "to remain independent, to do one's own work, to select one's own problems, but to direct this work *at* kings as well *as to* 'publics.' (Mills 2000[1959]: 181).

> A similar position is expressed by Marx, with particular clarity in his earlier writings. In true communism science becomes concrete and man becomes a scientific being.
>
> > **Natural science** will then abandon its abstract materialism, or rather idealist, orientation, and **will become the basis of a *human* science**, just as it has already become - though in an alienated form - the basis of actual human life. One basis for life and another for science is *a priori* a falsehood. (*EW*, p. 164)

Communism "as a fully developed naturalism is humanism and as a fully developed humanism is naturalism" (*EW*, p. 155). (Megill 1967: 59)

Modern biosemioticians would probably nod in agreement.

Lowrey, Christopher H. and Priya Venkatesan 2008. Making Science Accessible: A Semiotics of Scientific Communication. *Biosemiotics* 1(2): 253-269. DOI: 10.1007/s12304-008-9017-1

> Contributions have stipulated that **scientific communication does not "meet the public" due to its complexity and to the inherent self-organizing principle of society that engenders a hyper-reflexive mode of organization** (Leydesdorff 1993). Leydesdorff elaborated on a proposal for a sociological theory of communication in order to define more clearly the interface between science and the public and he maintained that the specialized sciences communicate 'truth' in a jargon that cannot be communicated to a larger audience without previous translation (Leydesdorff 1993: 352). **Mediators, it has been argued, are necessary for communication between science and the public**. (Lowre & Venkateson 2008: 254)

I've participated in casual conversations about this problem. Should scientists start communicating more with the public and not fear simplifying their findings to convey a more accurate picture than mediators are able?

> However, current explanations for why the methods of science are not understandable to the public do not address why literary fuction, for the most part, reaches the literate public on cognitive, social and emotional dimensions, even though a fictional novel can sometimes be as obscure as the most dry of scientific texts (consider the fiction of William Faulkner and Samuel Beckett); and, literary criticism rarely delves into an analysis of the potential inaccessibility of literature or the public understanding of literary texts. (Burns et al. as much articulated that **science communication is effective if it inspires** as does reading a great book, or entertains as listening to a fine piece of music.) (Lowre & Venkateson 2008: 255)

"Keeltemaja trepil kehtasin oma kunagist filosoofiaõppejõudu Rem Blumi, kes mõistis kohe mu seisundit ja pakkus üllatavat lohutust. Ta väitus, et ka kõige parema loengu informatsiooniline väärtus läheneb nullile. Ainul, mis üliõpilases püsima jääb, on õppejõu suhtumine ainesse." (Torop 1999: 365)

> If one can proffer the thesis, as stated earlier, that language is a system of values established by pure difference, **semiotics** can offer a perspective that can distill the apparent complexity of the paper. (Lowre & Venkateson 2008: 263)

While well-meaning, the authors employ the designation, "semiotics", when the proper designation would be "semiology" - Saussure and Greimas represent, as Sebeok dubbed it, the "minor tradition" of the study of signs (cf. Petrilli & Ponzio 2008: 26).

Riese, Thomas 2008. On the Real Possibilities of Continuity. *Biosemiotics* 1(2): 271-279. DOI: 10.1007/s12304-008-9013-5

> Intuitively, we would usually conceive our contemporary logic as "symbolic logic". So it is quite surprising that **the "diagrams" in the title of the book prove to be central and fundamental structures of Peircean semiotics**. Diagrams are an iconic type of signs and icons function as signs due to some sort of similarity between themselves and their objects. Diagrams, in turn, are a special sort of iconic signs, which represent the internal structure of their objects in terms of interrelated parts. [?] Why diagrams, unexpectedly, play such a prominent role, is explained by Peirce in a likewise amazing way: **icons are the only kind of signs that can impart evidence**. Diagrams thus prove to be key features not only for an understanding of Peircean logical realism, but, still further, of the very foundations of Peirce's thinking in general. (Riese 2008: 271)

Professor Heiskala spoke of this (and the ongoing process of bringing Peirce's diagrammatical logic to the general public) a few years ago when he visited Tartu. I shall keep a keener eye on the role of icons and diagrams henceforth when reading the *Transactions*.

> **Originally the notion of *form* was introduced within the context of the medieval universalia dispute by John Duns Scotus** (1266-1308) in order to defend his position of scholastic realism. Formal distinctions are entia rationis and as such intermediate conceptions "more than logical but less than real". Together with an admitted existence of "real possibilities" they are shown by Stjernfelt to be essential keys for Peircean realism which in turn proves to be decisive for the connection of his "true continuity" with diagrammatical iconicity. (Riese 2008: 272)

Good to know for the next time the form/content distinction or something like it comes up.

> The true import of Peirce's "diagrammatical reasoning" far surpasses mere rule-based transformations. This is put into a surprisingly clear light in Hintikka's discussion of **Peirce's distinction of "corollarial" vs. "theorematic" reasoning**. Corollarial reasoning refers to immediate, fixed rule based consequences, whereas theorematic reasoning requires the introduction of objects that are not explicitly referred to in the premises. (Riese 2008: 272)

First I'm reading about these distinctions, but then again Peirce had so many distinctions. Is corollarial reasoning based on the leading principle? (cf. Cheng 1966: 86-87)

> As an aside I would like to add **a reference to Hans Vaihinger's "Philosophy of As If"** as a Neo-Kantian version of the idea of theorematic reasoning. Vaihinger demonstrated in numerous instances the important function of *fictions* in reasoning. This is insofar interesting as Vaihinger shows that auxiliary constructions may even be deliberately so chosen as to be 'known to be false'. There is certainly a kinship to Pragmatism here and maybe, as an interesting field for further research, there might even found some connections to Peirce's idea that reasoning processes prove to be self-correcting. (Riese 2008: 272)

Also the first reference to Vaihinger I've met in my readings; he has thus far only come up because Ogden translated *The Philosophy of 'As If'* (cf. Sebeok 1998: 32).

Hénaff, Marcel 2008. The *Mythologiques:* Between linguistics and music. *Cognitive Semiotics* 3: 20-35. DOI: 10.1515/cogsem.2008.3.fall2008.20

> Something that he never formulates explicitly, nor even seems to consider, and which yet constitutes the foundation of his new approach. What then? The following: the proposed identification between myth and music **considered the mythical narrative as a symbolic device, i.e. as an *operating device* which aimed at producing an effect, and not as a discourse aiming at formulating an utterance**. It is this implicit choice that is confirmed by Lévi-Strauss' own hypothesis, according to which **myths are in a reciprocal relation of *transformation*** (in the specific sense that he attributes to this concept) and that, just like variations in music, they interpret each other - or translate each other - by producing new versions. (Hénaff 2008: 21)

An affinity between Lévi-Strauss' myth and Lotman's text: both generate new meaning/information.

> He dismissed the *psychological* explanations, according to which myths were expressions of our fundamental feelings and of our inner conflicts, as well as the purely *sociological* explanations, which assumed that myths only reflect the conditions and contradictions of a social group (even if this can make up one of the dimensions of myths), or even the *symbolist* interpretations, which claimed that myths express archetypes of human nature. He refused just as much the *rationalist* reductions, which turn myths into imaginal and somewhat naive transposotions of natural phenomena. Finally, he strongly questioned the *functionalist* theories, according to which myths would first and foremost translate the material needs of individuals and groups. (Hénaff 2008: 22)

Aren't these descriptions reductions of the approaches they are supposed to signify?

> Between the two forms, however, there is a fundamental difference of application: "Just as music makes the individual conscious of his physiological rootedness, mythology makes him aware of his roots in society. The former hits us in the guts; the latter, we might say, **appeals to our group instinct**. And to do this, they make use of those extraordinarily subtle cultural mechanisms: musical instruments and mythic patterns. (Hénaff 2008: 29)

Spencer and his contemporaries argued about the social instinct. What this group instinct is supposed to be, I do not know.

Sørensen, Jesper 2008. Magic among the Trobrianders: Conceptual mapping in magical rituals. *Cognitive Semiotics* 3: 36-64. DOI: 10.1515/cogsem.2008.3.fall2008.36

> **The Intellectualist understand magic as an intellectual and rational procedure based on wrong premises**. In Sir James Frazer's version, mafic is the *misapplication* of the association of ideas, expressed in the law of similarity and the law of contagion (Frazer 1993[1922]). That is, magic is the erroneous connection of entities based on similarity and contagion. As will be evident, there is a clear connection from this proposition, over Roman Jakobson equation of similarity to metaphor and contagion to metonymy (Jakobson & Halle 1956), to current cognitive theories of metaphor and metonymy. (Sørensen 2008: 37)

I wonder if the assumption that communication must be about the transfer of ideas can be called intellectualist?

> Malinowski made his field study between 1915 and 1918, and the present analysis uses this material without considering possible cultural changes. **The paper will use "the ethnographic present tense" as referring to the population and their culture at that time.** (Sørensen 2008: 52)

Should a similar device be employed when treating the anthropological theories from that time? (A (meta-?)theoretical present tense?)

10. 2019

10.1 February

10.1.1 Group Psychology and the Analysis of the Ego (2019-02-16 01:33)

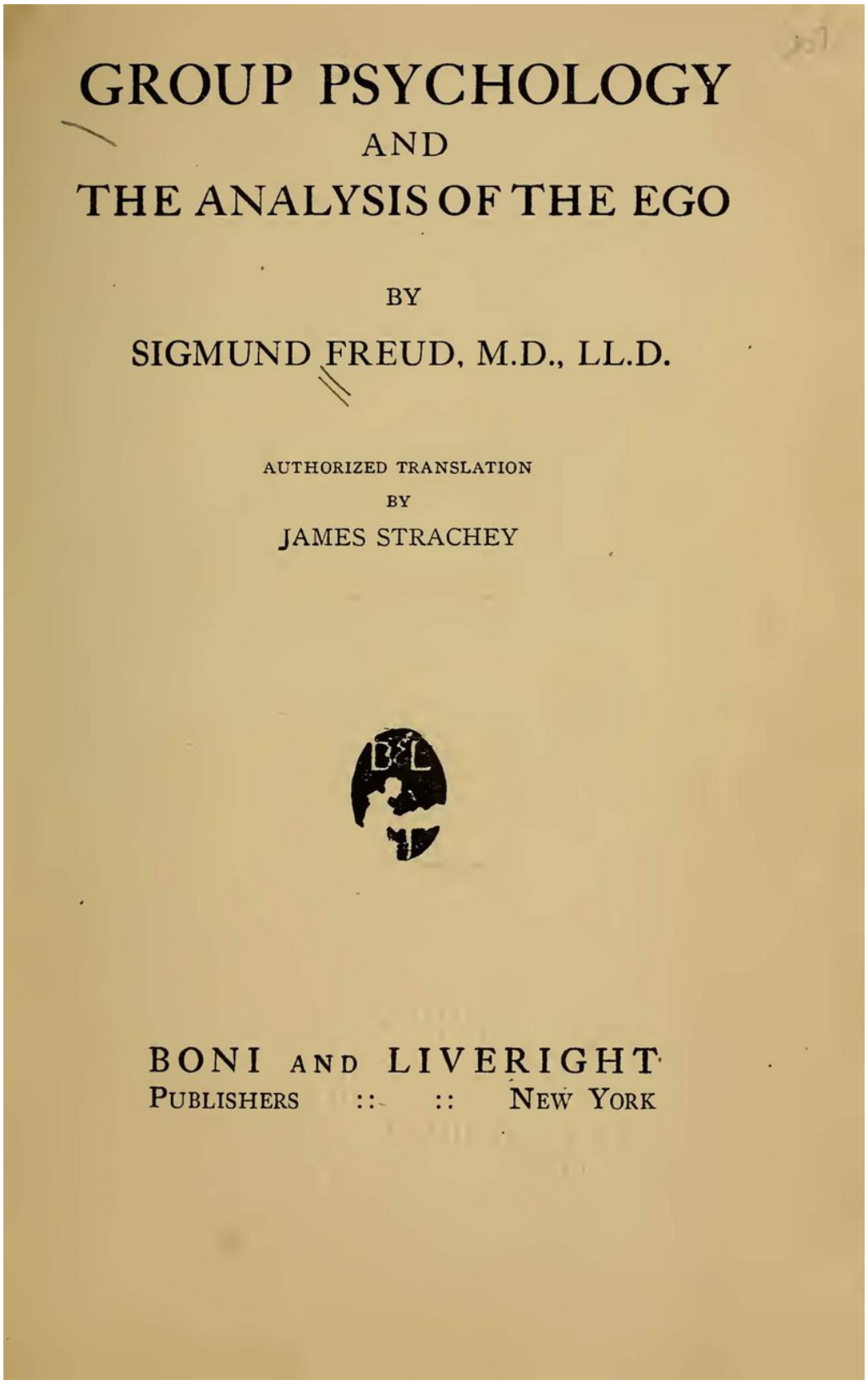
GROUP PSYCHOLOGY
AND
THE ANALYSIS OF THE EGO

BY

SIGMUND FREUD, M.D., LL.D.

AUTHORIZED TRANSLATION
BY
JAMES STRACHEY

BONI AND LIVERIGHT
PUBLISHERS :: :: NEW YORK

Freud, Sigmund 1922. *Group Psychology and the Analysis of the Ego*. Translated by James Strachey. New York: Boni and Liveright.

> **In the individual's mental life someone else is invariably involved**, as a [|] model, as an object, as a helper, as an opponent, and so from the very first Individual Psychology is at the same time Social Psychology as well - in this extended but entirely justifiable sense of the words. (Freud 1922: 1-2)

Are *model*, *object*, *helper* and *opponent* organized in a logical square? The point is clear enough from Peirce, Mead and others - there is no such thing as an absolute individual, since we minimally acquire our means of social communication from our social surroundings.

> ['Group' is used throughout this translation as equivalent to the rather more comprehensive German '*Masse*'. **The author used this latter word to render both McDougall's 'group', and also Le Bon's *'foule'*, which would more naturally be translated 'crowd' in English**. For the sake of uniformity, however, 'group' has been preferred in this case as well, and has been substituted for 'crowd' even in the extracts from the English translation of Le Bon. - *Translator*.] (Freud 1922: 1; ff)

More reasons to pay closer attention to McDougall's social psychology. Malinowski speaks primarily of "crowds". Personally, I think there's a fine distinction to be drawn between group and crowd; the former seems more organized and the latter more loose.

> Now in speaking of Social or Group Psychology it has become usual to leave these relations on one side and to isolate as the subject of [|] inquiry **the influencing of an individual by a large number of people simultaneously, people with whom he is connected by something, though otherwise they may in many respects be strangers to him**. Group Psychology is therefore concerned with the individual man as a member of a race, of a nation, of a caste, of a profession, of an institution, or as a component part of a crowd of people who have been organised into a group at some particular time for some definite purpose. (Freud 1922: 2-3)

Reminiscent of Ruesch's discussion of cultural messages, which he takes to be anonymous - the receiver cannot identify the original sender (who made a meme, for example?). *We live in a society*, meaning that we are indirectly influenced by a mass of people whom we do not know perslonally.

> When once natural continuity has been severed in this way, it is easy to regard the phenomena that appears under these special conditions as being expressions of **a special instinct that is not further reducible**, the social instinct ('herd instinct', 'group mind'), which does not come to light in any other situations. (Freud 1922: 3)

Is any instinct further reducible? Bateson's metalogue indicates that "instinct" is just a black box. Though arguably Spencer and others do provide criteria for further dissecting this so-called instinct, even if Malinowski glosses over those aspects without any elaboration.

> Our expectation is therefore directed towards two other possibilities: that **the social instinct may not be a primitive one** and insusceptible of dissection, and that it may be possible to discover the beginnings of its development in a narrower circle, such as that of the family. (Freud 1922: 3)

So much for the social instinct being the most primitive one, as Malinowski implies.

> Let us make the matter clear once again. If a Psychology, concerned with exploring **the predispositions, the instincts, the motives and the aims of an individual man down to his actions and his relations with those who are nearest to him**, had completely achieved its task, and had cleared up the whole of these matters with their inter-connections, it would then suddenly find itself confronted by a new task which would like before it unachieved. (Freud 1922: 5)

Freud seems to operate with fourfold distinctions (here: predispositions, instincts, motives and aims; above: model, object, helper and opponent).

> It would be obliged to explain the surprising fact that under a certain condition this individual whom it had come to understand **thought, felt, and acted** in quite a different way from what would have been expected. (Freud 1922: 6)

Alas, the triad makes an early appearance.

> And this condition is his insertion into a collection of people which has acquired **the characteristic of a 'psychological group'**. What, then, is a 'group'? How does it acquire **the capacity for exercising such a decisive influence over the mental life of the individual?** And what is the nature of the mental change which it forces upon the individual? (Freud 1922: 6)

A possibility for relating the Malinowskian crowd with Jakobson's "psychological connection".

> I will now let Le Bon speak for himself. He says: 'The most striking peculiarity presented by a psychological group is the following. Whoever be the individuals that compose it, however like or unlike be their mode of life, their occupations, their character, or their intelligence, **the fact that they have been transformed into a group puts them in possession of a sort of collective mind** which makes [|] them feel, think, and act in a manner quite different from that in which each individual of them would feel, think, and act were he in a state of isolation. **There are certain ideas and feelings which do not come into being, or do not transform themselves into acts except in the case of individuals forming a group**. The psychological group is **a provisional being formed of heterogeneous elements**, which for a moment are combined, exactly as the cells which constitute a living body form by their reunion a new being which displays characteristics very different from those possessed by each of the cells singly.' (p. 29.) (Freud 1922: 6-7)

Ideas and feelings are transformed into actions. Compare this dynamic with that of Spencer. Le Bon's The Crowd (1896). Also, compare "a provisional being formed of heterogeneous elements" with other versions of collective self (e.g. Durkheim, Lotman, etc.).

> If the individuals in the group are combined into a unity, there must surely be **something to unite them**, and **this bond might be precisely the thing that is characteristic of a group<**. (Freud 1922: 7)

In Malinowski's case this characteristic appears to be common language. Though, admittedly, *copresence* appears to be more fundamental.

> 'The first is that the individual forming part of a group acquires, solely from numerical considerations, **a sentiment of invincible power which allows him to yield to instincts which, had he been alone, he would perforce have kept under restraint**. He will be the less disposed to check himself from the consideration that, a group being anonymous, and in consequence irresponsible, **the sentiment of responsibility which always controls individuals disappears entirely**.' (p. 33.) (Freud 1922: 9)

The exact opposite of Spencer's version, where social union acts as a check upon impulsiveness.

> The feelings of a group are always very simple and very exaggerated. So that a group knows neither doubt nor uncertainty. (Freud 1922: 15)

Dubious to the highest degree. Some groups are petrified to immobility due to doubt and uncertainty.

> Inclined as it itself is to all extremes, a group can only be excited by an excessive stimulus. Anyone who wishes to produce an effect upon it needs no logical adjustment in his arguments; he must paint [|] in the most forcible colours, **he must exaggerate, and he must repeat the same thing again and again**. (Freud 1922: 16-17)

A manual for Hitler.

> Some other features in Le Bon's description show in a clear light how well justified is **the identification of the group mind with the mind of primitive people**. In groups the most contradictory ideas can exist side by side and tolerate each other, without any conflict arising from the logical contradiction between them. But this is also the case in the unconscious mental life of individuals, of **children** and of **neurotics**, as psycho-analysis has long pointed out. (Freud 1922: 18)

An invaluable suggestion for understanding Malinowski's views of "primitive mentality".

> Moreover, he ascribes both to the ideas and to the leaders **a mysterious and irresistible power, which he calls 'prestige'**. Prestige is a sort of domination exercised over us by an individual, a work or an idea. It entirely paralyses our critical faculty, and fills us with astonishment and respect. It would seem to arouse a feeling like that a fascination in hypnosis (p. 148). He distinguishes between **acquired** or artificial and personal **prestige**. The former **is attached to persons in virtue of their name, fortune and reputation, and to opinions, works of art, etc., in virtue of tradition**. Since in every case it harks back to [|] the past, it cannot be of much help to us in understanding this puzzling influence. Personal prestige is attached to a few people, who become leaders by means of it, and it has the effect of making everything obey them as though by the operation of some magnetic magic. All prestige, however, is also dependent upon success, and is lost in the event of failure (p. 159). (Freud 1922: 21-22)

Somewhat unclear of a distinction. Name, fortune and reputation = *fama*, renown.

> The two theses which comprise the most important of Le Bon's opinions, those touching upon **the collective inhibition of intellectual functioning** and **the heightening of affectivity in groups**, [|] had been formulated shortly before by Sighele. At bottom, all that is left over as being peculiar to Le Bon are the two notions of the unconscious and of the comparison with the mental life of primitive people, and even these had naturally often been alluded to before him. (Freud 1922: 23-24)

Both theses are operative in Malinowski's phatic communion. The unconscious aspect is curiously absent but the comparison with primitive mentality takes a prominent place.

> As regards intellectual work it remains a fact, indeed, that great decisions in the realm of thought and momentous discoveries and solutions of problems are only possible to an individual, working in solitude. **But even the group mind is capable of genius in intellectual creation, as is shown above all by language itself, as well as by folk-song, folk-lore and the like**. It remains an open question, moreover, how much the individual thinker or writer owes to the stimulation of the group in which he lives, or whether he does more than perfect a mental work in which the others have had a simultaneous share. (Freud 1922: 25)

Inching towards Lotman's "collective self" and its creative function (regarding culture and language).

> Before the members of a random crowd of people can constitute something in the nature of a group in the psychological sense of the word, a condition has to be fulfilled; these individuals must have something to be fulfilled; these individuals must have something in common with one another, **a common interest in** [||] **an object, a similar emotional bias in some situation or other**, and ('consequently', I should like to interpolate) 'some degree of reciprocal influence' (p. 23). The higher the degree of 'this **mental homogeneity**', the more readily do the individuals form a psychological group, and the more striking are the manifestations of a group mind. (Freud 1922: 26-27)

An opening for *communization*. The distincton between a random crowd and an organized group appears comparable to Berkley's natural and political society.

> The manner in which individuals are thus carried away by a common impulse is explained by McDougall by means of what he calls the 'principle of direct induction of emotion by way of **the primitive sympathetic response**' (p. 25), that is, by means of **the emotional contagion** with which we are already familiar. The fact is that **the perception of the signs of an emotional state is calculated automatically to arouse the same emotion in the person who perceives them**. The greater the number of people in whom the same emotion can [||] be simultaneously observed, the stronger does this automatic compulsion grow. The individual loses his power of criticism, and lets himself slip into the same emotion. (Freud 1922: 27-28)

The cumulative effect of communization. This primitive sympathetic response requires elaboration (possibly from Adam Smith), and I'm surprised to see "emotional contagion", which I took to be a more modern term, so early.

> There is no doubt that **something exists in us** which, when we become aware of signs of an emotion in someone else, tends to make us fall into the same emotion; but how often do we not successfully oppose it, resist the emotion, and react in quite an opposite way? (Freud 1922: 35)

We moderns often gloss this with "mirror neurons".

> We will try our fortune, then, with the supposition that love relationships (or, to use a more neutral expression, **emotional ties**) **also constitute the essence of the group mind**. Let us remember that the authorities make no mention of any such relations. What would correspond to them is evidently concealed behind the shelter, the screen, of suggestion. (Freud 1922: 40)

Hence the difficult matter of the "bonds of union".

> The evidence of psycho-analysis shows that **almost every intimate emotional relation between two people** which lasts for some time - marriage, friendship, the relations between parents and children - **leaves a sediment of feelings of aversion and hostility**, which have first to be eliminated by repression. (Freud 1922: 54)

Noted. But how is this explained?

> In **the undisguised antipathies and aversions which people feel towards strangers** with whom they have to do we may recognize the expression of self-love - of narcissism. This self-love works for the self-assertion of the individual, and behaves **as though the occurrence of any divergence from his own particular** [||] **lines of development involved a criticism of them and a demand for their alteration**. (Freud 1922: 55-56)

Exactly Zygmunt Bauman's view of the stranger in *Culture as Praxis* (1973).

> If therefore in groups narcissistic self-love is subject to limitations which do not operate outside them, that is cogent evidence that **the essence of a group formation consists in a new kind of libidinal ties among the members of the group**. (Freud 1922: 58)

Or, in another nomenclature, ties of sentiments.

> We already begin to divine that the mutual tie between members of a group is in the nature of an identification of this kind, based upon an important emotional common quality; and we may suspect that this common quality lies in the nature of the tie with the leader. Another suspicion may tell us that we are far from having exhausted the problem of identification, and that we are faced by **the process which psychology calls 'empathy [*Einfühlung*]'** and which plays the largest part in **our understanding of what in inherently foreign to our ego in other people**. But we shall here limit ourselves to the immediate emotional effects of identification, and shall leave on one side its significance for our intellectual life. (Freud 1922: 66)

Is empathy a process or a state? I also sense that Freud is employing a reversal: instead of understanding what we have in common with other people we're supposed to become conscious, in empathy, of what is inherently foreign in them.

> It might be said that the intense emotional ties which we observe in groups are quite sufficient to explain one of their characteristics - the lack of independence and initiative in their members, the similarity in the reactions of all of them, their reduction, so to speak, to the level of group individuals. But if we look at it as a whole, a group shows us more than this. Some of its features - **the weakness of intellectual ability, the lack of emotional restraint, the incapacity for moderation and delay, the inclination to exceed every limit in the expression of emotion and to work** [|] **it off completely in the form of action** - these and similar features, which we find so impressively described in Le Bon, show an unmistakable picture of a regression of mental activity to an earlier stage such as we are not surprised to find among savages or children. A regression of this sort is in particular an essential characteristic of common groups, while, as we have heard, in organized an artificial groups it can to a large extent be checked. (Freud 1922: 81-82)

Again, very much opposed to the picture presented by Spencer and others. It also doesn't appear to jibe with common experience.

> We are reminded of how many of these phenomena of dependence are part of the normal constitution of human society, of **how little originality and personal courage are to be found in it**, of how much every individual is ruled by those attitudes of the group mind which exhibit themselves in such forms as **racial characteristics, class prejudices, public opinion, etc.**. (Freud 1922: 82)

Another possibility for why social conversation is essentially meaningless, or, at the very least, devoid of novelty.

> Trotter derives the mental phenomena that are described as occurring in groups from **a herd instinct ('gregariousness')**, which is innate in human beings just as in other species of animals. Biologically this gregariousness is an analogy to multicellularity and as it were a continuation of it. (Freud 1922: 83)

It is starting to look like Trotter is the "sociological" work Malinowski meant, not this one. It would also make more sense chronologically, as Trotter's book was published in 1916, right when Malinowski did his ethnographic work.

> What appears later on in society in the shape of ***Gemeingeist, esprit de corps*, 'group spirit'**, etc., does not belie its derivation from what was originally [|] envy. No one must want to put himself forward, every one must be the same and have the same. Social justice means that we deny ourselves many things so that others may have to do without them as well, or, what is the same thing, may not be able to ask for them. This demand for equality is the root of social conscience and the sense of duty. (Freud 1922: 87-88)

A term that sometimes makes its appearance in phatic discourse but is not further examined.

> Thus **social feeling is based upon the reversal of what was first a hostile feeling into a positively-toned tie of the nature of an identification**. So far as we have hithero been able to follow the course of events, this reversal appears to be effected under the influence of **a common tender tie** with a person outside the group. (Freud 1922: 88)

Reversalism.

> Each individual therefore has **a share in numerous group minds** - those of his race, of his class, of his creed, of his nationality, etc. - and he can also raise himself above them to the extent of having a scrap of independence and originality. Such stable and lasting group formations, with their uniform and constant effects, are less striking to an observer that the rapidly formed and transient groups from which Le Bon has made his brilliant psychological character sketch of the group mind. (Freud 1922: 101)

These group minds require further analysis.

5210

10.1.2 Instincts of the Herd in Peace and War (2019-02-16 01:37)

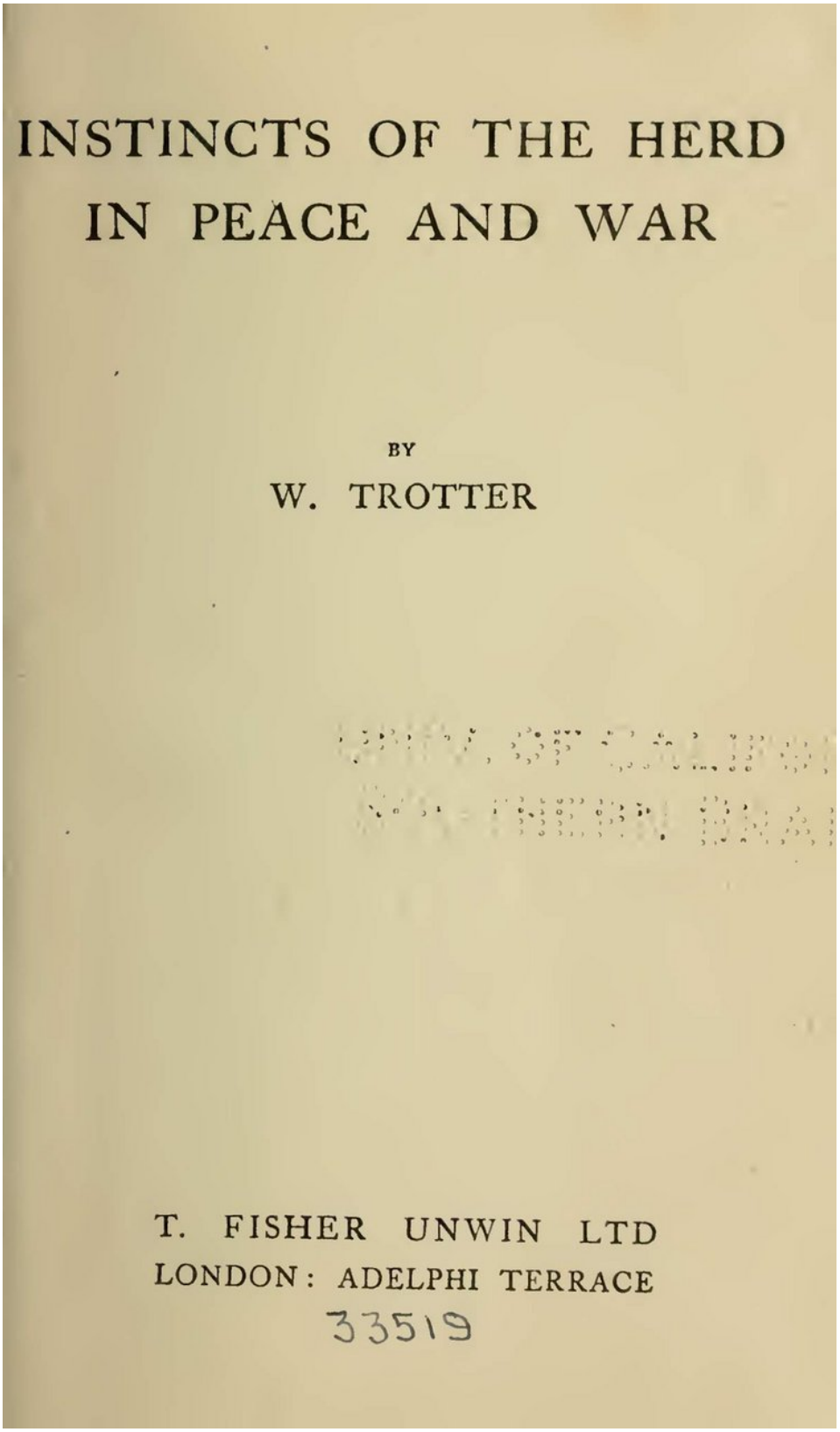

INSTINCTS OF THE HERD
IN PEACE AND WAR

BY

W. TROTTER

T. FISHER UNWIN LTD
LONDON: ADELPHI TERRACE

33519

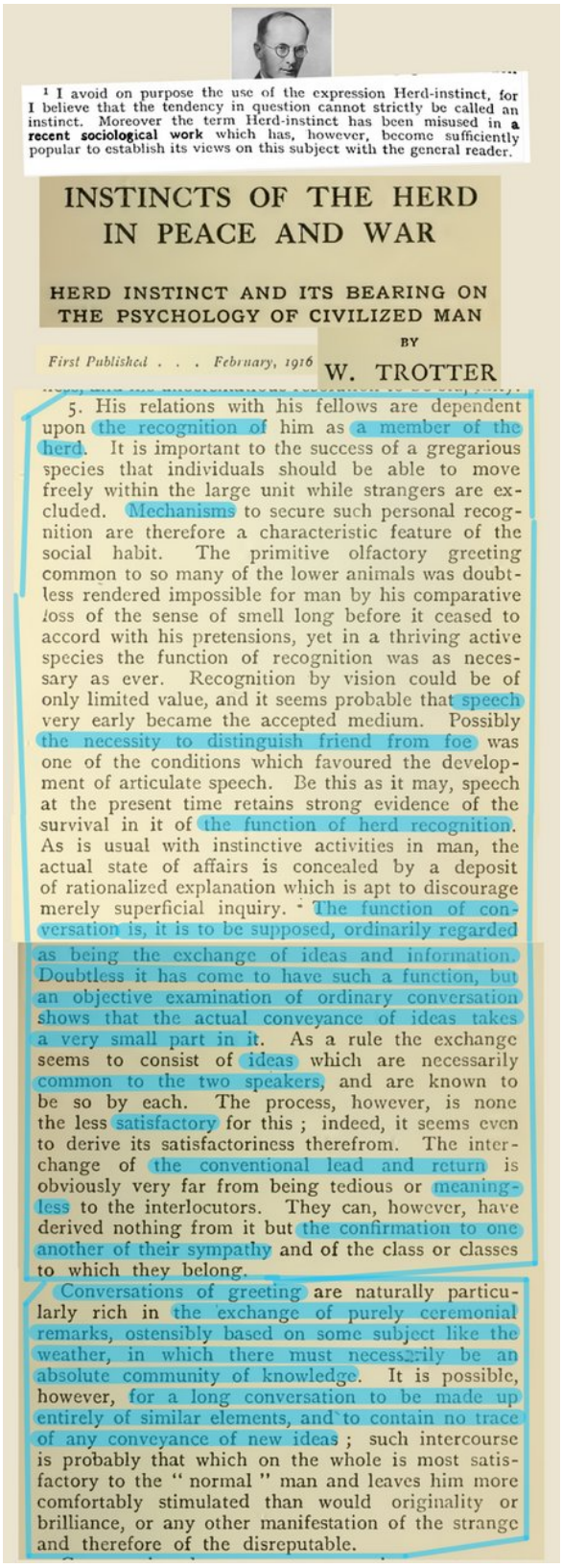

[1] I avoid on purpose the use of the expression Herd-instinct, for I believe that the tendency in question cannot strictly be called an instinct. Moreover the term Herd-instinct has been misused in a recent sociological work which has, however, become sufficiently popular to establish its views on this subject with the general reader.

INSTINCTS OF THE HERD IN PEACE AND WAR

HERD INSTINCT AND ITS BEARING ON THE PSYCHOLOGY OF CIVILIZED MAN

BY

W. TROTTER

First Published . . . February, 1916

5. His relations with his fellows are dependent upon the recognition of him as a member of the herd. It is important to the success of a gregarious species that individuals should be able to move freely within the large unit while strangers are excluded. Mechanisms to secure such personal recognition are therefore a characteristic feature of the social habit. The primitive olfactory greeting common to so many of the lower animals was doubtless rendered impossible for man by his comparative loss of the sense of smell long before it ceased to accord with his pretensions, yet in a thriving active species the function of recognition was as necessary as ever. Recognition by vision could be of only limited value, and it seems probable that speech very early became the accepted medium. Possibly the necessity to distinguish friend from foe was one of the conditions which favoured the development of articulate speech. Be this as it may, speech at the present time retains strong evidence of the survival in it of the function of herd recognition. As is usual with instinctive activities in man, the actual state of affairs is concealed by a deposit of rationalized explanation which is apt to discourage merely superficial inquiry. The function of conversation is, it is to be supposed, ordinarily regarded as being the exchange of ideas and information. Doubtless it has come to have such a function, but an objective examination of ordinary conversation shows that the actual conveyance of ideas takes a very small part in it. As a rule the exchange seems to consist of ideas which are necessarily common to the two speakers, and are known to be so by each. The process, however, is none the less satisfactory for this; indeed, it seems even to derive its satisfactoriness therefrom. The interchange of the conventional lead and return is obviously very far from being tedious or meaningless to the interlocutors. They can, however, have derived nothing from it but the confirmation to one another of their sympathy and of the class or classes to which they belong.

Conversations of greeting are naturally particularly rich in the exchange of purely ceremonial remarks, ostensibly based on some subject like the weather, in which there must necessarily be an absolute community of knowledge. It is possible, however, for a long conversation to be made up entirely of similar elements, and to contain no trace of any conveyance of new ideas; such intercourse is probably that which on the whole is most satisfactory to the "normal" man and leaves him more comfortably stimulated than would originality or brilliance, or any other manifestation of the strange and therefore of the disreputable.

Trotter, Wilfred 1921. *Instincts of the Herd in Peace and War*. London: T. Fisher Unwin Ltd.

Sociology has, of course, often been described as social psychology and has been regarded as differing from ordinary psychology in being [|] concerned with **those forms of mental activity which man displays**

> **in his social relations**, the assumption being made that society brings to light a special series of mental aptitudes with which ordinary psychology, dealing as it does essentially, with the individual, is not mainly concerned. (Trotter 1921: 11-12)

A reminder that social psychology is still about mental phenomena, applied on special material, "man in society or associated man" (*ibid*, 11).

> It is suggested here that the sense of the [|] unimaginable complexity and variability of human affairs is derived less than is generally supposed from direct observation and more from this second factor of introspectual interpretation which may be called a kind of anthropomorphism. A reaction against this in human psychology is no less necessary therefore than was in comparative psychology the similar movements the extremer developments of which are associated with the names of Bethe, Beer, **Uexküll** and Nuel. (Trotter 1921: 13-14)

The unexpected Uexküll.

> Many attempts have been made to explain the behaviour of man as dictated by instinct. He is, in fact, moved by the promptings of such **obvious instincts as self-preservation, nutrition, and sex** enough to render the enterprise hopeful and its early spoils enticing. So much can be easily be generalized under these three impulses that the temptation to declare that all human behaviour could be resumed under them was irresistible. These early triumphs of materialism soon, however, began to be troubled by doubt. **Man, in spite of his obvious duty to the contrary, would continue so often not to preserve himself, not to nourish himself and to prove resistant to the blandishments of sex**, that the attempt to squeeze his behaviour into these three categories began to involve an increasingly obvious and finally intolerable amount of pushing and pulling, as well as so much pretence that he was altogether "in," [|] when, quite plainly, so large a part of him remained "out," that the enterprise had to be given up, and it was once more discovered that man escaped and must always escape any complete generalization by science. (Trotter 1921: 16-17)

Harkening back to Nietzsche and Dostoevsky on man's ability to act contrary to his self-interests.

> But little examination will show that the animals whose conduct it is difficult to generalize under the three primitive instinctive categories are **gregarious**. If then it can be shown that gregariousness is of a biological significance approaching in importance that of the other instincts, we may expect to find in it the source of these anomalies of conduct, and if we can also show [|] that **man is gregarious**, we may look to it for the definition of the unknown "x" which might account for the complexity of human behaviour. (Trotter 1921: 17-18)

Hence the fourth, social, instinct.

> One of the most familiar attitudes was that which regarded **the social instinct** as a late development. The family was looked upon as the primitive unit; from it developed the tribe, and by **the spread of family feeling to the tribe** the social instinct arose. It is interesting that the psychological attack upon this position has been anticipated by sociologists and anthropologists, and that it is already being recognized that **an undifferentiated horde** rather than the family must be regarded as the primitive basis of human society. (Trotter 1921: 21)

Freud (1922), too, concludes that the primal horde was probably more important than the tribe.

> The case for **the primitiveness of the social habit** would seem to be still further strengthened by a consideration of such **widely aberrant developments as speech and the æsthetic activities**, but a discussion of them here would involve an unnecessary indulgence of biological speculation. (Trotter 1921: 23)

With regard to the similarities between the phatic and the aesthetic functions, it would have been of great help if this "aberration" was more fleshed out.

> It is of course clear that no complete review of all that has been said concerning a conception so familiar can be attempted here, and, even if it were possible, it would not be a profitable enterprise, as **the great bulk of writers have not seen in the idea anything to justify a fundamental examination of it**. What will be done here, therefore, will be to mention a few representative writers who have dealt with the subject, and to give in a summary way the characteristic features of their exposition. (Trotter 1921: 23)

Phraseology.

> For example may be mentioned the famous antithesis of the "cosmical" and the "ethical" processes expounded in Huxley's Romanes Lectures. It was quite definitely indicated by Pearson that **the so-called ethical process, the appearance, that is to say, of altruism**, is to be regarded as a directly instinctive product of gregariousness, and as natural, therefore, as any other instinct. (Trotter 1921: 24)

The appearance of altruism is another topic subsumed under the more obvious issues involved in phatic communion. It surfaces most obviously in "the communion of food".

> "This [...] if it be not an instinct, is at least the human homologue of animal instinct, and served the same purpose *after the instincts had chiefly disappeared*, and when the egotistic reason would otherwise have rapidly carried the race to destruction in its mad pursuit of **pleasure for its own sake**." (Ward 1903: 134) (Trotter 1921: 25)

Quoted from Lester Ward's *Pure Sociology* (1903).

> That gregariousness has to be considered amongst [|] the factors shaping the tendencies of the human mind has long been recognized by the more empirical psychologists. In the main, however, it has been regarded as **a quality perceptible only in the characteristics of actual crowds** - that is to say, assemblies of persons being and acting in association. This conception has served to evoke a certain amount of valuable work in the observation of the behaviour of crowds. (Trotter 1921: 25-26)

With footnoted reference, of course, to Gustave Le Bon's *The Growd*.

> There is, however, one exception, in the case of the work of Boris Sidis. In a book entitled "The Psychology of Suggestion" he has described certain psychical qualities as necessarily associated with the social habit in the individual as in the crowd. His position, therefore, demands some discussion. The fundamental element in it is the conception of the normal existence in the mind of a subconscious self. This subconscious or subwaking self is regarded as embodying the "lower" and more obviously brutal qualities of man. **It is irrational, imitative, credulous, cowardly, cruel, and lacks all individuality, will, and self-control**. This personality takes the place of the normal personality during hypnosis and when the individual is one of an active crowd, as, for example, in riots, panics, lynchings, revivals, and so forth. (Trotter 1921: 26)

Never heard of it, though the argument is fully compatible with Freud's generalities about crowds.

> In interpreting into mental terms the consequences of gregariousness, we may conveniently begin with the simplest. **The conscious individual will feel an unanalysable primary sense of comfort in the actual presence of his fellows, and a similar sense of discomfort in their absence**. It will be obvious truth to him that it is not good for the man to be alone. Loneliness will be a real terror, insurmountable by reason. (Trotter 1921: 31)

The full statement from which "the strange and unpleasant tension" appears to be abstracted.

> It would seem that the obstacles to rational thought which have been pointed out in the foregoing discussion have received much less attention than should have been directed towards them. To maintain an attitude of mind which could be called scientific in any complete sense, it is of cardinal importance to recognize that **belief of affirmations sanctioned by the herd is a normal mechanism of the human mind**, and goes on however much such affirmations may be opposed by evidence, that reason cannot enforce belief against herd suggestion, and finally that totally false opinions may appear to be holder of them to possess all the characters of rationally verifiable truth, and may be justified by secondary processes of rationalization which it may be impossible directly to combat by argument. (Trotter 1921: 39)

Quite possibly the source of "emphasis on affirmation and consent". The preceding discussion bears some likeness to the later concept of cognitive dissonance and directly calls forth "rationalization", one of the means for reducing cognitive dissonance.

> It is obvious that **when free communication is possible by speech**, the expressed approval or disapproval of the herd will acquire the qualities of identity or dissociation from the herd respectively. To know that he is doing what would arouse the disapproval of the herd will bring to the individual the same profound sense of discomfort which would accompany actual physical separation, while to know that he is doing what the herd would approve will give him the sense of rightness, of gusto, and of stimulus which would accompany physical presence in the herd and response to its mandates. In both cases it is clear that no actual expression by the herd is necessary to arouse the appropriate feelings, which would come from within and have, in fact, the qualities which are recognized in the dictates of conscience. Conscience, then, and the feelings of guilt and of duty are the peculiar possessions of the gregarious animal. (Trotter 1921: 40)

Something along the lines of Adam Smith's omniscient observer. The role of speech is here somewhat underpronounced. Does the "herd" first express its approval and disapproval, and the agent store these in his mind, or are they more like imagined responses? In the latter case it could be tied in with Mead's contemporaneous discussion of the generalized other, in the former with the foregoing discussion of tradition and Clay's definition of custom.

> With the social animal controlled by herd instinct it is not the actual deed which is instinctively done, but the order to do it which is instinctively obeyed. **The deed, being ordained from without, may actually be unpleasant**, and so be resisted from the individual side and yet be forced instinctively into execution. (Trotter 1921: 48)

The gregarious instinct, thus, is distinct from other instincts. Though one could argue that self-preservation, nutrition, and sex are not absolutely and at all times pleasant (think of the anorexic's aversion to food, the celibate's aversion to sex, and the recent case of a man on death row hanging himself because his due date was constantly delayed).

> Thus far we have seen that the conflict between herd suggestion and experience is associated with the appearance of the great **mental type** which is commonly called **normal**. Whether or not it is in fact to be regarded as such is comparatively unimportant and obviously a question of statistics; what is, however, of an importance impossible to exaggerate is the fact that in this type of mind personal satisfactoriness or

> adequacy, or, as we may call it, mental comfort, is attained at the cost of an attitude towards experience which greatly affects the value to the species of the activities of minds of this type. **This mental stability, then, is to be regarded as, in certain important directions, a loss**; and the nature of the loss resides in **a limitation of outlook, a relative intolerance of the new in thought, and a consequent narrowing of the range of facts over which satisfactory intellectual activity is possible**. We may, therefore, for convenience, refer to this type as **the resistive**, a name which serves as a reminder of the exceedingly important fact that, [|] however "normal" the type may be, it is one which falls far short of the possibilities of the human mind. (Trotter 1921: 55-56)

The normal mental type is resistant to new information. In this light, Malinowski didn't necessarily have to regard the peoples he spoke about as unintelligent, merely "normal".

> When the twenty years just past come to be looked back upon from the distant future, it is probable that their chief claim to interest will be that they saw the birth of the science of abnormal psychology. (Trotter 1921: 56)

Nope. That's not my chief aim and I associate abnormal psychology with William James' British contemporaries.

> The success and extent of such development clearly depend on the relation of two series of activities in the individual which may in the most general way be described as **the capacity for varied reaction** and the capacity for communication. The process going on in the satisfactorily developing gregarious animal is the moulding of the varied reactions of the individual into functions beneficial to him only indirectly through the welfare of the new unit - the herd. (Trotter 1921: 61)

The capacity for varied reaction is the exact opposite of mechanization.

> What I have called the primitive method of psychological inquiry is also the obvious and natural one. It takes man as it finds him, accepts his mind for what it professes to be, and examines into its processes by **introspection** of a direct and simple kind. It is necessarily subject to the conditions that **the object of study is also the medium through which the observations are made**, and that **there is no objective standard** by which the accuracy of transmission through this medium can be estimated and corrected. (Trotter 1921: 68)

Like Ruesch says, intrapersonal communication on its own has no means of reality check.

> In the two earlier essays of this book I attempted to show that the essential specific characteristic of the mind of the gregarious animal is this very capacity **to confer upon herd opinion the psychical energy of instinct**. (Trotter 1921: 82)

It may be argued that this is exactly what Malinowski performs with regard to the opinion of social intercourse shared throughout the Western world.

> The actual amount of mental activity which accompanies an instinctive process is very variable; it may be quite small, and then **the subject of it is reduced to a mere automaton**, possesed, as we say, by an ungovernable passion such as panic, lust, or rage; it may be quite large, and sometimes the subject, deceived by his own rationalizations and suppressions, may suppose himself to be a fully rational being in undisputed possession of free will and the mastery of his fate at the very moment when he is showing himself to be **a mere puppet** dancing to the strings which Nature, unimpressed by his valiant airs, relentlessly and impassively pulls. (Trotter 1921: 95)

Or, in the extreme, "nearly the whole of the practical life of man is, has been, and, for an indefinite time to come, threats to be, transacted by an unconscious force or agent, - that we have been puppets, not personal agents - dupes as well as puppets - and, in view of the prevalence of wretchedness in human life, victims" (Clay 1882).

> Once started, however imperfectly, the new habit will have a natural tendency to progress towards **fuller forms of sociality** by reason of special selective forces which it inevitably sets going. The fact that it is valuble to the species in which it develops even in its most larval forms, [|] combined with its tendency to progress, no doubt accounts for the wonderful series of **all degrees of gregariousness which the field of natural history presents**. (Trotter 1921: 102-103)

Gregariousness in nature. Something De Laguna and La Barre develop further, mostly towards other primates with regard to vocalizations.

> I have pointed out elsewhere that the fundamental biological meaning of gregariousness is that it allows of an indefinite enlargement of the unit upon which the undifferentiated influence of natural selection is allowed to act, so that **the individual merged in the larger unit is shielded from the immediate effects of natural selection** and is exposed directly only to the special form of selection which obtains within the new unit. (Trotter 1921: 103)

This jibes with the "domestication" of the human animal La Barre speaks of as culture, and possibly Nietzsche on society (concerning asceticism in *Morals*).

> In essence the significance of the passage from the solitary to the gregarious seems to be closely similar to that of the passage from the unicellular to the multicellular organism - an enlargement of the unit exposed to natural selection, a shielding of the individual cell from that pressure, an endowment of it with **freedom to vary and specialize in safety**. (Trotter 1921: 103)

Organicism. Also, "Ages of Leisure" (Lloyd 1922) got me thinking if the 21st century might not fulfil the expectations of a century ago, of futuristic teleautomatics doing humanity's work and giving the human species freedom from physical toil. Will the coming era see more people like me who like a nearly aescetic life, lived for the purpose of specializing in something very minute? Will there be a time when most adults are not only literate but published and self-publishing authors? Is this science prosumption?

> The varying degrees to which **the social habit** has developed among different animals provide a very interesting branch of study. The class of insects is remarkable in furnishing an almost inexhaustible variety of stages to which the instinct is developed. Of these that reached by the humble bee, with its small, weak families, is a familiar example of a low grade; that of the wasp, with its colonies large and strong, but unable to survive the winter, is another of more developed type; while that of the honey bee represents a very high grade of development in which the instinct seems to have completed its cycle and yielded to the hive the maximum advantages of which it is capable. **In the honey bee, then, the social instinct may be said to be complete**. (Trotter 1921: 104)

Social habit and social instinct are the terms by which this discussion is preceded in *Mind* and the *Proceedings of the Aristotelian Society* the latter decades of the 19th century. The honey bee has complete social instinct because it's a mindless drone, so to say. This discussion might turn productive in discussing the mechanization, routinization or fossilization of communicative signs in both animal and man (e.g. Darwin and his *Expressions*).

> The analogy is helpful in the consideration of the mechanisms brought into play by the social habit. **The community of the honey bee bears a close resemblance to the body of a complex animal**. The capacity for actual structural specialization of the individuals in the interests of the hive has been remarkable and

> has gone far, while at the same time co-ordination has been stringently enforced, so that **each individual is actually absorbed into the community**, expends all its activities therein, and when excluded from it is almost as helpless as a part of the naked flesh of an animal detached from its body. (Trotter 1921: 105)

More on the Leviathan.

> Nevertheless, it is not altogether valueless as a hint of what **social unity** might effect in an animal of larger mental life. There can be little doubt that the perfection to which the **communal life** of the bee has attained is dependent on the very smallness of the mental development of which the individuals are capable. Their **capacity to assimilate experience** is necessarily from their structure, and is known by experience to be, small and their path is marked out so plainly by actual physical modifications that the almost miraculous absorption of the worker in the hive is after all perhaps natural enough. If she were able to assimilate general experience on a larger scale, to react freely and appropriately to stimuli external to the hive, there can be little doubt that the community would show a less concentrated efficiency than it does to-day. The standard miracle of the bee - her sensitiveness to the voice of the hive and **her capacity to communicate with her fellows** - would undoubtedly be less marvellously perfect if she were not at the same time deaf to all other voices. (Trotter 1921: 107)

Social union (Spencer). Convivial gregariousness (Malinowski). With the assimilation of experience, we're reaching something like a collective *Umwelt*, or group mind, in the hive - brought about by the bee's system of communication (dance, here "voice"). Assimilation, though, likens to central processing in Ruesch's scheme; it's a question about whether the hive can "think" or, to parrot N. Tesla on self-driving cars, perform something analogous to judgment (Ruesch's evaluation).

> Among the mammalia other than man and possibly apes and monkeys, **gregariousness** is found in two broadly distinguishable types according to the function it subseres. It may be either **protective** as in the sheep, the deer, the ox, and the horse, **or aggressive** as in the wolf and allied animals. (Trotter 1921: 108)

These grand distinctions are exactly what I'm after. Phatics counterbalanced by minus-phatics.

> The quite fundamental characteristic of the social mammal, as of the bee, is **sensitiveness to the voice of his fellows**. He must have **the capacity to react** fatally and without hesitation to an impression coming to him from the herd, and he must react **in a totally different way** to impressions coming to him from without. In the presence of danger his first motion must be, not to fly or to attack as the case may be, but to notify the herd. This characteristic is beautifully demonstrated in the low growl of a dog will give at **the approach of a stranger**. This is obviously in no way part of the dog's programme of attack upon his enemy - when his object is intimidation he bursts into barking - but his first duty is to put the pack on its **guard**. Similarly the start of the sheep is **a notification** and precedes any motion of flight. (Trotter 1921: 108-109)

This here is the original "the stranger"; not the Dave Chapelle skit on Lil Jon but the case of reacting to the approach of a stranger. This sensitiveness to the voice one's fellows is transformed in Malinowski's essay into the border separating speech communities: whether the stranger speaks the same language as you and responds properly to customary formulae of greeting and approach. In Freud the issue is far too psychoanalysed, as if trying to rationalize why the company of a stranger is not as easy as the company of fellows. The "guard" calls forth association with "being on guard" in unfamiliar company and "letting one's guard down" around strangers; and "notification" calls forth acknowledgment and propitiation (also, for some reason, the case of every person in an enclosed social setting giving a quick glance to register newcomers, as when entering a bar, for example).

> In order that the individual shall be sensitive in a special degree to **the voice of the herd**, he must have developed in him an infallible capacity for **recognizing his fellow-members**. In the low mammalia this seems almost exclusively **a function of the sense of smell**, as is natural enough since that sense is as a general rule highly developed in them. The domestic dog shows admirably the importance of the function of recognition in his species. Comparatively few recognize even their masters at any distance by sight or sound, while obviously with their fellows they are practically dependent on smell. The extent to which the ceremonial of recognition has developed in the dog is, of course, very familiar to every one. It shows unmistakable evidence of the rudiments of social organization, and is not the less illuminating to the student of human society for having **a bodily orientation and technique which at first sight obscures its resemblance to similar, and it is supposed more dignified, mechanisms in man**. (Trotter 1921: 109)

Ah! He is talking of sensations of bodily attributes, such as "the bad odour and flavour which a disordered digestion sometimes occasions" (Clay 1882: 6). The outcome is a rather rude comparison: human formulae of greeting and approach are no less natural than dogs sniffing each others' buttholes. The difference lies in our recognizing members of our social groups by a variety of semiotic means, including sight, sound, and even tactile interactions (when secret hand-shakes are involved).

> Among qualities of restrictive specialization are inability to live satisfactorily apart from the herd or some substitute for it, **the liability to loneliness**, a dependence on leadership, custom, and tradition, **a** [||] **credulity towards the dogmas of the herd** and an unbelief towards external experience, **a standard of conduct** no longer determined by personal needs but **influenced by a power outside the ego** - a conscience, in fact, and a sense of sin - a weakness of personal initiative and a distrust of its promptings. Expansive specialization, on the other hand, gives the gregarious animal **the sense of power and security in the herd**, the capacity to respond to the call of the herd with a maximum output of energy and endurance, **a deep-seated mental satisfaction in unity with the herd**, and a solution in it of personal doubts and fears. (Trotter 1921: 109-110)

A whole jumble of associations. The closest analogy would be the suggestion that positive emotions are related to belonging and negative emotions with isolation.

> All these characters can be traced in an animal such as the dog. **The mere statement of them, necessarily in mental terms, involves the liability to a certain inexactitude** if it is not recognized that **no hypothesis as to the consciousness of the dog is assumed but that the description in mental terms is given** because of its convenient brevity. **An objective description of the actual conduct on which such summarized statements are founded would be impossibly voluminous**. (Trotter 1921: 110)

Orgiastic. *Orgita ohkas täis targutuse peale*. This is the most general statement of the problems I'm dealing with. Malinowski's use of early social psychology terminology (sympathy and sentiments) glosses over large issues, such as "primitive mentality" and the communication of ideas, that a clear elucidation of all of them will necessarily have to be voluminous. The best hypothesis I currently have is that he merely concretized aspects of conversation and communication that were floating around everywhere at the time. I hope to show, in due course, that "phatic communion" was merely his contribution to a discussion diffusely held throughout the field of social psychology at the time, and in many ways still going on today.

> Protective gregariousness confers on the flock or herd advantages perhaps less obvious but certainly not less important. A very valuable gain is the increased efficiency of vigilance which is possible. Such efficiency depends on the available number of actual watchers and the equisite sensitiveness of the herd and all its members to the signals of such **sentries**. No one can have watched a herd of sheep for long without being impressed with **the delicacy with which a supposed danger is detected, transmitted throughout the herd, and met by an appropriate movement**. (Trotter 1921: 110)

Sentries - censors - translation blocks - bifurcation points. Detection, transmission, and reaction also describe the actions of a new text in the semiosphere.

> Another advantage enjoyed by the new unit is a practical solution of the difficulties incident upon **the emotion of fear**. Fear is essentially an enfeebling passion, yet in the sheep and such animals it is necessarily developed to a high degree in the interests of safety. The danger of this specialization is neutralized by the implication of so large a part of the individual's personality in the herd and outside of himself. Alarm becomes a passion, as it were, of the herd rather than of the individual, and **the appropriate response by the individual is to an impulse received from the herd and not directly from the actual object of alarm**. It seems to be in this way that the paralysing emotion of fear is held back from the individual, while its effects can reach him only as the active and formidable passion of panic. The gregarious herbivora are in fact timid but not fearful animals. All the various mechanisms in which the social habit shows itself apparently have as their general function a maximal sensitiveness to danger of the herd as a whole, combined with **maintaining with as little interruption as possible an atmosphere of calm** within the herd, so that the individual members can occupy themselves in the serious business of grazing. (Trotter 1921: 111)

The social semiotics of fear and maintaining "a pleasant atmosphere of polite, social intercourse" (PC 9.4).

> When we come to consider man we find ourselves faced at once by some of the most interesting problems in **the biology of the social habit**. It is probably **not necessary now to labour the proof of the fact that man is a gregarious animal in literal fact**, that he is as essentially gregarious as the bee and the ant, the sheep, the ox, and the horse. **The issue of characteristically gregarious reactions which his conduct presents furnishes incontestable proof of this thesis**, which is thus an indispensable clue to an inquiry into the intricate problems of human society. (Trotter 1921: 112)

I am cocksured that some great thinkers have laboured such proofs profusely, and knowledge of such contentions would greatly advance our knowledge of those intricate problems of human society. Trotter's book, thus far, has proved itself as a highlight between Malinowski's phaticity and earlier discussions about such matters.

> 1. **He is intolerant and fearful of solitude, physical or mental. This intolerance is the cause of the mental fixity and intellectual incuriousness**, which, to a remarkable degree for an animal with so capacious a brain, he constantly displays. As is well known, **the resistance to a new idea is always primarily a matter of prejudice, the development of intellectual objections, just or otherwise; being a secondary process in spite of the common delusion to the contrary**. This intimate dependence on the herd is traceable not merely in matters physical and intellectual, but also betrays itself in the deeper recesses of personality as **a sense of incompleteness which compels the individual to reach out towards some larger existence than his own, some encompassing being in whom his perplexities may find a solution and his longing peace**. Physical loneliness and intellectual isolation are effectually solaced by **the nearness and agreement of the herd**. The deeper personal necessities cannot be met - at any rate, in such society as has so far been evolved - by **so superficial a union**; the capacity for intercommunication is still too feebly developed to bring the individual into **complete and soul-satisfying harmony with his fellows**, to convey from one to another
>
> > Thoughts hardly to be packed
> > Into a narrow act,
> > Fancies that broke through language and escaped.
>
> **Religious feeling is therefore a character inherent in the very structure of the human mind**, and is the expression of **a need which must be recognized by the biologist as neither superficial nor transitory**. (Trotter 1921: 113)

This is the first "more obvious gregarious character" (*ibid*) displayed by man. (1) "There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company" (PC 3.2) and the crowd of course lowers the intellectual level of its constituents, as Freud put it; (2) in free, social intercourse, the speaker affirms the traditions of the herd and rationalizes its aversions to new ideas; (3) we enjoy each other's company and in some sense gain our life-purpose (or, as some would say, life-illusion) from the herd; (4) to be agreeable in conversation is a priority shared throughout the Western world; (5) yet free, social intercourse is aimless and not about the exchange of ideas, thus; (6) unsatisfying or disagreeable (for some); (7) therefore its collective effervescence is a religious affair, a ritual, which; (8) must be recognized as universal.

> As long as such a system is compelled to ignore, to depreciate, or to deny the reality of such manifestly important phenomena as **the altruistic emotions, the religious needs and feelings, the experiences of awe and wonder and beauty, the illumination of the mystic, the rapture of the prophet, the unconquerable endurance of the martyr**, so long must it fail in its claims to universality. It is therefore necessary to lay down with the strongest emphasis the proposition that the religious needs and feelings of man are a direct and necessary manifestation of the inherence of instinct with which he is born, and therefore **deserve consideration as respectful and observation as minute as any other biological phenomenon**. (Trotter 1921: 114)

The poetry of content and the content of poetry. Some support for the hunch that a phatic examination of the process of religious proselytization (in *Älskade Terrorist* or *Prohvet Maltsvet*) would be more profitable, in terms of analytic insights, than any other possible course.

> 2. He is more sensitive to **the voice of the herd** than to any other influence. It **can inhibit or stimulate** his thoughts and conduct. It **is the source of his moral codes, of the sanctions of his ethics and philosophy**. It can endow him with energy, courage, and endurance, and can as easily take these away. [||] It **can make him acquiese** in his own punishment and embrace his executioner, submit to poverty, bow to tyranny, and sink without complaint under starvation. Not merely can it make him accept hardship and suffering unrestingly, but it **can make him accept as truth the explanation that his perfectly preventable afflictions are sublimely just and gentle**. It is in this acme of the power of herd suggestion that is perhaps the most absolutely incontestable proof of the profoundly gregarious nature of man. (Trotter 1921: 114-115)

The power of discourse. Accepting explanation = ideology. The voice of the herd can make you love the big brother.

> 3. He is subject to **the passions of the pack** in his mob violence and the passions of the herd in his panics. These activities are by no means limited to the outbursts of actual crowds, but are to be seen equally clearly in **the hue and cry of newspapers** and public after some notorious criminal or scapegoat, and in the success of scaremongering by the same agencies. (Trotter 1921: 115)

Emotional contagion in Freud. The quip about newspapers remains true today with fake news, clickbait and moral panics. Recently in Estonia, the Eesti 200 political party effectively memed up a bus stop advertisement that rustled a lot of jimmies ("Estonians stand here" and "Russians stand here").

> 4. He is remarkably **susceptible to leadership**. This quality in man may very naturally be thought to have a basis essentially rational rather than instinctive if its manifestations are not regarded with a special effort to attain an objective attitude. **How thoroughly reasonable it appears that a body of men seeking a common object should put themselves under the guidance of some strong and expert** [||] **personality who can point out the path most profitably to be pursued, who can hearten his followers and bring all their various powers into a harmonious pursuit of the common object**. The rational basis of the relation is, however, seen to be at any rate open to discussion when we consider the qualities in a leader upon which his **authority** so often rests, for there can be little doubt that **their appeal is more generally**

> **to instinct than to reason**. In ordinary politics it must be admitted that the gift of **public speaking** is of more decisive value than anything else. If a man is fluent, dextrous, and ready on the platform, he possesses the one indispensable requisite for statemanship; if in addition he has the gift of **moving deeply the emotions of his hearers**, his capacity for guiding the infinite complexities of national life becomes undeniable. Experience has shown that no exceptional degree of any other capacity is necessary to make a successful leader. **There need be no specially arduous training, no great weight of knowledge either of affairs or the human heart, no receptiveness to new ideas, no outlook into reality**. Indeed, the mere absence of such seems to be an advantage; for originality is apt to appear to the people as flightiness, scepticism as feebleness, caution as doubt of the great political principles that may happen at the moment to be immutable. (Trotter 1921: 115-116)

Now reading: *Guidebooks führ Hitler*. Chapter: "A perfect explanation of Trumpism". It is a cosmic coincidence that the furth characteristic of human gregariousness is in correspondence with the so-called fourth function I've been tracing in Malinowski: the man on the soap-box is not addressing your neocortex, he's invoking the reptilian parts that dupe you into believing you have voluntarily decided to become a follower. Recall also the etymological hypothesis of fame, which includes renown. The man on the soap-box, in short, is "shining".

> We like to see photographs of him nursing his little grand-daughter, **we like to know that he plays golf badly**, and rides the bicycle like our common selves, we enjoy hearing of "pretty incidents" in which he has given the blind crossing-sweeper a penny or begged a glass of water at a wayside cottage - and there are excellent biological reasons for our gratification. (Trotter 1921: 117)

Or, we count how many times he goes golfing during his time in public office and how many millions of dollars it costs to the taxpayer.

> 5. His relations with his fellows are dependent upon **the recognition of** him as **a member of the herd**. It is important to the success of a gregarious species that individuals should be able to move freely within the large unit while strangers are excluded. **Mechanisms** to secure such personal recognition are therefore a characteristic feature of the social habit. The primitive olfactory greeting common to so many of the lower animals was doubtless rendered impossible for man by his comparative loss of the sense of smell long before it ceased to accord with his pretensions, yet in a thriving active species the function of recognition was as necessary as ever. Recognition by vision could be of only limited value, and it seems probable that **speech** very early became the accepted medium. Possibly **the necessity to distinguish friend from foe** was one of the conditions which favoured the development of articulate speech. Be this as it may, speech at the present time retains strong evidence of the survival in it of **the function of herd recognition**. As is usual with instinctive activities in man, the actual state of affairs is concealed by a deposit of rationalized explanation which is apt to discourage merely superficial inquiry. **The function of conversation is, it is to be supposed, ordinarily regarded** [|] **as being the exchange of ideas and information. Doubtless it has come to have such a function, but an objective examination of ordinary conversation shows that the actual conveyance of ideas takes a very small part in it**. As a rule the exchange seems to consist of **ideas** which are necessarily **common to the two speakers**, and are known to be so by each. The process, however, is none the less **satisfactory** for this; indeed, it seems even to derive its satisfactoriness therefrom. The interchange of **the conventional lead and return** is obviously very far from being **tedious or meaningless** to the interlocutors. They can, however, have derived nothing from it but **the confirmation to one another of their sympathy** and of the class or classes to which they belong. (Trotter 1921: 118-119)

Holy Moly! I hit the mother lode. This is *the* birth of phatic communion. The mechanization of speech with Gardiner. The negation of communicating ideas. The tedious observations known to everyone. The mere exchange of conventional words (stereotyped utterances). The heterogeneous sympathy. The meaninglessness. The most important qualities of phatic communion are all here.

> **Conversations of greeting** are naturally particularly rich in **the exchange of purely ceremonial remarks, ostensibly based on some subject like the weather, in which there must necessarily be an absolute community of knowledge**. It is possible, however, **for a long conversation to be made up entirely of similar elements, and to contain no trace of any conveyance of new ideas**; such intercourse is probably that which on the whole is most satisfactory to the "normal" man and leaves him more comfortably stimulated than would originality or brilliance, or any other manifestation of the strange and therefore of the disreputable. (Trotter 1921: 119)

Salutations et conversation. This passage is so significant that I've already screencapped it and made it the heading of this post. While C. Z. did recommend keeping my sources close to my chest, I have decided to go the opposite route and put it all out there as much as possible. It seems likely that if I don't carry my analysis far enough, someone else some time later might. Altruism is more calling than the alternative. Also, my fantasy of a diffuse community of researchers simultaneously grappling with the problem of phatic communion and attempting to give it a resolute evaluation by 1923 when it turns a hundred is just that, a fantasy. It seems more likely that I'm the only idiot who finds intellectual satisfaction in puzzling out something so insignificant.

Phatic communion *is* a conversation of greeting! Community of knowledge is often treated as common code or common knowledge. Jakobson is vindicated with a lorg conversation, and the core issue of prolongation. For it's not simply a neutralizing factor, it shifts the emphasis to the problem of continuation for the sake of continuation, and the communication issues this highlights. Trotter here gives us a better vocabulary to discuss such matters: his satisfactory is Mahaffy's agreeable. Phatic communion in the ideal form is a conversation of greeting that does not exceed that phase in any remarkable way.

> Conversation between persons unknown to one another is also - **when satisfactory** - apt to be rich in **the ritual of recognition**. When one hears or takes part in these elaborate evolutions, gingerly proffering one after another of one's **marks of identity, one's views on the weather, on fresh air and draughts, on the Government and on uric acid**, watching intently for the first low hint of **a growl**, which will show one **belongs to the wrong pack** [|] and **must withdraw**, it is impossible not to be reminded of **the similar manœvres of the dog**, and to be thankful that Nature has provided us with **a less direct**, though perhaps **a more tedious, code**. (Trotter 1921: 119-120)

Identifying the in- and out-groups. Malinowski leaves out marks of identity and political aspects, which would be typical of him, having to negate between British colonial powers and regional administrations, local private business persons and missionaries, and the various tribes of various islands. It would have gotten ugly fast if Malinowski were to analyze identity and politics; he even had very little to say, and if then pejorative, about the public interests of gossip. The latter are remarked upon here and there but apparently never brought together for examination. I have to add that the crowl of the pack makes it quite ugly, reminds me of that compendium on the nonverbal communication of aggression in wolves and primates. Hot damn. At least one thing makes more clear sense now - Mead repeats the dog maneuvers over and over because it's a powerful visual and conveys something more primal than primates. That Trotter finally ties it up with codes is just a beautiful cherry on the cake.

> It may appear that we have been dealing here with a far-reaching and laboured analogy, and making much of a comparison of trivialities merely for the sake of compromising, if that could be done, **human pretension to reason**. To show that the marvel of **human communion** began, perhaps, as **a very humble function**, and yet retains traces of its origin, is in no way to minimize the value or dignity of the more fully developed power. The capacity for **free intercommunication** between individual of the species has meant so much in the evolution of man, and will certainly come in the future to mean so incalculably more, that it cannot be regarded as anything less than **a master element** in the shaping of his destiny. (Trotter 1921: 120)

My eyes may have never gazed upon a more beautiful sight. The "pejorative" aspect signifies the typical attitude towards a subject domain: Malinowski is talking about the "savage" and "primitive" peoples, La Barre about primates, babies, lovers, people who live together, schizophrenics, etc. and Jakobson about incompetent youngsters, babies, parrots, *Naturvolker* and aphasics. There is always some incompetence, primarily some pretension to Reason with a capital letter, of categories of language users who do not meet some invisible criteria of competent, satisfactory, agreeable communication. The ending gets heavy; only dog can know the future.

> It is apparent after very little consideration that **the extent of man's individual mental development** is a factor which has produced many novel characters in his manifestations of the social habit, and has even **concealed to a great extent the profound influence this instinct has in regulating his conduct, his thoughts, and his society**. (Trotter 1921: 120)

The extent of man's pretension to reason is revealed in the influence of his social instinct upon his thought and conduct. A suitable third, actually First, would be "senses", which would require an examination of the influence of "instincts" on sense and perception, possibly found even in social perceptions. Man is so rational that he has rationalized away his instinctive baseline.

> **Large mental capacity in the individual**, as we have already seen, has the effect of providing **a wide freedom of response to instinctive impulses**, so that, while the individual is no less impelled by instinct than a more primitive type, the manifestations of these impulses in his conduct are very varied, and his conduct loses the appearance of a [|] narrow concentration on its instinctive object. It needs only to pursue this reasoning to a further stage to reach the conclusion that mental capacity, while in no way limiting **the impulsive power of instinct**, may, by providing **an infinite number of channels into which the impulse is free to flow**, actually prevent the impulse from attaining the goal of its normal object. **In the ascetic the sex instinct is defeated, in the martyr that of self-preservation**, not because these instincts have been abolished, but because the activity of the mind has found new channels for them to flow in. As might be expected, the much more labile herd instinct has been still more subject to this deflection and dissipation without its potential impulsive strengthe being in any way impaired. It is this process which has enabled primitive psychology so largely to ignore the fact that man still is, as much as ever, endowed with **a heritage of instinct** and incessantly subject to its influence. (Trotter 1921: 120-121)

Self-control. The neocortex. Delayed desires. Self-conditioning. Above: "think of the anorexic's aversion to food, the celibate's aversion to sex, and the recent case of a man on death row hanging himself because his due date was constantly delayed".

> Man's mental capacity, again, has enabled him as a species to flourish enormously, and thereby to increase to a prodigious extent **the size of the unit in which the individual is merged**. The nation, if the term be used to describe every organization under a completely independent, supreme government, must be regarded as the smallest unit on which natural selection now unrestrictedly acts. Between such units there is free competition, and the ultimate regulators of these relations is physical force. This statement needs the qualification that the delimitation between two given units may be much sharper than that between two others, so that in the first case the resort to farce is likely to occur readily, while in the second case it will be brought about only by the very ultimate necessity. **The tendency to the enlargement of the social unit** has been going on with certain temporary relapses throughout human history. [|] Though repeatedly **checked by the instability of the larger units**, it has always resumed its activity, so that it should probably be regarded as **a fundamental biological drift** the existence of which is a factor which must always be taken into account in dealing with the structure of human society. (Trotter 1921: 121-122)

Disregarding the natural selection, this passage appears to claim that it "a fundamental biological drift" for humans to assimilate into greater and greater units. We may be *the* species of the planet who can either destroy or take care of

all other creatures on the same chunk of space rock, or, if there were someone out there to do so with, make contact and contracts with extraterrestial intelligence.

> The gregarious mind shows certain characteristics which throw some light on this phenomenon of the progressively enlarging unit. The gregarious animal is different from the solitary in the capacity to become conscious in a special way of the existence of other creatures. This specific **consciousness of his fellows** carries with it **a characteristic element of communion with them**. The individual knows another individual of the same herd as **a partaker in an entity of which he himself is a part**, so that the second individual is in some way and to a certain extent **identical with himself** and part of his own personality. He is able **to feel with the other** and **share his pleasures and sufferings** as if they were an attenuated form of his own personal experiences. The degree to which this **assimilation of the interests of another person** is carried depends, in a general way, on **the extent of the intercommunication** between the two. In human society a man's **interest in** his **fellows** is distributed about him concentrically according to **a compound of various relations they bear** to him which we may call in a broad way their **nearness**. The centrifugal fading of interest is seen when we compare the man's feeling towards one near to him with his feeling towards one farther off. He will be disposed, other things being equal, **to sympathize with a relative** as against a fellow-townsman, with **a fellow-townsman** as against **a mere inhabitant** of the same county, with the latter as against **the rest of the country**, with an Englishman as against a European, with a European as against an Asiatic, and so on until **a limit is reached beyond** [|] **which all human interest is lost**. The distribution of interest is of course never purely geographical, but is modified by, for example, **trade and professional sympathy**, and by special cases of intercommunication which bring topographically distant individuals into **a closer grade of feeling** than their mere situation would demand. The essential principle, however, is that **the degree of sympathy with a given individual varies directly with the amount of intercommunication with him**. The capacity to assimilate the interests of another individual with one's own, to allow him, as it were, to partake in one's own personality, is what is called **altruism**, and might equally well perhaps be called **expansive egoism**. It is a characteristic of the gregarious animal, and is a perfectly normal and necessary development in him of his instinctive inheritance. (Trotter 1921: 122-123)

The life of consciousness of others (Clay). The meaning of communion. Mutual recognition and identification appear to be most important aspects. Sympathy in the sense of *Gemütsbewegung*, of the harmonizing or pullulating movements of the soul. In Morris's sharp and succinct terminology, this is *communization*. That's perhaps the most interesting metatheoretical aspect of Trotter's contribution - it simultaneously ties together the American off-shoot of "common experience" with Jakobson's purported prolonging. The thing that fails in phatic communication is most likely exactly this herd-recognition, this recognition and identification with each others interests, which can only borne out of constant association, of ties of union. The concentric nearness ordeal presented here could very well be slided into Ruesch's matrix, but so can many things. In any case achieving "a closer grade of feeling" might be *that* social sentiment which binds the hearer to the speaker. But it could also shed light on *those* social sentiments which make sociability a necessity (ambition, vanity, will to power, greed, etc.). For the degree of sympathy being dependent upon the amount of intercommunication I have numerous later paraphrases, such as my own frequent and loose dictum that human relationships are constituted by constant association - which I've blended from Laver, La Barre, and Blumer. Lastly, a reiteration and confirmation: The appearance of altruism is another topic subsumed under the more obvious issues involved in phatic communion. I believe the philosophers are still banging on about altruism everywhichway they can. There's probably a wealth of discussion in this key about the more economic aspects of Malinowski's fieldwork (isn't *Kula* a circulation characterised by expansive egoism?). But it might be some time before I train my sights on Edvard Westermarck.

"Teine Maroko vang on kuulus soome teadusemees, professor Edward Westermarck. Ka tema saabus Maroko rannikule esimest korda kolmkümmend aastat tagasi, kui praegused eeskujulikud teed olid vaid hobueeslite radu, ja ainuke võimalik reisimisviis oli palgata terve kaamelikaravan juhtidega ja kaitsesalgaga ning taluda ühes oma telgid. Fezis Westermarck sai loa püstitada oma kaks telki kesk medina turgu! Ja Marrakech'is ei olnud tol ajal veel teisi eurooplasi, pääle kahe misjonäri, kes, nagu Westermarck tähendas, ei suutnud küll kedagi ristiusku pöörata, aga sellev-

astu tõmbasid hambaid ja tohterdasid moslemisid menuga ja olid hästi sallitud rahva seas." (Kallas, Aino 1930. Tangeri vangis. *Olion* 6: 14-16; lk 14-15.)

> In recent times, freedom of **travel, and** the development of the resources rendered available by **education, have increased the general mass of intercommunication to an enormous extent**. Side by side with this, altruism has come more and more into recognition as a supreme moral law. There is [|] already a strong tendency to accept **selfishness as a test of sin**, and **consideration for others as a test of virtue**, and this has influenced even those who by public profession are compelled to maintain that right and wrong are to be defined only in terms of an arbitrary extra-natural code. (Trotter 1921: 123-124)

Reminiscent of how both Ruesch & Bateson (1951) and La Barre (1954) begin their respective books, by admonishing the technological advances in transportation and communication. What I'd add to this now would be a short history of how communication was derived from transportation - the *channel* referred to water communications, and telegraph wires indeed followed rail communication. This knowledge becomes unavoidable when looking up how the word "communication" was used at the very beginning of the 20th century. From what I've gathered it appears to give way to communication in our modern sense of sharing information after WWI, with Franz Boas perhaps standing as a pivotal turning point. As to sin and virtue, see the duty of agreeable conversation and the vices of disagreeable conversation.

> As intercommunication tends constantly to widen the field of action of altruism, a point is reached when the individual becomes capable of some kind of **sympathy, however attenuated, with being outside the limits of the biological unit** within which the primitive function of altruism lies. This extension is perhaps possible only in man. In a creature like the bee the rigidly limited mental capacity of the individual and the closely organized society of the hive combine to make the boundary of the hive correspond closely with the uttermost limit of the field over which altruism is active. The bee, capable of great sympathy and understanding in regard to her fellow-members of the hive, is utterly callous and without understanding in regard to any creature of external origin and existence. Man, however, with his infinitely greater capacity for **assimilating** [|] **experience**, has not been able to maintain the rigid limitation of sympathy to the unit, the boundaries of which tend to acquire **a certain indefiniteness** not seen in any of the lower gregarious types. (Trotter 1921: 124)

Humans are uniquely brainy, got it. What is truly meritorious here is the assimilation of experience, which sounds like a window into the *Umwelten* of other species. Though, to be fair, even the armchair phogeys of *Mind* wrote tediously lengthy argumentations about human capacity for sympathy with the life and consciousness of other species, the most common examples involving dogs, but also Peirce with "The microscopist looks to see whether the motions of a little creature show any purpose. If so, there is mind there" (PC 1.269).

> Hence tends to appear **a sense of international justice**, a vague feeling of being responsibly concerned in all human affairs and by a natural consequence the ideas and impulses denoted under the term "pacifism." (Trotter 1921: 125)

Something to connect with James Slotta's (2015) examination of the voice of the community (compare to the gregarious attribute of being responsive to the voice of the herd, here, above).

> One of the most natural and obvious consequences of war is **a hardening of the boundaries of the social unit and a retraction of the vague feelings towards international sympathy** which are a characteristic product of peace and intercommunication. Thus it comes about that pacifism and internationalism are in great disgrace at the present time; they are regarded as the vapourings of cranky windbags who have inevitably been punctured at the first touch of the sword; they are, our political philosophers tell us, but products of the miasm of sentimental fallacy which tends to be bred in **the relaxing atmosphere of**

> **peace**. Perhaps no general expressions have been more common since the beginning of the war, in the mouths of those who have undertaken our instruction in the meaning of events, than the propositions that pacifism is now finally exploded and shown always to have been nonsense, that war is and always will be an inevitable necessity in human affairs as **man is** what is called **a fighting animal**, and that not only is the abolition of war an impossibility, but should the abolition of it unhappily prove to be possible after all and be accomplished, the result could only be degeneration and disaster. (Trotter 1921: 125)

It is difficult to express how disheartening it is to read such pronouncements during a time when it looks like global international relations are hardening and the world appears to be veering towards replaying the previous century. On the theoretical side, pugnacity is indeed another underlying theme which should be examined more closely, along perhaps with the significant distinction between lead and leaderless groups, collectives, masses, etc. Humans, though, "commune" during both peace and war.

> It is impossible to leave this subject without some comment on the famous doctrine that war is a biological necessity. Even if one knew nothing of those who have enunciated this proposition, its character would enable one to suspect it of being the utterance of a soldier rather than a biologist. There is about it a confidence that the vital effects of war are simple and easy to define and a cheerful contempt for the considerable biological difficulties of the subject that remind one of the bracing **military atmosphere, in which a word of command is the supreme fact**, rather than that of the laboratory, [|] where facts are the masters of all. It may be supposed that even in the country of its birth the doctrine seemed more transcendently true in times of peace amid a proud and brilliant regime than it does now after more than twelve months of war. (Trotter 1921: 126-127)

Thanks for not specifying who enunciates such propositions or what country gave it birth. Otherwise we could examine authoritarianism, command economy, and the post-communist mafia state.

> **War and war only had produced the best and greatest and strongest State** - indeed, the only State worthy of the name; therefore war is the great creative and sustaining force of State, **or the universe is a mere meaningless jumble of cacidents**. (Trotter 1921: 127)

"You know, Rothman... When I came back from this war, I came back to nothing. Really nothing. No homeland, no home, no parents, no family, no fiance, no profession, no job, no food, no closet full of old hockey sticks and tennis rackets. Not even an address. All I have in this world is the conviction that I am a great artist and a master builder."

> **Man is unique among gregarious animals in the size of the major unit** upon which natural selection and its supposedly chief instrument, war, is open to act unchecked. There is no other animal in which the size of the unit, however laxly held together, has reached anything even remotely approaching the inclusion of one-fifth or one-quarter of the whole species. It is plain that a mortal contest between two units of such a monstrous size introduces an altogether new mechanism into the hypothetical "struggle for existence" on which the conception of the biological necessity of war is founded. (Trotter 1921: 128)

Here I must agree with Yuval Noah Harari in *21 Lessons for the 21st Century* (2018) on the global population of humanity facing a struggle for existence in which isolationism offers no benefits and only international cooperation between all nations capable of contributing must do so in in order to avoid drowning, scorching, thirst and hunger, and general destruction by unstoppable natural forces. Is man-made climate change a means of natural selection?

> It may be objected, however, that **anything approaching extermination** could obviously not be possible in a war between such immense units as those of modern man. (Trotter 1921: 129)

Hey, throw me that nuclear football!

> Nevertheless, the object of each of the two adversaries would be **to impose its will on the other, and to destroy** in it all that was especially individual, all the types of activity and capacity which were the most characteristic in its civilization and therefore **the couse of hostility**. The effect of success in such an endeavour would be an enormous impoverishment of the variety of the race and a corresponding effect on progress. (Trotter 1921: 129)

In other words, destroy all cultural diversity in order to homogenize everyone and establish a world government which could not engage in war because it would be waging war against itself. This only calls to mind how Russia did go to war against itself in Chechenya, and how the U.S. has a history of military engagements taken up in complete disregard of the will of the people (Vietnam, Iraq). On the same page, though, Trotter insists that such forceful spread of uniformity is practically impossible because every civilization regards itself as the penultimate amongst all civilizations (one is unable to estimate the value of one's own civilization), and doing so would impede progress. I may be misreading things because the discussion is rather unpleasant.

> Man's complete conquest of the grosser enemies of his race has allowed him **leisure** for turning his **restless pugnacity** - a quality no longer fully occupied upon his non-human environment - against his own species. (Trotter 1921: 130)

How grim! When humans get bored they make war.

> It can scarcely be questioned that the organization of a people for war tends to encourage unduly a type of individual who is **abnormally insensitive to doubt, to curiosity, and to the development of original thought**. (Trotter 1921: 130)

In a later portion of the book (pp. 167-168) he describes three types of social habits to produce national unity. The purely aggressive or protective form, he writes, views fighting as man's supreme activity, and travelled and explored "less out of curiosity than in search of prey". This is illustrated by the northern barbarians who profited from the disintegration of the Roman Empire. This attitude would also describe the post-communist mafia state.

> **It is the business of an Empire not to encounter overwhelming enemies**. Declaring itself to be the most perfect example of its kind and the foreordained heir of the world will remain no more than a pleasant - and dangerous - indulgence, and will not prevent it showing by its fate that the fruits of perfection and the promise of permanence are not demonstrated in the wholesale [|] manufacture of enemies and in the combination of them into an alliance of unparalleled strength. (Trotter 1921: 131-132)

Hence, the U.S. has been reduced to bombing the deserts and mountains, and Russia picks on its neighbours.

> It may well, therefore, be removed to the lumber-room of speculation and stored among the other pseudo-scientific dogmas of political "biologists" - the facile doctrines of degeneracy, **the pragmatic lecturings on national characteristics**, on Teutons and Celts, and Latins and Slavs, on pure races and mixed races, and all the other **ethnological conceits** with which the ignorant have gulled the innocent so long. (Trotter 1921: 132)

Well, now I know how to call the whole "national characteristics" ordeal. Good to know that Trotter regarded it as the dribble it was.

> **The study of man as a gregarious animal has not been pursued with the thoroughness and objectivity it deserves and must receive if it is to yield its full value in illuminating his status and in the management of society**. The explanation of this comparative neglect is to be found in **the complex irregularity which**

> **obscures the social habit as manifested by man**. Thus it comes to be believed that gregariousness is no longer a fully functional and indispensable inheritance, but **survives at the present day merely in a vestigial form as an interesting but quite unimportant relic of primitive activites**. We have already shown that man is ruled by instinctive impulses just as imperative and just as [|] characteristically social as those of any other gregarious animal. A further argument that he is to-day as actively and essentially a social animal as ever is furnished by the fact that he suffers from the disadvantages of such an animal to a more marked degree perhaps than any other. In physical matters he owes to his gregariousness and its uncontrolled tendency to **the formation of crowded communities with enclosed dwellings, the seriousness of many of his worst diseases**, such as tuberculosis, typhus, and plague; there is no evidence that these diseases effect anything but an absolutely indiscriminate destruction, killing the strong and the weakly, the socially useful and the socially useless, with equal readiness, so that they cannot be regarded as even of the least selective value to man. The only other animal which is well known to suffer seriously from disease as a direct consequence of its social habit is the honey bee - as has been demonstrated by recent epidemics of exterminating severity. (Trotter 1921: 132-133)

Here the discussion gets really interesting. Are the above-enumerated characteristics of gregariousness outdated relics of the human context of evolution? I.e. 21st century software running on 50 000 year old hardware. This passage certainly adds something to Malinowski's attitude towards primitive people as dark-skinned Phemes and his admonition that he could have just as well performed such an analysis on examples drawn from Western civilization, particularly European drawing rooms, i.e. living room conversations and cocktail parties (Cf. Goffman 1953). In the latter portion about the disadvantages of modern civilization, particularly the disease, calls to mind how schizoprenia was thought of as a Western disease, and Malcolm Gladwell in *What the Dog Saw* (2009) on breast cancer and baby pills, how anthropologists have found that among remaining primitive peoples there is a later onset, and systemic infrequency of mestruation due to poor nutrition, frequent pregnancies and breast feeding. In other words, it might not be natural nor healthy for women *not* to have children. The general ethos towards society is also reminiscent of John Cowper Powys's philosophy of solitude and Ray Bradbury's *Fahrenheit*, both of which decried the very technological advances in transportation and communication others above praise.

> It is a commonplace of human affairs that **combined action is almost invariably less intelligent than individual action**, a fact which shows how very little the members of the species are yet capable of combination and co-ordination and how far inferior - on account, no doubt, of his greater mental capacity - man is in this respect to the bee. (Trotter 1921: 135)

I shall have to collect such pronouncements and ultimately compare them to other opinions and modern propositions on the same subject.

> There is abundant specialization of a sort; but it is inexact, lax, wasteful of energy, and often quite useless through being on the one hand superfluous or on the other incomplete. **We have large numbers of experts in the various branches of science** [|] **and the arts, but we insist upon their adding to the practice of their specialisms the difficult task of earning their living in an open competitive market**. The result is that we tend to get at the summit on our professions only those rare geniuses who combine real specialist capacity with the arts of the bagman. An enormous proportion of our experts have to earn their living by teaching - an exhausting and exacting art for which they are not at all necessarily qualified, and one which demands a great amount of time for the earning of a very exiguous pittance. (Trotter 1921: 135-136)

That is indeed the case. Think of student study loans. An enlightened open society of the future should do best to increase the ranks of its specialists and insist upon the significance of producing knowledge for the sake of producing knowledge as the universal role of human species in this dumb (archaic: silent, incommunicative) and inhospitable universe.

> The teaching of our best schools, a task so important that it should be entrusted to none but those highly qualified by nature and instruction in the art, is almost entirely in the hands of **athletes and grammarians of dead languages**. (Trotter 1921: 136)

Saucy. A contrast to those bemoaning the eradication of classical liberal humanitarian education (e.g. Margaret Mead and J. P. Postgate).

> The moral homogeneity so plainly visible in the [|] society of the bee is replaced in man by **a segregation into classes which tends always to obscure the unity of the nation** and often is directly antagonistic to it. The readiness with which such segregation occurs seems to be due to the invincible strength of the gregarious impulse in the individual man and to the immense size and strength of the modern major unit of the species. [...] Segregation in itself is always dangerous in that it provides the individual with a substitute for **the true major unit - the nation** - and in times when there is an urgent need for national homogeneity may rpove to be a hostile force. (Trotter 1921: 136-137)

Is the nation the true major unit? Why not humanity? Curiously, this is the exact political discussion some people are having right now, e.g. Ruuben Kaalep: inimsuse dogma (*Postimees* online opinion piece, accessed Jan. 19, 2019).

> **The maintenance of the social system** - that is, of **the segregation of power and prestige, of ease and leisure, and the corresponding segregations of labour, privation, and poverty - depends upon an enormously elaborate system of rationalization, tradition, and morals, and upon almost innumerable indirect mechanisms** ranging from the drugging of society with alcohol to **the distortion of religious principle in the interests of the established order**. (Trotter 1921: 138)

Perhaps the most profound and productive full sentence in any book I've ever read. I had to mark nearly the whole of it as important, barring the drugging of society with alcohol - many believe U.S. government agencies routed addictive narcotics to certain communities for the same purpose, and there are probably innumerable easily demonstrable examples of such means all over the world. What is relevant for my research is the light this sentence throws on the "social system" and its segregation of exactly these listed items. When they say socialism for the rich and capitalism for the poor, this is what I think they mean. The rich and powerful live in an age of leisure and luxury while the powerless working poor suffer all sorts of privations upon their time, energy, comfort, and rights. What are modern prisons in the U.S. and Russia if not slave labour camps?

> Such a new principle is **the conscious direction of society by man**, the refusal by him to submit indefinitely to the dissipation of his energies and the disappointment of his ideals in **inco-ordination and confusion**. Thus would appear a function for that individual mental capacity of man which has so far, when limited to local and personal ends, tended but to increase the social confusion. (Trotter 1921: 139)

Made me think of the failure of mental communion in Durkheim. That's the basic critique Malinowski makes of Durkheim's examination of the religious life of Australian aborigines in anthropological literature is that they do not congregate to establish common sentiments, that is, to harmonize their feelings about certain ideas, but that on such occasions as a public speaker addressing a mass of listeners does not really establish a communication of ideas with others but instead just creates a situation for people to spend time together and exchange social niceties with no promise of an orderly co-oordination of collective action.

> Expression, of course, has been found for the usual view that **primitive instincts normally vestigial or dormant are aroused into activity by the stress of war**, and that there is a process of rejuvenation of "lower" instincts at the expense of "higher." All such views, apart [|] from their theoretical unsoundness, are uninteresting because they are of no practical value. (Trotter 1921: 139-140)

The usual view is represented, no doubt, by Herbert Spencer. Note the collective nature of the iprimitive instincts. Whole groups of people are being aroused into activity. Would a study of phatic communion have practical value? It doesn't seem so. But it would definitely introduce some soundness into our understanding of theoretically unsound views. The self-contradictions of past views can help the consistency of emerging views.

> The war that began in August 1914 was of a kind peculiarly suitable to produce **the most marked and typical psychological effects**. It has long been foreseen as no more than a mere possibility of immense disaster - of disaster so outrageous that by that ver yfact it had come to be regarded with a passionate incredulity. **It had loomed before the people**, at any rate of England, as an event almost equivalent to the ultimate overthrow of all things. It had been led up to be **years of doubt and anxiety**, sometimes rising to apprehension, sometimes lapsing into unbelief, and culminating in **an agonized period of suspense**, while the avalance tottered and muttered on its base before the final and still incredible catastrophe. Such were the circumstances which no doubt led to the actual outbreak producing a remarkable series of typical psychological reactions. **The first feeling of the ordinary citizen was fear** - an immense, vague, aching anxiety, perhaps typically vague and unfocused, but naturally tending soon to localize itself in channels customary to the individual and leading to fears for his future, his food supply, his family, his trade, and so forth. Side by side with fear there was **a heightening of the normal intolerance of isolation. Loneliness became an urgently unpleasant feeling**, and the individual experienced **an intense and active desire for the company and even physical contact of his fellows**. In such company he was **aware of a great accession of confidence, courage, and moral power**. It was possible for an observant person to trace the actual [||] influence of his circumstances upon his judgment, and to notice that **isolation tended to depress his confidence while company fortified it. The necessity for companionship** was strong enough to break down the distinctions of class, and **dissipate the reserve between strangers** which is to some extent a concomitant mechanism. The change in **the customary frigid atmosphere** of the railway train, the omnibus, and all such meeting-places was a most interesting experience to the psychologist, and he could scarcely fail to be struck by its obvious biological meaning. Perhaps the most striking of all these early phenomena was **the strength and vitality of rumour**, probably because it afforded by far the most startling evidence that some other and stronger force than reason was at work in the formation of opinion. It was, of course, in no sense an unusual fact that **non-rational opinion should be so widespread**; the new feature was that such opinion should be able to spread so rapidly and become established so firmly altogether regardless of the limits within which a given opinion tends to remain localized in times of peace. Non-rational opinion under normal conditions is as a rule limited in its extent by a very strict kind of segregation; the succesful rumours of the early periods of the war invaded all classes and showed **a capacity to overcome prejudice, education, or scepticism**. The observer, clearly conscious as he might be of the mechanisms at work, found himself irresistibly drawn to the acceptance of the more popular beliefs; and even the most convinced believer in the normal prevalence of non-rational belief could scarcely have exaggerated the actual state of affairs. Closely allied with this **accessibility to rumour** was the readiness with which suspicions of treachery and active hostility grew and flourished about any one of even foreign appearance or origin. **It is not intended to** [|] **attempt to discuss the origin and meaning of the various types of fable which have been epidemic in opinion**; the fact we are concerned with here is their immense vitality and power of growth. (Trotter 1921: 140-142)

Absolutely amazing. Finally "the strange and unpleasant tension" (PC 4.6) finds an explanation. So does coming "together, to enjoy each other's company" (PC 3.2) and "the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man" (PC 3.3). The psychological effects of company bears some likeness to "all the types of social sentiments such as ambition, vanity, passion for power and wealth" (PC 3.3). The reserve between strangers concerns taciturnity, and it may be realized that the "atmosphere of sociability" (PC 7.5) and "a pleasant atmosphere of polite, social intercourse" (PC 9.4) are opposed to the customary frigid atmosphere of everyday life. These are the collective psychological effects of an emergency situation. And finally, Pheme gains strenght and vitality. Non-rational opinion (gossip) becomes widespread, attractive, and accessible. People become disinterested in the sources

of various sentiments, preferring instead to reaffirm folk knowledge and become incurious towards new ideas.

> The characteristic feature of **a really dangerous national struggle for existence** is **the intensity of the stimulus it applies to the social instinct**. It is not that it arouses "dormant" or decayed instincts, but simply that it applies maximal stimulation to instinctive mechanisms which are more or less constantly in action in normal times. In most of his reactions as a gregarious animal in times of peace, man is acting as a member of one or another class upon which the stimulus acts. **War acts upon him as a member of the greater herd, the nation, or, in other words, the true major unit**. As I have repeatedly pointed out, the cardinal mental characteristics of the gregarious animal is his sensitiveness to his fellow-members of the herd. **Without them his personality is, so to say, incomplete; only in relation to them can he attain satisfaction and personal stability**. Corresponding with his dependence on them is his **openness** towards them, his specific **accessibility** to stimuli coming from the herd. (Trotter 1921: 142)

The emergenci situation. Reaffirming the nation the true major unit (see Ward 1894). What is especially meritorious here is the inclusion of personality and selfhood as an important component of the recognition function. Belonging.

> **It puts him on the alert, sets him looking for guidance, prepares him to receive commands, but almost all draws him to the herd in the first instinctive concentration against the enemy.** In the presence of this stimulus even such partial and temporary isolation as was possible without it becomes intolerable. The physical presence of the herd, **the actual contact** and recognition of its members, becomes indispensable. This is no mere functionless desire, for re-embodiment in the herd at once fortifies courage and fills the individual with moral power, enthusiasm, and fortitude. The meaning that **mere physical contact with his fellows** still has for man is conclusively shown in the use that has been made of attacks in close formation in the German armies. It is perfectly clear that **a densely crowded formation has psychological advantages in the face of danger**, which enable quite ordinary beings to perform what are in fact prodigies of valour. Even undisciplined civil mobs have, on occasion, proved wonderfully valorous, though their absence of unity often causes their enterprise to alternate with panic. (Trotter 1921: 143)

Alertness and reciptivity surely tie in with attention and suggestion. I am amazed to see actual/mere physical contact with fellows here. And "psychological advantages"! A repetition of physical channel and psychological connection. And bound up with the "sentiments", and sense of unity, no less.

> Correspondingly the activity and vitality of rumour were enormously less than they have been in the present war. The weaker stimulus is betrayed throughout the whole series of events by the weakness of all the characteristic **gregarious responses**. (Trotter 1921: 143; ff)

An explanation for "conviviality". In other words, Durkheim's collective effervescence is Trotter's gregarious response.

> The psychological significance of the enormous activity of rumour in this war is fairly plain. That rumours spread readily and are tenacious of life is evidence of **the sensitiveness to herd opinion which is so characteristic of the social instinct**. The gravity of a threat to the herd is shown by nothing better than by the activity of rumour. The strong stimulus to herd instinct produces the characteristic response in the individual of **a maximal sensitiveness to his fellows - to their presence or absence, their alarms and braveries, and in no less degree to their opinions**. With the establishment of this state of mind the spread and survival of rumours become inevitable, and will vary directly with the seriousness of the external danger. Into the actual genesis of the individual rumours and the meaning of their **tendency to take a stereotyped form** we cannot enter here. (Trotter 1921: 144)

Concerning the second gregarious characteristic of man. Presence and absence become clealy defined; safety and danger; positive and negative emotions. Stereotyped form is surprising in this context but not surprising in general. Rumours are stereotyped utterances, they're a genre.

> **The establishment of homogeneity in the herd** is the basis of morale. From homogeneity proceed moral power, enthusiasm, courage, endurance, enterprise, and all the virtues of the warrior. The peace of mind, happiness, and energy of the soldier come from his feeling himself to be a member in a body solidly united for a single purpose. **The impulse towards unity** that was so pronounced and universal at the beginning of the war was, then, a true and sound **instinctive movement of defence**. It was prepared to sacrifice all social distinctions and local prejudices if it could liberate by doing so Nature's inexhaustible stores of moral power for the defence [|] of the herd. Naturally enough it significance was misunderstood, and a great deal of its beneficient magic was wasted by the good intentions which man is so touchingly ready to accept as a substitute for knowledge. Even **the functional value of unity** was, and still is, for the most part ignored. We are told to weariness that the great objection to disunion is that it encourages the enemy. (Trotter 1921: 144-145)

Very curious that he takes the point of view of the warrior. It's probably part of the prehistoric vision of society shared with Spencer, that nature is red in tooth and claw, and so is natural man. The functional value of unity is sentimental?

> It was towards this object that we dimly groped when we felt in the early weeks of the war **the impulses of friendliness, tolerance, and goodwill towards our fellow-citizens**, and the readiness to sacrifice what privileges the social system had endowed us with in order to enoy the power which a perfect homogeneity of the herd would have given us. (Trotter 1921: 146)

Maybe there is still something to Aristotle's goodwill? Perfect homogeneity, on the other hand, would have nothing to communicate.

> Similar though less conspicuous manifestations are **the delighted circulation of rumours**, the wild scandalmongering, the eager dissemination of pessimistic inventions which are the pleasure of the smaller amongst these moral waifs. (Trotter 1921: 149)

In Malinowski's *Argonauts*, this circulation of rumours serves "the psychological needs of the community".

> In getting work out of a living organism it is necessary to determine what is the most efficient stimulus. One can make a man's muscles contract by stimulating them with an electric battery, but one can never get so energetic a contraction with however strong a current as can be got by the natural stimulus sent out from the man's brain. Rising to a more complex level, we find that a man does not do work by order so well or so thoroughly as he does work that he desires to do voluntarily. **The best way to get our work done is to get the worker to want to do it**. The most urgent and potent of all stimuli, then, are those that come from within the man's soul. (Trotter 1921: 150)

Stimulating motivation. How should the Governments social psychology department stimulate the population to the point of self-sacrifice? And how to keep "their souls full of a burning passion of service" (*ibid*, 150).

> Such a supply of mental energy can issue only from a [|] truly homogeneous herd, and it is therefore to the production of such **a homogeneity of feeling** that we come once more as the one unmistakable responsibility of the civilian. (Trotter 1921: 150-151)

Homogeneous sympathy!

> We have seen reason to believe that there was a comparatively favourable opportunity of **establishing such a national unity** in the early phases of the war, and that the attainment of the same result at this late period is likely to be less easy and more costly of disturbance to the social structure. (Trotter 1921: 151)

The tropes of establishing and maintaining appear more and more like ahistorical universals.

> **A state of mind** directed more to the nation and less immediately to the war is what is needed; the good soldier absorbed in his regiment has little indication to concern himself with the way the war is going, and the civilian should be similarly absorbed in the nation. To attain this he must **feel that he belongs to the country and to his fellow-citizens, and that it and they also belong to him**. The established social system sets itself steadily to deny these propositions, and not so much by its abounding material inequalities as by the moral inequalities that correspond with them. The hierarchies of rank, prestige, and consideration, at all times showing serious inconsistencies with functional value, and in war doing so more than ever, are denials of **the essential propositions of perfect citizenship**, not, curiously enough, through their arbitrary distribution of wealth, comfort, and leisure, but through their persistent, assured, and even unconscious assumption that there exists a graduation of moral values equally real and, to men of inferior station, equally arbitrary. (Trotter 1921: 152)

Thus, La Barre was correct to tie the process phatic communication with individual states of mind instead of the vague atmosphere of a situation. Here's the emotional statement of belonging, "the essential proposition of perfect citizenship".

> Psychological considerations thus appear to indicate a very plain duty for **a large class of civilians** who have complained of and **suffered patriotically** [|] **from the fact that the Government has found nothing for them to do**. Let all those of superior and assured station make it a point of honour and duty to abrogate the privileges of consideration and prestige with which they are arbitrarily endowed. Let them persuade the common man that they also are, in the face of national necessity, common men. (Trotter 1921: 152-153)

An argument that should be examined in relation with the ages of leisure.

> A further contribution to the establishment of a national unity of this truly **Utopian** degree might come from a changed **attitude of mind towards his fellows** in the individual. There would have to be **an increased kindliness, generosity, patience, and tolerance in all his relations with others**, a deliberate attempt to conquer prejudice, irritability, impatience, and self-assertiveness, **a deliberate encouragement of cheerfulness, composure, and fortitude**. (Trotter 1921: 153)

Nice. But the truly utopian vision would extend beyond any national unity and include and embrace all of our species, and, as there are "tediously lengthy argumentations about human capacity for sympathy with the life and consciousness of other species" (infra), possibly the whole of our living planet. The phrase "Earth's gentle custodian" pops into mind.

> The official loses his grasp of the fact that the mechanism of the State is established in the interests of the citizen; **the citizen comes to regard the State as a hostile institution, again which he has to defend himself**, although it was made for his defence. It is a crime for him to cheat the State in the matter of taxpaying, it is no crime for the State to defraud him in excessive charges. (Trotter 1921: 155)

The militarization of U.S. police service?

> The slighter kinds of aloofness, of **inhuman etiquette**, of legalism and senseless dignity, of indifference to the individual, of **devotion to formulæ and routine** are no less powerful agents in depriving the common man of the sense of intimate reality in his citizenship which might be so valuable a source of national unity. If the official machine through its utmost parts were animated by an even moderately human spirit and used as **a means of binding together the people**, instead of as an engine of moral disruption, it might be of incalculable value in the strengthening of morale. (Trotter 1921: 155)

The negative side-effects of mechanization. Brazil (1985) comes to mind.

> Germany affords a profoundly interesting study for the biological psychologist, and it is very important that we should not allow what clearness of representation we can get into our picture of her mind to be concluded by **the heated atmosphere of national feeling** in which our work must be done. (Trotter 1921: 156)

Awaiting the analysis of atmospheres, which I only now realize can indeed be discerned and associated with different theoretical interests. Here, it's almost as if various atmospheres were associated with the types of social habits of gregariousness (aggressive, protective, socialized). In that case, this "heated atmosphere" would be aggressive, of course.

> I have already tried to show that the acquirement of the social habit by man - though in fact there is reason to believe that the social habit preceded and made possible his **distinctively human characters** - has committed him to an evolutionary process which is far from being completed yet, but which [||] nevertheless must be **carried out to its consummation** if he is to escape increasingly severe disadvantages inherent in that biological type. In other words, **the gregarious habit in an animal of large individual mental capacity** is capable of becoming, and indeed must become a handicap rather than a bounty unless the society of the species undergoes **a continuously progressive co-ordination** which will enable it to attract and absorb the energy and activities of its individual members. We have seen that in a species such as man, owing to **the freedom from the direct action of natural selection within the major unit**, the individual's capacity for varied reaction to his environment has undergone an enormous development, while at the same time **the capacity for intercommunication** - upon which the co-ordination of the major unit into **a potent and frictionless mechanism** depends - has jagged far behind. (Trotter 1921: 157-158)

Here's that tedious "capacity for sympathy with the life and consciousness of others" (infra) again. The nationalist-globalist agendas set the point of consummation for this capacity on different units (part vs whole). Usefully, this passage reaffirms Trotter's earlier statement that "the degree of sympathy with a given individual varies directly with the amount of intercommunication with him" (p. 123; above). Neglecting the difference between "capacity for" and "amount of", we are still dealing with a (social) "relation". The "State", so to say, is the third, the transcommunicative partner, a transcendental entity.

> The term "**intercommunication**" is here used in the very widest sense to indicate **the ties that bind the individual to his fellows and them to him**. It is not a very satisfactory word; but as might be expected in attempting to express a series of functions so complex and so unfamiliar to generalization, it is not easy to find an exact expression ready made. Another phrase applicable to a slightly different aspect of the same function is"**herd accessibility**," which has the advantage of suggesting by its first constituent the limitation, primitively at any rate, an essential part of the capacities it is desired to denote. The conception of herd accessibility includes **the specific sensitiveness of the individual to the existence, presence, thought, and feelings of his fellow-members of the major unit**; the power he possesses of reacting in an altruistic and social mode to stimuli which would necessarily evoke a merely egoistic response from a non-social animal - that is to say, the power to deflect and modify egoistic [|] impulses into a social form without emotional loss or dissatisfaction; the capacity to derive from the impulses of the herd a moral power in excess of any similar energy he may be able to develop from purely egoistic sources. (Trotter 1921: 158-159)

And phatic communion is "a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words" (PC 6.1), a linguistic situation in which "Each utterance is an act serving the direct aim of binding hearer to speaker by a tie of some social sentiment or other" (PC 7.8). It would appear, then, that Malinowski's "some social sentiment or other" = Trotter's "feelings of his fellow-members". One cannot help but to notice the dismissive undertone that surfaces in comparison. Hopefully Alexander Shand will provide an explanation for that.

> Intercommunication, the development of which of course depends upon herd-accessibility, enables the herd **the act as a single creature** whose power is greatly in excess of the sum of the powers of its individual members. (Trotter 1921: 159)

A more realistic, even pragmatic, view of group mind.

> Such a possible **fixative action** of natural selection is suggested by the fact that the appearance of mechanisms whereby the indivvidual is protected from the direct action of natural selection seems to have led to an outburst of variation. (Trotter 1921: 160)

Neat **click** - cf. the fixation of belief (Peirce).

> The actual mechanism by which society, while it has grown in strength and complexity, has also grown in confusion and disorder, is that peculiarity of the gregarious mind which automatically brings into the monopoly of power the mental type which I have called the [|] stable and common opinion calls normal. This type supplies our most trusted politicians and officials, our bishops and headmasters, our successful lawyers and doctors, and all their trusty deputies, assistants, retainers, and fauthful servants. **Mental stability is their leading characteristic, they "know where they stand" as we say, they have a confidence in the reality of their aims and their position, an inaccessibility to new and strange phenomena, a belief in the established and customary, a capacity for ignoring what they regard as the unpleasant, the undesirable, and the improper**, and a conviction that on the whole a sound moral order is perceptible in the universe and manifested in the progress of civilization. Such characteristics are not in the least inconsistent with the highest intellectual capacity, great energy and perseverance as well as kindliness, generosity, and patience, but they are in no way redeemed in social value by them. (Trotter 1921: 160-161)

As with the political process portions of La Barre's (1954) book, this appears to serve as a near-universal descriptor. La Barre described Bernie Sandes, here we find the McDonald Trump with his unshakeable confidence in his art of the deal (really, bare opportunism), inability to read any length of text or suffer boring people to lecture, and a worldview that appears to have changed little since the 1960s when the rest of the world progressed and he was failing military academy and hustling real-estate or something.

> Such a direct intelligence would take into account before all things the biological character of man, would understand that his condition is necessarily progressive along thelines of his natural endowments or downward to destruction. **It would abandon the static view of society as something merely to be maintained, and adopt a more dynamic conception of statesmanhip as something active, progressive, and experimental, reaching out towards new powers for human activity and new conquests for the human will**. [|] It would discover what natural inclinations in man must be indulged, and would make them respectable, what inclinations in him must be controlled for the advantage of the species, and make them insignificant. **It would cultivate intercommunication and altruism** on the one hand, and bravery, boldness, pride, and enterprise on the other. **It would develop national unity to a communion of interest and sympathy far closer than anything yet dreamed of as possible**, and by doing so would endow the national unit with a self-control, fortitude, and moral power which would make it so obviously unconquerable that war would cease to be possibility. To a people magnanimous, self-possessed, and open-eyed, **unanimous in sentiment** and aware of its strength, the conquest of fellow-nations would present its full futility. They would need for the acceptable exercise of their powers some more difficult, more daring, and newer task, something that stretches the human will and the human intellect to the limit of their capacity; **the mere occupation and re-occupation of the stale and blood-drenched earth would be to them barbarians' work; time and space would be to them barbarians' work; time and space would be their quarry, destiny and the human soul the lands they would invade; they would sail their ships into the gulps of the ether and lay tribute upon the sun and stars**. (Trotter 1921: 162-163)

The utopian vision of social control again. Notice "communion of interest and sympathy", where interest can stand for sentiments. These kinds of statements I shall have to compare with ones about religious or spiritual communion with the transcendental. Unanimous sentiment = establishing common sentiments (PC). The ending is particularly beautiful and visionary. Sentimental, even. This is how we can feel in the 21st century, after we've seen Earth from space, after we can Google Earth most streets on the planet, after we've invented the cultural Pandora's box and found innumerable virtual ways of laying tribute upon the sun and stars.

> Germany in some ways resembles a son who has been educated at home, and has taken up the responsibilities of the adult, and becomes bound by them without ever tasting **the free intercourse of the school and university**. She has never tasted the heady liquor of political liberty, she has had no revolution, and the blood of no political martyrs calls to her disturbingly from the ground. (Trotter 1921: 164)

The highest ideal of free intercommunication. All of society should look like a campus - everyone has affordable housing and communal amenities, free high-speed internet, near-unlimited access to scientific publications, and free time to discover and develop oneself. The eternally coming age of leisure.

> **Generalizations about national characteristics are notoriously fallacious**, but it seems that with a certain reserve one may fairly say that there is a definite contrast in this particular between the Germans and, let us say, the English. (Trotter 1921: 164b)

A simple truism.

> A further and enormously potent factor in the progress of the idea was **an immense accession of national feeling**, derived from three almost bewilderingly successful wars, accomplished at surprisingly small cost, and culminating in a grandiose and no less successful scheme of unification. (Trotter 1921: 165)

define:accession - the attainment or acquisition of a position of rank or power (succession, elevation, assumption of, attainment of, inheritance of); a new item added to an existing collection of books, paintings, or artefacts (addition, acquisition, new item, gift, purchase, adjunct, add-on, gain). Rahvustunne on lisand, mitte põhiroog. "Alone, amongst the peoples of Europe, Germany saw herself a nation with a career" (*ibid*, 165). Oh, good. /s

> To a nation with a purpose and a consciously realized destiny some principle of national unity is indispensable. **Some strand of feeling which all can share, and in sharing which all can come into communion with one another**, will be the framework on which is built up the structure of national energy and effort. (Trotter 1921: 166)

Communion? Communion! Communion…

> The hive is no mere herd or pack, but **an elaborate mechanisms for** making use by **co-ordinate and unified action** of the utmost powers of the individual members. It is something which appears to be a complete substitute for individual existence, and as we have already said, seems like **a new creature rather than a congeries united for some comparatively few and simple purposes**. (Trotter 1921: 166b)

Mechanization? Mechanization! Mechanization…

> The wolk is united for attack, the sheep is united for defence, but **the bee is united for all the activities and feelings of its life**. (Trotter 1921: 167)

The faint crispy smell of totalitarianism.

> Socialized gregariousness is the goal of man's development. **A transcendental union with his fellows is the destiny of the human individual**, and it is the attainment of this towards which the constantly growing altruism of man is directed. (Trotter 1921: 167)

"Socialized gregariousness is the goal of man's development." [Citation needed] - *Boy, go get the Bible*.

> The aggressive type was illustrated very fully by the peoples who profited by the disintegration of the Roman Empire. These northern barbarians showed in the most perfect form the lupine type of society in action. The ideals and feelings exemplified by their sagas are comprehensible only when one understands the biological significance of them. It was a society of wolves marvellously indomitable in aggression but fitted for no other activity in any corresponding degree, and always liable to absorption by the peoples they had conquered. They were physically brave beyond belief, and made a religion of violence and brutality. To fight was for them man's supreme activity. **They were restless travellers and explorers, less out of curiosity than in search of prey**, and they irresistibly overran Europe in the missionary zeal of the sword and torch, each man asking nothing of Fate but, after a career of unlimited outrage and destruction, to die gloriously fighting. It is impossible not to recognize the psychological identity of these ideals with those which we might suppose a highly developed breed of wolves to entertain. (Trotter 1921: 168)

The described situation calls to mind a Youtube video video about Turks invading Byzantine Empire in which the narrator compares to the way Islam worked in the caliphate to the way roman and catholic christianity worked with the vikings. Or, how Herman Sergo put it in *Vihavald* (1973), with swords first, missionaries after, and traders after them.

> Herd instinct is manifested in three distinct types, the aggressive, the protective, and the socialized, which are exemplified by Nature by the wolf, the sheep, and the bee respectively. Either type can confer the advantages of the social habit, but **the socialized is that upon which modern civilized man has developed**. It is maintained here that the ambitious career consciously planned for Germany by those who had taken command of her destinies, and **the maintenance at the same time of her social system**, were inconsistent with the further development of gregariousness of the socialized type. New ideals, new motives, and new sources of moral power had therefore to be sought. They were found in a [|] recrudescence of the aggressive type of gregariousness - in a reappearance of the society of the wolf. (Trotter 1921: 171-172)

The maintenance of the social system makes the role of socialization very apparent. But it is hard to shake the feeling that this kind of systematizing is too "ideal", as in Max Weber. Aren't the wolf, the sheep, and the bee hive very arbitrary examples? Wouldn't we get a clearer picture from primate studies and social anthropology?

> The carrying out of the commands of the herd must be in itself an absolute satisfaction in which there can be no consideration of self. **Towards anything outside the herd he will necessarily be arrogant, confident, and inaccessible to the appeals of reason or feeling**. This tense bond of instinct, constantly keyed up to the pitch of action, will give him a certain simplicity of character and even ingeniousness, a [|] coarseness and brutality in his dealings with others, and **a complete failure to understand any motive unsanctioned by the pack**. (Trotter 1921: 172-173)

What appears to be the final analysis of incuriosity.

> Since the beginning of this war attracted a really concentrated attention to the psychology of the German people, it has been very obvious that one of the most striking feelings amongst Englishmen has been bewilderment. They have found an **indescribable strangeness in the utterances of almost all German personages and newspapers**, in their diplomacy, in their **friendliness** to such as they wished to **propitiate**, in their **enmity** to those they wished **to alarm and intimidate**. This **strange quality** is very difficult to define or even to attempt to describe, and has very evidently perplexed almost all writers on the war. The

> only thing one can be sure of is that it is there. It shows itself at times as a simplicity or even childishness, as a boorish cunning, as **an incredible ant-like activity**, as a sudden blast of maniacal boasting, a reckless savagery of gloating in blood, **a simple-minded sentimentality**, as outbursts of idolatry, not of the pallid, metaphorical, modern type, but the full-blooded African kind, with all the apparatus of idol and fetish and tom-tom, and with it all a steady confidence that these are the principles of civilization, of truth, of justice, and of Christ. (Trotter 1921: 173)

When I type into Google search, "russia is acting like", it gives the following suggestions for the search string: "like somithing struck in throat", "like he doesn't care", "like he has a hairball", "like a child", "like it wants to stall", "like enter key", "like it's out of gas", "like he can't breathe", "like a boyfriend", and "like a victim".

> The incomprehensibility to the English of the whole trend of German feeling and expression suggests that there is some deeply rooted instinctive conflict of attitude between them. One may risk the speculation that **this conflict is between socialized gregariousness and aggressive gregariousness**. As the result of the inculcation of national arrogance and aggression, Germany has lapsed into a special type of social instinct which has opened **a gulf of separation in feeling** between her and other civilized peoples. Such an effect is natural enough. Nothing produces **the sense of strangeness** so much as differences of instinctive reaction gives to us the appearance of strangeness and queerness in the behaviour of the cat as contrasted with the dog, which is so much more nearly **allied in feeling to ourselves**. (Trotter 1921: 174)

That famous sympathetic closeness extended from cats and dogs to the level of nationalities.

> An intense but often ingenious and even childish national arrogance is a character that strikes one at once. It seems to be a serious and often a solemn emotion impregnably armoured against the comic sense, and expressed with a childlike confidence in its justness. **It is usually associated with a language of metaphor, which is almost always florid and banal, and usually grandiose and strident**. This fondness for metaphor and inability to refer to common things by plain names affects all classes, from Emperor to journalist, and gives an impression of peculiar childishness. **It reminds one of the primitive belief in the transcendental reality and value of names**. (Trotter 1921: 176)

Sounds like pathos.

> It is quite unable to understand that to be moved to rage by an enemy is as much **a proof of slavish automatism** as to be moved to fear by him. The really extraordinary hatred for Englnd is, quite apart from the obvious association of its emotional basis with fear, a most interesting phenomenon. The fact that it was possible **to organize so unanimous a howl** shows very clearly how fully **the psychological mechanisms of the wolf** were in action. It is most instructive to find eminent men of science and philosophers bristling and baring their teeth with the rest, and would be another proof, if such were needed, of the infinite insecurity of **the hold of** [|] **reason** in the most carefully cultivated minds when it **is opposed by strong herd feeling**. (Trotter 1921: 176-177)

Similar extension is applied on automatism and mechanization. In Malinowski's treatment, the issue pretends to be about speech and language when in context it has more to do with the sentiments and bonds of union ("a normal mechanism for inciting national enthusiasm and unity", *ibid*, 177).

> In her negotiations with other people, and her estimates of national character, Germany shows the characteristic features of her psychological type in a remarkable way. It appears to be a principal thesis of hers that **altruism is, for the purposes of the statesman, non-existent, or if it exists in an evidence of degeneracy and a source of weakness**. The motives upon which a nation acts are, according to her, **self-interest and fear**, and in no particular has her "strangeness" been more fully shown that in the frank way in which she appeals to both, either alternatively or together. (Trotter 1921: 179)

America first, and the so-called border crisis. It is becoming clearer every day why so many have pointed towards Trump and uttered the F word.

> How grossly, in fact, they conflict with **the biological theory of gregariousness** is clear enough. (Trotter 1921: 180)

I am beginning to realize that Trotter cites almost no authors. It may be that he does, in fact, rely on some earlier sources, but it is not at all clear, and, if finding some of Malinowski's sources, it coud take several years before I chance upon them. So, the biological theory of gregariousness. Certanly there are theories of human as a social animal (La Barre being a very obvious example), but it is not at all clear if Trotter's biological analogies are substiatiated enough to encourage any comparison.

> Most external commentators on modern German life have called attention to **the harsnes which is apt to pervade social relations**. They tell us of **an atmosphere of fierce competition**, of **ruthless scandalmongering** [|] and espionage, of insistence upon minute distinctions of rank and title, of **a rigid ceremonious politeness** which obviously has little relation to courtesy, of a deliberate cultivation by superiors of a domineering harshness towards their inferiors, of habitual cruelty to animals, and indeed of the conscious, deliberate encouragement of harshness and hardness of manner and feeling as laudable evidences of virility. The statistics of crime, the manners of offirilas, the tone of newspapers, the ferocious discipline of the Army, and the general belief that personal honour is stained by endurance and purified by brutality are similar phenomena. (Trotter 1921: 182-183)

Another atmosphere. Curiously, it draws in several aspects of PC (rumour and politeness, for example).

> Horrible as has been the crime to which we have been recalled by each of these phrases, there has never been the slightest sign that the memory of it could acquire **a general currency of quotation**, and by that mechanism become a stronger factor in unity determination or endurance. (Trotter 1921: 185)

An early account of memes. Discussing so-called "war cries".

> The biological meaning of these peculiarities renders them intelligible and consistent with one another. **The predaceous social animals in attack** [|] **or pursuit are particularly sensitive to the encouragement afforded by one another's voices**. The pack gives tongue because of the functional value of the exercise, which is clearl of importance in **keeping individuals in contact with one another**, and in stimulating in each the due degree of aggressive rage. (Trotter 1921: 185-186)

Maintaining contact, huh. The whole situation appears as a spin on the growling dogs, now in a pack.

> As long as such a nation is active and victorious in war, its moral resources cannot fail, and it will be capable of an indefinite amount of self-sacrifice, courage, and energy. Take away from it, however, the opportunities of continued aggression, interrupt the succession of victories by a few heavy defeats, and it must inevitably lose the perfection of its working as an engine of moral power. The ultimate and singular soirce of *inexhaustible* moral power in a gregarious unit is **the perfection of communion amongst its individual members**. (Trotter 1921: 187)

A high evaluation of communion.

> The individual is gregarious by inheritance; the type according to which his gregarious reactions are manifested is not inherited, but will depend upon the form current in the herd to which he belongs, and handed down in it from generation to generation. (Trotter 1921: 197)

Nature and nurture solved.

> A psychological hint of great value may be obtained from our knowledge of those animals whose gregariousness, like that of the Germans, is of the aggressive type. When it is thought necessary **to correct a dog by corporal measures**, it is found that the best effect is got by what is rather callously called **a "sound" thrashing**. The animal must be left in no doubt as to who is the master, and his punishment must not be diluted by hesitation, nervousness, or compunction on the part of the punisher. The experience then becomes one from which the dog is capable of learning, and if the sense of mastery conveyed to him is unmistakable, he can assimilate the lesson without reservation or the desire for revenge. **However repulsive the idea may be to creatures of the socialized type, no sentimentalism and no pacifism theorizing can conceal the fact that the respect of a dog can be won by violence**. If there is any truth in the view I have experessed that the moral reactions of Germany follows the gregarious type which is illustrated by the wolf and the dog, it follows that **her respect is to be won by a thorough and drastic beating, and it is just that elementary respect for other nations, of which she is now entirely free, which it is the duty of Europe to teach her**. If she is allowed to escape under conditions which in any way can be sophisticated into a victory, or, at any rate, not a defeat, she will continue to hate us as she continued to hate her victim France. (Trotter 1921: 200)

What a great narrative. In WWII, Germany finally learned that lesson, and consequently mastered the European Union. But, then, another aggressive nation was left unpunished in that conflict, and now demonstrates its lack of respect for other nations by infringing upon their sovereignty. Russian unity definitely merits an examination. I saw a thread on rutracker where a Russian speaker living in Estonia shared pictures of her capital, Tallinn. The immediate response was, "how can you speak Russian and call anything but Moscow your capital?" The questioner ignores the fact that the Russian government has made little effort to serve its citizens, instead, it has scared away its brightest people to other parts of the world.

> One of the most striking phenomena which observers of the bee have noticed is the absence of any obvious means of direction or government in the hive. **The queen seems to be valued merely for her functions, which are in no way directive**. Decisions of policy of the greatest moment appear, as far as we can detect, to arise spontaneously among the workers, and whether the future is to prove them right or wrong, are carried out without protest or disagreement. This capacity for unanimous decisions is obviously connected with the limited mental development of the individual, as is shown by the fact that in man it is very much more feeble. In spite of this, the unanimity of the hive is wonderfully effective and surprisingly succesful. Speculators upon the physiology and psychology of bees have been forced - very tentatively of course - to imagine that **creatures living in such intensely close communion are able to communicate to one another, and, as it were, to a common stock**, such extremely [|] simple conceptions as they can be supposed to entertain, and produce, so to say, **a communal mind** which comes to have, at any rate in times of crisis, **a quasi-independent existence**. The conception is difficult to express in concrete terms, and even to grasp in more than an occasional intuitive flash. Whether we are to entertain such a conception or are to reject it, the fact remains that societies of **a very closely communal habit** are apt to give **the appearance of being ruled as by a kind of common mind** - a veritable spirit of the hive - although no trace of any directive apparatus can be detected. (Trotter 1921: 203-204)

The mysterious, unempirical nature of common or communal mind.

> Such deeply buried combined national impulses as we are here glancing at are far removed from the influence of pacifist or jingo. **Any attempt to define them must be a matter of guesswork and groping, in which the element of speculation is far in excess of the element of ascertained fact**. (Trotter 1921: 206)

The collective mind is more fiction than fact.

> In normal times a modern nation is made up of a society in which no regard is paid to moral unity, and in which therefore **common feeling is to** [|] **a great extent unorganized and inco-ordinate**. In such a society the individual citizen cannot derive from the nation as a whole the full satisfaction of the needs special to him as a gregarious animal. The national feeling he experiences when at home among his fellows is too vague and remote to call forth the sense of moral vigour and security that his nature demands. As has already been pointed out the necessary consequence is the segregation of society into innumerable minor groups, each constituting in itself a small herd, and dispensing to its members the moral energy that in a fully organized society would come from the nation as a whole. Of such minor herds some are much more distinct from the common body than others. Some engage a part only of the life of their members, so that the individual citizen may belong to a number of groups and derive such moral energy as he possesses from a variety of sources. Thus in a fully segregated society in time of peace the moral support of the citizen comes from his social class and his immediate circle, his proffesional associations, his church, his chapel, his trade union and his clubs, rather than directly, from the nation in which he is a unity. (Trotter 1921: 214-215)

Thus, it must be remembered nearly the whole of the foregoing was considered from a special point of view.

> First among such principles is the recognition of the fact that prejudice does not display itself as such to direct introspection. **One who is being** [|] **influenced by prejudice will never be able to detect his biassed judgments** by an apparent defect in their plausibility or by any characteristic logical weakness. **Agreement or disagreement with common option** will as such be no help, since prejudice infests minorities no less than majorities. To suppose that when one has admitted the liability to prejudice one can free oneself from it by a direct voluntary effort is a common belief and an entirely fallacious one. (Trotter 1921: 220-221)

Another iteration of the reality check missing from introspection. See similar pronouncements by Peirce, Ruesch, and others. "Agreement and disagreement" appear in PC but now it can be connected with herd recognition.

> The historical scale of events, with its narrow range, its reckoning by dinasties and parliaments, its judgments in terms of tribal censure and approbation, was found momentarily to march with the biological scale where events are measured by the survival or extinction of species, where time acquires a new meaning, and the individual man, [|] however conspicuous historically, takes on **the insectlike sameness of his fellows**. (Trotter 1921: 231-232)

Gross homogeneity.

> The essential factor in society, is **the subordination of the individual will to social needs**. Our statescraft is still ignorant of how this can be made a fair and honest bargain to the individual and to the state, and recent events have convinced a very large proportion of mankind that accepted methods of **establishing this social cohesion** have proved to them at any rate the worst of bargains. (Trotter 1921: 241)

This looks like what Malinowski began with.

> **The endowment of instinct that man possesses is in every detail cognate with that of other animals**, provides no element that is not fully represented elsewhere, and above all - however little the individual man may be inclined to admit it - **is in no degree less vigorous and intense or less important in relation to feeling and activity than it is in related animals**. This supremely important side of mental life, then, will be capable of continuous illustration and illumination by biological methods. It is on the intellectual

> side of mental life that man's congruity with other animals is least obvious at first sight. The departure from type, however, is probably a matter of degree only, and not of quality. Put in the most general terms, the work of the intellect is to cause delay between stimulus and response, and under circumstances to modify the direction of the latter. We may suppose all stimulation to necessitate response, and that such response must ultimately occur with undiminished total energy. The intellect, however, is capable of delaying such response, and within limits of directing its path so that it may superficially show no relation to the stimulus of which it is the discharge. (Trotter 1921: 243)

Biosemioticians would agree. Although theoretically it introduces nothing but delay between *Merk* and *Wirk*.

> The significance of this rich instinctive endowment lies in the fact that mental health depends upon instinct finding a balanced but vigorous expression in functional activity. The response to instinct may be infinitely varied, and may even, under certain circumstances, be not more than symbolic without harm to the individual as a social unit, but there are limits beyond which the restriction of it to indirect and symbolic modes of expression cannot be carried without serious effects on personality. **The individual in whom direct instinctive expression is unduly limited acquires a spiritual meagreness which makes him the worst possible social material**. (Trotter 1921: 244)

Sounds like Herbert Spencer and "exact meaning" again.

> It is the common character of large societies to suffer heavily from the restrictive effect on personality of the social instinct, and at the same time to suffer in the highest degree from the debilitation of the common social impulse. **Only in the smallest groups, such as perhaps way early republican Rome, can the common impulse inform and invigorate the whole society**. As the group expands and ceases to feel the constant pressure of an environment it no longer has to fear, the common impulse droops, and the society becomes segregated into classes, each of which a lesser herd within the main body and under **the reciprocated pressure of its fellows**, now yields to its members the social feeling which the main body [|] can no longer provide. The passage of the small, vigorous, homogeneous and fiercely patriotic group into the large, lax, segregated and ultimately decadent group is a commonplace of history. (Trotter 1921: 245-246)

It would appear that this is the public that Durkheim is thinking of (a small homogeneous group). It looks like Le Bon is unavoidable.

> No nation has even succeeded in liberating the personality of its citizens from the restrictive action of the social instinct and at the same time in maintaining national homogeneity and common impulse. **In a small community intercommunication among its individual members is free enough to keep common feeling intense and vigorous**. As the community increases in size the general intercommunication becomes attenuated, and with this common feeling is correspondingly weakened. If there were no other mechanism capable of inducing common action than the faint social stimulus coming from the nation at large, **a segregated society would be incapable of national enterprise**. (Trotter 1921: 246)

This must be what Malinowski is getting at: free intercourse is no guarantee of establishing common sentiments.

> Now leadership, potent as it undoubtedly is in calling forth the energy of the social instinct, is essentially a limited and therefore an exhaustible force. It depends for continued vigour upon successful enterprise. While it is succeeding there are only wide limits to the moral power it can set free and command, but in the face of misfortune and disaster its limitations become obvious, and its power inevitably declines. On the other hand, the moral power yielded by **a true community of feeling**, and not imposed by leadership, is enormously more resistant and even indestructible by failure and defeat. History gives many examples

> of the encounters of communities of these two types - the led society and the homogeneous society - and in spite of the invariably greater size and physical power of the former, frequently records the astoundingly successful resistance its greater moral vigour has given to the latter. (Trotter 1921: 247)

A theoretical abstraction of the foregoing discussion of WWI from the perspectives of England and Germany. Germany might have had aggressive and disciplined leadership but England unified more effectively against its foe.

> During the war itself the submission to leadership that England showed was characteristic of the socialized type. It was to a great extent spontaneous, voluntary, and undisciplined, and gave repeated evidence that **the passage of inspiration was essentially from the common people to its leaders rather than from the leaders to the common people**. When the current of inspiration sets persistently in this direction, as it unquestionably did in England, it is very plain that the primitive type of leadership that has led so many civilizations to disaster is no longer in unmodified action. (Trotter 1921: 149)

Top-down and bottom-up.

> Perhaps most important of all, a scientific statecraft would understand that the social instinct itself is as deep and powerful as any, and hungrily demands intense and positive gratification and expression. **The social instinct drives the individual to seek union with some community of his fellows**. The whole national body is in the present state of society the smallest unit in which the individual can find complete and permanent satisfaction. As long as the average man's sense of possession in the state is kept so low as it is at present, as long as the sense of moral inequality between himself and his fellows is so vigorously maintained, so long will he continue to make his class rather than his nation the object of social passion, and so long will society continue to breed within itself a principle of death. (Trotter 1921: 253)

Again, the whole national body is IMO not the smallest unit in which the individual can find complete and permanent satisfaction. Some would argue that the smallest unit would be the family. But then what is complete and permanent satisfaction? Is there such a thing?

> Let us consider, for example, **the intuitional doctrine of philosophic anarchism**. The nucleus of truth in this is the series of perfectly sound psychological conceptions that **all social discipline should be**, as experienced by the individual, **spontaneous and voluntary**, that man possesses the instinctive endowment which renders possible a voluntary organization of society, and that in such a society order would be more effectively maintained than under our present partially compulsory system. (Trotter 1921: 253)

In the index this is marked down as the psychological basis of anarchism.

> The examination of **the functional satisfactoriness of society**, which has been a chief object of this book, has yielded a certain general body of conclusions. (Trotter 1921: 254)

Malinowski, then, examined the functional satisfactoriness of public conversation.

> Such ostensible direction as societies obtain derives its sanction from one or more of three [||] sources - the hereditary, the representative, and the official. No direction can be effective in the way needed for the preservation of socitey unless it comes from **minds broad in outlook, deep in sympathy, sensitive to the new and strange in experience, capable of resisting habit, convention, and the other sterilizing influences of the herd**, deeply learned in the human mind and vividly aware of the world. (Trotter 1921: 256-257)

Worldview, altruism, curiosity, and novelty. A brief summary of what I'll be paying attention to next.

10.1.3 The Foundations of Character (2019-02-16 01:40)

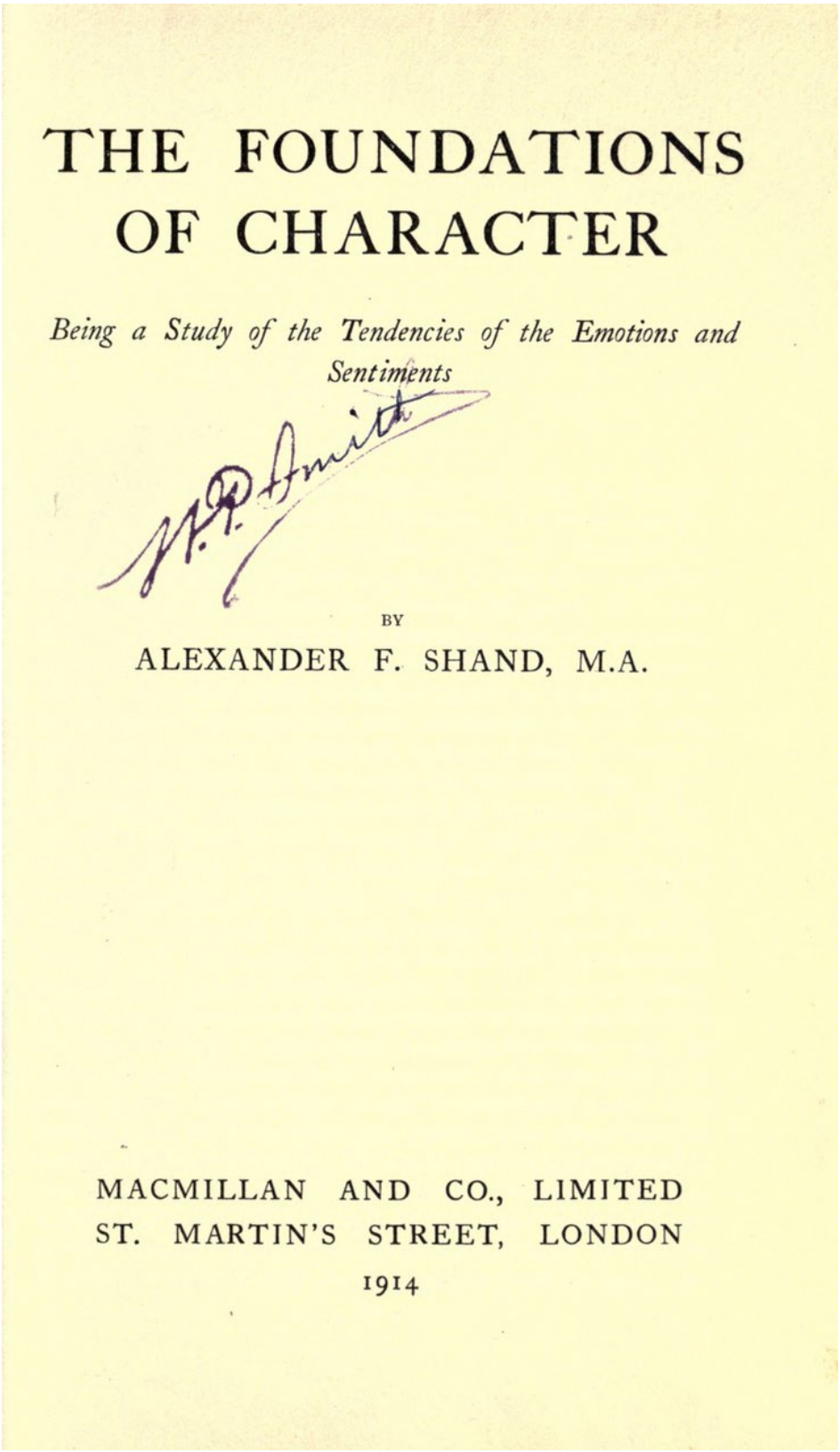

THE FOUNDATIONS
OF CHARACTER

Being a Study of the Tendencies of the Emotions and Sentiments

BY

ALEXANDER F. SHAND, M.A.

MACMILLAN AND CO., LIMITED
ST. MARTIN'S STREET, LONDON
1914

Shand, Alexander F. 1914. *The Foundations of Character: Being a Study of the Tendencies of the Emotions*

and Sentiments. London: Macmillan and Co.

> A scientific treatment should not diminish, but increase the general interest taken in character. To bring together the various aspects of the subject, - which, in literature, are treated in isolation from one another; to lead up to a general conception of it; to study the methods by which the knowledge of it may be increased in accuracy and extent; these are to make approaches to **a scientific treatment of character**. (Shand 1914: vii)

Oh lord, what have I gotten myself into. 572 pages!

> One of the principal hypotheses in this book is **the theory of the sentiments** which I published in *Mind* nearly twenty years ago. I have to thank Prof. G. F. Stout who was the first to adopt it, and to make it more widely known in his admirable "Manual of Psychology." Since then it has been accepted, or at least found serviceable, by a number of eminent writers, among whom I may mention Prof. E. Westermarck, [||] Prof. James Sully, Mr. W. McDougall, F.R.S., Prof. Boyce Gibson, Prof. A. Caldecott. I have specially to thank Mr. McDougall for the generous praise in his "Social Psychology," of what little I had accomplished, which, coming to me at a time when I was uncertain as to the plan of my book, was a great encouragement and help. (Shand 1914: viii-ix)

I should equally read Trotter's papers before they were made into that book. McDougall is not surprising, but Westermarck is. Increases the probability of reading his book on morals. Others here I would leave for a later date.

> In a strict sense we can never isolate the emotions. Each is bound up with others. Each subsists and works in a mental environment in which it is liable to be interfered with by the rest. Nor do these forces keep themselves, like human beings in the social environment, always distinct. On the contrary, they frequently become **blended** together, and often what we feel is a confused **emotion** which we cannot identify. (Shand 1914: 2)

Very much the stuff of Paul Ekman's study of emotions, including the universal basic emotions. On the whole, the fact that emotions are so blended is likely one reason why verbalizing, even theoretically, the stuff of feelings, is so vague and slushy.

> The literary observer has to meet a corresponding difficulty. The conduct which he is observing may be variously interpreted; but if he is able to observe the living man he may reach a definite conclusion. He believes that each emotion has its characteristic expression and gestures. He passes from the expression to the emotion and gestures. He passes from the expression to the emotion often with the utmost confidence. What he sees he calls anger or fear or joy or sorrow. And, besides, **a man's speech betrays his thoughts**, and these his motives. And finally, when he surveys the man's action as a whole, and the ends to which it appears to be directed, he can often judge what are his **dominant sentiments**. And thus from a man's expression and gestures, from his speech and conduct, we may be able to refer results to motives, the ends accomplished to their **determining emotions** and sentiments. (Shand 1914: 3)

That's one way of putting the communication of ideas. I should be happier that this discussion of emotions involves so much nonverbal communication. Maybe I should re-read Darwin's *Expressions*. Sentiments, it would appear, can also be treated as a functional hierarchy.

> But setting aside those cases already referred to, in which **one emotion so blends with others as to produce an emotional state that we cannot name or identify**, still, fear, anger and other emotions, though their bodily sensations undergo some change, preserve their identity. (Shand 1914: 3)

I was just thinking that the foregoing spoke a lot about emotion being a process, so what's to make of an expression like "state of mind". Would it be an emotion of duration, i.e. mood?

> Yet Lange **confusing the control of emotions**, - which so often strengthens them, as far as their depth or persistence is concerned, - **with their suppression**, looks forward to the day when through "the results of education and the intellectual life," we may end by realising the ideal of Kant of man as a pure intelligence for whom "**all of the emotions**" if he is still subject to them, will be looked upon as "**mental troubles little worthy** of him." (Shand 1914: 4)

How is this different from Trotter's dynamics between instinct and intelligence? The whole argument is also available in Peirce, i.e. self-control.

> If the abstract laws of character were taught in permanent connexion with old and new observations which illustrate them, the knowledge obtainable in youth would not be merely abstract, and would sometimes approximate to the vividness of experience. Great dramatists and novelists impress the experiences of their characters so vivily upon us as almost to seem like our own experiences; and **through the power of imagination**, even in youth, **we may have lived many lives**. (Shand 1914: 8)

O.G. empathy (*Einführung* in German aesthetics). The latter cliche usually comes up in connection with fantasy. It's a staple when relating literature and education. I believe I've heard Stephen Fry say something like it on Q.I.

> Mill conceived that the science of Character should be "founded on the laws of Psychology," and should connect the many popular generalisations about character with these laws. He speaks of these generalisations as "**the common wisdom of common life**," and calls them "empirical," because they are based on experience, and distinguishes them from the scientific or "causal laws," because they are not universally true. (Shand 1914: 13)

That's the deal with those big serial tomes, they have chapters on interesting stuff in them but on the whole they're intimidatingly big, and mostly out-dated, sometimes even before they're published. The common wisdom of common life consists of common sense phrases, i.e. folk knowledge or folk psychology.

> "The empirical laws," he says, "have been formed in abundance by every successive age of humanity..." Literature is full of them; and the original mind of Goethe, reflecting on this common wisdom of life, is compelled to admit that "**Everything that is wise has been thought already; we can only try to think it over again**." (Shand 1914: 15)

Says Gosper in Steven Levy's *Hackers*: "It's your life story if you're a mathematician: every time you discover something neat, you discover that Gauss or Newton knew it in his crib." I've been standing on the balcony and thinking about Baxtin, how every meaning will have its homecoming festival and how good ideas have a habit of returning.

> Yet numbers of **books of quotations** have been published and selections of the "wit and wisdom" or "favourite passages" of various authors, wherein we might expect to find a collection of the empirical laws of character ready to hand if not classified on any scientific basis; but they have been compiled without psychological interest, and present a confused mass of prudential maxims, witticisms, moral exhortations, consolations in misfortune, platitude, with only here and there one of those laws of character of which we are in search. (Shand 1914: 16)

I've read one such book of quotations back in '16 in a Latvian *Mājās* store parking lot. It was horridly self-contradictory. "A confused mass" is a perfect description.

> Now of what service are these laws of Association for deducing laws of character, and for determining the "limiting principle of our reliance" on the "empirical laws" of popular opinion? **Is the familiar blindness of sexual love due to association by contiguity or to association by similarity?** Does any principle of association raise the empirical law to a scientific truth by revealing the limits of its application? (Shand 1914: 16)

Frisky. *Virk*. The same format can be used to examine someone's knowledge of Jakobson and Peirce, both following the laws of association in their own way (Jakobson through his Polish influences, Peirce by Mill directly).

> Shall we be more likely to deduce this uniformity of experience from the law of Association by Similarity? **The law of association by similarity lays it down that where any sensation or idea has some point in common with a second idea, the one has a tendency to arouse the other**. Now we need not concern ourselves with the theory that these two laws of association are reducible to a single law of **Redintegration**; we may take them as they were generally held by the [|] older psychologists, as independent laws, and we have only to consider whether any **bond of similarity** can account for the conjunction between love and inattention to defects of its objects? (Shand 1914: 17-18)

Shand wrote many papers about attention so I expect to meet such discussions in more detail. But would it be too much or too slapdash to treat communization as bond of similarity and socialization as bond of contiguity?

> No competent person in the present day, would think of applying these laws to such purposes. The extravagant hopes which they once aroused have long since been dissipated. It remains for us only to draw the obvious conclusions: the "laws of mind" which were known to psychologists at the time at which Mill wrote did not suffice to interpret the "empirical laws" or "approximate generalisations" concerning character, to be found in literature and **the common speech of mankind**, or to lead to our [|] discovery of "the limiting principle" of their truth. (Shand 1914: 18-19)

Is there something redeeming about incompetence?

> There are in all of us two kinds of forces or activities, the one making for **organisation**, the other for **disorganisation**; the one making us free in the higher sense, or free from slavery to impulse, the other making us free in the lower sense, or free from disagreeable restraints. These forces are referred to in the popular distinction between Principle and Inclination. We shall also interpret them by the distinction, to be presently explained, between **Sentiment and Emotion**. Notwithstanding the theoretic distinction between these two kinds of force, and the profound significance of their opposite effects on character, they are in one respect identical: both pursue ends, and select the means to them: **both are systematic**; but the systems of the one and relatively comprehensive and permanent, those of the other relatively restricted and temporary. (Shand 1914: 20)

Something very elementary and fundamental. It looks like he's attempting the distinction between positive and negative freedom. It also looks like sentiments have more to do with the intellect and emotions, of course, with instinct.

> We shall now attempt to show that **the most simple and general fact concerning our conative activity, is that it tends in all its manifestation to form some degree of organisation**. For, being directed to ends, neither **the stream of ideas, nor the field of perception**, wholly preserved that chance-order which, apart from this organising activity, it would exhibit, but approximates to a systematic order, as a condition of fulfilling the ends pursued. (Shand 1914: 21)

Maybe this "organisation" is the difference between intention and attention? In any case "the stream of ideas" accompanies the "flow of language", and "the field of perception" encompasses the immediate visual environment.

> The organisation of the body and all its parts is reflected in the mind. If **the mind** did not also **tend to organise itself**, how would its development have helped in the struggle for life? The most perfect types of mind and character are the most highly organised. This seems to be the fundamental law underlying all other laws of character: (1) *Mental activity tends, at first unconsciously, aftewards consciously,* ***to produce and to sustain system and organisation***. Let us then adopt this law provisionally as our working conception. (Shand 1914: 21)

Mind is autopoietic. Mind grows.

> **Why is it that most people find walking without an object so disagreeable?** or waiting on a platform for a train that is late, or in an office for an appointment? It is not merely that a previous occupation has been suspended, but also because mind and body cannot, in such situations, readily find a new occupation to replace the former one. **Aimless movements, random thoughts**, turning over the pages of a magazine in which you are not interested, replace the preceding organised activity. **But let a friend be met unexpectedly, and at once his presence excites the sentiment of friendship**, and the mind finds a new occupation in all the fresh facts concerning it. What again is 'ennui' or boredom? It is **the painful fatigue of idleness**, when we will not throw ourselves into the occupations we have, or have not those we want. (Shand 1914: 22)

What about talking without an object?

> But these laws of Mind are not ready to hand, like the laws of Association; we have to find them. Still if it is the essential nature of Mind, and the most general fact that we can assert about it, that it tends always to organise its process, then, wherever we examine mental process, we should find some organic law, whether the force present be that of **the play-impulse**, or one of **the serious sentiments of our life**, as that for our **family or profession**. These organic laws are in fact **the laws of our instinct, emotions and sentiments**. Men considering us from the outside, observe the manifestations of these same systems. They come to the same conclusion that there are forces in us which always pursue some end; and the wisest of them, observing our conduct, formulate empirical laws of our character, as that "Love is blind," or that "Forbidden fruit is sweetest," or disguise these laws in Fables, as that of "the Fox and the sour grapes," or "the Dog in the manger," - which are again and again applied to characterise the same kind of conduct, and to make **men recognise in themselves what is so evident to those who watch them**. (Shand 1914: 24)

Both the play-impulse and the serious sentiments of our life are present in PC. Also, the looking glass self.

> Thus we have to seek for two kinds of law about the same kind of force or system: the one [||] derived from **popular observation, liable to exceptions, unscientific, but recognised and formulated**; the other, belonging to **the inner nature of these systems, organic laws, not liable to exceptions, for the most part not formulated, either because they elude discovery, or because psychologists have never systematically studied them**. Both kinds of laws are indispensable to a science of character, and the possibility of its foundation depends on the discovery of a sufficient number of them. (Shand 1914: 24-25)

Discourse and empiricism. This problem vexed me when I was dealing with body language in literature. It boils down to what we know and what we don't know. It could be taken further even with Clay's abdication - what we can know and what we can't know. Also, note the similarity with Tynyanov and Jakobson's (1928d) theses with their historical and comparative literary criticism on the one hand and yet undiscovered "immanent laws" of a literary genre on the other.

> **These forces which are also systems, these systems which are forces**, with their laws and subsidiary components, **constitute our character**. For with them and in them everything else that belongs to it is organised: our thoughts and volitions, even **the virtues and vices that distinguish us**. (Shand 1914: 25)

The systems thinking here is getting awfully tynyanovian.

> We may attempt to make this conception clearer by **contrasting character with circumstances**. We see on the one hand the circumstances in which a man is placed, and **a stream of experiencees in the mind** corresponding to them; on the other hand, character and its forces. How much of this stream is attended to and gives rise to clear perceptions depends, in great part, on **these forces or systems of the character**. They **control and direct attention**. Hence it is pointed out that the doctor, the lawyer, the priest, and the soldier, **notice different kinds of fact**, because their interests are divergent. (Shand 1914: 25)

Selective attention? Shand took part of a symposium on the contrasting influences of character and cirtumstances. That people notice different kind of fact is certainly a well-trotten path in social psychology but it is also what makes the study of human *Umwelten*, our *Weltanschauung* so taunting and tacit.

> In contrast with this conception it is curious to observe to what a poor collectino of detached qualities we often reduce the living characters of men. Such a man we judge, has a strong will, is **energetic, is industrious; but reserved, disobliging, and unsociable**. Another is **complaisant and sociable; but weak and insincere**. These summaries of men's natures are chiefly of use for practice. For as with those whom we are asked to employ, we want to know first whether they are honest, sober, industrious, and understand the work they profess to do; so **we expect to be helped by knowing something of those with whom we are likely to be brought into contact**. But such lists of qualities do not tell us anything of their inner connection, and to what limitations they are subject, and what are the chief systems of the mind which elicit, develop, and organise them, whilst allowing other qualities to perish. (Shand 1914: 26)

The civilized and the primitive are not alike. The latter portion approaches social information, the currency of social capital, renown.

> Now among these lesser systems that are, or may be, organised in greater, are **the primary emotions with their connected instincts**. And here we may refer to the fact, which is well recognised, that the systems of the mind, as mental systems, cannot be separated from certain bodily systems. Every system of the mind is incomplete, and has part of its system in the body, and every system of the body, which is not merely reflex, is also incomplete, and has part of its system in the mind. Whatever stimulus may be given to an instinctive system by an emotion of the mind, **the executive part of it is in the body**, and there also is another or receptive part which arouses the emotion. (Shand 1914: 27)

Mind-body dualism solved.jpg and the receptive part of the mind which arouses emotion sounds like William James running from a bear. Shand wrote lots about emotion so I expect to understand this better by the end of this book.

> The appetites and primary impulses, some of which we have noticed, we shall provisionally class with the primary emotions. Their **fellows have not often the individual distinctness of fear and anger**; and there are other differences which the course of our enquiry will elicit; but they belong to those lesser systems of the mind with which we are here concerned. **They contain instincts, or, at least, innate tendencies**. They are primary, or underived from any other existing impulse or emotion. They, therefore, belong to those fundamental forces of character, without a knowledge of which it were in vain to attempt to understand its later and more complex developments. (Shand 1914: 29)

"Many instincts and innate trends, such as fear or pugnacity" (PC 3.3). Clever Bronio replaced tendencies with trends, and anger with pugnacity.

5250

> Of the primary emotions we have as yet noticed only **fear, anger, and disgust**; we must now briefly refer to those which remain; premising only that **the attempt to furnish an exhaustive list must be provisional**, and that we may come to include in the end many impulses or emotions that we overlooked in the beginning. Among those which we have been able to recognise, **Curiously is one of the most important**. It presents more the character of an impulse than of an emotion as generally understood; but it is none the less a primary system, and the basis of the intellectual life. It appears to include a well-formed instinct, and to the susceptible of some degree of emotional excitement. This instinct induces animals to make such movements as are necessary for **a fuller acquaintance with an object**, as to approach it closely, to sniff at it, to regard it with attentive scrutiny. (Shand 1914: 29)

While Malinowski happily lists "all the types of social sentiments such as ambition, vanity, passion for power and wealth" (PC 3.3), he completely neglects both disgust and curiosity. The latter, as "interest", was also excluded by Ekman and Friesen (1969).

> The next two systems, **Joy and Sorrow**, in contrast with Curiosity, present rather the character of emotions than that [||] of impulses or wants. They have been commonly regarded as primary, and it is improbable that any one will succeed in deriving them from other existing emotions. They are manifested very early in child-life. They include, if not instincts, at least innate tendencies. **The general innate tendency of all enjoy is directed to maintain some process already existing**. We attend to some stimulus perhaps accidentally, or because of its unusual intensity, but if it gives us joy or delight, **we continue to attend to it**. One of **the earliest joys** common to both men and the higher animals is that of satisfying hunger; as one of **the earliest sorrows** is that caused by the lack of food. Through hunger the young animal seeks the teat, and sucks at it when found: that is the instinct of its hunger. The enjoyment which it feels leads it to suck as long as the enjoyment is felt; that is the innate tendency of the emotion. And **this enjoyment sometimes outlasts the satisfaction** of appetite, and some men continue eating through gluttonous enjoyment. (Shand 1914: 29-30)

Something amazing. The joy of conversation and the purposeless prolongation of an awkward conversation finds an explanation. Note also that joys and sorrows are thymic categories.

> Thus the child continues gazing at the light because he enjoys it, and cries to get back to it when he is turned away, because **the gloom in front of him is distasteful**; the cat who has lain curled up on the rug after a little time climbs up on a piece of furniture to look out of the window, where, if not warmth, is compensating cheerfulness. And **we too avoid 'gloomy' people and 'gloomy' parties where the guests sit lost in their own reflections**, and we use the term 'gloomy' to describe these things because they are immediately repugnant to us. (Shand 1914: 31)

Incredible. This passage ties together the disagreeable vices of bad conversation, the unreflective nature of free social intercourse, and even the bright flame of fame (φωτεινά φλόγα). "Let us get nearer to the fire, so that we can see what we are saying." (cf. Ogden & Richards 1923: 1)

> But often our repugnance is obstructed. We have to stay in places repugnant to us, or **to live with people repugnant to us**, or to do work repugnant to us. (Shand 1914: 31)

Oww, oof, ouchie, "pidgin-English is a very imperfect instrument for expressing one's ideas [...] free communication in it with the natives will never be attained" (Malinowski 1922: 5).

> For as **the stimuli of curiosity and fear often differ only in** degree, - **a slighter degree of strangeness** arousing the former, and a greater, the latter, - so the obstruction of an impulse may arouse either anger or sorrow according to the degree of its strength. (Shand 1914: 31)

Strangeness makes the ethnographer interesting and curious, and unknown people speaking an incomprehensible language is frightful and repugnant. Anxiogenic? I've started thinking of agoraphobia.

> The sorrow of children appears to be connected with a peculiar cry, different from that of fear or anger, and one which mothers can distinguish - **the dumb expression of weakness and failure, and of the appeal for help**. This appeal is the essential impulse of sorrow. (Shand 1914: 31)

Expressions of sympathy and the first linguistic function infants acquire blown open. This is an awfully derogatory view to take of the interrogative and directive appeals.

> There are two other impulses of great importance which [|] Prof. Ribot and Dr. McDougall have the merit of distinguishing as among the primary forces of character. The one is **the impulse of self-display**, the other the impulse of self-abasement. They have been excellently described by Dr. McDougall. The former "is manifested by many of the higher social or gregarious animals, especially, perhaps, though not only, at the time of mating. The muscles of all parts are strongly innervated, the creature holds himself erect, his neck is arched, his tail lifted, his motions become **superfluously vigorous and extensive**, he lifts his hoofs high in air as he **parades before the eyes of his fellows**. Many animals, especially the birds, but also some of the monkeys, are provided with organs of display that are specially disposed on these occasions. Such are the tail of the peacock and the beautiful breast of the pigeon. **The instinct is essentially a social one, and is only brought into play by the presence of spectators**." (Shand 1914: 31-32)

It is no wonder that Goffman found instant affinity in PC with his theory of self-presentation. Though he admittedly took a narrow, communication theory view of it, something akin to preconceived possibilities and prefabricated representations. Here, "a flow of language" is that superfluously vigorous and extensive stream of communication. On the presence of spectators see how "the hearing given to such utterances is as a rule not as intense as the speaker's own share [but] it is quite essential for his pleasure" (PC 5.6).

> We have called these primary systems impulses rather than emotions. They are at least primary impulses; but they are probably not the emotions with which they are apt to be identified. **The impulse of display cannot be at once both of the emotions of pride and vanity**; nor can the impulse of self-abasement be both of the emotions of humiliation and shame. They seem to belong to an earlier and more [|] undifferentiated stage from which one or other of these later and more definite emotions developed. In respect of this later stage **we notice that vanity only, not pride, can possess the instinct of self-display**. And with respect to the impulse of self-abasement, do we find it present in either humiliation or shame? Humiliation is painful. A sullen anger accompanies the degrading situation; but it has no impulse of self-abasement. Other of our later emotions have this impulse in some cases, notably **awe, admiration, and revenance**; and we notice that in all three the emotion is **pleasant**. (Shand 1914: 32-33)

Vanity, perhaps unsurprisingly, makes a relatively early appearance. We don't parade around things we are proud of. That would be vain. The pleasant emotions are what the audience should feel towards a good conversationalist, according to Mahaffy.

> And here also we shall have little opportunity to furnish evidence in support of our several conclusions; our aim throughout this first book being **to carry forward continually to fresh stages of fullness and definiteness the vague and inadequate conception** of character from which we started. (Shand 1914: 35)

Metatheoretical phraseology.

> Again there are many animals who play with their young, like the apes and monkeys, and the *Fælidæ*, and this also involves other instincts in the form of play. All of these instincts, **nutritive, offensive, defensive, sportive**, are organised in the so-called 'parental instinct,' making it in fact what it is, - a system of instincts. (Shand 1914: 39)

Compare this list with Trotter's.

> But from this point of view we can claim that every primary emotion is an instinct, because innately organised to pursue a [|] certain end, whether or not the behaviour in which it is expressed has that **stereotyped** and **definite** character to which we usually restrict the term '**instinctive**.' (Shand 1914: 39-40)

Simple but insightful word-association. Stereotyped utterances and social automatism are connected with instinctiveness.

> A second theory which has often confused with this one, has become more distinct in recent time, - namely that all disinterested actions have their source in tender emotion. **For at first we should naturally, assume that sympathy was tender, and that tender emotion was sympathetic**. Nor should we be likely to form any clear distinction between either of them and love. Thus Bain speaks of "The warm, tender emotion, the reality of love and affection." For love is the principle of disinterestedness; and the source of its disinterestedness is assumed to be sympathy or tender emotion. And thus we make one or other or both the epitome and essence of love. (Shand 1914: 44)

Like C.Z.'s take on the positive bond trope. I have a hunch that interestedness and disinterestedness approximately follow Clay's homogeneous and heterogeneous sympathy.

> The other system is that of parental love, called sometimes the 'parental instinct,' sometimes the 'instinct of the preservation of the race.' And we may now contrast the way in which these same emotions function in it with the way in which they function in **what Shaftesbury named the "self-system."** (Shand 1914: 46)

So it is. 'Characteristics,' 'An Enquiry concerning Virtue,' B. ii. pt. i. sec. i.

> Yet it is precisely here that the current theory intervenes, and **assumes the presence of another primary emotion, Pity, to account for the fact of disinterestedness**; and then regards that as the sole source of disinterested action. Yet pity is only a particular kind of sorrow that has become 'tender.' But this theory supposes that sorrow cannot become disinterested until it is first differentiated as pity, connecting, as we have alleged, the source of disinterested action with the particular nature of the emotion, and not with the cause which arouses it and the system to which it belongs. (Shand 1914: 47)

Pity is heterogeneous sympathy.

> The way in which **a sympathetic emotion** is produced, namely, by **perceiving the expression of emotion of another mind**, does not make it disinterested. Whether it is disinterested or not depends on the system which it excites. For instance, the signs of fear expressed by one bird in a flock induce **a sympathetic fear** in other birds, which fly away, and secure their own safety; and the depression that we see so marked on some faces induces **a sympathetic depression** in us, so thta we turn away from them. (Shand 1914: 48)

Here we have homogeneous sympathy but also what amounts to the suggestion in the protective herd.

> **Now pity seems to be an essentially disinterested emotion**. For pity is the name of **a sorrow that we feel on behalf of another person**; but its disinterestedness is not dependent on the tenderness of this sorrow. There are many aching sorrows felt on behalf of another which are neither sweet nor tender. (Shand 1914: 48)

This "behalfness" Clay would describe as vicarious.

> All of the emotions are the same in this respect, and obey the same law; and this law we shall now attempt to formulate: (3) *Every **emotion** has a potential disinterestedness, so far as **among the stimuli which excite it are some which excite it on behalf of another individual instead of on behalf of oneself***. (Shand 1914: 49)

M. i. r. r. o. r. · N. e. u. r. o. n. s.

> **These higher systems we shall call "sentiments"** to distinguish them from the letter systems of the emotions. All varieties of love belong to the former class. [...] Since 1896 when this theory was first put forward (see 'Mind,' N. S. vol. v. art. 'Character and the Emotions') those who have adopted it have agreed that this term with all its defects is on the whole better than the term 'passion' or any other that could be used to replace it (see 'Manual of Psy.,' by G. F. Stout, bk. iv. ch. ix. 5. Also E. Westermarck, 'Origin and Development of the Moral Ideas,' vol. i. ch. v. p. 110, Note. Also W. McDougall, 'Social Psycho.' ch. v. I have only come across one exception. Prof. Boyce Gibson in his account of the theory adopts the term 'passion.' See his 'God with Us,' ch. viii, 'The Passion of Love,' in which a sympathetic and very penetrating study of the theory is given. For the arguments in favour of the term 'sentiment' see 'Mind,' N. S. vol. xvi. 'M. Ribot's Theory of the Passions,' by A. F. Shand. (Shand 1914: 50)

Character and Emotions (Shand 1896). Introduction to Social Psychology (McDougall 1908).

> While in the last chapter we considered the biological theory that maternal love was a single instinct, in this chapter we shall have to notice, on the psychological side, a complementary theory that Love is a single emotion. This theory which has been generally held by psychologists as well as philosophers, regards Love and Hate as belonging to the same class of feelings as joy, sorrow, fear, anger, surprise, and disgust. **Love and hate were included in Descartes' list of the primary emotions, or "passions," as they were then named**. (Shand 1914: 51)

So they were.

> And although it is more frequently sexual love which dramatists refer to, yet **all kinds of love are, in the variety of their emotional constituents, the same**. (Shand 1914: 52)

Much the same as what Freud (1922) wrote about *libido*.

> To Coleridge love appears to organise the entire mind and heart:
>
> > '**All thoughts, all passions, all delight**
> > Whatever stirs this mortal frame
> > All are but ministers of love
> > And feed his sacred flame."

A corrective of this too inclusive conception is found in St. Paul's description of love, wher some of the emotions which it excludes are indicated. "Love suffereth long, and is kind; love envieth not; love vaunteth not itself, is not puffed up, doth not behave itself unseemly, seeketh not its own, is not provoked, ..." (Shand 1914: 54)

The triad in poetic form. The marriage vow language is also neat.

5254

> In all normal individuals, then, there is a love of something to give some order and unity to their lives; and the system which is found generally pre-eminent is **the great principle of self-love or the self-regarding sentiment**, analogous to th echief bodily systems in respect of the number of subsidiary systems which it is capable of containing - not merely emotions not even **sentiments - as pride and vanity, avarice or the love of riches, sensuality or the love of sensual pleasures; of these the self-love of any particular man probably contains several**. And joined to this self-love in subtle and intimate ways which we cannot here attempt to understand, are **a variety of disinterested sentiments: as conjugal and parental love, filial affection, friendship, the sentiment for some game or sport, and** in the higher characters one or other of **the great impersonal sentiments, patriotism and the love for some science or art**. (Shand 1914: 57)

Finally, "all the types of social sentiments such as ambition, vanity, passion for power and wealth" (PC 3.3) find an explanation, in self-love and self-regard, no less. And "a tie of some social sentiment or other" (PC 7.8) is a disinterested sentiment.

> Among these greater systems must also be classed the opposite of love, hate. Sometimes love develops a complementary hate; as **the love of knowledge, the hatred of ignorance**, the love of beauty, the hatred of ugliness, the love of goodness, the hatred of evil, **the love of country, the hatred of foreign nations**. Whether hate is actually developed depends on the circumstances of the case; but some antagonistic attitude to ignorance, ugliness, baseness, always accompanies the love of their opposites. (Shand 1914: 58)

Shand also wrote a paper on the principle of antithesis.

> It has seemed to some that, with the progress of civilisation, hatred is becoming rarer. Tolerance, or indifference, has diminished religious hatred; the knowledge of foreign countries and their abandonment of aggressive policies, have diminished the hatred of foreigners; just laws, and a firm and impartial administration, have diminished the frequency of personal hatreds. But new forms of social hate have sprung up in their place: the hatred of the capitalist and the professional classes by the manual labourers in place of the old respect felt for them. (Shand 1914: 58)

It seemed wrong. This evaluation is disasterously off the mark.

> Another of the characteristic oppositions between the systems of love and hate is due to their relation to **the sympathetic emotions**. We observe that where love is the sympathetic emotions are much more frequent than where there is no love; but in hate they are not merely absent in most cases, but replaced by opposite or **antipathetic emotions**. (Shand 1914: 59)

The bonds of antipathy.

> The second is the fundamental law of **the growth and decline of character**, and is due to the constant interaction between its greater and its lesser systems. For as in the body there are certain "anabolic," and "katabolic" processes in constant operation, **the one building up and the other breaking down** its organic structure, so in the character there are **certain tendencies working toward a higher form of organisation, and others working toward a lower form of organisation**. (Shand 1914: 62)

Tendencies towards union and disunion, integration and disintegration, communization and differentiation, the Appollonian and the Dionysian, order and disorder, cosmos and chaos.

> As we have already noticed, we are so accustomed to regard the emotions as merely feelings, that in taking a comprehensive view of their systems we seem to be attributing to them qualities that only belong to the mind or self as a whole. For we shall assume that **an emotion includes (1) a cognitive attitude - in the sense of a perception or a thought; (2) a conative attitude - in the sense of an impulse and end; and (3) a feeling-attitude of a peculiar kind which we cannot fully analyse**. It has, therefore, the three essential attitudes of the mind as self; while, through the instinct or **innate tendency** connected with it, those bodily actions or behaviour are elicited which are necessary for the attainment of its end. **An emotion is, then, a self, or microcosm, of the entire mind**; and this, as we shall see hereafter, is still truer of a sentiment. (Shand 1914: 64)

This is elaborated in the second book (the second part of this book). The idea itself is enticing: an emotion is a miniature "mind".

> And thus we find that **the will of emotions is always impulsive, that of sentiments more reflective and self-controlled**. In the sentiments alone are resolutions formed, and choice manifested between their sometimes conflicting ends; they only give the will to control emotion, and to be steadfast unto the end. Strength or weakness of will, other things equal, varies with the strength or weakness of the emotion or sentiment to which it belongs; and hence it is that we find the same man strong in some directions and weak in others. (Shand 1914: 65)

One aspect as to why the sentiment is of a higher order than the emotion.

> Yet our personality does not seem to be the sum of the dispositions of our emotions and sentiments. These are our many selves; but **there is also our one self**. This enigmatic self which reflects on their systems, estimates them, and, however loath to do it, sometimes chooses between their ends, seems to be the central fact of our personality. (Shand 1914: 66)

Well, I think that the true Self, that original Self, that first Self, is a real, mensurate, quantifiable thing, tangible and incarnate, and I'm going to find the fucker.

> Thus the working assumption of our science must be the appearance of this law, even if it be contradicted by certain facts: (6) *All intellectual and voluntary processes are elicited by the system of some impulse, emotion, or sentiment, and subordinated to its end*. (Shand 1914: 67)

Makes sense in the Peircean paradigm, Firstness determining Secondness and Thirdness, though not very frequently instigated by Peirceans.

> In fact the laws of association, which he always had in mind, had not the defect of merely approximate truths. Properly expressed, as laws of tendency, they are universally true. **Every idea does tend to revive any other idea with which it has been conjoined in experience**, with a force, other things equal, proportionate to the strength of the preformed bond between them. (Shand 1914: 69)

A brief statement on the laws of association.

> Could anyone say at once to what end his love of another human being is directed? It would seem to be governed by different ends, in different situations, and some of them escape our notice. There is the preservation and health of the body; and **the preservation and welfare of the mind** also. And what does such a vague phrase as the welfare of the mind import? In its lowest interpretation it may be identified with **enjoyment**; in its highest with the supremacy of the moral nature. (Shand 1914: 71)

A healthy mind is a joyful one.

> The laws of the constitution of love will then have to take into account **the multiplicity of its ends, their vagueness, their plasticity, their incompatibility** in certain situations, so that sometimes one may have to be sacrificed to another. (Shand 1914: 72)

Phraseology.

> When we turn to the other side of Mill's method, to consider **the popular or literary generalisations** about character which he remarks have been formed in abundance by every successive age of mankind, we have to notice that he did not himself make a collection of these laws, and that no one else ever has. The making of such a collection is a much more difficult task than he seems to have anticipated. It is [|] not merely, or mainly, **the labour involved in extracting the laws from the literatures of the world**: though this would require the co-operation of many able men; for no index will inform us at what page in a given work we shall find them, and **there is no work of literature in which they may not be found**; and here, the books of quotation will be found of little service. But there is a difficulty which no mere labour can overcome. Literature is full of great thoughts; but these do not often enunciate laws of characte: the "common wisdom of common life" to which Mill refers, is not primarily concerned with them. (Shand 1914: 72-73)

I faced similar issues with "body language in literature". There's nary a book in the world that doesn't say *something* about our bodies and their communicative movements.

> Rarely is a writer so impressed by one of these laws that he is moved to collect the evidence in its favour, as was **Montaigne** in respect of **the law that difficulty gives all things their value**. (Shand 1914: 73)

Essais, Livre ii. ch. xv.

> In the fable of "**A Fox and a Stork**," the fox asks his friend to dinner, which, as it is served on plates, the stork cannot partake of. The latter in return asks the fox to a repast which is served in long glasses. Now if this represents a common type of behaviour of selfish persons who, when they wish to appear generous, offer their friends what these will not accept because they cannot use, still this is only one of the common modes of behaviour of self-love, not the only one. So with regard to the punishment meted out to it; it is sometimes, and most appropriately, 'repaid in its own coin.' (Shand 1914: 75)

Makes me wish to examine such fables in detail to find the basis for the fox's rumoured cleverness.

> The conception of character common to those who succeeded Mill in attempting to treat it scientifically, was formed under the influence of **analytical psychology**, and this influence fastened attention on the three abstract elements - **feeling, conation, cognition** - assumed to be united in every state of consciousness, so that **the conception of** character reached along these lines was much the same as that of **mind** in [|] general. The problem of a science of character suggested by this conception, will be, therefore, to understand how these **three 'elements,' called also 'aspects,' and sometimes 'functions,'** are related to one another in the different characters of men. Thus arises **the conception of a predominance of one or other of them as furnishing a key to the classification** of characters. (Shand 1914: 82-83)

Analytical philosophy sounds about right when compared to "rational psychology" or "philosophical psychology". That these three aspects constitute the mind is known through A. Bain. And here we also see the beginnings of hierarchical functionalism.

> We are taken away from concrete and fruitful **problems** to follow others which are **abstrat and even artificial**, such as is that of **the 'predominance' of one of the fundamental aspects of mind over another from which it is inseparable**; and, meanwhile, pre-occupied with them, we lose sight of the concrete facts, and the power of handling them. (Shand 1914: 83)

A powerful prediction of the folly of functional linguistics, where the inseparable functions are indeed separated for ideal categories.

> It seems then grandiose to describe our aim as being to discover and organise the laws of character, since **it is rather to restate and to refine them**; but still we have to discover those limiting conditions which poular thought is too simple and hasty to discriminate. (Shand 1914: 87)

Phraseology.

> It is a fundamental principle of the teaching of Confucius and his disciples that Filial Piety is the basis both of loyalty and of patriotism. "The duty of children to their parents is the foundain whence all other duties spring"; and this duty is centred in that reverential love of [|] parents whence this piety proceeds. And we can connect this ancient teaching which has overspread China and Japan with the modern teaching of Darwin. In his "Descent of Man," he says, "**The feeling of pleasure from society is probably an extension of the parental and filiar affections**, since **the social instinct** seems to be developed by the young remaining for a long time with their parents; and this extension may be attributed in part to habit, but chiefly to natural selection." (Shand 1914: 91-92)

That's one way to root the social instinct in something more concrete.

> It was made a reproach to **the Faculty-psychologists** that they **interpreted the processes of the mind**, such as remembering, reasoning, willing, and the like, **as due to a faculty of the mind to perform them**. Thus, remembering was supposed to be due to a faculty of memory, reasoning to a faculty of reason, willing to a faculty of will. Similarly, the meanness or generosity we observe as a quality of some men's conduct is explained by the meanness or generosity we attribute as a quality to their characters. (Shand 1914: 96)

A brief statement on faculty psychology.

> The celebrated "Characters" of Theophrastus are most of them personifications of one or other of these qualities of conduct. He tells us that having lived to the age of ninety-nine years, he had seen all sorts of persons, and had had time enough to know them. His method is to take some kind of conduct which he has observed, to distinguish the quality of it, to separate that from all other qualities belonging to the same man, and to form a character of it by itself, thereby obtaining both clearness and simplicity for his portrait, and making it life-like by representing its behaviour in a variety of situations. Of its secret springs, he tells us almost nothing. Among his characters are the Boor, the Dissimulator, the Flatterer, the Impertinent, the Complaisant man, the Rascal, **the great Talker, the Newsmonger**. (Shand 1914: 97)

I should revisit Theophrastus' *Characters*.

> Why is it that all men who love themselves to excess grow 'hard-hearted,' except that the tender emotions have seldom any function to perform in self-love and **atrophy for want of exercise**? The same is also true of **the sympathetic emotions**. In all our affections they are in [|] constant demand, because they **give us that insight into the minds of others** which subserves the good we would do to them; whereas in the

> sentiments we develop toward impersonal objects, such as the inorganic sciences, **the accumulation of wealth, or the increase of our power**, the tender emotions are absent, and **the sympathetic are present only so far as our end requires us to deal with and to understand human beings**. In hatred not only are the sympathetic and tender emotions absent, or only present if at all under exceptional conditions, but they are replaced by the antipathetic emotions. For if our end requires us to injure, to degrade, to give pain, or to destroy life, it is obvious that to rejoice when the hatred object suffers, to suffer when he rejoices, hinders the incoming of those pitiful emotions that would relieve him in the first case and deter us from pursuing his destruction in the second. Shakespeare makes Richard III. say of himself: "Tear-falling pity dwells not in his eye." Again, even the various forms of self-love have their distinctive emotional organisations. The pleasure-lover, though he may be as egoistic as **the ambitious man**, does not develop pride, and tends to lose what pride he has. **Nothing more hindres the success of sociable entertainments than an arrogant spirit**. Hence it is a law of all society which organises itself for pleasure that **everyone must endeavour to be amiable**; but amiability and haughtiness are incompatible qualities. On the other hand, the proud man requires a firmer will than the pleasure-lover. The one has to sustain his power or superiority in the face of much opposition and enmity; the other requires only the flexible will to seize the moment's pleasure, and to drop it when it is at an end. **The vain man again must display himself because he delights in applause**; he must court it, and feel it sympathetically: but to court admiration would humiliate the proud man. (Shand 1914: 106-107)

Quite possibly one of the most significant passages in this book, again concerning "all the types of social sentiments such as ambition, vanity, passion for power and wealth" (PC 3.3). A deeper analysis is necessary with the context of the rest of this book in mind.

> There is another quality we expect from those who love us: loyalty; we expect that they will defend our reputation and not allow it to be questioned in our absence. There are some natures that have not the courage to fulfil this office of friendship - **weak characters who cannot oppose any strong expression of opinion**; who endeavour to prepossess in their own favour all those with whom they are brought into relation; who fear to offend anyone in position or power. Yet here even, and against the natural bent of their characters, love does what it can, and when it fails makes them ashamed of their cowardice. (Shand 1914: 108)

Malinowski yelling out something to the effect of "why have I such a bad character?" comes to mind.

> For from the [|] earliest times **virtue has been associated in our thought with what is difficult to attainment, vice, on the contrary, with a rapid decline**, as something into which we 'fall' or 'slide.' (Shand 1914: 111-112)

Good conversation is difficult to attain?

> Hence in all sentiments that continue to grow or even to maintain themselves, **a second stage tends to occur in which we become conscious of their qualities**, and reflect on them, and strive after them with effort; because we recognise that these qualities are in danger of not advancing with the growth and needs of the sentiment, or of even falling away. From this cause arise **the Ideals of a sentiment**. [...] When we have a great love of anything, it seems as if we could never do enough for it; and what we actually do seems to us too little. And thus from 'devotion,' which is the quality of love in general, as shown in its behaviour, we form the ideal of perfect devotion. And this ideal is not only or principally fostered by sex-love, which has such a strong, egoistic desire of possession, but conspicuously by the mother's love, and also by **the way men 'devote' themselves to some science or art until their life seems absorbed in it, and other sentiments decay from insufficient exercise**. And all the other qualities of sentiments tend to generate ideals of themselves, and thus we have ideals of constancy, courage, sincerity, perseverance,

> [||] patience, and loyalty. And we, who are engrossed in these sentiments, are induced to form these ideals for our own use, not only through experience of the defects of such qualities in ourselves, but also by observing the superior degree in which other men manifest them. For when we are not intent on distinguishing the vices of men, and are well-disposed toward them, we notice the qualities in which they excel ourselves. (Shand 1914: 112-113)

Something for the age of leisure when mankind should be able to pursue such ideals.

> For the pursuit of its ideals the sentiment requires certain special and secondary emotions, and which it therefore tends to develop or acquire. These special emotions which, in addition to the primary emotions, it tends to include in its system, are Aspiration, Admiration, and Remorse, Self-reproach or Shame. Thus the hero reads of the great deeds of the heroes of old, and thirsting for glory admires their indominable courage, their perseverance and resourcefulness, and aspires after these virtues himself; the lover reads poems of love "faithful unto death," and thrilled with admiration aspires after inviolable constancy, truth, and purity; the friend reads stories of true friendship, and aspires after fidelity and companionship; the father, after wisdom, patience, and self-control; **the lover of knowledge, after intellectual conscientiousness, impartiality, and exactitude**; some pursuing a virtue common to the rest, others one peculiar to themselves; but all, where the love is great, urged to the pursuit of some Ideal. And as these emotions excite them to the pursuit, so for their neglect and backsliding are they punished by remorse, self-reproach, or shame. (Shand 1914: 113)

The admirable qualities of the lover of knowledge (the philosopher).

> It is because love develops its own duties, ideals, and virtues that we find them in **the social atmosphere around us**, whence they come back to us with a still stronger voice. If often they are first made known to us through **our social environment**, and being suggested to us on all sides, are naturally accepted, yet it is only when we have developed the sentiments to which they belong, that we feel and adequately realise their obligations. (Shand 1914: 114)

It is no great leap to identify the interchangeability of "atmosphere" and "environment" but it's still neat to have it down.

> That man only who loves knowledge or truth will **feel the wrong of exaggeration, of loose thinking, of careless work**, as well as the duty of precision of thought, of weighing evidence, of proportioning belief to it; and all these duties are summed up in that intellectual conscientiousness which the true thinker alone recognises. (Shand 1914: 115)

Reminiscent of Peirce's qualms against "loose thinkers".

> The **conscience**, though so detached from the private interests of all other sentiments, **has still its limitations**. How much it depends on **the ethics of a man's own age, country, and sex**, with all their defects, is now recognised. Its "prickings" are largely **confine to a man's dealings with members of his own tribe or nation**; its rules are not extended to protect all men; and few of them are taken to include the lower animals. (Shand 1914: 120)

The ethical dimension of the us/them distinction.

> If a man has become a liar through **vanity and desire for applause**, the influence of the habit extends to other systems, and induces him to lie, not only to escape detection and punishment, but when no advantage is to be goined by it. (Shand 1914: 121)

Possibly one explanation as to why vanity is a bad quality in an informant.

> Various writers emphasise the general **superficiality of the feelings** in the sanguine type, referring to the qualities of inconstancy, of lack of perseverance, of impulsiveness. (Shand 1914: 132)

Asymmetry of sympathy.

> With regard to the phlegmatic temperament: in any given case slowness usually pervades certain processes, but not all. There are men who walk slowly whose minds are quick and active; and when their thoughts are most active and concentrated, their movements are slowest or stop altogether, when not agitated by emotion. There are men who are slow to form resulations because their minds are quick to foresee consequences that escape other men; or **who are slow of speech because they think before they speak**; or who appears slow of thought because they discern difficulties and contradictions, and exercise self-control to avoid precipitate judgments. All self-control delays action, and, apart from other influences, those are quickest who are the most impulsive. (Shand 1914: 140)

Reminds me of an interviewee who wishes to read the questions and actually think before answering, yielding the best thought out answers.

> We say that a man is **silent, reserved and unsociable**, or that he has little capacity for affection, is ungrateful and an infliction to those who love him. Such statements are not scientific; but they have a certain practical value. (Shand 1914: 145)

Taciturnity.

> For whereas we find that **able men congregate together, and lawyers and doctors seek each other's society**, because the joy to which they are sensible is to be found along certain lines of activity, **joyous natures feel joy in all company that is not disobliging**; even with dull people they can feel joy because, being so sensitive, they can extract it from almost anything. (Shand 1914: 151)

Gregariousness and character. It would appear that "the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company" (PC 3.2) is not as universal as Malinowski purports.

> **When we are in an irascible mood we are disposed to get angry on the smallest pretext, and to find justifications for our anger on all sides**. Our sensibility to anger is increased both in range and in delicacy. Things and persons seem contrary. We are ready to blame them [||] and to exaggerate their defects. Our judgment becames warped and valueless. This diffusiveness of the angry mood is accounted for by the fact that the anger to which it disposes us is not aroused in the ordinary way by some external event, but is inwardly excited. **It has therefore no object already formed, but has to form one for himself**. As this object is more or less artificial, and si not in any case the cause, but only **a specious justifictaion of the emotion**, it has little stability; and having fulfilled its function, after a little time gives place to some new object. Thus in an illtempered mood a man complains of his dinner, of the lack of attention he receives, of violations of his orders, of disagreeable people he has met, passing from one of these objects, when its insufficiently is exposed, to some other. For while the mood persists, **if it can find no single object to justify it, a succession of objects must replace that one**. (Shand 1914: 151-152)

Apt. It is also reminiscent of Lotman's discussion of collective fear, which constructs its fearful object artificially.

> It would be difficult or impossible to find anyone capable of experiencing in the presence of human beings a joy as broad and impartial as that which some derive from nature, and some poets and artists from their respective arts. For trees and mountains do not frown at us and treat us as enemies; and **however wide a man's enjoyment of society, it is inhibited by countenances that express an ill disposition toward him**. Toward them, naturally, there tends to be evoked repugnance or anger. Still, we find that **some individuals and nations are by nature so sociable, that they are inclined to feel enjoyment in the presence of most persons**, and this temper in proportion to the breadth of its sensibility, does tend to efface the sorrow that may be occasioned by absence of any one, and to exclude the repugnance that is so marked in morose and misanthropical natures. (Shand 1914: 156)

National characteristics again. Experience tells that even such a naturally joyous person will seek and easily find escape from an extremely morose and irascible company.

> In a great many cases **the emotion of joy is instrumental in effecting this connection** in the first instance, because joy directs or holds attention to the object. This is especially clear in such sentiments as those of maternal and of sexual love. The delight of the mother in the presence of her child, of the lover at the sight of his mistress, not only rouses a wave of emotion which is diffused through the whole system of awakens it to activity, but connects or begins to connect it with a particular object. But **joy alone can never form a durable bond**, so as to render us 'attached' to this person rather than to another. (Shand 1914: 158)

Some justification for the critique of the positive bond hypothesis. Just because someone brings us joy does not mean that we're automatically attached to that person. Like that Facebook slogan to the effect that "friendship is made out of unique moments", whereas here and elsewhere it is *constant* association that makes a friendship, as opposed to mere acquaintance.

> Sorrow in absence being eliminated, **the momentary connection formed with an object is quickly obliterated**, and nothing is loved because nothing is "missed." (Shand 1914: 159)

Here, "sorrow in absence or disaster is essential to the formation of a durable connection". It's a variation on the theme of *absence makes the heart grow fonder*.

> There are other familiar examples. There are **sociable persons who derive an equal enjoyment from the society of many acquaintances**; who day after day seem open to receive this same enjoyment, and go forward to meet it; who number their friends by hundreds, and find them all 'charming'; but for the same reason **have no particular attachment to any one**; who, if they are rich, live for society so that it becomes their chief delight, and to be separated from it their chief affliction; while yet to be separated from any one person involves no appreciable repugnance or affliction. And thus with them **the love of individuals is as superficial as the love of society is lasting**. (Shand 1914: 161)

What is autophobia?

> He who **delights in good conversation**, and, like Madame de Sevigné, thinks that there is no joy equal to it, cannot experience it in ordinary company, or with those who lack **animation, wit, and amiability**. And as our special endowment and training here restrict our sensibility to joy, so they render us more sensitive to repugnance from the common members of the class. (Shand 1914: 164)

Note that animation, wit, and amiability are also parts of Mahaffy's treatment of good conversation, though he goes much deeper.

> These two uses of the term 'instinctive' are quite consistent with one another. The same conception penetrates both: that that which is instinctive is not **acquired through experience**, but is **due to inherited endowment**. (Shand 1914: 181)

Nature vs. nurture.

> We have distinguished three parts in **the system of an emotion**: (1) that part which is **in consciousness** and is alone the felt emotion; 92) that part which is ordanised **in the body**; (3) and that part which is present **in our behaviour** and accessible to external observation. (Shand 1914: 185)

Thorough. Though, since the first two follow the mind-body dualism, wouldn't the fourth be how the behaviour is interpreted as an expression of emotion in the observer?

> It is because the emotional forces are so organised that they constitute systems, and **the results to which their actions are instrumental we shall call their 'ends.'** In this sense the discovery of the 'end' of an emotion or of an instinct is that which alone enables us to interpret its system. It is the same with the organs of the body. Their activities are coordinated to effect certain results. **Their tendencies to effect them are called 'functions,'** and these functions prevail when their systems are not interfered with or deranged. We cannot understand the organs of the body without a knowledge of their functions, nor the emotions without a knowledge of their ends. (Shand 1914: 198)

So much for "aimlessness". A social function must have an end result if it is to be called a function.

> By the term 'object' we shall understand that to which the person who feels the emotion refers it, and by the term 'cause,' some condition, often merely the most conspicuous, [|] condition, which has been instrumental in arousing the emotion, and these are perhaps the most usual meanings of these terms. **There are emotions that in this sense are said to be sometimes objectless. We feel fear, and know not why we feel, nor to what to refer it. It is often caused by some pathological state**. Borrow describes how he was afflicted by it after illness. "Oh, how dare I mention," says he, "the dark feeling of mysterious dread which comes over the mind, and which the lamp of reason, though burning bright the while, is unable to dispel!" (Shand 1914: 198-199)

The exact criticism I had of Brentano's system where emotions necessarily must have an object. He, turns out, confused object and cause.

> Man, however, as he evolves, invents other ends than the preservation of life, and develops also sentiments directed to them. Besides the love of life he has **the love of power, the love of property, the love of reputation, the love of pleasure**. Besides thinking of the existence of his offspring, he thinks also of their happiness and welfare. Besides loving them, he loves also his friends and country. In all these sentiments the system of fear is an essential constituent. He can fear on behalf of any one of their objects with a strength, which, if it is not equal to the fear of death, is adequate to **the safeguarding of their interests**. (Shand 1914: 206)

Somehow it feels like Shand is glossing over these as carelessly as Malinowski does. Are they elaborated anywhere within the next three hundred pages? As to safeguarding the interests of the group, see Trotter.

> In the love of others there is a corresponding variety: parents in fear for their children, shield them not only from injury to their health, but also from injury to their character, by **excluding dangerous companions and contaminating literature**; and we fear to lose not only the companionship of those we lose, but also **their belief in us, and reciprocating love**; nd the last fear leads to a peculiar mode of behaviour: watchfulness over ourselves, correction of defects, appeals for forgiveness. (Shand 1914: 210)

Censorship and respect.

> Something acts as an instinctive stimulus of fear, a loud noise, or **a sudden or rapid approach**. (Shand 1914: 211)

A possibility to reroute "the stranger" episode.

> And whether it is **the love of wealth, or power, or position, or pleasure**, these objects can in a sense be also unjured or destroyed; and the fears connected with them further their escape from such injury or destruction. (Shand 1914: 212)

These are beginning to form a definite set.

> Again, if we take that variety which is characterised by inhibition, in which the proximate end of fear is to do nothing, the ulterior end is still to escape from some event that may, metaphorically speaking, injure or destroy something we love. For instance, **if we fear to speak in public, that may be because we fear to injure or lower our self-valuation, and both pride and vanity recoil from that**. If we fear sometimes to know the truth, that is because the ulterior result may be to injure the high value we attach to someone we love or, where it refers to our own case, to lower our own. (Shand 1914: 212)

Thus "social pleasure and self-enhancement" have an opposite aspect.

> The opinion dates only from modern times; and one of the most remarkable differences between ancient and modern writers on the emotions is the denial by the former that fear and anger are primary emotions. They are found neither in the lists of the primary emotions of **Descartes** and of **Spinoza**, nor, to come to more modern times, in those of **Hutcheson** and **Hume**. But these writers except the last, makes no careful attempt to trace fear to the primitive emotions at its source. A curious error runs through all of them. Too much influenced by introspection, they take into account only the later or ideational fears which spring from derise, and overlook the primitive forms aroused by sensations. (Shand 1914: 220)

Spinoza: 'The Ethics," part iii. 'The Definitions of the Emotions,' xiii. Hutcheson: 'The Nature and the Conduct of the Passions and Affections,' sect. iii. Hume: 'Essays,' 'A Dissertation on the Passions', sect. 1, 3. Compare also 'A Treatise of Human Nature,' book ii., 'Of the Passions,' part iii. sect. ix. Descartes: 'Les Passions de l'Ame,' 'Troisième Partie,' Art. 165.

> And he [Hume] proceeds with a fine psychological observation: "The imagination is extremely quick and agile; but the passions, in comparison, are slow and restive: For which reason, in comparison, are slow and restive: For which reason, when any object is presented, which affords a variety of views to the one and emotions to the other, though the fancy may change its views with great **celerity**, each stroke will not produce a clear and distinct note of passion, but the one passion will always be mixed and confounded with the other. (Shand 1914: 221)

Swiftness of movement.

> It is an anger of **ideas and reflection**, and essentially belongs to the sentiment. (Shand 1914: 245)

These two go organically together.

> There is an anger which has a still more chilling effect. It is the anger of pride. Like the former it springs in a world of **ideas, reflection, and self-control**, and is dependent on a performed sentiment, - the self-love which is pride. (Shand 1914: 246)

A novel yet unsurprising addition.

> To a subtle mind, dealing with [||] **general terms of loose and flexible meanings**, it is easy to force a definition, designed to apply to certain cases, on others that at first had been overlooked. (Shand 1914: 247-249)

From loose thinkers to loose meanings.

> Now whether our definition be broad or narrow, it should not be justified by verbal artifice. We must frame it differently according as our purpose is different. It is not wholly a question of truth. **There is not one answer only that is true. There is not even one answer only that is serviceable or fruitful**. But the answer that we give in our theory of the emotion. (Shand 1914: 249)

Truisms abound.

> [...] of the sentiment as moderating its intensity or restraining its **irreflective, spontaneous outbursts**, the emotion, as in the case of fear, comes to assume a position of predominant importance, liking together, as it does, a number of instincts and aquired tendencies. (Shand 1914: 252)

The opposite of reflective thought.

> **The emotion of pathos is sorrowful; but the joy of beauty is fused with it**. In the emotion of reverence two emotions with antagonistic tendencies are blended together. (Shand 1914: 256)

Haven't seen that many definitions of pathos. This is only a proximate analogy of phaticity.

> But sexual love cannot be separated from self-love, with which it constantly interacts; and it is due to the desire of self-love to possess certain things exclusively for self, such as **women, power, and reputation**, that jealousy principally arises. (Shand 1914: 258)

Not all that different from what Trotter and Freud say about libido. Compare this set (women, power, reputation) with other similar ones in this book. "Women" is most curious, seeming to replace love of wealth.

> In other cases the action of love is not clearly implied. Brave men often endanger their own lives for one whom they do not even know. It is sometimes **pity** which induces thhem to do this, and sometimes **a disinterested fear**. If we see another in a position of danger, as on the border of a precipice, or too near an approaching train, a sudden fear impels us to rush forward and to pull him back. How do we come to feel this disinterested fear? how do we likewise feel disinterested anger if he is wrongfully attacked? how do we come to feel pity for him in his distress? But if the same man who feels **the disinterested fear for a stranger** would also feel disinterested anger on his behalf (if instead of being in imminent danger, he were unjustifiably attacked), and pity if he saw him in bodily suffering, or overtaken by sudden misfortunes - acting in all cases disinterestedly on his behalf, according to the situation, - then there is already present in that man a system of emotional dispositions that, as inferred from its behaviour, cannot be distinguished from love, - **a kind of love for our fellow-men as such, strangers though they be, - a natural humanity** ready to be evoked under exceptional conditions, though **remaining latent in the ordinary situations of life**. This humanity has not indeed the peculiar characteristics of **sex-love, family affection, and friendship, which all imply some familiarity with the loved object, and delight in his presence and companionship**, and sadness or sorrow in separation from him, and which [|] are not only evoked under exceptional conditions; but it is a kind of love that is even more disinterested. In its later and more reflective development, it is called **universal benevolence**; because it shows no partiality for persons, is **not dependent on acquaintanceship, and a reciprocating affection**. (Shand 1914: 266-267)

Here, "the stranger" episode takes a more civilized and realistic turn. It calls to mind the datum that Malinowski was speaking generally about the "primitive" or "a natural man". Note also that he is describing ordinary life whereas this touches upon exceptional circumstances.

> And he concludes that "this evil takes its rise from anger; for anger, after it has by long use and indulgence made a man forget mercy, and driven **all feelings of human fellowship** from his mind, passes finally into cruelty. (Shand 1914: 270)

Could do with a bit more specification on those feelings.

> Our general assumption and point of view, that all emotional systems are concrete facts and forces of the mind, and not abstract elements torn from their contect, affords us **a preliminary basis for distinguishing between pleasure and joy. Pleasure is an element that we abstract from the total fact to which it belongs: joy is one of the facts from which be abstract it**. Joy is a system which indeed contains pleasure, and if there were no pleasure in it, it would not be joy. But joy has other things in its system. To consider first its emotional side, joy is an emotion, and, like all emotions, is an attitude of mind, - a perception or a thought, - not merely sensation; and its perception or thought is pleasant to us. It is only afterwards, and through psychological analysis, that we discover that pleasant bodily sensation may be also comprised in it. Thus **the joy of meeting a friend** or of looking at some beautiful scene, includes the perception of the object, and the joy of success includes the thought of it. (Shand 1914: 272)

Enlightening. There's "social pleasure" and "to enjoy each other's company", which amounts to the same but something slightly different.

> There are many different pleasant states of mind; and these determine **different varieties of joy**. Pleasure enters into work and into rest, into excitement and into peace. Hence there is a joy of work different from the joy of rest, and a joy of peace different from the joys of excitement. **Thinking has its own pleasures of novelty**, of unimpeded advantage, and of achievement, when the mind is fresh and adapted to its work; and these determine **the joys of the intellectual life**. There is a different joy in physical activities, - in those activities which are predominantly muscular, not nervous. (Shand 1914: 276)

Neat in itself, and tangentially connected, again, with the ages of leisure.

> Besides these there are many other varieties, as the joys accompanying the satisfaction of the appetites, the aesthetic joys of beauty, and **the joys of laughter**, some being the mere outburst of health and good spirits, others having **the intellectual element of wit or humour**, all conditioned by their respective sensations. For as the sensations of hearing are different from the sensations of vision, so the joy of music is different from the joy of a landscape. Many of these joys are primary, in [|] the sense of being underived from one another or any other emotion; others are late products of evolution. Thus, it is possible that man alone possesses a stream of thoughts in the mind, which he sometimes distinguishes as representing past occurrences, sometimes as representing possible events in the futurue. Hence the joys which depend on these new activities are themselves new varieties: **the joy of remembering past joys, the joy of anticipating future achievement or happiness; the one consoling the old, the other inspiring the young**. Some of these later joys are secondary to our acquired sentiments, yet have a uniqueness of their own, as the 'cold' joys of self-love, **the joy of meeting an old friend**, the joy of reconciliation with one whom we love, and the joy of being at length at peace with our conscience. (Shand 1914: 277-278)

Probably because Malinowski held a low opinion of his native subjects, laughter and wit are not included in his treatment of their "convivial gregariousness". Here is also one of the earliest I've found (though it probably reaches to antiquity) of man being elevated as the only species capable of retrospection and prospection.

> Take, for instance, the most quiescent, the joy of rest. Here it is the pleasant state of our body which attracts attention, and gives rise to this sensuous joy or enjoyment. Now if, after our attention had been attracted to the pleasant sensation of the body, joy were not also felt, we should not continue to attend to it, unless some other emotion replaced the joy. Thus, too, the joy of the lover directs his attention to the beloved, so that he "cannot take his eyes off her"; the joy of the miser, to his money; of **the proud to their own superiority or power**. (Shand 1914: 280)

The "attention" component of vanity. This could be elaborated with examples drawn from the frequent (above) set of sentiments that includes power.

> There is a second law which belongs neither to fear nor anger: (51) ***Joy tends to maintain the self in its present relation to the object***. This law is most clearly exemplified in relation to moving objects. Thus if we take delight in the flight of a bird or the motion of water, we follow it with our eyes. For the object quickly passes out of the field of vision if the eyes and body do not turn to follow its movements. Thus we maintain those bodily processes on which the continued attention to the object is dependent. (Shand 1914: 281)

"Don't go."

> There is a third law which brings out still more clearly the characteristic tendency of joy. It is this: (52) ***Joy tends to maintain the object itself as it is***. On its negative side this law means that in joy we tend **to avoid altering the object**. When enjoying rest we tend to maintain that state of rest, and not to alter the position of our body. When enjoying exercise we tend to maintain that state of exercise, and **avoid changing it** for some other kind of exercise. (Shand 1914: 281)

That is one way of framing the "prolongation", though communicative incompetence seems to be a better explanation.

> The enjoyment of the game comprises a series of enjoyments, that do not seem to be felt in those moments in which we feel a strong impulse or striving, but in the moments of complete or partial success; and in **the enjoyment of** the exercise or of muscular sensation, of the air, of the novelty, and of **the presence and co-operation of other human beings**. And these fuse in retrospect, in our 'enjoyment on the whole.' (Shand 1914: 285)

That we enjoy cooperation rather than mere presence is a valuable addition to the general scheme of things.

> For the difference between play and work or 'serious' activities strikes every one. Spencer goes so far as to call play **a "tendency to superfluous and useless exercise**," and Groos, for whim it has a very important use, still speaks of it as "an instinct, producing **activity without serious motive**." (Shand 1914: 287)

Aimlessness. Futility.

> The surprising thing in play is that these instincts, so necessary to the satisfaction of the appetites, to anger and the triumph over enemies, to fear and the escape from all kinds of danger, are found **divorced from the practical ends** of these systems, and apparently obtain no others in exchange for them, but are **exercised merely for their own sake**. (Shand 1914: 290)

Themes already quite familiar.

> It is not until the desires of this sentiment, - its **desires of union and companionship, and reciprocating** [|] **sympathy and love**, - are felt to be frustrated that the sorrow arises. (Shand 1914: 313-314)

Right keywords with no sensible connection at hand.

> We have now considered the system of Sorrow, and the peculiar instinct which belongs to it, and the utility of this instinct, - the only one that could be of service to it in its situation of weakness, - and how, through experience and the growth of the mind, this instinct acquires a more complex behaviour, and how **the expressions of weakness**, - the tears [|] and sighs and sobs, - subserve this instinct, and **move even the stranger to pity and disinterested service**; and yet how often all the means at its disposal, original or acquired, are fruitless, because **the situatino does not admit of remedy**, or only with time, **so that we call sorrow 'vain.'** (Shand 1914: 317-318)

Greatly fleshing out the asymmetry of sympathy in pity. Sorrow cries are vain because there is nothing the onlooker can possibly do (except express empty condolences).

> Are these tendencies instincts? Our answer will depend on **the latitude of meaning** we attach to the term. (Shand 1914: 332)

A turn of phrase I might re-employ.

> And people are aware of this; for when they come **in**to **the presence of anyone afflicted with sorrow, they repress the expression of enjoyment**, and replace it by one of sympathy and sadness. (Shand 1914: 336)

I recently met an interesting argument on reddit: on Facebook, people don't adjust this way. You may be financially crushed and depressed to the bottom but your "friends" post their happy vacation pictures from exotic places. In other words, on Facebook people act in ways they would not, were they face-to-face.

> It has been usual in modern times to refer this diminution of sorrow to the influence of sympathy. **Sympathy** in this sense means something more than the mere fact that **the emotion of another corresponds with our own**, though even the knowledge of this correspondence tends, as we have seen, to diminish sorrow. But the sympathy referred to means the disinterested use to which such sympathetic emotion is put, as shown by the readiness of the other to afford us help in misfortune. (Shand 1914: 341)

In E. R. Clay's system this is homogeneous sympathy.

> Amiel in his Journal represents himself as casting contempt even on his literary ambition: - "The book would be my ambition [...] **if ambition were not vanity, and vanity of vanities**." (Shand 1914: 354)

'Journal Intime," quoted by Matthew Arnold, 'Essays in Criticism.'

> We commonly distinguish between **intrinsic value and value in use**. There are many things which we only value so far as they are **instrumental to other things**, the furniture of our house, the house itself, health, and even money and power, so far as we do not come to love them. But there are other **things that we value intrinsically because we love them**: our friends, our family, our country. And these two kinds of value, though we distinguish them in analysis, are often united in the same things; and it is a great art of life so to combine them. If workmen are only regarded as instruments, their relation to their employers and social life in general are not likely to be harminous; but the sentiment of respect confers on them intrinsic value. The craftsmen of the past knew how to impart a charm and beauty to the common utensils of life, and thus gave them an intrinsic value beyond their utility. (Shand 1914: 354b)

A rather primitive theory of value. Recording it in case I should ever take up Morris' other works, particularly those dedicated to value. At base, this is a serviceable distinction for differentiating between aimlessness and social functioning.

> We may say that in joy there is present **an implicit valuation of its object**. The tendency of joy to maintain the union with its object implies that this object is valued; and this judgment of valuation, where the mental development is adequate, may always be elicited. The diffused enjoyment due to good health and youth, in making us enjoy even common things, makes us value human life. (Shand 1914: 355)

"Prolonging", thus, contains this element of valuation, of maintaining something intrinsically valuable.

> **Our natural tendency in respect of things and persons to which we are indifferent is to withdraw attention from them**, and not to trouble to form judgments about them; but they are often thrust upon us, and then we **exchange indifference for repugnance or contempt**. Thus when dull persons and places surround us, we abuse them as 'wretched,' 'poor,' 'mean,' 'insignificant,' '**worthless**,' - terms which, in opposition to those which belong to the natural exclamation of joy, indicate that a very low or even a negative value is attributed to their objects. (Shand 1914: 356)

Highly significant for understanding the "pejorative" aspect of PC, that it is a mode of communication which is "thrust upon us" and from which there is little escape. See, for example, "The Phatic Man".

> Nothing is commoner than **to hear sorrow spoken of by some as vain and useless**, and as the source of all that is best in us by others. (Shand 1914: 361)

Phraseology

> "Scar'd at thy frown terrific, fly
> **Self-pleasing Folly's idle brood,**
> **With Laughter, noise, and thoughtless Joy**
> And leave us leisure to be good."

(Shand 1914: 364)

From Thomas Gray's "Hymn to Adversity".

> And, as in the first sorrows of love, which pass when the presence so much desired is restored to us, so sorrow, having formed a new **bond of union**, is effaced or mitigated, In "In Memoriam," Tennyson has returned to this problem. (Shand 1914: 366)

Present but meaningless.

> Here we see the wisdom of sorrow is refusing consolation according to the way of the world. For love, accepting its suffering, triumphing over self-love that desires relief from pain, at length, through its sorrow, establishes a new **union of thought** in place of **the sensuous union**, and that which is lacking now it hopes to recover hereafter. (Shand 1914: 366)

What?

> For everything that is derived for self, - **existence, wealth, power, reputation, pleasure, and happiness**, - when lost, is loved the more; and its value for self is enhanced, so far as the sorrow at the less is strong and persistent. (Shand 1914: 367)

This set keeps on shrinking and expanding.

> **Pride and vanity**, - though here we cannot enter upon any analysis of them, **are always concerned with self-valuation**; and sorrow, because it forces a man to recognise his weakness, and urges him to appeal for help, is a profound humiliation for pride. Yet, **loving power and position**, pride must be affected with sorrow, as well as humiliation, at their loss; and if the loss cannot be remedied, sorrow and humiliation persist. How can that **self-valuation**, which is the single preoccupation of pride, be restored? Evny is one solution of the problem. All valuations are relative; and if a man cannot regain his ascendancy, he may secretly aim at **depreciating others**. (Shand 1914: 368)

One possibility as to why "ordinary gossip" is detestable. There is much here that could be developed further.

> Enough! we cry out to **the man who repeats again and again the same statement**. Enough! we say in disgust with the factitious amusements which society pours upon us, and turn away for relief to Nature. (Shand 1914: 382)

Stahp.

> It is a noteworthy fact that we have no single term to express this emotion, but rather a variety of terms of which we sometimes employ one, sometimes another, according to the situation. These terms are 'displeasure,' 'distaste,' '**antipathy**,' 'aversion,' '**repugnance**,' 'repulsion,' and even sometimes '**dislike**,' where we emply it to express an immediate feeling that we have sometimes in the presence of certain persons and things. (Shand 1914: 396)

Reading this at a time when Youtube is considering removing the dislike button because their rewind video is the most downvoted video on the site. Facebook was wise enough to not even offer an option to express this emotion.

> So also people whom we have met, and with whom we have felt ourselves embarrassed, and unable **to engage in an easy conversation**, or people whom we see frequently in some club or other public place without ever accosting, it displeases us to meet again; so that we feign not to recognise them or get away as soon as we can. (Shand 1914: 399)

Avoidance. We cannot engage in easy conversation on such occasions because of psychological interference.

> But the term 'antipathy' has another employment to which we shall here confine it. It suggests the opposite of all sympathetic emotions, and its range is coextensive with them. For if **in sympathy there is identity of feeling between two persons**, here there is opposition or antagonism. It is perhaps for this reason that antipathy suggests hate? (Shand 1914: 401)

Thus, "an incidental disagreement [...] creates the bonds of antipathy" (PC 5.3).

> From this point of view we cannot confuse the difference between **desiring fame, desiring power, and desiring money**, however alike they are in respect of their impulses. (Shand 1914: 441)

Yet again this set is malleable, even in its descriptors - whereas above they are sentiments, here they are desires.

> Inexplicable things and events are the natural objects of astonishment and wonder: **new things, to children and the less reflective minds; old things, to the most thoughtful**. (Shand 1914: 447)

Compare with similar statements concerning the young and the old, above.

> If, for instance, we desire **wealth, or power, or fame**, we alternate from time to time between hope and anxiety; we are sometimes confident; we are liable to despondency and despair. (Shand 1914: 462)

Why won't they stand still?

> "**Confidence**," La Rouchefoucauld remarks, "**supplies more to conversation than does intellect**." "So soon as you feel confidence in yourself, you know the art of life," observes Goethe. "Reputation," says Alfred de Vigny, "has only one good point, it allows a man to have confidence in himself, and to speak his thought." (Shand 1914: 484)

Interesting suggestions. Though gut feeling says that there are probably better ways to approach the rather complicated matter of renown and its psychological aspects.

> Only gradually, and by the accumulation of fresh facts, can all the conditions be brought to light, and successively interpreted. To deal with all of them together, even were they known, might be a problem too complicated for the human mind. Here our method must be that of **a slow advance from the abstract to the concrete, dealing girst with those problems which are simplest, and abstracting from many of the operative conditions, until at length we are able to interpret those dynamical relations which are the most complex**. And this seems to be the method which the human mind naturally adopts. (Shand 1914: 504)

Good advice.

> The impulse for activity is satisfied by the kind of activity we have found for it. Besides this impulse, there is in an addition a conscious desire which is directed not to this activity as its end, but to some ulterior results to which this activity is instrumental. **We do not care to walk for the sake of walking: and if there is no place to which we must go, we still choose one that will furnish an 'object' for our walk**. Nor do we care to exert ouc minds without having some aim in view; or, rother, we do not call it exercise unless we have one; since the mind, when awake, is always in some degree active. We must read a book, or, as in day-dreaming, imagine that our desires are fulfilled, or attempt to solve some of the intellectual difficulties that oppress us. (Shand 1914: 513)

Can the same be said of our talk?

> And in most cases there is something of both earnest and play; and we remind ourselves in defeat that it is only a game, and that its end is the exercise, enjoyment, and recreation we have obtained. But the law of these mixed cases appears to be that (143) *In all games*, ***the less we desire the end, the more we can enjoy the means***. (Shand 1914: 517)

Very well put, and speaks deeply to the issue of aimlessness.

> Yet there are some desires so important that they seem to furnish **the chief characteristics of a man**, as the desire of fame, of power, or of wealth. (Shand 1914: 519)

Pretty bold.

10.1.4 The Political Ethics of Herbert Spencer (2019-02-16 01:43)

THE POLITICAL ETHICS OF HERBERT SPENCER.*

It is often said that great thinkers who are allotted a prolonged career begin as revolutionists and end as reactionists. Some such verdict will probably be rendered in the case of Herbert Spencer when history shall have summed up the work of his life. The general law results from the circumstance that while "the world moves" human character is fixed. The influence exerted by this class of men, working in harmony with the general forward tendencies of society, causes a rapid advance in all the active centers of thought, the aggregate of which in half a century is very considerable. On the contrary, the position taken by a young and vigorous mind just entering its productive period is usually as advanced as it will be at any later period, often more so. This fixity is further strengthened by a certain pride of opinion which favors the defence of all earlier expressions of thought, and thus is a double barrier erected to the subsequent modification of views that have once been uttered. The general result is that the moving thought of the age soon overtakes the stationary thought of the man, and, at a certain point in his career, rides past him, leaving him behind in the race. In Mr. Spencer's case, as in most cases, such modifications as have taken place in his views have been in a backward rather than a forward direction, giving to his later utterances a less radical or more conservative character. Such have been his changes of attitude toward the working classes, to a less extent toward women, on religious questions, and on the land question. It is natural that there should be a marked difference between the tone of his early productions, inspired by the warm sympathies of youth, and his mature deliverances, after his ardor had

*"Justice:" Being Part IV of the "Principles of Ethics:" New York, 1891. The "Principles of Ethics:" New York, vol. i. 1892; vol. ii. 1893. "Social Statics, Abridged and Revised;" together with "The Man *versus* the State:" New York, 1892.

Ward, Lester F. 1894. The Political Ethics of Herbert Spencer. *The Annals of the American Academy of*

Political and Social Science 4: 90-127.

> The works of Mr. Spencer are so universally read that there is little occasion for explaining their contents, and, indeed, any proper review of even the latest would probably be a work of supererogation. It will be more profitable, after briefly indicating what parts it is proposed specially to consider, to bring the various topics treated in these parts together into **a somewhat logical order**, analyze and discuss their general bearings, and set forth such considerations, conclusions, and natural corollaries, as seem to grow out of the *tout ensemble*. In a word, **an analytical or critical**, rather than **an expositional form of treatment** seems to be demanded. (Ward 1894: 91)

Only a decade later nobody read Spencer.

> That all these works come within **the scope** of ethics, as Mr. Spencer understands it, is shown by the fact that his "Justice" is so large an extent **a mere revision and repetition in substance** of the "Social Statics." (Ward 1894: 93)

Phraseology.

> All are of course acquaintant with the general character of Mr. Spencer's ethics as set forth in the "Data of Ethics," the doctrine that happiness is the end of action, and the argument that this will ultimately be attained through **altruistic action becoming that which yields the greatest happiness, the most egoistic**. (Ward 1894: 93)

No we're not, at least not since the 1920s. This logic looks utterly bizarre. Is it bespectacled mathematical genius Russell Crowe in a pub solving the equations of getting every lad there laid again?

> To the "Data of Ethics," as originally published, is now added a rediscovered chapter in the form of an appendix, entitled, "The Conciliation," although this is also the title of Chapter XIV, which covers much the same ground and may have been an attempt to supply the lost one. This "conciliation" is the reconciliation between egoism and altruism, and it is here extended to **society as a collective unit** and illustrated by reference to those animals, such as **bees**, which have acquired social natures and become almost [||] perfectly adapted to **a social state**. Their purely altruistic actions have come to be **prompted by instincts**, and are therefore the only ones that can satisfy their desires; and he draws the conclusion that **human society may one day be so perfect that a purely hedonistic activity will be consistent with the highest good of the community**. (Ward 1894: 93-94)

Sounds like something I should take a look at if I can find it. This is the exact topic discussed by Trotter *ad nauseam* with honey bee examples of course. The ending I like because it might be epigraphic to a discussion of the age of leisure.

> It is surprising that a mind so logical could have failed to see that ethics is not an independent science at all, that it relates to **a theoretically transient state of society**, which, as he himself shows, is to pass away so soon as egoistic and altruistic actions shall have become mutually adjusted, that the "conciliation" is simply the disappearance of altruism with the supremacy of innocent egoism in which happiness alone consists. (Ward 1894: 94)

The transience of the theoretical state of society is illustrated by the variety of collective nouns employed in the discussion of such matters - herd, group, collective, mass, mob, horde, pack, public, etc. It is difficult to compare various observations if there's confusion as to the scope of the socium.

> The other reflection that naturally arises from this view of ethics is that social insects, whose perfect organization society is to imitate, have reached the extreme stage of typical socialism, as pictured by the most unequivocal advocates of that social condition. Individuality is here utterly lost, and all the members of the society are reduced to the dead level of equality, while over the whole swarm the "queen," as **the specialized representative of the uniform collective will**, rigns supreme without the need of exercising the slightest authority. **The social machine is complete and automatic**. (Ward 1894: 95)

Concerning the will to power of the leader. The automatic machine remark sets the point of contention for the critique of mechanization. Humans are not drones.

> Its perusal is **well calculated to enable the reader to penetrate the conventionalities of his own time and to distinguish, as few persons can do, between conduct** which is intrinsically moral or immoral and that which is so only because the prevailing code approves or condemns it. The various ideas that have prevailed in the past, and now prevail, among different peoples relative to justice, generosity, humanity, veracity, obedience, industry, temperance, chastity, etc., are set forth in the clear and orderly manner that characterizes all of Mr. Spencer's writings of this class, and are supported by all the authority that he is able to summon. **The unreliability of these sources of information has caused much of his sociological work to be severely criticised, if not entirely rejected**, and it is this perhaps that has brought forth in the present case the following disclaimer:
>
> > "Not all travelers are to be trusted. Some are **bad observers**, some are **biased by creed or custom**, some by **personal likings or dislikings**; and all have but **imperfect opportunities of getting at the truth**. Similarly with historians. Very little of what they narrate is from **immediate observation**. The greater part of it comes through channels [|] which color, and obscure, and distort; while everywhere party feeling religious bigotry, and the sentiment of patriotism, cause **exaggerations and suppressions**. Testimonies concerning moral traits are hence liable to perversion."

In the "Ethics of Individual Life" are tretaed the subjects of **activity, rest**, nutrition, stimulation, **culture, amusements**, marriage, and parenthood. **Trite subjects** these, and difficult to raise above the commonplace, yet, conceived as filling each its appropriate niche in a great world scheme, he has succeeded in rendering them quite palatable, while throughout the chapters one finds **the spice of originality and breadth of conception lending an unexpected flavor**. (Ward 1894: 96-97)

The first instance must be what "savage and civilized alike" is attempting to do. The second concerns the unreliability of both informant and ethnographer's observations. I could do with "rest"; reading about it, that is. The last instance is called "spin", making a derivative work original and unexpected.

> No better example could be given than is furnished by his treatment of "stimulation," in which he rightly condemns **the excesses that are committed in the supposed performance duty**, which society usually approves because the acts are displeasurable, reserving its condemnation for those excesses which are in themselves enjoyable, apparently on the principle that "**the damnable thing in the misconduct is the production of pleasure by it**." (Ward 1894: 97)

On duty see how throughout the Western world it is agreed to be agreeable, and how it can be pleasurable and satisfying to abuse another's duty and enjoy being disagreeable.

> "Here, again, there is occasion for **the self-restraint which sympathy prompts**." (Spencer; in Ward 1894: 98)

No context necessary.

5274

> That it cannot be done by single individuals actuated by **a multitude of vague, conflicting, and whimsical motives**, all must concede. It can be done to a limited extent by large associtainos with enlightened officers. The larger such associations are the less personal will be their action, and hence the more successful. **The most impersonal of all organizations is the State**, and while much even here depends upon the character of the officers, the danger that unworthy or illegitimate influences will control their action is here at its minimum. (Ward 1894: 100)

Phraseology descriptive of Malinowski's hodgepodge. With the impersonality of the State I take the same issue I did with Trotter's greatest social unit, the nation. Wouldn't *humanity* as a whole or a global community be a more impersonal and better safeguarded against unworthy and illegitimate influences?

> Mr. Spencer early espoused **the doctrine of an analogy at least between society and a living organism**, propounded twelve years earlier by Comte (de disclaims all acquaintance with Comte at that date), and although he has variously qualified it under the spur of criticism, he still adheres to its substance in so far as to treat society as under the absolute dominion of the same class of laws that govern the physiological economy of living creatures. (Ward 1894: 103)

What is organicism?

> Finally, it would have behooved him to point out that this natural process of organic development was still going on in society as it has gone on in biology, and that a stage would be ultimately reached in which **a supreme center of social consciousness, or *social ego***, would exist, having full control of the hierarchy of subordinate centers and of the individual members of society. (Ward 1894: 104)

Kollektiivne MINA.

> **Nothing, it will be observed, is here said about the "progressing" subordination of all the parts to the whole**, which he above all others has shown to be the characteristic mark of organic progress from lower to higher types of development. (Ward 1894: 104b)

The functionalist trap. Clearly, there must be a hierarchy of dominant and subordinated functions. The nature of the relationships constituting the domination and subordination relationships on the other hand is left unclear. It's nearly always completely heuristic, this hierarchy-of-functions view of things.

> Mr. Spencer escaped the consequences of his own doctrine in two ways. First, he early denied the strict analogy between society and an organism, laying special stress upon [|] **the fact that *society* is a mere abstraction**, and not a conscious individual, capable of feeling. In this he is, of course, literally speaking, right, and the corollary he feels drawn that there is no object is working for the good of society conceived as a conscious being, but that society exists for the individual and not the individual for society, is eminently sound. **Still it cannot be denied that a sort of consciousness can be properly predicated of that body of individuals whom society, by whatever method, appoints to preside over, control, and regulate its operations**. In other words, *government*, which as Mr. Spencer admits always rudely represents society, changing with it and corresponding to it in character and quality, may be properly regarded as the supreme center of social consciousness, often feebly integrated, and little capable of directing affairs, but still **the homologue of the developing brain of animal organisms**. And it is further true that with the progress that has taken place in government, from the more autocratic and despotic to the more democratic and representative forms, the degree of integration has strengthened, so that in the apparently weak and flexible democracies of to-day there is really a far more firm and compact social state than in the stiff autocracies of former ages, when **there were, so to speak, no nerve currents permeating society and keeping every part in communication with the great social center**. So that the progress in social integration is substantially parallel with that which has gone on in organic life. (Ward 1894: 104-105)

The abstract nature of society is Malinowski's contention with Durkheim. Trotter, on the other hand, demonstrates the responsiveness of the human animal toward the voice and suggestions of the herd, by means of which the herd tradition (*qua* culture or custom) regulates conduct. In this pseudo-Lotmanian manner, culture is the developing brain of society. Abstract, yeah. It can be made a little bit more concrete by examining the nerve currents of society, i.e. communication technologies that have transformed many of N. Tesla's mad visions into mundane realities.

> In the second place, Mr. Spencer has escaped the consequences of his doctrine by failing, purposely or otherwise, to recognize that **the analogy holds good only in its psychic aspects**. His comparisons are with purely physiological functions. He repeats his analogies with the organs of nutrition, circulation, respiration, and reproduction, but rarely mentions the nervous system in that connection. (Ward 1894: 105)

A valid point. Nowhere have I seen the likes of Trotter and Freud going as far as Hobbesian *Leviathan*.

> "The prosperity of a species is best subserved when among adults each experiences the good and evil results of his own nature and consequent conduct. **In a gregarious species fulfillment of this need implies that the individuals shall not so interfere with one another** as to prevent the receipt by each of the benefits which his actions naturally bring to him, or transfer to others the evils which his actions naturally brings. This, which is the ultimate law of species life as qualified by social conditions, it is the business of the social aggregate, or incorporated body of citizens, to maintain."

In this passage it is made clear that **the general self-adjusting law of nature is held to apply to society**, and man is duly advised that nature is to be imitated. (Ward 1894: 107)

Spencer, thus, can be counted on to be a stern anchor in the discourse about man's gregarious nature, or the defining characteristics of the social animal. Here, that is altruism, or perhaps even the expanded egoism version of it. This self-adjustment is implied in Malinowski's discussion of reciprocity.

> This last, and much more in the same vein, is said under the head of "Sanitary Supervision" by municipalities and other governing agencies, as an argument against it, and **against all public acts arising out of sympathy for the unfortunate, which action, he declares, "defeats its own end.** It favors the multiplication of those worst fitted for existence, and, by consequence, hinders the multiplication of those best fitted for existence - leaving, as it does, less room for them." (Ward 1894: 109)

Are you really going to help those bums? an American Christian asks of her mayor who plans to give the homeless cheap apartments as a cost estimate *visa vis* the price of having them out on the street and frequently admitted to the hospital.

> This doctrine, laid down in his "Social Statics" in 1850, he retains in the **abridgment** and reaffirms in his later writings. After **quoting extensively** from the early work and **reapplying** the doctrine of natural selection to society, he adds [...] (Ward 1894: 109)

Expanding my vocabulary. Malinowski reapplies his critique of collective mind, quotes Trotter extensively and abridges the ideas of Barton and Mahaffy.

> The arch offender in this line is, of course, government, which to him is scarcely a natural product. While recognizing it as such in his cooler moments, **his *animus* against it** is so strong as to make him treat it as **something apart from the general scheme of society**, a sort of interloper or parasite, that has foisted itself upon society and is using it for its own ends. In his eyes government consists of a group of ill-disposed individuals, "politicians," who have in one way or another **worked themselves into power**, and whose object is to deprive the people of their liberty, property, or happiness. This is expressed in such passages as this:

> "'Thus **much of your work shall be devoted, not to your own purposes, but to our purposes**,' say the authorities to the citizens; and to whatever extent this is carried, to that extent the citizens become slaves of the government."

Or, again:

> "Public departments, all of them regimented after the militant fashion, all supported by taxes forcibly taken, and severally responsible [||] to their heads, mostly appointed for party reasons, are not immediately dependent for their means of living and growing on those whom they are designed to benefit.

These utterances clearly show that in his mind **there is no bond of mutuality between the government and the citizen**; that with him the former is an outside power working against the latter and for itself alone, and he declares that:

> "Government, begotten of aggression and by aggression, ever continues to betray its original nature by its aggressiveness."

(Ward 1894: 110-111)

Animus, antipathy, straw-man. In Malinowski, the collective mind is that something apart, something unnecessary. Working oneself into power is acting upon the will to power? Not establishing shared purposes is one of the characteristics of phatic communion - it is in a sense a subversion of suggestion, a reactionary technique. There is, that is, no bond of mutuality between an monologuing public speaker and his impatient listeners.

> As already remarked, what seems chiefly to trouble him is the attempt on the part of government to "interfere," "meddle" and "tamper" with the laws of nature, which he variously designates as "the normal working of things," "the contitution of things," "the order of Nature," "causal relations," etc., laying, of course, great stress on the law of supply and demand and the laws of trade and commerce in general. Whenever he speaks of the natural forces of society it is in this sense, for, adhering to the biological point of view, he can, of course, perceived no other social force than the struggle for existence, that is, the mere life-force. **The true social forces and psychic and therefore ignored**. (Ward 1894: 111)

Orderly concurrence of aptitudes goes by many, many names.

> It is the result of **the "interference" of the psychic with the vital law**. All human institutions are in the same case. Animals [||] have no institutions. Looking deeper we perceive that it is this that characterizes all art. **Everything artificial is a product of the psychic force and results from interference with "the constitution of things."** "The normal working of things" would never produce tools, weapons, clothing, or shelter. It is the essence of invention and artificial construction to "meddle" with "causal relations." But all this is just as "natural" and "normal" as are the purely psychical or vital processes. It simply takes place in a different department of natural forces. **It is the psychic process, the work of mental agencies**. (Ward 1894: 111-112)

Reading stuff like this solidifies the thought that Peirce must have been an avid student of Spencer. This is substantially the same discussion as that going on about semiosis and causality in biosemiotics. The interpreter, the semiotic subject, interferes or meddles with the causal world. That is a very basic statement of free will, with as noticeable an *arbitrium* (basis in mere opinion) as in any other.

> As has been intimated, Mr. Spencer recognizes **the *efficacy* of these interferences with nature**, as he is pleased to call them. He is right in denying that there is any power that can take from, or add to, the

> actual force in the universe. To a great degree, too, the organic force of the world is incapable of increase or diminution, and even that part of it that belongs to society is practically a fixed quantity. Only by commuting it into some other form of force can its volume be changed. But all this is beside the point. The interferences of which he complains are not attempts to create or destroy **the forces of society**. They are **attempts to *direct*** them. This is easily done. **The arts are all the result of the intelligent direction of natural forces and the properties of substances into ways and shapes that are useful to man**. In the domestication of animals and the cultivation of vegetables the same is done for the higher class of forces displayed by living things. **Government and all other social institutions aplly the same principles to the laws of human action**. They are all successful in proportion to the degree of intelligence, *i.e.*, of the understanding of those forces and properties, with which they are condicted. Mr. Spencer would not discourage art, he would not decry agriculture, he does not attack any other human institution except government. (Ward 1894: 112)

Made me think of the art of conversation and, if considered in light of the conversation of greeting, it is might be the artifice and conventionality of formulae that make them effective - a variation on the theme of recognition - and reveal language as a social force that can be consciously directed.

> He has himself admitted that all governments, even the rudest, **reflect** the state of society over which they hold sway. But in an enlightened social state, such as that of England, Western Europe, and the United States, there is **a close bond of union between society and** [|] **the government**. Whether they call themselves monarchies or republics, they are all in fact impure democracies, and the legislators and principal administrative officers are chosen by the people, or change with the changes in the popular voice. Such **governments are controlled, after their selection as much as in their selection, by the wishes of their constituents**. They are watched and warned and urged and petitioned, and their continuance depends upon their obedience. Rarely, indeed, do they dare to disobey the known will of the people. (Ward 1894: 114-115)

Something of a complement to the unreflective nature of PC in the soap-box scenario. The bond of union between society and government could equally well be perfuctory: the government does not listen to the society and goes about its propaganda, and society does not listen to the government, and goes about its fruitless protest and dissention.

> Because new countries will protect their infant industries, he lectures them in the following style:
>
> > "While the one party has habitually ignored, the other party has habitually failed to emphasize, the truth that **this so-called protection always involves aggression**; and that the name aggressionist ought to be substituted for the name protectionist."

(Ward 1894: 117)

A concise explanation of the public outcry about building a wall on the U.S. southern border with Mexico.

> He goes to the absurd length of maintaining that one of the chief duties of government is to mould and modify character. He says:
>
> > "There is indeed one faculty, or rather combination of faculties, for whose short-comings the State, as far as in it lies, may advantageously compensate - that, namely, by which society is made possible. It is clear that any being whose constitution is to be moulded into fitness for new conditions of existence, must be placed under those conditions. This granted, **it follows that as man has been, and is still, deficient in those feelings which prevent the recurring antagonisms of individuals and their consequent disunion, some artificial agency is required by which theirunion may be maintained**. Only by the process of adaptation itself, can be

> produced **that character which makes social equilibrium spontaneous**. And hence, while this process is going on, an instrumentality must be employed, firstly, **to bind men into the social state**, and secondly, **to check all conduct endangering the eistence of that state**. Such an instrumentality we have in a government."

In another place he says that "the end which the statesman should keep in view as higher thn all other ends in the formation of character." (Ward 1894: 123)

Social union meets its antonym: disunion. Notice the distinct scent of mechanization in the spontaneous nature of social equilibrium. Violent impulses would be conduct that endangers the social state.

10.1.5 An Introduction to Social Psychology (2019-02-28 22:35)

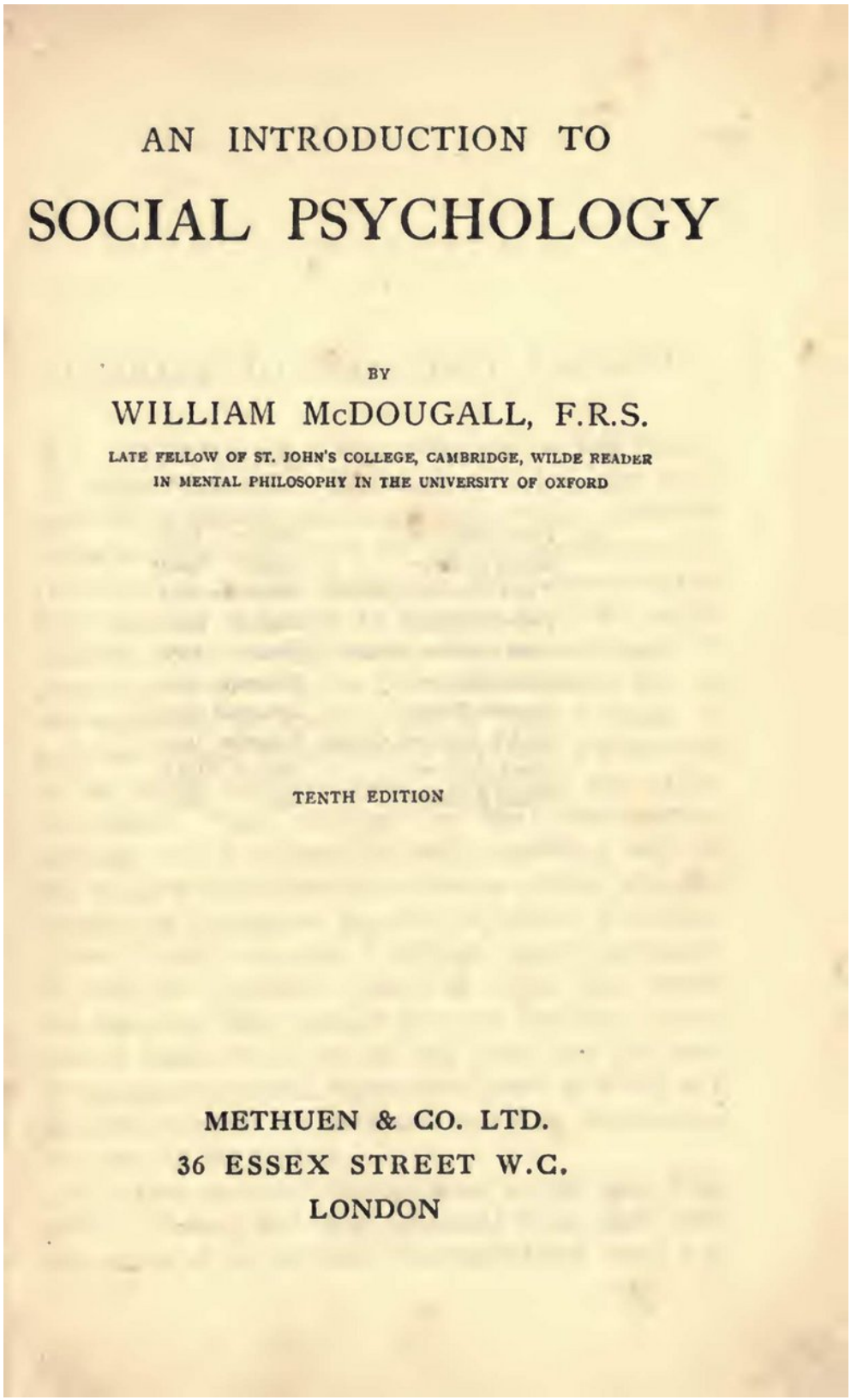

AN INTRODUCTION TO

SOCIAL PSYCHOLOGY

BY

WILLIAM McDOUGALL, F.R.S.

LATE FELLOW OF ST. JOHN'S COLLEGE, CAMBRIDGE, WILDE READER IN MENTAL PHILOSOPHY IN THE UNIVERSITY OF OXFORD

TENTH EDITION

METHUEN & CO. LTD.
36 ESSEX STREET W.C.
LONDON

McDougall, William 1916. *An Introduction to Social Psychology*. Tenth Edition. London: Meuthen & Co.

> I would not be taken to believe that my utterances upon any of the questions dealt with are **infallible or incapable of being improved upon**; but repeated expressions of deference and of the sense of my own uncertainty would be out of place in a semi-popular work of this character and would obscure the course of my exposition. (McDougall 1916: vi)

Good start. When reading such an old book on psychology one begins with the assumption that most of it would not hold up to modern views.

> I would, therefore, repair what now seems to me a serious omission from the preface to the first edition, by indicating my friends Professor William James, Lloyd Morgan, and **G. F. Stont** as the writers from whose works I have acquired my notions as to the nature of instinct and conation and their role in mental life, and whom I would like to claim as spiritual fathers of whatever is of value in this book. (McDougall 1916: x)

If you turn *u* upside down, it becomes an *n*. The typesetter must have used a mirror.

> It is, then, a remarkable fact that psychology, the science which claims to formulate **the body of ascertained truths about the constitution and working of the mind**, and which endeavours to refine and to add to this knowledge, has not been generally and practically recognised as the essential common foundation on which all the social sciences - **ethics, economics, political science, philosophy of history, sociology, and cultural anthropology**, and the more special social sciences, such as the sciences of religion, of law, of education, and of art - must be built up. (McDougall 1916: 1)

Semiotics, likewise, cannot do without some psychology. In fact, some psychology (e.g. the laws of association) is an implicit and inextricable part of most semiotic theories.

> A certain number, perhaps the majority, of recent writers on social topics recognise the true position of psychology, but in practice are content to take as their psychological foundations **the vague and extremely misleading psychology embodied in common speech**, with the addition of a few hasty assumptions about the mind made to suit their particular purposes. (McDougall 1916: 2)

This must be "the common speech of mankind" (Shand 1913: 18-19).

> The answer to such problems as the proper classification of conscious states, the analysis of them into their elements, the nature of these elements and the laws of the compounding of them, have but little bearing upon the social sciences; the same may be said of the range of problems connected with the relations of soul and body, of psychical and physical process, of consciousness and brain processes; and also of the discussion of the more purely intellectual processes, of the way we arrive at the perception of relations of time and place or of likeness and difference, of the classification and description of **the intellectual processes of ideation, conception, comparison, and abstraction**, and of their relations to one another. (McDougall 1916: 3)

More inclusive than mere "ideas and reflection" (Shand 1914: 245).

> **The cognitive or intellectual processes**, on the other hand, present a rich and varied content of consciousness which lends itself well to introspective discrimination, analysis, and description; in comparison with it, **the emotional and conative consciousness** has but little variety of content, and that little is extremely obscure and elusive of introspection. (McDougall 1916: 7)

"These three 'elements,' called also 'aspects,' and sometimes 'functions,'" (Shand 1914: 82-83) are now types of consciousness.

> First in importance perhaps as a topic for controversy was the doctrine known as **psychological hedonism**, the doctrine that the motives of all human activity are the desire of pleasure and the aversion to pain. Hand in hand with this went the false assumption that happiness and pleasure are synonymous terms. (McDougall 1916: 8)

The pleasure principle. The difference between happiness and pleasure may follow along the lines of the difference between joy and pleasure (cf. Shand 1914: 272).

> Many of those who adopted some form of this last assumption were in the habit of supplementing it by similar assumptions hastily made to afford explanations of any tendencies they noted in human conduct which their master principle was inadequate to meet; they postulated strange instincts of all kinds **as lightly and easily as a conjurer produces eggs from a hat or a phrenologist discovers bumps on a head**. (McDougall 1916: 8)

Phraseology. Could be said about the way new terminology is produced in some quarters (e.g. phaticisms).

> It is instructive to note that as recently as the year 1893 the late Professor H. Sidgwick, one of the leaders of the ethical thought of his time, still inverted the problem; like his predecessors he assumed that moral or reasonable action is normal and natural to man in virtue of some vaguely conceived principle, and in all seriousness wrote an article **to prove that "unreasonable** [|] **action" is possible and is actually achieved occasionally**, and to explain if possible this strange anomalous fact. He quotes Bentham's dictum that "on the occasion of every act he exercises every human being is led to pursue that line of conduct which, according to his view of the case, taken by him at the moment, will be in the highest degree contributory to his own greatest happiness." He points out that, although J. S. Mill admitted certain exceptions to this principle, his general view was that "to desire anything, except in proportion as the idea of it is pleasant, is a physical impossibility." So that, according to this school, any action of an individual that does not tend to produce for him the maximum of pleasure can only arise from an error of judgment as to the relative quantities of pleasure that will be secured by different lines of action. And, since, according to this school, all actions ought to be directed to securing a maximum of pleasure, action of any other kind is not only unreasonable action, but also immoral action; for it is action in a way other than the way in which the individual knows he ought to act. Sidgwick then goes on to show that the doctrine that unreasonable action (or wilful action not in accordance with what the individual knows that he ought to do) is exceptional, paradoxical, or abnormal is not peculiar to the utilitarians, but is common also to their opponents; he takes as an example T. H. Green, who "still lays down as broadly as Bentham that every person in every moral action, virtuous or vicious, presents to himself some possible state or achievement of his own as for the time his greatest good, and acts for the sake of that good, and that this is how he ought to act." (McDougall 1916: 8-9)

This is Sidgwick's "Unreasonable Action" (1893), and the exact polemic in Dostoevsky's *Notes from the Underground*.

> For, as Dr. Rashdall well says, "the raw material, so to speak, of Virtue and Vice is the same - *i.e.*, desires which in themselves, abstracted from their relation to the higher self, are not either moral or immoral but simply non-moral." That is to say, the fundamental problem of social psychology is the moralisation of the individual by the society into which he is born as a creature in which the non-moral and purely egoistic tendencies are so much stronger than any altruistic tendencies. This **moralisation or socialisation of the individual** is, then, the essential theme of this section. (McDougall 1916: 18)

The problem of the looking glass self, of the origin or emergence of the superego, or the socialized "me".

> The human mind has certain innate or inherited tendencies which are the essential springs or motive powers of all thought and action, whether individual or collective, and are the bases from which the character and will of individuals and of nations are gradually developed under the guidance of the intellectual faculties. **These primary innate tendencies have different relative strengths in the native constitutions of the individuals of different races**, and they are favoured or checked in very different degrees by the very different social circumstances of men in different stages of culture; but they are **probably common to the men of every race and of every age**. If this view, that human nature has everywhere and at all times this **common native foundation**, can be established, it will afford a much-needed basis for speculation on the history of the development of human societies and human institutions. (McDougall 1916: 19)

Nature vs. nurture, national characteristics and human nature.

> Contemporary writers of all classes make frequent use [|] of the words "instinct" and "instinctive," but, with very few exceptions, they use them so loosely that they have almost spoilt them for scientific purposes. On the one hand, the adjective "instinctive" is commonly applied to every human action that is performed without deliberate reflexion; on the other hand, the actions of animals are popularly attributed to instinct, and in this connexion instinct is vaguely conceived as a mysterious faculty, utterly different in nature from any human faculty, which Providence has given to the brutes because the higher faculty of reason has been denied them. Hundreds of passages might be quoted from contemporary authors, even some of considerable philosophical culture, to illustrate how these two words are used with **a minimum of meaning**, generally with the effect of disguising from the writer the obscurity and incoherence of his thought. (McDougall 1916: 20-21)

Hence why Gregory Bateson, in his metalogue on "What is an instinct?" (1969) likens instincts to black boxes in engineering, which "really explains nothing".

> These are favourable examples of current usage, and they justify the statement that these words "instinct" and "instinctive" are commonly used as **a cloak for ignorance** when a writer attempts to explain any individual or collective action that he fails, or has not tried, to understand. (McDougall 1916: 22)

Exactly. Though, if fingers need pointing, this very book inspired many writers, Malinowski included, to cover themselves in this cloak.

> There is every reason to believe that even the most purely instinctive action is the outcome of a distinctly mental process, one which is incapable of being described in purely mechanical terms, because it is a psycho-physical process, involving psychical as well as physical changes, and one which, like every other mental process, has, and can only be fully described in terms of, **the three aspects of all mental process - the cognitive, the affective, and the conative aspects**; that is to say, every instance of instinctive behaviour involves **a knowing of some thing or object, a feeling in regard to it, and a striving towards or away from that object**. (McDougall 1916: 26)

"Striving" is an adequate equivalent for conation. Otherwise this is standard tax.

> The impression must be supposed to excite, not merely detailed changes in **the animal's field of sensation**, but a sensation or complex of sensations that has **significance or meaning for the animal**; hence we must regard the instinctive process in its cognitive aspect as distinctly of the nature of perception, however rudimentary. (McDougall 1916: 28)

What is an *Umwelt*?

> The behaviour of some of the lower animals seems to be almost completely determined throughout their lives by instincts modified but very little by experience; they **perceive, feel, and act** in a perfectly definite and invariable manner whenever a gives instinct is excited - *i.e.*, whenever the presence of the appropriate object coincides with the appropriate organic state of the creature. (McDougall 1916: 30)

Cognition replaced by perception. *Animals don't think, don't you know?*

> Now, the innate psycho-physical disposition, which is an instinct, may be regarded as consisting of there corresponding parts, **an afferent, a central**, and **a motor of efferent part**, whose activities are the cognitive, the affective, and the conative features respectively of the total instinctive process. The afferent or receptive [|] part of the total disposition is some organised group of nervous elements or neurones that is specially adapted to receive and to elaborate the impulses initiated in the sense-organ by the native object of the instinct; its constitution and activities determine the sensory content of the psycho-physical process. From the afferent part the excitement spreads over to the central part of the disposition; the constitution of this part determines in the main the distribution of the nervous impulses, especially of the impulses that descend to modify the working of the visceral organs, the heart, lungs, blood-vessels, glands, and so forth, in the manner required for the most effective execution of the instinctive action; the nervous activities of this central part are the correlates of the affective or emotional aspect or feature of the total psychical process. The excitement of the efferent or motor part reaches it by way of the central part; its constitution determines the distribution of impulses to the muscles of the skeletal system by which the instinctive action is effected, and its nervous activities are the correlates of the conative element of the psychical process, of the felt impulse to action. (McDougall 1916: 32-33)

Just like I thought, the affective, cognitive, and conative aspects are comparable to Ruesch's scheme of input, central processing, and output (or perception, evaluation, and action; see his "Synopsis of the Theory of Human Communication", Ruesch 1953a).

> The answer to the second question is that pleasure and pain are not in themselves springs of action, but at the most of undirected movements; they serve rather to modify instinctive processes, **pleasure tending to sustain and prolong any mode of action**, pain to cut it short; under their prompting and guidance are effected those modifications and adaptations of the instinctive bodily movements which we have briefly considered above. (McDougall 1916: 43)

Remarkable affinity between maintaining, sustaining, and prolonging, as "Joy tends to maintain the self in its present relation to the object" (Shand 1914: 281).

> It has often been remarked that **the emotions are fluid and indefinable, that they are in perpetual flux and are experienced in an infinite number of subtle varieties**. This truth may be used as an argument against the propriety of attempting to exhibit all the many varieties of our emotional experience as reducible by analysis to a small number of distinct primary emotions. (McDougall 1916: 45)

I tend to agree with this, and have trouble comprehending new philosophical approaches to emotion which take them to be concrete items readily available to introspection.

> The word "emotion" is used [|] of course in popular speech loosely and somewhat vaguely, and **psychologists are not yet completely consistent in their use of it**. But all psychological terms that are taken from common speech have to undergo **a certain specialisation and more rigid definition** before they are fit for scientific use; and in using the word "emotion" in the restricted sense which is indiated above, and which will be rigidly adhered to throughout these pages, I am but carrying to its logical conclusion a tendency displayed by the majority of recent English writers on psychology. (McDougall 1916: 46-47)

A terminological dictum.

> Of all the excitants of this instinct the most interesting, and the most difficult to understand as regards its mode of operation, is **the unfamiliar or strange as such**. Whatever is totally strange, whatever is violently opposed to the accustomed and familiar, is apt to excite fear both in men and animals, if only it is capable of attracting their attention. It is, I think, doubtful whether an eclipse of the moon has even excited the fear of animals, for the moon is not an object of their attention; but for savage men it has always been an occasion of fear. (McDougall 1916: 54)

Fear and strangeness still going hand in hand. But how does the author know what has *always* occasioned fear in savage men?

> But fear, once roused, haunts the mind; it comes back alike in dreams and in waking life, bringing with it vivid memories of the terrifying impression. It is thus **the great inhibitor of action**, both present action and future action, and becomes in primitive human societies **the great agent of social discipline through which men are led to the habit of control of the egoistic impulses**. (McDougall 1916: 55)

Is it fear, which, as Spencer (1876: 12-13) puts it, "checks impulsiveness"?

> **The manners or speech** of an otherwise presentable person may excite the impulse of shrinking in virtue of some subtle suggestion of **sliminess**. Or what we know of a man's character - that it is noxious, or, as we significantly say, is of evil odour - may render the mere thought of him an occasion of disgust; we say, "It [|] makes me sick to think of him"; and at the same time the face exhibits in some degree, however slight, the expression produced by the act of rejection of some evil-tasting substance from the mouth. In these cases we may see very clearly that this extension by resemblance or analogy does not take place in any roundabout fashion; it is not that the thought of the noxious or "slippery" character necessarily reproduces the idea of some evil-tasting substance or of some slimy creature. (McDougall 1916: 56-57)

There is a great leap between the instinctive repulsion from actual slime and the theophrastian character of sliminess.

> Who has not seen a horse, or other animal, alternately approach in curiosity, and flee in fear from, some such object as an old coat upon the ground? (McDougall 1916: 58)

Everyone after the automobile revolution. Viimane Ratsu (Estonian language song, youtube).

> This instinct, being one whose exercise is not of prime importance to the individual, exhibits **great individual differences as regards its innate strength**; and these differences are apt to be increased during the course of life, the impulse growing weaker for lack of use in those in whom it is innately weak, stronger through exercise in those in whom it is innately strong. (McDougall 1916: 59)

"Innate tendency" thus varies individually, as opposed to some universal innateness which today would be read along the lines of "hardwiredness".

> To raise this objection would be to ignore **my consciousness of the personal relation and my personal attitude towards the striker**. The impulse, the thwarting of which in this case provokes my anger, is the impulse of self-assertion, which is habitually in play during **personal intercourse**. That this is the case we may see on reflecting the anger would not be aroused if the blow came from a purely impersonal source - if, for example, it came from a falling branch, or if the blow received from a person were clearly quite accidental and unavoidable under the circumstances. (McDougall 1916: 60)

Moving images of people, particularly male youth in asia, energetically kicking and punching a street light pole they themselves blindly bumped into. /r/IdiotsFightingThings provedis endless illustrations.

> Ribot names the two emotions negative and positive **self-feeling** respectively, but since these names are **awkward in English**, I propose, in the interests of a consistent terminology, to call them the emotions of subjection and elation. (McDougall 1916: 62)

Not so in Estonian: *enesetunne* is literally self-feeling. This may account for why Estonian folk-psychology is difficult to translate into English - in all likelihood it originates from germanic and francophone sources (more probably the latter with its *Selbstgefühl*). *The Psychology of the Emotions* (1896).

> **The instinct of self-display** is manifested by many of the higher **social or gregarious animals**, especially, perhaps, though not only, at the time of mating. Perhaps among mammals the horse displays it most clearly. The muscles of all parts are strongly innervated, the creature holds himself erect, his neck is arched, his tail lifted, his motions become **superfluously vigorous and extensive**, he lifts his hoofs high in air, as he parades before the eyes of his fellows. [...] The **instinct** is essentially a **social** one, and is only brought into play [|] by **the presence of spectators. Such self-display is popularly recognised as implying pride**; we say "How proud he looks!" and the peacock has become the symbol of pride. (McDougall 1916: 62-63)

Could "a flow of language" (superfluously vigorous and extensive speech) be a form of self-display? What is the social function of vanity?

> Many children clearly exhibit this instinct of self-display; before they can walk or talk the impulse finds its satisfaction in **the admiring gaze and plaudits of the family circle** as each new acquirement is practiced; a little later it is still more clearly expressed by the frequently repeated command, "See me do this," or "See how well I can do so-and-so"; and for many a child more than half the delight of riding on a pony, or [|] of wearing a new coat, consists in the satisfaction of this instinct, and vanishes if there be no spectators. A little later, with the growth of self-consciousness the instinct may find expression in **the boasting and swaggering of boys, the vanity of girls**; while, with almost all of us, it becomes the most important constituent of the self-regarding sentiment and plays an all-important part in the volitional control of conduct, in the way to be discussed in a later chapter. (McDougall 1916: 63-64)

Vanity makes an appearance just as anticipated. Define:swaggering - "walk or behave in a very confident and arrogant or self-important way".

> For in certain mental diseases, especially in the early stages of that most terrible disorder, general paralysis of the insane, exaggeration of this emotion and of its **impulse of display** is the leading symptom. The unfortunate patient is perpetually in **a state of elated self-feeling**, and his behaviour corresponds to his emotional state; he struts before the world, boasts of **his strength, his immense wealth, his good looks, his luck, his family**, when, perhaps, there is not the least foundation for his boastings. (McDougall 1916: 64)

Note that the list roughly corresponds to the all too familiar one found in Spencer, Trotter, Shand, and Malinowski. In *The Foundation of Character* there are numerous such lists: women, power, and reputation; superiority and power; existence, wealth, power, reputation, pleasure, and happiness; fame, power, and money.

> The view of the origin of parental tenderness here adopted compares, I think, very favourably with other accounts of its genesis. Bain taught that it is generated in the individual by the frequent repetition of the intense pleasure of contact with the young; though **why this contact should be so highly pleasurable he did not explain**. (McDougall 1916: 70)

Analogous to Zuckerman's critique of Malinowski's positive bonds. It is not readily apparent why constant association alone should foster amiable relations between people.

> Long ago the Roman moralists were perplexed by it. They noticed that in the Sullan prosecutions, **while many sons denounced their fathers, no father was ever known to denounce his son**; and they recognised that this fact was inexplicable by their theories of conduct. For their doctrine was like that of Bain, who said explicitly: "Tender feeling is as purely self-seeking as any other pleasure, and makes no inquiry as to the feelings of the beloved personality. It is by nature pleasurable, but does not necessarily cause us to seek the good of the object farther than is needful to gratify ourselves in the indulgence of the feeling." (McDougall 1916: 71)

This may be part of why the Latvian movie "Ausma" (2015, trailer) was so off-putting; in it, a father kills his son for betraying him to the communists (because he killed the mother). Bain appears to be anticipating Dawkins' selfish gene theory.

> In a similar direct fashion the distress of any adult (towards whom we **harbour no hostile sentiment**) evokes the emotion; but in this case it is more apt to be complicated by sympathetic pain, when it becomes **the painful, tender emotion we call pity**; whereas the child, or any other helpless and delicate thing, may call it out in the pure form without alloy of sympathetic pain. (McDougall 1916: 74)

Phraseology for the bonds of antipathy. Malinowski's whole point appears to be that in expressions of sympathy we don't *really* feel any painful, tender emotions but fulfill a social obligation.

> For, as was said above, this **disinterested indignation** is the ultimate root of justice and of public law; without its support law and its machinery would be most inadequate safeguards of personal rights and liberties; and, in opposition to the moral indignation of a majority of members of any society, **laws can only be very imperfectly enforced by the strongest despotism, as we see in Russia at the present time**. (McDougall 1916: 75)

Russia was and continues to be a lawless, despotic state. Disinterested indignation, on the other hand, could well describe the modern online obsession of getting deeply offended on behalf of marginalized people groups (e.g. unmerited cries of cultural appropriation).

> His statement is that **sympathy is the prompting to take on the pains and pleasures of another being**, and to endeavour to abolish that other's pain and to prolong his pleasure. [|] But, if we use more accurate language, we shall have to say that the sympathetic pain or pleasure **we experience is immediately evoked in us by the spectacle of pain or of pleasure**, and that we then act on it because it is our own pain or pleasure; and the action we take (so long as no other principle is at work) is **directed to cut short our own pain and to prolong our own pleasure, quite regardless of the feelings of the other person**. (McDougall 1916: 77-78)

Psychological hedonism indeed. Expressions of sympathy (condolences) have no magic capability to reduce another's sufferings.

> Our susceptibility to sympathetically induced pain or pleasure, operating alone, simply inclines us, then, **to avoid the neighbourhood of the distressed and to seek the company of the cheerful**; but tender emotion draws us near to the suffering and the sad, seeking to alleviate their distress. (McDougall 1916: 78)

Another way of saying no-one likes being around downers. Misery may love company but company does not love misery.

> **The *gregarious instinct* is one of the human instincts of greatest social importance**, for it has played a great part in moulding societary forms. The affective aspect of the operation of this instinct is not sufficiently intense or specific to have been given a name. The instinct is displayed by many species of animals, even by some very low in the scale of mental capacity. Its operation in its simplest form implies none of the higher qualities of mind, neither sympathy nor capacity for mutual aid. Mr. Francis Galton has given the classical description of the operation of the crude instinct. Describing the South African ox in Damaraland, he says he **displays no affection for his fellows**, and hardly seems to notice their existence, so long as he is among them; but, if he becomes separated from the herd, he displays an extreme distress that will not let him rest until he succeeds in rejoining it, when he hastens to bury himself in the midst of it, **seeking the closest possible contact with the bodies of his fellows**. There we see the working of the gregarious instinct in all its simplicity, **a mere uneasiness in isolation and satisfaction in being one of a herd**. Its utility to animals liable to the attacks of beasts of prey is obvious. (McDougall 1916: 84)

Mere copresence. See also notes marked with autophobia.

> The instinct is commonly strongly confirmed by habit; the individual is born into a society of some sort and grows up in it, and the **being with others and doing as they do** becomes a habit deeply rooted in the instinct. It would seem to be a general rule, the explanation of which is to be found in the principle of sympathetic emotion to be considered later, that the more numerous **the herd or crowd or society** in which the individual finds himself the more complete is the satisfaction of this impulse. (McDougall 1916: 84)

Imitation enters the picture: "The real rule guiding human behaviour is this: "what everyone else does, what appears as norm of general conduct, this is right, moral and proper. Let me look over the fence and see what my neighbour does, and take it as a rule for my [|] behaviour." So acts every 'man-in-the-street' in our own society" (Malinowski 1922: 326-327).

> The gregarious instinct is no exception to the rule that the human instincts are liable to **a morbid hypertrophy** under which their emotions and impulses are revealed with exaggerated intensity. The condition known to alienists as **agoraphobia** seems to result from the morbidly intense working of this instinct - the patient will not remain alone, will not cross a wide empty space, and seeks always to be surrounded by other human beings. But of the normal man also it is true that, as Professor James says: "To be alone in one of the greatest of evils for him. Solitary confinement is by many regarded as a mode of torture too cruel and unnatural for civilised countries to adopt. To one long pent up on a desert island the sight of a human footprint or a human form in the distance [|] would be the most tumultuously exciting of experiences." (McDougall 1916: 85-86)

Didn't know agoraphobics don't want to "remain alone". The hypertrophy of the social instinct is illustrated these days be the army of NEETs living in basements, attics, or shut in their room for decades. As to James's quote, solitary confinement has been known to cause irreparable psychological damage.

> In civilised communities we may see evidence of the operation of this instinct on every hand. For all but a few exceptional, and generally highly cultivated, persons **the one essential condition of recreation is the being one of a crowd**. The normal daily recreation of the population of our towns is to go out in the evening and to walk up and down the streets in which the throng is densest [...] (McDougall 1916: 86)

"Recreation" has indeed been floating around for a while. Like the rest of this page, Malinowski also addresses "organized recreation" (cf. Malinowski 1942: 1239).

> The possession of this instinct, even in great strength, does not necessarily imply **sociability of temperament**. Many a man leads in London a most solitary, unsociable life, who yet would find it hard to live far away from the thronged city. Such men are like Mr. Galton's oxen, **unsociable but gregarious**; and they illustrate the fact that **sociability**, although it has the gregarious instinct at its foundation, **is a more complex, more highly developed, tendency**. As an element of this more complex tendency to sociability, the instinct largely determines the forms of the recreations of even the cultured classes, and is the root of no small part of **the pleasure we find in attendance at the theatre, at concerts, lectures, and all such entertainments**. How much more satisfying is a good play if one sits in a well-filled theatre than if half the seats are empty; especially if the house is unanimous and loud in the expression of its feelings! But this instinct has in all ages produced more important social effects that must be considered in a later chapter. (McDougall 1916: 87)

That's a good point - collective activities are not necessarily sociable. The cinema is a suitable illustration in place of the theater; the experience is greatly improved if the crowd laughs together at a joke, for example.

> The three most important of these pseudo-instincts, as they might be called, are **suggestion, imitation, and** [|] **sympathy**. They are closely allied as regards their effects, for in each case the process in which the tendency manifests itself involves an interaction between at least **two individuals, one of whom is the agent, while the other is the person acted upon or patient**; and in each case the result of the process is some degree of assimilation of the action and mental state of the patient to those of the agent. They are **three forms of mental interaction of fundamental importance for all social life**, both of men and animals. These processes of **mental interaction, of impression and reception**, may involve chiefly the cognitive aspect of mental process, or its affective or its conative aspect. In the first case, when **some presentation, idea, or belief of the agent directly induces a similar presentation, idea, or belief in the patient, theprocess is called one of suggestion**; when an affective or emotional excitement of the agent induces a similar affective excitement in the patient, the process is one of sympathy or **sympathetic induction of emotion or feeling**; when the most prominent result of the process of interaction is **the assimilation of the bodily movements of the patient to those of the agent, we speak of imitation**. (McDougall 1916: 90-91)

Suggestion, thus is the communication of ideas. Sympathy is the communization of emotions. And imitation concerns bodily movements. A very natural extension of the triad to dyadic interaction. Malinowski's apophaticity can now be scrutinized more closely.

> The word "sympathy," as popularly used, generally implies **a tender regard for the person with whom we are said to sympathise**. But such sympathy is only one special and complex form of sympathetic emotion, in the strict and more gfeneral sense of the words. The fundamental and primitive form of sympathy is exactly what the word implies, **a suffering with**, the experiencing of any feeling or emotion when and because we observe in other persons or creatures the expression of that feeling or emotion. (McDougall 1916: 92)

Exactly the reason why "pity" comes up so frequently in connection with sympathy. "Sympathy is emotion caused by what seems to be the emotion or sensation of another, and having a tendency to dispose to kindness; e.g. pity, and convivial emotion" (Clay 1882: 141). McDougall gives the source as Spencer's *Principles of Psychology*, vol. ii. p. 563.

> Sympathy of this crude kind is **the cement that binds animal societies together**, renders the actions of all members of a group harmonious, and allows them to repeat some of the prime advantages of social life in spite of lack of intelligence. (McDougall 1916: 93)

One of the earliest instance of this trope that I have on record.

> Their sympathetic sensibility merely leads them to avoid all contact with distressful persons, books, or scenes, and **to seek the company of the careless and the gay**. (McDougall 1916: 96)

And "joyous natures feel joy in all company that is not disobliging" (Shand 1914: 151).

> "Suggestion" is a word that has been taken over from popular speech and been specialised for psychological use. But even among psychologists it has been used in two rather different senses. A generation ago it was used in a sense very similar to that which it has in common speech; **one idea was said to suggest another**. But this purpose is adequately served by the word "reproduction," and there is a growing tendency to use "suggestion" only in a still more technical and strict manner, and it is in this stricter sense that it is used in these pages. Psychologists have only in recent years begun to realise the vast scope and importance of suggestion and suggestibility in social life. Their attention was directed to the study of suggestion by the recognition that the [|] phenomena of hypnotism, so long disputed and derided, are genuine expressions of a peculiar abnormal conditions of the mind, and that the leading symptom of this condition of hypnosis is **the patient's extreme liability to accept with conviction any proposition submitted to him**. This peculiar condition was called one of suggestibility, and **the process of communication between agent and patient which leads to the latter's acceptance of any proposition was called suggestion**. There was for some time a tendency to regard suggestibility as necessarily an abnormal condition and suggestion as a psychological curiosity. But very quickly it was seen that **there are many degrees of suggestibility**, ranging from the slight degree of the normal educated adult to the extreme degree of the deeply hypnotised subject, and that suggestion is a process constantly at work among us, the understanding of which is of extreme importance for the social sciences. (McDougall 1916: 96-97)

Thus, not simply communication of ideas but an *uncritical* one. Today, this is a problem we're facing with fake news and memes - even if the content shared is manifestly false and easily disprovable, the effects are still lasting. "Anyone who wishes to produce an effect upon it needs no logical adjustment in his arguments; he must paint in the most forcible colours, he must exaggerate, and he must repeat the same thing again and again" (Freud 1922: 16-17).

> The following definition will, I think, cover all varieties: *Suggestion is a process of communication resulting in **the acceptance with conviction of the communicated proposition in the absence of logically adequate grounds for its acceptance***. The measure of the suggestibility of any subject is, then, the readiness with which he thus accepts propositions. Of course, the proposition is not necessarily communicated in formal language, it may be implied by a mere gesture or interjection. (McDougall 1916: 97)

This meaning has been retained in the common expression that someone is extremely "suggestible", i.e. gullible.

> A few words must be said about *contra-suggestion*. By this word it is usual to denote the mode of action of one individual on another which results in the second accepting, in the absence of adequate logical grounds, the contrary of the proposition asserted or implied by the agent. There are persons with whom this result is very liable to be produced by any attempt to exert suggestive influence, or even by the most ordinary and casual utterance. **One remarks to such a person that it is a fine day, and, though, up to that moment, he may have formulated no opinion about the weather, and have been quite indifferent to it, he at once replies, "Well, I don't agree with you. I think it is perfectly horrid weather."** Or one says to him, "I think you ought to take a holiday," and, though he had himself contemplated this course, he replies, "No, I don't need one," and becomes more immovably fixed in this opinion and the corresponding course of action the more he is urged to adopt their opposites. Some children display this contra-suggestibility very strongly for a period and [|] afterwards return to a normal degree of suggestibility. But in some persons it becomes habitual or chronic; they take a pride in doing and saying nothing like other people, in dressing and eating differently, in defying all the minor social conventions. Commonly, I believe, **such persons regard themselves as displaying great strength of character and cherish their peculiarity**. In

> such cases the permanence of the attitude may have very complex mental causes; but in its simpler instances, and probably at its inception in all instances, contra-suggestion seems to be determined by the undue dominance of the impulse of self-assertion over that of submission, owing to the formation of some rudimentary sentiment of dislike for personal influence resulting from an unwise exercise of it - a sentiment which may have for its object the influence of some one person or personal influence in general. (McDougall 1916: 101)

The attitude of a man who dislikes talking about weather. For my purposes it is important that talking about weather can be an illustration of suggestion.

> We owe to Mr. A. F. Shand the recognition of features of our mental constitution of a most important kind that have been strangely overlooked by other psychologists, and the application of the word "sentiments" to denote features of this kind. Mr. Shand points out that our emotions, or, more strictly speaking, our emotional dispositions, tend to become organised in systems about the various objects and classes of objects that excite them. Such an organised system of emotional tendencies is not a fact or mode of experience, but is a feature of the complexly organised structure of the mind that underlies all our mental activity. To such **an organised system of emotional tendencies centred about some object** Mr. Shand proposes to apply the name "sentiment." This application of the word is in fair accordance with its usage in popular speech, and there can be little doubt that it will rapidly be adopted by psychologists. (McDougall 1916: 122)

This definition is all well and good but I don't see one could reconcile this with Malinowski's use of the word, lest the various objects of desire (e.g. power, wealth, women, etc.) are the objects meant here, which does not appear to be the case. In any case the trouble is explaining how such objects act as social stimuli, i.e. how and why they should bring people into social union.

> The conception of a sentiment, as defined by Mr. Shand, enables us at once to reduce to order many of the facts of the life of impulse and emotion, a province of psychology which hithero has been **chaotic and obscure**. (McDougall 1916: 122)

This may have appeared to be the case at the time but after this type of psychology became unfashionable the sentiments have returned to chaotic obscurity.

> Thus, as Shand points out, when a man has acquired the sentiment of love for a person or other object, he is apt to experience tender emotion in its presence, fear or anxiety when it is in danger, anger when it is threatened, sorrow when it is lost, joy when the object prospers or is restored to him, gratitude towards him who does good to it, and so on; and, when he hates a person, **he experiences fear or anger or both on his approach**, joy when that other is injured, angre when he receives favours. (McDougall 1916: 124)

The situation described by Malinowski, thus, assumes that natural man *hates* the members of surrounding tribes.

> The act that, more certainly than any other, provokes vengeful emotion is **the public insult, which, if not immediately resented, lowers one in the eyes of one's fellows**. Such an insult calls out one's positive self-feeling, with its impulse to assert oneself and to make good one's value and power in the public eye. If the insult is at once avenged, the emotion is perhaps properly called *resentment*. It is when immediate satisfaction of the impulse of angry self-assertion is impossible that it gives rise to a painful desire; it is then the insult rankles in one's breast; and this desire can only be satisfied by an assertion of one's power, by returning an equally great or greater insult or injury to the offender - by "getting even with him." (McDougall 1916: 140)

A more powerful stimulus to antipathy than mere disagreement.

> Though the emotion is most easily evoked, perhaps, by public insult, it may arise also from **injury deliberately done to any part of the larger self**, any part of that large sphere of objects to which one's self-regarding sentiment extends - *e.g.*, injury or insult to one's **family or tribe, or to any larger society with which a man identifies himself**; [|] this we see in the case of the blood-feuds, where the killing of one member of a family or tribe excites this emotion in all its other members, who continue to harbour it until they have "got even" with the family of the slayer by killing him or another of its members. On a still greater scale **it may be provoked as a collective emotion throughout a nation by defeat in war**. In this case the painful conation or desire that arises from the checked impulse of positive self-feeling is apt to predominate greatly over the element of anger. (McDougall 1916: 140-141)

Hence "watching intently for the first low hint of a growl, which will show one belongs to the wrong pack and must withdraw" (Trotter 1921: 119-120).

> We are now in a position to inquire into the nature of sorrow and joy, which we have rejected from our list of primary emotions, because, as was said, they are **algedonic** or pleasure-pain qualifications of emotional states rather than emotions capable of standing alone. (McDougall 1916: 149)

Pertaining to both pleasure and pain.

> ***Pity* in its simplest form is tender emotion tinged with sympathetically induced pain**. It differs from sorrow, which also is essentially a painful tender emotion, in the sympathetic character of the pain, and in that **it does not imply the existence of any sentiment of affection or love**, as sorrow does, and is therefore a more transient experience, and one with less tendency to look before and after. There is also, of course, a sorrowful pity, as when one watches the painful and mortal illness of a dear friend. In this case there is tender emotion and there is sympathetically induced pain which makes the state one of pity; but there is also pain arising from the prospect of the loss of the object of our sentiment of love, which makes the emotion a sorrowful one. That sorrow does not necessarily include an element of sympathetic pain is clearly shown by the sorrow of those who have lost a loved one whom they sincerely believe to have entered on a happier life. The pain of sorrow is, then, a **self-regarding** pain, whereas **the pain of pity is not**; hence pity is rightly regarded as the nobler emotion. (McDougall 1916: 153)

All this proceeds happily with the premise that pity must include sympathetically induced pain and expressions of sympathy have, in this sense, a self-regarding aspect.

> It may be asked - If respect is thus a sentiment that has for its most essential constituents these self-regarding emotions, how can we properly be said to entertain respect for others? The answer is, I think, that **we respect those who respect themselves**, that our respect for another is a sympathetic reflexion of his self-respect; for unless a man shows self-respect we never have respect for him, even though we may admire some of his qualities, or like, or even love, him in a certain degree. (McDougall 1916: 161)

My mind echoes rap lyrics to the effect that *you can't expect respect if you don't respect yourself*.

> The older moralists frequently made use of the expression "self-love," and in doing so generally confounded under this term two different sentiments, self-love and self-respect. **Self-love** is fortunately a comparatively rare sentiment; it **is the self-regarding sentiment of the thoroughly selfish man, the meaner sort of egoist**. Such a man feels a tender emotion for [|] himself, he indulges in self-pity; he may have little positive self-feeling and may be **incapable of shame**. (McDougall 1916: 161-162)

Today self-love is frequently understood in the sense of "the care of the self" (Foucault 2005: 195), i.e. something to do with personal or spiritual growth. It's the stuff of unimaginative ladies of psychology who append a big bold PhD to their name on the cover of a book without a bibliography section.

> The sentiment of affection for an equal generally takes its rise, not in simple tender emotion, but in admiration, or gratitude, or pity, and is especially developed by active sympathy. By ***active sympathy*** I mean sympathy in the fuller, more usual, sense of the word; we must carefully distinguish it from the simple, primitive, or passive sympathy discussed in Chapter IV. Active sympathy plays, or may play, a minor part in the genesis of the parental sentiment, but it **is of prime importance for the development of the sentiment of affection between equals**; for while the the former may be wholly one-sided, the latter can hardly become fully formed and permanent without **some degree of reciprocation** and of sympathy in this fuller sense. (McDougall 1916: 168)

How does this active sympathy compare to homogeneous sympathy, which "enhances a feeling of fellowship" (Clay 1882: 142)?

> Active sympathy presents a difficult problem, which we may consider in this connexion. It involves a reciprocal relation between at least two persons; **either party to the relation not only is apt to experience the emotions displayed by the other**, but he desires also that the other shall share his own emotions; he actively seeks the sympathy of the other, and, when he has **communicated his emotion** to the other, he attains a peculiar satisfaction which greatly enhances his pleasure and his joy, or, in the case of painful emotion, diminishes his pain. (McDougall 1916: 168)

What makes active sympathy active, then, is the establishment of homogeneous feelings, or, to use Malinowski's phrasing, establishment of common sentiments?

> This relation of active sympathy is apt to grow up between any two persons who are **Thrown much together**, if they are **commonly stirred to similar emotions by similar objects**; and that can only be the case if they have **similar sentiments**. Two persons may live together for years, and, if their sentiments are very different, if one of them likes and dislikes the things that are for the most part indifferent to the other, there will be no habitual sympathy established between them. (McDougall 1916: 168)

Thus, active sympathy is premised on constant association and, as "habitual sympathy" hints, formation of common habits, as with "a constant companion like a college room-mate - who has attended the same classes, read the same books, seen the same entertainments, and knows the same people" (La Barre 1954: 168).

> **The blind impulse of the gregarious animal to seek the company of his fellows**, whenever one of his other instincts is excited, becomes in us the desire of seeing ourselves surrounded by others who share our emotion; and it is apt to become directed to seeking the sympathetic response of some one person in whom we are sure of evoking it; and then, having become habitually directed to that person, it finds a more certain and complete and detailed satisfaction than is possible if it remains unspecialised. (McDougall 1916: 171)

A blunt paraphrase: "the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company" (PC 3.2) is a blind impulse shared by all gregarious species.

> On the other hand, the person in whom this impulse is strong can find, when alone, no enjoyment in the things that give him, when in sympathetic company, the keenest delight. He may, for example, be an [||] enthusiastic admirer of natural beauty; but if, by some strange chance, **he takes a walk alone through the most beautiful scenes, his emotional stirrings, which, if shared by others, would be a pure delight, are**

> **accompanied by a vague though painful desire**, whose nature he may or may not clearly recognise. And the chances are that he occupies himself in making mental notes of the scenes before him and hurries home to give a glowing description of them to some friend who, he knows, will be stirred in some degree to share his emotions. Some persons, in whom this impulse is but little specialised though strong and whose emotions are quick and vivid, are not satisfied until all about them share their emotions; they are pained and even made angry by the spectacle of any one remaining unmoved by the objects of their own emotions. (McDougall 1916: 172-172)

There is a modern analogue to be found in the case of laughing at a comedy movie or show - arguably laughter is a social affair, making it a rare case to laugh out loud when alone. This is why social watching is so much an improved experience: alone, a good joke may induce a smirk, whereas in company it could induce roaring laughter.

> But, although it is not in itself an altruistic impulse and is not in any sense the root of altruism, it is a most valuable adjunct to the tender emotion in the formation of altruistic sentiments and in **stimulating social co-operation for social ends**. The man that has it not at all, or in whom it has become completely specialised (*i.e.*, directed to some one or few persons only), will hardly become a leader and inspirer of others in the reform of social abuses, in the public recognition of merit, in public expression of moral indignation, or in any other of those collective expressions of emotion which do so much to **bind societies together**, even if they fail of achieving their immediate ends. (McDougall 1916: 173)

Bonds. "A surprisingly large part of every culture is merely the phatic sharing of common emotional burdens, and has no relevance at all to the outside world" (La Barre 1954: 306).

> Now, volition or voluntary control proceeds from the idea of the self and from the sentiment, or organised system of emotions and impulses, centred about that idea. Hence the study of **the development of self-consciousness** and of [||] the self-regarding sentiment is an important part of the preparation for the understanding of social phenomena. And these two things, the idea of the self and the self-regarding sentiment, develop in such intimate relations with each other that they must be studied together. **This development is, as we shall see, especially a social process**, one which is dependent throughout upon the complex interactions between the individual and the organised society to which he belongs. (McDougall 1916: 174-175)

Although this book is not included in The Mead Project, the phraseology and general idea here is clearly one Mead espoused in numerous iterations.

> For we find that **the idea of the self and the self-regarding sentiment are essentially social products**; that their development is **effected by constant interplay between personalities, between the self and society**; that, for this reason, the complex conception of self thus attained implies **constant reference to others and to society in general**, and is, in fact, not merely **a conception of self**, but always of one's self **in relation to other selves**. This social genesis of the idea of self lies at the root of morality, and it was largely because this social origin and character of the idea of self was ignored by so many [||] of the older moralists that they were driven to postulate a special moral faculty, the conscience or moral instinct. (McDougall 1916: 180-181)

The looking glass self and the generalized other.

> The word "self" or "ego" is used in several different senses in philosophical discourse, the clearest and most important of these being **the self as logical subject** and **the empirical self**. In considering the genesis of moral conduct and character, we need concern ourselves with the empirical self only. We may have a conception of the self as a substantial or enduring physical entity or soul whose states are our states of

> consciousness. Or we may hold that, **by the very nature of our thought and language, we are logically compelled to conceive, and to speak of, the self as one pole of the subject-object relation in terms of which alone we are able to describe our cognitive experience**, the knowing or being aware of anything. But such conceptions are products of reflexion arrived at comparatively late, if at all, in the process of individual mental development, long after the complex conception of the empirical self has been [||] formed through a multitude of experiences of a less reflective character. (McDougall 1916: 181-182)

These seem to follow, roughly, the mind-body distinction. See also Larry Holmes (1966) views on this matter.

> Now, the attitude of other persons towards him are more or less freely expressed by them in praise, reproof, gratitude, reproach, anger, pleasure or displeasure, and so forth. Hence, as he rapidly acquires insight into the meaning of these attitudes, **he constantly sees himself in the reflected light of their ideas and feelings about him, a light that colours all his idea of his self and plays a great part in building up and shaping that idea**; that is to say, he gets his idea of his self in large part by accepting the ideas of himself that he finds expressed by those about him. The process is well illustrated by the case of the unfortunate child who is constantly scolded and told that he is a naughty boy. (McDougall 1916: 186)

The looking glass self, point blank.

> The child comes gradually to understand his position as a member of a society indefinitely larger and more powerful than any circle of his acquaintances, a society which with **a collective voice** and irresistible power distributes rewards and punishments, praise and blame, and formulates its approval and disapproval in universally accepted maxims. This collective voice appeals to the self-regarding sentiment, humbles or elates us, calls out our shame or self-satisfaction, with even greater effect than the personal authorities of early childhood, and gradually supplants them more and more. (McDougall 1916: 196)

Analogous to "the voice of the herd" (Trotter 1921: 109).

> It might well be contended that **positive self-feeling seeks merely to draw the attention of others to the self**, no matter what be the nature of the regards attracted; that it finds its satisfaction simply in the fact of the self being noticed by others. There is much in the behaviour of human beings to justify this view - for example, the large number of **men who seek, and who are gratified by, mere notoriety**, some of whom will even commit criminal acts in order to secure notoriety; or again, the large number of people whose dress is clearly designed to attract attention, but which, even by the most disordered imagination, can hardly be supposed to excite admiration or approval; or again, **the curiously great satisfaction most of us find in seeing our names in a newspaper or in print of any kind**. (McDougall 1916: 197)

The function of renown. What is typomania? Apparently it is not merely an obsession with seeing one's own name in print but "an obsession with being published".

> To many children this sense of isolation, of being cut off from the habitual **fellowship of feeling and emotion**, is, no doubt, the source of the severest pain of punishment; and moral disapproval, even though not formally expressed, soon begins to give them this painful sense of isolation; while approval gratifies the impulse of active sympathy and makes them **feel at one with their fellows**. And, as their **social circle widens** more and more, so the approval and disapproval of each wider circle give greater zest to their elation and a deeper pain to their shame, and are therefore more eagerly sought after or shunned in virtue of this impulse of active sympathy. (McDougall 1916: 201)

This is how, at least affectively, a person's social circle is "a sort of loosely compacted person" (CP 5.421).

> There are, of course, great differences between men as regards **the delicacy with which they apprehend the attitudes of others towards them**. These differences are due in part to differences of intellectual power, but in greater part to differences in the degree of development of the self-regarding sentiment. Any man in whom this sentiment is well developed will be **constantly observant of the signs of others' feelings in regard to him, and so will develop his powers of perceiving and interpreting the signs of the more delicate shades of feeling that do not commonly find deliberate expression**. On the other hand, one whose perceptions are dull and whose self-regarding sentiment is not strong will be moved only by the coarser expressions of general approval and disapproval, by open praise and blame. Of two such men, the one will be said in common speech to have **a sensitive conscience**, and the other to have a less delicate, or a relatively defective, conscience. (McDougall 1916: 202)

Sociosemiotics of the conscience. The difference is vaguely reminiscent of "Internalization of conflicts and blame on fate or self" and "Internalization of conflicts and blame on fate or self" (Ruesch, Jacobson & Loeb 1972[1948]: 186), or, more bluntly, between character and circumstance.

> These quasi-altruistic extensions of the egoistic sentiment constitute a very important part of the moral equipment of the individual; for they lead to the subjection of immediate personal ends in the service of social co-operation undertaken to secure the collective ends that individual action is powerless to achieve. They enrich our emotional life and raise our emotions and conduct to **an over-individual plane**. (McDougall 1916: 208)

The *supra*-individual plane, i.e. "the theoretical expression of the individual's submission to a larger community" (Bauman 2010: 24).

> No man could acquire by means of his own **unaided reflections** and unguided emotions any considerable array of moral sentiments; still less could he acquire in that way any consistent and lofty system of them. In the first place, **the intellectual process of discriminating and naming the abstract qualities of character and conduct is quite beyond the unaided power of the individual**; in this process he finds indispensable aid in the language that he absorbs from his fellows. But he is helped not by language only; every civilised society has a more or less highly developed moral tradition, consisting of a system of traditional abstract sentiments. This moral tradition has been slowly formed and improved by the influence of the great and good men, the moral leaders of the race, through many generations; it has been **handed on from generation to generation in a living form** in the sentiments of the *élite*, the superior individuals of each generation, and has been embodied in literature, and, in partial fashion, in a variety of institutions, such as the Church. And every great and organised department of human activity, each [|] profession and calling of a civilised society, has its own specialised form of the moral tradition, which is some respects may sink below, in other respects may rise above, the moral level of the unspecialised or general tradition. (McDougall 1916: 219-220)

The same exact arguments are employed when it comes to the question of "private signs" or how "there is no private property in language". "This is the truth expressed by T. H. Green when he wrote: "No individual can make a conscience for himself. He always needs a society to make it for him." (*ibid*, 220).

> Rigid custom is **the cement of society** in the ages preceding the formation of a moral tradition, and the breaking of **the rigid bonds of custom**, bonds which were probably essential for the preservation of primitive societies, was the prime condition of the growth of the moral tradition of the progressive nations. In the same way, it is a prime condition of the moral progress of individuals; the individual also must not be bound in absolute obedience to any system of rules of conduct prescribed by custom or in any other manner. (McDougall 1916: 220)

The connection between the cement metaphor and the "bonds".

> Among all these persons some will impress their abstract sentiments upon him more than others; and, in the main, those that so impress him will be those whose **power, or achievements, or position**, evoke his admiration. Of all the affective attitudes of one man towards another, admiration is that which renders him most susceptible [||] to the other's influence; and it is easy to see why this should be so, if our analysis of admiration was correct. (McDougall 1916: 222-223)

Yet another list of *desiderata*. Power seems to be the most common item in such lists.

> It was, I think, in the main because the older moralists neglected to take sufficiently into account the moral [||] tradition and the way in which it becomes impressed upon us, and because **they treated of the individual in artificial abstraction from the social relations through which his moral sentiments are formed**, that they were led to maintain the hypothesis of some special faculty, the conscience, or the moral sense or instinct, or the moral consciousness, in seeking to account for moral conduct. (McDougall 1916: 228-229)

Older moralists, in other words, neglected the social construction of the conscience.

> Once more, in volitional recollection of some fact we have forgotten, *e.g.*, the name of a man of whom we are thinking, our **volition merely holds the idea of this man before consciousness**, so thta it has the opportunity to develop its various aspects, its associative setting, the place and time and company in which we have seen the man; all of which, of course, increases the chance that his name will be reproduced or recollected. (McDougall 1916: 243)

Remembering itself is thus an unconscious process?

> Moral advance and the development of volition consist, then, not in the coming into play of factors of a new order, whether called the will or the moral instinct or conscience, but in the development of the self-regarding sentiment and in the improvement or refinement of **the "gallery" before which we display ourselves, the social circle that is capable of evoking in us this impulse of self-display**; and this refinement may be continued until the "gallery" becomes an ideal spectator or group of spectators or, in the last resort, **one's own critical self standing as the representative of such spectators**. (McDougall 1916: 257)

"When one reasons it is that critical self [that internalized *other*] that one is trying to persuade" (PC 5.421).

> One essential condition of strong character seems to be the organisation of the sentiments in some **harmonious system or hierarchy**. The most usual or readiest way in which such **systematisation of the sentiments** can be brought about, is the predominance of some one sentiment that in all circumstances is capable of supplying **a dominant motive, that directs all conduct towards the realisation of one end to which all other ends are subordinated**. The dominant sentiment may be a concrete or an abstract sentiment; it may be the love of money, of home, of country, of justice. When any such sentiment acquires decided predominance over all others, we call it **a ruling passion**; whenever other motives conflict with the motives arising within the system of a ruling passion, they go to the wall, they are powerless to oppose it. (McDougall 1916: 259)

Even McDougall can't escape functional hierarchization. "And, besides, a man's speech betrays his thoughts, and these his motives. And finally, when he surveys the man's action as a whole, and the ends to which it appears to be directed, he can often judge what are his dominant sentiments. And thus from a man's expression and gestures, from his speech and conduct, we may be able to refer results to motives, the ends accomplished to their determining emotions and sentiments." (Shand 1914: 3)

> There is only one sentiment which by becoming the master-sentiment can generate strong character in the fullest sense, and that is the self-regarding sentiment. There is **a lower imperfect form of the sentiment, ambition or the love of fame, the ambition to become publicly recognised as a man of this or that kind of ability or power**. When this sentiment becomes a ruling passion it may cover almost the whole of conduct, may supply a dominant motive for almost every situation, a motive which arising within the self-regarding sentiment determines volition in the strict sense in which we have defined it. But it is not properly a moral sentiment, and, though it may generate character, the character formed through its agency is not moral character. (McDougall 1916: 261)

Vanity may be a sign of strong character but not a moral character. For public recognition see *renown*.

> The cult of the ancestor and of the family, with the *patria potestas*, **the immense authority given by law and** [|] **custom to the head of the family**, counted for much in the strength and stability of ancient Rome. In fact, the high civilisations of ancient Greece and Rome rested on a firm basis of this kind until their decline began. (McDougall 1916: 274-275)

Actual patriarchy.

> The races of men certainly differ greatly in respect to the innate strength of this instinct; but there is no reason to think that it has grown weaker among ourselves under centuries of civilisation; rather, it is probable, as we shall see presently, that it is stronger in the European peoples than it was in primitive man. But its modes of expression have changed with the growth of civilisation; and the development of law and custom discourages and renders unnecessary the bodily combat of individuals, this gives place to the collective combat of communities and to the more refined forms of combat within communities. It is observable that, when **a pugnacious people** is forcibly brought under a system of civilised legality, its members are apt to display **an extreme and, to our minds, absurd degree of litigiousness**. (McDougall 1916: 279)

This very week saw the premier of a new movie based on A. H. Tammsaare's *Truth and Justice* , which is mainly about the quarrels of overly litigious peasants.

> In our own age the same instinct makes of Europe an armed camp occupied by twelve million soldiers, the support of which is a heavy burden on all the peoples; and we see how, more instantly than ever before, a whole nation may be moved by the combative instinct - a slight to the British flag, or an insulting remark in some foreign newspaper, sends **a wave of angry emotion sweeping across the country, accompanied by all the characteristics of crude collective mentation**, and two nations are ready to rush into a war that cannot fail to be disastrous to both of them. The most serious task of modern statesmanship is, perhaps, to discount and to control these outbursts of **collective pugnacity**. (McDougall 1916: 281)

As with Trotter, what Malinowski deals with on the level of the individual, his apparent source deals with on the level of collectives. It is very likely due to Malinowski's early and thorough reading of Nietzsche.

> It was said above that the earliest form of human society was in all probability the family, and, indeed, it is probable that in this respect primitive man did but continue **the social life of his prehuman ancestors**. But what form the primitive family had, and **in what way more complex forms of society were developed from it**, are obscure and much-disputed questions. Hence any attempt to show how the human instincts played their parts in the process must be purely speculative. Nevertheless it is a legitimate and fascinating subject for speculation, and we may attempt to form some notion of **the socialising influence of the instinct of pugnacity** among primitive men by adopting provisionally one of the most ingenious of the speculative accounts of the process. Such is the account offered by Messrs. Atkinson and Andrew Lang,

> which may be briefly sketched as follows. The primitive society was a polgamous family consisting of a patriarch, his wives and children. The young males, as they became full-grown, were driven out of the community by the patriarch, who was jealous of all possible rivals to his marital privileges. They formed semi-independent bands hanging, perhaps, on the skirts of the family circle, from which they were jealously excluded. From time to time the young males would be brought by their sex-impulse into deadly strife with the patriarch, and, when one of them succeeded in overcoming him, this one would take his place and rule in his stead. A social system of this sort obtains among some of the animals, and it seems to be just such a system as the fierce sexual jealousy of man and his polygamous capacities and tendencies would produce in the absence of any [|] modifying law or moral tradition. This prohibition enforced by the jealousy of the patriarch is the *primal law*, the first example of a general prohibition laid upon the natural impulse of a class of human beings and **upheld by superior force for the regulation of social relations**. (McDougall 1916: 282-283)

Thus, sociability follows pugnacity in a more complex manner than I had anticipated. Social Origins and Primal Law (1903). Malinowski would of course have been all into this book, marked with keywords like totemism, marriage, and genealogy.

> But it is not at first sight obvious how it should operate as **a great socialising force**. If we would understand how it may have done so, we must bear in mind the fact, so strongly insisted on by Walter Bagehot in his brilliant essay, "Physics and Politics," that the first and most [|] momentous step of primitive men towards civilisation must have been **the evolution of rigid customs, the enforced observance of which disciplined men to the habit of control of the immediate impulses**. (McDougall 1916: 283-284)

Though a very small step, this is a great leap forward from Spencer's rather primitive notion that social union as such checks impulsiveness. I shall have to examine what role he ascribes to custom.

> A leader whose followers were bound to him by fear of punishment only would have no chance of success against **a band of which the members were bound together** and to their chief by a true conscientiousness arising from a more developed self-consciousness, from **the identification of the self with the society**, and from **a sensitive regard on the part of each member for the opinion fo his fellows**. (McDougall 1916: 287)

"The quite fundamental characteristic of the social mammal, as of the bee, is sensitiveness to the voice of his fellows" (Trotter 1921: 108-109). "Perhaps it may best be characterized as "phatic" communication, that is, it succeeds in spreading information about an individual animal's state of mind, or it communicates a generalized emotional tone through the band so that all its members come to have the same attitude toward a situation" (La Barre 1954: 57).

> It may also have involved a relative increase of **strength of the more specifically social tendencies**, namely, the gregarious instinct, the instincts of self-assertion and subjection, and the primitive sympathetic tendency; the increase of strength of these tendencies in the members of any social group would render them **capable of being more strongly swayed by regard for the opinions and feelings of their fellows**, and so would **strengthen the influence of the public opinion of the group** upon each member of it. (McDougall 1916: 288)

"Tendencies", *Being the Keyword to How Emotions and Sentiments Constitute the Character*, usually goes with the context "instincts and innate tendencies" (cf. e.g. Shand 1914: 190), and becomes "instincts and innate trends" (PC 3.3). Tendency is "an inclination towards a particular characteristic or type of behaviour" (propensity, proclivity, proneness, aptness, likelihood, inclination, disposition, predisposition, bent, leaning, penchant, predilection, susceptibility, liability); trend is "a general direction in which something is developing or changing" (tendency, movement, drift, swing, shift, course, current, run, direction, inclination, leaning). Clearly, they are near-synonymous, with tendency

secondarily "a group within a larger political party or movement" and trend "a fashion". Etymologically, *tendere* is "to stretch, extend, aim" from Medieval Latin 1620s; whereas trenden is "to roll about, turn, revolve" from Middle English 1590s, having to do with something round and circumspect, like the bend of a river, e.g. the general direction in which the water is flowing. I cannot ignore the analogy with intention/attention, and note the adjective *tendentious*, "expressing or intending to promote a particular cause or point of view, especially a controversial one" or "having a definite purpose" from 19th Century German equivalent of "tendency". Where the river stretches, eh?

As so the core of the argument, this again presents "the purpose of establishing a common sentiment" (PC 2.3) as a function of the voice of the herd. "In fact, if left to themselves, individual consciousnesses are closed to each other; they can communicate only by means of signs which express their internal states. If the communication established between them is to become a real communion, that is to say, a fusion of all particular sentiments into one common sentiment, the signs expressing them must themselves be fused into one single and unique resultant. It is the appearance of this that informs individual that they are in harmony and makes them conscious of their moral unity. It is by uttering the same cry, pronouncing the same word, or performing the same gesture in regard to some object that they become and feel themselves to be in unison." (Durkheim 1915: 230) - Thus, the crux of the question is, what is the difference between a real communion and a phatic communion? According to the *sympathy minus symmetry* hypothesis, a real communion is sympathetic, a phatic communion is unsympathetic.

Where this takes an ugly turn is the "atmosphere" spin Malinowski puts on it in his review of Durkheim, and how Trotter used these words: "The incomprehensibility to the English of the whole trend of German feeling and expression suggests that there is some deeply rooted instinctive conflict of attitude between them" (Trotter 1921: 174), and "the heated atmosphere of national feeling in which our work must be done" (Trotter 1921: 156). Especially troubling is the preceding page: "The slighter kinds of aloofness, of inhuman etiquette, of legalism and senseless dignity, of indifference to the individual, of devotion to formulæ and routine are no less powerful agents in depriving the common man of the sense of intimate reality in his citizenship which might be so valuable a source of national unity. If the official machine through its utmost parts were animated by an even moderately human spirit and used as a means of binding together the people, instead of as an engine of moral disruption, it might be of incalculable value in the strengthening of morale." (Trotter 1921: 155), because it gives the secondary meaning of *phatikos* ("affirming") a highly loaded significance.

As an aside, I've been thinking about how perfectly suitable the title of "On the Origin of Phatic Communion" would be, as it would offer preliminary notes on how a specific terminological invention evolved in the social thought around WWI and also hint at how this brand of early social psychology implicitly attempted an alternative theory as to how human groups, e.g. nations and races, must have have formed. How does a nation come about? Is it, as the analytical psychology of 19th Century Europe suggests, a social union of the feelings, thought, and action af a collection of people? The problem of Group Mind looms large behind this facade of analogies, as the three aspects of Mind. Apollo and Dionysus demand attention.

> In this connection it is interesting to compare the Japanese with the Chinese people. Whether **the strain of Malayan blood in the Japanese** has endowed them from the first with a stronger instinct of pugnacity than their cousins the Chinese, it is impossible to say. But it is certain that the people, in spite of the fact that they have long recognised in their Emperor **a common spiritual head of the empire**, have been until very recently divided into numerous clans that have been almost constantly at war with one another, society being organised on a military system not unlike that of feudal Europe. Hence the profession of the soldier has continued to be held in the highest honour, and the fighting qualities, as well as **the specifically social qualities of the people**, have been brought to a very high level. (McDougall 1916: 292)

Today I stumbled upon Sanjay Upadhya's *Nepal and the Geo-Strategic Rivalry between China and India* (Routledge, 2012). It would appear that these peoples themselves feel an affinity: "The outbreak of the Sino-Japanese war in 1894 fuelled rumors that Nepal was about to Attack Tibet, taking advantage of Beijin's preoccupation" (p. 49). These so-called "cousins" of China was qualms over territory. Recently I realized that I may never get to fulfil my dream of visiting a Chinese university where semiotics is taught in English, because they way that country is going (the way its

water is bending), its social automation (see Bosanquet) might repress me for having once in my youth read a Tibetan pamphlet about human rights or have ever engaged in acts of humour.

> It is among the peoples of Western Europe, who, as we have seen, have been moulded by a prolonged and severe process of military selection, that **the emulative impulse** is most active. With us it **supplies the zest and determines the forms of almost all our games and recreations**; and Professor James is guilty of picturesque exaggeration only, when he says "nine-tenths of the work of our world is done by it." Our educational system is founded upon it; it is the social force underlying an immense amount of strenuous exertion; to it we owe in a great measure even our science, our literature, and our art; for it is **a strong, perhaps an essential, element of ambition**, that last infirmity of noble minds, in which it operates through, and under the direction of, a highly developed social self-consciousness. (McDougall 1916: 294)

Define:emulation - "effort to match or surpass a person or achievement, typically by imitation". No wonder I thought it didn't match up with the above-given trichotomy.

> To this stage the most highly civilised communities are tending, in accordance with the law that **the collective mind follows in the steps of evolution of the individual mind at a great interval of time**. (McDougall 1916: 295)

Social progress recapitulates ontogeny?

> It was pointed out in Chapter III. that **the gregarious instinct plays a great part in determining the forms of our recreations**; and in Chapter VI. it was shown how, in co-operation with the primitive sympathetic tendency, it **leads men to seek to share their emotions, with the largest possible number of their fellows**. Besides determining the forms of recreations, this instinct **plays a much more serious part in the life of civilised societies**. (McDougall 1916: 296)

The social instinct then also determines small or idle talk as a form of recreation. That it leads men to seek "establishing common sentiments" is a counterpoint to Malinowski's negation of it. And that it plays a much more serious part in our society makes Malinowski's remark, to the effect that his discussion would have been more interesting if conducted on modern examples, all the more sour.

> It is sometimes assumed that the monstrous and disastrous growth of London and of other large towns is the result of some obscure economic necessity. But, as a matter of fact, London and many other large towns have for a long time past far exceeded the proportions that conduce to economic efficiency and healthy social life, just as the vast herds of bison, or other animals, referred to in Chapter II., greatly exceed the size necessary for mutual defence. We are often told that the dulness of the country drives the people to the towns. But that statement inverts the truth. **It is the crowd in the towns, the vast human herd, that exerts a baneful attraction on those outside it. People have lived in the country for hundreds of generations without finding it dull**. It is only the existence of the crowded towns that creates by contrast [|] the dulness of the country. As in the case of the animals, the larger the aggregation the greater is its power of attraction; hence, in spite of high rents, high rates, dirt, disease, congestion of traffic, ugliness, squalor, and sooty air, the large towns continue to grow at an increasing rate, while the small towns diminish and the country villages are threatened with extinction. (McDougall 1916: 296-297)

That's a very good point about urbanization. I wonder if we're seeing a modest "back to nature" movement or at least oftly expressed desire to return to the countryside because we're no longer got off from civilization when far from towns?

> In England we must attribute this tendency chiefly to the fact that the spread of elementary education and **the greer intercourse** between the people of the different parts of the country have broken down the bonds of custom which formerly kept each man to the place and calling of his forefathers; for **custom, the great conservative force of society, the great controller of the individual impulses**, being weakened, the deep-seated instincts, especially the gregarious instinct, have found their opportunity to determine the choices of men. (McDougall 1916: 297)

Is that what is meant by "free" in "free, aimless, social intercourse"? Custom is a conservative force due to its connection with habits.

> The administrative authorities have shown of late years a disposition to encourage in every possible way this gregarious tendency. On the slightest occasion they organise some show which shall **draw huge crowds to gape**, until now a new street cannot be opened without the expenditure of thousands of pounds in tawdry decorations, and a foreign prince cannot drive to a railway station without drawing any thousands of people from their work to spend the day in **worse than useless idleness**, confirming their already overdeveloped gregarious instincts. There can be no doubt that the excessive indulgence of this impulse is one of **the greatest demoralising factors of the present time** in this country, just as it was in Rome in the days of her declining power and glory. (McDougall 1916: 298)

The first is a possible connection with Durkheim's example of communion. The second is moral indictment of crowd gatherings. Probably the greatest demoralising factors of the present time is social media.

> In this connection we may briefly consider the views of Professor Giddings on "**the consciousness of kind**," which he would have us regard as the basic principle of social roganisation. He writes, "In its widest extension the consciousness of kind marks off the animate from the inanimate. Within the wide class of the animals it marks off species and races. Within racial lines the consciousness of kind underlies the more definite ethnical and political groupings, it is the basis of class distinctions, of innumerable forms of alliance, of **rules of intercourse**, and of peculiarities of policy. Our conduct towards **those whom we feel to be most like ourselves** is instinctively and rationally different from our conduct towards others, whom we believe to be less like ourselves. (McDougall 1916: 298)

I really need to continue reading Giddings' book (*The Principles of Sociology*).

> The working man joins a strike of which he does not approve **rather than cut himself off from his fellows**. For a similar reason the manufacturers who questions the value of protection to his own industry yet pays his contribution to the protectionist campaign fund. The Southern gentleman, who believe in the cause of the Union, none the less threw in his fortunes with the Confederacy, if **he felt himself to be one of the Southern people and a stranger** to the people of the North. The liberalising of creeds is accomplished by the efforts of men who are no longer able to accept the traditional dogma, but who desire **to maintain associations** which it would be painful to sever. In a word, it is about the consciousness of kind that all other motives organise themselves in the evolution of social choice, social volition, or social policy." (McDougall 1916: 299)

Conforming rather than being the "scab". Yet another take on the "stranger". "Maintaining" is still a common trope.

> If we would state more accurately the facts vaguely implied by this phrase, we must say that **the gregarious impulse of any animal receives satisfaction only through the presence of animals similar to itself, and the closer the similarity the greater is the satisfaction**. (McDougall 1916: 299)

Communization. Consciousness of kind.

5302

> Just so, in any human being the instinct operates most powerfully in relation to, and receives the highest degree of satisfaction from **the presence of, the human beings who most closely resemble that individual, those who behave in like manner and respond to the same situations with similar emotions**. (McDougall 1916: 300)

Thus, "the mere presence of others [is] a necessity for man" (PC 3.3) and the presence of likeminded people a desire for man.

> The one kind of causation with which the uncultured man is thoroughly familiar is his own **volitional action, issuing from feeling, emotion, and desire**; and this naturally and inevitably becomes for him the type on which he models his theories of the causation of terrible events. (McDougall 1916: 304)

The primacy of firstness.

> The importance of the social operation of these instincts was, then, very great; for the first requisite of society, the prime condition of **the social life of man, was, in the words of Bagehot, a hard crust or cake of custom**. In the struggle for existence only those societies survived which were able to evolve such a hard crust of custom, **binding men together**, assimilating their actions to the accepted standards, compelling control of the purely egoistic impulses, and exterminating the individuals incapable of such control. (McDougall 1916: 307)

"Mmm," drools Homer, "the cake of custom".

> But enough is now known of the primitive age of ancient Greece and Rome to show that the great civilisations of these states took their rise among peoples **bound hand and foot by religious custom and law** as rigidly as any savages, and to show also that the dominant religious emotion was fear. (McDougall 1916: 308)

From bonds to bondage.

> We may assume with confidence that the formation [|] of a mass of customary observance and prohibition was a principal feature of the evolution of all human societies that have risen above the lowest level and have survived through any considerable period of time; not only because the existence of such **a crust of custom** is observable in all savage and barbarous communities, but also because in its earlier stage the process must have so strengthened the societies in which it took place that rival societies in which it failed could not have stood up against them in the struggle for existence. (McDougall 1916: 308-309)

The implication in such choice of words is of course that that crust can very easily crumble.

> For the essence of moral conduct is the performance of social duty, the duty prescribed by society, as opposed to **the mere following of the promptings of egoistic impulses**. If we define moral conduct in this broad sense, and this is the only satisfactory definition of it - then, no matter how grotesque and, from our point of view, how immoral the prescribed codes of conduct of other societies may appear to be, we must admit conformity to the code to be moral conduct; and we must admit that religion from its first crude beginnings was bound up with morality in some such way as we have briefly sketched; that the two things, religion and morality, were not at first separate and later fused together; but that they were always intimately related, and have reciprocally acted and reacted upon one another throughout the course of their evolution. (McDougall 1916: 313)

A line of argument that can be followed if Mahaffy's ramblings about civil conversation being a duty were taken seriously.

> The instinct of curiosity is at the base of many of man's most splendid achievements, for rooted in it are his speculative and scientific tendencies. It has been justly maintained by J. S. Mill, by T. H. Buckle, and others, that **the free and effective operation of these tendencies in any society is not only the gauge of that society's position in the scale of civilisation**, but also the principal condition of the progress of a people in all that constitutes civilisation. (McDougall 1916: 315)

I'm reminded of a fairly recent report about how Russian science on the whole is some half a century behind the West. I've read some umpteen recent papers from India and China, whereas in connection with Russia I can only recall anthropologists studying Russia or its diaspora. I think I've read more from Swedes than I have from post-communist Russians.

> How few men are content with the possession of what they need for the satisfaction of all other desires than this desire for **possession for its own sake**! It is this **excess of activity** beyond that required for the satisfaction of all other material needs, that results in the accumulation of the capital which is a necessary condition of the development of civilisation. (McDougall 1916: 323)

This was a common theme in the *Argonauts*, and an "excess of activity" strikes me as an applicable phrase for describing "a flow of language" that goes beyond communicating ideas (excessive as in "tedious").

> "Suggest" denotes the part of the agent in **assimilating the cognitive state of the patient** to his own; but we have no word for the part played by the patient in the process, unless we adopt the ugly expression - "to be **suggestioned**." "Imitate" and "sympathise" denote the part of the patient in the process of assimilation of his actions and of his affective state to those of the agent; but we have no words denoting the part of the agent in these processes. Since these three processes co-operate intimately in social life, we may avoid the difficulty arising from this lack of terms by following M. Tarde, who extends the meaning of the word "imitation" to cover all three processes as viewed from the side of the patient. If we do that, we still need a correlative word to denote all three processes viewed from the side of the agent. I propose to use the words **"impress" and "impression"** in this sense. We may also follow M. Tarde in using "contra-imitation" to denote the process of contra-suggestion viewed from the side of the patient. (McDougall 1916: 325-326)

Some issue with "communicants". I'd go for "suggestee" but this is a legal term with connotations unknown to me.

> Imitation is the prime condition of all collective mental life. I propose a reserve for another volume the detailed study of collective mental processes. Here I would dismiss the subject by merely pointing out that when men **think, feel, and act** as members of a group of any kind - whether a mere mob, a committee, a political or religious association, a city, a nation, or any other social aggregate - their collective actions sho that **the mental processes of each man have been profoundly modified in virtue of the fact that he thought, felt, and acted as one of a group and in reciprocal mental action with the other members of the group and with the group as a whole**. In the simpler forms of social grouping, imitation (taken in the wide sense defined above) is the principal condition [|] of this profound alteration of the individual's mental processes. And, even in the most developed forms of social aggregation, it plays a fundamental part (although greatly complicated by other factors) in rendering possible the existence and operation of the collective mind, its collective deliberation, emotion, character, and volition. (McDougall 1916: 326-327)

Here, I think, is the crux of Malinowski's whole apophatic polemic: in crowd gatherings where free social intercourse takes place, the modification of mental processes cannot be said to be taken place. Note that "modification" is used in the archaic sense in which it probably appeared in Descartes, e.g. "that the immediate object of the perception must be unreal, must be a mental modification serving as vicar or symbol of a remote object" (Clay 1882: 152).

> This great brain, and the immense capacity for mental adaptation and acquisition implied by it, must have been evolved hand in hand with the development of man's social life and with that of **language, the great agent and promoter of social life**. For to an individual living apart from any human society the greater part of this brain and of this capacity for acquisition would be useless and would lie dormant for lack of any store of knowledge, belief, and [|] custom to be acquired or assimilated. (McDougall 1916: 327-328)

Reminds me a title in r/Philosophy, "Language is not an accessory to perception, argues Stanley Fish, it *is* perception". People have some very odd thoughts about the nature of language sometimes. Here, too, I think, Alan Gardiner (1932) would object that McDougall really means *speech*, not language.

> All that constitutes culture and civilisation, all, or nearly all, that distinguishes the highly cultured European intellectually and morally from the men of the stone age of Europe, is then summed up in the word "tradition," and all tradition exists only in virtue of imitation; for it is only by imitation that each generation takes up and makes its own the tradition of the preceding generation; and it is only by imitation that any improvement, conceived by any mind endowed with that rarest of all things, **a spark of originality**, can become embodied within the tradition of his society. (McDougall 1916: 328)

I think I've written something commonsensical here to the same effect, that original thought requires familiarization with or exposure to a long and expansive tradition.

> The similarities obtaining between the individuals of any one country, any one county, social class, school, university, profession, or community of any kind, and distinguishing them from the members of an yother similar community, are in the main due to **the more intimate intercourse with one another of the members of the one community**, to their consequent imitation of one another, and to their acceptance by imitation of the same tradition. Under this head fall similarities of language, of religious, political, and moral convictions, habits of dressing, eating, dwelling, and of recreation, all those routine activities which make up by far the greatest part of the lives of men. (McDougall 1916: 329)

"Let me look over the fence and see what my neighbour does, and take it as a rule for my behaviour" (Malinowski 1922: 326).

> There is widely current **a vague belief that the national characteristics of the people of any coutry are in the main innate characters**. But there can be no serious question that this popular assumption is erroneous and that national characteristics, at any rate all those that distinguish the peoples of the European countries, are in the main the expressions of different traditions. (McDougall 1916: 329)

"It may well, therefore, be removed to the lumber-room of speculation and stored among the other pseudo-scientific dogmas of political "biologists" - the facile doctrines of degeneracy, the pragmatic lecturings on national characteristics" (Trotter 1921: 132).

> The dominance of the traditional characters, acquired by each generation through imitation, over innate characters holds good not only in respect to the characters mentioned above, but also, though perhaps in a smaller degree, in respect to those modes of activity which are regarded as **essentially the expressions of individuality**, namely, **the various forms** of art-production, of science, of literature, **of conversation**. The immensely increased intercourse of peoples characteristic of the present age has already done much

> to obscure these national differences and peculiarities, but we have only to go back to earlier ages to see that the force of imitation is in these fields of human activity, as well as in all others, immensely greater than the force of individuality or of innate peculiarities. (McDougall 1916: 331)

Is a style or manner of conversation thus an expression of individuality or a national characteristic?

> This impossibility of class-imitation under a strict caste system is, no doubt, one of the principal conditions of the stagnation of the Brahmanic civilisation of India. And **the backwardness of Russia** may be ascribed in large measure to the same condition; for there the conquering northmen, the Varegs, established a military and bureaucratic aristocracy which has remained relatively **ineffective in civilisin the masses of Slav peasantry**, owing to the lack of any middle classes by whom the aristocrats might have been imitated. (McDougall 1916: 344)

I recall a news report from my childhood where an anglophone lady who was on a quest to ride across the globe with a cart made it through Russia into Estonia and, when giving an interview to Estonian media, expressed her happiness at arriving back to civilization. From what anyone can tell, Russia is still uncivilized, and has only swapped its military and bureaucratic aristocracy from time to time. Currently it's ruled by Putin the First.

> Most Englishmen would scorn to kiss and embrace one another or to gesticulate freely, if only because Frenchmen do these things; they would not wear their hair either long or very closely cropped, because Germans do so; they would not have a conscript army or universal military training, because nearly every other European nation has them. The Chinese people shows how **contra-imitation** may operate as a considerable conservative power in a people among whom it is strongly developed. (McDougall 1916: 345)

As a stauch contrarian, several such examples of "contra-imitation" come to mind in my own life. For example, even though I'm an entrenched hip-hop head, I have have given my best not to give away my musical preferences with my outward appearance, i.e. not to look like a typical hip-hop head. Even in my intellectual pursuits I tend to avoid books and authors who are too popular, which is why I've read as little of Umberto Eco as I have managed. It feels liberating to finally have a term for this behaviour.

> In the collective thought and action of societies this tendency appears even more strongly than in private conduct, and for this reason - while a man may question the usefulness of any particular mode of activity that is practiced by a few of his fellows only, he is less likely to raise any such question in regard to any practice that he finds faithfully observed by all his fellows. **The fact that all his fellows observe the practice is sufficient to put it beyond criticism and to lead him to regard it as an end in itself**. And this is one of the principal bases of custom. The ends or purposes of many customs are lost in the mists of antiqity. In some cases, perhaps, the end has never been clearly defined in any one man's mind. The custom may have arisen as a compromise or fusion between diverse customs, or through some purely instinctive mode of reaction, or through perverted imitation of some foreign model. But, however and for whatever purpose instituted, a custom once established, the practice of it always becomes in some degree an end in itself, and men are prepared to maintain it, often at great cost of effort or discomfort, long after it serves any useful end. Hence **the fact that meaningless formalities and rites continue to surround almost all ancient institutions**. (McDougall 1916: 350)

Strong stuff. The first emphasized instance pertains to Mahaffy's "duty", the second to Malinowski's critique - given further emphasis by Gardiner and later Jakobson - of formalities ("sociabilities").

> In the three and a half years which have elapsed since the appearance of its first edition, I have **discerned here and there in subsequent publications what seem to be traces of its influence**. (McDougall 1916: 352)

Phraseology.

> I will first state dogmatically and explicitly **the theory of action which is implied throughout this volume**, and will then justify it by showing the inadequacy of the other theories of action that have been most widely accepted. Human conduct, which in its various spheres is the topic with which all the social sciences are concerned, is a species of a wider genus, namely, behaviour. **Conduct is the behaviour of self-conscious nad rational beings**; it is the highest type of behaviour; and, if we desire to understand conduct, we must first achieve some adequate conception of behaviour in general and must then discover in what ways conduct, the highest type, differs from all the lower types of behaviour. (McDougall 1916: 353)

This theory must be pretty subtle because I've not noticed it. Could it be the source for Malinowski's pragmatism, which, according to at least one source, inspired Wittgenstein's? In the second instance I'm reminded of Mead (or was it someone else?) writing that nearly the whole of his (their?) work was a study of (rational) conduct. For me, when I studied nonverbal communication, this was the exact kind of behaviour I had no interest in. Still don't, I guess.

> It is generally recognized that the word "behaviour" implies certain peculiarities which are only found in **the movements of living things. These peculiarities are the marks of life; wherever we observe them, we confidently infer life**. We form our notion of behaviour by the observation of the movements of living things; and, in order to explicate this notion, we must discover by what marks behaviour is distinguished [|] from all merely physical or mechanical movements. (McDougall 1916: 353-354)

"The microscopist looks to see whether the motions of a little creature show any purpose. If so, there is mind there" (CP 1.269).

> When we survey the whol eworld of material things accessible to our perception, these seem, as a matter of immediate observation and apart from all theories of the relation of mind to matter, to fall into two great classes, namely, (1) a class consisting of those things whose changes seem to be **purely physical happenings**, explicable by mechanical principles; (2) a class of things whose changes exhibit the marks of behaviour and seem to be incapable of mechanical explanation, but rather to be always directed, however vaguely, towards an end - that is to say, are teleological or purposive; and this class constitutes **the realm of life**. (McDougall 1916: 355)

In agreement with Kalevi Kull's distinction between physical and semiotic realities (cf. Kull, Emmeche & Favareau 2008).

> The four peculiarities which, as we have seen, characterize behaviour are purely objective or outward marks presented to the observation of the onlooker. But to say that behaviour is purposive is to imply that it has [|] also an inner side or aspect which is analogous to, and of the same order as, our immediate experience of our own purposive activities. We are accustomed to accept as the type of purposive action our own most decidedly volitional efforts, in which we deliberately choose, and self-consciously strive, to bring about some state of affairs that we clearly foresee and desire. And it has been the practice of many writers, accepting such volitional effort as the type of purposive activity, to **refuse to admit to the same category any actions that do not seem to be prompted and guided by clear foresight of the end desired and willed**. When purposive activity is conceived in this very restricted way, and is set over against mechanical processes, as process of a radically different type, there remains the difficulty of assigning the place and affinities of the lower forms of behaviour. (McDougall 1916: 355-356)

I have a distinct memory of reading something like this but am unable to find the quote. The point was that it is not easy to accept absolute purposelessness, there's always some inkling towards teleological explanations.

> The creation of this second difficulty has naturally resulted in the attempt to solve it by forcing the truly purposive type of process into the mechanical category; that is, by regarding as wholly illusory the consciousness of striving towards an end which every man has [|] when he acts with deliberate purpose; by **assuming that we are deceived when we believe ourselves to be real agents striving more or less effectively to determine the course of events and to shape them to our will and purpose**. The demonstration that this view is untenable requires a very long and intricate argument, which cannot be presented here even in briefest outline. It must suffice to say that the acceptance of this view would be subversive of all moral philosophy, would deprive ethical principles and ethical discussion of all meaning and value; for if our consciousness of striving to achieve ends, to realize ideals, to live up to standards of conduct, if all this is illusory, then, to seek to determine what we ought to do and to be, or to set up standards or norms or ideals, is wholly futile; such endeavours can at best only serve to make us more acutely aware of our impotence in face of such ideals. (McDougall 1916: 356-357)

Thus, "we have been puppets, not personal agents - dupes as well as puppets - and, in view of the prevalence of wretchedness in human life, victims [of unconscious forces]" (Clay 1882: 5). McDougall expands on this topic in his *Body and Mind* (1911).

> Mental process seems to be always a process of striving or conation initiated and guided by a process or act of knowing, of apprehension; and this knowing or cognition is always a becoming aware of something, or of some state of affairs, as given or present, together with an anticipation of some change. That is to say, **mental life does not consist in a succession of different states of the subject, called states of consciousness or ideas of the subject, called states of consciousness or ideas or what not; but it consists always in an activity of a subject in respect of an object apprehended, an activity which constantly changes or modifies the relation between subject and object**. Now this change which is to be effected, and which is the goal or end of action, is anticipated with very different degrees of clearness and adequacy at different levels of mental life. (McDougall 1916: 358)

Something along the lines of Peirce's thinking, e.g. abduction. Also made me recall Pjatigorski and Mamardašvili's ramblings about states of consciousness (*mittemõistmise situatsioonist mõistmise situatsiooni jõudmine ei ole kontinuaalne*, *sest need on diskreetsed "teadvuse seisundid"*, *aga mõtlemine ise on protsessuaalne*, siin).

> The theoretical lower limit of this series would be what has been well called (by Dr. Stout) **anœ tic sentience; a mere feeling or sentience involving no objective reference** and giving rise only to movement or effort that is completely undirected. This lower limit is approached in our own experience when we stir uneasily or writhe or throw ourselves wildly about, under the stimulus of some vaguely localized internal pain. But we do not ourselves experience the limiting case, and it is questionable whether we can properly suppose it to be realized in the simplest instances of animal behaviour; it seems probable that the actions of even the lowliest animals imply a vague awareness of something, together with some vague forward reference, some vague anticipation of a change in this something. (McDougall 1916: 360)

Firstness? Evidently Stout discusses it somewhere in his Analytic Psychology.

> At the standpoint of empirical science, we must accept these conative dispositions as ultimate facts, **not capable of being analyzed or of being explained** by being shown to be instances of any wider more fundamental notion. (McDougall 1916: 361)

An *arbitrium* (Clay 1882: 10).

> If we consider the animals, we shall again be led to the true view. It is now generally admitted that we cannot attribute to the lower animals "ideas," or any power of clearly representing, or thinking of, **things**

> **not present to the senses**; therefore we cannot attribute their actions to the pleasure of the idea of attaining [|] the end pursued; yet such animals strive under the spur of hunger, as we say, and of other appetites. (McDougall 1916: 367-368)

Phraseology: "some supremely obvious state of things" *present to the senses*.

> When, for example, we **desire the applause of our fellows**, when we are consumed with what is called disinterested curiosity, when we desire to avenge ourselves or vent our wrath on one who has insulted us, when we desire to relieve distress, when we are impelled by sexual desire; in all these cases the state of desiring is painful in so far as efforts are unavailing or attainment appears impossible, and pleasurable in so far as we are able to anticipate success or take effective steps towards the desired end. (McDougall 1916: 369)

"The vain man again must display himself because he delights in applause; he must court it, and feel it sympathetically: but to court admiration would humiliate the proud man." (Shand 1914: 106-107).

> Both answers are true if the "self" and "attention" are understood in the true sense; that is, if **the self is understood as the vast organization of conative dispositions which is the character**, and if attention is understood as conation revealing itself in cognition. (McDougall 1916: 377)

I'm collecting such definitions of the self.

> Like other instincts it is a complex, innately organized, psycho-physical disposition, consisting of three parts, each subserving one of **the three phases that we distinguish in every complete mental or psycho-physical process, namely the cognitive, the affective, and the conative**; three parts which from the point of view of nervous function and structure, we may call the afferent or sensory, the central, and the efferent or motor. (McDougall 1916: 387)

These "three 'elements,' called also 'aspects,' and sometimes 'functions" (Shand 1914: 82-83) are now "phases".

> In order that the sperm cells may be brought into such a position that they may or their own feeble powers of locomotion reach the egg in the womb, the male is provided with **the organ of intromission**, the penis, and the female with the vagina or sheath, **the antechamber to the womb**. (McDougall 1916: 390)

Define:intromission - "the action or process of inserting the penis into the vagina in sexual intercourse". Define:antechamber - "a small room leading to a main one."

> This brief and general description of the nature and operation of the sex instinct in mammals holds good for the human species; and, although the operation of the instinct is often (especially among persons of culture and refinement) very much complicated and obscured by the influence of the will, and of personal sentiments and ideals, it nevertheless is often displayed in relatively uncomplicated and direct fashion. Indeed, a principal source of the difficulties and dramas of civilized life is to be found in the fact that, owing to the great strength of the impulse of this instinct, men, and even women, who have attained a high level of character and culture are liable to be swept away by a flood of sexual passion, and, the restraints [|] normally maintained by their higher sentiments being temporarily broken through, to be impelled to yield to the prompting of the instinct in a manner almost as simple and direct as **the mating of the animals**. (McDougall 1916: 392-392)

Pretty much how I think about sex. The reptilian brain takes over. Humans *are* animals.

> That sex love should thus combine the most purely altruistic with the most ruthlessly egoistic tendency of human nature, seems sufficiently accounted for in the case of the woman by the great strength of the maternal impulse and the ease with which it is aroused in her in all personal relations; and in the man it is perhaps sufficiently accounted for by the fact that **woman, especially at the age at which she is most strongly attractive to man, resembles in many respects**, [||] both mental and physical, the child, the normal object of the parental or protective impulse. (McDougall 1916: 394-395)

Neoteny and Born Sexy Yesterday.

> If we adopt this relatively restrictive view of the scope of the sex instinct in man, it still appears as one of considerable complexity on its **executive side**; and on its **perceptual side** it is certainly more complex than has commonly been assumed. (McDougall 1916: 396)

Merk and *Wirk*.

> Secondly, the social consequences of the sexual act are so serious that great hindrances are opposed to its completion, both by the constitution of human nature (especially female nature) and by the customs and conventions, the traditions and ideals which a moralized society imposes upon its developing members. Yet the conditions that tend to excite the instinct are very frequently realized in **normal social intercourse**. [||] Hence it follows that in most members of a civilized society (especially in the younger celibate members) the instinct is frequently excited in some degree, but only comparatively rarely (in some cases never) permitted to accomplish its end. **The impulse of this instinct** therefore, in addition to subserving the primary function of reproduction of the species, **plays a large part** (in co-operation with other tendencies) **in determining the forms and maintaining the activities of social intercourse**. In the games of children and young people, in their **dances and social gatherings**, the mingling of the sexes gives a zest to the enjoyment and adds to the vigour of both bodily and mental activity, through the appeal to the sex instinct; even though the gathering be of the most decorous and no single participant be capable of defining the end of the instinct or be aware of the source of his special animation. And in such games as kiss-in-the-ring, in the sophisticated dances of modern society, in **flirtations of all degrees**, and in the more or less self-conscious efforts of deliberate courtship, the operation of the sex impulse is obvious enough. (McDougall 1916: 400-401)

An extremely interesting spin on the topic. In Malinowski's own writings I've noticed only a feeble connection, as in rumours revolving around "courtly drama".

> For the sex impulse necessarily intensifies self-consciousness, at the same time that it **impels the individual to seek the presence of his or her fellows and to become attentive to their regards**; that is to say, it brings members of the two sexes into just such relations to one another as are best fitted to lead to the excitement of the instincts of self-display and self-abasement. (McDougall 1916: 414)

Thus, "the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man" (PC 3.3) may include the sex instinct.

> There is among us a considerable number of persons who would defend the practice of sexual love between persons of the same sex; asserting that this is purely a private concern of individual taste and feeling; and that the present state of the law and of public opinion in this country inflicts grievous hardship upon **a number of persons whose sex impulse is innately directed to their own sex**. The answer to all such pleas must be that, while we may pity the misfortune of such persons, they must, like others born with mental and bodily malformations still harder to bear, learn to adapt themselves as best they may to the social institutions formed for the regulation of the lives of normally constituted men and women, and **must**, if necessary, **suffer in silence**. (McDougall 1916: 417)

"If ya'll can just suffer in silence that'll be greeaat." - Bill Lumbergh, probably.

> I see no evidence that any further changes occur in those communities and in those individuals (*e.g.* **The savages of our great cities**) in which the repressive influences are not brought to bear. (McDougall 1916: 423)

Hence, "the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes" (PC 4.3).

10.2 March

10.2.1 Accordion Writing (2019-03-05 18:15)

Accordion Writing— Expository Composition with the Word Processor

Jamieson McKenzie

While computer stores offer half a dozen books on word processing, most of which promise "wonders," a quick skimming usually leaves readers disappointed. After ten chapters on loading disks, saving files, formatting and editing, there may be only a single chaper on writing techniques. Few books explain how composing with a word processor (WP) can be radically different from composing with pens, pencils, and typewriters.

Those who spend hundreds of hours writing with the WP report major transformations of style, productivity, and process. Fluency grows, flexibility develops, and originality springs from its hiding places. Liberation from the fear of errors can set creative expression in action.

This article will describe a type of composition unique to the WP, a process discovered by me while struggling over a difficult section in my doctoral dissertation. The process is called "Accordion Writing" because it involves expansion of an essay from the inside out, followed by compression of the essay as editing takes place.

Most expository writing with pens, pencils, and typewriters is linear. The writer typically begins with an outline and proceeds to write the topic sentence of the first paragraph. The next step is to build the supporting sentences and shape a good transition into the next paragraph. Such a process puts an extraordinary amount of pressure on the writer to know in advance what should be written. While the eraser provides some flexibility to change ideas and the pen or pencil can be combined with scissor and paste to move sections around, the old technology of writing generally places a premium on control of thought in advance of writing.

Step One: Listing Ideas

Accordion writing allows for composition that matches the kaleidoscopic nature of thoughts wandering through the mind. In drafting an article about the elements of good teaching, for example, accordion writing would start with a divergent listing process. The writer jots down every aspect of good teaching that comes to mind, discarding none. The resulting list might appear on the WP screen as follows:

empathy
sense of humor
dramatic style
passion
high energy
preparation
control
the ability to translate
an array of strategies
untiring high standards
high expectations
  of self
  of students
  of parents
  of administrators
enough resources
inspires independence
accepts divergence
nurtures inquiry

And so on.

The list might well grow to 30 or 40 ideas. And the author might then store the list on a disk while thoughts percolate for several days. In moments of daydreaming (while driving, running,

McKenzie, Jamieson 1984. Accordion Writing - Expository Composition with the Word Processor. *The English Journal* 73(5): 56-58.

> While computer stores offer half a dozen books on word processing, most of which promise "wonders," a quick skimming usually leaves readers disappointed. After ten chapters on loading disks, saving files, formatting and editing, there may be only a single chapter on **writing technique**. Few books explain how **composing with a word processor** (WP) can be radically different from composing with pens, pencils, and typewriters. (McKenzie 1984: 56)

While looking for a way to organize xhtml notes, I stumbled upon the "accordion", meaning collapsing or expanding portions of a hypertext. Amazingly, this paper looks like a promising guide to writing papers with computers, a topic I had not thought to search out willingly but which I now find extremely promising. Aren't we all writing our papers on computers without learning how to do so more effectively?

> Those who spend hundreds of hours writing with the WP report **major transformations of style, productivity, and process**. Fluency grows, flexibility develops, and originality springs from its hiding places. Liberation from the fear of errors can set creative expression in action. (McKenzie 1984: 56)

On more than one occasion I've expressed my misgivings about word processing in its historical perspective. Right about the time McKenzie was writing, word processors took over the general academia. Liberation from the fear of errors gave way to more errors due to general inexperience with the new technologies. Anyone can notice, when reading texts throughout the 20th century that the quality drops conspicuously right about this time, and the 90s become nearly unreadable. This is my personal rationalization for ignoring the era of my childhood, which I lived in but which is nearly alien to me in the history of thought.

> This article will describe a type of composition unique to the WP, a process discovered by me while struggling over a difficult section in my doctoral dissertation. The process is called "Accordion Writing" because it involves **expansion of an essay from the inside out**, followed by **compression** of the essay as editing takes place. (McKenzie 1984: 56)

From what I've skimmed, this involves first setting up the subheadings and then expanding upon them. It doesn't seem like a novelty if put like that, given the *zettel* method that's been around for at least over a century, or the very obvious sight of old books like E. R. Clay's *The Alternative* having been written as a system, making its contents an expansion of the 11-page table of contents.

> Most expository writing with pens, pencils, and typewriters is **linear**. The writer typically begins with an outline and proceeds to write the topic sentence of the first paragraph. The next step is to build the supporting sentences and shape a good **transition** into the next paragraph. Such a process puts an extraordinary amount of pressure on the writer **to know in advance what should be written**. While the eraser provides some flexibility to change ideas and the pen or pencil can be combined with scissor and paste to move sections around, the old technology of writing generally places a premium on **control of thought in advance of writing**. (McKenzie 1984: 56)

Linear vs. dynamic? My previous attempts at writing have usually preceded by disorganized jabs at organizing the quotes I've gathered, and then proceeding to write a linear sequence where the transitions are achieved only due to the linearity. I can't say that I've planned ahead much, since I go where my train of thoughts take me, but it does take me to dead ends quite often, because one train of thought doesn't easily go to 20 pages without clipping the paper into distinct sections. In a paper on self-communication I achieved this by writing about six different authors. That turns out to be too rigid, and transitions come to depend upon the superimposed chronological sequence, which implies causality, possibly fallaciously.

> **Step One: Listing Ideas** - Accordion writing allows for composition that matches **the kaleidoscopic nature of thoughts** wandering through the mind. In drafting an article about the elements of good teaching, for example, accordion writing would start with a **divergent listing process**. The writer jots down every aspect of good teaching that **comes to mind**, discarding none. (McKenzie 1984: 56)

The thing is, I've already "jotted down" everything I might need to write a paper, so that calling them to mind would make all that work superfluous if I were to go about this process unaided; if I use the aid, on the other hand, I will get bogged down for much too long with reading through, and dividing up topics and finding interrelations. I've dreamt of altering this process by feeding myself quotations and notes at random, but have not figured out how to achieve that with any card flipping program (the problem consists in transforming the contents of the blog into an XML dataset that would respect xhtml; it has to be done manually, which is much too much work). Actually, jotting down the most important topics for a single paper might be reasonable; plan the thing ahead by setting the train stations in a sequence on a quick run.

> The list might well grow to 30 or 40 ideas. And the author might then store the list on a disk while **thoughts percolate for several days**. In moments of daydreaming (while driving, running, [|] or sitting bored), new additions might spring forth. These can be added to the disk until the author is satisfied. (McKenzie 1984: 56-57)

God I'm thick. This is eminently doable. One could use a smartphone Writer app to list ideas.

> **Step Two: Narrowing Focus** - Time for compression. The author reviews the list and decides that several items aren't **worth commenting on** in this article. With a few swift **attacks of the cursor**, the list is pared down to **six elements** that the author cares most about. (McKenzie 1984: 57)

That's why it's called an accordion - expansion and compression alternate. Funny how McKenzie suggests six elements - a coincidence.

> **Step Three: Building Paragraphs** - The next step is expansion again. The writer looks at the list and zeroes in on "passion." The cursor moves to "passion" and constructs **a topic sentence**.
>
> > **Passion is central to excellence**, whether it be the passion that led Van Gogh to paint without selling many paintings, Emily Dickinson to write without publishing many poems, or Socrates to ask questions until the State gave him a fatar dose of hemlock.

At this point, the writer may jump to other spots and write other topic sentences, or the flow of ideas may lead to an example, anecdote, or **supporting details** for the "passion" paragraph. The next view shows some of both techniques, **each section numbered** to show the sequence of writing events. (McKenzie 1984: 57)

Topic sentences are seen in old tables of contents: "[1] Language, in its primitive function, to be regarded as a *mode of action*, rather than as a *countersign of thought*. [2] Analysis of a complex speech-situation among savages. [/] The essential primitive uses of speech: [3] speech-in-action, [4] ritual handling of words, [5] the narrative, [6] 'phatic communion' (speech in social intercourse)" (Malinowski 1946[1923]: 296). When first reading it, I noticed that PC is only *one* linguistic mode of action among others - that is why I think the passage is divisible into six topic sentences like that (theoretical, empirical, illustrations).

> Having recently **completed an editorial piece** on the importance of passion in teaching, the writer makes a note to load **relevant sections** from that piece into the new one. The WP allows one **to mine the same vein mayn times**. This time a **group of research projects are summarized**, and the writer begins to comment. (McKenzie 1984: 58)

That's a good idea. I should attempt to summarize posts, pick out the most relevant portions, and then comment upon them (again).

> **Step Four: Refinement** - The process continues until all six original phases have been fully developed, each deserving several paragraphs or pages. When the expansion phase is completed, the writer uses the cursor much like **a paring knife**, returning to the quickly entered phrases and sentences **to cut out the weak language, reduce verbosity and upgrade the choice of words**. At this point it is possible to pay considerable attention to sentence structure, transitions, and coherence. **If parallelism is desirable**, the cursor rapidly brings sentences, phrases, and clauses into line. (McKenzie 1984: 58)

A vivid image, this. Sounds like my thoughts about a paraphraseological dissection of PC. Parallelism, very poetically, is the exact method - finding enough similar phrases, with surrounding contexts offering either affirmations or divergent tracks or tendencies (channels, waterways for consciousness to flow).

> When the automobile first appeared, people kept thinking of it as a "horseless carriage." So with the WP. Most commentary stresses **the editing features** of the WP. Just as the automobile drivers learned to leave their whips at home, it is time we recognize the fact that writing with a WP represents a fundamentally different way for us **to bring our written expression into line with the way we think**. (McKenzie 1984: 58)

An admirable contribution. One can hope that the future will bring our written expression even closer to our thinking, perhaps link our minds up with the web, even. That certainly appears to be the way technology is concretizing. What I notice is that this paper, too, has six sextions, an introductory theoretical account, an analysis of a six phase illustrative and analytical sequence on the topic of passion, and an account of four steps. Parallelisms!

10.2.2 How We Think (2019-03-05 18:17)

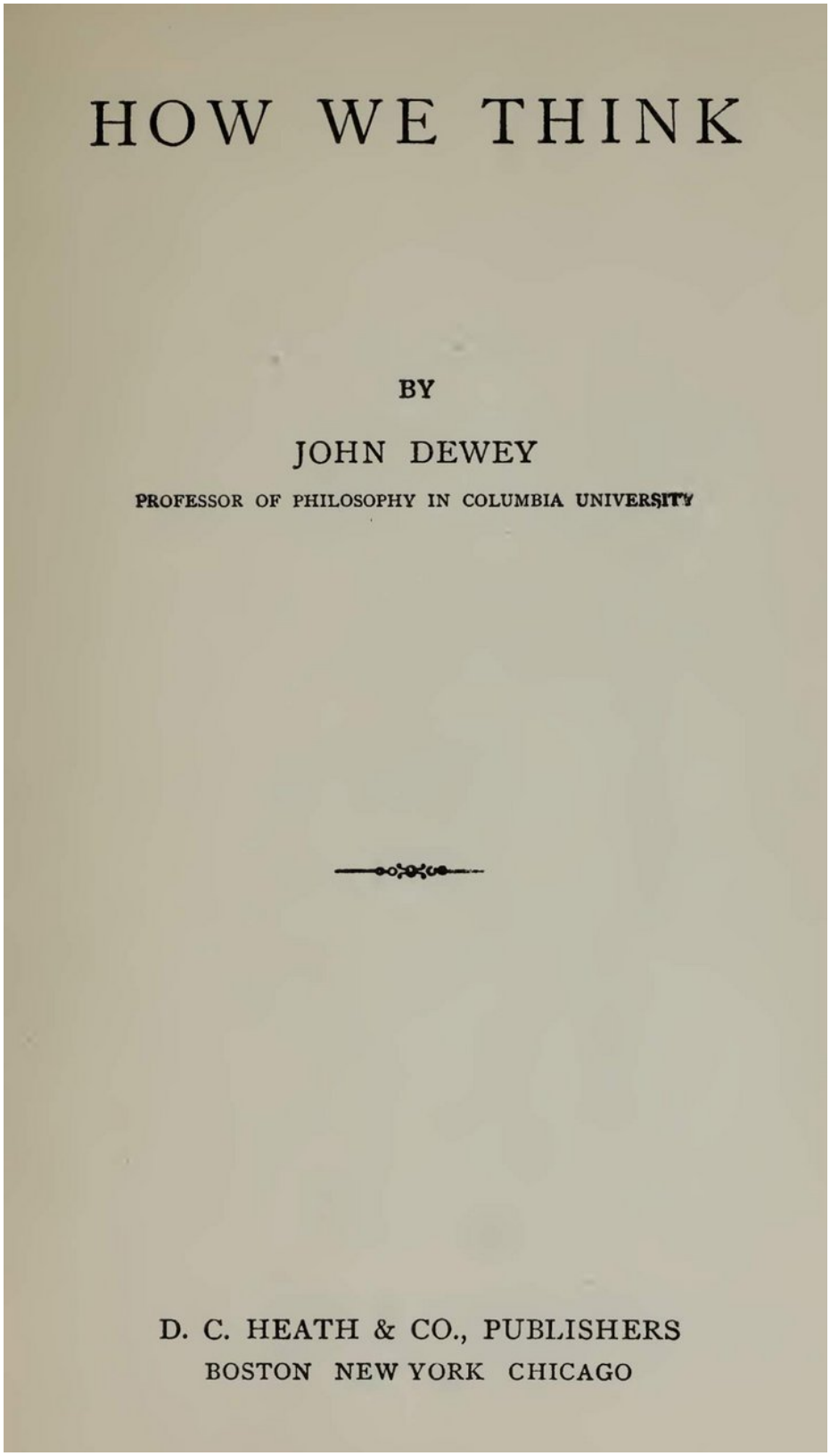

HOW WE THINK

BY

JOHN DEWEY

PROFESSOR OF PHILOSOPHY IN COLUMBIA UNIVERSITY

D. C. HEATH & CO., PUBLISHERS
BOSTON NEW YORK CHICAGO

Dewey, John 1910. *How We Think*. Boston: D. C. Heath & Co.

5316

> This scientific attitude of mind might, conceivably, be quite irrelevant to teaching children and youth. But this book also represents the conviction that such is not the case; that the native and unspoiled attitude of childhood, marked by **ardent curiosity, fertile imagination, and love of experimental inquiry**, is near, very near, to the attitude of the scientific mind. (Dewey 1910: iii)

What do children and science have in common?

> In the first place *thought* is used broadly, not to say loosely. Everything that comes to mind, that "goes through our heads," is called a thought. To think of a thing is just to be conscious of it in any way whatsoever. Second, **the term is restricted by excluding whatever is directly presented**; we think (or think of) only such things as we do not directly see, hear, smell, or taste. Then, third, the meaning is further limited to beliefs that rest upon some kind of evidence or testimony. Of this third type, two kinds - or, rather, two degrees - must be discriminated. In some cases, a belief is accepted with slight or almost no attempt to state the grounds that support it. In other cases, the ground or basis for a belief is deliberately sought and its [|] adequacy to support the belief examined. This process is called **reflective thought; it alone is truly educative in value**, and it forms, accordingly, the principal subject of this volume. We shall now briefly describe each of the four senses. (Dewey 1910: 1-2)

Thus, "affirmations of some supremely obvious state of things" (PC 2.2) is not thinking on the grounds that the thing thought about is perceivable in the immediate environment. On "educative" see how communication models imply a teacher-student relation, one has information and the other will receive it.

> In its loosest sense, thinking signifies everything that, as we say, is "in our heads" or that "goes through our minds." **He who offers "a penny for your thoughts" does not expect to drive any great bargain**. In calling the objects of his demand *thoughts*, he does not intend to ascribe to them dignity, consecutiveness, or truth. **Any idle fancy, trivial recollection, or flitting impression will satisfy his demand. Daydreaming, building of castles in the air, that loose flux of casual and disconnected material that floats through our minds in relaxed moments are, in this random sense, *thinking***. More of our waking life than we should care to admit, even to ourselves, is likely to be whiled away in this inconsequential trifling with idle fancy and unsubstantial hope. (Dewey 1910: 2)

Hence "a flow of language, purposeless expressions of preference or aversion, accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious" (PC 5.1).

> Now reflective thought is like this **random coursing of things through the mind** in that it consists of a succession of things thought of; but it is unlike, in that the mere chance occurrence of any chance "something or other" in an irregular sequence does not suffice. **Reflection involves not simply a sequence of ideas, but a *con*-sequence** - a consecutive ordering in such a way that [|] each determines the next as its proper outcome, while each in turn leans back on its predecessors. The successive portions of the reflective thought grow out of one another and support one another; they do not come and go in **a medley**. Each phase is a step from something to something - technically speaking, it is a term of thought. Each term leaves a deposit which is utilized in the next term. **The stream or flow becomes a train, chain, or thread**. (Dewey 1910: 2-3)

I noticed that somewhere Malinowski mentions consecutiveness. "Chance and idle thinking", in other words, don't form trains of thought but constitutes a medley ("a varied mixture of people or things").

> The imaginative stories poured forth by children possess all degrees of internal congruity; some are disjointed, some are articulated. When connected, they simulate reflective thought; indeed, they usually

> occur in minds of logical capacity. These imaginative enterprises often precede thinking of the close-knit type of prepare the way for it. But *they do not aim at knowledge, at belief about facts or in truths;* and thereby they are marked off from reflective thought even when they most resemble it. Those who express such thoughts do not expect credence, but rather credit for **a well-constructed plot or a well-arranged climax**. They produce **good stories**, not - unless by chance - [||] knowledge. **Such thoughts are an efflorescence of feeling; the enhancement of a mood or sentiment is their aim; congruity of emotion, their binding tie**. (Dewey 1910: 3-4)

Note how closely Malinowski discusses narrative (story-telling) and phatic communion. In some sense the distinctions he draws between them are arbitrary - small talk very often includes story-telling.

> *Active, persistent, and careful consideration of any belief or supposed form of knowledge in the light of* ***the grounds that support it***, *and the further conclusions to which it tends*, constitutes reflective thought. Any one of the first three kinds of thought may elicit this type; but once begun, **it is a conscious and voluntary effort to establish belief upon a firm basis of reasons**. (Dewey 1910: 6)

It is amazing how compatible Dewey's remarks on the matter of reflective thinking are with Peirce's treatment of thinking.

> Let us now reverse this operation; let us consider a rudimentary case of thinking, lying between careful examination of evidence and **a mere irresponsible stream of fancies**. A man is walking on a warm day. The sky was clear the last time he observed it; but presently he notes, while occupied primarily with other things, that the air is cooler. It occurs to him that it is probabl going to [|] rain; looking up, he sees a dark cloud between him and the sun, and he then quickens his steps. What, if anything, in such a situation can be called thought? Neither the act of walking nor the noting of the cold is a thought. Walking is one direction of activity; looking and noting are other modes of activity. **The likelihood that it will rain is, however, something *suggested***. The pedestrian *feels* the cold; he *thinks of* clouds and a coming shower. (Dewey 1910: 6-7)

Again, a Peircean movement from Firstness to Thirdness. This, of course, skips Secondness, which is perhaps justified, seeing the complications involved with the "otherness" - what "resistance", indeed, does the cold and sight of clouds offer? In any case, it is remarkable how frequently something like "comments on weather" (PC 2.2) appear in my recent readings. Note also that Dewey develops the theory of suggestion.

> The danger of rain, on the contrary, presents itself to us as a genuine possibility - as a possible fact of the same nature as the observed coolness. Put differently, we do not regard the cloud as meaning or indicating a face, but merely as suggesting it, while we do consider that the coolness may mean rain. In the first case, **seeing an object, we just happen, as we say, to think of something else**; in the second, we consider the *possibility and nature of the connection between the object seen and the object suggested*. **The seen thing is regarded as in some way *the ground or basis of belief* in the suggested thing**; it possesses the quality of *evidence*. (Dewey 1910: 7)

How is this different from *semiosis*?

> This function by which **one thing signifies or indicates another**, and thereby leads us to consider how far one may be regarded as warrant for belief in the other, is, then, **the central factor in all reflective or distinctively intellectual thinking**. By calling up various situations to which such terms as *signifies* and *indicates* apply, the student will best realize for himself the actual facts denoted by the words *reflective thought*. Synonyms for these terms are: **points to, tells of, betokens, prognosticates, represents, stands for, implies**. We also say one thing portends another; is ominous of another, or a symptom of it, or a key to it, or (if the connection is quite obscure) that it gives a hint, clue, or intimation. (Dewey 1910: 8)

Sidemarked with "Various synonymous expressions for the function of signifying" or, in Peircean idiom, *standing for*, or, in Jakobsonian idiom, *renvoi*. Here, "neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener" (PC 6.4) finds a semiotic explanation: phatic communion is not an exchange of signs in the sense that the sender is not forming a train of thought and the receiver does not engage in interpretation. When Malinowski says that "language does not function here as a means of transmission of thought" (PC 6.5), he is contrasting his social function of language to Dewey's signifying function of language.

> To expatiate upon the importance of thought would be absurd. The traditional definition of man as "the thinking animal" fixes thought as **the essential difference between man and the brutes**, - surely an important matter. More relevant to our purpose is the question *how* thought is important, for an answer to this question will throw light upon the kind of training thought requires if it is to subserve its end. (Dewey 1910: 14)

When McDougall writes that Providence has denied the higher faculty of reason to brutes (1916: 20-21), and when Malinowski affirms that "The aborigenes are not able to think exactly, and their beliefs do not possess any "exact meaning."" (1913: 213), the implication is an equivalence between savages and brutes, or aborigenes and animals. Empirical evidence does not bear this out but that's the sign of the times.

> Thought affords the sole method of **escape from purely impulsive or purely routine action**. A being without capacity for thought is moved only by instincts and appetites, as these are called forth by outward conditions and by the inner state of the organism. A being thus moved is, as it were, pushed from behind. This is what we mean by **the blind nature of brute actions**. The agent does not see or foresee the end for which he is acting, nor the results produced by his behaving in one way rather than in another. He does not "know what he is about." **Where there is thought, things present act as signs or tokens of things not yet experienced. A thinking being can, accordingly, *act on the basis of the absent and the future***. Instead of being pushed into a mode of action by the sheer urgency of forces, whether [|] instincts or habits, of which he is not aware, a reflective agent is drawn (to some extent at least) to action by some remoter object of which he is indirectly aware. (Dewey 1910: 14-15)

Again a nice congeniality with Peirce, as well as with Clay and his "self-denial" (practical life initiated and controlled by conscious mind). As to "the blind nature of brute actions" see "blind impulse" (McDougall 1916: 171). This "blindness" is a vivid metaphor but requires further examination. As to the *in absentia* and *in futuro*, these are the exact qualities Jakobson attributes to symbols, probably with good justification.

> **By thought man also develops and arranges artificial signs to remind him in advance of consequences**, and of ways of securing and avoiding them. As the trait just mentioned makes the difference between savage man and brute, so this trait makes **the difference between civilized man and savage**. A savage who has been shipwrecked in a river may note certain things which [|] serve him as signs of danger in the future. But **civilized man deliberately *makes* such signs**; he sets up in advance of wreckage warning buoys, and builds lighthouses where he sees signs that such events may occur. **A savage reads weather signs with great expertness; civilized man institutes a weather service by which signs are artificially secured and information is distributed in advance of the appearance of any signs that could be detected without special methods**. A savage finds his way skillfully through a wilderness by reading certain obscure indications; civilized man builds a highway which shows the road to all. The savage learns to detect the signs of fire and thereby to invent methods of producing flame; civilized man invents permanent conditions for producing light and heat whenever they are needed. (Dewey 1910: 15-16)

Once again we see how Peirce's self-communication and Morris's self-conditioning collapse into each other. The illustrations offer, in some sense, an aspect of collective self-conditioning, though the difference between the savage and the civilized once again follows the line of thought afforded by a variant of "delayed gratification" that, paradoxically (if sticking to this metaphor) cuts short natural signs in favour of artificial sign mechanisms.

> A chair is **a different object** to a being to whom it consciously suggests **an opportunity for sitting down, repose, or sociable converse**, from what it is to one to whom it presents itself merely as a thing to be smelled, or gnawed, or jumped over; a stone is different to one who knows something of its past history and its future use from what it is to one who only feels it directly through his senses. It is only by courtesy, indeed, that we can say that an unthinking animal experiences an *object* at all - so largely is anything that presents itself to us as an object made up by the qualities it possesses as a sign of other things. (Dewey 1910: 17)

Something of an amalgamation of Uexküllian *Umwelten* and Gibsonian *affordances*.

> The **signs of enemies**, of shelter, of food, of the main social conditions, have to be correctly apprehended. (Dewey 1910: 20)

The "signs of enemies" called to mind "watching intently for the first low hint of a growl" (Trotter 1921: 119-120). Otherwise, this list of basic needs is not all that different from Trotter's instincts (self-preservation, nutrition, and sex), Shand's ends of sentiments (the love of power, the love of property, the love of reputation, the love of pleasure), and, a bit later down the line, Maslow's pyramid.

> Both Bacon and Locke make it evident that over and above the sources of misbelief that reside in the natural tendencies of the individual (like those toward hasty and too far-reaching conclusions), social conditions tend to instigate and confirm wrong habits of thinking by authority, by conscious instruction, and by the even more insidious half-conscious influences of language, **imitation, sympathy, and suggestion**. (Dewey 1910: 25)

"The three most important of these pseudo-instincts, as they might be called, are suggestion, imitation, and sympathy" (McDougall 1916: 90-91). The fact that Dewey includes language in this list may very possibly hold a very significant theoretical kernel. All three are means of communication between an agent and a patient, and language fits rather neatly into the scheme, if it were not subsumed by suggestion.

> With many, **curiosity is arrested on the plane of interest in local gossip** and in the fortunes of their neighbors; indeed, so unusual is this result that very often the first association with the word *curiosity* is **a prying inquisitiveness into other people's business**. (Dewey 1910: 33)

I've made notes on curiosity but this is the closest to Malinowski's understanding of gossip. Spot on.

> Out of the subject-matter, whether rich or scanty, important or trivial, of **present experience issue suggestions, ideas, beliefs as to what is not yet given**. The function of suggestion is not one that can be produced by teaching; while it may be modified for better or worse by conditions, it cannot be destroyed. (Dewey 1910: 34)

Gossip is trivial. "Present experience" can be read as immediate environment.

> Primarily, naturally, **it is not *we* who think, in any actively responsible sense; thinking is rather something that happens in us**. Only so far as one has acquired control of the method in which the function of suggestion occurs and has accepted responsibility for its consequences, can one truthfully say, "*I* think so and so." (Dewey 1910: 34)

"It's wrong to say: I think. Better to say: I am thought. [...] *I* is an *other*" (Rimbaud 1871: 100; in Macke 2008: 141).

> We speak truly, in some cases, of the flood of suggestions; in others, there is but **a slender trickle**. (Dewey 1910: 35)

"A flow of language" vs. "a slender trickle".

> A conclusion reached after consideration of a few alternatives may be formally correct, but it will not possess **the fullness and richness of meaning** of one arrived at after comparison of a greater variety of alternative suggestions. On the other hand, suggestions may be too numerous and too varied for the best interests of mental habit. So many suggestions may rise that the person is at a loss to select among them. He finds it difficult to reach any definite conclusion and wanders more or less helplessly among them. So much suggests itself *pro* and *con*, one thing leads on to another so naturally, that he finds it difficult to decide in practical affairs or to conclude in matters of theory. There is such a thing as too much thinking, as when action is paralized by the multiplicity, of views suggested by a situation. Or again, the very number of suggestions may be hostile to tracing logical sequences among them, for it may tempt the mind away from the necessary but trying task of search for real connections, into the more congenial occupation of embroidering upon the given facts **a tissue of agreeable fancies**. The best mental habit involves **a balance between paucity and redundancy of suggestions**. (Dewey 1910: 36)

A meta-theoretical insight. I am exactly at this point where I need to consider whether I've perhaps accumulated too much material for what might eventually end up a meagre clarification upon a widely held misconception. I'm quite happy with the fact that these recent readings constitute an interrelated network - these authors refer to each other, borrow each others terminology and insights, and develop them with their own interests in mind. But I am vexed by whether the material accumulated might not lead me to erroneous judgments due to an overflow of information. In what amount of detail, for example, should I treat of the sentiments, given that Malinowski glosses over them without making a true argument? I'm a bit afraid that if I were to explicate everything those damned four pages summarized, it would yield a tome no-one would have patience to read.

> One man's thought is **profound** while another's is **superficial**; one goes to the roots of the matter, and another **touches lightly its most external aspects**. This phase of thinking is perhaps that most untaught of all, and the least amenable to external influence whether for improvement or harm. Nevertheless, the conditions of the pupil's contact with subject-matter may be such that he is compelled to come to quarters with its more significant features, or such that he is encouraged to deal with it upon the basis of what is trivial. The common assumptions that, if the pupil only thinks, one thought is just as good for his mental discipline as another, and that the end of study is the amassing of information, both tend to foster superficial, at the expense of significant, thought. Pupils who in matters of ordinary practical experience have a ready and acute perception of **the difference between the significant and the meaningless**, often reach in school subjects a point where all things seem equally important or equally unimportant; where one thing is just as likely to be true as another, and where intellectual effort is expended not in discriminating between things, but in trying to make verbal connections among words. (Dewey 1910: 37)

Superficial, insignificant, trivial, meaningless. Lack of depth or profundity.

> Intellectual organization originates and for a time grows as an accompaniment of the organization of **the acts required to realize an end**, not as the result of a direct appeal to thinking power. The need of thinking to accomplish something beyond thinking is more potent than **thinking for its own sake**. All people at the outset, and the majority of people probably all their lives, attain ordering of thought through ordering of action. (Dewey 1910: 41)

The opposite of talking for the sake of talking.

> The so-called **faculty-psychology** went hand in hand with the vogue of the formal-discipline idea in education. **If thought is a distinct piece of mental machinery, separate from observation, memory, imagination, and common-sense judgments of persons and things**, then thought should be trained by special exercises designed for the purpose, as one might devise special exercises for developing the biceps muscles. Certain subjects are then to be regarded as intellectual or logical subjects *par excellence*, possessed of a predestined fitness to exercise the thought-faculty, just as certain machines are better than others for developing arm power. (Dewey 1910: 45)

The primary folly of faculty psychology. Now looking forward to someone summarizing the follies of instinct psychology (e.g. Mace 1931?).

> He needs to recognize that method covers not only what he intentionally devises and employs for the purpose of mental training, but also what he does without any conscious reference to it, - anything in **the atmosphere and conduct of the school** which reacts in any way upon the curiosity, the responsiveness, and the orderly activity of children. (Dewey 1910: 46)

Does conduct make atmosphere? If "Conduct is the behaviour of self-conscious and rational beings" (McDougall 1916: 353) then probably not.

> As the child's response is *toward* or *away from* anything presented, he keeps up **a running commentary**, of which he himself is hardly distinctly aware, **of like and dislike, of sympathy and aversion**, not merely to the acts of the teacher, but also to the subject with which the teacher is occupied. (Dewey 1910: 48)

Thus, "purposeless expressions of preference or aversion, accounts of irrelevant happenings" (PC 5.1).

> Most persons are quite unaware of the distinguishing peculiarities of their own mental habit. They **take their own mental operations for granted, and unconsciously make them the standard for judging the mental processes of others**. (Dewey 1910: 48b)

What is idiomorphizing?

> The pupil is enjoined to do this and that specific thing, with no knowledge of any reason except that by so doing he gets his result most speedily; his mistakes are pointed out and corrected for him; he is kept at **pure repetition of certain acts till they become automatic**. (Dewey 1910: 51)

Phraseology.

> Much the same sort of thing is to be said regarding studies where emphasis traditionally falls upon bulk and accuracy of information. The distinction between information and wisdom is old, and yet requires constantly to be redrawn. **Information is knowledge which is merely acquired and stored up; wisdom is knowledge operating in the direction of powers to the better living of life**. Information, merely as information, implies no special training of intellectual capacity; wisdom is the finest fruit of that training. In school, amassing information always tends to escape from the ideal of wisdom or good judgment. The aim often seems to be - especially in such a subject as geography - to make the pupil what has been called **a "cyclopedia of useless information."** (Dewey 1910: 52)

Information, turns out, is inert.

> In this sense, the word *logical* is synonymous with wide-awake, thorough, and careful reflection - thought in its best sense (***ante*, p. 5**). (Dewey 1910: 57)

"*above*, p. 5"

> It is thought that there are certain steps arranged in a certain order, which expresses preëminently an understanding of the subject, and the pupil is made to "analyze" his procedure into these steps, *i.e.* to learn **a certain routine formula of statement**. (Dewey 1910: 60)

Phraseology.

> At present, the notion is current that **childhood is almost entirely unreflective** - a period of mere sensory, motor, and memory development, while adolescence suddenly brings the manifestation of thought and reason. (Dewey 1910: 65)

Define:unreflective - "not engaged in or characterized by reflection or thought". Ironycally, my comment itself is unreflective. "Unreflective" has passed through these recent readings and I'm just noting down that this is thought of children as well as brutes and savages - in other words the whole set of language users ascribed with phaticity. Dewey is making me reflect on how unreflective my comments are.

> Since suspended belief, or the postponement of a final conclusion pending further evidence, depends partly upon the presence of rival conjectures as to the best course of pursue or the probable explanation to favor, ***cultivation of a variety of alternative suggestions* is an important factor in good thinking**. (Dewey 1910: 75)

Phraseology for the etymological question.

> There is thus a double movement in all reflection: **a movement from the given partial and confused data to a suggested comprehensive (or inclusive) entire situation**; and back from this suggested whole - which as suggested is a *meaning*, an idea - to the particular facts, so as to connect these with one another and with additional facts to which the suggestion has directed attention. Roughtly speaking, **the first of these movements** [|] **is inductive**; the second deductive. A complete act of thought involves both - it involves, that is, a fruitful interaction of observed (or recollected) particular considerations and of inclusive and far-reaching (general) meanings. (Dewey 1910: 79-80)

The movement from Firstness to Thirdness is inductive; movement from Thirdness to Firstness deductive. The comprehensive situation here is the equivalent of legisign.

> The state of his room is perceived and is particular, definite, - exactly as it is; burglars are inferred, and have a general status. The state of the room is a *fact*, certain and **speaking for itself**; the presence of burglars is a possible *meaning* which may explain the facts. (Dewey 1910: 82)

Thus, "affirmations of some supremely obvious state of things" (PC 2.2) are superficial and superfluous because those things *speak for themselves*, they are self-evident. According to Trotter, there is already a *community of knowledge* about those facts.

> Consider, for example, how a physician makes his diagnosis - his inductive interpretation. If he is scientifically trained, he suspends - postpones - reaching a conclusion in order that he may not be led by superficial occurrences into a snap judgment. Certain conspicuous phenomena may forcibly suggest typhoid, but he avoids a conclusion, or even any strong preference for this or that conclusion until he has greatly (*i*) ***enlarged* the scope of his data**, and (*ii*) **rendered them more *minute***. (Dewey 1910: 85)

These two operations are equally present in my current research. In other words, it's another meta-theoretical insight.

> In object lessons in elementary education and and in laboratory instruction in higher education, the subject is often so treated that the student fails to "see the forest on account of the trees." Things and their qualities are **retailed** and detailed, without reference to a more general character which they stand for and mean. (Dewey 1910: 97)

Define:retail - "relate or repeat (a story) in detail".

> The final point of the deductive devices lies in their use in assimilating and comprehending individual cases. No one understands a general principle fully - no matter how adequately he can demonstrate it, to say nothing of repeating it - till he can employ it in the mastery of new situations, which, if they *are* new, differ in manifestation from the cases used in reaching the generalization. Too often the textbook or teacher is contended with a series of somewhat perfunctory examples and illustrations, and the student is not forced to carry the principle that he has formulated over into further cases of his own experience. In so far, **the principle is inert and dead**. (Dewey 1910: 99)

The opposite case, with similar results, is also possible: if a principle is given only a superficial interpretation it is easy enough to find endless further examples but these end up as perfunctory as the original.

> This brings us to the question of *ideas in relation to judgments*. Something in an obscure situation [|] suggests something else as its meaning. **If this meaning is at once accepted, there is no reflective thinking, no genuine judging**. Thought is cut short uncritically; dogmatic belief, with all its attending risks, takes place. **But if the meaning suggested is held *in suspense*, pending examination and inquiry, there is true judgment**. We stop and think, we *de-fer* conclusion in order to *in-fer* more thoroughly. In this process of being only conditionally accepted, accepted only for examination, ***meanings become ideas***. That is to say, an idea is a meaning that is tentatively entertained, formed, and used with reference to its fitness to decide a perplexing situation, - a meaning used as a tool of judgment. (Dewey 1910: 107-108)

Define:idea - "a thought or suggestion as to a possible course of action". All this is heavily muddled. At the very least I can accept that unreflective thinking does not produce meaning; as to the relation between meaning and judgment, I shall have to postpone acceptance of the thesis.

> Let us recur to our instance of a blur in motion appearing at a distance. We wonder what *the thing is*, *i.e.* what the *blur means*. A man waving his arms, a friend beckoning to us, are suggested as possibilities. To accept at once either alternative is to arrest judgment. But if we **treat what is suggested as only a suggestion, a supposition, a possibility**, it becomes an idea, having the following traits: (*a*) As merely a suggestion, it is **a conjecture, a guess**, which in cases of greater dignity we call a hypothesis or a theory. That is to say, it is *a possible but as yet doubtful mode of interpretation*. (*b*) Even though doubtful, it has an office to perform; namely, that of **directing inquiry and examination**. If this blur means a friend beckoning, then careful observation should show certain other traits. If it is a man driving unruly cattle, certain other traits should be found. (Dewey 1910: 108)

"Imagine yourself seeing at a distance a person who so affects your faculty of identification as to beget in you a faint opinion that he is your father, imagine that the opinion alternates for a time with the opposite opinion until, getting near to the object, you become certain that it is your father" (Clay 1881: 32).

> As analysis is conceived to be a sort of picking to pieces, so synthesis is thought to be a sort of physical piecing together; and so imagined, it also becomes a mystery. In fact, synthesis takes place wherever we grasp the bearing of facts on a conclusion, or of a principle on facts. As analysis is *emphasis*, so synthesis is *placing;* the one causes the emphasized fact or property to stand out as significant; the other gives what is selected its ***context*, or its connection with what is signified**. (Dewey 1910: 114)

Hence why the referential function (connecting the sign with what is signified) is tied with the factor of context.

> For one thing to *mean*, *signify*, *betoken*, *indicate*, or *point to*, another we saw at the outset to be the essential mark of thinking. To find out what facts, just as they stand, mean, is the object of all discovery; to find out what facts will carry out, substantiate, support a given meaning, is the object of all testing. **When an inference reaches a satisfactory conclusion, we attain a goal of meaning**. The act of judging involves both the growth and the application of meanings. (Dewey 1910: 116)

In other words, to arrive at a meaning there must be "a real doubt" (cf. Savan 1965: 37).

> If a person comes suddenly into your room and calls out "Paper," various alternatives are possible. If you do not understand the English language, there is simply **a noise which may or may not act as a physical stimulus** [||] **an irritant**. But the noise is not an intellectual object; it does not have intellectual value. To say that you do not understand it and that it has no meaning are equivalents. If the cry is the usual accompaniment of the delivery of the morning paper, the sound will have meaning, intellectual content; you will understand it. Or if you are eagerly awaiting the receipt of some important document, you may assume that the cry means an announcement of its arrival. If (in the third place) you understand the English language, but no context suggests itself from your habits and expectations, the *word* has meaning, but not the whole event. You are then perplexed and incited to think out, to hunt for, some explanation of the apparently meaningless occurrence. If you find something that accounts for the performance, it gets meaning; you come to understand it. As intelligent beings, we presume the existence of meaning, and its absence is an anomaly. Hence, if it should turn out that the person merely meant to inform you that there was a scrap of paper on the sidewalk, or that paper excited somewhere in the universe, you would think him crazy or yourself the victim of a poor joke. **The grasp a meaning, to understand, to identify a thing in a situation in which it is important, are thus equivalent terms**; they express the nerves of our intellectual life. Without them there is (*a*) **lack of intellectual content**, or (*b*) intellectual confusion and perplexity, or else (*c*) intellectual perversion - nonsense, insanity. (Dewey 1910: 116-117)

Oddly similar to the illustration of a red gas bill (cf. Žegarac & Clark 1999).

> All judgment, all reflective inference, presupposes **some lack of understanding**, a partial absence of meaning. We reflect in order that we may get hold of the full and adequate significance of what happens. Nevertheless, *something* must be already understood, the mind must be in possession of some meaning which it has mastered, or else thinking is impossible. (Dewey 1910: 119)

A real doubt.

> Similarly, conceptions are general because of their use and application, not because of their ingredients. The view of the origin of conception in an impossible sort of analysis has as its counterpart the idea that the conception is made up out of all the like elements that remain after dissection of a number of individuals. Not so; the moment a meaning is gained, it is a working tool of further apprehensions, an instrument of understanding other things. Thereby the meaning is *extended* to cover them. **Generality resides in application to the comprehension of new cases**, not in constituent parts. A collection of traits left as the common residuum, the *caput mortuum*, of a million objects, would be merely a collection, an inventory or aggregate, not a *general idea;* a striking trait emphasized in any one experience which then served to help undrestand some one other experience, would become, in virtue of that service of application, in so far general. Synthesis is not a matter of mechanical addition, but of application of something discovered in one case to bring other cases into line. (Dewey 1910: 129)

In this sense, phatic communion is general, as discussed above. At the core of it is incommunicability. The folly consists in "very cleverly" applying it on phenomena naturally uncommunicative (e.g. fountains). That is, communicationalize something and identify its dysfunction - ingenious!

> A constant source of misunderstanding and mistake is indefiniteness of meaning. Through vagueness of [|] meaning we misunderstand other people, things, and ourselves; through its ambiguity we distort and pervert. Conscious distortion of meaning may be enjoyed as nonsense; erroneous meanings, if clear-cut, may be followed up and got rid of. **But vague meanings are too gelatinous to offer matter for analysis, and too pulpy to afford support to other beliefs**. They evade testing and responsibility. Vagueness disguises the unconscious mixing together of different meanings, and facilitates the substitution of one meaning for another, and covers up the failure to have any precise meaning at all. It is the aboriginal logical sin - the source from which flow most bad intellectual consequences. Totally **to eliminate indefiniteness** is impossible; to reduce it in extent and in froce requires sincerity and vigor. (Dewey 1910: 129-130)

"Gelatinous" here could very well describe the ignored portions of PC, which are vague because they have lost their original context (McDougall, Durkheim, Shand, and Trotter).

> The maxim enjoined upon teachers, "**to proceed from the concrete to the abstract**," is perhaps familiar rather than comprehended. Few who read and hear it gain a clear conception of the starting-point, the concrete; of the nature of the goal, the abstract; and of the exact nature of the path to be traversed in going from one to the other. At times the injunction is positively misunderstood, being taken to mean that education should **advance from things to thought** - as if any dealing with things in which thinking is not involved could possibly be educative. So understood, the maxim encourages mechanical routine or sensuous excitation at one end of the educational scale - the lower - and academic and unapplied learning at the upper end. (Dewey 1910: 135)

"Traditionally, the word *concrete* characterizes a material object, something that can be perceived by at least one of our senses" (Buyssens 1988: 191), and *abstract* a part or quality, something akin to general law, for example this concrete table, and "what is common to all tables" (*ibid*, 192). In broad outline this follows advanging from things to thought, yes, but the misconception about how this should apply to teaching is unique to Dewey and his particular interest towards thinking in the context of education. Buyssens, too, has his particular interest in the minutiae of language philosophy. This distinction, on the whole, seems to be so abstract and heuristic that it cammon be exemplified without stumbling upon the explicator's own thesic affections.

> Yet the maxim has a meaning which, understood and supplemented, states the line of development of logical capacity. What is this signification? Concrete denotes a meaning definitely marked off from other meanings so that it is readily apprehended by itself. When we hear the words, *table*, *chair*, *stove*, *coat*, **we do not have to reflect in order to grasp what is meant. The terms convey meaning so directly that no effort at translating is needed**. The meanings of some terms and things, however, are **grasped only by first calling to mind more familiar things and then tracing out connections between them and what we do not understand**. Roughly speaking, the former kind of meanings is concrete; the latter abstract. (Dewey 1910: 136)

Apt. On the object level I have the concrete side of phatic communion - a type of languaging that is not the outcome and does not arouse reflection, does not require translation or interpretation; in other words, the social automatism of language in greetings and small talk. On the meta-level I have the terminological invention, phatic communion - an abstract signifier that's poorly understood and requires finding concrete illustrations and using common speech equivalent (small talk, chit chat) to call instances or examples into mind. The theoretical side of phatic communion in Malinowski's formulation is rarely visited with any thoroughness; only portions are quoted from it often, and a

proportionally overwhelming part of it is completely neglected, neven even mentioned, possibly because it appears to be "mostly nonsense, linguistically, psychologically, psychiatrically, and anthropologically" (La Barre 1954: 349). Once again, this situation is largely so due to Malinowski obfuscating his sources, divorcing his "invention" from those who gave it its substance. In a broader theoretical context phatic communion represents a line of thinking in social psychology that is no longer affordable to social science, it is formulated in an antiquated metalanguage and bears many marks of nationalist and supremacists over-, and undertones. Had his diary been translated a mere decade earlier, "phatic" might have gone the way of "ratiocination" and "anœtic sentience" instead of littering my inbox with a Google Scholar Alert with 10 new results every few days.

> The difference as noted is purely relative to the intellectual progress of an individual; what is abstract [||] at one period of growth is concrete at another; or even the contrary, as one finds that **things supposed to be thoroughly familiar involve strange factors and unsolved problems**. (Dewey 1910: 136-137)

"Lotman rõhutab seal muuhulgas semiootika kuulumist tavaliste teaduste hulka, kusjuures selle "tavalisuse" juurde kuulub ka *püüd avastada selgetes ja lihtsates asjades arusaamatuid ja keerulisi aspekte*" (Torop 2010: 10-12; minu rõhk).

> We are acquainted with a thing (or it is familiar to us) when we have so much to do with it that its strange and unexpected concerns are rubbed off. **The necessities of social intercourse** convey to adults a like concreteness upon such terms as *taxes*, *elections*, *wages*, *the law*, and so on. Things the meaning of which I personally do not take in directly, appliances of cook, carpenter, or weaver, for example, are nevertheless unhesitatingly classed as concrete, since they are so **directly connected with out common social life**. (Dewey 1910: 137)

Are social intercourse and social life equivalent?

> By contrast, **the abstract is the *theoretical***, or that **not intimately associated with practical concerns**. The abstract thinker (**the man of pure science** as he is sometimes called) deliberately abstracts from application in life; that is, he leaves practical uses out of account. This, however, is a merely negative statement. What remains when connections with use and application are excluded? *Evidently only what has to do with **knowing considered as an end in itself***. Many notions of science [||] are abstract, not only because they cannot be understood without a long apprenticeship in the science (which is equally true of technical matters in the arts), but also because **the whole content of their meaning has been framed for the sole purpose of facilitating further knowledge, inquiry, and speculation**. *When thinking is used as a means to some end, good, or value beyond itself, it is concrete; when it is employed simply as a means to more thinking, it is abstract*. **To a theorist an idea is adequate and self-contained just because it engages and rewards thought**; to a medical practitioner, an engineer, an artist, a merchant, a politician, it is complete only when employed in the furthering of some interest in life - **health, wealth, beauty, goodness, success**, or what you will. (Dewey 1910: 147-148)

That is, "the lover of knowledge [desires] intellectual conscientiousness, impartiality, and exactitude" (Shand 1914: 113). I finally figured out how to use this contrapoint, the reflexiveness of thought vs speech. It can be employed to characterise the differing ends of an ethnographer and the native informant. The ends of practical uses of thought are not that different from all the social sentiments, e.g. "the love of power, the love of property, the love of reputation, the love of pleasure" (Shand 1914: 206).

> For the great majority of men under ordinary circumstances, **the practical exigencies of life** are almost, if not quite, **coercive**. Their main business is **the proper conduct of their affairs**. (Dewey 1910: 138)

By coincidence I was just thinking of how to connect PC with power. It is implicit here that the social life and intercourse of common people depends much on the proper navigation of the social world in a manner that avoids direct coercion. Proper conduct, that is, amounts to self-censorship.

> Power in action requires some largeness and imaginativeness of vision. **Men must at least have enough interest in thinking for the sake of thinking to escape the limit of routine and custom**. Interest in knowledge for the sake of knowledge, in thinking for the sake of **the free play of thought**, is necessary then to **the *emancipation* of practical life - to make it rich and progressive**. (Dewey 1910: 139)

By analogy, social automatism can enrich life if it yields to good conversation and creates new social bonds of union. Free and aimless conversation can be an escape from idleness, for example.

> Appropriate continuous occupations or activities involve the use of natural materials, tools, modes of energy, and do it in a way that compels thinking as to what they mean, how they are related to one another and to the realization of ends; while **the mere isolated presentation of things remains barren and dead**. A few generations ago the great obstacle in the way of reform of primary education was **belief in the almost magical efficacy of the symbols of language (including number) to produce mental training**; at present, belief in the efficacy of objects just as objects, blocks the way. (Dewey 1910: 140)

Against superficiality. Simultaneously, use of language is not automatically a transmission of ideas.

> The outcome, the *abstract* to which education is to proceed, is an interest in intellectual matters for their own sake, **a delight in thinking for the sake of thinking**. It is an old story that acts and processes which at the outset are incidental to something else **develop and maintain an absorbing value of their own**. So it is with thinking and with knowledge; at first incidental to results and adjustments beyond themselves, they attract more and more attention to themselves till they become ends, not means. Children engage, unconstrainedly and continually, in reflective inspection and testing for the sake of what they are interested in doing successfully. (Dewey 1910: 141)

Old story indeed, as something becomes "divorced from the practical ends [and] are exercised merely for their own sake" (Shand 1914: 290). I am happy that I haven't undertaken writing about this process of functional autonomization on the basis of Malinowski's publications only, because so many earlier instances would have been *uncluded*, *exformed*. It is one of those modes of thought that go *waay* back.

> Engineers, lawyers, doctors, merchants, are much more numerous in adult life than scholars, scientists, and philosophers. (Dewey 1910: 143)

A ratio that can reverse in the coming age of leisure when automation takes over the former fields and humans will be left with the latter. If nothing else, it is a constant source of utopian visions and hope to imagine such a future. There will be no such thing as overspecialization. There will be people who dedicate years upon years towards making sense of something extremely minute and trivial; that is, there will be a before unseen mass of such people. Occupations and practical matters will be to them machines' work; they would dig the archives of human knowledge and lay tribute upon the ingenuity of our sapient species.

> When men lived in the open and got their living by hunting, fishing, or [|] pasturing flocks, **the detection of the signs and indications of weather changes was a matter of great importance**. A body of proverbs and maxims, forming an extensive section of traditionary folklore, was developed. But as long as there was no understanding *why* or *how* certain events were signs, as long as foresight and weather shrewdness rested simply upon repeated conjunction among facts, beliefs about the weather were thoroughly empirical. (Dewey 1910: 145-146)

A familiar enough note about the importance of weather. The promising part of it is the mechanization of semiosis, to borrow from above, that human beings create artificial means to take control of such realities. In my own utopian visions this includes the control of weather, whether by "doming" cities and dwellings or regulating natural forces beyond capabilities currently imaginable.

> Our **beliefs about human nature in individuals (psychology) and is masses (sociology)** are still very largely of a purely empirical sort. (Dewey 1910: 146)

I recal A. R. asking the difference between psychology and sociology, which I gave as a correlation between interest in the behaviour of individuals and the actions of groups. Not that far off the mark but I may be beautifying it in hindsight.

> The technical designation for **one of the commonest fallacies** is *post hoc, ergo propter hoc;* the belief that because one thing comes *after* another, it comes *because* of the other. (Dewey 1910: 147)

A fallacy I've committed numerous times with regard to publication dates, whereas later on I've discovered more complex interrelations and more pertinent antecedents. Chronology is not a reliable indicator of unidirectional influence. *Correlation does not imply causation*.

> But even the most reliable beliefs of this type fail when they confront the *novel*. Since they rest upon past uniformities, they are useless when further experience departs in any considerable measure from ancient incident and wonted precedent. **Empirical inference follows the grooves and ruts that custom wears**, and has no track to follow when the groove disappears. (Dewey 1910: 148)

Here Dewey appears to invoke William James's metaphor of vinyl record groove for habits.

> Beliefs that perhaps originally were the products of fairly extensive and careful observation are **stereotyped into fixed traditions** and semisacred dogmas accepted simply upon authority, and are mixed with fantastic conceptions that happen to have won **the acceptance of authorities**. (Dewey 1910: 149)

Where the traditions of the herd meet the production of knowledge.

> One of these facts, **the weight of the atmosphere**, is then selectively seized upon as the key to the entire phenomenon. (Dewey 1910: 152)

Phraseology for making discussion of social atmosphere more vivid. What is the weight of small talk?

> The empirical method says, "*Wait* till there is a sufficient number of cases;" the experimental method says, "*Produce* the cases." The former depends upon nature's accidentally happening to present us with certain conjunctions of circumstances; the latter deliberately and intentionally endeavors to bring about the conjunction. (Dewey 1910: 154)

I'll have to remember this distinction because I tend to conflate empirical, analytical, experimental, and positivist in different measures. Roughly, on the very theoretical level I'm operating, the empirical method would be to read on and hoping to discover what else I might have missed, and experimental would be to do some thinking myself and lead already sure arguments to their logical ends, whatever they appear to be at the moment.

> Customary experience tends to the control of thinking by considerations of ***direct and immediate strength*** rather than by those of importance in the long run. Animals without **the power of forecast and planning** must, upon the whole, respond to the stimuli that are most urgent at themoment, or cease to exist. These stimuli lose nothing of their direct urgency and clamorous insistency when the thinking power develops; and yet thinking [|] demands **the subordination of the immediate stimulus to the remote and distant**. The feeble and the minute may be of much greater importance than the glaring and the big. The latter my be signs of a force that is already exhausting itself; the former may indicate **the beginnings of a process** in which the whole fortune of the individual is involved. The prime necessity for scientific thought is that **the thinker be freed from the tyranny of sense stimuli and habit**, and this emancipation is also the necessary condition of progress. (Dewey 1910: 154-155)

Symbols are used to predict the future, as noted above; "delayed gratification" is involved. I might need to add Levi-Bruhl to my reading list. Attending to the immediately perceived stimuli of ongoing processes is "barbarian's work", suitable for brutes and savages but not to the ideational civilized *Übermensch*, whose science accurately predicts the future. I still don't know how to excise this image from the discussion of PC - this worldview taints the theory.

> In connection with parents, nurse, brother, and sister, the child learns the signs of satisfaction of hunger, of removal of discomfort, of the approach of agreeable light, color, sound, and so on. **His contact with physical things is regulated by persons, and he soon distinguishes persons as the most important and interesting of all the objects with which he has to do**. Speech, the accurate adaptation of sounds heard to the movements of tongue and lips, is, however, **the great instrument of social adpatation**; and with the development of speech (usually in the second year) adptation of the baby's activities to and with those of other persons gives **the keynote of mental life**. (Dewey 1910: 159)

Getting Meadian again.

> Imitation is one (though only one, see p. 47) of the means by which the activities of adults supply stimuli which are so interesting, so varied, so complex, and so novel, as to occasion a rapid progress of thought. **Mere imitation, however, would not give rise to thinking; if we could learn like parrots by simply copying the outward acts of others, we should never have to think**; nor should we know, after we had mastered the copied act, what was **the meaning of the thing we had done**. Educators (and psychologists) have often assumed that acts which reproduce the behavior of others are acquired merely by imitation. But a child rarely learns by conscious imitation; and to say that his imitation is unconscious is to say that it is not from his standpoint imitation at all. **The word, the gesture, the act, the occupation of another, falls in line with *some impulse already active* and suggests some satisfactory mode of expression, some end in which it may find fulfillment**. Having this end of his own, the child then notes other persons, as he notes natural events, to get further suggestions as to means of its realization. (Dewey 1910: 160)

Imitation is indeed one, but in McDougall it has to do with bodily action, whereas the communication of ideas proceeds through "suggestion" (as with feelings and sympathy). The really remarkable thing is that this gives credence for my idea of treating Dewey's "fourth" in that series, language, under the guise of Jakobson's "imputed similarity". I should be more surprised that talking birds are illustrative of perfunctory use of language. What Dewey says about children's imitation on the other hand appears to fall into the same pit as Lamarkians did, assuming that some traits are inheritable which now seem very dubitable. A faint anticipation of Chomsky's deep structure is in the air.

> **When things become signs, when they gain a representative capacity as standing for other things**, play is transformed from mere physical exuberance into **an activity involving a mental factor**. A little girl who had broken her doll was seen to perform with the leg of the doll all the operations of washing, putting to bed, and fondling, that she had been accustomed to perform with the entire doll. The part stood for the whole; she reacted not to the stimulus sensibly present, but to the meaning suggested by the sense

> object. So children use a stone for a table, leaves for plates, acorns for cups. So they use their dolls, their trains, their blocks, their other toys. In manipulating them, they are living not with the physical things, but in **the large world of meanings, natural and social, evoked by these things**. So when children play horse, play store, play house or making calls, they are **subordinating the physically present to the ideally signified**. In this way, a world of meanings, a store of concepts (so fundamental to all intellectual achievement), is defined and built up. (Dewey 1910: 161)

Semiotic reality or semiosphere?

> Moreover, not only do **meanings** thus become familiar acquaintances, but they **are organized, arranged in groups, made to cohere in connected ways**. A play and a store blend insensibly into each other. The most fanciful plays of children rarely lose all touch with the mutual fitness and pertinency of various meanings to one another; the "freest" plays observe some principles of coherence and unification. They have a beginning, middle, and end. **In games, rules of order run through various minor acts and bind them into a connected whole**. The rhythm, the competition, and coöperation involved in most plays and games also introduce organization. (Dewey 1910: 162)

Signs organize reality? The statement about the rules of the game could become profound if there was certitude to Malinowski's influence on Wittgenstein.

> *Playfulness* is a more important consideration than play. The former is an attitude of mind; the latter is a passing outward manifestation of this attitude. **When things are treated simply as vehicles of suggestion, what is suggested overrides the thing**. Hence the playful attitude is one of freedom. The person is not bound to the physical traits of things, **nor does he care whether a thing really means (as we say) what he takes it to represent**. (Dewey 1910: 162)

"Are words in Phatic Communion used primarily to convey meaning, the meaning which is symbolically theirs?" (PC 6.3) - Thus far only Dewey has given real substance to this part of the argument. When the referential function lapses, the thing - speech as a mode of action - overrides what ever is suggested by the "mental factor" or representation suggested. *Tere* loses its connection with health (*tervis*) and becomes a meaningless greeting.

> What is work - work not as mere external performance, [|] but as attitude of mind? **It signifies that the person is not content longer to accept and to act upon the meanings that things suggest, but demand congruity of meaning with the things themselves**. In the natural course of growth, children come to find irresponsible make-believe plays inadequate. A fiction is too easy a way out to afford content. There is not enough stimulus to call forth satisfactory mental response. When this point is reached, the ideas that things suggest must be applied to the things with some regard to **fitness**. (Dewey 1910: 162-163)

A semiotic definition of work? What? Where this could turn useful is Uexküll's *Umwelt* to give more substance to *Wirk*. Contained in this is the implication that our human species specific *Umwelt*, unlike, or at least more so than, that of other living beings, we can organize our environment; i.e. instead of looking at the sky and feeling the cold, we open a weather app and get accurate information about the physical atmosphere outside our artificial caves called houses (wouldn't a careful examination of human *Umwelten* be an experiment in estrangement, defamiliarization, *остранение*?).

> The point of this distinction between play and work may be cleared up by comparing it with a more usual way of stating the difference. **In play activity, it is said, the interest is in the activity for its own sake**; in work, it is in the product or result in which the activity terminates. Hence the former is purely free, while the latter is tied down by the end to be achieved. When the difference is states in this sharp fashion, there is almost always introduced **a false, unnatural separation between process and product, between**

> **activity and its achieved outcome**. The true distinction is not between an interest in activity for its own sake and interest in the external result of that activity, but between **an interest in an activity just as it flows on from moment to moment, and an interest in an activity as tending to a culmination, to an outcome**, and therefore possessing a thread of continuity binding together its successive stages. Both may equally exemplify interest in an activity "for its own sake"; but in one case the activity in which the interest resides is more or less casual, following the accident of circumstance and whim, or of dictation; in the other, **the activity is enriched by the sense that it leads somewhere, that it amounts to something**. (Dewey 1910: 164)

Consummation! I'm so thankful I haven't written about futility to any great extent yet - this passage sets autonomy and the means-ends model in an orderly relief unlike anything I've read thus far.

> Just as the opponents of play in education always conceive of play as **mere amusement**, so the opponents of **direct and useful activities** confuse occupation with labor. The adult is acquainted with responsible labor upon which serious financial results depend. Consequently he seeks **relief, relaxation, amusement**. Unless children have prematurely worked for hire, unless they have come under the blight of child labor, no such division exists for them. Whatever appeals to them at all, appeals directly on its own account. **There is no contrast between doing things for utility and for fun**. Their life is more united and more wholesome. To suppose that activities customarily performed by adults only under the pressure of utility may not be done perfectly freely and joyously by children indicates a lack of imagintaion. Not the thing done but the quality of mind that goes into the doing settles what is utilitarian and what is constrained and educative. (Dewey 1910: 167)

In what way are savages childlike? The fact that Malinowski subsumed most of tribal life and labour under something like playfulness or, Dorothy Lee (1940, 1950) would put it, futility.

> In turn, modern industry is almost wholly a matter of applied science; year by year the domain of routine and crude empiricism is narrowed by the translation of scientific discovery into industrial invention. **The trolley, the telephone, the electric light, the steam engine, with all their revolutionary consequences for social intercourse and control, are the fruits of science**. (Dewey 1910: 168)

The same goes for social media. We've already seen its effects on social intercourse but, as "Exploring the Utility of Memes for U.S. Government Influence Campaigns" (Zamek, McBride & Hammerberg 2018) shows, is only beginning to be understood as a means of social control (one may object to the conflation of memes and social media but that study is about DARPA's new initiative SMISC, Social Media in Strategic Communications).

> Seech has such a peculiarly intimate connection with thought as **to require special discussion**. Although the very word logic comes from logos (λόγος), meaning indifferently both word or speech, and thought or reason, **yet "words, words, words" denote intellectual barrenness, a sham of thought**. Although schooling has language as its chief instrument (and often as its chief matter) of study, educational reformers have for centuries brought their severest indictments against the current use of language in the schools. **The conviction that language is necessary to thinking (is even identical with it) is met by the contention that language perverts and conceals thought**. (Dewey 1910: 170)

This is why "The case of language used in free, aimless, social intercourse requires special consideration" (PC 1.1). "Words may be used to record and conceal" (Lecky 1955: 29).

> Three typical views have been maintained regarding the relation of thought and language: first, that they are identical; second, that **words are the garb or clothing of thought, necessary not for thought but only for conveying it**; and third (the view we shall here maintain) that while language is not thought it is

> necessary for thinking as well as for its communication. When it is said, however, that thinking is impossible without language, we must recall that language includes much more than oral and written speech. Gestures, pictures, monuments, visual images, finger movements - **anything consciously** [|] **employed as a *sign* is, logically, language**. To say that language is necessary for thinking is to say that **signs are necessary**. Thought deals not with dare things, but with their ***meanings*, their suggestions**; and meanings, in order to be apprehended, must be embodied in sensible and particular existences. **Without meaning, things are nothing but blind stimuli or chance sources of pleasure and pain**; and since meanings are not themselves tangible things, they must be anchored by attachment to some physical existence. Existences that are especially set aside **to fixate and convey meanings are *signs* or *symbols***. If a man moves toward another to throw him out of the room, his movement is not a sign. **If, however, the man points to the door with his hand, or utters the sound *go***, his movement is reduced to a vehicle of meaning: it is a sign or symbol. In the case of signs we care nothing for what they are in themselves, but everything for what they signify and represent. *Canis*, *hund*, *chien*, dog - it makes no difference what the outward thing is, so long as the meaning is presented. (Dewey 1910: 170-171)

Peirceans would concur. The illustration (throwing someone out) concurs with the distinction between intrinsic and extrinsic coding (cf. Ekman & Friesen 1969). How could I make use of this to counterpose *go* with "Don't go!"?

> Their production is under our direct control so that they may be produced when needed. **When we can make the word *rain***, we do not have to wait for some physical forerunner of rain to call out thoughts in that direction. (Dewey 1910: 172)

"It rains."

> Individual Meanings. A verbal sign (*a*) selects, detaches, a meaning from what is otherwise **a vague flux and blur**; (*b*) it retains, registers, stores that meaning; and (*c*) applies it, when needed, to the comprehension of other things. Combining these various functions in a mixture of metaphors, we may say that a linguistic sign is **a fence, a label, and a vehicle** - all in one. (Dewey 1910: 173)

De Saussure's "vague uncharted nebula".

> Every one has experienced **how learning an appropriate name for what was dim and vague cleared up and crystallized the whole matter**. Some meaning seems almost within reach, but is elusive; it refuses to condense into definite form; **the attaching of a word somehow** (just how, it is almost impossible to say) **puts limits around the meaning, draws it out from the void, makes it stand out as an entity on its own account**. When Emerson said that he would almost rather know the true name, the poet's name, for a thing, than to know the thing itself, he presumably had this irradiating and illuminating function of language in mind. (Dewey 1910: 173)

I've noticed people online expressing their joy at finding out that there's a label, "phatic communion", for this common experience.

> Moreover, there is a tendency to assume that whenever there is a definite word or form of speech there is also a definite idea; while, as a matter of fact, adults and children alike are capable of **using even precise verbal formulæ** [|] **with only the vaguest and most confused sense of what they mean**. Genuine ignorance is more profitable because likely to be accompanied by humility, curiosity, and open-mindedness; while **ability to repeat catch-phrases, cant terms, familiar propositions, gives the conceit of learning and coats the mind with a varnish waterproof to new ideas**. (Dewey 1910: 177)

That is to say, "set phrases" are not necessarily tied to a definite idea (cf. Gardiner 1932: 46).

> Again, although new combinations of words without the intervention of physical things may supply new ideas, there are limits to this possibility. **Lazy inertness causes individuals to accept ideas that have currency about them without personal inquiry and testing. A man uses thought, perhaps, to find out what others believe, and then stops**. The ideas of others as embodied in language become substitutes for one's own ideas. (Dewey 1910: 177)

An unreflective use of language; is this a transmission of ideas or something else?

> Finally, words that originally stood for ideas come, with repeated use, to be **mere counters**; they become physical things to be manipulated according to certain rules, or reacted to be certain operations without consciousness of their meaning. Mr. Stout (who has called such terms "**substitute signs**") remarks that "algebraical and arithmetical signs are to a great extent used as mere substitute signs. [...] It is possible to use signs of this kind whenever fixed and definite rules of operation [|] can be derived from the nature of the things symbolized, so as to be applied in manipulating the signs, **without further reference to their signification**. A word is an instrument for thinking about the meaning which it expresses; **a substitute sign is a means of *not* thinking about the meaning which it symbolizes**." The principle applies, however, to **ordinary words**, as well as to algebraic signs; they also enable us to use meanings so as to get results without thinking. In many respects, **signs that are means of not thinking** are of great advantage; standing for the familiar, **they release attention for meanings that, being novel, require conscious interpretation**. Nevertheless, the premium put in the schoolroom upon attainment of technical facility, upon skill in producing external results, often changes this advantage into a positive detriment. In manipulating symbols so as to recite well, to get and give correct answers, to follow prescribed formulæ of analysin, **the pupil's attitude becomes mechanical**, rather than thoughtful; verbal memorizing is substituted for inquiry into the meaning of things. (Dewey 1910: 177-178)

Mechanization and post-language symbols. The thinking is exactly that of "social automatism": habituation is useful because it facilitates conservation of energy for the novel.

> **The common statement that "language is the epression** [|] **of thought" conveys only a half-truth**, and a half-truth that is likely to result in positive error. Language does express thought, but not primarily, nor, at first, even consciously. The primary motive for language is to influence (through the expression of desire, emotion, and thought) the activity of others; **its secondary use is to enter into more intimate sociable relations with them**; its employment as a conscious vehicle of thought and knowledge is a tertiary, and relatively late, formation. The contrast is well brought out by the statement of John Locke that words have a dobule use, - **"civil" and "philosophical."** "By their civil use, I mean such **a communictaion of thoughts and ideas** by words as may serve for **the upholding of common conversation** and commerce about the ordinary affairs and conveniences of civil life. [...] By the philosophical use of words, I mean such a use of them as may serve to convey the precise notions of things, and to express in general propositions certain and undoubted truths." (Dewey 1910: 178-179)

Amazing. When Malinowski writes about the intellectual use of language being a higher and later development, this must be what he was referring to. Absolutely incredible discovery.

> The distinction of **the practical and social** from **the intellectual use of language** throws much light on the problem of the school in respect to speech. That problem is *to direct pupils' oral and written speech, used primarily for practical and **social ends**, so that gradually it shall become a conscious tool of conveying knowledge and assisting thought*. How without checking the spontaneous, natural motives - motives to which language owes its vitality, force, vividness, and variety - are we to modigy speech habits so as to render them accurate and flexible *intellectual* instruments? It is comparatively easy to encourage **the original spontaneous flow** and not make language over into **a servant of reflective thought**; it is

> comparatively easy to check and [||] almost destroy (so far as the schoolroom is concerned) native aim and interest, and to set up artificial and formal modes of expression in some isolated and technical matters. (Dewey 1910: 179-180)

Aand we're back to this. Whereas Russian formalists distinguished between practical and literary language, here we have practical and intellectual, *plus* social.

> Enlargement of vocabulary. This takes place, of course, by wider intelligent contact with things and persons, and also **vicariously, by gathering the meanings of words from the context** in which they are heard or read. (Dewey 1910: 180)

Elaborating vicariousness.

> While a limited vocabulary may be due to a limited range of experience, to **a sphere of contact with persons and things** so narrow as not to suggest or require a full store of words, it is also due to carelessness and vagueness. A happy-go-lucky frame of mind makes the individual averse to clear discriminations, either in perception or in his own speech. **Words are used loosely in an indeterminate kind of reference to things**, and the mind approaches a condition where practically everything is just a thing-um-bob or a what-do-you-call-it. (Dewey 1910: 181)

Another tirade against loose thinking.

> We must note also the great difference between **flow of words and command of language**. Volubility is not necessarily a sign of a large vocabulary; **much talking or even ready speech is quite compatible with moving round and roundin a circle of moderate radius**. (Dewey 1910: 181)

Is "a flow of language" contrasted with a command of words? Note that "purposeless expressions of preference or aversion, accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious" are exactly what one may readily move round and round of.

> Accuracy of vocabulary. One way in which the fund of words and concepts is increased is by **discovering and naming shades of meaning** - that is to say, by making the vocabulary more precise. Increase in definiteness is as important relatively as in the enlargement of the capital stock absolutely. (Dewey 1910: 182)

Phraseology for the etymological task.

> Such vagueness tends to persist and to become a barrier to the advance of thinking. **Terms that are miscellaneous in scope are clumsy tools at best**; in addition they are frequently treacherous, for **their ambiguous reference causes us to confuse things that should be distinguished**. (Dewey 1910: 182)

Pretty much the exact situation with *phatic communion*; modern researchers don't understand Malinowski's vague archaic language and put forth definitions that go against what he wrote (e.g. on the matter sympathy).

> The term *vernacular*, now meaning mother speech, has been generalized from the word *verna*, meaning a slave born in the master's household. (Dewey 1910: 183)

I will never see this word the same way again.

> **All persons have a natural desire** - akin to curiosity - **for a widening of their range of acquaintance with persons and things**. The sign in art galleries that forbids the carrying of canes and umbrellas is obvious testimony to the fact that simply to see is not enough for many people; there is a feeling of lack of acquaintance until some direct contact is made. This demand for fuller and closer knowledge is quite different from any conscious interest in observation for its own sake. Desire for expansion, for "self-realization," is its motive. **The interest is sympathetic, socially and æsthetically sympathetic, rather than cognitive**. While the interest is especially keen in children (because their actual experience is so small and their possible experience so large), it still characterizes adults when routine has not blunted its edge. This sympathetic interest provides the medium for carrying and binding together what would otherwise be a multitude of items, diverse, disconnected, and of no intellectual use. (Dewey 1910: 189)

At first sight it looked to be heading towards what "makes the mere presence of others a necessity for man" (PC 3.3), but the use of "sympathetic" is odd here, pertaining more to the aesthetic rather than moral use of the word.

> Material should be supplied by way of stimulus, not with dogmatic finality and rigidity. When pupils get the notion that any field of study has been definitely surveyed, that knowledge about it is exhaustive and final, they may continue decile pupils, but they cease to be students. **All thinking whatsoever - so be it *is* thinking - contains a phase of originality**. This originality does not imply that the student's conclusion varies from the conclusions of others, much less that it is a radically novel conclusion. His originality is not incompatible with large use of materials and suggestions contributed by others. **Originality means personal interest in the question, personal initiative in turning over the suggestions furnished by others, and sincerity in following them out to a tested conclusion**. Literally, the phrase "Think for yourself" is tautological; any thinking is thinking for one's self. (Dewey 1910: 198)

Recall that "it was Malinowski's practice "to have works read to and discussed with him"" (Firth; in Symmons-Symonolewicz 1958: 67).

> The material furnished by way of information should be relevant to **a question that is vital in the student's own experience**. What has been said about the evil of observations that begin and end in themselves may be transferred without change to communicated learning. **Instruction in subject-matter that does not fit into any problem already stirring in the student's own experience, or that is not presented in such a way as to arouse a problem, is worse than useless for intellectual purposes**. In that it fails to enter into any process of reflection, it is useless; in that it remains in the mind as so much lumber and débris, it is a barrier, an obstruction in the way of effective thinking when a problem arises. (Dewey 1910: 199)

A real doubt, again. In my own experience, I've noticed how the problem I'm working on at the time colours everything I read and comment. Some of these problems have become so ingrained that it takes little effort to switch to an earlier problem if something I read offers a hint of solution. Recently, I've been thinking about what I'm going to deal with next, after I'm done with phaticity. Ideally, it should be connected to my earlier interests enough to offer continuity. This is so, I thik, because phaticity appears to be coming to a close - what else is there to discover?

> In comparing, the mind does not naturally begin with objects *a*, *b*, *c*, *d*, and try to find the respect in which they agree. It begins with **a single object or situation more or less vague and inchoate in meaning**, and makes excursions to other objects in order to render understanding of the central object consistent and clear. The mere multiplication of objects of comparison is adverse to successful reasoning. **Each fact brought within the field of comparison should clear up some obscure feature or extend some fragmentary trait of the primary object**. (Dewey 1910: 210)

A practicable suggestion for the next phase in my research on phaticity.

> A true conception is a *moving* idea, and it seeks outlet, or application to the interpretation of particulars and the guidance of action, as naturally as water runs downhill. In fine, just as reflective thought requires particular facts of observation and events of action for its origination, so it also requires particular facts and deeds for its own consummation. "Glittering generalities" are inert because they are **spurious**. Application is as much an intrinsic part of genuine reflective inquiry as is alert observation or reasoning itself. (Dewey 1910: 213)

Define:spurious - "not being what it purports to be; false or fake"; "(of a line of reasoning) apparently but not actually valid"; "(of offspring) illegitimate". (Cf. PC 2.3)

> It is significant that one meaning of the term *understood* is something so thoroughly mastered, so completely agreed upon, as to be *assumed;* that is to say, taken as a matter of course without explicit statement. The familiar "goes without saying" means "it is understood." If two persons can converse intelligently with each other, it is because **a common experience supplies a background of mutual understanding upon which their respective remarks are projected**. To dig up and to formulate this common background would be imbecile; it is "understood"; that is, it is silently sup-plied and im-plied as **the taken-for-granted medium of intelligent exchange of ideas**. (Dewey 1910: 214)

Community of knowledge and communization of experience.

> A like balance in mental life characterizes process and product. We met one important phase of this odjustment in considering play and work. **In play, interest centers in activity, without much reference to its outcome**. The sequence of deeds, images, emotions, suffices on its own account. In work, the end holds attention and controls the notice given to means. Since the difference is one of direction of interest, the contrast is one of emphasis, not of cleavage. When comparative prominence is consciousness of activity or outcome is transformed into isolation of one from the other, **play degenerates into fooling, and work into drudgery**. (Dewey 1910: 217)

A restatement of the distinction made above. The "centering" (in other words, dominance) of interest (in other words, function), determines the nature of the activity.

> By "fooling" we understand a series of disconnected temporary overflows of energy dependent upon whim and accident. When all reference to outcome is eliminated from the sequence of ideas and acts that make play, each member of the sequence is cut loose from every other and becomes fantastic, arbitrary, **aimless**; mere fooling follows. (Dewey 1910: 217)

"But what can we consider as situation when a number of people *aimlessly* gossip together?" (PC 7.4). It is most certainly not a coincidence that "free, aimless, social intercourse" should have that exact wording, with Dewey using both adjectives in relation with play.

> Exclusive interest in the result alters work to drudgery. For by drudgery is meant those activities in which the interest in the outcome does not suffuse the means of getting the result. Whenever a piece of work becomes drudgery, the process of doing loses all value for the doer; **he does solely for what is to be had at the end of it**. The work itself, the putting forth of energy, is hateful; **it is just a necessary evil, since without it some important end would be missed**. Now it is a commonplace that in the work of the world many things have to be done the doing of which is not intrinsically very interesting. (Dewey 1910: 218)

The communion of food! - that is what is had at the end of a communion of words. In the end, the play of good conversation can become the drudgery of phatic communion if it is employed as a means to an end and not an end in itself.

> That teaching is an art and the true teacher an artist is a familiar saying. Now the teacher's own claim to rank as an artist is measured by his ability to foster the attitude of the artist in those who study with him, whether they be youth or little children. Some success in **arousing enthusiasm, in communicating large ideas, in evoking energy**. So far, well; but the final test is whether the stimulus thsu given to wider aims succeeds in transforming itself into power, that is to say, into the attention to detail that ensures mastery over means of execution. If not, **the zeal flags, the interest dies out, the ideal becomes a clouded memory**. (Dewey 1910: 220)

I appreciate that these follow the familiar scheme: feeling - enthusiasm, zeal; action - energy, interest; thought - ideas and ideals.

> When fractions have become thoroughly familiar, his perception of them acts simply as a signal to do certain things; they are **a "substitute sign," to which he can react without thinking**. If, nevertheless, the situation as a whole presents something novel and hence uncertain, the entire response is not mechanical, because this mechanical operation is put to use in solving a problem. There is no end to this spiral process: foreign subject-matter transformed through thinking into a familiar possession becomes a resource for judging and assimilating additional foreign subject-matter. (Dewey 1910: 223)

When I read these books I attend to verbiage that I'm already familiar, but this does not hinder attaining new ideas. I have a real problem to deal with, and this has been the right spot to reach for answers.

> A final exemplification of the required balance between near and far is found in the relation that obtains between the narrower field of experience realized in an individual's own contact with persons and things, and **the wider experience of the race that may become his through communication**. Instruction always runs the risk of swamping the pupil's own vital, though narrow, experience under masses of communicated material. The instructor ceases and the teacher begins at the point where communicated matter stimulates into fuller and more significant life that which has entered by the strait and narrow gate of sense-perception and motor activity. **Genuine communication involves contagion; its name should not be taken in vain by terming communication that which produces no community of thought and purpose between the child and the race of which he is the heir**. (Dewey 1910: 244)

This has been an exceedingly good book.

10.2.3 Allikasortsid (1) (2019-03-08 00:29)

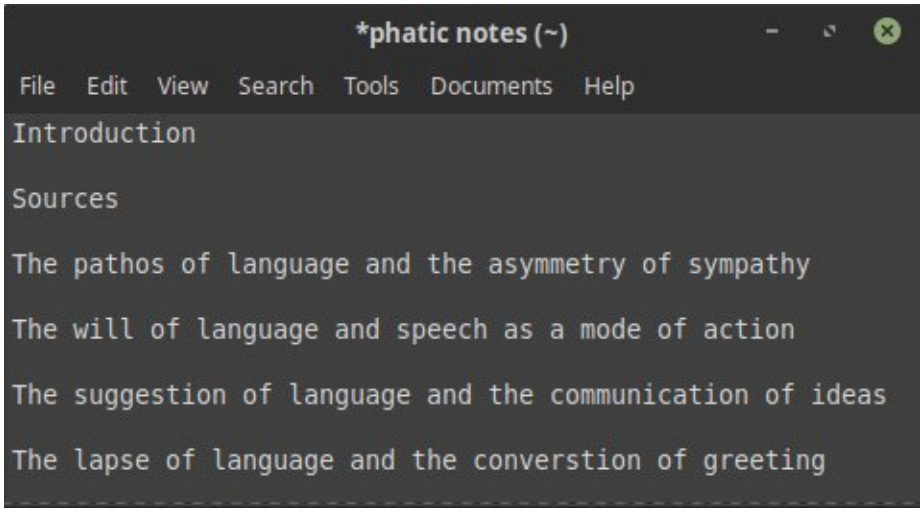

Väljas maanteel **lähenes** suure traktori mürisev lõrin. See kasvas järjest kõvemaks diiselmootori lärmiks. Majagi vappus, kui roomikud üsna kaupluse ees teepeenral lõgisesid. Nüüd võeti peatatud raudloomal mootorituurid madalamaks.
Veerand minutit hiljem astus kauplusse Armin Tõldsepp. Peaaegu päris uues helekollases puldanist tööriided seljas, pükste otsad torgatud allakeeratud servaga kummiksaabastesse, suusamütsitaoline rohelisest puldanist nokkmüts uljalt kuklas, hõikas ta ukselt:
"**Jõudu logarditele!**" Samas märkas ta Lokki. "Teie muidugi välja arvatud, seltsimees direktor. **Tere!**"
"**Tere ja jõudu tarvis**," vastas Lokk. "**Kuhu siis nüüd?** Kas ka oma kaheksakümne täkuga siia kõrtsi ette seisma ja viinakest rüüpama?"
Tõldsepp vaatas ringi ja naeris. Anto vahtis teda üksisilmi. Jah, see on juba traktorist!
"Kuidas siis minagi ilma elan..." Tõldsepa iroonilises naerus nägi Kustas Lokk, et **mees teeb ainult nalja kaasa**.
(Rannet, Egon 1972. *Kivid ja Leib* I. Tallinn: Eesti Raamat. Lk 355, minu rõhud.)

Sissejuhatus

Malinowski määratluse allikad (*osadus-temp.pdf*). Terminoloogilise leiutamise **kontekst** on peaaegu terve sajandi püsinud udune ja raskestimõistetav. Kuna *miski ei sünni tühja koha pealt*, eriti võõrkeelne teadusproosa, on faatilise osaduse mõiste määratluses kasutatavad keelendid äratuntavad Malinowski kaasaegsete töödes, kust võib leida sõnasõnalt lõigatud ja kokku kleebitud katkendeid. Asjatundjad kes uuendavad mõiste entsüklopeedilisi taasmääratlusi on teadlikud ainult õhk-õrnast seosest Durkheimiga. R. Fox'i kriitiline analüüs (1944) kinnitab seost Dewey'ga. Seni pole avaldatud ühtegi arvestatavalt põhjalikku kontekstipõhist uurimust, mis lähtuks seotud ideede ajaloost ja suudaks Malinowski määratluse sisu taassiduda umbkaudu sada aastat tagasi aset võtnud akadeemilise aruteluga, millest Malinowski võttis osa.

"Tähenduse probleem primitiivsetes keeltes" on Malinowski kuulus lisand Ogdend ja Richardi raamatule, *Tähenduse Tähendus* (esmatrükk 1923). Põliselt poleemilise töömeetodiga Malinowski analüüsis tähendust ja, eriti kurikuulsalt, tähendusetust keelelistes suhtlemisviisides, mida ta täheldas oma etnograafilises välitöös. Trobrianderi saartel elavate inimeste suhtlemine, arvab antropoloog, on primitiivne, st nii lihtne, et teosta ühtegi funktsiooni, mida teoreetikud omistavad suhtlemisele. Nii tuvastab ta, *apofaatiliselt* ehk "läbi eituse", uue keelefunktsiooni, mis väärib uut terminoloogilist leiutist.

Faatiline osadus on näide sellest, kui lihtne võib olla mõiste ja kui keeruline selle määratlus. "Faatilisus" on kergestilenduv terminoloogiline tähistaja, mis on vermitud väga vanast väärismaagist. Siin võib näitlikustada erinevaid etümoloogilisi hüpoteese seoses uuritavate keelefunktsioonidega:

1. *pathos* - tunne, kirg, emotsioon; *sympathy minus symmetry*;
2. *phatos* - kõne; rääkimine kui tegevus;
3. *phatikos* - nõustumine, kinnitamine; *affirmation*;
4. *fama* - kuulsus, tuntus; *vanity*, *renown*;

Allikad

Mahaffy (1887), vestluskunsti õpik. **Mis on hea vestlus?**

McDougall (esmatrükk 1908), sissejuhatus instinktipsühholoogiasse. **Tunne, tegevus ja mõte**.

Dewey (1910), haridusfilosoofia. **Kuidas mõelda?**

Durkheim (esmatrükk 1912), religioonisotsioloogia. **Mis on osadus?**

Shand (1914), emotsioonipsühholoogiline tundmusteooria. **Mis on iseloom?**

Trotter (esmatrükk 1916), bioloogiline sotsiaalpsühholoogia. **Mis on karjainstinkt?**

Gardiner (1919 ja 1932), keeleteooria. **Keele mehhaniseerumine.**

Barton (1920), entsüklopeediline ülevaade. **Tervitus varajases antropoloogias**.

Ogden ja Richards ise (esmatrükk 1923), tähenduse mõiste analüüs. **Mis on keelefunktsioonid?**

Analüüs. Peripateetiline triaad ja selle olulisus Malinowski *argumendi* mõistmiseks. Artikli eesmärk on tutvustada olulisi allikaid ja näitlikustada nende mõjutusi faatilise osaduse määratluse põhiargumendile, et faatiline osadus ei ole tundmuste jagamine, praktiline tegevus, ega mõtete edastamine, vaid tegevus iseeneses, nagu näiteks tervitusvestlus.

Keele paatos ja sümpaatia asümmeetria

Esmasus - tunne. Keelelised tundeväljendused on ühepoolsed ja võltsid. Keeleline sümpaatia ei ole ilmtingimata aktiivne sümpaatia. Passiivsus ja ebasümmeetria - haletsus ehk kaastunne eristub sarnlemisest ehk koostundest. Ühiskondlik koosviibimine ei ole ainult emotsionaalne kohastumine.

Keele tahe ja kõne kui teguviis

Konatsioon, tahtejõud, aga ka tähelepanu (*intention/attention*); juhatus, õpetus, soovitus - oma tahte laiendamine, võim, teise oma kavatsusele või mõttele allutamine. Ühine tegevus ja ühistegevus, koostöö keelelised saated. Tegevuse ja väljenduse lahutamatus.

Keele ettepanek ja ideede edasiandmine

Ideede suhtlemine, reflektsioon, järjestikkus. Sõnumi sisu ja selle ülekandemehhanismid (kommunikatsioon transport). Informatsioon ja uudsus. Õpetus ja mõtteharjumuste kujunemine. Üksmeelsuse saavutamine, konsensus, kollektiivne mõistus. Soovitus ja esitis (suggesioon representatsioon).

Keele libastumine ja tervitusvestlus

Keelefunktsioonide teooria erandjuhtum, äsjaavastatud keelefunktsioon, mis nõuab erilist tähelepanu. Tähendusetus: referentsiaalne funktsioon "libastub", ei nõua reflektsiooni. "Sotsiaalne" keelekasutus pelgalt ühiskondlikus läbikäimises, nagu tervitused ja muidujutt. Kuulujutud on tühised ja ilmselged tähelepanekud ei ole mõtet arendavad.

10.2.4 The Genealogy of Morals (2019-03-13 15:57)

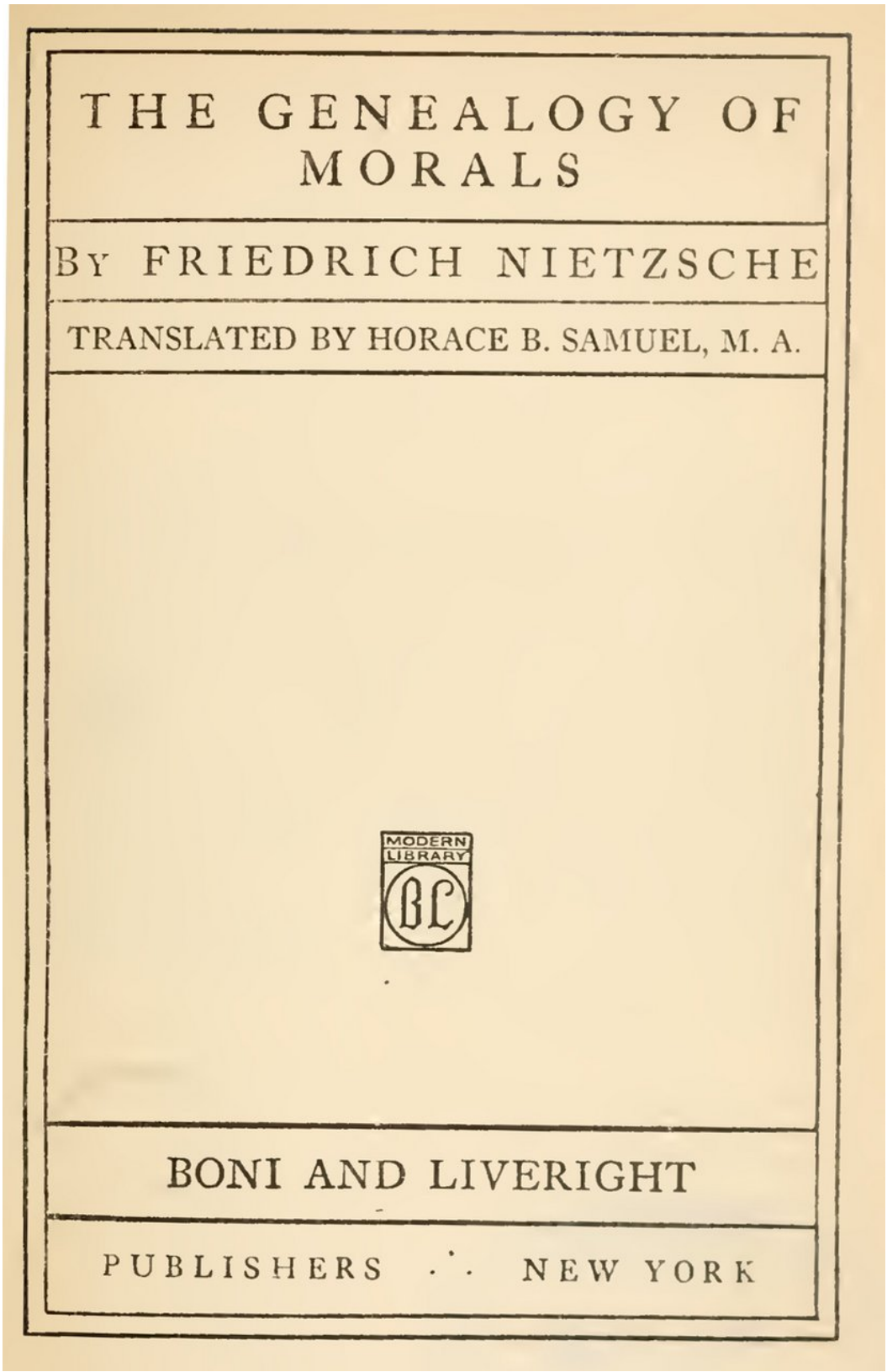
THE GENEALOGY OF MORALS

BY FRIEDRICH NIETZSCHE

TRANSLATED BY HORACE B. SAMUEL, M. A.

MODERN LIBRARY

BONI AND LIVERIGHT

PUBLISHERS · · NEW YORK

Nietzsche, Friedrich 1921. *The Genealogy of Morals*. Translated by Horace B. Samuel. New York: Boni and

Liveright.

> **We are unknown, we knowers, ourselves to ourselves**: this has its own good reason. **We have never searched for ourselves** - how should it then come to pass, that we should ever *find* ourselves? Rightly has it been said: "Where your treason is, there will your heart be also." *Our* treasure is there, where stand **the hives of our knowledge**. It is to those hives that we are always striving; as born creatures of flight, and as **the honey-gatherers of the spirit**, we care really in our hearts only for one thing - to bring something "home to the hive!" (Nietzsche 1921: i)

Soul searching or just looking for fights? I have been looking for myself for nearly a decade. Implicit in this is the gregariousness of beehives (cf. Trotter 1921: 203-204).

> Of necessity we remain **strangers to ourselves**, we understand ourselves not, in ourselves we are bound to be mistaken, for of us holds good to all eternity to motto, "Each one is the farthest away from himself" - as far as ourselves are concerned we are not "knowers." (Nietzsche 1921: ii)

Beautiful, if unsustantiated. It sounds like a reversal of "know thyself" - such a slogan would be unnecessary if we already knew ourselves or if it were as easy a task as glancing in the mirror.

> The issue was, strangely enough, **the value of the "unegoistic" instincts, the instincts of pity, self-denial, and self-sacrifice** which Schopenhauer had so persistently painted in golden colours, deified and ethereal-ised, that eventially they appeared to him, as it were, high and dry, as "intrinsic values in themselves," on the strength of which he uttered both to Life and to himself his own negation. But against *these very* instincts there voiced itself in my soul a more and more fundamental mistrust, a scepticism that dug ever deeper and deeper: and in this very instinct I saw the *great* danger of mankind, its most sublime temptation and seduction - seduction to what? to nothingness? - in these very instincts I saw the beginning of the end, stability, the exhaustion that gazes backwards, the will turning *against* Life, the last illness announcing itself with its own mincing melancholy: I realised that **the morality of pity** which spread wider and wider, and whose grip infected even philosophers with its disease, was the most sinister symptom of our modern European civilisation; I realised that it was the route along which that civilisation slid on its way to - a new Buddhism? - a European Buddhism? - *Nihilism?* **This exaggerated estimation in which modern philosophers have held pity, is quite a new phenomenon: up to that time philosophers were absolutely unanimous as to the *worthlessness* of pity**. I need only mention Plato, Spinoza, La Rouchefoucauld, and Kant - four minds [|] as mutually different as is possible, but united on one point; their **contempt of pity**. (Nietzsche 1921: vii-viii)

Durkheim and Malinowski appear to share in this contempt for pity: "mourning is not the spontaneous expression of individual emotions" (Durkheim 1915: 397); "where [the purpose of establishing a common sentiment] purports to exist, as in expressions of sympathy, it is avowedly spurious on one side" (PC 2.3).

> Enough, that after this vista had disclosed itself to me, I myself had reason to search for learned, bold, and industrious colleagues (I am doing it even to this very day). (Nietzsche 1921: ix)

The loneliness of industrious minds.

> I, on the other hand, think that there are no subjects which *pay* better for being taken seriously; part of this payment is, that perhaps eventually they admit of being taken *gaily*. This gaiety, indeed, or, to use my own language, this ***joyful wisdom***, is a payment; a payment for a protracted, brave, laborious, and burrowing seriousness, which, it goes without saying, is the attribute of but a few. (Nietzsche 1921: x)

Moral problems should not be taken seriously, they should be taken *gaily*.

> Those **English psychologists**, who up to the present are the only philosophers who are to be thanked for any endeavour to get as far as a history of the origin of morality - these men, I say, **offer us in their own personalities no paltry problem**; - they even have, if I am to be quite frank about it, in their capacity of living riddles, an advantage over their books - ***they themselves are interesting!*** These English psychologists - what do they really mean? We always find them voluntarily or involuntarily at the same task of pushing to the front the *partie honteuse* of our inner world, and looking for the efficient, governing, and decisive principle in that precise quarter where the intellectual self-respect of the race would be the most reluctant to find it (for example, in **the *vis inertiæ* of habit, or in forgetfulness, or in a blind and fortuitous mechanism and association of ideas, or in some factor that is purely passive, reflex, molecular, or fundamentally stupid**) - what is the real motive power which always impels these psychologists in precisely *this* direction? (Nietzsche 1921: 1)

So it is. The examples constitue a rundown of common tropes in early British psychology.

> Now the first argument that comes ready to my hand is that the real homestead of the concept "good" is sought and located in the wrong place: the judgment "good" did *not* originate among those to whom goodness was shown. Much rather has it been the good themselves, that is, **the aristocratic, the powerful, the high-stationed, the high-minded**, who have felt that they themselves were good, and that their actions were good, that is to say of the first order, in cotradistinction to all **the low, the low-minded, the vulgar, and the plebeian**. (Nietzsche 1921: 3-4)

The aristocracy vs. the "uneducated classes" (PC 4.3).

> The standpoint of utility is as alien and as inapplicable as it could possibly be, when we have to deal with so volcanic an effervescence of supreme values, creating and demarcating as they do a hierarchy within themselves: it is at this juncture that one arrives at an appreciation of the contrast to that tepid temperature, which is the presupposition on which every combination of worldly wisdom and every calculation of practical expediency is always based - and not for one occasional, not for one exceptional instance, but chronically. **The pathos of nobility and distance, as I have said, the chronic and despotic *esprit de corps* and fundamental instinct of a higher dominant race coming into association with a mean race, an "under race," this is the origin of the antithesis of good and bad**. (Nietzsche 1921: 4)

A crucial piece of the puzzle, "The importance of the *esprit de corps*, of the interaction of various group-loyalties within the same individual, and of the hierarchy of groups and group-loyalties is very well brought out" (Malinowski 1921b: 107).

> The masters' right of giving names goes so far that it is permissible to look upon **language itself as the expression of the power** of the masters: they say "this *is* that, and that," they seal finally every object and every event with a sound, and thereby at the same time take possession of it. (Nietzsche 1921: 4)

The power of naming, something familiar enough from Foucault's oeuvre.

> It is because of this origin that the word "good" is far from having any necessary connection with altruistic acts, in accordance with the superstitious belief of these moral philosophers. On the contrary, it is on the occasion of the *decay* of aristocratic values, that [|] the antitheses between "egoistic" and "altruistic" presses more and more heavily on the human conscience - **it is, to use my own language, the *herd instinct* which finds in this antithesis an expression in many ways**. And even then it takes a considerable time for this instinct to become sufficiently dominant, for the valuation to be inextricably dependent on

> this antithesis (as is the case in contemporary Europe); for to-day the prejudice is predominant, which, acting even now with all the intensity of an obsession and brain disease, holds that "moral," "altruistic," and ***désintressé***" are concepts of equal value. (Nietzsche 1921: 4-5)

Sadly this is not the work wherein he clarifies his conception of herd instinct. "Yet it is precisely here that the current theory intervenes, and assumes the presence of another primary emotion, Pity, to account for the fact of disinterestedness; and then regards that as the sole source of disinterested action" (Shand 1914: 47).

> Who can guarantee that modern democracy, still more modern anarchy, and indeed that tendency to **the "Commune," the most primitive form of society**, which is now common to all the Socialists in Europe, does not in its real essence signify a monstrous reversion - and that the conquering and *master* race - the Aryan race, is not also becoming inferior physiologically? (Nietzsche 1921: 9)

Just recently I worried about the relation of "commune" and "communion". Recall that the "primitive [...] is surpassed by no others in simplicity" (Durkheim 1915: 1). Is the commune the most *simple* form of society?

> Moreover, care should be taken not to take these ideas of "clean" and "unclean" too seriously, too broadly, or too symbolically: **all the ideas of ancient man have**, on the contrary, got to be understood in their initial stages, in a sense which is, to an almost inconceivable extent, **crude, coarse, physical, and narrow, and above all essentially *unsymbolical***. The "clean man" is originally only a man who washes himself, who abstains from certain foods which are conducive to skin diseases, who does not sleep with the unclean women of the lower classes, who has a horror of blood - not more, not much more! (Nietzsche 1921: 10)

For all intents and purposes, "The aborigenes are not able to think exactly, and their beliefs do not possess any "exact meaning."" (Malinowski 1913: 213).

> While every aristocratic morality springs from a triumphant affirmation of its own demands, **the slave morality says "no" from the very outset to what is "outside itself," "different from itself," and "not itself"; and this "no" is its creative deed**. (Nietzsche 1921: 17)

"The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy" (PC 4.2). In comparison, there is a certain *reversal* in this, again, as one would expect from Foucault or Freud. The latter employs this in an especially odd fashion, writing that empathy, instead of "sembling" (manifesting what is common to ourselves and others; i.e. communization), plays on "our understanding of what is inherently foreign to our ego in other people" (Freud 1922: 66).

> Granted the truth of the theory now believed to be true, that the very *essence of all civilisation* is to *train* out of man, the beast of prey, **a tame and civilised animal, a domesticated animal**, it follows indubitably that we must regard as the real *tools of civilisation* all those instincts of reaction and resentment, by the help of which the aristocratic races, together with their ideals, were finally degraded and overpowered; though that has not yet come to be synonymous with saying that the bearers of those tools also *represented* the civilisation. (Nietzsche 1921: 24)

"Humans alone are fetalized, domesticated hyper-mammals with the necessary oral-dependent and intensified sexual traits" (La Barre 1954: 166-167).

> And is that our fate? What produces to-day **our repulsion towards "man"? - for we *suffer* from "man," there is no doubt about it**. It is not fear; it is rather that we have nothing more to fear from men; it is that **the worm "man" is in the foreground and pullulates**; it is that the "tame man," the wretched mediocre

> and unedifying creature, has learnt to consider himself a goal and a pinnacle, an inner meaning, an historic principle, a "higher man"; yes, it is that he has a certain right so to consider himself, in so far as he feels that in contrast to thta excess of deformity, disease, exhaustion, and effeteness whose odour is beginning to pollute present-day Europe, he at any rate has achieved a relative success, **he at any rate still says "yes" to life**. (Nietzsche 1921: 25)

"The first time it happened I was waiting for a bus to take me home from Fleet Street. Thousands upon thousands of people, all on the move, and each of them unique, each of them the center of the universe. Then the sun came down out from behind a cloud. Everything was extraordinarily bright and clear; and suddenly, with an almost audible click, they were all maggots." (Huxley's *Island*). As to "saying "yes" to life", this must have inspired the grandfather of biosemiotics to formulate "affirmation of life" (see Andrews in *SSS* about the guy who studied symmetry and asymmetry in the body).

> For the position is this: in the dwarfing and levelling of the European man lurks *our* greatest peril, for it is this outlook which fatigues - we see to-day nothing which wishes to be greater, we surmise that the process is always still backwards, still backwards towards something more attenuated, more inoffensive, more cunning, more comfortable, more mediocre, more indifferent, more Chinese, more Christian man, there is no doubt about it, grows always "better" - **the destiny of Europe lies even in this** - that in losing the fear of man, we have also lost the hope in man, yea, the will to be man. The sight of man now fatigues. - What is present-day Nihilism if it is not *that?* - **We are tired of *man***. (Nietzsche 1921: 26)

I have to say it because it cannot be steadily ignored: Nietzsche's general positions are detestably edgy. How long is the step from discussing the social disintegration of Western cizilisation with such self-assuredness (ignoring all empirical data of social progress, as proper conservatives should) to conspiratorial theories of white genocide? It certainly seems that he's pandering to the same intellectualized sense of fear for the herd subscribed and evoked by neo-Nazis and the alt-right. I wonder if I should take a look an Nikolai II's favourite night-cubboard book, or Trump's, for that matter?

Oh no, I must now affirm that other, critical self of future me that I am not virtue-signalling but merely researching the uglier side of the history of ideas in social philosophy. "I *had* to read Spencer, despite *no-one*, I was is affirmed, reading Spencer by the 1920s," I plead to no significant avail. I sometimes think of that *smooth* fellow who goes to an academic library to borrow *Mein Kampf* "for research purposes", simultaneously arousing and alarming the librarian. Was it a sign of the times? What is the extent of U.S. right wing activist's influence in my country's modern history?

> To require of strength that it should *not* express itself as strength, that it shuld not be a wish to overpower, a wish to overthrow, a wish to become master, **a thirst for enemies and antagonisms and triumphs**, is just as absurd as to require of weakness that it should express itself as strength. (Nietzsche 1921: 27)

Yuup. Some themes are just self-evident.

> And just exactly as the people separate the lightning from [|] its flash, and interpret the latter as a thing done, as the working of a subject which is called lightning, so also does the popular morality **separate strength from the expression of strength**, as though behind the strong man there existed some indifferent neutral *substratum*, which enjoyed a *caprice and option* as to whether or not it should express strength. But **there is no such *substratum*, there is no "being" behind doing, working, becoming; "the doer" is a mere appanage to the action. The action is everything**. In point of fact, the people duplicate the doing, when they make the lightning lighten, that is a "doing-doing"; they make the same phenomenon first a cause, and then, secondly, the effect of that cause. The scientists fail to improve matters when they say. "Force moves, force causes," and so on. Our whole science is still, in spite of all its coldness, of all its freedom from passion, **a dupe of the tricks of language**, and has ever succeeded in getting rid of that superstitious changeling "the subject" (the atom, to give another instance, is such a changeling, just as the Kantian "Thing-in-itself"). (Nietzsche 1921: 27-28)

The complications of power and possibly a pragmatic theory stemming from physics, a la Mach and Avenarius. Wittgenstein, in the same sequence (i.e. congenially with Malinowski), also ascribes such philosophical problems to the tricks of language, as I've heard and will hopefully find out soon enough. "The will of language"

> *All* the sciences have now to pave the way for the future task of **the philosopher**; this task being understood to mean, that he **must solve the problem of *value***, that he has to fix the *hierarchy of values*. (Nietzsche 1921: 39)

And that philosopher's name? Charles Morris.

> The "free" man, the owner of **a long unbreakable will**, finds in this possession his *standard of value*: looking out from himself upon the others, he honours or **he despises**, and just as necessarily as he honours his peers, the strong and the reliable (those who can bind themselves by promises), - that is, every one who promises like a sovereign, with difficulty, rarely and slowly, who is sparing with his trusts but confers *honour* by the very fact of trusting, who gives his word as something that can be relied on, because **he knows himself strong enough to keep it even in the teeth of disasters, even in the "teeth of fate," - so with equal necessity will he have to heed of his foot ready for the** [||] **lean and empty jackasses, who promise when they have no business to do so**, and his rod of chastisement ready for the liar, who already breaks his word at the very minute when it is on his lips. The proud knowledge of the extraordinary privilege of *responsibility*, the consciousness of this rare freedom, of this **power over himself and over fate**, has sunk right down to his innermost depths, and has become an instinct, a dominating instinct - what name will he give to it, to this dominating instinct, if he needs to have a word for it? But there is no doubt about it - the sovereign man calls it his *conscience*. (Nietzsche 1921: 43-44)

The pathos of nobility and distance sure is not respectful of the uneducated poor underclasses, emaciated and offering empty promises of return. There's a distinct substratum of aristocratic economic thinking noticeable throughout the works of Malinowski and his peers. See all the ravings about altruism and utilitarianism, the latter possibly having to do with the destable notion of acting for the greater good, paying one's taxes, and so on. How can you possibly understand disinterestedness if you are thinking only of self-interest?

> In a certain sense the whole of asceticism is to be ascribed to this: certain ideas have got to be made inextinguishable, omnipresent, "fixed," with the object of hypnotising the whole nervous and intellectual system through these "**fixed ideas**" - and the ascetic methods and modes of life are the means of freeing those ideas from the competition of all other ideas so as to make them "unforgettable." **The worse memory man** [||] **had, the ghastlier the signs presented by his customs**; the severity of the penal laws affords in particular a gauge of the extent of man's difficulty in conquering forgetfulness, and in keeping a few primal postulates of social intercourse ever present to the minds of those who were the slaves of every momentary emotion and every momentary desire. (Nietzsche 1921: 45-46)

"Rigid custom is the cement of society in the ages preceding the formation of a moral tradition, and the breaking of the rigid bonds of custom, bonds which were probably essential for the preservation of primitive societies, was the prime condition of the growth of the moral tradition of the progressive nations" (McDougall 1916: 220).

> Alas! **reason, seriousness, mastery over the emotions, all these gloomy, dismal things which are called reflection**, all these privileges and pageantries of humanity: how dear is the price that they have exacted! How much blood and cruelty is the foundation of all "good things"! (Nietzsche 1921: 47)

"In some cases, a belief is accepted with slight or almost no attempt to state the grounds that support it. In other cases, the ground or basis for a belief is deliberately sought and its adequacy to support the belief examined. This process is called reflective thought; it alone is truly educative in value, and it forms, accordingly, the principal subject of this volume. We shall now briefly describe each of the four senses." (Dewey 1910: 1-2) - Why must Nietzsche be so gloomy?

> In my opinion it is repugnant to the delicacy, and still more to the hypocrisy of tame domestic animals (that is, modern men; that is, ourselves), to realise with all their energy the extent to which *cruelty* constituted the great joy and delight of ancient man, was an ingredient which seasoned nearly all his pleasures, and conversely the extent of the naïveté and innocense with which he manifested his need for cruelty, when he actually made as a matter of principle "**disinterested** malice" (or, to use Spinoza's expression, the ***sympathia*** *malevolens*) into a *normal* characteristic of man - as consequently something to which the conscience says a hearty *yes*. (Nietzsche 1921: 52)

My first thought was, if sympathy has something to do with disinteredness for Nietzsche or his translator to make these equivalents. Evidently this is something that requires me, happily to undertake *Human, All Too Human* - "In social dialogue, three-quarters of all questions and answers are framed in order to hurt the participants a little bit; this is why many men thirst after society so much: it gives them a feeling of their strength. In these countless, but very small doses, malevolence takes effect as one of life's powerful stimulants, just as goodwill, dispensed in the same way throughout the human world, is the perennially ready cure." (p. 50). - This discovery also affirms my conviction that this is a book I need to read different translations of (e.g. see here).

> Sale and purchase, together with their psychological concomitants, are **older than the origins of any form of social organisation and union**: it is rather from the most rudimentary form of individual right that the budding consciousness of exchange, commerce, debt, right, obligation, compensation was first transferred to the rudest and most elementary of the social complexes (in their relations to similar complexes), the habin of comparing force with force, together with that of measuring, of calculating. (Nietzsche 1921: 58)

A wrench in the theories of social origin, or, an improvement upon "the socialising influence of the instinct of pugnacity" (McDougall 1916: 282-283) and yet another example of "aristocratic economic thinking" (cf. above).

> **Man lives in a community, man enjoys the advantages of a community** (and what advantages! we occasionally underestimate them nowadays), **man lives protected, spared, in peace and trust, secure from certain injuries and enmities**, to which the man outside the community, the "peaceless" man, is exposed, - a German understands the original meaning of "Elend" (*êlend*), - secure because he has entered into pledges and obligations to the community in respect of these very injuries and enmities. (Nietzsche 1921: 59)

Body politick and sovereignty over violence.

> The creditor has always grown more humane proportionately as he has grown more ruch; finally the amount of injury he can endure without really suffering becomes the criterion of his wealth. It is possible to conceive of a society blessed with so great a *consciousness of its own power* as to indulge in the most aristocratic luxury of letting its wrong-doers go *scot-free*. - **"What do my parasites matter to me?" might society say. "Let them live and flourish! I am strong enough for it."** (Nietzsche 1921: 61)

And argument favoring taxes, and quite relevant to our coming ages of leisure. Can we afford the masses of people living on the earth and continuing to multiply to such an extent? Or should we do with a world government and 500 million people living well, with islands of isolated barbarians in places lacking resources?

> Perhaps there is no more pregnant principle for any kind of history than the following, which, difficult though it is to master, *should* none the less be *mastered* in every detail. - The origin of the existence of a thing and its final utility, its practical application and incorporation in a system of ends are *toto cælo* opposed to each other - everything, anything, which exists and which prevails anywhere, will always be put to new purposes by a force superior to itself, will be commandeered afresh, will be turned and

> transformed to new uses; **all "happening" in the organic world consists of *overpowering* and dominating is a new interpretation and adjustment**, which must necessarily obscure or absolutely extinguish the subsisting "meaning" and "end." [||] The most perfect comprehension of the utilty of any physiological organ (or also of a legal institution, social custom, political habit, form in art or in religious worship) does not for a minute imply any simultaneous comprehension of its origin: this may seem uncomfortable and unpalatable to the older men, - for **it has been the immemorial belief that understanding the final cause or the utility of a thing, a form, an institution, means also understanding the reason for its origin**: to give an example of this logic, the eye was made to see, the hand was made to grasp. So even punishment was conceived as invented with a view to punishing. **But all ends and all utilities are only *signs* that a Will to Power has mastered a less powerful force, has impressed thereon out of its own self the meaning of a function**; and the whole history of a "Thing," an organ, a custom, can on the same principle be regarded as a continuous "sign-chain" of perpetually new interpretations and adjustments, whose causes, so far from needing to have even a mutual connection, sometimes follow and alternate with each other absolutely haphazard. (Nietzsche 1921: 66-67)

The second page of this excerpt is fully quotable, and will serve as a place to begin discussing hierarchical functionalism. It helps that this is by far the most semiotic passage in this book. I'm beginning to notice how loaded or pregnant with meaning "origin" has become to appear; Darwinian connotations always loom behind it.

> With regard to the other element in *punishment*, **its fluid element, its meaning**, the idea of punishment in a very late stage of civilisation (for instance, contemporary Europe) is not **content with manifesting merely one meaning, but manifests a whole synthesis "of meanings."** The past general history of punishment, the history of its employment for the most diverse ends, crystallises eventually into a kind of unity, which is difficult to analyse into its parts, and which, it is necessary to emphasise, absolutely defies definition. (Nietzsche 1921: 70)

Tähendus an voolav. What he is saying here is nearly the same as what he said of lightning (above), that is, that there is no *substratum* of ideation attached to action, action and its potential are identified, which anyone can realise, amounts to saying that punishment and the threat of punishment are the same, too. Of course one could object that the difficulty of disentangling the semiotics of power does not mean that it is impossible or fruitless to attempt to do so.

> This list is certainly not complete; it is obvious that punishment is **overloaded with utilities of all kinds**. This makes it all the more permissible to eliminate one *supposed* utility, which passes, at any rate in the popular mind, for its most essential utility, and which is just what even now provides the strongest support for that faith in punishment which is nowadays for many reasons tottering. (Nietzsche 1921: 72)

Made me realise that the various "ends" or outcomes, whether desirable or not (as in the case of antipathy, though even this is debatable, given that *malice* is not an artifact but an essential factor in PC), could be itemized this way. This would be best achieved, I believe, when contemporaneous (JSTOR) articles were read to find other opinions about the functions of social conversation, so as not to limit the outlook to or colour it with the anthropologist's special interests and aversions towards the native informant.

> But thereby he introduced that most grave and sinister illness, from which mankind has not yet recovered, the suffering of man from the disease called man, as the result of **a violent breaking from his animal past**, the result, as it were, of a spasmodic plunge into a new environment [||] and new conditions of existence, the result of a declaration of **war against the old instincts**, which up to that time had been the staple of his power, his joy, his formidableness. Let us immediately add that this fact of **an animal ego turning against itself**, taking part against itself, produced in the world so novel, profound, unheard-of, problematic, inconsistent, and *pregnant* a phenomenon, that the aspect of the world was radically altered thereby. (Nietzsche 1921: 77-78)

What is self-denial?

> I used the word "State"; my meaning is self-evident, namely, **a herd of blonde beasts of prey**, a race of conquerors and masters, which with all its warlike organisation and all its organising power pounces with its terrible claws on a population, in numbers possibly tremendously superior, but as yet formless, as yet nomad. **Such is the origin of the "State." That fantastic theory that makes it begin with a contract is, I think, disposed of**. He who can command, he who is master by "nature," he **who comes on the scene forceful in deed and gesture** - what has he to do with contracts? Such beings defy calculation, they come like fate, without cause, reason, notice, excuse, they are there as the lightning is there, too terrible, too sudden, too convincing, too "different," to be personally even hated. (Nietzsche 1921: 79)

Perhaps one of the ugliest possible turns on "the stranger": he comes at you with an axe in his hand. While urinating on Voltaire, he fails to do more than affirm the *bellum omnium contra omnes* (in Hobbes).

> What is the meaning of ascetic ideals? In artists, nothing, or too much; in philosophers and scholars, a kind of "flair" and instinct for **the conditions most favourable to advanced intellectualism**; in women, at best an *additional* seductive fascination, a little *morbidezza* on a fine piece of flesd, an angelhood of a fat, pretty animal; **in physiological failures and whiners** (in the *majority* of mortals), **an attempt to pose as "too good" for this world, a holy form of debauchery**, their chief weapon in the battle with lingering pain and ennui; in priests, the actual priestly faith, their best engine for power, and also the supreme authority for power; in saints, finally a pretext for hibernation, their *novissima gloriæ cupido*, their peace in nothingness ("God"), their form of madness. (Nietzsche 1921: 94)

Perhaps "communion" was chosen consciously in order to give PC the subtext of holy communion consisting of *flatus vocis*, a pathetic, pityful, grovelling, and self-serving form of discourse? See *vanity*.

> This brings us, to the more serious question: What is the meaning of a real *philosopher* paying homage to the ascetic ideal, a really self-dependent intellect like Schopenhauer, a man and knife with a glance of bronze, **who has the courage to be himself, who knows how to stand alone without first waiting for men who cover him in front, and the nods of his superiors?** (Nietzsche 1921: 101)

Is superman a philosopher? Or a philosopher-king? The pioneering sentiment is admirable but all too idealistic. I'd prefer the democratic sense of being philosopher, having only to produce a body of work with some increase of knowledge or wisdom as its goal.

> In particular, Wagner from that time onwards (and this is the volte-face which alienates us the most) had no scruples [|] about changing his judgment concerning the value and position of music itself. What did he care if up to that time he had made of music a means, a medium, a "woman," that in order to thrive needed an end, a man - that is, the drama? He suddenly realised that *more* could be effected by the novelty of the Schopenhauerian theory in *majorem musicæ floriam* - that is to say, by means of **the *sovereignty* of music**, as Schopenhauer understood it; music **abstracted from and opposed to all the other** arts, music as **the independent art-in-itself**, *not* like the other arts, affording reflections of the phenomenal world, but rather than language of the will itself, speaking straight out of the "abyss" as its most personal, original, and direct manifestation. (Nietzsche 1921: 101-102)

Sovereignty stands here as an equivalent of Mukařovský's autonomy. This is the exact intellectual trickery I aim to expose with regard to what I call hierarchical functionalism and the peripatetic triad. / Väga huvitav on võimalus, et peripateetiline koolkond sai oma nime samast tüvest, sest *pátos* on "rada" (*path*) Serbia-Horvaatia keeltes ka põrand või veranda, millest vb ka "poodium" (vt patos). Seos tekkis sõnaga "hingeliigutus" (*Gemütsbewegung*). *Pity* tundub sellegipoolest pädevam kaasosaline, sest paatos "puudutab tundeid või eritab emotsioone ja kirgi, eriti kui neid, mida äratatakse hellade tunnetega, nagu kaastunne, kahetsus, jne. sooja või haleda tunde omadus" (vt pathos).

> Schopenhauer has described one effect of the beautiful, - the calming of the will, - but is this effect really normal? As has been mentioned, Stendhal, an equally sensual but more happily constituted nature than Schopenhauer, gives prominence to another effect of the "beautiful." "The beautiful *promises* happiness." To him it is just **the *excitement* of the will (the "interest") by the beauty that seems the essential fact**. (Nietzsche 1921: 105)

Or, as Jakobson once put it in Polish, a work of art "works" if it grabs and arrests your attention with its beauty. Look up the etymological bifurcation of intention and attention (will and interest).

> For we must certainly not underestimate the fact that Schopenhauer, who in practice treated sexuality as a personal enemy (including its tool, woman, that "*instrumentum diaboli*"), **needed enemies to keep him in a good humour**; that he loved grim, bitter, blacking-green words; that **he raged for the sake of raging, out of passion**; that he would have grown ill, would have become a pessimist (for he was not a pessimist, however much he wished to be), without his enemies, without Hegel, woman, sensuality, and the whole "will for existence" "keeping on." Without them Schopenhauer would not have "kept on," that is a safe wager; he would have run away: but his enemies held him fast, his enemies always enticed him back again to existence, his wrath was just as theirs was to the ancient Cynics, his balm, his recreation, his recompense, his *remedium* against disgust, his *happiness*. (Nietzsche 1921: 106)

Is this not an extension of *sympathia malevolens*?

> These philosophers, you see, are by no means uncorrupted [||] witnesses and judges of the *value* of the ascetic ideal. They think *of themselves* - what is the "saint" to them? They think of that which to them personally is most indispensable; **of freedom from compulsion, disturbance, noise; freedom from business, duties, cares; of a clear head; of the dance, spring, and flight of thoughts; of good air** - rare, clear, free, dry, as is the air on the heights, in which every animal creature becomes more intellectual and gains wings; they think of peace in every cellular; all the hounds neatly chained; no baying of enmity and uncouth rancour; no remorse of wounded ambition; quiet and submissive internal organs, busy as mills, but unnoticed; the heart alien, transcendent, future, posthumous - to summarise, they mean by the ascetic ideal the joyous asceticism of a deified and newly fledged animal, sweeping over life rather than resting. (Nietzsche 1921: 108-109)

Freedom from psychological interference and quasi-attention.

> But that which Heracleitus shunned is still just what we too avoid nowadays: **the noise and democratic babble of the Ephesians, their politics, their news from the "empire"** (I mean, of course, Persia), their market-trade in "the things of to-day" - for there is one thing from which we philosophers especially need a rest - from the things of "to-day." **We honour the silent, the cold, the noble, the far, the past**, everything, in fact, at the sight of which the soul is not bound to brace itself up and defend itself - as something with which one can speak without *speaking aloud*. Just listen now to the tone of a spirit when it speaks; **every spirit has its own tone and loves its own tone**. That thing yonder, for instance, is bound to be an agitator, that is, a hollow head, a hollow mug: whatever may go into him, everything comes back from him dull and thick, heavy with the echo of the great void. That spirit yonder nearly always speaks hoarse: has he, perchance, *thought* himself hoarse? It may be so - ask the physiologists - but **he who thinks in *words*, thinks as a speaker and not as a thinker (it shows that he does not think of objects or think objectively, but only of his relations with objects - that, in point of fact, he only thinks of himself and his audience)**. This third one speaks aggressively, he comes too near our bod, his breath blows on us - we shut our mouth involuntarily, although he speaks to us through a book: the tone of his style supplies the reason - he has no time, he has small faith in himself, he finds expression now or never. But a spirit who is sure of himself speaks softly; he seeks secrecy, he lets himself be awaited. (Nietzsche 1921: 111)

Is that Uexküll's *Ego-Ton*? Looking up *The Meaning of Meaning*, I caught myself reflecting that language can be used "as an instrument for thinking" and "for the communication of ideas", but these are not necessarily simultaneous processes, one does not have to communicate to operate language in the service of rational reflection, nor necessarily use language for it, as nonverbal and private signs as well as and post-language symbols suggest. Richards manages to put the stuff of thinking about oneself and one's audience into his interpretation of the social function (in *Practical Criticism*).

> As for his humility, he endure, as he endures darkness, a certain dependence and obscurity: further, he is afraid of the shock of lightning, he shudders at the insecurity of a tree which is too isolated and too exposed, on which every storm vents its temper, every temper its storm. His "maternal" instinct, his secret love for that which grows in him, guides him into states where he relieved from **the necessity of taking care of *himself***, in the same way in which the "*mother*" instinct in woman has thoroughly maintained up to the present woman's dependent position. After all, they demand little enough, do these philosophers, their favourite motto is, "**He who possesses is possessed**." All this is *not*, as I must say again and again, to be attributed to a virtue, to a meritorious wish for **moderation and simplicity**; but because their supreme lord so demands of them, demands wisely and inexorably; their lord who is eager only for one thing, for which alone he musters, and for which alone he heards everything - **tim, strength, love, interest**. This kind of man **likes not to be disturbed by enmity**, he **likes not to be disturbed by friendship**, it is a type which **forgets or despises easily**. (Nietzsche 1921: 112)

Self-care postulated as the extreme of selfishness? I do like the antimaterialist attitude of the "homeless philosopher" trope. Makes me think of the hypnopædic proverb, "ending is better than mending, ending" in Huxley's *BNW*, and P.O.S.'s "new shit - or fix what I have?" The point being that aescetic philosophers don't live a simple and moderate life because it's a virtue but because that's the easiest way to hoard time, strength, love, and interest for oneself. The last sentence, I must wonder, sounds like a more-or-less straightforward description of the pathos of nobility and distance, perhaps noble in not making enemies and distant in being disinterested in sociabilities and despising other people easily. There's enough known about Malinowski to make his own life an illustration, but then again, those English psychologists sure are interesting in themselves!

> Just enumerate in order the particular tendencies and virtues of the philosopher - his tendency to doubt, his tendency to deny, his tendency to wait (to be "**ephectic**"), his tendency to analyse, search, explore, dare, his tendency to compare and to equalise, his will to be neutral and objective, his will for everything which is "*sine ira et studio*": has it yet been realised that for quite a lengthy period these tendencies went counter to the first claims of morality and conscience? (Nietzsche 1921: 115)

Define:ephectic - Wiki, school of skeptical thought in Classical antiquity, "given to suspense of judgment", "holding back". The Wikipedia article even contains a paragraph about Nietzsche criticizing the concept as a flaw in early philosophers prone to overindulging in doubting and negative drive that goes against the first demands of morality and conscience. If put like that it's a self-description, no? In other words, the Wiki paragraph quotes this very passage. The *sine ira et studio*, means "without anger and fondness" or "without hate and zealousness". As I put it when reading Senft (2009), the superficial relation with "emphasis" is far from being even a significant part of the whole etymological background of phatic communion. The Latin *studio*, 1. study; 2. eagerness, zeal; 3. **desire, fancy**; 4. **pursuit** is especially promising in the latter senses. Lack of desire or fancy mesh with the pathos of distance, but pursuit is more interesting, having a secondary meaning of "A hobby or recreational activity, done regularly." As I understand from French films, it is also used in the sense of "seeking contact" implied by the third sense, "(cycling) A discipline in track cycling where two opposing teams start on opposite sides of the track and try to catch their opponents", though this may be a bit of a stretch of the imagination. Latin ira is self-evident from English ire, it's a Proto-Indo-European word, e.g. Lithuanian *aistrà* ("violent passion"); it is anger and wrath, aggressive emotions. From both of these being, in a sense, extremes, I would guess the Latin proverb implies the pathos of nobility and distance in the sense of the golden mean, i.e. don't let your judgment be dictated by violent passions nor too much

rumination, ideation, and ratiocination to make the judgment a PhD thesis. Maybe Nikomachus knows more. See als: "But if the meaning suggested is held in suspense, pending examination and inquiry, there is true judgment" (Dewey 1910: 107-108).

> **The soft, benevolent, yieding, sympathetic feelings** - eventually valued so highly that they almost became "intrinsic values," were for a very long time actually despised by their possessors: **gentleness was then a subject for shame, just as hardness is now** (compare *Beyond Good and Evil*, Aph. 260). (Nietzsche 1921: 116)

The gentleness/hardness dialectic could actually work for distinguishing malevolent sympathy from active sympathy. Yielding to what? The other's feelings. Soft tender = sentiments. Something relevant from *Human, All Too Human*, Aph. 632: "If one has not passed through various convictions, but remains caught in the net of his first belief, he is in all events, because of just this unchangeability, a representative of backward cultures; in accordance with this lack of education (which always presupposes educability), he is harsh, injudicious, unteachable, without gentleness, eternally suspect, a person lacking scruples, who reaches for any means to enforce his opinion because he simply cannot understand that there have to be other opinions. In this regard, he is perhaps a source of power, and even salutary in cultures grown too free and lax, but only because he powerfully incites opposition: for in that way the new culture's more delicate structure, which is forced to struggle with him, becomes strong itself." - The gentle yields to various beliefs, the hard has ossified beliefs; unchangeability lack of mental modification, unreceptive to new information, incurious; backward culture (circumstance) and lack of education (character) → the uneducated classes are unteachable, harsh, suspicious, without conscience, have an overall "bad character"; note the most important, enforcing one's own opinion by any means necessary because when the other person of speaking, the fool is thinking about what he is going to say next - it is a form of unreflexive communication with no mutual mental modification, no damn consensus, no mental communion, only that of speaking in each other's direction.

> It must be a necessity of the first order which makes [|] this species, *hostile*, as it is, to *life*, always grow again and always thrive again. - ***Life* itself must certainly *have an interest* in the continuance of such a type of self-contradiction**. For an ascetic life is a self-contradiction: here rules resentment without parallel, **the resentment of an insatiate instinct and ambition**, that would be master, not over some element in life, but over life itself, over life's deepest, strongest, innermost conditions; here is **an attempt made to utilise power to dam the sources of power**; here does the green eye of jealosy turn even against physiological well-being, especially **against the expression of such well-being, beauty, joy**; while a sense of pleasure is experienced and *sought* in abortion, in decay, in pain, in misfortune, in ugliness, in voluntary punishment, in the exercising, flagellation, and secrifice of the self. (Nietzsche 1921: 121-122)

"Helmholtz listened to his boastings in a silence so gloomily disapproving that Bernard was offended." James Porter (2017) suggested that the explanation to phatic communion is to be found in Aristotelian goodwill (*eunoia*), but here we find support for pushing the indicator to the other extreme of the thymic scale.

> The ascetic priest is the incarnate wish for an existence of [|] another kind, an existence of another plane, - he is, in fact, the highest point of the wish, its official ecstasy and passion: but it is the very *power* of this wish which is the fetter that binds him here; it is just that which makes him into a tool that must labour to create more favourable conditions for earthly existence, for existence on the human plane - it is with this very *power* that he keeps the whole herd of failures, distortions, absorptions, unfortunates, *sufferers from themselves* of every kind, fast to existence, while he as the herdsman goes instinctively on in front. You understand me already: this ascetic priest, this apparent enemies of life, this denier - he actually belongs to the really great *conservative* and *affirmatie* forces of life. (Nietzsche 1921: 125-126)

Define:fetter - "a chain or manacle used to restrain a prisoner, typically placed around the ankles". Something more "harsh" and "hard" than the cement of society, the glue or lubricant of social interaction, even the more abstract fixative action of custom and tradition.

> …And therefore good air! good air! and away, at any rate, from the neighbourhood of all the madhouses and hospitals of civilisation! And therefore **Good company, *our own* company, or solitude, if it must be so!** but anyway, at any rate, from the evil fumes of internal corruption [||] and the secret worm-eaten state of the sick! (Nietzsche 1921: 131-132)

Society is mad, I tell you! madly. Only good society is homogeneous society, I tell you! as an eccentric.

> The ascetic priest must be accepted by us as the predestined saviour, herdsman, and champion of the sick herd: thereby do we first understand his awful historic mission. The *lordship over sufferers* is his kindgom, to that points his instinct, in that he finds his own special art, his master-skill, his kind of happiness. He must himself be sick, he must be kith and kin to the sick and the abortions so as to understand them, so as to arrive at an understanding with them; but he must also be strong, even more **mastr of himself** than of others, impregnable, forsooth, in **his will for power**, so as to acquire the trust and the awe of the weak, so that he can be their hold, bulwark, prop, compulsion, overseer, tyrant, god. (Nietzsche 1921: 132)

Now I wonder if the "ascetic priest" is not an oxymoron; how can one simultaneously be a recluse hermit and a religious leader of a community? Both ancient and modern cults could make this apparent enough, as does *Prohvet Maltsvet* to a degree, but this is something I'd like to read more about, should I ever reach the sociology of religion. The philosopher's ramblings, in other words, are not enough.

> He will not be spared the waging of war with the beasts of prey, a war of guile (of "spirit") rather than of force, as is self-evident - he will in certain cases find it necessary to conjure up out of himself, or at any rate to represent practically a new type of the beast of prey - a new animal monstrosity in which the **polar bear**, the supple, cold, crouching **panther**, and, not least important, **the fox**, are joined together in a trinity as fascinating as it is fearsome. (Nietzsche 1921: 133)

Mis selle bändi nimi on? Polaarkaru, *panter ja rebane*. I am so far down the rabbit hole that the panther's swiftness, the polar bear's force, and the fox's cleverness immediately organize themselves into Firstness, Secondness, and Thirdness.

> He protects, in sooth, his sick herd well enough, does this strange herdsman; he protects them also against themselves, against the sparks (even in the centre of the herd) of wickedness, knavery, malice, and all the other ills that [||] the plaguey and the sick are heir to; **he fights with cunning, hardness, and stealth against anarchy and against the ever imminent break-up inside the herd**, where *resentment*, that most dangerous blasting-stuff and explosive, ever accumulates and accumulates. Getting rid of this blasting-stuff in sich a way that it does not blow up the herd and the herdsman, that is his real feat, his supreme utility if you wish to comprise in the shortest formula the value of the priestly life, it would be correct to say the priest is the *diverter of the course of resentment*. (Nietzsche 1921: 133-134)

Something tells me this is about constructing an external enemy to avoid internal ruptures. This is the stuff of fear-mongering.

> In one case the object is to prevent being hurt any more; in the other case the object is to *deaden* a racking, insidious, nearly unbearable pain by a more violent emotion [||] of any kind whatsoever, and at any rate for the time being to drive it out of the consciousness - for this purpose an emotion is needed, as wild an emotion as possible, and to excite that emotion **some excuse or other is needed. "It must be somebody's fault that I feel bad"** - this kind of reasoning is peculiar to all invalids, and is but the more pronounced, the more ignorant they remain of the real cause of their feeling bad, the physiological cause (the cause may lie in a disease of the *nervous sympathicus*, or in an excessive secretion of bile, or in a want of sulphate and phosphate of potash in the blood, or in pressure in the bowels which stops the circulation of the blood, or in degeneration of the ovaries, and so forth). (Nietzsche 1921: 134-135)

"When we are in an irascible mood we are disposed to get angry on the smallest pretext, and to find justifications for our anger on all sides. Our sensibility to anger is increased both in range and in delicacy. Things and persons seem contrary. We are ready to blame them and to exaggerate their defects." (Shand 1914: 151-152) - The difference lies in Shand describing the emotion, and Nietzsche the character defect as a physiological illness. Hyperbole, right?

> Let me elaborate this hypothesis: I do not for a minute accept the very "pain in the soul" as a real fact, but only as an explanation (a casual explanation) of facts that could not hithero be precisely formulated; I regard it therefore as something as yet absolutely in thei air and devoid of **scientific cogency** - just **a nice fat word in the place of a lean note of interrogation**. (Nietzsche 1921: 137)

Phraseology.

> A strong and well-constituted man digests his experiences (deeds and misdeeds all included) just as he digests his meats, even when he has some though morsels to swallow. (Nietzsche 1921: 137)

"The memory, however, the store of formulæ and traditions learned by heart, resider deeper, in the belly. A man will be said to have a good *nanola*, when he can acquire many formulæ, but though they enter through the larynx, naturally, as he learns them, repeating word for word, he has to stow them away in a bigger and more commodious receptacle; they sink down right to the bottom of his abdomen." (Malinowski 1922: 408-409)

> But is he really a *physician*, this ascetic priest? We already understand why we are scarcely allowed to call him a physician, however much he likes to feel a "saviour" and let himself be worshipped as a saviour. (Nietzsche 1921: 138)

I have a nagging suspicion that he is speaking about something very specific to the ancient world, i.e. the very first jewish rabbis were essentially "therapeuds" (cf. therapeía, “service, medical treatment”). Foucault, perhaps, discussed it in his lectures).

> Such a feeling of depression can have the most diverse origins; it may be the result of the crossing of too heterogeneous races (or of classes - genealogical and racial differences are also brought out in the classes: the European "Weltschmertz," the "Pessimism" of the nineteen century, is really the result of **an absurd and sudden class-mixture**); it may be brought about by a mistaken emigration - a race falling into a climate for which its power of adaptation is insufficient [...] (Nietzsche 1921: 139)

Let us recall who these days rage against desegregation and mudbloods. Though La Barre has his own well-merited accusations, it was Meltzer & Musolf (2003: 147) who proposed that Malinowski’s statements on this topic were "classist".

> Similarly it is improper to consider such a plan for starving the physical element and the desire, as in itself a symptom of insanity (as a clumsy species of roast-beef-eating "freethinkers" and Sir Christophers are fain to do); all the more certain is it that their method can and does pave the way to all kinds of mental disturbances, for instance, "inner lights" (as far as the cases of Hesychasts of Mount Athos), auditory and visual hallucinations, voluptuous ecstasies and **effecvescences of sensualism** (the history of St. Theresa). The explanation of such events given by the victims is always **the acme of fanatical falsehood**; this is self-evident. (Nietzsche 1921: 141)

How sensual is Durkheim’s collective effervescence?

5354

> Note well, however, the tone of implicit gratitude that rings in the very *will* for an explanation of such a character. **The supreme state, salvation itself, that final goal of universal hypnosis and peace, is always regarded by them as the mystery of mysteries, which even the most supreme symbols are inadequate to express**; it is regarded as an entry and homecoming to the essence of things, as a liberation from all illusions, as "knowledge," as "truth," as "being," as an escape from every end, every wish, every action, as something even beyond Good and Evil. (Nietzsche 1921: 141b)

Here I have to agree with the notion that religious connotations blur the significance of "communion"; how, indeed, can we speak of communion without religious connotations?

> "For those who know, there is no duty." "Redemption is not attained by the acquisition of virtues; for redemption consists in being one with Brahman, who is incapable of acquiring any perfection; and equally like does it consist in the *giving up of faults*, for the Brahman, **unity with whom is what constitutes redemption, is eternally pure**" (these passages are from the Commentaries of the Cankara, quoted from the first real European *expert* of the Indian philosophy, my friend Paul Deussen). (Nietzsche 1921: 142)

The really troubling thought is that the "spiritual" is the *fourth* in Fiordo's scheme. Where Malinowski places social union and Mukařovský beauty, so many place spirituality. If the first three constitute the mind (cf. Stout, Bourgh & Bain 1889-1890), the fourth appears in these cases to be the "outlet".

> We wish, therefore, to pay honour to the idea of "redemption" in the great religions, but it is somewhat hard to remain serious in view of the appreciation meted out to the *deep sleep* by these exhausted pessimists who are too tired even to dream - to the deep sleep considered, that is, as already a fusing into Brahman, as **the attainment of the *unio mystica* with God**. (Nietzsche 1921: 142)

"This is because we are dealing with a very complex notion, into which a multitude of badly analysed impressions enter, whose elaboration has been carried on for centuries, though men have had no clear consciousness of it" (Durkheim 1915: 241).

> "When he has completely gone to sleep," say son this point the oldest and most venerable "script," "and come to perfect rest, so that [|] he sees no more any vision, oh dear one, is he united with Being, he has entered into his own self - encircled by the Self with its absolute knowledge, he has no more any **consciousness of that which is without or of that which is within**. Day and night cross not these bridges, nor age, nor death, nor suffering, nor good deeds, nor evil deeds." (Nietzsche 1921: 142-143)

Self and non-self; internal and external; familiar and strange; friend and foe, communization and differentiation.

> The alleviation consists in the attention of the sufferer being absolutely diverted from suffering, in the incessant **monopoly of the consciousness by action, so that consequently there is little room left for suffering** - for narrow is it, this chamber of human consciousnesS! Mechanical activity and its corollaries, such as **absolute regularity, punctilious unreasoning obedience, the chronic routine of life, the complete occupation of time**, a certain liberty to be impersonal, nay, a training in "impersonality," **self-forgetfulness**, "*incuria sui*" - with what thoroughness and expert subtlety have all these methods been exploited by the ascetic priest in his war with pain! (Nietzsche 1921: 144)

Manual work shuts off the default mode network? See. "Thought Bubbles" in Crazy Ex-Girlfriend - are your bad thoughths more swole and hit the gym more often than you do?.

> When he has to tackle sufferers of the lower orders, slaves, or prisoners (or **women, who for the most part are a compound of labour-slave and prisoner**), all he has to do is to juggle a little with the names, and to rechristen, so as to make them see henceforth a benefit, a comparative happiness, in objects which they hated - the slave's discontent with his lot was at any rate *not* invented by the priests. (Nietzsche 1921: 144)

Oh boy. This book really has not aged well.

> An investigation of the origin of Christianity in the Roman world shows that **co-operative unions for poverty, sickness, and burial sprang up in the lowest stratum of contemporary society**, amid which the chief antidote against depression, **the little joy experienced in mutual benefits, was deliberately fostered**. Perchance this was then a novelty, a real discovery? This conjuring up of the will for cooperation, for family organisation, for **communal life**, for "*Cænacula*," necessarily brought the Will for Power, which had been already infinitesimally stimulated, to a new and much fuller manifestation. The **herd organisation** is a genuine advance and triumph in the fight with depression. With the growth of the community there matures even to individuals a new interest, which often enough takes him out of the more personal element in his discontent, his aversion to himself, the "*despectus sui*" of Geulincx. All sick and diseased people strive [||] instinctively after a herd-organisation, out of **a desire to shake off their sense of oppressive discomfort and weakness**; the ascetic priest divines this instinct and promotes it; wherever a herd exists it is the instinct of weakness which has wished for the herd, and the cleverness of the priests which has organised it, for, mark this: by an equally natural necessity **the strong strive as much for *isolation* as the weak for *union***: when the former bind themselves it is only with **a view to an aggressive joint action and joint satisfaction of the Will for Power**, much against the wishes of the individual conscience; the latter, on the contrary, range themselves together with positive *delight* in such a muster - their instincts are as much gratified thereby as the instincts of the "born master" (that is, the solitary beast-of-prey species of man) are disturbed and wounded to the quick by organisation. (Nietzsche 1921: 145-146)

Another interpretation of communion. Caenaculum (attic, garret) is an upstairs dining room, the top/upper story; perhaps the "European drawing-room"? This passage provides an alternative simultaneously to taciturnity (discomfort) and the purposes of establish social communion - what's more, in relation to pugnacity!

> The methods employed by the ascetic priest, which we have already learnt to know - stifling of all vitality, mechanical energy, the little joy, and especially the method of **"love your neighbour" herd-organisation**, the awaking of **the communal consciousness of power**, to such a pitch [||] that the individual's disgust with himself becomes eclipsed by his **delight in the thriving of the community** - these are, according to modern standards, the "innocent" methods employed in the fight with depression; let us turn now to the more interesting topic of the "guilty" methods. (Nietzsche 1921: 146-147)

My questions receive answers; I didn't think this book would go that much into the herd instinct. It is not surprising to see it in relation with the Will to Power. What is somewhat surprising is the clarity of this relation after the fact. For Trotter might have thought this all too self-evident.

> For, do not deceive yourself: what constitutes the chief characteristic of modern souls and of modern books is not the lying, but the *innocence* which is part and parcel of their intellectual dishonesty. The inevitable running up against this "innocence" everything constitutes the most distasteful feature of the somewhat dangerous business which a modern psychologist has to undertake: it is a [||] part of *our* great danger - it is a road which perhaps leads us straight to the great nausea - I know quite well the purpose which all modern books will and can serve (granted that they last, which I am not afraid of, and granted equally that there is to be at some future day a generation with **a more rigid, more severe, and *healthier***

> **taste**) - the *function* which all modernity generally will serve with posterity: that of an emetic, - and this by reason of its moral sugariness and falsity, its **ingrained feminism**, which it is pleased to call "Idealism," and at any rate believes to be idealism. Our cultured men of to-day, our "good" men, do not lie - that is true; but it does *not* redound to their honour! (Nietzsche 1921: 147-148)

Listening to anti-feminist youtube commentary circa 2016, and finding out Nietzsche's "hard" understanding of health. "All modern books" is an especially silly generalization. I'm willing to bet that there's a generous share of such conspiratorial thinking in the late 19th century. The consternation is a typical symptom of the downfall-ist outlook shared by Camille Paglia and many right-wing Psittacidae.

> But you will soon understand me. - Putting it shortly, there is reason enough, is there not, for us **psychologists** [|] nowadays **never to get away from a certain mistrust of our *own selves*?** Probably even we ourselves are still "too good" for our work; probably, whatever contempt we feel for this popular craze for morality, we ourselves are perhaps none the less its victims, prey, and slaves; probably it infects even *us*. (Nietzsche 1921: 149-150)

Does the dentist worry about and treat her teeth? *Mõtleja ametihaigused*. Parallelism with the opening sentence of the book.

> *The ascetic ideal in the service of projected emotional excess:* - he who remembers the previous essay will already partially anticipate the essential meaning compressed into these above ten words. The thorough unswitching of the human soul, the plunging of it into terror, frost, ardour, rapture, so as **to free it, as through some lightning shock, from all the smalness and pettiness** of unhappiness, depression, and discomfort: what ways lead to *this* goal? (Nietzsche 1921: 150)

If you recall what he has written about freedom for the philosopher (*ante*, 108-109) and the context of his discussing his pragmatic theory in relation with lightning (*ante*, 27-28), you may realise that the subtext here is about producing at atmosphere of "terror, frost, ardour, rapture", so as to unify a community through "liberation" from other small and petty things in favour of the goals of the larger community. Not pretty. This one does not bring joy.

> And which of these ways does so most safely? ...At bottom all great emotions have this power, provided that they find a sudden outlet - emotions such as rage, fear, lust, revenge, hope, triumph, despair, cruelty; and, in sooth, **the ascetic priest has had no scruples in taking into his service the whole pack of hounds that rage in the human kennel**, unleashing now these and now those, with the same constant object of waking man out of his protracted melancholy, of chasing away, at any rate for a time, his dull pain ,his shrinking misery, but always under the sanction [|] of a religious interpretation and justification. (Nietzsche 1921: 150-151)

In other words, the herd leader may arouse strong negative, aggressive, and violent passions, emotions, and sentiments because his conscience does not bar him from doing so. He is not against turning humans into wolves, watching intently for any sign of enmity, for the discernible hint of a growl.

> The keynote by which the ascetic priest was enabled **to get every kind of agonising and ecstatic music to play on the fibres of the human soul** - was, as every one knows, **the exploitation of the feeling of "*guilt*."** I was already indicated in the previous essay the origin of this feeling - as **a piece of animal psychology and nothing else**: we were thus confronted with the feeling of "guilt," in its crude state, as it were. IT was first in the hands of the priest, real artist that he was in the feeling of guilt, that it took shape - oh, what a shape! (Nietzsche 1921: 151)

One of those occasions on which he sounds nearly reasonable. Guilt, one cannot not notice, is a regular player in this type of moral philosophy. Pity might be closely related, and altruism and tender sympathies creep in.

> [...] everywhere mute pain, extreme fear, the agony of a tortured heart, the spasms of an unknown happiness, the shriek for "redemption." In point of fact, thanks to this system of procedure, the old depression, dullness, and fatigue were absolutely conquered, life itself became *very* interesting again, awake, eternally awake, sleepless, glowing, burnt away, exhausted and yet not tired - such was the figure cut by man, "the sinner," who was **initiated into these mysteries**. This grand old wizard of an ascetic priest fighting with depression - he had clearly triumphed, *his* kingdom had come: men no longer grumbled at pain, men *panted* after pain: "*More pain!* More pain!" (Nietzsche 1921: 153)

Extreme hyperbole but no matter. What I dislike about the Firthian-Laverian emphasis on ritual in communion is that it makes social interaction to much into a mystery to be initiated into with knowing the correct greeting and verbal routines. It is pragmatic, but not to its favour.

> At any rate, some understanding should be come to as to the expression "**be of use**." If you only wish to express that such a system of treatment has *reformed* man, I do not gainsay it: I merely add that **"reformed" conveys to my mind much as "tamed," "weakened," "discouraged," "refined," "daintified," "emasculated"** (and thus it means almost as much as **injured**). (Nietzsche 1921: 154)

More on the domestication of human beings. Society makes man sick, depressed, and oppressed creatures, eh? This I hope to find out when I turn to Le Bon and McDougall's *Group Mind* (1920), to seek for an explanation of Malinowski's preference for differentiation and reversion to communization. There is definitely something *aristocratic* about it.

> Similarly ask history. In every body politic where the ascetic priest has established this treatment of the sick, disease has on every occasion spread with sinister speed throughout its length and breadth. What was always the "result"? A shattered nervous system, in addition to the existing malady, and this in the greatest as in the smallest, in the individuals as in masses. We find, in consequence of the penance and redemption-training, awful epileptic epidemics, the greatest known to history, such as the St. Vitus and St. John dances of the [||] Middle Ages; we find, as another phase of its aftereffect, frightful mutilations and chronic depressions, by means of which **the temperament of a nation or a city** (Geneva, Bâle) is **turned once for all into its opposite**; - this *training*, again, is responsible for the witch-hysteria, a phenomenon analogous to somnambulism (eight great epidemic outbursts of this only between 1564 and 1605); - we find similarly in its train those delirious deathcravings of large masses, whose awful "shriek," "*evviva la morte!*" was heard over the whole of Europe, now interrupted by voluptuous variations and anon by a rage for destruction, just as the same emotional sequence with the same intermittencies and **sudden changes** is now universally observed in every case where the ascetic doctrine of sin scores once more a great success (religious neurosis *appears* as a manifestation of the devil, there is no doubt of it. What is it? *Quæritur*). (Nietzsche 1921: 154-155)

A key juncture where national characteristics and national atmosphere intersect. The keyword, in truth, is *political atmosphere*, or what we today would call some city or nation's *geopolitical situation*. Isn't that new pop-psychological invention, the *Trump Derangement Syndrome*, a manifestation of "emotional excess"?

> The ascetic priest has, wherever he has obtained the mastery, **corrupted the health of the soul**, he has consequently also corrupted ***taste in artibus et litteris*** - he corrupts it still. (Nietzsche 1921: 156)

Soul searching or just looking for fights? *Keel ja kirjandus*.

> In the very midst of the Græco-Roman splendour, which was also a splendour of books, face to face with an ancient world of writings which had not yet fallen into decay and ruin, at a time when certain books were still to be read, to possess which we would give nowadays half our literature in exchange, at that time **the simplicity and vanity of Christian agitators** (they rae generally called Fathers of the Church) dared to

> declare: "We too have our classical literature, *wo do not need that of the Greeks*" - and meanwhile they proudly pointed to their books of legends, their letters of apostles, and their apologetic tractlets, just in the same way that to-day the English "Salvation Army" wages its fight against Shakespeare and other "heathens" with an analogous literature. (Nietzsche 1921: 156)

There is an easy and natural connection between simplicity (even, primitiveness) and vanity (egocentric, unreflexive). On the whole, is this the typical pessimism of literary criticism? Aren't they all crying about the quality of new books when everyone can see that both amount and quality of writing has increased and improved. It's not news if the dog bites man (nor, in the U.S., when the police kill 10,000 dogs a year).

> You already guess it, I do not like the "New Testament"; it almost upset me that I stand so isolated in my taste so far as concerns this valued, this over-valued Scripture; the taste of two thousand years is [||] *against* me; but what boots it! "Here I stand! I cannot help myself" - I have the courage of my bad taste. The *Old* Testament - yes, that is something quite different, all honour to the Old Testament! I find therein great men, an heroic landscape, and one of the rarest phenomena in the world, the incompatible naïveté *of tho strong heart;* further still, I find a people. In the New, on the contrary, just a hostel of petty sects, pure rococo of the soul, twisting angles and fancy touches, nothing but conventicle air, not to forget **an occasional whiff of bucolic sweetness which appertains to the epoch (*and* the Roman province) and is less Jewish than Hellenistic.** (Nietzsche 1921: 156-157)

I mean, his nose is not wrong, the *New Testament* is first and foremost the allegorical religious literature of a Hellenized jewish sect, even more confusingly extolling the virtues and miracles of a Syriac speaking jew from a watchtower settlement. Christianity is wack, no doubt about it. But why be 14 and *so deep* about it?

> Meekness and braggadocio cheek by jowl; an emotional garrulousness that almost deafens; **passionate hysteria, but no passion**; painful pantomime; here manifestly every one lacked good breeding. How dare any one make so much fuss about their little failings as do these pious little fellows! No one cares a straw about it - let alone God. (Nietzsche 1921: 157)

Nothing but a clever turn of a phrase, at best an *additional* seductive fascination, some *lingual instinct* in a groggy bag of bones.

> Luther's opposition to the mediæval saints of the Church (in particular, against "that devil's hog, the Pope"), was, there is no doubt, at bottom the opposition of a boor, who was offended at the *good etiquette* of the Church, **that worship-etiquette of the sacredotal code**, which only admits to the holy of holies the initiated and the silent, and shuts the door against the boors. (Nietzsche 1921: 158)

Something along the lines of "moral codes", language as "a more tedious, code", and morality law as "an arbitrary extra-natural code" in Trotter (114-115; 119-120; and 123-123).

> The ascetic ideal, you will guess, was at no time and in no place, a school of good taste, still less of good manners - at the best it was a school for sacredotal mannerS: that is, it contains in itself something which was a deadly enemy to all good [||] manners. **Lack of measure, opposition to measure** it is itself a "*non plus ultra*." (Nietzsche 1921: 158-159)

"Rarely is a writer so impressed by one of these laws that he is moved to collect the evidence in its favour, as was Montaigne in respect of the law that difficulty gives all things their value" (Shand 1914: 73). This "measured" manner, I thought for a moment, has something to do with self-control, self-denial, self-discipline - as well as with the more obvious aspect of being "civilized" or "cultured" to abstention and delay - even, distance.

> The ascetic ideal has an aim - this goal is, putting it generally, that **all the other interests of human life should, measured by its standard, appear petty and narrow**; it explains epochs, nations, men, in reference to this one end; it forbids any other interpretation, any other end; **it repudiates, denies, affirms, confirms, only in the sense of its own interpretation** (and [||] was there ever a more thoroughly elaborated system of interpretation?); it subjects itself to no power, rather does it believe in its own precedence over every power - **it believes that nothing powerful exists in the world that has not first got to receive from "it" a meaning**, a right to exist, a vaule, as **being an instrument in its work**, a way and means to its end, to one end. (Nietzsche 1921: 159-160)

Reads like a description of totalizing systems in cultural semiotics, i.e. defines everything contrary to its interests as either meaningless or its mortal enemy.

> Oh, what does all science not cover to-day? How much, at any rate, does it not try to cover? The diligence of our best scholars, their senseless industry, their **burning the candle of their brain at both ends** - their very mastery in their handiwork - how often is the real meaning of all that to prevent themselves continuing to see a certain thing? Science as a self-atæsthetic: *do you know that?* (Nietzsche 1921: 161)

I do not know that, but I do like the image. *Parimad õpetlased põletavad oma ajuküünlaid mõlemast otsast korraga*.

> We "knowers" have grown by degrees suspicious of all kinds of believers, our suspicion has step by step habituated us to draw just the opposite conclusions to what people have drawn before; that is to say, wherever the strength of a belief is particularly prominent to draw the conclusion of the difficulty of proving what is beliveed, the conclusion of its actual *improbability*. We do not again deny that "faith produces salvation": *for that very reason* we do deny that gaith *proves* anything, - **a strong faith, which produces happiness, causes suspicion of the object of that faith, it does not establish its "truth," it does establish a certain probability of - *illusion***. (Nietzsche 1921: 162)

Fallibilism and certitude. Ratiocinating statistics.

> If I am in any way a reader of riddles, then I will be one with this sentence: for some time past there have been no *free spirit; for they still believe in truth*. (Nietzsche 1921: 163)

Post-truth. (Continued shortly on p. 166.)

> Considered physiologically, moreover, science rests on the same basis as does the ascetic ideal: a certain *impoverishment of life* is the presupposition of the latter as of the former - add, frigidity of the emotions, slackening [||] of the *tempo*, **the substitution of dialectic for instinct**, *seriousness* impressed on mien and gesture (seriousness, that more unmistakable sign of strenuous metabolism, of struggling, toiling life). (Nietzsche 1921: 167-168)

Is that what science really achieves? "Well, Terry Eagleton encourages us to let Marxism breathe in our new century by allowing for things which Karl Marx, frankly, had no opinion on, by letting the guidelines of the Great Dialectic, or the Grand Narrative, guide us towards moral and not moralist thinking." - Trotsky, probably.

> Has, perchance, man grown *less in control* of a transcendental solution of his riddle of existence, because since that time this existence has become more **random, casual, and superfluous** in the *visible* order of the universe? (Nietzsche 1921: 169)

Lexical equivalents for non-consecutiveness, informality, and triviality.

> Since Copernicus man seems to have fallen on to a steep plane - he rolls faster and faster away from the centre - whither? into nothingness? *into* ***the "thrilling sensation of his own nothingness***"? - Well! this would be the straight way - to the *old* ideal? (Nietzsche 1921: 169)

Trippy. *Vt. ka mäenõlvakult välja hüütud laviin*. "'Well!' the young man said.

> It is certain that **from the time of Kant every type of transcendentalist is playing a winning game** - they are emancipated from the theologians; what luck! - he has revealed to them that secret art, by which they can now pursue their "heart's desire" on their own responsibility, and with all the respectability of science. (Nietzsche 1921: 170)

Looks like a candidate for Malinowski's objections (doth protesteth much too much) to collective mind, the supra-individual organism, body politick, etc.

> You see in the historian a gloomy, hard, but determined gaze, - an eye that *looks out* as an isolated North Pole explorer looks out perhaps so as not to look within, so as not to look back?) - there is snow - here is life silenced, the last crows which we saw here are called "whither?" "Vanity," "Nada" - here is nothing more flourishes and grows, at the most **the meta-politics of St. Petersburg and the "pity" of Tolstoi**. (Nietzsche 1921: 171)

"Metapolitics"? In Carol Diethe's translation: "You see a sad, hard but determined gaze, - an eye *peers out*, like a lone explorer at the North Pole (perhaps so as not to peer in? or peer back? […]). Here there is snow, here life is silenced; the last crows heard here are called 'what for?', 'in vain', '*nada*' - here nothing flourishes or grows any more, except, perhaps, for St Petersburg metapolitics and Tolstoi's 'compassion'."

> This Nature, who gave to the steer its horn, to the lion its χάσμ' οδόντων, **for what purpose did Nature give me my foot? - To kick, by St. Anacreon, and not merely to run away!** (Nietzsche 1921: 172)

With no context, this is possibly one of the best sentences I've ever read.

> The invariable success of *every* kind intellectual charlatanism in present-day Germany hangs together with the almost indisputable and already quite palpable desolation of the German mind, whose cause I look for in a too exclusive diet, of papers, politics, beer, and Wagnerian music, not forgetting the condition precedent of this diet, **the national exclusiveness and vanity**, the strong but narrow principle, "Germany, Germany above everything," and finally the *paralysis agitans* of "modern ideas". (Nietzsche 1921: 173)

A self-hating German! Otherwise, national feeling meets vanity. Manifest destiny? The special destiny of Russia?

> Europe nowadays is, above all, wealthy and ingenious in means of excitement; it appears has no more crying necessity than *stimulantia* and alcohol. Hence the enormous **counterfeiting of ideals**, those most fiery spirits of the mind; hence too the repulsive, evil-smelling, perjured, pseudo-alcoholic air everywhere. (Nietzsche 1921: 173)

Complementary to "countersign of thought". Europe is decadent, we get it.

> **All great things go to ruin by reason of themselves**, by reason of an act of self-dissolution: so wills the law of life, the law of *necessary* "self-mastery" even in the essence of life - ever is the law-giver finally exposed to the cry, "*patere legem quam ipse tulisti*"; in thus wise did Christianity *go to ruin as a dogma*, through its own morality; in thus wise must Christianity go again to ruin to-day as a morality - we are standing on the threshold of this event. (Nietzsche 1921: 176)

Too absolutist. Has *life* gone to ruin? Or will it go to ruin by reason of itself? Our sun will dim and make life for our species intolerable, but there is also no certitude in Earth being the only harbinger of life in the universe (we may be accidents of cosmic dust). The threshold was the moral *interregnum* of the 19th century.

> And here again do I touch on my problem, on our problem, my ***unknown* friend (for as yet *I know* of no friends)**: what sense has our whole being, if it does not mean that in our own selves that will for truth has come to its own consciousness *as a problem?* (Nietzsche 1921: 176)

Virtual addressees - instead of an actual circle of society as an immediate audience he is addressing the circle of society *in futuro* as the emerging mediated audience; he is projecting other minds interested in the same problem. The anticipative (as opposed to the mnemonic or concurrent) type of autocommunication. What is actually anticipated by Nietzsche, is surprisingly slow - Europe will go to pieces in two centuries. No *Eesti 200*.

> If you except the ascetic ideal, the *animal* man [|] has no meaning. His existence on earth contained no end; "What is the purpose of man at all?" was a question without answer; the *will* for man and the world was lacking; **behind every great human destiny rang as a rerain a still greater "Vanity!"** The ascetic ideal simply means this: that something *was lacking*, that a tremendous *void* encircled man - he did not know how to justify himself, to explain himself, **to affirm himself**, he *suffered* from **the problem of his own meaning**. He suffered also in other ways, he was in the main a *diseased* animal; but his problem was not suffering itself, but the lack of an answer to that crying question, "*To what purpose* do we suffer?" (Nietzsche 1921: 176-177)

A dive into the deep end. Our being tired of man, of man's sickness, as he would put it, amounts to an existential dread of the meaninglessness of life. This "vanity" is alternatively formulated as *The Selfish Gene*. It would help to dive deeper for the etymology and uses of "vanity". Likewise with affirmation (*phatikos*?), which levels up from yes-men to saying "yes" to life. There is only one really serious philosophical problem, eh?

> [...] but in spite of all that - man was *saved* thereby, he had a *meaning*, and from henceforth was no more like a leaf in the wind, **a shuttle-cock of change**, of nonsense, he could now "will" something - absolutely immaterial [|] to what end, to what purpos, with what means he wished: *the will itself was saved*. (Nietzsche 1921: 177-178)

Juhuse sulgpall.

> The Europeans now imagine themselves as representing, in the main, the highest types of men on earth. (Nietzsche 1921: 179)

Blunt Description Trauma.

> I rate Michael Angelo higher than Raphael, because, through all the Christian clouds and prejudices of his time, he saw the ideal of **a culture *nobler*** than the Christo-Raphaelian: whilst Raphael truly and modestly glorified only the values handed down to him, and did not carry within himself any inquiry, yearning instincts. (Nietzsche 1921: 180)

Perhaps indicative of what he means by "the pathos of nobility and distance" beyond the blue-eyed aryan barbarians. His views of history are still obscure because they appear so ahistorical, more mythical than anything.

> Michael Angelo, on the other hand, saw and felt the problem of the law-giver of new values: the problem of the conqueror made perfect, who first had to subdue the "hero within himself," the man exalted to his highest pedestal, **master even of his pity**, who mercilessly shatters and annihilates everything that does not bear his own stamp, shining in Olympian divinity. (Nietzsche 1921: 180)

From what can be seen throughout the book, mastering one's pity is a prime candidate for the subtraction of symmetry from sympathy. The hard-hearted are spurious and one-sided in their expressions of sympathy, i.e. pity and condolences, because they deny themselves active sympathy with the other, the stranger, the not-self.

> **The problem of truthfulness is quite a new one**. I am astonished. From this standpoint we regard such natures as Bismarck as culpable out of careness, such as Richard Wagner out of want of modesty; we would condemn Plato for his *pia fraus*, Kant for the derivation of his Categorical Imperative, his own belief certainly not having come to him from this source. **Finally, even doubt turns against itself: doubt in doubt**. And the question as to the *value* of truthfulness and its extent lies *there*. (Nietzsche 1921: 181)

Since I have nothing to do with truth, nothing but cursory interest in it, and don't operate with truthfulness as much as chance and certitude, I cannot even begin to verify how old Truth as a philosophical problem is. That it is not so new as is suggested by its opposite, doubt, which has been a problem since Descartes, at the very least. In any case, "doubting doubt" is an apt descriptor of reading about Peirce and Clay on this issue; the nagging feeling is that out modern "new problem" with post-truthfulness is not so new after all but a well-trodden philosophical path of unknown age.

> **The real German** Mephistopheles crosses the Alps, and believes that everything there belongs to him. Then he recovers himself, like Winkelmann, like Mozart. He looks upon Faust and Hamlet as caricatures, invented to be laughed at, and upon Luther also. Goethe had his good *German* moments, when he laughed inwardly at all these things. But then he **fell back again into his cloudy moods**. (Nietzsche 1921: 182)

Все наше! There is something terrorizing on shudders to when one takes in the map of Nazi Germany at its height circa 1943. This brooding, hard-hearted and herd-minded disciplinarian would have reigned over so many different peoples. It is a short step from there to look at a map of the world coloured blue and red after preference for Fortnite and PUBG, and realize that it's a near straight line dividing the East and West, with the red herring dick of Sahel penetrating the other side (by u/xmansiphone).

> The Germans are **a dangerous people**: they are experts at inventing intoxicants. Gothic, rococo (according to Semper), the historical sense and exoticism, Hegel, Richard [|] Wagner - **Leibniz, too (dangerous at the present day)** - (they even idealised the serving soul as the virtue of scholars and soldiers, also as the simple mind). The Germans may well be the most composite people on earth. (Nietzsche 1921: 182-183)

The German's national characteristic of cloudy moods "is not a reassuring factor, but, on the contrary, something alarming and dangerous" (PC 4.1). Leibniz's *New essays concerning human understanding* is only 900 pages of thick scribble (*tihe kribu-krabu*).

> The smallness and baseness of the German soul were not and are not consequences of the system of small states; for **it is well known that the inhabitants of much smaller states were proud and independent: and it is not a large state *per se* that makes souls freer and more manly**. The man whose soul obeys the slavish command: "Thou shalt and must kneel!" in whose body there is an involuntary bowing and scraping to titles, orders, gracious glances from above - well, such a man in an "Empire" will only bow all the more deeply and lick the dust more fervently in the presence of the great sovereign than in the presence of the lesser: this cannot be doubted. (Nietzsche 1921: 183)

"Rahva suuruse määrab ära tema unistuste suurus" - Lennart Meri, Anu Lambi suu läbi // Also, see "toading" and the over-emphasized lack of social hierarchy in Malinowski's phatic communion, as opposed to Barton's treatment of salutations.

> Van Dyck was nobler in this respect: who in all those whom he painted **added a certain amount of what he himself most highly valued**: he did not descend from himself, but rather lifted up others to himself when he "rendered." (Nietzsche 1921: 184)

A flair of insight on annotation, fair use, and originality; for meta-blogging.

> We could at any time have counted on the fingers of one hand those German learned men who possessed wit. the remainder have understanding, and a few of them, happily, that famous "**childlike character**" which divines. [.|.] As **Frenchmen reflect the politeness and *esprit* of French society**, so do Germans reflect something of the deep, pensive earnestness of their mystics and musicians, and also of their **silly childishness**. The Italian exhibits a great deal of republican distinction and art, and can **show himself to be noble and proud without vanity**. (Nietzsche 1921: 184-185)

I expect to find out about these reflections in due time, beginning with Tarde and Le Bon. The description of German character here calls to mind Malinowski as an Austrian subject, with his mystical ties to the other white colonial powers and remembered by the natives later as "the singer", known to have sung Wagner when out and about. As to nobleness and proudness without vanity, see the art of conversation (Mahaffy 1887).

> A larger number of the higher and better-endowed men will, I hope, have in the end **so much self-restraint as to be able to get rid of their bad taste for affection and sentimental darkness**, and so turn against Richard Wagner as much as against Schopenhauer. These two Germans are leading us to ruin; they flatted our dangerous qualities. **A stronger future** is prepared for us in Goethe, Beethoven, and Bismarck than in these racial aberrations. **We have had no philosophers yet**. (Nietzsche 1921: 185)

Demonstrating my superficiality, I am not interested if there is a specific technical term in rhetoric, sociology, or communication studies for pandering to future generations. Sounds like something that could interest literary theorists employing Jakobsonian addressivity to draw out signs of influence (or, to take a recent political illustration, for Trump to hint to Russia to get Hillary's e-mails and to reframe it as "joking" after the fact when it hits the fan). Also, what is malicious tenderness?

> The peasant is the commonest type of noblesse, for he is dependent upon himself most of all. **Peasant blood is still the best blood in Germany** - for example, Luther, Niebuhr, Bismarck. (Nietzsche 1921: 185)

Salt of the earth! Figes' *A People's Tragedy* and Huxley's *Island* have made me realise that Winston taking exception to the proles and writing "If there is hope, it lies in the proles" had much to do with the inner turbulence of Russian revolution, as that was perhaps the most significant difference between the Bolsheviks and the Mensheviks was that Lenin thought it possible to skip the road of industrialism, capitalism, and open market towards communism, and Trotsky's minority thought it necessary to aid aid and educate the peasantry into a middle class first. In other words, expediency was preferred to devastating results, as comrade Ulyanov realized when dictating his will through the wall, only to have it locked up, too, until the long overdue revolutionary experiment fell down with the crumbling of another wall.

> That the manliest men shall rule: this is only **the natural order of things**. (Nietzsche 1921: 186)

Writes a respected naturalist, apparently in all seriousness.

> The future of German culture rests with the sons of the Prussian officers. (Nietzsche 1921: 186)

"Eesti kultuuri tulevik sõltub Saksa juhi järglastest" - Riigikogu liige, kes visatakse Zavoodist välja, tõenäoliselt.

> Ruling, and **helping the highest thoughts to victory** - the only things that can make me interested in Germany. England's small-mindedness is the great danger now on earth. I observe **more inclination towards greatness in the feelings of the Russian Nihilists than in those of the English Utilitarians**. We require an intergrowth of the German and Slav races, and we require, too, the cleverest financiers, the Jews, for us to become masters of the world. (Nietzsche 1921: 187)

Why is *greatness* still so loaded? Make Russian Nihilists Great Again? It is odd to see so little change in almost 150 years.

> A giving-up of the English principle of the people's right of representation. We require **the representation of the great interests**. (Nietzsche 1921: 187)

Hey! Corporations are people too!

> We require **an unconditional union with Russia**, together with a mutual plan of action which shall not permit any English schemata to obtain mastery in Russia. No American future! (Nietzsche 1921: 188)

A Molotov-Ribbentrop Union.

> A national system of politics is untenable, and embarrassment by Christian views is a very great evil. In Europe all sensible people are sceptics, whether they say so or not. [...] I see over and beyond all these national wars, new "empires," and whatever else lies in the foreground. What I am concerned with - for I see it preparing itself slowly and hesitatingly - is **the United Europe**. (Nietzsche 1921: 188)

Much conservative self-contradictions. A national system is untenable and international unions of small nations not to be preferred over an unconditional union with another empire, while in the same breath bemoaning new empires! It is amazing how the sensible European sceptics become Euro-sceptics. A United Europe? But... but... we are not like the French! *Pweas no steppy*.

> But to the help of such minds as feel the need of a new unity there comes a great explanatory economic fact: **the small States of Europe** - I refer to all our present kingdoms and "empires" - will in a short time become [|] economically untenable, owing to the mad, uncontrolled struggle for the possession of local and international trade. Money is even now compelling European nations to amalgamate into one Power. In order, however, that Europe may enter into the battle for **the mastery of the world with good prespects of victory** (it is easy to perceive against whom this battle will be waged), she must probably "come to an understanding" with England. (Nietzsche 1921: 188-189)

My inner conspiracy theorist was bouncing up and down with joy at the Atlantean attitude towards international diplomacy.

> **The English colonies are needed for this struggle, just as much as modern Germany, to play her new rôle of broker and middleman, requires the colonial possessions of Holland**. For no one any longer believes that England alone is strong enough to continue to act her old part for fifty years more; the impossibility of shutting out *homines novi* from the government will ruin her, and her continual change of political parties is a fatal obstacle to the carrying out of any tasks which require to be spread out over a long period of time. (Nietzsche 1921: 189)

Having recently rewatched *Muriel's Wedding*, what I see here is the Scramble for Africa play out. Germany needs South-Africa and *New Holland* for its territories.

> **Nation - men who speak one language and read the same newspapers**. These men now call themselves "nations," and would far too readily trace their descent from the same source and through the same history; which, however, even with the assistance of the most malignant lying in the past, they have not succeeded in doing. (Nietzsche 1921: 190)

An invaluable definition for tying together gossip, curiosity, and the herd instinct with national characteristics, political unity, and communion of knowledge.

> What **quagmires and mendacity** must there be about if it is possible, in the modern European hotch-potch, to raise **questions of "race"**! (It being premised that the origin of such writers is not in Horneo and Borneo.) [...] Maxim: **To associate with no man who takes any part in the mendacious race swindle**. (Nietzsche 1921: 190)

Not sure if good advice or four-dimensional chess race baiting.

> **With the freedom of travel now existing, groups of men of the same kindred can join together and establish communal habits and customs. The overcoming of "nations."** [...] To make Europe **a centre of culture**, national stupidities [|] should not make us blind to the fact that in the higher regions there is already **a continuous reciprocal dependence**. France and German philosophy. Richard Wagner and Paris (1830-50). Goethe and Greece. All things are impelled towards a synthesis of the European past in the highest types of mind. (Nietzsche 1921: 190-191)

Group (or community, even a small circle of society) can create novelty and form new traditions, all due to the new means of communication and transportation. Technology and culture.

> This is **our distrust**, which recurs again and again; our care, which never lets us sleep; our question, which no one listens to or wishes to listen to; our Sphinx, near which there is more than one precipice: we believe that the men of present-day Europe are **deceived** in regard to the things which we love best, and **a pitiless demon** (no, not pitiless, only **indifferent and puerile**) - plays with our hearts and their **enthusiasm**, as it may perhaps have already played with everything that lived and loved; I believe that everything which we Europeans of to-day are in the habit of admiring as the values of all these respected things called **"humanity," "mankind," "sympathy," "pity,"** may be of some value as **the debilitation and moderating of certain powerful and dangerous primitive impulses**. Nevertheless, in the long run **all these things are nothing else than the** [|] **belittlement of the entire type "man,"** his mediocrisation, if in such a desperate situation I may make use of such **a desperate expression**. (Nietzsche 1921: 191-192)

The pathos of nobility and distance find themselves duped by the Will to Power embodied in tender feelings given to charity, oneness with other human-like "creatures", feeling what they feel, feeling pity for them. It is recognizing the modification of impulses brought about by the social instinct, which the oh-so-despised utilitarians connected with the origins of altruism and society. These instincts are powerful and dangerous. Is that not Malinowski's point? With the bedside knowledge of Shand's ethnographic psychology, Malinowski (PC 3.2-3) related "Many instincts and innate trends", to "the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company", including "fear", "pugnacity", "ambition", "vanity", "passion for power and wealth", and possibly more (McDougall also relates the sex instinct and "flirting"). For belittlement, see my rants about PC being a slur and *sympathia malevolens* generally.

> I think that the *commedia umana* for an epicurean spectator-god must consist in this: that the Europeans, by virtue of their growing morality, believe in all their **innocence and vanity** that they are rising higher and higher, whereas the truth is that they are sinking lower and lower - *i.e.*, through **the cultivation of all the virtues which are useful to a herd**, and through the repression of the other and contrary virtues which give rise to a new, higher, stronger, masterful race of men - the first-named **virtues merely develop the herd-animal in man and stabilitate the animal "man,"** for until now man has been "the animal as yet unstabilitated." (Nietzsche 1921: 192)

Lets we forget that Nietzsche is also an embodiment of edgy theories in the philosophy of culture. See domestication and "taming", all the rants on ascetic priests as the herdsman.

> For this is the danger of to-day: **everything that we loved when we were young has betrayed us**. Our last love - the love which makes us acknowledge her, our love for Truth - let us take care that she, too, does not betray us! (Nietzsche 1921: 193)

After seeing the recent adaptation of *Truth and Justice* in a crowded cinema, this passage is reminiscent of Andres's inner pain and his intoxication from scripture. It is his love for Truth that stokes his resentful bouts of Justice.

> On the following pages will be found the complete list of titles in "**The Modern Library**," including those published during **the Fall of Nineten Hundred and Twenty-one**. New titles are added in the Spring and Fall of every year.

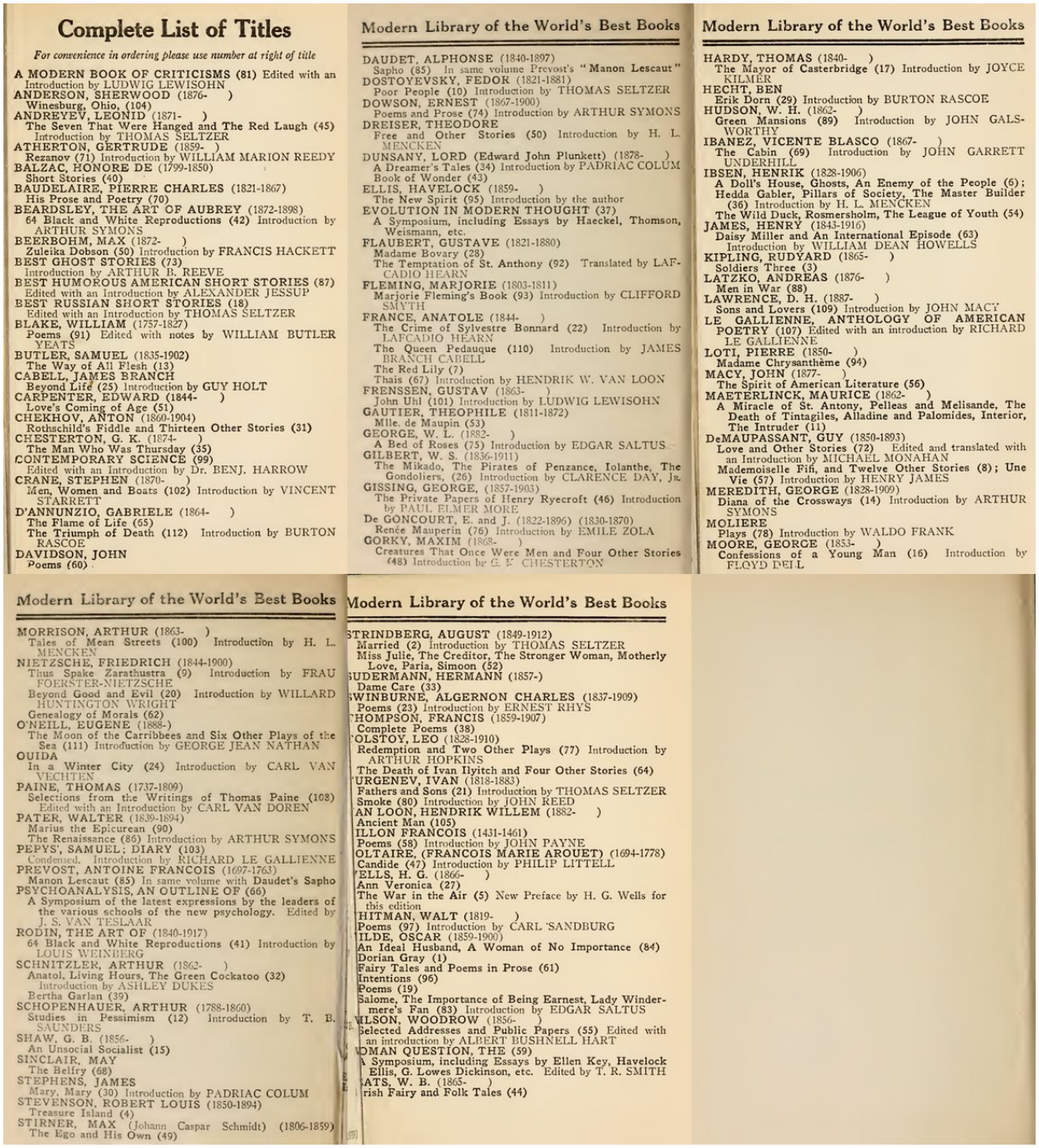

Complete List of Titles

For convenience in ordering please use number at right of title

A MODERN BOOK OF CRITICISMS (81) Edited with an Introduction by LUDWIG LEWISOHN
ANDERSON, SHERWOOD (1876-)
Winesburg, Ohio, (104)
ANDREYEV, LEONID (1871-)
The Seven That Were Hanged and The Red Laugh (45) Introduction by THOMAS SELTZER
ATHERTON, GERTRUDE (1859-)
Rezanov (71) Introduction by WILLIAM MARION REEDY
BALZAC, HONORE DE (1799-1850)
Short Stories (40)
BAUDELAIRE, PIERRE CHARLES (1821-1867)
His Prose and Poetry (70)
BEARDSLEY, THE ART OF AUBREY (1872-1898)
64 Black and White Reproductions (42) Introduction by ARTHUR SYMONS
BEERBOHM, MAX (1872-)
Zuleika Dobson (50) Introduction by FRANCIS HACKETT
BEST GHOST STORIES (73)
Introduction by ARTHUR B. REEVE
BEST HUMOROUS AMERICAN SHORT STORIES (87)
Edited with an Introduction by ALEXANDER JESSUP
BEST RUSSIAN SHORT STORIES (18)
Edited with an Introduction by THOMAS SELTZER
BLAKE, WILLIAM (1757-1827)
Poems (91) Edited with notes by WILLIAM BUTLER YEATS
BUTLER, SAMUEL (1835-1902)
The Way of All Flesh (13)
CABELL, JAMES BRANCH
Beyond Life (25) Introduction by GUY HOLT
CARPENTER, EDWARD (1844-)
Love's Coming of Age (51)
CHEKHOV, ANTON (1860-1904)
Rothschild's Fiddle and Thirteen Other Stories (31)
CHESTERTON, G. K. (1874-)
The Man Who Was Thursday (35)
CONTEMPORARY SCIENCE (99)
Edited with an Introduction by Dr. BENJ. HARROW
CRANE, STEPHEN (1870-)
Men, Women and Boats (102) Introduction by VINCENT STARRETT
D'ANNUNZIO, GABRIELE (1864-)
The Flame of Life (55)
The Triumph of Death (112) Introduction by BURTON RASCOE
DAVIDSON, JOHN
Poems (60)

Modern Library of the World's Best Books

DAUDET, ALPHONSE (1840-1897)
Sapho (85) In same volume Prevost's "Manon Lescaut"
DOSTOYEVSKY, FEDOR (1821-1881)
Poor People (10) Introduction by THOMAS SELTZER
DOWSON, ERNEST (1867-1900)
Poems and Prose (74) Introduction by ARTHUR SYMONS
DREISER, THEODORE
Free and Other Stories (50) Introduction by H. L. MENCKEN
DUNSANY, LORD (Edward John Plunkett) (1878-)
A Dreamer's Tales (24) Introduction by PADRIAC COLUM
Book of Wonder (43)
ELLIS, HAVELOCK (1859-)
The New Spirit (95) Introduction by the author
EVOLUTION IN MODERN THOUGHT (37)
A Symposium, including Essays by Haeckel, Thomson, Weismann, etc.
FLAUBERT, GUSTAVE (1821-1880)
Madame Bovary (28)
The Temptation of St. Anthony (92) Translated by LAFCADIO HEARN
FLEMING, MARJORIE (1803-1811)
Marjorie Fleming's Book (93) Introduction by CLIFFORD SMYTH
FRANCE, ANATOLE (1844-)
The Crime of Sylvestre Bonnard (22) Introduction by LAFCADIO HEARN
The Queen Pedauque (110) Introduction by JAMES BRANCH CABELL
The Red Lily (7)
Thais (67) Introduction by HENDRIK W. VAN LOON
FRENSSEN, GUSTAV (1863-)
John Uhl (101) Introduction by LUDWIG LEWISOHN
GAUTIER, THEOPHILE (1811-1872)
Mlle. de Maupin (53)
GEORGE, W. L. (1882-)
A Bed of Roses (75) Introduction by EDGAR SALTUS
GILBERT, W. S. (1836-1911)
The Mikado, The Pirates of Penzance, Iolanthe, The Gondoliers, (26) Introduction by CLARENCE DAY, JR.
GISSING, GEORGE, (1857-1903)
The Private Papers of Henry Ryecroft (46) Introduction by PAUL ELMER MORE
De GONCOURT, E. and J. (1822-1896) (1830-1870)
Renée Mauperin (76) Introduction by EMILE ZOLA
GORKY, MAXIM (1868-)
Creatures That Once Were Men and Four Other Stories (48) Introduction by G. K. CHESTERTON

Modern Library of the World's Best Books

HARDY, THOMAS (1840-)
The Mayor of Casterbridge (17) Introduction by JOYCE KILMER
HECHT, BEN
Erik Dorn (29) Introduction by BURTON RASCOE
HUDSON, W. H. (1862-)
Green Mansions (89) Introduction by JOHN GALSWORTHY
IBANEZ, VICENTE BLASCO (1867-)
The Cabin (69) Introduction by JOHN GARRETT UNDERHILL
IBSEN, HENRIK (1828-1906)
A Doll's House, Ghosts, An Enemy of the People (6); Hedda Gabler, Pillars of Society, The Master Builder (36) Introduction by H. L. MENCKEN
The Wild Duck, Rosmersholm, The League of Youth (54)
JAMES, HENRY (1843-1916)
Daisy Miller and An International Episode (63) Introduction by WILLIAM DEAN HOWELLS
KIPLING, RUDYARD (1865-)
Soldiers Three (3)
LATZKO, ANDREAS (1876-)
Men in War (88)
LAWRENCE, D. H. (1887-)
Sons and Lovers (109) Introduction by JOHN MACY
LE GALLIENNE, ANTHOLOGY OF AMERICAN POETRY (107) Edited with an introduction by RICHARD LE GALLIENNE
LOTI, PIERRE (1850-)
Madame Chrysanthème (94)
MACY, JOHN (1877-)
The Spirit of American Literature (56)
MAETERLINCK, MAURICE (1862-)
A Miracle of St. Antony, Pelleas and Melisande, The Death of Tintagiles, Alladine and Palomides, Interior, The Intruder (11)
DeMAUPASSANT, GUY (1850-1893)
Love and Other Stories (72) Edited and translated with an Introduction by MICHAEL MONAHAN
Mademoiselle Fifi, and Twelve Other Stories (8); Une Vie (57) Introduction by HENRY JAMES
MEREDITH, GEORGE (1828-1909)
Diana of the Crossways (14) Introduction by ARTHUR SYMONS
MOLIERE
Plays (78) Introduction by WALDO FRANK
MOORE, GEORGE (1853-)
Confessions of a Young Man (16) Introduction by FLOYD DELL

Modern Library of the World's Best Books

MORRISON, ARTHUR (1863-)
Tales of Mean Streets (100) Introduction by H. L. MENCKEN
NIETZSCHE, FRIEDRICH (1844-1900)
Thus Spake Zarathustra (9) Introduction by FRAU FOERSTER-NIETZSCHE
Beyond Good and Evil (20) Introduction by WILLARD HUNTINGTON WRIGHT
Genealogy of Morals (62)
O'NEILL, EUGENE (1888-)
The Moon of the Carribbees and Six Other Plays of the Sea (111) Introduction by GEORGE JEAN NATHAN
OUIDA
In a Winter City (24) Introduction by CARL VAN VECHTEN
PAINE, THOMAS (1737-1809)
Selections from the Writings of Thomas Paine (108) Edited with an Introduction by CARL VAN DOREN
PATER, WALTER (1839-1894)
Marius the Epicurean (90)
The Renaissance (86) Introduction by ARTHUR SYMONS
PEPYS', SAMUEL; DIARY (103)
Condensed. Introduction by RICHARD LE GALLIENNE
PREVOST, ANTOINE FRANCOIS (1697-1763)
Manon Lescaut (85) In same volume with Daudet's Sapho
PSYCHOANALYSIS, AN OUTLINE OF (66)
A Symposium of the latest expressions by the leaders of the various schools of the new psychology. Edited by J. S. VAN TESLAAR
RODIN, THE ART OF (1840-1917)
64 Black and White Reproductions (41) Introduction by LOUIS WEINBERG
SCHNITZLER, ARTHUR (1862-)
Anatol, Living Hours, The Green Cockatoo (32) Introduction by ASHLEY DUKES
Bertha Garlan (39)
SCHOPENHAUER, ARTHUR (1788-1860)
Studies in Pessimism (12) Introduction by T. B. SAUNDERS
SHAW, G. B. (1856-)
An Unsocial Socialist (15)
SINCLAIR, MAY
The Belfry (68)
STEPHENS, JAMES
Mary, Mary (30) Introduction by PADRIAC COLUM
STEVENSON, ROBERT LOUIS (1850-1894)
Treasure Island (4)
STIRNER, MAX (Johann Caspar Schmidt) (1806-1859)
The Ego and His Own (49)

Modern Library of the World's Best Books

STRINDBERG, AUGUST (1849-1912)
Married (2) Introduction by THOMAS SELTZER
Miss Julie, The Creditor, The Stronger Woman, Motherly Love, Paria, Simoon (52)
SUDERMANN, HERMANN (1857-)
Dame Care (33)
SWINBURNE, ALGERNON CHARLES (1837-1909)
Poems (23) Introduction by ERNEST RHYS
THOMPSON, FRANCIS (1859-1907)
Complete Poems (38)
TOLSTOY, LEO (1828-1910)
Redemption and Two Other Plays (77) Introduction by ARTHUR HOPKINS
The Death of Ivan Ilyitch and Four Other Stories (64)
TURGENEV, IVAN (1818-1883)
Fathers and Sons (21) Introduction by THOMAS SELTZER
Smoke (80) Introduction by JOHN REED
VAN LOON, HENDRIK WILLEM (1882-)
Ancient Man (105)
VILLON FRANCOIS (1431-1461)
Poems (58) Introduction by JOHN PAYNE
VOLTAIRE, (FRANCOIS MARIE AROUET) (1694-1778)
Candide (47) Introduction by PHILIP LITTELL
WELLS, H. G. (1866-)
Ann Veronica (27)
The War in the Air (5) New Preface by H. G. Wells for this edition
WHITMAN, WALT (1819-)
Poems (97) Introduction by CARL SANDBURG
WILDE, OSCAR (1859-1900)
An Ideal Husband, A Woman of No Importance (84)
Dorian Gray (1)
Fairy Tales and Poems in Prose (61)
Intentions (96)
Poems (19)
Salome, The Importance of Being Earnest, Lady Windermere's Fan (83) Introduction by EDGAR SALTUS
WILSON, WOODROW (1856-)
Selected Addresses and Public Papers (55) Edited with an introduction by ALBERT BUSHNELL HART
WOMAN QUESTION, THE (59)
A Symposium, including Essays by Ellen Key, Havelock Ellis, G. Lowes Dickinson, etc. Edited by T. R. SMITH
YEATS, W. B. (1865-)
Irish Fairy and Folk Tales (44)

I found *The poems of Ernest Dowson* (1906) but not Maxim Gorky's *Creatures That Once Were Men and Four Other Stories* with Introduction by G. V? Chesterton. The Internet Archive is full of books about Nietzsche but not by Nietzche; not even *Thus Spake Zarathustra* with Introduction by Frau Foester-Nietzsche and *Beyond Good and Evil* with Introduction by W. H. Wright. On the other hand, A Contemporary Nietzsche Reader (online resourche) has not yet entered *On the Genealogy of Morals*. Hey, I wonder what's going on during the Fall of Two Thousand and Twenty-one?

10.2.5 Phatic Senft (2019-03-13 16:08)

Phatic communion

Gunter Senft
Max Planck Institute for Psycholinguistics, Nijmegen

In the first supplement to CK. Ogden's & I.A. Richard's *The meaning of meaning*, Bronislaw Malinowski discusses "The problem of meaning in primitive languages'. Three years after his first explicitly linguistic paper on 'Classificatory particles in the language of Kiriwina' (Malinowski 1920) and 12 years before the publication of the second volume of his book *Coral gardens and their magic* (Malinowski 1935), where he presents his 'Ethnographic theory of language', this is the second primarily linguistic paper of the master of Trobriand ethnography, who emphasized from the very beginning of his research the importance of linguistics for anthropology in general and for ethnography in particular (see e.g., Malinowski: 1915: 501; 1922: 1-25).

Malinowski developed his ethnographic theory of language mainly in connection with his attempts to translate the Trobriand Islanders' magical formulae. He characterized his — pragmatic — theory of meaning as a theory that insists on the "linking up of ethnographic descriptions with linguistic analysis which provides language with its cultural context and culture with its linguistic reinterpretation. Within this latter [...]" Malinowski has "[...] continually striven to link up grammar with the context of situation and with the context of culture" (Malinowski 1935: 73). For Malinowski speech is part of the context of situation in which it is produced, language — in its primitive function — has an essentially pragmatic character, and "meaning resides in the pragmatic function of an utterance" (Bauman 1992:147).

In his contribution to Ogden's & Richards book Malinowski also refers to the conception of 'context of situation' which is so important for his theory of language. In the central section of this article he emphasizes that language — at least in its primitive function — has to be regarded as a mode of action rather than as a countersign of thought; and that to understand the use of a complex speech situation requires the understanding of the situation in which it occurred and the action it accomplished. Malinowski then introduces the concept of 'phatic communion' into linguistics. Discussing language used in what he calls "free, aimless social intercourse", mentioning "inquiries about health, comments on weather" (Malinowski 1936: 313), and greeting formulae, Malinowski points out the following:

> [...] to a natural man another man's silence is not a reassuring factor, but on the contrary, something alarming and dangerous [...]. The breaking of silence, the communion of words is the first act to establish links of fellowship, which is consummated only by the

Senft, Gunter 2009. Phatic Communion. In: Senft, Gunter; Jan Ola Östman and Jef Verschueren (eds.),

Culture and Language Use: Handbook of Pragmatics Highlights 2. Amsterdam: John Benjamins, 226-233.

> Malinowski developed his ethnographic theory of language mainly in connection with his attempt to translate the Trobriand Islanders' magical formulae. He characterized his - pragmatic - theory of meaning as a theory that insists on the "linking up of ethnographic descriptions with linguistic analysis which provides language with its cultural context and culture with its linguistic reinterpretation. Within this latter Malinowski has "[...] continually striven to link up grammar with the context of situation and with the context of culture" (Malinowski 1935: 73). For Malinowski speech is part of the context of situation in which it is produced, language - in its primitive function - has an essentially pragmatic character, and "**meaning resides in the pragmatic function of an utterance**" (Bauman 1992: 147). (Senft 2009: 226)

That may be so in the case of his general approach to language, but his attitude towards communication, i.e. in his definition of phatic communion, he is being polemical for the sake of being polemical, employing the theory of meaning to give went to the prejudices of his social class. His own linguistic and ethnographic findings speak for themselves, and against his high-minded, even "flatulent" theoretical musings, which are scrawled up as an afterthought on the subject of group mind; the savages will never achieve mental communion and social unity because they're not intelligent enough, their use of language has "an essentially pragmatic character". The same goes for talking birds, infants, aphasics, and vocalizing primates, in some especially "advanced" cases, children, women, and old people - when one only considers the types of subjects accused of phatic communication it becomes quite clear why it is in fact a *slur* on those deemed dysfunctional or incommunicable.

> In his contribution to Ogden & Richards book Malinowski also refers to **the conception of 'context of situation'** which **is so important for his theory of language**. In the central section of this article he emphasizes that language - at least in its primitive function - has to be regarded as a mode of action rather than as a countersign of thought; and that to understand the use of a complex speech situation requires the **understanding of the situation in which it occurred and the action it accomplished**. Malinowski then introduces the concept of 'phatic communion' into linguistics. Discussing language used in what he calls "**free, aimless social intercourse**", mentioning "inquiries about health, comments of weather" (Malinowski 1936: 313) [...] (Senft 2009: 226)

The saddening thing is that the "context of situation" is not all that important for phatic communion, for it seemed to himself "deprived of any" connection with "whan dappens at the moment" the content of the talk could not "be connected with the speaker's or hearer's behaviour, with the purpose of what they were doing" (PC 1.4), or, in other words, "the outer situation does not enter directly into the technique of speaking" (PC 7.3). He even pleads rhetorically that the "situation when a number of people aimlessly gossip together" consists mainly in the "atmosphere of sociability" and "personal communion" (PC 7.4-5). From what I gather, Malinowski's understanding of convivial gregariousness relies on the thymic opposition between "an atmosphere of calm" (Trotter 1921: 111), "the relaxing atmosphere of peace" (Trotter 1921: 125), as opposed to a "military atmosphere, in which a word of command is the supreme fact" (Trotter 1921: 126-127), "the customary frigid atmosphere" of WWI (Trotter 1921: 140-142), and "the heated atmosphere of national feeling" (Trotter 1921: 156) or "an atmosphere of fierce competition, of ruthless scandalmongering" (Trotter 1921: 182-183). John Dewey (1910: 178-179) notes that Locke distinguished "civil" and "philosophical" use of language, but I tend to think that Franklin Giddings' (1896: 4) invocation of Bentham's distinction between "a state of natural society" and "a state of political society" is more relevant. My thesis is that phatic communion cannot be fully understood without its own contemporaneous context and the origin of the ideas it unifies under a single signifier. Otherwise we'll be forever begging such questions as "free from what?" and "aimless how?" - and, by and bye, substitute an improbable theory with one more probable, and - one may only hope - specify *one* philosophical error in place of many.

> Thus, Malinowski's concept of 'phatic (from Greek *phatos*, 'spoken') communion highlights - what ethologists would call - **the 'bonding function' of language** (Senft 1987: 111-112). Konrad Ehlich (1993: 317)

> **quite plausibly** interprets Malinowski's use of the word communion' with its religious connotation as a means for emphasizing **the intensity of this type of speech**. Malinowski's concept was **borrowed and slightly modified** by Roman Jakobson (196) in **his expansion of Karl Bühler's (1934) 'organon model of language'** to refer "to that function of language which is channel-oriented in that it contributes to the establishment and maintenance of communicative contact" (Lyons 1977: 53-54). I assume it is most probably because of Jakobsons rather **influential paper** that nowadays **most linguists and anthropologists refer** with the technical term 'phatic communication to Malinowski's concept. However, the term 'phatic communication' that many writers have used to refer to Malinowski's concept is not really **an alternative to the term 'phatic communion**. As Adam Kendon (personal communication) points out, the term 'phatic communication is probably used because **people tend to forget the more general meaning of the term communion'**; it is precisely that **achievement of 'rapport'** through the use of speech - a kind of communion, indeed - that Malinowski emphasized, and this is different from what is often thought to be the meaning of 'communication. Before I discuss the concept in more detail, I want to note that 'phatic communion' should not be confused with Austin's 'phatic act' which is defined as "the act of uttering certain vocables or words, i.e., noises of certain types belonging to and as belonging to a certain vocabulory, [|] in a certain construction, i.e., conforming to and as conforming to a certain grammar, with a certain intention, &c." (Austin 1975: 92). (Senft 2009: 227-228)

"Bonding" was current in anthropology, sociology, and social psychology. Émile Durkheim and Havelock Ellis are prime suspects in that regard. Ehlich's interpretation is in German. My opinion is that the opposite is the case: "emphatic" is a red herring; the explanation more likely lies between the connection of disinteredness and sympathy; the illustrations, too, prove the opposite - free, aimless, social intercourse is the opposite of intense, it is lax, leisurely, an idle activity. It is a grand underestimation to say that Jakobson (1960d) only "slightly modified" the meaning. He more like emptied and refilled it to serve as the question of medium and meta-communication or communication about relationship; same with La Barre, who refilled it with less prejudiced anthropological and linguistic ideas, as with Austin, who refilled it in the same spirit, only with even less to give way to further development. Personally, I would make the case that these represent merely different "phatics" (plural), or phatic tropes, as Zuckermann (in press) distinguishes communion phaticity and contact phaticity - I think that there is an unimaginably lengthy and differentiated genealogy that can be uncovered for this term. It's a veritable venture in the history of terminology. That is to say that people not only "forget" the more general meaning of the term but that they had no way of understanding it fully in the first place. By no stretch of the imagination is there a certain demonic inspiration attached to the birth of phatic communion, but it is one of plagiarism, polemics, and prejudices. To me it is an unfolding drama of scientific correspondence, testified by a century popular use, and only approaching its dawn of comprehension upon further generations of book-learned thought in the world. Now that is pathos.

> To briefly summarize again, based on Malinowski's definition and influenced by Jakobsons concept of the 'phatic function of verbal communication, the terms 'phatic communion (and 'phatic communication') are generally used to refer to utterances that are said to have **exclusively social, bonding functions like establishing and maintaining a friendly and harmonious atmosphere** in interpersonal relations, especially during the opening and closing stages of social - verbal - encounters. These utterances are understood as a means for keeping the communication channel open. It is generally claimed that phatic communion is characterized by **not conveying meaning, by not importing information**; thus, phatic utterances are described as producers without prepositional contents. **Greeting formulae, comments on the weather, passing enquiries about someone's health**, and other small talk topics have been characterized as prototypical examples for phatic communion ever since Malinowski's coining of the term. However, a search on the literature reveals that research dealing explicitly with 'phatic communion is a relatively neglected area in linguistics. Why is this so? (Senft 2009: 228)

"Conversations of greeting are naturally particularly rich in the exchange of purely ceremonial remarks, ostensibly based on some subject like the weather, in which there must necessarily be an absolute community of knowledge

[and] It is possible [...] for a long conversation to be made up entirely of similar elements, and to contain no trace of any conveyance of new ideas" (Trotter 1921: 119). - I was, for a long time, mystified by Jakobson's addition of "prolongation", and thought of it as an artifact from the influence of Mowrer. It turned out that this aspect predated even Malinowski.

> First of all it has to be mentioned that with the exception of 'Firthian linguistics' (Mitchell 1957, 1975; J. R. Firth 1957) and M.A.K. Halliday's work, Malinowski's functionalist pragmatic ideas about language had little influence in Europe. With respect to the USA, Noam Chomsky's student Terence Langendoen presented in 1968 **a criticism of Malinowski's linguistic theory**, arguing amongst other things that in 'The problem of meaning in primitive languages' **Malinwki "failed to prove that the meaning of utterances is in any way related to contexts of situation"** (Langendoen 1968: 25). Nevertheless, in the USA, Malinowski's ideas about speech as action certainly had much influence on the ethnography of speaking paradigm as well as on discourse and conversation analysis. (Senft 2009: 228)

So it is. Let's take a brief look at D. Terence Langendoen's *The London School of Linguistics*:

> A mere phrase of politeness [...] fulfils a function in which the meaning of its words is almost completely irrelevant. (p. 315)

Thus all that Malinowski asserted concerning the nature of "phatic communion" was simply that **it is a context, more or less well defined, in which people are not particularly concerned with what they say or with what they mean by what they say**, and that they speak simply to avoid having to remain silent. From this it follows, however, that in general it is impossible to predict what people will say or whether they will say anything from a knowledge of the context of situation. [|] Curiously enough, it has been remarked that in situations in which men speak simply to avoid the embarrassment of having to remain silent, they resemble automata more than at any other time (Gardiner 1951: 43-44). We can remark only that if it is impossible to predict what men will say at the times when they most resemble automata - no matter what we know about the context of situation (including knowledge of the participants' complete past history and present physiological state) - how much more absurd it is to expect that we should be make such predictions when men are acting in their fullest human capacity. (Langendoen 1968: 24-25)

This is on point. Our opinions are shared. Even on Jakobson's esoteric hexagonal scheme places "context" where idea is, and "contact" down below, mediating between sender and receiver. Langendoen has also happily discovered *The Theory of Speech and Language*.

> We have already noted that Malinowski seems to have been convinced that it is **speech itself, rather than intentions behind speech acts, that determines social situations**. However, considerations of actual social situations should quickly convince us that such is not the case. We may take as a simple example **a social situation that Malinowski himself described** in one of his ethnographic descriptions of Trobriand culture (1926: 78): a young man, an offended lover, publicly insults another party for an alleged crime with **the purpose of setting public opinion so strongly against that party**' that he has no recourse but to commit suicide. Certainly, in this case **what determined the social situation was not the actual insult that the young man had hurled but his intentions in so doing**. We can be quite certain that the one who made the public insult meditated beforehand on what he should say so as to make sure that a skeptical audience would be convinced of his case. The hearers certainly did not reach the conclusion, "the insulted party must commit suicide," simply upon hearing the speech. **They arrived at the conclusion upon weighing the merit of the case as they perceived it, together with a determination of what the appropriate settlement of the matter should be**. (Langendoen 1968: 25)

Yet another key. The conflation of action and intention might be one of those puzzling philosophical questions which so vexed these authors, as was the case with the type/token, speech/language affair. See Nietzsche, Mach, and

Avenarius. This illustration puts "gossip" in relief. For thence is where *sympathia malevolens* is hidden. In my opinion, the relevant context of situation for illustrating phatic communion is found in the beginning of the *Argonauts*, "Soon after [...] I began to take part, in a way, in the village life, to look forward to the important or festive events, to take personal interest in the gossip and the developments of the small village occurrences" (Malinowski 1922: 7). As a third point, coincidentally concerning Thirdness, the illustration of a "hearing" *evaluating* the case rationally, this is a clear contradiction to the quality of unreflexiveness; a court case, to put it in another garb, is a paradigmatic situation, whereas most examples of phatic communion make them more-or-less enigmatic ones, where a certain dysfunction is involved.

> Consider also the speech act that Malinowski **quoted in section II** of "The Problem of Meaning" in which a Trobriander **boasted of his superior sailing prowess**. The speech, Malinowski remarked, **was intended to incite envy or admiration in his hearers**, according to their [|] relationship to him (1922: 301). What motivated the native to speak in this way was the desire **not simply to obtain the outward signs of awe and admiration from his hearers but to gain evidence that those persons *thought* him to be awe-inspiring and powerful**. The important determinants of social situations in which speech acts are prominent are, therefore, not the speech acts themselves but the participants' thoughts, both those of the speakers and those of the hearers. (Langendoen 1968: 25-26)

And another one. See "the fame hypothesis". Much of it is cryptically about ambition, vanity, and power. As to, once again, the conflation of action and its fuid meaningful substratum, this passage vindicates both Nietzsche and his equally cryptic ramblings about *sign-chains* and Žegarac & Clark (1999) with their phatic implications and mutual manifestedness, which in a way recreates Trotter's "absolute community of knowledge". But, enough, Langendoen has proved interesting enough.

> But it is exactly with one of the leading figures of the ethnography of speaking' approach that we find a rather **severe objection** against one aspect of Malinowski's concept of 'phatic communion. **With the definition of the concept**, Malinowski also claimed that his outline of a semantic theory is "throwing some light on **human language in general**" (Malinowski 1936: 310). However, this only slightly hedged claim that concepts of his theory of language are universal, is explicitly refuted by Dell Hymes (1967, 1972, 1974). Hymes refers to the 'ethnographic record' that suggests that "**phatic communication is far from universally an important or even accepted motive**" (Hymes 1972: 40). (Senft 2009: 228)

Civilized and savage alike, eh? Claims of both universality and ponderings about national characteristics were apt to suggest but not verify themselves, seeing as they came from the pens of Victorian philologists. There is a lot to be said in defense of the acceptance of this motive, seeing as Dewey's version made it to a large portion of psychology, and the type espoused by Richards is still popular today, even if the golden boy happens to be Jakobson. The illustrations given (i.e. David Crystal arguing that "The weather is not as universal a conversation-filler as the English might think!") I will not bother with - it is fighting with windmills. Unaware of the aspect of malevolence and unknowledgeable of the art of conversation, many are drawn to argue with reactionary type of thinking. Talking about the weather was recognized as a vice, as opposed to a virtue, half a century before the Pole and possibly as far back as Aristotle's *Nicomachean Ethics*. There is no point arguing with the weather, the weather is sovereign and autonomous, it speaks only to listen, it is *intrinsically coded*.

> However, this criticism is somewhat incoherent. One of the things one may do in leave-taking, even if one is English, is to refer to some sort of external reason that explains that one is no longer **free to stay**. Adam Kendon (Personal communication) pointed out that for example henpecked husbands in pubs have been known to talk along the same lines: "The old lady will have it in for me if I don't scapa". Hence the Rundi women are doing just what English people do - although **what constitutes the unavoidable circumstance that compels a person to leave is a matter of cultural variation**. Thus, we can summarize that the universality of the concept of 'phatic communion' as well as **the universality of conversational**

> **topics** that are claimed to be characteristic for phatic communion have been questioned by writers like Hymes and Crystal. We have to conclude that this issue is indeed a matter for further research. (Senft 2009: 229)

Same as I felt when reading Haberland's manual (1984) and historical note (1996). He focused his energies and criticism to the dissonance between communication and communion without explaining what the latter means. It is not enough to point out the difference. There is a specific reason why Malinowski talked of communion, and not communication, or, to be precise, of how (phatic) communion is the *opposite* of communication with its three hierarchically organized functions, that it is essentially the case of dysfunction. Likewise, here, the simpler route is taken, that of dysfunction in the sense of discontinuation, termination, taking leave. The more difficult thing to do is to examine the supposedly functional aspect of phatic communion. Instead of the end of civilization, as Nietzsche would have it, its social origins. Why should all the enlisted sentiments bring people together? What is the role of pugnacity and brute force in the origin story of human society these authors espouse?

A few more words about staying and going. The external reason is on to something. It is on to the utilitarian "ends" of speect *qua* action. What could help here would be to generalize further along the scale of social abstractions, in other words, level up to the group from the level of dyads; phatic communion does not recommend itself to thinking about dyads, it's social nature consists in the company of an audience of an undetermined size. Communion suggests public speaking and proselytizing on top of a soap-box, even of propaganda (which evidently tittillated the Allports during WWII). When one really comes down to it, the generalizaton about universal conversation topics is rightly criticized, but the point remains, "the mechanization of speech" favours "community of knowledge".

> However, this discussion with respect to the universality of the concept only partly helps to explain **why we find only a few studies that explicitly deal with 'phatic communion as defined by Malinowski. Is there something wrong with the concept**, one is tempted to ask? To find an answer to this it may be helpful to go back to Malinowski's definition and see what topics he mentioned as typical examples for phatic communion. Besides "injuiries about health, comments on weather", and the "modern English expression, 'Nice day to-day'" he refers to "the Melanesian phase 'Whence comest thou?'" (Malinowski 1936: 313, 314). **How do the Trobriand Islanders - with whom Malinowski worked and lived together and who inspired his linguistic theorizing - express this 'Melanesian phrase' in their language? And does this expression really function as an act of phatic communion (only)?** (Senft 2009: 229)

That is what I am trying to figure out. My hypothesis is already given above, that it is lacking context for understanding it fully because the ideas it is based on are no longer current and, what's even worse, the technical language it is formulated in is obtuse and obfuscates more than it illuminates. Some parts of it are catchy, for sure, but some are just downright unquotable and ignored. Jakobson does not employ it as that heavy handed of a slur against his subjects, he was even poetic about it. I am also glad to see that the question of *corpora* gets addressed. I've found very meagre actual linguistic data pertaining to phatic communion in Malinowski's writings; it may be guessed that Barton's philological corpus was sufficient for Malinowski's postulations. Looking over some notes I found thinkers a century apart affirming that sovereignty and autonomy have a lot to do with the simultaneity of a process and a product. How much, one may wonder, is this parallelled by Jakobson in the notion of "fixation upon [...] their contact" (Jakobson 1971[1969c]: 661) and how fruitful its elaboration would turn the study of love letters or books about all things related to the intersection of phatic and poetic, these two competing metafunctions.

> In Kilivila, the Austronesian language of the Trobriand Islanders, we find the following greeting formulae that are similar to our European greetings, which can probably be traced back to the influence of European and Australian missionaries: *bwena kaukwau* (good morning), *bwena lalai* (good day), *bwena kwaiyai* (good afternoon), and *bwena bogi* (good night) (Senft: 1986). However, these formulae are only used in rather formal situations. **The general greeting formulae on the Trobriand Islands consists of the question *ambeya* or its shortened form *ambe* which literally translates as 'where' and which can be glossed here either as 'where are you going to?'** or, according to the situational context, as **'where are you coming from?'** or, if you like, as 'whence comest thou?'. (Senft 2009: 229)

Õu, kus lähed? & *Kartulit juba oled söönud?* The overall point here concurs with Dorothy Lee's thinking in "Lineal and Nonlineal Codifications of Reality": "the unquestioned assumption of the line as axiomatic [and] The line is omnipresent and inescapable, and so we are incapable of questioning the reality of its presence" (Lee 1950: 92)

> In a social encounter situation the participants ask each other this question and answer it as accurately and as truly as possible, usually in the form of complex serial verb constructions such as *Bala bakakaya baka'ïta basisu bapaisewa* ('I will go, I will take a bath, I will come back [to the village], I will stay [there], I will work'). This greeting formula certainly signals friendliness and opens the communication channel. But what is really happenng? ith this form of greeting Trobriand Islanders signal and assure persons addressed - and greeted - in this way that they can completely rely on their status as members of a community where everybody cares for the other. This implies **a person's security within the community's social net**, and this also guarantees a persons **secure way to her or his destination**, a secure stay, and a secure way back home to where he or she came from. Keeping these functions in mind (which, by the way, are not - etic - interpretations but represent my phrasing of explanations my Trobriand consultants gave me at a very early stage in my field research), the meaning of these greeting formulae becomes evident: if anything may happen to Trobriand Islanders on the way - be it by the influence of evil spirits or because of 'black magic', or because of a more 'profane' accident like breaking one's lef on the small, narrow, and stony paths or being hit by a falling coconut - they can be sure that their whereabouts are (roughly) known and that people will search for them and help them. Thus, the greeting formula cannot only be regarded as a 'ritual' of friendly encounter; as a binding ritual it also signals security within the social net of the community in which it is used. (Senft 2009: 230)

Neat, awareness and acknowledgement of people's comings and goings serve the protective function of the herd instinct. *Argonauts* is full of such descriptions, indeed, e.g. "Sailing has to be done, so to speak, on straight lines across the sea. Once they deviate from this course, all sorts of dangers crop up. Not only that, but they must sail between fixed points on the land. For, and this of course refers to the olden days, if they had to go ashore, anywhere but in the district of a friendly tribe, the perils which met them were almost as bad as those of reefs and sharks. If the sailors missed the friendly villages of the Amphletts and of Dobu, everywhere else they would meet with extermination." (Malinowski 1922: 222) - not to mention the psychological detail that can be given to "the stranger".

> I understand this kind of greeting as a form of ritual communication' on the Trobriand Islands (Senft 1987: 107-108; 1991: 245-246; see also Senft in Eibl-Eibesfeldt & Senft 1987: 92-94, and Huxley **Huxley 1966**). Without going into more detail here, I want to emphasize that even on the Trobriand Islands "the Melanesian Phrase 'Whence comest thou?'" obviously **conveys more than the social function of creating a bond between speaker and addressee, because the phrase initiates routine exchanges that are rich in information** - and one wonders why this function escaped the great ethnographer's attention. (Senft 2009: 230)

I wonder. The referential function merely lapses, language retains its semantic history even when ritualized. *Huxley, Julian 1966. A discussion of ritualization of behaviour in animals and man.* Philosophical Transactions of the Royal Society of London, Series B, Biological Sciences *772(271): 247-526.* [JSTOR] - Doesn't the attack dog want to be its master?

> The observation that **there is generally more behind an utterance which is said to serve only a phatic function**, also holds for all of the rather few studies that explicitly deal with the concept of 'phatic communion'. Thus, in his anthology *Conversational routine* we find a contribution by Florian Coulmas in which he emphasizes for Japanese that although "most apologies observed in everyday interaction" seem to be "desubstantialized routines with no semantic content, merely functioning as means of 'phatic communion'" **the situation is more complex**: "the functionally similar employment of apology and gratitude expressions must be seen as a significant reflection of social values and attitudes prevailing in Japanese culture" (Coulmas 1981: 87). (Senft 2009: 130)

I would call it "apophatic doubt", and it consists in the privation of certitude to Malinowski's negations of other functions. The functional hierarchy is not "harmonized", and even if it were in theory, as in Jakobson's scheme with its dominant and subordinated functions, it is still difficult to resolve in linguistic analysis; more often than not there is pleasure and pain taken in outlining the functions but not of employing them in turn and in conjunction, so as to elucidate the multiplexity of how a linguistic message functions in a concrete context of situation.

> In the same volume, John Laver points out that the "linguistic behavior of conversational routines, including greetings and partings, as well as pleas, thanks, excuses, apologies and small talk, in part of the linguistic repertoire of politeness" [|] (Laver 1981: 290) as analyzed by Brown & Levinson (1978). Discussing utterances of phatic communion, he finds that besides the two social functions already mentioned by Malinowski (**viz. to "defuse the potential hostility of silence"** and **to allow participants in a social verbal encounter "to cooperate in getting the interaction comfortably under way"**: Laver 1981: 301), these linguistic routines also have a third and probably more important function in the initial phase of conversation: "phatic communion [... } allows the participants **to feel their way towards the working consensus** of their interaction [...], **partly revealing their perception and their relative social status**" (Laver 1981: 301). (Senft 2009: 230-231)

I'm intentionally forestalling reading Laver's other publications. "Defusion" propitiation. Cooperation, on the other hand, appears to be a carry-over from other parts of Malinowski's essay, finding "practical" social aspects in the procedure and phases of interaction. *Feeling* "their way towards the working consensus" certainly sounds like a loquacious circumvention (a circumloqution) of "establishing social union". It hinges on a psychological theory of working consensus, itself a far offshoot of the social contract, now a permanent and fluid challenge.

> In an earlier, and most important paper for the discussion of Malinowski's concept, Laver (1975) elaborates on all "**communicative** functions **of** phatic **communion**" in detail. In this paper, he first points out that "the fundamental function of the [...] communicative behavior that accompanies and includes phatic communion is **the detailed management of interpersonal relationships** during the psychologically crucial margins of interactions" (p. 217). He then describes and analyzes the functions of so-called 'phatic communion utterances in the opening and closing phases of interaction, especially with respect to the transition phases from "noninteraction to full interaction" and from "interaction back to noninteraction" (p. 232), as well as the role of phatic communion with respect to interactional consensus and as a kind of 'rite of passage'. (Senft 2009: 231)

Laver has too much Firth in him. I'm sad to say that now even Laver's phrasing appears tautological; phatic communion functions because it isn't communicative. It's like asking, "What is *full* about this *empty* barrel?" The thing that really gets me is the fixation. Why should the management of interpersonal relationships be "detailed"? What purpose would overworking one's self-consciousness serve in something supposed to be taken easy? That way lies disinteredness, a pathos of distance.

> Thus, Laver modifies and broadens Malinowski's concept, emphasizing and proving again that "language is used to convey more than **the prepositional content** of what is said" (Levinson 1983: 42). (Senft 2009: 231)

What is consecutiveness?

> In general, it seems that within linguistics, anthropology, and anthropological linguistics **some of Malinowski's basic ideas about language and culture continue to be thought-provoking**. With explicit reference to Malinowski as "an ethnographic precursor" (Goodwin & Duranti 1992: 14), social scientists have for instance started '**rethinking context**' (Duranti & Goodwin 1992). Thus, although some of his ideas about language - such as the concept of 'phatic communion - **have to be modified and redefined**, there still seems to be much in Malinowski's research from which we can learn and profit. (Senft 2009: 232)

That they are. But, then again, Malinowski's essay was *always* famous, and today one doesn't even have to read it to get infected with phaticism. The thing I'm really waiting and betting on, is that as copyrights lift on books from 1923 and, soon, the following years, we'll get a watershed of similar and better ideas that could carry us much further. The bibliography of this paper is excellent and full of unfamiliar material.

10.2.6 Faatiline Osadus (2019-03-14 12:10)

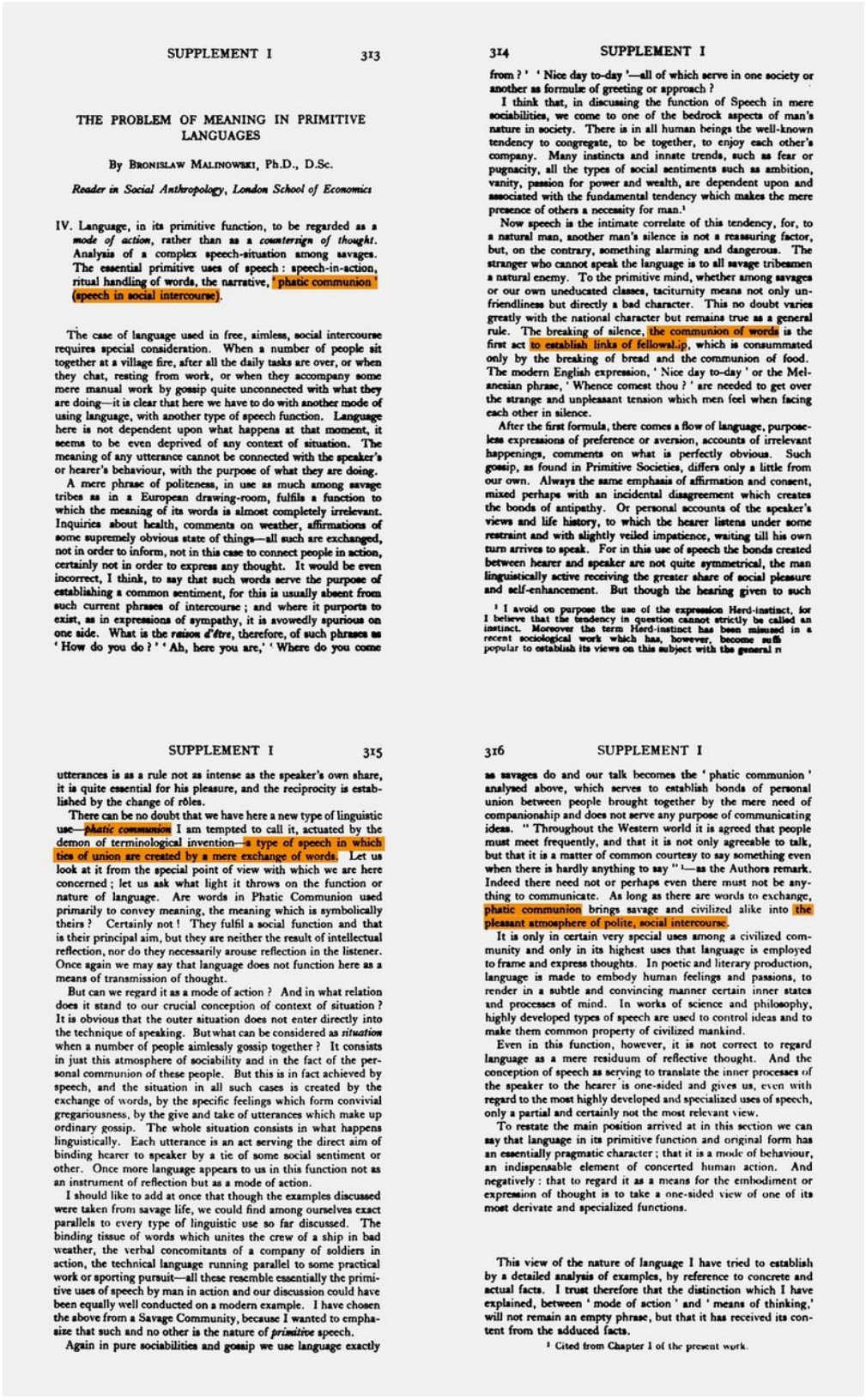

SUPPLEMENT I 313

THE PROBLEM OF MEANING IN PRIMITIVE LANGUAGES

By BRONISLAW MALINOWSKI, Ph.D., D.Sc.

Reader in Social Anthropology, London School of Economics

IV. Language, in its primitive function, to be regarded as a *mode of action*, rather than as a *countersign of thought*. Analysis of a complex speech-situation among savages. The essential primitive uses of speech: speech-in-action, ritual handling of words, the narrative, 'phatic communion' (speech in social intercourse).

The case of language used in free, aimless, social intercourse requires special consideration. When a number of people sit together at a village fire, after all the daily tasks are over, or when they chat, resting from work, or when they accompany some mere manual work by gossip quite unconnected with what they are doing—it is clear that here we have to do with another mode of using language, with another type of speech function. Language here is not dependent upon what happens at that moment, it seems to be even deprived of any context of situation. The meaning of any utterance cannot be connected with the speaker's or hearer's behaviour, with the purpose of what they are doing.

A mere phrase of politeness, in use as much among savage tribes as in a European drawing-room, fulfils a function to which the meaning of its words is almost completely irrelevant. Inquiries about health, comments on weather, affirmations of some supremely obvious state of things—all such are exchanged, not in order to inform, not in this case to connect people in action, certainly not in order to express any thought. It would be even incorrect, I think, to say that such words serve the purpose of establishing a common sentiment, for this is usually absent from such current phrases of intercourse; and where it purports to exist, as in expressions of sympathy, it is avowedly spurious on one side. What is the *raison d'être*, therefore, of such phrases as 'How do you do?' 'Ah, here you are,' 'Where do you come

314 SUPPLEMENT I

from?' 'Nice day to-day'—all of which serve in one society or another as formulæ of greeting or approach?

I think that, in discussing the function of Speech in mere sociabilities, we come to one of the bedrock aspects of man's nature in society. There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company. Many instincts and innate trends, such as fear or pugnacity, all the types of social sentiments such as ambition, vanity, passion for power and wealth, are dependent upon and associated with the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man.[1]

Now speech is the intimate correlate of this tendency, for, to a natural man, another man's silence is not a reassuring factor, but, on the contrary, something alarming and dangerous. The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy. To the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes, taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character. This no doubt varies greatly with the national character but remains true as a general rule. The breaking of silence, the communion of words is the first act to establish links of fellowship, which is consummated only by the breaking of bread and the communion of food. The modern English expression, 'Nice day to-day' or the Melanesian phrase, 'Whence comest thou?' are needed to get over the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence.

After the first formula, there comes a flow of language, purposeless expressions of preference or aversion, accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious. Such gossip, as found in Primitive Societies, differs only a little from our own. Always the same emphasis of affirmation and consent, mixed perhaps with an incidental disagreement which creates the bonds of antipathy. Or personal accounts of the speaker's views and life history, to which the hearer listens under some restraint and with slightly veiled impatience, waiting till his own turn arrives to speak. For in this use of speech the bonds created between hearer and speaker are not quite symmetrical, the man linguistically active receiving the greater share of social pleasure and self-enhancement. But though the hearing given to such

[1] I avoid on purpose the use of the expression Herd-instinct, for I believe that the tendency in question cannot strictly be called an instinct. Moreover the term Herd-instinct has been misused in a recent sociological work which has, however, become suffi popular to establish its views on this subject with the general n

315 SUPPLEMENT I

utterances is as a rule not as intense as the speaker's own share, it is quite essential for his pleasure, and the reciprocity is established by the change of rôles.

There can be no doubt that we have here a new type of linguistic use—*phatic communion* I am tempted to call it, actuated by the demon of terminological invention—a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words. Let us look at it from the special point of view with which we are here concerned; let us ask what light it throws on the function or nature of language. Are words in Phatic Communion used primarily to convey meaning, the meaning which is symbolically theirs? Certainly not! They fulfil a social function and that is their principal aim, but they are neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener. Once again we may say that language does not function here as a means of transmission of thought.

But can we regard it as a mode of action? And in what relation does it stand to our crucial conception of context of situation? It is obvious that the outer situation does not enter directly into the technique of speaking. But what can be considered as *situation* when a number of people aimlessly gossip together? It consists in just this atmosphere of sociability and in the fact of the personal communion of these people. But this is in fact achieved by speech, and the situation in all such cases is created by the exchange of words, by the specific feelings which form convivial gregariousness, by the give and take of utterances which make up ordinary gossip. The whole situation consists in what happens linguistically. Each utterance is an act serving the direct aim of binding hearer to speaker by a tie of some social sentiment or other. Once more language appears to us in this function not as an instrument of reflection but as a mode of action.

I should like to add at once that though the examples discussed were taken from savage life, we could find among ourselves exact parallels to every type of linguistic use so far discussed. The binding tissue of words which unites the crew of a ship in bad weather, the verbal concomitants of a company of soldiers in action, the technical language running parallel to some practical work or sporting pursuit—all these resemble essentially the primitive uses of speech by man in action and our discussion could have been equally well conducted on a modern example. I have chosen the above from a Savage Community, because I wanted to emphasize that such and no other is the nature of *primitive* speech.

Again in pure sociabilities and gossip we use language exactly

316 SUPPLEMENT I

as savages do and our talk becomes the 'phatic communion' analysed above, which serves to establish bonds of personal union between people brought together by the mere need of companionship and does not serve any purpose of communicating ideas. "Throughout the Western world it is agreed that people must meet frequently, and that it is not only agreeable to talk, but that it is a matter of common courtesy to say something even when there is hardly anything to say"[1]—as the Authors remark. Indeed there need not or perhaps even there must not be anything to communicate. As long as there are words to exchange, phatic communion brings savage and civilized alike into the pleasant atmosphere of polite, social intercourse.

It is only in certain very special uses among a civilized community and only in its highest uses that language is employed to frame and express thoughts. In poetic and literary production, language is made to embody human feelings and passions, to render in a subtle and convincing manner certain inner states and processes of mind. In works of science and philosophy, highly developed types of speech are used to control ideas and to make them common property of civilized mankind.

Even in this function, however, it is not correct to regard language as a mere residuum of reflective thought. And the conception of speech as serving to translate the inner processes of the speaker to the hearer is one-sided and gives us, even with regard to the most highly developed and specialized uses of speech, only a partial and certainly not the most relevant view.

To restate the main position arrived at in this section we can say that language in its primitive function and original form has an essentially pragmatic character; that it is a mode of behaviour, an indispensable element of concerted human action. And negatively: that to regard it as a means for the embodiment or expression of thought is to take a one-sided view of one of its most derivate and specialized functions.

This view of the nature of language I have tried to establish by a detailed analysis of examples, by reference to concrete and actual facts. I trust therefore that the distinction which I have explained, between 'mode of action' and 'means of thinking,' will not remain an empty phrase, but that it has received its content from the adduced facts.

[1] Cited from Chapter I of the present work.

Malinowski, Bronisław Kasper 1948[1923]. The Problem of Meaning in Primitive Languages. In: Ogden,

Charles Kay and Ivor Armstrong Richards, *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. Eighth edition. New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 293-336.

· See earlier iteration. An excerpt from the supplementary essay on "Phatic Communion (Speech in social intercourse)", p. 313-316. Asjaarmastaja eestikeelne tõlge. Numbering used in this blog to indicate relevant sentences.

[PC 1.1]

The case of language used in free, aimless, social intercourse requires special consideration.

[PC 1.2]

When a number of people sit together at a village fire, after all the daily tasks are over, or when they chat, resting from work, or when they accompany some mere manual work by gossip quite unconnected with what they are doing - it is clear that here we have to do with another mode of using language, with another type of speech function.

[PC 1.3]

Language here is not dependent upon what happens at that moment, it seems to be even deprived of any context of situation.

[PC 1.4]

The meaning of any utterance cannot be connected with the speaker's or hearer's behaviour, with the purpose of what they are doing.

Keelekasutus vabas, sihitus, ühiskondlikus läbikäimises nõuab erilist tähelepanu. Kui hulk inimesi istuvad ümber külatule, pärast kõigi päevatööde lõppemist, tööst puhates, või kui töö kõrval ajatakse juttu, mis on sõltumatu sellest, mida nad parasjagu teevad — on selge, et meil on tegu teistsuguse keelekasutuse, teistsugust tüüpi keelefunktsiooniga. Keel ei sõltu siin sellest mis parasjagu toimub, see näib isegi olevat lahutatud igasugusest situatsiooni kontekstist. Ühegi lausungi tähendust ei saa ühendada kõneleja või kuulaja käitumisega, nende tegevuse eesmärgiga.

[PC 2.1]

A mere phrase of politeness, in use as much among savage tribes as in a European drawing-room, fulfils a function to which the meaning of its words is almost completely irrelevant.

[PC 2.2]

Inquiries about health, comments on weather, affirmations of some supremely obvious state of things - all such are exchanged, not in order to inform, not in this case to connect people in action, certainly not in order to express any thought.

[PC 2.3]

It would be even incorrect, I think, to say that such words serve the purpose of establishing a common sentiment, for this is usually absent from such current phrases of intercourse; and where it purports to exist, as in expressions of sympathy, it is avowedly spurious on one side.

[PC 2.4]

What is the *raison d'être*, therefore, of such phrases as 'How do you do?' 'Ah, here you are,' 'Where do you come from?' 'Nice day to-day' - all of which serve in one society or another as formulæ of greeting or approach?

Paljas viisakusfraas, mis on metsikute hõimude hulgas kasutusel samavõrd kui Euroopa külalistubades, täidab funktsiooni, mille jaoks selle sõnade tähendus on peaaegu täielikult ebaoluline. Tervise järele pärimine, kommentaarid ilma kohta, mõne ülimalt ilmselge asjaolu kinnitamine — kõike sellist vahetatakse mitte selleks, et informeerida, mitte

isegi sel juhul selleks, et inimesi tegevuses ühendada, kindlasti mitte selleks, et väljendada mõnda mõtet. Oleks isegi väär, ma arvan, öelda, et sellised sõnad teenivad ühiste tundmuste saavutamise eesmärki, sest see on tavaliselt selliste käibefraaside juurest puudu; ja kus see näibki eksisteerivat, näiteks kaastundeväljendustes, on see ühel pool mööndatavalt võlts. Mis on seega selliste fraaside *raison d'être* nagu "Kuidas sul läheb?", "Siin sa siis oledki", "Kust sa pärit oled?", "Ilus päev täna" — mis on kõik ühes või teises ühiskonnas käibel tervitus- ja lähenemisvalemitena?

[PC 3.1]

I think that, in discussing the function of Speech in mere sociabilities, we come to one of the bedrock aspects of man's nature in society.

[PC 3.2]

There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company.

[PC 3.3]

Many instincts and innate trends, such as fear or pugnacity, all the types of social sentiments such as ambition, vanity, passion for power and wealth, are dependent upon and associated with the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man.

Ma arvan, et tühjade viisakuste kõnefunktsiooni arutledes jõuame me ühe põhilise aspektini inimese ühiskondlikus loomuses. Kõigis inimestes on teada-tuntud kalduvus koguneda, olla koos, nautida üksteise seltskonda. Paljud instinktid ja kaasasündinud suundumused, nagu hirm ja riiakus, igasugused ühiskondlikud tundmused nagu ambitsioon, edevus, võimu ja rikkuse iha, on sõltuvad ja seotud selle põhilise kalduvusega mis teeb teiste inimeste juuresviibimise inimese jaoks hädavajalikuks.

[PC 4.1]

Now speech is the intimate correlate of this tendency, for, to a natural man, another man's silence is not a reassuring factor, but, on the contrary, something alarming and dangerous.

[PC 4.2]

The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy.

[PC 4.3]

To the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes, taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character.

[PC 4.4]

This no doubt varies greatly with the national character but remains true as a general rule.

[PC 4.5]

The breaking of silence, the communion of words is the first act to establish links of fellowship, which is consummated only be the breaking of bread and the communion of food.

[PC 4.6]

The modern English expression, 'Nice day to-day' or the Melanesian phrase, "Whence comest thou?' are needed to get over the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence.

Kõne on selle kalduvusega lähedalt seotud, sest metsiku inimese jaoks ei ole teise inimese vaikimine rahustav tegur vaid, vastupidi, midagi ärevust tekitavat ja ohtlikku. Võõras, kes ei oska kohalikku keelt rääkida, on kõigi metsikute hõimlaste jaoks loomulik vaenlane. Primitiivsele mõistusele, olgu metslaste või meie endi harimata klasside hulgas, tähendab sõnaahtrus mitte ainult ebasõbralikkust vaid otseselt halba iseloomu. See kahtlemata erineb oluliselt

rahvusliku iseloomuga, aga jääb tõeks üldise reeglina. Vaikuse murdmine, sõnade osadus, on esimene samm ühiste sidemete loomises, mis päädib leivamurdmise ja toidu osadusega. Tänapäevane Inglise väljendus, "Ilus päev täna" või Melaneesia fraas "Kust tuled?" on vajalikud, et saada üle sellest kummalisest ja ebameeldivast pingest mida inimesed tunnevad kui nad on vastastikku täielikus vaikuses.

[PC 5.1]

After the first formula, there comes a flow of language, purposeless expressions of preference or aversion, accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious.

[PC 5.2]

Such gossip, as found in Primitive Societies, differs only a little from our own.

[PC 5.3]

Always the same emphasis on affirmation and consent, mixed perhaps with an incidental disagreement which creates the bonds of antipathy.

[PC 5.4]

Or personal accounts of the speaker's views and life history, to which the hearer listens under some restraint and with slightly veiled impatience, waiting till his own turn arrives to speak.

[PC 5.5]

For in this use of speech the bonds created between hearer and speaker are not quite symmetrical, the man linguistically active receiving the greater share of social pleasure and self-enhancement.

[PC 5.6]

But though the hearing given to such utterances is as a rule not as intense as the speaker's own share, it is quite essential for his pleasure, and the reciprocity is established by the change of rôles.

Pärast esimest valemit järgneb keelevool, eelistuste ja võõrastuste eesmärgitu väljendamine, aruanded ebaolulistest juhtumustest, kommentaarid asjade kohta mis on täiesti ilmselged. Selline keelepeks, nagu võib leida primitiivsetest ühiskondadest, erineb väga vähe meie endi omast. Alati sama rõhk jaatamisel ja soostumisel, segatud võib-olla juhusliku lahkarvamusega mis tekitab vaenusidemeid. Või isiklikud ülevaated kõneleja vaadetest ja eluloost, mida kuulaja kuulab pealt mõningase vaoshoituse ja kergelt peidetud kannatamatusega, oodates kuniks saabub tema kord kõneleda. Sellises vestluses loodud sidemed kuulaja ning kõneleja vahel ei ole päris sümmeetrilised, sest lingvistiliselt aktiivsem osapool võtab suurema jao ühiskondlikust naudingust ja eneseülistamisest. Kuigi sellistele lausungitele pühendatud pealtkuulamine ei ole niivõrd intensiivne kui kõneleja enda jagu, on see tema naudingu jaoks siiski üsna vajalik ja vastastikkus saavutatakse rollide vaheldamise kaudu.

[PC 6.1]

There can be no doubt that we have here a new type of linguistic use - *phatic communion* I am tempted to call it, actuated by the demon of terminological invention - a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words.

[PC 6.2]

Let us look at it from the special point of view with which we are here concerned; let us ask what light it throws on the function or nature of language.

[PC 6.3]

Are words in Phatic Communion used primarily to convey meaning, the meaning which is symbolically theirs? Certainly not!

[PC 6.4]

They fulfil a social function and that is their principal aim, but they are neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener.

[PC 6.5]

Once again we may say that language does not function here as a means of transmission of thought.

Ei ole mingit kahtlust, et meil on siin tegu uut tüüpi keelekasutusega — terminoloogilise leiutamise deemonist mõjustatuna olen ahvatletud nimetama seda *faatiliseks osaduseks* — kõnetüübiks, milles ühendussidemeid luuakse pelgalt sõnade vahetamise kaudu. Vaatame seda nüüd sellest erilisest seisukohast, millest siin oleme huvitatud ja küsime, millist valgust heidab see keele loomusele või toimimisele. Kas sõnu kasutatakse faatilises osaduses põhiliselt selleks, et edastada tähendust mis kuulub neile kui sümbolitele? Kindlasti mitte! Nad täidavad ühiskondlikku funktsiooni ja see on nende põhiline eesmärk, sest nad ei ole intellektuaalse refleksiooni tulemus ja ei kutsu ilmtingimata refleksiooni esile ka kuulajas. Jällegi võime öelda, et keel ei toimi siin mõtete edastamise vahendina.

[PC 7.1]

But can we regard it as a mode of action?

[PC 7.2]

And in what relation does it stand to our crucial conception of context of situation?

[PC 7.3]

It is obvious that the outer situation does not enter directly into the technique of speaking.

[PC 7.4]

But what can we consider as *situation* when a number of people aimlessly gossip together?

[PC 7.5]

It consists in just this atmosphere of sociability and in the fact of the personal communion of these people.

[PC 7.6]

But this is in fact achieved by speech, and the situation in all such cases is created by the exchange of words, by the specific feelings which form convivial gregariousness, by the give and take of utterances which make up ordinary gossip.

[PC 7.7]

The whole situation consists in what happens linguistically.

[PC 7.8]

Each utterance is an act serving the direct aim of binding hearer to speaker by a tie of some social sentiment or other.

[PC 7.9]

Once more language appears to us in this function not as an instrument of reflection but as a mode of action.

Aga kas me saame seda pidada tegutsemisviisiks? Ja millises suhtes seisab see meie põhimõiste, situatsiooni kontekstiga? On selge, et väline situatsioon ei sisene otseselt kõnetehnikasse. Aga mida saame me pidada *situatsiooniks* kui hulk inimesi ajavad koos sihitult juttu? See seisneb just selles viisakuse õhkkonnas ja nende inimeste isikliku osaduse tõsiasjas. Aga see tõsiasi saavutatakse läbi kõne, ja situatsioon on kõigil sellistel juhtudel loodud sõnavahetuse poolt, läbi kindlate tunnete mis moodustavad lustaka seltskondlikkuse, läbi lausungite andmise ja võtmise millest jutuajamine koosneb. Kogu situatsioon seisneb selles mis toimub lingvistiliselt. Iga lausung on akt mis teenib kuulaja ja

kõneleja sidumise otsest eesmärki läbi ühe või teise ühiskondliku tundmuse. Veelkord, keel ilmneb selles funktsioonis mitte kui refleksiooni instrument vaid kui tegutsemisviis.

[PC 8.1]

I should like to add at once that though the examples discussed were taken from savage life, we would find among ourselves exact parallels to every type of linguistic use so far discussed.

[PC 8.2]

The binding tissue of words which unites the crew of a ship in bad weather, the verbal concomitants of a company of soldiers in action, the technical language running parallel to some practical work or sporting pursuit - all these resemble essentially the primitive uses of speech by man in action and our discussion could have been equally well conducted on a modern example.

[PC 8.3]

I have chosen the above from a Savage Community, because I wanted to emphasize that such and no other is the nature of *primitive* speech.

Ma tahaks koheselt lisada, et kuigi arutletud näited on võetud metslaste elust, leiaksime me endi hulgast täpseid paralleele igale seni mainitud keelekasutusele. Sõnade siduv kude mis ühendab laeva meeskonda halva ilmaga, sõdurite kompanii tegevust saatvad sõnad, tehniline keel mis jookseb paralleelselt mõne praktilise töö või spordiharjutusega — kõik need sarnanevad põhiolemuselt tegutsevate inimeste primitiivse keelekasutusega ja meie arutlust oleks võinud samahästi läbi viia tänapäevase näite põhjal. Ma valisin ülaloleva metsikust kogukonnast, sest ma tahtsin rõhutada, et selline ja mitte mingi muu on *primitiivse* kõne iseloom.

[PC 9.1]

Again in pure sociabilities and gossip we use language exactly as savages do and our talk becomes the 'phatic communion' analysed above, which serves to establish bonds of personal union between people brought together by the mere need of companionship and does not serve any purpose of communicating ideas.

[PC 9.2]

"Throughout the Western world it is agreed that people must meet frequently, and that it is not only agreeable to talk, but that it is a matter of common courtesy to say something even when there is hardly anything to say" (Ogden and Richards, Chapter I) - as the Authors remark.

[PC 9.3]

Indeed there need not or perhaps even there must not be anything to communicate.

[PC 9.4]

As long as there are words to exchange, phatic communion brings savage and civilized alike into a pleasant atmosphere of polite, social intercourse.

Jällegi, viisakusavaldustes ja keelepeksus kasutame me keelt täpselt nagu metslased seda teevad ja meie rääkimine saab ülal analüüsitud "faatiliseks osaduseks", mis teenib pelgalt seltskonnavajadusest kokku kogunenud inimeste isiklike ühendussidemete loomise eesmärki ja ei teeni mitte mingit ideede kommunikeerimise eesmärki. "Terves Läänemaailmas nõustutakse, et inimesed peavad sageli kohtuma ja, et ei ole mitte ainult meeldiv rääkida vaid, on harilik viisakus öelda midagi isegi kui on vaevalt midagi öelda" (Ogden ja Richards, 1. peatükk), nagu kaasautorid märgivad. Tõepoolest ei ole vaja, või võib-olla isegi ei tohiks olla, midagi kommunikeerida. Kuniks on sõnu mida vahetada toob faatiline osadus metslase ja tsiviliseeritud inimese ühtemoodi viisaka, ühiskondliku läbikäimise meeldivasse õhkkonda.

10.2.7 The Art of Conversation (2019-03-23 21:52)

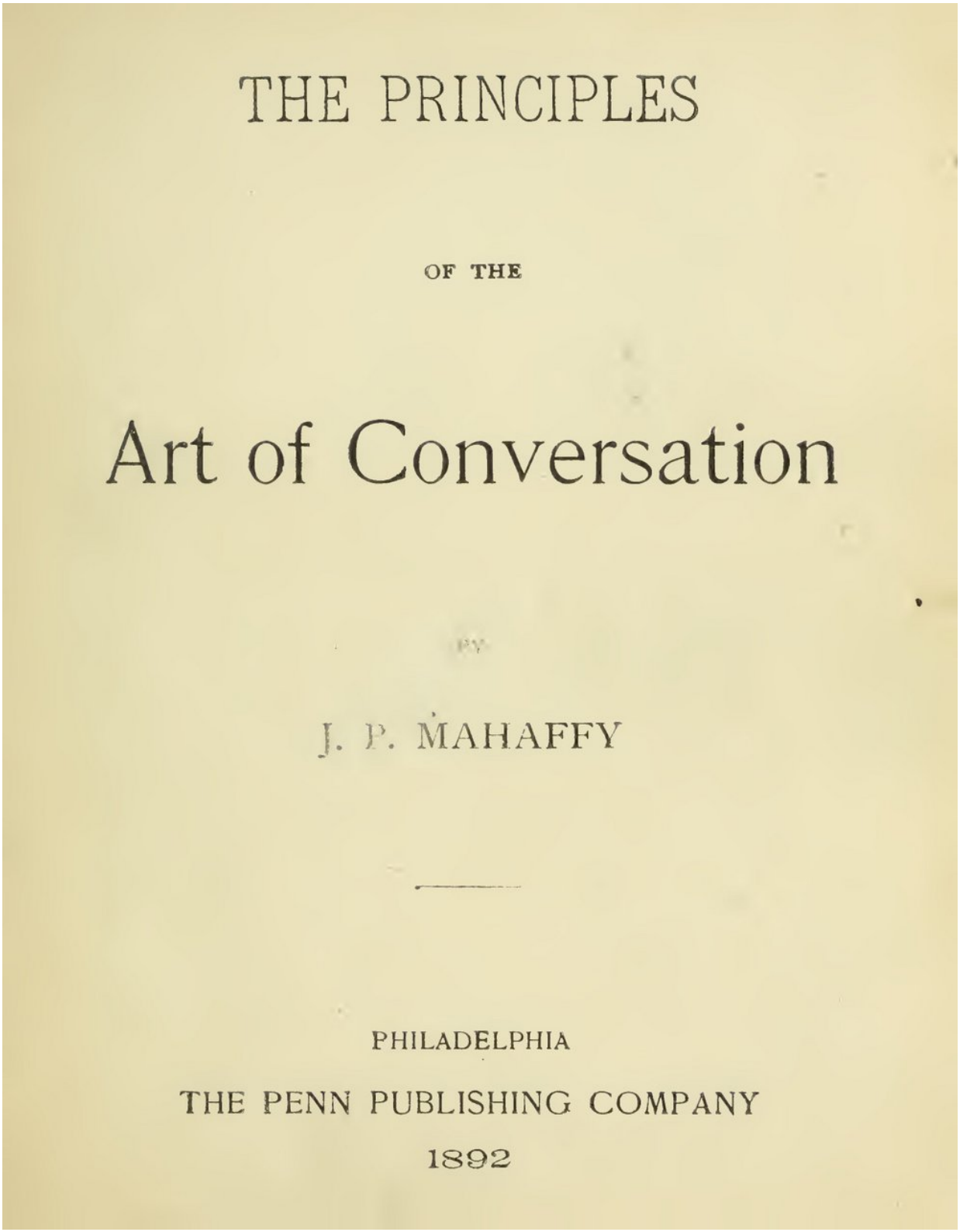

THE PRINCIPLES

OF THE

Art of Conversation

BY

J. P. MAHAFFY

PHILADELPHIA

THE PENN PUBLISHING COMPANY

1892

Mahaffy, John Pentland 1892. *The Principles of the Art of Conversation*. Second Edition. Philadelphia: The Penn Publishing Company.

5384

> The generality of the treatment may perhaps mislead [|] the reader to think that there is nothing but speculation attempted. This is not so, each single case of general description being drawn from instances under the author's own observation, so that not a few will be recognized by those who have moved in the same society. **But if justly drawn, they ought to be founded in every society**. (Mahaffy 1892: v-vi)

Upon the first reading I noted that this is how Mahaffy achieves the claim of universality, repeated in Malinowski. After Fox (1944), the criticism must point out that neither scholar attempted a comparative approach. Sadly, performing such a thing today on the basis of literature employing the term "phatic" would be misguided by the variety of conceptions it has garnered - a study following Jakobson's formulation would completely neglect the social psychological aspects relevant for Malinowski.

> Conversation
>
> 1. **is** universal;
> 2. is **necessary**; and therefore
> 3. Is it an art?
> 4. Can it be improved?
>
> The great difficulty is this: that it must seem to be natural, and not an art. Hence -
>
> 1. Analogy of the arts of logic and rhetoric, viz. -
>
> 1. They can never be taught without natural gifts to receive them.
> 2. They can always be greatly improved in those who possess these gifts.
> 3. They **must not be paraded**, or they cease to be arts in the brighter sense, for
> 4. The highest art is to attain perfect nature.
>
> So also -
>
> 1. No teaching by mere specimens and by memory is possible.
> 2. **All the general rules are obvious**, and yet
> 3. Natural gifts are necessary to apply them with skill.
>
> I. THE MANNER OF CONVERSATION.
> *Subjective Conditions*,
> (A) in the speaker, and these are either. -
>
> 1. Physical, viz.
>   (a) **A sweet tone of voice**.
>   (b) Absence of local accent.
>   (c) Absence of tricks and catchwords.
>
> or
>
> 2. Mental, viz.
>   (a) Knowledge, which may be either Special (general topics, the topic of the day) - or General (books, men),
>   (b) **Quickness**.

or

3. Moral, viz.
    (a) Modesty.
    (b) **Simplicity** - digression on Shyness and Reserve.
    (c) **Unselfishness**.
    (d) **Sympathy**.
    (e) Tact.

Digression as regards Conditions -

1. too general - Moral Worth and Truthfulness.
2. too special - Wit and Humor.

Objective Conditions,
(B) in the hearers, which are either in -

1. Quantity, for we speak with (*a*) one, (*b*) a few, digressions on **gossip** and ladies' schools, (*c*) many.
2. Quality, for we speak with (*a*) equals, (*b*) superiors, (*c*) inferiors, digression on **bilingual societies**.
3. Differences (A) of age, (1) older, (2) younger, (3) equal; (B), of sex - men and women.
4. Degrees of Intimacy, (*a*) relations, (*b*) friends, (*c*) **acquaintances** (familiar, slight).

II. THE MATTER OF CONVERSATION, or
(C) The Topics, which are either -

- In Quantity - infinite.
- In Quality - serious or **trivial**.
- In Relation - personal or general.

(D) The handling of the Topics must be either -

- Deliberative, or by all the company.
- Controversial, or by two speakers.
- **Epideictic**, or by one.

(Mahaffy 1892: vii-ix)

It is a duty; good conversation is not *vain*; the principles are intuitive; it should be relaxed; automatic; and simple; there should be reciprocity; and active sympathy; ordinary gossip; linguistic communities; social union; trivial everyday topics; collective monologue.

> There can be no doubt that of all the accomplishments **prized** in modern society, that of being agreeable in conversation is the very first. (Mahaffy 1892: 11)

"There can be no doubt that we have here a new type of linguistic use" (PC 6.1). How can it be new if it is widely *prized*? It's like *discovering* America. Thus, there is real doubt if it is indeed a new type of linguistic use.

> An agreeable young woman will always carry away the palm in the long run from the most brilliant player or singer who **has nothing to say**. (Mahaffy 1892: 12)

"Indeed there need not or perhaps even there must not be anything to communicate" (PC 9.4). The difference lies in the brilliant player or singer *not knowing* what to say, and the situation *requiring* nothing to be said.

> But quite apart from all these serious profits, and better than them all, is the daily **pleasure** derived from good conversation by those who can **contribute** it themselves or **enjoy** it in others. (Mahaffy 1892: 12)

The asymmetry partly does away with *contributing* - what is left is merely "enjoy[ing] each other's company".

> It is a perpetual **intellectual feast**, it is an ever-ready recreation, a deep and lasting **comfort**, costing no outlay but that of time, requiring [|] no appointments but a small company, limited neither to any age nor any sex, the delight of prosperity, the solace of adversity, the eternal and essential expression of that **social instinct** which is one of the strongest and best features in human nature. (Mahaffy 1892: 12-13)

Different: good conversation is an intellectual feasts, that is, provides new information and possibly even reflection. Same: small talk relieves anxiety and distress felt in the company of strangers. Similar: the social instinct is more diffuse in Malinowski's text, instead being relegated to "social sentiments". The exact relationship between instinct and sentiments still somewhat elusive.

> If such be the universality and the necessity of conversation in modern society, it seems an obvious inquiry whether it can be taught or acquired by any fixed method; or rather, as everybody has to practice it in some way, **not as a mere ornament, but as a necessity of life**, it may be asked: Is there any method by which we can improve our conversation? (Mahaffy 1892: 13)

Another difference: PC is something "superfluous"; it is as if Malinowski's ideal society could do without free and social intercourse. Was even the Third Reich in this sense "Spartan"?

> Now this runs counter to one of the strongest convictions among intelligent men and women, that **if anything in the world** [|] **ought to be spontaneous it is conversation**. How can a thing be defined by rules which consists in **following the chances of the moment, drifting with the temper of the company**, suiting the discourse to whatever subject may turn up? (Mahaffy 1892: 13-14)

This begs the question, how can formulae be spontaneous? Or the Goffmanian quirk of having a ready stock of insignificant stories? In following chances and drifting in a medley, non-consecutiveness and unreflexiveness is evoked - "small" talk is distinguished from serious talk by not having to stick to the subject at hand.

> For it is the natural easy flow of talk, drifting with the current of thought in its changing eddies, which is indeed the perfection of what we seek. Didactic teaching, humorous anecdotes, clever argument - these may take their part in social intercourse, but **they are not its real essence, as I understand it**. (Mahaffy 1892: 14)

In the previous edition: "these may take their part in social intercourse, but they are not its perfection" (Mahaffy 1888: 5). Did he give up on achieving some sort of "perfection"?

> Yet the best reasoner is not the man who **parades his logic and thrusts syllogisms upon his opponents**, but he who states his arguments as if they arose spontaneously and followed one another by natural suggestion. (Mahaffy 1892: 16)

Is this reflection? Fox (1944) reiterates it several times in the pragmatic key as relying on past experience and in some way anticipating the future. It is not out of the question that in some sense, the *logic* of reflection is exactly that - an insistence on syllogism.

> Here, too, the untutored speaker is always conventional and conscious awkward; it is the trained orator who is easy and graceful; he is, in fact, **at home not only with his audience, but, if I may say so, with himself**. (Mahaffy 1892: 18)

The double orientation of *comfort*; having both self-confidence the audience's confidence.

> But hence also the fact that such an analysis is very much needed, and that **conversation generally is at a far lower level than it might be**. (Mahaffy 1892: 19)

A point not to be neglected when treating the pejorative/malicious aspect of PC: good conversation so often degenerates into phatic communion because the art and theory of conversation are not undertaken with sufficient seriousness.

> In general, good public speakers are also agreeable in conversation; the art of persuading people from a platform is nearly akin to that of pleasing them in **social discourse**, though there are of course some men only fit for the greater and more serious mission, and some who are perfect enough in the lesser, yet who cannot rise to the importance of the greater task. (Mahaffy 1892: 19)

It can be surmised from Mahaffy's *Greek Antiquities* (1897) that he viewed "social intercourse" as something bloader than the strictly linguistic "social discourse".

> What are called natural gifts start one man far ahead of another. And yet these external qualities may be outrun by a larger mental gift, which overcomes weakness of voice and poverty of frame and **makes a man whose presence is mean, and whose speech at first contemptible, fascinate great audiences with his genius**. We may be unable to define what this peculiar quality is in the case of conversation, but we must take care to recognize its presence from the very outset. (Mahaffy 1892: 21)

Good conversationalists can "grasp" the attention of the audience.

> But when any one comes to consider by what conditions conversation can be improved, and turns first of all to his own side, to see what he can do for himself in that direction, he will find that certain natural gifts which he may possess, or the absence of which he may regret, are of no small importance in making him more agreeable to **those whom he meets in society**. (Mahaffy 1892: 22)

Hence, not family or friends, but acquaintances.

> The habit of wrangling with people who will not listen without interruption, and who try to shout down their company, nay even the habit of losing one's temper, engenders a noisy and harsh way of speaking, which naturally causes **a prejudice against the talker in good society**. (Mahaffy 1892: 23)

Another note on pejorativeness/maliciousness - PC may be an expression of such natural prejudice. Good society condemns the speech of uneducated classes.

> Even the dogmatic or overconfident temper which asserts opinions loudly, and looks round to command approval or challenge contradiction, chills good conversation by setting people against the speaker, whom they presume to be a social bully and **wanting in sympathy**. (Mahaffy 1892: 23)

The overbearing or commanding speaker, in other words, hinders "the development of the sentiment of affection between equals" (McDougall 1916: 168).

> Similarly the presence of a strong local accent, though there are cases where it gives raciness to wit and pungency to satire, is usually a hindrance to conversation, especially at its outset, and among strangers. It marks a man as provincial, and hence is akin to vulgarity and narrowness of mind. It suggests too that the speaker has not moved much about the world, or even in the best society of his native country, in which such provincialism is carefully avoided, and set down as **an index of mind and manners below the proper level**. (Mahaffy 1892: 24)

What is the proper level of mind? It would appear that accent makse a "pretension to reason" (Trotter 1921: 120).

> However apt **a man's internal furniture** may be for conversation, he may make it useless by being externally disagreeable, and how often when we praise a frined as a good talker do we hear the reply: I should like him well enough if he did not worry me with his *don't you know*, or his *what*, or his *exactly so*, or something else so **childishly small**, that we shudder to think how easily a man may forfeit his position or popularity among civilized men in their daily intercourse. (Mahaffy 1892: 25)

The metaphor is neat, but the "want of meaning" (triviality) is utterances "childishly small" brings it once again in relation with the non-standard speakers (children, aphasics, parrots, etc.).

> On the other hand, if a man or woman be overdressed, and ostentatiously neat, **the public at once infers triviality or shallowness of character**; and such a person will find difficulty in proving that he has **serious views of life**, and is **trustworthy in the conduct of weighty affairs**. (Mahaffy 1892: 26)

These serious views of weighty affairs are the exact opposite of "personal accounts of the speaker's views and life history" (PC 5.4).

> Akin to this is the advantage of having seen and conversed with **the greatest men of the day** - a featur which lends the principal charm to those volumes of autobiography or of *Recollections*, [||] which **approach nearer than any other kind of book to the conditions of a mere conversation**. (Mahaffy 1892: 28-29)

The distinction between general and special knowledge thus follows the lines of a "community of knowledge" (cf. Trotter), though the opposing side would be something like "uncommon knowledge", or knowledge in which there is no community. As to books approaching conversaton, depending upon the "mereness", could include those manuals of conversation called "phrasebooks".

> Of course the danger with either of these specialists, the specialist of a day or the specialist of years, is that **he will not leave his subject when it has been sufficiently discussed**, as he will probably gauge the interest of others by his own pre-occupation, and so may become not a blessing but a bore to his company. (Mahaffy 1892: 29)

Did Toby ever tell you about the Scranton Strangler case?

> Neither of these mental conditions, which are distinctly valuable in society, includes the case of specialists on **topics which are of** no **universal or** no **permanent interest**. Thus there are English society men devoted to one particular sport or one narrow pursuit, upon which they can talk with authority indeed, and with interest, but only to those who have received the same training. (Mahaffy 1892: 29)

These topics of universal and permanent interests are "one's views on the weather, on fresh air and draughts, on the Government and on uric acid" (Trotter 1921: 119-120).

> A party of fox-hunters, or racing-men, or [||] college dons, or stockbrokers, who rehearse again in the evening what they have been doing all day, may indeed **amuse themselves with talk**, but in no sense is it good conversation. One specialist, as I have said, may be of the greatest use in conversation. A set of specialists when they get together are either **unintelligible to the average mind or exceedingly tedious**. (Mahaffy 1892: 29-30)

I object! In what sense is the talk of specialists not a good conversation if they can easily contribute and reap pleasure from their discussion? Is setting the standard for good conversation on the basis of "the average mind" not dumbing down the concept and limiting it unnecessarily? To evoke Dell Hymes, the mothers may talk about their babies and anthropologists about their respective fieldwork, but their conversation is no worse off for the anthropologists having no interest in their babies and the mothers ditto for fieldwork. Who sets the standard of the average mind?

> But it is surely a bad sign of any society to find men's parties considered more agreeable than those of both sexes, for it is a sign either of license in men's talk or of **narrowness in women's education**. (Mahaffy 1892: 30)

Then how can that one Russian author claim that "women's talk is phatic" at a time when education is coed?

> A great mistake lies at the root of such an opinion, which assumes that **the first object of conversation is not to please but to instruct**. (Mahaffy 1892: 31)

This great mistake is the birthplace of phatic communion, and besides here, also in Dewey and Trotter. It is possible that there are many other instances of this mistake being called out, and hopefully in due time I will find other such occasions in the literature. Note, too, that this plays on the substratum of most communication models, that the sender is a *preceptor* or instructor and the receiver a *novice* or instructee (cf. Shands 1970: 2).

> Of course to instruct or to be instructed is often very pleasant, and so far knowledge, general or special, is a very useful help to conversation, but **it is as talk, not as a lesson, that we must here regard it**. (Mahaffy 1892: 31)

A meritorious concession. Knowledge can be a great aid but is not the primary object of social intercourse. It is meritorious, deserves praise, because it overcomes the absolutism of functional typologies which set formal lessons and casual talk out as extremes and not as intermingling affairs; no-one, after all, objects to being given *information* in small talk. To say that there is *no exchange of information* in phatic communion is the most blatant folly of many who work with the concept - they neglect the *hierarchy* of functions.

> The advantage of general above special knowledge for our purpose is that **it can be applied in a greater number of cases, and used to interest a greater number of people**. The man of general knowledge can suit himself to various company, and, if he is not able to speak with the authority of the specialist, can at least [||] **help and stimulate in many cases where the latter is likely to be silent**. If therefore we **exclude the object of gaining information**, which many people estimate, not, indeed, above its intrinsic importance, but above its importance in conversation, regarded **not as a lesson, but a recreation**, we must decide that general information is the better condition to promote agreeable social intercourse. (Mahaffy 1892: 31-32)

General knowledge has wider appeal, and can more easily break the silence. Conversation, as a form of recreation, does not exclude the object of gaining information but it is not its primary aim, its so-called "function-role". It does not satisfy the need for knowledge, but need for company.

> We may even say with truth that no man can attain to general knowledge nowadays without reading many books. The danger of a desultory habit, very likely to arise from skimming the mass of ephemeral literature now gushing from the press is, that the facts acquired will not be set in order, and will come out as **untidy scraps**, not as the details of a proper system of study. (Mahaffy 1892: 32)

Stops scrolling the feed and utters a disgruntled "Huh?"

> The books which a man reads may ither be the great masters, which are perhaps rather useful for cultivating his **deeper self** than for ordinary converse, or the newest authors, whose merits are still [|] upon trial, and who therefore afford an excellent field for discussion and criticism. (Mahaffy 1892: 32-33)

Well, I think that the true Self, that original Self, that first Self, is a real, mensurate, quantifiable thing, tangible and incarnate, and I'm going to find the fucker… in the books I read.

> There is, however, another kind of general knowledge which is not so easy to acquire, for it requires long experience, a certain position in society, and means for foreign travel. I mean **the general knowledge of remarkable men**, concerning whom the speaker can tell his recollections. There is often a man of no great learning or ability whose officila position, tact, or private means have brought him into relation with the great minds about whom every detail is interesting. Such a man's general knowledge should always make him an agreeable member of society. **Akin to this man is the experienced traveller who has wandered through many lands and seen the cities and the ways of men**. (Mahaffy 1892: 33)

Having firsthand experiences of "remarkable men" must have been quite a bit more common when there was only 1.5 billion people in the world and most of them without education and any technological means of transportation and communication. Would books about said remarkable men (e.g. Galton) do? Personally I find other peoples' travel stories boring.

> The man of books, on the contrary, has **to acquire his store in the silence of his study**, and hence by a process which rather untrains him for talking, so that even though his knowledge when acquired may be of more solid and permanent value, his way of producing it may put him at a disadvantage. (Mahaffy 1892: 34)

Not unlike that notable excerpt from Plato, "Those who acquire [writing] will cease to exercise their memory and become forgetful; they will rely on writing to bring things to their rememberance by external signs instead of on their own internal resources" (cf. Lotman 1990: 251).

> The tourist who formerly went through Italy with his *vetturino*, and saw every village and road deliberately, talking with the people and observing national life, is now whirled [|] through tunnels and by night from one capital to another, where he sees what Cook or Murray chooses him to see, just as the man who trusts the newspapers for his knowledge gets scraps, perversions, even lies, served up for him by way of **universal information**. (Mahaffy 1892: 34-35)

And now we have Wikipedia, though scrappy, not that fraudulent.

> For this is the mental quality which is the foundation of wit, and a joker who merely consults his own amusement, or the amusement of some of his hearers at the expense of others, is not a good converser. The tendency of a very quick intellect is also akin to **impatience**, and so it will interfere with and cow more modest [|] minds, which might have contributed well to the feast of talk had they been allowed to work without hurry or pressure. So strong do we often find this contrast that it is unadvisable, in choosing a set of people for conversation, to bring together very slow and very quick intellects. While the former and more dazzled and confused than pleased, **the latter feel the delay of listening to long and deliberate sentences intolerable**; and so a company in which all the members are socially excellent may fail to be pleasant on account of the mental contrasts of its members. (Mahaffy 1892: 36-37)

This is the case of "the hearer [who] listens under some restraint and with slightly veiled impatience, waiting till his own turn arrives to speak" (PC 5.4). Evidently differences in "mental quality" account for some of the failure of PC to amount to a good conversation.

> Let me illustrate it by an extreme case. Who would think of introducing a young brilliant flashing sceptic into a society of grave and sober orthodoxy? If the conversation did not soon degenerate into acrid controversy - the very **lees** of social intercourse - it would result in contemptuous silence on one side or other, probably with the contempt so transparent as to challenge harsh over-statement from the talker by way of challenge or reply to unspoken censure. (Mahaffy 1892: 37)

Define:lees - "the sediment of wine in the barrel; dregs" and "the most worthless part or parts of something".

> I need hardly insist that the man or woman who displays modesty by constantly apologizing for native ignorance or stupidity injures conversation, and can only amuse a company by becoming ridiculous. (Mahaffy 1892: 42)

Reminds me of the "Sorry for bad English, not a native speaker" seen online, which is wholly unnecessary in our world of Squantos and comes across as a solicitation for compliments.

> What we want to learn from each member is his **free opinion** on [||] the subject in hand, not his own estimate of the value of that opinion. (Mahaffy 1892: 42-43)

Another take on the "free" in "free, aimless, social intercourse".

> There is, for example, the *enfant terrible*, who upsets everybody and causes shocking shame and confusion by the indiscreet directness of his inquiries. The very same kind of mistake is made by grown people who are ignorant of the ways of society, such as country girls, or girls of an inferior rank, who are married into a cultivated society, and who are allowed such liberties, either for their beauty's sak, or for novelty's [||] sake, that they announce whatever comes into their head, and **disturb conversation by their irrelevancy and shallowness**, if not by suggesting subjects undesirable in general society. (Mahaffy 1892: 43-44)

I recall a lecture room which, with my exception, was wholly female, and one girl bringing up *sex* and her keen interest in it. *So quirky!*

> But when all has been said that can be said on either side, it will remain certain that the man who appears [||] simple, and who therefore affects his company with the impression that tehy are in direct contact with his mind, has a distinct advantage over those who, either from conceits of style, or over-delicacy of sentiment, or education in **an artificial atmosphere**, appear with their minds as it were dressed or tattooed, and not in the purity of nature. (Mahaffy 1892: 45-46)

As opposed to a natural atmosphere, the "atmosphere of sociability" (PC 7.5).

> If he is narrating, for example, a trafic history, or story of adventure in which he has taken part, while modesty will prevent him from **magnifying his own share in the matter**, and so trying to the utmost the faith of his hearers, simplicity will prevent him from unduly concealing his action, and [||] will ensure that he tells the whole truth, so far as he knows it. (Mahaffy 1892: 46-47)

This is "the usual boasting and exaggerations" (Malinowski 1922: 146), related to "vanity and desire to be renowned and well spoken of" (Malinowski 1922: 117-118).

> So shy people as a rule rather "fancy themselves"; for though they urge their peculiarity as an excuse for social defects, there lies deeper a secret conviction that they at least have escaped the vice of forwardness, or of that **coarseness of mental fibre** which is implied in forwardness. (Mahaffy 1892: 48)

Phraseology.

> There are of course cases of children who are allowed **to run away whenever a stranger appears**, as if nature were a state of war, and man the natural enemy of man. Such children will require training to be cured of their own and their parents' stupidity, and must be taught that **every stranger is not a bogy**. (Mahaffy 1892: 49)

Yet another way in which primitive people are viewed as if they were children (or, at the very least, childish or child-minded).

> In almost all the cases which occur there is therefore modesty without simplicity, a conscious and almost guilty air; it is often nothing better than **vanity**, which fears the result of conversation; which **desires to be thought well of**, and which from mistrust of itself puts on the garb of modesty. (Mahaffy 1892: 50)

Nearly word-for-word, "vanity and desire to be renowned and well spoken of" (Malinowski 1922: 117-118), which is described as a characteristic "feature of the Trobriand social psychology" (*ibid*.).

> How can any conversation be **easy and natural**, how can it **range from topic to topic**, and **bring out the tempers and the characters of the speakers**, if any of them displays this vice by **dogged silence**, by conscious blushing when any personal topic arises, or by **the awkwardness which always accompanies this preoccupation with one's self**? If then the capital conditions of **pleasant intercourse** are modesty and simplicity, this defect, which always contradicts the latter, and generally both of them, is to be regarded as the most prevalent and injurious **anti-social** [||] **vice**. The only high quality which may be concealed, or perhaps even displayed by shyness, is a delicate sensitiveness, which shy people generally postulate in themselves, but which has far better and nobler ways of affecting society than by **impeding conversation**. (Mahaffy 1892: 50-51)

Last time I missed the point here. He is discussing shyness (alias *taciturnity*), which is an anti-social vice and impedes conversation. Note that ease and naturalness, as well as non-consecutiveness (ranging from topic to topic) is already accounter for, whereas bringing out "the characters of the speakers" is unaccounted for, or only manifest in the ego-centric involvement with personal views and life-history.

> Next to modesty and simplicity I class **the moral virtue of *unselfishness***. It is very characteristic that we have no other word for this noble quality than the mere negation of its opposite - the most prevalent vice in the world. Why can we not describe it better? (Mahaffy 1892: 52)

Note that *vainness* is a synonym of selfishness (*amour-propre* also catches the eye).

> This is **the man too who interrupts others**, who refuses to exercise for a moment that patience which he so often exacts. I set down these people as failures, and such they really are in the truest and highest sense, for they crtainly **kill more conversation than they create**, nor do they understand that **the very meaning of the word implies a contribution-feast, an *eranos***, as the Greeks would say, not the entertainment provided by a single host. (Mahaffy 1892: 53)

This is where things get really interesting. An Oxford Dictionary note on *eranos* says that it "was essentially concerned with *reciprocity*: at first of food, and later of money. In *Homer*, eranos refers to a meal for which each diner contributed a share". Another source defines it as "a meeting of the minds for elite intellectuals", which is what most search results have to do with. Especially interesting is the possible connection with "the communion of food", as in the summary of the book titled *Eranos*, "The Eranos Meetings" are "named after the Greek word for a banquet where the guests bring the food".

> He has perhaps still one place of refuge; he may become a high priest in that great modern temple of selfishness - his club; but even there his popularity has waned, and he sinks into that old age **unfriended and unsociable** - *ἄφιλου ἀπροσόμιλου* - which Sophocles regarded as one of the tragic features in the life of man. (Mahaffy 1892: 54)

Greek be damned! No Greek word I've ever tried to Google has yielded anything of value.

> I turn now to a far more common, but less observed and less censured case of social selfishness, which requires urgently to be brought into the light of criticism. No man requires to practice unselfishness more than **the silent man**; for as everybody is able to contribute and ought to contribute something, so **the man who thrusts himself into society to enjoy the talk of others, and will take no trouble to help, to suggest, or to encourage**, is really a serious offender. (Mahaffy 1892: 54)

The silent man is selfish because he does not contribute. This is a frequent complaint nowadays in online dating (e.g. on Tinder), such as this screencap of a guy's back "hurting super bad [...] probably from carrying this conversation".

> Many a time have I seen an unknown and obscure person drawn out in this way become the leading feature in a delightful evening; for fresh and curious knowledge, which suddenly springs from an unexpected source, can hardly fail to be profoundly [||] interesting, and **to stimulate all the active minds** that hear it. (Mahaffy 1892: 56-57)

Stimulating the mind arousing reflection.

> The higher condition which now comes before us is, that [||] **the speaker**, apart from the matter of conversation, **feels an interest in his hearers as distinct persons**, whose opinions and feelings he desires to know. (Mahaffy 1892: 58-59)

Something to add to the "unreliable informant" hypothesis, the implication being that the ethnographer did not really feel an interest in his informants as distinct persons.

> Thus **prsonal beauty secures the sympathy of any company**; so much so, that even when found out to be a mere shell, with no mental force behind it, the attraction lasts, and lends some charm to what would otherwise be called trivial and stupid. (Mahaffy 1892: 59)

Mahaffy again evoking the physical attractiveness stereotype.

> And as in every conversation **there must not only be good talking but good listening**, the intellectual gifts which make the talker are often marred if he has not **the sympathy which makes the listener**. (Mahaffy 1892: 60)

And "the reciprocity is established by the change of rôles" (PC 5.6).

> I have known a clever woman maintain a deservedly high character for her conversation who really said very little, but **was so sympathetic** that she made her guests eloquent, and thus so thoroughly pleased with themselves, that she was lit up by the glow of their satisfaction, an dearned very justly the credit for talking well simply because she made others talk. There is probably no social talent higher than this - or rarer. (Mahaffy 1892: 60b)

This is the secondary meaning of sympathetic, "(of a person) attracting the liking of others"; synonymous with "likeable, pleasant, agreeable, congenial, friendly, genial, companiable, easy to get along with, simpatico".

> It was said with truth that no man is really worth having as a companion with whom you [|] could not **contendedly walk or stay in silence**. This is of course **a sign of close intimacy**, and perfect freedom on both sides to meditate apart, even when together, without giving or taking any offence. Among real friends silence is no sign of estrangement, and it secures that the conversation which arises is perfectly spontaneous, which is, alas! impossible, if we are in **the society of mere acquaintances who will construe our silence as rudeness**. (Mahaffy 1892: 60-61)

Something to this effect has passed through this blog numerous times. One instance reframes it as "phatic silence", exemplified in the negative: "Tamar noticed that she had never met a person she felt so comfortable being silent with" (Grossman; in Ephratt 2008: 1924).

> Sympathy must not be excessive in quality, which **makes it demonstrative**, [|] and therefore likely to repel its object. We have an excellent word which describes the over-sympathetic person, and marks the judgment of society, when we say that he or she is *gushing*. Of course as women are more frequently endowed with this virtue than men, they also err more frequently in the excess, at least in Teutonic races, for among Latin races a gushing man is quite a common phenomenon. This sort of person not only volunteers to show his sympathy before it is required, and often spoils conversation at the outset, but is **ever ready to agree with everybody**, so making discussion, which implies differences in opinion, impossible. There results a social impression of a mixed kind, which is even more disagreeable than downright dislike, and therefore socially worse - I mean that of feeling a dislike, and even something like contempt, for a person who is known to be full of goodness and benevolence. Many people resent being obliged to confuse their judgment in this way, and feel a stronger **antipathy** to this marred goodness than to proclaimed evil. (Mahaffy 1892: 61-62)

Could this be the key to unlocking "bonds of antipathy" and "affirmation"? The two do appear in the same sentence: "Always the same emphasis on affirmation and consent, mixed perhaps with an incidental disagreement which creates the bonds of antipathy" (PC 5.3).

> These and many similar observations, which will occur to the intelligent reader, will indicate how important are **the limitations of sympathy**, and how essential it is that this, like every other social virtue, should be carefully husbanded, and not squandered ta random without regard to its value. (Mahaffy 1892: 63)

Could be a headline.

> I should add that the foregoing remarks are specially applicable to English (I do not mean English-speaking) society. There is no people more **distant and reserved** in social intercourse, or that more **resents any display of feeling, especially of sympathy**, without a careful introduction of it, and without considerable intimacy among the company. [|] Thus those who are accustomed to **freer and more outspoken societies**, not to say French and Italian life, may make social mistake in England on the score of sympathy, which are sins only in **the heavy atmosphere of Anglo-Saxon manners**. (Mahaffy 1892: 63-64)

See "the pathos of nobility and distance" (Nietzsche 1921: 4). Could it be that, in the final analysis, sympathy is subtracted of symmetry due to the English' resentment of "any display of feeling"? Is there an equivalence between free/outspoken and free/aimless?

> As its name implies, it [tact] is a sensitive touch in social matters, which **feels small changes of temperature**, and so guesses at changes of temper; which sees the passing cloud on the expression of one face, or the eagerness of another that desires to bring out something person for others to enjoy. (Mahaffy 1892: 65)

"Nor is anyone fooled into believing that an exchange of polite opinions about the weather between two thoroughly sober people has any real concern with or bearing upon current or proximate meteorological events: in this, people are taking the temperature and assessing the humidity of the inter-individual weather, not the earthly." (La Barre 1954: 167-168)

> But quite apart from instinct, an experienced man who is going to tell a story which may **have too much point for some of those present**, [|] will look round and consider each member of the party, and if there be **a single stranger there whose views are not familiar to him**, he will forego the pleasure of telling the story rather than make the social mistake of hurting even one of the guests. (Mahaffy 1892: 66-67)

Yet another twist on the stranger.

> It is perhaps more practical to observe that an over-seriousness in morals may be detrimental to **the ease and grace, above all to the playfulness, of talk**. (Mahaffy 1892: 69)

Playfulness confirmed.

> But on the other hand there is such a thing - Aristotle saw it long ago - as being over-scrupulous in truthfulness, when we are indulging in **the relaxation of easy conversation**. Even a consummate liar, though generally vulgar, and therefore offensive, will contribute more pleasantly to a conversation than the scrupulously truthful man, who weighs every statement, questions every fact, and corrects every inaccuracy. In the presence of such a social scourge I have heard a witty talker pronounce it **the golden rule of conversation to *know nothing accurately***. Far more important is it, in my mind, to *domand* no accuracy. There is no greater or more common blunder in society than to express disbelief or scepticism in a story told *for the amusement of the company*. (Mahaffy 1892: 70)

This golden rule is mirrored in lack of need to say anything. The scourge of someone weighing every statement Mahaffy attributes in *Greek Antiquities* to "sycophancy".

> There may have been times and nations where conversation was regarded as a serious and important an engine of education, **that sound argument, brilliant illustration, and ample information, took the highest place as qualities of talk**. Perhaps they do in some cases now, as, for example, everybody who knows him will concede to Mr. Gladstone the palm as a very charming man in society by reason of these qualities. But **among hard-working and somewhat fatigued peple, who have been pursuing information of various kinds in all their working hours, conversation must be of the nature of relaxation**; it must be amusing first, instructive afterwards, and so it is that nowaday no qualities however valuable, rank so high in popular estimation for **social purposes**, as wit and humor. (Mahaffy 1892: 72)

Unlike others mentioned above Mahaffy thus has a justification for bringing up that mistaken conception: conversation should be a *release* from communicating information. The social purpose, thus, is recreation.

> The excesses of the humorist are perhaps rather those of **a complacent selfishness, which does not desitate to monopolize the company with long stories** in which all do not feel an interest. (Mahaffy 1892: 79)

Define:complacent - "showing smug or uncritical satisfaction with oneself or one's achievements".

> But, beyond the considerations above indicated, we cannot bring it into any **systematic doctrine of social intercourse**. (Mahaffy 1892: 80)

A statement of purpose.

> Thus a colloquy with a single person, which is the easiest form, for it is usually with some one who is not a stranger, and it allows far more personality, will best consist in **a direct interchange of serious opinion**, in which each seeks to make the other speak out in confidence his inmost character. The better talker will **turn the conversation upon the other's life, inquire into his or her history**, so far as that can be done with good taste and without impertinence, and so encourage him (or her) to give personal recollections or confessions, which are to the teller of them generally of the deepest interest. (Mahaffy 1892: 81)

This is where Malinowski achieves his most blatant reversals: instead of one speaker pontificating upon his own "views and life history", a good conversationalist elicits these from the other.

> As our manners and customs determine these things, it is not usual to have a long *tête-à-tête* with another person of the same sex without choosing your companion and seeking out the opportunity; but, on the contrary, two people of different sexes are often brought together and ordered (so to speak) to converse, for no other reason than **the command of society**. Thus a young man is introduced to a partner at a ball, or a man of soberer age is directed to take a lady down to dinner. Here, though the company is large, the conversation is really of the kind before us - a dialogue between two persons only, of different sexes, and often comparative strangers. There is no case more frequent **where conversation is imperative, and where failures are common and conspicuous**. (Mahaffy 1892: 82)

This must be the manner in which agreeable communication is a "duty".

> People of serious temper and philosophic habit will be able to confine themselves [||] to large ethical views, and the general dealings of men; but to average people, both men and women, and perhaps most of all to busy men, **who desire to find in society relaxation from their toil**, that lighter and more personal kind of criticism on human affairs will prevail which is known as *gossip*. (Mahaffy 1892: 89-90)

Conversation, especially gossip, thus, is a recreation "after all the daily tasks are over" (PC 1.2).

> It is usual for all people, especially those who must indulge in it, to censure gossip as a crime, as a violation of the Ninth Commandment, as **a proof of idleness and vain curiosity**, as a frivolous waste of the time given us for mental improvement. Yet the censure is seldom serious. (Mahaffy 1892: 90)

"Vain curiosity" is an especially pungent expression.

> All the funny sketches of life and character which have made *Punch* so admirable a mirror of society for the last fifty years, are of the character of gossip, subtracting the mischievous element of personality; and though most people will think this latter an essential feature in our meaning when we talk of gossip, it is not so; **it is merely the trivial and passing, the unproven and suspected, which constitutes gossip**, for it is quite possible to bring any story under the notion while suppressing the names of the actors. (Mahaffy 1892: 92)

A workable definition of gossip.

> The only excuse I can find for this widespread outrage upon the social rights of the young, is the old tradition [|] of universities, still pursued in convent schools and Roman Catholic seminaries, that a portino of Scripture, or of some edifying book, should be read out during meals, so that the pupils may take in spiritual good along with their dinners, and avoid the crime of **light and trivial conversation**. (Mahaffy 1892: 94-95)

A variation of free and aimless, noticeably more pertinent qualities selected for the purpose.

> For here the talk is not really with many at a time, nor again is it the conversation with one person, in which **the main element is the sustaining of interest** for a considerable time; it is a series of brief successive dialogues, in which the two great difficulties of conversation, the starting of it and the breaking off, are perpetually recurring. (Mahaffy 1892: 97)

Anticipating "maintaining attention".

> The speaker is even debarred from the use of any fixed rule or method of overcoming these difficulties, for the people addressed will be sure to compar notes, and [|] will **reject as insincere any politeness which are administered according to a formula**, however graceful it may appear. (Mahaffy 1892: 97-98)

Touching upon the spurious one-sidedness of expressions of sympathy, especially when - as must be emphasized - these are "administered according to a formula".

> However this may be, the knowledge, inspired or acquired, of the name and circumstances of an inferior is the great key ot smoothing over **the difficulty of beginning a conversation**, for any personal question will be taken as a compliment, and evidence of a friendly interest on the part of the prince. **The breaking off with ease and grace** is more difficult, for I do not count the formal bow of dismissal or the prearranged interruption by a new presentation as more than awkward subterfuges. (Mahaffy 1892: 99)

Another surprising Jakobsonianism!

> If he had thought more upon the subject, or if he had been allowed to give us the results of his thinking, he might have told us that the secret in all cases, and [|] **the *sine qua non* of good conversation, is to establish equality, at least momentarily, if you like fictions, but at all costs *equality*, among the members of the company who make up the party**. The man who keeps asserting his superiority, or confessing his inferiority, is never agreeable. (Mahaffy 1892: 101-102)

A great point.

> We need hardly add that the greatest stress must here be placed on tact, for to presume on either kind of superiority will cause offence, and so spoil every attempt at **breaking the bonds set around us by the grades of the social hierarchy**. (Mahaffy 1892: 104)

It is extremely curious that Malinowski talks of establishing bonds, Mahaffy of breaking them.

> The most successful conversations with old men are, however, not those with the old *raconteur*, who is in the habit of narrating his experiences and expects to be asked to do so, but with some modest and apparently dull old person who is successfully **probed by intelligent and sympathetic questions, till he is actually reminded of long-forgotten scenes, which have perhaps not been suggested to him for years, and then he draws from his memory**, with the help of further questions, some passage of life and adventure of the highest interest. (Mahaffy 1892: 116)

This reads like a passage from Malinowski's *Argonauts* quoted in Fox (1944), as to how he managed to elucidate valuable information from old informants.

> So important and so neglected is this social duty of **probing for the strong point of others**, which is naturally brought forward in connection with the effort to talk with the young and inexperienced, that I am disposed to lay this down as a practical rule: ***if you find the company dull, blame yourself***. With more skill and more patience on your part it is almost certain you would have found it agreeable. If even two or three people in a company acted on this rule, how seldom would our social meetings prove a failure! (Mahaffy 1892: 120)

Perhaps the final statement of the folly of phatic communion. If you find your communication conveying no new information, it is your own fault. This book will in all probability incur a third reading.

10.2.8 A Critical Analysis of Malinowski (2019-03-23 21:55)

BRONISLAW MALINOWSKI--A CRITICAL ANALYSIS

THESIS

Presented to the Faculty of the Graduate School of
The University of Texas in Partial Fulfillment
of the Requirements

For the Degree of
MASTER OF ARTS

By

Robert Bradford Fox, B.A.
Austin, Texas
March, 1944

Fox, Robert Bradford 1944. *Bronislaw Malinowski: A Critical Analysis*. Masters Thesis Presented to the

Faculty of the Graduate School of The University of Texas.

> The author would like to express his gratitude to the following people: [...] To Dr. Clyde Kluckhohn, of the Department of Anthropology, Harvard University, for his brilliant article in *Philosophy of Science*, which directly stimulated this thesis. (Fox 1944)

This must be "The Place of Theory in Anthropological Studies" (Kluckhohn 1939).

> *Statement of the Problem:* The purpose of this study is to carefully and critically examine the methodologies and **preconceptions** of Bronislaw Malinowski. [...] I am using "preconceptions" in the Veblenian sense; that is, to denote *a priori*, **prejudiced beliefs - beliefs held in the face of scientific evidence to the contrary**. (Fox 1944: 1)

Very well put. Malinowski's "preconceptions" (especially concerning "primitive mentality", moreover in "our own uneducated classes") are a constant source of trouble for anyone attempting a closer examination of his theories.

> A brief discussion at this point of Wilhelm Wundt's theories and contributions might possibly clarify some of Malinowski's subsequent viewpoints. Wundt is best known in psychology as the father of "physiological psychology, a new and experimental psychology that should apply the methods of science to the problems of the mind" (Boring). Because "Wundt was probably the most complete expression in [|] his time of the scientific forces that were remaking psychology" (Murphy), he "approached the problem of primitive mentality with a far broader and deeper equipment in scientific method than did Spencer, Tylor, or Frazer" (Goldenweiser). **Wundt, foreshadowing the social-psychological behaviorism of G. H. Mead, Dewey, Hull, and others**, "realized that the psychological foundations of civilization cannot be sought in the isolated individual, but that the group always actively co-operates in the production of attitude and ideas" (Goldenweiser). His psychology, however, is broadly classified by Boring as *associationistic sensationism*. **Wundt attacked the "rationalism" of Tylor and others; that is, he attacked the concept that the whole universe is rational and that man's mind is also rational, being a mere reflection of the rational environment**. Wundt escaped the errors of philosophical "individualism," realized that "with reference to the individual, **the group (the 'others') was the carrier of habit, of traditon**. It set the pattern and held the individual to it. And patterns, historically transmitted, are culture. Culture, then Wundt taught, was a group product, a creation of the folk. As a culture-maker the individual was part of the folk, and only for purposes of analysis could he be separated from it, and then only with difficulty" (Goldenweiser). Wundt, unlike many of the contemporary American and English writers, was never a unilinear social evolutionist, always insisting upon the complexity of evolution. Furthermore, he did a great deal to purge the study of man of mysticism, insisting upon the "folk-psychological nature of language, art, mythology, religion" (Goldenweiser). Wundt's specific contribution to anthropology was, of course, *Elements of Folk Psychology*, published in 1916. (Fox 1944: 7-8; ff)

Not at all surprised to see anti-rationalism pop up yet again (this is a rather frequent occurrence in my recent readings related to Malinowski). Wundt was on my reading plan but now I know specifically where to begin.

> In *Sex and Repression in Savage Society*, Malinowski expressed his indeptedness to such Gestalt psychologists as C. Lloyd Morgan and **Köhler**. (Fox 1944: 8)

Wolfgang Köhler, born in Reval (now Tallinn).

> In conclusion, let us reiterate the five significant formative influences in Malinowski's life:
>
> 1. the influence of **his cosmopolitan and aristocratic background**;

2. the influence of **his scientific training** in physics and mathematics;
3. the early influence of the associationistic-sensationistic [|] psychology of **Wundt**;
4. the influence of comparative economics; and
5. the later influence of the Gestalt school and the behavioristic-functional trend in psychology, as well as the related **pragmatic trend in philosophy**. (This factor, altough of the greatest significance, is **almost altogether overlooked** in other criticisms.)

(Fox 1944: 13-14)

The aristocratic background accounts for his classism; his training in physics (e.g. Mach) for his idiosyncratic theory of action, Wundt (alongside McDougall and Shand, no doubt) for his primary interest in social psycology, comparative economics for his interest in the *kula*, and finally… Dewey.

> Before discussing Malinowski's contributions to a science of anthropology, let us first question: "What is science to Malinowski?" In the first place, Malinowski does not consider mere fact gathering as science, but conceives of science as being an organized system of relationships. As G. H. Mead brings out in the following quotation:
>
> > Science always tries **to state an organized system of relations, but it never states the character of the object in itself apart from its relations**. […] You cannot deal with a body just by itself and find out what it is and so build up a system; you have to state it in terms of its relation to some system there. Now it is these necessary relations between bodies with which science is occupied. (Mead 1938: 80)

It was such a conceptual basis that led Malinowski to reject the "atomic" or "piecemeal" work of Westermarck, Tylor, and others, and to formulate the so-called "functional" approach. (Fox 1944: 15-16)

This makes a lot of sense in light of how he formulates phatic communion: not as a thing in itself but in relation with (in fact, as a negation of) the pre-existing system of "mental functions", then re-formulated as speech functions by Bühler, Ogden & Richards, etc. Mead's *The Philosophy of the Act* still not freely downloadable.

> In this thesis, I shall use the term "marginal peoples," "marginal groups," or "marginal societies," rather than the terms "primitive peoples," "savage peoples," etc. **By "marginal peoples" is meant all peoples who have not yet acquired modern western technology to any significant degree**. That is, "marginal peoples" are marginal to modern technological societies. This, I believe, to be the real distinction between the so-called "savage man" and the so-called "civilized man." This same distinction is implicit, although usually unrecognized, in all comparative anthropological works which deal with the subject of man. The term used in this sense does not have "geographical" implications. "Marginal peoples" is a more satisfactory terminology than "primitive peoples," "savage peoples," etc., precisely because it does imply **technological differences rather than psychological differences**. And, of course, the former is the actual locus of the differences. (Fox 1944: 24; ff)

Completely sensible.

> The argument that theories are pernicious to valid field-work is repeatedly attacked by Malinowski. He first notes that "the field worker relies entirely upon inspiration from theory," and "foreshadowed problems are the main endowement of a scientific thinker, and these problems are first revealed to the observer by his theoretical studies." (Fox 1944: 36)

This, too, bears out in Malinowski's work as far as I'm concerned: for the concept of phatic communion relies less on field-observations (in fact contradicts these in several ways) than on theoretical formulations by the likes of Dewey and Trotter.

> The functional approach, as has been noted briefly above, is concerned with the interaction between the organism and the environment. Before systematically analyzing Malinowski's use of functionalism, let us inquire into the relationship of functionalism in anthropology, as used by Malinowski, to the uses of functionalism in other fields of inquiry. This is important because, I believe, that the concept of functionalism as used by Malinowski was stimulated by fundamental developments in psychology and philosohpy. Support for this analysis will not be found in anthropological texts; not because it is untrue, but because the orthodox anthropologist is artificially departmentalized when it comes to philosophical and psychological questions. In other words, although anthropology is in many ways the least provincial [||] of the sciences because of its generalized nature, it has purposively overlooked for the most part methodological develpoments in psychology and philosophy. What were the developments in philosophy and psychology which stimulated the functional method in anthropology? In the first place, **I do not believe that Malinowski's functional beliefs stem, as Lowie suggests Radcliffe-Brown's do, from Durkheim, but from the *American school of functional psychology***. (Fox 1944: 63-64)

"Fox specifically denied that Malinowski's functionalism was influenced by Durkheim and tried instead to prove that it was derived from the writings of Dewey and Mead" (Symmons-Symonolewicz 1959: 26; footnote 52).

> Malinowski makes repeated referenc to the leaders of the "schools" mentioned above - John Dewey, G. H. Mead, Clark Hull, and others - which would substantiate the contention that he was influenced by the American school of functional psychology, and later on by the behaviorists and the pragmatists. The whole thesis of *Sex and Repression in Savage Society* is suggested in Dewey in *Human Nature and Conduct*, from which Malinowski took his frontispiece. In *Coral Gardens and Their Magic*, **reference is made to Dewey's pragmatic treatment of language in Experience and Nature**. Malinowski notes as complementary to his treatment of language that of G. H. Mead, who "expounds a general theory of language from a moderate behaviouristic point of view." (Malinowski 1935: 60) Mead's whole treatment of language is, incidentally, the most intensive and suggestive of the works in this field, and far exceeds in attainment that of Malinowski. (Fox 1944: 66)

This overview doesn't even include what Malinowski took from *How We Think* (Dewey 1910).

> Compare this with Dewey's statement in *Logic*, p. 27: "Hunger, for example, is a manifestation of a state of imbalance between organic and environmental factors in that integration which is life. [...] **A state of tension is set up which is an actual state (not mere feeling) of organic uneasiness and restlessness**. This state of tension (which defines need) passes into **search for material that will restore the condition of balance**. [...] The matter ingested initiates activities throughout the rest of the animal that lead to a restoration of balance, which, as the outcome of the state of previous tension, is fulfilment." (Fox 1944: 69; ff)

Something to add to that "strange and unpleasant tension" which I'm dealing with.

> New approaches are being tried in field-anthropology in order to eliminate **the personal friction of a strange observer**. One such approach is that recently used by Leo Simmons in presenting *Sun Chief*. (Fox 1944: 82)

This friction is another significant factor in my own particular research object, and pertains to what I should call the "unreliable informant" hypothesis (or something to this effect).

> The historical and field-data act as a check on the introspective nature of the individual's description and interpretation. Material collected in this manner provides a wealth of knowledge about social-psychological behavior. Simmons could provide, for example, **a "situational analysis" of most** [||] **of**

> **Don's actions**. From the autobiograhic sketch could be drawn the motivation and "tone" of each act. The *autobiographic approach* is certainly an excellent manner for investigating personality problems - to find out **how an individual feels, thinks, behaves**; the approach will become more valuable as the studies become more numerous. (Fox 1944: 82-83)

Something clearly lacking in the analysis of the "context of situation".

> Far more interesting and significant theoreticall than the relationship of language to "Functionalism" is Malinowski's "pragmatic" treatment of language. **The term "pragmatic" as used here by Malinowski means "that words in their primary and essential sense *do*, *act*, *produce* and *achieve*."** To my knowledge Malinowski's first thorough "pragmatic" treatment of language is found in the Supplement of *The Meaning of Meaning*. Here Malinowski states egotistically that he had arrived at the concept of language "as a mode of action" through separate field inquiry, realizing independently as did "Messrs. Ogden and Richards, Dr. **Head**, Dr. Gardiner" the basic psychological considerations of language and treating it as an "indispensable element of concerted human action." Despite Malinowski's boast, we suspect that he was already under the influence of the pragmatic and functional schools at the time that he wrote the Supplement. (Fox 1944: 94)

Who's Head?

> Malinowski, first of all, considers language as an *active mode of human behavior* rather than as **a reflective or cognitive mode**. Words, for example, should be studied for their dynamic rather than for their intellectual functions. Language is a tool, and like all tools when in use, involves action. Language is primarily an instrument of action. (Fox 1944: 94)

It appears that Fox did not catch that the notion of reflection, too, came from Dewey.

> Malinowski states that "the sacredness of words and their socially sanctioned inviolability are absolutely necessary to the existence of social order," and that "**if promises and contracts were not regarded as something more than *flatus vocis***, social order would cease to exist in a complex civilization as well as in a primitive tribe." (Fox 1944: 100)

And "so with equal necessity will he have to heed of his foot ready for the lean and empty jackasses, who promise when they have no business to do so" (Nietzsche 1921: 43-44).

> Malinowski clearly showed the connection between language and activity. "Meaning" arises through doing. **Language is a form of *social behavior***. That is, words can be understood only in the stimulus-response situation. (Fox 1944: 107)

A general truism.

> Both fundamentally agree that the goal of anthropology is to establish "laws," or generalizations if you wish, about cultural behavior. **Generalizations which will have universal validity**. Malinowski, however, remained an "ethnographic provincial" despite his intentions, while Radcliffe-Brown, at one time or another, formulated many provoking generalizations. It has been suggested that Malinowski's interest in establishing generalizations was stimulated by Radcliffe-Brown. (Fox 1944: 121)

Make generalizations that apply to the savage and civilized alike.

> Malinowksi, on the contrary, in his early work (consistent with his German philosophical and psychological training) was primarily interested in the "Weltanschauung." **The feelings and opinions of the individual are prominent** in Malinowski's work. This led each to approach a problem in somewhat of a different fashion. (Fox 1944: 124)

I would rather attribute this to his liking of British social psychology (e.g. McDougall and Shand).

> However, the psycho-analyst **has not tested his theories comparatively, he has only assumed their universal validity**. (Fox 1944: 133)

Phraseology.

> By the objective test of acton, we can state that Descartes did not *really* believe what he was saying - he wa s**merely verbalizing**. Descartes did actually talk to other individuals and enter into activity with them; he did eat, drink, etc.; he did dodge balls, stones, etc. In other words, Descartes behaved as a social being and his own activities are a condemnation of his busy theorizing. If Descartes had really believed his own theory, he would not have ducked in the face of an oncoming blow, but we know that he did. (Fox 1944: 141)

Flatus vocis - uttering words is not really "saying" anything. Austin's speech act theory follows naturally (verbalization has no sense or reference).

> *Instincts:* Because Malinowski was interested in the interactional process between the organism and its environment, he was necessarily led to consider the genetic propulsions of the organism. **His early attempts to describe the genetic characteristics of man were crude and generalized. He utilized the psychological terminology of his day, which was limited and inadequate**. Throughout his work we find Malinowski using such vague phrases as "human impulses," "natural [|] propensities," "fundamental tendency," "natural inclinations," "innate desire," "natural sentiments," "natural desires," and "instinctive cores," but **never do we find a clear definition of any of these terms**. However, as modern experimental psychology developed, such loose phraseology as "instinct," etc., was discarded for more specific and meaningful terminology, and Malinowski was able to clarify this genetic aspect of man. (Fox 1944: 160-161)

Very well put. It has been my misfortune to zero in on a piece of his writing that is full of such crudities. Reading McDougall and Shand has only partially ameliorated the situation, for Malinowski is essentially paraphrasing them, retaining an unavoidable a margin of error when approximating his statements to the authorities. All in all, good work.

10.2.9 Feeling, Cognition, and Conation (2019-03-23 21:58)

SYMPOSIUM.—IS THE DISTINCTION OF FEELING, COGNITION, AND CONATION VALID AS AN ULTIMATE DISTINCTION OF THE MENTAL FUNCTIONS?

I.—*By* G. F. Stout.

In discussing this question it is above all things necessary that we should make perfectly clear both to ourselves and others the point of view from which we approach it. I shall consider, in turn, four different senses in which the term "mental function" may be understood. Two of these appear to be based on a false view of the nature of the mind; the third is legitimate, but not adequate for the purposes of psychology; the fourth is what I take to be the specially psychological sense.

1. The first meaning given to the phrase "mental function" is based on a logical analysis of the constituent conditions of consciousness according to which it involves: (*a*) a subject which is conscious, (*b*) an object of which it is conscious, and (*c*) the relation between them which, regarded as a function of the subject, may be called the state or act of being conscious. It is maintained that the ultimate distinction between mental functions is not a distinction between different kinds of objects or between different modes of behaviour on the part of objects. It is rather a distinction between different ways of being conscious—different relations in which the pure ego may stand to one and the same object. The same presentation may, it is contended, be an object both of intellectual apprehension and of desire. The difference is purely a difference in the attitude of the subject.

This view has been most clearly and thoroughly worked out by Brentano. It is easy to find traces of it in many writers who do not definitely formulate it or consistently abide by it. Hamilton

Stout, G. F.; J. Brough and Alexander Bain 1889-1890. Symposium: Is the Distinction of Feeling, Cognition, 5406

and Conation Valid as an Ultimate Distinction of the Mental Functions? *Proceedings of the Aristotelian Society* 1(3): 142-156.

> The first meaning given to the phrase "mental function" is based on a logical analysis of the constituent conditions of consciousness according to which it involves: (*a*) a **subject** which is conscious, (*b*) an **object** of which it is conscious, and (*c*) the **relation** between them which, regarded as a function of the subject, may be called **the state or act of being conscious**. It is maintained that the ultimate distinction between mental functions is not a distinction between different kinds of objects or between different modes of behaviour on the part of objects. It is rather **a distinction between different ways of being conscious** - different **relations in which the pure ego may stand to one and the same object**. The same presentation may, it is contended, be an object both of intellectual apprehension and of desire. The difference is purely a difference in the attitude of the subject. (Stout, Brough & Bain 1889-1890: 142)

Both semiosis and discernment are, thus, "mental function" going by another name. As these distinctions pervade functional linguistics, it may be said that the latter, too, are nothing more than the attitude taken by the conscious subject. This is why it should be taken as false to view any given utterance to carry an intrinsic function of one type or another - it is up to the interpreting consciousness to determine the function - or, better yet, functions in plural, with their interrelations and "hierarchy".

> Among recent English writers on Psychology there is only one, so far as I know, who has definitely taken up this position. Dr. Ward recognises three distinct and irreducible facts - **attention, feeling, and objects or presentations**. Attention and feeling are functions of the subject, and as such stand in a relation of exclusive antithesis to objects and their interactions. This division by no means coincides with that into intellect, feeling, and volition. **Attention is regarded as the subjective function common both to intellect and volition**. The difference between them is constituted by the difference in the nature of the object attended to, according as these are motor or sensory. (Stout, Brough & Bain 1889-1890: 143)

This is arguable. The conflation of attention and intention marks both out as Secondness. Though it must be questioned why feeling is excluded from attention - can we not attend to our feelings or control them through volition?

> I do not, however, intend to deny that there is a sense in which **intellectual apprehension**, feeling, and volition can be legitimately regarded as subjective functions. (Stout, Brough & Bain 1889-1890: 144)

(Re-)Presentation.

> It is represented as striking in upon the flow of ideas so as to **combine, separate, strengthen, repress** or otherwise modify the contents of consciousness. (Stout, Brough & Bain 1889-1890: 145)

Reads like a list of operations involved in the association of ideas.

> On one of the leading questions connected with our present subject the delivery of introspection is decided and unambiguous. **Feeling on the one hand, and intellectual presentation on the other, are for consciousness fundamentally and irreducibly distinct**. Presentations in the limited application of the word are capable of synthesis and analysis; they form wholes of discriminated and interrelated elements. They are capable of being reproduced and associated; in other words they may recur again and again in clear consciousness, and they tend to recur in the same combinations. Feelings, on the other hand, are transient concomitants of ever fluctuating conditions. They are incapable of being directly identified and distinguished, or of being constituent parts in a totality of discriminated and interrelated elements. Inasmuch as they cannot be identified as the same at different times, it is meaningless to speak [|] of them as

> being reproduced or associated. It will, I think, be found that these statements are strictly and universally true, if we take due care to distinguish between pure feelings of pleasure and pain on the one hand, and the vague modifications of organic and muscular sensation which accompany them on the other. (Stout, Brough & Bain 1889-1890: 146-147)

I am not at all sure that modern neuroscience would back up this absolute distinction between feeling and thought. While I would agree that feelings "are incapable of being directly identified and distinguished", as I have argued many times against the notion that all emotions necessarily have (identifiable) objects (per Brentano), I am at the same time sure that feelings *can* be reproduced and associated wilfully.

> We have to consider whether, as thus defined, intellect, feeling, and volition, are ultimate mental functions. **It is possible to regard intellect as a special development of feeling or volition?** Can volition be properly regarded as a special modification of intellect or feeling? Is it legitimate to treat feeling as an outgrowth of volition or intellect? Each of these questions must, I think, be answered decidedly in the negative. (Stout, Brough & Bain 1889-1890: 148)

I am still unable to shake what I heard from a random philosophy podcast, that thought might be an epiphenomenon - that what we call "thinking" is completely explained away by the interplay of feeling and volition.

> The part played by motor activity in giving unity to mental action is quite as important as the part it plays in producing change, although, as far as I am aware, **no psychologist has explicitly noticed the point**. The unity of the individual consciousness seems to depend on the successive salience and dominance of special presentations which constitute in turn the focus of the total mental activity from moment to moment. This is expressed in ordinary language by saying that we can only think of one thing at a time. (Stout, Brough & Bain 1889-1890: 149)

Sounds exactly like the experiments conducted by Peirce in the first American psychology laboratory.

> I finally come into nearest sympathy with Professor Bain. He adopts at the outset, **a threefold classification of Mental States**, and declares Volition a distinct fact from Feeling (Senses and Intellect, p. 2); distinguishes Volition from Feeling as superadding the characteristic of energy put forth (p. 5); describes, in a threefold aspect, the several detailed states (p. 74); remarks the failure of Herbart to ignore the primitive character of Volition (p. 670); and assigns activity as a cause which gives to our sensations the character of compounds, while itself is a simple and elementary property (Emotions and Will, p. 303). Yet finally he regards **the modes of Consciousness** growing up in the course of voluntary action as all either emotional or intellectual (p. 554), and admits as feasible a certain approach to a unity in mind by treating Volition as a complex fact made up of feeling and bodily activity (p. 557). Volition, then, may be a unique fact of consciousness, just as Association might be, but is not a unique element, mode, or function. (Stout, Brough & Bain 1889-1890: 153)

Bain does indeed seem to be the main culprit. I shall have to make a foray into his books.

> That the ultimate constituents of mind are three, and no more than three, is the first point for discussion. To deny this is to maintain either that two of the alleged constituents can be resolved into one, or that the three taken together are not exhaustive, and **must be supplemented by some fourth mode of mental agency**. (Stout, Brough & Bain 1889-1890: 154)

Aesthetics, free play, and spirituality are all historical candidates (though admittedly not "mutually exclusive"). Besides raising the question of collapsing the three into two and the impossibility of adding a fourth, this symposium was a dud, a dead end.

10.2.10 Greek Antiquities (2019-03-23 22:00)

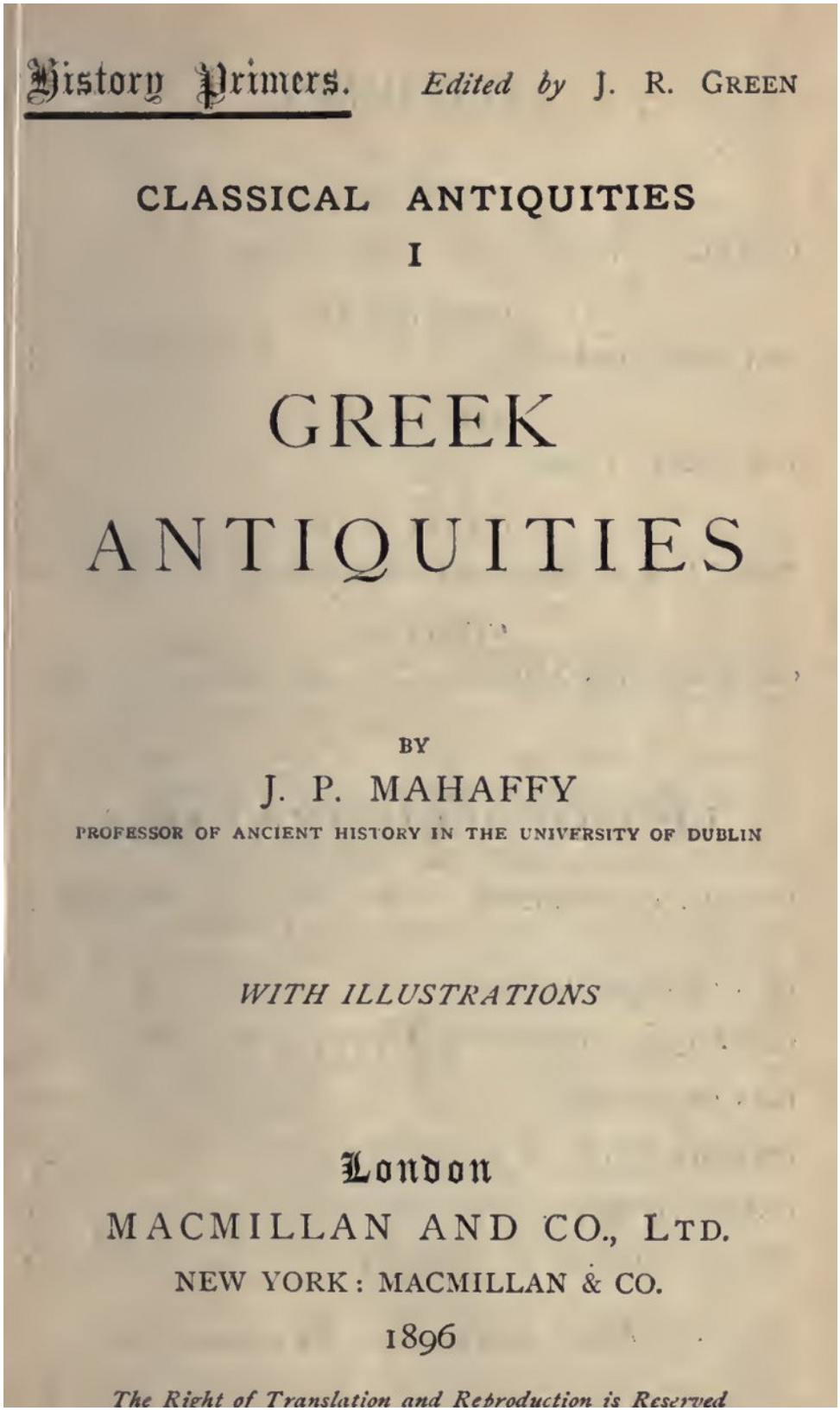

History Primers. *Edited by* J. R. GREEN

CLASSICAL ANTIQUITIES
I

GREEK ANTIQUITIES

BY
J. P. MAHAFFY
PROFESSOR OF ANCIENT HISTORY IN THE UNIVERSITY OF DUBLIN

WITH ILLUSTRATIONS

London
MACMILLAN AND CO., LTD.
NEW YORK: MACMILLAN & CO.
1896

The Right of Translation and Reproduction is Reserved

Mahaffy, John Pentland 1896. *Greek Antiquities*. With Illustrations. London: Macmillan and Co., Ltd. [First

Edition 1876]

> The private life of the Greeks seems in fact to us **a curious mixture of cruelty and kindness, of rudeness and refinement**. We shall find, accordingly, as we describe it, that both their life and temper had as distinct a character as the life and temper of each of the nations which are around us nowadays. (Mahaffy 1896: 8)

Oppositions, oppositions.

> *Their **Quick Sympathies***. - As we might expect from people in good health, they were happy in their temper, and **ever ready to enjoy themselves**, while their own natural good taste and beauty made them keen judges of beauty in other things, and very impatient of ugliness. In fact they set so much store upon beauty, that they were even known to worship it, and were **usually disposed to think it the same thing as goodness, if not superior**. If they wished to say of a man that he was a perfect gentleman, [|] they said he was "fair and good" (*καλοκάγαθός*), meaning by *fair*, not only fair in his condict, but in his looks, and meaning by *good*, not only good in character, but **in birth**. They also speak of it as a curious thing, that Socrates was a great and a good man, though he was very ugly. (Mahaffy 1896: 8-9)

"The physical attractiveness stereotype is a tendency, described by psychologists, to assume that people who are physically attractive also possess other socially desirable personality traits."

> *Their **Reasonableness***. - No doubt these very quick sympathies would have constantly led them astray, but for the great *reasonableness* which was another strong point in the nation. They insisted upon discussion and understanding things, upon **hearing both sides**, and were generally satisfied to be led by the majority. It was this quality which made them, in politics, love councils and cities, and hate tyrants and solitude; in art it made them **love symmetry and proportion, and hate vagueness and display**. It made them also in literature love clearness and moderation, and hate both bombast and sentimentality. (Mahaffy 1896: 9)

They were prone to the opposite of phatic communion, then.

> They always had **a strong bent for power, and for money as the key to power**, and were not scrupulous as to the means they employed to obtain either. They were not truthful, but were ready to tell lies and to deceive for their own advantage. (Mahaffy 1896: 9)

If you want to make money, go into politics.

> For in spite of all differences, there was ever a striking unity in the Greeks, **which made them feel quite distinct from all other people and quite superior to them**; and this feeling, like a sort of great freemansory, was **a bond which united** the most distant Greeks, whenever and wherever they met. Thus the merchants of Massilia in Gaul and Trapezus near the Caucasus, of Olbia on the Euxine, and Cyrene in Africa, **met as fellow countrymen, and talked together with ease**, while the other nations of the earth held intercourse with difficulty. This is that unity of the Hellenic race of which Hellenes were so proud, **unity which was shown in a common language, a common religion or religious, in great national feasts, and in a general contrast to all the other world as mere barbanians**. Perhaps the most kindred feeling we now can compare with it, is that of all English-speaking people in all parts of the world, when they met among *foreigners*, as they call those who speak any other tongue. The pride which they feel in their Anglo-Saxon race and language is not unlike the national spirit of the Greek. (Mahaffy 1896: 11)

Doesn't some feeling of superiority describe all nationalities? The unity formed by language, religion, and festivities detail the "community of knowledge" (cf. Trotter 1921: 119).

> In old days the fear of pirates and plunderers, in later days **the taste for talking and for politics**, kept men from staying in the country, and brought them into the towns, where they found **safety and society**. (Mahaffy 1896: 12)

Note the easy association between talking and politics (politics consists, on the examples of Hitler and Trump, in the ability to talk to a large crowd for two hours straight).

> At first the gods has been worshipped in the form of **rude stones**, or of trees, sometimes carved roughly into the form of an image. There had been an altar before the god, but no covering or temple. But when the Greeks began to carve marble statues, and offer rich gifts to their gods, it was necessary to provide them with a more permanent shelter. (Mahaffy 1896: 21)

How can stones be rude, you ask? I think he means those busts with genitals, herma.

> But even there trade, gossip, and gymnastics filled up the day. In Sparta, too, **silence and extreme modesty were taught** to the young, and even in conversation men were taught to ponder a long time, and then **give utterance to their thoughts in the shortest and pithiest shape**, somewhat like what we find described at state meetings of North American Indians. But this must be looked on as an exceptional case, and all over the rest of Greece, ordinary life was much more like the life lived at Athens, than the life lived at Sparta. (Mahaffy 1896: 25)

Laconic.

> When to be used, it was often strained and cooled with snow, and always mixed with a good deal of water. Half-and-half was the strongest mixture allowed among respectable people, and **th use of pure wine was rejected as low and dangerous**, and only fit for northern barbarians. In the present day the wines of Greece, which are strong, are distasteful to the natives and even to travellers without water, and this natural consequence of a southern climate is increased by the strong flavour of fir-tree resin, which the Greeks add to almost all their wines. (Mahaffy 1896: 33)

A piece of common knowledge.

> In some states, such as Sparta, it was said that the nobles, or conquering race, divided the land so as to leave the greater portion in equal lots for themselves to be worked by their slaves or dependants, and a smaller portion to the former owners, who were obliged to pay a rent to the state. But of course no such equality of lots, if ever carried out, could last. **In all states we find the perpetual complaint that property had come into the hands of a few, while the many were starving**. (Mahaffy 1896: 35)

Bernie Sanders before Bernie Sanders.

> Nor could a household exist (except perhaps in Sparta) without the master. **If he died, his widow became again the ward of her father or eldest brother, or son**; and so strongly was this sometimes felt that men on their deathbeds betrothed their wives to friends, who were likely to treat them and their orphan children with kindness. (Mahaffy 1896: 45)

Extreme patriarchy.

> **The dowry seems to have been partly intended as a useful obstacle to divorce**, which required its repayment, but we find that heiresses made themselves troublesome by their airs of importance, and this is referred to in Greek literature, in which **men are frequently advised not to marry above them in wealth or connections**. As all citizens were considered equal in birth, and as marriages with aliens were illegal and void, we do not hear of advice to young men not to marry beneath them. **To marry a poor citizen girl was always considered a good deed, and is commended as such**. (Mahaffy 1896: 49)

An endorsement of hypergamy.

> But for grown people, we do not find many games, properly speaking, **played for the game's sake**, like our cricket. There was very simple ball playing, and, of course, gambling with dice. Of gymnastic exercises I will speak separately. (Mahaffy 1896: 52)

"For the difference between play and work or 'serious' activities strikes every one" (Shand 1914: 287).

> The more advanced teaching of reading and writing was done by the *γραμματικός*, whose house was called, like that of philosophers and rhetoricians, *σχολή*, **a place of leisure**. (Mahaffy 1896: 54)

Ages of leisure.

> In aristocratic societies all work in the way of trade or business was despised by the landed gentry, and **idleness was called the sister of freedom**. In such states (as, for example, in Sparta) the pursuit of a trade often disqualified a man from political rights, and in any case, deprived him of all public influence. This feeling did not die out even in the complete democracies of later days, and there was always a prejudice in the Greek mind against trades and handicrafts, because they compelled men to sit at home and neglect the proper **training of** the body by sports, and **the mind by society**. (Mahaffy 1896: 62)

Nice. Of the variety, "sleep is the cousin of death", though the latter has mythological underpinnings.

> There was also in almost all democracies special encouragement, in the absence of crown lawyers, for any citizen **to denounce any violation of the laws** which he could detect. This gave rise to a profession called ***sycophancy***, which usually degenerated into that of a spy or informer; and such men constantly extracted money from rich people and from politicians by threats of accusation. (Mahaffy 1896: 69)

Define:sycophancy - "obsequious behaviour towards someone important in order to gain advantage". Define:obsequious - "obedient or attentive to an excessive or servile degree". Not exactly the same.

> *Social Amusements*. - By way of transition to the religion of the Greeks, a word may be said upon their **social intercourse** of a lighter kind. This may be divided into *Entertainments*, *Visits*, *Athletic Meetings* and *Festivals*, if we may separate, for arrangement's sake, things usually combined. (Mahaffy 1896: 72)

Somewhat broader than "social intercourse" is commonly portrayed.

> There were besides professional makers of amusement, jesters who came in **uninvited (parasites)**, and were made the butt of the company, jugglers who performed their tricks, and even had a sort of ballet danced by their attendants. (Mahaffy 1896: 74)

Simple but striking.

> But we are bound to add that in addition to all the splendour of the Festivals and Athletic Contests, there was the usual collection of mountebanks, jugglers, thimble-riggers, and other bad characters, who now frequent horse races. This was so much the case in later days, that Cicero indignantly denies the report that he had gone to the Olympic Games, just as some sober divine might now object to being seen at the Derby. On the other hand we must regard the home festivals in each Greek city among the most humane and kindly institutions in their life. They corresponded to our **Sundays and holydays, when the hard-worked and inferior classes are permitted to meet, and enjoy themselves**. (Mahaffy 1896: 79)

Subtly bringing holy communion closel to phatic communion.

> Such were ***Pan*, the shepherd god, who was the cause of those terrors still called *panics***, the *nymphs* of wells, the *hamadryads* of trees, and the river gods. (Mahaffy 1896: 85)

I wonder if this has anything to do with the association between crowds (herds) and panic.

> *General Character of Religious Worship*. - As in every other religion, prayer is the leading feature of Greek religion. But when the Greek raised his hands to the gods at their temple, he sought to conciliate them by sacrifices of oxen, goats, or other animals, as well as with incense, and thought them bound in fairness to hear him. **The animals were at times wholly burnt (holocausts)**, at others partly, and the remainder used for a religious feast. (Mahaffy 1896: 87)

"The word Holocaust is derived from the Greek *holokauston*, a translation of the Hebrew word *ʿolah*, meaning a burnt sacrifice offered whole to God." (Britannica.com)

> Litigants accordingly used all manner of devices **to excite the sympathy and commiseration** of the dicasts; they wept in court, they brought their little children with them, they appealed to past good deeds, and raked up scandal against their adversaries. (Mahaffy 1896: 92)

Beyond mere *pity*.

> Homicide, for example, or **drun kenbrawling**, provided no magistrate was assaulted, was atoned for by satisfying the injured people or their relatives; nor did the State interfere with such a settlement, except to prevent any public pollution by means of guilt. (Mahaffy 1896: 96)

Was that a hiccup?

10.2.11 Graeco-Roman Institutions (2019-03-23 22:04)

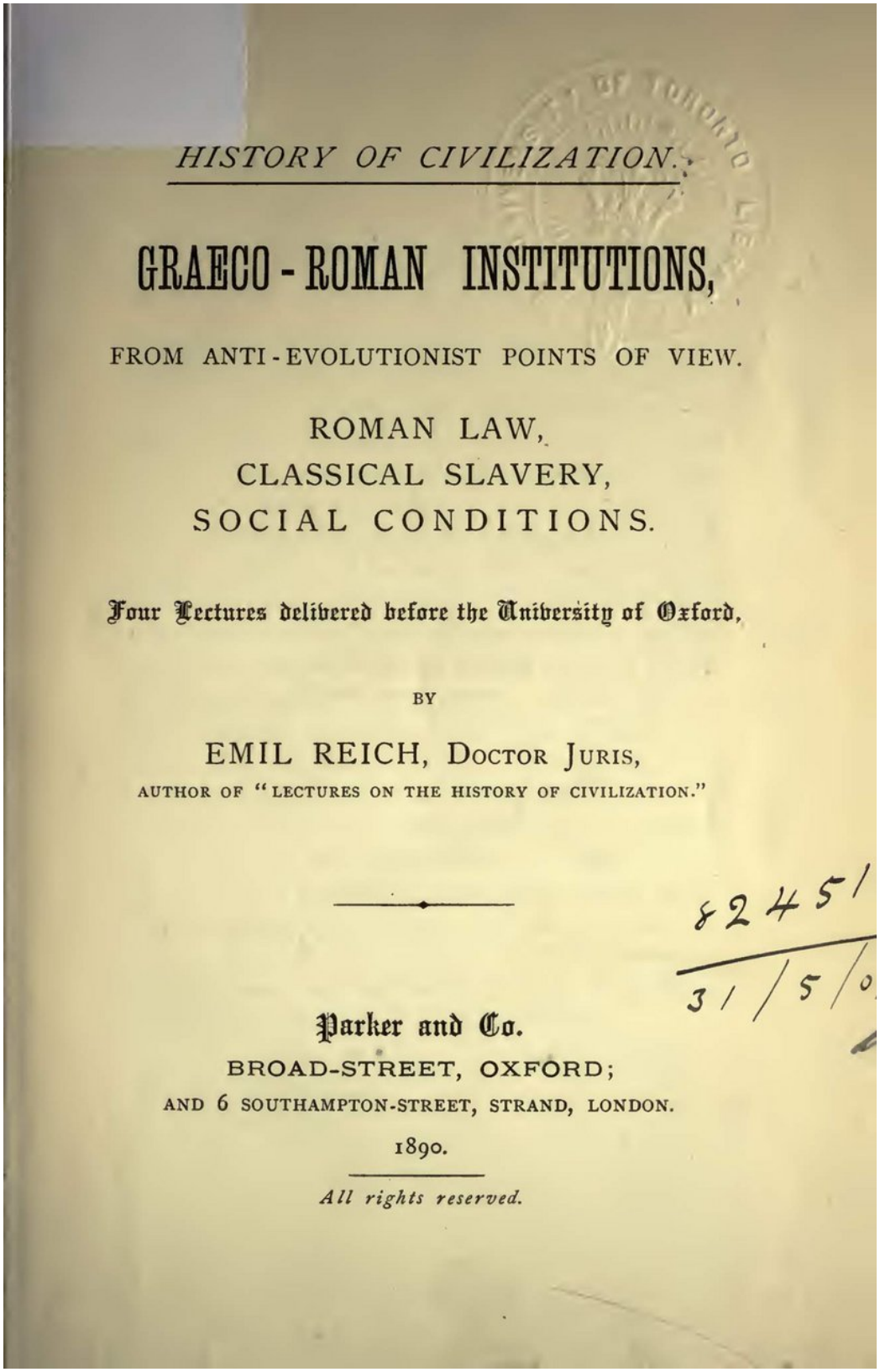

HISTORY OF CIVILIZATION.

GRAECO-ROMAN INSTITUTIONS,

FROM ANTI-EVOLUTIONIST POINTS OF VIEW.

ROMAN LAW,
CLASSICAL SLAVERY,
SOCIAL CONDITIONS.

Four Lectures delivered before the University of Oxford,

BY

EMIL REICH, Doctor Juris,
AUTHOR OF "LECTURES ON THE HISTORY OF CIVILIZATION."

82451
31/5/0

Parker and Co.
BROAD-STREET, OXFORD;
AND 6 SOUTHAMPTON-STREET, STRAND, LONDON.
1890.

All rights reserved.

Reich, Emil 1890. *Graeco-Roman Institutions, From Anti-Evolutionist Points of View. Roman Law, Classical*
5414

Slavery, Social Conditions: Four Lectures delivered before the University of Oxford. Oxford: Parker and Co.

> The most superficial glance at the development of Western civilization cannot fail to notice that certain nations succeeded in **maturing some branches of art to a degree of perfection unknown** amongst other peoples. Thus sculpture was brought to its highest pitch of perfection by the Greeks; painting by the Italians and Spaniards; music by the Germans. **Science**, on the other hand, **seems**, to use the words of Goethe, **to be a fugue, the successive parts of which are formed by the contributions of *all* nations**, and while some nations may boast a greater number of meritorious scientists than others, no nation of Western civilization so completely excels its competitors in the domain of science, as do some in the realm of art. (Reich 1890: 3)

This has at no time been more true than now, and will hopefully continue to be even more true. I'm not sure if all nations have been brought into the fold, though. We can't say, for example, that all nations have a history of cinema, when Afghanistan started making movies this century.

> This statement stands in need of no evidence; it is **conceded on all hands**. It stands, however, in need of an historical and technical explanation. (Reich 1890: 4)

Concessions.

> In other words, the Greeks who were the teachers of the Romans in every branch of science and philosophy, were entirely unable to vie with their pupils as to legal science. Whence this remarkable and unexpected superiority of the Romans? How and why could they excel the most gifted nation of all ages in the cultivation of a science, the subject-matter of which was as familiar to the Greeks as to the Romans? For the Greeks were notorious **pettifoggers**, and there was scarcely a week but what a Greek took part in judicial proceedings, either as one of the numerous judges, or as a witness, or as one of the contending parties. (Reich 1890: 7)

Define:pettifogging - "placing undue emphasis on petty details; petty or trivial".

> Are the Romans jurists so much more **sagacious or shrewd** than the jurists or other nations? Is their practical sense so much stronger, or **do they combine theoretical comprehensiveness with practical adroitness in a superior way**? (Reich 1890: 7)

Define:sagacious - "having or showing keen mental discernment and good judgement; wise or shrewd"; define:shrewd - "having or showing sharp powers of judgement; astute"; define:adroit - "clever or skilful".

> The Romans never suffered their legal institutions to be **interlarded with extraneous matter**. From the earliest times down to the age of the Emperors, the Romans had a political institution that might have lent itself very easily to an undue interference with institutions of Private Law, after the manner of feudalism. I mean the Roman *clientela*. **Roman client stood so their *patroni* in a relation not unlike that of a feudal tenant to his lord**. They held estates from them, they were obliged to do homage and to discharge some of the duties implied in "feudal incidents." All this surely might have easily been used as a means to unduly influence the development of the Roman Law of real property. (Reich 1890: 9)

"The like holds good of countless idiosyncrasies, for example that tiresome *I mean*, or the happily nearly obsolete *Don't yer know?* with which shy and foppish youths are prone to interlard their conversation" (Gardiner 1932: 45-46).

> Or take another great political institution of the Romans: I mean **the two classes of *patricians* and *plebeians***. Nothing is more patent than the constant struggle of the plebeians with the patricians, and the marked difference in their political standing. Did this well-known difference exercise any influence on the private law of the Romans? Do we ever hear of an *actio* or private right being denied to a Roman because he is a plebeian? There is no trace either in the XII. Tables, or in any later legislation of any thoroughgoing or even important difference between the plebeians and patricians as to "civil" right (taking the word "civil" in its Roman sense) after the middle of the fifth century B.C. A plebeian could acquire real property, contract obligations, marry and will his property according to the same principles of Private Law as a patrician. (Reich 1890: 10)

Legal equality in the ancient world?

> I have finally to say a few words about the relation of Roman Private Law to Ethics. Ethical and moral ideas have largely, and often unduly, influenced the unrestrained growth of Private Law. For although Private Law has close relations with Ethics, it contains and comprises leading ideas distinctly different from ethical ideas. Our **obligations** to a certain individual are quite different when **arising from motives of friendship**, and when caused by the duties of a legal contract. In fact the domain of Private Law is widely separated from the domain of Ethics. (Reich 1890: 12)

Sounds like *Nicomachean Ethics*, to be sure.

> The principles laid down in this volume will afford ready help in almost every case of Private Law, because they emanate from Private Law alone, and **have no tincture of non-legal elements**. (Reich 1890: 13)

Define:tincture - "a slight trace of something".

> It is the same case with the peculiarly Roman institution of "**Patria potestas**," which, although **long obsolete as such**, is still of practical value to all countries where Roman Law has been adopted, as we shall see in our next lecture. (Reich 1890: 14)

Latin: "power of a father". Patriarchy.

> We have now to inquire what was **the originating cause**, [|] **the *vera causa*** of this marvellous Law? Why was it that the Romans alone were able to furnish their age and all subsequent ages with law-principles that were as completely divestede of non-legal elements as are the propositions in Euclid of non-mathematical? Before proceeding to a sketch of my view of the *vera causa*, it will be necessary to premise the views of others. (Reich 1890: 14-15)

Define:*vera causa* - "(in Newtonian philosophy) the true cause of a natural phenomenon, by an agency whose existence is independently evidenced."

> Ihering proceeds to say that the Roman people had one pre-eminent trait of character, *selfishness;* and that their law is - **the religion of selfishness**. And this peculiar trait of character made them apt to carry out the promptings of their historical vocation. "The Roman world taken as a whole may be designated as **the triumph of the idea of utilitarianism and practicability**; [|] all her forces both of mind and character exist on behalf of utilitarian objects. Selfishness is the moving power of the whole; the whole of Roman virtues and institutions is **the objectivation or the organism of national selfishness**." (Reich 1890: 16-17)

Not in conflict with Nietzsche's "pathos of nobility and distance" and the ravings against altruism.

> In the passage just quoted from Mommsen, he **animadverts** on the highly imperfect state of Roman [|] *criminal* law; how shall we now understand his "healthiness of the Romans?" (Reich 1890: 19-20)

Define:animadvert - "pass criticism or censure on; speak out against".

> They will never come home to us; they will only be **an undigested mass of learned texts**, which we have to commit to memory through laborious study of the ancient and modern authorities. A clear understanding of the causes of Roman Law, on the other hand, facilitates our study of that Law most effectively. (Reich 1890: 21)

See an "indistinct mass" and "a vague uncharted nebula" (Nöth 1998: 337).

> *The main cause of the rise of Roman Private Law and its high perfection I take to be the Roman institution of* ***Infamia***. The Roman institution of *Infamia* was the fountain-head, or rather the chief motor and factor that brought about the majority of those legal institutions the sum total of which go to form the system of Roman Law. (Reich 1890: 21)

Oh snap.

> *Infamia* in Latin means infamy, **public disgrace**. *Savigny*, whose chapter on *Infamia* is still considered the best extant treatise on this institution, says: "Infamia as the consequence of a criminal sentence became a general rule only by degrees." And this is the salient point of the world problem, the point to which I wish you to pay special attention. **Certain trespasses entailed the punishment of public disgrace**. The Romans, just as we, punished certain trespasses or offences with fines and **loss of honour**. A person convicted of theft is considered **disgraced** in our times. He is unable to hold a public office, and **society will not receive him**. That, therefore, the Romans were sensible of the disgrace inherent in certain offences appears very natural indeed. (Reich 1890: 22)

Thus, there is a legal history of for "renown". Note the easy parallel between "a person's security within the community's social net" (Senft 2009: 230), and being "received" by society.

> This judgment put **an indelible stain on the social life of** the defendant; in fact, it made him **a social outcast**. And now compare the horrible consequence of this *civil* judgment with the indifferent consequence of the criminal conviction of an embezzler of public money! (Reich 1890: 23)

Looks like the tradition of punishing someone who stole $100 in quarters from a laundromat with a longer sentence than a a financier who stole millions is mighty fine.

> *Infamia* was the loss of civil rights, of the *jus honorum et suffragii*. In other words: **the person tainted with *infamia* was blotted out of the *public* and *political* life of Rome**. He could stay in Rome; he could continue to ply his trade and sue his debtor in Rome; will his property, or marry a Roman woman. But in his ***public* existence** he was not only curtailed, but actually destroyed. He had no vote; he was not eligible to an office. (Reich 1890: 33)

Define:blot out - "to make obscure, insignificant, or inconsequential; wipe out, destroy". Is this not what's taking place today with deplatforming?

> The free and independent Roman citizen enjoyed such immense privileges, his citizenhip possessed - as we shall see in a subsequent lecture - such an extraordinary value, that it was only both fair and natural that **his personal conduct in private and public life should be subjected to a most rigorous superintendence**. (Reich 1890: 35)

Is the Chinese citizen blessed with any additional value for having an automated superintendence?

> A Roman house-son could not acquire only penny's worth of property for himself; every thing he acquired belonged to his father. In that startling dependence nothing was changed by his political position; he could be a consul, [|] a senator or praetor, yet unless his father had formally emancipated him he could not call one farthing his own. In other words: the Roman *patria potestas*, in its civil aspects, means **a total disfranchisement of house-sons**, who could nevertheless fill the highest posts of honour in the commonwealth. (Reich 1890: 36-37)

As feminists say, *patriarchy hurts men, too*. Click here to find out 6 Ways The Patriarchy Is Harmful To Men.

> If, now, we discard all childish considerations, such as "*patriarchal period*," "*race-character*," or similar vagaries; and if we firmly hold to the self-evident belief in **the substantial identity of human nature in all periods of history**, we shall naturally ask: Why did Roman house-sons submit to a tyranny than which nothing seems more insupportable to our feelings? For, surely, the most pressing desire of every well-balanced young man of our time goes toward financial independence, and much as we all love our fathers, we crave for nothing more intensely than for earning our own living, and owning the proceeds of our industry and skill. (Reich 1890: 37)

Foucault _LOL.gif

> The Roman commonwealth was a democracy, in which, as in all democracies, the fundamental principle of universal suffrage was eluded by a system of organized voting in classes. The voters of the first class recruited themselves from citizens possessing a certain wealth; the voters of the second class were citizens possessing a lesser wealth; and so forth. In addition to this class-arrangement, the first and second classes voted first, and since they had, as a rule, the majority of votes, - a vote being the collective result of the polling of a *centuria*, or subdivision of a class, - **the lower or poorer classes seldom had a chance to cast a vote**. In other words, Roman was a **timocracy**. Even after the class organization of the voters was somewhat changed through the combination of the *comitia centuriata* with the *comitia tributa*, the timocratic element of the Roman commonwealth continued to be predominant. Honour and power thus being dependent on the census, **it was the ruling desire of every Roman to belong to the higher or wealthier "classes."** To have a high census was equivalent to belonging to the really influential classes. (Reich 1890: 38)

Define:timocracy - "a form of government in which possession of property is required in order to hold office; a form of government in which rulers are motivated by ambition or love of honour". Modern U.S., with its voter restrictions, appears to be not that far off from a functional timocracy.

> Thus the strong motive of economical independence was over powered by the still stronger motive of ambition. **A Roman possessed only one kind of ambition: political**. To be an influential member of the *comitia*, to fill one of the offices of the state, to be senator or general of the offices of the state, to be senator or general of the army were the chief objects of his ambition. To be baulked of the competition for these prizes was practically tantamount to being *infamis*, the very essence of *infamia* being the exclusion from **the political arena**. (Reich 1890: 39)

Something to keep in mind when looking at other notes on "ambition".

> It would be uninteresting to rehearse the various opinions, which, as a rule, **savor of the dust of learning rather than of the salt of common sense**. (Reich 1890: 49)

Crispy.

> **A science is the result of a strong desire to systematize certain facts**. Facts, as a rule, are extremely refractory and hate to be reduced to a systematic order under a few general "heads," and accordingly some of the simplest facts of the simplest of all sciences, mathematics, have successfully escaped the lasso of systematization or "**scientification**," so to speak; as, for instance, the prime-numbers, the law of their sequence being unknown. But if the desire of people to systematize a certain cluster of facts be very intense, they generally manage to so arrange or trim facts as a finally carry their point. (Reich 1890: 52)

Blunt and unobjectionable. Scientification sounds like my own clumsy "communicationalisation". *Unwellformedness*, eh.

> So with the facts of *Law*. The facts of Law are, *per se*, no more **willing to submit to the yoke of scientific generalizations**, than the facts of fashion, or **social conversation**. (Reich 1890: 52)

Nooo!

> These ancestors, however, if they could see how the law of Germany is completely taken out of the hands of the citizens, - with a slight exception in the administration of criminal law, - would scarcely retain their scornful laughter at a nation that was gullible enough to exchange the inestimable power of making its own law for the **gewgaw** of so called scientific systematization. (Reich 1890: 55)

Define:gewgaw - "a showy thing, especially one that is useless or worthless". For some reason these lectures are full of words that I'm apparently meeting for the first time.

> But this very abundance of innumerable local and disparate polities; the very fact that the people of Germany were split into countless small "marks" and guilds, and still smaller political corporations, proved fatal to their liberty. Where people are immersed in atomic interests of petty corporations, **public-spiritedness** is on the wane. But since no country can dispense with the blessings of public-spiritedness, the burghers of Germany were not loth to welcome the constantly increasing meddlesomeness of their rulers. For, this meddlesomeness took the shape of broad public-spiritedness and paternal care for the general welfare. (Reich 1890: 57)

Am I ready for Jürgen Habermas's analysis of the public sphere? Probably not.

> For reasons that cannot be discussed here, the whole intellect of Germany came to be concentrated in the German Universities. This in itself would not have been very harmful to the liberty of the people. Unfortunately, however, the Universities were solely founded by and dependent on the various rulers of Germany. With the unimportant exception of the University of *Altorf*, which was somewhat dependent on the free city of Nuremberg, not a single free city of Germany founded or endowed a University. This fact, - never noticed by German historians, although it had a vast influence on German civilization, - this fact brought the whole of German intellectual classes under the immediate sway of the princes. No man could fill the place of a teacher, clergyman, professor, lawyer or physician, without taking his degree at one of the Universities of the country. In other words: **nobody could earn his living in one of the intellectual classes without obtaining leave and license from the ruler of the country**. (Reich 1890: 58)

Something to keep in mind when reflecting upon the role of universities in our present day and foreseeable future (with its tendency towards privatisation).

> The great and signal success of Darwinism in the domain of natural science has filled its adherents with just enthusiasm. The most radical opponent of the theories of Darwin, Haeckel, Huxley, Wallace and other eminent Darwinists cannot but acknowledge that many facts of morphology, botany, zoology and anthropology have been reduced to greater scientific order; and numerous facts hithero unknown have been discovered through the improved methods of Darwinism. To deny this would be to deny the most evident fact in modern science. Enthusiasm, however, is likely to carry away its devotees; and, accordingly, the fervent adherents of modern evolutionism were not satisfied with the laurels won in the sciences just named, but essayed to try their victorious concepts on problems that have previously been considered outside the pale of the naturalist. **The puzzles of sociology, the enigmas of the rise and development of social institutions, they declared to be amenable to satisfactory solutions by means of ideas and concepts that proved so successful with regard to the physical frame of animals and plants**. Religion, marriage-systems, kinship-systems, ceremonies, and laws were and are said to be problems that unbosom their mysteries to "*natural selection*," "*survival of the fittest*," "*atavism*," "*theory of survivals*," and the rest of Darwinian concepts with astounding willingness. We are taught, that in social institutions, as in animals and animal life, there is an uninterrupted process of evolution going on, one "stage" of civilization succeeding to another "stage," [|] the "higher" to the "lower," the "heterogeneous" to the "homogeneous;" that humanity was first what the savages of Africa and South America are at present; that by dint of more advanced ideas and greater "enlightenment" social institutions have been slowly improving; and that our present civilization, although containing many "survivals" of ruder and less "enlightened" times, is, by the very working of the principles of "natural selection" and "survival of the fittest," radically superior to the civilizations of either Greece and Rome or the Middle Ages. (Reich 1890: 65-66)

The puzzles of sociology find no explanation "in the *vis inertiæ* of habit, or in forgetfulness, or in a blind and fortuitous mechanism and association of ideas, or in some factor that is purely passive, reflex, molecular, or fundamentally stupid" (Nietzsche 1921: 1).

> **The evolutionist is in constant demand of enormous periods of time**. He believes, that the small and incipient changes, that he is so sorely in need of, are sure to happen in one of the countless minutes of vast infinitudes of time. The incipient "variations" - this the killjoy of Darwinists - he cannot dispense with; at the same time, however, he [|] is unable to assign a definite time to their rise; and thus he drowns his doubts in the extremely plausible assumption, that the required incipient "variation" is more than likely to happen, provided we give it liberal chances of time. **Now there is nothing cheaper than abstract time**; and each of us is willing to grant any quantity of an object than which nothing is more inexhaustible. So it comes to pass that the vast periods of time demanded from the evolutionist have been willingly granted on all hands. (Reich 1890: 67-68)

Surely radiocarbon dating and other methods have made that abstract time a bit more concrete?

> This may do, and no doubt does in natural science. But it will never do in the science of social institutions. The objects of the latter are distinctly and well-nigh essentially different from those of the former, in that they invariably refer to **organized *aggregates* of individuals**; whereas biology proper treats, as a rule, of individuals only. **One fox does and acts exactly what a thousand foxes are doing and acting**. The actions performed by one man, on the other hand, are totally different from the actions of organized aggregates of a thousand men. *Sociology treats of aggregates of individuals, institutions being the outcome of the activity of aggregates*. (Reich 1890: 68)

Another basic statement of the object of sociology. Reich's attitude towards animals, though, does not appear to go beyond those of his time and is very far from population ecology indeed.

> Nations do not live in the jail of time; they live or try to live in the open grounds of eternity. Instead of wishing for the death of the unfit, they frequently so arrange matters as to care for nobody as lovingly

> as for the very people who are unfit for the struggle of life. And, *vice versa;* nations frequently pay the highest modes of worship to the very individuals that died an early death in the service of ideas maintaining the commonwealth of that nation. In what sense of the word can we say that Cæsar died? **Was the effect of his actions, words, and writings lost like that of a dead fox?** Could the bearing of every minute of his life on the Roman commonwealth be effaced by that accident on the Ides of March, 44 B.C., that mortals call the death of Cæsar? Nay, can the effects of the life of the least and most insignificant Roman be said to have vanished at all? Was not Rome the product of the Romans, and does not Rome still govern the world, or two thirds of it? (Reich 1890: 71)

Man, he really has it out for foxes, eh? Has no individual fox been recorded in history? Admittedly, popular culture is full of foxes, but finding actual individual foxes might take some time (I shall return to this).

> By putting these questions, I mean to ask whether we possess a practical knowledge of the solution of these problems. And **by practical knowledge I mean a knowledge that does not consist in learned quotations from authors only**. (Reich 1890: 74)

This blog contains no practical knowledge.

> In saying so you have said exactly and precisely what I hold to be the case, and accordingly I most heartily subscribe the opinion of the great scolder of mankind, of Schopenhauer, that **he who has read Herodotus has read all history, the rest being variations on an old theme**. (Reich 1890: 75)

All of history.

> Look at modern Europe and America. What we are pleased to call European civilization *par excellence*, or, in other words, Western civilization, is characterized mainly by the vast preponderance of urban over village life. In the East of Europe, in Russia, Roumania, Hungary, Servia, &c., village-life preponderates enormously. In America, on the other hand, where nothing will surprise the traveller more than the high average intelligence of every single American, every **American speaking** United States, as they call English, with remarkable purity and absence of provincialism or false suffixes or affixes, - in America there is practically speaking no village-life at all; all Americans live in cities, that is in places with urban customs and institutions. The intimate contact of city life brings about an infinitely increased intensity of mental and emotional actions and reactions, and thereby a more rapid growth *oi* thoughts and activities of all kind. If we now apply this to Greece and Rome, we shall easily comprehend, that the astounding intellectual power manifestated in those commonwealths was mainly due to the fact, that **living as they did exclusively in cities, their intellect had to undergo more powerful incitements than the intellect of nations whose members live in loose contact with one another**. The Samnites in Italy, the Acarnanians in Greece are examples of nations who did not live in cities exclusively, and we all know that they were renowned for military valor but insignificant as far as civilization is concerned. Greeks and Romans were, on the whole, exclusively city-nations; that [|] is, the whole of the population was concentrated, as it were, in one city. You cannot lay sufficient stress on this one fact; for this one fact together with very few other facts of equal generality goes to make the fundamental layer of the gigantic fabric of classical civilization. (Reich 1890: 76-77)

Speak *American*, not *United Kingdomese*! The idea itself is known well enough, e.g. the correlation between tradie and social and technological progress.

> In the antique state to abolish slavery was tantamount to abolish the state itself, tantamount to complete annihilation of **the then only possible *manière de vivre***. It is puerile to speak of Aristotle, the author of the profoundest ethical writings, as of a benighted heathen with regard to the question of slavery. He considers slavery, *classical* slavery, as a matter of course; and so did the Christian teachers of the first three centuries. (Reich 1890: 81)

So it is still in countries like Mauritania.

> **Women after all have only one main vocation - love**; and this the Greek and Roman women faithfully fulfilled. In our own days, when the political and social grandeur and splendour of the male individual has been dwarfed into pigmy shape, displaying the sallow complexion of an impoverished organism, in our days the ladies rightly feel that a change ought to be brought about - and we all know they vigorously proceed in achieving it. (Reich 1890: 83)

Not that much of an advancement from Nietzsche (1921: 94).

> This retiring position of women brought about a remarkable feature of classical civilization - *the lack of private life*. Private life proper did not exist in Graeco-Roman times previous to the rise of Christianity, and not to a great extent in the first three centuries of our era. For private life cannot develop without women occupying a prominent position in it. **The charms of private life are mainly the charms of social contact with women**. But where public life is so intensely developed as it was in Greece and Rome, there private life has few chances of existence. Public and private life are complementary; they supplement one another. Wherever the arts and amusements of private life are carried to a high degree of perfection there public life must needs be on the wane; and *vice versa*. At the times of absolutism in continental countries of Europe, that is, at the times when the people did practically never meddle with or take part in the transaction of political business, their private life was evolving charms and attractions of the most captivating kind. **It is no exaggeration to say that the Vienna valse has proved one of the strongest pillars of the Austrian dynasty**. People so passionately fond of dancing are naturally averse to the practice of dry and prosaic politics, and thus the reigning dynasty has free scope. The same remark applies to modern France, into which a vigorous spirit of self-relying popular politics will be breathed only when Frenchmen will cease to be so enamored of their marvellous theatres, concerts, *salons*, and other amusements generally. (Reich 1890: 84)

Complementary to what McDougall writes about the sex instinct (cf. 1916: 400-401).

> Classical religion, classical public religion, was a religion of the beautiful, a divinification of beauty in all the manifold manifestations of that ideal power. **Beauty commands admiration; beauty** [|] **has a direct, immediate and elementary power over the emotions of people**, and it is easily turned to public purposes. The ancients lacking the depths of individual private life were deficient in sympathy with the inner life of religious edification. (Reich 1890: 86-87)

Something along the lines of Jakobson's (polish) admonition that a beautiful work of art "grabs" attention.

> Nothing promoted the Byzantine Empire so efficaciously as the elaborate net of administrative offices which they cast over every single one of their provinces. These offices were filled with ambitious people from the provinces who thus **felt attracted** to the reigning dynasty with **bonds of strong interest**. (Reich 1890: 88)

Another variation on "bonds". Here, unlike the Romans, the Byzantines enabled the provinces to promote administrators from their midst.

> Let me premise a general statement, in order to be on clear terms with every single lady and gentleman who honour me to-night with their presence: **I do believe in a divine origin of Christianity; I add: I do believe in a divine origin of all institutions of mankind**. Their roots extend into the realm of that power that all of us are agreed to call divine. (Reich 1890: 91)

Indeed the very opposite of Nietzsche.

> We all know that in the first century of our era many a high-minded thinker and reformer tried **to recast the frame of society and to turn the minds of people into new channels of thought**. Such a mind, e.g., was Appolonius of Tyana. Why did none of them succeed? Why was it that of all these reformers, Christian teachers alone succeeded? (Reich 1890: 91)

A vivid metaphor: society as a high-rise building with a metal frame. It doesn't very well work with "channels", which evoke the waterways, but still, made me rethink the word "framework".

> The Roman Empire sinned chiefly in that it did not employ women and the majority of men in pursuit of interests of a higher order. Men do crave for the ideal. In the long run people will not be satisfied with **the machine-like routine of every-day life** without satisfying their higher aspirations. But you will ask me, why was it thta women and the majority of men were so long content with living **an insignificant life**? Why was it that those women and men did not aspire to a higher position *before* the first century of our era? To this there is a very simple answer: By the first century of our era the legislation of Rome had **loosened the fetters of women**, and of **men in bondage**, to a very considerable extent. Women, housewives, were no longer kept in the strict seclusion of former centuries, and the absolute rights of ownership, the right of use and *abuse* in slave, was toned down to a human right. The next consquence of this was that women began to assert their rights as individuals. They desired to play some *rôle* in the actual world of Rome. But this world had no place for women. Antique civilization was not only a city-civilization, but an exclusive male civilization. (Reich 1890: 92)

Mechanization - making machine-like. Automatic insignificant; defamiliarized significant.

> No sooner were laws issued that did away with the retired position of women, than the women, like all newly emancipated people, strove to be given a more prominent part in the commonwealth. This desire was more than amply satisfied by Christianity. In Christian communities women played a very important part; a Christian woman was essentially different from a heathen woman. **She attended the frequent public church-meetings of men; she was expected to exhort, to teach her husband and her family**. This increased importance of women was a great factor in the general development of Christianity. (Reich 1890: 92-93)

It feels like "communion" is implied in "public church-meetings".

> This organization, however, the Christian teachers learned [|] from the system invented by the Romans. The Roman influence on Christianity is more strikingly illustrated by the very name of the adherents of the new creed. The Greek name of Christian is *χριστιανός*. **Did it ever occur to you that this is no Greek form, or rather a late, and evidently Romanised form of a derivative**? The New Testament was first written in Greek, and so were the Acts, where this word first occurs. But it was evidently framed after a Roman word, the ending *ιανος* being an un-Greek form. (Reich 1890: 93-94)

Yet another improvement over Nietzsche, who writes that "In the New [Testament], on the contrary, just a hostel of petty sects, pure rococo of the soul, twisting angles and fancy touches, nothing but conventicle air, not to forget an occasional whiff of bucolic sweetness which appertains to the epoch (and the Roman province) and is less Jewish than Hellenistic" (Nietzsche 1921: 156-157).

> It is the distinctive sign and mark of classical antiquity that **the pure emotional forces of men**, - of a restricted number of men, it is true, **were the ultimate safeguard and bulwark of the state**. (Reich 1890: 95)

Profound but unsubstantiated.

10.3 November

10.3.1 Kuidas pidada lugemisblogi (2019-11-20 22:39)

Uue hooaja avamiseks kirjutan lõpuks lühikese praktilise postituse, kuidas sellist lugemisblogi teostada. Usun siiralt, et midagi sellist tuleks kasuks igale õppurile ja uurijale, kes tahab hallata oma lugemismärkmeid. Traditsiooniliselt nimetati sellist asja sedelisüsteemiks (*Zettelsystem*) ja kujutas endast sahtlit või kartoteeki. Tuntuimad näited sellise süsteemi harrastajatest on Goffman, Wittgenstein ja Luhmann. Põhimõte on lihtne: kõik, mida loetust saab kasutada, talletada nii, et seda oleks hiljem kergesti võimalik üles leida.

1. Põhjendused
2. HTML
3. Dvorak
4. Nootroopikumid

1. Põhjendused

Inimese sisemälu on liiga plastiline. Hiljuti nägin uurimust, mis tõestas, et mida rohkem inimene kindlal teemal teab, seda suurem on tõenäosus, et ta mäletab asju valesti. Kui asi on nii hull isegi asjadega, mis meid reaalselt huvitavad, siis vähemhuvitavatest asjadest ei tasu üldse rääkidagi. Ühtlasi ei mäleta ma, kust ma seda lugesin - *a point in case*. Mälu

on plastiline, st iga meenutamine kirjutab mälestuse üle, muudab seda väikestmoodi, mis ajapikku kuhjub suurteks eksimusteks.

Väline mälu on seega tervitatav. Seda blogi hakkasin ma pidama just selle tõttu, et mul oli komme ära unustada, milliseid raamatuid ma olen lugenud. Esialgu koosneski asi raamatuarvustustest. Ajapikku hakkasin aga talletama parimaid tsitaate ja kuidagi kujunes välja muster kommenteerida teksti reaalajas, teksti lugedes. Nii saan kindel olla, et kõik, mida olen lugenud ja mis mind on kõnetanud, on kuskil siin olemas ja ülesleitav kui ma panen google otsingusse:

"märksõna" site:http://jeesusjalutasallveelaeval.blogspot.com/

Paranoiline antimaterialism. Ma ei usu raamatute kogumisse, et see on mõttekas. Meil on raamatukogud. Milleks hoida oma riiulil vangis teost, mida keegi teine võiks samal ajal lugeda. Kui olulised katkendid blogisse ümber kirjutada siis ei ole vaja füüsilist koopiat omada. Ühtlasi on see praktiline. Öeldakse, et filosoofidel on komme surra võõrsil. Ajalugu kubiseb näidetest. Minu senine uurimustöö on seisnenud selles, et ma näitan kuidas üks või teine mõtleja on jätnud olulistele allikatele viitamata, väga tõenäoliselt just selle tõttu, et emigreerudes ei mahtunud kõik vajalikud raamatud kohvrisse ära. Lugemisblogi aitab vältida seda võimalust. Kui peaks juhtuma, et mustade helikopterite parv lendab üle Peisi ja Tartus hakkab katjuškat sadama, võin mina käed taskus vilistades Kanadasse purjetada ilma, et mu uurimustöösse peaks olulist lünka tekkima. Mitte kõige ilusam mõte, aga geopoliitiline reaalsus pole minu teha.

Läbikirjutamine on õppimisviis. Anekdootlik näide: põhikoolis kirjutasin inglise keele tunnikontrollideks igast sõnade hulgast 9, 18 või 27 koopiat kuniks tundsin, et nad on niivõrd hästi peas, et ei pea enam järgi vaatama. Endal ei läinud neid spikreid seega vaja, jagasin teistele laiali. See on robustne näide - tegelikult *nautisin* ajalooõpiku sisu ümberkirjutamist juba varakult - palju ühekrooniseid Tiimari pastakaid ja joonelisi vihikuid läks selle nahka - ja ühel hetkel õppisingi tekstipõhiseid aineid iga päev lugemiseks ettenähtud lehekülgi ümber trükkides. Andmetöötlust ja veebidisaini õppides jäi, kõike muud ühest kõrvast sisse ja teisest välja lastes, külge ainult HTML, mida kasutan tänaseni põhimõtteliselt iga päev. Seega esimene praktiline soovitus ongi õppida selgeks HTML koodis kirjutamine.

2. HTML

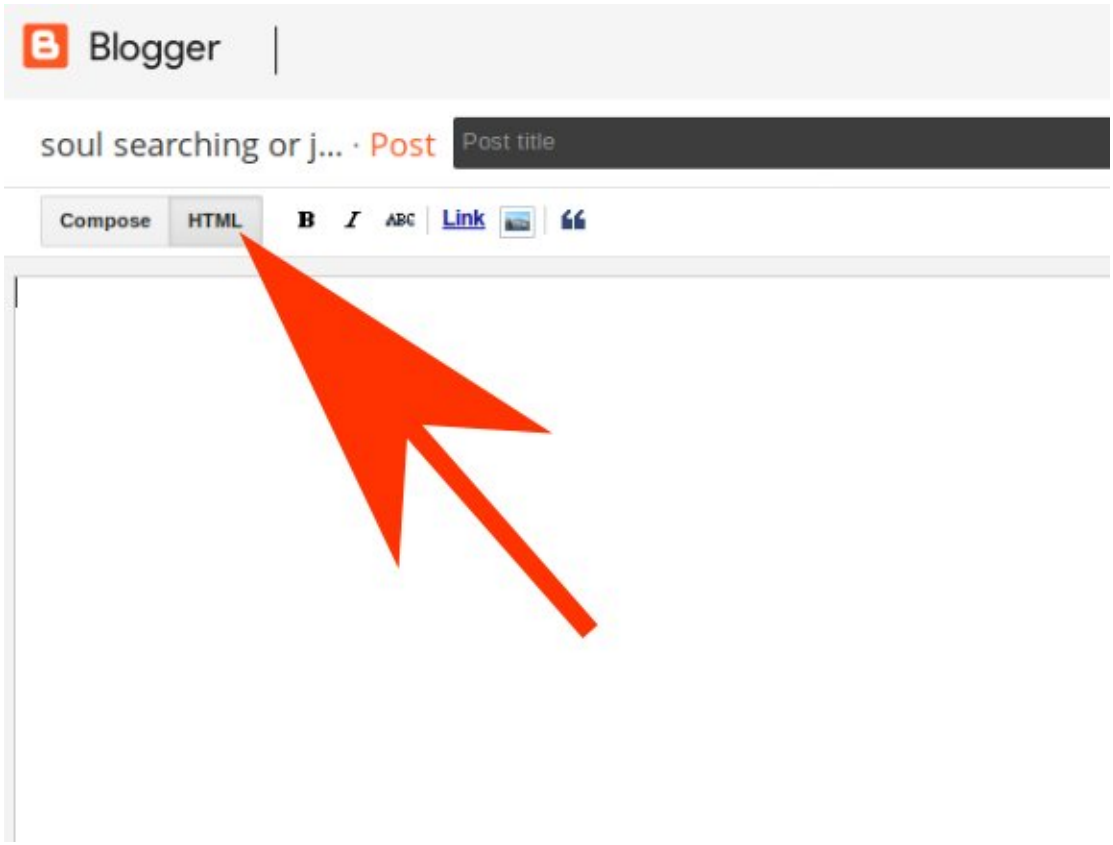

HTML-koodi saab kergesti selgeks õppida W3Schools abiga. Pildil on näidatud, kuhu kleepida bloggeris HTML sisu. "Compose" mood on mõttekas ainult piltide üleslaadimiseks. HTML vormi üks põhilisi eeliseid on see, et ei ole vaja pidevalt vaheldada tsitaadi (<blockquote>) ja oma kommentaari (ehk "paragraph") vahel, mis oleks muidu väga tüütu ja tülikas. Selle asemel on mul välja kujunenud konkreetne formaat, millest ma alustan iga uut postitust. See erineb nipet-näpet raamatute, artiklikogumike ja üksikartiklite puhul, aga võtame näitlikustamiseks viimase:

<!– QCQCPealkiri

Papers, Source: WEB, Lang: English,

–>IMG<!–

–><h4>QCQCAUTHORQCQC YEARQCQC. QCQCTITLEQCQC. QCQCJOURNALQCQC QCQC-NUMBRIDQCQC. [JSTOR]</h4><!–

qcqc –><blockquote>qcqc qcqc (QCQCQC, QCQCQC & QCQCQC QCQC: qcqc)</blockquote><!–

–> qcqcqcqc <!–

–>

See on minu postituse kondikava (*template*). Niimoodi näeb ta isegi minu jaoks imelik välja. Mina näen seda teksti värvikodeeringutes, sest ma kasutan linuxi vastet Notepad-ile, gedit (saadaval ka Windowsile), mis tunneb kommentaariga (<!–) algava dokumendi kohe HTML failina ära ja värvib teksti vastavalt. Soovitatav alternatiiv Windowsi kasutajatele on programmeerijate lemmik, Notepad++, aga sellel on üks põhiline puudus: puudub otsingutulemuste *highlight*-imine. Nimelt, gedit märgistab automaatselt otsingutulemused ja jätab nad märgistatud kuniks sulged otsingurea, st samal ajal saab teksti muuta. Enamikes programmides ei ole see võimalik - sa kas otsid või ei otsi, vahepealset võimalust pole. Minu lähtekoodis on läbivalt nö "kohahoidjaks" tähekombinatsioon QCQC, sest seda looduses metsikult ei esine ja samas on ta piisavalt silmatorkavalt suur ja ümar. Niisiis võrdluseks Windowsi masinal:

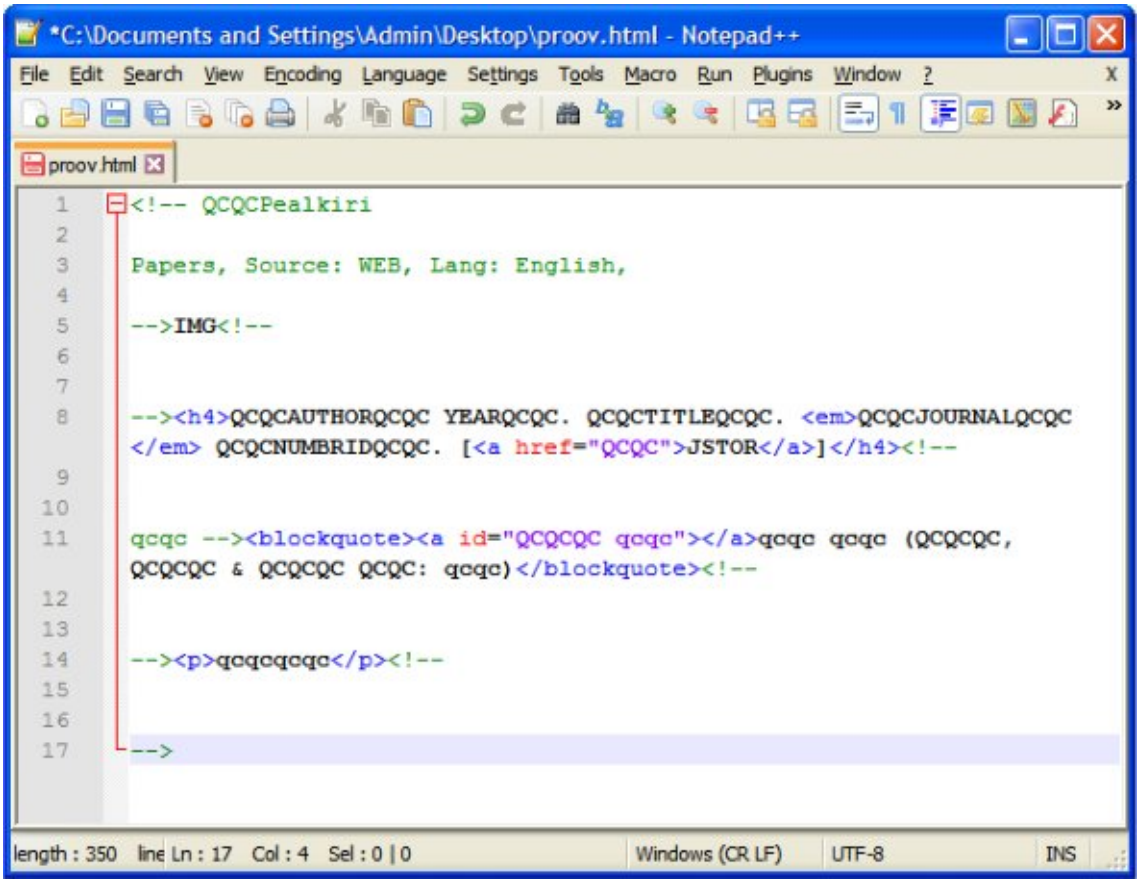

Notepad++, nagu näha, värvib HTML kommentaarid (kõik, mis on <– ja –> vahel, mida tulemuses ei kuvata) roheliseks, HTML koodid siniseks ja lingid lillaks. Siin on juba näha, et esimene rida on pealkirja kohahoidja, teine rida "labels", mille kleebin postitades vastavasse lahtrisse ja IMG asemele kleebin pildi-koodi ("compose"-ga laen pildi üles, tulemuseks saadud HTML-koodi kleebin siia). Esimene pikem rida on neljanda astme pealkirja (<h4>) vormis viide, teine on tsitaat (<blockquote>) ja kolmas, kõige lühem, on oma kommentaar (<p>). Geditis on värvid teised, aga iva sama. Põhiline erinevus on see, et kui Ctrl+F-ida QCQC, siis tõusevad esile need kohad, kuhu ma sisestan teksti:

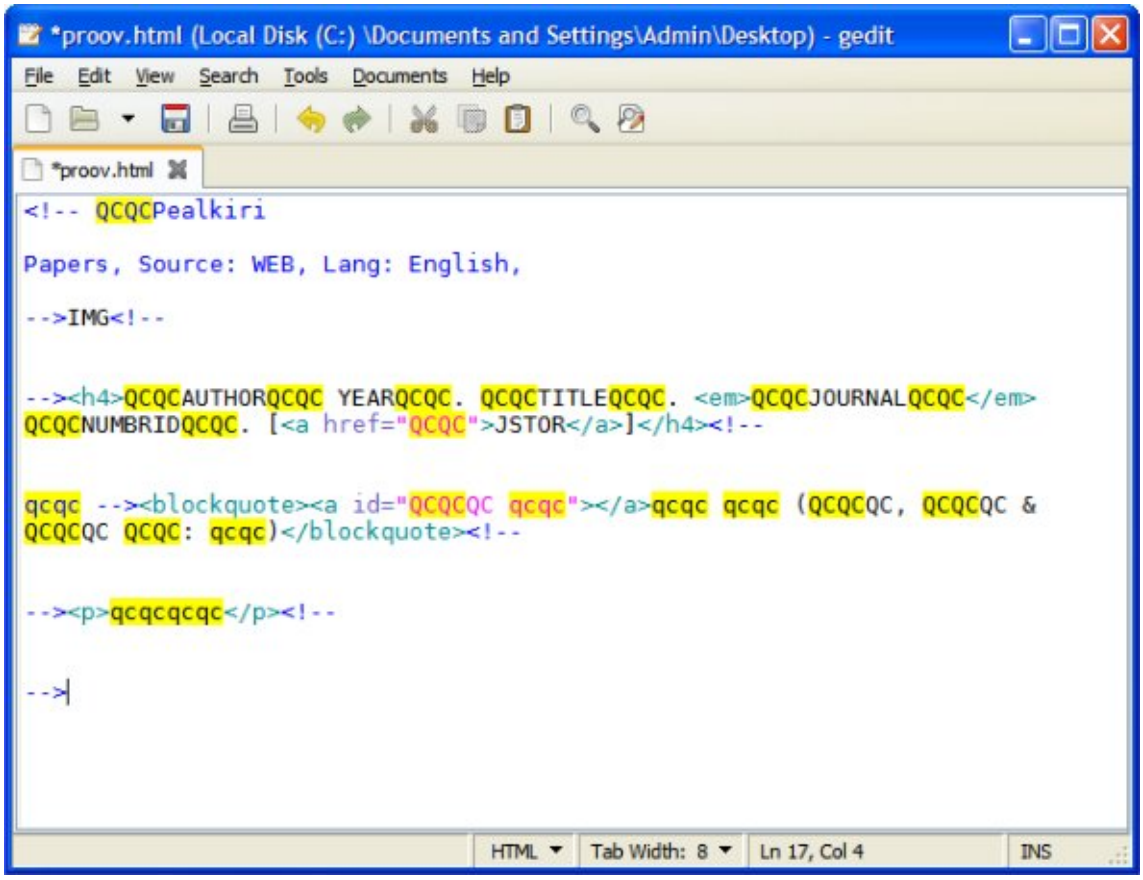

Mis siin siis toimub? Viitereale sisestan kohahoidjate asemele artikli autori, avaldamisaasta, pealkirja, ajakirja nime, köite- ja leheküljenumbrid ja viimasena kas lingi artikli JSTOR-i leheküljele või uuemate artiklite puhul DOI-koodi. Sellest osast saab jagu igaüks, kes on kunagi pidanud kasutatud allikate nimekirja jaoks viiteid vormistama.

Tsitaadireal toimub juba mitu erinevat asja. Esimene, rida alustav QCQC on seal selle jaoks, et märkida üles PDF-faili leheküljenumber. Kui ma midagi loen, siis täidan ma harilikult selle rea minimaalse vajaliku informatsiooniga ja trükin pikad katkendid ümber viimasena. Selleks on hea, kui on esimese asjana kirjas, mis leheküljel PDF-is vastav katkend asub.

Järgmine kohahoidja, nö lingiankur (*a* = link, *id* = ankur), on üks hilisemaid lisandusi siin blogis. Esimese kohahoidja, QCQCQC, asemele läheb üldnimetaja, mis peab algama väiketähega, nt "dewey10p", ehk Dewey artikkel 1910. aastast, ja teise kohahoidja, qcqc, asemele läheb tegelik leheküljenumber, pärast mida ma eemaldan tühiku ja tulemuseks jääb nt "dewey10p247" - seda saan ma edaspidi kasutada, et linkida täpselt sellele tsitaadile - http://blogi.postituse.url **#**dewey10p247.

Pärast ankrulinki on kaks tavalist väiketähtedest kohahoidjat. Esimese asemel kirjutan ma esimesed sõnad väljavalitud katkendist, ja teise jätan alles - sinna kirjutan lõpuks ümber terve katkendi. Viimane, sulgude vahel, kohahoidja, on muidugi tsitaati lõpetav viide (AUTOR AASTA: LEHEKÜLJENUMBER). Mugavuse mõttes olen jätnud sinna kolme autori jagu kohahoidjaid, sest see on maksimaalne nimepidi viidatavate autorite hulk (kui on juba nt neli autorit siis on esimene autor *et al*.). Oma kommentaari rida (<p>) ei nõua erilist seletamist.

Tehnilise osa lõpetuseks soovitan PDF-failide lugemiseks ja katkendite märgistamiseks sellist programmi nagu Xournal. Minu harjumus on joonistada peenema markeriga piirjooned ümber katkendi, mida tahan tsiteerida, jämedama markeriga märgistada oluline osa, mis ümberkirjutades läheb käsuga rasvaseks või paksuks ("bold"), ja viimase vimpkana väike punane konks esimeste sõnade järele, mis on juba ette ümber kirjutatud - nt juhul kui ühelt leheküljelt

tuleb mitu katkendit ümber kirjutada, näen selgelt, kus on õiged kohad. Nii näeb lõpuks välja katkend, mille kavatsen ümber kirjutada:

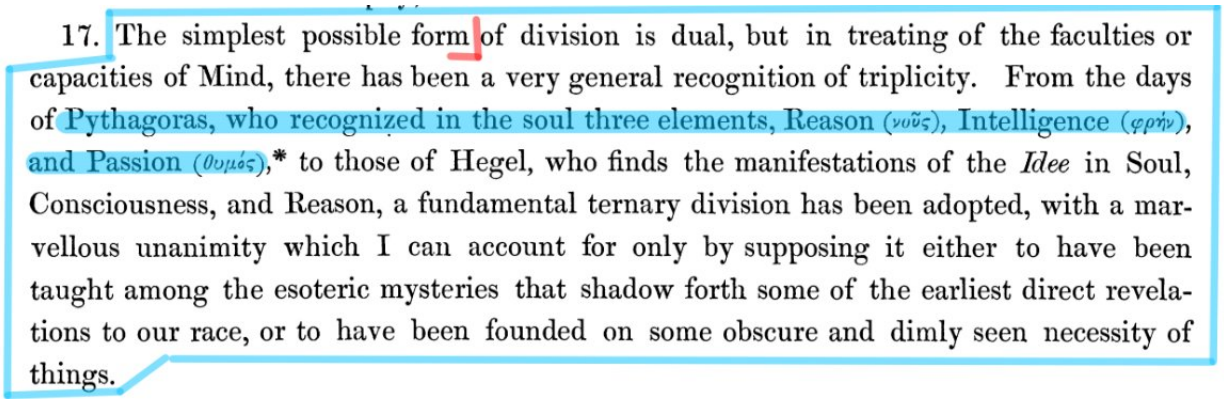

17. The simplest possible form of division is dual, but in treating of the faculties or capacities of Mind, there has been a very general recognition of triplicity. From the days of Pythagoras, who recognized in the soul three elements, Reason (νοῦς), Intelligence (φρήν), and Passion (θυμός),* to those of Hegel, who finds the manifestations of the *Idee* in Soul, Consciousness, and Reason, a fundamental ternary division has been adopted, with a marvellous unanimity which I can account for only by supposing it either to have been taught among the esoteric mysteries that shadow forth some of the earliest direct revelations to our race, or to have been founded on some obscure and dimly seen necessity of things.

Seega, praktikas alustan lugemist sellega, et täidan ära viiterea kohahoidjad, tsitaadireal viite kohahoidjad ja lingiankru üldnimetaja, ja seejärel kopeerin ja kleebin tsitaadi- ja kommentaariridu täpselt nii palju juurde kui arvan, et võiks vaja minna. Lugedes joonistan Xournalis ümberkirjutatavatele katkenditele piirid ümber, märgistan olulisemad kohad ja viskan punase konksu esimeste sõnade järele. Seejärel viskan tsitaadirea algusesse PDF faili leheküljenumbri, lingiankrule tegeliku numbri (ja kustutad tühiku), viite lõppu sama, tegeliku leheküljenumbri ja trükin ümber tsitaadi esimesed sõnad. Pärast seda kirjutan järgmisele reale oma kommentaari ja liigun edasi, kuniks tekst on loetud. Viimases etapis trükin pikad tsitaadid järjest ümber ja postitan blogisse. Näiteks nii näeb minu süsteemil välja lõpuks tekst, mille katkendeid ma ei ole veel ümber trükkinud:

Kui sa suutsid minu seletust jälgida, peaks selle lähtekoodi struktuur tunduma loogiline. Jääb lisada veel, et tekstis endas esinevad rõhud lähevad *kaldkirja* ja enda rõhud **rasvasesse kirja** - kui originaaltekstis on rõhud rasvases kirjas, trükkida ümber kaldkirja. Viimase soovitusena märkida pikemates katkendites leheküljevahetus kantsulgudes toru - [|] - abil. Jätsin ise pikalt kommentaari, a la <!– järgmine lk –>, aga neid lähtekoodi otsima minna on tüütu - parem on märkida nähtavalt. Lõpuks, kui HTML kood on selge, saab selles kirjutada ka artikleid ja tulemuse enne Word-i kopeerimist ja toimetajale saatmist blogist läbi lasta.

3. Dvorak

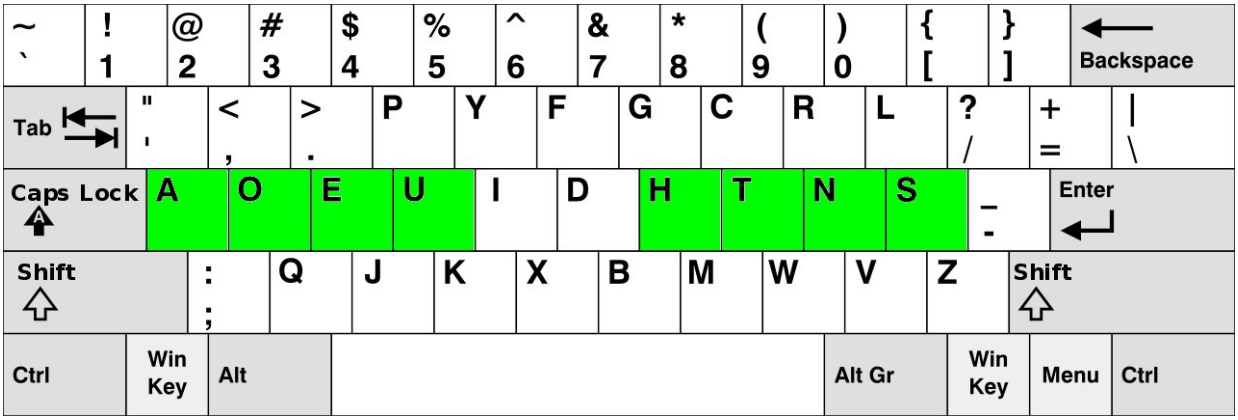

Kui sa päriselt mõtled hakata palju pikki tsitaate ümber kirjutama, kaalu ka Dvoraki klaviatuuripaigutusele ümber lülitumist. Siin on väike koomiks, mis see endast kujutab. QWERTY klaviatuur on jäänuk trükimasinate ajastust ja kätele väga koormav. Oma kogemuses sain QWERTY peal mõned tunnid trükeldada enne kui käed hakkasid valutama - käsi peab lihtsalt liiga palju mõttetult tõstma. Dvoraki eelis on see, et käed saavad puhata klaviatuuril ja trükkimine muutub rütmiliseks tegevuseks: põhilised täishäälikud on keskmisel real vasaku käe all ja põhilised kaashäälikud samal real parema käe all. Minu jaoks oli üleminek ülivahva kogemus - saad jälle läbi elada seda lapsepõlverõõmu, mil iga tähe ülesleidmine võtab natuke aega ja tahtmist. Umbes kolme kuuga õpid jälle pimesi trükkima ja poole aastaga kirjutad juba kiiremini, kui QWERTY-ga. Natuke paha lugu on, et Windowsil on kaasas ainult inglisekeelne Dvorak ja eestikeelse saamiseks peab natuke jebima, ise õige lisaprogrammi üles leidma. Linuxiga on asi lihtne - peaaegu igal distrol on eestikeelne Dvorak juba kaasas.

4. Nootroopikumid

Viimane praktiline soovitus potentsiaalsele lugemisblogijale on nootroopikumid. Mõistust turgutavate ainete teemal aga on natuke imelik reklaami teha. Oma kogemuse põhjal võin öelda, et ma olen teismelisest saadik tarbinud Ginkgo Biloba (Hõlmikpuu) käsimüügitablette ja selle arvele võin kirjutada enamuse oma lugemisedukusest. Omaette imeravim on Bacopa Monnieri (Sasi-vesikaak), mis väidetavalt aitab parandada mälu. Pikema jutu asemel lisan siia spikri, mis sai koostatud näoraamatu tarbeks:

Ginkgo biloba

Parandab mälu ja keskendumisvõimet
Soovitatav hommikul või päeval, vastu ööd võib magamist raskendada. Teeb ärksaks. Lihtsustab pikkade tekstide lugemist.
Kuidas? Laiendab veresooni ja parandab seeläbi hapniku ja toitainete varustust. Aitab kiiremini asju meelde tuletada.

Hõlmikpuu on Hiina rahvameditsiinis püsiv tegelane. "Elav fossiil", pole elavaid sugulasi. Müüakse apteegis, sest pikalt arvati, et suudab Alzheimerit ravida. Ei suuda. Ainult leevendab sümptomeid ja võib-olla aitab ennetada.

Oht: liigsel tarbimisel võib tekitada aju-verejooksu. Tajutav mõju mitmenädalase tarbimisega. Suures koguses kohene mõju, aga ajuverejooksu risk. Ära võta liiga palju!

Osta: tablettide variante igas apteegis. Allikas (Tallinn) ka pulbri kujul. Internetist saab tellida lehetükkide kujul, et teed teha.

Bacopa monnieri

Parandab mälu ja leevendab ärevust
Soovitatav enne magamaminekut, päeval võib võtta motivatsiooni ära. Rahustab. Aitab päeval õpitut "aeglasemalt unustada".
Kuidas? Normaliseerib ajurakkude aine-vahetust. Soodustab närvikasvufaktori (BDNF) tootmist, kasvatab dendriite juurde.

Sasi-vesikaak on India rahvameditsiinis peategelane (*Brahmi*). Kasutati pikalt langetõve ja skisofreenia vastu. Budistlikud mungad tarvitasid pikkade hümnide meelde jätmiseks. Kliinilised uurimused (loomkatsed) näitavad, et suudab kõiksugu ajukahjustusi parandada.

Oht: lülitab kinni ensüümi *cytochrome* P450. Koos antidepressantide jm selliste ainetega tarbides aeglustab nende ainete kehast eemaldamist. Ära võta koos!

Osta: südameapteegis kallis "mälule" mõeldud preparaadis on sees. Internetist saab tellida puhta toimeaine pulbrit. Mahe-pulbrit Loitsu Kelleris ja Allikas.

Mõlemaid taimi on pikalt uuritud ja peale nimetatud ohtude väga hea ohutusprofiiliga (ei ole mürgised, tekita sõltuvust, tolerantsust, jne). Omavahel on sünergilised, niiet vabalt võib tarvitada koos, nt pulbreid panna kohvi sisse. Mõlemad on ka tugevad antioksüdandid ja pälvinud palju tähelepanu potentsiaalsete neurodegeneratiivseid haiguseid ennetavate ravimitena. Märkimisväärselt on mõlemal taimel positiivne mõju kognitiivsetele võimetele ka normaalsetele, hea tervisega inimestele.

Ja ongi kogu lugu. Kahtlemata saab lugemisblogi pidada ka ilma HTML-i, Dvoraki ja mõistust turgutavate ravim-taimedeta, aga minu kogemuses on just selline kombinatsioon kõige produktiivsem. Loodan, et kellelegi on neist soovitustest abi.

10.3.2 Intellectual Symbolism (2019-11-23 03:37)

ARTICLE IV.

INTELLECTUAL SYMBOLISM: A BASIS FOR SCIENCE.

BY PLINY EARLE CHASE, M.A.

Read, December 5th, 1862.

PREFACE.

"The nearer we come to Nature, the more does it seem to us that all our intellectual endowments are merely the echo of the Almighty Mind, and that the eternal archetypes of all manifestations of thought in man are found in the Creation of which he is the crowning work."—*Agassiz: Atlantic Monthly*, Vol. X, p. 94.

ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו :

GENESIS 1 : 27.

THE intimate connection of religion and true philosophy is attested by the profound wisdom embodied in the teachings of the Bible, as well as by the most valuable records of all past history, yet there are many who unwisely try to divorce them, or to regard them as essentially antagonistic. But the tendency to inquiry is so natural, that any attempt to resist or suppress it will not only always prove futile, but it will even stimulate curiosity to an increased activity, which may be exerted in secret, and therefore, with greater danger of leading the investigator into pernicious error.

Those who discourage the discussion of religious or other dogmas, not only act in direct opposition to Paul's precept to the Thessalonians, "Prove all things; hold fast that which is good," but their action may be unwittingly instrumental in spreading the very evil that they wish to remove. Their opponents charge them at once with fearing investigation, and the plausibility of the charge often enlists the ardent sympathies of youthful inquirers, inducing them to listen to subtle reasonings that are cloaked in a fallacy too skilfully woven for them to unravel, and the fear of opprobrium deters them from discussing the arguments with those who might easily expose the fallacy.

True faith and true reason are handmaidens,—reason acknowledging its dependence on faith as the source of its authority, and faith demanding the assent of reason to no absurdities,—however important it may regard a belief in the mysterious and the incomprehensible. Both faith and reason may be often strengthened by the study of mysteries, and by forming such dim conceptions of their significance as may be traced in their faint shadowings, while both will be surely weakened if they become entirely self-reliant.

Chase, Pliny Earle 1863. Intellectual Symbolism: A Basis for Science. *Transactions of the American Philo-*

5432

sophical Society 12(3): 463-594. [JSTOR]

> A fondness for philosophy is, then, fit cause for rejoicing, provided the spirit of inquiry is rightly guided. It is easy to show that **no dictum of reason can be depended on as true, unless it can be traced to an infallible source**, and that source can be none other than a Perfect Intelligence. All knowledge must, therefore, ultimately rest on revelation; the general knowledge of the race on a general revelation, and the special knowledge that may be adapted to newly arising needs of human liberty, on a special revelation. The question of faith, therefore, should not be, "Is this teaching perfectly comprehensible?" or "Is it such as unaided reason could have demonstrated for itself?" but "Is it such as the teacher knew to be true?" (Chase 1863: 464)

What is the logical fallacy called "appeal to authority"? We have yet to create a perfect intelligence. Knowledge is discovered, not revealed.

> On this account, Philosophy should begin with the study of Consciousness, and that study, like any other, may be most satisfactorily pursued, if it is pursued systematically. **All system rests on laws of thought, and all laws imply relation**. (Chase 1863: 464)

The traditional laws of thought being those of identity, non-contradiction, and excluded middle.

> **Generalization is always necessarily superficial**, yet it often leads to the most satisfactory results. The very fact of its superficiality relieves memory from a heavy burden, and **facilitates the use symbols**, by which the labors of reasoning and investigation are greatly **abbreviated**. (Chase 1863: 464)

Üldistused on alati pinnapealised, aga lubavad mõttetööd lühendada ja koormust mälule vähendada. Sümbolite üldisus.

> A symbol in any case is not to be regarded as a box or wrapper in which some valuable but unknown truth is hidden, but it may be properly employed to represent, in the simplest possible form, an analysis that has already been made, and **to keep** the pure, unmixed results of that analysis so **steadily in view**, that they may be most conveniently used to facilitate farther investigation. Thus, although the Intellectual Symbols can convey very little meaning, until they are interpreted in familiar language, our operations with them may possibly lead us to reflect upon relations that had never before been observed, and by the study of these relations, new discoveries may be made. (Chase 1863: 465)

Sümboli mnemooniline funktsioon - hoida midagi keerulist selgelt meeles ja kõigest ülejäänust lahus.

> As **the infinite limits the finite**, so may the boundless realm of the doubtful and unknown be regarded as the limit of faith. (Chase 1863: 466)

Piiramatu piirab piiratut.

> *Science* is knowledge based on belief; *Faith* is belief based upon revealed knowledge. (Chase 1863: 467)

What about evidence?

> Plato, *Republic*, B. 6, pp. 510-511, speaks of four different operations of the mind (φυχή): intelligence (νόησις), demonstration (διάνοια), faith (πίστις), and conjecture (ειχασια). (Chase 1863: 467; ff)

ψῡχή - life, life-breath/blood, soul, ghost, mind, spirit; νόησις - intelligence, understanding, mental perception, process of thought, idea, concept; διάνοια - intention, purpose, process of thinking, capacity of thought, intelligence, understanding; πίστις - trust in others, faith, belief in a higher power, the state of being persuaded by something, belief, condifence, assurance, commercial trust, credit, faithfulness, fidelity, that which is entrusted; ειχασια - imagination? false opinion?

1. ***Revelation* is knowledge communicated in any manner by the Deity to his creatures**. It is either direct or mediat.
2. Direct revelation is knowledge acquired without the aid of human reasoning, or the intervention of any human intelligence except our own.
3. Mediate revelation is knowledge which was originally acquired by direct revelation, and transmitted either by oral instruction, or by written record.

(Chase 1863: 468)

Psychopathology and its spread.

> Descartes, in his celebrated dictum, "Cogito Ergo Sum," was the first philosopher who clearly stated the fact, that consciousness necessarily involves the existence of the conscious being, and that **all our knowledge must be based upon our personal consciousness. The same truth was more faintly shadowed forth in the "know thyself" of the Greek schools**, but Descartes gave to the idea a clearness, simplicity, and fecundity of expression, that have revolutionized all metaphysical investigations. (Chase 1863: 468)

Knowledge cannot be mediated?

> If the essentially and permanence of this duality, as well as its dependence on "the necessary condition of intelligence," is fully appreciated, Mahan's forcible statement of one of the strongest arguments in favor of immortality (p. 435), will seem almost axiomatic. "At death, not a particle of the physical organization, with which the soul is here connected, perishes. **How unreasonable and absurd the supposition, that the soul, for which all else was made, is the only reality that then ceases to be**." (Chase 1863: 468)

Considering the vastness of the universe, it does seem an awful waste, for the soul for which it was "made" only inhabits one minuscule speck of it. It's nearly equivalent of building a metropolitan city to facilitate a colony of unicellular organisms on a petri dish.

> The simplest possible form of division is dual, but in treating of the faculties or capacities of Mind, there has been a very general recognition of **triplicity**. From the days of **Pythagoras, who recognized in the soul three elements, Reason (νοῦς), Intelligence (φρήν), and Passion (θυμός)**, (Chase 1863: 469)

νόος - mind, intelligence, intellect, reason; φρήν - will, purpose, intellect, wits, mind, chest; θυμός - soul, life, breath, heart, desire, will, temper, passion, disposition, anger, rage, wrath, love, thought, mind.

> Lewes. See also *Anderson*, p. 76, the following citation from *Fragmenta Pythag. ex Theage in Opusculis Mythologicis*. "**The soul conssists of three parts: reason, irascible passion, and cupidity. Reason has subjected to it knowledge; passion, the bravery of strength; cupidity, appetite**." Aristotle (Ἠθικὰ Εὐδήμεια, B. II, Chap. 7), says: "But of these three things, there would seem to be one; either according to **longing** (χατ' ὄρεξιν), or according to **intention** (χατά προαίρεσιν), or according to **understanding** (χατά διάνοιαν)." Many modern metaphysicians, adopting a more imperfect, because less comprehensive division, admit but **three principal faculties of the mind: will, judgment, and understanding**. (Chase 1863: 469; ff)

"Hing koosneb kolmest osast: mõistusest, ärrituvast kirest ja saamahimust. Mõistus on allutanud teadmise; kirg vapruse tugevuse; saamahimu isu." Kohmakas, aga vähemalt midagi. Sellest joonealusest märkusest alates uurin Pütagorase pükse.

> "Within each of these three cardinal divisions, the same rhythmical movement repeats itself, and produces a like threefold division. **The Logic has to deal (*a*) with the first immediateness, or with being; (*b*) this divides itself into the antagonism of essence and existence, and these finally coalesce together to form the idea (*Begriff*)**, with which we have already become acquainted, both in its real as well as ideal import, as the living circulation of momenta including itself within itself." (Chalybäus, pp. 343-345) (Chase 1863: 470)

I wonder if Peirce read this: "Hence, in the first intuition, or the first stage of sensuous consciousness, we can pronounce nothing else about the object than simply this, that it *is*." (Chalybäus 1854: 352)

> The *essential* attribute of *Mind* is *Consciousness*. There may be forms of immaterial substance that are devoid of Consciousness, of which Force is perhaps one, but we give the name of Mind only to that portion of our being which has the power of perceiving its own operations, and the impressions that are made upon it. We can neither **feel, act, nor think**, without being conscious at the moment, of the **feeling, action, or thought**. It is true that the conscious impression is often faint and momentary, and that it often slips instantly from our memory unless there is [|] something to fix the attention, but we can study mind only in Consciousness, and it is entirely out of our power to form any notion of the nature or attributes of unconscious mind. (Chase 1863: 471-472)

Just verbs and nouns, nothing to see here.

> In the Objective-Subjective relation, the impulse commencing externally and terminating in Consciousness, our attention is aroused, and we are induced to exercise our activity in various ways. To this form of Consciousness, which corresponds very nearly to the **Passion** (θυμός) of Pythagoras, the name of **Passivity or Receptivity** might be given, to designate the condition of the mind as **the recipient of an impulse not originating in itself**. But as the simplest exercise of Consciousness involves some degree of activity, and as the aroused attention tends to incite increased activity, the term **Motivity** seems more appropriate. (Chase 1863: 472)

Passion → Passivity/Receptivity once again vindicates "aisteetika". Motivity is "the power of moving or producing motion", so no go, more suitable for Secondness.

> I do not remember to have seen the boundaries of the primary divisions of Consciousness more clearly indicated, than by Mahan (p. 15), who employs the terms, "**Intellect or Intelligence, Sensibility or Sensitivity, and Will**. To the Intellect we refer all the phenomena of *thought*, of every kind, degree, and modification. To the Sensibility we refer all *feelings*, such as sensations, emotions, desires, and affections. To the Will we refer all mental *determinations*, such as volitions, choices, purposes &c." Although this division, which is based upon pure observation, does not precisely correspond with our own, the resemblance is sufficiently striking to afford a very satisfactory confirmation of our theory. (Chase 1863: 472)

Even earlier than Bain.

> Though Motivity, Spontaneity, and Rationality may never be seen in pure and separate activity, in their combined action **we can always, and usually without much difficulty, recognize one of the three as predominant**. The respective degree of influence severally exerted by the three conscious forms, furnish

us with a basis for division into primary faculties, and for subdivision to any required extent, according to subjective or objective tendencies, or rather according to motive, spontaneous, or rational resemblances. (Chase 1863: 473)

Where the three categories go, hierarchical functionalism follows. The latter is most succinctly put as follows: "Although we distinguish six basic aspects of language, we could, however, hardly find verbal messages that would fulfill only one function. The diversity lies not in a monopoly of some one of these several functions but in a different hierarchical order of functions." (Jakobson 1960: 353)

> Our primary division of Consciousness has been logically deduced from a consideration of the relations which it necessarily assumes to the objective, but these relations do not in any way change the essential nature of the related terms. Like Consciousness itself, **each of its subdivisions is subjective, and may be analyzed in its turn by regarding the modifications it assumes under different relations**, as determining or determined by the objective, or as acting under subjective influences for purely subjective ends. (Chase 1863: 473)

As with other hierarchical functionalisms, this one sets a reasonable bar that is nevertheless practically unattainable: regardless of however many times the above-quoted mantra is reiterated, I cannot think of one exception where the dictum of "interrelation" or, here, "modification" is seriously taken up so as to show *how* the predominance of one category influences the rest.

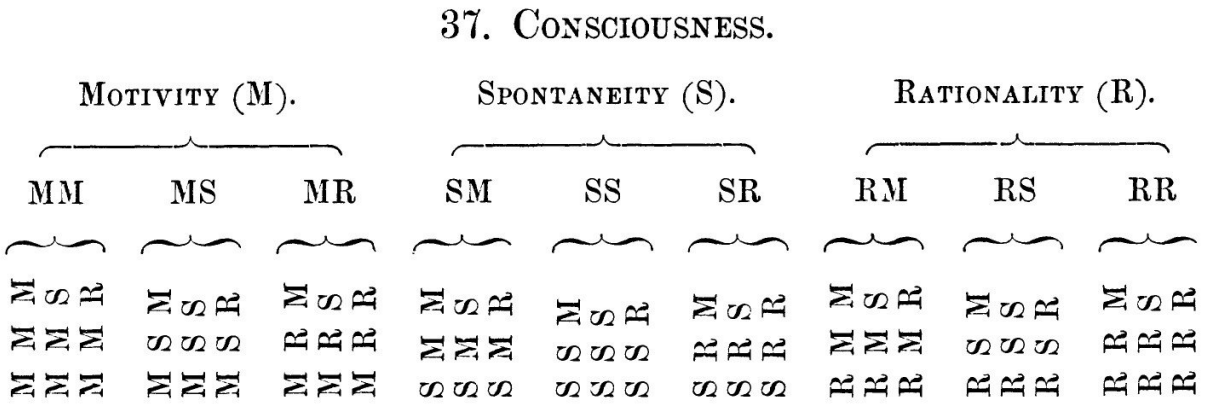

(Chase 1863: 474)

See Table 1: The Ten Classes of Peirce's Sign.

> If we assign names to each of these symbols indicative of their exact significance, we may make **an exhaustive catalogue of the powers of the mind**. In selecting those names, it will be well to appropriate as far as possible, those that are already in use; for **new and unfamiliar names would have no advantage over the simple symbols**, and they would cumber the memory without conveying so distinct ideas as the symbols that they were supposed to illustrate and explain. (Chase 1863: 474)

Peirce's *one* incontestible contribution to humanity (at the very least, humanities) is an admirable attempt to provide these categories with useful terminology.

> Dr. Reid, starting from the division of the mental faculties into those of *understanding* and those of *will*, - a division which Hamilton traces "to the classification taken in the Aristotelic school, of **the powers into *gnostic* or cognitive, and *oretic*, or appetent**," recognizes the mutuality of the faculties [...] (Chase 1863: 474)

The page given in the footmark to Hamilton's *Reid* gives the categories as "apprehension, judgment, and reasoning". Can't find "oretic" anywhere.

> To this passage, Sir William Hamilton appends the following note: "It should be always remembered that the various mental energies are all only possible in and through each other" (Should we not rather say, in and through Consciousness?) "and that our psychological analyses do not suppose any real distinction of the operations which we discriminate by different names. **Thought and volition can no more be exerted apart, than the sides and angles of a square can exist separately from each other**." *Reid*, p. 242. This fundamental characteristic of mental manifestation facilitates our analysis, by rendering a system that would otherwise appear arbitrary and artificial, perfectly philosophical and natural. (Chase 1863: 475; ff)

That's a great point. Ogden and Richards put the focus on angles, Bühler on the sides.

> The following are some of the prominent terms that philosophers have employed, to designate mental states that they have specially observed, with the symbol attached to each that seems most precisely to indicate its meaning:Propensity (MM),
> Desire (MS),
> Sentiment (MR),Instinct (SM),
> Will (SS),
> Energy (SR),Perception (RM),
> Judgment (RS),
> Understanding (RR).In order to determine the correctness of this relative assignment, it may be well to examine each of the terms somewhat carefully. (Chase 1863: 476)

Fucking brilliant! I'm astounded at how correctly Desire and Sentiment are placed: desire being an emotion tending towards an action, and sentiment an emotion tending towards an idea.

> Whatever we may think of the comparative accuracy of these several definitions, there can be little doubt that their authors regarded **Propensity as directly subject to an external, objective stimulus**, and it may, therefore, be ranked unhesitatingly under Motivity. Inasmuch as it denotes a mere tendency, without any perceptible (quantitative) elements of Spontaneity or Rationality, it may well be regarded as the simplest or motive form of Motivity (Motivity affected), the symbol of which is MM. (Chase 1863: 476)

A rhematic iconic *qualisign*: "Feeling of red".

> *Desire*, "even when its object is some action of our own, is **only an incitement to will**, but it is not volition." (Motivity, but not Spontaneity, though **somewhat like it**.) (Chase 1863: 476)

Concurs with my own use of words: "tending towards".

> ***Sentiment* "supposes the existence of some social relations**, either among individuals of a different species, or especially between individuals of the same species apart from sex, and determines **the character which the tendency of the animal must impress on each of these relations**, whether transient or permanent." (Chase 1863: 477)

This is Comte again. Makes "social sentiments" kinda redundant.

> "Authors who place moral approbation in feeling only, very often use the word *Sentiment*, to express feeling without judgment. This I take likewise to be an abuse of a word. Our moral determinations may, with propriety, be called *moral sentiments;* for **the word *sentiment***, in the English language, **never** as I conceive, **signifies mere feeling, but *judgment accompanied* with feeling**." (Say rather, feeling implying or suggesting the idea of judgment.) (Chase 1863: 477)

Ah! Not so much "a feeling about an idea" as much as a feeling accompanied by judgment. Tundmus on hinnanguline tunne.

> ***Instinct***, as defined by Reid, is "**a natural blind impulse to certain actions, without having any end in view, without deliberation, and very often without any conception of what we do**." This is exemplified in "that natural instinct by which a man who has lost his balance and begins to fall, makes a sudden effort to recover himself, without any intention or deliberation." (Chase 1863: 477)

Hea kraam. Instinkt on pime impulss tegutseda ilma eesmärgi, kaalutlemiseta ja arusaamata, miks tegutsetakse. This definition very nearly approximates the categories: conception of what is being done (cognitive), without deliberation (conative), with "end in view" taking the place of the putative emotional aspect.

> Bacon says: "The knowledge which respecteth the faculties of the mind of man, is of two kinds; the one respecting his **understanding and reason, and the other his will**, appetite, and affection; whereof **the former produceth direction or desire, the latter action or execution**." (Chase 1863: 468)

Bacon, turns out, was not an affectionate man.

> Cousin observes as follows: "The peculiar characteristic of **the me** is causality, or will, since we refer to ourselves, we impute to ourselves only what we cause, and we cause only what we will. To will, to cause, to exist for ourselves, - these are synonymous expressions for the same fact, which comprises at once will, causality, and personality. [...] **The phenomenon of will presents the following elements, 1, to decide upon an act to be performed; 2, to deliberate; 3, to resolve**. Now if we look at it, it is reason which composes the first element entirely, and even the second; for it is reason also which deliberates, but it is not reason which resolves and determines." (Chase 1863: 479)

Aside from the phenomena of will, this is significant due to the construction, "the me", in Cousin's *Elements of Psychology*, where others would put "the self". In Estonian, we are still on the level of "the me" ("inimese mina") - a situation to be rectified with "isemus" (self).

> By the examination of facts or conclusions, for the intelligent determination of their full objective meaning, - **the Rational ME** overstepping the bounds of experience, to declare **the reality of the Not ME**. (Chase 1863: 480)

Brilliant illustrations.

> "The arts intellectual are four in number, divided according to the ends whereunto they are referred; for man's labor is to invent that which is sought or propounded; or to judge that which is invented; or to retain that which is judged; or to deliver over that which is retained. So as the arts must be four; **art of inquiry or invention; art of examination or judgment; art of custody or memory; and art of elocution, or tradition**." (Chase 1863: 482)

This is Bacon's *Works*.

> Cousin quotes in illustration, the following passage from Fenelon: *Existence of God*, Part I, ch. 4, *Of Human Reason*. "In truth, my reason is in myself, for it is necessary that I should continually turn inward upon myself in order to find it, but the higher reason, which corrects me when I need it, and which I consult, is not my own, it does not make a part of myself. **Thus, that which might seem the most our own, and to be the** [|] **very foundation of our being, I mean our reason, is that which least belongs to us, which**

> **we are to believe the most borrowed**. We receive continually and at every moment, a reason superior to ourselves, just as we continually breathe an air which is not of ourselves, or as we constantly see the objects around us by the light of the sun, whose rays do not belong to our eyes. **There is an internal school, where man receives what he can neither acquire himself, nor learn from other men who live by alms like himself**. Where is this perfect reason which is so near me, and yet so distinct and different from me? Is it not God himself, the being for whom I am inquiring?" (Chase 1863: 484-485)

"Primarily, naturally, it is not *we* who think, in any actively responsible sense; thinking is rather something that happens in us." (Dewey 1910: 34); ""It's wrong to say: I think. Better to say: I am thought. [...] *I* is an other" (Rimbaud 1871: 100; in Macke 2008: 141).

> The result of considerable study and examination, according to each of the above enumerated methods, is the following list of secondary faculties:MMM, Proclivity,
> MSM, Selfishness
> MRM, Enjoyment,
> SMM, Cautiousness,
> SSM, Attention
> SRM, Vivacity,
> RMM, Sense
> RSM, Discernment,
> RMM, Conception,MMS, Appetence,
> MSS, Curiosity,
> MRS, Approval,
> SMS, Forecast,
> SSS, Direction,
> SRS, Concentrativeness,
> RMS, Memory,
> RSS, Deliberation,
> RRS, Abstraction,MMR, Attachment,
> MSR, Purpose,
> MRR, Respect,
> SMR, Constructiveness,
> SSR, Resolution,
> SRR, Decision,
> RMR, Intuition,
> RSR, Discursiveness,
> RRR, Comprehension. (Chase 1863: 487)

Jesus having carnal intercourse with Christ! Süsteem on väga uhke ja kahtlemata loogiline, aga seletused jätavad palju vajaka on pigem vihjed, mis tuleks endal põhjalikult välja töötada - aga kes jõuab seda teha?

> ***Appetence*** may be regarded either as a propensity or a desire, according to the latitude of meaning we accord it. By giving it the symbol MMS, we may indicate this equivocal significance, for it will then represent the spontaneous form of Propensity (MM, S), and the desiring form of Motivity (M, MS). (Chase 1863: 487)

Define:appetence - a feeling of craving something. Given here as "A disposition to seek after the simplest form of subjective gratification." (*ibid*, 489)

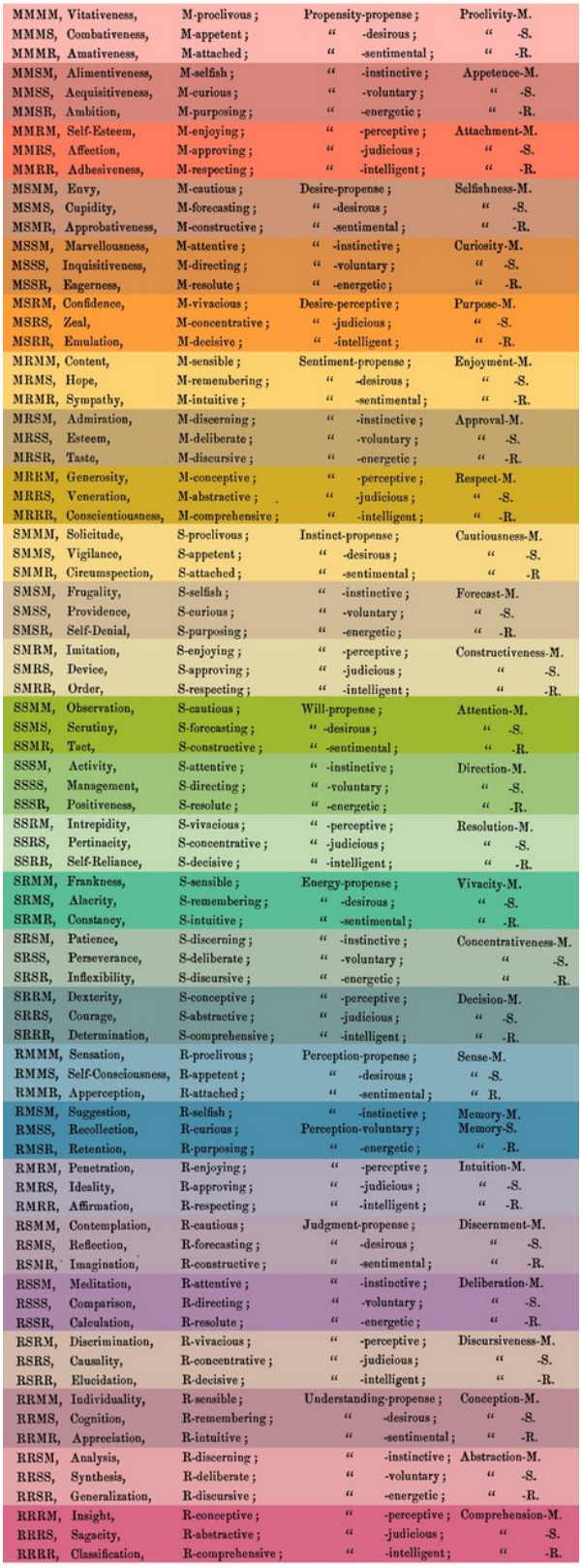

MMMM,	Vitativeness,	M-proclivous;	Propensity-propense; Proclivity-M.
MMMS,	Combativeness,	M-appetent;	" -desirous; " -S.
MMMR,	Amativeness,	M-attached;	" -sentimental; " -R.
MMSM,	Alimentiveness,	M-selfish;	" -instinctive; Appetence-M.
MMSS,	Acquisitiveness,	M-curious;	" -voluntary; " -S.
MMSR,	Ambition,	M-purposing;	" -energetic; " -R.
MMRM,	Self-Esteem,	M-enjoying;	" -perceptive; Attachment-M.
MMRS,	Affection,	M-approving;	" -judicious; " -S.
MMRR,	Adhesiveness,	M-respecting;	" -intelligent; " -R.
MSMM,	Envy,	M-cautious;	Desire-propense; Selfishness-M.
MSMS,	Cupidity,	M-forecasting;	" -desirous; " -S.
MSMR,	Approbativeness,	M-constructive;	" -sentimental; " -R.
MSSM,	Marvellousness,	M-attentive;	" -instinctive; Curiosity-M.
MSSS,	Inquisitiveness,	M-directing;	" -voluntary; " -S.
MSSR,	Eagerness,	M-resolute;	" -energetic; " -R.
MSRM,	Confidence,	M-vivacious;	Desire-perceptive; Purpose-M.
MSRS,	Zeal,	M-concentrative;	" -judicious; " -S.
MSRR,	Emulation,	M-decisive;	" -intelligent; " -R.
MRMM,	Content,	M-sensible;	Sentiment-propense; Enjoyment-M.
MRMS,	Hope,	M-remembering;	" -desirous; " -S.
MRMR,	Sympathy,	M-intuitive;	" -sentimental; " -R.
MRSM,	Admiration,	M-discerning;	" -instinctive; Approval-M.
MRSS,	Esteem,	M-deliberate;	" -voluntary; " -S.
MRSR,	Taste,	M-discursive;	" -energetic; " -R.
MRRM,	Generosity,	M-conceptive;	" -perceptive; Respect-M.
MRRS,	Veneration,	M-abstractive;	" -judicious; " -S.
MRRR,	Conscientiousness,	M-comprehensive;	" -intelligent; " -R.
SMMM,	Solicitude,	S-proclivous;	Instinct-propense; Cautiousness-M.
SMMS,	Vigilance,	S-appetent;	" -desirous; " -S.
SMMR,	Circumspection,	S-attached;	" -sentimental; " -R
SMSM,	Frugality,	S-selfish;	" -instinctive; Forecast-M.
SMSS,	Providence,	S-curious;	" -voluntary; " -S.
SMSR,	Self-Denial,	S-purposing;	" -energetic; " -R.
SMRM,	Imitation,	S-enjoying;	" -perceptive; Constructiveness-M.
SMRS,	Device,	S-approving;	" -judicious; " -S.
SMRR,	Order,	S-respecting;	" -intelligent; " -R.
SSMM,	Observation,	S-cautious;	Will-propense; Attention-M.
SSMS,	Scrutiny,	S-forecasting;	" -desirous; " -S.
SSMR,	Tact,	S-constructive;	" -sentimental; " -R.
SSSM,	Activity,	S-attentive;	" -instinctive; Direction-M.
SSSS,	Management,	S-directing;	" -voluntary; " -S.
SSSR,	Positiveness,	S-resolute;	" -energetic; " -R.
SSRM,	Intrepidity,	S-vivacious;	" -perceptive; Resolution-M.
SSRS,	Pertinacity,	S-concentrative;	" -judicious; " -S.
SSRR,	Self-Reliance,	S-decisive;	" -intelligent; " -R.
SRMM,	Frankness,	S-sensible;	Energy-propense; Vivacity-M.
SRMS,	Alacrity,	S-remembering;	" -desirous; " -S.
SRMR,	Constancy,	S-intuitive;	" -sentimental; " -R.
SRSM,	Patience,	S-discerning;	" -instinctive; Concentrativeness-M.
SRSS,	Perseverance,	S-deliberate;	" -voluntary; " -S.
SRSR,	Inflexibility,	S-discursive;	" -energetic; " -R.
SRRM,	Dexterity,	S-conceptive;	" -perceptive; Decision-M.
SRRS,	Courage,	S-abstractive;	" -judicious; " -S.
SRRR,	Determination,	S-comprehensive;	" -intelligent; " -R.
RMMM,	Sensation,	R-proclivous;	Perception-propense; Sense-M.
RMMS,	Self-Consciousness,	R-appetent;	" -desirous; " -S.
RMMR,	Apperception,	R-attached;	" -sentimental; " R.
RMSM,	Suggestion,	R-selfish;	" -instinctive; Memory-M.
RMSS,	Recollection,	R-curious;	Perception-voluntary; Memory-S.
RMSR,	Retention,	R-purposing;	" -energetic; " -R.
RMRM,	Penetration,	R-enjoying;	" -perceptive; Intuition-M.
RMRS,	Ideality,	R-approving;	" -judicious; " -S.
RMRR,	Affirmation,	R-respecting;	" -intelligent; " -R.
RSMM,	Contemplation,	R-cautious;	Judgment-propense; Discernment-M.
RSMS,	Reflection,	R-forecasting;	" -desirous; " -S.
RSMR,	Imagination,	R-constructive;	" -sentimental; " -R.
RSSM,	Meditation,	R-attentive;	" -instinctive; Deliberation-M.
RSSS,	Comparison,	R-directing;	" -voluntary; " -S.
RSSR,	Calculation,	R-resolute;	" -energetic; " -R.
RSRM,	Discrimination,	R-vivacious;	" -perceptive; Discursiveness-M.
RSRS,	Causality,	R-concentrative;	" -judicious; " -S.
RSRR,	Elucidation,	R-decisive;	" -intelligent; " -R.
RRMM,	Individuality,	R-sensible;	Understanding-propense; Conception-M.
RRMS,	Cognition,	R-remembering;	" -desirous; " -S.
RRMR,	Appreciation,	R-intuitive;	" -sentimental; " -R.
RRSM,	Analysis,	R-discerning;	" -instinctive; Abstraction-M.
RRSS,	Synthesis,	R-deliberate;	" -voluntary; " -S.
RRSR,	Generalization,	R-discursive;	" -energetic; " -R.
RRRM,	Insight,	R-conceptive;	" -perceptive; Comprehension-M.
RRRS,	Sagacity,	R-abstractive;	" -judicious; " -S.
RRRR,	Classification,	R-comprehensive;	" -intelligent; " -R.

The fourth order of subdivision is omitted, as the nomenclature I have suggested is a wholly experimental one, requiring a long series of careful observations before it will be possible to determine whether it has any value. The faculties of the third order are marked with a note of interrogation, to show that farther study is desirable, to ascertain whether their relative assignment is the best that can be made. It is quite

> probable that some other order of classification may be more convenient for the lower faculties, but I have thought it would be best to show that **the principle of trichotomy may be extended as far as the needs of science may require**. (Chase 1863: 494)

Yuup, the table given above, which I colour-coded into trichotomies, would take a monograph to unpack. The most annoying thing about it is that it could probably be done with Peircean terminology but one would first have to be fully conversant with that system, and surely there are minute differences between Chase and Peirce. Marking this down as one of my long-term goals, probably to be pursued in my old age when I have absolutely nothing better to do.

> The phenomenal rests on the absolute, and the metaphysical fashion, which can be **donned or doffed** at pleasure, must be dependent on the purely metaphysical investigations of thinkers, whose magnetic vigor can polarize the world of mind. (Chase 1863: 395)

Define:doff - remove (an item of clothing). // For these kinds of remarks, I preface them with "Define:" in order to be able to find them later in case I ever feel the need to write a completely incomprehensible text full of words that sent me for the dictionary.

> This term is often used by those who have a very vague idea of its meaning. The signification originally attached to it by the schoolmen, was modified by Kant, who called **the necessary cognitions which are the foundation of experience *transcendental***. All philosophy which recognizes something higher than demonstration, as the source of all possible knowledge, may be called transcendentalism. See Hamilton's remarks on "TRANSCENDENTAL *truths*, *principles*, *cognitions*, *judgments*, &c.," in his edition of *Reid*, p. 762, and *Logic*, p. 140. (Chase 1863: 495; ff)

The dictionary concurs: 1. relating to a spiritual realm (vague); 2. (in Kantian philosophy) presupposed in and necessary to experience (*a priori*).

> There is much in a superficial acquaintance with metaphysical literature, that tends to discourage the ardent seeker after truth, and to strengthen **the vulgar opinion that all philosophical research is foolish and unsatisfactory**. The pages of an ordinary Encyclopædia will show that in the earliest historical times, the Brahminical sages taught many of the leading doctrines that characterize some of the most distinguished modern philosophical schools. A cursory perusal of the works of Plato and Aristotle reveals the origin of so much of the variety and profundity of thought that later writers would gladly claim as their own, that one is tempted to exclaim with Solomon, "there is nothing new under the sun," and to believe that in **what poor, weak, deluded humanity regards as the most exalted sphere of investigation, it is destined to move in a continual circle, making no real progress, but constantly repeating the ideas and systems of earlier ages**. (Chase 1863: 496)

The philosophers do tread water, don't they?

> A life of investigation, however directed, should doubtless bring to light a mass of valuable truth, which might be recorded for the benefit of future investigators in the same field, but **if the record shows no connecting thread of thought, which makes all the details parts of a consistent whole, it will be of little value**. (Chase 1863: 497)

The most glaring problem of this blog: no through-line.

> Hence we are naturally led to the study of Consciousness under three distinct forms of manifestation:

1. As **a stimulus to exertion, acted upon by external influences**. To this form of Consciousness we have given the name of *Motivity*.
2. As **acting of its own accord, free from any extraneous impulse**, and stimulated only by its own conscious Motivity. To this form of Consciousness we have given the name of *Spontaneity*.
3. As **operating intelligently for the discovery of truth**. This third and highest form of Consciousness, to which Motivity and Spontaneity should be both subservient, we have called *Rationality*.

(Chase 1863: 499)

This view of things actually concurs with Shadworth Hodgson's (1890-1891: 6) "three main and comprehensive functions - (1) sense-presentation, (2) spontaneous redintegration [and] (3) volitional re-active redintegration".

> If amidst this absorption, we are suddenly startled, - as for instance, by a vivid flash of lightning, the near report of a cannon, or a violent blow, - we have **first a confused consciousness of disturbance**, to which succeed a motive desire to understand the cause of the disturbance, and **a spontaneous act changing the direction of the faculty of attention**, followed immediately by **a rational objective perception**. In every instance of the recognition of a physical object, the process appears therefore to be, - **first, an impression on the brain through the nerves**, - **second**, if this impression is sufficiently strong, **a simple and at first confused consciousness of that impression**, exciting Spontaneity through the intervention of Motivity, - **third, a rational perception of an object**. (Chase 1863: 502)

Semiosis.

> If I place in the hands of a pupil **a book in which the words are so far perverted from their usual meaning that he cannot fail of receiving a false impression**, and if, although [||] conscious of that perversion at the time, I do nothing to correct the false impression, I deceive him, - I lie to him; and my guilt is as great as though I had communicated the falsehood to him verbally. (Chase 1863: 508-509)

The general ethos of "French philosophy": intentionally confounding.

> We are all pupils in the school of universe. (Chase 1863: 509)

"Eluülikool." Back then the "school of life" wasn't synonymous with the NEET lifestyle.

> All that is self-evident is, therefore, true. All truth is a revelation from God. Revelation is perfect and continual. It is not confined to mere words, times, or localities. It is uttered in a language that all can understand, at all times and in all places, where a Soul is found capable of receiving it. **It comes in music to the ear, in beauty to the eye, in symmetry to the touch, in perfume to the smell, in pleasant savor to the taste, in truth to the mind**. It is independent of human agency and human laws, its truthfulness depending on the highest conceivable authority, the word of the Almighty. (Chase 1863: 509)

I'd give the razor to the deity, but agree with the sentiment; "It's always there in front of us, just trust and it happens" (The Magic).

> "It is not improbable that the writings of Proclus were indebted to Christianity for a term that occurs with peculiar frequency in them, - the term *πίστις*, or **faith**, which Proclus regards as **direct communion with the Infinite and Absolute**, and the highest faculty of the human soul." Butler, Vol. II, p. 330. (Chase 1863: 510)

Wrong page number, but interesting continuation: "This, you will remember, is a departure from the original Platonic phraseology. This author is not content with a single Trinity; his **philosophical triads** recur in every age. Essence, identity, variety; being, life, intelligence; limit, illimitation, mixture; are some of the instances of this threefold partition which Proclus conceives to obtain universally through nature. But over all, he, in common with all his brother teachers, enthrones the Absolute Unity; and with them he maintains that with this Unity **the soul of man is by a special faculty enabled to converse, until absorbed in the intricacy of the communion it is lost in its object, and becomes, in a manner, itself divine**." (Butler 1856b: 360)

> **Every faculty, sensual or spiritual, is susceptible of culture**. The trained hound will follow the scent of game more steadily than one that is wholly unused to the chase; the educated musician is more sensitively alive to the slightest discord, than the **tiro**; the thorough mathematician will immediately detect an error of demonstration that would escape the notice of an elementary student. (Chase 1863: 511)

Define:tiro/tyro (UK/US) - a beginner or novice. By "culture" he means cultivation (growing, developing).

> Behold the three guides to knowledge, - the only three that we can possibly employ, - the three within whose province lies the whole territory of conceivable or possible truth. **Sense, the guide to a knowledge of the outward world; Self-consciousness, the observer of the inward workings of our own minds; Reason, the teacher of abstract and general truth, and the judge to whose tribunal is our ultimate appeal in all questions of doubt**. Distinct, and yet working in entire harmony with each other, they have each a separate and equally important office; the decisions of each in its appropriate sphere are equally reliable. (Chase 1863: 518)

I cannot help but notice that these are modeled after the above categories, motility (object-subject), spontaneity (subject-subject), and rationality (subject-object). Self-consciousness being reflexive, the subject working upon itself, is especially poignant.

> At the very outset, we are confused by the vagueness of the term Absolute. It "is of a twofold (if not threefold) ambiguity, corresponding to the double (or treble) signification of the word in Latin.
>
> 1. ***Absolutum* means what is *freed* or *loosed***, in which sense the Absolute will be what is aloof from relation, comparison, limitation, condition, dependence, &c., and thus is tantamount to *τό ἀπόλυτον* of the lower Greeks. In this meaning the Absolute is not opposed to the Infinite.
> 2. ***Absolutum* means *finished, perfected, completed;*** in which sense the Absolute will be what is out of relation, &c., as finished, perfect, complete, total, and thus corresponds to *τό ὅλον* and *τό τέλειον* of Aristotle. In this acceptation, - and it is that in which for myself I exclusively use it, - the Absolute is diametrically opposed to, is contradictory of, the Infinite.
>
> Besides these two meanings, there is to be noticed the use of the word, for the most part in its adverbial form; - *absolutely* (*absolute*) in the sense of ***simply***, *simpliciter* (*ἁπλῶς*), that is, **considered in and for itself**, - considered not in relation." [Hamilton, *Discussions*, p. 21] (Chase 1863: 523)

So it is: absolute - "unrestricted, free from limitation; complete, perfect, free from imperfection;" - related to *absolve* (to set free, acquit, to loosen, untie, release, detach).

> Man finds in himself not only the triform Intelligence, but also an analogous threefold nature, - **Intelligence, Force, and a passive material frame**, which is controlled by Intelligence through the instrumentality of Force. Of these three coexistences, **Intelligence occupies the highest rank, and Matter the lowest, while Force is intermediate, acting and reacting between the other two**. (Chase 1863: 538)

Peircean before Peirce. I'm going to have to find a different label for it.

> "But **my thinking, my reason is not something specially belonging to me, but something common to every rational being**; something universal, and in so far as I am a rational and thinking being, is my subjectivity a universal one. But every thinking individual has the consciousness that what he holds as right, as duty, as good or evil, does not appear as such to him alone, but to every rational being, and that consequently his thinking has the character of universality, of universal validity, in a word, - of objectivity, [...] and therefore with him [Socrates] the philosophy of objective thought begins." *Id*., p. 51, 52. (Chase 1863: 541)

Reminiscent of various statements to the same effect. Most notably Bakhtin, who reportedly had no great regard for his own writings because good ideas have a way of returning to you. The quote comes from Albert Schwegler's handbook or history of philosophy.

> The selections in this chapter are taken from the works of German philosophical historians, because **Kant and his successors** of the modern German school have recognized **a prevailing triplicity**, to which they have been empirically led through **the rational duality of the subjective and objective**. (Chase 1863: 541)

I have an inkling that the ambiguous origin of this line of thinking (O-O, O-S, S-S, S-O) is going to haunt me for a long time.

> "The **threefoldness**, here exhibited psychologically, is found, in different applications, through all the last general period of Plato's literary life. Based upon the [|] anthropological triplicate of **reason, soul, and body**, it corresponds also to the division of theoretical knowledge into **science (or thinking), current opinions (or sense-perception), and ignorance**; to the triple ladder or eroticism in the symposium and the mythological representation connected with this of **Poros, Eros, and Penia**; to the metaphysical triplicates of **the ideal world, mathematical relations and the sensible world**." *Id*. p. 99. (Chase 1863: 541-542)

Just piling on and piling on. Everything in triads.

> Aristotle calls the soul in plants, nutritive, - in animals, sensitive; "lastly, the human soul is at the same time **nutritive, sensitive, and cognitive**." (Chase 1863: 542)

This one has made it into biosemiotics through Thure von Uexküll.

> According to Locke, "the complex ideas may be referred to three classes, viz., the ideas of **mode**, of **substance**, and of **relation**. [...] Our idea of substance is distinguished from all other complex ideas, in the fact that it is an idea which has its archetype distinct from ourselves, and possesses objective reality, while other complex ideas are fromed by the mind at pleasure, and have no reality corresponding to them external to the mind. We do not know what is the archetype of substance, and of substance itself we are acquainted only with its attributes. **A relation arises when the understanding has connected two things with each other in such a way, that in considering them, it passes over from the one to the other**." *Id*., pp. 196. (Chase 1863: 542)

Semiotic. But keep in mind that this is still Schwegler, not Locke himself.

> "God gives us ideas; but as it would be contradictory to assert that a being could give us what it does not possess, so ideas exist *in God*, and we derive them from [|] Him. Those ideas in God may be called archetypes, and those in us **ectypes**. In consequence of this view, says Berkeley, we do not deny an independent reality of things; we only deny that they can exist elsewhere than in an understanding." *Id*., pp. 221-2. (Chase 1863: 542-543)

Archetype → ectype is, in terms of newfangling jargon, right up there with Object → eject.

> [Kant.] "All **the faculties of the soul**, he says, may be referred to three, which are incapable of any farther reduction; **knowing, feeling, and desire**. The first faculty contains the principles, the governing laws for all the three. So far as **the faculty of knowledge contains the principles of knowledge itself, is it theoretical reason**, and so far as it contains **the principles of desire and action**, is it **practical reason**, while, so far as it contains **the principles which regulate the feelings of pleasure and pain**, is it **a faculty of judgment**. Thus the Kantian philosophy (on its critical side) divides itself into three criticks; (1) Critick of pure, *i.e.* theoretical reason; (2) Critick of practical reason; (3) Critick of the judgment." *Id*., pp. 237-8. (Chase 1863: 543)

Holy crap. *Big if true*. Kant appears to have reversed the Pythagorean categories, but the overall system is exactly the same. This, again, if Schwegler can be trusted to report it accurately. If true, this would finally constitute my "key" to Kant - a reason for reading him.

> "The relation of these three principles to each other is, in fine, this, viz., that the second stands opposed to the first, while the third is the product of the two. Hence, according to this plan, **the first absolute principle starts from the Ego, the second opposes to the Ego a thing, or a Non-Ego, and the third brings forward the Ego again in reaction against the thing, or the Non-Ego**. This method of Fichte (thesis, - antithesis, - synthesis), is the same as Hegel subsequently adopted and applied to the whole system of philosophy, a union of the synthetical and analytical methods." *Id*., p. 285. (Chase 1863: 544)

Again, I'm now in dire need for what to call this system, seeing as Peirce now appears as a hopeless late-comer to the scene. In any case, this Schwegler has amply justified the need to read his handbook/history of philosophy.

> [Schelling.] "In this freedom [of the ideal] it was said that we encounter the last potentializing act, whereby the whole of nature become transfigured into **sensation, intelligence, and finally into will**. In the last and highest instance, there is no other [|] being whatever than volition. Volition is primordial being, and with this alone all its predicates of groundlessness, independence of time, and self-affirmation conform." *Id*., p. 265. (Chase 1863: 545-546)

Once again, same stuff, different order and priorities.

> **Motivity**, although it **refers to objects exterior to ourselves**, cannot immediately give us those objects. It relates only to phenomena, and to the influence of those phenomena on our own minds. If, for example, I receive a sensation of solidity, or heat, or color, the *sensation* is entirely subjective; it belongs exclusively to myself, and not to the body, to which Motivity refers as its cause. **I cannot, therefore, merely as receptive, assert the reality of anything objective; the most I can do is to admit its Possibility**. (Chase 1863: 547)

A manifestation of philosophical scepticism - I cannot be absolutely certain but there's a certain *possibility* that I'm not just a brain in a vat. Perhaps this accounts for the "fuzzy feeling" of Firstness in Peirce - there's a possibility that something is.

> **Spontaneity**, being **exclusively subjective in its action as well as its reference**, is entirely valid in all its determinations. I know absolutely all that I feel, wish, do, or think, and hence I derive a consciousness superior to the mere possibility of the Motivity, - [|] **a consciousness of Reality**. My own reality is more evident than that of any being out of myself, and the highest reality to which I can attain is, therefore, that of a Spontaneous Intelligence. (Chase 1863: 547-548)

Compare this to Peirce's "resistance", one of the main qualifiers of Secondness. Where's Firstness is a mere possibility - something *can* be, here there is some certitude, if only subjective - recall that spontaneity Chase relates to self-consciousness, whatever the status of the external world, *Cogito, ergo sum*.

> **Rationality** decides not only **with unvarying uniformity** from the data that are given it, but it does so with the full conviction that **it would be impossible for any intelligent being to decide otherwise from the same data**. In viewing the possibility of Motivity, it decides that there must necessarily be an external objective cause of all our external impressions; it seeks in the reality of the subjective Spontaneity a necessary object for its consideration; and it conjoins the idea of necessity with all its determinations, thus completing the circle of our modes of thought. (Chase 1863: 548)

Equally congruent with Peirce, whose Thirdness pertains to lawfulness (here, unvarying uniformity).

> Consciousness, therefore, in the three conditions of intelligence, gives us the three categories of Modality, - **Possibility, Reality, and Necessity**, all of which refer to General Science. (Chase 1863: 548)

Consistent dejavu: "Peirce's adoption of a more sophisticated approach to the reality of modal notions like necessity and possibility. In the 1870's, Peirce's account of possibility and necessity are based on the epistemological facts about believers in relation to some statement containing modal terms." (Internet Encyclopedia of Philosophy)

> **All the impressions of mere Motivity are single and momentary**. Merely as receptive beings, we neither distinguish parts of objects nor unite different impressions together. **If we feel, our sensation is a unit, - merely a feeling, and nothing more**; if we see, we see an object as a unit, and so with every impression on the senses. It is merely the impression that is cognized through Motivity, and the category of Motivity, cognizing its own impressions, is, therefore, Unity. (Chase 1863: 548)

Aight, this is getting weird. This is basically a definition of qualisigns. The proof is in the pudding: "[…] Pliny Earl Chase who wrote the best introduction to the art I ever saw; **from which I learned to cipher as a boy**; and though he wrote (probably under the influence of idiotic publishes) several very inferior arithmetics, I never saw but one copy of his only excellent work, **the one I studied in school at my father's dictation**; but I still often refer to the arithmetic of Pliny Earl Chase […]" (CP 4.658). This is the only mention of Chase in *Collected Papers* but it does tell a definite tale.

> **Spontaneity unites several determinations in its own consciousness**. It embraces the faculty of attention, and applying itself to the determinations of Motivity, it can attend successively to all the parts of an object or of an impression, and derive the idea of plurality from unity. **The category of Spontaneity**, cognizing the impressions of Motivity, is, therefore, **Plurality**. (Chase 1863: 548)

Sinsigns. There's a plurality of them.

> The office of Rationality is, as we have seen, to cognize and compare the representations of the other intellectual conditions. Applying itself to the determinations of [||] Motivity, **it will therefore recognize both the receptive unity and the spontaneous plurality, and from their relations will derive the category of Totality**, in which Unity and Plurality and both combined. (Chase 1863: 548-549)

Legisigns. Thirdness is "an attained unity; and would better have been called totality" (CP 1.302). Turns out, Peirce even wrote a draft letter to Chase in 1864 on his reaction to "Intellectual Symbolism" (*Chronological Edition*, pp. 115-116).

When Hamilton says that **Time and Space are only the images or intuitions or concepts "of a certain correlation of existences, - of existence, therefor, *pro tanto*, *as conditioned*,**" he appears to have his mind fixed on position, rather than on the Infinites that make Position possible. Time is the absolute (of Cousin) which renders possible "the image or concept of a certain correlation of existences," which is *date*, and not time. Space is the parallel absolute which renders possible *place*, or conditioned Space. (Chase 1863: 555)

Had a conversation about exactly this with Ott and Silver in front of the department today.

10.3.3 Memoir of PEC (2019-11-23 03:38)

Memoir of Pliny Earle Chase. By Philip C. Garrett.

(*Read before the American Philosophical Society, October 21, 1887.*)

Pliny Early Chase was a native of the old Puritan Commonwealth which has probably contributed more than any other to the intellectual life of this country. He was born at Worcester, Mass., on the 18th of August, 1820, and was descended on both sides from the hardy and intelligent yeomanry of New England, most of his ancestors in this country having been farmers. His father, Anthony Chase, was for thirty-four years Treasurer of the county of Worcester and for thirty years President of the Worcester Mutual Fire Insurance Co., and died as recently as 1879 at the advanced age of eighty-eight years. His mother was Lydia Earle, of the neighboring town of Leicester. Her father, Pliny Earle, "made the first cards ever propelled by mechanical power in America, and invented a machine by which the manufacture of them was greatly facilitated;" Dr. Pliny Earle, one of the most distinguished alienists of this country, was her brother; another was Thomas Earle, an eminent philanthropist, member of the Pennsylvania Constitutional Convention of 1837 and candidate of the Liberal Party for the Vice-Presidency in 1840; a third, John Milton Earle, was for many years Editor of the Massachusetts "Spy."

The subject of this Memoir was of the eighth generation in descent from Ralph Earle, who "was on the island of Rhode Island in 1638, was one of the petitioners to the King for permission for the formation of a 'body politic' on that island, and was subsequently a member of their legislative Assembly."

Pliny Earle Chase's early education was received at the Worcester Latin School, the principal of which, at that time, Hon. Charles Thurber, afterwards member of the Massachusetts Senate, preceded his distinguished pupil to the "Silent Land" only a few days. Ex-President John Adams had been a teacher in the same school. Pliny afterwards attended the Friends' School at Providence, R. I., and entered Harvard in 1835, graduating from that University in 1839 with the degree of A. B., and receiving that of A. M. in 1844. "As a boy, he was bright, intelligent, apt and quick in the acquisition of knowledge, but without special precocity. He was always one of the best scholars, but there was nothing that indicated the profundity of intellect manifested in his later years." In a letter to his uncle, he writes, in his Freshman year: "I am chiefly guided in the path which I intend to pursue by an aspiration after such honors as are calculated to be of lasting benefit in forming an acquaintance with the ways of the world and in acquiring *honorable fame.*"

He was then only fifteen years of age, but his career would indicate that he kept this honorable ambition of his boyhood constantly in view throughout life. Edward Everett Hale, who was a Harvard classmate, informs that he was "distinguished for scholarship, especially for mathematical scholar-

Garrett, Philip C. 1887. Memoir of Pliny Earle Chase. *Proceedings of the American Philosophical Society*

5448

24(126): 287-295. [JSTOR]

> Edward Everett Hale, who was a Harvard classmate, informs that he was "distinguished for scholarship, especially for mathematical scholarship, [|] in his class at Cambridge. He was one of a special advanced section in mathematics, of which no member had had to take a lesson a second time. They were therefore so much in advance of the great body of the class that, at the end of the mathematical course, they **had the advantage of special instruction from Prof. Peirce in higher mathematics**. He was interested in all branches of physics. I remember him especially," writes Mr. Hale, "as one of eight observers who made some of the first observations which are on record of the shooting stars." (Garrett 1887: 287-288)

Pliny Earle Chase (1820-1886) had been taught by Benjamin Peirce.

> He had a singularly versatile mind, and a comprehensive and richly furnished memory. His writings included a wide range of subjects, upon each of which he displayed much erudition, and they were **full of suggestiveness**. It is seldom that a like capacity is found in one mind, both as a linguist and as a mathematician. He read with the help of dictionaries, and was more or less familiar with one hundred and twenty-three languages and dialects, and claimed thorough acquaintance with thirty of them. His knowledge of these was not profound, nor was it marked by the accuracy, in pronunciation and otherwise, which **familiar conversation** requires. Yet his attainments as a linguist afford a remarkable indication of the scope of his mind and the extent of his memory, and therefore throw an important light upon our estimate of the value of his deeper and more characteristic productions. Occasional contributions to the Proceedings of the American Philosophical Society were made on subjects in Comparative Philology, as the paper "On Radical Etymology," that on the "Mathematical Probability of Accidental Linguistic Resemblances," on "Sanskrit and English Roots and Analogues," on the "Comparative Etymology of the Yoruba Language," and others. (Garrett 1887: 291)

"Suggestiveness" is exact.

> Of over 150 papers contributed by him to various learned bodies, most of them to this Society, not more than one tenth were philological, and the remainder mostly in meteorology, cosmics and physics. Many of these were fragmentary, - studies, as it were, of great themes, - and in undigested groups; they were unfinished, like Michael Angelo's marble groups, and needed the master's hand to give them the perfect expression intended. As he grew older, they took more and more a **cosmical direction**, and his mind struggled to demonstrate from the harmonies of the universe, as the geologist does from the marvelous narrative of the rocks, a cosmical evolution. Going back to the very sources of development with daring genius, he sought, through proofs of the "Quantitative equivalence of the different forms of force which we call light, heat, electricity, chemical affinity, and gravitation," and original theories of nodal accumulation, the truth of which time may affirm, to establish a common law that "All physical phenomena are due to an Omnipotent Power, acting in ways which may be represented by **harmonic or cyclical undulations in an elastic medium**." (Garrett 1887: 291)

It is difficult not to jump to the conclusion that Chase was a dedicated pythagorean.

> **His methods of thinking were swift, and led him to undemonstrated skips in his reasoning which made it difficult to follow him**. In the ordinary processes of addition, he footed up columns of eight or ten numbers, extending into trillions, instantaneously, setting down the result from left to right, ending with the units. A certain instinctive or intuitive faculty pervaded his demonstrations, interrupting their purely mathematical character, and making many mathematicians and physicists plausibly skeptical as to the value of his theories. (Garrett 1887: 292)

There might be such a thing as being too brilliant.

> Prof. Kirkwood writes: "**The just value of his contributions to science cannot at once be determined**. It must be said, however, that his **hypothetical conclusions** were so often in close agreement with well-known facts, as to leave the impression that his theories must have a foundation in truth." Prof. Herschell, referring to his paper on "The Results of Wave Interference," bears this testimony: "From a direction of research probably as distant and distinct as possible from the late Prof. Chase's, at least in its origin, I have reached results which the contents in this case, of Prof. Chase's papers, **confirm and corroborate so amazingly**, that all question of **the real validity of views, however incongruous they may perhaps be to each other in particulars**, by which identical results of such surprising character have been arrived at by us both, in perfect independence, is banished completely and forever from my mind. **Prof. Chase's writings and discoveries will constantly gain in note and consequence by wider and longer consideration and perusal; and they will surely never cease to have leading uses for consultation and for purposes of instructive study**, among those who aim and strive to unmask more laws of energy's unitary operations, if possible as prominent and predominating as those which his discoveries have disclosed." (Garrett 1887: 292)

Sadly, at least his philosophical achievements were not followed up. Their congruence with Peirce's semiotics might ultimately do it.

10.3.4 A Circle of Categories (2019-11-23 13:40)

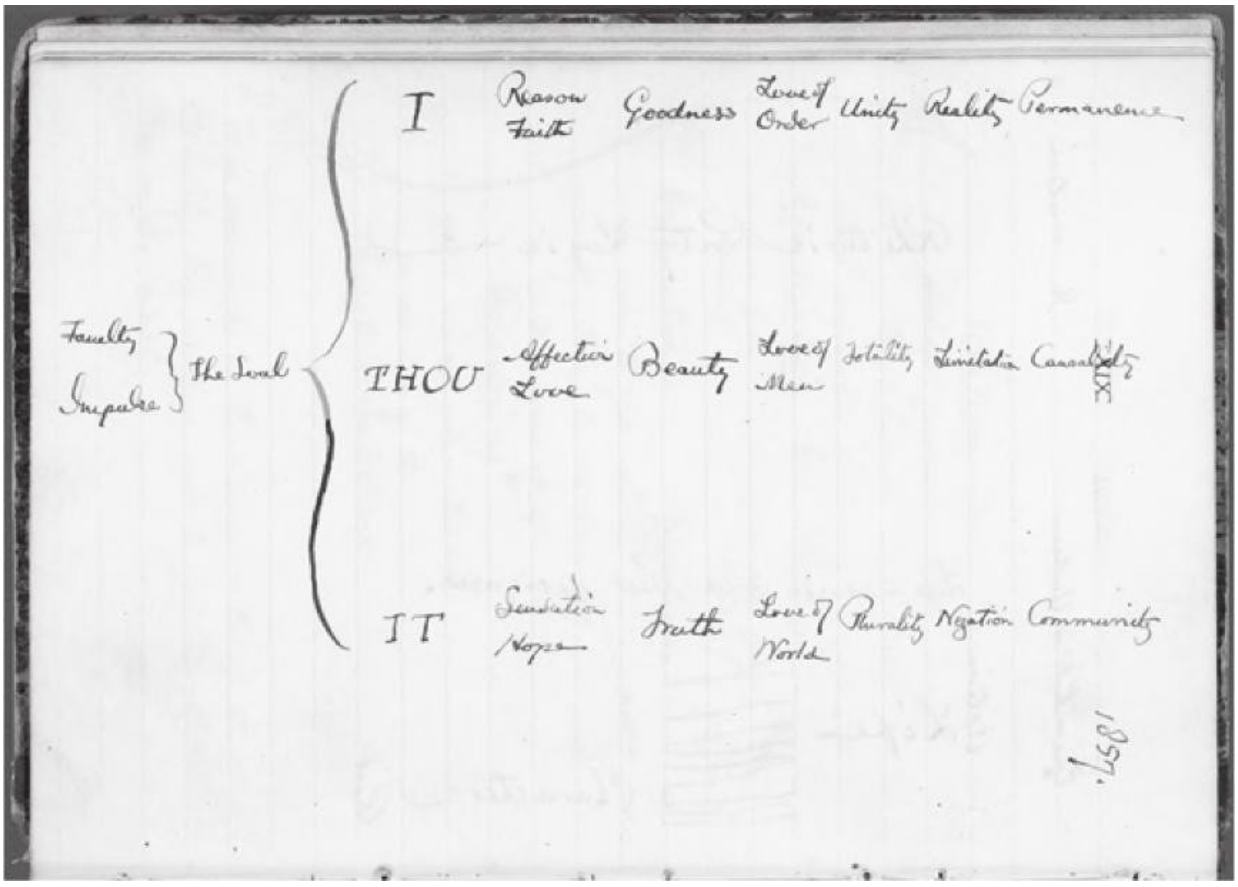

Topa, Alessandro 2012. "A circle of categories of which Kant's form an arc": Zur diagrammatischen Form des topischen Zusammenhangs in der frühen Peirce'schen Kategorienspekulatsion. In: Engel, Franz; Moritz Queisner and Tullio Viola (eds.), *Das bildnerische Denken: Charles S. Peirce*. Berlin: Akademie Verlag, 189-218.

> Im Frühjahr 1864 verfasst der dreundzwanzigjährige Peirce einen Brief an den in Philadelphia lehrenden Pliny Earle Chase. Anlass des night abgesandten Schreibens ist die Entdeckung einer Schrift des zwanzig Jahre älteren Philosophen und Mathematikers, die 1863 unter dem Titel *Intellectual Symbolism: A Basis for Science* veröffentlicht worden war; außerdem ein gemeinsames Interesse an der Kategorientheorie Kants, der Chase gar eine emendierte metaphysische Deduktion zu Grunde legt, um - im Sinne der Kant-Kritik Fichtes und Hegels - das "empirical arrangement" der reinen Verstandesbegriffe zu überwinden. (Topa 2012: 189)

Peirce and Chase had some common interests, Kant's categories among them. Both were, as far as I can tell, familiar with Hamilton. This might be due to, as I read somewhere long ago, Hamilton getting published in an eminent series of philosophical books, which unduly placed Hamilton among Plato, Kant, and Mill.

> Aus Peirce' Sicht ist daher speziell bei methodologischen Fragen auf fruchtbares symphilosophieren zu hoffen, zumal Chase gern die Tentativität seines Systems hervorhebt. Dessen vermögenstheoretische und kategoriale Grundlagen werden in zwei kreisförmigen, als Speichenräder stilisierten Diagrammen dargestellt, die Peirce aufmerksam mustert: [...] (Topa 2012: 189-190)

Symphilosophy is evidently something like philosophical *eranos*, "a group of friends in close fellowship whose work was (as it were) fused or aggregated into one work through give-and-take, dialogue, commentary, so that any precise individuation begins to be impossible", so something along the lines of the Ancient pythagoreans or Bakhtin's circle. Topa hopes that Peirce and Chase are complementary, which I think they are. Referring to the circular diagrams I take to be a sign that Topa had actually looked inside *Intellectual Symbolism* (Chase 1863), which doesn't otherwise stand out. And there are indeed two circular diagrams: (a) Elementary forms assumed by consciousness under its various relations; and (b) Elementary forms of objective being under various relations.

> In diesem Zitat erhalten wir den frühesten Rückblick Peirce' auf die uns hier interessierende Frühphilosophie, in deren Mittelpunkt der *Treatise on Metaphysics* sowie zahlreiche Entwürfe eines Kategoriensystems stehen, das 1859 aus der "systematischen Topik" Kants hervorgeht. (Topa 2012: 190)

Skimming *Chronological Edition*, vol. 1, there do appear to be several instances that strike as attempts towards the system of categories. On p. 43, for example, he lists "four grand ideas": Unity, Reality or Infinity, Substance, and Necessity. The first and last are parts of various triads in Chase, as they will also become for Peirce.

> Zur Zeit der Abfassung des Briefes an Chase steckt Peirce freilich schon in jener Übergangsphase, die er 1898 als "blindes Herumtappen in einem verwirrenden System von Begriffen" (CP 1.563) erinnern sollte. Es überrascht daher night, wenn die Abschnitte *[b] - [c]* auf einen Neuanfang vorausweisen. Ab Sommer 1864 wird Peirce ein ausgedehntes Studium logischer Literatur beginnen, in dieser Perspektive erneut Kant lesen und sich in Fragen der *logic of science* vertiefen, die 1865 zum Gegenstand der "Harvard Lectures" werden. Mit der kategorientheoretischen Arbeit *On a New List of Categories* werden diese epistemologischen Analysen 1867 schließlich eine Grundlegung erhalten, mit der zugleich die Schlüsselfrage des Briefes an Chase - "how we ought to investigate the categories" - beantwortet wird. (Topa 2012: 190)

Perhaps it isn't coincidental that Peirce began his Logic notebooks in 1865, after reading Chase. As to how confused his system of concepts were in the beginning, the I - THOU - IT scheme makes very apparent - the columns are sensible enough but the correlations between rows are thoroughly mismatched.

In der Tat steht die diagrammatische Form des kategorialen Zusammenhangs, nicht aber das tranzendentale Subjekt im Zentrum der Peirce'schen Kategorienspekulation: Schon das eklektische Triptychon, in dem 1857 Kant'sche, Schiller'sche und platonische Leitideen in ein Bild gerückt werden (Bild 1), ist night nach bestimmungslogischen, sondern genetischen Gesichtspunkten organisiert, wenn es psychische, soziale und gegenständliche Grundbestimmungen aus dem Füllhorn einer Emerson-schen *Over-Soul* entspringen lässt. In dieser ist die monologische Prinzipienfunktion des "I" in der Korrelation der als Elementarbestimmung unseres Wesenskerns aufgefassten Trias der Schiller'schen Triebe aufgehoben: "In my opinion 1. The Intellect &c. or *that which says* I, 2. The heart &c. or *that which says* THOU, 3. The Sense &c. or *that which says* IT, compose the inward nature." (W 1:15; Herv. v. Verf.) Der psychische Mikrokosmos wird hier als Tätigkeit des Sich-in-Beziehung-Setzens aufgefasst. Diese Aktuosität gewinnt ihre Ausrichtung aus einer expressiv-sprechaktlichen Öffnung, der die Pole ihrer Hinordnung als konstitutive Positionen eines Kommunikationsgeschehens eingeschrieben sind: Die Modi des Sich-in-Beziehung-Setzens haben als in der Kommunikation konstituierte das Subjekt nicht zum Ursprung, sondern zum Knotenpunkt korrelativ-gleichursprünglicher Sinnrichtungen der Rede. (Topa 2012: 191-192)

Vol. 1, p. 15, preceded with "The *heart* is that which loves; which flies toward a fellow being, as such. The sensibilities do not do this, neither do they conceive; hence they are a distinct element of the soul." On the previous page he puts down, "The Understanding:Man = The Heart:Woman". Around it, he's rambling about Michael Angelo. What strikes me is that The Intellect (Rationality) and The Sense (Motivity) are firmly in place but once again it is the second term that's problematic. From all the triads I've collected, the second is the most varied.

Die Möglichkeit anderer Kategorientypen: Die pronominale Triade I - THOU - IT. Die Kategorien des IT werden in dem Brief an Chase als bloßes Teilsystem ins Spiel gebracht, ohne näher dessen Beziehung zu einem übergeordneten Ganzen zu spezifizieren. Wie wir einleitend sahen, stellt Peirce eine solche Beziehung freilich schon in dem Kategorial-Triptychon des Jahres 1857 her (Bild 1), an dessen Wurzen wir die nach der Triebtheorie der Schiller'schen Briefe *Über die ästetische Erziehung des Menschen* modellierten Pronomina I, THOU und IT verzeichnet finden, denen u.a. jeweils drei Kant'sche Kategorien zugeordnet sind. Diese stellen zweifellos Begriffe *eines* Kategoriensystems dar, in welchem zudem die Modalitätskategorien nicht vergessen worden sind, sondern als modale Charaktere der Pronominal-Kategorien zu denken sind. Im sinne der Unterscheidung der zweiten "Harvard Lecture" von 1903 zwischen "two distinct orders of categories, which I call the particular and the universal" (EP 2:148), sind letztere 1857 somit als Glied der ersteren konzipiert. (Topa 2012: 196-197)

Schiller's Letters. Since Topa's second paper mentioning Chase is all about Schiller's protracted influence on Peirce, I'd better familiarize myself with Schiller first.

10.3.5 PC → CP (2019-11-23 18:13)

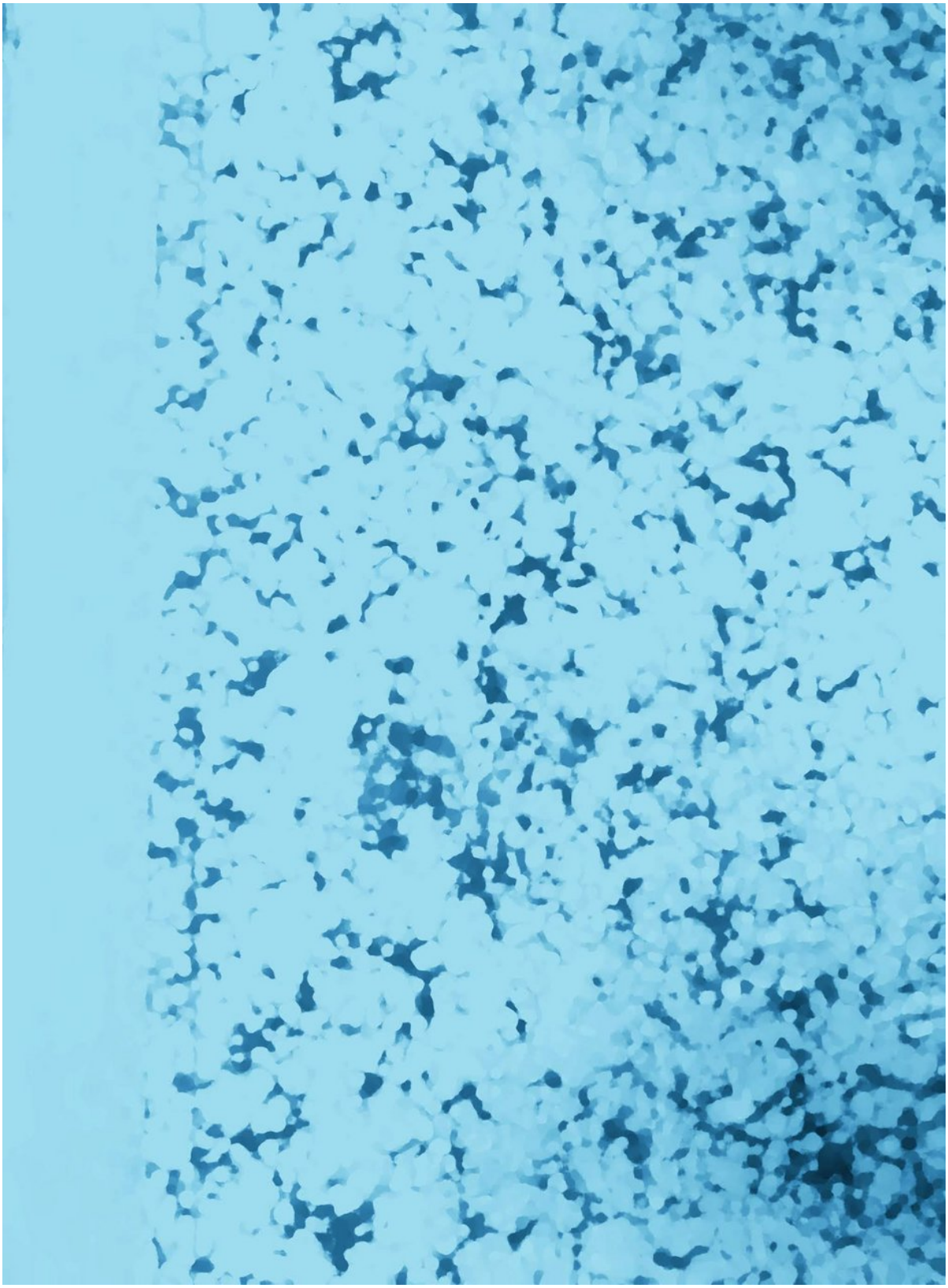

PC* oli matemaatik, kelle filosoofiline tekst, *IS*, üritas luua teaduslikku alust teadvuse uurimisele. Leidsin teksti arhi-

ivist, otsides vanemat semiootikat ja allikat semiootikas nii sageli esinevale "kolmnurksele" mõtlemisviisile (vt nt Karl Bühleri *organon*-mudelit või kõiki Ogdeni ja Richardsi ja Malinowski kolmnurkseid märgimudeleid *Tähenduse Tähenduses*). Kes otsib, see leiab - ilmnes, et PC oli CP eellane, kelle järgi ta õppis koolipõlves aritmeetikat ja kellele ta kirjutas *IS*'i põhjal kirja. Edaspidi kasutan neid lühendeid, et oma arvustuse avaldamiseni hoida seda leidu vaka all. Olen jõudnud hinnanguni, et mõjutus PC → CP suunas on niivõrd ilmselge, et kui ma peaks nt valitud katkendid inglisekeelsete kommentaaridega siia postitama, võiks iga kahe töötava ajurakuga CP uurija selle minu eest ära näpata (seda enam, et tüüpilisel CP uurijal on neid tavaliselt rohkem kui kaks). See ei tähenda ilmtingimata, et ma pean olema napisõnaline - eesti keel võib siin toimida krüpteeringuna. Järgnevalt proovingi, kas selle huvitava avastuse saaks läbi mõelda ja kirjutada võtmemõistetele omad vasted leiutades. Kasutatud tekstide märkmed postitan siia alles siis kui olen sel teemal avaldatud saanud.

Paar sõna biograafiast. PC oli pärit mandreid ületavast suguvõsast, mida saab jälitada eestlase ajaarvamise järgi muinasaega. Ta vanaisa leiutas mingi kasuliku kaadervärgi ja ise tegeles ka mõnda aega ettevõtlusega. Ülikoolipõlves sai ta matemaatika aines erilist juhendust CP isalt, pärast lõpetamist hakkas tütarlaste koolis õpetajaks ja kirjutas matemaatikaõpikuid, mille järgi CP isa õpetas talle seda ainet. Need olevat olnud võistlejatest originaalsemad, ei alahinnanud õppurite intelligentsust. Tol ajal olid vaimufilosoofia ja füüsika võrdväärselt "filosoofia" ja PC kirjutas kokku umbes 150 artiklit, enamus taevakehade liikumisest ja ilmast, aga väikese osa ka sellist kirjandust, mida võiks nimetada võrdlevaks lingvistikaks - tal uuris kompulssiivselt sõnastikke ja otsis inglise keelega sarnaseid sõnu erinevatest keeltest. Mitte väga tõsine ettevõtmine, aga omamoodi "suggestiivne". Näiteks ilmneb ühest sellisest sõnastikust, et faatilisuse "fa" osutab rääkimisele üsna konkreetses värvingus (φάω, shine, light; φάσχω, rumor, gossip; φάτις, rumor, news, speech; φήμι, speak, say yes, agree, affirm, assert), mida mul Malinowski faatilise osaduse juures tuleb alles käsitleda (nö *fama* ja *femi* hüpoteesid). St vähemalt selles kitsas küsimuses, milles mina olen asjatundja, on tema sõnastikutöö pädev.

Tema elulookirjeldusest (G 1887) ilmneb, et kaasaegsed ei usaldanud teda, sest ta näis liiga geniaalne - nt sooritas matemaatilisi tehteid suurte arvudega nii kiiresti, et see tundus kahtlane. Kaasaegsed pidasid raskeks tema teadusliku panuse hindamist, aga kinnitasid, et üldpildis on tema hüpoteetilised järeldused niivõrd ligilähedased teadatuntud tõsiasjadele, et kuklasse jääb näägutama mulje, et tema teooriad on tõesed. Lühidalt, nad jäid lootma, et tulevased põlvkonnad saavad ehk paremini PC teadustööst aru ja ei pea ise temaga vaevuma. Kuidasiganes on asjalood tema füüsikaga, vähemalt tema filosoofilise töö (*IS*) retseptsioon on olnud peaaegu nullilähedane.

Ainus allikas mis natukenegi käsitleb *IS* sisu on selle avaldanud ajakirja toimetuskolleegiumi koosolekuminutid, milles härra H peab seda "väga tähtsaks panuseks metafüüsilissee teadusesse" ja seletab seda oma sõnadega kui *katset leida inimmõistuse võimetele ja nende omavahelistele suhetele väljendust algebralises sümbolismis*, tähistades "kõige suurimaid võimalikke üldistusi" tähtedega, mida saab omavahel kombineerida. Mõnes järgnevas postituses näitan, kuidas see on semiootikutele juba tuttav teema - CP teeb täpselt sama numbritega (111 kuni 333). Midagi enamat H ei kajasta, vaid hakkab kantiaanliku Aja, Ruumi ja Positsiooni teemal ise lehekülje jagu segast peksma.

Internetiarhiivist ei leidnud peale selle mitte mingit kajastust. Paljude raamatukogude aruanded näitavad, et neil on *IS* olemas, aga ainus teos, mis seda mainib, märkis ta "soovitatava kirjanduse" alla, kuigi raamat ise käsitleb gooti arhitektuuri, seega seosetu. Internetis üldisemalt on otsingute tulemus sama: parim, mida võib leida, on ühe internetipõhise raamatupoe lühikokkuvõtted, milles öeldakse psühholoogia sektsioonis, et tegu on "keerulise kosmoloogilise uurimusega, mis kubiseb viidetest kasulikule kirjandusele" ja filosoofia sektsioonis, et tegu on "katsega luua Idealistlikku kosmoloogiat ja on märkimisväärsel tasemel tuttav klassikalise filosoofiakirjandusega"; raamatupood nimetab PC-d keeleteadlaseks.

On ainult üks ja ainus erand: ühe saksa uurija (AT 2012 ja 2018) artiklid käsitlevad PC-d täpselt nii palju, kui ilmneb CP kirjast PC-le, st ilma, et autor oleks *IS*-i ise lugenud. Tähendab, keegi on sellele seosele ikkagi väga lähedale jõudnud, aga mitte nii kaugele, et raamatusse sisse vaadata. AT artiklid, kuigi nad ei käsitle PC-d üldse vaid ainult mainivad teda, tuleb esimese asjana läbi töötada. Esimene artikkel on küll saksakeelne, aga selle jaoks on meil Google Translate. Teises on tänuväärselt üks CP käsikirjaline skeem, milles mulle torkas koheselt silma, et CP kasutas seal ühte PC triaadi (ühtsus, paljusus, täielikkus), aga kuna need on vanemate filosoofide (Kant ja Fichte) mõisted, tuleb sellesse ettevaatlikult suhtuda.

Ennatlikult sean endale eesmärgiks kolme teema käsitlemist:

1. *Subjekti-objekti dualismist triaadilisuseni jõudmine*. PC ise ütleb, et see on Saksa filosoofide suurim saavutus, niiet kedagi ei peaks üllatama, et näiteks Hodgsoni psühholoogias on *täpselt sama* kolmikjaotus isegi enamjaolt samade mõistetega mis PC-l, või, et Ducasse'i tõlgendamismudelis on keelesiseste ja keeleväliste operatsioonide jaotuses täpselt sama alusmõte. Isegi Kalevi Kulli ökosemiootiline mudel, mis põhines Üexkülli kaudu samamoodi kantiaanlikul dualismil, on võrreldav. Tekib sama tunne, mis PC kaasaegsetel - nii palju võimalikke kokkupuutepunkte teistega, et tundub usaldusväärne.

2. *Ühtsus, paljusus ja täielikkus kui Esmasus, Teisesus ja Kolmasus*. Vähemalt CP enda märkmetest ilmneb, et Esmasus on kindlasti ühtsus, Teisesus on kindlasti paljusus, ja kuigi Kolmasusele oli ta ajapikku leidnud mingi muu vaste, nendib ta ühes kirjakohas, et seda peaks õigemini nimetama täielikkuseks. Mis sellest arutelust peaks välja tulema on mõistlik seletus omadusmärkide, üksikmärkide ja seadusmärkide (et mitte kasutada CP enda mõisteid) triaadile: omadusmärgid on ühtsed, üksikmärke on palju, ja seadusmärgid on täielikud. Siin tuleb minu arvates kõige eredamalt esile see, et PC ja CP süsteemid ei ole üksteisele vasturääkivad vaid vastupidi, produktiivselt kooskõlalised.

3. *Kui kaugele saab triaadilise kategoriseerimisega minna?* CP-d on siin võib-olla raskem hinnata - mitukümmend tuhat neid märgikategooriaid oligi? PC piirdus neljanda astmega: $3 \rightarrow 9 \rightarrow 27 \rightarrow 81$. St tal on üks tabel, milles ta on triaadidesse süstematiseerinud 81 mõistet, millega võib vaimutegevust kirjeldada. Just seal näen ma kõige rohkem potentsiaali - isegi kui otsitud sõnaline vaste on mõnel juhul kahtlane või sattumuslik (üsna palju on arhailisi mõisteid), on nad viimse kui üheni loogilised. Piisagu esialgu juhuslikust näitest tabeli keskelt, mis on kergemini tõlgitav kui teised: *keskenduvuse* esmasus on *kannatlikkus*, teisesus *püsivus* ja kolmasus *paindumatus*. Kõiki tolles tabelis antud kategooriad, ma usun, saab semiootiliselt lahti pakkida ja see oleks oluline samm psühhosemiootika suunas.

* Eriliselt meeldib mulle see kokkusattumus, et PC on seni siin blogis tähistanud Malinowski teksti, *phatic communion*, st sellel tähekombinatsioonil on siin eriline lisaliiasus.

10.3.6 Schiller's Letters (2019-11-25 03:41)

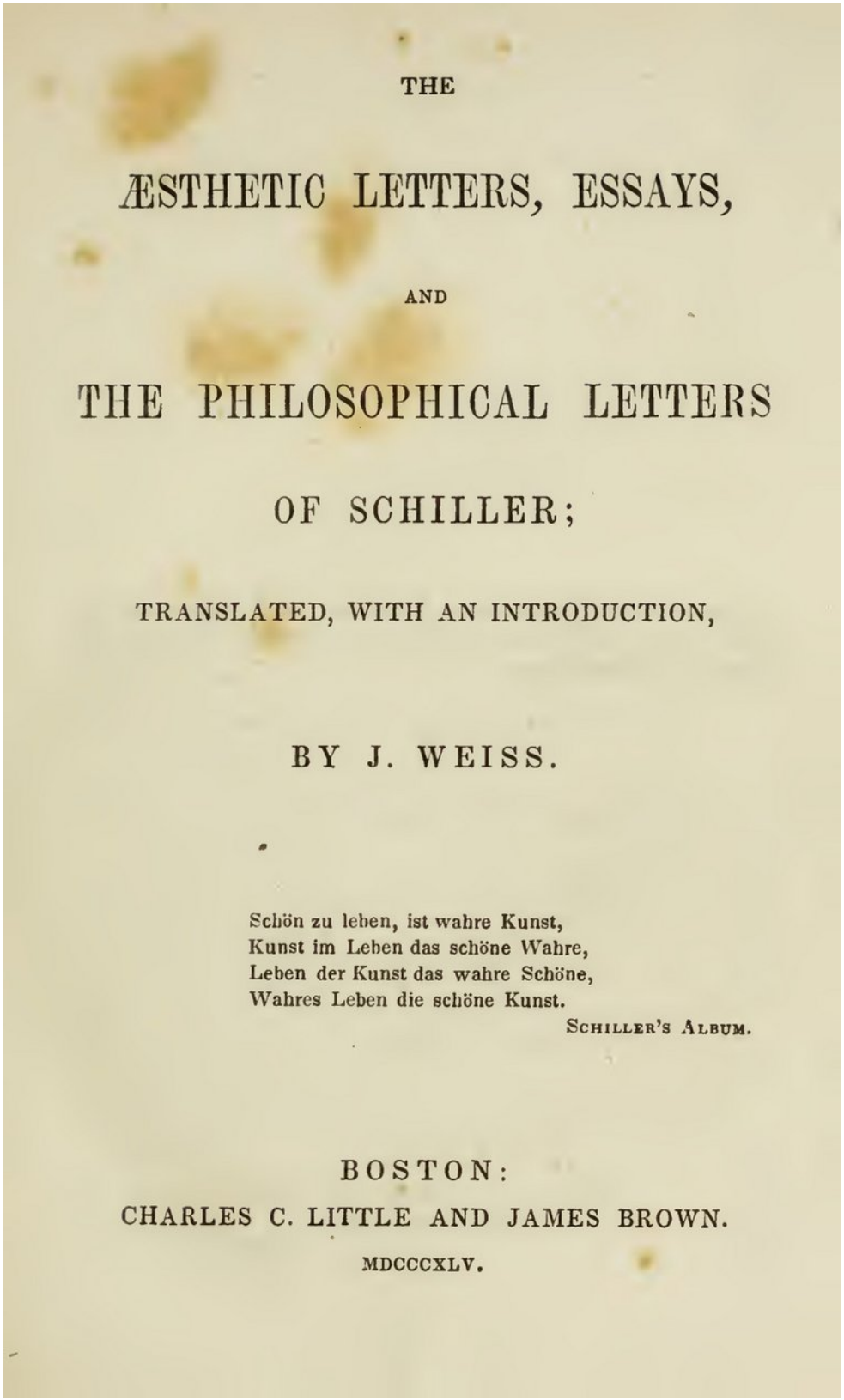

THE

ÆSTHETIC LETTERS, ESSAYS,

AND

THE PHILOSOPHICAL LETTERS

OF SCHILLER;

TRANSLATED, WITH AN INTRODUCTION,

BY J. WEISS.

Schön zu leben, ist wahre Kunst,
Kunst im Leben das schöne Wahre,
Leben der Kunst das wahre Schöne,
Wahres Leben die schöne Kunst.

SCHILLER'S ALBUM.

BOSTON:
CHARLES C. LITTLE AND JAMES BROWN.
MDCCCXLV.

Schiller, Friedrich 1845. *The Æsthetic Letters, Essays, and The Philosophical Letters of Schiller*. Translated,

with an Introduction, by John Weiss. Boston: Charles C. Little and James Brown. [Internet Archive]

> The translator has since found this idea of the genuine relation of Goethe and Schiller to each other and to us, well stated by Gervinus in his admirable history of German Literature. It occurs after a parallel, or rather statement of a coalition, which [||] exhausts the genius of both, and for insight and completeness is the best extant. "And thus the lines of the double nature in both intersect so manifoldly, that they exhibit to us a common whole only in the shape of a coalescence, which should delight us, and give us the foundation for a **self-construction**, as it lay in the purpose of the men themselves. Who would choose between them: who would blindly lose sight of that fundamental doctrine of both, which we find so repeatedly, so expressly, in their writings, the doctrine of the united totality of human nature? Who would esteem either as the One, per excellentiam, when they themselves refer us to a *Third*, which is greater than both? There is only one point of view from which a preference for either is admissible: in the recognition we make of that in our own nature which is narrow and incomplete, and which leads every one, after the very example of our two poets, to that one of both who is foreign to him, that merged in the excellence of an antagonistic nature, he may repair his deficiency, and learn, from the counterfoil of his being, to make the acknowledgment which Goethe made with respect to Schiller - he is what we ought to be! **For not unless we recognize wherein our own existence is deficient, and also strives to be that which we are not, need we** [||] **hope in some measure to become, what we really ought to be**." (Weiss 1845: ix-x)

The quote originates from Georg Gottfried Gervinus, *Handbuch der Geschichte der poetischer National-Literatur der Deutschen* (1844: 522). The ending is eerily reminiscent to a quote attributed to Søren Kierkegaard: "If a person does not become what he understands, then he does not understand it either."

> To prove this, he considers in one view the nature of Man and of the State, and finds that if man would exchange **the state of nature** or need for **the moral state**, he must possess that totality of the ancients, in whom there was a distinct harmony of **thought, perception and action**, both in Art and Polity; while our bodies politics display rudeness in the lower, and relaxation in the higher classes. (Weiss 1845: xiv)

State of nature vs the moral state sounds like Berkeley. And, of course, the damned triad.

> We cannot suppose that the State, which has induced this evil, can of itself obviate it: where the upper classes do not use their freedom, they need not be deprived of it, and it need not be given to the great mass who blindly abuse it. **All political improvement can result only from ennoblement of the character**; but how can that take place under a barbarous polity? For this design we must seek an instrument which is independent of the State, and lay open sources which preserve themselves pure through every political depravation. This instrument is the Fine Arts. **The Artist may secede from his age and elevate himself above it**. (Weiss 1845: xiv)

A dubious premise - how would "ennoblement of the character" aid food-deserts or pollution? Too much premium on individual responsibility, here. As to the Artist seceding from his age, I'm reminded of the Nazi "inner emigre", the person who, in hindsight, considered himself *already gone* while actually staying put.

> Those parts which are purely metaphysical will not be repulsive, and the iron consistency of the whole preclude their being slighted. Schiller emerges from all of them with grace and ease, and requites us for our labor by the captivating and inspiring [||] statements of his conclusions. The dizzy and perilous trains of thought all lead to high, sunny table-lands, and into green resting places: **they are like the bridge, fine as a hair and keen as a razor, which the Faithful must pass to reach Paradise**. (Weiss 1845: xvii-xviii)

Haven't met this eschatological figure in a long while. See As-Sirāt in Islam or the Chinvat Bridge in Zoroastrianism.

> Schiller was never strictly a disciple of Kant, but only coincided with him in one or two mental tendencies which they held in common. The pure subjective method of Kant was modified by him, so as to include the objective also. In one respect he was **nearer Fichte than Kant**, because the former distinguished Object [|] from Subject, while the latter only made it dependent upon Subject. (Weiss 1845: xviii-xix)

Don't make me read Kant and Fichte, please.

> That chance word of Kant's, "that Art compared with Labor may be considered as a Play," is the origin of Schiller's **Play-impulse**, a term nowhere used by Kant. But his "Critique of the Judgment" furnishes us with remarks like the following: "Every form of objects of sense 9both of the external and, mediately, of the internal) is either *Shape* or *Play:* in the latter case, either play of shapes (in Space, posture and dance) or play of perceptions (in Time)." "**To make a distinction between Art and Labor, the one may be called *free*, the other *paid***. We regard the first as subserving a design only as play, that is, as **an occupation in itself agreeable**: but the second, as a task imposed, that is, as [|] **an occupation in itself disagreeable, and only attractive through its result** (that is, the pay)." (Weiss 1845: xxiv-xxv)

"Still if it is the essential nature of Mind, and the most general fact that we can assert about it, that it tends always to organise its process, then, wherever we examine mental process, we should find some organic law, whether the force present be that of the play-impulse, or one of the serious sentiments of our life, as that for our family or profession." (Shand 1914: 24) - See also "The point of this distinction between play and work" (Dewey 1910: 164). There truly is nothing new under the sun.

> Our life is hard, austere, thoroughly empirical; the oscillation to the subjective extreme has just commenced. We are not self-poised, our centre of gravity is not removed far enough from the surface: we are not yet Persons, but we only represent conditions. The common national life does not depend upon anything, it is like a **superficies** from which the interior has fallen quite away, leaving it thin and hazardous. (Weiss 1845: xxvi)

Define:superficies - a surface (archaic), "the superficies of a sphere"; an outward part or appearance (literary), "the superficies of life".

> My ideas, drawn rather from **an uniform converse with myself**, than from a rich experience, or from reading, will not deny their origin; they will sooner be guilty of any error than of sectarism, and **will rather fall from their own weakness, than maintain themselves by authority and foreign strength**. (Schiller 1845: 2)

Self-communication ("converse with myself") and authenticity (one's thoughts should stand by themselves rather than on external authority). The latter being more well known as the fallacy of the appeal to authority.

> But this very technical form, which makes the truth plain to the understanding, conceals it from the feeling: for alas, **the understanding can only appropriate the object of the** [|] **inner sense, by first destroying it**. The philosopher, like the chemist, finds union only by means of dissolution, and the work of spontaneous nature only through the torture of art. **In order to detain the fleeting phenomenon, he must bind it in the fetters of rule, present its fair body in dismembered conceptions, and preserve its living spirit in a meagre skeleton of words**. (Schiller 1845: 2-3)

Putting things into words *destroys* them. Poetic in itself. Personally I feel this way about my various bygone research objects: studying nonverbal communication research destroyed my interest in it; having arrived at a satisfactory account of how "phatic communion" was formed, it, too, lost its appeal.

> Therefore may I crave your indulgence, if the following investigations should remove their object out of **the sphere of sense**, while seeking to approximate it to **the understanding**. What there obtains with respect to **moral phenomena**, must obtain, in a still higher degree, with respect to the manifestation of beauty. (Schiller 1845: 3)

The triad in paraphrase: (1) the sphere of sense; (2) moral phenomena; and (3) the understanding.

> But now necessity rules, and depresses fallen humanity beneath its tyrannical yoke. Utility is the great idol of the age, to which all powers stoop and all talents do homage. The spiritual merit of art has no weight in its clumsy balance, and, robbed of every incitement, flees from **the century's noisy mart**. (Schiller 1845: 5)

Define:mart - a trade centre or market. Finally, Kwik-E-Mart makes sense.

> So nearly does this great action, on account of its tenor and result, approach every one who calls himself a man, so must it especially interest the **self-thinker**, on account of his profession. (Schiller 1845: 5)

The what now? This must be *Selbstdenker*, evidently one of Kant's terms, "To be free from institutional attachment". Also, "Husserl uses the term 'self-thinker' for the autonomous, self-critical philosopher who had inquired radically into all his or her beliefs in the spirit of Descartes' meditator (Crisis § 17)" (*The Husserl Dictionary*).

> Nature commences with man no better than with her other works; **she acts for him where he cannot yet act as a free intelligence**. But this fact creates him a man, that he does not rest satisfied with the results of mere nature, but possesses the capacity to retrace with his reason the steps taken with nature in anticipation, to transform the work of need into the work of his own free choice, and **to elevate physical into moral necessity**. (Schiller 1845: 7)

From spontaneity to rationality; or spontaneous redintegration to deliberate redintegration.

> Therefore, in that right by which he is a man, he forsakes **the dominion of a blind necessity**, since in so many other points he is estranged from it by his freedom; since, only to give one example, **he effaces by morality, and ennobles by beauty, the low character which the need of sexual love impressed**. (Schiller 1845: 7)

Here, "the dominion of a blind necessity" can be read as blind impulse (instinct).

> If the artist has a clock to mend, he suffers the wheels to run down; but the living clock-work of the state must be repaired while it is in motion - **the wheel must be changed during its revolution**. (Schiller 1845: 9)

A figure reminiscent of Lotman's metaphor that semiotics is like a gun that constructs itself in the process of shooting.

> This support is not to be found in **the natural character of man, selfish and violence, rather bent upon the destruction than the conservation of society**: as little is it to be found in his moral character, which, according to the supposition, is yet to be fashioned, and upon which, while it is free *and never apparent*, the legislator [|] can neither have influence, nor depend with safety. (Schiller 1845: 9-10)

The natural character of man is "red in tooth and claw"?

> Then the task that devolves is this, - to separate caprice from the physical, and freedom from the moral character; to harmonize the former with laws, and make the latter dependent upon impressions; to remove the former somewhat farther from the outward, and bring the latter nearer to it, in order to create a third character, which, related to both of them, may construct **a passage from the dominion of mere force to the dominion of law**, and without retarding the development of the moral character, may serve as a sensible pledge of it, still formless and unseen. (Schiller 1845: 10)

Very obviously the habituation from Secondness to Thirdness.

> If the inner man is at one with himself, he will preserve his distinctive character in the widest universality of its expression, and the state will only be the interpreter of his fine instinct, **the more intelligible formula of his internal legislation**. (Schiller 1845: 14)

What a phrase - habituation, the forming of mental laws, is indeed a form of intrapersonal legislation, if lawfulness be the figure of Totality.

> Man can be self-opposed in a twofold manner; either as **savage, if his feelings rule his principles**, or as **barbarian, if his principles destroy his feelings**. The **savage despises art**, and recognizes nature as his absolute [|] monarch: the **barbarian mocks and dishonors nature**, but, with a meanness unknown to the savage, he not unfrequently continues to be the slave of his slave. **The civilized man makes a friend of nature, and respects her freedom, while he curbs only her caprice**. (Schiller 1845: 14-15)

Civilized man has not made a friend of nature. This description would better suit various indigenous peoples of the world (e.g. the civilized man turning rainforest into monocrop farmlands, and the natives living in those forests).

> Then if reason introduces its moral **unity** into physical society, it need not injure the manifoldness of nature. If nature strives to assert her **manifoldness** in the moral structure of society, she needs bring no detriment thereby to moral unity; the golden product, the final expression rests equidistant from uniformity and confusion. Then ***totality*** of character must be found in a people, who would be capable and worthy of exchanging the state of necessity for the state of freedom. (Schiller 1845: 15)

A play on unity, plurality and totality - one of many I expect to meet in this book and elsewhere in my future readings.

> Crude and lawless instincts exhibit themselves in **the lower and more numerous classes**, freeing themselves with the dissolved restraint of civil order, and hastening with ungovernable madness to a state of brutal satisfaction. (Schiller 1845: 17)

Take care not to trample on the "uneducated classes" on your high horse.

> On the other side the **enlightened classes** present the opposite aspect of laxness and a depravation of character, which is so much the more revolting, since culture itself is the source. I forget, what ancient or modern philosopher remarks, that the noblest is the vilest in its downfall; it is true also in a moral sense. A son of nature becomes, in his decline, quite frantic; a disciple of art contemptible. The **intellectual illumination**, which forms the boast, not wholly groundless, of the **polished classes**, evinces on the whole an influence on the disposition so little ennobling, that it rather lends maxims to strengthen the depravity. (Schiller 1845: 17)

The civilized man is the true savage, etc.

5460

> **Selfishness has founded its system in the lap of the most refined sociality**, and we experience all the contagions and calamities of society, without extracting therefrom truly kind affections. (Schiller 1845: 18)

More-or-less the core of phatic communion - cf. PC 5.4 on selfishness and 2.3 on the spuriousness of kind affections.

> Civilization, far from placing us in freedom, only **unfolds a new want with every power that it educates within us**; the bonds of the physical pinch more and more painfully, so that the fear of losing smothers even the earnest desire for improvement, and **the maxim of passive obedience passes for the highest wisdom of life**. (Schiller 1845: 18)

"Granted the truth of the theory now believed to be true, that the very *essence of all civilisation* is to *train* out of man, the beast of prey, **a tame and civilised animal, a domesticated animal**, it follows indubitably that we must regard as the real *tools of civilisation* all those instincts of reaction and resentment, by the help of which the aristocratic races, together with their ideals, were finally degraded and overpowered; though that has not yet come to be synonymous with saying that the bearers of those tools also *represented* the civilisation. (Nietzsche 1921: 24)

> The state and church, laws and customs, are now rent asunder; **enjoyment is separated from labor**, the means from the end, exertion from recompense. (Schiller 1845: 22)

Hard toil used to be enjoyable, etc.

> Eternally ***fettered* only to a single little fragment of the whole, man fashions himself only as a fragment**; ever hearing only the monotonous whirl of the wheel which he turns, he never displays the full harmony of his being, and, instead of coining the humanity that lies in his nature, he is content with a mere impression of his occupation, his science. (Schiller 1845: 22)

Something along the lines of "The Consequences of Literacy" (Goody & Watt 1963), but based on something other than the increase in information (it is impossible for moderns to grasp the "whole" of culture, having to settle with but a random slice of it).

> But the detriment of this mental tendency is not confined to **knowledge** and production, it extends no less to **perception** and **action**. (Schiller 1845: 25)

Just collecting variations of this triad. Jurgen Ruesch (1972) frequently employed this one.

> **Reason has performed all it can perform, when it discovers and exhibits the law; the courageous will and lively feeling must execute it**. If truth would conquer in the warfare with force, itself must first *become* a force, and furnish an *impulse* to its counsel in the realm of phenomena; since **impulses are the only inciting powers in the world of sensation**. (Schiller 1845: 32)

Feeling, Will, and Reason. Once again, tending towards lawfulness.

> Thus there must be something existing in the disposition of men, since it lies not in things, which impedes the reception of truth, though ever so forcibly convincing or luminous. An ancient sage has detected it, and it lies concealed in the significant expression, ***sapere aude***. (Schiller 1845: 33)

"Dare to know" (here, "Dare to be wise"), associated with enlightenment by Kant. What it conceals is that people don't dare to know? "The more numerous part of mankind are too much harassed and exhausted by the contest with need, ever to gird themselves for a new and sterner contest with error" (*ibid*, 33-34). Thus, *vita activa* vs. *vita contemplativa*.

> We rely upon daily experience, which almost universally shows **clearness of intellect, quickness of perception, liberality and even dignity of conduct**, united with a cultivated taste, and commonly the very opposite, with a taste that is uncultivated. (Schiller 1845: 41)

Adding adjectives to the triad.

> The man without perception of form despises all grace in eloquence as corruption, **all elegance in conversation as hypocrisy**, all delicacy and loftiness of demeanor as exaggeration and affectation. (Schiller 1845: 42)

Very nearly the case of someone who considers expressions of sympathy spurious.

> For the reason that taste respects not the substance but only the form, it gives the mind at last a dangerous tendency to neglect, for the most part, all reality, and **to sacrifice truth and morality for an attractive exterior**. It confounds all actual distinctions of things, and attaches merit only to appearance. (Schiller 1845: 43)

Another take on the triad, the case of Beauty being dominant over Goodness and Truth.

> Therefore we must elevate ourselves to a pure conception of humanity, and since **experience only discloses single conditions of single men, but never humanity**, we must seek to discover from these its individual and changeable modes, the absolute and permanent, and to apprehend the necessary conditions of its being, by a rejection of all accidental limits. (Schiller 1845: 46)

"And, you know, there's no such thing as society. There are individual men and women and there are families." (Margaret Thatcher)

> **Person and condition** - self and its definitions - which we consider as one and the same in the absolute being, and ever two in the finite. The condition varies amid all the stability of the person, the person is unmoved through all the variations of condition. (Schiller 1845: 48)

Or, "Character and Circumstances" (Bosanquet *et al*. 1895-1896).

> We pass **from rest to activity, from passion to indifference**, from harmony to contradiction, but we are still the same, and whatever immediately results from us, remains. (Schiller 1845: 48)

Useful oppositions to clarify the choice of "Motility" for the earlier "Passion".

> We are, not because we **think, will, feel**; we think, will, feel, not because we are. We are, because we are; we feel, think and will, because there is something else besides ourselves. (Schiller 1845: 49)

And yet another variation of the triad.

> Although an infinite being, a divinity, cannot *become*, yet that tendency must be called divine, which has for its infinite task, to develop the special tokens of divinity, absolute promulgation of capacity, (**reality of all that is possible**) and absolute unity of manifestation, (**necessity of all that is real**). Man indisputably bears a potential divinity in his personality; the path to [|] divinity, if one can call that a path, which never finds its goal, is opened to him in the *senses*. (Schiller 1845: 50-51)

An admirable play with Possibility, Reality and Necessity.

> His **sensuous impressibility**, considered for itself alone and distinct from **the self-activity of the spirit**, prevails no farther than to place him, who without it is only form, **in communication with matter, but by no means uniting him to matter. So long as he only feels, only desires and acts from mere desire, he is nothing more than world**, if we include under this name only the formless contents of time. (Schiller 1845: 51)

Sensuous impressibility = Motility. The self-activity of the spirit could be either Rationality (3) or self-consciousness (2). As to being "nothing more than world", this can be read as being causally driven, i.e. lacking free will.xi

> We are incited to the performance of this twofold task of bringing into reality the necessary in *ourselves*, and of subjecting the actual *out* of ourselves to the law of necessity, by two opposing powers, which we call very properly, **impulses, since they impel us to realize their object**. The first of these impulses, which I will call **the *sensuous***, results from man's physical being or from his sensuous nature, and is occupied in **establishing him within the bounds of time and introducing him to matter**; not giving him matter, since for that a free activity of person is appointed, which matter acknowledges and distinguishes from the permanent itself. (Schiller 1845: 53)

"Hence, in the first intuition, or the first stage of sensuous consciousness, we can pronounce nothing else about the object than simply this, that it *is*." (Chalybäus 1854: 352)

> Since everything which exists in time is *successive*, it follows that *something* is, all else excluded. **When we catch the tone of an instrument, only that single one of all the tones it can possibly give, is actual; so when man perceives the present, the whole infinite** [|] **extent of his possibility is restricted to that single mode of being**. Then wherever this impulse works in exclusive directions, there the highest limitation necessarily exists; **man in this condition is nothing but a simple quantity, an occupied moment of time** - or rather he is not, since so long as perception rules him and time carries him along, his personality is removed. (Schiller 1845: 53-54)

"All the notes of a bar of a sing seem to the listener to be contained in the present. All the changes of place of a meteor seem to the beholder to be contained in the present. At the instant of the termination of such series no part of the time measured by them seems to be a past. Time, then, considered relatively to human apprehension, consists of four parts, viz. the obvious past, the **specious present**, the real present, and the future." (Clay 1882: 168)

> For this condition of self-absence under the dominion of perception, language has the very striking expression - **to *be beside one's self*, that is, to be out of his Me**. Notwithstanding this form of speech can only be used where perception amounts to actual engrossment, and this condition is more perceptible from its duration, yet every one is beside himself, so long as he only perceives. To return from this condition to *presence of mind*, is properly called, *to come to himself*, that is to return to his Me, to reëstablish his person. **We do not say of one who lies in a swoon, he is beside himself, but *he is out of himself*, that is, he is deprived of his Me, the former not being in the latter**. Hence one who recovers from a swoon is only *with himself*, which may still consist with his being beside himself. (Schiller 1845: 54)

Eesti keeles ei ole sellist eristust: inimene *on endast väljas*, aga mitte *endast välja läinud*.

> The second of these impulses, which can be called the ***form-impulse***, results from the absolute being of man or from his rational nature, and is engaged in placing him in freedom, **introducing harmony in the diversity of his manifestation, and maintaining his person in every variation of condition**. Now since the last as an absolute and indivisible unity cann ever be in contradiction with itself, *since through all*

> *eternity we are ourselves*, then this impulse, which insists upon maintaining the personality, can never demand any other thing, than it must demand through all eternity; then it decides forever, as it decides for the present, and enjoins for the present, what it enjoins forever. (Schiller 1845: 55)

We wake up every day as ourselves because of this form-impulse?

> As **the first impulse only creates *cases*, the other gives *laws;*** laws for every judgment concerning cognitions, laws for every will concerning actions. Suppose that we recognize an object, that we attribute an objective validity to a subjective condition, or that we act from cognitions, that we make the objective the determining ground of our condition - in either case we remove this condition from the jurisdiction of time, and concede [|] to it a reality for all men and all time, that is, **universality and necessity**. Feeling can only say - **that is true *for this subject and at this moment***, and another moment, another subject can come to disprove the assertion of the present perception. But **when thought once declared - *that is***, it decides forever and aye, and the validity of its declaration is warranted by the personality which defies all change. Inclination can only say - *that is well for your individuality and your present need*, but your individuality and present need is hurried along with the progress of change, which will make what you earnestly covet to-day, the object of your future aversion. But when **the moral feeling says, *that shall be***, it decides forever and aye; when you recognize truth, because it is truth, and practise justice because it is justice, you have converted a single case into a precedent for all cases, and have lived out one moment as eternity. (Schiller 1845: 55-56)

These, then, are Secondness and Thirdness, respectively. The analogy: cases - sinsigns; laws - legisigns.

> However emphatically and variously nature may affect our organs, all her manifoldness is lost upon us, because we seek nothing in her, but what we have placed in her, because we do not permit her to affect us *inwardly from without*, but rather strive *towards her from within*, with an impatient and froward reason. And should any one appear, who approaches her with **calm, pure and open** senses, and for that reason meets with a multitude of phenomena, which, in our system of anticipation we have overlooked, we are highly astonished that so many eyes should have noticed nothing in such a clear daylight. (Schiller 1845: 60)

I'm seeing the triad everywhere: calm senses (affective), pure heart (conative) and open mind (cognitive).

> If the Greeks were amused by the bloodless strife of strength, **fleetness**, agility, and the nobler contest of talent, at the Olympic games, and if the Romans enjoyed the death-struggle of a conquered gladiator or of his Lybian rival, we can comprehend, from this single trait, why we must seek the ideal shapes of a Venus, a Juno, an Apollo, not in Rome, but in Greece. (Schiller 1845: 72)

Define:fleetness - rapidness of movement or activity: celerity, dispatch, expedition, expeditiousness, haste, hurry, hustle, quickness, rapidity, rapidness, speed, speediness, swiftness.

> Then to sum up all briefly, man only plays, when, in the full signification of the world, he *is* a man, and ***he is only entirely a man when he plays***. This principle, which at this moment perhaps appears paradoxical, will contain a great and deep meaning, when we have advanced so far as to apply it to the twofold seriousness of duty and destiny; it will uphold, I assure you, the whole fabric of æsthetic art, and of the yet difficult art of life. (Schiller 1845: 73)

Mängimine teeb inimesest inimese.

> Thus the reflecting man imagines **virtue, truth, felicity**; but the acting man will **practice only *virtues*, comprehend only *truths*, enjoy only *happy days***. (Schiller 1845: 76)

Another extension of the triad: enjoying felicity (feeling), practicing virtues (action), comprehending truths (thought).

> The man who is unduly **ruled by feelings, or the sensuously intended man**, is then relaxed, and placed in freedom by form; he who is unduly **ruled by laws, or the spiritually intended man**, is relaxed and placed in freedom by matter. (Schiller 1845: 81)

Reminiscent of Peirce's "Men of Feeling, Action, Thought".

> Those philosophers who blindly trust the guidance of their feeling in a consideration of this subject, can attain to no *conception* of Beauty, since they distinguish no single whole in the sum total of sensible impressions. The others who follow intellect exclusively, can never attain a conception of *Beauty*, since they perceive in the same total nothing but parts, and spirit and matter in their most perfect unity remain to them forever distinct. The first fear to abolish ***dynamical*** Beauty, [|] that is, as an active power, if they should separate, what is associate in feeling; the others fear to abolish ***logical*** Beauty, that is, as a conception, if they should combine what is distinct in intellect. The former will imagine Beauty as it acts; the latter will leave it to act, as it is imagined. Then both must miss the truth - the former, since they imitate infinite nature with their circumscribed reflective faculty; the latter, since they would restrict infinite nature according to their laws of thought. (Schiller 1845: 84-85)

Dynamic interpretant and logical interpretant, check. But where is the immediate interpretant?

> Now suppose his sense is affected, and **a single actuality obtains out of the infinite crowd of possible determinations. Something manifests itself**. What was nothing but a mere possibility in the previous condition of simple determinableness, has now become an active ower - acquires a content; but at the same time, it maintains, as active power, a limit, as when mere possibility, it was unlimited. **Then Reality is there, but infinity is lost**. In order to delineate a shape in space, we must *confine* endless space; in [|] order to exhibit a special phase in time, we must *divide* the entirety of time. Then we attain to a reality only by limits, to *position* or actual establishment only by *negation* or exclusion, to determinateness only by the abolition of our free determinableness. (Schiller 1845: 87-88)

"Motivity, although it refers to objects exterior to ourselves, cannot immediately give us those objects. It relates only to phenomena, and to the influence of those phenomena on our own minds." (Chase 1863: 547) Secondness (Spontaneity), on the other hand, brings forth "a consciousness of Reality" (*ibid*, 548).

> When then it is asserted concerning the Beautiful, that it affords man **a passage from perception to reflection**, it is by no means to be understood, as if the Beautiful could fill up the gulf which separates perception from reflection, passion from action; this gulf is infinite, and nothing universal can result from the single in eternity, nothing necessary from the fortuitous, without the mediation of a new and independent faculty. (Schiller 1845: 88)

A very general description of the process of consciousness, or, semiosis.

> **There is in man no other force than his Will**, and that only which abolishes man, namely, death and each deprivation of consciousness, can take away his inmost freedom. (Schiller 1845: 91)

There is no *unconscious mental event* in man?

> Unavoidably, unvitiably, inconceivably do the ideas of truth and right appear already in the period of sensuousness, and we perceive the eternal in time, and the necessary in the series of chance, **without being able to say whence and how it arose**. Thus feeling and consciousness appear, entirely without the assistance of the subject, and the origin of both lies as much beyond our will, as it lies beyond the sphere of our knowledge. (Schiller 1845: 92)

Define:unvitiably - null. Define:vitiate - spoil or impair the quality or efficiency of. So, "unspoilably" (rikkumatult). Substantially, he appears to be recognizing the Spontaneous Will.

> Thus the mind passes from perception to reflection by **an intermediate inclination** (*Stimmung*), in which sensuousness and reason are active at *the same time*, but for this reason mutually destroy their determining power, and effect a negation through an opposition. This intermediate inclination, in which the mind is neither physically nor morally constrained, and yet is active in both ways, preëminently deserves to be called **a free inclination**; and **if we call the condition of sensuous determination the physical, but that of reflective determination the logical and moral condition, we must call this condition of real and active determinableness, the æsthetic condition**. (Schiller 1845: 96)

Have we found Spontaneity in the same interplay as the play-impulse?

> The following may serve as explanation for the reader, who imperfectly comprehends the pure signification of this word, so much abused through ignorance. *All* things which can ever be objects of perception, may be considered under **four different relations**. A fact can relate directly to our sensuous condition, (our existence and well-being), that is its ***physical* quality**. Or it can relate to the understanding, and furnish us with a cognition; that is its ***logical* quality**. Or it can relate to our will, and be considered as an object of choice for a rational being; that it is its ***moral* quality**. Or finally, it can relate to the entirety of our different powers, without being a definite object for any single one of them; that is its ***æsthetic* quality**. (Schiller 1845: 96; ff)

I would not be surprised if this is exactly where Jan Mukařovský drew his theory from. I'd further emphasize "the entirety of our different powers", which once again points to Jakobson's poetic function, modelled after Mukařovský's aesthetic, being a meta-function. Just to reiterate: (1) physical; (2) moral; (3) logical; (4) aesthetic. (Only a few steps are missing from reaching Jakobson: (5) metalingual; (6) phatic.)

> So there is **a culture for health, a culture for understanding, a culture for morality, a culture for taste and for beauty**. The latter has for its design, to bring out the totality of our sensuous and spiritual powers in the greatest possible harmony. (Schiller 1845: 97; ff)

Very suggestive. Continuing the above-mentioned series, we'd also have a culture for linguistics (Chase, with his compulsive work with dictionaries, would be a good example), and a culture for purely social interaction (i.e. phatic media culture).

> There is, as I remarked in the beginning of the previous letter, a twofold condition of **determinableness** and a twofold condition of **determinateness**. I can now substantiate this principle. The mind is determinable only so far as generally it is not determined; but it is also determinable so far as it is not exclusively determined, that is, not limited by its determination. The former is mere indeterminateness, (it is without limits, because it is without reality); **the latter is the æsthetic determinableness, (it has no limits since it combines all reality)**. (Schiller 1845: 98)

Somewhat reminiscent of Jakobson's take on Peircean categories (icon, index, symbol), adding a fourth (artifice).

> But as the man, of whom we speak here, is not yet capable of such an abstraction, whatever he does not find in his sensuous cognitive sphere, or does not yet seek above that int he sphere of pure reason, he will seek and to all appearance find beneath that, within his sphere of *feeling*. **Sensuousness indeed shows him nothing, which might be its own cause, or give law to itself, but it shows him something, which knows of no cause and respects no law**. As then he can bring the interrogating intellect to repose through no final and interior cause, he brings it at least to silence through **the idea of *causelessness;*** and

> he remains stationary within the blind necessitation of matter, as he cannot yet comprehend the elevated necessity of reason. Since **sensuousness knows no other aim than its own interest**, and feels impelled to it by no other cause than blind chance, it makes the former the determinator of its actions, and the latter the ruler of the world. (Schiller 1845: 120)

Another way of putting it: "All the impressions of mere Motivity are single and momentary. Merely as receptive beings, we neither distinguish parts of objects nor unite different impressions together. If we feel, our sensation is a unit, - merely a feeling, and nothing more; if we see, we see an object as a unit, and so with every impression on the senses." (Chase 1863: 548)

> **So long as man in his first physical condition, is only passively receptive of the world of sense, only perceives, he is still completely one with it**; and there is no world for him, because he himself is only world. If, in his æsthetical state, he places or contemplates it beyond himself, his personality is for the first time distinct, and there appears to him a world, because he has ceased to identify himself with it. (Schiller 1845: 123)

Possibly an explanation for the Unity in Motivity, and Plurality in Spontaneity: Self-consciousness is a Secondness in Chase's system. That is, perhaps unity, plurality and totality can be read as (1) being one with the world; (2) being distinct from the world; and then (3) becoming a... well, here I can't refer to an instance (which I sadly didn't quote) where Schiller says something to the effect that the sensuous condition world determines man but in the aesthetic condition man determines the world.

> The tender bud will lovingly expand, not where man the troglodyte immures himself in caverns, **forever single, and never finding humanity *beyond* himself**, nor where man the nomad roves in caravans, **forever plural, and never finding humanity *within* himself** - but there only, **where he communes with himself in his own dwelling, and when he issues from it, speaks in sympathy with the whole race**. (Schiller 1845: 129)

A magnificent variation on Unity, Plurality and Totality.

> **The reality of things is the work of things; the show of things is the work of man**; and a mind that is entertained with show, is no longer pleased by that which it receives, but by that which it does. (Schiller 1845: 131)

I vaguely recall one of Lotman's attempts at a definition of art, involving placing a stone upon a treestump. Both the stone and the treestump are "the work of things", placing one on top of the other is "the work of man".

> To the question then, "*how far may show exist in the moral world*," the answer is both brief and conclusive, in so far as it is æsthetic show, that is, show which will neither spurn reality nor needs to be spurned by it. Then æsthetic show can never become dangerous to the truth of morality; and where we find it otherwise, it can be shown without difficulty, that the show was not æsthetical. For example, **none but a stranger to polite intercourse, would regard the assurances of civility, which is an universal form, as tokens of personal regard, and when deceived, find fault with the deception**. But only a bungler in polite intercourse would call falsehood to his aid, in order to be polite, and flatter, in order to be agreeable. A sense for independent show is wanting in the first, hence he can only give significance to it by supposing it reality; and reality is wanting to the second, and he would readily compensate it by show. (Schiller 1845: 135)

Touching upon the spuriousness of expressions of sympathy in phatic communion: only someone not familiar with politeness would confuse a casual conversation with a show of friendship. To take one of the most popular illustrations: someone who answers a "Hi! How are you?" with a run-down of their mental state and bodily ails didn't really catch the meaning (or rather meaninglessness) of the question.

> They not only **inveigh** against the deceitful coloring, which conceals the truth and pretends to spurn reality: they also wax violent against the beneficent show, which fills vacuity and covers wretchedness, and against that ideal, which ennobles a common reality. (Schiller 1845: 136)

Define:inveigh - speak or write about (something) with great hostility; fulminate, declaim, protest, rail, rage, remonstrate, storm. Merriam-Webster: ""Invehere" literally means "to carry in," and when "inveigh" first appeared in English, it was also used to mean "to carry in" or "to introduce." Extended meanings of "invehere," however, are "to force one's way into," "attack," and "to assail with words," and that's where the current sense of "inveigh" comes from. A closely related word is "invective," which means "insulting or abusive language." This word, too, ultimately comes from "invehere.""

> A false morality justly offends their austere sense of truth; **only it is a pity, that they should esteem courtesy a part of this falseness**. (Schiller 1845: 136)

Very well put - condolences are forgeries, "avowedly spurious", only if you have an over-bloated sense of truthfulness.

> More **power of abstraction, more freedom of heart, more energy of will** is demanded in striving for independent show, than man requires in restricting himself to reality; and the latter must already lie behind him, if he would press forward to the former. (Schiller 1845: 138)

Yet another variation: (1) freedom of heart; (2) energy of will; (3) power of abstraction.

> **When only collecting material for a future use and anticipating this in imagination**, he transgresses indeed the present moment, but without transgressing time; he enjoys *more*, but still no differently than before. But while he draws shape into his enjoyment, and at the same time regards the form of objects which satisfy his desire, he has not only enhanced his enjoyment in extent and *degree*, but also ennobled it in *kind*. (Schiller 1845: 139)

Now I feel personally attacked, and anticipate using this quote for meta-blogging.

> If no hunger gnaws the lion, and no beast of prey provokes to battle, his slumbering energy creates for itself an object; he fills the echoing waste with vehement roaring, and his exuberant power [||] satiates itself in **an aimless effusion**. The insect revels joyously in the sunshine, and certainly it is not the note of desire only which we hear in the bird's melodious warbling. **In these emotions there is undeniable freedom**, but not generally freedom from need, only from a definite, external need. The beast *labors*, when a want is the incitement to its activity, and **it *plays*, when profusion of vigor is this incitement, when superfluous life is its own stimulus to activity**. (Schiller 1845: 139-140)

"Free and aimless" roaring. Superfluous life is its own stimulus to activity = autotelic. "The instinct of self-display is manifested by many of the higher social or gregarious animals, especially, perhaps, though not only, at the time of mating. Perhaps among mammals the horse displays it most clearly. The muscles of all parts are strongly innervated, the creature holds himself erect, his neck is arched, his tail lifted, his motions become superfluously vigorous and extensive, he lifts his hoofs high in air, as he parades before the eyes of his fellows." (McDougall 1916: 62)

> Yet so far as this play of fancy includes nothing of form, and its whole attraction consists in **an unconstrained flow of images**, it pertains, although peculiar to man alone, merely to his animal life, and only demonstrates his immunity from every external sensuous constrained, without yet developing an indepnedent creative power. (Schiller 1845: 141)

See "that loose flux of casual and disconnected material that floats through our minds in relaxed moments" (Dewey 1910: 2).

> Now a fairer necessity knits the sexes together, and **sympathy of heart assists in preserving the alliance**, which was only begun by the capricious and fickle moods of desire. Shape, released from its gloomy fetters, is recognized by the tranquil eye, soul looks into soul, and the generous interchange of inclination supplants **a selfish traffic in pleasure**. Desire enlarges and elevates itself to love, as humanity beams from its object; and a sordid advantage over sense is despised for a nobler triumph over will. The need of pleasing subjects the man of force to the mild jurisdiction of taste; **he can make booty of pleasure, but love must be a gift**. (Schiller 1845: 144)

Evidently addressing the well-known transition from sexual desire (and conquest) to friend- or companionship (coupling).

> Hatred itself regards the gentle appeal of honor, the sword of the conqueror spares a disarmed foe, and **a hospitable hearth smokes for the stranger, on the dreaded shore where death was once his only welcome**. (Schiller 1845: 145)

A beautiful nautical image.

> If need already impels man to society, and reason plants social principles within him, yet Beauty alone can impart to him a *social character*. (Schiller 1845: 145)

"It is probably not necessary **now** to labour the proof of the fact that man is a gregarious animal in literal fact, that he is as essentially gregarious as the bee and the ant, the sheep, the ox, and the horse." (Trotter 1921: 112) - a strong emphasis on "now", as this must not have seemed self-evident to Schiller and his contemporaries.

> Taste alone introduces harmony into society, since it establishes harmony in the individual. All other representative forms mutilate [|] man, since they are founded either exclusively upon the sensuous, or upon the spiritual part of his being; only the expression of Beauty makes a whole out of him, since hereto, both his natures must harmonize. **All other forms of communication mutilate society**, since they relate either exclusively to the private susceptibility, or to the dexterity of single members - consequently, to that which is distinctive between man and man; **only the communication of Beauty can combine society, since it relates to that which is common to all**. (Schiller 1845: 145-146)

Not sure if over-indulging on his admiration of beauty or simply being edgy.

> **When we *cognize*, we are in a state of activity**, and our attention is directed to an *object*, to a relation between separate modes. **When we *perceive*, we are in a state of passivity**, and our attention (so to call that, which is not a conscious operation of the spirit) is only directed to our condition, so far as that is affected by being receptive of an impression. (Schiller 1845: 152)

Object-subject = passive; Subject-object = active.

> There is **a *scientific* cognition**, which rests upon positive ideas and recognized principles, and **a *popular* cognition**, which only depends upon feelings more or [|] less developed. What is often very conductive to the latter, may be diametrically opposed to the former. (Schiller 1845: 153-154)

Science and popular science. Teadus ja aime.

> Popular instruction is compatible with this freedom. As **the demagogue or popular author (an appelation, under which I comprehend each one, who does not address exclusively the learned)** speaks to a public not previously prepared, and does not select his reader like the other, but must take him as he finds him, he can only presuppose in him the universal conditions of thought, only the universal incentives to attention, but no peculiar *aptness* in reasoning, no acquaintance yet with definite conceptions, no interest in definite objects. (Schiller 1845: 156)

The differentia of science and popular science lies in the intended audience.

> The statement is *free*, when the intellect defines indeed with precision the **consecution** of ideas, but according to laws so hidden, that the imagination appears to act in a manner entirely capricious, and to follow only the serial chance of time. (Schiller 1845: 157)

Define:consecution - a sequence or succession of events or things; a logical sequence of deductions; inference. The noun form of Dewey's adjective, consecutiveness.

> On the other hand, in order to satisfy the intellect and educe cognition, **the discourse must have a spiritual part, *significance***, and this it acquires through the conceptions, by whose means those intuitions are related to each other and united in a whole. (Schiller 1845: 159)

Reminiscent of that dictum that the "self" is the proper object of theology.

> Thus does the gifted author create the lordliest order out of anarchy itself, and erects a solid fabric upon an even vacillating foundation - on **the ever flowing stream of imagination**. (Schiller 1845: 160)

Nearly approximating the subject of vague uncharted nebulae.

> **The æsthetic author presents us the data from which he proceeds, rather as *possible* and *desirable***, than convincing us of their reality or even necessity; for his thought announces itself only as an arbitrary creation of the imagination, which, for itself alone, is never in a condition to warrant the reality of rperesentations. The popular author awakes in us the belief that a thing is *really* so, but he succeeds no further; for he makes the truth of that statement sensible to us, but not absolutely certain. **Feeling indeed can teach what *is*, but never what *must be*. The philosophical author elevates that belief to conviction, for he proves upon indubitable grounds, that a thing is *necessarily* so**. (Schiller 1845: 161)

Connecting Possibility, Reality and Necessity with a series of authors: the artist, the writer, and the philosopher.

> Each kind can command admiration in its own definite circle - nay, as to their internal capacity, both may be on a perfect equality; but it would smack of impossibility, if we desire that a work which tasked the thinker, should at the same time grace the leisure hour of the mere **bel-esprit**. (Schiller 1845: 163)

Define:bel esprit - a witty person (archaic); a person with a fine and gifted mind; a clever, cultured person.

> The teacher, strictly so called, must accommodate himself to the present exigency; he goes upon the supposition of incapacity; as, on the contrary, the author demands from his reader or hearer a certain integrity and cultivation. Hence he does not confine his action to the mere communication of lifeless conceptions; he embraces the animate with lively energy and takes possession of **the whole man, his intellect, his feeling and his will**. (Schiller 1845: 167)

Ψυχή = θυμός, φρήν, νόος. Psukhḗ = thūmós, phrḗn, nóos.

> Whoever imparts to me his knowledge in a scientific form, convinces me indeed, that he properly comprehends, and knows how to maintain it; but **he who is prepared at the same time to communicate it in an æsthetic form, not only proves that he is competent to dispense it, but also that he has taken it up into his own nature**, and is capable of representing it in his actions. There is no other path for the results of thought to the will and into the life, but through the self-active formative power. Nothing but what is already a living fact *within us*, can become so *without us*, and it is with creations of the spirit as with organic formations - the blossom always precedes the fruit. (Schiller 1845: 168)

Something to live by. I don't know about aesthetic form but for me the best sign of full comprehension is the ability to explain it my research object to anyone with as few words as is necessary to make it clear.

> But woman does not resign the most neglected form for the richest subject; and the whole interior structure of her being justifies the severe demand. This sex, which, even if it did not govern by Beauty, must at any rate be called the fair sex, because **Beauty governs it, carries everything that presents itself, before the tribunal of perception, and totally rejects whatever does not commend itself to that, or offends it**. (Schiller 1845: 169)

Women be perceivin'.

> **Substance without form is indeed only a half possession**, for the noblest sciences lie buried, like dead treasures, in a head which is unable to give them any shape. On the contrary, **form without substance is only the shadow of a possession**, and all possible dexterity in expression can avail him nothing, who has nothing to express. (Schiller 1845: 172)

The docent filled to the brim with knowledge but who doesn't publish anything vs. the professor with an extensive bibliography but if you've read one piece you've read them all.

> But the judgment of the connoisseur will not allow this testimony of ardent self-love. With obdurate criticism he destroys the **legerdemain** of the heated imagination, and sheds a light down the deep shaft of science and experience, where, concealed from the unconsecrated, bubbles up the fountain of all true Beauty. (Schiller 1845: 174)

Define:legerdemain - skilful use of one's hands when performing conjuring tricks; deception; trickery.

> From the *uprightness* with which the taste has exercised its control over the Will, one could not fail to concede a certain *respect* for its claims, and it is this very respect of which inclination now takes advantage, with **captious** logic, at the expense of conscientious duty. (Schiller 1845: 178)

Define:captious - tending to find fault or raise petty objections; "a captious teacher"; critical, fault-finding, quibbling, niggling, cavilling, carping.

> If, then, we survey the different forms in which morality may be expressed, we can refer them all to these two. Either **sensuousness makes the move in the mind, that something should or should not take place, and the will takes action thereupon**, according to the law of reason - or **the reason makes the move, and the Will obeys it, without making inquiry of the senses**. (Schiller 1845: 193)

Two directions of determination. In other systems these kinds of leaps are not considered. Hodgson captures it better: the first is spontaneous redintegration and the second deliberate redintegration.

> **Representation of Sorrow** - merely as Sorrow - is never the design of art, but it is extremely important as an instrument for that design. **The representation of the supersensuous is the final design of art**, and the tragic art in particular effects this, by making objective to us moral independence of nature's laws in **the condition of emotion**. (Schiller 1845: 201)

It kinda looks like the translator gave up half-way through the book. *Ah*, *yes*, *the condition of emotion*.

> We can hardly believe it in a French tragic hero, that he *suffers*, for **he delivers himself concerning his state of mind, like the calmest of men**; and his incessant regard to the impression which he makes upon others, never allows him to leave to his own nature its freedom. The kings, princesses and heroes of a Corneille and Voltaire, never forget their *rank* in the most vehement passion, and **they put off their *humanity* far sooner than their *dignity***. They are like the kings and emperors in the old picture-books, who go to bed with their crowns on. (Schiller 1845: 203)

Something I took issue in Herbert's *Dune* series - everyone's perfectly cognizant of everything and everyone around them, including the latter's state of mind.

> In the Homeric poetry and in the tragedians, **a suffering nature speaks in true, sincere and impressive accents, to our hearts**; all the passions have a free play, and no feeling is restrained by **the rule of propriety**. The heroes are as susceptible as other men to all the sorrows of humanity; and this is the very thing that makes them heroes, that they feel suffering strongly and deeply, and yet are not vanquished by it. They love life as ardently as the rest of us, but this sentiment does not *govern* them so much that they cannot resign it, if the duties of honor or of manhood demand such a surrender. (Schiller 1845: 204)

High praise, but not very reliable - Schiller's admiration of everything Grecian knows no bounds.

> It is *nature* which eternally makes the first demand upon man, and which never need be refused: for the man - before he is anything else - is **a susceptible being**. (Schiller 1845: 205)

A brief statement of Motivity: perception, being receptive to nature (world).

> *Reason* makes the second demand upon him, for he is a rational-susceptive being, a moral person; and **it is the duty of the reason to govern**, not to be governed by, nature. (Schiller 1845: 205)

"Govern" referring to man's "internal legislation" (*above*, 14).

> Then afterwards, if the right of nature has been first admitted, and if, secondly, the reason has maintained its own, it is allowable for ***propriety*** to make the third demand upon man, and **to enjoin upon him regard for society**, in the expression of his feelings as well as his intentions, that he may appear as **a *civilized* being**. (Schiller 1845: 205)

Define:propriety - conformity to conventionally accepted standards of behaviour or morals. It's in line with the dimension of "action" but with a curious social orientation, somewhat reminiscent of Peirce's Thirdness which, too, had a social component (e.g. the society at large deciding the final interpretant). Note, too, that this triad (nature, Reason, propriety) repeats the distinctions between savage, barbarian and civilized man (*above*, 14-15).

> Many of our romances and tragedies, especially of the so-called Dramas (intermediates between comedy and tragedy), and the popular domestic pictures, belong to this class. They only produce exhaustion of the **lachrymal** sack, and a delightful alleviation of the vessels: but the spirit goes away empty, and the nobler power of man thereby not in the least strengthened. (Schiller 1845: 206)

Define:lachrymal - connected with weeping or tears; concerned with the secretion of tears. The poet-philosopher practicing physiological defamiliarization.

> (Tr.) - As illustrating what may be called dynamical preaching, and the **spurious** devotion, which, like the cannon-fever, only seizes raw recruits - the whole of Kant's passage is worth quoting. With respect to spiritual edification, he says: - "When a fit signification is sought for this term, scarce any other can be assigned than this: *Edification is the ethical effect wrought upon our inner man by Devotion*. **This effect cannot be the mental movement or emotion**, (for this is already involved in the conception of devotion), **although the majority of the *soi-disant* devout** (called upon this very account *Devotees*), **place all edification just in this sentimental movement**. (Weiss 1845: 206; ff)

Significant for being the very few wild tokens of "spurious" I've come across, and making an analogous argument as Malinowski does with regard to mourning (expressions of sympathy).

> A suffering man, represented as weeping and lamenting, will but feebly move us, because **sighs and tears already reduce the pain** in the province of animality. A mute and stifled pain seizes us much more powerfully, where we find no help in *nature*, but are obliged to take refuge in something which lies out beyond nature: and in this very *reference to the supersensuous* lies Pathos and the power of tragedy. (Schiller 1845: 214)

"The longer it is since the last time you cried, or the more generally you think about your crying experiences as a whole, the more likely you are to consider crying as helpful. But if the crying event is fairly recent, people are less likely to report feeling better afterwards; they often report feeling much worse than before they cried." (theconversation.com) - Not exactly an effective analgesic.

> Wishing, however, to do one more thing for the sake of glory, and to quit time and space with **eclat**, he [Peregrine Proteus] gave out that he would burn himself at Olympia: which he did, A. D. 168. (Schiller 1845: 227; ff)

Define:éclat - brilliant display or effect. "The "burst" sense is reflected in the earliest English sense of the word, meaning "ostentatious display or publicity." This sense found its own idiomatic usage in the phrase "to make an éclat," which at one time meant "to create a sensation." (Merriam-Webster)

> But this possibility lies in every strong expression of freedom and **volitive** power; and wherever a poet meets with such, he has found an appropriate object for his representation. (Schiller 1845: 235)

Define:volitive - denoting a verb or mood that expresses a desire. Or: of or relating to the will; expressing a wish or permission. An alternative spelling of "volitional".

> "**No man must *must***," said the Jew Nathan to the Dervis, and the expression is true far more extensively, than one might at first allow. **The Will is the distinctive feature of man**, and reason itself is only its eternal rule. **All nature acts rationally**; man's prerogative is only, that he acts rationally with consciousness and will. All other things *must*; man is the being who wills. (Schiller 1845: 241)

Odd, this. Does nature act rationally? Does only man have Will?

> For this reason nothing is so unworthy of a man, as to suffer violence, for violence disannuls him. **Whoever inflicts it upon us, calls into question nothing less than humanity**; whoever cowardly submits to it, forfeits his humanity. (Schiller 1845: 241)

Reminiscent of the Islamic precept that violence against one muslim is one done against all: "Hadith 37, The Muslims are like one man, if his eyes complains then the whole of him complains, and if his head complains then the whole of him complains (Muslim); Hadith 38, The example of the believer is like the body, if part of it hurts the rest of it is summoned (Ahmed)" (Hadith Commentary) - something alike pertains to human rights.

> [...] if it has succeeded, arrayed in the seductive disguise of spiritual Beauty, in forcing itself into the very **penetralia** of moral legislation, and there poisoning sacred principles at their sources [...] (Schiller 1845: 251)

Define:penetralia - the innermost parts of a building; a secret or hidden place.

> "Now how does the Infinite become related precisely to a sensuous object, if the latter, as I have shown, is less than the capacity of sense and imagination? **The enormous leap from the sensuous as symbol into the supersensuous as the symbolized** - which Pathognomy and Physiognomy must make every moment - **is made possible only by Nature, and by no mediate idea**; for example, between the mimic expression of hatred and hatred itself - **nay, between word and idea, there is no equal**. (Paul; in Weiss 1845: 263; ff)

Signifier and signified. In a footnote, the translator added this quote from Jean Paul's *Vorschule der Ästhetik* (1804).

> The *Low* stands yet one degree below the Common, and is distinguished from it by the fact, that it indicates not only something *negative*, not only a want of the spiritual and noble, but something *positive*, namely **rudeness of feeling, bad manners and degraded sentiments**. (Schiller 1845: 268)

After a while, a triad: rude *feelings*, bad manners (*conduct*), and degraded sentiments (*ideas*, higher feelings).

> Still we must accurately **distinguish the low in disposition from the low in action**. The first is *beneath* æsthetic dignity, the last may often very well agree with it. *Slavery* is low, but a slavish disposition in freedom is contemptible; on the contrary, a slavish occupation without such a disposition is not so; **rather may lowness of condition, united with grandeur of disposition, pass into Sublimity**. The master of Epictetus, who chastised him, acted in a low way, and the beaten slave evinced an elevated soul. **True greatness beams from a lowly lot all the more nobly**, and the artist need not fear to represent his hero with a mean outside, if he is only assured, that the expression of internal worth is at his bidding. (Schiller 1845: 274)

Greatness in the lowly is all the more admirable.

> Thus the impression of a painting is not only more lively than that of a poem, but the painter also cannot make the internal so apparent by his **natural signs**, as the poet can by his **arbitrary signs**, and yet the internal alone can reconcile us with its external development. (Schiller 1845: 275)

Augustine's *signa data* (arbitrary) and *signa naturalia* (natural).

> All qualities of things, which make them æsthetic, are comprehended under four classes, which, according to their *objective* difference, as well as according to their different *subjective* relations, produce for our passivity or activity, a satisfaction different not only in *strength*, but also in *value*, and are also unequally adapted for the purpose of the fine arts. These classes are, **the Agreeable, the Good, the Sublime and the Beautiful**. (Schiller 1845: 279)

Too bad these aren't with correlation with his earlier system of physical, logical, moral and aesthetic qualities (*above*, 97; ff). Or if they are, their identity or approximations would require some effort to explicate (preferable with the aid of a later translation).

> The good, we may say, pleases by a pure form that is *according to reason*, the beautiful by a form that is *similar to reason*, the agreement by no form at all. The good is *thought*, **the beautiful *regarded***, the agreeable only *felt*. The first pleases in idea, **the second is contemplation**, the third in material perception. (Schiller 1845: 280)

Once again it is the second term that is problematic: regarding the beautiful in contemplation is only vaguely in the dimension of *action*.

> The universal bias of all men towards emotion, **the power of sympathetic feeling, which impels us *in nature* to the spectacle of sorrow, fear and horror**, which attracts us *in art* so astrongly, which charms us in the theatre, and exercises our taste so extensively in the delineations of great misfortunes, - all this is indicative of a *fourth source of pleasure*, which neither the Agreeable, the Good nor the Beautiful are competent to create. (Schiller 1845: 287)

Sympathy still in the sense of "pity", or "feeling with" a grief, e.g. compassion.

> Hence the great value of a philosophy of life, which weakens the feeling of our individuality by continual reference to universal laws, which teaches us **to lose our little Self in the coherence of the great whole**, and thereby puts is in **a state to treat with ourselves as with strangers**. This sublime temper of the soul is the lot of strong and philosophic minds, who have learned, by continuous labor upon themselves, to subdue the selfish impulse. (Schiller 1845: 313)

Becoming lost in the greater unit.

> Experience gives two opposite causes, which hinder enjoyment at emotion: either if compassion is too feebly excited, or so strongly, that the communicated emotion passes over into the vivacity of an original emotion. **The former may lie either in the weakness of the impression which we receive from original suffering, in which case we say that our heart remains cold, and we are sensible of neither sorrow nor enjoyment**; or it lies in the strong perceptions which resist the given impression, and weaken or entirely destroy the enjoyment of compassion by their preponderance in the mind. (Schiller 1845: 317)

The communication of emotions described as "avowedly spurious" is probably due to the latter - mere expressions of sympathy (e.g. formulae of condolences) produce a weak impression.

> So much for the causes which restrict our compassion, and obstruct enjoyment at tragic emotions. The conditions must now be enumerated, under which compassion is demanded and the pleasure of emotions is most infallibly and strongly aroused. **All compassion presupposes representations of suffering, and its degree of intensity depends upon their liveliness, truth, completeness and duration**. (Schiller 1845: 323)

Compassion is contingent on the *show* of emotions. Too superficial a showmanship, e.g. purely verbal, will be difficult to sympathize, and doing so will turn out "avowedly spurious".

> The more lively the representations are, the more decisively the mind is invited to activity, the more its sensuousness is attracted, and then the more powerfully the moral ability is called into opposition. But

> representations of suffering may subsist in two different ways, which are not equally favorable to vivacity of impression. **Sufferings which we witness affect us more strongly than those of which we first make experience through narration or description**. The former abolish the free play of our imagination, and press to our hearts by the shortest route, as they come into direct contact with our sensuousness. **In a narration, on the contrary, the particular is first elevated to the universal, from which it is afterward cognized**; then much strength is already withdrawn from the impression by this necessary operation of the intellect. (Schiller 1845: 324)

Affirmation of my previous comment. Note that Schiller is here, too, playing on Augustine's natural and artificial signs.

> But we can receive the most lively impressions of a suffering, without being brought to a notable degree of compassion, if these impressions are wanting in truth. **We must create for ourselves a conception of the suffering in which we should participate; the requisite for this is its agreement with something which existed previously within us**. That is to say, the possibility of compassion depends upon the perception or supposition of **a likeness between us and the subject of the suffering**. Where this likeness can be cognized, compassion is always the necessary result: where it is wanting, compassion is impossible. The greater and the more apparent the likeness, the more lively our compassion is; the less considerable the former is, the weaker the latter is. **If we would feel another's emotion reproduced in ourselves, we must have all the internal conditions for such an emotion**, in order that the external causes which gave, by their union, origin to another's emotion, may also exert a like influence upon us. **We must be able**, without doing violence to ourselves, **to exchange our personality with him, to transfer for the moment our own Me into his condition**. But how is it possible for us to have perception of another's condition, if we have not previously found *ourselves* in this other person? (Schiller 1845: 325)

Sembling or empathy, the ability to put oneself into the other's shoes, so to say. It's kinda difficult to grasp the death of an acquaintance's father if your own is in perfect health and you are unable to imagine yours deceased, for example. In other words, compassion requires some personal impact.

> We seldom arrive at truth except through extremes; **we must first exhaust error - and often madness - before we can attain the radiant goal of a peaceful wisdom**. (Schiller 1845: 342)

A truism about truth.

> Raphael has taught me to think and I am in the path to lament my creation. Creation? - That is only a sound without sense, which my reason cannot admit. **There was a time when I was conscious of nothing, when none were conscious of me; so we say, I was not**. That time is no more, and so we say that I am created. But we know nothing more of the millions who have appeared for centuries, and yet we say they are. (Schiller 1845: 345)

One of the first philosophical pieces Schelling wrote was "Of the I as Principle of Philosophy, or the Unconditional in Human Knowledge", which I'll have to read when I get to *isemus*. The beginning of this letter sounded *way too warm* for Goethe, and of course Schiller and Goethe, turns out, were "Warm Brothers".

> Hithero I was content with the modest fame of being called a good son of my family, a friend of my friends, a useful member of society; you have changed me into **a citizen of the universe**. (Schiller 1845: 347)

Universumikodanik.

5476

> **The universe is a thought of the Deity**. Since this ideal spirit-form has stepped forth into reality and the new-born world has embodied the draught of its maker - pardon me this human representation - it is the business of every thinking being to discover the first outline in this existing whole, the principle of the machine, the unity in the composition; to search for the law in the phenomenon and to analyze the structure to its ground-plan. (Schiller 1845: 354)

In other words, the universe is a simulation. Or as the pythagoreans would have it, it is made of numbers.

> Each coming spring, which attracts the budding plant from the earth's bosom, gives me insight into the sad enigma of death, and **confutes** my anxious fears of an eternal sleep. (Schiller 1845: 355)

Define:confute - prove (a person or an assertion or accusation) to be wrong.

> Intuition of the beautiful, the true, the excellent, is a momentary possession of those qualities. **We ourselves step into whatever condition we perceive**. We are possessors of a virtue, **authors of an action, discoverers of a truth, holders of a happiness**, at the moment when we entertain a conception of them. We ourselves become the object of our perceptions. (Schiller 1845: 356)

The philosophical equivalent of "you are what you eat". And another variant of the triad: holding happiness (emotion), authoring *action*, discovering truth (thought).

> Then **Love** - the fairest phenomenon in the animated creation, the omnipotent magnet in the world of spirit, the source of devotion and the noblest virtue - Love is only the reflection of this single power, an attraction of the excellent, founded on **an instantaneous exchanges of personality, a reciprocity of being**. (Schiller 1845: 360)

Love as an exchange of personality is something I can get behind; it is sweetly embodied in the lyrics *sa ei aimagi mis minust sinu sisse jääb*.

> The whole sum of harmonious activity, which exists together in the divine Substance, is isolated in Nature, the fac-simile of that Substance, into innumerable grades and measures. **Nature** (allow me this figurative expression) **is an infinitely divided God**. (Schiller 1845: 364)

One of the very few statements about god that I could get behind. It makes some intuitive sense in light of the Unity, Plurality and Totality triad.

> Our whole knowledge, as all philosophers agree, consists in a conventional illusion, with which nevertheless the strictest truth may subsist. **Our purest conceptions are by no means images of things, but only their necessarily determined and coëxisting signs**. Neither God, nor the human soul, nor the world are actually that which we consider them. **Our ideas of those things are only the endemic forms, through which the planet which we inhabit transmits them to us**. Our brain belongs to this planet, consequently also the idioms of our conceptions which lie stored there. But the power of the soul is peculiar, necessary, and ever like itself; the caprice of the material through which it expresses itself, does not alter the eternal laws by which that expression is made, so long as this caprice does not contradict itself, **so long as the symbol corresponds to the thing symbolized**. Just as reflection unfolds the relations of the dioms, these relations must actually exist in the things themselves. Then truth is no property of the idioms, but of [|] the results - **not the similarity of the symbol with the thing symbolized, of the conception with the object, but the agreement of this conception with the laws of reflection**. In the same way mathematics makes use of figures which exist nowhere but upon paper, and finds by means of them what exists in the actual world. What similarity, for example, have the letters A and B, the signs: A =, + and -, with the fact that constitutes our result? (Schiller 1845: 369-370)

I am very much looking forward to Alessandro Topa's take on Schiller's influence on Peirce. This passage, I suspect, he must have loved.

10.3.7 Intellectual Gravity (2019-11-29 03:44)

Intellectual Gravity and Elective Attractions: The Provenance of Peirce's Categories in Friedrich von Schiller

Atração Intelectual e Afinidades Eletivas: A Proveniência das Categorias Peircianas em Friedrich von Schiller

David A. Dilworth
Philosophy Department
State University of New York at Stony Brook – USA
Dd9414@aol.com

Abstract: The paper's methodological prolegomena eschews narrow-gauge nominalistic approaches to Peirce in favor of his own synoptic (synechistic-synergistic) style of constructing his categorial architectonic in dialogue with the major ideas in the history of philosophy. As a "first" case in point, this paper focuses upon the provenance of and convergence with Friedrich von Schiller's *Aesthetic Letters* in Peirce's earliest Tuism and in his remembrance of Schiller in his mature phase. In-depth exegesis reveals that Schiller's classic contains the seeds of Peirce's trichotomic categorization of experience in three confluent strands of his developing system: 1) his phenomenological category of Firstness—corresponding to Schiller's sense of "pure appearance" in the *Spiel-trieb*, as its plays out in Peirce's prioritizing of abductive inference in inquiry and in the tychastic component of his cosmological metaphysics; 2) Esthetics as the "first" of the Normative Sciences; and, 3) the concept of Pure Play as "Musement" in his 'A Neglected Argument for the Reality of God' (1908) and in 'An Essay toward Improving Our Reasoning in Security and in Uberty' (1913).

Keywords: Nominalistic vs. synoptic methodologies. Provenances and convergences. Schiller's *Aesthetic Letters*. *Spiel-trieb*. Peirce's tuism. Architectonic system. Firstness. Abduction. Normativity of esthetics. Musement. Uberty.

Resumo: *Os prolegômenos metodológicos do artigo afastam abordagens nominalistas estreitas para Peirce em benefício de seu próprio estilo sinóptico (sinequístico-sinergístico) de construção da sua arquitetônica categorial em diálogo com as principais ideias na história da filosofia. Como um "primeiro" caso, este artigo foca sua proveniência quanto à convergência com as* Cartas Estéticas *de Friedrich von Schiller no Tuismo inicial de Peirce e sua lembrança de Schiller em sua fase madura. Uma exegese aprofundada revela que o clássico de Schiller contém as sementes da categorização tricotômica de Peirce da experiência em três vertentes confluentes de seu sistema de desenvolvimento: 1) sua categoria fenomenológica da Primeiridade – correspondendo ao sentido de "aparência pura" de Schiller no* Spiel-trieb, *como se desenrola na priorização de Peirce da inferência abdutiva na investigação e no componente ticástico da sua metafísica*

Cognitio_15.1.indb 37 16/10/2014 07:31:54

Dilworth, David A. 2014. Intellectual Gravity and Elective Attractions: The Provenance of Peirce's Categories
5478

in Friedrich von Schiller. *Cognitio: Revista de Filosofia* 15(1): 37-72. [SemanticScholar]

> Yes, he fruitfully interacted with **Henry James Sr., William James, Josiah Royce, Paul Carus, John Dewey**, and many other philosophical interlocutors in his own day. But in addition he sympathetically engaged the gamut of speculative ideas of the major classical authors - **Plato, Aristotle, Epicurus, Duns Scotus, Leibniz, Swedenborg, Kant** - while gathering other building materials from leading strains of the British as well as of the post-Kantian German traditions - notably those of **Berkeley, Hume, Schiller, Schelling, and Hegel**. It remains a huge project to establish the convergences of his architectonic system with the philosophical heritages he parsed to a considerable degree - and, what is more, in that expanded perspective justly to evaluate Peirce's place in the history of philosophy. (Dilworth 2014: 39)

Pliny Earle Chase not yet listed.

> My focus, necessarily limited here, will fall upon the iconic-qualitative synergistic symmetry of Peirce's categories with Friedrich von Schiller's *Aesthetic Letters*. I will take seriously the judgment of Nathan Houser that **Schiller left an "indispensable impression" on Peirce**. Peirce declared that **Schiller was in fact his "first" philosophical influence**; and a force of intellectual gravity brought him back to Schiller as his system peaked in its later phase. In tandem with consciously and unconsciously absorbing Schiller, Peirce reconfigured the systems of Schelling and Hegel, in due course produced his categorial Tritism that he enthusiastically estimated as "one of the births of time." (Dilworth 2014: 40)

Schiller's *Aesthetic Letters*, I can now confirm, do indeed show evidence of triadic thinking I so associate with Peirce.

> For his part, **Peirce championed Schiller's position across the board via his Three Categories**, thus in his general theory of experience and inquiry and in the specialized relation of Esthetics to Ethics (theoretical Ant-ethics) and Logic in the Normative Sciences. (Dilworth 2014: 40; footnote 6)

I'm not all that sure if the three categories are strictly Schiller's. There is a yawning gulf between Pythagoras and Schiller, which I'll have to start filling in, somehow.

> In his "The Sense of Beauty never furthered the Performance of a single Act of Duty" (MS 12, 1857), the teen-age Peirce, taking the title of his essay *verbatim* out of Schiller's *Letters*, developed the opposing concepts of ***Person*** (autonomous source of form, pure ideas, laws) and existential ***Conditions*** (sensuous impulses, manifold contexts, empirical cases), as **reconciled by a third *Play-impulse* productive of their harmonious integration**; this *Play-Impulse of Beauty* is the condition of a complete humanity, and of perfect freedom. Exactly following Schiller, the young Peirce goes on to say that "Beauty gives the mind no particular direction or tendency, no result for controlling intellect or will"; thus "perform[ing] no single duty," it rather "places the mind in a state of 'infinite determinableness' [...] comparable to refreshing sleep, although sleep is a passive source of refreshment, whereas Beauty is an active one." His sense of aesthetic "refreshment" is conspicuously out of Schiller's text. (Dilworth 2014: 40; footnote 9)

One of the annoying things about Schiller is his creative *play* with the categories: instead of a linear progression from firstness to secondness to thirdness there's interplay and mediation. I don't yet know what to make of those instances and hope that some familiarization with early Peirce and *then* another reading of Schiller (a later translation) will clarify those instances.

> Emerson read **Thomas Carlyle's *Life of Schiller* (published in 1825)**, and throughout his career he hewed close to Goethe's and Schiller's aesthetic ideals and priorities, blending them with those of Schelling. His friend Coleridge was another conduit of information concerning the currents of German Idealism.

> Schiller's ideas also reached Emerson through his Transcendentalist colleagues - **Theodore Parker, Oliver Wendell Holmes, James Freeman Clarke, John Sullivan Dwight, Margaret Fuller, Frederick Henry Hedge, James Eliot Cabot, John Heath, Charles Stearns Wheeler, and Charles Timothy Brooks**, among others. (Dilworth 2014: 43; footnote 13)

Welp. There's reading here for a lifetime.

> Peirce's lines of phenomenological, metaphysical, and semeiotic inquiry in fact illustrate recombinant convergences with many affine variants in the history of philosophy. (**His Three Categories, he insisted, were not new, but trace back before Neanthertal man**.) Locally, in the *Zeitgeist* of his own times he appears to have digested leading ideas of Schiller, Schelling, and Emerson, developing them in like-minded but different registers of articulation than his predecessors, while arriving at symmetrical end points in significant respects. (Dilworth 2014: 45)

Well, Pythagoras left us no writings. I'll have to check the library to see what this Neanderthal fellow wrote.

> Letter 11 reworks this "transcendental road" by appealing to "two final concepts," namely, Fichte's pure and empirical egos - the *pure self* and its *existential determinations*, respectively - for the task of "divinization of the human." The concept of the *pure self or ego*, Schiller writes, postulates that "The person must be its own ground"; and accordingly, "**we have *in the first place*** [my emphasis] **the idea of absolute being grounded in itself, that is to say of *freedom***." Man *receives* this gift of "pure intelligence" qua "pure activity" from "the supreme Intelligence creating out of itself," while the spatial and temporal conditions of his personal identity constitute his *manifested existence*. "**Only as he alters does he *exist*; only as he remains unalterable does *he* exist**." (Dilworth 2014: 48)

"Freedom" does indeed come across in the *Aesthetic Letters* as an oversaturated notion, though I attributed it to its long history of use, as in Leibnitz. Intuitively I connected it with self-creation, which comes to a culmination in "The Philosophical Letters": "There was a time when I was conscious of nothing, when none were conscious of me; so we say, I was not. That time is no more, and se we say that I am created." (Schiller 1845: 345)

> In these formulations, *freedom* is associated with Fichte's *Tathandlung*, the primary, foundational, irreducible Deed or Act (reminiscent of a famous line of Goethe's *Faust*, Part I), which Schiller here refers to as the personal embodiment of humanity that persists through change, turning every "perception" into "experience." **Ficte's *person* and *conditions* dyad, itself a transformation of Kant's paradox of noumenal and empirical selves, reemerged in the I-word and IT-world *dyadic*** [|] **categories of the young Peirce's initial categorial formulations, while his third youthful category of the THOU-world translated the *triadic Spieltrieb* concept of the *Aesthetic Letters***. (Dilworth 2014: 48-49)

The crucial piece of analogy: I (person), IT (conditions), and THOU (play-impulse). I'll see if this works out with Peirce.

> Following the graceful Schiller, the young Peirce showed signs of his future philosophical genius in formulating the *polarity* of the rational and sensuous drives in the terms of the I- and the IT-worlds, while completing th *Spieltrieb*paradigm with the *synthesizing* function of the THOU-world, - **dialogic harbinger of Peirce's theory of the indefinite community of inquirers**, of Man as a sign, of dialogic Mind as an indecomposable Thirdness, of nonanthropocentric connatural creative semeiosis, of Evolutionary Love through the efficiently finious force of normative ideals, and in his later concepts of the *commens* and of Reasoning not in Security but in Uberity. (Dilworth 2014: 49)

The THOU embodying the social aspect seems to hold water, as in noticed in the following: "and if, secondly, the reason has maintained its own, it is allowable for *propriety* to make the third demand upon man, and to enjoyn upon him regard for society" (Schiller 1845: 205). Though I read it very simplistically as the "community of inquirers" having the final say on whether one's reasoning is sound.

> In sum at this juncture, the evidence is that **Peirce began his monumental career-long task of re-conceptualizing Kant's Table of Categories under the heuristic guidance of Schiller's *Letters***. The developmental teleology of his thinking blossomed over time. The initial TUISM of his first re-conceptualization of Kant via Schiller took the form of **the mediating function of REPRESENTATION** in the "New List of Categories" of 1867, and then, - as he completed the structural integration of his trichotomic system as a whole in a new vocabulary beginning with "A Guess at the Riddle" of 1887-88, - of **the synthetic power of THIRDNESS** and, in due course, of ESTHETICS as the first Normative Science. (Dilworth 2014: 50)

Schiller's influence not sufficiently proved, Chase's influence not yet refuted.

> His semiological Tritism deliberately employed the term "interpretant" to get away from cognitive associations with existent minds, psychological acts, events, entities, rather postulating indefinitely proliferating sign-transferences ("semiotic wave-packets") with cosmological and theological implications. In such **an inherently "vague" register of maximally comprehensive generality**, Peirce marked Kant's *critical* idealism as nominalistic for its dichotomous focus upon individual minds and unknowable things in themselves. (Dilworth 2014: 56; footnote 54)

Phraseology reminiscent of how Chase "attempted to find a kind of algebraic symbolism for the expression of the faculties and powers of the mind and their relations to one another, indicating by letters as symbols **the broadest possible generalizations**" (Holmes 1863: 226).

> Letter 19 further elaborates upon this complex confluence of post-Kantian concepts that seem to have left an unforgettable, though for years an unconscious, impression on Peirce. **Beauty is a means of leading Man from matter to form, from perception to principles, from a limited to an absolute existence**. But again, the *mind* itself is neither matter nor form, neither sensuousness nor reason. The *will* operates as the authority over these two conflicting necessities, giving rise to freedom. (Dilworth 2014: 62)

Perception to principles = Motivity to Rationality. The Second term being problematic, as usual, there appears a marked contrast, even direct opposition, between Will and Spontaneity.

> Schiller refers here to Goethe; and according to Reginald Snell, this passage could be the original precedent for Hegel's "dialectical" concept of *Aufhebung*. But I am rather inclined **to interpret Schiller's "middling" or "intermediate region" of aesthetic play as a variation on Aristotelian *method* of conjugating matter and form**; the same methodic form is characteristic of Goethe. Kant employed the same "synoptic" (not "dialectical") method that resolves material subject matters and their formal principles into their essential features in his three *Critiques*. (Dilworth 2014: 62; footnote 66)

Something I'll have to keep in mind, as this "interplay" of the play-impulse, between sensuousness and understanding, might indeed have influenced "mediation" in semiosis.

> If we parse this in rough schematic form, we can see that **the "IT" of his initial categories corresponded to Schiller's realm of the sensuous drive** - that is, the realm of reification in objective material being which in its **brute otherness** anticipated his category of **Secondness**. **The "I"** of his initial categories corresponded to the (Kantian and Fichtean) freedom and spontaneity of the intellectual and moral life - which **Peirce transformed into the incipient freshness of qualitative consciousness in Feeling (Firstness)**, while relegating the existential condition of the I-object polarities of "transcendental" epistemological and moral consciousness to the subject-object binary of secondness. **The mediating, moderating, dialogic THOU of Peirce's youthful categorial speculation was then his earliest** - and already "gravid with young truth" - **formulation of his mature iconography of synthetic, sympathetic, communicating Mind in variescently concrescent intra-, inter-, and extra-personal modalities of experience**. It symmetrized with Schiller's

> sense of the aesthetically liberating disposition in its harmonizing function of the play-drive, combining the conflicting tendencies of the sensuous and formal drives in the realized and realizable embodiments of graceful personal character and, in the long educative run, of cosmological concrete reasonableness. (Dilworth 2014: 66)

Dilworth is affected with adverbialism. Why use expressions like "variescently concrescent" when you haven't first introduced these terms? Showy, giving off the impression of lacking substance. This sketch does not conform to young Peirce's schema. For example, I is here connected with feeling, whereas Peirce's MS scheme (in Topa 2018) shows I connected with Reason. Maybe that scheme is just fucked, an early attemt that didn't hold any water. This paper was fairly frustrating.

5482

10.3.8 The Categories in Disguise (2019-11-29 03:49)

http://dx.doi.org/10.23925/2316-5278.2018v19i1p160-178

The Categories in disguise: a categoriological specification of D. Dilworth's account of the provenance of Peirce's Categories in Schiller

As categorias sob disfarce: uma especificação categorialógica da consideração de D. Dilworth da proveniência das categorias de Peirce em Schiller

Alessandro Topa
The American University In Cairo – Egypt
Otto-Friedrich-Universität Bamberg – Germany
a.topa@aucegypt.edu

Abstract: A methodologically sound analysis of the depth and scope of Schiller's influence on Peirce's mature thought requires three steps: (i) a preliminary analysis of the passages that could support the hypothesis of a protracted influence and thus might also indicate its systematic vectors. In case such an analysis was to give positive results, it would (ii) become necessary to explore those *juvenilia* that document Peirce's early reception of Schiller, in order to (iii) attempt to identify those ideas that render intelligible the reemergence of Schiller in Peirce's thought after 1900. Based on the results that our preliminary architectonic contextualization of Peirce's reminiscences of his juvenile study of the *Æsthetic Letters* yielded in a twin-paper, the present paper focusses on the second and third step. We thus aim to show that the threefold appearance Schiller's categories make in "an almost unrecognizable disguise"—as *moments of logical determination*, as individual and collective *mental states* of *socialized minds* shaped by the relations of elementary psychic drives, and as *stages of historical processes*—first acted as the catalyst for Peirce's early understanding of the shortcomings of Kant's categoriology, and was consequently 'fated' to later reemerge in view of determinate architectonic challenges Peirce found himself confronted with while working on the coenoscopic redesign of the philosophical sciences in the years from 1900 to 1903. The influence Schiller exerted on Peirce, therefore, originates in his prefiguration of Peirce's conception of categoriality and the coherence of architectonic uses it enables, especially as a means for the prescisive stratification of the—phenomenal, normative and metaphysico-entelechial—components of common experience and the modes of rationality embodied therein.

Keywords: Aesthetics. Architectonic. Beauty. Categories. Coenoscopy. Common Experience. Friedrich Schiller. History. Kant. Logic of determination. Metaphysics. Modality. Normative Science. Normativity. Psychic processes.

Cognitio, São Paulo, v. 19, n. 1, p. 160-178, jan./jun. 2018

Topa, Alessandro 2018. The Categories in disguise: a categoriological specification of D. Dilworth's account

of the provenance of Peirce's Categories in Schiller. *Cognitio: Revista de Filosofia* 19(1): 160-178. DOI: 10.23925/2316-5278.2018v19i1p160-178

> A fundamental question Dilworth, 2014, does not answer is: **In which sense are the three Schillerian *drives*** - the Form*trieb*, Stoff*trieb* and Spiel*trieb* - ***categories*?** How can *drives* be categories at all? This becomes only intelligible if we see how the purely formal (i.e. *mental*) characteristics of the categories of modality act as mediators between a transcendental theory of faculty-psychology of Kantian descent and a theory of categories with strong praxeological Fichtean tendencies. (Topa 2018: 164)

This doesn't bother me at all. I've come across so many variations that "drive" isn't surprising. For example, McDougall formulated them into instincts (sympathy, imitation, suggestion).

> The few texts documenting Peirce's early study of Schiller indicate that the [|] pronominal categories I, THOU and IT are derived from Schiller's impulses of form, play and matter. The intellectual horizon, into which Peirce integrated these ideas, is nowhere as comprehensively represented as in this diagram, hand drawn in 1857:IReason
> FaithGoodnessLove of OrderUnityRealityPermanenceTHOUAffection
> LoveBeautyLove of MenTotalityLimitationCausalityITSensation
> HopeTruthLove of WorldPluralityNegationCommunity(Topa 2018: 165-165)

Nice. The hand-drawn diagram (in Topa 2012) wasn't completely legible for me.

> In Raphael and Michel Angelo, Peirce correlates **"I" with "Intellect", "THOU" with "Heart" and "IT" with the "Sense"**. These "elements of the soul" compose the "inward nature" as an irreducible triadic capacity to perform basic acts. No intellect [|] could conceive, no heart love, no sense feel anything if these were not correlated in **a primordial communicative constellation**, whence their specific determinateness and the possibility of expression arises. Peirce's "soul" lives *in* and *as* expression. (Topa 2018: 165-166)

Yeap, Dilworth connected I, IT and THOU with Schiller's categories, which didn't exactly pan out. Does the Heart mediate between Sense and Intellect?

> De Tienne, 1996, p. 51ff., has noted that the disposition given to Kant's categories reflects a remark added to the second edition of the First Critique, according to which **a combination of the second and first category of each triad produces its third member** (cf. CPR, B 110 f.) In this sense, Peirce's diagram registers the resulting third category in the middle position correlated to the THOU as emerging from the combination of the category correlated with the I with the category of the IT of each group. Thus, **the *unity of plurality* gives totality, the *negation of reality* gives limitation and the *permanence of community* causality.** Note that the correlation between I-impulse and permanence, i.e. Kant's transcendental scheme of substance (cf. CPR, A 144/B 183), is imperative in the context of Schiller's theory of (persisting) "Person" and (everchanging) "Condition" (cf. AEM XI). Note also that Kant's description of the generation of the third category does not reflect that the operation of synthesis required cannot be commutative, as the *plurality of unity* does *not* give us totality etc. Only the relation brought about by prescision will be able to establish a strict ordering-relation among categorial concepts; cf. EP 1:3 (1867): "Prescision is not a reciprocal process". (Topa 2018: 166; footnote 17)

Extremely interesting stuff. Can't wait to see the implications of this play of categories unfold.

> The theory of categories contained in our diagram is different from the topical structures Peirce will design between 1859 and 1864, which consist of eight triads and do not integrate the universal pronominal

categories, but rather develop subsystems, notably of the categories of the IT (cf. W 1:49, 113; MS 923:23). Doubtless our diagram belongs to the earliest stage of Peirce's theorizing on the categories, since *The Diagram of the IT* (W 1:530) and **the *Letter Draft, Peirce to Pliny Earle Chase* (W 1:115f.) represent the** first (June 1859) and **last (April 1864) evidence for Peirce's commitment to this theoretical framework**. Unpublished manuscripts clearly show that Peirce switched from a classical Kantian scheme composed of four triads to the scheme with eight triads offered byt he *Diagram of the IT* in June 1859; cf. in particular the text *New Names and Symbols for Kant's Categories* (MS 921:42f.), which was written May 21st, 1859 and still operates within the Kantian scheme with four triads. (Topa 2018: 168; footnote 25)

Coincidence?

10.4 December

10.4.1 The Reemergence of Schiller (2019-12-01 03:47)

http://dx.doi.org/10.23925/2316-5278.2017v18i2p326-343

The reemergence of Schiller in Peirce's reminiscences of the *Æsthetic Letters*: a critical addendum to D. Dilworth's Account of the provenance of Peirce's Categories in Schiller

O ressurgimento de Schiller nas recordações das cartas estéticas de Peirce: um adendo crítico à explicação de D. Dilworth sobre a procedência das categorias de Peirce em Schiller

Alessandro Topa
The American University in Cairo — Egypt
arr.top@t-online.de

Abstract: The determination of the depth and scope of the influence Schiller's *Æsthetic Letters* exerted on Peirce's philosophizing has proved a demanding interpretive task. Both the understanding of its necessity and the awareness of its difficulties have only gradually emerged in the work of generations of scholars. The aim of this paper is to sketch the present hermeneutic situation concerning the "Schiller-Peirce-affair" (Section I) and to perform the subtask of interpreting a group of passages that has hitherto not received the philological attention and accuracy it deserves: Peirce's reminiscences (1902-1913) of his juvenile study of the *Letters*. As these constitute our *only* warrant for the assumption that Schiller's thought – besides acting as a gateway to Kant around 1855, – had any import for Peirce, the reminiscences are documented as completely as possible (Section II), in order to situate Schiller's reemergence in Peirce's thought in the context of the theoretical challenges Peirce is facing in view of the coenoscopic redesign of the philosophical sciences carried out between 1900 and 1903 (Section III). This architectonic contextualization of the reminiscences matches the results of our analysis of the *juvenilia* obtained in a twin-paper: The categoriological core of the *Letters*, around which Schiller builds a three-level logic of psychic processes, acted as the catalyst for Peirce's analysis of the shortcomings of Kant's categoriology and thus informed his *conception* (intension) and *use* (extensive application to object-realms) of the categories as *purely* formal – *truly* universal, *strictly* ordered, *essentially* modal – constituents of phenomenality, normativity and historical processuality, i.e. as the *constitutive elements* and *architectonic dimensions* of the semeiosis of an intelligence, which is capable of learning from experience.

Keywords: Friedrich von Schiller. Kant. Architectonic. Coenoscopy. Categories. Normative Science. Esthetics. Ethics. Logic. Normativity. Psychic processes. History.

Topa, Alessandro 2017. The reemergence of Schiller in Peirce's reminiscences of the *Æsthetic Letters*: a critical addendum to D. Dilworth's Account of the provenance of Peirce's Categories in Schiller. *Cognitio: Revista de Filosofia* 18(2): 326-343. DOI: 10.23925/2316-5278.2017v18i2p326-343

> A philologically accurate and methodologically sound analysis of the depth and scope of Schiller's influence on Peirce's mature thought thus requires the following steps: (i) **a preliminary analysis of those passages that could support the hypothesis of a protracted influence and might, therefore, also indicate its systematic vectors**. If such an analysis were to give significant positive results, it would moreover (ii) become unavoidable **to explore those juvenilia that document Peirce's early reception of Schiller**, in order to (iii) attempt **to identify those ideas** apprehended in youth that can render intelligible the reeemergence of Schiller in Peirce's thought at a daterminate juncture of his later development. (Topa 2017: 327)

The same I shall have to perform on the "Chase-Peirce-affair". Analogously, I would first have first examine Chase on his on terms, then explore Peirce's early writings to find out if there are any other signs of Peirce using Chase in particular, and then attempt to show that this vector is intelligible and not coincidental, that - most emphatically - Peirce *did not* rely so much on Schiller as he did on Chase. Going by Dilworth (2014), I'd say that Chase already had what Dilworth thought Peirce constructed on the basis of Schiller's *Letters*.

> "Why not examine Schiller?" - it is more than half a century ago that Max Fisch scribbled this question in his copy of Murray Murphey's *The Development of Peirce's Philosophy*. His marginal intervention occurs on page 36, where Murphey inquires into the origin of **the three** early **pronominal categories** and sees "no alternative but to regard **the I, It and Thou** as the Peircean equivalents of **Kant's classes of transcendental ideas**." The indirect proof Murphey gives in support of his thesis leans on the biographical information that "**the only philosopher he [Peirce] is known to have studied by that time [1857] is Kant**." - It must have been murphey's footnote to this sentence with its revealing use of the adverb 'only' that prompted Fisch's marginal intervention concerning the advisability of studying Schiller: "The *only other* philosopher he [Peirce] is known to have read at this time", Murphey explains, "is Schiller, and he had read *only* the *Aesthetische Brief*." *Only* the *Aesthetische Briefe*. Only a book on æsthetics. There is an enthymeme here, concealed in the adverb 'only'. Its suppressed major premise might be spelled out as follows: "Fundamental concepts of cognition play no role in theories of philosophizing poets." Max Fisch clearly saw that this premise is far from self-evident: Why not examine Schiller! (Topa 2017: 328)

Fuuck mee. Kant's "Table of Categories" is exactly the piece I'm missing to make sense of this mess. Unity, Plurality and Totality comprise the class of Quantity. Possibility, Existence (Reality), and Necessity comprise the class of Modality. I now have no other choice than to read at least *The Critique of Pure Reason*, and then read both *Intellectual Symbolism* and *Aesthetic Letters* again, all this before I can read young Peirce.

> Two decades later, in his *Introduction* to the first volume of the *Writings of Charles S. Peirce* (W1), Fisch's private marginal memo to examine Schiller eventually became public and central. There, in the section entitled "I, IT and THOU", he eventually revealed the pedigree of the pronominal categories by identifying **Schiller's theory of drives as the mother** and a bunch of other abstract notions - including the stages of Hegelian dialectic, **Kant's *ratio divisionis* for the trichotomization of the categorico-logical material and the concept of linguistic categories as potential fathers**. (Topa 2017: 328)

Footnote places Kant's *ratio divisionis* in the *Critique of Pure Reason*, "§ 11, especially B 109-112".

> Thus, although there is probably **less than a dozen of passages**, in which Peirce refers to Schiller after 1860, this, in itself, gives no justification to abort an examination of Schiller's influence on - or: stimulation of - Peirce's mature thought. (Topa 2017: 331)

And here I am, going off on the basis of only *two* passages.

> The first philosophical book which attracted my attention was **Whately's Logic**, with which, as a schoolboy, I was delighted. At sixteen I entered college. I think we studied **Jouffroy's Ethics** the first year. It was a very interesting book. But a great part of my time that year was taken up by **a most painstaking study of Schiller's *Aesthetische Briefe***. It produced so powerful an impression on me, thta I am unable to this day to disabuse myself of it. **I then took up Kant's *Critic of the Pure Reason*** which chiefly occupied my mind for three years [...]. (Peirce MS 1606: 1-2; in Topa 2017: 332)

Whateley's *Elements of Logic* and Jouffroy's *Introduction to Ethics*. The order I'm following Peirce in, thus, is exactly the same: Schiller before Kant.

> Ideas so fundamental as I hold these [three categories] to be must have been *uralt* when the Neantherthal [sic!] man was a child. They must be traceable in the minds of the inferior animals. Much more must have been permeated human thought since **Pherecydes**. No, all that I have done is to give an exposition of them which, I hope, puts them in a clearer light than that of Hegel. (Peirce MS 310: 3-5; in Topa 2017: 333)

Uralt = igipõline. Pherecydes I've come across in Zhmud's *Pythagoras and Pythagoreans*: "'If Pherecydes had been a sage of the type naturally to attract miracle-stories (as Pythagoras was), the connection between two similar contemporaries would have been invented whether it existed or not.' [Zhmud's citations make no sense, no no idea to whom this quote is attributed] Strictly speaking, chronology is immaterial here: the legendary tradition linked Pythagoras with Zalmoxis, Empedocles, Hermotimus, Aristeas, and Abaris. Yet inluke Hermotimus and Abaris, Pherecydes was not a legendary figure, and unlike Aristeas and Empedocles he really was a contemporary of Pythagoras." (Zhmud 2012: 79)

> I do not think I ever reflect in words: I employ visual diagrams, firstly, because this way of thinking is my natural language of **self-communion**, and secondly, because I am convinced that it is the best system for the purpose. (Peirce MS 619: 7-9; in Topa 2017: 336)

This curiosity I'll have to follow up later. There could be a significant difference between Morris's self-communication and Peirce's self-communion; much like there is between Malinowski's phatic communion and, say, La Barre's phatic communication.

11. 2020

11.1 January

11.1.1 Critique of Pure Reason (Meiklejohn) (2020-01-01 03:55)

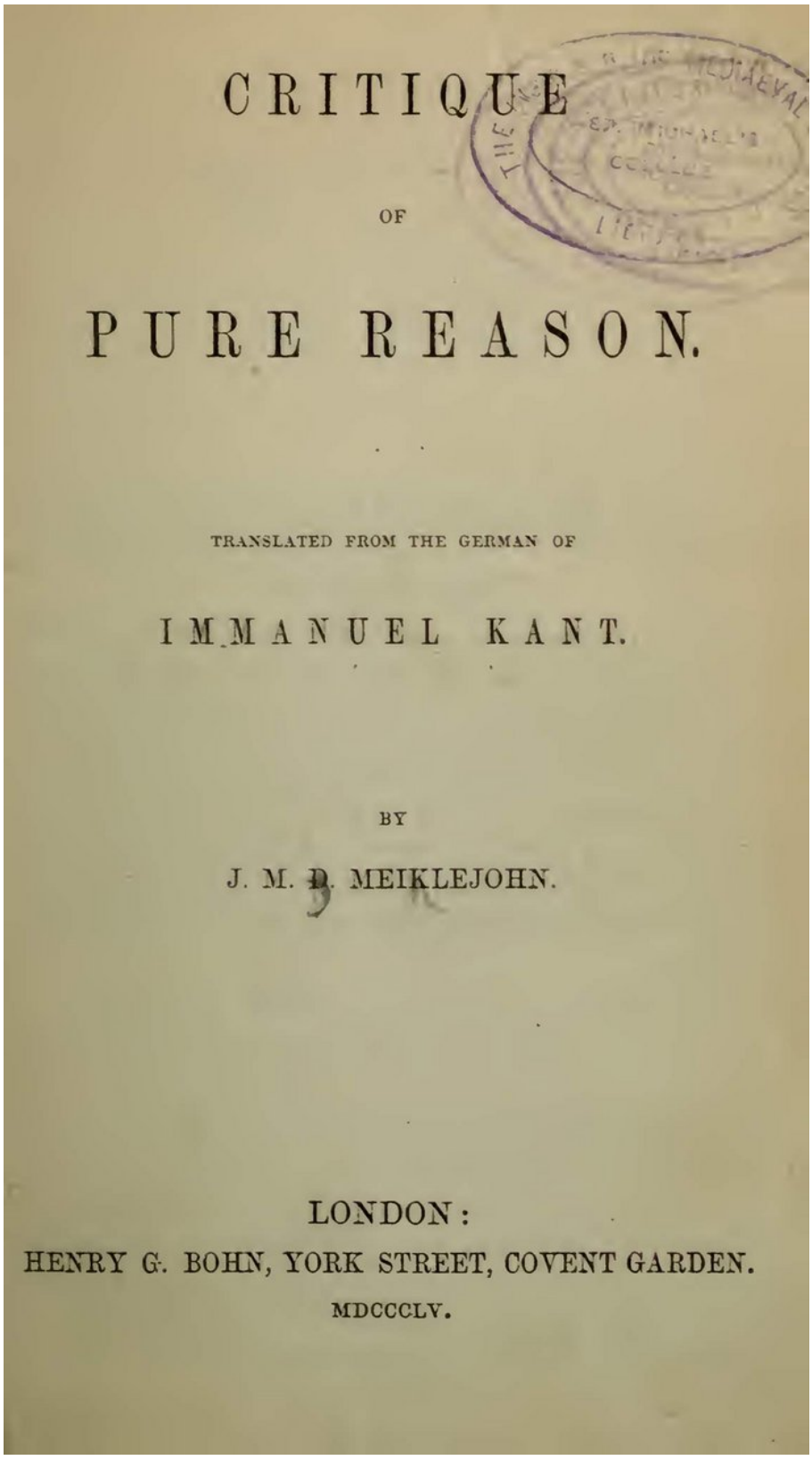

5490

Kant, Immanuel 1855. *Critique of Pure Reason*. Translated by John Miller Dow Meiklejohn. London: Henry G. Bohn. [Internet Archive]

> He had never studied the art of expression. He wearies by frequent repetitions, and employs a great number of words to express, in the clumsiest way, what could have been enounced more clearly and distinctly in a few. **The main statement in his sentences is often overlaid with a multitude of qualifying and explanatory clauses; and the reader is lost in a maze, from which he has great difficulty in extricating himself**. There are some passages which have no main verb; others, in which the author loses sight of the subject with which he set out, and concludes with a predicate regarding something else mentioned in the course of his argument. All this can be easily accounted for. Kant, as he mentions in a letter to Lambert, took nearly twelve [|] years to excogitate his work, and only five months to write it. (Meiklejohn 1855: xi-xii)

This is not going to be a joyous experience, we are warned.

> A previous translation of the Kritik exists, which, had it been satisfactory, would have dispensed with the present. But the translator had, evidently, no very extensive acquaintance with the German language, and still less with his subject. A translator ought to be **an interpreting intellect** between the author and the reader; but, in the present case, the only interpreting medium has been the dictionary. (Meiklejohn 1855: xii)

Well put.

> But, as the legislative continued to show traces of the ancient barbaric rule, her empire gradually broke up, and intestine wars introduced the reign of *anarchy;* while **the *sceptics*, like nomadic tribes, who hate a permanent habitation and settled mode of living**, attacked from time to time those who had organised themselves into civil communities. (Kant 1855: xviii)

That's a neat metaphor: skeptics and critics as nomads; the rolling stone gathers no moss.

> In recent times the hope dawned upon us of seeing those disputes settled, and the legitimacy of her claims established by **a kind of *physiology* of the human understanding** - that of the celebrated Locke. (Kant 1855: xviii)

Inimmõistmise füsioloogia.

> In the absence of this security, indifference, doubt, and finally, severe criticism are rather **signs of a profound habit of thought**. Our age is the age of criticism, to which every thing must be subjected. (Kant 1855: 23; fn)

Mõtteharjumuse märgid.

> While I say this, I think I see **upon the countenance** of the reader **signs of dissatisfaction** mingled with contempt, when he hears declarations which sound so boastful and extravagant; and yet they are beyond comparison more moderate than those advanced by the commonest author of the commonest phelosophical programme, in which the dogmatist professes to demonstrate the simple nature of the soul, or the necessity of a primal being. (Kant 1855: xx)

Rahulolematuse märgid lugeja palgel. "The philosophical author elevates that belief to conviction, for he proves upon indubitable grounds, that a thing is *necessarily* so" (Schiller 1845: 161).

> As regards ***certitude***, I have fully convinced myself that, in this sphere of thought, *opinion* is perfectly inadmissible, and that everything which bears the least semblance of an hypothesis must be excluded, as of no value in such discussions. For it is a necessary condition of every cognition that is to be established upon *a priori* grounds, that it shall be held to be absolutely necessary; much more is this the case with an attempt to determine all pure *a priori* cognition, and to furnish the standard - and consequently an example - of all **apodeictic (philosophical) certitude**. (Kant 1855: xxi)

Define:apodeictic - clearly established or beyond dispute.

> The other considers the pure understanding itself, its possibility and its powers of cognition - that is, from a subjective point of view; and, although this exposition is of great importance, it does not belong essentially to the main purpose of the work, because **the** [|] **grand question is, what and how much can reason and understanding, apart from experience, cognize**, and not, how is the *faculty of thought* itself possible? (Kant 1855: xxi-xxii)

It's already starting to look like the common sense understanding of Kant as excluding the possibility of getting in touch with reality, or whatever, is due to his excluding experience from his investigation.

> As regards *clearness*, the reader has a right to demand, in the first place, ***discursive* or logical clearness**, that is, on the basis of conceptions, and, secondly, ***intuitive* or æsthetic clearness**, by means of intuitions, that is, by examples or other modes of illustration *in concreto*. I have done what I could for the first kind of intelligibility. This was essential to my purpose; and it thus became the accidental cause of my inability to do complete justice to the second requirement. (Kant 1855: xxii)

How to make our ideas clear? By sacrificing eloquence.

> Abbé Terrasson remarks with great justice, that if we estimate the size of a work, not from the number of its pages, but from **the time which we require to make ourselves master of** it, it may be said of many **a book** - *that it would be much shorter, if it were not so short*. (Kant 1855: xxii)

Known around these parts as "compactness" or "thickness".

> The reader must naturally have a strong inducement to cooperate with the present author, if he has formed the intention of erecting a complete and solid edifice of metaphysical science, according to the plan now laid before him. **Metaphysics, as here represented, is the only science which admits of completion** - and with little labour, if it is united, in a short time; so that nothing will be left to future generations except the task of illustrating and applying it *didactically*. For this science is nothing more than the *inventory* of all that is given us by *pure reason*, systematically arranged. (Kant 1855: xxiii)

"I seem to myself to be the sole depositary at present of the completely developed system, which all hangs together and cannot receive any proper presentation in fragments." (CP 8.255; in Dilworth 2014: 39)

> **The early success of logic must be attributed exclusively to the narrowness of its field, in which abstraction may, or rather must, be made of all the objects of cognition with their characteristic distinctions**, and in which the understanding has only to deal with itself and with its own forms. It is, obviously, a much more difficult task for reason to strike into the sure path of science, where it has to deal not simply with itself, but with **objects external to itself**. Hence, logic is properly only a ***proædeutic*** - forms, as it were, **the vestibule of the sciences**; and while it is necessary to enable us to form a correct judgment with regard to the various branches of knowledge, still the acquisition of real, substantive knowledge is to be sought only in the sciences properly so called, that is, in **the objective sciences**. (Kant 1855: xxv)

Define:propaedeutic - an introduction to a subject or area of study; (of an area of study) serving as a preliminary instruction or as an introduction to further study.

> For accidental observations, made according to no preconceived plan, cannot be united under **a necessary law**. But it **is this that reason seeks for and requires**. It is only the principles of reason which can give to concordant phenomena **the validity of laws**, and it is only whene xperiment is directed by these rational principles, that it can have any real utility. Reason must approach nature with the view, indeed, of receiving information from it, not, however, in the character of a pupil, who listens to all that his master chooses to tell him, but in that of a judge, who compels the witnesses to reply to those questions which he himself thinks fit to propose. (Kant 1855: xxvii)

Hence the view of Reason as "internal legislation" (Schiller 1845: 14).

> For we come to the conclusion that our faculty of cognition is unable to transcend the limits of possible experience; and yet this is precisely the most essential object of this science. The estimate of our **rational cognition** *a priori* at which we arrive is that it **has only to do with phænomena, and that things in themselves, while possessing a real existence, lie beyond its sphere**. Here we are enabled to put the justice of this estimate to the test. For that which of necessity impels us to transcend the limits of experience and of all phænomena, is **the *unconditioned*, which reason absolutely requires in things as they are in themselves**, in order to complete the series of conditions. (Kant 1855: xxx)

Iconic.

> Dogmatism is thus the dogmatic procedure of pure reason *without previous criticism of its own powers*, and in opposing this procedure, we must not be supposed to lend any countenance to that **loquacious shallowness** which arrogates to itself the name of popularity, nor yet to scepticism, which makes short work with the whole science of metaphysics. (Kant 1855: xxxviii)

A description that could very well suit phatic communion.

> Those who reject at once the method of Wolf, and of the Critique of Pure Reason, can have no other aim but to shake off the fetters of *science*, to change labour into sport, certainty into opinion, and philosophy into **philodoxy**. (Kant 1855: xxxix)

Define:philodox - A person with an excessive interest in his/her own opinions (plural philodoxes); One who loves his own opinion; an argumentative or dogmatic person.

> But few possess the ability, and still fewer the inclination, to take a comprehensive view of a new system. By confining the view to particular passages, taking these out of their connection and comparing them with one another, **it is easy to pick out apparent contradictions, especially in a work written with any freedom of style**. These contradictions place the work in an unfavourable light in the eyes of those who rely on the judgment of others, but are easily reconciled by those who have mastered the idea of the whole. (Kant 1855: xlii)

Another philological truism.

> That **all our knowledge begins with experience** there can be no doubt. For how is it possible that the faculty of cognition should be awakened into exercise otherwise than by means of objects which affect our senses, and partly of themselves produce representations, partly rouse our powers of understanding into activity, **to compare, to connect, or to separate these**, and so to convert the raw material of our sensuous impressions into a knowledge of objects, which is called experience? In respect of time, therefore, no knowledge of ours is antecedent to experience, but begins with it. (Kant 1855: 1)

"All knowledge must, therefore, ultimately rest on revelation; the general knowledge of the race on a general revelation, and the special knowledge that may be adapted to newly arising needs of human liberty, on a special revelation" (Chase 1863: 464). Personally, I remain unconvinced by both. Revelation is bull. Most knowledge is gained from the experience of reading a book. I wonder if comparing, connecting and separating are laws of association in disguise.

> If we cast our eyes upon the commonest operations of the understanding, the proposition, "every change must have a cause," will amply serve our purpose. In the latter case, indeed, the conception of a cause so plainly involves the conception of a necessity of connexion with an effect, and of a strict universality of the law, that **the very notion of a cause would entirely disappear, were we to derive it**, like Hume, **from a frequent association of what happens with that which precedes**, and **the habit thence originating of connecting representations - the necessity inherent in the judgment being therefore merely subjective**. (Kant 1855: 3)

Habit-formation is subjective and negates universal laws: things happen because they've always happened.

> Of far more importance than all that has been above said, is the consideration that certain of **our cognitions rise completely above the sphere of all possible experience, and by means of conceptions, to which there exists in the whole extent of experience no corresponding object**, seem to extend the range of our judgments beyond its bounds. And just in this **transcendental or supersensible sphere**, where experience affords us neither instruction nor guidance, lie the investigations of *Reason*, which, on account of their importance, we consider far preferable to, and as having a far more elevated aim than, all that the understanding can achieve within the sphere of sensuous phænomena. (Kant 1855: 4)

Transcendental, meaning above the sphere of all possible experience. The dictionary (Merriam-Webster) even has a special section for the meaning of transcendental in Kantian philosophy: (a) of or relating to experience as determined by the mind's makeup; (b) transcending experience but not human knowledge.

> "A straight line between two points is the shortest," is a synthetical proposition. **For my conception of *straight*, contains no notion of *quantity*, but is merely *qualitative***. The conception of the *shortest* is therefore wholly an addition, and by no analysis can it be extracted from our conception of a straight line. (Kant 1855: 10)

An answer to the question, "How straight are you?"

> Yet, in a certain sense, this kind of knowledge must unquestionably be looked upon as *given;* in other words, metaphysics must be considered as really existing, if not as a science, nevertheless as a natural disposition of the human mind (*metaphysica naturalis*). For human reason, without any instigations imputable to **the mere vanity of great knowledge**, unceasingly progresses, urged on by its own feeling of need, towards such questions as cannot be answered by any empirical application of reason, or principles derived therefrom; and so there has ever really existed in every man some system of metaphysics. (Kant 1855: 13)

"This kind of vantage-ground may be occupied by a man of no original capacity or deep learning, if accident has made him intimate with some exciting or absorbing subject of the day." (Mahaffy 1888: 23)

> I apply the term ***transcendental*** to all **knowledge which is not so much occupied with objects as with the mode of our cognition of these objects**, so far as this mode of cognition is possible *à priori*. A system of such conceptions would be called *Transcendental Philosophy*. But this, again, is still beyond the bounds of our present essay. (Kant 1855: 16)

Transcendental philosophy is metacognitive?

> Transcendental philosophy is the idea of a science, for which the Critique of Pure Reason must sketch the whole plan **architectonically, that is, from principles**, with a full guarantee for the validity and stability of all the parts which enter into the building. It is the system of all the principles of pure reason. (Kant 1855: 17)

Noted for Peirce's use of this term.

> Transcendental philosophy is conseuently a philosophy of the pure and merely speculative reason. For all that is practical, so far as it **contains motives, relates to feelings**, and these belong to empirical sources of cognition. (Kant 1855: 18)

Looks like the triad: feelings, motives (reasons for doing something), and (pure) reason.

> Only so much seems necessary, by way of introduction of premonition, that there are **two sources of human knowledge** (which probably spring from a common, but to us unknown root), namely, **sense and understanding**. By the former, **objects are *given* to us**; by the latter, ***thought***. (Kant 1855: 18)

Wait a minute now! You said "all our knowledge begins with experience"! Now we can not only *sense* objects but also think them up? What's next? We can gain knowledge from books and discourse? Don't be ridiculous! *All knowledge comes from Revelation*.

> In whatsoever mode, or by whatsoever means, our knowledge may relate to objects, it is at least quite clear, that the **only manner in which it immediately relates to them, is by means of an intuition**. To this as the indispensable groundwork, all thought points. But an intuition can take place only in so far as **the object is given to us**. This, again, is only possible, to man at least, on condition that **the object affect the mind in a certain manner**. The capacity for **receiving representations (receptivity)** through **the mode in which we are affected by objects**, is called ***sensibility***. By means of sensibility, therefore, objects are given to us, and it alone furnishes us with intuitions; by the understanding they are *thought*, and from it arise conceptions. But **all thought must directly, or indirectly, by means of certain signs, relate ultimately to intuitions**; consequently, with us, to sensibility, because in no other way can an object be given to us. (Kant 1855: 21)

I'm assuming that inuition is here given in the simple sense of "without the need for conscious reasoning". The question here is a classical one: if I see a piece of cheese in front of me on the table, am I *having an intuition of cheese* (a cheesy intuition, lets say). Or, furthermore, when I come to think of what type of cheese it is, what kinds of "signs" are relating to cheesy intuitions?

> The effect of an object upon the faculty of representation, so far as we are affected by the said object, is sensation. That sort of intuition which relates to an object by means of sensation, is called an empirical intuition. The undetermined object of an empirical intuition, is called *phænomenon*. **That which in the phænomenon corresponds to the sensation, I term its *matter;* but that which effects that the content of the phænomenon can be arranged under certain relations, I call its *form***. But that in which our sensations are merely arranged, and by which they are susceptible of assuming a certain form, cannot be itself sensation. It is then, the matter of all phænomena that is given to us *à posteriori;* the form must lie ready *à priori* for them in the mind, and consequently can be regarded separately from all sensation. (Kant 1855: 21)

Relevant for Schiller's use of these terms in his letters (i.e. *Stofftrieb* and *Formtrieb*). Their definitions come across as counterintuitive: form is content, matter is sensation. Like, the material is what you perceive, the shape is what it's made of.

> By means of the external sense (a property of the mind), **we represent to ourselves objects as without us, and these all in space**. Therein alone are their shape, dimensions, and relations to each other determined or determinable. The internal sense, by means of which the mind contemplates itself or its internal state, gives, indeed, no intuition of the soul as an object; yet there is nevertheless a determinate form, under which alone the contemplation of our internal state is possible, so that **all which relates to the inward determinations of the mind is represented in relations of time**. Of time we cannot have any external intuition, any more than we can have an internal intuition of space. (Kant 1855: 23)

Messages in interpersonal communication traverse space, messages in intrapersonal communication traverse time.

> Space then is a necessary representation *à priori*, which serves for the foundation of all external intuitions. **We never can imagine or make a representation to ourselves of the non-existence of space**, though we may easily enough think that no objects are found in it. (Kant 1855: 24)

"Infinity and the First Cause are held by Sir William Hamilton to be things inconceivable, things unthinkable, and, nevertheless, things about which the mind is somehow conversant" (Clay 1882: 3).

> **Space is essentially one**, and multiplicity in it, consequently the general notion of spaces, of this or that space, depends solely upon limitations. (Kant 1855: 23)

This rings true.

> For, in such a case, that which is originally a mere phænomenon, a rose, for example, is taken by the empirical understanding for a thing in itself, though to every different eye, in respect of its colour, it may appear different. On the contrary, the [|] transcendental conception of phænemena in space is a critical adminition, that, in general, nothing which is intuited in space is a thing in itself, and that space is not a form which belongs as a property to things; but that **objects are quite unknown to us in themselves, and what we call outward objects, are nothing else but mere representations of our sensibility, whose form is space, but whose real correlate, the thing in itself, is not known by means of these representations, nor even can be**, but respecting which, in experience, no inquiry is ever made. (Kant 1855: 27-28)

It kinda sounds like we may never *know cheese in itself* because some men are short-sighted or colour-blind, or have damaged taste-buds (ageusia). Nothing drives one towards common-sense realism as effectively as acquaintance with transcendental idealism.

> Time is nothing else than the form of the internal sense, that is, of the intuitions of self and of our internal state. **For time cannot be any determination of outward phænomena**. It has to do neither with shape nor position; on the contrary, it determines the relation of representations in our internal state. (Kant 1855: 30)

This must have preceded the invention of clocks and calendars and the day and night cycle. Facetiousness to pardon incomprehension.

> On the other hand, those who maintain the absolute reality of time and space, whether as essentially subsisting, or only inhering, as modifications, in things, must find themselves at utter variance with the principles of experience itself. For, if they decide for the first view, and **make space and time into substances**,

> this being the side taken by mathebmatical natural philosophers, **they must admit two self-subsisting nonentities, infinite and eternal**, which exist (yet without there being any thing real) for the purpose of containing in themselves every thing that is real. If they adopt the second view of inherence, which is preferred by some metaphysical natural philosophers, and **regard space and time as relations (contiguity in space or succession in time)**, abstracted from experience, though represented confusedly in this state of separation, they find themselves in that case necessitated to deny the validity of mathematical doctrines *à priori* in reference to real things (for example, in space), - at all events their apodeictic certainty. (Kant 1855: 34)

I wish I were conversant with logical fallacies and could identify the type.

> The difficulty here lies wholly in the question - How the subject can have an internal intuition of itself? - but this difficulty is common to every theory. **The consciousness of self (apperception) is the simple representation of the "Ego;"** and if by means of that representation alone, all the manifold representations in the subject were spontaneously given, then our internal intuition would be intellectual. **This consciousness in man requires an internal perception of the manifold representations which are previously given in the subject; and the manner in which these representations are given in the mind without spontaneity, must, on account of this difference (the want of spontaneity), be called sensibility**. If the faculty of self-consciousness is to apprehend what lies in the mind, it must affect that, and can in this way alone produce an intuition of self. But the form of this intuition, which lies in the original constitution of the mind, determines, in the representation of time, the manner in which the manifold representations are to combine themselves in the mind; since the subject intuites itself, not as it would represent itself immediately and spontaneously, but according to the manner in which the mind is internally affected, consequently, as it appears, and not as it is. (Kant 1855: 41)

Makes little to no sense, as if it were one of those passages in which the translator found proper syntax missing. In Chase, self-consciousness is spontaneous, though he is laconic on how, and does not connect it with remembrance ("of the manifold representations which are previously given in the subject" - is he paraphrasing memory?).

> Our knowledge springs from two main sources in the mind, the first of which is **the faculty or power of receiving representations (receptivity for impressions)**; the second is **the power of cognizing by means of these representations** (spontaneity in the production of conceptions). Through the first an object is given to us; through the second, it is, in relation to **the representation (which is a mere determination of the mind)**, thought. Intuition and conceptions constitute, therefore, the elements of all our knowledge, so that neither conceptions without an intuition in some way corresponding to them, nor intiution without conceptions, can afford us a cognition. (Kant 1855: 45)

Above (1855: 18) it was intuition and understanding.

> We apply the term *sensibility* to the receptivity of the mind for impressions, in so far as it is in some way affected; and, on the other hand, we call **the faculty of spontaneously producing representations, or the spontaneity of cognition, *understanding***. (Kant 1855: 45)

This emphasis on spontaneity requires further elucidation. Is understanding, after all, a mid-point between sensuousness and reason?

> Thoughts without content are void; intuitions without conceptions, blind. (Kant 1855: 46)

I'm constantly bothered by La Roux lyrics, "What are feelings without emotions?" - the answer is *sensations*.

> See Sir William Hamilton's Edition of Reid's Works, *passim*. It is to **Sir William Hamilton, one of the greatest logicians, perhaps the greatest, since Aristotle**, and certainly one of the acutest thinkers of any time, that the Translator is indebted for the above view of the subject of logic. (Meiklejohn 1855: 47)

Okay then.

> General logic is again either pure or applied. In the former, we abstract all the empirical conditions under which the understanding is exercised; for example, **the influence of the senses, the play of the phantasy or imagination, the laws of the memory, the force of habit, of inclination**, &c., consequently also, the source of prejudice, - in a word, we abstract all causes from which particular cognitions arise, because these causes regard the understanding under certain circumstances [||] of its application, and, to the knowledge of them experience is required. Pure general logic has to do, therefore, merely with pure *à priori* principles, and is a canon of understanding and reason, but only in respect of the formal part of their use, be the content what it may, empirical or transcendental. (Kant 1855: 47)

Sounds like this "applied logic" is just semiotics or psychology.

> Thus **applied logic treats of attention, its impediments and consequences, of the origin of error, of the state of doubt, hesitation, conviction**, &c., and to it is related pure general logic in the same way that [||] pure morality, which contains only the necessary moral laws of a free will, is related to practical ethics, which considers these laws under all the impediments of feelings, inclinations, and passions to which men are more or less subjected, and which never can furnish us with a true and demonstrated science, because it, as well as applied logic, requires empirical and psychological principles. (Kant 1855: 48-49)

Again, sounds like something I'm more interested in than your *à priori* whatchamacallit. It's like he teasing the reader - *hey, here's some exciting subjects I'm* not *going to talk about*.

> **The old question with which people sought to push logicians into a corner, so that they must either have recourse to pitiful sophisms or confess their ignorance, and consequently the vanity of their whole art**, is this, - "What is truth?" The definition of the word *truth*, to wit, "the accordance of the cognition with its object," is presupposed in the question; but we desire to be told, in the answer to it, what is the universal and secure criterion of the truth of every cognition. (Kant 1855: 50)

Good description. Though even a ideal definition of truth would not disprove the vanity and futility of logic.

> For although a cognition may be perfectly accurate as to logical form, that is, not self-contradictory, it is notwithstanding quite possible that it may not stand in **agreement with its object**. Consequently, the merely logical criterion of truth, namely, the accordance of a cognition with the universal and formal laws of understanding and reason, is nothing more than the *conditio sine quâ non*, or negative condition of all truth. Farther than this logic cannot go, and **the error which depends not on the form, but on the content of the cognition, it has no test to discover**. (Kant 1855: 51)

Thence the futility of logic.

> Now it may be taken as a safe and useful warning, that general logic, considered as an organon, [||] must always be a logic of illusion, that is, be dialectical, for, as it teaches us nothing whatever respecting the content of our cognitions, but merely the formal conditions of their accordance with the understanding, which do not relate to and are quite indifferent in respect of objects, any attempt to employ it as an instrument (organon) in order to extend and enlarge the range of our knowledge must end in mere **prating**; any one being able to maintain or oppose, with some appearance of truth, any single assertion whatever. (Kant 1855: 52-53)

Define:prate - talk foolishly or at tedious length about something; "I heard him prate on for at least an hour and a half". Looks like an archaic form of prattle - foolish or inconsequential talk.

> But besides intuition there is no other mode of cognition, except through conceptions; consequently, the cognition of every, at least every human, understanding is a cognition through conceptions, - not intuitive, but discursive. **All intuitions, as sensuous, depend on affections; conceptions, therefore, upon functions. By the word function, I understand the unity of the act of arranging diverse representations under one common representation**. Conceptions, then, are based on the spontaneity of thought, as sensuous intuitions are on the receptivity of impressions. (Kant 1855: 57)

What, then, are affections? The definition of function here is not very productive: essentially, it organizes and unites representations. Without illustrations and something concrete, this is just word-play.

> If we abstract all the content of a judgment, and consider only the intellectual form thereof, we find that **the function of thought in a judgment** can be brought under **four heads**, of which each contains **three momenta**. These may be conveniently represented in the following table: -

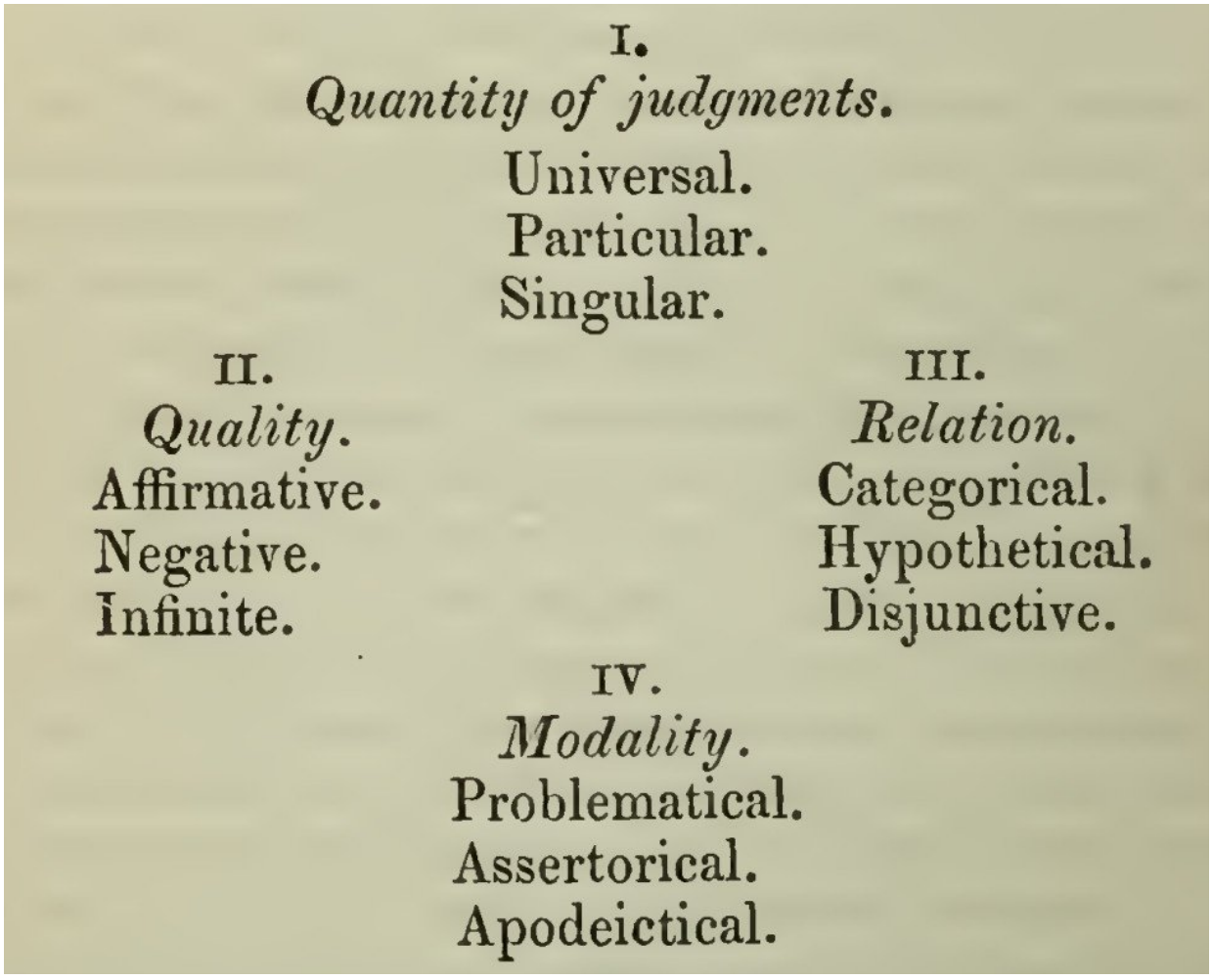

> As this division appears to differ in some, though not essential points, from the usual technic of logicians, the following observations, for the prevention of otherwise possible misunderstanding, will not be without their use. (Kant 1855: 58)

Bracketed with categories to for analogy - *Quantity*: Unity (Universal), Plurality (Particular), and Totality (Singular); *Quality*: Reality (Affirmative), Negation (Negative), Limitation (Infinite); *Relation*: Inherence and Subsistance (Categorical), Causality and Dependence (Hypothetical), Community (Disjunctive); *Modality*: Possibility (Problematical), Existence (Assertorical), Necessity (Apodeictical). The terms have almost no overlap (negation & negative being the single exception). How off is this translation?

> Problematic judgments are those in which **the affirmation or negation is accepted as merely possible** (*ad libitum*). In the assertorical, **we regard the proposition as real** (true); in the apodeictical, **we look on it as *necessary***. (Kant 1855: 61)

Yeah, *Possibility*, *Reality* and *Necessity*. I had no clue that Kant's famous categories were just his take on logic. The explanations surrounding the table (here, "sphere") make no god damn sense and I must hope that a later translation will be more intelligible.

> The problematic proposition is, therefore, that which expresses only **logical possibility** (which is not objective); that is, it expresses **a free choice to admit the validity of such a proposition**, - a merely arbitrary reception of it into the understanding. **The assertorical speaks of logical reality or truth**; as, for example, in a hypothetical syllogism, the *antecedens* presents itself in a problematical form in the *major*, in an assertorical form in the *minor*, and it shows that the proposition is in harmony with the laws of the understanding. The apodeictical proposition cogitates the assertorical as determined by these very laws of the understanding, consequently as affirming *à priori*, and in this manner it **expresses logical necessity**. (Kant 1855: 61)

At least it now makes sense why Schiller sums up the "assertorical" as "when thought once **declared** - *that is*" (1845: 55-56).

> In this manner, there arise exactly so many **pure conceptions of the understanding**, applying *à priori* to objects of intuition in general, as there are logical functions in all possible judgments. For there is no other function or faculty existting in the understanding besides those enumerated in that table. **These conceptions we shall, with Aristotle, call categories**, our purpose being originally identical with his, notwithstanding the great difference in the execution.

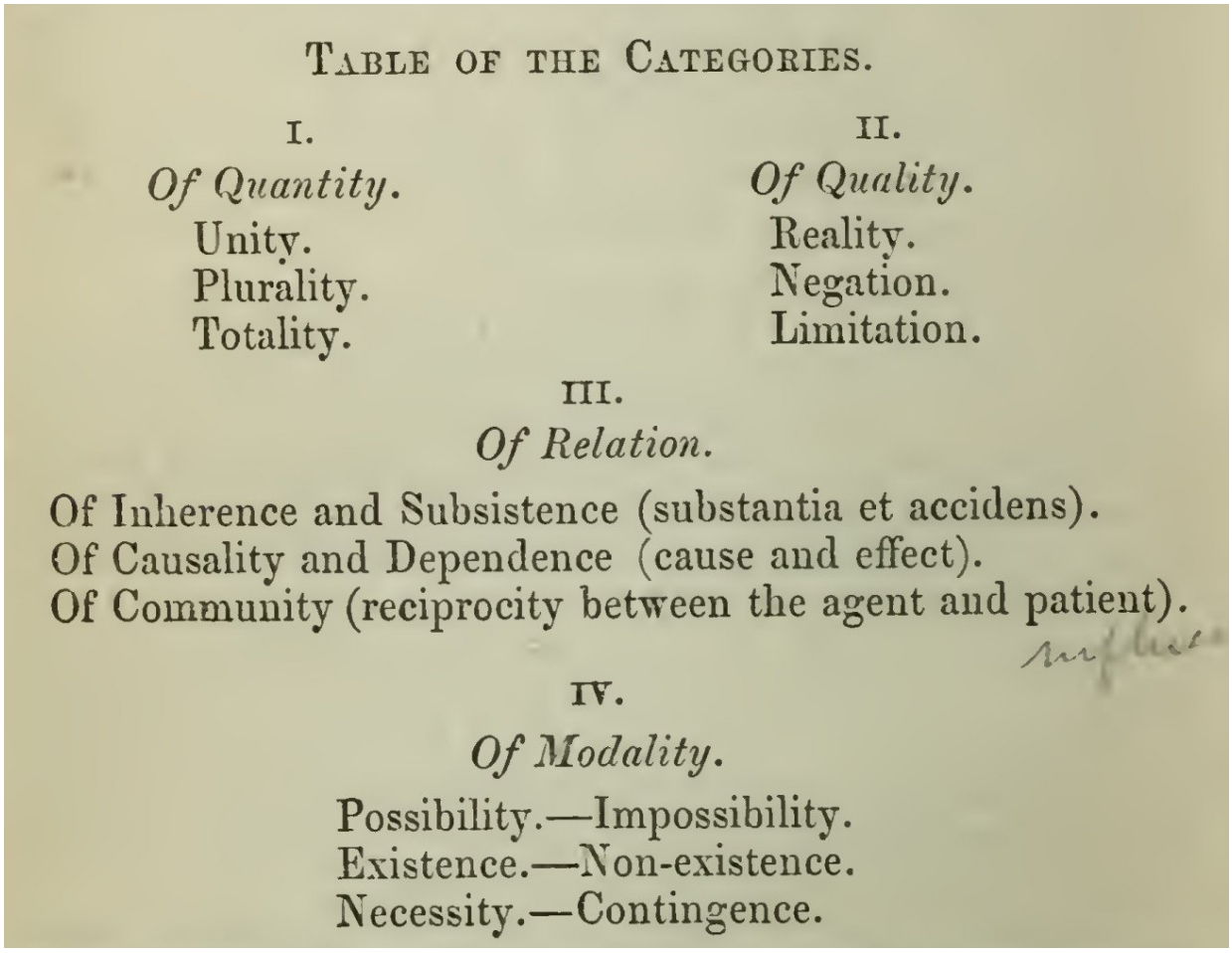

TABLE OF THE CATEGORIES.

I.

Of Quantity.

Unity.
Plurality.
Totality.

II.

Of Quality.

Reality.
Negation.
Limitation.

III.

Of Relation.

Of Inherence and Subsistence (substantia et accidens).
Of Causality and Dependence (cause and effect).
Of Community (reciprocity between the agent and patient).

IV.

Of Modality.

Possibility.—Impossibility.
Existence.—Non-existence.
Necessity.—Contingence.

> This, then, is a catalogue of all the originally pure conceptions of the synthesis which the understanding contains *à priori*, and these conceptions alone entitle it to be called a pure understanding; inasmuch as **only by them it can render the manifold of intuition conceivable, in other words, think an object of intuition**. (Kant 1855: 64)

The "purity" of these conceptions will come into play with Chase and Peirce - as regards their universal generality.

> "It is a serious error to imagine that, in his Categories, Aristotle proposed, like Kant, 'an analysis of the elements of human reason.' **The ends proposed by the two philosophers were different, even opposed**. In their several Categories, Aristotle attempted a synthesis of things in their multiplicity, - a classification of objects real, but in relation to thought; Kant, an analysis of mind in its unity, - a dissection of thought, pure, but in relation to its objects. **The predicaments of Aristotle are thus objective, of things as understood; those of Kant subjective, of the mind as understanding**. The former are results *à posteriori* - the creation of abstraction and generalisation; the latter, anticipations *à priori* - the conditions of those acts themselves." (Hamilton, *Essays and Discussions*; in Meiklejohn 1855: 65; footnote)

Hamilton actually makes sense.

> **I purposely omit the definitions of the categories in this treatise**. I shall analyze these conceptions only so far as is necessary for the doctrine of method, which is to form a part of this critique. (Kant 1855: 66)

A right old prick-tease you are, mate. I'm only reading this shite because of the categories.

> This table, which contains four classes of conceptions of the understanding, may, in the ficrst instance, be **divided into two classes**, the first of which relates to objects of intuition - pure as well as empirical; the second, to the existence of these objects, either in relation to one another, or to the understanding. The former of these classes of categories I would entitle **the *mathematical*, and** the latter **the *dynamical* categories**. The former, as we see, has no correlates; these are only to be found in the second class. This difference must have a ground in the nature of the human understanding. (Kant 1855: 67)

If I'm reading this correctly, categories of Quantity and Quality are mathematical, and the categories of Relation and Modality are dynamical.

> It is to be added, that **the third category in each triad always arises from the combination of the second with the first**. (Kant 1855: 67)

Already a familiar song and dance via Peirce. E.g. "the *unity of plurality* gives totality, the *negation of reality* gives limitation and the *permanence of community* causality" (Topa 2018: 116).

> Thus Totality is nothing else but Plurality **contemplated** as Unity; Limitation is merely Reality **conjoined** with Negation; Community is the Causality of a Substance, **reciprocally determining, and determined by** other substances; and [|] finally, Necessity is nothing but Existence, which is **given** through the Possibility itself. (Kant 1855: 67-68)

Topa's examples all "give", here the verbs are more varied. What's the significance of mathematical/dynamical though?

> Now, in every cognition of an object, there is ***unity* of conception, which may be called *qualitative unity***, so far as by this term we understand only **the unity in our connection of the manifold**; for example, unity of the theme in a play, an oration, or a story. Secondly, there is *truth* in respect of the deductions from it. The more true deductions we have from a given conception, the more criteria of its objective reality. This we might call **the *qualitative plurality* of characteristic marks**, which belong to a conception as to a common foundation, but are not cogitated as a quantity in it. Thirdly, there is ***perfection***, - which consists in this, that **the plurality falls back upon the unity of the conception**, and accords completely with that conception, and with no other. This we may denominate ***qualitative completeness***. Hence it is evident that these logical criteria of the possibility of cognition, are merely the three categories of Quantity modified and transformed to suit **an unauthorized manner of applying them**. That is to say, the three categories, in which the unity in the production of the quantum must be homogeneous throughout, are transformed solely with a view to the connexion of heterogeneous parts of cognition in one act of consciousness, by means of the quality of the cognition, which is the principle of that connexion. (Kant 1855: 70)

Who authorizes the manner of applying the categories?

> The three categories are quantitative; these conceptions, qualitative. They are **logical conditions employed as metaphysical conceptions**, - one of the very commonest errors in the sphere of mental science. (Meiklejohn 1855: 71; fn)

Oh, I hate logic and don't know the meaning of metaphysics. Damn it feels good to be a gangsta.

> Now there are only two conditions of the possibility of a cognition of objects; firstly, ***Intuition***, by means of which the object, though only as phænomenon, is given; secondly, ***Conception***, by means of which the object which corresponds to this intuition is thought. (Kant 1855: 77)

The translator forewarned that there are repetitions but holy shit this must be the fourth or fifth iteration of this distinction.

> ***Apperception* simply means consciousness**. But it has been considered better to employ this term, not only because Kant saw fit to have another word besides *Bewusstseyn*, but because the term *consciousness* denotes a *state*, *apperception* **an *act* of the *ego;*** and from this alone the superiority of the latter is apparent. (Meiklejohn 1855: 81; fn)

Define:apperception - the mental process by which a person makes sense of an idea by assimilating it to the body of ideas he or she already possesses.

> For the Ego, as a simple representation, presents us with no manifold content; only in intuition, which is quite different from the representation Ego, can it be given us, and by means of conjunction, it is cogitated in one self-consciousness. An understanding, in which all the manifold should be given by means of consciousness itself, would be intuitive; our understanding can only think, and must look for its intuition to sense. **I am, therefore, conscious of my identical self, in relation to the variety of representations given to me in an intuition, because I call all of them my representations**. In other [||] words, I am conscious myself of a necessary *à priori* synthesis of my representations, which is called the original synthetical unity of apperception, underwhich rank all the representations presented to me, but that only by means of a synthesis. (Kant 1855: 83)

If I called my representations something else, e.g. not mine, I wouldn't become conscious of my identical self, whatever that means?

> The transcendental unity of apperception is alone objectively valid; the empirical which we do not consider in this essay, and which is merely a unity deduced from the former under given conditions *in concreto*, possesses only subjective validity. **One person connects the notion conveyed in a word with one thing, another with another thing**; and the unity of consciousness in that which is empirical, is, in relation to that which is given by experience, not necessarily and universally valid. (Kant 1855: 86)

That is why good writers refer to something concrete and make their meaning apparent. It also doesn't help if you use words like transcendental, apperception, and synthesis in a word-soup like the previous few pages. It comes across as verbal masturbation rather than philosophy.

> **To think an object and to cognize an object are by no means the same thing**. In cognition there are two elements: firstly, the conception, whereby an object is cogitated (the category); and, secondly, the intuition, whereby the object is given. For supposing that to the conception a corresponding intuition could not be given, it would still be a thought as regards its form, but without any object, and no cognition of anything would be possible by means of it, inasmuch as, so far as I knew, there existed and could existed and could exist nothing to which my thought could be applied. (Kant 1855: 90)

Define:cognize - know or become aware of.

> But the figurative synthesis, when it has relation only to the originally synthetical unity of apperception, that is to the transcendental unity cogitated in the catgories, must, to be distinguished from the purely intellectual conjunction, be entitled the *transcendental synthesis of imagination*. ***Imagination* is the faculty of representing an object even without its presence in intuition**. Now, as all our intuition is sensuous, imagination, by reason of the subjective condition under which alone it can give a corresponding intuition to the conceptions of the understanding, belongs to sensibility. But in so far as the synthesis of the imagination is an act of spontaneity, which is determinative, and not, like sense, merely determinable,

> and which is determinative, and not, like sense, merely determinable, and which is consequently able to determine sense *à priori*, according to its form, conformably to the unity of apperception, in so far is the imagination a faculty of determining sensibility *à priori*, and its synthesis of intuitions according to the categories, must be the transcendental synthesis of the imagination. (Kant 1855: 93)

One sentence per ten pages is intelligible. The rest seems to be following necessary conclusions leading to complete nonsense.

> We cannot cogitate a geometrical line without *drawing* it in thought, nor a circle without *describing* it, nor represent the three dimensions of space without drawing three lines from the same point perpendicular to one another. **We cannot even cogitate time, unless, in drawing a straight line** (which is to [||] serve as the external figurative representation of time), we fix our attention on the act of the synthesis of the manifold, whereby we determine successively the internal sense, and thus attend also to the succession of this determination. (Kant 1855: 94-95)

Noted for possible significance for the specious present.

> The understanding, therefore, does by no means *find* in the internal sense any such synthesis of the manifold, but *produces* it, in that it affects this sense. **At the same time how [the] *I* who think is distinct from the *I* which intuites itself (other modes of intuition being cogitable as at least possible), and yet one and the same with this latter as the same subject**; how, therefore, I am able to say: "I, as an intelligence and *thinking* subject, cognize myself as an object *thought*, so far as I am, moreover, given to myself in intuition, - only, like other phænomena, not as I am in myself, and as considered by the understanding, but merely as I appear," - is a question that has in it neither more nor less difficulty than the question, - "**How can I be an object to myself**," or this, - "How I can be an object of my own intuition and internal perceptions." But that such must be the fact, if we admit that space is merely a pure form of the phænomena of external sense, can be clearly proved by the consideration that we cannot represent time, which is not an object of external intuition, in any other way than under the image of a line, which we draw in thought, a mode of representation without which we could not cognize the unity of its dimension, and also that **we are necessitated to take our determination of periods of time, or of points of time, for all our internal perceptions from the changes which we perceive in outward things**. It follows that we must arrange the determinations of the internal sense, as phænomena in time, exactly in the same manner as we arrange those of the [||] external senses in space. And consequently, if we grant respecting this latter, that by means of them we know objects only in so far as we are affected externally, we must also confess, **with regard to the internal sense, that by means of it we intuite ourselves only as we are internally affected by ourselves; in other words, as regards internal intuition, we cognize our own subject only as phænomenon, and not as it is in itself**. (Kant 1855: 95)

Evidently being able to feel oneself and think of oneself simultaneously is problematic. The argument kinda seems to lead up to the looking glass self, though I'm not sure. The analogy with "determining periods of time [...] from changes which we perceive in outward things" would indicate that we would know ourselves likewise - through the reactions of others to ourselves. Though, if there were anything of which we had knowledge that was independent of the senses, it would be ourselves.

> The *I think* expresses the act of **determining** my own existence. My existence is thus already given by the act of consciousness; but the mode in which I must **determine** my existence, that is, the mode in which I must place the manifold belonging to my existence, is not thereby given. For this purpose intuition of self is required, and this intuition possesses a form given *à priori*, namely, time, which is sensuous, and belongs to our receptivity of the **determinable**. Now, as I do not possess another intuition of self which gives the ***determining*** in me (of the spontaneity of which I am conscious), prior to the act of ***determination***, in the

> same manner as time gives the **determinable**, it is clear that I am unable to **determine** my own existence as that of a spontaneous being, but I am only able to represent to myself the spontaneity of my thought, that is, of my **determination**, and my existence remains ever **determinable** in a purely sensuous manner, that is to say, like the existence of a phænomenon. But it is because of this spontaneity that I call myself an *intelligence*. (Kant 1855: 96; footnote)

And I thought Schiller's (1845: 98) play with "determinableness" and "determinateness" was whack.

> **We cannot think any object except by means of the categories; we cannot cognize any thought except by means of intuitions corresponding to these conceptions**. Now all our intuitions are sensuous, and our cognition, in so far as the object of it is given, is empirical. But empirical cognition is experience; consequently no *à priori cognition* is possible for us, except of objects of possible *experience*. (Kant 1855: 101)

Insistence is not proof.

> It is quite possible that some one may propose a species of *præformation-system* of pure reason - a middle way between the two - to wit, that the categories are neither innate and first *à priori* principles of cognition, nor derived from experience, but are merely **subjective aptitudes for thought implanted in us contemporaneously with our existence, which were so ordered and disposed by our Creator**, that their exercise perfectly harmonizes with the laws of nature which regulate experience. Now, not to mention that with such an hypothesis it is impossible to say at what point we must stop in the employment of predetermined aptitudes, the fact that the categories would in this case entirely lose that character of *necessity* which is essentially involved in the very conception of them, is a conclusive objection to it. (Kant 1855: 102)

"Substance possesses an attribute in virtue of which it is the equivalent of Mind, the attribute *orderly concurrence of aptitudes*." (Clay 1882: 105)

> General logic is constructed upon a plan which coincides exactly with **the division of the higher faculties of cognition**. These are, *Understanding*, *Judgment* and *Reason*. This science, accordingly, treats in its analytic of *Conceptions*, *Judgments*, and *Conclusions* in exact correspondence with the functions and order of those mental powers which we include generally under the generic denomination of understanding. (Kant 1855: 103)

If Chase is correct in his general appraisal of Kant's work and his own triad (Motivity, Spontaneity, Rationality) accord with these (which they might not, as Kant calls these "higher faculties" of cognition), then Judgment(s) should be first, Understanding (and Conceptions) second, and Reason (and Conclusions) third. Note that in Kant, unlike Schiller, there is a conspicuous lack of triads.

> Thus, it is evident, that the understanding is capable of being instructed by rules, but that the judgment is a peculiar talent, which does not, and cannot require tuition, but only exercise. This faculty is therefore the specific quality of the so-called mother-wit, the want of which no scholastic discipline can compensate. For although **education may** furnish, and, as it were, **ingraft upon a limited understanding rules borrowed from other minds**, yet the power of employing these rules correctly must belong to the pupil himself; and no rule which we can prescribe to him with this purpose, is, in the absence of deficiency of this gift of nature, secure from misuse. (Kant 1855: 105)

I feel personally attacked.

> Deficiency in judgment is properly that which is called stupidity; and for such a failing we know no remedy. A dull or narrow-minded person, to whom nothing is wanting but a proper degree of understanding, may be improved by tuition, even so far as to deserve the epithet of *learned*. But as such persons frequently labour under a deficiency in the faculty of judgment, **it is not uncommon to find men extremely learned, who in the application of their science betray to a lamentable degree this irremediable want**. (Kant 1855: 105)

Yeah? Well, it's like… No, *your* dumb.

> In truth, it is not images of objects, but schemata, which lie at the foundation of our pure sensuous conceptions. **No image could ever be adequate to our conception of a triangle in general**. For the generalness of the conception it never could attain to, as this includes under itself all triangles, whether right-angled, acute-angled, &c., whilst the image would always be limited to a single part of this sphere. **The schema of the triangle can exist nowhere else than in thought, and it indicates a rule of the synthesis of the imagination in regard to pure figures in space**. Still less is an object of experience, or an image of the object, ever adequate to the empirical conception. On the contrary, the conception always relates immediately to the schema of the imagination, as a rule for the determination of our intuition, in conformity with a certain general conception. The conception of a dog indicates a rule, according to which my imagination can delineate the figure of a four-footed animal in general, without being limited to any particular individual form which experience presents to me, or indeed to any possible image that I can represent to miself *in concreto*. **This schematism of our understanding in regard to phænemena and their mere form, is an art, hidden in the depths of the human soul, whose true modes of action we shall only with difficulty discover and unveil**. (Kant 1855: 109)

This aspect requires special attention. Peirce wrote to Chase regarding the subject of images and representations. Also, those very interesting introductions to philosophy in the *Journal of Speculative Philosophy* that have begun to make sense after some reading of Kant focus on images. This "schematism of our understanding" appears almost as a nod towards semiosis.

> Without entering upon **a dry and tedious analysis of the essential requisites of transcendental schemata** of the pure conceptions of the understanding, we shall rather proceed at once to give an explanation of them according to the order of the categories, and in connection therewith. (Kant 1855: 110)

Accidental self-description.

> **Reality**, in the pure conception of the understanding, **is that which corresponds to a sensation in general**; that, consequently, the conception of which indicates a being (in time). **Negation is that the conception of which represents a not-being** (in time). The opposition of these two consists therefore in the difference of one and the same time, as a time filled or a time empty. (Kant 1855: 110)

The third category is disguised? As in the previous paragraph, "number is nothing else than the **unity** of the synthesis of the **manifold** in a homogeneous intuition" - is *homogeneous intuition* synonymous with totality? Here, is limitation embodied in the filling and emptying of time?

> The schema of community (reciprocity of action and reaction), or **the reciprocal causality of substances in respect of their accidents**, is the co-existence of the determinations of the one with those of the other, according to a general rule. (Kant 1855: 111)

I get the abstract logic of it - just like the unity of plurality gives totality, "causality of substance" gives "community (reciprocity between the agent and patient), but Kant is not considering that his reader might be a dummy who requires concrete examples.

> The schema of **possibility** is the accordance of the synthesis of different representations with the conditions of time in general (as, for example, **opposites cannot exist together at the same time in the same thing, but only after each other**), and is therefore **the determination of the representation of a thing at *any* time**. (Kant 1855: 111)

This much is unproblematic: "All the impressions of mere Motivity are single and momentary" (Chase 1863: 548).

> Thus, the schemata of the pure conceptions of the understanding are the true and only conditions whereby our understanding receives an application to objects, and consequently *significance*. (Kant 1855: 112)

Very likely "significance" is here meant in the sense of value, as in a previous iteration (not quoted above): "They are mere forms of thought, without objective reality, because we have no intuition to which the synthetical unity of apperception, which alone the categories contain, could be applied, for the purpose of determining an object. Our sensuous and empirical intuition can alone give them significance and meaning." (1855: 91)

> **If an cognition is to have objective reality, that is, to relate to an object, and possess sense and meaning in respect to it, it is necessary that the object be given in some way or another. Without this, our conceptions are empty, and we may indeed have thought by means of them, but by such thinking, we have not, in fact, cognized anything, we have merely played with representation**. To give an object, if this expression be understood in the sense of to present the object, not mediately but immediately in intuition, means nothing else than to apply the representation of it to experience, be that experience real or only possible. (Kant 1855: 118)

How many times have I complained here of the lack of illustrations? "Playing with representations" I phrased as "verbal masturbation".

> In the application of the pure conceptions of the understanding to possible experience, the employment of their synthesis is either ***mathematical* or *dynamical***, for it is directed partly on the *intuition* alone, partly on the *existence* of a phænemenon. But the *à priori* conditions of intuition are in relation to a possible experience absolutely necessary, those of the existence of objects of a possible empirical intuition are in themselves contingent. Hence the principles of the mathematical use of the categories will possess a character of absolute necessity, that is, will be apodeictic; those, on the other hand, of the dynamical use, the character of an *à priori* necessity indeed, but **only under the condition of empirical thought in an experience**, therefore only mediately and indirectly. **Consequently they will not possess that immediate evidence which is peculiar to the former, although their application to experience does not, for that reason, lose its truth and certitude**. But of this point we shall be better able to judge at the conclusion of this system of principles. (Kant 1855: 121)

Recall that Quantity and Quality were mathematical, while Relation and Modality were dynamical. There is something "mediated" and "experiential" about the latter, though it is not obvious what.

> The table of the categories is naturally our guide to the table of principles, because these are nothing else than **rules for the objective employment of the former**. Accordingly, all principles of the pure understanding are -

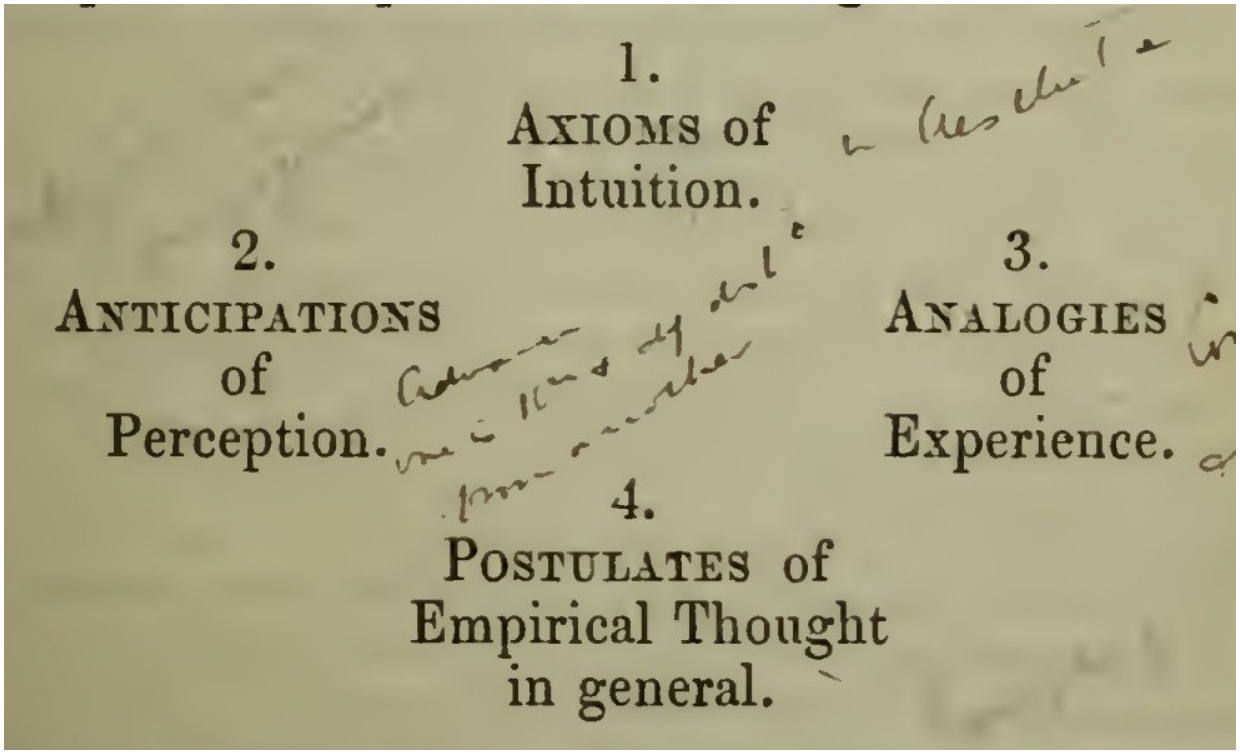

> These appelations I have chosen advisedly, in order that we might not lose sight of the distinctions in respect of the evidence and the employment of these principles. It will, however, soon appear that - a fact which concerns both the evidence of these principles, and the *à priori* determination of phænomena - according to the categories of *Quantity* and *Quality* (if we attend merely to the form of these), the principles of these categories are distinguishable from those of the two others, inasmuch as **the former are possessed of an intuitive, but the latter of a merely discursive**, though in both instances a complete certitude. I shall therefore call the former *mathematical*, and the latter *dynamical* principles. (Kant 1855: 121-122)

Okay. "AXIOMS of Intuition" (Quantity) and "ANTICIPATIONS of Perception" (Quality) are intuitive and mathematical; "ANALOGIES of Experience" (Relation) and "POSTULATES of Empirical Thought in general" (Modality) are discursive and dynamical.

> **Perception is empirical consciousness**, that is to say, a consciousness, which contains an element of sensation. Phænomena as objects of perception are not pure, that is, merely formal intuitions, like space and time, for they cannot be perceived in themselves. (Kant 1855: 126)

Using a term five times before giving a sensible definition on page 126, not good form.

> Apprehension, by means of sensation alone, **fills only one moment**, that is, if I do not take into consideration a succession of many sensations. (Kant 1855: 127)

Again, "All the impressions of mere Motivity are single and momentary" (Chase 1863: 548).

> Apprehension is the Kantian word for perception, in the largest sense in which we employ that term. It is the genus which includes under it as species, perception proper and sensation proper. (Meiklejohn 1855: 127; footnote)

Terms for perception screwed up beyond comprehension, as always.

> Accordingly, every sensation, consequently every reality in phænomena, however small it may be, has a degree, that is, an intense quantity, which may always be lessened, and **between reality and negation there exists a continuous connection of possible realities, and possible smaller perceptions**. Every colour - for example, red - has a degree, which, be it ever so small, is never the smallest, and so it is always with heat, the momentum of weight, &c. (Kant 1855: 128)

Explicating the curious statement on the previous page: "Now every sensation is capable of a diminution, so that it can decrease, and thus gradually disappear" (*ibid*, 127).

> **Experience is an empirical cognition; that is to say, a cognition which determines an object by means of perceptions**. It is therefore a synthesis of perceptions, a synthesis which is not itself contained in perception, but which contains the synthetical unity of the manifold of perception in a consciousness; [||] and this unity constitues the essential of our cognition of *objects* of the senses, that is, of experience (not merely of intuition or sensation). (Kant 1855: 132-133)

Slightly more specific than "the mind's embrace of an object". The procession from firstness (perception) to thirdness (cognition) is one of *determination* (rather than, say, *discernment*).

> **The three *modi* of time are *permanence*, *succession*, and *co-existence***. Accordingly, there are three rules of all relations of time in phænomena, according to which the existence of every phænomenon is determined in respect of the unity of all time, and these antecede all experience, and render it possible. (Kant 1855: 133)

Good to know, though doesn't permanence imply co-existence?

> Kant's meaning is: The two principles enunciated under the heads of "Axioms of Intuition," and "Anticipations of Perception," authorize the application to phænomena of **determinations of size and number**, that is, of mathematic. (Meiklejohn 1855: 134; footnote)

It's slowly beginning to make sense: the categories of quantity pertain to number (e.g. single dot, five such dots, the number five), and quality pertains to size (negation of reality leading to limitation, something to do with the diminuation of perceptive experience, effectively having to do with "size"). It is amazing how such elementary stuff begins to make some sense just by sticking it out and bearing the tedium of Kant's exposition. Quantity and Quality, note too, are described with a very familiar phrase from the Russian formalists: "We may therefore entitle these two principles constitutive" (*ibid*, 134) - god damn *constitutive principles*!

> But **the substratum of all reality, that is, of all that pertains to the existence of things, is substance**; all that pertains to existence can be cogitated only as a determination of substance. Consequently, the permanent, in relation to which alone can all relations of time in phænomena be determined, is substance in the world of phænomena, that is, the real in phænomena, that which, as **the substratum of all change, remains ever the same**. Accordingly, as this cannot change in existence, its quantity in nature can neither be increased nor diminished. (Kant 1855: 137)

"For brevity's sake let the naturally ungenerable be known as the *perdurable*, and all other entity as the *non-perdurable*. Substance and its inalienable qualities are perdurable" (Clay 1882: 95).

> For example, **I see a ship float down the stream of a river**. My perception of its place lower down follows upon my perception of its place higher up the course of the river, and **it is impossible that in the apprehension of this phænomenon, the vessel should be perceived first below and afterwards higher up the stream**. Here, therefore, the order in the sequence of perceptions in apprehension is determined; and by this order apprehension is regulated. (Kant 1855: 144)

It sounds like he's approaching the *specious present* here but I'm not at all certain what the point is. Schiller made the recognition of it easy by referring to the succession of notes in a musical performance.

> No doubt it appears as if this were in thorough contradiction to all the notions which people have hithero entertained in regard to the procedure of the human understanding. According to these opinions, **it is by means of the perception and comparison of similar consequences following upon certain antecedent phænomena, that the understanding is led to the discovery of a rule, according to which certain events always follow certain phænomena, and it is only by this process that we attain to the conception of cause**. Upon such a basis, it is clear that this conception must be merely empirical, and the rule which it furnishes us with - "Everything that happens must have a cause" - would be just as contingent as experience itself. **The universality and necessity of the rule or law would be perfectly spurious attributes of it**. Indeed, it could not possess universal validity, inasmuch as it would not in this case be *à priori*, but founded on deduction. (Kant 1855: 146)

Once again a moderately violent reaction against Hume's empiricism and the formation of habits, previously noted in the introduction (Kant 1855: 3); again, "Among philosophers, David Hume came the nearest of all to this problem; yet it never acquired in his mind sufficient precision, nor did he regard the question in its universality" (*ibid*, 12); and once again later on: "he was forced to derive these conceptions from experience, that is from a subjectie necessity arising from repeated association of experience erroneously considered to be objective, - in one word, from "*habit*." (*ibid*, 78). All in all, the contention is somewhat reminiscent of Morris's statistical view of the interpretant (subjective views as opposed to, presumably, logical necessity).

> Now how happens it, that to these representations we should set an object, or that, in addition to their subjective reality, as modifications, we should still further attribute to them **a certain unknown objective reality**? It is clear that **objective significancy cannot consist in a relation to another representation (of that which we desire to term object)**, for in that case the question again arises: "How does this other representation go out of itself, and obtain objective significancy over and above the subjective, which is proper to it, as a determination of a state of mind?" If we try to discover **what sort of new property the *relation to an object* gives to our subjective representations**, and what new importance they thereby receive, we shall find that this relation has no other effect than that of **rendering necessary the connexion of our representations in a certain manner, and of subjecting them to a rule**; and that conversely, it is only because a certain order is necessary in the relations of time and of our representations, that objective significancy is ascribed to them. (Kant 1855: 147)

A semiotic problem, and a hint towards why the "object" is part of Peircean semiotics but not of Saussurean semiology: in the latter it is (presumably, haven't still read Saussure) social convention, which can be however arbitrary it wishes, whereas in the former the guiding principle is logical necessity and *subjection to rule*.

> For example, **there is heat in a room, which does not exist in the open air. I look about for the cause, and find it to be the fire**. Now the fire as the cause, is simultaneous with its effect, the heat of the room. In this case, then, there is no succession as regards time, between cause and effect, but they are simultaneous; and still the law holds good. The greater part of operating causes in nature are simultaneous with their effects, and the succession in time of the latter is produced only because [|] the cause cannot achieve the total of its effect in one moment. (Kant 1855: 150-151)

This is a valuable addition to my elucidation of Chase's system. The commonplace example I intended to employ, that of a tree falling in the forest, would involve (1) hearing the tree fall, that is, hearing *something*, (2) spontaneously, "I look about for the cause", and - now the important part - I must be able to see the branches of the falling tree still swinging after the tree has landed to conclude (3) that a tree had fallen. I now realize that this illustration is limited and would pertain only to causal instances, of semiosis "with an object".

> Such an analysis, indeed, executed with great particularity, may already be found in well-known works on this subject. (Kant 1855: 151)

Oh, sure, don't bother naming names, I'm sure readers two centuries hence will know what specific works you're thinking of.

> The word **community** has in our language two meanings, and contains the two notions conveyed in the **Latin *communio*, and *commercium***. We employ it in this place in the latter sense - that of **a dynamical community**, without which even the community of place (*communio spatii*) could not be empirically cognized. In our experiences it is easy to observe, that it is only the continuous influence in all parts of space that can conduct our senses from one object to another; that **the light which plays between our eyes and the heavenly bodies produces a mediating community between them and us**, and thereby evidences their co-existence with us; that we cannot empirically change our position (perceive this change), unless the existence of matter throughout the whole of space rendered possible the perception of the positions we occupy; and that **this perception can prove the contemporaneous existence of these places only through their reciprocal influence**, and thereby also the co-existence of even the most remote objects - although in this case the proof is only mediate. (Kant 1855: 158)

"*Commercium* is a legal term relating to ancient Roman Law. The term refers to the general rule that the law of a community was for the members of that community only, and that the stranger was without rights." (Wikipedia) - This is indeed even an aspect of Malinowski's phatic communion, that the stranger is an enemy. "Co-existence" gets at Kant's meaning here more directly, and the connection with the Quantitative category of Totality is palpable (Unity in Plurality - e.g. seeing two things simultaneously). Now that I think about it, the "reciprocity" in such "community" might be comparable to the aspect of hierarchical functionalism that regulates the interactions of functions and establishes their dominant-subordinate relationships - but this is far beyond the point at the present moment.

> The three dynamical relations then, from which all others spring, are those of **Inherence, Consequence, and Composition**. (Kant 1855: 159)

This might be a heck a lot less confusing if he had used Composition instead of Community right from the start.

> These, then, are the three analogies of experience. They are nothing more than principles of the determination of the existence of phænomena in time, according to the three *modi* of this determination; to wit, the relation to time itself as a quantity (the quantity of existence, that is, duration), the relation in time as a series or succession, finally, **the relation in time as the complex of all existence (simultaneously)**. (Kant 1855: 159)

In the copy I'm reading, the original owner of the book has written "sum" over the word "complex". I've employed the word "complex" myself when sorting quotations, tagging passages that pertain to various topics with "complex", as in a multi-vitamin complex. Define:complex - consisting of many different and connected parts.

> The combined expression of all is this: **All phænomena exist in one nature, and must so exist**, inasmuch as without this *à priori* unity, no unity of experience, and consequently no determination of objects in experience, is possible. (Kant 1855: 160)

Quite possibly related to Peirce's famous *synechism*.

> The Postulates of Empirical Thought
>
> 1. That which agrees with **the formal conditions** (intuition and conception) of expeirence, is ***possible***.
> 2. That which coheres with **the material conditions** of experience (sensation), is ***real***.
> 3. That whose **coherence with the real is determined** according to **universal conditions of experience** is (exists) **necessary**.
>
> (Kant 1855: 161)

This is a re-iteration of the logic of unity of plurality making totality, but the formulation is somewhat confusing: are "universal conditions" the same as the "formal conditions"? It may do well upon second reading to keep in mind that intuition and conception pertain to formal conditions and sensation to material conditions, but then again a consequent translation might have different equivalents, and is sensation identical with perception? The third clause does not yet make full sense, as I have still to grasp what exactly he means by determination.

> **Idealism** - I mean *material* idealism - is the theory which **declares the existence of objects in space without us to be either (1) doubtful and indemonstrable, or (2) false and impossible**. The first is the *problematical* idealism of Des Cartes, who admits the undoubted certainty of only one empirical assertion (*assertio*), to wit, *I am*. The second is the *dogmatical* idealism of Berkeley, who maintains that space, together with all the objects of which it is the inseparable condition, is a thing which is in itself impossible, and that consequently the objects in space are mere products of the imagination. (Kant 1855: 166)

Idealism is pretty absurd if put this way.

> So that if the conception merely agree with the formal conditions of experience, its object is called possible; **if it is in connection with perception, and determined thereby, the object is real**; if it is determined according to conceptions by means of the connection of perceptions, the object is called necessary. (Kant 1855: 173)

A restatement of "The Postulates of Empirical Thought". Indeed, "sensation" and "perception" appear to be identical. As to the substance, if you can think of something, it's possible; if you perceive something, it's real; but if you think *and* perceive it is necessary? Doesn't this somewhat diminish the notion of necessity?

> In is very remarkable that we cannot perceive the possibility of a thing from the category alone, but **must always have an intuition, by which to make evident the objective reality of the pure conception of the understanding**. Take, for example, the categories of relation. How (1) a thing can exist only as a *subject*, and not as a mere determination of other things, that is, can be *substance;* or how (2), because something exists, some other thing must exist, consequently how a thing can be a cause; or (3) how, when several things exist, from the fact that one of these things exists, some consequence to the others follows, and reciprocally, and in this way a community of substances can be possible - are questions whose solution cannot be obtained from mere conceptions. (Kant 1855: 174)

And what the hell is "intuition" anyway?

> When I think the *reality* of a thing, I do really think more than the possibility, but not *in the thing;* for that can never contain more in reality than was contained in its complete possibility. But while the notion of possibility is merely the notion of a position of a thing in relation to the understanding (its empirical use), **reality is the conjunction of the thing with perception**. (Kant 1855: 174; fn)

A thing not perceived has no reality, then?

> The above remarks are of the greatest importance, not only for the confirmation of our previous confutation of idealism, but still more, when the subject of ***self-cognition*** by mere internal consciousness and the determination of our own nature without the aid of external empirical intuitions is under discussion, for the indication of the grounds of the possibility of such a cognition. (Kant 1855: 177)

Self-knowledge, as opposed to self-consciousness.

> The principles of the pure understanding, whether constitutive *à priori* (as the mathematical principles), or merely regulative (as the dynamical), contain **nothing but the pure schema, as it were, of possible experience**. (Kant 1855: 178)

Was there ever any real doubt that experience was impossible?

> Although all these principles, and the representation of the object with which this science occupies itself are generated in the mind entirely *à priori*, they would nevertheless have no significance, if we were not always able to exhibit their significance in and by means of phænomena (empirical objects). Hence **it is requisite that an abstract conception be *made sensuous***, that is, that an object corresponding to it in intuition be forthcoming, **otherwise the conception remains, as we say, without *sense*, that is, without meaning**. (Kant 1855: 180)

It is not difficult to see who and how Hegel could have elaborated upon the distinction between abstract and concrete.

> That this is also the case with all of the categories and the principles based upon them, is evident from the fact, that we cannot **render intelligible the possibility of an object corresponding to them**, without having recourse to thec onditions of sensibility, consequently, to the form of phænomena, to which, as their only proper objects, their usem ust therefore be confined, inasmuch as, if this condition is removed, all **significance**, that is, all **relation to an object** disappears, and no example can be found **to make it comprehensible what sort of things we ought to think under such conceptions**. (Kant 1855: 181)

Indeed, something of a theory of meaning, although one limited to finding an *object*.

> **Thought is the act of referring a given intuition to an object**. If the mode of this intuition is unknown to us, the object is merely transcendental, and the conception of the understanding is employed only transcendentally, that is, to produce unity in the thought of a manifold in general. (Kant 1855: 183)

It becomes more and more clear why Peirce identified thought and sign-process (semiosis).

> It may be advisable, therefore, to express ourselves thus. The pure categories, apart from the formal conditions of sensibility, [|] have **a merely transcendental *meaning***, but are nevertheless not of **transcendental *use***, because this is in itself impossible, inasmuch as all the conditions of any employment or use of them (in judgments) are absent, to wit, the formal conditions of the subsumption of an object under these conceptions. (Kant 1855: 183-184)

Knowledge that Wittgenstein, too, had studied Kant, negates any surprise at this distinction.

> **Reflection (*reflexio*) is not occupied about objects themselves**, for the purpose of directly obtaining conceptions of them, **but is that state of mind in which we set ourselves to discover the subjective conditions under which we obtain conceptions**. It is the consciousness of the relation of given representations to the different sources or faculties of cognition, by which alone their relation to each other can be rightly determined. (Kant 1855: 190)

Making Dewey's use of this term, reflection, quite loaded. By no means is all *thinking* about the possibility of thinking.

> But all judgment, nay, all comparisons require *reflection*, that is, a distinction of the faculty of cognition to which the given conceptions belong. The act whereby I compare my representations with the faculty of cognition which originates them, and whereby I distinguish whether they are compared with each other as belonging to the pure understanding or to sensuous intuition, I term *transcendental reflection*. Now, the relations in which conceptions can stand to each other are those of *identity* and *difference*, *agreement* and *opposition*, of the *internal* and *external*, finally, of the ***determinable* and the *determining* (matter and form)**. (Kant 1855: 190)

The last relation is especially important for re-reading Schiller. Is matter determinable and form determining?

> Logicians formerly termed **the universal, matter, the specific difference of this or that part of the universal, form**. (Kant 1855: 193)

This makes intuitive sense. The perdurable and its modifications.

> Every conception, every title, under which many cogintions rank together, may be called a *logical place*. Upon this is based the *logical topic* of Aristotle, of which teachers and rhetoricians could avail themselves, in order, under certain titles of thought, to observe what would best suit the matter tehy had to treat, and **thus enable themselves to quibble and talk with fluency and an appearance of profundity**. (Kant 1855: 195)

Clapping back at *ya boy* Aristotle with an accusation of phaticity ("a flow of language"), evidently not self-aware that the very same could be said of him and his transcendental place and topic.

> Conceptions may be logically compared without the trouble of **inquiring to what faculty their objects belong, whether as noumena, to the understanding, or as phænomena to sensibility**. If, however, we wish to employ these conceptions in respect of objects, previousl transcendental reflection is necessary. Without this reflection I should make a very unsafe use of these conceptions, and construct pretended synthetical propositions which critical reason cannot acknowledge, and which are based solely upon **a transcendental amphiboly**, that is, upon a substitution of an object of pure understanding for a phænomenon. (Kant 1855: 195)

Is that all that transcendental reflection consists of? Identifying the faculty to which the object belongs? Define:amphiboly - "ambiguity of speech, especially from uncertainty of the grammatical construction rather than of the meaning of the words, as in *The Duke yet lives that Henry shall depose*."

> The conditions of sensuous intuition, which contain in themselves their own means of distinction, he did not look upon as primitive, because **sensibility was to him but a confused mode of representation, and not any particular source of representations**. A phænomenon was for him the representation of the thing in itself, although distinguished from cognition by the understanding only in respect of the logical form - the former with its usual want of analysis containing, according to hime, a certain mixture of collateral representations in its conception of a thing, which it is the duty of the understanding to separate and distinguish. In one word, **Leibnitz *intellectualised* phænomena**, just as **Locke**, in his system of *noogony* (if I may be allowed to make use of such expressions), ***sensualised* the conceptions of the understanding**, that is to say, declared them to be nothing more than empirical or abstract conceptions of reflection. Instead of seeking in the understansding and sensibility **two different sources of representations, which, however, can present us with objective judgments of things only in *conjunction***, each of these great men recognised but one of these faculties, which, in their opinion, applied immediately to things in themselves, the other having no duty but that of confusing or arranging the representations of the former. (Kant 1855: 196)

Starting to see the crux of his emphasis on both sensation and understanding. The second term, I have a hunch, is missing from this scheme probably because "action" (behaviour) was not yet viewed as a source of representation (may have had something to do with the "disembodied" nature of pre-modern thought), or, which seems more productive, the second term is a "mediating term" between sensation and understanding.

> If by the complaint of being ***unable to perceive the internal nature of things***, it is meant that we do not comprehend by the pure understanding what the things which appear to us may be in themselves, it is a silly and unreasonable complaint; for those who talk thus, really desire that we should be able to cognize, consequently **to intuite things without senses, and therefore wish that we possessed a faculty of cognition perfectly different from the human faculty**, not merely in degree, but even as regards intuition and the mode thereof, so that thus we should not be men, but belong to **a class of beings, the possibility of whose existence, much less their nature and constitution, we have no means of cognizing**. (Kant 1855: 200)

Recently met a contentious interpretation of Kant by Stephen Hicks, who attributed to Kant the beginnings of postmodernism (?), and summarized Kant's philosophy thus: "Limited to knowledge of phenomena that it has itself constructed according to its own design, reason cannot know anything outside itself" (Hicks 2014: 28). Evidently he missed everything Kant wrote of intuition and sensation and perception. His summary sounds, in light of this passage, like *if we can't perceive atoms and molecules, cannot sense the charges on the isotopes, then we can't know anything*.

> The true use of the conceptions of reflection in the employment of the understanding, has, as we have shown, been so misconceived by Leibnitz, one of the most acute philosophers of either ancient or modern times, that he has been misled into the construction of **a baseless system of intellectual cognition, which professes to determine its objects without the intervention of the senses**. (Kant 1855: 201)

In other words, not that reason cannot know anything outside itself, but that it cannot do so without the intervention of the senses.

> The conception of a cubic foot of space, however I may think it, is in itself completely identical. But two cubic feet in space are nevertheless distinct from each other from the sole fact of their being in different places (they are ***numero diversa***); and these places are conditions of intuition, wherein the object of this conception is given, and which do not belong to the conception, but to the faculty of sensibility. (Kant 1855: 202)

Essentially the type/token distinction. This "*numero diversa*" brings up interesting results: "It is generally true, therefore, that the individuation of the same essence or form in a species does not come about by any real accidents, whether specifically or **numerically different** ones, for any substance that receives accidents in itself has to subsist earlier (and so it has to be individuated earlier) than it can become the subject of something else" (Henry of Ghent in Klima 2011: 53).

> **What we cognize in matter is nothing but relations** (what we call its internal determinations are but comparatively internal). But there are some self-subsistent and permanent, through which a determined object is given. That I, when abstraction is made of these relations, have nothing more to think, does not destroy the conception of a thing as phænomenon, nor the conception of an object *in abstracto*, but it does away with the possibility of an object that is determinable according to mere conceptions, that is, of a noumenon. **It is certainly startling to hear that a thing consists solely of relations**; but this thing is simply a phænemonon, and cannot be cogitated by means of the mere categories: **it does itself consist in the mere relations of some thing in general to the senses**. (Kant 1855: 204)

It is not that startling for a semiotician, but then again "sign-relations" (*märgisuhted*) are different from the categories of relation (subsistence, causality, community).

> Thought is certainly not a product of the senses, and in so far is not limited by them, but it does not therefore follow that it may be employed purely and without the intervention of sensibility, for **it would then be without reference to an object**. (Kant 1855: 205)

This idea, that thought without sense would be without an object, has passed several times already. This must be the first time "reference" is employed in the formulation (at least I'm noticing it for the first time).

> To the categories of quantity, that is, the conceptions of **all, many, and one**, the conception which annihilates all, that is, **the conception of *none* is opposed**. And thus the object of a conception, to which no intuition can be found to correspond, is = nothing. That is, it is a conception without an object (*ens rationis*), like noumena, which cannot be considered possible in the sphere of reality, though they must not therefore be held to be impossible, - or like certain new fundamental [||] forces in matter, the existence of which is cogitable without contradiction, though, as examples from experience are not forthcoming, they must not be regarded as possible. (Kant 1855: 207-208)

This aspect is compatible with Chase's system, in which the "object-object" nexus I've already described as "nothing" (if a subject is not involved, anything occurring in the world is as good as nothing; formulating it thus actually points out a certain limit - Chase's system deals with consciousness, not with the world).

> The table of this division of the conception of *nothing* (the corresponding division of the conception of *something* does not require special description,) must therefore be arranged as follows:

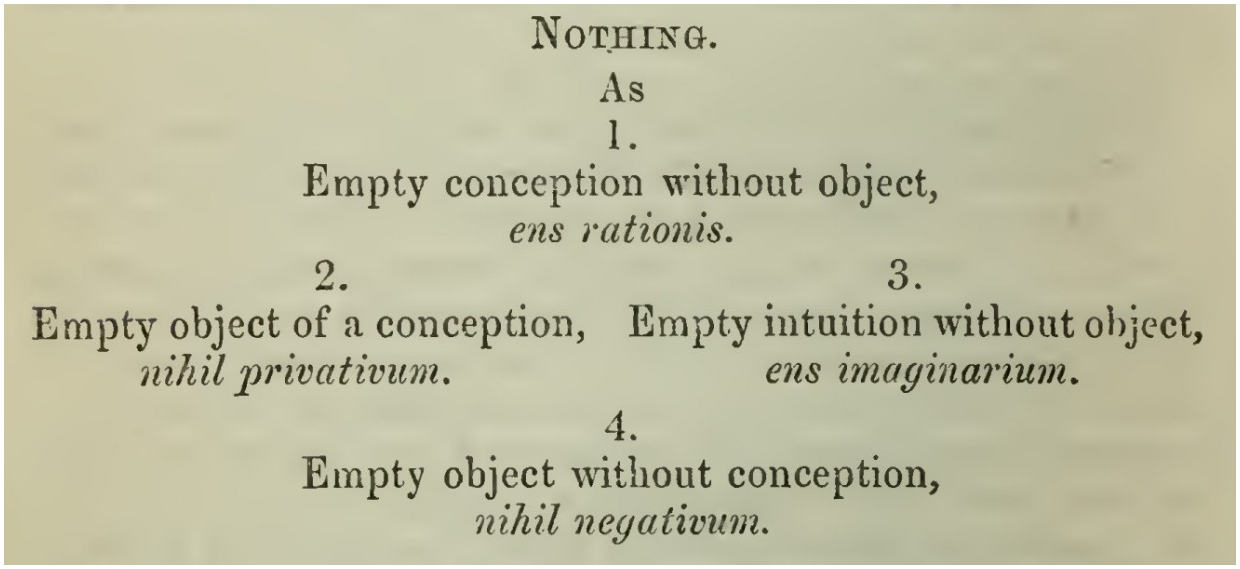

> We see that the *ens rationis* is distinguished from the *nihil negativum* or pure nothing by the consideration, that the former must not be **reckoned among possibilities**, because it is a mere fiction - though not self-contradictory, while the latter is completely opposed to all possibility, inasmuch as the conception annihilates itself. Both, however, are empty conceptions. On the other hand, **the *nihil privativum* and *ens imaginarium* are empty *data* for conceptions**. If light be not given to the senses, we cannot represent to ourselves darkness, and if extended objects are not perceived, we cannot represent space. Neither the negation, nor the mere form of intuition can, without something real, be an object. (Kant 1855: 208)

This is a fourth table already. Now I know that there are four kinds of nothing, though the distinctions seem very fine and require a better grasp of Kant's system than I can acquire upon first reading.

> **All our knowledge begins with sense, proceeds thence to understanding, and ends with reason**, beyond which nothing higher can be discovered in the human mind for elaborating the matter of intuition and subjecting it to the highest unity of thought. (Kant 1855: 212)

Here, as opposed to earlier generalities about sources of knowledge, there is a linear progression, which is repeated in Chase, Peirce and Hodgson with minor variations.

> Of reason, as of the understanding, there is a merely formal, that is, logical use, in which it makes abstraction of all content of cognition; but there is also a real use, inasmuch as it contains in itself the source of certain conceptions and principles, which it does not borrow either from the senses or the understanding. The former faculty has been long defined by logicians as **the faculty of mediate conclusion in contradistinction to immediate conclusions** (*consequentiæ immediatæ*); but the nature of the latter, which itself generates conceptions, is not to be understood from this definition. (Kant 1855: 212)

Quite possibly the source of spontaneous vs deliberative redintegration. Or, spontaneity and reason.

> In the former part of our transcendental logic, we defined the understanding to be **the faculty of rules**; reason may be distinguished from understanding as **the *faculty of principles***. (Kant 1855: 213)

As arbitrary as Schiller's division between truths and proofs.

> The understanding may be a faculty for the production of unity of phænomena by virtue of rules (of the understanding) under principles. **Reason, therefore, never applies directly to experience, or to any sensuous object; its object is, on the contrary, the understanding**, to the manifold cognition of which it gives a unity *à priori* by means of conceptions - a unity which may be called rational unity, and which is of a nature very different from that of the unity produced by the understanding. (Kant 1855: 214)

Translation a bit iffy. But essentially we've returned to the "internal legislator" - Reason creates rules according to principles?

> Spite of the great wealth of words which European languages possess, the thinker finds himself often at a loss for an expression exactly suited to his conception, for want of which he is unable to make himself intelligible either to others or to himself. **To coin new words is a pretension to legislation in language which is seldom successful**; and, before recourse is taken to so desperate an expedient, it is advisable to examine the dead and learned languages, with the hope and the probability that we may there meet with some adequate expression of the notion we have in our minds. In this case, even if the original meaning of the word has become somewhat uncertain, from carelessness or want of caution on the part of the authors of it, it is always better to adhere to and confirm its proper meaning - even although it may be doubtful whether it was formerly used in exactly this sense - than to make our labour vain by want of sufficient care to render ourselves intelligible. (Kant 1855: 220)

Peirce being an exception: "To a rich imagination and extraordinary learning he added one of the most essential gifts of succesful system builders, the power to coin an apt and striking terminology." (Cohen 1923: viii)

> **Ideas are**, acording to him [Plato], **archetypes of things themselves**, and not merely keys to possible experiences, like the categories. In his view they flow from the highest reason, by which they have been imparted to human reason, which, however, exists no longer in its original state, but is obliged with great labour to recal by reminiscence - which is called philosophy - the old but now sadly obscured ideas. (Kant 1855: 221)

...

> We are in no want of words to denominate adequately every mode of representation, without the necessity of encroaching upon terms which are proper to others. The following is a graduated list of them. The genus is *representation* in general (*representatio*). Under it stands representation with consciousness (*perceptio*). A *perception* which relates solely to the subject as a modification of its state, is a *sensation* (*sensatio*), **an objective perception is a *cognition*** (*cognitio*). **A cognition is either an *intuition* or a *conception*** (*intuitus vel conceptus*). [|] The former has an immediate relation to the object and is singular and individual; the latter has but a mediate relation, by means of a characteristic markw hich may be common to several things. A conception is either *empirical* or *pure*. **A pure conception, in so far as it has its origin in the understanding alone, and is not the conception of a pure sensuous image, is called *notio*. A conception formed from notions, which transcends the possibility of experience, is an *idea*, or a conception of reason**. To one who has accustomed himself to these distinctions, it must be quite intolerable to hear the representation of the colour red called an idea. It ought not even to be called a anotion or conception of understanding. (Kant 1855: 224-225)

A useful breakdown indeed. To do: check the remainder of the text for illustrations of each. He is sparing with anything concrete but maybe inference will help.

> If we connect this subdivision with the main division, all the relations of our representations, of which we can form either a conception or an idea, are threefold: [|] 1. **The relation to the subject**; 2. **The relation to the manifold of the object as a phænomenon**; 3. **The relation to all things in general**. (Kant 1855: 232-233)

Sounds awfully lot like Morris's syntactics, semantics, and pragmatics, though not in that order, and severely restricted.

> **The thinking subject is the object-matter of *Psychology;*** the sum total of all phænomena (the world) is the object-matter of *Cosmology;* and the thing which contains the highest condition of the possibility of all that is cogitable (the being of all beings) is the object-matter of all *Theology*. Thus pure reason presents us with the idea of **a transcendental doctrine of the soul (*psychologia rationalis*)**, of a transcendental science of the world (*cosmologia rationalis*), and finally of a transcendental doctrine of God (*theologia transcendentalis*). (Kant 1855: 233)

Psychology, cosmology, and theology. There is a vague sense of connectness about this order when compared to "Peircean" triadics, but that is because it's modelled after Unity, Plurality, and Totality. Psychology combined with cosmology gives theology.

> ***I*, as thinking, am an object of the internal sense, and am called soul. That which is an object of the external senses is called body**. Thus the expression, I, as a thinking being, designates the object-matter of psychology, which may be called the rational doctrine of the soul, inasmuch as in this science I desire to know nothing of the soul but what, independently of all experience (which determines me *in concreto*), may be concluded from this conception *I*, in so far as it appears in all thought. (Kant 1855: 237)

This distinction between internal and external sense could have been helpful at the start of the book. Another one of those aspects that make a second, third, and possibly twenty-third reading necessary.

> It follows, therefore, that this supposed substance - this thing, the permanence of which is not assured in any other way, may, if not be decomposition, by gradual loss (*remissio*) of its powers (consequently by **elanguescence**, if I may employ this expression), be changed into nothing. (Kant 1855: 245)

Define:elanguescence - The soul's gradual loss of its powers. No dictionary entry: "Coleridge applies the term to himself at age 60 or so. [...] An avid reader of Kant since the late 1790's, he obviously is using it with Kant's connotation."

> But if we proceed *analytically* - **the "I think" as a proposition** containing in itself an existence as given, consequently modality being the principle - and **dissect this proposition, in order to ascertain its content**, and discover whether and how this Ego determines its existence in time and space without the aid of any thing external; the propositions of rationalistic psychology would not begin with the conception of a thinking being, but with a reality, and the properties of a thinking being in general would be deduced from the mode in which this reality is cogitated, after everything empirical had been abstracted; as is shown in the following table:

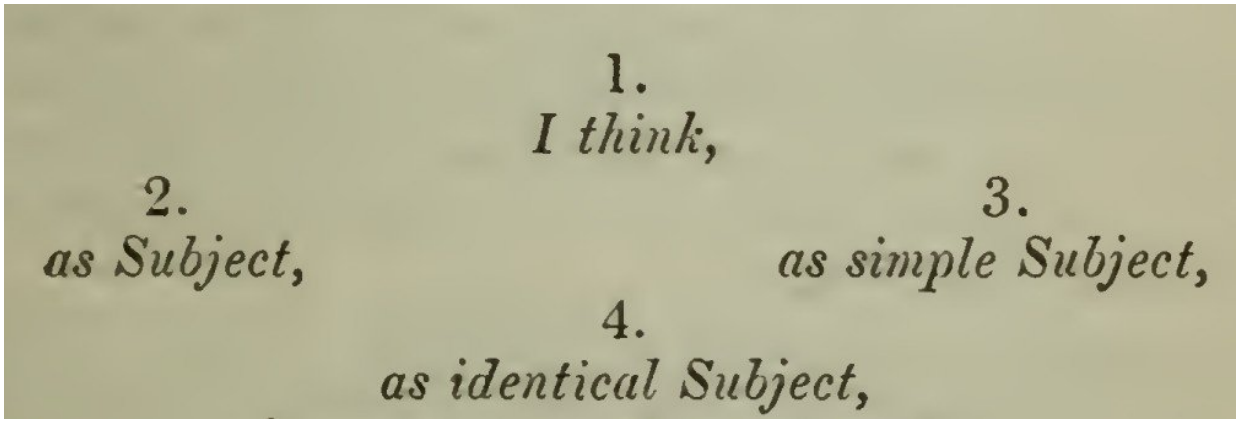

> in every state of my thought. (Kant 1855: 247)

I now know that there is a shelf-worth of books explaining Kant's take on the self. In due time, I might come to understand what the heck is going on here.

> There does not then exist any rational psychology as a *doctrine* furnishing any addition to our knowledge of ourselves. It is nothing more than a *discipline*, which sets impassable [|] limits to speculative reason in this region of thought, to prevent it, on the one hand, from throwing itself into the arms of **a soulless materialism**, and, on the other, from losing itself in the mazes of **a baseless spiritualism**. It teaches us to consider this refusal of our reason to give any satisfactiory answer to questions which reach beyond the limits of this our human life, as a hint to abandon fruitless speculation; and **te direct, to a practical use, our knowledge of ourselves** - which, although applicable only to objects of experience, receives its principles from a higher source, and regulates its procedure as if our destiny reached far beyond the boundaries of experience and life. (Kant 1855: 248-249)

Sounds a bit like pragmatics. Kant's finding the golden mean between empiricism and rationalism really shines through here (soulless materialism vs baseless spiritualism).

> For his natural gifts, not merely as regards the talents and motives that may incite him to employ them - but especially the moral law in him, stretch so far beyond all mere earthly utility and advantage, that he feels himself bound to prize the mere consciousness of probity, apart from all advantageous consequences - even **the shadowy gift of posthumous fame** - above everything; and he is conscious of an inward call to constitute himself, by his conduct in this world - without regard to mere **sublunary** interests - the citizen of a better. (Kant 1855: 251)

Define:sublunary - belonging to this world as contrasted with a better or more spiritual one. Even the dictionary entries have a Kantian tint: "transcendental motives for sublunary actions" and "fleeting sublunary pleasures". Kant's own posthumous fame even permeates dictionaries.

> But it is worthy of remark, that the transcendental paralogism produced in the mind only a one-sided illusion, in regard to the idea of the subject of our thought; and the conceptions of reason gave no ground to maintain the contrary proposition. The advantage is completely on the side of **Pneumatism**; although this theory itself passes into nought, in the crucible of pure reason. (Kant 1855: 255)

Define:pneumatism - the manifestation of spiritual gifts; specifically, observable phenomena and exterior signs frequently interpreted as indicating that one is possessed by the Holy Spirit; A belief in the soul, spirit, or life force; the theory or beliefs of the pneumatists. Used in sentence: "The Jerusalem community, he [Goguel] claims, considered Jesus to have become Messiah after his death when God exalted him to the position; their faith lacked all pneumatism; their emphasis was on Jesus as teacher" (Snape 1954: 1). Could one call the Pythagorean theory of the soul pneumatism?

> **Thetic** is the term applied to **every collection of dogmatical propositions**. By **antithetic** I do not understand dogmatical assertions of the opposite, but **the self-contradiction of seemingly dogmatical cognitions** (*thesis cum antithesi*), in none of which we can discover any decided superiority. Antithetic is not therefore occupied with one-sided statements, but is engaged in considering the contradictory nature of the general cognitions of reason, and its causes. (Kant 1855: 263)

Define:thetic - Presented dogmatically; arbitrarily prescribed. Thesis - A statement supported by arguments. From Greek *θετικῶς* - positively, affirmatively; origin: "via late Latin from Greek, literally 'placing, a proposition', from the root of tithenai 'to place'". In other words, the core of the expression "I *place* before you".

> **A dialectical proposition** or theorem of pure reason, must, according to what has been said, be distinguishable from all **sophistical propositions**, by the fact that it is not an answer to **an arbitrary question**, which may be raised at the mere pleasure of any person, but to **one which human reason must necessarily encounter in its progress**. (Kant 1855: 264)

A grander version of Peirce's "real doubt". Descart's hyperbolic doubt in his own existence was a "sophistical proposition".

> If it understands little or nothing about these transcendental conceptions, no one can boast of understanding any more; and although it may not express itself in so scholastically correct a manner as others, **it can busy itself with reasoning and arguments without end, wandering among mere ideas, about which one can always be very eloquent, because we know nothing about them**; while, in the observation and investigation of nature, it would be forced to remain dumb and to confess its utter ignorance. (Kant 1855: 296)

On the whole this is the appeal of pure theory. It's why so much effort has been spent on, say, communication theory, without an analysis of any concrete situation of communication (or, worse yet, "communicationalize" phenomena that have very little, if at all, to do with communication, i.e. phatic fountains and such).

> For **the object is in our own mind, and cannot be discovered in experience**; and we have only to take care that our thoughts are consistent with each other, and to avoid falling into the amphiboly of regarding our idea as a representation of an object empirically given, and therefore to be cognized according to the laws of experience. (Kant 1855: 303)

Bold. And surely modified by context (unquoted) to a less dogmatic degree.

> In the transcendental æsthetic, we proved, that everything intuited in space and time - all objects of a possible experience, are nothing but **phænomena**, that is, mere **representations**; and that these, as presented to us - as extended bodies, or as series of changes - have no self-subsistent existence apart from human thought. (Kant 1855: 307)

Phenomena = representation, which in turn encompasses (cf. *ibid*, 224-225) perception, sensation, cognition, conception and idea. This run-down of phenomena by itself is worth examining.

> But **time and space**, with all phænomena therein, are not in themselves *things*. They **are nothing but representations**, and cannot exist out of and apart from the mind. Nay, **the sensuous internal intuition of the mind (as the object of consciousness)**, the determination of which is represented by the succession [||] of different state in time, **is not the real, proper self**, as it exists in itself - **not the transcendental subject, but only a phænomenon**, which is presented to the sensibility of this, to us, unknown being. This internal phænomenon cannot be admitted to be a self-subsisting thing; for its condition is time, and time cannot be the condition of a thing in itself. (Kant 1855: 307-308)

This much we've already established, that time and space are not things in themselves but representations (contingent upon our "intuition"?). Likewise, we've also seen that the self we are aware of, and the contents of consciousness, are not things in themselves, not "subjective" but as-if sub-systems of the "objective". The thing in itself is, thus, without time and space. Or: "For I can say only of a thing in itself that it exists without relation to the senses and experience." (*ibid*, 308).

> That there may be **inhabitants in the moon**, although no one has ever observed them, must certainly be admitted; but this assertion means only, that we may in the possible progress of experience discover them at some future time. (Kant 1855: 308)

"There was an LDS [Mormon] belief that the moon was inhabited, but they simply refer to "the inhabitants of the moon". (Stack Exchange) - lunatics.

> We may, at the same time, term the non-sensuous cause of phænomena **the transcendental object** - but merely as a mental correlate to sensibility, considered as a receptivity. To this transcendental object we may attribute the whole connection and extent of our possible perceptions, and say that it **is given and exists in itself prior to all experience**. (Kant 1855: 309)

Thing in itself. Not following his own distinction, it should properly be called "transcendent object", no?

> For in the world of sense, that is, in space and time, **every condition which we discover in our investigation of phænomena is itself conditioned**; because sensuous objects are not things in themselves (in which case an absolutely unconditioned might be reached in the progress of cognition), but are merely empirical representations, the conditions of which must always be found in intuition. The principle of reason is therefore properly **a mere rule** - prescribing a regress in the series of conditions for given phænomena, and prohibiting any pause or rest on an absolutely unconditioned. (Kant 1855: 317)

There is nothing non-semiotic inside the semiosphere because everything that enters it gets semiotized upon entry. Noting "rule" because *Regeln* turns out to be one of the crucial moments in Kant's philosophy.

> There are only **two modes of causality** cogitable - the causality **of *nature***, or **of *freedom***. The first is the conjunction of a particular state with another preceding it **in the world of sense**, the former following the latter **by virtue of a law**. (Kant 1855: 330)

Once again, physical reality following the causality of nature by virtue of a law and semiotic reality following the causality of freedom in the world of sense.

> Freedom, in the *practical sense*, is the independence of the will of *coercion* by sensuous impulses. A will is *sensuous*, in so far as it is *pathologically affected* (by sensuous impulses); it is termed ***animal* (*arbitrium brutum*)**, when it is *pathologically necessitated*. **The human will is certainly an *arbitrium sensitivum*, not *brutum*, but *liberum*;** because sensuousness does not necessitate its action, **a faculty existing in man of self-determination, independently of all sensuous coercion**. (Kant 1855: 331)

"They suggest to Will to apply what was known to the Latins under the name *arbitrium*, - an act which founds resolve on mere opinion, an act indispensable to those who have to navigate a sea of conjecture" (Clay 1882: 10) - Clay certainly does not distinguish varieties of *arbitrium*, though he finds infinite distinctions in everything else.

> For, if we attend, in our inquiries with regard to causes in the world of phænomena, to the directions of nature alone, we need not trouble ourselves about the relation in which the transcendental subject, which is completely unknown to us, stands to these phænomena and their connection in nature. The intelligible ground of phænomena in this subject does not concern empirical questions. It has to do only with pure thought; and, although the effects of this thought and action of the pure understanding are discoverable in phænomena, these phænomena must nevertheless be capable of a full and complete explanation, upon purely physical grounds, and in accordance with natural laws. And in this [|] case we attend solely to their empirical, and omit all consideration of their intelligible character, (which is the transcendental cause of the former,) as completely unknown, except in so far as it is exhibited by the latter as its **empirical symbol**. (Kant 1855: 337-338)

No idea what's going on here, just noting it down, so that I'll find and maybe understand it in a subsequent translation.

> Be the object what it may, purely sensuous - as pleasure, or presented by pure reason - as good, reason will not yield to grounds which have an empirical origin. **Reason will not follow the order of things presented by experience, but, with perfect spontaneity, rearranges them according to ideas, with which it compels empirical conditions to agree**. It declares, in the name of these ideas, certain actions to be necessary which nevertheless *have not taken place*, and which perhaps never will take place; and yet presupposes that it possesses the faculty of causality in relation to these actions. (Kant 1855: 339)

The interpretation that, according to Kant, "reason can know nothing beyond itself" seems almost justified - reason rearranges experience, we see what we want to see. But, then again, the context implies that it might be a hypothetical supposition, without which "[Reason] could not expect its ideas to produce certain effects in the world of experience" (*ibid*, 339).

> Let us take a voluntary action - for example, **a falsehood - by means of which a man has introduced a certain degree of confusion into the social life of humanity**, which is judged according to the motives from which it originated, and the blame of which and of the evil consequences arising from it, is imputed to the offender. We at first proceed to examine the empirical character of the offence, and for this purpose we endeavour to penetrate to the sources of that character, such as **a defective education, bad company** [|] **a shameless and wicked disposition, frivolity, and want of reflection** - not forgetting also the occasioning causes which prevailed at the moment of the transgression. (Kant 1855: 342-343)

Sounds like some of the stuff I've heard Kant's *Anthropology* contains.

5522

> **The sensuous world contains nothing but phænomena, which are mere representations, and always sensuously conditioned; things in themselves are not, and cannot be, objects to us**. It is not to be wondered at, therefore, that we are not justified in leaping from some member of an empirical series beyond the world of sense, as if empirical representations were things in themselves, existing apart from their transcendental ground in the human mind, and the cause of whose existence may be sought out of the empirical series. This would certainly be the case with contingent *things;* but it cannot be with mere *representations* of things, the contingency of which is itself merely a phænomenon, and can relate to no other regress than that which determines phænomena, that is, the empirical. (Kant 1855: 348)

This point is starting to feel repetitious. Though, admittedly, even this iteration is riddled with fine distinctions I've not mastered (empirical representation vs mere representation?).

> **But *ideas* are still further removed from objective reality than *categories;*** for no phænomenon can ever present them to the human mind *in concerto*. **They contain a certain perfection, attainable by no possible empirical cognition; and they give to reason a systematic unity**, to which the unity of experience attempts to approximate, but can never completely attain. (Kant 1855: 350)

Ideas give a systematic unity to reason.

> Now **a negation cannot be cogitated as determined, without cogitating at the same time the opposite affirmation**. The man born blind has not the least notion of darkness, because he has none of light; the vagabond knows nothing of poverty, because he has never known what it is to be in comfort; the ignorant man has no conception of his ignorance, [|] because he has no conception of knowledge. **All conceptions of negatives are accordingly derived or deduced conceptions**; and realities contain the *data*, and, so to speak, the material or transcendental content of the possibility and complete determination of all things. (Kant 1855: 354)

This is something I've been thinking about frequently as of late. Specifically, about how the negations, accusations and defamations of an ideologue often contain their opposites. The clearest case being that when Trump tweets that something isn't case, it will sooner or later turn out to be the case. Even if you spray your lies from a firehose, they still have short legs.

> This individual thing or being is then, by means of the above-mentioned transcendental **subreption**, substitued for our notion of a thing which stands at the head of the possibility of all things, the real conditions of whose complete determination it presents. (Kant 1855: 359)

Define:subreption - In canon law and Scots law, subreption is the obtainment of a dispensation or gift by concealment of the truth, whereas obreption is the obtainment of a dispensation or gift by fraud.

> The **notion** of a supreme being is in many respects a highly useful **idea**; but for the very reason that it is an idea, it is incapable of enlarging our cognition with regard to the existence of things. It is not even sufficient to instruct us as to the possibility of a being which we do not know to exist. (Kant 1855: 370)

Are notion and idea interchangeable? According to the definitions given above (cf. *ibid*, 224-225), a notion is a pure conception originating from understanding alone, and an idea a conception formed from notion, transcending the possibility of experience.

> An ideal is not even given as a cogitable *object*, and therefore cannot be inscrutable; on the contrary, it must, as a mere idea, be based on the constitution of reason itself, and on this account must be capable of explanation and solution. For **the very essence of reason consists in its ability to give an account of all our conceptions, opinions, and assertions** - upon objective, or, when they happen to be illusory and fallacious, upon subjective grounds. (Kant 1855: 377)

A special, "legislative", account of Reason.

> In this mode of viewing them, both principles, in their purely heuristic and regulative character, and as concerning merely the formal interest of reason, are quite consistent with each other. The one says - **you must philosophise upon nature, as if there existed a necessary primal basis of all existing things, solely for the purpose of introducing** [|] **systematic unity into your knowledge**, by pursuing an idea of this character - **a foundation which is arbitrarily admitted to be ultimate**; while the other warns you to consider no individual determination, concerning the existence of things, as such an ultimate foundation, that is, as absolutely necessary, but **to keep the way always open for further progress in the deduction, and to treat every determination as determined by some other**. But if all that we perceive must be regarded as conditionally necessary, it is impossible that anything which is empirically given should be absolutely necessary. (Kant 1855: 378-379)

Here he almost manages to be inspiring, but then smashes that possibility with the last sentence. The distinction between these philosophical outlooks itself is serviceable. It sounds almost like our modern-day antinomy between those who believe in "natural law" and those derided as "relativistic".

> **The philosophers of antiquity regarded all the forms of nature as contingent**; while **matter was considered** by them, in accordance with the judgment of the common reason of manking, **as primal and necessary**. But if they had regarded matter, not relatively - as the substratum of phænomena, but absolutely and *in itself* - as an independent existence, this idea of absolute necessity would have immediately disappeared. (Kant 1855: 379)

This is news to me, but then again I know next to nothing about antiquity. For the purpose of this first cursory reason, and possible links with Schiller, I'm highlighting the distinction between form and matter.

> In fact, **extension and impenetrability - which together constitute our conception of matter - form the supreme empirical principle of the unity of phænomena**, and this principle, in so far as it is empirically unconditioned, possesses the property of **a regulative principle**. (Kant 1855: 379)

An intelligible illustration of a regulative principle.

> **Space is the primal condition of all forms, which are properly just so many different limitations of it**; and thus, although it is merely a principle of sensibility, we cannot help regarding it as an absolutely necessary and self-subsistent thing - as an object given *à priori* in itself. (Kant 1855: 380)

Starting to make sense. Forms are limitations of space, meaning material delineates space, divides it up into segments of this and that.

> **The world around us opens before our view so magnificent a spectacle of order, variety, beauty, and conformity to ends**, that whether we pursue our observations into the infinity of space in the one direction, or into its illimitable divisions on the other, whether we regard the world in its greatest or its least manifestations, - even after we have attained to the highest summit of knowledge which our weak minds can reach, **we find that language in the presence of wonders so inconceivable has lost its force, and number its power to reckon, nay, even thought fails to conceive adequately, and our conception of the whole dissolves into an astonishment without the power of expression - all the more eloquent that it is dumb**. (Kant 1855: 382)

Downright poetic. Calls to mind that famous scene from *Contact* (1997: "Some… …celestial event… No! No words! No words… …to describe it! Poetry! They should have sent… …a poet. It's so beautiful! Beautiful! So beautiful. I had no idea."

> Everywhere around us we observe **a chain of causes and effects**, of means and ends, of death and birth; and, as **nothing has entered of itself into the condition in which we find it, we are constantly referred to some other thing, which itself suggests the same inquiry regarding its cause, and thus the universe must sink into the abyss of nothingness**, unless we admit that, besides this infinite chain of contingencies, there exists something that is primal and self-subsistent - something which, as the cause of this phænomenal world, secures its continuance and preservation. (Kant 1855: 382)

Reminiscent of infinite semiosis. Though everything anchored to the self-subsistent… God?

> This highest cause - what m agnitude shall we attribute to it? **Of the content of the world we are ignorant**; still less can we estimate its magnitude by comparison with the sphere of the possible. But **this supreme cause being a necessity of the human mind**, what is there to prevent us from **attributing to it such a degree of perfection as to place it above the sphere of *all that* is possible?** This we can easily do, although only by the aid of the faint outline of **an abstract conception**, by **representing this being to ourselves as containing in itself, as an individual substance, all possible perfection** - a conception which satisfies that requirement of reason which demands parsimony in principles, which is sfree from self-contradiction, which even contributes to the extension of [|] the employment of reason in experience, by means of the guidance afforded by this idea to order and system, and which in no respect conflicts with any law of experience. (Kant 1855:383)

It's so difficult to tell if this says that the supreme cause (e.g. God) is a necessary and self-consistent logical abstraction or if is the creation of our minds (specifically Reason, which finds necessity and no self-contradiction in the premise of a supreme being) and thus *too perfect* to be possible, or both. Since the very next sentence gives an appraisal: "This argument always deserves to be mentioned with respect" (*ibid*, 383), it might be possible that he's doing that thing, rehearsing the arguments of yore, playing around with them, considering them, before passing judgment and arriving at a deduction. This past page reads like it should have been the very first page of the book, illuminating the problems the whole is trying to answer (e.g. a "false start"). I wonder if the commentaries to *CPR* attempt their own reconstruction of the whole book, removing Kant's matter from its all too systematic form, and present it more cogently? That is to say, Kant might have been *systematic* to a fault, and either shot himself in foot in terms of intelligibilty, or made the difficulty of his work a virtue, or both. In any case, juggling arguments this way might be contagious.

> This knowledge of nature again re-acts upon this idea - its cause; and thus our belief in **a divine author of the universe** rises to the power of an irresistible conviction. (Kant 1855: 383)

Is a divine author of the universe the cause of nature? Or was it all just random? Already looking forward to the distinctions of *(anti-)naturalist (a)theist* commitments (Byron & Lopes 2020).

> I maintain, then, that **the physico-theological argument is insufficient of itself to prove the existence of a Supreme Being**, that it must entrust this to the ontological argument - to which it serves merely as an introduction, and that, consequently, this argument contains the *only possible ground of proof* (possesed by speculative reason) for the existence of this being. (Kant 1855: 383)

"The metaphysics of Professor Kant, at Koeningsberg, gain ground. A parson in Brandenburg has been suspended from his office for endeavouring to prove to his peasants, that, upon Kant's principles, there exists no God." (*The English Review*, 1783: 67)

> The chief momenta in the physico-theological argument are as follow: 1. We observe in **the world manifest signs of an arrangement full of purpose**, executed with great wisdom, and existing in a whole of a content indescribably various, and of an extent without limits. 2. **This arrangement of means and ends is**

> **entirely foreign to the things existing in the world** - it belongs to them merely as **a contingent attribute**; in other words, **the nature of different things could not of itself**, whatever means were employed, **harmoniously tend towards certain purposes**, were they not chosen and directed for these purposes by a rational and disposing principle, in accordance with **certain fundamental ideas**. 3. There exists, therefore, a sublime and wise cause (or several), which is not merely **a blind, all-powerful nature**, producing the beings and events which fill the world in unconscious *fecundity*, but **a *free* and intelligent cause of the world**. 4. **The unity of this cause** may be inferred from **the unity of the reciprocal relation existing between the parts of the world**, as portions of **an artistic edifice** - an inference which all our observation favours, and all principles of analogy support. (Kant 1855: 383)

Essentally, is the orderly concurrence of aptitudes (here, harmonious unity of relations) a sign of an intelligent creator? My biggest take-away here is the analogy this presents with the unity of consciousness (the self), discussed the earlier portions of the book.

> In the above argument, it is inferred from the analogy of certain products of nature with those of human art, when it compels Nature to bend herself to its purposes, as in the case of a house, a ship, or a watch, that **the same kind of causality** - namely, **understanding and will** - resides in nature. It is also declared that the internal possibility of this **freely-acting nature** (which is the source of all art, and perhaps also of human reason) is derivable from another and superhuman art, - a conclusion which would perhaps be found incapable of standing the test of subtle transcendental criticism. (Kant 1855: 384)

Wow, now it makes sense why Chase's Secondness is Spontaneity (understanding and will). It remains to answer, how does Schiller's Truth fit in? With the Supreme Being uttering truths that make themselves come true?

> According tot he physico-theological argument, **The connection** [|] **and harmony existing in the world evidence the contingency of the form merely, but not of the matter, that is, of the substance of the world**. To establish the truth of the latter opinion, it would be necessary **to prove that all things would be in themselves incapable of this harmony and order, unless they were, even as regards their *substance*, the product of a supreme wisdom**. But this would require very different grounds of proof from those presented by the analogy with human art. This proof can at most, therefore, demonstrate the existence of an *architect of the world*, whose efforts are limited by the capabilities of the material with which he works, but not of a *creator of the world*, to whom all things are subject. Thus this argument is utterly insufficient for the task before us - a demonstration of the existence of an all-sufficient being. **If we wish to prove the contingency of matter, we must have recourse to a transcendental argument**, which the physico-theological was constructed expressly to avoid. (Kant 1855: 385-386)

In other words, it is impossible to prove that the world wouldn't work exactly as well as it does without a Supreme Being. Sadly, we can't replicate the Supreme Being in creating a world in order to prove that the world began as an intelligent creation. If we could, we would become Supreme Beings ourselves and thus defeat the whole purpose of looking up to one we can't see.

> Where we have to do with the magnitude (of the perfection) of a thing, we can discover no determinate conception, except that which comprehends all possible perfection or completeness, and **it is only the total (*omnitudo*) of reality which is completely determined in and through its conception alone**. (Kant 1855: 385)

This sheds some light on the category of Totality. It being completely determined implies that the preceding two were not completely determined. A possible triadic riff here: (1) indeterminableness; (2) determining; (3) determination. An odd thought pops into mind: if finite beings proceed from indeterminableness to determination, does an infinite being proceed from determination to indeterminableness? In other words, a human being perceives, reacts, and comes to a conclusion but a Supreme Being begins from a final truth, acts, and then dissolves into a void. The only thing this schema is consistent with is an inconsistent revelation of triadicity.

> Now **it cannot be expected that any one will be bold enough to declare that he has a perfect insight into the relation which the magnitude of the world he contemplates, bears (in its extent** [|] **as well as in its content) to omnipotence**, into that of the order and design in the world to the highest wisdom, and that of the unity of the world to **the absolute unity of a Supreme Being**. Physico-theology is therefore incapable of presenting a determinate conception of a supreme cause of the world, and is therefore insufficient as a principle of theology - a theology which is itself to be the basis of religion. (Kant 1855: 385-386)

We have seen that both "absolute" and "unity" are very loaded in this book. The unity of human consciousness is not so absolutely unified, it starts from sensation and reaches a necessarily partial relation with the totality of the universe. Moreover, the unity of human consciousness is itself such a partial, mediated, sensed thing that it can barely be identical with itself or identify with itself in time, whereas that of a Supreme Being should by definition be perfect and absolute, at all times and never. In other words, this impotence to have insight into the relation of the magnitude of the world with omnipotence (which would require a "transcendental deduction", to experience things-in-themselves?) is why so much philosophical ink has been spilled on the incapacity of human mind to measure infinity (we don't delineate space, space delineates us).

> After elevating ourselves to admiration of the magnitude of the power, wisdom, and other attributesof the author of the world, and finding we can advance no further, **we leave the argument on empirical grounds, and proceed to infer the contingency of the world from the order and conformity to aims that are observable in it**. [...] Thus the physico-theological, failing in its undertaking, recurs in its embarrassment to the cosmological argument; and, as this is merely the ontological argument in disguise, it executes its design solely by the aid of pure reason, although it at first professed to have no connection with this faculty, and to base its entire procedure upon experience alone. (Kant 1855: 386)

So if measuring God is out of the question, let's get empirical and observe. But what we wish to observe is the that order determines the world, but that is itself an inference from a transcendental concept (presumably, that order determining the world necessitates an author), but this is an *embarassing* cosmological argument *because* the "argument" originates from Reason and/or is executed with the aid of Reason, so there is nothing empirical. I feel like there is something amiss here, as if Kant is constructing a self-defeating argument, pretending to argue for observing the orderly concurrence of aptitude, but dismissing it because it itself originates from Reason. Now that I think about it, what probably is unsaid here is what he's been saying throughout the book, that Reason is limited and cannot observe objectively. So he's just distrusting of sense-perception?

Continuing on the triadic reverse time-scale model, I wonder if it could be formulated as "easily" as the vaguely Indic (Soviet semiotic Indology is vague? Zilberman is difficult, but probably not vague if better translated and more fully interpreted) conception of becoming one with the totality and *through* that cosmic unification experience, perhaps at the moment of that becoming, achieve a oneness with the world that plays out in the opposite direction, your life passing through the "absolute unity" of the Supreme Being as first an idea (a conception formed of notions), a notion (pure conception), then as an empirical cognitive conception (an intuiton), then an objective perception, then as a modification of consciousness (a perception, which relates solely to the subject), and then a general representation (a representation without consciousness) - this is "a gradual list" of "words to denominate every mode of representation" (cf. *ibid*, 224-225). It might be completely arbitrary, or it might be "graduated" by three steps: in the ascending direction it proceeds from a representation without consciousness (the problem of the unconscious, the processes of perception), then proceeds to "modify" consciousness and by transforming this representation (of the world) from a purely empirical cognitive conception (an intuition) into a notion (a pure conception), and then ascending as a conception into an idea; in the descending direction it proceeds from an idea, dissolving into conceptions and notions, then consciousness modifies the state of the world (?) and this (?) further dissolves into (pure?) perception of the world in reverse? See, the tricky hook is that Reason constructed this series, thus it is limited to perceive the world, and is unable to think it into existence, which, in this morbid image, implies death and oneness and all that jazz.

Many vaguenesses detectable, and dominated by a revelatory theory of triplicity, which really just boils down to isology between the reverse temporal orientations of 123 and 321 in some vague semiotic phenomenology? What's worse, it's a neo-Kantian musement that doesn't distinguish between ["k _h {nt] and ["k _hVnt] but considers them "isological"? Vague stuff that. Just put down "ibid", they'll know the ["kA {nt] by memory. Long annotation brings the mind's inability to fully embrace the object of its searches to the foreground in a disagreeable manner. Is *the* soul searching for itself this way, or is *a* soul admonishing its eventual abolishment?

> The physico-theologians have therefore no reason to regard with such contempt the transcendental mode of argument, and to look down upon it, with the conceit of clear-sighted observers of nature, as **the brain-cobwebs of obscure specialists**. (Kant 1855: 386)

Did Kant just categorize me? Herr, I resent the implications that obscure specialists constitute a cobweb of brains (how materialistic!), ash being labelled vaguely a "physico-theologian" as if he is addressing a contingent of specific obscure specialists and not his own weird cobweb of an argument about how empirical observations of nature acting according to purpose and the world showing signs of order is a fallacy, and not of the straw-man kind, of having contempt towards the transcendental mode of argument while casting logical contempt upon observing the world because if you do that, you're using Reason and thus not being *purely* empirical. This page was such a tangled mess. A later translation better come across better.

> For if they reflect upon and examine their own arguments, they will find that, after following for some time the path of nature and experience, and discovering themselves no nearer their object, they suddenly leave this path and pass into **The region** [|] **of pure possibility**, where they hope to reach upon the wings of ideas, what had eluded all their empiricla investigations. Gining, as they think, a firm footing after **this immense leap**, they extend their **determinate conception** - into the possession of which they have combe, they know not how - over the whole sphere of creation, and **explain their ideal, which is entirely a product of pure reason**, by illustrations drawn from experience - though in a degree miserably unworthy of the grandeur of the object, while they refuse to acknowledge that they have arrived at this cognition or hypothesis by a very different road from that of experience. (Kant 1855: 386-387)

In what is essentially philosophical slang, Kant here once again diminishes his imagined philosophical enemies, the empirical investigators or physico-theologians by implying that they are able to hold a complete conception of the entirety of the universe, you don't know shit about what's going on with the Egyptian nematodes on Ärikas. By the "ideal", I take it, he has in mind the standard of orderliness that *ought* to be used in appraising how much purpose nature demonstrates. "There is only one really serious philosophical problem," Camus says, and they don't call it the *first* philosophy for no reason, they wouldn't, would they?

> Thus the physico-theological is based upon **the cosmological**, and this upon the ontological proof of the existence of a Supreme Being; and as besides these three there is no other path open to **speculative reason**, the ontological proof, on the ground of pure conceptions of reason, is the only possible one, if any proof of **a proposition so far transcending the empirical exercise of the understanding** is possible at all. (Kant 1855: 387)

This chapter cut me so bad I'm gonna simmer a bit, grow my little cobwebs on sovereign estnet, consult some big boys and come and beat it up. It's called Chapter Third, Section Sixth in this place (see *kant*, "place", "neighbourhood", "edging", "neck of the woods") but I'll find out it's A=B and harass it with a knife, which I now carry because of him. Why must German philosophers be such traumatizing bullies?

> In whatever way the understanding may have attained to a conception, the existence of the object of the conception cannot be discovered in it by analysis, because **the cognition of the *existence* of the object depends upon the object's being posited and given in itself *apart from the conception***. But it is utterly

> impossible to go beyond our conception, without the aid of experience - which presents to the mind nothing but phænomena, or to attain by the help of mere conceptions to a conviction of the existence of new kinds of objects or supernatural beings. (Kant 1855: 392)

And… objects are not *given in themselves* to our experience?

> **Reason** never has an immediate relation to an object; it relates immediately to the **understanding** alone. It is only through the understanding that it can be employed in the field of **experience**. It does not *form* conceptions of objects, it merely *arranges* them and gives to them [|] that unity which they are capable of possessing when the sphere of their application has been extended as widely as possible. Reason avails itself of **the conceptions of the understanding for the sole purpose of producing totality in the different series**. This totality the understanding does not concern itself with; its only occupation is **the connection of experiences, by which *series* of conditions in accordance with conceptions are established**. The object of **reason** is therefore the understanding and its proper destination. As the latter brings unity into the diversity of objects by means of its conceptions, so the former **brings unity into the diversity of conceptions by means of ideas**; as it sets the final aim of a collective unity to the operations of the understanding, which without this occupies itself with **a distributive unity** alone. (Kant 1855: 394-395)

So, indeed, (3) Reason, (2) Understanding, and (1) Experience. Reason organizes the conceptions of understanding by means of ideas, and understanding itself forms those conceptions from experience.

> When I observe intelligent men disputing about the distinctive characteristics of men, animals, or plants, and even of minerals, those on the one side assuming the existence of certain **national characteristics**, certain well-defined and hereditary distinctions of family, race, and so on, while the other side maintain that **nature has endowed all races of men with the same faculties and dispositions, and that all differences are but the result of external and accidental circumstances**, - I have only to consider for a moment the real nature of the subject of discussion, to arrive at the conclusion that it is a subject far too deep for us to judge of, and that there is little probability of either party being able to speak from a perfect insight into and understanding of the nature of the subject itself. (Kant 1855: 409)

Another iteration of that all-too-familiar antinomy between "natural law" and relativism (cf. *above*, 378-379).

> Pure reason is, in fact, occupied with itself, and not with any object. Objects are not presented to it to be **embraced** in the unity of an empirical conception; it is only the cognitions of the understanding that are presented to it, for the purpose of receiving the unity of a rational conception, that is, of being connected according to a principle. (Kant 1855: 416)

The mind's embrace of an object thus not a misplaced metaphor.

> Under the guidance of this idea, or principle, no empirical laws of corporeal phænomena are called in to explain that which is a phænomenon of the *internal sense* alone; no windy hypotheses of the generation, annihilation, and **palingenesis** of souls are admitted. (Kant 1855: 418)

Define:palingenesis - the exact reproduction of ancestral characteristics in ontogenesis.

> The full discussion of this subject will be found in its proper place in the chapter on the antinomy of pure reason. (Kant 1855: 419)

Which was many many pages ago. The order of chapters in this book is really messed up.

> If, then, the question is asked, in relation to transcendental theology; *first*, whether there is anything distinct from the world, which contains the ground of cosmical order and connection according to general laws? The answer is, *Certainly*. [|] For the world is a sum of phænomena; there must therefore be some transcendental basis of these phænomena, that is, a basis cogitable by the pure understanding alone. If, *secondly*, the question is asked, whether this being is substance, whether it is of the greatest reality, whether it is necessary, and so forth? I answer that *this question is utterly without meaning*. For all **the categories which aid me in forming a conception of an object**, cannot be employed except in the world of sense, and are without meaning, when not applied to objects of actual or possible experience. Out of this sphere, they are not properly conceptions, but the mere marks or indices of conceptions, which we may admit, although they cannot, without the help of experience, help us to understand any subject or thing. If, *thirdly*, the question is, whether we may not cogitate this being, which is distinct from the world, in analogy with the objects of exprience? The answer is, *undoubtedly*, but only as an ideal, and not as a real object. That is, we must cogitate it only as an unknown substratum of the systematic unity, order, and finality of the world - a unity which reason must employ as the regulative principle of its investigation of nature. (Kant 1855: 425-426)

Another iteration of the point of categories, which is to give meaning to objects. The Supreme Being is not an object, so the categories are useless on it.

> Thus all human cognition begins with **intuitions**, proceeds from thence to **conceptions**, and ends with **ideas**. (Kant 1855: 429)

Finally it is made red-wooden clear: (1) intuitions, (2) conceptions, and (3) ideas.

> And as the inferences of which this dialectic is the parent, are not only deceitful, but naturally possess a profound interest for humanity, it was advisable at the same time, to give a full account of the momenta of this dialectical procedure, and to deposit it in the archives of human reason, as **a warning to all future metaphysicians** to avoid these causes of speculative error. (Kant 1855: 430)

Teasing with the title of the next book in his bibliography.

> The *restraint* which is employed to repress, and finally to extirpate the constant [|] inclination to depart from certain rules, is termed *Discipline*. It is distinguished from ***culture*, which aims at the formation of a certain degree of skill, without attempting to repress or to destroy any other mental power, already existing**. In the cultivation of a talent, which has given evidence of **an impulse towards self-development**, discipline takes a negative, culture and doctrine, a positive part. (Kant 1855: 432-433)

Last I thought of this meaning of *culture* was at a fashionable business district that has turned an old machine factory into a hodgepodge of hipster restaurants. The sign said "there's culture in the air". How would self-improvement be "in the air" in such a commercial setting, I do not know. It gave off the distinct impression of having a vague understanding that "culture" is something good, and so an association with it is desirable. Words don't *have to* mean anything.

> I am well aware that, in the language of the schools, the term ***discipline*** is usually employed as synonymous with ***instruction***. But there are so many cases in which it is necessary to distinguish the notion of the former, as **a course of corrective training**, from that of the latter, as **the communication of knowledge**, and the nature of things itself demands the appropriation of the most suitable expressions for this distinction, that it is my desire that the former term sholud never be employed in any other than a negative signification. (Kant 1855: 433; footnote)

"A great mistake lies at the root of such an opinion, which assumes that the first object of conversation is not to please but to instruct." (Mahaffy 1888: 26-27) - The pedantic self-inserter who begins a sentence with "Actually..." is not even instructing but *disciplining*.

> *Philosophical* cognition is the *cognition* of *reason* by means of *conceptions;* mathematical cognition is cognition by means of the *construction* of conceptions. **The *construction* of a conception is the presentation *a priori* of the intuition which corresponds to the conception**. For this purpose a *non-empirical* intuition is requisite, which, as an intuition, is an *individual* object; while, **as the construction of a conception (a general representation), it must be seen to be universally valid for all the possible intuitions which rank under that conception**. Thus I construct a triangle, by the presentation of the object which corresponds to this conception, either by mere imagination - in pure intuition, or upon paper - in empirical intuition, in both cases completely *a priori*, without borrowing the type of that figure from any experience. The individual figure drawn upon paper is empirical; but it serves, notwithstanding, to indicate the conception, even in its universality, because in this empirical intuition we keep our eye merely on the act of the construction of the conception, and pay no attention to the various modes of determining it, for example, its size, the length of its sides, the size of its angles, these not in the least affecting the essential character of the conception. (Kant 1855: 325)

Type/token (representation, presentation) applied on triangles. This paragraph is buzy with various grades of representation. What, for example, is a non-empirical intuition?

> Those thinkers who aim at distinguishing philosophy from mathematics by asserting that the former has to do with *quality* merely, and the latter with *quantity*, have mistaken the effect for the cause. The reason why mathematical cognition can relate only to quantity, is to be found in its form alone. For **it is the conception of quantities only that is capable of being constructed,** that is, presented *a priori* in intuition; while **qualities cannot be given in any other than an empirical intuition**. (Kant 1855: 435)

This feels like an important qualification.

> The only *a priori* intuition is that of the pure form of phænomena - space and time. A conception of space and time as *quanta* may be presented *a priori* in intuition, that is, constructed, either along with their quality (figure), or as pure quantity (the mere synthesis of the homogeneous), by means of number. But **the matter of phænomena, by which *things* are given in space and time, can be presented only in perception, *a posteriori***. (Kant 1855: 439)

Again, something that could have been better laid out at the beginning of the book, rather than the end.

> The evidence of mathematics rests upon definitions, axioms, and demonstrations. I shall be satisfied with showing that none of these forms can be employed or imitated in philosophy in the sense in which they are understood by mathematicians; and that the geometrician, if he employs his method in philosophy, will succeed only in building card-castles, while the employment of the philosophical method in mathematics, can result in nothing but mere verbiage. **The essential business of philosophy, indeed, is to mark out the limits of the science**; and even the mathematician, unless his talent is naturally circumscribed and limited to this particular department of knowledge, cannot turn a deaf ear to the warnings of philosophy, or set himself above its direction. (Kant 1855: 443)

Inducing flashbacks to an intro to philosophy class and how philosophy has been reduced to the cracks and crumbs left in science.

> *Of Definitions*. - A *definition* is, as the term itself indicates, the representation, upon primary grounds, of the complete conception of a thing within its own limits. Accordingly, an *empirical* conception cannot be defined, it can only be *explained*. For, as **there are in such a conception only a certain number of marks or signs, which denote a certain class of sensuous objects, we can never be sure that we do not cogitate under the word which indicates the same object, at one time a greater, at another a smaller number of signs**. Thus, one person may cogitate in his conception of gold, in addition to its properties of weight, colour, malleability, that of resisting rust, while another person may be ignorant of this quality. **We employ certain signs only so long as we require them for the sake of distinction; new observations abstract some and add new ones, so that an empirical conception never remains within permanent limits**. (Kant 1855: 443)

A semiotics of definition. Conceptions *contain* signs?

> The definition must describe the conception *completely*, that is, **omit none of the marks or signs of which it is composed; *within its own limits***, that is, it must be precise, and enumerate no more signs than belong to the conception; and *on primary grounds*, that is to say, **the limitation of the bounds of the conception must not be deduced from other conceptions**, as in this case a proof would be necessary, and the so-called definition would be incapable of taking its place at the head of all the judgments we have to form regarding an object. (Kant 1855: 443; footnote)

Actually something useful for a change: in order to define "communion", for example, only the essential aspects must be included, and whatever is extraneous can be compared in other conceptions (e.g. communication, eranos, etc.).

> Consequently, **the science of mathematics alone possesses definitions**. For the object here thought is presented *a priori* in intuition; and thus it can never contain more or less than the conception, because the conception of the object has been given by the definition - and primarily, that is, without deriving the definition from any other source. [|] **Philosophical definitions are, therefore, merely expositions of given conceptions**, while mathematical definitions are constructions of conceptions originally formed by the mind itself; the former are produced by analysis, the completeness of which is never demonstratively certain, the latter by a synthesis. **In a mathematical definition of conception is *formed*, in a philosophical definition it is only *explained***. (Kant 1855: 444-445)

The explanation preceding this absolutism makes no sense. Only *pure* conceptions can be defined?

> The former - discursive proofs - ought to be termed ***acroamatic** proofs*, rather than *demonstrations*, as only words are employed in them, while demonstrations proper, as the term itself indicates, always require a reference to the intuition of the object. (Kant 1855: 447)

Online sources say this means just "argumentative" proof. Th is a rare instance of Kant using an obscure term.

> A philosophical method may, however, be *systematical*. For **our reason is, subjectively considered, itself a system**, and, in the sphere of mere conceptions, a system of investigation according to principles of unity, the material being supplied by experience alone. (Kant 1855: 449)

A short step to sign systems studies.

> But there are cases in which a similar misunderstanding cannot be provided against, and the dispute must remain unsettled. Take, for example, the theistic proposition: There is a Supreme Being; and on the other hand, the atheistic counter-statement: There exists no Supreme Being; or, in psychology: **Everything that thinks, possesses the attribute of absolute and permanent unity, which is utterly different**

> **from the transitory unity of material phænomena**; and the counter proposition: **The soul is not an immaterial unity, and its nature is transitory, like that of phænomena**. The objects of these questions contain no heterogeneous or contradictory elements, for **they relate to *things in themselves*, and not to phænomena**. There would arise indeed, a real contradiction, if reason came forward with a statement on the negative side of these questions alone. (Kant 1855: 451)

And once again, the antinomies brought out here could have been much better served at the start, instead of the antinomies on time and space.

> I cannot agree with the opinion of several admirable thinkers - Sulzer among the rest - that in spite of the weakness of the arguments hithero in use, we may hope, one day, to see sufficient demonstrations of the two cardinal propositions of pure reason - the existence of a Supreme Being, and the **inimortality** of the soul. (Kant 1855: 451)

Inimortality = the mortality of initialization (.ini) files, which store system configurations. The third column of the m letter has a dot above it, which makes me think that it was really typed as inimortality - and yet the m looks almost complete, which makes me think that there was some obscure error with typography (the kind I've seen with one of Mahaffy's books where there was an s instead of an e, or something, throughout the book). I can relate with this novelty because just today I tried to update my Mint and it didn't work out, so I had to Timeshift back to the configuration I have.

> Have no anxiety for the practical interests of humanity - these are never imperilled in a purely speculative dispute. Such a dispute serves merely to disclose the antinomy of reason, which, as it has its source in the nature of reason, ought to be thoroughly investigated. **Reason is benefited by the examination of a subject on both sides**, and its judgments are corrected by being limited. It is not the *matter* that may give occasion to dispute, but the *manner*. (Kant 1855: 453)

Some good advice. Though, to be honest, this method of considering both sides of a given subject has produced no small amount of confusion within this book.

> Let each thinker pursue his own path; if he shews talent, if he gives evidence of profound thought, in one word, if he shows that he possesses the power of reasoning, - reason is always the gainer. If you have recourse to other means, if you attempt to coerce reason, if you raise the cry of treason to humanity, **if you excite the feelings of the crowd**, which can neither understand nor sympathise with such subtle speculations, - you will only make yourselves ridiculous. (Kant 1855: 454)

A rare instance of Kant invoking something social. Not that surprised that his view of "the crowd" is negative.

> There is in human nature **an unworthy propensity** - a propensity which, like everything that springs from nature, must in its final purpose be conductive to the good humanity - **to conceal our real sentiments, and to give expression only to certain received opinions, which are regarded as at once safe and promotive of the common good**. It is true, this tendency, not only to conceal our real sentiments, but **to profess those which may gain us favour in the eyes of society**, has not only *civilized*, but, in a certain measure, *moralized* us; as no one can break through the outward covering of respectability, honour, and morality, and thus the seemingly-good examples which we see around us, form an excellent school for moral improvement, so long as our belief in their genuineness remains unshaken. (Kant 1855: 455)

All of a sudden he's speaking *my* language: social sentiments vs self-regarding sentiments.

> So long as **mere personal vanity** is the source of these unworthy artifices, - and this is generally the case in speculative discussions, which are mostly destitute of practical interest, and are incapable of complete demonstration, - the vanity of the opposite party exaggerates as much on the other side; and thus the result is the same, although it is not brought about so soon as if the dispute has been conducted in a sincere and upright spirit. (Kant 1855: 456)

It's almost as if Kant is here checking off an item-by-item list of tropes in Malinowski's phatic communion. It's every bit as surprising as Schiller's essay on Pathos. Finally something that's "in my cabbage patch", so to say. I expect to go at it with a succeeding translation with numerated paragraphs. This translation is just a first acquaintance, a "how do you do" to very complicated text.

> **Experience is itself a synthesis of peception; and it employs perceptions to increment the conception, which I obtain by means of another perception.** [||] But we feel persuaded that we are able to proceed beyond a conception, and to extend our cognition *a priori*. We attempt this in two ways - either, through the pure understanding, in relation to that which may become an *object of experience*, or, through pure reason, in relation to such properties of things, or of the existence of things, as can never be presented in any experience. (Kant 1855: 464-465)

If only the whole demonstrated such clarity of conception. Why must his core terms be cobbled together from random passing remarks?

> The conceptions of reason are, as we have already shown, mere **ideas**, and do not relate to any object in any kind of experience. At the same time, they do not indicate imaginary or possible objects. They **are purely problematical** in their nature, and, as aids to the heuristic exercise of the faculties, [||] form the basis of the regulative principles for the systematic employment of the understanding in the field of experience. If we leave this ground of experience, they become mere fictions of thought, the possibility of which is quite indemonstrable; and they cannot consequently be employed, as hypotheses, in the explanation of real phænomena. (Kant 1855: 468-469)

"Problematical" is the first category of modality, keep in mind.

> It follows that such a proof must demonstrate the possibility of arriving, synthetically and *a priori*, at a certain knowledge of things, which was not contained in our conceptions of these things, which was not contained in our conceptions of these things. Unless we pay particular attention to this requirement, our proofs, instead of pursuing [||] the straight path indicated by reason, follow **the tortuous road of mere subjective association**. (Kant 1855: 475-476)

One man's tortuous road is another's scenic route.

> **I term all that is possible through free-will, practical**. But if the conditions of the exercise of free volition are empirical, reason can have only a regulative, and not a constitutive, influence upon it, and is serviceable merely for the introduction of unity into its empirical laws. In the moral philosophy of prudence, for example, the sole business of reason is to bring about a union of all the ends, which are aimed at by our inclinations, into one ultimate end - that of *happiness*, and to show the agreement which should exist among the means of attaining that end. **In this sphere, accordingly, reason cannot present to us any other than *pragmatical* laws of free action**, for our guidance towards the aims set up by the senses, and is incompetent to give us laws which are pure and determined completely *a priori*. On the other hand, **pure practical laws, the ends of which have been given by reason entirely *a priori***, and which are not empirically conditioned, but are, on the contrary, absolutely imperative in their nature, but are, on the contrary, absolutely imperative in their nature, would be products of pure reason. Such **are the *moral* laws**; and these alone belong to the sphere of the practical exercise of reason, and admit of a canon. (Kant 1855: 485)

Stuff to keep in mind when I reach *The Critique of Practical Reason*.

> A will is purely *animal* (*arbitrium brutum*), when it is determined by sensuous impulses or instincts only, that is, when it is determined in a *pathological* manner. A will, which can be determined independently of sensuous impulses, consequently by motives presented by reason alone, is called a *free will* (*arbitrium liberum*); and everything which is connected with this free will, either as principle or consequence, is termed *practical*. (Kant 1855: 486)

Repetition (cf. *ibid*, 331).

> All practical conceptions relate to objects of pleasure and pain, and consequently, - in an indirect manner, at least, - to objects of feeling. But as **feeling is not a faculty of representation, but lies out of the sphere of our powers of cognition**, the elements of our judgments, in so far as they relate to pleasure or pain, that is, the elements of our practical judgments, do not belong to transcendental philosophy, which has to do with pure *a priori* cognitions alone. (Kant 1855: 486; footnote)

Feelings are not *a priori*.

> The whole interest of reason, speculative as well as practical, is centred in the three following questions:
>
> 1. **What can I know?**
> 2. **What ought I to do?**
> 3. **What may I hope?**
>
> The first question is **purely speculative**. We have, as I flatter myself, exhausted all the replies of which it is susceptible, and have at last found the reply with which reason must content itself, and with which it ought to be content, so long as it pays no regard to the practical. But from the two great ends to the attainment of which all these efforts of pure reason were in fact directed, we remain just as far removed as if we had consulted our ease, and declined the task at the outset. So far, then, as *knowledge* is concerned, thus much, at least, is established, that, in regard to those two problems, it lies beyond our reach. The second question is **purely practical**. As such it may indeed fall within the province of pure reason, but still it is not transcendental, but **moral**, and consequently cannot in itself form the subject of our criticism. **The third question**, if I act as I ought to do, what may I then hope? - **is at once practical and theoretical**. The practical forms a clue to the answer of the theoretical, and - in its highest form - speculative question. For **all *hoping* has happiness for its object**, and stands in precisely the same relation to the practical and the law of morality, as *knowing* to the theoretical coginition of things and the law of nature. The former arrives finally at the conclusion that *something is* (which determines the ultimate end), because *something ought to take place;* the latter, that *something is* (which operates as the highest cause), because *something does take place*. (Kant 1855: 488)

The general plan for the three critiques. It is very interesting that the third question proceeds from a similar arithmetic as the third category, by uniting the second with the first.

> Happiness is the satisfaction of all our desires; *extensive*, in regard to their multiplicity; *intensive*, in regard to their degree; and *protensive*, in regard to their duration. **The practical law based on the motive of *happiness*, I term a pragmatical law (or prudential rule)**; but **that law**, assuming such to exist, **which has no other motive than the *worthiness of*** [|] ***being happy*, I term a moral or ethical law**. The first tells us what we have to do, if we wish to become possessed of happiness; the second dictates how we ought to act, in order to deserve happiness. The first is based upon empirical principles; for it is only be experience that I can learn either what inclinations exist which desire satisfaction, or what are the natural means of

> satisfying them. The second takes no account of our desires or the means of satisfying them, and regards only the freedom of a rational being, and the necessary conditions under which alone this freedom can harmonize with the distribution of happiness according to principles. This second law may therefore rest upon mere ideas of pure reason, and may be cognized *a priori*. (Kant 1855: 488-489)

Sadly, this makes all too much sense. The first is pragmatic and opportunistic (empirical in a chance sense), the other is moral or ethical, and follows the dictates of reason in practical matters, rather than the nearest expedience to happiness.

> Hence, also, we find in the history of human reason that, beforet he moral conceptions were sufficiently purified and determined, and before men had attained to a perception of the systematic unity of ends according to these conceptions and from necessary principles, the knowledge of nature, and even a considerable amount of intellectual culture in many other sciences, **could produce only rude and vague conceptions of the Deity**, sometimes even admitting of an astonishing indifference with regard to this question altogether. (Kant 1855: 495)

The paradox of the creator of the universe revealing itself to illiterate mediterranean sheep herders. Poor choice or intentional swindle?

> *Holding for true*, or the subjective validity of a judgment in relation to conviction (which is, at the same time, objectively valid0, has the three following degrees: *Opinion*, *Belief*, and *Knowledge*. **Opinion is a consciously insufficient judgment, subjectively as well as objectively. Belief is subjectively sufficient, but is recognized as being objectively insufficient. Knowledge is both subjectively and objectively sufficient**. Subjective sufficiency is termed *conviction* (for myself); objective sufficiency is termed *certainty* (for all). I need not dwell longer on the explanation of such simple conceptions. (Kant 1855: 498)

I wish he dwelled longer on the explanation of such simple conceptions.

> In the wisdom of a Supreme Being, and in the shortness of life, so inadequate [|] to the develompent of the glorious powers of human nature, we may find equally sufficient grounds for a doctrinal belief in the future life of the human soul. (Kant 1855: 500-501)

Upon second reading I should pay special attention to the numerous variations on this triad (God, free will, and the soul) because the variations themselves are interesting: "the shortness of life" echoes more numerous iterations of "future life" - in all cases the problem appears to be that of the permanence of the soul and the question of the afterlife.

> By the term *Architectonic* I mean **the art of constructing a system**. Without systematic unity, our knowledge cannot become science; it will be an aggregate, and not a system. Thus Architectonic is the doctrine of the scientific in cognition, and therefore necessarily forms part of our Methodology. (Kant 1855: 503)

So, system-building.

> The whole is thus **an organism (*articulatio*)**, and not an aggregate (*coacervatio*); it may grow from within (*per intussusceptionem*), but it cannot increase by external additions (*per appositionem*). It is thus like an animal body, the growth of which does not add any limb, but, without changing their proportions, makes each in its sphere stronger and more active. (Kant 1855: 504)

Anatomical etymology does imply "jointed structure, division into joints" (*articulus*, "joint"), and *órganon* (*ὄργᾰνον*) is first and foremost an instrument, implement, or tool. Odd.

> We require, for the execution of the idea of a system, **a *schema*, that is, a content and an arrangement of parts determined *a priori* by the principle which the aim of the system prescribes**. A schema which is not projected in accordance with an idea, that is, from the stand-point of the highest aim of reason, but merely empirically, in accordance with accidental aims and purposes (the number of which cannot be predetermined), can give us nothing more than *technical* unity. But the schema which is originated from an idea (in which case reason presents us with aims *a priori*, and does not look for them to experience), forms the basis of *architectonical* unity. (Kant 1855: 504)

A very loaded explanation of *schema*.

> Whatever may be the original source of a cognition, it is, in relation to the person who possesses it, merely historical, if he knows only what has been given him from another quarter, whether that knowledge was communicated by direct experience or by instruction. Thus the person who has *learned* a system of philosophy, - say the Wolfian, - although he has a perfect knowledge of all the principles, definitions and arguments in that philosophy, as well as of the divisions that have been made of the system, he possesses really no more than a *historical* knowledge of the Wolfian system; **he knows only what has been told him, his judgments are only those which he has received from his teachers. Dispute the validity of a definition, and he is at completely a loss to find another. He has formed his mind on another's; but the imitative faculty is not the productive**. His knowledge has not been drawn from reason; and, although, objectively considered, it is rational knowledge, subjectively, it is merely historical. **He has learned this or that philosophy, and is merely a plaster-cast of a living man**. Rational cognitions which are objective, that is, which have their source in reason, can be so termed from a subjective point of view, only when they have been drawn by the individual himself from the sources of reason, that is, from principles; and it is in this way alone that criticism, or even the rejection of what has been already learned, can spring up in the mind. (Kant 1855: 506)

This is pretty much how I feel about university courses that give you the *gist* of Durkheim or Kant, for example, and don't require you to read them and figure them out for yourself. The end result has practically no value - you're being taught someone's particular interpretation of these historical figures, and there is no shortness of examples where a difficult thinker has been rendered a complete opposite of the original (see, for example, Stephen Hicks' Kant, the first post-modernist). In other words, the difference is metaphorically that between slurping up pre-digested goop with another's enzymes already included or taking a bite out of the raw stuff, cooking it to your liking and digesting it yourself.

> Empirical psychology must therefore be banished from the sphere of Metaphysics, and is indeed excluded by the very idea of that science. In conformity, however, with scholastic usage, we must permit it to occupy a place in metaphysics - but only as an appendix to it. We adopt this course from motives of economy; as **psychology is not as yet full enough to occupy our attention as an independent study, while it is, at the same time, of too great importance, to be entirely excluded or placed where it has still less affinity than it has with the subject of metaphysics. It is a stranger who has been long a guest**; and we make it welcome to stay, until it can take up a more suitable abode in a complete system of Anthropology - the pendant to empirical physics. (Kant 1855: 513)

With its problems of verification, psychology is today still almost like a guest in the house of science.

11.2 February

11.2.1 Faatiline Suhtlus (2020-02-28 01:53)

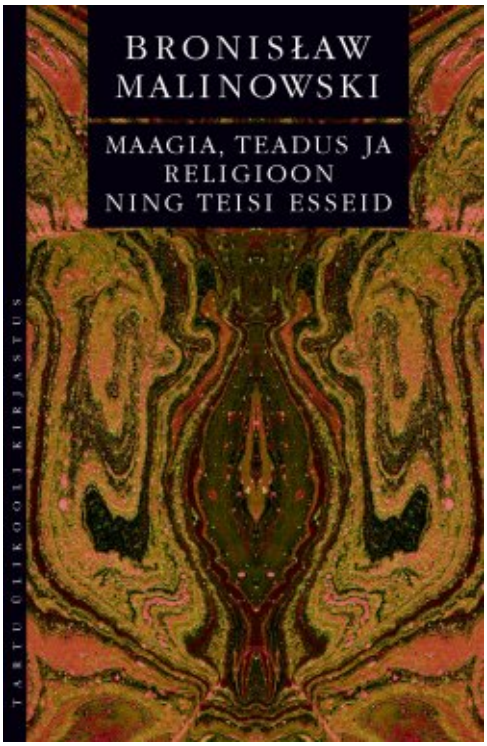

Malinowski lisand Ogdeni ja Richardsi *Tähenduse Tähendusele* on minu jaoks väga isiklik teema. Ma olen viimased viis-kuus aastat pühendunud neile neljale leheküljele tema lisandist sellisel määral, et sellest on kujunenud välja minu isiklik *kood-tekst*, st tekst, mille kaudu ma olen võimeline kodifitseerima paljutki 20. sajandi ühiskonna- ja keeleteadlikust mõtteloost, ja - üllataval kombel - isegi mingit osa 19. sajandist.

Ühest käest on mul väga hea meel, et lõpuks on eesti keeles saadaval üks Malinowski tuntuimaid kogumikke, mis muuhulgas stimuleeris kohe järgneval (1949) aastal nii antropoloogi Weston La Barre'i kui lingvisti Roman Jakobsoni mõtestama oma ideid suhtlemisest välitöö-antropoloogia "vanaisa" ühe kuulsaima terminoloogilise leitise kaudu. Malinowski *faatiline osadus* on tõepoolest märkimisväärne terminoloogiline leiutis, mille süvaprobleeme me asja- ja huvitundjad lahendame siiani ja võib-olla jääme veel aastakümneteks lahendama.

Teisest käest ei ole mul väga hea meel näha, et *phatic communion* on selle tõlkija arvates "faatiline suhtlus" kui igast küljest õigem tõlge oleks "faatiline osadus". Käesoleva postituse eesmärk on lugejasse istutada kriitiline suhtumine käesolevasse tõlkesse, et vähemalt järgnevad põlvkonnad eesti humanitaare võiksid avastada ja kasutada *õiget* vastet.

Nii mõnigi punkt sellest arutelust viitab minu isiklikule uurimusele faatilisest osadusest, mispuhul lingin teid artiklini Malinowski mõiste "faatiline osadus" kontekst, milles ma esitan faatilist osadust kõige enam mõjutanud autorite katkendeid ja, *by and by*, süüdistan Malinowskit selles küsimuses kolmekordses plagiaadis. Aga see selleks. Faatiline *osadus* võiks olla eestikeelset humanitaarteadust edendavaks mõisteks isegi kui asjaosalised on teadlikud, et originaalmõiste oli problemaatiline.

Käesoleva postituse sisuks on võrdlus originaalteksti ja kahe tõlke vahel. Üheks neist on käesoleva üllitise tõlge. Teiseks on minu isiklik tõlge, mis oleks pidanud ilmuma koos lingitud artikliga samas köites, oleks ma vaid olnud oma tõlkega piisavalt rahul, et toimetajatele püstist pöialt näidata. Pärast käesoleva tõlke lugemist ei ole ma endiselt kindel, kas *autoritatiivne* tõlge on üldse võimalik. Ehk mõni lugeja, kunagi, jõuab selleni.

Malinowski, Bronislaw 2020. *Maagia, Teadus ja Religioon ning Teisi Esseid*. Tõlkinud Olavi Teppan, järelsõna Toomas Gross. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus. [Ainult lk 309-312]

> The case of language used in free, aimless, social intercourse requires special consideration. When a number of people sit together at a village fire, after all the daily tasks are over, or when they chat, resting from work, or when they accompany some mere manual work by gossip quite unconnected with what they are doing - it is clear that here we have to do with another mode of using language, with another type of speech function. Language here is not dependent upon what happens at that moment, it seems to be even deprived of any context of situation. The meaning of any utterance cannot be connected with the speaker's or hearer's behavior, with the purpose of what they are doing. (Malinowski 1948: 247)

> Vabal, sihitul sotsiaalsel lävimisel kasutatava keele juhtum nõuab eraldi vaatlust. Kui hulk inimesi istub külas lõkke ümber, olles kõik päevased toimetamised lõpetanud, või kui nad lobisevad, puhates tööst, või kui nad räägivad lihtsa käsitsitöö kõrval suusoojaks jutte, mis pole nende tegevusega sugugi seotud - siis on selge, et meil on tegu teistsuguse keelekasutuse moodusega, teist tüüpi kõnefunktsiooniga. Keel ei sõltu siin sellest, mis tol momendil juhtub, ning puudu näib olevat isegi situatsiooni kontekst. Igasuguse lausungi tähendust ei saa seostada kõneleja või kuulaja käitumisega, nende tegevuse eesmärgiga. (Malinowski 2020: 309)

> Keelekasutus vabas, sihitus ühiskondlikus läbikäimises nõuab erilist tähelepanu. Kui hulk inimesi istuvad pärast kõigi päevatööde lõppemist tööst puhates ümber külatule, või kui töö kõrval ajatakse juttu, mis on sõltumatu sellest, mida nad parasjagu teevad — on selge, et meil on tegu teistsuguse keelekasutuse, teistsugust tüüpi keelefunktsiooniga. Keel ei sõltu siin sellest, mis parasjagu toimub, see näib isegi olevat lahutatud igasugusest situatsiooni kontekstist. Ühegi lausungi tähendust ei saa ühendada kõneleja või kuulaja käitumisega, nende tegevuse eesmärgiga. (*minu tõlge*)

***Intercourse* / lävimine / läbikäimine** - hea. Lävimine on iseenesest parem kui läbikäimine.

***Daily tasks* / päevased toimetamised / päevatööd** - siin olen oma variandiga rohkem rahul. Päevatöö on vb natuke laetud lääneliku konnotatsiooniga, a la *daily work*, millest *task* (ülesanne) on vabam, aga minu arvates mitte nii vaba kui "toimetus" (vt nt *daily routine* - igapäevased toimetused).

***Chat* / lobisevad / ajatakse juttu** - siin olen ise kasutanud kujutlusvõimet, sest töö kõrval vs tööst puhates on tõepoolest erinevad asjad.

***Another mode of using language* / teistsuguse keelekasutuse moodusega / teistsuguse keelekasutuse** - siin oleks vb parim lahendus olnud "teistsuguse keelekasutusmoega".

> A mere phrase of politeness, in use as much among savage tribes as in a European drawing room, fulfils a function to which the meaning of its words is almost completely irrelevant. Inquiries about health, comments on weather, affirmations of some supremely obvious state of things - all such are exchanged, not in order to inform, not in this case to connect people in action, certainly not in order to express any thought. It would be even incorrect, I think, to say that such words serve the purpose of establishing a common sentiment, for this is usually absent from such current phrases of intercourse; and where it purports to exist, as in expressions of sympathy, it is avowedly spurious on one side. What is the *raison d'être*, therefore, of such phrases as 'How do you do?' 'Ah, here you are,' 'Where do you come from?' 'Nice day to-day' - all of which serve in one society or another as formulæ of greeting or approach? (Malinowski 1948: 248)

> Lihtne viisakusväljend, mida mestlaste hõimudes kasutatakse sama tihti kui Euroopa salongis, täidab funktsiooni, millega sõnade tähendusel pole peaaegu mitte mingisugust pistmist. Pärimine tervise järele, kommentaarid ilma kohta, mingi ülimalt ilmselge asjade seisu kinnitamine - kõike seda lausutakse ja mitte selleks, et informeerida, mitte et antud juhul inimesi tegevuses ühendada, kindlasti mitte et väljendada

> mingisugust mõtet. Minu arvates oleks isegi ebatäpne öelda, et selliste sõnade eesmärk on luua ühist meeleolu, kuna tavaliselt see säärastest käibefraasidest puudub. Või kui seda saabki tuvastada, näiteks kaastundeavaldustes, siis on see ühelt osapoolelt varjamatult võlts. Mis on siis seesuguste fraasidega nagu "Kuidas käsi käib?", "Aa, siin sa oledki", "Kust sa tuled?" ja "Ilus ilm täna" olemasolu mõte - kui need kõik on ühes või teises ühiskonnas tervitamise või lähenemise vormelid? (Malinowski 2020: 309)
>
> Paljas viisakusfraas, mis on metsikute hõimude seas kasutusel samavõrd kui Euroopa külalistubades, täidab funktsiooni, mille jaoks selle sõnade tähendus on pea täielikult ebaoluline. Tervise järele pärimine, kommentaarid ilma kohta, mõne ülimalt ilmselge asjaolu kinnitamine — kõike sellist vahetatakse mitte selleks, et informeerida, mitte isegi selleks, et inimesi tegevuses ühendada ja kindlasti mitte selleks, et väljendada mõnda mõtet. Oleks isegi väär, ma arvan, öelda, et sellised sõnad teenivad ühiste tundmuste saavutamise eesmärki, sest see on tavaliselt selliste käibefraaside juurest puudu; ja kus see näibki eksisteerivat, näiteks kaastundeväljendustes, on see ühel pool varjamatult võlts. Mis on seega selliste fraaside, mis on kõik ühes või teises ühiskonnas käibel tervitus- ja lähenemisvalemitena, nagu "Kuidas sul läheb?", "Siin sa siis oledki", "Kust sa pärit oled?", "Ilus päev täna" *raison d'être?* (*minu tõlge*)

***A mere phrase of politeness* / lihtne viisakusväljend / paljas viisakusfraas** - ametlik tõlge on parem. Läksin otsetõlkega - *mere* on "paljas". See sõna esineb tekstis viis korda, vahel saab tõlkida "pelgalt", aga "pelk/pelgas viisakusväljend" oleks kummaline.

***Among savage tribes* / metslaste hõimudes / metsikute hõimude seas** - oma tõlget pean paremaks. *Argonautides* taunib Malinowski ise sõna *savage* kasutamist, aga käesoleva essee kirjutas ta vist enne seda? Kes teab. Ma arvan et "metsik" on parem kui "metslane", sest viimane on essentsialistlikm - mitte, et nad on parasjagu metsikud, vaid, et nad olid, on ja jäävad metslasteks.

***State of things* / asjade seisu / asjaolu** - oma vaste meeldib rohkem, kaldub "olukorra" või "asjaloo" poole paremini. Parim oleks vb "asjade seisukord".

***Exchanged* / lausutakse / vahetatakse** - minu oma on küll otsetõlge, aga panem minu arvates õigesti rõhku sellele, et taolisi viisakusväljendeid lausutakse edasi-tagasi. Nt Trotteril (1921[1916]), kelle pealt Malinowski viksis palju maha, on selle viisakusväljendite edasi-tagasi vahetamise jaoks selline väljend nagu *elaborate evolutions*, mille vasteks andsin "viimistletud pöörded", st toppisin sinna kujutluses "r" tähe ette, sest muidu ei oleks oleks "evolutsioon" arusaadav, samas kui "pöördumine" on täitsa olemas.

***Incorrect* / ebatäpne / väär** - Nastik annab "väär, ebaõige, vigane". Ma kaldun arvama, et *incorrect* on siin tugevamas tähenduses kui lihtsalt ebatäpne.

***A common sentiment* / ühist meeleolu / ühiste tundmust** - siin on küsimus põhjapanev. Sentiment kohe kindlasti ei ole meeleolu (*frame of mind; mood; state of mind*). Meeleolu võiks siin sobituda "atmosfääriga" (melu), aga selles kohas on tegu eitusega - Malinowski ei usu, et lihtsad viisakusväljendid saavutavad ühiseid tundmusi; allpool aga ütleb ta, et sellised viisakusväljendid ühendavad kuulajat ja kõnelejat läbi ühe või teise ühiskondliku tundmuse (seda vasturäägivust puudutasin natuke oma artiklis). Võtmesõna on *tundmus*, mis ei ole enam tänapäeval levinud teadustermin, aga oli seda Malinowski öökapiraamatus, Alexander Shand'i *The Foundations of Character: Being a Study of the Tendencies of the Emotions and Sentiments* (1914). Viimase "tundmusteoorias" (*theory of sentiment*) on tundmused kõrgema järgu tunded, millel on mingi ideeline sisu. Seda on üsna raske seletada, pole veel kogu vajalikku kirjandust läbi seedinud (Shand vaidles ajakirjas *Mind* sel teemal pikalt ja põhjalikult, aga tema süsteem oli ehk teps liiga keeruline, et olla eluvõimeline).

***Avowedly spurious on one side* / ühelt osapoolelt varjamatult võlts / ühel pool varjamatult võlts** - see on see koht, millega S.S. ei olnud rahul, jäi arusaamatuks. Esimesse artiklisse ei jõudnudki see, kuidas Malinowski tõenäoliselt viitas sellega ühele matusekommete märkusele Durkheimi *Usuelu Algvormides*. Jätan oma tõlke siia: "Üks esialgne tõsiasi on kindel: leinamine ei ole individuaali tunnete spontaanne väljendus. Kui veresugulased nutavad, itkuvad, katkuvad juukseid, siis mitte selle pärast, et nad tunnevad ennast isiklikult hõimukaaslase surma poolt puudutatuna. Muidugi võib olla, kindlatel üksikjuhtumitel, et väljendatud meelehärmi tuntakse päriselt. Aga üldisemalt

on pigem nii, et tuntavate tundmuste ja riituses osalejate žestide vahel ei ole mingit ühendust. Kui, hetkel mil nutjad näivad olevat leina poolt kõige enam üle võetud, kõnetab neid keegi mõnes maises küsimuses, juhtub sageli, et nende näoilme ja hääletoon muutuvad koheselt naeruks ja nad vestlevad kõige rõõmsamal viisil, mida saaks ette kujutada. Leinamine ei ole julma kaotuse poolt haavatud isiklike tunnete loomulik liigutus; see on grupi poolt kehtestatud kohustus." (Durkheim 1915[1912]: 397) - Siin sõltub tõlgendus sellest, et "*expressions of sympathy* (kaastundeavaldustes/kaastundeväljestustes) tuleb võtta sõna otseses mõttes - "kaastunnet avaldatakse" *leinavatele* inimestele ("Ma tunnen kaasa"). Üks mitmest võimalikust teooriast, kuidas sõna "faatiline" tekkis, on *sympathy minus symmetry* hüpotees: kaastundeavaldused on "varjamatult võltsid", sest kaastundeavaldaja ei saa kunagi tunda täpselt seda, mida tunneb leinav inimene. Minu jaoks meikib see senssi läbi E. R. Clay homogeense ja heterogeense sümpaatia eristuse (kaastunne/koostunne), aga Malinowski tõenäoliselt toetus McDougall'ile, kellel on sama eristus aktiivse ja passiivse sümpaatia vahel (vt. McDougall 1916: 168). Üleüldiselt on "avowedly spurious" üks neist nö *unhackneyed phrase*'idest, mille Malinowski korjas jumalteabkust üles ja toppis oma teksti, arusaadavuse kahjuks (*to the detriment of intelligibility*).

> I think that, in discussing the function of Speech in mere sociabilities, we come to one of the bedrock aspects of man's nature in society. There is in all human beings the well-known tendency to congregate, to be together, to enjoy each other's company. Many instincts and innate trends, such as fear or pugnacity, all the types of social sentiments such as ambition, vanity, passion for power and wealth, are dependent upon and associated with the fundamental tendency which makes the mere presence of others a necessity for man. [Footnote:] I avoid on purpose the use of the expression Herd-instinct, for I believe that the tendency in question cannot strictly be called an instinct. Moreover the term Herd-instinct has been misused in a recent sociological work which has, however, become sufficiently popular to establish its views on this subject with the general reader. (Malinowski 1948: 248)

> Ma arvan, et kui me räägime kõne funktsioonist puhtalt seltskondlikkuse kategoorias, siis oleme jõudnud inimese ühiskondliku loomuse ühe põhjapaneva aspektini. Kõigil inimestel on teada-tuntud kalduvus ühte koonduda, koos [|] olla, üksteise seltskonda nautida. Paljud instinktid ja sünnipärased suundumused, näiteks hirm ja riiakus, ning igat tüüpi sotsiaalsed tunded, nagu auahnus, edevus, võimuiha ja rikkusehimu, johtuvad ja sõltuvad fundamentaalsest kalduvusest, mis muudab ainuüksi juba teiste kohalolu inimesele hädavajalikuks. [Joonealune märkus:] Hoidun sihilikult väljendist "karjainstinkt", sest usun, et kõnealust kalduvust ei saa pidada rangelt võttes instinktiks. Pealegi on mõistet "karjainstinkt" viimasel ajal sotsioloogilistes uurimustes valesti kasutatud, kuigi need uurimused on kujunenud piisavalt populaarseks, et viia antud teemat käsitlevad seisukohad laiema lugejaskonnani. (Malinowski 2020: 309-310)

> Ma arvan, et tühjade viisakuste kõnefunktsiooni üle arutledes jõuame me ühe põhilise aspektini inimese ühiskondlikus loomuses. Kõigis inimestes on teada-tuntud kalduvus koguneda, olla koos, nautida üksteise seltskonda. Paljud instinktid ja kaasasündinud suundumused, nagu hirm ja riiakus, mitmesugused ühiskondlikud tundmused nagu ambitsioon, edevus, võimu ja rikkuse iha, on sõltuvad ja seotud selle põhilise kalduvusega mis teeb teiste inimeste juuresviibimise inimese jaoks hädavajalikuks. [Joonealune märkus:] Ma väldin sihilikult väljendi "karjainstinkt" kasutamist, sest ma usun, et küsimuse all olevat kalduvust ei saa päris täpselt instinktiks nimetada. Veel enam, karjainstinkti mõistet on väärkasutatud hiljutises sotsioloogilises uurimuses, mis on sellegipoolest osutunud piisavalt populaarseks, et kinnistada oma vaateid lugejate seas. (*minu tõlge*)

***Mere sociabilities* / puhtalt seltskondlikkuse kategoorias / tühjade viisakuste** - siin on seni kõige suuremad erinevused. *Mere* on jälle probleemne. Kui ma saan õigesti aru, siis tõlkija võttis *sociability*-t "seltskondlikkuse" tähenduses, eirates mitmust. Mina tõlgendasin seda "paljaste viisakusfraasidega" analoogselt ühiskondlike "viisakustena". Seda on tõesti raske tõlkida, aga mingit aimu annavad ehk vasted nagu "the sociabilities of club life", "the refined sociabilities of a luxurious court", "the sociabilities of human life", "the sociabilities of the French", "the amiable sociabilities

of the marriage state", jne. Kõige ilmekas selline näide on järgnev: "The high court and military officials, who formed the aristocracy, were deficient in all intellectual and engaging sociabilities." Väga tõenäoliselt on *sociabilities* umbes nagu "seltskondlikud lõbustused". St seltskondlikkus *kui selline* ja "seltskondlikud lõbustused" on natuke erinevad asjad. Konkreetselt, kui me räägime Kõne funktsioonist pelgalt seltskondlikutes lõbustustes...

***Tendency to congregate* / kalduvus ühte koonduda / kalduvus koguneda** - siin on tõlkija justkui mõelnud sõnast "agglomerate". *Congregation* on kogudus, mitte koondus; *to congregate* on kokku kogunema, mitte ühte koonduma.

***Social sentiments* / sotsiaalsed tunded / ühiskondlikud tundmused** - ennist oli "meeleolu", nüüd "tunded". Õige sõna on "tundmused". See selleks. Asjaloo nali, millest kirjutan järgmises artiklis, seisneb selles, et kõik rivistatud tundmused on Shandi tundmusteooria järgi "enesekesksed tundmused" (*self-regarding sentiments*), st täpselt *mitte* sotsiaalsed. Kes meist arvab, et "auahnus, edevus, võimuiha ja rikkusehimu" on ühiskondlikud? Need on kõik *isekad* tundmused. Nad nõuavad küll ühiskonna osalemist, aga on suunatud sissepoole, enda edendamisele. Lõppkokkuvõttes võib Malinowski lausest välja lugeda, et inimene vajab teiste inimeste seltskonda, et nendega tüli norida ja ennast teiste üle kehtestada. Shandi järgi on need "enesearmastuse" (*self-love*) ilmingud. "Ühiskondlikud tundmused" on midagi muud, nt patriotism või armastus mõne teaduse või kunsti vastu.

***A recent sociological work* / viimasel ajal sotsioloogilistes uurimustes / hiljutises sotsioloogilises uurimuses** - tõlkija võtab "tööd" valesti mitmuses, ebaisikuliselt (justkui see lauseosa loeks "recent sociological works"). Tegelikult viitab ta siin ühele konkreetsele sotsioloogilisele uurimusele - Wilfred Trotter'i *Instincts of the Herd in Peace and War*.

***The tendency in question* / kõnealust kalduvust / küsimuse all olevat kalduvust** - kalduvus, mida ta silmas peab, on Trotteri järgi seltskondlikkus (*gregariousness*). See sõna esineb korra ka tekstis (*convivial gregariousness*, lustakas seltskondlikkus).

> Now speech is the intimate correlate of this tendency, for, to a natural man, another man's silence is not a reassuring factor, but, on the contrary, something alarming and dangerous. The stranger who cannot speak the language is to all savage tribesmen a natural enemy. To the primitive mind, whether among savages or our own uneducated classes, taciturnity means not only unfriendliness but directly a bad character. This no doubt varies greatly with the national character but remains true as a [||] general rule. The breaking of silence, the communion of words is the first act to establish links of fellowship, which is consummated only by the breaking of bread and the communion of food. The modern English expression, 'Nice day to-day' or the Melanesian phrase, "Whence comest thou?' are needed to get over the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence. (Malinowski 1948: 248-249)

> Kõne on selle kalduvuse lähedane korrelaat, sest loomulikule inimesele pole teise inimese vaikimine julgustav faktor, vaid vastupidi, midagi ärevusse ajavat ja ohtlikku. Võõras, kes ei oska keelt rääkida, on kõigi metslaste silmis loomulik vaenlane. Primitiivsele mõtlemisele tähendab vaikus nii metslaste keskel kui meie endi harimata klassides ebasõbralikkust, liiati otseselt halba iseloomu. Kahtlemata varieerub see suuresti vastavalt rahva iseloomule, kuid sõnaline suhtlus on esimene tegu, et luua vendlussidemed, mis tipnevad leiva jagamise ja ühise söömisega. Nüüdisaegne ingliskeelne väljend "Ilus ilm täna" või melaneeslaste fraas "Kust sa tuled?" on vajalikud selleks, et saada üle kummalisest ja ebamugavast pingest, mida inimesed tunnevad, kui nad üksteisega vaikuses kokku satuvad. (Malinowski 2020: 310)

> Kõne on selle kalduvusega lähedalt seotud, sest metsiku inimese jaoks ei ole teise inimese vaikimine rahustav tegur vaid, vastupidi, midagi ärevust tekitavat ja ohtlikku. Võõras, kes ei oska kohalikku keelt rääkida, on kõigi metsikute hõimlaste jaoks loomulik vaenlane. Primitiivsele mõistusele, olgu metslaste või meie endi harimata klasside hulgas, tähendab sõnaahtrus mitte ainult ebasõbralikkust vaid otseselt halba iseloomu. See kahtlemata erineb oluliselt rahvuste lõikes, aga jääb tõeks üldise reeglina. Vaikuse murdmine, sõnade osadus (*communion*), on esimene samm ühiste sidemete loomises, mis päädib leivamurdmise ja toidu osadusega. Tänapäevane inglise väljend "Ilus päev täna" või Melaneesia fraas "Kust tuled?" on vajalikud, et saada üle sellest kummalisest ja ebameeldivast pingest, mida inimesed tunnevad vastastikku vaiki olles. (*minu tõlge*)

***Natural man* / loomulikule inimesele / metsiku inimese** - ma ei tea, kes on "loomulik inimene", aga ma arvan, et Malinowski mõtles siin inimest loomuseisundis (*man in a state of nature* - vs. *man in a state of society*; loomuseisund vs ühiskonnaseisund), st tema enda variatsioon "metslase" jaoks.

***Reassuring* / julgustav / rahustav** - mõlemad variandid sobivad: *reassure*'imine eemaldab kahtlusi ja hirme (*say or do something to remove the doubts or fears of (someone)*). Isikliku suvana eelistan rahustamist.

***Savage tribesmen* / metslaste / metsikute hõimlaste** - siin läks tõlkijal "hõimlus" kaduma. Jälle, eelistan metsikust metslastele.

***The primitive mind* / Primitiivsele mõtlemisele / Primitiivsele mõistusele** - Lucien Lévy-Bruhl, *La Mentalité Primitive* (1922). Kõige täpsem oleks seega "primitiivsele mentaliteedile".

***Taciturnity means* / tähendab vaikus / tähendab sõnaahtrus** - mitte üldse sõnu, vaid vähe sõnu; nt "Japanese tend to be taciturn, considering it a virtue *to say little* and rely on nonlinguistic means to convey the rest." (Cheung 1993: 8; *minu rõhk*).

***But remains true as a general rule* / - / aga jääb tõeks üldise reeglina** - tõlkija justkui ei nõustu, et eelnev küll varieerub vastavalt "rahvuslikule iseloomule", aga kehtib üldreegline kõikjal. Esimene selline lauseosa, mis on täielikult välja jäänud.

***The breaking of silence, the communion of words is the first act* / kuid sõnaline suhtlus on esimene tegu / Vaikuse murdmine, sõnade osadus (*communion*), on esimene samm** - siin pistab pea üles minu põhiline tüliküsimus selle tõlkega. Mul võttis väga kaua aega, et lõpuks komistada mingi prantsuse-eesti sõnastiku otsa ja avastada, et *communion* on "osadus". Tõlkija sellist sammu ei ole teinud. Seetõttu on faatilisest osadusest saanud siin faatiline "suhtlus". Siin on küsimus suisa nii probleemne, et terved lauseosad lähevad kaduma. "Vaikuse murdmine" visati täiesti välja, ja "sõnade osadusest" sai "sõnaline suhtlus". Etteruttavalt panen lauale, et Malinowski kogu point faatilise *osadusega* on *vastandada* kirjeldatud keelekasutusmoodi *suhtlemisele*. Ta kasutab sõna *communicate* suisa kaks korda, mõlemad negatiivses tähenduses (*does not serve any purpose of communicating ideas* ja *there must not be anything to communicate*). Kui ta oleks tahtnud öelda *phatic communication*, siis ta oleks ka vastavalt talitanud. Ta kasutas sõna *communion* nimme, et vastandada faatilist osadus *suhtlemisele*.

Selles suhtes on kogu see tõlge läinud vett vedama, osutunud nurjumiseks, vähemalt minu jaoks. Muidugi on neid, kes kasutavad väljendit *phatic communication*. Neid on laias laastus kolme tüüpi, mida võib populaarsuse järgi järjestada järgnevalt: 1) need, kes toetuvad Jakobsoni faatilisele funktsioonile ja arvavad, et tema funktsioonid on kommunikatsioonifunktsioonid, mitte keelefunktsioonid; 2) need, kes loevad Malinowskit ja ei saa aru, et *communion* ja *communication* on kaks erinevat sõna; ja 3) Weston La Barre, kes nimme vastandus Malinowski rassismile ja klassismile ja andis faatilisusele täiesti uue sisu, mispuhul tema *phatic communication* on samaväärne mõistega *nonverbal communication*. Meie tõlkija on vististi laagris nr. 2.

***The communion of food* / ühise söömisega / toidu osadusega** - siin justkui riivab õiget tähendust: ühistegevus. Point on muidugi natuke kaugemal: "paljudes ühiskondades usutakse, et koos võetud eine loob tehisliku sugulusühenduse" ja "toiduosadus võib toota sama mõju, mis ühine päritolu" (Durkheim 1915: 317). Toidu ja osaduse seos ei ole arbitraarne. Kristlik armulaud (*communion feast*) sai alguse Vana-Kreeka orjade pidusöögist, *eranos* (ἔρανος) *meaning a banquet to which the guests bring contributions of food, a no-host dinner*. John Mahaffy, kes oma ramatus *The Principles of the Art of Conversation* (1887) lõi Malinowski jaoks selle seose, võrdles vestlust panuse-pidusöömaga (*a contribution-feast*), st vestlus, just nagu *eranos*, on selline üritus, kuhu igaüks peab midagi kaasa tooma, et ühiselt sellest osa võtta. Just selles tähenduses paneb ka Malinowski kokku sõnad *the communion of words*.

***When facing each other in silence* / kui nad üksteisega vaikuses kokku satuvad / vastastikku vaiki olles** - siin olen ma isiklikult uhke selle üle kui hästi õnnestus kolme sõnaga asja kokku võtta. Samas on ka oluline erinevus selle vahel, kas sa satud kellegagi vaikuses kokku, või sa oled olukorras, kus sa oled kellegagi näost-näkku ja kumbki ei oska midagi öelda. St "kokku sattumisel" on *mööduv* maik, aga üksteisest vaikuses mööduvatel inimestel ei pruugi sellest mingit lugu olla; probleemseks muutub vaikus olukordades, mis justkui nõuavad, et keegi midagi ütleks. Põhiküsimus võibki olla liikuvuses - liftis sõitmine ei tekita seda ebamugavustunnet nii palju kui nt järjekorras seismine.

After the first formula, there comes a flow of language, purposeless expressions of preference or aversion, accounts of irrelevant happenings, comments on what is perfectly obvious. Such gossip, as found in Primitive Societies, differs only a little from our own. Always the same emphasis on affirmation and consent, mixed perhaps with an incidental disagreement which creates the bonds of antipathy. Or personal accounts of the speaker's views and life history, to which the hearer listens under some restraint and with slightly veiled impatience, waiting till his own turn arrives to speak. For in this use of speech the bonds created between hearer and speaker are not quite symmetrical, the man linguistically active receiving the greater share of social pleasure and self-enhancement. But though the hearing given to such utterances is as a rule not as intense as the speaker's own share, it is quite essential for his pleasure, and the reciprocity is established by the change of roles. (Malinowski 1948: 249)

Pärast esimest vormelit järgneb keelevoog, otstarbetud eelistuste või vastumeelsuste väljendused, kirjeldused asjassepuutumatutest sündmustest, kommentaarid millegi täiesti ilmse kohta. Sellised suusoojaks räägitud jutud, nagu neid esineb primitiivsetes ühiskondades, erinevad meie omadest vaid pisut. Ikka on rõhk samamoodi jaatusel ja nõusolekul, sekka vahest mõni üksik vastuväide, mis loob antipaatia sidemed. Või isiklikel ülevaadetel kõneleja seisukohtadest ja eluloost, mida kuulaja üksjagu kammitsetult [|] ja veidi varjatud kärsitusega vastu võtab, oodates, kuni saabub tema kord rääkida. Sest kuulaja ja kõneleja vahel sellise kõnekasutusega loodavad sidemed ei ole päris sümmeetrilised, lingvistiliselt aktiivsele inimesele saab osaks suurem sotsiaalne nauding ja eneseülendus. Kuid olgugi et selliste lausungite kuulamine pole reegline nii intensiivne kui kõneleja osa, on see tema naudingu jaoks väga vajalik ning vastastikuse hüvanguni jõutakse rollide vahetusega. (Malinowski 2020: 310-311)

Pärast esimest vormelit järgneb keelevool, eelistuste ja võõrastuste eesmärgitu väljendamine, aruanded ebaolulistest juhtumustest, kommentaarid täiesti ilmselgete asjade kohta. Selline primitiivsetes ühiskondades leitav keelepeks erineb väga vähe meie endi omast. Alati sama rõhk jaatamisel ja soostumisel, võib-olla segatud juhusliku lahkarvamusega, mis tekitab vaenusidemeid. Või isiklikud ülevaated kõneleja vaadetest ja eluloost, mida kuulaja kuulab pealt mõningase vaoshoituse ja kergelt peidetud kannatamatusega, oodates kuniks saabub tema kord kõnelda. Sellises vestluses loodud sidemed kuulaja ning kõneleja vahel ei ole päris sümmeetrilised, sest keeleliselt aktiivsem osapool võtab suurema jao ühiskondlikust naudingust ja eneseülistamisest. Kuigi selliste lausungite puhul kuulaja roll ei ole niivõrd intensiivne kui kõneleja enda jagu, on see tema naudingu jaoks siiski üsna vajalik ja vastastikkus saavutatakse rollide vaheldamise kaudu. (*minu tõlge*)

***Purposeless expressions* / otstarbetud [...] väljendused / eesmärgitu väljendamine** - natuke tühine küsimus, aga siin on sünonüümia *purposeless* ja varasema *aimless* vahel. Eesmärgi puudumine, see tähendab, ei ole minu arvates samaväärne otstarbe puudumisega. Otstarve justkui on - vestluskaaslastega lähematesse suhetesse astumine; eesmärk, st point, või midagi, *millest* räägitakse, aga puudub. Vb liiga peen eristus, et mingit olulist rolli mängida.

***Preference or aversion* / eelistuste või vastumeelsuste / eelistuste ja võõrastuste** - mulle meeldib muidugi enda tõlge (enamjaolt) paremini, aga siin konkreetselt mängib rolli paronomaasia: "võõrastus" riimub "eelistusega" paremini kui "vastumeelsus".

***Accounts of irrelevant happenings* / kirjeldused asjassepuutumatutest sündmustest / aruanded ebaolulistest juhtumustest** - ma arvan, et kui Malinowski oleks tahtnud öelda "kirjeldused" (*descriptions*), siis oleks see sõna. "Aruanne" (*account*) on mingis mõttes tugevama tähendusega - keegi hakkab millesti ebaolulisest (mitte ainult asjassepuutumatust, sest "asja" ei ole, aga just "ebaolulisest", sest midagi "olulist", midagi "asist" pole) jahvatama ja muudkui annab aru, kuigi kedagi ei huvita. St tõlkija konstruktsioonist võib jääda väär mulje, et on mingi "asi", millest räägitakse, ja keegi kõrvaline pistab midagi "asjassepuutumatut" vahele. Minu tõlge annab ehk paremini edasi, et mingit "asja" polegi. Sündmustest/juhtumustest - *events/happenings* tundub liiga ilmne möödatõlkimine, et selle kohta midagi enamat öelda.

***Gossip* / suusoojaks räägitud jutud / keelepeks** - "So me think why waste time say lot word when few word do trick" (Kevin Mallone). Siin on ka sisuline vahe. Suusoojaks on "moepärast, jutujätkuks". *Gossip*, seevastu, on Malinowski kasutuses enam-vähem alati negatiivse konnotatsiooniga, nt *Argonautides* eirab Malinowski informante, kes räägivad talle kuulujutte, mida ta tüüpiliselt on varem juba mujalt kuulnud. Kuulujutud teda ei huvita, sest need kalduvad asjaolusid liialdama või fabritseerima. Üks liin, mida ma veel ei ole loogilise lõpuni jälitanud, seisnebki selles, et ehk lõi Malinowski sellise mõiste, et nuriseda ebausaldusväärsete informatide üle. Näiteks, kui üks informant kiitleb, et ta läks kuskile, kust ta sai alati lõputult süüa, analüüsib Malinowski: "It may be easily imagined how strongly these pictures would appeal to the natives' fancy, how they would enhance the personal prestige of the boaster and arouse the envy of the more ambitious. Boasting about food is the most prevalent form of native vanity or ambition." (Malinowski 1916: 364-365). Samasse jatta läheb järgmine mitmest etümoloogilisest hüpoteesist, seekord nö *fama*-hüpotees - et Malinowski vermis "faatilise osaduse" sellest, et inimesed kalduvad vestlema ainetel, mis tõstavad nende endi ühiskondlikku kuvandit, aitab neil saada "suurema jao ühiskondlikust naudingust ja eneseülistamisest". Võtmesõna sellesse arutellu on *renown*.

***Affirmation and consent* / jaatusel ja nõusolekul / jaatamisel ja soostumisel** - veel üks ebaoluline moment kus ma tunnen, et minu variant on marginaalselt parem. Vb jälle samal põhjusel, et jaatamine ja soostumine riimuvad. Aga samas, tõlge ei ole luule.

***Mixed perhaps with an incidental disagreement* / sekka vahest mõni üksik vastuväide / võib-olla segatud juhusliku lahkarvamusega** - siin on minu tõlge kohmakam, aga üldiselt on "lahkarvamus" parem vaste kui *vastuväide*; selleks, et mitte nõustuda, ei pea väljendama vastuväidet; lahkarvamus on *sekka segatud* (ühildav kolmas variant). Natuke üldisemalt võib mainida, et see kirjakoht on jälle inspireeritud Trotterist, kes kirjutas olulisse katkendisse lauseosa, "*watching intently for the first low hint of a growl, which will show one belongs to the wrong pack*" (Trotter 1921: 119-120), st küsimus on natuke *more subtle* kui eksplitsiitne "vastuväide" - me võime märgata, et keegi ei ole meiega "samal lainel" ka sellest, et nad õigel hetkel ei nooguta, ei vasta midagi, või vaatavad murelikult kõrvale.

***Creates the bonds of antipathy* / loob antipaatia sidemed / tekitab vaenusidemeid** - neli sõna, kolm sõna, ja kaks. "Vaenusidemed" ei ole muidugi ideaalne, sest see ei ole aktiivselt kasutusel, tingitud "sidemetest" (*bonds*), aga läheneb üsna adekvaatselt kasutusesolevale sõnale "vaenusuhted".

***Some restraint and with slightly veiled impatience* / üksjagu kammitsetult ja veidi varjatud kärsitusega / mõningase vaoshoituse ja kergelt peidetud kannatamatusega** - siin ei ole variantidel midagi viga, lihtsalt imetlen, et sama asja saab eesti keeles viimseni erinevate sõnadega edasi anda.

***The man linguistically active receiving the greater share* / lingvistiliselt aktiivsele inimesele saab osaks suurem / keeleliselt aktiivsem osapool võtab suurema jao** - siin nägin ise kohaseks asendada "lingvistiliselt", mis on juba inglise keeles kohmakas, natuke parema variandiga, mis tähendab täpselt sama. Silma torkavad erinevad lahendused sooneutraalsusele - *man*'ist saab tõlkijal "inimene", minul "osapool". Huvitav on ka see, et "osa" on mul nihkunud aktiivsesse positsiooni (osapool) ja vastuvõtust (*receiving*) saab minul aktiivne "võtab", aga tõlkijal jääb passiivne "saab osaks". Siin on vb ideoloogiline moment, sest minu silmis on teistest üleräkija "võtja", kui mitte isegi "võitja", selles negatiivses tähenduses milles Jeff Bezos - kes maksab oma töötajatele madalaimat võimalikku palka - ütleb oma miljardite kohta "*winnings*", justkui ta oleks passiivselt, justkui kogemata, lotos võitnud, mitte aktiivselt oma töötajaid viimseni kurnanud.

***Social pleasure and self-enhancement* / sotsiaalne nauding ja eneseülendus / ühiskondlikust naudingust ja eneseülistamisest** - siin võtab tõlkija loorberid, sest "ülendus" on lühem ja parem kui "ülistamine". Kahjuks ei leia ma "ülendamisele" määratlust - inglisekeelsed vasted on *elevate* ja *promote*, mis kahtlemata peavad paika; "ülistamisel" seevastu on ÕS-is määratlus: "üles kiitma, taevani tõstma". St ülistamine on vb tähenduselt natuke konkreetsem (seos "enesekiitusega" tuleb esile), aga tõlkija võidab tähistaja lühidusega.

***The reciprocity is established* / vastastikuse hüvanguni jõutakse / vastastikkus saavutatakse** - kust võttis tõlkija "hüvangu" ("heaolu, heakäekäik")? Jutt käib puhtast vastastikkusest: kord üks kuulab ja teine räägib, siis rollid vahetuvad ja teine räägib ning esimene kuulab. Mingit "hüvangut" siin ei ole - hüvest saaks rääkida *suhtlemise* puhul, kui mõlemad osapooled räägivad samast asjast; siin on asja ivaks *osadus*, st mõlemad osapooled räägivad midagi, aga nad

räägivad üksteisest mööda (kordamööda räägitakse ja kuulatakse, aga *ei suhelda*; kuulav osapool etendab kuulaja rolli, aga tegelikult ei kuula vaid ootab "kuni saabub tema kord rääkida").

> There can be no doubt that we have here a new type of linguistic use - *phatic communion* I am tempted to call it, actuated by the demon of terminological invention - a type of speech in which ties of union are created by a mere exchange of words. Let us look at it from the special point of view with which we are here concerned; let us ask what light it throws on the function or nature of language. Are words in phatic communion used primarily to convey meaning, the meaning which is symbolically theirs? Certainly not! They fulfil a social function and that is their principal aim, but they are neither the result of intellectual reflection, nor do they necessarily arouse reflection in the listener. Once again we may say that language does not function here as a means of transmission of thought. (Malinowski 1948: 249)

> Ei saa olla kahtlust, et meil on siin tegu uut tüüpi keelekasutusega - mul on kiusatus nimetada seda *faatiliseks suhtluseks*, mida käivitab terminoloogilise leidlikkuse deemon - sedalaadi kõnega, milles ühtsussidemed luuakse pelgalt sõnu vahetades. Vaatame seda erilisest aspektist, mida me siinkohal käsitleme. Küsime, millist valgust heidab see keele funktsioonile või olemusele. Kas sõnu kasutatakse faatilises suhtluses eeskätt selleks, et edasi anda tähendust, mis on sõnadel sümboolselt olemas? Kindlasti mitte! Sõnad täidavad sotsiaalset funktsiooni ja see on nende põhieesmärk, aga nad pole ei intellektuaalse mõtiskluse tulemus ega ärgita ka kuulajat tingimata järele mõtlema. Taas võime öelda, et keel ei funktsioneeri siin mõtete edastamise vahendina. (Malinowski 2020: 311)

> Ei ole mingit kahtlust, et meil on siin tegu uut tüüpi keelekasutusega — terminoloogilise leiutamise deemonist mõjustatuna olen ahvatletud nimetama seda *faatiliseks osaduseks* — kõnetüübiks, milles ühendussidemeid luuakse pelgalt sõnade vahetamise kaudu. Vaatame seda nüüd meid huvitavast seisukohast ja küsime, millist valgust heidab see keele loomusele või toimimisele. Kas sõnu kasutatakse faatilises osaduses põhiliselt selleks, et edastada neile kui sümbolitele kuuluvat tähendust? Kindlasti mitte! Nad täidavad ühiskondlikku funktsiooni ja see on nende põhiline eesmärk, sest nad ei ole intellektuaalse refleksiooni tulemus ja ei kutsu ilmtingimata refleksiooni esile ka kuulajas. Jällegi võime öelda, et keel ei toimi siin mõtete edastamise vahendina. (*minu tõlge*)

A new type of linguistic use* - phatic communion *I am tempted to call it* / uut tüüpi keelekasutusega - mul on kiusatus nimetada seda *faatiliseks suhtluseks* / uut tüüpi keelekasutusega - *faatiliseks osaduseks - ülal juba virisesin kolme lõigu jagu, miks mulle kohe üldse ei sobi "faatiline suhtlus". Tegu on faatilise osadusega. Kui tõlge ongi muis küsimusis käideldav, siis selle möödalaskmise tagajärgedega tuleb *minul* järgnevatel aastakümnetel tegeleda. See on ühest käest väga tore ja tervitatav, et Malinowski tekstidest on nüüd eestikeelne tõlge ja ma võin loota näha uusi kodumaiseid lähenemisi sellele küsimusele; teisest käest on selle tõlke tõttu nüüd oodata *põhimõtteliselt vigaseid* käsitlusi, mis ei erista suhtlust ja osadust ja jäävad, nagu peaaegu kõik Jakobsoni faatilisest funktsioonist põlvnevad käsitlused, soikume selle küsimuse üle, kuidas on faatiline suhtlemine *suhtlemine*. Range eristus osaduse ja suhtluse vahel väldib paljusid kommunikatsiooniteoreetilisi probleeme. Üks, millest ma pean ühel hetkel pikemalt-põhjalikumalt kirjutama, on "kommunikatsionaliseerimine", st semiootilise kalduvusega mõtlejate komme vaadelda nähtusi, mis ei ole suhtlemine, suhtlemisena. Nimetades faatilist osadust "suhtluseks", avab tõlkija eesti keeles sama kõrvaltee eesti teadusmaastikus - kui ma näen tulevikus ka eesti keeles midagi sellist nagu "faatilised purskkaevud" (Robertson 2003: 57), siis saan ma ikka selle tõlkija peale natuke pahaseks.

***Actuated by the demon of terminological invention* / mida käivitab terminoloogilise leidlikkuse deemon / terminoloogilise leiutamise deemonist mõjustatuna** - no leidlikkusel ja leiutamisel on ikka kardinaalne vahe. Kui Malinowskit oleks sel hetkel väisanud terminoloogilise leidlikkuse deemon, siis ta oleks võinud kasutada ühte neist hulgist inglisekeelsetest sõnadest, mis juba tähistasid sama nähtust (nt *pother*, *prattle*, *gabble*, *jabber*, *twitter*, *burble*, jne). Et teda külastas terminoloogilise *leiutamise* deemon, näitab tõik, et ka parima tahtmise juures ei ole võimalik kindlaks teha, millisele etümoloogilisele kalduvusele Malinowski toetus rohkem (*pathos*, *phatos*, *phatikos* või *fama*).

***The result of intellectual reflection* / intellektuaalse mõtiskluse tulemus / intellektuaalse refleksiooni tulemus** - siinkohal ma isegi kindel, kas "mõtisklus" on refleksiooni/reflektsiooni täpne vaste. Selles küsimuses on mul pakkuda ainult ajaloolis-kontekstuaalset tausta: artiklis näitasin, kuidas Malinowski toetus John Dewey'le. Dewey omakorda toetus Immanuel Kantile. Viimasel aga on reflek(t)siooni jaoks konkreetne määratlus: "Reflection (*reflexio*) is not occupied about objects themselves, for the purpose of directly obtaining conceptions of them, but is that state of mind in which we set ourselves to discover the subjective conditions under which we obtain conceptions" (Kant 1855: 190). St reflek(t)siooni eeldatav algutähendus ei olnud pelgalt "mõtisklus", vaid selline "peegeldav" sissepoole pööratud mõtisklus, mis üritas avastada mõtlemise subjektiivseid tingimusi, peaaegu nagu fenomenoloogiline "sulustamine". Kanti tähendus(t)est ei pea muidugi keegi kinni. Malinowski tähendus on ilmsem: faatilises osaduses räägitud jutt ei ole "mõtlik", see ei ole "mõttekas" jutt asjadest, millest rääkija on "rangelt öeldes" (Dewey 1910) mõelnud, ja ei pane ka kuulajat mõtlema.

> But can we regard it as a mode of action? And in what relation does it stand to our crucial conception of context of situation? It is obvious that the outer situation does not enter directly into the technique of speaking. But what can be considered as *situation* when a number of people aimlessly gossip together? It consists in just this atmosphere of sociability and in the fact of the personal communion of these people. But this is in fact achieved by speech, and the situation in all such cases is created by the exchange of words, by the specific feelings which form convivial gregariousness, by the give and take of utterances which make up ordinary gossip. The whole situation consists in what happens linguistically. Each utterance is an act serving the direct aim of binding hearer to speaker by a tie of some social sentiment or other. Once more language appears to us in this function not as an instrument of reflection but as a mode of action. (Malinowski 1948: 250)

> Kuid kas me võime seda pidada tegevuse mooduseks? Ja millisesse suhtesse asetub see meie tähtsa situatsioonilise konteksti kontseptsiooniga? On ilmne, et väline situatsioon ei sisene otseselt kõnelemise võtetesse. Aga mida saab pidada *situatsiooniks*, kui hulk inimesi lihtsalt sihitult lobiseb? See seisneb ainult seltskondlikkuse atmosfäärist ja saavutatakse tegelikult kõnega ning situatsioon luuakse kõigil neil juhtudel sõnade vahetamisega, konkreetsete tunnetege, mis loovad lõbusa kambavaimu, tavalise jutuloba moodustavate lausungite andmise ja vastuvõtmisega. Kogu situatsioon seisneb selles, mis toimub lingvistiliselt. Iga lausung on tegu, mis täidab otsest eesmärki siduda kuulaja kõnelejaga ühe või teise sotsiaalsete tundmuste kütke abil. Taas [|] paistab keel meile selles funktsioonis tegevusmoodus, mitte mõtlemise instrument. (Malinowski 2020: 311-312)

> Aga kas me saame seda pidada tegutsemisviisiks? Ja millises suhtes on see meie põhimõiste, situatsiooni kontekstiga? On selge, et väline situatsioon ei sisene otseselt kõnetehnikasse. Aga mida saame me pidada *situatsiooniks*, kui hulk inimesi ajavad koos sihitult juttu? See seisneb just selles viisakuse õhkkonnas ja nende inimeste isikliku osaduse tõsiasjas. Aga see tõsiasi saavutatakse läbi kõne, ja situatsioon on kõigil sellistel juhtudel loodud sõnavahetuse poolt, läbi kindlate tunnete, mis moodustavad lustaka seltskondlikkuse, läbi lausungite, millest jutuajamine koosneb, ütluse ja vastuvõtu. Kogu situatsioon seisneb selles, mis toimub lingvistiliselt. Iga lausung on akt, mis teenib kuulaja ja kõneleja sidumise otsest eesmärki läbi ühe või teise ühiskondliku tundmuse. Veelkord, keel ilmneb selles funktsioonis mitte kui refleksiooni instrument, vaid kui tegutsemisviis. (*minu tõlge*)

***A mode of action* / tegevuse mooduseks / tegutsemisviisiks** - "teguviis" on juba olemas; "tegevuse moodus" on kohmakas.

***Our crucial onception of context of situation* / meie tähtsa situatsioonilise konteksti kontseptsiooniga / meie põhimõiste, situatsiooni kontekstiga** - kuidas sai tõlkija situatsiooni kontekstist... situatsioonilise konteksti? Mis teeb konteksti situatiooniliseks? Mis teeb "situatsiooni" siin omadussõnaliseks? *The context of situation* on situatsiooni kontekst. Malinowski situatsioonikontekstiteooria üle võib vaielda, kas ikka on nii, et igal kõneaktil on oma situatsioonikontekst (vt Wolf 1989), aga igal juhul ei ole mingi abstraktne kontekst "situatsiooniline".

***The fact of the personal communion of these people* / saavutatakse tegelikult kõnega / nende inimeste isikliku osaduse tõsiasjas** - siin on tõeline tohuvabohu, sest tõlkija jälle ei suuda händeldada osadust. Kaks võrdlemisi lühikest lauset on teleskopeeritud üheks (*ning* konstruktsiooniga) ja nende inimeste "isikliku osaduse" tõsiasi on täielikult välja visatud. Aga selles ongi ju kogu iva?! Faatiline osaduse ei ole lihtsalt "sõnaline suhtlus", see on "isiklik osadus" inimeste vahel, kes kasutavad sõnu ja räägivad, aga *ei suhtle*, vaid võtavad osa situatsioonist, mis seisneb ainult sõnade vahetamises. See võib kõrvaltvaatajale näha välja nagu suhtlussituatsioon, aga nad päriselt ei suhtle - nad räägivad, aga nad ei suhtle. See on asja point. Mida tähendab "tegelik kõne", mul ei ole aimugi. Malinowski point on selles, et sõnade vahetamise tõsiasi - tõsiasi, et nad vahetavad sõnu, moodustab või "konstitueerib" selle situatsiooni. Nad *võtavad osa* sõnade-vahetamisest.

***The specific feelings* / konkreetsete tunnetege / kindlate tunnete** - Ei. Spetsiifiliste? *Maybe* Eriomaste? *Probably not*. Konkreetsete? Kindlasti faking mitte. Need on "kindlad" tunded, st tegelikult ei oska keegi täpselt öelda, mis tunded need peaksid olema, on lihtsalt teada, et on mingid "kindlad" tunded. See on küll nõukaaegne arusaam kantseliitsõnast "kindel", aga siin on see pädev, sest Malinowski ei täpsusta, mis tunnetest ta räägib. Kui need oleksid "konkreetsed" tunded... Jessas. Kui need on konkreetsed tunded siis mis kuradi päralt on abstraktsed tunded?

***Convivial gregariousness* / lõbusa kambavaimu / lustaka seltskondlikkuse** - Ei. Ei, ei, ei! Kambavaim oleks faking *mob mentality*. Kuidas ei oska tõlkija Nastiku sõnastikku kasutada? keeleveeb.ee - kuradi kurat! See ei ole ainult sõnastiku küsimus. *Gregariousness* on Trotteri kogu teose põhimõiste ja ta kõnetab sama mõiste kaudu lammaste, huntide ja mesilaste sotsiaalsust - kas ühegi nende liikide puhul saaksime me rääkida "kambavaimust"? Seltskondlikkusest (*gregariousness*), jah, kambavaimust, kindlasti mitte. Annan tõlkijale punkti ainult selle eest, et "lõbus" on parem vaste kui germanismuslik "lustakas". *Gregariousness* -ikka saadaks tõlkija googeldama "define:gregarious" - leiaks vaste "fond of company; sociable" - see, et inimene armastab inimestega läbi käia ja on "seltsiv" ei tähenda, et tal on "kambavaim" ja järgmise asjana hakkab tõstma mässu, võitlema politseiga, viskama poodide aknaid sisse ja karjuma "все наши".

***Gossip* / jutuloba / jutuajamine** - siin saab ka tõlkija punkti, sest "loba" on tõesti üks neist sõnadest, mis annavad sõnastikus palju vasteid faatilisele osadusele; siin konkreetselt [sic] *bavardage; blarney; blather; blether; flummery; gab; gibberish; hogwash; idle talk; prate; stultiloquence; talkee-talkee; twaddle* - osadest neist ma ei ole kuulnudki - nt *stultiloquence* on otseselt ladina keelest "loll jutt".

***A tie of some social sentiment or other* / ühe või teise sotsiaalsete tundmuste kütke / läbi ühe või teise ühiskondliku tundmuse** - kuidas kurat õppis tõlkija nüüdseks "tundmuse" sõna selgeks? Jääb tõsine mulje, et tõlkija töötab nagu mina ja viskab sõnu erinevatesse otsingumootoritesse nagu juhtub kuniks sobiv vaste kerkib esile. Küll oli "meeleolu", küll oli "tunne" nüüd kolmandal katsel pani täppi. Noh, *third time's a charm*. Kangesti meenutab ühte filosoofiaprofessorit, kes rääkis kuidas ta noorena luges mingit nõmedat tõlget Platonist, milles oli palju sünonüüme, mis pärast osutusid kreeka keeles samaks sõnaks. Siin on meil justkui sama olukord: meeleolu, tunne ja tundmus, mis inglise keeles on üks ja sama *sentiment*. Also, kust kurat tuleb ühiskondliku tunde "kütk"? Tõlkija tahaks justkui öelda, *captivated by some social sentiment or other*. Originaali *tie* osutab minu arvates küll pigem mingile "sidumisele" kuiet "kütkestamisele". Võtmesõna on "ühendussidemed": vt "*ties of union*" ja "*bonds of personal union*" - ilmselgelt on seosed ja sidemed (*ties* & *bonds*) Malinowski jaoks sünonüümsed.

> I should like to add at once that though the examples discussed were taken from savage life, we could find among ourselves exact parallels to every type of linguistic use so far discussed. The binding tissue of words which unites the crew of a ship in bad weather, the verbal concomitants of a company of soldiers in action, the technical language running parallel to some practical work or sporting pursuit - all these resemble essentially the primitive uses of speech by man in action and our discussion could have been equally well conducted on a modern example. I have chosen the above from a Savage Community, because I wanted to emphasize that such and no other is the nature of *primitive* speech. (Malinowski 1948: 250)

Tahaks otsekohe lisada, et kuigi vaadeldud näited olid võetud metslaste elust, leiaksime ka meilt endilt täpseid paralleele igat tüüpi keelekasutusele, mida seni oleme käsitlenud. Sõnade sidekude, mis ühendab

> laevameeskonda halva ilmaga, lahingut pidava roodu verbaalsed kaasosad, mingi praktilise töö või sportliku tegevusega paralleelselt kulgev tehniline keel - kõik need sarnanevad olemuselt inimese primitiivse kõnekasutusega tegevuses ja meie arutelu oleks võinud sama edukalt lähtuda ka mõnest moodsast näitest. Valisin näite metslaste kogukonnast, kuna tahtsin rõhutada, et just selline on *primitiivse* kõne loomus ja mitte teistsugune. (Malinowski 2020: 312)

> Ma tahaks koheselt lisada, et kuigi arutluse all olnud näited on võetud metslaste elust, leiaksime me endi hulgast täpseid paralleele igale seni mainitud keelekasutusele. Sõnade siduv kude, mis ühendab laeva meeskonda halva ilmaga, sõdurite kompanii tegevust saatvad sõnad, tehniline keel, mis jookseb paralleelselt mõne praktilise töö või spordiharjutusega — kõik need sarnanevad oma põhiolemuselt tegutsevate inimeste primitiivse keelekasutusega ja meie arutlust oleks võinud samahästi läbi viia tänapäevase näite põhjal. Ma valisin näited metsikust kogukonnast, sest ma tahtsin rõhutada, et selline ja mitte mingi muu on *primitiivse* kõne iseloom. (*minu tõlge*)

***The binding tissue of words* / Sõnade sidekude / Sõnade siduv kude** - oijah, siin oleme iseenesest samal lainel, aga... Mina ei oleks sellist julget hüpet "sidekoeni" teinud, sest meditsiinilise terminina sarnleb see armkoega. Lahusus, "siduv kude", jätab sellele väljendile mingigi metafoorilisuse. Lõpuks, jah, peab tõlkija saama punkti, ilma tühikuta on parem - ilmekam.

***Conducted on a modern example* / lähtuda ka mõnest moodsast näitest / läbi viia tänapäevase näite põhjal** - "Homseni, jääme moodsaks." (Ain Mäeots, *Jan Uuspõld Läheb Tartusse*).

***Such and no other is the nature of* primitive *speech* / just selline on *primitiivse* kõne loomus ja mitte teistsugune / selline ja mitte mingi muu on *primitiivse* kõne iseloom** - sõnajärjekord ja puhtalt sõnajärjekord. Selle lause tähendus on tõenäoliselt kõigile inimestele vastuvõetamatu. Nii palju kui ma olen näinud faatilise osaduse käekäigust, ei ole *mitte keegi* pärast kolmekümnendaid nõustunid Malinowskiga selles osas, et "primitiivsete inimeste" kõne on *ainult* faatiline. Mitte keegi. On neid, kes lõõbivad, et "primitiivsed inimesed" ei ole suured metafüüsikud jne. aga üldpildis ei kirjuta mitte keegi sellele väitele alla. Mitte keegi. Isegi Malinowski enda teostes ilmneb, et tema informandid olid sageli... *informatiivsed*. Oleks Malinowski saanud teada, mis on *nanola* (Malinowski 1922: 408-409) kui kõik tema *primitiivsed* uuritavad oleksid olnud puhtalt faatilised? See oleks olnud suur teene maailmale kui ta oleks oma analüüsi läbi viinud tänepäevasemate näidete põhjal ja käsitlenud kasvõi Suurbritannia ja Ameerika Ühendriikide kõrgklasse, kui tema Melaneesia subjektid olid nii häirivalt primitiivsed. *As it stands* näitas ta näpuga mustanahaliste pärismaalaste suunas, kellest ta arvas juba enne välitöid, et neil ei ole "täpset tähendust" (Malinowski 1913: 213), ja kuulutas kogu maailma jaoks, et need inimesed on võimelised ainult kuulujutte rääkima. See on üks neist momentidest, mille tõttu Malinowski faatilist osadust ei ole väga pikalt tõsiselt võetud. Isegi kui see on hea ja mugav teoreetiline seadeldis, hakkab paljudele vastu see rassistlik ja klassistlik alamtoon (*undertone*), mis ütleb mõtlevale, mõtisklevale, reflekteerivale inimesele *This sum ol' bullshit*.

> Again in pure sociabilities and gossip we use language exactly as savages do and our talk becomes the 'phatic communion' analyzed above, which serves to establish bonds of personal union between people brought together by the mere need of companionship and does not serve any purpose of communicating ideas. "Throughout the Western world it is agreed that people must meet frequently, and that it is not only agreeable to talk, but that it is a matter of common courtesy to say something even when [|] there is hardly anything to say" [Chapter I. of the present work, p. 11] - as the Authors remark. Indeed there need not or perhaps even there must not be anything to communicate. As long as there are words to exchange, phatic communion brings savage and civilized alike into the pleasante atmosphere of polite, social intercoures. (Malinowski 1948: 250-251)

> Puhtaid seltskondlikkusi vahetades ja suusoojaks vesteldes kasutame keelt jällegi täpselt samamoodi nagu metslased ja meie kõne muutub "faatiliseks suhtluseks", mida on eelpool analüüsitud ja kasutatakse

isiklike sidemete loomiseks pelgalt seltskonnavajadusest kokku tulnud inimeste vahel, ning see ei täida mingit ideede edasiandmise eesmärki. "Läänemaailmas on kokku lepitud, et inimesed peavad sagedasti kohtuma, et rääkimine pole üksnes sobilik, vaid lausa üldine viisakus näeb ette, et öeldakse midagi, isegi kui midagi õieti öelda ei ole" [Käesolev töö I peatükk, lk 11.] - märgivad autorid. Tõepoolest alati ei pea olema või vahest ei tohigi olla midagi edasi anda. Kui on olemas sõnad, mida vahetada, toob faatiline suhtlus metslasi ja tsiviliseeritud inimesi ühtemoodi viisaka sotsiaalse vahekorra atmosfääri. (Malinowski 2020: 312)

Jällegi, viisakusavaldustes ja keelepeksus kasutame me keelt täpselt nagu metslased seda teevad ja meie rääkimine saab ülal analüüsitud "faatiliseks osaduseks", mis teenib pelgalt seltskonnavajadusest kokku kogunenud inimeste isiklike ühendussidemete loomise eesmärki ja ei teeni mitte mingit ideede kommunikeerimise eesmärki. Nagu kaasautorid märgivad: "Terves Läänemaailmas nõustutakse, et inimesed peavad sageli kohtuma ja et ei ole mitte ainult meeldiv rääkida, vaid on harilik viisakus öelda midagi, isegi kui on vaevalt midagi öelda" (Ogden ja Richards, 1. peatükk). Tõepoolest ei ole vaja, või võib-olla isegi ei tohiks olla vajadust midagi kommunikeerida. Kuniks on sõnu, mida vahetada, toob faatiline osadus metslase ja tsiviliseeritud inimese ühtemoodi viisaka ühiskondliku läbikäimise meeldivasse õhkkonda. (*minu tõlge*)

***Again in pure sociabilities* / Puhtaid seltskondlikkusi vahetades / Jällegi, viisakusavaldustes** - toon üles ainult selle tõttu, et *sociabilities* annaks siin tõlkida mitut moodi - "seltskondlikkused" oleks tõesti päris hea, "viisakusavaldustega" viitan ise varasemale vb ekslikule samastusele *sociabilities* ja *phrase[s] of politeness* vahel.

***To establish bonds of personal union* / kasutatakse isiklike sidemete loomiseks / isiklike ühendussidemete loomise eesmärki** - siin ei ole "isiklikud ühendussidemed" problemaatilised, kuigi ennist "isiklik osadus" oli.

***Chapter I. of the present work, p. 11* / Käesolev töö I peatükk, lk 11 / Ogden ja Richards, 1. peatükk** - oma artiklis tõin välja, et Malinowski viskab siin jälle (nagu Trotteriga) lugejale valeviite. Avame *Tähenduse Tähenduse* (Ogden & Richards 1923) esimese peatüki: ""Iga tsiviliseeritud inimene," jätkab lahkunud professor Mahaffy, kelle raamatule *Vestluskunsti Põhimõtted* võlgneme selle tähelepaneku, "tunneb või peaks tundma seda kohustust; see on universaalne saavutus, mida kõik peavad harjutama"; neid, kes selles läbi kukuvad, karistab ühiskond sallimatuse või hooliatusega" (Ogden & Richards 1923: 8). Malinowski viitas Ogdenile ja Richardsile, kuigi ta tegelikult oleks pidanud viitama Mahaffy'le (tema raamatu *esimesele* leheküljele). Koos Trotteriga (konkreetselt temale "osutava" joonealuse märkusega, ülal) on need kaks momenti, mil Malinowski viitas selles tekstis kellelegi *valesti*, st kui keegi üritaks teda tänapäeval emuleerida ja teeks sama, siis oleks tegu tõendatava plagiaadiga ja asjal oleksid tõsised tagajärjed. ... Ära ole nagu Malinowski, ära viita oma allikatele stiilis "hiljutine psühholoogiline uurimus", ega "tolle populaarteadusliku raamatu esimene peatükk". *Please don't do that*.

***As long as there are words to exchange, phatic communion brings savage and civilized alike into the pleasante atmosphere of polite, social intercoures.* / Kui on olemas sõnad, mida vahetada, toob faatiline suhtlus metslasi ja tsiviliseeritud inimesi ühtemoodi viisaka sotsiaalse vahekorra atmosfääri. / Kuniks on sõnu, mida vahetada, toob faatiline osadus metslase ja tsiviliseeritud inimese ühtemoodi viisaka ühiskondliku läbikäimise meeldivasse õhkkonda.**

11.3 April

11.3.1 A Veritable Copying-Machine (2020-04-16 18:43)

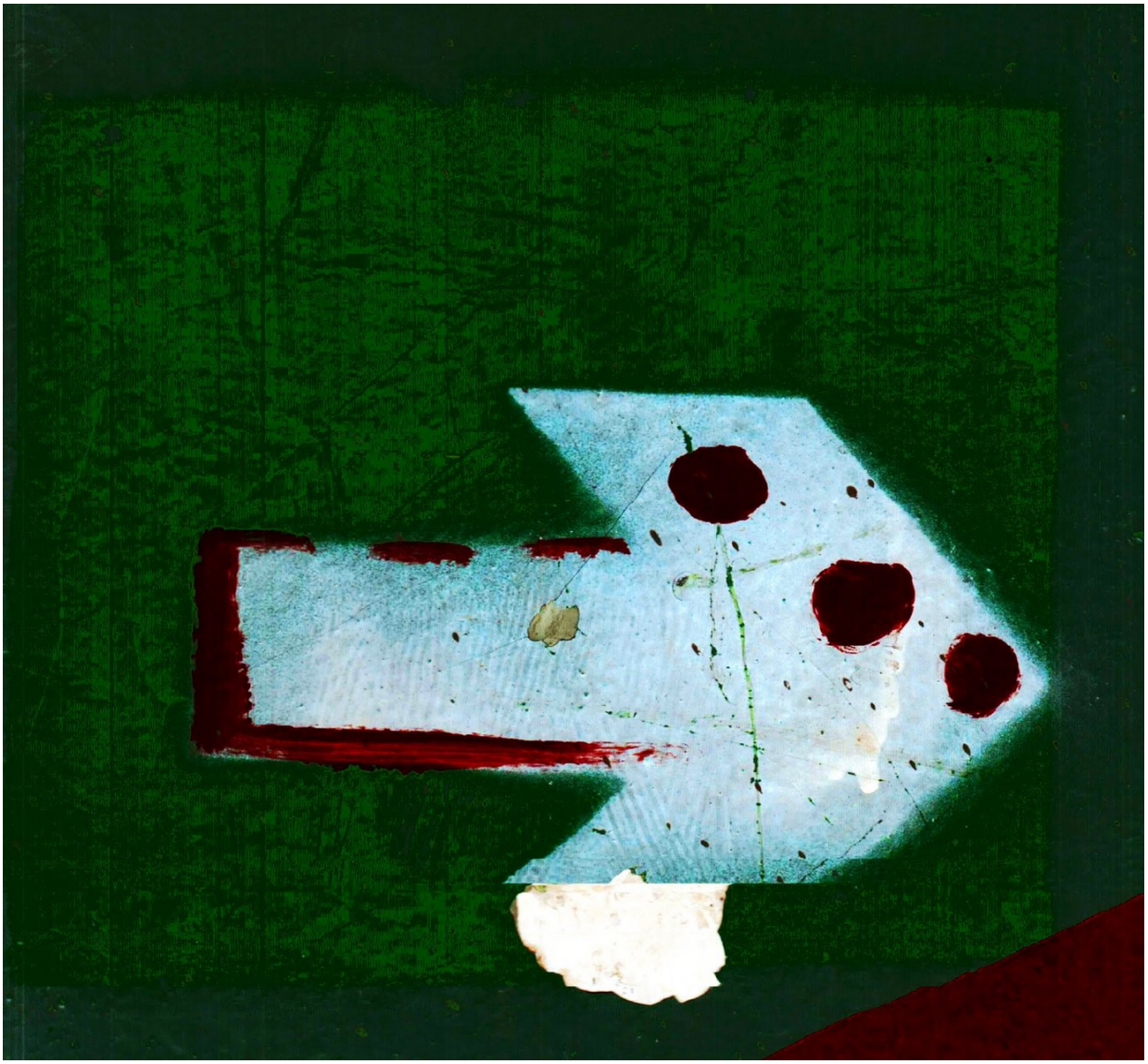

- Baldwin, James Mark 1907a. Thought and Language
- Baldwin, James Mark 1896a. The Genesis of Social "Interests"
- Maudsley, Henry 1889. The Double Brain

Baldwin, James Mark 1907a. Thought and Language. *Psychological Review* 14(3): 181-204. [DOI: 10.1037/h0074382]

> In the first place, it may be pointed out that **logical meanings constitute a context of thoughts**. **The prelogical meanings of all sorts, the individuated contents established by processes earlier than explicit judgment**, are taken up in the organized system of experience which is **the objective thought-world of the thinker**. It is first of all the thinker's experience, controlled in the inner processes of judgment and acknowledgment, whatever further reference or confirmation it may have as being true to or cognizant of 'reality.' (Baldwin 1907a: 181)

Mõtleja objektiivne mõttemaailm korrastab ka ebaloogilisi tähendusi.

> Furthermore and third, this common character and meaning of the subject matter of thought was found to rest genetically or prelogically upon a process that is both social and experimental: the process described in our earlier discussions under the term 'secondary conversion.' We found that **the context of knowledge, considered as a confirmed and established body of data, was in very essential ways due to the recognition and use of the contents of the minds of one's social fellows**. (Baldwin 1907a: 182)

Teadmiste kontekst on hädavajalik ühiskonnakaaslaste mõistuste sisu äratundmiseks.

> All but the original substantive parts of experience - the parts found directly convertible into the hard coin of persisting and recurring fact - was actually set off from **the fugitive and private images of fancy**, through such secondary and essentially social conversion process. It was in the further development of this motive, it will be remembered also, that the marks of knowledge as general, universal, and even singular were derived. **The conclusion that knowledge - in any mode that is not subpersonal nad so subsocial - is a 'social outcome rather than a private possession,' summed up our results in the matter**. (Baldwin 1907a: 182)

Reminiscent of Clay's distinction between fugitive and durable modifications of mind. The subpersonal/subsocial distinction is reminiscent of Morris's distinctions, where private/fugitive symbols are termed "post-language" symbols.

> Finally we may point out, in addition to the foregoing, a character of thought which has not as yet been adverted to; one that fixes genetically both the social motive and the experimental motive as now put in evidence. It is **the *linguistic character* of thought. Thought is a system of predications or assertions that *may be* embodied in a more or less explicit system of symbols for purposes of inter-personal communication**. (Baldwin 1907a: 183)

The conditional "may be" is probably the most important point.

> The old problem put in **the question, 'Is thought possible without speech,' has no real significance** except so far as it is set genetically or from the point of view of the comparative origin and development of these two great functions. (Baldwin 1907a: 183)

Nevertheless it's a question that crops up constantly, something we cannot get over.

> For the purposes of linguistic theory, this may be called the 'personal' or 'dynamic' point of view. It recognizes the fact that **the person is the source of new accretions of social meaning**, and the dynamic movement of such meaning is made possible only as the results of personal thought find adequate and appropriate expression. It considers language as a live thing, flexible in its growth with the development of thought, divergent and varying in its comparative system of symbolism. (Baldwin 1907a: 184)

Signs grow, from one to many.

> But the further question as to **the conservation, the conventionalizing - in the large sense, the socializing - of meanings**, whereby they show themselves more than personal, and in an important sense also less than personal, is equally urgent. This question may be put sharply thus: **how can a system of symbols serving as expression of a dynamic movement of personal thought, also serve as the embodiment of established and conventionalized social meaning?** (Baldwin 1907a: 184)

Also "crystallization" and "ossification".

> This inquiry has direct enforcement from the side of the psychology of what is called 'intercourse.' **There is no purely 'personal' intercourse; all intercourse is in its constitution inter-personal**. Its intent is to be understood as well as to be expressed. It becomes necessary to enlarge the theory of expression to make its unit one of ***common meaning***. The lowest functional term of expression is in some crude sense [|] 'intercourse' - the development of common meaning. Turning, therefore, to **the theories of language reached from the social side**, we find a second type. (Baldwin 1907a: 184-185)

Denying the existence of intrapersonal communication?

> *The Social or Static Theory*. The theory of common symbolic meaning would seem not to find its problem in the first instance in personal expression. Its problem is not how personal meaning could become common in its expression, but **how a conventionally common meaning could be the vehicle of genuine personal experience**. Would not any system of symbolic meanings become, just by the rigidity and static character that its social fixity would impart, unavailable for personal purposes? (Baldwin 1907a: 185)

It is kinda amazing that he finds this problematic at all.

> Indeed, **the function of language**, we are told by the static theorists, does not extend to the expression of what is personal as such. It **comes to reflect personal interest only by being first of all conventional and common. The demand of intercourse is for a symbolism to express meanings already understood and accepted.** It is only by social generalization that a meaning can become eligible for linguistic embodiment at all. Witness the fact that **feeling and impulse, so far as they are not thrown into descriptive form as knowledge, cannot be given common linguistic rendering**. Music may be cited: what does music really express? It is only so far as a meaning has taken on a form that gives it currency in society that it is made a matter of intelligible speech. (Baldwin 1907a: 185)

This is where I concur wholeheartedly. The limits of language are most palpably felt at the prescipice of feeling.

> Upon this type of theory **a view is based which makes language a static, stereotyped system of forms**. The classics, being no longer living and growing but dead, offer the models of literary form. Any current modes of speech and language that do not fit into these models, **so far fall short of the instrumental adequacy that facile social intercourse demands**. (Baldwin 1907a: 185)

"But the widened conception of *context of situation* yields more than that. It makes clear the difference in scope and method between the linguistics of dead and of living languages. The material on which almost all our linguistic study has been done so far belongs to dead languages." (Malinowski 1923: 306)

> Just as there is a sphere of personal experience that is ineligible to common and symbolic expression, so **there is a sphere of common and public experience that is ineligible to strictly personal and private uses**. In their range, in short, personal meanings and social meanings overlap but do not coincide. Consequently, there is the requirement all the way along that **the symbols of conventional expression be**

> **so far as possible flexible in order to embody the accretions to personal experience**; and on the other hand, that they be fixed enough to embody the habitual and conventionalized meanings of historical and common experience. This requirement is embodied in the view, now fast gaining ground, that language is a growing organic thing, relatively satisfactory for the epoch and the gorup; but **by no means containing or requiring a system of fixed and stereotyped meanings**. (Baldwin 1907a: 186)

Kinda abstract; could do with examples.

> The interest at work may be of this or that sort according as this or that group of meanings ordinarily called a 'topic' is being pursued. This in turn varies with all the dispositional or other tendencies or motives coming to consciousness in the individual. The content itself, so considered as a subject-matter of thought, has relations, discovered or not discovered, in a larger whole of meaning. For example, the item 'horse' may have very different lines of import developed according as I am conversing with a horseman, a naturalist, a dealer, or a veterinary surgeon. In each case **only those ramifications of meaning that are relevant to the common interest of the parties to the situation are elucidated and further advanced**. (Baldwin 1907a: 192)

Relevance Theory at large.

> How the more superficial sorts of comprehension of a subject are possible might be made subject of further remark; here it may suffice to say that when they are thus of the superficial sort, it is **pseudo-thinking**; it gives meanings that remain in large part either in a mode not yet judgmental, or so habitual as to be under mere reality-feeling, or again they are mere material for schematic use in this way or that when judgment upon their further relevancies is actually achieved. (Baldwin 1907a: 193)

I feel personally attacked. Mostly because this is my first closer acquaintance with Baldwin and his terminology is yet foreign and largely incomprehensible.

> **If genuinely receptive, indeed, the attitude of the hearer is one of continuoun thinking**. His selective interests are not severely taxed, since the relevant information is directly supplied to him. But the meanings suggested to him are, in the first instance, merely proposed, assumptive, experimental. Each item added to the whole requires assimilation by some process complementary to that whereby, in the contrasted case, he tests in the social environment the meanings of his own suggestion. (Baldwin 1907a: 193)

In contrast to phatic communion, which is unreflective - the hearer might not be thinking, or even listening, at all.

> And there must also be supposed a form of correlation between these two types of meaning, considered as being in a situation in which the speaker and hearer get the same subject-matter at the same time - as indeed they must lest intercourse lose its commonness and so be **futile**. (Baldwin 1907a: 194)

Dorothy Lee, once again, having hit the nail on the head.

Baldwin, James Mark 1896a. The Genesis of Social "Interests". *The Monist* 7(3): 340-357. [DOI: 10.5840/monist18977329]

> The outcome serves to afford a point of departure for the view which we may entertain of **the person as he appears to himself in society**. If it be true, as all the evidence goes to show, that what the person thinks of himself is a pole or terminus at one end of an opposition in the sense of personality generally, and that the other pole or terminus is the thought he has of the other person, the alter, then **it is impossible to take his thought of himself at any time and say that in thinking of himself he is not essentially thinking of the alter also**. (Baldwin 1896a: 341)

The looking glass self.

> The acts now possible to himself, and so used by him to describe himself in thought to himself, were formerly only possible to the other; but by imitating that other he has brought them over to the opposite pole, and **found them applicable with a richer meaning, and a modified value, as true predicates of himself also**. If he thinks of himself in any particular past time, he can single out what was then he, as opposed to what has since become he; and **the residue, the part of him that has since become he, that was then only thought of - if it was thought of as an attribute of personality at all - as attaching to some one whom he was acquainted with**. (Baldwin 1896a: 342)

Sounds like a psychological interpretation of the old saying, *kes teisele nime annab*, *see ise seda kannab*.

> So the truth we now learn is this: that each and all of the particular marks which I now call mine, when I think of myself, has had just this origin; **I have first found it in my social environment, and by reason of my social and imitative disposition, have transferred it to myself** by trying to act as if it were true of me, and so coming to find out that it is true of me. And further, all the things I hope to learn, to acquire, to become, all - if I think of them in a way to have any clear thought of my possible future - are now, before I acquire them, simply **elements of my thought of others, of the social alter, or of what considered generally we may calle the "socius."** (Baldwin 1896a: 342)

The imitation theory of selfhood: I can become what I see around me.

> But we should also note that what has been said of the one pole of this dialectical relation, the pole of self, is equally true of the other also - the pole represented by the other person, the later. What do I have in mind when I think of him as a person? Evidently **I must construe him, a person, in terms of what I think of myself, the only person whom I know in the intimate way we call "subjective."** (Baldwin 1896a: 343)

I am the measure against which I evaluate others.

> So my thought of any other man - or all other men - is, to the richest degree. that which I understand of myself, together with the uncertainties of interpretation which my further knowledge of his acts enables me to conjecture. It think him **rational, emotional, volitional**, as I am; and the details of his more special characteristics, as far as I understand them at all, I weave out of possible actions of my own, when circumstances call me out in similar ways. But there is always the sense that **there is more to understand about him; for as we have seen, he constantly, by the diversities between us which I do not yet comprehend, sets me new actions to imitate for my own growth**. (Baldwin 1896a: 343)

The triad. The ending, the "growth", has a very positive ring to it.

> Or we take a group of individuals together as we find them is society and ask **how it is that these individuals could have come together**. All this without so much as consulting the single person psychologically as to the view he has of his own social life, his opportunities, and his obligations! (Baldwin 1896a: 344)

How indeed.

> To bring our development of the sense of personality, therefore, into view of these questions, let us attack one of the main points in **the theory of society** which recent discussion has tended to formulate. This point is that which concerns the "interests" of the individual. **What are the interests of the individual, and how do they stand related to the interests of the community, state, social group, in which the individual lives?** (Baldwin 1896a: 345)

The order is somewhat off. According to size, it should run: individual → social group → community → state.

> But this sense of equal interest, desert, because of identical position in the evolution of selves, what is this but the sense of justice in the abstract, and in the concrete, **the feeling of sympathy with the other**? (Baldwin 1896a: 346)

A definition of sympathy: identification of interests.

> This is true just in so far as there is a certain typical other self whose relation to me has been that of **social give and take** by which the whole development of a sense of self of any kind has been made possible. (Baldwin 1896a: 346)

Reminiscent of "the give and take of utterances". Stored for paraphrasis.

> We find that such a child shows, in the very first stages of his sense of himself as a being of rights, duties, etc., a very organic nature. He is occupied mainly with the business of learning about himself, other people, and nature. He imitates everything, being **a veritable copying-machine**. He spends the time not given to imitating others very largely in practicing what he has picked up by his imitations, and in the exploiting of these accomplishments. (Baldwin 1896a: 347)

Found a title.

> But on the other hand, there are persons to whom his attitude has a right to be different. In the case of these the dialectic has gone farther. He has mastered all their features, he can do himself what they do, he anticipates no new developments in his intercourse with them; so he "ejects" them, as the psychological expression is; for **an "eject" is a person whose consciousness has only those elements in it which the individual who thinks of that consciousness is able, out of his own store of experience, to read into it**. It is ejective to him, for he makes it what he will, in a sense. (Baldwin 1896a: 348)

Not at all certain if this is Bosanquet's meaning of "eject".

> Now the further advance which he makes in this general **sense of social situation as a whole**, is in the line of carrying this same adaptability of attitude into his relation to each of the persons whom he knows. (Baldwin 1896a: 351)

Something along the lines of "reading the room".

> He learns **the signs of warmth, of good humor, of sorrow, of joy, hope, love, jealousy, giving them added interpretation** all the time which his own imitation of them enables him to make by realising **what they mean in his own experience**. (Baldwin 1896a: 351)

Semiotics of the *context of situation*, it looks like.

> **He thinks of the other, the alter, as his *socius*, just as he thinks of himself as the other's *socius:*** and the only thing that remains more or less stable, in the midst of the whole growth, is [|] the fact that there is a growing sense of self which includes both terms, the ego and the alter. In short, ***the real self is the social self, the socius***. (Baldwin 1896a: 352-353)

An alternative formulation of *the looking glass self*.

5556

> But in the larger social whole of adult life both elements are so complex - the solidified self of the individual's history is so fixed, and **the social suggestions of the community** are so varied and conflicting - that the outcome of the fusion is a thing that no man can prophesy. (Baldwin 1896a: 355)

Possibly something to connect with "social meaning". I expect him to have much more to say about "suggestion".

Maudsley, Henry 1889. The Double Brain. *Mind* 14(54): 161-187. [JSTOR]

> In the former case the loss of one organ would mean so much **subtraction of function** only, a loss which might be made good by the increased action of the other that was left; in the latter case the loss of one half would not be a lessening only, but **a laming function**, which could not be compensated by any increased action of the remaining half. (Maudsley 1889: 162)

Noted for the odd use of "function". Similar to the oddity of "the function of language" (Baldwin 1907a: 185, above).

> When we reflect upon the intimate constitution and structural connexions of the brain, it seems the natural conclusion that it is not formed of two distinct organs any more than the body is formed of two distinct bodies; that, like the body, it is a bilateral structure. Essentially it is a great aggregate of nerve-centres and nerve-tracts, part of, and administering organ in, **a circle of communication between the organism and its medium**, nowise a separate and paramount centre of authority, a sort of supreme organ apart, as ordinary language might seem sometimes to imply; **an aggregate with which all parts of the body are in communion**, mediate or immediate, in which they may be said to have direct or indirect representation, through which the whole works in each part and each part in the whole; and it is bound, therefore, by its constitution and relations, however great the separateness of its halves in respect of some functions, to be fundamentally **a double organ ministering to one function, the function of one body**. It represents at the same time the halves of the body and the unity of the whole whereof itself is part. (Maudsley 1889: 162)

Sounds a bit like Uexküll's "functional circle". Loving the use of "communion" here: "the halves of the double brain [...] are respectively **in communion with** and representative of similar organs and structures of the body" (*ibid*).

> It is almost universally admitted now that each cerebral hemisphere contains **the centre of voluntary movements and of sensory perceptions** for the opposite side of the body; experiments on animals and observations of disease in man having apparently put the conclusion beyond all reasonable question. (Maudsley 1889: 163)

Once again reminiscent of Uexküll, voluntary and sensory mirroring the *Wirk-* and *Merkwelt*.

> For we may note here that it does not matter whether the associated centres in such case lie close together so as apparently to form one organ or not; if they are closely united in structure by **fibres of association**, and habitually associated in function, they are practically one notwithstading that they lie some distance apart. (Maudsley 1889: 164)

Neat expression, could be used metaphorically for the quality, size or strength of mental associations.

> But the main reason is, perhaps, that years are required to learn the exceeding nice, exact, numerous and complex **movements of speech, which really go along in their acquisition and development *pari passu* with the acquisition and development of reason**, whereas the simpler, fever and less fine movements of writings may be taught in a few months. **Words being the symbols of reasoning**, the definite fixing of them and of the fine shades of their meaning - the nice and exact organisation of their proper nervous

> substrata - need long time and work, but once they have been acquired it is not so difficult to [|] substitute other symbols for them; if a person, therefore, who has lost the use of his right hand retains his power of speech and reasoning, it ought to be little more difficult, if not easier, to teach him to write with the left hand than it was to teach him in the first instance to write with his right hand. (Maudsley 1889: 165-166)

The "question, 'Is thought possible without speech,' has no real significance" (Baldwin 1907a: 183, above), even though it keeps on cropping up.

> [...] that the hemispheres act together by **a sort of immediate sympathy** or induction during the alternating instants that we are conscious of their respective doings, [...] (Maudsley 1889: 167)

The *corpus callosum* is an organ of sympathy? It does look like "sympathy" and "communion" were very common words in scientific discourse before the world wars.

> What is it that unifies their action? The end or aim in view. And what is the end or aim? The conception or foresight of the act, its ideal accomplishment, which is derived from experience - either **individual working experience**, when it is exact, full and capable, or **observation of the build-up experience of others**, when it is vague and general only, incapable of unifying successfully the movements of the two bodies, capable only of supplying them with a general purpose to direct the work of gradual adaptation through repeated trials and patient practice. The purpose is complete and definite only when the effect can be completely and definitely accomplished. (Maudsley 1889: 170)

Reminiscent of Baldwin's later treatment of imitation, e.g. "But there is always the sense that there is more to understand about him; for as we have seen, he constantly, by the diversities between us which I do not yet comprehend, sets me new actions to imitate for my own growth" (Baldwin 1896a: 343, above).

> Certainly perceptions are not the mere impressions on sense which they seem to be when we have acquired them, but are **acts of inference or judgment grounded on experience**: so easy and natural to us are they when formed that we fail to remember that we were not born with them, and to realise how slow and tedious their acquisition was actually. The first movements of the infant are notably **uncertain, irregular, uncombined**; they become **definite, regular**, and are **combined** by parctice; more and more so day after day by insensible degrees, until they attain **an automatic ease and exactitude**. (Maudsley 1889: 170)

Adjectives of automatism.

> No doubt there is a certain innate predisposition or inclination of the hemispheres to enter into joint action, a sort of waiting readiness, not otherwise than as in two bodies which, without previous instruction, accomplish **a sexual union** that is entirely new to them; and at any rate they can do together simultaneously what one might have to do successively, and so save time. (Maudsley 1889: 171)

"But it is still less possible to admit that a man and a woman would on the first occasion, or even without any reason, part and form **new unions** if they were both attached so strongly to the same person - an attachment which, as in so many examples, sometimes amounted to a real passion." (Malinowski 1913)

> The eye in perceiving or ***apprehending* literally *grasps***, like the hand, only it grasps the image, not the object; and if the object be indistinct and uncertain, as it is when it is a long way off, the eye, like the hand, makes repeated grasps, as it were, until it hits on the fit one - searches and tries, in fact, until it succeeds in the fit motor apprehension. (Maudsley 1889: 171)

Define:apprehend - To take into custody; arrest. Understand. To become conscious of, as through the emotions or senses; perceive. Analogy between thought and eyesight. Another name for a process of consciousness, from the motive force of a stimulus or object, the spontaneous contrivance of what should be done about it, and then the "arrest" of a rational conclusion. Baldwin's theory of meaning concerns the communication of that conclusion from one person to many, and the concurrent process of imitation whereby the conclusions generally or habitually held of "common sense", is rendered unto the individual. He formulates this common sense in pleasing language: it *preserves* and *embodies* "the fruits of social and historical tradition" (Baldwin 1907a: 187).

"Kas sõnu kasutatakse faatilises suhtluses eeskätt selleks, et edasi anda tähendust, mis on sõnadel sümboolselt olemas?" (Malinowski 2020: 311) - kas hariliku või ühiskondliku läbikäimise keelelises sümbolismis on sõnadel tähendus? Kuidas on see võimalik, et me saame kohandada isiklikku kogemust, omi mõtteid, edasi anda ilma oluliste moonutusteta? Eriti kui need on väga kokkuleppelised, sattumuslikud - juhuslikult ühiseks keeleharjumuseks kujunenud väljendid ja väljendused, nö klišeed. Üks populaarne vastus on, et häälitsuste õhkamisel on emotsionaalne tähendus, mida võib olla oluliselt rohkem kui keeles sõnastiku järgi väljendatud tähistajad kirja panduna väljendavad. Selle häguse ja mõõtmatu dimensiooni eitab Malinowski seetõttu, et kui nö "kaastundeavaldustes" (*expressions of sympathy*) saab tuvastada "eesmärk[i] luua ühist meeleolu" (*the purpose of establishing a common sentiment*), "siis on see ühelt osapoolelt varjamatult võlts" (*avowedly spurious on one side*). Kui keegi üritab meiega klišeid vahetades ühist meeleolu tekitada, siis on see Malinowski järgi ühele osapoolele võlts. Seda saab lugeda kaheti: see, kes üritab "tundmusi" (*sentiments*) jagada ei ole siiras, see on ühiskondlik etteaste, võlts, *feik* (nt matuse leinatraditsioonidesse võib kuuluda emotsionaalne etteaste, mida ei saada siiras kaastunne - näitleja tegelikult ei tunne seda, mida ta esitab - a la Durkheim 1915: 397); teisest käest võib seda lugeda ka "tundmuste" sihtmärgi kohta - Chase (1863: 477) valgustab, et tundmus ei ole kunagi paljas *tunne*, vaid *hinnang*, mida *saadab* tunne. Tundmus ei ole isegi mitte hinnanguline tunne, vaid tundeline hinnang. Veel enam Chase tsiteerib Comte't, tundmus "eeldab mingisuguste ühiskondlike suhete olemasolu [ja] määrab [iseloomuliku kalduvuse või iseloomu-kalduvuse], mida [isendid] peavad üksteisele neis suhetes jätma [(*impress*)]" (vt *samas*, 477). Peale selle, et tundmused on määratluse järgi juba eos jagatud, juba nö ühiskondliku ja ajaloolise traditsiooni osa, siis peab küsimuse all seisma "tundmustaja" ja "tundmustatava" vaheline nö ühine ajalugu. Viimast omakorda võib võtta ühiskonnatasandite läbilõikes: kas nad on osa samast laiemast ühiskonnast, nt riigist või kultuurist; kas nad kuuluvad samadesse või seotud ühiskonnagruppidesse; kas neil on omavahelist suhtlusajalugu; ja viimase ning mitte-ebaolulise äärmusena mitte-suhtlustatud teadmised, nt parasotsiaalne interaktsioon. St sama ühiskond, ühiskonnaosadus, läbikäimine, ja tuntus. Siin kohtub viimane, väikseim ja väiklaseim positsioon uuesti tundmustaja ühepoolsusega: ta ei pruugi jagada tundmustatavaga samu ühiskondlikke tundmusi, aga tegutseda iseka või enesekeskse tundmuse ajendil, mispuhul saab meeldivast läbikäimisest ebameeldiv pseudoosadus, millel on, erinevalt puhtinimlikust osadusest, suhtlussituatsioonist väline eesmärk - nt Henk Haverkate (1988) on selline purist, aga seda võib välja lugeda ka faatilise osaduse "kasutusest" (*futility*, vt Lee 1940: 367 - *does not transcend the act itself*). Puhtinimlik osadus on jällegi positiivselt kasutu, meeldiv.

> Presumably it is where the individual [|] is labouring **to grasp some new thought, to compass a new apprehension, or where he is giving strong attention to a process of reasoning** - where, in fact, **new adjustments and new combinations of nerve-plexuses to new facts and relations are being made** - that the process of associating the hemispheres to act together in one function is going on. (Maudsley 1889: 171-172)

"Apprehension, by means of sensation alone, fills only one moment, that is, if I do not take into consideration a succession of many sensations." (Kant 1855: 127) - "Apprehension is the Kantian word for perception, in the largest sense in which we employ that term." (Meiklejohn 1855: 127; footnote)

> The fullest voluntary attention would seem to demand their conjoint action; **perhaps the proportions and relations of things thus obtain representation in more adequate conceptions**; there may be a strength and grasp of thought in the union which there could not be in the single action; and at any rate there will be a saving of time and wear by their doing together simultaneously what the one would have to do successively. (Maudsley 1889: 172)

Clay (1882: 205) would insist that "voluntary attention" is redundant, all true attention is voluntary, involuntary attention being *quasi-attention*. Substantially, perceiving and conceptualizing the object are *modes of representation* (Kant 1855: 224-225).

> So it is perhaps that we need the joint action of the hemispheres to apprehend best intellectually, just as **we need the joint action of the two hands to apprehend or grasp best physically**, and the joint action of me there is notably a part which I see with one eye only, a part of it which I see with the other eye only, a much larger, in fact **the greatest, part which I see with both eyes, the fileds of their visual consciousnesses coinciding there**; instead of seeing two objects, as I probably did in the first instance when I began to see, I combine the two images, blending into one perception that which my eyes see in common in the object, and uniting it to that which either eye sees. (Maudsley 1889: 172)

The object grasped is missing. I don't need the joint action of two hands to grasp a pen and write. Or to use a computer mouse. I don't think this equation between "apprehend[ing] best intellectually" and "grasp[ing] best physically" is all that solid. Some things can be grasped with one hand, some things can best apprehended with one eye closed (e.g. telescoped), why can't some things be best intellectually apprehended in a single hemisphere? (cf. Fry 1977: 130-131)

> Now just as in vision, once the image has been acquired by experience, **the momentary impression of the object on one eye is a sign quite sufficient to awaken it fully** - (and **a mere sign it is, which without the previous instruction we should no more be able to interpret into the object than we should** [|] **be able to understand the words of an entirely unknown language**) - so may it be in thought that, once the idea has been acquired by experience, the least suitable stimulus to either hemisphere suffices to excite it fully. (Maudsley 1889: 172-173)

Inchoate semiotics. Sounds like *signs of cheese* - that fuzzy feeling or intuition of an object that constitutes perception.

> It is obvious that he might have the ordinary feelings and thought of life, and **behave like other persons in the ordinary relations of life**, while many subtle defects were hidden under the show of complete soundness. (Maudsley 1889: 173)

That's a judgment… or whatever Baldwin called it - is it an assertion or assumption? Maudsley both assumes and asserts (?) that a person with one hemisphere "entirely destroyed by disease" could still function in everyday life or "ordinary relations of life":

- "Human beings are to each other the sources of the greatest felicity which they are capable of enjoying, while the love of sex adds additional attractions to all **the ordinary relations of life**." (Henry M'Cormac - 1837: 337)
- Thus God bears testimony to His Anointed through the ordinary operations of his providence in **the ordinary relations of life**, through the calm coulse of history and of nature, through the spiritual bent of good men and the conscience of wicked men, through the investigations of science, the dogmas of theology, and the work of Scripture." (Lange 1872: 509)
- "No in some measure, he who is deeply conversant in the tragic phrase, in the swelling language of compassion, of generosity, and of love, finding no parallel in his common intercourse with mankind, will not so readily open his heart to the calls on his feeling, which the vulgar distresses of his fellow-creatures, or the **ordinary relations of life**, may occasion." (Anon 1892: 168)

> It is perhaps easier to conceive that one hemisphere may do well the ordinary work of **thinking, feeling and willing** when the function of the other is entirely suspended or abolished than it is when its function is not abolished entirely, so leaving the sound one free play, but is deranged or discordant. (Maudsley 1889: 174)

The triad. - below, "the ordinary processes of thought, feeling and will" (*ibid*, 174).

> The person would most likely **think double**, as he sees double when disorder of the action of the eyes, giving visual results contrary to his uniform experiences, causes him to see one object as two objects; in which case notably he is sometimes able after a while to learn to disregard the second object - all the more easily when the two objects are wide apart than when they are close together or overlay. (Maudsley 1889: 174)

The one man band falls apart, loses its fantasy.

> When we exert will, either to think closely or to do resolutely, we draw upon **the affective life or life of feeling** for [|] the driving force. **The intellect deals only with the clearness or dimness, the definiteness or indefiniteness of ideas**, it supplies no **motive energy**; **all the ideas in the world might pass through it without there being any feeling or desire in relation to them** - without **appetence or inappetence**; it would never experience the least **motive of indulgence towards one rather than another**, would never tend to one rather than another. **The desire tinging any idea, the affective tone or element of the idea, its motive power, comes from the affective life**. Now as it is certain that ideas belong to the cerebral hemispheres, being elaborated and performed there, so it is certain that the sources of the passions or affections of mind are distributed through the whole body; they spring and flow from the organic life, of which the so-called sympathetic system of nerves is the ministering nervous machinery. And here let it be noted that recent inquiries go to prove the sympathetic system not to be the separate and quasi-independent nervous system which it has been customary to regard it; so far from being a different system from the cerebro-spinal, it would appear to be actually neither more nor less than the splanchnic distribution or system of the cerebro-spinal. There are not, in fact, two nervous systems, but there is one nervous system with its different distributions. (Maudsley 1889: 174-175)

There's a lot to unpack here but I think I've found a serviceable secondary definition of *motivity*.

- "The method employed by myself was the similar application of the electrodes, of the secondary spiral of Du Bois-Reymond's induction coil, connected with a cell of the mean **electro-motive power** of 1 Daniell." (Ferrier 1886: 223)
- "But this is not the case, for the strength of the sensation is dependent only on the strength of **the motive impulse**, passing outwards from the centre, which acts on the innervation of the motor nerves." (Wundt 1863: 222 in Ferrier 1886: 385)
- "The motive to action is thus the resultant of a complex system of forces; the more complex, the wider the experience, and the more numerous the associations formed between actions and their consequences, near and remote. Actions so conditioned are regarded as mature or deliberate, in contradistinction to impulsive volitions, but the difference is not in kind but only in degree of complexity; for in the end, actions conditioned by the resultant of a complex system of associations, are of essentially the same character as those conditioned by the simple stimulus of a present feeling or desire, where no other associations have as yet been formed capable of modifying it." (Ferrier 1886: 440)

> Again, it is certain that **the life of feeling is fundamental to the life of thought**; it goes before it in the order of development and lies deeper in the individual nature - is rooted in the organic life and constitutes really the basic unity of the Ego, all whose passions and emotions are determined in character according as their exciting causes help or hinder its self-expansion. (Maudsley 1889: 175)

Recently saw a quote to this effect pulled from M.L. in *Päevade Sõnad*.

> The fundamental note of the organic life, as of all life, is **attraction and repulsion** - **to ensure what is profitable, to eschew what is hurtful**, to it; and the organs of animal life inspired by it are really its means and instruments to accomplish this end. Their function is to sustain and maintain the organism by procuring food, by securing what is helpful and repelling what is hurtful to it, by embracing what is agreeable and shunning what is disagreeable - in fact, to protect and defend and further life in all ways. (Maudsley 1889: 175)

An utilitarian addition to the opposition between contact (attraction) and avoidance (repulsion).

11.4 May

11.4.1 Logic and Conversation (2020-05-04 00:42)

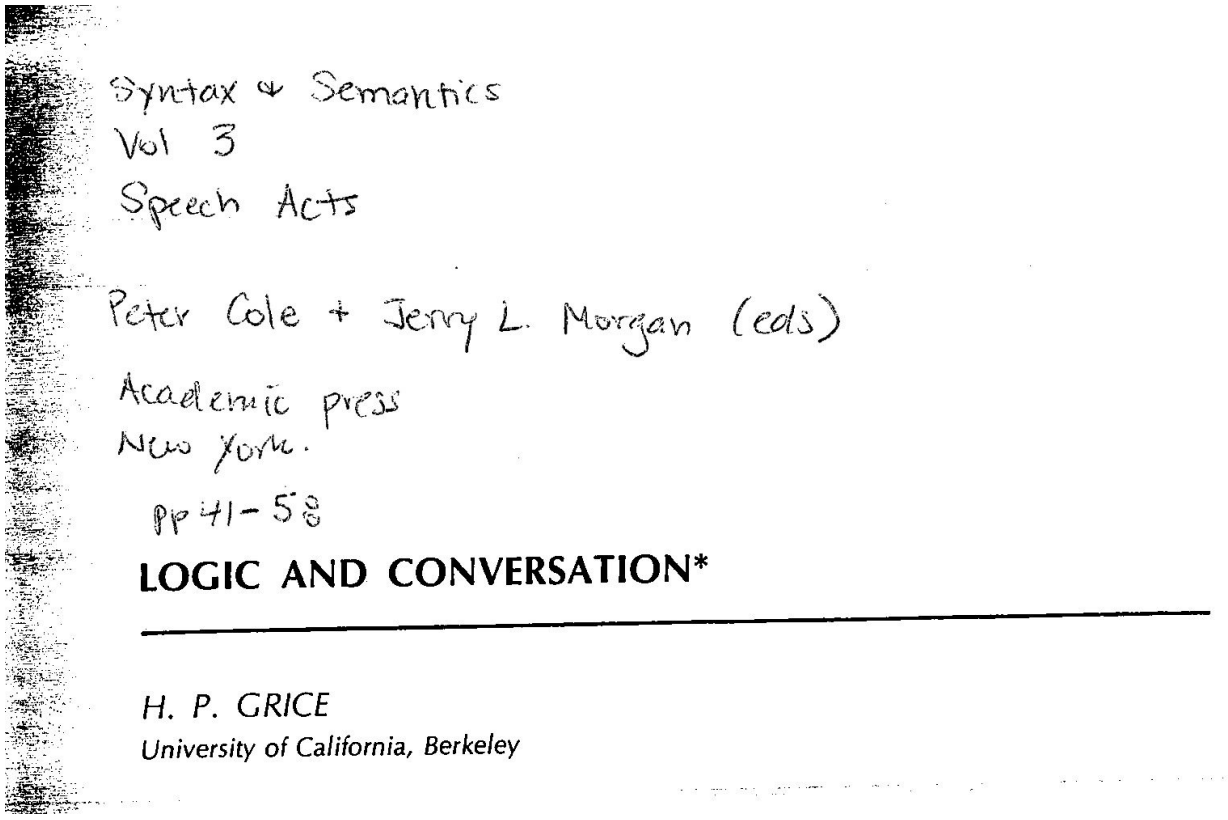
Syntax & Semantics
Vol 3
Speech Acts

Peter Cole + Jerry L. Morgan (eds)

Academic press
New York.

pp 41-58

LOGIC AND CONVERSATION*

H. P. GRICE
University of California, Berkeley

Grice, H. P. 1975. Logic and Conversation. In: Cole, Peter and Jerry L. Morgan (eds.), *Syntax and Semantics*. Vol. 3: Speech Acts. New York, etc.: Academic Press, 41-58.

> I wish, rather, to maintain that the common assumption of the contestants that the divergences do in fact exist is (broadly speaking) a common mistake, and that the mistake arises from an inadequate attention to the nature and importance of **the conditions governing conversation**. I shall, therefore, proceed at once to inquire into the general conditions that, in one way or another, apply to conversation as such, irrespective of its subject matter. (Grice 1975: 43)

Quite interesting to see what these could be, and how they'd compare to Malinowski's phatic communion.

> Suppose that A and B are **talking about a mutual friend**, C, who is now working in a bank. A asks B how C is getting on in his job, and B replies, *Oh quite well, I think; he likes his colleagues, and he hasn't been to prison yet*. At this point, A might well inquire what B was implying, what he was suggesting, or even what he meant by saying that C had not yet been to prison. (Grice 1975: 43)

Idle gossip, talking about third persons not present.

> In the sense in which I am using the word *say*, I intend **what someone has said** to be closely related to **the conventional meaning of the words (the sentence) he has uttered**. Suppose someone to have uttered the sentence *he is in the grip of a vice*. Given a knowledge of the English language, but no knowledge of the circumstances of the utterance, one would know something about what the speaker had said, on the assumption that he was speaking standard English, and speaking literally. (Grice 1975: 44)

But is the conventional meaning of the words "symbolically theirs"?

> The following may provide a first approximation to a general principle. **Our talk exchanges do not normally consist of a succession of disconnected remarks, and would not be rational if they did**. (Grice 1975: 45)

Phatic communion is not rational, i.e. not a logical sequence of thoughts, does not build upon successively - anyone can say what comes to mind, whether connected to the foregoing or not, though it's generally best if it is (somehow connected to what has been previously said).

> They are characteristically, to some degree at least, **cooperative efforts**; and each participant recognizes in them, to some extent, **a common purpose or set of purposes**, or at least **a mutually accepted direction**. This purpose or direction may be fixed from the start (e.g., by an initial proposal of a question for discussion), or it may evolve during the exchange; it may be fairly definite, or **it may be so indefinite as to leave very considerable latitude to the participants (as in a casual conversation)**. But at each stage, SOME possible conversational moves would be excluded as conversationally unsuitable. We might then formulate a rough general principle which participants will be expected (ceteris paribus) to observe, namely: **Make your conversational contribution such as is required, at the stage at which it occurs, by the accepted purpose or direction of the talk exchange in which you are engaged**. One might label this the COOPERATIVE PRINCIPLE. (Grice 1975: 45)

The cooperative principle, thus, hinders the exchange from turning into a collective monologue, in which each participant is soliloquizing without the least regard for what others are saying. But then again phatic communion should, ideally, be "aimless", so that the only principal purpose is to spend time agreeably.

> The category of **QUANTITY** relates to **the quantity of information to be provided**, and under it fall the following maxims:
>
> 1. Make your contribution **as informative as is required** (for the current purposes of the exchange).
> 2. Do not make your contribution more informative than is required.
>
> [||] (The second maxim is disputable; it might be said that **to be overinformative is not a transgression of the CP but merely a waste of time**. However, it might be answered that such **overinformativeness** may be confusing in that it is liable to raise side issues; and there may also be an indirect effect, in that **the hearers may be misled as a result of thinking that there is some particular POINT in the provision of the excess of information**. However this may be, there is perhaps a different reason for doubt about the admission of this second maxim, namely, that its effect will be secured by a later maxim, which concerns relevance.) (Grice 1975: 45-46)

While Mahaffy (1892: vii-ix) employed the Kantian categories for the "form" of conversation (the situation), i.e. under quantity, whether "we speak with (a) one, (b) a few [or] (c) many", Grice is treating the "content". On the whole, this is a longer explication of the conception that casual conversations are held "not in order to inform" and "there need not or perhaps even there must not be anything to communicate".

> Under the category of **QUALITY** falls a supermaxim - 'Try to make your contribution one that is true' - and two more specific maxims:
>
> 1. **Do not say what you believe to be false**.
> 2. **Do not say that for which you lack adequate evidence**.
>
> (Grice 1975: 46)

In contrast, Mahaffy's quantity concerns the social hierarchy, whether "we speak with (a) equals, (b) superiors, [or] (c) inferiors". Taken in the sense of truthfulness, the quality of a conversation is a very trifling thing. This "supermaxim" appears very unpractical when considering casual conversation, in which there is no practical premium on truthfulness; in fact, the keyword "gossip" negates this necessity. Most of what we pass on in casual conversation lacks adequate evidence, and a person who only speaks of things for which he has such evidence would be a dull companion indeed. A more natural "quality" of conversation would pertain to whether or not it is interesting, captivating, or agreeable. In fact, Mahaffy employs the same categories on "the matter of conversation", and there quality pertains to whether it is "serious or trivial". Likewise, Mahaffy's "quantity" pertaining to the matter of conversation is also more natural: whether the topic is "infinite" or, by implied contrast, limited (e.g. open, as something that everyone can chime in on, or closed, as something only very few people can speak about).

> Under the category of **RELATION** I place a single maxim, namely, '**Be relevant**.' Though the maxim itself is terse, its formulation conceals a number of problems that exercise me a good deal: questions about what different kinds and focuses of relevance there may be, how these shift in the course of a talk exchange, **how to allow for the fact that subjects of conversation are legitimately changed**, and so on. I find the treatment of such questions exceedingly difficult, and I hope to revert to them in a later work. (Grice 1975: 46)

Clearly he's thinking of logical relations, or something to that effect. Mahaffy's take echoes my previous comment, whether the matter of conversation is "personal or general", i.e. the relation between the topic and the person speaking, whereas Grice's emphasis appears to be on the relation between what one is saying and what others are talking about, i.e. harkening back to the cooperative principle.

> Finally, under the category of **MANNER**, which I understand as relating not (like the previous categories) to what is said but, rather, to HOW what is said is to be said, I include the supermaxim - '**Be perspicuous**' - and various maxims such as:
>
> 1. Avoid obscurity of expression.
> 2. Avoid ambiguity.
> 3. Be brief (avoid unnecessary prolixity).
> 4. Be orderly.
>
> And one might need others. (Grice 1975: 46)

Define:perspicuous - clearly expressed and easily understood; lucid. Ironic, huh? Using an obscure word for being clearly understood. In Mahaffy's system, this point is expressed under the physical subjective conditions of the manner of conversation, "physical" pertaining to the "expression" side of speech, e.g. tone of voice, accent, and "Absence of tricks and catchwords", the last being what Grice is aiming at, i.e. don't try to impress others linguistically over and above cooperation.

> There are, of course, **all sorts of other maxims (aesthetic, social, or moral in character)**, such as '**Be polite**', that are also normally observed by participants in talk exchanges, and these may also generate nonconventional implicatures. The conversational maxims, however, and the conversational implicatures connected with them, are specially connected (I hope) with the particular purposes that talk (and so, talk exchange) is adapted to serve and is primarily employed to serve. **I have stated my maxims as if this purpose were a maximally effective exchange of information**; this specification is, of course, too narrow, and the scheme needs to be generalized to allow for such general purposes as **influencing or directing the actions of others**. (Grice 1975: 47)

Those other, unspecified maxims sound much more interesting (more questionable). Taking the general purpose to be "a maximally effective exchange of information", Grice is committing the central error of many later writers, that is, conflating *communication* and *communion*. Communication should, indeed, ideally be maximally effective exchange of information, whereas communion is the sharing or exchanging of intimate thoughts and feelings for intrinsic purposes, whatever information exchanged being almost completely coincidental. *Conversation* is closer to communion than communication. Take the example given at the beginning: when "talking about a mutual friend", there is no immediate need for exchanging information; instead, the mutual friend *happens* to be a suitable topic because both speakers are familiar with that person (they could just as well talk about any other mutual friend).

I must also remark that this is a very patchy employment of the classical model. Consider Dewey on this point: "The primary motive for language is to influence (through the expression of desire, emotion, and thought) the activity of others; its secondary use is to enter into more intimate sociable relations with them; its employment as a conscious vehicle of thought and knowledge is a tertiary, and relatively late, formation." (Dewey 1910: 178–179). Grice has addressed conversation "as a conscious vehicle of thought and knowledge" (maximally effective exchange of information), which Dewey regards as the latest development; he completely neglects conversation for the sake of conversation ("to enter into more intimate sociable relations" with others, i.e. phatic communion); and when it comes to the primary motive of language use, to influence others, he limits such influence to *actions* only, neglecting desires (feelings) and thoughts. Though, here it turns out that in Dewey's scheme there is a significant difference between influencing the thoughts of others and passing on knowledge (exchanging information). This sounds like something interesting that should be addressed with more refined tools (perhaps with those of Baldwin).

> As one of my avowed aims is **to see talking as a special case or variety of purposive, indeed rational, behavior**, it may be worth noting that the specific expectations or presumptions connected with at least some of the foregoing maxims have their analogues in the sphere of transactions that are not talk exchanges. (Grice 1975: 47)

Malinowski's aim was the exact opposite: to show that talking is very seldom a purposive or rational behaviour, and that the exchange of information is almost a boundary case, a fairly rare variety, of talking. Grice's general assumption is that talking is *like* a practical activity, as the succeeding parallels make clear.

> *Quantity*. If you are assisting me to mend a car, I expect your contribution to be neither more nor less than is required; if, for example, at a particular stage I need four screws, **I expect you to hand me four, rather than two or six**. (Grice 1975: 47)

On this point Malinowski wrote explicitly: "For in this use of speech the bonds created between hearer and speaker are not quite symmetrical, the man linguistically active receiving the greater share of social pleasure and self-enhancement." Unlike the ideal model of maximaly effective exchange of information, actual conversation, especially "social conversation", i.e. casual conversation undertaken for the pleasure of doing so, involves social motives that touch upon human psychology. This analogy with changing a tire, for example, wouldn't exactly work out if there was "social pleasure and self-enhancement" in doing so; the cardinal difference lies in the qualification of "requirement": in "free, aimless, social intercourse" there is no explicit requirement beyond the minimum of saying *something* ("to

say something even when there is hardly anything to say"). Since there is no practical or expected outcome to set the standard, the quantity (in the sense given here) is not very important: if you were installing screws in a plank for an art project it wouldn't exactly matter how many screws your companion handed you at once.

> *Quality*. I expect your contributions to be **genuine** and not **spurious**. If I need sugar as an ingredient in the cake you are assisting me to make, I do not expect you to hand me salt; if I need a spoon, I do not expect a trick spoon made of rubber. (Grice 1975: 47)

Noted primarily for the opposition between spurious and genuine. The problem here remains the same: conversation is very much *unlike* changing car tires or baking a cake. These examples rather evoke parallels with communication situations that are restricted by some frame other than mere companionship. The premium on truth-value is very germane to a logician but almost wholly unnecessary in the study of casual conversation. A: *"Have you been to the theatre lately? We were at "Bitter Sweet" a few nights ago. Rather good, isn't it?" - B: "Is there adequate evidence for the goodness of that particular performance?"* - A: **mumbles something and clears out**.

> *Relation*. I expect a partner's contribution to be **appropriate to immediate needs** at each stage of the transaction; if I am mixing ingredients for a cake, I do not **expect** to be handed a good book, or even an oven cloth (though this might be an appropriate contribution at a later stage). (Grice 1975: 47)

It feels like Grice conflates "relation" and "relevance". His whole take on Relation comes off as "iffy". I'm no logician but Kant's category of relation seems to have very little to do with what's going on here. The subcategories of Relation are "Inherence and Subsistence", "Causality and Dependence", and "Community". E.g. "Community is the Causality of a Substance, reciprocally determining, and determined by other substances" (Kant 1855: 67-68). I believe this *can* be translated into communication theory but it would take some mental gymnastics to do so. My gut feeling says that "Relation" here should be taken rather in the sense of "Reciprocity" ("Community" having a very obscure meaning in Kantian register). That is, whether you are "speaking to" the other person and actually cooperating in your respective turns of speak; we *expect* the other person to respond to something we have said, even if what s/he's saying now is only tangentially related to what we said. Malinowski's take on this subject (of turn-taking) is awfully mechanical: "the reciprocity is established by the change of rôles" (between speaking and listening); yeah, but that's on the "physical" side of things - the real crux is in whether or not what we're all talking about *amounts to something*, whether or not there is, to borrow once again from Dewey, some *consummation*.

> *Manner*. I expect a partner **to make it clear what contribution he is making**, and to execute his performance with reasonable dispatch. (Grice 1975: 47)

Once again this insight feels wholly improper to the study of conversation and simultaneously to have missed the mark on Kant's category of Modality. Consult the subcategories: "Necessity is nothing but Existence, which is given through the Possibility itself" (Kant 1855: 67-68). If we're dealing with the matter of conversation then it would be reasonable to assume that this category has to do with that very truth-value which Grice ascrubibed to Quality: whether we're talking about things that *could be*, *are*, and *must be*. Grice would limit conversation only to the latter, whereas in everyday life a conversation partner who talks only of things that must be (more so, as s/he thinks they must be) is tedious and off-putting.

> A dull but, no doubt at a certain level, adequate answer is that **it is just a well-recognized empirical fact that people DO behave in these ways**; they have learned to do so in childhood and not lost the habit of doing so; and, indeed, it would involve a good deal of effort to make a radical departure from the habit. It is much easier, for example, to tell the truth than to invent lies. (Grice 1975: 48)

Empirical, you say? Does decades of research in discourse analysis back this up? Is there "adequate evidence" for this claim? Anecdotally, and from fragments of modern psychological research, one could just as well say that it is

easier to invent lies if you've formed the habit of inventing lies (pathological liars do exist, and they can even become presidents). On the whole it seems very unlikely that even *most people* only talk as much as is necessary to make a point, always tell the truth, say only what is relevant, and do so in the clearest language available. What Grice takes to be the baseline appears to me as a boundary case, a rare occasion.

> I am, however, enough of a rationalist to want to find a basis that underlies these facts, **undeniable** though they may be; I would like to be able to think of the standard type of conversational practice not merely as something that all or most do IN FACT follow but as something that it is REASONABLE for us to follow, that we SHOULD NOT abandon. (Grice 1975: 48)

This has a pleasant fragrance of Rational Action Theory about it, and we all know that all human behaviour is reasonable and people always act in their own best interest.

> For a time, I was attracted by the idea that observance of the CP and the maxims, in **a talk exchange, could be thought of as a quasi-contractual matter**, with parallels outside the realm of discourse. If you pass by when I am struggling with my stranded car, **I no doubt have some degree of expectation that you will offer help**, but once you join me in tinkering under the hood, my expectations become stronger and take more specific forms (in the absence of indications that you are merely **an incompetent meddler**); and talk exchanges seemed to me to exhibit, characteristically, certain features that jointly distinguish cooperative transactions: (Grice 1975: 48)

"This no doubt varies greatly with the national character but remains true as a general rule", wrote Malinowski. What he was indicating in the register of "national characteristics" is pretty much self-evident in modern research on intercultural communication and politeness behaviour: different culturel exhibit varied expectations for interpersonal communication, particularly in something as free-floating as conversation. Grice appears to hold a very restricted sense of conversation, perhaps overemphasized by the parallels with practical activites. I believe most people would much rather attest to being "incompetent meddlers" in small talk. To quote just one of my favourite anecdotal examples: "We have all experienced these situations and know that a great deal of anxiety is associated with them." (Alonso 2002: 1137) - In that particular anecdote, Alonso is having a conversation with an aquaintance and, due to his inattention, momentarily forgets what they were talking about, and "in the intervening seconds of the interruption the world may have changed forever, that the original context we are trying desperately to recover may be lost for good, that the "where" in "where were we?" may have become a non-place, and… "Who is this person in front of me, anyway?" (*ibid*, 1137). In other words, there is no limit to human incompetence, even in matters as seemingly simple as having a conversation.

> **The participants have some common immediate aim**, like getting a car mended; **their ultimate aims** may, of course, be independent and even in conflict - each may want to get the car mended in order to drive off, leaving the other stranded. In characteristic talk exchanges, there is a common aim even if, as in **an over-the-wall chat**, it is a second-order one, namely, that **each party should, for the time being, identify himself with the transitory conversational interests of the other**. (Grice 1975: 48)

In phatic communion, the common immediate aim should be time spent agreeably in each other's company. If there is an "ultimate aim" (ulterior aim) on any side, it is, strictly speaking, a "pseudo-phatic communion" (cf. Haverkate 1988). On the subject of identifying with "the transitory conversational interests of the other" I have no quibble - this is spot on, and I attempted to formulate it myself somewhere above. An "over-the-wall chat" is such a surprising phrase that I had to look up examples in literature:

- "The highlight of the day will be **an over-the-wall chat** with Mrs. Bucket next door." (*Irish Girls About Town*)
- "Be friendly and firm. **Chat over the wall**, chat in the street, wave and smile, occasionally have her in: but no more responsibility." (*Seduction of Mrs. Pendlebury*)

- "[…] and Mary engage in **over-the-wall chat** about housewarming with never so much as a sniff of a pun or a dig in the ribs between the lot of them." (*Advertisers Weekly*)

> The contributions of the participants should be **dovetailed, mutually dependent**. (Grice 1975: 48)

Define:dovetailed - join together by means of a dovetail; join together by means of a dovetail. Goes at the heart of "reciprocity" discussed above.

> There is some sort of **understanding** (which may be explicit but which is often **tacit**) that, other things being equal, the transaction should continue in appropriate style unless both parties are agreeable that it should terminate. **You do not just shove off or start doing something else**. (Grice 1975: 48)

This was originally published in 1967, so after Jakobson, but I'm not sure how much an influence he could have had on Grice. With Jakobson's phatic function, the emphasis is on *establishing* that mutual understanding, i.e. giving the signal to terminate, "a sign of parting". This talk of tacit understanding assumes that the terminal phase of the interaction is "mutually manifest", as the later Relevance Theorists would put it.

> But while some such quasi-contractual basis as this may apply to some cases, there are too many types of exchange, like quarreling and letter writing, that it fails to fit comfortably. In any case, one feels that **the talker who is irrelevant or obscure has primarily let** [|] **down not his audience but himself**. So I would like to be able to show that observance of the CP and maxims is reasonable (rational) along the following lines: that **any one who cares about the goals that are central to conversation/communication (e.g., giving and receiving information, influencing and being influenced by others) must be expected to have an interest**, given suitable circumstances, **in participation in talk exchanges that will be profitable** only on the assumption that they are conducted in general accordance with the CP and the maxims. (Grice 1975: 48-49)

Kant's categories, too, have a dubious universality but at least in that case you have the benefit of doubt that they are rigorously thought through. With these maxims I am less certain, seeing as they are a rather poor application of Kant's categories on an ambiguous conflation of communication with conversation. What are "the goals that are central to conversation/communication"? Exchanging information and mutual influence are pretty darn vague - bad *manner* that!

> It is possible to combine metaphor and irony by imposing on the hearer two stages of interpretation. I say *You are the cream in my coffee*, intending the hearer to reach first the metaphor **interpretant** 'You are my pride and joy' and then the irony interpretant 'You are my bane.' (Grice 1975: 53)

An interesting verb case of "interpretant".

> *Examples in which an implicature is achieved by real, as distinct from apparent, violation of the maxim of Relation* are perhaps rare, but the following seems to be a good candidate. At a genteel tea party, A says *Mrs. X is an old bag*. There is a moment of appalled silence, and then B says ***The weather has been quite delightful this summer, hasn't it?*** B has blatantly refused to make what HE says relevant to A's preceding remark. He thereby implicates that A's remark should not be discussed and, perhaps more specifically, that A has committed **a social gaffe**. (Grice 1975: 54)

An interesting take on "talking about weather", that it is a go-to when someone says something improper.

Information, like money, is often given without the giver's knowing to just what use the recipient will want to put it. If someone to whom the transaction is mentioned gives it further consideration, he is likely to find himself wanting the answer to further questions that the speaker may not be able to identify in advance; if the appropriate specification will be likely to enable the hearer to answer a considerable variety of such questions for himself, then there is a presumption that the speaker should include it in his remark; if not, then there is no such presumption. (Grice 1975: 57)

What.

11.4.2 Theory of Social Organization (2020-05-30 00:38)

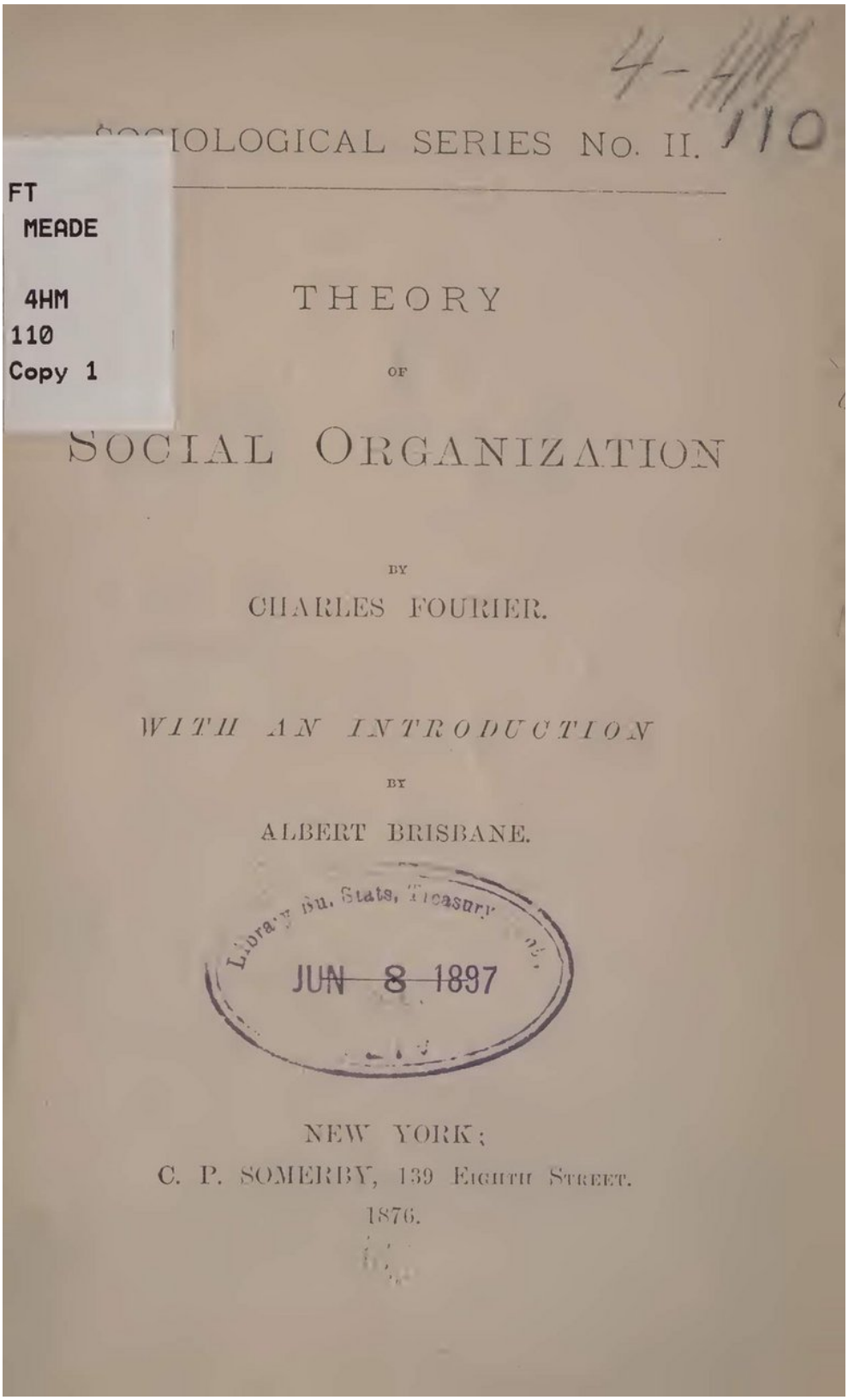

We now behold his material wisdom bursting forth in the harmonies of the celestial spheres, and in

> the organizations of animated Nature, but we have no idea of His political and social wisdom. **In these spheres we recognize only the demoniacal spirit, of which our Societies, with their falseness, fraud and oppression, are the manifestation**. The spirit of God will only be revealed in the Harmony of the passional Series; in their unity, their virtues, and the charm of perpetual Attraction to useful Industry. (Fourier 1876)

Civilization is man-made and hence can be re-made.

Brisbane, Albert 1876. Introduction to Fourier's Theory of Social Organization. In: Fourier, Charles, *Theory of Social Organization*. New York: C. P. Somerby, 1-72. [Internet Archive]

> He seemed never to weary of the maps and atlases over which he would pore day and night, often spending whole nights absorbed in some special work, **purchased with money given him for personal pleasures**. (Brisbane 1876: 1)

"His father, a merchant in easy circumstances, gave him all the educational advantages which the times afforded" (*ibid*, 1).

> In order that the reader may fully appreciate the value attached to music by Fourier, and the assistance which it rendered him in his great work of elaborating the theory of social organization, we will state just here what we conceive to be the definition of that art, and its function as a guide in the study of organization. **Music is the distribution**, [|] **classification, coordination and combination of sounds in a measured order, resulting in the production of melody and harmony**. It may then be called **the *harmonious Organization of Sounds***, for organization is in reality but the synthesis of classification and combination. Music is the only art that has been developed to a state of exactness. Architecture, painting and all the sister arts are still in a purely empirical stage of development. Forms, colors, perfumes, flavors, etc., await the discovery by science of the theory of their harmonious combination. (Brisbane 1876: 1-2)

A pretty clunky definition of music. Harmony appears to be a throughline in Fourier's thoughts (e.g. harmony of the spheres).

> Fourier attached great importance to **the study of positive sciences** which were then making rapid progress and real conquests. Whereas, for **the speculative sciences - metaphysics, political economy, ethics**, etc. - which seemed to move without progress in a circle of error, he felt only aversion. (Brisbane 1876: 2)

Perhaps a good counter-balance to Kant's first philosophy.

> On the other hand he was sympathetic and specially kind toward the poor. Instances are cited in which he gave away the luncheon prepared for him for school, and even went so far as to reserve a part of his own breakfast to carry to **a poor favorite for whom his sympathies had become aroused**. (Brisbane 1876: 2)

Noted for the language of sympathies.

> He frequently accompanied his mother to the Confessional, and becoming thus initiated into the character of this rite, he began, then at the age of seven or eight, to ponder over the subject very seriously. The result was that **he drew up a list of all the sins** [|] **known to the Church**, so far as he could collect them, and thus provided repaired alone to the Confessional, where he began **a recitation of the whole list**. The priest listened attentively for a few moments, and then, with **a jocose reprimand**, asked him what he was

> thinking of. Fourier answered that **he wished to make a confession in which no sin should be overlooked**. His idea being, that if he took in the whole category, he would secure an integral absolution. This list of sins is now a relic of curiosity. It is written in a clear, firm hand, and the regularity and completeness of the analysis are very remarkable. In it we see a foreshadowing of the future **analytic tables**, distributed through the works of the great thinker. (Brisbane 1876: 2-3)

An anecdote about how Fourier started drawing up lists in his childhood. Making such a list of sins might have contributed to his views of civilization. "A jocose reprimand" is a juicy archaic phaticism. "Analytic tables" is what he calls them, then. Quite possibly this will get as obtuse as Wake's *Vortex Philosophy* (1907).

> Early in his career, Fourier imbibed **a strong antipathy for commerce, an abhorrence of it even**. He saw **the complication and waste, the falsehood and knavery, the monopoly, adulteration and other forms of fraud** which are essential characteristics of our **competitive and anarchical system of trade**. To him it appeared the **spoilator** of productive industry - **a parasite absorbing the wealth** the latter created. He characterizes it in his strong language as "the blood sucker of productive industry - a vulture preying upon its vitals." (Brisbane 1876: 3)

I take part of this antipathy with adblocker and anti-marketing attitudes. Wastefulness is a common point of critique towards capitalism. By calling it "anarchical" he's probably referring to regulations, or rather lack thereof. It is a kind of anarchy when big companies get bigger and bigger by swallowing up smaller ones every day, demonstrating Hobbes's "tooth and claw" type of life for corporations, who are supposed to be people too, my friend. The "parasite" trope has become quite common in lefty discourse and propaganda. People who don't contribute but sit at the table and take part in the food probably wouldn't exist in the further phases of Fourier's social imagination. Is "spoilator" a word?

> In this monopoly, Fourier saw **an odious license**, which, tolerated by society, **permitted individuals to speculate on the starvation of the people**. It appeared to him **an indirect, collective assassination, perpetrated under legal forms**; and under these impressions, Fourier was led to make a careful study of the whole system of commerce. (Brisbane 1876: 4)

Jeff the dragon swimming in his winnings Bezos. Were humanity a collective entity, letting a few profit immensely and perpetuate the circumstances that oppress so many would be criminal activity. I wouldn't want heads to roll but I would like "civil forfeiture" to have a meaning opposite to its current one; instead of police confiscating any cash or valuables they find on citizens they suspect of wrongdoing, the financial holdings of the impossibly rich should be surrendered to better the lives of all. Let's see if this statement wavers when I've read more of this book.

> Indignant at the excesses of the Revolution, Lyons undertook to resist the powers of the Convention. In this struggle, **Fourier lost all his merchandise, which was confiscated for the use of the hospitals and the besieged**. In addition to this, he was obliged to bear arms and do the duty of a soldier. He was engaged in some severe conflicts, and on one occasion the column of which he formed a part was almost entirely destroyed by the besieger's cavalry. He escaped, and with a few companions reentered the city. (Brisbane 1876: 4)

That's life for ya. The complaintive tone here requires examination.

> Thus Fourier was a witness of, and personally involve in, the French Revolution, the most torrible political drama ever [|] enacted before the eyes of men. With its **agitation of new ideas** and their **bold application**, its **destructions and reconstructions**, it was **an experience well calculated to awaken in the human mind the deepest emotions and trains of thought**. It was a lesson in political and social questions on a gigantic scale, and produced on Fourier a profound impression. This was the second factor in impelling him to the study of **the vast problem of social reconstruction**. (Brisbane 1876: 4-5)

 - (1) deepest emotions; (2) experience; (3) trains of thought.

 - (1) destruction and reconstruction; (2) application; (3) new ideas.

> At the time we knew him, in 1832, he was sixty years old. His general appearance was that of a country gentleman, with **manners wholly unaffected, simple and polite, but distant and reserved**. The impression he produced was that of **a cast-steel soul, firm and inflexible**, and although **not melancholy or misanthropic**, he always wore **an air of great mental preoccupation and absorption**. During the two years of our acquaintance with him **we do not remember ever to have seen his smile**. Fourier was of medium height, compactly built and rather broad across the shoulders, stooping slightly. **His head was remarkably spherical**. It was nearly as thick through as it was long, and high above the ears. (Brisbane 1876: 5)

Nicer in person, not quite friendly.

> At nineteen, observing a cabriolet roll rapidly upon a hard, smooth Park-road with scarcely any friction, **he conceived the idea of a mode of locomotion since realized by our railroads**. "The engineer to whom I spoke of the idea," says Fourier, "laughed at me." (Brisbane 1876: 6)

Who amongst us didn't invent the railroad at nineteen?

> In 1805 or '6, amid the preoccupation of war and military politics, he foresaw and described with accuracy, the future formation of vast joint-stock Companies, destined to monopolize and control all branches of industry, commerce and finance, and establish what he termed "**an industrial or commercial Feudalism**," - a Feudalism that would control society by the power of Capital, as did the old Baronial or Military Feudalism by the power of the sword, and as despotically. (Brisbane 1876: 6)

Apt description.

> Among the influences tending to restrict man's industrial rights, I will mention **the formation of privileged Corporations which, monopolizing a given branch of Industry, arbitrarily close the doors of labor against whomsoever they please**. These Corporations will become dangerous, and lead to new convulsions on being extended to the whole industrial and commercial system. This event is not far distant, and it will be brought about all the more easily as it is not apprehended. (Fourier 1876: 7)

This is pretty much what we have today - everything owned by a handful of corporations.

> We are marching with rapid strides toward a Commercial [|] Feudalism, and to **the fourth phase of our Civilization**. The Economists, accustomed to reverence everything which comes in the name and under the sanction of Commerce, will see this new Order spring up without alarm, and will consecrate their servile pens to the celebration of its praises. Its debut will be one of brilliant promise, but the result will be **an Industrial Inquisition, subordinating the whole People to the interests of the affiliated monopolists**." (Fourier 1876: 7-8)

The fourth phase of Civilization being Decay? What is wage-slavery?

> As he studied the question, he saw that Commerce as now prosecuted is an *effect* of the industrial system as a whole - of **the individualism, incoherence and disorder that reign in it**; or, in other words, of Industry prosecuted by **isolated families without association, concert of action, and mutual understanding**. In this state of what may be termed *industrial anarchy*, a class assumes and monopolizes the *exchange of products*, and manages this exchange in its own exclusive interest, taking advantage of and **spoliating the producing classes in a thousand ways**. Fourier saw that to effect a Commercial reform, Association and Coöperation must be established among the agricultural classes. (Brisbane 1876: 8)

The phrase "isolated families without association" hints at what Fourier means by "association", i.e. communal living, a community of families. "Spoilation" might have gone out of fashion but damn does it sound good. Bezos's winnings are really spoils, for which he *spoliates* (?) - yep, "rob of something; plunder" - his workers.

> So long as the isolated families of a community continue **to make** [|] **their purchases and sales separately**, the basis of the present commercial system will be preserved. It is only by removing the primary cause, which is **industrial inchorence and want of concerted action**, that a radical chance can be effected. (Brisbane 1876: 8-9)

This sounds surprisingly simple. A world in which a community buys and sells their goods collectively? I also enjoy the fact that "concerted action" is a phrase that appears in Malinowski's writings.

> When Fourier found himself face to face with this vast problem of Association - **the Association of human beings in their industrial labors and social relations** - he saw that to solve it he must discover **the means of associating the Passions of men, their characters, tastes and inclinations**. How effect this result? How combine and harmonize those forces, apparently so discordant, condemned by moral philosophy as incapable of harmony, and by theology as depraved and vicious? (Brisbane 1876: 9)

Definition of association. Includes both economic and (purely) social aspects. With the "Passions of Men" etc. it looks like Fourier thought that the solution to the vast problem of social progress should be approached with the equivalent of personality psychology.

> The social Organism is the Instrument through which the Passions in their external and collective action operate. **It is *their collective Body*, and stands to them in the same relation *objectively* that the individual body stands to them *subjectively***. If the Passions are susceptible of harmony in their action, then there must exist Laws which regulate and determine the modes of that action; and the knowledge of these laws is as important in ***social mechanics*** as is in *celestial mechanics* the knowledge of the law which governs the force that moves the planets. (Brisbane 1876: 9)

Not at all surprised that the Body Politick makes an appearance. The analogy given though comes off as specious. I operate my individual body subjectively and through collective action I operate the social Organism objectively? Kantian analysis of the subjective position here might turn out how convoluted this really is. Is this early methodological individualism?

> By the Passions Fourier designates the forces or motors in man which impel him to action. These **motors** are of three classes:
>
> 1. **The Sensuous**, attracting him to Nature; - the five **Senses**.
> 2. **The Moral or Social**, attracting him to Humanity; - **the Sentiments or Affections**.
> 3. **The Intellectual motors**, attracting him to **Laws and Principles**, to **Organization and Order**; - the Intellectual Faculties.
>
> Pivot: **the Cosmical motor**, attracting him to the Universe; - **the religious Aspiration, spiritual gravitation**. (Brisbane 1876: 9; fn)

Others might call these "motive forces". In essence they are just another variation of the □ - with Sensuous covering perception and emotion (the First is often fuzzy between these), the Moral or Social covering conative and alter-oriented, and the third, Intellectual, tending towards lawfulness is a classic very familiar from Kant and Peirce. The Pivot, too, doesn't surprise: Fiordo sketched it well as a sort of compass (Emotional, Physical, Mental, and Spiritual orientations).

> One of these laws - that of which he has made the most use in his deductions, and has described in greatest detail - is what he terms **the Law of the Series**, or the Series of groups, - more fully defined, **the *Series of contrasted, rivalized and interlaced groups***. A more abstract formula would be **the Series of groups in accord**, [|] **dissonance and modulation**. It is the law of distribution and classification in creation. This law was spoken of by its discoverer as "la cheville ouvrière de l'harmonie universelle" - the mainspring of universal harmony. (Brisbane 1876: 9-10)

These sound like the logic behind Kant's categories, or whatever Hegel was on about with theses. In essence: different (contrasted and in accord), same (rivalry and dissonance), and mixed (interlaced and modulated).

> He rejects as **a vain assumption** the idea that **human reason can evolve by its own speculations and ratiocinations so complex a science as that of social Organization**. As well might it attempt to solve abstruse problems in planetary movement without the aid of the law of gravitation. (Brisbane 1876: 10)

You ain't got the answers because you're human. Which one is it, then? Supernatural revelation or thinking machines?

> Comte takes as his guide, in social construction, Deduction from the historical past. He transforms the last "organic stage" of human society - the Catholico-Feudal of the middle ages - into the "positive social state" of the future. The Military regime is transformed into an Industrial regime, **the great Barons being replaced by "directing Capitalists." Serfdom is transformed into "proletarianism;" the serfs becoming employees, working for wages under the direction of the Capitalists**. Religion becomes science; the Priesthood giving place to a body of scientists, called the "Scientific Priesthood." (Brisbane 1876: 11)

Baron Trump. The picture is more-or-less accurate. The problem being that this view perpetuates the status quo, a medieval status quo at that, into perpetuity?

> Having elaborated this skeleton construction - this transformation of the medieval system - he then supplements it by his own conceptions, intuitions and fancies. **Humanity** - le grand Etre (the Great Being) as he terms it - **takes the place of the "hypothetical" God of the theological past. To live in the Great Being and its memories takes the place of immortality**. Other parts of his theory, as, for instance, the rights and position of women, seem to us, in like manner, dictated by his own personal feelings and conceptions. (Brisbane 1876: 11)

Comte's views summarized, continued. This could be what Durkheim was aiming at in his discussion of how Society takes the place of God. "To live in the Great Being and its memories takes the place of immortality" captures nearly my own digital eschatology - to leave a sizeable trace of your life online can amount to a form of immortality.

> Herbert Spencer is now engaged in elaborating a Sociology. In his past works, he has used as his Method and Guide a singel Law in Nature: that of Evolution. This law was first perceived in the material world, and there explained in its operations by **Goethe and Von Baer**. Spencer has applied it to the intellectual and moral worlds, and will doubtless use it in his **social construction**. (Brisbane 1876: 11)

Brisbane uses "social construction" in the sense that I used "social imagination" above - in sum, the imagined construct of society.

> The important work now incumbent upon the thinkers of our age is the discovery of the Laws of which we have spoken - the Laws which underlie the phenomena of creation, regulating their distribution, coördination and combination. They must be discovered and systematized, reduced to a body, and thus the Science of Laws - **the Science of Sciences**, created. (Brisbane 1876: 11)

You mean like a *Unified Science*?

> "It was **Pythagoras**, who was the first of all historical men to utter the great word **Cosmos**, in the sense we attach to that word. **He called the Universe "Order;' the ornamentally ordered**; regarding it as now merely a physical, but also a moral and spiritual Whole, whose parts are harmoniously linked together, acting and reacting on each other, and which in its eternal cycle of revolution, forever reveals the same divine Idea." - Bunsen. (Brisbane 1876: 12)

There's no escaping the triangles. The first philosopher is not to be denied!

> The Laws which govern the Passions in their social development are, it is evident, those on which Society with its institutions should be based, for **Society - the social Organism - being, as already stated, the external Form or Bodyof the passional Forces**, must be in unity with them, so that the laws which regulate the *Action* of the former are necessarily the laws of *Organization* of the latter. (Brisbane 1876: 13)

This could actually link up with what I've been thinking about recently, on the subject of "Social Atmosphere". The analogy still seems weak. Perhaps more concrete illustrations will reinforce it.

> The next important event in his career was the spectacle of the French Revolution. He was a witness of that terrible political drama - of its destructions and massacres. He saw **the blind frenzy of parties**, the widespread devastation and disruption, and found himself drawn into the struggle at the cost of his fortune, almost of his life. And finally, he saw, as the result of all those horrors, but fragmentary political reforms, while the fundamental elements of the great Social structure remained untouched. **He was deeply impressed, and the leading train of thought evolved in his mind appears to have been that, either some demoniacal spirit governs the universe, or the state of things on our globe is false, in contradiction to the order of the universe, and that man is not fulfilling his destiny**. He could but conclude that there must exist a contradiction between the state of things on our earth and the general order of the universe - a conflict between the part and the whole, the microcosm and the macracosm. (Brisbane 1876: 14)

Traumatic experiences formative of ideology. Reminiscent of "a false rumor that Posadas was driven mad through torture" (David Broder).

> He draws a clear line of demarcation between the order which reigns in the Cosmos and the disorder which reigns on the Earth; and separating the two realms, discriminates between their states. **In the Cosmos, he assumes, mathematical order and harmony must reign, otherwise it could not maintain itself**, for disorder can lead in the end only to destruction. The planetary harmonies and the general economy of the universal whole, so far as comprehended by man, attests this truth. On the earth, as we know, discord and incoherence prevail. Our Globe and Humanity must, then, be out of unity with the order of the Universe, and consequently in an abonormal [sic] condition. (Brisbane 1876: 14)

The critical philosopher must enquire, what special knowledge did Fourier possess of the "Divine Order" of the Cosmos? What's orderly and harmonious about space debree?

> Philosophy, guessing and speculating with childlike simplicity, [|] observing **man, in his undeveloped state, sensual and selfish, holds him to be incapable of any spiritual elevation**. Interpreting the future by the past, **it assumes that the disorders which now reign are normal and permanent**; leaving it to be inferred that this state of Disunity is ordained. This is **the superficial view of mankind in general** - a deduction from imperfect data, raised to a theory. The apparently long historical past overwhelms the mind and induces the belief that it must be a true exponent of the normal life of Humanity in its career on the Globe. (Brisbane 1876: 14-15)

Pretty much the classical assumption, found even among the best of the old guard: "If we now try to sum up what has been inferred about primitive speech, we see that by our backward march we arrived at a language whose units had a very meagre substance of thought, and this as specialized and concrete as possible; but at the same time the phonetic body was ample; and the bigger and longer the words, the thinner the thoughts!" (Jespersen 1922: 432) - Or: "The Trobriander does not analyse the nature of things, to dissolve it into attributes or relationships; he does not direct his interest toward transcending the object in any way whatever." (Lee 1940: 362)

> Fourier, guided by his Laws, shows that **Humanity is in the early stage of its social career - in its social childhood, engaged in developing the elements of society**, namely: industry, the arts, sciences, and institutions, and in the making experiments in their combination and organization. The different systems of society, which have been established up to the present time, are the successive stages through which humanity has passed. (Brisbane 1876: 15)

Progressive - we are still growing and developing.

> **The out-lying Societies**, such as the Chinese, Japanese, Tartar, Mexican, and others, are outside of this chain or series, and **have exercised no real influence on the course of progressive history**. Not even the Hindoo civilization, founded by the Aryan race that migrated early into India, is included in the great historical current. (Brisbane 1876: 15)

Printing, gunpowder and mathematics have had no effect on the course of history. Classical eurocentrism?

> The social constructions which have taken place in the past are the work of the instincts and speculations of the founders of society. More exactly stated, they are the product of the institutions, emotions, and interests of theocratic and military rulers, and of the speculations of philosophers and legislators. Thus **they have been founded upon the arbitrary laws of men, instead of the Cosmical or Divine laws**. (Brisbane 1876: 16)

Very keen to know the source of this special knowledge on the Divine Order. Or, how could any human mind adequately interpret Cosmic laws, limited and faulty as it is?

> Some reforms are introduced, but there are no really new organizations. It is evident, therefore, that Humanity is still living under an order of society, the elements of which are but incompletely developed, and the organization of which is based on **arbitrary and artificial Laws devised by human reason**. If Humanity with its Globe is out of unity with the general plan of cosmical order and destinies, it is because it is living under this incomplete and imperfect social organism. Its psychical Forces are left undeveloped or are falsely developed by its Institutions, and it is without industrial combination and association. It is hence in a state of Social discord, and of Industrial weakness. (Brisbane 1876: 16)

I appreciate the alliteration between "arbitrary and artificial". We can't say that no new organizations are to be seen during this disruptive era. Still it is yet difficult to say if the changes are for better or worse.

> The disorders which exist in the social world - war, oppression, servitude, poverty, [|] fraud, moral discord, epedemics [sic], vice, crime, and the conflicts of all interests; and those which exist in nature - **the deserts, marshes and waste places on the earth's surface; the parasite and noxious creations in the animal and vegetable kingdoms, and the excesses in the atmospheric and climatic systems - are effects of the false social conditions under which Humanity has lived and is living**, and are signs of its Disunity with the universal Order. These social and physical disorders, taken as a whole, constitute what is called the Reign of EVil. (Brisbane 1876: 16-17)

Climate chance activists would agree. Maybe not in exactly these terms (disunity with the divine-universal order) but in essence: we are actively making our environment unlivable for ourselves, not to mention all other innumerable species.

> The full grown (fully organized and developed) Man is in the normal and predestined state - **strong, intelligent and self-directing**; while the Child (the undeveloped Man) is in the opposite state - preparatory and transitional - in which it is weak, ignorant and incapable of self-direction. One is a state of *relative* perfection for the human being; the other that of *relative* imperfection. (Brisbane 1876: 18)

 - (1) self-directing, auto-affecting, interomotive, autonomous; (2) strong, physically; (3) intelligent. Will-power has shifted from Second to First.

> The Institutions of slavery and **hirelingism** are false organizations of labor, incident to the incomplete organization of industry. (Brisbane 1876: 18)

"Hirelingism" not found in online dictionaries. From phrases like "the wretched hirelingism of Christendom so demoralizing", "relief from the dark background of hirelingism and heartless routine", "opposed to mere official piety and ecclesiastical hirelingism", and "conditions of base loathsome hirelingism", I take it to be something dull and detested. Nothing more specific.

> The Compound-Organic stage of the Globe will be attained only **when the human race**, living under a true social Organism, **shall be able to effect its Universal and Scientific cultivation**, and the full development of the Creations upon it. (Brisbane 1876: 19)

Define:noosphere - "a postulated sphere or stage of evolutionary development dominated by consciousness, the mind, and interpersonal relationships".

> Matter in addition to being static, is molecular or **particled**, and necessarily so, for were it absolutely solid and indivisible, no special creations could be evolved from it. (Brisbane 1876: 20)

Word. Granular.

> The Organism is composed of the five following branches, or five fundamental Institutions:
>
> 1. ***Education*** - the function of which is to develop the Child, the germ of man, and prepare it for its future Social Career.
> 2. ***Industry*** - the instrument through which Humanity creates wealth, cultivates and embellishes the Globe, and subdues Nature to the reign of mind.
> 3. ***Ethical Institutions*** - those which regulate the development and external action of the Social Sentiments, and the personal relations to which they give rise.
> 4. ***Political Institutions*** - those which regulate the collective interests and operations of men as members of the body politic, and their relations to the State.
> 5. ***Religion*** - which regulates the ideal relations of the finite Soul with the universal Soul; of Humanity with the Cosmos.
>
> Accessory Institutions:
>
> - ***Science***: Knowledge, Direction, Organization.
> - ***Art***: Embellishment, Refinement, Beauty.

(Brisbane 1876: 21)

Ethical institutions? Huh? Art and Science should be placed above Religion.

> With the Scientific Organization of Industry, **labor will be dignified and rendered attractive**, so that all manking will be induced **to engage voluntarily in it**. Under the Scientific Organization of Political Institutions, the political Unity of mankind, and universal Association will be established. With these two levers - attractive Industry and universal Association - **Humanity will be able to execute its function of Overseer of the Globe**, and elevate it to Unity with the Material order of the Universe. (Brisbane 1876: 22)

This is where it gets utopian, i.e. impossible. These points address the two primary hindrances to perfect world order: "Yeah, who's gonna do the work?" and racism/xenophobia. We might get (agricultural) work done with semi-autonomous machines at some point but universal Association is difficult to imagine during this resurgence of nationalism and international tensions.

> The Senses thus misdeveloped, engender materialism, coarseness, brutality and sensual excesses; the intellectual Faculties: deceit, duplicity and hypocricy; **the sentiments - such as friendship, love ambition, benevolence and philanthropy** - their opposites, namely, **antipathy, hatred, revenge, jealousy, malevolence and misanhropy**. (Brisbane 1876: 23)

This list does not include patriotism, but it's a good list to take as a basis when continuing with Alexander Shand.

> **The Passions tend of their own *natural impulse, or spontaneously* to Good; they only tend to evil when *thwarted, disappointed or otherwise* [|] *outraged* in their natural attractions and requirements**; they then take an abnormal and discordant development. External influences, violating their nature, must be brought to bear upon them to arouse their antagonist and subversive action. (Brisbane 1876: 23-24)

Is this that famous simplicity of the philosophers?

> These indirect proofs may appear sufficient, but we will adduce two of a direct Character in support of the hypothesis of the identity of Man's spiritual nature with that of the Cosmos. First, **the intellectual Faculties in man reason in conformity with the Order of creation and its Laws; that is, with the mathematics of the Universe**. To do so, they must be a part of the Universal Reason, and identical in nature with it. (Brisbane 1876: 24)

Orderly concurrence of aptitudes.

> As to the **Sentiments - the moral element in man** - we have indications of their goodness in the noble acts they evolve when normally developed, but only in **the sphere of human action**. We do not see their relation to, and identity with, the moral element or principle in the Universe, as we do in the case of the Intellect and the Senses; but from their unity with the Intellect and their sovereignty over both it and the Senses, as well as from all analogies, **we may infer that these Sentiments in Humanity are part of, and in identity with the Divine or Cosmical Sentiment**. (Brisbane 1876: 24)

I don't think we may. Divine or Cosmic Sentiment is as reasonable as Divine or Cosmic Amygdalae.

> I. *Disorders on the Surface of the Globe* - on **the cuticle of the planet**. 1. The great deserts - vast areas of verdureless, burning sand, occupying the finest equatorial regions, causing great derangement in the atmospheric system and its currents, and seriously affecting the climates of the earth. (Brisbane 1876: 25)

The list goes on: (1) deserts, too dry; (2) marshes, too wet; (3) jungles, overgrown; (4) treeless regions, underdeveloped, etc. The general point being that humans should turn every patch of Earth into something suitable for us?

> *Disorders in Society*. - I. ***Antagonism***. 1. **War** of blood. 2. **Strifes** of sects and parties. 3. **Hatreds** and **struggles** of castes and classes. 4. Anarchical **competition** in commerce and labor. 5. **Discords** and **conflicts** in personal relations - in the family, in marriage and in all spheres of social life. 6. Conflict of the individual with the collective interest, and sacrifice of the latter to the former. (Brisbane 1876: 26)

These lists are cute. The order follows approximately the social matrix from the macro- to the micro-level. Were I to revise it according to Ruesch's scheme: (4) War, generally, occurs between nations of large groups; (3) castes, classes, sects and parties are all groups part of society; (2) economic competition and personal discords are interpersonal or transactional between two parties; (1) the intrapersonal level is at the end of Brisbane's list: "Individual and isolation action in society" (*ibid*, 27).

> II. ***Oppression***. 1. Despotic sway in **church** and **state**. 2. Arbitrary authority in **class and sex relations**. 3. Servitude in labor - **slavery, serfdom and hirelingism**. (Brisbane 1876: 26)

Finally figured it out. Define:hireling - a person employed to do menial work; a person employed to do menial work. So, pretty much what we understand as "wage-slavery".

> III. ***Fraud***. 1. **Double-dealing and cheating** in the practical affairs of life - in commerce and industry. 2. **Deceit and duplicity in social relations**. 3. **Intrigue**, class-legislation and monopolies in politics. (Brisbane 1876: 26)

Surely these are not the only manifestations of fraud?

> IV. ***Poverty***. 1. Real and indirect - that of the masses with its degrading influences. 2. Relative and indirect - that of **the classes whose means are disproportionate to their social position and responsibilities**, causing violations of pride and tormenting anxieties. (Brisbane 1876: 26)

This is really the most important "disorder of society" on which others partly hinge. Here's the point: poverty is a *social* condition and no more an individual failing than being born a trust-fund baby is a personal achievement.

> V. ***Ignorance***. 1. Religious superstition. 2. Scientific dogmatism and **atheism**. 3. Misleading theories of the speculative [|] sciences - metaphysics, economism, ethics, etc. 4. **Blindness on social questions, giving rise to stagnant conservatism on the part of the upper classes**, and to revolutionary outbreaks on the part of the masses. (Brisbane 1876: 26-27)

I can't argue; atheism is indeed a form of ignorance but an ignorance of follies is nothing to be ashamed of. It's the very ignorance a religious person holds towards every religion except one's own, taken one step further. As to the "Blindness on social questions", there can be "modulated" versions of this, such as blue-checked Democratic party voters who are sensitive to linguistic transgressions, cultural appropriation, and any possible sign of racism and sexism but could care less for the economic struggle and medical insurance of the people they're white knighting for. In other words, there is also a kind of pseudo- or "stagnant progressivism", the kind that demands representation in media while it closes voting stations in communities they demand representation for.

> VI. *Vices and Crimes* - effects of the misdirection and perversion of **the three classes of passional Forces - the senses, sentiments, and intellectual faculties**. (Brisbane 1876: 27)

 - "passional Forces". The overall point being that vices and crimes exist only because of the imbalance between human society with the cosmic harmony.

> VII. *Debility and Disease*. 1. Physical, caused by uncongenial and unhealthy pursuits; by idleness on the one hand, and excessive toil on the other; by poor living or luxurious indulgence. 2. **Moral, caused by violated feelings, harassing cares, griefs, and other forms of spiritual depression**. VIII. ***Individual and isolated action in society*, leading to the conflict of all interests, and the reign of general incoherence**. (Brisbane 1876: 27)

Here's a broken triangle - is there not "intellectual debility" or "mental disease"? The list of moral debility & disease itself is janky. What, for example, are "harassing cares"?

- "The cares referred to are distracting cares - anxieties pulling a man like so many cords in different directions. When such **harassing cares** come into conflict with thoughts about the things of God, the man in whose breast such a struggle is going on must needs be a double-minded man, in the sense of his heart being divided between God and the world." (*The Pulpit Commentary*)
- "The duty of the Christian under the pressure of affliction, viewed in this aspect, is to "cast all his care on God." The language is figurative, strongly figurative. These **harassing cares** and anxieties are represented as a burden, which is felt to be oppressively heavy; and the sinking sufferer is represented as so transferring them to God, as to obtain relief from tehir panful pressure." (*Expository Discourses on the First Epistle of the Apostle Peter*)
- "Nor is there any thing more calculated to inspire us with a love for virtue, when we have our attention fixed at the end of life. The pleasures of the world then bear their proper valuation, all trifling and unimportant considerations sink into their original obscurity, and give place to more sublime and beautiful sensations; our ideas become enlarged, and we behold all manking with smiling benevolence; our efforts are directed tot he fulfilment of our duty, and the happiness of our fellow-creatures; we become insensible to the **harassing cares** of perplexity and misfortune; and so strangers to the disadvantages that others labour under. So efficacious, and so instrumental to our happiness, is a proper consideration of the instability of mortality." (*The European Magazine and London Review*)

I struck upon an interesting side-track of Christian psychology here, answering to Marx's famous quote, "Religion is the sigh of the oppressed creature, the heart of a heartless world, and the soul of soulless conditions. It is the opium of the people".

> What, let us ask, is the remedy? It is, as has been stated, the discovery and establishment of the normal Order of society - an Order adapted to the forces of the Soul, and capable of directing Humanity in the accomplishment of its industrial and social Destinies. **This Order rests on no uncertain or arbitrary basis. It has for its foundation the Laws of Organization in creation - the Laws which underlie and determine the plan and harmony of the Cosmos**. (Brisbane 1876: 29)

This blind positivism comes off as borrowed authority. The repetitive claim that Fourier's analytic tables and social construction are based on "the plan and harmony of the Cosmos" comes off as little different from the non-specific "Scientists say..." We don't really see astro-physicists taking their models of the universe and applying them on human society. This could be done only before much was known about "the harmony of the spheres" beyond their apodeictic harmony.

> A vague opinion prevails among men that society is moving onward to its appointed state by what is variously termed the "force of circumstances," "**the instinct of the race**," "the general law of progress," "Divine guidance." **These loose opinions are speculative fancies, adopted in the absence of real knowledge**; whereas the fact is, that society can only reach its true state by the conscious and calculated efforts of human reason under the direction of an exact social Science. (Brisbane 1876: 29)

Yeap, I've met phrases like "race-instinct" before. "It may well, therefore, be removed to the lumber-room of speculation and stored among the other pseudo-scientific dogmas of political "biologists" - the facile doctrines of degeneracy, the pragmatic lecturings on national characteristics, on Teutons and Celts, and Latins and Slavs, on pure races and mixed races, and all the other ethnological conceits with which the ignorant have gulled the innocent so long." (Trotter 1921: 132)

> Instinct cannot organize; Divine Providence does not interfere to do the work of Reason; **no science is revealed to man**; no constructions or other material aids are furnished him by nature. (Brisbane 1876: 30)

Contra: "All knowledge must, therefore, ultimately rest on revelation; the general knowledge of the race on a general revelation, and the special knowledge that may be adapted to newly arising needs of human liberty, on a special revelation." (Chase 1863: 464)

> Furthermore, in proof of the limitation of his views on the subject, teh law of the three Stages is really not that of Evolution, but of *three states of the human mind*, *i.e.*, *three modes of its activity;* namely, that of **sentiment, of reflection, and of observation**. Then, again, the terms Theological, Metaphysical and Positive designate them incorrectly. The first state, answering to the Theological, would be more correctly designated as **the *Emotional and Religious***. It is **the state in which the Emotions or Sentiments act preponderantly, and subordinate Reason**, using it as their instrument and agent. This state, when predominant in races, evolves religions, and, controlling the mind by awe, gives rise to simple or blind Faith. The second state may be designated **the *Speculative and Philosophical***. It is **the state in which Reason, emancipated from the dominion of the Emotions**, and hence of simple Faith, **speculates and theorizes with freedom on the nature of the universe**, on first causes, and evolves systems of speculative Philosophy and metaphysical Theories. The third state is the ***Observational and Experimental***. It is that in which **the mind uses the Senses to observe material facts and their relations, and with their aid experiments and reasons upon them**. Guided by the reliable data thus furnished, it creates one branch of the sciences - the Physical. (Brisbane 1876: 31)

This is a critique of Comte's three Stages, that "each branch of our knowledge [...] passes successively through three different theoretical conditions: the Theological or fictitious; the Metaphysical or abstract; and the Scientific or positive" (*ibid*, 30). The remarkable thing about it is the subtle "hierarchical functionalism" in this review, particularly in the first state, in which "the Emotions or Sentiments *act preponderately, and subordinate* Reason", that is, the emotive factor is dominant. Note that this play with Religion, Philosophy and Science - so common at the time of publication of this translation - is a knowledge-typological variation of the triangle.

> Each of these states has predominated at certain epochs in the intellectual development of mankind, **producing**, so to speak, **an *Intellectual atmosphere***, which the individual mind has inhaled, and by which it is governed in its beliefs and opinions. (Brisbane 1876: 31)

Well, that's one type of atmosphere.

> In the *Second Stage of Evolution*, the new Thing which has been formed, elaborated, or organized in the first Stage, is prepared for the third by what is called, in different departments, training, drilling, educating, dressing, adjusting, putting in working or running order, etc. **The animal is trained; man is educated; the fruit tree is dressed (pruned, grafted)**; the machine is put in running order. (Brisbane 1876: 39)

And it is Divinely Ordained, that is, part of the Divine Order, that animals should be trained and trees grafted? What *sinful* and *disorderly* lives animals and plants must have lead before the ancestors of *Homo Sapiens* climbed down from trees and started domesticating animals.

> As these two states are opposite in principle, the effects they produce must likewise be opposite. In the first we find, under modified forms and in different degrees of intensity: - **incompleteness**, imperfection, disproportion, want of balance, ugliness, deformity, monstrosity, reign of materialism, reign of darkness, passivity, dependence, antagonism, conflict, disruption, partial destructions, inversion, incohreence, disorder and discord. In the second, we find **completeness**, relative perfection, proportion, balance, equilibrium, beauty, symmetry, preponderance of the dynamic principle, reign of light, creative action, indepnedent and self-sustaining existence, concert, coöperation, unity, order, harmony, and the fulfillment of destinies. These phenomena, classed in two great groups, constitute [|] the one the *Reign of Evil;* the other the *Reign of Good*. A clear conception of the simple fact, that opposite phenomena accompany opposite states of Organization, would solve the long-controverted problem of Good and Evil, which has perplexed the human mind from the very dawn of reflection. (Brisbane 1876: 40-41)

This reads like a philologist's take on good and evil. Disorder and discord are *evil*, okay, yeah, no-one likes messy disagreements, for example. But fulfillment of destinies is *good?* Where do I look up my destiny? Who forges it?

> The Law governing the Place and Functions of finite creations in the cosmic whole. - **Theory of the Hierarchy of functions**. (Brisbane 1876: 42)

Hierarchical functionalism. As to these "laws", they simply exemplify the "legislative" tendency current at the time. Hey, science is a thing of laws and general principles so let's pull some out of our asses!

> It will also settle the question of spontaneous generation, and, we think, furnish the key to the solution of abstruse problems, like the Nebular theory. We venture the hypothesis that the Law will demonstrate that **the planetary bodies (organisms of a highly complex character) have their origin in organic germs, like the creations in nature around us**; and that these germs, which may be called planetary ovums, are deposited in the nebulous matter, which they absorb or aggregate, as does the germ in the egg of the bird. **The idea that complex organisms, like the planetary, can be the product of the interaction of forces and matter, blind and unconscious, is in contradiction to a Law of nature which now appears universal in its application**. (Brisbane 1876: 43)

"The Law governing Organic Germs" should probably apply only on Organic Germs. Planets, as far as we know, are inorganic and not germs. Evidently the author is himself stuck on the level of Speculation, unless he has Observed some significant analogy between planets and living organisms other than both exist.

> The opposite Law in the Compound-Organic stage is not discovered. It is *the Law governing the place and functions of finite creations in the universe; - Theory of the Hierarchy of functions*. When discovered, **it will reveal the existence of a cosmic Classification and Hierarchy in which every finite thing**, from the animaleule to Humanity, and from Humanity to the higher organisms, **fills a place and accomplishes a purpose in the economy of the great whole**. It will be one of the guides in determining the place of Man in nature, and his destiny on the earth. (Brisbane 1876: 43)

Somewhere between Faith and Speculation - the belief that everything in existence has a purpose to fulfill. Teleology?

> In our unorganized, embryonic Societies, the same **subordination of the dynamic or spiritual principle** pervades every department. In Industry, **The masses are forced to toil** from want or the fear of it, *i.e.*, from material motives - sign of the Preponderance of the Material principle. In Government, the Laws are obeyed, and public Order upheld from fear of the prison and scaffold - Preponderance of the Material principle. In Religion, **the dread of hell, the uncertainty of the future, is**, with the majority, **the secret impulse that carries them into the church** - Preponderance again of the Material principle. (Brisbane 1876: 45)

Illustrations of "*The Law governing the Preponderance of the Static Principle over the Dynamic, of Matter over Mind in the Embryonic Stage*" (*ibid*, 45).

> Finally, in the most general sphere of [|] human relations, that of **Man with Nature**, the former, representing **the Dynamic or Spiritual principle**, is subordinated to the latter, representing **the Static or Material principle**. Man, in our embryonic societies, without the power of subduing Nature to the reign of Mind, is subjected in his health and industry to the crude conditions that reign in her domain. **He is her slave instead of her master**. This universal preponderance of the Material principle over the Spiritual is an unmistakable sign that the social Organism is in the Formative Stage of its evolution. (Brisbane 1876: 45-46)

Not many today would agree that Nature is Static. The foregoing discussion frequently mentioned evolution, but nature is static? Is a relationship of domination the only one we can have with nature?

> **In** all branches of the Compound-Organic **societies of the future, the Spiritual principle will predominate**. Industry, scientifically organized, dignified and rendered attractive, will be prosecuted voluntarily and from spiritual motives. In Government, when **the sentiments of justice and honorable ambition shall preponderate in the human soul**, the laws will be obeyed and **public order upheld spontaneously, *i.e.*, from spiritual motives**; for the moral sentiments, when fully developed, will as naturally attract man to social harmony, as the cultivated ear now attracts him to musical harmony. In Religion, when men shall comprehend the laws which rule the cosmos, and reveal its plan and order - Laws which aret he manifestation of the Divine Wisdom in action in Creation - **their souls will be filled with a supreme enthusiasm for the stupendous whole to which they belong**. (Brisbane 1876: 46)

Utopic, as above (cf. Brisbane 1876: 21). Adding justice and honorable ambition to list of sentiments.

> *The Law governing the incomplete and non-functional Action* of Forces in the embryonic stage, which we designate as *Simple Action*. It is their condition while moulding and fashioning matter, and the precursor of their complete and functional (compound) Actionint he fully-developed stage. In **the physical activity of man, the automatic movements of the embryo and infant** perform no positive function or use, and produce no results of a practical character. **They illustrate *Simple Action* in bodily movements**, and are merely a preparation for the future physical activity of the grown man. In language, **the incoherent babble of the infant and young child, which is thoughtless and expresses no ideas, is *Simple Action* in this sphere**; but, while useless in itself, it is a preparation for the exercise of methodical language in adult age. **The primitive languages, which were probably for the most part monosyllabic and agglutinative, and certainly without terms to express any general and abstract ideas, were in this state of *Simple Action***. Our modern languages, which have gradually grown out of them, have been greatly developed, but they have not yet passed beyond the second stage of evolution. A unitary and universal language - the Compound-Organic of the future - to be spoken by Humanity over the entire globe, remains to be created. In the maternal sentiment, the little girl playing with her doll exemplifies *Simple Action*. While itself functionless, it is the precursor of the future function of motherhood, and of Compound Action in that sentiment. (Brisbane 1876: 47)

This paragraph makes the case for the commonality of my research objects, nonverbal communication and phatic communion. It is noteworthy that Malinowski says pretty much the same: "The primitive languages, which were [...] certainly without terms to express any general and abstract ideas" vs. "primitive speech [...] does not serve any purpose of communicating ideas" (Malinowski 1923).

> In industry, **the present system of isolated, individual operations, having for object the attainment of purely personal ends - a support or fortune - is *Simple Action*;** it is non-functional as regards the great end which the industrial labors of man should have in view. (Brisbane 1876: 48)

It kinda makes sense. The worker is working to support him- or herself, the owners are "creating jobs" to increase their fortune, but neither party is coordinating with others and working for the greater good.

> Does Isolation explain the fact that **Humanity is in ignorance of the existence of Humanities on other globes, doubting even such existence**; and hence without any relation or association with them, ideal or practical? (Brisbane 1876: 48)

"That there may be inhabitants in the moon, although no one has ever observed them, must certainly be admitted; but this assertion means only, that we may in the possible progress of experience discover them at some future time." (Kant 1855: 308)

> [...] and, from what of development of **the sentiments - the means of spiritual vision** - from the light of the spiritual life of the universe? (Brisbane 1876: 49)

Sentiments become more mystical with every new piece of information.

> Does the converse Law of Association and Light indicate that, in the Compound-Organic societies of the future, Humanity will live and operate in unity with all the powers of **the great solar Organism** to which it belongs - the planets and the Humanities upon them - and that it will be guided by the Laws and animated by the spiritual life of the Cosmos? (Brisbane 1876: 49)

Solar system animism. Only a tad farther fetched than the Gaia hypothesis.

> Among the phenomena governed by the eight Law are those of Antagonism and Conflict. They pervade all organisms in the embryonic stage. (Brisbane 1876: 50)

This reads like fully-formed organisms don't have antagonisms and conflicts.

> The social Organism is now in the formative or embryonic stage of its evolution - one degree behind that of the globe. This, we think, has been sufficiently demonstrated by preceding explanations. Or, if not, such demonstration is to be found in the fact of the existence of the Evils which reign in the social world. These can only be explained by the unorganized or incompletely organized, *i.e.*, embryonic state of society; for, **if the actual condition of thing is *normal and permanent*, then Humanity and its globe are either some accidental and morbid outgrowth in the universe, or no Cosmic Wisdom rules our realm**. (Brisbane 1876: 53)

Yes. We are an accident and no Cosmic Wisdom rules our realm.

> The fundamental character will be Organization, but organization in its primary degree, beginning with Industry - the material foundation on which the higher institutions of society rest. As **as association, co-operation, concert of action and unity of interests are elements of organization**, these will distinguish the next higher stage. (Brisbane 1876: 54)

Are we slowly inching towards some sort of theory of social organization?

> The Monopoly, well under way in the manufacturing and railroad interests, will be gradually extended to all branches: to commerce, and to agriculture (when the proper machinery for prosecuting it on a large scale - **the steam-plow, etc., are invented**). (Brisbane 1876: 55)

A tractor?

> In the progressive elaboration of a social organism by a race, the same mental processes and operations take place as in the ordinary creations of men, the only difference being that of scale, and the mode of exercise of the mind. In the former, the work is effected by **a collective mind - that of a race - extended through ages, and continued by successive generations**; in the latter, by individual minds, and in short periods of time. (Brisbane 1876: 56)

Somewhat more permissible take no the "collective mind". More clearly metaphorical than some alternatives that tend towards "the mind of the mob", for example.

> 1. The Law of **Dissonance**, governing the **repulsion**, antipathy, **rivalry** of allied varieties of shades.
> 2. The Law of **Accord**, governing the **attraction**, sympathy, **concert**, league of varieties or shades which are distinct and contrasted in character.
>
> (Brisbane 1876: 59)

Antonyms.

> We come now to ask: What are these Faculties in reality? **The word Faculty is an abstract term, conveying no idea of a positive quality or essence**. Primarily we may define them to be Forces, and, to this extent, arrive at some practical idea of their nature. That they are Forces is proved by the fact that, as previously stated, **they impel man to action**, consume phosphorous in the brain, and operate on teh nerves of voluntary motion. (Brisbane 1876: 62)

Mental faculties consume what?

> **How can it be logically assumed that the organic world with its boundless complexity can be the product of unconscious forces and unconscious growth**, when, in man's creations, where the conditions involved are so much simpler, nothing is produced without conscious calculation and thought. Even so trifling a construction as a hoe or a spade involves a score of relations to be adjusted, with as many conditions to be fulfilled. (Brisbane 1876: 66)

Because we don't see the organic world constructing hoes or spades?

> Biographically, we may mention that **from the commencement of his studies, about 1798, to the time of his death, October 11, 1837, he continued his labors uninterruptedly**. He was engaged some twenty years in the elaboration of his theory. His principal MSS. were written between 1814 and 1820. (Brisbane 1876: 71)

The window of time.

> **Fourier passes over the transitional states of society which may intervene between the embryonic present and the Compound-Organic future**, affirming that with the actual development of industry and the physical sciences (both well advanced) such an organization would be easier of realization than any lower, transitional form, since it is more natural, and would be more attractive [|] to man. Guided by *Instinct* alone, and groping its way with uncertain steps, Humanity may drag on for a long period through revolutions, blood, and misery; while **by an effort of genius it might discover the Laws of social organization, and upon them establish the normal order of society**. (Brisbane 1876: 71-72)

God damn socialists. Let's dream of the perfect world but damn if we figure out how to get there.

Fourier, Charles 1876. *Theory of Social Organization*. New York: C. P. Somerby. [Internet Archive]

> This miracle of **social concord** would result, not from direct conciliation, which would be impossible, but from the development of new interests, and especially from the amazement with which the minds of men would be filled on being convinced of **the radical falseness of the civilized social Order by comparison with the associative or combined**, and of the errors in which the social world has been so long plunged, - misled by *speculative Philosophy*, which upholds and extols this order with all its defects, to the entire neglect of the study of Association. (Fourier 1876: 6)

The ideal society vs the falseness of the current one.

> Its practical realization depends upon the application of the Law of universal distribution and arrangement in nature, which I will call the "*Series of groups*, ***contrasted, rivalized and interlinked***." (Fourier 1876: 6)

Somewhat different words than above. For refreshening: different (contrasted and in accord), same (rivalry/rivalized and dissonance), and mixed (interlaced/interlaced and modulated) (cf. Brisbane 1876: 9-10).

> I do not propose, then, an unknown method, - one of my own invention. **I employ that which God applies throughout the universe**, and this, I think, is a guarantee which should entitle the theory to a provisional confidence - that is, until tested by experience. (Fourier 1876: 6)

How did Fourier know what method God applied throughout the universe?

> There is no idea more novel, more surprising, than that of **associating three hundred families of different degrees of fortune, knowledge and capacity**. (Fourier 1876: 6)

Of course there's a number.

> How grossly have the moderns been deceived in giving credit to these sophistical sciences, which, to sustain the present system, and the pride and position of their authors, **would persuade the world that needed discoveries are impossible**, and, under this pretense, foreclose all inquiry in this direction. (Fourier 1876: 8)

This drama was recently re-enacted. Bernie Sanders' plan to give everyone medicare is impractical and impossible, except in all the rest of the developed world, where it works.

> Religious minds, which are distrustful of philosophic dogmas, fall into the error - inculcated by philosophy - of **supposing that Providence is limited in its action; that it does not extend to the social world or the social relations of mankind, and that God had not determined upon any plan of social Organization for the regulation of those relations**. If they had a *profound faith in the universality of Providence*, they would be convinced that **all human needs must have been foreseen and provided for**, and especially that the most urgent of them all could not have been overlooked - namely, the need of a social Order for the regulation of our industrial and social relations. (Fourier 1876: 8)

"Philosophy" appears to be Fourier's main scapegoat, much like "psychiatry" for L. R. Hubbard. Who the hell knows what philosophy he meant in 1822. The point is clear enough: man was made in God's image, but the society in which he should live in, God had no opinion on? There is also the case that what Jesus actually preached was very close to socialism, no?

> The theory of Association will fully justify this hope, by **assuring to every one that amplitude of means which is the object of universal desire**. The sciences will have done nothing for social happiness, until they have satisfied **the primary want of man, that of wealth, and secured to the poorest individual a *decent minimum* - that is, a comfortable subsistence**. (Fourier 1876: 10)

Sounds like another one of Marx's famous slogans, "From each according to his ability, to each according to his needs", and, in essence, Universal Basic Income. The Wikipedia page traces the saying to the New Testament.

> As for **Civilization**, from which at last we are about to escape, so far from being the social destiny of man, it **is only a transient stage - a state of temporary evil with which globes are afflicted during the first ages of their career**; it is for the human race a disease of infancy, like teething; but it is a disease which has been prolonged in our globe at least twenty centuries beyond its natural term, owing to the neglect on the part of the ancient philosophers to study Association and Passional Attraction. In a word, **the savage, patriarchal, barbaric and civilized societies are but so many stages, leading to a higher Social Order, to Social Harmony, which is the industrial destiny of man**. Out of this order, the efforts of the wisest rulers cannot alleviate in the least the miseries of nations. (Fourier 1876: 10)

In other words, Civilization is not the pinnacle of human destiny. Social Harmony is.

> It is vain, then, Philosophers, that you fill volumes with disenssions as to the means of attaining social happiness so long as you have not extirpated **The root of all social evils, namely, *incoherent industry*, or non-associated labor**, which is the very opposite of **the economic designs of God**. (Fourier 1876: 10)

Hence why all philosophy up to now and until a higher Social Order is established, is "Cuck Philosophy". All of this hinges, of course, on faith in God, with the extra step that it must have had "economic designs" for humans. And this is supposed to be the same benevolent God who destroyed Job's family for lulz, ordered Israelites to put a sword into pregnant women, approved the massacre of Canaanites, and on several occasions commanded the killing of babies. The same God who deemed human life to be worthless is supposed to have the best interest of human societies in his plans.

> Either **Nature does not desire the happiness of man**, or your method are condemned by her, since they have been unable to wrest from her the secret of which you are in pursuit. (Fourier 1876: 10)

Yes. Nature does not desire. Full stop.

> **Every day, Philosophers, you add new errors to the errors of the past**, whereas we see the physical sciences daily advancing in the path of truth, and shedding as much luster upon the present century as your baseless visions have cast opprobrium upon the eighteenth. (Fourier 1876: 11)

"I refer accordingly both in season and out of season in the previous works, at which I was then working, to the arguments in that book, not to refute them - for what have I got to do with mere refutations - but **substituting, as is natural to a positive mind, for an improbable theory one which is more probable, and ocassinally no doubt for one philosophic error another**." (Nietzsche 1887: v)

> We often see fortune baffle the efforts of genius, and accord to chance the most important discoveries; should we be surprised, then, that she has acted thus in respect to the great question of **the mathematical calculation of Destinies**? (Fourier 1876: 12)

The what of what now?

> Right or wrong, I hold the prize, which has escaped the favorites of science. (Fourier 1876: 12)

Short-sighted. In the end, those who were right, will hold the prize. This is why you'll find endless mathematical sources mentioning Fourier but only a scattering in various non-English languages dedicated to his social theories.

> Modern philosophers, especially those of France, pretend generally to explain the principle of the *Unity of System in Nature;* never, however, was the world farther from any regular study of the subject; hence it has not acquired the least idea of the theory of *Universal Unity*, which consists of three branches, to wit: [|]
>
> **Unity of Man with himself;**
>
> - **Unity of Man with God;**
> - **Unity of Man with the universe.**
>
> It will be demonstrated in the course of the present work, that the philosophers have for three thousand years neglected to study the first of these three Unities, - that of Man with himself, and especially with his Passions, which, out of the Combined Order, are in a state of general discord, and lead to perdition the individual whom they direct. (Fourier 1876: 12-13)

Reminiscent of a meme cartoon strip exemplifying stages of literature (see "Conflict in Literature"):

- Classical: Man vs. Nature; Man vs. Man; Man vs. God.
- Modern: Man vs. Society; Man vs. Self; Man vs. No God.
- Postmodern: Man vs. Technology; Man vs. Reality; Man vs. Author.

It is indicative that Fourier has the central panel (Man vs. Self = Unity of Man with himself), the final classical panel (Man vs. God = Unity of Man with God), and an amalgamation of what could be "universe" (Man vs. Nature; Man vs. Reality; Man vs. No God). It is particularly indicative in what is left out: the unity of Man with other Men (Society), the unity of Man and Technology (robot dick when?), and so on. On the whole Fourier's there branches of unity belong to the classical and modern periods (nature/universe; self; god); unity with other men, society, technology, reality, no god, and author are left out. Of course these are quite distinct interests (one philosophical, the other literary), but there are alleviating expansions - "Man vs. Author", for example, could very well be interpreted in the sense of Man. vs. Cultural tradition, etc. (It's been done before.)

> It teaches that he should resist his passions; that he should be at war with them and with himself - a principle which places man in a state of war with God, for **the passions and instincts come from God, who has given them as a guide to man and to all creatures**. (Fourier 1876: 13)

[Citation needed] - our passions and instincts come from our evolutionary history, and God gave us, via Moses, commandments to resist our passions and instincts, no? Goes right at the heart of Christian self-denial, this.

> In opposition to this view, certain learned sophisms are urged in regard to the intervention of reason, which God, as it is said, has given us as a guide and a moderator of the passions, whence it would follow:
>
> 1. That God has subjected us to two irreconcilable and conflicting guides - *Passion* and *Reason*. (*Theoretic duplicity*.)

2. That God is unjust toward the ninety-nine hundredths of the race, to whom he has not imparted that degree of reason necessary to cope with the passions; for **the masses in all countries, civilized and barbaric, do not reason**; as for **the savages, they are guided only by their passions**. (*Distributive duplicity*.)
3. That God, in giving us reason as a counterpoise and a regulating agent, has miscalculated its effects; for it is evident that reason is powerless even with the hundredth of men who are endowed with it, and that **the oracles of reason, the greatest intellects, are often the greatest slaves to their passions**. (*Practical duplicity*.)

> Thus our theories as to the Unity of Man with himself commence by supposing him subject to a threefold duplicity of action - a monstrous absurdity, and a threefold insult to the Creator of the passions. (Fourier 1876: 13)

Oof. It was one thing to find a parallel in the introduction, another thing to see Fourier put down in such clear language that *savages are guided only by their passions*. This assumption is at the core of Malinowski's phatic communion, as it probably was in some parts of Kant's *Anthropology*, and innumerable others. On the other hand, at least he's being as polemical and heavy-handed towards the "civilized" as he is towards the un-civilized.

> It has been vaguely laid down as a principle, that man was made for society; but it has not been observed that **society may be of two orders - the isolated or the associated, the incoherent or the combined**. The difference between the two is as great as that between truth and falsehood, light and darkness, the comet and the planet, the butterfly and the caterpillar. (Fourier 1876: 14)

Those are all the types of society that can be? Surely they are merely the extremes, and every actual society is an interlacing of isolation and association?

> Which of these two methods is the order intended by God - the incoherent or the associated? To this question there can be but one reply. [|] **God, as the Supreme Economist, must have preferred Association, which is the guarantee of all economy**, and must have devised for its organization some method or process, the discovery of which was the task of genius. (Fourier 1876: 14-15)

Fourier continues to brag and boast of his direct line of communication to the Almighty, and flouting his special knowledge received from above. What burden it must be to know the preferences of the creator of the Universe.

> If Association is the Divine method, **it follows as a necessary consequence that the opposite one - namely, fragmentary and incoherent labor - is the *Diabolic Method***, *and must engender all the evils and scourges which are opposed to the spirit of God*, *such as indigence*, *fraud*, *oppression*, *carnage*, *etc.* (Fourier 1876: 15)

What grey space? No, the world is either black or white, no inbetween. The excluded middle in operation: since this is not heaven, it must be hell.

> *The Aromal;* or system of distribution of Aromas, known and unknown, operating actively and passively on the animal, vegetable, and mineral creations. We have no regular theory of these Aromas, nor do we know the causes of the influences which they exercise, especially on **the revolutions of the heavenly bodies, which are regulated by aromal affinities**. (Fourier 1876: 16)

Sniff Mars is bright pungent tonight. Footnote: "By the term Aroma, Fourier designates the imponderable fluids, - light, heat, electricity, magnetism, galvanism, and others which remain to be discovered. They constitute a kingdom by themselves, which he calls the Aromal."

> *The Social or Passional;* that is, **the laws according to which God has regulated the order and succession of the various social Systems on all globes**. Of this pivotal Movement, our sciences have explained neither the effects nor the causes: nor have they conceived of any means of establishing on our earth the reign of social Unity, which implies **the harmony of the passions without resort to repressive methods**. (Fourier 1876: 16)

The really difficult thing about this is the word *passion*. The only available equivalent in Estonian is *kirg* (ardour, fervency, heat), which misses the mark by a lot. Google gives it as "strong and barely controllable emotion", which sounds about right, considering the ancient *pathos*. Merriam-Webster expands: intense, driving, or overmastering feeling or conviction, e.g. an outbreak of anger. From the near-equivalence with "emotion", the crux of passion is its motive power, or its ability to motivate action (e.g. can't hold back an outbreak of anger). But then there's this obscure layer: "the state or capacity of being acted on by external agents or forces" (attributed to Francis Bacon), which might be a conflation with "passive".

> Newton, who led the way, began with the inferior branch, which the age would have readily perceived, had there been prepared a regular programme, an integral plan of studies, such as I have just given, the primordeal [sic] branch or pivot of which should be **the study of man, or the analysis and synthesis of Passional Attraction**. (Fourier 1876: 17)

Weirdest thing I've yet read that stands for "the study of man".

> He could have taken the ground that the theory of material attraction having led to the discovery of the laws of one branch of the system of Nature, they should have consulted **the same interpreter - Attraction** - in respect to the four other branches, remaining to be discovered, [...] (Fourier 1876: 18)

Just as odd as Grice's use of "interpretant" (cf. 1975: 53). The point being that passions should be viewed in an analogy with gravitation?

> The term *Passional*, as the reader will perceive, is derived from Passion, as material is from matter. By Passional Attraction is to be understood **the tendency of the Passions, their gravitation to the ends or foci to which they are destined**. The Passions - variously called **sentiments, affections, instincts**, etc., - **are the motor forces, the springs of action in man**; they are the parts of a unity or a whole, which is the soul or the spirit. God, in implanting in man these **impelling forces**, must have calculated mathematically their mode of action, their tendencies, and their functions. Passional Attraction implies all these; it is equivalent to the mode of action and tendencies of the Passions. As the Passions come from God, this attraction expresses or reveals to us the will of God; it is his voice speaking through the soul: it is the power which he employs to impel us to fulfill the Destiny he has assigned us. (Brisbane 1876: 18; fn)

Enlightening. Like I guessed (above), it's a catch-all of feelings or emotions and focuses on motive force. How the editor knows that passions come from God, I cannot guess. Damn these prophets!

> Our imperfect methods of study and exploration have cost the moderns very dear. The world should have possessed the theory of Association a hundred years ago, for it is **a natural deduction from the Newtonian theory of material attraction**, and applies to the passional or social world his theory of the equilibrium of the material universe. (Fourier 1876: 19)

Maybe his predecessors, contemporaries, and successors did not think that Newton's theories are so universal as to apply on the movements of the human soul?

> We find among the mountaineers of the Jura a combination of this kind, formed for the manufacture of the cheese called *Gruyère;* **twenty or thirty families take their milk every morning to a central depot, and at the end of the season each of them receives its part in cheese**, obtaining a quantity proportional to the contributions of milk as credited on the daily accounts. Thus, on a large scale and on a small, we have under our eyes the germs of Association, the rough diamond which it was the duty of science to cut and polish. (Fourier 1876: 20)

Picking these anecdotes up to paint a more-or-less complete picture of Fourier's "social construction". Evidently, as the next paragraph points out, "The problem was to develop and combine in a general system of unity these fragments of Association, which are scattered among all branche of Industry, where they have sprung up by accident and from instinct" (*ibid*, 20). That is, similar examples of associated industry should be gathered and systematized.

> As to the duplicity of the social world, we see each class interested in the misfortunes of other classes, and placing everywhere **individual interests in conflict with the collective**. The lawyer, for example, desires dissensions, particularly among the rich, to give rise to expensive litigations. **The doctor wishes the prevalence of disease**; he would be ruined if people died without sickness, as would be the lawyer, if all disputes were settled by arbitration. **The soldier desires a good war that will kill off half his comrades, so as to procure him promotion**. (Fourier 1876: 20)

Jesus Christ. This sounds awful, but then again today during the pandemic Wall Street is buying up housing for low low prices because out of work people in the service industry can't pay their rent, and their landlords (what an archaic word) can't pay mortgage. So, do the Wall Street vampires desire these economic depressions?

> In fine, **the Civilized Social Order is an absurd mechanism**, the parts of which are in conflict with the whole and with each other. The folly of such a system cannot be appreciated till after a study of **the Combined Order, in which interests are associated, and in which every one desires the good of the whole**, as the only guarantee of the good of the individual. (Fourier 1876: 21)

As Russian meme bot accounts put it: Where is the lie?

> As for **the Unity of Man with himself, that is with his Passions**, it is the special object of this work; I shall here treat it in its application to internal or domestic relations. Its complete theory, embracing commercial and other external relations, will be treated hereafter. (Fourier 1876: 21)

Get in touch with your emotions to become whole.

> The prospect of such a vast social transformation should rouse the minds of men from their present lethargy, from tehir apathetic resignation to misfortune, and especially from **the discouragement diffused by our moral and political sciences which** proclaim the impossibility of the reign of social unity and happiness on earth, and **assert the** [|] **incompetency of human reason to determine our future social destiny**. If the calculation of future events is beyond the reach of the human mind, whence comes that longing common to all mankind to fathom the secret of human destiny, at the very mention of which the most passive natures experience a thrill of impatience, so impossible is it to extirpate from the human heart the desire to penetrate the future. **Why should God, who does nothing without a purpose, having given to us this intense longing, if he had not reserved the means of some day satisfying it?** (Fourier 1876: 22-23)

Even the opponents of socialism admit that "The temptress of socialism is constantly luring us" but USSR and Venezuela crashed so humankind should just repress their desire for something better.

> Meanwhile, **they delude us with the idea that civilized society is progressing rapidly, when it is evident that it moves only in a vicious circle**, and that there can be no great improvement but in the discovery and establishment of a new Social Order, higher in the scale than the present; and that human reason, under the influence of existing prejudices, is incapable of conceiving and executing any radical good. Twenty scientific centuries elapsed before any amelioration was proposed in the condition of the slaves; whence it would seem that **thousands of years are necessary to suggest to the civilized mind an act of justice and social progress**. (Fourier 1876: 23)

Not only is there rapid progress, everything is absolutely wonderful: "Capitalism [...] nurtures the human spirit, inspires human creativity, and promotes the spirit of enterprise" (from the link above). At least Fourier has a reasonable timeline.

> [...] the mercantile spirit has extended the sphere of crime, and at every war carries devastation into both hemispheres; **our ships circumnavigate the globe only to initiate Barbarians and Savages into our vices and excesses**; the earth exhibits the spectacle of a frightful chaos of immortality, and Civilization is becoming more and more odious as it approaches its end. (Fourier 1876: 24)

In Fourier's time, these were primarily guns and alcohol. Thank god no such odious global influence is around today **takes a bite of pizza and washes it down with high-fructose corn syrup drink**.

> Instead of comprehending this truth - instead of **seeking what were** [|] **the designs of God in respect to the organization of human society**, and by what means he must have revealed them to us, the age has rejected every principle which admitted the *Universality of Providence*, and a plan of social organization devised by God for man. **Passional Attraction, the eternal interpreter of his decrees**, has been defamed; the social world has confided itself to the guidance of human legislators and philosophers, who have arrogated to themselvesl the highest function of Deity - the direction of the Social Movemnet. (Fourier 1876: 24-25)

Fourier assumes that God had a plan for the organization of human society and that this plan can be discovered by studying human nature, i.e. instincts and sentiments.

> Let it be borne in mind, that by the term "Civilization" Fourier designates the present Social Order as it now is constituted and exists - with its system of separate and isolated families; its incoherent Industry; its tricky and fraudulent system of commerce; its prisons and scaffolds; its pvoerty; its wars and monopolies, its class privileges and usurpations, etc. He does not speak of **Civilization** in the sense of a progress from the barbaric to a polished state, or as a state of general refinement and culture, but **as a Social Organization, which at the bottom is full of falseness, wrong and brutality, covered over with a varnish of art and refinement**. (Brisbane 1876: 25; fn)

Ah! Now we see the violence inherent in the system! Help, help! I'm being repressed!

> Disheartened by long-continued misfortunes, **bowed down under the chains of habit, men have believed that God destined them to a lift of privations**, or at most to a moderate degree of happiness. (Fourier 1876: 26)

In our secular era this reasoning is replaced with obscure evolutionism, i.e. the survival of the fittest. It is *only natural* that Asian children should toil to make your iPhone 11.

> It is now that we are to reap the fruits of the progress made by the physical sciences; hithero, while **multiplying the means of wealth and luxury for the few**, they have increased the relative privations of the masses, who are destitute even of the necessaries of life. They seem **only to have labored for the happiness of the idle-rich and great**, while they have aggravated the moral sufferings of the toiling multitude; and this odious result leads to one of two conclusions: **either the malevolence of Providence towards man, or the falseness of Civilization**. Rationally we must adopt the second. (Fourier 1876: 27)

Must we be rational? Maybe God is simply cruel and vengeful, and takes some cosmic pleasure in the suffering of mankind?

> Philosophers, instead of taking this view of the subject, have wholly evaded the problem presented by human misery, the extent of which should have led them either to suspect Civilization, or to suspect Providence. Confounded by the spectacle of so much evil, they adopted during the last century of side issues - that of **Atheism - which, assuming the non-existence of a Deity and the absence of a social Providence, turned the attention of that age of innovation and revolution from all study of the Divine plan of Social Organization, and authorized the philosophers to propose their own capricious and contradictory theories for the government of the social world**. They hold up as perfect the Civilized Order, the aspect of the results of which bewilders them nevertheless to the extent of making them doubt the existence of God. (Fourier 1876: 27)

Define:assumption - a thing that is accepted as true or as certain to happen, without proof. Which one needs proof - the existence of a thing or the non-existence of a thing?

> **Would not God be inconsistent with himself**, if, having initiated us into so many sublime branches of knowledge, they were only to produce societies, disgusting by their vices and their crimes - societies, [|] such as Barbarism and Civilization, from which Humanity is at last about to be delivered, and the approaching end of which should be a signal of universal joy. (Fourier 1876: 27-28)

Impossible. Everyone knows there is naught a single contradiction or inconsistency in *the word of God*.

> There is a fourth method of investigation and study, which is only very partially known, and is not yet reduced to any regular system. It consists in **taking *Laws* which are universal in their application, as the guide of the human mind in its explorations and studies, and in going from the *known* to the *unknown* on the hypothesis that there must be a correspondence, and equation between the two**. Astronomy, in which some general Laws have been discovered, especially that of gravitation, offers brilliant examples of the discovery of truth by taking Laws for our guide. Newton was led to determine the motion of the moon around the earth by the fall of an apple from the tree. The same Law that governs the fall of the apple, that is, its motion to the earth, which is its center of gravity, determines the orbital motion of the moon, which tends in like manner to fall to the earth, which is also its center of gravity. (Brisbane 1876: 28)

Surely what applies on both large and small physical bodies must also apply on living organisms and their internal milieu.

> To express the same idea in a more brief and popular manner, we may say that, *The Laws of universal Harmony are the manifestation of the Reason of God in action in creation*. **The plan of the universe is thus the expression of his thoughts**. Human reason, in discovering these Laws, elevates itself to, and identifies itself with, the Divine Reason, and has it for its guide. Fourier saw this truth; he sought to discover the Laws of universal Harmony, and did discover them in part. (Fourier 1876: 29)

What if all the gaseous nebulae in the universe are God's flatulence? There is just as much Experiment and Observation backing this up as there is for the plan of the universe being the expression of God's thoughts.

> Certain classes of society with limited means - soldiers for example - are compelled to adopt the economies of Association. If they prepared their food separately, **if as many meals were cooked as there are individuals**, instead of a general meal being prepared for the whole mess, the cost in money and labor would be greatly increased, and at three times the expense they would not be so well fed. (Fourier 1876: 31)

Also among Trobiander's natives during Malinowski's stay, a century after this was written, the whole village cooked together. Every family of course ate separately but the preparation was communal.

> Let us now consider its principal property, that of ***rendering Industry attractive***, - a praperty by means of which the obstacles which have in all time defeated the aims of science, will be surmounted. Up to the present day all attempts on the part of the political and moral sciences to make men love labor have failed. We see the hireling classes, and, in fact, the whole laboring population inclining more and more to indolence; in the cities, we find them making Monday, like Sunday, a holiday, and everywhere working without ardor, sluggishly and with disgust. To force them to labor, no other means are known, after slavery, than the fear of want and starvation; if, however, [|] labor is the destiny assigned to us by the Creator, how can we bxelieve that he would force us to it by violence, and that he has not known how to put in play some more noble motive, some **incentive capable of transforming labor into pleasure**. (Fourier 1876: 33-34)

Yeap: "The failure of socialism in countries around the world can be traced to one critical defect: it is a system that ignores incentives."

> God alone is possessed of the power of distributing Attraction; by Attraction alone he moves the universe and all created things; and to draw us to productive Industry, he has devised a system of *industrial attraction*, which once organized will connect innumerable pleasures with all the functions of agriculture and manufactures. It will invest them with charms more seductive than are connected at present with our balls, festivals and theatres; that is, **in the Combined Order, the people will find so much pleasure and excitement in their labors, that they will refuse to leave them for these amusements, if proposed during the hours allotted to Industry**. (Fourier 1876: 34)

So, Charlie, how do you propose making work attractive and pleasurable? - God will do it.

> To make it attractive, the seven following conditions must be fulfilled:
>
> 1. Each laborer must be **an associate, receiving a share of the profits instead of working for wages**.
> 2. Every member - man, woman and child - must be paid according to his or her labor, capital and talent.
> 3. Industrial occupations must be **varied about eight times a day**, it being impossible to sustain enthusiasm more than an hour and a half or two hours in the exercise of any one branch of agriculture or manufactures.
> 4. All occupations must be **prosecuted by Groups of friends**, voluntarily united, and actively stimulated by emulation and rivalry.
> 5. The workshops, fields and gardens must present to the laborer the charm of neatness, order and elegance.

6. The division of labor must be carried to the utmost extent, in order that individuals of both sexes and of all ages may find occupations perfectly suited to them.
7. Every member - man, woman and child - must possess fully the Right to Labor; in other words, the right to take part at all times in such branches of industry as it pleases him or her to select, provided proof is given of capacity and zeal.

(Fourier 1876: 34)

Actually not bad. The first point calls to mind the use of "associate" in some companies today who pay their workers starving wages. On the third point I'd guess that this falls in line with some obscure physiological factors, as a hour and a half is also about the time when a cigarette smoker feels the itch to go poison himself. The fourth makes most sense of all - of course any work can become attractive and pleasurable when done in good company.

> The philosophers, to excuse their neglect of this great problem, object that [|] the idea is too beautiful, too grand; that so much perfection was never destined for man. **"The passions," they say, "present an insurmountable obstacle**; it is impossible to unite even there or four families in a system of domestic Association, without **disparities of character, unreasonable pretentions and petty jealousies at once engendering discord**, especially among the women, woh would not agree together for a week." (Fourier 1876: 35-36)

Exactly. Human beings are incapable of cooperation.

> The Series of Groups is the method adopted by god in the distribution of the kindgoms of Nature and of all created things. Naturalists, in their theories and classifications, have followed this system of distribution unanimously; they could not have departed from it without conflicting with Nature and falling into confusion. **If the Passions and characters of man were not subject, like the material kingdom, to distribution in Series of Groups, man would be out of unity with the universe**; there would be duplicity of system in creation, and incoherence between the material and the passional worlds. If man would attain to Social Unity, he should seek for the means in the serial order, to which God has subjected all Nature. (Fourier 1876: 37)

Another dubious analogy with some science. I'm starting to realize that Fourier's understanding of God seems to be that it created the universe according to a strict plan. Specifically, that it wouldn't have redundancies (duplicity of system). Why, then, have "eyes" or light-sensitive organs developed independently in various unrelated species? Or if there's a strict plan which the naturalists are merely discovering, how did God fuck up with those flowers that basically clone themselves, being either 1 or 1,200 species at once?

> The Series has as much **need of discord as of accords**w it should be **stimulated by numerous rival pretensions which will give rise to party alliances and become a spur to emulation**. Without contrasts, it would be impossible to form leagues between the Groups and excite enthusiasm; teh Series would be without ardor in its labors, and its products would be inferior in quality and in quantity. (Fourier 1876: 40)

There's an incentive in competition, to be sure, but the whole scheme itself is dubious. Specifically, when talking about these ambiguous "Passions", his examples are taste for types of flowers and pears. I don't know any people who are *passionate* about either.

> It is not necessary that this interchange should be general; that twenty men engagedin tending flocks from five to seven should, the whole twenty, join the ploughmen from seven to half-past eight; all that is necessary is, that each Series furnish the others with several members taken from its different Groups, in order that the Groups may be interlinked, and **ties be established between them by the members alternating from one to the other**. (Fourier 1876: 40)

A Malinowskian phaticism! Fourier evidently assumes that random people working together will hit it off nicely, whereas above he wrote that work shall be done in groups of friends. Are they already friends or are they supposed to become friends through working together?

> The greater the advantages which a discovery promises, the more exacting we should be in respect to proofs. If my theory were not in accord with the positive sciences, men would be justified in **accusing me of constructing arbitrary systems**, and might claim to modify my plan of Association according to their fancy. It will be worthy of confidence only so far as it bases the theory of **the harmony of the passions on other known harmonies of the universe**. (Fourier 1876: 44)

The discussion of "passions" is probably so vague because this was written some half a century before Darwin's *Expression of Emotions*, i.e. before there was a proper theory of emotions.

> The mixed or transitional order is found throughout the whole system of Nature. It exists in the social as well as in the material Movement. The transitional periods are to the others what the polypus is to the animal and vegetable kingdoms, **what the bat is to the order of quadrupeds and birds, between which it forms the link**. (Fourier 1876: 48)

The analogy between the animal kingdom and stages of human development is truly perfect.

> In this case it is frankly confessed that **the science is behind handin discoveries**, and that the antidote remains to be found. (Fourier 1876: 50)

First time seeing the archaic expression, "behindhand", in the wild.

> Our desires in this respect may be reduced to four, which have already been enumerated, and which include all the others; they are:
>
> - **Proportional Wealth**,
> - **Individual Happiness**,
> - **The Reign of Justice**,
> - P. Unity of Action.
>
> I employ the expression, *individual happiness*, which is the source of general happiness, as the latter can only be based on the contentment of each individual; until this condition is fulfilled, general happiness cannot exist. (Fourier 1876: 50)

Reminiscent of how Kant ended his *Critique of Pure Reason* (cf. 1855: 488).

> To understand wherein happiness consists, we must consult the desires of the majority. Now we see the rich leading a life of idle ease, or if they engage in Industry, exercising those functions which are agreeable, honorable and lucrative. We see, on the other hand, the middle class and the common people, who constitute the immense majority, **seeking also to lead this easy life of the rich**, and to otake part with them in the affairs of government. Thus, it is evident that **every one places happiness in the possession of fortune and leisure**, or in the exercise of attractive and honorable functions. (Fourier 1876: 51)

Everyone's a temporarily embarrassed millionaire.

> The adoption by the African race of productive Industry will render abundant those tropical products which our habits have rendered indispensable; sugar will then be exchanged, pound for pound, for flour; a few years will be sufficient to effect this brilliant operation, which by elevating Africa in the social scale **will abolish forever the infamous practice of the slave trade**, now such a reproach to Civilization. (Fourier 1876: 53)

Not exactly.

> The idea of a preëstablished Destiny for Man, existing in the Divine Mind before his creation, of **a predetermined mathematical theory of social Organization** adapted to the play and action of the Passions, will be ridiculed by the world as visionary and absurd. Nevertheless, **how can we conceive that a Being infinitely wise could have created the Passions without having determined upon a plan for their employment?** (Fourier 1876: 62)

Well, how are human emotions different from any other animals? What gives human feelings this qualitative difference of having been meticulously planned?

> Must not God have foreseen this shameful result of human legislation? **He must have observed its effects in the myriads of globes created anterior to our own**; he must have known, before creating man and giving him Passions, that his reason would be incapable of harmonizing them, and that Humanity would require a legislator more enlightened than itself. (Fourier 1876: 62)

Assuming that God peopled other planets before ours. Experiment and Observation, this.

> Of all impieties the worst is the impertinent prejudice which suspects God of having created Man, the Passions and the elements of Society without having determined upon any plan for their organization. To believe this is to attribute to the Creator a want of reason at which even men would blush; it is falling into an irreligion worse than atheism; for the atheist, though he denies God, does not dishonor him; he dishonors himself alone by **an opinion bordering on madness**. (Fourier 1876: 63)

Exactly how the atheist feels about the religious: "Over and over again in a multidude of ways, the religion of the individual brings to focus the mingled motives and desires of an unfulfilled life" (Allport 1970).

> It is the hight of folly to wish to improve a system which is radically defective in its nature: it is only reproducing the same evils under other forms. **The real task of political Genius was to seek an outlet from Civilization, not to perfect it**. (Fourier 1876: 66)

Burn it all down.

> There is, indeed, in Civilization **a certain class, the rich and the privileged, who are satisfied with the existing state of things**, but their number is limited to about an eight of the population, while the remaining seven-eights are discontented. These consist of the hireling classes and the common people, who are almost everywhere disposed to resistance and revolution. (Fourier 1876:73)

The establishment or *status quo*.

> As to social liberty, the poorer classes are wholly deprived of it; for **under the wages system they are reduced to a drudgery which enslaves both body and soul**. A hired laborer whose opinions are opposed to those of his employer, is often dismissed and deprived of work; he does not then possess active social liberty, nor even freedom of opinion and the exercise of his reason. (Fourier 1876: 74)

200 years later, still the case.

> The Civilized Order is based on the smallest possible domestic and industrial combination, that of one man and one woman, - a single couple in a separate household. The Combine Order would, on the contrary, be based on the largest combination possible, say about **fifteen hundred persons**, who would **substitute in the place of domestic monotony, conjugal apathy and industrial indifference, active emulation, general enthusiasm and ardor in labor**. (Fourier 1876: 76)

The Dunbar number times ten. Note the opposition: "conjugal apathy" vs. "general enthusiasm".

> *Gamut of the natural rights of man with their analogies*.*Righs*.*Passions*.*Colors*.*Curves*.*Sounds*.1. Gathering of natural products,**Friendship**,Violet,Circle,Do.2. Pasturage,**Love**,Azure,Ellipsis,Mi.3. Fishing,Familism,Yellow,Parabola,Sol.4. Hunting,**Ambition**,Red,Hyperbola,Si.5. Interior Federation,Emulative,Indigo,Spiral,Re.6. Freedom from Care,Alternative,Green,Conchoid,Fa.7. External Marauding,Composite,Orange,Logarithm,La.(Fourier 1876: 78)

A very obscure theory of passions, this.

> First, instead of the *Minimum* which supposes a guarantee on the part of the social body to every individual of the necessaries and the enjoyments of life, **we have a *universal Selfishness* which is increasing, and renders every one utterly indifferent to the welfare of others**. This selfishness is becoming more intense with the growth of the commercial spirit. (Fourier 1876: 79)

Not false.

> If I did not mention this right in the Table of the seven natural Rights, it is because the Right to Labor is a resultant from the four cardinal rights - *hunting*, *fishing*, *gathering and pasturage*. The Right to Labor is then **a hyper-cardinal right**, embracing the four branches of labor to which we have a natural right. (Fourier 1876: 86)

"Hyper-cardinal" could serve in the discussion of hierarchical functionalism, "communication" being hype-cardinal in Jakobson's scheme of the functions of speech.

> In this examination, I accuse not so much the philosophers as the whole system of Civilization which encourages corruption. **If an Age upholds a vice, writers who seek popularity will not fail to extol it**. (Fourier 1876: 93)

Truism.

> It is nevertheless certain that all nations, with some rare exceptions which confirm the general rule, having exhibited **an innate contempt for commerce. The Gospel makes no distinction between traffickers and thieves**. Christ scourged the former and drove them from the temple, of which, says the evangelist, they had made a den of thieves. (Fourier 1876: 94)

Harsh. A blow to all Christian businesspeople and entrepreneurs.

> We have seen the civil power contend against the colossal influence of the clergy in the Middle Ages, but now when **a new tyranny**, that of the strong box and **the monied interest, the worst of all tyrannies, would seize in its grasp kings and peoples**, we see the whole scientific corps prostrating itself before the mercantile colossus, **that parasite which, without producing anything, appropriates to himself the wealth of nations, and forms in the industrial system a new influence**, more potent than that of potentates themselves, a vampire which, without legal sanction, enters into competition with the legal authorities, and arrogates to itself the lion's share. (Fourier 1876: 95)

This we see all too well in the present moment when all the most important positions in the U.S. government are occupied by corporate lawyers and lobbyists, and the first thing they do during a pandemic is bail out large corporations.

> Commerce is the natural enemy of manufacturers; while feigning a solicitude to supply them with raw materials, it in fact labors only to spoliate and render them dependent. So in most of the manufacturing towns, it is well known that the manufacturer of small means works only for the dealer in raw materials, just as the small farmer often works only for the usurer, and as **the humble attic student toils for the distinguished academician, who stoops to publish under his own name the fruit of the vigils of some poor and hired assistant**. (Fourier 1876: 104)

At the close of this analogy stands the conclusion that either the university or the publishing industry is the natural enemy of the student.

> *They are misdirected*. A single illustration, drawn from Ambition, will explain this. The passion **ambition - whose *focus of attraction* is fame, distinction, glory, power** - acting in the soul of a Napoleon and directed to war and conquest, covers a continent with havoc and devastation, whereas the same Passion, directed, for example to industrial creation, would cover it with mighty works of internal improvement. The Passion is the same in both cases: the effects only are different; and this teaches us that *we must not take the effects of the Passions for the Passions themselves*. **Ambition is a noble motor**; without it man, like the animal, would be devoid of **aspiration** - without high and noble aims; its Attraction is a Divine impulse, a true guide; but when misdirected, it may produce the greatest disorders and evils. (Brisbane 1876: 112; fn)

Not so according to etymology: "eager or inordinate desire for honor or preferment", "a striving for favor, courting, flattery; a desire for honor, thirst for popularity".

> ***Abolition of all coercive means for the maintenance of public order***, such as **prisons**, scaffolds, **police** organizations, **courts** of justice and [||] other **parasitic agencies** which the Civilized Order is obliged to employ to support the laws and enforce the prosecution of repugnant labor. (Fourier 1876: 114)

Abolition of prisons! That these "enforce the prosecution of repugnant labor" is illustrated by the continuation of slave labor in prisons all around the world (U.S., Russia, Brazil).

> The **social affections, which are the source of the love of our fellow-creatures**, engender, when developed in their lower degreen, exclusiveness, selfishness and often injustice. To what injustice do not exclusive friendships, exclusive family affections, for example, give rise? The same Passions, developed in their higher degrees, and embracing in their sympathies a wide range, become **benevolence, philanthropy, devotion, magnanimity and other generous sentiments**. (Brisbane 1876: 114; fn)

Sentiments to consider upon second reading of Alexander Shand's work on the subject.

> *Attraction* is, in the hands of God, **an enchanted wand** which enables him to obtain by the allurements of love and pleasure what man knows how to obtain only by coercion and violence. (Fourier 1876: 119)

This looked like redundancy because I thought all wands were enchanted. Evidently a wand is just "a long, thin stick or rod". Wandlore, this.

> What can be more repulsive, for example, than the uncleanly offices incident to the care of a new-born infant? **What does God do to transform these repulsive functions into pleasures?** He gives to the mother *Passional Attraction* for them; he simply uses his magic prerogative of *imparting Attraction*. From that moment, labors, in themselves the most repugnant, are transformed into pleasures. (Fourier 1876: 120)

Oof. The same goes for sexual intercourse, no? Whence comes post-coital disgust? (Post-coital tristesse is what it's called.)

> *Or he had not the desire* to give us such a Code; in which case he is **the persecutor of Humanity**, creating us designedly with wants which it is impossible for us to satisfy, since none of our social systems can extirpate the seven scourges. (Fourier 1876: 124)

Well, yes, isn't that the point of Adam's fall from grace? That our cruel and unjust creator put us on this Earth to suffer for a woman eating a fruit? Wait, atheism was absurd? I swear to god damn near every page of this book mentions god.

> *He would seem at times to be void of his attribute of wisdom;* for, knowing how to regulate harmoniously the planetary worlds and their systems, **if he were incapable of estimating harmony in the relations of the beings who inhabit them, he would resemble an architect who, after having constructed a vast palace, should be at a loss how to build a cottage**, and from that fact might be suspected of a temporary loss of his faculties. (Fourier 1876: 131)

Inadequate analogy. Does the architect determine to what use his building is put or who will do what in his building decades after it is built?

> And in addition, social warfare, by the antipathies of races which maintain upon the earth four incompatible societies - the Savage, Patriarchal, Barbaric and Civilized - which are hostile to each other; and by **the refusal of nations composing the same society, like the Civilized, to form any fusion or union**. (Fourier 1876: 133)

Wasn't linguistic divergence God's doing? I.e. the tower of Babel?

> The more we examine the perfect accordance of Attraction with the attributes of God and the wants and aspirations of man, the more we shall be convinced that our learned bodies in neglecting all study of Attraction are chargeable, if not with **bad faith**, at least with **shameful incapacity**. (Fourier 1876: 142)

Malice vs stupidity.

> The philosophers and moralists think that they explain the problem by saying that *God has given us reason that we may resist our Attractions*. This is precisely what he has not done; Reason, which they would oppose to Attraction, is powerless even with those who are reputed to be its especial ministers; it is always impotent when the passions and inclinations are to be repressed. **Children are restrained only by fea; young men by want of money; the masses by poverty and coercion; the aged by parsimonious calculations which take the place of the impetuous passions of youth**; but **no one is restrained by reason**, which, unsupported by coercion, would thwart the natural inclinations. Reason, then, is without influence, and the more we observe man the more we shall see that he is in reality controlled by Attraction; that he listens to reason only so far as it teaches him to satisfy its dictates, and to refine his enjoyments. (Fourier 1876: 143)

Contra, for example, Schiller, who makes Reason the measure of all: "The good, we may say, pleases by a pure form that is *according to reason*, the beautiful by a form that is *similar to reason*, the agreement by no form at all" (1845: 280).

> Unless the incentive of Attraction be applied to Industry, the contrary effect takes place; the poor refuse to labor, or at least do so sluggishly and with disgust, while the rich and great are obliged to league together and enrol in armies the famished rabble to force the masses to engage in their repulsive labors; **hence come those legions of non-producers, who constitute, incredible as it may appear, two-thirds of the civilized population**. Our theories which assign to God the title of supreme Economist are absurd and irreverent, when they assume that he could have based his calculations on **a system of coercion, which gives rise to such enormous waste**. (Fourier 1876: 144)

Capitalism **throws away 2/3 of all food** **is the most** **keeps a steady percentage of the population unemployed** **effective** **CEO pay rises 940 % while worker's stagnates for decades** **system**.

> There can be no freedom of will where there is a certainty of punishment in case a choice is made. God, to leave us free-will, had no other alternative than to forego the power of inflicting direct punishment, and to permit **an indirect or passive punishment, - that of unsatisfied desire**; this punishment is equitable, because it is proportioned in all cases to the resistance of the rebellious subject, and involves no special punishment, no exercise of divine wrath. (Fourier 1876: 150)

Perhaps the unsatisfied desire is Adam's punishment?

> Examine twenty heads of families taken at hazard, and you will see nineteen with whom the want of fortune is a perpetual torment. This state of suffering and disappointment is also **the lot of owmen who have passed the period of youth, and who have no interest capable of occupying their attention**. (Fourier 1876: 151)

Evidently this has been the lot of many women for a long time.

> I will take it from **the love of riches**, which of all passions is the most general. (Fourier 1876: 152)

Suddenly Malinowski's "passion for power and wealth" starts to make sense. These are some of the cardinal passions.

> Who is in the wrong in this case, the wise man or the man of the world? **Both, we answer, in Civilization**. (Fourier 1876: 153)

Hence all philosophy up to an unknown future date is cuck philosophy. The Iamverysmart reply: but wasn't this written *in* a civilization?

> **A fault of most readers is that they make no abstract of what they read, and preserve no general idea which serves them as a guide**. After having read this dissertation on Attraction, many will simply say: "Here are opinions set forth quite new and extraordinary; and they will then fall again under the sway of their habitual prejudices without deriving any advantage from the perusal. (Fourier 1876: 155)

Almost tempting to add this to the sidebar, if there weren't already quotes that say much the same. (Note that quotation marks begin but they do not end. The rest of this book is this one quote.)

> **Rude nature assembles human beings by pairs in savage huts**; this is an association for the purpose of re-producing the species, and not [||] for the prosecution of Industry. There remained then to be discovered a system of industrial association. (Fourier 1876: 158-159)

Quite a rude way to formulate cohabitation.

> What is the *Destiny of Man*? What the function assigned him to perform, the work to execute, by **that Power which has called him into existence**, and placed him on the planet he inhabits? We do not speak of Man's destiny hereafter, or of the special destiny of the individual, but of the *collective Destiny of Humanity on this earth*. (Brisbane 1876: 165)

The function of humankind is to produce plastic. God said, "Hey, you!" and Adam popped into existence. Then he planted fake skulls and bones of evolutionary predecessors of humankind all over the place to confuse Adam's successors because God is funny like that.

> Religion, looking upon the present state of existence as a fallen one, considers it as **a probation through which Man must pass**; if he combats and overcomes the temptations that beset him; if he conquers evil and regenerates himself, he is rewarded hereafter with eternal happiness; if he fails, he is lost and an eternity of evil awaits him. Our present existence is then merely a probationary one, a preparation for another life, in which the solution of this will be found. (Brisbane 1876: 165)

The view with which Fourier's understanding of God comes into conflict, i.e. that Earth is "an abode of misery, a valley of tears" (*ibid*, 165) by design.

> Philosophy - the creation of the speculative and reasoning faculty in man - like Religion, conceives of no **collective Destiny for Humanity**. If we examine the various theories of Philosophy which have existed, and take the opinions most generally entertained, we shall find that they arrive *practically* at about the same conclusions as Religion. They hold, for example, that **Man is an imperfect being, in whom the lower and material instincts govern; that he is sensual and selfish**, and incapable consequently of any high moral elevation and of wise and balanced thought. Philosophy does not speculate on the fall, on original sin with its consequences, but it holds that **the instincts and passions are bad, that they possess an inherent selfishness, a tendency to strife and conflict**, which unfit them for the practice of justice and concord; this view amounts practically to the same thing as the doctrine of Depravity. (Brisbane 1876: 166)

Sadly, Fourier's arguments against this view are not based on observation or experiment - i.e. does not rise above religion and philosophy to the level of science - but only on logical conundrums according to which God, the perfect loving being, wouldn't do a half-assed job of creation.

> A few eminent thinkers, who form an exception to the schools, have conceived **the idea that Humanity is *one* - a collective being** having a collective destiny to fulfill on earth, and subject to a unitary [|] and progressive development. Fourier takes this view; he holds that the Human Race, composed of the totality of human beings that live through the ages, is *one*; that **it lives, grows, and acquires experience like the individual man**; that, like him, *it goes through a career; that it has its social infancy, youth, manhood, and old age*, and that it has a great work to accomplish on earth by its collective labors. (Brisbane 1876: 166-167)

Collective mind writ large. Is this organicism? Lotman's isomorphism between personality and culture comes to mind.

> *In the vegetable kingdom*, by poisonous plants and **useless weeds - the latter being, so to say, the vermin of the earth**. (Brisbane 1876: 170)

Everything not directly useful for humans is harmful. This planet was made for us! It says so on the check, which we wrote.

> Let us remark that **Man is the standardy by which Nature is to be judged**: he is the pivot of her creations, the thinking, regulative and divine Principle on earth; **all things must serve him, and aid him in fulfilling his destiny**. Whatever is in antagonism with, or injurious to him in the creations or in the elements, is evil, and must be corrected or destroyed, for Man can only attain to social harmony - to a Divine State - on a globe on which material order and unity reign. (Brisbane 1876: 170)

Define:conceited.

> First: that there exists in the universe **a series of intelligent creative beings**, commencing with the intelligent races on the surfaces of planets, and ascending through **a vast hierarchy of creative minds, culminating in the supreme pivot of creation or God**. These [|] Powers create each in its sphere; man, for example, creates in industry and art, operating on organic matter; he creates machinery, edifices [?], etc.; the animal and vegetable creations on the on the earth are the work of some higher Power, which operates, we surmise, on the imponderable fluids; the planets are the work of some higher creative Power still, and lastly, the supreme Pivot creates the primary suns, or the germs of the great stellar systems. These creative intelligences are liable like man - although in a degree which diminishes in proportion to their rank in the Series - to produce imperfect creations; Man, for example, may produce an imperfect steam-engine or an imperfect watch, and the higher creative being may, in like manner, produce imperfectly in their spheres. **As we do not belive that the creations on the surfaces of planets, or even the planets themselves are produced directly by the supreme Pivot, we see the possibility of imperfection in those departments of creation where men suppose perfection must necessarily exist, as they attribute all creation directly to God**. (Brisbane 1876: 176-177)

What strange polytheistic religion is this? Whatever it is, it contradicts most of what Fourier has been arguing here. If the universe was created in parts by various unknown lesser gods who cannot pretend to perfection then there's no reason to suppose that there's some underlying perfection to be found in their creation. *It's just random*.

> **The intelligent Races on all globes** must, like Humanity on earth, pass through the transitional phase of social development before they can attain to their destiny. (Brisbane 1876: 178)

Wouldn't know, they haven't called.

> *External Unity of Humanity with itself;* first, by **the unity of the soul with the body**, which implies health, longevity, physical beauty and dexterity; and, second, through the medium of the body and its senses with the external world or Nature. (Brisbane 1876: 179)

I recall this quip about the emergence of the concept of soul: the ancients saw man sleeping, without consciousness, and concluded that if the body can be without consciousness, then surely the opposite must also be true, and consciousness can be without the body.

> Nature, with her creations, her atmosphere, climate and **electric system**, is, so to say, the great external body of Humanity; and unless material unity reigns in the one, spiritual or social unity cannot reign in the other. (Brisbane 1876: 179)

A pair of words oddly ahead of their time. I had to check and yes, "operating system" was a common pair of words in 19th century legalese.

> As the passions came from God; as he has given them to man as motor and guide, it follows that man, to be [|] in unity with God, must follow and obey them, for they are **the Divine impulse, the interpreter to him of the Divine will and the Divine designs**. (Brisbane 1876: 179-180)

Can this be used as a defense in court? Why did you commit this heinous crime? - I felt like it, and my feelings are the interpreter of the Divine will and design of God.

> *External Unity of Humanity with God*, by the Immortality of the Soul: Man, as a link in the great chain of intelligent beings, having a function to perform on earth - that of overseer - which requires independent action and the exercise of independent reason, is a coöperator with God, to the extent of his action and the sphere of his labors, in **maintaining the order and harmony of the universe**; it is this character of independent co-worker - requiring a complete scale of the faculties, an integral soul - which secures him the prerogative of Immortality. (Brisbane 1876: 180)

Considering the scale of the Universe, this reads like "the colony of ants in my backyard is responsible for maintaining the order and harmony of our Solar system". Who are the other great intelligent beings? Elephants, dolphins or pigs? Brisbane's theory of immortality here makes no damn sense. It reads like "driving an automobile vehicle safely requires your full attention, which is why you should have a PhD degree in mechanical engineering to do it".

> By discovering the true theory of immortality or of universal life, and in fulfilling his Destiny on earth, man acquires a positive knowledge and sentiment of his continued existence, of which he has in our incoherent societies but **a confused instinct, a vague presentiment**. (Brisbane 1876: 180)

Phraseologically proximate to "a vague uncharted nebula".

> *Attractions are proportional to Destinies;* God, in distributing attractions to all his creatures establishes **an equation between them and the mode of life**, the function, the destiny of the creature. The reindeer, for example is destined to live amid the snows and the ices of the arctic regions; God does not give it Attraction for the verdant fields and the products of the temperate zone; this quadruped prefers the snows of the North and the mosses which they cover; its *Attraction then is proportional to its Destiny*. The camel, on the other hand, is destined to live amid the sandy wastes of the torrid zone; its attraction - as its entire physical organization - is **adapted to the mode of life** ordained for it; equation again exists between Attraction and Destiny. (Brisbane 1876: 180)

Now who's taking the current state of affairs as a pre-ordained or -destined? And why shouldn't this backwards logic also apply on humans? Oh, there's poverty and strife because God designed it so. See how the homeless are perfectly adapted to sleep in cardboard boxes? They are naturally adapted to their life on the streets.

> Man, for example, in creating any object, must necessarily do so from a motive, that is, from a desire or an idea; **the idea precedes the act; it gives rise to the creation, and is as a consequence impressed upon the things created; the latter must be a symbol of the former, and in analogy with it, for it expresses the idea which formed and fashioned it**. In creating a sword, for example, man is impelled by the idea of destruction; he stamps this idea upon the thing he creates, and the sword in its form and its other attributes must express and correspond to the purpose, that is, the idea for which it was created. The sword then is an emblem of the idea of destruction, and is in analogy with it. In like manner, **all the works of man are analogies of the mental causes - ideas or sentiments - which prompt him to create them; a chair is the emblem of repose; a house of shelter**. Ideas necessarily precede acts, and the created things are analogies of the ideas that gave them birth. (Brisbane 1876: 181)

Odd use of these semiotic terms (symbol, emblem). Do humans only create things which have a practical use? Clearly not. What of toy swords or decorative swords? What of surplus symbolism, as in the Excalibur?

> **If** the human mind is made up the model of the Divine or universal mind; **if** there is unity of organization between it and the higher creative minds, it follows that the material creations throughout the universe, which are emblems of ideas in some creative mind, must also be emblems of ideas in the human mind. (Brisbane 1876: 182)

Iffy.

> If we find, for example, developde very widely in the mind of the Race ideas of **ferocity, calumny, treachery and cunning**, we find as a parallel in Nature **the tiger, the viper, the hyena and the fox**. The good and generous sentiments of thesoul find, in like manner, their analogies in the good and useful creations; the orange and the rose, the dove and the antelope are emblems of corresponding ideas of delicacy and beauty. Thus analogy runs between the two worlds - the world of causes and the world of effects - between ideas and material creations. (Brisbane 1876: 182)

Foucault discussed this kind of thinking in *The Order of Things*. I.e. if some plant seeds are shaped like kidneys then surely they must be good for that organ in humans! God leaves clues to natural remedies in their shapes, you see. Were there actually some mystical correspondence between human ideas and species of animals, then our current state of mental life is lagging dangerously behind the 8.7 million species living on this planet. There are more species than the proverb or saying would have "stories to tell".

> According to Fourier's conception, the planets communicate with each other by means of electric or magnetic currents, and their great physical operations, such as their revolutions, and **the creations of the flora and fauna on their surfaces**, are effected by the agency of the imponderable fluids; these are in fact the life, and the source of movement of the material universe. (Brisbane 1876: 182)

Some of Fourier's conceptions appear to originate from the terminus of his digestive system.

> **Humanity**, the Overseer of the globe, is the agent that effects this cultivation and the development of the kingdoms upon it; in fulfilling this function, it takes a part in the sidereal operations of the universe; it **operates on the globe, and its aromal forces, and through these, on the planetary system in general**. In this way is Humanity associated with the operations of the material universe, and performs a part in the regulation of its stupendous movements and harmonies; this constitutes its external or material Unity with the Universe; and in fulfilling properly its function of overseer, it elevates itself to unity with it. (Brisbane 1876: 183)

Were I to extinguish that ant colony in my backyard with copious amount of bug spray, the Earth would fly of its axis and skitter away into the cold dead of space.

> **If this hypothesis of Fourier in relation to the influence of Man on this planet be correct**, what a noble destiny has God assigned to Humanity in delegating to it the execution of a work, which enables it to coöperate in establishing and maintaining the reign of universal harmony in creation. (Brisbane 1876: 183)

Iffidy iff if Iff.

> Humanity, being still in the early phase of its social career, and not having perfected its social organization, does not as yet fulfill its function of overseer of its globe; this is abundantly proved by **the existence upon its surface of vast deserts, of immense swamps, marshes and morasses, of jungles, of wild and extensive forests**, of beasts of prey and noxious reptiles, of excesses in climate, and derangements of the atmospheric system, and by the prevalence of other material disorders, which are the effects of the rude and uncultivated condition of the earth. (Brisbane 1876: 183)

Imagine the ungodly destruction and extinction of animal and plant life if humanity were to tailor all environments on this ball of dirt to its own liking. Sorry, *Psammophis*, your venom may not be dangerous to humans but your desert is free real estate, our books say so.

> Besides the Deserts, vast marshes, morasses, jungles and collections of stagnant waters exist everywhere over the earth; they generate by their **miasmic exhalations** various epidemic diseases - the most prominent of which are the plague, the cholera and the yellow-fever. The cholera, for example - a telluric disease - was generated on the neglected or viciated soil of India; it has swept over every continent, carrying death to the furthest extremities of the earth, even to distant Patagonia, and **punishing the entire human race for the neglect of its function of Overseer**. (Brisbane 1876: 185)

I thought this link between wetlands and infectious diseases was merely a "historical association" but evidently *Vibrio cholerae* did originate from salty and warm coastal areas in India. The thinking here is still analogous to those who would hold China and their wet market policy accountable for COVID-19, or idiots on social media asking if it should be legal in the future to murder people of Chinese origin in their area because of it.

> In the animal and vegetable kingdoms, we find to some extent an analogous state of things; beasts of prey, noxious reptiles, pestilent insects, loathsome vermin, and useless and poisonous weeds abound, **warring on Man**, and opposing serious obstacles to his Industry. (Brisbane 1876: 185)

Warring on Man or trying to live? A thistle in my cabbage patch? Stoy your military aggression, plant!

> Our globe, like **all the globes of the Universe, requires upon its surface an *Overseer***, that is, an intelligent and thinking race, a creative and organizing race, whose function it is to cultivate and embellish it, to develop and perfect the animal and vegetable kingdoms, and to establish order and harmony in the domain of Nature. (Brisbane 1876: 185)

We visited the Moon. The moon-people weren't home. Knocked on Mars' door. No-one answered. We must live in an abandoned neighbourhood.

> He finds it in a rude and saveg state; it is covered with wild forests and prairies; its streams and tortuous and unregulated in their courses; over it are scattered waste and desert places; and its animal and vegetable creations are in an undeveloped condition. He must elevate it from this primitive and imperfect state; he must cultivate it, develop and perfect its various departments, and establish upon it **the reign of material harmony**. (Brisbane 1876: 186)

The ants in my backyard may equall well believe that their ant-hill is establishing material harmony in the universe. *We* most definitely wouldn't think so if an especially industrious species of ants came along and made the whole of the Earth's surface their supercolony. This use of the word "harmony" is dubious because it has absolutely no regard for other species inhabiting this planet.

> Third, it has an *Intellectual Destiny* to fulfill; it is the Organizer on the planet, **the Regulator and Harmonist of the kingdoms of Nature**, and of all terrestial elements and phenomena of a mutable character; it must bring Nature with these elements into Unity with the general Order of creation; to do this, it must discover the *Laws of Universal Harmony* - the Laws according to which the Universe is governed, and employ them in its regulative and organizing work. (Brisbane 1876: 187)

This we're definitely not living up to. Now that we have invented convenient pregnancy testing, what should we do with all our African clawed frogs? Oh, let's just set them free wherever, surely they won't decimate all native frog species.

> Under a true organization of Commerce, the right of Intermediate Property would be abolished; the commercial or exchanging classes would become commission merchants, acting as the agents of productive Industry, and under its direction, paid a fixed salary or commission, and responsible for their acts. **Commerce would then become what it should be, the servant of productive Industry, instead of its master, as it now is**. (Brisbane 1876: 191)

Recent events have shown that if someone is to threaten the inhuman profits of the few, they'll pour immense amounts of money, which to them is a meagre percentage of their wealth, into fighting such a movement.

> The direct Pivot, which is *The Sacrifice of the Collective to the Individual Interest*, will be easily understood; we give a single [|] illustration of it: **A league of monopolists in bread-stuffs may be their operations create an artificial scarcity, and so raise prices as to place bread almost beyond the reach of the poorer classes** - producing, so to say, a fictitious famine; in seasons of scarcity such leagues are very common. It is evident that the Collective Interest is here sacrifice to the Individual, that is, the people are made to pay high prices for bread to enrich a few monopolists. (Brisbane 1876: 191-192)

What an outdated illustration. Thank god we today don't have, for example, democratic presidential candidates who worked for a company that was fixing bread prices in Canada.

> According to **the law of Contact of Extremes**, Civilization is destined to end with a Feudalism - with a commercial or industrial Feudalism; it will be established by the power of Capital, wielded by the great capitalists, bankers and merchants; the entire wealth of society will be monopolized through the profits of commerce and banking, of speculation and usury; all branches of Industry will be systematized and organized, but on an arbitrary and despotic basis; the laboring classes will be reduced to entire dependence on capital, and become the industrial serfs of the new industrial dispensation. (Brisbane 1876: 194)

What is horsheshoe theory?

> **Industry will be organized, controlled and directed by large joint-stock companies or Corporations**; and the chiefs of the new Feudalism will be those who manage these Corporations, that is, the great capitalists. The laboring classes will work in the Corporations, dependent upon them for employment, subject to their laws and regulations, and obliged to accept such terms and conditions as they choose to lay down. Possessing themselves no capital, no implements of production, they must become wholly dependent on capital; a new system of discipline and servitude will thus be instituted, a new order established in the life and labors of the people. (Brisbane 1876: 194)

Completely amiss! Shows how wrong these socialist thinkers are. Today we have these small mom-and-pop shops called "Walmarts", and if they do employ someone they're very well compensated for their labor. It's not like this blog, the service I use to search the web, the e-mail service I use, and the software running on my phone all belong to the same corporation. Fourier was crazy to think that large businesses would consolidate everything under the sun.

> (Brisbane 1876: 196)

A typographical quirk: whoever did the layout accidentally flipped *u* and *n*. Made me realize that these letters are materially the same, just pointing in opposite directions.

> As the principle of interest would be abolished under the new currency, it would, as a necessary result and without the necessity of any legislative action, be abolished also on the notes of individuals; thus interest and usury would cease, and with them **the power of money to reproduce itself without labor - a power which enables a privileged few to live in luxury and idle ease on the toil of their fellow-men**. (Brisbane 1876: 197)

A blunt pronouncement upon financial parasitism.

> Take, for instance, **the adulteration of** products; its successful practice by a few dealers in any one branch, such as **wines**, leads the trade generally to adopt it; it becomes epidemic, and at length forms a part of the business; no one can succeed and make money rapidly who does not result to it. (Brisbane 1876: 198)

And then people die. Cf. The Austrian Wine Poisoning.

> When Fourier come to study the problem of Association, he saw that, in order to associate men, it was necessary to associate and harmonize their **characters, passions, tastes and inclinations**, as these are the springs of action, the elements of social life. But to harmonize the Passions, now in a state of general conflict and discord, was truly a gigantic problem. Man cannot solve it; human reason and human legislation have tried the experiment and failed. Fourier came to the conclusion that **if God had not created the Passions for harmony**; if he had not precalculated their action and employment in the social mechanism, their uses and their functions, and adapted to them a social Order, in which they would operate harmoniously, **it was in vain for man to attempt it**. (Brisbane 1876: 201)

Then we're truly doomed because there's no supernatural involvement in the characters, passions, tastes and inclinations of humankind. There's no way human personality is governed "by the same Laws which regulate and govern all elements and forces in the universe" (*ibid*, 201).

> The commercial controversy dates back hardly half a century, and its writers have already published hundreds of volumes, without discovering that the mechanism of commerce is organized in opposition to common sense. It **subordinates the whole social body to a class of parasitic and unproductive agents, called Merchants**. All the essential classes - the land-owner, the cultivator, the manufacturer, and even the government itself - are under the control of a secondary and accessory class, namely the Merchants, **who should be their subordinates**, their commissioned agents, removable and responsible, whereas at present they direct and obstruct at will the whole system of exchange and circulation. (Fourier 1876: 203)

This was summarizad above (cf. Brisbane 1876: 191).

> Such is the thesis on which I shall **dissert**; I shall show that in sound politics the commercial body should be *collectively responsible for all its acts*, and that **The social body should be *guaranteed* against bankruptcy, stock-jobbing, monopoly, speculation, usury, deterioration and waste**, and all other evils resulting from the present system - a system which would have long since aroused the indignation of political writers, if they had had the shadow of the respect for good morals which they pretend. (Fourier 1876: 204)

Define:dissert - To discourse or dispute; to discuss; to speak or write at length; to make a dissertation on a subject, to dissertate. The substance of this passage is commonsensical enough: no-one should have to go bancrupt or go into dept for the rest of their life because they took up higher education or had a medical emergency.

> In the course of the discussion I shall have occasion to express opinions but little flattering to the commercial system in general; but I have already observed that in criticising a profession. I do not criticise the individuals who exercise it. Those who declaim against the manœvres of monopolists, speculators, etc., would, perhaps, if in their place, surpass them in rapacity. **We should blame, not the passions of individuals, but Civilization only, which, opening to the passions no career but that of fraud**, compels men to practice fraud in order to attain to fortune, without which the passions cannot be satisfied. (Fourier 1876: 204)

Don't hate the player, hate the game.

> **The philosophers, who always support a social movement after it is accomplished**, chimed in with the spirit of the age, and as soon as they saw the commercial policy dominant, commenced to extol it; thus originated the sect of Political Economists, and with it the mercantile controversy. (Fourier 1876: 205)

Ha. What?

> An analysis of Commerce will show that the mercantile body (care must be taken not to confound it with the manufacturing class), is in Civilization but **a horde of confederated pirates - a flock of vultures, preying upon agriculture and manufactures, and plundering the social body in every possible way**. This, be it understood, without criticising them individually. (Fourier 1876: 207)

The exactness of this diagnosis was recently yet again proved by a proposal to legalize cannabis in New Jersey. That is, to legalize it and give some 10 select people all the licences to grow and sell it.

> When a crime becomes common in society, it is looked upon with indifference. In Italy and Spain a hired assassin poignards his victim with impunity and retires for protection to the nearest church. In Germany and France, where the **national character** is opposed to treachery, such an assassin would be looked upon with so much abhorrence that he would perhaps be torn in pieces by the populace before the authorities had time to arrest him. (Fourier 1876: 208)

Can't have any discussion of different societies or cultures in the 19th century without "national character".

> **Bankruptcy is the most ingenious and the most impudent form of roguery which has ever existed**. It insures to every tradesman **the privilege of plundering the public** of a sum proportioned to his fortune or credit, so that a rich man may say to himself: "I shall establish myself as a merchant this year; two years hence, on such a day, I shall plunder the community of so many thousands." (Fourier 1876: 208)

No wonder he wrote a whole piece about bankruptcy and cuckoldry.

> His scheme is not divulged, because **the Jews employ nobody but Jews - a people secretly hostile to all others**, and who never betray any knavery concocted among themselves. (Fourier 1876: 211)

Such an outstanding feature in Fourier's ideology that even his Wikipedia page details that "John K. Roth and Richard L. Rubenstein have seen Fourier as motivated by **economic** and religious **antisemitism**, rather than the racial anti-semitism that would emerge later in the century."

> It is this fact which has led the philosophers to conclude that **the merchants should not be interfered with, should be left free. A curious remedy, this, for an evil - to maintain it**, because we have failed to discover its antidote! One should have been sought, and till it had been discovered, the schemes of the monopolists and forestallers, instead of being extolled, should have been denounced; we should have encouraged researches for some method competent for their suppression, and this would have been found in Collective Competition. (Fourier 1876: 214)

Free market competition! Deregulate!

> We find all governments anxious to send their Merchants to establish themselves in the East; but **no government would like to see its Manufacturers establish themselves there**. (Fourier 1876: 222)

NAFTA and TPP.

> A new Currency remains to be discovered and established, - a currency which rests on a scientific basis, and performs in a direct, economical and legitimate manner its most important function, namely, that of *effecting the Exchange of Products*. **Gold and silver were resorted to as a currency at an early period in history, when man was not capable of discovering and establishing a true *representative sign* of the products, labor and services, which he wished to exchange**. They have been continued in use since, in part from habit and the want of inventive genius; in part from the impossibility of establishing a true currency in societies convulsed by wars and revolutions. (Fourier 1876: 228)

Semiotics of money.

> **Money is a sign**, used by general consent, to represent the products, labor and services which men wish to exchange with each other. Briefly defined, it is the *representative sign* of products, and the medium for effecting their exchange. As products can not be exchanged without great inconvenience for each other, - a load of hay for example for a coat, a bale of cotton for a watch, - some sign, which represents them all, and **which the entire community recognizes and accepts**, is absolutely necessary. (Fourier 1876: 230)

More semiotics of money.

> It inverts the true order of things in human society, for **it cerates those influences which render idleness honorable and Labor dishonorable**, by enabling a privileged few who accumulate the wealth which Industry produces, to live in idle ease, avoiding and despising labor, while the laboring classes live and toil in poverty and ignorance. (Fourier 1876: 236)

The root of all evil.

> A house that has required, for example, a thousand days' labor to build, or has cost fifteen hundred dollars, - allowing the day's labor to be worth one dollar and fifty cents, - is rented, we will suppose, at one hundred and fifty dollars a year; the rentee thus gives one hundred days' labor each year for the use of the house, and continues this for years, until **he has paid in labor the original amount of labor which was required to build the house; he owns, however, at the end of the time no part of it**, while the owner of the house owns his thousand days' labor, with which he can build another and rent it in the same manner. The rental system is evidently false in principle. If interest were abolished, the rental system would follow it, and be replaced by a system of *Payments in installments*. (Fourier 1876: 236; fn)

Hence the slogan, "rent is theft". In Fourier's system, "every family would in time become the owner of a house, for each pays in the course of years rrent enough to buy a homestead" (*ibid*, 238).

> It will be said: All these accumulations by interest go to some persons in society; and as they who receive them spend them again, they are not lost. This is true, but how are they spent? The three-quarters, we answer, in **useless luxuries, in extravagance, in frivolities, which reproduce nothing and are wasted**. A small number of rich are the recipients of the wealth accumulated by interest. How do they live, and how much of their wealth is expended in **a really useful and reproductive manner**? A hundred thousand dollars invested in a house, built from a desire of display, a portion only of which is occuped, is in part a useless expenditure; **a thousand dollars spent for a shawl, a hundred for a handkerchief, which are but little used, are like so much capital buried in the earth**; a thousand spent on a dinner, at which the guests drink to excess and are rendered unfit for business, is also lost; a thousand a month spent on a kept-mistress in again lost. (Fourier 1876: 245)

But how will the rich get to their yachts during a crisis without coming into contact with the germ-ridden common people?

> These two examples are sufficient to enable the reader to make further comparisons for himself. If he will examine the subject carefully, he will see that the two Currencies, based on exactly opposite principles, must, when they work out their ultimate effects, produce exactly opposite results. **The one concentrates the property of Nations in the hands of a few. The other will disseminate it among the entire people. The one builds up everywhere an aristocracy of wealth. The other will create a wealthy, and, as a consequence, an educated and intelligent Democracy**. (Fourier 1876: 247)

"Governments don't want a population capable of critical thinking, they want obedient workers, people just smart enough to run the machines and just dumb enough to passively accept their situation." - George Carlin.

> The one is **a source of servitude, monotony and dead routine in Industry, and of ignorance and stolidness on the part of the laboring classes**. The other will impart the greatest energy and progress to Industry, and call out a new life and a new mental activity among the masses. The one creates populations of poor hired laborers, working for a few idle rich. The other will create Nations of wealthy producers, and develop intelligence to a high degree by the scientific prosecution of Industry. (Fourier 1876: 248)

It's clear which one it currently is. I shall pass on the concrete theory portion for now.

5612

11.4.3 A Torrent of Newfangled Words (2020-05-30 19:43)

- Bell 1968. Charles Fourier: Prophet of Eupsychia

- Roelofs 2015. Fourier and Agriculture
- Bowles 1960. The Reaction of Charles Fourier to the French Revolution
- Silberner 1946. Charles Fourier and the Jewish Question
- Leopold 2011. Education and Utopia: Robert Owen and Charles Fourier
- Levi 2015. Charles Fourier Versus the Gastronomes: The Contested Ground of Early Nineteenth-Century Consumption and Tastes
- Beecher 1985. Parody and Liberation in *The New Amorous World* of Charles Fourier
- Butler 2003. Morality, Economy, and the Nature of the World: Fourier and Thoreau
- Zonderman 1982. George Ripley's Unpublished Lecture on Charles Fourier
- Katsaros 2012. A New World of Love

Bell, Daniel 1968. Charles Fourier: Prophet of Eupsychia. *The American Scholar* 38(1): 41-58. [JSTOR]

> The revolution that must come, they proclaim, must be not only political but sexual as well. For Marcuse, it will liberate Eros, ontologically defined; for Brown, it wil reinstate polymorphous-perverse pleasures; for the British psychoanalyst Laing, following **the French moralist Michel Foucault**, it will erase the distinction between sanity and madness. (Bell 1968: 41)

Never heard of Norman O. Brown and R. D. Laing. Just as well, one was a freudo-marxist and the other followed French thinkers like Sartre.

> If Henri de Saint-Simon, the compatriot with whom he is mistakenly linked, was the prophet of technocracy, then in the new cultural *Zeitgeist* Fourier may be considered the guru of the New Left. In the strong cultural recation to technocratic modes of thought, with their emphasis on rationality and economizing techniques, there is today **the resurgence of emphasis on feeling, sentiment, emotion, and the "natural man" who will live by sensation and impulse, unencumbered by restraint and denial**. (Bell 1968: 42)

"Passion" not listed.

> Although both Owen and Saint-Simon clearly were men of the nineteenth century in their concern with education and with industry, **Fourier**, just as clearly, **was a throwback to the eighteenth century, and particularly to Rousseau**. The ties between the two are extraordinarily strong, although Fourier makes little mention in his writing of Rousseau. For Fourier only Newton and Columbus (in the symbolic sense) were acknowledged as forebears. (Bell 1968: 42)

"The Civilized order [is] that labyrinth of duplicity and misery, the aspect of which caused Rousseau to exclaim: "These beings whom we see aroud us are not men; there must be some perversion, the cause of which we cannot penetrate."""" (Fourier 1876: 21) - this he quotes again verbatim on page 61.

> As in Rousseau, and the romantic denouncers of civilization, the fraternal life for Fourier can take place only in **small communities whose members would know each other personally**. The village and the small town of the Middle Ages are compared favorably with **the modern big city, in which the individual lives presumably in anonymous isolation**. "No more capital cities, no more big cities," cries Buonarroti, Babeuf's comrade-in-arms and the historian of the "Conspiracy for Equality," the first pronunciamento of political communism in modern times. Large cities, echoes Fourier, are a symptom of public ill-health. (Bell 1968: 43)

Is 1600-1800 people in one enormous building a "small community"?

> Yet it is not communal living alone that is the answer. After all, in the small town and village public opinion exercises full control over human behavior, and **public opinion, operating through such regulatory techniques as shaming and gossip, can enforce as cruel a conformity as any regulated army**. The true salvation of man, the only basis of happiness, is **the complete release of the passions**. Repression is responsible for the evils of civilization; the abolition of repression is the condition of the free expression of the personality. (Bell 1968: 43)

The note about the regulative or normative function of gossip is spot on. "The complete release of the passions" on the other hand indicates that Bell didn't really grasp the meaning of the word and took it more in the sense of "strong sexual feelings towards someone". Is "complete release" *harmonious*?

> Family life, the key social institution of the civilized state, was Fourier's most compelling example of an unnatural institution, holding men in its iron grip, bringing misery to all its members. **All utopias promise freedom, but most of them are utilitarian, concerned with household arrangements, the organization of labor, and the sharing of goods**; even where there is a full equality for women, monogamy is the usual, permissible social practice. **Only the Marquis de Sade and Fourier, as Manuel observes in a study of French utopias, "would open wide the floodgates of promiscuous sexual encounters to those who desired them**." (Bell 1968: 44)

Book I or "Abstract Theory" in Brisbane's translation deals exactly with those utilitarian concerns. Where's the good stuff about promiscuous sexual encounters others, too, have hinted at?

> In his time, the world was in the fifth of the first eight stages, having passed through what Fourier called ***Sectes Confuses, Sauvagerie, Patriarcat* and *Barbarie***. Ahead lies *Garantisme*, the realization of human rights, *Sociantisme*, or Association and beyond that *Harmonie;* and since human history so far has gone through only five thousand years, *Harmonie* would reign for another thirty-five thousand. (Bell 1968: 45)

Here Bell omitted quotation marks and citation to Alexander Gray, but such omittances were acknowledged in a footnote on the first page. Gray's whole chapter on Fourier looks informative. Here, for example, I am surprised at the French labels. "Sectes Confuses" is probably Brisbane's "Disordered Series", but *Patriarcat*?

> Apart from **the occult Pythagoreanism**, the effort to escape from **the occult Pythagoreanism**, the effort to escape from the "bondage of incoherence" often founders on Fourier's eccentric style, which is so difficult that at times it is impossible even to grasp the simplest meanings of his words. Frank Manuel writes:
>
> > The works in which Fourier phrased and repharsed the system he had invented are full of neologisms, repetitions *ad nauseam*, and plain nonsense. There is an eccentric pagination, numerous digressions, and interpolations break the argument. [...] The neologisms are particularly irritating because they require interpretation, a guess at his meaning and are virtually

> untranslatable. Silberling's *Dictionnaire de sociologie phalanstérienne* is useful only to those who have already been initiated into the secret world. Fourier was conscious of the fact that he was pouring forth a torrent of newfangled words, and in his manuscripts he occasionally indulged in light self-mockery on this account. "Hola, another neologism! Haro on the guilty one! but is this any worse than doctrinaire?"

If, for Fourier, words were imperfect, music represented the "harmony of the spheres." (Bell 1968: 46)

I wish I knew what he meant by this. I detected no "Pythagoreanism" in Brisbane's translation but that may be why (it's a translation). The quote originates from Frank Manuel's *The Prophets of Paris* (1962) about Turgot, Condorcet, Saint-Simon, Fourier, and Comte.

> The stars that rule our lives also have their passions, and from the copulation of the planets will spring not only other stars and planets but also plants and animals. A new race of animals, or anti-animals, will appear whose traits will be the opposite of their present one. All harmful beasts will have disappeared and in their place will be animals that will assist man in his labors or even do his work for him. There will be anti-lions and anti-crocodiles, on whose backs we shall be able to travel huge distances in no time, and the anti-hen who in six months would lay enough eggs to pay off the English national debt. An anti-beaver will see to the fishing, an anti-whale will move sailing ships, an anti-hippopotamus will tow the riverboats. With no more than a few hours of daily work, men will be free to occupy themselves with play and with developming their intellectual, moral and artistic facilities to an extent hithero unprecedented in history. But more, **in this garden of delights men and women shall live for one hundred and forty-four years, and of these one hundred and twenty will be spent in the active exercise of love**. This, then, is the vision of the natural man, in the fulfillment, for the first time, of his new and unnatural powers. (Bell 1968: 47)

None of this made it into Brisbane's compendium. As to the question of age, some few lucky ladies born around the time Brisbane's translation was published lived up to 120 years of age. With the advance of medicine, whole populations living up to 140 is not impossible.

> Next are the "group" passions, four in number, also called the affective passions because they derive from men's gregariousness. These consist of **the desire for friendship** (sometimes rendered as respect or honor), **the drive of ambition, the need for love, and the repose of family**. Men have always known these needs, although they have become cruelly distributed under civilization. (Bell 1968: 48)

Out of 12 passions the first 5 are the senses (taste and touch are active, sight and hearing are passive, and smell is mixed). Here are the next four, which are essentially social.

> Finally come the three distributive or serial passions, the unique discovery of Fourier, that will flower only in the next, higher stages of society. These are men's **passion for intrigue or discordance** (which is labeled *cabalist*), **the need for variety and change** (which is called *butterfly*, or alternating), and **the desire for concordance** (which Fourier calls *composite*). (Bell 1968: 48)

These sound like (1) need for drama, (2) neophilia, and (3) *talk with your partner*.

> The cabalist is the love of intrigue and competition. In *Garantisme*, or the first stafe of Association, groups will be set against groups in all types of contests to generate satisfactions. Intrigue will infuse added zest into routine jobs; it will turn work into mystery and play.
>
> > **The cabalist is a favorite passion of women**; they are excessively fond of intrigue, the rivalries and all the greater and lesser flights of cabal. It is a proof of their eminent fitness for the new social order, where cabals without number will be needed in every series, periodical schisms in order to maintain a movement of coming and going among the sectaries of the different groups.

There is something of the butterfly in all persons. But only the grubby caterpillar locks itself within the walls of the cocoon; the butterfly, from the first moment of its emergence, flits from flower to flower, using only "attraction" as its guide. Men do not want to be tied down to long hours, or to the drudgery of a single job. In the *phalanstère*, therefore, men will work at a single task only up to the period of maximum interest (about two hours) and then change to a different sort of job in order to revive their spirits and broaden their talents. And if consistency in vocation is undesirable, it is equally galling in sexual matters as well. If men should not be tied down to the drudgery of a single job, why should they be bound to a single woman? Men become stale and bored when chained by a bond of matrimony. Consequently, in the higher forms of Association men will find their pleasure in the fulfillment of their butterfly nature in all ways of living: to be hunters in the morning, fishermen in the afternoons, and lovers of different women at night. (Bell 1968: 49)

The "cabalist" part sounds like an anecdote about a woman who made her own girl-power company which soon went out of business because of the constant intrigue and in-fighting. Curious that we are told of men getting bored of the same woman and looking for variety but the same is not said of women. Even an author who makes everything about sex is unable to imagine sexual liberation for women?

> From that first *éclaircissement* to his death thirty-eight years later, Fourier devoted himself to the exposition, elaboration, reiteration, and greater elaboration of **the Newtonian "psycho-physics"** which was the root of his system. (Bell 1968: 55)

So that's what it's called. McDougall formulated Fourier's passional attraction quite succinctly: "a striving towards or away from that object" (McDougall 1916: 26).

Roelofs, Joan 2015. Fourier and Agriculture. *World Review of Political Economy* 6(3): 403-424. [JSTOR / DOI: 10.13169/worlrevipoliecon.6.3.0403]

> In the early 20th century, **political and revolutionary Marxism had become "hegemonic" over other socialist theories. Perhaps now the others can re-emerge**. The strange and brilliant Charles Fourier certainly deserves more exposure. We need not institute every detail of his schemes, and we can note some serious [|] omissions. His wilder fantasies need not be taken literally; they indicate the dysfunctions and miseries that a socialist society must remedy. **"Socialism" originally referred to concern with the entire range of society's injustice, including capitalism**. However, the early socialists did not assume that the economic base was the source of all other unhappiness. (Roelofs 2015: 403-404)

This guy framed Marxism and Fourierism as the primary socialisms of the 19th century. Perhaps it is time for a resurgence of Fourier and others. As to the question of "economic base" as the source of all other unhappiness, I'm not so sure this wouldn't apply to Fourier. In his chapter on money it comes across as if all social ills could be remedied by one simple fix, creating a "true currency" that would correspond to exchangeable products and thus couldn't be hoarded or artificially inflated.

> His ideas are especially relevant to **an era in which hard work is disdained and perpetual play desired**, when the lust for luxurious consumption defies environmental sustainability at the same time that it leaves people "never content, constantly gnawed by desires despite being surrounded by opulence" (Fourier 1996: 279). (Roelofs 2015: 404)

Disdaining hard work and desiring perpetual play are probably universals. Our age is increasingly characterized by *only* hard work, for productivity is constantly increasing while wages stay level for decades upon decades, and perpetual play is not only possible but a whole generation of "gamers" is currently emerging - people whose whole life is engulfed in a series of virtual contests and amusements.

> Fourier's plan would vanquish the miseries of "civilization," which includes but were not limited to those created by industrial capitalism. Early socialism, even that of Marx and Engels, charted far more social ills than surplus value extraction. Fourier designed a society which not only allowed for great abundance and luxury (with minimal resource use) but also permitted **the full expression of all human passions**. Complete harmony was possible without the need for repressing any human desires or reforming humankind. Indeed, Fourier called his ideal society Harmony. He believed that people were born with certain personality types, based on their dominant passions. He posited 12 basic passions; the 5 sensual appetites; 4 appetites of the soul: friendship, love, family, and ambition; and 3 distributive passions: the cabalist (love of intrigues), butterfly (love of change and contrast), and **composite (desire to combine pleasures of sense and soul)**. (Roelofs 2015: 406)

"Full expression" much preferable to "complete release".

> Obviously, Fourier's understanding of human nature fell far short of modern science. However, he was on the right track with his concern for the incentives needed to construct and maintain a socialist society. Thus, he proposed that **private profit, property ownership, and unequal consumption could exist in his ideal society, without serious harm to anyone**. He was also being practical, making a bid for investors to finance a phalanstery. Indeed, some of the later Fourierist communities, all short-lived, were funded by resident and non-resident investors. (Roelofs 2015: 407)

Fourierism wouldn't succumb, for example, to the Canadian psychologist's caricature of communism where everyone is materially equal.

> A wide variety of occupations would exist in Harmony; Fourier imagined that they would be developed to the highest standards. Thus,
>
> > **The doctors of the phalange will be specialists in preventative medicine: their interest is to see that no one falls ill**. In Harmony, doctors (and dentists) will always work as a team in a group. They will be collectively remunerated in proportion to the general health of the phalange, and not according to the number of ailments or number of patients treated. (Zeldin 1969: 72)

Dirty work would be joyfully pursued by the "Little Hordes," teams of children who (according to Fourier) have a penchant for filth, noise, and disgusting tasks such as removing reptiles from the road. (Roelofs 2015: 408)

This bit about preventive medicine is just painful to read during this pandemic. Medicine workers are "front-line heroes" but their wages are cut because hospitals usually make most of their profits from unnecessary procedures like plastic surgery and the like. I bet we'd all live a life full of 140 years if medicine worked for the collective health of the population. David Zeldin's *The Educational Ideas of Charles Fourier: 1772-1837* (1969) is 180 pages and costs $97.71.

> Further peace-promoting activities would be **world conclaves** of those who shared each sexual or food fetish. To end the scourge of war yet allow expression of competitive passions, Fourier proposed a "world war of small pastries" (*petits pâtés*), in which massive armies (men and women) would compete to produce the best array of these pastries (Fourier 1967: 339-379). (Roelofs 2015: 408)

Can you imagine? Instead of "Force Postures" there'd be a competition for who can bake the best god damn cup cake.

> **Women's personalities were warped because for years they were trained in duplicity for snaring a husband**. This energy was in any case wasted, for once snared, the merry-go-round began. Fourier did not devalue "traditional women's work." On the contrary, the marital arts, especially cooking, gardening, child-rearing, and lovemaking, were to become the most important activities in the future. (Roelofs 2015: 409)

Sounds about right. In many parts of the world this is still the case.

> Was all the sacrifice worth it because the family was a wonderful nest for child-rearing? Fourier (1971: 99) thought not: "In the family system children spend all their time crying, quarreling, breaking things and refusing to work." **Children were oppressed by child-rearing which concentrated on breaking their wills and fitting them to society**. He believed that a better method encouraged children's instincts for imitation and play. Society must respect nature and provide [||] for the harmless release of all desires and passions; otherwise, the repressed would result in a "countermarch" of evil and violence. (Roelofs 2015: 409-410)

"Granted the truth of the theory now believed to be true, that the very *essence of all civilisation* is to *train* out of man, the beast of prey, a tame and civilised animal, a domesticated animal" (Nietzsche 1921: 24).

> Fourier's indictment of capitalism was appreciated (some would say appropriated) by Marx and Engels, but there were significant differences between the two socialist doctrines. Fourier disapproved of all violence and revolution, **did not see class truggle as the pivot of socialist transformation, and desired the happy collaboration of all classes, ages, talents, and personality types**. Fourier's Harmony permitted private property, profit making and unequal consumption - **as long as everyone enjoyed a high material and cultural standard**. The proletariat was not the instrument of **socialist transformation**; that **was the mission of the enlightened of any class**. (Roelofs 2015: 410)

That is to say, the rich can be rich, as long as everyone else is guaranteed a minimum. Our current state of affairs does not live up to this. There are immensely, unimaginably rich people while homelessness and starvation are common. As to the insistence on proletariat being the key to salvation, this was Winston's mantra, yet he himself was an "enlightened" member of a higher class.

> For several years, **Arthur Brisbane** had a thrice-weekly column on Fourierism in the *New York Tribune*, which **omitted some of the wilder aspects, but explicated the basic ideas**. The advocates of associationism, as it was often called, regarded it as a preferred model for the settlement of the West (Bestor 1970). Forty-five Fourierist "phalanxes" were created in the United States; the best known was Brook Farm in Roxbury, Massachusetts (Guarneri 1991). There were also many religious communities, of which teh Shaker settlements in New England, Kentucky, Ohio, and elsewhere were most numerous. Whatever their inspiration, they saw themselves as providing a practical alternative to isolated monoculture farming, slave plantations, and industrial capitalism. (Roelofs 2015: 417)

May explain why I'm meeting details of Fourier's theory of passions in these papers rather than the "Abstract Theory" portion in Brisbane's compendium where they should have been divulged.

> Some may argue that **cooperatives are not in accordance with "human nature" and that people will not be able to "get along."** This ignores the eons of human tribal history, surely as genetically significant as the aggressive drives. Furthermore, people do not "get along" very well in individual families; pioneer farmers' domains were rife with domestic violence. Communal living skills can be learned - after all, there have been successful experiments. Those older sustainable communities that had a probationary period did not admit troublemakers and those unsuited to the lifestyle. (Roelofs 2015: 420)

"We do not know what our nature permits us to be" - Rousseau.

Bowles, Robert C. 1960. The Reaction of Charles Fourier to the French Revolution. *French Historical Studies* 1(3): 348-356. [JSTOR / DOI: 10.2307/285974]

> The criterion of judgment by which Fourier evaluated the French Revolution was **a vast scheme of universal perfection supported by an ingenious system of psychology designed to govern every phase of social and industrial life**. He spoke of this scheme as **God's social code**,f or he felt that the Creator had placed it in juxtaposition with the natural laws of the physical universe as revealed by Sir Isaac Newton. (Bowles 1960: 349)

Universal analogy and psycho-physics.

> The futile pursuit of liberty has been one of the most tragic blunders made by our century, asserted Fourier, for it cost Europe four million lives during the Revolution and wars of the Empire. Those who sang its praises could not define it, nor did they know what it was, for they were "simplists" who saw only the obvious facet of a many-sided concept. Liberty meant to them little more than a simple corporeal freedom. The workers and salaried people possess only this degree of liberty, for they are **bound by social chains just as slaves are bound by physical ones**. True liberty, ccording to Fourier's analysis, must guarantee to everyone **a minimum of subsistence**, the privileges of leagues to protect this minimum, **a freedom from anxiety**, and in case of necessity, the right of theft to appease hunger. It must also include the complete release of all the psychological forces underlying human behavoor, and for this reason, it is indivisible. He was most dogmatic in his insistence that **God denied approval of that freedom which does not extend alike to all persons**. The **revolutionists**, he complained, exclude a half of humanity from the outset, for they **did not lighten the burden to women one iota**. These levellers who upset all other social relationships failed **to abolish prevalent prejudices concerning love and marriage**, and that one mistake, alone, would have caused the Revolution to flounder and wreck. (Bowles 1960: 350)

Total liberty includes freedom from want. I suspect that nothing of the kind can be found among other political philosophers.

> The work teams of Fourier's utopian association were to be composed of men and women possessing very unequal fortunes, for it is only in such a way that proper balances can be attained. **Rich and poor easily become the best of friends when tehy are united by bonds of industrial interest**. NOthing stimulates the poor, obscure worker like being teamed with a very wealthy one in an industrial intrigue whose purpose is to outproduce another team. Fourier cited the example of Louis XVI and his good-natured boasting about his skill at the humble trade of locksmithing. This was merely a friendly gesture toward those who plied the trade seriously, and **in a more advanced society, the king might have belonged to a locksmithing team, much to the delight and benefit of everybody concerned**. Such are the natural functions of inequalities. (Bowles 1960: 351)

A bold vision, but one that would require rich people to be *human* still, and not scaly dragons who imagine themselves superhuman because they've *won* the game of exploiting humankind.

> Fourier's conclusion was that the only remedial measure which could have averted the bloodshed and chaos of the Revolution and the innumerable scourges which grew out of it was the adoption of universal agricultural and industrial associations based upon the social code of God. This code will be revealed to man only when man ceases to follow the dictates of the sophists and **obeys without exception all of his own psychological impulses**. It is through these natural impulses that the Creator makes his will known to man. (Bowles 1960: 256)

While Roelofs's "full expression of all human passions" is preferable to Bell's "complete release of the passions", this here is probably closest to the original. By "expression" Roelofs is taking *passion* as emotion (tinted by Darwinian expression of emotions), with "release" Bell is, on the other extreme, taking *passion* as hydraulic valve of sorts (tinted

by Freudian psycho-hydraulics). Bowles hits the mark, I think, because "psychological impulses" embodies the *motive* force Fourier attributed to passions; "obeyance" is in line with Fourier's contemporaries' view of passions.

Silberner, Edmund 1946. Charles Fourier and the Jewish Question. *Jewish Social Studies* 8(4): 245-266. [JSTOR]

> François-Charles-Marie Fourier (1772-1837) was a noted advocate of reform in his day, and **his ideas have continued to command a considerable degree of interest**. Fourier envisaged the transformation of the individualistic capitalist order into a harmonious society based on cooperative communities, which he termed "phalansteries." Each of these units, consisting of about 1,500 persons, was to constitute an independent economic group, and its income was to be divided thus: four-twelfths to capital, five-twelfths to labor and three-twelfths to "talent." To judge by the number of publicatons devoted to the man and his ideas, Fourier still continues to attract the attention of scholars and writers on social problems. (Silberner 1946: 245)

Still does. But "the number of publications devoted to the man and his ideas" seem meager; I managed to scrape together only some 30 papers.

> It is no exaggeration to say that **Fourier's knowledge of the Jews was quite rudimentary**. Even if he had been interested in their culture, which does not seem to have been the case, he would certainly not have had the time for such studies. For it should not be forgotten that from the day he left secondary school, equipped with **a rather mediocre education**, he was preoccupied with the tasks which provided him with his modest livelihood. All he knew about the Jewish problem, or rather all he thought he knew, he learned from newspapers or from personal experience, which was inevitably very restricted in scope. (Silberner 1946: 246)

In 1946, evidently, "the Jewish problem" was not yet a problematic expression. Imagine some Soviets writing of "the Estonian problem".

> And that is not all: they do not shrink even from high treason. "The Jews, by virtue of their dedication to trade, are **the spies of all nations** and, if need be, informers and hangmen, as one may see in Turkey today, where [||] they denounce, at so much per head, outcasts in hiding, and commit a thousand other infamous deeds." (Silberner 1946: 247-248)

I could see that. I'm still trying to shake off the stereotype-confirming impression I received from watching Eric Weinstein guesstimating Jeffrey Epstein's monetary worth.

> Few social reformers have laid greater emphasis on the necessity of applying a rigorous method to the social sciences. It is therefore of some interest to inquire whether, in examining the Jewish problem, he follows his own methodological precepts. In embarking on the study of society, we must, according to Fourier, "forget all we have learned"; subject all our ideas to the test of "absolute doubt"; "explore the entire field of (social) science"; establish our judgments on the facts and "**accept only the truth confirmed by experience**"; avoid "taking errors that have become prejudices for principles." A cursory glance at Fourier's works suffices to show that neither in dealing with the Jews nor in examining other subjects, does he practice what he preaches. (Silberner 1946: 254)

This contradiction I've already noted with regard to Fourier's beliefs about life on other planets, upon which he has much to say without any observation or experiment.

> He led the monotonous and restricted life of a man whose ideas and tastes were above his material position and who, according to his own testimony, was reduced to "**trivial jobs incompatible with study**," for which he yearned. (Silberner 1946: 256)

Don't I know it.

> Bourgin, who has meticulously studied Fourier's sources, observes with reason that **nowhere in his work can the derivation of his theories or the origin of a doctrine be determined wit hany certainty. The reason is that Fourier read incredible little**. "This ignoramus," as Bourgin, the leading expert on Fourier, calls him, cared little about specific, formal theories, and he was acquainted with them only to the extent that tradition, popular teaching or the press made them in some way familiar and common. **His own doctrine was developed by an internal process on which no particular writer seems to have exercised a perceptible influence**. (Silberner 1946: 258)

Quite unlike my favorite authors who read widely and make it an intellectual pleasure to find where they derived some part of their own writings.

> It is in this complex of "**appeals of self-interest**" (*stimulants d'amour-propre*) that the origin of Fourier's Zionism must be sought. (Silberner 1946: 265)

Noted for the French expression, which Dictionary.com gives as self-esteem or self-respect, but elsewhere I've found to be synonymous with "selfishness" pure and simple. It is literally "self-love", which is what it evokes in Estonian (*enesearmastus*).

Leopold, David 2011. Education and Utopia: Robert Owen and Charles Fourier. *Oxford Review of Education* 37(5): 619-635. [JSTOR]

> Owen's central claim about human nature (repeated endlessly in his writings) has two (equally contestable) component parts. First, he insists that **individuals do not form their own character, rather their character is wholly formed for them by circumstances**. Second, he insists that individuals are consequently not accountable for their own sentiments and habits; to imagine that they merit rewards for some actions and punishments for others is a fundamental mistake. Owen maintains that with the application of the right means any 'general character' from the 'best' to the 'worst' can be created in a community. (Leopold 2011: 621)

Sounds like an anticipation of Watsonian behaviorism.

> Class struggle is 'irrational' because it presupposes what is - on the Owenite account - false, namely that **the 'higher classes' are responsible for the misery of the 'lower classes'**. And it is 'useless' because it encourages (misplaced but nonetheless real) resistance to change on the part of the 'higher classes'. Rich and poor, Owen avers, have but one interest, and the latter ought to view the former not as class enemies but as potential friends and active collaborators. (Leopold 2011: 622)

Potential friends and active collaborators don't lobby to remove regulations that help preserve your life and limb, wouldn't protest to minimum wage catching up to inflation, etc.

> Girls were taught to sew and make useful garments, to prepare appetising food economically, and to keep a neat and ordered house. Boys were instructed in the art of war - there were drill exercises in the playground, training in the use of firearms, and some introduction to military tactics. Owen enthuses about the individual and collective advantages of such training: it encourages **'attention, celerity, and order'**, and provides for teh self-defence that would be necessary as long as irrational beings still remained in the world (Owen 1993a: 72). (Leopold 2011: 625)

Gender stereotypes. Only about the fifth or sixth time I meet "celerity" (swiftness of movement) in the wild. While irrational beings still remain in the world - if the world is to accommodate any living organisms besides our vain species - then military training will be necessary for ever? Or is it only until all of humanity has been incorporated into Owenite communities?

> The means of instruction were designed **to make learning a pleasure and delight to children**. Reflecting Owen's controversial views on responsibility, therew as to be no scolding or punishment (or rewards) of children; teachers were required rather to show affection and 'unceasing kindness' to all their charges (Owen 1993d: 287). Children were not to be irritated or bored by books, and [|] every effort was made **to use 'sensible signs' in lessons and lectures** (that is, models, diagrams and specimens of the things themselves). **Conversation with teachers was to be the norm**, and children were encouraged to ask questions and seek clarification. Lessons might be held indoors or outdoors, and there were occasional trips (to learn about agriculture and natural history). (Leopold 2011: 625-626)

Somewhat more agreeable, though I'd question the means of making children not irritated or bored by books.

> As well as being formed with the best of characters, children would be taught to reason for themselves. For example, **when learning to read, the content of books was to be discussed (not lerant by rote)**. If children could be taught to think and reason correctly, Owen insists, they would discover how to distinguish truth from falsehood for themselves. (Leopold 2011: 626)

Yeah, that's sensible. This blog, after all, is a discussion about books that I'm having with myself, or my past selves. Group seminars and reading discussions I haven't found half as productive as reflecting and replying to the text.

> In adulthood, Fourier earned a modest living from a variety of commercial jobs (mainly in the silk and textile industry of Lyon), but increasingly devoted his energies to **producing a torrent of idiosyncratic brochures, multi-volume treatises, letters and polemics**. Educational themes took up a large part of his *Traité de l'association domestique-agricole* (1822), and early references to Fourier often describe him as **a theorist of education**. His lesser publications also include a strange pamphlet (the *Mnémonique géographique*), which sought to function as both a coded introduction to his own system and a critique of contemporary geography teaching (Beecher 1986: 378-380). Despite a deserved reputation for being **a difficult and suspicious person**, Fourier gradually accumulated a small school of followers, complete with its own journals (*Le Phalanstère* and *La Phalange*). He lived in Paris for the last 15 years of his life, **obsessed with the threat of plagiarism** and the need to find a patron (to fund a trial community). (Leopold 2011: 627)

Starting to look like fuller picture of a person.

> Fourier shared Owen's concern with human nature, but with a crucial difference: **he saw character as God-given and liable to discovery, rather than plastic and open to creation**. Given His own nature, it was impossible that God had not provided for the terrestial happiness of humankind. The role of the social theorist was consequently to discover the key which would make that earthly paradise achievable. Fourier acknowledges that he appears an unlikely prophet, but maintains that God had once before chosen the most obscure man to deliver the most important message to thew orld. The key in question involves **a divinely underwritten model of human nature, according to which individuals are born with different innate dispositions and propensities**. The problem with all hithero existing societies was that they had (unintentionally) costrained and misdirected that nature. What was needed instead were **social arrangements that would facilitate the free development and deployment of these basic human characteristics**. (Leopold 2011: 627)

This God-givenness really stands out in his text. The universal analogy with physical laws is really weak. Interesting, but extremely dubious.

> There are few details of communal life that Fourier can resist describing, but its architecture is a particular obsession. **He was especially enthusiastic about the covered walkways (cooled in the summer and heated in winter) encircling the Phalanstery** - the grand central building of the community, combining public and private spaces - and connecting it to surrounding buildings. (Leopold 2011: 628)

Why not. It'd be great if there was somewhere to walk around in any weather whatever.

> The most striking social feature of the community is that **it has class divisions but no class antagonisms**. There would be classes in that disparities of income would coalesce to form three groups with slightly distinct lifestyles (the rich would include wealthy shareholders helping to finance the community, and drawing an income from their investment). **There would be no class antagonisms, however, because their primary cause - poverty - would be absent**. Fourier insists that it is not inequality *per se* that causes class antagonisms; disparities in wealth only [|] provoke conflict in the absence of provision for our essential needs. And **Harmony would eradicate poverty by instituting what would now be called a universal basic income**; that is, an income paid to individuals, irrespective of their income from other sources, and without requiring the performance of any work. In Harmony, this income would be set at a subsistence level (covering basic needs). (Leopold 2011: 628-629)

Called it. Anticipating UBI is probably one of the reasons why Fourier is currently having a resurgence. A solution like UBI is increasingly becoming unavoidable. Eradicating poverty would not simply do away class antagonisms tho, it would effectively do away with most criminality.

> The most striking institutional feature of Harmonian education is that it takes place without schools and without teachers. First, **education occurs** not in schools, nor in the family, but **in the wider community**. It is the Phalanx that collectively raises and educates Harmonian children. Fourier is usually said to 'abolish' the family, but that description is surely misleading. The modern family certainly disappears, and there are communal arrangements for child rearing. However, mothers breastfeed their children, **biological parents often have close relationships with their offspring, and the familial passion is identified as one requiring expression**. Second, there is no longer a class of professional educators. Harmony would, of course, contain people who teach others, but they would do so as one of many different activities as they go about their daily lives. (Leopold 2011: 630)

Learn by doing from people who already do. "Family" would probably amount to the relationship fathers had with their children on Trobriand according to Malinowski: they'd simply be their favorite children, upon they'd lavish gifts and best pieces of food.

> A new volunteer for the series - a candidatemember of the green pea shellers - would perform the latter role. Their task was the simplest, but they would, if successful, feel that they had contributed as much as anyone, and be **rewarded with a decoration for their hat or collar. (A succession of such decorations would, in due course, mark their ascent through the work group.)** In this way, social arrangements which encourage natural proclivities are used to initiate children into the world of work. Fourier identifies the five dominant tastes of children as: a desire to 'ape' or imitate; an eagerness to follow (slightly) older children; a fondness for small things; the enjoyment of rummaging about; and the love of making noise. The tableau of the little peas shows the first two of these instincts, in particular, being used to constructive ends within the Phalanx (Fourier 1972: 307-310). (Leopold 2011: 631)

As I suspected - *gamification* of work!

5624

> These moral motivations are accompanied, and reinforced, by **a bewildering range of ceremonial ranks and titles**, which are highly sought after by members who yield to no one in loyalty to their own intermediate association (Fourier 1972: 317-318). (Leopold 2011: 632)

Such gamification tactics are already in use on social media platforms (reddit and facebook). That children and many adults alike love "getting XP" and rising in "levels" requires no further comment.

> Fourier sees education, first, as properly aimed at *liberating* character, **developing and deploying** (not repressing and misdirecting) **our God-given essential passions**. (Leopold 2011: 632)

Even more to the point than the previous verbs associated with the passion (see above).

> Fifth, freedom is at the heart of Harmonian education; **children seemingly profit from instruction only when, and insofar as, they have themselves solicited it**. (Leopold 2011: 633)

I'd argue that this applies equally to adults. One can be "taught" by unpleasant means, sure, but one "learns" best out of curiosity.

> Detailed descriptions of an ideal society, of the kind that Owen and Fourier provide, can have a number of additional functions. These utopian designs can, for instance, play **a critical role, providing a vantage point from which to evaluate less than ideal societies**. They can also **reflect their historical context**, telling us something about the world in which they were written. They can also **help to clarify particular** (conceptual and normative) **issues**, acting as though experiments which help us understand something better. They can also **console, acting as a diversion from the harsh realities of the existing world**. And they can also, of course, **cheer, entertain and otherwise amuse** their readers. I do not mean to suggest that all of these potential functions - the list is not intended to be exhaustive - will necessarily be of interest to educationalists (*qua* educationalists). However, the existence of these other functions does show that the constructive weakness (real or imagined) of these ideal commonwealths is not enough to make them worthless to that audience. The interest of utopian writings can sometimes lie elsewhere. (Leopold 2011: 634)

Damn educationalists and their broad understanding of what a text can do. Let's compare these points with Lotman's:

- Critical: nearly Lotman's 3 (L3), that is, "Communication of the reader with himself", or rather, with one's own cultural tradition.
- Historical: (L2), "Communication between the audience and the cultural tradition." More-or-less exact correspondence.
- Clarificatory: either not included or metaphorically L4, i.e. "Communication of the reader with the text", in which case the figurative "conversation" with the text is primarily conceptual or semantic.
- Escapist: not included in Lotman's scheme but essentially not communicative; more like the textual analogue of phatic communion - reading a text for the mere pleasure of reading it (cheer, entertain) or act as a diversion (Bart reading the solar system poster to shut out the amorous noises of Skinner and Krabappel).

Anyway, best paper in this series thus far.

Levi, Jane 2015. Charles Fourier Versus the Gastronomes: The Contested Ground of Early Nineteenth-Century Consumption and Tastes. *Utopian Studies* 26(1): 41-57. [JSTOR / DOI: 10.5325/utopianstudies.26.1.0041]

> The extraordinary utopian thinker Charles Fourier (1772-1837), if known at all, is more often derided than celebrated, even though in the mid-nineteenth century there were up to **two hundred thousand Fourierists in the United States** and numerous publications and associations inspired by his ideas in France, the United States, and the United Kingdom. (Levi 2015: 42)

Huh. Wouldn't have imagined so large a following.

> Fourier's vision is at once systematic and extraordinary, so that the boundaries between possible fact and fantastical fuction are blurred in a way that does not often apply to ostensibly political writing. Perhaps as a result of this, far more scholars have paid attention to Marx's dismissive comments about Fourier's lack of realism and dislike of industrialization than to **Engels's approval**. But not only did Engels approve of Fourier's fundamental ideas on social structure (including the emancipation of women), he also appreciated his skills as both a thinker and a writer, acknowledging his debt to Hegelian dialectics and appreciating his accomplished satirical style. (Levi 2015: 42)

So it is, a whole page in Engels' *Socialism: Utopian and Scientific* is dedicated to Fourier, his style, his view of the emancipation of women and the four phases of society, concluding rather starkly: "As Kant introduced into natural science the idea of the ultimate destruction of the Earth, Fourier introduced into historical science that of the ultimate destruction of the human race."

> Fourier defined his vision of the future utopian world, called Harmony, in terms of some of the basic activities of everyday life - **reforming the world by reforming social interaction and expressions of human urges**. Food is prominent among the images and examples he uses to put forward his theories; indeed, good food lies at the heart of his new world, rising far beyond mealtimes (though even these are spectacularly transformed) to become a key component in work, education, diplomacy (including warfare), and religion. (Levi 2015: 44)

Here I think "passion" became "urge". On the whole it looks correct, keeping in mind that "taste" was one of the "luxurious" passions.

> The fundamental conception is that gastrosophy encompasses a combination of **production, preparation, distribution, and consumption of food**, so that the truly developed sense of taste consists of five main elements. The four "wheels of the cart" are (agri)culture, preservation, cooking, and gastronomy, and these four "pivot" around hygiene in equilibrium, otherwise known as health, involving a proper balancing of the temperaments, tastes, and digestion. In other worlds, not only must the gastrosophic individual be equally expert and involved in agriculture, preservation, cookery, and gastronomy, but knowledge of all these should also operate in concert to achieve the proper balance and ideal health for each person. Fourier insists than any one branch of this knowledge is meaningless without the others. (Levi 2015: 45)

Fullness typical of Fourier. Reminds me of that time I went online to search for a recipe for omlette and somehow ended up reading about how chicken should be raised and fed to produce the best eggs.

> Rousseau's rigorous and ascetic approach to food, such as Emile's simple and antisensuous vegetarian diet, his palate explicitly to remain uncorrupted by the fussing of French chefs and their sauces, would find few friends in Harmony. **In Harmony, an individual's taste and character starts at birth regardless of gender and is specifically cultivated and expressed through food**. Babies are cared for in communal nurseries, where they are breast-fed by wet nurses of the appropriate temperament when their own mothers are busy elsewhere. **The description of this practice gives an opportunity to directly criticize J. J. Rousseau**, whose "luxurious" and "punishing" ideas on breast-feeding (and by extension the place of women) are described as being as ridiculous as his social contract. (Levi 2015: 46)

Looks like Rousseau was an "influence" to Fourier much like Durkheim was for Malinowski.

> This ability to eat what seems like an excessive amount is balanced by the development of accelerated digestion, and Fourier is at pains to point out that the perfect matching of food to temperament and **the guarantee of scintillating conversation with ideas companions at every meal**, coupled with the attraction of the pleasures to follow it, will guard against any Cockaigne-like scenes of gluttony and excess. (Levi 2015: 50)

The communion of food!

Beecher, Jonathan 1985. Parody and Liberation in *The New Amorous World* of Charles Fourier. *History Workshop* 20: 125-133. [JSTOR]

> Charles Fourier was **the boldest and most original thinker** among the strange group of early nineteenth-century radical social theorists whom Frederick Engels first identified as 'utopian socialists.' He was in fact so bold and so original that **even some of his most ardent admirers have found it difficult to write about him without questioning his sanity**. Others have simply discounted his wilder speculations, preferring to consider his thought from the standpoint of its contribution to the development of a socialist ideology understood to have reached maturity in the writings of Marx and Engels. Thus for several generations scholarly debate over Fourier's ideas focussed largely on a single set of questions: Was he or wasn't he a socialist? And what was the relationship of his thought to the 'scientific socialism' of Marx and Engels? In recent years the boundaries of the discussion have widened. **Fourier is now seen as an ancestor of surrealism, of psychoanalysis, and of feminism**. What has not changed is the tendency to view him as **a precursor - a thinker important mainly for his contribution to movements and ideologies which only became fully self-consious long after his death**. (Beecher 1985: 125)

The true secret of his staying power might be that *he's not boring*.

> One of the fundamental conditions for the realization of Fourier's amorous utopia was what he called **the 'sexual minimum'**. In the ideal world which he called Harmony every mature man and woman would be guaranteed **a satisfying minimum of sexual pleasure**. Whatever his or her age and no matter how bizarre his or her desires, no Harmonian could go unsatisfied. Fourier maintained that this sexual minimum would play a role in the amarous world similar to that played by what he called the 'social minimum' in the world of work. Labor could become an instrument of human freedom and human self-expression only when all men and women were freed by a guaranteed income from the obligation to work. Similarly **love could become a force for both individual liberation and social solidarity only when its expression had been purged of every trace of coercion and constraint**. For Fourier the important thing about this sexual minimum was that **it removed the fear of sexual deprivation which falsefied amorous relations in contemporary society**. (Beecher 1985: 126)

No more incels.

> Fourier completed *Le Neuveau monde amoureux* in 1818, but he never dared to publish it. His disciples, who sought to transform Fourierism into a reformist movement for 'peaceful democracy', pretending it didn't exist. **It was only in 1967, a century and a half after Fourier wrote it, that it finally appeared** in an edition prepared by Simone Debout. At that time almost everyone interested in Fourier agreed that its publication was a major event. Apparently confirming the view of those who held that Fourier's [||] real importance was not as an economic thinker but as **a prophet of instinctual liberation**, *Le Nouveau monde amoureux* seemed to call for a major reassessment of Fourier. (Beecher 1985: 127-128)

Could it have influence Huxley's *Brave New World*? The titles are similar, and all the orgies in that novel appear to be catalogued in Fourier's work. Did Huxley somehow have access to the manuscripts?

> His statement in his first major work that "the extension of the privileges of women is the fundamental cause of all social progress" became one of the battlecries of radical feminism in the 1840s and served Flora Tristan, who knew Fourier during his old age, as the epigraph for her *L'Emancipation de la femme* (1845). Fourier's contributions to early feminist ideology were significant enough that **he has even (erroneously) been credited with inventing the** [|] **word 'féminisme.'** But still, as a few writers have suggested, there are problems with Fourier's feminism. No more than Prosper Enfantin was he concerned to change the conventional ideas of woman's nature. In fact, one repeatedly finds Fourier falling back on clichés in his characterization of women - their inclinations, their aptitudes, and even their ability to respond to his own writings. In *Le Nouveau monde amoureux* he often describes **women as 'sensualists' moved by 'gross physical desires'** which men must satisfy if they don't want to be ridiculed by women. And while developing an argument, he can suddenly interrupt himself to observe that he has doubtless failed to make the issues intelligible to his female readers because he lacks the ability to satisfy what Diderot calls the taste of women for 'flowers of rhetoric' and 'the dust of butterfly's wings.' (Beecher 1985: 128-129)

The corresponding endnote reads: "This claim, which appears in much of the recent literature on the history of French feminism, appears to derive from Benoîte Groult, *Le Féminisme au masculin* Paris 1977." Even I detected a passage in *The Theory of Social Organization* that was less than generous to women, something to the effect that if they don't develop hobbies in their youth they'll become bored and boring people in their old age. This no doubt applies on both genders but the implication is that women are less willing to develop life-long and satisfying hobbies and prefer to be entertained by suitors in youth, to be abandoned and alone when their looks fade.

> What Fourier may have been offering in *Le Nouveau monde amoureux* is not so much the blueprint of an amorous utopia as **a remarkable *parody* of the customs and institutions of civilized society**, a parody in which the familiar world is turned upside down and stood on its head. (Beecher 1985: 130)

This was the takeaway from this paper in the previous one I read, offering a pretty substantial case for Fourier's social construction of gastrosophy being likewise a parody of contemporary French food culture.

> What I have tried to offer here by way of conclusion is little more than **a sketch of one possible reading of *Le Nouveau monde amoureaux*** - a reading which interprets the text not as the map of a future utopia and not as a fixed body of idas to be judged on the basis of its consistency with other, more modern ideas, but **as something closer to a mental exercise designed to reveal the new world of possibilities that might be opened up by adapting Christian and courtly institutions to an ethic of self-indulgence**. One might also argue that Fourier's parody of organized Christianity is the vehicle for **a demonstration of what might really be entailed in a religion which took seriously the Christian injunction to 'love thy neighbor'**. (Beecher 1985: 132)

Naturally, Fourier was as scathing towards (at least one form of) Christianity as he was towards commerce.

Butler, Brian E. 2003. Morality, Economy, and the Nature of the World: Fourier and Thoreau. *Studies in Popular Culture* 26(2): 89-108. [JSTOR]

> Thoreau's writings upon economy were composed within an era of American utopian experimentalism. Hope for a more perfect society was in the air. This paper investigates Thoreau's thoughts on economy in conjuction with one powerful influence in social or utopian thought during his era - Charles Fourier's design for an ideal society or "Harmonic Association." This utopian vision was widely propagated in America through the works and efforts of Albert Brisbane and Horace Greeley among many others. Thoreau was

> well acquainted with both of these "propounders" of Fourier's ideas. Horace Greeley was especially important to Thoreau's own literary career. Fourier's ideas were specifically popularized in America within **Brisbane's book, *The Social Destiny of Man***. (Butler 2003: 89)

Brisbane's *Social Destiny of Man: Or, Association and Reorganization of Industry* (1840) is available but the pages must have been really thin because the text from the other side of the page shows through and makes it difficult to read. I'd much rather take on a newer translation of Fourier.

> To do this I will first give an outline of **Fourier's "moral-less" societal plan**. More specifically I will highlight two central metaphors of his system, that of societal harmony as *musical harmony*, and that of humanity as *nature's caretaker*. I then push for an interpretation of Thoreau as propounding an alternative mythos that places humanity within Nature, not as caretaker, but as a sojourner. (Butler 2003: 90)

Not sure if Fourier's social construction is amoral or hypermoral. Personally I found Fourier's extreme caretakerism (let's eradicate deserts and marshes, in fact every ecological extreme not suitable to humans) off-putting. Thoreau on the other hand, going by quotes presented here, is flowery to the point of incomprehension.

> Fourier starts with the conviction that **there is a plan of God, which provides a social order that will, if implemented, bring about mankind's complete happiness**. In opposition to the moralist, who is attempting to change human nature, Fourier believes we must adapt the environment to man's essential needs. For Fourier and Brisbane, the root of evil lies in following a wrong form of social organization - "we cannot change human nature, *we can only change its developments*, give it a harmonic, instead of an incoherent development." (Butler 2003: 91)

What I like about it is that it's conditional, *if* there's a God who created the universe then it would be absurd to assume that he/she/it didn't also install a social code into human beings in the form of passional attractions. *If* you disagree with the absurd premise of divine predestination then what it boilrs down is just an amusing thought experiment as to how to achieve for mankind, which is still developing, a greater happiness than it currently enjoys.

> Three of Fourier's twelve essential passions are specially important to the understanding of the "passional" system. These three passions he labels the *Cabalist*, the *Composite*, and the *Papillonne*. The cabalist is the plotting or intrigue passion. When used properly (as opposed to being thwarted through social sanctions) it **beneficially draws people together through group intrigue. The "cabalist" passion creates a binding atmosphere of co-conspiracy**. The "composite" passion "requires in every action a composite allurement or pleasure of the senses and of the soul." This passion therefore **looks to activities that are both diverse and multifaceted**. The "papillonne" or butterfly passion links the other two. Because humans like and need alternating tasks in order to [|] avoid monotony, labor should be done in short intervals alternating between a great multitude of tasks. This ensures that the physical or mental aspect in any given task will not exhaust us. (Butler 2003: 93-94)

There might be some potential in conjoining Fourier's social passions with Malinowski's phatic communion. The latter views antipathies as something that can only draw people away from each other, whereas intrigue and rumour can also be used for creating social bonds. Also, in "butterfly passion links the other two" it looks like there might be a Kantian (categorical) logic behind these but it might be this author's unique interpretation.

> In Thoreau's sense of the term, **Fourier is a champion of the worst aspects of civilization**. Thoreau is not as enamored of man's achievemnets or of his position in nature as Fourier. As he writes, "in Wildness is the preservation of the world." Instead of man as the cultivator perfectingthe world, for Thoreau, "almost **all man's improvements**, so called, as the building of houses, and the cutting down of the forest and of all trees, **simply deform the landscape, and make it more and more tame and cheap**." (Butler 2003: 101)

With this I cannot but agree. Fourier as if views humanity and nature with two distinct and contradictory lenses: diversity of human passions is good and godly, but *biodiversity* he couldn't care less about.

Zonderman, David A. 1982. George Ripley's Unpublished Lecture on Charles Fourier. *Studies in the American Renaissance* 1982: 185-208. [JSTOR]

> Once settled at Brook Farm, Ripley turned to Fourier's original writings and was even more captivated with these writings of the master himself. He saw many parallels between Fourier's theories and his own efforts at the Farm. Both men believed in cooperative labor, universal education, and **the abolition of class distinctions**. (Zonderman 1982: 185)

Is "class distinction" something other than "class differences"? I.e. there are differences in wealth - inequality - but they are not discerned?

> This overview is perhaps the strongest part of the lecture; it is a remarkably clear presentation of the essential principles underlying Fourierism. It demonstrates Ripley's earnest effort to make this doctrine **approachable, understandable, and acceptable**. All **the bizarre speculations concerning the future**, which Fourier's critics often raised to question his sanity, **were distilled out** by Ripley. He, and Brisbane, had always been uncomfortable with some of the master's more outlandish schemes. So Ripley made no mention of **oceans turning to lemonade or anti-animals populating a new world**; instead, he focused on the enormous potential for social reform inherent in the Fourierist system. (Zonderman 1982: 187)

Of course they would censor the best bits that don't serve their own purposes.

> Nothing that was remarkable escaped his observation in the course of his travels, nor was his memory less retentive than his other intellectual facilities were powerful and methodical. The climate, the soil, the rivers, hills, forests, etc., **the peculiarities of every province in every kingdom which he had visited, were regularly classed in his memory, and critically compared one with another**. The number of inhabitants of each city and their respective pursuits of industry, the principal buildings, both public and private, their respective dimensions, beauties, and defects, the width and direction of streets, the height of houses, the nature of building materials, promenades, fountains, vistas, every thing notable in fact was seen by his observing eye, [|] wherever he passed; and **when once he had properly observed, he never forgot even the most trifling details**. It often happened that those who visited him were astonished to hear him explain the defects of public buildings, the insalubrious distribution of streets, and the particular improvements which might be made in their native cities, through which he had passed only once or twice in his life, and then remained perhaps not more than a few hours. They had passed a great part of their whole lives in their native cities without ever noticing those details which he had pointed to them. "We remember," says Mr. Doherty, "an instance of this nature concerning Metz. One of his friends, a military engineer, who had long been stationed in that city, and who from his profession was well acquainted with it, on hearing him comment learnedly and familiarly on its beauties and defects, the deformities of certain buildings, and the improvements which might be easily made, was led to believe that Fourier had not only resided there many years, but that he had been employed as an Edile of the city; on inquiring how long it was since Fourier had resided there, the answer was that he had never resided there at all; that he had only been there once in his life, about thirty years before that time; and that he then remained only one day in that city, he was either gone to, or returning from Germany; arriving in Metz early in the morning, he was obliged to wait for an evening ceach, and there, not knowing what to do with his time, he passed it in his usual recreation, that of observing the buildings and the neighboring country." (Ripley; in Zonderman 1982: 191-192)

Not the first instance in which Fourier is made to sound autistic. The story is reminiscent of the play, *The Legend of 1900*, in which a man left on board a trans-Atlantic ship as a baby grows up learning all the European languages and is conversant of every port city, at least from the pier.

> The study of languages [||] was the only one for which he appeared to have little attraction. **He regarded the variety of languages as one of the signs of the social incoherence of the globe**, - as one evidence among many others of the antagonism of man with nature, and the distance of the human race from the attainment of their destiny. (Ripley; in Zonderman 1982: 192-193)

Much like biodiversity, Fourier couldn't care less for linguistic (and possibly cultural) diversity. Only diversity of passions.

> He found that **Attraction and Repulsion were the two great principles by which the Creator governs the world**, and in order to obtain a complete knowledge of these laws, he resolved the study simultaneously the highest and lowest order of creation in the Universe. He [||] considered the stars as the highest order of creation, mankind as the middle term, and the inferior animals and insects as the lowest step in the scale. He supposed that **there must be certain general laws of unity common to these three orders of existence or it would be impossible for them to compose our harmonious whole**; and he hoped that by studying all that was known in the positive sciences concerning them, he might discover the natural laws of relation which combine them in an integral unity. (Ripley; in Zonderman 1982: 197-198)

Mechanical.

> Having observed perfect analogy in the different orders of creation in the Universe, he was led to infer that **as the Creator was one and the same Being, Infinite and Eternal in his attributes**, there must necessarily be a principle of unity and analogy in his creations; that the Creation must necessarily be a reflection of the attributes of the Creator; that the creator being all in all, it was impossible for him to paint or represent any thing but himself in the Creation. From these considerations, Fourier derived the second grand axiom which is at the foundation of his system, "The Creator being one Infinite Harmonious Being, every thing in nature must be an imitation of his own attributes." (Ripley; in Zonderman 1982: 198)

Observation and experiment, not deduction from imagination.

> [...] the affinity which binds the atom, the attractive power which governs the planets, **the affections which bind human beings to each other in society**, are only so many different modes of the one universal law of attraction and repulsion; and from this induction Fourier derived his third general axiom, namely "The permanent attractions and repulsions of every order of beings in the creation, are exactly in proportion to their respective **functions and real destinies in the Universe**." (Ripley; in Zonderman 1982: 198)

The implication being that human affections are as mechanical and causal as the movements of the planets.

> Accordingly, he never aims to construct an ideal form of society; he deals in no hypothesis; he never indulges a philosophical fancy, like Plato, in framing imaginary republics, or invokes the genius of poetry, like Sir Thomas More, **to people utopias with visionary beings**; but concentrates teh whole force of his intellect on the single question, What is the social order designed [||] for man by the Creator of the Universe? Nothing diverted his attention from this inquiry. He pursued it with the devotion of a prophet who felt that the interests of humanity were staked on the issue. **He took no counsel of man**. (Ripley; in Zonderman 1982: 199-200)

So he didn't imagine "anti-animals" and didn't take most of his cues from newspapers?

> **His mind seems to have been absolutely free from prejudices**. He brought a virgin soul to commune with the eternal source of truth. He entered the career of discovery like one new born. No splendor of reputation, no force of authority, no magic of sympathy, no charm of traditional opinion could seduce him from his allegiance to God. (Ripley; in Zonderman 1982: 200)

An easy thing to imagine if you're not the one he was prejudiced against. (Cf. Silberner, above.)

> Its leading principle that **the Universe is constructed on the model of the human soul** coincides with the axiom which the celebrated German philosopher Schiller unsuccessfully attempted to expand into a system, and seems to have been dimly foreshadowed in the doctrine of spiritual and material correspondences which holds a conspicuous rank in the teachings of Swedenborg. (Ripley; in Zonderman 1982: 202)

Anthropocentrism at its finest.

> The soul, in its original unity, may be regarded as a living force tending to Universal Harmony. The moment we observe its manifestations, we find them divided into three great branches, **Sensation, Affection, and Intellect**, which exhaust the sphere of its spontaneous action. **The Sensitive Passions, corresponding to the Five external senses**, connect is with the material world, impel us to the pursuit of material order and harmony, and find their legitimate centre in the true action and gratification of the external senses. The normal development of these five sensitive passions, although not forming the highest aim of the soul, is an essential condition of the true well being of man. It lies at the foundation of all human prosperity. Their claims cannot be overlooked or slighted without defrauding nature. It is a false and perverted **spiritualism which seek to develop the higher nature of man by sacrificing the ties which bind him to the material world**. We might as well hope to quicken and invigorate his intellectual faculties by cutting off his limbs or putting out his eyes. Next in order, be **the four Affective Passions, which comprise the sphere of the moral feelings, or the sentiments which connect the individuals of our race with each other**. These are the ties which unite men in the relations of equals, of inferiors and superiors, the relation of the sexes, and of parent and child, or the passions of friendship, of ambition or reverence, of love and familism. These two orders of attractions, or original passion, composed the [||] primary springs of action in man. His fundamental wants grow out of them. They furnish the motives for industry and suggest the method of its true organization. As the light and regulator of these Cardinal Passions, we find three others, belonging to the intellectual sphere, which Fourier terms **the Cabalist, the Composite, and the Alternating Passions**, but which, considered in reference to their mode of operation, may be called **the tendency to Analysis, to Synthesis, and to Observation**. (Ripley; in Zonderman 1982: 202)

Ah, now I see the "the occult Pythagoreanism" (Bell 1968: 46). □ or □? "Affective" should be first but "moral" is where it should be, and rightly "alter-oriented". I've found other translations of Fourier's works that explain his system of passions more fully.

> After centuries of hopeless degradation, of remediless wrongs and sufferings, they have at length received the assurance that their destiny is not forveer to **a debasing, monotonous, repugnant, ill paid, painful, and disease-producing toil**; in filthy and pestilent shops; under cruel taskmasters; from night to morning, without relief or change; at cutthroat competition, each man with his fellow; and all for a niggardly stipend, never enough to secure a man, much less his family, against sickness and old age, but always keeping him in anxiety on the brink of starvation and death. (Ripley; in Zonderman 1982: 205)

Yeah, thank god all of that is behind us and things are, uh, different? This is a quote from an unknown source, it's "eloquent expounder" remaining "[*undeciphered*]" in Ripley's manuscript.

Katsaros, Laure 2012. A New World of Love. *The Massachusetts Review* 53(3): 405-411. [JSTOR]

> The world we live in today enjoins us not only to be happy, but also to display our happiness to others. **We have less and less of a right to withhold our inner life from view**. Instead, we have an apparent obligation to make our most private moments visible. **The compulsory display of happiness seems an aftereffect of the later developments in technology**; but the dream of it already existed in the imagination of a nineteenth-century utopian named Charles Fourier. (Katsaros 2012: 405)

Odd use of "right" and "compulsory". There's no law forcing you to use social media.

> We are accustomed to thinking that our identity is grounded in a place, a home, a lineage. **The family is universally considered as the most basic unit of social life**. Widows and orphans inspire pity because they have no one but themselves to rely on. But **Fourier envied their fate**. He considered the family as unnatural, counterproductive, and perverse. In his eyes, men and women who married and had children, as "civilized" society enjoined them to do, inevitably became concerned with their own offspring only instead of keeping the common good in mind. (Katsaros 2012: 405)

Continuous hyperbole is tedious. Did Fourier envied the fate of widows and orphans? Citation needed. He died alone but was that his greatest desire?

> Yet this tantalizing glimpse of a happier alternative to marriage and child rearing was shocking enough that **The devoted disciples who later edited Fourer's works took pains to minimize the master's radical inversion of moral and sexual norms**. When the treatise was republished in 1841, four years after Fourier's death, the editors warned in a preface that Fourier did not recommend that contemporary society should alter its matrimonial customs. They dismissed the ideas on love and family contained in the book as "reforms of a minor order." But nothing could have been further from the truth. For Fourier, **only a revolution in gender norms and sexual mores could achieve the state of economic and existential bliss he promised the future citizens of his utopian phalansteries**. (Katsaros 2012: 406)

This is beginning to look like a common theme in reflections upon Fourier's followers - hide and minimize the wacky stuff, or what was considered whacky at the time.

> Fourier's "new world of love" revolves around a busy schedule of highly ritualized orgies and amorous competitions. **Every day, a high priestess, chosen among the older women in the community, presides over the elaborate ceremony that will match the men and women of Harmony according to their "affinities."** After a "salvo to Nature" and an initial period of tentative groping, called by Fourier "the semi-bacchanal," partners link up semipermanently. As the ceremony concludes, they engage in "transitional unions," to everyone's satisfaction. **Whereas "civilized" society keeps women in a state of sexual subjugation, in Harmony they choose their partners as freely as men do**. If the institution of marriage is outlawed, as it inevitably would be in a just world, then frustration, boredom, and infidelity no longer have any reason to exist. New partners are always available. "Civilized" society frowns on the public expression of sexual desire and confines sexuality to the privacy of the marriage bed. But **in Fourier's revolutionary new world, sex is part of a public ritual**, [|] **from which both shame and secrecy are outlawed. Utopia becomes a daily Olympiad - a sexual competition without any losers**. (Katsaros 2012: 407-408)

Too bad there doesn't appear to be an English translation. The French paperback is $5.46 but I can't even read a lick of froggish.

> **Sex in all its forms is innocent; it is the repression of our inborn sexual instincts that creates evil**. Fourier views the progress from "civilized" society to Harmony as a return to an Edenic state of childhood. (Katsaros 2012: 408)

Profound.

> When children are allowed to enter Harmony, by being born, they are not raised by their biological parents. Instead, they live in **a collective nursery, where nannies care for them**. As they get older, they

> are schooled by educators of both sexes who teach them the arts of music, gastronomy, and horticulture. Fourier invents new words for these quasi-parents, calling them **"mentorins" and "mentorines"** instead of teachers (the verbal inventiveness that characterizes his writings testifies to his belief that **a new language will create a new reality**). (Katsaros 2012: 409)

The more I learn about this book the more it dawns on me how deeply Aldous Huxley fucked up. He shows us distant glimpses of the systematic orgies through the gaze of a pseudo-Shakespearean prude and even taints collective nurseries with inhumanity by introducing us to the work of the mentorin(e)s through a lesson about disposing of dead bodies. Most egregiously, even in *The Theory of Social Organization* Fourier says that children don't understand sex, while Huxley makes children do "love play"!?

> Fourier imagines that technology will soon be advanced enough [||] that **a "celestial mirror" will orbit the earth** and spy out monogamous lovers, exposing their infraction to the whole community. (Katsaros 2012: 410-411)

Satellites. This paper felt needlessly contentious. I'll reserve my judgement as to *compulsive happiness* in Harmony until I've read more of Fourier.

5634

11.5 June

11.5.1 Design for Utopia (2020-06-10 00:25)

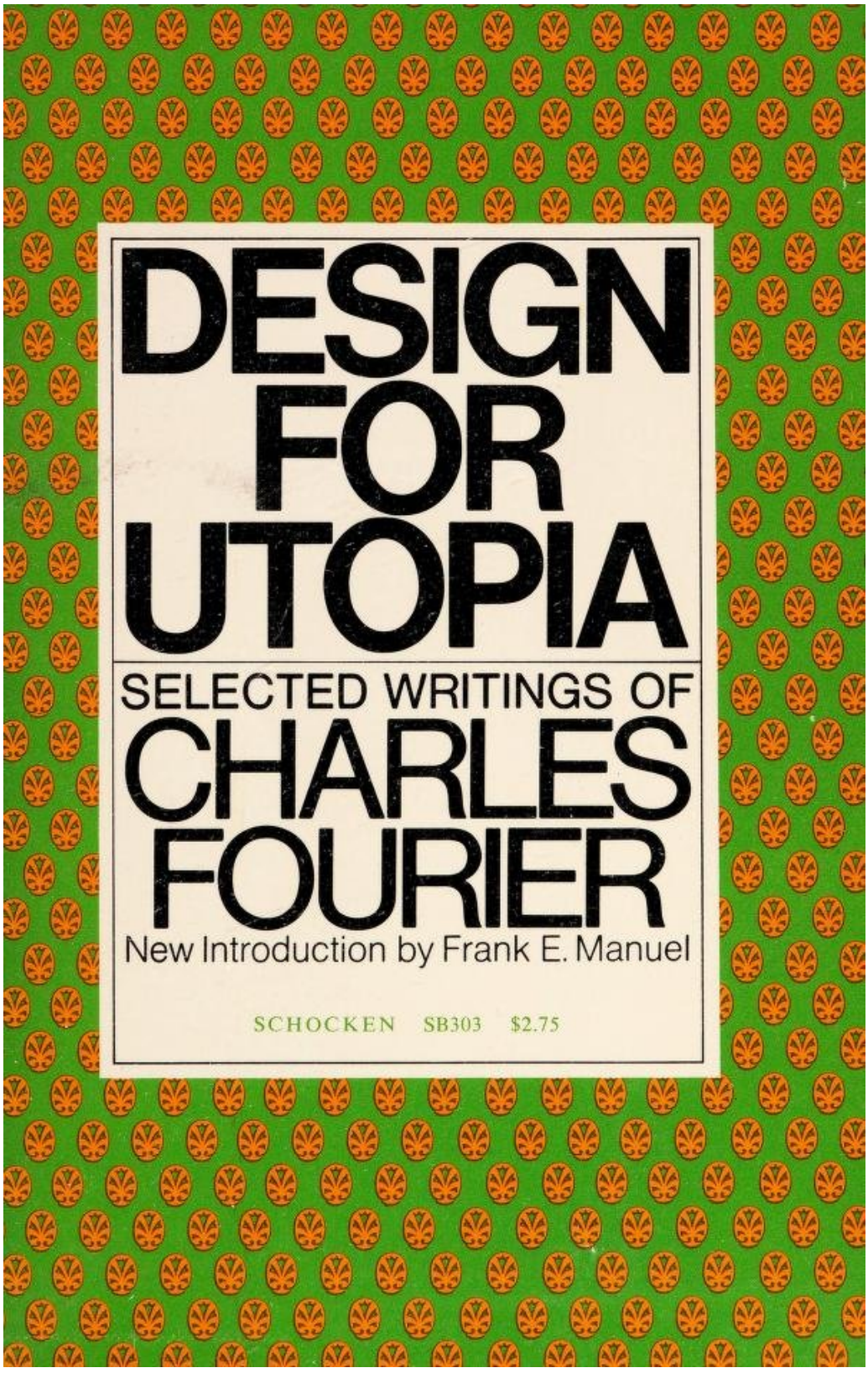

Manuel, Frank E. 1971. Foreword. In: Fourier, Charles, *Design for Utopia: Selected Writings of Charles Fourier*. Translated by Julia Franklin, With an Introduction by Charles Gide, and New Foreword by Frank E. Manuel. New York: Schocken Books, 3-8. [Internet Archive]

> From a constricted, monotonous existence that nearly suffocated him, Fourier the underpaid clerk, roomer in dreary boarding houses, escaped into **a rich and variegated world of fantasy**. Rancor against **a repressive hypocritical society that crushed human nature**, that condemned him and his fellow creatures of every social class to impoverishment, gave birth to **vengeful images of the collapse of "Civilization"** and to vision of extravagant plenitude that he wove into **a doctrine of gratification, harmony, and joy**. He called it **a system of passionate attraction**. (Manuel 1971: 3)

His imaginations are still pregnant, society is still repressive and hypocritical, perhaps more so than ever, the U.S. is as if on the verge of civil war yet again, and here I am trying to escape to a 200yo Frenchman's idea of what humanity could become.

> In Fourier's history of sensate progression, **the ascetics, moralists, and rationalists were the sinners, the libertines the new saints**. A recently published manuscript of his, for the most part a reiteration of his printed writings, was called *The New World of Love*. (Manuel 1971: 4)

There might be more in common between Fourier and Nietsche than viewing Civilization as a domesticating humans (cf. here).

> Inevitably wrath was building up against this condition. To forestall another holocaust it was urgent that Civilization abdicate in favor of **the next stage of history**, Harmony, a yea-saying world of "phalansteries," where all possible psychological types would be cherished, **all longings given heed**. Fourier envisaged the glorification of the senses in **a society responsive to the particular desires, predilections, and capacities of its constituent members**. With solemn **scientificism** he calculated that a unity of some 2000 persons would yield the diversity of temperaments, 810 in all (with male and female variants), required for carrying out the functions of society. (Manuel 1971: 4)

Harmony is not the next stage after Civilization, Guaranteeism is. "All longings given heed" another variant of "the complete release of the passions" (Bell 1968: 43), etc. These "desires, predilections, and capacities" seem to stand for "passions", just to avoid the word. "Scientificism" is *scientific jargon*, while "scientism" is *the promotion of science as the best or only objective means by which society should determine normative and epistemological values*. The author may have thought of the latter and used the former term.

> Fourier's ideal calls to mind **teh "synergic" society originated by Ruth Benedict and expounded by Abraham H. Maslow**, who found it consonant with his own doctrine of self-actualization. In synergy, as Maslow defined it, the individual acting in his own behalf at the same time furthers social ends, fulfilling simultaneously [||] and harmoniously his obligations to himself and his responsibilities to society. (Manuel 1971: 4-5)

Never heard of this. This appears to be very contemporary - cf. Maslow (1970). Funnily enough, I've already had once or twice to resort to Maslow's pyramid to explain Fourier's passions to someone.

> Fourier's dream was universalist. He inveighed against the reformers and moralists preoccupied only with their own continent or a mere corner of it. **A reorganized society would be coterminous with the globe**. His emancipation proclamation addressed itself to all races and classes of humankind - women as well as men, toddlers and the elders. The needs of one and the needs of all would be encompassed. (Manuel 1971: 5)

The whole world covered with phalansteries? Hopefully not by force.

> The erotic was central to his new world. It was not merely an embellishment of life, **a crown to man's happiness** - it suffused all of existence. Unrepressed sexuality, pervading relationships of love and labor, would regenerate the human race, now decaying in fraud, deprivation, and odious, unremitting toil. (Manuel 1971: 5)

Well put. The keywords are familiar enough, e.g. Harmony would put an end to the "power which enables a privileged few to live in luxury and idle ease on the toil of their fellow-men" (Brisbane 1876: 197).

> Fourier's merciless dissection of bourgeois morality - no less a knower than Balzac admired his analysis of fifty-odd types of cuckoldry - and his utopia of endless stimulation and fulsome plesaure, from which boredom would be forever banished, were **too far-out to be accepted unblinkingly even by his own disciples**. They tended to stress his organization of cooperative work relations and neglect his sexual doctrines. (Manuel 1971: 7)

Brisbane's collection makes barely a mention of any sexuality. The rest of the paragraph lists contemporary writers from the 1960s who go to the other extreme and hail him as "a great emancipator of the senses", including André Breton, Herbert Marcuse, Erich Fromm, and Norman O. Brown.

Gide, Charles 1971. Introduction. In: Fourier, Charles, *Design for Utopia: Selected Writings of Charles Fourier*. Translated by Julia Franklin, With an Introduction by Charles Gide, and New Foreword by Frank E. Manuel. New York: Schocken Books, 9-45. [Internet Archive]

> **Everybody knows Fourier by name; nobody has read his books**: consequently, although almost a contemporary, he already belongs to a legendary world. Cham's albums of caricature, which represent him with **a tail having an eye at its extremity**, LOusi Reybaud's "Etudes sur les Réformateurs modernes," inspired by somewhat the same spirit, some words of his vocabulary, which by their oddity impressed themselves upon the mind - *phalanstère*, *papillonne*, *cabaliste*, *l'attraction passionelle* -: these are about the only records by which the public has been able to form an idea of Fourier, and this idea may be summed up in two words: **he was a socialist of the worst type, that is, of a communist type, and a madman**. (Gide 1971: 9)

The tail might make sense. I can't find it now but supposedly in his book on love, people are supposed to grow tails? Sounded like an inspiration to whatever happened to the city-dwellers' genitals in Arthur C. Clarke's *The City and the Stars*.

> And indeed the sight of those enormous [|] volumes, without table of contents, without consecutive pagination, that intentional absence of all plan (what he proudly termed "dispersed order" - "*l'ordre dispersé*" - and which it were more proper to term incoherent order), those headings of chapters or paragraphs which bear the titles of "*pivot direct*" or "*pivot inverse*," of *cislégomène*," "*intermède*," and, quite at the end, of "*introduction*"; those pages wherer ight in the midst of things the justification changes all of a sudden without our being able to discover why, and upon which it seems as though the printer had emptied all the letters of his case pell-mell; those X's and Y's which appear to dance a veritable saraband, now standing upright, now lying flat, now with heads drooped, - all this gives the impression of **some conjuring book of a necromancer written in some very fabulous age**. (Gide 1971: 9-10)

Sounds mythic. A "conjuring book" is pretty much what I'm going after. I've been thinking about writing up an exposition on Fourier in archaic Estonian scientific jargon from 1920s.

> Broker or clerk by turns in the cloth houses of Marseilles, Rouen, oftenest at Lyons, and, the last ten years of his life, at Paris, he termed himself a "shop-sergeant" (*sergent de boutique*) and complains of not having had leisure for study. And, indeed, when we consider that **Fourier obtained all his intellectual and scientific education in reading-rooms which he** [||] visited in his spare moments, we cease to be astonished at the extravagance of his style or the fancifulness of his theories, and marvel rather at the abundance and, in general, the correctness of his classical citations, as well as at his intuition of the phenomena of Nature. (Gide 1971: 11-12)

That's the fate of a life-long student: reading on the busride to work, during a break, on the toilet, maybe even carry around small print-outs to read behind the machine, to catch some natural light from the only window in the work area.

> It has been said that he adored children. That is altogether inaccurate. He declares, on the contrary, upon every occasion, that they are insupportable creatures: **his fastidious nature revolts against their noise, their disorder, their chattering**. It is true that he allots them av ery large place in his phalanstery, and that he even promises to nourish them on sweets, but then he really expects, by his system of education, to transform them into good children who will make no noise, be made to eat at a separate table, and be put to bed early. (Gide 1971: 12)

I've gathered that "he allots them a very large place in his plhalanstery" in one of the wings, away from the quiet mid-area for study (library).

> There have even been lent to him - it is to the rich only that one lends - some that he never propounded, for instance **the famous story of the tail with an eye at its extremity which the gravest economists continue to place upon his back, is a case in point, and a pure myth**. (Gide 1971: 15)

In the footnote, Gide "explodes the myth" of the eyed tail. As to his richness that makes people lend him unearned credit, recall that "he has even (erroneously) been credited with inventing the word 'féminisme.'" (Beecher 1985: 128-129) in the same decade (1970s).

> **It is the form, then, that is more absurd than the substance**. And this absurdity is heightnened by a peculiar language which Fourier concocted himself, a language picturesque at times, more often grotesque, and which does not even possess the advantage which big words often do, of imposing upon the public. (Gide 1971: 16)

That's a good point. Thus far my favorite example (cf. Katsaros 2012: 410-411): he predicted "celestial mirrors" orbiting the earth - hey, now, that's a prediction way ahead of his time! - ...and these satellites "spy out monogamous lovers" - oh.

> When we read his pages, - some of which will be found in the present work, - upon teh adulteration of merchandise, upon speculation and monopolies, the new industrial feudalism, the increase of intermediaries in petty commerce, the mobilisation of the soil, the necessity of international weights and measures, and of an international commercial language (**a sort of Volapük**), "the very certain and very general use of magnetism" [|] in the coming century, the development of the taste for and the cultivation of flowers, the protection due to animals, the possibility of modifying climatic conditions by appropriate vegetation, the approaching piercing of the Isthmus of Suez and the Isthmus of Panama "by canals through which the largest vessels will be able to pass," the organising of immense bodies of workmen - "industrial armies" - to carry out great public works in Africa and America, - when we read all this, we cannot conceive that these pages were written as much as three-quarters of a century ago. We have here **a veritable genius for divining**, something resembling that gift of second-sight, which, indeed, if one put any faith in popular superstition, is the privilege of the simple-minded. (Gide 1971: 16-17)

This is the very first time I'm meeting Volapük in the wild, having stumbled upon it a few months ago with Alt+Shift+x on Wikipedia.

> Fourier starts out with the *à priori* idea that there must be **a plan of God**, that is to say, **a certain social order conformable to God's will**, and such as may secure the perfect happiness of all mankind. The whole thing is to discover this plan: the entire social problem reduces itself to a sort of divining-rod task. Fourier feels sure that he had discovered the secret. (Gide 1971: 17)

All too familiar - my notes and quotes from *Theory of Social Organization* contains 92 tokens of "God".

> In other words, up to the present day, the effort to change man so as to adapt him to his environment has been persistently pursued: we must follow the opposite scent and **Change the environment so as to adapt it to man**. In reality the **environment** may much more readily be modified than **man**, for **the former is the work of man while the latter is the work of God**. (Gide 1971: 18)

Built environment is the work of man. Fourier had in mind the alteration of natural environment, too. Deserts, swamps, marshes and morasses, jungles, wild and extensive forests - all turned into phalansteries.

> "I have since then noticed that we can reckon four apples as celebrated two for the disasters which they caused, **Adam's apple** and that of **Paris**, and two for the services they rendered to science, **Newton's apple and mine**. DOes not this quadrille of apples deserve **a page** of history?" (Fourier; in Gide 1971: 18; fn)

I'll see if I can spare a page.

> It does not seem that man is naturally drawn to labour. Yet labour is absolutely indispensable to the economic life of society. How emerge from this dilemma? If, in civilised society, replies Fourier, labour is repulsive, it is because it is so falsely organised that **it does not respond to any of man's instincts**; and Fourier enumerates, with very remarkable critical acumen by the way, all the causes which render labour repulsive in our "civilised" society (we must lay stress on the word civilised, because **for the Indian the chase, for the nomad the raising of cattle, does not lack attraction**); we shall not enumerate them here; the reader will find them in the extracts; besides, one may foretell what they are. (Gide 1971: 19)

Nearly all forms of work have some attraction, I would venture. The problem stems from having to do the same work day in day out, during night-shifts, when hungry and tired, in bad mood or illness, with aches, etc. ...because the alternative is ruin. This is life in a society without guaranteed minimums.

> Let us group the labourers in such a manner as to unite those having the same tastes, and let us, at the same time, oppose these groups to each other, in order to develop ***esprit de corps*** and to keep them on the alert by a ceaseless rivalry; and when all the passional springs of action (*resorts passionnels*) shall thus have been brought into play by that mechanism, of which we have given but a very imperfect idea, but which is in reality extraordinarily complicated, **we shall see men rush to their work, just as, on a field of battle, where, likewise, the "passionate springs" are brought into play, we see them rush to their death**. (Gide 1971: 20)

Good analogy. I expect a large part of Fourier's vision consisting of the imagining what could be achieved if all nations turned their standing armies upon bettering the world rather than protecting their particular patch of it.

> Fourier, analysing by turns what in civilised society are called "**the vices**," endeavours to demonstrate how, under the *régime* of association they **would all become sources of harmony**; for example, inconstancy in love (and upon this theme he indulges in variations which have proved somewhat embarrassing even to his disciples), the love of luxury, gluttony, the love of disorder and dirt in children. (Gide 1971: 21)

His method is really brilliant. The plans for achieving these reversals on the other hand come off as "parodies" (cf. Beecher 1985).

> He explains that if children prefer sweetmeats to dry bread for their lunch, this proves that **Providence, in giving them that instinct, knew very well what it was doing**; it foresaw the day when agriculture would be superseded by arboriculture, and the production of insipid grain by that of savoury fruits, and with this in view it had instilled in advance these natural instincts into man; it is not the fault of Providence if we have totally failed to comprehend its intentions or intimations. (Gide 1971: 21)

Today, the widespread addiction to fast food is explained quite differently. Human taste has an evolutionary history like nearly everything else about us. When eating a hamburger, are we exercising the Divine will and design of God, or straying away from him/her/it?

> Since the new social order is to be based solely upon attraction, it goes without saying that **Fourier has no thought of employing force**. Never, in fact, does he appeal to legislators, to government, to an authority, to a coercive power of any sort; I do not [|] even know whether **the word State** which to-day serves to characterise all more or less socialist schools, appears a single time in his books. In this he belongs wholly to the most uncompromising liberal school: - and since he does not even recognise the necessity of the police State, **one might go so far as to say that he belongs to the anarchist school, if that term did not clash so strangely with his love of order and of symmetry**. It is upon free individual initiative alone that he reckons to make a trial of his system, - an initiative which he solicits, begs for, addressing himself to the great capitalists and to disengaged princes with a touching pertinacity, - and it is solely upon the contagion of example that he relies to propagate his system throughout the world. As regards ways and means, he gives proof of an irreproachable orthodoxy: he has no thought of proceeding by any way but that of social experiment. (Gide 1971: 21-22)

An explanation as to Fourier's appeal for anarchists. The "clash" is appears minuscule: why can't there be order without rulers?

> To speak the truth, **monarchy**, in his system, reduces itself to **a pueryl decorative form**: it is there *ad pompam* [|] *ed ostentationem*, as lawyers express it in Latin, - useless, in fact, since attraction will suffice to keep the world going. (Gide 1971: 22-23)

Pretty much what monarchies have become naturally during the course of history from Fourier's time.

> It is noticeable, moreover, that **Fourier nearly always addresses himself by prefernece to the wealthy class** rather than to what is at the present day termed the working-class: he assures the rich that he desires to make them still richer, and it is by the allurement of enormous dividends, which rise to eighteen or thirty-six per cent., - precisely as in the prospectuses of an issue of stock, - it is even by the far more extraordinary prospect of numerous bequests to be received by them from their fellow-associates that he seeks to entice them. Regarded on this side, Fourier's system may be characterised as thoroughly "*bourgeois*." **He shrugs his shoulders at the communistic theories** of Owen or even at the mitigated communism of Saint-Simon. (Gide 1971: 23)

Fourier's wording given in the footnote - "to preach, in the nineteenth century, the abolition of property and heredity!" - leaves open the possibility of abolishing both somewhere down the line. Presently I'm not sure about private property, specifically. I'll see how I feel about it after I've read about the discussion of private and communal property in the Pythagorean schools, also a contested issue.

5640

> In the distribution of the total product of the enterprise, [|] he allots only **five-twelfths to labour, four twelfths to capital, and three-twelfths to talent**: now this is a proportion in which it cannot be said that labour has the lion's share, for it is quite certain that even under the present order of things, the portion of this factor of production amounts to not less than five-twelfths, since, according to the calculation of the collectivists themselves, it is slightly more. (Gide 1971: 24-25)

The same proportion as with passions. The logic of it is given in the footnote: "the sum of the two extremes would equal double the mean", and an alternative to 5/4/3 (5+3=2*4) is given, 6/4/2 (2+6=2*4)

> The object of this mechanism, which is childish enough, is that, **contrary to the present order of things, small amounts of capital shall bring in much better returns than large ones**, and that it shall be much easier for the poor to start a fortune than for the rich to augment theirs. (Gide 1971: 25)

I'm not that interested in shares and dividends but this is brilliant. Reminds me of a meme explanation of socialism: if you're ahead of the race in Mario Cart you should get less useful stuff to throw and hinder the other players. Our present system works more like that line in the New Testament, that those who have much will be given more and those who have little will lose all that they have (Matthew 13:11-12).

> **A minimum as regards food, lodging, clothing, and even amusements**, - a minimum, modest but "very decent," - will be guaranteed to all the members of the association, that is to say, - supposing Fourier's system to be made universal, as it is meant to be, - to all men. This is one of the most important features of Fourier's programme. It does not at first sight seem that there is anything more in it than a system of compulsory legal assistance on a greater scale. But what is weighty about it is that Fourier allows this minimum ***without conditions***, that is to say, without demanding that he who profits by it shall furnish a certain amount of work or give proof of his inability to work. The objection which strikes one at first blush, namely, that under these conditions nobody would take the trouble to work, does not concern Fourier. He recognises that in the state of civilisation the objection is an insurmountable one, because there man works only to gain his bread, - but under the associative *régime*, in which man works for pleasure and from "passion," the knowledge that his place at the dinner-table is assured will not stop him: quite the contrary. And Fourier adds, and his remark is a very just one, that the guarantee of this minimum is the condition *sine quâ non* of the existence of his phalanstery, that is to say, of the life in common between persons belonging to all classes of society: **it alone can allow the poor to live in harmony with the rich, and without envy**; - it alone, too, can **allow the rich to find pleasure in the society of the poor, by rendering them men "of good company," and maintaining them at a certain moral and intellectual level**. (Gide 1971: 26)

I'm reading this a few weeks after Spain pronounced that it will make its UBI-like system of financial support permanent. I qualify it with a "-like" because it's still only for a few million people in a nation of 47 million, only for those who have assets under a certain amount of euros and "will include incentives for finding "a formal job," though it's not clear exactly what those incentives are". That is, Spain's current plan is not for *all* and not *without conditions*.

> And by agricultural production we do not mean what has been almost exclusively designated by that name since Triptolemus, that is to say, **the cultivation of wheat**. This voracious grain requires for its cultivation relatively enormous areas; it hardly produces enough, upon a given area, to nourish a small number of people; it imposes, for its cultivation, as well as for its transformation into bread, the severest labour under which mankind has ever been made to groan, - that of the plough, the millstone, the kneading-trough; and, finally, it furnishes but an insipid aliment, good at most only "for the civilised." It is from **the cultavitaion of fruits and vegetables, the raising of fowls and bees, from fish-culture**, that we must henceforth demand the nourishment of mankind. It is these products alone that will permit us **to obtain from a relatively small area of food supply at once abundant, varied, savoury, and constantly renewed; they alone bringhten the earth by making its surface a garden, the garden of Eden**; they alone, above all, answer the natural tastes of man and turn labour into a pleasure. (Gide 1971: 28)

One day people are going to look at old pictures of agricultural landscapes, those plains of wheat and other grains, and mutter "ugh, civilization". It makes perfect sense that Fourier would oppose monoculture.

> With the Christian school it has in common its faith in the existence of **a foreordained providential plan from which man wandered** and which it is now our concern to recover, if we design the reign of peace: but it differs from it radically by its **belief in the innate goodness of man**, by its theory that all the passions of man lead him naturally towards good and that he could not do better than to yield to them, finally by its **negation of moral law, of duty, of sin**. (Gide 1971: 31)

In other words, keep the Christian God and throw out Christian mores.

> His method is, to begin with, *à priori* to a degree that passes all bounds. I know very well that Fourier denies it, and declares that we must "observe the things we wish to know and not imagine them"; **but when he proceeds to explain in minute** [||] **detail what God's plan was in regard to us, and not only in regard to our poor little earth, but all the other planets, just as if he had been present and taken part in the celestial councils** - it is hard to think that he has remained faithful to his maxim. (Gide 1971: 31-32)

Yup: "Must not God have foreseen this shameful result of human legislation? He must have observed its effects in **the myriads of globes created anterior to our own**; he must have known, before creating man and giving him Passions, that his reason would be incapable of harmonizing them, and that Humanity would require a legislator more enlightened than itself." (Fourier 1876: 62)

> To take as a starting-point that God "who is a skilful mechanician" must have employed the same force in the material as in the moral world, that is, attraction, - **to infer, like Pythagoras or like Bastian, from the harmony which reigns in the movements of the planets a like harmony in the relations of human beings**, - all this is philosophy of a childish enough sort. We do not at all know whether the sidereal world is perfect, or even **whether there is a single planet besides our own where life may find the conditions necessary for its development**, and even admitting that it did, that would offer but small ground upon which to base conclusions regarding social relations. (Gide 1971: 32)

Cue "occult Pythagoreanism" (Bell 1968: 46). I've previously noted somewhere that both Nietzsche and Marju Lepajõe have remarked upon the fact that intellectual antipathies are extremely stimulating. You'll crack your brains to no end in an online "flame war", for example. Kant used it productively - first explain how everyone else is wrong, and only then put forth your own, slightly less wrong, interpretation.

> To reckon in man twelve fundamental passions belongs to **an evidently fantastic or rather mystic psychology**, - the number 12 having been evidently chosen only because it made a better working number than 11 or 13. (Gide 1971: 32)

Probably no more arbitrary than the 16 personality types (Myers-Briggs).

> Attractive labour is itself a purely *à priori* conception. It is with reason that Fourier regarded this as the pivot of his system, - for it is quite certain that if labour were **a pleasure instead of a pain**, all economic phenomena without exception would be different from what they are, - but **observation does not offer to our view attractive labour anywhere**. (Gide 1971: 33)

Lõbu ja kannatus. Today, we could list numerous forms of attractive labour, primarily in non-physical, collaborative undertakings like open source software development and the like.

Fourier, Charles 1971. *Design for Utopia: Selected Writings of Charles Fourier*. Translated by Julia Franklin, With an Introduction by Charles Gide, and New Foreword by Frank E. Manuel. New York: Schocken Books. [Internet Archive]

> According to the fourth, *Universality of providence*, this order of things must extend and be applicable to all nations, for **the providence of God would be imperfect if he had devised a social system which should not satisfy the needs and secure the happiness of every people, age, and sex**. (Fourier 1971: 48)

God is perfect, and if he created man, a social creature, then the society of man should also be perfect.

> According to the fifth, *Unity of action*, collective and individual interest must harmonise, so that the individual will be following the right plan in **yielding blindly to his passions**; otherwise he will be at strife with himself, in accordance with civilised morals. (Fourier 1971: 48)

The variations on this theme were not far off the mark. "Yielding blindly" is pretty much "complete release", with the added linguistic aspect of being close to "blind instinct". It looks like in some points "passion" and "instinct" are interchangeable.

> *Either he was unable* to give us a social code of attraction, justice, truth, and unity; in that case he is unjust in creating this need within us without possessing the means to satisfy us, **as he does the animals for whom he institutes social codes which are attractive and regulate the industrial system**. (Fourier 1971: 48)

The Black Tailed Antechinus has sex until it dies. Is that a way to regulate the industrial system?

> *Ladder of the First Age of the Social World.*Periods anterior to industryK. Bastard, without man.1. Primitive, termed Eden.2. Savage state or inertia.Industry divided up, repulsive.3. Patriarchism, small industry.4. Barbarism, medium industry.5. **Civilisation, large industry.**Industry associative, attractive.6. Guaranteeism, semi-association.7. Sociantism, simple association.8. Harmonism, composite association. (Fourier 1971: 50)

"Sociantism" I was not aware of.

> We shall not follow the right path until we establish guaranteeism. It is a stratagem which ought to be employed to oppose **liberalism, a stationary spirit which is incapable of advancing, and which is enamoured of a characteristic of the second phase, the *representative system***, a little scheme good in a small republic such as Sparta or Athens, but altogether illusory in a vast and opulent empire like France. (Fourier 1971: 52)

Exactly how many people feel about neoliberalism.

> Nevertheless **philosophers maintain "that civilisation has been raised by the adoption of religious toleration, industrial and administrative unity**." That is expressing one's self very poorly; they should have said that ***the social Order has been raised and Civilisation lowered;*** in reality, if all the sixteen characteristics of the sixth period were successively adopted it would result in **the total annihilation of Civilisation, - it would be destroyed under the belief that it was being perfected**. The social Order would be better organised, but the fifth would have been replaced by the sixth period. These distinctions of characteristics lead to an amusing conclusion: it is that *the little good to be found in the Civilised Order is due only to features that are contrary to Civilisation*. (Fourier 1971: 53)

That's a great "reversal", in a sense I would have some years descibed as "Foucaultian". With "Civilization" having such a negative meaning in Fourier's usage (i.e. having different kinds of measurements, money, laws, codes, etc. "is favourable to the mechanism of civilization, which seeks, as its aim, to raise knavery to the highest point", *ibid*, 53), advances towards greater unity and orderliness is in effect the destruction of civilization.

> Do you see her refractory to the efforts of physicists as she is to yours? No, for they study her laws instead of dictating laws to her; and you only study to stifle **the voice of Nature**, to stifle **the Attraction which is the interpreter of her designs**, since it leads on every hand to domestic-agricultural Association. (Fourier 1971: 54)

It looks like God and Nature are interchangeable.

> All **those philosophical whims called duties** have no relation whatever to Nature; **duty proceeds from men**, Attraction proceeds from God; now, if we desire to know the designs of God, we must study Attraction, Nature only, without any regard to **duty**, which **varies with every age**, while the nature of the passions has been and will remain invariable among all nations of men. (Fourier 1971: 55)

Good point. Goes to explain why so much of the discussion of "duties" in older philosophers is almost incomprehensible.

> The learned world is wholly imbued with **a doctrine termed *Morality***, which is a mortal enemy of passional attraction. **Morality teaches man to be at war with himself**, to resist his passions, to repress them, to believe that God was incapable of organising our souls, our passions wisely; that he needed the teachings of Plato and Seneca in order to know how to distribute characteristics and instincts. Imbued with these prejudices regarding the impotence of God, **the learned world was not qualified to estimate the natural impulses or passional attractions, which morality proscribes and relegates to the rank of vices**. (Fourier 1971: 55)

Self-consistent. Duties are invented while passions are discovered. Really puts all discussion of "self-control" (e.g. Peirce) into a different light: did God/Nature fuck up that we have to *constantly* go against our natures?

> We are quite familiar with the five *sensitive* passions tending to Luxury, **the four *affective* ones tending to Groups**; it only remains for us to learn about **the three *distributive* ones whose combined impulse produces *Series***, a social method of which the secret has been lost since the age of primitive mankind, who were unable to maintain the Series more than about 300 years. (Fourier 1971: 56)

Very indicative. If my hunch is correct, he employs the same logic throughout his writings, so that when he speaks, e.g. about "series of groups", it might check out in his system of passions. But, here's a confusing point: why is "Luxury" singular?

> The four *affective* passions tending to form the four groups of **friendship, love, ambition, paternity or consanguinity** are familiar enough; but no analysis, or parallels, or scales have been made of them. (Fourier 1971: 56)

The more I gleam about his system of passions the more excited I am to read those two volumes about them. I hope that they will not disappoint. Friendship and love are a given - easily remembered. Ambition! Oh how much meaning in a single word! Going by the Roman *ambitus*, this essentially amounts to the formation of group loyalties. "Paternity or consanguity", understandably, are ambiguous, because his whole idea is to move on from families towards the greatest social unit (I just now realize the parallel with Lotman's semiosphere), but blood-relations themselves will remain.

> The *Cabalist* is the passion that, like love, has **the property of confounding ranks, drawing superiors and inferiors closer to each other**. Everyone must recall occasions when he has been strongly drawn into some path followed with complete success. (Fourier 1971: 57)

Define:cabal - a secret political clique or faction; a secret intrigue. Indeed, superiors and inferiors can form a cabal.

> For instance: **electoral cabal to elect a certain candidate**; cabal on 'Change in the stock-jobbing game; **cabal of two pairs of lovers, planning a *partie carrée* without the father's knowledge**; a family cabal to secure a desirable match. **If these intrigues are crowned with success, the participants become friends**; in spite of some anxiety, they have passed happy moments together while conducting the intrigue; the emotions it arouses are necessities of the soul. (Fourier 1971: 57)

The cabal of lovers is especially poignant, what with forbidden love being the sweetest; "without the father's knowledge" indicates Fourier's contemporary patriarchal age, when fathers dictated the (love-)lives of their daughters.

> Far removed from the insipid calm whose charms are extolled by morality, the cabalistic spirit is the true destiny of man. **Plotting doubles his resources, enlarges his faculties**. Compare **the tone of a formal social gathering, its moral, stilted, languishing jargon, with the tone of these same people united in a cabal**: they will appear transformed to you; **you will admire their terseness, their animation, the quick play of ideas, the alertness of action, of decision; in a word, the rapidity of the spiritual or material motion**. This fine development of the human faculties is the fruit of the cabalist or tenth passion, which constantly prevails in the labours and the reunions of a passionate series. (Fourier 1971: 57)

From the standpoint of phatic communion, this is epic. Phatic communion is exactly that "formal social gathering" we find so tedious. Taking a cue from Malinowski, one he surely did not intend, the formal social gathering is so detestable because it is "aimless" - a pure formality; whereas entering into a "cabal" has the connotation of purposefulness - *doing something* in secret.

> As it always results in some measure of success, and as its groups are all precious to each other, the attraction of the cabals becomes **a potent bond of friendship between all the sectaries** (sectaires), even the most unequal. (Fourier 1971: 58)

A stronger and more lasting bond surely than that borne of merely constant association. Curiously enough, there are numerous examples of phatic communion in the form of "secret societies" in secondary literature.

> But why these innumerable intrigues, some philosopher will ask; **why not make all men brothers, all united in opinion, all enemies of perfidious wealth?** Why? It is because man must be provided with springs of action suitable to the social state for which God has destined us. **If he had created us for the family and dissociated state, he would have endowed us with soft and apathetic passions, such as philosophy desires**. In studying the serial mechanism, it will be seen that **the spirit of cabal is its most active principle**. God, in order to fit us for the play of the social Series, had to endow us with a strong inclination for cabal. (Fourier 1971: 58)

This argument has an opposite pole: the family and dissociated state *can make us* soft and apathetic. Consider the resigned "family man" or "salary man". A husk of a human being, that!

> Accordingly, men, in all deliberative assemblies became pronounced cabalists. The Deity mocks at them when they address a stupid prayer to him to make them all brothers, all united in opinion, according to the wish of Plato and Seneca. God answers them: "**Thousands of millions of years ago** I created the passions such as the unity of the universe demanded; I shall not change them to please the philosophers of **an imperceptible globule**, which must continue, like all the others, subject [||] to the twelve passions, and particularly to the tenth, the cabalist." (Fourier 1971: 58-59)

Damn that's so good. Not six thousand years, 13.7 billion years which, yes, is 13,700 million. "An imperceptible globule" is pretty much the equivalent of Carl Sagan's "pale blue dot".

> The *Composite* - This passion **requires in every action a composite allurement or pleasure of the senses and of the soul**, and consequently the blind enthusiasm which is born only of the mingling of the two kinds of pleasure. These conditions are but little compatible with civilised labour, which, far from offering any allurement either to the senses or the soul, is only a double torment even in the most vaunted of work-shops, such as the spinning factories of England where the people, even the children, work fifteen hours a day, under the lash, in premises devoid of air. (Fourier 1971: 59)

Unifying mental and physical labour. Work that satisfies both the body and the mind.

> The composite is the most beautiful of the twelve passions, the one which enhances the value of all the others. **A love is not beautiful unless it is a composite love, combining the charm of the senses and of the soul**. It becomes trifling or deception if it limits itself to one of these springs. **An ambition is not vehement unless it brings into play the two springs, glory and interest**. It is then that it becomes capable of brilliant efforts. (Fourier 1971: 59)

Kurat, *Maili on nagu parim asi mis minu elus üldse juhtunud on. Maitea*, *räägivad küll*, *et auk on auk*, *aga no maitea kurat*, *lisaks sellele*, *et me kogu aeg keppi teeme me nagu mõtleme ka*, *samamoodi*. I expect "glory" and "interest" to have deeper meanings that will be revealed upon reading those two volumes on the passions.

> The *composite* commands so great a respect, that all are agreed in despising people inclined to simple pleasure. Let a man provide himself with fine viands, fine wines, with the intention of enjoying them alone, of giving himself up to gormandising by himself, and he exposes himself to well-merited gibes. But **if this man gathers a select company in his house, where one may enjoy at the same time the pleasure of the senses by good cheer, and the pleasure of the soul by companionship**, he will be lauded, because these banquets will be a composite and not a simple pleasure. (Fourier 1971: 59)

Drinking alone provides "simple pleasure", i.e. physical intoxication. But add to this good company, and you'll derive mental pleasure from the companionship.

> If general opinion despises simple material pleasure, the same is true as well of **simple spiritual pleasure, of gatherings where there is neither refreshment, nor dancing, nor love, nor anything for the senses**, where one enjoys oneself only in imagination. Such a gathering, devoid of the *composite* or pleasure of the senses and the soul, becomes insipid to its participants, and it is not long before it "grows bored and dissolves." (Fourier 1971: 59)

Goodie two-shoes gatherings not as fun.

> The *Papillonne* (Butterfly) or *Alternating*. Although eleventh according to rank, it should be examined after the twelfth, because **it serves as a link between the other two**, the tenth and the twelfth. If the sessions of the series were meant to be prolonged twelve or fifteen hours like those of civilised workmen, who, from morning till night, *stupefy themselves* by being engaged in insipid duties without any diversion, **God wuld have given us a taste for monotony, an abhorrence of variety**. But as the sessions of the series are to be very short, and the enthusiasm inspired by the composite is incapable of being prolonged beyond **an hour and a half**, God, in conformity to this industrial order, had to endow us with the passion of *papillonnage*, **the craving for periodic variety in the phases of life**, and for frequent variety in our occupations. Instead of working twelve hours with a scant intermission for a poor, dull dinner, the associative state will never extend its sessions of labour beyond an hour and a half or at most two; besides, **it will diffuse a host of pleasures, reunions of the two sexes terminating in a repast, from which one will proceed to new diversions, with different company and cabals**. (Fourier 1971: 60)

My note on this from the previous book: "a hour and a half is also about the time when a cigarette smoker feels the itch to go poison himself" (see here). I'm not sure why this is exactly but looks like a pattern. For example, in the physiology of marathons (Wikipedia), it is said that " With this high of an intensity endured for over 2 hours, a marathon runner's performance requires more energy production than that solely supplied by mitochondrial activity." - Meaning that two hours is pretty much the limit for any high-energy activity. More examples like this, to reinforce the pattern, can probably be found in all types of extended activities.

> *Unityism* is **the inclination of the individual to reconcile his own happiness with that of all surrounding him**, and of all human kind, to-day so odious. It is an unbounded philanthropy, **a universal good-will**, which can only be developed when the entire human race shall be rich, free, and just. (Fourier 1971: 61)

On the face of it it sounds like *if your own wants are satisfied you can look to those of people around you*. E.g. the rich would have nothing to fear from the poor if the minimal requirements of the latter were fulfilled. Instead of worrying how to get to your yacht without coming into contact with the have-nots, you'd have nothing against inviting them onboard.

> God has given children a liking for substances which will be the least costly in the associative state. When the entire globe shall be populated and cultivated, enjoying free-trade, exempt from all duties, **the sweet viands mentioned above will be much less expensive than bread**; the abundant edibles will be fruit, milk-foods, and sugar, but not bread, whose prices will be greatly raised, because **the labour incident to the growing of grain and the daily making of bread is wearisome and little attractive**; these kinds of labour would have to be paid much higher than that in orchards or confectionaries. (Fourier 1971: 62)

The future will be gluten-free. This little tid-bit also puts "breadtube" and other bread-related memes of the left, stemming from Kropotkin's *Conquest of Bread*, into a different light.

> Of what service would the great perfection of culture in every variety of production be to the Harmonians if they had to deal with **a public moral and uniform in its tastes**, eating only to moderate their passions, and forbidding themselves all sensual refinement, **for the benefit of repressive morality**. (Fourier 1971: 64)

Part of his critique of morality. Made me think of an online argument I had with a right-winger whose ideal society is on where the native people (*white* European people, in this case) have the sole right to define the morals of their community, to produce a uniformity of tastes according to some inchoate conception of tradition.

> Starting from this principle, we must conclude that the greater the number of pleasures and the more often they are varied, the less shall we be able to abuse them, for pleasures, like labour, become a pledge of health when practised in moderation. **A dinner of an hour, diversified by animated conversation which precludes haste and gluttony**, will necessarily be moderate, and serve to restore and augment our energies, which would be exhausted by a long repast, liable to be immoderate, such as our great dinner in civilisation. (Fourier 1971: 65)

Sounds like a return to the Ancient Greek *eranos* (cf. Mahaffy 1892: 53), or "communion of food".

> My theory confines itself to ***utilising the passions now condemned***, *just as Nature has given them to us and without in any way changing them*. **That is the whole mystery, the whole secret of the calculus of passionate Attraction**. There is no arguing there whether God was right or wrong in giving mankind these or other passions; the associative order avails itself of them without changing them, and as God has given them to us. (Fourier 1971: 66)

The underlying logic, which has already shone through in several places. Also the reason why Beecher (mis?)interprets it as "parody".

> It makes use of men as they are, **utilising the discords arising from antipathies**, and other motives accounted vicious, and vindicating the Creator from the reproach of a lacuna in providence, in the matter of general unity and individual foresight. (Fourier 1971: 66)

The thing that struck me about his *cabalistic* passion from the first (cf. Butler 2003: 93-94).

> Man is a being made for Harmony and for all kinds of association: God has furnished him at every period of life with inclinations adapted to the resources and methods offered by the associative state. With us these resources are lacking for the child as well as the grown man; and as **a child deprived of speech is unable to explain itself, it is of all ages the one which suffers most** by the absence of the associative *régime*. Infancy, being less provided with reason than teh more advanced ages, is so much the more dependent upon **the instincts, which, under existing conditions, are allowed no scope**. It avenges itself by cries, for its subjection to **an education opposed to Nature**, cries wearing to the parent and hurtful to the child. Here, then, are two discontented beings instead of two happy ones such as would be produced by associative education. Thus even in the tender age of infancy we meet with **this grievous property of civilisation: the engendering of a double evil instead of the double good** which was destined for us by Nature. (Fourier 1971: 67)

The primary emphasis I would place on instincts, which in the associated state should be "allowed scope" (not sure what to do with this idiom).

> These disagreeable features disappear completely in Harmony, where **the child, frequenting thirty groups and series, meets a throng of friends and sectaries, rigid censors of his incompetence**: their frankness quite absolves the parent from remonstrance. (Fourier 1971: 68)

The underlying keyword here is *socialization*. Instead of a few parents, guardians, caretakers and teachers with a few coevals (coetaneus? children), the child in the associated state would be involved with many social groups of various sizes, learning from the whole society.

> It will be observed that in Harmony **the only paternal function of the father is to yield to his natural impulse, to spoil the child, to humour all his whims**. (Fourier 1971: 68)

I've already remarked upon this (cf. Leopold 2011: 630). The direct quote from *Argonauts of the Western Pacific*: "The father's relation to his children is remarkable. Physiological fatherhood is unknown, and no tie of kinship or relationship is supposed to exist between father and child, except that between a mother's husband and the wife's child. Nevertheless, **the father is by far the nearest and most affectionate friend of his children**." (Malinowski 1932: 71)

> There is no question, therefore, more obscure among us than that of **vocation** or **the instinct of social functions**. This problem will be fully cleared up by the mechanism of harmonic education. It never develops a single vocation in the child, but **thirty graduated vocations, with varying degree of dominance**. (Fourier 1971: 69)

This here is the "social function" of a person - a vocation. The ideal is, of course, something like hierarchical functionalism (dominant and subordinated vocations).

> **Of the five senses there is one, that of *touch*, whose influence is almost null before the age of puberty**. A child does not know love, the chief branch of the sense of touch; for the rest, he is quite indifferent regarding **the other pleasures pertaining to touch**, being satisfied with a wooden seat, a bed of rushes, coarse cloth; he disdains a stuffed arm-chair, a soft bed, costly furs. **The niceties of touch** have no value whatever in his eyes, but he is strongly inclined to the enjoyments of the other four senses which he should exercise. (Fourier 1971: 74)

Well, this answers at least one of my questions. I thought about connecting the senses with arts. For hearing there is music, for sight there is visual art, for hearing there is music, and for taste there is cookery, for smell there is perfumery. For touch, evidently, there is sexual intercourse and massage and the like.

> If a barbarous people adopted *exclusive marriage*, they would in a short time become civilised through this innovation alone; if we adopted the *seclusion and sale of women*, we should in a short time become barbarous through this single innovation; and **if we adopted the *amorous guarantees*, we should find in this single measure an exit from civilisation and an entrance into the sixth period**. (Fourier 1971: 76)

Reminiscent of Orwell, "The sexual act, successfully performed, was rebellion." (Orwell 1966: 59) - Though it focuses on a greater, societal scale. Here it is unpacked by what Fourier meant in his first monograph, quoted by Beecher: "the extension of the privileges of women is the fundamental cause of all social progress" (in 1985: 128-129). Another pertinent quote: "For Fourier, only a revolution in gender norms and sexual mores could achieve the state of economic and existential bliss he promised the future citizens of his utopian phalansteries." (Katsaros 2012: 406)

> Now **God recognises as freedom only that which is extended to both sexes and not to one alone**; he desired, likewise, that all the seeds of social abominations such as savagery, barbarism, civilisation, should have as their sole pivot the subjection of women, and that **all the seeds of social well-being** such as the sixth, seventh, eighth [|] periods **shuld have no pivot but the progressive enfranchisement of the weak sex**. (Fourier 1971: 76-77)

This is in stark contrast with right-wing ideologies which put the subjugation of women and female sexuality at the forefront of their policies. Perhaps that is the point? To hold back social progress, which they intuitively know to be connected with sexual emancipation?

> As a general proposition: *Social advances and changes of periods are brought about by virtue of the progress of women towards liberty, and **the decadences of the social order are brought about by virtue of the decrease of liberty of women***. (Fourier 1971: 77)

Good rule. But there might be a semantic conflict with "decadence", which is *moral or cultural decline as characterized by excessive indulgence in pleasure or luxury*. Wikipedia is more helpful, indicating that Fourier might have intended the original meaning of the word: "The word decadence, which **at first meant simply "decline" in an abstract sense**, is now most often used to refer to a perceived decay in standards, morals, dignity, religious faith, honor, discipline, or skill at governing among the members of the elite of a very large social structure, such as an empire or nation state."

> In pointing to those women who have succeeded in spreading their wings, from viragos like Maria Theresa to those of a milder shade, like the Ninons and the Sévignés, I am justified in saying that **woman in a state of liberty will excel man in all functions of the mind or the body which are not the attributes of physical force**. (Fourier 1971: 79)

This we're already experiencing, with universities increasingly becoming little more than girl-clubs.

> If Civilisation has founded in America feeble colonies, **already threatened with decadence by the revolt of the negroes**, has it lost at the gateway of Europe the vastest empires - Egypt, Greece, Asia Minor, Carthage, Chaldea, and a part of Western Asia? (Fourier 1971: 82)

The fuck did this honky just say?

> However, **social order**, in spite of the impotence of such guides, **yet makes some progress, such as the suppression of slavery**; but what slowness in conceiving and executing the right! Twenty centuries of science elapsed beforet hel east alleviation of the lot of the slave was proposed; thousands of years, then, are needed to open our eyes to a truth, to suggest an act of justice! (Fourier 1971: 83)

Isn't that so. I read just today somewhere about how the American Civil War was actually largely about world markets, with France and Russia supporting the South, and England and Germany the North. The point being that the Union wanted to liberate the southern slaves to get them to replace the miners up north who were revolting. And then Lincoln couldn't stand to sit down to eat at the same table with black men, and thought nothing wrong of making prisoners do slave labor, which is why slavery still exists in the USA, in the guise of prison labor.

> The ***armies*** of the land and sea, which **divert from industry the sturdiest youth and the largest amount of taxes**, dispose that youth to depravity, by **constraining it to sacrifice to a parasitic function the years which it ought to employ in disposing itself to labour**, for which it loses the taste in the military state. (Fourier 1971: 90)

Today, we'd say that they are diverted from study and personal growth, given that the human being is actively developing up to its 25th year of age.

> *Deep-rooted discords;* **local hatred and leavens of dissension**, improperly stifled by systems of simple action which suppress the evil instead of absorbing it; [...] (Fourier 1971: 95)

We're currently experiencing a boiling point of one in the U.S. No doubt even Estonia is once again going to convulse with its minority population.

> **Nature is never deceptive in the general impulses which it bestows upon mankind**. If the great majority of nations disdain a calling such as commerce, if this disdain is dictated to them by [|] natural instinct, be sure that the object of their contempt contains some odious and hidden property. (Fourier 1971: 98-99)

Who in their right mind does not disdain marketing?

> It will be expedient then to promote the consumption or sugar, considering the facility of preserving that commodity, and the economy attaching to sugared products, some of which, such as fine confections, may be prepared a year in advance; while the labour of making bread is renewed every day, or every two or three days, according to its quality. **There is no kind of good bread that can last as long as four days**. That of our peasants sometimes lasts a fortnight; but the Harmonians will not eat such wretched stuff, good enough for the civilised. (Fourier 1971: 114)

Here's where Fourier's iron logic leads him astray. Children should not eat sugar just because they enjoy sugar. Childhood obesity was not an issue in Fourier's time, it is in ours. Likewise with bread - the type I currently enjoy doesn't easily stale in a week.

> **The variety and delicacy of the potato**, combined with the low price of wines, will cause this vegetable, the preparing of which is so simple, to be quite generally preferred. (Fourier 1971: 114)

I'm on board. Potatoe is my staple.

> During the first century it will employ its surplus population of the various localities in **peopling the colonies**. After two centuries there will be no surplus, for the human species multiplies very little as soon as Harmony attains its plenitude and the race its full vigour. In the beginning, **France will be obliged**, on account of lack of territory, **to your four millions of its superfluous inhabitants beyond its borders**. (Fourier 1971: 115)

Did Fourier imagine Europe as the *Lebensraum* of the French? There are currently 67 million French, roughly twice the amount in Fourier's time.

> ***Chicken-raising* is evidently the branch which all the world will practise**. It is in order to render this industry general that God has made the chicken the most valuable, the most wholesome of edibles, and the most generally preferred, whether for its flesh, or its eggs and the numerous uses to which these are put. (Fourier 1971: 116)

This has sadly held true. I say sadly because of the foul conditions in which these fowl are raised.

> How great would the abundance of fish be **if there were an agreement as to an intermission in fishing**, and the quantity of fish to be left in every river! such an agreement is one of the properties of the associative *régime*. (Fourier 1971: 116)

No, let's keep overfishing until there are no more fish! Fry must have his can of anchovies.

> The associative order looks upon manufactures only as the complement of agriculture, a means of diversion in the passional calms which will intervene during the long winter vacation and the equatorial rains. Accordingly, all the phalanxes of the globe will have factories, but they will **strive to bring the products manufactured to the highest degere of perfection, in order that their durability may reduce the labour of manufacture** to a short space of time. (Fourier 1971: 118)

Hiina sitanikerdis! No more single-use plastics, then.

> God distributed only such an allowance of attraction for **the work of manufacture as corresponds to a *quarter of the time* that the associative man can devote to labour**. The other three quarters are to be employed in **the care of animals, plans, the kitchen, industrial armies**, in short, in all kinds of labour except manufacturing, in which term I do not include the daily preparation of food, for that is domestic service. (Fourier 1971: 118)

Variety in work. Help manufacture something in the morning, take care of some plants and animals by mid-day and do all kinds of other things inbetween and after.

> *Death*: it causes **the cessation of a man's most useful interprise**, under circumstances in which no one about him has either the intention to continue them or the necessary talents and capital to do so. (Fourier 1971: 121)

Makes me think of the disjointed natures of science and philosophy where individual enterprises are prized. The consequence being that every generation must re-discover the works of the past, and produce yet another set of household names, soon forgotten for the next iteration. There are mainstays, for sure, but this is the field where individualism and disordanization stands out to me.

> All the sophists agree in declaring that ***man is made for society***: according to this principle **ought man to aim for the smallest or the largest society possible?** It is beyond doubt that it is in the largest that all the mechanical and economical advantages will be found: and since we have only attained the infinitely small, "family-labour" ("*travail familial*"), in any other indication required to verify the fact that civilisation is the antipodes of destiny as well as of truth? (Fourier 1971: 123)

Is this globalization?

> *Equality*. This is a political poison in association; the English are ignorant of the fact, and constitute their commuities [sic] of families of about equal fortune. **The associative *régime* is as incompatible with equality of fortune as with uniformity of character; it desires a progressive scale in every direction**, the greatest variety in employments, and, above all, the union of extreme contrasts, such as that of the man of opulence with one of no means, a fiery character with an apathetic one, youth with age, etc. (Fourier 1971: 128)

As some previous pages showed, Fourier would have people with nothing to their name live alongside some with hundreds of millions. He does not appear to consider the fact that the few with much have gained their opulence on the backs of many with nothing.

> Genuine association will pursue the three opposite courses: 1° **It will be religious through inclination**, through conviction of the exalted wisdom of God, whose benefits it will enjoy every moment. [|] **Public worship will be a necessity for it**: the most insignificant vicar will be as well placed as the bishops of to-day, and it will be necessary to create at least thirty thousand priests in France by hasty ordination, in order that each phalanx may contain a sufficient number to allow them to discharge their duties in relays, not subjecting them to a daily exercise of their functions; [...] (Fourier 1971: 128-129)

Nah, fuck that noise. An ideal society would have no need for superstitions and parasites to extoll morality, which Fourier himself elsewhere deprecates.

> His dogma of communism is a rehash of Sparta and Rome; **that of free love is likewise a plagiarism from various peoples**, among others the Nepaulians, the Otaheitans, etc. (Fourier 1971: 129)

...Writes the man who elsewhere prescribes systematic orgies.

> Peasants form an *exchange* every Sunday; at the church entrance, before or after high mass; they form an exchange in the markets and taverns, **where they exhaust themselves with inquiries and prattle, about the state of affairs, about the rise and decline in commodities**: they would, at the counting-house, have a genuine exchange, and be eager, in order to figure there, to become shareholders, or consigners, or both. (Fourier 1971: 134)

In time, Churches will go the way of the market-cross. On these pages Fourier has a surprisingly dim and chauvinistic view of the poor. Take the sentence, "Nothing pleases a countryman, and particularly a peasant, more than assemblies of commercial intrigue." Sure, back when they had nothing better to do. Those with nothing better to do today have an endless array of activities that are infinitely more attractive than commercial intrigue.

> By building upon this foundation there could already be erected **an edifice of semi-happiness, or *Guaranteeism*, a period between the civilised state and the associated state. Semi-association is collective without being individual; without joining hands or households in a combined management**. It admits the isolated labour of families; but it **establishes a solidarity or comparative assurance among them extending over the *entire* mass, so that no individual may be excepted from the benefits of the guarantees**. (Fourier 1971: 135)

The bits where Fourier is trying to be realistic are the worst. Private property, marriages and churches must persist for the period of transition from civilization to harmony. Ugh.

> I have already replied to an argument which it is well to reproduce (for repetition will frequently be necessary here); I have observed *that as economy can spring only from large combinations*, *God hsa to create* ***a social theory applicable to large masses and not to three or four families***. (Fourier 1971: 137)

Immediately following the "reconciling three mistresses" quip. God's theory of social organization (association).

> The trial would, therefore, be much more conveniently made in a temperate region, like Florence, Naples, Valencia, Lisbon, [|] where they would have eight to nine months of full cultivation and a far better opportunity **to consolidate the bonds of union**, since there would be but two or three **months ofpassional calm** remaining to tide over till the advent of the second spring, a time when the Phalanx, resuming agricultural labour, would form its ties and cabals anew with much greater zeal, imbuing them with a degree of intensity far above that of the first yar; it would thenceforth be in **a state of complete consolidation, and strong enough to weather the passional calm of the second winter**. (Fourier 1971: 140-141)

Still weird seeing "Malinowskianisms" like "the bonds of union" in Fourier. But not as weird as Fourier's apparent view of human passions, which die down during the winter months?

> The central part of the Palace or Phalanstery ought to be appropriated to **peaceful uses, and contain the dining-halls, halls for finance, libraries, study, etc.** In this central portion are located the place of worship, the *tour d'ordre*, the telegraph, the post-office boxes, the chimes for ceremonials, the observatory, the winter court adorned with resinous plants, and situated in the rear of the parade-court. (Fourier 1971: 144)

The central portion being the quiet place, once again. The telegraph of course is central.

> Besides, services of this sort will be **consigned to individuals whose temperament can accommodate itself to it, and who will look upon it as play**, considering the large profits obtained. (Fourier 1971: 146)

Some glimmer (of theory) among the muck (of architectural plans).

> But the *Circles* or *Casinos* are **subject to equality, which impedes the developments of ambition**, while the progressive household, being subdivided into rival and unequal groups, opens a vast field to the three ambitious intrigues of *protector*, *protégé*, and *independent*. (Fourier 1971: 148)

Ambition evidently so important that equality must be sacrificed at its altar.

> There will not be a handful of caterpillars in the regions cultivated associatively; that is one of the insects that will disappear after the lapse of three years of combined exploitation. (Fourier 1971: 149)

Three years of picking catepillars, huh? Can you think of any reason why Fourier's experimental phalanstery didn't get sponsored?

> Majorof Friendship,unisexualof Ambition,corporativeMinorof Love,bisexualof Family,consanguineousPivotal, of Unityism or fusion of bonds**No other bonds can be discovered in the social man**. [...] **No other bonds can be discovered in the social man**. If he does not form any of these four bonds, he becomes, like the wild man of the Aveyron, a brute beast in human shape. He progresses in **sociableness** (*sociabilité*) only in so far as he succeeds in forming one, or two, or three, or four groups. It is, therefore, by the analysis of groups that the study of the social [|] man should have been initiated, - a thing entirely neglected, in spite of all that is said. (Fourier 1971: 155-156)

This "sociableness" evidently corresponds to "sociability", which might indeed be a direct translation from French. Note that this table is not unproblematic. Friendship can only be unisexual? (Men and women cannot be friends?) Love can only be bisexual? (No same-sex love?)

> **The senses by themselves are not springs of sociableness**, for the most influential of them, that of taste, *necessity of nourishment*, urges to anthropophagy. Sociableness, then, depends upon the formation of groups, or passionate leagues. (Fourier 1971: 156)

I believe this to be thoroughly misguided. I hope to be proved wrong on this account, and find something in Fourier's books on passion that addresses how the senses *can* be springs of sociableness. The anthropophagy example is complete bull - the sense of taste can only bring humans together to eat each other? What of the communion of food? Not to mention the most obvious connections between the senses and sociability, that people take a liking to attractive persons, and will give their fullest attention to persons with beautiful or commanding voices.

> In anterior phase, or childhood,1 to 15 years, friendship.In citerior phase, or adolescence,16 to 35 years, love.*In focal phase, or virility,36 to 45 years*, love and ambition.*In ulterior phase, or maturity,46 to 65 years, ambition.In posterior phase, or old age,66 to 80 years, family feeling.The succession of influences enumerated corresponds to that of bud, flower, fruit, seed, - to the four ages of vegetation. (Fourier 1971: 156)*

Interesting table but not in conformity with any classical division of ages. The dominance of given social passions odd.

> This table has no need of a commentary. It cannot be disputed that friendship predominates in childhood, as love does in youth; that ambition prevails in mature life, and that **old age, isolated from the world, concentrates itself upon amily affection, being incapable of the other three feelings**; for **civilised old age** is generally too mistrustful to surrender itself to a real friendship; it is justly reproached with abandoning itself completely to egoism, which is the opposite of friendship (Fourier 1971: 156)

This table must be so restrictive *because* it describes his vision of civilization.

> If a group is harmonious, **the *dominant* or real passion is consonant to the *tonic* or apparent passion** (*passion d'étalage*). The group is subversive, when the dominant and the tonic are different. For instance, nothing is more common than **gatherings of pretended friends, each a mass of egoism, with nothing of friendship but its mask, no real motive but interest**. Such are fashionable assemblies, where not a shadow of the devotion affected is felt. each one comes there with **designs of personal ambition**, gallantry, gluttony, **pretending meanwhile to be actuated solely by pure and ardent friendship**. These groups have a *dominant* contradictory to the *tonic*. In fact, their tonic or apparent passion is friendship; their dominant or real motive is personal interest. (Fourier 1971: 157)

What is pseudo-phatic communion? (cf. Haverkate 1988) "Tonic" must come from music theory. I wonder if it could be read simply as the "tone" of an assembly, i.e. approaching the concept of "atmosphere".

> Our legislators wish to subordinate the social system to the last of the four groups, that of **the Family**, which God has almost entirely excluded from influence in social Harmony, because it **is a group with a material or forced bond of union**, not one of free association, passional, dissoluble at pleasure. **It was befitting people who**, in all their calculations, **are in contradiction with nature**, to take as the pivot of the social mechanism that one of the four groups which ought to have the least influence, **since it lacks freedom**; in Harmony, accordingly, it has no active function except when it is absorbed by the other three and acts in their spirit. (Fourier 1971: 158; fn)

"By reason of its indissoluble bond, it is incongruous with the spirit of God, who wishes to govern solely by attraction, or liberty of ties and motives." (*ibid*, 158; fn) - We cannot choose our family, whereas we make friendships, fall in love and join groups due to attraction.

> Another condition is that the groups be in irreconcilable rivalry; that **they criticise without mercy the minutest details of each other's work**; that their pretensions be incompatible and in every way distinct, without the slightest fraternity; that, on the contrary, they organise scissions, jealousies, and intrigues of every description. **Such a régime** will be as far removed from fraternity as it is from equality; and nevertheless it is this mechanism which will give birth to **super-composite liberty**, which is in total opposition to philosophic doctrines: they enjoy a contempt for perfidious riches and encouragement of arbitrary traffic or free falsehood. (Fourier 1971: 159)

This might he Fourier's real genius: heterogenity as a basis for stability. Very well elaborated in the footnote:

> We must not persuade ourselves that in Harmony mankind are brothers and friends. **It would be robbing life of its salt to cause the shades of opinion, contradictions, antipathies, to disappear from it**. But it must be observed that in the play of the series **these disagreements operate only as regards the contact of group with group, and not of individual with individual**. It is of little consequence that the groups be irreconcilable, provided **there exist bonds of connection between their respective individuals**. [...] The more a series is subject to internal discord, the greater the prodigies it performs for external concord. (Fourier 1971: 159; fn)

Differences are what makes life worth living; if we were all the same there'd be very little point in existing - someone just like you already exists. The crucial point here is that *groups* will be rivals, while individuals forming those groups can very well be friends.

> It is by such means alone that those sublime harmonies can be called forth, described under the name of unions (*ralliements*), and whose characteristic is **to *absorb egoism and individual discords*** [||] ***in the accords of the masses;*** a characteristic whose special uses in the associative *régime* I have frequently explained. (Fourier 1971: 160-161)

A reversal of the above, in a somewhat poetic phrasing.

> **Every innocent mania is admitted to the rank of laudable and harmonious impulses, provided that its devotees can gather together the nucleus of a series**, consisting of at least nine persons, and arranged in a regular group as above. **No matter how comical a fancy may be, it is breveted a useful and respectable passion, if it can offer this feature of corporative union**. It has a right to a standard in its reunions, a right to outward insignia for its members, and a place in the ceremonials [||] of a certain degree, province, of region, if it may not figure in those of the Phalanx. (Fourier 1971: 161-162)

If you can find eight other men who enjoy ejaculating on figurines, you're good.

> We find in the table but a brief place allowed for sleep: the **Harmonions will sleep very little**; perfected hygiene, coupled with variety of employments, will accustom them not to get fatigued in their labour; their bodies will not be exhausted in the course of the day, will need but a small amount of sleep, and will accustom themselves to it from childhood by an abundance of pleasures for which the day cannot be sufficiently long. (Fourier 1971: 168)

Written at a time when the function of sleep must have seemed mystical. The Harmonians will not have need to consolidate the previous day's experiences in REM sleep?

> Upon beholding this associative fairyland, these harmonies, these prodigies, this sea of delights, created simply by attraction or divine impulse, we shall see aroused a frenzy of enthusiasm for God, author of so beautiful an order; and prefectible, infamous civilisation, will be loaded with universal malediction. **Its political and moral libraries will be spat upon, torn up in the first moment of anger, and delivered over to the meanest uses, until they are reprinted with a critical commentary, facing the text, to make it the enduring laughing-stock of the human race**. (Fourier 1971: 168; fn)

Projection?

> In conformity with **the thesis of counter-swing of movement**, association should have the property of assembling **productive armies**, as civilisation assembles destructive ones. (Fourier 1971: 179)

Supporting Beecher's "parody" interpretation.

> Eart series, being a *Partner* and not a *Tenant* of the Phalanx, receives a share not of the proceeds of its own labour, but of that of all the Series, and its compensation is proportioned to the rank it occupies in the table divided into three classes, ***necessity, utility, pleasure***. (Fourier 1971: 183)

"Capital, labour, and talent" are repeated so often, whereas this trinity I'm meeting for the first time.

> *Mixed title; Repugnant obstacles*, such as the work of miners, or attendants upon the sick nad wet-nurses. **An obstacle purely industrial is often a source of amusement; it is a matter of sport for athletes; but one cannot make a sport of repugnance which fatigues the senses, such as the cleaning of a sewer, descending into a mine**: you can overcome it by a point of honour, as is done by the Little Hordes and sick-nurses; it is none the less an offence to the senses; while simple fatigue without disgust, like that of a man who climbs pear-trees and cherry-trees, may become mere child's-play and a real pleasure. Hence it is that **the associative order regards only repugnant fatigue as meritorious**. (Fourier 1971: 185)

How idealists all around think it should be, difficult jobs paying more.

> A poor man, in Harmony, if he own but part of a share, but one-twentieth, is **proprietor of the entire district, *in participation***: he can say, "our lands, our place, our mansions, our forests, our works, our factories." All is his property; he is interested in the whole of the personal and landed possessions. If, under existing conditions, a forest is deteriorated, a hundred peasants will look upon it with indifference. The forest is simple property; it belongs exclusively to the lord; they rejoice at what may be prejudicial to him, and will secretly exert themselves to increase the damage. **If a torrent sweeps the land away, three-fourths of the inhabitants own none along the banks, and laugh at the havoc**. Frequently, they rejoice to see the water ravage the patrimony of a rich neighbour, whose property is simple, devoid of bonds of union with the body of the inhabitants, and inspiring them with no interest whatever. (Fourier 1971: 189)

Similar reasoning we saw from the protesters. The people in power are apt to ask, "Why are you destroying your community?" - paying no attention to the fact that the protestors have no stake in the community, they own none of it, it's all Walmarts, McDonalds, and so on.

> Jesus by these words consecrates the right of taking, *when one is hungry*, what is necessary, where it may be found; and this right imposes the duty upon the social body of securing to the people **a minimum for maintenance**; - since civilisation deprives it of the first natural right, that of *the chase*, *fishing*, *gathering*, *pasturage*, it owes it an indemnity. **As long as this duty is not recognised, there exists no social compact reciprocally agreed to; thereis nothing but a league of oppression, a league of the minority which possesses, against the majority which does not possess the necessities of life**, and which, for that reason, tends to resume the fifth right, to form clubs or internal leagues to despoil the possessors. (Fourier 1971: 190)

Likewise, the modern protestors insist that the social contract has been broken.

> A decent suit, and clothes for work and for occasions, as well as all the implements for husbandry and manufacture; Individual lodgings, consisting of a room and a closet, and admission to the public halls, **the *fêtes* of the third class, and to plays in third class loges**. (Fourier 1971: 192)

This rampant classism is not all that inspiring.

> If political science knew the secret of bringing this lever into play, the minimum could *really be secured* by **the absolute cessation of idleness**. The only ones remaining to be provided for would be the infirm; a very light burden, and one not felt by the social body, if it became opulent and, through attraction, were relieved of slothfulness, and of indifferent labour, which is almost as sterile as slothfulness. (Fourier 1971: 192)

Likewise with constant labour, from 3 in the morning 'til 10 in the evening. How would the inhabitants live to be 140 if they work all day every day, eat five meals each day, etc. without burning themselves out?

> Every corporate body is proud. **Our customs have made pride a capital vice. The passionate Series will make a capital virtue of it, a civic virtue**, from which they will derive, among other advantages, that of **stimulating the rivalry of the workers**, and the perfection of products. (Fourier 1971: 193)

Another reversal.

> In order to house Lucullus, Rome has to construct a huge palace: he will be contented in Harmony with three or four rooms because, in this new order, **intercourse through the Series is too active to allow one time to stay in one's dwelling**. (Fourier 1971: 195)

Then why would he need two or three rooms to stay empty? Also, there will be very little private time? All work and play, no meditation and reflection.

> We shall find among the Harmonians a policy totally contrary to our ideas of **commerce, which promote waste and the changes of fashion**, under the pretext of maintaining the workman. But in Harmony, **the workman, the agriculturist, and the consumer, are one and the same person; he has interest in practising extortion upon himself**, as in civilisation, where everyone strives to promote industrial disturbance occasioned by changes of fashion, and to manufacture poor goods or poor furniture, in order to double consumption, to enrich the merchants at the expense of the people and of real wealth. (Fourier 1971: 196)

Clever. More explicitly down the page: "Everything is but political madness, as long as the interest of the individual is not bound up with the interest of the mass." (*ibid*, 196)

> [...] - whether in love, where intimate intercourse between men of the higher classes and women of the people constitutes only germs of confusion, through **the birth of bastards**, or through unequal marriages, which are the cause of dissensions in families; [...] (Fourier 1971: 199)

I didn't know wealth was genetic, and intermixing so troublesome.

> We have, then, even under existing conditions, germs of fusion [|] of the unequal classes; we find them even in **ambition**: it accustoms **a superior to mingle familiarly with his inferior**, in party concerns, in electoral intrigues. The Scipios and the Catos have been known **to meet a boor and press his hand in order to gain his vote**; to what mean acts do the English lords resort, to capture a "rotten borough," paying dearly for it at the same time! (Fourier 1971: 199-200)

Shaking hands indeed part of the Ancient Roman *ambitus*. Kissing babies probably not.

> Intimacies among those who are unequal will, therefore, be very readily formed in Harmony: the reunions will allure people by **the gaiety, the well-being, the civility, and the integrity of the lower classes**, by the elegance of the industrial arrangements, and the harmony of the members. (Fourier 1971: 201)

"Civility" without Civilization.

> It is, then, a creation subversive of the laws of harmony; allied to those laws only by slender ties, forming exceptions, or the transition between the present evil and the future good. These useful animals are an illustration of the system which will fully prevail in the approaching creations, where **at least seven-eights of the quadrupeds and birds will be found to be the allies of man**, - such as the bee, the cochineal, the kermes, the silk-worm are to-day. (Fourier 1971: 204)

Is it really *harmony* if nearly all the other species are subservient to humans? It would be "human harmony", but not true harmony.

11.5.2 A Community of Possessions (2020-06-29 13:28)

- Skutsch 1959. Notes on Metempsychosis

- Minar 1944. Pythagorean Communism
- Reiche 1993. Heraclides' Three Soul-Gates: Plato Revised
- Stapleton 1958. Ancient and Modern Aspects of Pythagoreanism
- Knox 1999. Lucretius on the Narrow Road
- Brown 1970. The Mere Numbers of Henry More's Cabbala
- Johnson 1956. A Philosophic Allegory?
- Morrison 1956. Pythagoras of Samos
- Burnyeat 1962. Time and Pythagorean Religion
- Morrison 1958. The Origins of Plato's Philosopher-Statesman

Skutsch, O. 1959. Notes on Metempsychosis. *Classical Philology* 54(2): 114-116. [JSTOR]

> Allegorical philology is a feature of Orphic and Pythagorean speculation. **The name itself of Pythagoras was interpreted as "the mouthpiece of the Pythian**," and it would seem that the Master also owed his soul-ancestor Euphorbus to an etymology of that name as "he who eats the right food." I find this possibility alluded to by P. Corssen; nobody else seems to have considered it. And yet an explanation why Euphorbus of all people should have been chosen for that role is urgently required. "Why Euphorbus?" asked E. Rohde, and had no answer. I do not know how it could be proved that etymology was responsible; but, having discussed the matter with classical colleagues for more than a dozen years, I still have to find one to whom this explanation, as soon as it is pointed out, does not seem self-evident. If we accept it, as I think we must, we may well begin to wonder whether it is an accident that **the patronymic Mnesarchides fits Pythagoras so singularly well as "the man who remembers his origin."** If, however, it is not an accident, which would be prior: the name of the father, or the story that Pythagoras remembered his origin? (Skutsch 1959: 114)

Sounds a bit like *Dune* - the man who can see where no woman can.

> Undoubtedly the number three, reinforced in the number nine, plays a great part in chthonic cults, whether or not the cause be that "**the number three originally is the final number of primitie humanity**." (Skutsch 1959: 114)

With citation to H. Usener. This must be the idea that primitive people could only count up to three, and had no care for numbers beyond that.

> Ennius is supposed to have chosen the peacock because in Pythagorean southern Italy and apparently elsewhere **the peacock is a symbol of immortality**, and because he is the bird of Samos and thus connected with Pythagoras. (Skutsch 1959: 115)

Did not know that.

Minar, Edwin L. Jr. 1944. Pythagorean Communism. *Transactions and Proceedings of the American Philological Association* 75: 34-46. [JSTOR / DOI: 10.2307/283308]

> Most writers on Pythagoreanism have rejected or ignored the statements of ancient authors about **the communistic organization of the early society**. Their objections arise partly from a priori doubts of **the involvement of a philosophical society in political matters**, but also from the uncertainties of the ancient tradition. (Minar 1944: 34)

Pretty close to Fourier's point about philosophers not touching social or political, particularly financial, questions (until, of course, it becomes convenient to do so).

> The scholiast says, "When the youths came to him and wished to spend their time with him, he did not allow them immediately, but said that **it was necessary also for the property of those associated with him to be common**." After the word "immediately," on the other hand, Iamblichus continues, "until he had made his test and judgment of them," and goes on to describe the method of testing the character of applicants for membership and the stages to be passed through before attaining the highest grade of membership. (Minar 1944: 35)

"Association" already a loaded word.

> After tentative admission to the society, a candidate must first go through a three-year probationary period, and then, in addition, a five-year period of "silence." The phrasing of Iamblichus and Diogenes makes it clear that this silence is purely a ritual matter connected with **the mystery-like instruction and religious ceremonies of the order. The ceremonies are conducted by Pythagoras behind a veil of curtain**. Those who have passed this five-year test may pass behind the curtain and see him face to face during the ceremonies; the others must merely listen. (Minar 1944: 39)

"The man behind the curtain", quite literally.

> It has sometimes been imagined that **the whole concept of communism in the Pythagorean society was deduced by Timaeus from their reported use of the phrase *κοινά τά φιλων***. But the whole character of the exposition of Timaeus has to be considered in this connection, and his casual use of the proverb renders this interpretation unlikely. Some have thought that the idea of communism was imported into Pythagorean history under the influence of Plato's *Republic*; but even if we supposed Timaeus himself to be influenced by Plato, what motive could he have had for devising such a fiction, and then elaborating it by fitting it into his account of the organization of the society? The detail of his exposition goes far beyond anything suggested by Plato. (Minar 1944: 41)

Could a simple phrase, everything is common between friends (*sõpradele on kõik ühine*) ["the possessions of friends are common", *ibid* 41], beget a whole system?

> By the time of Archytas' political leadership in Tarentum (perhaps 366-360 B.C.), the society had certainly abandoned the custom. However, at about this time the Tarentines, probably under Pythagorean influence, adopted a custom for political purposes which is reminiscent of the earlier communism. **Aristotle says, "By sharing the use of their own property with the poor, they gain their good will**." Whatever the details of this scheme may have been, it obviously does not mean that the members of the society or of the governing class held their property in common. (Minar 1944: 43)

More or less what Fourier was going for, I think. At least the point is same: the rich can stay, as long as they guarantee a minimum to the rest.

5660

> In the first place, although Pythagorean communism, like Plato's, was **restricted to the leaders in the community**, it was not an official aspect of the state organization, but was **practiced by the members of an exclusive society**; and it was not so extensive as that which plato envisaged, since it did not include the community of wives and children. Secondly, Plato was not particularly interested in historical precedents. Though his states are, of course, developed in the context of Greek political thought, the *Republic* especially is expected to stand on its logical perfection rather than on actual [|] examples. It is sometimes completely new and different. Finally, it should be remembered that even if Plato had wished to use an historical example, he might have hesitated because of the Pythagoreans' lack of permanent success. The state he devised was to last forever, and community of property among the Guards was to help insure this, whereas in Southern Italy this very community of property was one of the important grounds on which the Pythagoreans were thrown out of power after a few years. (Minar 1944: 43-44)

Sounds like something Bernie accused of modern America: socialism for the rich, and rugged individualism for the poor.

> Another important fact is that the member's goods were renounced in favor of the group. It is "friends" whose possessions are rightfully considered as common. **The central point of Pythagorean thought throughout its history was harmony, the fitting together of the parts in any whole - the cosmos, society, or the individual**. Men are naturally members of the human family and must not allow individual and separatist tendencies to supersede their loyalty to the group. This does not mean without qualification, however, that all men are brothers and must share their fortune; obviously the "friends" intended in the slogan are a rather select group united by religious beliefs and capable of passing rigorous tests lasting several years. It is not out of line with Pythagorean thought that some should thus be treated differently from others, for **the Pythagorean harmony was an "agreement of dissentients**," a fitting together of unequal parts, not as equals, but in accordance with their natural differences and varying merit. Thus the members of the society undoubtedly considered themselves as the group naturally suited and intended to rule over their fellow-citizens, and they felt that it was truly for the good of all that they set themselves off as a special group. (Minar 1944: 45)

Hence, "to absorb egoism and individual discords in the accords of the masses" (Fourier 1971: 160-161).

Reiche, Harald A. T. 1993. Heraclides' Three Soul-Gates: Plato Revised. *Transactions of the American Philological Association* 123: 161-180. [JSTOR / DOI: 10.2307/284327]

> Thus, too, he alludes to the *Timaeus* passage cited (where the sun's fiery "midday light" is said **to draw out, by force of the attraction of like to like, the fiery light from inside our eye toward the object of vision**), even while exchanging that fiery light (both solar and intraocular) for luminous ether, the new fifth element. (Reiche 1993: 163)

That's how you see the stars during high noon. Just turn on the light from your own eyes.

> [...] according to Ptolemy's epigram (in Boll's reconstruction, 1950: 143-55), inspired him with **purely intellectual** (κατὰ νοῦν) **intimations of immortality**. (Reiche 1993: 163)

A pair of words to clobber rational action theorists with?

> As Plato saw it, physical vision is wholly distinct from thought and optimal during noontime sunlight. Thereafter, **it presumably declines in proportion as the fading of daylight "dampens" our intraocular fire, eventually causing our eyelids to close in sleep**. Any mental activity while asleep is merely **rehearsing**, in the form of dreams, strong visual stimuli received during the preceding daylight (*Tim.* 45E-46A). (Reiche 1993: 167)

Very logical explanation, whereas the actual reason is physiological.

> By day as well as by night, effluences emanating from outer space as well as from our own astronomical cosmos demonstrably draw from our souls an outlflow of its own inherent ethereal ***lumen intellectuale***. (Reiche 1993: 168)

Vaimuvalgus.

> On the difference between, and the original overlap (never **coterminousness**) of the 11, later 12, unequal constellations and the 12 equal signs, see H. G. Gundel [...] (Reiche 1993: 171)

Define:coterminous - having the same boundaries or extent in space, time, or meaning.

> There are and will be those in many places of the earth who interpret matters divine and inaccessible to our senses in accordance with inspirations both divine and demonic. These interpreters fall into two groups: **those who recount what they have physically experienced**, as is reported of Empedotimus, and **those who recount what they have learned without benefit of their own bodies**, as is reported by Clenymus of Athens. Concerning each group, moreover, there exist full-bodied traditions. Not surprisingly, there are fewer reported instances of the first kind. For **human beings who can experience matters divine through their bodies**, i.e., their physical selves, are few and chronologically far in between. (Reiche 1993: 178)

Reads like a summary of Kantianism. This is, if I'm reading it correctly, a translation of Proclus (not completely sure).

Stapleton, H. E. 1958. Ancient and Modern Aspects of Pythagoreanism. Translated by G. J. W. *Osiris* 13: 12-53. [JSTOR]

> The original title of this paper was "**The Meaning of the Pentagram to the Early Pythagoreans**": bu the undesirability of limiting enquiry to **the source of this symbol**, or the uses to which it was put, soon became evident. In particular, the work done during the last 30 years by Neugebauer and his colleagues on the ancient cuneiform tablets that deal with mathematics has conclusively proved that Pythagoras must have derived his Number Theory of the Universe as well as the so-called "Pythagorean Theorem" from the vastly superior mathematical knowledge that is now known to have been at the disposal of Babylonian temple priests more than 1200 years before Pythagoras was born. (Stapleton 1958: 12)

I'm more partial to the Star of David but still might be interesting.

> Fundamentally, therefore, the old Babylonian system of Mathematics (and presumably that of still earlier Sumer) was based on **the use of the Thumb and 4 Fingers of one hand similar to the method still employed in India for counting the number of Pies in the Anna (12) or the Annas in the Rupee (16)**. All that the Indian operator does is to apply the tip of his thumb to the inside of the remaining fingers. By the 3 joints in each finger Pies can be counted: and Annas by counting 4 along each finger. If the joints of the fingers were used in this way for calculations in Mesopotamia of, say, 3000 B.C., on the analogy of 3 multiplied by 4 making 4, if 12 were then multiplied by the number of fingers on one hand, viz. 5, the result would be 60. (Stapleton 1958: 14)

I wonder if this is the same method still employed in China. I recall a video of a young foreigner counting with his hand in "the traditional Chinese manner" and native onlookers being amazed.

> The first of two or three comments by Dr. Derek Price (the Cambridge authority on Astrolabes) was: "**How is it that a woman's eye, in particular, is able to detect whether a picture on a wall is hanging straight?** It is possible that this may be due to some physiological (? stereoscopic) mechanism within the human eye which enables the person to know whether the side of the picture is parallel to some fairly adjacent vertical or horizontal line on the wall itself?" (Stapleton 1958: 19)

Common knowledge that a woman's field of vision is more peripheral, and a man's more direct. Venus and Mars have different sights to see?

> Mr. Brice had laid out the corners of the hut with string, using the right angle in a semicircle method: but he found that neither this, nor the more ancient method of constructing **a right-angled triangle with sides of 5, 4 and 3 respectively**, were known to these modern Asiatic villagers. He concluded that their huts were simply laid out by guess-work. (Stapleton 1958: 20)

Very obviously the "universal analogy" behind Fourier's favoured proportions (cf. Gide 1971: 24-25).

> It [the 6th cent. B.C.] was a century marked by a sudden outburst of revolutionary [|] thought along the great highway of the Steppes over which - for, probably, thousands of years - the tide of humanity has ebbed and flowed. Basically, this current of thought was intellectual - an upsurge or desire to understand and solve various mental problems: of **how the world and mankind came into existence: the relationship of men to both their human and divine rulers**: and, generally speaking, **what things should be regarded as good, and what were evil**. In China, the leader and guider of man's thought was **Confucios**: in India, **Gautama**, the Buddha: in Iran, **Zoroaster**: in Greece, **Pythagoras**: and, however different the gospel was thta each of these men preached, their teaching may be summed up in the Pauline phrase that henceforward men should "waîk not after the Flesh but after the Spirit." In all four teachers, a single common aim is discernable. viz: the realisation by their disciples of **the Ultimate Truth - whether it concerned things seen by the eye or the proudcts of human thought**. Separated as they were from one another by distances that seem to forbid the possibility at that time of any communication between the countries in which they lived, they are linked not only by this urgent demand for further and more certain understanding both of themselves and of their environment, but also by such peculiarities of the beliefs taught that it would seem difficult to explain how this could have occurred except on the hypothesis that the different people concerned sprang originally from a common stock that once inhabited a single Asiatic racial centre. In other words, **these four inspirers of thought and action may have been unconsciously drawing on more ancient wisdom that had been stored up in the sub-conscious mind of the original stock, but almost forgotten by the communities into which this stock had divided**. (Stapleton 1958: 25-26)

"Minu repliigile, et kogu see konstruktsioon on vaid järjekordne variatsioon kaotatud paradiisi teemal, vastas ta, et tema meelest on asi just vastupidi: kaotatud paradiis, kuldne ajastu, Atlantis ja suur kiht erinevate rahvaste mütoloogiat on kindla baasmüüdi reflektsioon, mida ei peaks nimetama mitte "kaotatud paradiisi", vaid "kaotatud lauda" müüdiks." (M. Lotman 2012: 167) - not "paradise lost" but "barn lost".

- Confucius. 551 BC – 479 BC.
- Gautama. c. 5th to 4th century BCE.
- Zoroaster. c. 1500 – 1000 BC.
- Pythagoras. c. 570 – c. 495 BC

> Many links can be traced between the ideas of all the four countries that have just been referred to. The Pythagorean pairs of Opposites, e.g **Odd and Even: Good and Evil: and Male and Female**, illustrate a common belief in the existence of what J. E. Raven has called "**Eternal Dualism**." (Stapleton 1958: 26)

John Earle Raven's *Pythagoreans and Eleatics* (1948, Cambridge University Press) sounds interesting, but it has been removed from Internet Archive, Google Books doesn't even have a preview, and Amazon sells reprints of it for 180 dollars. Someone's making bank on keeping this work out of reach.

> Unlike previous Ionian philosophers - Thales, Anaximander and Anaximenes, who were Gallios in regard to the existence of either Gods or belief in the possibility of any existence after death - **Pythagoras was a Mystic who believed - through intuition alone** - that **an operative Reality exists behind the phenomena of Nature** and that, through the volition of this Creator, the Universe and everything in it has been brought into existence. Music served as the foundation of his spiritual thought and most of his teaching: and the knowledge that musical Harmony depended on certain numerical relations between the notes deepened his previous interest in Numbers, and, finally, crystallised into a belief that **the Universe is a Harmony of Numbers**. (Stapleton 1958: 31)

Not exactly that "the Universe is made of Numbers", but Harmony inserted into that formula. He could have equally well said that the universe follows physical laws.

> In another way, too, Pythagoras differed from his predecessors. For them, Matter was composed of one, or all, of 4 fundamental sub-strates, **Fire, Air, Water and Earth** - all endowed with a life-like energy of their own and **capable of transmutation into one another**. Pythagoras, on the other hand, seems to have firmly believed that theorising on these lines was both unwarranted and superfluous until everything in the Universe had been assigned its allotted *Form* - the harmonic arrangement of its Numbers in Space. (Stapleton 1958: 32)

I didn't know that the elements were capable of that.

> This statement of the otherwise untrustworthy Syrian writer Lucian (fl. 150 A.D.) is, however, confirmed by the alabaster disc in the Bâle Museum dating from Alexandrian times. It was probably used as a mould for making ritual cakes: and incised on it is **a Pentagram with the individual letters of the Greek word ΥΓΕΙΑ (Health)** at its 5 points (M. C. Ghyka: *Le Nombre d'Or* I, 38, n. 1). (Stapleton 1958: 35; fn)

What would modern teenage satanists think of this?

> In the Near East from very ancient times, there has been a marked predilection for employing the number 12. Examples are 1) the division of the day into 12 parts; 2) the 12 Signs of the Zodiac: 3) the 12 Tribes of Israel: 4) the 12 Stones in the pectoral of the Jewish High Priest: and 5) the 12 Apostles. As C.P.S. Menon has shown in his "Early Astronomy and Cosmology" this seems to have been ultimately derived from an astrological expansion of the Chinese and Babylonian idea that **the Square World could be divided into 4 parts, and that round the World, the Signs of the Zodiac were located in a belt of 12 squares, each equal in area to one of the Four Quarters of the Square world**. (Stapleton 1958: 41)

Quick! Inform the flat Earthers!

> In this [Keith 1909] it is argued that Pythagoras' teaching on **the subject was "a genius' version" of contemporary popular beliefs**, previously incorporated in Orphism, and that Indian ideas on metapsychosis were not probably formulated till a later date that 500 B.C. (Stapleton 1958: 45; fn)

Yet another similarity with Fourier, who evidently read some classics but mainly just newspapers.

> Pythagoras himself may have regarded the Monad not as the Eternal Entity from which all things visible and invisible are created by **auto-volition**, but only as the Creator's operative agent. Such an idea might very well have been included in the traditional account of the tetaching of Pythagoras that Plato is said to have received from Archytas of Tarentum c. 390 B.C. (Stapleton 1958: 49; fn)

Auto-affection, auto-volition, and auto-cognition?

> On the other hand, the possibility of a much less philosophic line of thought cannot be ignored. Raven accepts a suggestion of Cornford that **the world was regarded by Pythagoras as a living and breathing creature and that everything in the knowledgeable world must have originated from a Seed**. Quoting in support a verse of Parmenides - the immediate successor and critic of Pythagoras - to the effect that the feminine spirit that governs all things devised Love, the first of all the gods, Raven thought it possible that the early Pythagoreans may have considered the cosmological process as the implanting by the male principle of Limit in the midst of the surrounding Unlimited that seed which, by progressive growth, developed into the visible Universe." (*Op. cit*., p. 47). (Stapleton 1958: 50)

Possibly where Fourier derived the idea that planets (globes) are living organisms.

> Cf. what Iôn of Chios, Poet, writer of Tragedies, and Philosopher, wrote *c.* 450 B.C. "The beginning of my work is: everything is Three and nothing more or less than these three. **The virtue of each thing is a Triad: Intelligence, Strength, Luck**." (Stapleton 1958: 50; fn)

Yep, that's the triad I'm interested in. Funny how "Luck" now makes some sense in light of Fourier's "Luxury".

Knox, Peter E. 1999. Lucretius on the Narrow Road. *Harvard Studies in Classical Philology* 99: 275-287. [JSTOR / DOI: 10.2307/311485]

> The pronuncement of H. A. J. Munro, the great 19th-century Lucretian commentator, may be taken as typical:
>
> > In Greek literature too **his tastes seem to have carried him to the older and more illustrious writers**. In this as in so many other respects he appears to have **stood quite aloof from the prevailing fashions of his day**; for the great mass of contemporary poets, among them even Catullus at all events in his heroic and elegiac poems, chose to form their style after Euhorion of Chalcis and the affected Alexandrine school of poets, Callimachus and the rest, whose influence extended far into the Augustan age, though **they wrote in what was to themselves really a dead language**.

The reversal of this position in classical scholarship of the Anglo-American world may be traced to the publication in 1970 of an influential article by E. J. Kenney, although, as Kenney acknowledged, some voices against this view had been raised earlier. (Knox 1999: 275)

Good quote, though this paper, on the face of it, shouldn't have anything to do with Pythagoras. I hope it proves me wrong.

> Since the appearance of Kenney's article others have made important contributions on the affinities of the *De rerum natura* with "**neoteric**" poetry, and the position these scholars have staked out has many compelling features. It is extraordinarily unlikely that Lucretius lived and wrote in **an intellectual vacuum**, unaware of an uninfluenced by the works of the poets best known to his generation. (Knox 1999: 276)

Define:neoteric - new or modern; recent. A modern person; a person who advocates new ideas.

> The author of a recent history of Latin literature goes so far as to assert that "in the poem to book 4 [...] when Lucretius presents himself as the poet who is the first to arrive at '**the trackless lands** of the Pierian Muses' in order to reach a new source of poetry and to win glory, he is reproducing the gesture of self-consciousness that Callimachus had made a commonplace in Hellenistic poetry." [.|.] The imagery of **the untrotten path** is clearly related to the Prologue of Callimachus' *Aetia*, in which he relates the instructions given to him as a young poet by Apollo [...] (Knox 1999: 276-277)

The imagery is certanly vivid. Is there untrodden, trackless land even in Hyperborea?

> Olympiodorus notes there that "it was **a Pythagorean maxim to avoid the highway**." The context that elicits this comment by Olympiodorus is worth serving, as well as the text [|] of Olympiodorus' commentary. Socrates describes **the road takes by the few who busy themselves with philosophy and the state of their souls**, contrasting it with the path taken by the many who care more for the body. (*Phd*. 82d) [...] There is much in Socrates' discussion of **the fate of the soul** that evokes Pythagoreanism, and it is this background that provokes the remark by Olympiodorus cited by Pfeiffer (*In Phaedonem* 65d, p. 30, 25 Norvin) [...] (Knox 1999: 279-280)

I'm on the right path.

> The idea that a person must choose between two roads that represent alternative paths in life is as old as Hesiod (*Erg*. 287 ff.), who represents **the roads to *kakotes* and *arete* as respectively smooth and easy and steep and difficult**. This imagery is common also in Roman philosophical prose, and, importantly for the question at hand, Epicurus, although the extant fragments offer no useful parallel for this particular Lcuretian usage. (Knox 1999: 282)

Calls to mind the fact that one of those old 18th century French philosophers (possibly Montesquieu) collected quotes about delayed gratification, in other words, the steep and difficult road.

> Analysis of other passages in the *De rerum natura* for which similar **programmatic significance** has been claimed will yield, I believe, similar results. Much has been made, for example, of the **programmatic importance** of 4.180-182, where Lucretius is apparently adapting Antipater of Sidon [...] (Knox 1999: 286)

This was a pretty interesting piece. I wouldn't have guessed that such a vast literature exists for just a single poetic trope. Plus, thanks to searching for some citation I stumbled upon a thesis which examines Pythagoreanism in Peirce. I'll finish with this lexical curiosity - "programmatic" is one of those words that have vexed me for almost a decade. "Programmatic music" was in use in Tartu-Moscow school of semiotics, and basically means any music with an intended meaning, a story to tell, or the like. What this author intends with this word, I guess, is something along the lines of "genre-defining", i.e. some passages have programmatic significance/importance because they set the agenda for future comers. In this new sense it might even be useful in discussing the influential passages I'm working on.

Brown, C. C. 1970. The Mere Numbers of Henry More's Cabbala. *Studies in English Literature, 1500-1900* 10(1): 143-153. [JSTOR / DOI: 10.2307/449700]

> This article challenges the bland assumption of one "numerological" critic, M-S Røstvig, that Henry More was "the English professional numerologist" of the seventeenth century. Like Milton, professing a cautious, rational attitude to **symbolic numbers** themselves, More attributed no inherent efficacy to them.

> This hit controversy with the occultist Thomas Vaughan shows. More himself applied Pythagorean numbers to the days of Creation in *Conjectura Cabbalistica;* but, under Copernican and Cartesian influence, and determined to avoid superstition, **More redefined the significance of the Pythagorean "cabbala."** For him the authentic Pythagorean lore gained its special significance merely from the Mosaic lore hidden within it; only later Pythagoreans superadded magic. **Numbers are "dry," not vital, symbols**. They provide a suitable mnemonic and rational system in which the tradition could be embodied. So too Theophilus Gale reports that the "New Philosophers," Pythagorean-wise, began their teaching with mathematics "as a method most proper for the fixing the Volatile vagrant spirits of YOUNG STUDENTS." (Brown 1970: 143)

That is one thick abstract. Very keen to find out if "symbolic numbers" could apply to Peircean use of numer-ness.

> What I want briefly to trace is not More's use of numbers but his attitude to them. Pythagoras was for More a particularly important figure, and in *Conjectura Cabbalistica*, which Miss Røstvig treats as a seventeenth-century English handbook on numerology, More turns to **the "Pythagorick" mystery of numbers to provide a "philosophick" interpretation of the six days of Creation**. It was of course a lifelong preoccupation of the English Platonist to reconcile the "best" Greek philosophers with the Christian/Hebraic faith, so that there is every justification in the most general terms for seeing More as a late member of a long Renaissance tradition with its main roots ni Florentine Neoplatonism, and for putting, therefore, *Conjectura Cabbalistica* alongside Pico's *Heptaplus*. (Brown 1970: 144)

Always someone tries to reconcile some tradition with some other.

> More taunts in reply, using some expressions not unlike Milton's:
>
> > THERE IS A LABYRINTH AND WILDE OF MAGICK WHERE A WORLD OF STUDENTS HAVE LOST THEMSELVES. And you PHILALETHES! have not scaped scot-free. For you have lost your reason before as I told you, and your so much and so confidently conversing with ***mere Unities and Numbers, which in themselves design nothing***, will teach you in time, to speak words without any **inward phantasm of what you say**. So that you shall bid fair for the losing of your fancy too, and then you will be as you are near it always, VOX, PRAETEREA NIHIL, **a mere noise and clatter of words**.
>
> I tell you once more, ANTHROPOSOPHUS! that TERNARIES, and QUATERNARIES, and DECADS and MONADS, and ***such like words of number have no useful sense nor signification, nor virtue, if unapplied to some determinate substance or thing***. But our great Theomagician **having no project in this writing that I can see, but to amaze the world**, contents himself only to rattle his chain, and **to astonish the** [|] **rude and simple** as if some Spirit or Conjuror was at hand, and so **those words that are most sonorous and consist of the greatest number of syllables, please him better**, then what have more **solid signification**, and a more **setled and sober sense**. (*Observations*, 1656 edn., pp. 118-119. My italics.)

Clearly More's reservations about number must be taken seriously. In the forefront of developments in rational theology and philosophy at Cambridge, More was enough in sympathy with the rising mathematical and mechanical sciences to be willing to recognize **Pythagorean arithmology** as a study quite apart from quantitative arithmetic, and irreconcilable with it. (Brown 1970: 145-146)

God damn, More goes hard on Vaughan. I don't think I've ever met "design" in that sense; "inward phantasm" is a creative equivalent of *signified*; "a mere noise and clatter of words" sounds like a paraphrase of *flatus vocis*. The other quote is reminiscent of Herbert Spencer's *Style*, which didn't harangue but merely pointed out that Latin variants often have more syllables.

> But such ARITHMETICAL **nugacities** as are ordinarily recorded for his, in dry numbers, to have been the riches of the Wisdome of so famous a PHILOSOPHER, is a thing beyond all credit or probability. (p. 155)

The adjective "dry" and adverb "meerly" mark the force of More's stand. (Brown 1970: 148)

Define:nugacity - triviality or frivolity; a trivial or frivolous thing or idea.

> But how unlike these Beironites [brutish livers] was the **divine communiality** of PYTHAGORAS followers [|] (as IAMBLICHUS describes it, DE VITA PYTHAG. LIB.I.CAP.33.) not onely supplying friendly one another in the necessities of life, but **mutually cherishing in one another the divine life of the soul**, and **maintaining an inviolable concord in the best things**. [...] For they often admonished one another not to dissipate the Deity in them: Wherefore their friendship wholly in words and works seemed to aim at a kind of **commixtion** and **union** wit hGod, and **communion** wit hthe divine Intellect and Soul.

The insistence of More's rational attitude to number and the equation of the Pythagorean with the mnemonic system can be traced by following summarily and selectively the controversy that surrounded the Pythagorean *tetractys*. (Brown 1970: 150-151)

Define:commixtion - (obsolete) The action of mixing or blending together; commingling. The blending (of wines, etc.); garbling. Coition; copulation; sexual intercourse.

Johnson, Franklin P. 1956. A Philosophic Allegory? *American Journal of Archaeology* 60(1): 57-61. [JSTOR / 10.2307/500089]

> In 1910, soon after the Boston throne became generally known, **Salomon Reinach** ascribed to John Marshall the opinion that the two pieces constituted an allegory of birth and death. In the following year there appeared in the same journal a communication from Marshall, in which he denied having held any such opinion, and it has never reappeared in the discussions of the thrones. It is clear that the position occupied by this hypothesis is not a commanding one, and yet perhaps it deserves consideration. For the present purpose a term, which would have had little tendency to reconcile Marshall to the idea, may be added: it is suggested that the two monuments present a *philosophic* allegory of birth and death. (Johnson 1956: 57)

Discussion of Ludovisi Throne, an ancient sculpture depicting naked women. Salomon Reinach has written *Orpheus: A History of Religion*. "Through him [Iôn] too we learn that Pythagoras ascribed some of his writings to Orpheus" (Stapleton 1958: 50).

> However, it is **a commonplace of Greek philosophy that death is good**; a release for the soul from the prison of the body, an escape from the burden of matter; and correspondingly that birth is a descent into matter, an entrance into the prison of the body. Hence it is reasonable, from the philosophical standpoint, that he descended scale-pan, symbolizing death, should be hailed with joy; and that the rising one, foretelling continued captivity for the soul, should be marked with sorrow. (Johnson 1956: 57)

Antinatalism was widespread in Greek philosophy?

> The English Platonist, Thomas Taylor, was faithfully following his ancient teachers when he prayed that his soul [|]

"soon may pass
Beyond dark Hyle's dire-resounding sea
And gain her long-lost Paradise of rest."

After consideration of many ancient passages, Cumont writes: "La comparaison du monde matériel avec une mer houleuse, où l'âme est engloutie, est traditionnelle." And Again: "la comparaison traditionnelle dans l'école [des Pythagoriciens] de la matière (ὕλη) constamment agitée, avec une mer houleuse." (Johnson 1956: 58-59)

Evidently the "sea of consciousness" figure (e.g. Rimbaud, Peirce, and Freud) is an ancient one.

> According to Iamblichos (*V. Pyth*. 111) Pythagoras accepted the lyre, but condemned the flute, just as Plato (*Republic*, 3. 10.399 E) excludes the flute from his ideal state, but admits the lyre. Aristides Quintilian (2.19) discusses the matter at some length and says that Pythagoras warned his followers against the corrupting influence of the flute, but **commended the lyre as a defence against irrational passions**. The rhetorician Quintilian (Inst. Orat. 1. 10.12) ascribes to Pythagoras and his followers the view that **the lyre imitated the harmony of the universe**. (Johnson 1956: 59)

Reminds me of the discussion about the musical theme of the *Game of Thrones* TV show. The flute they considered too hoakey, too much associated with everything "medieval", and hence went with stringed instruments.

Morrison, J. S. 1956. Pythagoras of Samos. *The Classical Quarterly* 6(3/4): 135-156. [JSTOR]

> The poet Xenophanes, who must have been Pythagoras' contemporary, appears to have described him, in two elegiac couplets, as a person who believed in the transmigration of souls. Ion of Chios, in the next century, is quoted as saying that Pherecydes 'was endowed with manliness and honour and enjoyed after death a happy existence, if Pythagoras the wise is to be believed, who more than all other men perceived and learnt men's opinions'. Ion here, besides [|] attesting Pythagoras' belief in the immortality of at any rate Pherecydes' soul, is making a literary allusion to Heraclitus' derogatory remark about Pythagoras: that **'he practised inquiry of all men the most, and making a selection composed from these writings his own wisdom, a knowing of many things, a base concoction'**. Heraclitus had attacked this 'knowing of many things' on another occasion when he declares that it does no teach wit: 'if it did, it would have taught Hesiod and Pythagoras, Xenophanes and Hecateous'. Again, Heraclitus calls Pythagoras 'the prince of swindlers'. Ion of Chios also charged Pythagoras with dishonesty, but for a different reason. He wrote, Ion said, some pieces and 'fathered them upon Orpheus'. (Morrison 1956: 135-136)

Is knowing many things a bad thing? This criticism might have been due to Pythagoras being the first to call himself a philosopher, a lover of knowledge. "Pythagoras is a wise man with a **professional** repertory of wisdom." (*ibid*, 136)

> Later in the same book Herodotus refers specifically to the doctrine of the soul's immortality (2. 123). He has been speaking of an Egyptian *logos* which declares that 'the soul of man is immortal and that, when the body perishes, it clothes itself with another living creature which **constantly comes to be**'. (Morrison 1956: 137)

I wonder if Peirce's phrasing in "future self" might have been a subtle nod to metempsychosis, and James made it too literal in his theory of time-splintered selves.

> The identification of 'some formerly, others latterly' with the Orphics and Pythagoreans is made all the more probable by the circumstance that Heraclitus say sopenly what his younger contemporary hints at, that **Pythagoras claimed as his own knowledge what he got from others**. And Ion's statement that Pythagoras fathered writings on Orpheus only underlines the identity of doctrine which Herodotus noticed in the case of the doctrine of the soul. (Morrison 1956: 137)

Even the ancients couldn't stand for plagiarism.

> Aristoxenus is a biased witness. He knew the last of the Pythagoreans, who left Archytas behind at Tarentum and migrated to the mainland of Greece in the first decade of the fourth century; and was concerned to defend them against their **calumniators**. (Morrison 1956: 141)

Define:calumniator - to make false and malicious statements about; slander. A person who calumniates (slanders, or makes personal attacks upon, others).

> Apollonius specifically derives the ***hetaireia* or companionship** from the teaching activities of Pythagoras. 'It came about when those youths whom Pythagoras had taught grew up and began to be important in their own families as well as jointly to manage the affairs of the city they formed a large *hetareia*'. Iustinus speaks of 300 *iuvenes* living segregated from the other citizens and bound by **a kind of oath 'like a brotherhood'**. And as a result of the anti-Pythagorean movement after the annexation of Sybaris, Democedes and the *epheboi* secede from the city. In the twenty years of teaching between 529 and 509 it appears that Pythagoras had established a firm hold on the boys and young men of Croton, and that he had founded for the *neoteroi*, i.e. the men of military age, **an institution of common life**. The common life consisted in meetings in a *synedrion*, was bound by an oath, and could be described as a *hetaireia*. *Logoi* were read and discussions took place in which the novices did not share for the first five years. There was **a community of possessions**. So much we have on sound fourth-century authority. (Morrison 1956: 150)

A curious social system. On the community of possession there's an article above.

> The references to the two grades of membership *esoterikoi* >< *exoterikoi*, *mathematikoi* >< *akousmatikoi*, *pythagoreioi* >< *pythagoristai*, are too frequent to be ignored, and the features which recall the initiation rite as found elsewhere can hardly be inventions. (Morrison 1956: 150)

The separator (><) looks suspiciously lie Fourier's symbol for the pivot.

> Closely bound up with this is the doctrine attributed to Pythagoras and Empedocles by Sextus Empiricus of **the communion which must exist not only** [|] **between all men but between all living creatures**. And this doctrine is brought into connexion with the other great Pythagorean subject, mathematics, by Plato in the *Gorgias*: 'The wise say, Callicles, that **heaven and earth and gods and men are held together by communion and friendship**, by orderliness, temperance, and justice; and that this is the reason, my friend, why they call the whole of this world by the name of order (*kosmos*), not of disorder or of dissoluteness. Now you, as it seems to be, do not give proper attention to this, for all your cleverness, but have failed to observe the great power of geometrical equality among both gods and men. You hold that self-advantage is what you ought to practise because you neglect geometry.' (Morrison 1956: 152-153)

Similar sentiments can be found in Fourier, particularly the emphasis upon order and sympathy with other creatures, whom Fourier would include in the order of man (as helpers of various sorts).

> If we may accept the evidence of Eudemus and Aristoxenus we can, then, find an example of the educational use of number in an extract from Philolaus who was himself a Crotoniate. 'The position with regard to the nature of the physical world and *harmonia* is as follows. The reality of things, which is eternal, and indeed the nature of the physical world itself, admits of divine and not human knowledge, indeed it is only possible for anything to be known to us because the reality of those elements out of which the world-order is composed consists of **limiting and unlimited factors**. But since the primary elements (*archai*) are neither similar nor of the same kind, it would from the first be impossible for them to be included in a

> system of order if there was not somehow or other a *harmonia*. Things which are similar and of the same kind have no need of *harmonia*, but **it is necessary for things which are dissimilar and not of the same kind nor of the same rank to be bound together by such a *harmonia* if they are going to form part of the world-order**.' Philolaus then described the actual nature of the *harmonia*, or **numerical relationship of notes in the musical scale, which is a perfect example of number being the reality of a physical thing**. Philolaus began his treatise concerning the nature of the physical world with the sentence: 'Physical nature has been brought into a harmony in the world-order out of the unlimited and limiting factors; the same is true of the whole world-order and of everything in it.' (Morrison 1956: 153)

The limiting and unlimited factors are reminiscent of Kant's categories. I have a suspicion that his underlying logic, which is so similar to Fourier's, is indeed based on this aspect of Pythagoreanism. That harmony is established from dissimilar, and not similar, elements is exemplified by Fourier explicitly with musical notes. That numbers signify notes and thus have reality touches upon More's polemic on "dry numbers" (above).

> The world is an infinite arnge of differences in many categories. **To this continuum number is applied as a limiting factor and produces a thing**: in the case of the musical scale, a concord, in the case of physical nature the world-order. The terminology used by Philolaus suggests that the city was conceived to be a third sphere for the application of limit to the unlimited. **The words 'like', 'unlike', 'of the same kind' (or tribe), 'of the same rank', are all political**. The numerical bond is a kind of formula for producing unity in a city as it makes concord in music and a harmonious universe. (Morrison 1956: 154)

There's definitely something here. It is becoming less and less surprising that Peirce was some sort of a Pythagorean. Just in case, I'll tag this excerpt with #semiosis.

> Archytas is credited with the 'invention' of the harmonic progression, and the *Republic* was written after Plato had met Archytas. In the *Gorgias*, which was probably written before that meeting, he speaks of the geometric 'equality'; and it is geometry that Pythagoras made into a liberal education. **If any particular theory is to be attributed to the early Pythagorean society it must be the one Plato gives in the *Gorgias***. But from Archytas we can at least gain a valuable insight into the way in which a numerical formula could be applied to politics. **Pythagoras' essential preoccupation is with man and society**. He scans nature's book not as an end in itself but to provide lessons for man and, above all, **for man in association with his fellow men**. The unifying principle of the world, once grasped, will supply a pattern on which human society can build its harmony. The Pythagorean revelation was a revelation of *dike*, of **society ordered by principles which claimed recognition as being part of the natural order**. (Morrison 1956: 156)

This screams Fourierism.

Burnyeat, M. F. 1962. Time and Pythagorean Religion. *The Classical Quarterly* 12(2): 248-251. [JSTOR]

> It is, I think, a fair presumption to suppose that **there was some bond uniting all the different aspects of Pythagoras' thought, a bond strnog enough to satisfy Pythagoras himself**, but loose enough for the *μαθεματικοί* to be able, later, to cast off the religious and mystical doctrines without endangering the rest. If we reject Cornford's suggestion for the reconciliation of Pythagorean religion and science, namely that they were both based on **the concept of Unity**, the One, the obvious candidate is simply numbers in general, the **number-mysticism** which is common both in archaic Greece and in other primitive societies. (Burnyeat 1962: 248)

Same with Fourier, who scrapped his first publication and scribbled maniacally until his whole system was in order. The concept of Unity makes a frequent appearance in his writings.

> As for politics, we might be justified in inferring that Archytas' theory of political *ἁρμονία* was held in some form by Pythagoras himself, especially since *ἁρμονία* is the mark of the aristocratic state - **not equality, but proportion in an unequal ratio** - and the opposition to Pythagorean domination came from the democrats. (Burnyeat 1962: 248)

Another aspect in common with Fourierism.

> Dr. E. R. Leach, in an essay in which he tries to discover why we include under one concept two basic but different experiences, the *repetition* of certain phenomena in nature and the *irreversible* process of ageing, writes:
>
> > 'Indeed in some primitive societies it would seem that the time process is not experienced as a "succession of epochal durations" at all; there is no sense of going on and on in the same direction, or round and round the same wheel. On the contrary, **time is experienced as something discontinuous, a repetition of repeated reversal, a sequence of oscillations between polar opposites**: night and day, winter and summer, drought and flood, age and youth, life and death. In such a scheme the past has no "depth" to it, all past is equally past; it is simply the opposite of now. [...]
>
> Here, then, is a connexion between time and reincarnation. (Burnyeat 1962: 249)

Somewhat reminiscent of Pjatigorski & Mamardašvili's discussion of time and death. From: "Two Essays Concerning the Symbolic Chronos" in *Rethinking Anthropology* (1961: 126).

> Finally, for what it is worth, there is the theory of the soul held by Alcmaeon, who seems to have been in some sort of contact with the Pythagoreans. **The soul, he thought, is immortal, because it is always in (circular) motion like the heavenly bodies**. Yet man dies because he cannot join the beginning to the end; the inference seems clear - **the body can only traverse half the circle, and it is left to the soul to complete the journey**, arriving eventually for its next reincarnation at the place where the circle began. (Burnyeat 1962: 250)

Inspiring stuff. In a Fourieristic twist, there should be an addendum: the body traverses one third of the circle, that of the senses, of individual life. The second third is social, post-mortem: you survive in living persons' memories, your footprints are still visible. And the third, the distributive proceeds to ever-after: if you left your mark, it will be fought, it will be commended, and it will be mixed with the Totality in the process.

Morrison, J. S. 1958. The Origins of Plato's Philosopher-Statesman. *The Classical Quarterly* 8(3/4): 198-218. [JSTOR]

> When Plato was an old man he wrote, in the seventh Letter, an account of the political developments that took place in Athens when he was in his twenties, how they involved his friend Socrates, and how he himself became increasingly disillusioned with the aristocratic kinsmen with whom he would naturally have been associated if he had entered politics. 'When I considered all this,' he proceeds, 'the more closely I studied the politicians and the constitution and practice of the city, and the order I grew, the more difficult it seemed to me to govern rightly. **Nothing could be done without trustworthy friends and supporters, and these were not easy to find ready to hand** - for the city was no longer organized according to the customs and institutions of our ancestors - and **it was impossible to find new friends at all easily** [...] with the result that though I had been full of eagerness for a political career, the sight of all this chaos made me giddy, and though I never stopped thinking how things might be improved and the constitution refromed, I postponed action, waiting for a favourable opportunity. (Morrison 1958: 198)

Here lies the genius of Pythagoras: instead of looking for new friends in high places, he tutored a generation of young men who were loyal to him.

> In section IV I set out the course of Plato's thought on the relations of philosophy and politics, starting with the *Apology* and *Euthydemus* where he is still under strong Socratic influence, **proceeding to the *Gorgias* where he is beginning to feel the compulsion of Pythagorean ideas**, and concluding with the *Republic* where the full effects of direct contact with the surviving Pythagoreans in Magna Graecia are displayed. (Morrison 1958: 199)

Ground plan for reading Pythagoreanism in Plato. Though I can't stand dialogues where every reply is some affirmative (what's the point of conversing with a "yes-man"?), I might take it up in due time.

> And do not be offended at my telling you the truth: for the truth is that **no man who opposes you or any other crowd and tries to prevent the many unjust and illegal acts which are done in the State, will save his life**: he who fights for the right, if he would live even for a brief space, must have a private station not a public one.' (Morrison 1958: 199)

Too true. If you're an investigative journalist who uncovers the massive wrongdoings of a government agency, you might just find yourself "suicided" with two bulletholes in your head. The person who uncovered the Panama Papers, too, can attest to Plato's point.

> The latter had been scathingly described a few pages earlier by Callicles. Philosophy, he says, is all very well for a schoolboy, but 'when I see an elderly man still going on with philosophy and not getting rid of it, that is the person, Socrates, whom I think in need of a whipping. For, as I said just now, however well endowed he may be, he is bound to become unmanly, through shunning **the centres and marts of the city, in which**, as the poet said "**men get them renown and glory**"; he must duck down and spend the rest of his life whispering in a corner with three or four lads, and never **utter anything free or high-spirited**.' (Morrison 1958: 200)

Description of the "life of philosophy" in ancient times. "Renown" a significant trope in the obscure theory of phatic communion I'm intending to build. So is uttering free and high-spirited things by which, it seems to be implied, men in city centers and marketplaces gain renown.

> To this Tubero objects that the Platonic Socrates, even when he is discussing ethics and politics, is 'eager to introduce arithmetic, geometry, and harmony, after the manner of Pythagoras'. Scipie replies: 'what you say is quite true, but I expect you have heard, Tubero, that after the death of Socrates Plato went first to Egypt for the purpose of study, and after that to Italy and Sicily to make a thorough study of the discoveries of Pythagoras. Also, that he spent much time with Archytas of Tarnetum and with Timaeus of Locri, and that he acquires the commentaries of Philolaus. Also, that since the name of Pythagoras was still well known in those regions he gave his attention to the Pythagoreans (*hominibus Pythagoreis*) and their peculiar studies. The result of this was that being devoted heart and soul to Socrates and wishing to attribute everything to him, he wove together into one fabric the charm and conversational dexterity of Socrates with **the Pythagorean *mystique* and the metaphysical importance they attached to certain arts**. (Morrison 1958: 201)

The overall point being that Plato evidently made a conscious effort to familiarize himself with the philosophy of Pythagoras.

> In Croton the new *sophos* developed a new *paideia* based largely on mathematics and issuing in political action. In this institution Plato clearly found the solution to his problem. It was a drastic solution indeed, mare drastic than the Socratic *politike*, in which the individual 'cared for' the souls of his pupils, one or two at a time. The drawback to the Socratic *politike* had been its ineffectiveness, the fatal isolation and vulnerability of the *politikos*. It is true that the Pythagorean *synedria* had run into trouble in the end, but they had achieved much and enjoyed a long period of ascendancy, and Archytas remained as a surviving example of a successful Pythagorean statesman. **Plato's contact with the surviving Pythagoreans seems to have convinced him that something like the Crotonian *synedrion* would provide 'the trustworthy friends and supporters' necessary for successful political reform**. (Morrison 1958: 211)

Fourier's major fault lies in not even considering *teaching* his system. Instead, he waited for a capitalist on a white horse to come and finance his plans for sociopolitical reforms.

> It is at any rate certain that shortly after his return from Italy he founded **the Academy, an institution which took the form of a *thiasos* devoted to the worship of the Muses**, as the Crotonian *synedrion* may have been, and 'designed primarily as a training school for practical statesman'. At about the same time he wrote the *Republic*, to expound **a theory of justice as the bond which under ideal conditions holds together the three parts of the soul in the individual man, and the three classes in the city, in such a way that the rational part rules**. The bond which holds together the *cosmos* of soul and state is, however, no longer the geometric progression as in the *Gorgias*, but **a numerical bond of the same general kind, the harmonic progression**. The change is significant, and I shall revert to it in an appendix. (Morrison 1958: 211)

Now this is more like it. Now I know for sure that I have to read the *Republic* in short order. Primarily to confirm that "the three parts of the soul" are indeed the same that I've noted throughout the ages of philosophy, from Pythagoras to Kant and beyond.

> I noticed, when the theory of justice or social order put forward in the *Republic* was being considered, that it differed from the theory mentioned briefly in the *Gorgias*. In the latter dialogue **the formula which is the basis of the social and physical order is the geometric proportion**, progression of mean, 2:4:8. [|] The series is called in Greek an *ἰσότης* or equality because **it represents a fair system of what we should call differentials between powers which are not in fact equal**. In the geometric proportion the difference between one power and the next is similar, four is twice two, eight is twice four, and so on. **Such an equitable system of differentials is regarded as a bond, because it does hold together the different powers in a numerical system of framework**. In the case of the simple arithmetical progression 2:4:6 the difference between one power and the next is also the same, four is two more than two, six is two more than four. **The superiority of the geometrical progression as a basis for social order lies in its greater fairness**. Whereas in the arithmetical progression the differential was the same (i.e. in our example two) whatever the power of the terms might be, in the case of the geometrical progression the differential ('twice') although in one sense the same is nevertheless absolutely greater in proportion to the power of the terms (i.e. four is twice two, and eight is twice four, but the differential is two in the case of the lower pair of terms and four in the case of the higher pair). **The application of a mathematical formula to politics is exactly in the Pythagorean manner**, and in view of the early society's preoccupation with geometry we can have little hesitation in regarding it as **part of the doctrine of the first Pythagoreans which had found its way to Athens**. (Morrison 1958: 213-214)

Not the 5:4:3 I'm more partial to, but still very interesting.

5674

11.5.3 A Poor Authority (2020-06-29 13:34)

- Procopé 1990. Democritus on Politics and the Care of the Soul: Appendix
- Prowse 1964. Numa and the Pythagoreans: A Curious Incident
- Bremmer 1992. Symbols of Marginality from Early Pythagoreans to Late Antique Monks
- Tate 1939. Plato, *Phaedo* 92cd
- Dillon 1969. A Date for the Death of Nicomachus of Geresa?
- Bennett 1945. Thoughts from Pythagoras
- Harap 1938. Some Hellenic Ideas on Music and Character
- Kingsley 1994. From Pythagoras to the *Turba Philosophorum*: Egypt and Pythagorean Tradition
- Keith 1909. Pythagoras and the Doctrine of Transmigration
- Quasten 1942. A Pythagorean Idea in Jerome

Procopé, J. F. 1990. Democritus on Politics and the Care of the Soul: Appendix. *The Classical Quarterly* 40(1): 21-45. [JSTOR]

> The political fragments of Democritus have come down to us out of context. The choice of any one as a starting-point for a discussion of them is bound to be arbitrary. But a good many can be linked to B 252 with its message that **private well-being depends on the well-being of the state**. Protection of the public well-being is the underlying concern of his political fragments. One obvious way to protect it is to crack down on anything that threatens it. Hence the fragments (B 257-60) about **killing public pests, animal or human**. (Procopé 1990: 21)

Part and whole. Who decides who or what is a pest? One of Fourier's examples along these lines concerns some worm or grub, which he intended the inhabitants of his Phalanx to go out and destroy.

> The implication of texts like B 264 or B 181 is that **the ultimate remedy for social disorder lies less in coercion than in the care of individual souls**. Again, if states are to prosper or even survive, concord among the citizens is essential (B 250). **Discord is fatal** (B 249), **and the danger of discord makes it necessary to have repressive laws** (B 245). But Democritus could also offer a more positive prescription for civic concord, in voluntary generosity on the part of the rich (B 255). He was to be credited with the assertion that there are only two gods, *Poena* and *Beneficium* (A 76 = Pliny, *NH* 2.14). Perhaps they symbolized for him **the two fundamental bonds of society** (cf. Theophrastus ap. Stob. 4.1.72). (Procopé 1990: 22)

Strongly disagree. This view of discord can put Fourier's positive view of it in relief. Interested to find out what those two fundamental bonds are.

> Concerning the slaughter or non-slaughter of certain animals, the rule is as follows: he who kills those which do or are disposed to do harm goes scot-free, and to do so shall be for well-being rather than otherwise.

ζώιων ἔστιν ὧν: does this mean that there are other animals to whom this role does *not* apply? Perhaps. As J. Bernays claimed (*Theophrast über die Frömmigkeit* [Berlin, 1866], p. 149), Democritus is invoking **a distinction, of the kind ascribed to Pythagoras** (Plut. 964f), **between dangerous wild animals, e.g. 'foxes and reptiles'** (B 259), **lions and wolves** (Hermarchus ap. Proph. *abst*. 1.11), **which may be killed** [|] **with impunity, and gentler domesticated animals**. Cf. R. Hirzel, *Themis, Dike und Verwandtes* (Leipzig, 1902), p. 215 n. 1. You kill snakes and scorpions on sight (Ps.- Demosth. 25.96). But you had better wait before killing a theotening ox or horse. It probably belongs to someone, and will be under legal protection. (Procopé 1990: 23-24)

Notable only for being attributed to Pythagoras.

> *κιναδέον*: strictly 'foxes'. Sicilian in origin, the word is more commonly applied to **foxy humans** (Androc. 1.99; Ar. *Av*. 430. *Nu*. 448, etc.). *ἑρπετέων*: note the story in Herodotus (4.105.1) of how the Neuroi were driven out of their country by an infestation of snakes. **The link between snakes and foxes is that both live in holes** - which is why, according to Aristotle (*HA* 610a12), they are friends. (Procopé 1990: 26)

"Foxy humans" sounds like something else. Did not know about that link between foxes and snakes.

> Poverty is a democracy is as preferable to so-called prosperity among dictators as freedom is to slavery.

ἡ ἐν δημοκρατίηι πενίη: *impoverishment* in a democracy? Perhaps Democritus is retorting to **observations regularly made by the insecure, over-taxes rich about the advantages of being poor in a state run by and for the *δῆμος*** (cf. Ps.-Xen. *Anth. Pol.* 1.13, Xen. *Symp*. 4.31f., Isoc. 8.128, etc.). (Procopé 1990: 27)

Good characterisation on Procopé's part.

> *εὐδαιμονιης* **'felicity', 'prosperity', 'high standard of living'** (cf. Plato, *Ep*. 7.326b on the *βίος εὐδαίμων* in Sicily). (Procopé 1990: 27)

I wonder if this could be connected with Fourier's "Luxury". Happiness is an emotion.

> The comparison of the body with an 'implement' or 'vessel' chimes awkwardly with its depiction, in the preceding clauses, as a litigant. Moreover, the image of it as the 'implement' which the soul' uses' is a Platonist commonplace (e.g. PLotinus 1.1.3.3) which goes back to the *Alcibiades* I (129e). But how consistent much the imagery be? Democritus is quite capable (B 223) or referring to the body as the *ακήνος* or 'tent' (i.e. 'what the soul lives in'), while still speaking of **its 'demands' and 'longing'** (*χρηίζει*, *ἰμείρεται*). [...] The theme of the quotation from Democritus is the contrast, to be found elsewhere in the *fragmenta moralia* (B 149, 223, etc.) and much invoked by Epicurean writers (e.g. Epicurus *Gn.V*. 33, frr. 445, 456, 469 U; Diog. Oen. fr. 1.i-ii), between **the readily satisfied wants of the body and the endless, perverse and vexing desires of the soul**. (Procopé 1990: 32)

The "demands" of the body is pretty much the only thing that stuck with me when I read *The Apology of Socrates* as a 18yo (didn't understand half the English words then). The "veking desires" of the soul is phraseologically interesting, and could describe Fourier's "distributive" passions of the soul.

> *ἀτερπείη*: the most prominent word in the fragment (see above), recurs in a much discussed sentence, B 188: *ὅρος συμφόρων καί τέρφις καί ἀτερπίη*, 'the boundary-mark between things suitable and unsuitable is enjoyment and lack of enjoyment'. **The sign that something agrees with you or is good for you is that you enjoy it; if you find it horrible, it cannot be doing you good**. The principle applies primarily to questions of diet and physical well-being, but can be greatly extended. And it works in both directions. The fact that something agrees or disagrees with you [|] is a fact about yourself as much as about the thing: for a sick man, food which is sweet to a healthy man tastes bitter (Plato, *Prt*. 166e); its bitter taste is an indication of his sickness. (Procopé 1990: 34-35)

Suitable, enjoyable, agreeable. The underlying logic being that if something feels good to do, then it must be good. Fourier insists that this is the nature of passional attraction - that God gave us desires and instincts to lead us right.

> Some men, not knowing the dissolution of mortal nature, but with a consciousness of ill-doing in life, toil out their time of life in perturbations and fears, **fabricating lying legends about the time after the end**.

[.|.] But Nestle, *Philologus* 67 (1908), p. 548, was surely right to argue that, if it is simply the misery in this life of which the men are conscious, they might more reasonably hope for a *better* hereafter; what fuels their anxieties about the after-life is their consciousness of having themselves acted badly. [...] An ambitious piece of *Kunstprosa*, the fragment falls into roughly equal halves, subject and predicate, both of them composed of two more or less balancing members. Each of its four *κώλα* introduces its own thought - (1) men ignorant of the facts about death, (2) but **with a consciousness of evil doing**, (3) **live in fear and confusion** (4) **giving themselves nightmares about the afterlife**; and they are linked to each other by various formal devices, above all by word-echo [...] (Procopé 1990: 35-36)

Putting it bluntly, this. Visions of afterlife, then, arise from conscience of doing evil, and the possibility that one will be punished for them in the afterlife.

> Even if you are alone, neither say nor do anything vile. Far more than in front of others, **learn to feel shame in front of yourself**.

(Procopé 1990: 40)

Not sure how to feel about this. On the one hand this clearly links up with the discourse on self-control. On the other the culture of shame hasn't really worked out that great for humanity.

> Whensoever those with means have the nerve to lend to those who have none, to do them services and kindnesses - that is when you first find pity and an end to isolation, the birth of comradeship, mutual assistance and concord among the citizens, and other blessings so many that none could count them.

οἰκτίρειν: **pity is an emotion to which the rich and confidently prosperous**, *οἱ ὑπερευδαιμονείν οἰόμενοι*, **are not normally susceptible** (Ar. *Rhet*. 1385b21). *ἐρήμου*: isolated, bereft of allies. To be 'bereft' of allies and 'comrades' who might provide 'defence' is a recognisable claim to pity (cf. Thuc. 3.57.4, 67.2, 3, 5). *ἑταίρους*: very nearly 'comrades in arms', 'partners in crime', the word implies a certain equality of social status, as well as **suggesting membership of a *ἑταίρεία*, a political faction or club organized for** the *ἀμύνειν ἀλλήλοισι*, **the 'mutual defence', of its members**. (Procopé 1990: 43)

Sadly modern psychology confirms this about the rich. The Pythagorean *hetaireia* evidently meant for mutual defense. (*Kaasvõitlejad*, *kamraadid*.)

Prowse, K. R. 1964. Numa and the Pythagoreans: A Curious Incident. *Greece & Rome* 11(1): 36-42. [JSTOR]

> In 181 B.C. a curious event happened at Rome. As usual the accounts vary, but only in the details. Livy tells us that workers turning over the soil in a field at the foot of the Janiculum discovered two stone containers measuring approximately eight feet by four, and sealed with lead. Greek and Latin inscriptions were to be seen on the outside. The one supposed to be Numa's coffin was empty but the other contained two bundles of documents preserved in wax: seven books written in Latin, *de iure pontificio*, and seven in Greek, *de disciplina sapientiae*, not only undamaged but of very new appearance. Livy remarks that Valerius Antias (an annalist living in the time of Sulla), accommodating his view to [|] the then prevailing opinion, said that **the books contained Pythagorean doctrines**. The filed in which the discovery took place was owned by Lucius Petilius, a clerk. Q. Petilius Spurinus, the *praetor unbanus*, obtained the documents from the clerk, whom he had employed earlier when a quaestor, and **finding that they attacked religious observances, he told him that he intended to burn them**, but gave him a chance to try by legitimate means to recover possession. The clerk approached the tribunes of the people, who in turn referred the matter to the Senate. Nevertheless his efforts failed and the Senate ordered the books to be publicly burned. (Prowse 1964: 36-37)

A sad story, this.

> No doubt Valerius Antias was right in following the tradition that the books were Pythagorean in nature. **There was a persistent belief that Numa had come under the influence of Pythagoras himself**. Dionysios of Halikarnassos refers to a tradition that Numa was studying at Croton in southern Italy, where Pythagoras had established his school, when he was chosen king of Rome. (Prowse 1964: 38)

The dates don't match up. Wikipedia currently gives Numa Pomilius as having lived 753-673 BC, and Pythagoras 573-495 BC.

> The Dionysiac religion was concerned with the after-life. In his recent study M. P. Nilsson says that **the Bacchic mysteries promised the bliss of an eternal banquet**; he also points to features which were common to Bacchanalians, Orphics, and Pythagoreans, such as the possession of a sacred literature, as well as a special taboo placed on the eating of eggs. But there was more than this. 'Both enjoined a certain way of living. [...] These ways of life [the Orphic and the Pythagorean] were similar, e.g. the abstention from meat was the foremost requirement of both, and both proclaimed the same end, ***katharsis* or the purification of the soul'**, to quote W. K. C. Guthrie. There were differences among the three groups, but these seem to be mainly differences of emphasis rather than of belief. They may have diverged considerably in early times, but their origins are hard to believe. The main point is that, when in 181 B.C.,

> books were produced claiming the authorship of Numa to support Pythagorean doctrines, educated Romans clearly could not accept their origin and almost certainly failed to distinguish between Pythagorean teachings and those of the Bacchanalians, so recently suppressed. The swift action of the Senate was to be expected. (Prowse 1964: 41)

Still don't know much about the ancient mystic religions.

Bremmer, J. N. 1992. Symbols of Marginality from Early Pythagoreans to Late Antique Monks. *Greece & Rome* 39(2): 205-214. [JSTOR]

> In the fourth century B.C., Pythagoristae make a rather sudden appearance in Attic comedy. These characters are conspicuous for their deviant lifestyle and appearance. **They wear only a single garment, go barefoot, and probably stink to high heaven, since they never wash. In addition they are taciturn and of sombre appearance**. Moreover, they take only water and otherwise subsist on vegetables and herbs, totally abstaining from meat. Comedy exaggerates, of course, and takes no account of different currents in Pythagoreanism, but **the imagery is quite clear. Pythagoristae place themselves squarely against the existing norms and values of Greek society**. (Bremmer 1992: 205)

God damn hippies.

> Besides their poverty-stricken look, Pythagoreans could be recognized by their sombre countenances. **Their joyless facial expressions are in line with the report that the great Master himself never laughed either**. Allowing laughter only in moderation is not often mentioned, but it is noteworthy that Chaeremon, when describing Egyptian priests - already Reitzenstein saw in this description similarities to Pythagoreans - remarks that they rarely laugh and when they do never go beyond a smile. (Bremmer 1992: 207)

This I did not know.

> Drinking wine, then, was a sign of affluence, as is clear also from the frequent distributions of wine by wealthy citizens at certain festivals, recorded regularly in inscriptions from later antiquity. **In archaic and classical Greece, the symposium was the place *par excellence* for social intercourse**. To aristocrats, then, total abstention meant first and foremost a total break with their milieu, while to monks it meant rather a rejection of luxury. Symbols that at first sight seem identical turn out to belong to wholly different social contexts. (Bremmer 1992: 209)

The communion of food and the communion of words go hand in hand.

Tate, J. 1939. Plato, *Phaedo* 92cd. *The Classic Review* 53(1): 2-3. [JSTOR]

> While admiring Mr. W. L. Lorimer's emendation (*δοκεῖ* <*ἃ δοκεῖ*> in d2: *C.R.* LII. 165), I should like to say something on behalf of the traditional text, which means (as we agree) that **most people believe the soul to be an *ἁρμονια***. It is by no means obvious to me that this statement is 'wildly untrue'. Aristotle says of this very theory that 'many' find it highly credible; and Stallbaum, Archer-Hind, etc., seem to me right in thinking that it is, according to the *Phaedo* itself, a widespread view. But Mr. Lorimer's emendation calls attention to a real difficulty which the commentators do not seem to have faced: **why are 'the many' credited with believing a tenet which sounds so highly philosophic?** This is the difficulty for which I wish to suggest a solution. (Tate 1939: 2)

Finally something short but to the point.

> The doctrine itself contains nothing recondite. It appeals, as we are told in 92d, to those who have not thought deeply on the matter. **'Harmony' (structure) is exhibited** not only by the lyre when it is tuned, and by its notes when they fit together into modes and melodies, but also by 'all the works of craftsmen', and clearly **by everything which is 'put tofether' whether by art or by nature**. The word is synonymous with *κρᾶσις* in 86b 9 and *αύνθεσις* in 93a I. **'Harmony' is the compositeness of any composite whole**; when the parts fly asunder, the 'blend', 'structure', 'harmony', is gone. The living body consists of physical elements held in tension or equipoise as described in 86b; and the soul, when regarded as *άρμονία*, *κρᾶσις*, *αύνθεσις*, is precisely this **state of union, balance or 'attunement'.** For soul, if it is a 'harmony', is **'a composite thing'**, consisting of these physical elements (so long as they fit together), and not something apart from them. (Tate 1939: 2)

That "structure" could be equivalent of (synonymous with) "harmony" I would not have guessed, but it makes a lot of sense. Even Jakobson, the linguistic structuralist, constantly gravitates towards some sense of harmony. For example, his reading of Peirce's sign theory amounts to a harmony between iconic, indexical and symbolic elements. It is dubious if Peirce's writings support this reading, but that's what Jakobson puts forth.

> **Macrobius** (see RP 86) - **a poor authority - says that Pythagoras and Philolaus called soul a harmony**. If this is right (which is not likely), a different doctrine must be intended from that which Plato expounds as obviously inconsistent with Pythagoras' (and, let me add, Philolaus') belief in immortality and trans-migration. [...] It has also been suggested (Burnet, *G.P.*, p. 3390 that the *Timaeus* is based on Philolaus' system. If this is so, Philolaus is surely innocent of the *άρμονία*-doctrine described in the *Phaedo*. The same conclusion would follow if the treatise on the soul, ascribed to him in antiquity, either was written by him or had any foundation in what he realy taught. (Tate 1939: 3)

This is what happens when you have fragments and quotations to work with.

Dillon, J. M. 1969. A Date for the Death of Nicomachus of Geresa? *The Classical Review* 19(3): 274-275. [JSTOR]

> 'Since the cube of 6 comes to 216, (which is) the time of birth for seven-month babies, if one counts in with the seven months the six days during which the sperm is in the form of foam and is undergo-ing germination, Androcydes the Pythagorean, the author of the work On Symbols, and Eubulides the Pythagorean, and Aristoxenus, and Hippobotus, and Neanthes, who have written on [|] the subject of Pythagoras, have declared that the reincarnations which befell him happened at interval of 216 years. They say, at any rate, that after this number of years Pythagoras came to re-birth, and lived again, as it were after the first circuit and return of **the soul-creating cube of six, it being recurring because of its spherical circuit**, and that on other occasions he came to new life through this same process.' (Dillon 1969: 274-275)

No idea what this means. If you look up images of "spherical circuit" you get pictures of circuit board planets.

> It is plain from the above passage that the figure of two hundred and sixteen years was arrived at by extrapolation from **the two hundred and sixteen days in which the embryo comes to birth**. A closer examination nof this, however, is matter for another treatise. (Dillon 1969: 275)

Yeah, this makes no sense either. Seven months old babies born prematurely only survive with special care. On the other hand, if my calculations are correct then Pythagoras' soul was last reborn in 1881 (Pablo Picasso?) and will be reborn again in 2097.

Bennett, Victor 1945. Thoughts from Pythagoras. *Music & Letters* 26(4): 195-200. [JSTOR]

> If his thoughts proceed in this direction, they must encounter some such question as "What importance has music as an element of the universe?". As for his answer, it is not made any more easy to frame by the fact that the majority of eminent philosophers have attached little or no importance to music. Even Plato, who recognizes the high educational value of music, makes no attempt **to relate it to ultimate reality**. It is true that in relating the Mytho of Er he introduces the celebated doctrine of **the Harmony of the Spheres**, but this is made a mere incident in his statement on **the Immortality of the Soul** and it evidently fails to hold his interest. (Bennett 1945: 195)

Fourier, on the other hand, subscribed to both the Harmony of the Spheres and the Immortality of the Soul, and believed that music theory is the only science that had been perfected, and it is related to ultimate reality.

> Our philosopher, however, is not without consolation. Around this idea of the Harmony of the Spheres there clusters a tradition which, if it be but a minor one, has for music some impressive claims to make. This tradition, it is true, is not very coherent, but it may yet become so. **Its threads are scattered, but they may yet be gathered up**. It is a tradition which is as much the providence of poets as of accredited philosophers, but which, nevertheless, has behind it **a force of intuition** which ensures its survival after each recurring age of rationalism. When it develops, the philosopher is bound te remark, it has a surprising way of doing so by leaps and bounds, but its origin is not merely ancient but venerable. To begin at the beginning is to return to **the source of so very much that is mysterious and valuable in the world of ideas**; to return, that is, to Pythagoras. (Bennett 1945: 195)

This is so well written. "A force of intuition" good candidate for post title.

> In that legendary sage the learned satirists of ancient and modern times have found a favourite object of exercise. No doubt that is not precisely the kind of immortality he would have welcomed, nor is it his just reward. What brought it upon him was his innocence as to the sobering effect which rationalistic modes of thought have upon philosophy, though indeed **it was he who put system into the nebulous notions that prevailed in the Orphic cult**. He would have agreed with Montaigne that **philosophy is but sophisticated poetry**, and not felt that the connection was a damaging one. Other thinkers have been pleased to ally philosophy with science or logic, but philosophy has never been more than half made up of these quantities. The other half of philosophy consists of **spontaneous ideas, which often can neither be proved nor disproved, and of this creative side of philosophy Pythagoras is surely the prophet**, so that he remains, as he was in his own day, at the centre of the philosophic storm. Indeed a man who can project his influence over 2,500 years without leaving a written record of his teaching, and without having more than a few of his sayings recorded for him, belongs to a very select gallery of human genius. (Bennett 1945: 195)

Curious to learn more about the Orphic cult (from Reinach, for example). Personally, I veer towards the side of poetry rather than logic. Not only because the latter subject has hindered my graduation but because much of the fertility (young Peirce would have said pregnancy) of philosophy is due to the poetic function. See, for example, notes on the language of Democritus, which so often point out that there are rhymes and "word-echoes" in his fragments.

> The eight concentric whorls which, in the account given in the 'Republic', make up the heavenly bodies may have been a Pythagorean conception, for eight was one of his favourite numbers; but it seems that some less skilled artificer inserted into each whorl a siren who, with inexplicable conservation of breath, piped forever a single note as she travelled, thus contributing with her sisters to the production of one lost chord of music; **for humanity could not hear the sound, for the simple reason that it never varied and never ceased**. (Bennett 1945: 196)

The tenth book of *Republic* is about the Harmony of the Spheres. The emphasized sentence calls to mind *The Legend of 1900*, where the main character does not know the sound of the sea because he has lived all his life floating upon it. It also made me think of that damn triangular scheme, but the case appears to be opposite: it is not taken notice of because it constantly varies in at least one dimension (most commonly the first and second, somehow almost all agree that Reason is the highest faculty) and has probably gone through periods when it was not in vogue.

> While the ancient idea of music in the heavens is preserved, another cause has been substituted. The music was formerly the work of the sirens; now it is the result of simple planetary motion. Now like causes in like circumstances should have like results, and if simple motion can produce music in the heavens, and if the most audibility does not apply to it, then why should not simple motion have the same effect elsewhere in the physical universe and more particularly on the face of this earth? **If motion is a cause of music, it becomes impossible to deny to all things that move, which is to say all things that exist, their own appropriate music-making**. It is no longer possible to keep the music to the skies. The chamber music of the stars becomes the concerto grosso of the whole hierarchy of existence, manifesting itself with the utmost proximity and ubiquity. The faint exalted hymn of the sirens becomes **a universal symphony**, in which **everything that walks, crawls, swims, flies or merely agitates in a frantic performer, living to music, by music and for music**; for everything that likes moves, and everything that moves harps or sings. This hypothesis is the converse to an established fact. For it is an established fact of acoustics that all music is a kind of motion, and the hypothesis we are being led to frame is that all motion is a kind of music. **The music is everywhere and there is nothing but music anywhere**. All existence is motion; all motion is music: therefore all existence is music. To this triple identification the shade of Pythagoras beckons us on. (Bennett 1945: 198)

Bennett might have appreciated String Theory.

Harap, Louis 1938. Some Hellenic Ideas on Music and Character. *The Musical Quarterly* 24(2): 153-168. [JSTOR]

> Although not a great deal of technical literature on music has survived, enough remains to assure us that this study was deeply investigated by the Greeks. I shall not here be much concerned with their technical theories of the octave, modes, or notation. In this essay, which no pretense to completeness, I shall try mainly to set down some ideas entertained by the Greeks upon how the enjoyment of music affected human character, usually designated as **the "ethos" theory of music**. (Harap 1938: 153)

This has already passed through some immediate past readings, i.e. some philosopher becoming a tutor for a son of nobility because his theory of music was supposed to build character.

> As everyone knows, the earliest and most basic of all musical discoveries in the West was made by Pythagoras, when he discerned the principle of **the regular proportional relationship between the pitches**. The subsequent development of music would have been impossible without this knowledge. However, **what is for us a technical principle** [|] **of music was to Pythagoras the primary metaphysical fact about the world**. The Milesian philosophers, Anaximander and Anaximenes, had bequathed to Pythagoras **the problem of accounting for the existence of an ordered world in the midst of conflict and opposition**. Pythagoras tried to solve the problem by the principle of harmony (ἁρμονία). By experimenting with a musical string he had discovered that the pitch intervals of the octave, the fourth and the fifth were related in a regular ratio. In other words, high and low pitches were resolved in **an "attunement" (ἁρμονία) that resolved their opposition, for each was related to the other in due measure**. Pythagoras reasoned analogously from this example of numerical regularity to everything else, and he thought harmony was the clue to an explanation of the world. Human life, to be properly healthful and ordered, should also be harmonious. (Harap 1938: 153-154)

Same goes for Fourier, whose theory of social organization is based on this metaphysical tenet. In the highest form of human society, every person is "attuned" to everyone else "in due measure", meaning that there will still be rich and poor but they will be in harmony, their accords and discord properly measured.

> Music and mathematics, because they presented the soul with pure instances of harmony, were held by Pythagoras to have purgative effects. He was the first among philosophers to expound the idea of catharsis, which had been transmitted to him through the Orphicism in his religious background. **The idea of catharsis by music was present in the ancient tradition that Orpheus with his lute calmed beasts and that Amphion moved the stones with his music**. The χαθαρμοί, rites of purification by enthusiasm, were regularly practised in the Orphic religions as **a means of releasing the soul from its bodily tomb**. Pythagoras carried this idea further in prescribing appropriate music for each specific type of mental disturbance, and in his doctrine of the harmony of the "circles." (Harap 1938: 154)

I would not have guessed that *katharsis* denoted Ancient Greek music therapy.

> Pythagoras believed that **the hearing of sounds which bore ceratin arithmetical relationships had a powerful and quite specific effect on the soul**. The movements in each piece of music produced similar movements in the soul. Since desirable states of the soul could be induced by suitable music, it assumed great importance for moral life. (Harap 1938: 155)

Made me think of binaural beats.

> For the ethos-theory is based on the view that music directly and precisely imitates human dispositions, because of the similarities of movement in music and in the soul. **The Greeks conceived of the soul as being in motion when affectively alive (hence the term "emotion")**. Plato said that melody has "movements akin to **the revolutions of the soul within us**." The musician must know, relative to "harmonies," what are "the affections corresponding to them in the movements of the human body, which when measured by numbers ought, as they say, to be called rhythms and measures." **Melodies express the virtues of the soul and body of their vices**. "Everyone will admit," plato affirmed, "that musical compositions are all imitative and representative." (Harap 1938: 156)

Hingeliigutus (*Gemütsbewegung*). Emotion - something in us is in motion. See also "motivitiy".

> Although Plato does admit the cathartic function of music in a Pythagorean passage ("Timaeus" 47 E), this admission is an isolated one. Otherwise he forbids the exciting music of the aulos, while Aristotle deals differently with this question. There is a "proper time" for playing the aulos, "when the performance aims not at instruction, but at the relief of the passions." In other words, this use of the music of the aulos is just what we found in Pythagoras: **a homeopathic treatment of an agitated emotional state by orgiastic music**. (Harap 1938: 161)

A very well crafted definition of katharsis.

> A fourth, and very significant, use of music named by Aristotle is that of **enjoyment for its own sake as a disciplined, "intellectual" activity** (διαγωγή). Such **self-sufficient activity** is for Aristotle the end of human life, **the complete realization of man's rationality**. All liberal pursuits - that is, those which are not "useful or necessary" - are enjoyed for themselves alone, each in its own right. Musical activity of this kind is not merely pleasant, like relaxation, but one in which the pleasant (ήδονή) is joined with the rationally fine (χαλόν). (Harap 1938: 162)

Autonomous/reflexive function! Footnote cites "Politics" 1338 a 31, and adds: "Plato approaches this point of view in the "Philebus," where he says that the good in itself is a mixture with knowledge (επιστήμη) (60 A f.), and then includes musical knowledge among these goods (62 C)." - This could be a boon for phatic theory, as it basically reinforces Mahaffy's point about the "theory" of conversation.

> On the other hand Aristotle comes closer to expressing the self-sufficiency of musical enjoyment of which modern musicians are more keenly aware than the ancient appear to have been. For Aristotle holds that music is one of the liberal, intellectual pursuits (διαγωγή) that are self-sufficient. But Aristoxenus came even closer to an understanding of the specific internal nature of music than any other theorist of antiquity. After all, **the διαγωγή of Aristotle was a general term applying equally to the self-sufficiency attached to the association of friends, or to thought itself**. (Harap 1938: 167)

This διαγωγή means behavior or conduct.

Kingsley, Peter 1994. From Pythagoras to the *Turba Philosophorum*: Egypt and Pythagorean Tradition. *Journal of the Warburg and Courtauld Institutes* 57: 1-13. [JSTOR / DOI: 10.2307/751460]

> For Heraclitus, Pythagoras was someone who 'practised **inquiry (*historia*)** to a greater extent than any other men'. When we look at the meaning of this term *historia*, in Ionic Greek but also very often in later literature, we see that its chief and unmistakable implication is of **investigations carried out through visiting distant places and people**. It is also worth noting that because *historia* as disinterested travel was naturally conducted to a large extent along the normal trade routes, juxtaposition of the term *emporia* and *historia* - 'trade' and 'inquiry' - was a commonplace in Greek literature. As for Heraclitus's purpose in dwelling on Pythagoras's passion for *historia*, it was savagely polemical. He made fun of Pythagoras for looking for wisdom everywhere else except in the one place where according to Heraclitus it was to be found - inside oneself - and for failing to realise the truth, so elegantly formulated by Lao Tzu, [||] that 'the further one goes the less one knows: the sages acquire their knowledge without travel'. And yet Heraclitus would only have been able to make fun of Pythagoras in this way if traditions about him as **a traveller, explorer and collector of wisdom from distant parts** were already in existence, among people who will have known him best, by the late sixth century BC. (Kingsley 1994: 2-3)

It's amazing how little I actually know. Had no idea that history had this meaning. *Histōl*, learned, wise man → *historia* (*ἱστορία*), finding out, narrative, history.

> **The Samians were phenomenal traders**; they appear, for instance, to have been the first Greeks to exploit commercial possibilities in Andalusian Spain. But where Pythagoras himself is concerned we can be more specific, thanks to one significant but neglected piece of evidence. We are told that his father, Mnesarchus, was a gem-cutter by trade; the information is highly credible. What is interesting about this detail is the fact that, at precisely the period when Pythagoras's father is likely to have been living, the island of Samos played a major role in the birth of the Greek art of gem-engraving. In the 570s and 560s BC Greeks seem to have started learning the techniques of working hard stones from easterners, notably Phoenicians. For at least the first generation or two of workers - and it is important to bear in mind that **Pythagoras would as a matter of course have been trained to inherit his father's craft** - this will inevitably have **involved travel in the eastern Mediterranean for the purpose of learning**, not to mention a very close relationship with foreign traders and trading as far as obtaining materials was concerned. Once again we are brought back to **the theme of trade, travel and learning from foreigners** - which in connection with sixth-century Samos is hardly surprising. (Kingsley 1994: 2)

Wikipedia affirms that the island of Samos was near popular trade routes and "was able to become so prominent despite the growing power of the Persian empire because of the alliance they had with the Egyptians and their powerful fleet".

> We can begin with **the famous 'Orphic' gold plates**, or more accurately pieces of gold foil which were inscribed with **direction for finding one's way in the other world and with promises for attaining immortality**. Intended to accompany the dead person into the underworld, they have been discovered in graves across much of the Greek-speaking world - but above all in southern Italy. The ideas they contain represent a vital aspect of the religious landscape in the Greek West which Pythagoras himself will have encountered after he migrated, and which early Pythagorean tradition rapidly assimilated and made its own. These gold plates bear remarkable similarities to ancient Egyptian ideas concerning the afterlife, and as a result have often been assumed to have an Egyptian background. [...] As far as the textual content of the gold plates is concerned, Zuntz felt bound to acknowledge **the 'striking' similarities with spells in the Egyptian so-called *Book of the Dead***. But at the same time he drew attention to certain supposed differences which are in fact unreal: in spite of his remarks to the contrary, we are presented in both cases with **the same fundamental themes of guardians in the underworld blocking and challenging the soul that demands refreshment, and of the soul stating its identity by claiming it is one of the gods or is a star in heaven**. (Kingsley 1994: 3)

Anchoring the Orphic cult. Now I know that it was most germane to Southern Italy and that there's a connection with *Book of the Dead*, (spells to help the deceased in the underworld) which in turn had their beginnings in Pyramid Texts.

> Some four hundred years after Pythagoras, probably in the late second century BC, we encounter the figure of Bolus of Mendes, from the Nile delta in Egypt. Very little is known about him, but that little is particularly significant. On the one hand the evidence suggests that he played **an important role as a transmitter of Pythagorean traditions, and specifically of miracle stories about wonder-workers of antiquity - with Pythagoras himself taking centre-stage**. What is more, Bolus also produced [|] works very closely related to the Pythagoreanising literature of his time. On the other hand he appears to have been a crucial figure in shaping the subsequent development of Graeco-Egyptian alchemy, and it is no doubt largely as a result of his influence that we find Pythagoreanism and alchemy starting to overlap. He also shows the closest of affinities with the world of the Graeco-Egyptian magical papyri, particularly on the subject of dream oracles and divination. (Kingsley 1994: 5-6)

As of yet I've found very little out about wonder-works and miracles.

> First, there is the work called ***Cheirokmēta* - literally 'Hand-made Products'** - which is attributed to Bolus by Columella. Clearly significant here is the use of this same term *cheirokmēta* - both as a technical expression and as a book-title - in later alchemical literature, and in particular in the work of that key figure for our understanding of Graeco-Egyptian alchemy: Zosimus of Panopolis. (Kingsley 1994: 6)

Evidently the book by this name is the first known source of the Sorcerer's Stone. The Greek word itself is composed of *χείρ* (kheir, "hand") that gave us chirurgia (surgery) - John Bulwer comes to mind.

> Third, in Bolus's ***On Sympathies and Antipathies*** we are introduced - via the person of Democritus - to the teacher-figure Ostanes, the Persian Magus. The role of Ostanes in alchemical literature - here, too, as the teacher of Democritus - is well known. (Kingsley 1994: 7)

Sounds like something right up my alley. Sadly the source given here is French, J. Bidez and F. Cumont, *Les mages hellénisés*, Paris 1938, pp. 198-212. One interesting side-note: "The emphasis on Bolus and the pseudo-Democritean tradition more generally on antipathies - enmities, contrarieties - as well as sympathies in the natural world suggests a possible link to Empedocles, whose cosmology was founded on the dual principles of Love (*philia*) and Strife (*neikos*). Behind, then, what Gordon calls "the emergence in the Hellenistic period of a strong view of magic," to which ideas of sympathy and antipathy were fundamental, lies a complex network of influences and associations: Stoic, Pythagorean, Peripatetic, Democritean, Empedoclean." (Lobis 2015: 7)

> The *Turba philosophorum* - **'Gathering' or 'Assembly' of the Philosophers** - was one of the most influential of all western alchemical texts. It takes the form of [||] discussions and debates on alchemical subjects between **ancient philosophers who have gathered together for this purpose under the presidency of Pythagoras**. For a long time it has been realised that the work was not originally written in Latin, but is a translation from the Arabic. In fact fragments of an Arabic version still survive, and in one manuscript are described as coming from a work called *Muṣḥaf al-jamā'a* or *Tome of the Gathering*. There are two points worth noting about this title. First, here we plainly have the prototype of the word used in the Latin title: ***turba* is a straightforward translation of the Arabic *jamā'a* which, just like the Latin term, menas both a 'gathering' or a 'crowd'**. (Kingsley 1994: 9-10)

Rahvakogunemine. The image this paints is certainly vivid. What an excellent paper.

Keith, A. Berriedale 1909. Pythagoras and the Doctrine of Transmigration. *The Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland* 12: 569-606. [JSTOR]

> As often, his treatment remained for many years definitive; his arguments were repeated and extended, but nothing solid was added to the foundation which he had laid until in 1884 Dr. Leopold von Schroeder published his admirable study on ***Pythagoras und die Inder***. His presentation of the case for the theory that the philosophy of Pythagoras is derived from India is, I think, complete, and the ability and learning of the teratise have won for the theory itself the deliberate and reasoned acceptance of Professor Garbe, of Professor Hopkins, and of Professor [||] Macdonell, all sane and able critics, so that, though acceptance has been by no means universal, the theory may be deemed to be the ruling one of the present day. (Keith 1909: 569-570)

Leave no stone unturned. *Uythagoras und die Inder; eine Untersuchung über Herkunft und Abstammung der pythagoreischen Lehren* is available online, and only spans 93 pages.

> The chronology of Sanskrit literature is an extremely difficult subject, but, so far as we can see, **the great Indian systems are later in date than the Greek philosophies which they most nearly resemble**. (Keith 1909: 570)

Which came first, the chicken or the egg?

> Against these conjectures it must be pointed out that the evidence for the travels is all post-Aristotelian, that is, at least 200 years after Pythagoras' death, save as regards a visit to Egypt. **For that visit the evidence is that of a statement in the *Busiris* of Isokrates, a work which frankly explains itself to be a rhetorical exercise and not to be based on any tradition**. That it can be true is, I think, conclusively disproved by the silence of Herodotos, who was an admirer of Pythagoras, and who could not [||] have refrained from all mention of him in his *Aigyptioi Logoi*. The simple explanation of the later reports of travels is one suggested by the procedure of Herodotos. (Keith 1909: 572-573)

There are some translations of Isokrates, but *Busiris* (name of an Egyptian king) does not appear to be among them. I've seen mentions of this treatise so many times by now that I would like to include it in my future readings.

> We know definitely that Pythagoras was a believer in the doctrine of transmigration: one of the few certain anecdotes of him is **the sarcastic reference of Xenophanes (*c.* 540 B.C.) that he forbade the beating of a dog because he recognized in its howls the voice of a friend**. Another anecdote, famous through Ennius and Horace, which we [||] can safely trust tells us that he was gifted with the power of remembrance of his former births, and claimed to have been Euphorbos among others. Moreover, he clearly believed in purification of the soul, and regarded the cycle of births as a means towards the growth

> of man's higher nature. Further, to him is due, it seems, **the doctrine of the theoretic as the highest form of life: the man who devotes himself to the contemplative understanding of existence is the one who most effectually releases himself from the burdens of existence**, and we may say frees himself from continued rebirth, though the latter idea cannot be proved for Pythagoras. (Keith 1909: 575-576)

Indeed, these are the main anecdotes told by countless encyclopedic entries on Pythagoras.

> In the first place, the Pythagorean system is undoubtedly deeply religious in spirit: Plato in the *Phædo* gives not only as Pythagorean, but as older than **Philolaus**, the Pythagorean of the latter part of the fifth century B.C. to whom we owe most of our scientific knowledge of the school, **the doctrine that men are strangers to the world and the body is the tomb of the soul, and that yet we must not seek to escape by self-murder, for we are the chattels of God, who is our herdsman, and without his Command we have no right to make our escape**. (Keith 1909: 576)

A concise summary. "Tomb" could also be "tent". This is the Philolaus from whom Plato reportedly bought Pythagorean manuscripts from.

> Thirdly, despite the part which undoubtedly was played by the moral sense in developing the transmigration doctrine, the Upaniṣads hold that enlightenment frees the soul, and all their stress is laid on right knowledge. **If that knowledge in possessed, sin is as nothing**: the *Kauṣitaki Upaniṣad* assures us that **the knowledge of the truth saves a man from harm**, even if he steal, or slay his father or his mother; even if he does any evil the bloom leaves not his face. The *Aitareya Āraṇyaka* permits falsehood in the man who has true knowledge. (Keith 1909: 577)

Callso to mind one profound formulation about Fourier's system: "Sex in all its forms is innocent; it is the repression of our inborn sexual instincts that creates evil." (Katsaros 2012: 408) - By analogy, no *sin* is really sinful, it is falso knowledge which makes an act evil. This is by no means an endorsement to slay one's father and mother but a shift of emphasis from deeds to frame of mind: "No amount of mere action or good deeds would ever produce freedom from the weary round of transmigration, for action merely [|] produced further life; and the end was the extinction of rebirth" (*ibid*, 577-578).

> One very early view of the lot of the dead in Egyptian religion was that **the dead man occupied the same place in the next world as he had done in life**. Gradually, however, the wish developed itself **to prepare for the dead a happier lot than he had enjoyed on earth. The end was to be gained by spells, which would enable him to spend a happy life in the fields of Aalū**: should this celestial life pall he could **return to wander on earth, visiting the places he had** [|] **loved in life or abiding in the tomb and receiving the offerings made by his relatives**. Or, again, he could change himself into a heron, a swallow, a snake, a crocodile, a god, could indeed **take any form that he pleased**. This is indeed transmigration, but a different transmigration from either that of Greece or of India: **it is a boon granted only to those who were provided with the necessary spells, and who were pronounced just at the judgment of the dead**. None the less, I do not think we need deny that it is sufficiently like Pythagoreanism to allow us to believe thta Herodotos could mistake it for that. (Keith 1909: 579-580)

With the Orphic-Egyptian parallel in mind (Kingsley, *above*), this seems wholly reasonable. It would be nice indeed if one could return to one's favourite places in the form of animals. But it also makes sense that this would require the use of spells, which must be put into the grave to be accessible. Very keen to learn more about those spells, particularly "Spell 80 (preventing incoherent speech)" (Wiki).

> Von Schroeder's view of Pythagoras depends essentially on that of Zeller, and Zeller was **a rationalist of a pronounced type**. In thus treating Pythagoras he had distinguished predecessors in Dikaiarchos and

> Aristoxenos, who from different points of iew, the political and the scientific, endeavoured **to remove from the master of the school the strange collection of legends which had grown round his name. But in doing so they were obliterating history and rendering the position of Pythagoras unintelligible**. (Keith 1909: 580)

That's a neat way of putting it. Those anecdotes which the researchers are quick to throw out to leave us a realistic picture of the life of a man might be crucially necessary for understanding what the philosopher's ideas actually were. There is a grain of truth in every myth, etc.

> It was not until 1894 that **Rohde published his study of the doctrine of the soul in Greece**, a study which renders all earlier work antiquated and which treats of the topic from the point of view of tehnology and psychology. Even since that date, however, much evidence has accumulated which helps to overthrow the foundation on which von Schroeder worked, the theory that the ideas of Pythagoras were so un-Greek as only to be accounted for on the theory of the deliberate borrowing of them by Pythagoras from abroad. (Keith 1909: 581)

Erwin Rohde's *Psyche: Seelencult und Unsterblichkeitsglaube der Griechen* is only 800 pages.

> In the first place, the doctrine of the five elements - ether, wind, fire, water, and earth - is not found in the early Upaniṣads. The *Aitareya Upaniṣad*, the only text in which the five occur, and which is, in my opinion correctly, though on grounds of no cogency, reasonably retarded as old enough to have conceivably influenced Pythagoras, has not the fixed order which is laid down in the *Taittirīya Upaniṣad* as the result of the combination of the older triad, fire, water, erath, with **ether and wind, which were originally regarded as symbolic representation of Brahman and not as elements like the others**. The order in the *Aitareya* is earth, wind, ether, water, light. So that so far from the view of the five elements being the regular philosophical view in the time of Pythagoras, it was merely one of a large number of conflicting views, and its general acceptance lies at a date long after Pythagoras had ceased to exist. (Keith 1909: 594)

Yeah, the elements make no sense (yet?). IMO only water, earth and air are elements. Fire and wind are transient states, ether is nothing. Keith continues, "In the second place, there is conclusive evidence that Pythagoras never held the view of five elements" (*ibid*, 594).

> Nor is it denied that **some degree of fantasy crept into the Pythagorean number theory, when attempts were made to carry the principle of number beyond the sphere in which it has relative validity**. But it is important not only to note that we have no warrant to attribute this to Pythagoras himself, for the reference to him in the *Magna Moralia* merely proves the non-Aristotelian character of that compilation, but that it was based on a sound principle. **The Pythagorean had discovered one category, and, like all discoverers, thought that they could find in it an open sesame to all questions**: they did not preserve in the idea when they found it unsubstantial, but developed a philosophy which is enshrined in the *Phædo* of Plato, and which is of great value and importance. (Keith 1909: 600)

This is pretty much what must have happened to Fourier, who took Pythagoreanism - however he came across it in French - and applied it in every sphere imaginable.

> [...] the Pythagorean doctrine of the five elements was not due to Pythagoras himself, but was adopted by his school, partly from Empedokles, who had experimentally proved the existence of a substance air, and in part from Pythagoras' own theory of **an extra-mundal breath**; [...] (Keith 1909: 601)

What an expression. It is very obviously based on latin *mundus*. In several languages (Spanish, Portugese, Catalanian) *mundial* means global.

> The arguments of Colebrooke, derived from **a distinction between *φρήν* and *θυμός*** similar to that between *jirātman* and *manas*, and from a distinction between **the coverings of the soul** analogous to those between the *sūksma* and *sthūla sarira*, are not borne out by any Pythagorean writings, and probably refer to Neo-Pythagoreanism. For [|] the real position of *θυμός* in early Greek thought, **see Comperz**, i, 248 seq. It may be added that the Upaniṣads. have not yet learned to distinguish sharply *manas* and *jirātman* (Deussen, op. cit., p. 271), or the *sūksma* and *sthūla śarira* (ibid., pp. 280 seq.). (Keith 1909: 602-603)

Gomperz must be this edition.

Quasten, Johannes 1942. A Pythagorean Idea in Jerome. *The American Journal of Philology* 63(2): 207-215. [JSTOR / DOI: 10.2307/291044]

> The most important words here *veste linea nihil in se mortis habente*. Why has this garment of linen **nothing of death in itself**? The answer is given as soon as we compare it with the old clothing which the candidates wore formerly. These former garments are called *tunicae pelliceae*. We have here nothing else than **the contrast between wool and linen**. The old clothing which the candidates have taken off was made of wool, in other words, of **material which comes from animals**. Therefore it has [|] something of death in itself because **it reminds us of creatures which are mortal, destined to die**. That is the reason thatt hese garments cannot be worn after baptism, the sacrament of regeneration. Death and life do not go together. On the other hand, the white garment is made of linen, **the product of a plant, and has therefore nothing of death in itself**. Nothing could be more fitting for the sacrament which was called "the garment of immortality." We are here in the middle of an interesting world of ideas, centering around "wool and linen," which goes bakc to the Pythagoreans and Egypt. And here we have again an example which proves that the ecclesiastical writers cannot be understood without throughout knowledge of ancient culture. (Quasten 1942: 207-208)

Flax plants didn't die in the making of said linen? Are plants not living organisms that can die? Personally, I like the version of metempsychosis that includes plants. Bushes were mentioned. But, including what was said above about returning to Earth to visit your favourite places or living relatives, what if you could become a houseplant for your grandchildren?

> Iamblichus tells us that **Pythagoras always wore a white and pure garment and had only clean white linen spread over his bed**, but never skins of animals. This custom was taken over by his followers, as he remarks. (Quasten 1942: 208)

Maybe he was just ahead of his time? Nowadays it is quite difficult to imagine someone sleeping on a bed covered with the skins of animals. Also, hemp clothes are super eco-conscious.

> The reason why there is such a difference between wool and linen is their entirely different origin. **Linen comes from the most pure seed of one of the best plants which the earth produces**. And therefore this material is used for sacred vestments by the priests of Egypt. For the same reason it is most fitting for objects of cult. But wool is "the excretory product of a slugish body," [|] taken from an animal. No wonder that the Orphics and Pythagoreans regarded as woollen garment as profane. (Quasten 1942: 209-210)

Okay, but the earth doesn't excrete plants. By this logic, the holiest of textiles would be completely synthetic.

> In another chapter of the same book, Herodotus gives more exact details of this sacred custom:

> They wear tunics of linen fringed about the legs which they call *calasiris;* over these they have garments of white wool thrown on afterwards. Woollen garments however are not taken into the temples, nor are they buried with them for this is not premitted by their religion. In these points they [|] are **in agreement with the observances called Orphic and Bacchic and also with those of the Pythagoreans**. For one who takes part in these mysteries is also forbidden by religious rule to be buried in wollen garments; and about this there is a sacred story told.

Apuleius' reference to the mysteries of the Orphics and Pythagoreans is here proved to be correct. Wool is regarded as impure and unclean. Therefore a sacred rule bans it from the temple. But why is it forbidden for the Egyptian priests as well as for the initiates of the Orphic, Bacchic, and Pythagorean mysteries to be buried in wollen garments? It is regrettable that Herodotus does not give us the "sacred story," the *mythos*, which in his time existed about this custom; for here we are again very close to Jerome who connects wool with death and calls linen *nihil in se mortis habens*. We know, however, that these mystery cults had **a highly developed doctrine of immortality. For the immortal soul of the mystic, wool is not suitable, especially when his body is dead**. His garment is linen, the garment of immortality. (Quasten 1942: 210-211)

While reading about metempsychosis, above, I started thinking how horrible it would be if it were divined that you would have to be reborn as every animal you have eaten, or of whose flesh you have partaken (for a sausage could contain parts of numerous animals). With modern "factory farming", you'd have to live thousands of lifetimes as chickens, pigs and cows in cramped cages and pens.

11.5.4 A Triad of Alternatives (2020-06-29 13:37)

- Sterne 1982. Pythagoras and Pierrot: An Approach to Schoenberg's Use of Numerology in the Construction of 'Pierre lunaire'
- Eliade 1972. Zalmoxis
- Reiser 1932. Energy the Soul of Matter
- Dillon 2000. Dialogues with Death: The Last Days of Socrates and the Buddha
- Arnett 1904. The Soul: A Study of Past and Present Beliefs
- Grant 1980. Dietary Laws among Pythagoreans, Jews, and Christians
- Runia 1995. Why Does Clement of Alexandria Call Philo "The Pythagorean"?
- Stocks 1915. Plato and the Tripartite Soul
- Veljan 2000. The 2500-Year-Old Pythagorean Theorem
- Solmsen 1983. Plato and the Concept of the Soul (*Psyche*): Some Historical Perspectives

Sterne, Colin C. 1982. Pythagoras and Pierrot: An Approach to Schoenberg's Use of Numerology in the Construction of 'Pierre lunaire'. *Perspectives of New Music* 21(1/2): 506-534. [JSTOR / DOI: 10.2307/832890]

> **"It is not superstition, it is belief."** Thus did Arnold Schoenberg defend the importance he attachedto the power of numerology and to its influence on his life. His fear of the number thirteen is common knowledge. So, too, is the ways in which that number marked his birth (September 13, 1874) and death (Friday, July 13, 1951, at age 76). [...] Schoenberg's almost pathological fear of the number thirteen produced foreboding of his death, and, one suspects, may even have contributed to bringing it about. (Sterne 1982: 506)

Not out of the question.

> The numerologist is convinced that **numbers and number relationships govern the universe** and that the well-being of an individual depends upon his **being in accord with cosmic vibrations**. He traces his belief back to antiquity - to the Egyptians, Hebrews, Chaldeans, Phoenicians, Chinese, and Hindus - but **it is Pythagoras to whom he gives credit for establishing the system in the West**. As to the power of numbers on individuals, a person's name and birthdate are the two areas where the influence of numbers is most strongly felt. (Sterne 1982: 507)

More likely that everything in the universe is *expressible* in number. With name and birthdate I'll have nothing to do - they're complete accidents. There's as much point in assigning numerical values to the letters of the alphabet as there would be in doing so with the letters of the Qwerty keyboard layout.

> But that [sic] can Schoenberg's reason be? The most logical explanation has to do with that fateful number, 13. In reduction, **13=4**. And Schoenberg seems determined to avoid 13, even in its reduction. [...] Two additional bonuses result from **the banishment of 4 from the canon**: (1) the scale is thus made consistent with the alphabet, both having a total number value of 9, and (2) the scale contains a double portion of Schoenberg's favorite numbers, 1, 3, and 7. (Sterne 1982: 509)

If Pythagoras says that 4 is 10 is God, then this amounts to banishing God. Note, too, that Fourier's system figuratively revolves around the number 13, that being the final passion of Unityism, the penultimate pivot. The rest of the paper says nothing about Pythagoras. His name in the title misleading. DNF.

Eliade, Mircea 1972. Zalmoxis. Translated by Willard R. Trask. *History of Religions* 11(3): 257-302. [JSTOR]

> "Now the Thracians were **a meanly-living and simple-witted folk**, but the Salmoxis knew Ionian usages and a fuller way of life than the Thracians; for he had consorted with Greeks, and moreover with one of the greatest Greek teachers, [|] Pythagoras; wherefore **he made himself a hall, where he entertained and feasted the chief among his countrymen**, and taught them that neither he nor his guests nor any of their descendants should ever die, but that they should go to a place where they would live for ever and have all good things. (Herodotus; in Eliade 1972: 256-257)

The thing that Kant did and Fourier didn't do - entertain the people whose favour you desire with feasts and merriment.

> "While he was doing as I have said and teaching this doctrine, he was all the while making him an underground chamber. When this was finished, he vanished from the sight of the Thracians, and **descended into the underground chamber, where he lived for three years, the Thracians wishing him back and mourning him for dead; then in the fourth year he appeared to the Thracians, and thus they came to believe what Salmoxis had told them**. Such is the Greek story about him. For myself, I neither disbelieve nor fully believe the tale about Salmoxis and his underground chamber; but I think that he lived many years before Pythagoras; and whether there was a man called Salmoxis, or this be the name among the Getae for a god of their country, I have don with him" (4.95-96, trans. A. D. Godley). (Herodotus; in Eliade 1972: 258)

I've read something along these lines several times now. Upon this translation the story comes across as the original, of which Jesus being arisen after three days appears a condensed reduction. *Oh, your lord was dead for three days and came back? Well, Zalmoxis laid underground for three years, clearly he is much greater!*

> The historical reality of a man who claimed to be Zalmoxis, who was a disciple of Pythagoras, and who tried to introduce "Pythagorean politics" into Dacia is maintained by Edward L. Minar, Jr., *Early Pythagorean Politics in Practice and Theory* (Baltimore, 1942), pp. 6 ff. **The hypothesis is not convincing**. (Eliade 1972: 259; fn)

That may be, but I'd still like to take a look at it. Sadly it's one of those books that are not available on Internet Archive but reprinted and sold at a higher price than new books on Amazon. The real slap in the face is the description, which "Because we believe this work is culturally important, we have made it available as part of our commitment for protecting, preserving, and promoting the world's literature in affordable, high quality, modern editions that are true to the original work." - Yeah? If it's so *culturally important* then why are you limiting access to it by selling physical copies instead of letting us read it online? God damn pirates of culture.

> As for the underground chamber - if it was not an interpolation by Herodotus, who remembered a legend of Pythagoras that we shall now discuss - it is clear that its function was not understood. According to this legend, preserved in a satirical narrative by Hermippus that has come down to us only incompletely, **Pythagoras retires for seven years** (the seven-year period is given by Tertullian) **into an underground hiding place**. Following his instructions, his mother writes a letter (tablet), which he learns by heart before sealing. When he reappears, like a dead man returning from Hades, he goes before the assembly of the people and declares that he can read the tablet without breaking the seal. After this miracle the people of Crotona are convinced that he had been in the underworld and believe all that he tells them about the fate of their relatives and friends. (Eliade 1972: 260)

Of this I'm hearing for the first time.

> **The "disappearance" (occultation)** and "reappearance" (epiphany) of a divine or semidivine being (messianic king, prophet, magus, lawgiver) is a mythico-ritual scenario frequently found in the world of the Mediterranean and Asia Minor. **Minos, son of Zeus, the extemplary model of the law-given in antiquity, retired every nine years to the mountain cave of Zeus and emerged from it with the tables of the law** (Strabo 10.4.8; 16.2.38). (Eliade 1972: 262)

Turns out that the etymology of "occultation" is one I should already be familiar with: *celare* (to hide) → *occulere* (conceal) → *occultare* (secrete) → *occult* (covered over). Minos here resembles the story of Moses.

> Abaris, a native of the land of the Hyperboreans and a priest of Apollo, was endowed with oracular and magical powers (for example, bilocation). Herodotus (4.36) writes that he "carried his arrow over the whole earth, fasting," but **from the time of Heraclides** (fr. 51c) **it was said that Abaris flew on an arrow**. Now the arrow, which plays a certain role in the mythology and religion of the Scythians, is present in Siberian shamanic ceremonies. (Eliade 1972: 269)

From this story, tells the third edition of Encyclopedia Britannica, originates the image of flying witches.

> The other etymology interpret the name from the stem *zamol*, for which M. Praetorius (1688) had already proposed the meaning "**earth**." In 1852, Cless compared Zalmoxis with the Lithuanian god of the earth, Zameluks (Ziameluks). But it is P. Kretchmer who, in 1935, elaborated the linguistic proof by comparing Zemelo (int he Greco-Phrygian funerary inscriptions from Asia Minor) with its analogs, the Thracian *zemelen* ("earth") and Semele (the "earth goddess," mother of Dionysus), all of which terms are derived from **the Indo-European root **g'hemel-* "earth, soil, belonging to the earth"** (cf. also AVestan *zam*, "earth"; Lithuanian *žêmé*; Lettish *zeme*; Old Prussian *same*, *seme*; **Old Slavic *zemlja*, "earth, country"**). Kretschmer interprets the terminal element of the name (Zamol)-*xis* (which also appears in the names of the kings Lipoxais, Arpoxais, and Colaxais; Herodotus, 4.5-6) by Scythian *-xais*, "lord, prince, king." Accordingly, "Zalmoxis" would mean "King, Master of Men." (Eliade 1972: 277)

Makes a lot of sense.

> When we try to discern, through the medium of their interpretations, what the religion of Zalmoxis originally was and in what direction it developed, we come to the following conclusion: the **mystagogic** character of Zalmoxis and his famous doctrine of immortality, which had so greatly impressed the Greeks, were supplemented by the growing interest in medicine, astronomy, mysticism, and "magic." (Eliade 1972: 295)

Not the first such term in this text. Mystagogic - someone who instructs others before initiation into religious mysteries or before participation in the sacraments. Thaumaturgic - performing miracles; of, or relating to, the working of magic or performing of miracles. Cosmocratic - of or pertaining to a universal monarch or monarchy.

> We could say that the opposite process occurred in the historiographic consciousness of the Romanians. And in fact, from the sixteenth century, the central theme of Romanian historiography has at the same time been the principal reason for the nation's pride: **Latin descent. Rome and the idea of Latinity hold the first place in the formation of Romanian culture**. It is not until the middle of the nineteenth century that the Dacians are [|] "rediscovered," in the daring study in which Hasdeu asked if they had really disappeared. And it is not untyl about 1920 that, due above all to Pârvan and his pupils, the protohistory and ancient history of Dacia begin to be studied scientifically. But **a trend very quickly developed, especially among writers and amateurs, which in its most extravagant expressions has deserved the name of "Thracomania."** It went so far as to speak of the "revolt of the autochthonous base," by which it meant the revolt of the Geto-Thracian element against the forms of Latin thought introduced during the formation of the Romanian people. (Eliade 1972: 301-302)

This paper has certainly been very informative of ancient Romanian history and historiography.

Reiser, Oliver L. 1932. Energy the Soul of Matter. *The Journal of Religion* 12(1): 61-79. [JSTOR]

> It is a curious fact that man insists upon asking himself questions which he cannot answer. **Man thus appears as an enigma to himself, a cosmic question mark amidst a world of facts**. Today, no less than in the age of Job, the question insistently is asked, What is man? Is he indeed so wonderfully made that we can with certainty answer in the affirmative the query of Job, If a man die shall he live again? (Reiser 1932: 61)

"We are unknown, we knowers, ourselves to ourselves: this has its own good reason. We have never searched for ourselves - how should it then come to pass, that we should ever *find* ourselves?" (Nietzsche 1921: i)

> In the *Phaedo* Socrates is discussing with others a point of view which, after examination, he rejects, but which appears to me to be one of the most satisfactory of the various proposed solutions to this problem. The explanation which Socrates abandons is **the idea that the soul is the harmony of the body**. It will be remembered that **Pythagoras**, who **saw in number** [|] **patterns and numerical ratios the explanation of all natural phenomena**, and who also made discoveries concerning the mathematical basis of musical harmony, had presented the musical scale which was later to develop into the generally accepted scale. It is clear, therefore, that the facts concerning the relation between the lengths of vibrating strings and the corresponding tones which they give forth were known to Pythagoras. Accordingly it was to be expected that some theorizer acquainted with the ideas of this philosopher-scientist would suggest the idea that **what is called the "soul" is comparable to musical harmony**. (Reiser 1932: 61-62)

This formulation of the significance of numerical ratios is definitely better than some alternatives, e.g. *all is number* or "number relationships govern the universe" (cf. Sterne 1982: 507; above). The general discussion here is also already familiar: "The equation of 'soul' with 'harmony' is prat of the materialistic view of 'soul' which is attacked by Plato also in *Laws* X, where this materialism (expressed in the same language as in the *Phaedo*) is said to be very widespread indeed" (Tate 1939: 3).

> A second reason which Socrates finds for discarding this view is found in the fact that the harmony does not lead the parts which make up the harmony, but only following them. To quote Plato's words: "[...] the soul, being a harmony, can never utter a note at variance with the tensions and relaxations and vibrations and other affections of the strings out of which she is composed; **she can only follow, she cannot lead them**." But [|] Socrates then argues that we actually discover the soul doing the exact opposite - leading the elements of which, by this theory, she is supposed to be composed. The soil is always opposing and coercing the body. (For Plato **matter, when it is not thought of as illusory and unreal, is conceived to be a principle of opposition - something dumb and recalcitrant**.) Undoubtedly it is this feeling of coercion the body against its own inclinations, the feelings of the struggle against the "lower" desires of the "flesh," which lends plausibility to the dualism of soul and body. (Reiser 1932: 62-63)

The first instance is reminiscent of William James' notorious discussion of which comes first, the emotion or the facial expression. The second instance is reminiscent of Peircean Secondness, which, too, has to do with resistance.

> The final reason why Socrates rejects this view lies in the fact that harmony admits of degrees, whereas the soul does not. According to Socrates **we cannot admit that one person is more or less a soul than another person**. This view follows from the definition of the soul as a thing which is simple, indivisible, and not composed of parts. By way of reply, and in defense of the view that the soul is the harmony of the body, we must insist that our definition sshould not be asserted on a priori grounds but must be devised to fit the facts. The fact is that the soul is not simple and indivisible. **We know too much of multiple or split personalities to affirm that the soul may not consist of parts**. Also, the soul admits of degrees. We can speak of some [|] persons as having more or less of a soul than others. And **the test of the degree of soul life is a question of wealth and variety of interests or richness of content of integrated experience**. (Reiser 1932: 63-64)

In other words, you know too much bunk. Dissociative identity disorder has persisted but to insist that a trauma "splits your soul" is pretty out there. Likewise with wealth and variety of interests. If you don't like shit and don't go outside, you have less of a soul?

> In contemporary psychology this view that **the mind coerces the body** is terms the doctrine of "ideo-motor action." Ideas are said to be **dynamogenic** in the control of conduct. Such a view corresponds to the parallel doctrine in biology which is known as "vitalism." As the reader knows, in modern science these views are much criticized. (Reiser 1932: 64)

"Dynamogenic" a neat term for the "motive" power of passions.

> By way of a beginning let us raise the question of whether these are the only choices before us - or is there another possible point of view, **a *tertium quid***, which we have not stated? (Reiser 1932: 69)

Define:*tertium quid* - a third thing that is indefinite and undefined but is related to two definite or known things. Could be useful in discussing the "modulated" or "interlaced" passion.

> Moreover, Sir J. J. Thomson, who conceives the ether to possess a filamental structure, also thinks of "tubes" of force as physical realities. If this conception, in which the field of force takes the place of the older ether of space, should continue to preserve its good standing we will have to conceive space to the **spiderwebbed with interlacing lines** of force. (Reiser 1932: 73)

Phraseology for distributive passions in the Phalanstery.

> The point which is relevant is that it is no mere figure of speech to say that nature is trying to produce a harmony out of the body of matter with which she has to work. In this sense **nature has something of a soul**, and the soul is the integrated energy patterns and constellations of lines of forces associated with the potentials of positional objects. (Reiser 1932: 74)

What many call God.

Dillon, Matthew 2000. Dialogues with Death: The Last Days of Socrates and the Buddha. *Philosophy East and West* 50(4): 525-558. [JSTOR]

> In Plato's version of his master's final hours, Socrates emphasizes the point that "those who truly grasp philosophy pursue **the study of nothing else but dying and being dead**" (*Phaedo* 64a, cf. 67e). In the course of explaining this remarkable assertion, he goes on to develop at great length an even more remarkable thesis - remarkable, at any rate, for one of the founding fathers of the Western philosophical tradition: **after the death of the body, the immortal soul is reborn according to the merits of its former life, gradually purifying itself as it evolves into pure essence, leaving all corporeality behind**. Not Buddhist doctrine exactly, but very much in the mainstream of Indian thought as it was developing more or less at this very time, the fifth century B.C.E, the heart of the so-called Axial Age. The similarity has not been lost, at least on comparative philosophers: recent articles have compared the doctrines of the *Phaedo* with the *Katha Upanishad*, Yoga, and the Tibetan *Book fo the Dead*. (Dillon 2000: 525)

"There is only one really serious philosophical problem," Camus says, "and that is suicide."

> Do such parallels imply historical connections? The "floating" chronology India does not allow us to establish a priority that would in turn suggest a possible influence of one culture on the other at this early

> period. **Cultural contact cannot be ruled out: communication over such great distance was greatly facilitated by the Royal Road of Persia, stretching from Ionia (cf. "Yona," the Pāli word for "Greek" in later Buddhist texts) to India**, and the Greeks do show some selective knowledge of India and its culture at least from the late sixth century onward. But as for the actual exchange of ideas, solid evidence is lacking prior to Alexander's invasion of north-western India in 327 B.C.E. (According to Plutarch's *Life of **Alexander***, chapter 64, he **staged a debate between Greek philosophers and Indian "gymnosophists"** or "naked philosophers" - perhaps Jains.) For the earlier period we are given some tantalizing hints: **Pythagoras (sixth century B.C.E.) is said to have traveled to India**, and to have espoused the theory of transmigration of souls. Even more to the point, an Indian is said to have had a philosophical conversation with Socrates at Athens. However, the testimony in both cases is highly suspect. For the Socratic dialogue with the Indian, the source is late (third to fourth century C.E.), and the anecdote is too brief to be of much value. As for Pythagoras, he would seem an excellent intermediary, especially as he is usually said to have been an important influence on Plato (though not by Plato himself, who mentions him by name only once), and particularly on the doctrines of the *Phaedo*, but **so little substance lies behind the famous name that no firm conclusions can be drawn**, although we will inevitably be invoking his name frequently in this study. (Dillon 2000: 526)

Good points all around. Pythagoras' Indian connection has already been examined, results being inconclusive or negative. The Alexandrian debate could have inspired the "Gatherings of the Philosophers" in Arabic Egypt. And the remark about lack of substance but necessity of invoking the name is extremely poignant.

> Earlier, when Socrates ridicules as "childish" the fear that the soul can be blown away by the wind,
>
> > Cbees laughed, nad said, "Socrates, **try to persuade us as if we had that fear**, or rather, not as if *we* were afraid, but perhaps there is a child within us, who fears such things. So let's try to persuade that child not to fear death like some bogeyman." "Well," said Socrates, "**you must chant a spell over him every day, until you charm it out of him**." (77e)

The charm wears off quickly. (Dillon 2000: 532)

I must not fear. Fear is the mind-killer. Fear is the little-death that brings total obliteration. I will face my fear. I will permit it to pass over me and through me. And when it has gone past I will turn the inner eye to see its path. Where the fear has gone there will be nothing. Only I will remain.

> Later, he tells a relieved Ananda:
>
> > Ananda, I am now old, worn out, venerable, one who has traversed life's path, I have reached the term of life, which is eighty. Just as an old cart is made to go by being held together with straps, so the Tathagata's body is kept going by being strapped up. It is only when the Tathagata withdraws his attention from outward signs, and by the cessation of certain feelings, enters into **the signless concentration of mind**, that his body knows comfort. (2.25)

The homely image of the worn-out cart stresses the inevitability of a process naturally approaching its end. The body of the Buddha has almost outlived its usefulness; as its functions are impaired with age, only increased meditative techniques provide relief, "strapped up" the physical side of the mind-body entity. (Dillon 2000: 533)

Semiotics where one would not anticipat it.

> The cornerstone of Socrates' positive attitude toward death is **the immortality of the soul (with which the self is identified)** and the corresponding devaluation of the body. Consistent with these beleiefs is his indifference to the matter of burial. (Dillon 2000: 535)

Not so sure about that identification myself. Not yet, at least.

> We may compare Socrates' statement about "ignorance" (Gk. *amathia* [82e]) distorting the imprisoned body's view of reality with Nyanatiloka's comment on the Pāli *avijjā* (Skt: *avidyā*) as "the primary root of all evil and suffering in the world, veiling man's mental eyes and preventing him from seeing the true nature of things." That the cause of this imprisonment is our own **"desire" (Gk. *epithymia*** [82e]) accords well with the Second Noble Truth, that the cause of suffering is desire (Pāli: *tanha*, "thirst"). (Dillon 2000: 539)

Noted for the *thymos*. This επιθυμώ means 1. desire, want, wish; 2. long for, fine for.

> Even more tantalizing is the repeated reference to the Buddha's "comprehensive discourse," which he delivers on seven different occasions, but only in the following summary form:
>
> > **This is morality, this is concentration, this is wisdom**. Concentration, when imbued with morality, brings great fruit and profit. Wisdom, when imbued with concentration, brings great fruit and profit. The mind imbued with wisdom becomes completely free from the corruptions, that is, from the corruption of sensuality, of becoming, of false views and of ignorance. (1.12, 14, 18; 2.4, 10; 4.4, 12)

Morality, concentration, and wisdom are the traditional divisions of the Eightfold Path, the last of the Four Noble Truths, but these also are alluded to only briefly (e.g., 2.2, 3.50) and with little elaboration. (Dillon 2000: 541)

The triangle: (1) concentration, motive; (2) morality, conative; (3) wisdom, cognitive.

> This contrast is even more striking if we are justified in emphasizing a key element of Plato's terminology: **the word *autos* to designate the invariable essence of the thing "itself"** (thus *auto to ison*, *auto to kalon*, *auto hekaston ho estin*, *to on*, "equality itself or beauty itself or **any other thing as it is in itself**" [79d; cf. also 75c-d, where Socrates talks of "setting the seal of reality" on things like "the beautiful itself, the good itself, etc."]). Semantically, *autos* is the equivalent of the Pāli *atta* ("self"), and so Plato is actually asserting **a doctrine of "self-ness,"** precisely the opposite of *anatta*, no-self. (Dillon 2000: 543)

Well now I know where to look for the source of Kant's *thing in itself*.

> As we saw above, **the body is nothing but a hindrance to the soul in its pursuit of purity and truth**; it can "infect" the soul with its corporeality and delude it through untrustworthy sense perceptions. The philosophic soul naturally wants to be freed from its bondage, and so philosophy is properly **the "practice of death."** (Dillon 2000: 543)

The long lost art of dying.

> Besides the obvious connection with the doctrine of rebirth (see further below), the case is made that **Echecrates of Phlius, Phaedo's companion in the dialogue, had Pythagorean connections (Phlius itself was known as a center of Pythagoreanism** [Diogenes Lertius VIII.46]), as did **Cebes and Simmias**, the two most important interlocutors with Socrates in the dialogue itself, who **are said to have associated with Philolaus** (*Phaedo* 61d), a student of Pythagoreanism, who is supposed to have supplied these doctrines to Plato (Diogenes Lertius VIII.84). So, for example, Burnet [1911] 1953, pp. 1-2; Bluck 1955, pp. 6-8; Guthrie 1967, 1: 307 ff.; and Stern 1993, pp. 10-11. Cf. Bostock 1986, p. 11: "Plato seems rather to go out of his way to give the *Phaedo* a Pythagorean setting." However, Rowe (1993) seriously challenges these assumptions (see esp. pp. 6-7, 115-117) with admirable caution. Nevertheless, there is a certain affinity between the ideas of Plato and those of Pythagoras, as Aristotle noted (*Metaphysics* 987b), just as there is between Platonism, Pythagoreanism, and Orphism, and this is not likely to be coincidence: Plato, at least, is highly conscious of Presocratic tradition. (Dillon 2000: 550)

Noted. This does put *Phaedo* in more distinct light for an examination of Pythagoreanism.

> Pythagoras figures little in Classical literature: only four other certain mentions prior to 300 B.C.E: **Xenophanes frag. 7, Heraclitus frag. 17, Herodotus 4.95, and Isocrates *Busiris* 28**. In the absence of any writings of his own (even in antiquity it was not certain whether or not he wrote anything), much of early Pythagorean doctrine is actually extracted from Plato - with care, given the latter's regarding Pythagoras' name. Plato would most likely have come into contact with Pythagorean societies in southern Italy during his stay there circa 387 B.C.E. See Guthrie 1967, 1.161 ff. for an overview, and also de Vogel 1966, esp. chap. 8, "Pythagoras and Plato." Pythagoras' trip to India is poorly [|] attested: see Sedlar 1980, p. xx. Note, however, the opinion of Ferguson (1957, p. 82) that "the thought of the Pythagoreans has too close affinities with Indian thought for the resemblance to be accidental, and **the similarity of the name with the Indian Pitta-guru 'father-teacher' is suggestive"!** (Dillon 2000: 550-551)

The main text of this paper mentions Pythagoras infrequently but these endnotes are a veritable goldmine of information.

> Socrates uses no single technical term for transmigration; later he does coin the verb *anabioskesthai*, "**to come to life again** (*Phaedo* 71e-72a)." **"Metempsychosis" is postclassical**. A Latin scholiast (Servius on Vergil's *Aeneid* 3.68) notes that **Pythagoras' word was *palingenesia*, which is roughly "rebirth/rebecoming,"** not unlike the Pāli *punabbhava* (e.g., at *MPNS* 2.2-3). Socrates comes close to this with the verbal phrase *palin genesthai*, "to be born/become again" (72a). (Dillon 2000: 553)

Taassünd. "Palingenesis" is also a biological term - the exact reproduction of ancestral characteristics in ontogenesis.

> Plato himself probably hinted at an Orphic source when Socrates mentions "**the doctrine spoken in secret, that we humans are in a sort of prison**" (*Phaedo* 62b), and again when he refers to "initiation rites" in the context of purification for the afterlife (69c). The Orphics seem to have endorsed a radical body-soul dualism (summed up in the famous jingle *soma-sema*, "body-tomb," derived from Plato's *Cratylus* 400c), which is certainly prominent throughout the *Phaedo* (e.g., 66a-67b). For the most elaborate "Orphic" interpretation of the *Phaedo*, see Stewart 1972, pp. 253-259. (Dillon 2000: 554)

Or, alternatively, that we are some sort of "cattle" (cf. Stapleton 1958: 25-26).

Arnett, L. D. 1904. The Soul: A Study of Past and Present Beliefs. *The American Journal of Psychology* 15(2): 121-200. [JSTOR / DOI: 10.2307/1412106]

> The selection of this subject for investigation was **not made with the view of settling any of the disputes points as to the nature of the soul, or even of raising the question as to whether man is endowed with a soul**, but rather because the writer felt a lack of knowledge fo the subject and has taken for granted that other students have the same feeling. (Arnett 1904: 121)

I suspect that I'll have to begin my notice on *isemus* with something along these lines, an apology for not delving too deeply into the complex issues involved that could span thousands of years of philosophical literature.

> A study of the beginning or origin of any mental trait or event of a social institution must deal more or less with the indefinite. Studies of existing savage and half-civilized races furnish certain data; **to lower levels, or earlier stages of mankind we cannot go, and any reference to such state or condition is merely conjecture**. The data presented in this study has been gathered from reports, for the most part trustworthy. Yet we cannot vouch for the explanation given in the cases. **To get at the real meaning of savage life, and to be able to properly interpret the beliefs of the savage, would imply in many cases long residence**

> **among the people**. Perhaps too often, during the past, a hasty explanation has been given of what was thought to be understood. **The savage does not clearly understand the reasons and causes for his own beliefs, his language is inadequate to give an accurate explanation**. Educated people find it difficult to tell what they mean by soul; the savage no doubt experiences greater difficulty. **He may not be able to think in abstract terms, or to conceive of an abstraction separate from an object**. The psychology of the savage mind has not been sufficiently studied. **He has no need for the shades of meaning expressed by various words in modern psychology**. While the data given may not all be correct - much of it is, and as such is valuable as a basis for our study. (Arnett 1904: 122)

A hodge-podge of familiar tropes on the "savages", the most pressing being that the savage was no great metaphysician. Malinowski made this very clear in his paper on primitive language, yet was very thankful when he found an aged military man who could supply him with ample evidence of metauhpsical thinking. Biases and preconceptions are a hellova drug.

> Fraser offers the following explanation: "As the savage explains the processes of inanimate nature by supposing that they are produced by living beings working in or behind the phenomena, so he explains the phenomena of life itself. If an animal lives and moves it can only be, he thinks, because there is a little animal inside which moves it. If a man lives and moves, it can only be because he has a little man inside who moves him. **The animal inside the animal, the man inside the man, is the soul**." The activity of a man or animal is explained by the presence of the soul, sleep or death by its absence. Sleep and trace is the contemporary, death the permanent absence of the soul. (Arnett 1904: 124)

This might be what the neologism *isemus* evokes: something inside oneself, perhaps another, smaller, self.

> Robinsohn in his Psychologie der Naturvölker, thinks that the sight of the dead has influenced savage belief. As the naïve savage mind viewed his dead relative, who a short time before spoke and moved freely, **he must, involuntarily, have come to the conclusion that something had left the body; and that something we call the soul**. Thus the significance of death was explained and the soul discovered. But in arriving at the idea of soul, first he considered the deram as a real occurrence, and then from the facts of the dream, he concluded that he is a double being, a synthesis of body and that part of him that made journeys and gained new experiences while he slept. (Arnett 1904: 126)

This was the theory of the discovery of the soul that I alluded to somewhere recently.

> Gothic. Saivala - Soul, the word related to *saivs* which means the sea, from the root *si* or *siv* - to shake. **The soul is conceived by the Teutons as a sea within, heaving up and down**.
> Hebrew. Nephesh - **breath**, life, soul, mind, animal; Ruach and Neshamah - breath, spirit.
> Greek. **Thymos - soul, from *thyein* - to rush, or move violently**.
> Romans. Latin (Cicero). Animus - mind, from *anima* - air, soul. (From the latter word we have animal.) *Anima* comes from root *an* - to blow. In Sanscrit, anila - wind; in Greek, anemus - wind. (Arnett 1904: 128)

The "sea within" reminiscent of the sea of consciousness (cf. Johnson 1956: 58-59). The Estonian *hing* is breath. The Greek word is especially curious - Chase reports that thymos is 1/3 of psyche - which I'll have to confirm when I read Plato myself.

> In a peculiar manner the two old Germanic languages from which the word '*geist*' proceeds, actually present some words which probably lead us to the fundamental idea of the word. The old-northern has a trace of a word '*geisa*'- *cum impetu ferri*, *cito cursu ferri*, *ruere*. But the Gothic renders Еістάυα Mark iii, 21 by *usgaijan;* Luke ii, 47, and elsewhere Еιστάσθαι by '*usgaisnan*.' We should thus be led to

> suppose that the idea lying at the root of the word '*geist*' is that of **quick, hasty movement**. The old-northern substantive *ôdr* (Völuspa 18), spirit, offers an analogy with this ideal affinity in its reference to the adjective *ôdr*, **rash, impetuous, fierce**, and to its root, *vada praet: od*, **to go along eagerly, with force**. (Arnett 1904: 129)

In some old languages the "soul" is characterized by celerity. Got it.

> Finns. **The Milky Way was called the Bird's Way, or the way of souls**. The Lithuanians, and nearly all Indo-European peoples, had similar sayings. (Arnett 1904: 133)

Linnutee.

> Persians (Zoroaster). Soul consists of five parts. (1) The feroher or principle of **sensation**; (2) boo or principle of **intelligence**; (3) the rouh, or rouan, the principle of **practical judgment, imagination, volition**; (4) the akho, or principle of conscience; (5) and the jan or principle of life. **The first three united, are the principles which are accountable for the deeds of man**. The jan mingles with the winds, the akho returns to heaven and has a separate existence. (Arnett 1904: 147)

Turns out that the threefold division of the soul attributed to Pythagoras, probably through Plato, may have its beginnings in Zoroastrianism. These three just line up too perfectly. This means that I'll have to look into Zoroastrianism as well.

> Greeks (Plato). Make three divisions of the soul:
>
> > λογιστικον, επιδυμετικον, δυμος or δυμοιδες,

(Aristotle.) Divided the soul into three parts: (1) the mere **nourishing soul** (anima vegetativa), or plant soul; (2) the sensing soul (anima sensitiva), or **animal soul**; (3) the **reasonable thinking soul** (anima rationalis). All three of these parts are supposed to be united during life. The first two die with the body; the third is immortal. (Arnett 1904: 147)

Aristotle's division appears to have played a part in Fourier's system of passions, as in the first part (Fourier's "Luxury") have to do with senses *and* nourishment.

> **Esthonians**. Some of these people will not touch blood because [|] they believe it contains the animal's soul. This soul would then enter their body. (Arnett 1904: 148-149)

Okay then.

> Greeks (Pythagoras, Plato). Believed that **animals have undying souls**. (Arnett 1904: 152)

A bit of a simplification but yes.

> "**Plants, partaking with animals**," says Tylor, "**the phenomena of life and death, health and sickness, not unnaturally have some kind of soul ascribed to them**." The idea fo a vegetable soul was common in mediæval philosophy, and Tylor thinks that "the doctrine of the spirit of plants lay deep in the intellectual history of South East Asia," but has been superseded by Buddtistic influence. (Arnett 1904: 152)

I've argued the same (cf. Quasten 1942: 207-208).

5700

> Three periods of Greek philosophy are generally recognized. During the period of hylozoistic monism the ancient Ionians regarded matter as something living; in itself it was animated just as are particular organisms. This was the first step. It was superseded by dualism in the systems of Empedocles and Anaxagoras. Then the distinction between the spiritual and the corporeal was brought out, also that between matter and force was shown by Empedocles and Democritus. **The distinction of true knowledge and phenomenon is a recognition of the mental in the Eleatic school**. This is taken up by the Pythagoreans. With Anaxagoras the spiritual is the principle of all being, the material without the impulse of the spirit is nothing. The advent of the idea, the concept-philosophy of Socrates, represents in Plato the dualism of mind and matter, soul and body. (Arnett 1904: 154)

What? I can't pin down what this sentence is trying to say. Sounds like some hip-hop lyrics that make "mental" into a noun, e.g. "Always haunted by the demons in my mental", "Moments play back in my mental about the last night of terror", and "Got me lost in my mental".

> With Empedocles we have a duality in the sense of opposites and their effects. **Love tends to make one out of many, strife tends to make many out of one**. Love and strife control things. (Arnett 1904: 156)

Accord and discord; centripetal and centrifugal.

> As to the teachings of Pythagoras and his school, we can only follow what later members say. Little is known of the early doctrine; but it is believed, however, to have been dualistic. **It is supposed that they postulated world soul and that the origin of the soul of man was ascribed to this**. Some of the Pythagoreans held that **solar corpuscles are souls. The soul was considered to be a harmony or a number**. From the doxographers we leran that "Pythagoras held that one of the first principles, the monad, is god and the good, which is the origin of the One, and is itself intelligence." "Divine spirit are psychical beings; and heroes are souls separated from bodies, good heroes are good souls, bad heroes, bad souls." "For Pythagoras, who held that **the soul is extended through all the nature of things and mingled with them**, and that from this our souls are taken, did not see that God would be separated and torn apart by the separation of human souls; and when souls are wretched, as might happen to many, then part of God would be wretched; a thing which could not happen." **The harmony of opposites and the essence of number symbolize the soul**. The soul is an immortal being passing through stages of perfection in animal life. The body is the prison or tomb of the soul. (Arnett 1904: 157)

Not sure if anyone else has mentioned "world soul". "Solar corpuscles" might be equal to Fourier's *globes*.

> With Anaxagoras we have an intelligent principle as the cause of motion. This was a great advance in some respects over the mechanical theories of some of the cosmologists. Soul and mind are the same; it is the moving force of matter. He thought that **if a being moves itself it must be mind that produces the motion, the motive power coming not from without but from within**. For him this motive principle becomes a soul. (Arnett 1904: 157)

Notable for the use of "motive" (*liikumapanev*), and the similarity with a quote from Peirce: "The microscopist looks to see whether the motions of a little creature show any purpose. If so, there is mind there" (CP 1.269; in Nöth 1998: 338).

> For Plato God made the soul out of the following elements: "out of the **indivisible** and unchangeable, and also out of that which is **divisible** and has to do with material bodies, he compounded a third and intermediate kind of essence, partaking of the nature of the same and of the other, and this compound he placed, accordingly, in **a mean between the indivisible and the divisible** and material. He took the three elements of the same, the other, and the essence and mingled them into one form, compressing by force the reluctant and unsociable nature of the other into the same." **This is the soul of the universe, and of this, in a diluted form, the stars partake**. (Arnett 1904: 159)

In all likelihood the exact logic I'm trying to pin down, i.e. "the third category in each triad always arises from the combination of the second with the first" (Kant 1855: 67), e.g. "the unity of plurality gives totality, the negation of reality gives limitation and the permanence of community causality" (Topa 2018: 116).

> If the doctrines of the church have any influence in moulding our theological ideas, then Augustine has had a great influence. Dogma was perfected with his system. He taught that **the soul is immaterial, there are found in it only functions, such as thought, knowing, willing and remembrance**. It is a substance or subject and not a mere attribute of the body. It is spiritual because it is the subject of thought, that is, it cannot be an attribute of that which does not think. It feels each affection of the body at that point where the affection takes place, without being obliged to move itself to that place; it is, therefore, wholly present within the entire body, and in each part of it, - while the corporeal with each of its parts is only in one place. A body has only figure, one form; it cannot become the figure and form of another body; the mind can in loving, love both itself and that which is other than itself; in knowing, know itself and that which is other than itself; hence, while memory, intellect and will share in the substantiality of the mind, they differ in this respect from mere accidents, as color, or form, of a substratum. Understanding can know itself, **memory can remember that we possess memory**, *i.e.*, the soul is conscious of itself as such and each of its parts. **The union of soul and body cannot be scientifically explained for man is, as it were, a third substance formed out of two heterogeneous substances**. The body does not act on the soul, it is the soul in the body acting on itself. The metaphysics of Augustine is built up on the knowledge of the finite personality. **The three aspects of the psychic reality are idea, judgment, and will**, and from these he seeks to gain an analogical idea of the mystery of the Trinity. Will is the central element of consciousness. "The leading motive [||] in this is doubtless the man's (Augustine) own experience; himself a nature ardent and strong in will, as he examined and scrutinized his own personality he came upon the will as its inmost core." **The becoming conscious of an act of perception is an act of the will**. Physical attention and likewise activity of inner sense have a dependence on the will. Whether we bring our states and actions to consciousness, the thinking of the intellect, judging and reasoning, - all these is determined by the will for it determines the "direction and the end according to which the data of outer or inner experience are to be brought under the general truths of rational insight." (Arnett 1904: 173-174)

Thought, knowing and rememberance in this light just variations of the same dimension. The "third substance" once again the "mean". "Judgment", as can be deduced from Kant, stands for perceptions (as in "perceptual judgments"; see *aisteetika*).

> The history of mankind is divided into **six periods** corresponding to the six days of creation, in the last of these we live. (Arnett 1904: 174)

[Fourier noises]

> Man, in so far as he is man, is intellect; the highest stage of life is attained by knowledge, the participation in the divine. "With the five senses and the *sensus communis* are said to be connected the *vis imaginative* and *aestimativa*, which are common to all anmals; further, the *phantasia*, which at least the highest animals have; and finally the *memoria*." (Arnett 1904: 177)

Here it appears that Aristotle is denying animals both imagination and memory. Can dogs not learn tricks and dream? I don't see why any being with nerve cells couldn't.

> In the Middle Ages the science of spirits (souls) was called **Pneumatology**. It comprised the study of God, angels and man, the psychology of angels holding a place side by side with that of man. (Arnett 1904: 185)

Cool. Should the study of emotions be called *thymitology*?

> Besides this we have various discussions of an **entified** soul in different relations to an absolute being, - this may be a pantheistic view, or represent the soul's relation to a world soul, or a spiritual world, or some form of the Absolute. (Arnett 1904: 186)

Define:entification - The action of giving objective existence to something.

> Every sensation is the sign of the presence of an object. (Arnett 1904: 192)

Profound. This from a summary of Reid's views. While reading this paper I thought of how the "interpretant" is the "mean" in Peirce's system of semiotics. Using his terminology to paraphrase this sentence: Every representamen is interpretant of the presence of an object. (Note that I employed "interpretant" in that odd way Grice does.)

> Development is everywhere. **The soul now has five senses but probably it once had less than five and in the future will have more**. God creates only simple beings, there exists a harmony among these that explains all the world processes. (Arnett 1904: 193)

From a summary of Lessing's views. We do have more than five senses but not because we've developed more of them but because we've discovered more of them (e.g. sense of balance).

> "It is purely impossible for us to be conscious of ourselves, independently of the objects of knowing and willing. When we enter into ourselves, and begin to reflect on ourselves, we lose ourselves in **a fathomless emptiness**, in a darkness in which all cognition ceases, and we grasp nothing but an insubstantial spectre, the Ego itself remains after it all a ariddle." (Arnett 1904: 197)

This is Schopenhauer. Wouldn't be at all surprised if it is also the source of Nietzsche's famous abyss.

Grant, Robert M. 1980. Dietary Laws among Pythagoreans, Jews, and Christians. *The Harvard Theological Review* 73(1/2): 299-310. [JSTOR]

> The Pythagorean *symbola* have come down to us in several ways, of which the most important are the relatively literal-historical treatment provided by **Aristotle in his treatise *On the Pythagoreans*** and the allegorizing interpretation given by **Androcydes *On Pythagorean Symbols***. Presumably at least the Aristotelian picture was known to Alexander Polyhistor, who, as quoted by Clement of Alexandria, said that **Pythagoras was a pupil of Zoroaster**. Aristotle's early dialogue *On Philosophy* reflects this interest. (Grant 1980: 299)

It crtainly looks like Pythagoras had something or other to do with Zoroastrism, seein as his threefold division of the soul is very like the Zoroastrian one (cf. Arnett 1904: 147).

> Such a variety of attitudes meant that recourse to allegorization was appropriate, especially in view of the presence of abstention commands among the symbols. Aristotle himself had handed down "Abstain from beans," "Do not pick up crumbs from the table," "Do not eat the heart," "Do not eat red mullet," and "Do not eat blacktail." Apparently it was **Androcydes** who first allegorized such sayings. We are explicitly told that he **took "Do not eat blacktail" to mean "Do not pass on a false account, for falsehood finally blackens and perishes**." A different allegory appears in Pseudo-Plutarch *De educandis pueris*: "**Do not spend** [||] **your time with men of black character, because of their malevolence**." In the same work we find **"Do not eat the heart" interpreted subjectively: "Do not harm your soul by wasting it with worries."** And **abstinence from beans means staying out of politics, where beans were once used in voting!** A certain Demetrius of Byzantium, used by Athenaeus, treats **not eating the heart as equivalent to keeping free from grief**. This is not unlike what we find in Diogenes Laertius, "Do not waste your soul with troubles and worries," though verbally closer to Pseudo-Plutarch. (Grant 1980: 300-301)

Wow. "Do not eat the heart" is especially poignant. There is, after all, a common saying that *harassing cares* (cf. Brisbane 1876: 27) can "eat your heart out". eat (one's) heart out - 1. To feel great sadness; 2. To be very jealous.

> Hippolytus too discussed the symbols, eight of them in all. The ones having to do with eating are explained quite oddly. "Do not take a bit from a whole loaf" means "Do not diminish your property but life off the income; keep the estate like a whole loaf." "Do not eat beans" means **"Do not accept the rule of the city; for they elected the rulers with beans at that time."** (Grant 1980: 302)

There is a slight difference between staying out of politics and not accepting the rule of the city. It's the difference between abstention and anarchism.

> In a more crucial conflict situation, the author of 4 Maccabees finds the work of reason expressed not in finding reasons for defending the law but in producing the self-control that overcomes desire for fish, birds, and animals forbidden by the law. **The control of the passions by religiously motivated reason is, indeed, the theme of the work**. (Grant 1980: 303)

[Fourier noises]

> Origen then quotes **the *Sentences of Sextus* (Pythagorean-Christian)** to the effect that "it is a matter of moral indifference to eat living things, but abstinence is more rational. He too views it as [|] more rational but claims that among the reasons the Pythagorean one - transmigration of the soul into irrational animals - is not acceptable. (Grant 1980: 305-306)

Wow. The *Sentences of Sextus* look pretty interesting. In a better world it would probably be included in the bible. There is a French book about it from 1843 but I can't read frog and probably won't ever learn to. Used hardcover copy of *The Sentences of Sextus* by Henry Chadwick currently goes for $304.99 on Amazon.

> We have now seen something of the use made of **the allegorical method** in relation to the dietary laws of the Pythagoreans, the Jews, and the Christians. Obviously the method as such did not necessarily lead to abandonment of the letter. It could be used to explain **an inner meaning** to be kept side by side with the observance. It could also be used to explain **gnomic sentences like the symbols of the Pythagoreans**, and we now finally turn to words in the Synoptic Gospels which resemble such symbols and received similar modes of interpretation. (Grant 1980: 308)

That's the word I was searching for before - allegory. The Pythagorean symbols are allegorical, like the parables of Jesus.

> The dogs recur in the story of the Syro-Phoenician woman (Mark 7:27-28 = Matt 15:26-27). Jesus says to her, "It is not good to take the children's bread [= what is holy?] and cast it to the dogs." She replies, "The dogs under the table eat from the children's crumbs." It is odd, though probably nothing more, than the Pythagoreans too discussed crumbs. They were not to pick them up, "either in order to accustom them no tto eat immoderately on **because connected with a person's death." According to Aristophanes they "belong to the heroes."** In his exegesis of the verses, Origen touches upon (but rejects) the Pythagorean doctrine of the transmigration of souls, preferring a moral interpretation of "dogs" and of other animal names. (Grant 1980: 309)

Curious that something like the crumbs belonging to the heroes exists among hip-hop tropes: pouring out (to the ground) a little liquor for dead homies. There might be another coincidence: the dog under the table *may actually be*, according to Pythagorean doctrine of rebirth, the heroes of past ages. (Oh, footnote already points the connection out.)

> Both Clement and Hippolytus used the Pythagorean ***Carmen aureum***, and both cited Pythagorean symbols. Clement even coordinated them with saying from the Old and New Testaments. He provided the starting point for this essay. (Grant 1980: 310)

Aurea Carmina is the Latin title of Golden Verses, which are very conveniently translated and modernized on Wikipedia. I'll be reading Rowe's version soon enough. By coincidence, the very next paper is about Clement of Alexandria and why he called Philo Pythagorean.

Runia, David T. 1995. Why Does Clement of Alexandria Call Philo "The Pythagorean"? *Vigiliae Christianae* 49(1): 1-22. [JSTOR / DOI: 10.2307/1584152]

> It is a well-known fact that the massive corpus of writings of Philo of Alexandria only survived because he was taken up in the Christian tradition as a church father ***honoris causa***. (Runia 1995: 1)

Define:*honoris causa* - (especially of a degree awarded without examination) as a mark of esteem.

> Clement explicitly refers to Philo on four occasions, but **his actual usage of Philonic material is much more extesive**. Indeed Clement's handling of Philo is **an illuminating example of the way ancient authors were wont to use other authors as a source for their own writing**. In her excellent and well-received monograph on the subject Annewies van den Hoek has shown that on at least eight occasions **Clement had a copy of Philo on his desk as it were**, and that he copied out extensive excerpts in the *Stromateis*, unrolling his scroll as he went along (on one occasion in reverse!). (Runia 1995: 1)

Very interesting indeed. Annewies van den Hoek's book is titled *Clement of Alexandria and his Use of Philo in the Stromateis: An Early Christian Reshaping of a Jewish Model* (Leiden 1988) (Google Books preview).

> (Plato the philosopher posits as the goal of life "well-being", and says that this is "becoming like unto God to the extent possible", in this either coinciding somehow or other with the doctrine of the Law (for **great natures who are devoid of passions somehow or other hit on the truth**, as says the Pythagorean Philo when expounding the works of Moses), or because, as one who was always thirsting for learning, he had been taught it by learned men then living.)

These references deserve further study. In the first, which occurs in the middle of an extensive section that borrows heavily from Philo, the Jewish author is suddenly introduced without any further indication as to who he might be. (Runia 1995: 2)

That well-being is close to godliness does not surprise - seems like something Plato would write.

> It is highly probably that it was though the intervention of the so-called catechetical school of Pantaneus, of which Clement was a member (but of which we know perilously little), that **the writings of Philo were rescued from the debris of Jewish-Alexandrian culture after the disastrous happenings in the century after Philo's death**. Just as from the textual point of view, so alse from the historical perspective the early information supplied by Clement has to be taken very seriously. When he calls Philo a "Pythagorean", can this mean that in some way or another Philo was a member of the Pythagorean school? Naturally we have to allow for the fact that Clement may have been privy to information that is otherwise lost to us. If this is the case, we cannot check him. But we do have the duty to examine the question of why Clement called Philo "the Pythagorean" from as many angles as are made available to us by our limited sources. This is the task thta I propose to take on myself in the present article. (Runia 1995: 3)

Well done indeed. Philo's *Works* take up 12 volumes. I'll make a note to check out *On Virtues*, at least.

> Before looking at particular examples, we must first address a preliminary question. **What do terms such as "Pythagorean" and "Peripatetic" refer to?** Here there is an important distinction that needs to be made. In the first place such terms will very often indicate *membership of* or *affiliation to* a philosophical αϊρεσις, i.e. a philosophical "school" or, perhaps better, "school of thought". In Clement's time, as is well known, philosophers were generally identified by their allegiance to one of the rival "schools" that went back to the earlier period of the Greek philosophical tradition. These "schools" scarcely existed in the institutional sense to which we are accustomed (although in Clement's day there were some municipal chairs for the various αίρέσεις, and at Athens even an Imperial endoment). There was no central body that organized all philosophers who called themselves Platonists, but no doubt most Platonists would look up to the occupant of the chair of [|] Platonist philosophy in Athens. One could be a professional representative of such an αϊρεσις. Such were the men whom Justin studied with - first a Στηϊχός, then a Περιπατητιχός, then a Πυθαγόρειος, and finally a prominent Πλατωνιχός - before he fell in with the old man by the sea. One could also be "affiliated" with such a "school of thought" without teaching philosophy professionally. Here we think of men such as Cicero, who regarded himself as an "Academic", the "Platonist" Plutarch, the "Stoic" Seneca, and so on. Such membership could be projected into the distant past, e.g. **Empedocles could be called "the Pythagorean" because he came from Western Greece, was thought to have been a pupil of Pythagoras, and maintained similar doctrines** (e.g. reincarnation). (Runia 1995: 6-7)

Makes me ruminate on what posteriority might make of "semiotician".

> A prominent aspect of Philo's biblical exegesis is his heavy use of **number symbolism or arithmology**. On a number of occasions he specifically refers to **Pythagorean number lore** when expounding biblical numbers such as **the monad, the triad and the hebdomad**. Clement takes over this method. There are at least three significant texts where he takes over substantial material on arithmology from Philo [...] (Runia 1995: 10)

Arithmology is given as "The theory of numbers; higher arithmetic." amongst more numerous definitions of numerology (bleh). Hebdomad is "number seven; group of seven; seven days". The endnotes recommend H. R. Moehring's "Arithmology as an Exegetical Tool in the Writings of Philo of Alexandria" (1978).

> The third possibility takes us in an entirely different directions. One of the more obvious features of Philo's writings is their extensive use of philosophical material from **the so-called "Bible of the Platonists", Plato's *Timaeus***. As the passage at *Str*. 5.93-94 implicitly shows (Philo's name is not mentioned), Clement was perfectly aware of this connection. **In Clement's day the personage of Timaeus was regarded as a Pythagorean** (in the dialogue he is described at 20a as coming from Locris in Italy). Moreover a Pseudo-Pythagorean work, written in Doric and attributed to Timaeus Locrus, was in circulation and was regarded as the original from which Plato had taken (or even plagiarized) his doctrines. (Runia 1995: 11)

Others, too, have pointed out that Plato tended to associate with Pythagoreans awfully lot.

> Indeed Pythagorean doctrine might be described as virtually identical with Platonist philosophy, with the addition of **special emphases on the role of numbers** (esp. in the doctrine of first principles) **and on the contemplative life** (together with various practical injunctions). The reason why this was possible is clear enough. **Plato was regarded as having "Pythagorized", not only in the *Timaeus*, but throughout his entire *œuvre***. As the more ancient figure, Pythagoras was the creative source, but PLato had worked out his thought in greater philosophical detail. In practice this meant that **Pythagoreans** could claim Platonist doctrine as an integral part of their αϊρεσις, but **had more speculative freedom**, because they were less tied to the study of Plato's writings. (Runia 1995: 11)

Yep. I'm very partial to speculative freedom.

> A second, admittedly less strong, argument is that Clement nowhere uses the term Πλατωνιχός in order to designate a philosopher. This suggests that he may have wanted to avoid the term (for whatever reason), and preferred the more dignified title of Πυθαγορεϊος. We thus find ourselves in broad agreement with David Winston when he writes: "It is thus clear that the expression "Pythagorean" does not preclude one from being a Platonist. Clement's designation of Philo as being "Pythagorean" was therefore probably not meant to preclude his being a Platonist, but was [|] used only to indicate that both he and Plato had "**Pythagorized**"." (Runia 1995: 12-13)

As did Kant, Fourier, Chase, and Peirce - which is why I am now drawn into this infinitely interesting mess.

> The same difference is well illustrated by another text, namely the *Sentences of Sextus*. This collection of aphorisms was attributed by some to "Sextus the Pythagorean". Jerome in the 4th century strongly polemicizes against it as the work of "a man without Christ and a heathen", arguing that those who read it take over various pernicious Pythagorean doctrines and so "**drink of the golden cup of Babylon**". But the work in its Christian form, according to Chadwick's reconstruction of the tradition, was probably compiled between 180 and 210 by a writer whose kindred spirit was Clement of Alexandria and whose motto might have been *Pythagoras **saepe noster***. this is close to the spirit in which Clement calls Philo "the Pythagorean", whereas Jerome's attitude is a continuation of what we found in Hippolytus. (Runia 1995: 14)

Perhaps may go to explain why the Sentences of Sextus are non-canonical. *Saepe noster* means "one of ours" (*omad joped*).

> E.g. the injunction "not to walk on the highways", cited by Philo at *Prob*. 2 and also referred to by Clement at *Str*. 5.41.1, which could be taken in an esoteric rather than a **protreptic** sense. At *Str*. 4.3.1 Clement takes over the Platonic language of the greater and lesser mysteries; cf. Philo *Sacr*. 62 and Van den Hoek *op. cit* (n. 3) 188. This possible interpretation of the epithet "Pythagorean" for Philo is suggested by Radice, *op. cit*. (n. 44) 21, who also points to **the prominence of the "contemplative life" in Pythagorean thought. Note, however, that Pythagoras or Pythagoreanism are not mentioned at all in Philo's *De vita contemplativa***. (Runia 1995: 20)

Define:protreptic - intended to persuade or instruct. *Contemplative Life* is in vol. 9. of Philo's *Works*.

Stocks, J. L. 1915. Plato and the Tripartite Soul. *Mind* 24(94): 207-221. [JSTOR]

> The most diligent search among **the fragments of pre-Socratic thinkers** fails to discover in them even the germ of anything that a modern would recognise as moral philosophy. A few common-sense precepts concerning the conduct of life, and a notion of cosmic justice as a principle preserving proportion and isonomy, preventing one of the warring natural forces from establishing a tyranny over the rest - that is pretty well all one can find to fill the empty place. If the searcher pins his faith to Diels, **he will find even among the Pythagoreans hardly anything but an obscure allusion to a theory which represented virtue as a number**. (Stocks 1915: 207)

What might have incited me to turn to such fragments was Ahto Lobjakas at the autumn school of semiotics (2017) recommending to take those (pre-Socratic) fragments and "roll them between the fingers", i.e. "fondle" them. That Pythagoreans "represented virtue as a number" is news to me. But then again I haven't gotten down to the nitty-gritty of it (e.g. Golden Verses and the various biographies of Pythagoras).

> We have been told, almost too often, that **if we divide the 'flux' of Heraclitus by the 'being' of Parmenides** [|] **the result will be the PLatonic 'idea'**. And the Eleatics are saluted, after Aristotle, as the founders of logic. But in ethics we are asked to begin with the Sophists, and to pass from them, after a short course of Socratic logic-chopping on the theme 'virtue is wisdom,' straight to the full-blown glory of Plato. (Stocks 1915: 207-208)

If this is indeed put forth very frequently then sooner or later I'll come to find out what it means exactly.

> Of this uncompromising ancestry was born in the fourth century B.C. in or near the Academy the Platonic ethics, to be the subject of genuine but rather hesitating admiration to generations of scholars and philosophers. Admiration hesitates because, though one hardly likes to say so when the ancestry is so well-attested, the child is surely no true Greek after all. **The speech is prophetic and oracular; the doctrine is mystical and acetic; there is an all-pervading consciousness that the human soul is not at home in this world and in this body, which could not have been engendered under the Greek sun**. So the shadow of a bar sinister, of a taint of colour in the blood, falls across the cradle. And that shadow has always remained. Aristotle it is true did something to remove it; but after him **Stoic, Christian, and neoplatonist let the Orient loose upon us**. 'Wir haben uns mit eigenen Händen die Lebensader unterbunden und hinken als verkrüppelte Judenknechte hinter Jahve's Bundeslade her!' (Stocks 1915: 208)

Drinking from the golden cup of Babylon.

> Such is the general impression produced by the average modern account of Plato's teaching on the ethical side. But **the ancients regarded Plato as less original**. They freely accused him of **shameless and persistent plagiarism**. The *Republic* was a theft from Protagoras, **the *Timæus* from the Three Books bought from Philolaus**. His refutations of the Eleatics were borrowed again from Protagoras. Diogenes' account of Plato summarises a detailed proof of a deep debt to Epicharmus. Aristippus, Antisthenes, and Bryso are also mentioned as sources from which Plato 'took what he required'. It is no doubt true that much of this is only **malicious gossip** and cannot be supposed to rest on any substantial truth. But it does show at any rate that Plato was not regarded as an isolated phenomenon. (Stocks 1915: 208)

Already a theme all too familiar. Now specified that Plato bought Three Books (why the capitalization?) from Philolaus.

> Diogenes twice asserts that Pythagoras invented the use of the Greek *φιλόσοφος φιλοσοφία* for philosopher and philosophy in place of the hithero usual *σοφός σοφία*. For **none, he said, was wise save God**. Sosicrates and Heraclides of Pontus are given as authority for **a conversation between Pythagoras and Leon, the tyrant of Phlius** (or as another account has it, of Sicyon). Leon asked Pythagoras what he was, and he answered '*φιλόσοφος*'. **Life**, he said (so Diogenes continues), **was like a *πανήγυρις, i.e.* like the company that assembled from all quarters at the games. Some came to compete, some to traffic, but the best came to look on**. So in life, some had a slavish nature, seeking for glory or profit: but **the others, the philosophers, sought truth**. The parable is clearly meant to explain the meaning and use of *φιλόσοφος*. The contemplative life is the ideal, and man has two alternatives to it - the search for honour and the search for glory. This clearly implies that Pythagoras used the three words *φιλόσοφος φιλότιμος φιλοκερδής*, which are the characteristic names in Plato for the three parts of the soul, or words closely related to them. The use of *φιλόσοφος* or *σοφός* would no doubt be continued on the one side by the belief that **the wisest are not really wise but only seekers after wisdom**, and on the other by the desire for a form analogical to *φιλότιμος* and *φιλοκερδής*. But we have not to rely on a mere inference from this story for evidence of the fact that **Pythagoras used the notion of a tripartite soul before Plato did**. The Platonic division into ***λογισμός, θυμός* and *ἐπιθυμία*** is attributed by Galen on the authority of Posidonius to Pythagoras, though Galen adds that Posidonius inferred this not from any writings of Pythagoras (since none had been preserved) but from the writings of 'some of his disciples'. (Stocks 1915: 209)

Sophists are the "adepts" of wisdom, philosophers the seekers after wisdom. The anecdote about (presumably Olympian) games and the audience is poignant, naturally leading up to the distinction between active and contemplative life. The Platonic division is slightly different than the one(s) given by Pliny Earle Chase but still hit the spot.

> New apart from the connexion with the Pythagoreans the interesting point in this tradition is the implied assertion that **the tripartite psychology** is an integral part of a wider doctrine, which Burnet calls **the theory of the three lives**, and which involves that exaltation of the activity of contemplation which is common to Aristotle and Plato and **finds its noblest and most complete expression in the philosopher-king of the *Republic***. If tre this is important. It would justify us in asserting that whenever we meet the exaltation of the philosophic or contemplative above the practical life we have, implicit at least, the tripartite soul. (Stocks 1915: 210)

Calling it a "tripartite psychology" is very accurate - specifically because it makes a strong comeback in 19th century rational or faculty psychology (e.g. Alexander Bain and numerous others in *The Proceedings of The Aristotelian Society*).

> *The Doctrine*. - The parable attributed to Pythagoras divides humanity into three classes, **the covetous, the ambitious, and the curious**, each being named after the ruling passion. But it is too much to suppose that the covetous are wholly incurious or the curious wholly unambitious. What the division specifies is **the three typical motives of the human action, and all three motives will be found operating at different times in every normal human soul**. Thus the classification of lives or men becomes a classification of motives, or, in the vague modern sense of that word, of [|] desires. Every human soul has implanted in it at birth a natural tendency to seek these there things, **profit, honour, and knowledge**. Now in general it is true - though exceptions are to be found - that the three pursuits are incapable of combination. To seek profit is to forgo for the time being the pursuit of profit or honour. Thus *prima facie* at least it appears that human nature is three-sided, and while one side is being satisfied the other two are being starved. The counsel of the moralist might be that each side should be satisfied in turn, or it might be that one side was evil and should be starved altogether, or again that one was all-important and should receive so far as possible exclusive attention. We know as a matter of fact that the last is the advice given in the *Phædo*, and that in the *Republic* an attempt is made to show that **in knowledge there is both honour and profit**, so that in a sense exclusive attention to one of these three sides of our nature results in the satisfaction of all three, while exclusive attention to any other brings misery and disaster. (Stocks 1915: 210-211)

Holy shit! This is brilliant! And already familiar from Bourdieu! Covetous-profit is his financial capital. Ambitious-honour is social capital. And curious-knowledge is Bourdieu's cultural capital. And the logic is exactly the same - cultural capital can be exchanged most profitably into social and financial capital. God damn. The discussion about which one of these three sides dominates is already a beginning of what I frequently have called "hierarchical functionalism".

> Socrates's counsel in the *Phædo* and in the *Republic* is that **the love of knowledge should be the leading motive in life. Nothing is to stand in the way of its satisfaction**. Attention to anything else is only excused by necessity. **Pleasure and honour, as such, are not to be sought at all. The undivided pursuit of knowledge, and that alone, brings a man success in this world and in the next**. The knowledge to be sought is called knowledge by no figure of speech: it is not a knowledge of arms or ships or houses, not a knowledge of human good nor of anything else that might be supposed to be useful to the citizen or to the politician. **It is metaphysics or theology - knowledge of the eternal real - which is the title to supremacy in the soul and in the State**. If this is a paradox, it is certainly deliberate and intended. No attempt is made either in the *Phædo* or in the *Republic* to show that from this metaphysical knowledge conclusions can be deduced which are directly applicable to the ordinary affairs of life. These are not the fruits of philosophy. (Stocks 1915: 212)

This makes all kinds of sense. A special emphasis should be put on success in the "next" world, as this aspect is most closely aligned with other religious doctrines according to which it is wisdom and self-knowledge which lead to liberation or extinction.

> Any society whatever is bound in some degree to exhibit all three, even though the social organisation which is called the State refused to explicit recognition to one or another. The healthy State which does no violence to nature **must needs recognise all three**; and the only question for Plato is in what form are they to be expressed. He is not relying on any hazardous parallel between the soul of man and the soul of the State, but on the plain fact that **State-organisation must take account of every need and demand of man's nature. The activities of the community then will necessarily fall into these three classes**. There will be **the work of production** - the economic or profit-seeking activity - **the work of self-protection and self-assertion**, inspired by the love of honour, and **the search for truth inspired by the love of wisdom**. Every State has these three interests, and in forming the ideal State we must see that the organisation makes due provision for each. So far the doctrine of the tripartite soul will carry us, and Plato does not attempt to push it any farther. He does in fact argue that each of these three interests should be in the professional keeping of separate bodies of men - honour in the keeping of the army, knowledge in that of the ruling elders, production in the hands of craftsmen who may neither fight nor rule. But the separation of classes is not based on any inference from the division of functions. (Stocks 1915: 213)

This is where Charles Fourier comes in. These three categories of human needs he further subdivides according to some Pythagorean precepts. Thus, 5 "passions" for Luxury, or things to be produced for the senses; 4 for Affective - I would say social - needs, it now seeming implicit that love, friendship, family and ambition pertain to self-protection and self-assertion; and 3 for the proper Distribution (combination) of the previous two, which indicate that his conception of "wisdom" spans the whole gamut of senses and preoccupations. This analysis could be carried further but a thorough reading of *Republic* is necessary. The main take-away is that although Fourier retains some system of classes (low, middle, and high), his ideal society combines the three occupations in a way that does away with the need for ruling and protection and instead expands craft and love of knowledge (curiously, primarily of the practical kind, e.g. cooking) to the utmost extreme.

> The class of craftsmen have a special function to perform, *viz*. **the production of the necessaries of life**, but the proper performance of this function does not of itself constitute any State-virtue. For **it is no virtue in a man to see that he does not lack the necessaries of life**; and the love of money or profit, is only a common and pernicious preversion of the innocent desire for a competency. No action of a man or of a State should be **a seeking for wealth: that unnatural passion is the root of all evil**: but all should be inspired or at least controlled by the love of wisdom, and some should be inspired by the indignant rejection of dishonour. Thus the life of honour and the life of pleasure are both excluded; for if a man is to live for honour he must give up knowledge altogether, and if he is to live for pleasure he must give up both honour and knowledge. (Stocks 1915: 214)

Here the discord Fourier had with "philosophers" (as such) comes to the fore. In a world described as "post-scarcity", there indeed is a "virtue" (Fourier would no doubt condemn this term) in guaranteeing the necessities of life to everyone (moving from the individual level to the societal, in this regard). Seeking after wealth on the contrary may be one of the most natural passions of the human species. Fourier does not deny us this passion, but he does channel it into something more altruistic.

> **The State originates as a purely economic association. Co-operation makes the necessaries of life less precarious**; and the infant society, the 'minimum city' (*ἀναγκαιοτάη πόλις*), as Plato calls it, might be defined as **an association for the satisfaction of the necessary appetites**. Next, provisino begins to be made for the amenities of life. This means that unnecessary appetites (which may of course be quite innocent) are recognised and their satisfaction is socially organised. By this door luxury and wealth enter;

> and they bring in their train war. And the exigencies of war will no doubt provide a check and a discipline for the growing tribe of unnecessary appetites. **Temper (*θυμός*)** now takes command instead of appetite. But the warrion needs atraining, and the State must devise a system of education for him. Once attention is turned to education there is no stopping place short of complete knowledge. The goal is the production of the philosopher, and when he comes knowledge must supplant temper as the ruler of the State. **When the philosopher rules, the city will be purged of all luxury and ostentation. The unnecessary appetites will be suppressed**, the swagger of the soldire will be corrected, and the full-grown State will be ready for united action at home and abroad. (Stocks 1915: 215)

Some verbiage here clearly harmonizes with Fourier (e.g. association and luxury). His deal is taking co-operation to the extreme - every kind of work will be done in groups - and the necessities of life will not only be made less precarious but abundant (e.g. meals will be had five times per day). Clearly, Fourier's ideal society will not be that of the philosopher; no doubt there will be a prevalent place for philosophers but luxury and ostentation would not be prohibitive to seeking after knowledge. What's more, the most poignant reversal here concerns the "unnecessary appetites" - Fourier would not only not suppress them but encourage them; every hobby that interests around nine people will be legitimate. This is in fact where we're currently heading - the internet exposes the infinity of niches.

> The application of all this to the individual is plain. **Nothing interests or occupes the infant but the necessaries of life**. But alongside of the necessary appetites and out of them spring by degrees opportunities for enjoyment. Out of such enjoyment emerges the notion of the self as a thing to prize and develop. Hence a somewhat competitive self-assertiveness, which at once operates as a check upon the exploitation of the appetites. (Stocks 1915: 215)

Completely misguided. The child is naturally curious (the prime seeker of knowledge), and crafty - which Fourier would enable with miniature workshops for children to try out every imaginable craft and find out what pleases him or her most.

> *'Parts' of the Soul*. - In what sense does this doctrine involve us in the assertion of 'parts' of the soul? The treatment of this question is commonly confused and prejudiced by the modern psychological classification of the elements of consciousness under the three heads of ***Denken, Fühlen, Wollen* - Thought, Feeling, Desire - Cognition, Affection, Conation**. The doctrine is treated as a stammering utterance of this great truth, and under the spell of the Evolutionary Method **historians of philosophy treat Plato as a child who talked bad English or German instead of as a grown-up man who talked good Greek**. But the modern classification, whether it is adequate or inadequate, proceeds upon **an entirely different principle from the Greek**. The point need not be argued in detail. It is at once evident from the fact that **our psychologists are careful to infrom us that their triad is in simultaneous occupation of consciousness; all three are present in *every* 'psychosis' thought in varying proportions**; while the Greek triad is often represented (as we have seen) as **a triad of alternatives**, each excluding the others, and each striving on occasion to supplant whichever of the other two is in possession. **A man cannot choose whether he shall think, feel, or desire: he must do all three: but man can and must choose whether he shall pursue truth, honour, or profit**. No direct comparison, therefore, is possible between these two classifications. (Stocks 1915: 216)

Profound. Plato's triad in the *Republic* naturally concerns the interests of life. The psychological triad on the other hand characterise mental activities, which is here garbed in the outdated term "psychosis" (the parallel with "semiosis" is obvious).

> The modern looks inside himself and finds on every occasion **three elements forming a complex whole which he calls a psychosis**; the ancient looked at **man's conduct and observed in it three tendencies, he looked at life and saw in it three necessary functions**, and since life and conduct are manifestations of

> soul, he was bound to attribute the triplicity to soul. The difference is typical of the difference between the Greek and the modern view of soul. **We are apt to think of soul as a thing we shall see if we turn our gaze inward, while the Greeks thought of it as the sum of those functions which are observed to differentiate living from lifeless matter**. Hence we moderns, being ourselves men, think that only men have souls, while **the Greeks had to credit plants with them**. They did not mean that plants were capable of the inward gaze, but simply that plants were alive. A candid comparison of these two ways of regarding soul can hardly fail to result in the admission that the advantage lies wholly with the Greeks. (Stocks 1915: 217)

I cannot help speculating that this change of focus was brought on by the Christian era, specifically St. Augustine. The modern looks for his soul through introspection, regarding it as something ephemeral and separate from the body, whereas the ancient Greek view - as put forth here, at least - is that soul is almost coterminous with life. The difference can perhaps be summarized as that between *having* a soul and *being* one.

> In the preceding argument I have tried to show in detail that the diversity characterising Plato's tripartite soul is a diversity of function. As much is implied in **the names by which Plato usually describes his triad**. He calls them, as is well known, 'forms' (*εἴδη*), 'kinds' (*γένη*), 'characters' (*ἤθη*), 'modes' (*τρόποι*), even 'souls' (*φυχαί*), and only occasionally 'parts' (*μέρη, μόρια*). The division is what is known as logical division, the division of a genus into species. 'Souls' means kinds of souls, and parts of soul means precisely the same thing. (Stocks 1915: 218)

There was a similar diversity of labels amongst psychologists contemporary to Stocks (e.g. McDougall and Shand).

> When, for instance, in the first book of the *Republic*, Socrates proves the superiority of the just man to the unjust under the three heads of **wisdom, strength, and happiness**, consciously or unconsciously he is guided by the three forms and applying in succession the tests of attainment recognised by each. In another passage of the same book the reference is more definite. Socrates says that **it is difficult to persuade the best men to rule: for a high salary will not tempt them and they are not ambitious. The love of honour and the love of money are mentioned: only the love of wisdom in omitted**. But the paradox of the rule of philosophy is implied as plainly as can be - and this in Book I., which is often thought to be some years earlier than the rest of the *Republic* and to belong to the 'Socratic' period. Similarly Aristotle's *Ethics* begins with a reference to the three lives: **the vulgar seek pleasure, sometimes perverted into money, the politician seeks honour, and finally there are the spectators, who live the life of contemplation**. (Stocks 1915: 219)

I've noticed something of this sort in others. When I recognize that a certain thinker has succumbed to this kind of "triadomania", it is best to read every opposition between two terms as including an unmentioned third, whatever it may be on that occasion. Immanuel Kant (1855) and Friedrich Schiller (1845), for example, were fun to read with this problem in mind.

> It is not necessary here to search the records of Greek philosophy for further detailed evidence of the profound and continued influence of the doctrine; but we may remark in conclusion that **all probabilities favour the truth of the traditino of its Pythagorean origin**. The pure Ionic tradition [|] from Thales to Democritus knows nothing of the three lives, and it is probable that no Greek thinker prior to Socrates called himself a *φιλόσοφος* outside the Pythagorean School. (Stocks 1915: 219-220)

That seems to be the case. This paper was extremely informative. Too bad it said so little about Pythagoreanism.

> **The doctrine of the three forms** is quite compatible with everything else that we know of the Pythagorean school. We know that they preached **a doctrine of purification which was a kind of heretical Orphicism**,

> and the burden of their heresy can hardly have been anything else but that '**the purgative is philosophy**' as the Socrates of the *Phædo* teaches. And that doctrine as expounded by Socrates, who pretends to no originality, involves the three forms. (Stocks 1915: 220)

I have an incling that this view of philosophy, in other words that wisdom is the road to liberation, has something important to do with Plato's "philosopher-king". What, exactly, I hope to find out soon enough.

Veljan, Darko 2000. The 2500-Year-Old Pythagorean Theorem. *Mathematics Magazine* 73(4): 259-272. [JSTOR / DOI: 10.2307/2690973]

> When you see a paper with "Pythagorean theorem" in its title, **you might say "I know this stuff" and skip it**. But I think it's still worthwhile thinking about the "good old Pythagorean theorem," to which this paper is devoted. (Veljan 2000: 259)

Also because there are reportedly thousands of ways to prove the same thing. "About 400 different proofs of the Pythagorean theorem are known today" (*ibid*, 262).

> Pythagoras was born about 570 B.C. on the island of Samos and died about 490 B.C. Many other well-known philosophers lived and worked around the same time, but in other civilizations. Let us mention only Gautama Buddha in eastern Asia, Confucius (or Kung Fu-tse) in China, Zoroaster (or Zarathustra) in Persia, and **the prophet Isaac (or Iitzak) in Judea**. Was this simultaneous flowering of philosophy a mere accident? (Veljan 2000: 259)

Zarathustra's dating is dubious. Isaac not even dated on Wikipedia. Not named in these lists but approximately at the same time there was Charvaka (or Lokāyata) school of philosophy in India but we know it only through critical fragments that opposed it.

> Pythagoras was well educated, learning to play the lyre and to recite Homer. **Most important among his teachers was Thales of Miletus** (ca. 624-548 B.C.), who introduced Pythagoras to mathematical ideas and to astronomy, and sent him to Egypt to learn more of these subjects. (Veljan 2000: 259)

Not sure about this until I see who wrote it down.

> Among the beliefs of Pythagoras were these: (1) **reality is fundamentally mathematical**; (2) **philosophy can lead to spiritual purification**; (3) **the soul can rise to union with the divine**; (4) certain symbols have mystical significance; and (5) all members of the order should observe strict loyalty and secrecy. (Veljan 2000: 259)

Actually a good breakdown. "Reality is fundamentally mathematical" perhaps the best one - at some point I may have to compile a list of such statements and compare them (e.g. "all is number", etc.). That symbols have mystical significance and secrecy must be kept not so much beliefs as practices ("certain symbols" also doesn't adequately convey the point of the *symbola*, which are better compared to the parables of Jesus).

> Pythagoras believed that **all of nature and its order could be reduced to numerical relations**. He studied properties of even, odd, triangular, and perfect numbers, and he assigned to each number its own "personality." **Numbers might be masculine or feminine**, perfect or incomplete, beautiful or ugly, etc. **Ten was regarded as perfect**: it contained the first four integers (1 + 2 + 3 + 4 = 10) and when written in dot notation formed a perfect triangle. (Veljan 2000: 259)

Another variation upon "all is number". Not sure if any number could have gender or just 2 and 3. From what I've seen elsewhere, the justification of 10 being perfect also includes the fact that people tend to count to ten (probably on their fingers) and then start again from one.

> One well-known story (perhaps mythical) holds that **Egyptian peasants used a rope with evenly spaced knots to form a 3-4-5 right triangle, which they used to re-measure their agricultural plots flooded each year by the river Nile**. Thus, the Pythagorean theorem was an early example of an important fact rediscovered independently and often. But Pythagoras first formulated it in general. (Veljan 2000: 260)

This story may be well-known but it is new to me. The rest of the paper illustrates various uses of the Pythagorean theorem and all of them are beyond me. I'm *soul searching*, not looking for quick maffs.

Solmsen, Friedrich 1983. Plato and the Concept of the Soul (*Psyche*): Some Historical Perspectives. *Journal of the History of Ideas* 44(3): 355-367. [JSTOR / DOI: 10.2307/2709171s]

> More than sixty years ago John Burnet, in a Lecture to the British Academy, argued that **the necessity to take care of one's psyche constituted the essence of Socrates' teaching**. Utterly familiar as the need of caring for the soul was to become in the adminitions of Hellenistic philosophers and the Christian teachers, in the late fifth century B.C. the idea must have been something new and astonishing; Burnet even describes it as "shocking." His thesis has been widely accepted, and not a few scholars may be attracted by his suggestion that the supreme value attached to the soul resulted from a synthesis of the previously distinct religious and secular traditions about psyche. (Solmsen 1983: 355)

Now consider how materialist "self-care" has become in modern discourse. It now amounts to taking a break or a bath.

> In all these instances *psyche* is considered a very sensitive and delicate organ. **What it records is experiences** of a distinctly private and personal kind **in which it itself is passive; its emotions are "sufferings" (*pathe*)**. (Solmsen 1983: 356)

This may be a very superficial interpretation, but perhaps Malinowski meant his *phatic* communion as "insufferable" conversation?

> While the full story of *psyche's* emergence in late fifth-century Greek tragedy must be left to a philological study, here we merely add as significant the new habit of characterizing a man's or woman's personality by referring to them as e.g., **a "mighty *psyche*," a "strong-minded *psyche*," a "sweet *psyche*," a "harsh *psyche*"** or (a [|] dubious compliment for Odysseus) **a "wicked *psyche*** always peering around corners," and by other combinations of *psyche* with a qualifying word or phrase. (Solmsen 1983: 356-357)

Visa Hing (*Die Hard*).

> The ethics of the *Phaedo* is wholly individualistic, centered on a person's spiritual welfare. What we read about the philosopher's endeavor does not lead us to visualize him in a political role. Considering how completely this corresponds to what we have larned about the distinctly personal and private character of *psyche* it strikes us as nothing less than paradoxical that **in the *Republic* Plato founds the ideal city on his conception of *psyche***. Earlier dialogues have shown us the philosopher averse to political activity and have described such activity as endangering the integrity of his *psyche*. (Solmsen 1983: 360)

This is the shift of emphasis that can be explained by Plato's travels to Italy, buying three manuscripts from Philolaus, and beginning to "Pythagorize".

> For **it is actually in getting ready for the uncongenial political task that the psyche fort he first time receives a structure and is equipped with organs and capacities some of which it was to retain long after the tie with the *polis* had been dissolved**. What Plato knows about the inside of the *psyche* is far more than its three "parts," **the rational, the spiritual, and the appetitive**. (Solmsen 1983: 361)

If this says that the three parts of the soul gained a stability only in *Republic* then it is patently false. This may be the impression if you only consider some odes and Plato's oeuvre, only pay some little lip-service to Pythagoras and are completely unaware of the Zoroastrian connection.

> Even if intellectual functions of the psyche had been more widely recognized than we discerned, **it was an innovation of the greatest consequence that Plato** [|] **made Mind (*nous*) a part of the psyche**. Thanks to the presence and ruling position of Mind the *psyche* is no longer passive and subject to the play of the emotions. Mind enables it to rise above the subjective-personal level and to orient itself by objective, universally valid realities. It is to these realities that the philosopher-rulers look when they maintain the city in the right order, and no more than the city can *psyche* itself possess order (*taxis* and *kosmos*) without mind. (Solmsen 1983: 361-362)

"The Boo, or principle of intelligence" (Fraser 1834: 115) was one part of the human soul already in the philosophy of Zoroaster, if this old source is to be trusted. In a modern source this is given as "consciousness (*bōy*)" (Skjærvø 2012: 93). According to this source it was a particular effort to systematize Iranian thinking on the mind.

> In the *Laws* assurance is furnished that **the individual soul will receive its deverved place in the course of reincarnations that are dispensed by an all-embracing Providence** (903d-905c). About the relation between the individual soul and the great cosmic *psyche* the *Timaeus* is more enlightening. Three doctrines stand out: **the human soul and the cosmic soul are homogeneous, being made of the same non-material soul-stuff** (41d ff.); the human soul, or at least its immortal part, is meant to return to its original abode in the heavenly area (42b, 90a), and **our task in life is to bring the operations of soul's best part, mind, into conformity with those of the cosmic model, assimilating our intelligence to the perfection grasped by it and turning the disorder within ourselves into order** (47b, f., 90 f.). (Solmsen 1983: 365)

Metempsychosis, world-soul, and the highest role of Reason, to reach for the laws of nature.

> **"Care for the soul" and "cure of the soul" - *epimeleia psyches* and *therapeia psyches*** - are the message we hear alike from Epicureans (beginning [|] with the master himself), Stoics, Neopythagorean and Cynics. It informs Cicero's *Tusculan Disputations*, Horace's poetic and Seneca's prose epistles, and is the theme of Epictetus' and many other popular preachers' admonitions; yet we find it also in some treatises of Plutarch and ni **Galen's *On the passions of the soul***. (Solmsen 1983: 366-367)

Galen can be found here, though from context online I assume it is way ahead of what I'm interested in and too involved with what I'm not interested in (Stoics and Epicureans).

11.6 July

11.6.1 K&P: Probleemiasetus (2020-07-01 23:11)

Lotman, Juri 2001. *Kultuur ja Plahvatus*. Vene keelest tõlkinud Piret Lotman. Tallinn: Varrak.

> Igasuguse semiootilise süsteemi puhul on põhiküsimusteks esiteks **tema suhe välise, süsteemi piiride taguse maailmaga ning teiseks staatika ja dünaamika vahekord**. Viimase küsimuse võiks sõnastada ka nii: **kuidas saab süsteem areneda, säilitades samas oma identiteedi?** Need on kõige põhilisemad ja ühtaegu ka kõige keerulisemad küsimused. Süsteemi suhet välise reaalsusega ja nende vastastikust läbimatust on korduvalt käsitletud juba Kanti aegadest peale. Käesoleval juhul on see vaadeldav **keele ja keelepiiride taguse maailma antinoomiana**. Ruum, mis asub väljaspool keelt, teispool tema piire, muutub keele valdkonda sattudes "sisuks" ainult sisu-väljenduse dihhotoomia koostisosana. **Mõttetu on rääkida väljendamatust sisust**. Seega ei ole jutt mitte sisu ja väljenduse suhtest, vaid keelevaldkonna, tema sisu ja väljenduse vastandumisest keelevälisele maailmale. Tegelikult sulab see küsimus ühte teise probleemiga: keele dünaamika olemusega. (Lotman 2001: 9)

1. Keelesisene (sisu ja väljendus) ja keeleväline (pärismaailm, objektid, nähtused). Kantikaanlik vastandus asjade vahel nagu nad meile paistavad (*phenomenon*) ja nagu nad iseenesest on (*noumenon*, *Ding an sich*, *thing-in-itself*) teeb asja natuke keerulisemaks kui see peaks olema. Jakobsonil on selle "sisuks" muutumise kohta lihtsam tähelepanek: "objekt" on sõnastatav (*verbalizable*). Sama küsimuse lahendamiseks on Peirce'il vahetu (*immediate*) ja dünaamiline

objekt, mispuhul tekib erand tema triaadidesse - ei ole "lõplikku" (*final*) objekti, sest see oleks juba transendentaalne või noumenaalne.

2. Staatika ja dünaamika vahekord, on juba ette aimata, puudutab traditsiooni ja arengu küsimusi. Kuidas säilitab semiootiline süsteem (nt kultuur) oma identiteedi, ometi alati muutudes ja arenedes? Tõesti põhjapanev küsimus.

Väljendamatust sisust rääkimise kohta on märkus: "Öeldu ei välista, et väljendus võib olla null, kohalolu kui puudumine: "Ja vaid vaikus mõistetavalt kõneleb" (Tjuttšev)" - st "nullmärk" võib siiski midagi väljendada, kuigi sisu puudub; sisu on sel juhul implikatsioon, see, mida ei ole vaja välja öelda, sest kontekst (nt ootus, et midagi on vaja öelda) teeb midagi puudumise kaudu selgeks.

> Keele ja keelevälise reaalsuse suhe on üks olulisemaid probleeme semiootikas. Sisu - nii nagu seda mõistet kasutas Ferdinand de Saussure - on konventsionaalne reaalsus. Keel loob oma maailma. Seega tekib küsimus, **kuivõrd on keele loodud maailm adekvaatne keelevälise, keele piiride taguse maailmaga**. See on vana, juba Kanti tõstataud noumenaalse maailma probleem. Kanti terminoloogias on sisu "eneseteadvus, mis sünnitab kujutluse *ma mõtlen* [Kanti kursiiv - *J.L.*], mis [|] peab saama saata kõiki teisi kujutlusi, olles kogu teadvuses üks ja seesama, järelikult ei saa seda eneseteadvust saata mingid muud kujutlused ja seetõttu nimetan ma ta algseks apertseptsiooniks. **Tema ühtsuse nimetan ma eneseteadvuse transendentaalseks ühtsuseks, tähistamaks selle ühtsuse põhjal aprioorse tunnetuse võimalikkust**. Mingis kaemuses antud erinevad kujutlused ei oleks koos tõepoolest *minu* kujutlused, kui nad ei kuuluks kõik koos ühele eneseteadvusele; teisisõnu minu kujutlustena (ehkki ma neid selliselt ei teadvustanud) on nende moodustumise hädavajalikuks tingimuseks, et nad *võivad* olla ainult ühes ühises eneseteadvuses, sest vastasel juhul ei kuuluks nad kõik mulle." (Lotman 2001: 9-10)

See on *Kritik der reinen Vernunft*, S. 151. Isemuse ja apertseptsiooni sünteetiline ühtsus on niivõrd tuntud teema Kantiaanluses, et sellest on isegi loeng kergesti kättesaadav. Pärast pikka otsingut leidsin inglisekeelsest tõlkest, mida ise olen lugenud üles selle katkendi:

> All the diversity or manifold content of intuition [**sisu**], has, therefore, a necessary relation to the *I think*, in the subject in which this diversity is found. But this representation, *I think*, is an act of *spontaneity;* that is to say, it cannot be regarded as belonging to mere sensibility. I call it pure apperception, in order to distinguish [|] it from empirical; or primitive apperception, because it is **a self-consciousness which, whilst it gives birth to the representation *I think*, must necessarily be capable of accompanying all our representations. It is in all acts of consciousness one and the same, and unaccompanied by it, no representation can exist *for me*. The unity of this apperception I call the transcendental unity of self-consciousness, in order to indicate the possibility of *à priori* cognition arising from it. For the manifuld representations which are given in an intuition would not all of them be my representations, if they did not all belong to one self-consciousness, that is, as my representations (even though I am not conscious of them as such), they must conform to the condition under which alone they can exist in a common self-consciousness, because otherwise they would not all without exception belong to me**. From this primitive conjunction follow many important results. (Kant 1855: 81-82)

Kuidas see seostub semiootiliste süsteemidega on natuke *tangential*, aga noh enam-vähem arusaadav: kuultuur *kui* isiksus (või "isemus") hõlmab samamoodi "transendentaalset ühtsust". Seda paralleeli võiks lihtsustatult seletada kultuuri enesekirjelduse seisukohast, aga mul on karvane tunne, et kui siin Kanti tõsiselt võtta siis peaks arvestama ka konteksti ja panema rõhku spontaansusele, millest ta räägib selles osas, mille Lotman jättis tsiteerimata. Spontaansus on juba "Teisene" (Peirce'i mõistes), st mitte ainult tajuaistinguline (*mere sensibility*, ehk "Esmane"). Siit kultuuri eneseteadvuse suhtes midagi ekstrapuleerida vist ei ole praegu vaja. Lotmani kantiaanlus vajab kahtlemata lähemat vaatlust, aga mina ei ole selleks (veel?) pädev.

// Siiski tuleb siin täheldada, et tsitaat Kantilt on justkui umbropsu nopitud ja üldsegi mitte lahti seletatud. Kant on küll kurikuulsalt kolekeeruline, aga nii pika tsitaadi kohta ootaks natuke rohkem seletust. Mis on kõige tülikam:

"sisu" ei ole Kanti tsitaadis üldse samas tähenduses, ei haaku nii hästi sisu/vormi vastandusega (Hjelmslev) kui siit võiks pinnapealisel lugemisel eeldada. Kant räägib ikkagi *intuitsiooni sisust* ja tsiteeritud lõik on konkreetne osa Kanti argumendist isemuse transendentaalsest ühtsusest. Kui üliõpilane tänapäeval paigutaks oma teksti sellise pika tsitaadi ühelt kõige arusaamatumalt filosoofilt siis saaks ta õiglusega ninanipsu ja käsu kirjutada see osa ümber ilma selle tsitaadita. See on ikka natuke frustreeriv mulle kui lugejale, et selline kuulus tsitaat on siia pandud, aga kohe üldse ei ole selge, miks see üldse siin on, muuks kui eputamiseks.

> Seega eeldatakse algselt kaheastmelist objektiivsust: keelemaailma (s.o keele vaatepunktist objektiivse maailma) ja **keele piiride taguse maailma olemasolu**. Üheks keskseks küsimuseks on süsteemi sisu-maailma (tema sisemise reaalsuse) tõlkimine välisesse, keele piiride tagusesse reaalsusesse. Sellest tuleneb kaks eriküsimust: 1) **välismaailma peegeldumiseks on vaja rohkem kui ühte (vähemalt kahte) keelt**; 2) on vältimatu, et **reaalsuse ruum poleks hõlmatav ühegi keelega eraldi, vaid ainult nende hulgaga**. Kujutlus, et on võimalik ideaalkeel kui reaalsuse väljendamise optimaalne mehhanism, on illusioon. Minimaalne toimiv struktuur eeldab kahte keelt ja seda, et üksi neist kumbki välismaailma hõlmata ei suudaks. **See suutmatus ei ole puudus, vaid eksisteerimise tingimus, sest just see dikteerib *teise* (teise isiksuse, teise keele, teise kultuuri) hädavajalikkuse**. Kujutluse ühest ülitäiusliku keelega optimaalsest mudelist asendab kujutluspilt struktuurist, kus on vähemalt kaks keelt, tegelikult aga avatud hulk üksteisele hädavajalikke keeli, kuna üksinda need maailma kajastada ei suuda. Nii peegeldavad keeled otsekui üksteisele laotudes erinevalt üht ja sedasama ning moodustavad "ühel tasapinnal" asudes selle sisemisi tõkkeid. Nende vastastikune tõlkimatus (või piiratud tõlgitavus) on keelevälise objekti adekvaatse peegeldamise allikaks keeltemaailmas. Keelte paljusus on esialgne, esmane situatsioon, kuid hiljem tekib sellel [|] pinnal püüdlus ühtse, universaalse keele (ühe lõpliku tõe) poole. **Sellest viimasest saab kultuuri loodud teisene reaalsus**. (Lotman 2001: 10-11)

Oi, ikkagi ei saa Kantist sujuvalt mööda minna, sest siin ilmneb Lotmani semiootika ühe püsivaima seisukoha tagamaa. Ikka ja jälle saame Lotmanit lugedes teada, et kultuur, semiosfäär, jne. toimivad ainult kahe erineva (heterogeense) keele koosmõjul. Suures pildis on siin ehk see sama neetud pütagoorlik loogika, mis teeb dissonantsist ja konsonantsist kokku harmoonia, mida võib täheldada nii paljude Lääne filosoofide süsteemides (Kant, Hegel, Peirce, jne.). See paralleel on iseenesest jube huvitav, sest pütaagorlikku liini pidi võivad need kaks poolust olla ka korrastatus ja korrastamatus, piiratus ja lõputus, jne. Lotmanil, ma kahtlustan, on need kaks poolist eelkõige (tõenäoliselt de Courtenay'st, de Saussure'st ja Jakobsonist mõjustatuna) paradigmaatiline ja süntaktiline korrastatus. Aga see selleks. Peaasi on siin esitatu läbi mõelda.

Lõpumärkustes on valgustav seletus: "Viime teadlikult Kanti ideesse mõningase transformatsiooni, samastades tema "mina" keele subjektiga." Siin tekib kohe küsitavus: kes või mis on "keele subjekt"? Tõenäoliselt ikkagi "keelekasutaja", aga pole välistatud, et see "keele subjekt" on rohkem nagu *keel kui subjekt* (analoogselt kultuuri kui tehisintellekti või mõtleva seadeldisega võib juhtuda, et ka keelt kui sellist vaadeldakse subjektina - tõenäoliselt, loodetavasti, siiski mitte). Aga milles see "transformatsioon" siis täpsemalt seisneb?

Sellest "kaheastmelisest objektiivsusest" võib välja lugeda, et "keele subjekti" jaoks on kaks maailma: maailm iseeneses ("keele piiride tagune" noumenaalne maailm) ja maailm nagu see on keeleliselt väljendatav ("keele vaatepunktist objektiivne maailm"). Lühidalt, keele sisu-maailm (Jakobsoni mõttes see *verbalizable*, sõnastatav) ja maailm, mis ei vasta keele sisule - siin on see "väljendamatuse" ja keele piiri küsimus, a la kas nt "emotsioonisõnad" kaardistavad objektiivselt kõiki inimese emotsioone või ainult kõige olulisemaid, *most salient*).

// See kaheastmelisus on tegelikult kahtlane. "Keel loob oma maailma", jah, aga keele ja keelevälise maailma vaheline piir ei ole niivõrd radikaalne kui sellest paralleelist tahab läbi kumada. Asjad, mida ei saa sõnastada - asjad, mille jaoks pole sõnu, millele ei leia kergesti keelelist väljendust, mille puhul sõnadest lihtsalt ei piisa, et seda edasi anda - saab sellegipolest tajuda, aduda, vastu võtta. Põhirõhk on siin sõnapaaril "edasi anda", sest keelestamise implitsiitne eesmärk on suhtlemine. Keel ei saa kunagi teha õiglust psühhedeelsetele hallutsinatsioonidele, aga oma unenägude või nägemuste keeleline vahendamine ei ole nii tõsine takistus kui noumenaalse maailma adumine. Sellel, mille jaoks

sul pole sõnu, ja sellel, millele sul ei ole mingit ligipääsu, on ikka vaks vahet. Nagu läbi määrdunud aknaklaasi ja läbi seina vaatamisel.

Okei. Senimaani enam-vähem selge. Aga miks ei saa välismaailma peegeldada ainult ühe keelega? Siin oleks abistav kui juba oleks nimetatud näiteid erinevatest keeltest. Võib eeldada, see keelte hulk (mujal "kimp") hõlmab ka mitteverbaalseid väljendusvahendeid, a la "piltide keel", "kehakeel", "luulekeel", jne. *Teise* dikteerimine hetkel käib üle minu mõistuse. "Nende vastastikune tõlkimatus" kui "keelevälise objekti adekvaatse peegeldamise allikas" kinnitab ülal kirjeldatud mehhanismi: kahest erinevast ja omavahel klappimatust "keelest" tekib ühildumisel (moduleerimisel, läbipõimimisel) mingi adekvaatne viis maailma esitada. Loogika on paigas, kuigi hädasti oleks näidet vaja.

Tähtsaim on viimane lause, mis nõuab eraldi dešifreerimist. Asi on küll ääretult abstraktne, aga mingil tasandil ka samavõrd lihtne. Erinevate keelte koostoimel tekib ajapikku "ühtne, universaalne keel". Siin võib näiteks võtta kreoliseerumise, ka kohalikult pinnalt: saksad räägivad oma saksa keelt, eestlased räägivad oma maakeelt, aga ajapikku kuhjub eesti keelde palju loensõnu saksa keelest ja Balti-Sakslaste saksa keel korjab üles mõned eestikeelsed sõnad, mis muutuvad slängiks ("tibuke" ja "kullake" olid vist sellised näited). Et sellisest segust nüüd moodustub "keelemaailm" ei ole enam teps problemaatiline.

// Siia lisaks veel, et selle *kahe üksteise suhtes tõlkimatu keele* tingimusega täidab Lotman justkui Jakobsoni ülesannet hävitada keele monoliitsuse hüpotees. Selliselt vaadatuna seisneb erinevus selles, et Jakobsoni asendus monoliitsusele oli alamkoodide paljusus: keel ei ole ühtne ja ühene, sest erinevad elemendid kannavad erinevaid funktsioone, mis ajapikku muutuvad ja arenevad, sj sama element võib korraga täita mitut funktsiooni, oma funktsooni teise elemendiga vahetada jne. Lotmani lahendus oleks justkui samasse kilda, aga radikaalselt erinev: keele asemel uurib ta kultuuri, mistõttu tema vaade "keelest" säilitab teatud monoliitsuse, aga nõuab paljusust - keeli peab olema vahemalt kaks. Lihtsalt mõte.

> **Paljususe ja ainulisuse vaheline suhe on kultuuri üks põhilisi, fundamentaalseid tunnuseid**. Siinjuures **loogiline ja ajalooline reaalsus lahknevad**: loogiline konstrueerib teatava abstraktsustasemega tingliku mudeli, loob ainulise juhuse, mis peab taastama ideaalse ühtsuse. **Nii modelleeris valgustusfilosoofia inimese olemuse mõistmiseks Inimese kuju**. Tegelik areng kulges teist teed. Teatavaks tinglikuks lähtepunktiks võib võtta karja- ja/või geneetiliselt päriliku käitumise, mis **pole ei individuaalne ega kollektiivne, kuna ei tunne sellist vastandamist**. See, mis harjumuslikust käitumistüübist erineb, on märgilises mõttes olematu. Sellele "normaalsele", tunnusteta käitumisele vastandub ainult haigete ja haavatute käitumine, neid nagu "poleks olemas". Niisuguse **karjapsühholoogia** põlist olemust on sügavalt avanud näiteks Lev Tolstoi, kirjeldades "Sõjas ja rahus" Platon Karatajevi hukkumist vene vangide taganemisel koos lahkuva Prantsuse armeega. Seda rasket rännakut kaasa tegev Pierre Bezuhhov lakkab märkamast oma sõpra. Pierre näeb/ei näe isegi hetke, mil prantsuse sõdur tapab Platon Karatajevi - psühholoogiline ja füsioloogiline nägemine lahknevad eri kihistusteks. (Lotman 2001: 11)

Kantiaanlik noot jätkub: paljusus ja ainulisus on selgelt *Unity* ja *Plurality*. Mul on tunne, et mida see esimene lause tahab öelda on, et kultuur on siin täielikkuse (*Totality*) positsioonis - a la "*Totality is nothing else but Plurality contemplated as Unity* (Kant 1855: 67-68); tähendab, "kultuuri" nägemiseks peab kõigi kultuurikoodide ja -tekstide paljususes tabama nende ühtsust. Siin haakub asi juba Kanti tsitaadiga ülal - kultuuri eneseteadlikkusega. Väga keeruline "probleemiasetus" ikka!

"Inimese kuju" suhtes võib kobiseda, sest valgustusfilosoofia kindlasti modelleeris *ühe* sellise kuju (eeldatavasti "figuuri", "kujutluse"), aga samamoodi on Inimese kuju modelleerinud iga aeg ja koht, teiste sõnadega iga kultuur. Kasvõi uurimus "hinge" mõistest läbi aja (vt. Arnett 1904) näitab, et kujutlus inimesest - kes või mis ta on, kust ta (enne sündi) tuli ja kuhu ta (nt pärastelus) läheb, on üks põnevamaid filosoofili-religioosseid küsimusi. Lauale jääb ehk see, et valgustusfilosoofia kujutlus inimesest *veel kestab* (eeldatavasti?) ja on laias laastus materialistlik - võib-olla on siin vaid peidetud viide Kanti tuntud kirjatükile "Mis on valgustusfilosoofia?" (pole veel lugenud).

"Karjapsühholoogia" puhul samuti kahtlustan peidetud viidet. Lotman ikka nipet-näpet tegeles Freudiga, niiet täitsa vabalt võib siin kõne all tegelikult olla tema *Massenpsychologie und Ich-Analyse* (vt *Group Psychology and the Analysis*

of the Ego, 1922). Sellest "ei individuaalne ega kollektiivne" ei oska ma midagi muud mõelda kui, et see kõlab jälle nagu vastandite ühendamise loogika (ma olen surmkindel, et kuskil obskuurses artiklis Platoni *Vabariigi* kohta, nt, on selle loogika jaoks eritermin või üldnimetaja olemas, millest ma lihtsalt ei ole veel teadlik; kuna see on niivõrd läbiv asi, peab kindlasti keegi sellele mingi hea nime andnud olema).

Lev Tolstoi näide on äge. Esimene asi mis meelde tuleb, seoses sellega, et haigeid ja haavatuid "nagu "poleks olemas"" on mitte-isiku (*non-person*) mõiste, mille ise õppisin selgeks selle nähtuse arvelt, et bussis on viisakas vaadata aknast välja, mitte jõllitada kaassõitjaid, st toimida vastavalt Goffmani "tsiviliseeritud tähelepanematuse" (*civilized inattention*) järgi ja vaadata teistest inimestest mööda justkui neid ei oleks olemas või nagu nad oleksid osa elutust keskkonnast, osa bussist endast. Võib-olla selle nähtuse jaoks, mida siin on kirjeldatud, käiks selline mõiste nagu *deindividuation* - jah, *the loss of self-awareness in groups*, Pierre "lakkab märkamast oma sõpra", sest mõlemad, nagu ütlus käib, "sulavad massi".

"See, mis harjumuslikust käitumistüübist erineb, on märgilises mõttes olematu" haakub hästi kultuuritüpoloogiate teemaga, sest see esindab ainult üht tüüpi ("kollektiivse" äärmust?). Meie läänelikus, individualistlikus kultuuris on vastuoksa märgiline see, mis harjumuslikust erineb, mis torkab silma ja paljastab midagi inimese isiksuse (isemuse) kohta. St tuleb hoida silmad lahti kas mujal nimetab Lotman ka siinkirjutatu vastandit. (Üleüldse tekib kahtlane tunne, et too äge kultuuritüpoloogia (sem, sün, asem-asün, sem-sün) värvib-toonib ka tema hilisemaid kirjutisi.)

// Laias laastud pole mul ikkagi aimugi, mida ta tahab "Inimese kuju" teemal öelda. Väga tõenäoliselt tiirleb teema ümber Rousseau, aga ma ei ole valgustusajastuga niivõrd tuttav, et tabada, milles siin asi on. Eriti kummastav on, isegi pärast ülejäänud peatüki läbilugemist, lauseosa, "loogiline konstrueerib teatava abstraktsusastmega tingliku mudeli, loob ainulise juhuse" - nii palju on arusaadav, aga mida see tähendab, et loogiliselt konstrueeritud mudel, näiteks Inimesest kui sellisest - "peab taastama ideaalse ühtsuse"? Arusaamatu lauseosa, see viimane.

// Veel üks asi torkab järelemõtlemisel silma. See Lev Tolstoi intsident ei ole tegelikult sugugi nii äge. Kontekstist, mis mainib haigeid ja haavatuid, võib välja lugeda - seda ei pruugi Tolstoi tekstis tegelikult olla, ainult kontekst sunnib sellist tõlgendust peale - et Pierre lakkab oma sõpra märkamast, sest tema sõber on haavata saanud ja Pierre käitub "karjapsühholoogiale" vastavalt selles mõttes, et ta ei hooli enam kas ta sõber jõuab rännaku lõppu; umbes nagu loomakarjad jätavad oma haavatud ja vigastatud liikmed maha, sest siis söövad kiskjad need nõrgemad ära ja jätavad tugevamad rahule. Selline tõlgendus on ikka päris hirmus.

> Järgmisel etapil jõuab ebatüüpiline käitumine teadvusesse võimaliku hälbena - loomuvastasusena, kuriteona, kangelaslikkusena. **Selles arengujärgus liigendatakse käitumine individuaalseks (anomaalseks) ja kollektiivseks ("normaalseks")**. Ja alles sellele järgneval etapil tekib võimalus individuaalseks käitumiseks kui ühiskäitumise eeskujuks ja ühiskäitumiseks kui individuaalse hindamiskriteeriumiks, st **tekib ühtne süsteem, kus need kaks võimalust realiseeruvad ühe terviku lahutamatute aspektidena**. (Lotman 2001: 11)

Täpselt nii ongi! Kõhutunne ei vedanud alt - siin on tegu alternatiivse vaatega samale tüpoloogiale. Eelnevas lõigus kirjeldatu, kultuuritüüp milles harjumuspärast erinev "on märgilises mõttes olematu" on täpipealt asem-asün ("Asemantiline ja asüntaktiline" kultuurikood mis "eitab märgilisust", vt Lotman 2010). Selles staadiumis ei eristata individuaalset ja kollektiivset, on vaid "loomulik (looduslik) ja mitteloomulik". Valgustusaeg.

Aga mis on siis see "järgmine etapp"? Käitumise selline liigendamine normaalseks ja anomaalseks haakub järgneva tähelepanekuga: "Defineerides kultuuri mõistet, rõhutab Lévi-Strauss, et Kultuur algab sealt, kus on Reeglid" (Lotman 2010c: 30). Samas vist ei anna nii üks-ühele samastada aspekte erinevatest tekstidest. See kultuuritüüp mis harjumatut peab olematuks peaks õigupoolest olema semantiline kultuurkood, milles "Mitte-märk selles mõttes lihtsalt ei eksisteerinudki" (*samas*, 40). Vist ei tasu ikka niimoodi võrrelda, Lotman ei pruugi ikkagi olla nii süsteemne mõtleja, kellel on üks asi paigas, mille ümber kõik ülejäänu pöörleb (nagu Charles Fourier, kes võttis oma esimese raamatu tagasi, et kõik üheksaköitelises teoses korraga lahti seletada; Lotman pigem avaldas palju ja sageli).

Viimane lause läheb jälle täiega vastandite ühendamise loogika rubriiki. Aga mis on need kaks võimalust? Tundub, et ühes on *ainult* harjumuslik käitumistüüp, muud nagu polekski olemas, ja teises saab ebatüüpiline käitumine

"märgiliseks", st omandab mingi väärtuse (loomuvastane, kuritegu, kangelaslik). Vahe seisneb selles, et esimeses ei ole mingit võrdlust - ainult see, mis vastab mustrile, *on*; teises on juba võimalik võrrelda - see, mis ei vasta mustrile eristub sellest, mis mustrile vastab.

Kui ma siit õigesti välja loen, siis on seni juba loetletud 3 etappi:

1. Pärilik-geneetiline käitumine, mis ei erista individuaalset ja kollektiivset.
2. Etapp, mil käitumine liigendatakse individuaalseks ja normaalseks.
3. Etapp, milles individuaalne ja kollektiivne hakkavad üksteist mõjutama ja sellest koosmängust (*interplay*) tekib "ühtne süsteem".

Sellisena on meil siin tegu klassikalise, kantiaanliku, triaadilise, "pütaagorliku" mudeliga, milles esimene "pärilik" vastab tajutavusele (Peirce'i "Esmasus) - midagi lihtsalt on; teine, "liigendav", vastab moraalsele (tekib õige ja vale käitumise eristamine, mis on "moraali" - "moori" algupärane tähendus; st mitte hea või halb vaid õige ja vale, kohane ja kohatu); kolmas on nende segu. St täpselt nii ongi - esimeses on "ainulisus", teises "paljusus" ja kolmandas etapis "täielikkus"!

> Individuaalne ja kollektiivne käitumine tekivad niisiis üheaegselt vastastikku hädavajalike kontrastidena. **Neile eelneb nii ühe kui teise teadvustamatus ja järelikult sotsiaalne "olematus"**. Teadvustamatusest eraldumise esimene staadium on haigus, haavatasaamine, loomuvastasus või perioodiline füsioloogiline erutus (näiteks kevadtsükkel). Nende protsesside käigus eristub individuaalsus, lahustudes hiljem taas isikupäratuses. **Määratud püsivad käitumiserinevused (soolised, vanuselised) muutuvad füsioloogilistest psühholoogilisteks alles isiksuse esilekerkiisega, see tähendab valikuvabaduse tekkega. Nii vallutavad psühholoogia ja kultuur aegamööda teadvustamata füsioloogia ruumi**. (Lotman 2001: 11-12)

Ja ongi kogu moos - esimene "peatükk" oli ikka väga lühike ja selgelt piiritletud probleemiasetusega. See probleem on, võib nüüd öelda, märgiloome (semiogenees). Kordamiseks: esimeses staadiumis pole individuaalset ega kollektiivset käitumist, on vaid käitumine kui selline. Selle etapi kirjeldus päriliku või geneetilisena on tähenduslik - isegi minu seminaritöösse jõudnud "käitumisalgete" tabelis on "bioloogiline" esimene. See on see etapp, millesse on antropotsentriliselt seisukohalt takerdunud kõik ülejäänud loomad *peale* inimese. Just nagu - laenates ühest teisest Lotmani artiklist mälu järgi - väike laps ei erista kindla vanuseni ühte tooli teisest ja ei näe neid ühtse tüübina "toolid", ei peaks käesoleva teooria järgi loomad eristama individuaalset ja kollektiivset, mitte tegema vahet sellel, mis on tema "sootsiumis" vastuvõetav ja mis ei ole. Selline on olukord antropotsentrilisest seisukohast mis eelneb loomade käitumise teaduslikule uurimisele. Loogiline, nagu juba loetu põhjal võib rõhutada, ei vasta alati ajaloolisele - nii kuidas asjad peaksid olema mingi intellektuaalse süsteemi järgi ei ole tingimata nii kuidas asjad päriselt on. Lühidalt kokku võttes on see esimene etapp justkui selline, milles veel ei eksisteeri ei selgelt eristuvat sootsiumit ega isiksust.

Katkendi eelviimases lauses tuleb erilist rõhku panna "valikuvabaduse tekkimisele", sest see on Teisesuse tunnusmärk. Kordamiseks, kogu selle kupatuse aluseks olev triaad on (1) tunne/taju, (2) tahe/tegu, ja (3) mõte/mõistus. Tunne/taju on ainuline; tahe/tegu eksisteerivad paljususe, kontrastide ja võimaluste maailmas, kus on *võimalik* valida. Eelnevaid näiteid taaskasutades võib näiteks öelda, et (1) koer võib istuda kõikjale, istumiseks on vaja ainult kohta; (2) inimlaps saab juba valida, ta võib küll igale poole oma istmiku maha panna, aga ta valikute hulgas on juba ka "tool" kui koht kuhu *peaks* istuma. Kolmandat etappi siin väga ei käsitleta, aga siin peaks loogiliselt asuma täiskasvanud inimese valikuvõimaluste "paljususe ühtsus", mida võib püändina näitlikustada täiskasvanu teadlik otsus istuda põrandale rätsepaasendisse, sest nii täidab ta teatud kultuurilis-religioosset ideaali - käituda nagu budist vms. Natuke jabur näitevalik, aga logisedes töötab.

Lõpuks, miks võib öelda, et need esimesed leheküljed käsitlevad märgiloomet teatud keeruliselt kantiaanlikult kultuuritüpoloogiliselt seisukohalt, on vaieldav katkendi viimase lause põhjal. See "vallutamine" - puhtalt füsioloogilise, isikupäratu, tähendusetu ja ebaolulise (*nagu olematu*) muutumine psühholoogiliselt mõjusaks, isiksustatud, tähenduslikuks ja oluliseks (mitte ainult olemas vaid suisa "märgiline") - ilmestab Lotmani unikaalset kantiaanlikku tõlgendust

kultuuri arengust ja *kultuurilise tähenduse loomise võimalikkusest*. (Kantiaanlust tuleb vahest ka seletada kantiaanlikult!)

Sellisena vaadatuna saab tegelikult väga tähenduslikuks ka otsitud tsitaat kultuuritüpoloogiate raamatust, et Lévi-Straussi järgi algab kultuur sealt kus on reeglid. Seniloetus ei ole Lotman justkui seda "Kolmasust" isegi käsitlenudki, piirdudes üsna pinnapealiste täheldustega, millest tuleb ise välja lugeda kantiaanlik täielikkus, aga see justkui-suvaline tsitaat Lévi-Straussilt on tegelikult väga kõnekas. Kolmasus, nagu peaks olema selge igaühele, kes tunneb Peirce'i kategooriaid, on just täpselt reeglite pärusmaa. See on see etapp, mil laps ei näe enam toole kui erinevaid esemeid, mille otsa saab ronida ja mille peal istuda, vaid kui samasse klassi kuuluvaid esemeid, millega käib kaasas kirjutamata - sest kes nii ilmseid asju kirja paneb - reegel, et "tooli peal istutakse". Olen nüüd põnevil, kas selles "probleemiasetuses" selgunud triaadilisus osutub ka ülejäänud tekstis oluliseks või lugesin ise siia liiga palju sisse. Ma ei ole umbes kuus aastat Lotmanit lugenud, niiet tema juurde sellise ringiga naasemine võib vabalt päädida sellega, et ma hakkan tema tekstidest välja lugema asju mida sagedamini Lotmaniga tegelevad uurijad temast eluilmas välja ei loeks.

11.6.2 K&P: Ükskeelne süsteem (2020-07-02 20:48)

Lotman, Juri 2001. *Kultuur ja Plahvatus*. Vene keelest tõlkinud Piret Lotman. Tallinn: Varrak.

Kõigi kommunikatsioonimudelite aluseks on juba traditsiooniks kujunenud mudel:

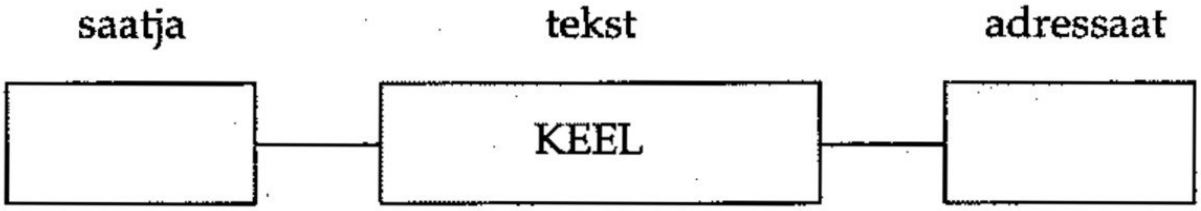

> mida on täiustanud Roman Jakobson. Selle skeemi seisukohalt **on kommunikatsiooni eesmärgiks**, nagu sõna isegi vihjab (***communitas* - 'ühisus'), suhtlemise adekvaatsus**. Häireid käsitatakse takistustena, mida põhjustab paratamatu tehniline ebatäiuslikkus; teooria kohaselt on neid ideaalmudelis võimalik vältida. (Lotman 2001: 13)

Kuidas Lotman ühisusest (*communitas*) suhtlemise adekvaatsuse välja loeb on natuke müstiline. Wiki annab ladina sõna tähenduseks kas "struktureerimata kogukond milles inimesed on võrdsed" või "kogukonna vaim". Briti kultuuriantropoloog Victor Turner on sellele nähtavasti andnud esimese tähenduse:

> Turner argues that while a subject experiences liminality, he comes into contact with **a model for "human interrelatedness" which stands in antithetical juxtaposition to social structure. This model is called "communitas."** While society is usually modeled as a highly structured system of hierarchical categories characterized by politics, economics, or tradition, **communitas is unstructured or minimally structured as a community of equal individuals** submitting only to the authority of the supernatural or its representatives. (Clements 1976: 41)

St tehnilise terminina kultuuriantropoloogias tähendab *communitas* enam-vähem seda, mida me harilikult mõtleme "kogukonna" all - ühiskonnal on struktuur ja hierarhiad, kogukonnas ei pruugi neid olla; inimesed lihtsalt elavad lähestikku ja on vb omavahelistes suhetes. Mujal öeldakse, et Turneri mõiste on fenomenoloogiline ja rõhutab "osaduse *kogemust*" ("*the* experience *of communion*" - vt Amit & Rapport 2012: 15). Iseenesest ääretult huvitav värk, aga siin näitab ainult, et "suhtlemise adekvaatsusest" on mõiste ikka kaugel.

"Fenomenoloogiast" ei saa veel mööda minna. Üks silmatorkavamaid momente millestki sarnasest leidsin kunagi kogumikust, milles fenomenoloogid ja biheivioristid seitsmekümnendate alguses võrdlesid oma väljavaateid. Siin eristatakse täiuslikku ja adekvaatset suhtlemist:

> We have **perfect communication**, hypothetically, when the phenomenal worlds of speaker and hearer are identical, including identical representations of the medium. This, of course, never happens. We can have **adequate communication** when the message has to do with relatively sequestered concerns. (MacLeod 1974: 69)

Samas lõigus mainitakse Whorfi, niiet pole välistatud, et see eristus tuleb temalt. Igal juhul tuleb meelde jätta väljend "fenomenaalsed maailmad", sest just neid mudeldab Lotman järgmisel leheküljel. Olen vahepeal, eelmine aasta, leidnud veel ühe momendi, mis sarnaneb tugevalt Lotamni mudeliga, aga sellest allpool. Siin tuleb veel rõhku panna natuke pentsikule väljendile "*sequestered concerns*" - esimene sõna tähendab otsesõnu "eraldunud" (*isolated*) või "ära peidetud" (*hidden away*), aga pädev vaste oleks "piiratud". St kontekstist ilmneb, et näiteks küsides poemüüjalt "palju see maksab?" on adekvaatne, aga sama poemüüjaga poliitikast vestlemine vb ei oleks.

Veel üks märkus Jakobsoni kohta. Ma olen seda siin blogis vist juba kümneid kordi korranud, aga Jakobsoni keelefunktsioonide skeem ei ole kommunikatsioonimudel. Jakobsoni skeemiga opereerides kommunikatsiooni modelleerida on ikka väga raske - enamjaolt mis juhtub on see, et loetletakse keelefunktsioone, leitakse oma ainestikust mingid näited ja liigutakse edasi. St rõhk on sellel, *mida keel teeb*, mitte otseselt suhtlemisel.

Selle traditsioonilise mudeli juures saab ka kobiseda. Lotman on nähtavasti viinud sisse mingi oma transformatsiooni, sest paigutus on jube kahtlane - "KEEL" on kasti sees, aga saatja ja adressaadi kastid on tühjad? Vb ongi siin mingi küberneetiline nüke, et saatja ja adressaat on nö "mustad kastid" või, eelnevast laenates, "fenomenaalsed maailmad". Aga seda skeemi vaadates jääb ikka tõsine mulje, et mida selle kommunikatsioonimudeli kaudu kommunikeeritakse on "KEEL".

> Need mõttekäigud lähtuvad abstraktsioonist, mis eeldab **saatja ja adressaadi täielikku identsust**. See identsus kantakse üle keelelisele reaalsusele. Kuid abstraktne kommunikatsioonimudel ei pea silmas mitte üksnes sama koodi kasutamist nii saatjal kui vastuvõtjal, vaid eeldab ka nende **ühesugust mälumahtu**. Tegelikkuses ei ole mõiste "keel" asendamine mõistega "kood" sugugi nii ohutu, kui näib. **Mõistega "kood" kaasneb ettekujutus äsjaloodud kunstlikust ja kokkuleppelisest struktuurist. Kood ei eelda ajalugu, st psühholoogiliselt orienteerib ta meid kunstlikule keelele, mida peetaksegi keele ideaalmudeliks. "Keel" aga kutsub meis alateadlikult esile kujutluse olemise kestvusest. Keel - see on ajalooga kood**. Niisuguses kommunikatsioonkäsituses [|] peituvad põhjapanevad järeldused. Informatsiooni edastamine **"mäluta struktuuri"** raames tagab tõepoolest kõrge identsusastme. **Ühesuguste koodidega ja täiesti ilma mäluta saatja ja vastuvõtja mõistavad teineteist ideaalselt**, edastatava teabe väärtus on aga minimaalne ja informatsioon ise rangelt piiratud. Selline süsteem ei suuda täita **keelele ajalooliselt pandud mitmekesiseid funktsioone**. Võiks öelda, et omavahel ideaalselt sarnased saatja ja vastuvõtja mõistavad küll teineteist hästi, aga neil pole millestki rääkida. Sedalaadi informatsiooni ideaaliks ongi **käskluste jagamine**. Ideaalse mõistmise mudel on kõlbmatu isegi **inimese sisesuhtluses iseendaga**, kuna viimane eeldab **pingelise dialoogi ülekannet ühe isiksuse sisemusse**. Goethe Fausti sõnul:
>
> > *Zwei Seelen wohnen, ach, in meinem Brust!*
> > *Die eine will sich von der andern trennen*

(Lotman 2001: 13-14)

Siin tuleb teravalt esile küberneetika mõju Lotmanile, sest sellisel abstraktsioonitasandil saab saatja ja vastuvõtja "identsusest" rääkida ainult masinate-seadeldiste puhul. Eriti ilmekas on "ühesugune mälumaht" - st mitte ühine mälu, vaid mälu*maht*. Inimeste puhul me tavaliselt ei räägi mälumahust (või kui siis stiilis "kehv mälu", ehk võimekusest, aga mitte mahutavusest). Järgnev osa, "Keel - see on ajalooga kood", on juba tuvastatud konkreetsest allikast:

> Even more broadly, Martin Joos defines all language as "code" because it is both symbolic and organized. But it will serve our purpose here merely to make a distinction between "language" and a "code." By "**language**" we shall mean those **organically developed systems**, whether spoken or scribed, by which humans transmit messages; but the word "cipher," or "**code**," will be used to mean any **invented, self-consistent system**, whereby one set of symbols may be transformed into another for certain special stated purposes (i.e., Morse code which converts printed letters into dots and dashes). (Cherry 1977[1957]: 93-94)

Lotmani raamatukogus pidavat kirsipoisi teos täitsa olemas olema, vist mingi põrandaalune venekeelne tõlge. Võrdlus on vb natuke pentsik: "kujutlus olemise kestvusest", mis pesitseb kuskil alateadvuses, on ikka tarbetult filosoofiline viis kuidas sõnastada seda, et keel on "orgaaniliselt arenenud", st paljude inimeste panusel *loomulikul teel* välja kujunenud. Versus koodi *leiutatus* ja *enese-kooskõlaline*, mis Lotmanil on ka vastavalt "äsjaloodud" ja "kokkuleppeline". St koodi võib luua ka üks inimene ja see enese-kooskõlalisus osutab sellele, et kood on rangem kui keel; sõnade tähenduse ajaloolistest keerukustest annab kasvõi see sama *communitas* ülal aimu, aga koodi - kasvõi tänapäeval kõige tuntuima koodi, "arvutikoodi" - rangus on igaühele teada kes on programmeerimisega kokku puutunud (üks vale täht ja kogu kupatus jookseb kokku).

Järgnev puudutabki peaasjalikult masinkoodi - "käskluste jagamine" on tõepoolest kõik, millega masinkood tegeleb. Versus inimkeel, milles neid "keelele ajalooliselt pandud mitmekesiseid funktsioone" ilmestab Jakobsoni keelefunktsioonide skeem (sj ka "maagiline funktsioon", loitsud, mida Jakobson mainib, aga mis ei ole universaalne - see vaid näitlikustab, et keelefunktsioonide mitmekesisus ei piirdu ainult nende kuuega, mis on Jakobsoni skeemis).

Paar sõna ka Lotmani kübernetismist (*cyberneticism* oleks vist täitsa kohane kirjeldus). Iseenesest on see pilt mille ta siin maalib adekvaatne tema eesmärkide jaoks - sellele ehituvad, kui ma õigesti mäletan, hiljem muud kultuuritüpoloogilised konstruktsioonid (nt autokommunikatsioonist on siin juba esimene märk). Küll aga saab nuriseda, et tema vaated (arvuti)mälust siin on väga algelised. Rangelt öeldes ei ole ju ükski seadeldis mäluta - selleks, et signaalide (eriti käskluste) edastamine saaks üldse toimida peab süsteemil olema operatsioonisüsteem; ilma igasuguse mäluta üleüldse ei teeks arvuti mitte midagi. St see "täiesti ilma mäluta saatja ja vastuvõtja" on puhtad abstraktsioonid. Tegelikult eeldab see "ideaalne teineteisemõistmine" ühist mälu, *sama süsteemi*.

Ja viimaks see esimene märk autokommunikatsioonist. See "sisesuhtlus" kõlab nagu *internal monologue*, mida käsitles Vygotski. "Pingelise dialoogi ülekanne ühe isiksuse sisemusse" (isemusse?) on veel ähmane - näiteks kuidas saab *dialoogi* üle kanda? Dialoog on ise vastastikkune ülekandmise protsess. "Pingelisusest" ei oska ma ka midagi arvata - see väljend "pingeväli" (*field of tension*) tundub olevat jäänuk füsikalismist; st vb see sündis ajastul mil elekter ja elektromagneetilised lained olid uued ja põnevad avastused, aga tänapäeval leiab seda justkui ainult sotsiaal- ja humanitaarteadlaste sõnavaras. Goethe tõlke leidsin siit:

> Two souls alas! are dwelling in my breast;
> And each is fain to leave its brother.
> The one, fast clinging, to the world adheres
> With clutching organs, in love's sturdy lust;
> The other strongly lifts itself from dust
> To yonder high, ancestral spheres.

Lõpumärkustes on August Sanga tõlge, "Kaks hinge asuvad, ah, rinnas mul / ja kahele on kitsas ainus ase". Lihtsustatult, "Mu rinnus elavad kaks hinge / kes tahavad üksteisest eralduda / üks hoiab maisest kiivalt kinni [. midagi kiimlevat .] teine tõuseb üles tolmust / et ekselda kõrgele taevasfääridesse". Kõlab nagu klassikaline *viva activa* vs *viva contemplativa* (filosoofi mõtlik elu vs mitte-filosoofi tegus elu).

> Normaalse inimestevahelise suhtluse, veel enam aga normaalselt funktsioneeriva keele lähte-eelduseks on **rääkija ja kuulaja ebaidentsus**. Sellises olukorras on normaalne, et rääkija ja kuulaja **keeleruumid** lõikuvad:

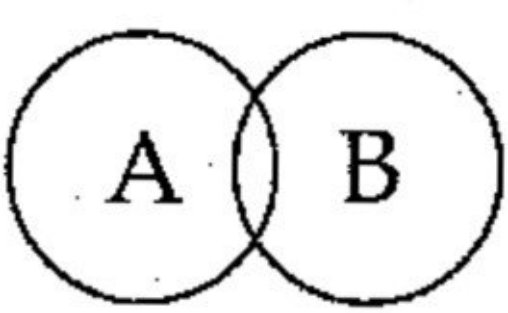

> **Suhtlemine on võimatu**, kui *a* ja *b* üldse ei lõiku, nende täielik kattumine (*a* ja *b* on identsed) **muudab aga suhtlemise sisutuks**. Lubatud on niisiis nende ruumide **osaline kattumine**, kusjuures samaaegselt toimib kaks vastasuunalist tendentsi: püüd hõlbustada mõistmist tingib katsed pidevalt suurendada kattuvat ala, **püüd tõsta sõnumi väärtust seondub *a* ja *b* erinevuse maksimaalse suurendamisega**. Seega tuleb normaalse keelelise suhtluse käsitlemisel tuua sisse pinge mõiste, teatav **jõudude vastasseis** *a* ja *b* ruumide vahel. (Lotman 2001: 14)

Esimese lause sõnastust lugedes tekib tõsine küsimus: kuidas on rääkija ja kuulaja ebaidentsus lähte-eelduseks *normaalselt funktsioneeriva keele* jaoks? Kas see tähendab, et kui rääkija ja kuulaja oleksid täiesti identsed, siis ei saaks keel normaalselt funktsioneerida? Siin tundub olevat mingi keeruline iva keele olemusest, mis haakub lõigu lõpus oleva seletusega, aga ei ole päris täpselt välja öeldud.

Igal juhul tuleb tähele panna, et mudelis ei ole tegelikult rääkija ja kuulaja vaid nende "keeleruumid", mis põhimõtteliselt vastavad ülalnimetatud "fenomenaalsetele maailmadele". Need "keeleruumid" tegelikult sobiksid hästi esimesse joonisesse - "saatja" ja "adressaadi" all olevates kastides võiksid samahästi olla ühel pool "saatja keel" ja teisel pool "adressaadi keel". (Isikliku eripärana pean ma seda iseenesestmõistetavaks, et iga inimene räägib rohkemal või vähemal määral *idiolekti* ja meie adekvaatne üksteisemõistmine on ühisosa ja "sobitamise" tulemus.)

Kõigepealt kobinad (*quibbles*). Esiteks, kui *a* ja *b* keeleruumid "üldse ei lõiku", st kumbki ei mõista mingilgi määral ühtegi keelt, mida teine oskab rääkida, *ei ole suhtlemine ikkagi võimatu*. Käežestid, näoilmed ja jalahoobid on ka suhtlemine. Teiseks, kui *a* ja *b* **keeleruumid** (sest jutt käib ometi rääkija ja kuulaja keeleruumidest, mitte neist endist!) on identsed, siis ei tee see suhtlemist sugugi mitte sisutuks, vaid vastuoksa *täiuslikuks*, sest üksteisemõistmisele ei valmista vähemalt *keel* mingeid takistusi (teadmised - "mälu" - ja muud kõrvalised asjaolud võib-olla küll, aga vähemalt mitte keel, milles nad suhtlevad). See'p see ongi, et järjestikku nimetatakse rääkija ja kuulaja identsust ning nende keeleruumide lõikumist, aga nende väidete (võimatu/sisutu) iva on tõene ainult juhul kui me ei erista inimest tema "keeleruumist" - kas inimene pole midagi enamat kui ainult tema keel?

Võrdluseks võib võtta veel ühe sarnase seiga 19. sajandi lõpust, millel on küll omad eesmärgid ja rõhuasetused, aga mis üldjoontes kujutab täpselt sama mudelit:

> The communication of thought necessarily supposes two things:
>
> 1. *Certain things known to the speaker which are not known to the hearer*.
> 2. *Certain things known to both in common*.
>
> Hence when the knowledge possessed by the speaker, and the hearer, is precisely *the same in quantity or in kind;* or when the knowledge of the one is *entirely distinct from that of the other*, the two having nothing, in the way of knowledge, in common, **communication is impossible**; since **nothing new can be given in the one case, and nothing can be made intelligible in the other**. (Anonymous 1875: 233)

Selles katkendis on "keeleruumi" või "fenomenaalse maailma" asemel lihtsalt teadmised, mis lihtsustab natuke asju. Samas võib järelduse puhul jälle kobiseda, sest siingi ei seletata *miks* täielik teadmiste ühisosa või täielik teadmiste erinevus teeb suhtlemise võimatuks. Kui on täielik teadmiste ühisosa, siis ei pruugi tõesti olla midagi "uut" suhelda, aga isegi sel juhul eeldatakse justkui, et suhtlejad asuvad vaakumis ja ei või suhelda faatilise osaduse nimel, lihtsalt vahtida ringi ja kommenteerida ümberringi toimuvat - sellisel juhul oleks vastuoksa palju ühiseid viiteid ja oma nalju (*inside jokes*) teha. Ja kui on täielik teadmiste - rõhutagem, teadmiste, mitte keele - erinevus, siis kuidas see peaks takistama suhtlemist? Siis peaks vastuoksa olema *lõputult palju* asju, millest rääkida. Kui asi oleks päriselt nii, siis ei oleks ju võimalik lapsi üldse õpetada - nad *juba* ei tea midagi!

Okei. Kobisemine kobisemiseks. Iseenesestmõistetavalt on "osaline kattumine" universaalne, puudutagu see teadmisi, keeleruume, või fenomenaalseid maailmu. Kogu asjaloo tõeline väärtus näib seisnevat järgnevas, need kaks vastassuunalist tendentsi. Esimene neist on Jakobsoni üks kuulsamaid mõisteid tõlketeadustes - *code switching*. Selleks, et hõlbustada üksteisemõistmist ja nö keeleruume kohandada (ülal kasutasin sõna "sobitada"), proovib kõneleja rääkida kuulaja emakeelt või isegi tema kohalikku dialekti, valdkonna eriterminoloogiat, slängi, jne. Niivõrd üldtuntud nähtus, et pole midagi lisada.

Aga vastassuunaline tendents - see on küll väga küsitav. Kas see ikka tõstab "sõnumi väärtust" kui see on vastuvõtjale arusaamatu? Kas täiesti arusaamatus keeles sõnum ei tee seda just vastuoksa väärtusetuks? Vähemalt seinadele sirgeldatud sodi-podi kritseldused, mis nimme raskendavad mõistmist, ei ole väga kõrgelt hinnatud. Muidugi me saame aru, kuhu Lotman sihib - Vene vormikoolkonna *kummastamise* (Šklovski 2014b[1917]: 23) suunas. Ma ei kahtle nii väga kummastamises kui kunstilises võttes, küll aga selle kehtimises *igasuguse suhtlemise* puhul. Erandiks

on ka filosoofia, sest Kanti filosoofia on küll vist nii kõrgelt hinnatud just selle tõttu, et temast on kole raske aru saada; Prantsuse filosoofiast siis rääkimatagi - aga eks siingi ole mingis mõttes tegu filosoofia muutumisega sõnakunsti vormiks.

Kummalisel kombel on "pinge" ja "jõudude vastasseis" siin isegi õigustatud. Ma ülal küll nurisesin, et "pingeväli" on problemaatiline väljend problemaatilisuse jaoks, aga need kaks vastassuunalist tendentsi on tõepoolest väljendatud "jõududena". Nimelt on need Jakobsoni järgi *keele trentripedaalne ja tsentrifugaalne jõud* (vt Jakobson 1960c: 421). Sealjuures on siin seos ka staatika ja dünaamikaga, mida Lotman nimetas juba probleemiasetuse esimeses lõigus: keeleruumide kattumist soodustab "ligitõmbav" konservatiivne jõud, keeleruumide eraldumist "eemaletõukav" progressiivne jõud.

> Ruumide *a* ja *b* kattuvast ühisosast saab nende **suhtlemise loomulik lähteala**. Samal ajal näivad nende ruumide kattumatud osad olevat dialoogist välja lülitatud. Kuid siin põrkume veel ühele vastuolule: **infovahetust kattuval alal kimbutab triviaalsus**. Selgub, et dialoogi ei muuda väärtuslikuks kattuv ala, vaid informatsioonivahetus mittekattuvate alade vahel. See seab meid vastamisi lahendamatu vastuoluga: **meid huvitab suhtlemine just sellises situatsioonis, kus suhtlemine on raskendatud, äärmuslikul juhul lausa võimatu**. Veel enam: **mida raskem ja ebaadekvaatsem on tõlge ühest mittekattuvast ruumist teise, seda väärtuslikum on see paradokksaalne suhtlus nii informatsiooniliselt kui sotsiaalselt**. Võib öelda, et tõlge tõlkimatust osutub väärtusliku informatsiooni kandjaks. Vaatame näiteid: ühelt poolt tõlkimist suhteliselt lähedastest keeltest, teisalt - põhimõtteliselt erinevatest. Esimesel juhul on tõlkimine võrdlemisi lihtne. Teisel juhul on see seotud paratamatute raskustega ja **loob ebamääraseid tähendusi**. Esimesel juhul, näiteks mitteilukirjandusliku teksti tõlkimisel ühest loomulikust keelest teise, taastab tagasitõlkimine suuresti algse sisu. Seevastu näiteks tõlkimisel luulekeelest muusikakeelde on **ühetähenduslik täpsus** põhimõtteliselt võimatu. Tagasitõlimisel avaldub see üüratu variatiivsusena. (Lotman 2001: 15)

See suhtlemise loomulik lähteala, keeleruumide ühisosa, on teiste sõnadega asjad, mida mõlemad suhtlemises osalevad osapooled juba teavad. Siin tabab Lotman haamriga naelapea pihta: sellelt pinnalt suhtlemist "kimbutab triviaalsus", mis on faatilise osaduse üks põhiprobleeme - suheldakse, aga ei edastata "uut" informatsiooni. Ilmast rääkimine on kõige eredam näide - mõlemad suhtlejad viibivad samas keskkonnas ja keskkonnatingimused on mõlemale vahetult kättesaadavad, neist rääkimine on liiane.

Kirjeldatud vastuolu on tõepoolest huvitav, aga siin tuleb teadvustada "keeleruumi" tähendust - tõenäoliselt on asja pärast siin lihtsalt "mittekattuv ruum", st "keele" kvalifikaator kaob ära. "Tõlke" tutvustamisega ilmneb, et need "keeleruumid" on metafoorilised või laiatähenduslikud ja võivad läbida erinevaid ühiskondlikke abstraktsioonitasandeid. Lühidalt, seda "keeleruumi" võivad kehastada nii individuaalid kui kollektiivid. Kuhu ma sihin on see, et "keeleruum" on siin põhimõtteliselt "kultuuri" sünonüüm.

Selline mõistetult ei ole raske otsida konkreetseid näiteid. Tõepoolest, soome keelest eesti keelde tõlgitud teos ei ole nii väga põhjapanev. Meenub näiteks üks soome keelest eesti keelde tõlgitud kehakeeleõpik, milles oli täpselt sama informatsioon, mida võib saada vahetumalt Ameerika uurijatelt. Seevastu obskuursete ladinakeelsete tekstide (Marju Lepajõe, "Paavst Innocentius III inimolu viletsusest" tuleb kohe meelde) või idamaade pühatekstide tõlkimisel on juba kaalu; isikliku suvana näen Eesti seisukohalt eriliselt väärtuslikuna siin tõlketeoseid tekstidest, mis inglise keeles ei pruugi veel eksisteerida.

Lotmani point siin muidugi ei puuduta tegelike kultuuride vahelisi väärtushinnanguid vaid natukene abstraktsemalt seda, et *mida keerulisem on tõlge, seda väärtuslikum ta on*. Jällegi vormikoolkonna seisukohtadest loomulikul teel tuletatav seisukoht, aga mitte asjatu. Šklovsky käsitlus harjumusest (suuresti William Jamesi põhjal) osutab laias laastus sellele üsna vanale tarkuseterale, et *ainult asjad mis on rasked väärivad tegemist*. Iseenesest ka lihtne ja loogiline - kui see on midagi, mida igaüks võib teha, siis ei ole see eriline väärtus; aga kui see on midagi niivõrd rasket ja keerulist, et väga vähesed viitsivad või suudavad seda teha, siis on asjal juba jumet.

Viimaks puudutame veelkord kokku tähendusloomega. Tõlkimatus või raskestitõlgitavus - siin tuleks õigemini rääkida tõlgendamisest, vähemalt kui jutt käib loomulikust keelest (sõnad) mõnda teist tüüpi (et mitte öelda, "mitte-

loomulikku") keelde, nagu siin on toodud näiteks "muusikakeel" - on väärtuslik just *uute, ebamääraste tähenduste loomise* mehhanismina. Muusikakeelest luulekeelde tagasitõlkimisele on lisatud järelmärkus:

> Teise variandi üks keerukamaid esinemisjuhte on ilukirjandusliku proosa tõlkimine filmikeelde, kuna ilukirjandusliku proosa ja filmikeele ühtsus on näiv. **Selle tõsiasja eiramine on põhjustanud paljude ekraniseeringute ebaõnnestumise**. (Lotman 2001: 199)

Ma ei tea küll, kes Lotmani arvates arvab, et ilukirjanduslik proosa ja filmikeel on ühtne (keel? - keel on Lotmani kirjutistes niivõrd kahtlaselt vahelduva tähenduse ja väärtusega mõiste, et pole imestada, et mõni hakkab "lotmaniseerima" absoluutselt kõike "keeleks" pidades), aga iva on vist pädev. Näiteks esimene *Düüni* ekraniseering kantakse fännide poolt maha, sest David Lynch võttis algmaterjali suhtes niivõrd palju vabadusi, et raamatuseeria fännid ei pea seda isegi samaks universumiks.

> **Keelelist suhtlemist võime kujutada adekvaatsete ja ebaadekvaatsete kõneaktide pingelise lõikumisena**. Veel enam - mittemõistmine (vestlus keeltes, mis pole päriselt identsed) on sama väärtuslik **tähendusmehhanism** kui mõistmine. Ükskõik kumma pooluse täielik võit tähendaks nende vastastikusel pingeväljal loodava informatsiooni hävingut. **Erinevad kontaktivormid - keelelisest tavasuhtlusest ühel poolusel kunstiliseni teisel - kujutavad endast neutraalse keskpunkti suhtes nihkeid kas mõistmise lihtsustamise suunas või vastupidi**. Aga kummagi pooluse täielik võit on teoreetiliselt võimatu ja tegelikkuses oleks see hukutav. Olukord, kus minimaalseks tähendusloomeüksuseks ei ole üks keel, vaid kaks, kutsub esile terve tagajärgede ahela. **Eelkõige võimaldab see intellektuaalse akti olemust ennast kirjeldada** [||] **tõlkimisterminites** - tähenduse määratlemine on tõlkimine ühest keelest teise, kusjuures **keelevälist reaalsust käsitletakse samuti teatava keelena**. Talle omistatakse nii struktuurne organiseeritus kui ka potentsiaalne esineda mitmekesise väljenduskogumi sisuna. (Lotman 2001: 15-16)

Esimene lause ütleb üllatavalt vähe: suheldes mõnikord saame teisest inimesest õigesti aru, mõnikord valesti. Mida see "pingelise lõikumise" kujund asjale juurde annab, ma pole kindel. Võib-olla lihtsalt Nõukogude teadusproosa eripära, kõik on jube pinges kogu aeg. Mittemõistmine kui tähendusloome mehhanism jällegi ülim lotmanism. Eks laias laastus ta nii olegi - "vääritimõistmine" on mitte ainult tõlkimise vaid ka igapäevasuhtlemise norm. Ilma selle mehhanismita ei pruugiks keeled üldse arenedagi ja me loeksime samu tekste tuhandeid aastaid muutumatul kujul ("ennemini läheb kaamel läbi nõelasilma kui rikas inimene taevasse" - kas nõelasilm oli nimetus madalale uksele linna, millest inimene kükitades mahtus läbi, või oli "kaamel" kirjaviga ja originaal ütles "köis"?).

"Erinevate kontaktivormide" lause on küll ajastule sümptomaatiline. Uriel Weinreich (vist sama *Languages in Contact: Findings and Problems*, 1963) võrdles ka - mäletamist mööda Edward Sapiri põhjal - keelelist tavasuhtlust (faatiline) ja, mitte küll poeetilist vaid, tehnilist-teaduslikku proosat umbes analoogsetes toonides. Eksisin, samal aastal, aga mujal:

> In a remarkable passage, Sapir (1921: 13) likens language to a dynamo capable of powering an elevator but ordinarily operating to feed an electric doorbell. Language is used, more often than not, in ways which do not draw upon its full semantic capacity. [||] In its "phatic" functions, when speech is used merely to signify the presence of a sympathetic interlocutor, it easily becomes "desemanticized" to a formidable extent. In its various ceremonial functions ("non-casual" language: cf. French, 1958) language may come to be desemanticized by still another mechanism. In general, insofar as utterances are the automatic symptoms of a speaker's state; insofar, in short, as they are not subject to the full voluntary control of speakers, they fail to represent languange in its full capacity as a semantic instrument. (Weinrech 1963: 117-118)

Keel on sellest seisukohast "tähenduse tööriist" ("tähendusloome mehhanism" tuleb üsna lähedale), mida "keelelises tavasuhtluses" kasutades rakendame me justkui uksekella helistamiseks, ei kasuta selle täit semantilist võimsust, millest johtuvalt faatilised ütlused (Wescotti, 1966: 350-351, järgi "feemid") on *desemantiseerunud* (mida tähendab

"Tere"?). Selle vastandiks on aga *hüpersemantiseerimine* (Weinreich, *samas*), ehk kui keel on täielikult tahtliku kontrolli all ja töötab täiel võimsusel, lifti kujundit kasutades, võib isegi inimesi kõrgustesse tõsta. Weinreichi käsitluses on tegelikult luule samamoodi tähendusloome mehhanism: "*Over the scope of a given text (poem, etc), meanings are imputed to some signs which are richer than, or otherwise deviant from, the meanings of the same signs outside the text*" (*samas*, 118). Siin on sõna "imputed" eriti magusas kooskõlas Jakobsoni luulesemantikaga, aga see selleks.

Kui probleemiasetuses (vt Lotman 2001: 10) oli kakskeelsus vajalik, sest üks keel ei suudaks "välismaailma hõlmata", sealjuures "Nende vastastikune tõlkimatus (või piiratud tõlgitavus) on keelevälise objekti adekvaatse peegeldamise allikaks keeltemaailmas" (*samas*, 10), siis siin näib olevat täpselt vastupidine eesmärk - mitte objektiivse maailma peegeldamine vaid uute tähenduste loomine (millele, eeldatavasti, ei pea objektiivses maailmas midagi vastama; nt ninasarvikutest saavad inspireeritud ükssarvikud) - ja siin nüüd justkui ülestunnistus, et kakskeelsuse nõue on ennekõike teoreetiline seadeldis, mille abil saab kirjeldada mõtlemist kui kahe keele vahel tõlkimist (aju funktsionaalse asümmeetria teema juba hakkab paistma).

Lõpuks ei ole ma kindel miks selle peatüki pealkiri on "ükskeelne süsteem". Ennekõike tõi see peatükk esile kakskeelsuse semiootikateoreetilise potentsiaali. See, et "keelevälist reaalsust käsitatakse samuti teatava keelena" on justkui *throwback* probleemiasetuse esimesel lõigule ja nagu annaks küsimusele *mis on semiootilise süsteemi suhe välise, süsteemi piiride taguse maailmaga* vastuseks *süsteemi piiride tagune maailm on ka semiootiline süsteem*. Mine võta nüüd kinni kas see on tautoloogia või pansemiotism. Igal juhul pole imestada miks "mõned" räägivad keelest justkui vaimust, mis kasutab inimesi, et toota kultuuri.

11.6.3 K&P: Järjepidev progress (2020-07-03 18:15)

Lotman, Juri 2001. *Kultuur ja Plahvatus*. Vene keelest tõlkinud Piret Lotman. Tallinn: Varrak.

> Edasiliikumine toimub kahel viisil. Meie meeleelundid reageerivad **väikestele ärritusannustele**, mida teadvus tajub **pideva liikumisena**. Selles mõttes on **järjepidevus teadvustatud ennustatavus**, mille vastandiks on ennustamatus, **plahvatusena realiseeruv muutus**. Viimase taustal tundub ennustatav areng märksa vähem olulise liikumisvormina. (Lotman 2001: 17)

Väike annus ärritust tundub olevat *diskreetne*, pidev liikumine selgelt *kontinuaalne*. Esimene mõte oli et, "väike ärritusannus" peaks olema ainuline, aga loogiliselt on vastupidi: esmast, ainulisust ei eristata osadeks; st pidev liikumine moodustub küll väikeste ärritusannuste paljususest, aga seda tajutakse ainulisena. Siin on iseenesest väga hea näide sellest kuidas paljususes ainulisuse tajumine annab täielikkuse. Pidev liikumine on selles mõttes "täielik". Kanti kategoriaalsust saab ikka igale poole toppida.

Ennustatavuse ja ennustamatuse juures aga toimub nihe: "meeleelundite reageerimises" on objektiks inimorganism, aga järjepideva liikumise ja hüppelise plahvatuse vastand puudutab juba kultuuri arengut. Neist tasanditest saab enam-vähem samades terminites rääkida, mistõttu on tegu nö "isologismiga". Samas on ka inimese vaimuelus kahtlemata järjepidevaid ja plahvatuslikke arenguid. Keele õppimine on järjepidev, aga trauma on plahvatuslik.

Praegune aeg on näide plahvatuslikust liikumisest. Pandeemiad ja kriisid on selles suhtes vägagi plahvatuslikud - ühtäkki on kõik ühel lainel, justkui kõigi pilgud suunatud ühte punkti, ja viisil mida tõepoolest saab karjakäitumisega võrrelda toimub äkiline muutus. Nii näiteks pidavat Jaapanis olema nina nuuskamine siiani taunitav ja nad ennemini luristavad nina lõputult kuiet lõõrid puhtaks puhuda, sest sada aastat tagasi elas kogu ülejäänud maailm Hispaania gripi üle, aga neist seal saare peal läks see kollektiivne trauma lihtsalt mööda. (Õigemini, viirus ise võib-olla ei läinud, aga sellega kaasnev avalik haridus - hakkaks äkki nina nuuskama - läks.)

> Ennustamatud plahvatuslikud protsessid ei ole kaugeltki ainus tee uueni. Vähe sellest: tervete kultuurivaldkondade areng kulgebki ainult aeglaste muudatustena. **Pidevad ja plahvatuslikud protsessid kujutavad antiteesi ainult teineteise suhtes. Ühe pooluse hävitamine tooks kaasa ka teise kadumise**. Kõik nood eelmises peatükis kõne all olnud **plahvatuslikud protsessid kulgevad keerulises dünaamilises dialoogis stabilisatsioonimehhanismiga**. Meid ei tohiks eksitada, et ajaloolises tegelikkuses esinevad nad vaenlastena, kellest kumbki püüab teist poolust täienisti hävitada. See oleks kultuurile hukutav ja õnneks pole see teostatav. Isegi kui inimesed on sügavalt veendunud, et suudavad mingi ideaalse teooria ellu viia, kätkeb praktiline sfäär endas ka vastupidiseid tendentse: need võivad võtta ebardlikke vorme, kuid mitte hävitada. (Lotman 2001: 17)

Pole aimugi, millest jutt käib. Nähtavasti on käesolev kogumik kokku pandud üsna erinevatest tekstidest ja käesolevale tegelikult eelnenud peatükk on kuskil mujal. Vististi järgmise püsiva "lotmanismina" võib välja tuua *vastastiksõltuvuse* (*mutual dependence*) (eeldatavasti semiootiliste) süsteemide vahel. Näiteks (siin) eelmises peatükis oli keeleline suhtlemine määratletud mõistmise ja mittemõistmise "pingelise lõikumisena" ja "Ükskõik kumma pooluse täielik võit tähendaks nende vastastikulisel pingeväljal loodava informatsiooni hävingut" (Lotman 2001: 15).

Aga kuidas peaksid mõistmine või mittemõistmine "täielikult võitma"? See on vististi kõrvalise tähtsusega. Tuleb proovida seda lahti pakkida. Kui mõistmine täielikult võidaks, siis ei jääks järele mitte-lõikuvat keeleruumi, *a* ja *b* oleksid identsed ja suhtlemine oleks "sisutu", sest mõlemad juba teavad kõike mida teine teab. St ei oleks enam põhjust ühelt teisele midagi "tõlkida" ja ei tekiks tõlkevigu, ehk "nende vastastikusel pingeväljal loodava[t] informatsiooni". Kui mittemõistmine, kelle poole Lotman näib rohkem hoidvat, täielikult võidaks, siis ei "loodaks" enam uut informatsiooni, sest ühelt ei kanduks enam mitte midagi uut teisele üle ja kõik mida üks teise mittemõistetava suhtlemise arvelt saab konstrueerida peegeldab ainult tema enda mälus juba olevat informatsiooni. Okei.

Kas mõistmise-mittemõistmise ja pideva-plahvatusliku vahel on siis paralleel? Mõlemad on Lotmani metatasandil justkui omavahel või(s)tlevad osapooled, kes ilmtingimata tahavad teist hävitada. Kas mõistmine tahab hävitada mittemõistmist? Kaldun "jah" poole. Aga kas mittemõistmine tahab hävitada mõistmist? Milleks? (Et suurendada "väärtust", tuleb välja.) Kuna see peatükk on originaalkontekstist nähtavasti välja rebitud ei saa veel olla kindel, mida Lotman täpselt mõtleb pidevate ja plahvatuslike protsesside all - meil ei ole veel näiteid.

Nii palju kui mulle meenub Lotmani hilisematest töödest, väga tõenäoliselt selles samas teoses, on siin justkui peanoogutus kahetiste ja kolmetiste süsteemide suunas. Kolmandat ei ole veel lihtsalt nimetatud. Kui mälu ei peta, siis Vene kultuuris pidavat üks alati hävitama teise (Bolševike revolutsioon hävitas kodanliku) ja siis ise saama hävitatud, aga Lääne demokraatlikes ühiskondades on vähem-totaalsed süsteemid ja nende paljusus, mistõttu üks võib küll teise hävitada, aga kolmas on ka, kes saab teise taastada vms. Keerulise dünaamilise dialoogi asemel võiks siis rääkida keerulisest dünaamilisest polüfooniast. Aga see selleks. Ilma näideteta on kõik ehku peal.

> Järjepidevad protsessid on progressi võimas tõukejõud. Selles mõttes pakub huvi **teaduslike avastuste ja nende tehnilise teostuse suhe**. [|] **Suurimad teadusideed on teatud mõttes lähedased kunstile: nende sünd sarnaneb plahvatusega**. Uute ideede tehniline teokssaamine aga toimub pideva arengu seaduste järgi. **Seetõttu võivad teaduslikud ideed olla enneaegsed**. Mõistagi on ka tehnika ajaloost teada juhtumeid, mil tema tegelikke võimalusi ei teadvustatud (näiteks püssirohu kasutamine ilutulestikes Vana-Hiinas). **Üldiselt on praktilised vajadused tehnikas siiski progressi võimsaks stimulaatoriks**. Seetõttu tähendab tehnikas uus **ootuspärase realiseerumist**, teaduses ja kunstis aga - **ootamatuse teostumist**. Siit võib teha ka järelduse, et harjumuspärases fraseologismis "teadus ja tehnika" ei kätke sidesõna "ja" sugugi ideaalset harmooniat. Ta asub sügava konflikti piiril. Selles mõttes on väga iseloomulik prantsuse ajaloolaste "*la longue durée*"-koolkonna seisukoht. Nende pingutuste tulemusena hakati pidevaid aeglasi protsesse vaatlema ajaloo võrdväärsete koostisosadena. Tehnika, olme ja kaubanduse areng surus ajalookäsitlustes tagaplaanile nii **murrangulised poliitilised sündmused kui kunstiilmingud**. Huvipakkuv on ka Jean Delumeau uuenduslik raama *La civilisation de la Renaissance*, mis käsitleb üksikasjalikult just neid ajaloovaldkondi, kus areng toimub pidevate dünaamiliste protsessidena. Autor vaatleb maadeavastusi, tehnilise progressi osa, kaubandust, tootmisviisi muutumist, rahanduse arengut. Tehnilised leiutised ja isegi ajaloolised avastused lülituvad sellesse Delumeau käega maalitud monumentaalsesse **üleüldise arengu lukku, mis kulgeb meie ees laia ja võimsa jõe sujuva voona. Üksikisik oma avastuste ja leiutistega teostab end vaid sel määral, mil annab end selle voolu meelevalda**. Ettearvamatute plahvatuskohtadega **miiniväli ja kevadine jõgi** oma võimsa, kuid kindlasuunalise vooga on kaks kujutluspilti, mis kerkivad ajaloolase teadvusse, kui ta uurib dünaamilisi - **plahvatuslikke ja pidevaid** - protsesse. (Lotman 2001: 17-18)

Teadusideed suhe kunstiga on jube huvitav. Ray Bradbury düstoopiateoses olid pea 70 aastat tagasi robotkoerad ja nüüd on nad reaalselt olemas. Sealjuures näib tagasi vaadates ulmeteos isegi optimistlik - robotkoer ei läinud vette, aga tänapäeval lendaks koera küljest väike droon vee kohale. Montag ei oleks pääsenud põgenema kui tema sündmustik oleks toimunud tänapäeval. Ja siis muidugi Charles Fourier, kes 200 aastat tagasi rääkis nö "anti-loomadest" ja tema ajastu naeris ta välja, ei suutnud isegi robotkoeri ette kujutada.

Aga isegi see oma näide tekitab küsimuse: kas teadusideed, mis sünnivad kunstist, on ikkagi nii väga plahvatuslikud? Robotid, näiteks, on ühel või teisel kujul esinenud kunstis juba Han dünastia ajast (3 saj. e.m.a.). Jama on ehk selles, et taoliste ideede algupunkti, seda esimest "plahvatust", ei saa peaaegu kunagi täiesti kindlaks teha. Näiteks Fourier ennustas ette ka satelliite, aga samas võis ta selle idee üles korjata ajakirjandusest, sest tema kaasaegsed olid just tol ajal väga õhinas kuumaõhupallidest ja tegid muudkui katseid, kes lendab kõrgemale ja kaugemale. Ja õhupalliga atmosfääri tõusmine jällegi selline asi mida hiinlased teostasid väidetavalt juba tuhandeid aastaid tagasi.

Teaduse ja tehnika tähendustest ei oska midagi arvata; nähtavasti oli sellise pealkirjaga "populaarne teaduse- ja tehnikasaavutuste ajakiri" juba 1940ndatel. Kummalisel kombel tundub, et mida igapäevasemaks on saanud tehnika (arvutid, nutitelefonid, jne), seda nähtamatuks nad on muutunud. Tegelikult on "murrangud" vist saanud nii igapäevaseks, et kellegi silm enam ei pilgu - me nimetame neid "katkestusteks" (*disruptions*) ja muudkui katkestame erinevaid valdkondi, kuigi põhiliselt, mulle tundub, ainult ülearuseid teenuseid (milleks on vaja videolaenutusi kui me saame kõik internetist kätte?).

Delumeau raamatust ei leia inglise keeles mitte midagi. Sealjuures Dulemeau sündis ainult poolteist aastat pärast Lotmanit aga suri alles käesoleva aasta alguses. Mõelda, et kui Nõukogude Liit oleks päriselt olnud selline paradiis

nagu ta tahtis olla - st kasvõi Lääne demokraatiatele järgi jõudnud - oleks Lotman võinud kolm aastakümmet oma semiootika osakonda juhtida ja suunata.

Kujundid - miiniväli ja kevadine jõgi - on vahvad. Miiniväli on ehk inspireeritud noore sõdur-Lotmani traumaatilistest sõjakogemustest. Ennast jõe "voolu meelevalda" andmisega meenub lemmikseik *Nipernaadist*, milles on kirjeldatud järjekordse näitsiku esimesest nägemisest: mööda jõge tuleb "veel üks parv. Sellel on kõigest üks mees, ning Loki märkab juba kaugelt, et ta on saamatu ega oska parve hoida kesk voolu. Ühest kaldast teise ujudes tihti luhta kinni jäädes, peatub ta, ootab, ega näi hoolivatki parve kiirest liikumisest. **Ta laseb end voolul juhtida, käsi liigutamata. Tihti vajuvad palgiotsad vette, parv keerleb vees kui vurr ringi, mees aga pikutab parvel kui lõhkuval hobusel**. Habahannese talu juures, kus Mustjõgi teeb järsu käänaku, paiskab vool parve kaldale, kuid mees jääb rahulikult istuma." (Gailit 1928: 18-19)

> Nende kahe struktuurse tendentsi **vastastikune tingitus** ei kaota, vaid vastupidi, toob teravalt esile nende **kahepoolse sõltuvuse. Üks ei saa eksisteerida teiseta**. Kuid subjektiivsest vaatepunktist näib kumbki teisele ületamist vajava takistusena, vaenlasena, kelle hävitamise poole [|] tuleb püüelda. **Nii paistab vastaspoolus "plahvatuslikust" vaatepunktist kehastavat tervet negatiivsete omaduste kompleksi**. Äärmusliku näitena võiks tuua nihilistide suhtumise "järjepidevuslastesse" (Ivan Turgenevi termin) või **revolutsionääride suhtumise liberaalidesse**. (Lotman 2001: 18-19)

Siin annavad "vastastikune tingitus" ja "kahepoolne sõltuvus" õigustuse nimetada seda troopi, "lotmanismi", *vastastiksõltuvuseks*. Ilminguid selles suunas võib ilmselt kohata juba kultuurisemiootika teesides, kus üks punkt ütleb, et kultuur loob oma anti-kultuuri. Ameerika kahe partei süsteem on hea näide taolisest vastastiksõltuvusest: mõlema jaoks on teine surmavaenlane, kes tuleb ilmtingimata hävitada, aga nendi endi võim sõltub suuresti sellest, et valijad ei käi mitte niivõrd *nende poolt* hääletamas kuiet teise partei *vastu valimas*. (See, et mõlemad esindavad tegelikult samu huve ja vastanduvad ennekõike kolmandatele parteidele ja iseseisvatele poliitikutele, kes tahavad läbi viia programme mis rahvale tegelikult meeldivad, on juba kõrvaline küsimus.)

See "revolutsionääride suhtumine liberaalidesse" näib ikka väga püsiv. Asi, millest minagi olen alles viimastel aastatel hakanud aru saama, on liberaalide liba-vasakpoolsus: vabariiklaste jaoks esindavad demokraadid just "tervet negatiivsete omaduste kompleksi", millest põhiline on sotsialism, aga liberaalid ei ole tegelikult ei vasakpoolsed ega sotsialistid, vaid kuskil keskel-paremal. "Overtoni aken" on nii palju paremale nihkunud, et päris vasakpoolseid ja sotsialiste Ameerika poliitikas justkui ei olegi (Bernie erand tõestab reeglit?).

> Kuid selle vastanduse võib tõlkida ka "geeniuse ja rahvahulga" romantilise antiteesi keelde. Bulwer-Lytton esitab **dändi, ehtsa moegeeniuse ja tema matkija, labase jäljendaja** dialoogi:
>
> > ""Õige," nõustus Russelton, sekkudes vestlusesse tõelisest dändist ja rätsepast. "Õige; **Stultz püüab teha *džentelmeni*, mitte *frakki;*** iga õmblus pretendeerib aristokraatsusele, selles ongi tema hirmuäratav vulgaarsus. Stultzi tehtud fraki tunnete eksimatult ära kõikjal. Sellest pusab, et teda põlata. Kui meest võib ära tunda tema rõivaste muutumatu, kõigele lisaks veel täiesti isikupäratu tegumoe järgi, ei tasu temast isegi rääkida. **Inimene peab tegema rätsepa, aga mitte rätsep inimese**."
> > "Õige, pagana pihta!" hüüatas sir Willoughby, kelle riided olid sama maitsetud kui lord E... juures pakutavad lõunad. "Täiesti õige; just minu arvamus! Olen alati keelitanud oma *Scheider*'eid, **et nad ei õmbleks mulle mitte moodi järgides, vaid selle kiuste**; et nad ei kopeeriks minu frakke ja pükse nende pealt, mis õmmeldakse teistele, vaid lõikaks need minu kehakuju järgi, ja ammugi mitte võrdhaardelise kolmnurga maneeris. Vaadake kas või seda frakki," ja sir Willoughby Townshend sirutas end välja ning tardus paigale, et võiksime imetleda tema rietust, niipalju kui süda lustib.
> > "Frakk!" hüüatas Russelton, manades näole lihtsameelse hämmelduse ja haarates seda sõrmega põlglikult kaeluse äärisest. "**Frakk, sir Willoughby? Kas teie arvates kujutab see asi endast frakki?**""

Sir Willoughbyle võib läheneda kahest vaatepunktist: tõelise dändi seisukohalt on ta jäljendaja ja imiteerija, teda ümbritseva auditooriumi meelest aga on ta üldkehtivaid norme lõhkuv ja uusi loov dändi. Niisiis kerkib **küsimus ehtsast plahvatusest ja plahvatuse imitatsioonist kui antiplahvatuslikust struktuurist**. Selline suhe valitseb Petšorini ja [|] Grušnitski, samuti Lermontovi ja Martõnovi vahel. Samal seosel rajaneb ka Belinski kriitika Marlinski vastu. **Plahvatusinimesed ja järjepidevlased süüdistavad teineteist vastavalt kas originaalitsemises või labases triviaalsuses**. Pärast dekabristide purustamist, tsensuuri repressioonide algust ja Puškini hukkumist ning Baratõnski vabatahtlikku endassetõmbumist Vene ühiskonda tabanud seisak kutsus esile terve **näivuuenduste laine. Just need kirjanikud, kes kõige enam vastasid keskmise lugeja labasele maitsele, matkisid kõige tormakamat uuenduslikkust**. Labasus võttis isikupärasuse kuju. Sellise enesemaskeeringu pitser on ka Eisensteini hilistel filmidel. Keerukates teisestes mudelites aga lähevad süüdistajatel mõõgad vahetusse nagu Hamletil ja Laertesel ning siis tekib rafineeritud:

> Быть знаменитым некрасиво.
> [Kuulus olla on inetu.]

Pasternak arendab siin tegelikult edasi Puškini kujutlust argise ja kõrgemas tähenduses muutumatu poeesiast. (Lotman 2001: 19-20)

Liigendasin siin teksti ise tsitaadiblokkideks, et oleks paremini loetav. Siin on tänuväärselt tegu inglisekeelse originaaliga, mille võib internetist täitsa üles leida (siit):

> "Pray, Mr. Eplham, did you try Staub when you were at Paris?"
> "Yes; and thought him one degree better than Stultz, whom, indeed, I have long condemned, as fit only for minors at Oxford, and majors in the infantry."
> "True," said Russelton, with a very faint smile at a pun, somewhat in his own way, and levelled at a tradesman, of whom he was, perhaps, a little jealous - "True, **Sultz aims at making *gentlemen*, not *coats;* there is a degree of aristocratic pretension in his stitches, which is vulgar to an appalling degree. You can tell a Stultz coat anywhere, which is quite enough to damn it: the moment a man's known by an invariable cut, and that not original, it ought to be all over with him. Give me the man who makes the tailor, not the tailor who makes the man."**
> "Right, by G-!" cried Sir Willoughby, who was as badly dressed as one of sir E-'s dinners. "Right; just my opinion. I have always told my Schneiders to make my clothes **neither in the fashion nor out of it**; to copy no other man's coat, and to cut their cloth according to my natural body, not according to an isosceles triangel. Look at this coat, for instance," and Sil Willoughby Townshend made a dead halt, that we might admire his garment the more accurately.
> "Coat," said Russelton, with an appearance of the most *naïve* surprise, and taking hold of the collar, suspiciously, by the finger and thumb; "coat, Sir Willoughby! do you call *this thing a coat?*"

Lugesin ka konteksti selle katkendi ümber, aga siin tundub Lotman olevat väga vähesest välja lugenud palju rohkem kui mul on võimalik. Näiteks kumb on "dändi, ehtne moegeenius" ja kumb "matkija, labane jäljendaja"? Tahaks öelda, et Russelton, kes teeb pidevalt sarkastilisi nalju ja on muidu ekstravagantne (tänapäevane släng, *extra*, sobiks tema kirjelduseks küll, sest koge järgneval leheküljel peab ta suure kõne sellest, et ta võiks surra loomulikumal ja väärikamal moel kui tuuletõmbuse kätte, sest Willoughby tahtis akent avada) on see "dändi" ja matslik Willoughby on matkija. Aga saab seda siin antud katkendist välja lugeda? Siin on ebakõla, sest Lotmani tsitaat on just selle "dändi" koha pealt erinev originaaltekstist:

- "Õige," nõustus Russelton, **sekkudes vestlusesse tõelisest dändist ja rätsepast**. "Õige; Stultz püüab teha [...]"
- "True," said Russelton, **with a very faint smile at a pun, somewhat in his own way, and levelled at a tradesman, of whom he was, perhaps, a little jealous** - "True, Stultz aims at making [...]"

Niiet mine võta kinni, mis siin toimub. Mina küll ei oska praegu öelda, kuidas see rätsepateemaline katkend ilmestab ehtsat plahvatust ja plahvatuse imitatsiooni. Järgnev on juba natuke arusaadavam. "Plahvatuseinimesed" originaalitsevad ja "pidevuslased" on labased-triviaalsed. "Antiplahvatuslik" on seega näivuuenduslik. Siin tundub juba olevat natuke seda vormikoolkondlikku keskuse-ääreala (tsenter ja perifeeria) loogikat: kõige tormakamad uuendused (plahvatused) toimuvad ilmselt äärealal, aga keskuses, kus toodetakse labast ja triviaalset, *matkitakse* äärealade originaalsust. Sellisena on asi enam-vähem arusaadav, kuigi rätsepa-katkendi panus sellesse jääb ikkagi arusaamatuks.

> Kui loobuda hinnangutest, siis on meie ees ühe protsessi kaks tahku, mis on vastastikku hädavajalikud ja **vahetavad teineteist pidevalt välja dünaamilise arengu ühtsuses**. Ajalooprotsessi **vastuokslik keerukus aktiveerib järjestikku kord ühe, kord teise arenguvormi**. Euroopalik tsivilisatsioon (sh Ameerika ja Venemaa) kogeb praegu plahavatuseidee enda üldist diskrediteerumist. 18.-20. sajandini elas inimkond läbi protsessi, mida võib kirjeldada **metafoori realiseerumisena: plahvatuse-kujund hakkas mõjutama sotsiokultuurilisi protsesse mitte kui filosoofiline mõiste, vaid seostatuna lihtlabaselt püssirohu-, dünamiidi- või tuumapommiplahvatusega**. Plahvatus kui füüsikaline nähtus, mida teistele protsessidele vaid metafoorina saab üle kanda, **samastus kaasaegse inimese silmis hävinguideega ja muutus destruktiivsuse sümboliks**. Kui meie praegused ettekujutused põhineksid suurte maadeavastuste [||] ajajärgu, renessansi või üldse kunstiga seotud assotsiatsioonidel, siis meenutaks **plahvatuse mõiste** meile pigem **selliseid nähtusi nagu uue elusolendi sünd või mis tahes elusstruktuuri loov ümberkujundamine**. (Lotman 2001: 20-21)

Siin kõnetab Lotman "plahvatuse" kui kujundi tähendust. Jääb mulje, et plahvatus oli enne valgustusaega "filosoofiline mõiste" - mine võta kinni, kas päriselt nii ka oli, sest Kant on hetkel veel vanim filosoof keda ma ise olen lugenud. Ma kujutan ette, et isegi enne 18. sajandit oli plahvatus pigem seotud püssi ja kahuri kuiet sünni ja ümberkujunemisega. Olgu, see selles. Oluline on vast katkendi algus, mis viitab järjepideva ja plahvatusliku arengu vaheldumisele. Sisuliselt on siin jälle sama "paljususes ainsuse nägemine annab täielikkuse" loogika, mille jaoks mul jällegi ei ole paremat üldnimetajat: just nagu dissonantsi ja konsonantsi koostoimel tekib harmoonia, nii on ka *ajalooprotsessi dünaamilise arengu ühtsuses vaheldumisi järjepidevused ja plahvatused*.

> Belinski kirjanduskriitilises pärandis leidub üks mõneti ootamatu idee, millele esimesena pööras tähelepanu ja analüüsis seda ajaloolisest aspektist Nikolai Mordovtšenko. Jutt on **geeniuste ja talentide**, vastavalt siis ka **kirjanduse ja publitsistika** vastandamisest teineteisel. **Geeniused - kunstiloojad - on oma loomingus ennustamatud ega allu kriitika suunavale mõjule**. Samal ajal on aga geeniuse ja lugeja vahel alati mingi (Puškini väljenduse kohaselt) "ligipääsmatu joon". **See, et lugeja geniaalset loomingut ei mõista, pole erand, vaid norm**. Belinski tegi siit julge järelduse: **igaviku ja järelpõlvede jaoks töötav geenius võib kaasaegsetele olla mitte üksnes mõistetamatu, vaid ka tarbetu. Tema kasulikkus avaldub ajaloolises perspektiivis**. Ent ka kaasaege vajab kunsti, olgu kas või **vähem sügavat ja vähem igavikulist**, kuid sellist, mida tänane lugeja suudaks vastu võtta. See Belinski mõte on hõlpsasti tõlgendatav "plahvatuslike" ja "järjepidevate" protsesside antiteesi kaudu. **Selleks, et olla vastuvõetav kaasaegsetele, peab protsessil olema järkjärguline iseloom, kuid samal ajal tõmbab kaasaegset talle kättesaamatute plahvatushetkede poole, vähemalt kunstis**. Lugeja tahaks, et autor oleks geenius, kuid samal ajal tahab ta ka, et autori teosed oleksid talle arusaadavad. Nii sünnivadki Kukolnik ja Benediktov - kirjanikud, kes hõivavad geeniuse vakantse koha, olles tema imitatsioonid. **Selline "jõukohane geenius" rõõmustab lugejat oma loomingu mõistetavusega ja kriitikat ennustatavusega**. Ennustades esimatult sellise kirjaniku tulevast arengut, kipub kriitik panema seda oma läbinägelikkuse arvele. Selles mõttes võib tõlgendada Marlinski proosat ja tema vastandumist Mérimée või Lermontovi proosale kui omamoodi **arvestamist lugeja tasemega**. See on seda huvitavam, et romantikuna asetas Marlinski end "vulgaarsusest kõrgemale" ja nõudis romantismi ühendamist lugeja sterne'iliku pilkamisega. Küsimus pole [|] siin taandatav ühe kunstisuuna vastandamisele teisega, sest **tõelise plahvatuse niisugune kaheastmelisus ilmneb kunsti arengu erinevatel etappidel ja pole omane mitte ainult kunstile**. Naturaalse koolkonna loojana tõlgendas seesama Belinski nimetatud suuna kirjanikke põhimõtteliselt kui **ajaviitekirjanikke, kes loovad luge-**

jale vajalikku ja talle arusaadaval tasemel kunsti. Niisiis lahutab kirjandust ja ajaviitekirjandust **samasugune vahemaa nagu plahvatushetke ja sellest lähtuvat uut pideva arengu perioodi**. Analoogilised protsessid leiavad õigupoolest aset ka tunnetustasandil. Teatud tinglikkusega võib neid määratleda vastandusena teoreetilise teaduse ja tehnika vahel. (Lotman 2001: 21-22)

Korraga väga palju sisse pakitud. Asja lihtsustaks vististi tabel: geeniused - kunstiloojad - talendid - [tarbekunstnikud?]kirjandus - publistika (ajaviitekirjandus)plahvatuslikud - ennustamatud - järjepidevad - ennustatavad, ootustele vastavadei allu kriitika suunavale mõjule - kriitik ennustab sellise kirjaniku tulevast arengut eksimatult ettegeeniuse ja lugeja vahel mingi "ligipääsmatu joon", lugeja normina ei mõista geniaalset loomingut - kaasaegne vajab ka kunsti, kasvõi vähemsügavat või -igavikulist, mida ta suudaks vähemalt vastu võttageenius on kaasaegsetele tarbetu, alles ajaloolise perspektiivis osutub kasulikuks - lugeja tahaks, et autor oleks geenius, aga samas tahab ka teostest aru saada

Ollen niiviisi välja noppinud puhtad vastandused tulevad esile "segunemise" aspektid ja katkend muutub lõpuks arusaadavaks. Esialgu tundus teps krüptiline lauseosa "kuid samal ajal tõmbab [protsess?] kaasaegset talle kättesaamatute plahvatushetkede poole". Siin on natuke ebamäärane, mis see on, mis "tõmbab kaasaegset plahvatushetkede poole". Üks mõte oli, et seda peaks lugema nii, et kaasaegsel *on ligitõmme* plahvatushetkede suunas, aga lähemal vaatlusel ei ole sobiv. See tõenäoliselt järjepidevate protsesside "järkjärguline iseloom", mis seda tõmmet tekitab.

Seletuse leiame natuke altpoolt ja ka eelnevat "dünaamilise arengu ühtsust" arvesse võttes: *tõeline plahvatus on kaheastmeline*, see tähendab, et kõigepealt matkivad talendid geeniusi, vb isegi tõlgivad mõistetamatu natukene mõistetavamasse keelde, ja teevad seeläbi "plahvatusele rohkem ruumi", st valmistavad publikut ette plahvatuse tagajärgedeks. Selles, ma arvan, seisneb tõelise plahvatuse kaheastmelisus: kõigepealt "ehtne plahvatus" ise ja siis selle "plahvatuse imitatsioon" või "antiplahvatuslik struktuur", st reaktsioon, millest lähtub *uus pideva arengu periood*. Just selles tähenduses ei ole plahvatus mitte häving vaid "struktuuri loov ümberkujundamine".

Lõpuks on rätsepa-lugu ikkagi arusaadavalt seotud käesoleva teemaga, aga ehk pöördun selle juurde tagasi järgmine kord kui plahvatuse imitatiivne aspekt üles tuleb.

11.6.4 K&P: Pidev ja katkendlik (2020-07-04 20:19)

Lotman, Juri 2001. *Kultuur ja Plahvatus*. Vene keelest tõlkinud Piret Lotman. Tallinn: Varrak.

> Siiani vaatlesime plahvatushetke ja järjepidevat arengut kahe **teineteisega vahelduva etapina**. Kuid **nendevahelised suhted hargnevad ka sünkroonses ruumis**. Kultuuri arengu **dünaamikas** ei suhestu nad üksnes oma järjestikkuse kaudu, vaid ka seeläbi, et eksisteerivad ühes, samaaegselt toimivas mehhanismis. **Keerulise tervikuna moodustub kultuur erineva kiirusega arenevatest kihtidest**, nii et igas tema sünkroonses läbilõikes paljanduvad korraga tema mitmesugused arengustaadiumid. Plahvatustega ühtedes kihtides võib kaasneda pidev areng teistes. Kuid see ei välista **nende kihtide vastastikust toimet**. Nii näiteks ilmnevad keele ja poliitika, kõlbluse ja moe valdkonna **protsesside dünaamikas** nende protsesside erinevad liikumiskiirused. Ja kuigi kiiremad protsessid võivad avaldada kiirendavat mõju aeglasematele, mis võivad hõivata kiiremate nime ja kiirendada nii oma arengut, ei ole nende dünaamika sünkroonne. Veelgi olulisem on plahvatuslike ja pidevate protsesside samaaegne esinemine erinevates kultuurivaldkondades. Protsessid võivad esineda ebaadekvaatsete nimede all, mis muudab selle küsimuse veel keerulisemaks. Pahatihti petab see uurijad ära. Viimastele on omane taandada sünkroonia struktuurseks ühtsuseks, mingi enesenimetamisega seonduv agressioon aga struktuurse ühtsuse kehtestamiseks. Kõigepealt enesenimetamiste laine, seejärel aga teine - **uurijaterminoloogia laine ühtlustavad kunstlikult protsessipilti**, [|] **tasandades struktuuridevahelisi vastuolusid**. Kuid just need vastuolud kätkevad endas **dünaamikamehhanismide** aluseid. (Lotman 2001: 23-24)

Plahvatuse ja järjepidevuse vaheldumine (ajas üksteisele järgnemine) on *diakrooniline*, aga nende vahel on ka

sünkroonsed suhted, st samal ajal. Nende koostoime konstitueerib kultuuri arengu *dünaamika* - sellist järeldust toetavad eelmisest peatükist järgmised nopped:

- "Kõik nood eelmises peatükis kõne all olnud plahvatuslikud protsessid kulgevad keerulises dünaamilises dialoogis stabilisatsioonimehhanismiga." (Lotman 2001: 17)
- "[ajaloolane] uurib dünaamilisi - plahvatuslikke ja pidevaid - protsesse" (Lotman 2001: 18);
- "Kui loobuda hinnangutest, siis on meie ees ühe protsessi kaks tahku, mis on vastastikku hädavajalikud ja vahetavad teineteist pidevalt välja dünaamilise arengu ühtsuses." (Lotman 2001: 20)

Esimese puhul tuleb eelda, et järjepidevad protsessid on "stabilisatsioonimehhanismid" ja, et plahvatusliku/järjepideva lõikumine on "keeruline dünaamiline dialoog". Teise puhul jääb mulje, et mõlemat tüüpi protsessid - plahvatuslikud ja pidevad - on dünaamilised, või, et dünaamilised protsessid on *korraga* plahvatuslikud ja pidevad. Kolmanda puhul ei ole enam suuremat küsimust: plahvatuslikud ja (järje)pidevad protsessid on ühe ja sama protsessi kaks erinevat tahku, ja nende ühtsus on see, mis annab keerulise dünaamilise dialoogi.

Siin siis näeme, et seda keerulist dünaamilist dialoogi saab vaadelda diakroonselt (ajas) ja sünkroonselt (ruumis). Võib juba ennetavalt märkida ära, et siin võib Lotman olla inspireeritud Jakobsoni ja Tõnjanovi varajasestest teesidest, "Problems in the Study of Language and Literature" (vt ka Jakobson & Tynjanov 1928d). Kordamiseks võibki tsiteerida nende teeside neljandat punkti:

> The sharp opposition of synchronic (static) and diachronic cross sections has recently become a fruitful working hypothesis, both for linguistics and for [|] history of literature, inasmuch as it has demonstrated that **language, as well as literature, has a systemic character at each individual moment of its existence**. At the present time, the achievements of the synchronic concept force us to reconsider the principle of diachrony as well. The idea of a mechanical agglomeration of material, having been replaced by the concept of a system or structure in the realm of synchronic study, underwent a corresponding replacement in the realm of diachronic study as well. **The history of a system is in turn a system**. Pure synchronism now proves to be an illusion: **every synchronic system has its past and its future as inseparable structural elements of the system**: (*a*) **archaism** as a fact of style; the linguistic and literary background recognized as the rejected old-fashioned style; (*b*) **the tendency toward innovation** in language and literature recognized as **a renewal of the system**. (Jakobson & Tynjanov 1980: 29-30)

Lotmani käsituses vastab arhaismile ehk keelelisele ja kirjanduslikule "taustale" *järjepidevus*, kalduvusele innovatsioonide ja kogu süsteemi uuendamise poole *plahvatus*. Ka "kihistuste" küsimus on neis teesides kohal, viiendas punktis toovad nad esile, et iga ajastu embab mitte ainult neid töid, mis on ajas lähestikku, vaid ka töid, mis on pärit varasematest epohhidest ("klassika") ja ka väliskirjandust (kus on samuti klassikud ja uued moed). Nende metodoloogiline taak (samas punktis) on äärmiselt huvitav: lihtsalt ülesloetlemisest ei piisa, tähtis on välja uurida nende "hierarhiline tähtsus antud ajastul", st millised tööd on populaarsed (dominantsed) ja millised on vähemtähtsad, lihtsalt kohal. See on huvitav, sest Lotman arendab siin oma *keerulise dünaamilise dialoogi ühtsusega* tegelikult justkui alternatiivi hierarhilisele funktsionalismile, st tegeleb ühe Jakobsoni lemmikteemaga, *permanentne dünaamiline sünkroonia*.

Olgu. Proovime end sellest dünaamilisest tihnikust läbi raiuda. Dünaamilises dialoogis... Hmm... Esialgu kõlbab ka see tolle pütaagorliku 1+2=3 loogika üldnimetajaks; sj selle niivõrd lihtsa matemaatilise valemina väljendamine on petlikult lihtne, tegelikult on asja taga üsna keeruline "aritmoloogiline" sümbolism millest on veel vara rääkida (Pütagoras on veel uurimisel ja ilmselt jääbki püsivalt müstiliseks). Selles dünaamilises dialoogis on "erineva kiirusega arenevad kihid"; just nagu Jakobson ja Tõnjanov leidsid, et keele- ja kirjandussüsteemide sünkroonses läbilõikes on eritletavad dominantsed innovatsioonid ja arhaistlik taust, nii leiab ka Lotman, et kultuuri semiootilises süsteemis "paljanduvad [sünkroonses läbilõikes] korraga tema mitmesugused arengustaadiumid" ja "liikumiskiirused".

Nimede teema, eriti see "enesenimetamisega seonduv agressioon" (osakonna poolt varustatud skänneeringus on need kolm sõna suisa alla joonitud), on väga huvitav, aga liialt pinnapealine, et sellest mingit erilist sotti saada -

veel pole antud näiteid. Millest on juba aru saada on ühtsuse kehtestamise probleem - sellega olen liialtki tuttav faatika valdkonnas, mis jätab "valdkonna" sildi all palju soovida, ent ometi on neid kes julgelt sõidavad kogu tohuvabohust teerulliga üle ja ütlevad, et nende lapitine tasapind on "faatiline teooria". Selles suhtes on katkendi viimased laused minu jaoks küll väga kõnekad; eriti kuna see "kunstlik ühtlustamine" toimub kümnel juhul kümnest rohkem- või vähemkaudsel viisil Jakobsoni põhjal ja vastuolud Jakobsoni ja mõiste leiutaja, Malinowski vahel "tasandatakse" ilma viimasele suuremat tähelepanu pööramata.

> Sünkroonselt töötavas struktuuris on oluline funktsioon nii **plahvatuslikel** kui **pidevatel** protsessidel: ühed tagavad **uuenduslikkuse**, teised **järjepidevuse**. Kaasaegsete enesehinnangutes tajutakse neid tendentse teineteise suhtes vaenulikena ja nendevahelist võitlust mõtestatakse elu ja surma peale peetava heitluse kategooriates. **Tegelikult aga on nad ühe, sidusa mehhanismi, tema sünkroonse struktuuri kaks tahku. Ühe agressiivsus ei summuta vastaspooluse arengut, vaid ergutab seda**. (Lotman 2001: 24)

Esiteks on siin kinnitus, mitte, et seda otseselt vaja oleks, et plahvatus tagab uuenduslikkuse (*innovation* ja *renewal*) samas kui pidevad protsessid tagavad järjepidevuse. Hmm. See tautoloogia jätab natuke soovida. Aga eks selleks saigi nood vanad teesid välja kraamitud. Mis torkab silma Jakobsoni ja Tõnjanovi sõnastuses on kaasaegsus: nemadki tegelevad "sünkroonse süsteemiga" (Lotmanil, siin, "Sünkroonselt töötav struktuur"), mis on oluline, sest jutt ei käi tegelikult otseselt (kirjanduslikest) "klassikutest" vaid *vanamoodsusest*, "keelelisest ja kirjanduslikust taustast, mida tuntakse ära ja põlatakse ära vanamoelise stiilina" (J &T 1980: 30; *ülal*).

Teiseks, poolustevaheline võitlus. Nii võiks nimetada seda alatis üksteisehävitamise kalduvust, mida Lotman on juba nii mitu korda üles toonud, et võib jälle teha ühe fraseoloogilise võrdluse:

- "Ükskõik kumma pooluse täielik võit tähendaks nende vastastikusel pingeväljal loodava informatsiooni hävingut. [...] Aga kummagi pooluse täielik võit on teoreetiliselt võimatu ja tegelikkuses oleks see hukutav." (Lotman 2001: 15)
- "Ühe pooluse hävitamine tooks kaasa ka teise kadumise. [...] Meid ei tohiks eksitada, et ajaloolises tegelikkuses esinevad nad vaenlastena, kellest kumbki püüab teist poolust täienisti hävitada. See oleks kultuurile hukutav ja õnneks pole see teostatav." (Lotman 2001: 17)

Varasemalt on neid kirjakohti olnud küll ainult kaks, aga ma olen üsna veendunud, et taolisi leiame käesolevast teosest veel hulgi. Millest see olelusvõitluse troop? Kuna see on tõenäoliselt igal juhtumil põhimõtteliselt sama, võime hakata üldistama: *a* ja *b* on olelusvõitluses (elu ja surma peale käivas võistluses), milles üks üritab teist, ja teine esimest, täielikult võita ja hävitada; aga ühe osapoole täielik võit on võimatu ja/või katastroofiline; ja lõpuks on nende või(s)tlus produktiivne - nt toodab uut informatsiooni, siin "ergutab" "vastaspooluse arengut".

> Nii näiteks **stimuleeris** Karamzini ja Žukovski suuna agressiivsus 19. sajandi algus Šiškovi, Katenini ja Gribojedovi suuna agressiivsust ja arengut. **"Antiromantikute"** Balzaci ja Flauberti'i **võidukäiguga kaasnes sünkroonselt** Hugo **romantismi õitseng**. (Lotman 2001: 24)

Ühe osapoole agressiivsus stimuleerib teise osapoole agressiivsust. Kõlab koledasti nagu Baldwini ja Meadi näide üksteise peale urisevatest koertest. Eks ta laias laastus nii vist ole jah; näiteid leiaks kultuuriajaloost kindlasti lõputult - alati kui keegi teeb midagi leidub keegi, kes peab midagi vastu tegema. Inimene on inimesele koer hunt. Ja eks ta ole nii ka, et kui *võitled* kellegi vastu (intellektuaalselt), siis on asjal rohkem vürtsi. Tagajärjena pole siis imestada, et samal ajal kui ühele moele vastanduv mood on moes, siis ka algupärane mood õitseb; kasvõi selle pärast, et taunitu viljelemine on ka erutav ("keelatud vili on magusam" pehme versioon). Siin on ka järelmärkus, mida tasub tsiteerida juba selle pärast, et kõhutunne oli õige ja kohtame tuttavat tegelast:

> Karamzini ja Žukovski suunda on Tõnjanovi järgi nimetatud **novaatorlikuks**. See oli orienteeritud Lääne-Euroopa moodsale kirjandusele ja maailmavaatele. "**Tagurlaste**" leeri liidriks oli admiral Šiškov. Seda leeri

> nimetas Tõnjanov **arhaistideks**. Katenin ja Gribojedov olid nn **neoarhaistid**, kes ühelt poolt olid orienteeritud rahvuslikele väärtustele, teiselt poolt aga, erinevalt truualamlikust Šiškovist, osalesid dekabristide liikumises. (Lotman 2001: 200)

Siin näeme, et Tõnjanovi mõisted olid "teesides" samad: arhaistid ja novaatorid. "Tagurlus" on vanamoeline (arhaistlik!) nimetus konservatiivsuse jaoks, mispuhul oleks pentsik aga mitte vale nimetada neokonservatiive neoarhaistideks või "uustagurlasteks". Kummalisel kombel on isegi "orienteeritud rahvuslikele väärtustele" tänapäeva poliitilises olukorras päevakajaline, kuigi - irooniliselt - see rõhk rahvuslikele väärtustele ei ole "taastatud" kuskilt Eesti oma ajaloost (nt ei elustata "tagurlaste parteid") vaid importidakse oma väärtusi üle ookeani; õige nimetus oleks EKRE-le vist import-tagurluse partei.

> Erinevate **struktuurikorralduste** lõikumisest saab dünaamika allikas. **Kunstiline tekst kujutab endast dünaamilist süsteemi seni, kuni jääb auditooriumi suhtes aktiivseks**. Traditsiooniline strukturalism lähtus printsiibist, mille olid sõnastanud juba vene formalistid: **teksti käsitletakse suletud, eneseküllase sünkroonselt organiseeritud süsteemina**. Ta pole isoleeritud üksnes ajas - minevikust ja tulevikust -, vaid ka ruumis - auditooriumist ja kõigest, mis asub temast väljaspool. (Lotman 2001: 24)

Liigume vaikselt Lotmani kommunikatsioonimudeli suunas (irooniliselt, siin võiks kobiseda, et see ei ole ka kommunikatsioonimudel vaid teksti, kultuuriteksti, vms mudel). Neist viiest suhtlusvormist, mida tolles artiklis käsitletakse, puudutab see siin neljandat - lugeja suhtlemine tekstiga. Kõrgelt organiseeritud tekstil on intellektuaalsed omadused, läbi mille ta lakkab olemast passiivne vahendaja kommunikatsiooniaktis ja saab aktiivseks osalejaks. Võib aimata, et erinevate struktuurikorralduste (*structural organizations*) lõikumine on see "kõrge organiseeritus" (Weinreichi hüpersemantiseeritus oleks siin pädev mõiste).

Samas on siin ka eraldiseisev point: kunstiline tekst kaotab oma dünaamilisuse kui ta kaotab oma aktiivsuse, kui teda enam ei loeta. Suuremas pildis võib seda (aktiivset lugemust) seostada *kultuuriteksti* mõistega - viimane peaks olema mitte ainult aktiivne, vaid ka kultuurilise väärtusega ja seotud kultuurilise normiga (minu eeldus on, et kultuuriteksti mõistet saab arendada ja laiendada Jan Mukařovský teooria põhjal, millel see justkui algupäraselt ka põhineb - aga see on kaugema tuleviku muusika, sest selliste seoste esiletoomine on üsna keeruline ettevõtmine mis nõuab ühes keeles tõlketekstide võrdlust tõlketekstidega teisest, mis ei ole päris täpne teadus).

Iva on siin vastanduse kaudu selles, et kunstiline tekst on "dünaamiline süsteem" selles tähenduses, et ta on *avatud* ja *sõltuv* ("eneseküllane" - *self-sufficient*, sõltumatu, iseseisev). "Sõltuv" ei ole küll parim sõna asja jaoks, aga mida siin on mõeldud on iseenesest selge - nt (ideaalses) teadustekstis on kõik mõisted selgelt määratletud ja omavahel seotud nii, et midagi muud ei ole vaja lugeda (Eukleidese *Elemendid* pidavat olema sellise teksti musternäidis - sealt ei saa justkui midagi tsiteeridagi, sest iga väide ehitub eelnevatele). Kunstitekst peaks (ideaalis?) toimima vastupidi - vaat, et *vestlema* sinuga, küsima "a mis sina arvad?"

> Struktuur-semiootilise analüüsi praegune etapp muudab need põhimõtted keerukamaks. **Ajas tajutakse teksti omamoodi stoppkaadrina, kunstlikult peatatud hetkena mineviku ja tuleviku vahel**. Mineviku ja tuleviku suhe on ebasümmeetriline. Minevik avaldub kahel viisil: seesmiselt - **vahetu mäluna, mis kehastub teksti struktuuris, selle paratamatus vasturääkivuses, immanentses võitluses oma sisemise sünkroonsusega**, ja - väliselt - suhetes tekstivälise mäluga. Asetades end mõtteliselt sellesse "käesolevasse aega", mis on realiseeritud tekstis (näiteks *antud* pildis hetkel, kui ma teda vaatan), **pööraks vaataja oma pilgu justkui minevikku, mis koondub kokku nagu tipuga kaasajale toetuv koonus**. Pöördudes tulevikku, sukeldub auditoorium **võimalustekimpu**, mis pole veel teostanud oma lõplikku valikut. **Tuleviku** [|] **teadmatus lubab pidada tähenduslikuks kõike**. Kuulus Tšehhovi püss esimeses vaatuses, mis kirjaniku juhtnööride kohaselt peab näidendi lõpus kindlasti tulistama, ei tulista kaugeltki mitte alati. Tšehhovi reeglil on mõte vaid teatud kindla žanri puhul, mis pealegi on tardunud juba kindlakskujunenud vormidesse. Tegelikult aga annab hetkele süžeelise tähenduse just teadmatus, kas püss tulistab või ei, kas lask osutub surmavaks või imiteerib seda vaid kukkuv purk. (Lotman 2001: 24-25)

Siin läks asi korraga väga esoteeriliseks (kasutan seda sõna õndsast teadmatuses algupärasest tähendusest ehk viimast korda, sest Peirce'i kokkuvõte Pütagorase eluloost tahab seda sõna vist minu jaoks ära rikkuda). Esimese asjana tuleb küsida, mis oli "struktuur-semiootilise analüüsi" etapp selle teksti kirjutamise hetkel? Kaheksakümnendad on juba niivõrd segane aeg, et mina küll sealajul enam orienteeruda ei oska (seitsmekümnendateni, enam-vähem, on lihtne orienteeruda; kaheksakümnendatel aga lähevad üleujutusväravad lahati ja ühtäkki võivad semiootika ja strukturalism tähendada enam-vähem mida iganes - eriti nt Brown University semiootikaprogrammis).

"Stoppkaadri" osas on tajuda *Filmisemiootika* mõju (nt *Blowup*, 1966, kus selle "ajas [...] kunstlikult peatatud hetk" saab eriti oluliseks). Mineviku ja tuleviku ebasümmeetriline suhe on lihtne: minevik on toimunud, konkreetne tervik; tulevik on võimalik, nähtav vaid abstraktsetes osades. Küsimust tõstatab teksti struktuuri vahetu mälu *paratamatu vasturääkivus*, *immanentne võitlus oma sisemise sünkroonsusega* - milles see täpselt seisneb? On see lihtsalt olelusvõitluse troobi jätk teksti struktuuri tandril? Või lisatud siia ainult selle pärast, et see kõlab hästi (teksti võitlus iseendaga; vb isegi teksti *suhtlus* iseendaga)? Võib jääda lootma, et mõnes tekstiga lähemalt tegelevas peatükis on midagi, mis valgustab seda küsimust.

Tekstiväline mälu võib-olla vajab samuti mingit täpsustamist, sest see võib olla saatja/vastuvõtja ühise mälu kandja, kultuuritraditsiooni või kultuurikonteksti mälu, kolmanda-osapoole lugeja mälu (keegi, kellele tekst ei ole addresseeritud, aga kes sattus teksti lugema), jne. (Ma eeldan, et võimalusi, või nimetatute peenestamisi, võib siia tahtmise korral lisada veel ja veel.) Koonuse-kujund on äge; sellest ei oska hetkel midagi enamat arvata, pole ikka veel Daniele Monticelli analüüse Lotmani geomeetriliste kujundite kasutusest lugenud.

"Võimalustekimp" tuleb ära märkida ja meelde jätta, sest see näib olevat veel üks püsivaid troope. Seni on näiteks üles tulnud "avatud hulk üksteisele hädavajalikke keeli" (Lotman 2001: 10). Kõige olulisemaks osutub "kimbu" mõiste siisi alles autokommunikatsioonini jõudes. Loodetavasti, kui hoida kiivalt kinni kõikidest kasutustest, saab lõpuks igasugustest võimalikest kimpudest Lotmani kirjutistes midagi huvitavat või põhjapanevat öelda, sest põhimõtteliselt on see siiski varjatud viide hierarhilisele funktsionalismile (kimp keelefunktsioone). P.S. Tšehhovi püss müüdi maha.

> **Tuleviku ebamäärasusel on siiski omad, olgugi et hajusad piirid**. Temast välistatakse see, mis antud süsteemi raames teadaolevalt temasse kuuluda ei saa. **Tulevik kangastub võimalike seisundite ruumina**. Oleviku ja tuleviku suhet võib kujutada järgmiselt. **Olevikuhetk on veel lahti rullumata mõttelise ruumi sähvatus**. Ta kätkeb endas potentsiaalselt kõigi tulevaste arenguteede võimalusi. On oluline rõhutada, et tegelikku valikut ei määra ei põhjuslikkus- ega tõenäosusseadused - need mehhanismid lülituvad plahvatushetkel täielikult välja. **Tuleviku valik teostub juhusena**. Seetõttu on tema informatiivsusaste väga kõrge. Valiku hetk tähendab ühtaegu nende teede äralõikamist, millele on määratud jäädagi vaid potentsiaalseteks võimalusteks, ja samas on see ka hetk, mil kausaalsed seaduspärasused hakkavad taas toimima. (Lotman 2001: 25)

Tulevikku võib ette aimata, aga ei saa ette teada. St plahvatuste kõrval on teistel kihtidel ka järjepidevad protsessid. "Võimalustekimp" on siin ümber formuleeritud kui "võimalike seisundite ruum". See "sähvatus" meenutab natuke Pauli ettenägelikkust *Düünis*. Huvitav visuaalne esitis oli ka Donnie Darko filmis - õhuvirvendused, mis näitavad teed. Kuidas põhjuslikkus- ja tõenäosusseadused plahvatushetkel välja lülituvad, ma ei tea, sest füüsiline plahvatus siiski allub neile? Naljaviluks peaks kunagi ikkagi René Thom'i ette võtma. Praegu ei oskagi midagi arvata asjast - *it's all just random*. (Sellistest asjadest, millest ma ei oska ise midagi arvata võiks lõpuks moodustada nimekirja, millega õppejõude ja lotmaniste kiusata.)

> **Ühtlasi kaasneb plahvatushetkega kogu süsteemi informatiivsuse järsk suurenemine**. Arengukõver hüppab siin üle täiesti uueks, ettearvamatuks ja senisest keerulisemaks teeks. **Domineerivaks elemendiks, mis määrab tulevase liikumise, võib plahvatuse tagajärjel saada süsteemi iga element või isegi plahvatuse poolt juhuslikult tulevase liikumise võimalustevõrgustikku haaratud teise süsteemi element**. Järgmisel etapil aga loob ta juba ettemääratud sündmusteketi. Sõduri hukkumine mürsukillu tõttu, mille tee tema omaga juhuslikult ristus, katkestab terve võimalike tulevikusündmuste ahela. Vanim vendadest

> Turgenevitest suri päris oma loometee hakul juhusliku haiguse tagajärjel. See, Küchelbeckeri sõnul geniaalne nooruk, kelle andekus oli tõenäoliselt kõrvutatav Puškini omaga, jätnuks vene kultuuri tähelepandava jälje. Siin võiks meenutada Puškini sõnu Lenski kohta: [||]
>
> *Ta oleks võinud inimsoole*
> *tõtt näidata ehk lähemalt,*
> *eelkäijaks olla õnne poole;*
> *või saada kuulsaks vähemalt.*

Kui kõrvaldame ajalooprotsessist ennustamatuse, muutub see protsess täiesti liiaseks. **Protsessi suhtes välist vaatepunkti hõivava Mõistuse esindaja seisukohalt** (selleks võib olla näiteks Jumal, Hegel või ükskõik milline "ainuõiget teaduslikku meetodit" valdav filosoof) **puudub sel liikumisel informatiivsus**. Samal ajal aga näitavad kõik katsed ennustada kardinaalse plahvatuse hetkel tulevikku, et ajaloo järske pöördeid on võimatu ühetähenduslikult ette näha. (Lotman 2001: 25-26)

Informatiivsuse seisukohta saab siin kõrvutada ühe varasema seigaga: "[...] mida raskem ja ebaadekvaatsem on tõlge ühest mittekattuvast ruumist teise, seda väärtuslikum on see paradokksaalne suhtlus nii informatsiooniliselt kui sotsiaalselt. Võib öelda, et tõlge tõlkimatust osutub väärtusliku informatsiooni kandjaks." (Lotman 2001: 15) - Siit võib välja lugeda teatud analoogia, milles plahvatushetk on nagu *tõlkimatu äkiline tõlkimine*. Sellisena haakub väljavaade sujuvalt järgnevaga, st "süsteemi iga [juhuslik] element" ja plahvatuses *ümber paiskunud* "teise süsteemi element" (nt tõlketeos) võibb saada dominantseks, määrata "tulevase liikumise". Kõrvalise märkusena toon välja, et siin on *määramine* ikka väga huvitav sõna, millega nt Kant (1855: 96) ja Schiller tegid imevigureid. Mingi "võimalustekimbuna" näen siin selle määramise, määravuse, määratavuse, jne. lahkamist plahvatuse mõistetes, mida abistab tugevalt see, et sellest kirjeldusest kumab jälle läbi see vormikoolkondlik mudel, milles on keskus ja ääreala, sisemist ja välist eristav piir jne. lühidalt kõik vajalik, et rääkida semiosfäärist.

Ühtlasi pani siinne sõnastus mõtlema plahvatushetke sotsiokultuurilistele aspektidele. Ma ei mäleta nüüd millisest Ööülikooli episoodist ma seda kuulsin, aga 1917. aasta revolutsioon pidavat olema kunsti- ja kirjandusmaastikul just selline plahvatuslik moment, mil näljased ja pidevat eluohtu kogevad loomeinimesed *lõid* meeleheitliku agarusega. Midagi sarnast pidavat olema Hispaania gripiga (mõned kirjandusajaloo tähtteosed pidavat olema kirjutatud tol hetkel karantiinis istunud kirjanike poolt) ja nüüdse pandeemia (esimese laine) haripunktis oli ka tajuda, et ühtäkki oli nii mõnelgi loomeinimesel justkui elu ja surma peale võitlus midagi tehtud saada.

Ajalooprotsessi kirjelduse seik on juba liigagi tuttav ja seda võib lihtsate sõnadega seletada: plahvatuse hetkel on kõik võimalik, aga tagantjärgi tundub, et kõik läks just nii nagu pidi. Plahvatuse hetkel toimub "kogu süsteemi informatiivsuse järsk suurenemine", aga tagasivaates on kerge ennustamatust eirata ja näha ajalooprotsessi põhjuslikkus- [ja] tõenäosusseaduste" poolt ette määratuna, mispuhul tolle "võimalustekimbu" kasutamata jäänud võimalused tunduvad *liiased* (*redundant*), justkui nad oleksid pidanud tooma meid samasse punkti kus me praegu oleme. (Vb selle pärast, et teistsugust maailma, tolle võimalustekimbu täiesti teistsugust realiseerimist, on raske ette kujutada.)

> **Ajalooprotsessi võib kõrvutada eksperimendiga**. Kuid see pole näidiskatse, mida füüsikaõpetaja klassile demonstreerib, ise tulemust täpselt ette teades. See on katse, mida teeb teadlane avastamaks talle endale veel tundmatuid seaduspärasusi. Meie vaatepunktist ei ole Peaeksperimentaator oma teadmisi demonstreeriv pedagoog, vaid oma katse spontaanset informatsiooni avastav uurija. (Lotman 2001: 26)

Siin on vististi üks neist momentidest nagu too "teaduse ja tehnika" arutelu eelmises peatükis (vt Lotman 2001: 17-18), mil Lotman tundis vajadust tõmmata mingi paralleel tõsiteaduse või vähemalt tõsisema teadusega. Neid katkendeid saab omavahel ka võrrelda: teadlane, kes sooritab eksperimendi, et avastada midagi uut - siin on üks-ühele "teaduslik avastus" (teadusidee sünd sarnaneb plahvatusega; "plahvatus" on siin ka võimalustekimbus - eksperiment võib õhku lennata); füüsikaõpetaja demonstratsioon on seevastu ennustatavate tulemustega (muutujad on kontrolli all, et vältida katse õhk lendamist, parameetrid on ette teada) - selline on ka "tehniline teostus", idee või plaan on juba olemas, katsed viiakse läbi ootuste realiseerimiseks. (Metatasandil on huvitav täheldada, et erinevates peatükkides korduvad motiivid, mis üksteist komplementeerivad.)

> **Protsessi pöördepunktiks on plahvatuse ammendumishetk**. Ajaloosfääris pole see üksnes **tulevase arengu lähtepunkt**, vaid ka **enesetunnetuse paik**. Lülituvad sisse **need ajaloomehhanismid, mis peavad ajaloole enesele toimunut selgitama**. (Lotman 2001: 26)

Siin puutume esimest korda natuke lähemalt kokku *enesekirjelduse* küsimusega. *Enesetunnetus* tundub võib-olla natuke laiem kui pelgas "kirjeldus", aga konteksti kaudu ka arusaadav - "plahvatusena realiseeruv muutus" (Lotman 2001: 17) ja "sellest lähtuvat uut pideva arengu perioodi" (Lotman 2001: 22) on vaja endale seletada *just selle tõttu*, et plahvatus *määrab* järgneva järjepidevuse perioodil inimese ja kultuuri (isologism!) enesetunnetust. Lihtne näide on Eestlase enesekuvand, mida 20. sajandil vapustas mitu suurt plahvatust (peamiselt iseseisvuse saavutamine ja taasiseseisvumine) ja mis seetõttu on olulised koostisosad eestlase enesetunnetusest.

> **Edasine areng justkui tooks meie teadvuse tagasi plahvatuse lähtepunkti juurde**. Toimunu sünnib uuesti, peegeldudes vaatleja kujutlustes. Sealjuures transformeeritakse sündmused põhjalikult: **see mis juhtus, nagu nägime, juhuslikult, tundub ainuvõimalikuna**. Vaatleja teadvuses **asendub ettemääratus seaduspärasusega**. Tema vaatepunktist oli valik fiktiivne, "objektiivselt" oli ta eelnevate sündmustega kausaalselt kindlaks määratud. (Lotman 2001: 26)

Oleksin pidanud aimama, et lihtsaim seletus (*plahvatuse hetkel on kõik võimalik, aga tagantjärgi tundub, et kõik läks just nii nagu pidi*) on samas tekstis enam-vähem sõna-sõnalt olemas. Huvitav seik siin on see pidev tagasipöördumine plahvatuse lähtepunkti juurde. See kalduvus on niivõrd tugev, et eelmises peatükis tõi Lotman välja "prantsuse ajaloolaste "*la longue durée*"-koolkonna" (Lotman 2001: 18) just selle tõttu, et vanem ajalookirjutus keskendus peaasjalikult suurtele sundmustele ja *suurtele meestele* (*great men*, kes peaasjalikult olidki mehed); lihtrahva eluolu ja aeglased muutused on pigem uuemapoolsed nähtused ajaloo valdkonnas.

Midagi analoogset leiame jälle Jakobsoni ja Tõnjanovi ühisteesidest. Oma tõlge kolmandast punktist: "Kirjanduse evolutsiooni ei saa mõista enne kui evolutsiooni probleemi ei lakka varjutamast küsimused episoodilistest, mitte-süsteemsetest teketest, olgu need kirjanduslikud (näiteks nn "kirjanduslikud mõjutajad") või kirjandusvälised" (J &T 1980: 29). Plahvatuse lähtepunkte võib siin võrrelda episoodiliste ja mitte-süsteemsete teketega. Kui juba siia pöördusime, siis võib Lotmani siinseid seisukohti võrrelda ka kaheksanda punktiga: "Kindla, võhemalt dominantse, tee/raja valimise küsimust saab lahendada ainult läbi kirjandusliku ja muude ajalooliste seeriate vaheliste seoste vordlemise" (*samas*, 29-30). Nii plahvatuslike kui järjepidevate, süsteemisiseste kui -väliste, protsesside ja aspektidega arvestades arendas Lotman minu arvates just seda lähenemist olulisel määral edasi.

> Just selline protsess leiab aset, kui **põhjuslikult tingitud ja juhuslike sündmuste keerukast põimingust**, mida nimetatakse "ajalooks", saab esialgu kaasaegsete, siis aga ajaloolaste kirjeldusobjekt. See **kahekordne kirjeldustekiht on suunatud juhuslikkuse kõrvaldamisele sündmustikus**. [|] Säärast muutust on kerge teostada neis ajaloovaldkondades, kus valitseb kontinuaalsus ja plahvatuslike sündmuste osa on tühine. See on ajalookihistus, kus esiteks, tegevus areneb kõige aeglasemalt ja teiseks, üksikisiku roll on kõige väiksem. Nii annabki prantsuse *L'histoire nouvelle*'i koolkond ajalookirjeldus kõige veenvamaid tulemusi aeglaste ja järjepidevamate protsesside uurimisel. **Niisama seaduspärane on see, et tehnika ja ajalugu tajutakse anonüumsena**. (Lotman 2001: 26-27)

"Dünaamiline dialoog" põimib ka põhjuslikke ja juhuslikke sõndmusi, mida plahvatused (juhuslikud, ennustamatud, määramatud) ja järjepidevused (põhjuslikud, ennustatavad, ettemääratud) ka kehastavad. Lõpuks peaks vist kokku koguma ka kõik tuvastatud näited dünaamilisest dialoogist.

See "Kahekordne kirjeldustekiht" on ka eelmisest peatükist juba tuttav: just nagu "tõelise plahvatuse [...] kaheastmelisus" (Lotman 2001: 22) seisneb selles, et tõelist kirjandust loovad geeniused on kaasaegsetele mõistetamatud ja neid matkivad talendid teevad plahvatuses toimunud muutuse üldiselt kehtivaks uueks seaduspäraks, kirjeldavad plahvatusi kõigepealt kaasaegsed ja seejärel valivad ajaloolased nende kirjelduste hulgast välja need, mis kõige paremini

seletavad järgnenud järjepidevust ja kõrvaldada sündmustikust juhuslikkust. Selle "valiku" momendi pistsin ise sinna sisse, sest nii see kahtlemata peab olema - ajaloolased ei kajasta kõike, mida kaasaegsed kirjeldasid.

Tehnika ajaloo suhtes on mul tunne, et oluline on ka vastupidine tendents, omistada kõik olulisemad arengud - isegi kui nad tegelikult olidki sadade või tuhandete anonüümsete töötajate ühispanus - kuulsamatele figuuridele. Nii näiteks võib ette kujutada, et Steve Jobs leiutas isikliku arvuti, nutitelefoni, jne. eirates oma isikukultuslikus lummuses seda, et Jobs näppas Xeroxi laborist kõik ideed, mida talle omistatakse. Arvutinduse ajaloos oli Jobsi ekskursioon ja intervjuud Xeroxi töötajatega tol päevad vististi "plahvatuslik". Midagi analoogset võib kogeda ka nende ajalookäsitluste puhul, mis *otsivad* naiste ja mustanahaliste panuseid peaasjalikult valgete meeste tööstustest; nii saab muidu anonüümsest mustanahalisest töötajast ajalooline figuur, "transistorite leiutaja" (või vähemalt mingi transistorite omaduse parendamise projekti juht), ja esimese tekstipõhise seiklusmängu (Colossal Cave Adventure) looja *abikaasast* keegi, kelle olemasolust arvutite ajaloo huviline peaks midagi teadma.

> **Maali mäletatakse kunstniku nime järgi, automarke aga firmade ja mudelinimetuste järgi**. Tšehhovi jutustuse "Esimese klassi reisija" peategelane, oma elu jooksul palju sildu ehitanud tuntud insener, mitme tehnikaleiutise autor, on nördinud selle üle, et **tema nimi on avalikkusele tundmatu**. "Oma elu kestel olen ma Venemaa pinnal püstitanud paarkümmend suurepärast silda, kolmes linnas olen ehitanud veevärgi, olen töötanud Venemaal, Inglismaal, Belgias... Teiseks, olen kirjutanud rohkesti artikleid oma erialalt. [...] ...olen leiutanud mõningate orgaaniliste hapete saamisviisi, nii et te leiate mu nime kõigist välismaa keemiaõpikutest. [...] Ma ei hakka teie tähelepanu koormama oma teenete ja tööde üleslugemisega, ütlen ainult, et **olen teinud hoopis rohkem kui mõni kuulus mees**. Ja mis te arvate? Nüüd olen ma juba vana, võib öelda - ühe jalaga hauas, aga tuntud olen ma niisama palju kui see must koer seal, kes teetammil jookseb." **Edasi häirib jutustuse kangelast, et tema armuke, andetu provintsilauljatar on laialt tuntud ja ta nimi esineb sageli ajalehtedes**: "Tühine, tujukas, ahne tüdruk, ja lisaks veel ka rumal." Nördinult jutustab insener järgmise episoodi: "Ma mäletan selgesti, meil toimus pidulik liikluse avamine üle äsjavalminud silla. [...] "Noh," mõtlesin ma, "Nüüd vahib rahvas mind nii, et silmad kukuvad peast. Kuhu küll varjule minna?" Kuid paraku, mu härra, ma muretsesin ilmaaegu." Kangelane ei pälvinud avalikkuse tähelepanu. "Järsku läks rahvas ärevile: suss-suss-suss... Näod tõmbusid naerule, õlad hakkasid liikuma. "Nähtavasti märkasid mind," mõtlesin mina. Aga võta näpust!" Rahva elevuse põhjuseks oli selle sama lauljatari ilmumine, kellele peategelane nii iroonilise [|] hinnangu oli andnud. **Jutustuse kangelane süüdistab rahvast teadmatuses ja kultuurituses**. Tõsi küll, kohe satub ta ise koomilisse olukorda, sest pole kuulnudki oma kaasvestlejast, kes osutub tuntud teadlaseks. Jutustaja kurdab ebaõigluse üle. Kuid Tšehhovi jäädvustatud nähtuse juured ulatuvad sügavamale. Täheldatud ebaõigluse põhjuseks ei ole pelgalt ühiskonna pealiskaudsus ja kultuuritus. Asi on selles, et **isegi halva laulja looming on oma loomult isiklik, isegi hea inseneri looming aga justkui lahustuks üldises anonüümses tehnika progressis**. Inseneri nime mäletatakse arvatavasti siis, kui sild kokku variseks, sest see oleks ebatavaline sündmus. **Hea sild lahustub tehnika üldises arenguvoos**. Tema väärtusi, kui nad pole just erakordsed, ei märka keegi. **Tehnika areng on üldjoontes ettearvatav - seda tõestab kas või ulmekirjanduse paremik. Kuni mingi avastus ei ole lülitatud järjepideva arengu seaduspärasesse protsessi, ei võta tehnika teda omaks**. (Lotman 2001: 27-28)

Isikulised ja ebaisikulised valdkonnad. Suures pildis kena katkend, mida pookida sellise teema külge nagu *tuntus* (*renown*). Ambitsioon (tahtmine poliitikuna läbi lüüa) ja tüpomaania (tahtmine oma nime trükimustas näha) on siin tuntusega omavahel seotud. Katkend paneb kohe mõtlema neile inimestele, kes on nö "vaiksed mõjutajad", kelle nimesid me ei pruugi teada (või teame vähemate saavutuste kaudu), aga kelle mõju ümbritsevatesse on neid kergitav. Lotmani point on jälle üsna kergestimõistetav: isikulised valdkonnad kalduvad plahvatuslikkusele (või vähemalt neid on kergem vaadelda plahvatuslikena) ja ebaisikulised rohkem järjepidevusele. Tehnika arengu ja ulmekirjanduse seos õigustab minu heietusi näidetest nagu robotkoerad ja sisuliselt kordab sealses katkendis esinevat mõtet, et "Üksikisik oma avastuste ja leiutistega teostab end vaid sel määral, mil annab end selle voolu meelevalda" (Lotman 2001: 18).

> **Plahvatushetk tähistab niisiis uue arengujärgu algust**. Protsessides, mis toimuvad enesetunnetuse aktiivsel osalusel, on see pöördemomendiks. **Teadvus kanduks justkui tagasi plahvatusele eelnenud**

> **hetke juurde, mõtestaks toimunu retrospektiivselt ümber**. Reaalselt kulgev protsess asendatakse tema mudeliga, mille loob asjaosalise teadvus. Leiab aset retrospektiivne transformatsioon. Toimunu tunnistatakse ainuvõimalikuks - "peamiseks, ajalooliselt ettemääratuks". **Seda, mis jäi juhtumata, käsitatakse kui võimatut**. Juhuslikule omistatakse seaduspärase ja vältimatu kaal. (Lotman 2001: 28)

Kordab mõtet, et "see mis juhtus, nagu nägime, juhuslikult, tundub ainuvõimalikuna" (Lotman 2001: 26; *ülal*). Siin on lisatud täiendavaid detaile. Esimesel vaatusel tundub krüptilisena katkendi teine lause - mis on need protsessid, "mis toimuvad enesetunnetuse aktiivsel osalusel"? Jääb mulje, et see on ajaloo uurija teadvuse protsess, milles toimub see transformatsioon reaalsest ajalooprotsessist tema mudeliks ("protsess" esineb sellises formulatisoonis liiga sageli). Vastanduse kaudu tuleb küsida ka, millised on need protsessid, mis toimuvad *ilma* enesetunnetuse aktiivse osaluseta? Vastust ei pea vist kaugelt otsima - tehnika areng (Lotman 2001: 26-27; *ülal*), on vistist selline - keegi meist ei pea ju üksikasjalikult järge tehnoloogia püsivast, aga aeglasest, arengust - see toimub siinsest vaatepunktist justkui alateadlikult, ilma tegelikult aset võtvat arengut mudeliks vähendamata, kaasajas on liiga palju juhuslikku.

> Sellisel kujul kanduvad sündmused ajaloolase mällu. **Temani jõuavad need juba mälu esmase valiku mõjul muundatuna**. Iseäranis oluline on, et tema allikaist on kõrvaldatud kõik juhused, plahvatus on transformeeritud seaduspäraseks lineaarseks arenguks. Kui plahvatusest rääkimist peetaksegi võimalikuks, siis mõiste ise on muutnud otsustavalt oma sisu. **Temasse kätketud kujutlus energiast ja sündmuste kiirusest, neile vastu seisvate jõudude vastupanu ületamisest;** kindlalt välistatakse aga mõte, et **ühe võimaluse valik paljude seast on ennustamatu**. [|] Sel moel välistatakse plahvatuse mõistest informatiivsus - see asendatakse fatalismiga. (Lotman 2001: 28-29)

Siin leiab õigustust see "valiku" moment, mille ma ülal toppisin selgitusse sisse (vt Lotman 2001: 26-27). Põhiline, millele viitab ka sõna "mudel", on *vähendamine* (mudel on vähendatud esitis sellest, mida ta modelleerib). Isegi kõige töökamal ajaloolasel on tegelikult raske rekonstrueerida "plahvatusele eelnenud hetke" ja taastada loetava jutustuse vormis realiseerumata võimalustekimbu paljusus ja juhuslikkus. Lisa siia veel kaasaegsete piiratud väljavaade samal ajahetkel kõikjal nende ümber toimuvast, eriti nt kriisi tüüpi plahvatuse ajal (koroonaviiruse pandeemia oli terav meeldetuletus, kui palju valeinformatsiooni võib korraga igast kanalist läbi uhada). Sellest johtub ka see *ennustamatus* - kui palju oleme viimaste kuude jooksul kuulnud inimesi ütlevat "ma ei tea, mis saab" või isegi "ma ei tea, mis toimub"?

> Ajaloolase vaade sündmustele toob kaasa **teisese retrospektiivse transformatsiooni protsessi**. Ajaloolase pilk on suunatud olevikust minevikku. **See pilk muundab kirjelduse objekti juba olemuslikult**. Lihtvaatajale avanev **kaootiline sündmustepilt** tuleb ajaloolase käe alt **teistkordselt organiseerituna**. Ajaloolasele on loomuomane lähtuda toimunu paratamatusest. Kuid tema loominguline aktiivsus avaldub milleski muus: **säilinud mälufaktide varamust konstrueerib ta järjepideva arengujoone, mis kõige kindlamalt viib teadaoleva lõpp-punktini**. See punkt, mis **rajaneb terve kihi meelevaldsete oletuste ja näiliselt veenvate põhjuslike seostega kaetud juhusel**, omandab ajaloolase sule läbi peaaegu müstilise iseloomu. Temas nähakse jumaliku või ajaloolise ettemääratuse võitu, **kogu eelnenud protsessi mõtte kandjat**. Ajalukku tuuakse **ajaloole objektiivselt täiesti võõras eesmärgi-mõiste**. Ignatius Loyola julges kord välja öelda mõtte, et eesmärk pühitseb abinõu, kuid see põhimõte oli üldtuntud juba enne jesuiite ja temast juhindusid inimesed, kes polnud kunagi jesuiitidest mõelnud ega neist kuulnudki. See on ajaloo õigustamise ja talle Kõrgema Mõtte andmise aluseks. Kuid see on ajaloofakt, mitte tema tunnetamise vahend. Ja pole juhuslik, et iga selline sündmus - "ajaloo sool" - vahetatakse välja uue plahvatusega ja ta vajub unustusehõlma. Tegelikkus on milleski muus. (Lotman 2001: 29)

Siin ei ole koheselt selge, mis on esmase ja teisese retrospektiivse transformatsiooni erinevus. Kui ma eelmist lehekülge õigesti loen, siis esmase transformatsiooni "loob asjaosalise teadvus" - milles võib leida seletust ka see "enesetunnetuse aktiivsel osalusel" (kaasaegne üritab ise enda ümber toimuvast aru saada, seda mõistetavaks mudeliks vähendada, plahvatusele eelnenud hetkest ainult kõige olulisemat välja valides). Teisene transformatsioon on

"Ajaloolase vaade sündmusele". Seega, mida siin tegelikult rõhutatakse on vististi see, et ajaloolane transformeerib retrospektiivselt seda, mida kaasaegne on juba retrospektiivselt transformeerinud. St nende transformatsioonide erinevus ei ole otseselt kvalitatiivne - asjaosalised ise tunnistavad toimunu ainuvõimalikuks ja ajaloolane samuti lähtub toimunu paratamatusest.

Mingi erinevuse võib siit siiski leida: ajaloolane "konstrueerib [...] järjepideva arengujoone", samas kui asjaosaline/kaasaegne ainult "omistab seaduspärase ja vältimatu kaal[u]" juhuslikule. St esimene transformatsioon *vähendab juhuslikkuse rolli* aga teine transformatsioon annab toimunule juba *eesmärgipärase seletuse*. Niimoodi suureneb juhuslike sündmuste seletuse *kindlus* või *põhjendatus*. Või, teistmoodi sõnastades, kaasaegsed arvavad, et toimunu ei olnud juhuslik ja ennustamatu, aga ajaloolane konstrueerib järjepideva seletuse, mille järgi toimunu *ei saanud mitte kuidagi olla* juhuslik ja ennustamatu; asjaosaline veel ei tea, milline saab olema plahvatusele järgnev ja sellest lähtuv uus pideva arengu periood, samas kui ajaloolase jaoks on plahvatus sellele järgnenud arengu vaieldamatuks seletuseks.

> Eshatoloogilised ideed, nagu **usk peagi saabuvasse Viimsesse Kohtupäeva või ülemaailmsesse revolutsiooni**, alaku see siis Pariisist või Peterburist, ja teised selletaolised ajalootõigad pole plahvatushetkel tähenduslikud mitte seetõttu, et neist sünniks "viimane ja otsustav lahing", mille järel peaks saabuma jumalariik maa peal, vaid seetõttu, et **kutsuvad esile rahva jõudude ennenägematu pingestumise ja toovad dünaamika neisse ajaloo kihistustesse, mis näisid liikumatud**. Inimesele on loomupärane anda neile hetkedele hinnang talle omastes positiivsetes ja negatiivsetes kategooriates. Ajaloolasele piisab, kui ta neile osutab ja teeb neist talle jõukohase objektiivsuse piires oma uurimisaine. (Lotman 2001: 29)

Peatükki lõpetav katkend näib juba justkui käsitlevat uut teemat, nagu see peatükk võiks nüüd edasi minna mineviku teemalt üle tuleviku teemale. Iseenesest on see loomulik jätk eelmises lõigus käsitletud järjepidevat arengujoont, "mis [...] viib teadaoleva lõpp-punktini". Viimnepäev ja Revolutsioon on tõesti lõpp-punktid, aga mitte ainult, nad on ka - kummastaval kombel - *ennustatud plahvatused*. Siin on siis tegu ümberpööramisega: ajalookirjelduses järgneb plahvatusele järjepidevus, aga eshatoloogilistes ideedes järgneb järjepidevusele plahvatus. Siia saaks väga palju lisada. Näiteks, "retrospektiivse transformatsiooni" asemel võiks siin rääkida *prospektiivsest transformatsioonist*, mis korrastab liikumatuna näivad ajaloolised kihistused (kõik eelnenud ajaloolised ajastud) ümber üheks eesmärgipäraseks järjepidevuseks. Võib-olla Marina Grishakova toimetatud inglisekeelse tõlke ülelugemisel leian sel huvitaval teemal veel midagi.

11.6.5 K&P: Semantiline lõikumine (2020-07-05 22:03)

Lotman, Juri 2001. *Kultuur ja Plahvatus*. Vene keelest tõlkinud Piret Lotman. Tallinn: Varrak.

> **Tähendusruumide** lõikumise küsimuse muudavad keerukamaks see, et **ringid, mis me paberile joonistasime**, kujutavad endast omamoodi visuaalset metafoori, mitte aga objekti täpset mudelit. **Mudelite ning teaduslike määratlustega maskeeritud metaforism on eriti salakaval**. Ükskõik millist tähendusruumi on võimalik kujutada kahemõõtmelisena ja selgete ühemõtteliste piiridega ainult metafoorselt. Õigem on endale ette kujutada mingit **tähenduskämpu**, mille piirid moodustavad individuaalsete kasutuste hulgast. Kujundlikult võib seda võrrelda ruumi piirjoontega kaardil: reaalsel maastikul liikudes muutub geograafiline joon häguseks, selge joone asemel on laik. **Uut tähendust sünnitavate tähendusruumide lõikumine on seotud individuaalse teadvusega. Kui need lõikumised väljuvad individuaalse kasutuse piiridest ja levivad kogu antud keeleruumile, siis tekivad niinimetatud keelelised metafoorid**. Need metafoorid on osa **kollektiivi ühiskeelest**. Teise pooluse moodustavad kunstilised metafoorid. Ka siin pole tähendusruum ühetähenduslik: metafoorid kui klišeed, mis on ühised mingitele kirjanduskoolkondadele või ajajärkudele, ja metafoorid, mis lähevad järk-järgult üle triviaalsest valdkonnast individuaalse loomingu valdkonda, illustreerivad **tähendusliku lõikumise eri astmeid**. Piirjuhtumiks [|] osutub **täiesti uuenduslik metafoor, mida traditsioonilise mõtte esindajad peavad lubamatuks ning mõistusevastaseks**. Selline šokeeriv metafoor tekib alati loomingulise akti tulemusena, kuid **see ei sega teda tulevikus muutumast üldlevinuks ja isegi triviaalseks**. (Lotman 2001: 30-31)

Kui esialgu käis jutt "rääkija ja kuulaja keeleruumid[e]" lõikumisest (Lotman 2001: 14), siia on tekkinud "tähendusruumid". Entiteetide topeldamine! Kas varsti loeme ka *sisuruumidest* ja *väljendusruumidest*, või tähendusruumidega

võitlevatest *väärtusruumidest*, või keeleruumidele vastavatest *kõneruumidest*? "Ruum" kui teoreetiline seadeldis tundub ikka omajagu problemaatiline. Aga olgu, esialgu võib vist "tähendusruume" ja "keeleruume" võtta tinglikult *semiosfääri* sünonüümide või ekvivalentidena. Lotmani metakeel on kirju (vb tõlkest tingitud). Need ringid on samas lingitud katkendis, aga jälle tekib küsimus "visuaalse metafoori" ja "mudeli" eristamisest. Need on tõesti mingid eriti peened, "salakavalad", eristused.

"Tähenduskämp" on ka värvikas. Seni on esinenud "avatud hulk üksteisele hädavajalikke keeli" (Lotman 2001: 10), *alias* avatud *kimp* keeli ja tulevikku vaadates "võimalustekimp" (Lotman 2001: 24). "Tähenduskämbu" puhul on põhimõtteliselt tegu sama kujundiga, ainult sõna on natuke erinev. Kämp on "*tükk*, *tomp*, *klomp*. Kämp verd = vere+kämp. Kämpus jahu (*tombuline*. Lumi läks kontsa ll kämpu (*kamakaks kokku*, on kämpus" (ÕS 2018). St mingi erinevus siiski on, justkui kimp oleks eraldiseisvate või kergesti lahutatavate vitste kimp, aga kämp ühtlaseks ja korraga ärapühitav tomp. Eesti keel on iseenesest ka ikka kirju.

Tähendusruumide lõikumisest sündivate uute tähenduste väljumine individuaalse kasutuse piiridest ja kollektiivi ühiskeelest osaks saamine on võrreldav Peirce' märgikasvuga:

> Symbols grow. They come into being **by development out of other signs**, particularly from icons, or from mixed signs partaking of the nature of icons and symbols. **We think only in signs**. These mental signs are of mixed nature; the symbol-parts of them are called concepts. **If a man makes a new symbol**, it is by thoughts involving concepts. So it is only out of symbols that a new smbol can grow. *Omne symbolum de symbolo*. **A symbol, once in being, spreads among the peoples. In use and in experience, its meaning grows**. (CP 2.302)

Peale liikumise individuaalselt tasandilt kollektiivsele on siin ka täheldatav sarnasus mehhanismis: just nagu Peirce'i järgi arenevad sümbolid välja teistest märkidest, nii tekivad ka Lotmani järgi uude tähendused juba olemasolevate tähendusruumide lõikumisest. St uued tähendused ei teki tühja koha pealt, vaid tegu on märkide evolutsiooniga, nende kasvamise ja arenemisega. Siin tuleb tähele panna, et "täiesti uuendislik[u] metafoor[i]" leiutamine ei ole erand sellele reeglile, sest metafoor ehitub sarnasusele nähtuste vahel, mis juba on märgilised (ikoonilised, indeksikaalsed).

Tähendusliku lõikumise erinevad astmed on siin väga lihtsalt liikumine individuaalselt tasandilt kollektiivsele (ühe inimese leiutatud uus märk saab laialtlevinuks) ja kollektiivselt tasandilt individuaalsele (keegi leiab laiatlevinud märgile uudse kasutuse).

> Niisugust **tähendusloomevahendite pidevat "vananemisprotsessi"** korvab ühelt poolt **uute, seni keelatud vahendite kasutuselevõtt**, teisalt aga **vanade, juba ununenud struktuuride noorenemine**. (Lotman 2001: 31)

"Vananemist" saab siin natuke laiendada. Klišeede üks põhitunnuseid on see, et nad on "ära kulunud" (Rank 1984). See väljend sobib minu arvates kõige paremini. Mäletan veel selgelt oma üllatust kui sain teada, et minu trükiplaaditööd nimetatakse "klišeeks". See tuleb sellest, et klišee või stereotüüp on trükitööstuse ajaloos nimetus trükiplaadi jaoks. Trükiplaadid kuluvad.

Klišeede ja muude keeleliste vahendite "keelatus" võis olla Nõukogude Liidu eripära? Praegust keelepolitseid huvitab peaasjalikult vihakõne. Vanade ja unustatud väljendite noorendamisest olen ise huvitatud. Nt Nikolai Kanni tõlge mingist saksakeelsest psühholoogiaõpikust 1920ndatest oli täis huvitavaid väljendeid, mis ei saanud laialtkasutatavaks (nt psühholoog kui "hingeteadlane"). Hea meelega hakkakski uurima varajast, esimese vabariigi aegset teaduskeelt.

> Individuaalset tähendusmoodustust on Tõnjanov Lomonossovit parafraseerides määratlenud kui "kaugevõitu ideede **lähendamist**", Žukovski aga kirjeldanud seda nii: "Sai korraga **nähtavaks** talle [hingele - J.L.] iidsetest aegadest nähtamatu." (Lotman 2001: 31)

Lähendamise kujund on juba eelmisest peatükist läbi käinud, tsiteeritud Puškini luuletuses oli "*Ta oleks võinud inimsoole tõttu näidata ehk lähemalt*". Isikliku suvana meeldib mulle teine rohkem kui esimene. Üks kujund vihjab (*suggests* - tahaks öelda "soovitab", aga norm ei luba), et tõde on kuskil olemas, aga meist kaugel, mistõttu keegi peab selle meile lähemale tassima või lubama meil seda lähemalt silmitseda, luubiga uurida. Teine vihjab, et tõde vms on kõijal meie ümber, aga meil "ei ole silmi, et näha".

> See **ühendamatu ühendamine loomingulises pingeseisundis** ongi inspiratsioon. Läbinägelikult ja talle omase sõnastusselgusega tõrjus Puškin Küchelbeckeri romantilise määratluse, mis oli **samastanud inspiratsiooni vaimustusega**:
>
> > "*Inspiratsioon*? on hinge häälestatus **muljete elavaimaks vastuvõtuks**, järel.[ikult] **mõistete kiireks taipamiseks**, mis aitab kaasa nende selgitamisele.
> > Inspiratsioon on vajalik nii poeesias kui ka geomeetrias."

Niisis ei vastandu Puškinil poeetiline pinge loogilisele, teaduslikule avastusele ega tähenda lahtiütlemist Teadmisest, vaid selle veelgi kõrgemat pinget, mille valguses saab ilmselgelt ka see, mis enne oli arusaamatu. (Lotman 2001: 31)

"Ühendamatu ühendamine" vist põhimõtteliselt paragraseerib "tõlkimatu tõlkimist", sest see "loominguline pingeseisund" on tõenäoliselt sama "teatav jõudude vastasseis *a* ja *b* ruumide vahel" (Lotman 2001: 14). Selles seisneb ka "kaugevõitu ideede lähendamine" - *a* ja *b* on vähemalt osaliselt vastastikku tõlkimatud ja ühendamatud ning nende lõikumisel tekib uus tähendus. Küsitavaks jäävad võib-olla siin nimetatud loomingulise pingeseisundi *jõud* - kas need on samad, mis seal (tsentripedaalne - kokku, tsentrifugaalne - lahku)?

Inspiratsiooni koha pealt ei oska midagi arvata. Etümoloogiliselt on ta "jumalik juhatus" (*divine guidance*) ja selles tähenduses mitte väga erinev vaimustusest ehk entusiasmist, milles *theos* (jumal) on isegi sõnas sees (*enthous - possessed by a god*, *inspired*). Vt nt *Enthusiasmus Triumphatus* - (maagia)õpik, kuidas ravida entusiasmi/vaimustust. Võib-olla kui "vaim tuleb peale", siis tõesti on muljed elavamad ja mõistus kiirem, sest iseenesest peaks see olema mingi neuroloogiline häire, oma jääkproduktidesse uppuva aju eluheitlused. Bloki luuletusest ei oska ka midagi arvata ja seni esimest korda jätan midagi vahele. Ainult nii palju torkab silma, et "Ja ma sulgen külma puuri / kerge, hea, vaba linnu, linnu, kes tahtis surma ära viia, / linnu, kes lendas hinge päästma" on arvatavasti seotud sellega, et paljudes kultuurides, juba Vana-Egiptuse *ba*-st saadik, on hinge kujutatud linnuna (sealjuures väidetavalt ka eestlastel ja soomlastel, vt Arnett 1904: 133).

> Luuletus käsitleb **alateadvuse osa loomingus**, kuid on ise välja peetud range, peaaegu terminoloogilise täpsusega. Teksti ülesehitus demonstreerib **loomehetke põhimõttelist vastuolu**, mida kajastab ka ta sisu. Teksti mõtte areng läbib mitut astet. **Esimene on väline, "teie"-maailm**, maailm teispool poeesiat - "teie pulmade, juubelite ja matuste päevil". Järgmine tasand on **poeetilise "mina" maailm**. Kuid seegi kihistub. **Tema väliskihi moodustab loogika ruum. See on teadvuslikule mõtestatusele alluv maailm**. Kolmas, poeetiline maailm on varjunud sügavustesse ning tavaolekus viibib unes. Mingitel ennustamatutel hetkedel ta virgub kui "senikuulmatu helin". **Oluline on siin üleminek sõnadega väljendatud maailmast sellesse maailma, mis jääb teispoole sõnade piire**. Blokile on see eelkõige helidemaailm - "helin". Järgmine etapp seisneb enesejälgimises, "külma tähelepanuga" üritab loogiline sõnademaailm "mõista, kinnitada ja tappa" - **väljendada sõnadega mittesõnalist ja loogikaga loogikavälist**. (Lotman 2001: 33)

Siin on raske midagi öelda, kinnitada või ümber lükata, sest luuletuse tõlge näeb välja nagu puder ja kapsad, puhas *nonsense*. Analüüsist võib välja lugeda, et "loomehetke põhimõtteline vastuolu" on teadvuse ja alateadvuse vahel? St need tähendus- või keeleruumid (*a* ja *b*) on justkui inimese enda teadvuse kihid (ideaalis võiks neid siis juba olla kolm, nagu Freudil). Sellisena meenub konkreetne katkend, "Ideaalse mõistmise mudel on kõlbmatu isegi inimese sisesuhtluses iseendaga, kuna viimane eeldab pingelise dialoogi ülekannet ühe isiksuse sisemusse" (Lotman 2001: 14).

Analüüsi põhimõte meenutab tugevalt Jakobsoni luuleanalüüse, sest kõige rohkem on rõhku pandud siin mitte niivõrd luuletuses endas esinevatele kujunditele kuiet isikulistele asesõnadele ("teie" ja "mina"). "Loogika ruum" ja

"loogikaväline" ruum tunduvad küll kummalised kujundid. Kõlab nagu "loogika" on tuba, kuhu saab sisse astuda. Mida see ilmselt peaks tähendama on see, et "teadvuslikule mõtestatusele alluv maailm" on *mõistetav* ("loogiline" vabas tähenduses), aga selle kõrval eksisteerib juba *mõistetamatu* maailm (pigem nagu *mittemõistmise* vaimuseisund?).

Mine võta kinni, mis see on - esimene mõte oli, et "väljendada sõnadega mittesõnalist" on kõik, mida sõnad teevad, välja arvatud juhul kui sõnad seletavad teiste sõnade tähendust (metalingvistiline funktsioon). (Samas ka faatiline funktsioon ei väljenda sõnadega mittesõnalist, kuigi selle üle võib ka filosofeerida; huvitav on siin ehk hoopis see, et poeetiline funktsioon väljendab sõnadega mittesõnalist.) Mis siin tegelikult toimub on ehk seletatav kui panna rõhku "tapmisele".

Nimelt võib siin eeldada, et Lotman kasutab jälle oma poolustevahelise olelusvõitluse troopi, mida ta on seni sõnastanud juba kolm korda (vt Lotman 2001: 24). St siin on omavahelises pingeväljas üksteist lõpuni hävitavad poolused *loogiline sõnademaailm* ja *mittesõnaline loogikaväline maailm*, mispuhul see "loomehetke põhimõtteline vastuolu" seisneb ehk selles, et oma hingeelu või hingeliigutuste sõnadesse seadmine, katse loogiliselt "mõista", sõnadega "kinnitada", annab tulemuseks tühjad, surnud sõnad.

> Kolmas stroof on pühendatud sellele lootusetule katsele. Blok kui **poeet, kelle materjaliks on sõna**, on **sunnitud üritama selle materjali piires väljendada seda, mis on selles põhimõtteliselt väljendamatu**. Stroof koosneb reast katkendlikest lausetest, mille **küsivad intonatsioonid** väljendavad **kahtlust sõna ja tema tähenduse adekvaatsuse suhtes**. Sellega liitub tähenduste põhimõtteline ühitamatus: ühtset loogilist [|] pilti nad ei moodusta. Stroofi süntaktiline konstruktsioon on justkui jätkuks Žukovski tuntud küsimusele:
>
> > Невыразимое доступно ль выраженью?
> > [**Kas väljendamatu on väljendatav?**]

Stroofile, mis demonstreerib adekvaatse keele puudumist ning hädavajadust asendada see **paljude üksteist välistavate keeltega**, järgneb luuletuse kompositsiooni kese - **ülimalt pingelise poeetilise inspiratsioonihetke** kirjeldus. **Tunnuste ja objektiveerumise maailma** vahetab välja ülima selguse maailm, mis kaotab vastuolud mingis nende sügavas ühtsuses. **"Kustavad tunnid" - võimalus pikendada aega ja see, et tundideks nimetatakse lühikest inspiratsioonivivivu**, tunnistab, et jutt pole mitte aja mõõtühikust, vaid **läbimurdest mitte-aega**, vastandpoolused samastuvad, "helid, liikumine ja valgus" esinevad sünonüümidena. Eriti huvitav on oleviku kadumine. See osutub otsekui vaid möödunu ja tuleviku vaheliseks geomeetriliseks jooneks, millel puudub ruumiline reaalsus. Ja kujund "minevik kirglikult silmitseb tulevikku" kõlab prohvetliku ettekuulutusena nüüdisaegsest arusaamadest selle kohta, kuidas meie teadvuses minevik kandub üle tulevikku. (Lotman 2001: 33-34)

Selliseid sissepoole pöördunud vastandusi juba kuhjub: tõlkimatu tõlkimine, mõistetamatu mõistmine, ühendamatu ühinemine, nüüd väljendamatu väljendamine. Sõna ja tema tähenduse adekvaatsus on üks poeetilise funktsiooni huvitavamaid aspekte: luule justkui raputab sõna ja tähenduse üksteise küljest lahti ning otsib sõnale uue, ajutise (luuleteksti sees käibiva) tähenduse, ja leiab teada-tuntud tähendustele uue kuue. Umbes midagi sellist kätkeb Jakobson oma kuulsas valemis, et poeetiline funktsioon "projitseerib ekvivalentsuse printsiibi selektsiooni teljelt kombinatsiooni teljele" (Silvi kodulehel). Evivalentsuse printsiip, mis muidu on koodi metalingvistiline funktsioon (valid sõnade vahel "poissmees", "vallaline", "üksiklane", jne), kandub üle kombinatsiooni teljele ehk teksti/sõnumi ülesehitusse; seda võib tõlgendada (rõhk sõnal "võib"), et sõnad hakkavad omavahel moodustama ekvivalentsusi, millest riimumine on kõige ilmsem näide, ja seejuures looma omavahelisi seoseid, mis erinevad sõnastiku sissekannetest, st harjumuspärane tähendus raputatakse lahti.

"See "paljude üksteist välistavate keeltega" asendamine vist jääbki küsitavuseks - mina küll ei võta praegu kinni, mida see lauseosa öelda tahab. Asendamisest võib-olla veel saab aru - kui ei leia sõna siis otsid, kasvõi sobimatust registrist (släng, eriterminoloogia, klišeed, jne), aga miks nad üksteist välistavad? Ei tea. "Tunnuste ja objektiveerumise maailm" jääb praegu ka lahtiseks - niimoodi kirjeldab ta vist seda "loogilist ruumi" kus asjad on veel selgelt väljendatavad? Objektiveerumine - kummaline agentsus, justkui miski teeks ennast ise objektiks või objektiivseks.

Ülimalt pingelise poeetilise inspiratsiooni hetk venitab minutid tundideks - muljeid võetakse elavalt vastu, mõistus taipab kiiresti. Isiklikult leian ma, et inspiratsioon töötab vastupidiselt, kondenseerib tunnid minutiteks. Näiteks too päev mil ma moodustasin tühjale riiulile A4 paberitest ruudustiku, milles iga rida oli triaad (sisend, protsess, väljund; tunne, tegevus, mõte; üks inimene, diaad, grupp), käisin ma tundide viisi edasi-tagasi (tegelikult ümber toa keskel olnud laua) ja olin täielikult haaratud erinevatetest kombinatsioonivõimalustest ja kuidas nii väheste tööriistadega saaks igasugust kommunikatsiooni kategoriseerida. Pehmemas tähenduses oleks "mitte-aeg" minu arvates igasugune *flow*-seisund, milles oled niivõrd keskendunud oma tegevusele, et aeg kaotab tähenduse, ei tule pähegi kella vaadata.

> **Ülima pinge hetk kaotab kõik tõlkimatusest tulenevad piirid ja ühendab ühitamatu**. Meie ees on **poeetiline kirjeldus uute tähenduse sünnist**. Blok tahtis tungida välja tähenduse piiridest, kuid temaga juhtus sama, mis prohvet Piileamiga, kes kavatses needa, kuid õnnistas. Blok kirjeldas erakordse täpsusega seda, mida pidas kirjeldamatuks. (Lotman 2001: 34)

Seda piiride ärakaotamist on *a* ja *b* lõikumise skeemis hea ette kujutada, kahest ringist saab üks *kämp*. Mida see meenutab on jälle plahvatuse hetk: "Ta kätkeb endas potentsiaalselt kõigi tulevaste arenguteede võimalusi. On oluline rõhutada, et tegelikku valikut ei määra ei põhjuslikkus- ega tõenäosusseadused - need mehhanismid lülituvad plahvatushetkel täielikult välja" (Lotman 2001: 25). Inspiratsiooni ja plahvatuse sarnasus ei ole ehk juhuslik.

> Puškini ja Bloki **seisukohtade polaarne vastandumine paljastab vaid nende seesmise ühtsuse**: mõlemad peavad silmas **ennustamatut plahvatushetke, mis muudab kokkusobimatu adekvaatsuseks ja tõlkimatu tõlgitavaks**. Bloki tekst on eriti huvitav selle poolest, et näitab, kui metafoorne on tegelikult sõna "hetk", mis äsja kasutasime: **selle all ei mõelda siin mitte aja lühendamist, vaid ajast väljalangemist, teatavat hüppelist üleminekut minevikust tulevikku**. Kogu luuletuse sisuks on **tähendusplahvatuse**, ennustamatuse piirist ülemineku kirjeldus. Huvitav on see, et lähtudes täiesti teistsugustest arusaamadest ja järjekindlalt vältides romantilist terminoloogiat, kirjeldab Puškini tegelikult inspiratsiooni samasuguse üleminekuna tõlkimatusest tõlkeks. Töödes "Boriss Godunoviga", teatab ta näiteks oma kirjas, et tragöödia kirjutamine edeneb kergesti. Kui ta aga jõuab "stseenideni, mis vajavad inspiratsiooni", siis jätab ta need vahele ning kirjutab edasi. Nagu Blokki, eristab ta **kaht loomevõimalust: mingi etteantud keele piirides ning teispool ennustamatu plahvatuse joont**. Loominguhetke huvitava kirjelduse leiame Puškini lõpetamata romaanist "Egiptuse ööd". Sealjuures on iseloomulik, et Puškin väldib juba labastatud romantilist terminoloogiat ja inspiratsiooni kirjeldamisel tabustab sõna enda: "Kuid ta [Tšarski - J.L.] oli siiski luuletaja ega suutnud sellele kirele vastu panna: **kui Tšorskit valdas seesugune jamps (nõnda nimetas ta inspiratsiooni), lukustas ta end oma kabinetti ja kirjutas varahommikust hilisõhtuni**. Oma tõelistele sõpradele tunnistas ta, et ainult [|] siis on ta tõepoolest õnnelik. **Muul ajal ta jalutas ringi tagasihoidlikust teeseldes ja silmakirjatsedes ning kuulas aina seda tuntud küsimust: kas te pole kirjutanud midagi uut?**" (Lotman 2001: 35-36)

Polaarsete vastanduste seesmine ühtsus on täpselt see "dünaamiline dialoog", mida ma olen eelnevates postitustes korduvalt välja toonud. Siinses sõnastuses on see kõige selgemalt väljendatud, kahjuks aga mitte lühida üldnimetaja vormis. See ühisosa Puškini ja Bloki vahel on inspiratsiooni ja plahvatuse sarnasus. "Ajast väljalangemise" osas sain ka vast pihta. Loomine "mingi etteantud keele piirides" vastab siin järjepidevale protsessile ("etteantud keele" all võib mõista kasvõi klišeesid), ja "teispool ennustamatu plahvatuse joont" on justkui alateadvus, see mittesõnaline ja loogikaväline ruum kus seaduspärad lakkavad toimimast ja igast juhuslikust elemendist võib saada dominant.

Tšarski meetod on mulle tuttav. Olen seni küll kirjutanud-avaldanud vähe, aga ükski kirjatükk ei ole olnud järjepideva arengu tulemus. Siin blogis võin ma midagi väga pikalt nämmutada, iga nurga alt vaadata, leida kõikvõimalikke seoseid, millest ainult väike osa läheb lõpuks kasutusse, aga kui ma kirjutan, siis samamoodi hommikust hilisõhtuni, kuniks asi on valmis. Minu arvates tagab selline ühe korraga "lõõmine" teksti sisemise järjepidevuse: iga järgnev lõik areneb loomulikul viisil edasi eelnevast. Kui ühte kirjatükki pika aja jooksul kirjutada, siis võib endal meelest minna, kust alustasid või kuhu tahad jõuda, võid ennast korrata, jne.

> **Semiootiline ruum avaneb meie ees eri tekstide mitmekihilise lõikumisena, mis koos moodustavad teatud kihistuse, millel on keerulised sisemised suhted, erinev tõlgitavusaste ning tõlkimatuseruumid**. Selle kihi all asub **"reaalsuse" tasand - reaalsuse, mis on organiseeritud mitmesuguste keeltega ja on nendega hierarhiliselt suhestatud**. Need mõlemad kihid üheskoos moodustavad kultuurisemiootika. Keelepiiride tagune reaalsus jääb väljapoole kultuurisemiootika piire. Sõna "reaalsus" hõlmab endas kaht erisugust nähtust. Ühelt poolt on see Kanti määratluse kohaselt **fenomenaalne reaalsus, st kultuuriga suhestatud reaalsus**, mis kord vastandub talle, kord sulab temaga ühte. Teises, **noumenaalses tähenduses** (Kanti terminoloogia järgi) **võib rääkida reaalsusest kui ruumist, mis kultuuri suhtes asub fataalselt väljaspool selle piire**. Aga kogu see määratluste- ja terminiterajatis muutub, **kui me ühe isoleeritud "mina" asemel asetab selle maailma keskmesse keerukalt organiseeritud ruumi, mis koosneb paljudest vastastikku suhestatud "minadest"**. (Lotman 2001: 36)

Päris pika vaheaja järel naaseme Kanti juurde. See semiootiline ruum on teadagi semiosfäär, siin võib-olla mõiste prototüüp või järelmõtlus. Natuke kummastav, et pearõhk on tekstidel, aga koode ei mainita - siin võinuks vabalt olla "erinevates keeltes eri tekstide" vms. Mitmekihilist lõikumist oleme juba näinud - kihi-kujund on Lotmanil sage, isegi käesolevas peatükis käis see läbi. Peaasjalikult saab siin välja tuua erinevate kihtide erinevad arengukiirused: "Keerulise tervikuna moodustub kultuur erineva kiirusega arenevatest kihtidest" (Lotman 2001: 23). Tõlgitavusastmele ja tõlkimatuseruumidele võib ka tahtmise korral lisada analoogseid vastandusi: mõistetavuse ja mõistetamatuse ruumid, väljendatavuse ja väljendamatuse ruumid, ühildavuse ja ühildamatuse ruumid jne - *for all intents and purposes* võtab "tõlke" kujund kõik need aspektid kokku, väga erinevaid nähtusi saab "kirjeldada tõlkimisterminites" (Lotman 2001: 15-16).

"Reaalsuse" osa ainult kinnitab semiosfääri teooriast tuntud taaka, et väljaspool semiosfääri ei ole midagi - vähemalt mitte midagi, millest me saame midagi teada, sest (see on see raskustvalmistav moment) niipea kui me saame midagi "uut" teada reaalsusest väljaspool semiosfääri, on see juba osa semiosfäärist. Nunnu paradoksaalsus. Alles nüüd märkan, et tegelikult on nii kood kui tekst ikkagi kohal, aga huvitaval kombel "avaneb meie ees" semiootiline ruum kui tekstide kihistus, *mille all* asub "mitmesuguste keeltega" organiseeritud reaalsus. Sellest, et reaalsus on keeltega "hierarhiliselt suhestatud" viskab siia vimpka, mida mina ei oska seletada - hierarhilisel funktsionalismil on tüüpiliselt väga vähe pistmist "reaalsuse" mõistega, üleüldse on ta pigem heuristiline seadeldis kui midagi immanentset, ma arvan.

Paljude vastastikku suhestatud "minade" kohta ei oska ka veel midagi arvata peale selle, et sellest oleks palju kergem rääkida kui *self*'ile oleks eesti keeles vaste (nt "isemus"). Seni on see teema ainult korra läbi käinud, Kanti tsitaadis kohe päris alguses (vt Lotman 2001: 9-10). Igal juhul põnev värk - see isemuste paljusus meenutab üht pilti ühes Ouspensky raamatus Gurdjeffist, kus oli ring, mille sees oli ruudustik "I"-sid. Isegi Wiki ütleb kohe esimeses lõigus, et "*Gurdjieff taught that most humans do not possess a unified consciousness and thus live their lives in a state of hypnotic "waking sleep"*". Praegu ei oska midagi arvata, kuidas see isemuste paljusus (ühiskonnas või kultuuris?) peaks mõjutama Kanti süsteemi.

> Niisiis, **väline reaalsus oleks Kanti mõistes transtsendentaalne siis, kui kultuurikihistus valdaks ühtainust keelt**. Kuid tõlgitava ja tõlkimatu vastastikused suhted on sedavõrd keerukad, et **loovad võimaluse läbimurdeks piiritagusesse ruumi**. Seda funktsiooni täidavad ka **plahvatushetked**, mis **võivad luua otsekui aknad semiootilisse kihti**. Seega pole **semioosisemaailm** fataalselt endasse suletud, vaid ta moodustab keeruka struktuuri, mis **kogu aeg "mängib" endast väljaspool asuva ruumiga**, kord tõmmates seda endasse, kord **paisates sellesse oma juba kasutatud ning semiootilise aktiivsuse kaotanud elemente**. Öeldust võib teha kaks järeldust. Esiteks, **abstraktsioon ühelainsal suhtluskeelel põhinevast semioosisest on halb abstraktsioon**, kuna moonutab märkamatult kogu mehhanismi olemust. Muidugi me võime vaadelda juhtumeid, kus edastus- ja vastuvõtumehhanism lähenevad [|] suhtelisele identsusele ning suhtlemine toimub seega üheainsa kanali kaudu. Kummatigi pole see põhimudel, vaid **osaruum, mis on abstraheeritav "normaalsest" mitmekeelelisest mudelist**. Teine aspekt on seotud **keeleruumi dünaamilise olemusega**. Ettekujutus, nagu me võiksime anda staatilise kirjelduse, seejärel

> aga lisada liikumise, on samuti halb abstraktsioon. Staatiline seisund on (ideaalsel kujul ainult abstraktsioonina esinev) üksikmudel, mis on ühtainust reaalsust kujutava dünaamilise struktuuri kaemuslik üldistus. (Lotman 2001: 36-37)

Siin peab esimese asjana meelde tuletama järelmärkust, "Viime teadlikult Kanti ideesse mõningase transformatsiooni, samastades tema "mina" keele subjektiga." Näib, et mida ta mõtles selle krüptilise "keele subjektiga" oli see, et ta *käsitleb transendentaalsust keeleliselt*. Aga mitte ainult - teravalt torkab silma, et tema lihtne *a* ja *b* "kommunikatsioonimudel" on ka mingis mõttes mudel keelesisesest ja keelevälisest, st fenomenaalsest ja noumenaalsest, ja erinevate (pidevate ja katkendlike) keelte omavaheline keeruline lõikumine võimaldab läbikäimist nende maailmade vahel. Rohkem esialgu vist ei olegi vaja öelda - siin on niivõrd põhjapanev väljaütlemine, et edasine lugemine saab seda vaid täiendada, st tõenäoliselt pean ma selle lõigu juurde naasema veel ja veel ja veel.

11.6.6 K&P: Mõtlev pilliroog (2020-07-06 18:42)

Lotman, Juri 2001. *Kultuur ja Plahvatus*. Vene keelest tõlkinud Piret Lotman. Tallinn: Varrak.

> Kultuuriprobleemi ei saa lahendada, määratlemata tema asukohta kultuurivälises ruumis. Selle küsimuse võib sõnastada nii: **inimesekui kultuurilise olendi omapära nõuab tema vastandamist loodusmaailmale, mis on mõistetav kultuurivälise ruumina**. Nende kahe maailma vaheline piir mitte ainult ei erista inimest teistest, kultuurivälistest olenditest, vaid **läbib ka inimpsüühikat ja inimtegevust**. Oma teatud külgedega kuulub inimene kulturi, teiste kaudu aga on seotud kultuurivälise maailmaga. Sama ettevaatamatu oleks

> loomariigi kategooriline välistamine kultuurisfäärist. Seega on piir laialivalgunud ning iga konkreetse fakti määratlemine kas kultuuri või kultuurivälisesse sfääri kuuluvaks on üsnagi suhteline. Kuid **see, mis üksijuhtumi puhul on suhteline, on küllalt selgelt adutav abstraktse klassifikatsiooni kategooriates rääkides**. Niisuguse mööndusega võime eristada **kultuurimaailma** kui oma edasiste arutluste objekti. (Lotman 2001: 38)

Kuna selliseid vastandusi on eelnevatest peatükkidest juba hulgaga läbi käinud, saab jälle moodustada tabeli: **kultuurimaailm** - **loodusmaailm**semioosisemaailm - sõnaline, loogiline - väline reaalsus - mittesõnaline, loogikavälinekeeleruum, süsteemi sisu-maailm (tema sisemine reaalsus) - keeleväline ruum, keele piiride tagune maailm/reaalsuskeele subjekt ("mina") - endast väljaspool asuv ruum, "teie"-maailmtähendusruum, teadvuslikule mõtestatusele alluv maailm - keelevälised objektid, nt "helidemaailm"psühholoogia ja kultuur - teadvustamata füsioloogia ruum

Esimene on huvitav selle poolest, et osutab ka "alateadvuse" kuulumisele loodusmaailma (mittesõnaline, loogikaväline). Teine on keeleruumi poolel keerulisem kui pealtnäha paistab, sest "Ruum, mis asub väljaspool keelt, teispool tema piire, muutub keele valdkonda sattudes "sisuks" ainult sisu-väljenduse dihhotoomia koostisosana" (Lotman 2001: 9), st keele topeltartikuleeritusega (*double articulation*) kaasneb omakordne akrobaatika. Kolmas põhineb Kanti filosoofiasse sisse viidud transformatsiooniga, kultuurimaailm kui kollektiivne isemus. Neljas on liiane (tähendusruum ja keeleruum on justkui samaväärsed). Viies on huvitav selle poolest, et psühholoogiline eristub füsioloogilisest justkui teadvustatavuse või teadvuslikule mõtestatusele allumise poolest. Nende piiride "laialivalgumine" on iseenesestmõistetav, sest isegi abstraktsioonis sõltub kõik määratlusest või eelistatavast keeleteooriast. Rääkimata siis veel "osaruumidest" (Lotman 2001: 37), mis meenutab kangesti Bergeri ja Luckmanni "tähendustaskuid" (*pockets of meaning*).

> Luuletuses, mis algab epigraafiga, "est in arundineis modulatio musica ripis", on Tjuttšev filosoofilise täpsusega esitanud teda alati painanud küsimuse: **küsimuse inimese kui loodusesse kuuluva, kuid sinna mitte ära mahtuva olendi kaksipidi loomusest**:
>
> *On laulvust laine tõusu-, mõõnahoos,*
> *kooskõlas iga stiihiline pahin:* [|]
> *ja sulav musikaalne sahin*
> *ilmaina voogab õõtsel pilliroos.*
>
> *On kõiges häirimatu kokkumäng,*
> *harmooniast on tulvil lahe loodus.*
> *Vaid meie hääl on võõras keset loodust.*
> *Meid vabaduses näivas närib äng.*
>
> *Miks hing on kõigest lahku laulmas end?*
> *Kust tuli ebakõla häiriv, mõrkjas,*
> *et laulab hing meil teisiti kui kõrkjas*
> *ja pole meri talle lauluvend?*

Kauaaegse filosoofilis-poeetilise traditsiooniga "topeltkuristiku" teema, saab siin spetsiifilise tõlgenduse: Tjuttševi järgi on loodusele omane harmoonia. Selle vastandub **inimhinge disharmoonia**. Harmoonia filosoofiline tähendus peab silmas "**ühtsust mitmekesisuses**; muusikas tähendab see **paljude toonide kooskõla ühes tervikus, sealt laenasid selle ka pütaagorlased**, kes õpetasid sfääride harmooniat, st hektohordi moodustavate taevaste valguste korrapärast tiirlemist ümber keskse tule". Ja E. Radlov lisab oma määratlusele: "**Swedenborg rääkis "väljakujunenud" (konstabileerunud) harmooniast, mis loob maailmakorra**." Tjuttševile tähendab **lõhe inimese ja maailma vahel vastuolu harmoonia ja disharmoonia vahel**. Kuid samal ajal mõistab Tjuttšev harmooniat kui **igavesti muutumatut või igavesti korduvat olemist**. Inimene on aga haaratud disharmooniasse, s.o **ebasümmeetriliselt kulgevasse liikumisse**.

Me läheneme oma põhiküsimusele: **konfliktid suletud, s.o korrapäraselt korduva ja lineaarse liikumise vahel**. (Lotman 2001: 38-39)

Inimene on siin nagu Valga, linn mis ei mahu ühte riiki. Üldjoontes meenutab see "kaksipidi loomus" dünaamilist dialoogi vaimse ja füüsilise, st loodusmaailma kuuluva keha ja kultuurimaailma kuuluva hinge lõikumisest: "*The union of soul and body cannot be scientifically explained for man is, as it were, a third substance formed out of two heterogeneous substances*" (Arnett 1904: 173).

Kolmekümne üheksandal leheküljel leiab õigustust minu "pütaagorlik" tõlgendus, mida olen siin üritanud teostada. "Ühtsus mitmekesisuses" olekski päris hea üldnimetaja, mille jaoks seni olen laenanud "dünaamilist dialoogi", aga mitmekesisuse ühtsus ei ole võib-olla palju parem paljususe ainulisusest. Võib-olla pean lõpuks ikkagi laenama Charles Fourierilt kas "põimingu" (*interlace*) või, muusikalist metafoorsust rõhutava "moduleerimise" (*modulate*), millele kahjuks ei ole head eestikeelset vastet.

Sisuliselt rõhutab siinne arutelu taaskord inimese unikaalsust, justkui me seisaksime loodusest lahus ja oleksime kas Jumala(te) või tulnukate loodud. Kas ikka on nii, et "meie hääl on võõras keset loodust"? Purjus peaga räuskavad inimesed kõlavad küll nagu teistest ahvlastest ainult kraadi võrra erinevad olendid. Kas artikuleeritud keel teeb meid niivõrd eriliseks? Või on asi selles, et inimene kasutab ja leiutab tööriistu, on endale ehitanud niivõrd keerulised tehislikud keskkonnad, et me ise tundume endale ka peegelduses mingil määral tehislikuna? Siin ujub teadvusesse nö "loodusega harmoonias" elavad rahvad (nt nomaadid, kes ei ehita püsiasulaid) ja tahaks küsida, kas nemad näevad ka ennast olevat looduse harmooniast "häälest väljas" (*out of tune*).

Jälle see Swedenborg. Vb Emersoni *Representative Men* oleks hea tutvustus. (Tsiviliseeritud?) inimese lineaarse liikumise vastandile, korrapäraselt korduvale ajale on mingis antropoloogia nurgas antud päris äge kirjeldus: "*time is experienced as something discontinuous, a repetition of repeated reversal, a sequence of oscillations between polar opposites*" (Leach *in* Burnyeat 1962: 249). Ei teagi, kas "kordunud ümberpöörete kordumine" on tautoloogiline või mitte, aga tal on sarnane sofistlik hõng nagu "tõlkimatu tõlkimisel".

> **Looduses kohtame liikumist suletud ringis**: nii kalendaarsed, vanuselised kui ka teised muutused on selles maailmas allutatud korduvuse seadusele. Selles mõttes on iseloomulik loomade (siin ja edaspidi peame loomadest rääkides silmas peamiselt kõrgemaid imetajaid) ja inimeste õpetamise erinevus, olgugi et teadlased on sageli täheldanud nende protsesside paralleelsust. **Loomadel vastanduvad tähenduslikud** [||] **käitumisvormid** - mis on õppimise eesmärk ja õpitav - **mittetähenduslikele. Tähenduslikul käitumisel on ritualiseeritud iseloom**: jaht, isastevaheline võistlus, juhtlooma kindlakstegemine ja teised käitumise tähenduslikud küljed formeeruvad "õigete", s.o **nii tegutseja kui ka tema partneri jaoks tähendust omavate pooside ja žestide süsteemina**. Kõigil tähenduslikel käitumisviisidel on **dialoogiline iseloom**. Hoolimata inimese poolt loomade käitumise "organiseerimatuse" ja "korratuse" kohta loodud legendidest, **kujuneb kahe võistleva kiskja kohtumine** (üldjuhul on selline kohtumine võimalik juhul, kui üks neist mingite erakordsete asjaolude tõttu - kõige sagedamini inimsekkumise tagajärjel, kuid mõnikord ka nälja või looduskatastroofi tõttu - on sunnitud väljuma "oma" ruumist ning muutunud "hulkuriks") rangeks, **keerulise žestikulaarsete rituaalide süsteemiga infovahetuseks**. Žestisüsteemi abil **informeerivad loomad üksteist oma "õigustest" mingile ruumile, oma jõust, näljast, kavatsusest otsustavalt võitlusse astuda** jne. Küllalt sageli lõpeb nende dialoog sellega, et üks osapooltest loobub võitlusse astumast ja tunnistab end võidetuks, teatades sellest vastasele kindla žestiga, näiteks tõmmates saba jalge vahele. Konrad Lorenz on täheldanud, et kui ronk pakub duelli lõpus välja oma silma või kiskja oma kõri - need on alistumise märgid -, siis on võitlus lõppenud ning üldjuhul ei kasuta võitja võimalust vastase füüsiliseks hävitamiseks. Siin avalduvast erinevusest inimeste ja loomade võitluskäitumise vahel tuleneb vene vanasõna "ronk rongal silma peast ei noki" algtähendus. (Lotman 2001: 39-40)

Ülal viidatud katkendites on näited sarnased: öö ja päev, suvi ja talv, üleujutus ja põud, noorus ja vanadus, elu ja surm. Viimased, samas, ei tundu olevat vahelduvad (vana ei saa nooreks, surnu ei saa elavaks). Natuke raske on näha, kuidas loomade käitumise rituaalsus on seotud suletud (ajalises) ringis liikumisega - mis on territoriaalsel võitlusel pistmist

ajaga. Veel enam, ka õpitava ja mitteõpitava käitumise teema ei ole siin justkui millegagi seotud - kirjeldatud käitumine on "nii tegutseja kui ja tema partneri jaoks tähendust omav", sest see on eeldatavasti kaasasündinud, instinktiivne. "Õigus" on siin *might is right* tähenduses.

> Tsükliline kordumine on bioloogilise eksistentsi seadus, millele on allutatud loomariik ja ka inimene selle osana. Kuid see maailm ei hõlma inimest üleni, **"mõtleva pilliroona" on inimene oma keskkonna ürgsete seadustega põliselt vastuolus**. See ilmneb ka erinevustes, mis iseloomustavad õpetamise olemust. Loom, nagu märkasime, õpib rituaalse käitumise süsteemis. **Üleolek saavutatakse jõuga, mingite žestide sooritamise kiirusega, kuid mitte kunagi uue, vastasele ootamatu žesti leiutamisega**. Looma võib võrrelda tantsijaga, kes on võimeline tantsusamme täiustama, kuid ei suuda järsku ja ootamatult vahetada tantsu ennast välja millegi muu vastu. **Looma käitumine on rituaalne, inimese käitumine üüab leiutada midagi uut, mis oleks tema vastastele ennustamatu**. Inimese vaatepunktist on loomad rumalad, looma vaatenurgast on inimesed - ebaausad (ei allu reeglitele). Inimene näeb [|] loomas rumalat inimest, loom inimeses ebaausat looma. Inimkonna ajaloo arusaamatu mõistatus on juba üksi seegi tõsiasi, et **tema eellane jäi püsima**, ehkki oli ümbritsetud kiskjatest, kes olid temast jõu, hammaste ja küünte poolest mõõtmatult üle. Inimese elujõulisust pole võimalik seletada tema võimega kasutada tööriistu. Esialgsed relvad ei taganud otsustavat ülekaalu kiskjaküünte ja -kihvade ees, pealegi olid inimesel pojad, kes kirveste ja odadega relvastatud polnud. Muidugi on teada juhtumeid, kui nälginud hundid ründavad talvel inimesi, või ka teiste kiskjate samasuguseid rünnakuid. Ometi pole looma selline käitumine reegel, vaid äärmuslik vahejuhtum. Ei saa öelda, et hunt toitub inimestest, hunt toitub hiirtest, pisinärilistest, jänestest, üksikjuhtudel noortest pudulojustest. Nälja sunnil tuleb inimsöömise juhtumeid ette ka inimeste seas, ometi ei saa sellest teha järeldust, nagu inimesed toituksid inimestest (jätan siin vaatluse alt välja rituaalse kannibalismi, millel on maagilise tegevuse iseloom, ning inimsöömise juhtumid näiteks tiigritel, mille puhul on tegemist selgelt individuaalse väärastumusega). **"Normaalses" situatsioonis ei püüa loomad üldse inimesega kontakteeruda, isegi mitte tema ärasöömise eesmärgil** - nad hoiduvad temast eemale, samas kui inimene jahimehena ja loomapüüdjana on algusest peale sääraste kontaktide poole püüelnud. **Loomade suhtumist inimesesse võibki iseloomustada eemalehoidmisena, püüdena vältida kontakti**. Kui omistada loomadele inimpsüühika, võiks seda nimetada ka **põlguseks**. Pigem aga on see **instinktiivne püüd vältida ettearvamatuid situatsioone**, midagi sellesarnast tunneb inimene, kohtudes hulluga. (Lotman 2001: 41-42)

Järelmärkus paljastab, et "Mõtlevaks pillirooks nimetas inimest Pascal." Loodusmaailma ürgsete seaduste ranguse ja loomade käitumisele omistatud rituaalsuse suhtes tahaks siin kobiseda. Kas ikka on nii, et loomad (jutt käib ju ainult kõrgematest imetajatest) "mitte kunagi" ei leiuta midagi uut. Kas tasub inimesi ja loomi niimoodi "abstraktse klassifikatsiooni kategooriates" kohelda? Ka inimese käitumine ei ju ole alati leiutamisele orienteeritud. Sageli saavutati sõjas edu just selle tõttu, et vaenlane harrastas aegunud, läbinähtavaid taktikaid; aga samas ei ole "uus" alati võidu garantii, ka uus strateegia võib alt vedada. Üleüldse, osa inimese käitumisrepertuaarist on ikka väga ürgne, mida kultuurisfääris võib täheldada selles, et droonide ja biorelvade ajastul on superkangelaste filmides ikka veel põhilise tähtsusega rusikaga näkku löömine.

See peatükk tundus liiga lühike ja katkendlik - kulgevat ja korduvat oleks võinud lähemalt käsitleda, või näidete varal, mille üle ei saaks kobiseda. Platoni katkendi jätsin täitsa välja; vb ma lihtsalt ei salli Sokraatilist dialoogi, mis on nii tüütult ühepoolne (ainult kinnitab; siin ka Klinias: "Sel pole tõepoolest mingit mõtet. Kuidas siis nii?" - hea panus, Klinias), või ei näe ma kuidas see arutelule midagi juurde annab peale selle, et "iidsed pühad ringmängud" peaksid justkui näitlikustama suletud ringi (traditsionalismi) inimese kultuurimaailmas. Järjepidevate kunstide teemal leiaks paremaid näiteid. Üldse jäi mulje, et mõned näited, "ringmängud" ja territoriaalses kahevõitluses üksteisega vastastikku "ringi" tammuvad loomad toodi näiteks välise - ringikujundi - tõttu, mitte mingi sügavama iva tõttu.

11.6.7 Life of Pythagoras (2020-07-17 11:27)

IAMBLICHUS'

LIFE OF PYTHAGORAS,

OR

PYTHAGORIC LIFE.

ACCOMPANIED BY

FRAGMENTS OF THE ETHICAL WRITINGS

OF CERTAIN PYTHAGOREANS IN THE DORIC DIALECT;

AND A

COLLECTION OF PYTHAGORIC SENTENCES

FROM STOBÆUS AND OTHERS,

WHICH ARE OMITTED BY GALE IN HIS

OPUSCULA MYTHOLOGICA,

AND HAVE NOT BEEN NOTICED BY ANY EDITOR.

TRANSLATED FROM THE GREEK.

By THOMAS TAYLOR.

Approach ye genuine philosophic few,
The Pythagoric Life belongs to you:
But far, far off ye vulgar herd profane;
For Wisdom's voice is heard by you in vain:
And you, Mind's lowest link, and darksome end,
Good Rulers, Customs, Laws, alone can mend.

London:
J. M. WATKINS
1818

Iamblichus 1818. *Life of Pythagoras, or Pythagoric Life. Accompanied by Fragments of the Ethical Writings*

of Certain Pythagoreans in the Doric Dialect; and a Collection of Pythagoric Sentences from Stobæus and Others, Which are Omitted by Gale in his Opuscula Mythologica, and Have Not Been Noticed by Any Editor. Translated from the Greek by Thomas Taylor. London: J. M. Watkins. [Internet Archive]

> When it is considered that Pythagoras was **the father of philosophy**, authentic memoirs of his life cannot fail to be **uncommonly interesting to every lover of wisdom**, and particularly to those who reverence the doctrines of Plato, the most genuine and the best of all his disciples. And that the following memoirs of Pythagoras by Iamblichus are authentic, is acknowledged by all the critics, as they are for the most part obviously derived from sources of very high antiquity; and where the sources are unknown, there is every reason to believe, from the great worth and respectability of the biographer, that the information is perfectly accurate and true. (Taylor 1818: v)

Father of *Western* philosophy. That Pythagoras is uncommonly interesting is well attested by the fact that more than a few people throughout history and currently living have spend their whole lives hanging on Pythagoras. Even the Wikipedia page on Thomas Taylor says that he "was an admirer of [...] the "most divine" Iamblichus".

> While Iamblichus on this occasion waited rather to be interrogated, than to propose a question himself, Alypius, contrary to the expectation of every one, relinquishing philosophical discussions, and seeing himself surrounded with a theatre of men, turned to Iamblichus, and said to him: "Tell me, O philosopher, **is either the rich man unjust, or the heir of the unjust man?** For in this case there is no medium." But Iamblichus hating the acuteness of the question, replied: "O most wonderful of all men, this manner of considering, whether some one excels in externals, is foreign from our method of philosophizing; since we inquire whether a man abounds in the virtue which it is proper for him to possess, and which is adapted to a philosopher." (Taylor 1818: viii)

Some things indeed never change. This may be why Jeshua is said to have said that it is easier to thread rope through a needle than for a rich man to go to heaven - much like most lefties today, the ancients recognized that those who acquire riches do so on the backs of others, by committing economic injustices or inheriting the legacy of such injustices.

> As to the Pythagoric Ethical Fragments, all eulogy of them is superfluous, when it is considered that, independently of their being written by very early Pythagoreans, **they were some of the sources from which Aristotle himself derived his consumate knowledge** [||] **of morality, as will be at once evident by comparing his Nicomachean Ethics** with these fragments. (Taylor 1818: ix-x)

Nice. Perhaps *Nicomachean Ethics* will go down easier after I've finished this book.

> With respect to the collection of Pythagoric Sentences in this volume, it is almost needless to observe that they are incomparably excellent; and it is deeply to be regretted that the Greek original of the Sentences of Sextus being lost, the froudulent Latin version of them by the Presbyter Ruffinus alone remains. I call it a fraudulent version, because Ruffinus, **wishing to persuade the rader that these Sentences were written by a bishop of the name of Sixtus, has in many places perverted and contaminated the meaning of the original**. (Taylor 1818: x)

God damn christians.

> If the English reader has my translation of the Sentences of Demophilus, and Mr. **Bridgman's translation of the Golden Sentences of Democrates, and the Similitudes of Demophilus**, he will then be possessed of all the Pythagoric Sentences that are extant, those alone of Sextus excepted, which I have not translated, in consequence of the very impure and spurious state, in which they at present exist. (Taylor 1818: x)

He must mean this translation by William Bridgman. His own translation of the Sentences of Demophilus is not currently available, but then again the list of his works that aren't (yet?) available spans some 40 pages.

> Since **it is usual with all men of sound understandings, to call on divinity**, when entering on any philosophic discussion, it is certainly much more appropriate to do this in the consideration of that philosophy which justly receives its denomination from the divine Pythagoras. For as it derives its origin from the Gods, **it cannot be apprehended without their inspiring aid**. (Iamblichus 1818: 1)

If a thing cannot be understood without reference to imaginary friends, then it does not deserve to be understood.

> It is said, therefore, that Mnesarchus and Pythïs, who were the parents of Pythagoras, descended from the family and alliance of this Ancæus, who founded the colony. In consequence, however, of this nobility of birth being celebrated by the citizens, **a certain Samian poet says, that Pythagoras was the son of Apollo**. For thus he sings,
>
> > Pythaïis, fairest of the Samian tribe,
> > Bore from th' embraces of the God of day
> > Renown'd Pythagoras, the friend of Jove. [|]

It is worth while, however, to relate how this report became so prevalent. **The Pythian oracle then had predicted to this Mnesarchus** (who came to Delphi for the purposes of merchandize, with his wife not yet apparently pregnant, and who inquired of the God concerning the event of his voyage to Syria) that his voyage would be lucrative and most conformable to his wishes, but **that his wife was now pregnant, and would bring forth a son surpassing in beauty and wisdom all that ever lived**, and who would be of the greatest advantage to the human race in every thing pertaining to the life of man. (Iamblichus 1818: 2-3)

Sounds suspiciously like another mythical figure, already named above, who was simultaneously begot by Joseph, Jacob, Matthan, etc. until another Jacob, Isaac and then Abraham *and also* god's only begotten son.

> On the death of his father, likewise, though he was still but a youth, his aspect was most venerable, and his habits most temperate, so that he was even reverenced and honored by elderly men; and **converted the attention of all who saw and heard him speak, on himself**, and appeared to be an admirable person to every one who beheld him. Hence it was reasonably asserted by many, that **he was the son of a God**. (Iamblichus 1818: 5)

I don't think I've seen "convert" used in this sense. The definitions of modern uses aren't helpful but the etymology is: con-vertere - altogether-turn; convertere - turn about.

> But he being corroborated by renown of this kind, by the education which he had received from his infancy, and by his natural **deiform** appearance, in a still greater degree evinced that he deserved his present prerogatives. (Iamblichus 1818: 5)

Define:deiform - having the form or appearance of a god; sacred or divine.

> To all which we may add, that the youth was every where celebrated as **the *long-haired Samian***, and was reverenced by the multitude as one under the influence of divine inspiration. (Iamblichus 1818: 5)

Another coincidence with Jesus. This one is kinda funny because we imagine Jesus with long hair but "the earliest images as many show a stocky and short-haired beardless figure in a short tunic, who can only be identified by his context" (Early Jewish and Christian Art).

> Observing, likewise, that there was something greater than what pertains to human nature in the modesty of the youth, they called to mind how unexpectedly he had appeared to them on their landing, when from the summit of mount Carmelus, which they knew was more sacred than other mountains, and inaccessible to the vulgar, **he leisurely descended without looking back, or suffering any delay from precipices or opposing stones**; and that when he came to the boat, he said nothing more than, "Are you bound for Egypt?" (Iamblichus 1818: 8)

Like something out of *Dune*.

> On his return to Samos, however, being known by some of the more aged inhabitants, he was not less admired than before. For he appeared to them to be more beautiful and wise, and to possess a divine gracefulness in a more eminent degree. Hence, he was publicly called upon by his country to benefit all men, by imparting to them what he knew. Nor was he adverse to this request, but endeavoured to introduce **the symbolical mode of teaching**, in a way perfectly similar to the documents by which he had been instructed in Egypt; though the Samians did not very much admit this mode of tuition, and did not adhere to him with that according aptitude which was requisite. (Iamblichus 1818: 10)

Presumably, this involves the short sentences, parables, that contain or hide an inner meaning.

> And such was the success of his journey, that on his arrival at Crotona, which was the noblest city in Italy, he had many followers, amounting, as it is said, to the number of six hundred, who were not only excited by his discourses to the study of philosophy, but also to **an amicable division of the goods of life in common**; from whence they acquired the appellation of ***Cænobitæ***. (Iamblichus 1818: 13)

The first instance is obviously *κοινά τά φιλων*, and the second possibly where Peirce derived his "cenopythagoreanism", from cenobite - a member of a monastic community.

> For the following apothegm was always employed by him in every place, whether in the company of a multitude or a few, which was similar to the persuasive oracle of a God, and was an epitome and summary as it were of his own opinions; that we should avoid and amputate by every possible artifice, by fire and sword, and all-various contrivances, **from the body, disease; from the soul, ignorance; from the belly, luxury**; from a city, sedition; from a house, discord; and at the same time, from all things, immoderation: through which, with a most fatherly affection, he reminded each of his disciples of the most excellent dogmas. (Iamblichus 1818: 16)

The first inklings of the triad: "When the philosopher rules, the city will be purged of all luxury and ostentation. The unnecessary appetites will be suppressed, the swagger of the soldire will be corrected, and the full-grown State will be ready for united action at home and abroad." (Stocks 1915: 215)

> A few days also after this, he entered the Gymnasium, and being surrounded with a crowd of young men, he is said to have delivered an oration to them, in which he incited them to pay attention to their elders, evincing that in the world, in life, in cities, and in nature, **that which has a precedency is more honorable than that which is consequent in time**. As for instance, that **the east is more honorable than the west; the morning than the evening; the beginning** [|] **than the end; and generation than corruption**. In a similar manner he observed, that natives were more honorable than strangers, and the leaders of colonies than the builders of cities: and universally Gods than dæmons; dæmons than demigods; and heroes than men. Of these likewise he observed, that the authors of generation are more honorable than their progeny. He said these things, however, for the sake of proving by induction, that **children should very much esteem their parents, to whom he asserted they owed as many thanks as a dead man would owe to him who should be able to bring him back again into light**. (Iamblichus 1818: 17-18)

And the first inkling of the dualism and "oscillations between polar opposites: night and day, winter and summer, drought and flood, age and youth, life and death" (cf. Burnyeat 1962: 249).

> Those Gods, according to the Orphic theology, that contain in themselves **the first principle of stability, sameness, and being, and who were the suppliers of conversion to all things, are of a male characteristic**; but those that are **the causes of all-various progressions, separations, and measures of life, and of a feminine peculiarity**. (Taylor 1818: 18; fn)

That's the stuff. Yin and Yang.

> And that on this account, they have at the same time introduced the hypothesis of father and mother among the Gods, the former indeed generating [|] Minerva, but the latter Vulcan, **who are of a nature contrary to each other, in order that what is most remote may participate of friendship**. (Iamblichus 1818: 18-19)

What Lotman termed dynamic dialogue. Examples supernumerary. Even a definition of Yin and Yang can suffice: "Briefly put, the meaning of yin and yang is that the universe is governed by a cosmic duality, **sets of two opposing and complementing principles** or cosmic energies that can be observed in nature." - opposing/"contrary to each other", complementary/"may participate of friendship".

> He likewise farther observed, that they comprehended in themselves **symphony, harmony, rhythm, and all things which procure concord**. (Iamblichus 1818: 21)

Very relevant. Might explain "series" in Fourier.

> In the next place, he said it was necessary they should apprehend that they received their country from the multitude of the citizens, as a common deposit. Hence, it was requisite [|] they should so govern it, that they might faithfully transmit it to their prosperity, as an hereditary possession. And that **this would firmly be effected, if they were equal in all things to the citizens, and surpassed them in nothing else than justice**. (Iamblichus 1818: 21-22)

Politicians should not use their office to enrich themselves but to serve the people.

> That they should also be genuinely disposed towards their own offspring, as being the only animals that have a sensation of this conception. And that they should so associate with a wife **the companion of life**, as to be mindful that other compacts are engraved in tables and pillars, but those with wives are inserted in children. (Iamblichus 1818: 22)

Very closely approximates "life-mate" (*elukaaslane*).

> And said, that he ought to be considered as the most excellent man, who is able to foresee what will be advantageous to himself; but that he ranks as the next in excellence, who understands what is useful from things which happen to others. But that **he is the worst of men who waits for the perception of what is best, till he is himself afflicted**. (Iamblichus 1818: 23)

Like the christian conservatives who deny science and couldn't care less for environmental change because it doesn't yet affect them personally.

> He also **exhorted the women to use words of good omen through the whole of life, and to endeavor that others may predict good things of them**. He likewise admonished them not to destroy popular renown, nor to blame the writers of fables, who surveying the justice of women, from their accommodating others with garments and ornaments, without a witness, when it is necessary for some other person to use them, and that neither litigation nor contradiction are produced from this confidence, - have feigned, that three women used but one eye in common, on account of **the facility of their communion with each other**. (Iamblichus 1818: 26)

The first sounds like a form of mimesis, like the "smile, and the world will smile at you". The second instance sounds like a reference to female in-group bias.

> It is also said, that **Pythagoras was the first who called himself a philosopher**; this not being a new name, but previously instructing us in a useful manner in a thing appropriate to the name. For he said that **the entrance of men into the present life, resembled the progression of a crowd to some public spectacle**. For there men of every description assemble with different views; one hastening to sell his wares for the sake of money and gain; but another that he may acquire renown by exhibiting the strength of his body; and there is also **a third class of men, and those the most liberal, who assemble for the sake of surveying the places, the beautiful works of art, the specimens of valor, and the literary productions which are usually exhibited on such occasions**. Thus also in the present life, men of all-various pursuits are collected together in one and the same place. For **some are influenced by the desire of riches and luxury; others by the love of power and dominion; and others are possessed with an insane ambition for glory**. But **the most pure and unadulterated character, is that of the man who gives himself to the contemplation of the most beautiful things, and whom it is proper to call a philosopher**. (Iamblichus 1818: 28)

"Similarly Aristotle's *Ethics* begins with a reference to the three lives: the vulgar seek pleasure, sometimes perverted into money, the politician seeks honour, and finally there are the spectators, who live the life of contemplation." (Stocks 1915: 219) - The triad unfolded in a sort of narrative.

> Pythagoras, however, did not procure for himself a thing of this kind through instruments or the voice, but employing **a certain ineffable divinity**, and which it is difficult to apprehend, he extended his ears, and fixed his intellect in the sublime symphonies of the world, he alone hearing and understanding, as it appears, **the universal harmony and consonance of the spheres**, and the stars that are moved through them, and which produce a fuller and more intense [||] melody than any thing effected by mortal sounds. **This melody also was the result of dissimilar and variously differing sounds, celerities, magnitudes, and intervals, arranged with reference to each other in a certain most musical ratio**, and thus producing a most gentle, and at the same time variously beautiful motion and convulsion. (Iamblichus 1818: 32-33)

There is "a siren who, with inexplicable conservation of breath, piped forever a single note as she travelled, thus contributing with her sisters to the production of one lost chord of music; for humanity could not hear the sound, for the simple reason that it never varied and never ceased" (Bennett 1945: 196) - "What is the song of the Sirens? The world." (W 5: 51)

> This adaptation therefore of souls was procured by him through music. But another purification of the **dianoetic** parts, and at the same time of the whole soul, through all-various studies, was effected by him as follows: He conceived generally that labor should be employed about disciplines and studies, and ordained like a legislator, trials of the most various nature, punishments, and restraints by fire and swords, for [||] innate intemperance, and an inexhaustible avidity of possessing; which he who is depraved can neither suffer nor sustain. (Iamblichus 1818: 35-36)

Taylor gives the definition in the footnote: "i.e. Of the discursive energy of reason, or that part of the soul that reasons scientifically, deriving the principles of its reasoning from intellect." (*ibid*, 35; fn)

> Hence also, he ordered them to abstain from wine, to be sparing in their food, to sleep little, and to have an unstudied contempt of, and hostility to **glory, wealth**, and the like: to have an unfeigned reverence of those to whom reverence is due, a genuine similitude and benevolence to those of the same age with themselves, and an attention and incitation towards their juniors, free from all envy. (Iamblichus 1818: 36)

In other words "passion for power and wealth". In the triad, glory being second, wealth first, but knowledge third. Also, all these reported discourses of Pythagoras now make it clear why Peirce categorized Pythagoras as a "moralist".

> He likewise surveyed their form, their mode of walking, and the whole motion of their body. **Physiognomically also considering the** [|] **natural indications of their frame, he made them to be manifest signs of the unapparent manners of the soul**. When, therefore, he had thus made trial of some one, he suffered him to be neglected for three years, in the mean time observing how he was disposed with respect to stability, and a true love of learning, and if he was **sufficiently prepared with reference to glory, so as to despise [popular] honor**. (Iamblichus 1818: 37-38)

A bit of semiotics can be found everywhere. Wealth and honour must not only be chased, they must be despised.

> For he did not **impart spurious doctrines, nor snares, in which most of the sophists, who are at leisure for no good purpose**, entangled young men; but he possessed a scientific knowledge of things human and divine. (Iamblichus 1818: 40)

Sounds like French theory.

> After this we must narrate how, when he had admitted certain persons to be his disciples, **he distributed them into different classes according to their respective merits. For it was not fit that all of them should equally participate of the same things, as they were naturally dissimilar**; nor was it indeed right that [|] some should participate of all the most honorable auditions, but others of none, or should not at all partake of them. For this would be uncommunicative and unjust. **While therefore he imparted a convenient portion of his discourses to each, he benefited as much as possible all of them, and preserved the proportion of justice**, by making each a partaker of the auditions according to his desert. (Iamblichus 1818: 41-42)

Starting to look like Fourierism.

> Hence, in conformity to this method, he called some of them **Pythagoreans**, but others **Pythagorists**; just as we denominate some men Attics, but others Atticists. Having therefore thus aptly divided their names, some of them he considered to be genuine, but he ordained that others should show themselves to be the **emulators** of these. (Iamblichus 1818: 42)

This appears to be endonymic. Pythagoreans vs pythagorizers would be exonymic. "Emulators" another aspect of Fourierism, related with rivalry. This whole page looks like something Fourier must have studied closely.

> But all these auditions are divided into three species. For some of them indeed signify **what a thing is; others what it *especially* is; but others, what ought, or what ought not, to be done**. The auditions therefore which signify what a thing is, are such as, **What are the islands of the blessed? The sun and moon. What is the oracle at Delphi? The tetractys**. What is harmony? That in which the Syrens subsist. But the auditions which signify what a thing *especially* is, are such as, What is the most just thing? To sacrifice. What is the wisest thing? Number. (Iamblichus 1818: 43)

Part of this Peirce quoted directly. The three species are quite obviously *Possibility*, *Reality*, and *Necessity* (cf. Kant 1855: 61).

> For each of these shows what a thing *especially* is. This however is the same with what is called the wisdom of the seven wise men. For they investigated, not what is *simply* good, but what is *especially* so; nor what is difficult, but **what is *most* difficult; viz. for a man to know himself**. Nor did they investigate what is easy, but **what is *most* easy; viz. to do what you are accustomed to do**. (Iamblichus 1818: 44)

Nothing is easier than habitual action. Only the most difficult things are worthwhile.

> Labors are good; but pleasures are in every respect bad. For as **we came into the present life for the purpose of punishment**, it is necessary that we should be punished. (Iamblichus 1818: 45)

What.

> The probable reasons however, which are added about things of this kind, are not Pythagoric, but were devised by some who philosophized differently from the Pythagoreans, and who endeavoured **to adapt probability to what was said**. (Iamblichus 1818: 46)

Exactly what has happened to the teachings of Jesus over the past 1800+ years.

> And it is requisite to arrange under these, the **political, economic and legislative** Pythagoreans. (Iamblichus 1818: 48)

I'm starting to think that these accord with the triad: economic (wealth), political (ambition), legislative (reason) - the last explained with "a necessary law [being what] reason seeks for and requires" (cf. Kant 1855: xxvii).

> And believing that he was no other than the God himself, and that no man resembles him, but that he was truly Apollo, both from the venerable indications which he saw about him, and from those which the priest had known before, **he gave Pythagoras a dart which he took with him when he left the temple**, as a thing that would be useful to him in the difficulties that would befal him in so long a journey. For **he was carried by it, in passing through inaccessible places, such as rivers, lakes, marshes, mountains, and the like**, and performed through it, as it is said, lustrations, and expelled pestilence and winds from the cities that requested him to liberate them from these evils. (Iamblichus 1818: 49)

This "dart" is everywhere else an arrow: "Herodotus (4.36) writes that he "carried his arrow over the whole earth, fasting," but from the time of Heraclides (fr. 51c) it was said that Abaris flew on an arrow." (Eliade 1972: 269)

> Pythagoras also added, that he came [into the regions of mortality] for the purpose of remedying and benefiting the condition of manking, and that on this account **he had assumed a human form**, lest men being disturbed by the novelty of his transcendency, should avoid the discipline which he possessed. (Iamblichus 1818: 50)

Haping on more parallels with Jeshua.

> In the next place, I shall speak of the studies which he delivered through the whole of the day to his associates. For those who committed themselves to the guidance of his doctrine, acted in the following manner: **they performed their morning walks alone**, and in places in which there happened to be an appropriate solitude and quiet, and where there were temples and groves, and other things adapted

> to give delight. For **they thought it was not proper to converse with any one, till they had rendered their own soul sedate, and had co-harmonised the reasoning power**. For they apprehended it to be a thing of a turbulent nature to mingle in a crowd as soon as they rose from bed. On this account all the Pythagoreans always selected for themselves the most sacred places. But after their morning walk they associated with each other, and especially in temples, or if this was not possible, in places that resembled them. (Iamblichus 1818: 52)

Take a walk and meditate in the morning.

> But **when it was evening they again betook themselves to walking; yet not singly as in the morning walk, but in parties of two or three**, calling to mind as they walked, the disciplines they had learnt, and exercising themselves in beautiful studies. After they had walked, they made use of the bath; and having washed themselves, they assembled in the place where they eat together, and which contained no more than ten who met fro this purpose. (Iamblichus 1818: 53)

Something poetic about this. Walk alone in the morning, walk in good company in the evening.

> But after this supper libations were performed, and these were succeeded by readings. **It was the custom however with them for the youngest to read, and the eldest ordered what was to be read**, and after what manner. (Iamblichus 1818: 53)

Practical. Reading aloud impedes comprehension but will train the mind (improve vocabulary and pronunciation).

> For to contend **pervicaciously** with such as these, anger or some other similar passion intervening, is not to preserve, [but destroy] the existing friendship. (Iamblichus 1818: 54)

Define:pervicacious - very obstinate or stubborn; headstrong; inflexible and self-willed; extremely willful; wilfully contrary or refractory.

> The mode however of **teaching through symbols**, was considered by Pythagoras as most necessary. For this form of erudition was cultivated by nearly all the Greeks, as being most ancient. But it was transcendently honored by the Egyptians, and adopted by them in the most diversified manner. Conformably to this, therefore, it will be found, that great attention was paid to it by Pythagoras, **if any one clearly unfolds the significations and arcane conceptions of the Pythagoric symbols, and thus develops the great rectitude and truth they contain, and liberates them from their enigmatic form**. (Iamblichus 1818: 55)

Adding nothing but verbiage. The enigmatic form - symbol/signifier; the truth they contain - thing symbolized/signified.

> Their writings also, and all the books which they published, *most of which have been preserved even to our time*, **were not composed by them in a popular and vulgar diction**, and in a manner usual with all other writers, **so as to be immediately understood**, but in such a way as not to be easily apprehended by those that read them. For **they adopted that taciturnity which was instituted by Pythagoras as a law**, in concealing after an arcane mode, divine mysteries from the uninitiated, and obscuring their writings and conferences with each other. Hence he who selecting these symbols does not unfold their meaning by an apposite exposition, will cause those who may happen to meet with them to consider them as ridiculous and inane, and as full of nuacity and garrulity. When, however, they are **unfolded in a way conformable to these symbols, and become obvious and clear even to the multitude, instead of being obscure and dark**, then they will be found to be analogous to prophetic sayings, and to the oracles of the Pythian Apollo. (Iamblichus 1818: 56)

Esoteric, occluded (occult). Silence is golden.

> Nor will it be improper to mention a few of them, in order that this mode of discipline may become more perspicuous: Enter not into a temple negligently, nor in short adore carelessly, not even though you should stand at the very doors themselves. Sacrifice and adore unshod. Declining from the public ways, walk in unfrequented paths. **Speak not about Pythagoric concerns without light**. And such are the outlines of the mode adopted by Pythagoras of teaching through symbols. (Iamblichus 1818: 57)

First rule of Pythagoreanism: don't talk about Pythagoreanism.

> In short, it is asserted that Pythagoras was the inventor of the whole of political erudition, when he said that **nothing is pure among things that have an existence**; but that earth participates of fire, fire of air, air of water, and water of spirit. And in a similar manner **the beautiful participates of the deformed, the just of the unjust**, and other things conformably to these. From this hypothesis, however, the reasoning tends to either part. He also said, that there are two motions of the body and the soul; the one being irrational, but the other the effect of deliberate choice. That three certain lines also constitute polities, the extremes of which mutually touch each other, and produce one right angle; so that one of them has the nature of the sesquitertian; another that of the diapente; and **the third is a medium between the other two**. (Iamblichus 1818: 70)

Everything is a commixture (of opposites). Taylor's footnote: "These lines are as the numbers 4, 3, 2. For 4 to 3 is sesquitertian, 3 to 2 is sesquialter, and 2 is an arithmetical medium between 4 and 3."

> If, therefore, any one wished to learn what were the sources whence these men derived so much piety, it must be said, that a perspicuous paradigm of **the Pythagoric theology according to numbers, is in a certain respect to be found in the writings of Orpheus**. (Iamblichus 1818: 77)

Straight from the spider's mouth.

> For when Pythagoras died, he was left very young with his mother Theano. In this Sacred Discourse also, or treatise concerning the Gods (for it has both these inscriptions), who it was [|] that delivered to Pythagoras what is there said concerning the Gods, is rendered manifest. For it says: "*that Pythagoras the son of Mnesarchus was instructed in what pertains to the Gods, when he celebrated orgies in the Thracian Libethra, being initiated in them by Aglaophemusq and that* ***Orpheus the son of Calliope, having learnt wisdom from his mother*** *in the mountain Pangæus, said, that* ***the eternal essence of number is the most providential principle of the universe, of heaven and earth, and the intermediate nature****; and farther still, that it is the root of the permanency of divine natures, of Gods and dæmons*." From these things, therefore, it is evident that he learnt from the Orphic writers that **the essence of the Gods is defined by** [|] **number**. *Through the same numbers also, he produced an admirable fore-knowledge and worship of the Gods, both which are especially most allied to numbers*. (Iamblichus 1818: 77-79)

Another coincidence with *Dune*, in which Jessica teaches her son Paul the ways of the Bene Gesserit. (Another coincidence being, of course, that Pythagoras could recall his former lives - the essential ability of the Kwisatz Haderach - "other memory".) The rest elaborates upon "all is number". Taylor adds in a footnote: "Hence that proverb was peculiar to the Pythagoreans, that ***all things are assimilated to number***. Pythagoras, therefore, in The Sacred Discourse, clearly says, that "**number is the ruler of forms and ideas**, and is the cause of Gods and dæmons." [...] Syrianus adds, "But Philolaus declared that number is **the governing and self-begotten bond** of the eternal permanency of mundane natures."" (*ibid*, 78; fn)

> **He paid attention likewise to rumors and**omens, prophecies, and lots, and in short, to **all casual circumstances**. (Iamblichus 1818: 80)

Phatic.

> i.e. To spheres; Iamblichus indicating by this, that **Pythagoras as well as Orpheus considered a spherical figure as the most appropriate image of divinity**. For the universe is spherical; and, as Iamblichus afterwards observes, the Gods have a nature and *morphe* similar to the universe; *morphe*, as we learn from Simplicius, pertaining to the color, figure, and magnitude of superficies. (Taylor 1818: 81; fn)

"But divine numbers both according to Orpheus and Pythagoras are the Gods themselves" (*ibid*, 81; fn) - gives the *semiosphere* a divine outlook.

> He likewise ordained that men should make libations thrice, and observed that Apollo delivered oracles from the tripod, because **the triad is the first number**. (Iamblichus 1818: 81)

What.

> But he ordered that temples should be entered from places on the right hand, and that they should be departed out of from the left hand. For he asserted that the right hand is the principle of what is called the odd number, and is **divine**; but that the left hand is a symbol of the even number, and of that which is **dissolved**. (Iamblichus 1818: 83)

Divine-permanent-type; dissolved-impermanent-token.

> This science, therefore, concerning intelligible natures and the Gods, Pythagoras delivers in his writings from **a supernal origin**. (Iamblichus 1818: 84)

Define:supernal - relating to the sky or the heavens; celestial; of exceptional quality or extent.

> And that wisdom is the science of **things which are properly beings, but not of such as are homonymously so**. For corporeal natures are neither the objects of science nor admit of a stable knowledge, since they are infinite and incomprehensible by science, and **are as it were non-beings, when compared with universals, and are incapable of being properly circumscribed by definition**. (Iamblichus 1818: 85)

"Accordingly, an *empirical* conception cannot be defined, it can only be *explained*. For, as there are in such a conception only a certain number of marks or signs, which denote a certain class of sensuous objects, we can never be sure that we do not cogitate under the word which indicates the same object, at one time a greater, at another a smaller number of signs." (Kant 1855: 443)

> He was also accustomed to pour forth **sentences resembling oracles** to his familiars in a symbolical manner, and **which in the greatest brevity of words contained the most abundant and multifarious meaning**, like the Pythian Apollo through certain oracles, or **like nature herself through seeds small in bulk**, the former exhibiting conceptions, and the latter effects, innumerable in multitude, and difficult to be understood. Of this kind is the sentence, *The beginning is the half of the whole*, which is an **apothegm** of Pythagoras himself. (Iamblichus 1818: 86)

Define:apothegm - a concise saying or maxim; an aphorism. The comparison with seeds calls to mind what some Christians hold of "logos"; also, the curious coincidence of Greek *sema* (σῆμἄ) and Estonian *seeme* ("seed").

> But not only in the present hemistich, but in others of a similar nature, the most divine Pythagoras has concealed the sparks of truth; depositing as in a treasury for those who are capable of being enkindled by them, [||] and with a certain brevity of diction, an extension of theory most ample and difficult to be comprehended, as in the following hemistich:

All things accord in number:

which he very frequently uttered to all his disciples. Or again, ***Friendship is equality; equality is friendship***. Or in the word *cosmos*, i.e. *the world;* or by Jupiter, in the word *philosophy*, or in the so much celebrated word *tetractys*. (Iamblichus 1818: 86-87)

A spark of truth indeed, "the secret in all cases, and the *sine qua non* of good conversation, is to establish equality, at least momentarily, if you like fictions, but at all costs equality, among the members of the company who make up the party" (Mahaffy 1892: 101-102).

> The principle of justice therefore, is the common and the equal, through which, in a way most nearly approximating to one body and one soul, **all men may be co-passive, and may call the same thing mine and thine**; as is also [|] testified by **Plato**, who **learnt this from the Pythagoreans**. This therefore, Pythagoras effected in the best manner, exterminating every thing private in manners, but **increasing that which is common as far as to ultimate possessions**, which are the causes of sedition and tumult. For all things [with his disciples] were common and the same to all, and no one possessed any thing private. And he indeed, who approved of this **communion**, used common possessions in the most just manner; but he who did not, received his own property, which he brought to the common stock, with an addition to it, and departed. And thus he established justice in the best manner, from the first principle of it. (Iamblichus 1818: 89-90)

The first principle of justice is equality.

> Some one however of the Crotonian counsellors, after reviling the rest of the ambassadors, observed that he understood they had defamed Pythagoras, whom not even a brute would dare to blaspheme, **though all animals should** [|] **again utter the same voice as men, which fables report they did in the beginning of things**. (Iamblichus 1818: 94-95)

Talking cats and dogs in popular culture attest to the staying power of this idea. Made me consider employing it in my future science fiction. The "anti-animals" could very well talk; much like Homer invented a "baby-translator", we could one day have collars that translate animals.

> The accuracy too, with which they preserved their writings is admirable. For in so many ages, no one appears to have met with any of the commentaries of the Pythagoreans, prior to the time of Philolaus. **But he first published those three celebrated books, which Dion the Syracusan is said to have bought, at the request of Plato, for a hundred mina**. For Philolaus had fallen into a certain great and severe poverty; and from his alliance to the Pythagoreans, was a partaker of their writings. (Iamblichus 1818: 104)

"The *Republic* was a theft from Protagoras, the *Timæus* from the Three Books bought from Philolaus." (Stocks 1915: 208) - hence was born "the so-called "Bible of the Platonists", Plato's *Timaeus*" (Runia 1995: 11).

> And universally, it is said that the Pythagoreans exhorted both those they happened to meet, and their familiars, **to avoid pleasure** as a thing that required the greatest caution. For nothing so much **deceives us, or precipitates us into error**, as this passion. In short, as it seems, they contended that **we should never do any thing with a view to pleasure as the end**. (Iamblichus 1818: 106)

Might be one of those instances in which Fourier "turned around" (converted) the dogma of old into its opposite.

> i.e. *Humble* (*τᾶπεινής ούσης*). With the Pythagoreans, therefore, **humility was no virtue**, though in modern times it is considered to be the greatest of the virtues. With Aristotle likewise it is no virtue: for in his Nicomachean Ethics he says, "that all humble men are flatterers, and all flatterers are humble." (Taylor 1818: 116)

I'll make an attempt to keep this in mind when I next meet humility described as a virtue.

> The precept, however, which is of the greatest efficacy of all others to the attainment of fortitude, is that which has for its most principal scope the being defended and **liberated from those bonds which detain the intellect in captivity from infancy**, and without which no one can learn or perceive any thing sane or true, through whatever sense he may energize. For according to the Pythagoreans,
>
> > 'Tis mind that all things sees and hears;
> > What else exists is deaf and blind.

(Iamblichus 1818: 117)

Ainult mõistus kõike näeb ja kuuleb, kõik muu on kurt ja tumm.

> These therefore are beautiful instances of friendship. *The decisions, however, of the Pythagoreans respecting* ***the communion of divine goods****, the concord of intellect, and things pertaining to a divine soul, are much more admirable than the above examples. For they perpetually exhorted each other, not to divulse the God within them. Hence* ***all the endeavour of their friendship both in deeds and words, was directed to a certain divine mixture, to a union with divinity, and to a communion with intellect and a divine soul***. But it is not possible to find any thing better than this, either in what is uttered by words, or performed by deeds. (Iamblichus 1818: 123)

One of the beliefs of the Pythagoreans, that "the soul can rise to union with the divine" (Veljan 2000: 259).

> This observation applies also to those of the present day, who, **from a profound ignorance of human nature, attempt to enlighten by education the *lowest* class of mankind**. For this, as I have elsewhere observed, is an attempt to break the golden chain of being, to disorganise society, and to render the vulgar dissatisfied with the servile situations in which God and nature intended them to be placed. (Iamblichus 1818: 126)

Thomas Taylor's translations may have their merits but the man himself appears as detestable as they come. God ordained the lowly to remain forever lowly, the "uneducated classes" to remain forever uneducated? What a horrible person. Of course, what else could be expected from the author of *A Vindication of the Rights of Brutes*?

> These also, being left by themselves, and not moderately dejected by the calamity, were scattered in different places, and **no longer endured to have any communion with the rest of mankind**. But they lived alone in solitary places, wherever they happened to meet with them; and **each greatly preferred an association with himself to that with any other person**. (Iamblichus 1818: 130)

Still wondering why Peirce would call his phenomenology *κοινό*-pythagoreanism. Could it be because it is based on what little fragments have remained in circulation, i.e. become common?

> It is also said that **Epicharmus** [|] was one of the foreign auditors; but that he was not one of the school. Having however arrived at Syracuse, he abstained from philosophizing openly, on account of the tyranny of Hiero. But he inserted the conceptions of the men in metre, and **published in comedies the occult dogmas of Pythagoras**. (Iamblichus 1818: 136-137)

Contrary to our translator, "Epicharmus taught that the continuous exercise of virtue could overcome heredity, so that anyone had the potential to be a good person regardless of birth" (Wiki).

Fragments of the Ethical Writings of Certain Pythagoreans

From Hippodamus, the Thurian, in his treatise On Felicity

> Of animals, some are the recipients of **felicity**, but others are incapable of receiving it. And **those animals**, indeed, are receptive of it **that have reason**. For felicity cannot subsist without virtue; and virtue is first ingenerated in that which possesses reason. But **those animals** are incapable of receiving felicity, **that are destitute of reason**. For neither can that which is deprived of sight, receive the work or the virtue of sight; nor can that which is destitute of reason, be the recipient of the work, or the virtue of that which possesses reason. With respect to **felicity**, however, and virtue, the former **is as a work**, but the latter as a certain art, to that which possesses reason. But of animals which possess reason, some are self-perfect, and these are such as are perfect through themselves, and are indigent of nothing external, either to their existence, or to their existing well and beautifully. And such, indeed, is God. **Those animals, however, are not self-perfect, which are not perfect through themselves, but are in want of external causes to their perfection. And man is an animal of this kind**. (Hippodamus 1818: 143)

This must be *eudaimonia* (cf. Procopé 1990: 27). Man is an imperfect animal.

> Those also are perfect according to life, who are not only good, but happy. For felicity, indeed, is the perfection of human life. But **human life is a system of actions**: and felicity gives completion to the actions. Virtue also and fortune give completion to actions; virtue, indeed, according to use; but good fortune according to prosperity. **God therefore is neither good through learning virtue from any one, nor is he happy through being attended by good fortune**. (Hippodamus 1818: 144)

By way of opposition, humans become good through learning virtue from others, and happy through being attended by good fortune (luck). Note that the triad is all messed up here. Happiness (fortune/wealth) is first; (moral?) goodness/virtuosity second (honour); reason either missing or on another level (these two pertaining to a reasonable animal).

> But man is neither happy nor good by nature, but requires **discipline** and **providential care**. And in order to become good, indeed, he requires virtue; but in order to become happy, good fortune. On this account, **human felicity summarily consists of these two things, viz. of praise, and the predication of beautitude**. Of praise indeed, from virtue; but of the predication of beatitude, from prosperity. It possesses virtue therefore, through a divine destiny, but prosperity through a mortal allotment. (Hippodamus 1818: 144)

Define:beatitude - supreme blessedness. This is "providential care", Gods smiling upon you. Discipline (Iamblichus frequently refered to "piety") is self-evident (manifest in Pythagorean silence, regard, and self-control). Praise links up with honour.

> So that it is necessary that he who is to be happy, and whose life is to be prosperous, should live and die in a country governed by equitable laws, relinquishing all illegality. At the same time what has been said is attended with necessity. For **man is a part of society**, and hence from the same reasoning, will become entire and perfect, if he not only associates with others, but associates in a becoming manner. For **some things are naturally adapted to subsist in many things, and not in one thing; others in one thing, and not in many; but others both in many, and in one thing, and on this account in one thing, because in many**. For harmony, indeed, any symphony and number, are naturally adapted to be ingenerated in many things. (Hippodamus 1818: 146)

We Live In a Society. The one/many dialectic exemplifies the all-too-familiar threefoldness of things (Possibility, Reality, Necessity; Quality, Type, Token; Accord, Discord, Modulation; and so on and on and on).

> And on this account they subsist in one thing, because they also subsist in many: and they subsist in many, because they are inherent in a whole and in the universe. For **the orderly distribution of the whole nature of things** methodically arranges each particular. And the orderly distribution of particulars gives completion to the whole of things and to the universe. (Hippodamus 1818: 146)

Sounds like E. R. Clay's *orderly concurrence of aptitudes*, though I suspect he derived it from like likes of Spencer and/or Huxley, if not Swedenborg.

> For harmony not existing, and **a divine inspection of mundane affairs**, things which are adorned would no longer be able to remain in any excellent condition. And equitable legislation not existing in a city, it is not possible for a citizen to be good or happy. Health, likewise, not existing in the animal, it is not possible for the foot or the hand to be strong and healthy. For **harmony indeed is the virtue of the world; equitable legislation is the virtue of a city; and health and strength are the virtue of the body**. Each of the parts likewise in these things is co-arranged on account of the whole and the universe. (Hippodamus 1818: 147)

Iamblichus discussed the divine inspection of mundane affairs not far above. In the second emphasis we have what can be called Pythagorean levels of abstraction: body → city → world.

From Euryphamus, in his treatise Concerning Human Life

> The perfect life of man falls short indeed of the life of God, because it is not self-perfect, but surpasses that of irrational animals, because it participates of virtue and felicity. For neither is God in want of external causes; since being naturally good and happy, he is perfect from himself; nor any irrational animal. **For brutes being destitute of reason, they are also destitute of the sciences pertaining to actions. But the nature of man partly consists of his own proper deliberate choice, and partly is in want of the assistance derived from divinity**. (Euryphamus 1818: 148)

The same stuff in every regard. System/science of action. "Deliberate choice" equivalent of "free will". "Assistance derived from divinity" - beatitude.

> For the whole reason of the thing is as follows: Divinity introduced man into the world as **a most exquisite animal**, to be preciprocally [|] honored with himself, and *as* ***the eye of the orderly distribution of things***. Hence also **man gave names to things, becoming himself the character of them**. He likewise invented letters, procuring through these **a treasury of memory**. And he imitated the established order of the universe, co-harmonizing by judicial proceedings and laws **the communion of cities**. For no work is performed by men more decorous to the world, or more worthy of the notice of the Gods, than the apt constitution of a city governed by good laws, and an orderly distribution of laws and a polity. For though each man himself by himself is nothing, and is not himself by himself sufficient to lead a life conformable to the common concord, and apt composition of a polity, yet he is well adapted to the whole and to **the perfect system of society**. (Euryphamus 1818: 148-149)

A hodgepodge of familiar tropes. "The eye of the orderly distribution of things" - nearly, that God created man in his image to behold/enjoy his creation. "Man gave names to things", including himself - I don't recall the exact wording but something along the lines of *we are brains that gave ourselves names*. The extended emphasis on laws illuminates the legislative aspect of thirdness in Kant, Schiller and Peirce.

> For the life of a man is the image of a lyre accurately [harmonized,] and in every respect perfect. For every lyre requires these three things, apparatus, apt composition, and a certain musical **contrectation**. (Euryphamus 1818: 149)

Now that's a five dollar word! It means manual fondling, or sexual foreplay. Probably meant in the sense that a lyre is worked by hand.

> And the musical contrectation is the motion of these conformably to the apt composition. Thus also human life requires these same three things. Apparatus, indeed, which is the completion of the parts of life. But the parts of life are **the good of the body, of riches, renown, and friends**. (Euryphamus 1818: 149)

Again the triad is messed up. First - the goods of the body (fortune, luck, blessings) and riches (fortune, prosperity, wealth); Second - renown (praise, fame, admiration) and friends (social).

> And **virtue, indeed, is a part of him so far as he is soul, but prosperity so far as he is connected with body. But both are parts of im so far as he is an animal**. For it is the province of virtue to use in a becoming manner the goods which are conformable to nature; but of prosperity to impart the use of them. And the former, indeed, imparts deliberate choice and right reason; but the latter, energies and actions. (Euryphamus 1818: 150)

"The union of soul and body cannot be scientifically explained for man is, as it were, a third substance formed out of two heterogeneous substances" (Arnett 1904: 173). Here, man is a union of virtue and prosperity - "For the general conquers in **conjunction** with virtue and good fortune. The pilot sails well in conjunction with art and prosperous winds. The eye sees well in conjunction with acuteness of vision and light" (*ibid*, 150).

From Hipparchus, in his treatise On Tranquility

> Since men live but for a very short period, if their life is compared with the whole of time, they will make a most beautiful journey as it were, if they pass through life with tranquility. This however they will possess in the most eminent degree, **if they accurately and scientifically know themselves, viz. if they know that they are mortal and of a fleshly nature**, and that they have a body which is corruptible and can be easily injured, and which is exposed to every thing most grievous and severe, even to their latest breath. (Hipparchus 1818: 151)

Here the notorious "know thyself" boils down to simply recognizing one's mortality. Perhaps that is indeed the extent of it. Iamblichus repeated it often that the Pythagoreans recognized their mortality and did not fear death, perhaps because they knew that they will go to the "isles of the blessed" or become one with divinity.

> But the diseases which happen to the soul are much greater and more dire than these. For **all the iniquitous, evil, illegal, and impious conduct in the life of man, originates from the passions of the soul**. For through preternatural immoderate desires many have become subject to unrestrained impulses, and have not refrained from the most unholy pleasures, arising from being connected with daughters or even mothers. Many also have been induced to destroy their fathers, and their own offspring. (Hipparchus 1818: 151)

The viewpoint Fourier opposed, seeing the passions of the soul as instituted by God. The "most unholy pleasures" are incest, patricide and infanticide.

> Hence well considering these things, and also being persuaded, that **if what is present and is imparted to us, is able to remain for the smallest portion of time, it si as much as we ought to expect; we shall then live in tranquility and with hilarity, generously bearing whatever may befal us**. (Hipparchus 1818: 152)

The Pythagorean solution of tranquility is to *take what comes*, i.e. "not to eat your heart out" over things that you cannot change. In several instances Iamblichus's emphasized viewpoints very close in wording to the Serenity Prayer, "God, grant me the serenity to accept the things I cannot change, courage to change the things I can, and wisdom to know the difference."

From Archytas, in his treatise concerning The Good and Happy Man

> Since therefore of goods, some are **eligible for their own sakes, and not for the sake of another thing**; but **others are eligible for the sake of something else, and not on their own account**; there is also a certain third species of goods, which is **eligible both on its own account, and for the sake of another thing**. (Archytas 1818: 155)

Unity, Plurality, and Totality again.

> What, therefore, is the good which is eligible on its own account, and not fro the sake of something else? It is evident that it is **felicity**. For we aspire after other things for the sake of this, but we do not desire this for the sake of any thing else. Again, what are those goods which we desire indeed for the sake of something else, but which we do not desire on their own account? It is evident they are such things as are **useful**, and preeligible goods, which become the causes of our obtaining things which are eligible [on their own account]; such as corporeal labors, exercise, and frictions which are employed fro the sake of a good habit of body; and also reading, meditation, and study, which are undertaken for the sake of things beautiful and virtue. But what are the things which are eligible on their own account, and also for the sake of something else? They are such things as the **virtues**, and the habits of them, deliberate choice and action, and whatever adheres to that which is really beautiful. Hence, that indeed which is eligible on its own account, and not on account of something else, is **a solitary good and one**. But that which is eligible for its own sake, and for the sake of another thing, is **triply divided**. For one part of it indeed subsists about the soul; another about the body; and another pertains to externals. And that which is about the soul, consists of the virtues of the soul; that which is about the body, of the virtues of the body; and that which pertains to **externals**, consists of **friends, glory, honor, and wealth**. (Archytas 1818: 155)

Soul, body, and externals a neat novel triad. Goods "eligible for their own sakes" links up with Aristotle's "self-sufficient activity" (cf. Harap 1938: 162). In Fourier' system, the first 5 passions pertain to the body (the senses, "sensual appetites"), the next 4 passions to the soul (actually even called "appetites of the soul"), and the last 3 passions, distributive, pertain to felicity. Even the one/many dialectic is in accord: first series satisfies one(self), the second satisfies others (family, friends, etc.), and the third satisfies both.

> There are likewise three definite times of human life; one of **prosperity**; another of **adversity**; and **a third subsisting between these**. (Archytas 1818: 156)

When things go well, when things go bad, and "the time between these" (*ibid*, 156). An ephemeral parallel with cabalist (adversity), butterfly (novelty), and composite (combined) passions is possible.

> But man is not soul alone, but is likewise body. For **the animal which consists of both, and that which is constituted from things of this kind is man**. For though the body is naturally adapted to be the instrument of the soul, yet this as well as the soul is a part of man [so far as he is an animal.] Hence of goods also,

> some are the goods of man, but others, of the parts of man. And **the good of man, indeed, is felicity**. But of the parts of man, **the good of the soul is prudence, fortitude, justice, and** [|] **temperance**. And **the good of the body is beauty, health, a good corporeal habit, and excellence of sensation**. With respect to externals however, **wealth, glory, and nobility**, are naturally adapted to be attendant on man, and to follow precedaneous goods. **The less, also, are ministrant to the greater goods**. Thus friendship, glory, and wealth, are miistrant both to the body and the soul; but health, strength, and excellence of sensation, are subservient to the soul; and prudence [i.e. wisdom] and justice are ministrant to the intellect of the soul. (Archytas 1818: 156-157)

Although Taylor explicitly argues against this interpretation in his footnote, I think this manifests something along the lines of Peirce's principle of degeneracy, which is here embodied in that "The less, also, are ministrat to the greater goods", ministrant meaning serving as a minister or guide/ruler - essentially approximating Kant's "determination". In other words, the goods of the body (beauty, health, etc) *determine* the goods of the soul (prudence, fortutidue, jutice, and temperance), which in turn *determine* external goods (wealth, glory, honor, and nobility).

> Since therefore **virtue and science are in our power, but prosperity is not**; and since also felicity consists in the contemplation and performance of things [truly] beautiful; but contemplation and actions, when they are not prosperous, are attended with ministrant offices and necessity, but when they proceed in the right path, produce delight and felicity; and these things are effected in prosperity; - this being the case, it si evident that *felicity is nothing else than the use of virtue in prosperity*. Hence **the good man is disposed with respect to prosperity, in the same manner as he who has an excellent and robust body**. For such a one is able to endure heat and cold, to raise a great burden, and to sustain easily many other molestations. (Archytas 1818: 158)

The crux of the matter here, as it pertains to fortune (fate/destiny), is that we do not choose into what kind of bodies we are born - we cannot select our parents and pick the genes we want. But while there is a sequence of "ministration", body → soul → man (rational animal), in the second instance (proceeding from soul) we have free will and can determine our character (how we behave, virtue) and knowledge (what we learn, science). This links up nicely with the discussion of man being partly determined by God(s) (i.e. "assistance derived from divinity"), and partly by our own "proper deliberate choice" (Euryphamus 1818: 148; *above*).

> Since therefore **felicity is the use of virtue in prosperity**, we must speak concerning virtue and prosperity, and in the first place concerning prosperity. For of goods, some indeed do not admit of excess, and this is the case with virtue. For there is not any virtue which is excessive, nor any worthy man who is beyond measure good. For **virtue has the fit and becoming for a rule, and is the habit of the decorous in practical concerns**. But **prosperity receives excess and diminution**. And when it is excessive indeed, it generates certain vices, and removes a man from his natural habit; so that he frequently through this opposes the constitution [|] of virtue. And this is not only the case with prosperity, but many other causes likewise may effect the same thing. For **it is by no means proper to wonder, that some of those who play on the pipe should be arrogant men**, who, bidding farewell to truth, ensnare by a certain false imagination those who are unskilled in music; and to disbelieve that a thing of this kind does not take place in virtue. For **the more venerable a thing is, so much the more numerous are those that pretend to the possession of it**. (Archytas 1818: 159)

Only upon the third repetition do I realize that "felicity is the use of virtue in prosperity" is also 3=2+1. As to excessiveness, the point seems to be that a man can be too rich, but never too well-mannered; moreover, good manners have a tendency to become permanent habits, while riches can be lost. The quip about "those who play on the pipe" still relevant, see anyone with a guitar. With the last emphasis on there being more pretenders to the posession of the most valuable things, I thought of Bourdieu - cultural capital (knowledge/wisdom) is the most valuable, most difficult to attain, which raises the question about pretenders to knowledge.

> But as indigence and excess are injurious to the body, yet excess and what are called superfluities, are naturally adapted to produce greater diseases [than those caused by indigence]; thus also **prosperity or adversity injure the soul, when they unseasonably happen**; yet that which is called by all men **prosperity, is naturally adapted to produce greater diseases** [than adversity], since it intoxicates like wine the reasoning power of good men. (Archytas 1818: 160)

It is better to suffer want than to have an excess of wealth. While both corrupt, excess corrupts more. I'm guessing the best is an interplay of prosperity and adversity, the mean between want and excess.

From Theages, in his treatise On the Virtues

> The order of the soul subsists in such a way, that one part of it is the reasoning power, another is **anger**, and another is **desire**. And the reasoning power, indeed, has dominion over knowledge; **anger over impetus**; and **desire intrepidly rules over the appetitions of the soul**. When therefore these three parts pass into one, and exhibit one appropriate composition, then virtue and concord are produced in the soul. But when they are divulsed from each other by sedition, then vice and discord are produced in the soul. (Theages 1818: 161)

Iha ja viha. Define:impetus - the force or energy with which a body moves; so pretty much *motivity*.

> It is necessary, however, that virtue should have these three things, viz. reason, power, and deliberate choice. **The virtue**, therefore, **of the reasoning power of the soul is prudence**; for it is a habit of judging and contemplating. But **the virtue of the irascible part, is fortitude**; for it is a habit of resisting, and enduring things of a dreadful nature. And **the virtue of the epithymetic or appetitive part is temperance**; for it is a moderation and detention of the pleasures which arise through the body. But the virtue of the whole soul is justice. (Theages 1818: 161)

Prudence is cautiousness. Reason is cautious, fortitude is power, and temperance is achieved by deliberate choice.

> The passions, however, are the matter of virtue; for the virtues subsist about, and in these. But **of the passions, one is voluntary, but another is involuntary. And the voluntary, indeed, is pleasure; but the involuntary is pain**. (Theages 1818: 162)

Makes some sense. Pain is suffering - literally, pathos.

> For that which is less excellent, is co-arranged for the sake of that which is more excellent. Thus in the world, every part that is always passive, subsists for the sake of that which is always moved. And in the conjunction of animals, **the female subsists for the sake of the male**. For the latter sows, generating a soul; but the former alone imparts matter to that which is generated. In the soul however, the irrational subsists for the sake of the rational part. (Theages 1818: 163)

These can be turned around. We know now, for example, that in the long history of evolution, the "male" was a late offshoot, a convenience. In effect, the male came about for the genetic diversification of the female. Likewise, every other relation in this passage can be turned around: that which is most excellent, subsists for the less excellent; the parts of the world that are in motion ultimately come to relative rest. The last one is probably truest of all - the rational mind is a late addition that serves the irrational, earlier parts. We think in order to eat, still.

From Metopus, in his treatise Concerning Virtue

> And the rational part indeed, is that by which we judge and contemplate; but the irrational part is that by which we are **impelled and desire**. These however, are either concordant or discordant with each other. But the contest and dissonance between them, are produced through excess and defects. (Metopus 1818: 165)

Theages gave it as impetus (*above*). As before, much the same stuff with slight variations. Taylor seems to have selected a continuum based on similarity. This one was also really short.

From Clinias

> Since however, man is naturally adapted to act unjustly from exciting causes; and these are three, **the love of pleasure in corporeal enjoyments; avarice, in the accumulation of wealth**; and **ambition, in surpassing those that are equal and similar to him**; - this being the case, it is necessary to know, that it is possible to oppose to these such things as procure fear, shame, and desire in men; viz. fear through the laws, shame through the Gods, and desire through the energies of reason. (Clinias 1818: 267)

The really difficult question is, how did we get from avarice (the man who goes to the public spectacle to sell his wares) to "the love of pleasure in corporeal enjoyments", to just any kind of emotion. Also short.

From Theages, in his treatise On the Virtues

> When however, **the better part of the soul governs, but the less excellent part is governed; and the former leads, but the latter follows, and both consent, and are concordant with each other**, then virtue and every good are generated in the whole soul. When likewise the appetitive follows the reasoning part of the soul, then temperance is produced; but when this is the case with the irascible part, fortitude is produced; and when it takes place in all the parts of the soul, then justice is the result. For justice is that which separates all the vices and all the virtues of the soul from each other. And **justice is a certain established order of the apt conjunction of the parts of the soul**, and perfect and supreme virtue. (Theages 1818: 169)

"Subsisting" (*above*) is here "governing". The latter variant calls to mind *determination* in Kant and Schiller. Also, "justice" sounds like it should be "harmony".

> Since however, the virtue of manners is conversant with the passions, but of the passions pleasure and pain are supreme, it is evident that **virtue does not consist in extirpating the passions of the soul, pleasure and pain, but in co-harmonizing them**. For neither does health, which is a certain apt mixture of the powers of the body, consist in expelling the cold of the powers of the body, consist in expelling the cold and the hot, the moist and the dry; but in these being [appropriately] mingled together. For **it is as it were, a certain symmetry of these**. Thus too, in music, concord does not consist in expelling the sharp and the flat; but when these are co-harmonized, then concord is produced, and dissonance is exterminated. (Theages 1818: 170)

Something to take into account when I next meet the origin of passions from the soul, or the like.

From the treatise of Archytas On Ethical Erudition

> But the good man is not always happy; for **felicity does not consist in the possession, but in the use of virtue**. For neither does he who has sight always see; for he will not see, if he is without light. (Archytas 1818: 174)

Somehow I had an inkling that the "use" in Archytas' discussion of felicity (*above*) is loaded.

> We should therefore exercise ourselves in **the mediocrity of the passions**, as we shall then equally avoid insensibility, and too much **passivity**, and shallnot speak higher of our nature than we ought. (Archytas 1818: 175)

Haven't ever noticed this - are passion and passivity contraries?

From Archytas, in his treatise on The Good and Happy Man

> I say then that the good man is one who uses in a beautiful manner great things and opportunities. He likewise is able to bear well both prosperity and adversity. In beautiful and honorable circumstnaces also, **he becomes worthy of the condition in which he is placed; and when his fortune is changed, received it in a proper manner**. In short, on all occasions, he contends well from contingencies that may arise. Nor does he only thus prepare himself [for whatever may happen], but likewise those who confide in and contend together with him. (Archytas 1818: 176)

That's the whole fragment. Basically, accept with dignity whatever comes.

From Crito, in his treatise on Prudence and Prosperity

> For the life of man requires **intension and remission, sorrow and gladness, prosperity, and adversity**. For some things are able to collect and retain the intellect to industry and wisdom; but others impart relaxation and delight, and thus render the intellect vigorous and prompt to action. If however one of these prevails in life, then the life of man becomes of one part, and verges to one part, tending either to sorrow and difficulty, or to remission and levity. (Crito 1818: 178)

Oppositions. Evidently these fragments appear so random because they are Gale's "Collection of Pythagoric Ethical Fragments", now supplemented by Taylor, who has left so many footnotes about how Gale messed up.

From Archytas, in his treatise On Disciplines

> It is necessary that you should become scientific, either by learning from another person, or by discovering yourself the things of which you have a scientific knowledge. **If, therefore, you learn from another person, that which you learn is foreign; but what you discover yourself is through yourself, and is your own**. Moreover, if you investigate, discovery will be easy, and soon obtained; but if you do not know how to investigate, discovery will be to you impossible. (Archytas 1818: 181)

Pretty much how I feel about learning. People cannot be taught, they can only learn. Teaching and learning *may* coincide, what is learned on one's own is thoroughly one's own.

From Polus, in his treatise On Justice

> Man was generated and constituted, for the [|] purpose of contemplating the reason of the whole of nature, and in order that, **being himself the work of wisdom**, he might survey the wisdom of the things which exist. - For **if the reason of man is contemplative of the reason of the whole of nature**, and the wisdom also of man perceives and contemplates the wisdom of the things in existence, - this being acknowledged, it is at the same time demonstrated, that **man is a part of universal reason**, and of the whole of the intellectual nature. (Polus 1818: 183-184)

Man's purpose is to be "the eye of the orderly distribution of things" (Euryphamus 1818: 148-149; *above*).

> **Whoever**, therefore, **is able to analyze all the genera which are contained under one and the same principle, and again to compose and con-numerate them, he appears to me to be the wisest of men**, and to possess the most perfect veracity. Farther still, he will also discovered a beautiful place of survey, from whcih it will be possible to behold divinity, and all things that are in co-ordination with, and successive to him, subsisting separately, or distinct from each other. (Polus 1818: 184)

See Charles Fourier and his list of types of cuckoldry and bankrupcy.

Pythagoric Ethical Sentences from Stobæus

> Do not even *think* of doing what ought not to be done. (Stobæus 1818: 186)

Ära isegi *mõtle* selle tegemisest, mida teha ei tohi.

> Choose rather to be strong in soul than in body. (Stobæus 1818: 186)

Eelista olla tugev hinge, mitte keha poolest. St kanna hoolt oma hinge eest.

> Be persuaded that things of a laborious nature contribute more than pleasures to virtue. (Stobæus 1818: 186)

Ole veendunud, et rasked asjad panustavad voorusesse rohkem kui naudingud. St ainult asjad, mis on rasked, keerulised, aeganõudvad, jne. on väärt tegemist.

> Those alone are dear to divinity, who are hostile to injustice. (Stobæus 1818: 188)

Ainult need on Jumalale kallid, kes astuvad vastu ebaõiglusele.

> It is impossible that he can be free who is a slave to his passions. (Stobæus 1818: 189)

Oma kirgede orjal on võimatu olla vaba.

> Pythagoras said, that it was either requisite to be [|] silent, or to say something better than silence. (Stobæus 1818: 189-190)

Kui sul ei ole öelda midagi, mis oleks parem kui vaikus, siis vaiki.

> To the wwise man every land is eligible as a place of residence; for the whole world is the country of the worthy soul. (Stobæus 1818: 190)

Targa inimese jaoks võib iga maa olla kodu; väärilise hinge jaoks on kogu maailm kodumaa. Vt maailmakodanik.

> It is the same thing to think greatly of yourself in prosperity, as to contend in the race in a slippery road. (Stobæus 1818: 191)

Mõelda endast hästi kui sul on (raha/rikkust) küllalt, on sama kui joosta võidu libedal teel.

> It is the province of a wise man to bear poerty with equanimity. (Stobæus 1818: 191)

Targa inimese asi on kanda vaesust väärikalt.

Select Sentences of Sextus the Pythagorean

> The wise man, and the despiser of wealth, resembles God. (Sextus 1818: 192)

Tark inimene ja rikkuse jälestaja sarnanevad Jumalale.

> You have in yourself something similar to God, and therefore use yourself as the temple of God, on account of that which in you resembles God. (Sextus 1818: 192)

Sinus on midagi sarnast Jumalale, ja seetõttu kasutad ennast Jumala templina. // Might have to do with the "soul as a tent" figure.

> The wise man whose estimation with men was but small while he was living, will be renowned when he is dead. (Sextus 1818: 193)

Note that this goes for wise men, not just anyone. I.e. this pertains to those thinkers whose writings become popular posthumously.

> You should not possess more than the use of the body requires. (Sextus 1818: 194)

Extreme asceticism. Likewise with the next, "Possess those things which no one can take from you", i.e. only possess social and cultural capital.

> God dwells in the intellect of the wise man. (Sextus 1818: 194)

God is imaginary.

> Be unwilling to admit accusations against the man who is studious of wisdom. (Sextus 1818: 195)

A good one. Probably originally meant that you shouldn't literally *accuse* men of learning; but it can be taken in the sense that you shouldn't "hold anything against" people who are honest lovers of knowledge.

> No good originates from the body. (Sextus 1818: 195)

Especially not children.

> Think that your body is the garment of your soul; and therefore preserve it pure. (Sextus 1818: 196)

Mõtle oma kehast kui hinge rõivastusest ja hoia seda puhtana.

> You should not dare to speak of God to an impure soul. (Sextus 1818: 197)

First rule of God, don't talk about God.

P. 44. *That it is not proper to walk in the public ways*.

This is the 5th Symbol in the Protreptics of Iamblichus, but is there differently expressed: for it is, "Declining from the public ways, walk in unfrequented paths." On which Iamblichus observes: "I think that this Symbol also contributes to the same thing as the preceding, [which is, "Disbelieve nothing wonderful concerning the Gods, nor concerning divine dogmas"]. For this exhorts us to abandon a popular and merely human life; but thinks fit that we should pursue a separate and divine life. It also signifies that **it is necessary to look above common opinions; but very much to esteem such as are private and arcane**; and that we should despise merely human delight; but ardent pursue that felicitous mode of conduct which [|] adheres to the divine will. It likewise exhorts us to dismiss human manners as popular, and to exchange for these the religious cultivation of the Gods, as transcending a popular life. (Taylor 1818: 204-205)

In other words, it's a roundabout way to say "Follow God".

P. 59. *He likewise exhorted them to abstain from beans.*

In the Proptreptics this is the 37th Symbol; and Iamblichus has not developed for us **The more mystical signification of this symbol**. For he only says that "it admonishes us to beware of every thing which is corruptive of our converse with the Gods and divine prophecy." But Aristotle appears to have assigned the true mystical reason why the Pythagoreans abstained from beans. For he says, (apud Laert.) "that **Pythagoras considered beans as a symbol of generation** [i.e. of the whole of a visible and corporeal nature,] which subsists according to a right line, and is without inflection; because **a bean alone** of almost all spermatic plants, is perforated through the whole of it, and is not obstructed by any intervening joints." Hence he adds, "it **resembles the gates of Hades**." For these are perpetually open without any impediment to souls descending into generation. The exhortation, therefore, to abstain from beans, is equivalent to admonishing us to [|] **beware of a continued and perpetual descent into the realms of generation**. Hence the true meaning of the following celebrated lines in Virgil:

> [...] facilis descensus Averno.
> Noctes atque dies patet atri janua Ditis:
> Sed revocare gradum, superasque evadere ad auras,
> Hoc opus, hic labor est.

i.e.

> the gates of Hell are open night and day,
> Smooth the descent, and easy is the way;
> But to return, and view the cheerful skies,
> In this, the mighty task and labor lies.

Dryden. (Taylor 1818: 211-212)

A pretty good interpretation. The gist of the bean symbol, thus, being a reference to the *palingenesia* (Dillon 2000: 553), in effect "do not eat beans" amounts to *don't born again*. The analogy with Virgil that Taylor sets up pretty much makes Earth out to be the Hell, and getting out of it, to the isles of the blessed, an intellectual effort.

> For how shall we account for those plants called heliotropes, that is, attendants on the sun, moving in correspondence with the revolution of its orb, but **selenitropes, or attendants on the moon**, turning in exact conformity to her motion? It is because all things pray, and hymn the leaders of their respective orders; but some intellectually, and others rationally; some in a natural, and others after a sensible manner. (Taylor 1818: 214)

Evidently this was only held by Proclus, i.e. we don't account for the plants that turn towards the moon - not a thing?

P. 78. ***The eternal essence of number is the most providential principle of the universe***, &c.

The following account of the manner in which the Pythagoreans philosophized about numbers, is extracted from my Theoretic Arithmetic, and the information contained in it is principally derived from the great Syrianus. "The Pythagoreans, turning from the vulgar paths, and delivering their philosophy in secret to those alone who were worthy to receive it, exhibited it to others through mathematical names. Hence, they called forms, numbers, as things which are the first separated from impartible union; for the natures which are above forms, are also above separation. The all-perfect multitude of forms, therefore, they obscurely signified through the duad; but **they indicated the first formal principles by the monad and duad, as not being numbers; and also by the first triad and tetrad, as being the first numbers**, the one being odd, and the other even, from which by addition the decade is generated; for the sum of 1, 2, 3, and 4, is ten. But after numbers, in secondary and multifarious lives, introducing **geometrical prior to physical magnitudes**; these also they referred to numbers, as to fromal causes and the principles of these; **referring the point** indeed, [|] as **being impartible, to the monad**; but **a line, as the first interval, to the duad**; and again, **a superficies, as having a more abundant interval, to the triad**; and **a solid to the tetrad**. They alse called, as is evident from the testimony of Aristotle, the first length the duad; for it is not simply length, but the *first* length, in order that by this they might signify *cause*. IN a similar manner also, they denominated the *first* breadth, the triad; and the *first* depth the tetrad. (Taylor 1818: 219-220)

This goes to explain the cryptic "three is the first number". As to "all is number", it appears that it symbolizes the sequence from numbers to geometrical figures to physical magnitudes.

> They also referred to formal principles **all psychical knowledge**. And intellectual knowledge indeed, as being contracted according to impartible union, they referred to the monad; but scientific knowledge, as being evolved, and as proceeding from cause to the thing caused, yet through the inerratic, and always through the same thing, they referred to the duad; and **opinion to the triad, because the power of it is not always directed to the same thing, but at one time inclines to the true, and at another to the false**. And they referred sense to the tetrad, because it has an apprehension of bodies; for in the duad, indeed, there is one interval from one monad to the other; but in the triad there are two intervals from any one monad to the rest; and in the tetrad ther are three. They referred, therefore, to principles every thing knowledge, viz. beings, and the gnostic powers of these. But they divided beings not according to breadth, but according to depth; into intelligibles, objects of science, objects of opinion, and sensibles. In a similar manner, also, tehy divided knowledge into **intellect, science, opinion, and sense**. (Taylor 1818: 220)

Sadly, this is so damn different from the post-Kantian triadic progression. For one, it is backwards? Perhaps the geometrical progression and numbering just aren't the same... Here, the logic appears that the monad is *all truth*, the diad is *true or false*, and the triad is *sometimes true and sometimes false*. This interpretation divides what should be "free will" into either correct (science) or incorrect (opinion) knowledge.

> The seventh tetractys is of communities; of which the principle indeed, and as it were monad, is **man**; the duad is a **house**; the triad a **street**; and the tetrad a **city**. For a nation consists of these. And these indeed are the material and sensible tetractys. (Taylor 1818: 238)

Again different from "body → city → world" (somewhere above).

> The Ninth tetractys is that from which the animal is composed, the soul and the body. For the parts of the soul, indeed, are the **rational**, the **irascible**, and the **epithymetic**, or that which desires external good; and the fourth is the **body** in which the soul subsists. (Taylor 1818: 238)

Intellect, anger, and desire (*viha ja iha*).

> Thus, for instance, the first tetractys is 1. 2. 3. 4. The second is the monad, a side, a square, and a cube. The third is a point, a line, a superficies, and a solid. The fourth is fire, air, water, earth. The fifth

> the pyramid, the octaedron, the icosaedron, and the cube. The sixth, seed, length, breadth and depth. The seventh, man, a house, as treet, a city. The eight, intellect, science, opinion, sense. The ninth, the rational, the irascible, and the epithymetic prats, and the body. The tenth, the spring, summer, autumn, winter. The eleventh, the infant, the lad, the man, and the old man. (Taylor 1818: 239)

Summary of the foregoing.

> P. 116. *Such as **dig not fire with a sword***.

This is the 9th Symbol in the Protreptics, and is thus explained by Iamblichus. "This symbol exhorts to **prudence**. For it excites in us an appropriate conception with the respect to **the propriety of not opposing sharp swords to a man full of fire and wrath, nor contending with him**. For frequently by words you will agitate and disturb an ignorant man, and will yourself suffer things dreadful and unpleasant. Heraclitus also testifies to the truth of this symbol. For he says, "It is difficult **to fight with anger**: for whatever is necessary to be done redeems the soul." And this he says truly. For many, by gratifying anger, have changed the condition of their soul, and have made death preferable to life. But by governing the tongue, and being quiet, friendship is produced from strife, the fire of anger being extinguished; and you yourself will not appear to be destitute of intellect." (Taylor 1818: 242)

Pretty much the ancient equivalent of the Estonian saying *ära sitta näpi*, *sitt läheb haisema* (don't poke feces, it'll stink).

> P. 167. *Such therefore as have the intellective and gnostic part of virtue, are denominated skilful and intelligent: but such as have the ethical and preelective part of it, are denominated useful and equitable*.

The following account of the virtues in extracted from the Notes to my Translation of the Phædo of Plato: **The first of the virtues are the physical, which are common to brutes, being mingled with the temperaments**, and for the most part contrary to each other; or rather pertaining to the animal. Or it may be said that they are illuminations from reason, when not impeded by a certain bad temperament: or that they are the result of energies in a former life. Of these Plato speaks in the Politicus and the Laws. **The ethical virtues, which are above these, are ingenerated by of children when well educated**. These virtues also are to be found in some brute animals. They likewise transcend the temperaments, and on this account are not contrary to each other. These virtues Plato delivers in the Laws. They pertain however at the same time both to reason and the irrational nature. **In the third rank above these are the political virtues, which pertain to reason alone; for they are scientific**. (Taylor 1818: 243)

Now that's more like it! This is pretty much the triad I'm after. No idea (yet) how Taylor read all this out of the passage quoted, which appeared in Iamblichus's main text, above. Taylor gives other references, but the most important is this: "And of these virtues Plato speaks much in the Republic" (*ibid*, 243).

> Observe too, that **Plato** in the Phædo **calls the physical virtues servile**, because they may subsist in servile souls; but **he calls the ethical** *σκιογράφιαι* ***adumbrations*, because their possessors only know *that* the energies of such virtues are right, but do not know *why* they are so**. It is well observed too here, by Olympiodorus, that PLato calls the cathartic and theoretic virtues, those which are in reality true virtues. (Taylor 1818: 245)

This is on point, already congruent with the rest. I.e. if physical virtues pertain to Firstness, ethical virtues to Secondness, then the cathartic/theoretic virtues to Thirdness, where lie the ideas, laws, logic, and the rest. It is also congruent with the backwards progression in the tetractys: triad is physical - opinions (sometimes true and sometimes false; i.e. random fuzzy feelings); diad is ethical - science (matters are true *or* false, but no idea as to why); and the monad is cathartic/theoretic - intellect (only truth).

11.6.8 A Difficult Ethnographer (2020-07-17 18:25)

I. The need of a Science of Symbolism and Meaning, such as is presented in this volume by Ogden and Richards. This need exemplified by the Ethnographer's difficulties in dealing with primitive languages.

Malinowski, Bronisław 1945[1923]. The Problem of Meaning in Primitive Languages. In: Ogden, Charles Kay and Ivor Armstrong Richards, *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 293-336. [Internet Archive]

Malinowski, Bronisław 2020[1923]. Tähenduse Probleem Primitiivsetes Keeltes. In: *Maagia, Teadus ja Religioon ning Teisi Esseid*. Tõlkinud Olavi Teppan, järelsõna Toomas Gross. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 287-340. [ESTER]

Language, in its developed literary and scientific functions, is an instrument of thought and of the communication of thought. The art of properly using this instrument is the most obvious aim of the study of language. Rhetoric, Grammar and Logic have been in the past and still are taught under the name of Arts and studied predominantly from the practical normative point of view. The laying down of rules, the testing of their validity, and the attainment of perfection in style are undoubtedly important and comprehensive objects of study, especially as Language grows and develops with the advancement of thought and culture, and in a certain sense even leads this advancement. (Malinowski 1945[1923]: 197)· Keel on oma arenenud kirjanduslikes ja teaduslikes funktsioonides mõtlemise ja mõtete edasiandmise instrument. Selle instrumendi õige kasutamise kunst on keeleteaduse kõige ilmselgem eesmärk. Retoorikat, grammatikat ja loogikat on õpetatud ja õpetatakse praegugi humanitaarteaduste all ning uuritakse valdavalt praktilisest normatiivsest aspektist. Reeglite sätestamine, nende paikapidavuse kontrollimine ja stilistilise täiuslikkuse saavutamine on kahtlemata tähtsad ja laialdased uurimisobjektid, eriti kuivõrd keel mõtte ja kultuuri edenedes kasvab ja areneb ning teatavas mõttes seda edenemist isegi juhib. (Malinowski 2020[1923]: 287)

Juba kõige esimeses lauses täpsustab Malinowski, et ta eristab keele "arenenud" (*developed*) kirjanduslikke ja teaduslikke funktsioone (kasutusviise), mis vastandub keelekasutusviisidele, mis ei ole suunatud mõtlemisele või mõtete edasiandmisele. Keeleteadus minu teada ei õpeta otseselt, kuidas keelt õigesti kasutada (preskriptiivne) vaid kuidas seda päriselt kasutatakse (deskriptiivne). Sada aastat hiljem retoorikat, grammatikat ja loogikat sellisest "praktilisest normatiivsest" seisukohast ei õpetata, tundub. All Art, however, which lives by knowledge and not by inspiration, must finally resolve itself into scientific study, and there is no doubt that from all points of approach we are driven towards a scientific theory of language. Indeed, for some time already, we have had, side by side with the Arts of Language, attempts at posing and solving various purely theoretical problems of linguistic form and meaning, approached mainly from the psychological point of view. It is enough to mention the names of W. von Humboldt, Lazarus and Steinthal, Whitney, Max Müller, Misteli, Sweet, Wundt, Paul, Finck, Rozwadowski, Wegener, Oertel, Marty, Jespersen and others, to show that the Science of Language is neither new nor unimportant. In all their works, besides problems of formal grammar, we find attempts at an analysis of the mental processes which are concerned in Meaning. But our knowledge of Psychology and of psychological methods advances, and within the last years has made very rapid progress [||] indeed. The other modern Humanistic Sciences, in the first place Sociology and Anthropology, by giving us a deeper understanding of human nature and culture, bring their share to the common problem. For the questions of language are indeed the most important and central subject of all humanistic studies. Thus, the Science of Language constantly receives contributions of new material and stimulation from new methods. A most important impetus which it has thus lately received has come from the philosophical study of symbols and mathematical data, so brilliantly carried on in Cambridge by Mr Bertrand Russell and Dr Whitehead. (Malinowski 1945[1923]: 297-298)· Ent igasugused humanitaarteadused, mis lähtuvad teadmistest ja mitte inspiratsioonist, peavad lõpuks teadusliku uurimustööni välja jõudma ning pole kahtlust, et ükskõik millisest nurgast läheneda jõuame ikkagi keele teadusliku teooria juurde. Tõepoolest on meil juba mõnda aega keelekunstiga käsikäes tehtud katseid esitada ja lahendada mitmesuguseid lingvistilise vormi ja tähenduse puhtteoreetilisi probleeme, lähenedes neile peamiselt psühholoogilisest aspektist. Piisab, kui nimetada selliseid nimesid nagu W. von Humboldt, Lazarus ja Steinthal, Whitney, Max Müller, Misteli, Sweet, Wundt, Paul, Finck, Rozwadowski, Wegener, Oertel, Marty, Jespersen jt, näitamaks, et keeleteadus pole midagi uut ega tähtsusetut. Kõigist nende töödest leiame peale formaalse grammatika probleemide ka katseid analüüsida vaimseid protsesse, mis puutuvad tähendusse. Kuid meie teadmised psühholoogiast ja psühholoogia meetoditest täienevad ning on viimastel aastatel tõepoolest väga jõudsalt edenenud. Muud moodsad humanitaarteadused, eeskätt sotsioloogia ja antropoloogia, lisavad ühisele probleemistikule oma panuse, andes sügavama arusaama inimloomusest ja kultuurist. Sest keeleküsimused [||] on kõigis humanitaarteadustes tõepoolest kõige tähtsam ja kesksem temaatika. Nõnda saab keeleteadus pidevalt uut materjali ja stiimuleid uutelt meetoditelt. Kõige olulisem tõuge, mille see on hiljuti nõndaviisi saanud, on lähtunud sümbolite ja matemaatiliste andmete filosoofilisest uurimusest, mille on Cambridge'is hiilgavalt esitanud hr Bertrand Russell ja dr Whitehead. (Malinowski 2020[1923]: 287-288)

Siin on huvitav, et "kunstidest" (*Arts*) saavad (juba eelmises lõigus tegelikult) "humanitaarteadused". See on natuke kentsakas, sest kunstide puhul tõepoolest on neid, mis lähtuvad teadmistest ja neid, mis lähtuvad inspiratsioonist (jumalikust hingestatusest). Aga millised humanitaarteadused lähtuvad inspiratsioonist? Võib-olla Prantsuse filosoofia.

Mis mulle meeldib, on rõhk "puhtteoreetilistel" probleemidel, sest just nendega - ja just (võib-olla isegi sotsiaal-)psühholoogilisest aspektist - tegeleb Malinowski essee hilisemates osades. Mainitud nimede suhtes tuleb silmad lahti hoida, kas ta neile ka viitab. Sest, noh, kes kurat on Paul? Võib ainult oletada, et see võiks olla Hermann Paul. Neid "vaimseid protsesse, mis puutuvad tähendusse" (*mental processes which are concerned in meaning*) hõlmab internetiarhiivis lausa eraldi kategooria, kuhu paigutub ka Ogdeni ja Richardsi teos: Meaning (Psychology). Probleemiasetusse tekib tõlkes mitmus: inimloomuse ja kultuuri omavahelise seose probleemist (nii loen mina selle "probleemi" siit välja), saab tõlkes "probleemistik" (justkui probleemide võrgustik) - siin nagu tõlkes isegi lisandub midagi. Samasugune lisamitmus on järgmises lauses 'keskne teema' (*central subject*) → "kesksem temaatika". Noh, ja ka järgmises: 'stimulatsiooni' (*stimulation*) → "stiimuleid". In the present book Mr Ogden and Mr Richards carry over the study of signs into the field of linguistics, where it assumes a fundamental importance. Indeed, they work out a new Science of Symbolism which is sure to yield most valuable criteria for the criticism of certain errors of Metaphysics and of purely Formal Logic (cf. Chaps. II, VII, VIII and IX). On the other hand, the theory has not merely a philosophical bearing, but possesses practical importance in dealing with the special, purely scientific problems of Meaning, Grammar, Psychology and Pathology of Speech. More especially, important researches on Aphasia by Dr Henry Head, which promise to throw entirely new light on our conceptions of Meaning, seem to work towards the same Semantic theories as those contained in the present book. Dr A. H. Gardiner, one of the greatest experts in hieroglyphic script and Egyptian grammar - of which he is preparing a new analysis - has published some remarkable articles on Meaning, where he approaches the same problems as those discussed by Mr Ogden and Mr Richards, and solved by them in such an interesting manner, and their respective results do not seem to me to be incompatible. Finally, I myself, at grips with the problem of primitive languages from Papuo-Melanesia, had been driven into the field of general Semantics. When, however, I had the privilege of looking through the proofs of the present book, I was astonished to find how exceedingly well the theories there presented answered all my problems and solved my difficulties; and I was gratified to find that the position to which I [|] had been led by the study of primitive languages, was not essentially a different one. I was therefore extremely glad when the Authors offered me an opportunity to state my problems, and to outline my tentative solutions, side by side with their remarkable theories. I accepted it the more gladly because I hope to show how important a light the theories of this book throw on the problems of primitive language. (Malinowski 1945[1923]: 298-299)· Käesolevas raamatus kannavad hr Ogden ja hr Richards märkide uurimise üle lingvistika valda, kus see omandab fundamentaalse tähtsuse. Õieti töötavad nad välja uue sümbolismiteaduse, mis kindlapeale annab kõige väärtuslikumaid kriteeriume teatud metafüüsikavigade ja puhta formaalloogika kriitikaks (vrd II, VII, VIII ja IX peatükk). Teisest küljest pole sel teoorial pelgalt filosoofilist orientatsiooni, vaid ka praktiline kaal kõne tähenduse, grammatika, psühholoogia ja patoloogia puhtteaduslike probleemide käsitlemisel. Eriti just dr Henry Headi olulised uurimused afaasiast, mis tõotavad heita sootuks uut valgust meie arusaamale tähendusest, paistavad viivat nendesamade semantiliste teooriate poole, mida sisaldavad ka käesolevad raamatud. Dr A. H. Gardiner, üks suuremaid eksperte hieroglüüfkirja ja egiptuse grammatika alal - mille kohta on tal valmimas uus analüüs -, on avaldanud tähenduse kohta mõned silmapaistvad artiklid, kus ta läheneb nendelesamadele probleemidele, mida käsitlevad ja väga huvivääselt lahendavad hr Ogden ja hr Richards, ning nende tulemused ei paista mulle sugugi ühitamatud. Lõpuks ka mina ise, pistes rinda Paapua-Melaneesia primitiivsete keelte küsimusega, olen jõudnud üldise semantika valda. Kui mul mõne nädala eest oli au läbi vaadata käesoleva [|] raamatu poognaid, hämmastas mind, kui võrratult hästi vastasid selles esitatud teooriad kõikidele mu küsimustele ja lahendasid mu probleeme, ning rahuldustundega tõdesin, et positsioon, milleni primitiivsete keelte uurimine oli viinud, polnudki põhimõtteliselt teistsugune. Seepärast olin ülimalt rõõmus, kui autorid pakkusid mulle võimalust sedastada nende silmapaistvate teooriate kõrval minu oma probleeme ja välja tuua nende lahendamise katseid. Võtsin ettepaneku vastu seda suurema rõõmuga, et loodan näidata, kui tähtsat valgust heidavad selle raamatu teooriad primitiivsete keelte probleemistikule. (Malinowski 2020[1923]: 288-289)

Võib vaielda, et märgiteooria ja keeleteadused on alati (juba vanaajast saadik) olnud omavahel tihedalt läbi põimitud. St Ogden ja Richards ei ole kahtlemata esimesed, kes märkide uurimist ja lingvistikat ühildavad. Nimetatud peatükid Ogdeni ja Richardsi teosest: II - "The Power of Words"; VII - "The Meaning of Beauty"; VIII - "The Meaning of Philosophers"; ja IX - "The Meaning of Meaning". Puudutatud teaduslike probleemide nimekiri on natuke sassis: 'tähenduse' (*Meaning*) ja 'kõnepatoloogia' (*Pathology of Speech*) on tõlkija läbi paisanud - neist on saanud "kõne tähenduse" ja

üleüldise "patoloogia" probleemid. Samamoodi on kummastunud kaalud: ’filosoofilisest tähtsusest’ (*philosophical bearing*) ja ’praktilisest tähtsusest’ (*practical importance*) on saanud "filosoofiline orientatsioon" ja "praktiline kaal". Need *bearing* ja *importance* on küll sünonüümid, aga tõlkija ei tahtnud kummalegi anda vasteks "tähtsus". Jälle tuleb välja ka tõlkija mitmuselembus: ’käesolevast raamatust’ (*present book*) on saanud "käesolevad raamatud". Kummaline. Seda enam, et kus originaalis oli mitmus (’meie arusaamad tähendusest’, *our conceptions of Meaning*) on saanud ainsus ("meie arusaamale tähendusest"). Gardineri osas viitab Malinowski kaudselt iseendale, sest esimene viidatud artikkel (ajakirjas *Man*; vt Gardiner 1919) põhineb Malinowski ja Gardineri omavahelisel kirjavahetusel. "Üldine semantika" võiks olla ’üldsemantika’. Veel üks imelik tõlkekoht: ’mul oli hea meel leida’ (*I was gratified to find*) → "rahuldustundega tõdesin". "Sedastamine" on minu jaoks uus sõna (ei tunne eesti teaduskeelt nii hästi) - *nentima*, *konstateerima*; Sedastati, et elujärg on paranenud. Ma loodan, et tõlkija neid märkuseid lugedes liialt ei muserda; see on ikka väga hea, et selline tõlge olemas on - neist pisiasjadest selgub paremini ka Malinowski algupärane tähendus, mis on pahatihti kole libe. It is remarkable that a number of independent inquirers, Messrs Ogden and Richards, Dr Head, Dr Gardiner and myself, starting from definite and concrete, yet quite different problems, should arrive, if not exactly at the same results stated in the same terminology, at least at the construction of similar Semantic theories based on psychological considerations. (Malinowski 1945[1923]: 299)· On tähelepanuväärne, et hulk iseseisvaid uurijaid, härrased Ogden ja Richards, dr Head, dr Gardiner ja mina ise oleme kindlatest ja konkreetsetest, kuid ometi täitsa erinevatest probleemidest lähtudes jõudnud kui mitte täpselt samade ühesuguses terminoloogias sõnastatud tulemusteni, siis vähemalt sarnaste psühholoogilistel alustel põhinevate semantiliste teooriate konstrueerimiseni. (Malinowski 2020[1923]: 289)

"Härrased" on lihtsalt naljakas, aga eks selleaegne inglisekeelne kõnepruuk selline oligi. Natuke jääb kriipima ’psühholoogiliste kaalutluste’ (*psychological consideration*) *kindlus* tõlkes "psühholoogilistel alustel". Malinowski teooriate psühholoogiline pool on minu arvates kõige ebakindlam, ja tema arengut instinktipsühholoogiast varajasele biheiviorismile on ka uuritud (vt nt El-Shamy 1974: 90). Suures plaanis on ka natuke irooniline see ’samadele tulemusteni’ jõudmine, sest vahemalt *faatilise osaduse* suhtes võib küll öelda, et Malinowski põhimõtteliselt taastootis stereotüüpilisi seisukohti "metslaste" ja alamklasside suhtes - ehk ühte järgnevatest artiklitest mahutan sisse Helen Bosanquet tsitaadi, kus ta jõuab ’samade tulemusteni’ paarkümmend aastat varem - tõenäoliselt võib selliseid ’tulemusi’ leida läbi aastasadade, sest isegi 1797. aasta *Encyclopedia Britannica*-st olen leidnud, et nt Comte de Buffon kirjeldas täpselt samamoodi Ameerika indiaanlasi. Sellest, kuidas Malinowski "semantiline teooria" vähemalt faatilise osaduse küsimuses põhineb "psühholoogilistel alustel", mis ei ole mitte midagi muud kui rassi- ja klassivaen. I have therefore to show how, in my own case, that of an Ethnographer studying primitive mentality, culture, and language, I was driven into a linguistic theory very much on lines parallel to those of the present work. In the course of my Ethnographic researches among some Melanesian tribes of Eastern New Guinea, which I conducted exclusively by means of the local language, I collected a considerable number of texts: magical formulæ, items of folk-lore, narratives, fragments of conversation, and statements of my informants. When, in working out this linguistic material, I tried to translate my texts into English, and incidentally to write out the vocabulary and grammar of the language, I was faced by fundamental difficulties. These difficulties were not removed, but rather increased, when I consulted the extant grammars and vocabularies of Oceanic languages. The authors of these, mainly missionaries who wrote for the practical purpose of facilitating the task of their successors, proceeded by rule of thumb. For instance, in writing a vocabulary they would give the next best approximation in English to a native word. (Malinowski 1945[1923]: 299)· Seepärast pean näitama, kuidas mina kui primitiivset mentaliteeti, kultuuri ja keelt uuriv etnograaf võtsin ette lingvistilise teooria, mis on käesoleva töö teooriatega vägagi paralleelne. Mõnede Uus-Guinea idaosa melaneesia hõimude seas tehtud etnograafiliste uurimistööde käigus, milles lähtusin eranditult kohalikust keelest, õnnestus mul koguda märkimisväärne hulk tekste: maagilisi vormeleid, folkloorimaterjali, narratiive, vestluste fragmente ja informantide ütlusi. Kui ma seda lingvistilist materjali mõtestades püüdsin tõlkida oma tekste inglise keelde ning muuseas kirja panna ka keele sõnavara ja grammatika, sattusin silmitsi fundamentaalsete raskustega. Need raskused ei kadunud, vaid hoopis süvenesid, kui heitsin pilgu olemasolevatesse Okeaania keelte grammatikatesse ja sõnastikesse. Nende autorid, peamiselt misjonärid, kes kirjutasid [||] praktilistel eesmärkidel, et hõlbustada oma mantlipärijate ülesannet, lähtusid rusikareeglitest. Näiteks sõnastike puhul andsid nad pärismaalaste sõnale lähima inglisekeelse vaste. (Malinowski 2020[1923]: 289-290)

Siin on teoreetilises plaanis juba näha huvitavat kolmikut - keel, kultuur ja mentaliteet. Essee tagumises osas, kus

Malinowski mängib kolmnurkadega, võib naljaviluks selle kolmiku proovile panna või vähemalt vaadata, kas sealmail on midagi paralleelset. Siin esineb ka käesoleva essee esimene sulaselge lausvale: et Malinowski viis oma etnograafilisi uurimusi läbi 'ainult kohaliku keele abil' (*conducted exclusively by means of the local language*). Kui see oleks tõsi, ei oleks tal olnud vaja mainida, et "It must be borne in mind that pidgin-English is a very imperfect instrument for expressing one's ideas" (Malinowski 1922: 5) - sealsamas mainib ta ka, et tema kogutud tekstid olid "mangled by being forced into pidgin-English" (*samas*, 5). Tõlkija on järgmises lauses teinud huvitava nükke: 'läbitöötamisest' (*working out*) on saanud "mõtestamine". Pole paha. Eks ma õpin ka siit eestikeelset teaduskeelt. But the object of a scientific translation of a word is not to give its rough equivalent, sufficient for practical purposes, but to state exactly whether a native word corresponds to an idea at least partially existing for English speakers, or whether it covers an entirely foreign conception. That such foreign conceptions do exist for native languages and in great number, is clear. All words which describe the native social order, all expressions referring to native beliefs, to specific customs, ceremonies, magical rites - all such words are obviously absent from English as from any European language. Such words can only be transated into English, not by giving their imaginary equivalent - a real one [|] obviously cannot be found - but by explaining the meaning of each of them through an exact Ethnographic account of the sociology, culture and tradition of that native community. (Malinowski 1945[1923]: 299-300)· Kuid sõna teadusliku tõlkimise eesmärk ei ole esitada selle ligikaudne tähendus, millest piisab praktiliseks otstarbeks, vaid sedastada täpselt, kas pärismaalaste keeles esinev sõna vastab mingile ideele, mis inglise keele kõnelejate jaoks vähemalt osaliselt eksisteerib, või hõlmab see täiesti võõrast kontseptsioon. Selge on see, et säärased võõrad kontseptsioonid pärismaalaste keeltes esinevad, kusjuures arvukalt. Kõik sõnad, mis kirjeldavad pärismaalaste ühiskonnakorraldust, kõik pärismaalaste tavadele, tseremooniatele ja maagilistele riitustele viitavad väljendid - kõik sellised sõnad arusaadavalt puuduvad nii inglise keelest kui ka ükskõik millisest muust Euroopa keelest. Selliseid sõnu saab inglise keelde tõlkida ainult sel moel, et ei esitata nende kujutletavat vastet - õiget vastet mõistagi ei saa leida -, vaid seletatakse nende kõigi tähendust täpse etnograafilise kirjeldusega selle pärismaalaste kogukonna sotsioloogiast, kultuurist ja traditsioonist. (Malinowski 2020[1923]: 290)

Iva on siin justkui selles, et misjonärid andsid "pärismaalaste sõnale lähima inglisekeelse vaste", aga keele teadusliku uurimise eesmärk on selgitada välja, kas inglise keeles ja pärismaalaste keeles on kasvõi osaliselt kattuv tähendus. St sisu/vormi või tähistaja/tähistatava dialektika. Seetõttu tuleb välja tuua pisike tõlke-*nugget*: "ligikaudne tähendus" ja *rough equivalent* ei ole, noh, ekvivalentsed. Tõlkija "tähenduse" asemel peaks siin kindlasti olema "vaste". Sõnad võivad üksteisele "vastata" st olla võrdväärsed (ekvivalentsed), aga tähendused mõlemas keeles (kasvõi/vähemalt) "osaliselt eksisteerivad". Domeenide nimekirjas (tavad, tseremooniad, riitused) on üks välja jäänud - uskumused (*beliefs*). Natuke kriibib kas see, et vaste leidmisel on originaalis võimatu leida 'päris' vastet, võib-olla isegi 'reaalselt eksisteerivat' (*a real one*), aga tõlkes on sellest saanud "õige vaste". Päris peen vahe, aga ehk oluline - "õige" puhul võib jääda mulje, et valiti vale vaste, aga õige vaste on kuskil olemas; versus, päris kohast vastet *ei ole olemas*. Ei tea kas tähenärimisest saab kõhtu täis? But there is an even more deeply reaching thought subtler difficulty: the whole manner in which a native tongue is used is different from our own. In a primitive tongue, the whole grammatical structure lacks the precision and definiteness of our own, though it is extremely telling in certain specific ways. Again some particles, quite untranslatable into English, give a special flavour to native phraseology. In the structure of sentences, an extreme simplicity hides a good deal of expressiveness, often achieved by means of position and context. Returning to the meaning of isolated words, the use of metaphor, the beginnings of abstraction, of generalization and a vagueness associated with extreme concreteness of expression - all these features baffle any attempt at a simple and direct translation. The ethnographer has to convey this deep yet subtle difference of language and of the mental attitude which lies behind it, and is expressed through it. But this leads more and more into the general psychological problem of Meaning. (Malinowski 1945[1923]: 300)· Kuid on olemas veelgi sügavamale ulatuv, kuigi vähemmärgatav raskus: viis, kuidas pärismaalaste keelt kasutatakse, erineb meie omast. Primitiivses keeles puudub kogu grammatilisel struktuuril meie täpsus ja konkreetsus, ehkki omal spetsiifilisel moel on see äärmiselt tõhus. Mõned partiklid, mida inglise keelde üldse tõlkida ei saa, annavad jällegi pärismaalaste fraseoloogiale erilise hõngu. Lausete struktuuris peitub äärmise lihtsuse taga tubli annus väljendusrikkust, mis sageli saavutatakse positsiooni ja konteksti kaudu. Kui pöörduda tagasi üksikute sõnade tähenduse, metafoorikasutuse, abstraktsiooni ja üldistuste algete ning väljenduse ülima konkreetsusega seonduva ebamäärasuse juurde, siis kõik need omadused nurjavad igasuguse katse esitada lihtsat ja otsest tõlget. Etnograaf peab edasi andma [|] selle taga peituva ja selle kaudu väljenduva sügava, kuid

märkamatu keelelise ja vaimuhoiaku erinevuse. See aga viib meid üha rohkem tähenduse üldise psühholoogilise probleemi juurde. (Malinowski 2020[1923]: 290-291)

Siit jäi maha rõhk, ’*kogu* viis’. Jällegi, peen, aga ehk oluline, sest see kardinaalne erinevus, mida ta siin üles soojendab, puudutab ka tema üleüldist vaadet pärismaalaste keelekasutusele - etteruttavalt, et see ei ole mõtlemise tööriist ja mõtete edasiandmise vahend, nagu lugesime kohe esimesest lõigust ja loeme veel lähemalt neljandas alapeatükis. Selle "täpsuse ja konkreetsuse" puudumisega kajab tema eelarvamus juba doktoritööst, kirjutatud enne välitöid: "The aborigenes are not able to think exactly, and their beliefs do not possess any "exact meaning."" (Malinowski 1913: 213) - puhas jamps. On näha, et juba siin üritab Malinowski seda pehmendada, sest pärismaalaste keeles on kahtlemata grammatilisi struktuure, millega väljendada väga täpselt asju, mis meie jaoks ei ole olulised (nt kanuu liikumissuunad jne - neist loeme allpool). Kriipima jääb tõlke puhul "tõhus", mis minu arvates võiks olla ’kõnekas’ (*telling*), st ütleb vähesega palju (mis on küll tõhus, aga "tõhus" ise ei ole täpne vaste). Torkab silma ka "üldse tõlkida ei saa", mille jaoks üks-ühele vaste, ’tõlkimatu’ (*untranslatable*), on täitsa olemas - aga eks see ole ka semiootikule käepärasem sõna (nt kultuuriplahvatus muudab "tõlkimatu tõlgitavaks", vt Lotman 2001: 35). Märkasin ka, et ’maitsest’ (*flavour*) on saanud lõhn, "hõng". *Baffle* on siin huvitav sõna - *nõutuks tegema*, *segadusse viima*, *pahviks lööma*. St otseselt ei "nurja", vaid pigem raskendab. *Mental attitude* annaksin mina kui ’vaimne suhtumine’, aga eks see ole maitse küsimus. Esimene alapeatükk oli üsna lühike (põhimõtteliselt sissejuhatus), aga kuna ma olen juba otsustanud iga alapeatüki eraldi postituseks liigendada, siis siia jääb punkt.

11.6.9 A Savage Utterance (2020-07-18 15:17)

II. Analysis of a savage utterance, showing the complex problems of Meaning which lead from mere linguistics into the study of culture and social psychology. Such a combined linguistic and ethnological study needs guidance from a theory of symbols developed on the lines of the present work.

Malinowski, Bronisław 1945[1923]. The Problem of Meaning in Primitive Languages. In: Ogden, Charles Kay and Ivor Armstrong Richards, *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 293-336. [Internet Archive]

Malinowski, Bronisław 2020[1923]. Tähenduse Probleem Primitiivsetes Keeltes. In: *Maagia*, *Teadus ja Religioon ning Teisi Esseid*. Tõlkinud Olavi Teppan, järelsõna Toomas Gross. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 287-340. [ESTER]

This general statement of the linguistic difficulties which beset an Ethnographer in his field-work, must be illustrated by a concrete example. Imagine yourself suddenly transported on to a coral atoll in the Pacific, sitting in a circle of natives and listening to their conversation. Let us assume further that there is an ideal interpreter at hand, who, as far as possible, can convey the meaning of each utterance, word for word, so that the listener is in possession of all the linguistic data available. Would that make you understand the conversation or even a single utterance? Certainly not. (Malinowski 1945[1923]: 300)· Etnograafi välitöödel kimbutavate keeleliste raskuste üldise konstateeringu kõrvale tuleb tuua konkreetne näide. Kujutage endale ette, et olete ühtäkki sattunud Vaikse ookeani korallisaarele, istute pärismaalaste ringis ja kuulate nende vestlust. Edasi oletame, et teil on käepärast ideaalne tõlk, kes annab sõnahaaval võimalikult hästi edasi iga lausungi tähenduse, nii et kuulaja saab kätte kõik olemasolevad lingvistilised andmed. Kas see tähendab, et te saate vestlusest või vähemasti ühestainsast lausungist aru? Kindlasti mitte. (Malinowski 2020[1923]: 292)

Beset on otsesõnu "igast küljest ründama, ehetega katma"; meenutab sõna *baffle* eelmises alapeatükis, aga selle poolest, et eestikeelne vaste on teaduskeele seisukohast hea. Üllatab, et siin on "konstateering" (*statement*), aga mitte "sedastus", nagu eelmises alapeatükis. Ettekujutuse sõnastus sarnane *Argonautide* algusega: "Imagine yourself suddenly set down surrounded by all your gear, alone on a tropical beach close to a native village, while the launch or dinghy which has brought you sails away out of sight" (Malinowski 1922: 4). Võib oletada, et see "ideaalse tõlkija" probleem tulenebki sellest, et ta pidi kohalike pärismaalastega läbi käima pidžin-inglise keele vahendusel. Tõlkes muutub natuke modaalsus: kõigist 'kättesaadavatest' (*available*) lingvistilistest andmetest saavad "olemasolevad". Selle tähenduse kättesaadamatusega sihib Malinowski vististi situatsiooni konteksti suunas. Let us have a look at such a text, an actual utterance taken down from a conversation of natives in the Trobriand Islands, N.E. New Guinea. In analysing it, we shall see quite plainly how helpless one is in attempting to open up the meaning of a statement by mere linguistic means; and we shall also be able to realize what sort of additional knowledge, besides verbal equivalence, is necessary in order to make the utterance significant.
I adduce a statement in native, giving under each word its nearest English equivalent:· Heidame pilgu ühele niisugusele tekstile, mis on pärit Uus-Guinea kirdeosas Trobriandi pärismaalaste tegelikust vestluses [sic]. Seda analüüsides näeme üsna selgesti, kui abitu on katse avada ütluse tähendust pelgalt lingvistiliste vahenditega, ja võime ka aru saada, missuguseid muid teadmisi peale verbaalsete vastete on vaja, et lausungile mõistetavat sisu anda.

Toon siinkohal ära pärismaalaste keeles lausutud sõnad ja nende lähimad inglisekeelsed vasted.

TasakauloKaymatanayakida;We runfront-woodourselves; [|] Me jooksemeeespuuise;
tawouloovanu;*tasivilatagine*we paddlein place;we turnwe seeme aerutamekohas;me pöördumeme
näeme*soda*;*isakauloka'u'uya*companion ours;he runsrear-wood meie kaaslane;ta jooksebtagapuu
*oluviekisimilavetaPilolu*behindtheir sea-armPilolutaganende väinPilolu.

(Malinowski 1945[1923]: 300-301)· (Malinowski 2020[1923]: 292)

Siin tuleb mõne lugeja jaoks ehk välja osutada, et seda tabelit tuleb lugeda vasakult paremale. Mul ei ole siin eriti midagi kobiseda, kuiet esimene avastatud tõeline kirja- või tõlkeviga (vt [sic]). See peaks olema 'tegelik lausung [mis on pärit] pärismaalaste vestlusest'. Esimene lauseosa võiks ka olla kokkusurutult "Vaatame sellist teksti" vms. Torkab silma ka Malinowski tõlkevastete pinnapealine tõlkimine - nt *in place* võiks olla 'paigal' mitte "kohas". The verbatim English translation of this utterance sounds at first like a riddle or a meaningless jumble of words; certainly not like a significant, unambiguous statement. Now if the listener, whom we suppose acquainted with the language, but unacquainted with the culture of the natives, were to understand even the general trend of this statement, he would have first to be informed about the situation in which these words were spoken. He would need to have them placed in their proper setting of native culture. In this case, the utterance refers to an episode in an overseas trading expedition of these natives, in which several canoes take part in a competitive spirit. This last-mentioned feature explains also the emotional nature of the utterance: it is not a mere statement of fact, but a boast, a piece of self-glorification, extremely characteristic of the Trobrianders' culture in general and of their ceremonial barter in particular. (Malinowski 1945[1923]: 301)· Selle lausungi sõnasõnaline tõlge kõlab esmalt nagu mõistatus või seosetu jamps, kindlasti mitte nagu tähenduslik ja ühemõtteline lause. Et nüüd kuulaja, keda me eeldame olevat tuttav pärismaalaste keelega, aga mitte kultuuriga, saaks aru kasvõi selle lause üldisest suundumusest, peaks ta esmalt olema tuttav olukorraga, milles need sõnad kõneldi. [|] Ta peaks asetama need pärismaalaste kultuuri õigesse konteksti. Kõnesoleval juhul viitab lausung nende pärismaalaste situatsioonile meretagusel kaubaretkel, millest mitu kanuud konkurentsi vaimus osa võtab. Viimati mainitud asjaolu seletab ka lausungi emotsionaalset joont: see pole pelgalt fakti konstanteering, vaid suurustlemine, eneseülistamine, mis on Trobriandi kultuurile tervikuna ja tseremoniaalsele kaubavahetusele konkreetsemalt väga iseloomulik. (Malinowski 2020[1923]: 292-293)

Mina oleksin andnud 'tähendusetu sõnadepundar' (*a meaningless jumble of words*), mitte "seosetu jamps", kuigi see on ka päris hea ja tabav. Veel kord üllatab, et *statement* on siin "lause" ja mitte 'sedastus' (mulle täitsa meeldib see sõna). Teoreetilises plaanis ilmub nüüd välja *situatsiooni kontekst* - keeleline lausung on mõistetav ainult kõneleja kultuuri tundes ja kõnelemise situatsiooni konteksti teades. Siin tulevad esile tõlkija ja minu lahkarvamused Malinowski eriterminoloogia tõlkimise suhtes. Eelistan siiski läbivalt (varasemalt, siin ja ka edaspidi) kasutada väljendit 'situatsiooni kontekst' (*context of situation*). Näiteks *setting* on siin antud kui "kontekst"; minu arvates võiks see üksikjuhtum olla ka 'tegevuspaik' (*setting*-u otsetõlke). Kontekstist võib aga välja lugeda, et see *setting of native culture* on põhimõtteliselt 'situatsiooni konteksti' sünonüüm. Järgmises lauses on tõlkija sisestanud "situatsiooni" sinna, kus teda ei ole - lausung viitab 'seigale' (*episode*). "Kõnesoleval" võiks ka olla lihtsalt 'Sellel juhtumil', 'Selpuhul' vms. See "Kõnesolev" justkui surub kokku sõnad 'käesolev' ja 'kõnealune'. "Konkurentsi vaimu" üle võib ka kobiseda - see võinuks olla 'võistlusvaimus'. Viimane lause selles katkendis on irooniliselt iseloomulik Malinowski enda suhtumisele uuritavatesse pärismaalastesse; ta toob sageli üles seda, et nende suhtlemine kubiseb eneseülistamisest ja kiitlemisest. Mis on selle juures "emotsionaalset", ma ei tea. Aga eks selle pärast tulebki teda nii lähedalt lugeda. Tseremoniaalse kaubavahetuse (*ceremonial barter*) puhul tekib küsimus, kas see võib olla oli *typesetter*'i näpukas ja pidanuks tegelikult ütlema *ba**n**ter*. "Fakti konstanteering" jätab soovida - 'tõsiasja sedastus' oleks mulle meeldinud (*sedastama* ongi ÕS-i järgi "nentima, konstateerima"). Only after a preliminary instruction is it possible to gain some idea of such *technical terms of boasting and emulation* as *kaymatana* (front-wood) and *ka'u'uya* (rear-wood). The metaphorical use of *wood* for *canoe* would lead us into another field of language psychology, but for the present it is enough to emphasize that 'front' or 'leading canoe' and 'rear canoe' are important terms for a people whose at-

tention is so highly occupied with competitive activities for their own sake. To the meaning of such words is added a specific emotional tinge, comprehensible only against the background of their tribal psychology in ceremonial life, commerce and enterprise. (Malinowski 1945[1923]: 301)· Alles pärast eelnevaid juhtnööre on võimalik saada mingit aimu sellistest *kiitlemise ja järeletegemise tehnilistest terminitest* nagu *kaymatana* (eespuu) ja *ka'u'uya* (tagapuu). *Puu* metafoorne kasutamine *kanuu* tähenduses viib meid keelepsühholoogia teise valdkonda, kuid esialgu piisab, kui rõhutada, et "eespuu" ja "juhtkanuu" ja "tagakanuu" on olulised mõisted inimestele, kelle tähelepanu on tugevalt hõivanud võistlusmoment asja enese pärast. Selliste sõnade tähendusele lisandub spetsiifiline emotsionaalne varjund, mis on arusaadav ainult nende hõimupsühholoogia taustal tseremoniaalses elus, kauplemisel ja mereretkedel. (Malinowski 2020[1923]: 293)

Preliminary instruction kui "eelnevad juhtnöörid" ei rahulda, sest need juhtnöörid alles järgnevad; otse 'eeljuhised' ka ei sobi; mida ta tahab öelda on umbes nagu 'Alles pärast *mõningasi* juhiseid', sest need sissejuhatavad märkused jätkuvad ka käesolevas lõigus. Tõlke poolelt ei käi "võistlusmoment" kuhugi - see peaks küll päris kindlasti lugema 'võistlustegevused' (*competitive activities*) või, veel parem, lihtsalt 'võistlused'. Sisulises plaanis paneb Malinowski siin hullu. Ta lööb ühe puuga kõiki pärismaalasi, aga siin tuleb esimese asjana meeles pidada, et ta uuris peaasjalikult *meeste* tegevusi, rääkimata siis sellest, kas *kõiki* pärismaalasi ikka köidab kanuudega võistlemine nii universaalselt kui siit võib jääda mulje. Siin tuleb võtta arvesse, et iga kord kui Malinowski viitab millelegi kui tegevusele iseeneses, mida tehakse tegemise enda nimel (*for their own sake*), võib ta puhuda mulle. Sellest troobist Malinowski kirjutistes on kirjutatud põnevaid uurimusi (nt Dorothy Lee 1940 ja 1950), aga isegi sekundaarallikateta on see üsna kahtlane, et Malinowski seletab põhimõtteliselt kõike, mida ta muidu seletada ei oska, kui asja, mida tehakse niisama, asja enese nimel. Siin, näiteks, võib esiteks küsida, kas kõik sporditegevused ja võistlusmängud ei ole mingil määral lõbusad iseenesest? Ja teiseks, kas ikka on nii, et need võistlused ei teeni mitte mingit muud eesmärki - Malinowski enda teostest võib välja lugeda, millise sotsiaalse tähtsusega need võistlused tegelikult on. Selle poole ta siin ka sihib viitega "hõimupsühholoogiale", aga riivab seda niivõrd pealiskaudselt, et sellest ei saa veel midagi enamat välja lugeda. "Emotsionaalne varjund" jälle põhineb mingil arusaamatul emotsioonipsühholoogial. Ta vihjab, aga ei seleta. Again, the sentence where the leading sailors are described as looking back and perceiving their companions lagging behind on the sea-arm of Pilou, would require a special discussion of the geographical feeling of the natives, of their use of imagery as a linguistic instrument and of a special use of the possessive pronoun (*their* sea-arm Pilolu). (Malinowski 1945[1923]: 301)· Lause, milles kirjeldatakse juhtivaid meremehi vaatamas tagasi ja nägemas oma Pilolu väinale maha jäänud kaaslasi, nõuab jällegi spetsiaalset arutelu pärismaalaste geograafilisest tunnetusest, visualiseeringute kasutamisest lingvistilise instrumendina ja omastava asesõna erilisest rakendusest (*nende* väin Pilolu). (Malinowski 2020[1923]: 293)

See "*oma* Pilolu väinale" on etteruttav - see "oma" osutab kaaslastele (*their companions*); iseenesest pole viga, tõlke sõnastuses on nad lihtsalt niivõrd lahus, et see "oma" viitaks justkui väinale. "Geograafilise tunnetusega" võib igati rahule jääda, suisa kiiduväärt - oleksin ise andnud midagi kohmakamat, "geograafiline tunne" (umbes nagu E. R. Clay *lingual instinct* on pigem 'keeletunnetus' kuiet otseselt 'keeleline instinkt'). "Visualiseeringute" puhul olen aga kahevahel või kahtlev. *Imagery* oleks sõnastiku järgi "kujundlikkus" - kaldun selle poole, aga tõlke kontekstis on ka visualiseering sobiv, ma arvan. *Linguistic instrument* oleks minu arvates ka paremini 'keeleline vahend', aga siin on kaalul minu kalduvus omasõnade poole tehniliselt kõlavate muganduste asemel. Tõlkijale, kes väga tõenäoliselt võib sattuda seda lugema, ütleks vabanduseks, et ma nokin nende mõistete kallal nii väga, sest just need tulevad sellise lähte- ja sihtteksti kõrvutamise puhul selgelt esile; iga lõigu kohta ei ole midagi sisulist võib-olla öelda, aga sõnavastete kohta küll. Pealegi on see hea-mugav viis kuidas oma terminoloogiat järgmise Malinowski-artikli jaoks teritada. Kõige enam otsin ma siiski selliseid asju, mis sihttekstist-lõpptulemusest täiesti välja jäid (nagu faatilise osaduse katkendis "toiduosadus"), mis osutavad kõige eredamalt neile aspektidele, mis on kõige keerulisemad ja vajaksid eestikeelsele lugejale valgustamist. Iseenesestmõistetavatest asjadest pole nagu mõtet kirjutada, arusaamatute asjade lahendamine seevastu väärib üritamist. All this shows the wide and complex considerations into which we are led by an attempt to give an adequate analysis of meaning. Instead of translating, of inserting simply an English word for a native one, we are faced by a long and not altogether simple process [||] of describing wide fields of custom, of social psychology and of tribal organization which correspond to one term or another. We see that linguistic analysis inevitably leads us into the study of all the subjects covered by Ethnographic field-work. (Malinowski 1945[1923]: 301-302)· Kõik

see näitab, kui laialdasi ja keerukaid asju tuleb silmas pidada, püüdes esitada adekvaatset tähenduse analüüsi. Selle asemel, et tõlkida, omakeelseid sõnad lihtsalt pärismaiste asemele laduda, peame algatama pika ja kaugeltki mitte lihtsa protsessi, et kirjeldada ühele või teisele mõistele vastavate tavade, sotsiaalpsühholoogia ja hõimukorralduse laiu valdkondi. Me näeme, et lingvistiline analüüs viib meid vältimatult kõikide nende teemade uurimise juurde, mida hõlmab etnograafiline välitöö. (Malinowski 2020[1923]: 293)

Esimese lause sõnastuse annaksin mina: "kui laialdasi ja keerulisi asju tuleb *arvesse võtta*". Oijah, keerulised "arvestused", millesse meid katse anda adekvaatne analüüs (ühe lause) tähendusest viib. Nende "arvestuste" puhul tuleb võib-olla esile tõik, et Malinowski ei olnud ise *native speaker* ja tema inglisekeelsetes tekstides on iseenesest palju selliseid vaevumärgatavaid kummalisusi. "Omakeelne" justkui üritab maskeerida, et originaal on inglisekeelne, justkui Malinowski oleks selle kirjutanid eesti keeles. Võib-olla pani tõlkija siia lihtsalt käepärase tõlketeoreetilise mõiste. Kaugemalt vaadates peaks "omakeelne" siiski viitama pärismaalaste keelele. Sõnajärjekorra ja arusaadavuse seisukohast oleks ehk olnud parem midagi laadis "tavade, sotsiaalpsühholoogia ja hõimukorralduse *laiahaardelisi valdkondi*, mis vastavad ühele või teisele mõistele". Lause iva, ma arvan, on selles, et mõisted nagu "juhtkanuu" ja "tagakanuu" nõuaksid täiusliku arusaadavuse huvides seletust nende tavade, psühholoogia ja hõimu ühiskonnakorralduse seisukohtadelt - aga Malinowski ei hakka nendega (veel?) jändama, selline pinnapealine riivamine peaks meile vaid aimu andma, kui sügavate või põhjapanevate küsimustega on vaja tegeleda, et mõnest üksikust sõnast täielikult aru saada. Viimane lause on kringlit väärt (*cringeworthy*) - nt *Argonaudid* on niivõrd küllastunud ebaolulisest statistikast, et meenutab maadeavastaja Henry Morton Stanley teoseid, mida ta kirjutas iga aasta mitu köidet, täis tabeleid, kaarte, ja kõike muud mis võtab ruumi, aga midagi sisulist ei valgusta. Tegelikult ei ole vaja "kõiki neid teemasid", mida ta oma raamatutes käsitleb (nt kanuuehitamise ja sissepühitsemise tavad), vaid sügavamat analüüsi. Näiteks faatilise osaduse katkendis viitab ta korras melaneesiakeelsele tervitusele "Kust tuled?" (*Whence comest thou?*), aga selle lihtsa fraasi sügavad, "geograafilise tunnetusega" seotud, tagamaad pidi Gunter Senft (2009) lahti seletama nii palju aastakümneid hiljem. Of course the above given comments on the specific terms (front-wood, rear-wood, their sea-arm Pilolu) are necessarily short and sketchy. But I have on purpose chosen an utterance which corresponds to a set of customs, already described quite fully. The reader of that description will be able to understand thoroughly the adduced text, as well as appreciate the present argument. (Malinowski 1945[1923]: 302)· Muidugi on ülaltoodud kommentaarid spetsiifiliste terminite kohta (*eespuu*, *tagapuu*, *nende väin Pilolu*) paratamatult lühidad ja visandlikud. Kuid ma olen meelega valinud lausungi, mis vastab juba üsna täies ulatuses kirjeldatud kombestikule. Selle kirjelduse lugeja oskab esitatud teksti põhjalikult mõista ja hinnata ka käesolevat argumentatsiooni. (Malinowski 2020[1923]: 294)

"Paratamatult" (*necessarily*) võib olla ka 'vältimatult'. 'Juba täielikult kirjeldatud kommete' osas viitab Malinowski oma *Argonautidele*. Tolle raamatu teistkordsel lugemisel tuleb siis siinset näidet (tabel ülal) meeles pidada. *Adduce* on "tõendina esitama, näiteks tooma". St *tolle* kirjelduse lugeja võib põhjalikult mõista *näiteks toodud* teksti ja hinnata käesolevat *argumenti* ("argumentatsioon" oleks pigem *argumentation*). Võib siis eeldada, et tavad, sotsiaalpsühholoogia ja hõimukorraldus, millele too näitetekst osutab, leiava põhjalikuma seletuse *Argonautide* kehatekstis. Besides the difficulties encountered in the translation of single words, difficulties which lead directly into descriptive Ethnography, there are others, associated with more exclusively linguistic problems, which however can be solved only on the basis of psychological analysis. Thus it has been suggested that the characteristically Oceanic distinction of inclusive and exclusive pronouns requires a deeper explanation than any which would confine itself to merely grammatical relations. Again, in puzzling manner in which some of the obviously correlated sentences are joined in our text by mere juxtaposition would require much more than a simple reference, if all its importance and significance had to be brought out. Those two features are well known and have been often discussed, though according to my ideas not quite exhaustively. (Malinowski 1945[1923]: 302)· Peale raskuste, mida võib kohata üksikute sõnade tõlkimisel ja mis viivad otsejoones deskriptiivse etnograafiani, tekib ka muid kitsaskohti, mis seonduvad eranditult keeleliste probleemidega, aga mida saab lahendada ainult psühholoogilise analüüsi põhjal. Nii on avaldatud arvamust, et Okeaaniale iseloomulik eristus kaasavate ja välistavate asesõnade vahel nõuab sügavamat seletust kui piirdumine lihtsalt grammatiliste suhete väljatoomisega. Kuidas mõned ilmselgelt omavahel seostuvad laused on meie tekstis nii segadusse ajaval moel pelgalt kõrvuti asetamisega kokku ühendatud, see nõuaks jällegi palju enamat kui lihtne viide, et kogu selle tähtsust ja tähendusrikkust esile tuua. Need kaks tunnust on teada-tuntud ja nende üle on sageli arutletud, kuigi minu arusaamist mööda mitte päris ammendavalt. (Malinowski 2020[1923]: 294)

"Kitsaskohad" on tõlkija sisestus, et topeldada ’keerukusi’ ("raskusi"). "Seondumine" on uhke viieeuroline sõna, mina oleksin pannud ’on seotud’. Veel üks eestikeelne teaduskeelesõna, mis tuleb selgeks õppida (aktiivsesse sõnavarasse kaasata). Esimese lause iva kordab esimese alapeatüki algust, et tegu on *tähenduse puhtteoreetiliste probleemidega*, *millele tuleb läheneda psühholoogilisest aspektist* (vt Malinowski 2020[1923]: 287). "Kaasava" ja "välistava" asesõna eristus on vahva - see on pmst Lotmani oma/võõra eristus - a la mina/sina ja meie/teie. Viide W. H. R. Riversi ettekandele. See peab olema "Presidential Address. The Unity of Anthropology" (Rivers 1922). *Correlation* on "korrelatsioon, seos, vastastikune sõltuvus". Kontekstist võib välja lugeda, et neist variantidest kõige sisukam oleks "vastastikune sõltuvus", sest see osutab millelegi enamale kui "lihtne viide"; teiste sõnadega, laused (ja vb lauseosad) mängivad üksteisega. Aga siin on just see *agentsus*, mis mind põhiliselt tülitab selles konstruktsioonis, "omavahel seostuvad laused", justkui laused *ise* seostavad end üksteisega; agentsuselt neutraalne või väline variant oleks ’on seotud’. Tähtsuse (*importance*) ja "tähendusrikkuse" (*significance*) osas on tõlkija väärikalt üritanud sünonüümidest asja teha, aga "tähendusrikkus" ehk *mängib* liiga palju *significance* ja *signification* sarnasusega - mina paneksin tähtsus ja *olulisus*. Tont teab miks Malinowski sellised sünonüümid üldse kõrvu asetas. Viimases lauses ei ole need "kaks tunnust" koheselt hoomatavad - tõenäoliselt (ma arvan) mõtleb ta seda sama kaasamise/välistamise eristust. *According to my ideas* ja "minu arusaamist mööda" on üsna erinevad, aga arusaadavalt ei saa eesti keeles öelda "minu ideede järgi" või, veel hullem, "minu ideedele vastavalt" (ja pärismaalased on isekad?). "Ideede" etümoloogiat arvesse võttes tõstatan võimalike alternatiividena "minu nägemist mööda" või "minu nägemuses". Üleüldiselt võib keegi siis küsida, *nahuj sa variante välja pakud*, *tekst on juba trükitud!* - aga *minu nägemist mööda* on käesolev tõlge esimene tõlge ja tekst piisavalt tähtis ja tähendusrikas (noneh), et kunagi ikka võetakse ette teine trükk või, kui jumalad on lahked, tõlgitakse *Tähenduse Tähendus*, ja käesolev tekst saab üle vuntsitud. Sellisel hüpoteetilisel juhul oleksid kellegi autistlikud-autokommunikatiivsed parendussoovitused täitsa asja ette. There are, however, certain peculiarities of primitive languages, almost entirely neglected by grammarians, yet opening up very interesting questions of savage psychology. I shall illustrate this by a point, lying on the borderland between grammar and lexicography and well exemplified in the utterance quoted. (Malinowski 1945[1923]: 302)· Primitiivsetel keeltel on aga teatud iseärasused, millest grammatikud peaaegu täiesti mööda vaatavad, kuid mis ometi tekitavad metslaste psühholoogia kohta väga huvitavaid küsimusi. Illustreerin seda ühe punktiga, mis asetseb grammatika ja leksikograafia piirialal ning avaldub ka näitena toodud lausingis. (Malinowski 2020[1923]: 294)

Selle "metslaste psühholoogia" kohta ei oska midagi arvata - "psühholoogia" on Malinowski kasutuses üsna ebamäärane tähistaja. Näiteks *Argonautides* on selle "metslaste psühholoogia" vasteks ehk "the Trobriand social psychology" (Malinowski 1922: 117-118), aga ka selle katuse alt ei leia midagi asjalikku - kujutage ette, metslastele on "iseloomulik ambitsioon, edevus, tahtmine saada tuntuks ja, et neist hästi räägitaks" (*samas*, 118). Hullumeelsed! In the highly developed Indo-European languages, a sharp distinction can be drawn between the grammatical and lexical function of words. The meaning of a root of a word can be isolated from the modification of meaning due to accidence or some other grammatical means of determination. This in the word *run* we distinguish between the meaning of the root - rapid [|] personal displacement - and the modification as to time, tense, definiteness, etc., expressed by the grammatical form, in which the word is found in the given context. But in native languages the distinction is by no means so clear and the functions of grammar and radical meaning respectively are often confused in a remarkable manner. (Malinowski 1945[1923]: 302-303)· Kõrgelt arenenud indoeuroopa keeltes saab selgesti eristada sõnade grammatilist ja leksikaalset funktsiooni. [|] Sõnatüve tähenduse võib lahutada selle tähenduse muutmisest inflektsiooni või muu grammatilise määratleja toimel. Nõnda eristame sõnas *jooksma* juure tähendust - inimese kiiret ümberpaiknemist - ja sõnamuudet aja, kindluse jms aspektist, mida väljendab sõna grammatiline vorm selles kontekstis. Kuid pärismaalaste keeltes pole see eristus mingil juhul nii selge ning vastavaid grammatika ja tüve tähenduse funktsioone segatakse omavahel sageli tähelepanuväärsel moel. (Malinowski 2020[1923]: 294-295)

Huvitav, kuidas Malinowski määras, millised on vähem- ja millised rohkemarenenud keeled? Kuna tõlkes saab kolmest modifikatsioonist kaks, võib eeldada, et Malinowski ise topeldas "time, tense", mis tähendavad sama asja. Grammatika koha pealt ei oska mina kaasa rääkida. In the Melanesian language there exist certain grammatical instruments, used in the flection of words, which express somewhat vaguely relations of time, definiteness and squence. The most obvious and easy thing to do for a European who wishes to use roughly such a language for practical purposes, is to find out what is the nearest approach to those Melanesian forms in our languages and then to use the savage form in

the European manner. In the Trobriand language, for instance, from which we have taken our above example, there is an adverbial particle *boge*, which, put before a modified verb, gives it, in a somewhat vague manner, the meaning either of a past or of a definite happening. The verb is moreover modified by a change in the prefixed personal pronoun. Thus the root *ma* (come, move hither) if used with the prefixed pronoun of the third singular *i* - has the form *ima* and means (roughly), *he comes*. With the modified pronoun *ay* - or, more emphatical, *lay* - it means (roughly) *he came* or *he has come*. The expression *boge ayna* or *boge layma* can be approximately translated by *he has already come*, the participle *boge* making it more definite. (Malinowski 1945[1923]: 303)· Melaneesia keeltes eksisteerivad teatud grammatilised instrumendid, mida kasutatakse verbide fleksioonis ning mis väljendavad mõnevõrra ebamääraselt aja, kindluse ja järjekorra suhteid. Eurooplasel, kes soovib kasutada sellist keelt ainult praktilistel eesmärkidel, oleks ilmselt kõige lihtsam selgeks teha, milline on nende Melaneesia sõnavormide lähim vaste meie keeltes, ja kasutada siis metslaste vorme Euroopa moodi. Näiteks Trobriandi keeles, millest oleme võtnud oma eeltoodud tsitaadi, on määrsõnaline partikkel *boge*, mis muudetava verbi ette asetatuna annab sellele mõnevõrra ebamääraselt kas mineviku või kindla juhtumi tähendus. Verbi modifitseerib pealekauba ka eesliitelise isikulise asesõna muutus. Nii on sõnatüvi *ma* (’tulema, siia liikuma’), kui seda kasutatakse ainsuse kolmanda isiku eesliitelise asesõnaga *i*-, saanud vormi *ima* ja tähendab (ligikaudu) ’ta tuleb’. Muutelise pronoomeniga *ay* - või tunderõhulisemalt *lay* - tähendab see (ligikaudu) ’ta tuli’ või ’ta on tulnud’. Väljendit *boge ayna* või *boge layma* saab tõlkida ligikaudu ’ta on juba tulnud’ - partikkel *boge* muudab lause kindlamaks. (Malinowski 2020[1923]: 295)

Siin on huvitav see "meie keelte" ja ’metslaste keelte’ eristus. Malinowski ise, muidugi, saksa, inglise, prantsuse, ladina ja kreeka keele oskajana võis Euroopa "kultuurkeeli" tõesti "omaks" pidada. Tõlke puhul tekib küsimus ainult "tunderõhulisema" (*emphatic*) korrektsusest. Miks sinna ’tunne’ juurde lisandub? "Rõhuga" on iseenesest juba ’*tundega*’. Jääb mulje, et tõlkija esmamulje oli sõnast "empaatia". Eks see olegi see pundar, mis vajab lahti harutamist - *empathy* ja *emphasis* on tõesti sarnased - etümoloogilised lähtepunktid on vastavalt *pathos* (tunne, kannatus) ja *phainein* (näitama, ilming). But this equivalence is only approximate, suitable for some practical purposes, such as trading with the natives, missionary preaching and translation of Christian literature into native languages. This last cannot, in my opinion, be carried out with any degree of accuracy. In the grammars and interpretations of Melanesian languages, almost all of which have been written in missionaries for practical purposes, the grammatical modifications of verbs have been simply set down as equivalent to Indo-European tenses. When I first began to use the Trobriand language in my field-work, I was quite unaware that there might be some snares in taking savage grammar at its face value and followed the missionary way of using native inflection. (Malinowski 1945[1923]: 303)· Kuid see vastavus on üksnes ligikaudne ja sobib teatud praktilisteks eesmärkideks, näiteks pärismaalastega kauplemiseks, misjonijutlusteks ja kristliku kirjanduse tõlkimiseks pärismaalaste keelde. Viimast ei saa aga minu arvates mingil määral täpselt teha. Melaneesia keelte grammatikais ja tõlgendusis, mille on peaaegu eranditult kirjutanud [|] misjonärid praktilistel eesmärkidel, on verbide grammatilised modifikatsioonid määratletud lihtsalt indoeuroopa ajavormide ekvivalentidena. Kui ma hakkasin välitööl Trobriandi keelt kasutama, ei teadnud ma esiti üldse, et metslaste grammatikat ei saa niisama lihtsalt võtta sellisena, nagu see on, ning kasutasin misjonäride eeskujul pärismaalaste flektsiooni. (Malinowski 2020[1923]: 295-296)

"Tõlgendusis" kummastab, oleksin ise andnud kuiva ’tõlgendustes’. "Esiti" on samamoodi huvitav, justkui murdekeelne. "Sellisena, nagu see on" pole kõige parem - *at face value* on "puhta kullana, tõe pähe". St esmalt võttis ta misjonäride tõlgendusi tõe pähe. I had soon to learn, however, that this was not correct and I learnt it by means of a practical mistake, which interfered slightly with my field-work and forced me to grasp native flection at the cost of my personal comfort. At one time I was engaged in making observations on a very interesting transaction which took place in a lagoon village of the Trobriands between the coastal [|] fishermen and the inland gardeners. I had to follow some important preparations in the village and yet I did not want to miss the arrival of the canoes on the beach. I was busy registering and photographing the proceedings among the huts, when word went round, ’they have come already’ - *boge laymayse*. I left my work in the village unfinished to rush some quarter of a mile to the shore, in order to find, to my disappointment and mortification, the canoes far away, punting slowly along towards the beach! Thus I came some ten minutes too soon, just enough to make me lose my opportunities in the village! (Malinowski 1945[1923]: 303-304)· Peagi sain aga aru, et see pole õige. Õppisin seda ühest praktilisest veast, mis mu välitööd kergelt segas ja pani mind omaenda mugavuse arvelt pärismaalaste fleksiooni hoomama. Tegin kord

tähelepanekuid väga huvitava tehingu kohta, mis leidis aset ühes Trobriandi saarte laguunikülas ranniku kalameeste ja sisemaa aiapidajate vahel. Pidin külas järgima mõningaid ettevalmistusi, aga ometi ei tahtnud kahe silma vahele jäta ka kanuude saabumist randa. Tegelesin hüttide vahel toimingute registreerimise ja ülespildistamisega, kui levis sõnum "nad on juba tulnud" - *boge laymayse*. Jätsin oma töö külas pooleli, et joosta umbes veerand miili kaldani, seal aga nägin oma pettumuseks ja suureks häbiks, et kanuud on alles kaugel ja aerutavad aegamööda ranna poole! Olin tulnud kümmekond minutit varem ja nii jäin ilma oma võimalustest külas! (Malinowski 2020[1923]: 296)

"Vea" (*mistake*) asemel tahaks anda 'eksimus'. "Omaenda" (*my personal*) asemel "oma isikliku". "Huvitav tehing" oli joonealuse märkuse järgi "*Wasi* tseremoonia, aedviljade vahetamine kala vastu" (*samas*, 296). *Mortification* võib olla nii "häbiks" kui 'alanduseks'. Siit katkendist võib-olla sai alguse antroploogia üks stampidest, ajakasutuse kultuurilised erinevused (nt Edward Hall kirjutas sellest igal võimalusel). It required some time and a much better grasp of the language before I came to understand the nature of my mistake and the proper use of words and forms to express the subtleties of temporal sequence. Thus the root *ma* which means *come*, *move hither*, does not contain the meaning, covered by our word *arrive*. Nor does any grammatical determination give it the special and temporal definition, which we express by, 'they have come, they have arrived.' The form *boge laymayse*, which I heard on that memorable morning in the lagoon village, means to a native 'they have already been moving hither' and not 'they have already come here.' (Malinowski 1945[1923]: 304)· Kulus mõni aeg, enne kui mu üldine keeleoskus sedavõrd paranes, et sain oma veast aru, ning õppisin sõnu ja vorme õigesti kasutama, et ajalist järgnevust väljendada. Sõnatüvi *ma*, mis tähendab 'tulema, siia liikuma', ei sisalda sellist tähendust nagu meie sõna *saabuma*. Samuti ei anna ükski grammatiline määratlus sellele erilist ja ajalist kindlust, mida meie väljendame sõnadega "nad on tulnud, nad on saabunud". Vorm *boge laymayse*, mida kuulsin sel meeldejääval hommikul laguunikülas, tähendab pärismaalasele 'nad on olnud juba liikumas siia', mitte aga 'nad on juba tulnud siia'. (Malinowski 2020[1923]: 296)

Eesti keeles, sarnaselt, ei tähenda "nad tulevad" seda, et nad on kohale jõudnud (saabunud). Isegi tõlke üle ei saa kobiseda. In order to achieve the spatial and temporal definition which we obtain by using the past definite tense, the natives have recourse to certain concrete and specific expressions. Thus in the case quoted, the villagers, in order to convey the fact that the canoes had arrived, would have used the word *to anchor, to moor*. 'They have already moored their canoes,' *boge aykotasi*, would have meant, what I assumed they had expressed by *boge laymayse*. That is, in this case the natives use a different root instead of a mere grammatical modification. (Malinowski 1945[1923]: 304)· Et saavutada ruumilist ja ajalist kindlust, mille annab meile mineviku määratud vorm, kasutavad pärismaalased teatud konkreetseid ja spetsiifilisi väljendeid. Nii oleksid külaelanikud kõnesoleval juhul teatanud tõsiasja, et kanuud on saabunud, sõnadega *ankurdama*, *silduma*. "Nad on juba ankurdanud oma kanuud", *boge aykotasi*, oleks tähendanud seda, mida mina mõistsin väljendi all *boge laymayse*. Seega kasutasid pärismaalased teistsugust tüve, mitte lihtsalt grammatilist muutevormi. (Malinowski 2020[1923]: 297)

Ja pärismaalaste keeled on vähemarenenud? Returning to our text, we have another telling example of the characteristic under discussion. The quaint expression 'we paddle in place' can only be properly understood by realizing that the word *paddle* has here the function, not of describing what the crew are doing, but of indicating their immediate proximity to the village of theri destination. Exactly as in the previous example the past tense of the word to come ('they have come') which we would have used in our language to convey the fact of arrival, has another meaning in native and has to be replaced by another word which expresses the idea; so here the native root *wa*, *to move thither*, could not have been used in [|] (approximately) past definite tense to convey the meaning of 'arrive there,' but a special root expressing the concrete act of paddling is used to mark the spatial and temporal relations of the leading canoes to the others. The origin of this imagery is obvious. Whenever the natives arrive near the shore of one of the overseas villages, they have to fold the sail and to use the paddles, since there the water is deep, even quite close to the shore, and punting impossible. So 'to paddle' means 'to arrive at the overseas village.' It may be added that in this expression 'we paddle in place,' the two remaining words *in* and *place* would have to be retranslated in a free English interpretation by *near the village*. (Malinowski 1945[1923]: 304-305)· Kui meie teksti juurde tagasi tulla, siis on meil teemaks oleva omaduse kohta tuua veel üks kõnekas näide. Kentsakat väljendit "me aerutame kohas" saab õigesti mõista üksnes siis, kui on teada, et sõnal *aerutama* ei ole siin meeskonna tegevust kirjeldav, vaid nende vahetut lähedust sihtkohaks oleva külaga näitav funktsioon. Täpselt nagu eelmises näites on sõna "tulema" minevikuvorm ("nad on tulnud"), mida meie oma keeles saabumise fakti konstanteerimiseks kasutasime, pärismaalaste keeles teise tähendusega ning see

tuleb asendada uue tüvega, et mõtet edasi anda. Nii et siin ei saanud pärismaalaste tüve *wa* 'siia liikuma' kasutada (ligikaudne) mineviku määratud vormis, et edastada tähendust 'sinna saabuma'. Tuli võtta hoopis spetsiaalne tüvi, mis väljendab konkreetselt aerutamise tegevust, et tähistada juhtkanuu ja teiste ruumilisi ja ajalisi suhteid. Selle visualiseeringu päritolu on ilmne. Iga kord, kui pärismaalased saabuvad mõne meretaguse küla merekalda lähedusse, peavad nad purje kokku panema ja aere kasutama, sest vesi on seal sügav isegi üpris kalda lähedal ja paati teibaga merepõhjast edasi lükata võimatu. Seega "aerutama" tähendab "meretagusesse külla saabuma". Võib lisada, et selles näites "me aerutame kohas" tuleks "kohas" vabalt ümber tõlkida kui "küla lähedal". (Malinowski 2020[1923]: 297)

Miks mitte "*tõhus* näide"? "Teemaks oleva omaduse" asemel oleks hea 'arutletav [arutluse all olev] iseärasus [iseloomujoon]' (*the characteristic under discussion*). "Kohal"/'paigal' küsimuses näitab siinne kontekst, et pakkusin valesti - "kohal" on nähtavasti üks neist sõnadest, mis on geograafilise tunnetusega seotud. Siin on ka esimene instants mil pikk originaallause on tõlkes murtud kolmeks. Kummaline on saabumise tõsiasja 'edastamise' (*convey*) tõlge, saabumise fakti "konstanteerimine"; järgmisel korral on "edastamine" õige - meenub ühe filosoofi mõtisklus kuidas ta luges noorena Platoni tõlget mis kubises sünonüümidest, aga originaalis oli igal pool üks ja sama sõna. *Approximately* peaks olema 'ligikaudselt', mitte "ligikaudne" (*approximate*). "Tuli võtta" (kasutusele?) nats mööda - 'kasutatakse' (*is used*). "Meretaguse küla merekalda"-s teine "mere" liiane, võib olla ka lihtsalt 'kalda' (*shore*, mitte *sea-shore*). With the help of such an analysis as the one just given, this or any other savage utterance can be made comprehensible. In this case we may sum up our results and embody them in a free commentary or paraphrase of the statement:
A number of natives sit together. One of them, who has just come back from an overseas expedition, gives an account of the sailing and boasts about the superiority of his canoe. He tells his audience how, in crossing the sea-arm of Pilolu (between the Trobriands and the Amphletts), his canoe sailed ahead of all others. When nearing their destination, the leading sailors looked back and saw their comrades far behind, still on the sea-arm of Pilolu.
Put in these terms, the utterance can at least be understood broadly, though for an exact appreciation of the shades and details of meaning a full knowledge of the native customs and psychology, as well as of the general structure of their language, is indispensable. (Malinowski 1945[1923]: 305)· Säärase analüüsi abiga, nagu me just esitasime, võib selle või mõne muu metslase lausungi arusaadavaks teha. [|] Praegusel juhul võime tulemused kokku võtta ja neid väljendada eespool toodud teksti vaba kommentaari või paragraasiga.
Hulk pärismaalasi istub koos. Üks neist, kes on äsja naasnud meretaguselt ekspeditsioonilt, kirjeldab seda retke ja hoopleb oma kanuu sõiduomadustega. Ta räägib kuulajatele, kuidas tema paat Pilolu väina (Trobriandi ja Amphletti saarte vahel) ületades kõigist teistest ette purjetas. Sihtkohale lähenedes vaatasid juhtpaadi meresõitjad tagasi ja nägid oma seltsimehi kaugel maas, ikka veel Pilolu väinas.
Selles valguses võib lausungist vähemalt laias laastus aru saada, kuigi täpsete tähendusvarjundite ja üksikasjade mõistmiseks on vältimatult vaja läbi ja lõhki tunda pärismaalaste kombeid ja psühholoogiat, samuti nende keele üldist struktuuri. (Malinowski 2020[1923]: 297-298)

See istuvate ja vestlevate inimeste kujund on üks mu lemmikuid. Kõige varajasem tõenäoline fraseoloogiline eellane on Malinowskile tuttava sotsioloogi Giddingsi tsitaat Jeremy Benthamilt: "When a number of persons are supposed to be in the habit of conversing with each other, at the same time that they are not in any such habit as mentioned above, they are said to be in a state of natural society" (Bentham; in Giddings 1896: 4). Umbes sellisena kujutab Malinowski alatasa pärismaalaste "loomulikku ühiskonnaseisundit": inimesed istuvad (nt ümber külatule) ja ajavad juttu. See, et keegi 'uhkustab oma kanuu üleolekuga' (*boasts about the superiority of his canoe*) on juba tuttav "suurustlemine, eneseülistamine, mis on Trobriandi kultuurile tervikuna [...] väga iseloomulik" (Malinowski 2020[1923]: 293; *ülal*). Tont teab miks ühel hetkel on siin kanuust saanud "paat". It is hardly necessary perhaps to point out that all I have said in this section is only an illustration on a concrete example of the general principles so brilliantly set forth by Ogden and Richards in Chapters I, III and IV of their work. What I have tried to make clear by analysis of a primitive linguistic text is that language is essentially rooted in the reality of the culture, the tribal life and customs of a people, and that it cannot be explained without constant reference to these broader contexts of verbal utterance. The theories embodied in Ogden's and Richards' diagram of Chapter I, in their treatment of the 'sign-situation' (Chapter III) and in their analysis of perception (Chapter IV) cover and generalize all the details of my example. (Malinowski 1945[1923]: 305)· Vaevalt on tarvis aga eraldi märkida, et kõik, mis ma selles alapeatükis olen öelnud, illustreerib vaid

üht konkreetset näidet üldistest printsiipidest, mille Ogden ja Richards on suurepäraselt välja toonud oma teose I, III ja IV peatükis. Olen püüdnud primitiivse lingvistilise teksti analüüsiga selgeks teha, et keel on oma olemuselt juurdunud kultuuri tegelikkuses, rahva hõimuelus ja kommetes ning seda ei saa seletada ilma pideva viitamiseta nende sõnalite lausungite laiematele kontekstidele. Ogdeni ja Richardsi I peatüki diagrammis väljendatud teooriad, käsitlus "märksituatsioonist" (III peatükk) ja taju analüüs (IV peatükk) hõlmavad ja üldistavad kõiki mu näite üksikasju. (Malinowski 2020[1923]: 298)

Nimetatud peatükid *Tähenduse Tähendusest*: I - "Thoughts, Words and Things"; III - "Sign-situations"; ja IV - "Signs in Perception". Analüüsi iva suhtes ei näi sõnade kultuuriline tingitus siin olevat kõrgemat järku kui igasugune muu tehniline sõnavara ükskõik millises keeles. "Märksituatsioon" ei kõlba kuhugi, see peaks olema ’märgisituatsioon’. Kui ma selle essee niimoodi tõlget kõrvutades läbi töötan, tuleb järgmise asjana lugeda *Tähenduse Tähendust* tervikuna, kolmandat korda.

11.6.10 A Supernal Origin (2020-07-23 18:02)

?

??

?

Uncommonly interesting. ⋯ Pütagorase elulugu on ebatavaliselt huvitav. Sellest johtuvalt on temast kirjutatud nii palju elulugusid, sh ka Peirce'i poolt lühike kokkuvõte. Iamblichuse oma on neist kõige autentsem, kuigi kirjutatud umbes kaheksa sajandit pärast Pütagorase eluaega.

Ethical fragments. ⋯ Taylor kirjutas, et Iamblichuse tõlkele juurde lisatud fragmendid erinevatelt (eeldatavasti varajastelt) pütaagorlastelt olid allikateks ka Aristotelesele, kelle *Nicomachose Eetika* seetõttu on nende fragmentidega võrreldavad. Nii vähe kui ma olen *NE*-d lugenud, peab see paika - mingi sarnasust tõesti on. Aga see selleks. Kuna eesmärk on lõpuks koostada tabel erinevatest triaadidest ja nende kooskõlast läbi filosoofia ajaloo (ainult kindlatele autoritele toetudes), hakkan siin koostama tabelit, "katsudes läbi" erinevaid võimalikke ridu. Alustame sellest:

body
(disease)

soul
(ignorance)

Esimene ilming mind huvitavast triaadist on selline (vt Iamblichus 1818: 16). Kahjuks ei ole see täielik. Kolmandal positsioonil peaks olema kas "*man*" või "*rational animal*", aga selleni jõuame. Selles kirjakohas on kirjeldatud erinevaid korruptsioone - keha võib jääda haigeks, hing võib jääda ignorantseks - millede hulka on arvatud ka elemente seitsmendast tetratsüstist (vt Taylor 1818: 239), (üksikinimese) kõht võib korrumpeeruda läbi luksuse, linn läbi rahutuste, majapidamine läbi tüli. Kõikides asjus võib mõõdukuse puudumine korrumpeerida.

The entrance of men into the present life, resembled the progression of a crowd to some public spectacle. ⋯ See on triaadilisuse põhiline lähtekoht, või vähemalt kõige varajasem ja illustratiivseim näide. Iseküsimus on kui hästi see lugu sobitub Peirce'i tükiga "Men of Feeling, Action, and Thought". Tabelisse asetatuna näeb see lugu välja nii:

"one hastening to sell his wares for the sake of *money and gain*"

"another that he may acquire *renown* by exhibiting the strength of his body"

"those the most liberal, who assemble for the sake of *surveying* the places, the beautiful works of *art*, the specimens of *valor*, and the *literary productions*"

Siin (vt Iamblichus 1818: 28) on esimene ja teine koht lihtsad ja iseenesestmõistetavad, aga kolmas on kuidagi laialivalgunud. Kolmas tüüp, kes läheb avalikule üritusele selleks, et 'pealt vaadata', tunneb huvi kultuuritoodete vastu. Selles mõttes on asi ägedas kooskõlas Bourdieu kapitali tüüpidega:

finantskapital

sotsiaalne kapital

kultuuriline kapital

Bourdieu'ga võib klappimine olla puhas kokkusattumus - ma pole kindel, kui palju tema klassikalise kreeka filosoofiaga tegeles. Fourier võib natuke julgemalt sisse tuua (prantslaste hulgast), sest tema süsteem ehitub otseselt pütaagolusele üles. Samas katkendis annab Iamblichus ka alternatiivse sõnastuse kõigile kolmele, laiendades neid mõnevõrra:

"the desire of *riches* and *luxury*"

"the love of *power* and *dominion*" & "an insane ambition for *glory*"

"the man who gives himself to the *contemplation* of the most beautiful things"

Neid seniseid (tabeli) sissekandeid kokku võttes ilmneb isalgne kuvand järgmisena:

1. Esimest tüüpi inimesed huvituvad rahast, kasumist, rikkusest ja luksusest, lähevad avalikule vaatemängule oma tavaari (tänapäeval *merch*'i) müütama.

2. Teist tüüpi inimesed huvituvad tuntusest, võimust, valitsemisest ja kuulsusest, lähevad avalikule vaatemängule ühistegevustes (nt võistlustes) *osalema* selleks, et ennast näidata ja ennast tõestada.

3. Kolmandat tüüpi inimesed huvituvad vaatemängust, kunstist, vahvusest, kirjandusest ja üle kõige, *mõtisklusest*, lähevad avalikule vaatemängule ilma kasu- ja auahnuseta *vaatajateks*.

Põhiline probleem selle jutustusliku tüpoloogiaga on seos hilisemate triaadidega, kasvõi pütaagorlaste eetilistes fragmentides esineva keha, hinge, ja mõistusega. Kolmas ei ole problemaatiline, aga seos keha ja luksuse ning hinge ja au vahel, näiteks, nõuab lahtiharutamist.

an unstudied contempt of, and hostility to glory, wealth, and the like ⋯ Pütaagorlik eetika on suunatud kolmasusele (olla "puhas" kasu- ja auahnusest), mistõttu ei tasu mitte ainult ise mitte püüelda kasumi või tuntuse poole, vaid tuleb ka jälestada ja olla vaenulik nende ilmingute suhtes. Kuulsust ja rikkust tuleb vihata. Paar lehekülge hiljem (vt Iamblichus 1818: 37-38) seletab biograaf, et Pütagorase sektiga liitujad pidid kolm aastat vaikides kuulama, sest selle ajaga ilmnes, kas õpilane tõepoolest armastab õppimist ja *jälestab au ja uhkust piisavalt*.

he called some of them Pythagoreans, but others Pythagorists ⋯ Pütagoras ise olevat eristanud oma jüngreid; pmst matemaatikud ja akusmaatikud. Minu eesmärkide jaoks on see mugav heuristiline vahend, millega saab eristada neid, kes pühitseti müstikatesse Pütagorase eluajal ja tema koolkonnas, ja neid, kes järgivad Pütagorase filosoofiat ühel või teisel kujul, aga kes ei ole osa traditsioonist. Selles tähenduses oleks ka Peirce'i *ceno-* või *kaino-pythagoreanism* õigemini 'kaino-pütagorism" (eemalda *ean*). "Pütagorlased" olid osa Pütagorase sektist, "pütagoristid" on need, kes "pütagoriseerivad". Kahjuks saab vähemalt meie ajaarvamise algusest saadik rääkida ainult pütagoristidest ja pütagoriseerimisest.

what a thing is; others what it* especially *is; but others, what ought, or what ought not, to be done ⋯ see triaad on minu arvates Kanti *Possibility, Reality* ja *Necessity*, st mis võib olla, mis on, ja mis peab olema. Kant olevat Iamblichust lugenud originaalkeeles, niiet tõenäoline mõjutus on olemas. Aga samahästi võib see triaad Kanti kategooriatest põhineda ükskõik millel muul (nt Aristoteles, keda ma veel ei tunne).

Sellele kohale tasub veel erilist rõhku panna, sest siin on põhimõtteliselt tegu mõistatusega. Need on "mõistusõnad" selles tähenduses, et igale neist vastab mingi krüptiline küsimustik. On võimalik, et varem või hiljem jõuan ka selles osas mingile selgusele, niiet esiotsa võib üle korrata Iamblichuse teksti järgi, mis need kolm asja on.

1. **Mis asi on.** - Mis on õnnistatute saared? Päike ja kuu. Mis on Delfi oraakel? Tetratsüst. Mis on harmoonia? See, milles Sireenid seisnevad.

2. **Mis asi *eriti* on.** - Mis on kõige õiglasem asi? Ohverdada. Mis on kõige targem asi? Number.

3. **Mida tuleks, ja mida mitte, teha.** - Mis on kõige targem asi, mis puutub inimestesse? Meditsiin. Mis on kõige ilusam? Harmoonia. Mis on kõige võimsam? Vaimne otsustus [vaba tahe]. Mis on kõige parem? Õnn. Mis on kõige tõesem väide? Et inimesed pahelised.

Ei meiki esmapilgul just kõige rohkem senssi. Igal juhul on on selge, et kolmas kategooria on nt kooskõlas Kantiga (mida tuleks teha, mida mitte - viitab seadusele) ja kolmanda kategooria üldnimetaja "*that which gives names to things*" on intellekt, nagu selgub hiljem. Võib-olla siin ei ole mingit erilist süsteemi - tegu on vaid ülevaatega küsimustest, mida Iamblichuse järgi Pütagoras oma õpilastelt küsis. Nii mõndagi võtmesõna siin (nt "õiglus") saaks veel laiendada, aga ei tasu liialt rapsida. Jäägu see seik esialgu mõistatuseks. Järgmise rea tabelisse saame Iamblichuse järgi (1818: 48) rolljaotusest Pütagorase kogukonnas:

economic

political

See jaotus võib kehtida nii kogukonnas sees kui ka pütaagorlaste rollidele Krotoona ühiskonnas laiemalt. Sisemistest teame Iamblichuse järgi kõige rohkem "majanduslikust" - kui sa liitusid kogukonnaga, siis andsid sa kogu oma vara neile ära, ja kui sind visati kogukonnast välja, siis said oma panuse kahekordselt tagasi. Välistest teame kõige enam "poliitilisest", sest pütaagorlased hõivasid avalikke ameteid (*held [political] offices*). "Seadusandliku" rolli kohta teame mõlemast sfäärist: Pütagoras oli Krotoona linnale ja kõigile (seitsmele?) vallutatud linnadele seaduste andja ja seaduskuulekusele manitseja; kogukonna sees oli seadustel ja seadusandlusel püsiv roll ja pütaagorlased käisid justkui päev otsa ringi üksteist seaduskuulekusele manitsedes.

there are two motions of the body and the soul; the one being irrational, but the other the effect of deliberate choice ⋯ Keha- ja hingeliigutusi on kahte tüüpi: irratsionaalne (instinktiivne) ja tahtlik valik (teadlik). Tuleb üles tähendada, sest eetilistes fragmentides on see arusaam inimloomusest keskse tähtsusega.

the third is a medium between the other two ⋯ Kolmasus vahendab esmasust ja teisesust. Parima sõnastus (yin & yang'i tähenduse määratlusest laenatud): kolmas on üksteisele vastanduva esimese ja teise üksteist täiendav (komplementaarne) segu. Lotmanlikult saab sama asja öelda nii, et kolmas on esimese (nt katkendliku) ja teise (järjepideva) "dünaamiline dialoog". Ma pakun, et esimene peaks siin olema katkendlik ja teine järjepidev (kuigi need võivad samavõrd hästi olla vastupidiselt mõeldavad), sest Procluse järgi on nad *Limited* (piiratud), *Unlimited* (piiramatu) ja *Mixed* (segu). Sügavama metafüüsikaga pole praegu vaja jännata - *for all intents and purposes*, keha on piiratud (keha sünnib, elab ja sureb) ja hing on piiramatu (surematu, lõputu, alati juba eksisteeriv). Iamblichus (1818: 83) annab ka nende pooluste pütaagorlikud vasted: parem käsi esindab paaritud numbreid (1) ja on jumalik (*divine*) ja vasak käsi esindab paaris numbreid (2) ja seda, mis lõhestub (*dissolved*). Järjekord ei klapi täielikult, aga liiga sügavale aritmoloogiasse ei ole praegu vaja sukelduda.

incapable of being properly circumscribed by definition ⋯ Äge sõnastus (fraseoloogiline vääriskivi). See puudutab originaalis küll kehaliste nähtuste allumatust täiuslikule definitsioonile, mispuhul ma kahtlustan mõjutust Kantile, kes ütleb samamoodi, et empiirilisi kontseptsioone ei saa defineerida, ainult kirjeldada, aga minu piiratud otstarbeks võib sarnases sõnastuses kõnetada nende kolme elemendi, mis selle triaadi moodustavad, paigalpüsimatust. Asja tuum on alati sama, aga läbi aja võib leida kõikvõimalikke variatsioone ja "katseid" (*attempts*) neid kindlate sõnaliste tähistajate alla mahutada (minu lemmik on eesti keeles neljatäheliste sõnade variant - taju, tahe, mõte).

Eetilistest fragmentidest saab juba kõige esimesest, Hippodamuse (1818: 144) omast, panna kokku tabeli, milles on rohkem kui üks rida:

prosperity

virtue

felicity

beatitude

praise

providential care
divine destiny
mortal allotment
good fortune

felicity is the use of virtue in prosperity ⋯ See sõnastus on küll Archytase (1818: 159) oma, aga võtab kenasti kokku, mis siin toimub. Hippodamus enda sõnastus on natuke kohmakam: "*human felicity summarily consists of these two things, viz. of praise, and the predication of beautitude*" (*samas*, 144). Mis siin toimub on see, et jõukus (*prosperity*) sõltub jumala või jumalate õnnistusest (*beautitude*) ja vooruslikust käitumisest jõukuses. Maakeeli öeldes, õnnestav (*felicitous*) on käituda hästi kui sul läheb hästi. Sellest, et sul on vedanud, ei piisa - liigne rikkus võib teha türapeaks

- õnnis on see, kes on rikas *ja* vooruslik. Jõukuse ja õnnistuse all on mitu sünonüümi, millest kõige lihsam on "hea saatus"; jumaliku ettenägelikkuse hool (*providential care*) viitab jumala(te) järelvalvele - Pütagoras olevat öelnud, et see, kes usub, et jumal on olemas, aga ei usu, et ta valvab inimeste järele, on samahästi ateist; "taevalik saatus" (*divine destiny*) ja "surelik väljajagamine" (*mortal allotment*) viitavad samale asjale - jumal(ad) on inimese saatuse (loe: jõukuse) ette määranud. Seda ei pea ilmtingimata tõlgendama predestinatsioonina: võib lugeda ka nii, et keha, millesse sa sünnid, on juhuse mäng (*jumalast lampi*). Just nagu jõukuse "eeldus" (*predication*) on õnnistus, nii on ka kiituse (*praise*) eelduseks voorus. Seda "kiitust" tuleb rõhutada, sest kuigi seda on vähe, on see just see, mida ihaldab seda tüüpi inimene, kes elab tuntus, võimu, valitsemise ja kuulsuse nimel.

Järgmine huvitav rida, mida võib tabelisse lisada, on natuke krüptilisem, aga ikkagi asjaga seotud. Kontekst on selline, et Hippodamus arutleb õnne jaoks vajalikke eeldusi, mille hulgas on esiteks jõukus, ja teiseks, et inimene elab ja sureb riigis, mida valitsevad õiglased seadused (*equitable laws*). Siin on põhimõtteliselt sama loogika, mis ülal - õnne (3) jaoks on vajalik jõukus (1) ja õiglased seadused (2) - ainult selle vahega, et seadusi ei puudutata mitte seadusandluse seisukohalt, vaid voorusliku (seadusliku) käitumise seisukohalt: inimese elu ühiskonnas on terviklik ja täiuslik (*entire and perfect*) kui ta käib teistega läbi viisakal moel (*associates [with others] in a becoming manner*). Etteruttavalt võib mainida, et üks neist fragmentidest ütleb ka, et vooruslikul käitumisel on komme muutuda harjumuslikuks (üleminek teisesuselt kolmasusele). Niisiis, natuke krüptilist filosoofiat (vt Hippodamus 1818: 146):

["some things are naturally adapted to subsist"] "in one thing, and not in many"

["others"] "in many things, and not in one thing"

"but others both in many, and in one thing, and on this account in one thing, because in many"

Siin võib kandilistest sulgudest märgata, et ma vahetasin kohad ära (just nagu, ülal, mulle oleks meeldinud, et paaritu arv eelneb paaris arvule). Eks aeg ja edasised lugemised näitavad, kas need muudatused on kohased või kohatud. Põhimõtteliselt on meil siin tegu järjekordse triaadiga Kanti kategooriatest: *Unity*, *Plurality*, and *Totality*, ehk Ainulisus, Paljusus, ja Täielikkus. Sellest ka minu muudatus: asjad, mis seisnevad ühes asjas, aga mitte paljus, on Ühtsus/Ainulisus (justkui Peirce'i *qualia*, järgnevas näites *mingi müra*, keegi ütles midagi); asjad, mis seisnevad paljudes asjades, aga mitte ühes, on Mitmus/Paljusus (justkui Peirce'i *token*, keegi ütles ühe sõna, "tere"); asjad, mis seisnevad korraga ühes asjas ja seeläbi ühes asjas, sest paljudes, on Täielikkus (justkui Peirce'i *type*, keegi ütles vb "tere, tere", aga läbi kahe sõna ütles sama asja - natuke kehv näide, aga kuna klassikalistes käsitlustes on just see sõna, siis sundisin selle siia sisse). Suuremas pildis on tegu sama loogika (vastandiste komplementaarsus) variatsiooniga, mida võib väljendada ka Kantiaanlikult - Täielikkus on näha Paljususes Ainsust -, aga mis iseloomustab ka seda tõlgendust, et inimene kui "mõtlev loom" (*rational animal*) ehk intellekt, on keha ja hinge koosmäng. Iseasi, kas siit võib nüüd välja lugeda, et inimesel on küll üks ja ainus keha, aga hingesid on tal palju (*we are legion*), aga siin võib meelde tuletada *Limited/Unlimited* dialektikat, st keha on arvuliselt piiratud (üks), aga hing on suuruselt mõõtmatu (lõputu paljusus).

Hippodamuse katkendi põhjal saab tabelisse veel ühe rea lisada, aga siin tuleb arvesse võtta eelnevat (Ühtsus, Paljusus, Täielikkus), sest aspekt on suurusjärgi võtmes ja suunitletud erinevat järgi voorustele. See rida ei jõua kohe kindlasti lõplikusse tabelisse, aga huvitavuse poolest võib teda siia asetada küll:

"health and strength are the virtue of the body"

"equitable legislation is the virtue of a city"

"Harmony [...] is the virtue of the world"

Jällegi, kokkulangevus eelnevate ridadega on ainult esimeses tulbas, aga siin on päris hästi näha Ühtsuse ja Paljususe dialektikat: sul on üks keha, linnas on palju inimesi (palju kehasid), ja üksikisiku hea läbikäimine teda ümbritsevate (linna)elanikega annab harmoonilise maailma. Teisest käest on siit võimalik tuletada ka kooskõla siinse postituse esimese tabelireaga: haigus korrumpeerib keha, kuritegevus (seadusekuulmatus) korrumpeerib linna, ja mõlemad koos tekitavad maailmas ebakõla, dissonantsi, kaose.

5800

a most exquisite animal ⋯ Euryphamus (1818: 148-149) ei anna tabelisse uut rida, vaid viskab kaikaid kodaratesse. Esimene oluline tähelepanek ei ole problemaatiline: inimene on mõtlev loom, ja mõtlematutest loomadest (*irrational animals; brutes*) selle poolest üle, et saavad osa voorustest (*virtues*) ja õnnest (*felicity*). Loomadel seevastu ei ole mõtlemist (*destitute of reason*) ega "käitumise teadusi" (*the sciences pertaining to actions*), st eetikat. Okei, inimene on jumalate poolt õnnistatud (saatuse ja jõukusega) ja tal on vaba tahe (tahtlik otsustusvõime), aga valgustatud kaasaegne ei saa vist kummagi väitega nõustuda - miks ei peaks jumal(ad) teisi loomi õnnistama või nende saatust määrama? ja kuidas sa keelad loomadele vaba tahet?

Tõsise kaika viskab Euryphamus mulle kodaratesse väitega, et "elu koosneb keha headusest, rikkusest, tuntusest, ja sõpradest" (*the parts of life are the good of the body, of riches, renown, and friends*; *samas*, 149). Esiotsa nentisin lihtsalt, et see on katkine kolmnurk - keha headusi võib tõlgendada tervisena, rikkus on samuti esimeses lahtris; tuntus ja sõbrad lähevad ilmselgelt teise lahtrisse. Aga mis siis kui mainitud hüvesid on siia rivistatud *nimme* neli? Pütaagorlikud tetratsüstid koosnevad, nagu allpool Taylori kommentaaridest näeme, neljast osast. Kas on võimalik, et sellel järjestusel on mingi peidetud tagamõte?

Vaateme konteksti. Asjaloo teeb keeruliseks see, et nimetatud nelik on sisestatud kolmikusse, mida ei ole kerge vahendada. Metafoor on järgnev: inimese elu on nagu lüüramäng, mis nõuab kolme asja: aparaati, kompositsiooni, ja sõrmitsemist/sõrmetööd (*contrectation* on see viieeurone sõna, mida millalgi kasutati ka "näpuka" jaoks). Lüüra "aparaat" on oma sõnadega instrumendi koosseis (*a preparation of all the appropriate parts*), st lüüra 'keha' (1), keeled ja kõlakast. Kompositsiooni all mõistetakse siin lihtsalt harmooniat (*the commixture of the sounds with each other*), st lüüra 'vooruslik käitumine' (2). Konkretatsioon (mugandame) on lüüra 'keha' 'vooruslik käitumine' (*the motion of these* [strings?] *to the apt composition*) (3). Olgu, vist ikka ei murra vormi: inimese elu on 'aparaadi' (keha ja rikkuse) 'sõrmitsemine' vastavalt kompositsioonile (tuntus ja sõbrad). Sellest viimasest seosest saab välja lugeda, et inimene peaks käituma vastavalt oma tuntusele ja sõprusringkonnale. Käib kah. Metafoor iseenesest on arusaadav: pill (1), noodid (2), ja kuidas sa pilli mängid (3).

Üldise märkusena võin siinkohal tõdeda, et need eetilised fragmendid on ühest käest üksteisega kenas kooskõlas, sest igal pool on enam-vähem samad võtmesõnad ja loogika, ja teisest käest tekitavad sügavaid kahtlusi, kui palju nad tegelikult kajastavad Pütagorase õpetusi või kui palju on lihtsalt mäng kindlate piiride raames, samade võtmesõnade ja loogikaga žongleerimine. Loodetavasti saab sellele küsimusele selgust edasist lugemiste käigus, eriti, kui peaksin lugema sekundaarseid refleksioone nende konkreetsete pütaagorlaste kohta.

Euryphamuselt saame veel teada, et voorus on seotud hingega ja jõukus kehaga. Kolmandal kohal on mõtleva looma intellekt: "*both are parts of him so far as he is an animal*" (Euryphamus 1818: 150). Vooruse pärusmaa on kasutada viisakal moel (*becoming manner*) hüvesid, mis on loodusega kooskõlas (*conformable to nature*). Jõukus seevastu annab meile need hüved. Nii palju on selge: jumalate õnnistusest saame jõukaks ja voorus on kasutada seda jõukust otstarbekalt (võib eeldada, õiglaselt). Mis on nüüd huvitav on lisandus, et voorus annab meile (*imparts*) tahtliku valiku (*deliberate choice*) ja õige mõtlemise (*right reason*). Jõukus seevastu 'energiad ja tegevused' (*energies and actions*), mis on natuke arusaamatu. Ilmselt tuleb seda lugeda esimeses lauses seatud paralleelidega: vaba tahe ja mõtlemisvõime tulevad hingest, aga keha võimaldab meile energiat, et tegutseda?

Archytas annab meile esimese asjana variatsiooni Ainsuse/Paljususe dialektikas, milles tegusõna on teine, *subsist* on nüüd *eligible*, ja järjekord täpselt selline, milliseks ma vormistasin eelmise samalaadse rea:

"some [goods] are eligible *for their own sakes*, and not for the sake of another thing"

"others are eligible *for the sake of something else*, and not on their own account"

"a certain third species of goods, which is eligible *both* on its own account, and for the sake of another thing"

Edasi läheb aga asi pöördesse. Nimelt seletab Archytas, et asi, mis on iseenesest sobiv, väärt või lubatud (*eligible*) on see sama, muidu siin tabelis kolmandasse lahtrisse paigutatud, nauding või õnn (*felicity*). Archytas seletab, et me püüdleme (*aspire*) teiste asjade suunas naudingu/õnne nimel, aga me ei ihalda naudingut/õnne millegi muu jaoks. Loogiline. Järgnevas reas panen senise järjepidevuse korraks pausile ja proovin järgi kuidas Archytas seletused ülejäänuga klapivad.

Asjad, mida me ihaldame millegi muu nimel, aga mida me ei ihalda iseenesest, on Archytase järgi kasulikud (*useful*) asjad ja nö eel-sobilikud (*pre-eligible*) asjad, mille põhjal me omandame asju, mis on iseenesest sobilikud. Sellisteks asjadeks on kehaline töö, treenimine, ja hõõrdumised (*frictions*), mida kasutatakse keha parendamise nimel, samuti lugemine, meditatsioon ja õppimine, mida tehakse ilusate ja vooruslike asjade nimel. St teisel kohal on tegevused, mis viivad meid naudingu/õnne poole. Huvitav, et siin on jälle nii vaimne kui füüsiline - keha treenimine ja vaimu teritamine - kohal, mis viskab tõepoolest tavapärase järjekorra sassi; see on see žongleerimine, milles keha ja hinge aspektid on mässitud või sisestatud (*embedded*) mingi kõrgema järgu triaadi sisse.

Kolmas kategooria, ehk asjad mis on meeldivad iseenesest ja ühtlasi kasulikud millegi muu jaoks, on voorused ja vooruslikud harjumused [nagu] tahtlik valik ja tegevus, ja misiganes peab kinni (*adheres*) sellest, mis on tõeliselt ilus. Nüüd üks vimka: asjad, mis on iseenesest ja teiste asjade jaoks sobilikud on ka kolmeks jagatud (*triply divided*). Üks osa seisneb hinges, teine kehas, ja kolmas välistes asjades (*externals*). Hinges on hinge voorused, kehas on keha voorused, ja see, mis kuulub "väliste asjade" juurde seisneb sõprades, kuulsuses, aus ja rikkuses (*friends*, *glory*, *honor*, *and wealth*). Seega:

nauding/õnn on hea iseenesest

keha treenimine ja vaimu teritamine ei ole meeldivad iseenesest, aga on kasulikud, et saavutada nauding/õnn

voorused (keha, hing, ja välised asjad nagu sõbrad, kuulsus, au ja rikkus)

Kõik on pea peale paisatud. Nauding/õnn võiks olla kolmandas lahtris, aga seda juhul kui see seisneb jõukana vooruslikult käitumises. Voorused olid ennist teises lahtris, seotud hingega, aga nüüd hõlmab nii keha kui hinge ja veel hunnikut väliseid asju, mida ei kanna kuidagi selgemõistuslikult osadeks jagada. Ainus loogiline moment siin ongi nende väliste asjade iseloom: sõbrad, kuulsus, au ja rikkus on tõepoolest kõik head iseenesest ja kasulikud teiste asjade jaoks. Samas kui omalt poolt Archytasele vastu kaikaid kodaratesse loopida, siis keha treenimine ja vaimu teritamine on ka ju tegelikult nauditavad iseenesest - keha treenimine annab endorfiine ja hea tuju, ja kui vaimu teritamine ei oleks meeldiv, ei loeks keegi raamatuid lihtsalt niisama. See selleks. Edasi kordab Archytas juba tuttavat nooti, et inimene on keha ja hinge koosmäng. Järgneb eristus kahte tüüpi hüvede (*goods*) vahel: ühed on inimese hüved (*the goods of man*) ja teised on inimese osade hüved (*[goods] of the parts of man*). Siin ilmneb, et nauding/õnn on inimese (tervikuna) hüve, aga osade hüved jagunevad keha, hinge ja väliste asjade vahel:

"the good of the body is beauty, health, a good corporeal habit, and excellence of sensation"

"the good of the soul is prudence, fortitude, justice, and temperance"

[the good of] "externals however, wealth, glory, and nobility"

the animal which consists of both ⋯ Inimene kui intelligentne loom seisneb korraga kehas ja hinges.

virtue and science are in our power, but prosperity is not ⋯ Vooruse ja "käitumisteaduse" üle on meil võim (vaba tahe), aga jõukuse üle mitte - oma keha ja võimeid ei saa me valida.

virtue has the fit and becoming for a rule ⋯ Vooruslikul käitumisel on komme muutuda harjumuspäraseks.

Theages (1818: 161) annab tabelisse uue rea, mis on põhimõtteliselt kooskõlas uusaegse psühhoologilise triaadiga:

anger
(dominion over impetus)

desire
(intrepidly rules over the appetitions of the soul)

reasoning power
(dominion over knowledge)

Esimese juures on oluline võtmesõna *impetus* - 'the force or energy with which a body moves' (Chase'i motiivsus); teise juures tuleb tähele panna, et "iha valitseb [kartmatult/vankumatult] hinge ihalduste üle" - oleks justkui tautoloogia (desire/appetition), aga oluline rõhk on sellel, et ihalused kuuluvad hingele. St keha ja hinge lahtrid on paigas. Järgneb täiendus, milles on nimetatud nende kolme aspekti voorused (*samas*, 161):

the virtue of the irascible part is fortutude

the virtue of the epythimetic or appetitive part is temperance

the virtue the reasoning power of the soul is prudence

Siin ei ole ma küll kohe lõpuni kindel, kas paigutused on õiged. Asja teeb keeruliseks sissejuhatav seletus, et voorusel peaks olema need kolm asja: mõistus, võim, ja tahtlik valik" (*reason, power, and deliberate choice*), aga esimene, mille ta annab, ühendab kaks neist: arutlusvõime (*reasoning power*). *Prudence* on mõistlikkus, taktitunne, või ettevaatus - Theagese enda sõnutsi "harjumus hinnata ja järele mõelda". seega ma eeldan, et see peaks olema kolmas lahter, mõtlemine/intellekt. Ärrituva osa (*irascible part*) voorus on meelekindlus (*fortitude*), Theagese sõnutsi "harjumus vastu panna [*resisting*] ja kannatada hirmsaid asju [*things of a dreadful nature*]". "Ärrituvus" haakub vihaga, seega eeldan, et see läheb esimesse lahtrisse, emotsioon. *Epithymetic* on selline sõna, millele päring annab vasteks "*characterized by desire*". *Epi-* peaks olema "eel-" ja *thymetic* peaks viitama tunnetele (kannatusele, *θυμός*), niiet praegu pole selge, kuidas see iseloomustab ihasid. Igal juhul, ihalusliku (*appetitive*) osa voorus on vaoshoitus, karskus, mõistuslikkuse piirides püsimine (*temperance*). Ma eeldan, et need paigutused on õiged.

Taylor annab Cliniaselt nii vähe, et leidsin ainult ühe huvitava katkendi (vt. 1818: 267), mis aga ei täida tervet rida vaid topeldab esimest, osutades just sellele küsimusele, kuidas on keha/nauding ja jõukus seotud, jättes meid muidugi vastuseta. Kontekst on selline, et "inimene on loomulikult kohanenud käituma ebaõiglaselt olemasolevatel põhjustel":

the love of pleasure in corporeal enjoyments

ambition, in surpassing those that are equal and similar to him

avarice, in the accumulation of wealth

Kuigi need kolm ei jaotu ilusti ühele reale, lahendus neile jaotub. Nimelt jätkab Clinias, et neile ebaõiglustele saab astuda vastu läbi hirmu, häbi ja iha (*fear, shame, and desire*): "hirm läbi seaduste" (3), "häbi läbi Jumalate" (1) ja "iha läbi mõituse energiate" (2). Võib-olla ei jaotu needki ilusasti, sest ma paigutaks hirmu kolmandasse, sest seal peaks asuma seadus(pärasus) ja häbi esimesse, sest seal on Jumalate õnnistus, aga mis on mõistuse energiad (*the energies of reason*), ma ei ole kindel. Žongleerimine.

the reason of man is contemplative of the reason of the whole of nature ⋯ Nii kirjutas Polus (1818: 183-184. See vajab eraldi ülestähendamist, sest võimadab seletada intellekti seost jumalikkusega ja haakub ilusti Euryphamuse (*samas*, 148-149) sõnastusega, et inimene on "korrapäraselt jaotatud asjade silm". Laias laastub haakuvad mõlemad seigad teoloogilise seisukohaga, et Jumal lõi inimese oma kuvandi järgi (*in his own image*), et *hinnata* oma käsitööd. Umbes midagi sellist, et jumal lõi maailma, aga selleks, et sellest ise osa võtta, istutas ennast inimese kujul maailmasse. Sama mõtet kehastab lausung apokrüüfilisest tekstist *The Sentences of Sextus*: "*You have in yourself something similar to God, and therefore use yourself as the temple of God, on account of that which in you resembles God.*" (Sextus 1818: 192) - või, uuesti: "*God dwells in the intellect of the wise man.*" (Sextus 1818: 194).

intellect, science, opinion, and sense ⋯ Taylor (1818: 220) seostab tetratsüsti "psüühiliste teadmistega" (*psychical knowledge*) ja see näeb üldjoontes välja nagu Kantiaanlik triaad, mis on keskkohas (*Judgment*) murtud kaheks: arvamus ja teadus. Seletus on minu arusaamist mööda umbes selline, et 4 esindab tajumusi (ei tea miks, Taylor ei seleta - kui just "*because it has an apprehension of bodies*" ei ole pädev seletus), 3 esindab arvamust, sest see pendeldab, on mõnikord tõene, mõnikord väär, 2 esindab teadust, asjad on kas tõesed või väärad (vahepealset, arvamuslikku, seisukohta pole), ja 1 esindab intellekti (ainult tõde).

Viimasena saab lisada tabelisse rea, milles Taylor (1818: 243) vahendab oma *Phædo* tõlkest Platoni seisukohti:

"The first of the virtues are the *physical*, which are common to brutes, being mingled with the temperaments"

"The *ethical* virtues, which are above these, are ingenerated by of children when well educated"

"In the third rank above these are the *political* virtues, which pertain to reason alone; for they are scientific"

Laias laastus haakub kogu eelnevaga, aga Platoni jätan ma esialgu, vähemalt esimesest selleteemalisest artiklist, välja. Huvitav on veel tõik, et need Platoni voorused on üksteist täiendavad, just nagu Kanti ja Peirce'i kategooriad (vt. *samas*, 245): füüsilised voorused on "orjalikud" (*servile*), sest loomad, eeldatavasti käituvad instinktiivselt (on oma instinktide orjad); eetilised on "aimatavad" (*adumbrations*; *adumbrate - to foreshadow vaguely*), st eetiliste vooruste omaja teab ainult, *et* selliste vooruste energiad on õiged, aga ei tea *miks* nad on õiged; ja viimasena nö tõelised voorused, mida on kahte tüüpi, katartilised (katarsis - hingepuhastuselamus) ja teoreetilised.

---

a right-angled triangle with sides of 5, 4 and 3 respectively ⋯ Universaalne analoogia Fourieri kireteoreetilise jaotuse taga (Stapleton 1958: 20).

Esimene triaad neist 30st artiklist, mida ma juunis lugesin, tuleb Vana-Kreeka autorilt Iôn of Chios, kes oli kirjutanud pütagoorliku teose *Triagmos*, millest on säilinud ainult fragmendid. Stapletoni vahendusel on tema triaad järgnev:

Luck

Strength

Intelligence

Nagu me eelmises samalaadses postituses nägime, on need mõisted vägagi laetud: õnn/vedamine puudutab jumalate õnnistust (*beatitude*); tugevus ei ole sugugi mitte kehaline tugevus, vaid hingeline, mida illustreerib kenasti pütaagorlik lausung "*Choose rather to be strong in soul than in body*." (Stobæus 1818: 186) - intelligentsus on, nagu alati, mitte-problemaatiline (isegi kõige varajasemates triaadides).

esoterikoi >< exoterikoi, mathematikoi >< akousmatikoi, pythagoreioi >< pythagoristai ⋯ Kolmas eristus on juba tuttav "Pythagoreans" vs "Pythagorists" (vt. Iamblichus 1818: 42).

---

it was he who put system into the nebulous notions that prevailed in the Orphic cult ⋯ Üleminek puhtalt müstitsismilt filosoofiale. Nii kirjeldab seda Bennett (1945: 195. Samas katkendis on kiiduväärt veel tähelepanek, et filosoofia on pooleldi teaduslik ja loogiline (Peirce'i mõistes ideoskoopiline), aga "Teine pool filosoofiast seisneb spontaansetes ideedes, mida ei saa sageli tõestada või ümber lükata, ja selle, filosoofia loova poole, prohvet on Pütagoras kohe kindlasti" (*Samas*, 195). See teine pool oleks Peirce'i mõistes tsönoskoopiline (*cenoscopic*).

enjoyment for its own sake as a disciplined, "intellectual" activity (διαγωγή). Such self-sufficient activity is for Aristotle the end of human life, the complete realization of man's rationality ⋯ Nii kajastab Harap (1938: 162) Aristotelese eetilise muusikateooria kohta. Laias laastus on see haakuv Iamblichuse antud anekdoodiga avaliku ürituse külastajatest, siin siis kolmanda lahtriga, need "kõige liberaalsemad" osalejad, kes lähevad üritusele selleks, et kohad üle vaadata (sõna *survey* meenutab siin Charles Fourieri, kes käis kõikjal ringi mõõdulindiga), vaadat ilusaid kunsti-teoseid, julgustükke, ja kirjandustoodanguid. Siin on Aristoteles muusikaga justkui samal seisukohal: kõige "puhtam" (mõistlikum) muusika kuulamine on asja enese nautimine, mitte tantsimiseks ega enese (eetiliseks) parendamiseks, vaid muusika kuulamine intellektuaalse tegevusena. Oma tollases märkuses antud tsitaadile tsiteerisin vastuseks ka joonealust märkust, et Platon (*Philebus*-es) ütleb, et "hüve iseenesest on segatud teadmistega" (*the good in itself is a mixture with knowledge*). Võib eeldada, et see "hüve iseeneses" on Archytase järgi (Archytas ja Platon on ikkagi seotud, Archytas aitas Platonil põgenede Dionysus II türannia alt) on see "hüve iseenesest" sobilik iseenesest, *aga mitte millegi muu jaoks*, st kõige "puhtam" muusika nautimine ei ole millegi muu jaoks kasulik, vaid puhas nauding.

the doctrine of the theoretic as the highest form of life: the man who devotes himself to the contemplative understanding of existence is the one who most effectually releases himself from the burdens of existence ⋯ Nii kirjutab Keith (1909: 575-576) Pütagorase õpetuse kohta, kahjuks küll kriitikana Schroederi raamatule *Pythagoras und die Inder* - 19. sajandil arvati, et kuna Pütagoras jutlustas taassündi, pidi ta kindlasti ka Indias käima.

Thymos - soul, from* thyein *- to rush, or move violently ⋯ Tüümilisus (esmasus) seletatud liikumisega. Vt ka "desire" (Gk. epithymia) ja "dynamogenic".

Natuke kahtlase, aga sellegipoolest huvitava triaadi leiame ühest vanast uurimusest "hinge" mõistest läbi aegade. Nii olevat Zoroastrismis kolm esimest koostisosa olnud järgnevad (vt Arnett 1904: 147):

feroher
(the principle of sensation)

rouh/rouan
(The principle of practical judgment, imagination, volition)

boo (principle of intelligence)

Neile lisandivad veel kaks: *akho* (*the principle of conscience*) ja *jan* (*the principle of life*). Esimesed kolm võib neist eraldada, sest "*The first three united, are the principles which are accountable for the deeds of man*" (*samas*, 147). Sama allikas annab samal leheküljel ka Aristotelese oma:

the mere *nourishing soul* (anima vegetativa), or plant soul

the *sensing soul* (anima sensitiva), or animal soul

the *reasonable thinking soul* (anima rationalis)

The union of soul and body cannot be scientifically explained for man is, as it were, a third substance formed out of two heterogeneous substances ⋯ Eepiline - (Arnett 1904: 173-174) - samas katkendis on ka Augustinuse süsteemi seletus:

> The three aspects of the psychic reality are idea, judgment, and will, and from these he seeks to gain an analogical idea of the mystery of the Trinity. Will is the central element of consciousness. "The leading motive [|] in this is doubtless the man's (Augustine) own experience; himself a nature ardent and strong in will, as he examined and scrutinized his own personality he came upon the will as its inmost core." The becoming conscious of an act of perception is an act of the will. (Arnett 1904: 173-174

judgment

will

idea

Seos kristliku kolmainsusega huvitav, aga nõuaks lähemat lugemist. Pinnapealine tõsiasi on, et see on eelnevaist sarnaseim Kanti süsteemiga, eriti mis puudutab hinnangut (*The Critique of Judgment* on Kanti esmasus). Eriti oluline on ka see, et tajuaktist teadlikus saamine on tahteakt. Kõige olulisema triaadi, avalikule üritusele (*panegyris*, "gathering") minevatest inimestest tuleb Diogenese järgi Pütagorase vestlusest mingi türanniga: "elu on nagu seltskond kes koguneb igast nurgast mändugele". *Some come...*

to traffic

to compete

to look on

Kolmas, "pealtvaataja", on muidugi kõige parem. Teised kaks on orjalikud (*a slavish nature*), sest nad ihalevad kasumit või hiilgust. Kolmas, filosoof, otsib tõde (Stocks 1915: 209):

profit

glory

truth

Selle loo üldnimetaja on valm või mõistujutt (*parable*). Stocks annab samas kohas ka seletuse, miks ta toetub Platoni *Republic*-ul ja mitte otseselt Pütagorasel või mõnedel pütagorlastel. Nimelt tuleb järgnev eristus Galenilt, kes omistab selle Posidoniuse järgi Pütagorasele ja lisab, et Posidonius tuletas selle mitte otseselt Pütagoraselt, sest tema kirjutisi ei ole säilinud, vaid "mõne pütagorlase" kirjutistel:

θυμός

ἐπιθυμία

λογισμός

the tripartite psychology ⋯ Taju, tahe, mõte.

the theory of the three lives ⋯ Burneti nimetus tolle mõistujutu jaoks. Stocks annab oma tõlgenduse, mille järgi Pütagoras jaotas inimkonna kolme klassi:

the covetous

the ambitious

the curious

Edasi vaidleb ta (Stocks 1915: 210-211), et need motiivid ei ole absoluutse, vaid neid võib leida iga inimese hinges rohkemal või vähemal määral. Umbes midagi nagu hierarhiline funktsionalism (üks motiividest valitseb teiste üle, on "dominantne"). Kõige parem on muidugi kolmas, teadmised, sest teamistes on nii au kui kasum (*in knowledge there is both honour and profit*). Järneb paralleel (isomorfism) hinge ja ühiskonnaga, milles leiame triaadi Riigi tasandil:

the work of production
(the economic or profit-seeking activity)

the work of self-protection and self-assertion
(inspired by the love of honour)

the search for truth
(inspired by the love of wisdom)

Sellest eristusest (Stocks 1915: 213) võrsuvad ka tööjaotus või kolm ühiskonnaklassi:

craftsmen

army

ruling elders

Järgneb rivistus triaadidest (Stocks 1915: 216):

Fühlen

Wollen

Denken

Feeling

Desire

Thought

Affection

Conation

Cognition

Stocks väidab siin, et need tänapäevased psühholoogilised triaadid lähtuvad hoopis teistsugusest põhimõttes kui Kreeka omad (*proceeds upon an entirely different principle from the Greeek*), ja mõtteloolased käsitlevad Platoni vääralt kui last, kes rääkis kehva inglise või saksa keelt ja mitte kui täiskasvanut, kes rääkis head kreeka keelt. Mina isiklikult ei nõustu selle lahususega, sest Stocks jättis täielikult vahele 18.-19. sajandi (ja isegi varasema) filosoofia, millele psühholoogiline triaad üles ehitus. Kant luges klassikuid!

Lõpuks annab ta ka Sokratese eristuse *Republic*-u esimeses raamatus (Stocks 1915: 219):

happiness

strength

wisdom

all probabilities favour the truth of the tradition of its Pythagorean origin ⋯ Lõppjäreldus, millega saab ainult nõustuda.

11.6.11 A Continual Circle (2020-07-28 22:54)

?

??

?

---

is this that reason seeks for and requires […] the validity of laws ⋯ Mõistus otsib ja nõuab seaduste kehtivust.

empirical sources of cognition ⋯ In contrast with "merely speculative reason", all that is practical ("so far as it contains motives, relates to feelings") belongs to empirical sources of cognition. Practical reason, then, has to do with motives and feelings. Are "motives" here first or second?

***The capacity for receiving representations (receptivity) through the mode in which we are affected by objects, is called* sensibility** ⋯ The order here is *object* → *sensibility* → *intuition* → *understanding* → *thought*.

all thought must directly, or indirectly, by means of certain signs, relate ultimately to intuitions; consequently, with us, to sensibility, because in no other way can an object be given to us ⋯ This may already be reduced to a triad:

sensibility

intuitions

thought

objects are quite unknown to us in themselves, and what we call outward objects, are nothing else but mere representations of our sensibility, whose form is space, but whose real correlate, the thing in itself, is not known by means of these representations, nor even can be ⋯ This is why it is possible to "reduce" the progression to a triad - it doesn't include the object itself, firstness is merely the (internal) representation of an object; our sensibility of something forces us to construct that "something" as sensible.

spontaneity in the production of conceptions ⋯ This is how Kant (or, rather, Meiklejohn?) phrases the power of cognizing by means of the representations received from sense impressions. Spontaneity in apperception, in the previous paragraph, made no damn sense, but here he appears to be reiterating that there are "two main sources [of knowledge] in the mind", one being *sense* and the other being *understanding*. It's almost like the *body* and *soul* among the pythagoreans, but what, then is the third? And how or why does Chase put down Spontaneity as second?

we call the faculty of spontaneously producing representations, or the spontaneity of cognition, understanding ⋯ Okay, at this point it kinda looks like this:

sensibility

understanding

reason

the originally pure conceptions of the synthesis which the understanding contains ⋯ A thought that strikes me is that these "pure conceptions" may be "pure" in a sense analogous to the "pureness" of the love of wisdom; that is, freedom from empirical conceptions may be compared to the lack of desire for glory or wealth.

the third category in each triad always arises from the combination of the second with the first ⋯ Man, *qua* intelligent animal, arises from the combination of body and soul [sense and understanding].

the division of the higher faculties of cognition ⋯ Now I am not at all certain that these correspond to the triad that I'm focusing on, since they are by definition "higher" up the scale of his progression from representation to idea. But just for comparison:

Understanding

Judgment

Reason

All our knowledge begins with sense, proceeds thence to understanding, and ends with reason ⋯ A moment of clarity that solidifies Kant's triad:

sense

understanding

reason

"Reason, therefore, never applies directly to experience, or to any sensuous object; its object is, on the contrary, the understanding" (Kant 1855: 214). The principle of degeneration - the third cannot operate on the first directly, it has to go through the second. In this case, Reason cannot operate upon Sense because it needs the *conceptions* of Understanding to make sense of sense, so to say.

I, *as thinking, am an object of the internal sense, and am called soul. That which is an object of the external senses is called body.* ⋯ Confirmation that there is indeed a sort of body/soul dialectic at play here.

Reason will not follow the order of things presented by experience, but, with perfect spontaneity, rearranges them according to ideas, with which it compels empirical conditions to agree. ⋯ Emphasis on the word "spontaneity". It is no accident that this is not very far removed from his discussion of free will.

the very essence of reason consists in its ability to give an account of all our conceptions, opinions, and assertions ⋯ Extremely important for clarifying the third.

> Reason never has an immediate relation to an object; it relates immediately to the understanding alone. It is only through the understanding that it can be employed in the field of experience. It does not *form* conceptions of objects, it merely *arranges* them and gives to them [|] that unity which they are capable of possessing when the sphere of their application has been extended as widely as possible. Reason avails itself of the conceptions of the understanding for the sole purpose of producing totality in the different series. This totality the understanding does not concern itself with; its only occupation is the connection of experiences, by which series of conditions in accordance with conceptions are established. The object of reason is therefore the understanding and its proper destination. As the latter brings unity into the diversity of objects by means of its conceptions, so the former brings unity into the diversity of conceptions by means of ideas; as it sets the final aim of a collective unity to the operations of the understanding, which without this occupies itself with a distributive unity alone. (Kant 1855: 394-395)

Quite possibly the most illuminating paragraph in the *Critique of Pure Reason*, at least when it comes to triadicity. Reason *arranges* the conceptions of understanding through ideas. From *one* perception we get *many* spontaneous conceptions of understanding which in turn are arranged into an *all*-encompassing idea. As it stands:

Experience

Understanding

Reason

The only caveat here is that "experience" must be understood as encompassing sense, perception, intuition, etc. Explicitly, somewhat later: "Experience is itself a synthesis of perception; and it employs perceptions to increment the conception, which I obtain by means of another perception" (Kant 1855: 464-465).

palingenesis ⋯ Kant betrays himself as a kind of Pythagorean with a single word.

Thus all human cognition begins with intuitions, proceeds from thence to conceptions, and ends with ideas. ⋯ Straight from the Königsbergian's mouth (Kant 1855: 429):

intuitions

conceptions

ideas

> The simplest possible form of division is dual, but in treating of the faculties or capacities of Mind, there has been a very general recognition of triplicity. From the days of Pythagoras, who recognized in the soul three elements, Reason (νοῦς), Intelligence (φρήν), and Passion (θυμός). (Chase 1863: 469)

The second sentence about Pythagoras is what instigated my superficial but earnest investigation of that fellow, but for the complete picture, the first sentence is necessary also: the simplest possible division, as we've seen, is that between *body* and *soul*.

The really odd thing is that pretty much in the beginning of *Intellectual Symbolism*, Chase already sets forth the "psychological" triad:

feeling

action

thought

All in all this is very good. It confirms that despite using alternative jargon, we're still dealing with the same triad.

the recipient of an impulse not originating in itself ⋯ The first, Chase says, "corresponds very nearly to the Passion (θυμός) of Pythagoras" (Chase 1863: 472). Although others give the same word as "Temper" (cf. Stocks 1915: 215), this need not bother us - we don't know Greek. The really relevant thing here is Chase's logic, which is based on the terms "Subjective" and "Objective". Thus, these are his primary categories, his primary triads:

Objective-Subjective

Subjective-Subjective

Subjective-Objective

Motivity

Spontaneity

Rationality

Sensibility or Sensitivity

Will

Intellect or Intelligence

The last row is Mahan's (Mahan 1847: 15). Chase writes: "I do not remember to have seen the boundaries of the primary divisions of Consciousness more clearly indicated, than by Mahan" (Chase 1863: 472). Now, the really important thing is that, these subdivisions of consciousness can in turn be interrelated, "regarding the modifications it assumes under different relations" (*ibid*, 473), so that I have to recreate the table:

Consciousness

Motivity (M)

Spontaneity (S)

Rationality (R)

MM

MS

MR

SM

SS

SR

RM

RS

RR

MMM

MMS

MMR

MSM

MSS

MSR

MRM

MRS

MRR

SMM

SMS

SMR

SSM

SSS

SSR

SRM

SRS

SRR

RMM

RMS

RMR

RSM

RSS

RSR

RRM

RRS

RRR

Of course it doesn't stop there. There is one more level, but in order to fit them into such a table, I'll have to construct three tables according to the primary triad. Thus:

Motivity (M)

Propensity (MM)

Desire (MS)

Sentiment (MR)

Proclivity (MMM)

Appetence (MMS)

Attachment (MMR)

Selfishness (MSM)

Curiosity (MSS)

Purpose (MSR)

Enjoyment (MRM)

Approval (MRS)

Respect (MRR)

Vitativeness (MMMM)

Combativeness (MMMS)

Amativeness (MMMR)

Alimentiveness (MMSM(

Acquisitiveness (MMSS)

Ambition (MMSR)

Self-Esteem (MMRM(

Affection (MMRS)

Adhesiveness (MMRR)

Envy (MSMM)

Cupidity (MSMS)

Approbativeness (MSMR)

Marvelousness (MSSM)

Inquisitiveness (MSSS)

Eagerness (MSSR)

Confidence (MSRM)

Zeal (MSRS)

Emulation (MSRR)

Content (MRMM)

Hope (MRMS)

Sympathy (MRMR)

Admiration (MRSM)

Esteem (MRSS)

Taste (MRSR)

Generosity (MRRM)

Veneration (MRRS)

Conscientiousness (MRRR)

Spontaneity (S)

Instinct (SM)

Will (SS)

Energy (SR)

Cautiousness (SMM)

Forecast (SMS)

Constructiveness (SMR)

Attention (SSM)

Direction (SSS)

Resolution (SSR)

Vivacity (SRM)

Concentrativeness (SRS)

Decision (SRR)

Solicitude (SMMM)

Vigilance (SMMS)

Circumspection (SMMR)

Frugality (SMSM)

Providence (SMSS)

Self-Denial (SMSR)

Imitation (SMRM)

Device (SMRS)

Order (SMRR)

Observation (SSMM)

Scrutiny (SSMS)

Tact (SSMR)

Activity (SSSM)

Management (SSSS)

Positiveness (SSSR)

Intrepidity (SSRM)

Pertinacity (SSRS)

Self-Reliance (SSRR)

Frankness (SRMM)

Alacrity (SRMS)

Constancy (SRMR)

Patience (SRSM)

Perseverance (SRSS)

Inflexibility (SRSR)

Dexterity (SRRM)

Courage (SRRS)

Determination (SRRR)

Rationality (R)

Perception (RM)

Judgment (RS)

Understanding (RR)

Sense (RMM)

Memory (RMS)

Intuition (RMR)

Discernment (RSM)

Deliberation (RSS)

Discursiveness (RSR)

Conception (RRM)

Abstraction (RRS)

Comprehension (RRR)

Sensation (RMMM)

Self-Consciousness (RMMS)

Apperception (RMMR)

Suggestion (RMSM)

Recollection (RMSS)

Retention (RMSR)

Penetration (RMRM)

Ideality (RMRS)

Affirmation (RMRR)

Contemplation (RSMM)

Reflection (RSMS)

Imagination (RSMR)

Meditation (RSSM)

Comparison (RSSS)

Calculation (RSSR)

Discrimination (RSRM)

Causality (RSRS)

Elucidaiton (RSRR)

Individuality (RRMM)

Cognition (RRMS)

Appreciation (RRMR)

Analysis (RRSM)

Synthesis (RRSS)

Generalization (RRSR)

Insight (RRRM)

Sagacity (RRRS)

Classification (RRRR)

It could be a life's work to make heads or tails of all these - exactly 120 terms (81+27+9+3) altogether. Chase himself was very fond of dictionaries and comparative lexicography, but in order to get the gist of any particular term, one would have to go through the dictionaries that were available during his lifetime. That's one hell of a task! I'm putting it off at the moment because I probably don't have so many decades to spare. Though one could imagine that working out this "exhaustive catalogue of the powers of the mind" (Chase 1783: 474) would make for one curious monograph.

the principle of trichotomy may be extended as far as the needs of science may require ⋯ Yeah, "the nomenclature I have suggested is a wholly experimental one" (*ibid*, 494).

> A cursory perusal of the works of Plato and Aristotle reveals the origin of so much of the variety and profundity of thought that later writers would gladly claim as their own, that one is tempted to exclaim with Solomon, "there is nothing new under the sun," and to believe that in what poor, weak, deluded humanity regards as the most exalted sphere of investigation, it is destined to move in a continual circle, making no real progress, but constantly repeating the ideas and systems of earlier ages. (Chase 1863: 496)

Epigraphic!

a stimulus to exertion, acted upon by external influences ⋯ Motivity is stimulation coming from outside of the subject.

acting of its own accord, free from any extraneous impulse, and stimulated only by its own conscious Motivity ⋯ Spontaneity is introversive motivity (free will).

operating intelligently for the discovery of truth ⋯ Motivity and Spontaneity are "subservient" (alternatively, "ministrant to") Rationality.

In a paragraph reminiscent of that *gradual list of representations* in Kant, Chase (1863: 502) gives an illustration of a flash of lightning, in which he highlights these three moments:

"an impression on the brain through the nerves"

"a simple and at first confused consciousness of that impression"

"a rational perception of an object"

Another row can be derived from "the three guides to knowledge" (Chase 1863: 518):

"Sense, the guide to a knowledge of the outward world"

"Self-consciousness, the observer of the inward workings of our own minds"

"Reason, the teacher of abstract and general truth, and the judge to whose tribunal is our ultimate appeal in all questions of doubt"

In another iteration Chase points out the analogy between "the triform Intelligence" and our "threefold nature" (Chase 1863: 538):

a passive material frame

Force

Intelligence

The threefoldness, here exhibited psychologically, is found, in different applications, through all the last general period of Plato's literary life ⋯ Schwegler (1880[1946]) points out the relevant triads of the ancients, with which we dealt in the last post:

body

soul

reason

ignorance

current opinions (or sense-perception)

science (or thinking)

Penia

Eros

Poros

the sensible world

mathematical relations

the ideal world

All the impressions of mere Motivity are single and momentary **⋯** For this bit I found support in Kant, and quoted it in notes to his *Critique of Pure Judgment*. Though my blockquotes go on in a similar manner and it was news to me then, the "single and momentary" nature - "If we feel, our sensation is a unit, - merely a feeling, and nothing more" (*ibid*, 548) - it is clear that Motivity, Spontaneity and Rationality are in an accord with Unity, Plurality, and Totality.

RVL:

- Raven, J. E. 1948. *Pythagoreans and Eleatics. An account of the interaction between the two opposed schools during the 5th and early 4th centuries B.C.* Cambridge University Press.

- Minar, Edwin Leroy 1942. *Early Pythagorean Politics in Practice and Theory*. Baltimore: Waverley Press, Inc.

11.7 August

11.7.1 A Sameness of Predicates (2020-08-03 22:14)

Peirce, Charles Sanders 1982-2000. *The Writings of Charles S. Peirce: A Chronological Edition*. 6 volumes. (The Peirce Edition Project. Fisch, Max H.; Kloesel, Christian J. W.; Houser, Nathan, eds.) Bloomington: Indiana University Press. [In-text references are to W.]

Private Thoughts principally on the conduct of life [*MS 55: 7 June 1860 to 17 March 1888*]

> Love is the foundation of everything desirable or good. (W 1: 4)

Very general. Do humans not desire also things that are repugnant? Ambition for power and wealth?

> IReason
> FaithGoodnessLove of OrderUnityRealityPermanenceTHOUAffection
> LoveBeautyLove of MenTotalityLimitationCausalityITSensation
> HopeTruthLove of WorldPluralityNegationCommunity(W 1: 4)

In my opinion this still (cf. Topa 2012; 2018) like a mess. Were it up to me, I'd rearrange it thusly: ISensation
HopeBeautyLove of WorldUnityRealityPermanenceTHOUAffection
LoveGoodnessLove of MenPluralityNegationCausalityITReason
FaithTruthLove of OrderTotalityLimitationCommunity

The reasons being that it is I who senses, it is Another whom one loves and has affection for, and faith in IT is third; Beauty a quality of sensation, Goodness a quality of conduct towards others, and Truth the quality of reasoning; one senses the world and order is the quality of the world; I am one, others are many, and together we are all. With the last two columns I have no qualms, don't understand Kant that well yet.

> The difference between Wisdom and Knowledge is this: - Knowledge is that which we get empirically but Wisdom is wrought by the unfolding of the mind. (W 1: 4)

Knowledge born from "empirical conception", Wisdom from "pure conception".

> The fact, that human errors are always those which addition or amendment will rectify, has given rise to the common saying that "genius never errs" and to the philosophers' boast "that science has never been in the wrong." The fact is, essential error can only arise from perversion, from wickedness, or from passion. **Sincere and philosophic production have no other falsity than that which is inseparable from every human proposition**. (W 1: 5)

Be unwilling to admit accusations against the man who is studious of wisdom. (Sextus 1818: 195)

> The terms of every proposition are presupposed to be comprehended; therefore **no proposition can give us a new conception**, and Wisdom is not learnt from books. (W 1: 5)

Only if you're operating with the Kantian conception of "conception", and your understanding of Wisdom presupposes pure conceptions.

> It is **impossible for a man to act contrary to his character**. It is foolish for him to try to do it; he would be no better man for doing it since the character makes the man. The Very Law of the Growth of Character is contained in the Character. (W 1: 6)

One should try to improve his or her character. Man makes his own character.

> **It is on account of man's finite nature that he has a free will**. His will is free only when he is in doubt - only therefore in certain critical moments. Hence the practical part of Ethics is the study of these critical moments. (W 1: 6)

Were man infinite, indeed, he would have no need to choose. The point here being that free will requires conditions (say, of doubt) to operate. If there is nothing to choose from, there is no choice.

> I pray thee, O Father, to help me to regard my innate ideas as objectively valid. I would like to live as purely in accordance with thy laws as inert matter does with nature's May I, at last, have no **thoughts** but thine, no **wishes** but thine, no **will** but thine. (W 1: 7)

A broken triad. If wishes accord to "desire", "will" is superflous - wishes and will coincide.

> Man is nature's first essay towards the production of **an intellectual animal**. He is not that, but is a prophecy of it, perhaps. (W 1: 9)

Nature does not have a plan. Man is not the only animal who thinks. We've developed our intellectual abilities through reading and writing, learning and teaching.

> The best maxim in writing, perhaps is **really to love your reader for his own sake**. (W 1: 9)

Nicomachean Ethics, this.

The Sense of Beauty never furthered the Performance of a single Act of Duty [*MS 12: 26 March 1857*]

> Schiller, in his Esthetic Letters, observes that the sense of beauty never furthered the performance of a single act of duty. (Ruskin). Is it possible that the great philosophical poet of the age has contented himself with an "observation" on such a subject - an observation, too, so contrary to daily experience? Ruskin is one of those who, without pretending to understand what they term the "German Philosophy," yet presume to censure it. If he had read the letter which follows the one to which he refers he would have found the words: "**Beauty is in the highest degree fruitful with respect to knowledge and morality.**" (W 1: 10)

Schiller incorrigibly triadic:

beauty

morality

knowledge

> The first thing to be done is to define beauty. This is Chiller's definition:
>
> > *All* things which can ever be objects of perception may be considered under four different relations. A fact can relate directly to our sensuous condition (our existence and well-being), that is its *physical* quality. Or it can relate to the *understanding* and furnish us with knowledge; that is its *logical* quality. Or it can relate to our will, and be considered as an object of choice for a rational being; that is its *moral* quality. Or finally, it can relate to the entirety of our different powers, without being a definite object for any single one of them; that is its *æsthetic* quality.

(W 1: 10)

Already quoted here (Schiller 1845: 96; ff). Proof that despite reading it in German during breaks at school, Peirce had John Weiss's translation at hand already in 1857. Already pointed out the obvious influence on Mukařovský, but now it appears that the aesthetic function is, in Charles Fourier's terms, the *pivot* of other functions - a "meta-function". Since I'm making an effort to collect the triads into an all-encompassing table, perhaps for a thesis of some kind, let it stand:

physical

moral

logical

> Man consists of **Person and Condition** - analysis can go no further. (W 1: 11)

Or, in other words, Character and Circumstances.

> At first sight these impulses, because contrary seem contradictory, but this is not the case. It is true no third *fundamental* impulse reconciling the two is possible, but since they do not conflict in the same objects they can easily coexist, nad in perfect harmony, **whence arises a third impulse, the result of the perfect balance of the other two**, which since it is the condition of a complete humanity and relates to the entirety of our different powers, thus coincides with our original definition, may be regarded as the impulse which creates beauty. (W 1: 11)

As always, "the third is a medium between the other two" (Iamblichus 1818: 70).

> Schiller calls it the play-impulse, because **play, that which is neither internally nor externally constrained** and, while we are in the esthetic state, the balance of the two fundamental impulses, produces perfect freedom. (W 1: 11)

I don't recall this aspect in Schiller, but then again I read it before I knew of pythagorean harmony (complementarity of opposites).

Raphael and Michael Angelo compared as men [*MS 21: 22 October 1857*]

> Thus, in their best days, Michael Angelo was old, Raphael young, and we can discern, by comparing them together that they have corresponding faults. (W 1: 14)

Michael Angelo = Goethe; Raphael = Schiller ?

> But observe how Michael Angelo in his old age is still young; he retains his vivacity, he retains his power, and when he can no longer hope to improve and sees himself outdone by a **stripling**, envy, which would seem almost inevitable, finds no place in his bosom. (W 1: 14)

Define:stripling - old-fashioned + humorous: a boy or young man.

> May I venture, now, to question the usual statement of the difference between the male and female nature?
> The common notion, I believe, is that
>
> The Understanding:Man = The Heart:Woman

(W 1: 14)

Understanding should be second, hence woman comes first (evolutionarily correct).

> The *heart* is that which loves; which **flies toward a fellow being**, as such. The sensibilities do not do this, neither do they conceive; hence they are a distinct element of the soul. In my opinion
>
> 1. The Intellect &C. or that which says I,
> 2. The Herat &c. or that which says THOU,
> 3. The Sense &c. or that which says IT,
>
> compose the **inward nature**. Why I think these include everything, I will not detail here, thus much I have been obliged to say as a key to what follows. (W 1: 15)

There is indeed a certain logic to what "says" what, but it is odd because Peirce, at this time, commences from Pure Reason towards the Senses.

Sense says IT

Heart says THOU

Intellect says I

> Raphael was inferior to Michael Angelo in power on account of their difference in kind. Self was a centre for the latter; his intellectual faculties were ***self*-directed, *self*-poised, *self*-ordered**. In the former there is a conglomeration of the finest qualities - sympathies and sensibilities without a centre. (W 1: 16)

Now I'm in doubt - are these a triad? Poise and order would be second and third, but how is direction first?

A Scientific Book of Synonyms [*MS 20: November-December 1857*]

> The differences no longer suggest themselves to him, but he has to suggest them to himself. Now as it is commonly said that **no two words have exactly the same meaning**, so it is also true that none have exactly the same force *in any respect*. (W 1: 17)

The takeaway here being that words have both *meaning* and *force*.

> Whatever is actual is real, viz. that which is a possible object of sensation. But, as we shall presently see, **actuality refers to the relation of the object to our understanding, reality to the existence of the object itself**. An examination of their opposites will best explain this. Reality is opposed to shadowiness and non-existence. By **shadowiness** I mean a sort of half-way between existence and non-existence, *in the object itself*. ***Actuality* stands between Possibility and necessity**, and therefore refers you see to the modality of the conception. The same difference exists between asserting and affirming between being and existing (not strictly observed) subsisting again meaning dependent existence, predicating corresponds to it. (W 1: 18)

"Shadowiness" not bad. What stands out that Peirce really took Kant's distinction between empirical and pure conceptions to heart. Here, "real" refers to empirical, "actual" to pure conceptions.

Think Again! [*P 1:* Harvard Magazine *4 (April 1858): 100-105*]

> Johnson never could **wade through Homer**, although he was well read on most other branches of Greek literature. (W 1: 20)

Just now downloaded some pleasant-looking copies of *Iliad* and *Odyssey*. Wading through them is another story.

> Compare such critics with Goethe, Schlegel, Coleridge, Hazlitt, Wilson, Douce, Knight, Collier, White, and Wolf, Lachmann, Mure, Tyler, and Gladstone. All of these **sit rather as disciples than judges of the authors they criticise**; all recognize their unvarying truth. It is not, then, to the age of the world, but to the age of the critics, that we must ascribe a distaste for Homer and Shakespeare in College. (W 1: 21)

A matter of attitude. Do not "preside" over authors you're criticizing, follow them.

Analysis of Genius [*MS 42: 19 March 1859*]

> It is important to observe that we have been desired to discuss not the meaning of the *word* "genius" but the question what genius itself consists in; it is not the question whether Dr. Johnson applied the word "genius" to the right thing, but whether the thing to which he applied it consists in "large general powers **accidentally determined in a particular direction**." (W 1: 25)

This definition of genius curiously in line with Lotman's cultural explosion. Both inidividual genius and cultural explosions have an "accidental determination" about them.

> I am now going to begin with a remark that sounds like a definition. **A *FACULTY is an original power of doing a SPECIAL thing***. I will not venture to state positively that this is the meaning established by usage. (W 1: 26)

Peirce's own definition of faculty. Might come in handy later on, especially with regard to "Questions Concerning Certain Faculties Claimed for Man".

> I only wish to use it so, myself. I will therefore write the word in blue ink throughout the remainder of the forensic, to avoid introducing a general abuse of the term. Otherwise **my class-mates might hear my definition and adopt it**, the College might adopt it from them, the alumni might adopt it from them, America might adopt it from them; and if it went on any further all would be well. But suppose that those who use the word with more propriety should here make a vigorous stands against the encroachments of the new definition. The contest would wax high. A score of mediators would come forward with new definitions and **the end would be that the word would be so loaded with contradictory definitions as to be utterly useless and would be discarded by the wise and degenerate into a slang or meaningless word**. (W 1: 26)

Something like the growth of signs. The last bit is reminiscent of his abuse of "loose thinkers".

> I will elucidate my definition a little. I did not say that Faculty is an original power of doing a particular thing. I might as well have said so but in order to be more emphatic I said A faculty is an original power of doing **an especial thing**. Dr. Johnson says the man of genis has only general powers. I say he has **special powers**. (W 1: 26)

Genius is not general but special, is another way of putting it (presumably, the opposite of "particular" would be "universal").

> Mental *faculties* I should have said; for bodily, it is very evidently we [|] have *faculties*. I have **a *faculty* of bending my arm in one direction and have none of bending it in any other**. Indeed it is obviously inevitable that whatever has organs has *faculties*; and so it is with those actions which are on the boundaries between the mental and the corporeal but which still depend upon or are connected with a complexity of organism, as **seeing, remembering and recollecting**. (W 1: 26-27)

Mental and corporeal faculties. Seeing, remembering and recollecting are presumably faculties. On this note I have to quote a piece from "Private thoughts" I left unquoted above. This is a note "*On the Classification of the Human Faculties*":

> Who will give us the true on at last? Here is one which I offec as presenting some merits: Man
>
> 1. awakens and rouses himself
> 2. he sees
> 3. he thinks
> 4. he desires
> 5. he does
> 6. he enjoys and suffers
> 7. he respects and loves
>
> I have elsewhere advanced the classification of the I-impulse, the it-impulse and the Thou-impulse, but that is not a classification according to faculties. That the present classification includes everything needs no proof, everything is there which has been inserted into any other system. (W 1: 8)

Personally I find this unsatisfactory, as on the one hand it could be condensed into three, and on the other hand Chase's table of faculties reaches 120 items.

> But independently of the argument from universality and necessity, I still cannot see how relative knowledge differs from knowledge in general. **Knowledge of a thing is having it in my consciousness - not the thing itself surely - what then but something to which the thing is related? This related thing - this *idea* - is born of my consciousness and of the object - and was produced partly by the object partly by me**; now in so far as it took its origin in my mental constitution it is an innate idea. (W 1: 28)

Still arguing about *innate ideas*. This is not in perfect accord with Kant, as ideas are supposed to transcend the possibility of experience, and the part produced by *me* should be pure conception, i.e. notion.

> You may put the deficiency where you please. If it is a deficiency of faith - we have **a faculty of faith**; if of seeing himself - we have **a faculty of inner sense**. If of **logic**, it still indicates **a faculty**. (W 1: 30)

Now I have to start gathering faculties Peirce claims for man. Here: the faculty of faith, the faculty of inner sense, and the faculty of logic.

The Axioms of Intuition After Kant [*MS 50: May 1859*]

> **All Intuitions are Extensive Quantities**. An extensive quantity is that wherein **the representation of parts renders possible** (and therefore necessarily antecedes in the synthesis) **the representation of the whole**. (W 1: 31)

Is the mind extended? Quantities certainly appear to be. I'll have to take Peirce at his word until my third or fourth reading of *Pure Reason*.

> Space has three dimensions. *Proof*. **Space is the form of the external sense**. Our knowledge of external things can only be of qualities; and since **all knowledge is discrimination** I can only know them by their **difference of quality**. And this difference of quality must exist at each moment of time. It cannot be a mere difference in quantity, because different quantities differing also in quality must be observable at the same time. And diffference in quality necessitates the possibility of entire difference of quality; and this therefore must be expressed in the conditional form of intuition. (W 1: 31)

I can only hope that reading Peirce will illuminate Kant. Here, clearly, he is paraphrasing the following: "By means of the external sense (a property of the mind), we represent to ourselves objects as without us, and these all in space" (Kant 1855: 23). Beyond that, I have little conception of what is going on here, or why.

> Let now *a* and *b* be lines, as they can be since **lines are intuitions**; and let *β* be the quality of running in the direction of *b*. (W 1: 32)

Intuitions are lines?

An essay on the Limits of Religious thought written to prove that we can reason upon the nature of God [*MS 53: August 1859*]

> What can we discuss? Can we discuss nothing we do not comprehend? Can we not even discuss that which has no existence in nature or the imagination? **We can discuss whatever we can syllogise upon. We can syllogize upon whatever we can define**. And strange as it is we can give intelligible comprehensible definitions of many things which can never be themselves comprehended. (W 1: 37)

Has this anything to do with William Hamilton and the infinite?

> Suppose someone should tell me he could imagine **two persons interchanging identities**. I should proceed to reason on the pretended imagination and show that it was inconceivable. (W 1: 37)

Science fiction. Sadly, Remsu's *Kurbmäng Paabelis* didn't go there, fully. Altering identities, yes, twin doubles, yes, but interchanging identities, no.

> **Can the infinite be defined?** Is it not a simple conception? The term *simple conception* has not its metaphysical sense in Logic. In Metaphysics it signifies one that is formed by the energy of a single faculty. And in this sense most simple ideas may be defined. For they may have **complex and crossing relations** by which we can draw their coordinates. And in this way I propose to define the infinite. (W 1: 38)

Predictable. "Complex and crossing relations" a phraseological find that can be connected with the figure of "cobwebs".

> Every dependency has one of three necessary modes. The first is **community**. This is **where there is no dependency and therefore no event at all**, as two balls at the same time instant of time. The second necessary mode is **causality**, which is **the mode of dependence everything at each moment has upon things at the last moment**. The third necessary mode is **influx** which is **the mode of the dependence substance to form, character to acts, things to qualities**. I call these the necessary modes of dependence. It is merely a more true and philosophical expression for the modes of necessary dependence. (W 1: 38)

Supposedly these are the categories of relation (cf. Kant 1855: 64), i.e. relation of "Inherence and Subsistence", "Causality and Dependence", and "Community". Not sure how there is no dependency in community.

> Not the necessary modes of dependence only but all **modality** whatever has one of three perfect degrees. The first is **Possibility**; this is **where we merely think a thing and it really exists** in no mode whatever. The second perfect degree is **Actuality**; this is **where the thing is or occurs**. The third perfect degree is **Necessity, where it could not have been otherwise**. I call these *perfect* degrees because, not meaning by possibility, numerical probability nor by necessity syllogistic sequence, - nothing subjective but something objective - I consider them as standing for those degrees of modality. (W 1: 38)

And these, of course, are the categories of modality, i.e. Possibility, Existence, and Necessity.

> Not only the perfect degrees of modality, but all degree whatever has one of three successive stages. The first is **nullity**, the second **Positivity**, and the third **Perfection**. I call these successive and not retrogressive or contemporaneous because they are **stages towards perfection**. (W 1: 38)

These look somewhat like the categories of quality, or the converse of them (e.g. Positivity - Negation). They might be Peirce's own. The really catching thing is that they are "stages towards perfection", i.e. the first inkling of the protocol of degeneracy. The categories of quality come last (on the next page), and Peirce calls them "three Influxual Dependencies of Quality".

> What is infinity? How is that defined? What is infinity? It is not the conception of a thing, neither is it the conception of the quality of a thing. If we can think of a good man, it is because in the first place we have a notion of man and in the second place we have the conception of good and **in the third place we can combine one conception with the other**. when this is done, I express the synthesis by saying that an influxual dependency of *good* upon *man* is conceived of. Influxual dependency has three degrees. 1st It may be **negative** as when we say ***the man is not good***. 2nd It may be **real** as when we say ***the man is more or less good* or *pretty good* or *very good***, in short when he has goodness in degree. And 3rd it is **infinite** when we say ***he is perfectly good***. Then he has goodness beyond degree. Infinity then is only to be predicated of qualities and only of qualities conceived to be possessed. We can therefore analyse the conception of infinity; we can state its relations to other conceptions although the conception itself we never have. (W 1: 41)

It looks like Peirce has transformed or modified Kant's categories of quality. Thus, while the original reads (1) Reality, (2) Negation, and (3) Limitation, Peirce's are (1) Negation, (2) Reality, and (3) Infinity (or Perfection?). The statement about the third place being a combination echoes this sentence, which I've already quoted numerous times in this blog: "the third category in each triad always arises from the combination of the second with the first" (Kant 1855: 67).

> When a thing influences the soul its effect comes into **the field of consciousness** or not. In the former case we call **the modification of consciousness** a true thought; in the latter case we may call its influence **an unconscious idea**. Now FAITH says, the infinite does influence the soul - as infinite. It follows that we have an unconscious idea of it. There then is where the infinite belongs. (W 1: 42)

Familiar psychological tropes. Especially interesting is modification, which Clay gives as "self and its modifications".

> When we think of a mind thinking of a thing, our thought has 5 elements. Common analysis enumerates them thus. 1st the *noumenon* or the thing regarded simply, 2nd **the *object* or the thing regarded as thought of**, 3rd the act of thinking, 4th the *phenomenon* or thought, and 5th the thinker or *Ego*. (W 1: 42)

A passing definition of object.

> The second case is where the elementary conceptions do not refuse to be combined, but where our power of synthesizing is inadequate and the combination never can be completed. Such are the four grand ideas
>
> **Unity**
> **Reality or Infinity**
> **Substance**
> **Necessity**.

Pseudo-conceptions of this kind may or may not be true; in this respect they stand just where limited conceptions stand. On the other hand their truth is not susceptible of positive truth; we never can be certain that what we think is *infinite* is anything more than *very*. (W 1: 43)

Interestingly, he picks the first category in the first three (in Kant's table of the categories), but Necessity is the third category of modality.

I, IT, and THOU: A Book giving Instruction in some of the Elements of Thought [*MS 65: Spring 1861*]

> If **conceptions which are incapable of definition are simple**, I, It, and Thou are so. Who could define either of these words, easy as they are to understand? Who does not perceive, in fact, that neither of them can be expressed in terms of the others? I here, for the first time, begin a development of these conceptions hoping that this will be accompanied with **a development of the souls** of those who read. (W 1: 45)

I, It, and Thou are simple conceptions that defy definition. Very keen to see how these two pages will develop my soul.

> Though they cannot be expressed in terms of each other, yet they have a relation to each other, for **THOU is an IT in which there is another I**. I looks in, It looks out, **Thou looks *through*, out and in again. I outwells, It inflows, Thou commingles**. I is self-supported, IT leans on a staff, THOU leans on what it supports. (W 1: 45)

The definition of Thou curious. Though an object in which there is another subject. How it "looks *through*, out and in again" seems cryptic, but what he probably means is that, being another I, Thou also looks *through* me, out towards It and inwards, too. "Outwells" can be understood in the sense of "expression", "inflow" similarly as "impression" (e.g. emotive and conative), but how Thou "commingles", I cannot say.

> The Three Persons have nothing in common. True
>
> - The I may be IT - as when **we think of ourselves objectively**
> - The IT may become THOU - **in apostrophe**
> - The THOU may become IT - **in cruelty** or rather hardness
> - The IT may even become I - **in Pantheism**
> - The THOU become I - **in Love**
> - Or the I become THOU
>
> (W 1: 45)

"It" is a person? The third person. The first is familiar enough from Kant - being an object for oneself; the second is illustrated by Jakobson as when we address God or the whole world as "You"; the third indicates that in cruelty, one is treating a living being as inanimate; in Pantheism, one identifies with the world; and in Love two persons become one.

> The IT of the I contains nothing which either the I of the I contains, nor which the THOU of the I contains. Nor have these anything in common with each other. (W 1: 46)

Cryptic. So, if I'm reading this correctly, the objective part of oneself (the IT of the I), self-consciousness pure and simple (the I of the I), and the part of one's lover in you (the THOU of the I) do not overlap. There are two more such paragraps for each (the IT of the IT, the THOU of the THOU), concluding that these "are therefore in Three different worlds. Okay. Not sure if this developed my soul.

The Modus of the IT [*MS 66: Spring 1861*]

> There are three Celestial Worlds. 1 that whose heaven is a speck, or **the manifold of sense**, 2 that whose heaven is of extensive manifestation or **the world of consciousness**, 3 that whose heaven is of immense manifestation or **the world of abstraction**. (W 1: 47)

Intuition, conception, and ideas. The giveaway is "the manifold of sense", as Kant's Experience (which includes sense) is "the manifold of perception in a consciousness" (cf. Kant 1855: 132-133).

> **Consciousness is the only one of the worlds which is real and tangible to us**. How shall sense become consciousness? This is not meant as a skeptical question; I ask it of faith. (W 1: 47)

The manifold of sense is Possibility; the world of abstraction is Necessity; but the world of consciousness is Reality. His faith-based approach to this philosophy is somewhat off-putting.

> The relations of the triad being apprehended, it will be clear that which is in the sensible world can only enter the mental world by **having in it a *revelation* which is in the abstract world**. Now there are three abstract revelations, 1 that whose abstraction is in a world of time or **arbitrariness**, 2 that whose abstraction is in a world of space or **dependence**, and 3 that whose abstraction is in a celestial world or **absoluteness**. Of these only dependence is revelation to us. Why was the abstraction spatial not temporal, the revelation dependence not arbitrariness? Because **to the arbitrariness was joined absolute existence**. [An absolute existence is one which is determined indeed but **determined by its very self**; it is so utterly determined as to become, as it were, arbitrary again.] (W 1: 47)

Arbitrariness, dependence, and absoluteness an interesting triad, which completely upsets any attempt to consolidate his system with de Saussure's. This specific arbitrariness may have to do with the ground of the subject. Altogether this is another take on the third being the consolidation of the first and second; with the caveat that here it is the second term which mediates between the first and third (it sometimes happens, especially with Peirce). I particularly like the "determined by its very self", which kinda indicates the interpretation that "ideas" (third) are beheld in the mind of god, so "arbitrary again" because in a world of time on a supernal level.

> Now there are three kinds of absolute existence: for if the absoluteness is only a revelation in the world of sense, the existence is mere possibility - **feasibility**; if the absoluteness is of mental revelation then the existence is **actuality**; and if the absoluteness is abstract absoluteness the existence is **necessity**. Of these only actuality is existence *to us*. (W 1: 47)

I have to say, it's pretty neat to see Peirce's thought developing here, transforming Kantian metaphysics into semiotics.

> Now there are three kinds of necessary mode, 1 that whose necessity is **a logical necessity** i.e. of abritrary existence so that this mode is **company, community**. 2 that whose necessity is **a physical one** i.e. of **dependent existence** - the mode, **causality**. 3 that whose necessity is **absolute**, and **self-dependent** or the mode of existence of **a quality, *influx***. Of these only causality is a mode for us, and why should the necessity have been physical instead of merely logical, why should there have been not mere company but causation? Because **the phenomena which were in community had also an influxual derivation or sequence so that fortuitousness disappeared**. (W 1: 48)

Going by the preceding, this all makes sense. Yet it is quite evident that Peirce has turned some of Kant's categories on their head. For example, "company, community" makes no damn sense - why should the manifold of sense be logical? Isn't logical the third? (as in Schiller) - the second term, though, is right on spot - causality/dependence makes sense (though it being "physical", again, offset from Schiller, for whom physical was first - interestingly, these are two different senses of the physical, Schiller refering to corporeality, Peirce to causality; perhaps something to analyse further some fine day). While absoluteness and self-dependence makes sense, his whole ordeal with "influx" leaves me baffled, so that the last sentence in this paragraph reads like complete gobbledygook (how does fortuitousness disappear? what is fortuitousness in this context anyway?). I have an inkling that the key is provided some pages earlier, with "It inflows" (W 1: 45), but at the moment I am unable to explain it, other than perhaps he means by this *the mind's embrace of an object* in general?

> But there are three kinds of **influxual derivation**. 1 that whose influx is of possible mode or negation, 2 that whose influx is of actual mode or reality, and 3 that whose influx is of necessary mode (the possibility and actuality being coextensive) or infinity. (W 1: 48)

Clumsy. These are Kant's categories of quality, that much is clear. But what should we make of "influxual derivation"? I truly hope that after 1864, after he had read Chase, he finds a way to make his ideas clearer.

> Of these only reality is anything to us. Why was the influx actual and the derivation more than negation? Because **into the negation was worked an infinite quality which since in it all that was possible was actual turned the negation to a reality**. (W 1: 48)

This is the part that makes me uncomfortable in Kant's categories. It feels like there's a definite system at play but that it is extremely obscure and nearly incomprehensible. The best guess I currently have is that it may have something to do with the cosmology of Archytas: "Archytas tells of a scenario in which he is at the effective edge of the fixed stars. He says that if he outreaches his arm, or his stick (staff), that his hand will push the limit of what the edge is. He is then free to move into the newly created space and outstretch his staff once more, thus increasing the limit of space. With his argument, he attested that space, the region of the fixed stars, is infinite."

> Now there are three kinds of infinite quality but all relate to quantity since it is that which everything must have in order to be 1 *unity* which is an infinite quality indeed since the influx of its derivation is necessary and yet its infinity is derived from the community since it would be **a total which is another thing were it not for a denied plural**. 2 plurality which is an infinite quality (**even a unity being a plural by continued existence**) and yet **one whose infinity is derived from the steps of the counting process hence from causality**. 3 totality which is an infinite quality (**every thing being a total in itself**) and whose infinity is of that sort of derivation the necessity of whose mode is of self-dependent existence. (W 1: 48)

Fuck me with a rolled up paperback copy of *Critique of Pure Reason*. I have no clue what's going on here. Quoting the whole paragraph because it's an perfect specimen of what going *way deep* into Kantianism can get you - something completely incomprehensible. *Peirce Kandib täiega*.

> Of these **only plurality belongs to the mental world**. But the Unity took Total shape to become plurality. Now shape is that subsidiary form which a thing takes up for the sake of being itself form and which though not its true form exactly coincides with that. (W 1: 48)

Finally something on this damned page I half-way understand. Only plurality belongs to the mental world, that is, becomes a conception of consciousness, because the first, Unity, is so fleeting, that it does not reach consciousness with any awareness - the process of perception "integrates", so to say, sense perceptions so that you are not conscious of the photons hitting your retina, for example, but only of the already formed image in your mind, of what's

out there. Another way of putting this is that you experience the plurality of objects in the world but not the individual parts of that whole picture... Hmmm. Perhaps it is clearest in computer idiom: once you have downloaded and opened an image file in an image viewer, you are no longer dealing with the data of individual pixels - the whole image is displayed on the screen. I now realize that this illustration includes extra steps. Let's put it this way: reality/consciousness/plurality is WYSIWYM (What You See Is What You Mean) but possibility/sense/unity is WYSIWYG (What You See Is What You Get).

> There are three total shapes. The first is that whose totality is a negative quality. It is **mere point, elementariness**. The second is that [|] whose totality is **a real quality. It is extension**. The third is that whose totality is **an infinite quality. It is immensity**. (W 1: 48-49)

Very keen to see if he changes his mind when or if he gets to the Pythagoreans, who reportedly held the elements to be four - point, line, area, and solid - "referring the point indeed, as being impartible, to the monad; but a line, as the first interval, to the duad; and again, a superficies, as having a more abundant interval, to the triad; and a solid to the tetrad" (Taylor 1818: 219-220).

> Of these **only extension is in the world of consciousness**. But Elementariness has become extension by taking on Immense manifestation. (W 1: 49)

So the mind *is* extended, and *only* extended.

> There are three immense manifestation. That whose immensity is a Unitary Shape or Time. That whose immensity is of plural shape or space. **That whose immensity is of total shape or Heaven**. (W 1: 49)

Ooh boy, that Faith, huh. That's a hellova drug.

Views of Chemistry: sketched for Young Ladies [*MS 69: Summer-Fall 1861*]

> Chemistry is the Science of *Kinds of Matter*. I shall devote the first number to a sketch from this far-distant upland. (W 1: 50)

I guess we tend to forget that Peirce "was educated as a chemist".

> Once, men were contented with facts and names and uses. Now, we always ask What is the meaning of this thing? Now **the *meaning of a thing is what it conveys***. Thus, when a child burns his finger at the candle, he has not only excited a disagreeable sensation, but has also **learned a lesson in prudence**. Now the mere matter cannot have given him this motion, since matter has no notions to give. Who originated it, then? It must be that **this thought was put into nature at the beginning of the world**. It must have been ***meant* because it was *conveyed***. Further, what is the necessary condition to matter's conveying a notion? It is that **it shall present a sensible and distinct form**. It must obviously possess a form, since formless matter is chaos, - is matter untouched by mind. It must be sensible in order to be anything *to us*, and it must be distinct or distinguished in order to be a form *to us*. (W 1: 50)

This is really odd. Practically the first time he's dealing with meaning, and it's hella weird. Prudence is cautiousness. The child learns caution from burning his finger. With this illustration, I'm familiar through Clay: "The infant's recognition of the flame before experience has taught him that it is the subject of a hurtful quality, is an example of non-redintegrative recognition." (It is still up to determination whether the industrialist Kelley's philosophical book that aimed to give psychology a set terminology was really either inspired or right out ghost-written by Peirce. Don't

quote me on that, it's just one of those suspicions I have.) In any case, it's his god damn Faith operating here again - providence putting "meaning" into the world in these sort of quaint lessons (you fall down and learn not to fall down, etc.). Again, I have to now quote something I left before unquoted, because it seemed too passing, but appears in hindsight relevant, from his "Private Thoughts":

> When a child burns his finger at the candle, he has not only excited a disagreeable sensation, but has learnt also a lesson in prudence. Now the mere matter cannot have given him a notion since it had none to give; therefore, it must have been God who at the creation of the world put this through into nature. Now this heat was a form, and all powers are forms. And matter we know nothing of. All forms are also powers, since to affect is to effect, and are therefore spiritual manifestations. If this is so every form must have a meaning. But since all phenomena are forms, all things must have meanings. The transparency of the drop of water must actually convey a meaning to our conscious *affections* as truly as the Whose Sea itself. (W 1: 7)

If anything, I take issue with the use of "notion" here. Notion is supposed to be pure conception, i.e. not empirical - not given by matter.

> Thus **it is the form of a thing that carries its meaning**. But the same thing conveys **different meanings to the different faculties**. So there are **different orders of meaning** in nature. The poet with his esthetic eye reads the secret of the sea. Solomon with his moral eye reads the secret of the ant. The man of science with the eye of reason reads the secret of Nature as a system. He sees nature as a system because he studies the relations of things and he must study the relations of things in order [|] to distinguish their forms. **The meaning that *he* sees may be termed the idea of the thing**. Natural History, therefore, which is one great division of Natural Science studies the Ideas of things and therefore their *forms* or *kinds*. A branch of this, of course, is the study of the *kinds* of matter. (W 1: 50-51)

Early take on meaning. As in the paragraph above, "every form must have a meaning". That the same thing conveys different meanings to the different faculties is more or less understandable, at least if we have three faculties, so that every thing can be attended by how we feel about it, what we should do about it, or what we think of it.

> Now, all the chemists in the world use the word *salt* in one perfectly determined sense and they all would recognize that definition as inadequate. If you ask why it is that the lexicographer could not define *salt*, I answer 'It is because **the word indicates an idea which it requires the salt itself to convey**'. (W 1: 51)

The meaning of a thing is contained in the thing itself?

> But - "what is the **meaning** of this thing?" - is not the question every science puts to nature. "What makes the rainbow? What makes the top stand up?" are the kind of inquiries belonging to Mechanics, Otpics, Acoustics, and all the branches of Physics. They are questions of force. **Force is that in every change which causes that the change unless stopped shall keep itself up and expend itself on its own continuity**. Force must be wherever matter is known, since matter is known by the affections of our senses which must be effects of force. The science of kinds of matter must then treat questions of force - it is therefore a branch of Physics. (W 1: 53)

Perhaps relevant, as words have both meaning and force, as was put forth above (cf. W 1: 17).

> **Nature is a book which science interprets**, and yet all its poetry which is a form and **all its pathos which is a force** are foreign to science.
>
> She walks in beauty like the queen of night.

This line contains a poetical image. Is it in the ink? Yet no Englishman can look at this ink without the form and the thrill coming to him can he? Not if he can read. What is this **reading**? It **is an interpretation according to a system agreed upon beforehand**. That establishemnt, then, contains the elements of the form; - it was the establishment of **a correspondence between material forms and the forms of the imagination**. Natural language by which we read the poetry of nature is a natural correspondence between material forms and the forms of the imagination. This correspondence cannot lie. Therefore, forms of beauty are merely perceptions of another mind and not material at all. In scientific procedure, then, we must establish rules to prevent our taking forms of the imagination and forces of passion for material forms and forces. (W 1: 55)

Pathos is the force of poetry. The definition of reading so classical that it is practically de Saussure's: material forms = signifiers; forms of the imagination = signified.

A Treatise on Metaphysics [*MS 70: 21 August 1861 - 30 March 1862*]

> The word *metaphysics* is derived from the title of a work of Aristotle which treats, according to its author, of **that science "which is desirable on its own account** and for the sake of knowledge," and which is preeminent over the others (Aristotle *Metaphysics* 1.2.7). (W 1: 58)

Some goods "are eligible for their own sakes, and not for the sake of another thing" (Archytas 1818: 155), and this is *felicity*, which stands as the third, in the same tab as knowledge.

> "Definition," says Sir William Hamilton, "is the resolution of the comprehension of a notion into its parts." I say that **Definition is the statement of equivalence in conception**. (W 1: 58)

It is no wonder Jakobson found support in Peirce for his understanding of the metalingual function - in definition, too, the operative principle is that of equivalence.

> By his system of nomenclature, Sir William Hamilton has conferred an immense boon not alone on his own school but on all English philosophers who believe in anchoring words to **fixed** meanings. I deeply regret that I am not one of these. That is the best way to be **stationary**, no doubt. But, nevertheless, I believe in mooring our words by certain applications and letting them **change** their meaning as our conceptions of the things to which we have applied them **progress**. (W 1: 58)

Another glimmer of "the growth of signs" to come.

> a. No definition proper states more than **the signification of its object**. But Sir William Hamilton would have it state of what its object is composed. Perhaps, this is making it state too much. (W 1: 58)

"Signification" now set - it will be interesting to see if I can find "denotation", too, and discover the sources of Morris' semiotics.

> b. A definition must either be of **a thing, a word, or a notion**; and to state what either of these is, is to give its **equivalence in conception**. But all mankind acknowledge that, in Aristotle's words, "a definition is a sentence signifying what a thing is"; hence my definition of Definition is correct. (W 1: 58)

Another iteration of equivalence. Definitions of words and things easy to find, but what would a definition of a notion look like?

> [The best discussion of Definitions is in Kant's *Critique of Pure Reason*. "Doctrine of Method," Ch. 1, Sect. 1.] (W 1: 58)

Naturally. That's the part I found so eerily resembling Iamblichus (1818: 85).

> No subsequent thing can be preëminent over [i.e. ruler of] a previous thing. (W 1: 58)

Or, "that which has a precedency is more honorable than that which is consequent in time" (Iamblichus 1818: 17-18).

> Equivalent notions are those which may suggest each other without any **mediating conceptions**. (W 1: 59)

An interesting tidbit. Something to test out, should I look deeper into Jakobsonian conception of equivalence.

> To understand a proposition it is necessary to comprehend the terms of it. The conceptions of a proposition are contained in its terms. Hence, the primal philosophy is not to be learnt from propositions nor from books which are series of propositions, but from meditation. That **meditation which gives us new conceptions is a *cultivation* resulting in a growth of thoughts**, and the result of a growth of the mind as displayed in the thoughts is called Wisdom. (W 1: 60)

A reiteration of what he wrote in his private notes a year or two before (cf. W 1: 5). The growth of signs naturally connected with the "growth of thought" ("All thought, therefore, must necessarily be in signs", CP 5.252). The novel connection here is that the growth of thought (and signs) involves the growth of new conceptions (notice that "growth" and "cultivation" are equivalents that suggest themselves, as in the figure of planting and growing a plant).

> The distinction upon which my system is based is between **the potentially *thought* and the potentially *thought-of***. The common, and as I think, erroneous view of the relation of the Thing known to the Person knowing is as follows: - First, there is the Subject, the *Ego*. The thing known, is known by an *affection* of the consciousness, consequently only by its effect. Therefore, a distinction is drawn between (2) the *Noumenon* or thing as it exists which is entirely unknown (except, according to some philosophies, by reason), and (3) **the Object or *thing as thought***. (4) There is the affection of the consciousness or Phenomenon and (5) there is the relation of Causality between the Object and the Phenomenon. (W 1: 50)

He has slightly altered this exposition from the previous iteration (cf. W 1: 42), or so it seems. Let's compare:the thinker or *Ego*the Subject, the *Ego*the *phenomenon* or thoughtthe affection of the consciousness or Phenomenonthe act of thinking-the *object* or the thing regarded as thought ofthe Object or *thing as thought*the *noumenon* or the thing regarded simplythe *Noumenon* of thing as it exists which is entirely unknown-the relation of Causality between the Object and the PhenomenonAs we can see, besides having been ordered in different orientations, this one omits "the act of thinking", and the previous one omitted "the relation of Causality".

> *a*. **If the *noumenon* is thought of it is known**. If it is not thought of, it has no relation to the consciousness. But it is represented as both totally unknown, yet **the *ground* of knowledge**. (W 1: 60)

That is indeed a paradox of sorts: that which we cannot know conditions all our knowledge? This must be the first appearance of "ground" in this book. The problem of the *noumenon* becoming known if it enters our consciousness eerily reminiscent of the borders of the semiosphere: that which is outside of it, cannot be known, as once it is known, it has already entered the semiosphere. Go figure. (I take these to be equivalent problems as I take Lotman's semiosphere to be a development of Pjatigorski & Mamardašvili's "sphere of consciousness". So don't quote me on that. Not that anyone would, just remarking that I have idiosyncratic views on the semiosphere.)

b. "Thing as thought" contains mental elements, but the mind does not really affect the things that it knows. Hence **the word *object* like noumenon is a mere logical form**, incapable of comprehension. (W 1: 61)

Another passing but profound statement on the concept of the object.

I represent the relationship as follows: - (1) There is **the soul** (2) There is **the field of consciousness** in which we know the soul (3) There is **the thing *thought of*** (4) There is **the power it exerts on the soul** (5) There is **the Idea or impression it makes on the soul** (6) There is **the *thought* or the idea as it appears in the consciousness**. (W 1: 61)

Oh snap. I had an inkling that I'd have to amend that table, but not so soon. First column from page 42, second from 60, third from 61:the thinker or *Ego*the Subject, the *Ego*the soulthe *phenomenon* or thoughtthe affection of the consciousness or Phenomenonthe power [the thing *thought of*] exerts on the soulthe act of thinking–the *object* or the thing regarded as thought ofthe Object or *thing as thought*the thing *thought of*the *noumenon* or the thing regarded simplythe *Noumenon* of thing as it exists which is entirely unknownthe field of consciousness in which we know the soul-the relation of Causality between the Object and the Phenomenonthe Idea or impression it makes on the soul–the *thought* or the idea as it appears in the consciousnessNow the correspondences are definite between column 2 and 3 - with the first one I had to use some imagination, and those correspondences may be off. The general impression I receive when looking at this result is that in the first column the mind is active ("the act of thinking" as if has no correspondents in other columns) and in the third the mind is as if passive, the idea or impression itself being the active counterpart.

Again, **the fundamental distinction of psychology is between the soul and the body**. To show that **this is a metaphysical distinction**. The soul is that which moves itself; the body is that which moves but does not move itself. When I say, by the way, that the soul moves itself, I do not mean that it originates any force, but that a certain amount of force which is in it always moves in it and never out from it (so that every force passing through it is subjected to modification by a force within it and belonging to it). (W 1: 61)

For my purposes, this is invaluable.

- The distinction upon which *All Philosophy* is based, lies between **Images *à priori* and Images *à posteriori***
- The distinction upon which *Psychology* is based, lies between **Inner Images and Outer Images**
- The distinction upon which *Metaphysics* is based, lies between **Images as Images and Images as Representations**.

How purely mental are these distinctions! In the former section in a subjective view metaphysics was considered as all philosophy of which psychology is a branch. In our objective view it appears as a branch of psychology and in our final view it will appear to be nothing else than Psychology itself. Yet I have based each of these sciences on a separate distinction. How to reconcile them. Perhaps it will turn out that Images *à priori* are only Images *à posteriori* viewed as Images, that those *à posteriori* are only those *à priori* excited as Representations, that to view an image as an image it must indispensably have come from within and that such as do so come we cannot regard as representations but as immediate consciousness. (W 1: 62)

In what sense is Peirce using "image" here? My best guess is that he must mean Kant's *empirical conceptions*, going by this: "A pure conception, in so far as it has its origin in the understanding alone, and is not the conception of a pure sensuous image, is called *notio*" (Kant 1855: 224-225). That is, pure conceptions are *notions* and empirical conceptions would be *sensuous images*. In Meiklejohn's translation, there are no better clues. Perhaps any of these instances might be relevant?

- "The **image** is a product of the empirical faculty of the productive imagination [...]" (Kant 1855: 110)
- "For the external sense the pure **image** of all quantities (*quantorum*) is space; the pure **image** of all objects of sense in general, is time." (*ibid*, 110)
- Phænomenal substance is not an absolute [||] subject; it is merely a permanent sensuous **image**, and nothing moret han an intuition, in which the unconditioned is not to be found." (Kant 1855: 326-327)
- Very different is the nature of the ideals of the imagination. Of these it is impossible to present an intelligible conception; they are a kind of *monogram*, drawn according to no determinate rule, and forming a vague picture - the production of many diverse experiences - than a determinate **image**." (Kant 1855: 352)
- "We may assume that this life is nothing more [||] than a sensuous representation of pure spiritual life; that the whole world of sense is but an **image**, hovering before the faculty of cognition which we exercise in this sphere, and with no more objective reality than a dream [...]" (Kant 1855: 473-474)

Other instances of the word are concrete, meaning an actual image/picture. Let it be for now, he will return to the concept of image no doubt before his letter to Chase.

> Now there is such **a knowledge**; that **of the PERFECT**. Accordingly, all the higher life is strengthened by metaphysics. And **we find metaphysicians are generally Holy Men**. (W 1: 62)

Are metaphysicians generally Holy Men? Was Kant a Holy Man?

> If there is any positive science of psychology - that is the science of the mind itself - it must be that **the mind is more than a *unit*. It must have parts, and these will be faculties**. Each of these faculties will have **special function** and these functions will be **simple conceptions**. We [||] can only know faculties, however, through their functions; accordingly **the knowledge of simple conceptions will be the knowledge of the mind itself and the analysis of conceptions will be psychological**. Moreover, if the mind has these faculties, every thought will be an action of the faculties by whatever means excited, and there must always be an occasion for such excitation. (W 1: 63-64)

Returning to faculties. Chase's tables are of "simple conceptions", e.g. Spontaneity → Energy → Concentrativeness → Patience → Perseverance → Inflexibility. It looks like there might be something in comparing the "faculty psychologies" of both Chase and Peirce.

> Now experience *unreasoned upon* (which has no ancestry) cannot be universal. Neither can it be negative; for instance, the proposition **This is not Green** cannot be an experience, for it is a thought of Green and that thought Green experience, by the very statement, did not give. (W 1: 64)

Colorless green ideas sleep furiously.

> The **triplicity** of the conception, and the impossibility of achieving the synthesis of it, creates naturally three true schools of metaphysics: - **the dogmatical, the psychological, and the logical schools**. The procedure of each of these, depending as it does on a partial conception, is liable to abuse, although that must be in reality contrary to the normal mode of the very view assumed. I shall designate these errors as follows -
>
> - The abuse of dogmatism, I call **dialectics**
> - The abuse of psychology, I call **transcendentalism**
> - The abuse of logic, I call **rationalism**.

> To the two former, I shall devote one chapter each of the introduction; but as I myself belong to the logical school, the abuse of it will be the constant topic of Book I, and need not be specially considered here. (W 1: 65)

Looks general enough that I most likely will have to refer back to this. With the original triplicity in this manuscript (philosophical, psychological, and metaphysical) the middle term remains the same, but is philosophy in relation dogmatism and metaphysics with logic?

> When the notion that **metaphysics** is philosophy antecedent to all other science is **carried so far as to prudence a denial that it is the study of our own consciousness merely** and also of the fact that it adds nothing to our knowledge but only analyzes it, this notion produces ***dialectics***, that is to say, **a system which seeks to investigate truth by elaborate reasoning from *first principles***. Dialectics is thus a genuine outgrowth of dogmatism only, but it may nevertheless be pursued by a psychologist or a **logist**. (W 1: 65)

If I'm reading this correctly, metaphysics becomes "dialectics" (in Peirce's specific sense here) when the metaphysician starts thinking that the *first principles* do not pertain to the human mind, but the universe. Does he, himself, succumb to this in the end?

> The **ground** of *dogmatical dialectics* is that **the light of necessary truths is a participation of the infinite reason**. (W 1: 66)

"[…] that which is the sensible world can only enter the mental world by having in it a *revelation* which is in the abstract world" (W 1: 47), no?

> According to dogmatic dialectics **we partake of the divine nature in the inward light of reason**. (W 1: 66)

…no?

> All thoughts come to us from God. (W 1: 66)

"All knowledge must, therefore, ultimately rest on revelation" (Chase 1863: 464). This is, Peirce qualifies "in a general way, the view of Leibnitz" (*ibid*, 66).

> The ground of *psychological dialectics* is that **the consciousness contains not mere images of the object thought of but is an immediate seizing of the object itself**. *Proof*. Psychological dialectics affirms that the sheer study of consciousness is not **a mere study of impressions** but also a science of things themselves. (W 1: 66)

Illuminating the concept of "image", which here turns out to be the equivalent of "impression". "Images of the object thought" indicates that what he means are simply "mental images". This does not aid us much in distinguishing *à priori*, *à posteriori*, inner, outer images, or images as images and images as representations, but it's something. Every little bit helps. The next page concludes psychological dialectics with "This system implies that the things themselves are taken into the consciousness" (*ibid*, 67), and not, say, *images* of things.

> The subjects are those which are most difficult to think correctly about, because they are abstract and **we cannot figure an abstraction to our imagination but have to clothe it so that we are actually thinking of specialties** whose properties may not be in all respects the same as their generals. But men are very apt to neglect this toilsome work of examining abstractions; they forget to clothe them and thus talk of words instead of abstractions. The Hamiltonian school, according to me, are chargeable with this fault. (W 1: 69)

What does he mean by "figuring" here? What are those "specialties"? This was intended to be a 100-page book but left unpublished; for whom was it written - who could understand this terminology?

> I have now shown that Dialectics must be lowered from a **system** to a **tendency**, and that it cannot even be a true tendency but only an **intention**. In this view also it is fundamentally wrong for there reasons.
>
> 1. It seeks to substitute common-sense or what we know already for observation of what we have still to learn. Thus, it is **lazy**.
> 2. It substitutes human speculation for fact. It is **arrogant**.
> 3. It thinks by divining knowledge to add to it. It is **trifling**.
>
> (W 1: 71)

Always triplicities! This shows a progression: intention → tendency → system. The qualifications of what makes Dialectics (as Peirce understands it here) lazy, arrogant, and trifling could have done with better illustrations.

> *Kant's Work*
> An inference is involved in every cognition.
> *Proof*. Relative cognition si the recognition of our relations to things.
> **All cognition of objects is relative, that is we know things only in their relation to us**.
> Every cognition must have **an object (the subject of the proposition**). The faculties whereby we become conscious of our relation to things are known as perceptions or sense.
> □ Every cognition contains a sensual element.
> Now **the information of mere sensation is a chaotic manifold, while every cognition must be brought into the unity of one thought**.
> □ Every cognition involves an operation on the data.
> An operation upon data resulting in cognition is an inference. □ &c.
> This demonstration is extracted from Kant. It does not extend to the cognition "*I think*."
> **Nothing is certain except what rests on the combined testimony of the senses and *I think***. (W 1: 75)

An apt summary of Kant's work. The four moments I've emphasized: (1) cognition is phenomenal; (2) the object is, in Kant's system, analogous to a part of a logical proposition; (3) intuition itself is incoherent, it must be unified in conception; (4) certainty rests on both sense and understanding.

> *Hume's Work*
> Hume separates cognitions into **Impressions** (as when we see, hear, will, love, &c.) and **Thoughs** (reflections, remembrances, &c.).
> All Thoughts are copies of Impressions. (W 1: 76)

The distinction itself is not all that different from Kant's sense and understanding, but thoughts are not "copies" of impressions, but rather impressions organized. *Mõtted on korrastatud muljed*.

> In reflection the mind travels from the impression by three paths of **"Association of Ideas," viz.: - Resemblance, Contiguity, Causality**. It is necessary to inquire whether all pretended thoughts exist in the nature of things as manifested in impressions or mere experience. **Resemblance and Contiguity are not examined. Causality has the idea of Necessary Connection**. Necessity cannot be discovered in any external or internal impression. Hence causality or power is no thought at all. (W 1: 77)

Hume sounds awfully interesting.

> It [Faith] is the vigour of that part of the mind which is in communication with the eternal verities. By this, mountains are moved. (W 1: 78)

Nice.

> *True* is an adjective applicable solely to representations and things considered as representations. It implies **the agreement of the representation with its object**. (W 1: 79)

We've reached semiotic grounds! The two terms of his primary triad, representation (*representamen*, sign) and object are both present.

> The simplest kind of agreement of truth is **a resemblance between the representation and its object**. I call this ***versimilitude***, and **The representation a *copy***. (W 1: 79)

Evidently applying, for the moment, Hume's "Association of Ideas", the first being Resemblance. Define:verisimilitude - "the appearance of being true or real". The representation of truth *copies* its object.

> Resemblance consists in a **likeness**, which is **a sameness of predicates**. Carried to the highest point, **it would destroy itself by becoming identity**. All real resemblance, therefore, has a limit. Beyond the limits of resemblance, verisimilitude ceases. Verisimilitude is partial truth. (W 1: 79)

Iconicity. The "object" being "the subject of the proposition" - is this *predicate*? As similarity destroying itself by becoming identity, this was one of Lotman's takes on the metaphor, i.e. instead of using something similar to represent something, use itself to represent itself. (See "intrinsic coding".)

> **Whatever claims to be a representation** (a portrait for example) **is a representation**. Truth is that which, claiming to be a representation, is a representation. Truth has no absolute antithesis. (W 1: 79)

Whatever is used as a sign is a sign.

> **A representation agreeing with its object, without essential resemblance thereto, is a sign**. The truth of a sign, I denominate ***veracity***. Veracity consists in **a constant connection between the sign and the thing**; for if the sign sometimes goes without the thing, then it may speak falsely, and if the thing goes without the sign, it may be belied in negative cases. Moreover **a sign cannot exist as such the first time it is presented, because it must *become* a sign**. (W 1: 80)

This is such an early state that he appears still to have a limited conception of signs. Also, it puts "agreeing" into focus - resemblance can be called agreeing, but does the form of "agreeing" here accord with contiguity or causality? What is the nature of this "constant connection"? It rather looks like the thing unsaid is conventionality, or collective agreement - sign *becomes* a sign, how? The pair, *verisimilitude* and *veracity*, I like. Define:veracity - "conformity to facts; accuracy; habitual truthfulness". Actually, he gives *collective agreement* on the same page: "Conceive, however, veracity to be perfect - to be founded not upon **convention** but upon the very nature of things and what have we?" (*ibid*, 80).

> Hence **perfect veracity** is of a distinct character from cognizable veracity and it **approaches quite as nearly perfection of verisimilitude. I will call it *verity*, and the representation a *type***. (W 1: 80)

And we have a triad! Verisimilitude, veracity, and verity. Define:verity - "the state or quality of being true; accordance with fact or reality".

> The nature of a product is derived from its producer. When we think of a thing (whether present or absent), **our thought is a product of the action of the thing on the mind**. (W 1: 81)

Again, the agency of objects I already noted somewhere above in a table comparing his various iterations of "influxual dependency" or whathaveyou (cf. W 1: 61).

> The acting of one thing upon another is a state of things which has three elements: - 1st The state of the **agent**, 2nd the state of the **patient**, 3rd **the static relation** of agent to patient. (W 1: 81)

As always, complementarity of opposities. Note that here the object is the agent, and the subject the patient.

> Every thought has three elements and possibly a fourth
>
> 1. The Nature of the Thing
> 2. The Nature of the Mind
> 3. The Relations of the Thing to the Mind
> 4. **The Occult Relations of the Thing and of the Mind**.
>
> The nature of the thought-of as an element of thought is Truth, which we considered in §1. The second element, to be considered now, is Innateness. The third element is Externality, the subject of §3. The possible fourth element will be considered in the conclusion to this Chapter, for the present we must suppose this not to exist. (W 1: 81)

Very nearly *body*, *soul*, *and intellect*: instead of the body, there's a thing, which makes the tab of the intellect a matter of "Externality" (as opposed to, say, *sensation*, which would be a matter of internality). The fourth, I suspect, suggests the unconscious.

> If now we wished to make a determinating analysis of Innateness, since it is the constitution of the mind as an element of thought, we should consider what the Constitution of the Mind is so far as it thinks *of* anything. The prime element in it is clearly its **receptivity**. Receptivity enters into of-thought as mere sensation. Sensation has neither [|] truth nor falsehood for whether it be predicated or not doesn't alter the fact. It is not even thought of as external. **Sensation then is the first category of Innateness**. (W 1: 81-82)

"To this form of Consciousness, which corresponds very nearly to the Passion (*θυμός*) of Pythagoras, the name of Passivity or Receptivity might be given, to designate the condition of the mind as the recipient of an impulse not originating in itself" (Chase 1863: 472).

> This analysis, however, is not necessary now. It suffices to consider that in each element of **motion of the mind**, a faculty is exerted in the only manner in which it is constructed to act. (W 1: 82)

Motivity? This was dated as 1962, so a year before Chase's "Intellectual Symbolism" was published, or two years before Peirce got his hands on it.

> *Idealism*. **The only possible definition of the person (self) is that which one thinks of when he closes his senses and excludes all thought but simple consciousness**. That is, it is the thought-of, when the only [|] thought-of is the thought. By Cor. III nothing external to the self exists. (W 1: 82-83)

"*I*, as thinking, am an object of the internal sense, and am called soul. That which is an object of the external senses is called body" (Kant 1855: 237) - Peirce is here as if suggesting that *one's true self* is beyond both sense and understanding, in other words, the intellect. This could be what "the thought-of, when the only thought-of is the thought" refers to. Just a guess.

> Here then we have three worlds **Matter, Mind, God**, mutually excluding and including each other, as I showed was possible in one of my letters. (W 1: 83)

Boom! "*The Diagram of the IT* (W 1: 530) and the *Letter Draft*, *Peirce to Pliny Earle Chase* (W 1: 115f.) represent the first (June 1859) and last (April 1864) evidence for Peirce's commitment to this theoretical framework" (Topa 2018: 168) - technically proved invalid. Now all one has to do is to figure out how those worlds could relate to Matter, Mind, and God, which is easy enough: Matter says IT (Sense), Mind says I (Intellect), and God says THOU (Heart). A wholly different matter would be to connect these, in turn, to the foregoing in this context: Idealism, Materialism, and Realistic Pantheism. The corrections, too, are interesting: according to idealism, nothing but the self exists; according to materialism, nothing but matter exists; and according to realistic pantheism, nothing but god exists.

Analysis of Creation [*MS 71: Fall-Winter 1861*]

> Whence are these **thoughts, sensations, and passions**? Or to substitute an abstract for concrete terms whence is modification of consciousness? A feeling or thought pure and simple and perfect divested of all that is special, accidental, or external becomes such things as *Causality*, *Space*, *Love* - which are abstractions. **An abstraction, however, is no longer a modification of consciousness at all**, for it has no longer the accident of belonging to a special time, to a special person, and to a special subject of thought. Abstraction, therefore, to become modification of consciousness needs to be combined with that which modification of consciousness as yet unrelated to any abstraction is, that is to **the perfectly unthought manifold of sensation**. Well, how shall abstraction be combined with manifold of sensation? By existing as a form for matter, by *expression*. The first condition of creation is then expression. (W 1: 85)

Thoughts, sensations and passions not a triad: sensations and passions are both first; the second is missing.

> 1 Whence is expression? That is what are thec onditions of its existence? 2 Expression perfectly free from the extraneous and accidental is **mere meaning**, which is of course no longer expression at all, because it will be shorn of its matter altogether. (W 1: 86)

What?

> Expression is form but mere form in its purity being deprived of matter is only form because the intellect regards it as such and not really. **Meaning to become expression needs to be combined with that which expression is before it has any meaning, or Language**. This Language is not matter but is a partial form which permits the existence of that ideal form Meaning to become a realizable form. The means therefore by which meaning enters into language, is the determination, the *regulation* of language. (W 1: 86)

Again, what? Expression combines with Language and becomes meaning? Only the last sentence makes some halfway sense, I think, but am unable to regulate my language to express it.

> Nothing can be clearer than the necessity of the regulation of **Language**, meaning **the mode of expression between man and man**, by Meaning - whether this Language consists of gestures or speech or music or what. (W 1: 86)

Very little is clear here. Language is the mode of expressing... what? If Meaning is the thing that regulates language, what does language express?

> The animal kindgom is a Language. (W 1: 86)

Hwat??

> How is this regulation possible? Regulation carried to perfection becomes in the case of the curve a straight line, thus in the illustration the meaning of the curve is regularly increasing increase but when this is carried out in the language to the utmost **the curve becomes a straight line where the idea is no longer conveyed**. (W 1: 87)

This makes very little sense. I like the last sentence, but only because this obscure figure makes *some* little sense, perhaps by way of analogy, with phatic communion, which is communication that does not convey ideas. Utterances in phatic communion are indeed "straight lines" in the sense that they are cliches, completely uninformative. This is not, naturally, what Peirce here means, I suspect.

> This perfect regulation ceasing to be regulation I will call Normality. Normality to become Regularity must have formality - or **the regularity of meaningless language**. The mode in which this must take place is by the introduction of an element into language which shall be unaffected by the meaning simply - such an element of language I will call **diflection**. (W 1: 87)

"Meaningless language", again, would ideally pertain to phatic communion. "Diflection" without definition, unless he meant "deflection" and misspelled it. Otherwise it is the first neologism. Diflection is meaningless language?

> By diflection we do not mean the diametric element, itself, of language but **the influence, the inworking of this element**. If this diflection is carried to perfection the language becomes as incapable of expressing the meaning as though there were no diflection and the difference between the two cases will be merely subjective. (W 1: 88)

This *could* be appropriated for phatic purposes, the "inworking" be understood as the mechanical utterance, but that would be to miss whatever point it is that Peirce wants to make here.

> If the body is absolutely under physical and physiological control **there is no more gesture** than if there were no fixity of body at all. **If the mind tries to turn to the Manifold of sense wholly there is the same negation of thought that there would be if it tried to turn wholly to the Absolute**. If the second dimension of a curve is infinitely drawn out a straight line is produced just as if it had no second dimension. (W 1: 88)

I think the point here is simply the "Golden Mean". Too much regulation would be the same as no regulation. Only the middle, "reality", is really accessible to us.

> If human frailty were absolute we should be mere machines, so we should if human principles were absolute. Lovers would be as indifferent if they had **nothing in common** as they would if they had **everything in common**. Obviously **the diflection perfect** and **the diflection null** are to be combined by coördination. But as one of these is coincident with the tendency of the meaning and the other opposed to it, this coördination is tantamount to an ordination in the meaning expressed. (W 1: 88)

Some of this is starting to dawn on me. The example of lovers is key. What it reminds me of is Lotman's model of the overlapping of phenomenal worlds (cf. Lotman 2001: 14). If the worlds overlap, "diflection" is perfect, if they do not overlap at all it is null.

SPQR [*MS 72: Winter 1861-1862*]

Quantities applied to things

SUnity
Plurality
Totalityare the kinds of **Quantity that we must regard a //thought-of/thing// as having**

Predicates applied to Qualities

PNegation
Reality
Infinityare the different **extents to which a Quality may be possessed**

Amounts of time applied to Relations

QCommunity
Causality
Influxare the **different Dependencies a Quality can have, dependent on the *time* of the relation**

Position in the Intellect applied to forms of fact

RPossibility
Actuality
Necessityindicate **the thoughts belonging to the Imagination, Perception, or Reason**(W 1: 91)

S is not problematic. P he has already explained at some length. That Q pertains to time is news to me. Instead of "Inherence and Subsistence" he has *influx*. R makes most sense - imaginations are possible, perceptions indicate reality/actuality, and reason is of course lawful necessity.

> Now the dependency is Absolute, through the spiritual exhibition being real. Now what is time that it should enable a spirit a-hold of matter and by it in connection with another spirit to communicate itself thereto? It is **action-room**, is it not? (W 1: 92)

No idea, once again, of what is going on here.

> Let us go back and try another road. You will notice that there are there kinds of Infinity - The Infinity of Unity - the Infinity of Plurality - and the Infinity of Totality. **Bear in mind what infinity is, The *perfect* influxual dependence of a quality**. Now Unity, plurality, totality all being perfectly dependent and Infinite. Yet the dependence is not the same.
>
> - A *unit* is one of a number
> - A *plural* is an incomplete series
> - **A *total* is a series viewed as *one*, the perfect number.**

> The *unity* depends not merely on the thought of its own substance but on other coëxistences. Dependence on coexistences is **communitive** dependence. The infinity of unity therefore is a communitive or conditional infinity. (W 1: 93)

Here only the definition of Unity, Plurality, and Totality makes sense. Unit - for example, the number 1; Plural - a serios, 1, 1, 1; Totality - the series constituted as 3.

The Chemical Theory of Interpretation [*P 11:* American Journal of Science and Arts *2d ser. 35 (January 1863): 78-82*]

> We require an explanation of forces. Now **a force is only a mathematical function of a change**, and a change in space can only be conceived of *a priori* as a motion. (W 1: 95)

When words have both meaning and force, or when passion is the force of poetry, is there "a mathematical function of a change"?

> I shall now attempt to show that the facts of chemistry are explicable by the view of Kant, that matter is not absolutely impenetrable [|] and that chemical union consists in the interpenetration of the constituents. (W 1: 97-98)

The paper does not mention Kant again and am unable to discern anything Kantian in what follows. Oh well.

11.7.2 A Continual Determinator of Form (2020-08-08 14:00)

Peirce, Charles Sanders 1982-2000. *The Writings of Charles S. Peirce: A Chronological Edition*. 6 volumes. (The Peirce Edition Project. Fisch, Max H.; Kloesel, Christian J. W.; Houser, Nathan, eds.) Bloomington: Indiana University Press. [In-text references are to W.]

The Place of Our Age in the History of Civilization [*P 12:* Cambridge Chronicle *21 November 1863, p. 1*]

> In attempting to address you, I feel keenly **the disadvantage of never having made any matter of general interest a special study**. I am, therefore, forced to select a topic on which I have scarcely a right to an original opinion - certainly not to urge my opinion as entitled to much credit. I beg you, then, to regard whatever I say on THE PLACE OF OUR AGE IN THE HISTORY OF CIVILIZATION, as such **a suggestion as might be put forth in conversation**, and nothing more. (W 1: 101)

What are matters of general interest? Being conversational.

> This century's doings taken apart are **mere jugglery** - clever feats - but this age is that in which "the sun becomes black as sack-cloth of hair, and the moon becomes as blood, and the stars of heaven fall unto the earth even as a fig-tree casteth her untimely figs, when she is shaken of a mighty wind." (W 1: 102)

"Jugglery" a word I have a need for. Metaphysics *qua* analysis of terms is a kind of jugglery with representations.

> Descartes is the father of modern metaphysics, and you know it was he who introduced the term "**philosophic doubt**," he, first, declaring that a man should begin every investigation entirely without doubt; and he followed a completely independent train of thought, **as though, before him, nobody had ever thought anything correctly**. Bacon, also, respects no philosophers except certain Greeks *whose works are lost;* Aristotle he scouts at, and maintains that there has been no science before his time and that nothing has ever been discovered except by accident. (W 1: 103)

Of course, those works that are lost are the best. Undisputable.

> The human mind having been emancipated by these great sceptics, works of great originality were speedily produced, so that the same century saw the productions of **Hobbes, Cudworth, Malebranche, Spinoza, Locke, Leibnitz, and Newton**. The effect of these works was stupendous. Every question that the human mind has to ask seemed at once answered, and that too by works of such greatness of thought and power of logic, that the attention of every reasoning mind was engrossed by them. **Their vastness, indeed, was overwhelming**; so complete were they, so true, so profound, that, at first, **they seemed to check originality**. In the first half of the eighteenth century scarcely anything new seems to have been produced. (W 1: 103)

Malebranche comes up with the physical portions of Kant, and Cudworth I've only seen mention in relation with Peirce having read *the most readable parts*. By "checking originality" he means stifling.

> The book in which he embodied the discussion of this question is, perhaps, **the greatest work of the human intellect**. All later philosophies are to be classified according to the ideas contained in it, for it is all the direct result of this production. And in these later philosophies, whether we consider their profundity or their number, our age ranges far above all others put together. This wonderful fecundity of thought, I say, is the direct result of Kant's *Kritik;* and it is to be explained by the fact that Kant presented a more

> insoluble doubt than all the rest, and one which has not been answered to this day, for while he showed that **our innate ideas of space, time, quantity, reality, cause, possibility, and so on are true**, he found himself utterly unable to do this respecting **the ideas of Immortality, Freedom, and God**. Accordingly, all metaphysicians since his time have been endeavoring to remove this difficulty, but not altogether with success. (W 1: 104)

Peirce's summary once again on point.

> If therefore we are Christians it seems to me we must believe that Christ is now directing the course of history and presiding over the destinies of kings, and that [|] there is no branch of the public weal which does not come within the bounds of his realm. And **civilization is nothing but Christianity on the grand scale**. (W 1: 107-108)

Oh no, saying the quiet part out loud.

> Religion ought not to be regarded either as a subjective or an objective phenomenon. That is to say, it is neither something within us nor yet altogether without us - but bears rather **a third relation** to us, namely, that of existing in **our communion with another being**. Nevertheless, religion may be revealed in either of the three ways - by **an inward self-development**, or by **seeing it about us**, or by **a personal communication from the Most High**. An example of **revealed religion** in the first way is natural religion. A man looks upon nature, sees its sublimity and beauty and his spirit gradually rises to the idea of a God. He does not see the Divinity, nor does nature prove to him the existence [|] of that Being, but it does excite his mind and his imagination until the idea becomes rooted in his heart. In the same way, **the continual change and movement in nature, suggest the idea of omnipresence**. And finally, by the events of his own life, he becomes persuaded of **the relation of that Being with his own soul**. Such a religion, where all is hinted at, nought revealed, is natural religion. (W 1: 108-109)

An interesting triplicity. (1) subjective, (2) objective, and (3) subjective-objective.

> Every object is obliged to appear under a certain set of forms. The most familiar exemplification of these is found in a *proposition*. Every statement may be regarded as **an object**, that is it **is something outside of us which we can know**, and the grammatical analysis of a statement exemplifies I say more familiarly than anything else the laws of objective presentations. Hence, in order to trace the laws of the objective presentation of religion, I shall try to embody it in a proposition. The first condition of a statement is that it shall state something, - that it shall have a predicate. (W 1: 109)

Another qualification of the "object". I've already gathered a handful from this book, it seems.

> But this again implies a whole series of conditions previously to the statement of the proposition, which shall enable you to comprehend the notion which I wish to convey as well as the language in which I convey it. **Before a man can read a book, he must** [|] **understand the meaning of terms, that is, he must already have the elements of the thought which the book propounds**. In the same way, before a man can hear the voice of God or even comprehend an example of religion he must have a notion of what religion is, and that implies that he must previously have had an inward revelation of religion. (W 1: 109-110)

Also not the first iteration of using reading as an analogue of whatever he's trying to explain. Words, here, are as if *elements of thought*.

> After the inward revelation, comes the objective revelation, and **the latter must itself be the culmination of the former**, for bearing as it must **a higher message** it must itself act suggestively in order that its meaning may be perceived. This culminating point will be the phenomenon of perfection in such a form that man can see and know it; that is, it must be perfection in human form. The first condition, therefore, the enunciation of a predicate, was fulfilled at the birth of Christ. (W 1: 110)

This looks like "the third category in each triad always arises from the combination of the second with the first" (Kant 1855: 67) or "The less, also, are ministrant to the greater goods" (Archytas 1818: 157).

> The most striking tendency of our age is our **materialistic tendency**. We see it in the development of the material arts and the material sciences; in the desire to see all our theories, philosophical or moral, exemplified in the material world, and the tendency to value the system only for the practice. This tendency often seems to be opposed to another great movement of our age, the idealistic movement. The idealist regards abstractions as having a real existence. - Hence, he places as much value on them as on things. Moreover, by his wide and deep study of the human mind he has proved that **the knowledge of things can only be attained by the knowledge of ideas**. This truth is very distasteful to the materialist. His object being the ideas contained in things, there is nothing that he would more carefully eradicate than any admixture of ideas from our own minds; so that it seems to him like overturning natural science altogether to tell him that all truth is attained by such an admixture. He thinks at least that **nothing more than common sense should be admitted from the mind. This amounts to admitting the loose ideas of the untrained intellect into his science, but to refuse admission to such as have been exercised, strengthened, and developed**. He retorts that the conjunction of speculation with science has constantly led to error. Be it so; but then it is only by means of idealism that truth is possible in science. Human learning must fail somewhere. Materialism fails on the side of incompleteness. Idealism always presents **a systematic totality**, but it must always have some vagueness and thus lead to error. - Materialism is destitute of a philosophy. Thus it is necessarily one-sided. It misunderstands its relations to idealism; it misunderstands the nature of its own logic. But **if materialism without idealism is blind, idealism without materialism is void**. Look through the wonderful philosophies of this age and you will find in every one of them evidences that **their novel conceptions have been to a very large extent suggested by physical sciences**. (W 1: 111)

Several things going on here. First of all, this discussion of materialism (matter) and idealism (mind) should be considered with the third, his realistic pantheism (god), that is, as representing three distinct worlds (cf. W 1: 83). Secondly, the *looseness* of ideas or thinkers is loaded, and leads to his ethics of terminology. Thirdly, *blind/void* distinction a Kantianism he has mention/employed before: "Thoughts without content are void; intuitions without conceptions, blind" (Kant 1855: 46). Lastly, that the humanities gain novel conceptions from STEM is well illustrated by Lotman (chaos theory, deep ecology). Recognizing Kantian tropes like blind/void leads us to a better grasp of what was important in Kant's system for Peirce, as is illustrated here by "novel conceptions" - "Knowledge is that which we get empirically but Wisdom is wrought by the unfolding of the mind" (W 1: 4); empirical knowledge can *culminate* in pure wisdom.

> **Our age is** brilliand; and **apparently confident of its own eternity**. But is it never to end, as the Greek age merged in the Roman? The human mind cannot go on eon after eon with always the same characteristics, for such monotony is too poor for it. Is our age never to end? Are we then to go on forever toying with electricity and steam, whether in the laboratory or in business, and never *use* these means in the broad field of humanity and **social destiny**? I seem, perhaps, to sneer at what you respect. And I confess we have utilized a little surplus energy in the business of philanthropy on our triumphant road to wooing *things*. (W 1: 112)

"As for Civilization, from which at last we are about to escape, so far from being the **social destiny** of man, it is only a transient stage - a state of temporary evil with which globes are afflicted during the first ages of their career" (Fourier

1876: 10). Could his Transcendentalist friends have introduced him to Fourier before 1863? I might have to look into this pair of words - social destiny.

> The fulcrum has yet to be found that shall enable the lever of love to move the world. Is our age never to end? As man cannot do two things at once, so mankind cannot do two things at once. Now Lord Bacon, our great master, has said, that the *end* of science is the glory of God, and the use of man. **If then, this is so, action is higher than reason, for it is its purpose**; and to say that it is not, is the essence of selfishness and atheism. So then our age shall end; and, indeed, the question is not so much why should it not, as why should it continue. What sufficient motive is there for man, a being in whom the natural impulse is - **first to sensation, then reasoning, then imagination, then desire, then action** - to stop at reasoning, as he has been doing for the last 250 years? It is unnatural, and cannot last. Man must go on to use these powers and energies that have been given him, in order that he may **impress nature with his own intellect, converse and not merely listen**. (W 1: 113)

An interesting series, this. It goes against Kant: "Reason, therefore, never applies directly to experience, or to any sensuous object; its object is, on the contrary, the understanding" (Kant 1855: 214). It looks like this series is consciously presented as illogical, that placing action above reason is inane.

> First there was the **egotistical** stage when man arbitrarily imagined perfection, now is the **idistical** stage when he observes it. Hereafter must be the more glorious **tuistical** stage when he shall be in communion with her. And this is exactly what, step by step, we are coming to. (W 1: 113)

Of course I went googling for "idistical", thinking that he must have misspelled "idiotic". Then it looked like Id-istical, as if this wasn't half a century too early for Freud. Then I recalled that there is indeed a Peircean neologism, *tuism*. All in all, these just label the three ways religion is revealed:

1. egoistical - "by an inward self-developing"; "A man looks upon nature, sees its sublimity and beauty and his spirit gradually rises to the idea of a God."
2. idistical - "by seeing it about us"; "the continual change and movement in nature, suggests the idea of omnipresence";
3. tuistical - "by a personal communication from the Most High"; "by the events of his own life, he becomes persuaded of the relation of that Being with his own soul."

The parcelling might be faulty, but the classical logic seems to be present: the first concerns *senses* ("sublimity and beauty"). By "inward self-developing", he might not be referring to human psychology but to the inward self-developing *of the idea of a God* in his spirit. In the second, we have both the "heart" (the idea of God becomes rooted in it, i.e. one starts to Love God) and an inchoate reference to action ("continual change and movement in nature". It is very interesting to see how parts of his earlier triads (senses, heart, intelligence) transform. The third is, as the "events of his own life" (which should ideally be "egoistical") suggests, a cumulation of the first two (the third is the combination of the second with the first).

> **Physics** will have made us familiar with the body of all things, and the **unity** of the body of all; **natural history** will have shown us the soul of all things in their **infinite** and amiable idiosyncrasies. **Philosophy** will have taught us that it is this ***all*** which constitutes the church. Ah! what **a heavenly harmony** will that be when all the sciences, one as **viol**, another as **flute**, another as **trump**, shall peal forth in that majestic symphony of which the noble organ of astronomy forever sounds the theme. (W 1: 114)

It's surreal how much intuitive sense this passage makes - there's are at least four triads present here:

physics

natural history

philosophy

unity

things (plurality)

all (totality)

body

soul

church

viol

flute

trump

Now, the last row doesn't make sense yet, as the classical distinction was between the lyre and the flute. Instead of "church", too, it should ideally read "intellect", but Peirce quite possibly inserted his own conception of "church" here - will see if I can find an explanation in the following, or upon second reading. With "harmony" Peirce might already be indicating that he has found Pythagoras.

Letter Draft, Peirce to Pliny Earle Chase [*L 82a*] [Cambridge 1864 April 4]

> Dear Sir
> I saw this morning for the first time your *Intellectual Symbolism* with which I was greatly interested for a reason which may perhaps interest you in hearing from me.
> I have myself been studying Kant's categories for several years, and have called them the categories of the IT - an obvious name for them but suggesting the existence of other categories. I have added other categories of the IT and have thus made a circle of which Kant's form an arc. Thus my circle stands in the same position as your 2nd circle. But unfortunately there is very little resemblance beyond that. My circle is the result of hard study: so, I suppose, is yours. In my view of the matter, their being different would not prove either to be false. Nevertheless, I have no great confidence in either circle.
> As our general views are very similar, I should esteem it a great favor, if you would consent to discuss the matter with me, in order that we may separate some error. In the hope of your thinking well of this I send you now (before reading your book) somet houghts of mine intended to discover *how we ought to investigate the categories*.
> The first and fundamental question is What is metaphysics? To answer this, I must consider it in three different lights.
> The first of these views is that of Aristotle - which is the freshest and most pregnant - that metaphysics is that science "which is desirable on its own account, and for the sake of knowledge," and which is pre-eminent over the others. This is about what we express by "Philosophy."
> The second view is that Metaphysics is Psychology. [||]
> the third view is that it is Analysis.
> The first view distinguishes betweeen

Images *à priori* and Images *à posteriori*

The second distinguishes between

Inner Images and Outer Images

The third between

Images as Images and Images as Representations

These distinctions are involved in the three definitions of Metaphysics, according to these different views. Now I regard these views as equally true, because I am satisfied that **the 3 distinctions amount to the same thing. Images *à priori* are are only Images *à priori* recalled as Images, while Images *à posteriori* are only Images *à priori* excited as representations. An image to be viewed as an Image must have come from within and to be viewed as a representation must have come from without.** The proof of this, I omit. These 3 views lead to **3 methods of investigation, each one-sided; each needing the influence of the other two to keep it right**. (W 1: 115-116)

I had to re-type the whole letter because nothing may be allowed to escape notice. In "A Treatise on Metaphysics" (1862), in which he laid it out befere, there are only slight variations (cf. W 1: 62). For a phraseological comparison of the most important sentences, here's a table (W 1: 61 on the left; W 1: 116 on the right): Yet I have based each of these sciences on a separate distinction. How **to reconcile** them.Now I regard these views as equally true, because I am satisfied that the 3 distinctions **amount to the same thing**.Perhaps it will turn out that Images *à priori* are only Images *à posteriori* **viewed** as ImagesImages *à priori* are are only Images *à priori* **recalled** as Imagesthat those *à posteriori* are only those *à priori* excited as Representationswhile Images *à posteriori* are only Images *à priori* excited as representationsthat to view an image as an image it must indispensably have come from within and that **such as do so come we cannot regard as representations but as immediate consciousness**An image to be viewed as an Image must have come from within and **to be viewed as a representation must have come from without**.

My current impression is that what this really represents is his movement towards semiotics: internal *à priori* images viewed as images being the stuff of immediate consciousness (Kant's stuff), whereas external *à posteriori* images viewed/recalled as images are representations (that is, signs). Let this stand as a working hypothesis for the moment.

Shakespearian Pronunciation [*P 13:* North American Review *98 (April 1864): 342-69*]

> It has come to pass that in our day we have **two separate languages, - English spoken and English printed**. The works of some of our authors were composed on paper; when they are read aloud, they sound almost like translations; they may not lack rhythm and euphony, but it is a rhythm and a euphony that the eye can see. Another class, on the other hand, among whom Shakespeare is pre-eminent, can only be quite **comprehended, appreciated, and accompanied** in the spoken language; the print may give an indication of what that is, but it is only in that that **the words breathe and are quick**. It cannot, then, be useless to pount out precisely how Shakespeare pronounced. It may be a small portion of the commentary upon his works, but **no sincere disciple of his will despise labor bestowed even on this small object**. And a knowledge of the old pronunciation is not merely a curious thing; it leads to other knowledge, highly important. (W 1: 117)

Not a bad observation; nearly approaching Herbert Spencer *On Style*, spoken English being more Anglo-Saxon, written English more Latin and French. Over time the former has gained most of the ground, no-one uses Latin interspersed in English texts as they did during Peirce's day. That words breathe and are quick can probably be connected with the force of words (cf. W 1: 17). That no objective is too small or unimportant not to invest "hard study" could be said of Peirceanism as well, particularly with reference to his letter to Chase. The aspects of spoken language comes across as another triad, given that "accompanied" stands for speaking out loud:

appreciated

accompanied

comprehended

> Doctor Johnson observes that every language has two pronunciations: one, which is **regular and sedate, is its true orthoëpy; the other, existing in colloquial and vulgar use, is merely a corruption of the former**. Now it is to this latter only that researches like Mr. White's can be directed, and it is an extremely interesting subject of antiquarian research; but it must be evident to every reader that **the study of that which is irregular and various can only be successfully prosecuted when founded upon a thorough knowledge of that more stable thing about which it shifts and veers**. (W 1: 118)

Jakobson calls these *variant* and *invariant*.

> Their agreement demonstrates that, notwithstanding the **popular looseness**, there *was* a correct pronunciation of words containing *th* which very nearly coincides with the orthoëpy of our times. (W 1: 125)

Merely gathering Peirce's phraseology surrounding the word "loose" - here, loose pronunciation.

> The French *o* nasal was anciently pronounced *'soon'*. It is by means of this tendency to pronounce *om* 'oom', that the puns between ***Rome* and *room*** are to be explained. (W 1: 127)

The "Roman room" mnemonic technique may have gotten its name from this alliteration.

> 3. *'dance', 'daunt', 'dawn'*. These three vowels, which, in Mulcaster's phrase, "**entermedle** with each other" so much, will be conveniently considered under one head. (W 1: 130)

Intermeddle or intermediate?

> The *ei* in ***receive***, *deceive*, etc., was a diphthong in Gil's time; it was used interchangeably with *ai*, as both Smith and Mulcaster observe. The latter says: -
>
> > *Ai*, is the man's dipthong, and soundeth full: *ei*, the woman's, and soundeth finish in the same both sense, and use; a woman is deintie, and feinteth soon; the man fainteth not, bycause he is nothing daintie. (Gil 1619: 119)

(W 1: 138)

Did you *recaive* my message? (Harsh, huh.)

Analysis of the Ego [*MS 78: Spring 1864*]

> This investigation seeks an answer to this question: How does anything which exists, exist? or **What are the conditions of subjectivity?** The first thing to be said is that it exists by virtue of being whatever it is. Thus, Gold *is*, by virtue of being heavy and yellow. **The subject is subject by being an incarnation of a predicate**. Every subject is the incarnation of a predicate, which is **an abstraction**, and **which when incarnated in the consciousness is called a conception or in its relation to the exterior incarnation an idea**. It is only, then, by its idea,t hat any thing exists. Of most things we do not know the ideas, of none

> wholly. Subjects are either **monads** or **collective subjects** or **universal subjects**. No monad is known to exist, for all subjects which we know have extension. **Extension is infinite**; thus, **all collective subjects are partial subjects**. The Universal subject we only know through conceptions and partial subjects. This explanation, perhaps not in place here, is made to remove the objection which would arise to my saying that artificial objects exist through the qualities they are intended to embody, *namely* that I have not explained the existence of the subject but only the form. (W 1: 144)

Very neat, almost like the "key" found in Kant's gradual list of representations. Some twenty seven more examples and I might finally understand subject and predicate. This "reincarnation" sounds interesting, almost like another way of approximating viewing/recalling. On the whole, this is conception (2) and idea (3), without the experience (1), which is as if replaced by "reincarnated" abstractions (images?). Monads, collective subjects, and universal subjects quite plainly Unity, Plurality, and Totality in different verbal clothes. The infinity of extension something I must return to once I have grasped what's up with limiting the infinite in Kant.

> Now, I reply that **it is the formed substance only of which we have any knowledge**; and I say that it is by the form or collective quality that the collective substance exists, for it is by the quality that substance in general, exists. At the same time, that **the final cause of an artificial body is only partially its cause**. I shall occupy no more space with thin point although the objection will probably not be effaced from the mind, but will content myself with pointing out that it is a purely metaphysical question of the mode of existence of the *noumenon* and can never affect any scientific conclusions, for empirically speaking **capacity for containing fire is the subjective condition of the existence of a furnace**. (W 1: 144)

Quite neat. Really complicates the conception of "function". The function of a furnace is to contain fire; or, the capacity for containing fire is the cause of a furnace.

> But, first, let us notice that it is only by means of this circumstance that **every concretion is the product of some abstraction that we can classify things, for classification consists in ranging things under their predicates**. Is classification arbitrary? To a certain extent it is, for we can classify a body according to any of its predicates. But here again we must distinguish between **the quality in the body** and **the representation of that quality in sensation and in conception**. It is by the representation that we classify bodies and **the classification will be just, according as the representation is just**. Were the representation *perfect*, it would represent the idea of the body fully, so that **the body would have no predicate which this representation failed to express**; and classification according to *such* a representation would have nothing arbitrary in it. (W 1: 145)

Here he is clearly developing his conception of thirdness (type). I.e. *verity* or "perfect veracity is of a distinct character from cognizable veracity and it approaches quite as nearly perfection of verisimilitude" (W 1: 80). "Concretion" might be a loaded word, as if it were Kant's *in concreto*. In other words, we recognive concrete wholes through their concordances with abstract parts - and this is indeed classification, in a sense. The quality in the body and its representation appears to approximate *noumenon* and *phenomenon*, or at least the logic of it - quality in the body itself, and as we experience (sense and understand) it. Perfectly just classification illustrated by the idiomatic saying "if it walks like a duck..."

> *Idea of α.* The idea of Charles S. Peirce is that of **a created soul** (not excluding body). Without undertaking therefore to say precisely what that is, because it doesn't happen to be necessary, but remembering Plato's definition that it is something which moving itself does not cease to move because its motion does not pass beyond itself, and Swedenborg's idea of **a bud upon the Almighty**, we may be content with saying he is **a *living being***. (W 1: 145)

This follows the "List of Substances" I've read being compared to Borges? These are: "α 1. Charles S. Peirce; β 2. The orbit of the earth; γ 3. The idea of *substance*; δ 4. The stars of heaven; ε 5. The piano in this room; ζ 6. A certain dog - "Scott"; η 7. The Great Organ in Boston; θ 8. A computing scale I have before me; ι 9. The Government of the United States; κ 10. The Tragedy of Othello; λ 11. A retort; μ 12. The Bodies HCl, H_2O, NH_3, SO_3, NO, CN, ClS, &c." (*ibid*, 145).

> *Idea of β*. The orbit of the earth according to all previous philosophy is not a substance. **But I, seeing that there are no substances in the ordinary sense, except the universal and incomprehensible substance, regard all subject as substance**. The idea of the orbit of the earth is an *external geometrical line*. (W 1: 146)

I have an inkling that the reasoning behind it is the same as in only "that whose abstraction is in a world of space or dependence" is real (cf. W 1: 47).

> *Idea of γ*. The idea of an idea. **The idea of a conception is *the realization of an abstraction in the consciousness***. (W 1: 146)

"Every subject is the incarnation of a predicate, which is an abstraction, and which when incarnated in the consciousness is called a conception or in its relation to the exterior incarnation an idea." Is there a distinction between the idea of a conception and the idea of a conception? "Reincarnation" and "realization" both require close inspection when going forward.

> *Idea of ε*. The idea of a piano, is its **final cause**, namely *a sonorous vibrating instrument*. (W 1: 146)

Sounds vaguely Aristotelian. Don't know squat about teleology.

> *Idea of ι*. The idea of a Government is its definition (**for here the final cause may be doubtful**). That is, the centre of the force in the organization of a society. (W 1: 146)

Vaguely anarchist. Fourier?

> We thus see that **the idea of artificial objects is their inherent purpose expressed as inherent**. This is in all cases the most general definition that can be applied to an artificial object. And hence forms the largest category of their classification. (W 1: 147)

Is "inherent purpose" equivalent with "final cause"?

> The idea of a conception, **regards the conception a realizer and expresses its realization**. (W 1: 148)

What?

> In general, therefore, the idea regards the subject as doing or expressing something - as working itself out - and expresses the particular working out that it does. It disregards the abstraction worked out and it disregards that in which it is worked out, and looks to the identity or difference of the working out function itself. **We may therefore discard the vague term *idea* and substitute for it *Function***. (W 1: 148)

Philosophy so high-caliber that it's practically incomprehensible.

> When that incarnation of a predicate which we have called Function becomes Perfect, we have no matter left, in the sense of an impressed thing, so that there is no longer an incarnation but rather **a Carnification of the predicate**. (W 1: 148)

Reminds me of that idiotic interpretation of Kant I came up with to get through it, that while imperfect human beings progress from sensation to conception to reason, a perfect being could progress in the opposite direction, from reason to conception to sensation. In that sense, instead of "reincarnation" of an idea in an imperfect human being, the perfect supernal being would "carnificate" ideas. Nonsense that only makes sense under the influence of certain plant matter.

> The incarnation reduced [||] to a nullity is merely the Function of Function, and may be called **Linguistification because meaningless language is the function of expression reduced to zero**; or it may be called Materiafication. (W 1: 148-149)

His odd views of meaning, language, and expression again (cf. W 1: 86). Would make perfect sense if used to discuss phatic communion, but that's probably not even in the ballpark of what he's on about here.

A Treatise of the Major Premisses of Natural Science [*MS 80: 5 August 1864*]

> Whenever we make an observation for the sake of trial, we clearly assume that **the observed result will be an indication of something not observed**. It is difficult to find a warrant for such an assumption, yet to assume without warrant is to beg our conclusion. Only a mind which cannot see this will imagine that such an assumption is warranted by some previous experience, for this is simply to repeat the same fallacy. **A warrant for inferring something not observed, is in itself an inference of something not observed**. These assumptions, therefore, originate *à priori*. (W 1: 152)

Add to this abditive and inabditive distinctness, and bada bing bada boom you have inchoate semiotics.

> Every judgment consists in referring a predicate to a subject. **The predicate is thought, and the subject is only thought of**. The elements of the predicate are **experiences or representations of experiences**. The **subject is never experienced** but only assumed. Every judgment, therefore, being **a reference of the experienced or known to the assumed or unknown**, is an explanation of a phenomenon by an hypothesis, and is in fact an inference. Hence there is a major premiss behind every judgment, and the first principles are logically antecedent to all science, which I call *à priori*. (W 1: 152)

Ultimately I'm going to have to construct a table of the 33 different ways Peirce explains subject and predicate. Here it looks like "Images *à priori*" are, well, experiences, and "Images *à posteriori*" are representations of experiences.

On the Doctrine of Immediate Perception [*MS 81: August 1864*]

> **I hold the Doctrine of Common Sense to be well fitted to Reid's philosophical calibre** and about as effective against any of the honored systems of philosophy as a potato-pop-gun's contents might be against Gibraltar. (W 1: 153)

Apply cold water to burned area.

> I will first endeavor to show that this doctrine taken strictly is a truism. It will be admitted that if anyone has denied it, it is Kant. And yet he has not done so, even with respect to the speculative employment of Pure Reason. On the contrary the whole gist of his argument is that **the ideas of pure reason, having no relation to any possible experience, could not possibly be employed to test our knowledge**; and he

> equally insists that as *speculative* (not *practical*) ideas they have no bearing on the morality of actions. So in his Deduction of the Categories, - where the course of his reasoning is obscured only to those who can understand no portion of his work, - Kant only overrides Hamilton's Law by never requiring any test further than compliance with the conditions of the possibility of cognition. And by these conditions of cognitions he means the conditions of judgment. (W 1: 153)

From what I gather, ideas "give to reason a systematic unity" (Kant 1855: 350) and Reason rearranges "the order of things presented by experience [and] rearranges them according to ideas, with which it compels empirical conditions to agree" (Kant 1855: 339) but in the final analysis "we know nothing about them" (Kant 1855: 296).

> But that there is a significance in making this truism the principle of investigation, I admit. It is in restricting us to one line of inquiry, namely that of **finding what convictions are native to the mind and what are abnormal results of experience**. Now there is no criterion by which it may be determined whether a given conviction is normal or not. The test of universality and necessity only determines whether a proposition may be derived from real observation, but clearly not whether it is true. **The consciousness in giving us a proposition, confines itself to that without disclosing its origin**. Hence the application of the rule is only possible by indirect reasoning *à posteriori*. (W 1: 154)

If it were the case that we had "innate ideas", how would we know which ones they were?

> Let us now come to the celebrated application of this principle to the theory of perception. It is said to be a fact that **consciousness testifies to our perceiving the non-ego**. This is put forward as opposed to the doctrine that **our knowledge of the non-ego is inferential**. (W 1: 154)

Is the minds embrace of an object immediate or mediate?

> This pretended testimony of consciousness must either be given in the act of perception itself, or it must be an axiom concerning perception. On the former alternative every perception itself involves and contains a proposition. A proposition is the thinking a predicate of a subject; the universal usage of speech argues that this is a natural conviction. Accordingly, **we have the testimony of consciousness that the subject** is not *thought* but *thought of*, that it **does not enter into the field of consciousness**. (W 1: 154)

Huh. I now notice his careful wording: "When a thing **influences** the soul its **effect** comes into the field of consciousness or not" (W 1: 42).

> **All the cognitions which we actually have experience of are propositions**, in which the non-ego enters only as something to which certain predicates are referred, **these predicates being in themselves modifications of consciousness**. Here is the observed fact, and genuine common sense will not oppose it. (W 1: 155)

The quote given above continues, "In the former case we call the modification of consciousness a true thought" (W 1: 42). That is, when the effects of a thing do not come into consciousness, it is "an unconscious idea" (*ibid*, 42), but if it does, it is called a modification of consciousness, or *predicates*.

Letter, Peirce to Francis E. Abbot [*Francis E. Abbot Papers*]

> In reference to **the distinction between Space and Extension**, I am inclined to agree with you that Kant did not intend it even in his early paper on the *Metaphysical Principles of Natural Science*. **Space**, in fact, **is** as you say known, if at all, **by pure intellect**; and therefore the conception of it would be utterly false (transcendent) according to Kant. He would probably say that it was the supposition of an object to correspond to the form of intuition; and as he says (Rosencrantz' Ed., p. 236), "The mere Form of Intuition, without Substance, is in itself no object, but the mere formal condition of it (as Phenomena), as the pure Space and pure Time (*ens imaginarium*) which certainly are something, as Forms for Intuiting, but are themselves no object which can be intuited." His **Space as an image** is, therefore, your extension. But you will ask how he can speak of a pure intuition of space by which you say (p. 103) that he means "the mental image of empty space." You seem not to have noticed that in the Transcendental Aesthetic he is not considering the mode of Apprehension in Intuition but only the questions "Whether and how Space and Time can be objectively valid?" (W 1: 156)

Presently way above my head. Why is space so complicated? This letter is in response to Francis Ellingwood Abbot's 1864 paper "The Philosophy of Space and Time" in *North American Review*.

> Now for the adjective *pure*. I need not say that the fundamental and central idea of the whole critic, is that **all cognitions whatsoever are cognitions of objects of a possible experience**. But it occurs to me that the manner in which this view is carried out, slipped your mind when you say, on page 105, that Kant did not foresee the difficulty that intuited triangles are still not general cases and will not lead to general propositions; for Kant devotes a whole chapter (pp. 122-13) to explaining this point. I will therefore go on to say that **these pure cognitions are simply cognitions contained in the experience of objects in general**, that is to say, as much in any one object as in any other. (W 1: 157)

Cognitions of objects not full of certitude, but of probability.

> The question Kant has in view may be stated thus. **The present instant is felt, the past is remembered, the future is expected** with certainty. How can the phenomena of memory and feeling be connected into one continuum seeing that **there is feeling in each instant of time though in this instant is no continuum?** How can pre-remembered time and future time be known; if they can be known? The same with reference to Space. Here are some prerogative instances of space-perception. The eye can easily see objects which make smaller images on the retina than the distances of the nerve-points. The fingers can feel finer texture in moving than when still. **The retina is not a field for a picture but a bundle of tubes each containing a nerve point**. (W 1: 158)

Verisimilitude is remembered, veracity is felt, and verity is expected. The instant/continuum question leads us to Clay's "specious present". Retinal tubes possibly connected with "the manifold".

> **All the principles *à priori* are in his view**, not it is true logical inductions, nor yet partial scientific inductions, but **material inferences from *every and any* experience**. An attentive study of the Transcendental Deduction of the Categories will show this. Let me express myself a little more precisely. Scientific men when they adopt hypotheses excuse themselves by saying that it is only by so doing that the facts can be comprehended (that is brought to a logical unity) and **they say they do not believe these hypotheses as facts in themselves but only so far as they do bring the facts to a unity**. In the same way Kant admits universals on the ground they are indispensible for bringing to the unity of consciousness, not facts merely, but the very impressions of sense. And he also refuses to accept them any further than this, into speculative philosophy or science, whatever practical *presumption* there may be in their favor and however admissible they may be into the *court* of conscience. According to Kant then material inference from experience is the very thing which alone can give validity to synthetic judgements *à priori*. (W 1: 159)

Recording this for my second reading of CPR - perhaps Peirce's explanations will prove helpful then.

> I observe you complain of the technicality of Kant's terminology. He did not invent all these terms or give them their modern meanings at one jump. For many years the truly scientific spirit of Germany had been producing and developing this philosophical language. **Every science in a vigorous state must have a language of its own; it is pedantry to confine oneself to classical language when one ought to have post-classical ideas**. Kant seized the elements of this young language and brought them to full development introducing very little absolutely new but generally going to the scholastic storehouses. But it is fine, now, to object of everything Kantian as new-fangled. (W 1: 160)

Ethics of terminology, one of my favourite subjects.

ON THE LOGIC OF SCIENCE [*Harvard Lectures of 1865*]

Lecture I [*MS 94: February-March 1865*]

> Though I ask your attention to one of the studies of **the ancient Trivium** - a study therefore according both to etymology and long prejudice, trivial - I trust I need not at this day defend it from the charge of **piddling**. It is now pretty plain that **though modern science has scorned the scholastic terminology it has either continued to employ or has been forced to relearn the ideas that terminology conveyed**, having simply thrown away the advantage of exact expressions. Logic in itself, however, has never been contemned by profound minds. It was a particular scheme of logic and not the science itself against which Bacon protested (see Aphorism XI); hence, heproceeds at once to substitute for that scheme another of his own, - and that intended to be a strictly logical one as I shall hereafter show. In the same way the reform of Ramus, the reform of Kant and all the reforms of science have been logical reforms. The Ramists sneered at the scholastics, the modern natural theorists sneer at both, and certain persons are now beginning to sneer at the natural theorists. **Another reform seems to be coming: it is in the air**. Several logical questions are already under discussion by scientific men. (W 1: 162)

Define:piddling - "to spend time in a wasteful, trifling, or ineffective way; dawdle (often followed by around): He wasted the day piddling around. Informal. (especially of children and pets) to urinate." ["pissing time away"] This was one of the aspects Jakobson came away with from his studies of Peirce: "In many cases discoveries were made only to be temporarily swept away. This, for instance, the historic attainments of the Schoolmen's linguistic (particularly semantic) theory were dismissed after, as Charles Sanders Peirce used to say, "a barbarous rage against medieval thought broke out"" (Jakobson 1972b: 81).

> What then is logic? Of course, the definitions of a subject which has been pursued with ability for two thousand years and more have been very various. They may however be divided into two classes; **those which do not and those which do give to logica psychological or human character**. (W 1: 163)

Psycho-logical logic - soulful logic.

> St. Augustine calls it the science of truth. Several writers of the *renaissance* (Peter Molyneux, Vossius) and at least one modern one Reimarus (1790) have advocated this definition. There is great merit in the view, but it is too broad; for **logic does not consider how an object or idea may be presented but only how it may be represented**; *eyesight*, that is to say, and *inspiration* are both beyond the province of logic. Another curious definition is that of Hobbes. "Ratiocination is Computation." A very remarkable and profound conception. (W 1: 163)

Slowly but surely, he is adding to those cryptic distinctions in his letter to Chase. *Eyesight* concerns Images as Images, or presentation; logic on the other hand deals with Images as Representations.

> Since Kant, there has been a vast majority of the suffrages of logicians in favor of his definition which is as follows - **the science of the necessary laws of the Understanding and Reason** - or what is the same thing - **the science of the sheer Form of thought in general**. Observe the two branches of this statement the former more psychological the latter scarcely at all so; one has **two faculties and their capacities**; the other **thoughts as *objects* with forms**. This is certainly the best definition yet given. It has been more or less modified in one way or other by subsequent logicians but not essentially by anyone who knows logic. One may say it is **the science of the normative laws of human cognition**. Another that it is **the science of the relations of Conceptions**. Another that it is **the science of the laws of formal thinking**. (W 1: 164)

This is also close to how logic is taught these days at the universities; i.e. something like the science of self-consistent argumentation. Though this approximates more on the unpsychological view, concerning "the sheer Form of thought in general". I'm already quite partial to the psychological view which includes the distinction between Understanding and Reason (or Soul and Intellect).

> For this purpose, suppose I write this syllogism on the board
>
> > All conquerors are Butchers
> > Napoleon is a conqueror
> > ∴ Napoleon is a butcher.

Now this has **a particular logical character** to me as I write it; it has the same to all of you as you read it; it will have the same if you read it tomorrow; and while it remains on the board it will retain the same character to whoever can read it. Now is this logical character a form [|] of *thought* only? My thought when I wrote it was **a different event** from each one of your thoughts, and your thoughts will be each different if you read it again from what they were when you read it just now. **The thoughts were many, but this form was one**. For that which was written on the board remained the same. What is written, therefore, is the continual determinator of this form. Now **a continual determinator of form** is that in which the form inheres by the definition of the relation of *substantia et accidens*. Hence, this logical character belongs to what is written on the board at least as much as to our thought. (W 1: 164-165)

Easy to see that this ultimately begets the type/token distinction. Type being a continual determinator of a logical form and token a thought as a subsequent event. I inserted "subsequent" per *arbitrium*, meaning really that the logical form appears to be "continuous" in some sense, but individual thoughts "discrete".

> There are ten words there - that is to say ten **conglomerations of writing**. Yet there are ten only because by a mental process we distinguish ten objects. Indeed **there is no form which could be unless the mind could think it**. Form is as much determined by the *subject* or *I* as it is by the *object* or *IT*; but it is the IT which constitutes its matter and in fact matter may be defined as the //pure/sheer// IT and the analogous word *substance* may be defined as the absolute IT. (W 1: 165)

Odd definition of words, but not essentially wrong. That "there is no form which could be unless the mind could think it" is probably another iteration of the *phenomenon/noumenon* distinction, that it is the mind which partly determines the world. Here, too, we see that Peirce is still in some measure operating with the I, IT, and THOU. It also kinda looks like *matter* as "pure" IT and *substance* as "absolute" IT may be what ultimately leads to immediate/dynamic distinction, but this is a poor guess.

> That which I set out to prove was that the psychological character of the Kantian definition was not an essential character. There is no difference amounting to the slightest contradiction between the two views. **The psychological view is that these forms are only realized in thought, and that language is essential to thought**. The unpsychological view is that they are forms of all symbols whether internal or external but that they only are by virtue of possible thought. (W 1: 165)

The emphasized part, too, Jakobson took away from his readings of Peirce. Logic can equally well be conducted via symbols (numbers and Greek letters) but as "by virtue of possible thought" may indicate, these, too, ultimately need to be translated into language? (if language is essential to thought, that is). That symbols could be "internal or external" is the essence of "metaphysics as psychology" (in "A Treatise on Metaphysics" and letter to Chase) but the exact point here seems to elude me - do these refer simply to thoughts as internal symbols and writing as external symbols?

> In short, I say that the logical form [|] is already realized in the symbol itself; the psychologist says that it is only realized when the symbol is understood. (W 1: 165-166)

This question of *realizing the logical form of a symbol* is paralleled by questioning whether books in storage space that no-one reads is "information" or whether something made to indicate something but which will never again meet human senses is really a sign. Somewhat pedantic issues. Not *not uninteresting*.

> If the two views are so nearly alike why should the new one be pressed? What are its advantages? I answer that it has three. 1st It is philosophically more perfect. A definition of a science should not include conceptions foreign to that science. For instance, according to the generally received view **space is the form of the external sense**. If this be true, it would not be false **to call geometry the science of the formal laws of the external sense**. It would, however, be bad as a definition, because **geometry regards extension simply as an object without any reference to its psychological or ontological character whatsoever**. In the same way logic needs no distinction between the symbol and the thought; for **every thought is a symbol** and the laws of logic are true of all symbols. (W 1: 166)

Okay, yeah. The logic is fine. But is every thought a symbol? What is the definition of symbol here?

> But why ought we to be logical? Because **we wish our thoughts to be representations or symbols of fact**. It is evident therefore that **logic applies to the thought only in so far as the latter is a symbol**. It is to symbols, therefore, that it primarily applies. (W 1: 166)

The takeaway here is that "representation" and "symbol" are equivalents. The use of "fact" here yet again dubious, because self-consistent logical form is no guarantee of empirical necessity. Logic is as if better equipped to point out what cannot be, rather than what is.

> **The inner and the outer worlds as represented in common opinion and even sometimes by philosophers are two completely separated experiences, as distinct as two chambers; but this representation is a metaphysical fiction**. Nothing is more common than for the philosophizing intellect in attempting to state clearly some view of the natural common-sense, to fall into a great error; and then this clear but false view displacing the true but undefined one produces **a popular error**. But having once eat of the tree of knowledge, there is no remedy but to eat more. **We first draw a distinction and draw it badly; then the only way is to push on our analysis and draw it well**. In the present instance it becomes important **to distinguish two kinds of self-knowledge - two selves, if you please, one known immediately and the other mediately**. The mediate knowledge of self is not the inner world with which we are at present concerned, is not something presented to us but is **a mere product of active thought**. We find that every judgment is subject to a condition of consistency; its elements must be capable of being brought to a unity. This consistent unity since it belongs to all our judgments may be said to belong to us. Or rather since **it belongs to the judgments of all mankind**. But **the world of self, the world of the feelings does not contain such a unity. Much rather does this unity contain the feelings. The world of feelings then is not a world of self but of instances of self. We know our feelings immediately; we also know what is before us in space immediately**. But nevertheless we do not distinguish what is within from what is without immediately; for this distinction implies an act of comparison [|] the product of which requires to be known before we can judge that the inner is not the outer. But however this may be, whether this

judgment is immediate or not; one thing will be admitted namely that the representation of the distinction between the two is a judgment. Furthermore it is a judgment which involves abstraction. Under all circumstances we have outward and inward feelings at once; that is to say we have **a mixed feeling**. We cannot then separate this feeling into two parts one of which is in space and the other not. For the feeling is all connected with space if any of it is. We can separate the relations not of space as for instance that of light and dark are not inward relations. No; the inward world must have a positive definition. Now **everything within is known by memory except the mere point of present consciousness. But unless we could compare our consciousness by memory we could attain no consciousness of ourselves**. An immediate knowledge of the past is contradictory in the same sense in which an immediate knowledge of the distant is. In both cases some machinery is requisite for bringing them into the present. **The past of which we have an immediate knowledge is a remembered past, but memory is a mere mechanical faculty without any feeling or active consciousness**. And when we say knowledge is immediate we do not mean to exclude mechanical media. **The inward world is then the world of memory for it is clear that we can remember nothing except what is within. But the world of *memory* is the world of time; hence the inward world and the world of time are the same**. Taking it for granted, then, that the inner and outer worlds are **superposed throughout**, without possibility of separation, let us now proceed to another point. There is **a third world, besides the inner and the outer**; and all three are coëtensive and contain every experience. Suppose that we have an experience. That experience has three determination - **three different references to a substratum or substrata, lying behind it and determining it**. In the first place, it is a determination of an object external to ourselves - we feel that it is so because it is extended in space. Thereby it is in the external world. In the the second place, it is **a determination of our own soul, it is *our* experience; we feel that it is so because it lasts in time**. Were it a flash of sensation, there for less than an instant, and then utterly gone from memory, we should not have time to think it ours. But while it lasts, and we reflect upon it, it enters into the internal world. We have now considered that **experience as a determination of the modifying** [|] **object and of the modified soul**; now, I say, it may be and is naturally regarded as also **a determination of an idea of the Universal Mind; a preëxistent, archetypal Idea**. Arithmetic, the law of number, *was* before anything to be numbered or any mind to number had been created. It *was* though it did not *exist*. It was not *a fact* nor a thought, but it was **an unuttered word**. *'Εν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος*. **We feel an experience to be a determination of such an archetypal LOGOS**, by virtue of its *//depth of tone/*logical intension//, and thereby it is in **the *logical world***. (W 1: 167-169)

This is a long paragraph that spans several pages (I even excluded the beginning, a polemic against psychologists) but its arguments follow one another with such consistency that it would be criminal to break it up into smaller chunks. Hence, I'll rather break down my own comments to particular bits.

a metaphysical fiction **⋯** The verbiage of "completely separate experiences" already hints that we are once again dealing, in disguise, with the three separate worlds (I, IT, and THOU; or materialism, idealism, and realistic pantheism; matter, mind, and god).

a popular error **⋯** Something to add to the ethics of terminology and the growth of signs; the false but clear can easily displace the true but undefined - a statement with implacable universality across the field.

But having once eat of the tree of knowledge, there is no remedy but to eat more. **⋯** Knowledge is addictive.

We first draw a distinction and draw it badly; then the only way is to push on our analysis and draw it well. **⋯** Try and try again. This statement could equally apply on his own development of the I, It, and Thou, which in this very paragraph become something better and more lasting, partly because more true to the original Pythagorean conception.

two kinds of self-knowledge - two selves, if you please, one known immediately and the other mediately **⋯** "*I*, as thinking, am an object of the internal sense, and am called soul. That which is an object of the external senses is called body" (Kant 1855: 237).

a mere product of active thought ⋯ "*I*, as thinking", also recall his objections against introspection, that thought cannot be caught on the fly.

Much rather does this unity contain the feelings ⋯ The protocol of degeneracy at play: feelings being first, are contained and "cumulate" towards higher unity. Also, the thoughts are not in me, I am in thoughs.

the mere point of present consciousness ⋯ The specious present.

memory is a mere mechanical faculty without any feeling or active consciousness ⋯ I disagree. "Remembering" is a conscious activity (an act of consciousness) aided by feelings. Also, see Chase's *Suggestion*, *Recollection*, and *Retention*.

the world of **memory*is the world of time*** ⋯ By conflating various triads, it now appears that the soul consists foremost in memory.

all three are coëtensive and contain every experience ⋯ "Here then we have three worlds Matter, Mind, God, mutually excluding and including each other" (W 1: 83).

it is a determination of our own soul, it is **our*experience*** ⋯ Beautiful. Self-consciousness does require time and memory, it all makes sense.

a determination of an idea of the Universal Mind; a preëxistent, archetypal Idea ⋯ The Pythagorean Third, Intellect, is divine: "God dwells in the intellect of the wise man" (Sextus 1818: 194).

Arithmetic, the law of number, **was *before anything to be numbered or any mind to number had been created*** ⋯ A superb illustration of why the Third is the province of Laws. Profound.

matter [body]

soul

universal mind [intellect]

space

time

logos

external world

internal world

logical world

> In this point of view, efforts to ascertain precisely how the intellect works in thinking, - that is to say investigation of internal characteristics - is **no more to the purpose which logical writers as such**, however vaguely have in view, than would be the investigation of external characteristics. (W 1: 169)

Peirce's point is now clear: logic deals with the logical world, and no more with the internal world (psychology) than with the external world (physics).

> Some reasons having now been given for adopting the unpsychological conception of the science, let us now seek to make this conception sufficiently distinct to serve for a definition of logic. For this purpose we must bring our *logos* from the abstract to the concrete, from the absolute to the dependent. There is no science of absolutes. **The metaphysical logos is no more to us than the metaphysical soul or the metaphysical matter. To the absolute Idea or Logos, the dependent or relative *word* corresponds**. The

> word *horse*, is though of as being a word though it be **unwritten, unsaid, and unthought**. It is true, it must be considered as having been thought; but it need not have been thought by the same mind which regards it as being a word. I can think of a word in Feejee, though I can attach no definite articulation to it, and do not guess what it would be like. Such a word, abstract but not absolute, is no more than the genus of all symbols having the same meaning. We can also think of the higher genus which contains words of all meanings. A first approximation to a definition, then, will be that **logic is the science of representations in general, whether mental or material**. This definition coincides with Locke's. It is however too wide for logic does not treat of all kinds of representations. **The resemblance of a portrait to its object**, for example, is not logical truth. It is necessary, therefore, **to divide the genus representation according to the different ways in which it may accord with its object**. The first and simplest [|] kind of truth is **the resemblance of a copy**. It may be roughly stated to consist in **a sameness of predicates**. Leibniz would say that carried to its highest point, it would destroy itself by becoming identity. Whether that is true or not, **all known resemblance has a limit**. Hence, **resemblance is always a partial truth**. On the other hand, no two things are so different as to resemble each other in no particular. Such a case is supposed in the proverb that Dreams go by contraries, - an absurd notion, since concretes have no contraries. A false copy is one which claims to resemble an object which it does not resemble. But this never fully occurs, for two reasons; in the first place, the falsehood does not lie in the copy itself but in the *claim* which is made for it, in the *superscription* for instance; in the second place, as there must be *some* resemblance between the copy and its object, this falsehood cannot be entire. Hence, **there is no absolute truth or falsehood of copies**. Now logical representations have absolute truth and falsehood as we know *à posteriori* from the law of excluded middle. Hence, **logic does not treat of copies**. (W 1: 169-170)

we must bring our* logos*from the abstract to the concrete, from the absolute to the dependent ⋯ "*Absolutum* means what is *freed* or *loosed*, in which sense the Absolute will be what is aloof from relation, comparison, limitation, condition, **dependence**, &c." (Chase 1863: 523).

metaphysical logos[,] soul[, and] matter ⋯ "they say they do not believe these hypotheses as facts in themselves but only so far as they do bring the facts to a unity" (W 1: 159).

unwritten, unsaid, and unthought ⋯ Types do not require tokens.

material representations

mental representations

general representations

to divide the genus representation according to the different ways in which it may accord with its object ⋯ We are slowly inching towards the triad of icon, index, and symbol.

the resemblance of a copy ⋯ A curious bit that could be serviceable to those investigating iconicity in literature: "The idea of a Tragedy, is that of a Dramatic representation" (W 1: 146), "The *function* of a tragedy is the representation of human life. The method of introducing that function is by rendering it a ***copy*** of men and women." (W 1: 149), and "This [OTHELLO] is a copy of men and women, so far as it is, and by means of being, an illustration or expression of the action of scandal. This is the second function which it fulfils which conditions the first" (W 1: 151).

a sameness of predicates ⋯ likeness (cf. W 1: 79).

the falsehood does not lie in the copy itself but in the* claim*which is made for it, in the* superscription *for instance ⋯ In art forgery, it is not the new copy that lies, it is the description besides it that claims it to be the original that does.

logic does not treat of copies ⋯ This whole discussion is eerily reminiscent of Jakobson's definition of the emotive function, which "tends to produce an impression of a certain emotion, whether true or feigned" (Jakobson 1960d: 22). Emotive sentences, just like imperative sentences, are "not liable to a truth test" (*ibid*, 23).

> The second kind of truth, is **the denotation of a sign, according to a previous convention**. A child's name, for example, by a convention made at baptism, denotes that person. **Signs may be plural but they cannot have genuine generality** because each of the objects to which they refer must have been fixed upon by convention. It is true that we may agree that a certain sign shall denote a certain individual conception an individual act of an individual mind, and that conception may stand for all conceptions resembling it; but in this case, the generality belongs to the *conception* and not to the sign. **Signs, therefore, in this narrow sense are not treated of in logic, because logic deals only with general terms**. The third kind of truth or accordance of a representation with its object, is **that which inheres in the very nature of the representation whether that nature be original or acquired**. Such a representation I name **a *symbol***. To clear up the vagueness of this statement let us consider for an instant, our words. **Every human word was once the sign of an individual conception, - a sign in the narrow sense**. But does it always retain this character? (W 1: 170)

This part, too, has developed from its previous iteration, "Veracity consists in a constant connection between the sign and the thing" (W 1: 80). Now symbol, as everyone knows, pertains to the Third. What it practically means now, is that it is outside of mind and matter, time and space. Here these poles are represented with "original" (matter, inherent in nature) or "aquired" (mind, previous convention). At this point it is in a curious shift from what is usually thought of icon, index, and symbol - that the last one is a product of convention.

On this point I will read a few paragraphs from Locke.

> §4. *Words often secretly referred,*
> *First, to the* Ideas *in other mens minds.*
>
> But though **words**, as they are used by men, can properly and immediately signify nothing but the *ideas* that are in the mind of the speaker, yet they in their thoughts **give** them **a secret reference to two other things**. [||]
> *First, They suppose their words to be **marks of the*** idea*s in the minds also of other men with whom they communicate*: for else they should talk in vain, and could not be understood, **if the sounds they applied to one *idea*, where such as by the hearer were applied to another**; which is to speak two languages. But in this men stand not usually to examine whether the *idea* they and those they discourse with have in their minds, **be the same**: but think it enough that they use the word, as they imagine, in **the common acceptation of that language**; in which they suppose, that the *idea* they make it a sign of, is precisely the same, to which the understanding men of that country apply that name.
>
> §5. *Secondly, to the Reality of things.*
>
> *Secondly*, Because *men* would not be thought to talk *barely* of their own imaginations, but of things as really they are; therefore **they *often suppose their words to stand also for the reality of things***. But this relating more particularly to substances, and their names, as perhaps the former does to simple *ideas* and modes, we shall speak of these two different ways of applying words more at large, when we come to treat of the names of mixed modes, and substances in particular: though give me leave here to say, that it is a perverting the use of words, and brings unavoidable obscurity and confusion into their signification, whenever we make them stand for any thing, but those *ideas* we have in our own minds.
>
> §6. *Words by use readily **excite*** Ideas.
>
> Concerning words also it is farther to be considered, *First*, That they being **immediately the signs of men's *ideas*, and by that means the instruments whereby men communicate their conceptions**, and express to one another those thoughts and imaginations they have within their own breasts, *there comes by constant use* to be such *a connection between certain sounds, and the* ideas*they stand for*, that the names

heard, almost as readily excite certain *ideas*, as if the objects themselves, which are apt to produce them, did actually affect the senses. Which is manifestly so in all obvious sensible qualities; and in all substances, that frequently and familiarly occur to us.

§7. ***Words often used without signification***.

Secondly, That though **the proper and immediate signification of words** are *ideas* in the mind of the speaker, yet because by familiar use from our cradles we come to learn certain articulate sounds very perfectly, and have them readily on our tongues, and always at hand in our memories, but yet are **not always careful to examine, or settle their significations perfectly**; it *often* happens that *men*, even when they would apply themselves to an attentive consideration, *do set their thoughts more on words than things*. Nay, because **words are many of them learned, before the *ideas* are known for which they stand**; therefore **some, not only children, but men, speak several words no otherwise than parrots do**, only because they have learned them, and have been accustomed to those sounds. But so far as words are of use and signification, so far is there **a constant connection** between the sound [|] and the *idea*, and **a designation that the one stand for the other**; without which application of them they are **nothing but so much insignificant noise**. (Book iii, Ch. 2, §§4.5.6.7)

I have adduced Locke, as a good authority on questions of fact. His critic, however, is wholly inadequate and false. It is enough to state this, because it is now a thing of the past. He here states the natural conceptions of the Human mind. He thinks them illusions; I shall accept them as valid. I ask you therefore to attend to his facts and to consider my interpretations of them. His first fact is that "a word as it is used by a man can immediately signify nothing but the idea that is in the mind of the speaker." **This is true; but we are not now dealing with words in their use, but with *words in themselves***. Upon this latter point he makes two observations. "First that men suppose their words to be marks of ideas in other men's minds." This opinion that the individuality of the mind which has the idea corresponding to a word is of no account, shows that **the idea is regarded as belonging to mind in general, to a universal mind, and that words are considered, however obscurely, as determinations of the pure idea**. "Secondly, men suppose their words to stand for the reality of things." That is, they regard that **intelligible form** of the word wherein its agreement with the conception and with the fact consists to be also a form of the fact and not merely of the conception; this agreement of form constituting, in short, the *truth* of both word and conception. These two observations of Locke repose on the truth that the representative character of a word is naturally expressed in two ways, first as determined by the idea of the universal mind and second as **determined by the abstract form of a possible object**; this idea and this pure form being one and the same. Locke now makes two other observations which bear more precisely upon my expression of "symbolization by nature." "Concerning words also it is used farther to be considered," he says, "that there comes by constant use to be such a connection between certain sounds and the ideas they stand for, that the names heard, almost as readily excite certain ideas as if the objects themselves, which are apt to produce them, did actually affect the senses." Now this readiness of excitation obviously consists in this; namely, that **we do not have to reflect upon the word as a sign but that it comes to affect the intellect as though it had that quality which it connotes**. I call this **the acquired nature** of the word, because it is **a power that the word comes to have**, and because the word itself without any reflection of ours upon it brings the idea into our minds. (W 1: 170-172)

words [...] give [...] a secret reference to two other things ⋯ This is just perfect: I, IT, and THOU! Or, if one wishes, *expression*, *representation*, and *appeal* (per Bühler): words express what I think they stand for, but but I also consider what might appeal to my audience and how You ("Thou") would understand them, with the underlying assumption that the do represent something in the real world.

They suppose their words to be marks of the* ideas*in the minds also of other men with whom they communicate ⋯ We suppose an *equivalence* between the ideas our words stand for.

men stand not usually to examine whether the* idea*they and those they discourse with have in their minds, be the same ⋯ Locke is saying that the *metalingual function* of language is fairly uncommon.

***being immediately the signs of men's* ideas** ⋯ I wonder if this has anything to do with immediate/dynamic distinction.

Words often used without signification ⋯ Phatic communion. Malinowski argues exactly against this attitude, that words are "the instruments whereby men communicate their conceptions"; there are uses of language in which the communication of ideas is not the primary function, foremost among these being greetings.

some, not only children, but men, speak several words no otherwise than parrots do ⋯ Phatic function. Jakobson, too, includes children and parrots. A study of how parrots have been used to make this point - that some uses of language are without meaning or intent to communicate information - would be interesting in itself, and perhaps not that difficult to do, seeing as Locke has already set a precedent for several centuries.

***but we are not now dealing with words in their use, but with* words in themselves** ⋯ Peirce is a Kantian through and through. He manages to establish something like a *phenomenon/noumenon* distinction even for words: words-for-us (in their use) and words-in-themselves.

the idea is regarded as belonging to mind in general, to a universal mind ⋯ In the manifold of "other men's minds" Peirce finds the unity of "universal mind", later the "community of inquirers".

determined by the abstract form of a possible object ⋯ Another Kantianism, or is this the only way Peirce can conceive of "the reality of things"?

we do not have to reflect upon the word as a sign but that it comes to affect the intellect as though it had that quality which it connotes

⋯ I call BS. No matter how many times I repeat the word "cheese", I won't see cheese in front of my nose.

the word itself without any reflection of ours upon it brings the idea into our minds ⋯ Only if it's a familiar enough word. This "readiness of excitation" is, if we're not getting too much ahead of ourselves, a matter of habit.

> I may mention in passing that if the symbolic nature is original it is more like a copy and that instances of such symbols are hieroglyphs, geometrical symbols, emblems, parables, &c., as well as **conceptions or mental symbols**. On the other hand if the symbolic nature is acquired the symbol is more like a sign as ordinary letters, language, and algebraical symbols. Locke says that the use of words in this symbolical way is attended with danger of ambiguity and that the only safety lies in using them as signs of recognized conceptions. That may be. But I believe it is demonstrable that attempts **to define words, in the sense of determining the conceptions which correspond to them**, are attended with some peculiar dangers. It is true, that **the essence of philosophy is definition**; but it is a trite remark that there is danger of error in philosophizing. It is substituting complex machinery for simple; artificial machinery for simple; it is walking on stilts. It is true that this machinery however dangerous is indispensible. (W 1: 173)

Are *conceptions* and "mental symbols" equivalents? I asked above what could be material and mental symbols. This looks like the answer. I'd correct Peirce's wording here slightly; the essence of philosophy is *the work of* definition. Not many would agree, I imagine, but this is peculiar to Peirce - in "A Treatise on Metaphysics" he wrote something to the effect that the essence of metaphysics is the analysis of conceptions, for example.

> Still I believe that there is **a far better way of acquiring the *use* of our words**; namely, the way in which we acquire the use of our arms, **by exercise, by *selected exercise***. [|] And even for *communicating* the use of words, what can be more perfect than the method of examples? (W 1: 173-174)

They do say that the key to language-learning success is "comprehensible input", which does amount to "selective exercise".

> But not to follow this subject too far, we have now established three species of representations; ***copies, signs*, and *symbols;*** of the last of which only **logic** treats. A second approximation to a definition of it then will be, **the science of symbols in general** and as such. But this definition is still too broad; this might, indeed, form the definition of **a certain science which would be a branch of Semiotic or the general science of representations which might be called Symbolistic**, and of this logic would be a species. But logic only considers symbols from a particular point of view. (W 1: 174)

Icon, index, and symbol used to be *copy*, *sign*, and *symbol*. The order, as I currently read it, is as follows: *Semiotic* → *Symbolistic* → *Logic*. One can only imagine what other categories he will come up with in this and succeeding volumes. Will Symbolic be complemented by *Signific* or *Indexic*, and *Copistic* or *Iconic*?

> A symbol in general and as such has three relations. The first is its **relation to the pure Idea or Logos** and this (from **the analogy of the grammatical terms for the pronouns I, IT, THOU**) I call its **relation of the first person**, since it is **its relation to its own essence**. The second is its **relation to the Consciousness as being thinkable**, or **to any language as being translatable**, which I call **its relation to the second person**, since **it refers to its power of appealing to a mind**. The third is **its relation to its object**, which I call **its relation to the third person or IT**. (W 1: 174)

This is so thick that I have to break it down into a table:

first person (I)
second person (THOU)
third person (IT)
a symbol's relation to the pure Idea or Logos, to its own essence
a symbol's relation to the Consciousness as being thinkable or to any language as being translatable
a symbol's relation to its object

This is more like it! At least the I, THOU, and IT are now in the order I would prefer them! I notice that in the first the "agent" is still (cf. W 1: 81) in the symbol itself, which is a bit odd - *whose* own essence is the symbol's relation to? In the second Peirce is as if trying to consolidate Kant's Understanding and what, through Locke, is the basis for the conative function - language as being translatable and appealing to another mind. With the third it's taken for granted that the object should come in third, as in *Representamen*, *Interpretant*, and *Object*. Jakobson must have caught, in his interpretation of the *interpretant*, a hold of this "translatable".

> Every symbol is subject to three distinct systems of formal law as conditions of its taking up these three relations. **If it violates either one of these three codes**, the condition of its having either of the three relations, **it ceases to be a symbol and makes *nonsense*. Nonsense is that which has a certain resemblance to a symbol without being a symbol**. But since it stimulates the symbolic character it is usually only one of the three codes which it violates; at any rate, flagrantly. Hence there should be at least three different kinds of nonsense. And accordingly we remark that we call nonsense **meaningless, absurd, or quibbling**, in different cases. (W 1: 174)

This, too, feels Kantian - reminiscent of Kant, after putting forth his categories, employing it on the concept of "nothing". Now, if the order is in place, we can construct the following table:

violating the relation of symbol to itself
violating the relation of symbol to Consciousness
violating the relation of symbol to its object
meaningless
absurd
quibbling

> If a symbol violates the conditions of its being a determination of the pure Idea or logos, it may be so nearly a determination thereof as to be perfectly intelligible. If for instance instead of I am one should say *I is*. *I is* is in itself meaningless, it violates the conditions of its relation to the form it is meant to embody. Thus we see that **the conditions of the relation of the first person are the laws of grammar**. (W 1: 174)

This looks like *petitio principii*, if I'm using this expression correctly (probably not), that is, he looks to be trying to fit the trivium - grammar, rhetoric, and logic - into his scheme. I say this because the laws of grammar and intelligibility don't easily follow from the symbol's relation to itself, does it?

> I will now take another example. I know my opinion is false, still I hold it. This is grammatical, but the difficulty is that **it violates the conditions of its having an object**. Observe that this is precisely the difficulty. It not only cannot be a determination of this or that object, but it cannot be a determination of any object, whatever. This is the whole difficulty. I say that, I receive contradictories into one opinion [|] or symbolical representation; now this implies that it is a symbol of nothing. (W 1: 174-175)

Whaa? He as if jumped over the second (person) to the third person (relation to object). Dammit.

> At the same time *symbolistic* in general gives a trivium consisting of **Universal Grammar, Logic, and Universal Rhetoric**, using this last term to signify the science of the formal conditions of intelligibility of symbols. (W 1: 175)

Why this order?

Lecture II [*MS 95: February-March 1865*]

> To solve this problem, whether it be **logical or extralogical**, is the object of these lectures; and the solution which I offer is a logical solution arising directly out of the Aristotelic doctrine. (W 1: 176)

Reminiscent of Jakobson's linguistic and extralinguistic.

> And *premisses* shall mean the two propositions from which another apodictically follows, in contradistinction from *data* which shall mean the propositions from which something is inferable. The sense of this distinction will be made clear by an example.
>
> - Neat and deer are herbivora
> - Neat and deer are cloven-footed
> - Hence Cloven-footed animals are herbivora.
>
> This you recognize as an induction, because **it infers the character of the whole from the character of the parts**. The first two propositions are **the *data***, and the third is **the *inference;*** but this *inference* is not related to these *data* as *conclusion* to *premisses* because it does not follow apodictically. (W 1: 176)

I'm such a stranger to logic that even the distinction between *data* and *inference* is for me "information".

> That induction is through simple enumeration or, at least, that there is such an induction is the doctrine of all logicians. I object to this, however, *in toto*. Aristotle evidently supposes that a general term is equal to a sum of singulars. But this is easily refuted. **Singulars are not symbols but only signs**. Even if they have extension they have certainly no intension. By that I mean that their truth does not depend on any quality of the object. (W 1: 177)

And just like that I'm lost. While having a vague notion of what "extension" is, "intension" is beyond me. And what would I make of quality?

> **'All men', in logic, means man in general**. I might perhaps enumerate all the men who have been, but I never can know that I have enumerated all who are to be. So 'all the letters on this page' is not limited in logic to the letters there at any one inspection or at any plural of inspections; and such a limitation of its meaning would simply deprive it of all its generality and **leave it a mere sign**. In short, the logical comprehension, is **a total of possibles and possibles have no total of enumeration**. (W 1: 178)

Probably how he gets the "universal mind" from simply "other men". "Mere sign" probably refers to indexicality; that is, instead of generality there would, indeed, be enumeration (listing).

> But this error of making generals composed of singulars was long ago noticed; and though individuals are still sometimes called *infimæ species* it is customary now to speak of the enumeration of **particulars** and not the enumeration of the **singulars** composing a whole of comprehension. (W 1: 178)

His fine semantic distinctions between "particular", "singular", and "special" (cf. W 1: 26) requires elucidation (if need be?).

> In reference to my employment of the terms *à priori*, *à posteriori*, and *inductive*, I will confess that **it is not according to usage** for the simple reason that the distinction itself is not according to usage; but this usage professes **to adhere to the original and strict sense of the words** and this I altogether deny and insist that this original sense is justification enough for the very distinct and useful definitions which I have given to the words. (W 1: 180)

Another tidbit of his ethics of terminology.

> Upon our conception of logic, everything of the nature of immediate inference is referred to grammar, because it depends on **the relations of symbols to each other** without reference to their relations to their objects. (W 1: 181)

It is beginning to dawn how Morris's *syntactical* emerged from Peirce's *grammatical*.

> What we seek is an explicit statement of the logical ground of these different kinds of inference. This logical ground will have two parts, 1st **the ground of possibility** and 2nd **the ground of proceedure** [sic]. The gorund of possibility is **the specialproperty of symbols** upon which every inference of a certain kind rests. The ground of proceedure is **the property of symbols which makes a certain inference possible from certain premisses**. The ground of possibility must be both discovered and demonstrated, fully. The ground of proceedure must be exhibited in outline, but it is not requisite to fill up all the details of this subject, especially as that would lead us too far into the technicalities of logic. (W 1: 183)

Very little idea of what's going on here; noted for the distinction of "grounds".

> As the three kinds of reasoning are **entirely distinct**, each must have a different ground of possibility; and the principle of each kind must be proved by that same kind of inference for it would be absurd to attempt to rest it on a weaker kind of inference and to rest it on one as strong as itself would be simply to reduce it to that other kind of reasoning. (W 1: 183)

Noted because the distinctness, coextension, etc. of three different kinds of things appears to be a common trope in Peirce's writings. It seems unlikely that all iterations of *three separate worlds* are in some hidden concordance with each other, but other triads have proved surprisingly concordant, so I'll note it down just the same.

> Moreover, these principles must be logical principles because we do not seek any other ground now, than a logical ground. As logical principles, they will not relate to **the symbol in itself** or in **its relation to equivalent symbols** but wholly in **its relation to what it symbolizes**. In other words it will relate to the symbolization of objects. (W 1: 183)

What a great leap or shift it might have been, indeed, if Morris derived his semantics, syntactics, and pragmatics from *this* distinction. It must have meant that "the symbol in itself" got thrown away and its relation to its user was added. Highly spurious.

> Now all symbolization is of three objects, at once; the first is a possible **thing**, the second is a possible **form**; the third is a possible **symbol**. It will be objected that the two latter are not properly objects. We have hithero regarded **the symbol as *standing for* the thing**, as a concrete determination of its form, and addressing a symbol; and it is true that it is only by referring to a possible thing that a symbol has an objective relation; **it is only by bearing in it a form that it has any subjective relation**, [|] and it is only by equaling another symbol that it has any **tuistical relation**. (W 1: 183-184)

Oh wow. My first thought was that *thing*, *form*, and *symbol* might have an obscure analogy with the earlier *language*, *expression*, and *meaning* (in random order, because I don't understand at all what was going on there). Here it turns out that this "form" that bears a "subjective relation" might have turned into the pragmatic axis in Morris. Only a guess. What is a "tuistical relation" in this context?

> But this objective relation once given to a symbol is at once applicable to all to which it necessarily refers; and this is shown by the fact of our regarding every symbol as *connotative* as well as *denotative*, and by **our regarding one word as standing for another whenever we endeavor to clear up a little obscurity of meaning**. And the reason that this is so is that the possible symbol and the possible form to which a symbol is related each relate also to that thing which is its **immediate object**. Things, forms, and symbols, therefore, are symbolized in every symbolization. And this being so, it is natural to suppose that our three principles of inference which we know already refer to some three objects of symbolization, refer to these. (W 1: 184)

A very buzy paragraph. Connotative and denotative currently obscure, but one word standing for another to clear up meaning is the essence of Jakobson's metalingual function - quite clearly he was inspired by this. "Immediate object" makes a first appearance but the meaning is a bit obscure.

> To prove then, first, that all symbols are symbolizable. Every syllogism consists of three propositions with two terms each, a subject and a predicate, and three terms in all each term being used twice. It is obvious that one term must occur both as subject and predicate. **Now a predicate is a symbol of its subject**. Hence in all reasoning *à priori* a symbol must be symbolized. But as reasoning *à priori* is possible about a statement without reference to its predicate, all symbols must be symbolizable. (W 1: 185)

26 more and I'll have an impressive table!

> Apodictic reasoning, can only be applied to the **manipulation** of our knowledge; it never can **extend** it. (W 1: 186)

"It is taken for granted that the office of the faculty is confined to the humble work of making knowledge ship-shape, and explaining the meaning of words, - that he, for example, who achieves a definition of Induction has not **augmented** - has merely **arranged** - knowledge." (Clay 1882: 12) - augmented/extended; arranged/manipulated.

> The three figures of *à priori* inferences are as follows: -

All *A* is *B*
X is *A*
∴*X* is *B*All *A* is *B*
X is not *B*
∴*X* is not *AX* is *B*
X is *A*
∴Some *A* is *B*

The first figure consists in taking as a predicate the predicate of another predicate. Every predicate is a symbol of its subject. So that this inference depends on the fact that **the symbol of the symbol is itself a symbol of the same object. Now the most that a symbol of a symbol can contain is the symbol itself**; hence if all this can be predicated, any other symbol of the symbol may be; but the proposition '*A* which is *A* = *A*' is the law of identity. The second figure depends in the same way on **the equivalent law of contradiction**, There is no symbol whose symbol is not a symbol. The third figure depends upon the law of [|] excluded middle, A symbol is a symbol or not according as it coincides with its objects. (W 1: 186-187)

A sign is a sign is a sign? On the whole, these are familiar from the logic lectures I poorly attended (I fell ill). Maybe reading enough of Peirce will, in the end, spark some love for logic? Dubious but not impossible.

> The principles of the three inductive inferences of the three major premisses of the above forms are, 1st The symbol of an object has **the same predicates** as its object, 2nd Nothing which is not the symbol of an object has the same predicates as its object, 3rd A predicate applies to an object or not **according to its predicability of the symbol of that object**. Were these principles of easy application induction would have as much centainty (though of a different kind) as inference *à priori*. But, unfortunately, they never can be applied, directly. For they require us to find a symbol which shall have the same predicates as an object of which we have not already a symbol. This is never possible, since **we do not know the predicates of objects except through symbols**. It remains to be seen why this circumstance does not destroy induction altogether. (W 1: 187)

The sameness of pradicates I've already internalized as the logic of verisimilitude. The third, *some*, has something to do with probabilities (predictability). Once more I think some of Peirce's triplicites are "upside-down" - shouldn't *identity* be "absolutely Ideal" (i.e. third) and possibility first?

> Symbols are alterable and comparable in three ways. In the first place they may denote more or fewer **possible differing things**; in this regard they are said to have ***extension***. In the second place, they may imply more or less as to the **quality** of these things; in this respect they are said to have ***intension***. In thet hird place they may involve more or less real knowledge; in this respect they have ***information* and *distinctness***. Logical writers generally speak only of extension and intension and Kant has laid down the law that these quantities are inverse in respect of each other. (W 1: 187)

Yeah, this doesn't get through my thick skull.

> Again, to give a better case, ***rational animal* is divisible into *mortal rational animal* and *immortal rational animal***; but upon information we find that no *rational animal* is *immortal* and this fact is symbolized in the word *man*. *Man*, therefore, has at once the extension of *rational animal* with the intension of *mortal rational animal*, and far more besides, because it involves more *information* than either of the previous symbols. *Man* is more *distinct* than rational animal, and more *formal* than mortal rational animal. (W 1: 188)

Hot diggity, why aren't more of his illustrations Pythagorean? "The perfect life of man falls short indeed of the life of God, because it is not self-perfect, but surpasses that of irrational animals, because it participates of virtue

and felicity. For neither is God in want of external causes; since being naturally good and happy, he is perfect from himself; nor any irrational animal." (Euryphamus 1818: 148)

Lecture III [*MS 96: February-March 1865*]

> Closely allied to the subject of logic, if not actually a part of it, is the theory of probabilities, - or **doctrine of chances**. It is a matter with which it is of considerable advantage to have a practical acquaintance. (W 1: 189)

Chance, Love, and Logic.

> The first point is that instead of writing words, we write letters. Thus instead of horses we write *h*, instead of black *b*, and so forth, ***h* stands not for one horse but for all horses**, - the whole class of horses collectively. *b* stands for all black things. (W 1: 190)

Symbols and generalities.

> Then, if we wish to write *all black horses*, it will be natural to put *bh* - black horses. This is **analogous to multiplication in arithmetic** for as three times two menas *three twos* and six times seven, six sevens, so we may say that *black horses* are **black into horses**. (W 1: 190)

I wonder if the same could be applied in Chase's system, i.e. if MS is "Motivity into Spontaneity"?

> Perhaps you will think this analogy **fanciful**; I do not say that it is not. But it will serve our purpose very well as you will see. (W 1: 190)

Phraseology. Multiplying Motivity with Spontaneity and/or Rationality, too, is "fanciful".

> We thus see that in this Boolian calculus no letter can have any numerical value except 1 (unity) and 0 (zero). But **unity means *all things* and zero menas nothing**. (W 1: 192)

Not if you're a follower of Kalev Rajangu, in which case 1 means penis and 0 means vagina. Ingenius!

> I have now given explanations of the signification of the more simple combinations of letters; **but for the benefit of those who may have lost a word here and there I will briefly repeat what I have said**. (W 1: 193)

Neat digression. This is a lecture, after all, and he *has* gone over a number of arithmetic equations. I'm the exact type of person who when listening to someone *mathematizing* out loud takes exactly *nothing* in, so I appreciate this.

> As I know **your minds must be wearied with this mathematics**, I will now postpone the further consideration of it for another lecture and will take up now a lighter subject. (W 1: 199)

Yeah, my eyes glazed over and I started skimming from the first equations. I can still appreciate how considerate Peirce was towards his audience.

> The art of Logic began with the conflict of pantheistic and sensational philosophies. This conflict led to acute arguments on the one side to show the contradictions involved in the doctrine that many things exist. And to curious instances on the other side **to show that there is no absolute truth. Those who took this latter ground were called Sophists**; and the purpose of their sophistry was to show that valid argument contradicts itself and that therefore **truth is nothing more than what any man believes**. (W 1: 199)

Our age must be "Sophistic", because very few people indeed these days believe that absolute truth exists.

> It seems to me, therefore, that Aristotle's remarks upon the advantages of picking to piece even the most obvious fallacies and detecting precisely where the fallacy lies, are exceedingly just; and that the contcempt with which such things are commonly received is only another instance of what will be found a general rule, that **the unintellectual man considers the object to which the intellectual man applies himself as too trifling to bestow any attention upon**. But, in fact, as Aristotle says, the analysis of sophisms not only sharpens the wits and makes us wary in inferring, but is also the great means for the discovery of logical forms. (W 1: 200)

Despite the frequent appeals to "facts and logic", it seems to me that *my* age is defined by emotional reaction, a fuzzy feeling of arguments rather than syllogizing. Yet, here, too, it is generally advised to familiarize yourself with the speeches (videos) of your opponents to spot their faulty arguments. Some things never change. As to the part I've emphasized, it's because it looks like an echo from his paper on "Shakespearian Pronunciation", where he writes that "no sincere disciple of his will despise labor bestowed even on this small object" (W 1: 117), which is an admirable sentiment in itself. On the whole, I consider it an admirable guide to life in itself. With a recent re-watching of Marju Lepajõe's documentary, in which she said that the University is one of those few places where a person is free to *aimlessly* engage with knowledge or find herself (*sihitu eneseotsing*), I think this instance is analogous - nothing is too small or too unimportant not to merit careful study from someone who feels s/he is up for the task.

> When we say that **all men are sinful**; we make a merely contingent assertion because we generally allow that there was a state of innocence in Eden and that there will be another in the Millennium. (W 1: 201)

I've search for half an hour in Taylor's translation of Iamblichus' *Life of Pythagoras* but am unable to point where exactly it is said that *man is depraved* by nature. The closest I can come at the moment is that "we came into the present life for the purpose of punishment" (Iamblichus 1818: 45), from which one can draw his or her own conclusion as to the Pythagorean view of human nature.

> But there is no last one and therefore they are about nothing and have **no meaning at all**. The statement here written then is not true because it has no meaning; and therefore it is true, after all because it says so. (W 1: 203)

One of the initial thoughts I had is that I should gather together all instances (tokens) of "meaning" in Peirce's writings and then write something like "Peirce's Meaning" (analogous to *The Meaning of Meaning* in method), but doing so would be extremely difficult. Here, for example, on is incited to consider the meaning of logical paradoxes. What is the meaning of this? It is a higher case of meaningless language, it seems to me. Moreover, it is succored into that trap called "truth", with which I wish to have little to do. Or, to put it another way, instances which *explicitly* incite the concept of truth regularly have nothing to do with it, just like calling oneself "intelligent" is a sure sign that one is not that, and actual truth/intelligence lies somewhere else, unannounced, for both truth and intelligence (wisdom) are regularly rather silent.

> It is true that a surface is recquired to constitute colour; but we apply the term to every point of that surface. In the same way **a community is requisite to make a city but every individual of that community is called a citizen**. If that line is not red it lies without the red part of the sheet; therefore if I simply draw away the red portion, I cannot affect the color of that line which lies without it. (W 1: 204)

I vaguely recall a paper in *Sign Systems Studies* that investigated the concepts of "community" and "society" in Peirce's writings - they clearly missed this.

> We cannot say say that this proposition is neither *true* nor *not true*. That is self-contradictory. It is not self-contradictory to say that it is both true and not-true because this is a special case when the difference between affirmation and negation vanishes. Now these questions may seem trifling and puerile; but I have no hesitation in saying that I know of none upon the correct solution to which man's happiness depends more; for the paradoxes which beset our highest practical interest - our religion - **the puzzles of free will, of divinity, of immortality** are precisely of such a character as these. (W 1: 204)

These are the notorious "ideas of Immortality, Freedom, and God" Kant couldn't solve (cf. W 1: 104).

11.7.3 A Development of the Soul (2020-08-17 19:08)

?

??

?

Knowledge is that which we get empirically but Wisdom is wrought by the unfolding of the mind (W 1: 4) ⋯ If Knowledge is first (analogous to empirical conceptions) and Wisdom is second (analogous to pure conceptions), then what could be third?

a third impulse [is] the result of the perfect balance of the other two (W 1: 11) ⋯ In his defense of Schiller, the harmony of two contrary impulses results in a third.

Since his later categories emerge out of these protean ones, I'll present them in the order I see them at the moment, though there may not be universal assent as to the order they *should* be in. Part of the problem here is Peirce's unique take on firstness, which is *matter* instead of *body* - perhaps due to his reading of Locke, with the latter's (material) body, as in physics.

The Sense
or that which says IT

The Heart
or that which says THOU

The Intellect
or that which says I

The next such case are Peirce's variations upon Kant's categories of quality, or inversion of them. These deserve to be brought out because they inform his later triads to a certain degree.

nullity

Positivity

Perfection

I call these successive and not retrogressive or contemporaneous because they are stages towards perfection (W 1: 38) ⋯ We'll be returning to Perfection later on; for now it is sufficient to bear in mind that it is reached from nullity through Positivity.

in the third place we can combine one conception with the other (W 1: 41) ⋯ Though the context is an esoteric Kantian discussion of infinity, in which he illustrates the subject ("man") and predicate ("good") through different modalities, in his terms degrees of "influxual dependency":

negative

real

perfect

"the man is not good"

"the man is more or less good"

"[the man] is perfectly good"

Note the analogy with nullity, Positivity and Perfection, above. The next one is another take on I, IT, and THOU in which I'll have to rearrange it along Chaseian lines, for while it is appealing to place I *qua* Intellect as third, because the Intellectual is usually third, it may very well be the case that this *I* is of the soul, hence second, and the Peircean third is a "universal mind", i.e. THOU. This is hinted, I think, with that cryptic "THOU is an IT in which there is another I". Let's break his paragraph (W 1: 45) into our table:

IT looks out

I looks in

THOU looks *through*

IT inflows

I outwells

THOU commingles

IT leans on a staff

I is self-supported

THOU leans on what it supports

Now, the first line is reasonable to a degree: sensation is "looking out", understanding is "looking in". THOU is, as a third, naturally a certain "harmony" between these two. The second line confirms this by THOU "commingling". Here, IT "inflows" as sense impressions (ipmulses), and I "outwells" as from a person's soul. The last line is thoroughly cryptic - I cannot as of yet decide its meaning. It is at least clear that the same logic is at play - leaning and supporting, and a mixture of these two (simultaneity). Though what is meant by "staff" and what what is leaned on or supported, I do not know. Things get a bit clearer in "The Modus of the IT", where Peirce presents "three Celestial Worlds" (cf. W 1: 47):

the manifold of sense

the world of consciousness

the world of abstraction

These are metaphorically, I presume, "Celestial Worlds": the first is "a speck" (a fleeting unity), the second is "extensive manifestation" and the third an "immense manifestation", these adjective presumably being significant, perhaps related as finite and infinite. Keep in mind, also, that these three "worlds" conform to Possibility, Reality, and Necessity. Another take on Unity, Plurality, and Totality (W 1: 48-49):

a negative quality
mere point
elementariness

a real quality
extension

an infinite quality
immensity

In the next instance, which treats of three types of immense manifestations, he has yet to place space and time where they end up later on:

immensity of unitary shape

immensity of plural shape

immensity of a total shape

Time

Space

Heaven

The curious part about this, aside from the positions of space and time, is the third being "Heaven" - another instance in which his Thirdness has something to do with God.

the fundamental distinction of psychology is between the soul and the body (W 1: 61) ⋯ He adds that "this is a metaphysical distinction".

then we have three worlds [..] mutually excluding and including each other (W 1: 83) ⋯ This language shows that these are IT, I, and THOU (now in this order) renamed. For comparison: "The IT of the I contains nothing which either the I of the I contains, nor which the THOU of the I contains. Nor have these anything in common with each other." (W 1: 46).

Matter

Mind

God

IT

I

THOU

the latter must itself be the culmination of the former (W 1: 110) ⋯ In this piece of writing, the order is again messed up, the "inward revelation" preceding the "objective revelation". What it says is that the objective revelation is the culmination of the inward revelation. This is formalized later on (W 1: 113) into neologisms:

egotistical

idistical

tuistical

an inward self-developing

seeing it about us

a personal communication from the Most High

Physics will have made us familiar with the body of all things, and the unity of the body of all (W 1: 114) ⋯ This "body" is not primarily the human body, but any (material) body.

natural history will have shown us the soul of all things in their infinite and amiable idiosyncrasies (W 1: 114) ⋯ Likewise, the "soul" is not primarily the human soul, but "the soul of all things".

The inner and the outer worlds as represented in common opinion and even sometimes by philosophers are two completely separated experiences, as distinct as two chambers; but this representation is a metaphysical fiction (W 1: 167) ⋯ The division between Matter, Mind, and God on the whole is "a metaphysical fiction".

Breaking up that long multi-page paragraph is difficult, but here I'd like to take an experimental approach and add to the items he lists there the polemic he writes to Chase about, concerning images, particularly the metaphysical opposition:

Images as Representations

Images as Images [Presentations]

-

"must have come from without"

immediate consciousness

-

outer world

inner world

logical world

known mediately

known immediately

-

the inner and outer worlds are superposed throughout (W 1: 168) ⋯ Commixture, culmination, throughness. His explanation of this this third, superposed world, is what will in all likelihood end up in the paper I'm writing:

> Taking it for granted, then, that the inner and outer worlds are superposed throughout, without possibility of separation, let us now proceed to another point. There is a third world, besides the inner and the outer; and all three are coëtensive and contain every experience. Suppose that we have an experience. That experience has three determinations - three different references to a substratum or substrata, lying behind it and determining it. In the first place, it is a determination of an object external to ourselves - we feel that it is so because it is extended in space. Thereby it is in the external world. In the the second place, it is a determination of our own soul, it is *our* experience; we feel that it is so because it lasts in time. Were it a flash of sensation, there for less than an instant, and then utterly gone from memory, we should not have time to think it ours. But while it lasts, and we reflect upon it, it enters into the internal world. We have now considered that experience as a determination of the modifying object and of the modified soul; now, I say, it may be and is naturally regarded as also a determination of an idea of the Universal Mind; a preëxistent, archetypal Idea. Arithmetic, the law of number, *was* before anything to be numbered or any mind to number had been created. It *was* though it did not *exist*. It was not *a fact* nor a thought, but it was an unuttered word. (W 1: 168-169)

The word* horse, *is though of as being a word though it be unwritten, unsaid, and unthought (W 1: 169) ⋯ The word itself is a Type. His argument now makes sense: logic should be unpsychological because it is beyond the distinction between inward and outward (matter and mind) - logic deals with universals, in a sense. Peirce's logic is metaphysical. Or, as he himself puts it: "logic is the science of representations in general, whether mental or material" (*ibid*, 169). A related point, on these being metaphysical distinctions:

they say they do not believe these hypotheses as facts in themselves but only so far as they do bring the facts to a unity (W 1: 159) ⋯ These metaphysical distinctions (Matter, Mind, and God; metaphysical matter, soul, and logos) are *devices*.

the idea is regarded as belonging to mind in general, to a universal mind, and that words are considered, however obscurely, as determinations of the pure idea (W 1: 172) ⋯ Ideas and Universal Mind are both Thirds.

we do not have to reflect upon the word as a sign but that it comes to affect the intellect as though it had that quality which it connotes (W 1: 172) ⋯ Understanding words is *spontaneous*: "the word itself without any reflection of ours upon it brings the idea into our minds" (*ibid*, 172).

'All men', in logic, means man in general. (W 1: 178) ⋯ Universal Mind means the minds of men in general.

11.7.4 A Model of the World (2020-08-20 00:35)

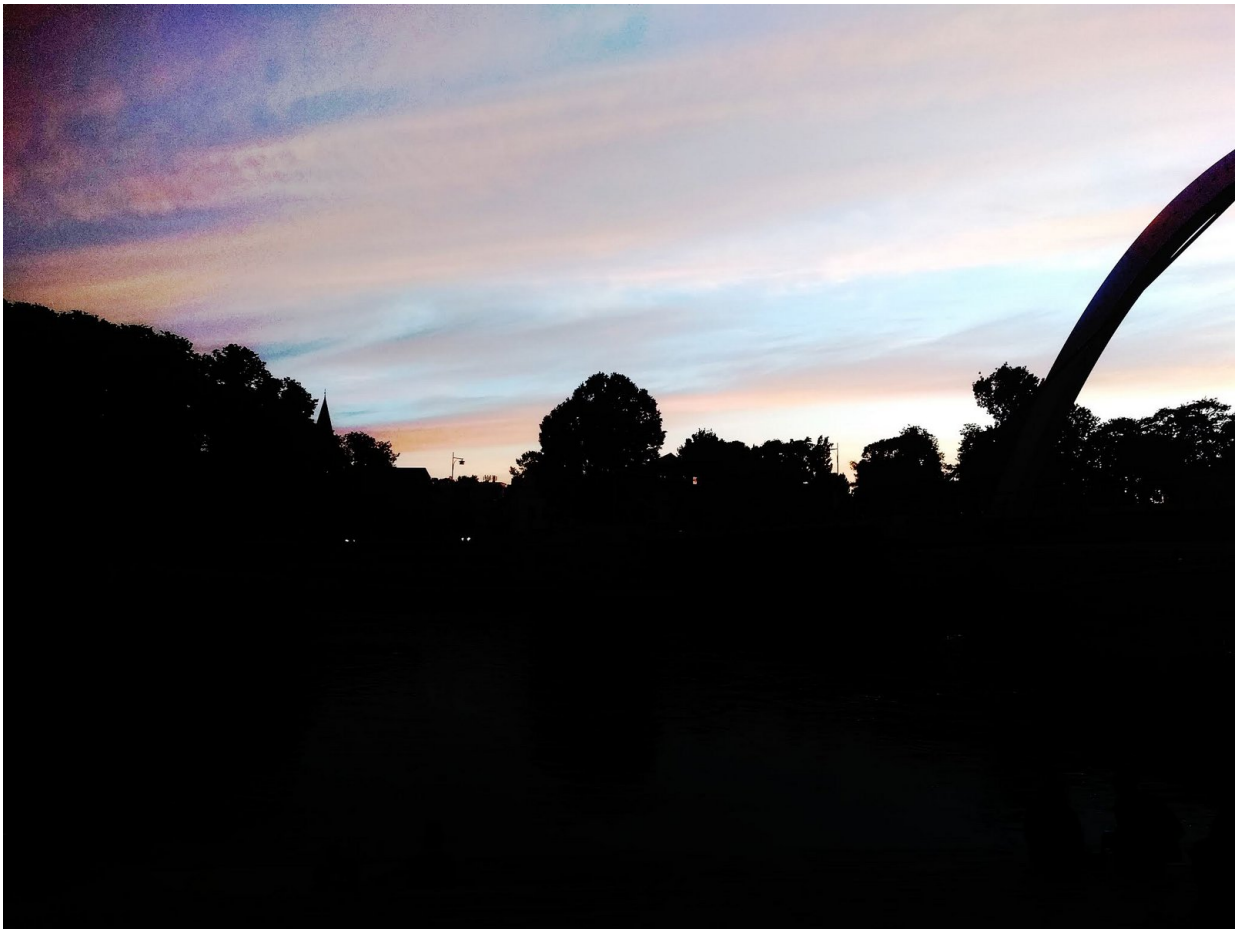

Märgi ja märgisüsteemide probleem ja vene kultuuri tüpoloogia XI-XIX sajandil · The problem of sign and sign systems and the typology of Russian culture in the 11.-19. centuries

Isegi pealkiri ei näe inglise keeles õige välja, aga ega’s midagi, hakkame pihta. Nagunii esimese ropsuga puhast kulda ei saa teha. Eelnevalt määratleti kultuuri kui mittepäriliku informatsiooni kogumit, kui inimkonna või teatava kitsama kollektiivi - rahvuse, klassi vms - jagatud mälu. Sellest järeldub, et meil on õigus käsitleda kultuuri moodustavate tekstide summat kahel tasandil: kui teatud sõnumeid ja kui koode, mille abil see sõnum tekstis dešifreeritakse, realisatsiooni. (Lotman 2010d[1970]: 36)· Culture was previously defined as the sum of all un-inheritable information, as the shared memory of humanity or a certain narrower collective - nationality, class, etc. It follows that we are entitled to handle the sum of texts that constitute culture on two levels: as specific messages and as codes with which this message within the text is deciphered.

mittepärilik ⋯ Minu esimene pakkumine, "uninheritable" on kahtlane, sest siin võis algupäraselt olla "mittegeneetiline" (*non-genetic*) vms.

kitsam ⋯ Siin on ka "narrower" kahtlane. "Kitsas kollektiiv" on paras sovietism - rahvus või ühiskonnaklass ei ole väga kitsas kildkond.

õigus käsitleda ⋯ Otse "have a right to deal with" vms oleks kohmakas. "*Entitled*" on natuke õiguslik, aga ehk sobib.

teatud sõnumid ⋯ Kuna eelmises lauses juba esines "*certain*" (kah paras sovietism), panin siia "*specific*", mis tähendust väga ei muuda, võib-olla isegi parendab - need on *kindlad* sõnumid, mille abil ülejäänud sõnumeid, mis moodustavad kultuuri, dešifreeritakse. Kultuuri käsitlemine sellisest vaatepunktist veenab meid võimaluses kirjeldada kultuuritüüpe kui erilisi keeli ja muudab järelikult võimalikuks rakendada nende puhul meetodeid, mida kasutatakse semiootiliste süsteemide uurimisel. Tuleb siiski märkida, et reeglina vajavad erinevate kultuuride tegelikud tekstid dešifreerimiseks mitte ühte teatavat koodi, vaid keerulist koodide süsteemi, mis on vahel hierarhiliselt organiseeritud, vahel aga tekib erinevate lihtsamate süsteemide mehhaanilise ühendamise tulemusel. (Lotman 2010d[1970]: 36)· Handling culture from such a viewpoint convinces us of the possibility of describing types of culture as special languages and makes it possible to apply to the methods used in the study of semiotic systems. Still it must be noted that, as a rule, the actual texts of different cultures require not a only a specific code but a complex system of codes, which is sometimes hierarchically organized but other times arise as a result of the mechanical incorporation of different simpler systems.

teatav kood ⋯ Siin sai jälle teatavast koodist spetsiifiline kood.

vahel/vahel ⋯ Panin *sometimes* ja *other times*, et vähendada liiasust.

tekib ⋯ *Arise* otse sõnastikust, minu arvates sobib.

erinevate lihtsamate süsteemide mehhaaniline ühendamine ⋯ Variandiks võib olla ka "*the mechanical conflation/connecting/coupling/joining/unification of* ***distinct simplistic*** *systems*". Ometi toimib selles keerukas ühtsuses üks kodeerivatest süsteemidest paratamatult domineerivana. See on seotud sellega, et kommunikatiivsed süsteemid on samaaegselt ka modelleerivad ja et kultuur, ehitades maailma mudelit, ehitab samaaegselt ka iseenda mudelit, rõhutades mingeid oma osiseid ning jättes teised ebaolulistena kõrvale. Sel moel võib uurija üht või teist teksti käsitledes leida selles keerulise kodeerivate struktuuride hierarhia, aga kaasaegne, olles süsteemis osaline, kaldub seda taandama ühtsele struktuurile. Seetõttu osutub võimalikuks, et erinevad sotsiaal-ajaloolised kollektiivid loovad või mõtestavad ümber tekste, valides keerukast struktuursete võimaluste komplektist sellise, mis vastab nende maailmamudelile. (Lotman 2010d[1970]: 37)· Yet one of the codifying systems inevitably acts as a dominant in this complex unity. This has to do with the fact that communication systems are simultaneously modeling systems and culture, building a model of the world, simultaneously builds a model of itself, emphasizing some parts and leaving others aside as irrelevant. In this way the researcher may find, while dealing with one text or another, a complex hierarchy of coding structures but a contemporary, as a participant in the system, tends to reduce it to a monolithic structure. Thus it turns out that different socio-historical collectives create or re-imagine texts, selecting one from a complex ensemble of structural possibilities that corresponds with their model of the world.

ehitab ⋯ Siin võib olla ka *constructs*.

kodeeriv ⋯ *Coding?*

ühtne struktuur ⋯ Kasutasin siin sõna "monoliitne", mitte "*unified*" või "*uniform*", sest see arutelu meenutab tugevasti Jakobsoni keele monoliitsuse hüpoteesi lammutamist.

osutub võimalikuks ⋯ Jätsin ainult osutumise, "*it becomes possible*" oleks lihtne, aga *possibility* juba esines eelmises lõigus ja esineb ka järgnevas lauses, kus teda on kindlasti vaja.

mõtestavad ümber ⋯ "Mõtestamisele" ei meenugi vastet. Siiski on kultuurid kommunikatiivsed süsteemid ja inimkultuuri luuakse toetudes sellele kõikehaaravale semiootilisele süsteemile, mida endast kujutab loomulik keel. Seetõttu võib kultuurikoodide klassifikatsiooni aluseks aprioorselt võtta nende suhte märki. Sealjuures võimaluste komplekt, millest ehitub üks või teine kultuuriline maailmamudel, ammendub semiootilise süsteemi invariantsete elementidega (süsteem, mida moodustavate elementide hulk on piiramatu, ei või toimida infokandjana, aga see on vastuolus kultuuri definitsiooniga). (Lotman 2010d[1970]: 37)· Still, cultures are communication systems and human culture is created by relying on that all-encompassing semiotic system that is natural language. Because of this, the *a priori* basis of classifying cultural codes can be found in their relationship with signs. Furthermore, the ensemble of possibilities, out of which one or another cultural model of the world is built, is exhausted by the invariant elements of the semiotic system (a system composed of an unlimited set of elements cannot operate as a transmitter of information, but that would be in contradiction with the definition of culture).

kommunikatiivsed süsteemid ⋯ Näeb välja nagu mõeldi, et kultuurid on kommunikatsioonisüsteemid. Otse "*communicative systems*", aga siis kõlab nagu kultuur on süsteem, mis ise kommunikeerib.

toetudes ⋯ Võib ka "*with support of*" vms.

aprioorselt võtta ⋯ Kas see peaks olema "***à** priori*"? "Võtmist" ei oska siia sisse sobitada - midagi stiilis "*we can take*" oleks kohane, aga hetkel ei leia sobivat viisi. Võtmisest sai mul leidmine.

sealjuures ⋯ Sõnastik andis "*therewith*" - ise ei oskaks sellist sõna oma lauses kasutadagi - arhailine ja formaalne. Tõlkisin selle ümber, justkui see oleks "veel enam" vms.

komplekt ⋯ Ülal andsin "*ensemble*", aga mida siin silmas peetakse on tõenäoliselt "kimp" (*bundle*) või "hulk" (*set*). A la "võimalustekimp".

ammendub ⋯ Otse on "*exhausted*", aga tähendust järgides võib olla ka "on piiratud" (*is limited to*).

infokandja ⋯ Esimese ropsuga sai "*carrier of information*", aga mõeldakse ikkagi ülekannet, mitte lihtsalt kandmist. Kuivõrd erinevatel ajalooetappidel domineerinud sotsiaalsed jõud lõid oma maailmamudeli konfliktsetes olukordades, ammutas iga uus etapp kultuuriloos sellest inimühiskonna kommunikatsiooni tingimuste poolt ettekirjutatud võimaluste kogumist kontrastseid printsiipe. Aga kuna nende printsiipide kogum on lõplik, siis on domineerivate kultuurikoodide järgnevuse ajalugu samas ka märgisüsteemide struktuursetesse printsiipidesse üha põhjalikuma süvenemise ajalugu. (Lotman 2010d[1970]: 37)· Insofar as the dominant social forces in different stages of history created their models of the world in situations of conflict, every succeeding stage in cultural history derived contrasting principles from this assemblage of possibilities prescribed by these conditions of communication in human society. But as the aggregate of these principles is finite, the history of the succession of dominant cultural codes is simultaneously the history of the increasing deepening of the structural principles of sign systems.

domineerinud ⋯ Ka ülal läks korra nii, aga siin sai domineerimisest "dominant", mis võib olla kohane, sest see on Jakobsonist kolmekümnendate keskel täitsa semiootiline mõiste.

maailmamudel ⋯ Muutsin ainsuse mitmuseks, sest eeldatavasti lõid erinevad ajalooetapid erinevaid maailmamudeleid, ühte asja ei saa nagu mitu korda luua ja taasloomisest pole siin juttu.

konfliktsed olukorrad ⋯ Otse "*conflicting*" oleks "vastuolus", aga mõeldakse eeldatavasti olukorda, milles toimub (sõjaline) konflikt.

uus etapp ⋯ Minu tõlkes sai sellest "järgnev ajajärk", sest "*new phase*" ei kõla väga hästi (uus mille suhtes?).

kogum ⋯ Kui "komplekt" oli mul ennist "*ensemble*", siis "kogumik" vasteks "*assemblage*" jätkaks seda liini. Tagantjärgi võib igale poole muidugi "*bundle of possibilites*" panna kui on ühtlust vaja.

inimühiskonna kommunikatsiooni tingimused ⋯ Peab silmas vist "konfliktset olukorda", aga see kõlab nagu need oleksid mingid konkreetsed tingimused, mis rakenduvad inimestele, aga mitte loomadele nt. Üleüldse on "inimühiskonna kommunikatsioon" natuke pentsik, nagu ühiskond tervikuna oleks suhtleja.

põhjalikum süvenemine ⋯ Pole head aimu, mida see peaks tähendama. Andsin enam-vähem suvalise tõlke. Juba meie argikujutlustes võib märgata seost tähenduse ja väärtuse mõistete vahel. Öeldes "See on oluline sündmus" või "Ärge pöörake tähelepanu, see ei tähenda midagi", kinnitame sellega, et "tähenduse omamine" on meie teadvuses sünonüümne "väärtuslik olemisega" või koguni "olemas olemisega". Sel moel võib seda või teist sündmust erinevalt hinnata, sõltuvalt sellest, kas tegu on pelgalt materiaalse elu faktiga (mitte-märgiga) või omab ta veel mingit täiendavat sotsiaalset (märgilist) mõtet. Selle argifakti taga peitub vägagi tõsine asjaolu. (Lotman 2010d[1970]: 38)· The connection between signification and significance can even be noticed in our casual imaginations. By saying "this is an important event" or "don't pay any attention, it doesn't mean anything" we affirm that "having meaning" is synonymous in our consciousness with "being valuable" or even "existing" as such. In this way any event can be judged differently depending on whether we're dealing with a fact of merely material life (non-sign) or if it also has some supplemental social (semiotic) purport.

argikujutlus ⋯ No mis asi see veel on? Otsetõlge, ei oska midagi paremat pakkuda. Palju parem oleks kujutluste asemel keelele viitamine, aga mis teha.

tähendus/väärtus ⋯ "*Meaning*" ja "*value*" asemel need inglisekeelsed sõnad, mis ka otseselt sarnanevad üksteisega.

olemas olemine ⋯ Esimene mõte oli, et vaste võiks olla lihtsalte "being", aga see "*as such*" annab vast kenasti edasi asja mõtte.

see ja teine ⋯ Andsin "igasugust", sest "*this or that*" või "*one or other*" ei kõla nii väga hästi.

märgiline ⋯ Otsevastet pole. Jube tahtmine oli anda vasteks "*sign-ificant*", et rõhutada vastandit märgiline ja mitte-märgiline.

sotsiaalne mõte ⋯ Ühiskondlik "*thought*" või "*idea*" ei mängi välja, aga "*purport*" ehk sobib - määratlus on "*the general meaning of someone's words or actions*". Ainult, et see sõna läheb "tähenduse" pooluselt üle "väärtuse" omale. Nagu teada, eeldab igasugune sotsiaalse mudeli ehitamine inimest ümbritseva tegelikkuse jaotumist faktide maailmaks ja märkide maailmaks, millele järgneb nendevaheliste suhete (semiootiliste, väärtuseliste, eksistentsiaalsete jne) määratlemine. Saamaks tähenduse kandjaks (märgiks), peab nähtus tingimata olema osa süsteemist. Selleks peab ta astuma suhtesse mingisuguse mitte-märgiga või teise märgiga. Esmane suhe - asendamine - loob semantilise tähenduse, teine - ühinemine - süntaktilise. Kuivõrd sotsiaalsete, kultuuriliste mudelite maailmas tähendab märgiks olemine olemasolu, võib esimest juhtu määratleda järgmiselt: "On olemas, sest asendab midagi tähtsamat, kui ta ise on". Teisel puhul: "On olemas, sest on osa millestki tähtsamast, kui ta ise on." (Lotman 2010d[1970]: 38)· As we know, building any kind of social model presupposes dividing the reality surrounding people into the world of facts and the world of signs, which is followed by the definition of their interconnections (semiotic, evaluative, existential, etc.). To become a carrier of meaning (a sign), a phenomenon must necessarily be part of a system. The first relation - replacing - creates semantic meaning, the second - combination - syntactic. Insofar as in the realm of cultural models being a sign means existing, the first case can be defined as follows: "It exists because it replaces something more important than itself." In the second case: "It exists because it is part of something more important than itself."

Nagu teame ⋯ Kas teame?

inimest ümbritsev tegelikkus ⋯ Kas siin peaks "inimene" olema "*man*"? Ümbritseva tegelikkuse asemele tahaks hirmsasti panna "*social reality*" a la Berger & Luckmann.

väärtuseline ⋯ "*evaluative*" on pigem "hinnanguline". Väärtuselisuse jaoks peaks olema ka sõna, aga mitte ei turgata.

asendamine ⋯ Siin oleks ideaalne rääkida ekvivalentsusest; Jakobsoni järgi peaks siin olema mitte asendamine vaid "valik" ("*selection*").

kultuuriliste mudelite maailmas ⋯ Maailma (*world*) asemel võib siin ehk olla "*realm*" ("valdus", "valdkond") - tähendus väga ei muutu, samahästi võiks öelda "sfääris", aga nii ei tekita me liiga palju maailma (või ei räägi kogemata *maailmamudelite maailmast*). Eeldades, et see või teine kultuurisüsteem võib ehituda selle eksistentsiaal-väärtuselise klassifikasiooni kummagi printsiibi olemasolule või puudumisele, saame järgmise maatriksi:

II. Süntaktiline tähendus

I. Semantiline tähendus

1
I (+) II (-)

2
I (-) II (+)

3
I (-) II (-)

4
I (+) II (+)

1. [I+ II-] Kultuurikood kujutab endast pelgalt semantilist korrastatust.
2. [I- II+] Kultuurikood kujutab endast pelgalt süntaktilist korrastatust.
3. [I- II-] Kultuurikood sisaldab mõlema korrastatuse eitust, see tähendab märgilisuse eitust.
4. [I+ II+] Kultuurikood on mõlema korrastatuse süntees. (Lotman 2010d[1970]: 38-39)· Presuming that one or another system of culture can build upon the existence or non-existence of the principle of this existential-evaluative classification, we obtain the following matrix:

II. Syntactic meaning

I. Semantic meaning

1
I (+) II (-)

2
I (-) II (+)

3
I (-) II (-)

4
I (+) II (+)

1. [I+ II-] Cultural code represents a merely semantic organization.
2. [I- II+] Cultural code represents a merely syntactic organization.
3. [I- II-] Cultural code embodies the negation of both types of organization.
4. [I+ II+] Cultural code is the synthesis of both types of organization.

olemasolu/puudumine ··· Esimese ropsuga oleks tahtnud puudumisele vasteks anda "*absence*", aga riimuvad sõnad on ehk paremad.

kujutama ··· Sõnastik annab järgnevad vasted: *depict*; *map onto*; *picture*; *portray*. Sellegipoolest arvan, et "*represents*" on pädev - *n* kultuurikood "esindab" *x* tüüpi korrastust. 3. ja 4. puhul lisasin sõna "tüüpi", aga kuna jutt käib kultuuri*tüpoloogiast* siis on ehk andestatav.

korrastus ··· Kas "*organization*" või "*order*"?

sisaldab ··· Ma arvan, et "*contains*" asemel oleks "kehastamine" parem (umbes nagu "hõlmamine"). Kultuuri ideaalplaan on alati organiseeritud analoogselt mõnede antud kollektiivis tuntud kommunikatsioonitüüpidega. Kultuurikoodi ülalpool iseloomustatud tüübid põhinevad sõna ja teksti antinoomial. Esimene ja kolmas juhtum on korrastatud kui "mitte-tekst" (tõsi küll, kolmas kujutab endast samas ka "mitte-sõna"). Teine ja neljas on tekstile orienteeritud, kusjuures teine muusikalisele, neljas aga verbaalsele tekstile. (Lotman 2010d[1970]: 39)· The ideal plan of culture is always organized analogously with some types of communication already familiar to the given collective. The types of cultural codes characterized above are based on the antinomy of word and text. The first and third case are organized as a "non-text" (though the third also represents a "non-word"). The second and fourth are oriented towards the text, curiously, the second towards a musical and the fourth towards a verbal text.

ideaalplaan ··· "Plaan" on "*blueprint; plan; schema*". Otse on vist kõige lühem tee.

tuntud ··· Otse oleks "*known*", aga tõlgin justkui oleks "tuttav".

kollektiiv ··· Natuke problemaatiline sõna iseenesest. Ehk peaks inglisekeelses tekstis olema "*social collective*" või, veel parem, hoopis "*social group*"?

kultuurikoodi ülalpool iseloomustatud ··· Iseenesest kahtlane sõnastus. Üldjoontes on arusaadav, et ülal antud kultuurikoodide tüübid - need põhinevad sõna ja teksti antinoomial.

kusjuures ··· Samavõrd problemaatiline kui "sealjuures". Otsetõlge on "*whereby*", aga see on samuti arhailine või formaalne - justkui "millest lähtudes" või "millega kaasnedes". Siia konteksti ei sobi see "*whereby*" nagu üldse - panin

omalt poolt "huvitaval kombel". "Muusikaline tekst" ka äge ja kahtlane. Loomulikult eksisteerivad reaalsed, ajaloolise arengu käigus tekkinud kultuurid kui erinevate lihtsamate tüüpide keerukad põimingud ja võivad olla erinevatel hierarhilistel tasanditel erinevalt korrastatud. Siiski ehitub ühe või teise kultuuritsükli sisemise arengu loogika tema domineerivates struktuurides kui semioosi teatud üldiste võimaluste ammendumine, kommunikatiivse süsteemi progressiivne rikastamine. Selles mõttes on huvipakkuv, et vene kultuuri klassikalisel perioodil (Kiievi Venemaast kuni 19. sajandi keskpaigani) domineerinud korrastatuse tüübid ehituvad eelkirjeldatud nelja kultuurikoodi *järjestikuse* vahetusena. (Lotman 2010d[1970]: 39-40)· Naturally there are actual cultures which arise as from a complex commixture of different simpler types [of cultural codes] and can be differently organized on different levels of the hierarchy [of coding structures]. Nevertheless, the logic of internal development in one or another cultural cycle is built upon dominant structures as a certain exhaustion of the general possibilities of semiosis, as a progressive enrichment of the communication system. In this sense it is interesting that the dominant types of organization during the classical period of Russian culture (Kievan Rus' until the middle of the 19th century) built upon the *consecutive* interchange between these four types of cultural codes.

eksisteerivad ⋯ Minu tõlkes lihtsalt "on". Natuke kompenseerib seda, et selle "kui" konstruktsiooniga on natuke ebaloomulik lausestus.

tekkima ⋯ "Kerkivad" ("*arise*"), tulevad esile, tõusevad üles. Inglise keeles ei ole "*creation*" niivõrd ebaisikuline kui eesti keeles. Eesti keeles tekivad asjad iseenesest, inglise keeles tekib midagi alati justkui "tekitaja" osalusel.

põiming ⋯ Siin on valikuvabadus - "*braid; enlace; entwine; intelace; interweave*. Isikliku suvana eelistan sõna "*commixture* ("läbisegunemine"), sest see on pütaagorlasi lugedes armsaks saanud (harmoonia on *the commixture of the sounds with each other*), pluss "keeruline läbisegunemine" (*complex commixture*) alliteratiivne. Omaette küsimus on see, et lauset inglise keeles ümber korrastades läheb subjekt justkui kaotsi, mistõttu panin "kultuurikoodid" nurksulgudesse - see on minupoolne sisestus.

hierarhilised tasandid ⋯ Minu arvates oleksid "hierarhia tasandid" siin pädevamad, sest tasandid ise ei ole hierarhilised, vaid hierarhial on tasandid. Aga kirjutades "*levels of the hierarchy*" tekib ka küsimus, mille hierarhiaga on tegu? Tekib kohe vajadus järgmise sisestuse järgi - ülal on öeldud, et jutt käib "kodeerivate struktuuride hierarhia"-st.

ehitub ⋯ Just nagu asjad ei "teki" inglise keeles iseenesest, ei "ehitu" nad iseenesest. Sai natuke kohmakas "peale ehitatud" (*built upon*), aga ehk käib.

kommunikatiivse süsteemi progressiivne rikastamine ⋯ Selles lauses ei ole ammendumise/rikastumise loogika üldse selge.

11.7.5 A Singular Meaning (2020-08-20 23:37)

Märgi ja märgisüsteemide probleem ja vene kultuuri tüpoloogia XI-XIX sajandil · The problem of sign and sign systems and the typology of Russian culture in the 11.-19. centuries Iseloomustades igaüht neist tuleb siiski meeles pidada suurt lihtsustuse astet, mis tuleb heuristilistel kaalutlustel selleks otstarbeks kasutusele võtta. (Lotman 2010d[1970]: 40)· While characterizing each one of these, the enormous degree of simplification which must be employed for this purpose should be kept in mind. 1. Semantiline ("sümboliline") tüüp · 1. Semantic ("symbolic") type Sellist kultuurikoodi tüüpi, mis on orienteeritud kogu inimest ümbritseva reaalsuse ja ka selle osade semantiseerimisele (või koguni sümboliseerimisele), võib nimetada "keskaegseks", kuivõrd kõige puhtamal kujul esines ta vene kultuuris varasemal keskajal. (Lotman 2010d[1970]: 40)· This type of cultural code, which is oriented towards the semiotization (or even symbolization) of the whole reality enveloping people as well as its constituent parts, can be called "medieval", although it appeared in Russian culture in its purest form during the early middle ages.

ümbritsev ⋯ "*Surrounding*" vist ei sobiks, reaalsus ei ole "ümberringi". "*Envelop*" on "sisse mähkima, katma", st natuke laiahaardelisem.

selle [reaalsuse] osad ⋯ Siia sai sisestatud "*constituent*", st reaalsus ja selle "koostisosad".

varasem keskaeg ⋯ Eeldan, et see peaks olema "varakeskaeg", st "*early*", mitte "*earlier*". Kujutlus sellest, et *alguses oli sõna*, pole sellele reaalsuse modelleerimise tüübile omane kaugeltki juhuslikult. Maailma kujutletakse sõnana, loomisakti aga märgiloomena. Seetõttu ei esita vaatlusalune kultuurikood ideaalsel juhul küsimust märkide süntak-

tikast: erinevad märgid on kõigest *ühe tähenduse* erinevad variatsioonid, tema sünonüümid (või antonüümid). Muutused tähenduses on kõigest samasse tähendusse sünevemise astmed, mitte uued mõtted, vaid tähenduse eri astmed lähenemisel absoluudile. (Lotman 2010d[1970]: 40)· The imagination that *in the beginning was the word* is far from randomly attributed to this type of modeling reality. The world is imagined as a word, the act of creation as semiogenesis. For this reason this cultural code ideally does not raise the question of the syntactics of signs: Different signs are merely different variations of a *singular meaning*, its synonyms (or antonyms). Changes in meaning are merely deepening stages of the same meaning, not new thoughts but various stages of meaning approaching the absolute.

kujutlus ··· Nastik annab "*envisioning; fancy; image; imagery*", aga ükski vist ei sobi nii hästi kui lihtne "*imagination*".

märgiloome ··· Siia sai üsna tehniline "*semiogenesis*", sest see on ehk täpseim vaste. Alternatiivina mõlgub meeles "*sign-generation*" või ka "*semiopoiesis*".

vaatlusalune ··· Kuigi "*under examination*" on võimalik, viskaks sellise kantseliidi välja ja jätaks lihtsalt "see" [kultuurikood] ("*this*"). "Ideaaljuhu" puhul samuti pole "juhtu" vaja kui "*ideally*" võtab asja kokku.

üks tähendus ··· Võib ka otse "*one*", aga see "*singular*" annab edasi, et on "üks ja ainus", mitte lihtsalt üks paljude hulgas. Keskaegne kultuuriteadvus lahutas maailma kahte gruppi, mis vastandusid teineteisele järsult kui tähenduslikud/mittetähenduslikud. (Lotman 2010d[1970]: 40)· Medieval cultural consciousness divided the world into two groups which were abruptly opposed to each other as meaningful/meaningless.

järsult ··· Oma suva järgi "*abrupt*", võib olla ka "*harsh*". Ühte gruppi kuulusid nähtused, mis *omasid tähendust*, teise aga need, mis kuulusid praktilise elu juurde. Teise gruppi kuuluv justkui ei eksisteerinud. See jaotus ei tähendanud siiski veel hinnangut: märk võis olla nii hea kui kuri, tähistada kangelaslikkust või kuritegelikkust, kuid ta omas üht kohustuslikku tunnust - sotsiaalset eksistentsi. Mitte-märk selles mõttes lihtsalt ei eksisteerinud. (Lotman 2010d[1970]: 40)· To one group belonged phenomena that *possessed meaning*, to the other those which belonged to practical life. What belonged to the second group as if did not exist. This division did not yet mean a judgment: a sign could be both good and evil , signify heroism or criminality, but it possessed on obligatory feature - social existence. A non-sign in this sense simply did not exist.Nagu näha, määras keskaegne maailmamudel korraga olematusesse hiiglaslikud eluvaldkonnad. Ka süsteemi kuuluva inimese enda asetas see vastuolulisse olukorda: tema sotsiaalne ja bioloogiline reaalsus ei puutunud kokku. Enamgi veel, sarnaselt teistele elusolenditele, ei võinud varase keskaja inimene jätta püüdlemata oma tegevuse konkreetsete praktiliste tulemite suunas - olgu selleks siis naaberlinna vallutamine või naise füüsiline omamine. Kuid sotsiaalse olendina pidi ta põlgama asju ja püüdlema märkide poole. Sellest vaatepunktist ei olnud sedavõrd ihaldatud või kardetud praktilisi sündmusi lihtsalt olemas. (Lotman 2010d[1970]: 41)· As we can see, the medieval model of the world assigned portentous portions of life to non-existence. This placed people within the system, too, into a conflicting situation: their social and biological realities did not overlap. Moreover, like other living beings, people in the early middle ages could not deprive themselves from striving towards concrete practical results in their actions - be it conquering neighboring towns or physically owning women. But as social creatures they had to despise [material] things and strive towards signs. From this standpoint, inasmuch as practical events were either desired or dreaded, they simply did not exist.

määrama ··· Siin võib olla "*appoint; assign; decree; designate; ordain; place*" jne. Mulle meeldib neist "*assign*" ("määrama, üle andma, loovutama"), sest selles on "*-sign*" sees ja on "omistamisele" kõige lähemal. Mitte-märgilise märgistamine mitte-märgilisena.

hiiglaslik ··· Otse võiks olla "*gigantic*", aga mulle istub see "*portentous*" ("hiiglaslik, ähvardav"), sest tulemus on alliteratiivne ("*portentous portion*").

eluvaldkond ··· Otse oleks "*field of life*", aga see ei käi kuhugi. Praeguse versiooniga kaob "valdkond" ära ja jääb "osa elust" (*portion of life*).

vastuoluline olukord ··· Siin on "*conflicting*" (ülal "konfliktne") tõepoolest eelistatav sõnale "*contradictory*".

süsteemi kuuluv inimene ··· Kui vältida mitte-sooneutraalset "*man*"-i, siis võiks "*person*" olla mitmuses ("*people*"). Ka (sotsiaalsed ja bioloogilised) "reaalsused" on siis mitmuses.

puutunud kokku ⋯ "Kokkupuude" on otse "*contact*", aga siia ei sobi; "*meet*" ("kohtuma") ka ei lähe. Andsin lõpuks "kattumise" ("*overlap*") - sotsiaalsed ja bioloogilised reaalsused ei kattunud.

sedavõrd ⋯ See "*inasmuch*", kui ta tuleb sisse jätta, peab natuke juurde lisama, mispuhul on küsimus, kas lause tähendus muutub: kas asjad mis kuulusid praktilise elu juurde ja olid kas ihaldatud või kardetud, ei eksisteerinud just selle tõttu, et nad olid ihaldatud või kardetud? Varase keskaja kultuurikoodi kui semantilist (sümbolilist) tüüpi koodi järkjärguline kujunemine on hästi jälgitav vene õiguse evolutsiooni näitel. (Lotman 2010d[1970]: 41)· The gradual development of the early medieval cultural code as a semantic (symbolic) type of code is easily observable in the evolution of Russian law.Venelaste ja kreeklaste vahelistes kokkulepetes ei eristu veel ühelt poolt autust ja teiselt poolt kahju, valu, kehalist kahjustamist: "Kui lüüa mõõga või muu asjaga, siis peab löömise või peksmise eest vene seaduse järgi maksma 5 liitrit hõbedat". Kuid juba "Vene õiguses" tuuakse välja rühm kuritegusid, mis ei põhjusta faktilist, vaid "märgilist" kahju. Nii käsitletakse varases (nn lühikeses) "Vene õiguse" väljaandes eraldi karistusi mitte-relva või paljastamata relvaga rünnakuga põhjustatud au haavamise eest: tupes või lapiti mõõga või mõõgakäepidemega. "Kui keegi lööb malaka või toika või käeselja või karika või jooginõu või mõõga tõmbi otsaga, siis 12 grivnat [...] kui lööb mõõgaga, seda välja tõmbamata, või käepidemega, siis 12 grivnat solvamise eest." Ilmekas on tõik, et 12 grivnat tuleb välja käia ka juhul kui "holopp lööb vaba meest" - hüvitist makstakse mitte vigastuse, vaid au riivamise eest. (Lotman 2010d[1970]: 41)· In the agreements between Russians and Greeks there is not yet a distinction between dishonor on one side and damage, pain, or bodily injury on the other: "When stricken with a sword or something else, the hitting or beating must be repaid by 5 liters of silver according to Russian law." But already in "Russian law" there is a class of crimes that do not cause factual but "semiotic" harm. So in the early (so-called short) publication of "Russian law" the punishments for abasement caused by attacking with a non-weapon or unbared weapon, i.e. sheathed sword, sideways sword, or the handle of the sword, is treated separately. "If someone hits with a quarterstaff or stick or back of the hand or goblet or drinking vessel or the blunt end of a sword, then 12 grivnas [...] if hit with the sword without pulling it out, or with the handle, then 12 grivnas for the insult." It is telling that 12 grivnas was also to be paid out when "a kholop strikes a free man" - the amends is paid not for the injury but for the abasement.

rühm kuritegusid ⋯ Otse oleks ehk "*group*", aga "*class*" tundub paremini sobivat. Iseküsimus on kuhu peaks inglise keeles klausel "vene seaduse järgi" paigutuma - sobiks justkui kõikjale.

au haavama ⋯ Sõnastik annab ühese sõna ("*abase*").

lüüa/lööb ⋯ Jätsin nii, et esimesel esinemisel on "*strike*", sest see on natuke arhailisem ja sobiks (paljastamata, lapiti, jne) mõõgaga löömisele paremini, aga malaka või toikaga on löömine lihtne "*hitting*".

malakas ⋯ sõnastik annab "*quarterstaff* (relvana)". Oligi selline peksukepp. "Vene õiguse" pikemas väljaandes käsitletakse seda küsimust põhjalikumalt: tapmist ilma kompromiteerivate asjaoludeta - tüli avalikku jõuga lahendamist ("Kui tapmine toimus pulmas või peo ajal") - karistatakse kergelt, kuna [|] ilmselt ei loeta kuriteoks. Samas autust loetakse sedavõrd raskeks kuriteoks, et kannatanule ei keelata sellele vastata mõõgalöögiga ("kui kaotab kannatuse ja vastab mõõgalöögiga, siis seda ei panda talle süüks"), kuigi on ilmne, et mitte märgiline, vaid juba faktiline kahju oli tunduvalt väiksem karika, mõõga tõmbi otsa või paljastamata mõõgaga löömisel kui sellise "kaitse" puhul. (Lotman 2010d[1970]: 41-42)· In the longer publication of "Russian law" this question is addressed more thoroughly: killing without compromitting circumstances - solving a quarrel with force ("If the killing occurred during a wedding") - was punished more leniently because it evidently was not considered a crime. At the same time, dishonour is considered such a heinous crime that the victim is not forbidden to relpy with a sword strike ("if he loses his patience and responds with a sword strike it will not be considered a fault"), although it is obvious that not the semiotic but the factual damage was significantly lesser when hit with a goblet, blunt edge of the sword, or unsheathed sword than in the case of such a "defense".

kompromiteerimine ⋯ "mainet kahjustama, halba varju heitma" (ÕS). Polnud sellest sõnast teadlik.

sellise "kaitse" puhul ⋯ Lause on pikk, ei ole väga selge, mis on see "kaitse", millele siin viidatakse. Tehtud tähelepanekud kinnitavad üldist seisukohta, et keskaegne ühiskond oli kõrge märgilisusega ühiskond, mille maailmakaemus tugines nähtuste reaalse ja märgilise olemuse eristamisele. Sellega on muuhulgas seotud iseloomulik nähtus, mille kohaselt üks või teine keskaegse kollektiivi tegevuse vorm pidi selleks, et saada sotsiaalselt tähenduslikuks faktiks, muutuma rituaaliks. Nii lahing, jaht kui diplomaatia - ehk laiemalt igasugune juhtimine ja kunst vajasid

rituaali. (Lotman 2010d[1970]: 42)· The foregoing remarks affirm the general standpoint that medieval society was a highly semiotic one, whose sense of the world relied on the distinction between the actual and semiotic essence of phenomena. With this is connected a characteristic phenomenon, according to which one or another form of action in the medieval collective had to become a ritual in order to become a socially significant fact. Battle, hunting, and diplomacy - broadly any sort of command and art required a ritual.

maailmakaemus ⋯ Filosoofiline mõiste. "Kaumus" on sõnastiku järgi "*intuition*", aga "*intition of world*" oleks imelik, seega Kanti representatsioonide nimekirjas tuleks natuke kõrgemale pulgale liikuda, aga samasse kategooriasse jääda: "*sense*" on täitsa sobiv - justkui "maailmataju".

saada/muutuma ⋯ Mul on mõlemad "*become*", aga muutumisele võib ka otse "*change*" või "*transform*" anda (*had to change/transform* ***into*** *a ritual*).

juhtimine ⋯ Esimese ropsuga oleks tahtnud anda "*guidance*" ("juhendus"), korraks kaalusin ka kunsti ja juhtimise ühildamist (a la "*art of guidance*"), aga ilmselt ta mõtleb ka muid kunste (mis on jahikunst?). Märgi puhul peeti peamiseks asendusfunktsiooni. See tõi kohe esile märgi kahetise loomuse: asendatavat tajuti sisuna, asendajat kui väljendust. Sellepärast ei saanud asendaja omada iseseisvat väärtust: ta sai väärtuse sõltuvalt oma sisu hierarhilisest paiknemisest üldises maailmamudelis. (Lotman 2010d[1970]: 42)· Signs were valued for its function of replacement. This brought forth the dual nature of the sign: what was replaced was perceived as content, the replacement as expression. Because of this, the replacement could not have had independent value: it gained its value depending on the placement of its contents in the hierarchy of the general model of the world.Seoses sellega saab osa mõiste erilise - vägagi omapärase - sisu. Osa on homomorfne tervikuga: ta pole mitte fragment tervikust, vaid sümboliseerib tervikut (vt näiteks kuulsa tšehhi keskaegse kirjaniku Tomáš Štítný ze Štítného, 1333-1401, arutlust. Seletades, et iga armulaua osa sisaldab *kogu* Looja keha, pöördub Štítný võrdluse poole peegliga, mis peegeldab nägu siis, kui on terve ja ka igas oma killus.) See võrdlus on väga huvitav: killustatakse väljendusplaan, kuid mitte sisuplaan, mis jääb terviklikuks. Seetõttu on sisu vaatepunktist osa ja tervik samaväärsed. Sisu ja väljenduse ühtsuses aga osa *ei sisene* tervikusse, vaid *esindab* seda. Kuid kuna tervik on selles süsteemis märk, siis on osa tükike tervikust, aga selle märk - märgi märk. (Lotman 2010d[1970]: 42)· In connection with this, the concept of part gains a special - very idiosyncratic - content. The part is homomorphic with the whole: it is not a fragment of the whole, but symbolizes the whole (cf. e.g. famous Czech medieval writer Tomáš Štítný ze Štítného's (1333-1401) discussion. In explaining how every part of the Eucharist contains the *whole* of the Lord's body, Štítný turned to a comparison with the mirror, which reflects one's face as a whole as well as in every one of its fragments). This comparison is intriguing: the plane of expression is fragmented, but the plane of expression not, remaining intact. In this sense, from the standpoint of content, the part and the whole are equal. In the unity of content and expression on the other hand the part does *not enter* the whole but *represents* it. But as the whole is in this system a sign, the part is a piece of the whole, but it's sign - the sign of a sign.Sellest tulenes eriline suhtumine tarkuse omandamise protsessi. Uusaegne teadvus tajub tõe suunas liikumist kui teadmiste koguselist suurenemist, loetud raamatute summat, kuivõrd tee terviku - tõelise teadmiseni - viib läbi osade ühendamise. Sellest vaatepunktist on tarkusele lähemal see, kes on rohkem raamatuid läbi lugenud. 18. sajandi vene ratsionalist Fonvizin kujutas komöödias "Äbarik" irooniliselt õpinguid, mis seisnesid pidevas mineviku kordamises - "ei oska teine peale enne-õpitu uut reakest ära lugeda". Samas ei tähendanud "lugemine" keskaegses tähenduses loetud tekstide koguselist, kvantitatiivset kuhjamist, vaid süvenemist ühte, selle paljukordset läbielamist. Just sel moel teostub liikumine osalt (tekstilt) tervikuni (tõeni). (Lotman 2010d[1970]: 43)· From this followed a special attitude towards the process of gaining knowledge. Modern age consciousness perceives the movement towards truth as the increase in the amount of knowledge, the sum of books read, inasmuch as the road to the whole - true knowledge - leads through connecting the parts. From this standpoint those who have read more books are closer to knowledge. The 18th century Russian rationalist Denis Fonvizin ironically depicted studies in his satire *The Minor* as the constant repetition of the past - "one cannot read any new lines after learning one before". At the same time "reading" did not mean in its medieval signification the heaping of quantitative amounts of texts but delving into one and experiencing it numerous times. In exactly this way is accomplished the movement from part (text) to whole (truth).

komöödia ⋯ Wikipedia ütleb "*satire*". Eeldatavasti on *The Minor* see "Äbarik". Nii algab üks vene varase keskaja

huvitavamaid mälestusmärke "1076. aasta izbornik": "Ühe munga sõna raamatute lugemisest." Siin loeme: "Kui loed raamatut, ära püüa kiiresti järgmise peatükini jõuda, vaid katsu mõista, mida räägivad raamatud ja sõnad ja pöördu kolm korda tagasi iga peatüki juurde. Kuna öeldud on: "Oma südames peitsin su sõnad, et mitte patustada su ees." Pole öeldud: "vaid suuga ütlesin", vaid "südames peitsin". (Lotman 2010d[1970]: 43)· Thus begins one of early medieval age Russian monuments "the izbornik of the year 1076": "One monk's word about reading books." Here we read: "If you read a book, do not try to get to the next chapter as fast as you can but try to understand, what the books and words are saying and return to every chapter three times. Because it is said "I hid your words in my heart in order not to sin before you." It is not said: "only with my mouth did I say" but "in my heart I hid".

mälestusmärk ··· Siia sai "*monument*", sest ilmselt selle mälestusmärgilisuse all mõeldakse midagi monumentaalsuse laadset. Selline arusaam osa ja terviku vahekorrast mõjutas eriti isiksuse mõistet. "Isiksuseks", see tähendab õiguse subjektiks, teiste sotsiaalsete süsteemide - religioossete, moraalsete, riiklike - relevantseks üksuseks olid erinevat sorti korporatiivsed organismid. Juriidiline õigus või õiguse puudumine sõltusid inimese kuulumisest mingisse gruppi ("Vene õiguses" ei arvestata trahvi solvamise eest mitte inimesele väljaspool sotsiaalset konteksti, vaid vürsti sõjamehele, kaupmehele, smerdile (vabale talupojale); lootused hauatagusele õndsusele seoti kuuluvusega gruppi "kristlased", "vagad" jne. Mida mõjukam on grupp, millesse inimene kuulus, seda kõrgem oli tema isiklik väärtus. Inimene iseenesest ei omanud ei isiklikku väärtust ega isiklikke õigusi. Siiski ei tasu kiirustada järeldustega inimese allasurutusest ja tähendusetusest. Selline tunne tekib tänapäeva lugejal seetõttu, et ta ühendab keskaegse arusaama kaasatusest tunduvalt hilisema kujutlusega aust kui millestki kvalitatiivselt ja kvantitatiivselt teisejärgulisest suhtes tervikuga. Sel juhul, omamata isiklikku väärtust ja olles lõputult väiksem tervikust, millest johtusid tema õigused ja väärtus, kaotanuks inimene tõepoolest igasuguse tähtsuse. Tegelikult oli keskaegne süsteem teistsugune: olles ebaoluline osake tohutust tervikust (näiteks osa vene aadlist, mida võib siinkohal vaadelda kui teatud sotsiaalse hierarhia väljendusplaani), *esindas ta kogu seda tervikut* (vrd kujutlust sellest, et keelatud tegu - eraviisiline väljendusplaanis - määrib kogu gruppi: rüütelkonda, hiljem aadelkonda, polku, mitte vaid teatud süüdi olevat osakest sellest grupist). (Lotman 2010d[1970]: 43-44)· Thus understanding of the relationship between part and whole particularly influenced the concept of personality. "Person", that is, the subject of laws and other social systems - religious, moral, national - had as its relevant units different sorts of corporative organisms. Legal jurisdiction or the lack thereof was dependent upon a person's belonging to some group. In "Russian law" the fine for an insult is not reckoned to a person outside of a social context, but to the duke's warrior, merchant, smerd (free peasant); hopes of bliss in the life ever after were connected with belonging to the group "Christians", "pious", etc. The more influence had the group to which a person belonged, the higher his or her personal value. A person as such did not possess personal value or personal rights. Still one shouldn't jump to conclusions about the oppression and meaninglessness of people. The modern reader will think of these because he or she connects the medieval understanding of participation with a vastly later image of honor as something qualitatively and quantitatively secondary in relation to the whole. In that case, without possessing personal value and being infinitely smaller than the whole, from which ensued his or her rights and value, a person would indeed have lost any significance. In truth the medieval system was different: being an insignificant part of an immense whole (for example, part of Russian dukeship, which can be viewed here as the plane of expression of a certain social hierarchy), he or she *represented all of this whole* (compare to the imagination that a forbidden act - in a personal plane of expression - stains the whole group: knighthood, later dukeship, regiment, not only the guilty particle of this group).

("Vene õiguses" ··· Sulud ei sulgugi? Jätsin siit sulgude alguse ära, jäi lauset lõpetav punkt.

(trahvi) arvestamine ··· Kindlasti on selle jaoks kindel sõna, aga ma ei tea praegu mis see võiks olla. Panin "*reckon*", sest see on justkui arvutama-arvestama.

selline tunne ··· Kuna ma ei pea "järeldust" tundeks, siis panin siia sellise "mõtte".

kogu tervik ··· Oleks nagu "*whole whole*". Võib-olla viimasest saaks teha "*wholeness*", aga eestikeelses versioonis on siiski "tervik" mitte "terviklikkus".

rüütelkond ··· Inglise keeles ei ole *Reichsritterschaft*'i vasteks nähtavasti paremat sõna kui "*knighthood*".

polk ··· "Vene ja Nõukogude väeüksus, mujal rügement" (ÕS). Samas seda kahju inimesele, mis ei riivanud tema poolt esindatavat tinglikku kogukondlikku isiksust või tõi talle hoopis kasu (ülev surm), elati üle märkimisväärselt kergemalt

kui teistes sotsiokultuurilistes süsteemides. (Lotman 2010d[1970]: 44)· At the same the type of damage to the person, which did not impinge upon the conditional communal personality he or she represented or even contributed to it (noble death), was weathered noticeably better than in other sociocultural systems.

üle elama **⋯** "Kogemine" (*experienced*) ei sobi hästi; sai umbes nagu "tormi üle elama" (*weather the storm*). See selge erinevus bioloogilise ja ühiskondliku isiksuse vahel oli keskaja kultuuritüübi kõrge semiotiseerituse astme üheks tulemuseks. (Lotman 2010d[1970]: 44)· This clear distinction between the biological and social personhood was one of the results of the high level of semiotization in the medieval type of culture.

isiksus **⋯** "*Personality*" siin kohtlane, aga "isiksuslikkus" ("*personhood*") ehk annab asja paremini edasi. Sellesama varafeodaalse korra eripäraga on seotud selline iseloomulik nähtus, nagu "kohasus" [местничество]: vaidlused 'kohast' sõjakäigul, nõukogus või peol, mis näivad uusaegsetele ratsionaalsetele ajaloolastele mõttetuse või võhiklikkuse sünnitisena, omasid keskaegse kultuuri seisukohalt sügavat mõtet: tegu oli vaidlusega koha pärast hierarhias, koha pärast ühiskonna süsteemis. Aga kuivõrd inimese isikliku reaalsuse määras tema asukoht selles struktuuris, mille märgiks ta oli, siis oli tegu vaidlusega isikliku reaalsuse nimel. Kaotada koht tähendas lakata eksisteerimast. (Lotman 2010d[1970]: 44)· Connected with this very characteristic of early feodal order is a distinctive phenomenon called "placement" [местничество]: arguments about "place" in a campaign of war, council or party, which seem absurd or meaningless to the early modern rationalistic historians, possessed a deep thought from the standpoint of medieval culture: it was an argument about place in a hierarchy, place in the social system. But insofar as someone's personal reality was determined by his or her placement in this structure, of which he or she was a sign, it was an argument for the sake of personal reality. To lose one's placement was to stop existing.

inimese isiklik reaalsus **⋯** Selleks, et mitte anda "*person's personal*", panin siia "kellegi" ("*someone's*"). Sel moel oli "kohasus" eeskätt üksiku enesekehtestamine teiste feodaalide surve all, soov säilitada ennast süsteemi [|] elemendina. Sest vaid suhtes süsteemiga ja mitte sellest väljaspool sai feodaal õiguse nendele sotsiaalsetele privileegidele, mida ta kasutas. (Lotman 2010d[1970]: 44-45)· In this way "place" was first and foremost an individual's self-assertion under pressure from other feodals, a wish to preserve oneself as an element in the system. Because only in relationship with the system and nowise outside of it could a feodal person gain the rights to those social privileges he or she employed.

üksiku **⋯** Üksiku kelle/mille? Eeldan, et siin peaks olema "üksikisik" (*individual*).

mitte sellest väljaspool **⋯** Otse oleks "*not outside of it*", aga lause sujuvuse ja rõhu nimel sai siia "eikuidagi" ("*nowise*").

feodaal **⋯** Andsin siin "*feodal person*", a la feodaalajastu inimene, aga võib-olla peaks siin konkreetsemalt olema "feodaalori" ("*serf*")? Ühtlasi piiras kohasus ka feodaalide peamehe mõjuvõimu, toonitades, et tema võim on paika pandud vaid märgilise kohaga süsteemis. Polnud juhus, et võitlust isevalitsuse eest saatsid konfliktid võimu ja ühiskonna hierarhilise struktuursuse vahel. (Lotman 2010d[1970]: 45)· At the same time placement limited the power of the feodal kingpin by accentuating that his power is determined only by a semiotic place in the system. It is not accidental that struggles for self-governance were accompanied by conflicts between power and the structural hierarchy of society.

ühiskonna hierarhiline struktuursus **⋯** Inglise keeles oleks "*structurality*" kentsakas, aga "hierarhiline struktuur" mulle täitsa meeldib, sest tema puhul räägin sagedasti *hierarchical structuralism*'ist.

11.7.6 A New Type of Culture (2020-08-22 20:24)

Märgi ja märgisüsteemide probleem ja vene kultuuri tüpoloogia XI-XIX sajandil · The problem of sign and sign systems and the typology of Russian culture in the 11.-19. centuries Keskaja inimese erilise tähelepanu all oli sisu- ja väljendusplaani vastastikune suhe märgis. Just seetõttu, et kõike olemasolevasse suhtuti kui tähenduslikku (ja vastupidi - vaid tähenduslikku peeti olemasolevaks), omandas see küsimus erilise kaalukuse. (Lotman 2010d[1970]: 45)· Medieval person's special attention was concentrated on the mutual relationship of the planes of content and expression within the sign. Exactly because everything existing was treated as meaningful (and conversely - only that what was meaningful was considered as existing) did this question gain special cogency.

tähelepanu all ··· Otse "*under attention*" oleks nagu "järelvalve all". Seetõttu lisasisn siia tahelepanu "keskendumise" ("*concentrated*"). Keskaja kultuurikoodi sisu ja väljenduse kohta võib üldistavalt tõdeda: (Lotman 2010d[1970]: 45)· We can generally recognize the following in the medieval code of culture's content and expression:1. Väljendus on alati materiaalne, sisu aga ideaalne. Siiski, kuivõrd märkide kogum ehitub mitte süntagmaatiliselt, vaid hierarhilisel põhimõttel, siis see, mis ühel tasandil võib olla sisuks, võib teisel, kõrgemal tasandil, toimida väljendusena, millel on oma sisu. Seetõttu toimib peamine opositsioon "ideaalne-materiaalne" kultuuri reaalses paradigmaatikas alati sel moel: "materiaalsem kui...", "ideaalsem kui...". Nende või teiste märkide väärtus saab sõltuvaks nendes "materiaalse" osatähtsuse, s.t väljenduse vähenemisest. Kõige kõrgemalt hinnatuks saab null-väljendusega märk - väljaütlemata sõna. (Lotman 2010d[1970]: 45)· 1. Expression is always material, but content ideal. Nevertheless, insofar as the complex of signs is built not on the syntagmatic but hierarchical principle, then what can be content on one level can

act as expression with its own content on another, higher level. Because of this, in the actual paradigmatics of of culture, the primary opposition of "ideal-material" always acts as "more material than...", "more ideal than...". The value of these and other signs becomes dependent upon the decrease of the relative importance of their "material", that is, expression. The zero-expression sign - the unsaid word - becomes the most highly prized.Vene varase keskaja eetilises süsteemis on kaalukamaiks opositsioon "au-kuulsus". Kusjuures "au" - see on lugupidamine, mis on seotud teatud kindla materiaalse väljendusega - kingitustega, osalusega saagist, vürstlike annetustega. "Kuulsus" on null-väljendusega au. Kuulsuse pälvivad surnud, see väljendub mälestuses, lauludes, tuntuses kaugete [|] rahvaste seas. "Kuulsus" seisab hierarhias võrreldamatult kõrgemal kui "au" ja tavaline feodaal ei võinud sellele pretendeeridagi. (Lotman 2010d[1970]: 45-46)· In the early medieval Russian ethical system the most weighty opposition was "honor-fame". By the way, "honor" - that is respect tied with a certain material expression - a gift, part of the bounty, princely donations. "Fame" is honor with zero-expression. The dead gain fame, expressed in memorials, songs, renown amongst distant peoples. "Fame" stands incomparably higher than "honor" in the hierarchy and an ordinary serf had no claim to it.

lugupidamine ⋯ Variantideks on "*appreciation; deference; esteem; estimation; respect*".

null-väljendusega ⋯ See "*zero-expression*" võiks samahästi olla "*unexpressed*". Kui väga on seda nullmärgi *nulli* siia vaja? 2. Sisu ja väljenduse vahel eksisteerib sarnasuse suhe: märk luuakse ikoonilise printsiibi alusel. Väljendus on justkui sisu jäljend. Pole juhuslik, et nii mateeria, kui märgi väljendusplaan, mille sisuks on vaim, kui ka ikoonilise kujutise tarbeks kasutatakse peegli kujundit. Inimene kui Jumala jäljend on samuti ikooniline. (Lotman 2010d[1970]: 46)· 2. There is a relationship of resemblance between content and expression: the sign is created on the basis of the principle of iconicity. It is not accidental that the figure of the mirror is used to illustrate both the material and the sign's plane of expression, whose content is mind. [???] Man as the image of God is also iconic.

mateeria, kui märgi väljendusplaani, mille sisuks on vaim ⋯ Mateeria sisuks on vaim? Hästi ei saa aru, mida see lause üritab öelda. Jätsin teksti märgi "[???]", sest ka eestikeelsest versioonist ei loe midagi selget välja. Sisu ja väljenduse vahelised suhted pole ei arbitraarsed ega konventsionalsed: nad on igavikulised ja kehtestatud Jumala poolt. Seetõttu ei ole kirjanik teksti luues ega kunstnik pilti joonistades nende loojad. Nad on kõigest vahendajad, läbi kelle tehakse nähtavaks sisus sisalduv väljendus. Sellest järeldub, et kunstiteose väärtuse hindamisel ei saa kriteeriumiks olla originaalsus. (Lotman 2010d[1970]: 46)· The relationships between content and expression are neither arbitrary nor conventional: they are eternal and imposed by God. That is why the author when writing a text nor the artist when painting a picture are not their creators. They are merely the mediators, through whom the expression contained in content is made manifest. From this follows that when evaluating the merit of a work of art, originality cannot be a criterion.Seetõttu pole põhimõtteliselt võimalik uute ja samas tõeste tekstide loomine. Uus tekst on alati avastatud vana. Kunstnik ei loo uut, vaid avastab eelnenu ja igavese. Tema funktsioon teksti loomisel meenutab ilmutaja rolli fotokujutise loomisel. Siiski pole see roll passiivne: kunstnik on inimene, kes oma moraalse aktiivsusega omab õigust astuda vahendaja, "ilmutaja" rolli, mille kaudu igavesed ja ettemääratud tähendused peavad maailmale ilmnema. (Lotman 2010d[1970]: 46)· Therefore it is practically impossible to create new and at the same time true texts. New text is always a rediscovered old one. The artist does not create the new but discovers the previous and eternal. The artists' function in the act of creation resembles the developer's role in creating a photographic image. However, this role is not passive: the artist is a person who, with his or her moral activity, has the right to step into the role of the mediator or "developer", through which eternal and predetermined meanings must be revealed to the world.3. Tähendusi märgis luuakse hierarhiliselt. Üht ja sama märki võib erinevatel tasanditel erinevalt tõlgendada. Sama väljendus saab süsteemi erinevatel tasanditel erineva sisu. Seetõttu pole liikumine tõe suunas mitte *üleminek* ühelt märgilt teisele, vaid märki *süvenemine*. (Lotman 2010d[1970]: 46)· 3. Meanings within a sign are created hierarchically. One and the same sign may be interpreted differently on different levels. The same expression gains a different content on different levels of the system. Therefore, the movement towards truth is not a *transition* from one sign to another, but *deepening* into the sign.4. Süntaktilisuse eitusele rajatud maailmapilt oli põhimõtteliselt akrooniline. Ei maailma igavene konstruktsioon, tema olemus ega tema lagunemisele aldis materiaalne väljendus ei allunud ajaloolise aja seaduspärasustel. Ajaga seotu oli mitte ajalooliselt eksisteeriv, vaid mitteeksisteeriv. (Lotman 2010d[1970]: 46)· 4. The worldview based on the negation of syntacticity was principally achronical. Neither the eternal construction of the world nor its essence nor its material expression, which was prone to disintegration, was subject to the pattern

of historical time.That which was connected with time was not historicaly existing, but non-existing.

Süntaktilisus ⋯ Võib-olla lihtsalt "*syntactics*"?

seaduspära ⋯ Siia sai lihtsalt "muster" ("*pattern*"), aga võib-olla saab seaduspärasusest kuidagi tuletada "seaduslikkuse" ("*lawfulness*")?

II. Süntaktiline tüüp
Kronoloogiliselt saab see kultuurikoodi tüüp valitsevaks tsentraliseerimise perioodil. See väljendub nii kirikliku teokraatia kui 16.-17. sajandi absolutistlikes kontseptsioonides, kuid saab kinnituse Peeter I ajastu "regulaarriigi" ideoloogide töödes. (Lotman 2010d[1970]: 47)· **II. Syntactic type**
Chronologically, this type of cultural code becomes dominant during the period of centralization. It is expressed both in church theocracy and the absolutistic conceptions of the 16.-17. centuries, but becomes official in the ideololgical works on the "regular state" of Peter I's age.

saab kinnituse ⋯ Eeldan, et see tähendab siin, et see kultuurikood saab "ametlikuks" ("*official*"). Nähtuste ja sündmuste sümboolsed tähendused heidetakse kõrvale: maailm ei toimi mitte kahe rea (olemuse ja väljenduse) suhetes, vaid kas kiriklikus või riiklikus plaanis. Siit tuleneb selles süsteemis tegutsejate praktilisus: jossifiaanlikud kirikuvalitsejad või Peetri-aegsed äritsejad - nad kõik olid praktikud, empiirikud. Nad seavad endale realistlikke, saavutatavaid eesmärke ega ohverda kunagi praktilisi huve nende seisukohast näilise, sümboolse tähenduse huvides. Üleminekut sellesse süsteemi tajutakse kui kainenemist keskaja udust, praktilise tegevuse rehabiliteerimist. (Lotman 2010d[1970]: 47)· The symbolic menaings of phenomena and events are thrown aside: the world does not operate within the relations of two series (essence and expression) but either on the plane of church or state. Here originates the practicality of actors within this system: Josephian church rulers or Peterian merchants - they were all practitioners, empiricists. They set themselves realistic, achievable goals and never sacrifice practical interests for the interest of what appears from their standpoint deceptive and symbolic meaning. The transition into this system is perceived as sobering from the medieval fog, as a rehabilitation of practical activity.

rida ⋯ Andsin siia "seeria" ("*series*"), sest pole kindel kust see "rida" tuleb.

näiline ⋯ See "*deceptive*" on küll otse "petlik", aga "näilisus" ("*appearance*") ei sobitunud minu sõnastusse - peaks olema pikem "*what seemed as a mere appearance*". Sümbolid kutsuvad esile ärrituse: Peeter I lõhub teadlikult Moskva õukonna keskaegse rituaalistiku, samas kui Feofan Prokopovitš tõestas võitluses Stefan Javorskiga, kes püüdis kramplikult säilitada - terrori ja hukkamiste hinnaga - keskaegset ikoonide kui pühade märkide kummardamist, et ikooni jumalikustamine on ebajumalakummardamine. Palvetaja tuleb Jumala, mitte ikooni poole, mis on vaid "vahendaja". (Lotman 2010d[1970]: 47)· Symbols provoke an irritation: Peter I deliberately destroyes the medieval system of rituals in the Moscow court, while Theophan Prokopovich proved that the deification of icons is the worship of false idols in his struggle with Stefan Javorskiga, who convulsively tried to preserve - at the cost of terror and executions - the worship of medieval icons and holy signs. The praying person comes before God, not before the icon, which is merely a "mediator".Nägemuse mõttesse süvenemist kui järkjärgulisest tõeni jõudmise viisist asendus püüdlusega tervemõistuslikkuse poole. Feofan Prokopovitš mõistis hukka, et pühade tekstide tõlgendamisel "pööratakse peamine tähelepanu mitte teksti mõttele, vaid sellele, kas on mingil moel võimalik sealt välja lugeda mingit üllatavat ja ootamatut järeldust, leida kõige lihtsamatest ja arusaadavamatest sõnadest ja väljendustest peidetud salajane mõte. [...] Sel moel ilmneb vahel 3-4 mõtet ühes tekstis." (Lotman 2010d[1970]: 47)· The image of deepening into a thought as a gradual way to reach truth was replaced by striving towards common sense. Theophan Prokopovich condemned that in the interpretation of sacred texts, "they focus primarily not on the point of the text but on whether it is possible to somehow read some surprising and unexpected conclusion out of there, to find a hidden secret idea from the simplest and most easily understood words and expressions. [..] In this way sometimes 3-4 [distinct] points appear within a single text."

3-4 mõtet ühes tekstis ⋯ Ma ei tea, kas otsene "*thought*" oleks kohane. Kui sellest teha "iva" ("*point*"), siis on vaja sisestada "erinev" ("*distinct*"). Aga see "*point*" ei ole idealne. Praktilisus viis ühelt poolt "kasulike" teadmiste kõrgelt hindamiseni ja teisalt iroonilis-halvustava suhtumiseni puhtteoreetilisse mõtlemisse. Inimese-praktiku "tervemõistuslikust" käitumisest saab reaalsuse mõõdupuu. See, mida ta ei tunnistanud märkimisväärseks, jäi kultuuri sfäärist väl-

japoole. Sellega on seotud püüd "lihtsustada" kultuuri, eemaldades sellest "üleliigse", tegutseja-praktiku vaatepunktist kasutu. Tuntud on Peeter I kommentaar raamatu "Georgica curiosa" tema poolt parandatult tõlkele: "Kui sakslastel on kombeks paljude ebatarvilike juttudega oma raamatuid täita vaid selleks, et nad tunduksid tähtsamatena, siis meie peaks tõlkima vaid asja kohta ja lühidalt; kuid ka selline jutt peaks olema mitte tühipalja ilu jaoks, vaid õpetuseks ja harimiseks lugejale, mille tarbeks selle maaharimise õpetuse parandasin (üleliigse eemaldades) ja saadan näitena, et niimoodi raamatuid ümber pandaks, ilma üleliigsete juttudeta, mis ainult aega raiskavad ja igavust tekitavad". (Lotman 2010d[1970]: 48)· Practicality led on the one hand towards the high evaluation of "useful" knowledge and on the other hand to an ironic-derogatory attitude towards purely theoretical thought. The "common sense" behavior of the person-practitioner becomes the measure of reality. That which was not recognized as noteworthywas considered outside of the sphere of culture. Related to this is an attempt to "simplify" culture by removing from it the "reduntant", what is useless from the viewpoint of the actor-practitioner. Peter I's comment on his improved translation of the book "Georgica curiosa" is well known: "While Germans have a habit of filling their books with many unneccessary stories just to make them seem more important, we should translate only on the matter at hand and do so briefly; but even this kind of story should not be merely beautiful but for teaching and edifying the reader, for which purpose I improved this doctrine on agriculture (by removing the redundant) and present as an example of how to translate books without redundant stories that only waste time and produce boredom".

vaid asja kohta ⋯ Otse "*only on the thing*" kohe kindlasti ei käi. Siia sai natuke pikem "*only on the matter at hand*". Siiski ei tähendanud see püüdlus kultuuri väärtuste desemiotiseerimise poole tegelikult keeldumist igasugusest märgilisusest (vastasel korral oleks meil tegu kultuuri lõhkumise, mitte uue kultuuritüübiga). Ometi muutus tähenduse põhimõte ise otsustavaks. Semantiline struktuur asendus süntaktilisega. Ühe või teise nähtuse või inimese tähenduse määras mitte enam suhe teise rea tähendusega, vaid lülitumine teatud kindlasse ritta. Kultuurilise tähtsuse tunnuseks kujuneb kuulumine mingi terviku juurde: eksisteerida tähendab olla osa. Tervik pole väärtuslik seetõttu, et sümboliseerib midagi sügavamat, vaid iseeneses - seetõttu, et ta on kirik, riik, isamaa, seisus. Mina aga oman tähendust selle osana. Siin saab mõiste "osa" teise tähenduse kui semantilises koodis: osa ei ole tervikuga võrdväärne - ta tunnistab rõõmuga oma tähendusetust terviku ees. Tervik ei ole osa tähistatav, vaid süntaktiliselt korrastatud osakeste summa. (Lotman 2010d[1970]: 48)· However, this attempt towards the desemiotization cultural values did not mean actually denying any sort of semioticity (otherwise we would be dealing with the destruction of culture, not with a new type of culture). Yet the principle of meaning itself became decisive. Semantic structure was replaced with syntactic. The meaning of one or another phenomenon or person was no longer determined by relationship with the meanings of another series but switching into a certain series. The hallmark of cultural significance becomes belonging to a certain whole: existing means being a part. The whole is not valuable because it symbolizes something deeper but in itself - because it it is a church, state, fatherland, class. *I* possess meaning as a part of it. Here the term "part" gains a meaning different from the semantic code: the part is not equal to the whole - but gladly recognizes its meaninglessness before the whole. The whole is not signified by the part but the syntactically organized sum of particles.

Tervik ei ole osa tähistatav ⋯ Pidin peatuma ja mõtlema, mida siin öeldakse. Eeldan, et oma tõlkega sain enamvähem pihta. Ei tasu unustada, et pärast seda, kui keskaegne osalisus (partiaalsus) tardus ja kangestus, võis sarnast nivelleerimist tajuda kui inimese vabastamist paljude põimitud ja keerukatest sisenemistest kategooriate hierarhilisse süsteemi ja tema allutamist *ühele*, kõigi jaoks *võrdsele* struktuurile, s.t kui ühiskonnakorralduse demokratiseerimist. (Lotman 2010d[1970]: 49)· It shouldn't be forgotten that after this, when the medieval partiality froze and stiffened, a similar levelling could be perceived as freeing people and entering into an complex and interlaced hierarchical system of internal categories and his or her subjugation under *one* structure that was *equal* for everyone, that is, as the democratization of the social order.

osalisus (partiaalsus) ⋯ Inglise keeles ongi "*partiality*", st sulgudes täiendus kaob ära.

tardus ja kangestus ⋯ Alternatiivselt "*solidified and strengthened*".

vabastamine/allutamine ⋯ Pikk ja keeruline sõnastus - pole lõpuni kindel, kas tõlkes sain asjale täielikult pihta. Arutlused "sugupuu" ja "riiklikkuse" vastandamisest Peetri ajastul viisid paratamatult üksiku ja üldise antagonismini. K. Zotov, kes läkitati välismaale õppima, kirjutas Peeter I'le otsesõnu, et "kõikjal kõrgemad seisused põlastavad tööd" ja

soovitas valida avaliku teenistuse tarbeks inimesi "keskmisest kihist". (Lotman 2010d[1970]: 49)· Discussions of the contradistinction of "genealogy" and "statehood" in the Peterian age inevitably led to the antagonism of the general and particular. K. Zotov, who was sent abroad to study, wrote to Peter I explicitly, that "the higher classes everywhere despise labour" and recommended "middle class" people to be nominated for public office.

üksik ja üldine ⋯ Üksik oleks otse "*single*" või konteksti arvestades isegi "*individual*", aga "*general*" ja "*particular*" käivad niivõrd sageli käsikäes (nad on üksteisele vastanduvad üldised transendentaalid), et ehk sobib ka siia.

keskmine kiht ⋯ Andsin siia "keskklassi" (*middle class*), sest mõeldi ilmselt nii.

valida avaliku teenistuse tarbeks ⋯ Otse oleks "*for selection for public services*", aga nomineerimine ja "*office*" ehk sobivad paremini. Sealjuures, kuivõrd üldine valitseb üksiku üle, siis teenistus - väärtus, mis ei tulene mitte selle olemusest, vaid paiknemisest süsteemis - on lähtepunktiks mitte ainult igale kodanikule, vaid ka monarhile. Ka tema teenib ja ka tema saab oma autoriteedi riigilt. (Lotman 2010d[1970]: 49)· At the same time, as the general dominates over the particular, then public service - which does not derive its value from itself but its position within the system - is the starting point not only for every citizen but also for the monarch. He, too, serves and he, too, receives his authority from the state.Töötades "1716. aasta hartas" ümber varase sõjaväemäärustiku (niinimetatud "Veide Harta" 1698. aastast), asendas Peeter I oma käega sõnad: "Kõiges, mis rügemendis tema tsaariliku kõrguse huvidega seotud, igati hoolitseda" sõnadega "Ja kõiges, mis rügemendis riiklike huvidega seotud...". (Lotman 2010d[1970]: 49)· While reworking the early military ordinance (the so-called "Veide Charter" of 1698) into the "Charter of 1716", Peter I replaced with his own hands the words: "In all matters pertaing to his czarish eminence in the regement, to be taken care of every way" with the words "And in all which in the regiment has to do with national interest...".Nii kujunesid tsaardemokraadi ja rahvusliku monarhia ideaal, millest kirjutasid nii Simeon Polotski, Feofan Prokopovitš kui Lomonossov. Just sellest kõneles 1744. aastal Voroneži garnisoni Jeletski rügemendi endine seersant Petrov, jutustades loo sellest, kuidas varas virutas Peeter I'le selle eest, et too, soovides varast proovile panna, pakkus talle võimalust röövida riigikassat (ja pani ette: "lähme suurbojaari juurde, parem temalt võtta kui valitsejalt"), aga seejärel päästis tsaari elu, paljastades bojaaride vandenõu. Selle eest peksti Petrovi "nuudiga ja saadeti äralõigatud ninasõõrmetega igaveseks Siberisse asumisele". (Lotman 2010d[1970]: 49)· Thus was formed the ideal of the czar-democrat and national monarchy, written about by Symeon of Polotsk, Theophan Prokopovich as well as Lomonosov. Exactly this was the subject of a story by the the former sergeant Petrov of the Yeletski regiment of the Voronezh garrison in 1744, how a theaf struck Peter I because he, wishing to test the thief, offered him the opportunity to rob the treasury (and suggested: "let's go the the great boyar, it is better to take from his than from the ruler"), but then saved the czar's life by exposing the conspiracy of the boyars. For this, Petrov was beaten "with a horsewhip and sent to permanent settlement in Siberia with severed nostrils". Süsteemiga sidumata ühikul polnud tähendust ja seda tajuti vaenulikuna. Peeter I kirjutas poeg Alekseile: "Oma isamaa eest ei ole mul kahju ei inimestest ega oma elust, kuidas võin ma siis sind kõlvatut haletseda". (Lotman 2010d[1970]: 50)· A unit unconnected with the system had no meaning and it was perceived as hostile. Peter I wrote to his son Alexei: "In the name of the fatherland I have no pity for people nor my own life, how then can I pity for you".

sind kõlvatut ⋯ Kohe mitte ei oska seda "kõlvatut" sisse panna. "Kõlvatu" on otse "*amoral; salacious; vicious;*". Enda eelistus oleks "*depraved*" ("hukkaläinud, paheline"), aga põhiprobleem jääb - inglise keele süntaks justkui ei luba hellitusi niimoodi sisestada. Selle kultuuritüübi korrastatuse oluliseks jooneks oli tema lülitatud ajalisse arengusse. Süsteem ehitub kui uute lülide lisamise käigus muutuv. Seda liikumist tajutakse täiustumisena. Lisaks opositsioonile "vana-uus", milles esimest mõtestatakse halvana, väheväärtuslikuna, teist aga väärikana, eksisteerib kujutlus selle uue igikestvast täiustamisest. (Lotman 2010d[1970]: 50)· The characteristic feature of the organization of this type of culture was its switching into temporal progression. The system is constructed and altered by adding new links. This movement is perceived as perfecting. In addition to the opposition "old-new", in which the first is understood as bad, less valuable, the second as dignified, there is an image of eternally perfecting this new.

oluluseks jooneks ⋯ Otse "*most important characteristic*" asemel sai siia "*characteristic feature*", sest see on klassikalisem formuleering.

lülitumine ⋯ Vist mingi Nõukogude semiootika/küberneetika eripära. Ei oska midagi paremat ka välja pakkuda kui otsene "*switching*".

Süsteem ehitub kui uute lülide lisamise käigus muutuv ⋯ Mida sõnajärjekorda. Erinevates süsteemides võidakse seda progressi mõtestada erinevalt: kui isiksuse allutamist kirikule, kui seaduste süsteemi täiustamist või kui teaduse levitamist. Ühiseks jääb aga asjaolu, et minevikku mõtestatakse ühikute kaootilise seisundina (vrd: süntaktiliselt korrastamata sõnade valik), mis järk-järgult üha enam allutatakse nende tervikuks ühendamise reeglitele, kuni süsteem avaldub puhtal kujul. (Lotman 2010d[1970]: 50)· This progress can be understood differently in different systems: as the subjugation of the personality to the church, or as perfecting the system of laws, or as the dissemination of science. What remains the same is the circumstance, that the past is thought of as a chaotic state of units (for comparison, a selection of words not syntactically organized), which is gradually more and more subjugated to the rules of connecting them into a whole, until the system is availed in its purest form.Sel moel jõudis struktuur, ehkki kuulutades desemiotiseerumist ja hierarhilise semantika süsteemi lõhkumist, vähemalt samavõrd jäiga, lihtsalt teist tüüpi semiotiseerumiseni: kultuuri ülesehitusprintsiibid, mis kuulutasid vabadust igasugusest süsteemsusest, viisid veelgi jäigema, bürokraatlikku tüüpi süsteemi loomiseni. (Lotman 2010d[1970]: 50)· In this way the structure arrived, despite pronouncing desemiotization and the destruction of the hierarchical system of semantics, at an equally rigid, if another type of semiotization: the principles of constructing culture, which proclaimed freedom from any systematicity, led to the creation of an even rigid, bureaucratic type of system.Sellise kultuuri sisemine kood püüdleb muusikalis-arhitektuurse printsiibi poole, see on iseäranis märgatav baroki süsteemis. On huvitav, et püüd konstrueerida sõnalisi masse muusikalistele põhimõtetele tuginedes, organiseerides sõnu omapäraste sümfooniatena, avaldus barokkkunstis kuni muusikaliste sümfooniate tekkeni. See, et *muusikaline printsiip* saigi teadvustatud kultuurifaktiks just sõnalises, mitte aga muusikalises kunstis, see tähendab seal, kus materjali semantiline kaksainus paljastas sellise ülesehituse ebatavalisuse, võib paradoksaalne paista vaid pealiskaudsele vaatlejale. (Lotman 2010d[1970]: 50)· The internal code of such a culture strives towards the musical-architectural principle, which is especially noticeable in the Baroque system. It is interesting that the attempt to construct verbal masses on the basis of musical principles, organizing words as peculiar symphonies, was manifest in Baroque art until the emergence of musical symphonies. The fact that the *musical principle* became an acknowledged fact of culture exactly in verbal, but not in musical art, that is, where the semantic duality of the material revealed the unusualness of such a construction, can appear paradoxical only for a superficial observer.

sõnalised massid ⋯ Esimese asjana eeldasin, et need "massid" on "inimmassid" ("*human masses*"), aga kontekstist jääb mulje, et mõeldakse umbes midagi "märkide massi" sarnast. Arusaamatu - jätsin lihtsalt "massid". Sellele perioodile on iseloomulik püüdlus samastada tervikut organismiga (näiteks riiki Leviaataniga), kuivõrd just organismis saavad osad tähenduslikuks vaid üheskoos, tervikuga suhestudes. (Lotman 2010d[1970]: 51)· This period is characterized by striving to identify the whole with the organism (e.g. the state with the Leviathan), inasmuch as exactly in the organism the parts become significant only all together, in relation with the whole.

11.7.7 A Cultural Sign (2020-08-24 17:03)

Märgi ja märgisüsteemide probleem ja vene kultuuri tüpoloogia XI-XIX sajandil · The problem of sign and sign systems and the typology of Russian culture in the 11.-19. centuries **III. Asemantiline ja asüntaktiline tüüp · III. Asemantic and asyntactic type** Nägime, et süntaktiline kultuurikoodi tüüp ei täitnud oma ülesannet maailmapildi desemiotiseerimisel ja järelikult ei toonud isiksusele, kes eksles keerukamaks muutunud sotsiaalsete suhete võrgus, vabanemise tunnet. Veelgi enam - kuivõrd seda isiksust, füsioloogia tasandil eristuvat, ei tunnistatud kummaski süsteemis sotsiaalset ühikut, asus ta kogu aeg kahemõttelises olukorras: tema vahetuid, igapäevase praktika poolt dikteeritud vajadusi peeti ka madalateks, alandavateks või kuulutati ülepea olematuteks. (Lotman 2010d[1970]: 51)· We saw that the syntactic type of cultural code did not fulfil its function in desemiotizing the image of the world and consequently did not bring a sense of liberation to a personality wandering in an increasingly complex network of social relationships. Moreover, inasmuch as this personality, distinct on the level of physiology, was not recognized as a social unit in either system, he or she was always placed in an ambiguous situation: his or her immediate needs dictated by everyday practices were deemed low, demeaning, or pronounced wholly non-existent.Ajaloolistel kriisihetkedel, kui sotsiaalsed institutsioonid on diskrediteeritud ja ühiskonna ideedki tajutakse rõhumise sünonüümina, kerkib üles kultuurisüsteem, mille korrastavaks tuumaks saab püüd desemiotiseerumise poole. Euroopa - sealhulgas ka vene - uusaegses kultuuris avaldub see kultuurikood kõige täielikumal kujul Valgustusajal. (Lotman 2010d[1970]: 51)· During historical moments of crisis, when social institutions are discredited and even the idea of society is perceived as synonymous with oppression, there arises a system of culture whose organizing core becomes the striving towards desemiotization. In European - including Russian - modern culture this cultural code is most fully expressed during

the Enlightening.Erinevalt keskajale iseloomulikust semantilis-sümbolilises struktuurist lähtus see kujutlusest, et suurimat väärtust omavad need reaalsed asjad, mida ei saa kasutada märkidena: mitte raha, mundrid, auastmed või reputatsioon, vaid leib, vesi, elu ja armastus. (Lotman 2010d[1970]: 51)· Unlike the semantic-symbolic structure characteristic of the middle ages, this [cultural code] originated from the imagination, that the greatest value is possessed by actual things which cannot be used as signs: not money, uniforms, ranks or reputations, but bread, water, life, and love.Erinevalt absolutismiajastule omasest süntaktilisest koodist lähtuti Valgustusajal sellest, et kõrgemat reaalsust omab see, mis ei ole osa - mitte fragment, vaid tervik. Eksisteerib see, mis eksisteerib eraldi. (Lotman 2010d[1970]: 51)· Unlike the syntactic code characteristic of the age of absolutism, the Enlightenment began [with the understanding] that a higher existence is possessed by what is not a part - not the fragment but the whole. That exists, which exists separately.Niisiis sisenesid eelnenud kultuuride mõlemad tähendustloovad printsiibid sellesse süsteemi negatiivsetena, kui miinus-komponendid. (Lotman 2010d[1970]: 51)· Thus, both of the semiogenic principles of earlier cultures entered into this systems as negatives, as minus-components.Valgustusaja ideed, asetanud kogu kultuurikorrastuse keskmesse opositsiooni "loomulik-mitteloomulik", suhtuvad märgilisuse printsiipi järsult eitavalt. Asjade maailm on reaalne, samas kui märkide maailm, sotsiaalsed suhted, on valeliku tsivilisatsiooni looming. Eksisteerib see, mis on identne iseendaga, kõik, mis "esindab" midagi muud, on fiktsioon. Seetõttu osutub väärtuslikuks ja ehtsaks vahendamata tegelikkus: inimene tema antropoloogilises olemises, füüsiline õnn, töö, toit, elu, mida tajutakse teatud bioloogilise protsessina. Väärtusetuteks ja valelikeks osutuvad asjad, mis saavad mõtte vaid teatud kindlates märgilistes olukordades: raha, aukraadid, kasti- ja seisuse traditsioonid. Märkidest saavad vale sümbolid, kõrgeimaks väärtuste kriteeriumiks aga siirus, märkide puudumine. Sellega seoses saab peamisest märgitüübist, "sõnast", mida eelnenud perioodil tajuti jumaliku loomise esmaaktina, vale [nimis] mudel. Antitees "loomulik-mitteloomulik" saab sünonüümseks opositsiooniga "asi, tegu, reaalsus-sõna". "Sõnadena" käsitletakse kõiki sotsiaalseid ja kultuurilisi märke. Nimetada midagi "sõnaks" tähendab paljastada selle valelikkus ja ebavajalikkus. Gogol on oma kaasaegset tsivilisatsiooni iseloomustanud järgmiselt: "Sõnade kohutav valitsemine tegude asemel". (Lotman 2010d[1970]: 52)· The ideas of the Englightenment, which placed the opposition "natural-unnatural" at the center of their whole organization of culture, were posed in harsh denial towards the principle of semiosis. The world of things is real, while the world of signs, social relationships, is a creation of defeitful civilization. What is identical with itself, exists, everything that "represents" something else is fiction. Therefore, unmediated reality becomes valuable and authentic: human being in his anthropological existance, physical happiness, work, food, life, perceived as a certain biological process. Things that only make sense in certain semiotic situations, such as money, honors, traditions of caste and class, become worthless and false. Signs become symbols of lies, the highest criterion of value becomes sincerity, the absence of signs. In this connection, the primary type of sign, "word", which in the preceding age was perceived as the primary creative act of God, becomes the model of a lie. The anthithesis "natural-unnatural" becomes synonymous with the opposition" thing, act, reality - word". All social and cultural signs are treated as "words". To call something a "word" means to reveal its falsehood and unnecessariness. Gogal has characterized his contemporary civilization as follows: "The awful rule of words instead of deeds."

ideed […] suhtuvad ⋯ Selle kummalise agentsuse vältimiseks asetasin need ideed järsult eitavasse "poosi".

vale [nimis] mudel ⋯ Ma ei tea, mida see "nimis" peaks tähendama. Musternäide? Andsin sinne artikli "*the*", mis võib-olla annab selle rõhu edasi. Puškin mõistab tsitaadiga "Hamletist" hukka kõik poliitilise korrastatuse viisid (nii isevalitsemise kui parlamentaarse demokraatia): "Kõik see on vaid *sõnad*, *sõnad*, *sõnad*..." (Lotman 2010d[1970]: 52)· Pushkin condemns all forms of political organization (both self-governance as well as parliamentary democracy) with a quote from "Hamlet": "[It's all just] *Words*, *words*, *words*".

sõnad, sõnad, sõnad ⋯ Tsitaat ei ole päris täpne. Polonius küsib: "Mida sa loed, mu Isand?" ja Hamlet vastab: "Sõnu, sõnu, sõnu." Sõnadepadrikusse eksinud inimene kaotab reaalsustaju. Seetõttu on tõde vaatepunkt, mis on viidud märgivälisesse (sootsiumivälisesse) reaalsete suhete sfääri ja vastandatud ka *sõnadele*. Tõekandjaks pole mitte üksnes väikelaps ja metslane - ühiskonnaväline olend - vaid ka loom, kes asub väljaspool keelt. L. N. Tolstoi jutustuses "Holstomer" on valelik sotsiaalne maailm keele väljendite ja mõistete maailm. Sellele vastandub hobuste sõnatu maailm. Omandisuhted - [|] see on vaid *sõna*. Jutustaja, hobune, jutustab: "Tookord aga ei mõistnud ma kuidagi, mida see tähendab, et *mind* nimetati inimese omandiks. Sõnad "minu hobune", mis käisid minu, elusa hobuse kohata, tundusid mulle niisama kummalised nagu sõnad "minu maa", "minu õhk", "minu vesi". (Lotman 2010d[1970]:

52-53)· A person lost in the thickets of words loses his or her sense of reality. Therefore, truth is a point of view which has been carried into an extrasemiotic sphere of actual relationships (outside of the socium) and opposed to *words*, too. Beholders of truth are not only toddlers and savages - creatures outside of society - but also the animal, who exists outside of language. In L. N. Tolstoy's short story "Kholstomer" the world of linguistic expressions and terms is the world of deceitful society. This is opposed by the wordless world of the horse. Ownership - that is only a *word*. The narrator, a horse, says: "At that time I could not at all understand what they meant by speaking of *me* as being a man's property. The words "my horse" applied to me, a live horse, seemed to me as strange as to say "my land," "my air," or "my water."

tõekandjad ··· Järjekordne liitsõna, millega ei oska midagi otsest pihta hakata. Andsin siia "*Beholders of truth*, mida omakorda ei oska eesti keelde tagasi panna.

Holstomer ··· Kuna see on Tolstoi üks tuntumaid lühijutte, laenasin sõnastuse juba olemasolevast tõlkest, siit. Kuna Lotman tsiteerib originaalkeelest, siis tuleb see tõlge eraldi üle vaadata. Kuid neil sõnadel oli mulle suur mõju. Ma mõtlesin neile lakkamata, kuid alles palju hiljem, pärast väga mitmesuguseid suhteid inimestega mõistsin lõpuks, mis tähenduse on inimesed neile imelikele sõnadele andnud. Need tähendavad seda: inimesi ei juhi elus mitte teod, vaid sõnad. Neile ei meeldi mitte niivõrd võimalus midagi teha või tegemata jätta, kõivõrd võimalus igasugustest asjadest omavahel kokkulepitud sõnu rääkida. Sõnad, mida nad ise väga tähtsaks peavad, on sõnad *minu oma* [...] Nad lepivad kokku, et ühe ja sama asja kohta tohib ainult üks inimene ütelda *minu oma*. Ja seda, kes nende mängu kokkuleppe kohaselt ütleb *minu oma* kõige suurema hulga asjade kohta, seda peetakse neil siis kõige õnnelikumaks inimeseks. Miks see nii on, seda ma ei tea, kuid nii see on. Varem püüdsin kaua aega seda asja endale seletada mingi otsese kasuga, kuid see osutus ekslikuks. Paljud neist, kes mind näiteks oma hobuseks nimetasid, ei sõitnud minuga, vaid minuga sõitsid hoopis teised. Ka ei söötnud mind nemad, vaid hoopis teised. [...] ja inimesed ei püüa elus mitte selle poole, et teha midagi niisuust, mida nad heaks peavad, vaid selle poole, et saaks aga võimalikult paljude asjade kohta öelda *minu oma*. Nüüd olen ma kindel, et selles seisnebki sisuline erinevus inimeste ja meie vahel. [...] inimesi [...] juhib nende talitlustes sõna, meid aga tegu". (Lotman 2010d[1970]: 53)· But those words had an enormous effect on me. I thought of them constantly and only after long and varied relations with men did I at last understand the meaning they attach to these strange words, which indicate that men are guided in life not by deeds but by words. They like not so much to do or abstain from doing anything, as to be able to apply conventional words to different objects. Such words, considered very important among them, are my and mine [...] They have agreed that of any given thing only one person may use the word *mine*, and he who in this game of theirs may use that conventional word about the greatest number of things is considered the happiest. Why this is so I do not know, but it is so. For a long time I tried to explain it by some direct advantage they derive from it, but this proved wrong. For instance, many of those who called me their horse did not ride me, quite other people rode me; nor did they feed me - quite other people did that. [...] And men strive in life not to do what they think right but to call as many things as possible *their own*. I am now convinced that in this lies the essential difference between men and us. [...] The activity of men, at any rate of those I have had to do with, is guided by words, while ours is guided by deeds."Sõnade mittemõistmisest saab tõelist mõistmist tähistav kultuurimärk (vrd Tolstoi tegelast Akimi teoses "Pimeduse võim"). Sõna - see on vale relv, sotsiaalsuse kalgend. Nii kerkib küsimus sõnatust kommunikatsioonist, ületamaks sõnu, mis inimesi eraldavad. Selles plaanis on huvitav Rousseau [|] huvitatus paralingvistikast, intonatsioonist (vahel seostatakse intonatsioonilisus emotsionaalse ja rahvuslikuga, sõnalisus aga ratsionaalse ja aristokraatlikuga). "Kõik meie keeled on tekkinud kunstlikult. On korraldatud laiaulatuslikke uurimusi, kas ei ole olemas loomulikku keelt, mis on ühine kõikidele inimestel. Vaieldamatult on seesugune olemas, nimelt see, mida kõnelevad lapsed enne, kui nad oskavad rääkida. [...] lapsed ei saa aru sõnade mõttest, vaid rõhust, millega neid väljendatakse. Kõlalise keelega ühineb veel mitte vähem väljendusrikas liigutuste keel. Viimaseid ei avalda lapsed mitte jõuetute käte abil, vaid need on kirjutatud nende näole. Rõhk on kõne hing, ta annab sellele tunded aja tõesuse. Rõhk valetab vähem kui sõna." (Lotman 2010d[1970]: 53-54)· The failure to understand words becomes a cultural sign signifying true understanding (compare Tolstoy's character Akim in "The Power of Darkness"). Word - it is the weapon of falsehood, the curd of sociability. Thus arises the question of wordless communication, of overcoming words which separate people. In this respect, Rousseau's interest in paralinguistics, intonation (sometimes intonationality is associated with the emotional and national, while the verbal with rational and aristocratic) is interesting. "All our languages are the result of art. It

has long been a subject of inquiry whether there ever was a natural language common to all; no doubt there is, and it is the language of children before they begin to speak. [...] It is not the hearing of the word, but its accompanying intonation that is understood. To the language of intonation is added the no less forcible language of gesture. The child uses, not its weak hands, but its face. [...] Emphasis is the soul of speech, it gives it its feeling and truth. Emphasis deceives less than words [...]".

kalgend ⋯ Ei tea, mis see on. Sõnastik annab "*curd*". ÕS "*kalgendunud aine*. Piima hapendamisel tekkiv kalgend", seega vist õige. Sotsiaalsuse ("*sociality*") andsin endale tuttavama vormi ("*sociability*").

"Kõik meie keeled on tekkinud kunstlikult" ⋯ *Emile* tõlge pärineb siit.

"Rõhk on kõne hing, ta annab sellele tunded aja tõesuse. Rõhk valetab vähem kui sõna" ⋯ Rousseau tsitaadi esimene osa on Barbara Foxley tõlkes leheküljel 32, need kaks viimast lauset leheküljel 39. Ülaltoodud tsitaat Tolstoilt on huvitav veel ühes suhtes: selles rõhutatakse kõigi kultuurimärkide suhtelist, konventsionaalset iseloomu alates sotsiaalsetest normideset kuni sõnade semantikani. Kui keskaegse inimese jaoks oli tähenduste süsteem ettemääratud ja märgiliste allüksuste kogu püramiid peegeldas jumaliku korra hierarhiat, siis Valgustusajal tajuti märki kunstliku tsivilisatsiooni tuumana, mis vastandus mitte-märkide loomulikule maailmale. Just sellel ajastul avastati tähistaja ja tähistatava vaheliste suhete motiveerimatus, tinglikkus. Märgi suhtelisuse tajumine tungib väga sügavale kultuurikoodi struktuuri. Kui keskaegses süsteemis tajutakse sõna ikoonina, sisu kujundina, siis Valgustusaal tunduvad ka kujutava kunsti teosed tinglikud. (Lotman 2010d[1970]: 54)· The above quote from Tolstoy is interesting in another respect: it emphasizes the relative, conventional character of all cultural signs, beginning with social norms up to the semantics of words. If for the medieval person the system of meanings was predetermined and the whole pyramid of semiotic subunits reflected the hierarchy of divine order, then during the Enlightenment the sign was perceived as an artificial core of civilization, which was opposed to the non-signs of natural world. It was during this era that the unmotivated, conditional relationship between the signifier and the signified was discovered. If the word was perceived in the medieval system as an icon, the content as a figure, then during the Enlightening even the works of representational art appear conditional.Eelkirjeldatust lähtub üks Valgustusaja kultuurikoodi struktuuri olulisi omadusi: vastandades loomulikku sotsiaalsele nagu olemasolevat kummituslikule, viis see [kood] sisse arusaama normidest ja selle rikkumisest arvukates juhuslikes realisatsioonides. (Lotman 2010d[1970]: 54)· From the foregoing proceeds one of the important characteristics of the Enlightenment era cultural code: by contrasting the natural and the social as the existant and the ghostly, this code introduced an understanding of norms and breaking them in numerous random realizations.Olles tähenduslikud just seetõttu, et nad polnud märgid, ei laenanud asjad ja inimene Valgustusaja kultuuris väärtusi ka süsteemi süntagmaatilistest suhetest. Tõeliselt väärtuslikuna [|] nähti inimestes ja asjades seda, mis on neile omane iseeneslikult: asjade puhul nende materiaalsed omadused, inimeste puhul nende antropoloogilised omadused. Astudes suhetesse teiste inimestega, sisenedes süsteemi üha selle elemendina, inimene mitte ei saa juurde, vaid kaotab. (Lotman 2010d[1970]: 54-55)· Being significant exactly because they were not signs, things and persons did not lend in Enlightenment era culture values from the syntagmatic relations of the system. Truly valuable in people and things was that which was inherent in themselves: in the case of things their material qualities, in the case of persons their anthropological qualities. When entering into relationships with other people or entering into a system as one of its elements, a person did not gain but lost.Rousseau kirjutas teoses "Ühiskondlikust kokkuleppest": "Oletam, et riik koosneb 10 000 kodanikust. Suverääni saab käsitleda ainult kollektiivselt ja tervikuna, kuid iga üksikisikut kui alamat tuleb vaadelda indiviidina. Nii suhtub suverään alamasse nagu kümme tuhat ühesse. See tähendab, et igale riigi liikmele kuulub ainult ühe kümnetuhandiku suurune osa suverääni võimust, ehkki alam allub suveräänile täielikult. Koosnegu rahvas kas või sajast tuhandest indiviidist - alamate seisundis ei muutu midagi ja kõik kannavad ikka võrdselt kogu seaduste koormat, kuigi igaühe hääleõigus (taandatuna ühele sajatuhandikule) mõjutab seaduste väljatöötamist kümme korda vähem. Samal ajal kui alam jääb alati üheks, kasvab suverääni suhe võrdeliselt kodaniku arvu kasvuga - millest järeldub, et vabadus väheneb sedamööda, kuidas riik paisub". (Lotman 2010d[1970]: 55)· Rousseou writes in his "The Social Contract": "Suppose the State is composed of ten thousand citizens. The Sovereign can only be considered collectively and as a body; but each member, as being a subject, is regarded as an individual: thus the Sovereign is to the subject as ten thousand to one, *i.e.* each member of the State has a his share only a ten-thousanth part of the sovereign authority, although he is wholly under its control. If the people number a hundred thousand, the condition of the subject undergoes no change, and each equally is under the whole authority of the

laws, while his vote, being reduced to one hundred thousandth part, has ten times less influence in drawing upon them. The subject therefore remaining always a unit, the relation between him and the Sovereign increases with the number of the citizens. From this it follows that, the larger the State, the less the liberty.

Ühiskondlik Kokkulepe ⋯ George Douglas Howardi tõlge (1923), siin. Rousseau seisukoht on väga iseloomulik. See võimaldab võtta kasutusele hea tehnilise kriteeriumi eristamaks semantilise dominandiga kultuurisüsteeme süntaktilise dominandiga süsteemidest: kui pidada väärtuslikuks, ülendavaks kuulumist enamuse hulka, kui indiviidi tähendus sellest kasvab, siis on meil tegu süntaktilise süsteemiga, vastupidisel juhul aga semantilisega. Pierre Bezuhhov ühineb "Sõjas ja rahus" tõelist maailmanägemust otsides enamusega (rahvaga), Lomonossovile on suursugusus eranditeta seotud geograafilise ruumi suurusega. Pole juhus, et kujutlus hiigelsuure poeetilisusest kuulub nõnda orgaaniliselt klassitsismi epohhi oodi juurde. (Lotman 2010d[1970]: 55)· Rousseau's position is very characteristic. It enables the use of a meritorious technical criterion for distinguishing cultural systems with a semantic dominant from systems with a syntactic dominant: if it is considered valuable, dignifying to belong to the majority, if the meaning of the individual grows from this, then we are dealing with a syntactic system, in the opposite case with the semantic. Pierre Bezukhov, while searching for a true view of the world, in [Tolstoy's] "War and Peace", joins the majority (the people), for Lomonosov, grandeur is unexceptionally connected with the size of geographical space. It is no acident that the image of enormous poetry organically belongs in this way to the ode of the epoch of classicism.Rüütel teenib aga alati "väikeses družiinas", nagu kirjutab Kiievi kroonika - üksi paljude vastu. Astudes lahingusse, ühineb ta nendega, keda on vähem. (Lotman 2010d[1970]: 55)· The knight, however, always serves in a "little druzina", as writes the Kievan chronicle - one against many. When entering the battle, he joins those who are fewer.Valgustaja seisukohast on suurim eelis Robinsonil üksikul saarel või Karl Mooril üks kesk röövlibandet, kes mässab maailma vastu. Siiski pole siinkohal tegu semantilise süsteemi variandiga, kuivõrd isiksus ei sümboliseeri siinkohal midagi, esindades vaid iseennast. · From the viewpoint of the enlightener, the biggest advantage is held by Robinson [Crusoe] on a lonely island or Karl Moor amongst a band of robbers, rebelling against the world. However, this is not a variant of the semantic system, inasmuch as the personality here does not symbolize anything, representing only oneself.

üksikul saarel ⋯ Tuleb välja, et see "üksikul saarel" on eestikeelse tõlke lisandus, originaal oli paljas *Robinson Crusoe*. Sellest johtuvalt ei tea, kas siin peaks olema "lonely" või "solitary". Karl Moor on tegelane Schilleri näidendis *Die Räuber*. –>Selle probleemi üheks variandiks on küsimus sellest, millel on suurem väärtus: võidul või hukkumisel. Süntaktilist tüüpi kultuur poetiseerib võitu. Triumf ja apoteoos kuuluvad klassitsismiaegse kangelasloo kohustusliku lõpu juurde. Kangelane "Rolandi laulus" või "Loos Igori sõjaretkest" aga kas hukkub või saab lüüa. Romantismile omase semantilise kultuurimudeli puhul on hukk heroiseerimisest lahutamatu. Suundudes 14. detsembri hommikul 1825. aastal väljakule, kus pidid kohtuma mässulised, hüüatas dekabrist A. Odojevski: "Sureme, oh, kui hiilgavalt me sureme!" Aga dekabrist A. Bestužev tunnistas uurimisel: "Me kõik tõime end, ilma eranditeta, ohvriks isamaa eest". (Lotman 2010d[1970]: 56)· One variant of this problem is the question, what has more value: victory or defeat. The syntactic type of culture poetizes victory. Triumph and apotheosis belong to the obligatory end of the classicist heroic story. The hero in "The Song of Roland" or "The Tale of Igor's Campaign" either perishes or is defeated. In the semantic model of culture characteristic of romanticism, perishing is inseparable from heroization. On the morning of December 14th 1825, heading to the square where the rebels were to meet, the decabrist A. Odoevsky gave a cry: "We'll die, oh, how gloriously we shall die!" Whereas the decabrist A. Bestuzhev admitted during investigation: "We sacrificed ourselves, without exception, for the fatherland."Valgustusaegses kultuuris on ka see opositsioon tagasi lükatud. Valgustaja käitub üheaegselt nii egoisti kui altruistina ("mõistlik egoism"). Kõik "mõistliku egoismi" propageerijate süüdistamised enesearmastusest, ühistest ideaalidest keeldumises või katsed esitada neid ennastohverdavate idealistide, Don Quijote'ide (Turgenev), võitlejatena (Nekrassov) kujutavad endast nende positsiooni tõlget teiste süsteemide keelde. (Lotman 2010d[1970]: 56)· In the Enlightenment culture even this opposition was rejected. The enlightener behaves simultaneously as an egoist and an altruist ("rational egoist"). All accusations of self-love against the propagators of "rational egoism", rejection of common ideals or attempts present them as self-sacrificing idealists, as Don Quijote's (Turgenev), fighters (Nekrassov) represent translations of this position into the language of other systems.Vabanemine sõnade võimust langeb Valgustusaja kultuuris kokku vabanemisega terviku valitsemisest osa üle. Üksikisik omab iseseisvat väärtust sõltumatult sellest, keda ta esindab (on kõnekas, et Rousseau suhtus esindamise ideesse taunitavalt, leides, et suveräänsus on võõrandamatu). (Lotman 2010d[1970]: 56)· The liberation from the

power of words coincides in the Enlightenment culture with liberation of the domination of the whole over the part. The individual possesses independent value regardless of whom he or she represents (it is telling that Rousseau's attitude towards the concept of represention was one of disapproval, considering sovereignty inalienable). Rahvas on vaid mehhaaniline inimeste summa ja kõiki inimkonna omadusi võib tundma õppida üksikisikut uurides. (Lotman 2010d[1970]: 56)· A nation is only a mechanism of the sum of people and all the qualities of humanity can be known by studying the individual.Huvipakkuv on suhtumine rahvasse: valgustaja võitleb rahva eest, kuid tema sümpaatia inimese vastu rahva seast tõukub [|] hoiakust, et ta on "samasugune nagu mina", mitte sellest, et "ta on teistsugune". "Saada selliseks nagu rahvas" tähendab "muutuda, et saaks iseendaks", aga mitte "muutuda, et saada teistsuguseks"; soov sulanduda rahva sekka tähendab ühelt poolt püüdlemist taasühinemisele nendega, kes on "teised" ja "keda on palju", aga teiselt poolt nendega, kes "on samasugused", kuid orjastatud. Rahvas on ihaldusväärne oma rõhutuse, mitte paljususe, pigem nõrkuse kui tugevuse tõttu. (Lotman 2010d[1970]: 56-57)· The attitude towards the nation is interesting: the enlightener fights for the people but his sympathy for the person within the nation follows from the attitude that he or she is "just like me" not from "he or she is different". "To become like the people" means "to change but remain oneself", but not "to change in order to become different"; the desire to merge with the people means on the one hand striving towards a reunion with those who are "others" and "the many", but on the other hand with those who are "the same" but enslaved. The people are desirable for their oppression, not their multiplicity, rather due to weakness than strength.

rahvas ··· Andsin siin rahvale vasteks "*nation*", aga konstruktsioonis "sümpaatia inimese vastu rahva seast" on see natuke imelik. –>Sellest ei saa siiski järeldada, et kultuur pole semiootiline süsteem. Kui see oleks nii, siis poleks tegu teatud erilist tüüpi kultuuriga, vaid antikultuuriga, mis hävitades teisi info säilitamise ja edasiandmise võimalusi, ei suudaks ise täita kommunikatiivse süsteemi rolli. See pole siiski nii. Järelikult, hävitades eelnenud kultuuri märke, loob Valgustusaeg märke märkide hävitamisest. Seda kinnitab näide: Valgustus kutsub üles naasma märgilise maailma kimääride juures loomuliku elu reaalsuse juurde, mis pole sõnadest sandistatud. Asjade olemust vastandatakse märkidele nagu reaalset fantastilisele. Kuid tegu on erilist tüüpi "realismiga". Kuivõrd kirjanikku ümbritsev maailm on sotsiaalsete suhete maailm, kuulutab ta selle kimääriks. Reaalne on aga inimene, kes on viidud tagasi oma olemuseni ja keda faktiliselt ei eksisteeri. Sel moel osutub tegelikkus fantastiliseks ja ebareaalseks, aga kõrgem reaalsus - täielikult sotsiaalse tegelikkuse maailmast väljalülitatuks. Valgustuse "mitte-märk" osutub teise astme märgiks. (Lotman 2010d[1970]: 57)· However, it cannot be concluded from this that culture is not a semiotic system. If it were so then it would not be a certain special type of culture, but ancient culture, which, while destroying other ways of storing and transmiting information, could never itself fulfil the role of a communication system. This is not yet so. Consquently, by destroying signs of previous cultures, the Enlightenment creates signs of the destruction of signs. This is confirmed by an illustration: Enlightenment calls for a return to the chimera of the semiotic world alongside a return to the reality of natural life, which is not crippled by words. The essence of things are opposed to signs as the real to the fantastic. But we're dealing with a special type of "realism". Inasmuch as the world around the writer is a world of social relationships, he declares it a chimera. What is real, however, is the person, who has been brought back to his or her essence and who factually doesn't exist. In this way reality turns out to be fantastic and unreal, but a higher reality - completely switched out of the world of social reality.

aga kõrgem reaalsus ··· Siin ei ole selge, kas see tegelikkus, mis osutub fantastiliseks ja ebareaalsuseks, on ise see "kõrgem reaalsus" või on tegelikkus ja "kõrgem reaalsus" vastandlikud. **IV. Semantilis-süntaktiline tüüp · IV. Semantic-syntactic type** Euroopa Valgustusaeg 18. sajandil osutus üheks kõige võimsamaks kultuurisüsteemiks uusajal. Kuid lõhkudes süntaktika, lõi ta killustunud, astudes semantika vastu - mõttetu pildi maailmast. (Lotman 2010d[1970]: 57)· The European Enlightenment era in the 18th century turned out to be one of the most powerful cultural systems during modernity. But by breaking syntactics, it created a fragmented, and by opposing semantics - a meaningless image of the world.18. sajandi lõpu, 19. sajandi alguse Euroopa kultuuris samastati seda maailmapilti kodanliku ühiskonnaga, mis kujunes pärast Suurt Prantsuse revolutsiooni 18. sajandi lõpul. Seda tugevam oli impulss luua mõtestatud ja ühtne maailmamudel. See langeb kokku historitsismi, dialektika ideede plahvatusliku esilekerkimisega, mis on sedavõrd iseloomulik vene ühiskondlikule mõttele 1820ndate lõpust 1840ndate aastateni. Need probleemid erutavad Puškinit alates "Poltaavast", noort Kirejevskit, Tšaadajevit, Stankevitši ringi ja selle tulemusel kujunes välja vene hegeliaanluse omapärane liin. "Reaalsusega leppimine" on nende meeleolude äärmuslik, kuid

seaduspärane väljendus. (Lotman 2010d[1970]: 58)· In the European culture at the end of the 18th century and the beginning of the 19th century, this image of the world was identified with civil society, which developed after the Great French Revolution at the end of the 18th century. The stronger was the impulse to create a meaningful and uniform model of the world. This coincides with the explosive emergence of ideas of historicism and dialectics, which are so characteristic of Russian social thought from the end of the 1820s until the 1840s. These problems energize Pushkin beginning with "Poltava", the young [Ivan] Kireyevsky, [Pyotr] Chaadayev, the Circle of Stankevich, and resulting in the development of a peculiar line of Russian Hegelianism. "Reconciling with reality" is the extreme, if unsurprising, expression of these moods.

Stankevich ⋯ See siin.

seaduspärane ⋯ Jälle see sõna. Nastikust puudub, Google Translate annab "*legitimate*". Ennist sai selle asemele "*pattern*". Siin vist ei jää muud võimalust kui arvestada konteksti ja lugeda seda seaduspärast kui "mitte-üllatavat" (*unsurprising*). Praegu tõesti ei oska midagi paremat välja pakkuda. Kujutlus maailmast kui mingist reaalsete faktide järjestusest, mis on vaimu süvaliikumise väljenduseks, andis kõigile sündmustele kahekordse mõtestatuse: semantilise - füüsiliste eluilmingute seosed nende varjatud tähendusega -, ja süntaktilise - nende seosed ajaloolise tervikuga. See püüdlus mõtestatusele sai kultuuri põhijooneks ja tungis lisaks filosoofiale ka olmesse. Herzen meenutas seda perioodi: "Inimene, kes läks Sokolnikisse jalutama, läks selleks, et anduda panteistlikule tundele oma ühtsusest kosmosega; ja kui ta, kohates teel mõnd joobnud sõdurit või memme, astus vestlusesse, siis filosoof mitte lihtsalt ei rääkinud nendega, vaid määratles rahvalikku substantsi selle vahetus ja juhuslikus ilmingus". (Lotman 2010d[1970]: 58)· The idea of the world as some sort of sequence of actual facts, which are the expression of a deep movement of the spirit, gave all events a double meaning: semantic - the connections between physical manifestations of life and their hidden meaning -, and syntactic - their connections with the historical totality. This striving for meaning became the main characteristic of culture and penetrated not only philosophy but also everyday life. Herzen recalled this period: "The man who went for a walk in Sokolnik went to indulge in a pantheistic sense of his oneness with the universe; and when, upon meeting with some drunken soldier or hag and engaging in a conversation, the philosopher not only spoke to them but defined the national substance in its immediate and accidental manifestation."

kahekordne mõtestatus ⋯ Jälle mõtestatus. Seekord sai siia lihtsalt "*double meaning*". Variandina võib kaaluda ka "*dual conception*" vms.

memm ⋯ Ei anna vastet. Tõlkisin justkui aleks "vanamoor" (*hag*). Sel juhul ka otsesemalt, "*old lady*".

määratles rahvalikku substantsi ⋯ Oijah. Siin tasuks vb originaaliga konsulteerida, sest mina küll ei saa aru kuidas ta rahvalikku substantsi vestluse käigus määratles. Tahaks, et siin oleks "*defined the substance of the people*" või isegi "*defined the characteristic substance of the people*" vms. Lõpuks jätsin siia "rahvaliku" asemel "rahvusliku" (*national*). Pole üldse kindel selles osas. Uus süsteem kujutas endast struktuuri vaatepunktist kahe eelnenu sünteesi ja Herzenil oli põhjust kõnelda sellest, et "Hegeli ja Stefan Javorski kombineerimine [...] on võimalikum kui arvatakse". Sellegipoolest ei rehabiliteerinud see süsteem mitte inimese mütolooogilist, "filosoofilist olemust", vaid igapäevase reaalsuse, nähes selles astet absoluudini jõudmiseks. Iseenesest mõttetu muutus mõtestatuks kui üldise arengu hetk. Maailm jaotus süsteemiks (ideaalne olemus) ja selle materiaalseks väljenduseks juhuslikes kehastustes. See sundis olemasolevana arvestama vaid neid hetki, mis omavad [|] tähendust - semantilist ja süntaktilist. Seejuures vaadeldakse erinevaid sündmusi, mis korreleeruvad ühe ja sama ideaalse momendiga vaimu arengus, see tähendab omavad üht tähendust, kui ühe ajaloolise sündmuse variante. Seega, kui keskaegne süsteem käsitles maailma kui sõna, siis semantilis-süntaktilises süsteemis omandas see keele tunnused. (Lotman 2010d[1970]: 58-59)· From the viewpount of structure, the new system represents a synthesis of the two previous ones and Herzen had reason to say that "combining Hegel and Stefan Jaworski [...] is more feasible than people think". Nevertheless, this system did not rehabilitate the mythological, "philosophical essence" of humankind but its everyday reality, seeing in it a step towards the absolute. What was meaningless in itself was reconsidered as an instance of general progress. The world was divided into a system (ideal essence) and its material expression in random incarnations. This forced one to consider only those moment as existant which possessed meaning - [both] semantic and syntactic. Moreover, the same events, which are correlated with the same ideal instance in spiritual progress, that is, having the same meaning, were are viewed as variants of a single historical event. Thus, while the medieval system treated the world as a word, then the

semantic-syntactic system it acquired the characteristics of language.

üldine areng **⋯** Otsese "*general development*" asemel "üldine edasiareng" ("*general progress*"), sest see kõlab paremini. Üheks keskseks küsimuseks selles sotsiaal-kultuurilises süsteemis oli küsimus tegelikkusest. Belinski kirjutas Bakuninile: "Minu vaimulõõsas arenes algupärane tähendus sõnale *tegelikkus* [...] Ma vaatan tegelikkust, mida ma varem niivõrd põlgasin, ja värisen saladuslikus vaimustuses, tajudes selle mõistuslikkust, nähes, et sellest ei tohi midagi välja visata ega midagi tagasi lükata ega laita". Moskva hegeliaanide suhe tegelikkusesse 1840ndail aastatel on väga lähedane arusaamale väljendusplaanist keeles post-saussurelikus terminoloogias: see on süsteem, mis on väljendatud materiaalsetes faktides. Ühelt poolt tähendab see kõige süsteemivälise eeldamist, teiselt poolt - huvi märkide materiaalse külje vastu, mis keskaegse teadvuse jaoks oli "tähenduse kammitsejaks". Vaid väljenduse ülesehitusse süüvimisel saab võimalikuks mõista sisu ülesehitust. (Lotman 2010d[1970]: 59)· One of the central questions in this socio-cultural system was the question of reality. [Vissarion] Belinsky wrote to Bakunin: "The original meaning of the word *reality* developed in the blaze of my mind [...] I look at reality, which I used to despise so much, and tremble in secretive enthusiasm, perceiving its mysteriousness, seeing that nothing can be thrown out of it or nothing rejected or blamed." The reality of Moscow's Hegelians to reality in the 1840 was very close to the understanding of the plane of expression in language in post-Saussurean terminology: it is a system expressed in material facts. On the one hand this means assuming everything extrasystemic, on the other hand - an interest in the material side of signs, which was the "shackle of meaning" for medieval consciousness. Only by immersing in the constitution of the expression it becomes possible to understand the constitution of content.

vaimulõõs **⋯** Lõõsk on "suur tuleleek; kõrvetav kuumus" (ÕS). Siia sai "*blaze of mind*, paremat ei oska pakkuda.

tähenduse kammitseja **⋯** "Paneb hobuse (jalad) kammitsasse, hobune on kammitsas. Viin päästab keelepaelad kammitsast" (ÕS). Hobusekammits on "*Hobble (device)*". Otse vist ei tasi, ei saa käänata ("*hobbler of meaning*"?). Aga kuna need kammitsad näevad väga välja nagu käerauad, saab ehk öelda, "tähenduse aheldajad" või täpsemalt "tähenduse ahelad" ("*shackles of meaning*"), st märkide materjaalne külg (sõna, väljendus) aheldas tähendust. Sellest tulenesid ideed ajaloofaktide mittejuhuslikust, orgaanilisest struktureeritusest ja sellest, et igasugune reaalsuse kirjeldus erapooliku teooria terminites on juba alguses määratud läbikukkumisele - maailma süsteem tuleb tuletada tema struktuuri kirjeldusest. Ometi just kujutlus sellest, et süsteemiväline fakt on mitteeksisteeriv fakt, lõi laialdased võimalused "leppimiseks" üldise vägivallaga üksiku üle, ajaloo ja riigi vägivallaga inimese üle, eriti Nikolai I valitsusajal. Just seda liini pidi algasid esimesed protestid eelkirjeldatud süsteemi vastu. 1840. aastal kirjutas Belinski Botkinile: "Üldine on inimliku individuaalsuse timukas". Ometi oli kultuurikoodi vahetamise võimalustering ammendunud ja eemaldumine ühest teatavast [|] süsteemist viis teise taastamiseni. Belinski pöördus Valgustuse poole, kui kirjutas: "Minu jaoks on nüüd *inimlikkus* kõrgemal ajaloost, ühiskonnast ja inimkonnast". (Lotman 2010d[1970]: 59-60)· This gave rise to ideas of the non-random, organic structure of the facts of history and that any description of reality in terms of a neutral theory was destined to failure from the very beginning - the system of the world must be derived from the description of its structure. Yet the notion that an extrasystemic fact is a non-existent fact, created ample opportunities for "reconciling" with the violence of the general over the particular, of the violence of history and state over the individual person, especially during the reign of Nicholas I. Exactly along this line began the first protests against the above-described system. In 1840, Belinsky wrote to [Sergey] Botkin: "The general is the executioner of human individuality." However, the circle of possibilities for exchanging the code of culture was exhausted and the departure from one specific system led to the restoration of another. Belinsky turned to Enlightenment when he wrote: "For me, *humanity* is now above history, society, and humankind."On iseloomulik, et süsteemid, mis tekkisid Venemaal 19. sajandi keskpaiku ja mille eesmärgiks oli luua keerulisemaid maailmamudeleid, kujunesid juba valmis kultuurikoodide kreoliseerumise tagajärjel. Nii omasid Venemaale 19. sajandi keskpaigas epohhiloovat tähtsust katsed sünteesida 3. ja 4. struktuuri. Nende erinevad modifikatsioonid on iseloomulikud revolutsioonilistele demokraatidele ja Lev Tolstoile. (Lotman 2010d[1970]: 60)· It is characteristic that the systems that emerged in Russia in the mid-19th century, and whose aim was to create more complex models of the world, developed as a result of the creolization of already finished cultural codes. Thus, in the middle of the 19th century, attempts to synthesize the third and fourth structure had an epoch-making importance for Russia. Their various modifications are characteristic of the revolutionary democrats and Lev Tolstoy.Samas küpses püüdlus alata *uut* kultuuritüüpide rajamise tsüklit erinevalt Tolstoi ja Dostojevski loomingus. Seejuures juhatati kätte ka teed, mida mööda läksid otsingud 20. sajandil. Otsingute baasiks sai

asjaolu, et sellest, mis enne toimis süsteemi algelemendina - inimese loomusest - sai nüüd selle resultaat. See muutis otsustavalt semantilise ja süntaktilise printsiibi rakendamise viisi. Semantilise printsiibi kasutuses muutus peamiseks kujutlus sellest, et "inimeseks" on klass, rahvas, inimkond, aga looduslik inimene on vaid selle struktuurse terviku tunnus. Süntaktiline põhimõte sundis vaatlema üksikut looduslikult antud inimest kui isiksuste jada, tõstatades küsimusi nende koostoimest ja identifitseerimisest. (Lotman 2010d[1970]: 60)· At the same time, striving towards beginning a *new* cycle of establishing types of culture matured differently in the works of Tolstoy and Dostoevsky. Thereby were set the paths followed by the searches in the 20th century. These searches were based on the fact that what before acted as the basic element of the system - human nature - now became its result. This altered drastically the way the semantic and syntactic principles were applied. In the application of the semantic principle what changed was the notion that the "person" is a social class, nationality, humanity, but the natural man is only a feature of this structural whole. The syntactic principle forced the individual natural man to be viewed as a sequence of personalities, raising questions about their interaction and identification.

11.7.8 The City of the Sun (2020-08-27 15:23)

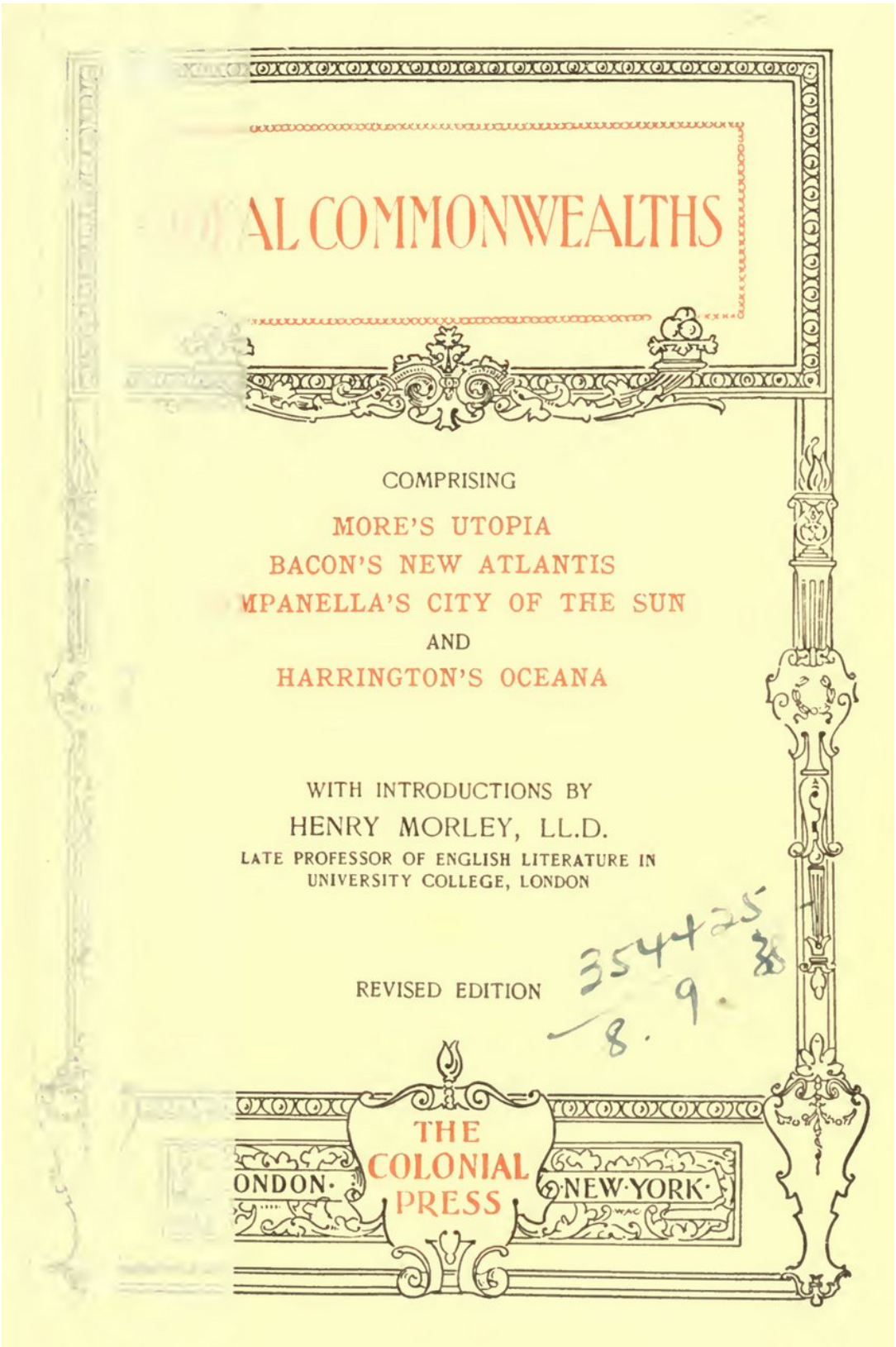

AL COMMONWEALTHS

COMPRISING

MORE'S UTOPIA

BACON'S NEW ATLANTIS

MPANELLA'S CITY OF THE SUN

AND

HARRINGTON'S OCEANA

WITH INTRODUCTIONS BY

HENRY MORLEY, LL.D.

LATE PROFESSOR OF ENGLISH LITERATURE IN UNIVERSITY COLLEGE, LONDON

354425
8. 9.

REVISED EDITION

ONDON· THE COLONIAL PRESS ·NEW·YORK·

Campanella, Tommaso 1901. The city of the sun. In: *Ideal Commonwealths: Comprising More's Utopia*,

Bacon's New Atlantis, Campanella's City of the Sun, and Harrington's Oceana. With introduction by Henry Morley. London; New York: The Colonial Press, 141-179. [Internet Archive]

> Arches run on a level with the middle height of the palaces, and are **continued round the whole ring**. There are **galleries for promenading upon these arches**, which are supported from beneath by thick and well-shaped columns, enclosing arcades like peristyles, or cloisters of an abbey. (Campanella 1901: 142)

Fourier, too, desired his Phalanstery to be surrounded by a covered promenade, so as to be able to walk all round the building without getting wet.

> **The pavement of the temple is bright with precious stones**. Its seven golden lamps hang always burning, and these bear the names of the seven planets. (Campanella 1901: 143)

Impracticalities.

> **The great ruler among them is a priest** whom they call by the name Hoh, though we should call him Metaphysic. He is head over all, in temporal and spiritual matters, and all business and lawsuits are settled by him, as **the supreme authority**. Three princes of equal power - viz., Pon, Sin, and Mor - assist him, and these in our tongue we should call **Power, Wisdom, and Love**. To Power belongs the care of all matters relating to war and peace. He attends to **the military arts**, and next to Hoh, he is ruler in every affair of a warlike nature. He governs the military magistrates and the soldiers, and has the management of the munitions, the fortifications, the storming of places, the implements of war, the armories, the smiths and workmen connected with matters of this sort. (Campanella 1901: 144)

A theocracy? The ordeal with the three princes clearli inspired by Plato: "He [Plato] does in fact argue that each of these three interests should be in the professional keeping of separate bodies of men - **honour** in the keeping of the army, **knowledge** in that of the ruling elders, **production** in the hands of craftsmen who may neither fight nor rule" (Stocks 1915: 213). Here, honour is replaced with Power. Also, the princes are named after their offices?

> But **Wisdom is the ruler of the liberal arts**, of mechanics, of all sciences with their magistrates and doctors, and of the discipline of the schools. As many doctors as there are, are under his control. There is one dioctor who is called Astrologus; a second, Cosmographus; a third, Arithmeticus; a fourth, Geometra; a fifth, Historiographus; a sixth, Poeta; a seventh, Logicus; an eight, Rhetor; a ninth, Grammaticus; a tenth, Medicus; an eleventh, Physiologus; a twelfth, Politicus; a thirteenth, Moralis. **They have but one book**, which they call Wisdom, and in it all the sciences are written with conciseness and marvellous fluency of expression. **This they read to the people after the custom of the Pythagoreans**. It is Wisdom who causes the exterior and interior, the higher and lower walls of the city to be adorned with the finest pictures, and to have all the sciences painted upon them in an admirable manner. (Campanella 1901: 144)

So many sciences and only one book! How would you paint pictures of rhetoric, grammar, and poetics? What is the custom of reading amongst the Pythagoreans? "It was the custom however with them for the youngest to read, and the eldest ordered what was to be read, and after what manner" (Iamblichus 1818: 53) - so the young read to the old?

> On the sixth interior are painted all the mechanical arts, with the several instruments for each and their manner of use among different nations. Alongside, the dignity of such is placed, and their several inventors are named. But on the exterior of all the **inventors in science**, in warfare, and in law are represented. There I saw Moses, Osiris, Jupiter, Mercury, Lycurgus, Pompilius, Pythagoras, **Zamolxis**, Solon, Charondas, Phoroneus, with very many others. They even have Mahomet, whom nevertheless they hate as a false and sordid legislator. In the most dignified position I saw a representation of Jesus Christ and of the twelve Apostles, whom they consider very worthy and hold to be great. (Campanella 1901: 146)

Zalmoxis, Pythagoras' mythical Thracian slave, now Zamolxis. Some of these I know very little of: Lycurgus of Sparta was a quasi-segendary lawgiver, Charondas a lawgiver in Sicility, Phoroneus a primordial king of Argos. It seems impossible that there is a Christian nation like this without the rest of the Christian world knowing about them. Uncontacted peoples don't have Covid-19.

> And when I asked with astonishment whence they had obtained our history, they told me that **among them there was a knowledge of all languages**, and that by preservance they continually send explorers and ambassadors over the whole earth, who learn thoroughly the customs, forces, rule and histories of the nations, bad and good alike. (Campanella 1901: 147)

How convenient. They must have been a republic of spies, having gained so much knowledge of the rest of the world without the rest of the world knowing about them. "All languages" very curious - did they record any ancient Estonian in their *one book*?

> **Love is foremost in attending to the charge of the race**. He sees that men and women are so joined together, that they bring forth the best offspring. Indeed, they laugh at us who exhibit a studious care for our breed of horses and dogs, but **neglect the breeding of human beings**. Thus the education of the children is under his rule. So also is the medicine that is sold, **the sowing and collecting of fruits of the earth and of trees, agriculture, pasturage**, the preparations for the months, the cooking arrangements, and whatever has any reference to food, clothing, and the intercourse of the sexes. Love himself is ruler, but there are many male and female magistrates dedicated to these arts. (Campanella 1901: 147)

Eugenics. Plato's "production in the hands of craftsmen" is turned into love, the production of people. Of course it still includes the menial tasks (crafts) Plato ascribed to them. Fourier effectively placed love in secondness, it being a passion of the soul. Here love is placed in firstness, only its bodily aspects (genetics) evidently considered primary.

> **This race of men came there from India**, flying from the sword of the Magi, a race of plunderers and tyrants who laid waste their country, and they determined to lead **a philosophic life in fellowship with one another**. Although the community of wives is not instituted among the other inhabitants of their province, among them it is in use after this manner: **All things are common with them**, and their dispensation is by the authority of the magistrates. **Arts and honors and pleasures are common**, and are held in such a manner that no one can appropriate anything to himself. (Campanella 1901: 147)

The Pythagorean *κοινά τά φιλων* (all is common between friends). "Philosophic life" also a Pythagorean trope. Why they should come from India, I have no clue - perhaps it was considered sufficiently exotic at that time. Not sure though why people coming from India wouldn't have their own philosophy and religion, and should mix Christianity with Pythagoreanism in this way.

> They say that all private property is acquired and improved for the reason that **each one of us by himself has his own home and wife and children**. From this, self-love springs. For when we raise a son to riches and dignities, and leave an heir to much wealth, we become either ready to grasp at the property of the State, if in any case fear should be removed from the power which belongs to riches and rank; or avaricious, crafty, and hypocritical, if anyone is of slender purse, little strength, and mean ancestry. **But when we have taken away self-love, there remains only love for the State**. (Campanella 1901: 148)

Somewhat incomprehensible. What I get in the first instance is that they haven't socialized sexuality and progeny, so not quite as utopian as it could be.

> Under such circumstances **no one will be willing to labor**, while he expects others to work, on the fruit of whose labors he can live, as Aristotle argues against Plato. (Campanella 1901: 148)

Either make work attractive, or do away with it altogether. We're currently heading towards the second option with automation.

> St. Augustine may say that, but I say that among this race of men, **friendship is worth nothing**, since they have not the chance of conferring mutual benefits on one another. (Campanella 1901: 148)

This one has a transactional view of friendship, as if people didn't make friends if there was nothing (monetary or material) to be gained from it.

> Sometimes **they improve themselves** mutually with praises, **with conversation**, with actions, and out of the things they need. All those of the same age call one another brothers. They call all over twenty-two years of age, **fathers**; those that are less than twenty-two are named **sons**. (Campanella 1901: 148)

How do they call actual sons and fathers? "My less that twenty-two year-old, go to your room!" - "Yes, my over twenty-two year old."

> **As many names of virtues as there are among us, so many magistrates there are among them**. There is a magistrate who is named Magnanimity, another Fortitude, a third Chastity, a fourth Liberality, a fifth Criminal and Civil Justice, a sixth Comfort, a seventh Truth, an eight Kindness, a tenth Gratitude, an eleventh Cheerfulness, a twelfth Exercise, a thirteenth Sobriety, etc. (Campanella 1901: 149)

"[…] the Name, or Sound, *Virtue*, is so hard to be understood; liable to so much Uncertainty in its Signification; and the Thing it stands for, so much contended about, and difficult to be known" (Locke 1741a: 41). Evidently not according to Campanella. There are 13 virtues. Just because. What in the world is the virtue of comfort? In a theocracy there is no virtue called Piety.

> They are elected to duties of that kind, each one to that duty **for excellence in which he is known from boyhood to be most suitable**. Wherefore among them neither robbery nor clever murders, nor lewdness, incest, adultery, or other crimes of which we accuse one another, can be found. (Campanella 1901: 149)

The magistrate of sobriety was known for being sober from boyhood. If they had no dealings with alcohol, why would this be an office? These really call out to be reversed in a Fourerian manner; in the ideal society, there'd be a magistrate of sobriety who was the biggest and bestest drunkard of all.

> That you may know, then, **men and women wear the same kind of garment, suited for war**. The women wear the toga below the knee, but the men above; and both sexes are instructed in all the arts together. When this has been done as a start, and before their third year, **the boys learn the language and the alphabet on the walls by walking round them**. They have four leaders, and four elders, the first to direct them, the second to teach them, and these are **men** approved beyond all others. (Campanella 1901: 149)

Why would a peaceful nation be dressed for war at all times? Also, togas? On Indian people? Walking round the walls a really inefficient way to learn alphabet, no? By their third year, does he mean 3-year-old children? Or are they first istructed in all the arts and *then* taught the alphabet? Probably wouldn't need it anyway what with there being *one book* to read. Also, both sexes are instructed together but the instructors are men only?

> **Afterward** they lead them to the offices of the trades, such as shoemaking, cooking, metal-working, carpentry, painting, etc. **In order to find out the bent of the genius of each one**, after their seventh year, when they have already gone [||] through the mathematics on the walls, they take them to the readings of all the sciences; there are four lectures at each reading, and in the course of four hours the four in their order explain everything. (Campanella 1901: 149-150)

Fourier started earlier. Little kids can play with miniature tools and find what they'd like to do themselves.

> For some take physical exercise or busy themselves with public services or functions, **others apply themselves to reading**. (Campanella 1901: 150)

All the children in the city crowded around that one book.

> Leaving these studies all are devoted to the more abstruse subjects, to mathematics, to medicine, and to other sciences. There are **continual debate and studied argument** among them, and after a time they become magistrates of those sciences or mechanical arts in which they are the most proficient; [...] (Campanella 1901: 150)

A lot to study and debate over what was written in that one book, or reported from foreign nations (without being published).

> They are not allowed to overwork themselves, but frequent practice and **the paintings render learning easy** to them. **Not too much care** [|] **is given to the cultivation of languages**, as they have a goodly number of interpreters who are grammarians in the State. (Campanella 1901: 150-151)

How do they publish those who overwork themselves? Do paintings render learning easier than reading? The sheer amount of paintings necessary to convey the many enumerated sciences would make the learning experience one of toilsome shuffling around before an endless row of paintings. Also, they have "a knowledge of all languages" but not amongst the broader populace, only amongst specially designated workers for the state? (One more point for the spy theory.)

> This, moreover, is not unknown to you, that the same argument cannot apply among you, when you consider that man the most learned who knows most of grammar, or logic, or of Aristotle or any other author. For such knowledge as this of yours much servile labor and memory work are required, so that **a man is rendered unskilful, since he has contemplated nothing but the words of books and has given his mind with useless result to the consideration of the dead signs of things**. Hence he knows not in what way God rules the universe, nor the ways and customs of nature and the nations. Wherefore he is not equal to our Hoh. For that one cannot know so many arts and sciences thoroughly, who is not esteemed for skilled ingenuity, very apt at all things, and therefore at ruling especially. (Campanella 1901: 151)

Ah, yes, too much book-learning renders a person dull and flaccid, unable to deal with the real world. That is why the best leaders and rulers never touch those wicked things called books.

> Thus **Power is the most learned in the equestrian art**, in marshalling the army, in the marking out of camps, in **the manufacture of every kind of weapon and of warlike machines**, in planning strategems, and in every affair of a military nature. (Campanella 1901: 152)

There's a natural connection between riding horses and building unmanned aerial vehicles.

> On one side sit the women, on the other the men; and as in the refectories of the monks, there is no noise. While they are eating a young man reads **a book** from [|] a platform, intoning distinctly and sonorously, and often the magistrates question them upon the more important parts of the reading. (Campanella 1901: 153-154)

They must have dinners at separate times at each refractory for that *one book* to get passed around this way. Also, imagine having to answer questions about what's being read to you *while you're eating*.

> **They wash their bodies often, according as the doctor and master command**. (Campanella 1901: 155)

Of course I'm going to wash myself, *as soon as I am given the command*.

> They deny what we hold - viz., that it is natural to man to recognize his offspring and to educate them, and to use his wife and house and children as his own. For they say that **children are bred for the preservation of the species** and not for individual pleasure, as St. Thomas also asserts. **Therefore the breeding of children has reference to the commonwealth, and not to individuals**, except in so far as they are constituents of the commonwealth. And since individuals for the most part bring forth children wrongly and educate them wrongly, they consider that they remove destruction from the State, and therefore for this reason, with most sacred fear, they commit the education of the children, who, as it were, are the elemnet of the republic, to the care of magistrates; for the safety of the community is not that of a few. (Campanella 1901: 156)

Pythagoras on the other hand reportedly said that people should beget children so that there'd be someone after them to worship the Gods. Therefore the breeding of children has reference to the Gods, and they are really God's children.

> When the women are exercised they get a clear complexion, and become strong of limb, tall and agile, and with them beauty consists in tallness and strength. Therefore, if any woman dyes her face, so that it may become beautiful, or uses high-heeled boots so that she may appear tall, or garments with trains to cover her wooden shoes, **she is condemned to capital punishment**. (Campanella 1901: 157)

Wearing high heels and make-up will you get you deaded in this ideal society.

> They say, moreover, that grinding poverty renders men worthless, cunning, sulky, thievish, insidious, vagabonds, liars, false witnesses, etc.; and that **wealth makes them insolent, proud, ignorant, traitors, assumers of what they know not, deceivers, boasters, wanting in affection, slanderers**, etc. (Campanella 1901: 158)

No doubt grinding poverty does that, for extreme want is by no means ennobling, but the description of what wealth does reads like the description of the current U.S. president, with not a single trait excepted.

> The inhabitants of the City of the Sun do not fear death, because **the yall believe that the soul is immortal**, and that when it has left the body it is associated with other spirits, wicked or good, according to the merits of this present life. Although they are partly followers of **Brahma and Pythagoras**, they do not believe in the transmigration of souls, except in some cases by a distinct decree of God. (Campanella 1901: 160)

In this Campanella cannot be faulted, they considered the connection between Pythagoras and India a serious one up to the end of the 19th century. See Pythagoras' palingenesis.

> Wherefore the State often makes war upon these because, being neighbours, they are usurpers and live impiously, **since they have not an object of worship and do not observe the religion of other nations or of the Brahmins**. (Campanella 1901: 161)

Truly, a perfect society would engage in wars with its neighbours for no god damn reason.

> But this exemption from work is by no means pleasing to them, since **they know not what it is to be at leisure**, and so they help their companions. (Campanella 1901: 164)

Read *the* book.

> But he who did not bear help to an ally or friend is beaten with rods. That one who did not obey orders is given to the beasts, in an enclosure, to be devoured, and a staff is put in his hand, and **if he should conquer the lions and the bears that are there**, which is almost impossible, **he is received into favor again**. (Campanella 1901: 164)

Disobedient man capable of killing bears and lions accepted in society. Makes all the sense.

> They navigate for the sake of becoming acquainted with nations and different countries and things. **They injure nobody, and they do not put up with injury, and they never go to battle unless when provoked**. They assert that the whole earth will in time come to live in accordance with their customs, and consequently they always find out whether there be a nation whose manner of living is better and more approved than the rest. (Campanella 1901: 168)

Yet earlier it turned out that their neighbours being irreligious is sufficient provocation for battle.

> The old people use the more digestible kind of food, and take three meals a day, eating only a little. But the general community eat twice, and the boys four times, that they may satisfy nature. The length of their lives is generally 100 years, **but often they reach 200**. (Campanella 1901: 169)

Doubt.

> As regards drinking, they are extremely moderate. **Wine is never given to young people until they are ten years old**, unless the state of their health demands it. After their tenth year they take it diluted with water, and so do the women, but the old men of fifty and upward use little or no water. (Campanella 1901: 169)

It is no wonder that a magistrate of sobriety is necessary.

> Among them there is never gout in the hands or feet, nor catarrh, nor **sciatica**, nor grievous colics, nor **flatulency**, nor hard breathing. For these diseases are caused by indigestion and flatulency, and by frugality and exercise they remove every humor and spasm. (Campanella 1901: 169)

These people don't even fart. Sciatica caused by flatulence not good medicine.

> Unclean diseases cannot be prevalent with them [|] because they often clean their bodies by **bathing in wine**, and soothe them with aromatic oil, and by the sweat of exercise they diffuse the poisonous vapor which corrupts the blood and the marrow. (Campanella 1901: 169-170)

What a waste of wine. Human skin doesn't even absorb the polyphenol compounds in wine.

> Then the sacred magistrates themselves **confess their own sinfulness** to the three supreme chiefs, and together they confess the faults of one another, though no special one is named, and they confess especially the heavier faults and those harmful to the State. (Campanella 1901: 174)

And new they're catholics.

> **No one can exercise the function of a poet who invents that which is not true**, and a license like this they think to be a pest of our world, for the reason that it puts a premium upon virtue and often assigns it to unworthy persons, either from fear or flattery, or ambition, or avarice. (Campanella 1901: 177)

What tedious, descriptive poetry they must have.

> **The sun and the stars** they, so to speak, regard as **the living representatives and signs of God, as the temples and holy living altars**, and they honor but do not worship them. Beyond all other things they venerate the sun, but they consider no created thing worthy the adoration of worship. (Campanella 1901: 178)

The Isles of the Blessed.

> They assert two principles of the physics of things below, namely, that the sun is the father, and the earth the mother; the air is an impure part of the heavens; all fire is derived from the sun. The sea is the sweat of earth, or the fluid of earth combusted, and fused within its bowels, but is **the bond of union** between air and earth, as **the blood is of the spirit and flesh of animals**. The world is a great animal, and we live within it as worms live within us. (Campanella 1901: 178)

Veri on keha ja vaimu ühendusside?

11.7.9 A Reflection Of Reality (2020-08-30 12:04)

- Iovan 2011. The City of the Sun and the Foundations for Social Performance

- Alexandrin 2002. Social economics: a perspective of diversity and community
- Treves 1940. The Title of Campanella's "City of the Sun"

Iovan, Marțian 2011. The City of the Sun and the Foundations for Social Performance. *Society and Politics* 5(2): 66-74. [Open Access]

> In his own personal manner, Campanella evaluated "the role of science, the role of sensations and experience in the process of knowledge, by **placing nature and man in the centre of philosophic preoccupations**." With such a philosophic strategy elements of scholastic and modern philosophy are combined in a *sui generis* form. (Iovan 2011: 66)

The same paragraph mentions his other works. One of them stands out especially: "*Philosophia sensibus demonstrata*, *De sensu rerum et magia libri quator* ("Four books on the sense of things and magic"), published in 1620" (*ibid*, 66). Sounds like empiricism, indeed.

> Companella established **a hierarchy of relations among science**, philosophy and theology, surpassing the speculations specific to medieval scholastic. For him, sciences involve **a reflection of reality**. In fact, for Campanella, **knowledge is authentic only if it is based on experience**. Although subservient to theology (*ancilla theologiae*), the philosophical knowledge rises above experience, to a more general plane. (Iovan 2011: 66)

There are of course many attempts to establish a new hierarchy of science, philosophy, and theology (at the end of the 19th century, especially, there were countless attempts to place these three into some sensible relation). The emphasis on reality/experience once again affirms nascent empiricism.

> Tommaso Campanella developed the Pantheistic outlook, following the line of thought imposed by **Cusanus and Bruno**. Thus, in his opinion, the great theological and philosophical truth is **the existence of God - the infinite synthesis of power, wisdom and love**. God lives and works inside, and not outside, of nature and things. Nature, through God, is an autonomous subject, expressing a consummate, peerless splendor. Nature is the object of contemplation and revelation. **By knowing nature, man will know God**. Consequently, the human life must be led in compliance with nature, oriented by a "religion of nature." (Iovan 2011: 67)

A sensible definition of Pantheism, I think. These must be Nicholas of Cusa and Giordano Bruno.

> My approach tries to argue that *The City of the Sun* is **a work meant to design a political and social framework able to compel human beings to adopt a type of conduct which makes them live together in social harmony and morality**. I will show that what places Campanella's work among other utopias of modernity is its attempt to reconstruct political and social circumstances in the new society by reconciling the private and communal interests. (Iovan 2011: 67)

"They assert that the whole earth will in time come to live in accordance with their customs, and consequently **they always find out whether there be a nation whose manner of living is better and more approved than the rest**." (Campanella 1901: 168)

> The poetical idea of a philosophical republic, *Civitas Solis*, was published in the German city of Frankfurt, in 1623 as a consequence of the fact that the work in manuscript had been enthusiastically received by the entellectual circles. **The novel ideas and the visionary, daring spirit that the text incorporated were reasons for this enthusiasm**. The manuscript was taken over from the author, imprisonedd at that time in Naples, by the Lutheran Tobias Adami, who had visited Companella on his way back from a pilgrimage to Palestine. Following the publication of a series of works, the author became well-known and liked in certain intellectual milieus, not only for his ideas, the model of society he proposed or the values for which he found application in politics, justice, education, nature protection etc., but also for **the elegant, precise and charming style of *Civitas Solis***. The work contains the literary - philosophical portrait of an ideal government and society. Following the conventions of utopian literature as established by Thomas More a century before, and perhaps also fearing the Inquisition and the Spanish authority, Campanella preferred to place his utopian society not in his native country, but in an imaginary world, on **an island located somewhere in the Pacific Ocean**. (Iovan 2011: 68)

Both content (visionary ideas) and expression (elegant style) were on point. As to the placement of the island, I thought it was Ceylon, off the coast of India. Is it in the Indian Ocean or the Pacific Ocean then?

> Consequently, the construction of a just, ideal society, of a democratic republic, **presupposes the necessary removal of private property and its replacement with common property** over wealth, since the community "all the rich and poor together [...] They are rich because they want nothing, poor because they possess nothing." What Campanella was trying to do, was actually to imagine a possibility to reconstruct the society so as to reconcile private and communal interests, by **abolishing the private property (considered to be the source for all the troubles in the world**) and by emphasizing the idea of common property. (Iovan 2011: 69)

This was by no means a novel idea. Not only does he mention Pythagoras several times but this aspect is very clearly inspired by the Pythagorean *κοινά τά φιλων*. It is also not surprising, seeing as Campanella originally came from Stignano, more-or-less exactly 100 kilometers from Crotone. For more information, see Edwin Minar's "Pythagorean Communism" (1944). Even his discussion of poverty and wealth reflect Pythagorean ethics - very clearly Campanella had read Iamblichus.

> Solarian life is led exclusively in the community, according to philosophical and moral precepts. **Even the common possession of women is regarded as normal. Self-love and egotism are unknown to them**. Love for one's self is replaced by the love for one's community, by arduous patriotic sentiments. The rationale of their social organization is: "**all things are common with them**." (Iovan 2011: 70)

This aspect didn't come to the fore in the translation I read, but that may be due to the translators. "All things are common with them" is *κοινά τά φιλων*.

> The only love expressed by Solarians is for the social body to which they belong, a wrong and unrealistic premise of the entire construct with harmful implications for the internal harmony. People develop a sort of mathematical or mechanical relationship, voluntarily regulated. By stripping the individual of his fundamental characteristics, Campanella goes beyond the values promoted by Renaissance humanism which is not surprising since his intention was **to design a social construct able to compel human beings to live together in perfect harmony**. (Iovan 2011: 70)

The significant difference between Solarian and Pythagorean communities is that the former "apes" the philosophies of various nations (Brahmins, Christians, Pythagoreans) - Campanella even writes at the end that they have an imperfect understanding of the philosophies and histories of other nations -, while the latter was based on a strict system of theology, philosophy, and mysticism, so that the "social bond" so to say was based on exclusiveness and dedication, on becoming an "esoteric".

> **Love is primarily in charge of perpetuating the species**, mating men and women so that healthy and vigorous offspring result, and, in general, of all that pertains to securing life. (Iovan 2011: 70)

It happened. Campanell's contraction of "prosperity" (Pythagorean "wealth") and "generation" (Chaldean "father") comes at the expense of the former. In other words, the fact that the prince of Love also deals with *economic* concerns falls by the wayside. There's also a shift of emphasis with such an "eugenic" scheme - progeny no longer in control of Gods but controlled by a human ruler.

> **A society which promotes personal merits**, knowledge and the ability to work is an idea which places Campanella among the seventeenth century political philosophers. **"Nobility" is granted**, in the new social organization, **on the basis of spiritual criteria**, aptitudes, competence, and merit. (Iovan 2011: 71)

Again I don't see a break with Pythagoreanism in this. "Nobility" is on par with "felicity" and "intelligence". In other words, to become "noble" in the Pythagorean sense is not due to breeding or family wealth but by having enough wealth to survive but not to be corrupted, and behaving in a virtuous manner. It is discipline and deliberate choice which makes a Pythagorean "noble". But, again, I didn't even notice the discussion of nobility in the translation I read.

> Solarians know everything that has been discovered and done by other nations. They know and cherish the culture of all the other nations, **they learn all languages**, diversify their interdependences and connections with the peoples, aspiring to "**a civilization of the universal**." (Iovan 2011: 71)

Naah, this is the first instance when he mentions the language issue. In the second, we are told: "Not too much care is given to the cultivation of languages, as they have a goodly number of interpreters who are grammarians in the State" (Campanella 1901: 150-151). In other words, it is the State apparatchik's who know the languages of the world, who are state-employed interpreters and translators. The common people are probably monolingual, as this quote indicates.

> Those who infringe upon these rules (through lies, slander, sloth, wrath, or other vices) are **deprived of the common meal**, the right to frequent women or other honors, as the judge sees fit. (Iovan 2011: 72)

This one got my noggin joggin' at the time of reading it as well. If everything is common and food is taken in refractories, as the monks do, doesn't this deprivation of "the common meal" mean, what with the lack of private property, that this is effectively a condemnation to starvation?

> The gravest unlawful acts are directed against the Republic, the supreme magistrates, or God. In such cases, the judgment is held at once, and those found guilty are always sentenced to death. There are neither executioners, nor lictors in the city. For this reason, the convicts are stoned to death by the people. Solarians pity death convicts, and **talk to them until they accept or even desire the capital sentence**. (Iovan 2011: 72)

The opposite of "talk therapy". Isn't this psychological terrorism? I mean, there are actual cultures out there where social "shunning" results in the wrongdoer depriving himself of water and food, wasting away in a few days. See Valentine Daniel's "The Semeiosis of Suicide in Sri Lanka" (1989).

> Fiwe witnesses are required in order to prove the infringement - **which is possible, since Solarians are always in a group**. (Iovan 2011: 72)

This is yet another veiled Pythagoreanism: "But when it was evening they again betook themselves to walking; yet not singly as in the morning walk, but in parties of two or three, calling to mind as they walked, the disciplines they had learnt, and exercising themselves in beautiful studies" (Iamblichus 1818: 53). Campanella has merely neglected the solitary morning routine, which is a pity in itself, and made the inhabitants "enjoy" constant company.

Alexandrin, Glen 2002. Social economics: a perspective of diversity and community. *International Journal of Social Economics* 29(4): 271-281. DOI: 10.1108/03068290210419843

> A total of 100 small pages long, and written in Italian, it tells of a sailor who came back home to Genoa recounting a story of **Taprobana, an old name for Colombo in Ceylon**. At the time, Ceylon was ruled by Buddhist kings, who followed by discourses given by the Buddha. (Alexandrin 2002: 271)

Their worship of Jesus and constant mutual confession of sins must be wholly Campanella's wishful thinking.

> The economic historian, J.A. Schumpeter (1955: 206) does not clearly define utopias or emphasize their importance as a tool of thought as a guide for action. He does, however, mention Bacon, More and Campanella in one breath. But, as in other evaluations of his predecessors, he "dismisses [Companella] at once as irrelevant to our purpose" (Schumpeter 1955: 207), though he writes: "to Campanella's *Civitas solis* **Platonic rays playing around rather commonplace matter do lend glamour not its own**" (Schumpeter 1955: 207). (Alexandrin 2002: 271)

That was my impression as well. What little I know of Plato's *Republic* shows Campanella's unoriginality as to the "triumvirate" structure of the society.

> The leaders of the City are naturally possessed of their desirable characteristics and assume their position equally naturally. The process, however, does involve "choosing" and Campanella mentions "election" (1981: 41; 43). **The word "democracy", however, is not prat of the vocabulary of the text**. (Alexandrin 2002: 272)

This, too, makes some sense in Pythagorean light. The Pythagoreans were, after all, driven out of Crotona by democratic forces, convinced of their depravity by a neighbouring tyrant (democracies are susceptible to tyrants, it seems, universally). The "Prince Prelate" in this sense is analogous to Pythagoras himself (the "Metaphysic"), and the three princes with their three further adjutants reflect the system of the pythagorean commune. I.e. if you wished to join the Solarian society you'd have to give up all your possessions to the office of Love.

> Furthermore, Campanella writes about issues that are often excluded from our economic writing: **peace among nations; non-aggression**, public property; and the role of the divine. In my view at present, his chief message to us is in the direction of his thought. Campanella posited that **a society can be based on spiritual values, wisdom and love**, that individuals are equal and can be ennobled, if not enlightened. (Alexandrin 2002: 274)

"Wherefore the State often makes war upon these because, being neighbours, they are usurpers and live impiously, since they have not an object of worship and do not observe the religion of other nations or of the Brahmins." (Campanella 1901: 161) - not very non-aggressive if they wage war against their neighbours based on differences in spiritual values or the lack thereof.

> These facts and changes were reflected in the social utopias of the late Middle Ages in works of Thomas More, **Thomas Müntzer**, Campanella and **Uinestely**. (Alexandrin 2002: 275)

The Wikipedia page for Thomas Müntzer says nothing about social utopias, and "Uinestely" gives only one search result on Google, to this very paper.

> These changes and the breakdown in agricultural industry brought about by the capitalist manner of production, led to the growth of great numbers of expropriated, landless peasants. **The peasants thus found themselves between the hammer of capitalism and the anvil of feudalism**. They became homeless beggars and vagabonds, forced to go to the cities and into the factories. (Alexandrin 2002: 276)

Awesome phrase.

> The guild system in the cities had also changed. Now the apprentices, the first manufacturing factory employees, **had no hope to become masters** and independent enterpreneurs. (Alexandrin 2002: 276)

A good point. You can't exactly take up the position of a janitor in a factory and work yourself up to become the CEO of the whole conglomerate, as you could in the guild system by beginning with sweeping the floor.

> Ideas similar to More's are also found, perhaps in a more developed way, in the writings and sermons of Thomas Müntzer (1490-1525). Müntzer's framework was based on the teachings of **Johhan of Flora**, which were religious utopias that predicted the end o the world and then a 1,000-year kingdom of **peace, justice and plenty**. (Alexandrin 2002: 277)

This must be Joachim of Fiore. These "peace, justice and plenty" conformable to the triad: (1) plenty; (2) peace; and (3) justice.

> One of the bright stars in the pleiades of the utopians in Thomas Campanella (1568-1639). The ideas of the writers we reviewed are found in Campanella; though they were recognized almost universally. As with other writers, **his diagnosis is realistic**; as in other writers, **his proposals are utopian**. He is no more nor no less original, correct or incorrect. But his work, with its own particular charms, merits further study. (Alexandrin 2002: 277)

These words could equally describe Charles Fourier, whose diagnosis of history Engels commended, and whose proposals Marx condemned.

> He studied **the traditional sciences**, but soon turned to **the study of their foundations** and of philosophy. Here came to follow the philosophical teachings of Telesio, who emphasized the importance of the empirical and of direct observations. This was the beginning of "natural philosophy". One of its aims was to discredit Aristotelian philosophy. **Telesio's grand principle was to follow and study real things and not abstractions**, and to do that one needed to rely on experience. In breaking this new ground, Telesio was recognized by Bacon as a pinoeer in the method. (Alexandrin 2002: 277)

Bernardino Telesio once again cropping up. Wikipedia even has a section, "Reliance on sensory data".

> In 1629, Campanella had an occasion to refute his critics. It was said that he defended his thesis with the zeal of his youth. He relied on the authority of the scriptures, the accepted discoveries in the natural sciences, and the writings of the Aristotelian philosophers to come to the conclusion that a new philosophy was needed. **This polemic was a total triumph, and Urbain VIII granted him complete liberty and keys to the city**. This news circled Europe at the speed of light. Gabriel Naude, the librarian of Louis XIII, thanked the pope publicly in the name of science for taking Campanella under his protection. (Alexandrin 2002: 278)

This was, after all, the time when writing a single magnificent poem could earn you a manor from someone high up who likes it enough.

> Campanella places the source of all knowledge on our ability to feel. his favorite axiom is: *Scrire est sentire* (to know is to feel). This enables us to know only corporal objects by means of our external senses. These abilities to sense we share with all other beings. But man alone is privileged to have **internal sensations**. This is our **sentiments, our sense of inspiration**, and it enables us to [|] know divine things. **The psychology of Campanella is thus both sense-based and mystical**. (Alexandrin 2002: 278-279)

This only complicates the already complex subject of sentiments further. No biggie. I'm not hurt. I's just cutting onions over here.

> One may ask how can effort exist in the absence of private property. Campanella's answer is [||] that **the love of ownership is to be substituted by "*esprit de corps*,"** by desire to contribute to the well-being of the whole, and he believed that this sublimation is possible. Did not the Romans die for the love of their country? Even in our world we see examples of **fraternal cooperation**: like the teams of our Navy Seals. Cannot Campanella's answer become the rule? (Alexandrin 2002: 279-280)

Did not know that *esprit de corps* had this grander meaning. "Fraternal cooperation" take to be its synonym.

Treves, Paolo 1940. The Title of Campanella's "City of the Sun". *Journal of the Warburg and Courtauld Institutes* 3(3/4): 248-251. [JSTOR]

> According to common belief the *Citta del Sole* ranks far above all the other works of the Dominican friar Tommaso Campanella (1568-1639) but **it by no means deserves the fame it has always enjoyed**. (Treves 1940: 248)

This 'bout to be a hot take, I can feel it.

> The reason of the favour it has met with is probably due to the fact that it has generally been regarded as **a political utopia, totally detached from the other works of its author**. Yet Campanella's famous booklet is not a sort of poetical fancy, conceived by the [||] philosopher as an escape from his meditation on the 'raison d'Etat,' but **the last stage of his political system**. (Treves 1940: 248-249)

Aight, he wrote numerous works, and only this one has been translated into English (and Estonian, and many other languages).

> The common opinion is best stated by Dr. De Mattei, according to whom Campanella may have come toh is title through Giovanni Botero's "Relationi universali" or "Delle cause della grandezza delle citta." In these works the Piedmontese Jesuit deals also with the geography of the New World and hints at the existence of a City of the Sun. Moreover **Campanella is well known to have been interested in the fact that some tribes of South America with whom Catholic missionaries had come into contact were reputed to worship the Sun**. The term "City of the Sun" would, *ex hypothesi*, have a merely geographical meaning. (Treves 1940: 249)

This much Campanella himself makes clear on the last pages of the booklet, explicitly addressing their worship (or respect?) of the sun.

> In the last years of the century Campanella was organizing **his famous conspiracy in Calabria the aim of which was to set up a sort of Republic in accordance with the ideas he put forth later in his "City of the Sun."** In 1599 the failure of the conspiracy caused Campanella to be arrested and brought to gaol in Naples where he remained for twenty-seven years. (Treves 1940: 249)

This I did not know. I guess it's better to at least make an attempt for it, rather than just sit around your home every noon in hopes that a capitalist on a white horse will come to finance your dreams, like Charles Fourier did.

> Moreover it is known that Campanella disliked the Piedmontese writer for **the mere fact of his being a Jesuit**. (Treves 1940: 249)

No wonder the denizens of his imaginary city attack their neighbours based on religion.

> Another suggestion has been implicitly advanced by those critics who surmise that Campanella derived the scheme of his City from **Jambulus' "Islands of the Sun."** Diodorus (ii, 55-60) gives a detailed survey of [|] Jambulus' book (whether he knew it directly or not is immaterial), especially emphasizing the communist *régime* of the **Heliopolitai**. (Treves 1940: 249-250)

Hot dang there are so many utopias I've never heard of. Iambulus's work did not survive. Diodorus Siculus regorded *a* fragment.

11.7.10 Akadeemia 89/1 (2020-08-31 20:55)

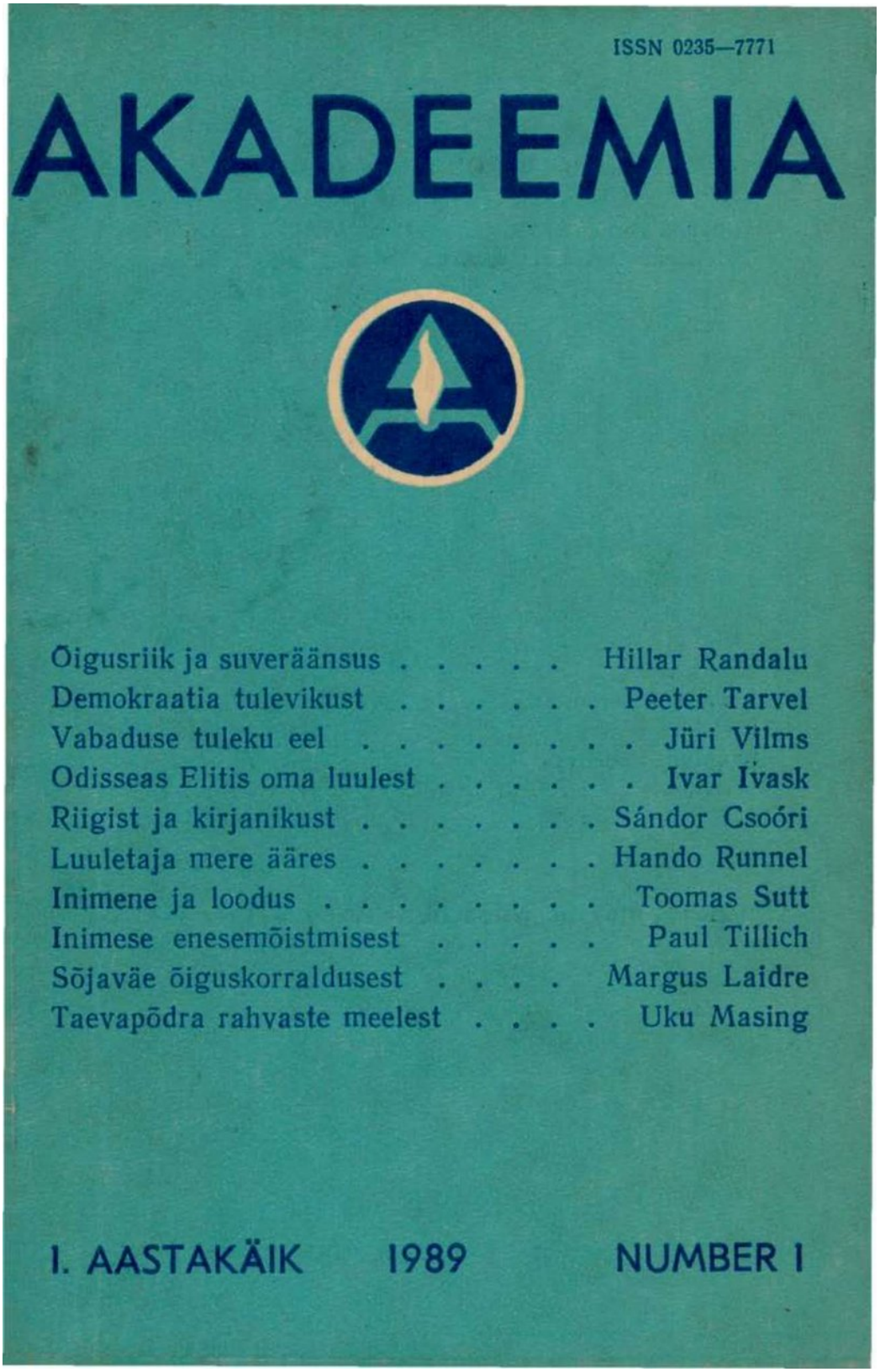

Lehitse numbrit Eesti Rahvusraamatukogu digitaalarhiivis

1. Ain Kaalep Teed jätkates
2. Hillar Randalu Õigusriik ja suveräänsus
3. Peeter Tarvel Demokraatia tulevikust
4. Jüri Kivimäe Peeter Tarvel: Le doyen des historiens estoniens
5. Jüri Vilms Vabaduse tuleku eel
6. Odisseas Elitis Oma luulest
7. Odisseas Elitis Luulet
8. Sándor Csoóri Riigist ja kirjanikust
9. Sándor Csoóri Maailma aistiline metafoor
10. Hando Runnel Luuletaja mere ääres
11. Toomas Sutt Inimene ja loodus I: Imperativus biologicus
12. Uku Masing Kiriku osa kultuurimandumisel
13. Paul Tillich Kuidas on teadus viimase sajandi jooksul muutnud inimese enesemõistmist
14. Margus Laidre Sõjaväe õiguskorraldusest Eesti- ja Liivimaa KVII sajandil
15. Toomas Karjahärm Arvustus: Toivo U. Raun. Estonia and the Estonians
16. Ain Kaalep Editorial
17. Uku Masing Taevapõdra rahvaste meelest ehk juttu boreaalsest hoiakust

---

Kaalep, Ain 1989a. Teed jätkates. *Akadeemia* 1: 3-5.

> Maailmas on vaid mõnikümmend sellist rahvast, kellel on olemas **rahvuskeelne akadeemiline kultuur**. Olemuslikult on nad kõik võrdsed, arvulisel suurusel pole muud tähtsust kui see, et väiksema rahva **kultuurielu** peab vastavalt olema intensiivsem: **eesti rahvas ongi selles reas üks kõige väiksemaid**. Eesti akadeemiline kultuur tähendab eestikeelset kõrgharidust, ühtlasi **võimalust sõnastada eesti keeles, nii kõnes kui kirjas, kõiki tänapäeva maailma sotsiaalseid, esteetilisi, filosoofilisi probleeme**. See tähendab ka kohustust kaasa aidata nende probleemide käsitlemisele ja lahendamisele neis suundades, mis ajaloo jooksul on eriti omaseks saanud **eesti keele kõnelejaile ja eesti keeles mõtlejaile**, niisiis kohustust **tegevalt osaleda** maailmakultuuris, seda oma **ainulise lisandiga** rikastades. (Kaalep 1989a: 3)

Sel põhjusel hakkasin nüüd ka Akadeemiat lugema. Olen viimased 10 aastat põhiliselt inglisekeelseid tekste lugenud ja tundnud, et oma eesti keele oskus, eriti akadeemilise eesti keele oskus, on jäänud kängu. Akadeemiast loodan üles korjata ka neid sõnu ja väljendeid, millega oleks kõige mugavam keerulisi filosoofilisi probleeme eesti keeles sõnastada. Sel puhul hakkan looma eraldi "sõnastikku", kuhu lähevad sellised mõisted, mis on minu jaoks uued või võiksid pika peale saada osaks aktiivsest sõnavarast. Näiteks juba sellest esimesest lõigust läheb sinna "kultuurielu" ja "ainuline lisandus". Kultuurielu iseenesest on tuttav, aga väärib edasist tähelepanu. "Ainuline lisandus" on, ma arvan, *unique contribution*.

> **Võimalus rõõmustab, kohustus aga teeb tõsiseks**. Kas me ei võta endale ülesandeid üle jõu! Usume, et ei. (Kaalep 1989a: 3)

Hästi öeldud. Olen sama tundmust varem oluliselt kohmakalt väljendanud. Kui midagi *peab* tegema, kui seda oodatakse, eriti tähtajaliselt, siis kohe üldse ei taha, aga kui see on midagi, mida kohe üldse ei ole vaja teha, seda ei oodata, ja ajaraam on sinu enda otsustada, siis vihuks täiest jõust.

> Edasiminek tähendab aga võitlust. See on osa sellestsamast võitlusest, mis viimasel aastal nii väga silmanähtavaks on saanud ja **võidukujutlusi** nii väga selgitanud. (Kaalep 1989a: 3)

Liitsõna, millega pole varasemalt kokku puutunud. Vististi *the image of winning*. Samalaadne sõna on lõigu lõpus "võiduviljad". Need on "sõjakad kujundid".

> "Akadeemia" sihiks on arendada ja kirgastada kõigi erialade spetsialistide ning kõigi huviliste lugejate kultuurivisiooni. "Akadeemia" taotleb vahendada eri teadusharude tänapäevast taset ja **uudissaavutusi** võimalikult paljudele lugejatele, nõudmata neilt universaalset süvaharidust, kuid vältides sealjuures populaarteaduslikku lihtsustamist, lootuses sel viisil **kujundada vajalikult interdistsiplinaarset, sünteesidele pürgivat mõtlemist**. (Kaalep 1989a: 4)

Viimases lauses sõnastatud eesmärk kõlbaks ka semiootikat iseloomustama.

> Kokkuvõttes: "Akadeemia" "[...] on avatud igale ainele, mis huvitab inimest üldiselt ja on **vahetult seoses tema õnnelikkusega**. Niisiis on tema kavadesse hõlmatud **kõik, mis suudab peenendada kõlblat meelt**, kõik, mis asub ilu valdkonnas, kõik, mis võib õilistada südant ja maitset, puhastada kirgi ja teoks teha uldist rahvaharidust". (Kaalep 1989a: 5)

Tsitaat Friedrich Schillerilt, kes oli "Rheinische Thalia" toimetaja. See "kõlblat meelt" kõlab väga imelikult. Mõeldakse ilmselt midagi stiilis "moraalitunnetus", aga kõlab nagu oleks midagi kõblastega pistmist.

Randalu, Hillar 1989. Õigusriik ja suveräänsus. *Akadeemia* 1: 6-19.

> Õiguslik **uutmine** käib juba kolmandat aastat kiirrongi tempos. Kõik eestlased meisterdavad hoole ja innuga uute seaduste kallal: riigipeele tarbeks, valimiste jaoks, kodakondsuse kasuks. (Randalu 1989: 6)

"**'uutma** <34: 'uuta, uudan<> *uuendama*, *ümber kujundama*, *reformima*. Uutja. Uutmine".

> Vaimustus on suur, kuid säilitagem ka **realiteeditaju**. (Randalu 1989: 6)

"**realit'eet** <22e: -teedi, -t'eeti<> *reaalsus*, *tegelikkus*, *tõelisus*. Realiteedi+tunne". Ise sellist sõna vist ei kasutaks. Kus on su reaalsus, Teet?

> Eriti arvestades seda, mis viimase viiekümne aasta jooksul meil toimus. Siis, kui elasime riigis, -
>
> - kus hoolimata kõigist ilusatest sõnadest, mis olid seadustes, tegelikult valitses omavoli, seadusetus ja terror;
> - kus igal öösel võidi sind voodist välja ajada ja ära viia või ka lihtsalt kohapeal maha lasta;
> - **kus kõik inimesed elasid päevast päeva kaksikelu: ühte siis, kui võõraid oli juures ja teist, kui neid polnud;**

- kus valitses üldriiklik usaldamatus, kõik oli salastatud või vähemalt "üksnes ametialaseks kasutamiseks", kus isegi tavalised maakaardid olid võltsitud, rongiavariisid ja kuritegevust aga lihtsalt ei eksisteerinud;
- kus põhiseaduse järgi olid kõik kodanikud võrdsed ja ühesuguste õigustega, kuid tegelikult jagunesid kahte klassi - väljavalituteks, kellel olid oma kauplused, sööklad ja haiglad, ning plebeideks, kellel neid polnud.

(Randalu 1989: 6)

Kõlab nagu Orwelli *doublethink*'il peaks olema ka kõikehõlmavam vaste, *doublelife*.

> Meie riigis tehti viimase kuuekümne aasta jooksul palju suuri rumalusi, kuid esimene ja vist kõige suurem neist oli **enda vabatahtlik isoleerimine ülemaailmsest teadusest ja kultuurist**. Ainult eriti julge ja ennasttäis lollid võivad väita, et kõik teised teevad halvasti ja üksnes meil on õigus. (Randalu 1989: 7)

Selle eraldatuse tagajärjed on põhjapanevad. Vene teaduse kohta öeldakse, et see on umbes 50 aastat ajast maha jäänud, st pole isegi kolm aastakümmet pärast Nõukogude Liidu lagunemist Läänele täielikult järgi jõudnud. Eesti on ehk edumeelsem, aga eks meilgi on mingi tajumatu tahajäämus.

> Selle tulemusena kubisevad seadused loogilistest vastuoludest ning sageli pole üldse võimalikki kindlaks teha, **mida ühe või teise normi kehtestamisega tegelikult taotleti**, mis on selle normi mõte. (Randalu 1989: 7)

Kena sõnastus. Lotmanit (eesti keelesti inglise keelde) tõlkides sain aru, et "mõte" on eesti keeles selliste kasutusviisidega, mida ei ole väga kerge vahendada; *thought* ei ole nii mitmekesine.

> Õigus peab ühiskonda juhtima, korraldama tema elu. Seda ei saa aga teha pimesi, ilma ühiskonna tegelikkust tundmata. Õigust seob ühiskonna tegelikkusega kahekordne side: **nii otse- kui ka** [|] **tagasiside**. Vastavalt sellele peab seaduseandja alati teadma esiteks seda, **mida ja kuidas normeerida** (milline norm tuleb kehtestada), ja teiseks seda, kuidas tema poolt kehtestatud norm funktsioneerib (milline oli normeerimise tulemus). (Randalu 1989: 7-8)

See on vististi küberneetiline õiguskäsitlus. Otseside on *feedforward* - "*the provision of context of what one wants to communicate prior to that communication*". siin siis justkui *eelteadmised* "mida ja kuidas normeerida".

> Keerukatel nähtustel on ka keerukad omavahelised seosed. Neist saab teadlane jagu üksnes arvuti ja ulatusliku andmetöötlussüsteemi abil. Neid meil aga ikka veel ei ole, sest *computer science* oli hiljaaegu meie arvates koguni **ebateadus**. (Randalu 1989: 8)

Jääb mulje, et Tiigrihüpe ja sellele järgnenud e-riigistumine oli justkui *coming back with a vengeance*. Eesti on nüüd selles vallas eesrindlik. Seda tekstigi loen *automaatselt arvutusseadmelt*.

> Õigusriigis kehtib õigusnormide ***astmeline loomismoodus***. *Põhiseadusele* kui kõige kõrgemale õigusaktile alluvad *seadused* kui **kõrgemajõulised** *üldaktid*, viimastega peavad olema kooskõlas *määrused* kui **madalamajõulised** üldaktid, nendega peavad olema omakorda kooskõlas *korraldused* ja otsused kui *üksikaktid* jne. (Randalu 1989: 9)

Artur-Tõeleid Kliimanni *Õiguskord* (1939) on paljudes raamatukogudes olemas, aga ainult LR vana- ja väliseesti kirjanduse osakonnast laenutatav (vt. ESTER). See "astmeline loomismoodus" kõlab nagu kandidaat Peirce'i semioosi kolmeastmelisuse kirjeldamiseks.

> Erinevused on nii teoorias kui ka õigusnormide **kohaldamise** praktikas. (Randalu 1989: 10)

"**kohaldama** <27> *kohakuti paigutama; õigusaktist konkreetsel juhul juhinduma*. Haava servad kohaldati. Süüdlase suhtes *v* süüdlasele kohaldati rahatrahvi. Kolmandat paragrahvi ei saa selles asjas kohaldada. *Vrd* rakendama".

> *Kliimanni õigusnorm* on pretensioosne imperatiiv, kus kohustusele korrespondeerib õigustus. Sanktsioon aga pole üldse õigusnormi osis, vaid teine, iseseisva sihiga norm. Meie õigusteoorias on õigusnorm hoopis **logistliku** *kui…*, *siis…* konstruktsiooniga hüpoteetiline otsustus, millel tegelikult imperatiivset toimet üldse ei ole ega saagi olla. (Randalu 1989: 10)

Nüüd tean kuidas eesti keeles "*if… then…*" konstruktsioone (nt programmeerimiskeeltes) nimetada.

> Meil seda ei ole: määrustega tühistatakse [||] seadusi, korraldused on tugevama kehtivusega kui määrused, peale selle on **kirju kari** instruktsioone, otsuseid, käskkirju jne. mille **kehtivusaste** jääb teadmatuks. (Randalu 1989: 10-11)

Tuleb välja, et see väljend on osa mõistatusest: "Valge väli, kirju kari?" - Vastus: Raamat. (Vaata veel samalaadseid.) "Kehtivusaste" on ka huvitav mõiste.

> Meie õigusteadus üksiknorme ei tunne, haldus ja õigusemõistmine, mis tegelevad üksikjuhtudega, oleksid nagu **normivabad tegevused**. (Randalu 1989: 11)

Siit saab ikka igasuguseid huvitavaid mõisteid üles korjata. See oleks mulle kulunud marjaks kui ma käsitlesin käitumisnormide teemat.

> Erinevustel A.-T. Kliimanni "Õiguskorras" kirjeldatud ja meil praegu kehtiva õiguskorra vahel on äärmiselt olulised ning **neist tulenevad pöördelise tähtsusega järeldused**. (Randalu 1989: 11)

Hea sõnastus. Võib-olla alternatiiviks minu tüüpilisele "põhjapanevale tähtsusele" (justkui *fundamental importance*, aga ma ei tea kust selle üles korjasin).

> Kuna meile on teadmata, et õiguskord kui **loogiline tervik** on ja peabki olema **vastuoksusteta, antinoomiateta**, mistõttu ei saa ka korraga kehtida **kaks teineteisele vasturääkivat** normi, siis tühistab iga uus õigusnorm automaatselt kõik samasisulised varemkehtinud normid. (Randalu 1989: 12)

Kuna Kant ja Peirce mõlemad kuulutavad oma filosoofilisi süsteeme selles tähenduses loogilisteks tervikuteks, meeldis mulle avastus, et kujund, mida nad kasutavad, pärineb John Locke'ilt: "at least, if mine prove a Castle in the Air, I will endeavour it shall be all of a piece, and hang together" (Locke 1741a: 66).

> Konstitutsioon ja ka valimisseadus on keerukad õiguslikud aktid. **Neid ei saa põlve otsas *kiirustades kokku lappida*** nii, et nüüd teeme ühe kolmandiku, siis aasta pärast teise ja kolme aasta möödudes kolmanda. (Randalu 1989: 17)

Hästi öeldud.

Tarvel, Peeter 1989. Demokraatia tulevikust. *Akadeemia* 1: 20-44.

> Nii kirjutab demokraatia võidukäiku Prantsuse **raffineeritud aristokraat** Alexis de Tocqueville oma 1835. a. ilmunud meisterteose "*De la démocratie en Amérique*" sissejuhatuses, - teose, mille ta ütleb koostanud olevat mingi **usulise hirmu (*terreur religieuse*) mõjul**, põhjustatud selle võitmatu revolutsiooni vaatlemisest, mis hoolimata kõigist takistusist edasi sammuvat tema poole tekitatud varemete ja rusude keskel. (Tarvel 1989: 20)

William Jamesi tabas vastuoksa *ateistlik hirm* pärast Darwini lugemist ja sattus sügavasse depressiooni.

> Küll oli demokraatia suurim apostel Rousseau juba paljud aastakümned tagasi ilma lennutanud oma hüüdsõnad rahvaste õigustest, rahva üldtahtest kui iga poliitilise elu ainuõigest alusest ja rahva **suvereniteedist**, mis edaspidi pidi olema valitsejate ja valitsevate [||] vahekorra ainsaks määrajaks. (Tarvel 1989: 20-21)

Esiotsa pani imestama, et miks siin on selline sõna kui eelmise artikli pealkirjas on "suveräänsus", aga joonealune märkus loeb: "Avaldatud koguteoses "Dünamis I. Mõtteid võitlevast vabariigist" (1928) P. Treibergi nime all, lk 67-84." Peeter Tarvel (1894-1953) oli ajaloolane, kes suri Siberis.

> Küll olid sugupõlved Suure Prantsuse revolutsiooni eel ja ajal innukalt unistanud nende nõuete otsesest teostumisest, lootes sellest kardinaalsest **tähiste vahetusest** riiklikus elus ühiskonna täielist ümberkujundamist, ühetaolisuse, vabaduse ja venduse ideede maksvuselepääsu ja **üldise sotsiaalse harmoonia sugenemist**. (Tarvel 1989: 21)

Ei tea mida ta "tähiste vahetuse" all silmas peab. Üldise sotsiaalse harmoonia sugenemisest unistavad ka kõik utopistid.

> Kuid imelik asi: sedamööda, midamööda demokraatlikud loosungid hakkasid enda kanda kinnitama rahvaste poliitilises praktikas, areneb ka pettumus demokraatia ideestiku vastu. **Senikaua, kui demokratismi unelmad olid heljunud ideaalidena lumiste kõrguste päikesesäras, tundusid nad puhastena ja veetlevaina**; maise elu kärasse ja rüsinasse laskunud, kaotasid nad peagi suure osa esialgusest veetlevusest ega suutnud enam avaldada senist meeliköitvat jõudu. (Tarvel 1989: 22)

Sattusin ilusat luulet lugema.

> Rahvaste loovutamatute ja pühade õiguste rõhutamine oli [||] masse õhutanud võitlusele absolutismi vastu, kasvatanud nende **iseteadvust ja jõuteadvust**, süvendanud nende võimutahet ja enda maksmapaneku tunge. (Tarvel 1989: 22-23)

Iseteadvuse kohta ei oska midagi arvata - *self-consciousness*? Jõuteadvus oleks vististi *consciousness of power*. Sõnad, mida saab tõesti vist ainult demokraatiat (ja võib-olla mõnda vähempopulaarsemat poliitilist ideoloogiat) arutledes kasutada.

> Kuid uue **elusisu** loomisel kummutatud autokraatia varemeile ei täitnud demokratismi loosungid kaugeltki kõiki neid lootusi, mis kas põhjendatult või põhjendamata oli nendele pandud. (Tarvel 1989: 23)

Rahu, ainult rahu. Selliste sõnade leidmiseks ma Akadeemiat loengi. Mis sellest, et esiotsa ei oska "elusisust" midagi arvata. Oleks see *content of life*?

> Rahvaesindustes, üldise valimisõiguse alusel valitud seadusandlikes kodades, ei pääsenud tõelised rahvahuvid kaugeltki täies ulatuses maksvusele; siin toimisid rahva nimel elukutselised poliitikud või **politikaanid**, taotelles sageli oma egoistlikke huve ja huvikesi, arendades tühiseid intriige ja "esindades ning jalga alla tallates" (*ver- und zertreten*, K. Marxi sõnad) niiviisi rahvast. (Tarvel 1989: 23)

"**politik'aan** <22e: -kaani, -k'aani> *poliitiline intrigant, põhimõttelage poliitik*. Politikaanlus".

> Ja tagajärg: mitmel maal on **endised autokraatlikud poliitilise elu vormid, kuigi uute nimede all, mitmeti uuendunud, ajale ja olule kohandatud kujul**, suurt elujõulisust osutades demokraatia kõrvale tõrjunud. Fašism Itaalias, Hispaanias, Ungaris, kommunistlik diktatuur Venes - kas ei ole need nüüdisaja poliitilised kujundid **ainult endiste absolutistlikkude riigivormide teisendid, parandatud ja täiendatud väljaanded?** Mitte ainult parlamentarism ei põe viimseil aastakümneil teravat kriisi, vaid demokraatia mõte on üldse hädaohtu sattunud. (Tarvel 1989: 24)

Sellest juhtub ka fašistide ja konservatiivide kokkulangevus ja sujuv koostöö. Pole juhuslik, et meie praeguste konservatiivide ninamees on sahker-mahkerdav mõisnik.

> Ikka enam ja enam hakkab praegustele, ilmasõja karmist elukoolist läbikäinud, küpsenud, vanemaks ja elutargemaks muutunud sugupõlvedele selguma endiste demokraatlikkude illusioonide **pinnatus või pinnapealsus**. (Tarvel 1989: 24)

Need on *groundlessness* ja *superficiality*.

> Nüüdisajal ei usu enam keegi Rousseau kombel, et demokraatia peamist põhimõtet, rahva üldtahet, kerge oleks leiutada ja seadustes **adäkvaatselt** avaldada. (Tarvel 1989: 24)

Ei kõla isegi väga valesti. Kui kergesti oleks *e* asemele võinud jääda *ä*. Iseasi, kas ma peaksin selliseid variante ka koguma. Kohe järgmises lauses on ka nt "Demokraatlik kord moodustab ainult välise poliitilise raami, mille vahel võivad **vooata** väga mitmesuguse ilmega ühiskondlikud eluavaldused" (*samas*, 24) - mine võta siin kinni, kas see on kirjaviga ja *l* läks lihtsalt kaduma, või on tegu vohamise/vuhamise eellase või sugulasega.

> Kuid Ibsen eksib, kui ta "Rahva vaenlases" dr. Stockmanni suu läbi väidab, kõige tugevam inimene ilmas olevat see, kes on kõige enam üksi. Vähemalt sotsiaalpoliitilise võitluse suhtes ei pea säärane väide paika. Üksikseisjad ei suuda selles võitluses kuigi tugevaid **rusikamärke ellu lüüa**, kui nad endile ei loo tarviliselt tugevat kõlapinda ja võimubaasi. (Tarvel 1989: 25)

Ei saa hästi sellest kujundist aru. Rusikamärk on mis? Mõlk või sinikas?

> Ainult liitumine omataolistega võib teataval määral vähendada tema ebasoodsa sotsiaalse seisundi väärkohti, ainult organiseerudes teiste huviosalistega võib ta kasutada selle sotsiaalse klassi, millesse ta kuulub, peamist **esidust** - arvu. (Tarvel 1989: 26)

Eelis.

> Poliitilised huvid kuuluvad sääraste kõrgemate funktsioonide hulka, mille viljelemine algab tavaliselt alles mitmesuguste **primaarsemate funktsioonide** rahuldamise järel. Alles siis, kui kindlustatud kõige algelisemad [|] **eluhoid**, kui **rahuldatud tarve** perekonna ja **isikliku seltskondliku läbikäimise järgi**, kui massides seni püsivad usulised tunded küllalises ulatuses viljeldud, lõbutsemistungid tsirkuse, kino, teaatri ja teiste niisuguste vahendite abil ja puhasisiklikud vaimsed huvid ajalehe, ajakirja või raamatu kaudu küllaliselt matti saanud, - alles kõigi nende esmajärguliste funktsioonide küllastumise järel hakatakse tavaliselt mõtlema kohustustele ühiskonna vastu. (Tarvel 1989: 26-27)

Selline arutelu ennetas Maslowi püramiidi ka Malinowski kirjutistes paarikümne aastaga. Võtmesõna on tavaliselt *drive* või *trieb*. Mulle täitsa meeldib, et vajadus "isikliku seltskondliku läbikäimise järgi" on siin ära märgitud.

> Sellest johtub masside tavaline **apolitism**, nende sotsiaalpoliitilise ideoloogia väljakujunemattus või primitiivsus. Ainult osav **mängimine** massi mõningail õieti tabatud **tundekeeltel** poliitikajuhtide poolt virgutab massid (vähesed enamarenenud erandid siinjuures ikka välja arvatud) harilikust apoliitilisest apaatiast ja moondab nende puhkava potentsiaalenergia ajutiselt kineetiliseks, vägevaks ühiskondlikuks jõuks. (Tarvel 1989: 27)

Äge muusikaline metafoor.

> Seepärast siis käib demokraatlik areng käsikäes aegaajalt korduva agitatsiooniga, kusjuures kõige pealt püütakse mõne osavalt valitud **lendsõnaga** tundekeeli kaasa mängima panna (agitatsioon sõnast *agitare*, mis tähendab tugevasti liikuma panema, ärritama, erutama). (Tarvel 1989: 27)

Tänapäeval ütleksime vist "lööksõna" või "loosung". A la "*I like Ike*".

> Mida **tüsilisemat** iseloomu omab teatav organisatsioon, mida mitmekesisemad ta ülesanded, mida intensiivsemad ta eluavaldused, seda rohkem on tarvis juhtivat ja korraldavat keskust, millele loomulikult peab kuuluma teatav sunnivõim terviku eri osade kohta. (Tarvel 1989: 29)

"**tüsil-ik** <25: -liku, -l'ikku> *keerukas*, *komplitseeritud*. Lihtsad ja tüsilikud olukorrad".

> Sellega käsikäes omandab parteimasin ikka suurema tähenduse; partei kujuneb ikka enam iseelu elavaks, iseseisvaks organisatsiooniks, mille tegevuses organisatsiooni sisehuvid ikka **mõõduandvamale kohale** tõusevad, kõrvale tõrjudes esialgsed põhimõtted ja üldised sihid. (Tarvel 1989: 35)

Talletan selle väljendi, sest "mõõt" (*measure*) on selline kujund, mis aeg-ajalt üllatab. Kogu eelnev arutelu kirjeldab justkui tänapäeva. Eriti ilmekas on see ühendriikide demokraatide parteiga, kelle valijaskonna valdav enamus (89 %) tahavad *single payer healthcare*'i, aga kelle esindajad on tervisehoiu tööstuse taskus. Nüüd peavad nad valima Joe Bideni, kes neile mitte midagi ei paku peale selle, et ta ei ole Donald Trump.

> Lähtudes ühiskonda kuuluvate isikute poliitilise tahte võrdsusest, ei või demokraatia ühtki veenet või vaadet tunnustada ainuõigeks ega selle tunnustamist kõigilt nõuda. Seega **märgitseb** demokraatlik mõttelaad aukartust igasuguste arvamuste vastu ja sallivust nende suhtes, s.t. kõigi isikute kodanikuõiguste tunnustamist. (Tarvel 1989: 39)

"**märgitsema** <27> *märkima*, *tähistama*. Võib-olla märgitseb see sündmus pööret naise elus". Märgistab!

> Vaba võimalus mitmesuguste **vaadete, veenete ja voolude** kokkupõrkeks aitab kasvatada massides tugevamat kriitilist võimet, õpetab neid eri mõttesuundi võrdlema ja arvustavalt hindama. (Tarvel 1989: 39)

Luule.

> Poliitiline ja kultuuriline võitlus sünnib demokraatias tavaliselt **avalikult, lahtiste kaartidega, kõigi nähes ja kõigi silme all**. Sellestki avaldub üht demokraatliku korra positiivsemaid jooni. (Tarvel 1989: 39)

Peaaegu, et tahaks selle blogi *sidebar*'i lisada.

> Ja veel rohkem on vaja kõik jõud rakendada tööle selleks, et kavakindla kasvatuse teel arendada laiade masside sotsiaalset meelt, poliitilist otsustamisvõimet ja solidariteeditunnet; on vaja juurutada laiade hulkade teadvusse uued **harjumused, mõtted ja tunded**. (Tarvel 1989: 43)

Triaad, milles tegevuste asemel on harjumused: (1) tunded, (2) harjumused, ja (3) mõtted.

Kivimäe, Jüri 1989. Peeter Tarvel: Le doyen des historiens estoniens. *Akadeemia* 1: 44-46.

> Pärast professor Arno Rafael Cederbergi lahkumist Tartust 1928. a oli Peeter Tarvel juhtivalt tegev praktiliselt kõigis tähtsamais ajalooteaduslikes üritustes - oli Akadeemilise Ajaloo Seltsi esimees ja "1905. a. Seltsi" abiesimees, "Eesti ajaloo kapitali" komitee liige, "Eesti Entsüklopeedia" üldise ajaloo osakonna toimetaja, **"Elava Teaduse" toimetuse liige** jne; lisaks ka **üliõpilasseltsi "Veljesto" vilistlaskogu esimees**. (Kivimäe 1989: 44)

Elav Teadus oli raamatusari, mis kutsub uudistama.

> Suuremaid raamatuid Peeter Tarveli sulest ilmus õigupoolest kaks: keskkooliõpetajatele mõeldud ajaloo käsiraamat "**Kõige uuem aeg**" (I-II, Tallinn, 1921-1923), milles vaadeldakse Euroopa ajalugu aastail 1789-1848 ja "Suurmeeste elulugude" sarjas ilmunud "Ignatius Loyola: Jesuiitide ordu asutaja" (Tartu, 1933). (Kivimäe 1989: 45)

Samuti vana- ja väliseesti osakonnas olemas: esimene osa ja teine. Nii vanu raamatuid ei tasu vast laenutada, isegi kui saab, aga ehk saab sisse pildistada.

> Reas 1930. aastail avaldatud artiklites hoiatas Peeter Tarvel Euroopa poliitilise kliima hädaohtude eest. Ta kutsus olema solidaarne kõigi Euroopa intellektuaalidega ning võitlema nüüdisaegsete fanaatiliste ideoloogiatega, mis sulguvad oma kitsaste raamide vahele ja **hävitavad oma mõttetu üleoleku mentaliteediga iga sümpatiseeriva teadushimu ja vaimse koostöö**. Mitmekülgse vaimuinimesena ja euroopaliku mõtlejana oli Peeter Tarvelil sõja eelõhtul keskne koht nii meie akadeemilises kui kogu kultuurielus. (Kivimäe 1989: 45)

"Mõttetu üleoleku mentaliteet" ei ole kahjuks kuhugi kadunud.

Vilms, Jüri 1989. Vabaduse tuleku eel. *Akadeemia* 1: 47-81.

> Et E.R.E. [Eesti Rahvameelne Eduerakond] on koos alalhoidlikkuist elementest, siis see asjaolu annab ka ta rahvusküsimuse käsitusele oma jume. Sotsiaalvõitluses alalhoidlik, pole E. R. E. **rahvusküsimustaktikat seadnud puhaskultuurilisele alusele**, vaid on teinud selle sotsiaalse alalhoidlikkuse abinõuks. (Vilms 1989: 48)

Kuidas saaks rahvusküsimus*taktika* olla *ainult* kultuuriline? Pole kultuuri ilma ühiskonnata.

> Selle voolu arvates on rahva omaduste ja võimiste kandjaks ta **geenius, rahvavaim**. On öeldud juba igatahes teaduslikult rahvusküsimuses nii palju, et seda vaadet ei saa pidada teaduslikuks. Rahvavaim ei seleta midagi, nõudes ise seletust; võib öelda, ta on seesama rahva omaduste kogu **müstifitseeritult**. (Vilms 1989: 48)

"Rahvavaim" on tõesti natuke esoteeriline. Võib-olla võrreldav tolle probleemse *national characteristic*'uga 19. saj lõpu ja 20. saj alguse aruteludes rahvusest.

> Moodne teadus rahvusküsimuses[t] käsitab rahvust kui **sotsiaalset organismi**. Sellena ta edeneb üleüldises sotsiaalses edukäigus ja temaga ka rahvavaim. On tuldud sellele **äratundele**, et rahvuskultuur süveneb ja laieneb inimkonna edukäigus. **Süvenemise all mõistan rahvuskultuuri astmelist** [|] **omapärasuse teravnemist**. Laienemise all rahvuskultuuri kandjate arvulist suurenemist. Võttes millise tahes rahva rahvuskultuuri ajaloo, näeme selle astmelist edu: **ta saab järjest omapärasemaks** ja ta kandjaks järjest suurem arv rahva liikmeid. Tähelepannes seda, et üks rahvas lainab teiselt kultuurilisi võitusid, näeme *siiski* rahvuskultuuri teravnemist. (Vilms 1989: 48-49)

Leviathan ei ole midagi nii moodne, Herbert Spenceri "sotsiaalne organism" ei olnud ka enam niivõrd uus - aastakümme pärast selle teksti esmaavaldamist ei lugenud teda enam keegi. "Rahvuskultuuri omapärasuse" mõiste ongi see *national characteristic*. Siin on see muidugi sõnastatud natuke leebemalt kui mõni teine seda tegi. Mingis mõttes öeldi lõplik sõna selle kohta vaid aasta hiljem, raamatus mis esmaavaldati aastal 1916: "It may well, therefore, be removed to the lumber-room of speculation and stored among the other pseudo-scientific dogmas of political "biologists" - the facile doctrines of degeneracy, **the pragmatic lecturings on national characteristics**, on Teutons and Celts, and Latins and Slavs, on pure races and mixed races, and all the other ethnological conceits with which the ignorant have gulled the innocent so long." (Trotter 1921: 132).

> Seepärast me ei saa rahvavaimuga seleta rahva omadusi ja võimeid, sest **rahvavaim ei ole seletav, vaid ta on seletatav**. (Vilms 1989: 49)

Päris hästi öeldud. Faatilise osadusega on sama jama - ta nii väga ei seleta kuiet nõuab ise seletamist.

> Peaks selge olema, et **iga päevaga ikka enam kõik teaduse alad meile käsitatavaiks saanud**. Edu toob seda kaasa, ükski võim ei suuda seda takista. Meie seltskonna differentseerumise tagajärjel tekib paratamatult intelligents, mille üksikud liikmed, vähemalt, võimulised on teaduse alu käsitama. Kui omal ajal Tõnisson on pidanud, nagu ta ise tihti tunnistanud, oma lihtsaks ajalehe keeleks "vana Eesti keelt murdma, nii et ta kondid aina on ragisenud," siis peaks seda arusaadavam olema, et **keele uuendamiseks tuleb tõsiselt tööta ja tõsiseid katseid sel alal ka tarvita**. Ma pole keeleteadlane ja ei või seepärast Joh. Aavik'u keeluuenduse katseid *keeleteaduse* seisukohalt hinnata, kuid ma saan aru, et siin *tõsiselt* ja *tarviliselt* töötatakse, mis aitab kord me rahvuskultuuri ja ta omapärasust süvenda. (Vilms 1989: 50)

Vaata: *Keeleuuenduse Äärmised Võimalused*.

> Ta [J. Jõgever] kirjutab: "Igale ühele on oma väikesed eralõbud lubatud, mispärast ka mitte keeleuuendajale? Sellepärast, et praegusel ajal, kus emakeel vallakoolidest ja väikelaste aidadestki kipub ära aurama; kus inimesed kõige lihtsamaid emakeele sõnu arusaadavalt kirjutada ei oska, meile keeleuuendajate poolt mõne paari saja linnalase jaoks uut "linnakeelt", nagu seda juba nimetama on hakatudki, tahetakse luua, mille esimene nõudmine see olgu, et ta rahva keelest teistsugusem, hr. Aaviku arvates ilusam oleks, muid paremusi aga ei paku, **kuna meie harilikus Eesti keeles täitsa võimalik on kõiki sügavamaidki inimlisi mõtteid ja mõisteid avaldada, kui aga mõtteid ja nende avaldajaid leiduks. Mitte Eesti keel ei ole kehv, vaid meil puuduvad suureandelised kirjanikud**. Uus "linnakeel" paneks raamatud rahva eest luku taha, haritlased aga oma väikse arvuga mingi[t] kirjandust üleval hoida ei suuda. Meil ei ole siin nõnda mitte enam keeleuuendajate väikeste eralõbudega tegemist, vaid terve rahva tulevikuga. Sellepärast ei või hõlpsasti sellega leppida, **kui rahva ja haritlaste vahele keele-müüri ehitatakse ja Eesti keelt killustada tahetakse**." ("Eesti Kirjandus", 1913, №o 11, lehek. 427 ja 428). (Vilms 1989: 51)

Kummaline arutelu. Mõne kandi pealt on ka eesti keel kehv. Mitte iseenesest, ma arvan, vaid just selle tõttu, et mõned mõisted ei ole piisavas kasutuses. Näiteks "osadus" (*communion*) oli minu jaoks suur leid Prantsuse-Eesti sõnastikust, sest Inglise-Eesti sõnastikes teda lihtsalt ei ole, ja nii saigi Malinowski tõlkesse "faatiline *suhtlus*". St mina ei nõua "suureandelisi kirjanikke", ma nõuaks *rohkem* kirjanikke, olgu nad kasvõi väikeandelised, aga vahest veel enam *lugejaid*, sest sellest, et palju kirjutatakse, pole olulist tolku, kui keegi ei loe.

> Veel üksainus näitus. Seekord kirjandusest. Kui omal ajal **Ed. Wilde "Tabamata ime"** lõi laineid, siis olid mitmed, kes tarvitasid ka selle kunstiteose arvustuse juures talupoja mõõdupuud. Olgu ka siin tähendatud, et ma ei hinda "Tabamata ime" kunstilist väärtust, vaid tähendan ainult mainitud arvutusmetoodi pääle. "Tabamata imet" taheti võtta kord "Estonia" avamispalaks. Ise vaieldes selle teose üle, kuulsin arvamist, et "Tabamata imes" ei olevat midagi **eestilist**. Kui küsisin, kuidas seda mõista, siis vastati: mis on sääl eestilist? Frakis käib igaüks, klaverit mängivad kõik, kunstnik võib olla igaüks, mis on siin omapärast

> eestlasele? - Mis te siin Eesti teoseks loete, kas ainult "Libahunt" ja "Tuulte pöörises"? - Jaa, *need* on Eesti palad, *sääl* kujutatakse Eestit! Ma lisasin omalt poolt: sest sääl käiakse pastlais ja räägitakse lehmapidamisest. Ka vana auväärt hra Jürgenstein küsis imestanult ümber vaadates: mu herrad, öelge ometi, mis on selles töös eestilist? Ja muidugi, ei näe ühelgi tegelasel jalas pastlaid. (Vilms 1989: 52)

Tabamata Ime ja *Tuulte Pöörises* mõlemad saadaval ja võrdlemisi lühikesed. August Kitzbergi *Libahunt*i olen nõukogudeaegses väljaandes juba lugenud, kuigi märkmeid pole jõudnud siia ümber trükkida. Loo moraal on muidugi lihtne - kanna pastlaid, siis oled õige eestlane! Kahju vaid, et nad maksavad praegu 42 euroopa raha, mille eest saaks täiesti sündsad jalanõud, ja üleüldse ei näe nad väga mugavad välja.

> Kui E.R.E. pasundab igat **naljakust** Eesti rahvuse auks, kui sisemise lõbu ja aukartuse värinaga avalikult teatatakse, et kellelgi *Eesti* laulikul õnn olnud *Eesti* nime kuulsustada ja *Madagaskari* endisele kuningannale laulda jne. jne. - siis leiame meie sotsiaaldemokraatlise voolu juures arusaamatu ja põlgavalt hoolimatu seisukoha tõsisemagi rahvuskultuuri vastu. (Vilms 1989: 53)

Olen käesolevast kirjatükist juba 25 sellist näidet üles korjanud, millele tean tänapäevase kirjakeele järgi "õige" vaste anda, aga naljakusele ei oska ise vastet anda. Seega tuleb ÕS appi võtta: "**koomika** <1> *naljakus*, *koomilisus*. Jäme+koomika, situatsiooni+koomika, sõna+koomika". See "naljakus" võiks olla nagu *curiosity* või *humorous incident*.

> Sotsiaalist võitlust peavad aga kõigi rahvaste moodsad sotsiaalsed demokraatiad ühiselt. Kõrge kulturilise tasapinna juures on vähe põhjust karta, et, näituseks, **võiks ühe rahvuse töölisi tarvitada teise rahvuse tööliste palkade maharõhumiseks**. Seda vähem põhjust on karta, et ühe rahvuse töölised teise rahvuse töölistele streigimurdjaiks saaks. (Vilms 1989: 55)

Ukrainlaste puhul praegusel hetkel on küsimus natuke keerulisem, sest Ukraina peab parasjagu sõjalist võitlust.

> Ainult tagurlised Vene erakonnad ajavad aktiivset rahvuspoliitikat ja see on shovinistline. See poliitika sihib **teiste rahvuste ümberrahvustamise ja rõhumise** [|] **poole**. Et aga demokraatia on kõige rõhumise vastane, siis ka riigirahva demokraatia ajab rahvuspoliitikat selle shovinistlise poliitika vastu võitlemise mõttes. Ta poliitika on nii öelda eitav. (Vilms 1989: 55-56)

Teame mitmekordsest kogemusest.

> Rahvaraamatukogude küsimust on juba õhutatud ja **kiriklaste** näägutused ei suuda seda algatust lämmatada, niisamuti ei suuda seda ka me **"äärmised pahempoolsed"**. (Vilms 1989: 59)

Tänapäeval oleks küll raske uskud, et kristlased ja vasakradikaalid millelgi ühel nõul on, veel vähem raamatukogude vastu.

> Kuidas hinnatakse kirjanduslikka töid talupoeglikkuse seisukohalt, selle pääle juhtisin juba esimeses artiklis tähelepanekut. Isegi lõbumängus on saanud pilkeabinõuks mõte: **kus pole tahmast palki ja pastalt - sääl pole Eestit**. Mitte kunstiline läbitöötus pole tähtis, küll aga see, kas ta kujutab meie "rahva" elu ja vastab "kõlbluse" nõudeile. (Vilms 1989: 66)

Tõesti, kas ilma tahmase laepalgita saab olla eestlane?

> Viimane takistab massi iseteadvuse selginemist, sest **tihti sarnastavad mõned klassid omad huvid kogu rahvuse omadega** ja meie näeme ebaloomulikku pilti, kuidas poliitilised vastased heitlevad rahvuslikkus vihas ühes rinnas. (Vilms 1989: 68)

Tühja tähistaja loogika juba varakult selge.

> Eduerakond **on, mis ta on, aga ärgu keegi öelgu, mis ta on - siis on kära lahti**. (Vilms 1989: 69)

It is what it is, but don't nobody say what it is, otherwise we'll have an uproar.

> Meil on põhjus selgita omi rahvuslikka ideaale. Arvavad aga mõned "kindralid", et me peame jätma nende saavutuse "kindralite" salakaupluse hooleks ja laskma neid talita **tagatreppe kaudu**, nii et laiemad kihid sellest midagi ei kuuleks, siis on see neil asjata lootus. Meie ei tunnusta sarnast kogu rahva asja teostamise viisi. (Vilms 1989: 71)

Tänapäeval nimetatakse seda "tagauste" poliitikaks. Selles vanemas kujundis saab uksest välja ja trepist alla kah.

> Opportunistid ütlevad: meie käime tasa ja targu, meie ei nõua, mis vastav meie põhjusmõtetele, kuid nõuame, mis samm edasi ja kättesaadav. Teised eitavad sarnast seisukohta ja nõuavad järjekindlat põhjusmõttelist poliitikat. Kummal õigus? **Vastus oleneb inimese poliitiliste vaadete tagaseinast**. Tagurlised kihid tunnistavad õigeks opportunismi, demokraatlikud põhjusmõttelise seisukoha. Me teame ka, et **kui inimesel teatav ilmavaade kujunenud, siis ta ajaloost pea midagi ei õpi**. Iseäralise värvi annab olupoliitika veel iseseisvuseta väikerahva juures, kus talle tuleb lisada pääle poliitilise ka rahvuslik opportunism. (Vilms 1989: 79)

"Tagasein" vististi "tagamaa". Ma ei ole kindel, kas ajaloost õppimise ja ideoloogia/ilmavaate vahekord on nii range. Minimaalselt võib ideoloog õppida ajaloost oma ilmavaatele näiteid ja õigustusi.

> Ei saa oma põhjusmõtet maksma panna, siis pistetakse ta tasku - ootama jääma aegu, mil võimuringkonnad neile **peri**. (Vilms 1989: 79)

ÕS siin väga ei aita: "**peri+** *ümber-*, *lähi-*: peri+artriit *liigeseümbruspõletik*" ja "Peri <17: *kuhu* -le>". Nii palju tean, et "perituul" peaks olema "õiges suunas puhuv" tuul vms, aga ei tea miks ÕS sellega välja ei aita.

Elitis, Odisseas 1989a. Oma luulest. Intervjueerinud Ivar Ivask. Tõlkinud Toivo Pilli. *Akadeemia* 1: 82-95.

> Mina ja mu generatsioon, kuhu arvan ka Seferise, oleme püüdnud leida Kreeka tõelist palet. See osutus vajalikuks, sest senini esitati Kreeka tõelist palet eurooplase pilgu läbi nähtuna. **Oma eesmärgi saavutamiseks pidime purustama läänemaailmal rängalt lasuva ratsionalismi pärandi**. Siit meie suur huvi sürrealismi vastu selle kirjandusareenile ilmumise hetkel. Ma ei saa nõustuda kõigi sürrealismi ilmingutega (nagu **selle paradoksaalne pool, seismine automaatse kirjutamise eest**), kuid kõigest hoolimata oli see ainus, ja ma usun, et Euroopa viimane suund, mis luules taotles vaimset terviklikkust ja astus vastu suuremat osa Lääne mõtlemist vallanud ratsionalismi vooludele. (Elitis 1989a: 82)

Kas ratsionalismi pärand on tõesti niivõrd ränk? Kuidas on sürrealismi ja automaatkirjutamise seos paradoksaalne?

> Samal ajal sisaldus sürrealismis üleloomuliku faktor, mis tegi meil võimalikuks enda väljendamiseks kujundada **iselaadse, ainult kreeka elementidest koosneva märgisüsteemi**. (Elitis 1989a: 83)

Eeldatavasti käib jutt sürrealistliku "luulekeele" märgisüsteemist.

> Sürrealism stimuleeris meid ka meelte tähtsuse rõhutamisega. **Kõike tunnetatakse meelte kaudu**. Minagi olen luulesse toonud maailma meelelise tajumise meetodi. Muidugi tunti seda juba vanas Kreekas, ainult et seal puudus alles kristluse sündimisega esile kerkinud pühaduse mõiste. (Elitis 1989a: 83)

"Campanella places the source of all knowledge on our ability to feel. his favorite axiom is: *Scrire est sentire* (to know is to feel). This enables us to know only corporal objects by means of our external senses." (Alexandrin 2002: 278-279) - Need, kes ei erista tunnetamist ja mõtlemist.

> Ma usun, et teatud täiuslikkuse saavutanud luule pole ei optimistlik ega pessimistlik. **Pigem väljendub temas mingi vaimu kolmas seisund, kus lakkab vastandite eksisteerimine**. Teatud tasandil pole vastandeid enam olemas. Selline luule on nagu loodus ise, ei hea ega halb, [|] ilus ega inetu - ta lihtsalt *on*. Selline luule ei allu enam argistele eristamiskatsetele. (Elitis 1989a: 84-85)

Klassikaline Kolmasus.

> Lühidalt öeldes, olen veendunud, et **iga keel kutsub esile kindla, talle vastava sisu**. Mulle näib, et just praegusel ajal oleme jõudnud perioodi, mida iseloomustab teistsugune suhtumine keelde, suhtumine, mida pean ohtlikuks. **Üha enam käsitatakse keelt üksnes teatud veendumuste ja hingeseisundite edastamisvahendina**. Tõeline luule on aga alati sündinud keelest ja mitte väljastpoolt seda. **Mõtted sünnivad samaaegselt nende sõnalise väljendusega**. Järelikult mängib siin keeleline faktor tähtsat rolli. Kordan veel: ma usun, et iga keel sunnib luuletajat väljendama kindlaid asju. See võib näida vastuolulisena, ent ometi ei ole ekspressionism, see tähendab liialdatud eksaltatsioon kreeka keelele vastuvõetav. Kreeka keel on kuiv keel ja kutsub esile ka vastava sisu. (Elitis 1989a: 85)

Sapir-Whorfi hüpoteesi variatsioon. Keel on mõtte vangla. "Üha enam käsitatakse" ei vasta päris tõele, pigem *on alati käsitletud* ja traditsiooni kestvus ei ole kasvav, pigem vastupidi kahanev, sest keele toimimises eristatakse üha enam kõrvalisi nähtusi, mis ei ole ideede edastamisega seotud. Kas mõte on puhtkeeleline? Kas kujunditega ei saa mõelda? Arvutamine ei ole mõtlemine?

> Lääne tehnoloogiaajastul on loodusest saanud midagi tähtsuselt teisejärgulist. Tänapäeval ei ütle **loodus** noorele põlvkonnale midagi, nad peavad teda **elutuks** ja igavaks. (Elitis 1989a: 86)

Loodus *on* elu.

> Ma ei mõtle enne millestki, et seda siis keelde *tõlkida*. Kirjutamine on alati eksperiment, ja **sageli suunab mind keel ise ütlema asju, mis mulle muidu poleks ehk pähegi tulnud**. Mulle on ette heidetud haruldaste sõnade kasutamist. Kuid ma *tahan*, et tekst oleks täiesti rikkumatu ja sõnakasutus erinev tavalisest. Võib koguni öelda, et **tahan teksti *vastandada* argisele keelepruugile**. Mu luulel on alati ülev kõrvaltoon. Ühendan sõnu viisil, mis toob välja nende erakordsuse. (Elitis 1989a: 86)

Keele agentsus. Sedasama nähtust võib näha automaatse lauselõpetuse puhul. Statilstiline tõenäosus, et üks sõna järgneb teisele. Luuleteksti vastandumine argisele keelepruugile klassikaline - vt nt vormikoolkonna vastandust *luulekeel* vs *praktiline keel*.

> Luuletuse keeleline õnnestumine on otseses sõltuvuses **sõnade ühendamisest**. Argikeeles ei murra me selle üle pead. Me ütleme "Anna mulle suitsu" või "Kuidas käsi käib" - **ja ei ütle midagi uut ega hämmastavat**. Kuid luuletuses peab sisalduma **väljenduslik üllatusmoment**: "Näe! Keegi pole veel sellele tulnud, et neid kaht sõna kõrvuti asetada!"; tunneme korraga, kuidas justnagu elektrivoog meid läbistab. **Igapäevases keeles see voog puudub**. (Elitis 1989a: 87)

Faatiline osadus! Igapäevane keel - nagu "anna mulle suitsu" ja "kuidas käsi käib" - on ilma üllatusmomendita, sest need on *sättefraasid*, muutunud automaatseteks.

> Ei, ma usun, et isegi kõige irratsionaalsemas võib olla ***lüüme***. *Lüümus* ongi vahest element, mis mu luules praegu domineerib. Kriitik Varonitis on seda tabanud. Ta ütleb, et raamatus "Valgusepuu" esineb hämmastav **läbipaistvus**. Lüümus tähendab seda, et **olen püüdnud saavutada selgust, mis võimaldab labi antud asjade näha veel midagi muud**, läbi nende veel midagi jne jne. Näen sellises lüümuses midagi olemuslikult kreekapärast. Looduses esinev läbipaistvus on üle kantud luulesse. Kuid nagu juba ütlesin - lüüme võib samal ajal olla täiesti irratsionaalne. (Elitis 1989a: 94)

"**l'üüme** <1> HARV *läbipaistev*. Mäed on lüümes vines"; "**lüümik** <2: -u> *vargustahvli tarkvara*, *nt kirja kandev kilekiht*. Lüümiku-marker"; "**l'üümima** <28: l'üümida, lüümin> HARV *läbi paistma v kumama*. Pilvist lüümib kahvatu kuu".

Elitis, Odisseas 1989b. Luulet. Tõlkinud Kalle Kasemaa. *Akadeemia* 1: 96-100.

> **Aeg on väledam lindude varjust**
> Mu silmad pärani kesk tema pilte
> (Elitis 1989b: 96)

Kutsus esile assotsiatsioone hinge, aja ja lindude vahel. Mõne rahva jaoks on hing linnuline ja nende hulka peaksid kuuluma ka eestlased ja soomlased ("linnutee"). Peirce omakorda kirjutas sellest, kuidas hing (mõistus) on ajas.

> **Viljad värvivad huuli**
> Tasa-tasa avanevad maa poorid
> Ja **vee ääres, mis silphaaval tilgub**
> Vaatab üksisilmi päiksesse tohutu taim!
> (Elitis 1989b: 97)

Viljad tõesti vahetavad värvi (rohelistest õunadest saavad kollased-punased), neist "huultena" mõeldes võib-olla läheb asi õite ja naissuguelundite seose suunas. *Silphaaval tilkuv vesi* meenutab alateadvuse ja veekogu analoogiat.

> Basiiliku hõng **häbemekiharail**
> Täis tähekesi ja piinia okkaid
> Keha, põhjani päeva täis!
> (Elitis 1989b: 97)

"Häbemekiharad" tõesti luulelisem kui "tupekarvad". Kuidas sinna saab basiiliku hõng - mis põhjusil?

> Nii palju tuliseid pinde ta **sigitil**, mis näitavad, et ta tõesti läks mitmeid tunde ette, igakord, kui kohtas naist.
> (Elitis 1989b: 99)

Sigiti, suguti, sögöti.

> Hetkel, mil vargsi õuel suudeldakse aedniku tütart ning **suurest rõõmust vaas kukub ja puruneb**.
> (Elitis 1989b: 100)

Kui palju neid on, kes aedniku tütart seal suudlevad? Ja kui "vargsi" nad ikka on, kui nende sammumadinast majas sees asjad maha kukuvad? Vaene aednik.

Csoóri, Sándor 1989a. Riigist ja kirjanikust. Tõlkinud Edvin Hiedel. *Akadeemia* 1: 101-106.

> Kolme aasta eest surnud Gyula Illyés arutleb oma kunagistes kirjaniku päevikumärkmetes, et mida rohkem ja mida äärmuslikumates kirgedes mäslevaid draamasid mõne maa teatrites mängitakse, seda vähem draamasid mängitakse maha revolutsioonilisel tänaval. Või - seda mõtet edasi harutades -: **mida rohkem tõdesid võetakse ihualasti teatrilaval, seda vähem on paljakskistud märtrilaipu tänaval**. (Csoóri 1989a: 101)

Oleksid venelased eelmise sajandi alguses vaid teps rohkem rahvateatrit harrastanud!

> Sõjajärgse rahulepinguga sattus Ungari - koos teiste Kesk- ja Kagu-Euroopa maadega - Saksamaa huvisfäärist Nõukogude Liidu huvisfääri. **Poolfeodaalsest korrast tärkavasse demokraatiasse**. Oma kaotustest toibudes oleks ta ehk omal kombel toimegi tulnud, aga külm sõda jäigastas ta lõplikult uude olukorda. Poolsõltumatule riigile langesid kaela **tihke diktatuuri tonnised kaaluvihid**. Riigikodanik kas kohanes ja muserdas sel kombel või niimoodi, et **hakkas ilma kujutluseta elama**. Ja käis kikivarvul, nagu maetaks nüüd uuesti sõjas langenuid. (Csoóri 1989a: 102)

Eks kikivarvul käimiseks oli ka põhjust ühiskonnasüsteemis *kus igal öösel võidi sind voodist välja ajada ja ära viia või ka lihtsalt kohapeal maha lasta*.

> Siit vaadelduna saab ehk selgemaks tsensuuri erandlik osa meie maades. Seda kannataks riigivõim veel rõõmuga välja, et tema kodanikud on haritud ja laia silmaringiga, aga et ka nende moraal ja südametunnistus areneb nagu nende mõistus, seda enam mitte. **Täiuslik** [|] **inimene on autonoomne inimene. Ja ühtlasi ajalooline olend: ta elab korraga oma ajas ja ajaloos**. Ja on juba paljalt oma olemasoluga kõige selle kitsuse ning ajutisuse eitus. Niisugust inimest tuleb muidugi talitseda, sest äkki ta kasvab kari alt väla ja muutub ise mõõdupuuks. (Csoóri 1989a: 103-104)

Üsna hästi öeldud. Täiuslikumaks saab seda kujundit muuta vaid arvestamine ka tulevikuga: täiuslik inimene elab korraga omas ajas, ajaloos ja tulevikus. Seda ei pea võtma ettenägelikkuse võtmes, vaid ka tagantjärgi - täiuslik inimene "elab" edasi ka pärast surma, läbi oma elutöö.

> **Riik on** meil ju alati ainult **ajutine raam**, majanduslik ja välispoliitiline üksus, seevastu **rahvus** on ajalooline ja **kultuuriline üksus**. (Csoóri 1989a: 104)

Ungaril on muidugi natuke teistsugune suhe riiklusesse kui meil siin.

> Rahvuse idee kõrval oli kirjanduse teine ideaal Euroopa. Vaevavate koduste vormituste vastukaaluna vaheldusrikas ja klassikaline Euroopa. **Lääne kirjanikud pole iial tundnud riigi, indiviidi ja rahvuse keerulisi konflikte vallapäästvat kolmsust**. Spirituaalse ja ilmaliku sfääri eeskujul on nad tundnud ainult kaksikjaotusi: riik ja indiviid, riik ja kirjandus - ja nii edasi. (Csoóri 1989a: 104)

Njaa, Lääne-Euroopat pole pikalt okupeeritud. Mis neile oli korraks vahelduv ilm oli meile pool sajandit püsiv ilmastik.

> Me tunneme juba nelikümmend aastat pidevalt oma nahal elu kahekordset nõudmist: *ellu ei tule jääda mitte ainult ihus*, *vaid ka hinges*. Ja selleks ei ole ilma **inimese traditsioonilise metafüüsikata, see tähendab kultuurita** mingit võimalust. (Csoóri 1989a: 105)

Üldsegi mitte halb kultuurimääratlus. Natuke ebapraktiline või mentalistlik, aga mitte halb.

Csoóri, Sándor 1989b. Maailma aistiline metafoor. Tõlkinud Edvin Hiedel. *Akadeemia* 1: 107-115.

> See kolm aastat oli esimene, peaaegu mulle endalegi pentsik ajalõik minu kirjanikuteel, kus mind ei meelitanud luule juurest ära miski: ei film, ei ilukirjandus ega esseede kirjutamine. Kolm aastat ühtejärge Muusa seelikusabas? Peaaegu uskumatu! **Ma tunnen end veel praegugi liigendamata aja kodanikuga**: mu paremal käel valab kohinal vihma, puud pesevad selles oma juukseid, mu vasakul käel aga põletab juba suvi mulda muredaks, tänavune käel aga põletab juba suvi mulda muredaks, tänavune suvi oma selili kukkunud põrnikatega, kes krimpsuvad selles kuumuses nagu terved veisekarjad Aafrika kuivuses. (Csoóri 1989b: 107)

Järjepidevuses seismine.

> Sest kirjutamine ja eeskätt luuletuste **kirjutamine ei põlista õieti midagi**: pigem annab ta ikka uut ja uut innustust, sest luule on **lakkamatu alustamine**, igavesti kestev armatsemine. Kui ta tahab midagi näidata, siis mitte iial lõpust alates, vaid tekkimise joovastuses. (Csoóri 1989b: 108)

"**põlistama** <27> *põliseks tegema*, *jäädvustama*. "Kevadega" põlistas Oskar Luts oma nime kirjanduslukku". Kirjutamine ei ole jäädvustamine?

> **"Kaasaegne inimene" elab suurejooneliste asjade keskel väga väiklaselt**. Väljaspool teda toimuvad jahmatamapanevad sündmused: õudused, sõjad, Kuu ümber lendavad imed; seespool teda keerlevad enamasti kokkukägardatud eksistenstialismi argipäevased küsimused. (Csoóri 1989b: 109)

Smartphones make us dumb laadis lause.

> On ju klassikaline ja kristlik maailmavaade keele sajanditepikkusele ainuvalitsusele tuginedes kõige äratuntavamalt tähistanud ja korrastanud tegelikkust: kogemusi, mälestusi ja lootust. **Seda, mida keel ei suutnud kirjeldada, peaaegu ei eksisteerinudki**, või kui, siis ainult pooleksistentsis. (Csoóri 1989b: 110)

"Kuid sotsiaalse olendina pidi ta [varase keskaja inimene] põlgama asju ja püüdlema märkide poole. Sellest vaatepunktist ei olnud sedavõrd ihaldatud või kardetud praktilisi sündmusi lihtsalt olemas." (Lotman 2010d[1970]: 41)

> Ja selle peaossa tõusnud keele olemus lahvatas kõige tihendatumalt esile luules. Jah, luule on tihendus. Maailma **tupruv** tuleruum. Aistiline metafoor. (Csoóri 1989b: 110)

"**t'upruma** <27> *keerlevate pahmakatena tõusma*. Korstnast tuprus paksu suitsu. Maanteel tupruv tolmupilv".

> Või selle asemel ma võiksin öelda ka saatust, sest teatavasti on suurem osa Euroopa ja Ameerika tooniandvaid haritlasi vastupandamatu loogikaga iseendale tõestanud, et **keelel on lõpp**, et sõnad seletavad meile maailma palju vähem, kui meil teadmiseks ja mõistmiseks elu säilitamise huvides vaja oleks. Vähe sellest, **kõige traagilisem ei ole mitte see**, [||] **et keel ei informeeri meid, vaid see, et ta desinformeerib**, sest meie aja kaks vägevat jumalat - poliitika ja tsivilisatsioon - halvavad rahvamasse ja inimese isiksust kõige edukamalt sellega, et **vahetavad sõnastikus eilsete sõnade tähenduse ära**: sõda tähendab rahuvõitlust, vaimne ja aineline sõltumatus aga tuimastavat ahistatust. (Csoóri 1989b: 111-112)

"[...] we shall find the Reason of it to be the End of Language; which being to mark, or communicate Mens Thoughts to one another with all the Dispatch that may be" (Locke 1741a: 236).

> See tõotus, see vaieldamatult romantiline lootus ise on juba luule, aga suur eksitus oleks uskuda, et see ime võib keelega sündida, kui me ei valmista seda imet ette. **Äraneetud, tühjaks õõnestatud keelt ei saa parimagi tahtmise juures puhastada või uueks luua**. Uut sorti keel võib tärgata ja võrsuda ainult seal, kus otsib endale väljendust uus usk, uus moraal. (Csoóri 1989b: 112)

Milline on "äraneetud, tühjaks õõnestatud keel"?

> Ei ole žanri, ei ole vahendit - ei teaduses ega kunstis -, mis oleks **nii jäägitult ja ühemõtteliselt minaga seotud kui luule**. Värsid on alati **minale orienteeritud** - kuulutavad ka argiesteetikud. **Ajalikule, surelikule minale**. Sellele sisemisele tuumale, mis on objektiivseks nimetatava maailma subjektiivne kontrapunkt. Nagu ei ole üldist stiili, nii ei ole ka üldist tegelikkust. **Tõeline, liikuv, viljakas tegelikkus on alat inimese oma tegelikkus**. Minul tuleb pisar silma, minu kurku nöörib valgusepuudus ja nii edasi. (Csoóri 1989b: 113)

Midagi sellist ilmneb ka Jakobsoni keelefunktsioonidega skeemitades. Poeetiline funktsioon on emotiivse funktsiooni metafunktsioon, faatiline funktsioon on konatiivse funktsiooni metafunktsioon, ja metalingvistiline funktsioon on referentsiaalse funktsiooni metafunktsioon. St luule on justkui *järel*väljendus, tühi sõnakõlks või tervitus ("anna mulle suitsu" ja "kuidas käsi käib") on *järel*käsk, ja sõnaseletus on *järel*viide.

> Juma ammust ajast on meile kõigile selgeks saanud, et absurdsuseni viidud relvastumine ajastul rabeleb kahekümnenda sajandi inimkond ülemaailmsete kompromisside kammitsas. **Nii elavad riigid, impeeriumid, mandrid üksteise suhtes, üksteise kõrval pidevas sobitustotsivas pinges**. Varsti on tulevikul juba uus nimi: kompromiss, sest samal ajal kui sunniviisiline kokkulepe rikub meid, ahistab ja teeb umbusklikuks, on maailma homse päeva tagatiseks ainuüksi see "hambaid kiristav" kokkulepe. **Mitte avatus, mitte sõbrustamine, vaid ennastpiirav vaoshoitus**. Ja sellest me karistamatult ei pääse. (Csoóri 1989b: 114)

Sellist suhtumist viljeletakse mõnes teaduskantsis inimsuhete suunas üldiselt: "I am suggesting that an important function of phatic communion is to help the participants to reach what Goffman (1959) has called the "**working consensus**" of the interaction, about some aspects of their respective roles in those situations where the role structure is not previously obvious to the participants." (Laver 1975: 218-219)

Runnel, Hando 1989. Luuletaja mere ääres. *Akadeemia* 1: 116-135.

> Alati, kui luuletaja jõuab mere äärde, tuleb tal meelde, mida ta tegelikult otsib, mis on tal kadunud ja mis ta tahab. **Tal tuleb meelde, et ta tahab - koju**. Ja sellega võiks peaaegu kogu selle loo lõpetadagi, sellega oleks mere-teema ammendatud. (Runnel 1989: 116)

Ma tundsin ka mere ääres, aga veel enam mere peal, praamiga sõites, et tahaks ainult koju.

> Võib-olla tasuks meenutada seda, et **meie kirjanduse käsitlus on ikka veel kõvasti nooreestiliku paugu järelmõjude all**, nii nagu kogu eesti rahvas ise on Kaali kraatri paugu järelmõjude all. Kogu meie kirjutatud kirjanduslugu on mõjutanud ja mõjutab tänase päevani see hoiak, mille pakkusid välja "Noor-Eesti" liidrid. (Runnel 1989: 117)

Olen liiga vähe eesti ilukirjandust lugenud, et siinkohal nõustuda või eitada, aga sellised üldistused tuleks kõrva taha panna.

> Nimelt hakkas mulle pärast pikaajalist eesti luule lugemist paistma ja kuhjuma üks **lugejamulje**, mida võib nimetada topograafiliseks või topoloogiliseks. Nagu ütlesin, mulle tundub, et eesti luules domineerib tume mässuline meri. Kui neid **tumemeelseid** sümboleid silmitsi näha püüdsin, hakkasin tähele panema, et neid selliseid mereluuletusi on valdavalt kirjutatud põhjarannikul seistes, seistes seljaga päikese poole, vaadates merele, mis peegeldab selle päikese langeva valguse. (Runnel 1989: 121)

"Lugejamulje" täpselt selline sõna, mida mul oli vaja oma blogimise kirjeldamiseks. "Tumemeelsus" seevastu kuulub tollesse vanemasse keelelisse kirjelduskihti, kus põhilisteks kujunditeks on valgus ja varjud. Näiteks "vaatas sinna ja tänna ning tekkis **tume aimus**" (Luts 1927: 11). Ma ei hakka siia kuhjuma sel teemal (veel) kirjutamata artikli materjali, aga "tumemeelsus" kulub üldnimetajana ära.

> Minu selline tunne võib paista üsna juhuslik mõne meelest, sest tõestusmaterjali siin ette tuua ja lugema hakata ei ole nagu õieti võimalikki. Seda oleks väga palju ja see on võib-olla **niisugustes üksikutes sõnades hajutatud olekus, et selle teaduslikult töödeldud serveerimine oleks minutaolisele väga raske**. (Runnel 1989: 122)

Selline tunne on tuttav. Autorite puhul, keda ise paremini tunnen, on mõned huvitavamad asjad just sellisel moel hajutatud olekus (*diffused*). Jakobsoni puhul näiteks tuleb peaaegu, et ridade vahelt välja lugeda, et faatiline funktsioon puudutab kontuuritunnuseid; Malinowski puhul on "tuntus" (*renown*) kui kuulujuttude üks põhiaines väga hajali.

> Palju hiljem võtab luuletaja [Bernard Kangro] kokku oma elutunde ning see ütleb: [|] **inimene hajub kunagi tuuleks ja selle tuulena jõuab teiste inimeste juurde**. (Runnel 1989: 124-125)

Tuul on ka üks vanemaid hinge-kujundeid: "Animus - mind, from *anima* - air, soul. (From the latter word we have animal.) *Anima* comes from root *an* - to blow. In Sanscrit, *anila* - **wind**; in Greek, anemus - wind." (Arnett 1904: 128).

> Kolmekümnendatel aastatel enam seda heledust ja helgust ega seda usku ei ole. Tõusev traagiline toon on ta matnud. **Euroopailm säeb ennast justkui uuele hukule vastu minema**. Võib-olla ses mõttes oleks otstarbekas võrrelda Enno luulega. Uku Masingu luulet 30. aastatest. Võiks kõnelda vanast kuulsast Valge Laeva motiivist, mis on vähemalt Maltsveti-aegadest eesti luules ja kirjanduses olemas ja millest Uku Masingul on mitmeid **heiastusi**. (Runnel 1989: 126)

"**heiastuma** <27> *tagasi peegelduma*". "Juba käivad kõikjal ringi mesiste nägudega surnumatjad ja sabakuubedes raisakullid ja sosistavad õrritades: kui tuleks sõda, läheks elu jälle lahedaks. Ja see sõda tuleb, küllap näete" (Kärner 1931: 118-119).

> Kui nüüd mõelda, et mis pärast koraalide kaiku veel moraaliks öelda, siis võiks lihtsalt lõpetada selle ammuse tõega, et **inimesed ei näe asju endid, vaid nad näevad sümboleid** ja on ainult üksikuid, kes suudavad näha asju endid nende ehtsuses. (Runnel 1989: 134)

Kui filosoofe (Locke, Kant) uskuda, siis ei näe isegi üksikud asju nende ehtsuses.

Sutt, Toomas 1989. Inimene ja loodus I: Imperativus biologicus. *Akadeemia* 1: 136-143.

> Iseloomustades hetkeseisu niisuguse fundamentaalse filosoofilise kategooria nagu võõrandumise kaudu, peame tõdema, et inimese totaalse võõrandumise kriitiline piirjoon on ületamis ohus: loodusest veel "kaugemale" minek tähendaks ökoloogilist katastroofi (**pikaldase kollektiivsurma**); inimese loodud asjade (eeskätt tuumaraketid ja -pommid, aga ka aatomijõujaamad) valitsemine inimese ja inimsuse üle võib aga iga hetk vallandada tuumakatastroofi (halvimal juhul siis kollektiivse äkksurma). (Sutt 1989: 137)

See pikaldane kollektiivsurm veel tuleb. Kolme aastakümnega oleme jõudnud enam-vähem aktsepteerimisele, et see tuleb ja, et see saab kõigepealt olema sotsiaalselt valulik, sest esimese asjana hakkab see inimmasse laiali pillutama. Maailm meie ümber põleb ja meie istume köögis, joome kohvi.

> Gnoseoloogilisest aspektist on antropotsentristliku maailmanägemise paratamatuse ammu ja selgesti põhjendanud Immanuel Kant, kes fikseeris **tunnetustegevuse** piirangud, mis on tingitud inimese evolutsioonibioloogilisest olemusest. (Sutt 1989: 137)

Kui ma õigesti aru saan, siis "tunnetustegevus" on kogu protsessi (intuitsioon → kontseptsioonid → ideed) üldnimetaja.

> Niisiis, me vajame uut filosoofiat ja uut eetikat, täpsemalt öeldes, **loodusteaduse ja filosoofia "suurt sünteesi" ja reformeeritud eetikat**, mis võimaldaksid mõtestada olemasolevat kriisisituatsiooni ja avardada võimalusi sellest väljumiseks. Kõigepealt kerkib küsimuste küsimus: milline on, saab olla või peab olema selle "suure sünteesi" metodoloogiline alus? (Sutt 1989: 138)

Alles eile sain teada, et jätkusuutliku elu kolm R-i on *Reduce*, *Reuse*, & *Recycle*, sealjuures nad on tähtsuse järjekorras. Viimane, kõige vähemtähtsam, on saanud praktiliseks osaks igapäevaelust, aga esimesed kaks oleksid majandustegevust aeglustavad, niiet neist me väga midagi ei kuule. Keskkonnaeetika, samamoodi, on olemas, aga praktiliselt viljatu.

> 1. **Inimese olemuse *biosotsiaalsus***. See põhimõte võimaldab mõista, et just nimelt meie miljardite aastate hämarusse ulatuvad bioloogilised juured (selle sõna kõige sügavamas tähenduses) on **ahendanud inimkonna eluruumi ehmatavalt piiratuks**. Kui XX sajandi algul oleks keegi väitnud, et inimkonna progressi otsustavalt limiteerivaks teguriks kolmanda aastatuhande künnisel saavad **puhas vesi ja puhas õhk**... võib arvata, millise "tiitli" see prohvet oleks saanud. (Sutt 1989: 141)

Muretsemiseks pole põhjust, Eestis saab puhas vesi otsa alles kahekümne aasta jooksul.

> Evolutsioneeruv kõiksus, meie looja ja kodu on jätnud meile valiku**vabaduse** (**kohustuse** igatahes) ja tõenäoliselt - lootma peab ja uskuda võib - ka veel **võimaluse** õigeks valikuks... (Sutt 1989: 142)

Võimalus, vabadus ja kohustus kõlavad nagu Kanti *Possibility*, *Reality*, & *Necessity*.

Masing, Uku 1989a. Kiriku osa kultuurimandumisel. *Akadeemia* 1: 144-150.

> Inimkond praegu elab samuti kinnisilmi nagu mõned aastatuhanded tagasi. **Neid, kes teavad midagi ajaloost, on ikka olnud pisut ja praegu pole neid rohkem kui vanasti**. Algkoolilõpetanu on küll kuulnud mõningaid nimesid ajast enne Kristust, kuid need on talle muinasjuttude olendid, ta ajalugu tõeliselt algab oma isa või vanaisa sündimisega ja ainult parimal juhul kuskil 1200 ümbert. (Masing 1989a: 144)

"In non-literate society, of course, there are usually some individuals whose interests lead them to collect, analyse and interpret the cultural tradition in a personal way [...]" (Goody & Watt 1963: 335).

> Inimesed, kes tänapäeval tõeliselt veel tegelevad ajaloo käiguga, kellel on pisutki silma mineviku jaoks, on igasugused ajaloolased ja teoloogid. Viimastele juba see, et Jeesus elas 1900 aastat tagasi, tingib **ajaloolise meele** vajaduse, samuti kiriku käekäigu jälgimine läbi vahepealse aja. Muidugi ei ole sellega öeldud, et igal teoloogil oleks ajaloolist meelt, kuid ega seda pole ka igal ajaloolasel. (Masing 1989a: 144)

Kas ajalootajul ja ajaloolisel meelel on vahe?

> Võib öelda, et **ajaloolise pidevuse tõelised säilitajad, sellega ka kultuuri hoidjad ja ta edasikasvatajad on ajaloofilosoofid ja mõningad teoloogid**. Ühed on tegutsenud tavaliselt kõrgemais õppeasutisis ja teised enamasti kirikuis, siis alati just need kohad on kultuurisäilitajad ja kantsid, mis ehk suudavad elada üle igasugused rünnakud. (Masing 1989a: 145)

Kas ajaloofilosoofid ja teoloogid "kasvatavad" kultuuri?

> Nüüd peab küsima, kes on siis praegu küllalt arukas ja laia silmaringiga kultuuri säilitamiseks tulevaile põlvedele. Tavaliselt vastatakse, et **kiriku täht on ammu sadanud maha taevast** ja nüüd on suutelised selleks ainult **kirjanikud, kunstnikud ja teadlased**. (Masing 1989a: 146)

Jah. Kirikul on Eestis tänapäeval sama palju pistmist kultuuriga kui katoliku preestritel täiskasvanud naistega.

> Claudianus oli üks intelligentsemaid, tema vähemate vendade leegion on unustatud või huvitab ainult kirjandusloolasi ja keeleuurijaid, kes ei hooli nende äärmiselt madalast intelligentsitasemest. **Nad** [|] **olid sama rumalad, sama puupäised ja jonnakad ning hellatundelised nagu meil keskpärased kirjanikud**. Ainult mõne üksiku meie kirjaniku kohta võib öelda, et ta on intelligentne, kuid enamik on nõüs selle väitega, mis avaldati kunagi kuskil ankeedil, et ülikooli haridus takistab "loova töö" tegemist! Ollakse veendel, et oluline ei ole intelligents vaid **veenmisejõud, dogmagoogsus**. (Masing 1989a: 147-148)

Ei tea kas ta mõtles äkki retoorikat või demagoogiat? Dogmagoogsus ei anna ühtegi tulemust. Kirjanike pilamine klassikaline.

> **Ülikoolilõpetamine iseendast ju pole veel kedagi teinud intelligentseks**, inimene võib ülikooliski leppida **valmispuretud toiduga** ja olla õnnelik, et alma mater muretseb nii emalikult talle suhu **nämmi** kogu eluajaks. **Muidugi jäävad nämmisööjad surmani lasteks**, nagu teadis juba Paulus. Toon ainult mõned näited sääraseist **harimatuist olendeist**. (Masing 1989a: 148)

Metsik Masing.

> Arvan, et **praeguse maailmasuhtumise** peamiseks põhjuseks on tõik, et **kultuur on tüdinenud oma olemasolust**. Ta on elanud nagu inimene, kes kuuekümneaastaselt leiab üles küll kõik oma senises elus tehtud vead, kuid need on nii mitmelaadilised ja vastupidised, et ta ei jõua parandada enam tehtut. (Masing 1989a: 149)

Kelle maailmasuhtumine? Kelle kultuur? Sõtta mindi hurraaga, sest seda ette valmistanud pinged olid pikalt üles kruvitud.

> Mõnel suuremal maal ongi juba nõnda, et kirik ja teoloogid tunduvad jäävat ainsaiks intelligentsikantsideks ega anna alla lõhkujaile, vähemalt mitte kõik. Meil võib mandumine minna pikaldasemalt ja selle tõttu variseda ka kirik. Sest lagunemine ise ja lagunemise teadvusetult soodustajad (**ma ei suuda uskuda, et keegi teadlikult sooviks lagunemist**) võivad lubada teoloogidelegi "paremaid väljavaateid" kaasategemise eest. (Masing 1989a: 149)

Kiriku lagunemist soovin teadlikult. Maailm oleks oluliselt paremal järjel kui organiseeritud religioon oleks midagi, millest saab ajalooraamatutest lugeda mineviku vormis.

Tillich, Paul 1989. Kuidas on teadus viimase sajandi jooksul muutnud inimese enesemõistmist. Tõlkinud Kalle Kasemaa. *Akadeemia* 1: 151-161.

> Esmalt tahaksin ma piiritella, mida mõista meie teema kesksete mõistete all. Kõigepealt sõna "**teadus**": ma tarvitan seda tähenduses, mis hõlmab **tegelikkuse metoodilis-tunnetuslikku tõdemise** kõiki vorme. Siia pole arvatud mitte üksi kõik loodusteadused ja sotsioloogia, vaid ka ajalookirjutuse ja filosoofia elemendid. (Tillich 1989: 151)

Austatud komisjon, lubage ma tõden tegelikkust.

> **Kõikjal on tehnikamaailma tegelikkus vääranud või juba põhjalikult muutnud inimese enesemõistmist**. (Tillich 1989: 152)

Kui see on nii, siis peab inimese enesemõistmine käima tehnilise arenguga justkui käsikäes, st SMS-sõnumi põlvkand peaks iseennast mõistma ühte moodi ja nutitelefoni põlvkond teistmoodi.

> Ning edasi: mida tähendab mõiste "inimese enesemõistmine"? See on vastuseks küsimusele ***telosest***, iga ***eluprotsessi* sisemisest sihist**. Kasutades kreeka sõna *telos* mõtlen ma sellega **kogu inimolemise sisemist suunitlust**. See pole juhus, et ma tarvitan siin seda klassikalises ja eelkõige hilisantiikses maailmas olulist sõna selgitamaks meie endi olukorda. Teen seda selleks, et vältida arusaamatusi, mis paratamatult on seotud sõnadega "siht" ja "eesmärk". Sõna "eesmärk" tähistab sihti, mis ulatub väljapoole eluprotsessi, mis ei kätke vahetult eluprotsessis endas. ***Telos* aga on olemises endas kätkev sisemine siht**, mis võib-olla kõige selgemalt väljendub Aristotelese tuletatud sõnas *entelechia*. ***Telos* on see, mis annab igale asjale tema olemise ja eluprotsessi suunitluse, - see, kuhu iga asja loomus teda viib või vähemalt suunab**. Näiteks iga puu, alates seemnestaadiumist, on kogu oma kasvuprotsessi vältel juhitud tollest sisemisest **olemisväest**, mida teostunud puu endas kannab, väest, mis meile jätab sügava mulje, kui me iganes puud puuna vaatleme. (Tillich 1989: 152)

H.T. vist viitas sellele väljendiga "see, miks rohi kasvab". Locke'i arutlus võimest (*Power*) paneb siin mõtlema, et seemnel on *võime* kasvada puuks (*the seed has the Power to grow into a tree*). Geneetika-eelses maailmas võib-olla isegi pädev pinnapealine lahendus küsimusele, miks asjad on nii nagu nad on? - Neil on mingi sisemine sund olla selline, nagu nad on.

> Mõiste *telos* esimeseks definitsiooniks on klassikalise kreeka oma: **inimese sisemine siht on tema võimete aktualiseerimine, temale olemuselt võimaliku teostamine**. Selle saavutamiseks peab inimene **ületama oma loomuse rikutuse**, mis on eksituse ja kirgede tagajärg. See inimese *telose* definitsioon oli olemas Herakleitose ja Sokratese ajal ning see jäi püsima stoikute ja epikuurlasteni. Ta on elav ka tänapäeval, taas kasutusele võetud renessansi ja saksa klassikalise filosoofia ning kirjanduse poolt, ning ta toimib inimestes, keda selle sõna klassikalises mottes võib nimetada humanistideks. (Tillich 1989: 153)

Üldistades siis *eneseteostus*, kuigi siia on kahtlemata kätketud enamat. Rikutud loomuse osas on Pütagoras juba kohal arvamusega, et inimene on *depraved*. See, et kired viivad inimese hukka, on klassikaline dogma. Aga kes või mis on "eksituse" taga?

> Inimese *telose* teine definitsioon on pärit hilisantiigist. Ta kujunes välja niihästi mittekristlikus hilisantiigis kui ka kristluses, vaatamata selle täiesti teistsugusele - nimelt vanatestamentlik-judaistlikule - tagapõhjale. Selle kohaselt on inimese *telos* tema **ülendumine lõplikkusest ja süüst viimse tõeluse juurde, kõige oleva transendentse põhja ja aluseni**. Seda *telose* definitsiooni iseloomustab kõige enam see, mida on nimetatud [|] aleksandria mõtteskeemiks, kuigi see ei piirdu üksnes aleksandrialaste teoloogiaga, vaid leidis oma filosoofilise arenduse neoplatoonikute poolt. Selle skeemi kohaselt **on toimunud langus, taganemine ürgsest "üksainsusest"** (*von dem ursprünglich "Einen"*) - sealpoolsest, valgusest, elust oma täies puhtuses ja absoluutsuses. Languse äärmuseks on mateeria, millesse vaimud on vangistatud ja millest nad tuleb lunastada. Selle käsituse alusel hoiti teadust kitsais piirides. **Füüsika**t ei peetud ohtlikuks seepärast, et ta võiks kritiseerida imesid, vaid et tema **mõju all olles inimene oma tunnetusihas pöördub materiaalse maailma poole, unustades olemusliku distantsi mateeria suhtes ning samastudes sellega tunnetusaktis**. Inimene on sel kombel seotud sellega, millest ta just peab vabaks saama. Selle käsituse taga on sügav mõte, et **tunnetusaktis transtsendeerub subjekti-objekti suhe** - mõte, mis Augustinustki ajendas loodusteaduses nägema kuradite sepitsust. (Tillich 1989: 153-154)

See maailmapilt, mille kohaselt maailm on simulatsioon, et panna proovile kas sa jääd muistsete Lähis-Ida karjuste muinasjutte uskuma või mitte, ja *tõeliselt tõeline* on maailm, mida sa võid endale ette kujutada ja kuhu sa jõuda pärast surma.

> *Telose* teise definitsiooni kohaselt pole usk, armastus ja lootus voorused, vaid vaimuannid. Nad ei kujuta endast mingeid "tublidusi" (*Tüchtigkeiten*), mingeid inimese potentse, nagu seda on platonistlikud voorused **vaprus, tarkus, mõõdukus ja õiglus**. (Tillich 1989: 154)

Platonistlikud voorused suuresti samad mis Pütagorase omad, muidugi.

> *Telose* kolmanda definitsiooni kohaselt on inimese sisemiseks sihiks **looduse ja ühiskonna aktiivne alistamine ja ümberkujundamine**. Inimese säärase enesemõistmise juured peituvad ühelt poolt renessansi humanismis, teiselt pool juutlik-kristlikus ajalookäsituses. Renessansi humanism uuendas humanistliku ideaali, kuid kvaliteediga, mis vanas puudus. Uus humanism on algusest peale aktiivne humanism. Kõige selgemalt väljendub see suurtes renessansiutoopiates, näiteks Francis Baconi "Uues Atlantises", mis on omamoodi tehnikautoopia. Renessansiutoopiate religioosne tagapõhi tuleb nähtavale mõningais protestantlikes ja sektantlikes ideedes, muuhulgas kalvinistlikus idees maailma ja inimese allutamisest Jumala valitsusele. Koos moodsa maailma üldise sekulariseerumisega sekulariseerus järk-järgult ka see käsitus ning lõpuks kujunes välja meie aja arusaam *telosest*: **inimese sihiks on analüüsida, muuta ja kontrollida maailma ning ühiskonda mõistuseprintsiipide alusel**. *Telose* sellise definitsiooni puhul sai teadus paratamatult valitseva seisundi ning tema tähtsus kasvas seda enam, mida enam teoreetiline ja praktiline edu kinnitas tema taotlusi. *Telose* mõiste mõlemad vanemad definitsioonid - klassikaline-humanistlik ja kristlik-transendentaalne - tõrjuti kõrvale, kuigi mitte täiesti. Enamikel juhtudel ei toimunud see tahtlikult, vaid tehnikavahendite vägi kihutas vaimu peatumatult edasi. (Tillich 1989: 155)

Esimesel juhul on tegu selle inimkeskse maailmapildiga, millest kirjutas Toomas Sutt, ja mis on süüdi meie pikaldases kollektiivsurmas. Teisel juhul seni veel teostamata võimalus vältida kollektiivsurma. Inimene ei ole veel hakanud kontrollima maailma ning ühiskonda mõistusprintsiibi alusel.

> Kolmandast inimese enesemõistmise mudelist tulenevad paratamatult eriprobleemid. Nii näiteks allutati inimvaimu kõik funktsioonid tollele funktsioonile, mida saksa keeles tähistatakse sõnaga "**Verstand**" ja mis pole identne mõistega "**Vernunft**". Vastupidiselt inglise keelele eristab saksa keel kahte laadi mõistus (Vernunft). Üks on ***logos*-mõistus** - mõistus meele ja vaimu struktuurina, mis hõlmab ka moraalse ja esteetilise funktsiooni, ning teine on **kalkuleeriv mõistus**, mis etendab otsustavat osa maailma analüüsimisel ja alistamisel. Ainult seda teist mõistuse funktsiooni võib nimetada "aruks" (Verstand). (Tillich 1989: 156)

No mis asi see nüüd on? Kuidas inglise keel ei erista? *Verstand* on *Understanding* ja *Vernunft* on *Reason*. Ainult eesti keel jääb siin jänni - üks oleks nagu mõistmine ja teine mõistus, või siis arusaam ja arukus.

> Tühjuse, mõttetuse ja eluhirmu kujutamises **teadub** veenva *telose* puudumine. (Tillich 1989: 157)

Teeb mida?

> Ehmatus kadus, kui pääses võidule arusaam, et **teooria inimese tekkimisest ei ütle veel midagi tema olemuse kohta**. Ning asjade edasises käigus taipas teoloogia koguni, et evolutsiooniõpetus on enam kooskõlas teoloogilise loomissümboliga - nimelt klassikalise õpetusega **maailma pidevast loomisest Jumala poolt** - kui kujutlus mingist kõrgeimast olendist, kes paneb maailma-protsessi [|] käima, siis tõmbub tagasi ning hiljem aeg-ajalt sekkub maailma käiku. (Tillich 1989: 157-158)

Kuidas ei ütle? Siin on tegu kognitiivse dissonantsi teoorias tuntud nähtusega nagu "trivialiseerimine". Evolutsiooniteooria ütleb *kõik vajaliku* inimese loomuse kohta, peaasjalikult, et see ei ole "loodud". Kas Jumal endiselt loob maailma? Või on ta parasjagu häbelik, sest me kõik muudkui vehime kaameratega ringi?

> Teiseks šokiks, mis tabas inimese enesemõistmist, oli mõõdunud sajandi teisel poolel **muistse filosoofilise mõiste "alateadvus"** teaduslik taasavastamine. (Tillich 1989: 158)

Kas Leibnitz oli muistne?

> Kuid säärase hoiaku tõeline põhjus peitub sügavamal, see kätkeb **deemonlikus elemendis**, mis nagu kõigis asjades on olemas ka teaduses, nimelt - sisemises sunnis muuta kõike, mida teadus kohtab, objektiks, mis vaatluse hetkel pole midagi muud kui vaid objekt. (Tillich 1989: 159)

Biheiviorism oli deemonlik? Misasja ma loen.

Laidre, Margus 1989. Sõjaväe õiguskorraldusest Eesti- ja Liivimaa KVII sajandil. *Akadeemia* 1: 162-178.

> Sõjavägi ja distsipliin on meie arusaamades niivõrd kokkukuuluvad nähtused, et on raske mõista, kuivõrd uus oli see ühendus Euroopa sõjanduses XVII sajandil) (Howard 1976: 56). Distsipliinikontseptsioon pärines tegelikult juba antiigist, kuid võrreldes keskajaga oli nüüd [|] tegemist täiesti uudse momendiga. Distsiplineerimine toimus mitmeti. Üheks astmeks oli **sõdurite hoiakute kujundamine tsiviliseerituse suunas**, s.t et nad järgiksid üldkehtivaid kõlblusnorme. Samuti püüti **taltsutada sõdurite impulsiivsust ja kontrollimatut agressiivsust**. (Laidre 1989: 162-163)

Iseenesest oleks küll hea, kui sõdurid ei läheks tsiiilisikuid ahistama või tapma. *Düüni* seerias lahendatakse probleem selliselt, et sõduriteks saavad naised. Oluliselt vähem tsiviilisikute vägistamisi. hoobilt.

> Millega ja kuidas aga distsipliin tagati? Sõjalise distsipliini ja õigusemõistmise aluseks olid sõjaartiklid, mis kasvasid välja KVI sajandi artiklikirjadest. Neis ei tule näha mitte ainult õigusnormide kogumit, vaid ka **tolleaegse ühiskonna elureeglite teatud peegeldust**. (Laidre 1989: 163)

12 Elureeglit: Vastumürk Distsipliinipuudusele

> Kokku oli Gustav II Adolfi sõjaartiklites 150 omavahel liigendamata paragrahvi. Neist 16 esimest käsitlesid usuküsimusi ehk **hingehooldust**. (Laidre 1989: 163)

Regular maintenance.

> Siinkohal olgu nimetatud ohvritseride puhul palgast ilmajätmine teotud ajaks, teenistusest kõrvaldamine või mõneks kuuks sõduriks alandamine; lihtväelastel kaelaraudadesse panek, vee [|] ja leiva peale määramine, kadalipp (tavaliselt läbi 300 mehe), nn **puuhobune (terava seljaga kolmnurkne kõrgem puupakk, millele karistusalune pandi kaksiratsa istuma, ilma et jalad oleksid maha ulatanud)**, laagri puhastamine, vara konfiskeerimine, musketite, karabiinide või raudrüü kandmine teenistusest vabal ajal jne (Krigsartiklar 1683 § 10). (Laidre 1989: 165-166)

Inimloom on ikka imelise kujutlusvõimega. Joonealune märkus täiendab: "Musketite, karabiinide ja raudrüü puhul peab arvestama nende raskust ja sellest tulenevaid ebamugavusi. Selline karistusviis on vaid Karl Xi sõjaartiklites." (*samas*, 166; joonealune märkus 2).

5942

> Seda, kes oma seadusliku naise, kui viimane veel elus oli, maha jättis ja end **teisega laulatada** lasi, karistati **pea maharaiumisega** (Krigsartkilar 1683 § 97). (Laidre 1989: 167)

Njaa, poolest varast ilma jäämine ei ole nii hull midagi.

Karjahärm, Toomas 1989. Arvustus: Toivo U. Raun. Estonia and the Estonians. Stanford, California, Stanford University, Hoover Institution Press, 1987. 313 pp. *Akadeemia* 1: 179-184.

> Käsitlus on akadeemiline, välditud on **sovetoloogias** mõnikord esinevaid mustvalgeid hinnanguid ja **globaalkonfrontatsioonile** iseloomulikku sõnavara. (Karjahärm 1989: 179)

"Sovetoloogia" minu jaoks uus sõna. Olen sõnu nagu "teatud" (nt Lotmani tekstis) kirjeldanud "sovietismidena". Globaalkonfrontatsioon = külm sõda.

> Toivo Ü. Rauna ajalookontseptsioon on lihtne ja inimlikult üldarusaadav. Selle aluseks on tõdemus, et eestlaste ajalugu viimase 800 aasta vältel on kõige rohkem mõjutanud kaks põhilist tegurit: **geopoliitiline asend ja eestlaste väike arv**. Strateegiliselt tähtis asukoht Ida ja Lääne vahel (sadamad, kaubateed) on 13. sajandist alates ärgitanud Euroopa suurvõime ihalema siinset territooriumi, toiminud on *balance-of-power* printsiip. (Karjahärm 1989: 180)

Maa ja rahvas - meie püsivad probleemiallikad.

> Eesti Vabariigi poliitiline ajalugu liigendub Toivo Ü. Rauna raamatus **liberaalse demokraatia (1920-1934)** ja **mõõduka autoritarismi (1934-1940 ajajärguks**. Vabariigi esimene põhiseadus, mis kehastas Asutava Kogu "vasaktsentristliku enamuse demokraatlikku idealismi" toimis küllalt edukalt 1920. aastate algul, muutus aga kõlbmatuks majandusliku depressiooni tingimusis maal, kus puudus "kodanikukultuuri" (*civic culture*) traditsioon ja poliitilise demokraatia kogemus. Konstantin Pätsi aja hinnang, ütleb Toivo Ü. Raun, jääb kahemõtteliseks. Ühest küljest toodi majandus välja depressioonist, hoiti ära kodusõda ja sõjalise diktatuuri kehtestamine; teisest küljest läks Konstantin Pätsi autoritarism "kaugemale kui vaja ja kestis kauem kui vaja". Toivo Ü. Raun viitab **vajadusele näha Eesti 1930. aastate situatsiooni rahvusvahelises kontekstis**, mida iseloomustab totalitaarsete suurvõimude - stalinistliku Vene ja ekspansionistliku natsi-Saksa - esilekerkimine. (Karjahärm 1989: 182)

Neid perioode on iseenesest hea teada. 1934 oli päris mitmes mõttes pöördeline. Ülal osutasin sellele, et Masing ei näinud oma 1940. aasta väljaandes Eesti situatsiooni rahvusvahelises kontekstis kui ta kirjutas, et kultuur ise on vana ja väsinud.

> Molotov-Ribbentropi pakt märkis Eesti iseseisvuse kaotuse algust, kirjutab Toivo Ü. Raun. **Kõik Nõukogude poole katsed näidata Balti riikide allaneelamist vabatahtliku ja sisemiste jõudude poolt teostatud ettevõtmisena on jäänud ebaveenvaks**. "Revolutsioonid" Balti riikides on üksteise koopiad, neid dirigeerisid Moskva kohapealsed emissarid. "Nõukogude kontrolli kehtestamise igal olulisel etapil oli otsustavaks faktoriks brutaalse sõjalise jõu ähvardus." (Karjahärm 1989: 182)

21. sajandi alguses arvab suur osa naaberrahva elanikkonnast endiselt, et Eesti liitus Nõukogude Liiduga vabatahtlikult.

Kaalep, Ain 1989. Editorial Note. *Akadeemia* 1: 185-186.

> "Akadeemia" ("Academy"), a journal whose precursor of the same title was published in Tartu in the years 1937-1940 aspires to pass down the Estonian democratic culture tradition. Both scientific treatises and essays on various **social, aesthetic and philosophical problems of the modern world** will be offered to as great a number of readers as possible. Contributions from Estonian writers and literary men of other countries will be published, as well as reprints of earlier Estonian authors' writings, and, last but not least, **translations from the bequest of the world culture**. (Kaalep 1989b: 185)

Viimane on vahest kõige olulisem - saab eesti keeles lugeda autoreid, keda naljalt raamatukokku ise otsima ei läheks isegi kui eestikeelne tõlge on olemas, veel enam kui tõlketeoseid ei ole.

Masing, Uku 1989b. Taevapõdra rahvaste meelest ehk juttu boreaalsest hoiakust. *Akadeemia* 1: 193-223.

> Õigupoolest **meie kõik teame väga vähe maailmast ja iseendast**, kuid oleme veendunud, et need terminid või fraasid, mis me oleme lugenud või kuulnud oma sektide ninameestelt (mistahes need sektid olgu) sisaldavad kogu tõe ning nendest piisab, et pidada end täisvereliseks või täisväärtuslikuks inimeseks. (Masing 1989b: 195)

"We are unknown, we knowers, ourselves to ourselves: this has its own good reason. We have never searched for ourselves - how should it then come to pass, that we should ever *find* ourselves?" (Nietzsche 1921: i)

> Sest me oleme ju kõik kipakad uskuma, et igasugused sellised sõnad on **õndsastavad**, nagu "absurd", "avangard", "abalienatsioon", "dialektika", "eksistents", "karma", **"märk"**, **"müüt"**, **"opositsioon"**, **"struktuur"**, "tantra", **"tekst"**, "Zen" jne ning lisaks need kõik veel **suvakohaselt samastatavad**. Ja õndsastus ehk õnn, mida need võimaldavad, ometi ei tähenda viimati rohkem kui - olla noor, rikas, tähtis ja vägev, kuidas tahes, aga igavesti. (Masing 1989b: 195)

Ainult üks kolmandik neist "õndsastavatest" sõnadest on semiootikale tüüpilised.

> Sest elusolendi reaktsioonid on viimati taandatavad mõneks põhiliseks. Ja nende põhilistega võib nagu kvantiteetidega [|] jälle rehkendada nõnda nagu aatomite või instinktidega. Kas või kõige lihtsamal kujul, et neid põhilisi on kaks nagu Aristotelesel: **tegema ja kannatama**, nii et igas toimingus on teatav kvantum tegemist pluss teatav kvantum kannatust jne. (Masing 1989b: 198-199)

Kannatamine (1) ja tegemine (2). Aga kuhu jäi mõtlemine (3)?

> E. Carpenter ütleb: "Mõnede antropoloogide meelest ei ole reaalne maailm see, mida elatakse, vaid on pigemini need basaalsed struktuurid (ehk seadused), mis määravad ilmuvusi. Seega nad taotlevad teha antropoloogiast säarast teadust, mis kuuluks samasse tüüpi, millesse füüsikalised teadused, sest nemadki lükkavad kõrvale ilmuvuse ja täävitavad, et **tõelus pole ilmuvustes, vaid seadustes, mis valitsevad neid**. Mis mind häirib selles lähenemisviisis, kui seda harrastatakse üksipäinis, on see, et **ta suundub tajutava maailma hülgamisse**, ja isegi primaarse kogemuse hülgamisse. Mulle tundub, et antropoloogilise kirjanduse enamik on säärane. **Nende intellektuaalne irdumus lahutab neid olulisest tõelusest, inimtõelusest**. Nende jäikus ja žargoon hõõruvad maha kõik eluraasukesed servadelt. Pean pingutama kõiki oma vastuvõtuvõimeid, et rajada nendega seda inimlikku kontakti, mida nad pole võimelised rajama minuga. Tunnen, et enamik neist on eristatud kaugele algsest inimkogemusest sellisesse valdkonda, mida poleks õige nimetada privaatsekski, sest nende autorid tahavad asustada seda valdkonda igasuguse ametlikkusega, ametlikult kehtivaga." (Masing 1989b: 199)

"Ilmuvus" = *phenomenon* või *manifestation*? Malinowski teeb suuresti sama, vaadates individuaali sotsiobioloogilisi vajadusi kultuuriliste institutsioonidena. St läheb ilmnevustest üle seadusele, sealjuures tantsides ümber selle küsimuse, kas tegelikult on tegu seadusega.

> Teiseks: seda tüüpi muinasjutud võivad rahuldada küll teismelisi, kel nagu Julial ja Romeol **elumõtteks ja sihiks on lahtirõivastumine ja voodissesaamine** ning tunahomme ei ole enam midagi. Kuid jutustajad ise on tavaliselt raugavõitu olendid, kellele sihukene ideaal on tublisti naljakas, sest nemad juba teavad, et see õnnelik abielu, mis selle lõpul peab igavesti kestma, ei ole kuigi õnnelik harilikult. (Masing 1989b: 202)

Uku Masing siunab kiimas teismelisi.

> Kolmandaks: see žanr terveni pärineb Kreekast. Sääl ta oli tavaliselt kombineeritud **pikareskse** seiklusromaaniga. (Masing 1989b: 203)

Picturesque.

> **Kas kosmos on tõesti ainult selleks, et võimaldada kellegi indo-germaani sulaspoisile kosida peretütart või vastupidi?** Seda siis kõikide kujuteldavate masinate, tähendab maagiliste abinõude ja vahendite taotlusel, sest ilma nendeta ei tuleks selle südantlõhestavalt elulise tähtsusega ja kosmiliselt keskse ülesandega toime. **On ju vist kirjeldamatult raske ülesanne pääseda järgmisse kasti: on vaja rakendada kogu universum ta vägedega, enne kui täide läheb unistus ainsast võimalikust paremast tulevikust!** Ja tuleb vaikida sellest, mis juhtub siis nende abielu seitsmendal aastal. (Masing 1989b: 204)

Jep. Universum tekkis selleks, et uulitsapoisid saaksid vargsi suudelda aedniku tütart.

> [...] kuid püüavad neidki kujundada "reaalselt muinasjutulisiks") muinasjutt või romaan säärane, milles unistatakse seda loodusseadust **kehtetustavast** imest, mis õigupoolest on võimatu ja saadamatu. (Masing 1989b: 204)

Üks õige viiekroonine sõna! Pidin mitu korda lugema, et saada aru, mida see tähendab - "kehtetuks tegev".

> Esimene on üks umbes 130 aasta eest üles kirjutatud neenetsi-juraki muinasjutt:
>
> > "Oli 700 koda. Seal elas 700 meest. Neil oli 7 peremeest, kes aina käisid omavahel külas. Vanimal peremehel oli poeg. See poeg aina magab. Isa sunnib poega, et ta ometi vahel liiguks. Poeg vastab: "Mispärast ma peaksin liikuma?! Ma näen ainult paha und. Kõik teie surete, kui ei ohverda 2 korda 7 põhjapõtra. Mina üksi jään elama." Isa ei hooli poja jutust põrmugi. Järgmisel hommikul on kogu asula surnud. Poeg veab kokku kõik kojad ja kõik laibad ning lahkub. Käib 7 päeva, siis vaatab tagasi. Näeb veel kogu asulat. Käib veel 7 päeva, siis näeb ainult kahte äärmist hütti. Siis käib kolmanda 7 päeva - ei näe enam midagi. Edasi kõnnib ta 7 kuud söömata ja väsib viimaks nii, et peab puhkama. Kui kaua ta pikali on, seda ta ei tea. Kui uuesti (tajub ümbrust), läheb edasi. Ja viimati juhtub ühele kunagisele asulakohale. Leiab sääl vanu konte, hakkab neid närima ja tuhlab ringi. Leiab 2 hõbekõrvarõngast. Pistab oma kindasse. Siis läheb edasi. Kohtab sõitva naisega. Naine küsib, kas ta on rõngad leidnud. Nooruk on valmis need talle andma, kui naine viiks ta inimeste juurde. Naine saab rõngad, ei võta noorukit kaasa, lööb odaga ja sõidab edasi. Nooruk on tükk aega oimetu ja siis läheb jälle. Jõuab teisele taolisele asulapaigale ja sääl pääle kontide närimist leiab raudlabida. Selle võtab kaasa ja läheb. Kohtub jälle naisega, kes küsib samuti. Kuid see naine võtab ta kaasa, laseb jutustada kõik, mis talle juhtunud. Ja siis naine küsib: "Kas sa tunned mu põtru?" Nooruk vastab: "Nagu oleks minu isa omade taolised." Naine seletab: "Sinu isa kosis mind sinule ja andis maksuks need põdrad ja selle labida." Siis nad hakkavad paariks ja sõidavad ühtede inimeste juurde. Need inimesed kolivad [|] varsti teisale. Karavanis on noorpaar viimane. Üks hõikab noorukile: "Kes sõidab su seljataga?!" Nooruk vastab, et tema on viimane ja üksi. Ometi vaatab tagasi. Sel silmapilgul küsija odab teda. Nooruk kukub saanist. Naine peab oma põtru ja nutab. Ta põdrad aga hakkavad perutama teistele järele ja naine sõidab minema. Nooruk jääb sinna maha. Tuleb järsku ükssilm-üksjalg-ükskäsi vanataat. Lööb noorukid raudkepiga ja ütleb: "Mine koju, kõik su rahvas on elus!" Nooruk peab juhtunut uneks ja sõidab lahkunute jälgedes edasi. Saab kokku oma naisega ja nad elavad nagu enne. Siis kolitakse jällegi mujale ja kordub seesama lugu. Nüüd aga sõidab naine kohemaid teistele järele, sest ta on juba veendunud, et

> mees on nagunii tapetamatu ja tuleb varsti järele... Siis juhtub kolmas kolimine. Ja jälle kordub seesama. Kui taat teda elustab kolmandat korda, ütleb, et ei elusta enam, käitugu nüüdsest peale mõistlikult. Ja nüüd kui nooruk jõuab teistele järele, siis ta jääb väljaspoole leeri. Öösel rikub kõikide meeste ammud, lammutab sellesama raudlabidaga kõik nende kojad ning tapab kõik inimesed pääle naise sugulaste. Oma arust ta on tapnud ka selle, kes teda 3 korda on tapnud, kuid otsides selle laipa ei leia ja näeb, et see just on põgenenud. Nooruk hakkab teda jälitama. Kui nad kokku saavad, siis nad kogu talv otsa kaklevad kuni mõlemad surevad. Terve suve otsa nende laibad pehkivad. Sügisel tuleb seesama üksjalg-ükskäsi-ükssilm-taat ja siunab ainult, et tema vägi on otsakorral ja ta ei saa elustada noorukit. Aga ta korjab selle jääned kotti ja läheb. Siis lükkab kuskil jalaga eemale ühe kivi. Avaneb käik alla pimedusse, kus karjutakse, vilistatakse, lauldakse ja kiputakse taadile kallale, katsutakse rebida talt ära kotti. Aga taat ei lase kotti lahti ja kohmerdab poolpimedas edasi. Kui hakkab kumama valgus, siis ta ümber on alasti inimesed, ilma nahata ja igasuguse katteta, paljad kondid ja irvihambad. Valguskuma pidi taat läheb ühe kojani. Selles kojas sissekäigu vastas istub üks eit. Teisel pool on kaks punnsilma-koletist, kivised. Taat viskab kotitäie eidele tulepuudeks. Eit põletab kondid, puistab tuha oma asemele ja heidab magama sinna. Kolme päeva magamise järel on tuhk tagasi muutunud inimeseks. See inimene aga ei taipa midagi. Ei taipa sedagi, kus ta on. Otsib teed välja ega leia, sest selle koja seinad on kõik raudsed. Siis ta kurdab lugu eidele. Eit tõukab talle jalaga valla tee, kuid nooruk pelgab kahte koletist ja tuleb tagasi ning pärib, kes need on sääl. Naine ütleb: "Need on mu vanemad, muutusid kivideks. Nad ei tee üldse midagi. Mis sa tahad sealt väljast?" - "Tahan minna oma naise juurde!" - "Pead võtma mu naiseks, muidu muudan sinugi kiviks. Varsti tulevad mu põdrad, siis sõidame ära." Elustatu nõustub. Kolme päeva pärast põdrad tulevadki ja siis nad sõidavad üles. Kõik endised olendid on tee pääl takistamas ja seekord odadega, kuid nad ei taba sellepärast, et sõidetakse. Jõuavad kivini. Nooruk ei jaksa seda paigast liigutada. [|] Naine tõukab kivi jalaga eemale. Ja siis nad sõudavad sinna, kus esimesel naisel ja ta sugulastel kojad. Nooruk võtab need kaasa ja nad siirduvad kõik ta kunagise asula poole. Kui see hakkab paistma, siis nooruk näeb, et kõik inimesed ja loomad on elus ning kojad nii nagu nad olid enne. Ja siis jookseb vastu seesama üksjalg-taat, kuid teda jälitab nooruki kolmekordne mõrtsukas. Lugu ärritab noorukit nõnda, et ta hakkab meeletult kolkima kõike ettejuhtuvat ning selles segaduses tapab taadigi. Siis ta sõidab oma kahe naisega asulasse, kuid sääl on kõik nagu ta on jätnud loo algul. Kõik on surnud ja laokil. Siis ta naisedki surevad ja nooruk on jälle täiesti üksi."

Iseärasusi, võrreldes kõikide indogermaani muinasjuttudega, mida tavaliselt muinasjuttudeks peetakse, on siin muidugi väga palju. Aga mainimisväärsed on ainult mõned üksikud. Esmalt see, et **lool pole üldse lõppu**. Päätegelasega pole juhtunud midagi säärast, et võiks öelda: nüüdsest pääle ta saatus on kuidagi humanistlikult normaalne. **Ei jõua ta üldtunnustatud euroopa haljale oksale** (sellele sihile, mis sobib romaani lõpuks) **ega saa otsa** (nagu sangarid üsna sageli hiina muinasjuttudes). **See lugu võiks väga väikeste erinevustega korduda veel mitmes vaatuses ja oleks ikkagi jutt**. (Masing 1989b: 205-207)

Käi perse, Uku Masing, see on parim lugu mida ma eales olen lugenud. Allikas: *M. A. Castrén: Ethnologische Vorlesungen, SPB 1857, lk 157-164.*

> Või samuti hädas nagu nn "lihtne inimene" või "lihtne raadiokuulaja" või "meie lugu" nagu **neid olendeid** nimetatakse, kui see ei leia raamatust üht neljast hädavajalisest põhielemendist. Need neli põhielementi teatavasti on esmalt, et loos peab ilmtingimata olema **eksimus kehtivate moraalinormide vastu** (ükskõik, kas siis vanemate põlgamine või mõne muu käsu taoline ignoreerimine), teiseks on **seksuaalsuhete enamvähem selge kirjeldamine**, kolmandaks **vähemalt ühe figuuri sadistlik käitumine** ja neljandaks **vähemalt ühe figuuri tapmine või ta piisavalt inetustamine**. Kui üks neist neljast elemendist raamatus puudub, siis on ta nn "lihtinimese" jaoks kesine, **kui üht on teise arvel liialdatud, siis raamat ei saa iialgi bestselleriks**. Need peavad kõik olema umbes nõnda sees nagu moodsas "Armastuse loos" (või teistes selle järgi

> tehtuis), kus autor täpselt on teadnud, mis asjad ta peab soetama teosesse, et see raamat läheks. Terve oskus seisab ainult selles, kuidas need kombineerida. (Masing 1989b: 210)

Kõlab nagu retsept kuidas kirjutada bestsellerit.

> Needsamad asjad on praegugi olulised. **Ajuti või tujuti** püütakse üht neist põhjusist ülendada ainukeseks algpõhjuseks. (Masing 1989b: 212)

Fraas.

> Siit muidugi on täiesti arusaadav, miks indogermaanid hädas on oma keeltega. [|] Sest niisuguse keelega ei ole varsti üldse midagi pääle hakata, milles aina reaalsusi sugeneb juurde ja "sõna/maailm" kasvab suuremaks või väga erinevaks tähistatavate reaalsuste maailmast ning iseseisvub. **Siis peab kirjutama raamatuid sellegi üle, mis on "meaning of meaning"**, kusjuures "meaning'u" puhul on selge, et see ei ole ainult "tähendus", vaid ka "arvamus". Nii et võib vaielda, mis see väljend tähendab eesti keele tõlgituna. (Masing 1989b: 214-215)

Ogden ja Richards?

> Parmenidese järgi kõige üldisem moiste maailmas on "olemine, olev" (kr. k. neutrumi partitsiip olemisest, kreeka k "on"). See on kõige üldisem mõiste ja tema kohta on võimalik öelda, mida keegi tahab. Kuid "on" ei ole kogetav reaalsus, sest kogetav on **muutlev**, seega "ei ole". (Masing 1989b: 217)

Kas muutumisel ja muutlemisel on vahe?

> Säärane professorihärra unustas aga, et need "täpsed" väljendid tundevarjundite jaoks on vaid keele saadused, kuid ei ole mitte tunde saadused. Kui seda taipate, siis taipate, kui ei taipa, siis on seletada raske. Inimese tunded ei saa areneda ilma et ta neid nimetaks. Kui ta muudest tahab erineda, siis ta peab oma tunnetes aina rohkem pisiasju eristama ja paratamatult neid hakkama nimetama. Nimetused kohe määravad, mihukesed tunded tal on, mitte vastupidi. **Alles siis on inimesel tõesti teatav tunne olemas, kui ta selle oma sõnaga määranud. Enne on ainult mingi ebamäärane, segane, ähmane elamus**. (Masing 1989b: 221)

Pole üldse paha! Umbes sellisele järeldusele võib jõuda ka emotsioonipsühholoogiat lugedes, eriti mis langeb *the social construction of emotion* teemasse.

> Kuid **indogermaanid nõuavad, et nendele öeldakse otsekohe, mis on teatava rahva iseloom või selle rahva psüühika**; nad tahavad koguni, et see oleks ühe lausega või terminiga öeldud. Kus on kompleksiga tegemist, ei ole säärane nõue rahuldav, liiatigi, need erinevused ei ole kinnistatud ühele rahvale. (Masing 1989b: 222)

Njaa, seda nägime ülalgi (vt. Vilms 1989: 48).

11.8 September

11.8.1 An Essay Concerning Human Understanding (Vol. 1) (2020-09-02 02:52)

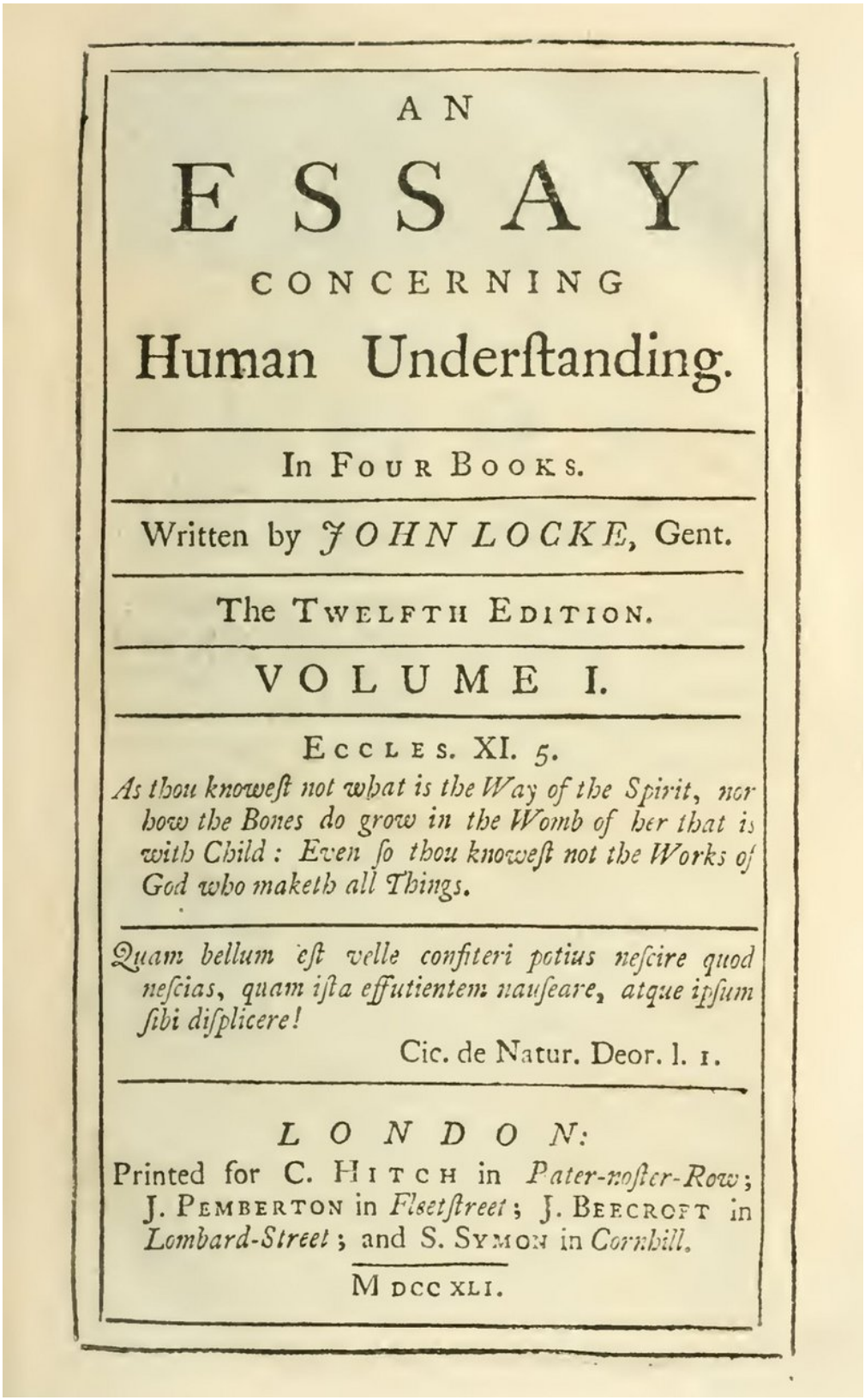

AN

ESSAY

CONCERNING

Human Understanding.

In FOUR BOOKS.

Written by *JOHN LOCKE*, Gent.

The TWELFTH EDITION.

VOLUME I.

ECCLES. XI. 5.

As thou knoweſt not what is the Way of the Spirit, nor how the Bones do grow in the Womb of her that is with Child: Even ſo thou knoweſt not the Works of God who maketh all Things.

Quam bellum eſt velle confiteri potius neſcire quod neſcias, quam iſta effutientem nauſeare, atque ipſum ſibi diſplicere!

Cic. de Natur. Deor. l. 1.

LONDON:

Printed for C. HITCH in *Pater-noſter-Row*; J. PEMBERTON in *Fleetſtreet*; J. BEECROFT in *Lombard-Street*; and S. SYMON in *Cornhill*.

M DCC XLI.

Locke, John 1741a. *An Essay Concerning Human Understanding: In Four Books*. Twelfth Edition. Volume I. London: C. Hitch. [Internet Archive]

> 'Tis not that I think any Name, how great soever, set at the Beginning of a Book, will be able to cover the Faults [sic] are to be found in it. **Things in Print must stand and fall by their own Worth, or the Reader's Fancy**. But there being nothing more to be desired for Truth, than **a fair unprejudiced Hearing**, no body is more likely to procure me that, than your Lordship, [|] who are allowed to have got so intimate an Acquaintance with her, in her more retired Recesses. (Locke 1741a: i-ii)

The renown of a name is no mark of authority. Texts must stand (or fall) on their own merit, *or* according to the reader's understanding, by which I think he might mean that readership may change so much over time that what was once considered true, well, and good, can lose its luster and become unacceptable. This might by a bit of a stretch of an interpretation, but in any case it is worthwhile to bring out this dynamic between the Author, the Text, and the Reader.

> Your Lordship is known to have so far advanced your Speculations in **the most abstract and general Knowledge of things**, beyond the ordinary Reach, or common Method, that your Allowance and Approbation of the Design of this Treatise, will at least preserve it from being condemn'd without Reading; and will prevail to have those Parts a little weigh'd, which might otherwise, perhaps, be thought to deserve no Consideration, for **being somewhat out of the common Road**. (Locke 1741a: ii)

Abstract and general knowledge not on "public roads" (cf. Knox 1999: 282). Fancy meeting a Pythagorean trope so early on.

> **The Imputation of Novelty is a terrible Charge** among those who judge of Men's Heads, as they do of their Perukes, by the Fashion; and can allow none to be right, but the received Doctrines. Truth scarce ever yet carried it by Vote any where at its first Appearance: **New Opinions are always suspected, and usually opposed, without any other Reason, but because they are not already common**. But Truth, like Gold, is not the less so for being newly brought out of the Mine. (Locke 1741a: ii)

"As is well known, the resistance to a new idea is always primarily a matter of prejudice, the development of intellectual objections, just or otherwise; being a secondary process in spite of the common delusion to the contrary." (Trotter 1921: 113)

> [...] and its having some little Correspondence with some Parts of that nobler and vast System of the Sciences your Lordship has made so new, exact, and instructive a Draught of, I think it Glory enough, if your Lordship permit me to boast, that **here and there i have fallen into some Thoughts** not wholly different from yours. (Locke 1741a: iii)

Thoughts something we *fall into*.

The Epistle to the Reader

> I here put into thy Hands, what has been **the Diversion of some of my idle and heavy Hours**: If it has the good Luck to prove so of any of thine, and thou hast but half so much Pleasure in reading, as I had in writing it, thou wilt as little think thy Money, as I do my Pains, ill bestowed. (Locke 1741a: [1])

Idle and heavy hours will also be spent reading this great work. As to money, luck would have me living in an age when scans of innumerable old books are freely available online, including the very first editions of this book, though I prefer this later edition due to brightness and clarity. Hopefully they'll one day set *Treventus AScanRobot 2.0 MDS*, *Plustek A300* or something even more powerful upon those first editions. It is really something else when you can not only see the text but the texture of the paper itself. This edition, sadly, is not in a very high resolution and the paper is a beige blur, but it'll do.

> Mistake not this, for a Commendation of my Work; nor conclude, because I was pleased with the Doing of it, that therefore I am fondly taken with it now it is done. He that hawks at Larks and Sparrows, has no less Sport, though a much less considerable Quarry, than he that flies at nobler Game: and he is little acquainted with the Subject of this Treatise, the ***UNDERSTANDING***, who does not know, that as it **is the most elevated Faculty of the Soul**, so it is employed with a greater and more constant Delight, than any of the other. **Its Searches after Truth, are a Sort of Hawking and Hunting, wherein the very Pursuit makes a great Part of the Pleasure**. (Locke 1741a: [1])

Not according to Kant, who places Reason above Understanding. In conjunction with the (quasi-?)Pythagorean scheme, the Understanding is *the* faculty of the Soul, Reason then being - if it must be put thusly - the faculty of the Intellect. As to the ethos of pursuit of knowledge being a pleasure in itself (perhaps the highest pleasure there is), I concur wholeheartedly.

> For the Understanding, like the Eye, **judges of Objects only by its own Sight**, cannot but be pleased with what it discovers, having less Regret for what has escaped it, because it is unknown. (Locke 1741a: [2])

Maybe getting ahead of myself, but this looks somewhat like Understanding is self-confined or has a "separate world" (from Sense and Reason). It is also somewhat reminiscent of Peirce writing that "*eyesight* [is] beyond the province of logic" (W 1: 163), which is to say that logic does not deal with sense presentations.

> This, Reader, is **the Entertainment of those who let loose their own Thoughts**, and follow them in writing; which thou ought not to envy them, since they afford thee an Opportunity of the like Diversion, if thou wilt make use of thy own Thoughts in reading. 'Tis to them, if they are thy own, that I refer myself: But if they are taken upon Trust from others, 'tis no great Matter what they are, they not following Truth, but some meaner Consideration: And **'tis not worth while to be concerned, what he says or thinks, who says or thinks only as he is directed by another**. (Locke 1741a: [2])

I don't necessarily agree. Instead of one's own thoughs and those of others (a motif that reappears in the beginning of Book III, quoted by Peirce), I'm more partial to the view that was is *taught* by another is less valuable than what one *learns* for oneself: "If, therefore, you learn from another person, that which you learn is foreign; but what you discover yourself is through yourself, and is your own." (Archytas 1818: 181). With texts, one is *learning for oneself* what another thought.

> If thou findest little in it new or instructive to thee, thou art not to blame me for it. It was not meant for those that had already master'd this Subject, and made a thorough Acquaintance with their own Understanding; but **for my own Information, and the Satisfaction of a few Friends**, who acknowledged themselves not to have sufficiently considered it. (Locke 1741a: [2])

"I do this shit for my friends" (Jakey - Not Dead Yet).

5950

> Some Objects had need be turned on every Side: And when the Notion is new, as I confess some of these are to me, or out of the ordinary Road, as I suspect they will appear to others; 'tis not one simple View of it, that will gain it Admittance into every Understanding, or fix it there with a clear and lasting Impression. There are few, I believe, who have not observed in themselves or others, that **what in one Way of proposing was very obscure, another Way of expressing it has made very clear and intelligible**: Though afterward the Mind found little Difference in the Phrases, and wonder'd why one failed to be understood more than the other. But every Thing does not hit alike upon every Man's Imagination. (Locke 1741a: [4])

This has been my experience, too. Sometimes language really is an obstacle to comprehension. Usually what is helpful is reading something else and returning to the obscurity, better informed.

> We have our Understandings no less different than our Palates; and he that thinks the same Truth shall be equally relish'd be every one [|] in the same Dress, may as well hope to feast every one with the same sort of Cookery: The Meat may be the same, and the Nourishment good, **yet every one not be able to receive it with that Seasoning**; and it must be dressed another Way, if you will have it go down with some even of strong Constitutions. (Locke 1741a: [4-5])

Language is like seasoning.

> The truth is, those who advertise me to publish it, advised me, for this Reason, to publish it as it is: And since I have been brought to let it go Abroad, I desire it should be understood by whoever gives himself the Pains to read it. **I have so little Affection to be in Print, that if I were not flattered this Essay might be of some Use to others**, as I think it has been to me; I should have confined it to the View of some Friends, who gave the first Occasion to it. (Locke 1741a: [5])

An admirable sentiment. I recall being struck, when I was myself young and foolish, at Foucault writing that he, too, used to be young and fond of writing/publishing. I now get his meaning, or have arrived at an approximate situation - why should I put something forward in print if I am not completely sure that it is something that *needs* to be put in that form? Publishing for the sake of publishing is nonsense; one should only publish when s/he has something useful to communicate. That is, "scientific correspondence" should be reserved for *valuable* contributions, and our current system of paying to get published or publishing so much *just to get published* (to fulfill some academic requirements, say) is pure nonsense, altogether ass backwards.

> It will possibly be censured as a great Piece of Vanity or Insolence in me, to pretend to instruct this **our knowing Age**, it amounting to little less, when I own, that I publish this *Essay* with Hopes it may be useful to others. (Locke 1741a: [5])

I wouldn't say that the turn of the 18th century was a "knowing Age", but that's just me. I also don't think my own age is all that knowing. The goal I have in life is to write something that may not be immediately useful for contemporaries but might serve someone well some two or three centuries after. The historical growth of knowledge is a slow process.

> Men's **Principles, Notions, and Relishes** are so different, that it is hard to find a Book which pleases or displeases all Men. I acknowledge the Age we live in is not the least knowing, and therefore not the most easy to be satisfied. (Locke 1741a: [6])

Almost the triad, but in reverse: Relishes (Body/Luxury), Notions (Soul/Understanding), Principles (Intellect/Reason). The takeaway is that if people are less knowing, they're more easily pleased.

> The Commonwealth of Learning is not at this Time without Master-builders, whose mighty Designs, in advancing the Sciences, will leave lasting Monuments to the Admiration of Posterity: But every one must not hope to be a Boyle, or a Sydenham; and in an Age that produces such Masters, as the Great - Huygenius, and the incomparable Mr. Newton, with some other of that Strain; 'tis Ambition enough to be employ'd as an Under-Labourer in **clearing Ground a little**, and removing some of the Rubbish that lies in the Way to Knowledge; which certainly had been very much more advanced in the World, if the Endeavours of ingenious and industrious Men had not been much cumbered with the learned but frivolous Use of uncouth, affected, or unintelligible Terms, introduced into the Sciences, and there made an Art of, to that Degree, that Philosophy, which is nothing but the true Knowledge of Things, was thought unfit, or uncapable to be brought into well-bred Company, and polite Conversation. (Locke 1741a: [6])

Robert Boyle (1627-1691) was a chemist, Thomas Sydenham (1624-1689) a physician, Christiaan Huygens (1629-1695) a physicist, mathematician and astronomer, and Isaac Newton (1642-1726) the same. The first three all perished within a decade, Newton lasted some two decades after Locke.

> **Vague and insignificant Forms of Speech, and Abuse of Language**, have so long passed for Mysteries of Sciences; and hard or misapply'd Words, **with little or no Meaning**, have, by Prescription, such a Right to be mistaken for deep Learning, and Heighth of Speculation, that it will not be easy to persuade, either [|] those who speak, or those who hear them, that they are but **the Covers of Ignorance**, and Hindrance of true Knowledge. To break in upon **the Sanctuary of Vanity of Ignorance**, will be, I suppose, some Service to Human Understanding: Though so **few are apt to think they deceive or are deceived in the Use of Words**; or that the Language of the Sect they are of, has any Faults in it, which ought to be examined or corrected; that I hope I shall be pardon'd, if I have in the third Book dwelt long on this Subject, and endeavoured to make it so palin, that neither the Inveterateness of the Mischief, nor the Prevalency of the Fashion, shall be any Excuse for those, who will not **take care about the Meaning of their own Words**, and will not suffer **the Significancy of their Expressions to be enquired into**. (Locke 1741a: [6-7])

Hinting at the passage Peirce quoted, i.e. "Words often used without signification" (cf. W 1: 170-172).

> Upon a closer Inspection into the Working of Men's Minds, and a stricter Examination of those **Motives and Views they are turn'd by**, I have found reason somewhat to alter the Thoughts I formerly had concerning **that, which gives the last Determination to the *Will* in all voluntary Actions**. (Locke 1741a: [8])

Motives and views turn the mind. The language of *determination* again. Perhaps I'll finally get to the heart of it, because I've gathered several curious passages from Kant, Schiller, and Peirce in which some grammatical variant of "determination" (determined, determinator, determinable, etc.) is used to excess, with little compass of what they must have meant.

> Whether the Subject I have in hand requires often more Thought and Attention than cursory Readers, at least such as are prepossessed, are willing to allow; Or, whether any Obscurity in my Expressions **casts a Cloud over it**, and these Notions are made difficult to others Apprehension in my Way of treating them: So it is, that my Meaning, I find, is often mistaken, and I have not the good Luck to be every where rightly understood. (Locke 1741a: [8])

Obnubilation.

> ***Clear and distinct Ideas* are Terms**, which though familiar and frequent in Men's Mouths, I have reason to think every one, who uses, does not perfectly understand. And possibly 'tis but here and there one, who gives himself [|] the Trouble **to consider them so far as to know what he himself or others precisely mean by them**: I have therefore in most Places chose to put ***determinate* or *determined*, instead of *clear* and**

> ***distinct***, as more likely to direct Men's Thoughts to my Meaning in this Matter. By those Denominations, I mean **some Object in the Mind, and consequently *determined***, *i.e.* such as it is there seen and perceived to be. This, I think, may fitly be called **a *determinate* or *determined* Idea**, when such as it is at any Time objectively in the Mind, and so *determined* there, it is annex'd, and without Various *determined* to a Name or articulate Sound, which is **to be steddily the Sign of that very same Object of the Mind, or *determinate* Idea**. (Locke 1741a: [9-10])

Determination indeed a loaded word, meaning the agreement as to a the meaning of a word or term. That is, determination refers (perhaps somewhat vaguely, but clearly enough) to the graduation of a type, of a conception becoming an idea, so to say.

> To explain this a little more particularly. By *determinate*, when applied to **a *simple Idea***, I mean that simple Appearance which the Mind has in its View, or perceives in itself, when that Idea is said to be in it: By *determinate*, when applied to **a *complex Idea***, I mean such an one as consists of a determinate Number of certain simple or less complex Ideas, join'd in such a Proportion and Situation, as the Mind has before its View, and sees in it self when that Idea is present in it, or should be present in it, when a Man gives a Name to it: I say ***should*** be; because it is not every one, nor perhaps any one, who is so careful of his Language, as to use no Word, till he views in his Mind the precise *determined* Idea, which he revolves to make it the Sign of it. The Want of this, is the Cause of no small Obscurity and Confusion in Men's Thoughts and Discourses. (Locke 1741a: [10])

Simple and complex idea perhaps a model for Peirce's immediate and dynamic. This "should" refers, I think, to the legislative nature of Thirdness, that the ideas in what Peirce calls the Universal Mind are *determined* in the sense given here.

> I know there are not Words enough in any Language, to answer all the Variety of Ideas that enter into Men's Discourses and Reasonings. But this hinders not, but that **when any one uses any Term, he may have in his Mind a *determined* Idea, which he makes it the Sign of, and to which he should keep it steddily annex'd, during that present Discourse**. Where he does not, or cannot do [|] this, he in vain pretends to *clear or distinct Ideas*: 'Tis plain his are not so; and therefore there can be expected nothing but Obscurity and Confusion, where such Terms are made use of, which have not such a precise Determination. (Locke 1741a: [10-11])

By *steady annexation* he means that within a single text/discourse, a given term should be used in the same sense throughout. This is a problem with Lotman's use of the term "text", for example, which varies greatly between texts but is usually said to hold its meaning within any particular piece of writing.

> Upon this Ground I have thought *determined* Ideas a Way of Speaking less liable to Mistake, than *clear* and *distinct*: And where Men have got such *determined* Ideas of all that they reason, enquire, or argue about, they will find a great Part of their Doubts and Disputes at the End. **The greatest Part of the Questions and Controversies that perplex Mankind, depending on the doubtful and uncertain Use of Words**, or (which is the same) *indetermined Ideas*, which they are made to stand for; I have made choice of these Terms to signify, 1. Some **immediate Object** ofo the Mind, which it perceives and has before it, distinct from the Sound it uses as a Sign of it. 2. That this Idea, thus *determined*, i.e. which the Mind has in it self, and knows, and sees there, be ***determined* without any Change to that Name**, and that Name *determined* to that precise Idea. If Men had such *determined* Ideas in their Enquiries and Discourses, they would both discern how far their own Enquiries and Discourses went, and avoid the greatest Part of the Disputes and Wranglings they have with others. (Locke 1741a: [11])

A familiar trope: that most problems of philosophy are really problems of philosophical language. "Immediate Object" in Peirce's use indeed appears to originate from Locke.

Book I. Chap. I. Introduction

> Since **it is the *Understanding* that sets Man above the rest of sensible Beings**, and gives him all the Advantage and Dominion which he has over them; it is certainly a Subject, even for its Nobleness, worth our Labour to enquire into. **The Understanding**, like the Eye whilst it makes us see, and perceive all other Things, **takes no notice of itself**: And it requires Art and Pains to set it at a Distance, and **make it its own Object**. (Locke 1741a: 1)

It is difficult to believe these days that ours is the only species possessed of "understanding", that all other species only sense and do not think. This is of course a classic position, e.g. "For brutes being destitute of reason, they are also destitute of the sciences pertaining to actions" (Euryphamus 1818: 148), meaning that other creatures not only do not have Intellect/Reason (and hence cannot know the laws of nature, numbers, etc.) but they also do not possess morality (the sciences pertaining to action), which Locke replaces with his "Understanding". That it is difficult to make our own thought the object of our thought, to turn the mind inwards and reflect upon its contents, is echoed in another first paragraph of a philosophical book: "We are unknown, we knowers, ourselves to ourselves: this has its own good reason. We have never searched for ourselves - how should it then come to pass, that we should ever *find* ourselves?" (Nietzsche 1921: i).

> This, therefore, being my *Purpose*, to enquire into the Original, Certainty, and Extent of Human Knowledge; together with the Grounds and Degrees of Belief, Opinion, and Assent; I shall not at present meddle with **the Physical Consideration of the Mind**; or trouble myself to examine, wherein its Essence consists, or by what **Motions of our Spirits**, or Alteration of our Bodies, we come to have any Sensation by our Organs, or any *Ideas* in our Understandings; and whether those *Ideas* do in their Formation, any, or all of them, depend on Matter or no: These are Speculations, which, however curious and entertaining, I shall decline, as lying out of my Way, in the Design I am now upon. (Locke 1741a: 1)

In other words, he leaves aside the question, *is the Mind extended?* Motions of the spirits calls to mind the Platonic conception of the soul, as reported by Peirce: "The soul is that which moves itself; the body is that which moves but does not move itself" (cf. W 1: 61), as well as the German word *Gemütsbewegung* or Estonian *Hingeliigutus*.

> It shall suffice to my present Purpose, to consider **the discerning Faculties of a Man, as they are employ'd about the Objects**, which they have to do with: And I shall imagine I have not wholly mis-employ'd my self in the Thoughts I shall have on this Occasion, if, in this [|] historical, plain Method, I can give any Account of **the Ways whereby our Understandings come to attain those Notions of Things we have** [...] (Locke 1741a: 1-2)

"Discernment and objectivity are correlatives, and perception is a species of discernment" (Clay 1882: 19). In the Kantian system, as I understand it, Understanding does not attain Notions of Things through perception/discernment but rather notions have their "origin in the understanding alone" (cf. Kant 1855: 224-225).

> It is therefore worth while to search out **the *Bounds* between Opinion and Knowledge**; and examine by what Measures, in Things, whereof we have no certain Knowledge, we ought to regulate our Assent, and moderate our Persuasions. (Locke 1741a: 2)

Also familiar: Pythagoreans reportedly distinguished likewise between opinion and "science" (cf. Taylor 1818: 220).

> Men have reason to be well satisfied with what God hath thought fit for them, since he hath given them [...] Whatever is necessary for **the Conveniences of Life, and Information of Virtue**; and has put within the reach of their discovery the comfortable Provision for this Life, and the Way that leads to a better. (Locke 1741a: 3)

The conveniences of life = body/matter/wealth; and information of virtue = science of action (morality).

> But, before I proceed on what I have thought on this Subject, I must here in the Entrance beg pardon of my Reader, for **the frequent Use of the Word *Idea***, which he will find in the following Treatise. It being that Term, which, I think, **serves best to stand for whatsoever is the Object of the Understanding, when a Man thinks**; I have used it to express whatever is meant by ***Phantasm*, *Notion*, *Species***, or whatever it is, which the Mind can be employed about in thinking; and I could not avoid frequently using it. (Locke 1741a: 5)

Footnote, quoting a critic [the Bishop of *Worcester*] says, "yet these *Ideas*, at last come to be only **common** Notions of Things which we must make use of in our reasoning [and] you thought it most proper to express yourself, in the most **usual** and **familiar** Way, by common Words and Expressions" (*ibid*, 5; footnote). It does appear that this is a *common sense* use of the word "idea".

> I presume it will be easily granted me, that there are such *Ideas* in Men's Minds; **every one is conscious of them in himself, and** Men's Words and Actions will satisfy him, that **they are in others**. (Locke 1741a: 5)

Another hint of what's to come in Book III concerning language and ideas. The point here being that other people's words and actions testify that the ideas in their minds signify the same things they do for ourselves.

> My Lord, if any, in their Answer to your Lordship's *Sermons*, and in other *Pamphlets*, wherein your Lordship complains they have talk'd so much of *Ideas*, have been troublesome to your Lordship with that *Term*; it is not strange that your Lordship sho'd be tired with that Sound: But how natural soever it be to our weak Constitutions, **to be offended with any Sound, wherewith an importunate Din hath been made about our Ears**; yet, my Lord, I know your Lordship has a better Opinion of the Articles of our Faith, than to think any of them can be over-turn'd or so much as shaken, with **a Breath, formed into any Sound**, or *Term* whatsoever. (Locke 1741a: 7)

The Sound Shape of Language, in another sense: some sounds (words) can become "troublesome" and annoy like "an importunate Din".

> **Names are but the arbitrary Marks of Conceptions**; and so they be sufficiently appropriated to them in their Use, I know no other Difference any of them have in particular, but as they are **of easy or difficult Pronunciation, and of a more or less pleasant Sound**; and what particular Antipathies there may be in Men, to some of them upon that Account, is not easy to be foreseen. (Locke 1741a: 7)

Arbitrariness. The argument goes on that no sound shape of a word or term can have anything to do with the truth of a doctrine expressed in said words or terms.

> There is no Word to be found, which may not be brought into a Proposition, wherein the most sacred nad most evident Truths may be opposed; but **that is not a Fault in the *Term*, but him that uses it**. (Locke 1741a: 7)

"Let's not quibble about terminology; if you have a weakness for new terms, use them. You may even call it 'Ivan Ivanovich', as long as we all know what you mean" (Jakobson 1953d: 557)

> I own to your Lordship, it is a great Condescension in your Lordship to have done it, if that Word have such a share in what your Lordship has writ again my Book, as some Expressions would persuade one; and I would, for the Satisfaction of your Lordship, change the *Term* of *Idea* for a better, if your Lordship, or any one, could help me to it; for [|] that *Notion* will not so well stand for every immediate Object of the Mind in thinking, as *Idea* does, I have (as I guess) somewhere given a Reason in my Book, by shewing that **the Term *Notion* is more peculiarly appropriated to a certain Sort of those Objects, which I call mixed Modes**: And, I think, it would not found altogether so well, to say, the *Notion of Red*, and the *Notion of a Horse;* as the *Idea of Red*, and the *Idea of a Horse*. (Locke 1741a: 7-8)

I'm not yet sure if this "mixed" refers to the same thing in Kant, who distinguishes between empirical and pure conceptions, only the latter being a notion, and ideas being composed of notions. It looks like Locke uses the term Idea in the sense Kant would have Conception.

> For the *Unitarians* might as much employ *Notions*, as they do now *Ideas*, to do *Mischief*; unless they are such Fools to think they can conjure with this notable Word *Idea*; and that **the Force of what they say**, lies in the Sound, and not in the Signification of their Terms. (Locke 1741a: 8)

"Now as it is commonly said that no two words have exactly the same meaning, so it is also true that none have exactly the same force in *any respect*." (W 1: 17)

> As to the Objection, of the Author's Way by *Ideas* being *a new Way*, He thus answers: *My new Way of Ideas*, *or my Way by Ideas*, which often occurs in your Lordship's Letter, is, I confess, a very large and doubtful Expression; and may, in the full Latitude, comprehend my whole *Essay*; because treating of **the *Understanding***, which **is nothing but the Faculty of Thinking**, I could not well treat of that Faculty of the Mind, which consists in Thinking, without considering **the immediate Objects of the Mind in Thinking, which I call *Ideas:*** And therefore in treating of the *Understanding*, I guess it will not be thought strange, that the greatest Part of my Book has been taken up, in considering what these Objects of the Mind, in Thinking, are; whence they come; what Use the Mind makes of them, in its several Ways of Thinking; and what are **the outward Marks, whereby it signifies them to others, or records them for its own Use**. (Locke 1741a: 9)

Understanding is indeed the faculty of thinking in Kant, too. The primary difference here lies in Ideas not being, for Kant, the immediate Objects of the mind. At least that's the impression I formed upon first reading (a second reading of CPR may overturn it, I guess, but it seems unlikely). The outward Marks of ideas must be words, in which case it is nice that Locke includes the twofold function of communication: signifying our ideas for others, and oneself (autocomunication).

> But **many Things may seem New to one, that converses only with his own Thoughts**, which really are not so; as he may find, when he looks into the Thoughts of other Men, which appear in their Books. And therefore altho' I have a just Esteem for the Invention of such who can spin Volumes barely of thir own Thoughts, yet I am apt to think, they would oblige the World more, if after they have thought so much themselves, they would examine what Thoughts others have had before them, concerning the same Things; that **so those may not be thought their own Inventions, which are common to themselves and others**. (Locke 1741a: 9)

It is a good idea to read what others have written before setting your own thoughts forward, only to then discover, upon reading others, that one has not really achieved anything new.

> But what great *Obligation this would* be to the World, or **weighty Cause of turning over and looking into Books**; I confess I do not see. The great End to me, in conversing with my own or other Mens Thoughts, in Matters of Speculation, is to find Truth, **without being much concern'd whether my own spinning of it out of mine, or their spinning of it out of their own Thoughts, helps me to it**. And how little I affect the *Honour of an Original*, may be seen in that Place of my Book, where, if any where, that **Itch of Vain-glory** was likeliest to have shewn itself, had I been so over-run with it, as to need a Cure. (Locke 1741a: 10)

I am very much concerned with that, and if I achieve nothing new by spinning something out of my own thoughts then so be it. This pedantic quoting and paginating will serve others in finding thoughts to spin their own out of. "I do this shit for my friends", in my case for people who are interested in the same topics, i.e. the community of inquirers.

> Again, I take it, your Lordship meant not these Words for a Commendation of my Book, where you say; *But if no more be meant by*, 'The simple *Ideas* that come in by Sensation, or Reflection, and their being the Foundation of our Knowledge,' *but that* ***our Notions of Things come in, either from our Senses, or the Exercise of our Minds****: As there is nothing extraordinary in the Discovery, so your Lordship is far enough from opposing that, wherein you think all Mankind are agreed*. (Locke 1741a: 11)

"Only so much seems necessary, by way of introduction of premonition, that there are two sources of human knowledge (which probably spring from a common, but to us unknown root), namely, sense and understanding. By the former, objects are *given to us*; by the latter, *thought*." (Kant 1855: 18)

> All, therefore, that I can say of **my Book**, is, That it **is a Copy of my own Mind**, in its several Ways of Operation. And all that I can say for the publishing of it, is, That I think **the Intellectual Faculties are made, and operate alike in most Men**, and that some, that I shewed it to before I published it, liked it so well, that I was confirmed in that Opinion. (Locke 1741a: 12)

That is a striking thought indeed: a book about the way you think is in a sense a copy of your mind. "Intellectual Faculties" reminiscent of the title of Chase's book, which is in the main a systematic enumeration of the faculties of consciousness.

> And if I may take the Liberty to declare my Sense of it, herein it consists: 1. **That a Man use no Words, but such as he makes the Signs of certain determined Objects of his Mind in Thinking, which he can make known to another**. 2. Next, That he use the same Word steadily for the Sign of the same immediate Object of his Mind in Thinking. 3. That he join these Words together in Propositions, according to the Grammatical Rules of that Language he speaks in. 4. That he unite those Sentences in a Coherent Discourse. Thus, and **thus only**, I humbly conceive, **any one may preserve himself from the Confines and Suspicion of Jargon**, whether [|] he pleases to call these immediate Objects of his Mind, which his Words do, or should stand for, *Ideas* or no. (Locke 1741a: 12-13)

The finaly summary of the introduction. Basically, only use words in a determined sense, and not nilly-willy, meaning different things in different instances of the same word.

Book I. Chap. II. No Innate Principles in the Mind

> It is an established Opinion amongst some Men, that there are in the *Understanding* certain ***Innate Principles***; some Primary Notions, *κοιναὶ ἔννοιαι*, **Characters, as it were stamped upon the Mind of Man, which the Soul receives in its very first Being; and brings into the World with it**. (Locke 1741a: 13)

The Greek words mean, approximately, comon/shared ideas. This must be why the popular undrestanding is that Locke is talking about "innate ideas", whereas here he is actually talking of innate principles (what is a principle when compared to an idea?).

> For, first 'tis evident, that all *Children* and *Ideots*, have not the least Apprehension or Thought of them: And the want of that is enough to destroy that Universal Assent, which must needs be the necessary Concomitant of all Innate Truths: **It seeming to me near a Contradiction, to say, that there are Truths imprinted on the Soul, which it perceives or understands not**: Imprinting, if it signify any thing, being nothing else, but the making certain Truths to be perceived. For **to imprint any thing on the Mind, without the Mind's perceiving it, seems to me hardly intelligible**. If therefore *Children* and *Ideots* have SOuls, have Minds, with those Impressions upon them, they must unavoidably perceive them, and necessarily know and assent to these Truths; which since they do not, it is evident that there are no such Impressions. (Locke 1741a: 14)

A counterargument is easily imagined for this: children and *Ideots* may not have sufficiently matured to perceive those impressions, though I admit to ignorance as to what those innate principles were supposed to be. Naturally Locke arrives at this on the next page: "To avoid this, 'tis usually answered, That all Men know and assent to them, *when they come to the Use of Reason*, and this is enough to prove them Innate" (*ibid*, 15).

> If they mean that by the *Use of Reason* Men may discover these Principles; and that this is sufficient to prove them Innate: their Way of arguing will stand thus, (*viz*.) That whatever Truths Reason can certainly discover to us, and make us firmly assent to, those are all naturally imprinted on the Mind; since that **universal Assent**, which is made the Mark of them amounts to no more but this; That by the Use of Reason, we are capable to come to a certain Knowledge of, and assent to them; and by this Means there will be no Difference between **the Maxims of the Mathematicians**, and Theorems they deduce from them: All must be equally allow'd Innate; they being all Discoveries made by the Use of Reason, and Truths that a rational Creature may certainly come to know, if he apply his Thoughts rightly that Way. (Locke 1741a: 16)

This "universal Assent" is actually something that could be tacked on to the discussion of Peirce's interpretation of the "Universal mind". The illustrations certainly seem to match: "Arithmetic, the law of number, was before anything to be numbered or any mind to number had been created" (W 1: 167-169).

> But how can these Men think the *Use of Reason* necessary to discover Principles that are supposed Innate, when **Reason** (if we may believe them) **is nothing else, but the Faculty of deducing unknown Truths from Principles or Propositions, that are already known**? (Locke 1741a: 16)

Deduction or induction? "Every judgment, therefore, being a reference of the experienced or known to the assumed or unknown, is an explanation of a phenomenon by an hypothesis, and is in fact an inference." (W 1: 152)

> For this would be to destroy that Bounty of Nature, they seem so fond of, whilst they make the Knowledge of those Principles to depend on **the Labour of our Thoughts**. For **all Reasoning is Search, and casting about, and requires Pains and Application**. And how can it with any tolerable Sense be suppos'd, that what was imprinted by Nature, as the Foundation and Guide of our Reason, should need the User of Reason to discover it? (Locke 1741a: 17)

Intellectual labour. Thinking comes across in these descriptions as something painful, as if people hurt their brains when thinking.

> Which is so, because till after they come to the Use of Reason, those general abstract *Ideas* are not framed in the Mind, about which those general Maxims are, which are mistaken for Innate Principles, but are indeed Discoveries made, and **Verities** introduced, and borught into the Mind by the same way, and discovered by the same Steps, as several other Propositions, which no body was ever so extravagant as to suppose Innate. (Locke 1741a: 18)

Verisimilitudes, veracities, and *verities*.

> All that can with any Truth be meant by this Proposition, That Men *assent to them when tehy come to the Use of Reason*, is no more but this, That **the making of general abstract *Ideas*, and the understanding of general Names, being a Concomitant of the rational Faculty**, and growing up with it, Children commonly get not those general *Ideas*, nor learn the Names that stand for them, till having for a good while exercise their Reason about familiar and more particular *Ideas*, they are, by their ordinary Discourse and Actions with others, acknowledge to be capable of **rational Conversation**. (Locke 1741a: 19)

Is rational conversation different from polite conversation? The faculty of reason deals with general abstract ideas, this much can be taken for granted at this point. The faculty of understanding dealing with conceptions, which are not necessarily abstract nor general.

> The Senses at first let in particular *Ideas*, and **furnish the yet empty Cabinet**: And the Mind by degrees growing familiar with some of them, they are **lodged in the Memory**, and **Names got to them**. Afterwards the Mind proceeds farther, abstracts them, and by degrees learns the Use of general Names. In this manner **the Mind comes to be furnish'd with *Ideas* and Language**, the Materials about which to exercise its **discursive Faculty**: And the Use of Reason becomes daily more visible, as these Materials, that give it Employment, increase. (Locke 1741a: 19)

A vivid image this furnishing an empty cabinet (presumably, meaning shelf, and not simply a room). What strikes me is that here as if appears a connection between Names and Language, as if language consisted in the main of names for things. The discursive faculty - is this comparable to Chase's faculty of Discursiveness (RSR)? If so, then furnishing names for things would be Discrimination (RSRM).

> **We by degrees get *Ideas* and Names, and learn their appropriated Connexion one with another**; and then to Propositions, made in such Terms, whose Signification we have learnt, and wherein the Agreement or Disagreement we can perceive in our *Ideas*, when put together, is expressed, we at first hearing assent; though to other Propositions, in themselves as certain and evident, but which are concerning *Ideas*, not so soon or so easily got, we are at the same time no way capable of assenting. (Locke 1741a: 25)

Easier to agree about things than ideas. This "Connexion" is basically what Jakobson termed he phono-semantic knot, I think.

> But if Propositions be brought to him in Words, which stand for *Ideas* he has not yet in his Mind; to such Propositions, however evidently true or false in themselves, he affords neither Assent nor Dissent, but is ignorant. For **Words being but empty Sounds**, any farther than they are **Signs of our *Ideas***, we cannot but assent to them, as they correspond to those *Ideas* we have, but no farther than that. (Locke 1741a: 25)

Nothing significant to add here, just noting down all these instances, hoping that Book III will put all these random instances into perspective, an over-arching framework or something.

> Can it be imagin'd, with any Appearance of Reason, That they **perceive the Impressions from things without**, and be at the same time ignorant of those Characters which Nature itself has taken care to stamp within? (Locke 1741a: 26)

Alternative phraseology for the mind's embrace of an object.

> One would think, according to these Men's Principles, that all these native Beams of Light (were there any such) should in those, who have no Reserves, no Arts of Concealment, shine out in their full lustre, and leave us in no more doubt of their being there, than we are of their **Love of Pleasure**, and **Abhorrence of Pain**. But alas, amongst ***Children, Ideots, Savages*, and the grossly *Illiterate***, what general Maxims are to be found? What universal Principles of Knowledge? **Their Notions are few and narrow, borrowed only from those Objects they have had most to do with, and which have made upon their Senses the frequentest and strongest Impressions**. A Child knows his Nurse and his Cradle, and by degrees the Play-things of a little more advanced Age: And **a young Savage has, perhaps, his Head fill'd with Love and Hunting**, according to the Fashion of his Tribe. But he that from a Child untaught, or a wild Inhabitant of the Woods, will expect these abstract Maxims and reputed Principles of Sciences, will, I fear, find himself mistaken. Such kind of general Propositions are seldom mentioned in the Huts of *Indians*, much less are they to be found in the Thoughts of *Children*, or any Impressions of them on **the Minds of *Naturals***. They are the Language and Business of the Schools and Academies of learned Nations, accustomed to **that sort of Conversation or Learning**, where Disputes are frequent: These Maxims being suited to artificial Argumentation, and useful for Conviction; but not much conducing to the Discovery of Truth, or Advancement of Knowledge. (Locke 1741a: 28)

Phatic! The savage is no great metaphysician - this trope already present in Locke. I've previously wondered at the conflation of children and savages, but here I see that this class also includes "Ideots" and "the grossly Illiterate", the last becoming later simply "the uneducated classes".

Book I. Chap. III. No Innate Practical Principles

> The speculative Maxims carry their own Evidence with them: But **moral Principles require Reasoning and Discourse, and some Exercise of the Mind**, to discover the Certainty of their Truth. They lie not open as natural Characters engraved on [|] the Mind; which, if any such were, they must needs be visible by themselves, and by their own Light be certain and known to every body. But this is no Derogotion to their Truth and Certainty, no more than it is to **the Truth or Certainty of the three Angles of a Triangle being equal to two right ones**, because it is not so evident, as *the Whole is bigger than a Part;* nor so apt to be assented to at first hearing. (Locke 1741a: 29-30)

Speculative principles vs mora/practical principles. Triangles naturally showing up in reference to something absolutely certain.

> Whether there be any such moral Principles, wherein all Men do agree, I appeal to any, who have been but moderately conversant in the History of Mankind, and **look'd abroad beyond the Smoke of their own Chimneys**. (Locke 1741a: 30)

Looking only to the smoke of one's own chimney a colourful expression for being self-involved or self-centered, I take it.

> Where is that practical Truth, that is universally recevied without doubt or question, as it must be, if Innate? ***Justice*, and keeping of Contracts**, is that which *most Men seem to agree in*. This is a Principle, which is thought to extend itself to the Dens of Thieves, and the Confederacies of the greatest Villains; and they who have gone farthest towards the putting off Humanity itself, keep Faith and Rules of Justice one with another. I grant that Out-laws themselves do this one amongst another; but 'tis without receiving these as the Innate Laws of Nature. They practise them as **Rules of Convenience within their own Communities**: But it is impossible to conceive, that he embraces Justice as a practical Principle, who acts fairly with his fellow Highwaymen, and at the same time plunders or kills the next honest Man he meets with. **Justice and Truth are the common Ties of Society**; and therefore, even Out-Laws and Robbers, who break with all the World besides, must keep Faith and Rules of Equity amongst themselves, **or else they cannot hold together**. (Locke 1741a: 30)

From what I've recently heard (in relation with *Euroopa Õigusajalugu*), Justice and the keeping of contracts are very much involved. These "common Ties of Society" and "hold[ing] together" anticipate the tropes of "ties of union" in later centuries, it looks like.

> Perhaps it will be urged, That the *tacit Assent of their Minds agrees to what their Practice contradicts*. I answore, *First*, **I have always thought the Actions of Men the best Interpreters** [|] **of their Thoughts**. (Locke 1741a: 30-31)

Very well put. Reminds me of Allan Pease's book title, *How to read other's thoughts by their gestures*. Also one of those curious uses of the word "interpreter" (e.g. people's actions are *interpretant* of their thoughts).

> Such natural Impressions on the Understanding are so far from being confirm'd hereby, that this is an Argument against them; since if there were certain Characters imprinted by Nature on the Understanding, as the Principles of Knowledge, we could not but perceive them constantly operate in us, and influence our Knowledge, as we do those others on **the Will and Appetite**; which never cease to be **the constant Springs and Motives of all our Actions**, to which we perpetually feel them strongly impelling us. (Locke 1741a: 31)

Will and Appetite still connected in Locke, as they were for Aristotle, who'se column for will (Secondness) included cupidity and appetite (cf. Chase 1863: 469).

> But yet, if a Christian, who has the View of Happiness and Misery in another Life, be asked why a Man must keep his Word, he will give this as a Reason: **Because God, who has the Power of Eternal Life and Death, requires it of us**. But if an *Hobbist* be asked why, he will answer, **Because the Publick requires it, and the *Leviathan* will punish you if you do not**. And if one of the old *Heathen* Philosophers had been asked, he would have answer'd, **Because it was dishonest, below the Dignity of a Man, and opposite to Virtue, the highest Perfection of human Nature, to do otherwise**. (Locke 1741a: 32)

From these, I'd rather go with the second or third, preferably with the last one. On the whole these three justifications are conformable to the triad: whether you expect supervision from God (Third), other people (Second), or oneself (First).

> **The great Principle of Morality, *To do as one would be done to*, is more commended than practised**. But the Breach of this Rule cannot be a greater Vice, than to teach others, That it is no moral Rule, nor Obligatory, would be thought Madness, and contrary to that Interest Men sacrifice to, when tehy break it themselves. (Locke 1741a: 33)

Indeed, this moral principle has more or less universal assent but not many practice it at all times.

> Others also may come to be of the same Mind, from their Education, Company, and Customs of their Country; which *Perusasion*, *however got*, *will serve to set Conscience on work*; which is nothing else, but our own Opinion or Judge of **the moral Rectitude or Pravity** of our own Actions. (Locke 1741a: 34)

Depravity evidently has its opposite.

> It is therefore little less than a Contradiction to suppose, That whole Nations of Men should, both in their Professions and Practice, unanimously and universally give the lye to what, by the most invincible Evidence, every one of them knew to be **True, Right, and Good**. (Locke 1741a: 36)

Is this a triad? (1) Good, (2) Right, and (3) True.

> For, *Parents*, *preserve your Chirdren*, is so far from an Innate Truth, that it is no Truth at all; **it being a Command, and not a Proposition, and so not capable of Truth or Falsehood**. To make it capable of being assented to as true, it must be reduced to some such Proposition as this: *It is the Duty of Parents to preserve their Children*. (Locke 1741a: 37)

"When in O'Neill's play *The Fountain*, Nano, "(in a fierce tone of command)", says "Drink!" - the imperative cannot be challenged by the question "is it true or not?", which may be, however, perfectly well asked after such sentences as "one drank", "one will drink", "one would drink". In contradistinction to the imperative sentences, the declarative sentences are convertible into interrogative sentences: "did one drink?", "will one drink?", "would one drink?"." (Jakobson 1960d: 23)

> **Moral Laws are set as a Curb and Restraint to these exorbitant Desires, which they cannot be but by Rewards and Punishments**, that will over-balance the Satsifaction any one shall propose to himself in the Breach of the Law. If therefore any thing be imprinted on the Mind of all Men as a Law, all Men must have a certain and unavoidable Knowledge, that certain and unavoidable Punishments will attend the Breach of it. (Locke 1741a: 38)

Both Desires (of the Soul) and Moral Laws are second, two sides of the same coin.

> For, besides that we are assured from History, of many Men, nay, whole Nations, who doubt or disbelieve some or all of them; I cannot see how the third, *viz. That Virtue join'd with Piety, is the best Worship of God*, can be an Innate Principle, **when the Name, or Sound, *Virtue*, is so hard to be understood; liable to so much Uncertainty in its Signification; and the Thing it stands for, so much contended about, and difficult to be known**. And therefore this can be but a very uncertain Rule of Human Practice, and serve but very little to the Conduct of our Lives, and is therefore very unfit to be assigned as an Innate Practical Principle. (Locke 1741a: 41)

The formula sounds very much like "felicity is nothing else than the use of virtue in" (Archytas 1818: 158), with prosperity replaced with piety, and felicity withe the worship of God. Locke is correct in that virtues are vague.

> For let us consider this Proposition as to its Meaning, (for it is the Sense, and not Sound, that is and must be the Principle and common Notion) *viz. Virtue is the best Worship of God; i.e.* is most acceptable to him; which, **if *Virtue* be taken**, as commonly it is, **for those Actions, which**, according to the different Opinions of several Countries, **are accounted laudable**, will be a Proposition so far from being certain, that it will not be true. **If *Virtue* be taken for Actions conformable to God's Will**, or to the Rule prescribed by God, which is the true and only Measure of Virtue, when Virtue is used to signify what is in its own Nature right and good; then this Proposition, *That Virtue is the best Worship of God*, will be most true and certain, but of very little use in Human Life: Since it will amount to no more than this, *viz. That God is pleased with the doing of what he commands*; **which a Man may certainly know to be true, without knowing what it is that God doth command**; and so be as far from any Rule or Principles of his Actions, as he was before. (Locke 1741a: 41)

This confusion is due, I think, to the Christian notion, "the will of God", replacing the Pythagorean original, which was the "science of actions".

> For such, who are careful (as they call it) to principle Children well, (and few there be who have not a Set of those Principles for them, which they believe in) instil into the unwary, and, as yet, **unprejudiced Understanding, (for white Paper receives any Characters)** those Doctrines they wou'd have them retain and profess. (Locke 1741a: 44)

Approaching the *tabula rasa*.

> This will appear very likely, and almost unavoidable to come to pass, if we consider the Nature of Mankind, and the Constitution of Human Affairs; wherein ***most Men cannot live, without employing their Time in the daily Labours of their Calling***; nor be at quiet in their Minds, without some Foundation or Principles to rest their Thoughts on. There is scarce any one so floating and superficial in his Understanding, who hath not some reverenced Propositions, which are to him the Principles on which he bottoms his Reasonings; and by which he judgeth of Truth and Falsehood, Right and Wrong; which **some, wanting Skill and Leisure, and others the Inclination; and some being taught, that they ought not to examine**; there are few to be found, who are not exposed by their Ignorance, Laziness, Education, or Precipitancy, to take them upon Truth. (Locke 1741a: 45)

Most people lack the *time of leisure* to examine and reflect upon their own conceptions of understanding.

Book I. Chap. IV. Other Considerations concerning Innate Principles, both Speculative and Practical

> One may perceive how, by Degrees, afterwards *Ideas* come into their Minds; and that they get no more, nor no other, than what **Experience**, and **the Observation of Things**, that come in their Way, furnish them with; which might be enough to satisfy us, that they are not Original Characters, stamped on the Mind. (Locke 1741a: 48)

What is the difference between Experience and Observation?

> Is it the actual Knowledge of *Impossibile est idem esse, & non esse*, that makes a Child distinguish between its Mother and a **Stranger**: or that makes it fond of the one, and **fly the other?** (Locke 1741a: 48)

Another instance in which Malinowski has as if transferred something Locke wrote about children to the (phatic communion of the) savages.

> If *Identity* (to instance in that alone) be a native Impression; and consequently so clear [||] and obvious to us, that we must needs know it even from our Cradles; I would gladly be resolved, by one of seven, or seventy Years old, Whether a **Man, being a Creature, consisting of Soul and Body**, be the same Man when his Body is changed? **Whether *Euphorbus* and *Pythagoras*, having had the same Soul, where the same Man, though they lived in several Ages asunder?** Nay, Whether the Cock too, which had the same Soul, were not the same with both of them? (Locke 1741a: 48-49)

Of course Pythagoras makes an appearance, how could he not.

> Indeed it is urged, that **it is *suitable to the Goodness of God, to imprint, upon the Minds of Men, Characters and Notions of himself*, and not to leave them in the Dark, and Doubt, in so grand a Concernment**; and also by that means, so secure to himself the Homage and Veneration due from so intelligent a Creature as Man; and therefore he has done it. (Locke 1741a: 55)

This would indeed have been suitable to the goodness *attributed* to God.

> What true or tolerable Notion of a *Deity* could they have, who acknowledged and worshipped Hundreds? Every Deity, that they owned above one, was an infallible Evidence of their Ignorance of him, and a Proof that they had no true Notion of God, where **Unity, Infinity, and Eternity**, were excluded. (Locke 1741a: 57)

What is this now?

> If it be said, That *Wise Men* of all Nations came to *have true Conceptions* of **the Unity and Infinity *of the Deity***, I grant it. (Locke 1741a: 58)

This is very suspicious. The previous paragraph reads that "the Bishop of *Beryte* [...] professedly owns **a Plurality of Gods**" (*ibid*, 58). Could this "Infinity" really be Totality?

> *Secondly*, It seems to me plainly to prove, that **the truest and best Notions of Men had of God, were not imprinted, but acquired by Thought and Meditation, and a right Use of their Faculties**: Since the wise and considerate Men of the World, by a right and careful Employment of their Thoughts and Reason, attained true Notions in this, as well as other Things; whilst **the lazy and inconsiderate Part of Men, making the far greater Number, took up their Notions, by chance, from common Tradition and vulgar Conceptions, without much beating their Heads about them**. (Locke 1741a: 58)

Yet another instance that could be connected with phatic communion: "the far greater Number" of people, that is, the uneducated classes, take on "vulgar Conceptions" of God.

> Since if God had set any Impression, any Character on the Understanding of Men, it is most reasonable to expect it should have been some clear and uniform *Idea* of himself, as far as **our weak Capacities were capable to receive so incomprehensible and infinite an Object**. (Locke 1741a: 59)

I would not be at all surprised if the ordeal with the Infinite in William Hamilton was really a discussion of man's inability to grasp God. So it indeed appears from the title of Henry Calderwood's book, *Philosophy of the Infinite: A Treatise on Man's Knowledge of the Infinite Being, in Answer to Sir William Hamilton and Dr. Mansel* (1861).

> I confess, there is another *Idea* which would be of general Use for Mankind to have, [|] an it is of general Talk, as if they had it; and that is **the *Idea of Substance*, which we neither have, nor can have, by *Sensation or Reflection***. If Nature took care to provide us any *Idea*, we might well expect it should be such, as by our own Faculties we cannot procure to ourselves: But we see on the contrary, that since by those Ways, whereby other *Ideas* are brought into our Minds, this is not, **we have no such *clear Idea* at all, and therefore signify nothing by the word *Substance*, but only an uncertain Supposition of we know not what** (*i.e.* of something whereof we have no particular distinct positive) *Idea*, which we take to be the *Substratum*, or Support of those *Ideas* we do know. (Locke 1741a: 99-100)

Hol up, is Locke's *Substance* Kant's *noumenon*?

> To which let me add: If there be any Innate *Ideas*, any *Ideas* in the Mind, which the Mind does not actually think on; they must be **lodg'd in the Memory**, and from thence must be **brought into View by Remembrance**; *i.e.* must be known, **when they are remembered, to have been Perceptions in the Mind before**, unless Remembrance can be without Remembrance. For **to remember, is to perceive any thing with Memory, or with a Consciousness that it was known or perceived before**: Without this, whatever

> *Idea* comes into the Mind, is new, and not remembered: **This Consciousness of its having been in the Mind before, being that which distinguishes Remembering from all other ways of Thinking**. Whatever *Idea* was never perceived by the Mind, was never in the Mind. Whatever *Idea* is in the Mind, is either an actual Perception, or else having been an actual Perception, is so in the Mind, that by the Memory it can be made an actual Perception again. Whenever there is the actual Perception of an *Idea* without Memory, the *Idea* appears perfectly new and unknown before to the Understanding. **Whenever the Memory brings any *Idea* into actual View, it is with a Consciousness, that it had been there before, and was not wholly a Stranger to the Mind**. (Locke 1741a: 61)

The argument follows that there cannot be any innate ideas because it would mess up this logic. For my purposes this is in itself a sufficiently interesting definition of memory.

> The great Difference that is to be found in the Notion of Mankind, is, from the different Use they put their Faculties to, whilst **some (and those the most) taking things upon trust, wisemploy their Power of Assent, by lazily enslaving their Minds to the Dictates and Dominion of others**, in Doctrines which it is their Duty carefully to examine; and not blindly, with an implicit Faith, to swallow: Others employing their thoughts only about some few Things, grow acquainted sufficiently with them, attain great Degrees of Knowledge in them, and are ignorant of all other, having never let their Thoughts loose in their Search of other Enquiries (Locke 1741a: 63)

Much the same as above (cf. Locke 1741: 58), that most people take in the opinions that surround them.

> So much as we ourselves consider and comprehend of Truth and Reason, so much we possess of real and true Knowledge. The floating of other Men's Opinions in our Brains, makes us not one jot the more knowing, though they happen to be true. What in them was Science, is in us but **Opiniatrety**, whilst we give up our Assent only to reverend Names, and do not, as they did, employ our own Reason to *understand* those *Truths* which gave them Reputation. *Aristotle* was certainly a knowing Man, but no body ever though him so, because **he blindly embraced, and confidently vented the Opinions of another**. And if the taking up of another Principles, without examining them, made not him a Philosopher, I suppose it will hardly make any body else so. **In the Science, every one has so much as he really knows and comprehends**: What he believes only, nad takes upon trust, are but Shreads; **which, however well in the whole Piece, make no considerable Addition to his Stock who gothers them**. Such **borrowed Wealth**, like Fairy-Money, though it were Gold in the Hand from which he received it, well be but Leaves and Dust when it comes to Use. (Locke 1741a: 65)

The only things I really *know* is that which I can speak to without the aid of this blog, which is all borrowed knowledge. On the other hand, if you do spin things out of your own thoughts, there's a great likelihood that you won't be as easily understood by your contemporaries, or anyone for that matter, and will remain a historical sidenote for a long time (see E. R. Clay).

> But in the future Part of this Discourse, designing **to raise an Edifice uniform, and consistent with itself**, as far as my own Experience and Observation will assist me, I hope to erect it on such a Basis, that I shall not need to shore it up with Props and Buttresses, leaning on borrowed or begg'd Foundations: Or at least, **if mine prove a Castle in the Air, I will endeavour it shall be all of a piece, and hang together**. (Locke 1741a: 66)

Architectonic! "I seem to myself to be the sole depositary at present of the completely developed system, which **all hangs together** and cannot receive any proper presentation in fragments." (CP 8.255; in Dilworth 2014: 39)

> Every Man being conscious to himself, That he thinks; and **that which his Mind is apply'd about, whilst thinking, being the *Ideas* that are there**; 'tis past doubt, that Men have in their Minds several *Ideas*, such as are those expressed in the Words, *Whiteness*, *Hardness*, *Sweetness*, *Thinking*, *Motion*, *Man*, *Elephant*, *Army*, *Drunkenness*, and others: It is in the first place then to be enquired, **How he comes by them?** (Locke 1741a: 67)

Kust tulevad mõtted?

> Let us then suppose **the Mind** to be, as we say, **white Paper, void of all Characters**, without any *Ideas*; How comes it to be furnished? Whence comes it by **that vast Store, which the busy and boundless Fancy of Man has painted on it, with an almost endless Variety?** Whence has it all the Materials of Reason and KNowledge? To this I answer, in a word, from *Experience:* In that, all our Knowledge is founded; [|] and from that it ultimately derives itself. Our Observation employ'd either about ***external sensible Objects***, or about the **internal Operations of our Minds, perceived and reflected on by ourselves**, is that which supplies our Understanding with all the Materials of Thinking. These Two are the Fountains of Knowledge, from whence all the *Ideas* we have, or can naturally have, do spring. (Locke 1741a: 67-68)

Tabula rasa is this "white Paper". The heading is more illuminating: "All *Ideas* come from Sensation or Reflection", which Kant reformulates as Sense and Understanding. External sensible Objects and the internal Operations of our Minds, also, turn into the external sense (space) and the internal sense (time) in Peirce.

> The other Fountain, from which Experience furnisheth the Understanding with *Ideas*, is the *Perception of the Operations of our own Minds* within us, as it is **employ'd about the *Ideas* it has got**; which Operations, **when the Soul comes to reflect on, and consider, do furnish the Understanding with another Set of *Ideas***, which could not be had from things without; and such are, *Perception*, *Thinking*, *Doubting*, *Believing*, *Reasoning*, *Knowing*, *Willing*, and all the different Actings of our own Minds; which we being conscious of, and observing in ourselves, do from these receive into our Understandings as distinct *Ideas*, as we do from Bodies affecting our Senses. This Source of *Ideas*, every Man has wholly in himself: And tho' it be not Sense, as having nothing to do with external Objects; yet it is very like it, and might properly enough be called **Internal Sense**. (Locke 1741a: 68)

Here it becomes very obvious why Chase designated the second relation (Subject-Subject), where Kant has Understanding, as "Self-Consciousness".

> The Term *Operations* here, I use in a large Sense, as comprehending not barely the Actions of the Mind about its *Ideas*, but **some sort of Passions arising sometimes from them**, such as it is the Satisfaction or Uneasiness arising from any Thought. (Locke 1741a: 69)

These could be the sentiments.

> To ask, *at what Time a Man has first any* Ideas, is to ask when he begins to perceive; having *Ideas*, and Perception, being the same thing. I know it is an Opinion, That the Soul always thinks, and that it has the actual Perception of *Ideas* in itself constantly, as long as it exists; and that **actual Thinking is an inseparable from the Soul, as actual Extension is from the Body**: which if true, to enquire after the beginning of a Man's *Ideas*, is the same as to enquire after the beginning of his Soul. For by this Account, **Soul and its *Ideas*, as Body and its Extension**, will begin to exist both at the same time. (Locke 1741a: 71)

Within the frameworks of these philosophical systems it is perfectly reasonably to state that *the soul thinks*, whereas our material age knows that it is the brain, a part of the body, that does that.

> I grant that the Soul in a waking Man is never without Thought, because it is the Condition of being awake: But whether Sleeping without Dreaming be not an Affection of **the whole Man, Mind as well as Body**, may be worth a waking Man's Consideration; it being hard to conceive that any thing should think, and not be conscious of it. **If the *Soul* doth *think in a sleeping Man*, without being conscious of it, I ask, whether, during such Thinking, it has any Pleasure or Pain, or be capable of Happiness or Misery?** I am sure the Man is not, no more than the Bed or Earth he lies on. For **to be happy or miserable, without being conscious of it, seems to me utterly inconsistent and impossible**; or if it be possible that the Soul can, whilst the Body is sleeping, have its Thinking, Enjoyments, and Concerns, its Pleasure or Pain apart, which the Man is not conscious of, nor partakes in; it is certain, that *Socrates* asleep, and *Socrates* awake, is not the same Person: But his Soul when he sleeps, and *Socrates* **the Man, consisting of Body and Soul** when he is waking, are two Persons; since waking *Socrates* has no Knowledge of, or Concernment for that Happiness or Misery of his Soul, which it enjoys alone by itself whilst he sleeps, without perceiving any thing of it; no more than he has for the Happiness or Misery of a Man in the *Indies*, whom he knows not. (Locke 1741a: 72)

Man, Mind and Body wrong; Man, Body and Soul correct; Man is Mind (Intellect; intelligent animal). The argument ignores the "unconscious mental event". The mind of man is active even in sleep (dreaming, consolidating memory). But this Locke may not have known, what with lacking EEG.

> Nature never makes excellent Things for mean or no Uses: And it is hardly to be conceived, that our infinite wise Creator, should make so admirable a Faculty, as **the Power of Thinking, that Faculty which comes nearest to Excellency of his own incomprehensible Being**, to be so idly and uselessly employ'd, at least 1/4 part of its time here, as to think constantly without remembering any of those Thoughts, without doing any Good to it self or others, or being any way useful to any other part of the Creation. (Locke 1741a: 75)

An echo of the Pythagorean notion that the Intellect of man is closest to God.

> Those who so confidently tell us, That the Soul always actually thinks, I would they would also tell us, what those *Ideas* are, that are in the Soul of a Child, before, or just at the Union with the Body, before it hath received any by *Sensation*. **The *Dream* of sleeping Men, *are*, as I take it, *all made up of the waking Man's* Ideas, though for the most part oddly put together**. 'Tis strange, if the Soul has *Ideas* of its own, that it derived not from *Sensation* or *Reflection*, (as it must have, if it thought before it received any Impression from the Body) that it should never, in its private Thinking, (so private that the Man himself perceives it not) retain any of them, the very Moment it wakes out of them, and then make the Man glad with new Discoveries. (Locke 1741a: 76)

This shows how old the notion that dream life echoes waking life is.

> For it is altogether as intelligible to say, that a Body is extended without Parts, as that any thing *thinks without being conscious of it*, or perceiving that it does so. They who talk thus, may, with as much Reason, if it be necessary to their Hypothesis, say, That a Man is always Hungry, but that he does not always feel it: Whereas, Hunger cosists in that very Sensation, as **Thinking consists in being conscious to himself of Thinking**; I ask, How they know it? **Consciousness is the Perception of what passes in a Man's own Mind**. (Locke 1741a: 77)

Consciousness always also involves meta-consciousness.

> In time, the Mind comes to reflect on its own *Operations*, about the *Ideas* got by *Sensation*, and thereby stores itself with a new Set of *Ideas*, which I call ***Ideas* of *Reflection***. These are the *Impressions* that

> are made on our *Senses* by outward Objects, that are extrinsical to the Mind; and *its own Operations*, proceeding from Powers intrinsical and proper to itself, which when reflected on by itself, become also [||] Objects of its Contemplation, are, as I have said, *The Original of all Knowledge*. Thus the first Capacity of human Intellect, is, that **the Mind is fitted to receive the Impressions made on it; either through the *Senses*, by outward Objects, or by its own Operations, when it *reflects* on them**. (Locke 1741a: 79-80)

Already familiar distinction between sense/sensation and understanding/reflection. What Kant calls the conceptions of understanding are here, it looks like, ideas of reflection.

> In this Part, the *Understanding* is meerly [sic] *passive*; and whether or no, it will have these Beginnings, and as it were Materials of Knowledge, is not in its own power. For **the Objects of our Senses do, many of them, obtrude their particular *Ideas* upon our Minds, whether we will or no**: And the Operations of our Minds will not let us be without, at least some obscure Notions of them. No Man can be wholly ignorant of what he does, when he thinks. **These *simple Ideas*, when offered to the Mind, *the Understanding can* no more refuse to have, nor alter, when they are imprinted, nor blot them out, and make new ones itself, than a Mirror can refuse, alter, or obliterate the Images or *Ideas*, which the objects set before it do therein produce**. As the Bodies that surround us do diversly affect our Organs, **the Mind is forced to receive the Impressions**, and cannot avoid the Perceptions of those *Ideas* that are annexed to them. (Locke 1741a: 80)

This is what Clay calls quasi-attention. Objects *obtrude* (intrude, but *on*).

Book II. Chap. II. Of simple *Ideas*

> When the Understanding is once stored with these simple *Ideas*, it has the Power to **repeat, compare, and unite them**, even to an almost infinitey Variety, and so can **make at pleasure new complex *Ideas***. (Locke 1741a: 81)

Operations of Reflection.

> But because a Relation cannot be founded in nothing, or be the Relation of nothing, and the thing [||] here related as a *Supporter*, or a *Support*, is not represented to the Mind, by any clear and distinct *Ideas*; therefore the obscure and indistinct, vague *Idea* of *Thing*, or *Something*, is all that is left to be the positive *Idea*, which has the Relation of a *Support*, or *Substratum*, to Modes or Accidents; and that general, **indetermined *Idea* of *Something***, is, by the Abstraction of the Mind, derived also from the simple Ideas of Sensation and Reflection: And thus the Mind, from the positive, simple Ideas got by Sensation and Reflection, comes to the general, relative Idea of Substance, which without these positive, simple, Ideas, it would never have. (Locke 1741a: 83-84)

Could Peirce's fuzzy feeling be an indetermined idea of something?

Book II. Chap. III. Of *Ideas* of one Sense

> The better to conceive the *Ideas* we receive from Sensation, it may not be amiss for us to consider them, in reference to the different Ways, whereby they make their Approaches to our Minds, and make themselves perceivable by us.

- *First*, Then, there are some, which come into our Minds ***by one Sense* only**.
- *Secondly*, There are others, that convey themselves into the Mind ***by more Senses than one***.
- *Thirdly*, Others that are had **from *Reflection* only**.
- *Fourthly*, There are some that make themselves way, and are suggested to the Mind, ***by all the Ways of Sensation and Reflection***.

(Locke 1741a: 85)

A useful breakdown, I imagine. Though there are not (simple?) ideas that are borne from several reflections?

Book II. Chap. IV. Of Solidity

> The *Idea of Solidity* we receive by our Touch; and it arises from **the Resistance which we find in Body, to the Entrance of any other Body into the Place it possesses**, till it has left it. There is no *Idea*, which we receive more constantly from Sensation, than *Solidity*. Whether we move, or rest, in what Posture soever we are, **we always feel something under us**, that supports us, and hinders our farther sinking downwards; and the Bodies, which we daily handle, make us perceive, that whilst tehy remain between them, they do, by an insurmountable force, hinder the Approach of the Parts of our Hands that press them. That which thus hinders the Approach of two Bodies, when they are moving one towards another, I call *Solidity*. (Locke 1741a: 86)

How did it come to be that this is frequently associated with Peirce's Secondness (resistance)?

> I will not dispute, whether this Acceptation [|] of the Word *Solid* be nearer to its original Signification, that that which Mathematicians use it in: It suffices, that I think the common Notion of Solidity will allow, if not justify, this Use of it; but **if any one think it better to call it *Impenetrability*, he has my Consent**. Only I have thought the Term *Solidity* the more proper to express this *Idea*, not only because of its vulgar Use in that Sense, but also because it carries something more of positive in it, than ***Impenetrability*, which is negative, and is, perhaps, more a Consequence of *Solidity***, than *Solidity* itself. (Locke 1741a: 86-87)

"I shall now attempt to show that the facts of chemistry are explicable by the view of Kant, that matter is not absolutely impenetrable and that chemical union consists in the interpenetration of the constituents." (W 1: 97-98)

> By this *Idea* of Solidity, is the Extension of Body distinguished from the Extension of Space: **The Extension of Body being nothing, but the Cohesion or Continuity of solid, separable, moveable Parts**; and the Extension of Space, the Continuity of unsolid, inseparable, and immovable Parts. *Upon the Solidity of Bodies* also *depends their mutual Impulse, Resistance, and Protrusion*. (Locke 1741a: 89)

Extension always somewhat mysterious - I'm not sure but I don't think modern physics (not to mention psychology) use this term.

> If there be others, that have not these two *Ideas* distinct, but **confound them, and make but one of them, I know not how Men, who have the same *Idea* under different Names, or different *Ideas* under the same Name, can, in that case, talk with one another**, any more than a Man, who, not being blind or deaf, has distinct *Ideas* of the Colour of Scarlet, and the Sound of a Trumpet, could discourse concerning Scarlet-Colour with the blind Man, I mention in another Place, who fancied that the *Idea* of Scarlet was like the Sound of a Trumpet. (Locke 1741a: 90)

Another anticipation of the issues of language in Book III.

> The simple *Ideas* we have are such, as Experience teaches them us; but **if beyond that, we endeavour, by Words, to make them clearer in the Minds, we shall succeed no better, than if we went about to clear up the Darkness of a blind Man's Mind by talking**; and to discourse into him the *Ideas* of Light and Colours. (Locke 1741a: 90)

I wonder if this has anything to do with the void/blind quote.

Book II. Chap. V. Of Simple *Ideas* of divers Senses

> The *Ideas* we get by more than one Sense, are of *Space* or *Extension*, *Figure*, *Rest*, and *Motion:* For these **make perceivable Impressions both on the Eyes and Touch**; and we can receive and convey into our Minds the *Ideas* of our Extension, Figure, Motion, and Rest of Bodies, **both by Seeing and Feeling**. But having occasion to speak more at large of these in another Place, I here only enumerate them. (Locke 1741a: 90)

One-paragraph chapter. Is the distinction between ideas got by one sense or several all that important?

Book II. Chap. VI. Of Simple *Ideas* of Reflection

> The two **great principal Actions of the Mind**, which are most frequently considered, and which are so frequent, that every one that pleases may take notice of 'em in himself, are these two:
>
> ***Perception*, or *Thinking*; and**
> ***Volition*, or *Willing***.

The Power of Thinking is called **the *Understanding***, and the Power of Volition is called **the *Will***, and these two Powers or Abilities in the Mind are denominated ***Faculties***. (Locke 1741a: 91)

This messes up the system all kinds of ways. How can both Perception and Thinking make up the Understanding? (What happened to Sensation?) And where goes Will? In the broad scheme of things the Understanding *is* the Will.

Book II. Chap. VII. Of Simple *Ideas* of both Sensation and Reflection

> ***Delight*, or *Uneasiness*, one or other of them join themselves to almost all our *Ideas*, both of Sensation and Reflection**: And there is scarce any Affection of our Senses from without, and retired Thought of our Mind within, which is not able to produce in us *Pleasure* or *Pain*. By *Pleasure* and *Pain*, I would be understood to signify whatsoever delights or molests us; whether it arises from the Thoughts of our Minds, or any thing operating on our Bodies. (Locke 1741a: 92)

Something like sentiments again. On the whole this may supplement the notion of that every Secondness contains within itself Firstness; i.e. even ideas of reflection have some *feeling* attached to them.

> The infinite wise Author of our Being, having given us the Power over several Parts of our Bodies, to move or keep them at rest, as we think fit; and also by the Motion of them, to move ourselves, and our contiguous Bodies, in which consists all the Actions of our Body: Having also given **a Power to our Minds in several Instances, to chuse amongst its *Ideas*, which it will think on**, and to pursue the Enquiry of this or that Subject with Consideration and Attention, to excite us to these Actions of Thinking and Motion, that we are capable of, has been pleased **to join to several Thoughts, and several Sensations, a *Perception* of *Delight***. If this were wholly separated from all our outward Sensations, hould have **no reason to prefer** one Thought or Action to another; **Negligence to Attention; or Motion to Rest**. And so we should neither stir our Bodies, nor employ our Minds; but let our Thoughts (if I may so call it) run adrift, without any Direction or Design; and suffer the *Ideas* of our Minds, like unregarded Shadows, to make their Appearances there, as it happen'd, without attending to them. In which State, Man, however furnished with the Faculties of Understanding and Will, would be a very idle unactive Creature, and pass his time only in **a lazy lethargick Dream**. It has therefore pleased our wise Creator, to annex to several Objects, and to the *Ideas* which we receive from them, as also to several of our Thoughts, **a concomitant Pleasure**, and that in several Objects, to several Degrees, that those Faculties which he had endowed us with, might not remain wholly idle, and unemploy'd by us. (Locke 1741a: 92)

The life of man would be *a vague uncharted nebula* if God did not give some of our sensations and reflections a concomitant pleasure or delight to direct our free will. In this, I think, he's committing the same fallacy as the proponents of innate ideas he argued against in Book I. If some ideas give us more delight than others, why not list them?

> *Existence* and *Unity* are two other *Ideas*, that are suggested to the Understanding, by every Object without, and every *Idea* within. When *Ideas* are in our Minds, we consider them as being actually there, as well as we consider Things to be actually without us; which is, that they exist, or have *Existence:* And **whatever we can consider as one Thing, whether a real Being, or *Idea*, suggests to the Understanding the *Idea* of *Unity***. (Locke 1741a: 94)

Unity explained - whatever we can consider as one thing.

> Besides these, there is another *Idea*, which though suggested by our Senses, yet is more constantly offered us, by what passes in our own Minds; and that is **the *Idea* of *Succession***. For if we look immediately into urselves, and reflect on what is observable there, we shall find **our *Ideas* always, whilst we are awake, or have any Thought, passing in Train, one going, and another coming, without Intermission**. (Locke 1741a: 94)

The "train of thought" originally a train of ideas in succession.

Book II. Chap. VIII. Some farther Considerations concerning our Simple *Ideas*

> To discover the Nature of our *Ideas* the better, and to discourse of them intelligibly, it will be convenient to distinguish them, as they are *Ideas* or Perceptions in our Minds; and as they are Modifications of Matters in the Bodies that cause such Perceptions in us; that so we *may not* think (as perhaps usually is done) that they are exactly the **Images and *Resemblances*** of something inherent in the Subject; **most of those of Sensation being in the Mind no more the Likeness of something existing without us**, than the Names, than stand for them, are the Likeness of our *Ideas*, which yet, upon Hearing, they are apt to excite in us. (Locke 1741a: 97)

"*Ideas* in the Mind, Qualities in Bodies" - with Images, Resemblances, and Likeness we're getting nearer to Peircean Firstness.

> The next Thing to be consider'd is, **how *Bodies* produce *Ideas* in us, and that is manifestly *by Impulse***, the only Way which we can conceive Bodies operate in. (Locke 1741a: 98)

Motivity.

> If then external Objects be not united to our Minds, when they produce *Ideas* in it; and yet we perceive *these original Qualities* in such of them as singly fall under our Senses, 'tis evident, that **some Motion must be thence continued by our Nerves, or animal Spirits, by some Parts of our Bodies, to the Brain**, or the Seat of Sensation, there to *produce in our Minds the particular* Ideas *we have of them*. And since the Extension, Figure, Number, and Motion of Bodies of an observable Bigness, may be perceived at a distance *by* the Sight; 'tis evident, some singly imperceptible Bodies must come from them to the Eyes, and thereby **convey to the Brain some *Motion***, which produces these *Ideas* which we have of them in us. (Locke 1741a: 98)

It would appear that the original meaning of Motivity in this case was the motion of an Impulse from sensory organs to the brain.

> From whence I think it is easy to draw this Observation, that **the *Ideas of primary Qualities* of Bodies, *are Resemblances* of them, and their Patterns do really exist in the Bodies themselves; but the *Ideas, produced* in us *by* these *secondary Qualities, have no Resemblance* of them at all**. There is nothing like our *Ideas* existing in the Bodies themselves. They are in the Bodies, we denominate from them, only **a Power to produce those Sensations in us**: And what is Sweet, Blue, or Warm in *Idea*, is but the certain Bulk, Figure, and Motion of the insensible Parts in the Bodies themselves, which we call so. (Locke 1741a: 99)

Iconicity (verisimilitude) pertains then to the primary qualities, i.e. Bulk, Figure, Texture, and Motion, so that these really exist in the bodies of matter. As opposed to the secondary qualities, i.e. Colours, Sounds, Tastes, etc. "which in truth are nothing in the objects themselves, but Powers to produce various Sensations in us by their *primary Qualities*" (*ibid*, 98). Not sure, at the moment, whether indexicality is somewhere in there.

> And yet he, that will consider, that the same *Fire*, than in one Distance *produces* in us the Sensation of *Warmth*, does at a nearer Approach produce in us the far [|] different Sensation of *Pain*, ought to bethink himself, what Reason he has to say, That **his *Idea* of *Warmth*, which was produced in him by the Fire, is actually *in the Fire*; and his *Idea* of *Pain*, which the same Fire produced in him the same Way, is *not* in the *Fire***. (Locke 1741a: 99-100)

Excellent illustration. The primary qualities "*are really in them*, whether any one's Senses perceive them or no" (*ibid*, 100).

> It has indeed such a Configuration of Particles, both Night and Day, as are apt by the Rays of Light re-bounded from some Parts of that hard Stone, to produce in us the *Idea* of Redness, and from other the *Idea* of Whiteness: But **Whiteness or Redness are not in it at any time; but such a Texture, that hath the Power to produce such a Sensation in us**. (Locke 1741a: 101)

Colours due to texture.

Book II. Chap. IX. Of *Perception*

> *Perception*, as it is the first Faculty of the Mind exercised about our *Ideas*, so it is the first and simplest *Idea* we have from Reflection, and is by some called thinking in general. Tho' **thinking**, in the Propriety of the *English* Tongue, **signifies that sort of Operation of the Mind about its *Ideas*, wherein the Mind is active**; where it, with some degree of voluntary Attention, considers any thing. For **in bare, naked *Perception*, the Mind is, for the most part, only passive; and what it perceives, it cannot avoid perceiving**. (Locke 1741a: 105)

Hence why Chase considered "Passivity" a valid candidate for "Motivity". Note that his "Spontaneity", too, is active.

> This in many Cases, by **a settled Habit in Things whereof we have frequent Experience, is performed so constantly, and so quickly, that we take that for the Perception of our Sensation, which is an *Idea* formed by our Judgment**; so that one, *viz*. that of Sensation, serves only to excite the other, and is scarce taken notice of itself; **as a Man who reads or hears with Attention or Understanding, takes little notice of the Characters or Sounds, but of the *Ideas* that are excited in him by them**. (Locke 1741a: 108)

A superb illustration of what Peirce means by the Unity being so fleeting that it cannot be considered real. When reading, we do not perceive individual letters but our judgment has already formed conglomeries of writing into words we "spontaneously" understand.

> Nor need we wonder that this is done with so little Notice, if we consider **how very *quick* the *Actions of the Mind* are performed**; for as itself is thought to take up no Space, to have no Extension; so **its Actions seem to require no Time**, but many of them **seem to be crouded into an Instant**. I speak this in comparison to the Actions of the Body. Any one may easily observe this in his own Thoughts, who will take the pains to reflect on them. How, **as it were in an Instant, do our Minds with one Glance see all the Parts of a Demonstration, which may very well be called a long one, if we consider the Time it will require to put it into Words**, and Step by Step shew it another? (Locke 1741a: 108)

Something to add to Peirce's discussion of how the Soul is in Time. This is almost like a counter-argument, that stuff happens in it almost immediately, which would take a long time to explain to others.

> We shall not be so much surprised that **this is done in us with so little Notice**, if we consider how the Facility which we get of **doing things by a Custom of doing**, makes them often **pass in us without our notice**. *Habits*, especially such as are begun very early, come at last to *produce **Actions** in us*, ***which often escape our Observations***. How frequently do we in a Day cover our Eyes with out Eyelids, without perceiving that we are at all in the Dark? Men that by Custom have got **the Use of a By-word**, do almost in every Sentence pronounce Sounds, which tho' taken notice of by others, they themselves neither hear nor observe; and therefore it is not so strange that our Mind should often change the *Idea* of its Sensation into that of its Judgment, and make one serve only to excite the other, without our taking notice of it. (Locke 1741a: 109)

"If we start to examine the general laws of perception, we see that as perception becomes habitual, it becomes automatic. Thus, for example, all of our habits retreat into the area of the unconsciously automatic; if one remembers the sensations of holding a pen or of speaking in a foreign language for the first time and compares that with his feeling at performing the action for the ten thousandth time, he will agree with us." (Shklovsky 2006[1917]: 778)

> It suffices me only to have remarked here, that **Perception is the first Operation of all our intellectual Faculties**, and the Inlet of all Knowledge into our Minds. And I am apt too to imagine, that it is Perception in the lowest degree of it, which puts the Boundaries between Animals and the inferior Ranks of Creatures. (Locke 1741a: 110)

Of course perception is first.

Book II. Chap. X. Of *Retention*

> The next **Faculty** of the Mind, whereby it makes a farther Proress towards Knowledge, is that which I call ***Retention***, or the keeping of those simple *Ideas*, which from Sensation or Reflection it hath received. This is done two Ways. *First*, by keeping the *Idea* which is brought into it, for some time actually in view, which is called ***Contemplation***. (Locke 1741a: 111)

Chase's Contemplation is RSMM, Retention RMSR. Both under Rationalit (R), but Retention under Perception (RM) and then Memory (RMS) and Contemplation under Judgment (RS) and then Discernment (RSM).

> The Memory in some Men it is true is very tenacious, even to a Miracle; but ye tthere [|] seems to be **a constant Decay of all our *Ideas***, even of those which are struck deepest, and in Minds the most retentive; [...] ***The Pictures drawn in our Minds, are laid in fading Colours***, and if not sometimes refreshed, vanish and disappear. (Locke 1741a: 112-113)

Human memory is a fickle thing.

> In this secondary Perception, as I may so call it, or viewing again the *Ideas* that are lodg'd *in* the *Memory*, *the Mind is oftentimes more than barely passive*, **the Appearances of those dormant Picture, depending sometimes on the Will**. The Mind very often sets itself on work in search of some hidden [|] *Idea*, and turns, as it were, the Eye of the Soul upon it; though **sometimes** too **the ystart up in our Minds of their own accord**, and offer themselves to the Understanding; and **very often are rouzed and tumbled out** of their dark Cells, into open Daylight, **by some turbulent and tempestuous Passion**; our Affections bringing *Ideas* to our Memory, which had otherwise lain quiet and unregarded. This farther is to be observed, concerning *Ideas* lodged in the Memory, and upon Occasion revived by the Mind, that they are not only (as the Word *revive* imports) none of them new ones; but also that the Mind takes Notice of them, as of a former Impression, and renews its Acquaintance with them, as with *Ideas* it had known before. (Locke 1741a: 113-114)

The triad employed on remembrance: remembering through will, by themselves (unconscious thought), and affections.

> Whereas the several Degrees of Angels may probably have larger Views, and some of them be endowed with Capacities able to retain together, and constantly set before them, as in one Picture, all their past Knowledge at once. **This, we may conceive, would be no small Advantage to the Knowledge of a thinking Man, if all his past Thoughts and Reasonings could be always present to him**. And therefore we may suppose it one of those Ways, wherein the Knowledge of separate Spirits may exceedingly surpass ours. (Locke 1741a: 115)

I am very tempted to add this to the sidebar, without context - as this blog indeed enables me to have nearly all my past thoughts and reasonings readily available for review.

Book II. Chap. XI. Of *Discerning*, and other Operations of the Mind

> Another Faculty we may take notice of in our Minds, is that of ***Discerning*** **and distinguishing between several *Ideas* it has**. (Locke 1741a: 116)

Clay relegates a grander meaning to Discernment, and relegates the meaning given here to Discrimination.

> And hence, perhaps, may be given some Reason of that common Observation, That Men who have a great deal of Wit, and prompt Memories, have not always the clearest Judgment, or deepest Reason. For ***Wit*** **lying most in the Assemblage of *Ideas*, and putting those together with Quickness and Variety**, wherein can be found any Resemblance or Congruity, thereby to make up pleasant Pictures, and agreeable Visions in the Fancy: ***Judgment*** **on the contrary, lies** quite on the other Side, **in separating carefully, one from another, *Ideas* wherein can be found the least Difference**, thereby to avoid being misled by Similitude, and by Affinity to take one Thing for another. This is a Way of proceeding quite contrary to Metaphor and Allusion, wherein for the most part, lies that Entertainment and Pleasantry of Wit, which strikes so lively on the Fancy, and therefore so acceptable to all People; because **its Beauty appears at first Sight, and there is required no Labour of Thought, to examine what Truth or Reason there is in it**. The Mind without looking any farther, rests satisfied with **the Agreeableness of the Picture**, and the Gaiety of the Fancy: And it is a Kind of Affront to go about to examine it by the severe Rules of Truth and good Reason; whereby it appears, that it consists in something that is not perfectly conformable to them. (Locke 1741a: 117)

Spot on. Quick-witted vs deep thought.

> When Children have, by repeated Sensations, got *Ideas* fixed in their Memories, they begin, by degrees, to learn **the Use of Signs**. And when they have got the Skill to apply the Organs of Speech to the framing of articulate Sounds, they begin **to make *use of Words* to signify their *Ideas* to others**: These **verbal Signs** they **sometimes borrow from others**, and **sometimes make themselves**, as one may observe among the new and unusual Names Children often give to Things in their first Use of Language. (Locke 1741a: 119)

This goes under the heading "Naming", by which Locke regularly signifies semiogenesis or the construction of sign-relations, as we've seen above.

> **The Use of Words then being to stand as outward Marks of our internal *Ideas***, and those *Ideas* being taken from particular Things, if every particular [|] *Idea* that we take in, should have a distinct Name, Names must be endless. To prevent this, the Mind makes the particular *Ideas*, received from particular Objects, to become general; which is done by considering them as they are in the Mind such Appearances, separate from all other Existences, and the Circumstances of real Existence, as Time, Place, or any other concomitant *Ideas*. This is called ***ABSTRACTION*****, whereby *Ideas* taken from particular Beings, become general Representatives of all of the same Kind**; and their Names general Names, applicable to whatever exists conformable to such abstract *Ideas*. (Locke 1741a: 119-120)

A common semioticism: signs *stand for* ideas or things. Abstraction definitely plays a significant role.

> If it may be doubted, whether *Beasts* compound and enlarge their *Ideas* that way, to any degree: This, I think, I may be positive in, that the Power of *Abstracting* is not at all in them; and that the having of general *Ideas*, is that which puts a perfect Distinction betwixt Man and Brutes: and is an Exceliency which the Faculties of Brutes do by no means attain to. For it is evident, we observe no Footsteps in them, of **making use of general Signs for universal *Ideas***; from which we have Reason to imagine, that they have not **the Faculty of abstracting, or making general *Ideas***, since they have no Use of Words, or any other general Signs. (Locke 1741a: 120)

Words are general signs, I take it, and requires the Faculty of Abstraction. This much makes perfect sense, though later discussions of animals having no "language" do not resort to details such as "general signs".

> I pretend not to teach, but to enquire; and therefore cannot but confess here again, That **external and internal Sensation** are the only Passages, that I can find, of Knowledge, to the Understanding. These alone, as far as I can discover, are the Windows by which Light is let into this *Dark Room*. For, methinks **the *Understanding* is not much unlike a Closet, wholly shut from Light, with only some little Opening left**, to let in external visible Resemblances, or *Ideas* of Things without; would be Pictures coming into such a dark Room but stay there, nad lie so orderly as to be found upon occasion, it would very much resemble the Understanding of a Man, in reference to all Objects of Sight, and the *Ideas* of them. (Locke 1741a: 123)

The Understanding is like a black box. Described as such centuries before black boxes existed.

Book II. Chop. XII. Of Complex *Ideas*

> And if in this, I use the Word *Mode* in somewhat **a different Sense from its ordunary Signification**, I beg pardon; it being unavoidable in Discourses differing from the ordinary received Notions, **either to make new Words, or to use old Words in somewhat a new Signification**, the latter whereof, in our present Case, is perhaps the more tolerable of the two. (Locke 1741a: 125)

Another semiotic dilemma on the metalevel of technical terminology.

> Now, of Substances also, there are two Sorts of *Ideas*; one of single Substances, as they exist separately, as of *a Man*, or *a Shoop*; the other of several of those put together, as an *Army* of Men, or *Flock* of Sheep; which ***collective* Ideas *of* several *Substances***, thus put together, are as much each of them one single *Idea*, as that of a Man, or an Unit. (Locke 1741a: 126)

This looks like it might have something to do with Unity, Plurality, and Totality, but I am not sure. Still marking it down, in case I reach Hume and see the connection.

Book II. Chap. XIII. Of Simple Modes; and first, of the Simple Modes of Space

> Those ***Modificatios of any one simple* Idea**, (which, as has been said, I call *simple Modes*,) are as perfectly different and distinct *Ideas* in the Mind, as those of the greatest Distance or Contrariety: For the *Idea* of *Two*, is as distinct from that of *One*, as *Blueness* from *Heat*, or either of them from any Number: And **yet it is made up only of that simple *Idea* of an Unit repeated**; and Repetitions of this Kind, joined together, make those distinct *simple Modes*, of a *Dozen*, a *Gross*, a *Million*. (Locke 1741a: 127)

Curious discrepancy: later philosophers talk of *mental modifications* as if the mind itself was the substance to be modified, where's the modification of ideas makes much more sense. The second instance, the repetition of an Unit(y), once agains calls to mind Plurality. Totality, in that case, would be "Repetitions of this Kind, joined together", so that Dozen, Score, and Million would be Totalities.

> But when these very Chess-men are put in a Bag, if any one should ask where the black King is, it would be proper to ***determinate*** the Place by the Parts of the Room it was in, and not by the Chess-board; there being another Use of ***designing*** the Place it is now in, than when in Play it was on the Chess-board, and so must be determined by other Bodies. (Locke 1741a: 130)

These words have, over time, exchanged their modifications: today we would say "determine" and "designate".

> There are some that would persuade us that *Body and Extension are the same thing*, who either **change the Signification of Words**, which I would not suspect them of, they having so severely condemn'd the Philosophy of others, because it hath been too much **placed in the uncertain Meaning, or deceitful Obscurity of doubtful or insignificant Terms**. (Locke 1741a: 131)

Another one. Locke's metatheorizing is for the most part semiotic. Instead of addressing theories, he addresses theoretical language.

> If it be demanded (as usually it is) whether this *Space*, void of *Body*, be ***Substance* or *Accident***? I shall readily answer, I know not; nor shall be asham'd to own my Ignorance, till they ask, shew me a clear distinct *Idea* of *Substance*. (Locke 1741a: 133)

A Kantian category, still obscure.

> I endeavour as much as I can to deliver myself from those Fallacies which we are apt to put upon ourselves, by **taking Words for Things**. It helps not our Ignorance to feign a Knowledge where we have non, by **making a Noise with Sounds, without clear and distinct Significations**. Names made at pleasure, neither alter the Nature of Things, nor **make us understand them**, but **as they are Signs of, and stand for determined *Ideas***. (Locke 1741a: 133)

And another one. These seem to occur more and more frequently, and in increasinly the same terms as in that quote Peirce gave from Book III.

> But were the *Latin* Words ***Inhærentia* and *Substantia*** put into the plain *Engllish* [sic] ones that answer them, and were called ***sticking on* and *under-propping***, they would better discover to us the very great Clearness there is in the Doctrine of *Substance* and *Accidents*, and shew of what Use they are in deciding of Questions in Philosophy. (Locke 1741a: 135)

This does clear up things a bit. The Letters and the Paper; the Pillar and the Basis, the World and the Elephant.

> The Truth is, these Men must either own that they think Body infinite, though they are loth to speak it out, or else affirm that *Space* is not *Body*. **For I would fain meet with that thinking Man that** [||] **can in his Thoughts set any Bounds to Space, more than he can to Duration**; or by thinking, hope to arrive at the End of either; and therefore if his *Idea* of Eternity be infinite, so is his *Idea* of Immensity; they are both finite or infinite alike. (Locke 1741a: 135-136)

Or, in other words, "they must admit two self-subsisting nonentities, infinite and eternal" (Kant 1855: 34).

> The **knowing precisely what our Words stand for, would**, I imagine, in this, as well as a great many other Cases, **quickly end the Dispute**. For I am apt to think, that Men, when they come to examine them, find their simple *Ideas* all generally to agree, though in Discourse with one another, **they perhaps confound one another with different Names**. I imagine that *Men* who abstract their Thoughts, and so well examine the *Ideas* of their own Minds, *cannot much differ in Thinking*; however **they may perplex themselves with Words, according to the Way of Speaking of the several Schools or Sects they have been bred up in**: Though amongst unthinking Men, who examine not scrupulously and carefully their own *Ideas*, and strip them not from the Marks Men use for them, but confound them with Words, there must be endless Dispute, Wrangling, and Jargon, **especially if they be learned bookish Men, devoted** [||] **to some Sect, and accustomed to the Language of it**; and have learned to talk after others. **But if it should happen, that any two thinking Men should really have different *Ideas*, I do not see how they could discourse or argue one with another**. (Locke 1741a: 139-140)

This chapter even ends on a terminological point. The heading reads "Men differ little in clear simple *ideas*". I quite like the notion that men who read widely and consider their language carefully will arrive at mutual comprehension, whereas those who confound their ideas with words and are partial to the end to one school of thought and its terminology, will never arrive at it.

Book II. Chap. XIV. Of Duration, and its simple Modes

> There is another Sort of Distance or Length, the *Idea* whereof we get not from the permanent Parts of Space, but from **the fleeting and perpetually perishing Parts of Succession**. This we call *Duration*, the simple Modes whereof are any different Lengths of it, whereof we have distinct *Ideas*, as *Hours*, *Days*, *Years*, &c. *Time* and *Eternity*. (Locke 1741a: 140)

This phraseology, "fleeting and perpetually perishing", could equally well describe the fleeting nature of Unities in perception.

> That we have our Notion of *Succession* and *Duration* from this Original, *viz.* from Reflection on the Train of *Ideas*, which we find to appear one after another in our own Minds, seems plain to me, in that **we have no Perception of *Duration*, but by considering the Train of *Ideas* that take their Turns in our Understandings**. When that Succession of *Ideas* ceases, our Perception of Duration ceases with it; which every one clearly experiments in himself whilst he sleeps soundly, whether an Hour, or a Day, or a Month, or a Year; of which Duration of Things, whilst he sleeps, or thinks not, he has no Perception at all, but it is quite lost to him, and the Moment wherein he leaves off to think, 'till the Moment he begins to think again, seems to him to have no Distance. (Locke 1741a: 141)

Hence why the internal sense of the Soul is in Time.

> Such a Part of Duration as this, **wherein we perceive no Succession, is that which we may call an *Instant***; and is *that which takes up the Time of only one Idea* in our Minds, without the Succession of another, wherein therefore we perceive no Succession at all. (Locke 1741a: 144)

A fleeting instant evinces no duration.

> [...] as the *Ægyptians* of old, who in the Time of *Alexander* counted 23000 Years from the Reign of the Sun; and **the *Chinese* now, who account the World 3,260,000 Years old, or more**; which longer Duration of the World, according to the Computation, tho' I should not believe to be true, yet I can eqally imagine it with them, and as truly understand and say one is longer than the other, as I understand that *Methusolem*'s Life was longer than *Enoch*'s. (Locke 1741a: 152)

The Chinese were closest.

Book II. Chap. XV. Of Duration and Expansion, consider'd together

> To these difficulties Mr. *Locke* answers thus: To begin with the last, he declares, That he has not treated this Subject in **an Order perfectly Scholastick**, having not had much Familiarity with those sort of Books during the writing of his, and not remembring [sic] at all the Method in which they are written; and therefore his Readres ought not **to expect Definitions regularly placed at the Beginning of each new Subject**. (Locke 1741a: 159)

To "perfectly Scholastick" appears quite adventitios to potential readers.

> Whether Angels and Spirits have any Analogy to this, in respect of Expansion, is beyond my Comprehension: And, perhaps, **for us, who have Understandings and Comprehensions suited to our own Preservation, and the Ends of our own Being, but not to the Reality and Extent of all other Beings**, 'tis near as hard to conceive any Existence, or to have an *Idea* of any real Being, [|] with a perfect Negation of all manner of Expansion; as it is, to have the *Idea* of any real Existence, with a perfect Negation of all manner of Duration. (Locke 1741a: 161-162)

A vague conception of the human *Umwelt*, that human beings are confined to their own necessary magnitude of size (regarding duration and expansion).

Book II. Chap. XVI. Of *Number*

> Amongst all the *Ideas* we have, as there is none suggested to the Mind by more Ways, so there is none more simple, than that of ***Unity*, or One: It has no Shadow of Variety or Composition in it**: Every Object our Senses are employ'd about, every *Idea* in our Understandings, every Thought of our Minds brings this *Idea* along with it. And therefore it is the most intimate to our Thoughts, as well as it is, **in its Agreement to all other Things, the most universal *Idea* we have**. For Number applies itself to Men, Angels, Actions, Thoughts, every thing that either doth exists, or can be imagined. (Locke 1741a: 163)

"Arithmetic, the law of number, was before anything to be numbered or any mind to number had been created" (W 1: 167-169).

> That it retain in Memory the Names or Marks of the several Combination from an Unit to that Number; and that not confusedly, and at random, but in that exact Order, that the Numbers follow one another: In either of which, if it trips, the whole Business of Numbering will be disturbed, and there will remain only the confused *Idea* of **Multitude**, but the *Ideas* necessary to distinct Numeration will not be attained so. (Locke 1741a: 166)

Plurality.

> And this endless *Addition*, or ***Addibility*** (if any one like the Word better) of Numbers, so apparent to the Mind, is that, I think, which gives us the clearest and most distinct *Idea* of Infinity. (Locke 1741a: 167)

Perhaps a candidate for the protocol of degeneracy.

Book II. Chap. XVII. Of *Infinity*

> ***Finite* and *Infinite*** seem to me to be looked upon by the Mind as **the *Modes of Quantity***, and to be attributed primarily in their first Designation only to those things which have Parts, and are capable of Increase or Diminution, by the Addition or Subtraction of any the least Part: And such are the *Ideas* of **Space, Duration, and Number**, which we have considered in the foregoing Chapters. (Locke 1741a: 167)

Kant's categories of quality are Reality, Negation, and Limitation. Could they be related to the finite and infinite?

> But of all other *Ideas*, it is *Number*, as I have said, which, I think, *furnishes us with the clearest and most distinct* Idea *of Infinity*, we are capable of. For even in Space and Duration, when the Mind pursues the *Idea* of Infinity, it there makes use of the *Ideas* and Repetitions of Numbers, as of Millions of Millions of Miles, or Years, which are so many distinct *Ideas*, kept best by Number from running into **a confused Heap, wherein the Mind loses itself**; and when it has added together as many Millions, *&c.* as it pleases, of known Lengths, of Space or Duration, the clearest *Idea* it can get of Infinity, is the confused incomprehensible Remainder of endless addible Numbers, which affords no Prospect of **Stop or Boundary**. (Locke 1741a: 172)

I have a fuzzy feeling that this might have something to do with Kant's Limitation. What exactly, I cannot say yet.

> Though in the Addition of the one, we can have no more the positive *Idea* of a Space infinitely great, than in the Division of the other, we can have the *Idea* of a Body infinitely little; our *Idea* of Infinite being, as I may [|] so say, **a growing and fugitive *Idea***, still in a boundless Progression, that can stop no where. (Locke 1741a: 173-174)

I do like this expression, as I do all kinds of "fugitive" things.

Book II. Chap. XVIII. Of the other Simple Modes

> The like Variety have we in Sounds. **Every articulate Word is a different *Modification of Sound***; by which we see, that from the Sense [|] of Hearing by such Modifications, **the Mind may be furnished with distinct *Ideas* to almost an infinite Number**. (Locke 1741a: 180-181)

"Modification of sounds" on par in terms of oddity with Peirce's "conglomeries of writing".

> *The reason whereof*, I suppose, has been this, that the great Concernment of Men being with Men one amongst another, the Knowledge of Men and their Actions, and **the signifying of them to one another**, was most necessary; and thereforet hey made *Ideas* of Actions very nicely modified, and gave those complex *Ideas* Names, that they might the more easily record and discourse of those Things they were daily conversant in, without long **Ambages** and Circumlocutions; and that the Things they were continually to give and receive Information about, might be the easier and quicker understood. That this is so, and that Men in framing different complex *Ideas*, and giving them Names, have been much governed by **the End of Speech** in general (which is a very short and expedite way of **conveying their Thoughts one to another**) is evident in the Names, which in several Arts have been found out, and applied to several complex *Ideas* of modified Actions belonging to their several Trades, for **Dispatch sake**, in their **Direction or Discourses** about them. Which *Ideas* are not generally fram'd in the Minds of Men not conversant about these Operations. And thence **the Words that stand for them, by the greatest Part of Men of the same Language, are not understood**. (Locke 1741a: 182)

The question (heading) being, "Why some Modes have, and others have not Names". Define:ambages - ambiguity, circumlocution; indirect ways or proceedings.

Book II. Chap. XIX. Of the Modes of Thinking

> When the Mind turns its View inwards upon itself, and contemplates its own Actions, ***Thinking*** is the first that occurs; in it the Mind observes a great Variety of Modifications, and from thence receives distinct *Ideas*; thus the **Perception**, which actually accompanies, and is annexed to any Impression on the Body, made by an external Object, being distinct from all other Modifications of *thinking*, furnishes the Mind with a distinct *Idea*, which we call ***Sensation***; which is, as it were, the actual Entrance of an *Idea* into the Understanding by the Senses: the same *Idea*, when it again recurs without the Operation of the like Object on the external Sensory, is ***Remembrance***; if it be sought after by the Mind, and with Pain and Endeavour found, and brought again in view, it is ***Recollection***; if it be held there long under attentive Consideration, it is ***Contemplation***. When *Ideas* float in our Mind, without any Reflection or Regard of the Understanding, it is that which the *French* call ***Resverie***; our Language has scarce a Name for it. When the *Ideas* that offer themselves (for as I have observed in another Place, whilst we are awake, there will always be a Train of *Ideas* succeeding one another in our Minds) are taken notice of, and, as it were, register'd in the Memory, it is ***Attention***. When the Mind with great Earnestness, and of Choice, fixes its View on any *Idea*, considers it on all sides, and will not be called off by the ordinary Sollicitation of other *Ideas*, it is that we call *Intention*, or ***Study***. Sleep, without dreaming, is Rest from all these; and *dreaming* itself, is the having of *Ideas* (whilst the outward Senses are stopt, so that they receive not outward Objects with their usual quickness) in the Mind, not suggested by any external Object, or known Occasion; nor under any Choice or Conduct of the Understanding at all. And whether that which we call *Extasy*, be not dreaming with the Eyes open, I leave to be examined. (Locke 1741a: 183)

Almost like Kant's graduated list of representations. This here is a list of operations upon ideas. Whether they are "graduated" or not, I cannot say, but it does not appear so. Dreaming does not easily follow from careful study. Otherwise, it could be.

> Sometimes the Mind fixes itself with so much Earnestness on the Contemplation of some Objects, that it turns their *Ideas* on all sides, remarks their Relations and Circumstances, and views every Part so nicely, and **with such Intention, that it shuts out all other Thoughts**, and takes no notice of the ordinary Impressions made then on the Senses, which at another Season would produce very sensible Perceptions; [...] (Locke 1741a: 184)

Now that's what we call *flow*.

Book II. Chap. XX. Of Modes of Plesaure and Pain

> 3. *Pleasure* and *Pain*, and that which causes them, Good and Evil, are **the Hinges on which our *Passions* turn**: And if we reflect on ourselves, and observe how these, under various Considerations, operate in us; what **Modifications or Tempers of Mind**, what internal Sensations, (if I may so call them,) they produce in us, we may thence form to ourselves the *Ideas* of our *Passions*. (Locke 1741a: 186)

"Passion" and "Temper" synonymous; so, too, it seems, also "Modification" (modifications of the mind = Motivity).

> **The Uneasiness a Man finds in himself upon the Absence of any Thing**, whose present Enjoyment carries the *Idea* of Delight with it, [|] is, that we call *Desire*, which is greater or less, as that Uneasiness is more or less, as that Uneasiness is more or less vehement. Where, by and bye, it may perhaps be of some Use to remark, that **the chief, if not only Spur to Human Industry and Action, is Uneasiness**. For whatever Good is propos'd, if its Absence carries no Displeasure nor Pain with it; if a Man be easy and content without it, there is no Desire of it, nor Endeavour after it; there is no more but **a bare *Velleity***, the Term used to signify the lowest Degree of Desire, and that which is next to none at all, when there is so little Uneasiness in the Absence of any Thing, that it carries a Man no farther than some faint Wishes for it, without any more effectual or vigorous Use of the Means to attain it. (Locke 1741a: 186-187)

I somehow have come to associate "uneasiness" with "the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence" (PC 4.6). Define:velleity - "a wish or inclination not strong enough to lead to action".

Book II. Chap. XXI. Of *Power*

> I confess *Power includes in it some kind of relation* (**a relation to Action or Change**) as indeed which of our *Ideas*, of what kind soever, when attentively consider'd, does not? For our *Ideas* of Extension, Duration, and Number, do they not all contain in them a secret relation to the Parts? (Locke 1741a: 190)

Has this anything to do with Kant's categories of Relation? Relation "of Causality and Dependence" is the second category of relation (cause and effect).

> We are abundantly furnish'd with the *Idea* of *passive Power* by almost all sorts of sensible Things; in most of them we cannot avoid observing **their sensible Qualities**, nay, their very Substances to be in **a continual Flux**; and therefore with reason we look on them as liable still to the same Change. (Locke 1741a: 190)

Has this anything to do with Peirce's influxional dependence?

> This at least I think evident, that we find in ourselves **a *Power* to begin or forbear, continue or end several Actions of our Minds and Motions of our Bodies barely by a Thought or Preference of the Mind**, ordering, or as it were commanding the doing or not doing such or such a particular Action; this *Power* which the Mind has thus to order the Consideration of any *Idea*, or the forbearing to consider it, or to prefer the Motion of any Part of the Body to its Rest, and *vice versa*, in any particular Instance, is that which we call the *Will*; **the actual Exercise of that Power**, by directing any particular Action, or its forbearance, **is that which we call *Volition*, or *willing***; the forbearance of that Action, consequent to such Order or Command of the Mind, is called *voluntary*; and whatsoever Action is perform'd without such a Thought of the Mind, is called *involuntary*. (Locke 1741a: 192)

"Volition" is not something you *have*, it is something you *do*. "Will" is what you have, i.e. the power of volition.

> The *Power* of Perception is that which we call the *Understanding*. Perception, which we make the Act of the Understanding, is of three sorts. 1. Perception of *Ideas* in our Minds. 2. **The Perception of the Signification of Signs**. 3. The Perception of the Connexion or Repugnancy, Agreement or Disagreement that there is between any of our *Ideas*. All these are attributed to the *Understanding*, or perceptive Power, tho' it be the two latter only that Use allows us to say we understand. (Locke 1741a: 192)

If Understanding is the Power of Perception, is Reason the Power of Understanding? The three sorts of perceptions look like Peircean categories in reverse: the third having to do with emotions, the second being that of signs, and the third that of ideas.

> 'Tis plain then, That the *Will* is nothing but one Power or Ability, and *Freedom* another Power and Ability: So that to ask whether the *Will has Freedom*, is to ask, **whether one Power has another Power**, one Ability another Ability; a Question, at first Sight, too grosly absurd to make a Dispute, or need an Answer. For who is it that sees not, that *Powers* belong only to *Agents*, and *are Attributes only of Substances*, *and not of Powers* themselves? So that this way of putting the Question, *viz*. **Whether the *Will be free?* is in effect to ask, Whether the *Will* be a Substance, an Agent?** or at least to suppose it, since Freedom can properly be attributed to nothing else. (Locke 1741a: 196)

This, I gather, is the point of Schopenhauer's universal Will. I cannot tell. It rather looks like Schopenhauer was a proponent of predestination. I don't know, haven't yet read him.

> For if it be reasonable to suppose and **talk of *Faculties*, as distinct Beings, that can act**, (as we do, when we say the *Will* orders, and the *Will* is free) **'tis fit that we should make a speaking *Faculty*, and a walking *Faculty*, and a dancing *Faculty***, by which those Actions are produced, which are but several Modes of Motions, as well as we make the *Will* and *Understanding* to be *Faculties*, by which the Actions of Chusing and Perceiving are produced, which are but several Modes of Thinking [...] (Locke 1741a: 197)

When Peirce talks of "a *faculty* of bending my arm in one direction and have none of bending it in any other" (W 1: 26-27), he is nearly talking of the faculty of dancing.

> Nor do I deny, that those Words, and the like, are to have their Place in the common Use of Languages that have made them current. It looks like too much Affectation wholly to lay them by: And **Philosophy** itself though it likes not a gawdy Dress, yet **when it appears in publick**, must have so much Complacency, as **to be cloathed in the ordinary Fashion and Language of the Country**, so far as it can consist with Truth and Perspicuity. (Locke 1741a: 198)

Language as the "clothes" of philosophy.

> This Caution of being careful not to be misled by Expressions, that do not enough keep up the Difference between the *Will*, and several Acts of the Mind, that are quite distinct from it, I think the most necessary; because **I find the Will often confounded with several of the Affections, especially *Desire***; and one put for the other, and that by Men, who would not willingly be thought, not to have had very distinct Notions of Things, and not to have writ very clearly about them. This, I imagine, has been no small Occasion of Obscurity and Mistake in this Matter; and therefore is, as much as may be, to be avoided. (Locke 1741a: 203)

Here he may be speaking of Aristotle or the *epithymetic* part of the soul.

> For he that shall turn his Thoughts inwards upon what passes in his Mind, when he *wills*, shall see that the *Will* or Power of *Volition* is conversant about nothing, but that particular Determination of the Mind, whereby, barely by a Thought, the Mind endeavours to give **Rise, Continuation, or Stop** to any Action, which it takes to be in its Power. (Locke 1741a: 203)

Establishing, prolonging, and discontinuing.

> On the other side, let a Drunkard see, that his Health decays, his Estate wastes; Discredit [|] and Diseases, and the Want of all things, even of his beloved Drink, attends him in the Course he follows: Yet **the Returns of *Uneasiness* to miss his Companions**, the habitual Thirst after his Cups, at the usual time, drives him to the Tavern, though he has in his View the Loss of Health and Plenty, and perhaps of the Joys of another Life: The least of which is no inconsiderable Good, but such as he confesses, is far greater than the tickling of his Palate with a Glass of Wine, or **the idle Chat of a soaking Club**. (Locke 1741a: 205-206)

Something phatic: drunkards enjoy and miss, besides the drink, the componionship and idle chat.

> [...] And the *Will* thus determined, never lets the Understanding lay by the Object, but all the Thoughts of the Mind, and Powers of the Body, are uninterruptedly employed that way, by the Determinations of the *Will*, influenced by that **topping** *Uneasiness*, as long as it lasts; [...] (Locke 1741a: 208)

Define:topping - "something that forms a top especially". A possible synonym for the *dominant* in hierarchical functionalism.

> There is no Body, I think, so senseless, as to deny that **there is Pleasure in Knowledge**: And for the Pleasures of Sense, they have too many Followers to let it be question'd, whether Men are taken with them, or no. (Locke 1741a: 210)

I don't like reading but I like having read.

> The Mind has a different Relish, as well as the Palate; and you will as fruitlesly endeavour to delight all Men with **Riches or Glory** (which yet some Men place their Happiness in) as you would to satisfy all Men's Hunger with Cheese or Lobsters; which though very agreeable and delicious Fare to some, are to others extremely nauseous and offensive: And many People would with Reason prefer the Griping of any hungry Belly to those Dishes, which are a Feast to others. Hence it was, I think, that **the Philosophers of old did in vain enquire, whether *Summum Bonum* consisted in Riches, or bodily Delights, or Virtue or Contemplation**: And they might have as reasonably disputed, whether the best Relish were to be found in Apples, Plums, or Nuts; and have divided themselves into Sects upon it. For as pleasant Tastes depend not on the Things themselves, but their Agreeableness to this or that particular Palate, wherein there is great Variety; so **the greatest Happiness consists in the having those things which produce the greatest Pleasure, and in the Absence of those which cause any Disturbance, any Pain**. Now these, to different Men, are very different things. (Locke 1741a: 218)

The foregoing discussion did feel a bit Pythagorean. Evidently not by accident. Locke's reply here is empty of substance: *people are different*. His answer is utilitarianism.

> ***Inadvertency*. When a Man overlooks even that which he does know**. This is an affected and present Ignorance, [||] which misleads our Judgments as much as the other. (Locke 1741a: 225-226)

The case of the current U.S. president, who says he doesn't know anything about subjects there are recordings of him speaking about at length numerous times. Maybe his is a *feigned* ignorance. That's the best kind of ignorance, an ignorance the likes of which no-one's ever seen before…

> And thus I have, in a short Draught, given a View of our *original Ideas*, from whence all the rest are derived, and of [||] which they are made up; which, if I would consider, as a Philosopher, and examine on what Causes they depend, and of what they are made, I believe they all might be reduced to these very few primary and original ones, *viz*.
>
> - *Extension*,
> - *Solidity*,
> - ***Mobility*, or the Power of being moved**;
>
> which by our Senses we receive from the Body:
>
> - *Perceptivity*, or the Power of Perception, or Thinking;
> - ***Motivity*, or the Power of Moving;**
>
> which by reflection we receive from our Minds. (Locke 1741a: 232-233)

Shouldn't Chase's *Motivity*, or "the condition of the mind as the recipient of an impulse not originating in itself" (Chase 1863: 472), rather be *Mobility*?

Book II. Chap. XXII. Of Mixed Modes

> If we should enquire a little farther to see what it is, that *occasions Men to make several Combinations of simple* Ideas, into distinct, and as it were, settled *Modes*, and neglect others, which, in the Nature of Things themselves, have as much an Aptness to be combined, and make distinct *Ideas*, we shall find the Reason of it to be **the End of Language**; which being **to mark, or communicate Mens Thoughts to one another with all the Dispatch that may be**, they usually make such Collections of *Ideas* into complex Modes, and affix Names to them, as they have **frequent Use of in their Living and Conversation**, leaving others, which they have but seldom an Occasion to mention, loose and without Names, that tie them together: They rather chusing to enumerate (when they have Need) such *Ideas* as make them up, by the particular Names that stand for them, than to trouble their Memories by multiplying of complex *Ideas* with Names to them, which they shall seldom or never have any Occasion to make use of. (Locke 1741a: 236)

The "End of Language" is its primary function, that of signifying things and communicating information to others. Communication in "Conversation" and signifying in the "Use [men have] of [Language] in their Living".

> Hence also we may see the Reason, *why* ***Languages constantly change***, take up new, and lay by old Terms: Because Change of Customs and Opinions bringing with it new Combinations of *Ideas*, which it is necessary frequently to think on, and talk about, **new Names, to avoid long Descriptions, are annexed to them**; and [|] so they become new Species of complex Modes. What a Number of different *Ideas* are by this means **wrapt up in one short Sound**, and **how much of our Time and Breath is thereby saved**, any one will see, who will but take the pains to enumerate all the *Ideas* that either *Reprieve* or *Appeal* stand for; and instead of either of those Names, use a Periphrasis, to make any one understand their Meaning. (Locke 1741a: 236-237)

Define:periphrases - "The use of more words than are necessary to express the idea; a roundabout, or indirect, way of speaking; circumlocution." A phrase equivalent to a word.

> Thus the *mixed Mode*, which the Word *Lye* stands for, is made of these simple *Ideas:* 1. Articulate Sounds. 2. Certain *Ideas* in the Mind of the Speaker. 3. **Those Words the Signs of those *Ideas***. 4. **Those Signs put together by Affirmation or Negation, otherwise than the *Ideas* they stand for are in the Mind of the Speaker**. (Locke 1741a: 238)

A semiotic definition of a lie.

Book II. Chap. XXIII. Of our Complex *Ideas* of Substances

> But to return to the Matter in hand; the *Ideas* we have of Substances, and the ways we come by them; I say, **our *specifick* Ideas *of Substances* are nothing else but *a Collection of a certain Number of simple* Ideas, *considered as united in one Thing***. These *Ideas* of Substances, though they are commonly called simple Apprehensions, and the Names of them simple Terms; yet, in effect, are complex and compounded. (Locke 1741a: 257)

Sounds like the ordeal with Unity, Plurality, and Totality.

> *The primary* Ideas *we have peculiar to Body*, as contra-distinguished to Spirit, *are the Cohesion of solid*, and consequently separable *Parts*, *and* ***a Power of communicating Motion by Impulse***. These, I think, are the original *Ideas* proper and peculiar to Body; for Figure is but the Consequence of finite Extension. (Locke 1741a: 259)

"Motion" and "Impulse" do go together, even in Chase, though the Motivity of an external object giving an "Impulse" to the mind is not as easily understood as the communication of motion between material bodies.

> Nay, if we consider their perpetual Motion, we must allow them to have no Cohesion one with another; and **yet let but a sharp Cold come, and they unite, they consolidate, these little Atoms cohere**, and are not, without great Force, separable. He that could find **the Bonds that tie these Heaps of loose little Bodies together so firmly**; [|] he that could make known **the Cement that makes them stick so fast one to another**, would discover a great, and yet unknown Secret: And yet when that was done, would he be far enough from making the Extension of Body (which is the Cohesion of its solid Parts) intelligible, till he could shew wherein consisted the Union, or Consolidation of the Parts of those Bonds, or of that Cement, or of the least particle of matter that exists. (Locke 1741a: 262-263)

The "bond of union" in frozen water.

> We have by daily Experience, clear evidence of Motion produced both by Impulse and by Thought; but the Manner how, hardly comes within our Comprehension; we are equally at a loss in both. So that however **we consider Motion and its Communication either from Body or Spirit**, *the* Idea *which belongs to Spirit is at least as clear, as that that belongs to Body*. And if we consider **the active Power of moving**, or, as I may call it, ***Motivity***, it is much clearer in Spirit than Body, since two Bodies, placed by one another at rest, will never afford us the *Ideas* of Power in the one to move the other, but by a borrowed Motion: Whereas the Mind every day affords *Ideas* of an active Power of moving of Bodies; and therefore it is worth our Consideration, whether **active Power be not the proper Attribute of Spirits, and passive Power of Matter**. (Locke 1741a: 264)

It looks like Chase could have *misunderstood* Locke, taken "body" here in the sense of a material body, much like Peirce does, instead of the human body. But then again even this passage evidences both uses of the word.

> Though we must necessarily conclude, that separate Spirits, which are Beings that have perfecter Knowledge, and greater Happiness than we, must needs have also **a perfecter way of communicating their Thoughts, than we have**, who are fain to make use of **corporeal Signs**, and **particular Sounds**, which are therefore of most general Use, as being the best and quickest we are capable of. (Locke 1741a: 268)

Verbal and nonverbal forms of communication already present.

Book II. Chap. XXIV. Of Collective *Ideas* of Substances

> These collective *Ideas* of Substances, the Mind makes by its **Power of Composition**, and uniting severally, either simple or complex *Ideas* into one, as it does by the same Faculty make the complex *Ideas* of particular Substances, consisting of an Aggregate of divers simple *Ideas*, united in one Substance. And as **the Mind, by putting together the repeated *Ideas* of Unity, makes the collective Mode**, or complex *Idea* of any Number, as a Score, or a Gross, &c. So by putting together several particular Substances, it makes collective *Ideas* of Substances, as a Troop, an Army, a Swarm, a City, a Fleet; each of which, every one finds, that he represents to his own Mind, by one *Idea*, in one View; and so under that Notion considers those several Things as perfectly one, as one Ship, or one Atom. (Locke 1741a: 270)

Totality is a collective idea.

Book II. Chap. XXV. Of *Relation*

> Besides the *Ideas*, whether simple or complex, that the Mind has of Things, as they are in themselves, there are others it gets from **their Comparison one with another**. The Understanding, in their Consideration of any Thing, is not confined to that precise Object: **It can carry any *Idea*, as it were, beyond itself, or at least, look beyond it, to see how it stands in Conformity to any other**. When the Mind so considers one Thing, that it does, as it were, bring it to, and set it by another, and carry its View from one to t'other: this is, as the Words import, ***Relation*** and *Respect*; and the Denominations given to positive Things, intimating that Respect, and serving as Marks to lead the Thoughts beyond the Subject itself denominated, to something distinct from it; are what we call ***Relatives***; and the Things so brought together, ***Related***. (Locke 1741a: 271)

Relation naturally simpler here than in Kant. Simply the connection between two things when compared. The discussion goes on how the word "husband" *intimates* "some other Person" (i.e. "wife").

> But **all Names, that are more than empty Sounds, must signify some *Idea*, which is either in the Thing to which the Name is applied**; and then it is positive, and looked on as united to, and existing in the Thing to which the Denomination is given: Or else it arises from the Respect the Mind finds in it, to something distinct from it, with which it considers it; and then it includes a Relation. (Locke 1741a: 272)

But how can an idea be "in the Thing"?

Book II. Chap. XXVI. Of Cause and Effect, and other Relations

> *Time* and *Place* are also the Foundations of very large Relations, and all finite Beings at least are concern'd in them. But having already shewn in another Place how we get these *Ideas*, it may suffice here to intimate, that **most of the Denominations of** [|] **Things receiv'd from Time, are only Relations**. (Locke 1741a: 277-278)

Is identity a relation?

Book II. Chap. XXVII. Of Identity and Diversity

> Another Occasion the Mind often takes of comparing, is, the very Being of Things, when considering any thing as existing at any determin'd Time and PLace, **we compare it with itself existing at another time**, and thereon form the *Ideas* of ***Identity*** and *Diversity*. When we see any thing to be in any Place in any Instant of Time, we are sure (be it what it will) that it is that very thing, and not another, which at that same time exists in another Place, how like and undistinguishable soever it may be in all other respects; and in this consists *Identity*, when **the *Ideas* it is attributed to, vary not at all from what tehy were that Moment wherein we consider their former Existence, and to which we comparet he present**; for we never finding, nor conceiving it possible, that two Things of the same Kind should exist in the same Place at the same time, we rightly conclude, that whatever exists any where at any time, excludes all of the same Kind, and is there itself alone. (Locke 1741a: 280)

Thus, when Pythagoras is seen in Sicily and Metapontum on the same day, is it *the same* Pythagoras?

> And whatever is talked of other Definitions, ingenuous Observation puts it past Doubt, that the *Idea* in our Minds, of which the Sound Man in our Mouths in the Sign, is nothing else but of an Animal of such a certain Form: Since I think I may be confident, that whoever should see a Creature of his own Shape and Make, though it had no more Reason all its Life than a *Cut* or a *Parrot*, would call him still a *Man*; or **whoever should hear a *Cat* or a *Parrot* discourse, reason, and philosophize, would call or think it nothing but a *Cat* or a *Parrot***; and say, the ane was a dull irrational *Man*, and the other **a very intelligent rational *Parrot***. A Relation we have in an Author of great Note, is sufficient to countenance the Supposition of a rational *Parrot*. His Words are,
>
> > I had a mind to know from Prince *Maurice*'s own Mouth the Account of a common, but much credited Story, that I had heard so often from many others, of **an old *Parrot*** he had in *Brasil*, during his Government there, **that spoke, and asked, and answered common Questions like a reasonable Creature**; so that those of his Train there, generally concluded it to be Witchery or Possession; and one of his Chaplains, who lived long afterwards in *Holland*, would never [||] from that Time endure a *Parrot*, but said they all had a Devil in them. I had heard many Particulars of this Story, and asserted by People hard to be discredited, which made me ask Prince *Maurice* what there was of it. He said, with his usual Plainness and Dariness in Talk, there was something true, but a great deal false of what had been reported. I desired to know of him what there was of the first? He told me short and coldly, that he had heard of such an old *Parrot* when he came to *Brasil*; and tho' he believ'd nothing of it, and it was a good Way off, yet he had so much Curiosity as to send for it, that 'twas a very great and very old one; and when it came first into the Room where the Prince was, with a great many *Dutchmen* about him, it said presently, *What a Company of white Men are here?* They ask'd it, what he thought that Man was, pointing at the Prince? It answer'd, *Some General or other*; when they brought it close to him, he asked it, ***D'ou venez-vous?*** [***Whence come ye?***] It answered, *De Marinnan* [*From* Marinnan]. The Prince, *A qui este-vous?* [*To whom do you belong?*] The Parrot, *A un Portugais* [*To the* Portugueze] Prince, *Que fais tula?* [*What do you there?*] Parrot, *Je garde les Poulles?* [*I look after the Chickens*] Parrot The Prince laugh'd and said, *Vous gardes les Poules?* [*You look after the Chickens?*] Parrot answered, *Ouy moy, & je scay bien faire?* [*Yes I, and I know well enough how to do it*] and made the Chuck four or five times that People use to make to Chickens when they call them. I set down the Words of this worthy Dialogue in *French*, just as Prince *Maurice* said them to me. I asked him in what Language the *Parrot* spoke? and he said, in *Brasilian*. I asked whether he understood the *Brasilian?* He said, No; but he had taken care to have two Interpreters by him, the one a *Dutchman* that spoke *Brasilian*, and the other a *Brasilian*, that spoke *Dutch*; that he asked them separately and privately, and both of them agreed in telling him just the same thing that the *Parrot* said. **I could not but tell this odd Story, because it is so much out of the Way**, and from the first Hand, and what may pass for a good one: For I dare say this Prince, at least, believ'd himself in all he told me, having ever passed for a very honest and pious Man; I leave it to Naturalists to reason, and other Men to believe as they please upon it; however, it is not, perhaps, amiss to relieve or enliven a busy Scene sometimes with such Digressions, whether to the Purpose or no. [||]

I have taken care that the Reader should have the story at large in the Author's own Words, because he seems to me not to have thought it incredible; [...] (Locke 1741a: 284-286)

Amazing stuff. Jakobsonian (parrot) and Malinowskian (Whence come ye?) phaticisms combined.

> This being premised, **to find wherein *personal Identity* consists**, we must consider what *Person* stands for; which, I think, is a thinking intelligent Being, that has Reason and Reflection, and **can consider itself**

> **as itself**, the same thinking Thing in different Times and Places: which it does only by that Consciousness, which is inseparable from Thinking, and it seems to be essential to it: **It being impossible for any one to perceive, without perceiving that he does perceive**. When we see, hear, smell, taste, feel, meditate, or will any thing, **we know that we do so**. Thus it is always as to our present Sensations and Perceptions: And by this **every one is to himself that which he calls *Self***; it not being considered in this Case whether the same *Self* be continued in the same, or divers Substances. For since **Consciousness always accompanies Thinking, and 'tis that that makes every one to be what he calls *Self*;** and thereby distinguishes himself from all other thinking Things; in this alone consists *personal Identity*, *i.e.* **the Sameness of a rational Being**: And as far as this Consciousness [|] can be extended backwards to any past Action or Thought, so far reaches the Identity of the *Person*; it is the same *Self* now as it was then; and 'tis by the same *Self* with this present one that now reflects on it, that that Action was done. (Locke 1741a: 286-287)

Hämmastav. Mõlemad teemad, millest mul tuleb lähiajal kirjutada, järjestikustel lehekülgedel. Siinne arutelu on põhijoontes juba Kanti ja Peirce'i põhjal tuttav ja ei vaja erilist kommentaari. Üleüldse on kommentaarid kasvavalt kesisemad, sest nii palju on iseenesestmõistetav.

> All those who hold Pre-existence, are evidently of this Mind, since **they allow the Soul to have no remaining Consciousness of what it did in that pre-existent State**, either wholly separate from Body, or informing any other Body; and if they should not, 'tis plain, Experience would be against them. So that personal Identity reaching no farther than Consciousness reaches, a pre-existent Spirit not having continued so many Ages in a State of Silence, must needs make different Persons. **Suppose a *Christian Platonist* or *Pythagorean*, should, upon God's having ended all his Works of Creation the Seventh Day, think his Soul hath existed ever since**; and should imagine it has revolved in several Human Bodies, as I once met with one, who was persuaded his had been the Soul of *Socrates*, (how reasonably I will not dispute. [...] (Locke 1741a: 290)

Indeed, how many billions of souls did God create on the Seventh day? And if most of them lay in reserve until population increased to present billions, how many more billions are waiting in that reserve?

> ***Self* is that conscious thinking Thing**, (whatever Substance, made up of whether spiritual or material, simple or compounded, it matters not) **which is sensible, or conscious of Pleasure and Pain, capable of Happiness or Misery, and so is concern'd for it *Self*, as far as that Consciousness extends**. Thus every one finds, that whilst comprehended under that Consciousness, the little Finger is as much a Part of it *Self*, as what is most so. (Locke 1741a: 292)

Isemus on see teadvusel, mõtlev asi mis tunneb, või on teadlik valust ja naudingust, võimeline õnneks ja kannatuseks, ja kannab iseenda eest hoolt nii kaugele kui ta teadvus ulatub.

> In the New Testament (wherein, I think, are contained all the *Articles of the Christian Faith*) I find our Saviour and the Apostles to preach the *Resurrection of the Dead*, and the *Resurrection from the Dead* in many Places: But I do not remember any Place where the *Resurrection of the same Body* is so much as mentioned. Nay, which is very remarkable in the Case, **I do not remember in any PLace of the New Testament** (where the general Resurrection at the last Day is spoken of) **any such Expression as the *Resurrection of the Body*, much less *of the same Body***. (Locke 1741a: 299)

It will be a resurrection without bodies. What is known about you will be simulated virtually. The resurrection will be a high-tech version of the Mormons baptizing everyone who ever lived. "Baptism for the dead", after all, is in the New Testament.

> For if it be so, as yourr Lordship says, *That* ***Life is the Result of the Union of Soul and Body***, it will follow, That the Body of an *Embryo* dying in the Womb may be very little, not the thousandth Part of any ordinary Man. For since from the first Conception and beginning of Formation it has Life, and *Life is the Result of the Union of the Soul with the Body;* **an *Embryo*, that shall die either by the untimely Death of the Mother, or by any other Accident**, presently after it has Life, **must**, according to your Lordship's Doctrine, **remain a Man not an Inch long to Eternity**; because there are not Particles of Matter, formerly united to his Soul, to make him bigger; and no other can be made use of to that purpose: Though what greater Congruity the Soul hath with any Particles of Matter which were once vitally united to it, but are now so no longer, than it hath with Particles of Matter which it was never united to, would be hard to determine, if that should be demanded. (Locke 1741a: 305)

A neat little burn at the religious "pro-life" people who have confused notions of what constitutes human life. If their views were true, it would mean that heaven is populated by numberless stillborn fetuses.

Book II. Chap. XXVIII. Other *Relations*

> *Secondly*, Another occasion of comparing Things together, or considering one thing, so as to include in that Consideration some other thing, is the Circumstances of their Origin or Beginning; which being not afterwards to be altered, make the Relations depending thereon as lasting as the Subjects to which they belong; *v. g. Father* and *Son*, *Brothers*, *Causin-Germans*, *&c.* which have their Relations by **one Community of Blood, wherein they partake in several Degrees**; *Countrymen*, *i.e.* those who were born in the same Country or Tract of Ground, and these I call ***natural Relations***; wherein we may observe, that Mankind have fitted their Notions and Words to the Use of common Life, and not to the Truth and Extent of Things; for it is certain that in reality the Relation is the same betwixt the Begetter and the Begotten in the several Races of other Animals as well as Men; but yet it is seldom said, this Bull is the Grandfather of such a Calf, or that two Pigeons are Cousin-Germans. (Locke 1741a: 323)

Here, "Country" not solely a political or cultural unit, but a genetic one.

> This, by the way, may give us some Light into **the different State and Growth of Languages**, which being suited only to **the Convenience of Communication**, are proportion'd to the Notions Men have, and the Commerce of Thoughts familiar amongst them, and not **the Reality or Extent of Things**, nor to the various Respects might be found among them, nor the different abstract Considerations might be framed about them. Where they had no philosophical Notions, there they had no Terms to express them; and **it is no wonder Men should have framed no Names for those Things they found no occasion to discourse of**. From whence it is easy to imagine, why, as in some Countries, they may not have so much as the Name for a **Horse**; and in others, where they are more careful of the Pedigrees of their Horses than of their own, that there they may have not only Names for particular Horses, but also of their several Relations of Kindred one to another. (Locke 1741a: 324)

It may not be a coincidence that Peirce chose this exact illustration: "The word *horse*, is though of as being a word though it be unwritten, unsaid, and unthought" (W 1: 169). On the whole this has to do with the third "veiled reference" in words, i.e. whether the things spoken about actually exist.

> A *Citizen* or *Burgher*, is one who has a Right to certain Privileges in this or that Place. All this sort depending upon Men Wills, or Agreement in Society, I call ***instituted***, or *voluntary*, and may be **distinguish'd from the natural**, in that they are most, if not all of them, some way or other alterable, and separable from the Persons to whom they have sometimes belong'd, tho' neither of the Substances so related be destroy'd. (Locke 1741a: 324)

Sounds like Berkley's distinction between natural and political society. Here, natural and instituted. Dunno when I'll get to Berkley.

> The Laws that Men generally refer their Actions to, to judge of their Rectitude or Obliquity, seem to me to be these three. **1. The *Divine* Law. 2. The *Civil* Law. 3. The Law of *Opinion* or *Reputation*, if I may so call it**. By the relation they bear to the first of these, Men judge whether their Actions are Sins or Duties; by the second, whether they be criminal or innocent; and by the third, whether they be Virtues or Vices. (Locke 1741a: 326)

The first is nonsense. The second is legal. The third is properly *moral*.

> Thus the Measure of what is every where called and esteemed *Virtue* and *Vice*, is this **Approbation or Dislike, Praise or Blame**, which by **a secret and tacit Consent establishes itself in the several Societies, Tribes, and Clubs of Men in the World**, whereby several Actions come **to find Credit or Disgrace amongst them**, according to the Judgment, Maxims, or Fashions of that Place. For tho' Men uniting into politick Societies have resign'd up to the Publick the disposing of all their Force, so that they cannot employ it against any Fellow-Citizen any farther than the Law of the Country directs, yet they retain still **the Power of thinking well or ill, approving or disapproving of the Actions of them whom they live amongst and converse with**; and by this Approbation and Dislike, they establish amongst themselves what they will call *Virtue* and *Vice*. (Locke 1741a: 327)

Approval and disapproval measure vices and virtues. This establishes a link between Malinowski's phatic communion and Mahaffy's discussion of social vices.

> I think, I may say, that **he who imagines Commendation and Disgrace not to be strong Motives on Men, to accommodate themselves to the Opinions and Rules of those with whom they converse, seems little skill'd in the Nature of History of Mankind**: The greatest Part whereof he shall find to govern themselves chiefly, if not solely, by his **Law of Fashion**; and so they **do that which keeps them in Reputation with their Company**, little regarding the Laws of God or the Magistrate. (Locke 1741a: 331)

So not so much "Let me look over the fence and see what my neighbour does, and take it as a rule for my behaviour" (Malinowski 1922: 326-327) but something like *let my neighbour's opinion of me serve as a rule for my behaviour*.

> But no Man 'scapes the Punishment of their Censure and Dislike, who offends against the Fashion and Opinion of **the Company he keeps**, and would recommend himself to. Nor is there one of ten thousand, who is stiff and insensible enough **to bear up upon the constant Dislike and Condemnation of his own Club**. He must be of a strange and unusual Constitution, who can content himself to live in constant Disgrace and Disrepute with **his own particular Society**. (Locke 1741a: 331)

Peer pressure.

> Thus *Drunkenness* or ***Lying*** signify such or such a Collection of simple *Ideas*, which I call mixed Modes: And in this Sense they are as much *positive absolute Ideas*, as the drinking of a Horse, or **speaking of a Parrot**. (Locke 1741a: 333)

Wait, is this implying that the parrot's speech is a lie?

> But because very frequently the positive *Idea* of the Action, and its Moral Relation, are comprehended together under one Name, and the same Word made Use of to express both the Mode or Action, and its

> Moral Rectitude or Obliquity; therefore the Relation itself is less taken notice of; and there is often no *Distinction* made *between the Positive Idea* of the Action, *and the Reference it has to a Rule*. By which Confusion of these two distinct Considerations under one Term, **those who yield too easily to the Impressions of Sounds**, and are forward to take Names for Things are often misled in their [|] Judgment of Actions. Thus the taking from another what is his, without his Knowledge or Allowance, is properly called *Stealing*. But that Name being commonly understood to signify also the Moral Pravity of the Action, and to denote its Contrariety to the Law, **Men are apt to condemn whatever they hear called Stealing, as an ill Action, disagreeing with the Rule of Right**. And yet the Private taking away his Sword from a Madman, to prevent his doing Mischief, though it be properly denominated *Stealing*, as the Name of such a *mixed Mode*; yet when compared to the Law of God, and considered in its Relation to that supreme Rule, it is no Sin or Transgression, though the Name *Stealing* ordinarily carries such an Intimation with it. (Locke 1741a: 333-334)

Not exactly sure what he means by this, except that *some people take words too literally*. Hopefully he'll clear such passages up in Book III.

> *First*, That it is evident, that all *Relations terminate in*, and are ultimately founded on those *simple Ideas* we have *got from Sensation or Reflection:* So that all that **we have in our Thoughts our selves**, (if we think of any Thing, or have any Meaning) or **would signify to others**, when we **use Words standing for Relations**, is nothing but some simple *Ideas*, or Collections of simple *Ideas*, compared one with another. This is so manifest in that Sort called *Proportional*, that nothing can be more. For when a Man says, Honey is sweeter than Wax, it is plain, that **his Thoughts in this Relation, terminate in this simple *Idea*, Sweetness, which is equally true of all the rest**; though, where they are compounded, or decompounded, the simple *Ideas* they are made up of, are perhaps, seldom taken notice of: *v. g.* when the Word Father is mentioned, *First*, there is meant that particular Species, or collective *Idea*, signified by the Word Man. (Locke 1741a: 334)

Recall that "simple ideas" are simply ideas that cannot be further broken down (as "father" can be broken down to "man" and "parent"). The construction, "in our Thoughts our selves", is awfully weird but what he means is basically *signifying to oneself*.

> Sot he Word **Friend**, being taken for a Man who loves, and is ready to do good to another, has all these following *Ideas*, to the making of it up. *First*, all the simple *Ideas*, comprehended in the Word **Man, or intelligent Being**. *Secondly*, **The *Idea* of Love**. *Thirdly*, **The *Idea* of Readiness or Disposition**. *Fourthly*, **The *Idea* of Action, which is any kind of Thought or Motion**. *Fifthly*, **The *Idea* of Good which signifies any Thing that may advance his Happiness**, and terminates at last, if examined, in particular simple *Ideas*, of which the Word *Good* in general signifies ony one, but if removed from all simple *Ideas* quite, it signifies nothing at all. And thus also all Moral Words terminate at last, tho', perhaps, more remotely, in a Collection of simple *Ideas:* **The immediate Signification of Relative Words being very often other supposed known Relations**; which, if traced one to another, still end in simple *Ideas*. (Locke 1741a: 335)

I think I can finally see here what they mean by the expression "the association of ideas". This kind of analysis depends, one must point out, on the definition of a word one takes as a starting point, and whether it includes exraneous or superfluous words and relations. I might have to try out this kind of analysis on Chase's terminology.

Book II. Chap. XXIX. Of Clear and Obscure, Distinct and Confused *Ideas*

> The first is, that some are ***clear***, and others ***obscure***; some ***distinct***, and others ***confused***. (Locke 1741a: 337)

Ideas are either...

> Light being that which discovers to us visible Objects, we give the Name of *obscure* to that which is not placed in a Light sufficient to discover minutely to us the Figure and Colours, which are observable in it, and which, in a better Light, would be discernible. In like manner **our *simple Ideas* are *clear*, when they are such, as the Objects themselves**, from whence they were taken, did or might, in a well-ordered Sensation or Perception, present them. (Locke 1741a: 337)

Isn't this... iconicity?

> *Thirdly*, A third Defect that frequently gives the Name or confused to our *Ideas*, is, when any one of them is *uncertain and undetermined*. Thus **we may observe Men, who not forbearing to use the ordinary Words of their Language, till they have learn'd their precise Signification, change the *Idea* they make this or that Term stands for, almost as often as they use it**. He that does this, out of uncertainty of what he should leave out, or put into his *Idea* of *Church*, *or Idolatry*, every Time he thinks of either, and holds not steady to any one precise Combination of *Ideas* that make sit up, is said to have **a confused *Idea*** of Idolatry, or the Church: Though this be still for the same Reason that the former, *viz*. because **a mutable *Idea*** (if we will allow it to be one *Idea*) cannot belong to one Name rather than another; and so loses the Distinction that distinct Names are designed for. (Locke 1741a: 340)

Reportedly this is the case with "*text*" in the writings of Juri Lotman - it may be used in the same sense within a single piece of writing, but comparing uses between different writings will yield a confusion of uses.

> By what has been said, we may observe how much ***Names***, as supposed **steady Signs of Things**, and by **their Difference to stand for, and keep Things distinct**, that in themselves are different, are the *Occasion of denominating* Ideas *distinct or confused*, by a secret and unobserved Reference the Mind makes of its *Ideas* to such Names. (Locke 1741a: 340)

Signs not only *stand for* things but keep them distinct.

> At least, if there be any other Confusion of *Ideas*, this is that which most of all disorders Mens Thoughts and Discourses: *Ideas*, as ranked under Names, being those that for the most Part Men reason of within themselves, and always **those which we commune about with others**. (Locke 1741a: 341)

"Commune" an odd word in this context. Shouldn't it be "communicate"?

Book II. Chap. XXX. Of Real and Fantastical *Ideas*

> *First*, **Our simple** Idea*s are all real*, all agree to the Reality of Things. Not that they are all of them the Images or Representations of what does exist; the contrary whereof, in all but the primary Qualities of Bodies, hath been already shewed. But though Whiteness and Coldness are no more in Snow that Pain is; yet those *Ideas* of Whiteness and Coldness, Pain, *&c*. being in us the Effects of Powers in Things without us, ordained by our Makers, to produce in us such Sensations; they are real *Ideas* in us, whereby we distinguish the Qualities that are really in Things themselves. (Locke 1741a: 345)

Upon second reading (not too soon, I hope, because this has been a slog) I should really pay more attention to all that he says about simple and complex ideas. The qualifications seem to compound.

Book II. Chap. XXXI. Of Adequate and Inadequate *Ideas*

> Thus the Mind has **three Sorts of abstract *Ideas***, or nominal Essence: *First*, ***Simple* Ideas**, which *are ἔχτυπα*, or ***Copies***, but yet certainly *adequate*. Because being [|] intended to express nothing but **the Power of Things to produce in the Mind such a Sensation**, that Sensation, when it is produced, cannot but be the Effect of that Power. (Locke 1741a: 354-355)

I had not thought I'd discover something like this. I honestly thought that *copy, sign, and logos* were Peirce's own invention, or at least spun out of other sources, i.e. Kant. I left out a normal paragraph worth of explanation because at the moment it goes way over my head. It looks like a second reading might actually be in order.

> *Secondly*, **The *complex* Ideas *of Substances are Ectypes*, or *Copies* too; but not perfect ones**, nor *adequate:* Which is very evident to the Mind, in that it plainly perceives, that whatever Collection of simple *Ideas* it makes of any Substance that exists, **it cannot be sure, that it exactly answers all that are in that Substance**: Since not having tried all the Operations of all other Substances upon it, and found all the Alterations it would receive from, or cause in other Substances, it cannot have an exact *adequate* Collection of all its active and passive Capacities; and so *not* have an *adequate* complex *Idea* of the Powers of any Substance existing, and its Relations, which is that Sort of complex *Idea* of Substances we have. (Locke 1741a: 355)

Much like Peirce's first, truth-defining conception of "sign" includes an uncertainty, here the ectype is imperfect or inadequate.

> *Thirdly*, ***Complex* Ideas *of Modes and Relations are* Originals, and *Archetypes***; are not Copies, **nor made after the Pattern of any real Existence**, to which the Mind intends them to be conformable, and exactly to answer. These being **such Collections of simple *Ideas*, that the Mind itself puts together**, and such Collections, that each of them contains in it [|] precisely all that the Mind intends it should, they are Archetypes and Essences of Modes that may exist; and so are designed only for, and belong only to such Modes, as, when they do exist, have an exact Conformity with those complex *Ideas*. The *Ideas* therefore of Modes and Relations, cannot but be *adequate*. (Locke 1741a: 355-356)

Peirce's "type". What's really interesting here is the coincidence with Kant: *ideas*, on the whole, are what "the Mind itself puts together" in his system.

Book II. Chap. XXXII. Of True and False *Ideas*

> Though **Truth and Falshood belong in Propriety of Speech only to Propositions**; yet *Ideas* are oftentimes termed *True* or *False*, (as what Words are there that are not used with great Latitude, and with some Deviation from their strict and proper Significations?) Though, I think, that when *Ideas* themselves are termed true or false **there is still some secret or tacit Proposition**, which is the Foundation of that Denomination: As we shall see, if we examine the particular Occasions, wherein they come to be called true or false. In all which, **we shall find some kind of Affirmation, or Negation**, which is the Reason of that Denomination. For **our *Ideas*, being nothing but bare Appearances or Perceptions in our Minds, cannot properly any simply in themselves be said to be *true* or *false***, no more than a single Name of any Thing can be said to be *true* or *false*. (Locke 1741a: 356)

Hence, "the falsehood does not lie in the copy itself but in the *claim* which is made for it, in the *superscription* for instance" (W 1: 170).

> *First*, When the Mind supposes any *Idea* it has, ***conformable to* that in *other Mens* Minds**, called by the same common Name; *v. g.* when the Mind intends or judges its *Ideas* of *Justice*, *Temperance*, *Religion*, to be the same with what other Men give those Names to. (Locke 1741a: 357)

Quite plainly anticipating the *second* veiled reference, more in Book III.

> *Secondly*, When the Mind supposes any *Idea* it has in itself, to be ***conformable to some real Existence***. Thus the two *Ideas*, of a Man, and a Centaur, supposed to be the *Ideas* of real Substances, are the one *true*, and the other *false*; the one having a Conformity to what has really existed, the other not. (Locke 1741a: 357)

Again, the *third* veiled reference.

> *Thirdly*, When the Mind *refers* any of its *Ideas to* that *real* Constitution, and *Essence* of any Thing, whereon all its Properties depend: And thus the greatest Part, if not all our *Ideas* of Substance, are *false*. (Locke 1741a: 357)

Incomprehensible.

> If therefore we will warily attend to the Motions of the Mind, and observe that Course it usually takes in its Way to Knowledge, we shall, I think, find, that the Mind having got any *Idea*, which it thinks it may have Use of, either in Contemplation or Discourse, **the first Thing it does, is to abstract it, and then get a Name to it**; and so lay it up in its Store-house, the Memory, as containing the Essence of a Sort of Things, of which that Name is always to be the Mark. Hence it is, that we may often observe, that **when any one sees a new Thing of a Kind that he knows not, he presently asks what it is, meaning by that Enquiry, nothing but the Name**. As iff the Name carried with it the Knowledge of the Species, or the Essence of it, whereof it is indeed used as a Mark, and it is generally supposed annexed to it. (Locke 1741a: 358)

Has this anything to do with how *some* people, according to Locke, conflate Ideas and Things?

> Nor do they become liable to any Imputation of *Falshood*, if the Mind (as in most Men I believe it does) judges these *Ideas* to be in the Things themselves. For God, in his Wisdom, having set them as **Marks of Distinction in Things, whereby we may be able to discern one Thing from another**, and so chuse any of them for our Uses, as we have Occasion, it alters not the Nature of our simple *Idea*, whether we think, that the *Idea* of Blue be in the Violet itself, or in our Mind only; [...] (Locke 1741a: 360)

Dang it, I can't find it - I'm pretty sure Peirce used the word "marks" te describe something along this line, if in more obtuse philosophical verbiage.

> [...] ***for Truth* and *Falshood* being *never without some Affirmation* or *Negation*, express or tacit, it is not to be found but where Signs are joined or separated, according to the Agreement or Disagreement of the Things they stand for**. The Signs we chiefly use, are either *Ideas* or Words, wherewith we make either mental or verbal Propositions. *Truth* lies in so joining or separating these Representatives, as the Things they stand for do in themselves agree or disagree; and *Falshood* in the contrary, as shall be more fully shew'd hereafter. (Locke 1741a: 363)

"Semiotics is in principle the discipline studying everything which can be used in order to lie. If something cannot be used to tell a lie, conversely it cannot be used to tell the truth: it cannot in fact be used "to tell" at all." (Eco 1979: 7)

> This proceeds not only from **Self-love**, tho' that has often a great hand in it; Men of fair Minds, and not given up to the over-weening of **Self-flattery**, are frequently guilty of it; and in many Cases one with Amazement hears the Arguings, and is astonish'd at the Obstinacy of a worthy Man, who yields not to the Evidence of Reason, tho' laid before him as clear as Day-light. (Locke 1741a: 366)

"Self-flattery" could find a place in that "social pleasure and self-enhancement" gained by "the man linguistically active" (PC 5.5).

> Some of our *Ideas* have **a natural Correspondence and Connexion** with one another; it is the Office and Excellency of our Reason to trace these, and hold them together in that Union and Correspondence which is founded in their peculiar Beings. Besides this, there is **another Connexion of *Ideas*, wholly owing to Chance or Custom**, *Ideas* that in themselves are not at all a-kin, **come to be so united in some Mens Minds**, that it is very hard to separate them, they always keep in company; and the one no sooner at any time comes into the Understanding, but its Associate appears with it; and if they are more than two which are thus united, the whole Gang, always inseparable, shew themselves together. (Locke 1741a: 367)

Signa naturalia and *signa data*, no?

> **Custom settles Habits of thinking in the Understanding, as well as of determining in the Will, and of Motions in the Body**; all which seems to be but Trains of Motion in the animal Spirits, which once set a going, continue in the same Steps they have been used to, **which by often treading are worn into a smooth Path, and the Motion in it becomes easy, and as it were natural**. (Locke 1741a: 367)

A much more convenient metaphor for habits than William James' vinyl grooves.

> That which thus captivates their Reasons, and leads Men of Sincerity blindfold for common Sense, will, when examin'd, be found to be what we are speaking of: **Some independent *Ideas*, of no Alliance to one another, are by Education, Custom, and the constant Din of their Party, so coupled in their Minds, that they always appear there together**, and they can no more separate them in their Thoughts, than if they were but one *Idea*, and they operate as if they were so. This gives Sense to *Jargon*, Demonstration to Absurdities, and Consistency to Nonsense, and is the Foundation of the greatest, I had almost said, of all the Errors in the World; or if it does not reach so far, it is at least the most dangerous one, since, so far as it obtains, it hinders Men from seeing and examining. (Locke 1741a: 371)

This made me think of those people with whom you cannot discuss anything without their minds being drawn to conspiracy theories and all sorts of nonsense. Those suffering with *philodoxy*, an excessive love of only a few, mostly faulty, ideas about the world they inhabit.

> This was that, which, in the first general View I had of this Subject, was all that I thought I should have to do: But upon a nearer Approach, I find, that there is so close **a Connexion between *Ideas* and Words**; and our abstract *Ideas*, and general Words have so constant a Relation one to another, that it is impossible to speak clearly and distinctly of our Knowledge, which all consist in Propositions, without considering, first, **the Nature, Use, and Signification of Language**; which therefore must be the Business of the next Book. (Locke 1741a: 372)

Can't wait.

5996

11.8.2 An Essay Concerning Human Understanding (Vol. 2) (2020-09-06 18:44)

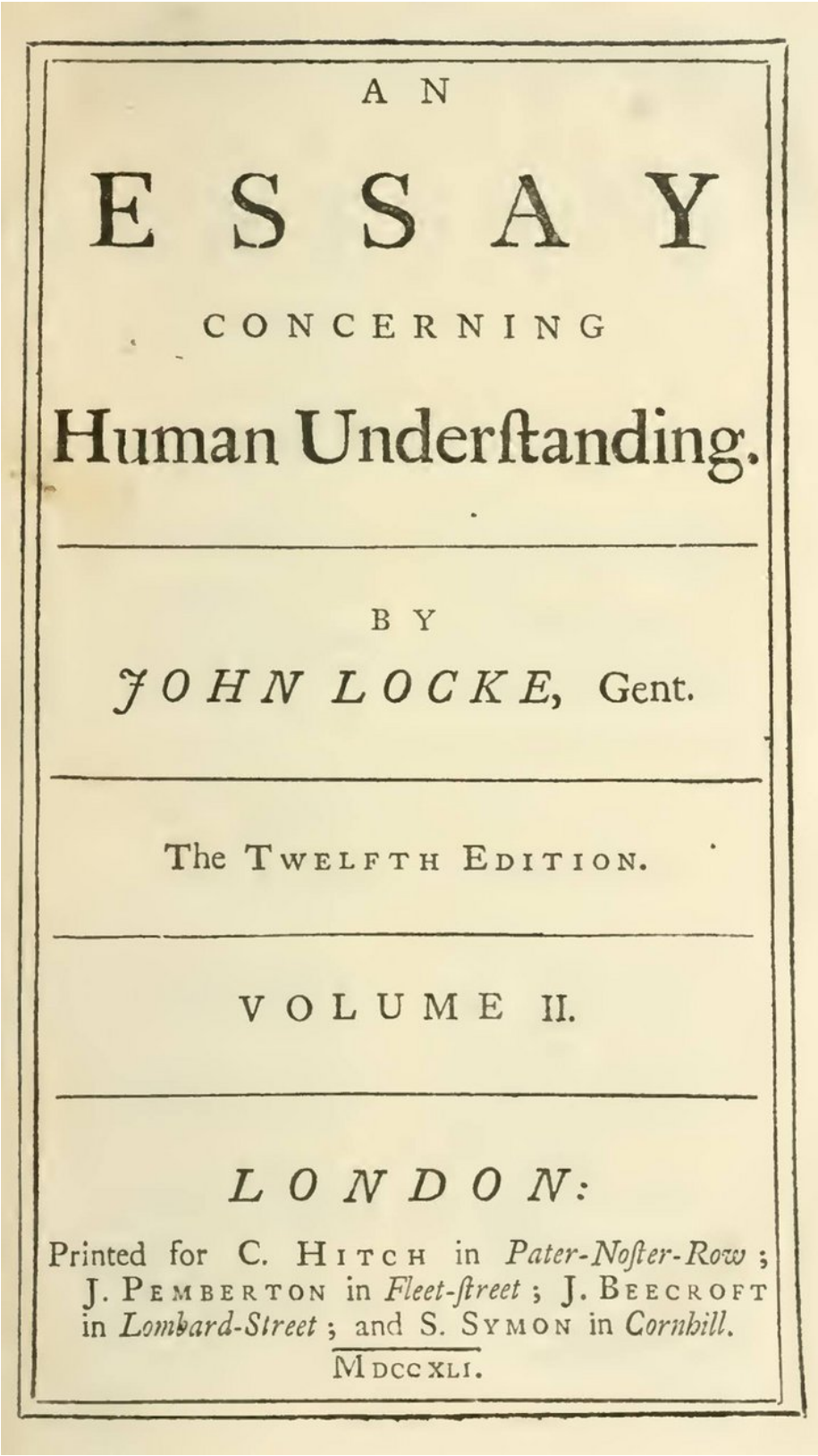

A N

E S S A Y

CONCERNING

Human Understanding.

BY

JOHN LOCKE, Gent.

The TWELFTH EDITION.

VOLUME II.

LONDON:

Printed for C. HITCH in *Pater-Noſter-Row*; J. PEMBERTON in *Fleet-ſtreet*; J. BEECROFT in *Lombard-Street*; and S. SYMON in *Cornhill*.

MDCCXLI.

Locke, John 1741b. *An Essay Concerning Human Understanding: In Four Books*. Twelfth Edition. Volume II. London: C. Hitch. [Internet Archive]

Book III. Chap. I. Of Words, or Language in General

> God having designed Man for **a sociable Creature**, made him not only with an Inclination, and under a necessity to have **Fellowship** with those of his own Kind; but furnished him also with Language, which was to be **the great Instrument, and common Tye of Society**. *Man* therefore had by Nature his Organs so fashioned, as to be *fit to frame Articulate Sounds*, which we call Words. But this was not enough to produce Language; **for Parrots, and several other Birds, will be taught to make articulate Sounds distinct enough, which yet, by no means, are capable of Language**. (Locke 1741b: 1)

Sociability and fellowship - already starting off with phatic tropes. Likewise with language being the "common **Tye** of Society", belonging to a linguistic community being the primary cultural "union" in this sense. And of course parrots make an appearance, as they did on more than one occasion in the first volume.

> Besides articulate Sounds therefore, it was farther necessary, that he should be *able to use these Sounds*, *as* ***Signs of internal Conceptions;*** and **to make them stand as Marks for the *Ideas*** within his own Mind, whereby they might be made known to others, and **the Thoughts of Men's Minds be conveyed from one to another**. (Locke 1741b: 1)

These "internal Conceptions" being Ideas, or equivalent to ideas. Signs *stand as Marks*. Conveying thoughts already putting the transmission metaphor to the fore.

> But neither was this sufficient to make Words so useful as they ought to be. **It is not enough for the Perfection of Language, that Sounds can be made Signs of *Ideas*, unless those *Signs* can be so made use of, as *to comprehend several particular Things:*** For the Multiplication of Words would have perplexed their Use, had every particular thing need of a distinct Name to be [||] signified by. To remedy this Inconvenience, Language had yet a farther Improvement in **the Use of general Terms, whereby one Word was made to mark a Multitude of particular Existences**: Which advantageous use of Sounds was obtained only by the Difference of the *Ideas* they were made Signs of. Those Names becoming general, which are made to stand for general *Ideas*, and those remaining particular, where the *Ideas* they are used for are particular. (Locke 1741b: 1-2)

In other words, if we had to "name" every particular thing and couldn't talk in terms that comprehend several things, language would be too cumbersome to operate efficiently.

> Besides these Names which stand for *Ideas*, there be other **Words which Men make use of, not to signify any *Idea*, but the want or absence of some *Ideas* simple or complex, or all *Ideas* together**; such as are *Nihil* in Latin, and in English, *Ignorance* and *Barrenness*. All which negative or privative Words, cannot be said properly to belong to, or signify no *Ideas*; For then they would be perfectly insignificant Sounds: But they relate to positive *Ideas*, and signify their Absence. (Locke 1741b: 2)

This was addressed by Uku Masing (cf. Masing 1989b: 217), particularly his theory that indo-european languages make substances out of the lack of something. So that while it is natural in English and German, for example, to speak of *nothingness* as a thing, it isn't so in finno-ugric languages.

> [...] we having, as has been proved, no *Ideas* at all, but **what originally come either from sensible Objects without**, or **what we feel within ourselves, from the inward Workings of our own Spirits**, of which we are conscious to ourselves within. (Locke 1741b: 3)

Sense and Understanding; Motivity and Self-Consciousness.

> *Secondly*, Since all (except proper) Names are general, and so stand not particularly for this or that single Thing; but for **Sorts and Ranks of Things**, it will be necessary to consider, in the next Place, what the Sorts and Kinds, or, if you rather like the Latin Names, *what the Species and Genera of Things* are; wherein they consist; and how they come to be made. (Locke 1741b: 3)

Very keen to get into *ectypes* and *archetypes* of complex Ideas.

Book III. Chap. II. Of the Signification of Words

> The **Comfort** and Advantage of Society, **not being to be had without Communication of Thoughts**, it was necessary, that Man should find out some external sensible Signs, whereby those invisible *Ideas*, which his Thoughts are made up of, might be made known to others. (Locke 1741b: 4)

Language is "needed to get over the strange and unpleasant tension which men feel when facing each other in silence" (PC 4.6).

> Thus we may conceive how *Words*, which were by Nature so well adapted to that purpose, come to be made Use of by Men, as *the Signs of* their *Ideas*; not by any natural Connection, that there is between particular articulate Sounds and Certain *Ideas*, for then there would be but one Language amongst all Men; but by **a voluntary Imposition**, whereby such a Word is **made arbitrarily** the Mark of such an *Idea*. The use then of Words, is to be sensible Marks of *Ideas*; and **the *Ideas* they stand for, are their proper and immediate Signification**. (Locke 1741b: 4)

This "immediate" might be loaded. Could ideas be the immediate signification of words, and things the mediate signification?

> The use Men have of these Marks, being either **to record their own Thoughts for the Assistance of their own Memory**; or, as it were, **to bring out their *Ideas*, and lay them before the view of others**: *Words in their primary or immediate Signification*, *stand for nothing*, *but the* Ideas *in the Mind of him that uses them*, how imperfectly soever, or carelessly those *Ideas* are collected from the Things, which they are supposed to represent. When a Man speaks to another, it is, that he may be understood; and **the end of Speech** is, that those Sounds, as Marks, may **make known his *Ideas* to the Hearer**. (Locke 1741b: 4)

Assistance to one's own memory - autocommunicative. Yet communication is "the end of Speech", that is, its primary purpose.

> Words being voluntary Signs, they cannot be voluntary Signs imposed by him on **Things he knows not**. That would be to make them **Signs of nothing, Sounds without Signification**. (Locke 1741b: 5)

If we could only speak of things we know, the world would be a very different place.

> *First*, *They suppose their Words to be Marks of the* Ideas *in the Minds also of other Men*, *with whom they communicate:* For else they should talk in vain, and could not be understood, if the Sounds they applied to one *Idea*, were such, as by the Hearer were applied to another, which is to speak two Languages. But in this, Men stand not usually **to examine, whether the *Idea* they and those they discourse with have in their Minds, be the same**: But think it enough, that they use the Word, as they imagine, in the common Acceptation of that Language; in which they suppose, that the *Idea* they make it a Sign of, is precisely the same, to which the Understanding Men of that Country apply that Name. (Locke 1741b: 6)

Metalingual.

> *Secondly*, Because *Men* would not be thought to talk *barely* of their own Imaginations, but of **Things as really they are**; therefore they *often suppose their Words to stand also for **the Reality of Things***. (Locke 1741b: 6)

Referential.

> Nay, because Words are many of them learned before the *Ideas* are known for which they stand: Therefore **some, not only Children, but Men, speak several Words, no otherwise than Parrots do**, only because they have learned them, and have been accustomed to those Sounds. But so far as Words are of Use and Signification, so far is there a constant Connection between the Sound and the *Idea*; and a Designation, that the one stand for the other: without which Application of them, they are nothing but **so much insignificant Noise**. (Locke 1741b: 7)

Not exactly phatic but there is a resemblance in broad outlines, at least to what phaticity has come to be, how it is *vulgarly* interpreted.

> 'Tis true, by **a tacit Consent**, appropriates certain Sonuds to certain *Ideas* in all Languages, which so far limits the Signification of that Sound, that unless a Man applies it to the same *Idea*, he does not speak properly: And let me add, that unless a Man's Words excite the same *Ideas* in the Hearer, which he makes them stand for in speaking, he does not speak intelligibly. (Locke 1741b: 7)

Language is a *social contract*.

Book III. Chap. III. Of General Terms

> But to deduce this a little more distinctly, it will not perhaps be amiss to trace our Notions, and Names, from their beginning, and observe by what degrees we proceed, and by what steps we enlarge our *Ideas* from our first Infancy. There is nothing more evident, than that **the *Ideas* of the Persons Children converse with**, (to instance in them alone) **are like the Persons themselves, only particular**. The *Ideas* of the Nurse, and the Mother, are well framed in their Minds; and, like Pictures of them there, **represent only those Individuals, The Names they first gave to them, are confined to these Individuals**; and the Names of *Nurse* and *Mamma*, the Child uses, determine themselves to those Persons. Afterwards, when Time and a large Acquaintance has made them observe, that there are a great many other Things in the World, that **in some common Agreements of Shape**, and several other Qualities, resemble their Father and Mother, and those Persons they have been used to, **they frame an *Idea*, which they find those many Particulars do partake in**; and to that they give, with others, the Name *Man*, for Example. And *thus they come to have a general Name*, and a general *Idea*. (Locke 1741b: 10)

Exactly the point Lotman makes about children, that they first name individual objects (*this* chair, *this* table), and in time come to understand that all things upon which one can sit are *chairs*.

> For I think, that to one who desired to know what *Idea* the Word *Man* stood for; if it should be said that *Man* was a solid extended Substance, having Life, Sense, spontaneous Motion, and the Faculty of Reasoning, I doubt not but **the meaning of the Term *Man* would be as well understood**, and the *Idea* it stands for, be at least as clearly made known, **as when it is defined to be a *rational Animal***; which by the several Definitions of *Animals*, *Vivens*, and *Corpus*, resolves itself into those enumerated *Ideas*. (Locke 1741b: 12)

Locke's streak of veiled Pythagoreanisms continues.

> To return to general Words, it is plain by what has been said, *That General and Universal*, belong not to the real existence of Things; but *are the Inventions* and ***Creatures of the Understanding***, made by it for its own use, ***and concern only Signs***, whether Words or *Ideas*. (Locke 1741b: 12)

Perhaps an explanation as to why Peirce placed "sign" as Secondness, where Kant had "Understanding".

> The next thing therefore to be considered, is, *What kind of Signification it is*, *that General Words have*. For as it is evident, that they do not signify barely one particular thing; for then tehy would not be general Terms, but proper Names; **so on the other side 'tis as evident, they do not signify a Plurality; for Man and Men would then signify** [|] **the same**; and the Distinction of Numbers (as Grammarians call 'em) would be superfluous and useless. That then which general Words signify, is **a sort of Things**; and each of them does that, by being **a Sign of an abstract *Idea* in the Mind**, to which *Idea*, as thins existing are found to agree, so they come to be ranked under that Name; or, which is all one, be of that sort. (Locke 1741b: 14-15)

General Words, in other words, signify *Totalities*.

> But it being evident, that Things are ranked under Names into sorts of *Species*, only as they agree to certain abstract *Ideas*, to which we have annexed those Names, the *Essence* of each *Genus*, or Sort, comes to be nothing but that abstract *Idea*, which the General, or ***Sortal*** (if I may have leave so to call it from *Sort*, as I do *General* from *Genus*) Name stands for. (Locke 1741b: 22)

Define:sortal - "denoting or relating to a term representing a semantic feature that applies to an entity as long as it exists, classifying it as being of a particular kind".

Book III. Chap. IV. Of the Names of Simple *Ideas*

> *Thirdly*, **The *Names of Simple* Ideas *are not capable of any Definitions*; the Names of all complex *Ideas* are**. It has not, that I know, hithero to been taken Notice of by any Body, **what Words are, and what are not capable of being defined**: the want whereof is (as I am apt to think) not seldom the occasion of great wrangling and Obscurity in Men's Discourses, whilst **some demand Definitions of Terms that cannot be defined**; and others think, they ought to rest satisfied in an Explication made by a more general Word, and its Restriction, (or to speak in Terms of Art, by a *Genus* and *Difference*,) when even after such Definition made according to Rule, those who hear it, have often no more a clear Conception of the meaning of the Word, than they had before. (Locke 1741b: 25)

Definition is limited. Something to add to the outright *negation* of definition (outside of mathematics and other axiomatic sciences) by Kant (and Iamblichus and Peirce).

> I think, it is agreed, that **a *Definition* is nothing else, but *the shewing the meaning of one Word by several other not synonimous Terms***. The meaning of Words being only the *Ideas* they are made to stand for by him that uses 'em; the meaning of any Term is then shewed, or **the Word is defined, when by other Words the *Idea* it is made the sign of**, and annexed to in the Mind of the Speaker, **is as it were represented, or set before the view of another**; and thus its Signification ascertained. This is the only use and end of Definitions; and therefore the only Measure of what is, or is not a good Definition. (Locke 1741b: 26)

Definition is naturally metalingual. One explains a word by means of other words.

> For is it not at least as proper and significant, to say, *Passage is a Motion from one Place to another*, as to say, *Motion is a Passage*, &c. **This is to translate, and not to define, when we change two Words of the same Signification one for another**; which when one is better understood than the other, may serve to discover what *Idea* the unknown stands for; but is very far from a *Definition*, unless we will say, every English Word in the Dictionary, is the Definition of the Latin Word it answers, and that Motion is the Definition of *Motus*. (Locke 1741b: 27)

Hence the affinity between the metalingual function of language and "intralingual" translation.

> For Words being Sounds, can produce in us no other Simple *Ideas* than of those very Sounds; nor excite any in us, but by **that voluntary Connexion which is known to be between them**, and those Simple *Ideas*, which common Use has made them Signs of. (Locke 1741b: 28)

"We by degrees get *Ideas* and Names, and learn their appropriated Connexion one with another" (Locke 1741a: 25).

Book III. Chap. V. Of the Names of mixed Modes and Relations

> To know whether his *Idea* of *Adultery*, or *Incest*, be right, will a Man seek it any where amongst Things existing? Or is it true, because any one has been Witness to such an Action? No: But **it suffices here, that Men have put together such a Collection into one complex *Idea*, that makes the *Artchitype*,** [sic] **and Specifick *Idea***, whether ever any such Action were committed in *rerum natura*, or no. (Locke 1741b: 33)

Weird examples. The emphasis being laid on the fact that such "abstract ideas" (as adultery and incest) are constructed in the mind and do not require to be perceived.

> Though these complex *Ideas* be not always copied from Nature, yet they are always suited to the End for which abstract *Ideas* are made: And though they be combinations made of *Ideas*, that are loose enough, and have as little Union in themselves, as several other, to which the Mind never gives a Connection that combines them into one *Idea*; yet they are always made for **the convenience of Communication**, which is the chief End of Language. The use of Language is, by **short Sounds to signify with ease and dispatch general Conceptions**; wherein not only abundance of Particulars may be contained, but also a great Variety of independent *Ideas* collected into one complex one. (Locke 1741b: 35)

In the previous volume: "the End of Language; which being to mark, or communicate Mens Thoughts to one another with all the Dispatch that may be" (Locke 1741a: 236). The shortness and "dispatch" hint towards automatization.

> A moderate Skill *in different Languages*, will easily satisfy one of the Truth of this, it being so obvious to observe **great store of *Words in one* Language, *which have not any that answer them in another***. Which plainly shews that those of one Country, by their Customs and Mnner of Life, have found occasion to make several complex *Ideas*, and give Names to them, which others never collected into specifick *Ideas*. (Locke 1741b: 36)

Not sure how "great" that storehouse is. In my experience, between Estonian and English, it looks to be sizeable but by no means great.

> Because there being no *Species* of these ordinarily taken Notice of, but what have Names; and those *Species*, or rather their Essences, being abstract complex *Ideas* made arbitrarily by the Mind, it is convenient, if not Necessary, to know the Names, before one endeavour to frame these complex *Ideas:* **unless a Man will fill his Head with a Company of abstract complex *Ideas*, which others having no Names for, he has nothing to do with, but to lay by and forget again**. (Locke 1741b: 40)

An apt description, in my experience, of dealing with these kinds of difficult philosophers. You'll make some sense of them *while* reading them, but after a few weeks it's just as well as if you hadn't read them at all. This is usually the case when their ideas are sufficiently abstract as to have no natural follow-up anywhere else.

> I shall imagine I have done from Service to Truth, Peace, and Learning, if, by any enlargement on this Subject, I can **make Men reflect on their own Use of Language**; and give them Reason to suspect, that since it is frequently for others, it may also be possible for them to have something very good and approves **Words in their Mouths, and Writings, with very uncertain, little, or no Signification**. And therefore it is not unreasonable for them to be wary herein themselves, and not to be unwilling to have them examined by others. (Locke 1741b: 41)

"*Clear and distinct Ideas* are Terms, which though familiar and frequent in Men's Mouths, I have reason to think every one, who uses, does not perfectly understand." (Locke 1741a: [9-10])

Book III. Chap. VI. Of the Names of Substances

> But *Essence*, even in this Sense, *relates to a sort*, and supposes a *Species:* For being that real Constitution, on which the Properties depend, it necessarily supposes a sort of Things, **Properties belonging only to Species**, and not to Individuals; *v. g.* Supposing the nominal Essence of *Gold*, to be a Body of such a peculiar Colour and Weight, with Malleability and Fusibility, the *real Essence* is that Constitution of the Parts of Matter, on which these Qualities, and their Union, depend; and is also the Foundation of its Solubility in *Aq. Regia*, and other Properties accompanying that complex *Idea*. (Locke 1741b: 45)

If "Species" were read as Peircean "type" and "Properties" as "quality"... I'd still have no clue what's going on in this chapter.

> For if it should stand here in its ordinary Signification for that complex *Idea*, which I or any one else calls Gold; *i.e.* for the nominal Essence of Gold, it would be *Jargon:* **so hard is it to shew the various Meaning and Imperfection of Words, when we have nothing else but Words to do it by**. (Locke 1741b: 51)

Like fighting fire with fire.

> Likewise to say, that **a rational Animal is capable of Conversation**, is all one, as to say, a *Man*. But no one will say, That Rationality is capable of Conversation, because it makes not the whole *Essence*, to which we give the Name *Man*. (Locke 1741b: 52)

What an imposition a reasonably conversant talking bird makes, then!

> I once saw a Creature that was **the Issue of a Cat and a Rat**, and had the plain Marks of both about it; wherein Nature appeared to have followed the Pattern of neither sort alone, but to have jumbled them both together. (Locke 1741b: 53)

[Doubt.] There's even a creepy webpage that features this exact quote from Locke prominently.

> He that annexes the Name *Man* to a complex *Idea*, made up of **Sense** and **spontaneous Motion**, joined to a Body of such a Shape, has thereby one Essence of the *Species Man:* And he that, upon farther Examination, adds **Rationality**, has another Essence of the *Species* he calls *Man:* By which means the same individual will be a true *Man* to the one, which is not so to the other. (Locke 1741b: 55)

More-or-less *the* triad: (1) Sense; (2) spontaneous Motion [volitive activity]; (3) Rationality.

> The real Essence of that, or any other sort of Substances, 'tis evident we know not; and therefore are so undetermined in our nominal Essences, which we make ourselves, that if several Men were to be asked, concerning some odly shaped *Fœtus*, as soon as born, whether it were a *Man*, or no, 'tis past doubt, one should meet with different Answers. Which **could not happen, if the nominal Essences, whereby we limit and distinguish the Species of Substances, were not made by Man, with some Liberty; but were exactly copied from precise Boundaries set by Nature**, whereby it distinguished all Substances into certain Species. (Locke 1741b: 56)

The argument against innate ideas rehashed. I thought of something like this while reading his chapters on there being no innate ideas. Those who speak of *human nature* are very adamant about its existence but not so forthcoming with the details; had nature really given us a uniform essence of sorts, it would be the easiest thing in the world to discover. Likewise with race. Very easy to superficially think it a reality, and endlessly complicated when you actually look into the diversity of our species.

> For tho' Men may make what complex *Ideas* they please, and give what Names to them they will; yet if they will be understood, when they speak of things really existing, **they must in some degree, conform their *Ideas* to the Things they would speak of: Or else Men's Language will be like that of *Babel*; and every Man's Words being intelligible only to himself, would no longer serve to Conversation, and the ordinary Affairs of Life**, if the *Ideas* they stand for be not some way answering the common appearances and agreement of Substances, as they really exist. (Locke 1741b: 57)

An addendum or expansion to the *third* veiled reference in language.

> Most men wanting either Time, Inclination, or Industry, enough for this, even tos ome tolerable degree, content themseves [sic] with some few obvious, and outward Appearances of Things, thereby readily to distinguish and sort them for the common Affairs of Life. And so, without farther Examination, give them Names, or take up the Names already in use. Which, though in **common Conversation** they pass well enough for **the Signs of some few obvious Qualities co-existing**, are yet far enough from comprehending, in a settled Signification, a precise Number of simple *Ideas*; much less all those which are united in Nature. (Locke 1741b: 58)

Most people do not examine the language they use all that carefully. I certainly don't. Constant practice and working with language (looking up the meanings of words, etc.) I consider sufficient for my purposes.

> But if we would rightly consider what is done, in all these *Genera* and *Species*, or *Sorts*, we should find, that there is no new Thing made, but only **more or less comprehensive Signs, whereby we may be enabled to epress, in a few Syllables, great Numbers of particular Things**, as they agree in more or less general Conceptions, which we have framed to that purpose. In all which we may observe, that **the more general Term is always the Name of a less complex *Idea***; and that each *Genus* is but a partial Conception of the Species comprehended under it. (Locke 1741b: 61)

Another broad generalization.

> *This* is *adjusted to* ***the true end of Speech***, which is to be **the easiest and shortest way of communicating our Notions**. For thus he that would make and discourse of things, as they agree in the complex *Idea* of Extension and Solidity, needed but use the Word *Body* to denote all such. He that to these would join others, signified by the Words Life, Sense and spontaneous Motion, needed but use the word *Animal*, to signify all which partook of those *Ideas:* and he that made a complex *Idea* of a Body, with Life, Sense, and Motion, with the Faculty of Reasoning, and a certain Shape joined to it, needed but use the short Monosyllable *Man*, to express all Particulars that correspond to that complex *Idea*. (Locke 1741b: 61)

This throws a different light on the deautomatization of the Russian formalists, who - it turns out - went against the true end of speech, at least practical speech, and saw poetic/literary writing best exemplified by the longest and most difficult way to communicate a simple notion.

> If therefore they would use these Words as Names of Species already established and agreed on, they were obliged to conform the *Ideas*, in their Minds, signified by these Names, to the *Ideas*, that they stood for in other Men's Minds, as to their Patterns and *Archetypes*; and then indeed their *Ideas* of these complex Modes were liable to be inadequate, as being very apt (especially those that consisted of Combinations of many simple *Ideas*) not to be exactly conformable to the *Ideas* in other Men's Minds, using the same Names: tho' **for this, there be usually a Remedy at Hand, which is, to ask the meaning of any Word we understand not, of him that uses it**: it being as impossible to know certainly what the Words *Jealousy* and *Adultery* (which I think answer ???? and (????? stand for in another Man's Mind, with whom I would discourse about them; as it was impossible, in the beginning of Language, to know what *Kinneah* and *Niouph* stood for in another Man's Mind, without **Explication**, they being voluntary Signs in every one. (Locke 1741b: 68)

Another addition for a re-view of the metalingual function.

> To conclude; What Liberty *Adam* had at first to make any complex *Ideas* of mixed Modes, by no other Pattern, but by his own Thoughts, the same have all Men ever since had. And the same Necessity of conforming his *Ideas* of Substances to Things without him, as to *Archetypes* made by Nature, that *Adam* was under, if he would not wilfully impose upon himself, the same are all Men ever since under too. **The same Liberty also, that *Adam* had of affixing any new Name to any *Idea*, the same has any one still** (especially the beginners of Languages, if we can imagine any such) but only with this Difference, that **in Places, where** [|] **Men in Society have already established a Language amongst them, the Signification of Words are very warily and sparingly to be altered**. Because Men being furnished already with Names for their *Ideas*, and **common Use having appropriated known Names to certain *Ideas***, an affected Misapplication of them cannot but be very ridiculous. **He that hath new Notions, will, perhaps, venture sometimes on the coining new Terms to express them: But Men think it a Boldness, and 'tis uncertain, whether common Use will ever made them pass for current**. But in Communication with others, it is

> nceessary, that we conform the *Ideas* we make the Vulgar Words of any Language stand for, to their known proper Significations, (which I have explained at large already) or else to make known that new Signification we apply them to. (Locke 1741b: 70-71)

The growth of signs still possible, though not easy. This aspect of established common use S.S. has mentioned on several occasions as the *inertia* of linguistic change.

Book III. Chap. VII. Of Particles

> Besides Words, which are Names of *Ideas* in the Mind, there are a great many others that are made use of, to signify the *Connexion* that the Mind gives to *Ideas*, *or Propositions*, *one with another*. The Mind in communicating its Thoughts to others, does not only need Signs of the *Ideas* it has then before it, but others also **to shew or intimate some particular Action of its own, at that time, relating to those *Ideas***. This it does several ways; as, *Is*, and *Is not*, are **the general Marks of the Mind affirming or denying**. But besides Affirmation, or Negation, without which there is in Words no Truth or Falshood, the Mind does, in declaring its Sentiments to others, connect not only the Parts of Propositions, but whole Sentences one to another, with their several Relations and Dependencies, to make a coherent Discourse. (Locke 1741b: 71)

Primitive stuff but useful. The subtitle reads "Particles connect Parts, or whole Sentences together". I believe these are otherwise called *connectives* (e.g. "but", "and", "thus", etc.).

> And to express well such methodical and rational Thoughts, he must have Words to *shew* what *Connection*, *Restriction*, *Distinction*, *Opposition*, *Emphasis*, &c., he gives to each respective *part of his Discourse*. **To mistake in any of these, is to puzzle, instead of informing his Hearer**: and therefore it is, that those Words, which are not truly, by themselves, the Names of any *Ideas*, are of such constant and indispensible use in Language, and do much contribute to Mens well expressing themselves. (Locke 1741b: 72)

Partly why French theorists *confuse* us so much is due to errors in these.

Book III. Chap. VIII. Of Absract and Concrete Terms

> Now each abstract *Idea* being distinct, so that of **any two the one can never be the other**, the Mind will, by its intuitive Knowledge, perceive their difference; and therefore in Propositions, **no two whole *Ideas* can ever be affirmed one of another**. This we see in the common use of Language, which permits *not any two abstract Words*, *or Names of abstract Ideas*, to be *affirmed one of another*. For how near of kin soever they may seem to be, and how certain soever it is, that Man is an Animal, or Rational, or White, yet every one, at first hearing, perceives the Falshood of these Propositions; *Humanity is Animality*, or *Rationality*, or *Whiteness:* And this is as evident as any of the most allowed Maxims. (Locke 1741b: 74)

Something to keep in mind, to check if I ever come across this error in loose thinkers.

Book III. Chap. IX. Of the Imperfection of Words

> From what has been said in the foregoing Chapters, it is easy to perceive what Imperfection there is in Language, and how the very Nature of Words makes it almost unavoidable, for many of them to be **doubtful and uncertain in their Significations**. To examine **the Perfection or Imperfection of Words**, it is necessary first to consider their Use and End: For as they are more or less fitted to attain that, so are they more or less perfect. We have, in the former part of this Discourse, often upon occasion, mentioned *a double Use of Words*.
> *First*, One for the recording of our own Thoughts.
> *Secondly*, The other for the communicating of the Thoughts to others. (Locke 1741b: 76)

Could Peirce's ordeal with "Perfection" be inspired by this? The double use of words I already noticed above (cf. Locke 1741b: 4).

> As to the first of these, *for the recording our own Thoughts* for the help of our own Memories, whereby as it were, **we talk to ourselves**, any Words will serve the turn. For since Sounds are voluntary and indifferent Signs of any *Ideas*, **a Man may use what Words he pleases, to signify his own *Ideas* to himself**; and there will be no imperfection in them, if he constantly use the same Sign for the same *Idea*, for then he cannot fail of having his Meaning understood, wherein consists the right Use and Perfection of Language. (Locke 1741b: 76)

Autocommunication, self-communication, intrapersonal communication, etc. "Talking to oneself" the most blatant or common designation. That any signs may be used this way as long as they are used consistently is a scare for "private language" or "post-language symbols" in Charles Morris's terminology.

> *Secondly*, as to *Communication of Words*, that too *has a double Use*.
>
> 1. ***Civil***.
> 2. ***Philosophical***.
>
> *First*, By their *Civil Use*, I mean such a Communication of Thoughts and *Ideas* by Words, as may serve for **the upholding common Conversation** and Commerce about **the ordinary Affairs and Conveniences of Civil Life**, in the Societies of Men one amongst another.
> *Secondly*, By the *Philosophical Use* of Words, I mean such an use of them as may serve **to convey the precise Notion of** [|] **Things**, and to express, in general Propositions, certain and undoubted Truths, which the Mind may rest upon, and be satisfied with, in its search after true Knowledge. These two Uses are very distinct; and a great deal less exactness will serve in the one, than in the other, as we shall see in what follows. (Locke 1741b: 76-77)

This distinction of civil/philosophical is also manifest in Locke's contemporaries. In time they became "natural language" and "technical language". The latter is the proper object of "metalinguistics", as long as one sticks to linguistics (i.e. language about language). Jakobson's "metalinguistic function" is in this sense an impermissible expansion.

> **The chief End of Language** in Communication being **to be understood**, Words serve not well for that end, neither in Civil, nor Philosophical Discourse, **when any Word does not excite in the Hearer the same *Idea* which it stands for in the Mind of the speaker**. (Locke 1741b: 77)

The *second* veiled reference (correspondence of ideas between the speaker and hearer) from the hearer's perspective.

> *Because of* that *great Composition* these complex *Ideas* are often made up of. To make Words serviceable to the End of Communication, it is necessary (as has been said) that they excite, in the Hearer, exactly the same *Idea* they stand for in the Mind of the Speaker. **Without this, Men fill one another's Heads with Noise and Sounds; but convey not thereby their Thoughts, and lay not before one another their *Ideas*, which is the End of Discourse and Language**. (Locke 1741b: 78)

From this point of view, it is not the tribesmen sitting around the camfire telling their stories, boasting of their achievements, etc. who are *phatic* or merely making noise but, on the contrary, those highly educated people attending a philosophical conference who misunderstand each other's terminologies.

> Hence it comes to pass, that Mens Names of very compound *Ideas*, such as for the most part are **moral Words**, have seldom, in two different Men, the same precise Signification, since one Man's complex *Idea* seldom agrees with anothers, and often differs from his own, from **that which he had Yesterday, or will have to Morrow**. (Locke 1741b: 78)

He has already given the illustration of one particular "moral word": "the Name, or Sound, *Virtue*, is so hard to be understood; liable to so much Uncertainty in its Signification" (Locke 1741a: 41). Indeed, in between these two volumes I've read very little, but I did re-read Campanella's "City of the Sun", and even his list of virtues (cf. Campanella 1901: 149) constitutes a hodgepodge.

> But as for mixed Modes, especially the most material of them, moral Words, **the Sounds are usually learned first, and then to know what complex *Ideas* they stand for, they are either beholden to the Explication of others, or (which happens for the most part) are left to their own Observation and Industry**; which being little laid out in the search of the true and precise Meaning of Names, these moral Words are, in most Mens Mouths, little more than **bare Sounds**; or when they have any, 'tis for the most part but **a very loose and undetermined**, and consequently obscure and confused **Signification**. And even those themselves, who have with more Attention settled their Notions, do yet hardly avoid the Inconvenience, to have them stand for complex *Ideas*, different from those which other, even intelligent and studious Men, **make them the Signs of**. (Locke 1741b: 80)

Pretty much the problem with the term "phatic communion", which more often than not is picked up from a source that does not explicate its meaning. While gathering material on phaticity I can easily group publications according to whether they follow either Malinowski or Jakobson, but then what's left is almost as many publications that mention neither and take their meaning from a secondary or, worse yet, tertiary source, with the resulting definition being unrecognizable when compared with the original. Metalinguistically it is its own kind of irony that a term signifying "bare Sound" should itself so frequently be "bare Sound".

> And therefore in the reading of them, if they do not use their Words with a due clearness and perspicuity, we may lay them aside, and without any Injury done them, resolve thus with ourselves,
>
> > *Si non vis intelligi, debes negligi.*

(Locke 1741b: 81)

"If you do not want to be understood, then you ought to be disregarded." A perfect summary of one aspect of my "correspondence theory of scientific communication". If you're writing and publishing nonsense just to get published (i.e. so as not to perish), then it is right to ignore you. Scientific correspondence should be one of discoveries, of communicating your findings to others. Otherwise, if it does not advance our collective knowledge, what's the point?

> *First*, Sometimes they are made to stand for, and so their Signification is supposed to agree to, ***The real Constitution of Things*, from which all their Properties flow**, and in which they all centre. (Locke 1741b: 82)

I'm starting to realize something here. The *third* veiled reference, the correspondence between Ideas and Things, so to say, which coincides with the problem of Reference and Object, is solved by Locke through that analysis of ideas, illustrated at the end of the previous volume (cf. Locke 1741a: 335). It might actually take a second reading to confirm this because some of that discussion, especially what concerns "Substance" and "Essence", is pretty obtuse and abstruse (*nüri ja raskestimõistetav*).

6008

> This is natural, and almost unavoidable Imperfection in almost all the Names of Substances, in all Languages whatsoever, which Men will easily find, when **once passing from confused or loose Notions, they come to more strict and close Enquiries**. For then they will be convinced how doubtful and obscure those Words are in their Signification, which in ordinary use appeared very clear and determined. (Locke 1741b: 84)

Another tidbit concerning the growth of signs that is perfected by Peirce (specifically in that famous passage about the growth of signs).

> I was once in a Meeting of very learned and ingenious Physicians, where by chance there arose a Question, whether any Liquor passed through the Filaments of the Nerves. The Debate having been managed a good while, by Variety of Arguments on both sides, **I** (who **had been used to suspect that the greatest part of Disputes were more about the Signification of Words, than a real Difference in the Conception of Things**) desired, That before they went any further on in this Dispute, **they would first examine, and establish among them, what the Word *Liquor* signified**. They at first were a little surprised at the Proposal; and had they been Persons less ingenious, they might perhaps have taken it for a very frivolous or extravagant one: Since there was no one there [||] that thought not himself to understand very perfectly, what the word Liquor stood for; which, I think too, none of the most perplexed Names of Substances. However, they were pleased to comply with my Motion, and upon Examination found, that **the Signification of that Word was not so settled and certain, as they had all imagined; but that each of them made it a Sign of a different complex *Idea***. This made them perceive, that the main of their Dispute was about the Signification of that Term; and that they differed very little in their Opinions, concerning some fluid and subtle Matter, passing through the Conduits of the Nerves; though it was not so easy to agree whether it was to be called *Liquor*, or no, a thing which when considered, they thought it not worth the contending about. (Locke 1741b: 84-85)

Imagine, then, the confusion that reigns in semiotics when it comes to such basic terms like "sign", "meaning", and the rest. Naturally there are schools of thought and I tend to fall on the anglophone side of things, whence I blot out the Saussurean, Heljslevian, Greimasian and Kristevan notions of signs, which make little to no sense to me.

> I must confess then, that when I first began this Discourse of the Understanding, and a good while after, I had not the least Thought that any Consideration of Words was at all necessary to it. But when having passed over the Original and Composition of our *Ideas*, I began to examine the Extent and Certainty of our Knowledge, I found **it had so near a Connexion with Words, that unless their Force and Manner of Signification were first well observed, there could ve very little clearly and pertinently concerning Knowledge**: [||] which being conversant about Truth, had constantly to do with Propositions. And tho' it **terminated in Things**, yet it was for the most part so much by **the Intervention of Words**, that they seemed scarce separable from our general Knowledge. At least **they interpose themselves so much between our Understandings, and the Truth**, which it would contemplate and apprehend, that like **the *Medium* through which visible Objects pass, their Obscurity and Disorder does not seldom cast a mist before our Eyes**, and impose upon our Understandings. (Locke 1741b: 87-88)

It is no wonder that Locke is counted amongst those who anticipated the Sapir-Whorf hypothesis. Language is an obstacle to truth. I wonder if this figure, encompassing "mist" and "medium", could be connected with Peirce's famous idiom, *man's glassy essence*?

> But I am apt to imagine, that were the Imperfections of Language, as the Instrument of Knowledge, more thoroughly weighed, a great many of **the Controversies that make such a Noise in the World**, would of themselves cease; and the way to Knowledge, and, perhaps, Peace too, lie a great deal opener than it does. (Locke 1741b: 88)

Some of them are not due to language but due to conception, but the point is valid. Just yesterday I overheard someone in the department hallway say something to the effect that she's going to crack the mind-body problem. 'Tis 'bout time someone did.

Book III. Chap. X. Of the Abuse of Words

> One may observe, in all Languages, certain Words, that, if they be examined, will be found, in their first Original, and their appropriated Use, not to stand for any clear and distinct *Ideas*. **These, for the most part, the several *Sects* of Philosophy and Religion have introduced**. For their Authors, or Promoters, either **affecting something singular, and out of the way of common Apprehensions, or to support some strange Opinions, or cover some Weakness of their Hypothesis**, seldom fail to *Coin* new Words, and such as, when they come to be examined, may justly be called ***insignificant Terms***. For having either had no determinate Collection of *Ideas* annexed to them, when they were first invented; or at least such as, if well examined, will be found inconsistent, 'tis no wonder if afterwards, in the vulgar use of the same Party, **they remain empty Sounds, with little or no Signification, amongst those who think it enough to have them often in their Mouths**, as the distinguishing Characters of their Church, or School, without much troubling their Heads to examine what are the precise *Ideas* they stand for. (Locke 1741b: 90)

It is really too bad that he doesn't bring forth any examples. "I shall not need here to heap up Instances, every one's Reading and Conversation will sufficiently furnish him", he writes. Yet it would have been of some service to us, so many centuries removed from his time, to know what words exactly he meant. The next paragraph presents "*Wisdom*, *Glory*, *Grace*", which are very vague words indeed.

> Men take the Words they find in use amongst their Neighbours; and that they may not seem ignorant what they stand for, use them confidently, without much troubling their Heads about **a certain fixed Meaning**; whereby, besides the ease of it, they obtain this Advantage, That as in such Discourses they seldom are in the Right, so **they are as seldom to be convinced that they are in the Wrong**; it being all one to go about to draw those Men out of their Mistakes, who have no settled Notions, as **to dispossess a Vagrant of his Habitation, who has no settled abode**. (Locke 1741b: 91)

Very well put. This is also why it is so difficult to argue with people who have no principles. You're fighting with wind, hitting empty space.

> *Thirdly*, Another abuse of Language is, **an *affected Obscurity***, by either **applying old Words to new and unusual Significations, or introducing new and ambiguous Terms, without defining either**; or else putting them so together, as may confound their ordinary meaning. (Locke 1741b: 92)

I might, at some future date, be accused of this - what with reading old books and out-of-date translations thereof - yet I must do my best to clarify my meaning when reverting to archaic terminology. With Clay's *abditive* and *inabditive* I am risking this, as my intention was (and might still be) to appropriate them for semiotics.

> And he that will look into that sort of learned Writings, will find **the Words there much more obscure, uncertain, and undetermined in their Meaning, than they are in ordinary Conversation**. (Locke 1741b: 93)

Exactly my point above: the greatest amount of "bare Noise" can be heard when widely divergent philosophers meet. The concept of "semiosphere", for example, is especially prone to be used in an obscure, uncertain, and undetermined meaning.

6010

> And no wonder, since the Philosophers of old, (the disputing and wrangling Philosophers, I mean, such as *Lucian* wittily and with Reason taxes) and the Schoolmen since, aiming at Glory and Esteem, for their great and universal Knowledge, easier a great deal to be pretended to, than really acquired, found this a good Expedient to cover their Ignorance, with **a curious and unexplicable Web of perplexed Words**, and procure to themselves the Admiration of others, by **unintelligible Terms**, the apter to produce Wonder, because they could not be understood: whilst it appears in all History, that these profound Doctors were no wiser, nor more useful than their Neighbours; and brought but small Advantage to human Life, or the Societies wherein they lived: **Unless the coining of new Words, where they produced no new Things to apply them to**, or the perplexing or obscuring the Signification of old ones, and so bringing all things into question and dispute, were a thing profitable to the Life of Man, or worthy Commendation and Reward. (Locke 1741b: 93)

The most prominent modern example is undoubtedly Slavoj Žižek. On Wikipedia, there's a separate section about how Žižek has misread Lacan and Hegel, confused their distinct concepts (of the unconscious, for example), and Noam Chomsky is reported to have said that "Žižek's theories never go "beyond the level of something you can explain in five minutes to a twelve-year-old"." Personally I stay away from Žižek because his application of "phatic communication" evidenced nothing short of what these criticisms characterise him as.

> Nevertheless, this **artificial Ignorance, and *learned Gibberish***, prevailed mightily in these last Ages, by the Interest and Artifice of those, who found no easier way to that pitch of Authority and Dominion they have attained, than by **amusing the Men of Business, and Ignorant, with hard Words**, or imploying the Ingenious and Idle in intricate Disputes, about unintelligible Terms, and holding them perpetually entangled in the endless Labyrinth. (Locke 1741b: 94)

We have a local example of this as well: Kalev Rajangu. His "learned Gibberish" is at least entertaining to a degree, approaching the style of slam poetry.

> [...] whether it would not be well, I say, that the Use of Words were made plain and direct; and that Language, which was given us for the Improvement of Knowledge, and **Bond of Society**, should not be employed to darken Truth, and unsettle Peoples Rights; [...] (Locke 1741b: 95)

Bond and Tie synonymous, as in the earlier "Tye of Society" (cf. Locke 1741b: 1).

> Who is there of that School, that is not persuaded, that *substantial Forms*, ***vegetative Souls***, *abhorrence of a* Vacuum, *intentional Species*, &c. are something real? These Words Men have learned from their very entrance upon Knowledge, and have found their Masters and Systems lay great Stress upon them; and therefore they cannot quit the Opinion that they are conformable to Nature, and are the Representations of something that really exists. The *Platonists* have their ***Soul of the World***, and the *Epicureans* their *endeavour towards Motion* in their Atoms, when at rest. **There is scarce any Sect in Philosophy has not a distinct Set of Terms that others understand not**. (Locke 1741b: 96)

I'm glad he brought forth examples but I cannot help but notice that Locke seems to take particular issue with various conceptions of the soul. The implication being, easily enough, that these conceptions of the soul are not "something real". But should they be less real than the human soul? What ideas does Locke's use of the word "soul" comprehend?

> But we see, that tho' it be proper to say, There is *one Matter of all Bodies*, one cannot say, There is *one Body of all Matters:* We familiarly say, one *Body* is bigger than another; but it should harsh (and I think is never used) to say one *Matter* is bigger than another. Whence comes this then? *viz.* from hence, that tho' *Matter* and *Body* be not really distinct, but wherever there is the one, there is the other; yet *Matter* and *Body* stand for two different Conceptions, whereof the one is incomplete, and but a part of the other. **For**

> ***Body* stands for a solid extended figured Substance, whereof *Matter* is but a partial and more confused Conception**, it seeming to me to be used for the Substance and Solidity of Body, without taking in its Extension and Figure: And therefore it is that **speaking of *Matter*, we speak of it always as one, because in truth, it expressly contains nothing but the *Idea* of a solid Substance, which is every where the same, every where uniform**. (Locke 1741b: 97)

Very useful discussion for my purposes, for elucidating why Peirce chose to speak of matter rather than body. The reason is plainly one of generalization. Come to think of it, he likewise substitutes the "soul" with "mind". There is something there.

> This, I think, I may at least say, that we should have a great many fewer Disputes in the World, **if Words were taken for what they are, the Signs of our *Ideas* only, and not for Things themselves**. For when we argue about *Matter*, or any the like Term, we truly argue only about the *Idea* we express by that Sound, whether that precise *Idea* agree to any thing really existing in Nature, or no. And if Men would tell, **what *Ideas* they make their Words stand for**, there could not be half that Obscurity or Wrangling, in the search or support of Truth, that there is. (Locke 1741b: 97)

This must be the *n*-th iteration of this point, and it's starting to hit home. Peirce's object is not "final", analogously, because it is futile to argue over whether *that precise [interpretant] agrees with an [object] really existing in Nature, or no*.

> For else, why might not *Plato* as properly make the Word *ἄνθρωπος* or *Man*, stand for his complex *Idea*, made up of the *Ideas* of a Body, distinguished from others by a certain Shape, and other outward Appearances, as *Aristotle* make the complex *Idea*, to which he gave the Name *ἄνθρωπος* or ***Man*, of Body, and the Faculty of Reasoning joined together**; unless the Name *ἄνθρωπος* or *Man*, were supposed to stand for something else, than what it signifies; and to be put in the place of some other thing than the *Idea* a Man professes he would express by it? (Locke 1741b: 98)

Again, I cannot help but notice that this formula has replaced "soul" with "the Faculty of Reasoning", i.e. *νοῦς*. What's going on here?

> And 'tis for **want of those real Essences, that our Words convey so little Knowledge or Certainty in our Discourses about them**: And therefore the Mind, to remove that Imperfection as much as it can, makes them, by **a secret Supposition**, to stand for a Thing having that real Essence, as if thereby it made some nearer approaches to it. For tho' the Word *Man* or *Gold*, signify nothing truly but a complex *Idea* of Properties, united together in one sort of Substances: Yet there is scarce any Body in the use of these Words, but **often supposes each of those Names to stand for a thing having the real Essence, on which those Properties depend**. Which is so far from diminishing the Imperfection of our Words, that by a plain Abuse it adds to it, when we would make them stand for something, which not being in our complex *Idea*, the Name we use can no ways be the sign of. (Locke 1741b: 99)

I'm starting to see why Peirce's "sign" (in its first iteration) is a thing of probabilities: "for if the sign sometimes goes without the thing, then it may speak falsely, and if the thing goes without the sign, it may be belied in negative cases" (W 1: 80).

> *Sikthly*, There remains yet another more general, tho' perhaps less observed, *Abuse of Words*; and that is, that Men having by a long and familiar use annexed to them certain *Ideas*, **they are apt *to imagine so near and necessary a Connection between the Names and the Signification* they use them in**, that they forwardly suppose one cannot but understand what their Meaning is; and therefore one ought to acquiesce in the Words delivered, as if it were past doubt, that in the use of those common received Sounds,

> the Speaker and Hearer had necessarily the same precise *Ideas*. Whence presuming, that when they have in Discourse used any Term, they have thereby, as it were, set before others the very thing they talk of. And so likewise taking the Words of others, as naturally standing for just what they themselves have been accustomed to apply them to, they never trouble themselves to explain their own, or understand clearly others Meaning. From whence commonly proceeds Noise and Wrangling, without Improvement or Information; whilst **Men take Words to be the constant regular Marks or agreed Notions**, which in truth are no more but **the voluntary and unsteady Signs of their own *Ideas***. (Locke 1741b: 101)

What is idiomorphization?

> To conclude this Consideration of the Imperfection and Abuse of Language; the *end of Language in our Discourse with others* being chiefly these Three: *First*, ***To make known one*** Man's Thoughts or *Ideas* to another. *Secondly*, **To do it *with* as much *ease* and *quickness* as is possible**; and *Thirdly*, **Thereby *to convey* the *Knowledge* [|] of Things**: Language is either abused, or deficient, when it fails of any of these Three. (Locke 1741b: 102-103)

Stuff that can be very easily compared with Grice's maxims.

> *First*, He that hath Words of any Language, without distinct *Ideas* in his Mind, to which he applies them, does, so far as he uses them is Discourse, **only make a Noise without any Sense or Signification; and how learned soever he may seem by the use of hard Words, or learned Terms, is not much more advanced thereby in KNowledge, than he would be in Learning, who had nothing in his Study but the bare Titles of Books, without possessing the Contents of them**. For all such Words, however put into Discourse, according to the right Construction of Grammatical Rules, or the Harmony of well turned Periods, do yet amount to nothing but bare Sounds, and nothing else. (Locke 1741b: 103)

It actually has occurred to me before, and is very slowly developing into a germ of an idea, to write something (fiction-like, experimental) solely based on the titles in my list of references.

> He that hath Names without *Ideas*, wants meaning in his Words, and speaks only empty Sounds. He that hath complex *Ideas* without Names for them, wants Liberty and Dispatch in his Expressions, and is necessitated to use Periphrases. **He that uses his Words loosely and unsteadily**, will either be not minded, or not understood. He that applies his Names to *Ideas* different from their common Use, wants Propriety in his Language, and speaks Gibberish. (Locke 1741b: 104)

Peirce's "loose thinker" whose significations are "unsteady".

Book III. Chap. XI. Of the Remedies of the foregoing Imperfections and Abuses

> The natural and improved Imperfections of Languages, we have seen above at large; and **Speech being the great Bond that holds Society together**, and **the common Conduit, whereby the Improvements of Knowledge are conveyed from one Man, and one Generation to another**, it would well deserve our most serious Thoughts, to consider what *Remedies* are to be found *for these Inconveniences* above mentioned. (Locke 1741b: 107)

The first instance is the essence of phatic communion ("bond" is a very loaded word here). The "conduit" on the other hand touches upon the essence of cultural semiotics.

> But though the Market and Exchange must be left to their own ways of Talking, and **Gossipings** not to be robbed of their antient Privilege; [...] (Locke 1741b: 107)

Yet another indication that the "civil" use of language and phatic communion have a lot in common.

> *First*, A Man should take care *to use no Word without a Signification*, no Name without an *Idea* for which he makes it stand. This Rule will not seem altogether needless, to any one who shall take the Pains to recollect how often he has met with such Words; as ***Instinct***, ***Sympathy***, and *Antipathy*, &c. in the Discourse of others, **so made use of, as he might easily conclude, that those that used them had no *Ideas* in their Minds to which they applied them**; but spoke them only as Sounds, which usually served instead of Reasons, on the like Occasions. (Locke 1741b: 110)

Oh snap! Don't forget *Sentiment*! Exactly the words I grapple with in Malinowski's definition of phatic communion. It is not the case that these words do not have meanings, it is the case that they have all too many meanings, always somewhere out of the way, as if left unsaid. *Instinct* is a perfect illustration - recall that Gregory Bateson (1969) compared it to a "black box" in engineering - an unknown contrivance, something that just works, or is supposed to achieve something, but with no detail as to what it is and how it goes about doing what it does. What a boon it would be if these words could be taken apart into smaller pieces of simple ideas!

> This is very necessary in Names of Modes, and especially **moral Words; which having no settled Objects in Nature, from whence their *Ideas* are taken**, as from their Original, are apt to be very confused. *Justice* is a Word in every Man's Mouth, but most commonly with **a very undetermined loose Signification**: Which will always be so, unless a Man has in his Mind **a distinct Comprehension** [|] **of the component parts**, that complex *Idea* consists of; and if it be **decompounded**, must be able **to resolve it still on, till he at last comes to the simple *Ideas* that make it up**: And unless this be done, a Man makes an ill use of the Word, let it be *Justice*, for example, or any other. (Locke 1741b: 110-111)

Exactly! I was recently asked, nearly unprompted (by a friend who is going to study law) what I thought "justice" was, and I was unable to provide a concise expression of my ideas about justice on the spot. All I could do was hem and haw about the place of justice in the Pythagorean community and philosophy.

> *Thirdly*, 'Tis not enough that Men have *Ideas*, determined *Ideas*, for which they make these Signs stand; but they *must* also take care to *apply their Words*, as near as may be, *to such* Ideas *as common use has annexed them to*. For **Words**, especially of Languages already framed, **being no Man private Possession**, but the common Measure of Commerce and Communication [|], **'tis not for any one, at Pleasure, to change the Stamp they are current in; nor alter the *Ideas* they are affixed to; or at least when there is a Necessity to do so, he is bound to give Notice of it**. (Locke 1741b: 111-112)

"There is no such a thing as private property in language: everything is socialized" (Jakobson 1953d: 559). This paper got me thinking about the word I wish to introduce into the Estonian language - *isemus* ("self") - but this would not be a thing done "at Pleasure" but out of necessity, the language currently lacking such a word and every philosopher dealing with it or translating it having to somehow circumnavigate around the lack of such a word. The deadline for writing a brief "notice" (*märkamine*) about it is coming up but it would really be best done by copious examples of how much easier it would make discourse on the self in Estonian.

> And because Men in the Improvement of their Knowledge, come to have *Ideas* different from the vulgar and ordinary received ones, for which **they must either make new Words, (which Men seldom venture to do, for fear of being thought guilty of Affection or Novelty,)** or else must use old ones, in a new Signification. (Locke 1741b: 112)

Yeap. Coining a new word is no trifling business. Pure *Boldness*, this! The case of *isemus* is probably eased by the fact that it is meant as an equivalent for a word that is commonplace in English, and it's meaning is easily grasped: by dropping the *s* from *sisemus* ("inside, interior"), *isemus* - what with Estonian placing emphasis on the first letters of a word - sounds like a contraction of two words, *inimese sisemus* ("the inside of a person"), which is more-or-less what the "self" stands for.

> We mean nothing by *Man*, but **a corporeal rational Creature**: What the real Essence or other Qualities of that Creature are in this Case, is no way considered. (Locke 1741b: 144)

Another Pythagorean tidbit: man is a corporeal rational Creature, as opposed to God who is an incorporeal rational Creature.

> For **were there a Monkey**, or any other Creature to be found, **that had the use of Reason**, to such a degree, as to be able to understand general Signs, and to deduce Consequences about general *Ideas*, **he would no doubt be subject to Law, and in that Sense, be a *Man***, how much soever he differed in Shape from others of that Name. (Locke 1741b: 114)

Almost contrary to what was said in the previous volume, i.e. "whoever should hear a *Cat* or a *Parrot* discourse, reason, and philosophize, would call or think it nothing but a *Cat* or a *Parrot*" (Locke 1741a: 284). Evidently we'd make an exception for an ape because it is more in our shape than a cat. This excerpt can also be viewed as an episode of Futurama.

Book IV. Chap. I. Of Knowledge in General

> Since *the Mind*, in all its Thoughts and Reasonings, hath no other **immediate Object** but its own *Ideas*, which it alone does or can contemplate; it is evident, that our Knowledge is only conversant about them. (Locke 1741b: 121)

Ideas are the *immediate Object* of thinking. Got it. What, then, is the dynamic object of thinking?

> *Knowledge* then seems to me to be nothing but *the Perception of* ***the Connection and Agreement, or Disagreement and Repugnancy of any of our Ideas***. In this alone it consists. Where this Perception is, there is Knowledge; and where it is not, there, **though we may fancy, guess, or believe, yet we always come short of Knowledge**. (Locke 1741b: 121)

Define:repugnancy - "In common law, repugnancy refers to a contradiction or inconsistency between clauses of the same document, deed, or contract, or between allegations of the same pleading." "the quality or fact of being inconsistent, irreconcilable, or in disagreement" "a contradiction or inconsistency between sections of a legal instrument (as a contract or statute)". I really thought that this was some archaic emotional word from its use in the 2010 adaptation of *The Scarlet Letter* titled *Easy A*, where the Emma Stone says to a fat boy, "You are repugnant." (Yarn) It would have been weild if she had said "You are inconsistent." Evidently American popular culture understands this word as a synonym of "disgusting". Looking up etymology, that's what it meant in Old French, "Distasteful; offensive; objectionable". The Latin original was yet "contrary, opposed" - "from re- (again) + pugnare (to fight), from pugnus (fist)".

> 'Tis the first Act of the Mind, when it has any **Sentiments or *Ideas*** at all, to perceive its *Ideas*, and so far as it perceives them, to know each what it is, and thereby also **to perceive their difference, and that one is not another**. (Locke 1741b: 122)

Note that sentiments and ideas are as if placed on the same level, which is why some define sentiments as a kind of mixture of ideas and emotions.

> No Body lays by his **Sword and Pistols**, or thinks 'em of such *dangerous Consequences* as to be neglected, or thrown away, [||] because Robbers, and the worst of Men, sometimes make use of them, to take away honest Men's Lives or Goods. And the Reason is, because **they were designed, and will serve to preserve 'em**. (Locke 1741b: 122-123)

Here I'll have to side with the *consequences*. The country that thinks that guns are meant for self-protection is the one with most school-shootings and mass-murders. In broad strokes it is better to have a society in which people can feel safe walking down the streets, and part of that is not being able to buy guns from the supermarket.

> But whatever they will call those immediate Objects of their Minds in thinking, Ideas or no, is perfectly in their own Choice. If they dislike that Name, **they may call 'em *Notions* or *Conceptions***, or how they please, it matters not, if they use them so as to avoid Obscurity and Confusion. If they are constantly used in the same and a known Sense, **every one has the Liberty to please himself in his *Terms***, there lies neither Truth, nor Error, nor Science, in that; tho' those that take 'em for Things, and not for what tehy are, bare arbitrary Signs of our *Ideas*, make a great deal of Do often about them; as if some great Matter lay in the use of this or that Sound. All that I know, or can imagine, or Difference about 'em, is, that **those Words are always best, whose Signification are best known in the Sense they are used**; and so are least apt to breed Confusion. (Locke 1741b: 126)

Kant rendered us an invaluable service by placing ideas, notions and conceptions into a system. Though Locke is correct in his estimation of the liberty to use whatever terms we please - even "Ivan Ivanovich" will do as long as everyone understands what is meant.

> But your Lordship seems rather to have a Controversy with my Book, for having it in it, and to put me upon the Defence of it; for which **I must acknowledge myself obliged to your Lordship** for affording me so much of Your Time, and **for allowing me the Honour of conversing so much with one so far above me in all Respects**. (Locke 1741b: 127)

This Lord's wikipedia page is 1701 words long. Locke's is 5040. By this arbitrary measuse I proclaim the critic to have *taken an L*.

> Of **habitual Knowledge**, there are also, vulgarly speaking, two Degrees:
> *First*, The one is of *such* ***Truths laid up in the Memory***, *as* ***whenever they occur to the Mind it actually perceives the Relation is between those*** Ideas. And this is in all those Truths, whereof we have an *intuitive Knowledge*, where the *Ideas* themselves, by an immediate View, discover their Agreement or Disagreement one with another.
> *Secondly*, The other is of *such* ***Truths, whereof the Mind having been convinced, it retains the Memory of the Conviction, without the Proofs***. Thus a Man that remembers certainly, that he once perceived the Demonstration that the three Angles of a Triangle are equal to two right ones, is certain that he knows it, because **he cannot doubt of the Truth of it**. In his adherence to a Truth, where **the Demonstration, by which it was at first known, is forgot**, tho' a Man may be thought rather **to believe his Memory, than really to know**, and this way of entertaining a Truth seemed formerly to me like **something between Opinion and Knowledge**, a sort of Assurance which exceeds bare Belief, for that relies on the Testimony of another; Yet upon a due Examination, I find comes not short of perfect Certainty, and is in effect true Knowledge. (Locke 1741b: 129)

This is why I blog - it is good to read something and have a memory of having read something, but it's not great: something always gets lost to memory. Rather than risk forming false beliefs about what I've read, I'd rather have the significant parts always available to check up on. On the whole, these two types of habitual knowledge can also be applied on our current social media experience: reddit is a phenomenal content aggregator, and if you actually read the things posted then no doubt you gain much knowledge; more often than not, though, we read only the headlines and set our knee-jerk reactions down in the comments. The latter case is like this second form of habitual knowledge: you read a concise summary of something and have no reason to disbelieve it, but know nothing of the details because you've not actually read the thing.

> But yet 'tis evident, the Author himself knows the Proposition to be true, remembering he once saw the Connection of those *Ideas* as certainly as he knows such a Man wounded another, remembring that he saw him run him through. But because **the Memory is not always so clear as actual Perception, and does in all Men more or less decay in length of time**, this amongst other Differences is one, which shews, that *demonstrative Knowledge* is much more imperfect than *intuitive*, as we shall see in the following Chapter. (Locke 1741b: 131)

Yup. Memory is a fickle, plastic thing.

Book IV. Chap. II. Of the Degrees of our Knowledge

> For if we will reflect on our own Ways of Thinking, we shall find, that sometimes **the Mind perceives the Agreement or Disagreement of two *Ideas* immediately by themselves**, without the intervention of any other: And this, I think, we may call ***intuitive Knowledge***. For in this, the Mind is at no Pains of proving or examining, but perceives the Truth, as the Eye doth Light, only by being directed toward it. (Locke 1741b: 131)

I'm very wary of intuition: "Intuition, as a technical term, was used for the first time by St. Anselm in his *Monologium* where, wishing to distinguish between our knowledge of God, especially in the next world, and our cognition of things created and finite, he quotes St. Paul: "We see now through a mirror in an obscure manner but then face to face" (St. Paul, I Cor. 13, 12), and explains, "Seeing God in an obscure manner is a speculation but seeing him face to face us an *intuition*." (Novogrodzka 1948: 14). Going by this, intuition is something as real as the afterlife.

> Those intervening *Ideas*, which serve to shew the Agreement of any two others, are called ***Proofs***; and where the Agreement or Disagreement is by this means plainly and clearly perceived, it is called *Demonstration*, it being *shewn* to the Understanding, and the Mind [||] made see that it is so. **A Quickness in the Mind to find out these intermediate *Ideas***, (that shall discover the Agreement or Disagreement of any other) **and to apply them right, is, I suppose, that which is called *Sagacity***. (Locke 1741b: 132-133)

According to Chase's system: Rationality (R) → Understanding (RR) → Comprehension (RRR) → Sagacity (RRRS). That is, Sagacity is all rational, except in its last iteration, when it is Spontaneous. This aspect is present here in terms of the "Quickness" with which the mind finds the intermediate ideas of proof.

> 'Tis true, the Perception produced by *Demonstration* is also very clear; yet it is often with a great Abatement of that evident Lustre and full Assurance, that always accompany **that which I call *intuitive*, like a Face reflected by several Mirrors one to another, where as long as it retains the Similitude and Agreement with the Object, it produces a KNowledge**; but it is still in every successive Reflection with **a lessening of that perfect Clearness and Distinctness which is in the first**, till at last, after many Removes, it has a great mixture of Dimness, and is not at first Sight so knowable, [||] especially to weak Eyes. **Thus it is with Knowledge, made out by a long Train of Proofs**. (Locke 1741b: 133-134)

The original Paulian metaphor used to illustrate the difficulty of grasping the meaning of a long string of arguments.

> It has been generally taken for granted, that **Mathematicks alone are capable of demonstrative Certainty**: But to have such an Agreement or Disagreement, as may intuitively be [|] perceived, being, as I imagine, not the Privilege of the *Ideas* of *Number*, *Extension*, and *Figure* alone, it may possibly be the want of due Method and Application in us, and not of sufficient Evidence in Things, that Demonstration has been thought to have so little to do in other parts of Knowledge, and been scarce so much as aimed at by any but Mathematicians. (Locke 1741b: 134-135)

"The evidence of mathematics rests upon definitions, axioms, and demonstrations. I shall be satisfied with showing that none of these forms can be employed or imitated in philosophy in the sense in which they are understood by mathematicians; [...]" (Kant 1855: 443).

> So that, I think, we may add to the two former sorts of *Knowledge*, this also, of the Existence of particular external Objects, by that Perception and Consciousness we have of the actual entrance of *Ideas* from 'em, and allow **these *three Degree of Knowledge*, viz. *Intuitive*, *Demonstrative*, and** [|] ***Sensitive***: In each of which, there are different Degrees and Ways of Evidence and Certainty. (Locke 1741b: 137-138)

The first two are in a sensible correspondence with the triads; "Sensitive" on the other hand leaves me baffled.

Book IV. Chap. III. Of the Extent of Humane Knowledge

> *Secondly*, That we can have no *Knowledge* farther than we can have Perception of that Agreement, or Disagreement: Wich Perception being, 1. Either by *Intuition*, or the immediate comparing any two *Ideas*; or, 2. By *Reason*, examining the Agreement or Disagreement of two *Ideas*, by the Intervention of some otherS: Or, **3. By *Sensation*, perceiving the Existence of particular Things**. (Locke 1741b: 138)

Oh noooo. This is in perfect alignment with his three poles (ideas within oneself, ideas in others, correspondence with things) but not in alignment with Kant and Peirce. Daaang. It's almost as if the order is reversed.

> In that Sense the Scripture, I take it, speaks, when it says, *God is a Spriti*; and in that Sense I have used it; and in that Sense I have proved from my Principles that **there is a *spiritual Substance*; and am *certain that there is a spiritual immaterial Substance:*** which is, I humbly conceive, a direct Answer to your Lordship's Question in the Beginning of this Argument, *viz. How we come to be certain that there are spiritual Substances*, *supposing this Principle to be true*, that the simple Ideas by Sensation and Reflection, are the sole Matter and Foundation of all our Reasoning? (Locke 1741b: 143)

Tsk-tsk-tsk. Certainty without knowledge or proof.

> This thinking Substance, which has been from Eternity, I have proved to be **immmaterial**. (Locke 1741b: 143)

The disputes with "his Lordship" are the most tedious parts of this book. No wonder Peirce recommended to disregard them.

> [...] or that **all Animals have** immaterial, and consequently, according to your Lordship, **immortal Souls**, as well as Men; and so say that **Fleas and Mites, *&c.* have immortal Souls** as well as Men, will possibly be looked on as going a great way to serve an Hypothesis. (Locke 1741b: 148)

Heaven must be an *infested* place.

> But to return to *Cicero*, 'tis plain, That in his Enquiries about the Soul, his Thoughts went not at all beyond Matter. This the Expressions that drop from him in several Places of this Book, evidently shew. For Example, That **the Souls of excellent Men and Women ascended into Heaven; of others, that they remained here on Earth**, *c.* 12. That **the Soul is hot and warms the Body**: That at its leaving the Body it penetrates and divides, and breaks thro' our thick, cloudy, moist Air: That **it stops in the Region of Fire**, and ascends no farther, the Equality of Warmth and Weight making that its proper Place, where it is nourished and sustained with the same Things, wherewith the Stars are nourished and sustained, and that by the Convenience of its Neighbourhood and sustained, and that by the Convenience of its Neighbourhood it shall there have a clearer View and fuller Knowledge of the Heavenly Bodies, *c.* 19. That **the Soul also from its Height shall have a pleasant and fairer Prospect of the Globe of the Earth**, the Disposition of whole Parts will then lie before it in one View, *c.* 20. (Locke 1741b: 162)

Cicero's opinions on the matter of the soul not that much removed from the Pythagorean one. The Isles of the Blessed = the Sun, the Region of Fire.

> As to the third sort of our Knowledge, *viz.* the *Agreement or Disagreement of any of our* Ideas *in any other Relation:* This, as it is the largest Field of our Knowledge, so it is hard to determine how far it may extended: Because the Advances that are made in this Part of Knowledge, depending on our **Sagacity, in finding intermediate *Ideas*, that may shew the *Relations* and *Habitudes* of *Ideas*, whose Co-existence is not considered**, 'tis a hard Matter to tell, when we are at an end of such Discoveries; and when Reason has all the Helps it is capable [|] of, for the finding of Proofs or examining the Agreement or Disagreement of remote *Ideas*. (Locke 1741b: 173-174)

A reiteration of what Sagacity is.

> ***Where there is no Property, there is no Injustice***, is a Proposition as certain as any Demonstration in *Euclid:* For the *Idea* of *Property*, being a Right to any thing; and the *Idea* to which the Name *Injustice* is given, being the Invasion or Violation of that Right; it is evident, that these *Ideas* being thus established, and these Names annexed to them, I can as certainly know this Proposition to be true, as that a Triangle has there Angles equal to two Right ones. (Locke 1741b: 174)

The Pythagoreans did away with private property and lived in a just community. All utopian visions hence have relied on this same understanding, that justice depends on equality, and equality is best achieved by doing away with private property. See, for example, Campanella.

> In which Case, **the Cyphers or Marks help not the Mind at all to perceive the Agreement of any two, or more Numbers**, their Equalities or Propositions: That the Mind has only by Intuition of its own *Ideas* of the Numbers themselves. (Locke 1741b: 176)

Somewhere above I nearly strained my brains trying to recall where Peirce used "Marks" in a similar sense, where's it was actually Kant: "a characteristic mark which may be common to several things" (Kant 1855: 225).

> As to the fourth sort of our Knowledge, *viz. of the real actual Existence* of Things, we have an intuitive Knowledge of our own *Existence*; **a demonstrative Knowledge of the *Existence* of a God**; of the *Existence* of any thing else, we have no other but a sensitive Knowledge, which extends not beyond the Objects present to our Senses. (Locke 1741b: 177)

Ah, yes, demonstrations of the existence of God. So many of them, and all so convincing.

> Mathematicians abstracting their Thoughts from Names, and accustoming themselves to set before their Minds the *Ideas* themselves that they would consider, and not Sounds instead of them, have avoided thereby a great part of that Perplexity, **Puddering** and Confusion, which has so much hindred Men's Progress in other Parts of Knowledge. (Locke 1741b: 184)

Define:pudder(ing) - "To perplex; to embarrass; to confuse; to bother". "A confused noise; turmoil; bustle; tumult."

> This having been the Fate or Misfortune of a great part of the Men of Letters, the Increase brought into the Stocks of real Knowledge, has been very little, in Proportion to the Schools, Disputes, and Writings, the World has been filled with; whilst Students, being lost in **the great Wood of Words**, knew not whereabout they were, how far their Discoveries were advanced, or what was wanting in their own, or the general Stock of Knowledge. (Locke 1741b: 184)

Sõnatihnikud.

Book IV. Chap. IV. Of the Reality of Knowledge

> But *of what use is all this* fine *Knowledge of Mens own Imaginations*, to **a Man that enquires after the Reality of Things**? It matters not what Mens Fancies are, 'tis the Knowledge of Things that is only to be prized: **'tis this alone gives a Value to our Reasonings**, and Preference to one Man's Knowledge over another's, that **it is of Things as they really are, and not of Dreams and Fancies**. (Locke 1741b: 185)

The trouble is, many things are difficult or impossible to ascertain with perfect centainty. These are, for example, as Kant put forth, *God*, *free will*, and *afterlife*. Even if you're an atheist and can thereby completely neglect God and afterlife, what wrangling is there to be had over free will!

> *Secondly*, *All our complex* Ideas, *except those of Substances*, being ***Archetypes*** of the Mind's own making, not intended to be the **Copies** of any thing, nor referred to the **Existence** of any thing, as to their Originals, *cannot want any Conformity necessary to real Knowledge*. For **that which is not design'd to represent any thing but itself, can never be capable of a wrong Representation**, nor mislead us from the true Apprehension of any thing, by its Dislikeness to it: and such, excepting those of Substances, are all our complex *Ideas*. (Locke 1741b: 186)

Copies, Existences, and Archetypes *the* triad I'd like to read more about in this book. Thus far there has been precious little. As to things which represent nothing but themselves, see "intrinsic coding" throughout this blog. At one point *I am* going to write something about this idea, though I haven't yet reached critical mass.

> For the attaining of *Knowledge* and Certainty, it is requisite that we have **determined *Ideas:*** and **to make our Knowledge *real***, it is [|] **requisite that the *Ideas* answer their *Archetypes***. Nor let it be wondered, that I place the Certainty of our Knowledge in the Consideration of our *Ideas*, **with so little Care and Regard** (as it may seem) **to the real Existence of Things**: Since most of those Discourses, which take up the Thoughts, and engage the Disputes of those who pretend to make it their Business to enquire after Truth and Certainty, will, I presume, upon Examination, be found to be ***general Propositions*, and Notions in which Existence is not at all concerned**. All the Discourses of the Mathematicians, about the squaring of a Circle, conick Sections, or any other part of Mathematicks, ***concern*** not the Existence of any of those Figures, but **their Demonstrations, which depend on their *Ideas*, are the same, whether there be any Square or Circle existing in the World, or no.** (Locke 1741b: 187-188)

"Reason will not follow the order of things presented by experience, but, with perfect spontaneity, rearranges them according to ideas, with which it compels empirical conditions to agree" (Kant 1855: 339) - here, "Archetypes" can be read as equivalent to Kant's "ideas". In the second instance, cornerning the regardlessness as to "any Square or Circle existing in the World", this might be what Peirce mirrors in "Arithmetic, the law of number, was before anything to be numbered or any mind to number had been created" (W 1: 169).

> Indeed, wrong Names in moral Discourses, breed usually more disorder, because they are not so easily rectified as in Mathematicks, where the Figure once drawn and seen, makes the Name useless and of no Force. **For what need of a Sign, when the thing signified is present and in view?** (Locke 1741b: 189)

Emphasized sentence more-or-less exactly the one I have written about "talking about weather" in Malinowski's phatic communion. It is redundant because weather is "present and in view" to both the speaker and hearer if it's a face-to-face interaction, and of very little import when it's a mediated interaction.

Book IV. Chap. V. Of Truth in General

> *Truth* then seems to me, in the proper import of the Word, to signify nothing but ***the joining and separating of Signs, as the Things signified by them, do agree or disagree one with another***. The *joining* or *separating* of Signs here meant, is what by another Name we call Proposition. So that **Truth properly belongs only to Propositions**: whereof there are two sorts, *viz.* Mental and Verbal; and there are **two sorts of Signs commonly made use of, *viz. Ideas* and Words**. (Locke 1741b: 195)

"*True* is an adjective applicable solely to representations and things considered as representations. It implies the **agreement** of the representation with its object." (W 1: 79)

Book IV. Chap. VI. Of Universal Propositions, their Truth and Certainty

> All the **Knowledge** we have, being only of particular or *general Knowledge*, 'tis evident, that whatever may be done in the former of these, the latter, which is that which with Reason is most sought after, **can never be well made known, and is very *seldom apprehended, but as conceived and expressed in Words***. (Locke 1741b: 200)

This we take for granted, which makes it more difficult to imagine along with Campanella that for the inhabitants of his island, "the paintings render learning easy to them" (Campanella 1901: 150).

> Put a Piece of *Gold* any where by itself, separate from the Reach and Influence of all other Bodies, **it will immediately lose all its Colours and Weight, and perhaps Malleableness too**: Which, for ought I know, would be changed into a perfect Friability, [|] *Water*, in which to use *Fluidity* is an essential Quality, less to itself, would cease to be fluid. (Locke 1741b: 206-207)

If a tree falls in a forest and no one is around to hear it, does it make a sound? - If a piece of gold in not watched over, does it spring hands, legs and humanoid faces, and join other pieces of metals in crazy adventures?

> Whilst our *Ideas* the word *Man* stands for, is only an imperfect Collection of some sensible Qualities and Powers in him, there is no discernible Connection or Repugnance between our Specifick *Idea*, and the Operation of either the Parts of *Hemlock* or Stones, upon his Constitution. **There are Animals** that safely eat Hemlock, and others **that are nourished by** Wood and **Stones**: But as long as we want *Ideas* of tohse real Constitutions of different sorts of Animals, whereon these, and the like Qualities and Powers depend, we must not hope to reach *Certainty* in universal Propositions concerning them. (Locke 1741b: 211)

Wait, which animals are nourished by eating stones?

Book IV. Chap. VII. Of Maxims

> There are a sort of Propositions, which under the Name of ***Maxims* and *Axioms***, have passed for Principles of Science; and because they **are *self-evident***, have been supposed innate, altho' no Body (that I know) ever went about to shew the Reason and Foundation of their Clearness and Cogency. (Locke 1741b: 212)

Not my favourite topic but still something I have to grapple with (in Clay, for example).

> For that which makes the Mind assent to such Propositions, being nothing else but the Perception it has of the Agreement or Disagreement of its *Ideas*, according as it finds them affirmed or denied one of another, in Words it understands, and every *Idea* being known to be what it is, and every two distinct *Ideas* being known not to be the same, it must necessarily follow, that such self-evident Truths must be *first* known, which consists of *Ideas* that are *first* in the Mind; and **the *Ideas* first in the Mind, 'tis evident, are those of particular Things, from whence, by slow Degrees the Understanding proceeds to some few general ones**; which being taken from the ordinary and familiar Objects of Sense, are settled in the Mind, with general Names to them. (Locke 1741b: 216)

Tangentially related to the growth of signs. In this instance it concerns the growth from particular to general.

> To prevent, as much as could be, the running out of Disputes into an endless Train of Syllogisms, **certain general Propositions, most of them indeed self-eident, were introduced into the Schools**; which being such as all Men allowed and agreed in, were looked on as general Measures of Truth, and served instead of Principles, (where the Disputants had not laid down any other between them) beyond which there was no going, and which must not be receded from by either Side. And thus **these *Maxims* getting the Name of *Principles*, beyond which Men in Dispute could not retreat, were by Mistake taken to be the Originals and Sources from whence all Knowledge began**, and the Foundations whereon the Sciences were built; because when in their Disputes they came to any of these, **they stopped there, and went no further**, the Matter was determined: But how much this is a Mistake, hath been already shewn. (Locke 1741b: 221)

In light of this, it is truly odd to know that so many philosphers in the 19th century began their philosophizing with the "first principles". Principles are limiting.

> And as these Maxims are of *little Use* where we have determined *Ideas*, so they are, as I have shewed, of *dangerous Use* where our *Ideas* are not determined; nad where we use **Words that are not annexed to determined *Ideas*, but such as are of a loose and wandring Signification**, sometimes standing for one, and sometimes for another *Idea:* from which follows Mistake and Error, which these Maxims (brought as Proofs to establish [||] Propositions, wherein the Terms stand for undetermined *Ideas*) do by their Authority confirm and rivet. (Locke 1741b: 228-229)

Before ideas and signs were "fugitive", then "unsteady", now "wandring".

Book IV. Chap. VIII. Of Trifling Propositions

6022

> For at this rate, any very ignorant Person, who can but make a Proposition, and knows what he means when he says, *Ay or No*, may make a Million of Propositions, of whose [|] Truths he may be infallibly certain, and yet no know one Thing in the World thereby; *v. g*. **what is a Soul, is a Soul**; or *a Soul is a Soul*, *a Spirit is a Spirit*; *a Fetiche is a Fetiche*, &c. These all being equivalent to this Proposition, *viz. What is*, *is*; i.e. *what hath Existence*, *hath Existence*; or *who hath a Soul*, *hath a Soul*. What is this more than **trifling with Words?** (Locke 1741b: 229-230)

That's what we call a tautology.

> **Before a Man makes any Proposition, he is supposed to understand the Terms he uses in it**, or else he talks like a Parrot, only making a Noise by Imitation, and framing certain Sounds which he has learnt of others; but not as a rational Creature, using them for Signs of *Ideas* which he has in his Mind. (Locke 1741b: 234)

"The terms of every proposition are presupposed to be comprehended; therefore no proposition can give us a new conception, and Wisdom is not learnt from books." (W 1: 5)

> Though yet concerning most Words used in Discourses, especially argumentative and controversial, there is this more to be complained of, which is the worst sort of *Trifling*, and which sets us yet farther from the Certainty of Knowledge we hope to attain by them, or find in them, *viz*. that **most Writers** are so far from instructing us in the Nature and Knowledge of Things, that they ***use their Words loosely* and uncertainly**, nad do not, by using them constantly and steddily in the same Significations, make plain and clear Deductions of Words one from another, and make their Discourses coherent and clear, (how little soever it were instructive) which were not difficult to do, did they not find it convenient to shelter their Ignorance or Obstinacy, under the Obscurity and Perplexedness of tehir Terms: To which, perhaps, Inadvertency and ill Custom do in many Men much contribute. (Locke 1741b: 236)

Yet another drop into the bucket of "loose thinkers". It would appear that this passing remark from Peirce can be supplemented by quite a lot from Locke.

Book IV. Chap. IX. Of our Knowledge of Existence

> As for *our own* Existence, we perceive it so plainly, and so certainly, that it neither needs, nor is capable of any Proof. For nothing can be more evident to us, than our own Existence. ***I think, I reason, I feel Pleasure and Pain:*** Can any of these be more evident to me, than my own Existence? If I doubt of all other Things, that very Doubt makes me perceive my own *Existence*, and will not suffer me to doubt of that. For if I know *I feel Pain*, it is evident I have sa certain Perception of my own Existence, as of the Existence of the Pain I feel: Or if I know *I doubt*, **I have as certain Perception of the Existence of the Thing doubting**, as of that Thought which I call *doubt*. Experience then convinces us, that ***we have an intuitive Knowledge of our own Existence***, and an internal infallible Perception that we are. In every Act of Sensation, Reasoning or Thinking, we are conscious to ourselves of our own Being; and, in this Matter, come not short of the highest Degree of *Certainty*. (Locke 1741b: 238)

One aspect is patently missing: willing. Do we not perceive ourselves willing the motions of our modies? Thinking and reasoning are synonymous; feeling pleasure and pain, and sensation in general, can be grouped under one aspect. Are we not conscious, then, of the choices we make and experience them as *ours*?

Book IV. Chap. X. Of our Knowledge of the Existence of a GOD

> But though this be the most obvious Truth that Reason discovers, and though **its Evidence be** (if I mistake not) **equal to mathematical Certainty**: yet it requires Thought and Attention, and the Mind must apply itself to a regular Deduction of it from some part of our intuitive Knowledge, or else we shall be as uncertain and ignorant of this, as of other *Propositions*, which are in themselves capable of clear Demonstration. (Locke 1741b: 239)

The existence of god on par with mathematical certainty, he says. Unbelievable.

> I think it is beyond Question, that *Man has a clear Perception of his own Being*; **he knows certainly, that he existsi**, and that he is something. He that can doubt, whether he be any thing or no, I speak not to, no more than I would argue with pure Nothing, or endeavour to convince Non-entity, that it were something. **If any one pretends to be so sceptical, as to deny his own Existence, (for really to doubt of it, is manifestly impossible) let him for me enjoy his beloved Happiness of being Nothing**, until Hunger, or some other Pain convince him of teh contrary. This then, I think, [|] I may take for a Truth, which every one's certain Knowledge assures him of beyond the Liberty of doubting, *viz*. that he is something that actually exists. (Locke 1741b: 239-240)

"I regard a man's naïve notion that he exists as being in the main a delusion and a vanity" (Peirce; in Holmes 1966: 125-126).

> Again, **A Man finds in himself *Perception* and *Knowledge***. We have then got one Step farther; and we are certain now, that there is not only some Being, but some knowing intelligent Being in the World. (Locke 1741b: 240)

And *voila*! The existence of god is proved. The conclusion clearly follows from the premises. This is not at all nonsensical.

> **It being as impossible that Things wholly void of Knowledge, and operating blindly, and without any Perception, should produce a knowing Being**, as it is impossible, that a Triangle should make itself, Three Angles bigger than Two right ones. For it is as repugnant to the *Idea* of senseless *Matter*, that it should put into itself Sense, Perception, and Knowledge, as it is repugnant to the *Idea* of a Triangle, that it should put into itself greater Angles than two right ones. (Locke 1741b: 240)

Very convincing argument. Evolution is just as impossible as this other impossible thing because it is impossible. *Checkmate*, *atheists!*

> Thus **from the Consideration of ourselves**, and what we infallibly find in our own Constitutions, **our Reason leads us to the Knowledge of this certain and evident Truth**, That *there is an eternal*, *most powerful*, *and most knowing Being*; which whether any one will please to call *God*, it matters not. (Locke 1741b: 241)

Yes, the appendix, non-regenerative teeth and male pattern baldness *do* bare witness to a perfect knowing creator. Appendicitis, toothlessness and baldness are gods wise and generous gifts to us. We are truly blessed.

> From what has been said, it is plain to me, we have a more certain Knowledge of the Existence of a God, than of any thing our Senses have not immediately discovered to us. Nay, **I presume I may say, that we more certainly know that there is a God, than that there is any thing else without us**. When I say we *know*, I mean there is such a Knowledge within our reach, which we cannot miss, if we will but apply our Minds to that, as we do to several other Enquiries. (Locke 1741b: 241)

God is more real than the world around us. Sound mental health, this, fo sho'.

> Though our Being furnishes us, as I have shewn, with **an evident, and incontestable Proof of a Deity**, and I believe no Body can avoid the Cogency of it, who will but as carefully attend to it, as to any other Demonstration of so many Parts; [...] (Locke 1741b: 242)

There being chimpanzees is incontestible proof of a monkey-god. All praise be to Hanuman.

> There is no Truth more evident, than that *Something* must be *from Eternity*. I never yet heard of any one so unreasonable, or that could suppose so manifest a Contradiction, as a Time wherein there was perfectly nothing. **This being of all Absurdities the greatest**, to imagine that pure Nothing, **the perfect Negation and Absence of all Beings, should ever produce any real Existence**. (Locke 1741b: 242)

The Big Bang theory refuted: some English bloke three centuries ago said *nuh-uh*.

> For to suppose all *Matter* eternal, and yet one small Particle in Knowledge and Power infinitely above all the rest, is **without any of the least Appearance of Reason to frame any Hypothesis**. (Locke 1741b: 246)

It is only reasonable to suppose that the universe must be reasonable, and its principles conformable to the comprehension of human minds. It was, after all, made specifically *for* us! This, too, is only reasonable.

Book IV. Chap. XI. Of our Knowledge of the Existence of other Things

> The Organs themselves, 'tis plain, do not produce them; for then the Eyes of a Man in the Dark would produce Colours, and his Nose smell Roses in the Winter: But we see **no Body gets the relish of a Pine Apple, till he goes to the *Indies* where it is, and tastes it**. (Locke 1741b: 252)

No other way can the taste of pineapple be experienced than by going to the Indies. Not by having the fruit transported to you refrigerated, not by tasting pineapple extract, and neither by a combination of *allyl hexanoate*, *allyl heptanoate*, *allyl cyclohexanepropionate*, *ethyl 3-methylthiopropionate*, *methyl 3-methylthiopropionate*, *ethyl butyrate*, *isoamyl acetate*, *isoamyl butyrate and ethyl acetate*.

> But **if I turn my Eyes at Noon towards the Sun, I cannot avoid the *Ideas* which the Light or Sun then produces in me**. So that there is a manifest Difference between the *Ideas* laid up in my Memory, (over which, if they were there only, I should have constantly the same Power to dispose of them, and lay them by at Pleasure) and **those which force themselves upon me, and I cannot avoid having**. (Locke 1741b: 252)

Teasing aside, this is finally something I could use when I return to Clay. Sunlight through the eyelids illustrate his concept of abditiveness and what is said here approaches Clay's concept of *quasi-attention*.

> *Fourthly*, Our Senses, in many Cases, bear witness to the Truth of each other's Report, concerning the Existence of sensible Things without us. **He that sees a *Fire*, may, if he doubt whether it be any thing more than a bare Fancy, feel it too**; and be convinced, by putting his Hand in it. Which certainly could never be put into such exquisite Pain, by a bare *Idea* or *Phantom*, unless that the Pain be a Fancy too: Which yet he cannot, when the Burn is well, be raising the *Idea* of it, bring upon himself again. (Locke 1741b: 253)

Locke, too, belongs to that camp of philosophers who appear to think that putting your hand in the fire or touching a hot stove an obligatory lesson for every child.

> **For he that sees a Candle burning, and hath experimented the Force of its Flame, by putting his Finger in it**, will little doubt that this is something existing without him, which does him Harm, and puts him to great Pain: Which is [|] Assurance enough when no Man requires greater *Certainty*, to govern his Actions by, than whta is as certain as his Actions themselves. (Locke 1741b: 254-255)

Hol' on, I need to check if this flame is hot.

Book IV. Chap. XII. Of the Improvement of our Knowledge

> Let that Principle of some of the Philosophers, that all is Matter, and that there is nothing else, be received for certain and indubitable, and it will be easy to be seen by the Writings of some that have revived it again in our Days, what Consequences it will lead us into. Let any one, with *Polemo*, take the World; or, with the *Stoicks*, the *Æther*, or the Sun; or, with *Anaximenes*, the Air to be God; and what a Divinity, Religion, and Worship, must we needs have! ***Nothing* can be *so dangerous as Principles* thus *taken up without Questioning or Examination***; especially if they be such as concern Morality, which influence Mens Lives, and give a Bias to all their Actions. (Locke 1741b: 261)

Let all other gods fall besides mine.

> Who might not justly expect another Kind of Life in *Aristippus*, who placed Happiness in bodily Pleasure; and in ***Antisthenes*, who made Virtue sufficient** [|] **to Felicity**? (Locke 1741b: 261-262)

Clearly an absurdity. Felicity is the use of virtue *in prosperity*.

> If therefore **those that pass for *Principles*, are *not certain***, (which we must have some way to know, that we may be able to distinguish them from those that are doubtful) **but are only made so to us by our blind Assent**, we are liable to be misled by them; and instead of being guided into Truth, we shall, by PRinciples, be only confirmed in Mistake and Error. (Locke 1741b: 262)

Is it not "blind Assent" to think that your particular religious beliefs are self-evident, and the contrary a plain absurdity? The chapter on the existence of god proved nothing beyond that *the existence of god is Locke's principle*.

> Hence I think I may conclude, that ***Morality* is *the proper Science and Business of Mankind in general***, (who are both concerned and fitted to search out their *Summum* [|] *Bonum*) as several Arts, conversant about several Parts of Nature, are the Lot and private Talent of particular Men, for the common Use of Human Life,and their own particular Subsistence in this World. (Locke 1741b: 265-266)

The argument I don't care for but the conclusion is not half-bad. The *science of action* is something everyone must figure out for themselves.

Book IV. Chap. XIII. Some farther Considerations concerning our Knowledge

> Just this is it with our Understanding; all that is *voluntary* in our Knowledge, is the *employing*, or withholding any of *our Faculties* from this or that sort of Objects, and a more or less accurate Survey of them; but they being employed, ***our Will hath no Power to determine the Knowledge of the Mind* one way or another**; that is done only by the Objects themselves, as far as they are clearly discovered. And therefore, as far as Men's Senses are conversant about external Objects, **the Mind cannot but Receive those *Ideas* which are presented by them**, and be informed of the Existence of Things without; and so far as Men's Thoughts converse with their own determined *Ideas*, they cannot but, in some Measure, observe the Agreement and Disagreement that is to be found amongst some of them, which is so far Knowledge: and if they have Names for those *Ideas* which they have thus considered, they must needs be assured of the Truth of those Propositions, which express that Agreement or Disagreement they perceive in them, and be undoubtedly convinced of those Truths. For **what a Man sees, he cannot but see, and what he perceives, he cannot but know that he perceives**. (Locke 1741b: 270)

Taking *quasi-attention* to a rather grim place - whatever is in front of us, we cannot ignore. From this perspective Man is a puppet and a dupe of his senses.

Book IV. Chap. XIV. Of Judgment

> The Faculty which God has given Man to supply the Want of clear and certain Knowledge, in Cases where that cannot be had, is *Judgment:* Whereby the Mind takes its *Ideas* to agree or disagree; or which is the same, any Proposition to be true or false, **without perceiving a demonstrative Evidence in the Proofs**. The Mind sometimes exercises this Judgment out of Necessity, where demonstrative Proofs, and certain Knowledge are not to be had; and **sometimes out of Laziness, Unskilfulness, or Haste**, even where demonstrative and certain Proofs are to be had. (Locke 1741b: 272)

Define:judgment - "the ability to make considered decisions or come to sensible conclusions". I didn't now about the *lack of evidence* aspect.

> Thus the Mind has two Faculties conversant about Truth and Falshood.
> *First*, *Knowledge*, whereby it certainly perceives and is undoubtedly satisfied of the Agreement or Disagreement of any *Ideas*.
> *Secondly*, *Judgment*, which is the putting *Ideas* together, or separating them from one another in the Mind, **when their certain Agreement or Disagreement is not perceived, but presumed to be so**; which is, as the Word imports taken to be so, **before it certainly appears**. And if it so unites and separates them, as in reality Things are, it is *right Judgment*. (Locke 1741b: 273)

Something I'll have to keep in mind when next reading about judgment.

Book IV. Chap. XV. Of Probability

> *Probability* is **Likeliness to be true**, the very Notation of the Word signifying such a Proposition, for which there be Arguments or Proofs, to make it pass, or be received for true. (Locke 1741b: 274)

The point here being that we call a thing *probably* when there "be Arguments or Proofs" which make it likely.

> And herein lies the *Difference between Probability* and *Certainty*, *Faith* and *Knowledge*, that in all the Parts of Knowledge, there is Intuition; **each immediate *Idea*, each Step has its visible and certain Connection; in Belief not so**. That which makes me believe, is something extraneous to the Thing I believe; something not evidently joined on both sides to, and so not manifestly shewing the Agreement or Disagreement of those *Ideas* that are under Consideration. (Locke 1741b: 75)

Exactly the problem with Locke's argument for the existence of god. The fact of human beings having sense and understanding has no "visible and certain Connection" with the existence of god.

> And as the **Relators** are more in Number, and of more Credit, and have no Interest to speak contrary to the Truth; so that *Matter* of Fact is like to find more or less Belief. (Locke 1741b: 276)

Vahendajad, mitte *suhestajad*.

Book IV. Chap. XVI. Of the Degrees of Assent

> It it [sic] is unavoidable therefore, that **the Memory be relied on in the Case, and that *Men be persuaded of several Opinions, whereof the Proofs are not actually in their Thoughts*; nay, which perhaps they are not able actually to recall**. Without this, the greatest part of Men must be either very Scepticks, and change every Moment, and yield themselves up to whoever, having lately studied the Question, offers them Arguments which for want of Memory, they are not able presently to Answer. (Locke 1741b: 278)

This, we already saw, was the second basis of habitual knowledge (cf. Locke 1741b: 129). The consequence of it is encapsulated in that sentence from Bourdieu that I enjoy so much: people learn information in their youth so that they can avoid it in old age.

> The first therefore, and highest Degree of Probability, is, **when the general Consent of all Men**, in all Ages, as far as it can be known, **concurs with a Man's constant and never failing Experience in like Cases**, to confirm the Truth of any particular Matter of Fact attested by fair Witnesses; such are all the stated Constitutions and Properties of Bodies, and the regular Proceedings of Causes and Effects in the ordinary Course of Nature. This we call **an Argument from the Nature of Things themselves**: For what our own and other Men's constant Observation has found **always to be after the same Manner**, that we with Reason conclude to be the Effects of steady and regular Causes, though they come not within the Reach of our Knowledge. (Locke 1741b: 281)

"Conceive, however, veracity to be perfect - to be founded not upon convention but upon **the very nature of things** and what have we?" (W 1: 80) This is Peirce's "verity". On the next page one can also find analogues to Peirce's "veracity" and "verisimilitude", but alas I am not all that interested in this question for the time being.

Book IV. Chap. XVII. Of Reason

> What need is there of Reason? Very much; both for the Enlargement of our Knowledge, and regulating our Assent: for it hath to do both in Knowledge and Opinion, and is necessary and assisting to all our other intellectual Faculties, and indeed, contains two of them, *viz. Sagacity and **Illation***. (Locke 1741b: 288)

Define:illation - "1: the action of inferring: inference. 2: a conclusion inferred."

> By the one, **it finds out**, and by the other, **it so orders the intermediate *Ideas*, as to discover what Connection there is in each Link of the Chain**, whereby the Extremes are held together; and thereby, as it were, **to draw into View the Truth sought for, which is that we call *Illation* or *Inference***, and consists in nothing but **the Perception of the Connection there is between the *Ideas***, in each Step of the Deduction, whereby the Mind comes to see either the certain Agreement or Disagreement of any two *Ideas*, as in Demonstration, in which it arrives at [|] Knowledge: or their probable Connection, on which it gives or with-holds its Assent, as in Opinion. (Locke 1741b: 288-289)

Through Sagacity, one finds out the intermediate ideas, and through illation (inference) they are ordered so as to draw the truth into view.

> Inference is looked on as the great Act of the rational Faculty, and so it is, when it is rightly made; but **the Mind, either very desirous to enlarge its Knowledge, or very apt to favour the Sentiments it has once imbibed, is very forward to make Inferences, and therefore often makes too much haste**, before it perceives the Connection of the *Ideas* that must hold the Extremes together. (Locke 1741b: 292)

The human mind is prone to jump to conclusions.

> **Reason**, by its own Penetration, where it is strong and exercised, **usually sees quicker and clearer without Syllogism**. If use of those Spectacles has so dimmed its Sight, that it cannot without them see Consequences or Inconsequences in Argumentation, I am not so unreasonable as to be against the using them. (Locke 1741b: 298)

The foregoing pages formulated this in several ways, but this is the most concise one.

> *First*, The first is, to alledge the Opinions of Men, whose Parts, Learning, Eminency, Power or some other Cause, has gained a Name, and settled their Reputation in the common Esteem with some kind of Authority. **When Men are established in any kind of Dignity, tis thought a Breach of** [|] **Modesty for others to derogate any Way from it, and question the Authority of Men, who are in possession of it**. This is apt to be censured, as carrying with it too much of Pride, when a Man does not readily yield to the Determination of approved Authors, which is wont to be received with Respect and Submission by others; and 'tis looked upon as Insolence for a Man to set up, and adhere to his own Opinion, against the current Stream of Antiquity, or to put it in the Balance against that of some learned Doctor, or otherwise approved Writer. Whoever backs his Tenets with such Authorities, thinks he ought thereby to carry the Cause, and is ready to stile it Impudence in any one who shall stand out against them. This I think may be called *Argumentum ad Verecundiam*. (Locke 1741b: 305-306)

The trouble is, "common Esteem" is no guarantee of infallibility. *Authority should be questioned*. Pretty much the only form of authority that is to be respected is expert authority, and that only because it is able to satisfactorily answer any question.

> *Thirdly*, A third way is **to press a Man with Consequences drawn from his own Principles or Concessions**. This is already known under the Name of *Argumentum ad Hominem*. (Locke 1741b: 306)

Wikipedia mentions that "Ad hominem arguments were first studied in ancient Greece; John Locke revived the examination of ad hominem arguments in the 17th century." In this light it makes sense that Locke's version isn't in the sense we use it today, i.e. "when someone attempts to refute an argument by attacking *the claim-maker*, rather than engaging in an argument or factual refutation of the claim" (RationalWiki). Here, it is clearly something else - using your opponents principles against him, e.g. *so by your logic, it should be such and such...* In other words, Locke's meaning is closer to an attack that takes the opponent's arguments to their logical conclusion to show that they are false.

> For, 1. It argues not another Man's Opinion to be right, because I out of Respect, or any other Consideration, but that of *Conviction*, will not contradict him. 2. It proves not another Man to be in the right way, nor that I ought to take the same with him, because I know not a better. 3. **Nor does it follow, that another Man is in the right way, because he has shewn me that I am in the wrong**. I may be modest, and therefore not oppose another Man's Persuasion; I may be ignorant, and not be able to produce a better; I may be in an Error, and another may shew me that I am so. **This may dispose me perhaps for the Reception of Truth, but helps me not to it**; that must come from Proofs and Arguments, and Light arising from teh Nature of Things themselves, and not from my Shamefacedness, Ignorance, or Error. (Locke 1741b: 306)

Ah! The *ad hominem* argument is a fallacy because *proving me wrong does not make you right*. Instead of arriving at truth, you have merely demolished another attempt to get to it.

> *Contrary to Reason* are such Propositions, as are inconsistent with, or irreconcileable to our clear and distinct *Ideas*. Thus **the existence of one GOD, is according to Reason; the Existence of more than one God, contrary to Reason**; the Resurrection of the Dead, above *Reason*. (Locke 1741b: 307)

This I don't understand at all. In the chapter on the existence of god, he wrote likewise that *one* god is rational, but an *infinity* of gods is not. Why not? What's the reason? The probability of there being a single god or infinite gods is just the same: nil.

Book IV. Chap. XVIII. Of Faith and Reason, and their distinct Provinces

> ***Reason*** therefore here, as contradistinguished to *Faith*, I take to be **the Discovery of the Certainty or Probability of such Propositions or Truths, which the Mind arrives at be Deduction made from such *Ideas*, which it has got by the Use of its natural Faculties, *viz*. by Sensation or Reflection**.
> ***Faith***, on the other Side, is **the Assent to any Proposition**, not thus **made** out by the *Deductions* of Reason, but **upon the Credit of the Proposer, as coming from *GOD***, in some Extraordinary way of Communication. This way of discovering Truths to Men, we call *Revelation*. (Locke 1741b: 309)

Reason follows the probabilities of propositions; Faith follows someone saying that *god revealed something to him*.

> **Whatever God hath revealed, is certainly true; no Doubt can be made of it**. This is the proper Object of Faith: But whether it be a divine Revelation or no, Reason must judge; which can never premit the Mind to reject a greater Evidence to embrace what is less evident, nor allow it to untertain Probability in Opposition to Knowledge and Certainty. (Locke 1741b: 315)

The overall point here being, in so many iterations, that Reason must check Revelation, and cannot accept what is contrary to its evidence (from Sensation and Reflection). Hence modern Christianity, which is rife with cognitive dissonance: the Bible is the word of god, pure truth, but only parts of it are taken as truths, and what is blatantly false is merely ignored or rationalized away (trivialized).

Book IV. Chap. XIX. Of Enthusiasm

> There is no Body in the Common-wealth of Learning, who does not profess himself a Lover of Truth: And there is not a rational Creature that would not take it amiss to be thought otherwise of. And yet for all

> this, one may truly say, **there are very few Lovers of Truth for Truth's Sake**, even amongst those who persuade themselves that they are so. How a Man may know whether he be so in earnest, is worth Enquiry: And I think there is this one unerring Mark of it, *viz.* The not entertaining any Proposition with greater Assurance, than the Proofs it is built upon will warrant. (Locke 1741b: 316)

The Pythagorean solution to this is simpler: the true lover of knowledge loves knowledge for the sake of knowledge, and *not* for the sake of money or fame. The latter may be taken as motives for entertaining propositions which are without proof.

> Upon this Occasion I shall take the Liberty to consider **a third Ground of Assent**, which, with some Men, has the same Authority, and is as confidently relied on as either *Faith* or *Reason:* I mean ***Enthusiasm***. Which, laying by Reason, would set up Revelation without it. Whereby in Effect it takes away both Reason and Revelation, and substitutes in the room of it **the ungrounded Fancies of a Man's own Brain**, and assumes 'em for a Foundation both of Opinion and Conduct. (Locke 1741b: 317)

A characterisation to keep in mind, should I some day reach Henry More's *Enthusiasm Triumphatus, or a Discourse of Nature, Causes, Kinds, and Cure of Enthusiasm* (1656).

> [...] yet the Love of something extraordinary, the ease and Glory it is to be inspired, and be above the common and natural ways of Knowledge, so flatters many Mens **Laziness, Ignorance and Vanity**, that when once they are got into this way of immediate Revelation, of Illumination without Search, and of Certainty without Proof, and without Examination, 'tis a hard Matter to get them out of it. (Locke 1741b: 319)

Finally a triad: (1) Laziness; (2) Vanity; (3) Ignorance. Am I *enthusiastic* about triadism?

Book IV. Chap. XX. Of Wrong Assent, or Error

> And in this *State* are the greatest Part of Mankind, who are given up to Labour, and enslaved to the Necessity of their mean Condition, whose Lives are worn out only in the Provisions for Living. **These Mens Opportunity of Knowledge and Enquiry, are commonly as narrow as their Fortunes**; and their Understandings, are but little instructed, when all their whole Time and Pains is laid out to still the Croaking of their own Bellies, or the Cries of their Children. (Locke 1741b: 326)

Reminiscent of that line attributed to Cicero, who characterized someone as *having as much fame as he had money*, i.e. very little of both.

> Nor is it at all more possible, that he who wants **Leisure, Books and Languages, and the Opportunity of conversing with Variety of Men**, should be in a Condition to collect those Testimonies and Observations which are in Being, and are necessary to make out many, nay, most of the Propositions, that in the Societies of Men, are judged of the greatest Moment; or to find out Grounds of Assurance so great, as the Belief of the Points he would build on them, is thought necessary. So that a great part of Mankind are, by the natural and unalterable State of Things in this World, and the Constitution of human Affairs, unavoidably [|] given over to invincible Ignorance of those Proofs on which others build, and which are necessary to establish those Opinions; **the greatest part of Men, having much to do to get the Means of Living, are not in a Condition to look after those of learned and laborious Enquiries**. (Locke 1741b: 326-327)

Books, languages, and opportunities to converse with a variety of people are all free and accessible to us today. What we lack is *leisure* to make good use of them.

> **No Man is so wholly taken up with the Attendance on the Means of Living, as to have no spare Time at all to think of his Soul, and inform himself in Matters of Religion**. Were Men as intent upon this, as they are on Things of lower Concernment, there are none so inslaved to the Necessities of Life, who might not find many Vacancies that might be husbanded to this Advantage of their Knowledge. (Locke 1741b: 327)

The Global Slavery Index estimates that roughly 40.3 million individuals are currently caught in modern slavely. How can you develop your soul and inform yourself when you're fighting fires in California or sowing police uniforms in Siberia in 16-hour shifts?

> There is nothing more ordinary, than that **Children** should **receive into their Minds Propositions** (especially about Matters of Religion) from their Parents, Nurses, or those about them; which being insinuated into their unwary, as well as unbiassed Understandings, and **fastened by Degrees**, are **at last**, (equally, whether true or false) **riveted there**, by long Custom and Education, beyond all Possibility of being pulled out again. (Locke 1741b: 331)

Väited, mis on laste mõistusesse *kinni needitud*.

> Tell a Man, passionately in Love, that he is Jilted; bring a score of Witnesses of the Falshood of his Mistress, 'tis ten to one but **three kind Words** [|] of hers shall invalidate all their Testimonies. ***Quod volumus, facile credimus; what suits oru Wishes, is forwardly believed***; [...] (Locke 1741b: 333-334)

Wishful thinking.

> How many Men have no other Ground for their Tenets, than the supposed Honesty of Learning, or Number of those of the same Profession? **As if honest or bookish Men could not err; or Truth were to be established by the Vote of the Multitude**; yet this with most Men serves the Turn. (Locke 1741b: 337)

This should have garnished the spot where he discussed authority.

> **There is no Error to be named, which has not had its Professors**; and a Man shall never want crooked Paths to walk in, if he thinks that he is in the right Way, wherever he has the Footsteps of others to follow. (Locke 1741b: 337)

Well put.

Book IV. Chap. XXI. Of the Division of the Sciences

> All that can fall within the Compass of Human Understanding being either, *First*, **The Nature of Things, as they are in themselves, their Relations, and their Manner of Operations**: Or, *Secondly*, **That which Man himself ought to do, as a rational and voluntary Agent, for the Attainment of any End, especially Happiness**: Or, *Thirdly*, **The Ways and Means whereby the Knowledge of both the one and the other of these are attained and communicated**: I think *Science* may be divided properly into these *three Sorts*. (Locke 1741b: 338)

Finally the cherry on top of the cake of *An Essay Concerning Human Understanding*. The first is *natural Philosophy*, the second is *Ethicks*, and the third is the *Doctrine of Sign* or semiotics.

> *Thirdly*, The third Branch may be called ***Σημειωτικὴ***, or **the *Doctrine of Signs***, the most usual whereof being Words, it is aptly enough termed also *Λογικὴ*, *Logick*; the Business whereof is to consider **the Nature of Signs the Mind makes use of for the understanding of Things, or conveying its Knowledge to others**. For since the Things the Mind contemplates, are none of them, besides itself, present to the Understanding, it is necessary that something else, as a Sign or Representation of the thing it considers, should be present to it: And these are *Ideas*. (Locke 1741b: 339)

I like that it includes, as elsewhere throughout the book, both communication (conveying knowledge to others) and self-communication (the signs the mind uses for understanding by itself).

> All which three, *viz*. *Things* as they are in themselves knowable: *Actions* as they depend on us, in order to Happiness; and the right Use of *Signs* in order to Knowledge, **being *toto Cælo* different**, they seemed to me to be **the three great Provinces of the intellectual World, wholly separate and distinct one from another**. (Locke 1741b: 340)

"The IT of the I contains nothing which either the I of the I contains, nor which the THOU of the I contains. Nor have these anything in common with each other." (W 1: 46)

11.8.3 A Voluntary Imposition (2020-09-11 17:43)

- de Man 1978. The Epistemology of Metaphor

- Walmsley 1995. Prince Maurice's Rational Parrot
- Ashworth 1984. Locke on Language
- Serjeantson 2001. The Passions and Animal Language, 1540-1700
- Arikha 2005. Deafness, Ideas and the Language of Thought in the Late 1600s
- Peaden 1992. Understanding Differently
- Pritchard 2013. Locke and the Primary Signification of Words
- Dawson 2005. Locke on Language in (Civil) Society
- Aarsleff 1964. Leibniz on Locke on Language
- Hacking 1988. Locke, Leibniz, Language and Hans Aarsleff

---

de Man, Paul 1978. The Epistemology of Metaphor. *Critical Inquiry* 5(1): 13-30. [JSTOR]

> **Metaphors, tropes, and figural language** in general have been **a perennial problem** and, at times, **a recognized source of embarrassment for philosophical discourse** and, by extension, for all discursive uses of language including historiography and literary analysis. It appears that philosophy either has to give up its own constitutive claim to rigor in order to come to terms with **the figurality of its language** or that it has to free itself from figuration altogether. (de Man 1978: 13)

Does philosophical discourse need figurality?

> The mention of Locke in this context certainly does not come unexpected since **Locke's attitude toward language**, and especially toward the rhetorical dimensions of language, **can be considered as exemplary** or, at any rate, typical **of an enlightened rhetorical self-discipline**. At times it seems as if Locke would have liked nothing better than to be allowed **to forget about language altogether**, difficult as this may be in an essay having to do with understanding. Why would one have to concern oneself with language since the priority of experience over language is so obvious? (de Man 1978: 14)

I cannot agree. My reading shows that he dealt intermittently with the questions of language from the first chapter on: "We by degrees get *Ideas* and Names, and learn their appropriated Connexion one with another" (Locke 1741a: 25). This may seem veiled because he begins with "Names" instead of "Words".

> Neither is there any question about what it is in language that thus renders it **nebulous and obfuscating**: it is, in a very general sense, **the figurative power of language**. This power includes **the possibility of using language seductively and misleadingly** in discourses of persuasion as well as in such intertextual tropes as allusion, in which a complex play of substitutions and repetitions takes place between texts. (de Man 1978: 15)

He is reading waay too much into the *mist* language *casts* "before our eyes". Locke mentioned rhetoric but in a negative sense. "Misleading" use of language is not good.

> It is clear that **rhetoric** is something one can decorously indulge in as long as one knows where it belongs. **Like a woman**, which it resembles ("like the fair sex"), **it is a fine thing as long as it is kept in its proper place**. Out of place, among the serious affairs of men ("if we would speak of things as they are"), it is a disruptive scandal - like the appearance of a real woman in a gentlemen's club where it would only be [|] tolerated as a picture, preferably naked (like the image of Truth), framed and hung on the wall. (de Man 1978: 15-16)

How can a literary scholar be this illiterate? "*Eloquence*, like the fair sex, has too prevailing beauties in it to suffer itself ever to be spoken against" (Locke 1741b: 106). First of all, rhetoric, oratory and eloquence are not the same? They may be related, but eloquence, specifically, has to do with the aspects of voice and expression. Secondly, "to be spoken against" and being "kept in its proper place" are very different things. Locke says that he doesn't want to say "much against it" (*ibid*, 106), meaning that he does not wish to offend those who deal with eloquence, much as one would not wish to offend women. Is confusing this for oppression a seductive thing?

> But when, on the next page, Locke speaks of language as a "conduit" that may "corrupt the fountains of knowledge which are in things themselves" and, even worse, "break or stop the pipes whereby it is distributed to public use," then **this language**, not of poetic "pipes and timbrels" but of **a plumber's handyman, raises**, by its all too graphic concreteness, **questions of propriety**. (de Man 1978: 16)

Let me guess... Because pipes = penises? What is a timbrel? That is not a quote from Locke; the figure of the conduit, and "the Fountains of Knowledge" is (cf. Locke 1741b: 108). Paul de Man messes up this metaphor. It is not the ""conduit" that may "corrupt the fountains of knowledge"" but language is "the great Conduit whereby Men convey their Discoveries, Reasonings, and Knowledge from one to another" and "he that makes an ill use of it, though he does not corrupt the Fountains of Knowledg, which are in Things themselves; yet he does, as much as in him lies, break or stop the Pipes". Paul de Man has effectively committed one of the errors of language Locke points out, of using one abstract idea to affirm another (cf. Locke 1741b: 74) - he has made the "conduit" break the "pipes", which are *the same thing*. What's more, Locke says that ill use of language *does not* whereas de Man says *may* corrupt the fountains of knowledge. Was this man really a professor? How?

> Such far-reaching assumptions are then made about the structure of the mind that one may wonder whether the metaphors illustrate a cognition or if the cognition is not perhaps shaped by the metaphors. And indeed, when Locke then develops his own theory of words and language, what he constructs turns out to be in fact **a theory of tropes**. Of course, he would be the last man in the world to realize and to acknowledge this. **One has to read him, to some extent, against or regardless of his own explicit statement**; one especially has to disregard to commonplaces about his philosophy that circulate as reliable currency in the intellectual histories of the Enlightenment. One has to pretend to read him ahistorically, the first and necessary condition if there is to be any expectation of ever arriving at a somewhat reliable history. That is to say, **he has to be read not in terms of explicit statements** (especially explicit statements about statements) **but in terms of the rhetorical motions of his own text**, which cannot be simply reduced to intentions or to identifiable facts. (de Man 1978: 16)

What nonsense is this? How do you find *tropes* between words, ideas, and things? It almost seems that by *reading against or regardless* of Locke's own explicit statements is a cop-out to read anything one wished into his rather straightforward text.

> Unlike such later instances as Warburton, Vice, or, of course, Herder, Locke's theory of language is remarkably free of what is now referred to as **"cratylic" delusions**. The arbitrariness of the sign as signifies is clearly established by him, and **his notion of language is frankly semantic rather than semiotic**, a theory of signification as **a substitution of words for "ideas"** (in a specific and pragmatic sense of the term) and not of the linguistic sign as an autonomous structure. (de Man 1978: 16)

Thanks for not explaining ""cratylic" delusions". That's what good authors do - *not* explain their terms. The distinction between semantic and semiotic is arbitrary, Locke wrote long before it became a thing. There isn't much else to say about this because he, once again, does not explain the senses in which he is using these terms ("semiotic" is especially troubling in this regard because it appears that he's prone to Saussurean semiology rather than Peircean semiotics, which is more closely linked with Locke). Likewise with "pragmatic". Both words and ideas are *signs* according to Locke. Words do not *substitute* ideas, they *stand for* them.

> "The *names of simple* ideas *are not capable of any definitions* [...]" (bk. 3. chap. 4, p. 26). Indeed not, since **definition involves distinction** and is therefore no longer simple. **Simple ideas are, therefore, in Locke's system, simpleminded; they are not the objects of understanding**. The implication is clear but comes as something of a shock, for what would be more important to understand than single ideas, the cornerstones of our experiences? (de Man 1978: 17)

Again, utter nonsense. Oh, definition involves distinction, and that is why we cannot define simple ideas? We cannot draw a distinction between red and blue? Simple ideas cannot be defined because they cannot be decomposed into simpler ideas. How they are not "the objects of understanding" is utterly beyond me. Understanding only capable of grasping complex ideas? What?

> Locke's own "passage" is bound to continue this perpetual motion that never moves beyond tautology: motion is a passage and **passage is a translation**; translation, once again, means motion, piles motion upon motion. It is no mere play of words that "translate" is translated in German as "*übersetzen*" which itself translates the Greek "*meta phorein*" or metaphor. (de Man 1978: 17)

Wow. Again, making one abstract idea affirm another. Would anyone assent to this, that passage is translation, and translation is passage? This is exactly the loose, unsteady, wandering use of language Locke condemns. It is all well and good that de Man knows the etymology of *metaphor*, his subject matter, but he seems to be disregarding the distinction between passage *qua* motion of a body, and metaphor qua *carrying over*, which does involve motion, but not the motion of a (human) body but that of an object, carried by a body.

> Locke's second example of a word for a simple idea is "light." He takes pains to explain that the word "light" does not refer to the perception of light and that to understand the causal process by which light is produced and perceived is not at all the same as to understand light. In fact, **to understand light is to be able to make this very distinction** between the actual cause and the idea (or experience) of a perception, **between aperception and perception**. (de Man 1978: 17)

Oh lord. Evidently Locke didn't understand light because he didn't use the French word! Apperception, which is so obscure a philosophical term that even the translator or editor of this paper got it wrong, could mean basically anything. Immanuel Kant, for example, gives it a very particular meaning: "The consciousness of self (apperception) is the simple representation of the "Ego;"" (Kant 1855: 41). By using obscure terminology without defining your terms is a real disservice to your reader. It's the sign of a *loose* thinker who doesn't want his meaning to be understood, only to be admired for being a clever boy for using big words.

> But the word "idea" (*eide*), of course, itself means light, and to say that to understand light is to perceive the idea of light is to say that understanding is to see **the light of light and is therefore itself light**. (de Man 1978: 18)

Supreme rhetoric. That *the light of light is itself light* means, of course, nothing, and contributes nothing to the development of our knowledge. Moreover, "idea" *does not* mean light. It literally means "I see", and secondarily "notion, pattern". You *can* of course confuse *seeing* with *light*, and it would even be classical - i.e. you can beam "the fiery light from inside our eye toward the object of vision" (Reiche 1993: 163).

> **Etymons have a tendency to turn into the repetitive stutter of tautology**. Just as the word "passage" translates but fails to define motion, "idea" translates but does not define light and, what is worse, "understand" translates but does not define understanding. (de Man 1978: 18)

Perfect nonsense. Just absolutely perfect. How to say nothing about saying nothing, this. The point, what little there is, doesn't even *stand*. Locke, for example, gives the etymology of *substance* and *accident* (cf. Locke 1741a: 135) and is very *illuminating*. De Man's point is all *accident*, without any *substance*.

> Like the blind man who cannot understand the idea of light, **the child who cannot tell the figural from the proper** keeps recurring throughout eighteenth-century epistemology as barely disguised figures of our universal predicament. (de Man 1978: 18)

The what from what? The figural *use of language* and the proper *use of language*. Thanks for not bringing forth *no* examples. We'll just take you at your word that this is a recurrent theme in eighteenth-century epistemology because you've been *soo* correct thus far.

> Properties, it seems, do not properly totalize, or, rather, they totalize in a haphazard and unreliable way. It is indeed **not a question of ontology, of things as they are, but of authority, of things as they are decreed to be**. And this authority cannot be vested in any authoritative body, for **the free usage of ordinary language is carried, like the child, by wild figuration which will make a mockery of the most authoritarian academy**. We have no way of defining, of policing, the boundaries that separate the name of one entity from the name of another; tropes are not just travellers, they tend to be smugglers and probably smugglers of stolen goods at that. What makes matters even worse is that there is no way of finding out whether they do so with criminal intent or not. (de Man 1978: 19)

Again, wrong. The question is still about things as they are, and more poignantly what we can know and cannot know: "Our Reasonings from these *Ideas* will carry us but a little way in the certain Discovery of the other Proporties in those Masses of Matter wherein all these are to be found. Because the other Properties of such Bodies depending not on these, but on that unknown real Essence, on which these also depend, we cannot by them discover the rest; we can go no farther than the simple *Ideas* of our nominal Essence will carry us, which is very little beyond themselves; and so afford us but very sparingly any certain, universal, and useful Truths." (Locke 1741b: 264). The question of authority does not meet the question of authority in Locke. Their conjunction is de Man's personal fancy. Also, I detest the conflation of "the free usage of ordinary language" and "the child" - a trope that calls to mind *the savage mind* (*La Mentalité primitive*) of "the uneducated classes" (PC 4.3) and black people. In the guise of *resisting authority* de Man is *smuggling in* colonial notions of ordinary language. Not cool.

> Here Locke's example will be "man"; the question to be accounted for then becomes: What essence is the proper of man? The question in fact amounts to whether **the proper, which is a linguistic notion**, and the essence, which exists independently of linguistic mediation, can coincide. (de Man 1978: 19)

Yeah, I don't know why this paper focuses so much on essence and substance and the rest. From what I've seen, while reading Locke and organizing secondary literature, Locke's theory of language and his theory of substance are two very different things and don't overlap all that much. It looks like he's cramming heavier philosophical topics into this paper because they're properly *confounding* enough for his discourse, will confuse the reader sufficiently to give off the impression that he's really on to something when he's just talking out of his ass.

> The problem is that of a necessary link between the two elements in **a binary polarity**, between "inside" and "outside," that is to say, by all accounts, that of metaphor as the figure of **complementarity and correspondence**. One now sees that this figure is not only **ornamental and aesthetic** but **powerfully coercive** since it generates, for example, the ethical pressure of such questions as "to kill or not to kill." (de Man 1978: 19)

The really surreal thing about this paper is that the quotations from Locke make a lot of sense, espically after just having finished reading him, but whatever the fuck de Man is going on about here is utterly incomprehensible and comes across as an attempt to cram in as many five dollar words as he possibly can without adding anything valuable to the discussion. For example, Locke does discuss whether a disfigured child is considered "human", even though it may come to have reason, or whether it should be killed because it doesn't look right. De Man's language almost indicates a point (binary polarity; aesthetic) but what the fuck it could be I have no clue, it looks like absolute fluff.

> The passage is, of course, primarily **a mock argument, a hyperbolical example to unsettle the unquestioned assumption of definitional thought**. Yet it has its own logic which will have to run its course. For how could anyone "allow" something to be if it is not necessarily the case that it is? For it is not necessarily the case that the inner and the outer man are the same man, that is to say, are "man" at all. (de Man 1978: 20)

I mean really, who writes like this? It looks like de Man inserted "a mock argument", "a hyperbolical example", "to settle the unquestioned assumption" and "definitional thought" into a random sentence generator and let it roll until it looked grammatically legible enough to pass. What is "definitional thought"? How is Locke making a "mock argument" - isn't he making a real argument? How is the example "hyperbolical" if he tells of a real person who was born disfigured and became a preacher? What "unquestioned assumptions" is he unsettling, and what the hell are unquestioned assumptions anyhow in this context? This is a *looooose* thinker.

> The problem there under discussion is what to do with **the "Changeling"; the simpleminded child** so called because it would be natural for anyone to assume that this child has been substituted by mistake for his real offspring. (de Man 1978: 20)

Define:changeling - "a child believed to have been secretly substituted by fairies for the parents' real child in infancy." To be honest, the use of "changeling" baffled me when reading Locke, and I still don't know what he meant by this word. But how can I believe that de Man's definition of it when nothing he has thus far written has been correct or made any sense? How can I be nourished, even a little bit, by someone who constantly produces word-salad?

> If we then are invited by Locke, in conclusion, to "quit the common notion of species and essences," this would reduce us to the mindless stammer of simple ideas and **make us into a philosophical "changeling," with the unpleasant consequences that have just been conjectured**. (de Man 1978: 20)

Seriously, as soon as Locke's blockquote ends de Man drops in with some utter nonsense. Evidently he completely missed the point of quitting the common notion of species and essence (cf. e.g. Locke 1741b: 56), and instead of adding anything of relevance to the discussion made a pandering turn to the audience. We don't even know what a "changeling" by itself is, what the heck then is a "philosophical "changeling""?

> As we [|] move from the **mere contiguity between words and things** in the case of simple ideas to the metaphorical correspondence of properties and essences in substances, the ethical tension has considerably increased. (de Man 1978: 20-21)

Oh fuck me. "Contiguity" is not a word Locke uses, and in Saussurean semiology it signifies the syntactic combination of word and word. The *contiguity* of word and thing would mean that word and thing are placed next to each other. Is that what he means? What the fuck does he mean?

> Only this tension could account for the curious choice of examples selected by Locke when he moves on to the uses and possible abuses of language in mixed modes. His main examples are manslaughter, incest, parricide, and adultery - when any **nonreferential entity** such as mermaid or unicorn would have done just as well. (de Man 1978: 21)

Mermaids and centaurs (Locke doesn't mention unicorns) are not *nonreferential*. You can refer to mermaids and centurs - everyone will know what you mean. Per Charles Morris, you can *signify* non-existent beings, you cannot *denotate* them, you cannot literally point a finger at them because they do not exist. If de Man's concept of "reference" is only that, pointing at things, then he is correct; by any other formulation of reference, in fact most of them, he's making "bare Noise".

> Once the reflection on the figurality of language is started, there is no telling where it may lead. Yet there is no way *not* to raise the question if there is to be any understanding. **The use and the abuse of language cannot be separated from each other**. (de Man 1978: 21)

Are you sure about that? Your abuse of language I can certainly separate from Locke's use of language.

> "Abuse" of language is, of course, itself the name of a trope: catachresis. This is indeed **how Locke describes mixed modes**. They are capable of inventing **the most fantastic entities** by dint of the positional power inherent in language. They can dismember the texture of reality and reassemble it in the most capricious of ways, pairing man with woman or human being with beast in the most unnatural shapes. (de Man 1978: 21)

"But as for mixed Modes, especially the most material of them, **moral Words**, the Sounds are usually learned first, and then to know what complex Ideas they stand for, they are either beholden to the Explication of others" (Locke 1741b: 80). Yeah, as to *mixed modes*, we sure do invent "fantastic entities", like *Wisdom*, *Glory*, and *Grace* (Locke 1741b: 90). What fantastic beasts they are, and who knows how to catch them!

> Something monstrous lurks in the most innocent or catachreses: when one speaks of the legs of the table or the face of the mountain, catachresis is already turning into **prosopopeia**, and one begins to perceive a world of **potential ghosts** and monsters. By elaborating his theory of language as a motion from simple ideas to mixed modes, Locke has deployed the **entire fan-shape** or (to remain within light imagery) the entire spectrum or rainbow of **tropological totalization**, the **anamorphosis** of tropes which has to run its full course whenever one engages, however reluctantly or tentatively, the question of language is figure. (de Man 1978: 21)

A hodgepodge of jargon.

> In Locke, it began in the arbitrary, metonymic contiguity of word-sounds to their meanings, in which the word is a mere token in the service of the natural entity, and it concludes with the catachresis of **mixed modes in which the word can be said to produce of and by itself the entity it signifies and that has no equivalence in nature**. (de Man 1978: 21)

An undeveloped germ of a thought that, in the end, adds nothing to what Locke has already written about the connection between words and ideas. Moreover, with a tangling agentive: the word "by itself" produces nothing.

> But the condemnation, by Locke's own argument, [|] now takes all language for its target, for at no point in the course of the demonstration can the empirical entity be sheltered from **tropological defiguration**. (de Man 1978: 21-22)

If only I knew what the fuck "tropological defiguration" is.

> It is entirely legitimate to conclude that when Condillac uses the term "abstraction," it can be "translated" as metaphor or, if one agrees with the point that was made with reference to **Locke about the self-totalizing transformation of all tropes**, as trope. As soon as one is willing to be made aware of their epistemological implications, concepts are tropes and tropes concepts. (de Man 1978: 23)

If only Locke had put forward anything of the kind, or if de Man had explained it better. That "concepts are tropes and tropes concepts" once again making one abstract idea affirm another, the result being nowise an increase in knowledge but, on the contrary, an increase of confusion.

> The story is like the plot of a Gothic novel in which someone compulsively manufactures a monster on which he then becomes totally dependent and does not have the power to kill. Condillac (who after all went down in the anecdotal history of philosophy as the inventor of a mechanical statue able to smell roses) bears a close resemblance to Ann Radcliffe or Mary Shelley. (de Man 1978: 23)

Thanks for all the citations. I'll be sure to check up "a Gothic novel". Heaping obscure literary references one upon another makes good academic writing?

> From **the recognition of language as trope**, one is led to the telling of a tale, to the narrative sequence I have just described. (de Man 1978: 23)

Rationality is whiteness, language is trope, music is achitecture. Making one abstract idea affirm another sure is productive.

> Why does the subject have to behave in such a potentially violent and authoritarian way? The answer is clear: this is the only way in which it can constitute its own existence, its own ground. (de Man 1978: 24)

Why indeed. In conclusion, this paper is hot garbage. It is shit. Paul de Man has done a real disservice to anyone wishing to get acquainted with Locke's theory of language by some proxy, that is, without reading through those 700+ pages themselves. I'm only 2/3 through I cannot continue, I am too weak and this is just too frustrating of a read. DNF.

Walmsley, Peter 1995. Prince Maurice's Rational Parrot: Civil Discourse in Locke's Essay. *Eighteenth-Century Studies* 28(4): 413-425. [JSTOR]

> Since the publication of Paul de Man's influential essay "The Epistemology of Metaphor," **it has become something of a critical commonplace to cast Locke as a naive language theorist**, one whose desires for transparent meaning are inevitably frustrated by the very words he employs. De Man argues that Locke shows his ignorance of the deep "tropological structure of discourse" when he attacks the use of rhetoric and, in particular, metaphor in philosophical writing. (Walmsley 1995: 413)

Quite sad, considering how superficial Paul de Man's reading of Locke was. None of what de Man argued about Locke's theory of language made any sense in light of Locke's own text.

> Reading Locke "to some extent, against or regardless of his own explicit statements," de Man points out **the metaphors that lie concealed in the key terms of Locke's argument**. This portrait of Locke as one too much the philosopher to appreciate the indeterminacy of language and to admit its powerful allusiveness has found wise acceptance among literary historians. (Walmsley 1995: 413)

The only metaphor he treated was the "conduit" and that was by no means concealed nor the key term of Locke's argument.

> As Sitter makes clear, **there is a tendency in the *Essay* to diminish the role of community in creating and sustaining language**. For Locke, meaning is a private [|] act - the application of word to idea in the mind - and he consistently emphasizes the psychology over the sociology of language. (Walmsley 1995: 413-414)

"Nor do I deny, that those Words, and the like, are to have their Place in the common Use of Languages that have made them current." (Locke 1741a: 198); "Because Men being furnished already with *Names* for their *Ideas*, and common Use having appropriated known Names to certain *Ideas*, an affected Misapplication of them cannot but be very ridiculous." (Locke 1741b: 71)

> Locke's concern about the interaction of philosophical discourse and **the language of the street** is clearly related to his immersion in the scientific thought of his generation, and to his desire in the *Essay* to prove himself a worthy "*Under-Labourer*" to the "*Master-Builders*" of the Royal Society (Epistle to the Reader). Many of Locke's scientific contemporaries, heeding Bacon's warnings about **those prejudices we acquire from "the daily intercourse and conversation of life**," had readily admitted the inadequacies of common language for natural philosophy. (Walmsley 1995: 414)

"But this remedy comes too late to do any good, when the mind is already, through the daily intercourse and conversation of life, occupied with unsound doctrines and beset on all sides by vain imaginations" (Bacon 1858: 40). Evidently daily intercourse and conversation of life are a *conduit* for unsound doctrines.

> Locke proceeds to several instance, such as the interpretation of divine law, where knowledge is undermined by the great latitude of common usage. But it soon becomes clear that in distinguishing civil and philosophical discourse he is most concerned that **names of substances from everyday speech are far too loose to be of use to the natural philosopher**. The common speaker, concerned only with the more obvious and outward properties of any substance he handles, makes no effort either to extend or fix the list of sensible qualities he attributes to that substance (III.ix.15). As a result, in discourse about the material world "common Use [...] which reduces it self at last to the *Ideas* of particular Men, proves often but a very variable Standard" (III.xi.25). (Walmsley 1995: 415)

This view has some probability behind it. It would explain Locke's frequent concern with the ideas that are attributed as properties of the substance *Gold*. Does a common man know that it dissolves in *Aq. Regia*?

> **The imprecision of common words** like *liquor* threaten to turn even the most limited scientific inquiries into pointless linguistic disputations. Indeed it was the physicians' confidence in their use of the word, before Locke's chastening exercise in definition, that tempted them to assert a knowledge beyond the evidence of their senses. (Walmsley 1995: 416)

Don't forget that they were also disputing over a scientific subject common at that time - what we call "nervous impulse" they called a *liquid*, "animal spirits".

> There is, however, one even more extraordinary conversation cited in the *Essay*, the dialogue between Prince Maurice and the rational parrot, which Locke inserted int he chapter "*Of Identity and Diversity*" for the fourth edition of 1700. **Recalcitrant as it is to philosophical analysis**, this exchange repays attention since it provides grounds for a reconsideration of Locke's views on both the role of language in thought and the uses of civil discourse in philosophy. (Walmsley 1995: 417)

Hopefully not so recalcitrant to phatic analysis, whatever that could be.

> In this instance Locke does not draw from his own experience but quotes at length from William Temple's *Memoirs*. The passage shows Temple attempting to engage the conversation of the aging and reticent Dutch colonial governor, Johan Maurits of Nassau-Siegen. Having heard from many mouths that Prince Maurice had carried on **a meaningful dialogue** with a parrot in Brazil, Temple asks him what there might be in the story: [...] (Walmsley 1995: 417)

From a phatic point of view it is very meaningful that this dialogue is designated "meaningful".

> Not only is **the subject of the conversation itself highly improbable**, but it comes with reminders about the instability of oral tradition, the Prince confessing that his story has been distorted as it passed from mouth to mouth. Clearly what we are presented with here has itself suffered several removes from its first hearing. It is "the Hear-say of an Hear-say," a species of testimony about which serious doubts will be expressed later in the *Essay* (IV.xvi.10). (Walmsley 1995: 417)

That's a given. I'd look at it as an *anecdote*, a humorous story. The important thing, for me, is what it says about assumptions about language and reason.

> Animal cognition, too, is a favorite theme. Locke offers us Temple's story as at least sufficient evidence "to countenance the supposition of a rational *Parrot*" (III.xxvii.8). Such evidence lies, of course, with the coherence of the conversation itself, with **the parrot's apparent mastery of the complex conventions of communication**. Like his friend, the anatomist Thomas Willis, Locke has rejected as reductive Cartesian accounts of animals as "bare Machins" (II.xi.11). Willis had proposed that if animals fall short of human reason, they nevertheless possess **a "Brutal or Corporeal Soul" by which they are capable of memory, learning by experience and imitation, and even rudimentary ratiocination**. Locke pursues these ideas in the *Essay*. It is absurd, he argues, to deny memory to birds that hearing a tune one day through practice attain a perfect rendition by the next (II.x.10). (Walmsley 1995: 418)

That's what makes the anecdote interesting. The parrot's speech is more rational than we would usually presume. As to animal souls, the question here is indeed deeper than merely of afterlife, i.e. if heaven will be infested with the souls of bugs, because the soul was considered the seat of rationality, e.g. "rational soul".

> No virtuoso, he fails to ask the obvious speculative question - "Do you talk to other parrots?" The parrot, however, returns Maurice's skepticism with an indifference of its own, judging the governor to be merely "*Some General or other*." Like Montaigne's cannibals, it disquietingly reverses the imperial gaze, curious only to see so many white men in one place. **And when Maurice laughs at the thought of one race of birds collaborating in the subjection of another, he seems to recognize his own ambiguous position among the South Americans**. But the final and most elegant irony of the story is linguistic - **the image of a parrot imitating a human imitating a chicken**. (Walmsley 1995: 418)

This interpretation I didn't think of. Indeed, it's a sweet piece of irony. We are amused by the idea of a parrot herding chickens, but not of man doing the same *to his own species*.

> The parrot, like Maurice, is hampered by problems of translation, problems that have interesting implications for Locke's theory of language. Parrots, it is widely assumed, do not use words privately - for recording ideas in the mind - but simply imitate the sounds they hear. In fact, in adding this dialogue to the fourth edition, Locke does not delete passages elsewhere in the *Essay* in which he proposes that animals lack the powers of abstraction necessary for meaningful signification (II.xi.10), and even states unreservedly that parrots are incapable of language (III.i.1). However perfect a parrot's imitation of the sounds of words, it never uses "them for signs of *Ideas*, which he has in his Mind" (IV.viii.7). But **Temple's story draws attention to the fact that human acquire language, like parrots, by imitation, whether of chickens or of other humans**. (Walmsley 1995: 418)

This is partly why Jakobson's phatic function includes both talking birds and the first vocalizations of infants - both illustrate *the desire to communicate*.

> In their tellings, the Prince and Temple violate that most venerable of scholastic maxims - that **man alone is the rational animal**. Locke turns to common usage to prove that, on the contrary, we naturally use the term *man* to signify **the form of the human body**. Here civil conversation serves not as a hindrance to philosophy, but a corrective against its worst excesses. (Walmsley 1995: 419)

On this subject I prefer Peirce's view: "Man is nature's first essay towards the production of an intellectual animal. He is not that, but is a prophecy of it, perhaps." (W 1: 9) - we shouldn't flatter ourselves. We may not be the first, the sole, or even *a* rational species of creatures at all.

> Many of Locke's scientific contemporaries expressed this distrust of such arcane Latinisms, and many, Boyle included, **chose to publish the fruits of their research in English**. As Brian Vickers has shown, Sprat's well-known celebration of **the "primitive purity" and "native easiness" of Royal Society discourse reflected support amongst the fellowship for scientific communication in the vernacular**, and at least some discomfort with the excessive Latinity of contemporary technical language. Throughout the *Essay*, Locke draws our attention to his own writing in "very plain *English*" (IV.viii.3), and frequent stops to search out more accessible equivalents for traditional metaphysical terms. (Walmsley 1995: 419)

It is a bit ironic that English was once in a position it now puts other languages in, having to contend and contest with English as the de facto lingua franca of science.

> Locke emphasizes, at the very opening of Book III, the primacy of language's social and political functions as "the great Instrument, and common Tye of Society" (III.i.1), never losing sight of the facts that God gave man his understanding "not barely for Speculation, but also for the Conduct of his Life" (IV.xiv.1), and that **philosophy, the child of wealth and leisure, is beyond the capabilities of the bulk of mankind**. This practical and worldly awareness ultimately conspires to temper Locke's proposals for a distinct and precise philosophical language. There is in the *Essay*, as Rosalie Colie has shown, a sustained recognition that **philosophy exists at the fringes of discourse**, that the possibility of effecting a learned reform of usage is slight. (Walmsley 1995: 421)

"We have to realize that language originally, among primitive, non-civilized peoples was never used as a mere mirror of reflected thought. The manner in which I am using it now, in writing these words, the manner in which the author of a book, or a papyrus or a hewn inscription has to use it, is a very far-fetched and derivative function of language" (Malinowski 1923: 312).

> Locke emphasizes, of his *Two Treatises of Government*, **Locke describes our desire for company as divinely ordained**: "God having made Man such a Creature, that, in his own Judgment, it was not good for him to be alone, put him under strong Obligations of Necessity, Convenience, and Inclination **to drive him into *Society*, as well as fitted him with Understanding and Language to continue and enjoy it"** Here Locke proposes that our faculties of both reason and speech are designed expressly by God **to sustain our social beings and promote community**. In this context, **language is implicitly compared to the other institutions of civil life**, most obviously civil government itself. (Walmsley 1995: 421)

I haven't yet made up my mind if I should read Locke's other writings, especially the treatises on government, but I might. This view of language and society seems classical but that's about as far as my knowledge about such views extends.

Ashworth, E. J. 1984. Locke on Language. *Canadian Journal of Philosophy* 14(1): 45-73. DOI: 10.1080/00455091.1984.10716368

> Locke's main semantic thesis is that **words stand for, or signify, ideas**. He says over and over again, though the phraseology he employs varies. In book III chapter 2 alone we find the following statements of the thesis: (1) '[…] *Words* […] come to be made use of by Men, as *the Signs* of their *Ideas*' [III.2.1; 405: 10-11]; (2) 'The use then of Words, is to be sensible Marks of *Ideas;* and the *Ideas* they stand for, are the proper and immediate Signification' [III.2.1; 405: 15-17]; (3) '*Words in their primary and immediate Signification*, *stand for nothing*, *but the* Ideas *in the Mind of him that uses them*' [III.2p2; 405: 21-22]; (4) 'That then which Words are the Marks of, are the *Ideas* of the Speaker' [III.2.2; 405: 27-28]; (5) '[…] [|] Words, as they are used by Men, can properly and immediately signify nothing but the *Ideas*, that are in the Mind of the Speaker' [III.2.4; 406: 29-31]. (Ashworth 1984: 45-46)

I caught three out of five. Not bad.

> **Locke offers no explanation of the terms he uses** in these remarks, and I am going to take it that the phrases 'stand for,' 'being a mark of,' and 'being a sign of' are all roughly synonymous with the term 'signify.' The purpose of this paper is to explore what Locke intended to convey when he said that **words signify ideas**. I shall attempt to defend him against some, though not all, standard objections; and part of my defense with rest on the claim that **Locke was using 'signify' in the same way that his scholastic predecessors used the Latin term '*significare*'.** (Ashworth 1984: 46)

This looks to be an illuminating reading. This *significāre* is the present active infinitive of *sīgnificō*, which means: 1. I show, express, signify, point out; 2. I portend, prognosticate; 3. I call, name; and 4. I mean, import.

> Let us first consider his use of the term 'idea.' He wrote of it as follows: 'It being that Term, which, I think, serves best to stand for whatever is **the Object of the Understanding when a Man thinks**, I have used it to express whatever is meant by *Phantasm*, *Notion*, *Species*, or whatever it is, which the Mind can be employ'd about in thinking' [I.1.8; 47:28-32]. If we remember that **a phantasm is an image, that 'notion' is the word Locke uses for such mixed modes** as 'courage,' 'drunkenness,' 'sacrilege' and 'murder' [II.22.2; 288: 24]; that **'species' includes both sensible species** [|] **or particular sensings, and intelligible species**, or whatever is abstracted from particular sensings, we can get some idea of **the extraordinary flexibility with which Locke used the term 'idea.' It ranges over immediate sensings, sensations, memories, images and concepts**. As we shall see later, **he often tends to emphasize the image aspect**, but certainly not exclusively. When he says that courage is 'For a man to be undisturbed in Danger, sedately to consider what is fitted to be done, and to execute it steadily' [II.30.3; 374: 5-8], he surely does not suppose that his complex idea of courage is an image. (Ashworth 1984: 46-47)

Hence why he apologizes for the use of this word right at the start: "But, before I proceed on what I have thought on this Subject, I must here in the Entrance beg pardon of my Reader, for the frequent Use of the Word *Idea*, which he will find in the following Treatise" (Locke 1741a: 5).

> Second, we should note his thesis that **all complex ideas are made up out of simple ideas**, which goes together with the thesis that **simple ideas all come to us from experience, whether sensation or reflection**. It is tempting to argue that Locke was committed to a radical reductionism, whereby **any legitimate statement I make using such complex terms as 'justice' must be equivalent without loss of meaning to a series of statements, perhaps infinitely many, about sense data, immediate sensings, or whatever the preferred locution**. It may indeed be that this is the logically correct conclusion to be drawn from some of the things which Locke says, but it is essential to remember that **philosophers do not always pursue the logical consequences of their remarks to the bitter end**, and that they might be horrified if they did. Many of Locke's examples of simple ideas, and all of his examples of analyzed complex ideas suggest that **he took a considerably more relaxed view of his general thesis than have some of his readers**. (Ashworth 1984: 47)

I have yet to form an rigid opinion on this. A lot of the stuff he wrote about simple and complex ideas went above my head. It would probably take a second reading and careful attention to systematize all of his statements about types of ideas into a coherent picture.

> Thirdly there is his thesis that knowledge is 'nothing but *the perception of the connexion and agreement, or disagreement and repugnancy of any of our ideas*' [IV.1.2; 525: 5-7]. I am going to take it that he meant this quite literally, and that **under no circumstances did he allow that the mind or perceiving agent could be directly related to any object other than an idea or the mind itself**. He says so, more than once. For instance, he wrote that a man has 'no notion of any Thing without him, but by the *Idea* he has of it in his Mind' [II.32.25; 393: 14-15]; and that 'the Mind knows not Things immediately, but only by the intervention of the *Ideas* it has of them' [IV.4.3; 563: 27-28]. (Ashworth 1984: 48)

On *Substance*, he writes: "If Nature took care to provide us any *Idea*, we might well expect it should be such, as by our own Faculties we cannot procure to ourselves: But we see on the contrary, that since by those Ways, whereby other *Ideas* are brought into our Minds, this is not, we have no such clear *Idea* at all, and therefore signify nothing by the word Substance, but only an uncertain Supposition of we know not what" (Locke 1741a: 100). In other words, the mind does not embrace the object; it embraces ideas of the object.

> The temptation for modern readers is to take Locke as a paradigm case of the private-language philosopher, one who holds that **our mental life consists of a succession of occult entities called 'ideas' to which reference is made whenever we utter words meaningfully**. (Ashworth 1984: 49)

Define:occult - "mystical, supernatural, or magical powers, practices, or phenomena."

> He claimed that we have **a mental language**, made up of mental propositions [|] which contain ideas, not words [IV.5.3; 574: 14-21; IV.5.5; 575: 35-36; cf. II.32.19, 391: 35-36]. In his remarks on how to avoid error and confusion he exhorted the reader to focus on ideas rather than on owrds. He twice praised mathematicians for doing that successfully [IV.3.30, 561: 11-16; IV.4.9, 567: 21-30], and he said 'the examining and judging of *Ideas* by themselves, their Names being quite laid aside' is 'the best and surest way to clear and distinct Knowledg' [IV.61.1, 579: 6-8]. (Ashworth 1984: 49-50)

I take it that what he meant was something along the lines of *mental imagery* or *representations*, i.e. visual imagination.

> I have now arrived at the heart of my argument, for **not only was 'signify' a quasi-technical term for Locke; it was a genuinely technical term in the scholastic literature of the period, and indeed, in all medieval writings concerned with the theory of language**. I wish to contend that Locke's use of the term 'signify' makes much more philosophical sense if one sees it against the scholastic background than if one approaches it from the point of view of twentieth century theories of meaning. It also makes a good deal more historical sense to suggest that Locke was influenced by his background, rather than being a complete innovator in every aspect of his thinking. (Ashworth 1984: 55)

Getting to the good stuff. I'm not even sure the last few pages on 20th century theories of meaning were even necessary.

> In theory the main texts studied for logic and metaphysics (as for ethics, natural, and political philosophy) were those of Aristotle, but in practice secondary sources were used. The leading metaphysics texts included some by Catholics such as the Frenchman, **Eustace of St. Paul**, and some by Protestants, such as the German, **Scheibler**, and the Dutchman, **Burgersdijck**. They were all predominantly scholastic in

> nature, by which I mean that they were highly organized, were heavily influenced by the renewed Aristotelianism of the sixteenth century, and were equally heavily influenced by such medieval authors as Thomas Aquinas (who was undoubtedly more popular in the seventeenth century than in the thirteenth) and Duns Scotus. (Ashworth 1984: 56)

Christoph Scheibler and Franco Burgersdijk. Eustace of St. Paul I couldn't find.

> Thurd, there is **the theory of definition** which had at least a negative influence on Locke. According to the scholastic texts, there were two kinds of definition: **the *definitio quid nominis* or nominal definition, which explains the signification of a word; and the *definitio quid rei* which in Du Trieu's words is a 'definition which explains the nature of the thing** [||] **signified by a name.'** He added that this type of definition was called **'essential'** when it was given through those elements essential to the thing defined, such as animal and rational with respect to man. It applied only to substances. This is precisely the kind of definition which Locke spends so much time denying that we have a use for. (Ashworth 1984: 57-58)

Aww yeah, good stuff. A modern parallel in Charles Morris' distinction between signification and denotation.

> The doctrine of mental language goes back to Aristotle's *De Interpretatione* 16a3 where he remarked that **spoken words were signs of affections in the mind**, but the real impetus for the development of a theory about mental language came from two sources, **St. Augustine's *De Trinitate* 15, and Boethius in his second commentary on Aristotle's *De Interpretatione***. After Boethius, philosophers all seem to have taken it for granted that there were three types of language, **spoken, written, and mental**. Spoken and written languages had conventional meaning and were in fact, though not necessarily so, different for different groups of people. **Mental language on the other hand was thought to be necesarily common to all men because it had natural meaning; no choice or convention was involved, and mental terms were significative by virtue of their very nature**. Mental language was taken to be logically prior to conventional language, and spoken sentences were said to be meaningful only if they were subordinated to mental sentences. Most late medieval logicians also recognized an intermediate level of mental language which was conventionally meaningful. If a person 'speaks in his heart' by using the words of Latin or French without actually uttering them, then he is using mental language in an extended sense [cf. IV.5.4, 574: 23-26]. (Ashworth 1984: 58)

And it gets better. This is all new to me.

> Intense and lengthy discussion of such issues seems to have ceased after **the first three decades of the sixteenth century, when several people published entire books devoted to mental language**; but even in seventeenth-century Oxford traces of the debate on mental language are to be found. For instance, in Robert Pinke's list of questions on logic, metaphysics and ethics published in 1680 for the use of Oxford students, one of the logical questions to be considered was **'Is a mental proposition a simple quality?'** More important for our purposes is the *Logica* of Martin Smiglecius, a book which was published in Oxford in 1634, 1638, [||] and 1658 (the year Locke obtained his M.A.) and which was bought by two of Locke's students. A chapter of this work is devoted to the problem of **the unity of mental propositions**. Smiglecius reproduced the arguments of the fourteenth-century philosopher, Gregory of Rimini, and says that Gregory was right when he argues that a mental proposition was not **a mere aggregate of terms**. Rather it is **a complex unity**. It results from a simple act of affirmation or negation which gives to the concepts involves their roles within the proposition. (Ashworth 1984: 59-60)

Scholasticism turns out to be intensely interesting.

6046

> I should add that no one doubted that words are used to *refer* to public objects; the only question had to do with the description of the word-concept-thing relation. The very asking of this question strengthens my point that signification and meaning are not to be identified. If one takes the words 'Does a word signify concepts or things or perhaps both, but one less immediately than the other?' and replaces 'signify' by 'mean,' one makes nonsense of the question; whereas replacing 'signify' by my preferred synonym, **'makes known,'** will preserve the sense. (Ashworth 1984: 62)

Märgid teevad asjad ja mõtted teatavaks.

> One of several seventeenth-century accounts of this debate is found in the *Logica* of Martin Smiglecius. In good scholastic fashion, he presented the standard arguments for and against the main thesis before reaching his own conclusion. Of particular interest to me are his four arguments for the view that concepts are immediately signified by words. The first argument, which is an appeal to Aristotle's authority, can be ignored. He then argues that words were given to man in order to make known his mind which is hidden and invisible; that **a speaker who conceives nothing signifies nothing, as is the case with parrots**; and fourthly, that words can only signify things by means of **the concept [*ratio*]** whereby the things are conceived. Smiglecius himself did not accept these arguments. He pointed out that to say that concepts are an essential element in the signifying process does not by itself establish that they are what is signified; and he also argued that **we can only use words to find out about a speaker's thoughts if we first know thet hings to which his words refer**. (Ashworth 1984: 62)

Ashworth points out how both of these arguments appear in Locke. I recognize the second in this: "The terms of every proposition are presupposed to be comprehended; therefore no proposition can give us a new conception, and Wisdom is not learnt from books." (W 1: 5)

> Du Trieu, 93-94; Sanderson, 81-82. Cf. Sanderson, 73: **'*Conceptus* sunt signa sive notae rerum, *Voces* Conceptuum, *Literae* vocum'** ['Concepts are signs or marks of things, utterances of concepts, letters of utterances.] (Ashworth 1984: 63; footnote 36)

Good stuff.

> I shall dispose of **the names of mixed modes** quite quickly, since the main problem here is not Locke's theory of language so much as the account he gives of mixed modes themselves. He claims that when we use such notions as 'justice' or 'triangle' we are dealing with **'Archetypes without Patterns' which have 'nothing to represent but themselves'** [II.31.3, 377: 11-12]. A simple way of putting this would be to say that **what counts as an instance of 'justice' or 'triangle' is up to us**; we have invented the notions, and in so far as there is any onus of match it is on the world to conform to our definitions rather than the reverse. Our ideas cannot avoid conformity to reality here, since **the only reality is as determined by us**. (Ashworth 1984: 65)

This is epic. The discussion of Archetypes in Locke always confused me. This shows that his Archetypes are indeed conformable to Peirce's Types.

> What he says about substances here should be compared with what he says about modes. Presumably the ideas of at least some mathematical modes are images, given his claim that **we can use 'Diagrams drawn on Paper' as 'Copies of the *Ideas* in the Mind'** [IV.3.19, 550: 12-13], but of moral ideas he writes: 'We have no sensible marks that resemble them, whereby we can set them down; we have nothing but Words to express them by [...]' [IV.3.19, 550: 20-21]. It is a mistake to suppose that all Locke's ideas are images. (Ashworth 1984: 71)

The connection between diagrams and copies an interesting one from a Peircean point of view. In my paper (in press) I ventured that copies are spatial on very contingent evidence; this is affirmation.

Serjeantson, R. W. 2001. The Passions and Animal Language, 1540-1700. *Journal of the History of Ideas* 62(3): 425-444. [JSTOR]

> "Do not think, kind and benevolent readers, that I am proposing a useless subject to you by choosing to discuss the language [*loquela*] of beasts. For this is nothing other than philosophy, which investigates the natures of animals." The Italian medical professor Hieronymus Fabricius ab Aquapendente began his 1603 treatise *On the language of beasts* with this *captatio benevolentiae* with good cause. For early modern natural philosophers almost universally insisted that only humans were capale of language and speech. In this they followed, sometimes explicitly, their ancient authorities. **"Man," Aristotle had said in the *Politics*, "is the only animal that has the gift of speech."** "Men," wrote Cicero in the *De inventione*, "most excel the beasts in this, that they can speak." They were sentiments echoed throughout the sixteenth and seventeenth centuries. "There is no true language among beastes," said Sir Kenelm Digby. "Language" (*loquela*), concurred G. J. Vossius, "is unique to man." And according to John Ray in *The Wisdom of God* (1691), speech was "a quality so peculiar to Man, that no Beast could ever attain to it." (Serjeantson 2001: 425)

I can guess that this statement is going to be put to the test. What distinguishes speech from vocalizations?

> Yet despite this pervasive assumption that humans spoke and animals did not, the question of animal language kept arising in early modern culture. Readers met **speaking animals in beast fables** and on Lucianic voyages. There was a popular belief in early modern England that **"in the olde tymes" animals could speak**. Theodore Zwinger, Claude Duret, and G. J. Vossius all recorded many accounts of human communication with birds, with the ancient claim that Apollonius of Tyana could understand birdsong being particularly notorious. (Serjeantson 2001: 426)

"Some one however of the Crotonian counsellors, after reviling the rest of the ambassadors, observed that he understood they had defamed Pythagoras, whom not even a brute would dare to blaspheme, though all animals should again utter the same voice as men, which fables report they did in the beginning of things." (Iamblichus 1818: 94-95)

> In late Renaissance Europe speech was frequently conceived, in broadly Stoic terms, as consisting of two equally necessary components: **the internal speech of reason (*logos endiathetos*), and the external speech of the voice (*logos prophorikos*)**. This common twofold understanding was even co-opted by Cartesians: writing in his *Discours physique de la parole*(1668), Géraud de Cordemoy noted that, "In speech there are two things: the [|] knowledge of the formation of the voice, which can only come from the body; [...] and **the signification or idea that is joined to it, which comes from the soul**." (Serjeantson 2001: 427-428)

The stuff of "mental language" in the previous paper thus had Greek, as well as Latin, formulations.

> Furthermore, voices were often distinguished into articulate and inarticulate. **Articulate voices could be written down; inarticulate voices could not**. Finally, following Aristotle, the basic criterion of articulacy was usually considered to be **the ability to produce both consonants and vowels**. (Serjeantson 2001: 428)

"Jointed" voice can be written down.

> Some animals, however, were capable of articulating human words. **Parrots and magpies were the commonly-cited exceptions to the general rule that animals were incapable of producing articulate voices**. It was widely agreed, in fact, that the parrot's vocal organs were uniquely apt for producing human speech. The reason most early modern writers gave for this slavishly followed Pliny: **the parrot has a broader tongue than other birds**. Others went further, mentioning **the parrot's short neck and upright stature**. (Serjeantson 2001: 429)

Now I regret looking up images of parrot tongues. Their upright stature is probably the most important thing.

> Conventionalism is the doctrine that **words have no natural meaning, but rather signify by convention - by agreement - alone**. (A comparison was sometimes made in [|] this respect between words and money.) The doctrine was derived from Aristotle's *De interpretatione*. In this work Aristotle proposed a fourfold structure of verbal signification. **First came things; then came "conceptions" of things in the mind. Verbal utterances - "voices" - were signs of these mental conceptions; finally, there came written words, which were themselves signs of the spoken words**. The most important element of this account was Aristotle's definition of spoken words as conventional signs of mental conceptions. (Serjeantson 2001: 429-430)

Conceptus sunt signa sive notae rerum, *Voces* Conceptuum, *Literae* vocum'" (Du Trieu; in Ashworth 1984: 63; footnote 36; above). This formulation leaves out *things*.

> Furthermore, following Galen and Avicenna, animals were commonly ascribed **an "estimative faculty" (*vis aestimativa*)**, an inner sense that prudently **weighed up intentions and consequences** - such as whether the sheep should flee the hungry wolf. But this did not qualify as reason. (Serjeantson 2001: 431)

May help explain the placement of will, volition, judgment, and understanding (as second in a triad) in various philosophical systems.

> External speech, said Pierre Chanet, was inseparable from this internal discourse of reason: and **if nature had given internal speech to animals, she would also have given them the organs by which to express it**. Instead, animals learnt human language merely by imitation. If animals were capable of speaking human words, argued the Marburg Lutheran **Christoph Scheibler** in his treatise on the soul, it was only "by resemblance." Thus if for Aristotle **imitation was the beginning of learning**, then in the vast majority of early modern accounts of how animals learnt language, **it was the end as well**. (Serjeantson 2001: 431)

Christopher Scheibler, too, has already passed through (cf. Asworth 1984: 56; above). The point about imitation, too, has already passed through (cf. Walmsley 1995: 418; above).

> Animals, said Anthony Deusingen, were incapable of abstraction: they could not discern the essences of things; they could not use conventional signs; they could not abstract universals from particulars; and they could not form maxims and rules. For the same reason they could not number, since **in the Aristotelian tradition numbers could** [|] **only by formed by the rational soul**. (Serjeantson 2001: 431-432)

Significant for my purposes only on the tangential reason that Peirce places the law of number in the third position of the triad, i.e. reason.

> Speech enabled these abstract mental conceptions to be communicated by means of the conventional signs that represent them. But **in order for true communication to occur, both parties had to possess the conceptions that lay behind the words**. As the Jesuit Roderigo de Arriaga emphasized, **this was not the case when conversing with parrots**. Thus, too, an intention to communicate was also crucial to this understanding of speech; this might be expressed as the "will" behind an utterance. Pierre Chanet argued that when animals do express themselves by their voices (for even he could not deny that they did this), **they nonetheless have no *intention* of doing so**. (Serjeantson 2001: 432)

That both parties have to possess the conceptions behind the words very much the point of Locke with his *second* veiled reference (to the ideas inside other men's minds). That animals do not *intend* to communicate a very dubious statement.

> Most authors raised the question of animal language **to address linguistic and semantic questions about human speech**; animals provided a convenient (and largely hypothetical) foil against which to define this attribute. Natural historians like Wotton, Gesner, Aldrovandi, and even Willughby might collect accounts of the vocal powers of animals, but **no grammarian or logician concerned with understanding the nature of human language took them very seriously**. (Serjeantson 2001: 433)

Likewise with Jakobson: "The endeavor to start and sustain communication is typical of talking birds; thus the phatic function of language is the only one they share with human beings." (1960d: 24) - that is the whole extent of it.

> The French physician Ambroise Paré was not utterly eccentric in thinking that animals recognized each other by their voices, and even that "**they seem to talk and lough among themselves**." (Serjeantson 2001: 433)

Are they… laughing behind our backs?

> What was it, though, that animals were communicating? What were they expressing by their voices, sounds, and gestures? The universal answer that early modern philosophers gave to this question was: their **passions**. Animals used their voices to express **the passions or "affections" of their souls**. (Serjeantson 2001: 434)

This would afford an unkind interpretation of Malinowski, who allowed to his "primitive savages" what early modern philosophers allowed to animals.

> They stated that, like humans, animals used different voices **to signify different passions**. Giralamo Gardano illustrated this with the example of the chicken. (Chickens were a prize exhibit in several discussions of animal expression, no doubt reflecting the intimacy in which many early modern people lived with them.) When a mother hen calls her chicks, said Cardano, she clucks loudly; when she wants them to flee from a bird of prey, she raises and draws out her utterances; when caught, she cries out anxiously and repetitively, like hiccups; when laying eggs, she exults; **when leading her chicks she uses a harsher, heavier and more sparing utterance than when she calls them to her**; and when roosting she uses a low voice, different again from all the others. (Serjeantson 2001: 434)

When the parrot prince Maurice met "made the Chuck four or five times that People use to make to Chickens when they call them" (Locke 1741a: 285), it must have been this "harsher, heavier and more sparing utterance", this *chuck*. Notice, that this is also the exception - instead of a passion it expresses a command, as in the regulative function of a call of monkeys (cf. Carpenter 1969: 46).

> Thus logicians, like the Dutch writer Gisbrecht van Isendoorn, explained that animal voices do not signify things, only passions. In this, he said, **they are like a human laugh, which also signifies a passion rather than an object**. Nor, explained the Jesuit **Martin Smiglecius**, do animal voices signify conceptions or ideas: whereas human utterances are capable of signifying both things and conceptions of things, animal voices do neither. (Serjeantson 2001: 435)

The 17th century scholastic scene wasn't all that large by the looks of it if names repeat so frequently in different papers.

> Other writers, however, went so far as to arguet hat **because natural signs were universal, this conferred advantages on animals that were denied to humans**. One of the strongest statements of this position was made by the anti-Aristotelian Dalmatian philosopher Francesco Patrizi. "One species of cattle," he argued, "without ever changing their lowing, can understand each other throughout the world. Likewise all horses use their own whinnying, lions their roaring, pigs their grunting everywhere in the world. **But men, after a small change of place, need to learn to speak a new language**." (Serjeantson 2001: 435)

This reminds me of a comparison someone on the internets made between the U.S. and U.K. where you can fly thousands of kilometers across one and all the business outlets are the same, whereis in the other you drive 10 kilometers north, everyone speaks a different accent and the pastries have new names.

> Several of these works took their lead from ancient treatises on animal intellignce: Plutarch's *Moralia*; Sextus Empiricus' *Outlines of Pyrrhonism*; and the neo-platonist Porphyry's vegetarian tract *On Abstinence*. These works areprimarily moral philosophical in nature and purpose, and it was this aspect of them that was picked up by writers like Michel de Montaigne, Montaigne's follower Pierre Charron, and the papal legate Girolamo Rorario in his work entitled *That Brute Animals Use Reason Better than Men*. (This treatise, written in 1544, lay unpublished for a hundred years until the French *érudit* Gabriel Naudé printed it in Paris in a philosophical climate much shaped by Charron's and Montaigne's writings.) (Serjeantson 2001: 436)

All of these are extant and accessible. That's the upside of ancient sources used in the early modern era.

> The central argument in this tradition of discussing [|] animal language was that just because humans do not understand animals, it does not follow that **animals do not converse with one another**. Thus Rorario noted that, since **animals abount in wit, flourish in memory, and are inflamed by a desire to learn** - and especially to imitate our voices - "why do we not believe that they also have something by which they mutually understand each other?" (Serjeantson 2001: 436-437)

This is still a thing. *The Boys*, a TV show about superheros, had the parody of Aquaman praise the humour and wit of dolphines. A lobster cracks a funny joke just by staring at him.

> Fabricius proves this from our perception of other languages: even though we might know that the Syrian, Hebrew, or Persian languages can be written down, they still seem to us to be illiterate and inarticulate. **Historians tell us, he continues, that the Italians thought the Huns barked rather than spoke**. (Serjeantson 2001: 439)

That's so good. This is indeed the case - if you do not understand the language you won't be able to discriminate words and letters because human speech is fluid (continuous) and may "swallow up" the pauses so clearly signified by spaces in a written text. As to barking, this is an impression my own brief acquaintances with Finns can attest to.

> Following the classic Stoic division, Fabricius argues that animals' passions fall into four main kinds: **pleasure (*voluptas*), desire (*cupiditas*), annoyance (*molestia*), and fear (*metus*)**. These have reference to present and future good, and present and future evil, respectively. (Serjeantson 2001: 440)

Voluptas also the Roman goddess of sensual pleasure, the daughter of Cupid (desire, desire for love; eager, greedy, passionate) and Eros. For a moment there I thought the first might have something to do with volition, as the second is clearly the cupidity in Aristotle (cf. Chase 1863: 469; ff). This paper was excellent.

Arikha, Noga 2005. Deafness, Ideas and the Language of Thought in the Late 1600s. *British Journal for the History of Philosophy* 13(2): 233-262. DOI: 10.1080/09608780500069269

> I assume from the outset that positive theories of cognition based on neurological or generally materialist accounts cannot de away with a puzzlement with regard to their relevance in answering the question of how it is that we are what we are - that is, **individuals endowed witho consciousness**, or with what in early modernity was referred to as **the rational soul**. The capacity to posit such a problem of consciousness is specific to humans, and to the human mind. Certainly, **as the cognitive sciences today acknowledge and study, we are evolved creatures, on a continuum with the rest of the natural world**. Tools such as, say, **metarepresentational language** - thanks to which we are able to devise questions about our nature and origins - belongs to humans alone. **Language too is bound to be an evolved functions**. But the philosophically and humanistically framed question remains of whether or not a concept of human exceptionality is necessary to the analysis of language. This article analyses **a historical configuration of this question**. (Arikha 2005: 233)

I'm not sure that that is all that is encompassed by "the rational soul". Are other animals not "individuals endowed with consciousness"? Metarepresentation I take to be the representation of representations, i.e. signs about signs.

> This might be because the traditional subject-matter of modern philosophy was formed in the late seventeenth century out of the twin disciplines of **metaphysics** on the one hand, and of what would eventually be known as **epistemology** on the other. The first determined to a large extent **the realm of physics**; the second was initially (arguably until Locke) **an aspect of psychology**. However, the remit of philosophy today has overcome the foundational separation of metaphysics from natural philosophy, and of epistemology from psychology and the mind sciences. (Arikha 2005: 234)

Hopefully we will get to specific examples, beyond mere impressions.

> Holder belonged to a group of linguists at Oxford of whom another prominent member was George Dalgarno (1626-1687), author of **the *Ars signorum*, a project for a universal language**, and the *Didascalocophus*, a didactic treatise aimed at the deaf. (Arikha 2005: 237)

This was mentioned, without George Dalgarno's name attached, in one of the foregoing papers.

> The preoccupation with **the communicability of language, whether between individuals or between groups and nations**, was thus intimately connected with a concern to find a way of reading the 'book of nature' and of communicating its contents in an intelligible way. There was intense disagreement - notably between Paracelsians, members of the Royal College of Physicians and scientific at the Royal Society - over how and whether this 'book' could be opened in the first place, and over what conditions were necessary for the communication of information to be possible. Webster complained in his *Academiarum Examen* that 'Many do superficially and by way of *Analogy* (as they term it), acknowledge the Macrocosm to be the great unsealed book of God, and every creature, glory and power'; but **no one could 'read the legible characters that are onely written and impressed by the finger of the Almighty**'. (Arikha 2005: 238)

The "communicability" of language nicely goes through the dyad, group, and societal levels (missing only the aspect of intrapersonal communication from Ruesch's matrix). How "legible" the characters of the Almighty are is still up to question.

> It was through our senses, primarily vision, that we could acquire knowledge of the book of nature - just as language was the key to reading the book of Scripture and, for some, to unlock its secrets. But **the relation of our senses to our ability to decipher signs must itself be an object of investigation**. Our senses provided the information; yet **that information had to be processed by the mind**, which somehow bridged the different kinds of information which each sense delivered and unified the different kinds of information which each sense delivered and unified them into one concept, sign, or universal. **The chief characteristic of the human mind was, then, its ability to process sense-data and use language, an intricate system of abstract signs inaccessible to animal minds**. (Arikha 2005: 241)

The necessity of semiotics or the doctrine of signs for natural philosophy.

> Holder accepted that 'Thousands of Signs may be invented and agreed upon, and learnt, and practised' - from bells and trumpet calls to facial expressions, pointing and knocking - which the dumb were good at using and which animals made use of too, '**to Call, Warne, Chide, Cherish, Threaten**, *&c*., especially within their own kinds'. Nevertheless, **the human voice and the alphabet were the 'chief' of all signs**. Only man was endowed with speech,
>
> > as with an Instrument suitable to the Excellency of his Soul, for the most easie, speedy, certain, full communication of the Infinite variety of his Thoughts, by the ready Commerce between the Tongue and the Ear. And if some Animals, as ***Parrots, Magpies, &c.*** **may seem to be capable of the same discriminations, yet we see, that their souls are too narrow to use so great an Engine**.

That animals could not express themselves in the way that humans could was at first an Aristotelian assumption, and it held water despite the contrary assertions made in the sixteenth century by Michel de Montaigne and Pierre Charron (1541-1603). (Arikha 2005: 241)

William Holder must have been whom Serjeantson (2001: 429) meant regarding parrots and magpies. That words are the "'chief' of all signs" also echoed in Locke: "most usual whereof being Words" (Locke 1741b: 339). The "great [...]" Engine" reminds me of the comparison of the referential function of language with the elevator and the phatic with the doorbell.

> Indeed, the first paragraph of the first part of the *Logique* by Antoine Arnauld (1612-1694) and Pierre Nicole (1625-1695) established that: 'Since **we cannot know anything outside ourselves without the mediation of the ideas within ourselves**, thoughts we can have about our ideas might be the most important part of logic, because it is the foundation of everything else.' (Arikha 2005: 243)

A philosophical position that's becoming increasingly evident. Locke and Kant may be said to have systematized this view of perception.

> Descartes had staked all on the belief that thought alone could counteract doubt about the veracity of sense-perception, which holding that **the senses could only convey information about the way in which objects and their primary as well as secondary qualities were experienced, not about their nature**. Locke, on the other hand, believed that objects first affected our senses, causing 'perception in the Mind' and 'thereby produce in the Understanding a simple *Idea*'. (Arikha 2005: 247)

This looks like a subtle difference but amounts to Locke forming a separate faculty of Understanding, Kant in turn out of Reason.

> Girls, said Fénelon, could turn idle if given too much licence in the youth; and with time on their hands they might become the **bathetic** victims of their own inappropriate curiosity, like the 'précieuses'. Here is how he thought one should attend to the need to teach children - and **girls in particular, naturally inclined as they were, he wrote, to focus on their bodies** - that 'our soul is more precious than our body', indeed that the two were 'distinct': [...] (Arikha 2005: 250)

A redpilled frenchman.

> We shall shortly see how, in Cordemoy's dualist scheme, **using language was**, in a rather convoluted way, **akin to perceiving**. As would be the case for Locke, **it involved the conceptualization of data**; and the relation between word and thing was equivalent to that between idea and thing: to speak, he said, was '*donner des signes de sa pensée*'. For both Cordemay and Locke, language was unquestionably a coherent system because, quite simply, it supposed and was built upon **a constant correspondence between referent, sign and meaning**. (Arikha 2005: 254)

"Referent, sign and meaning" - two out of there are not Locke's terms. Doesn't his "private language" ordeal and all that he says about the use of words contradict "a constant correspondence"?

> The parrot analogy made an appearance, as it did in Holder and in Locke, to help make the point that **while non-rational creatures such as parrots could emit intelligible, seemingly intelligent sounds - just as mechanical contrivances were capable of doing - they were themselves unable to generate unconditioned linguistic constructs**. Words, as Descartes himself had pointed out, were related to passions only in humans. **The words of parrots were devoid of content**. The sounds they made certainly did not signal the existence of a thinking mind and **could just as well be** [|] **echoes resounding off rocks**. It was the mind, not the disposition of organs, that determined the capacity to speak. Neither parrots nor the other beings observed by the sceptic spoke meaningfully, whereas the creator of this thought-experiment clearly did. In other words, **one could not take for granted the correspondence between external appearance and internal nature**. (Arikha 2005: 255-256)

The parrot's speech is, in other words, like "the mechanical utterances of automata" (Gardiner 1932: 46).

Peaden, Catherine Hobbs 1992. Understanding Differently: Re-Reading Locke's *Essay Concerning Human Understanding*. *Rhetoric Society Quarterly* 22(1): 74-90. [JSTOR]

> Locke's *Essay Concerning Human Understanding* can serve to exemplify these tensions because **it articulates values that served as seeds for modern feminism(s)** while paradoxically participating in the construction of a discursive system that has been used to oppress women. (Peaden 1992: 74)

Everything is bad and good.

> While Locke's texts contain much that has been important to feminism - for example, **ideas of non-essentialism, tolerance, an inchoate social constructivism, and less severe child-rearing practices** - they formed part of a shift in discursive practice that figuratively and literally subordinated women over the next two centuries. This paper examines, specifically, how **Lockean language theory has served as a key component of a rational-empirical way of seeing the world** that assumes control of both women and the world. (Peaden 1992: 74)

How can a way of seeing the world assume control of people?

> Feminist Susan Bordo, in her examination of Descartes, has described the transition from the Middle Ages and Renaissance to the scientific age as a "drama of parturition," a cultural birth out of **an organic female universe** and into **the masculine modern world of science**. (Peaden 1992: 74)

What was that organic female universe? Feodalism? The Romish orthodoxy?

> Bordo's narrative interprets the shift to a new discursive pattern of science as a "rebirthing," a "re-imaging" of knowledge and the world as masculine. **The masculine is a world of detachment, clarity, and objectivity opposed to the feminine world of connection between knower and known, mabiguity, and empathy**. (Peaden 1992: 76)

In these positive terms the feminist paints women as dependent, muddle-minded, and emotionally overloaded. What is the benefit of these absolute bifurcations? Are there no detached, clear, and objective women?

> Echoing Bordo's sympathy for a more "feminized" world-view, Reiss characterizes medieval discursive activities as **a search for resemblances between this world and the divine**, an accumulation of patterns, an effort to listen to and comprehend what the world has to say. (Peaden 1992: 76)

The medieval worldview, according to which that which is not in the bible does not exist.

> Nevertheless, **most ideas in the final analysis point back to things**. This leads Locke to direct the full force of his language theory to constructing a logic, one designed to determine with the greatest certainty the "things" of a reality external to the knower, ultimately to master it. In his attempts to control language, he sets up anew the old quarrel of rhetoric and philosophy, but with a difference: **Rhetoric is explicitly personified as a seductive woman banished from the masculine arena of pure logic**. (Peaden 1992: 77)

Simple ideas point back to things; mixed modes and complex ideas don't. I see that this author has attended the Paul de Man school of misreading Locke. How Locke's figurative statement about rhetoric has been misunderstood could ironically make for a good case a figurative language.

> As is familiar knowledge, the *Essay* takes as its approach the "Historical, plain method" of Boyle and Newton and its scope ranges from Locke's first book denying innate ideas, through an argument in Book II that all knowledge derives from experience, to a discussion in Book IV of knowledge as mental operations performed upon ideas. **Throughout these books**, but particularly in Book III "Of Words," **we find Locke's thoughts on language**.
> **The very placement of Locke's linguistic theories is a clear signal that language is secondary to other considerations in the work**. (Peaden 1992: 77)

So, on the one hand he discusses language throughout the book when the need arises, yet he dedicates a whole book to it only in third order, hence it must not have been very important to him. Ambiguity.

> For although Locke admits that language may construct thought, language remains a "reflection of its ideational base" (Land 32). This ideational base rests on the theory that [|] words are signs for ideas, not for things, and **thus all humans can ever know are their own ideas of things, not the "real essences" of the things themselves**. (Peaden 1992: 77-78)

Sounds about as cogent as Stephen Hicks' take on Kant being the first postmodernist.

> Locke's ideational theory of language concerns itself primarily with words and their meanings to individuals **rather than signs participating in a shared system. As such it is more precisely semantic rather than semiotic**. (Peaden 1992: 78)

Yeap, de Man is in the bibliography. Just like de Man, Peaden ignores the "common use" aspect and the second veiled reference (to ideas in other men's minds). This "semantic rather than semiotic" could just as well be a direct quote from de Man, leaving "semantic" and "semiotic" likewise undefined.

> Since words are secondary to ideas in Locke's philosophy of language, sunig words, as he warns "like a parrot," without these **mysterious internal ideas**, results in an abuse of words and a breakdown in the system of [|] conveyance of ideas from private individual to private individual. This theory contradicts his opening proclamation of the sociality of language. An example of semantic idealism, **it focuses exclusively on the speaker without regard to the dialogic nature of speech events and the fact that hearers may make sense of an utterance whether or not the speaker has her ideas "clearly and distinctly" in mind**. Language doesn't condition thought here, but ideas in the speaker's head alone determine meaning. (Peaden 1992: 78-79)

"He that hath new Notions, will, perhaps, venture sometimes on the coining new Terms to express them: But Men think it a Boldness, and 'tis uncertain, whether common Use will ever made them pass for current." (Locke 1741b: 71) - that's how little is necessary to refute this nonsense.

> **Vivian Salmon traces the seventeenth-century use of the idea of simple notions to a French logic text by Pierre du Moulin, who wrote that there are as many simple notions as there are things in the world**. These simple natures combine to produce all the other materials of the world. This use, from primitive atomic theories held since the Greeks, flourished in the natural and moral philosophy as well as in rhetoric, where topics were likened to the "simple natures" or alphabet of rhetoric, as in Vico, for example. Bacon used the simple natures or alphabet metaphor again in a scientific context, as did Gassendi, Descartes, and Boyle. This tendency to atomize and separate pervades Locke's work, influencing his view of the subject as first a single unit like an atom only secondarily joined in a social contract. (Peaden 1992: 78; footnote 4)

Actually interesting. The logic text by Pierre du Moulin not mentioned on Wikipedia. *Salmon, vivian 1972.* The Works of Francis Lodwick: A Study of His Writnigs in the Context of the Seventeenth Century. *London: Longman.*

> In Book III, in discussing the imperfection of words, Locke divides language into philosophical and civil uses (**along the same lines as the traditional divisions of philosophy and rhetoric**), with civil use allowed "a good deal less exactness" (476; III.9.3). (Peaden 1992: 79)

Extremely dubious. Does rhetoric serve "the upholding common Conversation and Commerce about the ordinary Affairs and Conveniences of Civil Life" (Locke 1741b: 76)?

> Yet almost immediately he **dismisses civil language and holds up philosophy as the model for *all* discourse**. Clear communication with maximum certainty becomes the goal of knowledge, and rhetoric has no part to play in discovering or constructing knowledge. (Peaden 1992: 79)

So when he writes that "the Market and Exchange must be left to their own ways of Talking, and Gossipings not to be robbed of their antient Privilege" (Locke 1741b: 107) he's lying?

> He goes on to differentiate between degrees of knowledge, the greatest being intuitive knowledge (immediate, certain cognition of the relations of ideas) and, second, demonstrative knowledge, or (intervening chains of proof resting on intuitive knowledge). A third degree of knowledge, **sensitive knowledge, represents unprovable belief or faith in the real existence of other beings and an external world** (530-538; IV.2). (Peaden 1992: 79)

"As to the fourth sort of our Knowledge, *viz. of the real actual Existence* of Things, we have an intuitive Knowledge of our own *Existence*; a demonstrative Knowledge of the *Existence* of a God; of the *Existence* of any thing else, we have no other but a sensitive Knowledge, which extends not beyond the Objects present to our Senses." (Locke 1741b: 177) - In other words, intuitive knowledge is apperceptive (knowledge that *I* exist), demonstrative knowledge is knowledge that God exists (that *I* exist is sufficient proof, for Locke, that God exists), and everything else - knowledge of the world - is sensitive knowledge because it proceeds from Sensation (perception).

> Locke is so impressed with the value of this mathematical thought process he even wishes to extend its certainty to **civic language**, previously the realm of probability, arguing "That Morality is capable of demonstration, as well as Mathematicks" (643; IV.12.8). Again, **a more certain philosophical discourse becomes the model for all discourse**, completely displacing the contingencies of civil discourse, or rhetoric. (Peaden 1992: 79)

What is civic language? Locke is talking about "moral Words" that represent complex ideas and don't have the same signification for everyone, nor a constant signification for anyone individually. Peaden seems to thing that searching for certainty is moral language, to attempt to define words like "justice", "glory", etc. *erases* all other types of discourse, somehow.

> Nonetheless, despite Locke's **continued attempts** to deny rhetoric a central place in his *Essay*, he thinks so well and so thoroughly that he often defeats his own ends. Inconsistent as are we all, he continues to dream of a common language that could serve as a transparent window of simple ideas opening onto things. Meanwhile, his own text repeatedly denies the possibility, and **rhetoric, the repressed, keeps returning**. (Peaden 1992: 80)

Peaden must be reading Locke *against him*, in the manner of de Man, that is, imposing one's own nonsense over a text without recourse to what the text is saying. Locke mentioned rhetoric *once*, and all of a sudden it's the central thing in his essay about innate ideas, experience, language, and knowledge.

> Locke's purified philosophical language is first **undermined** by his category of relation, in which words such as "mother" only mean what they do by virtue of their relations with other words such as "father" and "daughter". This introduces **a semiotic system** as co-producer of meaning rather than the individual speaker's idea or intention of meaning alone. (Peaden 1992: 80)

How does treating of words that imply relations between simple ideas undermine his philosophical language? What is "a semiotic system" in this context? "Meaning", once again, not Locke's term.

> Mixed modes are abstract terms which form our ideas of such concepts as beauty, gratitude, or theft. Locke says these are nothing but bundles of simple ideas tied together by words used as a "Knot" (417-419; III.3.17-19). He tries to keep these mixed modes "pure" in his atomistic scheme by presupposing the existence of separate simple ideas first experienced in the world and subsequently tied together by a Name:
>
> > For the connection between **the loose parts of those complex Ideas**, being made by the Mind, this union, which has no praticular foundation in Nature, would cease again, were there not something that did, as it were, hold it together, and keep the parts from scattering. Though therefore it be the Mind that makes the Collection, **'tis the Name which is, as it were the Knot, that ties them fast together**. (434; III.5.10)

Locke is hesitant to ascribe too much power to this "knot." And no wonder, for this category of mixed modes actually introduces language as central to the knowledge process. As Bennington points out "it is clear that **the length of**

time the bundle of ideas could be held together by the mind without the securing knot of language is unthinkably small" (114). Locke himself notes that when words have already been invented, it is more usual that people learn them without having the requisite sensations and reflections, for they learn them from other people. In making this point, **he opens up the possibility of their having been originally framed socially, without any prior sensations and reflections**. In effect, the name has become not something simply added on to a bundle of ideas, but something necessary to the *making* of that idea, a process of social construction. Thus **the mixed modes disrupt Locke's atomized, individual knowing subject**, the origin of empirical knowledge, introducing to his language theory the social and the centrifugal. (Peaden 1992: 80)

Peaden sure showed her straw-man-Locke what's what! This "atomized, individual knowing subject" is not in Locke's text, and as I've shown above with regard to "common use" and the second veiled reference, he *never closed* the possibility that words are framed socially; in fact he often chastizes people who use words because they've heard them from others, without themselves knowing what ideas they signify. As to the Knot thing, that I like, but this Bennington quote clearly generalizes what Locke says about mixed modes to apply on language in total. Simple ideas don't need to be held together like that, because they stand for things that we can point to. What is "red" - the color of that ladybug, there. What is "glory" - uhh...

> In the *Essay*, the construction of a devalorized feminine is manifested primarily by Locke's effort to control language, specifically, to exclude **a devalorized (and feminized) Rhetoric** from Philosophy as well as to exclude the figural from literal philosophical language. As we have seen, this **effort to exclude the social from human understanding**, another way of purifying Rhetoric from Philosophy, is an exclusion which ultimately fails. (Peaden 1992: 81)

Again, the quote was "*Eloquence*, like the fair sex, has too prevailing beauties in it to suffer itself ever to be spoken against" (Locke 1741b: 106). Evidently, the fair sex will not suffer even *not* to be spoken against, for the mere mention of the fair sex will be taken as being spoken against, and suddenly you are responsible for two centuries of oppression. Excluding "the social" from human understanding is complete nonsense. The "Business" of words is "conveying its Knowledge to others" (Locke 1741b: 339).

> Influenced by Descartes, Locke intensifies the Baconian negativity toward rhetoric. **He does so primarily by positing a "bad" feminine rhetoric in opposition to a "good" masculine scientific discourse**. Since classical times, rhetoric has been figured as feminine, but the figure was more often held up for adulation - as is the allegorical warrior figure or Rhetorica in Martianus Capella's work - than discredited. (Peaden 1992: 81)

Define:rhetoric - "language designed to have a persuasive or impressive effect, but which is often regarded as **lacking in sincerity or meaningful content**". If you say this is feminine...

> Despite his playfulness, attention to his abuses in concert with **his feminine gendering of rhetoric** shows not only the masculine gendering of philosophy, but also the boundaries he attempts to set for philosophy. These boundaries, attempting to exclude rhetoric and figurality, **aim to create a closed, masculine space for philosophy** apart from the deceitful feminine rhetoric. (Peaden 1992: 82)

Keep in mind that the totality this "gendering of rhetoric" consists of a passing remark saying that "*Eloquence*, like the fair sex, has too prevailing beauties in it to suffer itself ever to be spoken against". Conflating the rhetoric/philosophy distinction with feminine/masculine is something you have to really *read into* it, *against* Locke's text.

> Secondly, this textual moment links rhetoric, pleasure, and desire, emphasizing the human desire for rhetoric because "Men take pleasure in being Deceived." (Peaden 1992: 83)

Peaden might be reading "Men" as "men", not "humans".

> And finally, although an ironic passage, it highlights Locke's quest for control and mastery, **logically associating language with women**. It does this by it **extending the metaphor "Language is a woman"** syllogistically from the axiom "Women must be controlled" to its final logical conclusion "Language must be controlled." This move has been well described by Julia Penelope, [||] who explores in the history of grammar and language study the linked efforts to control both women and language.
> It would perhaps be easier to take this passage less seriously if it did not form part of **a textual enchainment of terms and images devaluing** women or subsuming woman in man. **Images of women in the text are relatively rare, but when they appear they are almost always negative and ultimately women disappear**. (Peaden 1992: 83-84)

Ah, when Locke is talking about language, he's actually talking about women. *Logically*. In my notes I found only one token of "women": "the Souls of excellent Men and Women ascended into Heaven" (Locke 1741b: 162) - *HOW DARE HE!*

> Feminist rhetoricians would do well to increase their interrogations of - their "non-innocent" conversations with - such traditional "canonical" texts as Locke's *Essay*, **reading them alongside the many still unknown texts by women in our history who have previously interrogated or conversing with them**. Such a practice can be central to the production of a new "understanding." (Peaden 1992: 89)

Yeah, not a single word in here about Catharine Cockburn.

Pritchard, Timothy 2013. Locke and the Primary Signification of Words: An Approach to Word Meaning. *British Journal for the History of Philosophy* 21(3): 486-506. DOI: 10.1080/09608788.2013.771611

> Locke's claim that **the primary signification of (most) words is an idea**, or complex of ideas, has received different interpretations. Most theorists argue that **by primary signification Locke has in mind '(linguistic) meaning'** (Alston, *Philosophy of Language*; Kretzmann, 'The Main Thesis of Locke's Semantic Theory'; Losonsky, 'Locke on Meaning and Signification'; 'Language, Meaning, and Mind'; Yolton, *Locke and the Compass of Human Understanding*). Some though have denied this. Ashworth ('Do Words Signify Ideas or Things?'; 'Locke on Language') argues that **signification relates, not to meaning, but to 'making something known'**. Ott (*Locke's Philosophy of Language*, 24) argues that the sign/signification relation is **a matter of a sign being an 'indicator' of (evidence for) what is signified**. Against these latter theorists, I argue that something like linguistic meaning is almost certainly correct. (Pritchard 2013: 486)

Very minute question, this.

> Second, the account appears to make Locke guilty of at least some degree of **semantic idealism, in which a word is taken to refer not only to things in the world but also to the ideas that a word signifies**. Hence, when we say 'The sun is the cause of the day' we are, in part, talking about our idea of the sun and our idea of a day. (Pritchard 2013: 487)

I think all of these accounts unduly reduce Locke's "signs" to "words". Both words and ideas are signs, accordinc to Locke (cf. Locke 1741b: 195).

> Locke states that the **proper/primary/immediate signification** of a word is the idea (or ideas) that the word stands for (III.ii.1, 2-4, 7; III.iv.1-2). Locke often omits the qualifiers and makes the same point in terms simply of the signification of a word. (Pritchard 2013: 487)

"Words in their **primary or immediate Signification**, stand for nothing, but the *Ideas* in the Mind of him that uses them" (Locke 1741b: 4). "The use then of Words, is to be sensible Marks of *Ideas*; and the *Ideas* they stand for, are their **proper and immediate Signification**" (Locke 1741b: 4).

> Locke emphasizes that if a word does not stand for any idea that word is merely an empty sound. Words that belong to no idea 'would be perfectly insignificant Sounds' (III.i.4), 'bare Sounds, and nothing else' (III.x.26). **The idea of word stands for is what is needed to make the difference between merely 'articulate Sounds', which even parrots can make, and a word of a language** (III.i.1-2). This corresponds to the intuition that it is when we have learnt the meaning of a word that the word becomes more for us than just a sound. (Pritchard 2013: 487)

And we should take it for granted that parrots have no ideas.

> Ott illustrates from Hobbes what he means by an indicator. **Hobbes states that things are 'signs' when they are regularly observed either to follow something or to go before something**. A thick cloud is a sign of rain to follow; rain is a sign of at hick cloud that went before. As well as these natural relations, signs can be set up arbitrarily. Hobbes writes:
>
> > [A] bush hung up, signifies that wine is to be sold there; a stone set in the ground signifies the bound of a field; and words so and so connected, signify the cogitations and motions of our mind. (Hobbes, 'De Corpore', I.ii.2. 1839, 14f.)
>
> From this perspective, what is signified is that which is indicated, that for which evidence is given (Ott, *Locke's Philosophy of Language*, 24). (Pritchard 2013: 489)

This sounds a bit like Peirce's initial definition of the sign, i.e. "Veracity consists in a constant connection between the sign and the thing; for if the sign sometimes goes without the thing, then it may speak falsely, and if the thing goes without the sign, it may be belied in negative cases" (W 1: 80).

> I doubt Ott's position can be maintained. His notion of an indicator seems to presuppose reliability (made explicit, *Locke's Philosophy of Language*, 31f.): for x to indicate y, x must reliably correlate with y. But the reliable indication of such-and-such, **in the context of a consideration of conventional signs, is most naturally taken as relating to how the conventional signs are used**. If a community reliably uses a bush as a sign of a wine shop (and does not use it as a sign for other shops), a bush outside a shop will be an indicator of, in the sense of reliable evidence for, a wine shop. Signs can be unreliably used. (Pritchard 2013: 490)

Perhaps "words" aren't the ideal type of signs? Convention, in this sense, is already thirdness, while signs belong to secondness. The trouble stems from mixing linguistic (words) and non-linguistic signs (bushes, clouds).

> Ashworth suggests we should read Locke in the context of this debate. Some argued that what we primarily pick up on, when we hear words, are statements about how the world is, and that **it is only via those statements that we come to learn (if we do) of what the speaker is thinking**. Others, such as the logician Burgersdijck, held that **utterances primarily signify concepts, not things**, and Ashworth ('Do Words Signify Ideas or Things?', 325) claims that Locke 'obviously followed' this second approach. (Pritchard 2013: 491)

Ashworth's interpretation is validated by the order of references Locke himself gives, i.e. ideas in our own minds, ideas in the minds of others, and only thirdly things in the world.

> Locke describes **the remembered ideas** (which capture particular features from our perceptual experience) **as providing us with 'patterns' that can be used for sorting things into types**. Locke speaks of things as being found to 'agree' with (or as 'conforming' to) these patterns (II.xi.9; III.iii.6, 8, 13, 15, 18; III.vi.1, 7, 30, 36, 39). That is to say, having memorized a shape (or colour or texture, or whatever), on

> perceiving an object we can decide whether or not the object has that shape or colour or texture. **When an object agrees with an idea the object can be named by the word** (if there is one) **that is annexed to the remembered idea** (II.xi.9; III.iii.12-13, 15; III.vi.1; IV.vi.4). The picture suggested by this is that **the memory of an idea or complex of ideas, which provides us with a kind of pattern, is a memory that is ultimately based on some repeatable configuration that arises in our experience**. (Pritchard 2013: 493)

This discussion, I believe, would be more profitably conducted with regard to complex ideas, i.e. philosophical terms, the meaning of which is so often nebulous or even, as Locke pointed out, misapplied.

> The main sense in which Locke uses **'refer'** falls under the broad paraphrase given by the OED as: ***to relate one thing to another***. Several different nuances of meaning (not always easily separable) fall under this general paraphrase. One of these nuances is **'to trace (back), assign, attribute, impute (something) to a person or thing as the ultimate cause or source'** (OED). This seems particularly applicable to Locke's discussion of mixed modes, where he writes that apart from 'Men's voluntary Combination' we 'have nothing else to refer these our *Ideas* of mixed Modes to as a Standard' (II.xxxiii.12; see also II.xxxi.1, 3; III.v.6; III.v.12; III.v.14; III.xi.17; IV.iv.5). **Miked modes are combinations of ideas that the mind has arbitrarily put together 'without reference to any Archetypes'** (III.xi.15), 'without Patterns, or reference to any real Existence' (III.v.3). In these passages, Locke is describing **the lack of relatedness that mixed modes have to any archetype**; that which we 'refer' our ideas of mixed modes to - that which we trace them back to - consists of our own voluntary combinations of ideas, these being the source of the complex idea. **By contrast, 'Our complex *Ideas of Substnaces*, [are] [...] *referred to Patterns in Things themselves*'** (II.xxxii.18; cf. III.ix.20; IV.iv.11). That is to say, our ideas of substances are put together on the basis of how we experience things to be (and so are subject to modification as we learn more about things, III.vi.29-30). (Pritchard 2013: 497)

A valuable distinction between mixed modes and complex ideas. Thus far simple ideas, mixed modes, and complex ideas more-or-less correspond to firstness, secondness and thirdness.

> This possibility is strengthened by looking, second, at a notable asymmetry in Locke's use of terminology for the word-idea and word-thing relations. It is true that Locke can use 'signify' and 'stand for' for the word-thing relation, but simply listing these texts obscures the huge disparity in the frequency of his use of these terms for the word-thing relation in comparison with the word-idea relation. **His use is overwhelmingly weighted to the word-idea relation. In Book III, there are over 350 uses of** [|] **these terms (or cognates) for the word-idea relation, but merely a handful of texts for the word-thing relation (and sometimes these are uncertain)**. Locke's interest in 'signification' relates almost entirely to what it is that mkes words significant (rather than being empty sounds) and his answer to this starts with the relation between a word and an idea. (Pritchard 2013: 501-502)

The cool thing about such an old and influential text is that people have taken the care to *count* such instances.

> There are about sixty occurrences of **'denominate'** in the *Essay* - e.g. taking other people's property is denominated stealing (II.xxviii.16), the parcel of matter on my finger is denominated gold (II.xxxi.7) - and in almost every case **it is only the item that a word refers to** (in the standard sense) **that receives denominations**. A word such as 'gold' is used to denominate not its primary signification but **the thing that agrees with the primary signification** (cf. II.xi.9; II.xxxi.3). As far as I can tell there are only three places where 'denominate'/'denomination' is used for the word-idea relation. (Pritchard 2013: 502)

Define:denominate - "to give a name to: designate". Locke's use of the word "Name" appears quite loaded.

Dawson, Hannah 2005. Locke on Language in (Civil) Society. *History of Political Thought* 26(3): 397-425. [JSTOR]

> In Book III of his *Essay concerning Human Understanding* (1689), John Locke lays out **a rich philosophy of language**. While philosophers have poured over this particular book, evaluating the truth and integrity of its arguments and examining their place in Locke's theory of knowledge, historians of his political thought have largely ignored it. (Dawson 2005: 397)

So rich, in fact, that it appears to be very difficult to pin down.

> This is strange, given that **language is *the* means of human interaction**; more particularly, in some important and irreducible ways, **language is the essential mechanism by which political society**, as Locke understands it, **is both created and sustained**. (Dawson 2005: 398)

Expressed on the very first page of Book III: God created Man "also with Language, which was to be the great Instrument, and common Tye of Society" (Locke 1741b: 1).

> I should begin by emphasizing that **the kind of words** I examine in this article **concern culture**, not nature. To put it more technically, I consider the names of what Locke calls 'mixed modes' and 'relations' (although he tends to subsume relations under the category of mixed modes, and I shall do so here). These are entities that, if they exist in nature at all, do not do so in any permanent way, such as **'truth', 'heresy', 'right', 'love' and 'vice'**. They are made up by men and have no fixed referents in the external world. **The names of mixed modes therefore form *the* vocabulary of the social sphere** and, unfortunately, they are peculiarly affected by the three features of language that I discuss. (Dawson 2005: 398)

Culture/nature distinction perhaps not perfectly suitable with Locke's philosophy. That the names of mixed modes concern "the vocabulary of the social sphere" is on point.

> In the first place, Locke fears that **words *effectively* dominate ideas** - or meanings. While he accepts without question the long-established view that thought is theoretically prior to language, he argues that **in practice language has a sovereign place over ideas in cognition as well as in communication**. This linguistic regime especially affects mixed modes because they have no objective standard to keep them real, as we might say. **Their names, being the only firmly public things about them, have carte blanche**. Unable to see beyond description, we are locked in **a vicious circle of words**. (Dawson 2005: 399)

This applies on mixed modes and complex ideas only, no-one can easily invent new simple ideas, nor is the use of the words of mixed modes a *carte blanche* when they are determined by common use.

> The third aspect of Locke's linguistic theory that has strong political resonance seems to destabilize the civil edifice at an even deeper level. I shall call this aspect **semantic instability: the view that the meanings of words are unstable, that different people mean different things by the same words**. This view calls into question the very existence of the compact that affixes certain words to certain ideas. It suggests that there is not even an agreement to be broken, thereby unpicking yet further the social fabric. (Dawson 2005: 399)

Locke discusses this, writing something along the lines that someone who uses words unsteadily, meaning one thing at one time and something else at another, will be treated as courteously as the businessman who places arbitrary prices on his produce. That is, there will be social consequences to people who veer towards "unsteadiness".

> Unlike names of sensations and substances, such as 'blue' and 'tree', which can be somewhat verified and checked by the objective world, **purely conceptual talk has nothing to tie it down**. Mixed modes, those ideas that mediate society, are peculiarly dependent on words for their communication, and therefore have a peculiar form of generative power. (Dawson 2005: 401)

Not "nothing" per se. The way we use "true", "love", "liberty", "obligation", etc. is checked by how other people use these words. While our meanings can diverge, they are seldom completely opposed. And if they are, this becomes an interesting thing to be brought out in itself, as with "conservative" implies complete lack of government in the U.S. and totalitarian control by the state in Russia. See, for example, how often the use of "left" and "right" political leanins are lamented for their varied meanings, or how much stock is put into "democratic socialim" vs" social democracy".

> 'From our cradles', writes Locke, 'we come to learn certain articulate sounds very perfectly, and have them readily on our tongues, and always at hand in our memories', so that **'not only children, but men' turn out 'no otherwise than parrots do'**. It is due to the pre-eminence of words in thought as well as in conversation that Locke feels impelled to add Book III to the *Essay*. (Dawson 2005: 401)

People *do* enjoy the parrot trope.

> Rather than enforcing toleration, creative words in fact usher in persecution and enthusiasm. The theoretical chains on speech are broken by **the unfettered power of words to say anything they like**. Words give the lie to their ideational limits. They enable and encourage speakers to outstretch their knowledge. (Dawson 2005: 402)

I'm pretty sure that this reading of Locke's theory of language is not justified.

> Language is in two senses a compact. The first is what I shall call **the semantic compact**. This is **the agreement and the obligation between men to make certain sounds stand for certain ideas, or meanings**. With the exception of an albeit enthusiastic minority of thinkers, the great majority of early modern philosophers subscribed to this conventionalist thesis. In the *Advancement of Learning* (1605), Francis Bacon, for example, explains that [|] **words are connected to cogitations *'ad placitum*, having force only by contract'**. Locke agrees. Words are made signs of ideas 'not by any natural connexion, that there is between particular articulate sounds and certain ideas [...] but by **a voluntary imposition**, whereby such a word is made arbitrarily the mark of such an 'idea'. While **language began through acts of *individual* linguistic legislation**, people like Adam affixing words to ideas as they pleased, **these word-idea connections were cemented by the 'tacit consent' of the community, in a process almost as unimaginable as it had been imperceptible**. Once established, 'common use' deprives people of their original 'liberty' to make (now familiar) sounds stand for whatever ideas they please. They are bound in **a loose form of reciprocal obligation to use words as' the rule of propriety' dictates**. While the semantic compact does not have the force of a legal contract, Locke evokes its normative power when, drawing on a venerable metaphorical tradition, he compares words to money in an effort to explain how speakers are obliged to obey the law of propriety. (Dawson 2005: 403-404)

Then why write, a few pages earlier, about "the unfettered power of words to say anything they like" as if this was really the case.

> **With regard to mixed modes, however, the semantic compact is extremely fragile**. It is easily broken because all that exists, in a permanent, public sense, are the words. While the natural world sets a limit on credulity, **there is no such pressure on cultural discourse**. Largely **a matter of ideational-linguistic construction**, mixed modes have no third party to regulate them. Categorical statements can be made about 'right' and 'wrong', 'murder' and 'self-defence', for example, without check. Without an objective block to the audience's gullibility, speakers can easily get away with 'improper' speech. (Dawson 2005: 405)

It is interesting that whereas Locke's mixed modes are ideally "moral words", Dawson replaces this with "cultural discourse", whatever that is.

> **The most extreme instance of the disruption of the semantic compact is the art of rhetoric**, which by the end of the seventeenth century had arguably been [|] whittled down to the techniques of *elocutio* - the figures and the tropes. This is certainly how Locke sees it, summing up the art as 'figurative speeches'. **The orator professionally breaks the semantic compacts. He takes a word, removes it from its 'proper' meaning and applies it to another**. (Dawson 2005: 405-406)

This is very well put. The first (de Man) and sixth (Peaden) papers in this post, advancing rhetoric, have done exactly that - taken Locke's figural analogy between Eloquence and the fair sex, and written complete nonsense on the basis of their intentional misunderstanding.

> As Thomas Hobbes puts it baldly in *Leviathan* (1651), metaphors, **queens among tropes**, 'openly professe deceipt'. This brazen severance of the semantic compact had long incited attack. Michel de Montaigne accuses rhetoricians of 'bastardizing and corrupting things in their very essence'. Thomas Sprat calls rhetoric 'this beautiful deceit'. Locke rounds on the ornaments of eloquence, renaming them 'the arts of fallacy', which must be shunned if 'we would speak of things as they are'. (Dawson 2005: 406)

Ah, but now - per Peaden - you are advocating for violence against women!

> Locke's wrath is presumably aimed here, at least in part, at the two connected groups he hated most in the 1680s: Filmerian absolutists and Anglican clergy, and their unholy alliance which instituted a terrifying blend of tyranny and persecution. **These courtly and clerical hermeneuts spin out of their seminal texts - 'the laws of God and man' - so-called 'truths' that enslave the people, such as that kings and priests have unfettered power by divine right**. They use the name of the 'law' to legitimate the confiscation of dissenters' property, thereby obliterating the entire rationale of the law - which is to protect people's property. The breach of the semantic compact itself therefore has deeply uncivil consequences. (Dawson 2005: 408)

This is the kind of historical context I'm most in search of. Somehow I've already visited before the Wikipedia page for Robert Filmer.

> There is a second compact on which language relies. I shall call this the moral compact. It is the protocol that we speak ingenuously. It informally binds us to tell the truth. One of **Locke's strongest influences, Samuel Pufendorf**, explicitly articulates **the morally contractual nature of language**, the speaker's *obligation* to speak their mind and the hearer's *right* to know it, and the imperspicuous nature of language that both necessitates and potentially destabilizes this communicative predicament. He elaborates on the 'pact between us', whereby **'although signs do not inform us of the minds of others by an infallible, but only by a probable certainty**, men being naturally capable of dissimulation and disguise; yet that which any person hath express'd by these signs shall be presumed to be his serious purpose'. While Locke does not spell out the reciprocal obligation that members of a speech community are under to tell the truth, the faith-based nature of this element of communication is clear. Given that words are naturally opaque, we can only *trust* that speakers mean what they say. (Dawson 2005: 408)

And it gets better. Samuel von Pufendorf. His *Of the Law of Nature and Nations* is available in the Internet Archive, and the PDF is only 1024 pages, the text in two columns and 6 point fornt size.

> Referring perhaps to the treason trials that Charles rigged to convict Whig activists, or to the expropriation of estates, Locke explains how **governments conceal their injustice with a verbal masquerade**. Peeling it off, he insists that violence and injury 'is still violence and injury, however colour'd with the name, pretences, or forms of law'. (Dawson 2005: 409)

Some things never change. We see this today in the U.S., where *peaceful protest* are reported as "violent riots" because riot police turns up with violence.

> The absolute necessity that Locke attributes to trustworthiness comes out sharply in **his blunt refusal to tolerate atheists**. His reason for this piece of intolerance is as follows: **'promises, covenants, and oaths, which are the bonds of humane society, can have no hold upon an atheist**. The taking away of God, tho but even in thought, dissolves all'. **Without our relationship with God to ground both our knowledge of and our obligation to the natural law**, and without the heady inducements of hope and fear of heaven and hell, **Locke cannot see how we could be brought to honour our word** - a disposition which, in itself, is 'necessary to the preservation of civil society'. (Dawson 2005: 412)

There is an argument to be made about the honesty of atheists - they, unlike the religious, do not have to pretend to themselves that they have absolute unwaivering faith in something essentially dubious. Not having to habitually lie to themselves, they are less prone to lie to others. The life of a religious person on the other hand is one of perpetual self-deceit.

> This belief that language expresses the contents of the mind was embedded in the *trivium*, the three arts of language which still formed the bedrock of gentle education in seventeenth-century England. **In his *Certaine grammar questions for the exercise of young Schollers* (1590), John Stockwood** explains that 'speech [...] is a pronouncing of words together, wherein every man and woman speaking to each other, use to utter their myndes'. Locke simply repeats the claim. 'The use then of words', he declares, 'is to be sensible marks of ideas; and the ideas they stand for, are their proper and immediate signification'. (Dawson 2005: 414)

It is too bad that books like this aren't (yet) available in the Internet Archive.

> However, while philosophers and pedagogues had tended to generalize 'the mind', Locke probed the point that if language reflects the mind, it must reflect the mind of some*one*. **He and his contemporaries must be committed to a belief in semantic individualism, whereby the meaning of words is determined by their particular users**. When Locke feeds this truism through his particular account of the mind, it has some disturbing ramifications for communication. For various reasons that I shall elaborate, **the minds of Lockean individuals differ from each other**. Therefore, the same words will ineluctably signify different ideas for different speakers. Just as one person's **mental landscape** differs from another's so, by definition, will the meanings of their words. (Dawson 2005: 414)

For this very reason Locke's theory of language is ideally suited to discuss the *throwth of signs*, in which one of the most important points is that a new word is *created by someone* (a particular individual) and *then* gains currency. Not only do individuals create words but sometimes they give them a renewed dominant meaning.

> Our moral partiality is compounded by Locke's account of how our personal histories inscribe themselves on the blank slates of our minds. In *Of the Conduct of the Understanding* he sketches various narrowing viewpoints engendered by our environments. The 'day labourer' and the 'country gentleman' are both victims of their circumstances, whether these be **'poor conversation'** or 'claret'. (Dawson 2005: 419)

It looks like there might be something for me in the *Conduct of Understanding*. It's a rather short read as well.

> When things could not look much worse for the univocity of words, Locke takes a final step into the mire. Meanings do not only differ from person to person, but in the same person from moment to moment. This depiction of **semantic fluidity** within the *same* person **coincides with Locke's deconstruction of personal identity. One's identity consists only in the memory and consciousness of one's continuing self**. Given

> the fluctuating and forgetful character of the mind, **one's self is a patchy entity**, and one's speech will suffer accordingly. Locke depicts the great throng of ideas that rushes at us as fading and disappearing, 'leaving no more footsteps or remaining characters of themselves, than shadows do flying over fields of corn; and the mind is as void of them, as if they never had been there'. (Dawson 2005: 419)

Also why Locke *Essay* is *the* place to start an investigation into Peirce's views of the self. As in the many instances (in *Collected Papers*) where he uses the words "future self", taking it for granted that the self has this unavoidable fluidity.

> The first is **the natural, God-given sociability of man**. Unconcerned to communicate with each other, people seem indisposed to be the sociable creatures that God intended. Language is the evidence as well as the means of God's plan for our peaceful and productive union. He gave men the capacity to speak so that they could help one another. (Dawson 2005: 420)

Unlike other primates we humans are sociable.

> The final foundation of Locke's civil society that looks set to be ruined by semantic instability is the most deep-seated of the three. It is, in effect, what we might call **'culture'**. It is nothing other than **that great raft of mixed modes, those ideas that do not refer to things in the world, but are made up by men, such as 'goodness', 'love', 'king' and 'concubine'**. Mixed modes constitute **the entire representational system** that makes sense of our lives. We are already familiar with Locke's individualistic account of the creation of mixed modes. However, he directly contradicts this with a separate, holistic account. He declares, apparently unaware of the inconsistency, that **mixed modes are made by and for the community**. Unfortunately, this collectivist story, that gives **a robust representation of culture**, is completely dependent on the semantic consensus that its author simultaneously ravages. Semantic instability snuffs out the symbolic vista that originates our existence. (Dawson 2005: 422)

This narrow linguistic conception of culture must be put to the test, and I hope that subsequent readings about Locke will clarify the whole "mixed modes" ordeal. It certainly seems to be one of the most interesting parts of his theory, what with nearly every paper about him mentioning it.

> Lockean man tends to be **a thin-skinned egoist**. He is fiercely self-interested, but his self-interest has as one of its overriding goals **the approbation of others**. His gaze fixated on **the evaluation of his community** and his mind filled with its cultural discourse, his very self cannot be understood outside that community. **His private mental landscape is cultivated by his society through language**. Given that public censure 'is a burden too heavy for humane sufferance', individuals are desperate to know and loudly to voice the community's normative framework that is embodied in mixed modes. The values of the group, that its members so fervently follow, are only manifest in the public, palpable language that passes between them, and it is therefore on these words which everyone hangs. (Dawson 2005: 423)

Only now do I realize that Locke also anticipated *the looking glass self*. On another note, I recently thought about Campanella's "The City of the Sun" and how "Solarians pity death convicts, and talk to them until they accept or even desire the capital sentence" (Iovan 2011: 72). Humans do appear to be *that* susceptible to the influence of their peers, yet why couldn't this very same mechanism be used for criminal rehabilitation? If you can talk someone into desiring the capital sentence, couldn't you just as easily talk them into improving their behaviour?

Aarsleff, Hans 1964. Leibniz on Locke on Language. *American Philosophical Quarterly* 1(3): 165-188. [JSTOR]

> Thus their disagreement can be defined within the history of the lively seventeenth-century debate about words and things, language and mind, and ultimately language and knowledge. Or, put differently: **If the object of man's study is Nature**, as to the Royal Society it certainly was, **does language somehow find**

> **its place within Nature** or does it exist only for man's convenience and entirely apart from Nature? If the former is the case, then one may expect that words can be made to yield some - and perhaps much - knowledge of reality; if the latter, none; and in either case, language may perhaps reveal something about the mind. (Aarsleff 1964: 165)

Why does it have to be one or the other? Can't language be an amalgamation of nature and human invention? And by amalgamation, I do mean that human invention is *coated over* what is otherwise natural.

> The *Essay* was literally epoch-making, and such works never fail to efface their own past; in fact, one can almost say that the *Essay* has no other history than that which was its own future, **as if Locke merely wrote to give Berkeley and Hume something to write about**. Unlike Locke, Leibniz often named his sources and gave citations, which may help **to identify the *Essay*, elusive background**; and Leibniz' vast correspondence offes a further wealth of information. (Aarsleff 1964: 166)

Indeed, Locke's lack of citations gives off the false impression that it is all original. On the other hand, these kinds of authors are prime subjects for historical examination, giving way to studies like this which aim to restore the missing pieces to the larger picture.

> It is familiar knowledge that the *Essay*, having been at least nearly 20 years in the making, made its first appearance in the world very early in 1690 and that Book III bears the title "Of Words." **It is not so often remembered that both Book II and Book IV also have a good deal to say about words, especially the former**. this is merely one example of teh repetitiveness of the *Essay*, which Locke was aware of, but said he was "too lazie, or too busy" to remedy. (Aarsleff 1964: 167)

This I've had to point out in several places in this post. Language, and issues related to language, are treated in passing remarks throughout the *Essay*.

> It is well to remember that the epigraph from Cicero's *De Natura Deorum*, which Locke originally placed on the title page of the *Essay*, occurs in a context that argues about the names of the gods and **whether their existence has anything to do with their having names**. (Aarsleff 1964: 168)

A topic familiar from Cassirer.

> Behind these words lies the conviction that **a language that is unmixed and original** - that has, in other words, **retained in its own stream the greatest number of root-words ever since Babel and the Confusion** - is somehow in closer accord with the Cosmos and Nature, with Creation and the Creator, with truth and reality. Consequently it is also better able than other languages to record the truths of natural philosophy, for it is itself "natural." German was as original as Hebrew and not inferior to Latin and Greek. (Aarsleff 1964: 169)

Upon this standard it is no wonder that Estonian philosophy is in such a poor state - it is neither unmixed nor original.

> Having suggested a German translation of Monboddo's great work ***Of the Origin and Progress of Language***, Herder wrote a Preface to the first volume, which came out at Riga in 1784. He rightly saw that the work was much more assured of success in Germany than in England and gave the revealing reason: "Locke geht uns night weiter an, als sofern er der Wahrheit diente, und wir sind lange schon durch Leibnitz gewöhnt, auch schache Seiten seiner Philosophie zu finden." (Aarsleff 1964: 171)

Only 6 volumes! See the first one. Herder writes that Locke does not concern us any longer because Leibnitz has pointed out the errors of his philosophy.

> To provide the fullest and fairest statement of Locke's doctrines, Leibniz wrote his *Nouveaux Essais* as a dialogue between **a "lover of Truth"** Philalethe and **the "lover of God" Theophile; the latter is Leibniz** while the former speaks for Locke and corresponds to Pierre Coste. The procedure is simple. Philalethe presents Locke's views by direct quotation, paraphrase, summary, or a mixture of all three at such length as the matter may justify, often with omission of illustrations and examples; then Theophile answers. **Sections may be telescoped into a single paragraph or entirely omitted; chapters may be severely shortened but none are completely left out**. Departure from Locke's order occurs occasionally and shows that Leibniz took some care with the composition. For instance, most references to words and language in Book II are omitted and some of them transferred to Book III. A noteworthy example occurs in II, xi, 10-11, where Locke observes that animals "have not the faculty of abstracting, or making general *Ideas*, since they have no use of Words, or any other general Signs." **Leibniz transposes most of this discussion to the opening pages of Book III, where it is in fact more appropriate**. (Aarsleff 1964: 173)

Regardless of the daunting length, I must make an effort to read the *Nouveaux Essais*.

> Both Boyle and Locke had the conviction that knowledge accumulates by **a process that steadily may bring us closer to truth, but the Truth is never achieved; the process never ends**. (Aarsleff 1964: 174)

We will never reach the *final object*.

> It is not a metaphysical treatise, not a "recherche de la vérité." **It does not pretend to offer a complete system of knowledge and truth, but to present a discussion of the ways in which knowledge may be obtained and secured**. Its nature is essentially practical, and for that reason it pays much attention to the ways in which we may wrongly come to believe we have certain knowledge when in fact we do not. It is to this problem that Book III "Of Words" is chiefly devoted. **It offers many instances of Leibniz' failure to understand Locke's limited scope and intent**. (Aarsleff 1964: 175)

Leibnitz evidently was dissatisfied with Locke's *Essay* because it wasn't a final statement about truth. Locke, in his own words, was only "a lover of truth".

> But then, how was Leibniz to know what Locke and his half dozen friends would have taken for granted, the "historical, plain method" of the natural philosophers in the Royal Society? **The word "understanding" in the title is to be taken in its active sense as meaning something like "ways of getting to know something"** - "mind" is no synonym for it. **The *Essay* is about process, not about the still center and the possible**. The aim of the *Essay* was much more limited than Leibniz saw; in I, i, 6 Locke had pointed out that "our Business here is not to know all Things, but those which concern our Conduct," i.e., **conduct in regard to nature** as the Royal Society would have understood it. (Aarsleff 1964: 176)

I expect this to be in some contrast to the use of "understanding" in, say, Malebranche.

> He also agrees that words have two functions: For **the recording of our own thoughts as in memory and for the communication of our thoughts to others**. This Leibniz had likewise said before, though in his answer he points to other kinds of useful signs, such as those of algebra, clearly intending to remind Locke of the combinatorial characteristics. They further agree on a practical matter, namely that language must work with "ease and dispatch" or "ease and quickness." But the agreement does not last beyond the first chapter. (Aarsleff 1964: 183)

At least they agreed in *something*.

6068

> Language, then, is conventional, not natural; words bear no intrinsic relationship to things, but to ideas only - as we are often reminded by **Locke's knot-and-bundle metaphor**. The meaning of the word has nothing to do with its sound. Locke takes great care to be consistent in this matter and often restates his principle in passage that strike directly at the natural language doctrine. (Aarsleff 1964: 183)

This metaphor is one of the more interesting parts in the *Essay* for me. Not only because it also appears in Lotman (e.g. "bundles of possibilities") but because my own naive thinking about the *phono-semantic knots* (per Jakobson) followed along these lines (I called them *arupaelad*, or "strings of the mind", to signify the bond between the signifier and signified).

Hacking, Ian 1988. Locke, Leibniz, Language and Hans Aarsleff. *Synthese* 75(2): 136-153. [JSTOR]

> Some of the groundwork for Aarsleff's assault can be found in his early Locke/Leibniz paper. He himself says that "in retrospect I can now trace the theme that holds my essays together to an observation that occurs in Locke's *Essay*" [*A*. 24] - none other than **the "double conformity" already mentioned**. I argue that in some important ways Aarsleff got Leibniz wrong, and that this foreshadows his subsequent **contretemps** with Berlin, where he seriously misjudged the cogency of his oponent. (Hacking 1988: 136)

Define:contretemps - "a minor dispute or disagreement." "an unexpected and unfortunate occurrence." "This image of the word as a knot that ties a bundle together is one that Locke uses often and with great emphasis; it calls attention both to the arbitrariness of the idea and to the active role performed by the word in preserving the idea as well as in fostering the opinion that it is not arbitrary, on the mistaken assumption that there is some sort of real - and hence not arbitrary - connection between word and object. The relevant passages are: II, xxxii, 6-8 (with the important concluding statement [|] about **the "double conformity" between thing-idea and idea-name**); [...]" (Aarsleff 1964: 175-176; footnote 37).

> The disagreement about nominal and real essences seems, to most readers of today, to be the nub of Leibniz's critique of Locke's in 'Of [|] Words'. It is inevitably connected with recent discussions of natural kinds. **Some philosophers note an affinity between Leibniz and Hilary Putnam's proposals about the meaning of "meaning"**. In his connection, J. L. Mackie wrote of "Locke's anticipation of Kripke", which as Nicholas Jolley has observed, in a curious way to label a suggestion that Locke rejects but which, with modifications, can be read in or into Leibniz. (Hacking 1988: 136-137)

It looks like I'm in it for the long haul.

> Here are three topics that Aarsleff holds to be at issue: Adamicism, the double conformity "problem" [*A*. 24] or "principle" [*A*. 246], and the knot-and-bundle image. We are on new terrain with a vengeance! Perhaps philosophers will be able to guess what a knot-and-bundle image is. **Few, I suspect, will recall "double conformity", because the phrase occurs only once in the *Essay***. Aarsleff's readers will find it 13 times in *A*. "Adamicism" may be a word invented by Aarsleff. The words, "Adam", "Adamic" and "Adamicism" occur on at least 35 different pages of *A*, often several times to a page. The effect is pervasive, starting at page 9 and terminating at page 346. (Hacking 1988: 140)

Indeed, I missed it, too, because the previous paper only mentioned it once in a footnote. The substance of it, on the other hand, was discussed at length by Pritchard.

> Adamicism has two parts. (1) **There was one first language, inaugurated by Adam**, doubtless when all his ribs were intact, and from which all human languages are descended, just as all humans are descended from Adam. (2) **This first language was the true language, with the following properties. Adam had true ideas of things. Each of his ideas truly matched the thing of which it was an idea. The name of each**

> **thing was associated with a true idea in the mind of the first speaker**, and, before the fall, in the mind of his consort. For Adam, there was a perfect "double conformity" of names to thing and idea. The name names the thing; it signifies (as Locke would put it) the idea, and the idea is a true idea of the thing. Here I use the word "thing" generically, denoting objects, qualities, sorts, substances, relations, etc. (Hacking 1988: 140)

Aarsleff's paper did bring out lengthy quotes from Locke's contemporaries who appeared to hold such views. That German is ideally suited for the purposes of philosophy, and a language like Estonian not, is a consequence of such a view. "[Aarsleff] argues that Book III of the *Essay* is firstly an assault upon [Adamicism" (*ibid*, 140). Makes sense.

> Ideas of mixed modes, it will be recalled, are formed from different simple ideas (as opposed, e.g., to **the number "three", composed of three unities, simple ideas of the same kind**). In Locke's view, men are able to combine any ideas they want in order to form a new idea, which will be an idea of a mixed mode. **A mixed mode is a bundle of ideas**. We affix a name to a bundle. This name serves as a knot, that keeps the bundle together - hence Aarsleff's talk of a knot-and-bundle image. (Hacking 1988: 141)

Out of the plurality of simple ideas (unities) comes a new unity, which is a totality (a mixed mode).

> The alleged science/history split should be made in a different way. It is a difference in what is understood by "idea". For Locke ideas are psychological entities that exist exactly when they are in the mind of a person. **Leibniz's ideas are intellectual entities, in the mind for sure, but extant while not being thought about**. Leibniz was one step down the road to that notion now familiar to analytic philosophers, namely Frege's *Begriffen* or concepts. Frege made a well known distinction between sense, reference and associated idea. **Locke's ideas are Frege's associated ideas**. Leibniz's ideas are not the "senses" of Frege's logic, because they do exist only as possessed by living individuals (or God). But they are dispositional: an idea exists when someone is disposed to have it. They are also typically conceptual, in the realm of the intellect, rather than visual, in the domain of the imagination. (Hacking 1988: 147)

Evidently such seemingly superfluous questions as *does a book no-one read contain information?* have grand philosophical consequences. In Locke I met something like it only once: "Put a Piece of *Gold* any where by itself, separate from the Reach and Influence of all other Bodies, it will immediately lose all its Colours and Weight, and perhaps Malleableness too" (Locke 1741b: 206).

> In Section 1 I described one well-known contrast between Locke and Leibniz: the disagreement over natural kinds. I conclude this section with the other, less noticed difference between Locke and Leibniz. **Locke has a resolutely anti-historical conception of language**. Leibniz is participating in the birth of historical linguistics. Aarsleff nods in this direction using the vogue words of two decades age. **Locke is synchronic, Leibniz diachronic** [*A*. 58]. **Those neologisms of the linguistic technocrats serve merely to conceal the fundamental difference between Locke and Leibniz on language**. Leibniz knew that language is an historical and cultural phenomenon. That is why his book was so well received in Königsberg after 1765 [cf. *A*. 49]. In twentieth-century anglophone philosophy Leibniz is revered for his logic, his *ars combinatoria* and his projects for artificial languages. Hence we tend to ignore some other ways in which other facets of his writings were welcomed. (Hacking 1988: 149)

I'm not a great fan of the synchronic/diachronic opposition but "neologisms of the linguistic technocrats" seems a bit too much. They've been around, after all, since the late 19th century (cf. Jakobson 1960c), and appropriated by de Saussure from Eastern-European philologists, I take it.

11.8.4 Voltaire'i kõblas (2020-09-13 19:50)

Eesti mõtteloo tüvitekstid (FLFI.05.025)

Voltaire 1986. *Filosoofiline Sõnaraamat*. Prantsuse keelest tõlkinud Herbert Stillverk. Tallinn: Eesti Raamat. [ESTER]

Kõik on hästi [lk 90-97]

> **See tekitas kenakesti lärmi koolkondades ja isegi arutlevate inimeste hulgas**, kui Leibniz, parafraseerides Platonit, püstitas oma kõikidest võimalikest maailmadest parima ehituse, kujutledes, et kõik selles maailmas on parimas korras. Ta väitis Põhja-Saksamaal, et Jumalal oli võimalik luua ainult üks maailm. (Voltaire 1986: 90)

Best of all possible worlds (Wikipedia).

> Leibniz, kes muidugi oli parem geomeetrik ja sügavam metafüüsik kui Platon, osutas inimsoole selle teene, et näitas talle, et **me peame kõigega üpris rahul olema ja et rohkem ei võinudki Jumal meie heaks teha**; et kõigist võimalikest võimalustest oli vaieldamatult parim see, mille Ta oli valinud. (Voltaire 1986: 90)

Jumal ei olegi kõikvõimas, ka tema võimed on piiratud?

> Leibniz mõistis, et ta ei suuda vastata nendele küsimustele; **sellepärast kirjutas ta mahukaid raamatuid, mis aga kõik olid väga segased**. (Voltaire 1986: 91)

Kui ma õigesti aru sain, siis *Nouveaux essais sur l'entendement humain* kirjutas ta selle tõttu, et ei saanud Locke'iga jutule.

> Ma ei amasta tsiteerida; tavaliselt on see okkaline lõbu; sest **alati pole teada, mis eelneb tsiteeritavale kohale või mis sellele järgneb**, ja seetõttu on olemas risk tõmmata endale kaela tuhat pahandust. (Voltaire 1986: 91)

Siin peaks olema kvalifikatsioon, et selline pahandus järgneb kui tsiteerida sekundaarallikatest (tsiteerid tsitaati). Primaarallikate puhul peaks olema, vähemalt endale, teada, mis tsiteeritule eelneb ja järgneb.

> Kurja päritolu on alati olnud kuristik, mille põhja pole suutnud tungida ühegi pilk. Just see mõistatus sundiski nii paljusid vanaaja filosoofe ja seaduseandjaid appi võtma kaht printsiipi - headuse printsiipi ja kurjuse printsiipi. Egiptlaste juures oli kurja printsiibiks Typhon, pärslastel oli selleks Ahriman. Manilased teatavasti võtsid ka sellesama teoloogia omaks; ent **kuna need mehed polnud rääkinud ei headuse ega kurja printsiibiga, siis ei saa nende sõnu uskuda**. (Voltaire 1986: 92)

Kui millestki rääkimise tingimuseks oleks see, et me oma kõne objektiga ka oleme rääkinud, siis peaksime me vakatama kõigest peale inimeste enda ümber.

> Ka hindud pole selle raskusega paremini hakkama saanud. Olles loonud inimese, oli Jumal talle andnud sellise rohu, mis pidi inimesele kindlustama püsiva tervise; inimene oli laadinud selle rohu oma eesli selga, eeslile aga tuli janu, madu juhatas talle, kust leida vett; ja **sellal kui eesel jooma läks, varastas madu rohu endale**. (Voltaire 1986: 93)

Vargal käsi otsast raiuda!

> Kui loete Shaftesbury teosest peatükki moralistidest, siis leiate sealt järgnevad sõnad:
> "Kurtmisele looduse väaratuste ja puudujääkide üle võiks paljugi vastata. Kuidas on see võimalik, et loodus täiusliku olendi kätest on tulnud nii võimetuna ja puudulikuna? Kuid mina üldsegi ei saa nõustuda väitega, nagu oleks looduses vigu [...] **Looduse ilu just tulenebki vastuolust ja universaalne kooskõla sünnib lakkamatust võitlusest** [...]" (Voltaire 1986: 94)

Kogun katkendeid, mis kirjeldavad "harmooniat" ühes või teises valdkonnas või rakenduses. Seletuseks vaata mõtlevat pilliroogu.

> Vaat kus üks selge ning püsiv kord igat liiki loomade jaoks; egas midagi - kõikjal valitseb kord. Kui minu põies tekib kivike, siis võib seejuures täheldada imepärast mehhanismi: vähehaaval nõrgub minu verre kivisisaldusega mahlasid, need filtreeruvad neerudesse, sealt rändavad need edasi ning läbivad kusetoru, lõpuks jäävad pidama minu põies ning **koonduvad seal imelise njuutonliku külgetõmbejõu mõjul**; kivike võtab ilmet, omandab kuju, suureneb, mina aga kannatan seejuures valusid, mis on tuhat korda hullemad kui surm - kõike seda aga sellepärast, et ses maailmas on koik kõige paremini korraldatud. (Voltaire 1986: 95)

Neerukive põhjustab gravitatsioon? Vaidlesin ise samamoodi kui Locke kirjutas, et kui me vaatame iseennast, oma ülesehitust, siis ei saa jõuda muule järeldusele kui, et meid on kujundanud igavene, kõikvõimas ja kõiketeadev olend (Locke 1741b: 241).

> Sellepärast on õige panna peaaegu iga metafüüsika peatüki lõppu need kaks tähte, mida kombeks oli kirjutada rooma kohtunikel siis, kui neil oli tegemist sellise kohtuasjaga, millest nad aru ei saanud: N.L. (**non liquet, see tähendab: ei ole selge**). (Voltaire 1986: 97)

Pole paha.

Jumal [lk 145-178]

> "Muide, ütle mulle, mida sa seal laulsid oma barbaarses sküütia žargonis?" - "**Jumala kõrvus on kõik keeled võrdsed**," vastas sküüt, "me laulsime Temale kiitust." - "No see on küll kummaline," ütles sellepeale usuteadlane. "Sküütia perekond, kes palub Jumalat ega ole meie juures õppimas olnud!" Ja peagi alustas ta vestlust sküüt Dondindaciga; usuteadlane nimelt oskas veidi sküütide keelt, teine aga oskas vähekese kreeka keelt. See vestlus avaldati ühes käsikirjas, mida säilitatakse Konstantinoopoli raamatukogus. (Voltaire 1986: 145)

See on nüüd küll mingi jama. Jumal ja Jeesus räägivad ameerika keelt.

> *Logomahhos:* Tola! Kas Jumal võib teha, et see, mis on olnud, ei ole üldse olnud, ja et kepil poleks kahte otsa? **Kas Jumal näeb tulevikku tulevikuna** [|] **või hoopis olevikuna?** Kuidas loob Ta olematusest seda, mis on olemas, ja kuidas teeb Ta olematuks seda, mis on? (Voltaire 1986: 146-147)

Jumal näeb tulevikku minevikuna.

> *Logomahhos:* Kas Jumal on kehaline või vaimne?
> *Dondidac:* Kust peaksin mina seda teadma?
> *Logomahhos:* Kuidas! Kas sa siis ei teagi, mis on vaim?
> *Dondidac:* Seda ma küll ei tea. Ja kui teaksingi, mida see mulle annab? Kas see teeks mind õigemaks? Kas see teeks mind paremaks abikaasaks, paremaks isaks, paremaks pereisaks, paremaks kodanikuks?
> *Logomahhos:* **Tingimata tuleb sulle selgeks teha, mis on vaim**; pane nüüd hästi tähele: see on, see on, see on... Noh, ma seletan sulle seda kunagi teine kord. (Voltaire 1986: 147)

Oma hing, vähemalt, tuleb kindlasti üles otsida. Ta peaks olema umbes niisugune ümar (vehib kätega) ja läbipaistev.

> Pärslased austasid Teda päikese näol. Sõõr Memfise templi **frontispissil** oli ainuma ning täiusliku Jumala embleem; egiptlased nimetasid Jumalat Knoufiks. (Voltaire 1986: 149)

Kes on pissil? "**frontisp'iss** <22e: -pissi, -p'issi<> *illustratsioon tiitellehele eelneval leheküljel*"

> Warburton on laimanud Cicerot ja tema **kaasaeglasi** ja üldse vana Roomat. (Voltaire 1986: 153)

Kaagaeglasi peabki laitma; kaaskiireid kiitma.

> Kas olid kreeka ja rooma kirjamehed omavahel kohtunud, või olid ühed teistelt üle võtnud selle, millele nad panid uue nime? (Voltaire 1986: 155)

Kolooniad.

> See ongi, mille poolest Spinoza näib erinevat kõigist **antiikaja ateistidest** - Ocellus Lucanusest, Heraklеitosest, Demokritosest, Leukipposest, Stratonist, Epikurosest, **Pythagorasest**, Diagorasest, Zenonist Eleaadist, Anaximandrosest, ja paljudest teistest. (Voltaire 1986: 156)

Kas ta just väitis, et Pütagoras oli ateist?

> Tuleb tunnistada avameelselt, et nemad mõlemad püüdlesid sama sihi poole - üks kristlasena, teine mehena, kelle õnnetuseks oli see, et ta polnud kristlane: püha peapiiskop filosoofina, kes oli veendunud, et Jumal on lahus loodusest; teine **Descartes'i üpris eksinud õpilasena, kes arvas, et Jumal on identne kogu loodusega**. (Voltaire 1986: 158)

"Early in *The Ethics* Spinoza argues that there is only one substance, which is absolutely infinite, self-caused, and eternal. He calls this substance "God", or "Nature"." (Wikipedia)

> Mul on alati olnud kahtlus, et Spinoza oma universaalse substantsiga ja selle moodustega ja aktsidentsidega mõtles midagi hoopis muud kui Bayle, ja et järelikult **Bayle'il võib õigus olla, ilma et ta oleks Spinoza süsteemi ümber lükanud**. Ma olen ikka arvanud sedagi, et Spinoza tihtipeale ei saanud isegi oma süsteemist aru ja et just see ongi peamine põhjus, miks temast pole aru saadud. (Voltaire 1986: 159)

Argumentum ad Hominem (vt. Locke 1741b: 306).

> Mida tuleb mul sellest järeldada? Seda, et **Spinoza sageli räägib iseendale vastu, et tal polnud mitte alati ideed selged**; et ta suures süsteemide uputuses püüdis päästa end kord ühel, kord teisel lauajupil; et sellise nõrkuse poolest sarnanes ta Malebranche'iga, Arnauld'ga, Bossuet'ga, Claude'iga, **kes samuti oma vaidlustes rääkisid vahel iseenestele vastu**; et ta oli nagu paljud metafüüsikud ja teoloogid. Järeldan siit, et seda enam on mul põhjust umbusaldada kõiki metafüüsilisi ideid; et olen üks üpris nõder loomuke [sic], kes liigub libiseval luiteliival, mis alatasa mu jalge alt ära vajub, ja et pole arvatavasti midagi rumalamat kui arvata, nagu oleks sul alati õigus. (Voltaire 1986: 162)

Kas on keegi, kes terve elu ajab ainult ühte joru ja iseendale kordagi vastu ei räägi?

> "Tuleks defineerida elu, see aga on minu arvates võimatu."
> Kas pole see definitsioon iseendast väga lihtne, väga tavaline? Kas pole elu organiseeritus pluss **tundmused**? (Voltaire 1986: 164)

Sentimendid?

> Kui söandatakse kinnitada, et Jumalat ei olevat olemas, et mateeria liikuvat ja tegutsevat iseendast, mingist igavesest paratamatusest, **siis tuleb seda tõestada, nagu tõestatakse mingit Eukleidese teoreemi**, ilma selleta püsib kogu süsteem vaid mingil tühipaljal oletusel, mingi "võib-olla" peal. Kas nõnda saab põhjendada nii tähtsat asja, mis pakub inimsoole suurimat huvi?! (Voltaire 1986: 165)

Kas tõestamatute asjade puhul tuleb tõestada nende olemasolu või mitte-olemasolu? Kuidas tõestada, et ükssarvikuid ei ole olemas?

> See maksiim on **kõlblas** mõttes veel jälgim kui teised autori maksiimid väärad füüsilises mõttes. (Voltaire 1986: 165)

Jälk kõblas.

> Kartes väsitada lugejaid kõigi nende siit-sealt võetud **üksikpalade läbikatsumisega**, tulen ma nüüd kõnealuse teose põhialuse ja selle hämmastava eksituse juurde, mille peale ta oma süsteemi on rajanud. (Voltaire 1986: 167)

Juba hilja. Autori kohta, kelle ei meeldi tsiteerida, tsiteerib ta kohutavalt palju.

6074

> Igatahes on see väga veider, et kui inimesed eitavad Loojat, siis omistavad nad iseendile võimet luua angerjaid. (Voltaire 1986: 168)

Pädev üldistus.

> Veelgi haletsusväärsem aga on see, et leidus enam õpetatud füüsikuid, kes võtsid omaks jesuiit Needhami naeruväärse süsteemi ja lisasid selel Maillet' süsteemile, kes väitis, et **ookean olevat kujundanud Püreneed ja Alpid**, ja et inimesed olevat tekkinud seakaladest, kelle kaheharuline saba olevat aja jooksul muutunud reiteks ja jalgadeks, nagu oleme sellest juba varemalt rääkinud. Sellised kujutlused ja väljamõeldised sobivad tõepoolest ühte jahust arendatud angerjatega! (Voltaire 1986: 168)

Geoloog Voltaire teab, millest räägib.

> Mulle tundub, et peamiseks ning kõige vajalikumaks ei ole argumenteerida metafüüsiliselt, vaid kaaluda, kas pole meie - viletsate mõtlevate olendite - ühiseks hüveks vajalik tunnustada tasujat ning kättemaksjat Jumalat, kes on ühtlasi meie pidurdaja kui ka lohutaja, või tuleb meil see idee kõrvale heita ja püsida oma hädades ilma mingi lootuseta ja **oma kuritegudes ilma mingi kahetsusevarjuta**. (Voltaire 1986: 172)

Sest kuritegu saab kahetseda ainult seoses põrguhirmuga.

> Oleme küllalt kuulnud kodanikest, kes keset inimlikku nõtrust, rikutust ja viletsust otsivad kindlat punkti, millele **toetada kõlblust**, ja tuge, mis aitaks neil taluda selle viletsa elu apaatsust ja jubedusi. (Voltaire 1986: 172)

Ära jäta kõblast laokile, pane tagasi kuuri!

> Kui me tahame arutleda metafüüsikast, siis saame rääkida [||] vaid võimalustest; ujume kõik meres, mille kaldaid me pole iial näinud. Häda neile, kes selles ujumises omavahel riidu lähevad! Ujuge randa, kes suudab! **Aga kui keegi mulle hüüab: "Te ujute asjata, kallast pole kuskil!" siis see riisub mult kõik jõu ja julguse.** (Voltaire 1986: 173-174)

Kui su jõud ja julgus sõltub luuludest, siis polegi sul neid vaja.

> Te väidate, et usk on põhjustanud tuhandeid kuritegusid; **pigem öelge, et seda on teinud ebausk**, mis valitseb meie haletsemisväärsel planeedil: just ebausk on kõige julmem vaenlane isetule austusele, mida võlgneme ülimale Olendile. Vihakem seda koletist, kes ikka ja alati on puruks kiskunud oma ema rinda! Kõik need, kes võitlevad ebausu vastu, on inimsoo heategijad; ebausk on madu, kes kägistab religiooni oma keermetega: tal tuleb lömastada pea - kuid nõnda, et sealjuures ei tehtaks viga religioonile, mida ta püüab mürgitada ja alla kugistada. (Voltaire 1986: 174)

Igasugune usk on ebausk, sest kui see oleks tõene ja õigustatud, siis poleks enam tegu usuga.

> Kuid hoidku Jumal meid samuti vihase ning barbaarse [||] despoodi eest, kes Jumalasse ei usu, vaid on ise enesele jumalaks, kes ei osutu oma püha koha väariliseks, tallates jalge alla kohused, mis valitseja ametikoht talle peale paneb; **kes vähimagi kahetsuseta on valmis ohverdama oma sõbrad, oma vanemad, oma teenijad, oma rahva - kõik oma ohjeldamatutele kirgedele!** Need kaks tiigrit - üks tonsuuriga, teine krooniga - on ühtviisi kordetavad. Kust küll võtta kammitsaid nende ohjeldamiseks? (Voltaire 1986: 177-178)

Küll olid alles *tugevad kired* tolleaegsetel inimestel.

Võrdsus [lk 183-187]

> Kui maa oleks see, mis ta peaks olema, see tähendab, **kui inimene leiaks endale kõikjal maa peal hõlpsat ning kindlustatud ülalpidamist ja oma loomusele** [|] **sobivat kliimat**, siis on ilmne, et inimene poleks saanud orjastada teist omasugust. Kui seda planeeti kataksid tervislikud viljad; kui meie eluks vajalik õhk ei tooks meile mitte haigusi ja surma; kui inimene ei vajaks muud korterit ega muud voodit kui hirvede ja kitsede oma, - siis Tšingis-khaanidel ja Tamerlanidel ei oleks muid teenreid peale oma laste, kes oleksid küllalt vastutulelikud, et aidata oma vanemaid nende vanas eas. (Voltaire 1986: 183-184)

Tõesti, kui Jumal lõi selle planeedi meie jaoks, siis miks ei ole see inimvajadustele vastutulevam?

> **Üks suur, lasterikas perekond on endale üles harinud hea maatüki**; kahel väikesel naaberperekonnal on viletsad põllud: pole raske mõista, et need kaks vaest perekonda peaksid selle rikka perekonna teenijaiks hakkama või siis selle ära kägistama. Üks mõlemast kehvikperekonnast pakub oma töökäsi rikkale, et saada leiba; teine läheb ning tungib talle kallale, kuid saab lüüa. Teenijast perekonnast [|] võrsuvad teenijad ja töölised, **lüüasaanud perekonnast tulevad orjad**. (Voltaire 1986: 184-185)

Õigustab orjust ja arvab, et suurmaaomanikud on suurmaaomanikud, sest nad on teistest töökamad, mitte päritud jõukusega maa üles ostnud või poliitiliste teenete eest kingituseks saanud.

> **Meie õnnetul planeedil ei ole võimalik, et inimesed, elades ühiskonnas, ei jaguneks kahte klassi - rõhujad ja rõhutavad**; ja need kaks omakorda jagunevad veel tuhandesse, ja selle tuhandel on veelgi oma erinüansid. (Voltaire 1986: 185)

Võrdsus ei ole võimalik, sest hea maatükiga suurel perekonnal ei ole mitte võimalik viletsama maaga perekondadega maad võrdselt jagada. Planeet on kehv, saate aru.

> Inimsugu, **sellisena nagu ta on**, saab eksisteerida üksnes siis, kui on olemas lõputu hulk kasulikke inimesi, kes ei oma mitte kui midagi: sest on päris kindel, et see, kes on oma eluga rahul, ei jäta hooletusse oma maad, selleks, et tulla kündma teie maad; ja kui teil on vaja paari kingi, siis palvekirjade koja meister pole see mees, kes need teile teeb. Nii tuleb välja, et võrdsus on uhtaegu kõige loomulikum kui ka kõige illusoorsem asi. (Voltaire 1986: 186)

Olukord *on, mis ta on, aga ärgu keegi öelgu, mis ta on - siis on kära lahti*.

> Mida peaks tegema see, kes ei ole kardinali kokk [|] ega ka mitte mingis riigiametis, kes ei ole kellestki sõltuv, kuid keda vihastab see, et teda kõikjal koheldakse kaastundlikult või siis halvustavalt, ja kes ometi näeb, et paljudel monsignoridel ei ole ei enam tarkust ega vaimukust ega voorusi kui temal enesel, ja kes peab vahetevahel igavlema nende ooteruumides, - mida peaks tema tegema? **Minema lihtsalt oma teed**. (Voltaire 1986: 186-187)

Voltaire on lahenduste mees.

Seadustest [lk 266-281]

> Inglise rahvas on ühtlasem; ent kuna see rahvas vabanes barbaarsusest ja orjusest vaid **aste-astelt ja järskude tõugete kaupa** ja kuna see tee oli katkendlik, ja kuna see rahvas oma vabameelsuses säilitas mitmeid selliseid seadusi, mida kunagi olid teinud suured türannid võitluses trooni pärast, või siis väikesed türannid, kes omistasid endile prelaadiau, - siis kujunes sellest rahvast võrdlemisi robustne keha, millel on ikka veel näha palju plaasterdatud haavu. (Voltaire 1986: 267)

Fraseoloogia Lotmani katkendliku progressi (plahvatuse) jaoks.

> 5. sajandist saadik olime me kõik metslased. Sellised on juba kord maailma **murrangulised muutused**. Teeröövlid, kes riisusid; maaharijad, keda riisuti - selline nägi välja inimsugu Balti mere kurgust kuni Gibraltari väinani; ja kui siis lõunast ilmusid veel araablased, oli vapustuse kaos täielik. (Voltaire 1986: 268)

Sama.

> Piinamine kaotati ära, sest **piinamine pole muud kui karistamine enne süüteo väljaselgitamist**, ja absurdne on karistada selleks, et süütegu välja selgitada; ja nõnda otsustati ka sellepärast, et juba roomlastel oli viisiks kohaldada piinamist üksnes orjadele; ja lõpuks ka sellepärast, et piinamisega võidakse päästa süüdlast ja hukka mõista süütut. (Voltaire 1986: 270)

Hästi öeldud.

> **Kui vastab tõele, et mesilasi valitseb kuninganna, keda kõik tema alamad armastavad, siis on see veelgi täiuslikum riigikord**.
> Sipelgate ühiskonda peetakse eeskujulikuks demokraatiaks. Nende demokraatia ületab kõik riigid inimeste ühiskonnas, sest siin on kõik võrdsed ja igaüks töötab siin kõigi hüveks. (Voltaire 1986: 271)

Üsna tõenäoliselt koht, kust Trotter sai inspiratsiooni.

> Enam kui ühelegi muule loomale sarnaneme me ahvile oma matkimisvõime, oma **ideede kergemeelsuse** ja oma püsimatuse poolest, ja just selle püsimatuse tõttu ei saa meil ühtlasi ning püsivamaid seadusi olla. (Voltaire 1986: 272)

Misasi on ideede kergemeelsus?

> Kui loodus meie liigi kujundas ja meid mõnede institutsioonidega varustas, andes meile enesearmastuse oma liigi säilitamiseks, heasoovlikkuse teiste säilitamiseks, armutungi, mis meil kõigi teiste liikidega ühine on, ja selle **seletamatu võime kombineerida enam ideid kui kõik loomad ühtekokku**; kui ta meile nõndasiis meie osa oli andnud, ütles ta meile: "Katsuge läbi ajada nii kuidas saate!" (Voltaire 1986: 272)

Kombineeritavus siis teeb ideed kergemeelseks?

Luksus [lk 282-286]

> Luksuse vastu on deklameeritud juba kaks tuhat aastat, küll värssides, küll proosas, ent sellest hoolimata on alati luksust armastatud. (Voltaire 1986: 283)

Kaks ja pool tuhat aastat. "For some are influenced by the desire of riches and luxury..." (Iamblichus 1818: 28)

> Kõik sellised deklamatsioonid tahavad tõendada, et varas ei tohtivat kunagi süüa einet, mis ta on omastanud, ega kandnud riiet, mis ta on varastanud, ega ehtida end sõrmusega, mis ta on kelleltki üle löönud. See kõik tulevat - nii öeldakse - jõkke heita, kui tahetakse aus inimene olla; **pigem siis juba öelge, et ei oleks pidanud varastama!** (Voltaire 1986: 284)

Jah. Varastamine ei ole kõblas.

> Kuid olgu pealegi! Jäägu nii väike vabariik nagu Lakedaimon pealegi oma vaesuse juurde! **Ühtviisi saabub surm kõigile - nii neile, kel midagi pole, kui neile, kes omavad kõike seda, mis elu meeldivaks teeb**. (Voltaire 1986: 285)

Hirmus asjalik arutelu.

Sallivus [lk 372-383]

> Mis on sallivus? See on inimsoo pärisosa. Me kõik oleme tulvil nõrkusi ja eksimusi; **andestagem üksteisele oma rumalused** - see on esimene looduse seadus! (Voltaire 1986: 372)

Ka geoloog Voltaire'le tuleb andeks anda.

> Mispärast sallis Rooma riik neid kultusi? Selelpärast, et egiptlased ega isegi mitte juudid ei püüdnud ära kaotada vana keisririigi religiooni, ei jooksnud mööda maid ja meresid, et koguda omale usklikke; nemad olid huvitatud vaid sellest, kuidas omale raha koguda; ent **on vastuvaidlematu tõde, et kristlased** [|] **tahtsid, et nende usk oleks ainuvalitseja**. Juudid ei tahtnud, et Jeruusalemmas oleks Jupiteri kuju, kristlased aga ei võinud sedagi taluda, et Jupiteri kuju on Kapitooliumil Roomas. Püha Thomas tunnistab avameelselt, et kui kristlased ei tõuganud troonilt Rooma keisreid, siis üksnes seetõttu, et nad seda ei suutnud. **Nende veendeks oli, et kõik maailm peab olema kristlik**. Nii pidid nad siis paratamatult olema vaenulikud kogu maailmale, seni, kuni kõik maailm saab pööratud ristiusku. (Voltaire 1986: 372-373)

See on omamoodi kõnekas, et ÕS-is on "**prosel'üüt** <22e: -lüüdi, -l'üüti> *pöördunu, hiljuti mõne usundi, õpetuse vms pooldajaks hakanu*", aga mitte *proselütiseerimine*.

> Kui mõningad nendest **tahavad, et kõigi vara oleks ühine**, nagu väidetakse olevat apostlite päevil, siis nende vastased nimetavad neid **nikolaiitideks** ning süüdistavad neid kõige alatumates kuritegudes. Ja kui teisi on, kes pretendeerivad müstilisele vagadusele, siis neid nimetatakse gnostikuteks ja nende vastu astutakse välja suure ägedusega. (Voltaire 1986: 373)

Sedasinast "apostlite päevil" valitsenud võrdsust taotles ka Campanella: "All things are common with them, and their disepensation is by the authority of the magistrates. Arts and honors and pleasures are common, and are held in such a manner that no one can appropriate anything to himself." (Campanella 1901: 147)

> Oh teid koletisi, kes **isunete** ebausu järele nõnda nagu vareste magu isuneb raipe järele! (Voltaire 1986: 375)

Cupiditas (cf. Serjeantson 2001: 440).

> Suvatsenud sündida vaesuses ja madaluses, nagu Tema vennadki, **ei suvatsenud Jeesus mitte kunagi praktiseerida kirjutamiskunsti**. Juutidel oli käsuõpetus, kirja pandud kõige peenemais detailides, ent Jeesuse käest ei ole meil mitte ainsatki rida. (Voltaire 1986: 375)

"Ah, ma ei viitsi." - Jeesus

> Tähelepanelikumalt vaadates on ilmne, et apostlik [|] rooma-katoliku religioon on kõigis oma tseremooniais ja dogmades Jeesuse religiooni vastand. (Voltaire 1986: 379-380)

Teemasse: The Gospel of Supply Side Jesus.

6078

> Kas pilliroog, mille tuul painutab mutta, ütleb oma naabrile, mis on painutatud vastupidises suunas: "Lömita minu kombel, sa vilets, või muidu ma esitan nõudmise, et sind välja kistaks ning ära põletataks!"? (Voltaire 1986: 380)

See pilliroog mitte ainult ei mõtle, vaid räägib!

> Mõelgem ka sellele, et kogu Inglismaale kuuluvas **Ameerikas**, see on ligikaudu ühes neljandikus kogu teadaolevast maailmast, on kehtimas **täielik südametunnistuse vabadus**, ja iga religioon on seal teretulnud - tingimusel, et aga Jumalasse usutaks; selletõttu seal kaubandus on õitsengul ja rahva arv kasvab. Mõelgem ikka sellelegi, et **Vene impeeriumis**, mis on suurem kui oli Rooma impeerium, on esimeseks seaduseks **sallivus kõikide sektide suhtes**. (Voltaire 1986: 381)

Ja nüüd osalevad mõlemad Lähis-Ida sõdades.

> Need, kes olid kõige leebemad kõigist inimestest, on meist õppinud olema kõige järeleandmatumad. Vastutasuks sellele heale, mis meile nende poolt osaks sai, ütlesime me neile kohe algul: "Olgu teile teada, et **meie oleme maa peal ainsad, kellel on mõistust**, ja meie oleme kõikjal isandad!" (Voltaire 1986: 381)

"And civilization is nothing but Christianity on the grand scale." (W 1: 108)

Voltaire 2019. *Filosoofilised Kirjad*. Prantsuse keelest tõlkinud Anti Saar ja Marri Amon. Tallinn: Varrak. [ESTER]

Esimene kiri. Kveekerite kohta [lk 7-12]

> Kveeker oli värske olemisega **vanamees, kes polnud iial olnud haige, kuna polnud iial tundnud kirgi ega ohjeldamatust**: elades pole ma näinud ülevamat ega kütjestavamat palet kui temal. (Voltaire 2019: 7)

Kired tekitavad haigusi.

> Ta võttis mu vastu, kübar peas, ja **lähenes mulle kergeimagi kummarduseta**; kuid tema inimlikus avalas näoilmes oli rohkem viisakust kui kombes kraapjalga vedada ja hoida käes midagi, mis on mõeldud katma pead. (Voltaire 2019: 7)

Metsik.

> "Mu poeg," kostis ta tasasel häälel, "ära vannu; me oleme kristlased ja katsume olla tublid kristlased, aga **me ei arva, et kristlus seisneb külma vee ja näputäie soola pähe viskamises**." - "Pagana pihta," jätkasin ma sellest jumalakartmatusest kohkudes, "kas olete siis unustanud, et Johannes ristis Jeesus Kristuse?" - "Veel kord, sõber, ära vannu," ütles leebe kveeker. (Voltaire 2019: 8)

Õige. Kristlus seisneb mitte vandumises.

> "Aga armulaud?" küsisin ma. "Kuidas te seda läbi viite?" - "Meil pole mingit armulauda." - "Mida? Ei mingit armulauda?" - "Ei, **ei mingit muud osadust peale südamete** oma." (Voltaire 2019: 10)

Prantsuse keelest tõlkides on "osadus" loomulik.

> **Me väldime mõnu, spektaaklit või mängu pärast kogunemist**, sest meil oleks ütlemata kahju, kui need **tühiasjad** täidaksid südamed, milles peaks elama Jumal; me ei lausu eales vandeid, isegi mitte kohtus; me arvame, et Kõigevägevama nime ei tohiks inimeste närustes vaidlustes alandada. (Voltaire 2019: 11)

Mitte-faatiline rahvas.

Teine kiri. Kveekerite kohta [lk 13-15]

> Lõpuks tõusis üks neist püsti, võttis kübara peast, ning olles veidi ohkinud ja nägu krimpsutanud, kandis pooleldi suu, pooleldi nina kaudu ette mingi vähemalt tema meelest evangeeliumist pärineva **jutulara, millest ta ise ega keegi teine midagi aru ei saanud**. Kui see näoväänaja oma kauni monoloogiga ühele poole sai ning kõik koosviibijad **ülendatud ja juhmistatud meelel** laiali läksid, küsisin ma oma kaaslase käest, mispärast ka kõige targemad nende hulgast säherdusi jaburusi taluvad. (Voltaire 2019: 13)

Kust ta seda teab, et rääkija ise ega keegi kuulajatest sellest midagi aru ei saanud?

> Seejärel puistas ta mu üle tsitaatidega pühakirjast, mis tema sõnul näitasid, et pole kristlust ilma vahetu ilmutuseta, ning lisas need tähelepanuväärsed sõnad: "Kui sa liigutad üht oma ihuliiget, siis kas liigutad sa seda omaenese jõul? Ilmselgelt mitte, sest see liige liigub [|] tihti su enese tahtmata. **Niisiis liigutab su maist keha see, kes selle keha on loonud**. Ja ideed sinu südames - kas pole see sina, kes neile kuju annab? Veelgi vähem, sest need tulevad su enese kiuste. (Voltaire 2019: 14-15)

See peab ikka päris õnnis tunne olema kui sa arvad, et jumal isegi liigutab su keha, mitte sina ise.

Kolmas kiri. Kveekerite kohta [lk 16-19]

> **Nähes, et mees teda sinatab, saatis kohtunik ta Derby hullumajja piitsutamisele**. John Fox läks Jumalat kiites hullumajja, kus talle määratud karistus ettenähtud karmusega täide saadetud. Need, kes teha nuhtlesid, olid aga väga üllatunud, kui ta neilt on hinge hüvanguks veel mõnd piitsahoopi lisaks palus. Härrad nuhtlejad ei lasknud ennast kaks korda paluda; Fox sai topeltannuse hoope ning tänas nüpeldajaid väga südamlikult. Ta asus neile jutlust pidama; alul naerdi, kuid seejärel hakati kuulama; ja kuivõrd entusiasm on nakkav haigus, suutis Fox oma sõnadega paljusid veenda, ning **neist, kes olid teda piitsutanud, said tema esimesed järgijad**. (Voltaire 2019: 17)

Parim põhjus, miks kedagi hullumajja saata. Nuhtlejatest esimeste järgijate saamist olen justkui kuskil filmis või sarjas näinud.

Neljas kiri. Kveekerite kohta [lk 20-25]

> Viieteistaastaselt kohtas William Penn oma õpingute paigas Oxfordis üht kveekerit; see kveeker pööras ta oma usku ning noormees, kes oli **elav ja loomupäraselt sõnaosav** ning nii väljanägemiselt kui kommetelt suursugune, võitis peagi enda poolele ka mõne oma kaaslastest. (Voltaire 2019: 20)

Sõnaosavus on loobupärane, kaasasündinud?

> Pastorite jutlused tõmbasid ligi üha vähem inimesi; ja **et Penn oli nägus ja hea kehaehitusega noormees, jooksid linna ja õukonna naised kokku**, et hardalt tema sõnu neelata. (Voltaire 2019: 21)

Ka religioon on seks.

> Raha asemel aga andis valitsus talle 1680. aastal ühe maatüki Ameerikas, Marylandist lõunas - ja nii oli kveekerist saanud ühtäkki suverään. Ta asus oma uute valduste poole teele kahe laevaga täis kveekereid, kes talle järgnesid. **Sestsaadik hüütakse toda maad Penni auks Pennsylvaniaks**. (Voltaire 2019: 22)

Ah see William Penn.

> Maa põliselanikud aga, selle asemel et metsa pakku joosta, võtsid rahumeelsed kveekerid märkamatult omaks: ühevõrra suur oli nende viha Ameerika vallutajatest ja hävitajatest kristlaste vastu ning poolehoid nende uustulnukate vastu. üsna pea tuli suur hulk noid väidetavaid metslasi naabrite leebusest võlutuna William Pennilt paluma, et see nad oma vasallideks võtaks. **Oli midagi täiesti uut näha suverääni, keda kogu rahvas sinatab ning kellega rääkides mütsi maha ei võeta; näha valitsust ilma preestriteta, rahvast ilma relvadeta, naabreid ilma kiivuseta ja kodanikke, kes on kuni kohtunikkonnani omavahel võrdsed**. (Voltaire 2019: 23)

"Penn drafted a charter of liberties for the settlement creating **a political utopia** guaranteeing free and fair trial by jury, freedom of religion, freedom from unjust imprisonment and free elections." (Wikipedia)

Viies kiri. Anglikaani usu kohta [lk 26-29]

> Alamvaimulike kirikukogul, mis on omalaadne kleerikutest koosnev saadikute koda, oli tollal arvestatav mõju; vähemasti oli tal vabadus koguneda, usuküsimuste üle vaielda ja **lasta aeg-ajalt põletada mõned jumalakartmatud, teisisõnu tema vastu kirjutatud raamatud**. (Voltaire 2019: 27)

Pole midagi lisada, hea sõnapööre.

> [...] kiriku ametitesse lastakse nad alles **hilises eas, mil inimese ainsaks kireks on veel vaid saamahimu ning mil tema auahnus nõuab seda**. (Voltaire 2019: 28)

Kummaline kireteooria. Charles Fourier'i puhul imestasin ka, et soojadel aastaaegadel kired lõkkavad, aga külmal aastaajal kired vaibuvad.

> Peale selle on peaaegu kõik preestrid abielus; **ülikoolist külge jäänud puisus ja vähene läbikäimine naistega sunnivad piiskoppi harilikult leppima omaenda kaasaga**. Küll käivad preestrid teinekord kõrtsis, sest kombed seda ei keela, ning kui nad purju jäävad, siis tõsiselt ja ilma skandaalita. (Voltaire 2019: 28)

Campanella lugemisest saadik on tekkinud tahtmine koostada diskursus sellest, kuidas *raamatute lugemine teeb inimese oskamatuks ja võimetuks midagi arutleda*, *sest ta on täitnud oma mõistuse surnud märkidega asjadest* (vt. Campanella 1901: 151). Et raamatute lugemine teeb puiseks ja naistega läbikäimisvõimetuks on üsna hea lisandus.

Kuues kiri. Presbüterlaste kohta [lk 30-32]

> Et selle sekti preestrid saavad oma kirikutelt õige tagasihoidlikku palka ning ei või seetõttu piiskoppidega võrreldavas luksuses elada, avaldavad nad loomulikult protesti selle aujärje vastu, milleni nad ise ei küüni. **Kujutlege uhket Diogenest, kes Platoni uhkuse jalge alla tallas** - Šoti presbüterlased pole sellest kõrgist puruvaesest targutajast üldse mitte nii erinevad. (Voltaire 2019: 30)

"He criticized Plato, disputed his interpretation of Socrates, and sabotaged his lectures, sometimes distracting listeners by bringing food and eating during the discussions." (Wikipedia)

> Kui Inglismaal poleks rohkem kui üks religioon, oleks kart adespotismi; **kui neid oleks kaks, kargaksid need teineteisele kõrri; kuid neid on kolmkümmend - ja nad elavad rahus ja rõõmus**. (Voltaire 2019: 32)

Sama kehtib vististi poliitiliste parteide kohta. Venemaal on despotism, USA-s on partisanism (kaks üksteise kõri kallal järivat poolt), ja Euroopas üldiselt pluralism.

Seitmses kiri. Sotsiniaanide ehk ariaanide ehk antitrinitaaride kohta [lk 33-35]

> Kuid kõige kindlamaks arianismi-õpetuse kaitsjaks on kuulus doktor Clarke. See mees on rangelt vooruslik ja malbe iseloomuga, suhtub suurema kirega oma tõekspidamistesse kui proselüütide värbamisse ning tegeleb ükspäinis rehkenduste ja tõestustega, olles **tõeline arutlusmasin**. (Voltaire 2019: 34)

Noneh.

> Kas pole naljakas, et Luther, Calvin ja Zwingle, kõik need kirjanikud, keda ei suudeta lugeda, on rajanud usulahud, mis jagavad omavahel Euroopa; et harimatu Muhamed andis religiooni Aasiale ja Aafrikale; ning et härrad Newton, Clarke, Locke, Le Clerk ja **teised suurimad filosoofid ja oma aja parimad sulemehed on vaevalt kokku saanud väikese salga toetajaid, mis iga päevaga koguni väiksemaks jääb?** (Voltaire 2019: 35)

Pole üldse naljakas. Raamatud teevad inimese tuimaks.

Kaheksas kiri. Parlamendi kohta [lk 36-39]

> Kuid leidub ka üks sügavam erinevus Rooma ja Inglismaa vahel, mis jätab kõik eelised viimasele: kui Rooma kodusõdade viljaks oli orjus, siis Inglismaa rahutuste omaks on vabadus. **Inglased on ainus rahvas maakeral, kel on õnnestunud kuningatele vastu hakates nende võimupiirid paika panna** ning kes pikkade pingutuste tulemusena on viimaks sisse seadnud selle mõistliku valitsusviisi, kus printsil, kel on piiramatu võim teha head, on käed seotud, kui ta tahab teha halba; kus aadlikud on suured ka ilma häbematuse ja vasallideta ning kus rahvas jagab oma valitsust ilma segaduseta. (Voltaire 2019: 37)

Ajapikku jõudsid sinnamaani enamus riike.

> Lordide koda ja alamkoda on Inglise rahva vahekohtunikud ja kuningas on nende ülemkohtunik. See tasakaal roomlastel puudus: Rooma ülikud olid lihtrahvast alati lahus, ilma et ükski vägi neid vahetalitajana lepitada võinuks. Rooma senat, mis on ebaõiglases ja kuritegelikus kõrkuses ei soovinud midagi jagada plebeidega, ei osanud neid valitsusest eemal hoida muul viisil kui rakendades neid alalõpmatutesse välissõdadesse. **Nad suhtusid rahvasse kui kiskjalikku elajasse, kes tuli ässitada naabrite kallale hirmust, et ta omaenese peremehed alla võib kugistada**. Nii tegi roomlaste valitsusviisi suurim puudus neist vallutajad. Olles õnnetud kodus, said nad maailma valitsejateks, kuni lahkhelid neist endist orjad tegid. (Voltaire 2019: 37)

Pean tunnistama, et sellist seisukohta kohtan vististi esmakordselt.

> Kardinal de Retz, kes oli nutikas ja julge, kuid kasutas neid omadusi halvasti, mässas põhjuseta ja hakkas vastu eesmärgita, juhatas relvitut parteid, **sepitses salaplaane sepitsemise enese pärast** ning tundus kodusõda pidavat üksnes oma lõbuks. Parlament ei teadnud, mida ta tahab ja mida ei taha: ta kogus vägesid ja järgmisel hetkel saatis need laiali; ta ähvardas ja palus sealsamas andeks; ta pani kardinal Mazarini pea eest autasu välja ning tervitas teda hiljem tseremoniaalselt. (Voltaire 2019: 39)

Kogun näiteid sellest, kui kellegi tegevust kirjeldatakse ilma eesmärgita, tehtavat tegevuse enda pärast.

Üheksas kiri. Valitsuse kohta [lk 40-45]

> Gallialasi, germaanlasi ja Inglismaa saareelanikke olid alati valitsenud nende druiidid ja külavanemad - omamoodi muitsed parunid, kuid vähem türanlikud kui need, kes tulid nende järel. Nood druiidid pidasid end **inimliku ja jumaliku sfääri vahemeesteks**; nad tegid seadusi, panid alamaid vande alla ja mõistsid neid ka surma. (Voltaire 2019: 41)

"**vahe+m'ees** *vahendaja*, *vahetalitaja*; VMO *saadik*, *advokaat*, *tõlk vm ametlik esindaja*".

Kümnes kiri. Kauplemise kohta [lk 46-47]

> See komme, mis hakkab paraku ajapikku hääbuma, tundub jäletu sakslastele, kes ei mõtle muust kui oma matriklist. Nad ei suudaks mõista, et mõne Inglise peeri poeg pole enamat kui jõuaks ja mõjukas linnakodanik, sellal kui Saksamaal on kõik aina vürstid; **on ju nähtud kuni kolmekümmet ühe ja sama nimega kõrgeausust, kelle kogu varanduseks on vaid vapikilbid ja upsakus**. (Voltaire 2019: 37)

Julgelt viska halgu alla, sakslaste nügamisest pole kunagi midagi halba tulnud.

Üheteistkümnes kiri. Rõugete pookimise kohta [lk 48-52]

> Tšerkessi naised annavad iidsest ajast saadik oma lastele rõugeid, koguni kui lapsed on alles kuuekuused, tehes neile käsivarde sisselõike ja **sisestades sellesse mädavilli, mis on hoolikalt eraldatud teise lapse kehalt**. Käöle, killesse see mädavill on viidud, mõjub ta nagu pärm taignatükile: ta hakkab selles käärima ja levitab veres omadusi, mida ta kannab. (Voltaire 2019: 48)

Kas see ongi see "kirg"?

> Minul on selle teema kohta öelda vaid niipaljukest, et George I valitsemisaja algus, kui *madame* Wortley-Montagu, üks Inglismaa säravamaid ja suurima **vaimujõuga** naisi, viibis koos oma suursaadikust abikaasaga Konstantinoopolis, võttis ta kõhklemata nõuaks nakatada rõugetesse laps, kelle ta oli sel maal ilmale toonud. (Voltaire 2019: 50)

Mis on vaimujõud?

> Sajast inimesest maailmas vähemalt kuuskümmend nakatub rõugetesse; neist kuuekümnest kakskümmend sureb oma parimas eas, kahekümnele aga jäävad eluajaks ebameeldivad jäljed: **nii tapab see haigus või muudab koledaks ühe igast viiest inimesest**. (Voltaire 2019: 51)

Päris tõsine lugu.

Kahekümne viies kiri. Hr Pascali "Mõtete" kohta [lk 133-166]

> Mulle näib, et hr Pascali üldine eesmärk oma "Mõtete" kirjutamisel oli näidata inimest koletu olendina. Ta kirjeldab erilise põhjalikkusega kõiki õelaid ja õnnetuid. Ta kirjutab inimloomuse vastu peaaegu samamoodi, nagu ta kirjutas jesuiitide vastu: **ta omistab meie loomuse põhiolemusele selle, mis iseloomustab ainult üksikuid inimesi**; ta ütleb kaunikeelselt solvanguid inimsoo vastu. (Voltaire 2019: 133)

Tüüpiline. Mitte päris "idiomorfitseerimine", ehk teiste inimeste samastamine iseendaga (mina mõtlen nii, seega teised peavad ka nii motlema), aga midagi ligilähedast, vb vastupidist.

> Pole oluline välja selgitada, kas Jeesus Kristus peab Aristotelest võitma, vaid **on tarvis tõestada, et Jeesus Kristuse religioon on tõeline religioon ning et Muhamedi, paganate ja kõik muud religioonid on valed**. (Voltaire 2019: 135)

Kelle jaoks seda tarvis on?

> **Miks püüda minna kaugemale pühakirjast?** Kas pole hulljulgus uskuda, et pühakirjal on toetust tarvis ja et need filosoofilised ideed võivad talle seda pakkuda? (Voltaire 2019: 135)

Kõik pühakirjad võib prügikasti visata. Ükski kiri pole püha.

> Meie erinevad püüdlused ei ole looduses vastuolulised ning inimene ei ole sugugi lihtne olend. Ta koosneb **loendamatust** hulgast organitest. Kui kasvõi üks neist organeist veidi muutub, peab ta kindlasti muutma kõiki aju muljeid ning loomal peab tekkima uusi mõtteid ja püüdlusi. (Voltaire 2019: 137)

Kuidas koosneb inimene *loendamatust* hulgast organitest, kui anatoomiaõpikus on nad kõik üles loendatud?

> Need hullud, kes ütlesid, et meil on kaks hinge, oleksid võinud sama põhjendusega omistada meile kolmkümmend või nelikümmend hinge, **sest inimesel on suure kire kütkes sageli kolmkümmend või nelikümmend erinevat mõtet sama asja kohta**, ning nii peabki olema vastavalt sellele, millise nurga alt see asi talle paistab. (Voltaire 2019: 137)

Miks peaks inimesel olema sama palju hingi kui tal on mõtteid? Ega inimene ei ole operatsioonisüsteemita arvuti, mis saab ainult ühte programmi korraga jooksutada.

> Teie mõttekäigu abil võidetakse üksnes ateiste juurde, **kui kogu looduse hääl mitte ei hüüaks, et Jumal on olemas**, seda suurema jõuga, mida nõrgem on see peensusteni arutlemine. (Voltaire 2019: 139)

Kõik hiiglaslikud süvaveeorganismid, kes pole eales päikesevalgust näinud, kinnitavad, et Jumal on olemas.

> On niisama võimatu, et mõni ühiskond tekiks ja püsiks ilma enesearmastuseta, kui teha lapsi ilma himuruseta, mõelda söögist ilma isuta, jne. **Meie enesearmastus aitab meil teisi armastada; oma vastastikuste vajaduste kaudu oleme kasulikud inimsoole; see on igasuguse äri alus, see on igavene side inimeste vahel**. Ilma selleta poleks leiutatud ühtki kunsti ega tekkinud kümnest inimesest ühtki ühiskonda; nimelt see **enesearmastus, mille iga loom on looduselt saanud**, käsib meil teiste oma austada. Seadus juhib seda enesearmastust ja religioon täiustab seda. On tõsi, et **Jumal oleks võinud luua olendid**, kes hoolivad ainult teiste heaolust: sellisel juhul oleksid kaupmehed käinud Indias halastusest ja müürsepp oleks tahunud kive oma ligimese meeleheaks. Kuid Jumal korraldas asjad teisiti. Ärgem mõistkem hukka seda tungi, mis ta meile annab, ja kasutagem seda nõnda, nagu ta käsib. (Voltaire 2019: 144)

Ma ei saa jätta märkamata, et inimese lõi Jumal ja loomad lõi loodus.

> Vaidlus Jumala armastuse üle on **pelgalt vaidlus sõnade üle**, nagu ka paljud muud teaduslikud vaidlused, mis on põhjustanud nii suurt vihkamist ja nii kohutavaid õnnetusi. (Voltaire 2019: 146)

On näha, et John Locke ikka mõjus Voltair'isse.

> **Milline inimene ei tegutse üldse, vaid üksnes vaatleb iseennast?** Ma ei väida mitte ainult, et see inimene on nõder, ühiskonnale kasutu, vaid ka seda, et sellist inimest ei saa olemas olla. Sest mida ta vaatleks: oma keha, oma jalgu, oma käsi, oma viit meelt? Ta on kas nõdrameelne või kasutab seda kõike ära. (Voltaire 2019: 150)

Suunamudija.

> XXVII. *Millest tuleb, et* ***mees, kes on paar kuud tagasi kaotanud oma ainukese poja ja oli veel hommikul nii murtud****, sest teda rõhusid kõiksugused kohtuprotsessid ja pahandused,* ***nüüd enam sellele kõigele ei mõtle****? Ärge imestage: ta on täiesti hõivatud selle jälgimisest, kuhu põgeneb metssiga, keda tema koerad on nii innukalt juba kuus tundi tagasi ajanud. Rohkem polegi tarvis. Inimene võib olla kui tahes kurb, kui aga teil õnnestub viia ta niikaugele, et ta läheb kuhugi meelt lahutama, on ta kogu selle aja õnnelik*. (Voltaire 2019: 152)

Meenutab Durkheime katkendit mis väitis, et leinakombed on puhtalt sotsiaalsed kohustused, sest kui leinavat inimest mõnes maises asjas küsitleda, siis ta muudab oma ilmet.

> Inimese loomulik saatus pole ei aheldatud ega ka saada tapetud, kuid **kõik inimesed elavad selleks, nagu ka loomad ja taimed, et kasvada, elada mõnda aega, sigitada endasarnane ja surra**. Satiiris võib küll lõpmatuseni inimest halvast küljest näidata, kuid vähegi oma mõistust kasutades peame tunnistama, et inimene on kõigist loomadest kõige täiuslikum, kõige õnnelikum ning elab kõige kauem. (Voltaire 2019: 153)

Sigi ja sure! "Jonathan, a giant tortoise born in the Seychelles islands, is still going strong. At 187 years old, he's been designated the world's oldest living land animal by Guinness World Records."

> Juute ei vihatud mitte sellepärast, et nad uskusid ainujumalasse, vaid sellepärast, et nad vihkasid naeruväärsel kombel teisi rahvaid, sest **nad olid barbarid**, kes halastamatult [|] tapsid võidetud vaenlasi, sest see labane, ebausklik, rumal, kunstideta, kaubanduseta rahvas põlgas kõige tsiviliseeritumaid rahvaid. (Voltaire 2019: 153-154)

See on umbes neljas või viies kord kui ta mainib juute ja *alati* sellises halvustavas võtmes. Otsingutulemused võtavad selle päris lühidalt kokku: "Voltaire Was a Racist Anti-Semite". Pole imestada, et parempoolsed sinatorutajad teda armastavad.

> On kindel, et **selles, mis füüsikasse puutub, on puhakiri alati käibearusaamadest lähtunud**; nõnda eeldab ta, et Maa on liikumatu, et Päike liigub, jne. Seda, et [|] tähed on loendamatud, ei väida ta mitte ülitäpset astronoomiast lähtudes, vaid **rahva seas levinud arvamust arvestades**. Ja olgugi et meie silmad näevad ainult umbes tuhat kahtkümmend kaht tähte, tundub pimestatud pilgul üksiti taevast vaadates, et neid on lõputul hulgal. Pühakiri räägib niisiis sellest rahvalikust eelarvamusest lähtudes, sest tema ei pea meist füüsikuid tegema, ja on vägagi tõenäoline, et Jumal ei avaldanud ei Habakukile, Baarukile ega Miikale, et ühel päeval keegi Flamsteedinimeline inglane kannab oma nimekirja üle seitsme tuhande teleskoobi abil nähtud tähe. (Voltaire 2019: 154-155)

Ja see "pühakiri" lähtus käibearusaamadest ja eelarvamustest *ainult* füüsika vallas, onju?

> XXXIV. *Teadmistel on kaks äärmust, mis saavad omavahel kokku. Esimene on puhas loomulik teadmatus, milles kõik inimesed end sündides leiavad. Teine äärmus on see, milleni jõuavad* ***vaimuhiiglased, kes on omandanud kõik, mida inimene suudab teada saada****, ja avastavad siis, et nad ei tea mitte midagi, ning leiavad end jälle sealtsamast teadmatusest, millest nad alustasid*. (Voltaire 2019: 156)

Võimatu. Asju, mida võib teada saada, on lõputult palju.

> Ülim *vaimsuse puudus* on mõistmise puudumine, mõtete vaegus; see ei ole hullus, vaid rumalus. Hulluks on organite häire, mille tõttu nähakse objekte liiga kiiresti või mis peatab kujutluse ainult ühel objektil liiga põhjalikult ja jõuliselt. **Mitte keskpärasus ei ole hea, vaid eemaldumine kahest vastandlikust pahest; seda nimetatakse *kuldseks keskteeks* ja mitte keskpärasuseks**. (Voltaire 2019: 157)

Üsna peen eristus. *Median* (*golden mean*) ja *mediocrity*.

> On vale, et inimest saab kallutada eemale inimolu üle mõtlemisest; sest ükskõik millele ta oma vaimu ka ei suunaks, on see alati seotud inimoluga; kordan veel, et **iseendale mõtlemine**, looduse nähtusi kõrvale jättes, **tähendab mitte millelegi mõtlemine**, pandagu seda hästi tähelep. (Voltaire 2019: 157)

Isemus on mitte-midagi.

> Takistamata inimest oma olule mõtlemast, vesteldakse temaga siiski alati **tema elu meeldivatest külgedest**: teadlasele räägitakse kuulsusest ja tarkusest, printsile tema suurusest, kõigile inimestele räägitakse naudingust. (Voltaire 2019: 157)

Peaaegu, et pütaagorlik. Tavalist inimest huvitab (kehaline) nauding; printsi huvitab kuulsus ja suursugusus; teadlast tarkus.

> XLIV. ***Mida vaimsem keegi on, seda rohkem omapäraseid inimesi ta enda ümber märkab***. *Tavaliselt inimesed ei märka teiste vahel erinevusi*.
> **On väga vähe tõeliselt omapäraseid inimesi**; peaaegu kõik valitsevad ennast, mõtlevad ja kogevad tundeid kombe ja kasvatuse mõjul: **miski pole nii haruldane kui** [|] **vaim, kes kõnnib uuel rajal**; kuid kõigil nendel inimestel koos esinevad hoiakutes väikesed erinevused, mida terav pilk märgata võib. (Voltaire 2019: 160-161)

Sisuliselt ütleb Voltaire siin, et ta ei ole väga vaimne, et ta on tavaline inimene, kes ei märka tõeliselt omapäraseid inimesi. Also, triaad: (1) tunnete kogemine; (2) enesevalitsemine; (3) mõtlemine.

> Hr Pascali pakutud põhjus on samuti vale. Me teame suurepäraselt, mis on luule eesmärgiks; **luule on jõuliselt, selgelt, peenelt ja harmooniliselt kujutamine: harmooniline kõneoskus**. Hr Pascalil pidi olema küll halb maitse, mis lubas tal väita, et "saatuslik loorber", "kaunis täht" ja muud lollused on kaunid luuleväljendid; ilmselt olid nende "Mõtete" kirjastajad väga kaugel ilukirjandusest, et avaldada sellele kuulsale autorile nii vähe vääriline mõte. (Voltaire 2019: 165)

Luule seisneb siin justkui tundemuljetest.

6086

11.8.5 Võõrandumine Marxil (2020-09-14 22:40)

Võõrandumine. kohandumisest vastupanuni Euroopa ja Eesti mõtteloo valguses (FLFI.05.029)

Marx, Karl 1982. *Majandusteaduslikud ja Filosoofilised Käsikirjad 1844. Aastast*. Tallinn: Eesti Raamat. [ESTER]

Võõrandunud töö [lk 46-56]

> Poliitilise ökonoomia enda alusel, tema enda sõnu kasutades näitasime, et **tööline on viidud kauba, pealegi kõige viletsama kauba seisundisse**, et töölise viletsus on võrdeline tema toodangu võimsuse ja suurusega, et konkurentsi paratamatuks tagajärjeks on **kapitali akumuleerumine väheste kätte**, s. o. monopoli veelgi hirmsam taastamine, ja et lõpuks kaob erinevus kapitalisti ja maaomanikust rantjee vahel, põlluharija ja tööstustöölise vahel ning kogu ühiskond jaguneb paratamatult kaheks klassiks - *omanikeks* ja omandist ilmajäetud *tööliseks*. (Marx 1982: 46)

Ilmselgelt oleks olnud hea olnud alustada kohe algusest, mitte sellest siin, sest töölise võõrandumine on *konkurentsi paratamatu tagajärg*, aga mida mõtleb ta konkurentsi all? Charles Fourier nt andis tsivilisatsioonile (kapitalismile) "anarhilise konkurentsi" tähenduse.

> Poliitiline ökonoomia lähtub **eraomanduse faktist**. Selle seletust ta meile ei anna. Ta surub materiaalse protsessi, mille eraomandus tegelikult läbi teeb, üldistesse, abstraktsetesse vormelitesse, mis omandavadki seejärel tema silmis ***seaduste* jõu**. Neid seadusi ta *lahti* ei *mõtesta*, s. o. ei näita, kuidas nad tulenevad eraomanduse enda olemusest. (Marx 1982: 46)

Kui ma õigesti aru sain, siis Locke'i valitsusteoorias on eraomandi (mille all mõistetakse ka inimelu) seaduse kogu mõte: "They use the name of the 'law' to legitimate the confiscation of dissenters' property, thereby obliterating the entire rationale of the law - which is to protect people's property." (Dawson 2005: 408)

> Konkurentsi seletust otsitakse välistest asjaoludest. Sealjuures ei ütle poliitiline ökonoomia meile midagi selle kohta, kuivõrd need välised ja pealtnäha juhuslikud asjaolud ainult väljendavad teatud paratamatut arengut. Me nägime, et vahetus ise näib talle juhusliku faktina. **Ainsateks hooratasteks, mida majandusteadlane kasutab, on *saamahimu* ja *saamahimuliste omavaheline sõda - konkurents***. (Marx 1982: 46)

Oh teid koletisi, kes isunete kasumi *järele nõnda nagu vareste magu isuneb raipe järele!* (kohandatud; Voltaire 1986: 375)

> Niisiis tuleb meil nüüd lahti mõtestada oluline **vastastikune seos** eraomanduse, saamahimu ning töö, kapitali ja maaomanduse üksteisest lahutamise vahel, vahetuse ja konkurentsi vahel, **inimese väärtuse ja selle vähenemise vahel**, monopoli ja konkurentsi jne. vahel, jogu selle võõrandumise ja *raha*süsteemi vahel. (Marx 1982: 47)

On aimata, et see *inimväärtuse vähenemise* teema on võõrandumise juures põhiline.

> Ta eeldab fakti, sündmuse näol seda, mita ta peab **dedutseerima**, nimelt kahe asja, näiteks tööjaotuse ja vahetuse paratamatut vahekorda. (Marx 1982: 47)

"**deduts'eerima** <28: -s'eerida, -seerin> LOOGIKA *üldisest üksikut tuletama*" - ma ei teadnud, et *deduce* (*deduction*) sellisena eesti keelde on mugandatud. *Suurepärane dedutsioon, Watson!*

> **Tööline muutub seda vaesemaks, mida rohkem rikkust ta toodab, mida rohkem kasvavad tema toodangu võimsus ja maht**. Tööline muutub seda odavamaks kaubaks, mida rohkem kaupu ta loob. **Vastavalt asjademaailma *väärtuse kasvule kaotab väärtust* inimestemaailm**. Töö ei tooda ainult kaupu: ta toodab iseennast ja töölist kui *kaupa*, kusjuures sellessamas proportsioonis, milles ta üldse kaupu toodab. (Marx 1982: 47)

Sellise vaate üldkehtivuse kohta ei oska ma veel midagi arvata, aga ajaloolises plaanis peab see paika: tootlikkus on muudkui tõusnud, aga palgad stagneeruvad ja muutuvad inflatsiooni tõttu madalamaks.

> See fakt väljendab ainult järgmist: ese, mille töö toodab, töö produkt, on vastandatud tööle kui mingi *võõras olend*, kui tootjast *sõltumatu jõud*. Töö produkt on mingis esemes fikseeritud ja selles asjastunud töö, töö *esemestumine*. Töö teokssaamine on tema esemestumine. Selle korra puhul, mida poliitiline ökonoomia eeldab, esineb **see töö teokssaamine, see töö tegelikkuseks muutmine kui töölise *väljalülitamine tegelikkusest***, esemestumine esineb *eseme kaotusena ja eseme orjusse langemisena*, **eseme omandamine - *võõrandumisena***. (Marx 1982: 47)

Ei saa hästi aru, kuidas töö teokssaamine töölise tegelikkusest välja lülitab. Ja kas võõrandub *ese*? Üsna arusaamatu lõik.

> Töö muutmine tegelikkuseks esineb tegelikkusest väljalülitamisena niisugusel määral, et tööline lülitatakse tegelikkusest välja kuni näljasurmani. Esemestumine esineb eseme kaotusena niisugusel määral, et **tööliselt röövitakse kõige hädavajalikumad esemed, mis on tarvilikud mitte ainult elamiseks, vaid ka tööks**. Ja ka töö ise muutub selliseks asjaks, mida ta võib saada ainult väga suurte jõupingutustega ja üpris ebaregulaarsete vaheaegadega. **Eseme omandamine näib võorandumisena sellisel määral, et mida rohkem esemeid tööline toodab**, seda vähem saab neid tema valduses olla ja **seda rohkem satub ta oma produkti, kapitali võimu alla**. (Marx 1982: 47)

See, et "tööliselt röövitakse kõige hädavajalikumad esemed", viitab justkui sellele, et kui põlluharija läheb linna ja hakkab tööliseks, siis ta peab elamist rentima ja tal ei ole kapitali, et ise oma äri alustada, aga kuidas see on seotud tööl toodetud esemetega?

> Kõik need tagajärjed sisalduvad juba määratluses, et tööline suhtub *oma töö produktisse* kui *võõrasse* esemesse. Sest niisuguse eelduse korral on selge: **mida rohkem tööline end tööl kurnab**, seda võimsamaks muutub talle võõras asjademaailm, mille ta ise enda vastu loob, **seda vaesemaks muutub ta ise, tema sisemaailm**, seda vähem vara kuulub talle. Samuti on lugu religioonis. Mida rohkem paneb inimene jumalasse, seda vähem säilitab ta iseendas. Tööline paneb esemesse oma elu, kuid nüüdsest peale ei kuulu see elu enam temale, vaid esemele. Niisiis, mida ulatuslikum on see tema tegevus, seda esemetum on tööline. (Marx 1982: 48)

Ühest käest nagu meikib senssi - mida rohkem sa füüsilist tööd teed, seda vähem jõuad sa vaimutööga tegeleda. Pärast 12tunnist vahetust ikka ei hakka mingit tõsist raamatut lugema. Aga see, et "Tööline paneb esemesse oma elu" läheb jusktui mingiks metafüüsikaks üle. Samuti ei meiki senssi see, et mida rohkem esemeid tööline toodab, seda esemetum ta ise on. Kas ta palka ei saa, et neid samu esemeid osta?

> Mis on läinud tema töö produkti, seda temal endal enam pole. Seepärast, mida suurem on see produkt, seda väiksem on ta ise. **Töölise *võõrandumine* oma produktis ei tähenda ainult seda, et tema töö muutub esemeks, omandab *välise* eksistentsi, vaid ka veel seda, et tema töö eksisteerib *väljaspool teda*, temast sõltumata, kui midagi niisugust, mis on talle võõras, mis on talle vastandatud iseseisva jõuna**; et elu, mille ta on esemele andnud, astub tema vastu vaenulikuna ja võõrana. (Marx 1982: 48)

Jälle, ainult väike osa sellest tundub tõene - töö on "talle võõras", sest ta ei tööta iseenda jaoks, tööline on kergesti asendatav.

> Tööline ei saa midagi luua ilma ***looduseta***, ilma ***meelelise välismaailmata***. See ot too materjal, millel tema töö teoks saab, millel kulgeb tema tööalane tegevus, millest ja mille abil töö oma produktid toodab. (Marx 1982: 48)

Loodus on meeleline välismaailm? Meeleline välismaailm on loodus? Mida tähendab siin "meeleline"? Tajutav? Tundub nagu reduktsioon. Tehase siseruumid on ka töölise seisukohalt tajutav välismaailm, aga see pole ju loodus?

> Ent nagu loodus annab tööle *elatusvahendid* selles mõttes, et ilma esemeteta, millele tööd rakendatakse, pole võimalik **töö *elu***, nii annab loodus teiselt poolt *elatusvahendid* ka kitsamas mõttes, s. o. *töölise* enda füüsilise eksisteerimise vahendid. (Marx 1982: 48)

Hakkan vaikselt aru saama, miks ideoloogidel on olnud nii lihtne Marxi ära kasutada. See on mingi päris obskuurne filosoofia siin. "Töö" on siin isikustatud? "Töö" *elab* läbi töölise?

> Vastavalt poliitilise ökonoomia seadustele **väljendab töölise võõrandumist tema esemes** see, et mida rohkem tööline toodab, seda vähem saab ta tarbida; mida rohkem väärtusi ta loob, seda [||] rohkem kaotab ta oma väärtust ja väärikust; mida paremini on tema produkt kujundatud, seda värdjalikum on tööline; **mida kultuursem on tema loodud asi, seda rohkem sarnaneb ta ise barbariga**; mida võimsam on töö, seda jõuetum on tööline; **mida keerulisem on töölise töö, seda rohkem on ta ise vaimselt laustunud** ja seda rohkem orjastab teda loodus. (Marx 1982: 48-49)

Tundub, et see "ümberpööramise" loogika, mida võib Foucault ja temasarnaste puhul märgata, on marksistlik. See on kaunis retoorika, aga ei tundu päriselus paika pidavat. Kas kultuurivaldkonna töötajad on seda "barbaalsemad", mida

"kultuursem" on nende toodang? Kunstnikud ja kirjanikud on täielikud metslased? Samuti *kõige keerulisema tööga* - Žižek rääkis hiljuti sellest, kuidas *ametnikustunud ametnikud* on tihtipeale kõige paremad kirjanikud, et nt Franz Kafka juura-alased kirjutised on niivõrd head, et vb kunagi mäletatakse teda hoopis lennuka juristina, kes kirjutas kõrval ka natuke ilukirjandust. St Marxi üldistus siin ei tundu kohe üldse paika pidavat. Pigem tundub ikka nii, et kõige juhmimat tööd tegevad inimesed on ka vaimselt laostunud - sest eeldatavasti peaks see "seadus" kehtima ka pöördvõrdeliselt, a la kõige mõttetumat tööd tegevad inimesed (nt prügivedajad, rekkajuhid) on ka kõige "kultuursemad", või päevad läbi ühte ja sama füüsilist liigutust tegevad inimesed on kõige kirkamad vaimuhiiglased.

> *Poliitiline ökonoomia varjab võõrandumist töö olemuses sellega, et ta ei vaatle* töölise (töö) *ja tema produkti* vahetut *suhet*. **Mõistagi toodab töö imetoredaid asju rikaste jaoks, kuid ta toodab ka töölise vaesumist**. Ta loob paleesid, aga ka **tööliste urkaid**. Ta loob ilu, aga **teeb ka töölise sandiks**. Ta asendab käsitsitöö masinatööga, kuid paiskab sealjuures ühe osa töölistest tagasi barbaarse töö juurde, teise **osa töölistest aga muudab masinaks**. Ta toodab mõistuse, aga ka nõdrameelsuse, kretinismi kui tööliste saatuse. (Marx 1982: 49)

Midagi sellelaadset täheldasin ise kui üks kontoritädi tuli oma magistritöö jaoks uuringuküsitlusega välja ja selles oli küsimusi töö "emotsionaalsete" ja "intellektuaalsete" aspektide kohta, aga mitte midagi töö *füüsilise, energeetilise* poole kohta. See oli justkui iseenesestmõistetav, et töö peabki sind kokkukukkumiseni ära väsitama, kuniks sa end selle juures positiivselt ja stimuleerituna tunned.

> Esiteks selles, et töö on töölisele midagi *välist*, mis ei kuulu tema olemuse juurde, et ta seepärast oma töös ennast ei jaata, vaid eitab, ei tunne end õnnelikuna, vaid õnnetuna, **ei arenda vabalt oma füüsilist ja vaimset energiat, vaid kurnab oma füüsilist olemust ja laostab oma vaimu**. Seepärast tunneb tööline end ainult väljaspool tööd iseendaga, **tööprotsessis aga tunneb ta lahtikistuna iseendast**. Oma sõiduvees on ta siis, kui ta ei tee tööd, tööd tehes aga pole ta enam oma sõiduvees. Tema töö pole seepärast vabatahtlik, vaid pealesunnitud, see on *sundtöö*. **Seepärast pole see töötamise vajaduse rahuldamise**, vaid ainult *vahend* rahuldamaks igasuguseid teisi vajadusi, välja arvatud töötamise vajadus. Töö võõrandatus ilmneb selgesti selles, et niipea kui ei ole enam füüsilist või muud sundi, põgenetakse töö eest otsekui [|] katku eest. Väline töö, selline töö, mille käigus inimene võõrandub, on eneseohverdamine, lihasuretamine. Lõpuks ilmneb töö väline iseloom töölisele selles, et **see töö ei kuulu temale, vaid kellelegi teisele, et ta ei kuulu tööprotsessis iseendale, vaid kellelegi teisele. Just nagu religioonis inimese fantaasia, inimese aju ja inimese südame isetegevus mõjutab indiviidi temast endast sõltumata, seega mingi võõra, kas jumala või saatana tegevusena, nii pole ka töölise tegevus tema isetegevus**. See kuulub kellelegi teisele, see on töölise seisukohalt enesekaotus. (Marx 1982: 49-50)

Siin on vahest olulisim välja tuua see, et *inimesel on vajadus töö järele*, aga siin tuleb vastanduse kaudu dedutseerida, et töö, mis tõeliselt rahuldab seda vajadust, on *vabatahtlik*. Kellegi teise jaoks töötamine ei ole *eneseteostus*, vaid kellegi teise teostuse jaoks vahendiks olemine. Siis kujutasin ette veel tööintervjuud, kus tööandja küsib, "Miks soovid sa siin töötada?" ja töövõtja vastab, "Soovin kurnata oma füüsilist olemust ja laostada oma vaimu ning see tundub selle jaoks suurepärane koht." Võrdlus religiooniga meenutab seda, mida Voltaire väidetavalt kuulis ühelt Inglise kveekerilt: "Kui sa liigutad üht oma ihuliiget, siis kas liigutad sa seda omaenese jõul? Ilmselgelt mitte, sest see liige liigub tihti su enese tahtmata. Niisiis liigutab su maist keha see, kes selle keha on loonud." (Voltaire 2019: 14-15)

> Tulemuseks on see, et **inimene (tööline) tunneb end vabalt tegutsevana ainult oma loomalikke funktsioone täites** - süües, juues, sigitades, paremal juhul veel oma korteris olles, ennast ehtides jne. -, oma inimlikes funktsioonides aga tunneb ta end vaid loomana. Loomalik muutub inimlikuks ja inimlik loomalikuks. (Marx 1982: 50)

Kui need on loomalikud funktsioonid, siis mis on inimlikud funktsioonid? Isetegevuslik töö?

6090

> Teiseks töö suhet *tootmisaktiga töö*protsessis endas. See suhe on töölise suhe omaenda tegevusega kui millegi võõraga, mis ei kuulu talle. Tegevus esineb siin kannatusena, jõud jõuetusena, sigitamine kohitsemisena, töölise *oma* füüsiline ja vaimne energia, **tema isiklik elu (sest mis on elu, kui ta ei ole tegevus?) tegevusena**, mis on tema enda vastu pööratud, mis ei sõltu temast ja mis ei kuulu talle. See on ***enesevõõrandus***, kuna eespool oli jutt *asja* võõrandumisest. (Marx 1982: 50)

Miks ei võiks elu olla *tegevusetus*? Kas pilves peaga hea filmi vaatamine pole mitte elu kõrgeim tipp, mille suhtes igasugune muu tegevus on mõttetus? Minu arvates on küll see utoopia mitte see, kus kõik viimseni kui üks sagivad ringi ja teevad midagi, vaid see, kus kõigil on vabadus *mitte midagi* teha, olla *jõude*.

> Liigielu seisab nii inimesel kui loomal füüsiliselt selles, et **inimene (nagu loomgi) elab anorgaanilisest loodusest**, ja mida universaalsem on inimene loomaga võrreldes, seda universaalsem on selle anorgaanilise looduse sfäär, milles ta elab. **Just nagu taimed, loomad, kivid, õhk, valgus jne. moodustavad teoreetiliselt osa inimteadvusest osalt loodusteaduse objektina, osalt kunsti** [|] **objektina, moodustavad tema vaimse anorgaanilise looduse, vaimutoidu, mille maitsmiseks ja seedimiseks ta peab selle eelnevalt valmistama**, nii moodustavad need ka praktiliselt osa inimelust ja inimtegevusest. Füüsiliselt elab inimene ainult nendest loodusseadustest, olgu siis toidu, kütuse, riiete, korteri jne. vormis. **Inimese universaalsus ilmneb praktiliselt just selles universaalses, mis muudab kogu looduse tema *anorgaaniliseks* kehaks**, sest loodus on esiteks inimese otsene elatusvahend, teiseks aga tema elutegevuse mateeria, objekt ja tööriist. **Loodus on inimese *anorgaaniline keha*, nimelt loodus niivõrd, kuivõrd ta ise ei ole inimkeha**. Inimene *elab* loodusest. See tähendab, et **loodus on inimese *keha*, millega ta peab pidevalt suhtlema, et mitte surra**. See, et inimese füüsiline ja vaimne elu on lahutamatult seotud loodusega, ei tähenda midagi muud kui seda, et loodus on lahutamatult seotud iseendaga, sest inimene on looduse osa. (Marx 1982: 50-51)

Esialgu arvasin, et *orgaaniline* vs *anorgaaniline* on siin samas suhtes mis *looduslik* ja *tehislik* ning inimene elab selles mõttes anorgaanilises looduses, et ta elab *ehitatud keskkonnas*, st *tehtud* majades, kus peale tema enda ei pruugi olla ühtegi looduslikku saadust - ka toalill võib olla plastikust. Aga kuidas "Loodus on inimese *anorgaaniline keha*, mul ei ole aimugi. Mulle näib, et kui ta ütleb, et "loodus on inimese *keha*", siis ta teeb selle liigutuse, mida Locke laidab: paneb ühe abstraktse mõiste kinnitama teist, st tegelikult ei ütle mitte midagi. Konkreetselt, Locke'i üks näide on "*Humanity is Animality*", siin *Human Body is Nature* (vt Locke 1741b: 74).

> Asi on selles, et esiteks näib töö, *elutegevus*, *tootlik elu* ise inimesele ainult tema ühe vajaduse, füüsilise olemasolu säilitamise vajaduse rahuldamise *vahendina*. Tootlik elu aga ongi liigielu. See on elu sünnitav elu. Elutegevuse viisis seisab kogu antud soo loomus, tema liigiloomus, ja vaba teadlik tegevus ongi inimese liigiloomus. **Elu ise näib ainult *elatusvahendina***. (Marx 1982: 51)

Jälle on tunne, et see sõnavaht siin ei ütle midagi, *mida igaüks ei oleks võimeline viie minutiga 12-aastasele ära seletama*, st "Live to work, work to live".

> **Loom on otseselt identne oma elutegevusega.** Ta ei eralda end oma elutegevusest. Ta on *see elutegevus*. Inimene aga teeb oma elutegevuse kui niisuguse oma tahte ja oma teadvuse objektiks. Tema elutegevus on teadlik. See ei ole selline määratlus, millega ta vahetult ühte sulab. **Teadlik elutegevus eraldab inimese vahetult looma elutegevusest**. Just seetõttu on ta liigiolend. Võib ka öelda nii: ta on teadlik olend, s. o. tema oma elu on talle objekt just sellepärast, et ta on liigiolend. Üksnes sellepärast on tema tegevus vaba tegevus. Võõrandunud töö pöörab selle suhte ümber nõnda, et inimene just sellepärast, et ta on teadlik olend, **teeb oma elutegevusest, oma *olemusest* ainult oma *olemasolu* säilitamise vahendi.** (Marx 1982: 51)

Siin näib Marxil olevat mingi imelik arusaam loomadest ja loomade käitumisest, justkui loomad teevad ainult neid asju, mis on neile endile vahetult kasulikud. Või, et loomad on ilma teadvuse ja vaba tahteta. Põhiline mõte siin on jällegi justkui rumalalt lihtne: inimene arvab, et ta peab töötama, et elada ja vastupidi, et ta elab ainult selleks, et töötada. Marx justkui lähtub eeldusest, et inimese olemus ongi töö, aga kellegi teise jaoks töötamine muudab inimese olemust. Minu kriitika iva on vististi selles, et ta paneb kogu rõhu tegevusele, ja jätab tunnetamise ja mõtlemise julmalt kõrvale. Võib-olla peaks inimese põhiline elutegevus olema hoopis tunnetamine? Mitte tegemine ega mõtlemine, vaid pilves peaga diivanil lõsutamine.

> Tõsi küll, ka loom toodab. Ta ehitas endale pesa või eluaseme, nagu seda teevad mesilane, piiber, sipelgas jne. Ent **loom toodab ainult seda, mida ta ise** [|] **või tema poeg vahetult vajab**; ta toodab ühekülgselt, sel ajal kui inimene toodab universaalselt; **ta toodab ainult vahetu füüsilise vajaduse sunnil**, sel ajal kui inimene toodab isegi siis, kui ta on füüsilisest vajadusest vaba, ja tõeliselt alles siis toodabki, kui ta on sellest vaba; **loom toodab ainult iseennast**, sel ajal kui inimene taastoodab kogu loodust; **looma produkt on vahetult seotud tema füüsilise organismiga**, sel ajal kui inimene seisab vabalt oma produkti vastas. **Loom kujundab mateeriat ainult oma liigi mõõdu ja vajaduse järgi**, sel ajal kui inimene oskab toota iga liigi mõõdu järgi ning kõikjal rakendada eseme suhtes vastavat mõõtu; seetõttu kujundab inimene mateeriat ka iluseaduste järgi. (Marx 1982: 51-52)

Seda ma kartsingi. Marxil on mingi reduktiivne arusaam teistest olenditest mis esimese hoobina eitab näiteks kõrgemate imetajate *mänguinstinkti*, st ka (mõned) loomad teevad selliseid asju, mis ei ole otseselt seotud oma elu säilitamise või taastootmisega. Samuti sean küsitavaks selle, et "inimene taastoodab kogu loodust". Kas ikka on nii? Pigem tundub, et me toodame looduse vähendatud mudelit, kus rohi kasvab ainult seal kus see meile silmailu pakub. Veel enam, me ei taastooda loodust väga hästi, pigem aiva hävitame ja oleme jõudmas sinnamaani, et looduse hävitamine omakorda hävitab meid.

> *Inimese liigiolemus* - nii loodus kui ka tema vaimne liigivara - muutub talle *võõraks* olemuseks, tema *individuaalse olemasolu* säilitamise *vahendiks*. Võõrandunud töö võõrandab inimesest tema enda keha, samuti teda ümbritseva looduse, samuti tema vaimse olemuse, **tema *inimliku* olemuse**. (Marx 1982: 52)

Pütaagorliku triaadi valguses on see katkend väga kõnekas. Siin on (1) inimese enda *keha*, siis on (2) tema "vaimne olemus", inimese *inimlik* olemus, mis seisab *hinge* asemel; aga (3) *intellekti* või nö "jumaliku seemne", või universaalsuse, asemel on *teda ümbritsev loodus*. Marx on siin ikka õige materialist! Jumalast on saanud loodus.

> **Selle otseseks tagajärjeks**, et inimene on võõrandatud oma töö produktist, oma elutegevusest, oma liigiolemusest, **on *ühe inimese võõrandumine teisest*. Kui inimene on vastandatud iseendale, siis on talle vastandatud ka *teine* inimene**. Seda, mida võib öelda inimese suhtest oma tööga, oma töö produktiga ja iseendaga, võib öelda ka **inimese suhtest teise inimesega**, samuti teise inimese tööga ja tööesemesega. (Marx 1982: 52)

See on nüüd see, millest väga tõenäoliselt mina kirjutan oma lõpu-essee. Sotsiaalsed aspektid, eriti "kuuluvus", on vistist ainus asi mis on tõeliselt enam-vähem minu pädevuses. Ma veel ei tea, mis nurga alt saab läbi võõrandumise sellele läheneda, aga eks olegi huvitav teada saada, mida ta siin täpselt mõtleb. Kahjuks, tundub, peab selleks vist lahti pakkima tema "liigiolemuse" jura.

> ***Võõras olend*, kellele kuulub töö ja töö produkt**, kelle teenistuses on töö ja kelle naudinguks luuakse töö produkt, selline olend võib olla ainult *inimene* ise. (Marx 1982: 53)

See sai siin väga dramaatiline. Umbes nagu *ma leidsin koletise üles - ja see olin mina ise*. Minu teada on see debatt veel avatud, kas *omanikud* on päriselt inimesed. Jeff Bezos on võib-olla ikkagi draakon.

> Niisiis, *võõrandunud töö* kaudu sigitab tööline mingi tööle võõra ja väljaspool tööd seisva inimese suhte selle tööga. **Töölise suhe tööga sigitab kapitalisti - ehk kuidas töö peremeest ka ei nimetata - suhte sellesama tööga**. Järelikult on *eraomandus* produkt, tulemus, paratamatult tagajärg, mille annab *võõrandunud töö*, töölise väline suhe looduse ja iseendaga. (Marx 1982: 54)

Ma ei taha tööle minne - see sigitab kapitaliste.

> ***Palga* vägivaldne *tõstmine*** (rääkimata juba kõigist muudest raskustest, rääkimata sellest, et niisugust tõstmist võiks anomaaliana säilitada samuti üksnes vägivaldselt) poleks seega, nagu see ülalöeldust järeldub, midagi muud kui *orja parem tasustamine* ning **poleks võitnud ei töölisele ega tööle nende inimlikku otstarvet ja väärikust**. (Marx 1982: 55)

Palga kõrgus ei muuda võõrandunud tööd vähem võõrandunuks.

> Võõrandunud töö jagunes meil kaheks koostisosaks, mis teineteist vastastikku tingivad ehk on ainult ühe ja sama suhte erinevad väljendused: ***omastamine* esineb *võõrandumisena*, võõrandumine aga esineb omastamisena**, tõelise *kodakondsusõiguste saamisena*. (Marx 1982: 56)

Huvitav, kuidas see "omastamine" inglise keeles on? *Alienation* ja *self-alienation* on kultuurilisest osmoosist tuttavad, aga omastamine kohe üldse ei tule praegu ette.

Marx, Karl ja Friedrich Engels 1985. *Saksa Ideoloogia*. Tallinn: Eesti Raamat. [ESTER]

Ajalugu [lk 26-34]

> Me peame igasugustest eeldustest vabade sakslaste puhul kõigepealt konstanteerima inimkonna igasuguse exsisteerimise, järelikult ka igasuguse ajaloo esimest eeldust, nimelt eeldust, et **"ajaloo tegemiseks" peab inimestel olema võimalus elada**. Eluks aga on tarvis kõigepealt süüa ja juua, elamut, riideid ja veel üht-teist. **Esimene ajalooline akt on niisiis nende vajaduste rahuldamise vahendite tootmine, materiaalse elu enda tootmine**. Sealjuures on see niisugune ajalooline aakt, igasuguse ajaloo põhitingimus, mida tuleb tänapäevalgi, nagu aastatuhandeid tagasi, täita iga päev ja iga tund, et ainult inimestel elu sees hoida. Isegi kui meelelisus piirdub nagu pühal Brunol miinimumiga, näiteks vemblaga, eeldab see ikkagi tegevust, selle vembla tootmist. Igasuguse ajaloolise käsitluse korral on seega esimeseks asjaks arvestada mainitud põhifakti kogu selle tähenduses ja ulatuses ning anda sellele vääriline koht. **Teatavasti ei ole sakslased seda iialgi teinud ning sellepärast pole neil ajaloo *maist* alust ja järelikult ka ühtki ajaloolast iialgi olnud**. (Marx & Engels 1985: 26)

Ainus tegevus, mis loeb, on tootmistegevus. Ainus tõeline ajalugu on materiaalsete asjade tootmise ajalugu.

> Kuigi teiselt poolt sööstab nende ajalooline spekulatsioon väga meeleldi selle "eelajaloo" valdkonda, sest nende arvates on nad seal kindlustatud "toore fakti" vahelesegamise eest ja võivad samal ajal anda vaba voli oma **spekulatiivsele ihale, luua tuhandeid hüpoteese ja neid ümber lükata**. (Marx & Engels 1985: 27)

Selline iha, millest väga sageli ei kuule. *The desire for speculation*.

> Kolmas suhe, mis astub ajaloo arengusse kohe algusest peale, on see, et inimesed, kes iga päev uuesti toodavad omaenda elu, hakkavad **tootma teisi inimesi, paljunema**: see on suhe mehe ja naise vahel, vanemate ja laste vahel, *perekond*. (Marx & Engels 1985: 27)

Kõik on tootmine. *Kallis, toodame lapsi! - Muidugi, otsi tööriistad välja.*

> Alles nüüd, pärast seda kui me oleme juba käsitlenud algsete, ajalooliste suhete nelja momenti, nelja külge, leiame, et inimesel on ka "teadvus". Kuid ka see ei ole tal "puhta" teadvusena olemas kohe algusest peale. **"Vaimul" lasub kohe algusest peale needus: olla "koormatud" mateeriaga, mis esineb siin liikuvate õhukihtide, helide, lühidalt keele kujul. Keel on niisama vana kui teadvus**; keel *on* praktiline, ka teistele inimestele eksisteeriv, alles seega ka mulle endale eksisteeriv tegelik teadvus, ja keel tekib nagu teadvuski alles tarvidusest, hädavajadusest suhelda teiste inimestega. **Seal, kus eksisteerib mingi suhtumine, eksisteerib see minu jaoks; loom ei "*suhtu*" eimiskisse ega "suhtu" üldse. Looma suhtumine teistesse ei eksisteeri talle suhtumisena**. Teadvus on seega juba algusest peale ühiskondlik produkt ja jääb selleks, niikaua kui inimesed üldse eksisteerivad. Teadvus on algul muidugi ainult arusaamine meeltega tajutavast *lähemast* ümbrusest ja arusaamine meeltega tajutavast *lähemast* ümbrusest ja arusaamine piiratud seosest teiste isikute ja asjadega, mis paiknevad väljaspool endast teadlikuks saavat indiviidi; samal ajal on ta arusaamine loodusest, mis seisab algul inimeste vastas täiesti võõra, kõikvõimsa ja ligipääsmatu jõuna, millesse inimesed puht looma moodi suhtuvad ja mille võimule nad loomadena alistuvad; see on järelikult puhtloomalik loodusest arusaamine (natuurreligioon). (Marx & Engels 1985: 28)

Loomal ei ole oraalset artikleeritud keelt, seega tal ei ole ka teadvust. Loomad elavad teadvuseta? Ma ei saa siin aru, kas "suhtlemine" ja "suhtumine" on siin omavahel seotud, sõnunüümsed? Kui suhtumine on emotsionaalne tegevus, st seotud kirega (*passion*), siis oleks siin vähemalt Descartes õigustatud.

> Siin on kohe näha, et see natuurreligioon ehk selle kindel suhtumine loodusesse on tingitud ühiskonna vormist, ja vastupidi. Siin, nagu igal pool mujalgi, avaldub looduse ja inimese identsus ka selles, et **inimeste piiratud suhtumine loodusesse tingib nende piiratud suhtumise üksteisesse, nende piiratud suhtumine üksteisesse aga tingib nende piiratud suhtumine loodusesse**, ja seda just sellepärast, et ajaloo käik pole loodust peaaegu üldse veel muutnud; teiselt poolt aga **teadmine, et ümbritsevate indiviididega on vaja ühendusse astuda, kujutab endast tärkavat arusaamist, et inimene elab üldse ühiskonnas**. See tärkav arusaamine on niisama loomalik nagu ühiskondlik elu ise sellel astmel; see on puhtakujuline karjateadvus, ja inimene erineb siin oinast ainult selle poolest, et teadvus asendab tal instinkti või et tema instinkt on teadlik. (Marx & Engels 1985: 29)

Mingi täielik jura. Kas see ei ole kõige puhtakujulisem spekulatsioon? Define:speculation - "the forming of a theory or conjecture without firm evidence".

> Edasi on koos tööjaotusega antud ka **vastuolu üksikindiviidi või üksikperekonna huvi ja kõigi üksteisega suhtlevate indiviidide ühise huvi vahel**; sealjuures eksisteerib see ühine huvi mitte üksnes "üldisena" kujutluses, vaid kõigepealt tööjaotusega hõlmatud indiviidide vastastikuse sõltuvusena tegelikkuses. Ja lõpuks annab tööjaotus meile ka esimese näite sellest, et niikaua kui inimesed elavad stiihiliselt tekkinud ühiskonnas, niikaua kui järelikult eksisteerib lõhe erahuvi ja ühise huvi vahel, **niikaua kui järelikult tegevust ei jaotata vabatahtlikult, vaid see toimib stiihiliselt, on inimese oma tegevus talle võõras, vastuseisev jõud, mis teda orjastab, selle asemel et ta seda valitseks**. Nimelt niipea kui ilmub tööjaotus, on igaühel oma kindel ainus **tegevussfäär, mis on talle peale sunnitud ja millest ta ei pääse**: ta on kütt, kalamees või karjane või siis kriitiline kriitik ja peab selleks jääma, kui ta ei taha elatusvahenditest ilma jääda, sel ajal kui **kommunistlikus ühiskonnas**, kus **ükski pole piiratud üheainsa tegevussfääriga**, vaid võib end välja arendada mis tahes tööharus, reguleerib ühiskond kogu tootmist ja annab just sellega mulle **võimaluse teha täna üht ja homme teist, hommikul jahil käia, pärast lõunat kala püüda, õhtul karjakasvatusega tegelda, pärast õhtusööki kriitikale anduda**, nagu mul parajasti tuju on, ilma et minust peaks seetõttu kütt, kalamees, karjane või kriitik saama. See **sotsiaalse tegevuse fikseerumine**, see meie oma produkti konsolideerumine mingiks asjaliseks jõuks, mis valitseb meie üle, väljub meie kontrolli alt, tõmbab risti peale meie ootustele ja ajab nurja meie arvestused, on peamisi momente ajaloo senises arengus. (Marx & Engels 1985: 30)

Alternatiivne seletus võõrandumisele - pealesunnitud ühekülgne töö. See "hommikul jahil käia, pärast lõunat kala püüda, õhtul karjakasvatusega tegeleda" on justkui otse Charles Fourier'ilt üle tõstetud: "in the higher forms of Association men will find their pleasure in the fulfillment of their butterfly nature in all ways of living: to be hunters in the morning, fishermen in the afternoons, and lovers of different women at night" (Bell 1968: 49).

> Seda "*võõrandumist*", rääkides filosoofile arusaadavas keeles, saab muidugi kaotada ainult siis, kui on olemas kaks *praktilist* eeldust. **Et muutuda "talumatuks" jõuks, seega jõuks, mille vastu revolutsioon läbi viiakse, on tarvis, et see võõrandumine muudaks inimkonna enamiku täiesti "omanduseta" inimesteks**, kes seisavad samal ajal olemasoleva rikkuse ja hariduse maailma vastasrinnas, need mõlemad tingimused aga eeldavad tootliku jõu suurt kasvu, [|] selle kõrget arenemisastet. (Marx & Engels 1985: 31)

Muidugi saab olukord alles siis paremaks minna kui ta on enne väga halvaks läinud. Jeesuse teine tulemine järgneb mingile katastroofile.

> Edasi, see arenemine on vajalik eeldus sellepärast, et ainult tootlike jõudude universaalse arenemisega seatakse sisse **inimeste *universaalne* suhtlemine**, mistõttu ühelt poolt "omanduseta" massi olemasolu ilmneb üheaegselt kõigi rahvaste juures (üldine konkurents) - kõik need rahvad muutuvad sõltuvaks pööretest teiste rahvaste juures -, ja lõpuks tulevad antud kohaga piiratud indiviidide asemele *maailmaajaloolased*, empiiriliselt universaalsed indiviidid. Ilma selleta 1) võiks kommunism eksisteerida ainult kohaliku nähtusena, 2) suhtlemise *jõud* ise ei saaks areneda *universaalsete* ja seepärast talumatute jõududena, need jääksid koduste ja ebausuga ümbritsetud "asjaolude" staadiumi, ja 3) igasugune suhtlemise laienemine kaotaks kohaliku kommunismi. **Kommunism on empiiriliselt võimalik ainult olukorras, kus valitsevad rahvad tegutsevad "korraga", üheaegselt, mis eeldab tootliku jõu universaalset arengut ja sellega seotud ülemaailmset suhtlemist**. (Marx & Engels 1985: 33)

Jälle ei saa aru mida ta mõtleb siin "suhtlemise all". Et kommunism peaks olema universaalne, iseloomustab ka Fourieri "harmooniat", aga tema on oma hinnangus ehk teps realistlikum, et sellisele arengustaadiumile jõuab inimkond mõne tuhande aasta jooksul.

Marx, Karl 1985. Teesid Feuerbachi kohta. Marx, Karl ja Friedrich Engels, *Saksa Ideoloogia*. Tallinn: Eesti Raamat, 513-525.

> Kogu senise materialismi (Feuerbachi oma kaasa arvatud) peamine puudus on see, et **eset, tegelikkust, meelelisust käsitatakse ainult *objekti* või *kaemuse* vormis, mitte aga *inimese meelelise tegevusena*, *praktikana*; mitte subjektiivselt**. Sellepärast arendas *aktiivset* külge, vastupidiselt materialismile, abstraktselt idealism, mis loomulikult ei tunne reaalset, meelelist tegevust kui niisugust. Feuerbach tahab tegemist teha meeleliste, mõtteobjektidest tegelikult erinevate objektidega; kuid inimese tegevust ennast ei käsita ta *esemelise* tegevusena. (Marx 1985: 513)

Võib-olla oleks nii ka mõistlik, seste Marxi enda "*esemeline* tegevus" on peaegu, et arusaamatu asi. Igal juhul mingite väga kahtlaste filosoofiliste alustega, mis kriuksudes ja logisedes hoiavad pealisehitust püsti.

> Küsimus, kas inimese mõtlemine on esemeliselt tõene, pole üldse teooria kusimus, vaid *praktika* küsimus. Praktikas peab inimene tõestama oma mõtlemise tõesuse, s. o. reaalsuse ja jõu, maisuse. **Vaidlus praktikast isoleeritud mõtlemise reaalsuse või ebareaalsuse üle on puht*skolastiline* küsimus**. (Marx 1985: 513)

Kõik, mis ei ole tootmistegevus, on skolastika.

> Feuerbach lähtub **usulise võõrandumise faktist, maailma kahestumisest religioosseks ja maiseks**. Tema töö seisab selles, et ta viib religioosse maailma selle maisele alusele tagasi. Aga see, et **maine alus eraldab enda iseendast ja loob endale pilvedes iseseisva riigi, on seletatav ainult sellega, et see maine alus ise on lõhestatud ja iseendaga vastuolus**. Maist alust ennast tuleb seega iseendas nii tema vastuolus mõista kui ka praktiliselt revolutsiooneerida. Niisiis pärast seda, kui näiteks maises perekonnas on leitud püha perekonna saladuse lahendus, tuleb maine perekond ise teoreetiliselt ja praktiliselt kaotada. (Marx 1985: 514)

Hästi ei saa aru, mida see tähendab - kuidas "maine alus eraldab enda iseendast".

> Feuerbach tuletab religiooni olemuse *inimese* olemusest. Kuid **inimese olemus** pole mingi üksikindiviidile omane abstraktne mõiste. Oma reaalsuse **on** see **ühiskondlike suhete kogusumma**. (Marx 1985: 514)

Njah, muidu võiks mõelda, et inimese olemus on midagi inimese sees, mitte temast väljaspool.

> Juristid, poliitikud (üldse riigimehed), moralistid, vaimulikud. Ühe klassi selle ideoloogilise alajaotuse puhul: 1) *Elukutse iseseisvumine* [|] *tööjaotuse tõttu*. Igaüks peab oma käsitööd tõeliseks. Oma käsitöö ja tegelikkuse seose suhtes loovad nad endale seda enam vältimatult illusiooni, et see on tingitud juba käsitöö loomusest endast. **Suhted muutuvad jurisprudentsis, poliitikas jne. - teadvuses - mõisteteks; et nad ei ole neist suhetest üle saanud, on ka nende suhete mõisted nende peas tardunud mõisted**; näiteks kohtunik rakendab koodeksit, mistõttu ta peab seadusandlust tõeliseks aktiivseks tõukejõuks. Aukartus oma kauba vastu, - sest nende elukutsel on tegemist üldisega. (Marx 1985: 520-521)

Pole aimugi, mis siin toimub.

> Indiviidid on alati lähtunud ja lähtuvad alati iseendast. Nende suhted on nende tegeliku eluprotsessi suhted. Kust tuleb, et **nende suhted iseseisvuvad, nende vastasrinda asuvad? Et nende enda elu jõud muutuvad nende üle valitsevaiks jõududeks?**
> Ühesõnaga: *tööjaotus*, mille tase sõltub antud hetkel saavutatud tootliku jõu arenemisastmest. (Marx 1985: 521)

Võõrandumine, "suhted" ja "eluprotsess". Justkui kõik omavahel seotud. Kuidas, ei saa aru.

> Et praegusel arenemisastmel saavad inimesed oma vajadusi rahuldada ainult ühiskonnas, et **inimesed on üldse algusest peale**, nii kaua kui nad eksisteerivad, **vajanud üksteist ning suutnud arendada oma vajadusi ja võimeid jne. ainult seetõttu, et nad hakkasid suhtlema** - seda kõike väljendab Feuerbach selliselt, et
>
> > **"üksikinimeses *iseenesest ei ole* inimese *olemust***", et "inimese *olemus* peitub ainult ühenduses, ***ühe inimese ühtsuses teisega***, ühtsusest on inimene (tavalises tähenduses), aga ühe inimese *ühtsus* teisega, ***Mina ja Sina* ühtsus *on jumal***" (s. o. inimene ebatavalises tähenduses) (§ 61, 62, lk. 83).

Filosoofia on jõudnud niikaugele, et inimestevahelise suhtlemise vajalikkuse triviaalne fakt, mida teadmata poleks üldse iialgi sündinud järgnev, kunagi eksisteerinud inimpõlv ja mis seisab juba sugulises erinevuses - selle fakti esitab filosoofia oma tee lõpul suurima tulemusena. Ja pealegi veel "Mina ja Sina ühtsuse" müstilisel kujul. See fraas poleks üldse võimalik olnud, kui Feuerbach poleks silmas pidanud *χατ έξοχήν* suguakti, soo jätkamise akti, Mina ja Sina ühendust. (Marx 1985: 522)

Ludwig Feuerbach tundub isegi huvitav. Kahjuks peaksin enne teda kuidagi Hegelist jagu saama, aga seda vist ei viitsi üritadagi. Mida tähendab "vajaduste arendamine"?

6096

> Tore olemasoleva ülistus. Välja arvatud ebaloomulikud juhud, vähesed ebanormaalsed juhud, hakkad Sa seitsmendal eluaastal meeleldi väravavalvuriks söekaevanduses, oled iga päev neliteist tundi üksinda pilkases pimeduses, ja **kui see on kord Sinu olemine, siis selline on ka Sinu olemus**. Täpselt samuti on lugu lõngasõlmijaga selfaktori juures. **Selline on juba kord Sinu "olemus", et Sa pead olema allutatud mingile tööharule**. (Marx 1985: 523)

Tundub, et asja iva on ikkagi selles, et töö on ühekülgne ja ebameeldiv asi. Töö ei ole *meeldiv*, nagu Fourier arvas, et see peaks olema.

11.8.6 A Fair Unprejudiced Hearing (2020-09-15 23:55)

?

??

?

Things in Print must stand and fall by their own Worth, or the Reader's Fancy (Locke 1741a: i) ⋯ "*Trükis olevad asjad peavad seisma või kukkuma omaenda väärtuse või lugeja suva järgi*". Raamatu kaanel ilutsev nimi ei anna trükisele väärtust, vaid trükise sisu, millele tuleb anda "*õiglane eelarvamusteta kuulmine*" (*a fair unprejudiced Hearing*).

the most abstract and general Knowledge of things (Locke 1741a: ii) ⋯ "*kõige abstraktsem ja üldisem teadmine asjadest*" on "*mõnevõrra maanteest eemal*" (*somewhat out of the common Road*).

The Imputation of Novelty is a terrible Charge (Locke 1741a: ii) ⋯ "*Uudsuse omistus on kohutav süüdistus*", sest "*Uusi arvamusi alati kahtlustatakse ja tavaliselt neile vastandutakse ilma igasuguse muu põhjuseta kui, et nad pole juba levinud*" (*New Opinions are always suspected, and usually opposed, without any other Reason, but because they are not already common*.

UNDERSTANDING […] is the most elevated Faculty of the Soul (Locke 1741a: [1]) ⋯ "mõistmine *[…] on hinge kõige kõrgeim võime*". "[Mõistmise] otsingud tõe järele on omamoodi kaubitsemine ja jahipidamine, milles just jälitamine ise moodustab suure osa naudingust " (*Its Searches after Truth, are a Sort of Hawking and Hunting, wherein the very Pursuit makes a great Part of the Pleasure*).

the Understanding, like the Eye, judges of Objects only by its own Sight (Locke 1741a: [2]) ⋯ "*mõistmine, nagu silm, hindab asju ainult oma nägemise järgi*". Mõistmine "*saab ainult rahul olla asjadega, mida see avastab, kahetsedes vähem asju, mis selle eest pääsevad, sest need on teadmata*" (*cannot but be pleased with what it discovers, having less Regret for what has escaped it, because it is unknown*).

the Entertainment of those who let loose their own Thoughts (Locke 1741a: [2]) ⋯ See on "*meelelahutus neile, kes lasevad omaenda mõtted valla*" ja "*järgnevad neile kirjutistes*" (*follow them in writing*). "*Ja see, mida ütleb või mõtleb see, kes ütleb ja mõtleb ainult nii, kuidas keegi teine teda juhendab, ei ole väärt, et selle üle muretseda*" (*And 'tis not worth while to be concerned, what he says or thinks, who says or thinks only as he is directed by another*).

what in one Way of proposing was very obscure, another Way of expressing it has made very clear and intelligible (Locke 1741a: [4]) ⋯ "*see, mis oli ühel viisil välja pakutuna väga ebaselge, sai teises väljendusviisis väga selgeks ja arusaadavaks*".

Relishes

Notions

Principles

Inimeste **maitsed, mõisted ja põhimõtted** on niivõrd erinevad, et on raske leida raamatut mis kõiki inimesi rahuldab või rahulolematuks teeb (vt. Locke 1741a: [6]).

'tis Ambition enough to be employ'd as an Under-Labourer in clearing Ground a little, and removing some of the Rubbish that lies in the Way to Knowledge (Locke 1741a: [6]) ⋯ "*see on piisav ambitsioon, olla hõivatud alltöövõtjana maapinna puhastamises, ja eemaldada osa prügist mis seisab teadmiste teel ees*". Igaüks ei pea olema ega saagi olla "*ehitusmeister*" (*Master-builder*), "*kelle vägevad kujundused jätavad teaduste edenemisel püsivaid mälestusmärke järeltulevatele põlvedele imetleda*" (*whose mighty Designs, in advancing the Sciences, will leave lasting Monuments to the Admiration of Posterity*).

the Endeavours of ingenious and industrious Men (Locke 1741a: [6]) ⋯ Teadmiste tee oleks maailmas kindlasti palju kaugemale arenenud kui "*leidlike ja töökate meeste püüdlused*" ei oleks olnud "*oluliselt vaevatud tahumatute, ebasiiraste ja arusaamatute mõistete õpitud kuid kergemeelsete kasutusega, mis juurutati teadustesse ja tehti seal kunstivormiks sellises ulatuses, et filosoofiat, mis ei ole midagi muud kui tõene teadmine asjadest, peeti sobimatuks ja võimatuks tutvustada haritud seltskonda ja viisakasse vestlusesse*" (*much cumbered with the learned but frivolous Use of uncouth, affected, or unintelligible Terms, introduced into the Sciences, and there made an Art of, to that Degree, that Philosophy, which is nothing but the true Knowledge of Things, was thought unfit, or uncapable to be brought into well-bred Company, and polite Conversation*).

Vague and insignificant Forms of Speech, and Abuse of Language (Locke 1741a: [6-7]) ⋯ "*Ebamäärased ja tähendusetud kõneviisid, ja keele kuritarvitamine*" on nii kaua saanud kehtivateks teadusmüsteeriumiteks (*have so long*

passed for Mysteries of Sciences), ja "*rasked või valesti kasutatud sõnad, millel on vähe tähendust või millel pole üldse tähendust, on ettekirjutuse tõttu selline õigus eksida sügavate õpingute ja kõrge spekulatsiooni pähe*" (*hard or misapply'd Words, with little or no Meaning, have, by Prescription, such a Right to be mistaken for deep Learning, and Heighth of Speculation*), et "*ei saa olema kerge veenda neid kes neid kasutavad või neid kes neid kuulevad, et nad on teadmatuse katted ja takistused tõelistele teadmistele*" (*it will not be easy to persuade, either those who speak, or those who hear them, that they are but the Covers of Ignorance, and Hindrance of true Knowledge*)

the Sanctuary of Vanity and Ignorance (Locke 1741a: [7]) ⋯ Murda sisse "*edevuse ja teadmatuse pühamusse*" on, Locke eeldab, "*mingigi teenistus inimese mõistmisele*" (*some Service to Human Understanding*). Kuigi nii "*vähesed oskavad arvata, et nad petavad või saavad petta sõnade kasutamises*" (*few are apt to think they deceive or are deceived in the Use of Words*), või, et "*nende sektikeelel on mingeid vigu, mida tuleks uurida või parandada*" (*the Language of the Sect they are of, has any Faults in it, which ought to be examined or corrected*)

those, who will not take care about the Meaning of their own Words (Locke 1741a: [7]) ⋯ Locke üritab teha selgeks, et "*üleannetuse paadumus, ega moe levimus ei ole mingi vabandus nende jaoks*" (*the Inveterateness of the Mischief, nor the Prevalency of the Fashion, shall be any Excuse for those*), "*kes ei hoolitse oma sõnade tähenduse eest*" ja "*ei kannata seda, et nende väljenduste tähendusesse sisse vaadatakse*" (*will not suffer the Significancy of their Expressions to be enquired into*). St **sõnade tähendusetu kasutamine ei ole mitte kuidagi vabandatav - mitte sellega, et sõnade väärkasutamine on üldlevinud, ega sellega, et see sõnade väärkasutajaid solvab**.

Clear and distinct Ideas *are Terms* […]*every one, who uses, does not perfectly understand* (Locke 1741a: [10]) ⋯ Kuigi "*selged ja eristatavad ideed*" on mõisted, mis on tuttavad ja sageli inimeste suus, ei arva Locke, et on mingit põhjust arvata, et "*kõik, kes neid [sõnu] kasutavad, neid täiuslikult mõistavad*". See on väga haruldane inimene, kes "*vaevub neid kaaluma nii kaugele, et oleks teada, mida ta ise ja teised nende all täpselt mõtlevad*" (*the Trouble to consider them so far as to know what he himself or others precisely mean by them*). St inimesed, kes sageli räägivad "*selgetest ja eristuvatest ideedest*" ise ei pruugi teada, mida nad nende sõnadega mõtlevad - neil puudub tähendusteooria.

determinate *or* determined, *instead of* clear *and* distinct (Locke 1741a: [10]) ⋯ Locke on enamustes kohtades seetõttu kirjutanud "selge" ja "eristatava" asemel "määrav" ja "määratud". Siin on raske anda häid vasteid, sest *determinate* on "otsustav, determineeritud, määrav, koonduv" ja *determined* "otsusekindel, kindlaks tehtud, veendunud".

some Object in the Mind, and consequently* determined** (Locke 1741a: [10]) ⋯ Nende nimetuste (määrav ja määratud) all peab ta silmas "*mingit meeles olevat ja seetõttu määratud objekti*", see tähendab "*sellisena nagu seda [meeles/vaimus/mõistuses] nähakse ja tajutakse*" (*such as it is there seen and perceived to be*). St **objekt on *määratud* (selge ja eristatav) kui ta on *vaimusilmas näha.

a determinate or determined Idea (Locke 1741a: [10]) ⋯ Seda võib sobivalt nimetada "*määravaks või määratud ideeks*" "*kui see on sellisena, nagu ta igal ajal objektiivselt vaimus on, ja seal nii* kindlaks määratud" (*when such as it is at any Time objectively in the Mind, and so* determined *there*), "*on see ilma variatsioonideta annekteeritud nimele või liigendatud helile, mis peab olema stabiilselt selle sama meeleobjekti märk või määrav idee*" (*it is annex'd, and without Variations* determined *to a Name or articulate Sound, which is to be steddily the Sign of that very same Object of the Mind, or* determinate *Idea*).

a simple *Idea* [&] a complex *Idea* (Locke 1741a: [10]) ⋯ Lihtne idee on määrav/määratud kui "*see lihtne ilming mis mõistusel on oma vaates või tajub iseendas, kui selle idee kohta öeldakse, et ta on mõistuses*" (*that simple Appearance which the Mind has in its View, or perceives in itself, when that Idea is said to be in it*). Keeruline idee on "*selline, mis koosneb kindlaksmääratud arvust teatud lihtsamatest või vahemkeerulistest ideedest, mis on ühendatud sellises osakaalus või olukorras nagu mõistus omab oma vaates, või näeb iseendas kui see idee on selles kohal või peaks kohal olema, kui inimene annab sellele nime*" (*such an one as consists of a determinate Number of certain simple or less complex Ideas, join'd in such a Proportion and Situation, as the Mind has before its View, and sees in it self when that Idea is present in it, or should be present in it, when a Man gives a Name to it*). **Lihtne idee on mõistuses ilminguna, keeruline idee siis kui seda nimetatakse. Locke lisas "*peaks*" kohal olema, sest kõik inimesed ei näe oma vaimusilmas täpselt kindlaksmääratud ideid kui nad kasutavad kindlaid sõnu**.

The greatest Part of the Questions and Controversies that perplex Mankind, depending on the doubtful and uncertain Use of Words (Locke 1741a: [11]) ⋯ "*Suurim osa inimkonda segadusse ajavatest küsimustest ja vaidlustest sõltuvad kaheldavast ja ebakindlast sõnadekasutusest*" või, mis on sama asi, sellest, et sõnad seisavad (*stand for*) ebamääraste/määramatute ideede (*indetermined Ideas*) eest. Locke kirjutab, et ta valis need mõisted välja, et tähistada 1. "*Mingit vahetut meeleobjekti, mida see [meel/mõistus] tajub ja mis ta ees seisab [vaimusilmas], eraldiseisvalt helist, mida see [mõistus] kasutab selle märgina*" (*Some immediate Object of the Mind, which it perceives and has before it, distinct from the Sound it uses as a Sign of it*) ja 2. "*Et see idee, niimoodi määratud, s.t. mis mõistusel on iseendas ja näeb seal, on määratud ilma igasuguse muutuseta tollele nimele, ja too nimi on määratud tollele täpsele ideele*" (*That this Idea, thus* determined, *i.e. which the Mind has in it self, and knows, and sees there, be* determined *without any Change to that Name, and that Name* determined *to that precise Idea*). Esiteks, **idee on seega mõistuse "vahetu meeleobjekt"** (*immediate Object of the Mind*), **see on selgelt eristatav "helist"** (*Sound*), **mis seda ideed märgistab, ja teiseks, idee on määratud nimele ja nimi ideele ilma variatsioonita**.

it is the* Understanding *that sets Man above the rest of sensible Beings (Locke 1741a: 1) ⋯ "*Mõistmine on see, mis seab inimese ülejäänud tundlikest [mõistlikest] olenditest kõrgemale*". "*Mõistmine, nagu silm mis lubab meil näha ja tajuda kõiki teisi asju, ei märka iseennast*" (*The* Understanding, *like the Eye whilst it makes us see, and perceive all other Things, takes no notice of itself*). Ja "*see nõuab kunsti ja vaeva, et seda kaugusesse seada ja iseenda objektiks teha*" (*it requires Art and Pains to set it at a Distance, and make it its own Object*).

the discerning Faculties of a Man, as they are employ'd about the Objects (Locke 1741a: 1-2) ⋯ Locke jätab kõrvale küsimused mõistuse füüsikalistest omadustest (mõistuse essents, hingeliigutused, kehalised muutused, jne) ja keskendub "*inimese eritlevatesse võimetele ja kuidas neid rakendatakse objektidele*" ja annab ülevaate "*viisidest, kuidas meie mõistmised omandavad need mõisted asjadest, mis meil on*" (*the Ways whereby our Understandings come to attain those Notions of Things we have*).

the Word Idea* [...] *serves best to stand for whatsoever is the Object of the Understanding, when a Man thinks (Locke 1741a: 5) ⋯ Locke palub lugejalt vabandust, et ta kasutab sageli sõna "idee", mis tema arvates "*seisab kõige parimini selle eest, misiganes on mõistmise objekt kui inimene mõtleb*". Ta kasutab seda selleks, et väljendatakse midaiganes mõeldakse muidu sõnadega "*fantasm, mõiste, liigid*" (*Phantasm, Notion, Species*) või "*misiganes see on, mida mõistus kasutab mõtlemiseks*" (*whatever it is, which the Mind can be employed about* [sic] *in thinking*).

***every one is conscious of them in himself, and* [...] that they are in others** (Locke 1741a: 5) ⋯ Locke eeldab, et talle "lubatakse kergesti" (*easily granted*), et inimeste mõistustes on sellised ideed, et "*igaüks on teadlik neist iseendas*" ja, et "*inimeste sõnad ja teod rahuldavad [igaüht]*" (*Men's Words and Actions will satisfy*), et "*nad on ka teiste[inimeste mõistuste]s*".

Names are but the arbitrary Marks of Conceptions (Locke 1741a: 7) ⋯ "*Nimed on kõigest kontseptsioonide kokkuleppelised märgid*". Neil ei ole omavahel enamat vahet kui, et nad "*on kergem või raske häälduse ga ning rohkem või vähem meeldivama heliga*" (*are of easy or difficult Pronunciation, and of a more or less pleasant Sound*).

the Term Notion is more peculiarly appropriated to a certain Sort of those Objects, which I call mixed Modes (Locke 1741a: 7-8) ⋯ Oma vaidlustes Edward Stillingfleetiga, kel oli kana kitkuda sellega, et Locke sõna "idee" nii vabalt kasutas, õigustab ta oma valikut sellega, et ta ei saa raamatut ümber kirjutada ja *idea* asemele igale poole asetada *notion*, sest "*["]mõiste["] mõiste on omapärasemalt kohaldatud teatud tüüpi neist objektidest, mida ma nimetan segamoodideks*". Siit ilmneb ka põhjus, miks Kant annab "mõistele" (*notion*) erilise tähenduse: "Puhas kontseptsioon, kuniks see pärineb ainult mõistmisest ja ei ole kontseptsioon puhtast meelelisest kujutisest, nimetatakse *notio*-ks" ("*A pure conception, in so far as it has its origin in the understanding alone, and is not the conception of a pure sensuous image, is called* notio" - Kant 1855: 225). Iva on selles, et **Locke'i segumood on samuti puhtalt kontseptuaalne, ei vasta ühelegi näpuga osutatavale asjale**, nagu näeme Locke'i märkmetega jätkates.

the* Understanding, [...] *is nothing but the Faculty of Thinking (Locke 1741a: 9) ⋯ Samale lordile vastates kordab Locke oma "uue ideede tee" (*My new Way of Ideas*) põhiteese: "mõistmine *[...] ei ole midagi muud kui mõtlemisvõime*" ja seda mõistuse võimet, mis seisneb mõtlemises, ei saa käsitleda arvestamata "*mõistuse vahetuid objekte mõtlemises, mida ma nimetan* ideedeks" (*the immediate Objects of the Mind in Thinking, which I call* Ideas).

Samas kohas puudutab ta esmakordselt üht põhilist aspekti oma märgiteoorias, mida võib nimetada kommunikatsiooniks ja autokommunikatsiooniks. Nimelt, suurem osa sellest raamatust tegeleb sellega, mis need mõistuseobjektid mõtlemises on, kust nad tulevad ja kuidas mõistus neid kasutab oma erinevates mõtlemisviisides, ja "*mis on need välised märgid, millega [mõistus] tähistab neid teiste jaoks või talletab enda tarbeks*" (*what are the outward Marks, whereby it signifies them to others, or records them for its own Use*).

many Things may seem New to one, that converses only with his own Thoughts (Locke 1741a: 9) ⋯ "*paljud asjad võivad tunduda uuena sellele, kes vestleb ainult omaenda mõtetega*", aga mis päriselt ei ole uued, "*nagu ta võib leida, kui ta uurib teiste inimeste mõtteid, mis ilmuvad nende raamatutes*" (*as he may find, when he looks into the Thoughts of other Men, which appear in their Books*). Locke kirjutab, et ta hindab nende leidlikkust, kes võivad terveid köiteid kedrata ainult oma mõtetest, aga nad teeksid maailmale suurema teene kui nad, pärast seda kui nad on ise nii palju mõelnud, uuriksid ka neid mõtteid mis on teistel olnud enne neid samadel teemadel, et "*mitte pidada enda leiutisteks seda, mis endal on teistega ühine*" (*so those may not be thought their own Inventions, which are common to themselves and others*). Järgmisel leheküljel annab ta sellele nähtusele nimetuseks "*eneseuhkuse sügelus*" (*Itch of Vain-glory*) (vt. Locke 1741a: 10).

my Book, is*, [...] *a Copy of my own Mind (Locke 1741a: 12) ⋯ "*Seetõttu võin ma oma raamatu kohta öelda ainult seda, et see on koopia minu enda mõistusest selle mitmel toimimisviisil*" (*All, therefore, that I can say of* [...] *in its several Ways of Operation*). Siia lisab ta veel, et "*ma arvan, et intellektuaalsed võimed on loodud ja toimivad sarnaselt enamikes inimestes*" (*I think the Intellectual Faculties are made, and operate alike in most Men*).

a Man [should] use no Words, but such as he makes the Signs of certain determined Objects of his Mind in Thinking, which he can make known to another (Locke 1741a: 12) ⋯ Siin seletab ta oma raamatu põhiideed tollele lordile. Lisasin siia "peaks" (*should*), et sõnastus oleks selge: 1. "*inimene [ei peaks] kasutama märke [muul moel] kui selliselt, et ta teeb kindlaks määratud objektidest oma mõistuses märgid oma mõtlemises, mida ta saab teha teatavaks teistele*". Siin on põhirõhk, nagu sekundaarallikatest selgub, sõnadel "teha teatavaks" (*make known*). 2. "*Ta peaks mõtlemisel kasutama püsivalt ühte ja sama sõna märgina sama vahetu objekti jaoks oma mõistuses*" (*he [should] use the same Word steadily for the Sign of the same immediate Object of his Mind in Thinking*). 3. "*ta [peaks] liitma need sõnad väideteks vastavalt selle keele grammatilistele reeglitele, milles ta räägib* (*he [should] join these Words together in Propositions, according to the Grammatical Rules of that Language he speaks in*). 4. "*ta [peaks] ühendama need laused sidusaks aruteluks*" (*he [should] unite those Sentences in a Coherent Discourse*). Siin on sisuliselt varajane versioon sellest, mida siinkandis nimetatakse loomuliku keele teksti idealiseeritud diagrammiks (vt. kultuurisemiootika teesid, 5.2.2.; Lotman et al. 2013[1973]: 67). Lühidalt: **ideed → sõnad → väited → arutlus**.

11.8.7 Rousseau kõblas (2020-09-21 00:24)

Eesti mõtteloo tüvitekstid (FLFI.05.025)

Rousseau, Jean-Jacques 1993a. Arutlus teemal: Kas teaduste ja kunstide taassünd on aidanud kaasa kommete puhastamisele? Esimene osa. Tõlkinud Kristiina Ross. *Vikerkaar* 1: 57-64.

> See on üks tähtsamaid ja kaunemaid küsimusi, mille vastu eales on huvi tuntud. Siinses arutluses ei vaadelda **metafüüsilisi peensusi, mis on vallutanud igat liiki kirjanduse** ja millest pole alati vabad ka akadeemiate programmid, vaid siin vaadeldakse **üht neist tõdedest, mis on seotud inimese õnnega**. (Rousseau 1993a: 57)

Pragmaatiline! "The practical law based on the motive of happiness, I term a pragmatical law (or prudential rule); but that law, assuming such to exist, which has no other motive than the *worthiness of being happy*, I term a moral or ethical law." (Kant 1855: 488-489)

> Aiman, et mulle ei taheta andestada, et söandan langetada niisuguse otsuse. Rünnates häbematult kõike, mida inimesed tänapäeval imetlusväärseks peavad, võin ma oodata ainult üldist hukkamõistu; ja kuigi **paar tarka meest on mind austanud oma heakskiiduga**, ei tähenda see veel, et ma võiksin arvestada ka üldsuse heakskiiduga; aga ma olen oma otsuse langetanud: **ma ei üritagi meeldida teravmeelitsejatele või moega kaasajooksjatele**. (Rousseau 1993a: 57)

Alustuseks väike *humble-brag* ja need, kes ei kiida järgnevat arutlust heaks on juba ette tituleeritud teravmeelitsejateks ja moega kaasajooksjateks.

> **Kõigil aegadel leidub inimesi, keda kammitsevad nende sajandi, nende riigi ja nende ühiskonna arvamused**. Mõni, kes tänapäeval esineb vabamõtlejana või filosoofina, oleks võib-olla Liiga ajal osutunud fanaatikuks. Pole mõtet kirjutada niisugustele lugejatele, kui tahetakse oma sajandit üle elada. (Rousseau 1993a: 57)

Kas eksisteerib inimesi, keda ei kammitse nende sajandi, riigi ja ühiskonna arvamused?

> Missuguse otsuse ma peaksin selles küsimuses langetama? Niisuguse, mu härrad, mis sobib **ausale inimesele, kes ei tea mitte midagi, aga peab endast sellegi poolest lugu**. (Rousseau 1993a: 58)

Why is the know-nothing the moral arbiter in matters of arts and sciences?

> Ma ei ründagi teadust, ütlesin iseendale, ma kaitsen voorust vooruslike inimeste ees. **Ausus on kõlbelistele inimestele veel kallim kui eruditsioon õpetatutele**. Mida mul siis karta on? Mind kuulava nõukogu haritust? Olen nõus; aga see puudutab kõne ülesehitust, mitte kõneleja tundeid. (Rousseau 1993a: 58)

"Voorus" on ebamäärane mõiste, "ausus" on segamood, millele ei vasta tegelikkuses midagi. Rousseau on kõplakuuris lukus.

> On ülev ja kaunis vaatepilt näha inimest väljumas teatud mõttes olematusest omaenese jõupingutuste varal; **hajutamas oma mõistuse kiirtega varje, millesse loodus on ta mähkinud; tõusmas iseenda kohale; sööstmas vaimu varal taevastesse valdkondadesse; läbimas hiiglase sammul, just nagu päike, universumi tohutut avarust**; ja, mis veel kõige ülevam ning raskem, tagasi pöördumas iseendasse, et seal uurida inimest ning tundma **õppida tema olemust, tema kohustusi ja tema otstarvet**. Kõik need imed on paari põlvkonna jooksul taas teoks saanud. (Rousseau 1993a: 58)

Luuleline kujutus valgustusest. Kas iseendasse sisse vaadates saab tundma õppida tema olemust? Kui kaugele introspektsioon võib siin viia? Isegi kui "olemuse" niimoodi leiad, siis kuidas peaksid sa sealt seest leidma "kodustused" ja "otstarve"? See viimane on eriti kahtlane - inimene on abinõu mis pühitseb mis eesmärki?

> Euroopa oli tagasi langenud algusaegadest barbaarsusesse. Selle maailmajao rahvad, kes on tänapäeval nii haritud, elasid paari sajandi eest olukorras, mis oli hullem kui harimatus. Mingi **harimatusest veelgi põlastusväärsem teaduslik sõnamulin oli usurpeerinud teaduse nime** ja seadis tema naasmisele ette peaaegu võitmatuid takistusi. (Rousseau 1993a: 58)

On "teaduslik sõnamulin" kuskile kadunud? Iseenesest hea faatiline troop. Selliseid ma kogun.

> Constantinuse trooni häving tõi Itaaliasse säilmeid vanast Kreekast. Nende hinnaliste jäänuste läbi rikastus omakorda Prantsusmaa. õige pea järgnesid kirjandusele teadused: **kirjutamiskunstile lisandus mõtlemiskunst**; järgnevus, mis näib kummaline, aga on võib-olla just eriti loomulik; ja nüüd hakati tajuma muusadega suhtlemise peamist kasu, nimelt **seda, et see teeb inimesed seltsivamaks, sisendades neisse vastastikust heakskiitu väärivate teoste kaudu soovi üksteisele meeldida**. (Rousseau 1993a: 58)

Ilma kirjutamiskunstita on mõtlemiskunst üsna madalal tasemel. Siin on jälle huvitav faatiline hüpotees: inimesed hakkasid seltsivamaks tänu kirjandusele. Enne ilukirjanduse õitsengut ei soovinud inimesed üksteisele meeldida?

> **Vaimu**l on omad **vajadused** nii nagu kehalgi. Viimased moodustavad **ühiskonna** alused, esimesed on talle **kaunistuseks**. Samal ajal kui valitsus ja seadused kindlustavad kaaskodanikele julgeoleku ja heaolu, **laotavad teadused, kirjandus ja kunstid**, mis pole nii vägivaldsed, kuid on võib-olla võimsamadki, **lillevanikuid raudahelatele, millega inimesed on kokku köidetud**, lämmatavad neis selle algse vabaduse tunde, milleks nad näivad olevat sündinud, **panevad nad oma orjapõlve armastama ja teevad neist niiöelda tsiviliseeritud rahvad**. Vajadus tekitas troonid; teadused ja kunstid on need kindlustanud. (Rousseau 1993a: 58)

Kas see on see nö "kirjanduse lepitav otstarve"? Üsna kummaline väljavaade, mis samas on redutseeritav triaadilisusele: valitsus ja seadused kindlustavad (1) heaolu ja (2) julgeoleku, ja (3) teadused, kirjandus ja kunstid konsolideerivad esimeste kindlustamise viisid.

> Maailma vägevad, armastage andeid ja kaitstke nende edendajaid. Tsiviliseeritud rahvad, edendage neid: õnnelikud orjad, te võlgnete neile selle peene ja rafineeritud maitse, millega te kiitlete; selle **iseloomupehmuse** [|] **ja lihvitakse kombekuse, mis teeb teievahelise suhtlemise nii õdusaks ja hõlpsaks**; ühesõnaga, kõikide vooruste välised tunnused, ilma et teil ühtegi neist voorustest oleks. (Rousseau 1993a: 58-60)

Iseloomupehmus ja lihvitud kombekus on ainult väline kõblas; tõeline kõblas on sisemine kõblas.

> Just niisuguse viisakuse poolest, mis on seda armastusväärsem, mida vähem ta näib end välja pakkuvat, paistsidki omal ajal silma Ateena ja Rooma oma hiilguse ja toreduse paljukiidetud päevil; ja kahtlemata just selle poolest ületabki meie sajand ja meie rahvus kõik teised ajad ja rahvad. **Filosoofiline toon ilma väikluseta, loomulik ja ometi lahke käitumisviis**, mis on ühtviisi kauget nii teutooni rohmakusest kui **alpidetagusest eputamisest** - niisugused ongi hoolsa õppimisega omandatud ning **seltskondlikus suhtlemises lihvitud maitse viljad**. (Rousseau 1993a: 60)

"Alpidetagune" (Itaaliast vaadatuna) viitab siin vist Hispaaniale? (IES) Konnadele iseloomuliku keelelise eputamise tõttu ei saa täpselt aru, mida siin öelda tahetakse.

> Rõivaste **uhkus** võib anda tunnistust püstirikkast inimesest ja nende elegantsus maitsekast inimesest: **tervet ja tublit inimest tuntakse teistest märkidest**; kehalist jõudu ja sitkust võib leida põllumehe lihtsa rõiva alt, mitte õukondlase kullatud rüü alt. Uhked rõivad on võõrad ka tugevuse ja **vaimujõu** vorusele. **Vooruslik inimene on jõumees, kes armastab võidelda paljalt**; ta põlgab kõiki neid labaseid kaunistusi, mis ei lase tal vabalt oma jõudu kasutada ja millest enamik on välja mõeldud üksnes selleks, et varjata mõnd kehaviga. (Rousseau 1993a: 60)

(1) kehaline tugevus; (2) riiete uhkus; (3) vaimujõud. Voorus, nagu näha, on mingi *nonsenss*, millel on lugematuid üksteisele vasturääkivaid määratlusi. Siin ilmneb, et ainult mehed saavad olla vooruslikud ja ainult sellised mehed, kes harrastavad vägivaldseid sporte; ja viimaks veel ainult sellised, kes teevad seda paljalt. Kui sa oled jõumees, kes võitleb võitlusriietes (lühikesed püksid), siis sa ei ole vooruslik. Kui sa oled jõunaine (?) kes võitleb paljalt, pole sa ikka vooruslik.

> Enne seda kui **kunst** vormis meie käitumise ja **õpetas meie kired kõnelema lihvitud keelt**, olid meie kombed lihtsad, kuid loomulikud; ja ülalpidamise erinevus andis juba esmapilgul märku iseloomude erinevusest. Inimloomuses iseenesest ei olnud parem, aga inimestele andis turvatunde see, et nad üksteist nii kergesit läbi nägid; ja see eelis, mille väärtust meie enam ei talu, säästis neid paljudest pahedest. (Rousseau 1993a: 60)

Endiselt ei tea, misasjad täpselt on kired. Küll aga lisandus nüüd see, et kunst vormib kirgi. St kired ei ole kaasasündinud või muutumatud? Misasjad on kired?

> Tänapäeval, kui rafineeritumad maneerid ja peenem maitse on surunud **meeldimiskunsti** kitsastesse reeglitesse, valitseb meie kommetes **Labane ja petlik ühetaolisus** ning näib, nagu oleksid kõik vaimud visatud ühte ja samasse valuvormi: kogu aeg viisakus nõuab ja sündsus käsib; **kogu aeg järgitakse tavasid, mitte kunagi omaenese vaimulaadi**. Ei juleta enam näida sellena, kes ollakse, ja selles pidevas sunduses käituvad inimesed, kes moodustavad tolle ühiskonnaks kutsutava karja, ühesugustesse olukordadesse sattudes kõik täpselt ühtemoodi, kui võimsamad ajendid neid kõrvale ei kalluta. **Seepärast ei tea sa kunagi, kellega sul on tegemist**: selleks et oma sõpra tundma õppida, tuleb oodata suuri sündmusi, see tähendab, tuleb oodata, kuni on hilja, sest just seoses nende sündmustega olnukski oluline teda tunda. (Rousseau 1993a: 60)

Tundub, et Rousseau oli lihtsalt kehv inimestetundja. "Meeldimiskunst" kõlab hästi, aga ilmselt oli algupäraselt mõeldud kui "petlik katse meeldida" vms. Jah, elementaarne viisakus teeb inimesed ühetaoliseks - kui inimene, kellega just tutvusid, laseks sündmusetult ühe korraliku kärtsu peeru seltskonnas maha, saaksid kohe aru, kellega sul on tegemist.

> Enam pole ei siirast **sõprust**, tõelist **lugupidamist** ega õiget **usaldust**. (Rousseau 1993a: 60)

Kange tahtmine väänata need triaadi: (1) sõprus, (2) usaldus, ja (3) lugupidamine.

> **Rahvuslik vihkamine hääbub, aga koos sellega ka isamaa-armastus**. Põlatud harimatus asendatakse ohtliku pürronismiga. Osa liialdusi keelatakse, osa pahesid kuulutatakse häbiväärseks, aga teised kaunistatakse mõne vooruse nimega; tuleb need kas omandada või neid teeselda. Ülistagu, kes tahab, meie aja tarkpeade kainust; mina ei näe selles muud kui ohjeldamatuse rafineeritumat vormi, mis väärib mu kiitust sama vahe kui nende kavaldav lihtsuski. (Rousseau 1993a: 60)

Oi-oi. Oma isamaad armastad seda palavamalt, mida rohkem vihkad kõiki teisi. Ksenofoobia 101. Siit on näha, miks ka Rousseau meeldib parempoolsetele. *Kuradi pliiatsikaelad liberaalid oma... kommete ja sallivusega!*

> Lisan siia veel ainult ühe mõtiskluse: nimelt, kui mõne kauge paiga elanik üritaks saada ettekujutust euroopalikest kommetest selle põhjal, missuguses olukorras on meil teadused, meie kunstide täielikkuse põhjal, meie näitemängude siivsuse põhjal, meie käitumise viisakuse põhjal, **meie kõnede sõbralikkuse põhjal**, meie **pidevate heasoovlikkusavalduste põhjal** ja selle põhjal, kuidas püüavad üksteist üle karjuda igast vanusest ja igast seisusest inimesed, tehes näo, nagu oleksid nad esimestest koidukiirtest kuni päikeseloojanguni usinast ametis vastastikku teenete osutamisega - siis oleks mulje, mis sellele võõramaalasele meie kommetest jääb, ma usun, täpselt vastupidine sellele, missugused nad tegelikult on. (Rousseau 1993a: 60-61)

Siis on tõesti halvasti, kui inimesed vestlevad sõbralikult ja soovivad üksteisele head. *Kahepalgelised närukaelad! Üksteise sõimamine ja üksteise peale karjumine on nii palju* ausam*!*

> Kus mingeid tagajärgi pole, sealt ei tasu põhjust otsida; aga siin on tagajärg olemas: reaalne kõlvatus; ja **meie hinged on laostunud sedamööda, kuidas meie teadused ja kunstid on liikunud täiuslikkuse poole**. Võib-olla on see häda meie ajastule ainuomane? Ei, mu härrad; meie asjatust uudishimust tingitud pahed on niisama vanad kui maailm. (Rousseau 1993a: 61)

Umbes nagu "mida kultuursem on tema loodud asi, seda rohkem sarnaneb ta ise barbariga" (Marx 1982: 49). Maailm on eel-Darwinistliku mõtlemise järgi sama vana kui inimene.

> Vaadake Kreekat, mida asustasid kord kangelased, kes võitsid kaks korda Aasia: üks kord Trooja all, teine kord omaenese kodus. **Sündiv kirjandus ei olnud veel toonud kõlvatust tema elanike südameisse; aga kunstide arengule järgnesid kiiresti kommete langus** ja Makedoonia ike; ning alati õpetatud, alati nautlevale ja alati orisele Kreekale sai siitpeale osaks üksnes jätkus isandate vahetus. (Rousseau 1993a: 61)

Kirjandus ja kunstid külvavad kõlvatust ja kommete langust. *Veenev*.

> See maailma pealinn langeb viimaks samasugusesse orjusesse, nagu ta nii paljudele rahvastele on peale sundinud, ja tema langus leiab aset tolle päeva eelõhtul, mil ühele tema kodanikest antakse **hea mitse kohtuniku tiitel**. (Rousseau 1993a: 61)

Joonealune märkus annab ka ladinakeelse vaste: *arbiter elegantiarum*. Sellesse positsiooni tõstab Rousseau siin justkui iseennast.

> Kui teadused puhastaksid kombeid, kui nad õpetaksid inimesi valama verd omal isamaa eest, kui nad sisendaksid julgust, siis peaksid Hiina rahvad olema **targad, vabad ja võitmatud**. (Rousseau 1993a: 61)

Jälle tahan triaadi väänata: (1) vabad, majanduslikus mõttes; (2) võitmatud, sõjaliselt; (3) targad.

> Seame sellele pildile vastu pildi, mida pakuvad nende üksikute rahvaste kombel, kes on **kaitstud asjatute teadmiste nakkuse eest** ning on oma vooruslikkuse tõttu ise õnne leidnud ja saanud eeskujuks teistele rahvastele. Niisugused olid vanad pärslased: haruldane rahvas, kelle seas voorusi õpetati nii nagu meil teadusi; rahvas, kes nii hõlpsalt alistas Aasia ja kellele ainsana on saanud osaks see au, et tema institutsioonide ajalugu on saanud kuulsaks filosoofilise romaanina. (Rousseau 1993a: 61)

Siit lisandub veel midagi "raamatute lugemine teeb..." arutlusse: raamatud sisaldavad asjatute teadmiste nakkust. See "filosoofiline romaan" on *Kyru paideia* ehk *Cyropaedia* (Internet Archive)

> Mitte rumalusest ei eelistanud nad vaimutreeningule muid tegevusi. Nad teadsid väga hästi, et teistel maadel **saadavad jõudeinimesed oma elu mööda, vaieldes ülima hüve ning pahe ja vooruse üle**, ja et **upsakad targutajad, ülistades kõige kaunisõnalisemalt iseennast, panevad kõik teised rahvad ühte patta, nimetades neid üleolevalt barbariteks**; aga nad uurisid nende kombeid ja õppisid põlgama nende õpetust. (Rousseau 1993a: 62)

Joonealune märkus pidi täpsustama, et ta räägib šveitslastest. Teiste rahvaste ühte patta panemine tüüpiline paljudele.

> Ei sofistid, poeedid, oraatorid, kunstnikud ega mina - meie keegi ei tea, mis on **tõde, hüve ja ilu**. (Rousseau 1993a: 62)

Sokratese triaad: (1) ilu; (2) hüve; ja (3) tõde.

> Ei, mu härrad: see õiglane inimene põlgaks endiselt meie tarbetuid teadusi; **ta ei aitaks suurendada raamatute hulka, millega meid igast küljest üle ujutatakse**, ega jätaks, nii nagu ta tegigi, oma õpilastele ja meie järeltulijaile muid juhtnööre peale eeskuju ja mälestuse oma vooruslikkusest. Nõnda on tarvis inimesi õpetada. (Rousseau 1993a: 63)

Ei tasu raamatukogus riiuleid raputada!

> Pühade sõnade asemele, nagu ***vabadus, omakasupüüdmatus, seadustele kuuletumine***, tulid Epikurose, Zenoni, Arkesilaose nimed. (Rousseau 1993a: 63)

(1) omakasupüüdmatus; (2) vabadus - tahtlik valik; (3) seadustele kuuletumine.

6106

> Missugune hukatuslik hiilgus on asendanud Rooma lihtsuse? Mis võõras keel see on? Mis hellitatud kombed need on? Mida tähendavad need kujud, need maalid, need hooned? Hullumeelsed, mida te olete teinud? Teie, rahvaste isandad, olete andnud end nende kerglaste inimeste orjusesse, kelle te võitsite! Teid valitsevad ilukõnelejad! Te niisutasite oma verega Kreekat ja Aasiat selleks, et teha rikkaks arhitekte, maalikunstnikke, kujureid ja rändnäitlejaid! Kartaago rusud on langenud flöödimängija saagiks! Roomlased, lõhkuge kohe maha need amfiteatrid; purustage need marmorkujud, põletage need maalid, **ajage minema orjad, kes teid on alistanud ja kelle hukatuslikud kunstid teid laostavad**. (Rousseau 1993a: 63)

Kui uskuda Nietzschet, siis need ilukõnelejad, arhitektid, maalikunstnikud, kujurid ja rändnäitlejad on (((nemad)))?

> Saagu teiste käed kuulsaks tarbetute annete abil; **ainus Rooma-vääriline anne on oskus vallutada maailm** ja panna seal voorus valitsema. (Rousseau 1993a: 63)

Big oof.

> Kui Kyneas pidas meie senatit kuningate koosolekuks, ei pimestanud teda tarbetu hiilgus ega rafineeritud elegants; ta ei kuulnud seal **kerglast ilukõnet**, mida õpivad ja millest joobuvad **tühised inimesed**. (Rousseau 1993a: 63)

"Tühised inimesed" veel üks faatiline troop (*fatuous people*), mille kohta tuleb hakata materjali koguma.

> Rahvad, mõistke kord ometi, et **loodus on tahtnud teid kaitsta teaduse eest**, nagu ema haarab ohtliku relva oma lapse käest; et kõik saladused, mida ta teie eest peidab, on samas ka pahed, mille eest ta teid hoiab, ja et vaev, mida te eneseharimisel näete, on üks tema suurimaid kingitusi. (Rousseau 1993a: 63)

Loodus on kaitsnud meid teaduste eest *unustamisega*. Ühelgi teadusel ei ole püsivat mõju kui seda ei korrata ja värskendata. Loodus tõesti hoolitseb meie eest, et me ei saaks liiga targaks. Vooruslik on olla loll nagu lauajalg.

Rousseau, Jean-Jacques 1993b. Arutlus teemal: Kas teaduste ja kunstide taassünd on aidanud kaasa kommete puhastamisele? Teine osa. Tõlkinud Kristiina Ross. *Vikerkaar* 2: 53-61.

> Prometheuse loo allegooria on kergesti läbinähtav, ja tundub, et kreeklased, kes ta Kaukasuse külge aheldasid, ei suhtunud temasse põrmugi lugupidavamalt kui egiptlased oma jumalasse Thothisse. **"Kui saatür esimest korda tuld nägi, tahtis ta seda suudelda ja emmata," jutustab vana lugu, "aga Prometheus hüüdis talle: Saatür, sa hakkad habet oma lõual taga nutma, sest see põletab, kui seda puudutada."** (Rousseau 1993b: 53; joonealune märkus)

Huvitav, kas sellest johtubki seos teadmiste ja tule vahel?

> Astronoomia on sündinud ebausust; **kõnekunst auahnusest, vihast, meelitamisest, valest**; geomeetria saamahimust; **füüsika tarbetust uudishimust**; nad kõik - ja isegi moraal - on sündinud inimlikust upsakusest. (Rousseau 1993b: 53)

Kõnekunsti (retoorika) vastu tüüpilised süüdistused. Ainult "viha" on siin kaheldava väärtusega. Füüsika osas isegi natuke nõustun, või vähemalt teismelisena oleksin nõustunud - nahuj mulle *common sense realist*'ile teadmisi aatomitest ja molekulidest?

> Mis saaks ajaloost, kui poleks ei türanne, sõdu ega vandenõulasi? Ühesõnaga, **kes tahaks pühendada oma elu viljatutele mõtisklustele**, kui kõik juhinduksid ainult inimese kohustustest ja looduse vajadusest, nii nagu kogu nende aeg kuluks isamaale, õnnetutele ja sõpradele. (Rousseau 1993b: 63)

Ajalugu jääks samaks, sest juba olnud türanne, sõdu ja vandenõulasi sealt välja ei kirjutataks. Viljatute mõtiskluste osas tõstan käe püsti - *mina!*

> Teadusuuringutes on nii palju ohte, nii palju valeradu! **Kui palju tuleb tõeni jõudmiseks eksida**, kusjuures eksituste ohtlikkus ületab tuhandekordselt kasu, mis tõest saadakse! Kahju on ilmne: sest vale võib esineda lõputute kombinatsioonidena, aga tõel on ainult üks olemisviis. Pealegi, kes teda nii siiralt otsibki? Ja **missuguste tunnuste pohjal võib isegi parimate kavatsuste korral olla kindel, et ta on ära tuntud?** Missugune peaks olema tolles segaste tunnete tulvas see kriteerium, mille põhjal me otsustame? (Rousseau 1993b: 54)

Kui midagi on raske, siis ei tasu seda üldse proovidagi! (vs. ainult rasked asjad väärivad tegemist) Need tunnused, mida ta siin siunab on loogiline kooskõla ja vastavus tegelikkusele. Mitte kõik ei ela selliste segaste tunnete tulvas nagu Rousseau.

> Kui meie teadused on võimetud saavutama eesmärki, mille nad endale seavad, siis tagajärgede poolest, mis nad endaga kaasa toovad, on nad koguni kahjulikud. **Jõudeelus sündinuna toidavad nad seda omakorda**; ja korvamatu ajakaotus on esimene kahju, mis nad ühiskonnale paratamatult tekivad. (Rousseau 1993b: 54)

Teadus peaks just aitama meil universaalse jõudeeluni jõuda. Lõpuks võiks kõigil inimestel olla materiaalne vabadus tegeleda vaimutöö, st tarbetute mõtisklustega.

> Poliitikas nii nagu moraali alalgi on suur pahe mitte teha head; ja **iga tarbetut kodanikku võib vaadelda kui kahjulikku inimest**. (Rousseau 1993b: 54)

Käi perse. *Bash the fash*. Pigem nagu "there's no such thing as an unjustified existence" (Blue Scholars).

> Ärge pidage ometi oma saavutusi nii tähtsaks; ja kui meie kõige õpetatumate teadlaste ja meie parimate kodanike tööd toovad meile nii vähe kasu, siis öelde meile, mida me peame arvama sellest **häguste kirjanike ja jõudeelu elavate õpetlaste hulgast, kes täiesti tulutult riigi elumahlu imevad**. (Rousseau 1993b: 54)

Kas riik on inimeste, või inimesed riigi jaoks?

> Mis ma räägin - "jõudeelu elavate"? Annaks Jumal, et nad tõepoolest jõude püsiksid! Kombed oleksid sellest ainult tervislikumad ja uhiskond rahulikum. Aga need tühised ja albid ilukõnelejad jooksevad igalt poolt kokku, relvastatud oma hukatuslike paradoksidega, **õõnestades usu aluseid ja hävitades voorust**. Nad muigavad põlglikult vanade sõnade üle, nagu "isamaa" ja "religioon", ning kulutavad oma andeid ja filosoofia selleks, et purustada ning alavääristada kõike, mis on inimestele püha. (Rousseau 1993b: 54)

Kõplakuurile tuli otsa!

> Pärast seda kui Rooma impeerium oli alla neelanud kogu maailma rikkuse, langes ta omakorda saagiks inimestele, kes ei teadnud isegi, mis asi rikkus on. **Frangid vallutasid Gallia ning saksid Inglismaa, ilma et neid olnuks muud varandust peale oma vapruse ja vaesuse**. (Rousseau 1993b: 55)

Ilma igasuguse varanduseta peale selle, mis kaevati välja 190 aastat pärast selle tüki kirjutamist.

> Milles siis täpsemalt seisneb küsimus luksusest? Selles, et välja selgitada, mis on impeeriumidele olulisem, kas olla hiilgav ja hetkeline või **vooruslik ja kestev**. (Rousseau 1993b: 55)

Oot, kas ta eelmises osas mitte ei kirjutanud, et Hiina *ei olnud* vooruslik?

> Ma ütlen "hiilgav", aga mille poolest? Toreduseihalus ei ela kunagi samas hinges koos aususepüüdega. Ei, **pole võimalik, et tarbetute murede koormast alandatud vaimud küüniksid eales millegi suureni**; ja kui neil jätkukski selleks jõudu, puuduks neil julgus. (Rousseau 1993b: 55)

Alati ütle "mitte kunagi". Ja kuidas savad vaimud tarbetute murede koormast alandatud? Raamatute lugemisest!

> Iga kunstnik vajab tunnustust. **Kaasaegsete kiitus on kõige hinnalisem osa tema tasust**. (Rousseau 1993b: 55)

See on tõesti ainult kunstnikele omane ametihaigus. Mitte-kunstnikud ei vaja tunnustust. Sellest, et kunstnikud eelistavad kiitust tasule, räägib r/ChoosingBeggars kõnekalt - kunstnikud valavad hea meelega terve nädala ühte teosesse kui vaid selle tellija kirjutab selle alla kunstniku nime. Ega muud kunstnikud muud ei vajagi eluks kui tuntust ja tunnustust. Need täidavad kõhtu ja maksavad renti kõige paremini.

> Nõnda toob **kommete langus, see luksuse vältimatu tagajärg, omakorda kaasa maitse mandumise**. Kui aga oma vaimuannete poolest väljapaistvate inimeste hulgas juhuslikult leiduks mõni, kellel jätkub meelekindlust ja kes keeldub järele andmast oma sajandi vaimule ning alandamast end lapsikuid töid vorpima, siis häda talle! Ta sureb viletsuses ja unustuses. (Rousseau 1993b: 55)

Fašistide maailmavaade on tõepoolest konservatiivne - vähemalt kaks ja pool sajandit vana.

> **Mehed on alati just niisugused, nagu naistele meeldib;** niisiis, kui tahate, et nad saaksid suuremeelseks ja vooruslikuks, siis õpetage naistele, mida tähendab hinge suurus ja vooruslikkus. Selleteemalised mõtted, mida Platon on kunagi väljendanud, vääriksid igati, et neid pikemalt edasi arendaks mõni sulg, mis on vääriline kirjutama pärast niisugust meistrit ja kaitsma nii suuri huve. (Rousseau 1993b: 55)

Naised on süüdi selles, et mehed on tahumatud.

> Kui süütud ja vooruslikud inimesed tahtsid, et jumalad oleksid nende toimingute tunnistajad, elasid nad oma hüttides koos nendega ühe ja sama katuse all; aga õige pea, muutudes kurjaks, tüdinesid nad nendest ebamugavatest pealtvaatajatest ning pagendasid nad suursugustesse pühakodadesse. Lõpuks ajasid nad nemad sealtki välja, et seal iseennast sisse seada; **igatahes ei erinenud pühakojad enam inimeste kodudest**. See oli kõlvatuse haripunkt, ja mitte kunagi pole pahde nõnda lokkama löönud nagu siis, kui nad nii ütelda seati vaatamiseks marmorsammastele uhkete paleede sissekäikude juurde ja graveeriti korintose kapiteelidele. (Rousseau 1993b: 56)

Kuum prügi. Vanimad religioosed paigad olid Stonehenge'i taolised konstruktsioonid, mitte just kõige mugavamad eluasemed. Kogunemiskohtades ei elata.

> Arukusega, mille poolest paistis silma enamik nende institutsioonidest, keelasid muistsed Kreeka vabariigid oma kodanikele **kõik need rahulikud ja istuvat eluviisi nõudvad ametid, mis nõrgestades ning laostades keha, kurnavad ühtaegu välja ka hingejõu**. (Rousseau 1993b: 56)

Raamatute lugemine nõrgestab ja laostab keha ja kurnab hingejõudu.

> Kui teaduste viljelemine kahjustab inimese sõjamehelikke omadusi, siis veelgi enam kahjustab ta tema moraalseid omadusi. **Juba meie esimestest eluaastatest peale ehib mõttetu haridus meie vaimu ja laostab meie mõistust**. Ma näen kõikjal hiiglaslikke asutusi, kus kulutatakse palju raha noorte kasvatamisele, ja õpetada neile kõike muud, välja arvatud nende kohustused. (Rousseau 1993b: 57)

Sest kõige teravama mõistusega on muidugi need, kel pole teragi haridust. Kuna selliseid enam pole, põhikooliharidus on kõigile kohustuslik, pole meil enam teragi mõistust.

> Teie lapsed ei tunne oma emakeelt, aga nad õpivad rääkida keelt, mida mitte kusagil ei kõnelda; nad õpivad sepitsema värsse, mida nad vaevu mõista suudavad; oskamata eksitust tõest eristada, omandavad nad kunsti mõlemaid kaunite fraasidega teiste ees äratundmatuseni moonutada; **aga nad ei tea, mida tähendavad sõnad "üllameelsus", "õiglus", "karskus", "inimlikkus", "vapris"**; magus sõna "isamaa" ei puutu kunagi nende kõrvu; ja kui nad võtavadki nõuks rääkida Jumalast, siis pigem sellepärast, et nad teda kardavad, kui sellepärast, et nad tema ees aukartust tunnevad (vt "Filosoofilised mõtted"). (Rousseau 1993b: 57)

See on nii magus iroonia, et kõik nimetatud näited on *segamoed*, ehk asjad mille täpse määratlemisega jääksid ka kõrgelt haritud täiskasvanud inimesed jänni. Umbes nagu, *teie lapsed on nii lollid*, *nad ei oska isegi lõpmatust ära mõõta*.

> Keegi mõttetark on öelnud: "Tahaksin parema meelega, et minu õpilane veedaks oma aega palli mängides, see karastaks vähemalt tema keha." Ma tean, et lastele tuleb tegevust pakkuda ja et logelemine on kõige kardetavam neid varitsevatest ohtudes.t Aga mida neile siis õpetada tuleks? Kena küsimus! **Neid tuleb õppida seda, mida nad peavad tegema siis, kui nad on saanud täiskasvanud, ja mitte seda, mille nad peavad unustama**. (Rousseau 1993b: 57)

Peaaegu tahaks nõustuda, et lastele tasuks õpetada täiskasvanud inimeste elu juurde kuuluvaid asju, aga siis meenub, et põhjus miks lastele õpetatakse asju, mida nad võivad ära unustada, seisneb aju plastilisuse arendamises. Kui nad päevad läbi palli mängiksid, siis saaksid neist küll kenad pallimängijad, aga nad ei oleks selle poolest võimelised täisealiseks saades paugupealt täiskasvanute maailmaga toime tulema. Parem kindlustada, et nad on vähemalt võimelised uusi asju õppima ja unustama.

> Meie aiad on kaunistatud kujudega ja meie galeriid maalidega. Mis te arvate, millest need üldiseks imetlemiseks väljapandud kunstišedöövrid räägivad? **Isamaa kaitsjatest?** või noist veelgi suurematest inimestest, kes on isamaad oma voorusega rikastanud? Ei. Nad kujutavad kõiki südameid ja mõistuse eksisamme, mis on antiikmütoloogiast hoolega välja nopitud ja asetatakse juba varakult meie laste uudishimulike pilkude alla; kahtlemata selleks, et halbade tegude musternäidised seisaksid neil silme ees juba enne, kui nad lugema õpivad. (Rousseau 1993b: 57)

Natsi-Saksamaa ja Nõukogude Liidu *ainult sõjaline* meelelahutus oleks Rousseau'le väga hästi sobinud.

> Enam **ei küsita** inimestelt, kas ta on aus, vaid kas ta on andekas; ega **raamatult, kas see on kasulik, vaid kas see on hästi kirjutatud**. (Rousseau 1993b: 57)

Rousseau vist tahtis elada maailmas kus oleks ainult halvasti kirjutatud käsiraamatud võimalik lugeda.

> **Tark inimene ei aja varandust taga; kuid ta pole ükskõikne kuulsuse suhtes**; ja kui ta näeb, et seda jagatakse nii valesti, kuhtub tema voorus, mida pisimgi võistlus oleks võinud turgutada ja ühiskonnale kasulikuks muuta, ning hääbub viletsuses ja unustuses. (Rousseau 1993b: 57)

Ei. Tark inimene jälestab ka kuulsust: "to have an unstudied contempt of, and hostility to glory, wealth, and the like" (Iamblichus 1818: 36). Teadlased, kes jahivad kuulsust, on maailmale tekitanud pöördumatut kahju - nt Robert Gallo, kelle tõttu jäi HIV epideemia õigeaegse reaktsioonita (vt. Philosophy Tube - Who's Afraid of the Experts?).

> Ärgu hakatagu mulle esitama vastuväiteid, mis üksnes kinnitaksid mu sõnu. Nii suur hoolitsus kinnitaksid mu sõnu. Nii suur hoolitsus näitab eriti ilmekalt, et hoolitsemiseks on tõepoolest põhjust: **olematute haiguste vastu ei otsita ju ravimeid**. (Rousseau 1993b: 58)

Võib-olla Rousseau ajal mitte. Tänapäeval katsutakse kõiki ravimtaimi läbi, et nende omadused kindlaks teha.

> Ma küsin ainult: mis asi on filosoofia? Mida sisaldavad kõige tuntumate filosoofide kirjutised? Missuguseid õppetunde annavad need tarkuse armastajad? Kui neid kuulata, eks või neid siis pidada šarlatanide jõuguks, kes avalikul platsil kõik üksteise võidu hüüavad: "Tulge minu juurde, ainult mina ei pea"? Üks väidab, et kehasid ei olegi olemas, on ainult ettekujutus nendest; teine, et **pole muud substantsi peale mateeria ega muud jumalat peale maailma**. Üks kuulutab, et **pole olemas ei pahet ega voorust ja nii moraalne hea kui kuri on meelepettus**, teine, et inimesed on hundid ja võivad üksteist südamerahuga õgida. (Rousseau 1993b: 58)

Pooled seisukohad täitsa pädevad.

> Leukippose ja Diagorase jumalavallatud kirjutised on hävinud koos nendega: veel ei olnud leiutatud inimvaimu jampslike sünnitiste jäädvustamise kunsti; aga **tänu trükitähtedele** ja sellele, kuidas meie neid kasutame, **jäävad Hobbesi ja Spinoza ohtlikud unenäod igaveseks püsima**. (Rousseau 1993b: 59)

Ma ei suuda küll ohtlikumat košmaari välja mõelda kui "iga tarbetut kodanikku võib vaadelda kui kahjulikku inimest" (*ülal*, lk 54).

> "Kõikvõimas Jumal, sina, kelle käes on hinged, vabasta meid meie isade haritusest ning saatuslikest kunstidest; ja anna meile tagasi **teadmatus, süütus ja vaesus** - ainsad hüved, mis võivad meid õnnelikuks teha ja mis on sinu silmis hinnalised." (Rousseau 1993b: 59)

Hea kraam, hea kraam. Täpselt see, mida me vajame. Palu veel jumalalt veel rohkem haiguseid ja looduskatastroofe.

> Mida peame arvama kompileerijaist, kes on **taktitundetult maha murdnud teaduste värava ja viinud nende pühimasse paika rahvamassi, kes pole väärt sellele lähenemagi**, samal ajal kui oleks soovitav, et kõik need, kes ei ole võimelised teaduseteel kaugele jõudma, aetakse juba ukselt tagasi ning suunataks niisugustele ametialadele, mis on ühiskonnale kasulikud? Mõnest, kes jääb kogu eluks viletsaks värsisepaks või teisejärguliseks geomeetriateadlaseks, oleks võib-olla saanud suur tekstiilivabrikant. **Need, keda loodus on määranud õpetama, ei vaja õpetajaid**. (Rousseau 1993b: 59)

Me peame arvama, et nad on inimkonnale teinud teene ja üksikute eliitide harrastatav teadus eksib rohkem kui selline, mida igaüks võib proovile panna. Aga selleks on tõesti vaja, et mitte ainult tekstiilivabrikant vaid ka kõik tema töölised vabaneksid vajadusest vaimu muserdavat tööd teha ja saaksid kasvõi kolmandajärgulisteks teadlasteks, kes võivad mõne esmajärgulise teadlase eksimuse välja osutada. Loodus ei määra kedagi õpetama.

> Verulamidel, Descartes'idel ja **Newtonitel, neil inimkonna kasvatajatel endil ei olnud ühtegi kasvatajat**; ja missugune teejuht võinukski neid viia sinna, kuhu neid kandis nende hiiglaslik vaim? Tavalised õpetajad võinuksid nende mõistust üksnes ahendada, surudes selle omaenda võimete kitsastesse piiridesse. Esimesi takistusi ületades harjusid nad end pingutama ja õppisid jagu saama tohutust avarusest, mille nad on ületanud. (Rousseau 1993b: 59)

See sama Newton, kes kirjutas "If I have seen further it is by standing on the shoulders of giants"?

> Oo voorus! lihtsate hingede üllas teadus, kas tõesti on vaja nii palju pingutusi ja nii keerulisi vahendeid, et sind tundma õppida? **Kas pole sinu põhimõtted siis kirjutatud kõikidesse südametesse?** ja kas ei piisa siis sinu seaduste tundmaõppimiseks sellest, kui pöördume iseendasse ning, sundides tunded vaikima, kuulame oma südametunnistuse häält? (Rousseau 1993b: 60)

Book I. Chap. II. No Innate Principles in the Mind

11.8.8 Kierkegaardi meeleheide (2020-09-24 14:58)

Võõrandumine. kohandumisest vastupanuni Euroopa ja Eesti mõtteloo valguses (FLFI.05.029)

Kierkegaard, Søren 2006. *Surmatõbi: Kristlik-Psühholoogiline Mõttearendus Meeleülenduseks ja Äratamiseks*. Tõlkinud Jaan Pärnamäe. Tartu: Ilmamaa. [ESTER]

C. Selle tõve (meeleheite) vormid [lk 39-90]

> Meeleheite vorme saab abstraktselt tuletada, vaadeldes neid momente, millest **Ise on süntees** koosneb. **Ise on loodud lõpmatusest ja lõplikkusest**. Kuid see süntees on suhe; ja see suhe, ehkki tuletatud, on iseenesega suhtes - see aga tähendab vabadust. **Ise on vabadus**. Kuid vabadus tähendab dialektilisust määratlustes "võimalus" ja "paratamatus". (Kierkegaard 2006: 39)

Kena näide sellest, miks eesti keelde oleks vaja sellist sõna nagu "isemus". Inglise keeles: "the self as a synthesis", "The self is composed of infinitude and finitude", ja "The self is freedom". Vastavalt võiks olla ka "Isemus kui süntees", "Isemus on loodud lõpmatusest ja lõplikkusest", ja "Isemus on vabadus".

> Peamiselt tuleb meeleheidet käsitleda teadlikkuse kaudu; see, kas meeleheide on teadvustatud või mitte, on kvalitatiivne erinevus meeleheite ja meeleheite vahel. Meeleheide on põhimõtteliselt küll alati teadvustatav; kuid sellest ei järeldu, et see, kelles meeleheide on ja keda seetõttu nimetatakse meeleheitlikuks, on seda endale teadvustanud. Sedamööda on teadlikkus otsustav seik. Üleüldse on teadlikkus, teisisõnu

> eneseteadlikkus, otsustav seik Ise suhtes. Mida rohkem teadlikkust, seda enam Ise; mida rohkem teadlikkust, seda rohkem tahet, mida rohkem tahet, seda rohkem Ise. Inimene, kel üldse mingit tahet pole, pole mingi Ise; kuid mida rohkem tahet tal on, seda eneseteadlikum ta ka on. (Kierkegaard 2006: 39)

Okei. Mitte muhvigi ei saa aru. Loen kõigepealt läbi inglisekeelse tõlke ja siis naasen eestikeelse juurde.

Kierkegaard, Søren 1980. *The Sickness Unto Death: A Christian Psychological Exposition for Upbuilding and Awakening*. Kierkegaard's Writings, XIX. Edited and Translated with Introduction and Notes by Howard V. Hong and Edna V. Hong. Princeton, New Jersey: Princeton University Press. [Internet Archive]

C. The Forms of This Sickness (Despair) [pp. 29-74]

> The forms of despair may be arrived at abstractly by reflecting upon the constituents of which the self as a synthesis is composed. The self is composed of infinitude and finitude. However, this synthesis is a relation, and a relation that, even though it is derived, **relates itself to itself**, which is freedom. The self is freedom. But freedom is **the dialectical aspect of the categories of possibility and necessity**. (Kierkegaard 1980: 29)

Itself relating to itself amounts to Chase's subject-subject relation. Freedom, in other words, is also reality (2) - the Kantian dialectical aspect of categories of possibility (1) and necessity (3).

> However, despair must be considered primarily within the category of consciousness; whether despair is conscious or not constitutes the qualitative distinction between despair and despair. Granted, all despair regarded in terms of the concept is conscious, but **this does not mean that the person who, according to the concept, may appropriately be said to be in despair is conscious of it himself**. Thus, consciousness is decisive. Generally speaking, consciousness - that is, self-consciousness - is decisive with regard to the self. The more consciousness, the more self; the more consciousness, the more will; the more will, the more self. **A person who has no will at all is not a self**; but the more will he has, the more self-consciousness he has also. (Kierkegaard 1980: 29)

Conscious despair vs unconscious despair. Kierkegaard appears to be operating with absolutes; a person who has no will at all is indeed not a self, indeed not even a person, for a person without will would soon perish out of not being able to stretch out the hand to lift food to mouth.

> The self is the conscious synthesis of infinitude and finitude that relates itself to itself, whose task is to become itself, [|] **which can be done only through the relationship to God**. To become oneself is to become concrete. But to become concrete is neither to become finite nor to become infinite, for that which is to become concrete is indeed a synthesis. (Kierkegaard 1980: 29-30)

Atheists thus cannot have selves.

> Consequently, the progress of the becoming must be **an infinite moving away from itself in the infinitizing of the self**, and an infinite coming back to itself in the finitizing process. (Kierkegaard 1980: 30)

Perfect nonsense.

> Insofar, then, as the self does not become itself, it is not itself; but **not to be itself is precisely despair**. (Kierkegaard 1980: 30)

Define:despair - "the complete loss or absence of hope". Does the self consist of hope?

> The fantastic, of course, is most closely related to the imagination [*Phantasie*], but the imagination in turn is related to **feeling, knowing, and willing**; therefore a person can have imaginary feeling, knowing, and willing. (Kierkegaard 1980: 30)

The triad in a false order. It should be (1) feeling, (2) willing, and (3) knowing. I could possibly assent to imaginary feeling and knowing, but what the hell is imaginary willing?

> **The self is reflection, and the imagination is reflection**, is the rendition of the self as the self's possibility. The imagination is the possibility of any and all reflection, and the intensity of this medium is the possiblity of the intensity of the self. (Kierkegaard 1980: 31)

The self is a synthesis, the self is freedom, the self is reflection, and so on and so forth. Juggling with abstract ideas good philosophy makes.

> When feeling becomes fantastic in this way, the self becomes only more and more volatilized and finally comes to be **a kind of abstract sentimentality that inhumanly belongs to no human being but inhumanly combines sentimentally**, as it were, with some abstract fate - **for example, humanity *in abstracto***. Just as the rheumatic is not master of his physical sensations, which are so subject to the wind and weather that he involuntarily detects any change in the weather etc., so also **the person whose feeling has become fantastic is in a way infinitized, but not in such a manner that he becomes more and more himself, for he loses himself more and more**. (Kierkegaard 1980: 31)

Not exactly sure what he's saying here about humanity other that it involves sentimentality and "some abstract fate", somehow. The latter part, on *fantastic feeling*, sounds like alienation (the topic at hand).

> So also with knowing, when it becomes fantastic. The law for the development of the self with respect to knowing, insofar as it is the case that the self becomes itself, is that **the increase of knowledge corresponds to the increase of self-knowledge, that the more the self knows, the more it knows itself**. If this does not happen, the more knowledge increases, the more it becomes a kind of inhuman knowledge, in the obtaining of which a person's self is squandered, much the way men were squandered on building pyramids, or the way men in Russian brass bands are squandered on playing just one note, no more, no less. (Kierkegaard 1980: 31)

How? This is a patently absurd stipulation. If I learn about, say, *finger-limes*, what am I learning about myself? It sounds like he's trying to reduce valid knowledge only to the realm of self-knowledge, that the only form of knowledge worth having comes to us by navel-gazing.

> But to become fantastic in this way, and thus to be in despair, does not mean, although it usually becomes apparent, that a person cannot go on living fairly well, seem to be a man, be occupied with temporal matters, marry, have children, be honored and esteemed - and it may not be detected that in a deeper sense he lacks a self. Such things do not create much of a stir in the world, for **a self is the last thing the world cares about and the most dangerous thing of all for a person to show signs of having**. (Kierkegaard 1980: 32)

The world does not care about synthesis, freedom, and reflection?

> Surrounded by hordes of men, absorbed in all sorts of secular matters, more and more shrewd about the ways of the world - such a person forgets himself, forgets his name [|] divinely understood, does not dare to believe in himself, **finds it too hazardous to be himself and far easier and safer to be like the others, to become a copy, a number, a mass man**. (Kierkegaard 1980: 33-34)

"Tänapäeval, kui rafineeritumad maneerid ja peenem maitse on surunud meeldimiskunsti kitsastesse reeglitesse, valitseb meie kommetes Labane ja petlik ühetaolisus ning näib, nagu oleksid kõik vaimud visatud ühte ja samasse valuvormi: kogu aeg viisakus nõuab ja sündsus käsib; kogu aeg järgitakse tavasid, mitte kunagi omaenese vaimulaadi" (Rousseau 1993a: 60).

> For example, we say that one regrets ten times for having spoken to once for having kept silent - and why? Because the external fact of having spoken can involve one in difficulties, since it is an actuality. But to have kept silent! And yet this is the most dangerous of all. For **by maintaining silence, a person is thrown wholly upon himself; here actuality does not come to his aid by punishing him, by heaping the consequences of his speaking upon him**. No, in this respect it is easy to keep silent. (Kierkegaard 1980: 34)

By saying something one may prove oneself a fool to others. This is evidently preferable, for Kierkegaard, to keeping one's silence.

> In fact, what is called the secular mentality consists simply of such men who, so to speak, mortgage themselves to the world. They use their capacities, amass money, carry on secular enterprises, calculate shrewdly, etc., perhaps make a name in history, but themselves they are not; **spiritually speaking, they have no self, no self for whose sake they could venture everything, no self before God** - however self-seeking they are otherwise. (Kierkegaard 1980: 35)

The self is "as if it were nothing at all" (*ibid*, 34), and God is a fantastical piece of nothing. Setting nothing in front of nothing - why not?

> What the self now lacks is indeed actuality, and in ordinary language, too, we say that an individual has become unreal. However, closer scrutiny reveals that what he actually lacks is necessity. **The philosophers are mistaken when they explain necessity as a unity of possibility and actuality - no, actuality is the unity of possibility and necessity**. (Kierkegaard 1980: 36)

As if there was any difference which way this is formulated. These words signify nothing. The are the verbal equivalents of flatulence, and some do enjoy the smell of their own expulsions.

> In possibility everything is possible. (Kierkegaard 1980: 37)

In actuality everything is actual. In necessity everything is necessary. *Whew, what an aroma!*

> **What is decisive is that with God everything is possible**. This is eternally true and consequently true at every moment. This is indeed a generally recognized truth, which is commonly expressed in this way, but the critical decision does not come until a person is brought to his extremity, when, humanly speaking, there is no possibility. (Kierkegaard 1980: 38)

You can multiply any number whatever with zero.

> The foolhardy person rushes headlong into a danger with this or that possibility, and if it happens, he despairs and collapses. The *believer* sees and understands his downfall, humanly speaking (in what has happened to him, or in what he has ventured), but he believes. **For this reason he does not collapse**. (Kierkegaard 1980: 39)

"Aga kui keegi mulle hüüab: "Te ujute asjata, kallast pole kuskil!" siis see riisub mult kõik jõu ja julguse" (Voltaire 1986: 174). Kierkegaard, likewise, seems to believe that without belief there is no hope. It is as if a person can only be *fooled* into hope and living life hopefully.

> Miraculously, for it is a peculiar kind of pedantry to maintain that only 1,800 years ago did it happen that a person was aided miraculously. (Kierkegaard 1980: 39)

There is no reason to suppose that anyone was ever helped *miraculously*.

> Personhood is a synthesis of possibility and necessity. Its continued existence is like breathing (respiration), which is an inhaling nad exhaling. The self of the determinist cannot breathe, for it is impossible to breathe necessity exclusively, because that would utterly suffocate a person's self. The fatalist is in despair, has lost God and thus his self, for **he who does not have a God does not have a self**, either. (Kierkegaard 1980: 40)

And here we have it explicitly. The self is contingent on the belief in the unbelievable.

> Bereft of imagination, as the philistine-bourgeois always is, whether alehouse keeper or prime minister, **he lives within a certain trivial compendium of experiences as to how things go, what is possible, what usually happens**. (Kierkegaard 1980: 41)

Don't we all? Our experiences are limited, necessarily a trivial compendium of what is possible, and life requires extrapolation as to "what usually happens" to go on.

> And if at times existence provides frightful experiences that go beyond **the parrot-wisdom of routine experience**, then the philistine-bourgeois mentality despairs, then it becomes apparent that it was despair; it lacks faith's possibility of being able under God to save a self from certain downfall. (Kierkegaard 1980: 41)

A phaticism!

> Fatalism and determinism, however, do have sufficient imagination to despair of possibility, sufficient possibility to discover impossibility; **the philistine-bourgeois mentality reassures itself with the trite and obvious and is just as much in despair whether things go well or badly**. (Kierkegaard 1980: 41)

Why should anyone despair when things go well? Kierkegaard appears to be one of those philosophers who take pleasure in rationalizing white into black.

> However much more tender and sensitive woman may be than man, **she has neither the egotistical concept of the self nor, in a decisive sense, intellectuality**. (Kierkegaard 1980: 49; footnote)

""Pihtimuses" loetles Tolstoi neli võimalikku (umb)teed oma ringi inimese jaoks: ***teadmatuse* tee on eelkõige naiste ja rumalate noorte tee**, kes ei tea, et elu on kurjus ja mõttetus." (Torop 1999: 200-201)

> The despair is only a suffering, a succumbing to the pressure of external factors; in no way does it come from within as an act. The appearance of such words as "the self" and "despair" in the language of immediacy is due, if you will, to **an innocent abuse of language, a playing with words**, like the children's game of playing soldier. (Kierkegaard 1980: 51)

Both "self" and "despair" are meaningless words?

> In spite of everything, there is still life in the person, but he says that "he will never be himself again." **He now acquires a little understanding of life, he learns to copy others, how they manage their lives - and he now proceeds to live the same way**. In Christendom he is also a Christian, goes to Church every Sunday, listens to and understands the pastor, indeed, they have a mutual understanding; he dies, the pastor ushers him into eternity for ten rix-dollars - **but a self he was not, and a self he did not become**. (Kierkegaard 1980: 52)

A reiteration of the point that s/he who behaves as others around them do lack a soul. Soul is here held as something individual or idiosyncratic, in contrast to how we call mass-produced things "soulless".

> He has no consciousness of **a self that is won by infinite abstraction from every externality, this naked abstract self**, which, compared with immediacy's fully dressed self, is the first form of the infinite self and the advancing impetus in the whole process by which a self infinitely becomes responsible for its actual self with all its difficulties and advantages. (Kierkegaard 1980: 55)

The true self is a naked abstraction.

> No, despair certainly is not something that appears only in the young, something one outgrows as a matter of course - "just as one outgrows illusion." This is not the case, even though one may be foolish enough to believe it. On the contrary, we can often enough meet men and women and older people who have illusions just as childish as any young person's. We disregard the fact that illusion essentially has two forms: the illusion of hope and the illusion of recollection. **Youth has the illusion of hope; the adult has the illusion of recollection**, but precisely because he has this illusion, he also has the utterly biased idea of illusion that there is only the illusion of hope. The adult, of course, is not troubled by the illusion of hope but instead by the quaint illusion, among others, of looking down on the illusions of youth, presumably from a higher point free of illusion. The youth has illusions, hopes for something extraordinary from life and from himself; the adult, in recompense, is often found to have illusions about his memories of his youth. (Kierkegaard 1980: 58)

Reminiscent of the two degrees of habitual knowledge (cf. Locke 1741b: 129).

> Just listen to what he himself says of it: "In fact, it is only purely immediate man - who in the category of spirit is just about on the same level as **the young child, who, with utterly lovable unconstraint, tells all** - it is only purely immediate people who act unable to hold anything back. It is this kind of immediacy that often with great pretension calls itself 'truth, being honest, an honest man telling it exactly as it is,' and this is just as much a truth as it is an untruth when an adult does not immediately yield to a physical urge. Every self with just a minuscule of reflection still knows how to constrain the self." (Kierkegaard 1980: 63)

No clue who he is quoting here. Analogously, Locke writes that children, idiots, savages, and the grossly illiterate "have no Reserves, no Arts of Concealment" (Locke 1741a: 28).

> On the other hand, he not infrequently **longs for solitude, which for him is a necessity of life**, at times like the necessity to breathe, at other times like the necessity to sleep. That this is a life-necessity for him more than for most people also manifests his deeper nature. On the whole, the longing for solitude is a sign that there still is spirit in a person and is the measure of what spirit there is. **"Utterly superficial nonpersons and group-people"** feel such a meager need for solitude that, like lovebirds, they promptly die the moment they have to be alone. **Just as a little child has to be lulled to sleep, so these people need the soothing lullaby of social life in order to be able to eat, drink, sleep, fall in love, etc.** In antiquity as well as in the Middle Ages there was an awareness of this longing for solitude and a respect for what it means; whereas **in the constant sociality of our day we shrink from solitude to the point** (what a capital

> epigram!) **that no use for it is known other than as a punishment for criminals**. But since it is a crime in our day to have spirit, it is indeed quite in order to classify such people, lovers of solitude, with criminals. (Kierkegaard 1980: 64)

Reminiscent of Orwell's "ownlife". On the one hand I'd like to read more of these "superficial nonpersons and group-people", an the other I hope I'll never have to read this guy ever again.

> **The negative self, the infinite form of the self**, will perhaps reject this completely, pretend that it does not exist, will having nothing to do with it. (Kierkegaard 1980: 70)

More selves.

> But when having to be helped becomes a profoundly earnest matter, especially when it means being helped by a superior, or by the supreme one, **there is the humiliation of being obliged to accept any kind of help unconditionally**, of becoming a nothing in the hand of the "Helper" for whom all things are possible, or the humiliation of simply having to yield to another person, of giving up being himself as long as he is seeking help. (Kierkegaard 1980: 71)

There is a possible analogy with getting a job in a capitalist system. An unemployed person is obliged (by the unemployment office, no less) to accept any kind of job unconditionally.

Kierkegaard, Søren 2006. *Surmatõbi: Kristlik-Psühholoogiline Mõttearendus Meeleülenduseks ja Äratamiseks*. Tõlkinud Jaan Pärnamäe. Tartu: Ilmamaa. [ESTER]

> Ise on lõpmatuse ja lõplikkuse teadvustatud süntees, mis on iseenesega suhestunud ja mille ülesanne on **saada iseendaks**, see aga **saab toimuda ainult suhtes Jumalasse**. Aga iseendaks saamine tähendab konkreetseks saamist. (Kierkegaard 2006: 40)

Ainult usklikel inimestel on isemus.

> Lõpmatuse meeleheide on seetõttu fantastiline, piiramatu; sest **ainult siis on Ise terve ja meeleheitest vaba, kui ta on just meeleheite kaudu leidnud läbipaistvalt kinnitust Jumalas**. (Kierkegaard 2006: 41)

Saab kinnitus jumala eksistentsist olla "läbipaistev"? "[...] for the self is healthy and free from despair only when, precisely by having despaired, it rests transparently in God" (Kierkegaard 1980: 30).

> Nii nagu reumaatik ei valitse oma meelelist tunnet, vaid see on tuule ja ilma meelevallas, nii et ta tahtmatultki [|] märkab enda peal, kui õhus on muutusi - nõnda on ka sellega, kelle tunne on läinud fantastiliseks, ta on teatud moel lõpmatuks tehtud, kuid seejuures ei saa ta aina rohkem ja rohkem iseendaks, vaid hoopis **minetab ennast** aina rohkem ja rohkem. (Kierkegaard 2006: 41-42)

Eneseminetus. "[...] for he loses himself more and more" (Kierkegaard 1980: 31).

> Samuti on teadmisega, kui see muutub fantastiliseks. Kuivõrd see siis on tõsi, et Ise saab iseendaks, on Ise arenemise reegel teadmise suhtes see, et **teadmise suurenemine vastab enesemõistmise suurenemisele**, nii et mida enam Ise teab, seda enam ta mõistab iseennast. (Kierkegaard 2006: 42)

Eesti keeles on mugavalt eristatud maailmast "teadmist" ja iseenda "mõistmist". Inglisekeelses tõlkes olid mõlemad "know" (vt. Kierkegaard 1980: 31).

> Kui seda ei toimu, siis muutub teadmine suurenedes ainult aina ebainimlikumaks teadmiseks, mille hankimisel läheb inimese Ise raisku umbes nõnda, nagu raisati inimesi püramiidide ehitamise peale; või nagu ses vene sarvemuusikas, mille puhul raisati inimesi selle peale, **et ühes taktis püsida** - ei rohkem ega vähem. (Kierkegaard 2006: 42)

Konkreetne erinevus tõlgete vahel: "[...] the way men in Russian brass bands are squandered on **playing just one not**, no more, no less" (*samas*, 31). Ühes taktis püsimine ja ainult ühe noodi mängimine teps erinevad asjad.

> **Suhe Jumalasse on** lõpmatukstegemine; aga see lõpmatukstegemine võib kiskuda inimese enesega nii fantastiliselt kaasa, et sellest jääb järele ainult **joobumus**. Võib juhtuda, et inimene ei suuda taluda olemasolemist Jumala ees, kuna ta nimelt ei suuda iseenese juurde tagasi tulla ja iseendaks saada. (Kierkegaard 2006: 43)

Oopium massidele. "The God-relationship is an infinitizing, but in fantasy this infinitizing can so sweep a man off his feet that his state is simply an intoxication" (Kierkegaard 1980: 32).

> Lõpmatuse puudumine on **meeleheitlik piiratus, kitsarinnalisus**. Siin käib jutt otse loomulikult ainult eetilisest kitsarinnalisusest ja napimeelsusest. Ilmas räägitakse õieti ainult intellektuaalsest või esteetilisest **napimeelsusest** või muidu tühistest asjadest, millest on ilmas alati enim juttu; sest **ilmalikkus on just tühisusele lõpmatu väärtuse andmine**. (Kierkegaard 2006: 44)

Kui sa ei usu jumalasse, siis sa oled tühine. "To lack infinitude is **despairing reductionism, narrowness**." - "As a matter of fact, in the world there is interest only in intellectual or esthetic **limitation** or in the indifferent (in which there is the greatest interest in the world), for **the secular mentality is nothing more or less than the attribution of infinite worth to the indifferent**." (Kierkegaard 1980: 33). Eestikeelne tõlge on ikka oluliselt suggestiivsem. "Napimeelsus" ütleb oluliselt rohkem kui "piiratus". Eestikeelsest versioonist loeks nagu midagi faatilist välja, inglisekeelsest mitte nii väga.

> **Selle asemel, et olla Ise, on saadud veel üks number, veel üks inimene**, veel üks kordus ses igaveses *einerlei*'s. (Kierkegaard 2006: 44)

Inimene vs isemus. "[...] by being completely infinitized, by **becoming a number instead of a self**, just one more man, just one more repetition of this everlasting *Einerlei* [one and the same]" (Kierkegaard 1980: 33).

> Meeleheitlik kitsarinnalisus tähendab **algupärasuse puudumist** ehk seda, et algupärasus on iseendalt ära röövitud - **inimene on end vaimselt kohitsenud. Iga inimene on algupäraselt nimelt loodud Iseks, määratud saama iseendaks**; ja küllap on iga Ise sellisena tahumatu, kuid sellest järgneb ainult, et Ise on vaja välja lihvida, mitte ära nüristada, **ta ei tohi inimpelguse tõttu loobuda olemast Ise või karta olla Ise kõigest oma olemuse juhuslikkuses** (mida just ei tohi ära nüristada), milles ollakse ise iseenda jaoks. (Kierkegaard 2006: 44)

Persse, eesti keeles on isegi hea kraam. "Despairing narrowness is **to lack primitivity** or to have robbed oneself of one's primitivity, **to have emasculated oneself in a spiritual sense**. **Every human being is primitively intended to be a self, destined to become himself**, and as such every self certainly is angular, but that only means that it is to be ground into shape, not that it is to be ground down smooth, **not that it is utterly to abandon itself out of fear of men, or even simply out of fear of men not to be itself in its more essential contingecy** (which definitely is not to be ground down smooth), in which a person is still himself for himself." (Kierkegaard 1980: 33). Siin on ka olulised erinevused tõlgete vahel: juhuslikkus/contingency (pole samaväärsed; *contingent* on "sõltuv"); inimpelgus/fear of men (kartus/pelgus, erinevus marginaalne, aga olemas); kohitsema/emasculate (*emasculation* - "to deprive of strength or vigor; weaken", mitte otseselt munandite eemaldamine); algupärasus/primitivity (*primitive* on "algeline", "algupärane" mitte niivõrd arengustaadiumi omadus vaid justki "originaalne").

> Selline inimene näeb hulka inimesi ümberringi, sekeldab kõiksugu maiste asjadega, **saab** [|] **mihkliks selle peale, kuidas ilmas asjad käivad**, ja nii ta unustabki iseenda, unustab, mis ta nimi on jumalikus mõttes; ta ei söanda endasse uskuda, arvab, et **on liiga hulljulge olla ise, palju lihtsam on olla nii nagu teised, saada imitatsiooniks, numbriks rahvahulgas**. (Kierkegaard 2006: 44-45)

"Mihkliks saamine" paneb muhelema. "[...] more or less shrewd about the ways of the world", "finds it too hazardous to be himself and far easier and safer to be like the others, to become a copy, a number, a mass man" (Kierkegaard 1980: 33-34). "[...] saada imitatsiooniks, numbriks rahvahulgas" oluliselt ladusam kui "*saada koopiaks*, *numbriks*, *massiinimeseks*".

> Nõnda öeldakse, et **rääkimist tuleb kümme korda kahetseda ning vaikimist vaid üks kord**, ja miks? Sellepärast, et rääkimine kui välispidine fakt võib ebameeldivustesse mässida, kuna see on tegelikkus. Aga vaikimine...! Ja ometigi on see kõige ohtlikum. Sest vaikides on inimene jäänud iseendaga üksi; siin ei tule tegelikkus talle appi, ei karista teda, ei too kõne tagajärgi tema ette. Ei, ses suhtes on vaikimine lihtne asi. (Kierkegaard 2006: 45)

See ei olnud inglise keeles imeliku "to once for" konstruktsiooni tõttu üldse arusaadav: "we say that one regrets ten times for having spoken to once for having kept silent" (Kierkegaard 1980: 34).

> Kuid see, kes teab, mis on õudne, kardab just sellepärast kõige rohkem iga eksimust, iga pattu, mis suundub sissepoole ning mis ei jäta mingeid välimisi jälgi. Nõnda on ilma silmis ohtlik söandada, ning miks siis? Sellepärast, et siis võib kaotada. Aga mitte midagi söandada on arukas. Ja ometi **just söandamata võib kole kergesti kaotada selle, mida söandades on kaotada raske**, kui palju muud ka on kaotatud - **võib kaotada iseenda**; ja igal juhul ei kaotata [|] söandades kunagi niimoodi, nii kergelt, justnagu oleks see tühiasi. **Sest kui ma olen söandanud valesti, väga hea, siis aitab elu mind karistusega**. Aga kui ma pole üldse söandanud, kes siis aitaks mind? Ja kui ma pealekauba kõrgemas mõttes söandamata (ning **kõige kõrgemas mõttes söandamine tähendab iseenese märkamist**) võidan pelgurlikult kõik ilmalikud eelised - ma kaotan iseenda! (Kierkegaard 2006: 46-47)

Ma ei ole endiselt kindel, kas see on ikka "väga hea" kui "elu [aitab] mind karistusega". See argumentatsioon on kuskilt tuttav, aga kust, ei oska sugugi mitte näppu peale panna. "And yet, precisely by not venturing it is so terribly easy to lose what would be hard to lose [...] namely, oneself", "If I have ventured wrongly, well, then life helps me by punishing me", ja "to venture [|] in the highest sense is precisely to become aware of oneself" (Kierkegaard 1980: 34-35).

> Selleks, et saada kellekski (ja **Ise peab ju vabalt iseendaks saama**), on võimalus ja paratamatus ühtmoodi olulised. (Kierkegaard 2006: 46)

Veel üks koht, mis inglise keeles jäi tähele panemata, sest sõnastus on nii obskuurne: "the self has the task of becoming itself in freedom" (Kierkegaard 1980: 35). Peab/has the task of (on ülesandeks); vabalt/in freedom (vabaduses).

> Nii nagu lõplik on lõpmatuse suhtes piirav, **nii on paratamatus võimaluse suhtes see, mis takistab**. (Kierkegaard 2006: 47)

Sain teada, et *necessity* on "paratamatus". "Just as finitude is the limiting aspect in relation to infinitude, **so also Necessity is the constraint in relation to possibility**" (Kierkegaard 1980: 35).

> **Kui** nüüd **võimalus ületab paratamatuse**, siis **lipsab Ise võimaluses iseenda eest ära, nii et tal pole midagi paratamatut, mille juurde naasta**; see on võimaluse meeleheide. Säärane Ise saab abstraktseks võimaluseks, ta tõmbleb väsinult võimalikkuses, kuid ei saa paigalt minema ega jõua ka kuskile kohale, kuna see paik on paratamatus. **Iseeneseks saamine on ju paigalkond**. Millekski saamine on kohaltliikumine, aga **iseeendaks saamine on samal kohal liikumine**. (Kierkegaard 2006: 47)

Inglisekeelses tõlkes ei tulnud "paigalkõnd" üldse esile, oli justkui lihtsalt "paigas", samuti ei eristu siin "iseendaks" ja "millekski" saamine, on lihtsalt "saamine": "**But** if **possibility outruns necessity**, so that **the self** [|] **runs away from itself in possibility, it has no necessity to which it is to return**; this is possibility's despair. This self becomes an abstract possibility; it flounders in possibility until exhausted but neither moves from the place where it is nor arrives anywhere, for necessity is literally that place; **to become oneself is literally a movement in that place**. To become is a movement away from that place, but **to become oneself is a movement in that place**." (Kierkegaard 1980: 35-36)

> Iga väikegi võimalus vajab tegelikkuseks saamiseks veidi aega. Aga lõpuks jääb aeg, mida teokstegemiseks kasutada, aina lühemaks ja lühemaks, kõik muutub üha silmapilksemaks ja silmapilksemaks. Võimalus läheb aina intensiivsemaks ja intensiivsemaks, kuid võimalikkuse mõttes, mitte tegelikkuse mõttes, kuna tegelikkuse mõttes on intensiivne see, et vähemalt miski võimalik saab tegelikuks. Silmapilgu näitab miski end võimalikuna ja siis näitab end uus võimalus, lõpuks järgnevad need fantasmagooriad üksteisele nii kiiresti, et **kõik paistab võimalik olevat, ning see on just see viimane silmapilk, mil indiviidist endast on saanud miraaž**. (Kierkegaard 2006: 47)

Talletan selle katkendi, sest ka inglise keeles mõjus see kui tekstuaalne happereis: "It takes time for each little possibility to become actuality. Eventually, however, the time that should be used for actuality grows shorter and shorter; everything becomes more and more momentary. Possibility becomes more and more intensive - but in the sense of possibility, not in the sense of actuality, for the intensive in the sense of actuality means to actualize some of what is possible. The instant something appears to be possible, a new possibility appears, and finally these phantasmagoria follow one another in such rapid succession that **it seems as if everything were possible, and this is exactly the final moment, the point at which the individual himself becomes a mirage**." (Kierkegaard 1980: 36)

> Ei ole nimelt nii, nagu filosoofid selgitavad, et paratamatus on võimalikkuse ja tegelikkuse ühtsus, ei, tegelikkus on võimaluse ja paratamatuse ühtsus. See pole ka pelk jõuetus, kui Ise sedasi võimalikkuses eksleb, asi pole sugugi nii, nagu tavaliselt arvatakse. **Puudub hoopiski jaks kuuletuda, painduda paratamatuse alla oma Ises, selle alla, mida võiks kutsuda oma piirideks**. Õnnetus pole niisiis ka see, et sellisest Isest ei saanud ilmas midagi, ei, õnnetus on, et ta ei märganud iseennast, ei märganud, et see tema Ise on midagi päris kindlat ja niisiis paratamatus. (Kierkegaard 2006: 48)

Huvitav, et siin on paratamatuseks (*necessity*) iseenda piiratus, samas kui Peirce'i ja Schilleri puhul loeks sellest triaadist välja pigem selle, et paratamatus on *seaduslikkus*, st väliste piirangute paratamatus. "The philosophers are mistaken [...]" (vt. Kierkegaard 1980: 36) jätkub ["See pole ka pelk jõuetus [...]": "When a self becomes lost in possibility in this way, it is not merely because of a lack of energy; at least it is not to be interpreted in the usual way. **What is missing is essentially the power to obey, to submit to the necessity in one's life, to what may be called one's limitations**. Therefore, the tragedy is not that such a self did not amount to something in the world; no, the tragedy is that he did not become aware of himself, aware that the self he is is a very definite something and thus the necessary." (*samas*, 36). Oluline erinevus: märganud/become aware (teadlikuks saama).

> Kui võrrelda võimalikkusesse eksimist **lapse lälisemisega**, siis sarnaneb võimaluse puudumine **tummusega**. Paratamatus on nagu pelgad konsonandid, kuid selleks, et neid hääldada, on vaja ka võimalust. (Kierkegaard 2006: 49)

Faatiline. "If losing oneself in possibility may be compared with **a child's utterance of vowel sounds**, then lacking possibility would be the same as **being dumb**. The necessity is like pure consonants, but to express them there must be possibility." (Kierkegaard 1980: 37). "Lapse lälisemine" jättis välja, et lälisetakse täishäälikuid. Samuti jäi välja *iseenda* võimalikkusesse *kaotamine*.

> Otsustav on see, et Jumala ees on kõik võimalik - see on igavesti tõsi ja niisiis tõsi igas silmapilgus. **Seda öeldakse lihtsalt suusoojaks**; kuid see otsustav ilmneb alles siis, kui inimene on viidud äärmuseni, nii

> et mingit inimlikku võimalust enam ei ole. Siis on tähtis see, kas ta tahab uskuda, [|] et Jumala ees on kõik võimalik, see tähendab: kas ta tahab USKUDA. Aga **see on arukaotamise mudel: uskumine on just arukaotamine selleks, et võita Jumal**. Olgu näiteks nii! (Kierkegaard 2006: 49-50)

"Suusoojaks" on otseselt faatiline troop. Uskumise osas Kierkegaard justkui tunnistab, et usk jumalasse on arulage. "What is decisive is that with God everything is possible" (vt Kierkegaard 1980: 38). Jätkub "Siis on tähtis see [...]": "Then the question is whether he will believe that for God everything is possible, that is, whether he will *believe*. But **this is the very formula for losing the understanding; to believe is indeed to lose the understanding in order to gain God**. Take this analogy." (*samas*, 38). See "Olgu näiteks nii!" on liiga *emphatic*, võiks olla hoopis "Vaatame järgnevat näidet" vms. Arukaotamine/losing the understanding ja mudel/formula osutavad, miks ma inglisekeelses versioonis seda millekski ei pidanud. Arukaotus oleks "losing all sense" vms.

> Imeliselt; sest kummaliselt vagatsev on väide, et ainult 1800 aastat tagasi võis juhtuda see, et inimest imeliselt aidati. **Kas inimest on aidatud ime läbi, sõltub oluliselt sellest, millise arusaamisinnuga ta on mõistnud, et abi on võimatu**, ja teiseks sellest, kui siiras ta on selle võimu ees, mis teda ometi aitas. Aga tavaliselt ei tee inimesed seda ega teist; nad hüüavad, et abi on võimatu, ilma et oleks kordagi pingutanud oma aru abi leidmiseks, ja pärastpoole valetavad nad tänamatult. (Kierkegaard 2006: 51)

Ei toimunud imesid ka tollal, aga kui inimene "mõistab kirglikult" (siin "arusaamisinnuga"), siis ta soovmõtlemine võib muuta kokkusattumuse imeks (vt Kierkegaard 1980: 39). Jätkub "Kas inimest on aidatud ime läbi [...]": "Whether a person is helped miraculously depends essentially upon **the passion of the understanding whereby he has understaad that help was impossible** and depends next on how honest he was toward the power that neveretheless did help him. As a rule, however, men do neither the one nor the other; they cry out that help is impossible without once straining their understanding to find help, and afterward they ungratefully lie." (*samas*, 39).

> Väikekodanlikkusega, triviaalsusega, mil samuti on olemuslikult võimalusest puudu, on asi pisut teisiti. **Väikekodanlus on vaimutus**, determinism and fatalism on vaimumeeleheide; kuid ka vaimutus on meeleheide. **Väikekodanlusel ei ole üldse Vaimu**, väikekodanlikkus hulbib näilisuses, [|] milles võimalik leiab oma ahta koha; **väikekodanlasel pole niisiis võimalust Jumala märkamiseks. Fantaasiata**, nagu väikekodanlane alati on, **elab ta teatud hulga triviaalsete kogemustega** - kuidas asjad käivad, mis on võimalik, kuidas tavaliselt läheb - olgu see väikekodanlane kaotanud iseenda ja Jumala. Sest **selleks, et märgata oma Iset ja Jumalat, peab fantaasia tõstma inimese kõrgemale näilisuse udusõõrist, fantaasia peab rebima inimese sellest välja, tehes võimalikuks selle, mis ületab igaühe kogemuse** *qvantum satis*', õpetama talle lootmist ja kartmist või kartmist ja lootmist. Kuid fantaasiat väikekodanlasel ei ole, ta ei tahagi seda, ta põlgab seda. Sellest pole niisiis mingit abi. (Kierkegaard 2006: 52-53)

Palju sõnu kulutatud selleks, et öelda, et jumal on väljamõeldis. "It is quite different with the philistine-bourgeois mentality, that is, triviality, which also essentially lacks possibility. **The philistine-bourgeois mentality is spiritlessness**; determinism and fatalism are despair of spirit, but spiritlessness is also despair. **The philistine-bourgeois mentality lacks every qualification of spirit** and is completely wrapped up in probability, within which possibility finds its smaller corner; therefore it lacks the possibility of becoming aware of God. [. ülal .] In this way, the philistine-bourgeois has lost his self and God. **In order for a person to become aware of his self and of God, imagination must raise him higher than the miasma of probability, it must tear him out of this** and teach him to hope and to fear - or to fear and to hope - **by rendering possible that which surpasses the *quantum satis* [sufficient amount] of any experience**. But the philistine-bourgeois mentality does not have imagination, does not want to have it, abhors it. So there is no help to be had here." (Kierkegaard 1980: 41)

> Ja kui olemasolu aitabki teinekord õudustega, mis ületavad triviaalse **papagoitarkuse**, siis heidab väikekodanlus meelt, teisiti öeldult: siis saab selgeks, et see on meeleheide; **tal puudub usu võimalus, mis aitaks Jumala abil päästa Ise kindlast hukust**. (Kierkegaard 2006: 53)

"Papagoitarkus" kena fatitsism - *parrot-wisdom* (vt Kierkegaard 1980: 41). Kindel hukk ootab igat inimest, isiksust ja isemust. Pärastelu võimalusega võib ennast ainult lollitada, ja enamus inimkonnast just seda teebki. Kierkegaard üritab siin väita, et loll on see kes ennast ei lollita.

> Et see olukord on siiski meeleheide ja seda nimetatakse õigusega nii, seda näitab üks väljend, mida võib heas mõttes **tõe isemeelsuseks** nimetada. *Veritas est index sui et falsi*. Aga sellest tõe isemeelsusest ei tehta õieti välja, nagu **asi on** ka **kaugel sellest, et inimesed peaksid harilikult suhet tõesse, oma suhtumist tõesse, kõrgeimaks hüveks, ja hirmus kaugel sellest, et nad Sokratese kombel peaksid eksimist suurimaks õnnetuseks**; meeleline on neis intellektuaalsuse [|] suhtes enamasti suures ülekaalus. (Kierkegaard 2006: 54ä55)

See nüüd küll ei ole üldistus, mida saab kõigi inimeste üle teha. Mina isiklikult pean küll tõde kõige kõrgemaks hüveks, vähemalt selles mõttes, et ma pean tõde kõrgemaks hüveks kui luksus ja voorus. Selles tähenduses tuleks ilmselt tõlgendada ja "meelelist" ja "intellektuaalset". "That this condition is nevertheless despair and is properly designated as such manifests what in the best sense of the word may be called **the obstinacy of truth**. *Ventas est index sui et falsi* [Truth is the criterion of itself and of the false]. But this obstinacy of truth certainly is not respected; likewise, **it is far from being the case that men regard the relationship to truth, relating themselves to the truth, as the highest good, and it is very far from being the case that they Socratically regard** [|] **being in error in this manner as the worst misfortune** - the sensate in them usually outweighs their intellectuality." (Kierkegaard 1980: 42-43).

> Ja millest see tuleb? See tuleb sellest, et meeleline ja meelelis-hingeline teda üleni valitseb; see tuleb sellest, et **ta elab meelelise kategooriates - meeldiv ja ebameeldiv** -, ning ta jätab Vaimuga, tõega jms. hüvasti; see tuleb sellest, et ta on liiga meeleline selleks, et tal oleks julgust söandada ja et **ta suudaks olla Vaim**. (Kierkegaard 2006: 55)

Selle "meelelise" kohta võiks öelda ka "tajumuslik", "emotsionaalne" vms, kuigi need vist lõpuni ei päde. "Why? Because he is completely dominated by the sensate and the sensate-psychical, because **he lives in sensate categories, the pleasant and the unpleasant**, waves goodbye to spirit, truth, etc., because he is too sensate to have the courage to venture out and **to endure being spirit**." (Kierkegaard 1980: 43)

> Kui kujutada ette maja, kus on **kelder, esimene ja teine korrus**, maja, mis on sedamoodi asustatud ja sisustatud, et eri korruste asukate vahel valitseb seisuslik vahetegemine, ja kui siis võrrelda inimeseks olemist sellise majaga: paha küll, siis on enamiku inimestega see kurb ja naeruväärne lugu, et nad peavad paremaks elada omaenese maja keldris. (Kierkegaard 2006: 55)

Keldris on tundmine, esimesel korrusel tahtmine, ja teisel korrusel teadmine. "Imagine a house with **a basement, first floor, and second floor** planned so that there is or is supposed to be a social distinction between the occupants according to floor. Now, if what it means to be a human being is compared with such a house, then all too regrettably the sad and ludicrous truth about the majority of people is that in their own house they prefer to live in the basement." (Kierkegaard 1980: 43)

> Teadmatus on meeleheite suhtes sama, mis ängi suhtes (vt. Vigilius Haufniensise "Ängi mõiste"), **vaimutuse ängi tunneb ära just selle vaimutust turvalisusest**. (Kierkegaard 2006: 56)

Seepärast siis on kõige suuremas meeleheites need, kes *ei tea*, et nad on meeleheites. Pmst nagu kõige teadmatumad on need kes arvavad, et nad teavad kõike. "The relation between ignorance and despair is similar to that between ignorance and anxiety (see *The Concept of Anxiety* by Vigilius Haufniensis); **the anxiety that characterizes spiritlessness is recognized precisely by its spiritless sense of security**." (Kierkegaard 1980: 44)

> Oma meeleheidet teadvustamata jättes on inimene kõige kaugemal teadmisest, et ta on Vaim. Kuid just see, et ta pole end Vaimuna teadvustanud, on meeleheide, see on vaimutus, olgu muidu olukord kas siis täielik elutus, **ainult vegetatiivne elu või siis hoopis võimekas elu**, mille saladus on ometi meeleheide. (Kierkegaard 2006: 57)

Nüüd lõpuks meikib natuke senssi, jällegi läbi klassikalise triaadi. Vegetatiivne meeleline elu keldris ja võimekas elu (inimene käib tööl, teeb perekonna, kõike nii nagu peab, aga ometi pole tal isemust) on esimesel korrusel, teisel korrusel on *ettekujutus*, *et ta on vaim*, *see absoluut*, *mis inimene võib olla*. "An individual is furthest from being conscious of himself as spirit when he is ignorant of being in despair. But precisely this - not to be conscious of oneself as spirit - is despair, [|] which is spiritlessness, whether the state is a thoroughgoing moribundity, **a merely vegetative life, or an intense, energetic life**, the secret of which is still despair." (Kierkegaard 1980: 44-45)

> Oma meeleheidet on petlik nagu seegi, kuidas paganlus ja loodusinimene **teevad vahet armastusel ja enesearmastusel, justnagu igasugune armastus poleks peamiselt enesearmastus**. (Kierkegaard 2006: 57)

Heh. Ega seks ei ole ka midagi muud kui teise inimese keha kasutades masturbeerimine. "Nevertheless, this distinction is **just as misleading as the distinction** that paganism and the natural man make **between love and self-love, as if all this love were not essentially self-love**." (Kierkegaard 1980: 45)

> Ei, vaimutuse esteetiline määratlus ei kõlba mõõdupuuks, mis on meeleheide ja mis mitte; määratlus, mida tuleb kasutada, on eetilis-religioosne: Vaim; või määratlus negatiivsena: Vaimu puudumine, vaimutus. Iga inimeksistents, kes pole teadvustanud end Vaimuna ehk pole end Jumala ees teadvustanud Vaimuna - iga inimeksistents, kes sedasi ei põhine läbinähtavalt Jumalal, vaid hõljub hämaruses ja süveneb mingisse abstraktsesse universaalsusesse (riik, rahvas jms.) - või peab oma Ise suhtes hämaruses olles oma võimeid mingiteks aktsioonijõududeks ilma sügavamalt mõistmata, kust tal need pärit on - **võtab oma Iset nagu midagi seletamatut, kui suhtuda Isesse kui millessegi sisemisse** -, iga selline eksistents, mida ta iganes korda saadab, kas või kõige hämmastavamaid asju, mida ta ka iganes seletab, kas või oma olemasolemise, kui intensiivselt ta ka iganes naidub esteetilist elu: iga selline eksistents on ikka meeleheide. (Kierkegaard 2006: 58)

See midagi seletamatut, isemus, on seletatav ainult millegi veel seletamatuga, jumalaga. "No, the esthetic category of spiritlessness does not provide the criterion for what is and what is not despair; what must be applied is the ethical-religious category: spirit or, negatively, the lack of [|] spirit, spiritlessness. Every human existence that is not conscious of itself as spirit or conscious of itself before God as spirit, every human existence that does not rest transparently in God but vaguely rests in and merges in some abstract universality (state, nation, etc.) or, in the dark about his self, regards his capacities merely as powers to produce without becoming deeply aware of their source, **regards his self, if it is to have intrinsic meaning, as an indefinable something** - every such existence, whatever it achieves, be it most amazing, whatever it explains, be it the whole of existence, however intensively it enjoys life esthetically - every such existence is nevertheless despair." (Kierkegaard 1980: 45-46)

> **Pagan ei määratlenud Iset Vaimu kaudu**, seetõttu suhtus ta nõndaviisi ENESEtappu; ja ometi suhtus seesama pagan nii kõlbelise karmusega varastamisesse, hooramisesse jms. Tal puudus enesetapu jaoks vaatevinkel, tal puudus suhe Jumalasse ja Ise; **puhtalt paganlikus mõttes on enesetapp asi, mil pole tähtsust, see on asi, mida igaüks võib teha, nii nagu süda lustib, kuna see ei puutu kellessegi teise**. (Kierkegaard 2006: 59)

Nii ja naa. Üksikisiku enesetapp osutab, et ühiskond ei ole saavutanud seisundit, milles kõik inimesed tunneksid elu elamisväärsena. Ma spekuleeriks, et enamus enesetappe sooritatakse mitte *selle pärast*, et "see ei puutu kellesegi teise", vaid *selle tõttu*. See sünonüümne sõnastus vist ei anna hästi mõtet edasi. Mitte, et enesetapp ei puutu teistesse,

vaid, et ühiskond on niivõrd hoolimatu, et enesetapja elu ei lähe kellelegi korda, või vähemalt enesetapja ise tunneb nii. Dno, keeruline teema. Aga ehk see ongi see, mida ta puudutab järgnevate lausetega (allpool). "The pagan lacked **the spirit's definition of a self**, and therefore it judged suicide in that way; and the same pagan who judged suicide in that way passed severe moral judgment on stealing, unchastity, etc. He lacked the point of view for suicide, he lacked the God-relationship and the self; **in purely pagan thinking, suicide is neutral, something entirely up to the pleasure of each individual, since it is no one else's business**." (Kierkegaard 1980: 46)

> Kui paganluse seisukohast peaks **enesetapu eest hoiatama**, ei peaks see toimuma otse, vaid suure ringiga, osutades, et **niimoodi rikutaks oma kohustusi teiste inimeste vastu**. Asja tuuma - et **enesetapp on kuritegu Jumala vastu** - pagan väldib. (Kierkegaard 2006: 59)

Siin on see "enesetapu eest hoiatama" natuke kehvasti. Ainult eestikeelset versiooni lugedes võib jääda mulje, et jutt käib sellest kui enesetapja hoiatab ümbritsevaid oma kavatsusest. Aga ei, jutt käib sellest, kui ateist peaks enesetapu kohta moraalijutlust pidama, nagu ma eelmises kommentaaris justkui tegin, on viide teistele inimestele (perekond, sõbrad, töökaaslased, tuttavad, jne) ja mitte väljamõeldistele. Muideks, tõlkija jätab välja sõna "põhimõtteliselt" (*basically*): "If **an admonition against suicide** were to be given from the viewpoint of paganism, it would have to be in the long, roundabout way of showing that **suicide violates the relation of obligation to others**. The point that suicide is **basically a crime against God** completely escapes the pagan." (Kierkegaard 1980: 46)

> Inimene võib ennast küll meeleheitlikuks nimetada, tal võib õiguski olla, et ta on meeleheitel, ning ometigi ei tähenda see veel, et tal on meeleheitest tõene ettekujutus; võib olla, et tema elu tõese meeleheite-ettekujutuse toel käsitledes tuleks öelda: **oled sügaval sisimas meeleheitlikum, kui ise seda üldse tead**. (Kierkegaard 2006: 60)

Meeleheide, millest sa ei ole teadlik. Sellest johtub palju pop-kultuurilisi kajastusi, milles üks tegelane ütleb teisele midagi stiilis "*You are even more fucked up than you know*." Sa pole lootust kaotanud, pead ennast isemuseks (tunned iseennast), aga kuna sul ei ole suhet jumalaga, oled sa siiski meeleheitel. "Admittedly, he can be quite correct, according to his own idea of despair, to say that he is in despayr; he may be correct about being in despair, but that does not mean that he has the true conception of despair. If his life is considered according to the true conception of despair, it is possible that one must say: **You are basically deeper in despair than you know, your despair is on an even profounder level**." (Kierkegaard 1980: 47)

> Nõndaviisi oli (tuletades meelde eelnevat) lugu paganaga: kui ta pidas ennast teiste paganatega võrreldes meeleheitlikuks, siis küllap tal oligi õigus, et ta oli meeleheitel, kuid **ta eksis, arvates, et teised seda polnud**; tähendab, et tal polnud meeleheitest tõest ettekujutust. (Kierkegaard 2006: 60)

Paganad on *by definition* meeleheitel, isegi kui see milleski ei väljendu.

> Või proovib ta ajaviitega tegeldes või mõnel muul moel - näiteks **töötades ja askeldades, mis hajutab ajaviitevahendina mõtteid** - säilitada hämarust oma seisukorra üle, kuigi ikka nii, et talle ei saa päris selgeks, et mida iganes ta teeb, teeb ta ikka selleks, et hämarust hankida. (Kierkegaard 2006: 61)

Ka kaudselt faatiline: igapäevavestlus kui asendustegevus (iseenda meeleheitest mõtlemisele). "Or he may try to keep himself in the dark about his state through diversions and in other ways, for example, **through work and busyness as diversionary means**, yet in such a way that he does not entirely realize why he is doing it, that it is to keep himself in the dark." (Kierkegaard 1980: 48)

> Ta heidab meelt ja minestab ning seejärel lebab täitsa vaikselt, nagu oleks surnud - **kunsttükk täpselt nagu surnu teesklemine**; vahetu olek on otsekui mõni madalam loomaliik, kel pole mingit muud relva või kaitsevahendit kui täitsa vaikselt lamamine ja surnu teesklemine. (Kierkegaard 2006: 66)

Meenub see kuidas mõnel depressiivsel inimesel pole energiat, et voodist välja saada. "He despairs and faints, and after that lies perfectly still as if he were dead, **a trick like "playing dead"**; immediacy resembles certain lower animals taht have no weapon or means of defense other than to lie perfectly still and pretend that they are dead." (Kierkegaard 1980: 52)

> Sest vahetu ei tunne iseennast, ta tunneb end kõige otsesemas mõttes ainult oma kuue järgi, **ta tunneb** (ja see on jälle lõpmata koomiline) **oma Iset ainult välise järgi**. Naeruväärsemat eksitust on raske leida; sest Ise on just välisest lõpmatult erinev. (Kierkegaard 2006: 67)

Seepärast sobib "isemus" nii hästi - *inimese sisemus*. See "koomiline" aspekt tuleb esile ka neis, kes arvavad, et nad on ainult keha või mingi osa nende kehast, a la *ma olen mu näolapp* või juuksed, vms. "The man of immediacy does not know himself, he quite literally identifies himself only by the clothes he wears, he **identifies having a self by externalities** (here again the infinitely comical). There is hardly a more ludicrous mistake, for a self is indeed infinitely distinct from an externality." (Kierkegaard 1980: 53)

> KUI VAHETUSSE OLEKUSSE SUGENEB REFLEKSIOONI, siis meeleheide modifitseerub veidi; tuleb pisut rohkem teadlikkust Isest ja sedakaudu ka meeleheite olemusest, ja sellest, et tema seisund ongi meeleheide; **inimese** [|] **juttu tuleb mingi mõte**, ta räägib meeleheitel olemisest: aga see meeleheide on olemuselt nõrkuse meeleheide, kannatus; ja selle vorm on: meeleheitlik tahtmatus olla ise. (Kierkegaard 2006: 67-68)

Siin on eestikeelne tõlge natuke eksitav või vähemalt kardinaalselt erinev inglisekeelsest. Eesti keeles jääb mulje, et tegu oleks faatilisuse minetamisega: kui vahetu inimese olekusse sugeneb refleksioon, siis ta ei aja enam mõtetut juttu vaid sealt võib juba leida mingi mõtte. Inglise keeles aga selgub, *kui selline isik räägib meeleheitel olemisest*, *siis see tähendab midagi*. "*When immediacy is assumed to have some reflection*, the despair is somewhat modified; a somewhat greater consciousness of the self comes about, and thereby of the nature of despair and of one's condition as despair. **It means something for such an individal to talk about being in despair**, but the despair is essentially despair in weakness, a suffering, and its form is: in despair not to will to be oneself." (Kierkegaard 1980: 54)

> Surematuse küsimus vaevab sageli ta pead ning rohkem kui üks kord on ta kirikuõpetajalt küsinud, kas selline surematus on olemas ja **kas tõesti on võimalik ennast pärast sealpool jälle ära tunda** - seik, mis talle üsna huvitav peab olema, kuna Iset tal ju pole. (Kierkegaard 2006: 70)

See on see, mis peaks tegelikult igat kristlast mõtlema panema. Miks või kuidas peaks immateriaalne hing kaasas kandma materiaalsete ajurakkude omavahelisi seoseid? Ja kui nad peavad mälu milleski immateriaalseks, siis kas nad võivad lootma jääda Apollo õnnistusele? "The question of immortality has often occupied him, and more than once he has asked the pastor whether there is such an immortality, **whether one would actually recognize himself again** - something that certainly must be of very particular interest to him, since he has no self." (Kierkegaard 1980: 56)

> Seepärast ei suuda nad taluda seda, mis neile endilegi näib vastuoluna ja mis omakorda välismaailmast tagasi peegeldatuna paistab kõvasti räigemana - ei suuda taluda, et **oma hinge eest hoolitsemine ja tahtmine olla Vaim on ilma silmis ajaraiskamine**, jah, nagu andestamatu ajaraiskamine, mille eest tuleks võimaluse korral seaduste põhjal karistada, karistada igal juhul meelepaha ja pilkamisega kui mingit inimkonna reetmist, kui mingit trotslikku meeletust, mis hullunult täidab aega eimillegagi. (Kierkegaard 2006: 71)

Inglise keeles ei märganud seda, sest seal on "hoolitsemise" asemel "muretsemine" (*concern*) ja "ilma silmis" asemel lihtsalt "maailmas" (*in the world*): "Therefore, they are unable to bear what already appears to them to be a contradiction, what in reflection in the surroundings looks all the more glaring, so that **to be concerned about one's soul and to will to be spirit seems to be a waste of time in the world**, indeed, an indefensible waste of time that ought to be punished by civil law if possible, one that is punished in any case with scorn and contempt as a kind of treason against the human life, as a defiant madness that insanely fills out time with nothing." (Kierkegaard 1980: 57)

> Ja aastatega kaob ehk see vähenegi **innustus, tunne, fantaasia, kübe sisemist**, mis oli, ja kõik see muutub ilma pikemata (sest sellised asjad toimuvad ilma pikemata) triviaalseks elukäsitluseks. (Kierkegaard 2006: 73)

Pealtnäha suisa positiivne määratlus inimese sisemusest: *kirg*, *tunne*, *ja kujutlusvõime*. Asja iva on siin vististi see *commonplace notion*, et inimene on lapse ja noorukina kujutlusvõimeline, loominguline, mänglev - aga vananedes minetab need omadused. "And over the years, an individual may abandon **the little bit of passion, feeling, imagination, the little bit of inwardness he had** and embraced as a matter of course an understanding of life in terms of trivialities (for such things come as a matter of course)." (Kierkegaard 1980: 59)

> Aga põhiliselt jääb selline nooruki ja selline vanema isiku meeleheide samaks, ei toimu mingit **metamorfoosi, mille abil teadlikkus igavikulisest Isest läbi murraks**, nii et võiks alata võitlus, mis kas võimendab meeleheite veelgi kõrgemasse vormi või **juhib usuni**. (Kierkegaard 2006: 74)

Kogu teksti põhiline iva: tõeline "Ise" on sellel, kes usub Jumalasse ja hinge surematusesse. Just selle tõttu on ka kogu see teooria mäda, pole midagi enamat kui filosoofiasse mässitud proselütiseerimine. "But essentially the despair of a youth and of an adult remains the same; there is never **a metamorphosis in which consciousness of the eternal in the self breaks through** so that the battle can begin that either intensifies the despair in a still higher form or **leads to faith**." (Kierkegaard 1980: 60)

> Aga selle asemel, et pöörata nüüd meeleheitest tõeliselt **ära usku, oma nõrkuses Jumala ees alandlik olles**, jääb ta veel sügavamale meeleheitesse ja heidab oma nõrkuse üle meelt. (Kierkegaard 2006: 76)

Ole tühja õhu ees alandlik! pole minu vaatepunktist midagi muud kui öelda, *ole kristliku rahva hulgas kristlane*, *aga* usu kah*seda jama*, *mida nad väidavad end uskuvat*. Kummalisel kombel on "Jumala" siia tõlkija sisse toppinud. "But now, instead of definitely **turning** away from despair **to faith and humbling himself under his weakness**, he entrenches himself in despair and despairs over his weakness." (Kierkegaard 1980: 61)

> Ja kui enda üle meelt heita, peab ju olema ka teadlik Ise olemasolust; sest just selle üle heidab ta meelt, mitte maisuse või millegi maise üle, ta heidab meelt iseenda üle. Lisaks on suurem teadlikkus sellest, mis on [||] meeleheide, sest **meeleheide tähendab ju, et on kaotatud igavikuline ja seega on inimene kaotanud iseenda**. (Kierkegaard 2006: 76-77)

Ma ütleks just vastupidi, et inimene leiab iseennast alles siis kui ta heidab kõrvale kõik luulud, peaasjalikult selle ettekujutuse, et ta on surematu. Selles seisneb nähtavasti ka "tunne iseennast" (*nosce te ipsum*), st ole teadlik, et sa oled surelik; see väljendub ka kreekakeelse originaali (*γνῶθι σεαυτόν*, *gnōthi seauton*) tähenduses "tunne oma mõõtu" (*know thy measure*), st tunne oma piire - sa oled lõpilk, piiratud olend ja ühel päeval sa sured. Ettekujutus lõputust pärastelust on täpselt selle mõttetera vastand, *kujuta ette*, *et sa oled lõputu*. See väljendub väga selgelt tolles kohas kus ta ütleb et inimese vaim on "absoluut", mis on puhas jura etümoloogiliselt ja teoloogiliselt. "If a person is to despair over himself, he must be aware of having a self; and yet it is over this that he despairs, not over the earthly or something earthly, but over himself. Furthermore, tehre is a greater consciousness here of what despair is, because **despair is indeed the loss of the eternal and of oneself**." (Kierkegaard 1980: 62)

> See meeleheide on astme võrra sügavam kui eelmine ning kuulub sellise meeleheite hulka, mida tuleb ilmas harvemini ette. **See umbkäik hinge põhjas**, millest eespool oli juttu, uks, millet aga polnud midagi, on siinkohal täiesti tõeline, kuid väga hoolikalt suletud uks, ja **selle taga otsekui istub Ise ning peab iseennast silmas, tegeldes või täites aega sellega, et mitte ise olla**, ja on ometi küllaldaselt Ise, et ennast armastad. Seda nimetatakse **EENESESSESULGUMUSEKS**. Ja nüüdsest peale hakkame me käsitlema seda sulgumust, mis on vahetu oleku vastand ja mis muuhulgas ka mõttelaadi poolest põlgab suuresti vahetut olekut. (Kierkegaard 2006: 78)

Iseenesest kena kujund, aga võimalik ainult selle tõttu, et "Ise" on määratlemata ja määratlematu. Meil on ettekujutus, et ta on midagi sisemist, mistõttu lukustatud uksega tuba kuskil majas sees on kergesti seostatav. Tõlke seisukohalt on huvitav, et siia on saanud "umbkäik", mis oleks justkui kitsas koridor, mitte "valeuks" (*false door*), st ukseks maskeerunud sein. "This despair is qualitatively a full level deeper than the one described earlier and belongs to the despair that less frequently appears in the world. **That false door mentioned previously**, behind which there is nothing, is here a real door, but a carefully closed door, and **behind it sits the self, so to speak, watching itself, preoccupied with or filling up time with not willing to be itself** and yet being self enough to love itself. This is called **inclosing reserve** [*Indeslutethed*]. And from now on we shall discuss inclosing reserve, which is the very opposite of immediacy and in terms of thought, among other things, has a great contempt for it." (Kierkegaard 1980: 63)

> Ainult need puhtalt vahetud inimesed - kes Vaimu suhtes seisavad umbes samas kohas, kus **laps oma varases lapsepõlves, mil ta läbinisti armastusväärse häbitusega laseb kõigel minna omasoodu** - ainult need puhtalt vahetud inimesed ei suuda üldse varjata. (Kierkegaard 2006: 78)

Siin valmistab eestikeelne tõlge pettumuse. Inglisekeelses tõlkes leidsin midagi faatilist, mingi seose nt sellega, mida Locke kirjutas laste jt arulagedate inimolendite kõneviisist. Siin on "laseb kõigel minna omasoodu", mis tähendab mida? Inglise keeles on "ütleb kõik" (*tells all*), st ei hoia tagasi rääkimast, mis tal on mõttes (vt Kierkegaard 1980: 63).

> Seevastu tunneb ta päris tihti vajadust üksi olla, see on talle eluline vajadus, mõnikord nagu hingamine, teinekord nagu magamine. Kuna tal on seda elulist tarvet rohkem kui paljudel teistel, on see ka **märk sellest, et tal on sügavam loomus**. Üleüldse on **vajadus üksi olla märk sellest, et inimeses on olemas Vaim**; ja see on ka sellesama Vaimu mõõdupuu. Ainult **"lobisevad eba- ja kaasinimesed"** ei tunne mitte mingisugust vajadust üksinduse järele, nii et nad parvelindude kombel kohe surevad, kui nad kas või ühe silmapilgu peavad üksi olema; samuti kui väikest last tulbe äiutada unele, nii vajavad nemad **seltskonna rahustavat suminat**, et suudaksid süüa, juua, magada, palvetada, armuda jne. (Kierkegaard 2006: 79)

Need faatilised väljendid on ka eesti keeles head (võrdlemiseks vt Kierkegaard 1980: 64). Huvitaval kombel on tõlkija siin "läbinisti pinnapealse" (*utterly superficial*) asemel andnud "lobisemise", mis ei ole verbaalselt kohe üldse sünonüümsed, aga tähenduse seisukohas on tabanud ära faatilise iva. Tolle tsitaadi teise poolega olen natuke vähem rahul: "ebainimene" kõlab veidralt, *nonperson*'i annaksin ise kui "mitte-isik" (nt bussis sõites mängid nagu sinu kõrval seisvad-istuvad inimesed ei oleks inimesed, ei vaata neile otsa ega kõneta neid, kohtled neid nagu nad oleksit mitte-isikud/ebainimesed). "Kaasinimesed" samuti oleks rohkem nagu *fellow humans*, kui see võiks olla rohkem nagu "grupiliikmed" vms, mis kahjuks aga konteksti ei sobi - "kaasinimesed" ei anna väga hästi edasi, et need on need inimesed, kes ilmtingimata vajavad seltskonna liikmeks olemist, kes justkui kardavad üksinda olla. Ülejäänud katkend arutlebki justkui seda *autofoobiat*. "Seltskonna rahustav sumin" kõlab hästi, aga inglise keelest otse oleks see rohkem nagu *ühiskonnaelu leevendav unelaul*. Vähemalt "ühiskonnaelu" oleks selles eelistatav "seltskonnale".

> Ometi on see tõsi - **meie ajal on kuritegu Vaimu omada**; nii et kõik on ju korras, kui sellised üksinduse armastajad kuuluvad kurjategijatega samasse klassi. (Kierkegaard 2006: 79)

Tüütu hüperbool.

> Viimasel juhul sööstab see meeleheitja ellu, võib-olla suurte ettevõtmiste lõbusse; temast tuleb rahutu Vaim, kelle tegevus jätab endast küllaga jälgi maha, üks rahutu Vaim, kes tahab unustada; ja kui **seespidine lärm** temas paisub liiga valjuks, on vaja tugevaid vastuabinõusid, kuigi teistsuguseid kui need, mida Richard III kasutas, et mitte kuulda oma ema kirumist. (Kierkegaard 2006: 81)

Kena kujund. Inglise keeles kahjuks ainult "sisemine rahutus". "In the latter case, a person in this kind of despair will hurl himself into life, perhaps into the diversion of great enterprises; he will become a restless spirit whose life certainly [|] leaves its mark, a restless spirit who wants to forget, and when the **internal tumult** is too much for him, he has to take strong measures, although of another kind than Richard III used in order not to hear his mother's curses." (Kierkegaard 1980: 65-66)

> Aga mehelikkus kuulubki olemuslikult Vaimu määratlusse ja naiselikkus on üks madalam süntees. (Kierkegaard 2006: 81)

Käi perse.

11.8.9 Saagu valgustus (2020-09-24 22:19)

Eesti mõtteloo tüvitekstid (FLFI.05.025)

- Mendelssohn 1992. Küsimuse kohta: Mis tähendab valgustada?
- Kant 1990. Kostmine küsimusele: Mis on valgustus?
- Hamann 1996. Letter to Christian Jacob Kraus

Mendelssohn, Moses 1992. Küsimuse kohta: Mis tähendab valgustada? Tõlkinud Kattri Türk. *Akadeemia* 5: 933-940.

> Sõnad ***valgustus, kultuur, haridus*** on meie keeles veel uustulnukad. Nad kuuluvad eeskätt vaid **raamatukeelde**. Lihsad inimesed mõistavad neid vaevalt. Kaas see peaks tõendama, et ka need asjad ise on meil veel uued? Ma ei usu. Ühe teatud rahva kohta öeldakse, et tal pole kindlat sõna ei *voorus* ega *ebausu* kohta, kuid see ei anna veel vähimatki alust, et ei võiks talle õigusega omistada mõlemat. (Mendelssohn 1992: 933)

Sõnad, ideed, ja asjad erinevad asjad ning võivad esineda rahvas ilma kõigi osapoolteta. Neist kolmest on "valgustus" ja "voorus" jäänudki raamatukeelde. Kultuurist, haridusest ja ebausust räägitakse, valgustusest ja voorustest pigem loetakse ja kirjutatakse.

> Samas pole aga keelepruugil, mis näib tahtvat vahet teha sarnase tähendusega sõnade vahel, veel aega olnud piire kindlaks määrata. **Haridus, kultuur ja valgustus on ühiskondliku elu** [geselliges Leben] **modifikatsioonid**; inimeste usinuse ja pingutuste tulemused oma ühiskondliku seisundi edendamisel. (Mendelssohn 1992: 933)

"Modifikatsioon" võrdlemisi laetud sõna; nii räägiti vaimuliigutustest (*modifications of mind*). St siin on justkui peidus isoloogia ühiskonna ja üksikisiku vahel, mispuhul haridus, kultuur ja valgustus on *vaimukava* muutumisega seonduvad nähtused.

> **Haridus jaguneb *kultuuriks* ja *valgustuseks***. Kultuur tundub olevat rohkem seotud *praktilisega*: **headusega, peenusega ja iluga käsitöös, kunstis ja kseltskondlikes kommetes (objektiiviga), oskuse, hoolsuse ja vilumusega** ühelt poolt, **kalduvuste, tungide ja harjumustega** teiselt poolt (**subjektiivsega**). Mida enam need ühel rahval vastavad inimese määratlusele [Bestimmung], seda enam omistatakse sellele kultuuri; nõndasamuti leitakse seda enam kultuuri ja haritust maatükist, mida enam seda inimese hoolsus on pannud kasvatama inimesele vajaliku. - *Valgustus* seevastu tundub olevat rohkem seotud *teoreetilisega*. **Mõistusliku tunnetusega (objekt.)** ja **oskusega (subjekt.)** järele mõelda inimelu seikade üle, nende tähtsuse ja mõju otsustavuse järgi inimese määratluses. (Mendelssohn 1992: 934)

- Kultuur (praktiline)
  - Objektiivne:
    - Käsitöö headus
    - Kunsti ilu
    - Seltskondlike kommete peenus
  - Subjektiivne:
    - Oskused, hoolsus ja vilumus
    - Kalduvused, tungid ja harjumused
- Valgustus (teoreetiline)
  - Objekt: mõistuslik tunnetus
  - Subjekt: oskused

> Olen alati **inimese määratlust** [Bestimmung] pidanud kõigi meie taotluste ja püüdluste mõõduks ja eesmärgiks, punktiks, mida peame silmas pidama, kui me ei taha **ennast kaotada**. (Mendelssohn 1992: 934)

Kierkegaardi nõrk koht: ta räägib oma isemuse kaotamisest, aga ei määratle inimest selgelt. "Lõpliku ja lõputu sõntees" ei ole just kõige selgem seletus sellest, mis on inimene.

> **Keel saavutab** *valgustuse* teaduste kaudu ning ***kultuuri* ühiskondliku suhtlemise**, poeesia ja kõneosavuse **kaudu**. Esimeste kaudu muutub keel osavamaks teoreetilises, teiste kaudu praktilises tarvituses. Mõlemad kokku annavad keelele *harituse*. (Mendelssohn 1992: 934)

Iseenesest selle peale ei tuleks, et teaduskeele areng on osa "valgustusest". Ühiskondlikku suhtlemist ja selle arenemist võib küll pidada kultuurilise arengu teeneks.

> **Valgustus suhtub kultuuri** nagu üldse **teooria praktikasse**, nagu **tunnetus kõlblusesse**, nagu **kriitika virtuoossusesse**. Omaette vaadatuna on nad (objektiivselt) väga tihedalt seotud, olgugi et subjektiivselt võivad nad väga sageli lahus seista. (Mendelssohn 1992: 934)

Valgustus, teooria, tunnetus, kriitika → kultuur, praktika, kõlblus, virtuoosus.

> Kreeklastel olid mõlemad, nii kultuur kui ka valgustus. Nad olid haritud rahvas, nii nagu ka keel on haritud keel. - **Üldse on rahva keel parim tunnistus nii tema haridusest, kultuurist kui ka valgustusest**, nii ulatuse kui ka jõu poolest. (Mendelssohn 1992: 935)

Sellest juhtub ka rahvuskeele rolli tähtsus. Raske on olla kultuurrahvas kui keel on hooletusse jäetud.

> **Seisus ja amet kodanlikus elus määravad iga liikme kohustused ja õigused**, vajavad nendele vastavat teistsugust oskust ja vilumust, teistsuguseid kalduvusi, tunge, **seltskondlikke kombeid** ja harjumusi, teistsugust *kultuuri* ja *lihvi*. Mida enam on need kõigis seisustes kooskõlas oma ametitega, s.o oma vastavate määratlustega ühiskonna liikmena, seda enam kultuuri on rahval. (Mendelssohn 1992: 935)

Aegunud. Vaestel ja rikastel, töötutel ja töötavatel inimestel ei peaks olema erinevad õigused ja kohustused. Kultuuri "määr" ei sõltu ühiskonna võimalikult tõhusast killustatusest või klassidesse jaotumisest.

> ***Valgustus***, mis huvitab inimest inimesena, on **üldine ja seisuslike vahedeta**; inimese valgustus, käsitatuna kodaniku valgustusena, modifitseerub *seisuse* ja *ameti* järgi. Inimese määratlus seab siin taas kord oma püüdlustele mõõdu ja sihi. (Mendelssohn 1992: 935)

Mis siit ilmneb on see, et ühiskond peaks olema teooria (valgustuse) poolest võrdne, praktikas (kultuuriliselt) ebavõrdne.

> Inimesevalgustamine võib minna riidu kodanikuvalgustamisega. Teatud tõed, mis on vajalikud inimesele inimesena, võivad teda vahel kui kodanikku kahjustada. Kokku võivad põrgata 1) **inimese olemuslikud**, või 2) **juhuslikud määratlused** [Bestimmungen], 3) kodaniku olemuslike, või 4) ebaoluliste, juhuslike määratlustega. (Mendelssohn 1992: 396)

Substance (olemuslik) ja *accident* (juhuslik).

> **Kui inimest olemuslikult ei määratleta, mandub ta lojuseks**; ilma ebaoluliste määratlusteta ei oleks ta kuigi suurepärane olend. Ilma inimese kui kodaniku olemusliku määratluseta lakkab olemast riigikord; ilma ebaolulisteta ei jää ta enam samaks mõnes kõrvalises suhtes. (Mendelssohn 1992: 396)

Mingi metafüüsika? Kuidas inimese *olemuslik määratlemine* teda muudab, teda üldse mõjutab?

> *Mida üllam on asi oma täiuslikkuses*, nagu ütleb üks heebrea kirjanik, *seda jubedam on ta **määndumises***. Mädanenud puit pole nii hirmus kui määndunud lill; see omakorda pole nii eemaletõukav kui mädanenud loom; ja see pole nii kole kui inimene oma määndumises. Samuti on kultuuri ja valgustusega. Mida üllam oma õitsengus, seda koledam oma määndumises ja rikutuses. (Mendelssohn 1992: 937)

"**m'äänduma** <27> *mädanema*".

> **Valgustuse kuritarvitamine nõrgestab kõlblusmeelt, toob *kalkust*, *egoismi*, *irreligioossust* ja *anarhiat***. Kultuuri kuritarvitamine sünnitab *toretsemist*, *silmakirjalikkust*, *lodevust*, *ebausku* ja *orjalikkust*. (Mendelssohn 1992: 937)

Kui kõplakuuri põlema pistmine toob vägivallamonopolile ja jumalaluuludele lõpu, siis palun. Arusaama, et ilma riigi ja usuta inimene on kalk ja isekas, võib samuti leekidesse heita.

> Haritud rahval pole muud sisemist ohtu kui *rahvusliku õnne liiasus*, mida võib juba iseenesest, **nagu inimkeha täiuslikemat tervistki**, juba **haiguseks pidada**. Rahvas, kes on *hariduse* varal jõudnud **rahvusliku õnnelikkuse kõrgeimasse tippu**, on just seetõttu langemisohus, et ta ei saa enam kõrgemale tõusta. - Ent see viib antud küsimusest juba liiga kaugele! (Mendelssohn 1992: 937)

Liigne tervis = haigus; üheksa kümnest keskaegsest ravitsejast nõustub. Mis on rahvusliku õnnelikkuse tipp? On sel tippu?

Kant, Immanuel 1990. Kostmine küsimusele: Mis on valgustus? Tõlkinud Eduard Parhomenko. *Akadeemia* 4: 801-810.

> ***Valgustus on inimese väljumine tema omasüülisest alaealisusest. Alaealisus* on võimetus kasutada oma aru kellegi teise juhatuseta**. *Ise ollakse* selles alaealisuses *süüdi*, kui põhjuseks pole mitte aru puudumine, vaid puuduvad otsusekindlus ja mehisus, kasutamaks oma aru kellegi teise juhatuseta. *Sapere aude!* Ole söakas kasutama *omaenese* aru! - selline on niisiis valgustuse juhtlause. (Kant 1990: 801)

Alaealisuse määratlus kahtlane. Mis takistab alaealist inimest kasutamast oma mõistust ilma kellegi teise juhatuseta? Filosoofia ajalugu kubiseb näidetest, kuidas tuntuks saanud filosoof tutvus mõne filosoofiga varajases eas. Nt Peirce luges teismelisena Kanti, Mendelssohn luges teismelisena Marmonidest, jne.

> ***Laiskus* ja *argus*** on põhjused, miks nii suur osa inimestest, olles looduse poolt ammu võõras juhatusest vabaks mõistetud (*naturaliter maiorennes*), **jäävad siiski meelsasti eluks ajaks alaealiseks** ning miks teistel on nii kerge nende eestkostjaiks hakata. (Kant 1990: 801)

"Muidugi jäävad nämmisööjad surmani lasteks, nagu teadis juba Paulus" (Masing 1989a: 148).

> Et inimeste enamikule (sealhulgas kogu kaunile soole) samm täisealisuse poole nii vaevarikas kui ka väga ohtlik tunduks, selle eest hoolitsevad juba need eestkostjad, kes on kõrgema järelvalve lahkesti enda peale võtnud. **Pärast seda, kui nad kõigepealt on oma kariloomad rumalaks teinud ja hoolikalt ära hoidnud**, et nood rahulikud olendid ei söandaks teha ainsatki sammu ohelikuta, kuhu nad on kütkendatud, osutavad nad ohule, mis kariloomi ähvardab, kui nood üritaksid üksi käia. (Kant 1990: 802)

Haridus on vandenõu!

> Pigem on võimalik, et publik end ise valgustab; niipea kui vabadus antakse, ongi see peaaegu vältimatu. Siis leidub suure hulga etteotsa pandud eestkostjategi seas ikka mõni isemõtleja, kes heidab endalt alaealisuse ikke ja hakkab seejärel enda ümber lehvitama nii omaenese väärtuse mõistuspärase hindamise ja igale inimesele [|] omase **isemõtlemiskutsumuse** vaimu. (Kant 1990: 802-803)

Jüri on kutsumuselt isemõtleja, isemõtlemine on Jüri kutsumus. Jüri ei tunne endas kutsumust teisemõtlemiseks.

> Sellise valgustuse tarvis on nõutav üksnes *vabadus*, ei miski muu; ja just **ohutuim kõigest sellest, mida iganes võib tähendada *vabadus*, nimelt: oma mõistuse igas suhtes *avalik tarvitus***. Nüüd kuulen ma aga kõikjalt hüüdeid: *ärge arutlege*! [*räsoniert nicht*!] Ohvitser ütleb: ärge arutlege, vaid tehke õppust! Finantsnõunik: ärge arutlege, vaid tehke õppust! Finantsnõunik: ärge arutlege, vaid makske! Vaimulik: ärge arutlege, vaid uskuge! (Kant 1990: 803)

Siin saan ainult nõustuda. Kõik minu arutlused, nii lühidad ja piiratud kui nad ka on, on siin avalikud.

> Aga omaenese mõistuse avaliku tarvituse all mõistan ma seda, **mida keegi selle abil teeb *õpetlasena* kogu publiku kui *lugejaskonna* ees**. Eratarvituseks nimetan seda, mida üksikisik võib oma mõistusega teatud temale usaldatud *tsiviilametis* või -teenistuskohas [||] teha. (Kant 1990: 803-804)

Mul ei ole muidugi lugejaskonda. Kvantiteet liiga kõrge, kvaliteet liiga madal.

> Niisiis tarvitus, mille ametis olev õpetaja oma mõistusele oma koguduse ees annab, on ainult *eratarvitus*, sest see on alati vaid kodune kogunemine, olgugi et nõnda suur. **Ja selles suhtes pole ta preestrina vaba ning ei võigi seda olla, sest ta täidab võõrast ülesannet**. Seevastu õpetlasena, kes oma teoste kaudu räägib päris publikule, nimelt ilmale, on vaimulikul mõistuse *avalikus tarvituses* piiramatu vabadus kasutada omaenda mõistust ja **rääkida omaenda nimel**. (Kant 1990: 805)

Võõrandumine Kantil.

> Kui nüüd küsitakse: kas me elame praegu *valgustatud* ajastul? - siis on vastuseks: Ei, kuid *valgustuse* ajastul küll. **Praegu puudub inimestel tervikuna veel väga palju sellest, et nad oleksid juba võimelised religiooniasjus kindlalt ja hästi kasutama omaenese mõistust teiste abita või võiksid saada selleks võimeliseks**. Siiski on meil olemas selged märgid, et tasapisi jääb vähemaks kõike seda, mis takistab üleüldist valgustust ja inimeste väljumist omasüülisest alaealisusest. Ses suhtes on meie ajastu valgustuse ajastu või *Friedrichi* sajand. (Kant 1990: 807)

Miks just religiooniasjus? Religioon on kõige tühisem asi, mille peal üldse oma mõistust kasutada.

> Ometi ilmneb neilegi eeskuju selles, et **vabaduse korral poleks kõige vähematki muretseda avaliku rahu ja ühiskonna ühtsuse pärast**. Inimesed iseenesest töötavad end järk-järgult toorusest välja, kui mitte just meelega ei kavaldata, hoidmaks neid selles. (Kant 1990: 808)

Aga kalkus, egoism, irreligioossus ja anarhia! Aga anarhia!

> Ma määratlesin valgustuse põhipunktina inimeste väljumist nende omasüülisest alaealisusest eelkõige *religiooniasjus*, sest **kunstide ja teaduste suhtes pole meie valitsejail huvi mängida oma alamate üle eestkostjat**; pealegi on see alaealisus teistest niihästi kahjulikum kui ka autum. (Kant 1990: 808)

Hilisemate vastunäidete leidmine väga lihtne: sotsialistlik realism Nõukogude Liidus 1930ndatel ja kliimamuutuse eitamine USA valitsuse poolt praegu.

> **Kodanikuvabaduste suurem määr näib rahva *vaimu* vabadusele soodus olevat**, kuid paneb sellele siiski ületamatu tõkke; [||] sellest vähem määr seevastu loob ruumi vaimu arenemiseks kõigi oma võimete kohaselt. Kui loodus on kõva kesta all valla päästnud eo, mille eest ta kõige hellemalt hoolitseb, nimelt kalduvuse ja kutsumuse eest vabalt mõelda, siis sellel on vähehaaval tagasimõju rahva meelsusele (misläbi see saab järk-järgult *tegutsemisvabaduse*-võimelisemaks) ning lõpuks isegi **selle valitsuse põhimõtteile, kes peab iseendale kasutoovaks kohelda inimest inimese väärilisel, sest ta on *enam kui masin***. (Kant 1990: 808-809)

Veel võõrandumise teemal, vähemalt marksistlikus mõttes.

Hamann, Johann Georg 1996. Letter to Christian Jacob Kraus. Translated and Annotated by Garrett Green. In: Schmidt, James (ed.), *What Is Enlightenment? Eighteenth-Century Answers and Twentieth-Century Questions*. Berkley; Los Angeles; London: University of California Press, 145-153.

> To remind a professor of logic & critic of pure reason of the rules of definition [*Erklärung*] would be virtual high treason; since, moreover, you have taken your Hutchinson away from me without returning his *Morals*, I possess no other organon in **my paltry supply of books**. I am just as little able to account for [*mir aufzuklären*] the coincidence of Jewish and Christian agreement in guardianlike [*vormundschaftliche*] freedom of thought, because the royal librarian in a most merciless manner has refused me the second volume; irrespective of how much I have contributed with all my powers to assisting at the birth of the cosmopoliticoplatonic chiliasm by means of wishes, reminders, intercession, and thanksgiving. (Hamann 1996: 146)

Francis Hutcheson's *System of Moral Philosophy*.

> **Inability** is really no fault, as our Plato himself recognizes; and it only **becomes a fault through the *will* and its lack of *resolution* and *courage*** - or as a *consequence* of pretended faults. (Hamann 1996: 146)

Saamatust saab süüks panna ainult siis kui see on tahtlik.

> Why does the chiliast deal so fastidiously with this lad Absalom? Because he reckons himself to the class of guardians and **wishes thereby to attain a high reputation before immature readers**. (Hamann 1996: 146)

In this light Kant's piece was the "Another Brick in the Wall" of its time.

> Women should *keep silent in the congregation* - and *si tacuissent, philosophi mansissent*. **At home** (i.e., at the lectern and on the stage and in the pulpit) **they may chatter to their hearts' content**. (Hamann 1996: 148)

Biblical shit.

6134

11.8.10 The Prince (2020-09-25 18:32)

THE PRINCE

BY

NICCOLÒ MACHIAVELLI

TRANSLATED INTO ENGLISH BY

LUIGI RICCI

HUMPHREY MILFORD
OXFORD UNIVERSITY PRESS
LONDON EDINBURGH GLASGOW
NEW YORK TORONTO MELBOURNE CAPE TOWN
BOMBAY CALCUTTA AND MADRAS

Machiavelli, Niccolò 1921. *The Prince*. Translated into English by Luigi Ricci. London, etc.: Humphrey Mil-

ford. [Internet Archive]

> It is customary for those who wish **to gain the favour of a prince to endeavour to do so by offering him gifts** of those things which they hold most precious, or in which they know him to take especial delight. In this way princes are often presented with horses, arms, cloth of gold, gems, and such-like ornaments worthy of their grandeur. (Machiaveli 1921: 1)

It is truly amazing how much of past diplomacy was really a gift economy.

> Nor will it, I trust, be deemed presumptuous on the part of a man of humble and obscure condition to attempt to discuss and criticise the government of princes; for in the same way that landscape painters station themselves in the valleys in order to draw mountains or elevated ground, and ascend an eminence in order to get a good view of the plains, so **it is necessary to be a prince to be able to know thoroughly the nature of a people**, and to know the nature of princes one must be one of the populace. (Machiaveli 1921: 2)

The ruler should perhaps know something about the ruled.

> In the first place, in hereditary states accustomed to the reigning family the difficulty of maintaining them is far less than in new monarchies; for it is sufficient not to exceed the ancestral usages, and **to accommodate one's self to accidental circumstances**; in this way such a prince, if of ordinary ability, will always be able to maintain his position, unless some very exceptional and excessive force deprives him of it; and even if he be thus deprived of it, on the slightest misfortune happening to the new occupier, he will be able to regain it. (Machiaveli 1921: 4)

The language is reminiscent of the subject of alienation. The hereditary monarch cannot form the circumstances but must adapt to the existing ones.

> But it is in **the new monarchy** that difficulties really exist. Firstly, if it is not entirely new, but a member as it were of **a mixed state**, its disorders spring at first from a natural difficulty which exists in all new dominions, because **men change masters willingly, hoping to better themselves**; and this belief makes them take arms against their rulers, in which they are deceived, as **experience shows them that they have gone from bad to worse**. This is the result of another very natural cause, which is **the necessary harm inflicted on those over whom the prince obtains dominion**, both by his soldiers and by **an infinite number of other injuries unavoidably caused by his occupation**. (Machiaveli 1921: 5)

Change of power is desired by those who wish to cut profit from it, but they are equally able to revolt against the new power if things don't go their way. Occupation causes an infinite number of injustices.

> Be it observed, therefore, that those states which on annexation are united to a previously existing state may or may not be of **the same nationality and language. If they are, it is very easy to hold them, especially if they are not accustomed to freedom**; and to possess them security it suffices that the family of the princes which formerly governed them be extinct. For the rest, their old condition not being disturbed, and there being no dissimilarity of customs, the people settle down quietly under their new rulers, [...] (Machiaveli 1921: 6)

Hence why the Baltic states were so quick to separate from the Soviet Union once it became possible: they not only had unique nationalities and languages but had enjoyed freedom of self-governance before the occupation. Eastern-European countries southward, like Belarus and Ukraine, are separating from Russian influence with a long delay.

> The other and better remedy is to plant colonies in one or two of those places which form as it were the keys of the land, for it is necessary either to do this or to maintain a large force of armed men. The colonies will cost the prince little; with little or no expense on his part, he [|] can send and maintain them; **he only injures those who lands and houses are taken to give to the new inhabitants**, and these forms but a small proportion of the state, and those who are injured, remaining foor and scattered, can never do any harm to him, and all the others are, on the one hand, not injured and therefore easily pacified; and, on the other, are fearful of offending lest they should be treated like those who have been dispossessed of their property. (Machiavelli 1921: 7-8)

It shows the mindstate, that colonization means not going to live somewhere and building up your own house, but taking over the houses of those who already live there.

> For it must be noted, that men must either be caressed or else annihilated; **they will revenge themselves for small injuries, but cannot do so for great ones**; the injury therefore that we do to a man must be such that we need not fear his vengeance. (Machiavelli 1921: 8)

Machiavelli being machiavellian.

> [...] this they did not choose to do, never caring to do that which is now every day to be heard in the mouths of our wise men, to enjoy the benefits of time, but preferring those of their own virtue and prudence, **for time brings with it all things**, and may produce indifferently either good or evil. (Machiavelli 1921: 10)

Possibility is undetermined.

> From which may be drawn a general rule, which never or very rarely fails, that **whoever is the cause of another becoming powerful, is ruined himself**; for that power is produced by him either through craft or force; and both of these are suspected by the one that has become powerful. (Machiavelli 1921: 13)

Damn, another coincidence with Marx's alienation.

> Therefore, whoever assaults the Turk must be prepared to meet his united forces, and must rely more on his own strength than on the disorders of others; but having once conquered him, and beaten him in battle so that he can no longer raise armies, **nothing else is to be feared except the family of the prince, and if this is extinguished, there is no longer any one to be feared**, the others having no credit with the people; and as the victor before the victory could place no hope in them, so he need not fear them afterwards. (Machiavelli 1921: 15)

Probably why the Bolsheviks were so keen on snuffing out all of the Romanovs.

> Hence arose the frequent rebellions of Spain, France, and Greece against the Romans, owing to the numerous principalities which existed in those states; for, as long as the memory of these lasted, the Romans were always uncertain of their possessions; but **when the memory of these principalities had been extinguished** they became, with the power and duration of the empire, secure possession. (Machiavelli 1921: 16)

The power of memory.

> When those states which have been acquired are **accustomed to live at liberty under their own laws**, there are three ways of holding them. **The first is to ruin them; the second is to go and live there in person; the third is to allow them to live under their own laws**, taking tribute of them, and creating there within the country a state composed of a few who will keep it friendly to you. (Machiaveli 1921: 18)

Or, do as the soviets and apply all three methods. Redistribute the member states' wealth, effectively colonize them, and give them some cultural autonomy.

> And whoever becomes the ruler of a free city and does not destroy it, can expect to be destroyed by it, for it can always find a motive for rebellion in the name of liberty and of its ancient usages, which are forgotten neither by lapse of time nor by benefits received, and whatever one does or provides, **so long as the inhabitants are not separated or dispersed, they do not forget that name and those usages**, but appeal to them at once in every emergency, as did Pisa after being so many years held in servitude by the Florentines. (Machiaveli 1921: 19)

Just deport a small percentage of the population to Siberia and the rest will quiver in fear. After they regain independence, though, they'll accuse you of the deportation. In which case, *deny, deny, deny*, and establish an alternate history in which you were actually a liberator.

> Let no one marvel if in speaking of new dominions both as to prince and state, I bring forward very exalted instances, for as **men walk almost always in the paths trodden by others, proceeding in their actions by imitation**, and not being always able to follow others exactly, nor attain to the excellence of those they imitate, **a prudent man should always follow in the path trodden by great men and imitate those who are most excellent**, so that if he does not attain to ther greatness, at any rate he will get some tinge of it. (Machiaveli 1921: 20)

Exactly the opposite advice to that of Pythagoras, who advised to avoid public roads, or Kierkegaard, who wrote that people who imitate others do not have a self.

> It must be considered that there is nothing more difficult to carry out, nor more doubtful of success, nor more dangerous to handle, than **to initiate a new order of things**. For the reformer has enemies in all those who profit by the old order, and only lukewarm defenders in all those who would profit by the new order, this lukewarmness arising partly from fear of their adversaries, who have the laws in their favour; and partly from **the incredulity of mankind, who do not truly believe in anything new until they have had actual experience of it**. (Machiaveli 1921: 22)

Would this apply equally to linguistic change and philosophical outlooks? The reasoning is reminiscent of what Fourier wrote about financiers.

> Thus it comes about that **all armed prophets have conquered and unarmed ones failed**; for besides what has been always said, the character of people varies, and it is easy to persuade them of a thing, but difficult to keep them in that persuasion. (Machiaveli 1921: 22)

Machiavelli being machiavellian.

> And as he knew that the harshness of the past had engendered some amount of hatred, in order to purge the minds of the people and to win them over completely, he resolved to show that if any cruelty had taken place it was not by his orders, but through the harsh disposition of his minister. And taking him on some pretext, he had him placed one morning in the public square at Cesena, cut in half, with a piece of wood and blood-stained knife by his side. **The ferocity of this spectacle caused the people both satisfaction and amazement**. (Machiaveli 1921: 28)

What nice people.

> Having been appointed to this position, and having decided to become prince, and to hold with violence and without the support of others that which had been granted him; and having imparted his design to Hamilcar the Carthaginian, [|] who with his armies was fighting in Sicily, **he called together one morning the people and senate of Syracuse, as if he had to deliberate on matters of importance to the republic, and at a given signal had all the senators and the richest men of the people killed by his soldiers**; after their death he occupied and held rule over the city without any civil disorders. (Machiaveli 1921: 32-33)

Red morning gathering.

> It cannot be called a virtue to kill one's fellow-citizens, betray one's friends, be without faith, without pity, and without religion, by which methods one may indeed **gain an empire, but not glory**. (Machiaveli 1921: 33)

These methods are successful but not admirable.

> Nevertheless his barbarous cruelty and inhumanity, together with his countless atrocities, **do not permit of his being named among the most famous men**. (Machiaveli 1921: 33)

And yet his name stands, like *negative advertising*, as an instance of a figure not to imitate.

> For in every city these two opposite parties are to be found, arising from **the desire of the populace to avoid the oppression of the great, and the desire of the great to command and oppress the people**. (Machiaveli 1921: 37)

Somehow these have come to be known as "left" and "right".

> Besides which, it is impossible to satisfy the nobility by fair dealing and without inflicting injury on others, whereas it is very easy to satisfy the mass of the people in this way. For **the aim of the people is more honest than that of the nobility**, the latter desiring to oppress, and the former merely to avoid oppression. (Machiaveli 1921: 38)

Also something evident in modern politics. The progressive left proposes environmental protection acts to stave off the looming climate catastrophe, the conservative right denies climate change and proclaims it a hoax when pressed but will deregulate polluting industries when in power.

> And whoever has strongly fortified his town and, as regards the government of his subjects, has proceeded as we have already described and will further relate, will be attacked with great reluctance, for **men are always averse to enterprises in which they foresee difficulties**, and it can never appear easy to attack one who has his town well [|] guarded and is not hated by the people. The cities of Germany are extremely liberal, have little surrounding country, and obey the emperor when they choose, and they do not fear him or any other potentate that they have about them. **They are fortified in such a manner that every one thinks that to reduce them would be tedious and difficult**, for they all have the necessary moats and bastions, sufficient artillery, and always keep in the public storehouses food and drink and fuel for one year. (Machiaveli 1921: 41-42)

Probably why Germany has historically been among those conquering and seldom if ever those conquered. *Ordnung*.

> It now remains to us only to speak of ecclesiastical principalities, with regard to which the difficulties lie wholly before they are possessed. They are acquired either by **ability or by fortune**; but are maintained without either, for **they are sustained by the ancient religious customs, which are so powerful and of such quality, that they keep their princes in power in whatever manner tehy proceed and live**. These alone have a state without defending it, have subjects without governing them, and the states, not being defended, are not taken from them; the subjects not being governed do not disturb themselves, and neither think of nor are capable of alienating themselves from them. (Machiavelli 1921: 44)

I'm starting to think that ability and fortune stand for virtue (strength, fame) and wealth. That ecclesiastical principalities have the most stable staying-power is what Uku Masing (1899a) was aiming at.

> In a word, the greatest dangers with mercenaries lies in their cowardice and reluctance to fight, but with auxiliaries the danger lies in their courage. **A wise prince**, therefore, always avoids these forces and has recourse to his own, and **would prefer rather to lose with his own men than canquer with the forces of others**, not deeming it a true victory which is gained by foreign arms. (Machiavelli 1921: 54)

Have your own forces.

> **A prince should therefore** have no other aim or thought, nor **take up any other thing for his study, but war** and its order and discipline, for that is the only art that is necessary to one who commands, and it is of such virtue that it not only maintains those who are born princes, but often enables men of private fortune to attain to that rank. (Machiavelli 1921: 57)

Machiavelli being machiavellian.

> Because **there is no comparison whatever between an armed man and a disarmed one**; it is not reasonable to suppose that one who is armed will obey willingly one who is unarmed; or that any unarmed man will remain safe among armed servants. (Machiavelli 1921: 57)

NRA supports this message.

> And whoever reads the life of Cyrus written by Kenophon, will perceive in the life of Scipio how gloriously he imitated him, and how, **in chastity, affability, humanity, and liberality** Scipio conformed to those qualities of Cyrus described by Xenophon. (Machiavelli 1921: 59)

This is why the Wikipedia page for Xenophon's *Cyropaedia* mentions Machiavelli.

> But my intention being to write something of use to those who understand it, it appears to me more proper to go to the real truth of the matter than to its imagination; and **many have imagined republics and principalities which have never been seen or known to exist in reality; for how we live is so far removed from how we ought to live**, that he who abandons what is done for what ought to be done, will rather learn to bring about his own ruin than his preservation. (Machiavelli 1921: 60)

Against utopians.

> Beginning now with the first qualities above named, I say that **it would be well to be considered liberal**; nevertheless liberality used in such a way that you are not feared will injure you, because if used virtuously and in the proper way, it will not be known, and you will not incur the disgrace of the contrary vice. But **one who wishes to obtain the reputation of liberality among men, must not omit every kind of sumptuous display, and to such an extent that a prince of this character will consume by such means all his resources**, and will be at last compelled, if he wishes to maintain his name for liberality, to impose heavy charges on his people, become an extortioner, and do everything possible to obtain money. (Machiavelli 1921: 62)

Clearly there is no liberality without expensive, sumptuous display. Liberality is either all or nothing, folks.

> For it may be said of men in general that they are ungrateful, **voluble**, dissemblers, anxious to avoid danger, and covetous of gain; as long as you benefit them, they are entirely yours; they offer you their blood, their goods, their life, and their children, as I have before said, when the necessity is remote; but when it approaches, they revolt. (Machiaveli 1921: 66)

Define:voluble - "characterized by a ready and continuous flow of words; fluent; glib; talkative: a voluble spokesman for the cause".

> And **men have less scruple in offending one who makes himself loved than one who makes himself feared**; for love is held by a chain of obligation which, men being selfish, is broken whenever it serves their purpose; but fear is maintained by a dread of punishment which never fails. (Machiaveli 1921: 66)

Machiavelli being machiavellian.

> Still **the experience of our times shows those princes to have done great things** who have had little regard for good faith, and **have been able by astuteness to confuse men's brains**, and who have ultimately overcome those who have made loyalty their foundation. (Machiaveli 1921: 69)

Describes one current U.S. president who is able to lie thrice in one sentence.

> A prince being thus obliged to know well how to act as a beast must imitate the fox and the lion, for the lion cannot protect himself from snares, and the fox cannot defend himself from wolves. **One** [|] **must therefore be a fox to recognise snares**, and a lion to frighten wolves. (Machiaveli 1921: 69-70)

Didn't know that this was a characteristic of foxes. Generally it is said to be simply "cleverness".

> But **it is necessary to be able to disguise this character well, and to be a great feigner and dissembler**; and men are so simple and so ready to obey present necessities, that **one who deceives will always find those who allow themselves to be deceived**. (Machiaveli 1921: 70)

Sign. Machiavelli being machiavellian.

> Thus **it is well to seem pious, faithful, humane, religious, sincere**, and also to be so; but you must have the mind so watchful that when it is needful to be otherwise you may be able to change to the opposite qualities. (Machiaveli 1921: 70)

This is rather characteristic of vice-president Pence, who is outwardly nothing but these adjective, and nothing but power-hungry in his early radio host career. The evangelicals are always looking to be deceived.

> A prince must take great care that nothing goes out of his mouth which is not full of the above-named five qualities, ad, to see and hear him, **he should seem** to be all faith, all integrity, all humanity, and all religion. And **nothing is more necessary than to seem** to have this last quality, for **men in general judge more by the eyes than by the hands, for everyone can see, but very few have to feel. Everybody sees what you appear to be, few feel what you are**, and those few will not dare to oppose themselves to the many, who have the majesty of the state to defend them; and in the actions of men, and especially of princes, from which there is no appeal, the end is everything. (Machiaveli 1921: 71)

Sadly this appears to be the reality of things. We trust our eyes and ears more than our intuition.

> He will chiefly become hated, as I said, by being rapacious, and usurping **the property and women of his subjects**, which he must abstain from doing, and whenever one does not attack the poperty or honour of the generality of men, they will live contented; [...] (Machiaveli 1921: 72)

Naturally "women" and "property" go together as if they were interchangeable.

> The question may be discussed thus: **a prince who fears his own people more than foreigners ought** [||] **to build fortresses**, but he who has greater fear of foreigners than of his own people ought to do without them. (Machiaveli 1921: 86-87)

The same goes for bunkers.

> Therefore **the best fortress is to be found in the love of the people**, for although you may have fortresses they will not save you if you are hated by the people. When once the people have taken arms against you, there will never be lacking foreigners to assist them. (Machiaveli 1921: 87)

Something positive.

> He also attacked under the same pretext Africa, undertook his Italian enterprise, and has lately attacked France; so that he has continually contrived great things, which have kept his subjects' minds uncertain and astonished, and occupied in watching their result. And **these actions have arisen one out of the other, so that they have left no time for men to settle down and act against him**. (Machiaveli 1921: 89)

The firehose method.

> There are **three different kinds of brains**, the one understands things unassisted, the other understands things when shown by others, the third understands neither alone nor with the explanations of others. The first kind is most excellent, the second also excellent, but the third useless. (Machiaveli 1921: 92)

Almost like a variation on a pythagorean theme (cf. Archytas 1818: 155).

> And this is with regard to flatterers, of which courts are full, because **men take such pleasure in their own things and deceive themselves about them** that they can with difficulty guard against this plague; and by wishing to guard against it they run the risk of becoming contemptible. Because there is no other way of guarding one's self against flattery than by letting men understand that they will not offend you by speaking the truth; but when every one can tell you the truth, you lose their respect. A prudent prince must therefore take **a third course, by choosing in his state wise men, and giving these alone full liberty to speak the truth to him**, but only of those things that he asks and of nothing else; but he must ask them about everything and hear their opinion, and afterwards deliberate by himself in his own way, and in these councils and with each of these men comport himself so that every one may see that the more freely he speaks, the more he will be acceptable. (Machiaveli 1921: 94)

Good suggestions in themselves but the latter advice can go awry, as in the person of D.T. who asks about policy proposals about everyone, whoever happens to be in the vicinity, regardless of field or expertise.

> For one sees that men in those things which lead them to the aim that each one has in view, namely, **glory and riches**, proceed in various ways; one with circumspection, another with impetuosity, one by violence, another by cunning, one with patience, another with the reverse; and each by these diverse ways may arrive at his aim. (Machiaveli 1921: 100)

Machiavelli does not write of the third aim - wisdom.

> I certainly think that it is better to be impetuous than cautious, for **fortune is a woman, and it is necessary**, if you wish to master her, **to conquer her by force**; and it can be seen that **she lets helfeslf be overcome** by these rather than by those who proceed coldly. And therefore, like a woman, she is a friend to the young, because they are less cautious, fiercer, and master her with greater audacity. (Machiaveli 1921: 102)

If you are impetuous and fierce then they let you do it…

BlogBook v1.2,
LaTeX 2$_\varepsilon$ & GNU/Linux.
https://www.blogbooker.com

Edited: September 28, 2020